Giới thiệu

Câu chuyện lấy bối cảnh thời kỳ Hồng Hoang sơ khai, giai đoạn trước khi Long Hán Sơ Kiếp bùng nổ.

Thiên địa lúc bấy giờ được thống trị bởi ba tộc hùng mạnh: Long tộc trấn giữ tứ hải, Phượng tộc cai quản bầu trời và Kỳ Lân tộc làm chủ mặt đất.

Nhân vật chính là **Ngao Tông**, một Hắc Long – con trai ruột của Long Vương (Tổ Long).

Tuy nhiên, số phận của Ngao Tông lại vô cùng bi thảm.

Khi sinh ra, hắn mang theo Tiên Thiên U Minh Chi Khí, bị coi là điềm chẳng lành.

Vì sợ luồng khí này làm tổn hại tu vi bản thân, Long Vương đã đánh tan nó, khiến Ngao Tông trở thành một "phế long" khiếm khuyết, không thể tu hành.

Suốt nhiều năm, hắn bị ghẻ lạnh, coi thường và cuối cùng bị chính cha ruột trục xuất khỏi Long tộc, tước bỏ thân phận.

Mang theo nỗi uất hận và quyết tâm báo thù, Ngao Tông rời Đông Hải cùng hai lão bộc trung thành là Ngao Liệt và Ngao Sương.

Đúng lúc này, "hệ thống" của hắn thức tỉnh – **Bảng Định Toàn Tộc Hệ Thống**.

Vì đã bị khai trừ khỏi Long tộc, Ngao Tông quyết định tự lập một chủng tộc mới để bảng định: **U Minh Nhất Tộc (Minh Tộc)** – những sinh linh tồn tại giữa ranh giới sinh và tử.

Nhận được gói quà tân thủ từ hệ thống, Ngao Tông dung hợp lại Tiên Thiên U Minh Chi Khí, lột xác từ Hắc Long thành **Cửu U Minh

Long**, đập tan gông cùm thể chất, một bước lên mây đạt cảnh giới Kim Tiên.

Hắn còn sở hữu Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên (bảo vật phòng ngự kham bỉ Tiên Thiên Chí Bảo) và Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Ngao Tông bắt đầu hành trình xây dựng đế chế của riêng mình.

Hắn sử dụng công pháp "U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh" để chuyển hóa các hồn phách, nguyên thần lang thang trên biển thành tộc nhân Minh Tộc.

Mỗi khi tộc nhân tăng lên hoặc đạt được thành tựu tu hành, sức mạnh của Ngao Tông lại được phản hồi và tăng tiến vượt bậc.

Sự trỗi dậy của Ngao Tông nhanh chóng thu hút sự chú ý.

Tù Ngưu (con trưởng Long Vương) phái con trai là Ngao Sách đi truy bắt hắn.

Bằng mưu trí và sức mạnh áp đảo, Ngao Tông không chỉ tiêu diệt Ngao Sách và quân đoàn Tù Ngưu tộc, mà còn khéo léo dẫn dụ Tù Ngưu Vương đụng độ với Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc, suýt gây ra đại chiến giữa hai tộc lớn.

Nhận thấy Đông Hải không còn an toàn, Ngao Tông di dời toàn bộ Minh Tộc đến **U Minh Huyết Hải** – nơi chứa đựng sự ô uế của thiên địa nhưng lại là thánh địa cho Minh Tộc.

Tại đây, hắn thu phục thai bàn của Minh Hà Lão Tổ (người sau này sẽ là giáo chủ A Tu La giáo) và chiếm lấy Huyết Hải làm căn cứ địa, phát hiện ra bí mật về 18 tầng không gian dưới đáy biển.

Sự việc trở nên căng thẳng khi Ma Tổ La Hầu âm thầm giật dây, giết hại hậu duệ của Phượng tộc và đổ vạ cho Ngao Tông nhằm kích động tam tộc đại chiến.

Hỏa Phượng Vương (Phượng tộc) và Hỏa Kỳ Lân Vương (Kỳ Lân tộc) hùng hổ kéo đến Huyết Hải đòi mạng.

Tại sân nhà Huyết Hải, với sự hỗ trợ của đại trận và các bảo vật nghịch thiên, Ngao Tông đã làm nên điều không tưởng: Dĩ hạ phạt thượng.

Hắn lần lượt đánh bại và chém chết cả hai vị Đại La Kim Tiên hùng mạnh là Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương.

Không dừng lại ở đó, hắn chuyển sinh hồn phách của họ và đám thuộc hạ thành các chi nhánh mới của Minh Tộc: U Minh Hỏa Phượng và U Minh Hỏa Kỳ Lân.

Kết thúc giai đoạn mở đầu, Ngao Tông đã thăng tiến lên cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, nắm trong tay hàng triệu tộc nhân và các bảo vật hùng mạnh như Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Thước.

Danh tiếng của "Minh Tộc Chi Vương" vang dội khắp Hồng Hoang, khiến cả ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân và các đại năng như Hồng Quân, La Hầu đều phải dè chừng.

Từ một phế vật bị ruồng bỏ, Ngao Tông đã sẵn sàng nghênh chiến với cả thế giới, đặc biệt là mục tiêu trả thù Long Vương và Long tộc.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1

Hắc Long Ngao Tông, bạo ngược vô đạo, hoành hành Long tộc.

Long Vương có lệnh, trục xuất Hắc Long Ngao Tông khỏi Long tộc.

Kể từ hôm nay, vĩnh viễn không được đặt chân vào Long tộc nửa bước!

Sâu trong Đông Hải, trước một hắc sắc cung điện.

Một Long Vệ thân mặc khôi giáp, mình người đầu rồng, mặt lạnh như băng, tay cầm Long Vương Lệnh, đang tuyên đọc mệnh lệnh của Long Vương.

Phía trên hắc sắc cung điện, có vài Long tộc tộc nhân, nghe Long Vương Lệnh xong, đều hoảng sợ!

"Long Vương hạ lệnh, trục xuất Ngao Tông Đại nhân ư, sao có thể?" "Ngao Tông Đại nhân chính là con trai của Long Vương, Long Vương sao nỡ lòng nào, không phải có hiểu lầm gì sao!" "Đó là Long Vương Lệnh, nhất định là pháp chỉ của Long Vương, Long Vương thật sự đã từ bỏ Ngao Tông Đại nhân rồi!" Các Long tộc tộc nhân trong hắc sắc cung điện, đều hoảng loạn.

"Câm miệng!" Từ vương tọa trong hắc sắc cung điện, một tiếng long ngâm bá khí truyền ra!

Toàn bộ cung điện lập tức tĩnh lặng!

Trên vương tọa của hắc sắc cung điện, một con cự long thân hình khổng lồ, sừng rồng sắc nhọn, thần sắc bình tĩnh nhìn Long Vương Lệnh!

So với Long tộc thông thường, long khu của con cự long này vô

cùng to lớn, gấp mười lần Long tộc bình thường, trông cực kỳ bá khí!

Điểm đặc biệt nhất là, toàn thân cự long đều đen kịt!

Một con Hắc Long!

Trừ đôi long mâu màu vàng thuần khiết ra, mỗi một vảy rồng trên long khu khổng lồ đều phản chiếu ánh sáng đen tuyền.

Một loại khí tức bất tường vây quanh Hắc Long, trông có vẻ quỷ dị bá khí!

Đó chính là, con Hắc Long duy nhất trong toàn Long tộc!

Hoàng tử của Long Vương, Hắc Long Ngao Tông!

"Long Vương tự mình hạ lệnh, trục xuất ta khỏi Long tộc, xóa bỏ long tịch của ta sao?

Đúng là phụ hoàng tốt của ta a." Ngao Tông khẽ hừ một tiếng, dù miệng biểu lộ bất mãn, thần sắc lại vô cùng bình tĩnh!

Trong đôi long mâu vàng thuần khiết không chút gợn sóng, dường như đã sớm dự liệu được việc này.

Thật vậy, Ngao Tông đã sớm dự liệu được ngày hôm nay.

Bởi vì Hắc Long là danh từ đồng nghĩa với tai nạn và hủy diệt, bị Long tộc coi là bất tường, từ trước đến nay không được Long tộc chấp nhận!

Mặt khác, tuy là con của Long Vương, nhưng khi y đản sinh, đã hấp dẫn Tiên Thiên U Minh Chi Khí.

Mặc dù Tiên Thiên U Minh Chi Khí đã bị Long Vương đánh tan, nhưng Long Vương cũng suýt chút nữa chịu phản phệ, tu vi hiểm chút nữa bị thoái lùi.

Đó chính là nguyên nhân Long Vương không ưa!

Không, Long Vương không ưa, nói chung, cũng sẽ không trục xuất y khỏi Long tộc.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, Ngao Tông không thể tu hành!

Thật vậy, không rõ vì nguyên nhân gì, Ngao Tông trời sinh không thể tu hành.

Đối với Long tộc, nơi cường giả vi tôn, Ngao Tông không thể tu hành thì không thể được coi trọng!

Sinh ra bất tường, không thể tu hành, Long Vương không ưa.

Dưới oán hận tích tụ lâu ngày, Long Vương lạnh lùng vô tình, trực tiếp trục xuất y khỏi Long tộc!

"Thế này cũng tốt, lượng kiếp sắp đến, trước đại thế lượng kiếp, Long tộc cũng không thể tránh khỏi!

Hiện tại thoát ly Long tộc, đối với ta, cũng là một lựa chọn không tồi!" Ngao Tông trong lòng khẽ hừ lạnh một tiếng, trong đôi long mâu vàng thuần khiết lóe lên một tia băng hàn!

Là một kẻ xuyên việt, y tự nhiên vô cùng hiểu rõ đại thế thiên địa sắp tới.

Kể từ khi Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc thành lập, sự ma sát giữa tam tộc ngày càng tăng.

Gần đây, giữa các tộc nhân tam tộc, thậm chí đã xuất hiện một số xung đột nhỏ.

Chắc hẳn là vì lượng kiếp đã cận kề!

Hiện tại thoát ly Long tộc, đối với Ngao Tông mà nói, cũng không phải chuyện xấu.

"Điều đáng tiếc duy nhất là, hệ thống của ta không thể bảng định Long tộc." Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, hơi có chút tiếc nuối.

Đúng vậy, là một kẻ xuyên việt, sao có thể thiếu hệ thống tiêu chuẩn được chứ!

Mới hôm qua, hệ thống của Ngao Tông cuối cùng đã khởi động, tên là 「Hệ Thống Bảng Định Toàn Tộc」.

Hệ Thống Bảng Định Toàn Tộc, cố danh tư nghĩa, hệ thống của Ngao Tông có thể bảng định một tộc quần.

Tu vi và thực lực của tất cả tộc nhân, sẽ theo một tỷ lệ nhất định, phản hồi lại cho Ngao Tông!

Có thể nói, đây là cơ hội quật khởi của Ngao Tông!

Mặc dù bản thân Ngao Tông không thể tu hành, nhưng năng lực của hệ thống có thể giúp y đạt được tu vi khổng lồ!

Thậm chí khi hoàn toàn trưởng thành, đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng không phải là xa vời!

Chỉ là Ngao Tông chưa kịp bảng định hệ thống với Long tộc thì Long Vương đã trục xuất y khỏi Long tộc.

"Hừ!

Nếu Long tộc không dung nạp ta, vậy ta liền tự lập một tộc!" Ngao Tông hừ lạnh một tiếng, phát ra một tiếng long ngâm bá khí, trong lòng đã có quyết đoán!

Hệ thống cần bảng định một tộc quần, nhưng không nhất định phải là Long tộc!

Nếu Long Vương không dung nạp, trục xuất y khỏi Long tộc, vậy thì hãy sáng lập một chủng tộc mới!

Rồi sau đó bảng định hệ thống lên chủng tộc mới!

Tổng có một ngày, Ngao Tông sẽ khiến Long Vương phải hối hận!

“Đinh!

Phát hiện ý chí Ký chủ, ban bố nhiệm vụ đặc thù. .....” “Nội dung nhiệm vụ đặc thù: Sáng tạo một chủng tộc mới.

Phần thưởng nhiệm vụ: Không rõ (tùy thuộc vào mức độ hoàn thành).” "Hệ Thống: Hệ Thống Bảng Định Toàn Tộc Ký chủ: Ngao Tông Chủng tộc: Hắc Long Long tộc (đã bị xóa tên) Nhiệm vụ đặc thù: Sáng lập một chủng tộc mới (chưa hoàn thành) Nhiệm vụ thường quy: Bảng định một chủng tộc (chưa hoàn thành) Không gian hệ thống: Gói quà tân thủ lớn (chưa nhận)" “Nhiệm vụ sáng tạo chủng tộc, vừa hay, rất hợp với ý ta!” Long mâu vàng kim lướt qua giao diện hệ thống, sau đó Ngao Tông tạm thời gác lại chuyện nhiệm vụ!

Dù sao hiện tại, y vẫn đang ở địa bàn của Long tộc.

Đây không phải là nơi tốt để sáng lập chủng tộc.

“Hãy về bẩm báo Long Vương, từ bây giờ, ta Ngao Tông thoát ly Long tộc, không còn là người của Long tộc nữa!

Về sau, dù Long Vương có tự mình cầu xin ta quay về Long tộc, ta Ngao Tông cũng sẽ không trở lại Long tộc!

Lời thề này!

Đại Đạo chứng giám!” Ngao Tông ngẩng đầu rồng bá khí, hướng về thiên địa nói, lập xuống thiên địa thề ngôn!

Đó cũng là quyết tâm của Ngao Tông!

Oanh long!

Trong chớp mắt, thiên địa biến sắc, vùng biển quanh hắc sắc cung điện không ngừng cuồn cuộn!

Trên mặt biển, điện chớp sấm rền!

Từng đạo lôi đình, nổ tung trên mặt biển!

Dường như, thiên địa cũng đã công nhận lời thề của Ngao Tông!

Cùng lúc đó, Ngao Tông đột nhiên cảm thấy, bên trong long khu, dường như có một đạo cấm cố đã được giải khai!

Mối liên hệ giữa y và Long Vương, trực tiếp cắt đứt, không còn bất kỳ quan hệ nào nữa!

Từ đây, Ngao Tông chính thức thoát ly Long tộc, không còn là người của Long tộc nữa!

Trong hắc sắc cung điện, Hắc Long Ngao Tông ngẩng đầu đứng thẳng!

Hắc sắc cung điện từng phồn hoa, lúc này trở nên vô cùng lạnh lẽo!

Trong cung điện, trừ Ngao Tông ra, chỉ còn lại một lão Thanh Sắc Bàn Long già nua, cùng một Tiểu Ly Long màu đỏ bé nhỏ.

Các Long Vệ và thuộc hạ còn lại, đều đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đó là chuyện tất nhiên, khi Ngao Tông thoát ly Long tộc, các thị tòng và thuộc hạ bên cạnh đều lũ lượt rời đi.

Đối với điều này, Ngao Tông thần sắc bình tĩnh, không hề có chút cảm xúc dao động.

Phú quý bợ đỡ, người đi trà nguội, đây cũng là chuyện trong dự liệu.

"Ngao Tông Đại nhân, lão phó Ngao Liệt nguyện mãi mãi đi theo Đại nhân!" "Ân ân, Ngao Tông Đại nhân tốt nhất, Tiểu Sương sẽ không rời khỏi Đại nhân!" Đó là lão Bàn Long Ngao Liệt, và Tiểu Ly Long Ngao Sương.

Hai con rồng này luôn đi theo Ngao Tông, là thân tín của y.

Dù cho Ngao Tông bị trục xuất khỏi Long tộc, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không phản bội Ngao Tông!

Chính vì lý do đó, sau khi tất cả thị tòng và thuộc hạ bỏ chạy, chỉ còn lại hai người này đi theo Ngao Tông.

Điểm này, Ngao Tông âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Sau đó, Ngao Tông liền dẫn theo Ngao Liệt và Ngao Sương, trực tiếp rời khỏi Long tộc, đi về phía mặt biển.

Chương 2

.....

Cùng lúc đó, trong Long Vương Điện của Long tộc.

Một con cự long thân hình vô cùng khổng lồ, vảy rồng to lớn như núi, long khu rộng lớn như tinh thần, khí tức kinh người và khủng bố, chậm rãi mở đôi long mâu to lớn, nhìn Long Vệ trước mặt.

Đó chính là Long Hoàng của Long tộc, con rồng đầu tiên giữa thiên địa, một trong những cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang – Long Vương!

"Long Vương Đại nhân, Hắc Long Ngao Tông đã thoát ly Long tộc, rời khỏi địa bàn Long tộc rồi." Long Vệ ban bố Long Vương pháp chỉ, sau khi thấy Ngao Tông ba người rời đi, mới quay về bẩm báo Long Vương.

"Trước khi rời đi, y có phản ứng gì không?" Tiếng long ngâm nhàn nhạt truyền ra, là giọng của Long Vương.

"Hắc Long Ngao Tông... nói rằng, từ bây giờ, Ngao Tông thoát ly Long tộc, không còn là người của Long tộc nữa!

Và rằng, nếu Long tộc không dung nạp, vậy thì y sẽ tự lập một tộc!" Khi Long Vệ nói hết những lời của Ngao Tông.

Khí tức khủng bố, từ long khu của Long Vương phát tán ra!

Toàn bộ Long Vương Điện không ngừng run rẩy, dường như sắp sụp đổ vậy!

"Hừ!

Tự sáng lập một tộc, thật nực cười và ngu xuẩn!" Long Vương

hơi ngẩng đầu, trong đôi long mâu to lớn lóe lên một tia trào phúng!

Long tộc, một trong tam đại chủng tộc của Hồng Hoang ngày nay, là do Long Vương một tay sáng tạo!

Vì vậy Long Vương vô cùng rõ ràng, việc sáng lập một tộc khó khăn đến mức nào!

Cũng vì lý do đó, khi nghe những lời Ngao Tông nói, Long Vương mới cảm thấy nực cười đến vậy!

Thật sự nghĩ rằng ai cũng có tư cách sáng lập một tộc sao!

"Long Vương Đại nhân, có cần quan tâm động hướng của Hắc Long Ngao Tông không?" Bị ảnh hưởng bởi uy áp của Long Vương, Long Vệ khó khăn đứng vững, thỉnh chỉ Long Vương, hỏi có nên giám thị động hướng của Hắc Long Ngao Tông không.

"Không cần, một kẻ đã bị trục xuất khỏi Long tộc, cần gì phải phí thêm tâm tư, cứ để y tự sinh tự diệt đi." Đối với Long Vương mà nói, việc hỏi về phản ứng của Ngao Tông trước khi rời đi chỉ là hơi chút hiếu kỳ.

Còn về sinh tử của Ngao Tông, y không hề để trong lòng, tự nhiên sẽ không quan tâm nhiều.

Long Vương lại lần nữa nhắm đôi long mâu, không còn quan tâm chuyện bên ngoài nữa. .....

Ngao Tông không hề hay biết, sau khi y rời đi, Long Vương đã từng hỏi Long Vệ về chuyện đó!

Không, dù Ngao Tông có biết, y cũng sẽ không để tâm.

Bởi vì không còn là người của Long tộc, cần gì phải để tâm đến pháp chỉ của Long Vương!

Lúc này Ngao Tông, đang dẫn theo lão Bàn Long Ngao Liệt và

Tiểu Ly Long Ngao Sương, trên mặt biển.

Dù sao hiện tại trên Hồng Hoang đại địa, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đang tranh bá, vùng Tứ Hải đều là địa bàn của Long tộc!

Muốn rời khỏi địa phận Long tộc, cũng chỉ có thể từ biển đi lên mặt biển.

Sau đó, Ngao Tông dẫn theo hai con rồng, đi tới một linh đảo vô danh.

Trực tiếp mở ra đại trận thủ hộ linh đảo, Ngao Tông ba người tiến vào bên trong linh đảo!

Đó là một linh đảo đỉnh cấp, trên đảo linh khí sung túc, các loại linh thực vật khắp nơi.

Đảo lớn đến mức, có thể sánh ngang với địa cầu ở thế giới trước kia của y.

Hiển nhiên, đây là một phúc địa động phủ cực tốt.

Ở vị trí trung tâm linh đảo này, cũng có một hắc sắc cung điện!

Đó chính là một trong những cơ sở của Ngao Tông!

Tuy không thể tu hành, nhưng những năm qua, Ngao Tông cũng đã tích lũy được một số cơ sở.

Một linh đảo hải thượng đỉnh cấp, là một trong những cơ sở của Ngao Tông, đã từng để lại hậu chiêu.

"Ta tạm thời an trí các ngươi ở đây, những chuyện khác, đợi ta xuất quan rồi nói." Ngao Tông dặn dò hai người Ngao Liệt và Ngao Sương.

Y vừa mới có được hệ thống không lâu, thậm chí ngay cả gói quà tân thủ lớn cũng chưa nhận, cần thời gian để xử lý những việc này.

Vì vậy, trong một khoảng thời gian sắp tới, y cần tạm thời ở lại trên linh đảo này.

Sau khi an trí Ngao Liệt và Ngao Sương xong, Ngao Tông trực tiếp tiến vào hắc sắc cung điện, đóng lại trận pháp của hắc sắc cung điện, tiến vào trạng thái bế quan!

"Hệ thống, ta muốn nhận gói quà tân thủ lớn." Ngao Tông nói trong lòng, ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh!

Gói quà tân thủ lớn đã mở, chúc mừng Ký chủ nhận được đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, và một hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên đã trưởng thành!" "Phần thưởng tân thủ đã được cất vào không gian hệ thống, có thể rút ra bất cứ lúc nào." Nghe âm thanh máy móc của hệ thống, trong đôi long mâu vàng kim của Ngao Tông, xuất hiện một tia kích động!

Đương nhiên, nguyên nhân Ngao Tông kích động, không phải vì đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa phía trước, mà là vì hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên đã trưởng thành phía sau!

Đó là một bảo vật cực kỳ trân quý a!

Trong ký ức của Ngao Tông, hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên trưởng thành chỉ xuất hiện một lần duy nhất ở Hồng Hoang.

Đó là hạt sen trưởng thành duy nhất, sau khi Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên phân hóa, rơi xuống đỉnh Bất Chu Sơn!

Khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên đã tiêu linh phân hóa, biến thành các loại bảo vật đỉnh cấp.

Trong đó, vài hạt sen chưa trưởng thành của Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, cũng lần lượt hóa thành Thập Nhị Phẩm Liên

Đài lừng danh!

Ví dụ như, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà, vân vân.

Những Thập Nhị Phẩm Liên Đài này, đều là do một hạt sen chưa trưởng thành biến hóa thành!

Duy nhất một hạt sen trưởng thành, rơi trên Bất Chu Sơn, sau này trưởng thành thành Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Tuy nhiên, do không có khai thiên công đức, Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không được Thiên Đạo dung thứ, chỉ có thể tự phân giải thành ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lần lượt là Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm và Thái Ất Phất Trần.

Sau đó, ba kiện bảo vật lần lượt được Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thanh Lão Tử có được.

Đó là điển cố "hồng hoa lục diệp bạch liên ngẫu, Tam Thanh nguyên bản nhất gia"!

Chương 3

Có thể thấy được, một hạt sen trưởng thành của Hỗn Độn Thanh Liên quý giá đến mức nào!

Có thể nói, Ngao Tông đã có được một hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên đã trưởng thành.

Nếu có thể thuận lợi trưởng thành, nó cũng có thể trở thành một bảo vật đỉnh cấp sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

Còn về việc có bị Thiên Đạo không dung thứ hay không, Ngao Tông ngược lại không cần quá lo lắng!

Cần biết rằng, thời điểm Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên xuất thế, thật sự quá muộn, mãi đến sau khi Hồng Quân thành Thánh mới xuất thế.

Vào lúc đó, Hồng Quân Lão Tổ đã trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, Thiên Đạo chính thức quật khởi, nắm giữ trật tự thiên địa, tự nhiên không thể dung thứ Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Nhưng hiện tại, Long Phượng Lượng Kiếp còn chưa chính thức bắt đầu, Hồng Quân còn chưa thành Thánh, Thiên Đạo còn chưa hoàn toàn thành hình, chưa hoàn toàn nắm giữ thế giới Hồng Hoang.

Nếu Ngao Tông có thể trước khi Hồng Quân thành Thánh, khiến hạt sen trưởng thành, và kiểm soát nó trong tay.

Thì Thiên Đạo, cũng sẽ không thể ngăn cản Ngao Tông.

Khi đó, Ngao Tông sẽ có được một bảo vật, có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

“Hệ thống quả nhiên không làm ta thất vọng, lại có thể mở ra một bảo bối đỉnh cấp như vậy!

Còn về món đồ kia, đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, lại có tác dụng gì đây?

Thôi được, hãy rút ra cùng lúc đi, Hệ thống, rút hết tất cả phần thưởng tân thủ ra." Mặc dù trong lòng Ngao Tông, đối với đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa kia, có chút thắc mắc.

Không, thứ mà hệ thống ban thưởng, chắc hẳn cũng là một bảo vật không tồi.

Vì vậy, Ngao Tông cũng không do dự, trực tiếp rút tất cả phần thưởng ra từ không gian hệ thống!

Ngay lập tức, một hạt sen phát ra sinh cơ kinh người, cùng một đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí màu tím u huyền xuất hiện.

Khi đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đó xuất hiện trước mặt Ngao Tông.

Ngao Tông lập tức có chút không rời mắt khỏi long mâu, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Tiên Thiên U Minh Chi Khí.

Dường như đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí này, có sức hấp dẫn cực lớn đối với y!

Sức hấp dẫn này, thậm chí còn vượt xa hạt sen đã trưởng thành kia!

"Long khu của ta dường như cực độ khát vọng, muốn dung hợp đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí này!" Ngao Tông mở miệng, ngữ khí kiên định.

Y có một trực giác!

Một khi dung hợp đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, y sẽ đón nhận một sự biến hóa cực lớn!

"Nếu đã như vậy, vậy thì trực tiếp dung hợp đi!" Rụt rè, do dự bất

quyết, từ trước đến nay chưa từng là phong cách của Ngao Tông!

Không hề do dự, Ngao Tông há miệng rồng, trực tiếp nuốt đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa vào trong cơ thể!

Trong chớp mắt, khí tức kinh người, từ long khu của Ngao Tông bùng phát ra!

Tiên Thiên U Minh Chi Khí màu tím u huyền, triệt để dung hợp với Ngao Tông!

Ngay lập tức, Ngao Tông chìm đắm trong sự lột xác!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông bắt đầu lột xác.

Hạt sen trưởng thành bên cạnh Ngao Tông, chịu ảnh hưởng của Tiên Thiên U Minh Chi Khí, dần dần bắt đầu phục hồi, và sinh rễ nảy mầm.

Thời gian trôi qua từng chút một, ba vạn năm thoáng chốc đã qua!

Khi Ngao Tông lần nữa mở đôi long mâu, trên thân y, xuất hiện biến hóa cực lớn!

Long khu vốn dĩ vô cùng to lớn, trở nên càng thêm khổng lồ, như một ngọn núi cao hùng vĩ, một cái nhìn không thấy tận cùng!

Có thể nói, trong toàn bộ Long tộc, trừ Long Vương và những tồn tại cấp trưởng lão ra.

Phỏng chừng các Long tộc tộc nhân khác, cũng không có ai có thể hình to lớn hơn Ngao Tông!

Một chuyện vô cùng châm biếm!

Cần biết rằng, Long tộc luyện hóa thân thể, không thích hóa thành đạo thể, tự cho rằng long khu là hoàn mỹ nhất.

Vì vậy, long khu càng to lớn, càng đại biểu cho thực lực càng

mạnh.

Nhưng long khu của Ngao Tông, lại to lớn phi thường, vượt xa Long tộc bình thường!

Không, biến hóa về thể hình chỉ là chuyện nhỏ, biến hóa chân chính của Ngao Tông, là một loại biến hóa về ý nghĩa khác!

Lúc này Ngao Tông, long khu trở nên càng thêm bá khí, mỗi một vảy rồng đen đều có những đường vân màu tím!

Trên long khu đen như mực, lưu chuyển ánh sáng tím u huyền!

Trông quỷ dị bá khí!

Khí tức của Ngao Tông, trở nên vô cùng hư ảo, khó lường!

Khí tức U Minh!

Bởi vì hiện tại Ngao Tông, không còn là Hắc Long thuần túy nữa!

Ngao Tông, kẻ đã dung hợp đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, đã lột xác thành con Cửu U Minh Long đầu tiên giữa thiên địa!

"Cửu U Minh Long, đây mới là hình thái chân chính của ta, ta trước kia, chỉ là hình thái không hoàn chỉnh!

Long Vương đáng ghét, đã hại ta a!" Mặt Ngao Tông băng hàn, nộ hỏa ngút trời!

Khí tức cường hãn cấp bậc Kim Tiên, từ long khu của Ngao Tông bùng phát ra!

Hận không thể quay về Long tộc, đại chiến một trận với Long Vương!

Sau khi dung hợp Tiên Thiên U Minh Chi Khí, Ngao Tông mới hiểu rõ mọi chuyện!

Thật ra y trước kia, không phải là trạng thái hoàn chỉnh!

Trời sinh là Hắc Long, chỉ có dung hợp Tiên Thiên U Minh Chi Khí, lột xác thành Cửu U Minh Long, mới là bản ngã chân chính của y!

Điểm này, giống như con của Nguyên Phượng là Cửu Thiên Côn Bằng, và Khổng Tước Khổng Tuyên vậy!

Cửu Thiên Côn Bằng trời sinh ẩn chứa Âm Dương Nhị Khí, Khổng Tuyên trời sinh dung hợp Ngũ Hành Chi Lực!

Là một Hắc Long, trời sinh nên dung hợp Tiên Thiên U Minh Chi Khí!

Chỉ có dung hợp Tiên Thiên U Minh Chi Khí, lột xác thành Cửu U Minh Long, mới là trạng thái hoàn mỹ!

Chương 4

Cơ hội như vậy, khi Ngao Tông xuất thế, đã từng có một lần!

Khi đó, vì y xuất thế, Tiên Thiên U Minh Chi Khí bị hấp dẫn, chuẩn bị dung hợp làm một với Ngao Tông!

Tuy nhiên, Long Vương vì lo lắng bản thân bị ảnh hưởng bởi Tiên Thiên U Minh Chi Khí, khiến thực lực giảm sút.

Vì vậy khi Ngao Tông đản sinh, Long Vương đã trực tiếp xua tan Tiên Thiên U Minh Chi Khí.

Vì thế Ngao Tông mới trở thành Hắc Long không hoàn chỉnh!

Thậm chí hơn nữa, vì ở trạng thái không hoàn chỉnh, Ngao Tông mới không thể tu hành!

Chính vì lý do đó, sau khi hiểu rõ mọi chuyện trong quá khứ, Ngao Tông mới tức giận đến vậy!

Hổ dữ không ăn thịt con!

Đối với Long Vương mà nói, những vết thương đó đối với y, căn bản không đáng kể, lúc nào cũng có thể hồi phục!

Nhưng để bản thân, mãi mãi duy trì ở trạng thái đỉnh phong!

Long Vương thà từ bỏ Ngao Tông, để y giáng sinh với hình thái không hoàn chỉnh, cuối cùng thậm chí không thể tu hành!

Không thể không nói, thật sự có chút nực cười!

"Không, ta phải cảm ơn y thật nhiều, bởi vì như vậy, sau này ta động thủ với Long tộc, sẽ không có bất kỳ lo lắng nào nữa!" Ngao Tông trong lòng cười lạnh một tiếng!

Long Vương càng tuyệt tình, thì đến lúc Long Phượng Lượng

Kiếp, khi y ra tay với Long tộc, sẽ càng không còn e ngại!

Bởi vì tất cả đều là nhân quả Long Vương đã gây ra!

"Quay lại chuyện chính, hiện tại ta, có thể bước lên con đường tu hành!" Ngao Tông lẩm bẩm, không còn suy nghĩ lung tung nữa, chuyển sự chú ý lên bản thân!

Dung hợp đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, Ngao Tông chính thức lột xác thành Cửu U Minh Long!

Căn nguyên của Ngao Tông, trực tiếp đề thăng đến một mức độ vô cùng kinh người!

Thậm chí, tư chất hiện tại của Ngao Tông, có thể sánh ngang với Thần Thai Tiên Thiên đỉnh cấp, vô cùng bất phàm!

Mặt khác, Ngao Tông đã bù đắp được khuyết điểm của bản thân, cũng có thể bước lên con đường tu hành!

Một kết quả không tồi!

Mặt khác, sau khi dung hợp đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, Ngao Tông còn liên tiếp đột phá, trực tiếp thăng cấp lên cảnh giới Kim Tiên!

Tích lũy lâu ngày bùng phát, khiến Ngao Tông trực tiếp sở hữu tu vi cấp bậc Kim Tiên!

Một thu hoạch ngoài ý muốn!

"Đạt được tu vi cấp bậc Kim Tiên, là thu hoạch ngoài ý muốn khi dung hợp Tiên Thiên U Minh Chi Khí sao!" Ngao Tông khẽ gật đầu, trong lòng có chút mãn ý.

Dù sao từ đầu, y cũng không nghĩ sẽ có thu hoạch như vậy.

Không chỉ có tu vi nhất định, mà con đường tu hành cũng không còn trở ngại!

Thôi không nói nữa, đối với Ngao Tông hiện tại mà nói.

Việc có thể tu hành hay không, không phải là chuyện quan trọng nhất!

Dù sao có năng lực của hệ thống, hoàn toàn có thể thông qua bảng định tộc quần, mà đạt được lượng lớn tu vi!

Phương thức đó, mới có thể khiến y trưởng thành nhanh hơn!

"Hoàn thiện bản thân, khiến ta lột xác thành Cửu U Minh Long, đạt được tu vi cấp bậc Kim Tiên, là thu hoạch đầu tiên của lần bế quan này.

Còn về thu hoạch thứ hai, thì. ....." Ngao Tông khẽ quay đầu, nhìn về phía một đóa liên hoa bên cạnh y!

Một đóa liên hoa màu tím u huyền, có hai mươi bốn cánh hoa, phát ra ánh sáng tím u huyền quỷ dị!

Trên cánh hoa, từng hư ảnh phù hiện, không ngừng diễn hóa trăm thái nhân sinh!

Từ thuở ấu thơ sơ sinh, diễn hóa đến già yếu tử vong, rồi sau đó lại tuần hoàn, tựa như luân hồi âm dương, ẩn chứa khí tức sinh tử!

"Tử Liên ẩn vạn tượng, Chí Bảo ánh luân hồi, liên hoa hiện phẩm tráng lệ, ẩn chứa sinh tử luân hồi, tuần hoàn bất tức, có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!" "Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, quả nhiên vô cùng đặc thù a!" Ngao Tông phát ra một tiếng cảm khái!

Không sai, đóa liên hoa hai mươi bốn cánh màu tím u huyền này, chính là Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Bởi vì long khu Hắc Long của Ngao Tông, đã dung hợp đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa.

Hạt sen trưởng thành bên cạnh Ngao Tông, chịu ảnh hưởng của

đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, dần dần trưởng thành thành Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Thật ra, đây là tình huống vượt ngoài dự liệu của Ngao Tông, nhưng lại có vẻ hợp tình hợp lý!

Cần biết rằng, thứ mà Ngao Tông dung hợp, chính là đạo Tiên Thiên U Minh Chi Khí đầu tiên giữa thiên địa, có uy năng cực lớn, thậm chí có thể tạo ra một cường giả đỉnh cấp!

Khi dung hợp với Ngao Tông, khí tức U Minh dật tán ra, cũng là một năng lượng vô cùng nồng đậm.

Có thể ảnh hưởng đến hạt sen đã trưởng thành kia, cũng là chuyện hợp tình hợp lý!

Thôi không nói nữa, việc hạt sen trưởng thành thành Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, đối với Ngao Tông, lại là một cơ duyên cực lớn!

Cần biết rằng, dung hợp Tiên Thiên U Minh Chi Khí, bản thể Ngao Tông đã lột xác thành Cửu U Minh Long, ẩn chứa U Minh Chi Đạo!

Hạt sen trưởng thành thành Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, vô cùng tương hợp với năng lực của Ngao Tông!

Có thể nói, đây là bảo vật phù hợp nhất với Ngao Tông, không khác gì chí bảo bẩm sinh!

Điểm quan trọng nhất, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, là bảo vật cấp bậc có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

Bảo vật cấp bậc này, một khi xuất hiện ở ngoại giới, nhất định sẽ dẫn đến một trận tinh phong huyết vũ!

Đối với Ngao Tông mà nói, đây là thu hoạch đỉnh cấp nhất!

"Bảo vật đỉnh cấp cấp bậc này, trước tiên hãy luyện hóa, nắm giữ

trong tay đã!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, chuẩn bị luyện hóa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lại lần nữa tiến vào trạng thái bế quan, bắt đầu luyện hóa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Thời gian trôi qua từng chút một, hai vạn năm thoáng chốc đã qua!

Đến khi Ngao Tông lần nữa mở đôi long mâu, Ngao Tông đã luyện hóa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, và nắm giữ một phần cấm chế Tiên Thiên của nó!

"Mười hai đạo Tiên Thiên cấm chế, là giới hạn ta có thể nắm giữ hiện tại, vẫn chưa đủ!" Ngao Tông khẽ điểm long trảo, trực tiếp thu Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên lại!

Trong chớp mắt, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên hóa thành một đạo u quang, dung nhập vào giữa mi tâm Ngao Tông.

Chương 5

Là Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, bên trong nó có bốn mươi chín đạo Tiên Thiên cấm chế!

Tiên Thiên cấm chế trong Tiên Thiên Chí Bảo, là từ bốn mươi bốn đến bốn mươi chín đạo!

Bốn mươi chín đạo Tiên Thiên cấm chế, là Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp, có thể sánh ngang ba đại Khai Thiên Chí Bảo!

Có thể thấy được sự quý giá của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Mọi chuyện đều nằm trong dự liệu, bởi lẽ hạt sen này vô cùng đặc thù, chính là hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên!

Luồng tiên thiên u minh khí mà hạt sen dung hợp cũng là đạo tiên thiên u minh chi khí đầu tiên giữa thiên địa, lai lịch hết sức phi phàm!

Có được kết quả như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Còn về mười hai đạo tiên thiên cấm chế mà Ngao Tông đang nắm giữ, đó đã là giới hạn cực đỉnh ở hiện tại.

Bởi lẽ tu sĩ cấp bậc Kim Tiên chỉ có thể chưởng khống từ một đến mười hai đạo cấm chế, thuộc phạm vi Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy nhiên đối với Ngao Tông, bấy nhiêu đó tạm thời đã đủ dùng để ứng phó với kế hoạch tiếp theo.

Mặt khác, sau lần luyện hóa này, Ngao Tông cũng đã hiểu khái quát về năng lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên sở hữu năng lực phòng ngự

đặc hữu của liên đài.

Tọa trên tòa sen này, phòng ngự sẽ trở nên vô song, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng phá vỡ!

Dĩ nhiên, lúc này tu vi Ngao Tông còn thấp, nhưng tu sĩ dưới cảnh giới Chuẩn Thánh căn bản không thể làm hắn bị thương.

Đó chính là sự khủng bố của nhị thập tứ phẩm liên đài!

Năng lực phòng ngự của nó không hề thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử sau này, gọi là phòng ngự chí bảo cũng không quá lời.

Có thể thấy khả năng phòng ngự của nó cường hãn đến mức nào.

Dĩ nhiên, phòng ngự vô song chỉ là năng lực cơ bản của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Năng lực thực sự của nó có liên quan đến luân hồi tuần hoàn.

Luân hồi chi lực vận chuyển không ngừng, có thể thôn phệ vạn vật, hấp thu khí tức vạn vật rồi chuyển hóa thành u minh chi khí!

Thậm chí, bên trong Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên tự thành một phiến luân hồi thế giới, cách tuyệt thiên đạo cảm ứng.

Có thể nói đây là một kiện chí bảo nghịch thiên thực sự.

"Một đạo tiên thiên u minh chi khí khiến ta lột xác thành Cửu U Minh Long, sở hữu căn nguyên đỉnh cấp!" "Một hạt sen chín muồi của Hỗn Độn Thanh Liên lại trưởng thành thành Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!" "Tân thủ đại lễ bao của hệ thống quả nhiên không làm ta thất vọng!" Ngao Tông khẽ cảm thán.

Dù tân thủ đại lễ bao chỉ có hai kiện bảo vật, nhưng chúng đã mang lại lợi ích cực lớn cho hắn.

Dù là tiên thiên u minh chi khí giúp hắn bù đắp khiếm khuyết căn cơ để tấn thăng Kim Tiên, hay Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo, thảy đều là những bảo vật hạng nhất.

Phải thừa nhận rằng lần kích hoạt hệ thống này đã mang lại cho Ngao Tông những lợi ích vô cùng to lớn.

"Hiện tại ta đã dung hợp tiên thiên u minh chi khí, sơ bộ luyện hóa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, tiếp theo cũng nên chuẩn bị cho việc sáng lập nhất tộc." Ngao Tông lẩm bẩm, đôi long mâu màu vàng ròng thuần khiết mở ra, trong lòng đã có quyết đoán.

Những chuẩn bị ban đầu cơ bản đã hoàn thành, giờ là lúc khai môn lập tộc.

Nghĩ đến đây, thân rồng Ngao Tông khẽ động, trực tiếp bước ra khỏi cung điện đen kịt.

"Ngao Tông đại nhân, ngài cuối cùng cũng xuất quan rồi!

Lão phó Ngao Liệt kiến quá đại nhân!" "Ngao Tông đại nhân cuối cùng cũng ra rồi, tốt quá, Tiểu Sương nhớ đại nhân lắm!" Lão bàn long Ngao Liệt và tiểu ly long Ngao Sương vừa thấy Ngao Tông xuất quan liền lập tức vây quanh hắn.

Tuy đối với người ở Hồng Hoang, mấy vạn năm chẳng qua chỉ là một cái búng tay, đôi khi thời gian còn tính bằng vạn năm làm đơn vị, nhưng vì những biến cố trước đó, Ngao Liệt và Ngao Sương trong lòng vẫn không khỏi lo âu.

Cho nên lúc này thấy Ngao Tông xuất quan, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Yên tâm đi, ta không có gì đáng ngại." Ngao Tông khẽ gật đầu an ủi.

Hắn cảm nhận được sự lo lắng của hai người, lòng không khỏi ấm áp, bèn cùng họ ôn lại chuyện cũ.

Khi Ngao Liệt và Ngao Sương biết Ngao Tông đã có thể tu hành và bước chân vào Kim Tiên cảnh, cả hai đều vô cùng kích động.

Sau khi dành chút thời gian trấn an hai người, Ngao Tông mới bắt đầu chuẩn bị chính sự.

"Tự lập nhất tộc cần có hai điều kiện!

Sáng lập chủng tộc như thế nào?

Dùng bảo vật gì làm trấn tộc chi bảo?" "Trấn tộc chi bảo ta đã có, nhưng phải sáng lập chủng tộc ra sao thì cần phải suy nghĩ kỹ!" Ngao Tông lẩm bẩm, cân nhắc việc này.

Tự lập nhất tộc có đạo lý rất lớn bên trong.

Ở Hồng Hoang hiện nay, ba đại chủng tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đều là những minh chứng thành công.

Nhưng lai lịch của ba tộc này cũng có những quy tắc riêng.

Ví dụ như Long Vương sáng tạo Long tộc với đặc trưng là lân giáp.

Do đó, tất cả sinh linh có vảy trên đại lục Hồng Hoang đều được nạp vào phạm vi Long tộc.

Thân mang lân giáp chính là đặc trưng của Long tộc.

Tương tự, Phượng tộc thống lĩnh phi cầm, Kỳ Lân tộc suất lĩnh tẩu thú, đều có đặc trưng chủng tộc rõ rệt để phân biệt tộc mình với các tộc khác.

Nếu Ngao Tông muốn tự lập nhất tộc, hắn cũng cần định ra một đặc trưng chủng tộc rõ ràng, như vậy mới có thể tụ hội khí vận của nhất tộc.

“Thực ra chủng tộc ta muốn sáng lập đã quá rõ ràng rồi, đó chính là Minh tộc!” “Ta định sẵn phải đi theo U Minh đạo, bản thân là Cửu U Minh Long, lại có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Vị thế của ta và U Minh có mối quan hệ thiên ti vạn lũ.

Vì vậy chủng tộc thích hợp nhất để ta sáng lập chính là Minh tộc!” Thế nào là Minh tộc?

Đó là chủng tộc đặc thù được sinh ra sau khi sinh linh tử vong!

Trở về u minh nhưng lại sinh ra từ u minh, thuộc về một mặt khác của sinh mệnh, thuộc về phần tử vong!

Có thể nói, nếu định nghĩa vạn thiên sinh mệnh trên đại lục Hồng Hoang là mặt sống, vậy thì U Minh chính là chúa tể của mặt chết.

U Minh!

Có thể thấy được sự đặc thù của nó.

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông thốt ra hai chữ 「Minh tộc」, linh quang trong hắn chợt lóe, ý niệm trở nên thông đạt.

Dường như chủng tộc đặc thù này vốn thiên sinh đã dành cho hắn vậy!

Chương 6

Ngao Tông đã hạ quyết tâm sẽ sáng lập chủng tộc này.

Còn về trấn tộc chi bảo, trong tay hắn cũng có một kiện bảo vật phù hợp, đó chính là Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Muốn thành lập nhất tộc cần phải có một kiện bảo vật trấn áp tộc vận, giống như Long Vương Châu của Long Vương hay Nguyên Phượng Quan của Nguyên Phượng.

Đối với Ngao Tông, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên chính là bảo vật trấn vận tốt nhất.

Nên biết rằng, Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đời sau phân hóa thành Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm, trực tiếp trở thành khí vận chi bảo của tam giáo Nhân, Xiển, Tiệt.

Thậm chí Tiếp Dẫn đạo nhân còn dùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên để trấn áp khí vận Tây Phương giáo.

Tất cả đều minh chứng rằng liên đài do hạt sen hóa thành đều có công hiệu đặc thù trong việc trấn áp khí vận.

Với tư cách là liên đài cấp bậc hai mươi tư phẩm như U Minh Tử Liên thì lại càng không phải bàn!

Mặt khác, lai lịch của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên có liên quan mật thiết đến U Minh.

Có thể nói đây chính là trấn tộc chi bảo tốt nhất cho Minh tộc.

Chính vì lẽ đó, Ngao Tông mới quyết định dùng nó làm trấn tộc chi bảo.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông ngẩng cao đầu, hướng đầu rồng đen kịt lạnh lẽo lên phía thương khung mà dõng dạc: "Đại Đạo tại thượng!

Ngô lấy danh nghĩa Cửu U Minh Long Ngao Tông, sáng lập U Minh nhất tộc!

Kẻ nào gia nhập U Minh, tức là người của Minh tộc ta!

Người của Minh tộc ta đều lấy Minh Vương Ngao Tông ta làm đầu, chấp chưởng u minh, duy trì sinh tử bình hành, tuần hoàn bất tận!

Lấy Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên trấn áp khí vận tộc ta!

U Minh nhất tộc, LẬP!" Ngao Tông chính thức sáng lập U Minh nhất tộc!

Ầm vang!

Cùng với lời thề Đại Đạo của Ngao Tông, thiên địa xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Đất mọc sen vàng, dị hương ngào ngạt, vạn vật phục hồi, đạo âm rền vang!

Trong phút chốc, các loại dị tượng lũ lượt hiện ra khắp mọi ngóc ngách của đại lục Hồng Hoang.

Dường như cả đại lục Hồng Hoang đều đang chúc mừng cho sự ra đời của U Minh nhất tộc.

Thực tế cũng đúng là vậy, U Minh nhất tộc là chủng tộc của cái chết và sự tái sinh, duy trì sự cân bằng của ranh giới sinh tử, có lợi cho sự vận hành của Hồng Hoang.

Đối với Hồng Hoang, đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

Chính vì nguyên nhân này mà Hồng Hoang mới nảy sinh các loại dị tượng để chúc mừng.

Từ đây, U Minh nhất tộc chính thức khai sinh!

Đồng thời, Ngao Tông cảm nhận được trên người mình xuất hiện một loại biến hóa đặc thù.

Một loại khí vận kỳ lạ dường như đang hội tụ hết lên người hắn.

Ngao Tông hiểu rõ, đó chính là khí vận của U Minh nhất tộc!

Với tư cách là người sáng tạo và là Minh Vương, khí vận của toàn bộ Minh tộc đều tập trung vào hắn.

Kể từ nay, Ngao Tông và U Minh nhất tộc sẽ có mối liên kết không thể tách rời.

Một đóa liên đài màu tím hai mươi tư cánh từ mi tâm Ngao Tông hiện ra, chính là Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Tử liên tỏa ra ánh hào quang tím thẫm lung linh, bao trùm lấy thân thể Ngao Tông.

Hắn cảm nhận được sau khi trở thành trấn tộc chi bảo, tòa sen này cũng nảy sinh biến hóa, tạo ra một mối liên hệ đặc biệt với Minh tộc.

Điều này khiến tòa sen trở nên huyền diệu hơn, dường như có thêm một số công hiệu đặc thù.

Mối liên kết giữa tòa sen và Ngao Tông cũng trở nên mạnh mẽ hơn hẳn.

Ngao Tông tâm hữu sở cảm, tuy chỉ mới luyện hóa mười hai đạo tiên thiên cấm chế, nhưng hiện tại hắn ít nhất có thể vận dụng đại bộ phận sức mạnh của tòa sen!

Nếu trước kia tu sĩ dưới Chuẩn Thánh không thể làm hắn bị thương, thì giờ đây ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Đây chính là đặc quyền của người sáng tạo chủng tộc và trấn tộc

chi bảo, có thể động dụng sức mạnh vượt xa cảnh giới bản thân.

"Đây chính là điểm đặc biệt của Nhất tộc chi chủ sao?

Có khí vận nhất tộc gia trì, có thể phát huy sức mạnh vượt xa cảnh giới hiện tại!" "Trách không được Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều chọn cách tự lập nhất tộc." Ngao Tông mở long mâu, trong đôi mắt rồng vàng rực lóe lên tia sáng thấu suốt.

Dù tu vi của hắn vẫn là Kim Tiên cảnh, nhưng trong đầu đã hiện ra thêm nhiều truyền thừa về cách vận dụng khí vận và những điều kỳ diệu của nó.

Dù sao thì bước đầu tiên cũng đã hoàn thành, U Minh nhất tộc đã chính thức ra đời!

Đồng thời, các phương thế lực trên đại lục Hồng Hoang cũng vì sự xuất hiện của Minh tộc mà cảm thấy chấn động!

Tại thâm hải Đông Hải, trong Long Vương điện sâu nhất của Long Vực, Long Vương đang bế quan đột nhiên ngẩng đầu rồng dữ tợn, mở ra đôi long mâu vàng ròng!

"...Thiên địa xuất hiện thêm một tộc, tên gọi U Minh nhất tộc!

Người sáng tạo nhất tộc tên là Cửu U Minh Long Ngao Tông!!" Trong đôi mắt vàng của Long Vương hiện lên một tia kinh hãi!

Là một đỉnh cấp cao thủ, lão tự nhiên có cảm ứng với những biến hóa của thiên địa.

Chính vì vậy, khi một chủng tộc hoàn toàn mới ra đời, Long Vương là người biết đầu tiên.

Thực lòng mà nói, nếu là một chủng tộc bình thường thì lão cũng không đến mức thất thái như vậy.

Dù sao thì số chủng tộc mới ra đời ở Hồng Hoang tuy không nhiều

nhưng thi thoảng vẫn có.

Nhưng trong tin tức mà Long Vương cảm ứng được có một chuyện vô cùng quan trọng: Người sáng tạo U Minh nhất tộc tên là Cửu U Minh Long Ngao Tông!

Tuy lão không biết Cửu U Minh Long là cái gì, nhưng cái tên Ngao Tông thì lão không thể nào quen thuộc hơn!

Chẳng phải chính là con hắc long Ngao Tông bị trục xuất khỏi Long tộc năm vạn năm trước sao?

"Không thể nào!

Hắn cư nhiên thực sự sáng tạo ra một chủng tộc mới!" Long Vương nhíu chặt lông mày, tâm chấn kinh vô cùng!

Hồi đó nghe Long Vệ báo lại rằng Ngao Tông muốn tự lập nhất tộc, lão chỉ cười khẩy, không hề để tâm, cho rằng đó chỉ là lời nói lẫy nhất thời.

Bởi vì Long Vương căn bản không tin Ngao Tông có khả năng sáng lập một chủng tộc hoàn toàn mới.

Chương 7

Việc tự lập nhất tộc khó khăn biết nhường nào!

Không chỉ cần một đặc trưng chủng tộc mới được Đại Đạo công nhận, mà còn cần bảo vật có thể trấn giữ khí vận.

Những thứ đó vốn dĩ chẳng liên quan gì đến Ngao Tông cả!

Kết quả không ngờ tới là Ngao Tông cư nhiên thực sự thành công, sáng tạo ra một chủng tộc mới là U Minh nhất tộc!

Vì lẽ đó mà Long Vương mới cảm thấy kinh động!

"Lùi một vạn bước mà nói, dù hắn có tài năng đó, nhưng... thời gian này cũng quá ngắn ngủi rồi!" Long Vương lẩm bẩm, lòng khó lòng tin được!

Dù Ngao Tông thực sự có năng lực sáng tạo chủng tộc, nhưng một chủng tộc mới ra đời cũng cần thời gian đằng đẵng để diễn hóa và quy thuộc.

Vậy mà từ lúc Ngao Tông rời khỏi Long tộc đến nay mới được bao lâu?

Tính toán kỹ ra thì chưa đầy năm vạn năm!

Năm vạn năm có thể làm được gì?

Thậm chí còn không đủ để Long Vương đánh một giấc ngủ trưa!

Phải biết rằng ở đại lục Hồng Hoang, thời gian đều tính bằng đơn vị vạn năm.

Năm vạn năm đối với Long Vương cũng chỉ như vài hơi thở.

Chính vì vậy lão mới kinh hãi như thế!

Trong thời gian ngắn như vậy mà sáng tạo ra chủng tộc mới, thậm chí còn được Đại Đạo công nhận!

Thật sự khó mà tưởng tượng nổi.

"Ngô không tin nghịch tử kia thực sự có thực lực tự lập nhất tộc!" "Cái U Minh nhất tộc này chắc chắn có điểm quỷ dị!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lấp lánh, râu rồng khẽ động, bắt đầu suy tính tình hình của U Minh nhất tộc.

Tuy Ngao Tông đã thành công nhưng lão vẫn không muốn thừa nhận!

Nếu thừa nhận chẳng phải là công nhận Ngao Tông thiên tư phi phàm, thậm chí có bản lĩnh tự lập nhất tộc sao?

Chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao!

Nên biết rằng Ngao Tông đã bị trục xuất khỏi Long tộc.

Nếu hắn phát triển tốt, chẳng phải chứng minh mắt nhìn của Long Vương có vấn đề, ngay cả căn nguyên của con trai mình tốt xấu thế nào cũng không nhận ra, thậm chí còn tự tay trục xuất một thiên kiêu của Long tộc hay sao?

Lúc đó vạn tộc ở Hồng Hoang sẽ cười nhạo Long Vương ra sao!

Phải nói rằng Long Vương vô cùng tuyệt tình và lãnh mạc.

Biết tin Ngao Tông lập tộc, phản ứng đầu tiên không phải là quan tâm con mình, mà là cảm thấy hành động đó khiến lão mất mặt, không thể chấp nhận được!

Vì thế lão không muốn thừa nhận sự tồn tại của U Minh nhất tộc, thậm chí muốn suy tính xem liệu Ngao Tông có sử dụng thủ đoạn đầu cơ trục lợi nào để tạo ra cái gọi là U Minh nhất tộc này không.

"...Không thể suy tính?

Sao có thể chứ?" Long Vương đột ngột cử động, mở to đôi mắt rồng vàng rực chứa đầy vẻ kinh nghi!

Bởi vì lão cư nhiên không thể suy tính ra tình hình của U Minh nhất tộc!

Thật không thể tin nổi!

Tuy Long Vương không chuyên về bói toán suy tính, nhưng với tu vi thông thiên mà lại không thể suy tính về một chủng tộc mới sinh thì quả là chuyện lạ lùng.

Chuyện gì đang xảy ra, Long Vương cũng không nhìn thấu được.

Tuy nhiên, đây là kết quả tất yếu.

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên tự thành một phiến luân hồi thế giới, có thể cách tuyệt thiên đạo cảm ứng, che đậy thiên cơ, căn bản không thể suy tính!

Trở thành trấn tộc chi bảo, tòa sen này đã sản sinh liên kết đặc thù với nhất tộc, nên đặc tính che giấu thiên cơ cũng bao trùm lên toàn bộ U Minh nhất tộc.

Đó chính là lý do Long Vương thất bại.

Còn việc lão biết Ngao Tông sáng lập Minh tộc là vì hắn đã lập lời thề Đại Đạo, chiêu cáo thiên hạ, khắc dấu ấn của nhất tộc lên Đại Đạo, khiến một phần thông tin truyền ra ngoài.

Nếu không thì có lẽ cả đại lục Hồng Hoang chẳng ai biết đến sự ra đời của Minh tộc cả!

Long Vương căn bản không thể suy tính được Minh tộc được sáng lập ra sao, trú địa ở đâu, có bao nhiêu tộc nhân hay có đặc tính gì.

Tất cả thông tin đều mờ mịt!

Trong phút chốc, sắc mặt Long Vương trở nên âm trầm.

Liên tiếp hai lần thất bại trên tay cùng một người, đây chẳng phải chuyện tốt lành gì đối với lão.

Long Vương cảm thấy uy nghiêm của mình đang bị khiêu khích!

"Che che giấu giấu, nghịch tử kia rốt cuộc muốn làm gì?" "Hừ!

Ngô phải xem thử ngươi làm được gì!" "Truyền lệnh của ngô, triệu hoán Tù Ngưu tới đây!" Long Vương điểm một cái vào hư không, đánh ra một đạo truyền hoán pháp quyết.

Chẳng mấy chốc, một con dị long khổng lồ như núi non, khí tức kinh người, đầu rồng thân rắn, hình dáng giống thanh ngưu, trên mình phủ long lân vàng rực đã hiện diện trước Long Vương điện.

Đây chính là một trong chín đứa con của rồng (Long sinh cửu tử), dị long xếp hàng thứ nhất – Tù Ngưu!

Rồng tính vốn dâm, huống chi là Long Vương đứng đầu Long tộc.

Vì thế Long tộc cũng có không ít bàng chi, trong đó chín bàng chi mạnh nhất được thế gian gọi là Long sinh cửu tử.

Tộc Tù Ngưu chính là bàng chi đứng đầu.

Dĩ nhiên, kẻ Long Vương triệu đến không phải là Tù Ngưu bình thường mà là con trai của lão, tổ tiên của tộc Tù Ngưu, hay còn gọi là Tù Ngưu Vương!

Là đích tử của Long Vương, Tù Ngưu Vương thực lực cường hãn, đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên!

"Tù Ngưu kiến quá phụ hoàng!" Tù Ngưu Vương phủ phục trước điện hành lễ.

"Tù Ngưu, ngô mệnh ngươi thăm dò U Minh nhất tộc, ngô muốn có mọi tin tức về chúng!" Long Vương mở mắt, lạnh lùng nhìn đứa con trước mặt mà ra lệnh.

Có sách cổ chép rằng: “Tù Ngưu, giống rồng, tính hiếu âm nhạc.” Tộc Tù Ngưu chuyên tâm về âm luật, đầu rồng thân rắn, tai cực thính, có thể phân biệt âm thanh muôn vật.

Tù Ngưu thường đậu trên đầu đàn để thưởng thức tiếng tơ trúc, hậu thế thường khắc hình nó lên đầu đàn chính là vì lẽ đó.

Long Vương triệu hoán nó chính vì thiên phú nghe thấu vạn vật, cực kỳ nhạy bén trong việc tìm kiếm dấu vết.

Chương 8

Do đó, lão giao nhiệm vụ này cho Tù Ngưu Vương.

"Tuân lệnh Long Vương, Tù Ngưu sẽ sớm hoàn thành nhiệm vụ!" Tù Ngưu Vương nhận lệnh rồi nhanh chóng lui ra.

Trở về trú địa, lão lập tức triệu tập con cháu: "Long Vương có lệnh, tầm nã tin tức về U Minh nhất tộc, kẻ nào có công sẽ được trọng thưởng!" Tù Ngưu Vương phân phát nhiệm vụ cho hậu bối.

Là tổ tiên của một tộc, lão không thể đích thân đi tìm, như vậy quá thiếu hiệu quả.

Thế là toàn bộ tiểu bối của tộc Tù Ngưu đều tỏa ra khắp nơi.

"Tuân lệnh lão tổ!" Trong phút chốc, tộc nhân Tù Ngưu phân tán hướng về các vùng biển xung quanh để tìm kiếm tin tức.

Nhưng e rằng họ sẽ phải thất vọng trở về.

U Minh nhất tộc hiện tại vẫn chưa thực sự lớn mạnh, lại thêm Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên che giấu thiên cơ, Long tộc căn bản không thể phát hiện, chỉ tổ phí công vô ích mà thôi!

Tuy nhiên, người chấn động vì Minh tộc ra đời không chỉ có Long tộc.

Các đại thế lực khác trên đại lục Hồng Hoang cũng cảm thấy kinh ngạc không kém.

Sâu trong Thập Vạn Hỏa Sơn, nơi sào huyệt của Phượng tộc, trong một tòa cung điện rực rỡ như lưu ly, bao quanh bởi ngọn lửa Chước Chước Ly Hỏa, một con kim sắc thải phượng với dáng vẻ diễm lệ, thân hình bao la như tinh tú, khổng lồ chẳng kém gì Long Vương, đang từ từ mở mắt.

Đây chính là Phượng Hoàng đầu tiên giữa thiên địa, một trong những cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang – Nguyên Phượng!

"Cửu U Minh Long Ngao Tông...

Dường như là con hắc long bị Long Vương trục xuất khỏi tộc đoạn thời gian trước!" "Thật là thú vị, một đứa con bị Long Vương vứt bỏ cư nhiên lại tự lập nhất tộc!" "Hẳn là lúc này sắc mặt Long Vương đang rất khó coi đây!" Tiếng phượng hót lảnh lót vang lên từ miệng Nguyên Phượng.

Là đối thủ không đội trời chung với Long Vương, bà luôn chú ý đến mọi hành tung của lão.

Vì vậy chuyện Long Vương trục xuất Ngao Tông bà cũng biết rõ.

Giờ đây thấy Ngao Tông tự lập môn hộ, bà lập tức liên tưởng ngay đến chuyện đó.

Một long tử bị phế bỏ giờ lại trở thành một vương của nhất tộc, chẳng khác nào tát một cú trời giáng vào mặt Long Vương.

Với tính khí hiếu thắng của lão, sắc mặt chắc chắn không thể nào tốt được.

Nguyên Phượng cảm thấy vô cùng hả hê và cũng nảy sinh chút hiếu kỳ với U Minh nhất tộc.

"Tên long tử này dường như có chút thú vị, biết đâu có thể dựa vào chuyện này mà làm chút văn chương!" "Truyền lệnh của Nguyên Phượng ta, điều tra U Minh nhất tộc, ta muốn biết rõ nội tình của chúng!" Một long tử bị đuổi đi không những không tự cam đọa lạc mà còn tự lập nhất tộc, chuyện này nếu vận hành tốt có thể khiến Long Vương mất mặt hoặc bị hố một vố đau đớn.

Cơ hội như vậy Nguyên Phượng tự nhiên không bỏ qua.

Bà lập tức ra lệnh cho tộc nhân đi điều tra.

Thực tế, lệnh điều tra Minh tộc không chỉ diễn ra ở Phượng tộc mà ở các địa bàn khác cũng vậy.

Tại một phiến động thiên phúc địa đỉnh cấp, một tiếng gầm bá đạo vang lên: "Truyền lệnh Thủy Kỳ Lân ta, điều tra U Minh nhất tộc, ta muốn biết bí mật của chúng!" Thủy Kỳ Lân – vị vua của tộc Kỳ Lân trong tam đại chủng tộc cũng đã ra lệnh.

Là một trong ba thế lực lớn nhất Hồng Hoang, thấy Long Vương và Nguyên Phượng đều có động tĩnh, Thủy Kỳ Lân làm sao có thể đứng yên!

Có thể nói, suy tính của Thủy Kỳ Lân cũng giống hệt Nguyên Phượng.

Trong tam tộc hiện nay, Long tộc mạnh nhất, Long Vương là cường giả số một trên bề nổi của Hồng Hoang.

Dù trong bóng tối còn bao nhiêu cường giả chưa lộ diện thì cái danh hiệu đệ nhất bề nổi cũng đủ khiến vạn tộc phải dè chừng.

Vì vậy, hễ có cơ hội khiến Long Vương mất mặt thì không ai muốn bỏ lỡ, dù thành công hay không cũng chẳng mất gì.

Thế là sự chú ý của toàn Hồng Hoang đều đổ dồn vào U Minh nhất tộc.

Ngao Tông không hề biết rằng việc mình lập tộc lại thu hút sự dòm ngó của ba vị tộc trưởng đại tài.

Nếu biết, chắc chắn hắn cũng chỉ biết câm nín.

Bởi ngay từ đầu hắn chỉ định tự lập nhất tộc để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống và dấn thân vào con đường tu hành mà thôi.

Nhưng hắn cũng không quá bận tâm, vì hiện tại hắn còn việc quan

trọng hơn phải làm!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ đặc thù, sáng tạo thành công U Minh nhất tộc!" "Hệ thống đánh giá: Mức độ hoàn thành nhiệm vụ đặc thù: HOÀN MỸ!" "Đinh!

Ký chủ nhận được lễ bao phần thưởng phong hậu, đã lưu trữ trong không gian hệ thống, có thể rút ra bất cứ lúc nào." Tiếng máy móc của hệ thống liên tục vang lên trong đầu Ngao Tông.

Hắn quay lại cung điện đen, lập tức điều tra phần thưởng: "Đinh!

Mở đặc thù thưởng lễ bao, chúc mừng ký chủ nhận được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và đỉnh cấp công pháp《U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh》!" Một tấm đồ phổ lung linh rực rỡ hiện ra trước mắt hắn, trên đó vẽ đại thiên hoàn vũ, nhật nguyệt tinh thần, hoa cỏ cây cối, phi cầm tẩu thú, núi sông mạch đất.

"Cư nhiên là món bảo vật này, đồ tốt!" Nhìn tấm sơn thủy họa này, Ngao Tông vui mừng khôn xiết.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo là thứ mạnh nhất chỉ sau tiên thiên chí bảo.

Dù lúc đầu hắn đã có được Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên sánh ngang chí bảo, nhưng hắn không ngờ mình lại nhận được thêm một kiện linh bảo cấp bậc này.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ không phải linh bảo bình thường, nó chính là chí bảo của Nữ Oa sau này, ghi lại bản đồ Hồng Hoang, mạch đi của núi sông, dấu ấn địa văn.

Bên trong nó tự thành một thế giới đại thiên, linh khí vô biên dưỡng dục ức vạn sinh linh, phảng phất như một xã tắc tiểu thế giới thực sự.

Thậm chí nếu Thánh nhân đi vào mà không có chí bảo trong tay cũng bị vây khốn hàng vạn năm, nếu có chí bảo cũng mất một năm mới thoát ra được.

Có thể thấy nó cường hãn tới mức nào.

Chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo mà có thể khốn trụ Thánh nhân, công hiệu của nó quả thực không kém gì tiên thiên chí bảo.

Ngao Tông cảm thấy lần lập tộc này quá hời!

Đó mới chỉ là món quà đầu tiên.

"Thu hoạch thứ nhất là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vậy còn thứ hai... 《U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh》 là loại công pháp gì?" Hắn chuyển đôi long mâu sang quyển kinh thư.

Đồ của hệ thống chắc chắn không phải hàng xoàng.

Hiện tại hắn quả thực rất cần một bộ công pháp.

Trước kia vì không thể tu hành nên hắn không học công pháp Long tộc, giờ đã rời đi lại càng không muốn dính dáng đến chúng.

Quyển kinh này xuất hiện đúng lúc giải quyết cơn khát của hắn.

Ánh mắt Ngao Tông rất cao, công pháp thường thường hắn không thèm nhìn tới, hắn cần thứ hoàn toàn khế hợp với đạo của mình.

Hắn tập trung tâm thần tìm hiểu: "Hấp thu u minh khí, chuyển hóa u minh lực, hóa vạn vật thành u minh...

Chương 9

Quá khế hợp với ta!" Hắn kích động thốt lên.

Qua tìm hiểu, hắn thấy đây là phương pháp tu hành đỉnh cấp nhất.

Ngoài việc hấp thu linh khí nâng cao tu vi, điểm khiến hắn sướng rơn chính là khả năng "Hóa vạn vật thành u minh".

Nghĩa là hắn có thể dùng nó để chuyển hóa các tu sĩ khác thành sinh vật u minh, trực tiếp biến họ thành tộc nhân Minh tộc!

Điều này quá tuyệt vời!

Sáng lập nhất tộc cần nhiều thời gian và tâm sức, nhất là việc khai mở linh trí, giáo hóa tu hành cho tộc nhân mới.

Nhưng có bộ kinh này, hắn có thể thu phục các tu sĩ mạnh mẽ rồi chuyển hóa họ, giúp Minh tộc nhanh chóng có được lực lượng chiến đấu mà không cần tốn công xây dựng từ con số không.

Điều này giúp hắn tiết kiệm vô số thời gian và công sức.

Đây chính là phương pháp tốc thành nhất để trỗi dậy!

"Hệ thống quả nhiên không làm ta thất vọng!" Ngao Tông thở ra một hơi dài đầy mãn nguyện.

Hắn muốn bế quan ngay lập tức để tiêu hóa phần thưởng này, nhưng trước đó còn một việc phải làm: "Hệ thống, ta quyết định rồi, ta muốn bảng định U Minh nhất tộc!" Hệ thống tên là 「Bảng định toàn tộc hệ thống」, cần phải bảng định một chủng tộc cố định mới có thể tiếp tục các nhiệm vụ sau.

Việc sáng tạo chủng tộc trước đó chỉ là nhiệm vụ nhánh đặc thù để khai mở hệ thống mà thôi.

“Đinh!

Chính thức hoàn thành bảng định chủng tộc: Minh tộc (Không thể thay đổi)!” “Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ bảng định chủng tộc, nhận được bảng định chủng tộc lễ bao!” “Đinh!

Khai mở nhiệm vụ chính thức của hệ thống...

Nhiệm vụ giai đoạn: Phát triển Minh tộc, khiến số lượng tộc nhân đạt tới một vạn.” Bảng điều khiển hệ thống hiện lên: - Hệ thống: Bảng định toàn tộc hệ thống - Ký chủ: Ngao Tông - Thân phận: Minh Vương - Căn nguyên: Cửu U Minh Long - Công pháp: U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh - Chủng tộc bảng định: Minh tộc - Nhiệm vụ giai đoạn: Số lượng tộc nhân (0/10,000) - Không gian: Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Chủng tộc bảng định lễ bao.

“Số lượng đạt một vạn sao...” Ngao Tông lẩm bẩm.

Hắn đang ở một hòn đảo vô danh trên biển Đông Hải, xung quanh vắng vẻ không bóng người, tụ tập một vạn người quả là có chút khó khăn.

“Việc này khó thì khó, mà dễ cũng dễ, chỉ cần thời gian.

Nhưng ta cần bế quan tiêu hóa bảo vật và công pháp, không thể thân hành đi thu thập được.

Thôi thì giao cho Ngao Liệt vậy.” Ngao Liệt tuy mang tiếng là thuộc hạ nhưng vốn có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Trước khi rời Long tộc, dù không được sủng ái nhưng đãi ngộ của một long tử là thứ Long Vương không thể thiếu vì thể diện bản thân.

Ngao Liệt vốn là hộ đạo giả của Ngao Tông, sau này mới hoàn toàn quy phục.

Có lão giúp đỡ, việc thu thập linh hồn sẽ nhanh hơn.

Ngao Tông phát lệnh cho Ngao Liệt đi thu thập một nhóm tu sĩ, sau đó hắn lại bước vào bế quan.

Thời gian trôi qua, thấm thoát lại ba vạn năm nữa.

Khi cửa cung điện đen mở ra lần nữa, khí tức của Ngao Tông đã trở nên hư ảo, phiêu miểu và quỷ dị khôn lường.

Hắn đã nắm vững 《U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh》, còn Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng đã luyện hóa được mười hai đạo cấm chế – giới hạn hiện tại của hắn.

"Ngao Liệt, Ngao Sương, vào cung kiến ta." Ngao Tông triệu tập hai người.

Cả hai nhanh chóng có mặt, ba vạn năm qua họ không có nhiều thay đổi.

"Ngao Liệt, chuyện ta dặn dò làm đến đâu rồi?" Ngao Tông hỏi.

"Thưa đại nhân, lão phó đã hoàn thành, tổng cộng thu thập được ba vạn hồn phách nguyên thần." Lão bàn long vung tay, vô số hồn phách hiện ra.

Lão đã bắt nhiều hơn yêu cầu để phòng hờ.

Dù Đông Hải là địa bàn Long tộc nhưng năm xưa họ đã tiêu diệt không ít chủng tộc, tàn hồn vẫn còn sót lại nhiều nơi.

Ngao Liệt hành sự cẩn trọng, chỉ hoạt động trên mặt biển nên không bị phát hiện.

"Làm tốt lắm." Ngao Tông khen ngợi rồi vận dụng sức mạnh của tiên kinh.

Một luồng linh khí u dị tím đen bao phủ các hồn phách.

Sau những tiếng kêu gào thảm thiết, những bóng đen tuyền hiện ra.

Họ có sừng nhọn trên đầu, cơ thể hư ảo, trông rất quỷ dị.

Đây chính là những tộc nhân Minh tộc đầu tiên của Ngao Tông!

Nhìn ba vạn tộc nhân mới, Ngao Tông rất hài lòng.

Tuy họ tràn ngập tử khí nhưng tu vi lại không hề thấp: yếu nhất cũng là Huyền Tiên, nhiều Thái Ất Huyền Tiên, thậm chí có một nửa đạt tới Kim Tiên sơ kỳ – chỉ kém một chút so với tu vi Kim Tiên trung kỳ mà Ngao Tông vừa đột phá được.

Hắn nhận ra một quy luật: tu vi của tộc nhân không thể vượt quá người sáng tạo.

Vì hắn là Kim Tiên trung kỳ nên họ cao nhất chỉ đạt Kim Tiên sơ kỳ.

Đây là một loại áp chế thượng vị.

Điều này khiến hắn cảm thấy bị trục xuất khỏi Long tộc lại là chuyện may mắn, vì nếu còn ở đó, hắn mãi mãi không thể vượt qua Long Vương – người sáng tạo Long tộc.

"Hệ thống, kết toán nhiệm vụ giai đoạn." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: Số lượng tộc nhân vượt một vạn!

Đánh giá: HOÀN MỸ!

Vì đạt mức hoàn mỹ, ký chủ nhận được 100% phản hồi tu vi của tộc nhân!" Một luồng sức mạnh khổng lồ từ sâu trong cơ thể Ngao Tông bùng phát.

Hệ thống bảng định toàn tộc sẽ định kỳ phản hồi tu vi của toàn bộ tộc nhân cho ký chủ theo tỷ lệ nhất định.

Lần này vì hoàn thành vượt mức nên hắn nhận được toàn bộ!

Sức mạnh của mười lăm ngàn Kim Tiên sơ kỳ và mười lăm ngàn Huyền Tiên/Thái Ất Huyền Tiên cộng lại là một con số khủng khiếp.

Ngao Tông lập tức ra lệnh cho Ngao Liệt và Ngao Sương tạm thời quản lý và an trí tộc nhân trên đảo, còn mình thì lao vào cung điện để tiêu hóa luồng sức mạnh đang cuồn cuộn như sóng thần kia.

Trong khi Ngao Tông bế quan, tại trú địa của tộc Tù Ngưu sâu trong Đông Hải, một tộc nhân vội vã chạy vào bái kiến Tù Ngưu Vương: "Lão tổ, con đã phát hiện tung tích kẻ ngài cần tìm!" Tù Ngưu Vương mở mắt, khí tức Đại La chấn động: "Cuối cùng cũng tìm thấy rồi sao?

Mau nói!" Sau khi nghe báo cáo rằng đã thấy Ngao Liệt xuất hiện, Tù Ngưu Vương suy đoán Ngao Tông chắc chắn ở gần đó.

Lão lập tức triệu con trai mình là Ngao Sách tới: "Ngao Sách, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ: tới vùng biển phía đông Đông Hải, bắt bằng được hắc long Ngao Tông hoặc người của U Minh nhất tộc về đây cho ta!" Tù Ngưu Vương sai khiến thân tử là Ngao Sách đi tìm kiếm tung tích của Ngao Tông!

Chương 10

Đây là chuyện tất nhiên!

Tuy rằng Tù Ngưu Vương biết rõ, đám người Ngao Tông có khả năng đang ở vùng biển phía Đông của Đông Hải!

Nhưng, Đông Hải rộng lớn vô cùng, vùng biển phía Đông của nó cũng là một vùng nước bao la bát ngát.

Muốn tìm ra Ngao Tông và Minh tộc trong đó cũng cần tiêu tốn không ít thời gian và tinh lực!

Tù Ngưu Vương quý là một trong Long Sinh Cửu Tử, thuộc về đại năng cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Làm sao có thể hạ mình, đích thân đi tìm kiếm đám người Ngao Tông được!

Chuyện này, Tù Ngưu Vương chỉ có thể giao cho con cháu hậu bối đi hoàn thành!

Còn về việc tại sao lại chọn con trai của Tù Ngưu là Ngao Sách!

Một mặt, tu vi của Ngao Sách không tầm thường, có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, không hề dưới trướng Bàn Long Ngao Liệt!

Mặt khác, Ngao Sách mang huyết mạch của Tù Ngưu Vương, là huyết mạch đời thứ ba của Long Vương, chiến lực vượt xa đồng giai!

Nếu gặp phải lão Bàn Long Ngao Liệt cũng ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Ngao Sách đánh bại đối phương hẳn là không thành vấn đề!

Có thể nói, trong mắt Tù Ngưu Vương, rắc rối duy nhất của nhiệm vụ lần này cũng chỉ có Ngao Liệt bên cạnh Ngao Tông!

Còn về bản thân Ngao Tông và U Minh nhất tộc, Tù Ngưu Vương căn bản không để vào mắt!

Một đứa con bị trục xuất của Long tộc, một con hắc long không thể tu hành như Ngao Tông!

Đại danh của Ngao Tông đã sớm truyền khắp Long tộc rồi!

Toàn bộ Long tộc, có ai mà không biết danh tự Ngao Tông!

Đối với một Ngao Tông không thể tu hành, Tù Ngưu Vương căn bản không để tâm!

Còn về U Minh nhất tộc do Ngao Tông sáng lập, thì lại càng không cần phải nói nhiều.

Đến kẻ sáng tạo ra nó là Ngao Tông còn là phế vật, thì U Minh nhất tộc do hắn tạo ra tự nhiên cũng không thể mạnh mẽ đến mức nào!

Trong mắt Tù Ngưu Vương, kẻ duy nhất có khả năng gây rắc rối cũng chỉ có lão Bàn Long Ngao Liệt.

Thế nên, Tù Ngưu Vương mới chọn phái ra thân tử Ngao Sách!

"Đây là một đạo Nguyên Thần hư ảnh của ta, có thể phát huy được một kích của Đại La sơ kỳ, có thể bảo hộ ngươi trong lúc nguy hiểm!" Tù Ngưu Vương vung long trảo, ngưng tụ ra một đạo hư ảnh Tù Ngưu huyền ảo, điểm vào mi tâm của Ngao Sách!

Phải nói rằng, Tù Ngưu Vương vô cùng cẩn thận!

Tuy cảm thấy nhiệm vụ lần này không khó, nhưng để đề phòng vạn nhất, y vẫn để lại một chiêu hậu thủ trên người Ngao Sách!

"Đa tạ phụ vương!" Sau khi hoàn thành mọi việc chuẩn bị, Ngao Sách hướng Tù Ngưu Vương hành lễ cáo lui!

Sau đó, Ngao Sách dẫn theo thuộc hạ của mình trực tiếp tiến về

phía Đông của Đông Hải, bắt đầu triển khai cuộc tìm kiếm rầm rộ, chuẩn bị lùng sục đám người Ngao Tông ra ngoài!

Trong nhất thời, Ngao Sách bắt đầu hành động! ...

Ngao Tông cũng không biết việc Tù Ngưu Vương hạ lệnh cho con trai là Ngao Sách bắt đầu tìm kiếm tung tích của mình!

Mà dù có biết chuyện này, Ngao Tông cũng chẳng thèm để ý!

Bởi vì hiện tại, hắn đã tới thời khắc mấu chốt!

Trong suốt một khoảng thời gian dài, tu vi bàng bạc không ngừng sinh ra bên trong cơ thể Ngao Tông, va chạm mãnh liệt vào long khu của hắn!

Ngao Tông tập trung toàn bộ tâm thần, không ngừng tiêu hóa từng cỗ tu vi cường đại chí cực này!

Thời gian trôi qua từng chút một, vạn năm thời gian trôi qua, Ngao Tông mới một lần nữa mở ra đôi long mâu màu vàng kim!

Khi Ngao Tông tỉnh lại một lần nữa, long khu của hắn đã trở nên to lớn hơn, bàng bạc như sơn hải, vô cùng khôi ngô!

Nhưng so với sự biến hóa của long khu, Ngao Tông quan tâm hơn cả là mức độ thăng tiến tu vi của mình!

Oanh!

Tu vi kinh người của Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ từ trên người Ngao Tông bộc phát ra!

"Đã là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ rồi sao, trực tiếp vượt qua năm cái cảnh giới!" Trong đôi mắt rồng vàng kim của Ngao Tông xuất hiện một tia kích động!

Phải biết rằng trước đó, tu vi của hắn chỉ là cảnh giới Kim Tiên trung kỳ!

Nhưng hiện tại, chỉ mới trôi qua vạn năm thời gian.

Ngao Tông đã trực tiếp vượt qua bốn cảnh giới: Kim Tiên hậu kỳ, Kim Tiên viên mãn, Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, liên thăng năm cấp, trực tiếp bước chân vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Tốc độ thăng tiến như hỏa tiễn này, quả thật khó mà tưởng tượng nổi!

Đây chính là cái lợi của việc ràng buộc nhất tộc!

Phải biết rằng trước đó, Ngao Tông cần tốn tới tận ba vạn năm thời gian mới có thể từ Kim Tiên sơ kỳ thăng lên Kim Tiên trung kỳ.

Nếu muốn thăng năm cái cảnh giới, Ngao Tông ước tính mình cần gần hai mươi vạn năm, thậm chí là mấy chục vạn năm mới có thể đạt tới bước đường như hiện tại!

Đó là bởi vì Ngao Tông có căn nguyên cực cao, thiên phú kinh nhân và đang tu hành đỉnh cấp công pháp «U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh»!

Nếu là tu hành giả bình thường, không có mấy triệu năm thời gian thì e là không thể bước vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Càng đừng nói đến việc một hơi thăng lên Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Nhưng hiện tại, chỉ tiêu tốn vạn năm thời gian, Ngao Tông đã trực tiếp vượt qua năm cái cảnh giới!

Sự khác biệt trong đó quả thực là một trời một vực!

Cho nên, Ngao Tông vui mừng như thế cũng là chuyện bình thường!

“Quả nhiên, chọn phương thức thông qua ràng buộc tộc quần mới

là phương thức chính xác nhất, tốc độ tu hành vượt xa khổ tu!" Ngao Tông cảm thán một tiếng!

Thông qua hệ thống ràng buộc chủng tộc, từ đó hoán đổi lấy lượng lớn tu vi để nhanh chóng nâng cao thực lực bản thân!

Phương thức này mới là nhanh nhất!

Nó có thể giúp Ngao Tông trong một thời gian cực ngắn nhanh chóng trưởng thành!

"Hiện tại tu vi của ta đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, ngang hàng với Ngao Liệt!" "Nhưng nếu thực sự động thủ, trong vòng ba chiêu, ta chắc chắn có thể đánh bại Ngao Liệt!" Cảm nhận sức mạnh của chính mình, Ngao Tông đánh giá chiến lực của bản thân!

Phải biết rằng, tuy tu vi của hắn chỉ mới ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, ngang hàng với Ngao Liệt!

Chương 11

Nhưng chiến lực thực sự thì không chỉ nhìn vào tu vi!

Ngao Tông là Cửu U Minh Long, căn nguyên cực cao, chiến lực cực mạnh, vượt xa tu sĩ tầm thường!

Huống chi, Ngao Tông là Minh Tộc chi vương, là chủ của một tộc, có thể phát huy ra sức mạnh vượt xa đồng giai!

Điểm quan trọng nhất là trong tay Ngao Tông còn có Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Có thể nói, đối mặt với Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Ngao Tông cũng không hề có chút sợ hãi nào!

Đây chính là chỗ dựa của Ngao Tông!

Có thể nói hiện tại Ngao Tông đã có tư cách đi lại trên vùng đất Hồng Hoang rồi!

Liên thăng năm cấp, tấn thăng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Chiến lực bản thân thậm chí có thể sánh ngang với cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đối với Ngao Tông, đây quả thực là một thu hoạch khổng lồ!

Từng có lúc, một con rồng phế vật không thể tu hành, thậm chí ngay cả bước lên con đường tu hành cũng không làm được!

Nhưng hiện tại, kể từ khi rời khỏi Long tộc, mới chỉ trôi qua chín vạn năm thời gian, thậm chí còn chưa tới mười vạn năm!

Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, tu vi của Ngao Tông từ con số không đã thăng tiến đến một mức độ kinh người!

Đặt ở thế giới bên ngoài, đây gần như là chuyện không thể tưởng

tượng nổi!

Điều này cũng đủ chứng minh con đường hắn chọn là chính xác!

"Tu vi đã nâng cao, tiếp theo nên chuẩn bị một chuyện khác thôi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, bình phục lại tâm trạng kích động, sau đó mở giao diện hệ thống ra.

Hệ thống: Ràng buộc toàn tộc hệ thống.

Ký chủ: Ngao Tông.

Tu vi: Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Thân phận: Minh Tộc Chi Vương.

Căn nguyên: Cửu U Minh Long.

Công pháp: U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh.

Chủng tộc ràng buộc: Minh tộc (không thể thay đổi).

Nhiệm vụ giai đoạn: Số lượng tộc nhân Minh tộc đạt đến một vạn (30,000/10,000) 【Nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất đã hoàn thành, có thể mở ra nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo】.

Không gian hệ thống: Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Gói quà ràng buộc chủng tộc, Gói quà nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất.

"Nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất đã hoàn thành, có thể mở ra nhiệm vụ giai đoạn mới sao?" Ánh mắt lướt qua giao diện hệ thống, thần sắc Ngao Tông hơi ngưng lại, mục quang rơi vào dòng chữ phía sau nhiệm vụ giai đoạn!

Nhiệm vụ giai đoạn trước đó là yêu cầu số lượng tộc nhân Minh tộc tăng thêm một vạn.

Điểm này Ngao Tông đã hoàn thành, thậm chí còn đạt được đánh

giá cấp hoàn mỹ!

Nhưng điều Ngao Tông quan tâm hơn là những lời nói phía sau!

Bởi vì nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất đã hoàn thành, nên tiếp theo có thể mở ra nhiệm vụ giai đoạn thứ hai rồi!

"Đã như vậy, thì mở ra đi." "Hệ thống, mở nhiệm vụ giai đoạn thứ hai." Không chút do dự, Ngao Tông trực tiếp hạ lệnh cho hệ thống!

"Đinh!

Mở ra nhiệm vụ giai đoạn thứ hai!" "Nhiệm vụ giai đoạn thứ hai: Làm lớn mạnh U Minh nhất tộc!" "Điều kiện một: Để số lượng nhân khẩu của Minh tộc đạt đến ba mươi vạn." "Điều kiện hai: Để tộc nhân Minh tộc bước lên con đường tu hành, số lượng tộc nhân cấp Kim Tiên đạt đến ba vạn." Một loạt âm thanh máy móc vang lên trong đầu Ngao Tông!

"Quả nhiên giống như ta nghĩ, nhiệm vụ chính thức của hệ thống vẫn là đi theo lộ trình phát triển chủng tộc." "Nhưng, yêu cầu lần này lại không đơn giản như vậy, cư nhiên còn liên quan đến tu hành!" Ngao Tông hơi chau mày nhìn nội dung nhiệm vụ!

Nhiệm vụ giai đoạn lần này cư nhiên có tới hai điều kiện!

Điều kiện thứ hai liên quan đến tu hành, yêu cầu trong tộc nhân Minh tộc ít nhất phải có ba vạn người đạt đến cảnh giới Kim Tiên!

Thành thực mà nói, yêu cầu này đối với Ngao Tông trái lại không phải là chuyện khó!

Bởi vì phương pháp sinh ra tộc nhân Minh tộc hơi có chút đặc thù, là trực tiếp chuyển hóa hồn phách nguyên thần có thực lực mạnh mẽ khi còn sống!

Điều này có thể giúp những tộc nhân được chuyển hóa sở hữu một phần tu vi trước khi chết!

Trước đó chuyển hóa ba vạn tộc nhân Minh tộc, đã có một vạn năm ngàn tộc nhân ở Kim Tiên sơ kỳ rồi!

Chính vì nguyên nhân này, ba vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên đối với Ngao Tông mà nói, trái lại không phải là chuyện khó!

Điều thực sự rắc rối hơn một chút, trái lại là điều kiện thứ nhất!

"Ba mươi vạn tộc nhân Minh tộc sao, một con số không hề nhỏ nha!" Ngao Tông hơi chau mày, suy tư xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào!

Làm lớn mạnh Minh tộc, tăng thêm số lượng tộc nhân Minh tộc gần như là trục chính của việc phát triển chủng tộc!

Thế nên điều kiện thứ nhất cũng nằm trong dự liệu của Ngao Tông!

Chỉ là số lượng mà hệ thống yêu cầu hơi nhiều một chút!

Cư nhiên cần tới con số ba mươi vạn, đây không phải là một con số dễ dàng!

Phải biết rằng, nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất trước đó chỉ yêu cầu số lượng tộc nhân là một vạn!

Hiện tại trực tiếp nâng lên ba mươi vạn người, gấp đúng ba mươi lần yêu cầu trước đó, có thể thấy bước nhảy vọt lớn đến nhường nào!

Muốn ở trên vùng biển vô biên vô bờ tìm kiếm ba mươi vạn hồn phách nguyên thần để chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, không phải là chuyện đơn giản!

Phải biết rằng, trước đó Ngao Liệt thu thập ba vạn người cũng đã tốn mất gần ba vạn năm thời gian!

Tuy rằng trong quá trình đó cũng có nguyên nhân vì Ngao Liệt hành sự cẩn thận, không dám phô trương thanh thế!

Nhưng cũng có thể thấy được việc thu thập hồn phách nguyên thần khó khăn như thế nào!

Không còn cách nào khác, Đông Hải thực sự quá lớn, vô biên vô bờ, nhìn không thấy điểm dừng!

Có đôi khi, bay lượn trên Đông Hải vài năm cũng chẳng thấy lấy một hòn đảo.

Trong tình huống đó, muốn tìm một số hồn phách nguyên thần còn sót lại cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Cho nên, việc tụ tập ba mươi vạn tộc nhân Minh tộc, điều kiện này trái lại còn rắc rối hơn điều kiện thứ hai một chút!

Trừ phi Ngao Tông phô trương thanh thế, tiến hành thu hoạch quy mô lớn trên Đông Hải!

Chương 12

Nhưng điều này hiển nhiên không thực tế!

Bởi vì Long Vương không thể nào cho hắn cơ hội làm như vậy!

"Xem ra, Đông Hải không thể tiếp tục ở lại nữa rồi, phải chuyển hướng sang đại lục Hồng Hoang mới được!" "Mặt khác, ta cũng phải bắt đầu chuẩn bị, tìm kiếm cho tộc nhân Minh tộc một địa bàn sinh sôi nảy nở thích hợp mới được." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng!

Thực ra Ngao Tông cũng hiểu rõ, tuy rằng có thể chuyển hóa hồn phách nguyên thần để biến chúng thành tộc nhân Minh tộc.

Nhưng phương pháp này chỉ là một loại pháp môn tốc thành, chung quy không phải là kế sách phát triển lâu dài.

Hơn nữa, theo quy luật hai lần ban bố nhiệm vụ của hệ thống, số lượng tộc nhân Minh tộc cần thiết về sau chắc chắn sẽ càng ngày càng nhiều.

Hiện tại Ngao Tông còn có thể thu thập hồn phách nguyên thần để chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc!

Nhưng đợi đến sau này, cũng chẳng có đâu ra nhiều hồn phách nguyên thần cho hắn thu hoạch như vậy.

Thế nên, dùng phương thức phát triển chủng tộc thông thường, dùng phương thức sinh sôi nảy nở để phát triển tộc quần là chuyện không thể tránh khỏi!

Như vậy, Ngao Tông cần tìm kiếm một địa phương thích hợp cho Minh tộc, dùng làm tộc địa của Minh tộc.

Điểm này giống như Long cung của Long tộc, Thập Vạn Hỏa Sơn của Phượng tộc vậy!

Một tộc địa tốt có thể khiến một chủng tộc nhanh chóng phát triển! ...

Một tộc địa tốt có thể giúp một chủng tộc sinh sôi nảy nở, nhanh chóng phát triển!

Cộng thêm việc Ngao Tông có tâm muốn phát triển Minh tộc!

Thế nên, việc tìm kiếm một tộc địa thích hợp cho tộc nhân Minh tộc là chuyện nhất định phải làm!

"Xem ra, địa phương đó ta bắt buộc phải đi một chuyến rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng.

Thực ra việc tìm kiếm tộc địa cho Minh tộc, Ngao Tông đã sớm cân nhắc qua.

Thậm chí, trong lòng Ngao Tông đã sớm có một mục tiêu!

"Tộc địa thích hợp nhất cho U Minh nhất tộc, hẳn phải thuộc về U Minh Huyết Hải!" Ngao Tông chậm rãi thốt ra một địa danh.

U Minh Huyết Hải!

Đây chính là mục tiêu của Ngao Tông!

Truyền thuyết kể rằng, sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, vì cảm thấy vạn vật giữa thiên địa đều không có, bèn thân hóa Hồng Hoang.

Mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành mặt trời, mắt phải hóa thành mặt trăng, đầu và tứ chi hóa thành Ngũ Nhạc, xương sống lại thành điểm tựa giữa thiên địa là mạch núi Bất Chu Sơn...

Một đoàn ô huyết trong cơ thể Bàn Cổ đại thần thì hóa thành một vùng biển máu.

Vùng biển máu đó vô biên vô tế, trong biển máu sóng máu cuồn cuộn, cá tôm không sống, chim trùng chẳng tới!

Có thể nói đó là một ác địa mà không sinh mệnh bình thường nào có thể sinh tồn!

Lệ khí uế tạp của đại lục Hồng Hoang, những vong hồn không nơi nương tựa đều hội tụ về nơi đây!

Chính vì nguyên nhân này, chúng sinh Hồng Hoang gọi nơi đây là U Minh Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải tiếng xấu xa gần đều biết!

Nhưng đối với Minh tộc, đây lại không phải là chuyện xấu.

Phải biết rằng, U Minh nhất tộc là chủng tộc đặc thù duy trì ranh giới sinh tử.

Lệ khí uế tạp của U Minh Huyết Hải, đối với U Minh nhất tộc mà nói, trái lại là món thuốc bổ không tồi!

Mặt khác, những vong hồn tử vong giữa thiên địa đều sẽ không tự chủ được mà hội tụ về U Minh Huyết Hải.

Đây cũng là nguyên nhân sau này vào thời Lượng kiếp Vu Yêu, Hậu Thổ đã chọn ở trên U Minh Huyết Hải để thân hóa Luân Hồi.

Những vong hồn đó chính là tiền thân của Minh tộc!

Có thể nói, nơi đó chính là tộc địa thích hợp nhất cho Minh tộc!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới đem tâm tư đặt lên U Minh Huyết Hải!

"U Minh Huyết Hải không nghi ngờ gì chính là tộc địa thích hợp nhất để Minh tộc sinh sôi nảy nở!" "Nhưng theo trí nhớ của ta, Minh Hà Lão Tổ sau này dường như cũng được uẩn dục ra từ trong U Minh Huyết Hải." "Nếu ta nhập chủ U Minh Huyết Hải, ước chừng sẽ xảy ra va chạm với Minh Hà!" Ngao Tông ánh mắt lấp lóe, suy nghĩ về cái lợi cái hại trong đó.

Theo trí nhớ kiếp trước, sau này có một vị đại năng được dựng dục ra từ U Minh Huyết Hải.

Đó chính là Minh Hà Lão Tổ!

Trong U Minh Huyết Hải có một bào thai, Minh Hà Lão Tổ được dựng dục trong đó, khi sinh ra đi kèm với hai thanh kiếm, gọi là Nguyên Đồ và A Tỳ...

"Hừ!

Minh Hà Lão Tổ thì đã sao!" "U Minh Huyết Hải, ta nhất định phải chiếm lấy, có như vậy mới có thể phát triển Minh tộc!" "Nếu Minh Hà dám cản trở ta, ta sẽ trực tiếp diệt hắn!" Ngao Tông mục quang băng lãnh, thốt ra một câu nói bá đạo.

U Minh Huyết Hải có chủ thì đã sao, vì sự phát triển của Minh tộc, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay!

Xảy ra va chạm với Minh Hà, Ngao Tông cũng không hề tiếc nuối!

Có thể thấy, Ngao Tông đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu!

Thực ra, Ngao Tông đại khái không cần phải căng thẳng như vậy.

Bởi vì Lượng kiếp Long Phượng vẫn chưa bắt đầu, Minh Hà Lão Tổ lại là nhân vật đến thời Vu Yêu mới xuất hiện.

Hiện tại Minh Hà Lão Tổ đã hóa hình hay chưa còn chưa biết chắc được.

Nhưng điều này cũng nói lên quyết tâm của Ngao Tông mạnh mẽ đến nhường nào!

Tổng kết lại thành một câu.

U Minh Huyết Hải, Ngao Tông muốn chắc rồi!

Thế nên, Ngao Tông đã hạ quyết tâm.

Còn về phương pháp đi đến U Minh Huyết Hải, tuy rằng Ngao Tông chưa từng đặt chân lên đại lục Hồng Hoang, không biết vị trí của U Minh Huyết Hải nằm ở đâu!

Nhưng đối với Ngao Tông mà nói, chuyện này không hề khó.

Long trảo vung lên, một bức họa sơn thủy tỏa ra ánh sáng rực rỡ xuất hiện trước mặt Ngao Tông.

Chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Chương 13

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là bản đồ của đại lục Hồng Hoang, ghi chép lại xu hướng của sơn thủy địa mạch Hồng Hoang, in dấu toàn bộ địa văn Hồng Hoang.

Trước đây khi luyện hóa Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Ngao Tông từng phát hiện trên đó có ghi lại vị trí của một số địa điểm đặc biệt.

Trong đó bao gồm mục tiêu của Ngao Tông: U Minh Huyết Hải!

Vị trí U Minh Huyết Hải được ghi lại trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Điểm này đối với Ngao Tông quả là một niềm vui bất ngờ.

Nó giúp Ngao Tông tiết kiệm được thời gian tìm kiếm vị trí của U Minh Huyết Hải!

Có thể nói, các điều kiện cần thiết để đi đến U Minh Huyết Hải hiện tại Ngao Tông đều đã hội đủ, có thể lên đường bất cứ lúc nào.

"Đợi sau khi chuyện lần này kết thúc, sẽ dẫn dắt tộc nhân Minh tộc dời đến U Minh Huyết Hải." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, đã quyết định xong kế hoạch phát triển cho Minh tộc!

"Nhiệm vụ giai đoạn thứ hai ta đã biết rõ, tiếp theo nên xử lý chuyện kia thôi!" Làm xong quy hoạch tộc địa cho Minh tộc, chuyện này tạm thời kết thúc tại đây.

Tiếp theo, Ngao Tông chuẩn bị xử lý một chuyện khác.

Ánh mắt Ngao Tông hơi động, rơi vào hạng mục cuối cùng trên giao diện hệ thống.

Không gian hệ thống: Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Gói quà ràng buộc chủng tộc, Gói quà nhiệm vụ giai

đoạn thứ nhất.

Thứ Ngao Tông đang nhìn chính là hai vật phẩm cuối cùng trong không gian hệ thống!

Gói quà ràng buộc chủng tộc!

Gói quà nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất!

Gói quà nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất là phần thưởng có được sau khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn một, đưa số lượng tộc nhân Minh tộc đạt đến một vạn.

Còn gói quà ràng buộc chủng tộc phía trước thì không cần phải nói nhiều.

Đó là phần thưởng có được khi bắt đầu ràng buộc Minh tộc!

Chỉ vì trước đó Ngao Tông vô cùng bận rộn, bận luyện hóa Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng như tu hành «U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh».

Cho nên trước đó Ngao Tông căn bản không có thời gian để mở các gói quà này.

Hiện tại, Ngao Tông vừa hay có thể nhân cơ hội này mở cả hai phần thưởng cùng lúc, xem xem hệ thống đã ban thưởng những vật phẩm gì.

Đương nhiên rồi, theo hiểu biết của Ngao Tông về hệ thống, đồ vật do hệ thống sản xuất cơ bản đều sẽ không tệ.

“Hệ thống, mở cả hai gói quà.” Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh cho hệ thống, bảo hệ thống mở cả hai gói quà ra.

Trong nhất thời, kèm theo hai đạo hào quang, vài món bảo vật đặc thù xuất hiện trước mặt Ngao Tông...

“Đinh!

Gói quà ràng buộc chủng tộc đã mở, chúc mừng ký chủ nhận được trận đồ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" "Đinh!

Gói quà nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất đã mở, chúc mừng ký chủ nhận được công pháp «U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển - Sáu quyển đầu» và «U Minh Thực Cốt Bá Điển - Sáu quyển đầu»!" Tiếng máy móc của hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu Ngao Tông!

Cả hai gói quà đều đã được Ngao Tông mở ra, hắn một lần đã nhận được ba món bảo vật.

Sự chú ý đầu tiên của Ngao Tông đặt vào phần thưởng của gói quà thứ nhất!

"Trận đồ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, món đồ này quả là một bảo vật không tồi!" Ánh mắt Ngao Tông sáng rực lên!

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, một trong tứ đại hung trận thượng cổ, do Yêu Hoàng Đế Tuấn sau này ngộ ra từ trong Hà Đồ Lạc Thư, dựa theo hậu thiên chi số mà sáng tạo ra.

Đại trận này mô phỏng bố cục của núi non sông ngòi Hồng Hoang, bao hàm cả sông dài núi lớn, đại dương bầu trời, chim thú cá trùng, diễn hóa sự biến hóa của thế giới Hồng Hoang thượng cổ, sâm la vạn tượng, không gì không có.

Điểm quan trọng nhất là thân ở trong trận này sẽ không biết thời gian trôi đi, huyễn tượng trong trận pháp sinh ra ngàn vạn, trong một sát na sinh diệt tiêu trưởng cứ ngỡ như đã trải qua ức vạn năm, cũng giống như đã trải qua vô lượng lượng kiếp.

Đây là đại trận đỉnh cấp nhất, vừa có thể công phạt, vừa có thể phòng thủ!

Có thể sánh ngang với nó chỉ có Trận đồ Tru Tiên Kiếm Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Có thể thấy Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận cường hãn đến nhường nào!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới vui mừng đến thế!

Tuy rằng chỉ là một tấm trận đồ, nhưng nếu sử dụng thỏa đáng sẽ mang lại trợ giúp cực lớn cho Ngao Tông!

Đó là phần thưởng của gói quà thứ nhất!

Còn phần thưởng của gói quà thứ hai lại hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông.

"«U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển» và «U Minh Thực Cốt Bá Điển», cư nhiên lại là hai bộ công pháp?" "Chẳng lẽ ta không sở hữu «U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh» rồi sao, tại sao lại thưởng công pháp nữa?" Ngao Tông hơi chau mày, trong lòng có chút thắc mắc.

Bởi vì phần thưởng này của hệ thống có chút ngoài dự kiến.

"Khoảng đã, chẳng lẽ là... ban cho tộc nhân Minh tộc?" Ngao Tông linh quang lóe lên, dường như đã hiểu ra, vội vàng kiểm tra hiệu quả của hai bộ công pháp. «U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển», tộc nhân Minh tộc tu hành pháp này có thể làm lớn mạnh U Minh chi hồn, ngưng tụ U Minh Huyễn Hồn! «U Minh Thực Cốt Bá Điển», tộc nhân Minh tộc tu hành pháp này có thể tôi luyện U Minh chi cốt, rèn đúc U Minh Bá Thể!

"Quả nhiên giống như ta nghĩ, không phải công pháp cho ta tu hành, mà là ban cho tộc nhân Minh tộc tu hành!" Ngao Tông thở ra một hơi đục, trong mắt hiện lên một tia vui mừng!

Vừa rồi Ngao Tông đã nghĩ thông suốt, hắn sở hữu đỉnh cấp công pháp «U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh», hệ thống không thể nào lại ban cho công pháp khác được.

Thế nên hệ thống lại ban thưởng công pháp, thì chỉ có một khả

năng duy nhất.

Hai bộ công pháp này là để cho tộc nhân Minh tộc tu hành!

Sự thực đúng là như vậy, suy đoán của Ngao Tông không hề sai.

Sau khi tìm hiểu về hai bộ công pháp, Ngao Tông đã hiểu rõ tác dụng cụ thể của chúng.

Minh tộc là chủng tộc đặc thù, không thể giống như các tu hành giả bình thường có thể tùy ý tu hành.

Hai bộ công pháp này chính là được chế tạo chuyên biệt cho tộc nhân Minh tộc, là công pháp thích hợp nhất để tộc nhân Minh tộc tu hành.

Hơn nữa, hai bộ công pháp này mỗi bộ có một thế mạnh riêng, một bên tu hồn, một bên tu thể, vừa hay giúp Minh tộc phát triển toàn diện!

Điều này cũng vừa hay giúp Ngao Tông tránh được rắc rối của việc tự sáng tạo công pháp.

Thật ra, Ngao Tông cũng từng nghĩ tới việc giúp tộc nhân Minh tộc chế tạo công pháp tu hành, dẫn dắt họ bước lên con đường tu hành.

Dù sao, sự phát triển của một chủng tộc tất yếu phải trải qua giai đoạn này!

Chương 14

Ở đại lục Hồng Hoang, một chủng tộc muốn trở nên mạnh mẽ thì việc bước lên con đường tu hành là điều không thể thiếu!

Kết quả chưa kịp làm gì thì Ngao Tông còn chưa sáng tạo ra công pháp thích hợp cho Minh tộc tu hành, hệ thống đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Điều này trái lại giúp Ngao Tông tiết kiệm được không ít rắc rối!

"Điều duy nhất đáng tiếc là hai bộ công pháp tu hành này chỉ có sáu quyển đầu, chỉ có thể tu hành đến cảnh giới Kim Tiên viên mãn!" Ngao Tông cảm thán một tiếng, trong lời nói có chút không mãn nguyện!

Dù là «U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển» hay «U Minh Thực Cốt Bá Điển» thì thực ra đều không hoàn chỉnh, chỉ có sáu quyển đầu.

Sáu quyển đầu tương ứng với sáu đại cảnh giới đầu tiên của con đường tu hành, có thể từ Địa Tiên bắt đầu, một mạch tu hành đến cảnh giới Kim Tiên viên mãn.

Còn về quyển Thái Ất Kim Tiên và quyển Đại La Kim Tiên phía trên thì chưa có.

Đối với Ngao Tông, điều này đúng là có chút đáng tiếc!

"Khoan đã, theo quy tắc của hệ thống, xuất hiện tình huống như vậy dường như cũng là chuyện bình thường." Ngao Tông linh quang lóe lên, dường như đã hiểu ra vấn đề!

Nhiệm vụ giai đoạn thứ hai, ngoài việc tăng số lượng tộc nhân thì còn có một điều kiện quan trọng khác.

Đó chính là dẫn dắt tộc nhân Minh tộc bước lên con đường tu

hành và sở hữu ba vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Phần thưởng kết thúc nhiệm vụ giai đoạn một của hệ thống là hai bộ công pháp tu hành của Minh tộc, và chúng có thể tu hành đến cảnh giới Kim Tiên!

Có thể thấy đây là một quá trình tuần tự tiệm tiến!

Tuy nhiên, Ngao Tông lại tận dụng kẽ hở (bug), trực tiếp chuyển hóa hồn phách nguyên thần có sẵn tu vi, trực tiếp nhận được một mẻ tộc nhân Minh tộc đã sở hữu tu vi.

Thế nên mới có kết quả như thế này!

Công pháp tu hành vốn thích hợp, đối với tộc nhân Minh tộc đã ở cảnh giới Kim Tiên mà nói, lại hơi có chút eo hẹp rồi!

Như vậy, Ngao Tông nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Không ngờ vấn đề cuối cùng lại xuất hiện ngay trên người mình.

"Thôi được rồi, tạm thời cứ như vậy đi, hai bộ công pháp này tạm đủ dùng, có thể để họ tu hành đến cảnh giới Kim Tiên viên mãn!" "Chắc là cần một thời gian nữa, đợi đến sau này ta chắc chắn có thể nhận được công pháp mới." Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng đã có quyết định.

Bởi vì Ngao Tông trực tiếp chuyển hóa tất cả tu vi của hồn phách nguyên thần trước khi chết.

Khiến cho một vạn năm ngàn tộc nhân Minh tộc trực tiếp sở hữu tu vi Kim Tiên sơ kỳ!

Thế nên dẫn đến việc công pháp tu hành của Minh tộc mà hệ thống ban thưởng không có trợ giúp quá lớn đối với một bộ phận tộc nhân.

Chuyện này khiến Ngao Tông có chút dở khóc dở cười!

Nhưng may mắn là cả hai bộ công pháp tu hành đều có thể tu hành đến cảnh giới Kim Tiên viên mãn!

Đối với những tộc nhân Minh tộc ở Kim Tiên sơ kỳ, ít nhiều vẫn có chút tác dụng, ít nhất có thể giúp họ tu hành một khoảng thời gian!

Trước khi bộ phận tộc nhân Minh tộc này tu hành đến Kim Tiên viên mãn, Ngao Tông đều không cần phải lo lắng.

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông tạm thời có thể yên tâm!

Còn về công pháp tu hành Thái Ất Kim Tiên cảnh và Đại La Kim Tiên cảnh phía trên Kim Tiên.

Ngao Tông trái lại không vội!

Chỉ cần phát triển theo đúng hướng đã cân nhắc, tiếp theo U Minh nhất tộc sẽ đón nhận một khoảng thời gian phát triển nhanh chóng!

Đến lúc đó, khi nhiệm vụ hệ thống hoàn thành, chắc chắn có thể nhận được các phần công pháp tu hành Minh tộc phía sau.

Có thể thấy, tuy sự phát triển của sự việc hơi nằm ngoài dự liệu một chút, nhưng nhìn chung vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Ngao Tông.

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông trái lại không cần phải lo lắng!

Nghĩ đến đây, lần bế quan này của Ngao Tông cũng coi như kết thúc.

Lần bế quan này tuy chỉ có vạn năm, nhưng Ngao Tông lại có được thu hoạch khổng lồ!

Không chỉ giúp tu vi bản thân nâng cao tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí còn nhận được ba món bảo vật không tồi.

Tiếp theo, Ngao Tông chuẩn bị xuất quan.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông thu hồi trận đồ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và hai bộ công pháp Minh tộc, trực tiếp bước ra khỏi tòa cung điện màu đen!

"Ngao Tông đại nhân, ngài rốt cuộc đã xuất quan rồi, Tiểu Sương chờ ngài mãi!" Tiểu Ly Long Ngao Sương luôn túc trực gần tòa cung điện đen, thế nên ngay khi Ngao Tông vừa xuất quan, Ngao Sương liền vô cùng mừng rỡ.

Nhanh chóng chạy đến trước mặt Ngao Tông, Tiểu Ly Long giống như một món đồ trang trí, bám chặt lấy long khu của hắn!

"Được rồi Tiểu Sương, lớn thế này rồi mà vẫn giống như trẻ con vậy." Ngao Tông cưng chiều mỉm cười, bảo Ngao Sương đi xuống, sau đó đánh ra một đạo truyền tấn pháp quyết, triệu hoán Ngao Liệt tới.

"Ngao Tông đại nhân, khí tức của ngài... ngài đã bước chân vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên rồi sao?" Khi Ngao Liệt đến trước mặt Ngao Tông, cảm nhận được sự thay đổi khí tức của hắn, liền kinh hãi khôn cùng!

Trong vòng vạn năm ngắn ngủi, sự biến hóa của Ngao Tông cư nhiên lại to lớn như thế, khiến y không thể không chấn động!

"Không sai, lần bế quan này ta có chút thu hoạch ngẫu nhiên." "Đúng rồi Ngao Liệt, tình hình tộc nhân Minh tộc thế nào rồi?" Ngao Tông hơi gật đầu, không bàn sâu về tu vi mà trực tiếp hỏi chuyện tộc nhân Minh tộc!

Dù sao sự phát triển của Minh tộc cũng có quan hệ mật thiết với Ngao Tông, hắn tự nhiên vô cùng quan tâm.

"Ngao Tông đại nhân xin cứ yên tâm, vạn năm qua tộc nhân Minh tộc đã đóng quân trên đảo, không có vấn đề gì xảy ra cả..." Ngao Liệt

nhanh chóng trả lời, đem mọi chuyện xảy ra trong vạn năm qua báo cáo hết cho Ngao Tông!

Tuy rằng hoàn cảnh trên linh đảo không phải là nơi thích hợp nhất cho sự phát triển của Minh tộc.

Nhưng có mệnh lệnh của Ngao Tông, tộc nhân Minh tộc trái lại không gây ra chuyện gì.

Dưới sự sắp xếp của Ngao Liệt, Minh tộc trong vạn năm qua phát triển khá tốt, không xảy ra vấn đề lớn nào!

"Đúng rồi Ngao Tông đại nhân, khoảng thời gian gần đây, trên vùng biển xung quanh xuất hiện tộc nhân của tộc Tù Ngưu, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó..." Ngao Liệt đột nhiên nói ra một chuyện.

Ngao Sách, con trai của Tù Ngưu, dẫn lĩnh tộc nhân tộc Tù Ngưu phô trương thanh thế tìm kiếm trên vùng biển này.

Chuyện này tự nhiên không qua nổi mắt của Ngao Liệt!

"Tộc Tù Ngưu?

Lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ là nhắm vào ta?" Ánh mắt Ngao Tông hơi ngưng lại, dường như đã hiểu ra điều gì!

Tộc Tù Ngưu vốn ưa tĩnh không ưa động, xuất hiện ở vùng biển này chắc chắn phải có nguyên nhân.

Ngao Tông hơi suy tư, trong lòng ẩn ước có chút suy đoán!

Chuyện này e rằng có liên quan đến Long Vương!

Chương 15

"Chẳng lẽ Long Vương muốn đuổi tận giết tuyệt, không dung thứ cho ta sao?" Sâu trong đôi long mâu của Ngao Tông lóe lên một tia lạnh lẽo!

Hắn vốn không phải là kẻ lạc quan, khi suy xét vấn đề tự nhiên phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Ngày trước hắn và tộc Tù Ngưu không hề có bất cứ ân oán nào.

Nếu tộc Tù Ngưu thực sự nhắm vào hắn, thì chuyện này e rằng không thoát khỏi can hệ với Long Vương.

"Xem ra Đông Hải không thể ở lại được nữa, cũng tốt, Minh tộc vốn dĩ cũng nên chuẩn bị di cư rồi!" "Nhưng lặng lẽ rời đi thì không phải phong cách của ta." "Trước khi rời khỏi Đông Hải, ta phải gửi một món đại lễ cho bọn chúng mới được." Ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, trong lòng đã có tính toán!

Khi đang bế quan, Ngao Tông đã lên kế hoạch chuẩn bị đưa Minh tộc đi cư đến U Minh Huyết Hải!

Chuyện lần này coi như thuận theo tự nhiên thôi.

Nhưng âm thầm lặng lẽ rời đi cũng không phải là phong cách của Ngao Tông, hắn chuẩn bị làm một mẻ lớn!

Nếu đối phương thực sự nhắm vào mình, thì trước khi rời đi, Ngao Tông cũng sẽ gửi tặng một món quà lớn.

"Ngao Liệt, triệu tập toàn bộ tộc nhân Minh tộc lại đây, đem hết bọn họ tới đây, ta có lời muốn nói!" Đã có quyết định, Ngao Tông không do dự nữa, trực tiếp hạ lệnh cho Ngao Liệt!

"Tuân lệnh, Ngao Tông đại nhân!" Ngao Liệt tiếp lệnh, vội vàng đi

triệu tập tộc nhân Minh tộc!

Rất nhanh, toàn bộ tộc nhân Minh tộc đều đã được Ngao Liệt triệu tập, cung kính phủ phục trước mặt Ngao Tông!

"Hỡi các tộc nhân của ta, ta là Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông, chuẩn bị dẫn dắt các ngươi tới một tộc địa thích hợp để sinh tồn!" "Toàn bộ tộc nhân Minh tộc, tất cả hãy tiến vào trong Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!" Ngao Tông lên tiếng, hạ lệnh cho tộc nhân Minh tộc.

Đối với việc này, tộc nhân Minh tộc tự nhiên không có bất cứ dị nghị nào.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông triệu hoán ra Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Đem toàn bộ tộc nhân Minh tộc thu hết vào trong thế giới luân hồi của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Còn về Ngao Liệt và Ngao Sương cũng được Ngao Tông thu vào trong thế giới luân hồi.

Dù sao chuyện sắp tới sắp làm có chút kích thích, tự nhiên không thể mang theo bọn họ.

Đợi mọi việc hoàn tất, Ngao Tông mới mở đại trận thủ hộ linh đảo, bước ra khỏi tòa đảo này.

"Dằng dặc chín vạn năm, kể từ khi lên đảo đã trôi qua chín vạn năm thời gian rồi, thời gian ở Hồng Hoang quả thực chẳng đáng tiền chút nào!" Bên ngoài linh đảo, Ngao Tông đứng giữa không trung, chân đạp hắc vân, trong lòng có chút cảm thán.

Sau khi rời khỏi Long tộc, hắn trực tiếp đến tòa linh đảo này, từ đó chưa hề rời đi.

Vậy mà chớp mắt một cái, cư nhiên đã trôi qua chín vạn năm.

"Tiếp theo, hãy tìm một tộc nhân của tộc Tù Ngưu để tìm hiểu xem sao." Ngao Tông không có thời gian để buồn xuân thương thu, lập tức khôi phục tâm trạng, chuẩn bị cho việc sắp tới.

Đối với chuyện tộc Tù Ngưu, tuy rằng trong lòng Ngao Tông có chút suy đoán.

Nhưng có một số chuyện, xác định rõ vẫn tốt hơn!

Thế nên Ngao Tông chuẩn bị tìm một tộc nhân tộc Tù Ngưu để tìm hiểu nguyên do sự việc.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông phóng ra thần niệm!

Thần niệm kinh người lập tức bao trùm lấy vùng biển này.

Rất nhanh, Ngao Tông đã phát hiện ra một tộc nhân tộc Tù Ngưu cấp bậc Thái Ất Huyền Tiên.

Không chút do dự, Ngao Tông trực tiếp động thủ.

Tộc nhân tộc Tù Ngưu cấp bậc Thái Ất Huyền Tiên sao có thể là đối thủ của Ngao Tông.

Tên Tù Ngưu Thái Ất Huyền Tiên đó thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị Ngao Tông khống chế.

"Nhiếp hồn!" Luồng hắc quang u minh lập tức bao trùm lấy tộc nhân tộc Tù Ngưu này.

Ngao Tông lợi dụng thần thông nhiếp hồn, lùng sục trí nhớ của hắn.

Khả năng nhiếp hồn này chẳng qua chỉ là một loại tiểu thần thông của Minh tộc mà thôi, đối với Ngao Tông thì không có gì khó khăn.

Rất nhanh, Ngao Tông từ trong trí nhớ của tên tộc nhân này đã biết

được vài chuyện.

"Vài vạn năm trước, Tù Ngưu Vương đã đi tới điện Long Vương một chuyến." "Sau khi trở về địa bàn, Tù Ngưu Vương liền hạ lệnh truy bắt ta và Minh tộc." "Hiện tại người phụ trách chuyện này là Ngao Sách, con trai của Tù Ngưu." "Hừ!

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của ta, chuyện này quả thực có liên quan tới Long Vương!" Ngao Tông lạnh hừ một tiếng!

Long tộc là vua của tứ hải, đã quen thói hoành hành bá đạo ở chốn này rồi.

Làm việc căn bản không hề che đậy!

Thế nên, Ngao Tông từ trí nhớ của một tộc nhân Tù Ngưu phổ thông cũng đã biết được toàn bộ quá trình sự việc.

"Quả nhiên đủ tuyệt tình nha, muốn trảm thảo trừ căn sao, không hổ danh là Long Vương!" Ngao Tông hơi nhướng long mâu, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo!

Sự việc đã sáng tỏ rồi, không ngờ Long Vương cư nhiên tuyệt tình đến vậy!

Đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Trong lòng Ngao Tông đã có một kế hoạch!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, lập tức biến mất tại chỗ.

Một năm sau, trên một vùng biển phía Đông Đông Hải, vang lên một tiếng rồng ngâm kinh người!

Một con rồng đen khổng lồ, thân thể to lớn khôi ngô như mạch núi, xuất hiện trên mặt biển!

Chính là thân ảnh của Ngao Tông!

“Phát hiện Hắc Long Ngao Tông rồi, mau chóng báo cáo cho Vương tử Ngao Sách!” Những tộc nhân Tù Ngưu ở khu vực đó lập tức truyền tin đi.

Tuy nhiên, ngay sau khi tin tức được truyền đi.

Một đạo u minh chi quang khủng khiếp xuất hiện, lập tức bao trùm lấy cả một vùng biển!

Ngao Tông trực tiếp ra tay!

Với tu vi của Ngao Tông, đám tộc nhân Tù Ngưu bình thường này làm sao có thể là đối thủ của hắn.

U minh chi quang khủng khiếp chí cực trực tiếp xé nát cơ thể chúng, hủy diệt sinh cơ!

Trong một thoáng, toàn bộ tộc nhân Tù Ngưu ở vùng biển nơi Ngao Tông đứng đều bị tiêu diệt sạch sẽ dưới tay hắn.

Bá!

Long trảo của Ngao Tông khẽ động, tất cả hồn phách nguyên thần của tộc nhân Tù Ngưu đều bị hút vào, thu vào trong thế giới luân hồi của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Chương 16

Đợi sau khi xong xuôi, Ngao Tông mới biến mất tại chỗ.

Một lát sau, không gian một trận dao động.

Một con rồng vàng dị hình, đầu rồng mình rắn, dáng dấp giống bò, dẫn theo một đội ngũ xuất hiện trên vùng biển này.

Chính là con trai của Tù Ngưu - Ngao Sách!

"Tại sao tộc nhân của ta đều chết hết cả rồi?!" "Ngao Tông đáng chết, cư nhiên dám giết tộc nhân của ta!" Ngao Sách phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ!

Ngao Tông không hề che giấu khí tức, thậm chí còn đại dao đại bái.

Cộng thêm tin tức mà tộc nhân Tù Ngưu đã phát ra trước đó.

Ngao Sách cũng không phải kẻ ngu muội, lập tức đoán ra chân tướng sự việc, nhất thời phẫn nộ vô cùng!

"Tìm ra Hắc Long Ngao Tông cho ta, ta muốn nợ máu phải trả bằng máu!" Ngao Sách phẫn nộ tột cùng, trực tiếp hạ lệnh.

Ngay lập tức, tộc nhân Tù Ngưu thi nhau hành động!

Nhưng những gì diễn ra sau đó mới thực sự đáng sợ.

Tiếp theo, cứ cách một khoảng thời gian, Ngao Tông lại xuất hiện một lần.

Mỗi lần Ngao Tông xuất hiện đều sẽ thu hoạch một đám tộc nhân Tù Ngưu.

Ngao Sách suýt chút nữa thì tức chết!

Suốt ngày nhảy dựng lên như sấm, hận không thể ăn tươi nuốt sống Ngao Tông!

Bởi vì sau một khoảng thời gian, số tộc nhân hắn mang theo đã tổn thất ít nhất một phần mười!

Theo thời gian trôi qua, tổn thất nhân thủ càng ngày càng nhiều.

Cứ cái đà này, e rằng chưa tìm thấy Ngao Tông thì số tộc nhân Tù Ngưu hắn mang theo đã táng mạng hết dưới tay Ngao Tông rồi!

Không còn cách nào khác, Ngao Sách đành hạ lệnh cho toàn bộ tộc nhân Tù Ngưu quay về bên cạnh mình.

Rất nhanh, những tộc nhân Tù Ngưu phân tán trên mặt biển Đông Hải đều được Ngao Sách hội tụ lại.

Oanh!

Ngay khi tất cả tộc nhân Tù Ngưu đều đã quay về bên cạnh Ngao Sách trên mặt biển.

Một tiếng rồng ngâm bá đạo vang vọng khắp mặt biển!

Một con rồng đen to lớn như núi, diện mạo dữ dằn bá khí, chân đạp mây đen xuất hiện!

Ngao Tông xuất hiện, trực tiếp đứng trước mặt Ngao Sách.

"Khí long Ngao Tông, cư nhiên còn dám xuất hiện trước mặt ta!" Nhìn thấy Ngao Tông xuất hiện, Ngao Sách nhất thời phẫn nộ khôn cùng, hận không thể băm vằm Ngao Tông thành muôn mảnh!

"Tại sao ta lại không dám xuất hiện trước mặt ngươi, chỉ bằng đám tôm cá nhãi nhép này sao?" Ngao Tông cười lạnh một tiếng, đảo mắt nhìn đám tộc nhân Tù Ngưu xung quanh, hoàn toàn không để Ngao Sách vào mắt.

Chờ đợi bấy lâu, cuối cùng cũng chờ được Ngao Sách hội tụ đầy

đủ tất cả tộc nhân Tù Ngưu lại một chỗ.

Như vậy, có thể bắt đầu thu hoạch rồi!

Đúng vậy, để Ngao Sách tụ tập tất cả tộc nhân Tù Ngưu trên vùng biển này lại.

Đó chính là mục đích của Ngao Tông!

Bởi vì Ngao Tông chuẩn bị tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ đám tộc nhân Tù Ngưu này!

Ngao Tông đã nói rồi, trước khi rời khỏi Đông Hải, hắn định gửi tặng một món đại lễ.

Nếu động tĩnh nhỏ quá thì sao gọi là đại lễ được!

Ít nhất cũng phải khiến Tù Ngưu Vương đau lòng một phen mới được!

Đương nhiên rồi, nếu có thể khiến Long Vương mất mặt thì càng tốt!

Tuy nhiên, tộc nhân Tù Ngưu để tìm kiếm hắn đã phân tán khắp các ngõ ngách phía Đông Đông Hải.

Muốn bắt từng tên tộc nhân này thì tốn quá nhiều thời gian.

Ngao Tông không có thời gian để lãng phí chậm chạp trên người chúng.

Thế nên, Ngao Tông đã dùng chút mưu kế, khiến Ngao Sách chủ động tụ tập tất cả tộc nhân lại.

Đợi sau khi Ngao Sách tụ tập xong, hắn sẽ trực tiếp ra tay, quét sạch một mẻ toàn bộ tộc nhân Tù Ngưu!

Chính vì nguyên nhân này, khi Ngao Sách tụ tập xong tất cả tộc nhân, Ngao Tông mới xuất hiện trước mặt y.

“Ngao Tông, to gan thật, cư nhiên để Ngao Liệt giết chết nhiều tộc nhân của ta như vậy!” “Bảo Ngao Liệt ra đây, lấy cái chết tạ tội, ta có thể tha cho ngươi không chết!” Trên người Ngao Sách bộc phát ra khí tức cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, ép về phía Ngao Tông!

Dường như định sai khiến Ngao Tông, bắt hắn giao lão Bàn Long Ngao Liệt ra.

Ngao Tông hơi ngẩn người, kinh ngạc nhìn Ngao Sách một cái.

Nghe ý tứ này, chẳng lẽ Ngao Sách cho rằng người ra tay chính là Ngao Liệt sao!

Sự thật đúng là Ngao Sách nghĩ như vậy!

Hắc Long Ngao Tông, đứa con bị trục xuất của Long tộc không thể tu hành!

Đại danh của Ngao Tông, ai trong Long tộc mà chẳng biết.

Thế nên từ đầu tới cuối, Ngao Sách đều cho rằng người ra tay là lão Bàn Long Ngao Liệt, còn Ngao Tông chỉ là con cờ được đưa ra mặt mà thôi.

“Thật ngây thơ đến nực cười, đáng tiếc là ta không có tâm trạng chơi đùa với ngươi lâu đâu.” Ngao Tông cười như không cười nhìn Ngao Sách, trong đôi long mâu hiện lên một tia giễu cợt.

Trong mấy lần ra tay vừa qua, Ngao Tông căn bản không hề che giấu!

Thế nên, nếu Ngao Sách ban đầu không biết thì giờ này cũng nên hiểu ra sự việc rồi chứ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Ngao Sách, dường như căn bản chẳng nghĩ tới hướng đó!

Thậm chí còn cố chấp cho rằng kẻ ra tay làm hại tộc nhân là lão

Bàn Long Ngao Liệt dưới trướng Ngao Tông!

Tuy nhiên, Ngao Tông cũng chẳng buồn giải thích cho Ngao Sách làm gì.

Bởi vì hắn đã chuẩn bị ra tay, định nhanh chóng kết thúc chuyện này.

Oanh!

Chương 17

Ngao Tông ra tay rồi!

Luồng u minh chi quang khủng khiếp lập tức quét về phía đám tộc nhân Tù Ngưu xung quanh.

Những kẻ bị u minh chi quang quét trúng, trong nháy mắt xương thịt tiêu tan, sinh cơ diệt tận!

Trong một thoáng, một lượng lớn tộc nhân Tù Ngưu trực tiếp bị tiêu diệt dưới tay Ngao Tông.

"Không thể nào, không phải ngươi không thể tu hành sao?

Tại sao lại có chuyện như vậy!" Tận mắt thấy Ngao Tông ra tay, Ngao Sách sững sờ chết lặng, không kịp phản ứng!

Rõ ràng truyền thuyết nói rằng Hắc Long Ngao Tông không thể tu hành!

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại giáng cho y một cái tát trời giáng!

Ngao Tông không những sở hữu tu vi mà thực lực còn không tầm thường, ít nhất cũng là tu vi cấp bậc Thái Ất Kim Tiên!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Sách đã sững người trong một nhịp thở.

Một nhịp thở là quá đủ để Ngao Tông làm việc rồi.

Đợi đến khi Ngao Sách định thần lại, xung quanh đã là một cảnh hoang tàn đổ nát.

Toàn bộ tộc nhân Tù Ngưu bên cạnh đều đã ngã xuống dưới tay Ngao Tông!

“Hắc long đáng chết!

Ta phải giết ngươi, băm vằm ngươi thành muôn mảnh!” Khí tức của Ngao Sách trở nên bạo liệt, đôi mắt rồng vằn tia máu, trong lòng phẫn nộ tột cùng!

Chỉ mới thất thần một nhịp thở thôi mà toàn bộ tộc nhân đã tử thương dưới tay Ngao Tông.

Ngao Sách sắp tức nổ phổi rồi!

Không thể tha thứ!

Tuy rằng Tù Ngưu Vương chỉ bảo bắt sống Ngao Tông!

Nhưng hiện tại Ngao Sách không quản được nhiều như vậy nữa, chỉ muốn diệt tận Ngao Tông, đem hắn thiên đao vạn quả!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Sách đã ra tay!

Long trảo khủng khiếp mang theo long uy kinh người tập sát về phía Ngao Tông!

Uy áp kinh người dấy lên những cơn sóng thần và cuồng phong khủng khiếp!

Dường như muốn xé nát long khu của Ngao Tông thành từng mảnh vụn!

“Đến hay lắm, để ta xem xem thực lực của mình đạt đến mức độ nào rồi!” Nhìn Ngao Sách đang tập kích tới, Ngao Tông không hề sợ hãi chút nào!

Ngược lại còn có chút nóng lòng muốn thử, trong đôi long mâu vàng ròng hiện lên đầy ý chí chiến đấu!

Phải biết rằng hiện tại hắn ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, vừa hay ngang hàng với Ngao Sách.

Chiến đấu với tu sĩ cùng cấp chính là cách tốt nhất để kiểm chứng chiến lực bản thân.

Cơ hội như vậy Ngao Tông làm sao bỏ lỡ!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông vung long trảo, dùng phương thức tương tự tấn công về phía Ngao Sách.

Oanh!

Cú va chạm khủng khiếp lập tức bùng nổ!

Không gian xung quanh cũng xuất hiện từng đạo vết nứt, lan rộng ra tứ phía!

Đòn tấn công của cả hai trực tiếp làm chấn nát không gian xung quanh!

Phải biết rằng không gian đại lục Hồng Hoang không phải là những tiểu thiên thế giới tầm thường, nó vô cùng kiên cố!

Nếu không đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên thì gần như khó lòng lay động được không gian Hồng Hoang!

Nhưng dưới cú đối oanh của Ngao Tông và Ngao Sách, không gian không chịu nổi sức mạnh của cả hai, trực tiếp hóa thành từng mảnh vụn!

Vùng biển dưới chân hai người lại càng trực tiếp sụp đổ!

Thiên băng địa liệt!

Thiên địa biến sắc!

Cùng lúc đó, một thân ảnh vàng kim to lớn như núi bị đánh bật mạnh xuống mặt biển!

Chính là Ngao Sách!

Lúc này Ngao Sách đã bị thương nặng!

Khí tức trở nên héo úa không gượng dậy nổi!

Trên long khu dị hình to lớn xuất hiện từng đạo vết nứt!

Cái long trảo vừa đối oanh với Ngao Tông đã hoàn toàn tan nát, hóa thành một đoàn huyết vụ, biến thành một con Tù Ngưu độc tí!

Nhìn lại Ngao Tông, trên long khu không hề có một vết thương nào!

Thắng phụ cao thấp, vừa nhìn là rõ ngay!

Một chiêu!

Ngao Tông trực tiếp đánh bại Ngao Sách! ...

Trên mặt biển Đông Hải.

Ngao Tông với long khu khổng lồ như sơn hải, chân đạp hắc vân, sừng sững giữa không trung.

Hắn đứng trên cao nhìn xuống Ngao Sách đang vô cùng thảm hại trên mặt biển.

Lúc này, khí thế của Ngao Tông dâng cao, ánh mắt rực sáng như đuốc!

Thành thực mà nói, đối với kết quả hiện tại, Ngao Tông cũng có chút bất ngờ.

Tuy rằng Ngao Tông biết thực lực của mình rất mạnh, tuyệt đối không kém cạnh các tu sĩ cùng cấp!

Tuy nhiên, nếu chưa thực sự chiến đấu thì mọi thứ đều chỉ là trên lý thuyết.

Chương 18

Nhưng sau khi thực sự nổ ra xung đột với Ngao Sách.

Ngao Tông mới thực sự cảm nhận được sức mạnh của mình cường đại đến nhường nào!

Ngao Sách là huyết mạch đời thứ ba của Long Vương, là thân tử của Tù Ngưu Vương, chiến lực vô cùng mạnh mẽ, vượt xa tu sĩ cùng cấp.

Nhưng trước mặt Ngao Tông, Ngao Sách lại không có lấy một chút sức chống cự!

Chỉ trong một chiêu, Ngao Tông đã trực tiếp đánh bại Ngao Sách, khiến long khu của hắn rạn nứt, long trảo nát vụn!

Toàn bộ quá trình thậm chí có thể dùng từ "tồi khô lạp hủ" (quét sạch lá khô) để hình dung!

Khoảng cách giữa hai người lập tức rõ mồn một, không cần phải nói nhiều.

Ở cùng cảnh giới, Ngao Sách thậm chí không chống đỡ nổi một chiêu của Ngao Tông!

Điểm quan trọng nhất là Ngao Tông căn bản chưa dùng hết toàn lực!

Nếu toàn lực một kích, Ngao Tông cảm thấy mình có thể trực tiếp tiêu diệt hoàn toàn Ngao Sách.

Có thể thấy thực lực của Ngao Tông hiện tại cường hãn đến nhường nào!

Nhìn như vậy, ngay cả khi đối mặt với tu sĩ cảnh giới Thái Ất Kim

Tiên viên mãn, Ngao Tông cũng chẳng hề kém cạnh.

Thậm chí, đối mặt với đại năng Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Ngao Tông chưa biết chừng cũng có sức chiến đấu một trận!

Đương nhiên rồi, đó cũng chỉ là Ngao Tông suy đoán.

Dù sao cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không phải là cảnh giới bình thường có thể sánh được, khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả, không dễ đối phó như vậy.

Nhưng ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên này, Ngao Tông vô cùng tự tin, không cảm thấy mình kém cạnh bất cứ tu sĩ nào.

Đó là niềm tin của Ngao Tông!

"Không thể nào, làm sao ta có thể bị đánh bại chỉ trong một chiêu được chứ!" Ngao Sách đồng tử thu hẹp, chấn động nhìn Ngao Tông ở giữa không trung, căn bản không thể chấp nhận sự thật này!

Y là con trai của Tù Ngưu Vương, dẫu không phải đối thủ của Ngao Tông thì cũng không đến nỗi bại thảm bại nhanh chóng như vậy.

Thành thực mà nói, nếu trận chiến đó diễn ra lâu một chút, sau khi tiêu hao hết linh lực mới bại thì Ngao Sách còn có thể chấp nhận được.

Dù sao Ngao Tông cũng là con trai của Long Vương, tư chất chắc chắn không quá tệ.

Nhưng hiện tại chỉ trong một chiêu, hắn đã bại hoàn toàn dưới tay Ngao Tông, không hề có sức kháng cự.

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Sách có chút không thể tiếp nhận nổi!

"Quá yếu!

Ta chẳng còn hứng thú chiến đấu với ngươi nữa!" "Xem ra đã đến

lúc kết thúc trận chiến này rồi!" Ngao Tông lên tiếng, nhìn xuống Ngao Sách trên mặt biển.

Tuy rằng Ngao Tông biết Ngao Sách chắc hẳn vẫn còn một số thủ đoạn.

Nhưng Ngao Tông cũng chẳng định tiếp tục dây dưa với y làm gì nữa!

Ngao Tông biết rõ rằng nhân vật lớn thực sự vẫn chưa xuất hiện.

Một tên Ngao Sách nhỏ bé căn bản không đáng kể.

Nhân vật thực sự nguy hiểm chính là một trong Long Sinh Cửu Tử - Tù Ngưu Vương!

Đó mới thực sự là nhân vật nguy hiểm!

Huống chi qua cú đối oanh vừa rồi, Ngao Tông đã đại khái nắm rõ tình hình thực lực của mình.

Thế nên Ngao Tông chuẩn bị dùng khoái đao trảm loạn ma, kết thúc trận chiến bên này!

"Không!

Ta là con trai của Tù Ngưu Vương, sao ngươi dám giết ta?!" Nghe lời nói của Ngao Tông, Ngao Sách có chút không dám tin vào tai mình.

Nhưng khi nhìn thấy mục quang băng lãnh kiên định của Ngao Tông!

Ngao Sách lập tức hiểu ra rồi!

Ngao Tông thực sự muốn giết mình!

Nhất thời, Ngao Sách cũng bắt đầu hoảng loạn!

"Nói nhảm thật nhiều!

Chết đi!" Ngao Tông lạnh hừ một tiếng!

Một khi đã động sát ý, hắn sẽ không bao giờ do dự quyết định kiểu dây dưa kéo dài!

Thế nên, Ngao Tông ra tay rồi!

Không hề do dự, trực tiếp phát động sát chiêu!

Luồng u minh chi quang khủng khiếp trực tiếp oanh về phía Ngao Sách!

Có thể dự đoán được, một chiêu này tung ra, Ngao Sách không có bất cứ khả năng sống sót nào!

Bá!

Đúng lúc đó, một đạo hào quang rực rỡ từ mi tâm của Ngao Sách hiện lên.

Hào quang vàng kim ngưng tụ, biến thành một đạo hư ảnh Tù Ngưu vàng kim, chặn đứng một kích của Ngao Tông!

Đó chính là chiêu hậu thủ mà Tù Ngưu Vương để lại trên người Ngao Sách!

Vì cảm nhận được Ngao Sách đang gặp đe dọa chí mạng nên hậu thủ của Tù Ngưu Vương đã được kích hoạt!

Đây là một đạo Nguyên Thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương!

Một loại năng lực tương tự như phân thân!

Tuy rằng thực lực kém xa bản tôn của Tù Ngưu Vương, nhưng nó cũng sở hữu thực lực sánh ngang với một kích của Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

"Phụ vương!

Cứu nhi thần!" Ngao Sách mừng rỡ vô cùng, vội vàng hướng Nguyên Thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương cầu cứu!

“Gux to gan Ngao Tông, dám ra tay với con trai ta!

Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi, ta có thể tha chết cho ngươi!” Một tiếng gào thét bá đạo từ miệng của Nguyên Thần hư ảnh Tù Ngưu Vương truyền ra!

Chương 19

"Chỉ là một đạo Nguyên Thần hư ảnh mà cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn!" Ngao Tông lạnh hừ một tiếng, thần sắc băng lãnh, không hề có chút sợ hãi!

Nếu là bản thân Tù Ngưu Vương tới đây thì Ngao Tông còn có chút kiêng kỵ!

Nhưng chỉ là một đạo Nguyên Thần hư ảnh, Ngao Tông không cần phải lo lắng.

Với thực lực của Tù Ngưu Vương, một đạo Nguyên Thần hư ảnh đỉnh điểm cũng chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi!

Vừa hay, hắn chưa từng giao thủ với Đại La Kim Tiên sơ kỳ bao giờ!

Vừa hay có thể mượn cơ hội này thử xem cực hạn của mình nằm ở đâu!

Thế nên, Ngao Tông trực tiếp ra tay, phát động sát chiêu, tấn công thẳng vào Nguyên Thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương!

"To gan thật!

Cư nhiên dám ra tay với bản vương, hãy thúc thủ chịu trói cho ta!" Nhìn thấy Ngao Tông không chút do dự ra tay, Nguyên Thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương đã phẫn nộ thực sự rồi!

Nguyên Thần hư ảnh vàng kim tỏa ra hào quang rực rỡ, trực tiếp tấn công Ngao Tông!

Oanh!

Trong nhất thời, đại chiến lại nổ ra một lần nữa!

Oanh!

Trên mặt biển Đông Hải, một con hắc long khổng lồ như sơn hải, long trảo xé rách không gian, oanh kích lên trên kim sắc dị long hư ảnh.

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa!

Toàn bộ Đông Hải dâng lên kình đào hải lãng!

Không gian vùng biển xung quanh sớm đã bị dư chấn khủng bố đánh thành phấn vụn!

Cả vùng biển dường như bên bờ sụp đổ!

Cảnh tượng này giống như tận thế sắp đến!

Đây chính là kiệt tác của Ngao Tông!

Trong nháy mắt, Ngao Tông hướng về phía Tù Ngưu Vương phát ra vô số đạo công kích khủng bố.

Nhưng tất cả công kích của Ngao Tông đều bị nguyên thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương ngăn cản lại!

Có thể thấy được chỗ cường hãn của Đại La Kim Tiên!

Ngay cả khi chỉ là một đạo nguyên thần hư ảnh, chỉ có lực đánh một đòn của Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng lại có thể ngăn cản được công kích của Ngao Tông!

Đương nhiên, thực lực của Ngao Tông cũng không kém, có thể giao chiêu với Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tuy rằng tỉ lệ thắng của Ngao Tông không cao, nhưng có thể thấy thực lực của hắn cường hãn đến mức nào!

Phải biết rằng hiện tại Ngao Tông chỉ mới ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ cư nhiên có thể chiến với Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Chuyện này không đơn giản chỉ là vượt qua hai tiểu cảnh giới!

Bởi vì cảnh giới Đại La Kim Tiên thật sự quá đặc thù, không phải loại cảnh giới tầm thường có thể so sánh được!

Giữa Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên là một khoảng cách trời vực!

Chuyện này truyền ra ngoài, phỏng chừng không ai tin nổi!

Ngao Tông có thể làm đến bước này, quả thực đã là nghịch thiên rồi!

"Hắc Long Ngao Tông, thúc thủ chịu trói, ta có thể tha cho ngươi không chết!" Tù Ngưu Vương hư ảnh phát ra thanh âm vô cùng bá khí, dường như không muốn động thủ, muốn để Ngao Tông chủ động đầu hàng.

Lúc này, Ngao Tông dừng tay lại, như có điều suy nghĩ nhìn hư ảnh Tù Ngưu Vương.

"Quả nhiên có chút vấn đề, từ nãy đến giờ vẫn luôn không chủ động công kích, chỉ bị động phòng ngự!" "Xem ra đạo nguyên thần hư ảnh này chỉ có tác dụng bị động phòng thủ." "Nhưng từ đầu tới cuối vẫn luôn lải nhải không ngừng, là muốn kéo dài thời gian sao?" Ánh mắt Ngao Tông thâm thúy, chậm rãi thốt ra một câu.

Theo lời nói của Ngao Tông, sắc mặt nguyên thần hư ảnh Tù Ngưu Vương hơi biến hóa, có chút cứng đờ.

"Xem ra ta đoán không lầm, bản tôn của Tù Ngưu Vương đang trên đường tới đây sao?" Tuy lời Ngao Tông nói là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại vô cùng khẳng định!

Ngao Tông đã đoán được chân tướng!

Nếu không có gì sai sót, nguyên thần hư ảnh Tù Ngưu Vương đang kéo dài thời gian.

Bởi vì bản tôn của lão đang cấp tốc tiến về hướng này!

"Không hổ là Hắc Long Ngao Tông, cư nhiên có thể đoán ra chân tướng." "Nhưng đoán ra chân tướng thì đã sao, kết quả sẽ không có bất kỳ thay đổi nào." "Ta cho ngươi một cơ hội, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, ngô có thể chuyện cũ bỏ qua, không tìm ngươi gây phiền phức nữa!" Nguyên thần hư ảnh Tù Ngưu Vương mở miệng thừa nhận.

Kể từ khi Ngao Tông đoán ra chân tướng, lão cũng không có gì phải giấu giếm.

Hơn nữa, nguyên thần hư ảnh Tù Ngưu Vương vẫn vô cùng đạm định, dường như nắm chắc phần thắng trong tay.

Bởi vì lão cảm giác bản tôn cách nơi này không còn xa nữa!

Thật ra, nếu không phải Long Vương có lệnh không được giết Ngao Tông, lão cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

Bởi vì chuyện này thật sự quá kinh thiên!

Nếu như trước đó, Tù Ngưu Vương cảm thấy Ngao Tông chỉ là một đứa con bị vứt bỏ của Long tộc, một con rồng phế vật không thể tu hành, thì hiện tại lão không còn nghĩ như vậy nữa.

Bởi vì biểu hiện của Ngao Tông thật sự quá mức kinh diễm!

Ngao Tông cư nhiên dùng thực lực Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ để chiến một trận với nguyên thần hư ảnh.

Phải biết rằng tuy chỉ là một đạo nguyên thần hư ảnh nhưng cũng có thực lực Đại La sơ kỳ.

Loại thiên phú này đã vượt xa trí tưởng tượng của lão!

Năm đó khi lão ở cảnh giới này, căn bản không thể làm được chuyện như vậy.

Thậm chí có chút không đúng, phải nói là trước khi thăng tiến Đại La Kim Tiên, căn bản không thể giao chiêu với Đại La Kim Tiên.

Bởi vì Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên căn bản không cùng một đẳng cấp tồn tại!

Nhưng hiện tại Ngao Tông lại mơ hồ có xu hướng đánh vỡ vách ngăn đẳng cấp đó!

Loại thiên tư này không thể dùng từ thiên kiêu để hình dung được nữa, chân chính là một yêu nghiệt!

Tù Ngưu Vương không mảy may nghi ngờ!

Chương 20

Nếu cho Ngao Tông đủ cơ hội, hắn nhất định có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Thậm chí trưởng thành đến cấp bậc như Long Vương cũng không phải là chuyện bất khả thi.

Có thể nói, thiên phú kinh người của Ngao Tông làm Tù Ngưu Vương cảm thấy kinh tâm động phách!

Sau sự chấn động là một nỗi kỵ đạn sâu sắc!

Thật ra nếu là kẻ thù, lão dù phải trả giá đắt cũng phải diệt sát Ngao Tông tại đây!

Nhưng trong pháp chỉ Long Vương ban xuống chỉ yêu cầu điều tra bí mật của Ngao Tông và U Minh nhất tộc, cũng không yêu cầu giết hắn.

Đối với toàn bộ Long tộc mà nói, Long Vương là tồn tại vô thượng!

Tù Ngưu Vương căn bản không dám làm trái mệnh lệnh của Long Vương!

Chính vì nguyên nhân đó nên Tù Ngưu Vương mới nói như vậy.

Không còn cách nào khác, đối mặt với loại tồn tại cấp độ yêu nghiệt này, nếu không thể đánh chết thì chỉ có thể chọn cách kết giao.

Đương nhiên, Tù Ngưu Vương là đại năng cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Ngay cả khi muốn kết giao cũng không thể nói chuyện thấp hèn, cho nên mới có cảnh tượng hiện tại.

Lão từ trên cao nhìn xuống Ngao Tông, giống như đang ban ơn, dường như để Ngao Tông đầu hàng là một ân huệ to lớn lắm!

"Chuyện cũ bỏ qua?

Ngươi cũng ngây thơ y hệt như con trai mình vậy!" Ngao Tông lạnh lùng cười một tiếng!

Thật ra Ngao Tông căn bản không có ý định hòa giải.

Phải biết rằng tộc nhân Tù Ngưu tộc cơ bản đều đã chết trong tay hắn.

Nếu Tù Ngưu Vương biết được điều này, liệu lão có chọn hòa giải không?

Loại lời quỷ quyệt này Ngao Tông sao có thể tin!

Kể từ khi chọn động thủ, hắn sẽ không tin vào sự nhân từ của kẻ địch.

Nhổ cỏ tận gốc, làm chuyện quyết liệt mới là lựa chọn chính xác nhất!

Cho nên, Ngao Tông trực tiếp động thủ!

Theo một đạo hào quang rực rỡ, một bức họa sơn thủy quang quái lục ly tỏa ra khí thế kinh người hiện ra trước mặt Ngao Tông.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện!

Bức họa sơn thủy này dường như bao quát cả đại địa Hồng Hoang, ghi lại hướng đi của địa mạch Hồng Hoang, tỏa ra uy áp kinh người!

Đây chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Ngao Tông trực tiếp tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Phải biết rằng trong suốt trận chiến này, Ngao Tông từ đầu đến

cuối đều không dùng linh bảo.

Ngay cả khi chiến đấu với nguyên thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương, hắn cũng không có ý định dùng bảo vật.

Một mặt, trước đó Ngao Tông muốn lợi dụng hư ảnh của Tù Ngưu Vương để thử đao, xem thử giới hạn thực lực của mình.

Không còn cách nào khác, với Ngao Sách là nhi tử của Tù Ngưu có cùng đẳng cấp, đối với Ngao Tông mà nói thật sự quá yếu, không có chút tác dụng rèn luyện nào.

Cho nên Ngao Tông chỉ có thể lấy hư ảnh của Tù Ngưu Vương ra luyện tay.

Mặt khác, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đều là chủng tộc rèn luyện nhục thân, giỏi cận chiến tư sát.

Cận chiến với hư ảnh Tù Ngưu Vương có thể rèn luyện khả năng chiến đấu của Ngao Tông!

Chính vì nguyên nhân đó nên Ngao Tông mới không dùng bảo vật!

Nhưng hiện tại khi đã biết bản tôn của Tù Ngưu Vương đang cấp tốc tới đây, Ngao Tông tự nhiên không có ý định dây dưa tiếp.

Lúc này tốc chiến tốc thắng mới là cách làm tốt nhất!

Cho nên Ngao Tông trực tiếp dùng bảo vật!

Linh lực bạo phát, Ngao Tông khu sử Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhất thời, Sơn Hà Xã Tắc Đồ tỏa ra hào quang rực rỡ!

Khoảnh khắc tiếp theo, nguyên thần hư ảnh Tù Ngưu Vương nháy mắt bị Ngao Tông thu vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Toàn bộ quá trình, nguyên thần hư ảnh Tù Ngưu Vương liên tục không có chút sức phản kháng nào!

Đây là kết quả tất nhiên!

Phải biết rằng Sơn Hà Xã Tắc Đồ ngay cả Thánh nhân cũng có thể vây khốn, khả năng vây khốn có thể sánh ngang với chí bảo!

Tuy bản thân Ngao Tông chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng dựa vào uy lực kinh người của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, dù có là bản tôn của Tù Ngưu Vương, Ngao Tông cũng có lòng tin phong ấn lão vào trong đồ!

Huống chi lúc này trước mặt Ngao Tông chỉ là một đạo nguyên thần hư ảnh mà thôi.

Có kết quả như vậy cũng là chuyện tất nhiên!

"Làm sao có thể, một đạo nguyên thần hư ảnh của phụ vương cư nhiên không có chút sức phản kháng nào sao!?" Tù Ngưu chi tử Ngao Sách nhìn cảnh này, chấn động đến mức không nói nên lời, trong long mâu tràn đầy tuyệt vọng!

Ngao Sách có chút không dám tin vào mắt mình!

Tuy không phải là bản tôn Tù Ngưu Vương nhưng nguyên thần hư ảnh của phụ vương cũng có thực lực Đại La sơ kỳ, căn bản không phải tu sĩ tầm thường có thể sánh kịp.

Có thể nói, khi nguyên thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương xuất hiện, hắn cảm thấy trận chiến này không còn gì phải bàn cãi.

Nhưng thực tế đã tát cho hắn một bạt tai!

Ngao Tông không những không bại mà còn phong ấn luôn nguyên thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương.

Ngao Sách bắt đầu hoảng hốt rồi!

Không có nguyên thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương, hắn căn bản không thể chống lại sự công phạt của Ngao Tông!

Với tính cách của Ngao Tông, nhất định sẽ không tha cho hắn!

Sự thật chứng minh suy nghĩ của Ngao Sách hoàn toàn chính xác.

Sau khi phong ấn nguyên thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương, Ngao Tông trực tiếp động thủ, không có chút do dự.

Chương 21

Luồng sáng U Minh khủng bố trực tiếp oanh sát về phía Ngao Sách!

Dưới ánh mắt tuyệt vọng của Ngao Sách, Ngao Tông trực tiếp đánh chết hắn!

Từ đó, Tù Ngưu chi tử Ngao Sách triệt để biến mất trên đại địa Hồng Hoang!

"Chết nhiều tộc nhân Tù Ngưu tộc như vậy, lại thêm cả Ngao Sách, chắc hẳn sẽ khiến Tù Ngưu Vương đau lòng một phen!" "Nhưng hiện tại đã đến lúc rời khỏi Đông Hải rồi, phỏng chừng Tù Ngưu Vương cũng sắp tới nơi!" Trên mặt biển, Ngao Tông đạp lên hắc vân, lẩm bẩm trong lòng.

Thật ra, vị trí chiến trường này là hắn cố ý chọn định!

Phải biết rằng những tộc nhân Tù Ngưu tộc mà Ngao Tông tiêu diệt không phải là tùy tiện tiêu diệt.

Tuy nhìn qua không có quy luật nhưng thực chất là đi theo đường vòng vèo, cuối cùng đều tiến về một hướng!

Đó chính là đại địa Hồng Hoang!

Dưới sự dẫn dắt của Ngao Tông, vị trí hiện tại của hắn cách đại địa Hồng Hoang không còn xa nữa.

Sở dĩ làm như vậy cũng là có nguyên nhân của Ngao Tông!

Một mặt, Đại La Kim Tiên thực lực siêu phàm, có thể xé rách không gian, hoành độ hư không.

Với thực lực của Tù Ngưu Vương, muốn đi đến một nơi nào đó,

chỉ cần khoảng cách không quá xa đều có thể nháy mắt giáng lâm!

Cho nên tránh xa trú địa Tù Ngưu tộc có thể trì hoãn thêm một chút thời gian.

Không nhiều thì ít, chí ít có thể kéo dài thêm vài lần hít thở.

Phải đó, Ngao Tông dùng kế trì hoãn, đỉnh điểm cũng chỉ thêm được vài lần hít thở thời gian!

Nhưng vài lần hít thở đối với Ngao Tông là đã đủ rồi!

Tuy trận chiến vừa rồi nhìn qua tốn không ít thời gian, nhưng thực tế toàn bộ quá trình chiến đấu thậm chí không quá vài lần hít thở!

Mặt khác, Ngao Tông chọn địa điểm chiến đấu này cũng là để thuận tiện cho việc rút lui.

Dẫu sao Tứ Hải cũng là địa bàn của Long tộc, bọn chúng có mặt khắp nơi!

Nhưng đại địa Hồng Hoang thì khác, nơi đó là địa bàn của các chủng tộc khác.

Trong đó nổi danh nhất không gì bằng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Chỉ cần đặt chân lên đại địa Hồng Hoang, lúc đó dù Long Vương có đích thân xuất thủ cũng phải đắn đo kỹ lưỡng.

Bởi vì Long Vương là người đứng đầu Long tộc, động một sợi tóc là ảnh hưởng toàn thân!

Chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ dẫn đến đại chiến giữa ba chủng tộc!

Có thể nói, kế hoạch này tuy nhìn qua đơn giản nhưng Ngao Tông đã tính toán kỹ lưỡng, thậm chí tính kể cả Long Vương vào trong!

Chính vì nguyên nhân đó nên Ngao Tông mới chọn chiến trường đại chiến cuối cùng tại vùng biển gần đại địa Hồng Hoang.

Có thể nói, toàn bộ quá trình của một trận đại chiến đều nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Hiện tại Ngao Tông đã triệt để giải quyết xong chuyện của Tù Ngưu tộc, giờ cũng đến lúc rời đi rồi.

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, độn về hướng đại địa Hồng Hoang!

"Nhi tử Ngao Sách của ngô đã vẫn lạc, Ngao Tông đáng hận, ngô phải khiến ngươi bị thiên đao vạn quả!" Khi Ngao Tông vừa rời khỏi chiến trường, giữa hư không vô tận, một con kim sắc dị long có thể hình to lớn như sơn hải, đầu rồng thân rắn, toàn thân phủ kim sắc long lân, đột nhiên mở bừng đôi long mâu kim sắc!

Luồng khí tức Đại La bạo liệt khủng bố từ trên người kim sắc dị long bộc phát ra!

Đây chính là Tù Ngưu Vương đang cấp tốc chạy tới chiến trường!

Trước đó, sau khi cảm giác được thủ đoạn lưu lại trên người Ngao Sách bị kích hoạt, Tù Ngưu Vương trực tiếp xé rách không gian, hoành độ hư không tiến về vị trí chiến trường!

Toàn bộ quá trình không tốn quá vài lần hít thở.

Tuy nhiên khi chưa kịp tới chiến trường, Tù Ngưu Vương cảm giác liên hệ huyết mạch với Ngao Sách đã bị cắt đứt!

Đã hiểu!

Nhi tử Ngao Sách của lão đã vẫn lạc!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tù Ngưu Vương bùng lên cơn giận vô biên!

Phải biết rằng Ngao Sách là nhi tử lão coi trọng nhất, là hạt giống thiên kiêu có hy vọng đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Kết quả hiện tại lại táng mạng trong tay Ngao Tông, Tù Ngưu Vương sao có thể không giận, trong lòng sao có thể không hận!

"Ngao Tông đáng chết, ngươi phải chịu sự trừng phạt của phụ hoàng, ngô phải khiến ngươi bị thiên đao vạn quả để báo thù cho nhi tử!" Tù Ngưu Vương phẫn nộ phát ra một tiếng gào thét kinh người!

Nguyên bản, Tù Ngưu Vương chỉ định bắt sống Ngao Tông.

Nhưng hiện tại lão đã thay đổi ý định.

Dù có phải mạo hiểm bị Long Vương trừng phạt, lão cũng phải băm vằn Ngao Tông mới có thể tiêu tan cơn giận trong lòng!

Nghĩ đến đây, Tù Ngưu Vương gia tăng tốc độ, trực tiếp lao về vị trí chiến trường!

Oanh!

Một vết nứt không gian khổng lồ xuất hiện trên mặt biển Đông Hải!

Một con kim sắc cự thú có thân hình vô cùng to lớn như sơn hải bước ra từ hư không, trực tiếp xé rách không gian giáng lâm xuống mặt biển!

"Không chỉ có nhi tử Ngao Sách của ngô, còn có biết bao nhiêu tộc nhân Tù Ngưu tộc!" "Ngao Tông!

Ta phải giết ngươi!" Một tiếng gào thét khủng bố từ miệng Tù Ngưu Vương truyền ra, vang vọng khắp Đông Hải!

Tù Ngưu Vương sắp hộc máu rồi, trong long mâu tràn đầy nộ hỏa!

Nguyên bản lão tưởng rằng chỉ có nhi tử Ngao Sách vẫn lạc!

Nhưng khi thật sự tới chiến trường, nhìn thấy những dấu vết để lại, Tù Ngưu Vương tức khắc hiểu ra!

Kẻ bị giết đâu chỉ có nhi tử lão!

Ngay cả con cháu hậu đại của lão cũng đều đã vẫn lạc!

Tù Ngưu Vương tức giận công tâm, sắp hộc máu đến nơi!

Phải biết rằng để hoàn thành nhiệm vụ của Long Vương, ngoại trừ một nửa tộc nhân trấn thủ tộc địa, số tộc nhân Tù Ngưu tộc còn lại đều được lão mang theo.

Không còn cách nào khác, Đông Hải quá rộng lớn, nếu không có đủ nhân thủ thì căn bản không thể tìm kiếm được gì.

Chương 22

Nhưng hiện tại, một nửa tộc nhân Tù Ngưu tộc toàn bộ đã chết dưới tay Ngao Tông!

Nói cách khác, hành động lần này của Ngao Tông đã trực tiếp tiêu diệt một nửa Tù Ngưu tộc!

Huống hồ, những người có thể được Tù Ngưu Vương mang theo cơ bản đều là những tộc nhân có tu vi nhất định.

Một nửa tộc nhân có tu vi toàn bộ đều phúc diệt trong tay Ngao Tông!

Đối với Tù Ngưu tộc mà nói, đây giản trực là một đòn trọng sang!

Chỉ cần một chút sơ sẩy thậm chí đủ để khiến truyền thừa của Tù Ngưu tộc bị đoạn tuyệt!

Đối với Tù Ngưu Vương mà nói, chuyện này thậm chí còn khiến lão phẫn nộ hơn cả việc nhi tử bị diệt sát!

Có thể nói, hiện tại Tù Ngưu Vương đã phẫn nộ đến cực điểm!

"Tìm thấy rồi, ở hướng đó!" Tù Ngưu Vương hơi ngẩng đầu, nhìn về hướng đại địa Hồng Hoang!

Với tu vi cường hãn của mình, lão nháy mắt cảm tri được vị trí của Ngao Tông!

Tuy hiện tại Ngao Tông cách chiến trường một khoảng không nhỏ, thậm chí vô cùng gần đại địa Hồng Hoang, nhưng với tu vi của Tù Ngưu Vương, khoảng cách này có thể trực tiếp bỏ qua, trong nháy mắt là tới!

Huống hồ hiện tại Tù Ngưu Vương đã có chút bất chấp tất cả rồi!

Luồng khí tức kinh người từ trên người Tù Ngưu Vương bộc phát ra!

Khoảnh khắc tiếp theo, Tù Ngưu Vương trực tiếp lao về hướng đại địa Hồng Hoang, muốn bắt lấy Ngao Tông!

"Phát hiện ta rồi sao?

Nhưng thì đã sao, cũng phải bắt được ta cái đã." Ở rìa đại địa Hồng Hoang, Ngao Tông đạm nhiên cười một tiếng, trong long mâu hiện lên một tia trào phúng nhàn nhạt.

Thật ra Tù Ngưu Vương có thể phát hiện ra hắn là do Ngao Tông cố ý tiết lộ khí tức!

Nếu không, với hiệu quả che chắn của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Tù Ngưu Vương sao có thể tìm ra được!

Còn về lý do Ngao Tông làm vậy, nguyên nhân chỉ có một!

Hắn muốn làm to chuyện này lên!

Chỉ có làm to chuyện mới có thể kéo thêm người xuống nước!

Lúc đó mới có thể đục nước béo cò!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp bước chân lên đại địa Hồng Hoang!

Sau đó, Ngao Tông tế ra Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên ẩn đi khí tức, hóa thành một đạo u quang, nháy mắt biến mất tại chỗ!

Cùng lúc đó, Tù Ngưu Vương đã tới rìa đại địa Hồng Hoang, định xông lên!

Tuy nhiên trong tích tắc, hai đạo khí tức kinh người từ trên đại địa Hồng Hoang bốc lên!

Oanh!

Hai vị đại năng Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc – một trong ba chủng tộc lớn!

"Tù Ngưu Vương, một trong chín người con của rồng, ngươi muốn làm gì?

Đây là địa bàn Kỳ Lân tộc của ta!" Hai vị Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc ánh mắt đầy cảnh giác chằm chằm nhìn Tù Ngưu Vương!

Long tộc quá mạnh mẽ!

Cho nên những thế lực tiếp giáp với địa bàn Long tộc nhất định sẽ phái ra một hai vị cường giả trấn giữ để phòng bị Long tộc!

Nếu không, nếu Long tộc trực tiếp tấn công, thế lực của họ có lẽ sẽ chịu trọng thương!

Vị trí Ngao Tông đổ bộ vừa khéo lại là ranh giới tiếp giáp giữa hai thế lực lớn Long tộc và Kỳ Lân tộc!

Chính vì nguyên nhân này nên khi Tù Ngưu Vương khí thế hung hăng ập đến, ngay lập tức bị hai vị Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc ngăn cản lại!

"Cút ngay cho ta!

Kỳ Lân tộc!" Tù Ngưu Vương phẫn nộ chí cực phát ra một tiếng gào thét, hận không thể lập tức xông qua!

"Cút ngay cho ta!

Kỳ Lân tộc!" Sắc mặt Tù Ngưu Vương sốt ruột, hét lên với hai vị Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc!

Nếu là trước đây, gặp tu sĩ cảnh giới Đại La của Kỳ Lân tộc, lão nhất định sẽ khách sáo chu toàn một phen!

Nhưng hiện tại Tù Ngưu Vương không có tâm trí đó!

Lão đang truy sát Ngao Tông!

Thời gian lãng phí ở đây càng lâu, khả năng Ngao Tông đào thoát càng lớn!

Chính vì nguyên nhân đó nên Tù Ngưu Vương thật sự không có tâm trí dây dưa với hai tộc nhân Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc, chỉ muốn nhanh chóng rời đi!

Tuy nhiên, hai vị Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc làm sao có thể dễ dàng để Tù Ngưu Vương đi qua như vậy!

Phải biết rằng Tù Ngưu Vương là đại năng của Long tộc!

Nếu để Tù Ngưu Vương tùy ý xông vào địa bàn Kỳ Lân tộc, không biết sẽ gây ra tổn thất to lớn thế nào!

Loại rủi ro này bọn họ không dám gánh vác, cho nên sẽ không để Tù Ngưu Vương đi qua!

Chính vì nguyên nhân này nên Tù Ngưu Vương càng thêm sốt ruột, tính tình cũng trở nên càng thêm bạo táo.

Tù Ngưu Vương càng phản thường, hai vị đại năng Kỳ Lân tộc càng không thể để lão dễ dàng đi qua!

Có thể nói, đôi bên rơi vào tình thế giằng co!

"Ta không có thời gian hao tổn với các ngươi, cút ngay cho ta!

Nếu không thì chết!" Trong lòng Tù Ngưu Vương vô cùng uất hận, cộng thêm sự phẫn nộ đối với Ngao Tông, ngọn lửa giận dữ bùng cháy dữ dội, cuối cùng lão cũng không nhịn được mà động thủ!

Khí thế kinh người từ trên người Tù Ngưu Vương bộc phát ra, áp chế về phía hai vị Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc!

Hai tộc nhân Kỳ Lân tộc tự nhiên không thể ngồi chờ chết!

Nhìn thấy một trận đại chiến cấp bậc Đại La Kim Tiên sắp sửa bùng nổ!

Thực tế Tù Ngưu Vương quả thực đã có chút mất lý trí!

Bị cơn giận che mờ mắt, lão trực tiếp ra tay với hai vị Đại La của Kỳ Lân tộc!

Chương 23

Oanh long!

Sức mạnh kinh người từ trong long khu bộc phát!

Tù Ngưu Vương trực tiếp động thủ, nháy mắt áp chế được hai vị Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc!

Đây là chuyện tất nhiên!

Phải biết rằng với tư cách là con trưởng của Long Vương, xếp thứ nhất trong chín người con, thực lực của Tù Ngưu Vương vô cùng mạnh mẽ, có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Phía Kỳ Lân tộc tuy có hai vị Đại La nhưng cả hai đều chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Dù hai người có liên thủ cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Tù Ngưu Vương!

Cho nên Tù Ngưu Vương vừa động thủ đã nháy mắt chế phục được hai vị Đại La Kỳ Lân tộc!

Hống hống!!

"Gương to!

Tù Ngưu Vương!

Ngươi muốn khơi mào đại chiến hai tộc sao!" Một tiếng gào thét bá khí từ hướng đại địa Hồng Hoang truyền đến!

Đi kèm với đó là một luồng khí tức cường hãn nóng bỏng!

Luồng khí tức này vô cùng mạnh mẽ, không mảy may kém cạnh Tù Ngưu Vương!

Hiển nhiên, phía Kỳ Lân tộc cũng có cường giả thực thụ!

Một con kỳ lân đỏ rực khổng lồ như dãy núi, thân quấn dị hỏa khủng bố bay tới!

Long sinh chín con, Phượng dục chín sồ, Kỳ Lân nhất tộc cũng không ngoại lệ!

Đương nhiên, con cái của Thủy Kỳ Lân không khoa trương như Long Vương và Nguyên Phượng, dưới trướng chỉ có lục tử, phân biệt đại diện cho sáu màu: đỏ, trắng, xanh lam, vàng, xanh lục, đen.

Kẻ đang tới đây chính là lão tổ của Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, Hỏa Kỳ Lân Vương!

Giống như Tù Ngưu Vương, Hỏa Kỳ Lân Vương là thân tử của Thủy Kỳ Lân, thực lực vô cùng cường hãn, cũng có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Chuyện này cũng là tất nhiên!

Ngay từ lúc Tù Ngưu Vương xuất hiện, hai vị Đại La sơ kỳ của Kỳ Lân tộc đã trực tiếp phát ra tín hiệu cầu cứu, truyền tin tức về tộc.

Chính vì nguyên nhân đó nên Kỳ Lân tộc ngay lập tức phái đến một vị cường giả Đại La hậu kỳ!

Bởi vì chỉ có tồn tại cùng đẳng cấp mới có khả năng trấn áp được Tù Ngưu Vương!

Đương nhiên, không phải Kỳ Lân tộc không có cường giả Đại La viên mãn, nhưng nếu phái ra cường giả quá mạnh sẽ dễ dẫn đến những tranh chấp không đáng có!

Đúng như lời chất vấn của Hỏa Kỳ Lân Vương dành cho Tù Ngưu Vương!

Liệu có muốn khơi mào phân tranh hai tộc không!

Phải đó, chuyện này nếu xử lý không tốt có khả năng sẽ diễn biến thành đại chiến giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc!

Chuyện này không phải là không thể xảy ra!

Dẫu sao cũng không ai biết Tù Ngưu Vương có phải uống nhầm thuốc hay không!

Hiện tại lão giống như một thùng thuốc súng, có thể nổ bất cứ lúc nào!

Chính vì nguyên nhân đó nên kẻ tới đây mới là Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân nhất tộc!

"Hỏa Kỳ Lân Vương, ta không muốn chiến đấu với ngươi, ta có chuyện khẩn cấp, hãy để ta đi qua, ta bảo đảm không tìm tộc nhân Kỳ Lân tộc gây phiền phức!" Sắc mặt Tù Ngưu Vương âm trầm, động tác hơi khựng lại một chút!

Tuy trong lòng phẫn nộ, hận không thể lập tức tìm Ngao Tông, nhưng đối mặt với cường giả Kỳ Lân tộc là Hỏa Kỳ Lân Vương, Tù Ngưu Vương cũng hiểu rằng lão không phải hạng người dễ đối phó!

"Nực cười!

Nơi này là địa bàn Kỳ Lân tộc ta, ngươi xông vào như vậy, có từng coi Kỳ Lân tộc ta ra gì không!" Hỏa Kỳ Lân Vương tính tình cũng như lửa nóng, bạo táo vô cùng, không chút nể mặt mà đáp trả!

Thực tế trong những năm qua, giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc cũng có không ít ma sát nhỏ!

Cho nên Hỏa Kỳ Lân Vương sao có thể nể mặt Tù Ngưu Vương được!

"Hỏa Kỳ Lân Vương, chớ có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ngươi thật sự muốn khai chiến với ta sao?!" Sắc mặt Tù

Ngưu Vương càng thêm âm trầm!

Khí thế kinh người bộc phát ra, dường như tùy lúc có thể động thủ!

"Chiến thì chiến, chẳng lẽ ta sợ ngươi sao!" Hỏa Kỳ Lân Vương vô cùng cường thế, không chút e ngại Tù Ngưu Vương, thậm chí còn có chút nóng lòng muốn thử!

Nhất thời, khí thế kinh người từ cả hai bộc phát ra, va chạm dữ dội giữa không trung, dường như muốn chấn nát vùng không gian này!

Nhìn thấy hai vị cường giả Đại La hậu kỳ sắp bùng nổ một trận đại chiến kinh người!

Hiện tại Tù Ngưu Vương căn bản không còn tâm trí lo nghĩ chuyện khác, chỉ một lòng muốn tìm Ngao Tông gây phiền phức!

Phía sau Hỏa Kỳ Lân Vương cũng là kẻ cường thế, căn bản không cho phép Tù Ngưu Vương làm loạn!

Nhất thời, xung đột giữa hai bên gia tăng dữ dội!

Nhìn thấy đại chiến giữa Tù Ngưu Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương sắp sửa nổ ra tại đây!

Lúc này, một tiếng long ngâm bình đạm mà uy vũ từ sâu trong hư không truyền đến!

"Đủ rồi!

Trò hề này đến đây kết thúc!" Tiếng nói này vô cùng bình đạm, không có chút cảm xúc dao động nào, thậm chí có thể nói là nhỏ nhẹ.

Nhưng nó lại vô cùng rõ ràng, truyền vào tai tất cả mọi người có mặt tại đây!

Lúc này, sắc mặt Tù Ngưu Vương đại biến!

Biểu tình phẫn nộ ban nãy nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, trên mặt đầy vẻ cung kính, không dám có chút bất kính nào!

"Đại trưởng lão!" Tù Ngưu Vương cung kính thốt ra một cái tên!

Không sai, chủ nhân của tiếng long ngâm uy vũ đó chính là Đại trưởng lão Long tộc!

Em trai của Long Vương, Đại trưởng lão Long tộc – Chúc Long!

Với tư cách là em trai Long Vương, Chúc Long tôn quý là Đại trưởng lão Long tộc, sở hữu thực lực vô cùng khủng bố!

Có thể nói trong toàn bộ Long tộc, Chúc Long là tồn tại chỉ đứng sau Long Vương.

Chương 24

Điểm quan trọng nhất chính là Chúc Long thuộc kiểu nhân vật trí giả, có trí tuệ kinh người, là túi khôn của Long Vương.

Tuy Long Vương là cường giả mạnh nhất Long tộc nhưng nếu không có túi khôn Chúc Long này, phỏng chừng Long tộc cũng không thể phát triển đến giai đoạn như ngày hôm nay!

Chính vì nguyên nhân đó nên khi thanh âm của Chúc Long xuất hiện, Tù Ngưu Vương lập tức tỉnh táo lại, trở nên vô cùng cung kính, không dám có chút làm càn nào!

Rắc rắc!

Không gian chậm rãi rạn nứt, lộ ra hư không thâm thúy.

Giữa hư không, một con xích hồng cự long khổng lồ đứng lơ lửng!

Cự long toàn thân đỏ rực, mặt người không chân, nhưng lại tỏa ra uy áp kinh người, khiến tất cả Đại La Kim Tiên có mặt đều rùng mình ớn lạnh!

Chính là Chúc Long!

Chân thân của Chúc Long vô cùng to lớn!

Ngay cả Tù Ngưu Vương khổng lồ như sơn hải, đứng trước mặt Chúc Long cũng giống như một đứa trẻ, chỉ bằng kích thước một cái long trảo của lão mà thôi.

Phải nói thật, trong lòng Tù Ngưu Vương cũng có chút khó hiểu, không biết vì sao Đại trưởng lão Chúc Long lại xuất hiện ở đây!

Rõ ràng từ lâu về trước, Đại trưởng lão Chúc Long đã ra ngoài du

lịch khắp đại địa Hồng Hoang, không có ở trong Long tộc.

Sự thật đúng là vậy, Chúc Long quả thực đã ra ngoài du lịch, lần này vừa khéo quay về Đông Hải!

Sau khi cảm nhận được tình huống ở đây, để tránh việc Long tộc và Kỳ Lân tộc bùng phát đại chiến, Chúc Long mới hiện thân chuẩn bị can thiệp xử lý chuyện này.

"Chuyện này đến đây thôi, Tù Ngưu ta sẽ mang về, ngươi thấy sao, Hỏa Kỳ Lân?" Chúc Long nhìn về phía Hỏa Kỳ Lân Vương, giọng nói đạm mạc truyền ra!

Tuy câu nói này nhìn qua là đang hỏi ý kiến Hỏa Kỳ Lân Vương nhưng giọng điệu của Chúc Long lại vô cùng kiên định, không có chút dao động nào!

Bởi vì đây không phải là hỏi thăm mà là một thông báo!

Chúc Long đứng ra là vì không muốn khơi mào chiến đấu giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Nhưng nếu Kỳ Lân tộc muốn tiếp tục, Long tộc cũng sẽ không có bất kỳ sự sợ hãi nào!

"Thể diện của Chúc Long tiền bối, Kỳ Lân tộc ta phải nể, chuyện này đến đây kết thúc!" "Hy vọng Long tộc giáo quản tốt Tù Ngưu Vương, dẫu sao lần này gặp Kỳ Lân tộc ta còn dễ nói chuyện." "Nếu gặp phải bên Phượng tộc, chuyện này có lẽ sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy đâu." Hỏa Kỳ Lân Vương thần sắc ngưng trọng, nhìn chằm chằm Chúc Long, cuối cùng lão chậm rãi gật đầu lân.

Đối mặt với Đại trưởng lão Long tộc Chúc Long, Hỏa Kỳ Lân Vương vốn luôn cường thế lúc này cũng phải cúi đầu, không truy cứu chuyện này nữa!

Bởi vì Hỏa Kỳ Lân Vương hiểu rõ, trong tình huống Long Vương

không có mặt, Chúc Long chính là đại diện cho ý chí của Long tộc!

Hiện tại Chúc Long không muốn làm to chuyện, lão tự nhiên cũng phải biết điểm dừng!

Dẫu sao Kỳ Lân nhất tộc cũng không muốn khiêu chiến đại chiến hai tộc!

Đương nhiên trong lời nói của Hỏa Kỳ Lân Vương không tránh khỏi việc mỉa mai Tù Ngưu Vương một phen.

Phải nói thật, khi Chúc Long bước ra, một cuộc xung đột đã kết thúc.

Sự việc lần này coi như tạm khép lại.

"Như vậy thì tốt, thay ta gửi lời hỏi thăm Thủy Kỳ Lân." Chúc Long hơi gật đầu, mang theo Tù Ngưu Vương trực tiếp quay về sâu trong Đông Hải!

Còn về Tù Ngưu Vương, tuy trong lòng lão có chút không cam tâm, muốn tìm Ngao Tông báo thù, nhưng mệnh lệnh của Đại trưởng lão Chúc Long, lão không dám làm trái.

Trong sự bất lực, Tù Ngưu Vương chỉ có thể theo Đại trưởng lão Chúc Long quay về tộc địa Long tộc.

Một trận phong ba coi như tạm lắng xuống.

"Không ngờ Đại trưởng lão Chúc Long cư nhiên xuất hiện, thật đáng tiếc, ban đầu ta còn muốn xem Tù Ngưu Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đại chiến một trận..." Sâu trong đại địa Hồng Hoang, cách chiến trường không biết bao nhiêu vạn dặm, trong một sơn cốc không mấy nổi bật, từ trong một đóa tử liên ảo ảnh quỷ dị chậm rãi truyền ra một tiếng thở dài!

Chính là giọng của Ngao Tông!

Sau khi lên đại địa Hồng Hoang, Ngao Tông trực tiếp tiến vào trong Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, đồng thời khống chế tử liên ẩn nặc thân hình khí tức rời xa nơi thị phi!

Tuy nhiên, Ngao Tông cũng không rời đi quá xa vì hắn muốn xem diễn biến tiếp theo thế nào.

Có thể nói, việc Tù Ngưu Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương tranh đấu phía sau, cũng như việc Đại trưởng lão Chúc Long cuối cùng xuất hiện, toàn bộ quá trình Ngao Tông đều thu vào trong mắt!

Dẫu sao chuyện này chính là kiệt tác của hắn, làm sao có thể không thưởng thức!

Phải đó, toàn bộ quá trình đều nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Việc chọn nơi đổ bộ cũng không phải tùy ý chọn lựa, mà là cố ý chọn nơi giao giới giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc!

Ngao Tông đã hiểu, muốn làm chuyện này to lên, chỉ có làm to chuyện mới có thể đục nước béo cò!

Cho nên Ngao Tông cố ý chọn vùng này đổ bộ để kéo Kỳ Lân tộc xuống nước!

Thực tế chứng minh suy nghĩ của Ngao Tông là hoàn toàn chính xác!

Hiện tại Ngao Tông đã thành công thoát khỏi phiền phức từ Tù Ngưu Vương!

Việc Tù Ngưu Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương tranh đấu hoàn toàn nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Sở dĩ dẫn dụ Tù Ngưu Vương tới vị trí này là muốn lão và cường giả Kỳ Lân tộc bùng phát xung đột, làm sự việc thêm trầm trọng!

Thực tế, kế hoạch của Ngao Tông không chỉ có vậy!

Theo dự định ban đầu của Ngao Tông, hắn muốn tiến thêm một bước dẫn phát mâu thuẫn, kéo luôn cả Phượng tộc xuống nước!

Dẫu sao với thực lực của Kỳ Lân tộc, có khả năng không chịu nổi áp lực từ Long tộc.

Phải biết rằng đứng sau lưng Tù Ngưu Vương chính là cường giả mạnh nhất Hồng Hoang hiện nay – Long Vương!

Mặt khác, tuy thế lực tổng thể của Kỳ Lân tộc vô cùng mạnh mẽ, sánh ngang với Long tộc và Phượng tộc trong danh hiệu tam đại chủng tộc Hồng Hoang, nhưng có một điểm phải thừa nhận, Kỳ Lân tộc so với Long tộc quả thực còn chút thiếu sót!

Không chỉ vì thực lực của Long Vương quá mạnh, mà vì thế lực tổng thể của Long tộc cũng vô cùng cường đại, có thể xưng là chủng tộc mạnh nhất!

Có thể nói trong đại địa Hồng Hoang hiện nay, phỏng chừng không có chủng tộc nào dám khinh suất bùng phát chiến tranh với Long tộc!

Chính vì nguyên nhân đó nên Kỳ Lân tộc có khả năng không chịu nổi áp lực từ Long tộc.

Cho nên nếu có thể tiến thêm một bước mở rộng sự việc, kéo cả Phượng tộc xuống nước mới là lựa chọn chính xác nhất.

Với thực lực của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ, đối mặt với Long tộc mạnh nhất mới có đủ tự tin!

Đó mới chính là kế hoạch thật sự của Ngao Tông!

Phải nói rằng ngay từ khi Ngao Tông ra tay với tộc nhân Tù Ngưu tộc, toàn bộ kế hoạch của hắn đã bắt đầu rồi!

Thậm chí kế hoạch này còn xuyên suốt cả ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Chương 25

Có thể thấy Ngao Tông đã tính kế cả ba tộc vào trong, xoay vần bọn chúng trong lòng bàn tay.

Điều đáng tiếc duy nhất là Đại trưởng lão Long tộc Chúc Long cư nhiên xuất hiện, cưỡng ép chấm dứt cuộc xung đột này!

Chuyện này nằm ngoài dự kiến của Ngao Tông.

Chính vì nguyên nhân đó nên Ngao Tông mới cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Tiếc thật, Chúc Long quá lý trí, không giống như Tù Ngưu Vương chỉ có một đường gân, không dễ tính kế chút nào." "Xem ra chuyện này chỉ có thể dừng lại ở đây thôi." Tiếng cảm khái của Ngao Tông truyền ra từ trong U Minh Tử Liên!

Kể từ khi Chúc Long can thiệp, mạnh mẽ trấn áp mọi phân tranh, Ngao Tông tự nhiên sẽ không tiếp tục nữa!

Bởi vì tiếp tục cũng không còn ý nghĩa gì, không mang lại lợi ích gì cho hắn.

"Nhưng phải nói lại, chuyện này náo động lớn như vậy, không biết Long Vương sẽ có phản ứng thế nào nhỉ." "Sắc mặt của Long Vương chắc chắn sẽ thú vị lắm đây!" Trong long mâu kim sắc của Ngao Tông hiện lên một tia cười nhạt!

Tuy không kéo được Phượng tộc xuống nước là một điều khiến hắn hơi hối tiếc, nhưng thực tế mục đích của Ngao Tông đã đạt được.

Hắn đã tặng cho Tù Ngưu Vương và Long Vương một món đại lễ.

Món quà này chắc hẳn đã đủ lớn rồi chứ!

Đợi đến khi Long Vương biết chuyện này, sắc mặt chắc chắn sẽ vô cùng khó coi.

Dẫu sao chuyện này đã làm lão mất đi không ít thể diện.

Với tính cách coi trọng mặt mũi của Long Vương, phỏng chừng lão sẽ tức đến mất ngủ.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Ngao Tông lập tức trở nên rất tốt.

"Hắc hắc, những chuyện sau đó cứ để bọn họ tự đau đầu đi, giờ mình cũng nên đi làm việc của mình rồi!" Chuyện của Tù Ngưu Vương coi như tạm kết thúc.

Tiếp theo Ngao Tông cũng phải quay lại với chính sự!

Còn về chính sự của Ngao Tông, tự nhiên là việc phát triển Minh tộc!

Là Minh tộc chi vương, hệ thống ràng buộc Minh tộc, Minh tộc sẽ là nền tảng lập thân của Ngao Tông!

Điểm này trong lòng Ngao Tông vô cùng rõ ràng!

Cho nên Ngao Tông chuẩn bị theo kế hoạch trước đó, dẫn theo tộc nhân Minh tộc di cư đến U Minh Huyết Hải!

Biến U Minh Huyết Hải thành tộc địa của Minh tộc, để Minh tộc sinh sôi nảy nở!

Đối với Ngao Tông, đây mới là chuyện quan trọng nhất!

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Ngao Tông chọn bước lên đại địa Hồng Hoang.

Nếu không, Ngao Tông có lẽ sẽ không lên đây nhanh như vậy!

Phải biết rằng trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ có ghi chép không ít nơi tốt!

Điển hình là sâu trong một vùng biển nào đó ở Đông Hải có ba tòa tiên đảo đặc biệt!

Đó chính là những động thiên phúc địa hàng đầu, chứa đựng những cơ duyên kinh người!

Đối với thế nhân, ba tòa tiên đảo đó ẩn hiện khôn lường, không dấu vết, căn bản không thể tìm kiếm.

Nhưng đối với Ngao Tông sở hữu Sơn Hà Xã Tắc Đồ, muốn tìm ba tòa tiên đảo đó cũng không phải chuyện khó!

Điểm này cũng giống như vị trí của U Minh Huyết Hải, vị trí của ba tòa tiên đảo đó cũng được ghi lại trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Phải nói rằng Sơn Hà Xã Tắc Đồ thực sự là một món đồ tốt.

Ngoài việc bản thân có năng lực mạnh mẽ, nó còn ghi chép vô số cơ duyên ẩn giấu!

Nếu có cơ hội đào sâu, biết đâu Ngao Tông có thể tìm được vài thứ thú vị.

Tuy nhiên vì Tù Ngưu tộc từng bước ép sát, cộng thêm việc Ngao Tông muốn phát triển Minh tộc, nên sau một hồi cân nhắc, Ngao Tông chỉ có thể tạm thời gác lại ý định tìm kiếm ba tòa tiên đảo đó để trực tiếp lên đại địa Hồng Hoang!

Đương nhiên, việc tìm kiếm ba tòa tiên đảo đó Ngao Tông cũng không vội.

Phải biết rằng hiện tại đại kiếp Long Phượng còn chưa bùng nổ, dòng thời gian còn rất sớm, Ngao Tông có thừa thời gian.

Đợi sau này có cơ hội quay lại Đông Hải, hắn sẽ đi tìm cơ duyên ở ba tòa tiên đảo đó sau.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn bận tâm đến chuyện khác,

khống chế Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên nháy mắt biến mất tại chỗ, theo sự chỉ dẫn của địa mạch trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ tiến về hướng U Minh Huyết Hải!

Ngao Tông bắt đầu hành động, không màng ngoại sự.

Nhưng sự việc lần này của Tù Ngưu Vương đã gây ra động tĩnh không nhỏ.

Tuy nhìn qua đã bị Chúc Long trấn áp, giải quyết xong những rắc rối sau đó, nhưng ảnh hưởng của sự việc này bây giờ mới bắt đầu dần dần lên men!

Phải thừa nhận ít nhất có một điểm có thể khẳng định, vì chuyện của Ngao Tông và Tù Ngưu Vương, Long tộc nhất định sẽ có một số động tĩnh.

Mà hễ Long tộc có động tĩnh, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng nhất định sẽ có phản ứng.

Thậm chí không biết chừng một số nhân vật ẩn giấu trong bóng tối cũng sẽ có hành động.

Có thể nói, ảnh hưởng của sự việc này chỉ mới vừa bắt đầu.

Đông Hải, Chúc Long toàn thân đỏ rực, mặt người không chân đang dẫn theo Tù Ngưu Vương quay về tộc địa Long tộc.

"Tù Ngưu, vì sao lại xảy ra xung đột với Hỏa Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc?" Rời khỏi ranh giới hai tộc, trên đường quay về Long tộc, Đại trưởng lão Chúc Long mới có thời gian hỏi han Tù Ngưu Vương để hiểu rõ ngọn ngành sự việc!

Thực tế nếu là bình thường, Chúc Long căn bản không cần hỏi.

Chỉ cần suy tính một chút là có thể biết được nguyên do.

Nhưng trên người Ngao Tông có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử

Liên có thể che giấu thiên cơ!

Thiên cơ bị che lấp, những chuyện liên quan đến Ngao Tông cũng trở nên khó suy tính, cho nên mới có cảnh Chúc Long phải hỏi han như hiện tại.

“Đại trưởng lão, ta không phải muốn tìm Kỳ Lân tộc gây phiền phức, ta là vì truy kích Hắc Long Ngao Tông, hắn thực sự quá đáng hận!” Nhắc đến chuyện này, Tù Ngưu Vương không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Điều này khiến Chúc Long có chút bất ngờ, không ngờ chuyện này lại liên quan đến Ngao Tông!

Trong lòng Chúc Long thầm nghĩ, không khỏi ra lệnh cho Tù Ngưu Vương kể rõ đầu đuôi.

Tù Ngưu Vương mới vội vàng mở miệng thuật lại toàn bộ sự việc cho Chúc Long nghe, không dám giấu giếm chút nào!

Theo lời miêu tả của Tù Ngưu Vương, Chúc Long cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành!

“Long Vương hạ lệnh...

Chương 26

Ngao Tông bị trục xuất...

Tự lập một tộc...

Trận chiến giữa Hắc Long và Tù Ngưu...” “Không ngờ ta rời khỏi Long tộc một thời gian, cư nhiên lại xảy ra nhiều chuyện như vậy!” Chúc Long cảm thấy hơi đau đầu, lão chỉ ra ngoài du lịch mấy chục vạn năm, không ngờ trong Long tộc lại xảy ra nhiều chuyện đến thế.

Nhưng phải nói lại, từ lời miêu tả của Tù Ngưu Vương, Chúc Long chỉ hiểu rõ một điều!

Ngao Tông là một yêu nghiệt vượt xa cả thiên tài!

“Đứa trẻ Ngao Tông này, sau này chắc chắn sẽ làm nên chuyện phi phàm!” Trong long mâu của Chúc Long hiện lên một tia ngưng trọng và kỵ đạn.

Người trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc thì sáng suốt.

Tù Ngưu Vương chìm đắm trong thù hận nhưng Chúc Long lại nhìn thấu chân tướng!

Chúc Long phát hiện trong toàn bộ quá trình này, Tù Ngưu Vương đều bị Ngao Tông dắt mũi!

Phải đó, kế hoạch của Ngao Tông vô cùng chặt chẽ!

Bắt đầu từ Tù Ngưu chi tử Ngao Sách, Ngao Tông một mực dẫn dắt, dẫn đến xung đột giữa hai tộc Long và Kỳ Lân phía sau.

Sự phát triển của một số việc hầu như đều nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Có thể thấy Ngao Tông là kiểu nhân vật bày mưu nghĩ kế, đầy trí

tuệ.

Nhưng theo lời miêu tả của Tù Ngưu Vương, thực lực của Ngao Tông dường như cũng không phải dạng vừa!

Chỉ với thực lực Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ mà có thể giao chiêu với một đạo nguyên thần hư ảnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Tù Ngưu Vương!

Điều này chứng tỏ thiên phú tu hành của Ngao Tông cũng kinh người không kém!

Điểm quan trọng nhất là Ngao Tông có đại cơ duyên!

Theo lời kể của Tù Ngưu Vương, Ngao Tông bị trục xuất khỏi Long tộc chưa đầy mười vạn năm!

Lúc đó Ngao Tông còn chưa thể tu hành!

Vậy mà hơn chín vạn năm trôi qua, khi Ngao Tông xuất hiện lần nữa, hắn đã đứng ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Chỉ trong chín vạn năm ngắn ngủi, Chúc Long không nghĩ rằng Ngao Tông chỉ dựa vào tu hành mà có thể đi đến bước này!

Khả năng duy nhất là Ngao Tông sở hữu đại cơ duyên!

Nếu chỉ có tài năng ở một phương diện thì chưa đủ để Chúc Long coi trọng, vì trên đại địa Hồng Hoang không bao giờ thiếu thiên tài.

Nhưng nếu hội tụ cả tư duy mưu lược, thiên phú tu hành lẫn đại cơ duyên thì quả thật vô cùng đáng sợ!

Nhân vật như vậy một khi trỗi dậy chắc chắn sẽ trở thành một phương cự bá!

Chính vì nguyên nhân đó nên sắc mặt Chúc Long mới ngày càng ngưng trọng!

Không ngờ trong Long tộc cư nhiên lại xuất hiện loại thiên tài cấp độ yêu nghiệt này.

Nhưng vị huynh trưởng kia của lão cư nhiên lại trục xuất Ngao Tông khỏi tộc, khiến Chúc Long cũng cạn lời.

Chúc Long có một dự cảm, chuyện này nếu xử lý không tốt cực kỳ có khả năng sẽ trở thành một mối họa ngầm không nhỏ cho Long tộc.

Xem ra phải nói chuyện tử tế với Long Vương một phen rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chúc Long đã có quyết định.

Lão dẫn theo Tù Ngưu Vương trực tiếp quay về tộc địa Long tộc, tiến thẳng vào Long Vương điện!

"Huynh trưởng, ta đã về!" Suốt chặng đường không ai ngăn cản, Chúc Long đứng trước mặt Tổ Long, hành lễ tác ấp.

Đối với việc Chúc Long quay về, Long Vương vô cùng mừng rỡ.

Sau vài câu hàn huyên, Chúc Long mới vào chính sự!

"Huynh trưởng, ngài có biết chuyện của Ngao Tông không, vì sao lại trục xuất hắn khỏi Long tộc?" Chúc Long mở miệng trực tiếp hỏi Long Vương về chuyện của Ngao Tông!

"Chẳng phải chỉ là một con rồng phế vật không thể tu hành sao, giữ lại cũng chỉ làm mất mặt Long tộc ta, có chuyện gì sao?" Long Vương tùy ý nói, hiển nhiên không hề để chuyện của Ngao Tông vào lòng.

Ngược lại, việc Chúc Long vừa về đã nhắc đến chuyện này làm Long Vương có chút không hiểu.

Thực tế đúng là vậy, đối với chuyện của Ngao Tông, Long Vương quả thực không thèm để tâm.

Bởi vì đối với lão, Ngao Tông quá nhỏ bé, không đáng kể tới.

Trước đó sở dĩ lão bảo Tù Ngưu Vương điều tra là vì nguyên nhân Ngao Tông sáng tạo ra U Minh nhất tộc.

Nhưng đối với Long Vương, đó cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng bận tâm mà thôi.

Từ sau đó lão không hề đoái hoài gì đến nữa.

Nếu không phải hôm nay Chúc Long quay về nhắc tới, lão có lẽ cũng sắp quên mất chuyện này rồi.

"Quả nhiên như vậy, xem ra huynh trưởng vẫn chưa biết Ngao Tông đã gây ra chuyện lớn rồi, hãy để Tù Ngưu kể cho ngài nghe." Chúc Long khẽ thở dài, hiển nhiên cũng thấy được thái độ không mấy để tâm của Long Vương.

Trong sự bất lực, lão chỉ còn cách để Tù Ngưu Vương thuật lại toàn bộ đầu đuôi sự việc!

Nghe lệnh, Tù Ngưu Vương bước ra báo cáo toàn bộ diễn biến câu chuyện cho Long Vương.

Khi đã hiểu rõ mọi chuyện, Long Vương lập tức có chút ngây người.

Chín vạn năm thời gian, thậm chí còn chưa tới mười vạn năm.

Đối với Long Vương mà nói, khoảng thời gian này chỉ như một cái chớp mắt, thậm chí còn không đủ cho lão đánh một giấc ngủ trưa.

Chính vì vậy Long Vương căn bản không biết được trên người Ngao Tông cư nhiên lại xảy ra nhiều chuyện đến thế.

Cho nên sau khi nghe xong lời kể của Tù Ngưu Vương, Long Vương mới ngạc nhiên và có chút chấn kinh như vậy!

Nhưng sau sự ngạc nhiên, sắc mặt Long Vương lập tức trở nên vô cùng âm trầm!

“Đứa nghịch tử kia cư nhiên dám ra tay làm hại tộc nhân!” Long Vương vô cùng tức giận!

Một mặt, Ngao Tông cư nhiên bạo ngược như vậy, diệt sát một nửa tộc nhân Tù Ngưu tộc!

Phải biết rằng tuy tộc nhân Tù Ngưu tộc không phải là rồng thuần túy nhưng dù sao cũng là một nhánh của Long tộc.

Thậm chí mạch Tù Ngưu Vương còn không có khác biệt gì với tộc nhân Long tộc.

Cách làm này của Ngao Tông quả thực quá mức bạo ngược!

Chương 27

Tuy nhiên Long Vương lại không nghĩ tới, Ngao Tông sớm đã bị trục xuất khỏi tộc, không còn là người của Long tộc nữa.

Ngao Tông và Long tộc từ lâu đã ân đoạn nghĩa tuyệt, sao hắn phải nể nang gì.

Đương nhiên đó chỉ là một phần nguyên nhân!

Nguyên nhân quan trọng nhất là Long Vương cảm thấy thể diện của mình không giữ được.

Phải biết rằng Ngao Tông đã bị trục xuất khỏi tộc!

Hiện tại hắn cư nhiên lại gây ra nhiều chuyện như vậy, thậm chí náo loạn đến tận bên Kỳ Lân tộc, để bọn chúng biết được.

Chẳng phải là để cho người ngoài chê cười sao!

Chính vì nguyên nhân đó nên Long Vương cảm thấy vô cùng mất mặt, trong lòng cũng ngày càng não hỏa!

"Haiz!

Huynh trưởng, đó không phải là trọng điểm đâu." Chúc Long bất lực nhìn Long Vương, trong lòng thầm than.

Sở dĩ lão nhắc đến chuyện của Ngao Tông là muốn chỉ ra tư chất kinh người của hắn, mối đe dọa tiềm tàng là rất lớn.

Nhưng nhìn bộ dạng của Long Vương, dường như lão chỉ đơn thuần cảm thấy Ngao Tông gây chuyện làm lão mất mặt nên mới nổi giận.

Dường như từ đầu đến cuối Long Vương không hề để ý đến mối đe dọa tiềm ẩn từ Ngao Tông.

Thực tế đúng là vậy, Long Vương quả thực không quan tâm đến sự đe dọa từ Ngao Tông!

Bởi vì tu vi của lão quá cao rồi!

Trên con đường tu hành, lão đã đi đến cực hạn, đứng trên đỉnh cao của muôn vàn tu sĩ.

Lão chỉ cần một cơ duyên nữa là có thể chứng đắc vô thượng đại đạo!

Có thể nói, mấy cái gọi là thiên tài yêu nghiệt trong mắt Long Vương đều không đáng kể.

Bởi vì dù là ai cũng không thể vượt qua thân phận con kiến hôi, tự nhiên không quan trọng bằng thể diện của lão!

Chính vì nguyên nhân đó nên trọng điểm quan tâm của Long Vương hoàn toàn khác với Chúc Long.

"Đứa nghịch tử kia thật sự quá đáng, không thể dễ dàng tha thứ, hắn phải trả giá cho tội nghiệt của mình!" Long Vương càng nghĩ càng giận, trong lòng vô cùng não nộ!

Trong mắt lão, ban đầu đây chỉ là chuyện nội bộ của Long tộc, nhưng hiện tại lại náo loạn ra bên ngoài, thậm chí để tộc nhân Kỳ Lân tộc chê cười.

Nếu để Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân biết được, chắc chắn bọn họ sẽ giễu cợt một phen!

Điều này làm Long Vương vô cùng tức giận, thậm chí muốn điều binh khiển tướng, ra lệnh cho cấp dưới bắt Ngao Tông về để nghiêm trị!

Đối với chuyện này, Đại trưởng lão Chúc Long vô cùng đau đầu, nhưng tự nhiên lão sẽ không để trò hề này tiếp tục diễn ra.

“Huynh trưởng!

Chuyện này nếu tiếp tục làm to lên chỉ càng làm Long tộc chúng ta thêm mất mặt mà thôi!” Chúc Long mở miệng nói với Long Vương!

Đối với tính cách của Long Vương, Đại trưởng lão Chúc Long tự nhiên hiểu rõ nhất.

Kể từ khi không thể khuyên nhủ từ phương diện lợi ích, lão sẽ khuyên từ một góc độ khác, từ phương diện mà Long Vương quan tâm nhất.

Lời này vừa thốt ra, động tác của Long Vương lập tức khựng lại.

Đối với thiên phú và tư chất của Ngao Tông, Long Vương căn bản không để vào mắt, nhưng khi Chúc Long nói rằng sẽ càng thêm mất mặt, lão lập tức cảm thấy cứng họng!

Thực tế đúng là vậy, hiện tại chuyện này vẫn chưa náo động quá lớn.

Nhưng nếu đại trương kỳ cổ điều binh khiển tướng truy sát Ngao Tông, lúc đó mới thực sự là làm to chuyện.

Một khi đã rùm beng lên thì chỉ càng làm cho Long tộc và Long Vương thêm mất mặt mà thôi!

Chính vì nguyên nhân đó nên sắc mặt Long Vương lập tức biến ảo khôn lường, không còn mở miệng đòi truy nã Ngao Tông nữa!

“Một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, cút ngay đến Long Uyên phản tỉnh cho ta!” Long Vương trừng mắt, quát mắng Tù Ngưu Vương một tiếng!

Phải thừa nhận Đại trưởng lão Chúc Long nói có lý, chuyện này quả thực không thể tiếp tục làm rùm beng.

Nhưng trong lòng Long Vương vẫn vô cùng uất ức, chỉ có thể trút

giận lên người Tù Ngưu Vương!

Phải nói Tù Ngưu Vương quả thực có chút đáng thương, không những không báo được thù cho nhi tử mà còn bị Long Vương trừng phạt.

Nhưng đối với mệnh lệnh của Long Vương, lão căn bản không dám làm trái, chỉ có thể ngoan ngoãn đi đến Long Uyên phản tỉnh.

"Chuyện này không thể làm to, nhưng đứa nghịch tử kia cũng không thể mặc kệ, để hắn tự ý làm càn ở bên ngoài được!" Long Vương hơi ngẩng đầu, ánh mắt đạm mạc nhìn về phía Đại trưởng lão Chúc Long.

Đối với chuyện này, lão có thể nghe theo Chúc Long là tạm thời dừng tay không làm to chuyện!

Nhưng đối với Ngao Tông, lão sẽ không bỏ qua, nếu không tâm khí không thông.

Cho nên vấn đề này Long Vương trực tiếp ném cho Chúc Long, để lão giải quyết.

"Cũng được, nếu huynh trưởng thật sự muốn triệu hồi Ngao Tông, vậy hãy để Hoàng thái tử đi thử một phen xem sao." Nhìn thấy thần sắc của Long Vương, Chúc Long lập tức hiểu ra lão quả thực đã động nộ.

Nếu không giải quyết ổn thỏa chuyện này, phỏng chừng Long Vương sẽ không bãi hưu.

Về điểm này Chúc Long vô cùng hiểu rõ tính cách của Long Vương, biết lão ý đã quyết thì sẽ không thay đổi.

Trong sự bất lực, Chúc Long đành phải đưa ra một phương án!

Nếu muốn triệu hồi Ngao Tông, chỉ còn cách để một người bí mật

ra mặt!

Đó chính là trưởng tử của Long Vương – Mặt Trời Thiên Long Ngao Nguyệt!

Mặt Trời Thiên Long Ngao Nguyệt là trưởng tử của Long Vương, cũng là Hoàng thái tử của toàn bộ Long tộc!

Chỉ qua vài lời ngắn ngủi đã có thể thấy được sự đặc biệt của Ngao Nguyệt!

Sở dĩ Đại trưởng lão Chúc Long nhắc đến Ngao Nguyệt là vì muốn giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Tuy Long Vương đã đồng ý xử lý kín đáo chuyện của Ngao Tông, không làm rùm beng lên, nhưng với tính cách của lão, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy!

Lão yêu cầu Chúc Long đưa ra một phương án giải quyết khiến mình hài lòng.

Chính vì nguyên nhân đó nên Chúc Long mới đưa ra cách này.

Trên danh nghĩa, Long tộc sẽ không truy cứu chuyện này nữa, nhưng trong bóng tối có thể để Ngao Nguyệt bí mật ra tay mang Ngao Tông trở về.

Nói trắng ra là chuyển từ công khai sang bí mật!

Chương 28

Làm như vậy mới có thể giảm thiểu tối đa ảnh hưởng đến Long tộc!

Còn về việc sau khi mang Ngao Tông về sẽ xử lý thế nào thì lúc đó thảo luận cũng chưa muộn.

Thực tế, suy nghĩ của Đại trưởng lão Chúc Long đối với Ngao Tông cũng khá phức tạp!

Một mặt, sau khi biết về Ngao Tông, lão vô cùng chấn kinh trước thiên phú của hắn.

Chính vì thế lão vừa có ý tiếc tài, vừa có tâm kỵ đạn.

Nếu Ngao Tông vẫn là người của Long tộc thì lão chắc chắn sẽ liều chết bảo vệ hắn, giống như năm xưa từng bảo vệ Ngao Nguyệt vậy.

Nhưng hiện tại Ngao Tông lại là kẻ bị trục xuất, không còn đứng cùng chiến tuyến với Long tộc nữa.

Có thể nói cục diện hiện tại phức tạp hơn năm xưa rất nhiều.

Cho nên Chúc Long vẫn chưa cân nhắc kỹ nên xử lý chuyện của Ngao Tông thế nào.

Chính vì vậy lão mới đề xuất phương án này.

Vì chưa nghĩ ra cách xử trí, tại sao không cứ mang hắn về trước?

Đợi đến khi Hắc Long Ngao Tông bị Ngao Nguyệt mang về Long tộc, quyền chủ động sẽ nằm trong tay bọn họ.

Lúc đó muốn xử lý thế nào thì từ từ cân nhắc sau cũng chưa muộn.

Đây chính là dự tính của Chúc Long!

Không còn cách nào khác, tuy lão là huynh trưởng của Long Vương nhưng đối phương cũng là hoàng của Long tộc.

Những chuyện Long Vương đã quyết định, Chúc Long cũng sẽ không làm trái, chỉ có thể tìm cách giải quyết vẹn toàn nhất.

"Ngao Nguyệt sao?

Cũng được, để hắn xuất động đi!" Long Vương khẽ nhíu mày, dường như đang suy tính, cuối cùng cũng đồng ý giao chuyện này cho Ngao Nguyệt xử lý.

Có thể nói đến đây, phương thức xử lý Ngao Tông của Long tộc cơ bản đã được định đoạt.

Long tộc chuyển sang hành động bí mật, không còn rình rang nữa, để Ngao Nguyệt âm thầm mang Ngao Tông trở về.

Đó chính là cách xử lý của bọn họ!

Ngay lập tức, nhận lệnh của Long Vương, Ngao Nguyệt liền bí mật rời khỏi tộc, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Ngao Tông.

Chuyện này bên phía Long tộc coi như tạm dừng tại đây.

Đương nhiên, cái gọi là tạm dừng này chỉ là ở phía Long tộc mà thôi.

Phía Kỳ Lân tộc, sự việc này mới chỉ vừa bắt đầu lên men.

Sau khi Chúc Long dẫn Tù Ngưu Vương quay về, Hỏa Kỳ Lân Vương cũng lập tức trở về tộc địa, báo cáo sự việc cho Thủy Kỳ Lân.

"Có chút thú vị, Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông quả nhiên không phải hạng người tầm thường, cư nhiên dám lợi dụng cả Kỳ Lân tộc ta!" Giọng nói của Thủy Kỳ Lân vẫn bình tĩnh, không chút gợn sóng, nhưng lão lại đánh giá Ngao Tông không hề thấp!

Ngay từ đầu, động tĩnh do Ngao Tông và Tù Ngưu Vương gây ra đã không hề nhỏ.

Kết hợp với những sự việc trước đó, sau khi điều tra kỹ lưỡng, Thủy Kỳ Lân nhanh chóng hiểu rõ chân tướng.

Chính vì nguyên nhân đó nên lão mới có cái nhìn khác về Ngao Tông!

Dẫu sao kẻ có bản lĩnh xoay Tù Ngưu Vương như chong chóng, thậm chí kéo cả Kỳ Lân tộc xuống nước thì chắc chắn không phải hạng người tầm thường có thể làm được!

"Nhưng không ai có thể đùa giỡn Kỳ Lân nhất tộc ta!" "Hỏa Kỳ Lân, truyền lệnh của ngô – Thủy Kỳ Lân, hãy mang Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông về đây cho ta!" Ánh mắt Thủy Kỳ Lân thâm thúy, trực tiếp hạ lệnh cho Hỏa Kỳ Lân Vương tìm bằng được Ngao Tông.

Còn về việc sau khi tìm thấy sẽ đối xử với hắn thế nào thì chỉ có lão mới rõ.

"Tuân lệnh Thủy Kỳ Lân tôn thượng!" Hỏa Kỳ Lân Vương lập tức không nói thêm lời nào, nhanh chóng đi thực hiện nhiệm vụ.

Đương nhiên, những người có phản ứng với chuyện này không chỉ có Kỳ Lân tộc.

Ở Thập Vạn Hỏa Sơn xa xôi, Phượng tộc cũng có chút động tĩnh.

Tuy trong sự việc lần này, vì sự trấn áp mạnh mẽ của Chúc Long nên Ngao Tông không có cơ hội kéo Phượng tộc xuống nước, nhưng bọn họ cũng đã nghe phong thanh về chuyện này.

Sau một hồi điều tra, Nguyên Phượng cũng hiểu rõ tình hình đại khái, không khỏi cảm thấy chấn kinh!

"Không ngờ trên đại địa Hồng Hoang lại có tồn tại cấp độ yêu

nghiệt như vậy!" "Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông quả nhiên phi đồng phàm hưởng!" "Truyền lệnh của Nguyên Phượng ta, hãy mang Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông về đây cho ta!" Nguyên Phượng trực tiếp hạ lệnh, để cấp dưới xuất động mang Ngao Tông về.

Có thể thấy ở phương diện này, ý định của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân về cơ bản là giống nhau.

Kỳ thực ngay từ khi Ngao Tông sáng lập ra Minh tộc, hắn đã lọt vào tầm mắt của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Thậm chí cả hai cũng từng hạ đạt những mệnh lệnh tương tự.

Chỉ là lần trước chỉ yêu cầu điều tra lai lịch của hắn, nhưng lần này đã minh xác hạ lệnh phải mang hắn về!

Bởi vì qua sự việc lần này, tất cả đều thấy rõ tư chất của Ngao Tông kinh người đến mức nào!

Điểm này có thể thấy qua cách gọi của Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng dành cho hắn.

Trước kia Ngao Tông chỉ là một đứa con bị vứt bỏ của Long tộc trong miệng bọn họ, nhưng hiện tại đã trở thành Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông!

Có thể thấy thái độ của cả hai đối với Ngao Tông đã bắt đầu thay đổi, trở nên coi trọng hơn rất nhiều.

Từ một khí tử của Long tộc trở thành Ngao Tông - Minh tộc chi vương.

Sự thay đổi trong hai cách xưng hô này đã cho thấy thái độ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã hoàn toàn biến chuyển.

Có thể nói, sau sự kiện vừa rồi, cả hai đều nhìn ra tiềm lực của Ngao Tông và hiểu rõ giá trị của hắn!

Trong lòng Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều có chung một trực giác!

Ngao Tông trong tương lai, có lẽ sẽ trở thành một thanh đao nhọn nhất để đối phó với Long Vương!

Chính vì thế, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân mới không hẹn mà gặp, cùng đưa ra một quyết định giống nhau.

Sau sự kiện lần này, Ngao Tông thực sự đã đại phóng dị thải.

Những kẻ mạnh nhất của tam đại chủng tộc đều đã chân chính nhận thức được giá trị và tiềm lực của hắn!

Đó là lý do vì sao Long - Phượng - Kỳ Lân tam tộc lại có một loạt phản ứng và cử động như vậy.

Dĩ nhiên, phản ứng của Long Vương có chút đặc thù, không theo tư duy thông thường.

Nhưng Đại trưởng lão Long tộc là Chúc Long lại có thể minh bạch một vài điều.

Chương 29

Mọi chuyện đúng như lời Ngao Tông đã nói!

Ảnh hưởng của sự việc này sẽ không vì sự trấn áp cường thế của Chúc Long mà kết thúc, ngược lại, đây mới chỉ là khởi đầu.

Thực tế cũng đúng như vậy, bởi vì những kẻ có phản ứng không chỉ có mỗi tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân!

Một vài đại nhân vật trong bóng tối cũng đã bắt đầu chú ý đến chuyện này.

Tại Tây Phương đại địa, trên núi Tu Di.

Một thân ảnh bá khí quanh thân quấn quýt hắc khí quỷ dị, diện mạo tranh nanh, đang đoan tọa trên vương tọa, từ trên cao nhìn xuống nghe thủ hạ báo cáo!

Đó chính là Ma Tổ La Hầu, kẻ ẩn mình nơi thâm sâu của thế giới, một trong những bàn tay đen thao túng cục diện Hồng Hoang! "Thú vị, Minh tộc chi vương Ngao Tông...

Trên đại địa Hồng Hoang này thế mà lại xuất hiện một nhân vật yêu nghiệt như vậy." "Chỉ dựa vào sức một người mà có thể khiêu động đại chiến giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc!" "Nếu không phải Chúc Long đột nhiên xuất hiện, không chừng giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc đã trực tiếp bạo phát một trận đại chiến rồi!" "Đây chẳng phải là nhân tài mà bản tọa đang cần sao?

Quá thú vị." "Chúng ma nghe lệnh, hãy điều tra rõ ràng bí mật của Minh tộc chi vương Ngao Tông cho ta, ta muốn biết hết thảy mọi chuyện về hắn!" Đối với Ma Tổ La Hầu, kẻ đi theo Sát Phạt chi đạo, muốn chứng Sát Phạt chi đạo để thành Thánh nhân đạo quả.

Nhưng làm sao để hoàn thành việc này luôn là nan đề đối với La Hầu.

Bởi vì Hồng Hoang hiện nay, trên mặt sáng có vài vị đỉnh cấp cường giả!

Đặc biệt là tộc trưởng của tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân, đều là những hạng người không dễ đối phó.

Nhưng chuyện của Ngao Tông đã mang lại cho La Hầu một sự gợi mở.

Vì lẽ đó, Ma Tổ La Hầu đột nhiên nảy sinh hứng thú cực lớn đối với Ngao Tông!

Thế là Ma Tổ La Hầu bắt đầu lệnh cho chúng ma dưới trướng điều tra về hắn.

Trên Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh.

Một lão đạo nhân tu phát giai bạch, mặc đạo bào, tay cầm phất trần, đoan tọa trên bồ đoàn, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía đại địa Hồng Hoang!

Lão đạo nhân dung mạo phổ thông, nhưng quanh thân lượn lờ từng trận đạo vận, toát ra một cảm giác tiên phong đạo cốt!

Đó chính là người đại diện cho Tiên Đạo - Hồng Quân Lão Tổ!

Là một trong những cường giả mạnh nhất thế gian, Hồng Quân Lão Tổ luôn quan tâm đến những biến hóa trên đại địa Hồng Hoang.

Đặc biệt là Long - Phượng - Kỳ Lân tam tộc càng là trọng điểm chú ý của ngài!

Vì sự kiện lần này, mục quang của Hồng Quân Lão Tổ đã rơi lên người Ngao Tông. "Minh minh tu vi còn thấp, chưa bước chân vào cảnh giới Đại La, vậy mà lại có thể ảnh hưởng đến tam tộc Long -

Phượng - Kỳ Lân." "Chẳng lẽ, đó chính là biến số duy nhất sao?

Lão đạo ta nhìn không thấu!" Hồng Quân Lão Tổ lẩm bẩm những lời mà người thường không thể hiểu nổi.

So với tộc trưởng của tam tộc, Hồng Quân Lão Tổ đi trên một con đường hoàn toàn khác.

Nguyên bản theo suy tính của ngài, tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân sẽ gặp phải một tràng kiếp nạn sử vô tiền lệ!

Cơ duyên thành Thánh có lẽ sẽ nằm ở tràng kiếp nạn đó!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ luôn ẩn cư không ra, tĩnh tĩnh chờ đợi kiếp nạn lâm bồn.

Nhưng thời gian qua, vì sự xuất hiện của Ngao Tông mà mọi chuyện đều có sự biến hóa.

Thậm chí liên quan đến thiên cơ cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, không thể dễ dàng suy trắc!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ cũng có chút tróc mạc bất định, suy tư không biết nên làm thế nào cho phải! "Cũng được, phía Tây Phương bên kia đã có động tĩnh, vậy lão đạo ta cũng không thể mãi đứng ngoài cuộc.

Đã đến lúc tái nhập đại địa Hồng Hoang rồi." Hồng Quân Lão Tổ lẩm bẩm một tiếng, thân hình khẽ động, trực tiếp bước xuống Bạch Ngọc Kinh, chuẩn bị đi dạo đại địa Hồng Hoang một chuyến.

Có thể nói, vì chuyện của Ngao Tông mà Tiên - Ma lưỡng đạo ẩn tàng trong bóng tối cũng đã bắt đầu hành động.

Dĩ nhiên, Ngao Tông không hề hay biết chuyện này.

Thành thực mà nói, phản ứng của tam tộc tộc trưởng nằm trong dự liệu của hắn, nhưng tình huống của Tiên - Ma lưỡng đạo thì hắn

không rõ.

Nếu Ngao Tông biết ngay cả Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ đều vì mình mà có động tác, phỏng chừng hắn cũng sẽ vô cùng kinh ngạc!

Dĩ nhiên, lúc này Ngao Tông không có tâm trí để ý đến ngoại giới!

Bởi vì hắn đang tập trung tâm thần, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới U Minh Huyết Hải.

Trên đường đi, Ngao Tông cũng từng gặp một vài chủng tộc kỳ lạ!

Thậm chí trong một số chủng tộc còn có cường giả tọa trấn!

Tuy nhiên, khi gặp những chủng tộc này, Ngao Tông đều cố gắng tránh đi.

Dù sao vừa mới gây ra một trận động tĩnh lớn, hiện tại không thích hợp để tiếp tục đại trương kỳ cổ.

Dưới sự dẫn dắt của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sau một thời gian tìm kiếm, cuối cùng Ngao Tông cũng đến phụ cận một vùng huyết hải vô biên!

Vùng huyết hải đó vô biên vô tế, tỏa ra bạo lệ chi khí khủng bố, có thể coi như một vùng cấm địa.

Nhưng Ngao Tông biết, nơi hắn cần tìm chính là đây!

U Minh Huyết Hải!

Trong vùng huyết hải vô biên, từng trận huyết lãng cuồng triều thỉnh thoảng lại cuộn trào!

Trên mặt huyết hải không hề có hơi thở của bất kỳ sinh linh nào, chỉ có từng đạo du hồn hư huyễn đang phiêu bạt vô định. "Hèn chi không có tu sĩ nào thèm dòm ngó U Minh Huyết Hải, nơi này quả thực không phải là nơi tu sĩ bình thường có thể ở lại!" Đứng bên rìa U

Minh Huyết Hải, ánh mắt Ngao Tông bình tĩnh quan sát!

Thú thực, U Minh Huyết Hải vô cùng đặc thù, Ngao Tông đã sớm biết rõ.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, hắn mới chân chính hiểu được sự khủng bố của nơi này!

Ngao Tông có thể cảm nhận được, chỉ cần tiến lại gần huyết hải, tu vi và linh lực của mình đều có xu hướng bị áp chế!

Đối với tu sĩ mà nói, tu vi gần như là tất cả!

Một khi tu vi bị áp chế, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm!

Huống chi trên đại địa Hồng Hoang, các loại chiến đấu tranh giành chưa bao giờ dừng nghỉ, không ai muốn thấy tu vi của mình bị áp chế cả!

Tất nhiên, áp chế tu vi chỉ là một phương diện.

Chương 30

Điểm quan trọng nhất là Ngao Tông có thể cảm nhận được tiên thiên ô uế chi khí của huyết hải dường như muốn ô nhiễm tu vi của hắn.

Ô nhiễm tu vi là khái niệm gì?

Phải biết rằng nếu tu vi bị ô nhiễm, một phần tu vi sẽ không thể động dụng, thậm chí còn ảnh hưởng đến căn cơ!

Điểm mấu chốt nhất là loại ô nhiễm này là không thể đảo ngược!

Nếu ô nhiễm nghiêm trọng, không chừng cả người sẽ có khả năng bị phế bỏ.

Điều này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc bị áp chế tu vi và linh lực.

Bởi vì áp chế chỉ là nhất thời, chỉ cần rời khỏi U Minh Huyết Hải một thời gian là có thể khôi phục.

Nhưng ô nhiễm thì không, rời đi cũng không thể khôi phục được.

Chính vì nguyên nhân này, đối với U Minh Huyết Hải, vô số tu sĩ đều tránh như tránh tà, căn bản không dám tới gần nửa phân!

Hèn chi trong U Minh Huyết Hải không thấy một bóng dáng tu sĩ nào!

Nhưng đối với Ngao Tông, đây lại là nơi phát triển tốt nhất! "Không ai đặt chân đến như vậy mới tốt, Minh tộc ta mới có thể an tâm phát triển, không bị ngoại giới quấy rầy!" Trong đôi long mâu màu vàng kim của Ngao Tông hiện lên một tia cười nhẹ!

Ngao Tông sáng lập U Minh nhất tộc, trở thành nhất tộc chi chủ,

lại có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên trấn áp tộc vận.

Có thể nói là một khởi đầu thiên hồ!

Nhưng Ngao Tông hiểu rõ bản thân vẫn còn những điểm khiếm khuyết, đó chính là tu vi tự thân còn thấp!

Phải biết rằng những kẻ khai sáng chủng tộc khác đều là những đại năng thực lực thông thiên!

Ba vị tộc trưởng của Long - Phượng - Kỳ Lân tộc thì không cần nói, toàn bộ đều là những tồn tại đi đến cực hạn trên con đường tu hành!

Lúc khai sáng tam tộc, chí ít họ cũng đã có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn!

Còn hiện tại thì càng không phải bàn cãi.

Còn những tiểu tộc khác, dù tộc quần có nhỏ đến đâu, khi khai sáng chủng tộc thì chí ít cũng có một vị lão tổ Đại La sơ kỳ tọa trấn!

Có thể nói gần như không có chuyện kẻ dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên mà đi khai sáng nhất tộc!

Tuy nhiên, Ngao Tông là một trường hợp đặc thù!

Bởi vì lúc Ngao Tông khai sáng Minh tộc, hắn mới chỉ có tu vi Kim Tiên cảnh!

Nhờ dung hợp tiên thiên u minh chi khí mới giúp tu vi tự thân thăng tiến lên Kim Tiên cảnh chỉ trong một hơi thở!

Nếu không, không chừng Ngao Tông đến một chút tu vi cũng chẳng có!

Chính vì lý do này nên Ngao Tông mới dự định sẽ khiêm tốn một thời gian!

Mặc dù hiện tại hắn đã thăng tiến lên Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, chiến lực tự thân vô cùng kinh nhân, có thể đối chiêu với Đại La sơ kỳ, nhưng so với những đỉnh cấp đại năng chân chính, Ngao Tông vẫn còn khoảng cách lớn!

Cho nên, nếu có thể có một khoảng thời gian âm thầm phát triển thì mới có thể đưa Minh tộc đi lên!

Dĩ nhiên, phát triển Minh tộc chỉ là một phần nguyên nhân, nguyên nhân khác lại liên quan đến bản thân Ngao Tông!

Trước đó khi rời khỏi Đông Hải đã gây náo động lớn như vậy, chắc chắn hiện tại trên đại địa Hồng Hoang đã có không ít đại thế lực chú ý đến hắn!

Có thể nói bây giờ chỉ cần hắn lộ mặt trên Hồng Hoang đại địa thì nhất định sẽ dẫn đến vô số phiền phức.

Vì thế, khiêm tốn ẩn mình một thời gian đối với bản thân Ngao Tông cũng mang lại không ít lợi ích!

Vừa vặn hoàn cảnh đặc thù của U Minh Huyết Hải đã cho Ngao Tông cơ hội để an tâm phát triển!

Chính vì lẽ đó, sau khi thấy hoàn cảnh ác liệt của U Minh Huyết Hải, Ngao Tông không những không lo lắng mà trái lại còn vô cùng hân hoan. "Còn về việc áp chế và ô nhiễm của U Minh Huyết Hải..." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trên long khu đen kịt như mực xuất hiện một tầng văn lộ màu tím u dị!

Trong nháy mắt, khí tức của Ngao Tông xuất hiện biến hóa cực lớn, trở nên hư huyễn quỷ dị!

Đó chính là u minh khí tức, khí tức thuộc về Minh tộc!

Cùng lúc đó, những tiên thiên ô uế chi khí vốn vô cùng khủng bố cùng các loại khí tức tiêu cực khác liên tục áp sát Ngao Tông.

Chúng lượn lờ xung quanh hắn, dường như đang hoan hô để nghênh tiếp vị vương của mình!

Đây chính là điểm đặc thù của Minh tộc!

U Minh Huyết Hải khủng bố nhưng đối với Minh tộc mà nói, nó không có bất kỳ tác hại nào, chỉ toàn là lợi ích.

Đối với Ngao Tông - vị Minh tộc chi vương này lại càng không có ảnh hưởng gì!

Ngược lại, khi chìm đắm trong u minh khí tức, Ngao Tông cảm thấy tu vi của mình vận hành nhanh hơn!

Có thể nói, trong hoàn cảnh như U Minh Huyết Hải, Minh tộc chẳng khác nào như cá gặp nước.

Quả nhiên đúng như lời Ngao Tông nói trước đó, U Minh Huyết Hải chính là nơi phát triển tốt nhất cho Minh tộc!

Cũng không uổng công hắn lặn lội đường xa, vượt qua thiên sơn vạn thủy từ Đông Hải đến tận đây. "Tiếp theo, đã đến lúc nhập chủ U Minh Huyết Hải!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, không còn suy nghĩ viển vông nữa, trực tiếp tiến vào sâu trong U Minh Huyết Hải!

Trong vùng huyết hải vô biên, một con cự long màu đen điểm tử văn đầy bá khí và tranh nanh đang tiến về nơi thâm sâu nhất!

Đó chính là bản thể Cửu U Minh Long của Ngao Tông!

Vì huyết hải thiên sinh ô uế, là nơi tập trung của mọi sự tiêu cực, thần niệm rất khó triển khai, ngoại giới không thể tùy ý dòm ngó, cho nên Ngao Tông cũng không cần che đậy.

Chính vì thế, sau khi tiến vào U Minh Huyết Hải, hắn trực tiếp hiển hóa bản thể.

Rất nhanh, Ngao Tông đã đến đáy của U Minh Huyết Hải. "Có

chút kỳ quái, dường như quá mức bình tĩnh, cũng không thấy bóng dáng của Minh Hà?" Đứng dưới đáy huyết hải, Ngao Tông khẽ nhíu mày, dường như có chút khó hiểu!

Thú thực, U Minh Huyết Hải rất lớn, diện tích chiếm giữ không hề nhỏ, vô biên vô tế tựa như một vùng hải vực chân chính.

Nhưng ở trong U Minh Huyết Hải, với tư cách là Minh tộc chi vương - Cửu U Minh Long, việc Ngao Tông muốn tìm hiểu toàn bộ nơi này không phải là chuyện khó.

Suốt quãng đường đi, thần niệm của hắn đã quét qua toàn bộ U Minh Huyết Hải một lượt.

Có thể nói trong này có những thứ gì, hắn đã đại trí nắm rõ.

Đây là chuyện đương nhiên, bởi vì U Minh Huyết Hải sau này sẽ là địa bàn của hắn, tất nhiên phải tìm hiểu kỹ lưỡng!

Chương 31

Nhưng cũng chính vì tìm hiểu mà Ngao Tông lại có chút thắc mắc!

Bởi vì hắn không hề phát hiện ra bóng dáng của Minh Hà Lão Tổ!

Có gì đó không đúng!

Mặc dù Minh Hà là nhân vật thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, hiện tại có lẽ chưa ra đời.

Nhưng Minh Hà đang trong quá trình uẩn dục, vẫn còn ở trạng thái thai bàn, thì ít nhất cũng phải có dấu vết gì đó chứ.

Ngay cả những bảo vật gắn liền với Minh Hà như Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Ngao Tông cũng chẳng phát hiện ra chút nào.

Thật kỳ quái. "Xem ra U Minh Huyết Hải này cũng không đơn giản như ta nghĩ." Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng nảy sinh hiếu kỳ, không khỏi một lần nữa thăm dò tình hình!

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra một điều.

Dưới mặt đất nơi chân hắn đứng, cũng chính là đáy của U Minh Huyết Hải, dường như có những dao động không gian khẽ khàng! "Dao động không gian...

Dưới đáy U Minh Huyết Hải có một tầng không gian khác sao?" "Chẳng lẽ U Minh Huyết Hải không chỉ có một không gian, mà là không gian kép?" Ánh mắt Ngao Tông sáng lên, trong lòng nảy ra một suy đoán!

Hèn chi không thấy Minh Hà và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đâu, nếu có không gian kép thì chúng chắc chắn ở trong đó rồi.

Ngao Tông khẽ gật đầu, cảm thấy suy đoán của mình có khả năng rất lớn!

Nghĩ đến đây, hắn lập tức không ngồi yên được nữa, chuẩn bị tìm ra điểm nút không gian!

Thế là hắn phóng thần niệm ra tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc, sau một hồi tìm kiếm tỉ mỉ, Ngao Tông cuối cùng cũng phát hiện được điều gì đó!

Tại một vị trí nào đó dưới đáy huyết hải, có một điểm nút không gian ẩn bí!

Ngao Tông giải phóng tu vi, trực tiếp đột phá điểm nút, thành công tiến vào một thế giới mới.

Thế giới mới này vẫn là một vùng huyết hải, so với bên ngoài hầu như không có sự khác biệt lớn.

Điểm khác biệt duy nhất là ở tầng không gian này, tiên thiên ô uế chi khí trở nên đậm đặc hơn, không gian cũng quảng khoát hơn, tựa như một tiểu thiên thế giới! "U Minh Huyết Hải quả nhiên là không gian kép, nhưng vẫn chưa thấy Minh Hà đâu, chẳng lẽ nơi này không chỉ có hai tầng không gian?" Ngao Tông khẽ nhíu mày suy tư!

Ở tầng không gian thứ hai cũng không thấy bóng dáng Minh Hà Lão Tổ.

Kết hợp với tình huống trước đó, trong đầu hắn nảy ra một ý tưởng.

Có lẽ U Minh Huyết Hải không chỉ có hai tầng, mà là một đa tầng không gian.

Đây không phải là chuyện không thể!

Bởi vì đã có một ví dụ ở tầng trên, có thêm vài tầng nữa cũng là

chuyện bình thường!

Nghĩ vậy, Ngao Tông tiếp tục tìm kiếm!

Một khi đã tìm kiếm, U Minh Huyết Hải thực sự đã mang lại cho hắn một sự kinh hỷ!

Bởi vì suy đoán của hắn hoàn toàn chính xác, U Minh Huyết Hải là một đa tầng không gian!

Như vậy, Ngao Tông cũng cảm thấy hứng thú, không ngừng thám thính tình hình!

Sau một hồi, hắn trực tiếp tìm ra mười tám tầng không gian!

Từng tầng từng tầng không gian không ngừng bị hắn tìm thấy.

Tầng này chồng lên tầng kia, mỗi tầng đều là một tiểu thiên thế giới!

Đi cùng với sự chồng chất không gian, không gian càng ở bên dưới thì hoàn cảnh càng đặc thù, tiên thiên ô uế chi khí càng nồng đậm.

Thậm chí sau khi vượt qua tầng thứ mười lăm, bên trong còn có cả tiên thiên u minh chi khí!

Đối với Ngao Tông, đây là một bất ngờ không nhỏ!

Bởi vì loại hoàn cảnh đặc thù này đối với tộc nhân Minh tộc mà nói, chẳng khác nào thánh địa!

Cuối cùng, khi Ngao Tông đột phá tầng thứ mười tám, hắn rốt cuộc cũng đã đến được tầng không gian cuối cùng!

Vậy làm sao Ngao Tông chắc chắn tầng thứ mười tám là tầng cuối cùng?

Một mặt, ở nơi sâu nhất của tầng này có một bào thai đang tỏa ra

huyết khí kinh người!

Bên cạnh bào thai huyết khí là một đóa liên hoa màu huyết hồng có mười hai cánh, tỏa ra khí tức yêu dị!

Nếu Ngao Tông không lầm thì đó chính là Minh Hà Lão Tổ cùng tiền thân của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Những vật đại diện cho U Minh Huyết Hải đều nằm ở tầng không gian này. "Quả nhiên, thai bào Minh Hà lại nằm dưới mười tám tầng không gian," "Hèn chi các đại năng trên khắp đại địa Hồng Hoang đều không có ai phát hiện ra sự tồn tại của hắn!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng thầm cảm khái!

Thú thực, mặc dù U Minh Huyết Hải vô cùng đặc thù, tu sĩ thường không thể đặt chân đến, nhưng đối với các đại năng, nếu chịu bỏ ra chút cái giá thì vẫn có thể tiến vào!

Đối với những kẻ mạnh, nơi nào càng đặc thù thì họ càng hứng thú, bởi vì nơi đó càng dễ sinh ra dị bảo.

Cho nên Ngao Tông chắc chắn trong quá khứ nhất định đã có đại năng tiến vào U Minh Huyết Hải để du lịch.

Thai bào Minh Hà sở dĩ không bị phát hiện là vì giấu quá sâu, ẩn tàng dưới tận mười tám tầng không gian.

Chính vì lý do này mà nó mới không bị tìm ra!

Nếu không, thai bào Minh Hà đã sớm bị các đại năng tìm thấy và luyện hóa thành bảo vật mất rồi!

Vì đã tìm thấy thai bào Minh Hà ở tầng thứ mười tám nên Ngao Tông xác định được đây là tầng cuối cùng.

Dĩ nhiên, thai bào Minh Hà chỉ là một phần nguyên nhân.

Nguyên nhân quan trọng nhất là sau khi kiểm tra kỹ lưỡng tầng

thứ mười tám, Ngao Tông phát hiện không còn điểm nút không gian nào nữa!

Nhờ vậy hắn mới thực sự chắc chắn đây là tầng không gian cuối cùng! "Nói đi cũng phải nói lại, trong U Minh Huyết Hải thế mà lại có mười tám tầng không gian, thật là thú vị!" "Con số này có chút đặc thù nha, mười tám tầng không gian, lẽ nào chính là tiền thân của mười tám tầng địa ngục nơi luân hồi đời sau...?" Ánh mắt Ngao Tông thâm thúy, không rõ đang suy tính điều gì!

Nơi luân hồi của đời sau được thiết lập trên U Minh Huyết Hải, và cũng có mười tám tầng địa ngục.

U Minh Huyết Hải trước mắt Ngao Tông cũng có mười tám tầng không gian.

Chương 32

Đây chẳng phải là quá trùng hợp sao!

Nếu nói bên trong không có gì mờ ám thì đánh chết Ngao Tông cũng không tin.

Nếu không đoán sai thì mười tám tầng không gian của U Minh Huyết Hải chính là tiền thân của mười tám tầng địa ngục.

Nhưng đối với Ngao Tông, tình huống đời sau ra sao chẳng quan trọng!

Hắn chỉ biết một điều duy nhất!

Mười tám tầng không gian này có tác dụng cực lớn đối với hắn!

Có mười tám tầng này, lãnh địa mà hắn có được cũng ngày càng khổng lồ, vượt xa vùng U Minh Huyết Hải ban đầu.

Mười tám tầng không gian tựa như mười tám tiểu thiên thế giới.

Mặc dù đều là hoàn cảnh huyết hải, nhưng trong một số không gian đặc thù còn chứa đựng rất nhiều tài nguyên quý giá!

Những tài nguyên này có tác dụng không nhỏ đối với việc phát triển Minh tộc của Ngao Tông!

Mặt khác, vì không gian dưới đáy huyết hải rất nhiều, lớp lớp chồng lên nhau!

Không gian càng sâu càng khó bị ngoại giới cảm nhận được!

Có thể coi đây là một ẩn tế đại trận thiên nhiên!

Trên đại địa Hồng Hoang, một số động phủ có ẩn tế đại trận thiên nhiên chưa chắc đã ẩn mật bằng nơi này!

Như vậy, Ngao Tông ở trong này dù có gây ra động tĩnh lớn, ngoại giới cũng chẳng hề hay biết!

Điều này hoàn toàn phù hợp với kế hoạch âm thầm phát triển Minh tộc của hắn.

Có thể nói, mười tám tầng không gian này nếu được lợi dụng tốt sẽ mang lại cho Ngao Tông những lợi ích khổng lồ.

Chính vì lẽ đó nên hắn mới vui mừng như vậy! "Hiện tại cơ bản đã tìm hiểu rõ ràng về U Minh Huyết Hải, thai bào Minh Hà cũng đã tìm thấy." "Tiếp theo, đã đến lúc triệt để chưởng khống nơi này." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, khẽ vươn vai thư giãn gân cốt.

Trước đó không ngừng thám thính là để hiểu rõ về nơi này!

Giờ đã hiểu hết rồi, tiếp theo là phải thu phục U Minh Huyết Hải!

Nghĩ đến đây, long trảo của Ngao Tông khẽ động.

Một bức trận đồ hư huyễn hiện ra trong tay hắn.

Đó chính là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận mà hắn đã nhận được trước đó!

Vì Ngao Tông định chưởng khống toàn bộ U Minh Huyết Hải trong tay, dĩ nhiên phải bố trí một đại trận để bảo vệ nơi này cho an toàn!

Theo ngôn ngữ của tu sĩ, Ngao Tông coi U Minh Huyết Hải là đạo trường của mình, tất nhiên phải bố trí cấm chế để bảo vệ địa bàn!

Vốn là hộ trận của Yêu tộc Thiên đình thời Vu Yêu lượng kiếp đời sau, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận có thể công có thể thủ, năng lực phòng ngự kinh người, xứng đáng là đệ nhất hộ trận.

Đại trận cấp độ này dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất để Ngao Tông trấn giữ nơi đây!

Tất nhiên, để Ngao Tông bố trí được đại trận này cũng không phải chuyện dễ dàng!

Một mặt, hoàn cảnh U Minh Huyết Hải vô cùng đặc thù, không dễ bố trận!

Mặt khác, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận là một trong tứ đại hung trận thượng cổ, uy lực vô cùng kinh người.

Đại trận cấp độ này không phải ai cũng có thể bố trí, nó cần tài nguyên khổng lồ cực điểm cùng tu vi vô cùng kinh người!

Về phương diện tài nguyên, Ngao Tông không thiếu!

Chưa bàn đến những tích lũy cũ, chỉ riêng những tài nguyên đặc thù thu thập được trong mười tám tầng không gian cũng đủ để hắn hoàn thành việc này!

Nhưng về phương diện tu vi, Ngao Tông có chút thiếu hụt.

Không còn cách nào khác, hiện tại hắn mới chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Với trình độ này, việc bố trí hoàn chỉnh Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận gần như là không thể.

Tuy nhiên, Ngao Tông cũng không vội vã.

Bởi vì mười tám tầng không gian vốn dĩ đã là một hộ trận thiên nhiên, có khả năng ẩn nấp và phòng thủ rồi!

Chỉ cần không có biến cố đột xuất, trong thời gian ngắn là đủ để Ngao Tông sử dụng!

Hắn định bố trí thêm một tầng đại trận chỉ để cho chắc chắn hơn.

Ít nhất phải che chắn được điểm nút không gian của tầng thứ nhất, không để người bên ngoài phát hiện ra bên trong có mười tám tầng không gian.

Theo dự tính của hắn, chỉ cần bố trí một phiên bản đơn giản của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, có công dụng cảnh báo và cách tuyệt khí tức là cơ bản đủ rồi.

Điều này thì hắn có thể làm được.

Nghĩ là làm, Ngao Tông bắt đầu hành động, trực tiếp thông qua điểm nút không gian quay lại tầng thứ nhất.

Sau đó, hắn dựa theo trận đồ, bắt đầu bố trí phiên bản đơn giản của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Rất nhanh, trận pháp đã chính thức hoàn thành!

Ngay lập tức, toàn bộ U Minh Huyết Hải bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Những dòng huyết hải cuồn cuộn huyết khí trở nên hỗn trọc, hoàn toàn cách tuyệt tầm mắt và cảm tri của bên ngoài.

Phiên bản đơn giản của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, thành!

Sau khi bố trí xong, Ngao Tông cơ bản không còn lo lắng việc bí mật của U Minh Huyết Hải bị ngoại giới phát hiện.

Có thể nói, bước đầu tiên trong những việc cần làm đã hoàn thành!

Nhưng sau đó, Ngao Tông không trực tiếp thả các tộc nhân Minh tộc ra mà quay trở lại tầng không gian thứ mười tám. "Bố trí hộ trận để chưởng ác U Minh Huyết Hải là bước đầu tiên, bước thứ hai là xử lý chuyện của hắn." Ngao Tông đứng trước thai bào Minh Hà, thần sắc bình tĩnh nhìn chằm chằm vào nó!

Bây giờ hắn đã coi U Minh Huyết Hải là địa bàn của mình, dĩ nhiên sẽ không để Minh Hà - một mối đe dọa tiềm tàng ở lại đây!

Vì vậy, trước khi thả tộc nhân ra, hắn phải tìm cách xử lý ổn thỏa cái thai bào này.

Cách tốt nhất chính là trực tiếp luyện hóa nó thành một món bảo vật!

Nghĩ đến đây, trong đôi long mâu màu vàng kim của Ngao Tông hiện lên một tia sát ý nhàn nhạt.

Chương 33

Thình thịch... thình thịch... Những tiếng tim đập khe khẽ truyền ra từ thai bào, dường như đang van xin tha mạng! "Thú vị, đã nảy sinh một chút linh trí rồi sao, thế mà lại biết xu cát tị hung?" Ngao Tông ngạc nhiên nhìn thai bào trước mắt.

Hắn vừa mới nảy sinh sát ý là nó đã có phản ứng ngay lập tức.

Xem ra lúc này thai bào Minh Hà đã bắt đầu sinh ra linh trí, hy vọng Ngao Tông có thể buông tha cho mình.

Thực tế đúng là như vậy, mặc dù hiện tại Minh Hà chưa hóa hình, nhưng huyết khí tỏa ra từ thai bào ít nhất cũng có thể sánh ngang cấp độ Thái Ất Kim Tiên.

Rõ ràng quá trình uẩn dục của Minh Hà đã đến một giai đoạn nhất định.

Theo suy đoán của hắn, trước kỳ thiên địa lượng kiếp tiếp theo, Minh Hà chắc chắn có thể thăng tiến lên cảnh giới Đại La Kim Tiên và hóa hình.

Điều này hoàn toàn khớp với ký ức của hắn. "Mặc dù chỉ là một bào thai nhưng đã sinh linh trí, vậy thì ta có thể nói chuyện rồi." "Theo lý mà nói, trực tiếp xử lý ngươi mới là lựa chọn chính xác nhất!" "Nhưng thượng thiên có đức hiếu sinh, ta cũng không muốn tuyệt đường sống, cắt đứt một phần cơ duyên của ngươi." "Vì vậy, ta cho ngươi một lựa chọn!" "Gia nhập U Minh nhất tộc của ta, trở thành tộc nhân của ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi!" Ngao Tông trầm ngâm một lát rồi chậm rãi mở miệng nói ra dự định của mình.

Thú thực, tiêu diệt thai bào Minh Hà đúng là cách đơn giản và trực tiếp nhất!

Nhưng bào thai huyết khí này uẩn dục ra kẻ sau này chính là Minh Hà Lão Tổ lừng lẫy danh tiếng!

Đó là đại năng cấp Chuẩn Thánh, chỉ đứng dưới sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi!

Nếu Ngao Tông có thể thu phục Minh Hà, để hắn gia nhập Minh tộc, trở thành tộc nhân của mình, thì đối với Ngao Tông sẽ có tác dụng vô cùng to lớn!

Phải biết rằng căn cơ của Ngao Tông chính là U Minh nhất tộc!

Chỉ cần là tộc nhân Minh tộc, một phần tu vi của họ đều có thể phản hồi lên người hắn!

Nếu Minh Hà gia nhập Minh tộc, chắc chắn sẽ mang lại lợi ích khổng lồ cho Ngao Tông.

Không thể không nói, đợi đến lúc Minh Hà hóa hình và trưởng thành, Ngao Tông sẽ nhận được sự phản hồi tu vi cực lớn!

Đó chính là điểm đặc thù của Hệ thống Bảng Định Toàn Tộc!

Chỉ cần là tộc nhân Minh tộc thì đều có thể mang lại báo đáp không tồi cho hắn.

Chính vì lý do này nên Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy.

Diệt trừ thai bào Minh Hà tuy tiêu diệt được mối đe dọa tiềm tàng, nhưng thu nạp hắn lại mang lại lợi ích to lớn hơn nhiều!

Nên chọn cái nào thì dĩ nhiên không cần bàn cãi!

Còn về vấn đề sau này Minh Hà có phản bội hay không...

Thú thực Ngao Tông chẳng lo chút nào.

Một khi hắn đã dám nói ra điều đó thì đã có cách giải quyết.

Phải biết rằng tộc nhân của một chủng tộc không bao giờ có thể

vượt qua được người sáng tạo ra chủng tộc đó.

Chỉ riêng quy tắc này thôi đã đủ để kiềm chế Minh Hà đến chết rồi!

Một khi Minh Hà gia nhập Minh tộc, trở thành tộc nhân của Ngao Tông, thì dù tư chất của hắn có mạnh đến đâu cũng vĩnh viễn không thể vượt qua Ngao Tông.

Đó chính là cái lợi của nhất tộc chi chủ!

Tất nhiên, đó chỉ là một phương diện.

Phương diện khác là Ngao Tông có niềm tin tuyệt đối vào bản thân!

Phải biết rằng tiềm lực của Minh Hà tuy lớn, nhưng tiềm lực của chính Ngao Tông cũng chẳng phải hạng xoàng.

Huống hồ hắn còn có Hệ thống trong tay!

Trong tình huống đó, làm sao Minh Hà có thể vượt qua hắn được?

Đến khi Minh Hà trưởng thành thì Ngao Tông đã sớm đạt đến một tầm cao cực lớn rồi!

Không chừng lúc đó Ngao Tông đã đi đến cực hạn của con đường tu hành, đạt tới cảnh giới Thánh nhân.

Điều này hoàn toàn có khả năng.

Vì thế, Ngao Tông không cần phải lo lắng. *Thình thịch... thình thịch...* Những tiếng tim đập khe khẽ truyền ra từ thai bào, gửi đi thông điệp đồng ý!

Đây là kết quả tất nhiên!

Hiện tại thai bào Minh Hà chẳng khác nào cá nằm trên thớt, nếu không muốn bị tiêu diệt thì chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Vì lẽ đó, Minh Hà đã chọn thần phục dưới trướng Ngao Tông! "Rất tốt, ngươi đã đưa ra một lựa chọn minh trí!" Ngao Tông khẽ gật đầu, lộ ra một nụ cười nhẹ.

Minh Hà nguyện ý thần phục, gia nhập U Minh nhất tộc chính là kết quả tốt nhất!

Để tránh đêm dài lắm mộng, Ngao Tông chuẩn bị trực tiếp ra tay chuyển hóa Minh Hà thành Minh tộc.

Dù sao chỉ khi chuyển hóa xong thì Minh Hà mới thực sự được tính là tộc nhân Minh tộc.

Long trảo khẽ động, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên tỏa ra u quang lấp lánh, từ giữa lông mày Ngao Tông hiện ra!

Khác với việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần thành tộc nhân Minh tộc phổ thông trước đó, thai bào Minh Hà không phải vật tầm thường.

Nó không thuần túy là sinh linh, cũng chẳng phải hồn phách nguyên thần, mà chỉ là một tồn tại đặc thù đang trong quá trình uẩn dục, chưa chân chính ra đời.

Vì vậy, quá trình chuyển hóa nó thành tộc nhân Minh tộc sẽ có chút phức tạp hơn. "Mặc dù có chút khó khăn nhưng không phải là không có cách, chỉ cần nhờ vào năng lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên là được!" Ngao Tông lẩm bẩm, nhìn đóa sen tím bên cạnh.

Tuy việc chuyển hóa thai bào Minh Hà thành U Minh nhất tộc hơi khó, nhưng dùng năng lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên thì vẫn có thể thực hiện được.

Phải biết rằng năng lực của đóa sen này có liên quan đến luân hồi tuần hoàn!

Luân hồi chi lực vận chuyển tuần hoàn bất tận, có thể thôn phệ

vạn vật, hấp thu khí tức của vạn vật và chuyển hóa thành u minh chi khí!

Đây chính là năng lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Trong đó bao gồm cả công hiệu chuyển hóa vạn vật thành u minh!

Chương 34

Chỉ cần nhờ vào năng lực này, chắc chắn có thể chuyển hóa thai bào Minh Hà thành Minh tộc.

Chính vì vậy nên hắn mới triệu hoán nó ra.

Nghĩ là làm, Ngao Tông bắt đầu tay vào việc chuyển hóa.

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bừng nở, tỏa ra ánh sáng tím u tối!

Luồng ánh sáng u dị bao phủ lấy thai bào Minh Hà, bắt đầu cải biến nó.

Cùng lúc đó, Ngao Tông phất mạnh long trảo.

Một luồng u minh chi lực đen kịt điểm xuyết sắc tím hiện ra trên thân hắn, ngưng tụ thành một giọt nước đen như mực.

Đó là một hạt giống u minh chứa đựng u minh chi lực vô cùng thuần túy! "Dung!" Hạt giống u minh bay ra, hòa nhập vào bên trong thai bào!

Lúc này, dưới tác động của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên và hạt giống u minh, thai bào bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Trên bề mặt thai bào vốn đỏ rực bắt đầu xuất hiện những đường văn lộ màu tím đen!

Dần dần, những đường văn lộ này bao phủ toàn bộ thai bào, nhuộm đen sắc đỏ rực rỡ ban đầu.

Khi một luồng khí tức u minh nhàn nhạt tỏa ra từ thai bào, Ngao Tông biết kế hoạch đã thành công!

Lúc này thai bào Minh Hà đã được chuyển hóa sang thể chất U

Minh!

Một khi nó uẩn dục xong thì sẽ trở thành một tộc nhân Minh tộc chân chính!

Có thể nói từ giờ trở đi, Minh Hà chính thức gia nhập trận doanh của Ngao Tông. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Khiến Minh Hà gia nhập Minh tộc!] [Qua đánh giá của hệ thống, mức độ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn này: Hoàn mỹ!] [Đinh!

Vì ký chủ đạt đánh giá cấp Hoàn mỹ, ký chủ có thể ngẫu nhiên phục chế một bản mệnh thần thông của Minh Hà, có tiến hành phục chế không?] Tiếng máy móc của hệ thống đột nhiên vang lên trong não bộ Ngao Tông! "Lại còn có cả nhiệm vụ ẩn nữa sao?!" Ngao Tông khẽ ngẩng đầu, đôi long mâu vàng ròng hiện lên một tia kinh ngạc.

Phải biết rằng việc hắn thu phục thai bào Minh Hà chỉ là để tối đại hóa lợi ích, không ngờ trong cái rủi có cái may, hắn lại hoàn thành nhiệm vụ ẩn của hệ thống.

Thực tế, kể từ khi Ngao Tông kích hoạt hệ thống, các nhiệm vụ hắn nhận được đều liên quan đến phát triển Minh tộc.

Trừ nhiệm vụ sáng tạo chủng tộc ban đầu, các nhiệm vụ còn lại ít nhiều đều có liên quan đến việc này.

Có thể nói hệ thống của hắn danh phó kỳ thực là một hệ thống chủng tộc thuần túy.

Chính vì lý do đó nên Ngao Tông cũng không ngờ việc thu phục Minh Hà lại kích hoạt được phần thưởng.

Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại thì hệ thống có nhiệm vụ ẩn như vậy cũng là chuyện hợp lý.

Phải biết rằng việc chuyển hóa Minh Hà thành tộc nhân Minh tộc mang lại lợi ích cực lớn cho chủng tộc, cho nên mới kích hoạt được phần thưởng ẩn.

Ngao Tông chỉ sững sờ trong thoáng chốc, sau đó đôi long mâu liền hiện lên nụ cười.

Mặc dù chuyện này nằm ngoài dự tính, nhưng được nhận thêm lợi ích một cách miễn phí thì không ai từ chối cả!

Nghĩ đoạn, hắn trực tiếp hạ lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, phục chế bản nguyên thần thông của Minh Hà." Theo mệnh lệnh của hắn, hệ thống bắt đầu vận hành. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công phục chế bản mệnh thần thông của Minh Hà: Huyết Thần Tử thần thông!] Tiếng hệ thống vang lên, trong mắt Ngao Tông hiện lên tia hân hoan.

Huyết Thần Tử thần thông!

Mặc dù hắn không biết tại sao Huyết Thần Tử lại xuất hiện dưới dạng thần thông, nhưng về Huyết Thần Tử của Minh Hà đời sau thì hắn vô cùng quen thuộc.

Thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, Minh Hà vô cùng đặc thù, nổi danh với câu nói "Huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử".

Có thể thấy sức sống của hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Dù bị kẻ thù giết chết, hắn vẫn có thể phục sinh và xuất hiện sống sờ sờ trước mặt đối phương.

Năng lực bất tử của Minh Hà chính là bắt nguồn từ Huyết Thần Tử!

Hắn luyện thành bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử phân thân!

Mỗi một Huyết Thần Tử đều đại diện cho một mạng sống của Minh Hà.

Chỉ cần phân thân chưa tuyệt thì hắn vĩnh viễn không chết.

Đó chính là lý do hắn dám tuyên bố câu khẩu hiệu ngạo nghễ đó.

Nói cách khác, năng lực bất tử bắt nguồn từ Huyết Thần Tử phân thân!

Hiện tại, Ngao Tông đã thành công phục chế được thần thông này, chẳng phải là hắn cũng có thể luyện chế ra bốn trăm tám mươi triệu phân thân sao?

Như vậy sinh mệnh của hắn sẽ được bảo hộ cực lớn!

Đây chính là pháp môn giữ mạng tuyệt đỉnh!

Chính vì lẽ đó nên Ngao Tông mới vui mừng đến thế.

Nghĩ đến đây, hắn không thể ngồi yên được nữa, lập tức tiến vào trạng thái bế quan để cảm ngộ thần thông vừa nhận được!

Trong tầng không gian thứ mười tám của U Minh Huyết Hải.

Long khu đen kịt điểm xuyết tử văn của Ngao Tông đang nhắm nghiền mắt, tiến vào trạng thái bế quan!

Nhờ kích hoạt nhiệm vụ ẩn mà có được bản mệnh thần thông Huyết Thần Tử của Minh Hà, Ngao Tông liền lập tức tu luyện!

Tuy nhiên lần bế quan này không kéo dài quá lâu, chỉ sau một ngàn năm, hắn đã kết thúc. "Lấy thân làm thần, lấy huyết làm giống, chính là nguyên lý của Huyết Thần Tử thần thông sao." "Thần thông này vốn được đo ni đóng giày cho Minh Hà, đối với ta thì không hoàn toàn thích hợp!" "Nhưng ta lại có thể cải tạo nó thành Minh Thần Tử thần thông sao cho phù hợp với mình." Ngao Tông thầm nhủ, suy ngẫm về thần thông này!

Qua thời gian ngắn bế quan, hắn đã hoàn toàn nắm vững và thông thạo nó!

Nhưng sau khi làm chủ được Huyết Thần Tử, hắn phát hiện phương pháp của Minh Hà không ổn lắm đối với mình.

Bởi vì Minh Hà dùng ấn ký của bản thân làm hạt giống, hóa thành Huyết Thần chủng tử, ký thác vào từng giọt nước trong U Minh Huyết Hải, sau đó biến nước thành Huyết Thần Tử để tạo ra vô số phân thân.

Đó là lý do huyết hải không cạn thì hắn không chết!

Phương pháp này không phù hợp với Ngao Tông vì căn cơ của hắn là Minh tộc chứ không phải U Minh Huyết Hải!

Chương 35

Cho nên hắn nảy ra một ý tưởng tốt hơn! "Căn cơ của ta nằm ở U Minh nhất tộc, nếu ta có thể dung hợp Minh Thần chủng tử của mình vào từng tộc nhân Minh tộc!" "Lúc đó, dù gặp phải nguy hiểm gì, chỉ cần Minh tộc còn sót lại một tộc nhân thì ta sẽ vĩnh viễn không tử vong, trường tồn vĩnh viễn!" Đôi long mâu của Ngao Tông tỏa ra tinh quang chói mắt!

Qua cảm ngộ, hắn đã biến hóa Huyết Thần Tử thần thông của Minh Hà thành Minh Thần Tử thần thông của riêng mình!

Lấy thân làm thần, lấy huyết làm giống, kết hợp với từng tộc nhân!

Nếu ý tưởng này thành công thì Minh tộc không diệt, Minh tộc chi vương Ngao Tông vĩnh tồn!

Cái gọi là Minh Thần Tử thần thông này chẳng phải là một loại trường sinh chi pháp khác sao!

Có thể nói thần thông nhận được từ Minh Hà đã mang lại lợi ích vô cùng to lớn cho hắn! "Gieo rắc Minh Thần chủng tử, để chúng kết hợp với các tộc nhân là một công trình khổng lồ, không thể vội vàng mà phải thực hiện từng bước." "Vậy nên tiếp theo, đã đến lúc để các tộc nhân Minh tộc lộ diện rồi." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, không quên chính sự.

Mặc dù vô tình ngộ ra Minh Thần Tử thần thông, nhưng đối với hắn, đó chỉ là một chiêu bài dự phòng, Minh tộc mới là căn cơ thực sự.

Điều này hắn hiểu rất rõ.

Sự phát triển của U Minh nhất tộc mới là quan trọng nhất đối với hắn.

Mặt khác, kể từ lúc thu các tộc nhân từ hòn đảo vô danh ở Đông Hải vào Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, hắn vẫn chưa thả họ ra!

Hiện tại U Minh Huyết Hải đã được thu phục hoàn toàn, đã đến lúc để họ xuất hiện và sinh sôi nảy nở tại đây.

Nghĩ đoạn, Ngao Tông khẽ động thân hình, trực tiếp rời khỏi tầng thứ mười tám!

Có một số việc cần lưu ý, mười tám tầng không gian này cũng có sự phân chia rõ rệt!

Những tầng cuối cùng Ngao Tông định biến thành thánh địa của Minh tộc, là nơi ở của mình, tự nhiên không thể để tộc nhân tùy ý ra vào!

Còn về nơi cư trú của tộc nhân, hắn đã tính toán kỹ, đặt ở mười tầng đầu tiên là cơ bản đủ rồi!

Thế là hắn băng qua các điểm nút không gian, đi thẳng tới tầng thứ mười! "Tiếp theo, hãy ra đây đi, hỡi các tộc nhân của ta!" Ngao Tông phát ra một tiếng long khiêu, long trảo chỉ một cái!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên hiện ra từ giữa lông mày.

Dưới sự khống chế của hắn, đóa sen tỏa ra ánh sáng u tối nhàn nhạt, cánh cổng của thế giới luân hồi mở rộng!

Từng tộc nhân Minh tộc với hình dáng đặc thù lần lượt xuất hiện trước mặt Ngao Tông!

Năm ngàn người cảnh giới Huyền Tiên, một vạn người cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên, một vạn năm ngàn người cảnh giới Kim Tiên sơ

kỳ!

Tổng cộng ba vạn tộc nhân Minh tộc!

Đó chính là lứa tộc nhân đầu tiên mà Ngao Tông đã tạo ra. "Chúng ta kiến bái Minh Vương!" "Chúng ta kiến bái Minh Vương!" Các tộc nhân Minh tộc đồng loạt quỳ rạp trước mặt Ngao Tông, dâng lên sự kính trọng chân thành nhất dành cho vị vương của mình! "Đã sinh ra linh trí hoàn chỉnh rồi sao, không tệ, đứng lên đi!" Ngao Tông khẽ gật đầu.

Kể từ khi lứa tộc nhân này ra đời đến nay cũng đã qua mấy vạn năm rồi.

Họ là lứa đầu tiên do hắn tạo ra, trên thân cũng chiếm một phần khí vận của Minh tộc.

Hơn nữa bản thân họ đã có tu vi nên dù qua mấy vạn năm cũng không có trường hợp nào bị tiêu hao, vẫn giữ nguyên quân số ba vạn!

Đây là một tin tức tốt đối với hắn!

Nhận được lệnh của Ngao Tông, các tộc nhân mới lần lượt đứng dậy!

Cảm nhận hoàn cảnh xung quanh, ai nấy đều vô cùng hân hoan!

Bởi vì họ có thể cảm thấy nơi này vô cùng phù hợp, mang lại cảm giác như cá gặp nước! "Không tệ đúng không?

Nơi này sau này sẽ là tộc địa của Minh tộc ta!" "Thời gian tới, chúng ta sẽ xây dựng một quốc độ thuộc về Minh tộc ngay tại đây!" Ngao Tông lộ ra nụ cười, vạch ra kế hoạch sắp tới! "Minh Vương uy vũ!" "Minh Vương đại nhân uy vũ!" Từng tiếng hò hét kích động vang lên từ miệng các tộc nhân!

Ngao Tông vô cùng mãn ý!

Trong thời gian tiếp theo, dưới sự chỉ dẫn của hắn, Minh tộc bắt đầu sinh tồn tại U Minh Huyết Hải.

Ba vạn tộc nhân bắt đầu đóng trại tại đây.

Tạm thời không gian hoạt động của họ chỉ giới hạn ở tầng thứ mười, vì quân số hiện tại còn ít, chưa cần chiếm dụng quá nhiều diện tích.

Mỗi tầng không gian là một tiểu thế giới hoàn chỉnh, có đủ không gian rộng lớn.

Tầng thứ mười tạm thời là đủ rồi!

Dĩ nhiên, theo ý định của Ngao Tông, hắn chuẩn bị thông suốt mười tầng đầu tiên để các tộc nhân thuận tiện đi lại và hoạt động.

Bởi vì không phải ai cũng có thể tùy ý ra vào các điểm nút không gian như hắn, nên cần có những bố trí phù hợp.

Có thể nói mười tầng đầu là nơi ở hắn dành cho tộc nhân.

Sau này khi Minh tộc phát triển lớn mạnh, quân số tăng lên, có thể dựa theo tu vi cao thấp mà phân bổ trú ngụ ở các tầng không gian khác nhau.

Thậm chí khi tu vi của Ngao Tông hoàn thiện, trở thành một trong những kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, lúc đó Minh tộc có thể bắt đầu bành trướng ra khu vực phụ cận huyết hải.

Từng bước bành trướng chính là kế hoạch của hắn!

Còn về tám tầng không gian phía sau, Ngao Tông có mục đích khác.

Từ tầng mười một đến mười lăm sau này có thể dùng làm nơi ban thưởng đặc thù, hoặc dành cho các tu sĩ cao giai và các tộc nhân đặc biệt sử dụng (ví dụ như Minh Hà đang uẩn dục).

Còn ba tầng cuối cùng từ mười sáu đến mười tám vô cùng đặc thù sẽ trở thành đạo trường của Ngao Tông và là thánh địa chân chính của Minh tộc!

Đó là ý định của hắn.

Dĩ nhiên đây chỉ là kế hoạch sơ bộ, sau này sẽ điều chỉnh tùy theo tình hình phát triển thực tế.

Những việc này Ngao Tông không hề vội vàng.

Hiện tại chỉ cần an tâm phát triển là đủ rồi.

Nghĩ đoạn, dưới sự chỉ dẫn của hắn, ba vạn tộc nhân chính thức đóng trại tại tầng không gian thứ mười. "Các tộc nhân của ta, ta là Minh tộc chi vương Ngao Tông, muốn dẫn dắt các ngươi bước lên con đường tu hành..." Sau khi sắp xếp xong xuôi, Ngao Tông lại triệu tập họ để truyền đạt ý chỉ.

Chương 36

Lần triệu tập này là vì một việc khác quan trọng không kém: Tu hành!

Trước đó khi mở gói quà giai đoạn, hắn nhận được hai bộ công pháp tu hành dành cho Minh tộc là 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển - Tiền lục quyển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển - Tiền lục quyển》.

Nguyên bản lúc ở hòn đảo vô danh, hắn định sau khi bế quan xong sẽ truyền thụ cho họ, nhưng vì sự việc của Ngao Sách tập kích nên kế hoạch bị đảo lộn.

Hắn chưa kịp truyền công pháp đã phải bắt đầu chiến đấu với Tù Ngưu tộc.

Có thể nói chuyện của Tù Ngưu tộc đã làm chậm trễ sự phát triển của Minh tộc một chút.

Giờ đây khi Minh tộc đã ổn định và bắt đầu sinh sôi tại huyết hải, đã đến lúc hắn truyền lại hai bộ công pháp này! "Minh Vương uy vũ!" "Minh Vương anh minh!" Các tộc nhân vô cùng kích động, liên tục hò reo. "U Minh nhất tộc chúng ta là chủng tộc đặc thù nhất trong thiên địa, công pháp bình thường rất khó tu hành, cho nên ta truyền lại hai bộ công pháp phù hợp với tộc ta!" "Bộ thứ nhất là 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》, tu luyện pháp này có thể làm lớn mạnh u minh chi hồn, ngưng tụ u minh huyễn hồn." "Bộ thứ hai là 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》, tu luyện pháp này có thể chùy luyện u minh chi cốt, rèn đúc u minh bá thể." "Hai bộ công pháp mỗi cái có một ưu điểm riêng, một cái tu hồn, một cái tu thể..." Theo lời truyền pháp của Ngao Tông, hai bộ công pháp dần dần được phổ biến xuống dưới!

Để hiểu rõ hơn về ưu khuyết điểm của chúng, hắn lệnh cho các tộc nhân chia làm hai nửa, mỗi bên tu luyện một bộ.

Những tộc nhân đầu tiên này đều được chuyển hóa từ hồn phách nguyên thần ở Đông Hải, trước khi chết đều đã có tu vi nhất định, cho nên việc học tập công pháp mới không phải là chuyện khó đối với họ!

Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của Ngao Tông, ba vạn tộc nhân chính thức bước vào con đường tu hành.

Chờ khi tất cả đã nhập môn và sơ bộ nắm vững công pháp, hắn không còn can thiệp nữa mà để họ tự mình tu luyện. "Cuối cùng cũng đưa được các tộc nhân vào con đường tu hành, chờ khi họ tu luyện có thành tựu thì có thể dạy dỗ lại cho các tộc nhân khác." Đứng từ trên cao nhìn xuống các tộc nhân đang tu luyện, Ngao Tông khẽ gật đầu mãn ý!

Thực tế trong mắt hắn, ba vạn tộc nhân này chính là những hạt giống tu hành của toàn bộ Minh tộc!

Phải biết rằng trong nhiệm vụ giai đoạn hai của hệ thống có một yêu cầu là phải có ba vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Thú thực yêu cầu này nhìn qua có vẻ không dễ dàng, nhưng nếu hắn muốn thì có thể trực tiếp thu thập một loạt hồn phách nguyên thần có tu vi sẵn rồi chuyển hóa luôn là xong!

Nhưng nếu làm như vậy thì sau này tính sao?

Nhìn vào trình tự nhiệm vụ của hệ thống, sau này chắc chắn sẽ cần thêm rất nhiều tộc nhân có tu vi.

Đây là xu thế phát triển tất yếu.

Cho nên hắn không thể cứ mãi dựa vào việc thu thập hồn phách để chuyển hóa!

Cách duy nhất là đi theo lộ trình bình thường: Thông qua sinh sôi nảy nở để bồi dưỡng ra các thế hệ tộc nhân và dẫn dắt họ tu hành!

Lúc đó khi quân số tăng lên, dựa trên cơ số đó tự nhiên sẽ có một lượng lớn tộc nhân có tu vi.

Đó mới là cách mở ra sự phát triển của một chủng tộc một cách đúng đắn!

Đó cũng chính là lý do Ngao Tông đến U Minh Huyết Hải!

Thông qua việc sinh sản để tạo ra các thế hệ Minh tộc, trên cơ sở đó bồi dưỡng ra đủ số lượng tu sĩ chính là kế hoạch của hắn!

Và đây cũng chính là phương hướng phát triển sắp tới của U Minh nhất tộc!

Tuy nhiên nếu chọn cách này thì cần phải tìm phương pháp phù hợp để truyền lại đạo thống tu hành, vì Ngao Tông không thể dành toàn bộ thời gian cho việc dạy dỗ tu sĩ được.

Bản thân hắn cũng có rất nhiều việc phải lo, nếu cứ sa đà vào việc này thì những chuyện khác sẽ bị bỏ bê.

Chính vì lý do đó nên hắn mới đích thân bồi dưỡng ba vạn hạt giống này!

Chờ khi họ thành tài, ba vạn tu sĩ này sẽ trở thành thầy dạy cho các tộc nhân thế hệ mới, tiếp tục truyền lại công pháp và để lại đạo thống.

Cứ thế truyền thừa qua từng thế hệ, số lượng tu sĩ Minh tộc mới có thể thực sự tăng lên.

Đó là ý định của Ngao Tông!

Vì vậy hắn mới trực tiếp cầm tay chỉ việc, truyền dạy tận tình cho ba vạn người này. "Hạt giống tu hành đã gieo xuống, tiếp theo là lúc tăng thêm quân số rồi." Ngao Tông lẩm bẩm, mở giao diện nhiệm vụ

lên. [Nhiệm vụ giai đoạn 2: Phát triển U Minh nhất tộc] [Điều kiện 1: Đưa quân số Minh tộc đạt mốc 300,000 người (30,000/300,000)] [Điều kiện 2: Đưa các tộc nhân vào con đường tu hành, số lượng tộc nhân cấp Kim Tiên đạt mốc 30,000 người (15,000/30,000)] Trong nhiệm vụ giai đoạn hai có một điều kiện rất quan trọng là phải đưa quân số vượt mốc ba mươi vạn.

Hạt giống tu hành đã gieo, tiếp theo dĩ nhiên phải phát triển về mặt số lượng. "Xem ra trong thời gian ngắn tới phải thực hiện song song cả hai cách, phải tiếp tục chuyển hóa thêm một đợt tộc nhân nữa thôi." Ngao Tông suy tính những việc sắp tới.

Mặc dù phương châm là để tộc nhân tự sinh sản, nhưng do đặc thù của Minh tộc, việc duy trì nòi giống chắc chắn không dễ dàng như các tộc khác!

Đây là điều tất nhiên vì Minh tộc là chủng tộc nằm giữa ranh giới sinh và tử, không phải sinh linh bình thường, việc sinh con đẻ cái dĩ nhiên sẽ khó khăn hơn!

Cứ nhìn lứa tộc nhân đầu tiên là rõ, mấy vạn năm trôi qua mà quân số hầu như không đổi.

Dĩ nhiên không phải là họ không sinh được đứa trẻ nào, cũng có một bộ phận đã sinh hạ hậu đại.

Nhưng Minh tộc không phải tồn tại bất tử bất diệt, một số người đã tiêu biến vì những sự cố ngoài ý muốn.

Số lượng tăng thêm và giảm đi duy trì ở mức tương đương nên quân số mới dậm chân tại chỗ.

Một phần cũng vì lứa đầu tiên này có tu vi khá cao, mà tu vi càng cao thì tỷ lệ sinh con càng thấp.

Cộng thêm môi trường ở Đông Hải trước đó không thực sự phù

hợp cho họ sinh sôi.

Nhưng giờ thì khác rồi, Ngao Tông đã đưa họ đến U Minh Huyết Hải!

Là nơi thích hợp nhất cho sự sống của Minh tộc, việc sinh sản tại đây chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đó là về lứa đầu tiên, mặt khác Ngao Tông cũng chuẩn bị chuyển hóa thêm một số người không có tu vi hoặc tu vi thấp.

Dùng những tộc nhân mới này làm nền tảng chắc chắn sẽ dễ dàng sinh ra thế hệ sau hơn.

Kế hoạch tiếp theo của hắn chính là: Một mặt khuyến khích các tộc nhân tích cực sinh sản, mặt khác tiếp tục chuyển hóa thêm người để tăng quân số.

Có như vậy mới có thể nhanh chóng hoàn thành mục tiêu.

Nghĩ đoạn, long trảo Ngao Tông khẽ động, triệu hoán Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Đóa sen hiện ra tỏa ánh sáng tím.

Dưới sự khống chế của hắn, từng đạo hồn phách nguyên thần hư huyễn bay ra từ đó.

Điểm đặc biệt là hình dáng của những hồn phách này đều có đầu rồng mình rắn, điểm xuyết những phiến vảy rồng màu vàng nhạt, trông vô cùng lạ mắt.

Không sai, đó chính là hồn phách của những tộc nhân Tù Ngưu tộc đã bị Ngao Tông tiêu diệt trước đó!

Lúc ở Đông Hải, hắn đã giết một lượng lớn quân của Tù Ngưu tộc, nhưng hồn phách của họ đều được hắn thu thập lại hết không hề lãng phí.

Bởi vì hắn có một ý tưởng!

Chương 37

Hồn phách nguyên thần bình thường có thể chuyển hóa thành Minh tộc, vậy theo lý mà nói, hồn phách Tù Ngưu tộc chắc chắn cũng làm được!

Trước đó hắn ra tay với họ cũng là vì ý tưởng này.

Một mặt là tiêu diệt để đánh đòn tâm lý vào Tù Ngưu Vương, coi như gửi một món đại lễ!

Mặt khác là để thử nghiệm việc chuyển hóa này! "Vốn là một nhánh của Long tộc, Tù Ngưu tộc cũng mang trong mình huyết mạch rồng." "Nếu có thể chuyển hóa thành Minh tộc, chắc chắn họ sẽ có thiên phú không tệ, không chừng còn mang lại những bất ngờ ngoài ý muốn!" Ánh mắt Ngao Tông hiện lên tia kỳ vọng.

Nếu suy đoán đúng, có lẽ hắn sẽ thu được những thành quả không ngờ tới.

Nghĩ đoạn, hắn bắt đầu vận hành 《U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh》, chuẩn bị chuyển hóa đám hồn phách Tù Ngưu tộc này.

Ngay lập tức, u minh chi khí quỷ dị tỏa ra từ thân hắn, hóa thành màn sương mù màu tím đen bao trùm lấy đám hồn phách đó!

Những tiếng gào thét vang lên từ trong màn sương, quá trình chuyển hóa Tù Ngưu tộc chính thức bắt đầu!

Một tiếng gầm thét thê lương vang lên từ trong sương mù U Minh!

Tiếng gầm nghe vô cùng rợn người, tựa hồ hết sức thê thảm.

Đó chính là hồn phách của tộc nhân Tù Ngưu đang trong quá trình chuyển hóa!

Thế nhưng, toàn bộ quá trình chuyển hóa này tựa hồ không mấy thuận lợi.

Lần trước, khi Ngao Tông chuyển hóa ba vạn tộc nhân Minh tộc chỉ tốn một chút thời gian, nhưng lần này đã qua một lúc lâu mà hắn vẫn chưa hoàn thành được một lần chuyển hóa nào. "Quả nhiên, hồn phách của tộc nhân Tù Ngưu mang huyết mạch Long tộc không dễ dàng chuyển hóa như vậy." Ngao Tông thầm nhủ trong lòng.

Tuy nhiên, thần sắc hắn vẫn hết sức bình tĩnh, không chút gợn sóng, bởi lẽ đối với tình huống này hắn đã sớm dự liệu được.

Dù sao Long tộc hiện nay là đệ nhất đại tộc của Hồng Hoang, long vận hưng thịnh, tự nhiên không dễ bị chuyển hóa.

Nếu dễ dàng chuyển hóa hồn phách Long tộc như vậy, phỏng chừng cả đại địa Hồng Hoang này sớm đã là thiên hạ của Minh tộc rồi.

Tuy nhiên, dù độ khó chuyển hóa có lớn hơn một chút, Ngao Tông cũng chẳng hề sợ hãi.

Hắn hạ quyết tâm nhất định phải chuyển hóa hồn phách tộc nhân Tù Ngưu thành tộc nhân Minh tộc!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông gia tăng tốc độ, huy động thêm nhiều u minh chi lực để tiếp tục chuyển hóa.

Thời gian dần trôi qua, một lúc sau, sương mù U Minh mới từ từ tản đi.

Lúc này, một ngàn sinh vật hình rồng quái dị, đầu rồng thân rắn, mang vảy rồng màu đen nhạt, tỏa ra khí tức U Minh hư huyễn hiện ra trước mặt Ngao Tông. "Cuối cùng cũng thành công rồi, hồn phách tộc nhân Tù Ngưu đã chuyển hóa thành sinh vật U Minh!" Trong đôi mắt rồng vàng kim của Ngao Tông hiện lên một tia hân hoan.

Việc chuyển hóa thành công này minh chứng cho phương pháp của hắn là hoàn toàn khả thi.

Tuy Tù Ngưu là một chi của Long tộc, nhưng hồn phách của chúng vẫn có thể chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc.

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức vô cùng tốt. "Để ta thử xem năng lực của ngươi xem sao!" Ngao Tông lẩm bẩm, trực tiếp bắt lấy một tộc nhân Tù Ngưu đã U Minh hóa để kiểm tra.

Một lúc sau, hắn rốt cuộc cũng có kết quả.

Tuy những tộc nhân Tù Ngưu này đã chuyển hóa thành sinh vật U Minh, nhưng vẫn giữ được thiên phú của tộc Tù Ngưu.

Nói cách khác, những sinh vật này hội tụ đặc điểm của cả tộc Tù Ngưu và Minh tộc.

Đối với Ngao Tông, không còn tin tức nào tốt hơn thế.

Một sinh vật Minh tộc đồng thời sở hữu thiên phú của cả hai tộc thì tiềm năng cao đến mức nào không cần phải nói thêm.

Một khi những sinh vật U Minh Tù Ngưu này trưởng thành, chắc chắn sẽ mang lại trợ lực không nhỏ cho hắn. "Ta lấy danh nghĩa Minh Tộc Chi Vương, ban cho các ngươi danh hiệu U Minh Tù Ngưu!

Từ nay về sau, các ngươi là U Minh Tù Ngưu thuộc mạch Minh Long!" Ngao Tông mở lời với những sinh vật trước mặt.

Thực chất, từ sớm Ngao Tông đã có một ý tưởng đặc thù: Tất cả sinh vật thuộc về U Minh đều có thể trở thành tộc nhân của U Minh nhất tộc.

Nói cách khác, về lý thuyết, tất cả sinh linh đã ngã xuống đều có tư cách trở thành tộc nhân Minh tộc.

Nếu đã vậy, tại sao hắn không tạo ra một Minh tộc với vạn tộc

lâm lập?

Hắn hy vọng một ngày nào đó có thể thấy Minh Long, Minh Phượng, Minh Kỳ Lân xuất hiện.

Giống như dưới trướng Long tộc có các chi mạch như tộc Tù Ngưu, Ngao Tông muốn Minh tộc cũng là một định nghĩa rộng lớn như vậy.

Đó là lý do hắn đặt tên cho chúng là U Minh Tù Ngưu thuộc mạch Minh Long.

Nói trắng ra, tham vọng của Ngao Tông rất lớn, hắn muốn chuyển hóa ngay cả Long tộc chân chính thành Minh Long!

So với Long Vương, dã tâm của Ngao Tông còn lớn hơn nhiều.

Long Vương chỉ giới hạn Long tộc trong lân giáp nhất tộc, nhưng Minh tộc của Ngao Tông lại có thể bao trùm tất cả sinh linh.

Chúng sinh thế gian đều có thể chuyển hóa thành Minh tộc, bởi chỉ cần có sự sống thì sẽ có lúc ngã xuống, và khi ngã xuống đều có khả năng trở thành U Minh.

Hồng Hoang có bao nhiêu chủng tộc thì U Minh nhất tộc sẽ có bấy nhiêu chi mạch!

Đó mới là dã tâm chân chính của Ngao Tông.

Hiện tại, việc chuyển hóa hồn phách tộc nhân Tù Ngưu chỉ là sự khởi đầu. "Vạn thiên chi mạch lâm lập trong Minh tộc, mục tiêu đó còn quá xa vời, trước tiên cứ xử lý tốt chuyện trước mắt đã." Ngao Tông thầm nhủ, che giấu dã tâm trong lòng, cưỡng ép tâm trí quay về hiện tại. "Nói đi cũng phải nói lại, tỷ lệ chuyển hóa hồn phách tộc Tù Ngưu thành sinh vật U Minh có vẻ hơi thấp." Ngao Tông hơi nhíu mày, phát hiện ra một vấn đề.

Vừa rồi hắn chỉ thử chuyển hóa một phần hồn phách Tù Ngưu, số lượng khoảng mười vạn, nhưng kết quả chỉ có khoảng một ngàn hồn phách thành công trở thành U Minh Tù Ngưu.

Mười vạn chuyển hóa thành một ngàn, tỷ lệ chỉ có một phần trăm!

Tỷ lệ này có vẻ hơi thấp.

Nên biết rằng lần đầu tiên chuyển hóa ba vạn hồn phách nguyên thần, hắn đã thành công hoàn toàn, tăng thêm ba vạn tộc nhân cho Minh tộc.

Lần này tỷ lệ thành công chỉ có một phần trăm làm hắn có chút cạn lời. "Xem ra muốn chuyển hóa những chủng tộc cường đại thành tộc nhân Minh tộc cũng không dễ dàng như vậy.

Thôi thì có được có mất, đây cũng là chuyện bình thường.

Chương 38

Nhưng ta cái gì cũng thiếu, duy nhất không thiếu chính là hồn phách tộc Tù Ngưu." Trong mắt rồng của Ngao Tông hiện lên một tia cười ý.

Tuy tỷ lệ chuyển hóa thấp, nhưng Ngao Tông không hề lo lắng.

Bởi lẽ trước đó tại Đông Hải, hắn đã diệt sát một lượng lớn tộc nhân Tù Ngưu.

Để hoàn thành nhiệm vụ của Long Vương, Tù Ngưu Vương đã mang theo một nửa tộc nhân từ trú địa ra ngoài.

Sau khi bị Ngao Tông tiêu diệt, hồn phách nguyên thần của chúng đều bị hắn thu thập.

Tuy hắn chưa đếm kỹ, nhưng đại khái cũng phải có mấy chục triệu, thậm chí gần một trăm triệu hồn phách.

Một trăm triệu là một con số khổng lồ!

Với số lượng này, dù tỷ lệ chuyển hóa không cao thì vẫn có thể tạo ra một đội quân Minh tộc hùng hậu.

Mười vạn chỉ chuyển hóa được một ngàn, nhưng gần một trăm triệu hồn phách thì sẽ chuyển hóa được bao nhiêu sinh vật Minh tộc?

Vì vậy, hắn không cần phải ưu tư quá nhiều. "Tù Ngưu tộc quả không hổ là một chi của Long tộc!

Chỉ một nửa tộc nhân mà đã có con số khổng lồ như vậy.

Thế thì toàn bộ tộc Tù Ngưu chẳng phải phải có đến hai ba trăm triệu sao?" Ngao Tông cảm thán.

Hiện tại hắn đang phiền não vì ba mươi vạn tộc nhân Minh tộc,

nhưng một chi mạch của Long tộc thôi đã tính bằng đơn vị hàng trăm triệu rồi.

Đó mới chỉ là một chi bàng hệ, cả Long tộc còn biết bao nhiêu chi mạch khác, chưa kể đến toàn bộ lân giáp nhất tộc dưới trướng.

Tất cả sinh linh thuộc loài lân giáp đều quy về dưới trướng Long tộc, đó mới thật sự là con số khủng bố!

Ngao Tông vốn xuất thân từ Long tộc nên hắn hiểu rõ điều này, và hắn biết con đường phía trước còn rất dài, cần phải đi từng bước một.

Thế giới Hồng Hoang quả thực là nơi của những chủng tộc cường đại với nội hàm kinh người. "Không sao, ta chỉ vừa mới bắt đầu, tiềm lực của Minh tộc ta không hề thua kém ba đại chủng tộc kia!

Chỉ cần cho ta đủ thời gian, ta nhất định có thể phát triển mạnh mẽ." Ngao Tông tự nhủ, thần sắc bình tĩnh, không hề nản chí.

Hắn đã có quy hoạch rõ ràng cho sự phát triển tiếp theo nên không bị sự thịnh vượng của ba đại chủng tộc dọa sợ.

Tất nhiên, những chuyện đó còn quá xa vời với hắn lúc này.

Chuyên tâm vào việc trước mắt, phát triển tốt Minh tộc mới là điều hắn nên làm.

Nghĩ đến đây, hắn không còn suy nghĩ lung tung nữa mà tiếp tục công việc chuyển hóa hồn phách Tù Ngưu.

Ngao Tông lại bắt đầu bận rộn!

Hắn triệu hoán từng đợt hồn phách từ trong Nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên ra để tiến hành chuyển hóa.

Hết đợt này đến đợt khác, thời gian cứ thế trôi đi không biết bao

lâu.

Khi chuyển hóa đến đợt hồn phách Tù Ngưu cuối cùng, Ngao Tông gần như kiệt sức!

Dù có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, nhưng việc vận hành 《U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh》 để chuyển hóa với số lượng khổng lồ và độ khó cao như vậy vẫn khiến hắn tiêu hao không nhỏ.

Sau một thời gian dài, ngay cả hắn cũng không tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi. "Không ổn rồi, nếu mỗi lần chuyển hóa tộc nhân Minh tộc đều cần ta đích thân ra tay thì sẽ chiếm dụng quá nhiều thời gian và tinh lực của ta." Ngao Tông lẩm bẩm, cảm thấy hơi đau đầu.

Xem ra muốn chuyển hóa những sinh vật Minh tộc đặc thù cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sau này hắn phải nghĩ ra một phương án để Minh tộc có thể tự hành chuyển hóa tộc nhân.

Mục đích hắn truyền bá hạt giống tu hành chính là để bản thân có thêm thời gian rảnh rỗi.

Nếu cứ lãng phí hết thời gian vào việc này thì thật chẳng còn ý nghĩa gì.

Tuy nhiên, chuyện này hiện tại vẫn còn hơi sớm, Ngao Tông lặng lẽ ghi nhớ vào lòng, chuẩn bị khi nào có thời gian sẽ suy nghĩ kỹ lại.

Dù quá trình chuyển hóa có vất vả, nhưng kết quả thu lại rất đáng giá!

Nhìn hơn một triệu U Minh Tù Ngưu trước mặt, tâm trạng Ngao Tông lập tức trở nên rất tốt.

Sau bao nỗ lực, hắn đã có được một triệu U Minh Tù Ngưu! "Gần một trăm triệu hồn phách, tỷ lệ một phần trăm, chuyển hóa thành

khoảng một triệu U Minh Tù Ngưu!

Đối với ta hiện tại, đây là một thu hoạch khổng lồ!

Như vậy, điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn hai xem như đã hoàn thành tổng thể!" Trong mắt rồng của Ngao Tông hiện lên tia cười.

Trong nhiệm vụ giai đoạn hai có điều kiện yêu cầu số lượng tộc nhân đạt ba mươi vạn, mà U Minh Tù Ngưu đương nhiên cũng là tộc nhân Minh tộc.

Hiện tại hắn chuyển hóa ra một triệu, gấp ba lần yêu cầu của hệ thống!

Hắn lập tức mở giao diện nhiệm vụ để kiểm tra tiến độ. 【Nhiệm vụ giai đoạn hai: Tráng đại U Minh nhất tộc (Hoàn thành)】 Điều kiện 1: Khiến số lượng nhân khẩu Minh tộc đạt đến ba mươi vạn (103 vạn / 30 vạn) Điều kiện 2: Khiến tộc nhân Minh tộc bước lên con đường tu hành, số lượng tộc nhân cấp Kim Tiên đạt đến ba vạn (6.5 vạn / 3 vạn) "Khoan đã, nhiệm vụ giai đoạn hai của ta tựa hồ đã hoàn thành rồi!?" Ngao Tông hơi ngẩn ra khi phát hiện ra điều này.

Sáu vạn năm ngàn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên?

Nhìn thống kê trên trang nhiệm vụ, Ngao Tông hơi ngây người.

Để hoàn thành giai đoạn này cần hai yêu cầu: ba mươi vạn tộc nhân và ba vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên.

Hắn vốn tưởng rằng chuyển hóa ra một triệu U Minh Tù Ngưu chỉ để hoàn thành yêu cầu thứ nhất, không ngờ yêu cầu thứ hai cũng đạt luôn! "Trước đó ta có một vạn năm ngàn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, hiện tại số lượng đã đạt sáu vạn năm ngàn!

Có nghĩa là trong số U Minh Tù Ngưu này, có ít nhất năm vạn kẻ đạt cảnh giới Kim Tiên trở lên!" Ngao Tông suy ngẫm.

Rất nhanh hắn đã hiểu ra nguồn gốc của năm vạn Kim Tiên này.

Đó chính là những tộc nhân Tù Ngưu tinh nhuệ mà hắn đã diệt sát tại Đông Hải.

Bọn chúng không phải không có tu vi, kẻ mạnh nhất là Ngao Sách thậm chí có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Trong số đó có không ít kẻ tu vi bất tục, thậm chí đạt tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên. "Đây quả là một thu hoạch ngoài ý muốn." Ngao Tông mỉm cười, tâm trạng rất tốt.

Thực ra lúc chuyển hóa hắn cũng đã nhận thấy một số U Minh Tù Ngưu mang theo tu vi nhất định, nhưng lúc đó hắn bận rộn nên không để ý kỹ.

Chương 39

Không ngờ chi tiết nhỏ này lại giúp hắn hoàn thành luôn nhiệm vụ giai đoạn hai. "Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại tình hình tu vi của tất cả tộc nhân Minh tộc như thế nào rồi?" Ngao Tông tò mò phóng ra thần niệm bao trùm toàn bộ tộc nhân để thống kê.

Kết quả thu được khá chuẩn xác: "Thái Ất Kim Tiên trung kỳ một vị, Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ hơn một ngàn vị, Kim Tiên cảnh sáu vạn năm ngàn vị!

Thái Ất Huyền Tiên mười sáu vạn vị, cấp Huyền Tiên năm mươi vạn vị!

Những tộc nhân dưới cấp Huyền Tiên số lượng khoảng ba mươi vạn!" Thống kê xong, mắt Ngao Tông lóe lên tinh quang.

Số liệu này vượt xa dự liệu của hắn!

Tộc nhân cấp Huyền Tiên đạt tới năm mươi vạn, chiếm một nửa tổng số.

Thông thường một chủng tộc phát triển thì cảnh giới càng thấp số lượng càng nhiều, nhưng Minh tộc hiện tại tộc nhân dưới Huyền Tiên lại ít hơn.

Tuy nhiên điều này cũng hợp lý, vì Tù Ngưu tộc sinh ra đã mang tu vi, những kẻ bị Tù Ngưu Vương mang đi đều là tinh nhuệ, nên khi chuyển hóa thành U Minh Tù Ngưu mới có nhiều Huyền Tiên đến vậy.

Điều khiến Ngao Tông ngạc nhiên nhất chính là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Lần chuyển hóa này giúp hắn có được hơn một ngàn tộc nhân Thái

Ất Kim Tiên sơ kỳ và một vị Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Tuy đa số chỉ là sơ kỳ nhưng vẫn là thu hoạch cực lớn.

Về vị Thái Ất Kim Tiên trung kỳ duy nhất kia, Ngao Tông cũng nhận ra thân phận, đó chính là hồn phách nguyên thần của Ngao Sách - con trai Tù Ngưu Vương!

Bản thân Ngao Sách có giá trị rất lớn nên Ngao Tông không thể bỏ qua.

Tu vi của y chỉ còn Thái Ất Kim Tiên trung kỳ là do quy tắc chủng tộc áp chế; dù sinh tiền là hậu kỳ nhưng vì Ngao Tông cũng đang ở hậu kỳ nên y bị giới hạn thấp hơn một bậc.

Dù vậy, so với các U Minh Tù Ngưu khác, Ngao Sách vượt trội cả về thể hình lẫn trí tuệ. "Ngao Sách, ta lấy danh nghĩa Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông, ban cho ngươi thân phận U Minh Tù Ngưu Vương, lãnh đạo các tộc nhân U Minh Tù Ngưu!" Ngao Tông trực tiếp hạ pháp chỉ, giao quyền quản lý cho Ngao Sách.

Với số lượng U Minh Tù Ngưu lớn như vậy, hắn cần một người đại diện quản lý, và Ngao Sách là kẻ phù hợp nhất.

Hắn không lo lắng về sự phản bội, vì tộc nhân Minh tộc đối với người sáng tạo ra mình có sự trung thành tuyệt đối.

Đây chính là đặc điểm thiên bẩm của Minh tộc.

Sau khi sắc phong Ngao Sách làm U Minh Tù Ngưu Vương, đợt chuyển hóa này mới coi như tạm kết thúc.

Thực tế cho thấy Ngao Sách rất có năng lực, vốn là vương tử nên y có kinh nghiệm quản lý.

Dưới sự điều hành của y, đám U Minh Tù Ngưu vốn đang hỗn loạn bắt đầu trở nên trật tự. "Làm tốt lắm, hãy dẫn dắt tộc nhân của

ngươi cùng với ba vạn tộc nhân trước đó cùng tu hành công pháp Minh tộc đi." Ngao Tông gật đầu ra lệnh.

Hắn không bên trọng bên khinh, sau khi Ngao Sách chỉnh đốn xong liền cho họ học hai bộ công pháp tu hành của Minh tộc là 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》.

Tuy nhiên, hai bộ công pháp này mới chỉ có sáu quyển đầu, chỉ có thể tu hành đến Kim Tiên viên mãn.

Đối với hơn một ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên thì không có tác dụng.

Ngao Tông lại đau đầu lần nữa, hắn vốn tưởng sáu quyển đầu là đủ dùng một thời gian, không ngờ lần này lại chuyển hóa ra cả Thái Ất Kim Tiên.

Công pháp đã bắt đầu không theo kịp tốc độ phát triển nữa rồi. "Được rồi, vấn đề này để sau giải quyết, hiện tại điều nên làm là kết thúc nhiệm vụ giai đoạn hai." Ngao Tông thầm nhủ.

Hai điều kiện đều đã đạt, hắn ra lệnh trong lòng: "Hệ thống, kết thúc nhiệm vụ giai đoạn." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn hai: Tráng đại U Minh nhất tộc!" "Đinh!

Qua đánh giá của hệ thống, mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này là: Hoàn mỹ!" "Đinh!

Do ký chủ đạt đánh giá Hoàn mỹ, ký chủ nhận được 100% tu vi phản hồi từ tộc nhân!" "Đinh!

Ký chủ nhận được gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn hai phong hậu, đã tồn vào không gian hệ thống, có thể rút ra bất cứ lúc nào." Tiếng cơ giới của hệ thống vang lên liên tiếp trong não Ngao Tông.

Cùng lúc đó, khí tức của hắn bắt đầu bạo động!

Một luồng tu vi cường hãn vô cùng từ sâu trong thân rồng bộc phát ra. "Lại là 100% tu vi!

Thật quá tốt, tu vi của ta sẽ nghênh đón một đợt tăng vọt!" Cảm nhận tu vi trong cơ thể cuồn cuộn, Ngao Tông vô cùng hân hỉ.

Thực ra hắn đã có chuẩn bị tâm lý vì tình huống này rất giống với lần hoàn thành giai đoạn một.

Lần trước yêu cầu một vạn tộc nhân hắn làm ra ba vạn, lần này yêu cầu ba mươi vạn hắn làm ra một triệu, số lượng Kim Tiên cũng vượt mức.

Việc hệ thống đánh giá Hoàn mỹ là điều hiển nhiên. "Tất cả tộc nhân Minh tộc nghe lệnh, ta sẽ bế quan một thời gian!

Trong thời gian này, các ngươi phải dụng tâm tu hành công pháp, không được rời khỏi nơi này!

Khi ta không có mặt, hễ gặp chuyện gì Ngao Sách có thể tạm thời làm chủ." Dù tu vi đang tăng mạnh, Ngao Tông vẫn bình thản ban bố pháp chỉ.

Có kinh nghiệm từ lần trước, hắn xử lý mọi việc rất ngăn nắp.

Sau khi an trí tộc nhân xong, hắn lướt đi, xuyên qua các điểm nút không gian để tiến vào tầng không gian thứ mười tám bắt đầu bế quan tiêu hóa tu vi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi Ngao Tông mở đôi mắt rồng vàng kim lần nữa, đã là ba vạn năm sau.

Oanh!

Luồng tu vi khủng bố bộc phát từ trên người hắn!

Từng trận đạo vận đặc thù bao quanh Ngao Tông.

Lúc này, hắn tựa hồ đã trở nên vô cùng đặc biệt, mỗi cử chỉ đều mang theo đạo vận kinh người. "Không ngờ kết thúc nhiệm vụ lần này lại đưa tu vi của ta lên tới cảnh giới Đại La Kim Tiên!" Ngao Tông lẩm bẩm.

Luồng khí tức cấp bậc Đại La bùng nổ, tu vi của hắn đã leo thẳng lên cảnh giới này.

Nên biết rằng hắn nhận được phản hồi tu vi từ hơn một triệu tộc nhân, tuy cấp thấp không đáng kể nhưng năm mươi vạn Huyền Tiên, mười sáu vạn Thái Ất Huyền Tiên, sáu vạn năm ngàn Kim Tiên và hơn một ngàn Thái Ất Kim Tiên tích lũy lại là một con số khổng lồ.

Lượng biến dẫn đến chất biến, tu vi tích lũy đã trực tiếp đẩy hắn bước qua ngưỡng cửa Đại La.

Tuy nhiên, có vẻ hơi không đúng, hiện tại mới chỉ là bán bộ Đại La, vì muốn thăng cấp Đại La thực sự cần phải trải qua một trận thiên địa kiếp lực.

Chương 40

Ngao Tông dù tu vi đã đủ nhưng do đang ở trong tầng không gian thứ mười tám của U Minh Huyết Hải, khí tức bị che giấu khiến ngoại giới không cảm tri được, thiên địa không thể giáng xuống kiếp vân. "Phải trải qua kiếp lực tẩy lễ, vượt qua khảo nghiệm thiên địa mới có thể chính thức thăng cấp Đại La." Ngao Tông suy ngẫm về sự biến hóa của bản thân.

Chuyện này hắn đã biết, nó hơi giống với thiên kiếp đời sau, nhưng kiếp lực hiện tại không phải là thiên kiếp chính thức mà giống như tiền thân của nó.

Hiện nay thánh nhân chưa xuất, quy tắc thiên địa chưa hoàn thiện, Thiên đình hành đạo cũng chưa ra đời thì lấy đâu ra thiên kiếp.

Kiếp lực hiện tại chỉ là một đợt tẩy lễ, không mang tính khảo nghiệm quá lớn.

Nhưng muốn thăng cấp Đại La thì không thể tránh khỏi chuyện này.

Điều quan trọng nhất là nếu hắn muốn hóa hình thì phải nhờ vào kiếp lực tẩy lễ này.

Cho tới tận bây giờ, Ngao Tông vẫn chưa hóa thành đạo thể mà luôn giữ hình thái cự long.

Không còn cách nào khác, sau khi dung hợp tiên thiên u minh chi khí, căn cơ của hắn quá viên mãn, không chút tì vết, căn nguyên khủng bố ngang ngửa với tiên thiên thần ma đỉnh cấp.

Chính vì căn cơ quá mạnh nên hắn thăng cấp nhanh nhưng lại khó hóa hình, cần phải đạt tới Đại La Kim Tiên mới có thể hóa ra nhân

dạng. "Xem ra ta phải trở lại phía trên U Minh Huyết Hải mới được." Ngao Tông tự nhủ, tỏa ra khí tức kinh người.

Tầng thứ mười tám với không gian điệp tầng đã che giấu hoàn toàn mọi thứ với bên ngoài, là một đạo trường tuyệt hảo nhưng cũng ngăn cản thiên địa cảm ứng.

Hắn không chần chừ, lập tức biến mất tại chỗ, xuyên qua các điểm nút không gian để trở lại mặt biển U Minh Huyết Hải.

Uỳnh uỳnh!

Ngay khi hắn bước ra khỏi tầng không gian thứ nhất, thiên địa tựa hồ cảm ứng được, kiếp lực khủng bố lập tức hội tụ thành một đoàn kiếp vân đen kịt, bao phủ phạm vi ít nhất ba mươi triệu dặm trên bầu trời Huyết Hải.

Đây là một con số vô cùng khoa trương!

Thông thường tu sĩ thăng cấp Đại La chỉ có kiếp vân trăm vạn dặm đã là tư chất kinh người, vậy mà Ngao Tông lại kéo tới ba mươi triệu dặm.

May mà Huyết Hải là nơi hoang vu không người lui tới, nếu không cảnh tượng này chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn. "Nào, để ta xem cái gọi là thiên địa kiếp lực này có thể gây thương tổn cho ta hay không." Theo lời nói của hắn, thiên địa tựa hồ nổi giận!

Kiếp lực hóa thành từng đạo sấm sét giáng xuống thân rồng đen kịt của Ngao Tông.

Thế nhưng hắn vẫn bất động, thân rồng bá khí không hề có một vết sẹo nào. "Chỉ có mức độ này thôi sao, quá yếu rồi, hãy mạnh hơn nữa đi!" Ngao Tông lắc đầu lẩm bẩm.

Nếu kiếp lực chỉ bấy nhiêu thì không đạt được tác dụng tẩy lễ.

Gào!

Thiên địa kiếp lực phát nộ, tụ lại hóa thành những hư ảnh tiên thiên thần ma: những con rồng vàng khổng lồ, phượng hoàng lửa bùng cháy, kỳ lân đen gào thét...

Tất cả đều là do kiếp lực kết hợp với đạo văn thiên địa hóa thành, mang theo lôi điện khủng bố lao xuống Ngao Tông. "Thế này mới thú vị chứ!" Ngao Tông mỉm cười đạm nhiên, đạp trên hắc vân, vung vuốt rồng lao thẳng lên tầng mây, chiến đấu với những hư ảnh thần ma đó.

Tiếng gào thét và tiếng nổ vang lên không ngớt.

Không biết qua bao lâu, khi hắn đánh tan đạo kiếp lực cuối cùng, kiếp vân tan biến hoàn toàn.

Cùng lúc đó, khí tức Đại La chân chính tỏa ra từ người Ngao Tông, hắn đã chính thức bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Trên thân rồng xuất hiện làn sương đen mờ ảo bao phủ lấy hắn.

Khi sương tan, một nam tử vĩ ngạn hiện ra: tóc đen như thác, mắt vàng như đuốc, mặc hắc bào đế vương.

Đó là một thanh niên tóc đen mày kiếm mắt tinh, ngoại mạo khoảng hai mươi tuổi, cử chỉ mang khí chất bá đạo của một vị đế hoàng thực thụ.

Đây chính là đạo thể của Ngao Tông sau khi hóa hình thành công! "Cảnh giới Đại La Kim Tiên quả nhiên vô cùng đặc thù!" Ngao Tông cảm nhận sức mạnh của bản thân, thấy cơ thể chứa đựng những cảm ngộ huyền diệu cần thời gian tiêu hóa.

Bước vào Đại La cũng nghĩa là chính thức đứng vào hàng ngũ đại năng, hắn đã có đủ sức tự vệ để thực hiện những việc trước đây chưa dám làm.

Tuy nhiên, hắn vẫn giữ phương châm khiêm tốn vì kẻ thù thực sự là Long Vương cao cao tại thượng, tu vi sơ kỳ Đại La vẫn còn hơi yếu.

Hắn phất tay xóa đi dấu vết độ kiếp, trả lại sự yên bình cho Huyết Hải rồi quay về tầng không gian thứ mười tám.

Ngay sau khi hắn rời đi, tại biên duyên Huyết Hải xuất hiện một luồng khí tức đen kịt vặn vẹo.

Khí tức tụ lại thành một ma ảnh hắc sắc hư ảo, tỏa ra mùi vị tà ác. "Vừa rồi có động tĩnh lớn ở đây, nhưng giờ lại không còn chút khí tức nào, thật kỳ quái." Ma ảnh nhìn chằm chằm vào Huyết Hải lẩm bẩm.

Cảm ứng của y không sai, chắc chắn đã có chuyện xảy ra nhưng vết tích bị xóa sạch thì chỉ có thể là do con người làm. "Chẳng lẽ kẻ mà chủ nhân tìm kiếm đang ẩn trốn ở đây?" Ma ảnh ngẩn ra, lập tức truyền đi một đạo tin tức.

Ngao Tông không biết rằng dù đã xóa vết tích nhưng hắn vẫn bị kẻ có tâm chú ý tới.

Lúc này hắn đã trở lại tầng không gian thứ mười. "Cảm giác này...

Minh Vương đại nhân!" "Minh Vương đại nhân đã trở lại!" Toàn bộ tộc nhân Minh tộc không tự chủ được mà vây quanh hắn.

Dù Ngao Tông đã hóa thành đạo thể, nhưng áp bách từ huyết mạch khiến họ nhận ra ngay nam tử tóc đen này chính là người sáng tạo ra họ. "Chúng thuộc hạ tham kiến Minh Vương đại nhân!" Một triệu tộc nhân đồng loạt phủ phục hành lễ. "Bình thân, tộc nhân của ta." Ngao Tông gật đầu cho họ đứng dậy.

Hắn quan sát và cảm thấy kinh ngạc vì số lượng tộc nhân đã tăng lên đáng kể so với trước khi bế quan.

Hắn phóng thần niệm kiểm tra: "Một trăm bốn mươi ba vạn tộc

nhân, tăng thêm khoảng bốn mươi vạn!" Mắt hắn sáng lên.

Chỉ trong ba vạn năm bế quan mà số lượng tăng nhanh như vậy là một khởi đầu rất tốt.

Có vẻ như U Minh Huyết Hải thực sự có tác dụng lớn với sự phát triển của Minh tộc.

Về tu vi, các cảnh giới đều có sự tăng trưởng: dưới Huyền Tiên tăng mạnh nhất lên tới hơn sáu mươi vạn; Kim Tiên cũng tăng thêm vài trăm người.

Tỷ lệ này là bình thường vì tu sĩ bậc thấp dễ đột phá hơn bậc cao.

Riêng Thái Ất Kim Tiên không đổi vì Ngao Tông chưa có công pháp cấp đó cho họ. "Tốt lắm!

Chương 41

Hôm nay ta đã chứng đắc Đại La, vì vậy ta quyết định giảng đạo mười năm cho các ngươi!" Ngao Tông mỉm cười tuyên bố.

Hắn ngồi trên Nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên, bắt đầu giảng giải các bí ẩn của Minh đạo.

Thời gian mười năm trôi qua nhanh chóng, hắn kết thúc buổi giảng và dặn họ an tâm tu hành rồi quay về tầng mười tám. "Không ngờ giảng đạo mười năm lại giúp tu vi của mình củng cố hoàn toàn." Ngồi trên đài sen tím, Ngao Tông cảm nhận tu vi sơ kỳ Đại La đã triệt để ổn định.

Nếu chỉ bế quan khổ tu thì phải mất cả ngàn năm mới đạt được kết quả này. "Đã đến lúc chuẩn bị chính sự rồi." Hắn mở giao diện hệ thống để kiểm tra gói quà thưởng giai đoạn hai mà trước đó chưa có thời gian mở. 【Hệ thống: Bảng định toàn tộc】 【Ký chủ: Ngao Tông】 【Thân phận: Minh Tộc Chi Vương】 【Căn nguyên: Cửu U Minh Long】 【Tu vi: Đại La Kim Tiên sơ kỳ】 【Thần thông: Minh Thần Tử thần thông (Huyết Thần Tử thần thông)】 【Công pháp: U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh】 【Chủng tộc bảng định: Minh tộc】 【Không gian hệ thống: Nhị thập tứ phẩm U Minh Hắc Liên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận trận đồ, sáu quyển đầu của hai bộ công pháp, gói quà thưởng giai đoạn hai】 "Hệ thống, mở gói quà thưởng giai đoạn hai." "Đinh!

Mở gói quà...

Chúc mừng ký chủ nhận được Quyển thứ bảy của 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》, cùng với Ao Chuyển Sinh U Minh sơ cấp." Mắt Ngao Tông sáng rực.

Có quyển thứ bảy nghĩa là các tộc nhân Thái Ất Kim Tiên đã có công pháp để tu hành chính thức.

Còn vật phẩm cuối cùng, hắn lập tức tìm hiểu công dụng.

Ao Chuyển Sinh U Minh đúng như tên gọi, có thể tự động chuyển sinh hồn phách thành tộc nhân Minh tộc. "Thật tuyệt vời, bảo vật này quá phù hợp với Minh tộc ta!" Hắn kích động vì nó giải quyết được vấn đề tiêu tốn thời gian chuyển hóa thủ công.

Dù là cấp sơ cấp chỉ chuyển sinh được đến Kim Tiên nhưng bấy nhiêu cũng đủ giúp hắn rảnh tay rất nhiều.

Sau này nếu có cấp cao hơn thì thậm chí Thái Ất Kim Tiên cũng có thể tự động hóa.

Ngao Tông quyết định đặt Ao Chuyển Sinh ở tầng không gian thứ nhất vì nó gần mặt biển Huyết Hải nhất - nơi tập trung vô số du hồn vô chủ - đồng thời vẫn đảm bảo tính bí mật và an toàn.

Hắn sẽ mở một thông đạo đặc biệt để hút hồn phách vào đó.

Trước khi thực hiện, hắn triệu hoán Ngao Liệt và Ngao Sương từ trong sen tím ra.

Đây là lần đầu hai người được thấy đạo thể của Ngao Tông. "Đại nhân... ngài đã thăng cấp Đại La Kim Tiên rồi sao?" "Đại nhân, nơi này thật khó chịu quá..." Tiểu Ly Long Ngao Sương thở không ra hơi vì áp lực của Huyết Hải, Ngao Liệt cũng không khá hơn.

Ngao Tông lập tức tạo ra quang tráo bảo vệ họ rồi giải thích tình hình.

Hắn đưa ra hai lựa chọn: Một là giữ nguyên trạng thái, hắn sẽ tìm một động phủ tốt ở ngoài cho họ tu hành; Hai là chuyển hóa thành Minh tộc để tiếp tục theo sát bên hắn.

Cả hai không chút do dự đồng thanh: "Lão phó nguyện mãi theo đại nhân!" "Tiểu Sương không rời xa đại nhân đâu!" Ngao Tông gật đầu, dùng sức mạnh của đài sen tím bắt đầu quá trình chuyển hóa cho hai người thân tín nhất của mình.

Ao Liệt và Ao Sương hai người đã đưa ra lựa chọn, nguyện ý đi theo Ao Tông, trở thành một phần tử của Minh tộc!

Vì lẽ đó, dưới sự trợ giúp của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Ao Tông bắt đầu chuyển hóa hai người!

Toàn bộ quá trình chuyển hóa này có điểm đại đồng tiểu dị so với lần chuyển hóa Minh Hà thai bàn trước đó!

Không, đối với Ao Liệt và Ao Sương, Ao Tông vô cùng hào phóng!

Trong quá trình chuyển hóa, Ao Tông đã ngưng tụ ra hai giọt bản nguyên U Minh long huyết, trực tiếp dung nhập vào cơ thể hai người!

Bản nguyên U Minh long huyết chính là bản nguyên tinh huyết của Ao Tông.

Đối với U Minh nhất tộc, nó có trợ giúp vô cùng to lớn, có thể đề bạt tư chất, ngưng tụ thể chất U Minh cao cấp hơn, giúp con đường tu hành có hạn độ cao hơn!

Đương nhiên, thứ này chỉ có tác dụng đối với sinh vật U Minh, dù sao Ao Tông cũng là Minh Tộc Chi Vương.

Xét về yếu tố của Ao Tông, Ao Liệt và Ao Sương ngay từ đầu đã một lòng một dạ, không oán không hối đi theo hắn.

Đối với điều này, Ao Tông tự nhiên sẽ ban thưởng nhiều hơn một chút!

Thuật U Minh chuyển sinh không ngừng tiến hành, Ao Liệt và Ao

Sương đang nhanh chóng lột xác.

Gào!

Một đoạn thời gian trôi qua, kèm theo hai tiếng long khiếu!

Hai con cự long lân phiến đen kịt, tỏa ra hơi thở U Minh xuất hiện trước mặt Ao Tông!

Chính là Ao Liệt và Ao Sương đã lột xác thành công!

Trong đó biến hóa lớn nhất chính là Ao Liệt!

So với trước kia, lúc này thể hình Ao Liệt tăng vọt, to lớn hơn một phần, trên thân tỏa ra khí tức Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

"...

Thái Ất Kim Tiên viên mãn chi cảnh, không tệ!" Ánh mắt Ao Tông sáng lên, nháy mắt hiểu rõ tình huống của Ao Liệt!

Trong quá trình chuyển hóa thành sinh vật U Minh, Ao Liệt đã thành công đột phá, thậm chí tiến thêm một bước, đạp chân vào Thái Ất Kim Tiên viên mãn chi cảnh!

Điều này cũng bình thường, trước đó Ao Liệt đã ở Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ rất lâu, đánh hạ căn cơ vô cùng kiên cố!

Chỉ vì huyết mạch chi lực bản thân không đủ nên mới không thể tiến thêm.

Nhưng trong quá trình chuyển hóa thành Minh tộc, Ao Tông đã nâng cao thể chất U Minh cho hắn, cho nên Ao Liệt mới có thể tiến thêm một tầng, đạt tới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Ao Liệt thân hình khẽ động, hóa thành một lão giả mặc hắc bào, thập phần kích động quỳ gối trước mặt Ao Tông hành đại lễ!

"Lão phó Ao Liệt, cảm tạ Ao Tông đại nhân đại ân!" Ao Liệt vô

cùng kích động, thậm chí có chút nghẹn ngào!

Bởi vì chỉ có hắn mới hiểu rõ biến hóa này lớn đến dường nào, đối với hắn là một hồi cơ duyên lớn lao ra sao.

Đối với điều này, Ao Tông hơi gật đầu, không nói gì thêm mà nhìn về phía Ao Sương!

So với Ao Liệt, biến hóa của Ao Sương không quá lớn.

Long lân màu đỏ trên người quấn quanh một tia ánh sáng đen, lột xác thành sinh vật U Minh, dường như cũng lớn thêm một chút.

Các phương diện khác biến hóa không rõ ràng.

Thực ra cũng bình thường, Ao Sương là ấu long, chưa trưởng thành, tự nhiên không khoa trương như vậy!

Nhưng từ nay về sau, Ao Liệt và Ao Sương đã chân chính trở thành sinh vật U Minh!

"Ngô lấy danh nghĩa Minh Tộc Chi Vương, ban cho danh hiệu Minh Long!" "Từ nay về sau, chính là tộc nhân Minh Long nhất mạch!" "Ao Liệt, U Minh Bàn Long!" "Ao Sương, U Minh Ly Long!" Ao Tông lấy danh nghĩa Minh Tộc Chi Vương để chính danh cho hai người.

Từ nay về sau, họ là tộc nhân Minh tộc chân chính, được khí vận Minh tộc che chở.

Chương 42

Từ đây, Minh Long nhất mạch trong lòng Ao Tông đã chân chính sinh ra!

Phải biết rằng, Ao Liệt và Ao Sương không giống như đám chi mạch U Minh Tù Ngưu trước đó, họ chân chính là Long tộc xuất thân.

Chuyển hóa thành sinh vật U Minh, tự nhiên là Minh Long nhất mạch thuần chính nhất!

Điểm này có ý nghĩa cực kỳ to lớn!

Ao Tông có thể cảm giác được, khí vận Minh tộc dường như đã tăng trưởng thêm.

"Ao Sương, ngươi ở lại đây, Ao Liệt, theo ta đi!" Sau khi chính danh cho hai người, Ao Tông để tiểu Minh Ly Long Ao Sương ở lại không gian tầng thứ mười tám để hảo hảo tu hành!

Sau đó, Ao Tông dẫn theo Ao Liệt, trực tiếp đi tới không gian tầng thứ nhất!

Về phần tại sao lại là tầng thứ nhất, không cần nói cũng biết, tự nhiên là để thiết trí Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Đúng vậy, hiện tại Ao Liệt và Ao Sương đã thành công chuyển hóa thành Minh tộc!

Vậy thì tiếp theo, Ao Tông cũng nên tiếp tục chính sự, an trí U Minh Chuyển Sinh Trì thỏa đáng!

Ao Tông đã định sẵn sẽ thiết trí Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì ở tầng không gian thứ nhất.

Để chuyển sinh trì này có thể trực tiếp chuyển hóa hồn phách

nguyên thần từ U Minh Huyết Hải ở cự ly gần nhất!

Tuy nhiên, đặt U Minh Chuyển Sinh Trì ở đây có chút không an toàn, cần phải làm một số biện pháp phòng hộ!

Tốt nhất là có một tộc nhân tu vi cao thâm thủ hộ ở đây!

Vừa vặn, Ao Liệt vừa đột phá Thái Ất Kim Tiên viên mãn hoàn toàn phù hợp với ý định của Ao Tông!

Phải biết, dưới trướng Ao Tông hiện tại chỉ có hơn một ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Nhưng ngoại trừ U Minh Tù Ngưu Vương Ao Sách có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ ra, các tộc nhân Thái Ất Kim Tiên khác đều chỉ ở sơ kỳ.

Nhưng Ao Liệt thì khác, quá trình chuyển sinh của hắn có chút đặc thù, vừa chuyển sinh thành Minh tộc đã sở hữu tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Có thể nói, đối với U Minh nhất tộc hiện tại, Ao Liệt có thể coi là đệ nhị cao thủ, tu vi chỉ dưới một mình Ao Tông!

Thực ra ngay trước khi Ao Liệt chuyển sinh, Ao Tông đã có ý định này, để Ao Liệt phụ trách thủ hộ U Minh Chuyển Sinh Trì!

Dù sao Chuyển Sinh Trì là vật quý trọng như thế, tự nhiên cần người thân tín nhất thủ hộ mới được.

Vô nghi, Ao Liệt là một trong những người thân tín nhất bên cạnh Ao Tông!

Đương nhiên, trước khi Ao Liệt chuyển sinh, Ao Tông không hề nói chuyện này cho hắn, mà để hắn tự do lựa chọn.

Nếu Ao Liệt không muốn trở thành Minh tộc, Ao Tông cũng sẽ không cưỡng ép, cùng lắm thì để U Minh Tù Ngưu Vương Ao Sách

tới tầng thứ nhất thủ hộ.

Hạnh hảo, Ao Liệt đã không làm Ao Tông thất vọng, vẫn nghĩa vô phản cố lựa chọn đi theo Ao Tông.

"Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Lập!" Ao Tông chọn định vị trí, đem Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì thiết trí tại nơi sâu nhất của không gian tầng thứ nhất!

Theo động tác của Ao Tông, một tòa ao màu tím đen tỏa ra khí tức u dị xuất hiện trong không gian.

Một tòa Minh trì quỷ dị, tuy gọi là ao nhưng lại lớn như một hồ nước, nước hồ đen kịt như mực, tỏa ra hơi u ám.

Thân trì màu tím đen, khắc đầy văn lộ thần dị, tỏa ra thần quang tím đen, nhìn vô cùng thần bí.

Đây chính là Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Từ nay về sau, Chuyển Sinh Trì chính thức kiến thành!

Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì thành công thành lập, dưới sự khống chế của Ao Tông, nó bắt đầu vận chuyển.

Hồn phách nguyên thần ở không gian tầng thứ nhất dường như bị khiên dẫn, bất giác bay vào trong ao.

Từng kén đen xuất hiện dưới đáy Chuyển Sinh Trì.

Đó chính là quá trình hồn phách nguyên thần chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc.

Một tháng sau, kén đen thành thục thoát lạc, từng tộc nhân Minh tộc chậm rãi bước ra từ trong ao!

"Kiến ngô vương!" Những Minh tộc mới chuyển hóa xong phân phân hướng Ao Tông hành lễ.

“Đi đi, ở khu vực xung quanh không gian này kiến tạo bộ lạc đi!” Ao Tông khẽ gật đầu, hạ lệnh cho các tân sinh Minh tộc.

Nhất thời, các tộc nhân Minh tộc mới sinh đi về phía xa, đóng trụ tại không gian này.

“...

Bảo vật có thể chuyển sinh ra Minh tộc tộc nhân!” “Ao Tông đại nhân, đây tuyệt đối là thần khí của Minh tộc ta, là gốc rễ lập tộc!” Ao Liệt dường như đã nhận ra, tức thì chấn kinh không thôi, vội vàng nói với Ao Tông!

Với nhãn giới của Ao Liệt, tự nhiên có thể nhìn ra ý nghĩa trọng yếu của U Minh Chuyển Sinh Trì!

“Không tệ, đây chính là nguyên nhân ta để ngươi ở lại đây!” “U Minh Chuyển Sinh Trì đối với Minh tộc ta cực kỳ trọng yếu, là gốc rễ lập thân của tộc ta.” “Cho nên, ta cần một người thân tín nhất thủ hộ ở đây, bảo chứng sự an toàn của Chuyển Sinh Trì!” Ao Tông khẽ gật đầu, thần sắc nghiêm túc, chân thành nói với Ao Liệt!

Nghe lời này, Ao Liệt làm sao không hiểu ý tứ trong đó.

Vì vậy, Ao Liệt lập tức biểu đạt thái độ!

“Ao Tông đại nhân, Ao Liệt nguyện ý thủ hộ bên cạnh U Minh Chuyển Sinh Trì, bảo vệ nó an toàn!” “Bất luận kẻ nào muốn động tới chuyển sinh trì, trừ phi bước qua xác của ta!” Đối với nhiệm vụ Ao Tông giao phó, Ao Liệt vô cùng kích động, hận không thể lập tức thủ hộ bên cạnh ao!

Bởi vì Ao Tông đã nói, để người thân tín nhất thủ hộ ở đây!

Há chẳng phải hắn chính là người mà Ao Tông đại nhân tin tưởng nhất sao!

Chính vì nguyên nhân này nên Ao Liệt mới kích động như vậy.

“Như vậy rất tốt, Ao Liệt, ta ban cho ngươi thân phận Thủ Hộ Giả Chuyển Sinh Trì, phụ trách thủ hộ phụ cận đây!” Ao Tông gật đầu nói.

Chuyện này coi như đã chân chính định đoạt!

U Minh Chuyển Sinh Trì do Ao Liệt thủ hộ!

Thời gian tiếp theo, Ao Tông lợi dụng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận trận đồ, bố trí thêm mấy tầng trận pháp bên cạnh Chuyển Sinh Trì.

Đúng vậy, Ao Tông vô cùng coi trọng nó, ngoài Ao Liệt thủ hộ, hắn còn chuẩn bị thêm tầng tầng trận pháp phòng ngự!

Dù sao trong nhiều trường hợp, trận pháp vẫn rất hiệu quả.

Ít nhất có thể tăng cường tính ẩn mật và phòng ngự cho Chuyển Sinh Trì, bảo hộ nó an toàn hơn!

Cùng lúc đó, trong quá trình bố trí trận pháp, Ao Tông cũng sơ bộ quan sát tình hình chuyển sinh.

Chương 43

Một tháng trôi qua, Chuyển Sinh Trì thành công chuyển sinh một đợt tộc nhân phổ thông, tổng cộng có năm mươi người.

"Một tháng có thể chuyển sinh một đợt, mỗi đợt năm mươi người." "Một năm qua đi, ít nhất có thể chuyển sinh sáu trăm tộc nhân!" "Tuy nhìn không nhiều, nhưng nhật tích nguyệt lũy, cũng là một con số kinh người!" "Nếu U Minh Chuyển Sinh Trì vận chuyển một vạn năm, chẳng phải có thể chuyển sinh ra sáu triệu tộc nhân sao!" Tính toán sơ lược, mắt Ao Tông lập tức sáng lên!

Phải biết rằng, đây là một con số vô cùng kinh người!

Trước đó tộc nhân tự nhiên sinh sôi, bế quan ba vạn năm mà số lượng chỉ tăng thêm bốn mươi vạn.

Nếu kinh qua Chuyển Sinh Trì vận hành ba vạn năm, ít nhất có thể chuyển sinh gần một ngàn tám trăm vạn tộc nhân!

Hoàn toàn là bùng nổ nhân khẩu nha!

Ao Tông tâm trung làm sao không vui mừng cho được!

Đối với hắn, đây quả thực là một kinh hỷ thiên đại!

Ước chừng sau này vấn đề nhân khẩu của Minh tộc, Ao Tông không cần phải lo lắng nữa!

Đương nhiên, đây chỉ là tình hình chuyển sinh của tộc nhân phổ thông.

Nếu muốn chuyển hóa những kẻ có tu vi, thời gian cần tiêu tốn cũng sẽ mạn trường hơn!

Đặc biệt là hồn phách nguyên thần Kim Tiên cảnh.

Hồn phách nguyên thần Kim Tiên cảnh muốn thành công chuyển hóa thành Minh tộc, ước chừng cần tới mấy vạn năm cũng không chừng.

Đây là quy tắc chuyển sinh!

Tu vi càng cao, thời gian chuyển sinh càng dài!

Nhưng tổng thể mà nói, Ao Tông vô cùng mãn ý!

Đương nhiên, tuy công năng của Chuyển Sinh Trì cường đại, Ao Tông cũng sẽ không từ bỏ con đường sinh sôi tự nhiên!

Dù sao không thể đem toàn bộ hy vọng đặt lên Chuyển Sinh Trì được.

Tộc nhân Minh tộc âm dương giao hợp, sinh sôi nảy nở cũng là việc tất yếu phải có!

Như vậy bất luận bên nào xuất hiện vấn đề cũng sẽ không gặp phiền phức lớn.

Về phần Ao Liệt, Ao Tông cũng không bạc đãi.

Sau khi thiết trí trận pháp xong, Ao Tông lấy ra bản hoàn chỉnh của 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》, ban cho Ao Liệt.

"Ao Liệt, đây là công pháp tu hành của Minh tộc ta, mỗi bộ có bảy quyển, đều có thể tu hành tới Thái Ất Kim Tiên viên mãn." "Tuy rằng đối với ngươi không có quá nhiều giúp đỡ, nhưng cũng có thể thử tu hành, giúp ngươi hiểu rõ hệ thống tu hành của Minh tộc." Ao Tông trực tiếp đem hai bộ công pháp truyền thụ cho Ao Liệt.

Tuy tu vi Ao Liệt đã đạt Thái Ất Kim Tiên viên mãn, hai bộ công pháp này không có tác dụng quá lớn, nhưng ít nhất có thể giúp hắn hiểu rõ thêm về Minh tộc!

Đối với điều này, Ao Liệt tự nhiên hết lòng cảm tạ Ao Tông.

Đợi sau khi chuyện Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì hoàn tất, Ao Tông mới rời khỏi tầng thứ nhất!

Tuy nhiên, sau khi rời đi, Ao Tông không trực tiếp trở về tầng thứ mười tám hay bề mặt U Minh Huyết Hải!

Bởi vì Ao Tông cần làm một việc.

Hắn cần khai sáng một con đường, dẫn đạo hồn phách nguyên thần từ bề mặt Huyết Hải vào tầng không gian thứ nhất.

Có như vậy, Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì mới có thể chuyển hóa hồn phách nguyên thần trong Huyết Hải thành Minh tộc.

"Tại vị trí không gian tiết điểm, thiết trí một đạo trận pháp, hấp nạp hồn phách nguyên thần xung quanh vào tầng thứ nhất, hẳn là đủ rồi." Trong U Minh Huyết Hải, Ao Tông suy tính, nhanh chóng có chủ ý!

Nghĩ tới đây, Ao Tông bắt đầu hành động, trên cơ sở Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận giản lược ban đầu, bố trí thêm một cái trận pháp đơn giản.

Không biết có phải do tấn thăng Đại La Kim Tiên hay không, Ao Tông hiện tại đối diện với phương diện trận pháp đã trở nên đắc tâm ứng thủ, không còn cứng nhắc như trước.

Nhanh chóng, Ao Tông hoàn thành bố trí.

Hồn phách nguyên thần trong Huyết Hải bất giác bị khiên dẫn tới vị trí không gian tiết điểm, sau đó bị hấp thu vào tầng thứ nhất!

Đương nhiên, vì đại trận đã bố trí trước đó, toàn bộ U Minh Huyết Hải đều bị che chắn.

Hiện tại Huyết Hải chỉ là một vùng nước đỏ đục ngầu, không thể

cảm tri, cũng không thể khuy thị, sẽ không bại lộ biến hóa trong tiết điểm.

Cho nên Ao Tông không cần lo lắng dấu vết di động của hồn phách nguyên thần sẽ làm lộ vị trí không gian tiết điểm!

"Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần chờ đợi thời gian trả lời là được." Ao Tông lẩm bẩm một tiếng, cuối cùng đã xử lý xong mọi chuyện của Chuyển Sinh Trì!

"Ân?

Có tu vi ba động, có tu sĩ xuất hiện ở phụ cận U Minh Huyết Hải." Đúng lúc Ao Tông chuẩn bị trở về tầng thứ mười tám, một đạo khí tức ba động nhỏ đã thu hút sự chú ý của hắn!

"Phụ cận U Minh Huyết Hải căn bản sẽ không có tu sĩ tới gần, chuyện này có chút cổ quái." Ao Tông nhíu mày, nháy mắt cảm thấy có gì đó không ổn!

Vì tính chất đặc thù của Huyết Hải, tu sĩ tầm thường đều tránh càng xa càng tốt, sao lại tới gần nơi này!

Chuyện này dường như có điểm bất thường.

"Ta đảo muốn xem xem, là kẻ nào đang giở trò quỷ!" Ao Tông hừ lạnh một tiếng, sau khi tấn thăng Đại La Kim Tiên, hắn đã có nhất định lực tự vệ, cho nên không cần lo lắng quá nhiều.

Nghĩ tới đây, Ao Tông sử dụng năng lực che giấu thân hình khí tức, nhanh chóng đi tới biên duyên Huyết Hải.

Vừa tới nơi, Ao Tông lập tức phát hiện một bóng đen hư ảo quỷ dị đang bồi hồi ở biên duyên, dường như đang dòm ngó tình hình Huyết Hải!

Điều đặc biệt là bóng đen này rất quỷ dị, tỏa ra ma khí nhàn nhạt,

cấp cho người ta một loại cảm giác tà ác!

“Hắc ảnh, ma khí, chẳng lẽ là...

Ma!” Ao Tông nhíu mày, dường như đã nhận ra điều gì!

Loại đặc trưng khí tức đặc thù này, trong ký ức của Ao Tông, hẳn là chỉ có Ma Tổ La Hầu ở Tây Phương đại địa mới sở hữu!

Đương nhiên, ma ảnh ở biên duyên Huyết Hải này khẳng định không phải bản thân Ma Tổ La Hầu, chắc chỉ là thuộc hạ.

Nhưng thuộc hạ của Ma Tổ La Hầu xuất hiện ở đây, không phải là chuyện tốt!

Bởi vì nó đại biểu cho việc Ma Tổ La Hầu có khả năng đã nhìn chằm chằm vào U Minh Huyết Hải.

Đối với Ao Tông, đây không phải là tin tức tốt!

Phải biết rằng, với tư cách là hắc thủ màn sau thời kỳ Long Phượng lượng kiếp, Ma Tổ La Hầu là một nhân vật vô cùng đáng sợ!

Không chỉ thiết kế tộc trưởng ba tộc Long Phượng Kỳ Lân dẫn phát đại chiến, một tay khơi mào một trận lượng kiếp hạo đãng!

Thậm chí sau khi âm mưu bại lộ, Ma Tổ La Hầu còn dám đơn đả độc đấu với đám Hồng Quân lão tổ - những đại chuẩn thánh!

Chương 44

Những việc này đều không phải tu sĩ tầm thường có thể làm được!

Tuy Ma Tổ La Hầu cuối cùng thất bại, nhưng cũng đủ chứng minh hắn đáng sợ nhường nào!

Vì nguyên nhân này, trước khi hoàn thành trưởng thành, Ao Tông không muốn dây dưa quan hệ với Ma Tổ La Hầu!

Bởi vì hạng nhân vật này, một khi trở thành kẻ địch sẽ vô cùng gai góc!

"Dưới khi đã phát hiện ta, sao không ra gặp mặt một lần, Minh Tộc Chi Vương Ao Tông!" Đúng lúc Ao Tông đang suy tư xem nên dùng phương pháp nào để hóa giải phiền toái này, hắc ma ảnh kia đột nhiên lên tiếng!

Câu nói này vừa thốt ra, ánh mắt Ao Tông lóe lên một tia sát ý, suýt chút nữa đã trực tiếp ra tay!

Đối phương cư nhiên trực tiếp gọi phá danh tính của hắn!

Điều này chứng tỏ đối phương không phải nhắm vào Huyết Hải, mà là nhắm vào chính hắn!

Chính vì nguyên nhân này nên Ao Tông mới suýt ra tay!

Nhưng Ao Tông cũng có chút hoài nghi, liệu đối phương có đang lừa mình không.

"Các hạ không cần đa nghi, ngô lần này tới đây là phụng ý chỉ của một vị vĩ đại tồn tại, mang theo thiện ý, hy vọng có thể cùng các hạ gặp mặt một lần." Hắc ma ảnh tiếp tục nói, nhưng lời của hắn lại khiến Ao Tông cảm thấy...

Ma dưới trướng Ma Tổ La Hầu mà lại mang theo thiện ý, dường như có chút nực cười!

Tuy nhiên, đối phương tới đây dường như có duyên do đặc thù!

Vì vậy, Ao Tông sau khi suy tính một hồi, trực tiếp triệt bỏ che giấu, hiện thân trước mặt đối phương!

"Cuối cùng cũng gặp được các hạ, ngô cảm thấy vô cùng vinh hạnh!" Thấy Ao Tông xuất hiện, hắc ma ảnh thập phần hân hỷ.

"Những lời khách sáo khác không cần nói nhiều, ngươi làm sao phát hiện ra sự tồn tại của ta?" "Hơn nữa, tìm ta có mục đích gì?" Ao Tông không phí lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề!

Phải biết rằng, với năng lực ẩn tàng của hắn, không phải người bình thường có thể nhìn thấu, đối phương lại một lời gọi phá, có chút ý vị rồi.

"Hắc hắc, loại tồn tại như ta hơi đặc thù một chút, có một số thủ đoạn đặc biệt mới có thể cảm tri được các hạ tồn tại." "Bất đắc bất nói, thủ đoạn ẩn tàng của các hạ thật khiến người ta kinh thán!" "Còn về nguyên nhân ngô tìm tới các hạ, là vì có một vị vĩ đại tồn tại muốn mời các hạ gia nhập cùng chúng ta!" Hắc ma ảnh chậm rãi nói, đem mục đích lần này trực tiếp nói ra...

Qua sự miêu tả của hắc ma ảnh, Ao Tông cuối cùng cũng hiểu được tình hình đại khái!

Kẻ đứng sau đối phương muốn mời Ao Tông gia nhập trận doanh của họ!

Tuy hắc ma ảnh không nói rõ vị vĩ đại tồn tại kia là ai, nhưng Ao Tông làm sao không biết, đó tất nhiên là Ma Tổ La Hầu!

Nói cách khác, Ma Tổ La Hầu đã nhìn trúng hắn, muốn chiêu lãm hắn gia nhập Ma giáo!

Có chút ý vị nha!

Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên Ao Tông gặp người chiêu lãm, lại còn là Ma Tổ La Hầu!

Còn về lý do chiêu lãm, dường như có liên quan tới trận chiến với Tù Ngưu Vương ở Đông Hải trước đó!

Kết nối các manh mối lại, Ao Tông lập tức hiểu ra!

Phải biết rằng, trận chiến năm đó, Ao Tông đã hố Tù Ngưu Vương, thậm chí kéo cả Kỳ Lân tộc xuống nước, suýt nữa dẫn phát đại chiến giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc!

Đối với Ma Tổ La Hầu mà nói, việc dẫn phát tam tộc đại chiến chính là sở trường của hắn!

Vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu mới nảy sinh tâm ý "tiếc tài", muốn chiêu lãm Ao Tông!

Hiểu rõ điều này, sắc mặt Ao Tông tức thì có chút cổ quái!

Hắn không ngờ Ma Tổ La Hầu muốn chiêu lãm mình lại vì nguyên nhân này!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Ao Tông hiển nhiên sẽ không đáp ứng!

Chưa bàn tới những chuyện khác, chỉ riêng việc La Hầu sẽ bại trong Long Phượng lượng kiếp, Ao Tông đã không thể đi theo trận doanh của hắn.

Có thể thấy, trong trận lượng kiếp này, Ma Tổ La Hầu căn bản không có cửa thắng, trong bóng tối còn có một Hồng Quân lão tổ đang tính kế hắn!

Đi cùng Ma Tổ La Hầu không mang lại lợi ích gì cho Ao Tông, chỉ mang lại vô vàn phiền phức!

Mặt khác, căn cơ của Ao Tông nằm ở U Minh nhất tộc!

Minh tộc mới là gốc rễ của hắn, làm sao có thể gia nhập Ma giáo của La Hầu!

Đó chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao!

Tuy nhiên, khi hắc ma ảnh nói ra chuyện này, Ao Tông trong lòng đã có quyết định!

Nhưng bề ngoài hắn vẫn bất động thanh sắc, tiếp tục chu toàn với hắc ma ảnh.

Bởi vì Ao Tông muốn từ miệng đối phương moi thêm tin tức!

Ví dụ như giả vờ dò xét thân phận kẻ đứng sau ma ảnh...

Tuy Ao Tông biết rõ đó là ai, nhưng việc dò xét sẽ giúp hắn biết giới hạn của đối phương ở đâu!

Ao Tông muốn biết kế hoạch của Ma Tổ La Hầu đã tiến hành tới giai đoạn nào.

"Ao Tông các hạ, không cần thiết phải nghe ngóng thân phận của vị vĩ đại tồn tại đó!" "Chỉ cần chọn gia nhập trận doanh của ta, ta bảo đảm ngươi sẽ đạt được thu hoạch khổng lồ ngoài ý muốn!" "Còn về thân phận của vị đó, lúc thích hợp ta sẽ nói!" Đó là nguyên văn lời của hắc ma ảnh!

Điều này cấp cho Ao Tông một tin tức!

Dường như ở giai đoạn này, Ma Tổ La Hầu chưa định bại lộ thân phận, cũng không định để Ao Tông biết sự hiện diện của mình!

Đối với Ao Tông, đây là một tin tốt!

Vì Ma Tổ La Hầu càng ẩn giấu thì càng chứng tỏ hắn chưa định lộ diện!

Không muốn lộ diện nghĩa là hắn có điều cố kỵ, có khả năng là cố kỵ tộc trưởng của ba đại chủng tộc!

Như vậy, Ao Tông không cần lo lắng đối phương sẽ làm lớn chuyện!

Bởi vì nếu đối phương bất chấp tất cả, chuyện này sẽ vô cùng gai góc.

Nhưng nếu Ma Tổ La Hầu có chút kiêng dè, thì Ao Tông sẽ dễ thao tác hơn!

Ví dụ như, nếu Ma Tổ La Hầu không bại lộ thân phận, ngay cả khi Ao Tông cự tuyệt đề nghị làm hắn tức giận, thì để tránh bại lộ, tránh bị ba đại tộc trưởng phát giác, La Hầu cũng sẽ không đại động can qua, trực tiếp ra tay với Ao Tông!

Bởi vì một khi hắn đích thân ra tay, tất định sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ!

Đây là tin tức tốt cho Ao Tông!

Vì chỉ cần Ma Tổ La Hầu không ra tay, hắn hoàn toàn có tự tin gánh chịu những phiền phức khác!

Đó là điểm tựa của Ao Tông!

Chương 45

Chỉ cần La Hầu không ra tay, dựa vào ưu thế địa lý của U Minh Huyết Hải, cộng thêm uy lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đối mặt với các Đại La Kim Tiên khác, Ao Tông căn bản không có gì phải sợ!

Chí ít không ai có thể phá được phòng ngự của hắn!

Như vậy, Ao Tông không cần cố kỵ quá nhiều nữa!

"Các hạ cân nhắc thế nào rồi?

Có muốn gia nhập với ta không?" Một lúc sau, hắc ma ảnh lại lên tiếng, dường như muốn nhận được câu trả lời!

"Ta cân nhắc xong rồi, câu trả lời của ta cũng đơn giản!" "Cút!" Ao Tông lộ ra một nụ cười dữ tợn, khí tức cường hãn trực tiếp bộc phát từ trên người hắn!

Đã nắm được điểm yếu của Ma Tổ La Hầu, biết hắn sẽ không dễ dàng ra tay!

Đã như vậy, Ao Tông còn phải lo lắng sao?

Không hề do dự, Ao Tông trực tiếp cự tuyệt!

Thậm chí, hắn còn trực tiếp ra tay, dường như muốn tiêu diệt đối phương.

"Khả ác Minh Vương, cư nhiên dám động thủ!" Hắc ma ảnh phẫn nộ không thôi, nhưng buộc phải chống đỡ đòn tấn công của Ao Tông!

Oanh!

Một tiếng nổ vang rền!

Hắc ma ảnh nháy mắt bị Ao Tông đánh tan, hóa thành khói đen đầy

đất!

Khói đen hội tụ, lại một lần nữa ngưng tụ ra ma ảnh!

“Khả ác Ao Tông, ngươi không sợ vị đại nhân kia giáng tội xuống sao!” Hắc ma ảnh phẫn nộ gào thét, dường như vô cùng tức giận!

“Hanh!

Loại tiểu nhân phương nào cư nhiên dám tới đây lừa gạt Bản tọa!” “Nếu đã không đi, vậy thì vĩnh viễn ở lại đây cho ta!” Ao Tông hừ lạnh một tiếng, lại ra tay!

Quang mang U Minh khủng bố hội tụ trong lòng bàn tay, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ!

Sau đó, U Minh chi thủ trực tiếp bao phủ xuống hắc ma ảnh, dường như muốn bắt sống hắn!

“Đáng chết, hãy đợi đấy cho ta!” Hắc ma ảnh tức giận bất bình, phát ra một tiếng gào thét chói tai rồi biến mất tại chỗ, dường như đã chạy trốn khỏi Huyết Hải!

U Minh chi thủ rơi xuống, khuấy động từng trận huyết lãng.

Một hồi lâu sau, U Minh Huyết Hải mới khôi phục bình tĩnh.

“Như vậy hắn là có thể trì hoãn thêm một chút thời gian, hy vọng Ma Tổ La Hầu có thể đi theo kế hoạch của ta.” Ao Tông thần sắc bình tĩnh, đạp trên hắc vân đứng trên mặt biển, ánh mắt thâm thúy nhìn về phương hướng hắc ma ảnh biến mất.

Việc Ao Tông hãn nhiên ra tay không phải là hành động tùy hứng hay lỗ mãng.

Hắn làm vậy vì có một kế hoạch trong đó.

Phải biết rằng, Ao Tông càng biểu hiện ngạo mạn, càng tạo ra một giả tượng.

Đó là Ao Tông "không biết" thân phận của Ma Tổ La Hầu!

Cho nên, ngay cả khi La Hầu biết chuyện, cũng sẽ không nghĩ rằng thân phận của mình đã bị bại lộ!

Như vậy, kẻ đang có điều kiêng dè như La Hầu, để tránh bại lộ, nhất định sẽ không đích thân ra tay!

Đương nhiên, việc ngầm sử dụng một số thủ đoạn là không thể thiếu!

Nhưng chỉ cần hắn không đích thân ra tay, những thủ đoạn nhỏ đó sẽ không gây phiền phức quá lớn cho Ao Tông!

Như vậy, Ao Tông có thể kéo dài thêm thời gian, giúp Minh tộc có thêm thời gian phát triển!

Đó chính là mục đích của hắn!

Nếu không, hắn đã không để hắc ma ảnh chạy thoát!

Với tu vi hiện tại, việc bắt giữ một ma ảnh nhỏ bé là điều hoàn toàn nằm trong tầm tay.

Nhưng để gửi một thông điệp giả trở về, Ao Tông mới cố ý thả hắn đi để mê hoặc Ma Tổ La Hầu.

"Tiếp theo có thể sẽ có một số phiền phức nhỏ, xem ra phải nhanh chóng phát triển Minh tộc mới được." Ao Tông lẩm bẩm, suy tính chính sự.

Tuy rằng hiện tại có thể lừa gạt Ma Tổ La Hầu một thời gian, nhưng việc La Hầu biết vị trí này chung quy vẫn là một mối họa!

Nó đại biểu cho việc U Minh Huyết Hải không còn là nơi ẩn mật tuyệt đối nữa!

Một khi bị Long tộc biết được, họ chắc chắn sẽ có hành động!

Đây là điều tất nhiên, trước đó Ao Tông đã hố Tù Ngưu Vương một vố, làm Long Vương mất mặt!

Với tính cách của Long Vương, không có động tĩnh gì mới lạ!

Điểm này Ao Tông hiểu rất rõ!

Tuy nhiên đối với Long Vương, chỉ có hai việc là trọng yếu nhất!

Việc thứ nhất là khí vận của Long tộc!

Long Vương sáng tạo Long tộc là vì khí vận, nó giúp thực lực của ông ta duy trì ở trạng thái khủng bố.

Nếu khí vận bị uy hiếp, ông ta nhất định sẽ đích thân ra tay.

Việc thứ hai tự nhiên là thể diện, không cần bàn cãi!

Cho nên nếu Long Vương biết tin tức về Ao Tông, có thể sẽ hành động.

Vì vậy Ao Tông cần tranh thủ thời gian phát triển Minh tộc thật nhanh!

Có như vậy mới có thể chống đỡ được nguy cơ sắp tới!

Nghĩ tới đây, Ao Tông không nghĩ nhiều nữa, để lại một số trận pháp cảnh giới rồi trở về tầng không gian thứ mười tám!

Việc đầu tiên hắn làm là đả thông các tiết điểm của mười tầng không gian đầu tiên!

Bởi vì hiện tại ở tầng thứ nhất đã bắt đầu có tộc nhân sinh ra, để họ giao lưu tốt hơn, Ao Tông đã liên thông toàn bộ mười tầng đầu.

Thực chất là sử dụng trận pháp liên kết các không gian tiết điểm lại.

Như vậy tộc nhân có thể qua lại hoạt động giữa các tầng, rất có lợi cho sự phát triển của Minh tộc!

Một mặt, như Ao Tông đã nói, Chuyển Sinh Trì đang vận hành, tầng thứ nhất sẽ liên tục có tộc nhân mới.

Chương 46

Việc liên kết mười tầng giúp họ liên lạc tốt hơn.

Ví dụ như để các tu hành giả ở tầng thứ mười tới tầng thứ nhất giáo đạo tân sinh tộc nhân, giúp họ bước lên con đường tu hành!

Đây là những việc tất yếu phải làm!

Ao Tông trước đó đã đích thân giáo đạo đệ nhất phê Minh tộc tu hành, chính là ba vạn tộc nhân đó.

Mục đích là để họ trở thành những điểm khởi đầu của đạo thống tu hành Minh tộc, sau khi thành thạo sẽ dẫn dắt những người khác.

Như vậy đạo thống Minh tộc mới có thể truyền thừa qua từng thế hệ.

Mặt khác, mười tầng không gian này là mười tiểu thiên thế giới, có đủ loại tài nguyên đặc thù, rất hữu ích cho việc tu hành của tộc nhân!

Vì vậy vì sự phát triển của tộc, Ao Tông đã liên kết mười tầng này lại.

Sau khi hoàn thành, hắn mới trở lại không gian tầng thứ mười.

"Ngô là Minh Tộc Chi Vương Ao Tông, tất cả tộc nhân Kim Tiên cảnh và Thái Ất Kim Tiên cảnh hãy tập hợp quanh ta." Ao Tông đứng tại nơi cư trú của Minh tộc, lấy danh nghĩa vương hạ lệnh triệu tập!

Qua bao nhiêu năm, Minh tộc cũng đã bắt đầu phát triển!

Không nói đâu xa, hiện tại ở tầng thứ mười đã mọc lên các loại kiến trúc, bắt đầu xuất hiện các điểm tụ cư!

Thậm chí nếu tiếp tục phát triển, có khả năng sẽ hình thành các

thành trấn!

Đây là một tín hiệu tốt!

“Ngô vương, tất cả tộc nhân Kim Tiên cảnh và Thái Ất Kim Tiên cảnh đều đã ở đây!” U Minh Tù Ngưu Vương Ao Sách dẫn đầu đám tộc nhân tới trước mặt Ao Tông!

“Ta thấy tu vi các ngươi đều có tiến bộ, để khen thưởng, ta quyết định ban xuống quyển thứ bảy của công pháp tu hành!” Ao Tông đoan tọa trên tòa sen hai mươi bốn cánh, từ trên cao nhìn xuống nói.

Trong gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn hai, hắn đã mở ra quyển thứ bảy của hai bộ công pháp.

Nhưng vì bận an trí Chuyển Sinh Trì nên chưa có thời gian truyền thụ.

Hiện tại mọi chuyện đã xong, chính là lúc thích hợp.

Như vậy những tộc nhân tu vi cao mới có thể phát triển tốt hơn!

Đương nhiên công pháp không thể truyền thụ một cách tùy tiện, phải có một lý do.

Cho nên Ao Tông mới nói là ban thưởng, để họ trân quý cơ hội này và nỗ lực tu hành hơn!

Thực tế đúng là như vậy, khi nghe Ao Tông nói, các tộc nhân vô cùng kích động, phân phân hành lễ tạ ơn.

“Được rồi, thu liễm tâm thần, nhận chân thính đạo.” “Ngô dục truyền xuống quyển thứ bảy của 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》, có thể tu hành tới Thái Ất Kim Tiên viên mãn...” Ao Tông bắt đầu giảng đạo.

Đám Ao Sách và các tộc nhân Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên đều tập trung tinh thần nghe giảng.

Một đoạn thời gian sau, Ao Tông mới truyền thụ hoàn toàn xong!

"Được rồi, an tâm trở về tu hành đi, tranh thủ sớm ngày đạt tới Thái Ất Kim Tiên viên mãn!" Ao Tông mở mắt, nói với tộc nhân.

Họ phân phân bái tạ rồi trở về động phủ.

Thời gian tiếp theo, Ao Tông tiếp tục sắp xếp một số việc.

Một bộ phận tộc nhân tu hành có thành tựu, năng lực xuất chúng được điều tới chín tầng không gian phía trước.

Thậm chí để giúp tộc nhân mới ở tầng thứ nhất, Ao Tông đặc biệt điều động một trăm Kim Tiên tu sĩ tới đó làm lão sư.

Sau khi mọi việc ổn thỏa, hắn mới trở về tầng thứ mười tám!

"Ao Tông đại nhân, ngài đã về~" Thấy Ao Tông quay lại, Ao Sương vô cùng vui vẻ!

"Tiểu Sương, hiện tại đã thành Minh Long, phải hảo hảo tu hành mới được!" Hai bộ công pháp kia Ao Tông cũng truyền cho nàng.

Nhưng Ao Sương dường như không quá để ý tới việc tu hành, nàng thích ở bên cạnh phục thị Ao Tông hơn.

Ao Tông có chút dở khóc dở cười, nhưng nàng còn nhỏ, hiện tại là thời điểm vàng để tu hành nên hắn không muốn nàng lãng phí thời gian.

Hắn trực tiếp đuổi nàng đi tu hành, yêu cầu không đạt tới Kim Tiên không được xuất quan.

Sau khi xong xuôi, Ao Tông mới chuẩn bị cho giai đoạn tiếp theo!

"Hiện tại nhiệm vụ giai đoạn hai đã kết thúc, phần thưởng cũng đã nhận, đã tới lúc bắt đầu giai đoạn ba!" Ao Tông lẩm bẩm, suy tính bước tiếp theo.

Hắn điều ra giao diện hệ thống để tra xem. 【 Nhiệm vụ giai đoạn hai đã hoàn thành, có thể mở giai đoạn tiếp theo 】 Trên giao diện hiện ra dòng chữ như vậy, không khác gì lúc hoàn thành giai đoạn một.

"Hệ thống, khởi động nhiệm vụ giai đoạn mới." Không chút do dự, Ao Tông hạ lệnh.

"Đinh!

Khởi động nhiệm vụ giai đoạn ba!" "Nhiệm vụ giai đoạn ba: Tiến thêm một bước, tiếp tục tráng đại U Minh nhất tộc!" "Điều kiện một: Khiến nhân khẩu Minh tộc đạt sáu triệu người." "Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Kim Tiên cảnh đạt hai mươi vạn người." "Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh đạt một vạn người." Một loạt âm thanh máy móc vang lên trong đầu Ao Tông.

"Nhiệm vụ giai đoạn ba sao, quả nhiên lại là nhiệm vụ đa điều kiện, xem ra không dễ dàng rồi!" Nhìn qua ba yêu cầu, Ao Tông hơi đau đầu!

Thật lòng mà nói, trong ba điều kiện này chỉ có cái đầu tiên là dễ hoàn thành nhất.

"Sáu triệu nhân khẩu không khó!" "Chỉ cần năng lực của Chuyển Sinh Trì, trong một vạn năm là có thể hoàn thành." Ao Tông nhìn điều kiện một với ánh mắt thả lỏng.

Sau khi có Chuyển Sinh Trì, yêu cầu về số lượng không còn là vấn đề.

Riêng cái ao sơ cấp này một vạn năm đã tạo ra sáu triệu người rồi, chưa tính tới việc sinh sản tự nhiên.

"Đợi đã, yêu cầu nhân khẩu lần đầu là một vạn, lần hai ba mươi vạn, hiện tại lại sáu triệu..." "Hệ thống yêu cầu nhân khẩu chẳng lẽ cứ tăng gấp ba mươi lần mỗi đợt sao?" "Nếu đúng như vậy, về sau sẽ

là một con số thiên văn.” Ao Tông linh quang nhất thiểm, dường như nhận ra quy luật.

Tuy lần này không khó, nhưng nếu cứ đà này thì chỉ cần vài nhiệm vụ nữa thôi, con số sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Tính sơ qua, nếu lần này sáu triệu thì lần sau sẽ là chín mươi triệu.

Chín mươi triệu thì còn có thể hoàn thành trong vài chục vạn năm.

Nhưng nếu tiếp tục tăng gấp ba mươi lần thì lần thứ năm sẽ là... 2,7 tỷ!

“2,7 tỷ tộc nhân!” “Kiến quỷ rồi, phải phát triển tới bao giờ đây!” Sắc mặt Ao Tông trở nên khó coi!

Phải biết rằng Minh tộc sinh sản không nhanh như các tộc khác, con số khổng lồ đó không dễ dàng đạt được!

“Thôi, sau này yêu cầu cao thì đó là chuyện của sau này!” “Đối với ta hiện tại, nhiệm vụ lúc này mới là trọng yếu nhất!” Hắn tạm thời gác lại chuyện đó, tập trung vào hai điều kiện còn lại liên quan tới tu hành.

Chương 47

"Quả nhiên như ta dự liệu, thực sự có yêu cầu về Thái Ất Kim Tiên rồi." Nhìn điều kiện thứ ba, Ao Tông thần sắc bình tĩnh.

Hắn đã hiểu quy luật, phần thưởng giai đoạn hai có công pháp Thái Ất Kim Tiên thì giai đoạn ba tất nhiên sẽ yêu cầu số lượng cảnh giới đó!

Một vạn Thái Ất Kim Tiên không dễ đạt tới đâu.

Hồi trước chuyển hóa một ức Tù Ngưu mới được có hơn một ngàn người, giờ hệ thống đòi hẳn một vạn!

Chắc chắn cần một khoảng thời gian dài đây!

Còn điều kiện hai là hai mươi vạn Kim Tiên cũng không dễ.

Hiện tại Minh tộc mới có hơn sáu vạn Kim Tiên, muốn tăng lên hai mươi vạn cũng cần thời gian.

Tuy nhiên hiện tại có hơn mười vạn Thái Ất Huyền Tiên đang ở đỉnh phong, nếu Ao Tông thường xuyên giảng đạo giúp họ đột phá thì có thể hoàn thành sớm.

"Sáu triệu nhân khẩu, hai mươi vạn Kim Tiên, một vạn Thái Ất Kim Tiên..." "Chỉ có điều kiện một là dễ, hai cái sau chẳng cái nào dễ cả!" "Nhưng Ma Tổ La Hầu đã phát hiện ra ta, lưu cho ta thời gian không nhiều nữa, phải liều mạng thôi!" "Lúc cần thiết, có lẽ phải dùng tới một số thủ đoạn đặc thù!" Ánh mắt Ao Tông lóe hàn mang!

Nếu tình hình quá nguy cấp, hắn sẽ dùng biện pháp mạnh.

Ví dụ như nếu bên ngoài ép quá tuyệt, hắn sẽ trực tiếp ra tay diệt một số chủng tộc nhỏ, sau đó bắt lấy Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên của họ để chuyển hóa thành Minh tộc!

Đó là cách nhanh nhất để bùng nổ số lượng cao thủ!

Nhưng cách này quá tàn nhẫn, nếu bị phát hiện sẽ trở thành công địch của Hồng Hoang, giống như La Hầu lúc bị bại lộ âm mưu vậy.

Hắn không muốn rơi vào cảnh bị Hồng Quân và các chuẩn thánh vây sát.

Cho nên chưa tới bước đường cùng, hắn sẽ không làm vậy.

Đó là con bài cuối cùng!

"Thôi, giờ nghĩ nhiều cũng vô dụng!" "Việc quan trọng nhất hiện nay là an tâm phát triển Minh tộc thật nhanh!" Thời gian trôi qua, Ao Tông dồn toàn lực vào việc giảng đạo, giúp tộc nhân nâng cao tu vi.

Lúc rảnh rỗi hắn lại luyện hóa tiên thiên cấm chế của Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Tử Liên.

Cùng lúc đó, hắc ma ảnh bị Ao Tông dọa chạy trước đó đã trở về Tây Phương đại địa, quay lại núi Tu Di gặp Ma Tổ La Hầu.

"Thuộc hạ Ma Ảnh bái kiến Ma Tổ đại nhân!" Ma ảnh cung kính hành lễ.

"Kết quả thế nào, Minh Tộc Chi Vương Ao Tông có thần phục bản tọa không?" La Hầu ngồi cao trên vương tọa, từ trên cao nhìn xuống hỏi.

"Ma Tổ đại nhân, Ao Tông kia thật không biết tốt xấu, không những từ chối lời mời mà còn muốn giết thuộc hạ..." Ma ảnh thêm mắm dặm muối kể lại chuyện bị Ao Tông đánh, nói rằng Ao Tông còn bất kính với Ma Tổ.

"Hanh!

Một tên Minh Tộc Chi Vương nhỏ bé mà dám không biết điều như thế!!" Khí tức khủng bố bộc phát từ người La Hầu như muốn hủy

diệt tất cả!

Ma ảnh run rẩy sợ hãi.

La Hầu là chuẩn thánh đỉnh phong, bị một tu sĩ nhỏ bé từ chối thì làm sao không giận cho được!

Nhưng nháy mắt sau, La Hầu đã áp chế cơn giận, hỏi việc khác: "Bản tọa hỏi ngươi, tên Ao Tông đó có biết thân phận của ta không?" Đây mới là điều La Hầu quan tâm nhất!

Vì hắn đang ẩn mình để thực hiện đại kế, không muốn bại lộ.

Một tên Ao Tông không đáng để hắn làm hỏng đại kế hoạch.

"Việc này... chắc chắn đối phương không biết, thuộc hạ từ đầu tới cuối không hề tiết lộ nửa lời." Ma ảnh khẳng định.

"Nếu đã vậy thì bản tọa không cần đích thân ra tay!" "Nhưng Ao Tông kia quá kiêu ngạo, không thể dễ dàng tha thứ, phải tìm cách trừng phạt hắn một phen mới được!" La Hầu trầm ngâm nói.

Vì Ao Tông "không biết" thân phận thật của hắn, hắn cũng sẽ không vì trả thù mà làm lộ mình.

Như hắn đã nói, Ao Tông không xứng để hắn mạo hiểm đại kế.

Cho nên La Hầu định giao việc này cho tộc khác làm, ví dụ như Phượng tộc hoặc Kỳ Lân tộc!

Theo tình báo của hắn, hai tộc này cũng đang lùng sục Ao Tông.

Nếu hắn có thể gửi tin tức cho họ, chắc chắn họ sẽ cử người tới Huyết Hải gây phiền phức cho Ao Tông.

Đó chính là cách báo thù của La Hầu!

Tuy nhiên hắn cũng phải tính toán kỹ để không làm lộ sự tồn tại của Ma tộc.

Mọi phản ứng của La Hầu đều nằm trong kế hoạch của Ao Tông!

Hiện tại Ma Tổ đang đi đúng hướng mà Ao Tông đã vạch ra.

Điều này sẽ giúp Ao Tông tranh thủ được rất nhiều thời gian, có thể là mấy vạn năm!

Tuy con số mấy vạn năm nghe có vẻ khoa trương, nhưng ở Hồng Hoang đây là chuyện bình thường.

Việc di chuyển giữa Đông và Tây phương đối với đại thần thông giả cũng mất khối thời gian, người thường thì cả đời không đi hết.

Thêm vào đó việc La Hầu phải âm thầm gửi tin để tránh bại lộ cũng tốn không ít thời gian sắp xếp.

Mọi thứ đang diễn ra đúng như dự đoán của Ao Tông.

Thời gian thấm thoát, một vạn năm đã trôi qua!

"Vạn năm rồi, Minh tộc phát triển đã có thu hoạch!" "Ít nhất điều kiện một của giai đoạn ba đã đạt thành!" Tại tầng không gian thứ nhất, Ao Tông đoan tọa trên tòa sen, nhìn xuống đám tộc nhân đen kịt bên dưới!

Hắn xuống đây vì Ao Liệt báo tin vui: Số lượng tộc nhân chuyển sinh đã đạt sáu triệu!

Thực tế hiện tại tổng số đã là tám triệu người tính cả sinh sản tự nhiên và số cũ.

Tuy cũng có một số người chết đi do quy luật tự nhiên, nhưng kết quả này vẫn làm Ao Tông hân hoan!

"Hệ thống, mở giao diện nhiệm vụ!" Nhiệm vụ giai đoạn ba: Tráng đại U Minh nhất tộc (Chưa hoàn thành) - Điều kiện một: Nhân khẩu đạt sáu triệu (8 triệu / 6 triệu) - Điều kiện hai: Kim Tiên đạt hai mươi vạn (12 vạn / 20 vạn) - Điều kiện tam: Thái Ất Kim Tiên đạt

một vạn (0.4 vạn / 1 vạn) "Điều kiện một xong, chỉ còn hai cái sau!" Qua vạn năm giảng đạo và nhờ ưu thế của địa bàn Huyết Hải, số lượng Kim Tiên đã tăng gấp đôi lên mười hai vạn.

Thái Ất Kim Tiên cũng tăng gấp ba, từ một ngàn lên bốn ngàn người!

Kết quả này vô cùng khoa trương, cho thấy Ao Tông đã tốn bao nhiêu tâm huyết vào các tộc nhân cao cấp này.

Thực tế thu hoạch của hắn không chỉ có thế, trong vạn năm qua việc luyện hóa cấm chế của Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Tử Liên đã giúp hắn có một phát hiện vô cùng trọng yếu!

Trong vạn năm thời gian, Ngao Tông một lần nữa luyện hóa Sơn Hà Xã Tắc Đồ cùng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Hiện tại, bên trong hai kiện bảo vật này, tiên thiên cấm chế đã bị Ngao Tông luyện hóa đến đạo thứ hai mươi bảy.

Tiên thiên cấm chế trong Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vốn có từ hai mươi lăm đến ba mươi sáu đạo!

Chương 48

Đây cũng là phạm trù mà cảnh giới Đại La Kim Tiên có thể luyện hóa được!

Ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, số lượng tiên thiên cấm chế có thể nắm giữ là hai mươi bảy đạo!

Muốn tiến thêm một bước luyện hóa, cần phải có tu vi cao hơn mới có thể thực hiện!

Tuy nhiên, chỉ cần luyện hóa được hai mươi bảy đạo tiên thiên cấm chế đã đủ để Ngao Tông phát huy ra phần lớn uy lực của hai kiện đỉnh cấp bảo vật này rồi!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ tạm thời không nói đến, hãy nói về Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Sau khi luyện hóa xong tiên thiên cấm chế của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Ngao Tông đã phát hiện ra một sự tình trọng yếu!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên có thể sánh ngang với đỉnh cấp bảo vật Tiên Thiên Chí Bảo, sở hữu năng lực phòng ngự cực kỳ khủng bố!

Ước tính ngay cả Chuẩn Thánh đích thân ra tay cũng vô pháp đánh phá được phòng ngự của nó!

Phòng ngự vô song!

Không hề ngoa ngôn!

Đây là kết quả tất nhiên!

Là vật phẩm có thể so sánh với Tiên Thiên Chí Bảo, số lượng tiên thiên cấm chế của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên thậm chí có

thể bễ nghễ với Tam Đại Khai Thiên Chí Bảo!

Điểm quan trọng nhất là, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên là trấn vận chi bảo của Minh tộc, có quan hệ thiên ti vạn lũ với Ngao Tông – Minh Tộc Chi Vương!

Chính vì nguyên nhân này, đối với Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Ngao Tông có thể phát huy ra uy lực vượt xa số lượng tiên thiên cấm chế đã luyện hóa!

Đặc biệt là sau khi luyện hóa được hai mươi bảy đạo tiên thiên cấm chế, sức mạnh mà Ngao Tông có thể phát huy ra càng thêm phần khủng bố!

Sự tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh cũng không thể công phá phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Điều này mang lại cho Ngao Tông sự tự tin cực lớn!

Ít nhất là hiện tại, hắn không cần phải lo lắng về sự uy hiếp từ Ma Tổ La Hầu nữa!

Bởi lẽ thực lực của Ma Tổ La Hầu đỉnh điểm cũng chỉ là Chuẩn Thánh chi cảnh!

Mà ngay cả tồn tại đỉnh cấp Chuẩn Thánh cũng không thể đánh phá phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Ngao Tông còn gì phải lo lắng?

Nói trắng ra, hiện tại Ma Tổ La Hầu căn bản không thể uy hiếp được Ngao Tông!

Như vậy, hắn cần gì phải sợ hãi sự đe dọa từ phía Ma Tổ La Hầu?

Tương tự, nếu Long Vương ở Chuẩn Thánh chi cảnh ra tay, có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên trong tay, Ngao Tông cũng sẽ

không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào!

Vì lẽ đó, Ngao Tông có thể tạm thời yên tâm!

"Ta thật là ngốc, năng lực trọng yếu như vậy mà trước đó cư nhiên lại quên mất!" Ngao Tông không khỏi cằm nín, tự trào một câu.

Thực ra, Ngao Tông vốn đã biết rõ năng lực nghịch thiên của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên từ lâu!

Ngay từ lần đầu tiên luyện hóa, hắn đã thấu triệt uy lực của nó!

Chỉ là thời gian qua, trên thân Ngao Tông phát sinh quá nhiều việc.

Một số chuyện khiến hắn bận đến mức xoay như chong chóng, thậm chí làm hắn xao nhãng nhất thời!

Mãi đến hiện tại, khi luyện hóa thêm tiên thiên cấm chế bên trong, Ngao Tông mới một lần nữa cảm nhận được năng lực nghịch thiên của nó.

Cũng nhờ vậy, áp lực đè nặng trên vai hắn đã vơi bớt đi phần nào.

"Thực ra, nếu ta chọn cách ẩn nhẫn, cứ thế mà tu luyện cho tới khi thành Thánh mới xuất quan, không chừng có thể trực tiếp trở thành một trong những kẻ mạnh nhất thiên địa!" Ngao Tông lộ vẻ mặt cổ quái, nảy ra một ý tưởng!

Hiện tại hắn hoàn toàn có thể sử dụng phương pháp này!

Trực tiếp dùng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải, biến nơi đây thành một tòa cấm địa khiến ngoại nhân không thể xâm nhập!

Sau đó, cứ thế mà ẩn nhẫn!

Ẩn nhẫn qua vài cái nguyên hội, đợi đến khi Lượng kiếp Vu Tộc – Yêu Tộc nổ ra mới tái xuất thế!

Khi đó, phỏng chừng Minh tộc đã hoàn toàn lớn mạnh, bản thân hắn cũng nhất định đã bước chân vào Chuẩn Thánh chi cảnh.

Đến lúc đó, khắp cõi Hồng Hoang bao la, còn ai có thể ngăn cản được hắn?

Thành thật mà nói, đây cũng là một lựa chọn không tồi!

Tuy nhiên, Ngao Tông cũng chỉ vừa nghĩ qua liền trực tiếp từ bỏ ý định đó!

Bởi vì hắn không thể chọn con đường này!

Đối với Ngao Tông mà nói, trong Long Phượng Lượng kiếp sắp tới sẽ có không ít cơ duyên!

Trong đó có những cơ duyên vô cùng trọng yếu đối với hắn, Ngao Tông không muốn bỏ lỡ.

Vì vậy, hắn tự nhiên không thể chọn cách phong tỏa sơn môn, bế môn tạo xe.

Mặt khác, giữa Ngao Tông và Long Vương còn có một khoản ân oán cần phải giải quyết!

Điểm này hắn chưa bao giờ quên!

Cho nên làm sao hắn có thể cam tâm bỏ lỡ vở đại kịch Long Phượng Lượng kiếp này cho được?

Nếu đợi đến Lượng kiếp Vu – Yêu mới xuất thế thì lúc đó Long Vương e rằng đã sớm chẳng còn tăm hơi!

Chính vì nguyên nhân đó, ngay khi ý tưởng ẩn nhẫn hiện lên, Ngao Tông đã không chút do dự mà gạt bỏ nó.

Dù không định ẩn mình mãi mãi, nhưng năng lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên đã mang lại cho Ngao Tông sự tự tin cực lớn, không còn lo ngại những nguy hiểm từ bên ngoài.

Nó cũng cho hắn thêm một đường lui hoàn toàn mới!

"Có thêm một đường lui chung quy vẫn là chuyện tốt." "Hy vọng sẽ không có ngày ta phải động dụng đến năng lực này của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, sau đó tạm thời gác chuyện này sang một bên!

Lần luyện hóa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên này thu hoạch thật không nhỏ!

Còn về Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tuy không có gì quá đột phá, nhưng sau khi luyện hóa đến đạo cấm chế thứ hai mươi bảy, độ chưởng khống của Ngao Tông đối với nó đã cao hơn, uy lực phát huy ra cũng thêm phần kinh người!

Đó chính là một thu hoạch khác của Ngao Tông!

Số lượng tộc nhân đã đạt đến tám triệu, số lượng Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên cũng tăng vọt, cộng thêm việc luyện hóa hai đại bảo vật.

Đó là toàn bộ thành quả của Ngao Tông sau một vạn năm!

Nói thật, thu hoạch trong vạn năm này vượt xa bất kỳ lần bế quan nào trước đây.

Chương 49

Tất nhiên trong quá trình đó Ngao Tông cũng tiêu tốn không ít tâm huyết, nhưng thảy đều xứng đáng!

"Tiếp theo, việc ta cần làm là tiếp tục phát triển Minh tộc, đồng thời cảnh giác trước sự trả thù của Ma Tổ La Hầu." Ngao Tông ánh mắt lấp lánh, suy tính bước tiếp theo!

Lệ lệ!

Đúng lúc này, một luồng khí tức cường hãn xuất hiện ở rìa U Minh Huyết Hải!

"...

Cảnh giới trận pháp ta thiết lập đã bị xúc động, có kẻ ngoại lai tu vi không thấp tiến vào U Minh Huyết Hải!" Ngao Tông hơi ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia tinh quang!

Chẳng lẽ Ma Tổ La Hầu đã đến báo thù sao?!

Do những sự việc trước đó, Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu đã kết hạ ân oán không nhỏ!

Để đề phòng Ma Tổ La Hầu trả thù, Ngao Tông đã bố trí một số cảnh giới trận pháp ở rìa U Minh Huyết Hải.

Dù sao hắn cũng thường xuyên ở lại trong không gian tầng thứ mười tám, nơi mười tám tầng không gian trùng điệp có năng lực cách tuyệt vô cùng kinh người, thậm chí có thể ngăn cách cả thiên cơ cảm ứng.

Chính vì lẽ đó, đôi khi ngay cả Ngao Tông cũng vô pháp phát giác tình huống bên ngoài ngay lập tức.

Cho nên việc lưu lại các cảnh giới trận pháp ở rìa Huyết Hải là điều cần thiết.

Như vậy, nếu có kẻ thù xuất hiện, Ngao Tông có thể nhận ra ngay lập tức!

Vừa rồi, hắn đột nhiên cảm tri được trận pháp bị kích hoạt!

Điều này chứng minh có tu sĩ mạnh mẽ đang xuất hiện gần U Minh Huyết Hải!

"Ma Tổ La Hầu báo thù lại nhanh như vậy sao?" "Từ lần ma ảnh đó xuất hiện đến nay mới chỉ qua khoảng một vạn năm!" Ngao Tông hơi nhíu mày, trong lòng có chút khó hiểu!

Theo suy đoán trước đó, Ma Tổ La Hầu muốn báo thù ít nhất cũng phải cần tới vài vạn năm!

Kết quả không ngờ mới qua một vạn năm mà rìa U Minh Huyết Hải đã có động tĩnh!

Điều này khiến Ngao Tông không khỏi ngạc nhiên!

Dẫu vậy, Ngao Tông cũng không chọn cách trốn tránh.

Trực tiếp đối mặt với nguy cơ mới là phong cách của hắn.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông thông qua tiết điểm không gian, trực tiếp bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!

Vừa bước ra ngoài, Ngao Tông lập tức nhìn thấy một con Kim Sắc Hỏa Phượng thân hình to lớn như núi hiện diện nơi rìa Huyết Hải!

Con Hỏa Phượng này vô cùng khủng bố, toàn thân bao quanh bởi những ngọn kim diễm rực rỡ!

Ngọn Phượng diễm màu vàng kim kia dường như muốn bốc hơi cả vùng huyết hải, tỏa ra khí tức Đại La Kim Tiên trung kỳ kinh người!

Phía sau Kim Sắc Hỏa Phượng là một đội ngũ cường hãn, toàn bộ thành viên đều thuộc Hỏa Phượng nhất tộc!

Từng kẻ đều tỏa ra khí tức kinh nhân, ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên!

"Tộc nhân Phượng tộc?

Là Hỏa Phượng nhất tộc trong số Phượng Dục Cửu Sồ!" "Ma Tổ La Hầu quả nhiên hảo thủ đoạn, cư nhiên có thể sai khiến được người của Phượng tộc!" Nhìn thấy đông đảo tộc nhân Phượng tộc tại rìa U Minh Huyết Hải, ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, trong phút chốc đã đoán ra chân tướng!

Nếu không lầm, việc những con Hỏa Phượng này xuất hiện ở đây nhất định là kiệt tác của Ma Tổ La Hầu!

Không ngờ Ma Tổ La Hầu lại có thủ bút lớn như vậy!

Chỉ mới bao lâu chứ?

Chỉ trong vòng một vạn năm ngắn ngủi mà Ma Tổ La Hầu đã có thể đưa ra phản ứng thế này, thậm chí còn có phương pháp điều động được Hỏa Phượng nhất tộc của Phượng tộc, điều này khiến Ngao Tông có chút kinh ngạc!

Đúng vậy, Ngao Tông đã nhận ra thân phận đối phương!

Nếu không lầm, kẻ xuất hiện ở rìa Huyết Hải chính là Hỏa Phượng Vương – một trong chín đứa con của Phượng (Phượng Dục Cửu Sồ)!

Long sinh cửu tử, Phượng dục cửu sồ!

Long tộc có chín đại chi mạch cường đại được gọi là Long sinh cửu tử, Phượng tộc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Trong Phượng tộc cũng có chín chi mạch trứ danh được gọi là

Phượng dục cửu sồ!

Lần này đến là Hỏa Phượng nhất tộc.

Con Kim Sắc Hỏa Phượng dẫn đầu có thân hình đồ sộ, bao quanh bởi Phượng diễm khủng bố kia, nếu Ngao Tông không đoán sai thì đó cực kỳ có khả năng là lão tổ của Hỏa Phượng nhất tộc, một trong những người con của Nguyên Phượng – Hỏa Phượng Vương!

Về điểm này, thân phận của Hỏa Phượng Vương có chút tương đồng với Tù Ngưu Vương của Long sinh cửu tử!

Chính vì nguyên nhân này mà Ngao Tông mới cảm khái như vậy!

Nguyên bản hắn đã dự cảm thấy sự báo thù của Ma Tổ La Hầu sẽ không đơn giản như thế!

Nhưng Ngao Tông không ngờ tới Ma Tổ La Hầu lại có thể dẫn dụ được Hỏa Phượng Vương đến đây!

Xem ra Ma Tổ La Hầu đã chôn không ít quân cờ trong Phượng tộc!

Thực tế cũng đúng như vậy, dù Ma Tổ La Hầu ẩn thân tại phương Tây đại địa nhưng thủ đoạn thông thiên, trong các đại chủng tộc đều lưu lại không ít hậu thủ.

Lần này, Ma Tổ La Hầu đã trực tiếp động dụng một số quân cờ trong Phượng tộc để dẫn dắt Hỏa Phượng Vương tới!

"Lệ lệ!

Ngô là Hỏa Phượng Vương của Phượng tộc, Ngao Tông – Minh Tộc Chi Vương, hãy ra đây cho bản vương!" Một tiếng phượng minh bá đạo truyền ra từ miệng Hỏa Phượng Vương!

Hỏa Phượng Vương dường như vô cùng khẳng định Ngao Tông đang ở trong U Minh Huyết Hải, trực tiếp chỉ danh đạo tính bắt Ngao Tông ra gặp mặt!

“Tỳ khí bạo táo như vậy, chẳng lẽ cũng là do Ma Tổ La Hầu động tay chân sao!” Ngao Tông nhíu mày, nhìn Hỏa Phượng Vương nơi rìa Huyết Hải!

Nhìn thái độ của Hỏa Phượng Vương, dường như mang theo địch ý không nhỏ, thậm chí còn có một tia sát ý bên trong!

Điều này có chút kỳ lạ!

Cần biết rằng, tuy đã xuất hiện ở Hồng Hoang nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp thành viên Phượng tộc!

Trong tình huống này, Ngao Tông tự nhiên không thể kết oán với Phượng tộc được!

Dẫu sao tại trận Đông Hải năm đó, Ngao Tông chỉ kéo Kỳ Lân tộc xuống nước.

Nếu là tộc nhân Kỳ Lân tộc mang theo địch ý như vậy thì Ngao Tông còn có thể hiểu được!

Tuy nguyên bản hắn cũng định kéo luôn Phượng tộc xuống nước, nhưng do sự xuất hiện của đại trưởng lão Chúc Long dẫn đến trận hỗn loạn đó bị kết thúc sớm, nên Ngao Tông cũng không có cơ hội tiếp xúc với Phượng tộc!

Chương 50

Vì lẽ đó, địch ý của Hỏa Phượng Vương dường như có chút lạ lùng!

Nhưng nghĩ lại, điều này cũng bình thường!

Ma Tổ La Hầu dẫn dụ Hỏa Phượng Vương tới U Minh Huyết Hải chắc chắn là để báo thù Ngao Tông!

Trong hoàn cảnh này, việc Ma Tổ La Hầu làm chút thủ đoạn khiến Hỏa Phượng Vương thù ghét Ngao Tông cũng là chuyện thường tình!

Sau một hồi suy tư, Ngao Tông trực tiếp bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, chân đạp hắc vân, hiện thân phía trên mặt biển!

"Cuối cùng cũng chịu ra rồi, Ngao Tông – Minh Tộc Chi Vương, ngươi cư nhiên dám sát hại tử tự của Hỏa Phượng Vương ta!" Khoảnh khắc Ngao Tông xuất hiện, một tiếng gào thét phẫn nộ vang lên!

Hỏa Phượng Vương phẫn nộ vỗ cánh, tỏa ra uy áp kinh người!

"Tử tự của ngươi?

Ta hiểu rồi, ra là thế!" "Hỏa Phượng Vương, tử tự của ngươi không phải do ta giết!" "Kẻ giết tử tự của ngươi là người của Ma Tổ La Hầu!" "Hơn nữa, U Minh Huyết Hải là địa bàn của ta!" "Hiện tại ngươi đã đạp chân vào lãnh địa của ta, hãy lập tức rời khỏi U Minh Huyết Hải!" Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng, tức khắc hiểu ra nguyên ủy sự việc!

Ma Tổ La Hầu này thật tàn độc, để khiến Hỏa Phượng Vương tìm mình gây phiền phức mà ngay cả con cái của người ta cũng đem ra làm thịt!

Tất nhiên, thủ bút của Ma Tổ La Hầu chẳng liên quan gì tới Ngao Tông, hắn cũng không rảnh mà đi gánh tội thay cho lão!

Vì thế, Ngao Tông trực tiếp nói thẳng, vạch trần thân phận của Ma tộc phương Tây!

Ma Tổ La Hầu giết con của Hỏa Phượng Vương rồi đổ vấy lên đầu hắn!

Đối với chuyện này, Ngao Tông sao có thể ngồi yên không phản ứng!

Thậm chí, Ngao Tông còn trực tiếp điểm phá thân phận Ma Tổ La Hầu!

Ha ha, không phải lão muốn ẩn giấu thân phận sao?

Ta trực tiếp vạch trần luôn để xem lão ẩn giấu thế nào!

Nếu là trước đây, ngay cả khi Ma Tổ La Hầu có hành động như vậy, Ngao Tông vì kiêng kị có lẽ sẽ tìm cách hóa giải nguy cơ một cách êm thấm!

Thậm chí, để tránh thu hút sự chú ý của Ma Tổ La Hầu, hắn có thể sẽ không vạch trần thân phận của lão.

Dẫu sao Ma Tổ La Hầu là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh đang ẩn mình!

Khi chưa đủ thực lực, tìm cách giải quyết vấn đề mà không làm lộ chuyện này mới là lựa chọn tốt nhất!

Bởi lẽ chỉ đối phó với Đại La Kim Tiên của Phượng tộc vẫn dễ dàng hơn nhiều so với việc đối đầu với Chuẩn Thánh Ma Tổ La Hầu!

Nhưng hiện tại, từ khi có năng lực phòng ngự cường đại của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Ngao Tông biết mình sẽ không gặp nguy hiểm!

Đã như vậy, hà tất phải kiêng kị!

Ma Tổ La Hầu ở Chuẩn Thánh chi cảnh thì đã sao?

Dẫu là Chuẩn Thánh lão cũng không có cách nào công phá được phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Đã thế thì còn cần kiêng kị gì nữa?

Không tồn tại!

Cho nên Ngao Tông mới lười gánh tội thay cho Ma Tổ La Hầu, trực tiếp thẳng thắn vạch trần mọi chuyện!

Thậm chí hắn còn gọi thẳng tên Ma Tổ La Hầu ra!

Đương nhiên, Hỏa Phượng Vương tin hay không thì đó không phải việc của Ngao Tông!

Nếu Hỏa Phượng Vương thật sự ngu xuẩn đến mức cam nguyện trở thành quân cờ trong tay Ma Tổ La Hầu, chủ động tới tìm hắn gây phiền phức thì Ngao Tông cũng sẽ không khách khí!

Cần biết rằng, khi nhìn thấy Hỏa Phượng Vương, Ngao Tông đã nhìn thấu tu vi của đối phương!

Đại La Kim Tiên trung kỳ chi cảnh!

Đó là tu vi của Hỏa Phượng Vương!

So về tu vi, Hỏa Phượng Vương thấp hơn Tù Ngưu Vương một cấp, bởi Tù Ngưu Vương là tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đó là lẽ đương nhiên, trong toàn bộ Long tộc, Tù Ngưu Vương cũng là tồn tại vô cùng cường đại!

Hỏa Phượng Vương so với Tù Ngưu Vương vẫn có một khoảng cách nhất định!

Hơn nữa, tuy Hỏa Phượng Vương là một trong chín đứa con của

Phượng (Cửu Sồ), ngang hàng với Long sinh cửu tử, nhưng trong số chín đứa con đó, Hỏa Phượng Vương chỉ xếp hàng thứ ba!

Về điểm này, Hỏa Phượng Vương có khoảng cách nhất định so với Tù Ngưu Vương!

Do đó, tu vi Hỏa Phượng Vương thấp hơn một cảnh giới cũng là chuyện bình thường!

"Ma Tổ La Hầu?

Cái tên này bản vương ghi nhớ!" "Nhưng!

Kẻ dám mưu hại tử tự của bản vương đều phải đền mạng!" "Đợi sau khi ngươi chết, bản vương sẽ đi tìm cái kẻ gọi là Ma Tổ La Hầu kia tính sổ!" Tuy Ngao Tông đã nói chuyện này không liên quan tới mình, nhưng Hỏa Phượng Vương đang cơn nộ hỏa xung thiên hiển nhiên không nghe lọt tai!

Hoặc có lẽ lão đã nghe thấy, nhưng lão vẫn muốn diệt Ngao Tông!

Sự thực đúng là như thế, là một trong tam đại chủng tộc của Hồng Hoang, Phượng tộc vốn là bá chủ thống trị bầu trời, là chủng tộc cao cấp cao cao tại thượng!

Huống hồ là cường giả trong Phượng tộc, một trong Cửu Vương của Phượng tộc – Hỏa Phượng Vương, tính tình tự nhiên bá đạo kiêu ngạo!

Trong mắt Hỏa Phượng Vương, chuyện này hiển nhiên có liên quan tới cả hai bên!

Dù là Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông hay cái kẻ Ma Tổ La Hầu chưa từng nghe tên kia, thảy đều liên can tới cái chết của tử tự lão!

Tuy bên trong chắc chắn có âm mưu quỷ kế, nhưng Hỏa Phượng Vương chẳng quản nhiều đến thế!

Đối với lão, cả Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu đều có tội!

Cư nhiên dám mưu tính tử tự của lão, coi tử tự lão như quân cờ!

Đã như vậy thì cả Ngao Tông và La Hầu đều phải chuẩn bị sẵn sàng để hứng chịu cơn thịnh nộ của lão!

Nói trắng ra, vì chuyện này có liên quan tới cả Ngao Tông và La Hầu nên lão sẽ trực tiếp hủy diệt cả hai!

Đó chính là tư duy của Hỏa Phượng Vương!

Vừa bá đạo lại vừa đơn giản!

Phải nói rằng, với tư cách là một trong Cửu Vương của Phượng tộc, Hỏa Phượng Vương tính tình cực kỳ bá đạo và nóng nảy!

Thực tế Hỏa Phượng nhất tộc vốn thuộc loại dễ nổi giận.

Chương 51

Cổ ngữ có câu: "Hỏa Phượng bao quanh bởi kiêu diễm, tính nóng nảy, vui thì hào quang vạn trượng, giận thì xích địa thiên lý." Có thể thấy rõ tính cách của Hỏa Phượng!

Do mang thuộc tính hỏa nên Hỏa Phượng nhất tộc thiên về kiểu tính tình bạo táo.

Khi tâm tình tốt sẽ chiếu rọi vạn vật, nhưng khi tâm tình tệ có thể trực tiếp khiến đại địa hóa thành vùng hạn hán nghìn dặm.

Trong Hỏa Phượng nhất tộc, kẻ có tính tình bạo táo nhất không ai khác chính là lão tổ của họ, một trong những người con của Nguyên Phượng – Hỏa Phượng Vương!

Có lẽ vì nguyên nhân này mà Ma Tổ La Hầu mới dùng âm mưu lên người lão, dẫn dụ lão tới tấn công Ngao Tông!

Chỉ tiếc là Ngao Tông căn bản không đánh bài theo lộ số thông thường, trực tiếp vạch trần mọi chuyện!

Nhưng Hỏa Phượng Vương đang cơn thịnh nộ căn bản sẽ không quản nhiều, chỉ muốn hủy diệt cả hai bên!

Và đối tượng đầu tiên Hỏa Phượng Vương muốn đối phó chính là Ngao Tông trước mặt!

"Nợ máu trả bằng máu!

Ngao Tông, hãy đền mạng cho tử tự của bản vương!" Sau một tiếng quát lớn, Hỏa Phượng Vương không kìm nén được nữa!

Tâm trí đã bị nộ hỏa chiếm giữ, lão trực tiếp hãn nhiên ra tay, phát động tấn công về phía Ngao Tông!

Phượng diễm vàng kim khủng bố hóa thành ngọn lửa giận ngút trời, trực tiếp đánh về phía Ngao Tông!

"Đồ ngu xuẩn!

Bị người ta lợi dụng mà không biết!" "Đã vậy, nếu ngươi đã dám động thủ thì hãy chuẩn bị tinh thần để trả giá đi!" Sắc mặt Ngao Tông băng lãnh, không thể nào để mặc cho Hỏa Phượng Vương tấn công!

Như Ngao Tông vừa nói, nếu là trước đây vì e ngại hắn sẽ tìm cách hóa giải.

Dẫu Hỏa Phượng Vương có ngu xuẩn đến đâu thì phía sau lão vẫn là Nguyên Phượng – một tồn tại đỉnh cấp cường giả!

Trong tình huống đó, Ngao Tông nhất định sẽ tìm cách hóa giải nguy cơ!

Nhưng hiện tại, dựa vào năng lực phòng ngự cường đại của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Ngao Tông hiểu rằng tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh cũng không thể đe dọa đến tính mạng hắn, Nguyên Phượng đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Đã vậy thì còn gì phải kiêng kị!

Cho nên khi Hỏa Phượng Vương trực tiếp ra tay, Ngao Tông cũng nghênh chiến!

Luồng u minh chi quang khủng bố tức thì hiện lên trên thân Ngao Tông, hóa thành một bàn tay u minh khổng lồ, trực tiếp oanh kích về phía Hỏa Phượng Vương!

"Hừ!

Một tên Đại La Kim Tiên sơ kỳ nho nhỏ mà cũng dám đối địch với ta, thật không biết lượng sức!" Thấy Ngao Tông ra tay tấn công mình, trong đôi phượng mâu của Hỏa Phượng Vương lóe lên một tia khinh

miệt!

Thành thật mà nói, Hỏa Phượng Vương tuy tính tình bá đạo nóng nảy nhưng không phải kẻ ngu muội!

Nếu đối phương là loại có thực lực cường hãn không thể chống lại, lão nhất định sẽ không nói một lời mà lập tức quay đầu bỏ chạy.

Cùng lắm là quay về Phượng tộc thỉnh Thủy tổ Nguyên Phượng ra mặt chủ trì công đạo!

Đó cũng là lý do tại sao vừa rồi lão hùng hổ tuyên bố sau khi diệt Ngao Tông sẽ đi tìm Ma Tổ La Hầu tính sổ!

Không cách nào khác, Ma Tổ La Hầu quá kín tiếng!

Vì đại kế hoạch của mình, lão chưa từng hiển hóa trước mặt thế nhân!

Có thể nói trong Hồng Hoang ước chừng chẳng có mấy người biết đến sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu!

Chính vì vậy, Hỏa Phượng Vương căn bản không biết Ma Tổ La Hầu là nhân vật nào, cứ ngỡ là một tên Đại La Kim Tiên vô danh nào đó!

Bằng không, nếu biết rõ thực lực của Ma Tổ La Hầu, lão nhất định sẽ không nói ra những lời đòi tìm lão tính sổ!

Còn về Ngao Tông, ngay từ lúc hắn xuất hiện, Hỏa Phượng Vương đã dò xét tu vi của hắn.

Ngao Tông cũng không hề che giấu tu vi bản thân!

Cho nên Hỏa Phượng Vương sớm đã biết tu vi của Ngao Tông chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Vì lẽ đó, lão lúc này mới khinh miệt đến vậy!

Cần biết rằng ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, mỗi tiểu cảnh giới đều là một rào cản thiên tiệm.

Việc vượt cấp khiêu chiến gần như là điều không thể!

Tuy nhiên, điều Hỏa Phượng Vương không biết chính là Ngao Tông không phải một tu sĩ tầm thường!

Năm xưa tại trận Đông Hải, chỉ với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Ngao Tông đã có thể chiến đấu với nguyên thần hư ảnh của Tù Ngưu Vương vốn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Điều đó khiến Tù Ngưu Vương vô cùng kỵ đạn, thậm chí muốn trừ khử Ngao Tông từ sớm vì lo sợ khi hắn bước vào Đại La Kim Tiên chi cảnh sẽ càng thêm đáng sợ!

Có thể thấy tư chất của Ngao Tông đã vượt xa tu sĩ thông thường!

Thậm chí có thể bễ nghễ với những đỉnh cấp tiên thiên thần ma như Long Vương và Nguyên Phượng!

Thêm vào đó, Ngao Tông còn là chủ một tộc, là Vương của U Minh nhất tộc!

Hội tụ khí vận của cả bộ tộc, thực lực của hắn lại càng thêm kinh người!

Chính vì lẽ đó, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, việc vượt cấp khiêu chiến đối với Ngao Tông dường như không phải chuyện gì quá khó khăn!

Điểm quan trọng nhất là, Ngao Tông có thể cảm nhận được Hỏa Phượng Vương dù là Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng không mang lại cho hắn chút áp bách nào!

Không có áp bách chứng minh thực lực của Hỏa Phượng Vương chưa đủ để tạo thành uy hiếp!

Mặt khác, từ khi thăng cấp Đại La Kim Tiên chi cảnh, hắn vẫn chưa thực sự ra tay lần nào!

Hiện tại có một Hỏa Phượng Vương tu vi cao hơn xuất hiện, vừa hay có thể dùng để luyện tay, cảm nhận thực lực hiện tại của mình ra sao!

Cho nên Ngao Tông mới có chút rục rịch muốn thử sức, một trận chiến với Hỏa Phượng Vương!

Có thể nói, việc Ngao Tông ra tay cũng có nhiều toan tính!

Do đó, hắn trực tiếp xuất thủ!

Bàn tay u minh khủng bố oanh thẳng vào Phượng diễm của Hỏa Phượng Vương!

Ầm ầm!

U minh chi thủ của Ngao Tông cùng Phượng diễm khủng bố của Hỏa Phượng Vương va chạm dữ dội!

Ngay lập tức, U Minh Huyết Hải dấy lên những cột sóng khổng lồ!

Luồng tiên thiên ô uế chi khí khủng bố tức khắc nhấn chìm không gian xung quanh!

Chương 52

Thậm chí ngay cả không gian kế cận cũng bị chấn nát!

Có thể thấy một chiêu này đã khiến thiên băng địa liệt!

Tuy nhiên, nhờ vào sự đặc thù của U Minh Huyết Hải cộng thêm việc Ngao Tông có ý tránh né Huyết Hải, nên nơi đây chỉ dậy sóng dữ dội chứ không chịu tổn thất gì lớn!

Còn về địa giới xung quanh Huyết Hải, lúc này sớm đã vỡ vụn từng mảng, bị đánh thành vô số mảnh nhỏ!

Đó chính là sự đáng sợ của Đại La chi cảnh, mỗi cử chỉ động tác đều có năng lực thay đổi địa mạo!

Thực tế là ở quanh U Minh Huyết Hải, do chịu ảnh hưởng của Huyết Hải nên dù môi trường bị đánh thành từng mảnh nhưng cũng không đến mức hoàn toàn tan biến!

Nếu là chiến đấu ở bên ngoài, không gian xung quanh hai người sớm đã triệt để sụp đổ, hóa thành tro bụi từ lâu!

Lúc này Hỏa Phượng Vương không khỏi kinh động, nhìn Ngao Tông với vẻ mặt đầy chấn hãi!

"Làm sao có thể, ngươi cư nhiên có thể tiếp được công kích của ngô?" Hỏa Phượng Vương kinh ngạc nhìn Ngao Tông, trong mắt hiện rõ sự chấn động!

Cần biết rằng lão là Đại La Kim Tiên trung kỳ chi cảnh, sở hữu sức mạnh kinh nhân vượt xa Ngao Tông!

Hơn nữa chiêu vừa rồi lão cũng không hề nương tay, mang theo tâm thái muốn giết chết Ngao Tông!

Nhưng sau một chiêu, Ngao Tông vẫn hào phát vô tổn, không một vết thương!

Điều này chứng tỏ sức mạnh của Ngao Tông thậm chí không hề thua kém lão, có thể bễ nghễ ngang hàng!

Thật không thể tin nổi!

Cần biết lão là Hỏa Phượng Vương – một trong Phượng Dục Cửu Sồ cơ mà!

Những thứ khác tạm không bàn đến, chỉ riêng việc mang trong mình huyết mạch của Nguyên Phượng cũng đủ để lão ngạo thị đồng giai!

Có thể nói trong số những kẻ cùng cấp Đại La Kim Tiên trung kỳ, sức mạnh của Hỏa Phượng Vương cũng thuộc hàng nhất nhì!

Vậy mà khi đối diện với Ngao Tông – kẻ có tu vi thấp hơn một bậc, lão lại không chiếm được ưu thế!

Những hiện tượng này khiến Hỏa Phượng Vương có chút không thể chấp nhận được!

Không thể chấp nhận sự thật này!

"Ha ha ha, Hỏa Phượng Vương, thân là một trong Cửu Sồ của Phượng tộc mà cư nhiên ngay cả một tên tiểu bối cũng không đánh lại, thật là mất mặt quá đi!" Đúng lúc này, một giọng nói bá đạo vang dội cất lên, tùy ý giễu cợt Hỏa Phượng Vương!

Giọng nói này không phải của Ngao Tông mà truyền tới từ một hướng khác!

"Tên khốn nào cư nhiên dám giễu cợt bản vương, tìm chết sao!" Hỏa Phượng Vương phẫn nộ khôn cùng, lập tức nhìn về phía phát ra tiếng trào phúng!

Tuy nhiên, khi nhìn thấy kẻ đó, Hỏa Phượng Vương tức khắc nghẹn lời, sắc mặt cứng đờ như bị ai bóp nghẹt cổ!

Đó là một thân hình khôi ngô bá đạo!

Một con Hồng Sắc Kỳ Lân cơ thể to lớn như núi, quanh thân bao phủ dị hỏa khủng bố, xuất hiện ở phía bên kia của U Minh Huyết Hải!

"Một trong Kỳ Lân Lục Tử, con của Thủy Kỳ Lân – Hỏa Kỳ Lân Vương!" Ngao Tông hơi nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia sáng hãi hùng, chậm rãi thốt ra một câu!

Sự hiện diện này Ngao Tông không hề xa lạ, thậm chí có thể nói là quen thuộc!

Đây chính là lão tổ của Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, một trong sáu đại chi mạch của Kỳ Lân tộc, cũng là con trai của Thủy Kỳ Lân – Hỏa Kỳ Lân Vương!

Năm đó, Ngao Tông đã thiết kế gài bẫy Tù Ngưu Vương một vố, đồng thời họa thủy đông dẫn, khiến Tù Ngưu Vương bùng phát xung đột với Kỳ Lân tộc!

Cường giả Kỳ Lân tộc được cử tới để kháng cự Tù Ngưu Vương chính là Hỏa Kỳ Lân Vương này!

Vì nguyên nhân đó, ngay khi nhìn thấy đối phương, Ngao Tông mới có thể trực tiếp nói phá thân phận của hắn!

Không cách nào khác, Hỏa Kỳ Lân Vương đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho Ngao Tông!

Long sinh cửu tử, Phượng dục cửu sồ, Kỳ lân lục tử!

Những kẻ này thảy đều có thể coi là cao thủ trong tam đại chủng tộc!

Không ngờ hiện tại không chỉ có Phượng tộc mà ngay cả Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc cũng đã tìm đến đây!

Chẳng lẽ đây cũng là thủ bút của Ma Tổ La Hầu sao!

"Ma Tổ La Hầu lại có thủ bút lớn như vậy sao, cư nhiên dẫn dụ được cả Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc tới nữa?!" Nhìn Hỏa Kỳ Lân Vương nơi rìa U Minh Huyết Hải, trong lòng Ngao Tông cảnh giác vạn phần!

Thành thật mà nói, nguyên bản Ngao Tông cứ ngỡ Ma Tổ La Hầu chỉ gài bẫy Hỏa Phượng Vương thôi!

Kết quả không ngờ ngay cả Kỳ Lân tộc cũng xuất hiện, lại còn là Hỏa Kỳ Lân Vương trong số Kỳ Lân Lục Tử!

Thật tình mà nói, so với Hỏa Phượng Vương thì Hỏa Kỳ Lân Vương khiến Ngao Tông cảm thấy khó nhằn hơn nhiều!

Cần biết rằng trong Kỳ Lân Lục Tử, tuy Hỏa Kỳ Lân Vương không xếp thứ nhất nhưng cũng vô cùng cường đại, sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Điểm này có thể thấy rõ từ sự kiện năm đó!

Trong trận Đông Hải năm ấy, Hỏa Kỳ Lân Vương đã có thể trực diện đối kháng với Tù Ngưu Vương!

Qua đó đủ thấy Hỏa Kỳ Lân Vương mạnh mẽ dường nào!

Không lẽ Ma Tổ La Hầu lại hận mình đến thế sao, chẳng lẽ hắn không từ chối bất kỳ lời mời nào của Ma Tổ La Hầu mà cư nhiên kéo được cả Hỏa Kỳ Lân Vương tới đây!

Thực tế, việc Hỏa Kỳ Lân Vương xuất hiện ở đây thật sự không phải thủ bút của Ma Tổ La Hầu!

Phải biết rằng Hỏa Phượng Vương vốn tính bá đạo, hành sự chưa

bao giờ biết che đậy!

Thậm chí mỗi lần xuất hành, lão đều dẫn theo không ít hậu duệ, đi đứng vô cùng rầm rộ!

Như lần này, Hỏa Phượng Vương hùng hổ tiến về U Minh Huyết Hải, mang theo một đội ngũ không nhỏ thảy đều là tử tôn hậu duệ của mình.

Động tĩnh lớn mà Hỏa Phượng Vương gây ra đã thu hút không ít sự chú ý, trong đó có cả Hỏa Kỳ Lân Vương!

Vì tò mò nên Hỏa Kỳ Lân Vương mới âm thầm đi theo.

Kết quả là lão đã theo đuôi suốt chặng đường tới tận U Minh Huyết Hải, dẫn đến tình cảnh hiện tại!

"Hỏa Kỳ Lân Vương đáng ghét, ngươi cư nhiên dám theo dõi ta!" Hỏa Phượng Vương không phải kẻ ngu muội, sau một hồi suy tính đã nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân Hỏa Kỳ Lân Vương có mặt tại đây!

Tức thì Hỏa Phượng Vương không khỏi não nộ!

"Ha ha ha, ai bảo ngươi gây ra động tĩnh lớn như vậy làm gì, Hỏa Phượng Vương!" "Hơn nữa, ta cũng phải cảm tạ ngươi một phen, nếu không có động tĩnh lớn thế này, ta cũng chẳng có cơ hội tìm được Ngao Tông – Minh Tộc Chi Vương!" Hỏa Kỳ Lân Vương cười đùa tùy ý, chẳng thèm để tâm tới cơn giận của Hỏa Phượng Vương!

Bởi đối với một Đại La Kim Tiên hậu kỳ như lão, một Hỏa Phượng Vương chỉ ở Đại La Kim Tiên trung kỳ căn bản không thể tạo thành uy hiếp!

Thế nên Hỏa Kỳ Lân Vương chẳng mảy may để ý đến sự tức giận của lão!

Chương 53

Tuy nhiên, lời nói của Hỏa Kỳ Lân Vương đã thu hút sự chú ý của Ngao Tông!

Có vẻ như Hỏa Kỳ Lân Vương cũng đang tìm kiếm tung tích của hắn!

Thực tế đúng là như vậy, sau sự kiện Đông Hải trước đó, cường giả các tộc đều đang truy tìm tung tích Ngao Tông!

Trong đó, một trong tam đại chủng tộc là Kỳ Lân tộc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Sau sự kiện ấy, Thủy Kỳ Lân đã hạ đạt Thủy Kỳ Lân Lệnh, giao phó việc này cho Hỏa Kỳ Lân Vương, yêu cầu phải đưa Ngao Tông trở về!

Nguyên bản do Ngao Tông ẩn náu quá kỹ nên không ai tìm thấy.

Vì chuyện này mà Hỏa Kỳ Lân Vương từng một thời phát sầu, phiền não vì không hoàn thành được nhiệm vụ của Thủy Kỳ Lân!

Giờ thì hay rồi, nhờ có động tĩnh lớn của Hỏa Phượng Vương mà lão đã tìm thấy Ngao Tông.

Như vậy cuối cùng lão cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Chính vì nguyên nhân này mà hiện tại tâm tình Hỏa Kỳ Lân Vương rất tốt, mới có hứng thú bước ra ngoài, thuận tiện trêu chọc Hỏa Phượng Vương một chút!

Hỏa Phượng Vương tức giận đến mức bốc hỏa, trong lòng phẫn nộ không thôi nhưng vẫn cố kìm chế, không trực tiếp động thủ với Hỏa Kỳ Lân Vương!

Bởi lão biết rõ với tu vi của mình, cơ bản không đánh lại đối phương!

Một khi ra tay, kẻ chịu thiệt chỉ có thể là lão mà thôi!

"Hỏa Phượng Vương, chuyện của Ngao Tông – Minh Tộc Chi Vương, Kỳ Lân tộc ta tiếp quản rồi!" "Nể mặt Phượng tộc, ngươi hãy cút đi!" "Ngao Tông – Minh Tộc Chi Vương, ta cho ngươi một cơ hội, hãy ngoan ngoãn đi theo ta về Kỳ Lân tộc!" Hỏa Kỳ Lân Vương lên tiếng, lời lẽ vô cùng bá đạo, trực tiếp định đoạt quy tắc tại đây!

Một khi lão đã tới thì mọi việc tiếp theo phải nghe theo lão.

Đối với Hỏa Phượng Vương, vì Kỳ Lân tộc tạm thời chưa khai chiến với Phượng tộc nên lão bảo lão cút xéo!

Còn Ngao Tông thì phải bị đưa về Kỳ Lân tộc để hoàn thành nhiệm vụ của Thủy Kỳ Lân!

Mọi thứ dường như đơn giản như vậy!

Trước điều đó, Hỏa Phượng Vương uất hận vô cùng, hận không thể xé xác Hỏa Kỳ Lân Vương nhưng lại ngại tu vi của đối phương nên không dám tùy tiện động thủ!

Tuy nhiên, Ngao Tông nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng lúc này cuối cùng cũng lên tiếng!

"Hỏa Kỳ Lân Vương, ta chưa từng đáp ứng sẽ đi theo ngươi về Kỳ Lân tộc!" Ngao Tông nhàn nhạt mở lời, bày tỏ thái độ của mình!

Kỳ Lân tộc đối với hắn là mang địch ý hay thiện ý, Ngao Tông cũng không rõ!

Nhưng bất kể Kỳ Lân tộc có ý đồ gì, Ngao Tông cũng không thể rời bỏ U Minh Huyết Hải!

Bởi Huyết Hải là địa bàn của Minh tộc, căn cơ của hắn nằm ở

chính nơi này!

"Tiểu tử!

Ngươi dám làm trái mệnh lệnh của bản tọa sao!" Sắc mặt Hỏa Kỳ Lân Vương lập tức âm trầm xuống!

Lão không ngờ một tên Đại La Kim Tiên sơ kỳ nho nhỏ như Ngao Tông cư nhiên dám làm trái ý mình!

Điều này khiến lão vô cùng não nộ!

"Hừ!

Muốn bắt ta thì phải xem bản sự của ngươi đã!" Ngao Tông thản nhiên cười một tiếng, quay người đi thẳng, trực tiếp lao vào bên trong U Minh Huyết Hải!

"Tìm chết!" Hỏa Kỳ Lân Vương lạnh lùng hừ một tiếng, không chút do dự trực tiếp phá tan sóng máu, lao thẳng vào U Minh Huyết Hải!

Còn về Hỏa Phượng Vương đang đứng nhìn bên cạnh, sắc mặt lão lúc xanh lúc trắng, không nói một lời.

Không lâu sau, lão cũng đưa ra quyết định.

Tên khốn Hỏa Kỳ Lân Vương kia cư nhiên dám làm nhục lão như vậy, một chút mặt mũi cũng không chừa lại!

Sĩ khả sát bất khả nhục, chuyện này không thể cứ thế mà kết thúc dễ dàng được!

Cho nên lão không đời nào để cho Hỏa Kỳ Lân Vương được toại nguyện!

Không nói gì khác, ít nhất lão cũng phải phá đám một phen, tìm lại chút thể diện đã mất!

“Các ngươi ở đây đợi ta quay về!” Sau khi hạ lệnh cho hậu duệ, Hỏa Phượng Vương cũng bám theo sau, lao vào U Minh Huyết Hải!

Mọi thứ thảy đều nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Tiếp theo, Ngao Tông bắt đầu phản công!

Cần biết rằng U Minh Huyết Hải chính là chủ trường của Ngao Tông! .....

Trong U Minh Huyết Hải, thân hình Ngao Tông di chuyển cực nhanh!

Chẳng mấy chốc, hắn đã tới đáy biển!

Tuy nhiên, Ngao Tông không trực tiếp tiến vào mười tám tầng không gian mà dừng lại ở đây.

Vì nơi này đã là quá đủ rồi!

“Ngao Tông, ngươi đã không còn đường lui, ngươi nghĩ mình có thể phản kháng sao?” Một giọng nói bá đạo truyền tới!

Hỏa Kỳ Lân Vương bao quanh bởi dị hỏa đang đạp trên sóng máu tiến lại!

Ngay cả ở sâu trong U Minh Huyết Hải, quanh thân lão vẫn hừng hực những ngọn hỏa diễm khủng bố!

Kỳ lân dị hỏa trên thân lão không hề có xu hướng bị dập tắt, trái lại còn đang kháng cự lại nước huyết hải xung quanh, trông vô cùng thần dị!

Hỏa Kỳ Lân Vương bám sát Ngao Tông, chân đạp huyết thủy, dùng ánh mắt giễu cợt nhìn hắn!

Bởi lẽ đây đã là đáy của U Minh Huyết Hải, Ngao Tông không còn đường chạy!

Trong mắt Hỏa Kỳ Lân Vương, Ngao Tông đã bị dồn vào góc chết!

Tuy nhiên, lão không định trực tiếp tiêu diệt Ngao Tông.

Vì Ngao Tông đã khiến lão rất ngứa mắt!

Cần biết lão là một trong sáu vị vương giả của Kỳ Lân tộc, một tiếng hô vạn người tuân lệnh!

Ngay cả những tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ ở các chủng tộc nhỏ cũng chẳng dám làm trái ý lão!

Vậy mà Ngao Tông – một tên Đại La sơ kỳ nho nhỏ cư nhiên dám kháng lệnh!

Chương 54

Hỏa Kỳ Lân Vương vô cùng não nộ, muốn dạy cho Ngao Tông một bài học nhớ đời để xả cơn giận trong lòng!

Lão vốn muốn nhìn thấy biểu cảm gọi là 'sợ hãi' trên gương mặt Ngao Tông!

Nhưng về điểm này, Ngao Tông đã khiến lão thất vọng!

Bởi trên gương mặt Ngao Tông không hề có chút sợ hãi nào, ánh mắt thâm thúy, dường như vô cùng bình tĩnh!

"Ta việc gì phải lùi bước, nơi đây chính là chủ trường của ta, là nơi chiến đấu tốt nhất của ta!" "Hỏa Kỳ Lân Vương, hôm nay bản tọa sẽ triệt để trấn áp ngươi tại nơi này!" Ngao Tông thần sắc đạm nhiên nhìn đối phương, chậm rãi thốt lên một câu!

Dường như mọi chuyện đều đang nằm trong sự tính toán của hắn!

"Hừ!

Tên tiểu tử dẻo mồm, ngươi thật sự nghĩ rằng U Minh Huyết Hải có thể gây ảnh hưởng tới bản vương sao!" Hỏa Kỳ Lân Vương lạnh lùng hừ một tiếng!

U Minh Huyết Hải do môi trường đặc thù nên có thể áp chế tu vi của tu sĩ, điều này lão tự nhiên biết rõ!

Tuy nhiên, nếu Ngao Tông nghĩ rằng trốn vào đây là có thể khiến lão hết cách thì thật sai lầm!

Tu vi đã đến mức này, việc thuộc tính khắc chế đối với lão không còn nhiều ý nghĩa!

U Minh Huyết Hải thuộc khu vực đặc thù hành thủy, vốn xung

khắc với hỏa thuộc tính của Kỳ Lân!

Nhưng thì đã sao!

Đối với Hỏa Kỳ Lân Vương, ngay cả ở dưới đáy Huyết Hải lão vẫn có cách đối phó với nước biển!

Những ngọn dị hỏa trên thân lão trực tiếp dựng lên một đạo bình chướng, ngăn cách mọi ảnh hưởng từ bên ngoài!

Có thể nói ở trong U Minh Huyết Hải lão vẫn đi lại như trên đất bằng, không khác gì khi ở trên lục địa!

"Có ảnh hưởng hay không, thử một chút là biết ngay thôi!" Ngao Tông cười lạnh một tiếng, khí tức Đại La Kim Tiên sơ kỳ kinh nhân tức khắc bộc phát từ trên người hắn!

Luồng u minh chi khí khủng bố trong phút chốc bao trùm một vùng hải vực!

Ngao Tông không thèm phí lời nữa, trực tiếp hãn nhiên ra tay tấn công Hỏa Kỳ Lân Vương!

Luồng u minh chi quang khủng bố tích tụ trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một đạo quang thúc mạnh mẽ bắn thẳng về phía lão!

"Ganh tị không nhỏ, cư nhiên dám động thủ, bản vương sẽ cho ngươi thấy thế nào mới thực sự là tuyệt vọng!" Hỏa Kỳ Lân Vương lạnh hừ, cũng trực tiếp ra tay!

Khí tức khủng bố bùng nổ từ thân hình lão!

Một móng kỳ lân khổng lồ trực tiếp giẫm xuống, oanh kích vào đạo u minh chi quang của Ngao Tông!

Ầm!

Chiêu thức của hai bên va chạm trực diện!

Khoảnh khắc tiếp theo!

U minh chi quang của Ngao Tông tức khắc bị Hỏa Kỳ Lân Vương đánh tan xác!

Đó là kết quả tất nhiên!

Dù u minh chi quang uy lực kinh người, có thể tiêu dung vạn vật nhưng cũng phải xem là đối phó với kẻ địch nào!

Đối với tu sĩ thông thường, chiêu này chính là đạo ánh sáng đoạt mệnh, có thể dễ dàng tước đoạt sinh mạng đối phương!

Nhưng đối với Hỏa Kỳ Lân Vương thì nó lại không có hiệu quả quá lớn!

Đó là sự chênh lệch về tu vi!

Không cách nào khác, tu vi của Ngao Tông so với Hỏa Kỳ Lân Vương thực sự có khoảng cách khá lớn!

Ngao Tông chỉ mới ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trong khi đối phương là một đại tu sĩ hậu kỳ!

Dù Ngao Tông có thể vượt cấp khiêu chiến, không hề kém cạnh khi đối đầu với Hỏa Phượng Vương ở trung kỳ, nhưng trước một kẻ hậu kỳ như Hỏa Kỳ Lân Vương thì hắn vẫn có chút yếu thế hơn!

Đó là kết quả tất yếu, khoảng cách giữa hai người là quá lớn để có thể dễ dàng san lấp!

"Tiểu tử, chỉ có bấy nhiêu thôi sao!" Hỏa Kỳ Lân Vương cười lạnh, tiếp tục giễu cợt Ngao Tông!

Vì lời nói lúc trước của Ngao Tông nên giờ lão không vội đánh bại hắn ngay.

Như đã nói, lão muốn trêu đùa Ngao Tông một phen để hắn biết thế nào là sợ hãi!

Đó là lý do lão không vội vã kết thúc trận chiến này!

"Chỉ có bấy nhiêu hay không, cứ thử tiếp đi rồi biết!" Ngao Tông cười lạnh, vẫn giữ vẻ thản nhiên, không hề có dấu hiệu thối chí.

Trái lại, lúc này ý chí chiến đấu của hắn đang dâng cao ngùn ngụt!

Trong đôi long mâu vàng kim tràn đầy chiến ý lẫm liệt!

Ngao Tông tiếp tục phát động những đòn tấn công điên cuồng về phía Hỏa Kỳ Lân Vương!

U minh chi quang khủng bố hóa thành từng bàn tay u minh khổng lồ, điên cuồng oanh tạc đối phương như muốn che lấp cả bầu trời!

Một trận đại chiến kịch liệt lại nổ ra trong lòng U Minh Huyết Hải!

Những luồng xung kích khủng bố khiến huyết hải chấn động không yên, dấy lên những cột sóng máu cao ngất trời!

Có thể nói nếu không phải vì U Minh Huyết Hải vốn đặc thù thì e rằng toàn bộ nơi này đã sớm sụp đổ từ lâu!

"Ngao Tông – Minh Tộc Chi Vương này thật đáng sợ, cư nhiên thực sự dám khiêu chiến Hỏa Kỳ Lân Vương!" Ở một hướng khác sâu trong Huyết Hải, một con Hỏa Phượng bao quanh bởi kim diễm đang nhìn trận chiến với vẻ mặt đầy chấn động!

Đó chính là Hỏa Phượng Vương đang bám theo Ngao Tông và Hỏa Kỳ Lân Vương!

Nguyên bản lão định tìm cơ hội để gài bẫy Hỏa Kỳ Lân Vương một vố để phục thù cho việc bị mất mặt trước đó.

Nếu không tìm được cơ hội đòi lại thể diện, lão sẽ không thể nguôi ngoai cơn uất hận trong lòng!

Nói trắng ra là lão bám theo để xem có cơ hội nào hôi của hay

không!

Ví dụ như đợi khi Ngao Tông chỉ còn thoi thóp, lão sẽ ra tay tiêu diệt trước cả Hỏa Kỳ Lân Vương!

Việc giết Ngao Tông tuy không gây tổn thất lợi ích gì lớn cho Hỏa Kỳ Lân Vương nhưng lại khiến lão mất mặt!

Trong tình huống đó, nể mặt Nguyên Phượng nên Hỏa Kỳ Lân Vương dù có bực bội cũng sẽ không nỡ giết lão, cùng lắm là đánh cho một trận!

Mà bị đánh một trận cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tính mạng, chỉ là chịu chút đau đớn da thịt nhưng lại có thể làm cho đối phương bẽ mặt, đối với Hỏa Phượng Vương thì đây rõ ràng là một món hời!

Đó là toan tính của Hỏa Phượng Vương!

Chương 55

Dẫu sao lão cũng là một trong Cửu Vương của Phượng tộc mà!

Chỉ cần không động chạm đến lợi ích cốt lõi, đối phương dù không hài lòng cũng sẽ không dễ dàng hạ thủ tử vong!

Đó chính là cái lợi của việc có chỗ dựa vững chắc!

Chỗ dựa của lão chính là Nguyên Phượng – Phượng tộc chi hoàng, một trong những cường giả Chuẩn Thánh đương thời!

Thế nên lão căn bản chẳng có gì phải lo lắng!

Tất nhiên là dù mang tâm thái hôi của nhưng lão chưa bao giờ tin rằng Ngao Tông có thể thoát khỏi tay Hỏa Kỳ Lân Vương!

Bởi thực lực chênh lệch giữa hai bên là quá lớn!

Tuy nhiên, trận đại chiến trước mắt này đã khiến Hỏa Phượng Vương hoàn toàn chấn động!

Lão không ngờ Ngao Tông lại có dũng khí đến thế!

Rõ ràng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ vậy mà hết lần này tới lần khác dám ra tay với một Hỏa Kỳ Lân Vương danh tiếng lẫy lừng!

Trong suốt quá trình đó, Ngao Tông dù không ít lần bị đánh bại nhưng lần nào cũng gượng dậy được để tiếp tục tấn công!

Sự can đảm kinh người này khiến ai nhìn vào cũng phải chấn hãi!

Thật lòng mà nói, Hỏa Phượng Vương tự vấn bản thân cũng không thể làm được như vậy!

Do đó, lão nhất thời ngây người ra nhìn!

Tất nhiên là Ngao Tông và Hỏa Kỳ Lân Vương chẳng hề hay biết

gì về suy nghĩ của lão.

Ngao Tông lúc này vẫn đang chiến đấu điên cuồng!

Còn về phần Hỏa Kỳ Lân Vương, lão không còn giữ được vẻ ung dung như lúc ban đầu nữa, thay vào đó là một vẻ nghiêm trọng thoáng hiện trên gương mặt!

Đúng vậy, là nghiêm trọng!

Bởi lão cảm nhận được những đòn tấn công của Ngao Tông dường như ngày càng hung mãnh và khủng bố hơn!

Những đợt công kích gần đây thậm chí mang lại cho lão một cảm giác bị đe dọa mơ hồ!

Thật là chuyện ly kỳ!

Một tên Đại La Kim Tiên sơ kỳ nho nhỏ vậy mà có thể mang lại cho lão cảm giác bị đe dọa!

Thật không thể tin nổi!

Cần biết lão là tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ cơ mà!

Trong mắt lão, Ngao Tông chỉ như một con kiến hôi!

Vậy mà giờ đây con kiến hôi này lại mang đến cảm giác nguy hiểm, điều này chẳng phải quá quỷ dị hay sao!

Ý nghĩ này không chỉ có ở Hỏa Kỳ Lân Vương.

Nếu Hỏa Phượng Vương đứng đằng xa mà biết được chuyện này, phỏng chừng lão cũng chẳng tài nào tin nổi!

Nhưng đó chính xác là những gì Hỏa Kỳ Lân Vương đang cảm thụ!

Lão thực sự cảm nhận được một luồng uy hiếp không tên từ trên người Ngao Tông!

“Không thể nào!

Ngao Tông, ngươi đã giở trò gì sao?!” “Một con kiến hôi như ngươi làm sao có thể mang lại uy hiếp cho ta?!” Hỏa Kỳ Lân Vương gào thét một tiếng, lão muốn biết tại sao lại như vậy!

Một tên Đại La sơ kỳ dù thiên tư có trác tuyệt đến đâu cũng không thể mạnh đến mức này được!

Lão không dám tin vào tình cảnh trước mắt, chắc chắn bên trong có điều gì đó mờ ám!

“Cuối cùng cũng nhận ra rồi sao, Hỏa Kỳ Lân Vương!” “Ta đã nói rồi, đây chính là chủ trường của ta, là chiến trường ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi!” “Hỏa Kỳ Lân Vương, Đại La Kim Tiên hậu kỳ thì đã sao?” “Ngươi thật sự nghĩ mình có thể chống lại sự ô nhiễm của tiên thiên ô uế chi khí trong U Minh Huyết Hải sao!” Trong đôi mắt Ngao Tông hiện lên một nụ cười lạnh nhạt, trực tiếp vạch trần chân tướng!

Thành thật mà nói, ngay từ trước khi bước vào U Minh Huyết Hải, Ngao Tông đã bắt đầu thiết kế chuyện này rồi!

Lão thừa hiểu Hỏa Kỳ Lân Vương là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, căn bản không phải đối thủ mà hắn có thể đánh bại bằng sức mạnh đơn thuần!

Vì lẽ đó nên hắn mới dẫn dụ lão tới nơi sâu nhất của U Minh Huyết Hải!

Bởi đây chính là nơi có nồng độ tiên thiên ô uế chi khí đậm đặc nhất toàn bộ Huyết Hải!

Dù đối phương là Đại La Kim Tiên hậu kỳ có thể áp chế được những ảnh hưởng tiêu cực của Huyết Hải, nhưng điều đó không phải là tuyệt đối!

Tiên thiên ô uế chi khí vẫn sẽ gây ra những tác động nhỏ lên người

lão!

Tuy những ảnh hưởng đó vốn không đáng kể đối với một cường giả như vậy, nhưng chỉ cần lão liên tục vận hành tu vi để đối chiến với Ngao Tông, khiến tu vi tiếp xúc trực tiếp với luồng khí ô uế dưới đáy biển trong thời gian dài, thì tu vi của lão nhất định sẽ dần dần bị ảnh hưởng!

Đó chính là toan tính của Ngao Tông!

Chính vì lý do đó nên Ngao Tông mới điên cuồng tấn công khiến Hỏa Kỳ Lân Vương buộc phải vận công chống trả!

Tất nhiên kết quả này cũng một phần do sự tự phụ của lão mà ra!

Chính vì lão quá tự phụ, khinh thường Ngao Tông, coi hắn như kiến hôi để trêu đùa nên mới dẫn đến nông nỗi này!

Nếu ngay từ đầu lão ra tay tàn độc, trấn áp Ngao Tông bằng sấm sét thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra!

Chỉ có thể nói là do lão tự chuốc lấy khổ mà thôi!

"Tên tiểu tặc đáng chết, cư nhiên dám gài bẫy bản vương!" Hỏa Kỳ Lân Vương tức giận đến mức bốc hỏa, rõ ràng lão đã nhận ra mấu chốt vấn đề!

Nếu không lầm thì lão đã trúng kế của Ngao Tông rồi!

Hẳn là ngay từ đầu hắn đã lên kế hoạch này!

Đúng vậy, điểm này lão đoán không sai chút nào!

Ngao Tông đã liên tục khiêu khích, cố ý châm ngòi cơn thịnh nộ của lão.

Từ lần đầu tiên mở lời đối thoại, Ngao Tông đã từng bước giăng bẫy!

Trong lời nói của hắn chứa đầy sự khiêu khích nhắm thẳng vào những khiếm khuyết trong tính cách của Hỏa Kỳ Lân Vương!

Bởi vì lão quá cao ngạo và tự tin nhưng tính tình lại vô cùng nóng nảy, một khi bị chọc giận sẽ rất dễ mất đi lý trí!

Thế nên mới dẫn đến kết quả hiện tại!

Tất nhiên là dù lão không mắc bẫy mà dốc toàn lực ra tay từ đầu để nhanh chóng bắt giữ Ngao Tông thì hắn cũng chẳng sợ!

Chương 56

Bởi hắn đã chuẩn bị sẵn phương án đối phó cho tình huống đó rồi!

Đừng quên trên người hắn còn có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên chưa hề động tới!

Nếu đối phương ra tay quá mạnh, Ngao Tông sẽ trực tiếp tế ra bảo vật này.

Với lực phòng ngự khủng bố của nó, Hỏa Kỳ Lân Vương căn bản không có cửa phá vỡ!

Có thể nói ngay từ đầu Ngao Tông đã nắm thóp lão rồi!

Mọi phản ứng của lão đều nằm trong dự tính của hắn!

Sau một hồi giao chiến điên cuồng, tu vi của Hỏa Kỳ Lân Vương bắt đầu bị tiên thiên ô uế chi khí ô nhiễm dẫn đến sụt giảm!

Cần biết rằng ảnh hưởng của khí ô uế này không chỉ ở một phương diện mà là một chuỗi phản ứng liên hoàn!

Tu vi bị ô nhiễm khiến khả năng kháng cự của lão cũng giảm sút, dẫn đến tu vi lại càng bị áp chế mạnh hơn!

Dưới tác động kép đó, tu vi của lão bắt đầu tụt dốc không phanh, rơi thẳng xuống mức Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đối với một người có khả năng vượt cấp như Ngao Tông, sức mạnh ở mức trung kỳ đã không còn là mối đe dọa nữa rồi!

Giờ đây lão cũng chẳng khác gì Hỏa Phượng Vương lúc trước!

“Hiện tại, hãy ngoan ngoãn nằm xuống cho ta!” Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng, khí tức khủng bố bộc phát!

Hắn điều khiển u minh chi quang điên cuồng oanh tạc Hỏa Kỳ Lân

Vương!

Thừa thắng xông lên, điểm này Ngao Tông quá rõ!

Hiện tại đối phương đang trúng kế, thực lực đại giảm chính là thời cơ tốt nhất!

Ngao Tông không chút do dự chớp lấy cơ hội này phát động những đòn chí mạng!

Dưới cơn bão tấn công đó, Hỏa Kỳ Lân Vương vốn đã yếu đi nay lại bị thương không nhẹ!

Những giọt máu nóng rực của lão rơi xuống đáy biển như muốn thiêu cháy cả đáy Huyết Hải!

Có thể nói nếu không có chiêu bài tẩy nào khác thì kết cục của lão đã được định đoạt!

Hỏa Kỳ Lân Vương chỉ còn một kết quả duy nhất là bị Ngao Tông trấn áp!

"Tên khốn đáng chết, ta phải giết ngươi!" Hỏa Kỳ Lân Vương phẫn nộ tột độ, từ khi sinh ra tới nay đây là lần đầu tiên lão gặp phải thất bại thảm hại thế này!

Một tên Đại La sơ kỳ nho nhỏ vậy mà dám tính kế lão!

Điểm quan trọng nhất là kế hoạch của hắn đã thành công, khiến lão bị trọng thương!

Đối với lão đây chẳng khác nào một sự nhục nhã!

Vì lẽ đó nên Hỏa Kỳ Lân Vương đã triệt để bị chọc điên!

Ầm!

Luồng bản nguyên tinh huyết của lão bắt đầu bùng cháy!

Khí thế của Hỏa Kỳ Lân Vương lại một lần nữa trở nên vô cùng

khủng bố!

Thậm chí tu vi của lão còn bộc phát mạnh mẽ, quay trở lại Đại La Kim Tiên hậu kỳ chi cảnh!

"...

Bản nguyên tinh huyết!" "Hỏa Kỳ Lân Vương cư nhiên chọn cách đốt cháy bản nguyên tinh huyết!" Nhìn thấy máu của đối phương bốc cháy khiến tu vi tăng vọt trở lại, trong mắt Ngao Tông lóe lên một tia tinh quang!

Bởi vì trúng kế của Ngao Tông nên tu vi lão sụt giảm, thậm chí còn bị đánh thương!

Những chuyện này đối với một vị vương giả kiêu ngạo như lão là điều không thể tha thứ!

Thế nên lão đã nổi trận lôi đình, trực tiếp đốt cháy bản nguyên tinh huyết để liều mạng!

Tinh huyết bản nguyên chính là sức mạnh căn bản nhất của tu sĩ!

Thiêu đốt tinh huyết bản nguyên có thể khiến thực lực bản thân trực tiếp bạo tăng trong thời gian ngắn, cưỡng ép đề cao một đại cảnh giới!

Thế nhưng, thiêu đốt tinh huyết bản nguyên không phải là không có rủi ro!

Phải biết rằng, sức mạnh cốt lõi nhất của tinh huyết bản nguyên có tác dụng vô cùng đặc thù!

Một khi tiêu tổn, muốn bù đắp lại cần phải mất một thời gian dài để khôi phục.

Trước đó, Ngao Tông ban cho Ngao Liệt và Ngao Sương mỗi người một giọt bản nguyên U Minh Long huyết, Ngao Liệt đã vô cùng

cảm kích, chính là vì hắn hiểu rõ ân tứ đó lớn lao đến nhường nào!

Tất nhiên, dù Ngao Tông tổn thất hai giọt bản nguyên U Minh Long huyết, nhưng trải qua thời gian tĩnh dưỡng, y đã sớm khôi phục như cũ, không để lại chút di chứng nào.

Dẫu sao, U Minh Huyết Hải đối với Minh tộc chính là phúc địa động thiên tốt nhất, có hiệu quả uẩn dưỡng cực kỳ tuyệt vời.

Huống hồ, Ngao Tông còn chiếm cứ hoàn cảnh tốt nhất, tràn ngập Tiên Thiên U Minh chi khí ở tầng không gian thứ mười sáu đến tầng thứ mười tám!

Khôi phục hai giọt tinh huyết tổn hao đối với Ngao Tông không phải là chuyện khó khăn.

Lại nói, tuy Hỏa Kỳ Lân Vương thiêu đốt tinh huyết bản nguyên, cưỡng ép khôi phục thực lực tới cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng Ngao Tông chẳng những không mảy may sợ hãi, ngược lại còn thập phần hớn hở!

Phải biết rằng, Hỏa Kỳ Lân Vương thế mà phải động dụng tới tinh huyết bản nguyên, chứng minh hắn đã không còn át chủ bài nào khác!

Nếu Hỏa Kỳ Lân Vương còn thủ đoạn, nhất định sẽ không chọn phương pháp tự tổn thương này.

Đối với Ngao Tông mà nói, đây là một tin tức không tồi.

"Tiểu tặc, chịu chết đi!" Hỏa Kỳ Lân Vương phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ!

Tiếng gầm khủng khiếp chấn động cả U Minh Huyết Hải, khiến sóng máu cuộn trào ngất trời, tựa hồ muốn chấn vỡ cả vùng huyết hải này!

Ngay khắc sau, Hỏa Kỳ Lân Vương trực tiếp ra tay!

Sừng Kỳ Lân rực lửa mang theo uy năng khủng khiếp đến cực điểm, tựa hồ muốn mẫn diệt cả thời không, hung hăng oanh kích xuống Ngao Tông!

Lần này, Hỏa Kỳ Lân Vương đã học khôn hơn!

Hắn điều động toàn bộ sức mạnh trên người, tất cả hội tụ vào chiếc sừng, dường như muốn nhất kích tất sát, triệt để oanh sát Ngao Tông chỉ trong một chiêu!

Có thể nói, trong chiêu này ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của Hỏa Kỳ Lân Vương!

Ngay cả tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng không dám đón đỡ chiêu này, bởi đây là chiêu thức mạnh nhất, là toàn lực nhất kích của hắn!

Nếu Ngao Tông trúng chiêu, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Chương 57

Tuy nhiên, Ngao Tông sao có thể ngốc nghếch đón đỡ như vậy?

"Hỏa Kỳ Lân Vương, ngươi biết ta và ngươi khác biệt lớn nhất ở đâu không?

Khác biệt lớn nhất giữa ta và ngươi chính là ta biết dùng cái đầu!" Nhìn Hỏa Kỳ Lân Vương đang hừng hực sát khí lao tới, Ngao Tông thản nhiên cười một tiếng!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hai tay Ngao Tông kết ấn, giữa chân mày xuất hiện một đạo tử u quang mang!

Một tòa sen tím hai mươi bốn cánh từ mi tâm y hiện ra.

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Xuất!

Hỏa Kỳ Lân Vương rõ ràng định hạ tử thủ, Ngao Tông làm sao có thể ngạnh kháng được?

Vì vậy y không chút do dự triệu hoán ra Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Tòa sen tỏa ra ánh sáng u dị, hư ảnh hoa sen tím bao phủ lấy thân thể Ngao Tông.

Đúng lúc đó, đòn tấn công của Hỏa Kỳ Lân Vương oanh tạc xuống!

Oanh long!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tựa hồ chấn động cả đại địa Hồng Hoang!

Thậm chí cả U Minh Huyết Hải cũng điên cuồng cuộn trào, dường

như sắp sụp đổ!

Có thể nói, lần va chạm này chắc chắn là cuộc đọ sức lớn nhất tại Hồng Hoang trong thời gian gần đây!

Luồng không gian loạn lưu vô tận xung quanh trùng kích tứ tung, ánh sáng chói mắt bao phủ cả vùng huyết hải, hết thảy đều trở nên hỗn loạn!

Không biết qua bao lâu, những dị tượng đó mới dần tiêu tán.

Lúc này, trung tâm của sự hỗn loạn mới từ từ hiển hiện.

Một đóa sen tím hai mươi bốn cánh đang chậm rãi nở rộ dưới đáy huyết hải, tỏa ra u quang huyền bí.

Ngao Tông chắp tay sau lưng, ngạo nhiên đứng giữa đài sen!

Trên người y lúc này không hề có một vết thương nào!

Thật vậy, dưới toàn lực nhất kích của Hỏa Kỳ Lân Vương, Ngao Tông ngay cả một sợi lông cũng không tổn hao!

Đây là chuyện hiển nhiên, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Với khả năng phòng ngự vô song của nó, chỉ với một Hỏa Kỳ Lân Vương Đại La Kim Tiên hậu kỳ thì sao có thể phá vỡ được phòng ngự của tòa sen tím này chứ?

Có thể nói, Hỏa Kỳ Lân Vương đã lãng phí vô ích một cơ hội tấn công.

“Không thể nào!

Sao có thể có chuyện như vậy!” “Thế mà không có lấy một vết thương!

Ta đang gặp ảo giác sao?” “Toàn lực nhất kích của ta vậy mà

không có hiệu quả!" Nhìn Ngao Tông hào phát vô tổn, Hỏa Kỳ Lân Vương chấn kinh đến mức không thốt nên lời!

Theo dự tính của hắn, hiện tại Ngao Tông đáng lẽ phải thân chết đạo tan, triệt để biến mất khỏi Hồng Hoang đại địa!

Hỏa Kỳ Lân Vương dám cam đoan, dưới toàn lực nhất kích đó, đừng nói là thân thể, ngay cả hồn phách nguyên thần của Ngao Tông cũng phải bị mẫn diệt hoàn toàn mới đúng!

Thế nhưng, Ngao Tông lúc này lại đứng trước mặt hắn không chút tổn thương.

Tình huống này khiến Hỏa Kỳ Lân Vương không tài nào chấp nhận nổi, hắn sững sờ tại chỗ, thậm chí bắt đầu nghi ngờ bản thân bị uế khí xâm nhập dẫn đến ảo giác!

Bởi vì tình huống này thật sự quá mức quỷ dị!

"Ta biết rồi...

đó là Tiên Thiên Chí Bảo!" "Đóa sen tím hai mươi bốn cánh kia tuyệt đối là đỉnh cấp bảo vật, Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết!" Lúc này, một tiếng phượng kêu run rẩy và chấn kinh vang lên từ phía xa.

Đó chính là giọng của Hỏa Phượng Vương!

Tuy trận chiến vừa rồi vô cùng kịch liệt, nhưng Hỏa Phượng Vương vẫn luôn ở lại trong huyết hải quan sát từ xa.

Người ngoài cuộc tỉnh táo, đứng một bên quan sát, Hỏa Phượng Vương tự nhiên nhìn ra được nhiều thứ hơn.

Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, bà ta chắc chắn tòa sen tím dưới chân Ngao Tông chính là Tiên Thiên Chí Bảo!

Tại sao nói là trong truyền thuyết?

Bởi vì ngay cả Hỏa Phượng Vương cũng chưa từng thấy Tiên Thiên Chí Bảo thực sự.

Đừng tưởng rằng trên người Ngao Tông có vài món đỉnh cấp bảo vật thì Tiên Thiên Chí Bảo là thứ tầm thường.

Ngược lại, trong thời đại Tam Tộc thống trị Hồng Hoang, Tiên Thiên Chí Bảo là vật vô cùng hiếm thấy!

Ngay cả lão tổ của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân cũng không có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay!

Ước chừng khắp Hồng Hoang hiện tại, chỉ có Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu mới sở hữu loại cấp bậc bảo vật này.

Tất nhiên, lão tổ ba tộc cũng có đỉnh cấp bảo vật, ví dụ như Chứng Đạo Chí Bảo của họ: Long Vương có Long Vương Châu, Nguyên Phượng có Nguyên Phượng Quán, Thủy Kỳ Lân có Kỳ Lân Ấn.

Chứng đạo chí bảo của tam đại chủng tộc đều là cực phẩm bảo vật, kết hợp với khí vận của bản tộc có thể phát huy uy lực kinh người.

Thế nhưng, dù vậy thì những thứ đó cũng chỉ là Chứng Đạo Chí Bảo, về phẩm cấp tuyệt đối không đạt tới mức Tiên Thiên Chí Bảo.

Chính vì lý do này mà lúc Ngao Tông tế ra tòa sen, Hỏa Kỳ Lân Vương không nghĩ tới đó là Tiên Thiên Chí Bảo.

Còn Hỏa Phượng Vương đứng ngoài quan sát kỹ hơn mới liên tưởng tới điều đó.

"Ngươi!

Trong tay ngươi vậy mà có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!" Nghe tiếng kinh hô của Hỏa Phượng Vương, Hỏa Kỳ Lân Vương sửng sốt,

nhìn Ngao Tông với vẻ không thể tin nổi.

Một tòa sen tím hai mươi bốn cánh lại là Tiên Thiên Chí Bảo!

Thảo nào Ngao Tông chỉ là một Đại La Kim Tiên sơ kỳ nho nhỏ lại có thể chống đỡ được toàn lực nhất kích của hắn!

Như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích thông suốt rồi.

Duy chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mới có khả năng cản được đòn tấn công của hắn!

"Bị phát hiện rồi sao?

Không sai, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên quả thực là đỉnh cấp bảo vật sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!" Ngao Tông thần sắc thản nhiên, ánh mắt thâm thúy không chút gợn sóng.

Chương 58

Phản ứng của hai người họ không nằm ngoài dự liệu của y, y cũng không định che giấu.

Bởi một khi đã sử dụng tòa sen, tất định sẽ thu hút sự chú ý, chuyện này không thể tránh khỏi nên Ngao Tông đã sớm chuẩn bị tâm lý.

"Ngao Tông, giao tòa sen đó ra, bản vương có thể tha chết cho ngươi!" "Thậm chí bản vương có thể lập đại đạo thệ ngôn, sau này tuyệt đối không tìm ngươi gây phiền phức, thậm chí còn có thể ban cho ngươi thêm nhiều lợi ích!" Hỏa Kỳ Lân Vương nhìn chằm chằm vào tòa sen với ánh mắt tham lam, nhịp thở cũng trở nên dồn dập, gầm gừ nói.

Nói thật, trong lòng Hỏa Kỳ Lân Vương vô cùng đố kỵ!

Ngao Tông đáng chết này lại có vận may lớn như vậy, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cấp bậc này cũng tìm thấy được!

Vận khí này thật khiến người ta vừa hâm mộ vừa căm ghét.

Hiện tại trong lòng Hỏa Kỳ Lân Vương tràn đầy bất mãn và đố kỵ.

Tại sao chứ?

Phải biết rằng hắn là một trong sáu vị vương của Kỳ Lân tộc, là con trai của Thủy Kỳ Lân, là lão tổ một mạch Hỏa Kỳ Lân!

Ngay cả vị thế cao thượng như hắn còn không có cơ hội chạm vào Tiên Thiên Chí Bảo, vậy mà một Ngao Tông cỏn con lại có được thứ thần vật trong truyền thuyết!

Nếu có thể đoạt được món chí bảo này, uy lực của nó chắc chắn vượt xa Kỳ Lân Ấn của phụ hoàng hắn.

Nghĩ đến việc trở thành sự tồn tại mạnh thứ hai trong Kỳ Lân tộc nhờ vào Tiên Thiên Chí Bảo, ánh mắt Hỏa Kỳ Lân Vương càng thêm phần tham độc.

Tuy nhiên, hắn cũng không phải kẻ ngu muội.

Toàn lực nhất kích vừa rồi còn không phá nổi phòng ngự, nếu tiếp tục động thủ thì kết quả cũng chẳng thay đổi là bao.

Vì vậy, hắn quyết định dùng mưu, vừa đấm vừa xoa, dùng thái độ hòa hoãn hơn để dụ dỗ Ngao Tông buông lỏng cảnh giác mà giao ra chí bảo.

Thế nhưng, Hỏa Kỳ Lân Vương dường như hiểu sai thế nào là "hạ mình".

Tuy bề ngoài giả vờ ôn hòa, nhưng thái độ vẫn cao cao tại thượng, gần như là dùng giọng lệnh để yêu cầu Ngao Tông giao bảo vật.

"Nực cười!

Lời ngu xuẩn như vậy mà ngươi cũng nói ra được!" "Nếu muốn cướp Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên của ta, vậy phải xem bản lĩnh của ngươi đến đâu!" Ngao Tông thản nhiên đáp, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia giễu cợt.

Y nhìn Hỏa Kỳ Lân Vương như nhìn một kẻ đần độn.

Thế mà lại muốn y hai tay dâng lên chí bảo, đây có phải lời của người bình thường nói ra không?

Kẻ ngốc cũng biết đó là chuyện không thể nào!

Có ai lại chủ động từ bỏ chí bảo trong tay để đem mạng sống của mình giao cho kẻ khác định đoạt chứ?

Lời này của Hỏa Kỳ Lân Vương chẳng khác nào một trò cười!

"Tiểu tử!

Ngươi đang tìm cái chết!" Hỏa Kỳ Lân Vương giận dữ đến cực điểm!

Thái độ giễu cợt của Ngao Tông khiến hắn nổ đom đóm mắt.

Trong cơn thẹn quá hóa giận, Hỏa Kỳ Lân Vương trực tiếp bạo tẩu, phát động tấn công điên cuồng vào Ngao Tông!

Những đòn tấn công kinh thiên địa dường như muốn hủy diệt mọi thứ xung quanh!

Thế nhưng, Ngao Tông vẫn thản nhiên đứng vững, tòa sen tím bao bọc lấy y tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Mọi đòn đánh của Hỏa Kỳ Lân Vương đều không có bất kỳ hiệu quả nào.

Đây là kết quả tất yếu, khi Ngao Tông tế ra tòa sen, y đã lập tức đứng vào thế bất bại.

Với thực lực của Hỏa Kỳ Lân Vương, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, hắn chỉ đang lãng phí sức lực vô ích mà thôi.

Thực tế đúng là vậy, đừng nói làm Ngao Tông bị thương, hắn còn chẳng chạm nổi vào lớp màn phòng hộ.

Mặt khác, đi cùng với những đòn tấn công điên cuồng, khí tức của Hỏa Kỳ Lân Vương cũng bắt đầu suy yếu dần.

Đó chính là tác dụng phụ của việc thiêu đốt tinh huyết bản nguyên!

Tuy nó có thể giúp thực lực tăng vọt trong thời gian ngắn, nhưng khi thời gian hiệu lực qua đi, thực lực sẽ tụt dốc thê thảm, thậm chí thấp hơn cả mức bình thường.

Trước đó do trúng kế của Ngao Tông, thực lực của hắn đã hạ

xuống Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhờ thiêu đốt tinh huyết mới gượng lên hậu kỳ.

Nhưng giờ đây, khí tức của hắn một lần nữa rơi xuống trung kỳ, và do di chứng của tinh huyết, nó còn tiếp tục tụt xuống mức sơ kỳ!

Có thể nói, Hỏa Kỳ Lân Vương hiện tại chỉ còn duy trì được thực lực Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Trong tình huống này, Ngao Tông còn cần phải lo lắng về sự đe dọa của hắn nữa sao?

Tuy Ngao Tông cũng là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng y có tư chất trác tuyệt, vốn đã có thực lực vượt cấp khiêu chiến.

Chuyện Đại La Kim Tiên sơ kỳ đánh bại trung kỳ đối với y là chuyện cơm bữa, huống chi đối mặt với một Hỏa Kỳ Lân Vương đang suy yếu tận cùng.

Cục diện chiến trường đã đảo ngược hoàn toàn!

Trước đó Hỏa Kỳ Lân Vương ở thế thượng phong, nhưng giờ Ngao Tông mới là kẻ nắm quyền sinh sát trong tay!

"Không ổn!

Tác dụng phụ của việc thiêu đốt tinh huyết đến rồi!" "Tu vi của ta vậy mà rớt xuống Đại La Kim Tiên sơ kỳ, phản phệ so với dự tính còn nghiêm trọng hơn!" "Tình thế không ổn, phải mau chóng rời khỏi đây!" Hỏa Kỳ Lân Vương biến sắc!

Hắn biết sẽ có phản phệ, nhưng không ngờ lại khoa trương đến mức này.

Tu vi trực tiếp rớt xuống sơ kỳ, đây là tin dữ đối với hắn.

Hắn hiểu rõ hiện tại mình tuyệt đối không phải đối thủ của Ngao Tông.

Dù vô cùng không cam lòng, nhưng trước sự an nguy của tính mạng, hắn không dám ngu ngốc ở lại.

Rời đi lúc này mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Còn về tòa sen tím kia, cùng lắm sau này nhờ phụ hoàng Thủy Kỳ Lân ra tay đòi lại.

Tuy nhiên, nếu Thủy Kỳ Lân ra tay, món bảo vật đó chắc chắn sẽ rơi vào tay phụ hoàng chứ không đến lượt hắn.

Dù vậy, mạng sống vẫn là trên hết.

Hỏa Kỳ Lân Vương không chút do dự quay đầu, định xông ra khỏi U Minh Huyết Hải.

“Muốn đi?

Ta đã cho phép ngươi rời đi chưa?” “U Minh Huyết Hải này không phải là nơi thích đến thì đến, thích đi thì đi!” “Vĩnh viễn ở lại đây cho ta, Hỏa Kỳ Lân Vương!” Ngao Tông hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn ngập băng sương.

Chương 59

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Vừa nãy còn nghênh ngang hống hách, giờ định chuồn sao?

Y muốn trấn áp hoàn toàn Hỏa Kỳ Lân Vương tại nơi này!

Ngao Tông lập tức ra tay!

Ánh sáng u minh kinh khủng bạo liệt trong lòng bàn tay y, hóa thành sát chiêu đánh thẳng về phía Hỏa Kỳ Lân Vương!

Sát!

Hôm nay y phải chấn sát một vị vương giả của Kỳ Lân tộc!

"Không!

Ta là một trong sáu vị vương của Kỳ Lân tộc, Hỏa Kỳ Lân Vương!

Ngao Tông, ngươi thật sự dám giết ta sao?!" Cảm nhận sát cơ kinh hoàng trong luồng sáng u minh, Hỏa Kỳ Lân Vương mặt cắt không còn giọt máu!

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được mối đe dọa chí mạng.

Hắn nhận ra Ngao Tông thật sự muốn giết mình!

Hắn là con trai của Thủy Kỳ Lân, là một trong lục tử, Ngao Tông dám sát hại hắn sao?

Chẳng lẽ Ngao Tông không sợ sự trả thù của cả tộc Kỳ Lân?!

Thực tế, Ngao Tông thật sự không sợ.

Hiện tại y đã có thể phát huy phần lớn uy lực của Nhị Thập Tứ

Phẩm U Minh Tử Liên, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng phá vỡ phòng ngự của nó.

Có được lá bùa hộ mệnh này, Ngao Tông còn việc gì không dám làm?

Huống hồ mọi chuyện đều do Hỏa Kỳ Lân Vương tự tìm lấy.

Từ lúc xuất hiện, hắn luôn đốt đốt bức người, thậm chí còn muốn tiêu diệt Ngao Tông.

Đã bị bắt nạt đến tận đầu như vậy, Ngao Tông sao có thể để hắn rời đi dễ dàng?

Ngay từ khi đối phương lộ ra sát ý, Ngao Tông đã hạ quyết định: Phải chém chết Hỏa Kỳ Lân Vương, khiến Kỳ Lân lục vương vĩnh viễn mất đi một người!

Ý đã quyết, không gì lay chuyển nổi.

Ngao Tông mặc kệ lời đe dọa, ánh mắt băng lãnh kiên định, oanh kích luồng sáng u minh thẳng vào người Hỏa Kỳ Lân Vương!

Ngao hống!

Chỉ một chiêu, thân thể Kỳ Lân của hắn đã bị đánh tan nát một nửa, một cánh tay Kỳ Lân khổng lồ trực tiếp bị oanh nổ!

Phải nói rằng kế hoạch của Ngao Tông thực sự hiệu quả.

Trước đó khi hắn còn ở hậu kỳ, đòn tấn công của y như gãi ngứa, nhưng giờ khi tu vi của hắn đại hạ, sát chiêu của y cuối cùng đã có thể gây thương tổn nặng nề lên thân thể Kỳ Lân.

"A!

Ngao Tông đáng chết, ngươi điên rồi sao?!" "Nếu thật sự giết ta, Kỳ Lân tộc sẽ không buông tha cho ngươi, phụ hoàng Thủy Kỳ Lân của ta sẽ không tha cho ngươi!" Hỏa Kỳ Lân Vương phát ra tiếng

thảm thiết, không ngừng buông lời đe dọa mắng nhiếc.

Tuy nhiên, Ngao Tông thần sắc không đổi, tay không hề nương nhẹ, từng đòn sát chiêu điên cuồng trút xuống.

Thương thế của Hỏa Kỳ Lân Vương ngày càng trầm trọng, cuối cùng dưới những đòn tấn công liên tiếp, hắn đã triệt để vẫn lạc!

Thân thể Hỏa Kỳ Lân hoàn toàn vỡ vụn, khí tức sinh mệnh biến mất.

Một trong sáu vị vương của Kỳ Lân tộc, Hỏa Kỳ Lân Vương, chính thức tử nạn!

"Ha ha ha, rốt cuộc ta cũng thành công rồi, Hỏa Kỳ Lân Vương đã bị ta đánh bại!" Cho đến khi đối phương hoàn toàn tắt thở, Ngao Tông mới nở một nụ cười mãn nguyện.

Đây là một thu hoạch khổng lồ đối với y.

Nguyên bản với tu vi của mình, y không thể nào đánh bại được một vương giả như vậy, nhưng nhờ từng bước tính kế, liên tục làm suy yếu đối phương, y đã hoàn thành chuyện bất khả thi.

Lấy tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ để chém chết Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đây là một tráng cử tiền sở vị hữu!

Khắp Hồng Hoang hiện nay, ước chừng chỉ có một mình Ngao Tông làm được điều này.

Thế nên một Ngao Tông vốn ít nói cười cũng không nhịn được mà lộ ra vẻ hân hoan.

Cái gọi là "lấy yếu thắng mạnh" chính là như thế này!

"Thế giới này quá điên cuồng rồi!" "Đại La Kim Tiên sơ kỳ Ngao Tông lại có thể diệt được Đại La Kim Tiên hậu kỳ Hỏa Kỳ Lân Vương!" "Thật là không thể tưởng tượng nổi!" Tại một vị trí khác

dưới đáy U Minh Huyết Hải, Hỏa Phượng Vương chứng kiến cảnh tượng này mà cả người chấn động đến ngây dại!

Đôi mắt phượng tràn đầy vẻ kinh hoàng, thân hình phượng hoàng khổng lồ run rẩy nhẹ, không dám tin vào những gì mình vừa thấy.

Dù tận mắt chứng kiến Ngao Tông chém giết đối thủ, nhưng đến tận bây giờ bà ta vẫn thấy thật khó tin.

Thực sự là quá kinh khủng!

Ngao Tông không chỉ chơi khăm Hỏa Kỳ Lân Vương một vố đau đớn, mà còn thực sự kết liễu hắn.

Điều này đã hoàn toàn lật đổ tam quan của Hỏa Phượng Vương.

Ngay cả bà ta, một Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng chưa từng nghĩ mình có thể đánh bại được Hỏa Kỳ Lân Vương.

Chính vì thế mà lúc trước trên mặt biển, bà ta không dám lên tiếng trước sự hống hách của hắn.

Vậy mà một kẻ vốn dĩ trong mắt bà ta chỉ như sâu kiến là Ngao Tông, lại có thể làm được điều đó!

Cú sốc thị giác này quá lớn khiến bà ta khó lòng tiếp thụ.

Ngay lúc này, Ngao Tông dường như đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, y hơi quay đầu, thản nhiên liếc nhìn Hỏa Phượng Vương một cái!

Cái nhìn ấy khiến lông tơ của Hỏa Phượng Vương dựng đứng, tâm thần hoảng loạn vô cùng!

Dù là tộc Hỏa Phượng thiên sinh thuộc về lửa nóng, nhưng ánh mắt của Ngao Tông lại khiến bà ta cảm thấy lạnh thấu xương, như thể bị một ma thần từ vực sâu nhắm vào!

Đến lúc này, Hỏa Phượng Vương mới nhận ra một chuyện: Bà ta và Ngao Tông cũng đang đứng ở hai đầu chiến tuyến!

Lúc ở trên mặt biển, bà ta thậm chí còn từng động thủ với Ngao Tông.

Bây giờ y đã giết được Hỏa Kỳ Lân Vương, liệu có tha cho bà ta không?

"Minh tộc chi vương Ngao Tông muốn ra tay với ta!" "Nếu còn ở lại đây, ta sẽ đi vào vết xe đổ của Hỏa Kỳ Lân Vương!" "Ở lại đây, ta sẽ chết!" "Không thể ở lại U Minh Huyết Hải nữa, phải lập tức rời đi!" Hỏa Phượng Vương hoảng hốt tột độ.

Tuy tu vi Ngao Tông vẫn như cũ là sơ kỳ, thấp hơn bà ta một cảnh giới, nhưng giờ đây bà ta lại vô cùng sợ hãi.

Chương 60

Hỏa Phượng Vương thừa hiểu, Ngao Tông giết được hậu kỳ thì diệt một trung kỳ như bà ta chẳng có gì là khó.

Có tấm gương tày liếp của Hỏa Kỳ Lân Vương, bà ta sớm đã không còn chút khinh thị nào, chỉ còn lại sự kinh hoàng và chấn động.

Không dám nán lại thêm một giây một phút nào, bà ta lập tức quay người bỏ chạy, định xông lên mặt biển để thoát thân.

Về việc đòi báo thù cho con trai như lúc đầu, bà ta đã sớm quăng lên chín tầng mây!

Ý nghĩ duy nhất hiện giờ là chạy thật xa khỏi Ngao Tông!

"Phát giác được rồi sao?

Hỏa Phượng Vương, bà cũng có chút đầu óc đấy!" "Nhưng ta đã giết Hỏa Kỳ Lân Vương rồi, bà nghĩ ta sẽ thả bà đi sao?" Nhìn Hỏa Phượng Vương đang kinh hoàng tháo chạy, Ngao Tông cười lạnh một tiếng, nụ cười tràn đầy băng giá.

Đã không làm thì thôi, đã làm thì làm cho tuyệt!

Nếu đã giết Hỏa Kỳ Lân Vương, làm sao y có thể để Hỏa Phượng Vương đi?

Đắc tội với một Chuẩn Thánh hay hai Chuẩn Thánh cũng chẳng khác gì nhau.

Huống hồ kẻ tìm đến gây phiền phức trước nhất chính là bà ta!

Thế nên Ngao Tông tuyệt đối không buông tha.

Tuy nhiên, vì đứng quan sát từ xa nên vị trí của bà ta cách y một đoạn khá lớn, thêm vào đó Phượng tộc vốn thiên sinh giỏi bay lượn,

tốc độ cực nhanh.

Nếu chỉ đuổi theo đơn thuần, có lẽ Ngao Tông sẽ không kịp.

Nhưng chỉ cần bà ta còn ở trong huyết hải, Ngao Tông có nắm chắc sẽ giữ chân được bà ta!

Bởi vì trong mảnh huyết hải này, Ngao Tông đã sớm chuẩn bị một át chủ bài thực sự.

"Để lại mạng cho ta!

Thành thục bản Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, khởi!" Ngao Tông cười lạnh, hai tay kết ấn, tu vi trong người vận chuyển, tức khắc kích hoạt đại trận!

Oanh!

Trong nháy mắt, khắp nơi dưới đáy huyết hải hiện lên vô số trận văn phức tạp.

Số lượng trận văn cực nhiều, bao phủ mọi ngõ ngách của U Minh Huyết Hải.

Mỗi đạo trận văn đều tỏa ra sát cơ kinh người, khắc ấn tại biên duyên huyết hải, biến nơi đây thành một chiếc lồng khổng lồ.

Đây chính là thành thục bản Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Không phải là bản giản lược mà Ngao Tông bố trí lúc đầu để che giấu tầng không gian thứ mười tám, mà là một phiên bản hoàn thiện hơn nhiều, có thể phát huy tới sáu phần uy lực của bản gốc.

Trận pháp này là một trong những thu hoạch của Ngao Tông sau vạn năm tu hành.

Sau khi thăng cấp Đại La Kim Tiên, y đã nắm giữ sâu sắc hơn về trận đồ này.

Để đề phòng Ma Tổ La Hầu báo thù, trong thời gian rảnh rỗi phát triển Minh tộc, y đã bố trí đại trận này bao quanh toàn bộ huyết hải.

Đây cũng chính là lý do vì sao trong lúc đại chiến với Hỏa Kỳ Lân Vương, U Minh Huyết Hải không bị sụp đổ hoàn toàn, chính nhờ có đại trận âm thầm hộ vệ.

Hơn nữa, việc Ngao Tông có thể lập tức cảm nhận được sự xuất hiện của Hỏa Phượng Vương cũng là nhờ đại trận này.

Một khi đã lọt vào trận, với uy lực sáu phần của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận – vốn là một trong tứ đại hung trận của Hồng Hoang có uy lực vượt qua Chuẩn Thánh – thì việc giam giữ một Đại La Kim Tiên trung kỳ như Hỏa Phượng Vương là quá đỗi dễ dàng!

Oanh long!

Dưới sự khởi động của Ngao Tông, đỉnh cấp đại trận bao trùm thiên địa, biến U Minh Huyết Hải thành một tuyệt địa "nội bất xuất, ngoại bất nhập".

Hỏa Phượng Vương đang tháo chạy bỗng bị chặn đứng, không thể rời khỏi huyết hải nửa bước!

"Với tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ của ta mà lại không thể xông ra khỏi tòa đại trận này sao?!" "Tòa trận pháp quỷ dị này rốt cuộc là thứ gì?!" Đối diện với đại trận đột ngột hiện ra, Hỏa Phượng Vương không cam lòng ngồi chờ chết, bà ta điên cuồng tấn công vào trận pháp định phá vòng vây.

Thế nhưng dù có làm gì, bà ta cũng không thể lay chuyển được thành thục bản Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, trong lòng càng thêm phần hoảng sợ.

"Nếu bà có thể xông ra khỏi Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận thì ta sẽ phải nhìn bà bằng con mắt khác đấy." "Nhưng hiển nhiên, với tu vi

của bà thì đừng mong thoát ra được.” Giọng nói thản nhiên vang lên ngay sau lưng Hỏa Phượng Vương.

Âm thanh bình tĩnh không chút gợn sóng khiến bà ta biến sắc, lùi lại liên tục.

Đó chính là Ngao Tông!

Lúc bà ta đang loay hoay tìm đường ra, y đã đuổi tới sát bên cạnh.

“Ngao Tông!

Đừng giết ta, giết ta ngươi sẽ chẳng được lợi ích gì đâu!” “Ta là con của Nguyên Phượng, là một trong Hỏa Phượng Vương của Phượng tộc Cửu Sồ, nếu giết ta, Nguyên Phượng nhất định sẽ không buông tha cho ngươi!” “Ngược lại nếu ngươi bằng lòng thả ta, ta có thể dành cho ngươi những báo đáp hậu hĩnh!” “Ta có thể thề, chỉ cần thả ta đi, từ nay về sau hễ nơi nào có mặt ngươi, Hỏa Phượng Vương ta tuyệt đối lui bước, không bao giờ gây khó dễ!

Thậm chí nếu ngươi muốn gì, ta đều có thể dâng tặng, thấy sao?” Nhìn Ngao Tông từng bước ép sát, Hỏa Phượng Vương hoảng loạn van nài.

Hiện tại bà ta không còn chút ý chí chiến đấu nào, hoàn toàn bị trận đại chiến vừa rồi làm cho khiếp sợ.

Đối mặt với Ngao Tông, bà ta chỉ muốn tháo chạy thật xa.

“Những lời ngây ngô như vậy mà cũng nói ra từ miệng bà sao?” “Bà tưởng ta sẽ thả bà đi thật à, Hỏa Phượng Vương?” Ngao Tông thần sắc lãnh mạc nhìn đối phương.

Chuyện đã đi đến bước này mà còn muốn cầu xin thả người, thật quá nực cười.

Phải biết rằng từ đầu chí cuối Ngao Tông không hề tìm bọn họ

gây hấn, chính Hỏa Kỳ Lân Vương và Hỏa Phượng Vương mới là kẻ ép người quá đáng.

Bây giờ y sắp thu hoạch thắng lợi lại muốn y buông tay?

Thế gian làm gì có chuyện hời như thế!

Tưởng rằng cứ nói một câu nhẹ nhàng là xóa sạch được mọi lỗi lầm sao?

Ha hả, Ngao Tông sao có thể đồng ý.

Ngay từ đầu y đã hạ quyết tâm: Hôm nay không chỉ diệt Hỏa Kỳ Lân Vương, mà Hỏa Phượng Vương cũng phải ở lại đây!

Y muốn chém giết cả hai vương!

"Ngao Tông đáng chết, bản vương liều mạng với ngươi!" Nghe lời Ngao Tông, Hỏa Phượng Vương biết rõ y sẽ không nương tay.

Trong cơn tuyệt vọng, bà ta quyết định liều chết một phen, muốn cùng Ngao Tông "ngọc nát đá tan"!

Hỏa Phượng Vương bộc phát toàn bộ sức mạnh, tung ra những đòn tấn công điên cuồng.

Kim sắc Phượng Diễm rợp trời trút xuống, tựa hồ muốn đồng quy vu tận với Ngao Tông!

"Uổng phí sức lực!

Chương 61

Ngay cả Hỏa Kỳ Lân Vương Đại La Kim Tiên hậu kỳ còn không làm gì được ta, bà thì làm được gì?" Nhìn đòn tấn công của đối phương, Ngao Tông vẫn bình tĩnh đứng đó, sâu trong mắt là sự giễu cợt.

Ngay cả Hỏa Kỳ Lân Vương thiêu đốt tinh huyết còn không phá được phòng ngự của tòa sen tím, huống chi là một Hỏa Phượng Vương trung kỳ?

Bà ta chỉ đang vẫy vùng trong tuyệt vọng mà thôi.

"Đủ rồi, kết thúc trận chiến này thôi!" Ngao Tông thản nhiên nói, y không muốn dây dưa thêm nữa mà muốn kết thúc thật nhanh.

Y lập tức ra tay, ánh sáng u minh cường hãn đánh tan Phượng Diễm, oanh kích trực diện vào thân phượng của bà ta!

Oanh!

Sát chiêu vừa tung ra, Hỏa Phượng Vương lập tức trọng thương.

Tiếp đó, Ngao Tông liên tục phát động tấn công, dồn dập công kích.

Dưới ánh mắt tuyệt vọng của bà ta, Ngao Tông đã triệt để mẫn diệt sợi sinh cơ cuối cùng.

Tự đây, một trong Phượng Tộc Cửu Sồ là Hỏa Phượng Vương đã hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa!

Ngao Tông dùng tu vi sơ kỳ trực tiếp diệt sát trung kỳ, thành công trảm thêm một vị vương!

Sau khi diệt xong hai vương, Ngao Tông đã lập nên hai kỷ lục vô

tiền khoáng hậu.

Nếu giới bên ngoài biết chuyện này, chắc chắn sẽ chấn động dữ dội.

Nhưng y cũng biết rõ chuyện này không giấu được lâu.

Hỏa Phượng Vương vốn rầm rộ kéo quân tới, không biết bao nhiêu thế lực đã để mắt tới hành động của bà ta.

Huống chi sau lưng còn có Ma Tổ La Hầu châm dầu vào lửa.

Chuyện này truyền khắp Hồng Hoang chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Có thể nói sau khi chiến đấu kết thúc, cuộc khủng hoảng thực sự của Ngao Tông mới bắt đầu.

Việc hai vương của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc tử nạn tại U Minh Huyết Hải là một sự kiện kinh thiên động địa.

Như Ngao Tông đã nói, huyên náo của Hỏa Phượng Vương quá lớn, chắc chắn có kẻ đã chú ý.

Dù y có xử lý dấu vết thì cũng không lấp liếm được sự thật.

Hỏa Phượng Vương có địa vị vô cùng quan trọng, Phượng tộc chắc chắn có phương pháp cảm ứng tình trạng của bà ta.

Ước chừng ngay lúc bà ta ngã xuống, Nguyên Phượng bên kia đã giận tím mặt rồi.

Kỳ Lân tộc chắc cũng chẳng khá hơn, chắc chắn đã nhận được tin Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc.

Thử thách tiếp theo dành cho Ngao Tông mới thực sự gay go.

“Ma Tổ La Hầu đáng chết, dám rước cho ta nhiều phiền phức như vậy!” “Nếu ta không báo thù lại, ta không phải là Minh tộc chi vương

Ngao Tông!" Nghĩ đến những rắc rối sắp tới, Ngao Tông không khỏi bừng bừng nộ hỏa.

Thực tế, mọi phiền phức này đều do Ma Tổ La Hầu gây ra.

Nếu không phải hắn vì muốn hãm hại y mà giết chết con trai Hỏa Phượng Vương rồi đổ vấy cho y, thì bà ta đã không tìm tới đây.

Kẻ khởi xướng thực sự chính là Ma Tổ La Hầu!

Đối với kẻ chủ mưu này, Ngao Tông căm hận thấu xương và đã ghi thù trong lòng.

Chờ sau khi xử lý xong những việc trước mắt, y nhất định sẽ tìm Ma Tổ La Hầu tính sổ.

Không ai có thể tính kế để y phải chịu rắc rối mà không phải trả giá, kể cả là Ma Tổ La Hầu!

Phải biết rằng Ngao Tông không phải là đại thiện nhân gì, y là kẻ có thù tất báo, có ơn tất trả.

Mối lương tử giữa y và Ma Tổ La Hầu đã chính thức kết hạ!

"Chuyện đó tạm thời chưa làm được, trước hết thu dọn bãi chiến trường ở U Minh Huyết Hải này đã." Ngao Tông lẩm bẩm, nén cơn giận xuống.

Tu vi y hiện tại chưa đủ để đối đầu trực diện với Ma Tổ La Hầu, việc quan trọng nhất bây giờ là giải quyết hậu quả tại huyết hải.

Dù hai vị vương đã chết, nhưng tàn cục vẫn còn đó.

Hỏa Phượng Vương lần này dẫn theo một đội quân hùng hậu, những con cháu hậu bối của bà ta hiện vẫn còn đang lảng vảng ở biên duyên huyết hải.

Tất nhiên Ngao Tông không định để chúng chạy thoát.

Đã giết mẹ rồi thì còn ngại gì con cháu?

Đằng nào cũng kết oán với Phượng tộc, chi bằng làm cho tuyệt luôn.

Ngao Tông nhớ rõ đám đi theo đều là những con hỏa phượng cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên.

Vừa hay nhiệm vụ giai đoạn ba của Hệ thống đang cần một lô tộc nhân Minh tộc ở hai cấp độ này.

Y sẽ giết sạch chúng rồi chuyển hóa thành Minh tộc, như vậy mới là lợi ích tối đa!

Đám tùy tùng của Hỏa Phượng Vương cũng không phải là vô dụng hoàn toàn.

"Cũng đành vậy, coi như phế vật lợi dụng!" Ngao Tông ánh mắt hung quang, hạ quyết tâm.

Dứt lời, y bước ra khỏi huyết hải, tiến về phía biên duyên.

Khoảng thời gian tiếp theo sẽ là ngày tai nạn của tộc Hỏa Phượng.

Khi Ngao Tông đạp hắc vân xuất hiện trước mặt chúng, lũ chim phượng đều lộ ra ánh mắt tuyệt vọng.

Nhờ liên kết huyết mạch, chúng đã cảm nhận được sự kết nối với Hỏa Phượng Vương đã đứt đoạn, nghĩa là bà ta đã vẫn lạc.

Sự xuất hiện của Ngao Tông chính là minh chứng rõ nhất.

Đám hậu bối này vốn chỉ dựa vào uy danh của Hỏa Phượng Vương, giờ mất đi chỗ dựa, chúng cũng chỉ là một đám tu sĩ bình thường có chút huyết mạch đặc thù mà thôi, chẳng khác gì tộc nhân của Tù Ngưu ngày trước.

Đương nhiên cũng có kẻ định bỏ chạy, nhưng trước thành thục bản Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, ngay cả Hỏa Phượng Vương còn

không thoát nổi huống chi là lũ tiểu bối này.

Kết cục của chúng đã được định đoạt từ lúc Hỏa Phượng Vương ngã xuống.

"Lão tổ Hỏa Phượng Vương của các ngươi đang đợi ở suối vàng đấy, xuống đó mà bầu bạn với bà ta đi!" Ngao Tông thản nhiên tuyên án tử hình rồi bắt đầu ra tay.

Một cuộc thảm sát diễn ra nơi biên duyên huyết hải.

Những tiếng phượng kêu bi thảm không ngừng vang vọng, xen lẫn cả những tiếng Kỳ Lân kêu khóc.

Một lúc sau, mọi âm thanh đều lịm tắt, trả lại sự yên bình.

Chương 62

Khi Ngao Tông trở lại, toàn bộ đám tùy tùng của Hỏa Phượng Vương đã bị tiêu diệt sạch sẽ, không còn một mống.

"Không ngờ Hỏa Phượng Vương lại ưa sĩ diện như vậy, một lần đi xa lại mang theo nhiều tộc nhân đến thế.

Nhưng điều khiến ta ngạc nhiên hơn là Hỏa Kỳ Lân Vương lần này cũng dẫn theo một bộ phận tộc nhân Hỏa Kỳ Lân!" Ngao Tông lẩm bẩm, ánh mắt lộ vẻ hân hoan vì thu hoạch ngoài ý muốn.

Thứ nhất là số lượng hỏa phượng rất khả quan.

Tuy không thể so với số lượng khổng lồ của tộc Tù Ngưu lúc ở Đông Hải – vốn là để hoàn thành nhiệm vụ của Long Vương – nhưng với mục đích đi tìm thù riêng mà mang theo từng này hậu bối cũng là con số không nhỏ.

Thứ hai là số lượng hỏa kỳ lân y phát hiện trốn ở một biên duyên khác của huyết hải.

Ngao Tông đoán rằng Hỏa Kỳ Lân Vương thấy bà ta mang theo nhiều con cháu như vậy, chắc hẳn lầm tưởng bà ta phát hiện ra cơ duyên nào đó tốt cho tiểu bối nên định đi theo hớt tay trên.

Ở Hồng Hoang, chuyện đại năng Đại La dẫn con cháu đi hưởng cơ duyên là chuyện thường thấy.

Kết quả là cơ duyên không thấy đâu, chỉ thấy Ngao Tông phản sát.

Đám tiểu bối Kỳ Lân này bị Ngao Tông phát hiện thì kết cục cũng chẳng cần bàn cãi, chúng nhanh chóng trở thành vong hồn dưới đáy huyết hải.

Trận chiến lớn này coi như thực sự khép lại.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng không còn sai sót, Ngao Tông mới trở về tầng không gian thứ mười tám.

Những vong hồn của hai tộc Phượng và Kỳ Lân này chính là nguyên liệu tuyệt hảo để y chuyển hóa thành Minh tộc, giúp y hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba.

Y bắt đầu bận rộn với công việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần.

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông đang bận rộn, những chuyện xảy ra ở U Minh Huyết Hải bắt đầu lan truyền ra ngoài.

Nơi nhận được tin tức nhanh nhất không ai khác chính là Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Tại Thập Vạn Hỏa Sơn, sâu trong sào huyệt của Phượng tộc, một tòa cung điện rực lửa lưu ly vang lên tiếng phượng kêu thê lương và căm phẫn, tựa hồ muốn thiêu trụi cả dãy núi.

Một con thái phượng kim sắc lộng lẫy, thân hình to lớn như tinh tú từ trong cung điện bay ra.

Đó chính là Phượng tộc chi hoàng, con phượng hoàng đầu tiên của thiên địa, một trong những đỉnh cấp cường giả Hồng Hoang – Nguyên Phượng!

"Hỏa Phượng nhi tử của ta, khí tức tiêu tán, triệt để vẫn lạc rồi!" "Lịch!

Rốt cuộc là kẻ nào gan to bằng trời dám sát hại con ta?!" Là mẹ của Hỏa Phượng Vương, Nguyên Phượng có liên kết huyết mạch cực kỳ chặt chẽ, nên ngay khi bà ta tử nạn, Nguyên Phượng đã lập tức cảm nhận được.

Sự bi thương và phẫn nộ cùng sát ý khủng khiếp bao trùm cả Thập Vạn Hỏa Sơn, khiến các tộc nhân khác run rẩy không dám động

đậy.

Sát ý của một vị Chuẩn Thánh không phải kẻ tầm thường có thể chịu nổi.

Tuy nhiên, do Ngao Tông có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên che giấu thiên cơ, Nguyên Phượng nhất thời không thể suy toán ra hung thủ.

Nhưng không suy toán được thì vẫn còn cách khác để tìm hiểu.

Rất nhanh, qua báo cáo của cấp dưới, Nguyên Phượng đã nắm được diễn biến sự việc.

"Nhi tử Hỏa Phượng vì con mình bị giết nên đã đến U Minh Huyết Hải tìm Minh tộc chi vương Ngao Tông báo thù, sau đó không thấy trở ra nữa!" "Khốn kiếp!

Rốt cuộc là kẻ nào dám tính kế con ta?!" Tiếng phượng gầm chấn nát không gian xung quanh.

Nguyên Phượng đã rõ chuyện này có liên quan đến Ngao Tông.

Thực ra bà ta không lạ gì cái tên Ngao Tông, vì từ sự kiện ở Đông Hải bà ta đã chú ý và sai người quan tâm động tĩnh của y.

Theo tin tức lúc đó, Ngao Tông chỉ là một Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Vậy mà một thời gian sau, con trai bà ta là một Đại La Kim Tiên trung kỳ lại chết dưới tay y!

Chuyện này quá vô lý, sự chênh lệch giữa hai cảnh giới là một trời một vực.

Chắc chắn sau lưng có uẩn khúc, có kẻ đang tính kế con trai bà ta.

"Truyền lệnh của Nguyên Phượng ta!

Tiến đến U Minh Huyết Hải, bắt giữ Minh tộc chi vương Ngao Tông về đây cho ta!" Nguyên Phượng hạ chỉ.

Dù chuyện này có quỷ dị đến đâu thì việc Hỏa Phượng vẫn lạc chắc chắn không thoát khỏi can hệ với Ngao Tông.

Chỉ cần bắt y về là sẽ rõ chân tướng.

Nguyên Phượng phái đi một đỉnh cấp cao thủ của tộc, một tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn để đảm bảo nhiệm vụ thành công trăm phần trăm.

Bà ta đã hạ quyết tâm, không ai có thể ngăn cản ý chỉ của Phượng tộc chi hoàng.

Về phần Ngao Tông, sau khi điều tra rõ, bà ta cũng sẽ không để y sống sót.

Dù y có trực tiếp giết con bà ta hay không thì cái chết của con bà ta cũng khởi nguồn từ y.

Kẻ nào tham gia vào việc này đều phải đền mạng.

Tính cách của Nguyên Phượng cũng bá đạo và độc đoán y hệt Hỏa Phượng Vương.

Đó chính là bộ mặt của tam đại chủng tộc tại Hồng Hoang lúc bấy giờ – những vị vua không vương miện, không kẻ nào được phép khiêu khích uy nghiêm của họ.

Kẻ vi phạm chỉ có một con đường chết.

Một đội quân hùng hậu từ Thập Vạn Hỏa Sơn rầm rộ tiến về U Minh Huyết Hải.

Cùng lúc đó, tại tộc địa của Kỳ Lân tộc cũng vang lên tiếng gầm phẫn nộ: "Bất luận là ai giết con ta Hỏa Kỳ Lân đều phải trả giá bằng máu!

Chờ bản hoàng tìm ra kẻ đứng sau, bản hoàng sẽ tru di cửu tộc của hắn!

Truyền lệnh của Thủy Kỳ Lân!

Đến U Minh Huyết Hải, bắt giữ Minh tộc chi vương Ngao Tông về đây!" Thủy Kỳ Lân cũng đã biết tin Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc.

Khi điều tra ra con trai mình bí mật bám đuôi Hỏa Phượng Vương đến huyết hải tìm Ngao Tông rồi mất mạng, Thủy Kỳ Lân hoàn toàn nổi điên.

Trong mắt Thủy Kỳ Lân, Ngao Tông mới nổi lên quá ngắn ngủi, không thể nào giết được một Đại La Kim Tiên hậu kỳ như con mình.

Chắc chắn có kẻ tính kế.

Thủy Kỳ Lân cũng phái cao thủ đi bắt Ngao Tông.

Hai phe Phượng và Kỳ Lân không hẹn mà cùng kéo đến huyết hải.

Có thể dự kiến, một trận tinh phong huyết vũ sắp sửa diễn ra tại nơi này.

Bởi vì Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều bạo nộ.

Chương 63

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc phái khiển cao thủ trong tộc, muốn bắt Ngao Tông về thẩm vấn.

Có thể nói, U Minh Huyết Hải sắp nghênh đón một trận tinh phong huyết vũ!

Nhưng không chỉ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chú ý đến sự việc này, mà một nhân vật quan trọng hơn cũng đang theo dõi tiến độ của nó!

Tây Phương đại địa, trong đạo tràng Tu Di Sơn, tổ mạch Tây Phương.

Một thân ảnh bá khí toàn thân quấn quanh khí đen quỷ dị, dung mạo dữ tợn, đang ngồi trên vương tọa.

Đó chính là Ma Tổ La Hầu đang âm thầm bày bố kế hoạch.

"Hỏa Phượng Vương tiến vào U Minh Huyết Hải, sau đó, Hỏa Kỳ Lân Vương cũng xuất hiện trên U Minh Huyết Hải… Sau đó, Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương không hề rời khỏi U Minh Huyết Hải…" "Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lại xảy ra nhiều chuyện đến thế, thật sự ngoài dự liệu của bản tọa a!" Nghe tin tức thuộc hạ báo cáo, sắc mặt Ma Tổ La Hầu lúc này cũng vô cùng cổ quái!

Tuy rằng mọi việc là do hắn thiết kế, nhưng sự tình đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn!

Ví dụ, hắn chỉ thiết kế Hỏa Phượng Vương, khiến Hỏa Phượng Vương đến U Minh Huyết Hải tìm Ngao Tông gây phiền phức!

Nhưng ngay cả Ma Tổ La Hầu cũng không ngờ, Hỏa Kỳ Lân

Vương của Kỳ Lân tộc cũng xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

Chính vì lý do này, Ma Tổ La Hầu mới cảm thấy sự việc đã vượt ngoài dự liệu của hắn!

Phải biết, Ma Tổ La Hầu thiết kế Hỏa Phượng Vương cũng có một số ý đồ riêng!

Ví dụ, thực lực của Hỏa Phượng Vương vừa hay mạnh hơn Ngao Tông một cảnh giới.

Như vậy, Hỏa Phượng Vương có thể tạo áp lực lớn cho Ngao Tông, nhưng Ngao Tông cũng không đến mức không có chút sức phản kháng nào!

Phải biết, trước đó trong trận chiến ở Đông Hải, Ngao Tông đã thể hiện thực lực vượt cấp khiêu chiến.

Điểm này, Ma Tổ La Hầu cũng biết rõ!

Cho nên mới đặc biệt chọn Hỏa Phượng Vương làm đối thủ cho Ngao Tông!

Bởi vì Hỏa Phượng Vương là hậu duệ Nguyên Phượng, thực lực vượt xa đồng cấp!

Dù Ngao Tông có thể vượt cấp khiêu chiến, e rằng cũng khó đánh bại Hỏa Phượng Vương.

Có thể nói, Ma Tổ La Hầu thiết kế mọi việc từng bước một, sắp đặt kỹ lưỡng từng khâu.

Như vậy, nếu đợi Ngao Tông thất bại, không chừng người của Ma tộc có cơ hội nhúng tay vào.

Ví dụ, khi Ngao Tông thất bại tuyệt vọng, Ma tộc sẽ ra tay giúp đỡ, khiến Ngao Tông chủ động gia nhập Ma tộc!

Đúng vậy, cho đến tận bây giờ, Ma Tổ La Hầu vẫn chưa từ bỏ ý

định chiêu mộ Ngao Tông!

Phương thức chiêu mộ đã chuyển sang một loại khác.

Kết quả không ngờ, ngay cả Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc cũng xuất hiện ở U Minh Huyết Hải.

Với sự xuất thủ của Hỏa Kỳ Lân Vương, Ngao Tông chỉ mới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, căn bản không có khả năng sống sót!

Chính vì lý do này, trong tình huống tự biết không thể làm gì, người của Ma tộc mới rời xa U Minh Huyết Hải, không xuất hiện trước mặt Ngao Tông.

Còn về tình hình sau đó.

Ngao Tông kích hoạt bản hoàn chỉnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, bao trùm U Minh Huyết Hải, cách ly cảm ứng bên ngoài, nên thế giới bên ngoài tự nhiên không biết kết quả cuối cùng.

Nhưng theo tin tức nhận được, Hỏa Kỳ Lân Vương và Hỏa Phượng Vương dường như không hề rời khỏi U Minh Huyết Hải.

"Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đều không rời khỏi U Minh Huyết Hải, chẳng lẽ bị Ngao Tông vây khốn rồi sao?" "Cũng có khả năng, theo báo cáo của thuộc hạ, Ngao Tông dường như đã sử dụng một đại trận đặc biệt…" Ma Tổ La Hầu lẩm bẩm trong lòng, suy tư về việc này.

Tuy rằng hắn cảm thấy Ngao Tông có thiên phú cao, nhưng muốn đánh bại Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, là chuyện gần như không thể!

Đặc biệt là Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc!

Bởi vì Hỏa Kỳ Lân Vương là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chứ không phải một Đại La Kim Tiên tiền kỳ như Ngao Tông có thể đánh bại

được!

“Ma Tổ đại nhân, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc có tin tức truyền đến.” “Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều bạo nộ, tuyên bố Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đã vẫn lạc… Hiện tại, hai tộc đều phái khiển đại năng, chuẩn bị tiến về U Minh Huyết Hải điều tra…” Một ảo ảnh ma đen kịt toàn thân, xuất hiện trước mặt Ma Tổ La Hầu, báo cáo một tin tức khác!

Lợi ích của việc âm thầm bày bố trong Tam tộc.

Ma Tổ La Hầu đều có hậu chiêu trong Tam tộc, hễ Tam tộc có động tĩnh, Ma Tổ La Hầu có thể lập tức biết rõ!

Khi Ma Tổ La Hầu nghe tin tức này, sắc mặt Ma Tổ La Hầu lập tức đại biến!

Bởi vì ngay cả hắn cũng không ngờ, Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đã vẫn lạc!

“Không thể nào, là Ngao Tông làm, lại có thể diệt cả song vương sao!?” Ma Tổ La Hầu thần sắc chấn hám!

Tin tức này đối với hắn, cũng là một tin tức không nhỏ!

Bởi vì từ đầu đến cuối, hắn đều không nghĩ Ngao Tông có thể đánh bại Hỏa Kỳ Lân Vương!

Thậm chí, Ma Tổ La Hầu còn tưởng rằng, Ngao Tông chỉ sử dụng đại trận đặc biệt, vây khốn Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương!

Kết quả bây giờ lại truyền đến tin tức Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc!

Chẳng lẽ, Ngao Tông thật sự có bản lĩnh chém giết Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương sao!

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt Ma Tổ La Hầu trở nên vô cùng khó coi!

Bởi vì một khi song vương vẫn lạc, sẽ kéo theo rất nhiều phiền phức!

Nhìn tình hình hiện tại thì biết rồi!

Các cao thủ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đã bắt đầu xuất động, tiến về hướng U Minh Huyết Hải!

"Xem ra, đối với Minh tộc Chi Vương Ngao Tông bên kia, chỉ có thể từ bỏ mà thôi…" Ma Tổ La Hầu lẩm bẩm một tiếng, trong lòng có chút cảm khái!

Cao thủ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc xuất động, Ngao Tông gần như không có khả năng sống sót.

Xem ra không có cơ hội chiêu mộ Ngao Tông, điểm này khiến Ma Tổ La Hầu có chút tiếc nuối!

Bởi vì trong mấy sự kiện, tư chất thiên phú mà Ngao Tông thể hiện, quả thực như yêu nghiệt vậy!

Ngao Tông càng chói mắt, Ma Tổ La Hầu càng muốn chiêu mộ, ma hóa Ngao Tông, khiến Ngao Tông trở thành tộc nhân Ma tộc!

Nhưng bây giờ, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã động thủ thật, vậy thì Ngao Tông không còn khả năng tồn tại nữa!

Cho nên, Ma Tổ La Hầu cũng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ Ngao Tông!

Chính vì lý do này, Ma Tổ La Hầu đã ra lệnh cho tất cả tộc nhân Ma tộc rút lui, không còn bận tâm đến sự việc này nữa!

Còn về việc thân phận của hắn có bị bại lộ hay không, Ma Tổ La Hầu thì không lo lắng!

Chương 64

Bởi vì từ đầu đến cuối, Ma Tổ La Hầu đều ẩn mình phía sau màn, căn bản không hề lộ dấu vết, sao có thể bại lộ thân phận chứ!

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của Ma Tổ La Hầu!

Trên thực tế, ngay từ khi tộc nhân Ma tộc lần đầu tiên xuất hiện trước mặt Ngao Tông, Ngao Tông đã biết thân phận của Ma Tổ La Hầu!

Thậm chí, trong trận chiến U Minh Huyết Hải trước đó, Ngao Tông từng khiêu khích vạch trần thân phận của Ma Tổ La Hầu!

Chỉ là lúc đó, bên cạnh Hỏa Phượng Vương, chỉ có hậu duệ của chính mình, căn bản không có người khác!

Còn về tộc nhân Ma tộc.

Mặc dù Ma Tổ La Hầu có phái khiển tộc nhân Ma tộc đến gần U Minh Huyết Hải!

Nhưng, tộc nhân Ma tộc lại không dám quá gần U Minh Huyết Hải!

Phải biết, Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đều là đại năng cảnh Đại La Kim Tiên!

Cảm giác của Đại La Kim Tiên vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần hơi đến gần một chút, đều có khả năng bị phát hiện!

Cho nên, tộc nhân Ma tộc cũng chỉ dám quan sát từ xa, không dám đến gần một phân hào!

Chính vì lý do này, họ đã không nghe thấy những gì Ngao Tông đã nói.

Còn sau đó, khi Ngao Tông thành công diệt sát Hỏa Phượng Vương.

Toàn bộ tộc nhân Hỏa Phượng Vương và Hỏa Phượng tộc cũng đều bị Ngao Tông diệt vong.

Cho nên tin tức này, tạm thời vẫn chưa bị tiết lộ!

Nhưng bây giờ Ngao Tông, đã chuẩn bị sẵn sàng để báo thù Ma Tổ La Hầu!

Đợi khi đội ngũ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, một lần nữa đến U Minh Huyết Hải, Ngao Tông nhất định sẽ vạch trần sự việc này.

Tất nhiên rồi, bị Ma Tổ La Hầu tính kế, Ngao Tông sẽ không để Ma Tổ La Hầu được yên!

Có thể nói, một nguy cơ đáng sợ, sắp ập đến Ma Tổ La Hầu, chỉ là Ma Tổ La Hầu lúc này vẫn chưa hề hay biết.

Thậm chí, bây giờ Ma Tổ La Hầu, còn đang cảm thấy tiếc nuối vì không thể chiêu mộ Ngao Tông!

Cùng lúc đó, khi Ma Tổ La Hầu biết tin tức về Ngao Tông, và cảm thấy chấn kinh cùng tiếc nuối về đại sự mà Ngao Tông đã làm.

Một phương thế lực quan trọng nhất, cũng đang chú ý đến tình hình của Ngao Tông!

Đó chính là Long tộc, một trong Tam đại chủng tộc Hồng Hoang hiện nay!

Đối với Ngao Tông, một đứa con bị Long tộc bỏ rơi, Long tộc cũng đang ôm mối quan tâm rất lớn đến chuyện của Ngao Tông!

Đặc biệt là Long Vương!

Trước đây Ngao Tông ở Đông Hải, đã chơi khăm Tù Ngưu Vương một vố đau, khiến Long Vương mất hết thể diện.

Kể từ sau chuyện đó, Long Vương vô cùng quan tâm đến tình hình của Ngao Tông!

Cho nên, hiện tại hễ có tin tức về Ngao Tông truyền ra, Long Vương có thể ngay lập tức, có được tin tức về Ngao Tông!

"Long Vương đại nhân, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc có tin tức truyền ra…" "Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân bạo nộ, tuyên bố Hắc Long Ngao Tông ở U Minh Huyết Hải, đã diệt Hỏa Phượng Vương của Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc…" Một Long Vệ xuất hiện trong Long Vương Điện, báo cáo tin tức vừa mới nhận được cho Long Vương!

Động tĩnh của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân không hề nhỏ, hơn nữa với tư cách là một trong Tam đại chủng tộc, Long tộc cũng có chú ý đến tình hình hai tộc!

Cho nên, hễ hai tộc có động tĩnh, Long tộc lập tức biết được!

"Hỏa Phượng Vương của Phượng tộc, và Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc, tất cả đều vẫn lạc sao?" "Hắc hắc hắc, đúng là một tin tức không tệ a!" "Không, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đang gây cười sao?" "Cái nghịch tử kia làm sao có khả năng, diệt được Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương chứ!" Một tiếng long ngâm từ trong Long Vương Điện truyền ra!

Long Vương hơi nhếch long mâu, trong long mâu đầy vẻ châm biếm.

Hắn khinh thường Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Mặc dù chuyện này có liên quan đến Ngao Tông, nhưng Long Vương lại không nghĩ, Ngao Tông có thể làm được chuyện này!

Bởi vì đó là chuyện gần như không thể!

Chắc chắn phía sau chuyện này, có người đang tính kế Phượng tộc

và Kỳ Lân tộc thôi!

Nhưng, hai tộc Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, mỗi bên đều tổn thất một Vương giả, Long Vương rất vui vẻ khi thấy điều đó.

Bởi vì đối với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đó cũng là một đả kích không nhỏ!

Chính vì lý do này, Long Vương mới vui mừng như vậy.

"Không nói chuyện này nữa, cái nghịch tử Ngao Tông kia, cuối cùng cũng lộ diện rồi, lại còn chạy đến U Minh Huyết Hải nữa chứ!" "Truyền lệnh cho Hoàng Thái Tử Ngao Nguyệt của ta, lập tức đến U Minh Huyết Hải, bắt Ngao Tông về cho ta!" Về chuyện Ngao Tông, thần sắc Long Vương, lập tức trở nên lạnh nhạt!

Đối với những việc Ngao Tông đã làm trước đây, trong lòng Long Vương vẫn vô cùng khí phẫn!

Chính vì lý do này, bây giờ đã biết tin tức của Ngao Tông, vậy thì Long Vương nhất định phải bắt Ngao Tông về!

"Huynh trưởng, hà tất phải như vậy, Ngao Tông dù sao cũng là tộc nhân từ Long tộc ta mà ra…" Một tiếng thở dài, từ trong hư không truyền ra!

Không gian xuất hiện một trận gợn sóng.

Một con cự long to lớn, mặt người không chân, toàn thân đỏ rực, bước ra từ trong hư không.

Đó chính là Đại Trưởng Lão Chúc Long của Long tộc!

Hiển nhiên, Chúc Long đã biết chuyện U Minh Huyết Hải, nên mới trực tiếp đến Long Vương Điện.

"Chúc Long, chuyện của cái nghịch tử kia, ta trước đây đã nói rõ rồi." Long Vương hơi nhếch long mâu, trong mắt có chút không vui!

Bởi vì nghe lời nói của Chúc Long, dường như không muốn ra tay với Ngao Tông vậy.

Điểm này khiến Long Vương vô cùng không vui!

Phải biết, khi Chúc Long quay về trước đó, đã có ý nghĩ như vậy!

Nhưng, về chuyện này, đáng lẽ đã nói rõ rồi.

Để Hoàng Thái Tử Kim Long Ngao Nguyệt ra tay, trước tiên bắt Ngao Tông về, sau đó rồi nói tiếp.

Nhưng nhìn dáng vẻ Chúc Long hiện tại, dường như đã thay đổi chủ ý, không muốn động thủ với Ngao Tông nữa.

"Huynh trưởng, huynh không phát hiện sao, tư chất thiên phú của Ngao Tông, thật sự vô cùng nghịch thiên a!" "Lần này tổn thất trong tay hắn, chính là Hỏa Phượng Vương của Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc!" "Thực lực của cả hai, thấp nhất cũng đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, chứ không phải tu sĩ bình thường a!" "Phải biết, Ngao Tông trước đó, chỉ mới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ." "Trong một đoạn thời gian ngắn như vậy, lại có khả năng tiêu diệt Hỏa Phượng Vương Đại La Kim Tiên trung kỳ, cùng với Hỏa Kỳ Lân Vương Đại La Kim Tiên hậu kỳ!" "Tốc độ trưởng thành như vậy, quả thực như thần tích vậy!" "Nếu để Ngao Tông quay về Long tộc, giả dĩ thời nhật, nhất định có thể bổ sung cho Long tộc ta một cường giả đỉnh cấp!" Chúc Long thở dài một tiếng, chậm rãi nói ra một câu!

Nói thật, hắn quả thực đã thay đổi suy nghĩ rồi!

Ban đầu, Chúc Long quả thực cảm thấy tư chất của Ngao Tông không tệ.

Chương 65

Nhưng, để tuân theo mệnh lệnh của Long Vương, Chúc Long mới đồng ý, để Hoàng Thái Tử Kim Long Ngao Nguyệt ra tay, bắt Ngao Tông về!

Nói trắng ra, Chúc Long lúc đó, đối với Ngao Tông chỉ dừng lại ở mức độ thưởng thức, nhưng không đến mức khiến hắn phản lại mệnh lệnh của Long Vương, muốn cưỡng ép bảo vệ Ngao Tông.

Nhưng, sau khi biết chuyện U Minh Huyết Hải lần này, thái độ của Chúc Long lại thay đổi!

Bởi vì chuyện lần này, thật sự chấn kinh Chúc Long!

Khi Chúc Long biết, ngay cả Hỏa Phượng Vương Đại La Kim Tiên trung kỳ, cùng với Hỏa Kỳ Lân Vương Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tất cả đều tổn thất trong tay Ngao Tông!

Nói thật, Chúc Long vô cùng chấn kinh!

Tráng cử như vậy, quả thực khó mà tưởng tượng!

Phải biết, Ngao Tông trước đó mới chỉ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, bây giờ lại có khả năng hạ gục Hỏa Kỳ Lân Vương Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Tốc độ trưởng thành như vậy, quả thực khiến người ta phải kinh hãi!

Đã vượt xa mức độ cơ duyên rồi!

Chúc Long không thể nghĩ ra, rốt cuộc là cơ duyên như thế nào, mới có thể khiến tốc độ trưởng thành của một người, nhanh đến mức độ này!

Khả năng duy nhất, chính là tư chất của Ngao Tông, đã vượt ngoài tưởng tượng của hắn!

Nếu cho Ngao Tông thêm một chút thời gian, Ngao Tông nhất định có thể trở thành một cường giả đỉnh cấp!

Trong tình huống như vậy, nếu để Long Vương diệt Ngao Tông, chẳng phải quá đáng tiếc sao!

Nếu có thể để Ngao Tông quay về Long tộc, giả dĩ thời nhật, thực lực của Long tộc, nhất định sẽ càng thêm cường đại!

Chúc Long suy nghĩ như vậy!

Có thể nói, tốc độ trưởng thành của Ngao Tông, quả thực khiến Chúc Long không khỏi chấn hám!

Chính vì lý do này, Chúc Long mới muốn khuyên Long Vương, hy vọng có thể bảo vệ Ngao Tông, để Ngao Tông quay về Long tộc!

Chúc Long suy nghĩ như vậy, chính vì lý do này, mới bước ra!

"Chúc Long, ngươi thật sự nghĩ, cái nghịch tử kia có khả năng như vậy sao!?" "Tốc độ trưởng thành của bản hoàng, đương nhiên là số một Hồng Hoang!" "Ngay cả bản hoàng năm đó cũng không có tốc độ trưởng thành như vậy, vậy thì cái nghịch tử kia làm sao có thể làm được!" "Chuyện này, khẳng định không phải do cái nghịch tử kia ra tay, cùng lắm là quân cờ bị đẩy ra mặt thôi!" "Người đã diệt Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, nhất định là nhân vật ẩn mình trong bóng tối!" "Cứ bắt hắn về, ít nhất không phải để hắn làm mất mặt Long tộc ở bên ngoài!" Long Vương cười khẩy một tiếng, trong lòng có chút không cho là đúng!

Nói thật, lời nói của Chúc Long, Long Vương không phải không hiểu.

Nhưng, Long Vương lại không tin Ngao Tông có thể làm được

đến mức độ này!

Lý do rất đơn giản, bởi vì năm xưa Long Vương, cũng không thể làm được chuyện như vậy!

Cái nghịch tử Ngao Tông kia, làm sao có thể làm được chuyện như vậy chứ.

Phải biết, Long Vương chính là người số một Hồng Hoang hiện nay!

Chuyện mà hắn không thể làm được, người khác làm sao có thể làm được chứ!

Cho nên, khi trong lòng Long Vương, sản sinh ra suy nghĩ như vậy, hắn lập tức gạt bỏ suy nghĩ đó!

Bởi vì tuyệt đối không có khả năng đó!

Long Vương tự tin!

Sự tự tin của người số một Hồng Hoang hiện nay!

"…" Chúc Long có chút nghẹn lời, bởi vì hắn phát hiện lời nói của Long Vương, cũng không hề sai!

Bởi vì ở Hồng Hoang hiện nay, thực lực của Long Vương, là người số một trên bề mặt!

Có thể nói, bất kể tư chất hay căn nguyên, không ai có thể siêu việt Long Vương!

Ngay cả Long Vương năm xưa, cũng không làm được đến mức độ này, Ngao Tông lại có tư cách gì, có thể làm được chuyện này chứ!

Chính vì lý do này, Chúc Long có chút không tìm được lời để phản bác!

Nhưng trong lòng Chúc Long lại cảm thấy, chuyện này có chút kỳ

lạ, không đơn giản như vậy.

Trong lòng Chúc Long có một trực giác!

Hoặc có lẽ Ngao Tông thật sự có khả năng, có thể làm được chuyện này!

Chính vì lý do này, sau khi hơi do dự, Chúc Long vẫn muốn mở miệng, tiếp tục thử khuyên Long Vương.

"Được rồi, tâm ý bản hoàng đã quyết, chẳng cần nhiều lời!" "Truyền ngô Long Vương lệnh, để Hoàng Thái Tử Kim Long Ngao Nguyệt xuất động, tiến về U Minh Huyết Hải, đi bắt cái nghịch tử Ngao Tông kia về!" Long Vương tự nhiên nhìn ra, Đại Trưởng Lão Chúc Long dường như có chút gì đó!

Cho nên, Long Vương dứt khoát, trực tiếp mở miệng nói, đưa ra quyết định!

Lúc này, Chúc Long tự nhiên cũng không có cách nào.

Dù sao Long Vương đã đưa danh nghĩa Long tộc chi Hoàng ra, lấy danh nghĩa Long Vương hạ đạt mệnh lệnh, còn có thể nói gì nhiều!

Có thể nói, chuyện này đã đi đến hồi kết!

Sau khi Phượng tộc và Kỳ Lân tộc xuất động nhân thủ, tiến về U Minh Huyết Hải.

Long tộc cũng có động tĩnh!

Có thể nói, bởi vì chuyện của Ngao Tông, Tam đại chủng tộc Hồng Hoang hiện nay đều xuất động, chạy đến U Minh Huyết Hải!

Một trận tranh đấu đáng sợ, sắp diễn ra ở U Minh Huyết Hải!

Vì chuyện U Minh Huyết Hải bị tiết lộ ra ngoài, lúc này không chỉ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc bắt đầu hành động!

Hơn nữa, ngay cả Long tộc cũng bắt đầu có một số động tĩnh!

Có thể nói, bởi vì sự kiện U Minh Huyết Hải lần này, Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, đều có một số động tĩnh!

Chuyện này đã gây ra một sự chấn động lớn trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Phải biết, Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, chính là Tam đại chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang hiện nay!

Long tộc chưởng khống Tứ Hải!

Kỳ Lân tộc chúa tể đại địa!

Phượng tộc thống ngự thiên không!

Trong Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, bất kể là chủng tộc nào, chỉ cần có một chút động tĩnh, đều sẽ gây ra một chấn động không nhỏ.

Huống chi Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc đều xuất hiện, đồng loạt bắt đầu hành động!

Chương 66

Sẽ gây ra động tĩnh lớn đến mức nào, tự nhiên không cần phải nói nhiều nữa!

Một số lão tổ của các chủng tộc nhỏ, cũng là những Đại La Kim Tiên ngoài Tam tộc.

Khi biết, Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc đều xuất động, ngay lập tức tuyên bố tự phong sơn môn!

Không nói gì khác, chỉ là không muốn con cháu của mình, không cẩn thận chọc giận người của Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc!

Đương nhiên, khi các lão tổ của các chủng tộc nhỏ trên Hồng Hoang đại địa, phát hiện Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc không phải nhắm vào mình, mà tiến về hướng U Minh Huyết Hải.

Các lão tổ của các chủng tộc nhỏ, đều có chút kinh ngạc!

Bởi vì khó mà tưởng tượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến Tam đại chủng tộc tề tụ về U Minh Huyết Hải!

Phải biết, trong ký ức của họ, U Minh Huyết Hải chẳng phải là nơi ô uế, cấm địa không thể tùy ý đặt chân vào sao!

Chính vì lý do này, trong một thời gian, các đại năng trên Hồng Hoang đại địa, không khỏi nảy sinh hứng thú cực lớn đối với sự việc này!

Sau một hồi dò hỏi, mới biết được chuyện gì đã xảy ra!

"Hỏa Phượng Vương, một trong Cửu Sồ của Phượng tộc, Hỏa Kỳ Lân Vương, một trong Lục Vương của Kỳ Lân tộc, đều tổn thất trong tay Minh tộc Chi Vương Ngao Tông ở U Minh Huyết Hải!" "Thật sự quá khủng bố đi, Hồng Hoang hiện nay, lại có người dám động thủ

với người của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lại còn là Vương giả trong Phượng tộc và Kỳ Lân tộc nữa!" Chuyện xảy ra ở U Minh Huyết Hải, cũng không quá bí mật.

Có lòng dò hỏi một phen, dễ dàng biết được đại khái tình hình!

Chính vì lý do này, các lão tổ của các chủng tộc nhỏ, đều chấn hám không thôi!

Bởi vì họ không ngờ, trong Hồng Hoang hiện nay, lại có người dám khiêu khích tộc nhân Tam tộc, thậm chí là Vương giả trong Tam đại chủng tộc!

Đối với họ, đó quả thực là một cú sốc lớn!

Ngay lập tức, tất cả các lão tổ cấp bậc Đại La Kim Tiên của các chủng tộc, đều ghi nhớ cái tên Ngao Tông!

Đây cũng chính là ngày mà danh húy Minh tộc Chi Vương Ngao Tông, trực tiếp truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Ngao Tông không hề hay biết, trong lúc bất tri bất giác, danh húy của mình đã truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Đương nhiên rồi, Ngao Tông cũng không hề hay biết chuyện này.

Dù Ngao Tông có biết chuyện này, cũng sẽ không quá để tâm!

Bởi vì đối với Ngao Tông mà nói, căn bản không có thời gian, để bận tâm đến một số chuyện vặt vãnh!

Có thời gian đó, dùng để phát triển Minh tộc chẳng phải tốt hơn sao, hà tất phải đi hóng những chuyện náo nhiệt vô vị đó.

Trên thực tế cũng đúng như vậy.

Sau trận chiến với Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân tộc, Ngao Tông lại một lần nữa lao vào việc phát triển Minh tộc!

Trong một đoạn thời gian, việc Ngao Tông làm chỉ có một.

Đó chính là chuyển hóa toàn bộ hồn phách nguyên thần của tộc nhân Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân tộc, thành tộc nhân Minh tộc!

Bởi vì sự kiện lần này, tộc nhân mà Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương mang theo, đều là những tộc nhân có tu vi nhất định!

Tu vi thấp nhất, cũng là cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên!

Đương nhiên rồi, trong số tộc nhân mà hai vị Vương giả mang theo, có nhiều tộc nhân cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên hơn!

Trong đó, số lượng tộc nhân cảnh giới Kim Tiên là nhiều nhất!

Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì ở tầng không gian thứ nhất, cao nhất chỉ có thể chuyển hóa nguyên thần tu sĩ cấp bậc Kim Tiên!

Chính vì lý do này, những tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc có cảnh giới dưới Kim Tiên, toàn bộ đều bị Ngao Tông ném vào Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Còn về tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, Ngao Tông lại tự mình ra tay chuyển hóa!

Sau một đoạn thời gian nỗ lực, Ngao Tông đã thành công chuyển hóa một phần tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc, toàn bộ thành tộc nhân Minh tộc!

Sau khi hoàn toàn chuyển hóa, Ngao Tông mới biết được tình hình cụ thể của tộc nhân cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên của hai tộc!

Nói thật, thu hoạch vô cùng phong phú!

"Tộc nhân Hỏa Phượng tộc, lại có năm vạn Kim Tiên, ba ngàn

Thái Ất Kim Tiên!" "Số lượng tộc nhân Kim Tiên của Hỏa Kỳ Lân tộc hơi ít hơn một chút, chỉ có bốn vạn." "Nhưng, số lượng Thái Ất Kim Tiên của Hỏa Kỳ Lân tộc, lại nhiều hơn Hỏa Phượng tộc một chút, đạt bốn ngàn!" "Đúng là một thu hoạch lớn a, thậm chí không thua kém tộc nhân Tù Ngưu tộc trước đây!" Thần niệm phóng ra, bao trùm toàn bộ tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc sau khi chuyển sinh, Ngao Tông không khỏi mắt sáng lên!

Lần chuyển hóa tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc lần này, tình hình chuyển hóa của hai chủng tộc, đã mang lại bất ngờ lớn cho Ngao Tông!

Tạm thời không nói đến tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, hãy nói về tình hình tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Ban đầu khi Ngao Tông chuyển hóa nhiều tộc nhân Tù Ngưu tộc như vậy, chỉ thu được năm vạn tộc nhân U Minh Tù Ngưu tộc cảnh giới Kim Tiên!

Nhưng lần này, chỉ riêng một Hỏa Phượng tộc, đã mang lại cho Ngao Tông năm vạn sinh vật Minh tộc cảnh giới Kim Tiên!

Có thể sánh ngang với kết quả chuyển hóa của Tù Ngưu tộc, cho nên Ngao Tông mới kinh hỉ như vậy!

Phải biết, tộc nhân mà Hỏa Phượng Vương mang theo lần này, số lượng tuy không ít.

Nhưng, tuyệt đối không thể sánh bằng tộc nhân Tù Ngưu tộc mà Tù Ngưu Vương mang theo lúc ở Đông Hải!

Điểm này, Ngao Tông đã biết từ trước.

Tính chất chuyến đi của hai bên không giống nhau, số lượng tộc nhân được dẫn theo, tự nhiên không thể hoàn toàn giống nhau!

Dù sao Tù Ngưu Vương trước đây, vì muốn hoàn thành nhiệm vụ

của Long Vương, nên mới dẫn theo phần lớn tộc nhân Tù Ngưu tộc.

Lần này, Hỏa Phượng Vương xuất hành thuần túy vì thể diện, làm sao có thể mang theo nửa Hỏa Phượng tộc chứ!

Chính vì lý do này, có được thu hoạch bất ngờ như vậy, Ngao Tông mới kinh ngạc đến thế.

Không nói chuyện này nữa, sở dĩ có được kết quả như vậy, cũng có mối quan hệ nhất định với Ngao Tông!

Phải biết, hiện tại Ngao Tông, đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Về tu vi mà nói, so với khi chuyển hóa Tù Ngưu tộc trước đây, có sự khác biệt rất lớn!

Lúc đó, tu vi của Ngao Tông, chỉ mới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

So sánh hai thời kỳ, cách biệt một đại cảnh giới!

Tu vi có sự khác biệt, về phương diện đạo pháp thần thông, tự nhiên cũng có điều không giống!

Có thể nói, thăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên, khả năng chuyển sinh của Ngao Tông, cũng càng trở nên thông thạo hơn!

Chính vì lý do này, tỷ lệ thành công khi Ngao Tông chuyển hóa hồn phách nguyên thần thành tộc nhân Minh tộc, cũng đã tăng lên rất nhiều!

Lấy một ví dụ nhỏ.

Chương 67

Nếu Ngao Tông Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, từ một trăm hồn phách nguyên thần, có thể chuyển hóa ra một tộc nhân Minh tộc!

Vậy thì hiện tại, với tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Ngao Tông.

Chuyển hóa mười hồn phách nguyên thần, có thể chuyển hóa ra một tộc nhân Minh tộc!

Sự khác biệt giữa hai thời kỳ!

Chính vì lý do này.

Mặc dù số lượng tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc ban đầu lần này, hơi ít hơn một chút.

Nhưng, tỷ lệ thành công chuyển hóa thành sinh vật Minh tộc, lại tăng lên không ít!

Cho nên, Ngao Tông mới có thể chuyển hóa ra nhiều sinh linh Minh tộc đến vậy!

Đây là nguyên nhân Ngao Tông đã thành công chuyển hóa ra nhiều tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc đến vậy!

Tương tự, tình hình chuyển hóa tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cũng gần như vậy, có thu hoạch lớn!

Trên thực tế, chính tình hình chuyển hóa tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên lần này, mới mang lại bất ngờ lớn cho Ngao Tông!

Phải biết, số lượng Thái Ất Kim Tiên cảnh Hỏa Phượng tộc, cùng với Thái Ất Kim Tiên cảnh Hỏa Kỳ Lân tộc đã chuyển hóa thành công

lần này, đều khoảng ba bốn ngàn!

Vượt xa so với Thái Ất Kim Tiên cảnh Tù Ngưu tộc trước đây!

Phải biết, trước đây Ngao Tông chuyển hóa Thái Ất Kim Tiên cảnh Tù Ngưu tộc, chỉ có khoảng một ngàn!

Nguyên nhân đã nói ở trên, có liên quan đến tu vi của Ngao Tông!

Tu vi càng cao, tỷ lệ chuyển hóa thành công càng cao!

Điểm này, Ngao Tông lại vô cùng vui vẻ!

Bởi vì tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, quả thực có chút khó bồi dưỡng!

Bây giờ Ngao Tông trực tiếp thu được nhiều sinh vật Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đến vậy.

Đối với Ngao Tông, đó là một việc cực kỳ tốt!

"Xem ra ta sau này, chuyển hóa tộc nhân cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, sẽ dễ dàng hơn một chút." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, tâm tình xem ra không tệ!

"Khái khái, tiếp theo nên tiếp tục làm chính sự rồi!" Ngao Tông thu hồi tâm tình vui vẻ, chuẩn bị tiếp tục hoàn thành chính sự!

"Ta lấy danh nghĩa Minh tộc Chi Vương Ngao Tông, ban cho danh hiệu U Minh Hỏa Phượng!" "Từ bây giờ, mạch Minh Phượng chính là U Minh Hỏa Phượng!" Ngao Tông mở miệng, nói với tộc nhân Hỏa Phượng tộc sau khi chuyển hóa, ban cho danh hiệu U Minh Hỏa Phượng!

Trong một thời gian, những U Minh Hỏa Phượng đã được chuyển hóa, đều phát ra một tiếng kêu minh thanh!

Lửa đen bao quanh thân phượng, cũng càng trở nên sáng chói!

Ngao Tông không để ý, nhìn sang bên kia, tộc nhân Hỏa Kỳ Lân tộc đã được chuyển hóa thành công.

"Ta lấy danh nghĩa Minh tộc Chi Vương Ngao Tông, ban cho danh hiệu U Minh Hỏa Kỳ Lân!" "Từ bây giờ, mạch Minh Kỳ Lân chính là U Minh Hỏa Kỳ Lân!" Ngao Tông mở miệng, nói với tộc nhân Hỏa Kỳ Lân tộc sau khi chuyển hóa, ban cho danh hiệu U Minh Hỏa Kỳ Lân!

Ban danh hiệu cho chủng tộc sau khi chuyển hóa, là một bước quan trọng!

Bởi vì Ngao Tông là Minh tộc Chi Vương, chỉ có những sinh vật Minh tộc được hắn công nhận, mới thật sự là tộc nhân Minh tộc!

Sau khi Ngao Tông ban tộc danh, Minh tộc lại một lần nữa sản sinh ra hai chi mạch, đó chính là U Minh Hỏa Phượng và U Minh Hỏa Kỳ Lân!

Trong một thời gian, Ngao Tông có thể cảm giác, khí vận của Minh tộc dường như đã tăng thêm một phần!

"Minh Phượng và Minh Kỳ Lân đã ra đời, như vậy, trong Minh tộc của ta, ba chi mạch Minh tộc của Tam đại chủng tộc, đều đã ra đời rồi!" Trong long mâu của Ngao Tông, lộ ra một nụ cười!

Trước đây, tất cả tộc nhân mạch Minh Long của Ngao Tông, cũng chỉ có Ngao Liệt, Ngao Sương và tộc U Minh Tù Ngưu!

Hiện tại, cùng với sự ra đời của U Minh Hỏa Phượng và U Minh Hỏa Kỳ Lân, dã tâm của Ngao Tông càng lên một tầng lầu!

Ngao Tông không hề quên, thu thập tộc nhân của vạn tộc Hồng Hoang, để Minh tộc có thêm nhiều chi mạch!

Hồng Hoang đại địa có bao nhiêu tộc quần, trong Minh tộc của Ngao Tông, phải có bấy nhiêu chi mạch!

Giống như thu thập danh sách vậy!

Đúng vậy, đó vẫn luôn là dã tâm của Ngao Tông!

Tất cả sinh vật thuộc về U Minh, đều có thể trở thành tộc nhân U Minh tộc!

Không thể không nói!

Hiện tại, cùng với sự ra đời của ba chi mạch Minh Long, Minh Phượng và Minh Kỳ Lân, dã tâm của Ngao Tông cũng tiến thêm một bước!

Dù sao ngay cả ba chi mạch Minh tộc của Tam đại chủng tộc, Ngao Tông cũng đã thu thập hoàn thành, những chủng tộc nhỏ còn lại, tự nhiên không khó!

Chuyện này, lại khiến Ngao Tông vui vẻ một lúc lâu!

Không nói chuyện này nữa, trước đây khi thành lập tộc U Minh Tù Ngưu, Ngao Tông tiện thể thành lập Vương giả của tộc U Minh Tù Ngưu!

Chính là U Minh Tù Ngưu Vương Ngao Sách!

Nhưng lần này, khi Ngao Tông thành lập tộc U Minh Hỏa Phượng và tộc U Minh Hỏa Kỳ Lân, lại không trực tiếp chọn ra Vương giả của tộc quần!

Bởi vì trong lòng Ngao Tông, có những lựa chọn tốt hơn!

Hoặc giả, hai chi mạch Minh tộc, bản thân đã có Vương giả của mình!

Đúng vậy, Ngao Tông nói đến, chính là Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương!

Với tư cách là con Hỏa Phượng đầu tiên giữa trời đất, cùng với con Hỏa Kỳ Lân đầu tiên giữa trời đất!

Hai người Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, bản thân chính là lão tổ của hai chủng tộc.

Chuyển hóa họ thành tộc nhân Minh tộc, để họ tiếp tục đảm nhiệm vai trò thủ lĩnh của các chủng tộc, là lựa chọn tốt nhất!

Nhưng, hiện tại Ngao Tông, lại không trực tiếp chuyển hóa hồn phách nguyên thần của cả hai thành tộc nhân Minh tộc!

Điểm này, có liên quan đến quy tắc chủng tộc!

Tộc nhân của một chủng tộc, đều có một hạn chế đặc biệt.

Đó là tất cả tộc nhân trong chủng tộc, đều không thể siêu việt người sáng tạo ra chủng tộc đó!

Hiện tại Ngao Tông, chỉ mới cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Nếu trực tiếp chuyển hóa Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương ra.

Chương 68

Tu vi của họ, cao nhất cũng chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Như vậy, e rằng có chút đáng tiếc!

Phải biết, hai người họ bản thân đều là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Thậm chí, trong số đó tu vi thấp hơn là Hỏa Phượng Vương, cũng là Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Có thể nói, tu vi của nhị vương, cao hơn Ngao Tông hiện tại!

Nếu hai người họ sau khi chuyển hóa, tu vi lại giảm sút, người chịu thiệt thòi lại là Ngao Tông!

Dù sao một khi hai người họ chuyển hóa, sẽ trở thành tộc nhân Minh tộc, Ngao Tông lại có thể thu được một phần tu vi phản hồi của tộc nhân Minh tộc!

Trong tình huống như vậy, tu vi của tộc nhân càng cao, sự trợ giúp đối với Ngao Tông càng lớn!

Có thể nói, hiện tại chuyển hóa hồn phách nguyên thần của Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương thành tộc nhân Minh tộc, là một việc làm thiệt thòi!

Chính vì lý do này, khi chuyển hóa tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc.

Ngao Tông đã đặc biệt chọn lọc hồn phách nguyên thần của hai vị Vương giả ra, để bảo tồn và ủ dưỡng riêng.

Chờ khi tu vi của Ngao Tông, vượt qua Hỏa Phượng Vương và

Hỏa Kỳ Lân Vương.

Ngao Tông sẽ lại chuyển hóa hồn phách nguyên thần của nhị vương, thành tộc nhân Minh tộc!

Như vậy mới là lựa chọn lợi ích tối đa!

Chính vì lý do này, sau khi thành lập tộc U Minh Hỏa Phượng và tộc U Minh Hỏa Kỳ Lân, Ngao Tông mới không lựa chọn chọn ra Vương giả của hai tộc!

Có thể nói, mặc dù chỉ là một việc nhỏ, nhưng Ngao Tông cũng đều đã cân nhắc kỹ lưỡng!

Còn về việc thành lập U Minh Tù Ngưu Vương Ngao Sách trước đây, bây giờ xem ra quả thực có chút bốc đồng rồi!

Theo dự đoán của Ngao Tông, nếu có thể hạ gục Tù Ngưu Vương, chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, thì đó chính là lựa chọn tốt nhất cho U Minh Tù Ngưu Vương!

Đúng vậy, hiện tại Ngao Tông, đã để mắt đến Tù Ngưu Vương!

Phải biết, tu vi của Tù Ngưu Vương, cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tương đồng với tu vi của Hỏa Kỳ Lân Vương!

Mặc dù Ngao Tông hiện tại, chỉ mới cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Nhưng, Ngao Tông ngay cả Hỏa Kỳ Lân Vương còn có thể hạ gục được, cần gì phải lo lắng mối đe dọa từ Tù Ngưu Vương chứ!

Nếu có cơ hội, Ngao Tông sẽ hạ gục Tù Ngưu Vương!

Đó cũng là một sự báo thù đối với Long Vương!

Đương nhiên rồi, chuyện này hơi xa vời một chút.

Muốn làm được điều đó, lại không phải là chuyện dễ dàng!

Nhưng, sau này nếu có cơ hội, Ngao Tông cũng không ngại thử một chút.

Còn về U Minh Tù Ngưu Vương Ngao Sách hiện tại.

Nếu có thể chuyển hóa bản tôn của Tù Ngưu Vương, thành Minh tộc.

Thì việc thay thế Ngao Sách, cũng không phải là không thể cân nhắc!

Đúng vậy, Ngao Tông thực tế như vậy, lấy lợi ích làm chủ.

"Khái khái, chuyện Vương giả của chi mạch chủng tộc, tạm thời cứ gác lại, đợi sau này có cơ hội rồi nói." "Hiện tại, ta phải tiếp tục hoàn thành chính sự mới được, trước tiên hãy xem tiến độ nhiệm vụ giai đoạn ba đi!" "Hiện tại đã bổ sung thêm nhiều tộc nhân cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên đến vậy, tiến độ nhiệm vụ hẳn là đã có tiến triển lớn rồi!" "Hệ thống, mở giao diện nhiệm vụ!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, thu liễm tâm thần.

Tạm thời gác lại chuyện Vương giả của chi mạch chủng tộc, chuẩn bị tiếp tục hoàn thành chính sự.

Trong lần chuyển hóa này, Ngao Tông đã thu được rất nhiều tộc nhân cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên!

Có thể nói, đối với tộc nhân Minh tộc ở hai cảnh giới này, Ngao Tông có thu hoạch lớn!

Như vậy, cách yêu cầu nhiệm vụ giai đoạn ba, Ngao Tông hẳn là đã hoàn thành gần đủ rồi!

Dù sao trước đây, Ngao Tông đã hoàn thành điều kiện thứ nhất của nhiệm vụ giai đoạn ba, cũng là điều kiện sáu triệu nhân số!

Hiện tại Ngao Tông, chỉ còn lại điều kiện thứ hai và điều kiện thứ

ba, cũng là yêu cầu về số lượng tộc nhân cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên!

Cho nên, Ngao Tông muốn mở ra xem, tiến triển nhiệm vụ hiện tại, đã đạt đến mức độ nào rồi!

Nếu khoảng cách đến yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ không xa, Ngao Tông cũng không ngại, hơi động dụng một số thủ đoạn, để hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba!

Dù sao hiện tại, chuyện ở U Minh Huyết Hải, đã bị bại lộ!

Ước chừng tiếp theo, U Minh Huyết Hải sẽ nghênh đón một sự hỗn loạn không nhỏ!

Trong tình huống như vậy, nếu tu vi của Ngao Tông, có thể trưởng thành nhanh chóng.

Đối với Ngao Tông, cũng có lợi ích không nhỏ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh cho hệ thống, mở giao diện nhiệm vụ giai đoạn ba.

Nhiệm vụ giai đoạn ba: Tiến thêm một bước, tiếp tục lớn mạnh U Minh nhất tộc (Đã hoàn thành) Điều kiện một: Khiến số lượng tộc nhân Minh tộc, đạt đến sáu triệu (8.5 triệu / 6 triệu) Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh tộc cấp Kim Tiên, đạt đến hai mươi vạn (21 vạn / 20 vạn) Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh tộc cấp Thái Ất Kim Tiên, đạt đến một vạn (1.1 vạn / 1 vạn) "Không ngờ a, nhiệm vụ giai đoạn ba, ta lại hoàn thành rồi!" Nhìn tình hình trên giao diện nhiệm vụ, Ngao Tông hơi kinh ngạc!

Dường như trong lúc bất tri bất giác, đã hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba!

Đúng vậy, cả ba điều kiện đều hoàn thành!

Nhiệm vụ giai đoạn ba của hệ thống, tổng cộng có ba yêu cầu!

Điều kiện thứ nhất là sáu triệu tộc nhân Minh tộc, điều kiện thứ hai là hai mươi vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, điều kiện thứ ba là một vạn tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Bởi vì theo suy đoán trước đây của Ngao Tông, cách yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba, hẳn là còn một chút khoảng cách!

Có thể nói, Ngao Tông đã chuẩn bị tâm lý rời khỏi U Minh Huyết Hải, ra ngoài thu hoạch hồn phách nguyên thần của một số tu sĩ chủng tộc nhỏ rồi!

Dù sao, Ngao Tông muốn hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba càng nhanh càng tốt!

Dù sao tình hình hiện tại càng trở nên khẩn cấp, để bản thân trưởng thành càng nhanh, mới là việc chính xác nhất!

Kết quả không ngờ, sau khi mở giao diện nhiệm vụ, lại phát hiện nhiệm vụ giai đoạn ba đã hoàn thành!

Điểm này, khiến Ngao Tông có chút kinh ngạc!

Hơi tính toán một chút liền phát hiện, kết quả thật sự là như vậy!

Điều kiện thứ nhất, yêu cầu sáu triệu tộc nhân Minh tộc.

Chương 69

Điều kiện này tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Ngay cả trước khi Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc, Ngao Tông đã hoàn thành.

Với thần khí Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, chuyển sinh tộc nhân Minh tộc đối với Ngao Tông không phải là việc khó!

Thậm chí, ngay từ trước đó, số lượng tộc nhân Minh tộc, đã tăng lên tám triệu!

Không đúng, hiện tại số lượng tộc nhân Minh tộc, đã đạt đến tám triệu năm trăm ngàn!

Sở dĩ có tình huống như vậy, cũng là vì số lượng tộc U Minh Hỏa Phượng và tộc U Minh Hỏa Kỳ Lân gia tăng.

Mặc dù, trong số hậu duệ mà Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương mang theo, số lượng Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên không ít.

Nhưng, cũng có một phần tộc nhân có tu vi thấp hơn hai tộc đó!

Đó là điều tất nhiên.

Dù sao đối với cao giai tu sĩ mà nói, một số chuyện vặt vãnh sẽ không tự mình làm.

Lúc này, cần một số thị tòng cấp thấp, để hoàn thành những chuyện vặt vãnh đó.

Năm mươi vạn tộc nhân Minh tộc tăng thêm, là một phần thành viên như vậy!

Có thể nói, bất kể số lượng tộc U Minh Hỏa Phượng và tộc U Minh Hỏa Kỳ Lân, đều không đơn giản như những gì nhìn thấy ở

cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên trên bề mặt!

Đây là nguyên nhân số lượng tộc nhân Minh tộc, đạt đến tám triệu năm trăm ngàn!

Còn về điều kiện thứ hai, hai mươi vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Trước đây, dưới sự bồi dưỡng của Ngao Tông, tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, đạt khoảng mười hai vạn.

Lần này, Ngao Tông đã thành công chuyển hóa ra năm vạn tộc nhân U Minh Hỏa Phượng cảnh giới Kim Tiên, cùng với bốn vạn tộc nhân U Minh Hỏa Kỳ Lân cảnh giới Kim Tiên.

Đây là một thu hoạch lớn, trực tiếp đẩy số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Kim Tiên, lên đến hai mươi mốt vạn!

Chính vì lý do này, điều kiện thứ hai cũng đã trực tiếp hoàn thành!

Còn về điều kiện thứ ba, cũng là điều kiện một vạn tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Nói thật, trong mắt Ngao Tông, đây mới là điều kiện khó khăn nhất!

Bởi vì tu sĩ càng ở cấp cao, càng khó bồi dưỡng!

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, là cảnh giới dưới Đại La Kim Tiên, cách Đại La Kim Tiên chỉ một đường!

Có thể nói, nếu cảnh giới Đại La Kim Tiên, trên Hồng Hoang đại địa, có thể trở thành lão tổ của một tộc, khai lập chủng tộc nhỏ, trở thành một phương đại năng!

Vậy thì tu sĩ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, có thể xưng là cao thủ.

Trong một số chủng tộc nhỏ, họ là sức mạnh trụ cột, có thể trở thành trưởng lão của chủng tộc nhỏ!

Đây là điểm đặc biệt của cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Cho nên, muốn bồi dưỡng ra một vạn tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, là một việc vô cùng khó khăn!

Ban đầu, dưới trướng Ngao Tông chỉ có một ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên.

Sau vạn năm nỗ lực, cũng là trước khi Hỏa Phượng Vương tấn công, tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến bốn ngàn!

Cũng tức là, trong vạn năm đó, Ngao Tông gần như đã bồi dưỡng ra ba ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ!

Chỉ trong vạn năm, có được thu hoạch như vậy, xem ra cũng không phải là việc khó!

Nhưng trên thực tế, chỉ có Ngao Tông mới biết, ba ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh, khó bồi dưỡng đến mức nào!

Nói như vậy, Ngao Tông có thể trong vạn năm, bồi dưỡng ra ba ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh, gần như đã hao hết nội tình cảnh giới Kim Tiên của toàn bộ Minh tộc!

Đúng vậy, thời gian thành lập Minh tộc không lâu, nhưng nội tình của Minh tộc lại không nhỏ!

Dù sao tộc nhân cao giai mà Ngao Tông thu được, phần lớn đều được chuyển hóa trực tiếp!

Trong đó, số lượng tộc nhân Minh tộc Kim Tiên viên mãn, có một con số rất đáng kể!

Ba ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh mà Ngao Tông thu được trong vạn năm trước đó, đều được bồi dưỡng từ những tộc nhân Kim Tiên viên mãn đó!

Ngao Tông đích thân dạy dỗ, thỉnh thoảng giảng đạo cho họ, cấp cho các loại tài nguyên, trong tình huống như vậy, mới cưỡng ép rót vào mà thành ba ngàn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ!

Có thể nói, phần lớn thời gian và tinh lực của Ngao Tông trước đây, đều dành cho việc bồi dưỡng những tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh này!

Có thể thấy được, muốn bồi dưỡng ra tu sĩ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, rốt cuộc khó khăn đến mức nào rồi!

Cho nên, theo dự đoán của Ngao Tông, muốn hoàn thành điều kiện một vạn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh, có thể cần đến vài chục vạn năm!

Nhưng lần này, Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đã mang đến cho Ngao Tông một món quà lớn!

Ngao Tông trực tiếp chuyển hóa ra ba ngàn tộc nhân U Minh Hỏa Phượng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cùng với bốn ngàn tộc nhân U Minh Hỏa Kỳ Lân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Đây là một thu hoạch lớn, trực tiếp tăng số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, lên một vạn một ngàn, trực tiếp vượt qua yêu cầu một vạn Thái Ất Kim Tiên cảnh!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới hoàn thành điều kiện thứ ba!

Có thể nói, trong số thu hoạch lần này, đây là phần khiến Ngao Tông vui mừng nhất!

"Như vậy, cái chết của Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, đối với ta mà nói, ngược lại không phải chuyện xấu, mà là một chuyện tốt sao?" Ngao Tông sắc mặt cổ quái, trong lòng cảm khái một tiếng!

Theo dự đoán ban đầu, nhiệm vụ giai đoạn ba muốn hoàn thành, ít

nhất cũng cần vài chục vạn năm!

Nhưng Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương tấn công, trực tiếp khiến Ngao Tông thu được thu hoạch lớn!

Thậm chí, nhiệm vụ giai đoạn ba của hệ thống, cũng trực tiếp được đẩy đến mức độ hoàn thành!

Như vậy, việc vốn cần vài chục vạn năm mới có thể hoàn thành.

Bây giờ, chỉ trong vạn năm, Ngao Tông đã hoàn thành!

Đúng vậy, từ khi Ngao Tông bắt đầu nhận nhiệm vụ giai đoạn ba cho đến nay, cũng không chỉ có vạn năm!

Vạn năm phát triển, trực tiếp hoàn thành một nhiệm vụ giai đoạn, là điều Ngao Tông chưa từng có!

Phải biết, cùng với thể lượng Minh tộc càng ngày càng lớn, tiến độ nhiệm vụ phía sau, cũng sẽ càng ngày càng khó hoàn thành!

Nhìn xem ban đầu thì biết rồi, nhiệm vụ giai đoạn một, Ngao Tông chỉ cần phát triển một vạn tộc nhân Minh tộc.

Nhưng đến nhiệm vụ giai đoạn ba, số lượng tộc nhân Minh tộc cần thiết, đã đạt đến sáu triệu!

Chương 70

Hơn nữa, trong nhiệm vụ giai đoạn ba, còn có rất nhiều điều kiện phụ trợ!

Những điều này, không gì khác ngoài việc biểu thị một điều!

Cấp độ khó của nhiệm vụ, đều sẽ tăng dần!

Cho nên, trong tình huống bình thường, thời gian hoàn thành mỗi nhiệm vụ giai đoạn, cũng sẽ càng ngày càng dài.

Mỗi chu kỳ nhiệm vụ, cũng sẽ càng ngày càng kéo dài!

Giống như nhiệm vụ giai đoạn một, Ngao Tông từ khi bắt đầu cho đến hoàn thành, gần như đã tốn ba vạn năm!

Nhiệm vụ giai đoạn hai, thì càng không cần phải nói, thời gian tốn còn dài hơn nữa!

Nhưng nhiệm vụ giai đoạn ba lần này, thời gian Ngao Tông tốn, không những không tăng lên.

Ngược lại chỉ tốn vạn năm, trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba!

Cho nên Ngao Tông mới cảm thấy chấn kinh đến vậy!

"Họa là phúc, phúc là họa, mặc dù cái chết của Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, đã mang lại cho ta không ít phiền phức." "Nhưng, hà cớ gì lại không mang lại cho ta, lợi ích to lớn chứ!" Ngao Tông trong lòng có chút cảm khái.

Quả nhiên, trong nguy cơ vĩnh viễn đều đi kèm với cơ duyên!

Việc càng nguy hiểm, đôi khi lợi ích có thể thu được cũng càng lớn.

Chẳng trách đôi khi, người ta đều lựa chọn làm những việc mạo hiểm.

"Thôi được rồi, bây giờ những chuyện này, cũng không có ý nghĩa gì, kết thúc nhiệm vụ mới là quan trọng nhất!" "Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng… Hệ thống, kết thúc nhiệm vụ giai đoạn ba!" Ngao Tông hơi trầm ngâm, sau đó mở miệng nói với hệ thống!

Nói thật, mặc dù Ngao Tông đã hoàn thành ba điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn ba.

Nhưng thật sự, bây giờ trực tiếp kết thúc nhiệm vụ, lại không phải là việc hay!

Phải biết, mỗi khi một nhiệm vụ giai đoạn kết thúc, Ngao Tông đều sẽ nghênh đón một lần phản hồi tu vi của toàn thể tộc nhân Minh tộc!

Nhưng, tỷ lệ lớn nhỏ của phản hồi tu vi tộc nhân Minh tộc, lại có liên quan đến mức độ hoàn thành nhiệm vụ!

Trong trường hợp này, mức độ hoàn thành nhiệm vụ càng cao, tỷ lệ phản hồi tu vi có thể thu được càng cao!

Giống như hai lần trước, Ngao Tông gần như đều với tỷ lệ hai ba lần, hoàn thành hai lần tu vi trước đó!

Nhiệm vụ giai đoạn một, hệ thống yêu cầu một vạn số lượng tộc nhân, Ngao Tông trực tiếp tạo ra ba vạn tộc nhân!

Nhiệm vụ giai đoạn hai, hệ thống yêu cầu ba mươi vạn tộc nhân và ba vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Nhưng, đợi đến khi Ngao Tông kết thúc nhiệm vụ.

Số lượng tộc nhân Minh tộc, đã đạt đến một triệu!

Số lượng tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, càng vượt sáu vạn!

Có thể nói, mỗi lần Ngao Tông không chỉ hoàn thành vượt mức, thậm chí trực tiếp hoàn thành gấp đôi ba lần so với yêu cầu trước đó!

Chính vì lý do này, hai lần kết thúc nhiệm vụ giai đoạn trước, đánh giá mà Ngao Tông thu được đều là cấp Hoàn Mỹ!

Đánh giá cấp Hoàn Mỹ, trực tiếp khiến Ngao Tông thu được 100% phản hồi tu vi tộc nhân!

Ngao Tông liên tiếp hai lần, tu vi bạo trướng là nguyên nhân nằm ở đó!

Cho nên, nếu Ngao Tông muốn tiếp tục, thu được đánh giá cấp Hoàn Mỹ.

Cách làm tốt nhất, là tiếp tục phát triển thêm một đoạn thời gian, khiến tình hình tổng thể của Minh tộc tốt hơn mới được!

Như vậy, mới có thể tiếp tục thu được, tỷ lệ phản hồi tu vi tộc nhân cao!

Dù sao lần này, ba điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn ba, mức độ hoàn thành chỉ vừa vặn vượt qua vạch đạt yêu cầu.

Hệ thống yêu cầu hai mươi vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, hiện tại chỉ có hai mươi mốt vạn Kim Tiên cảnh.

Hệ thống yêu cầu một vạn tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, hiện tại chỉ có một vạn một ngàn Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Mức độ hoàn thành như vậy, cao nhất cũng chỉ vừa vặn đạt ngưỡng cửa.

So với hai nhiệm vụ trước, mức độ hoàn thành quả thực hơi thấp hơn một chút!

Nếu trực tiếp kết thúc như vậy, Ngao Tông có thể sẽ không đạt được đánh giá cấp Hoàn Mỹ.

Nếu không đạt được đánh giá cấp Hoàn Mỹ, vậy thì tỷ lệ phản hồi tu vi tộc nhân mà Ngao Tông có thể thu được, có thể sẽ không phải 100%.

Còn về việc có thể thu được bao nhiêu tỷ lệ phản hồi tu vi, Ngao Tông cũng không rõ nữa, có thể chỉ có 70% hoặc 80% thôi.

Đây là cái mà Ngao Tông trong miệng, gọi là điểm đáng tiếc.

Nhưng, Ngao Tông thật sự không còn nhiều thời gian nữa!

Bởi vì Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, liên tiếp vẫn lạc ở U Minh Huyết Hải.

Ngao Tông có thể khẳng định, hiện tại Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhất định sẽ có động tĩnh lớn!

Không chừng, một kiếp nạn đáng sợ, đang cuộn trào về phía U Minh Huyết Hải!

Trong tình huống như vậy, Ngao Tông căn bản không có thời gian, từ từ phát triển Minh tộc.

Việc Ngao Tông có thể làm, là với tốc độ nhanh nhất, hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống.

Sau đó, tiến hành kết thúc nhiệm vụ, thu được phản hồi tu vi tộc nhân, nhanh chóng thăng cấp tu vi của mình lên!

Ngao Tông suy nghĩ như vậy!

Chính vì lý do này, Ngao Tông không định phát triển thêm một đoạn thời gian nữa, hiện tại trực tiếp tiến hành kết thúc nhiệm vụ.

“Đinh!

Chúc mừng Ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba: Tiến thêm một bước, tiếp tục lớn mạnh U Minh nhất tộc!” “Đinh!

Sau khi hệ thống đánh giá, mức độ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn lần này: Hoàn Mỹ!" "Đinh!

Do Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn với đánh giá cấp Hoàn Mỹ, Ký chủ có thể thu được 100% phản hồi tu vi tộc nhân!" "Đinh!

Ký chủ thu được gói lễ thưởng giai đoạn ba phong phú, đã cất giữ vào không gian hệ thống, có thể rút ra bất cứ lúc nào." Tiếng máy móc của hệ thống, liên tiếp xuất hiện trong đầu Ngao Tông!

Nhưng sau khi nghe đánh giá của hệ thống, Ngao Tông lại có chút sững sờ!

"Mức độ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba, lại là cấp Hoàn Mỹ sao?" "Hệ thống, chuyện gì vậy?" Ngao Tông vô cùng kinh ngạc.

Chương 71

Bởi vì đã sớm chuẩn bị tâm lý, lần phản hồi tu vi này, sẽ không đạt đến mức độ cấp Hoàn Mỹ!

Kết quả không ngờ, đánh giá hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, lại là cấp Hoàn Mỹ!

Điểm này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

"Ký chủ, mức độ hoàn thành nhiệm vụ, không chỉ liên quan đến số lượng, mà chất lượng phát triển của Minh tộc và yếu tố thời gian, đều sẽ ảnh hưởng đến cao thấp của đánh giá…" Tiếng máy móc của hệ thống, xuất hiện trong đầu Ngao Tông, giải thích về chuyện này!

Sau khi được hệ thống giải thích, Ngao Tông cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên do bên trong!

Hóa ra, bởi vì chỉ tốn vạn năm thời gian, trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba.

Đối với hệ thống, đó cũng là một trong những yếu tố đánh giá.

Thời gian hoàn thành càng ngắn, đánh giá thu được cũng sẽ càng cao.

Chính vì lý do này, mới thu được đánh giá cấp Hoàn Mỹ!

"Thật sự quá tốt rồi, đúng là họa được phúc a!" Ngao Tông vô cùng vui vẻ, trong long mâu có một tia sáng chói!

Mặc dù chuyện này, có được vô cùng bất ngờ, nhưng đối với Ngao Tông mà nói, quả thực là một tin tốt!

Bởi vì như vậy, lại có thể thu được 100% phản hồi tu vi của toàn thể tộc nhân Minh tộc!

Đối với Ngao Tông, đó tuyệt đối là một việc tốt lớn a!

Xem ra sau này, có thể cân nhắc bắt đầu từ phương diện này!

Với tốc độ nhanh nhất, hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống, để từ đó thu được đánh giá cấp cao!

Như vậy, vẫn có thể thu được tỷ lệ phản hồi tu vi tộc nhân 100%!

Như vậy, không chừng có thể dùng tốc độ nhanh nhất, để thăng cấp tu vi của bản thân lên!

Có thể nói, đó cũng là một phương hướng phát triển không tệ!

Trong lúc bất tri bất giác, Ngao Tông dường như lại phát hiện ra một kế hoạch phát triển phù hợp.

Ầm!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông đang suy nghĩ lung tung, khí tức của Ngao Tông, bắt đầu bạo động!

Một luồng tu vi khủng bố cực điểm, từ sâu bên trong cơ thể Ngao Tông bùng phát!

Phản hồi tu vi của hệ thống, chuẩn bị bắt đầu rồi.

Ngao Tông không có nhiều thời gian, để từ từ suy nghĩ về chuyện này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông nhanh chóng phân phó xuống.

Lấy danh nghĩa Minh tộc Chi Vương Ngao Tông, ra lệnh cho tộc nhân U Minh Hỏa Phượng và U Minh Hỏa Kỳ Lân mới sinh, để họ hoạt động trong mười tầng không gian đầu tiên!

Sau khi sắp xếp xong tộc nhân U Minh Hỏa Phượng và U Minh Hỏa Kỳ Lân mới sinh, Ngao Tông lại triệu hoán ra Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, bao trùm toàn bộ U Minh Huyết Hải, bảo vệ an toàn

cho U Minh Huyết Hải.

Đồng thời, Ngao Tông kích hoạt bản hoàn chỉnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Cách ly hoàn toàn toàn bộ U Minh Huyết Hải, với thế giới bên ngoài, không để bên ngoài rình mò tình hình bên trong U Minh Huyết Hải!

Dù sao hiện tại, đã kết thù với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Nhưng trong thời gian tiếp theo, lại nhất định phải bế quan một đoạn thời gian, để tiêu hóa tu vi bạo trướng!

Cho nên, để phòng bị hai tộc tấn công, Ngao Tông đã sớm chuẩn bị các loại biện pháp phòng ngự!

Ngao Tông không muốn, đợi đến khi xuất quan, U Minh Huyết Hải đã bị san bằng thành bình địa rồi!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới chịu đựng cảm giác khó chịu khi tu vi bạo trướng, nhanh chóng sắp xếp các loại công việc!

Đợi sau khi tất cả mọi việc, đều đã được sắp xếp ổn thỏa.

Ngao Tông mới nhanh chóng quay về tầng không gian thứ mười tám, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, chuyên tâm dung hợp tu vi bạo trướng!

Trong một thời gian, Ngao Tông tập trung tinh thần, đắm chìm trong việc tiêu hóa tu vi bạo trướng!

Thời gian từng chút một trôi qua, bốn vạn năm trôi đi thoáng chốc!

Lần bế quan trước, Ngao Tông chỉ bế quan ba vạn năm.

Nhưng lần này, Ngao Tông đã bế quan bốn vạn năm, lại vẫn chưa có dấu hiệu xuất quan!

Đó là điều tất nhiên.

Cùng với sự thăng tiến tu vi, mỗi lần tiêu hóa tu vi bạo trướng, thời gian cần thiết cũng sẽ càng ngày càng kéo dài!

Nhưng, trong bốn vạn năm đó, U Minh Huyết Hải lại vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ trạng thái dị thường nào xảy ra!

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đáng lẽ phải báo thù, cũng tạm thời không xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

Đối với Ngao Tông và Minh tộc, đó lại là một tin tức không tệ!

Vào lúc này, bên ngoài U Minh Huyết Hải, cuối cùng cũng xuất hiện vị khách đầu tiên!

Một lão đạo nhân mặc đạo bào, tay cầm phất trần, râu tóc bạc phơ, xuất hiện ở rìa U Minh Huyết Hải.

Lão đạo nhân dung mạo bình thường, nhưng toàn thân bao quanh từng trận đạo vận, nhìn có một cảm giác tiên phong đạo cốt!

Đó chính là Hồng Quân Lão Tổ bước ra từ Bạch Ngọc Kinh!

Hồng Quân Lão Tổ đã đến U Minh Huyết Hải!

Người đầu tiên đến U Minh Huyết Hải, không phải Phượng tộc hay Kỳ Lân tộc, mà lại là Hồng Quân Lão Tổ.

Lúc này, Ngao Tông tuy đang bế quan nên không hay biết chuyện này.

Nếu Ngao Tông biết, tất sẽ cảm thấy kỳ lạ!

Dù sao, hai vị vương giả của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã vẫn lạc, nhưng hai đại chủng tộc này lại không hề có chút động tĩnh nào!

Trên thực tế, Ngao Tông đã đoán đúng.

Vì chuyện Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc,

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều đã có những động thái lớn!

Nhưng động tĩnh càng lớn, càng cần huy động nhiều tộc nhân, thời gian đến U Minh Huyết Hải lại càng kéo dài!

Một mặt khác, phía Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng xảy ra một số tình huống ngoài ý muốn.

Chương 72

Vì động tĩnh của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không nhỏ, nên chuyện Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc đã sớm bị lộ ra ngoài!

Điều này khiến Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vô cùng tức giận!

Vì vậy, để giải quyết chuyện này, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc thuận thế hành động, không hề che giấu mà trực tiếp xuất hành với đội hình hùng hậu!

Chỉ có như vậy, khi Ngao Tông và kẻ đứng sau bị giải quyết, uy nghiêm của hai tộc mới có thể được thể hiện!

Nói trắng ra, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chuẩn bị mượn chuyện này để giết gà dọa khỉ!

Khiến toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều biết rằng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không dung túng sự khiêu khích!

Một khi đã ra tay với tộc nhân của họ, phải chuẩn bị trả một cái giá thảm khốc!

Có thể nói, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ban đầu chỉ định bắt giữ Ngao Tông, giờ đây đã quyết định trực tiếp tiêu diệt Minh tộc!

Chỉ có như vậy mới có thể thể hiện sự cường đại của họ!

Vì lý do này, tốc độ của hai tộc không hề nhanh.

Tất nhiên, đó chỉ là một phần nguyên nhân!

Việc binh mã của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không lập tức đến U Minh Huyết Hải còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng khác!

Đó là Long tộc!

Bởi vì Long Vương đã biết chuyện này, và đã phái Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt đến U Minh Huyết Hải để bắt giữ Ngao Tông!

Long tộc đã quyết định can dự vào chuyện này, với sự bá đạo của Long tộc, làm sao họ có thể cho phép Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ra tay được!

Vì lý do này, đại năng của Long tộc đã ra tay, trực tiếp ngăn cản tộc nhân của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Theo lời của đại năng Long tộc: "Chuyện của Long tộc, mặc dù Ngao Tông đã bị trục xuất khỏi Long tộc, nhưng chỉ cần Ngao Tông từng thuộc về Long tộc, thì chuyện của Ngao Tông chỉ có thể do Long tộc xử lý!

Những mèo chó khác đều không có tư cách nhúng tay vào chuyện của Long tộc!

Cùng lắm sau khi xử lý xong, sẽ cho Phượng tộc và Kỳ Lân tộc một lời đáp!" Không thể không nói, tuy Phượng tộc và Kỳ Lân tộc vô cùng bá đạo, nhưng so với Long tộc, vẫn kém một bậc!

Long tộc còn bá đạo hơn hai tộc kia!

Chỉ cần có chút liên quan đến Long tộc, dù là một kẻ bị Long tộc ruồng bỏ, bất kỳ ai bên ngoài cũng không có tư cách can thiệp!

Đó chính là thái độ của Long tộc!

Về điểm này, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc làm sao có thể dễ dàng đồng ý!

Phải biết rằng, vương giả trong tộc họ đã vẫn lạc ở U Minh Huyết Hải!

Vì lý do này, lúc này Long tộc và hai tộc Phượng, Kỳ Lân đang có chút giằng co!

Đó là nguyên nhân thực sự khiến ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân không đến U Minh Huyết Hải ngay lập tức!

Cho nên đến tận bây giờ, đội ngũ của ba tộc vẫn chưa đến U Minh Huyết Hải.

Ngược lại, Hồng Quân Lão Tổ đã nhanh chân hơn, dẫn đầu đi tới U Minh Huyết Hải!

Tất nhiên, về chuyện này, Ngao Tông lại không hề hay biết.

Bởi vì lúc này Ngao Tông đang bế quan để tiêu hóa tu vi bạo tăng.

Căn bản không có tâm tư quan tâm đến chuyện bên ngoài, làm sao có thể biết được chuyện bên ngoài chứ!

"Trong U Minh Huyết Hải, có một đại trận cấp đỉnh phong bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải, thật là một thủ bút lợi hại!" Ngoài U Minh Huyết Hải, Hồng Quân Lão Tổ ánh mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm vào U Minh Huyết Hải, dường như đã nhìn thấu tình hình của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Đó là điều tất nhiên!

Tuy Ngao Tông đã bố trí Phiên Bản Hoàn Chỉnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận trong U Minh Huyết Hải, nhưng Phiên Bản Hoàn Chỉnh vẫn còn kém một chút so với Phiên Bản Hoàn Chỉnh Thật Sự!

Đối với một đại năng cấp đỉnh phong như Hồng Quân Lão Tổ, đại trận không hoàn chỉnh căn bản không có tác dụng quá lớn!

Nếu Hồng Quân Lão Tổ có lòng, hoàn toàn có thể trực tiếp ra tay, phá hủy Phiên Bản Hoàn Chỉnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, sau đó tiến vào U Minh Huyết Hải!

Tất nhiên, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên sẽ không làm chuyện như vậy.

Bởi vì hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, cũng giống Ma Tổ La Hầu, không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, thu hút quá nhiều sự chú ý!

Không, Hồng Quân Lão Tổ đang thử giải trận.

Bởi vì đối với sự tồn tại đặc biệt như Ngao Tông, y luôn cảm thấy vô cùng tò mò.

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ thử xem liệu có thể không kinh động người ngoài mà tiến vào U Minh Huyết Hải, để tìm hiểu một chút về Ngao Tông.

Dù sao, Ngao Tông quá thần bí!

Có 24 Phẩm U Minh Tử Liên hộ đạo, Hồng Quân Lão Tổ cũng khó lòng suy diễn ra bí mật của Ngao Tông.

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ chỉ có thể thông qua phương thức này, thử tìm hiểu chuyện của Ngao Tông.

Xoạt!

Hồng Quân Lão Tổ bấm ngón tay suy diễn, nhanh chóng phát hiện một khe hở trong Phiên Bản Hoàn Chỉnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Một khe hở đối với tu sĩ bình thường, căn bản không có khả năng đột phá.

Nhưng đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, đã đủ rồi!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân Lão Tổ chuẩn bị thông qua khe hở của trận pháp, tiến vào U Minh Huyết Hải!

Tuy nhiên, khi Hồng Quân Lão Tổ sắp đặt chân vào U Minh Huyết Hải.

Một hư ảnh Tử Liên 24 cánh hư ảo hiện lên, chặn bước chân của Hồng Quân Lão Tổ, khiến y không thể đặt chân vào U Minh Huyết Hải nửa bước!

Đây chính là tuyến phòng thủ thứ hai do Ngao Tông thiết lập, 24 Phẩm U Minh Tử Liên!

".....Tiên Thiên Chí Bảo!" "Không ngờ Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông, lại có tạo hóa như vậy!" Hồng Quân Lão Tổ lẩm bẩm một tiếng, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia kinh ngạc!

Hiển nhiên, y đã nhận ra căn nguyên của đóa Tử Liên 24 cánh này!

Đài sen 12 phẩm, y cũng không phải chưa từng thấy!

Trong tay lão đối thủ Ma Tổ La Hầu, có một đài sen 12 phẩm, chính là 12 Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên có thể nhìn ra, đóa hoa sen màu tím 24 cánh này, hiển nhiên cùng căn cùng nguyên, cùng một mạch với 12 Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong tay Ma Tổ La Hầu.

Vì vậy, tất nhiên cũng là do một hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành!

Chương 73

Không, 12 Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong tay Ma Tổ La Hầu, chỉ có 12 cánh, là Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm!

Nhưng đóa hoa sen màu tím trước mắt, lại có đến 24 cánh!

Hiển nhiên, một đóa Tử Liên 24 cánh, đẳng cấp chắc chắn siêu Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm!

Trên Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm, thì không cần nói nhiều, tất nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo!

Một đóa Tử Liên có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

Vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ mới kinh ngạc như vậy!

Không ngờ trong Hồng Hoang hiện tại, trừ y và La Hầu ra, lại có người sở hữu tạo hóa kinh người như vậy, có thể có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Quả nhiên, dự đoán của y chính xác, Ngao Tông quả nhiên là một tồn tại vô cùng đặc biệt!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ rơi vào trầm tư, suy nghĩ xem nên xử lý chuyện của Ngao Tông như thế nào.

Sau một hồi lâu, Hồng Quân Lão Tổ khẽ ngẩng đầu, nhìn U Minh Huyết Hải một cái.

"Hoặc có lẽ, có thể trở thành trợ lực của lão đạo, hy vọng… đừng để ta thất vọng." Hồng Quân Lão Tổ ánh mắt thâm thúy, u u nói một câu.

Sau đó, Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp rời khỏi U Minh Huyết Hải, biến mất trên U Minh Huyết Hải.

Toàn bộ quá trình, Ngao Tông đều không hay biết, Hồng Quân Lão Tổ từng đến U Minh Huyết Hải.

Nếu Ngao Tông biết chuyện này, tất sẽ phải kinh hãi!

Phải biết rằng, đối với Ngao Tông, tính uy hiếp của Hồng Quân Lão Tổ không hề kém cạnh Long Vương!

Nếu thật sự để Hồng Quân Lão Tổ tiến vào U Minh Huyết Hải, chuyện gì sẽ xảy ra, Ngao Tông cũng không đoán được!

Tất nhiên, Ngao Tông không biết chuyện này.

Bởi vì Ngao Tông đang bế quan, đã đến một giai đoạn vô cùng quan trọng!

Oanh!

Không biết từ lúc nào, sâu trong không gian tầng thứ 18 của U Minh Huyết Hải, truyền ra một trận ba động tu vi khủng bố!

Tu vi Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ cường hãn, bao trùm toàn bộ không gian tầng thứ 18!

Toàn bộ không gian tầng thứ 18 đều cảm thấy hơi run rẩy, dường như bị chấn động!

Ngao Tông chậm rãi mở mắt, nhìn hoàn cảnh xung quanh!

"Tu vi của ta, cuối cùng cũng đã thăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!" Ngao Tông thở ra một hơi trọc khí, chậm rãi nói một câu!

Đúng vậy, lần này nhờ vào tu vi phản hồi của tộc nhân, tu vi Ngao Tông lại một lần nữa bạo tăng!

Ngao Tông vốn chỉ có Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, trực tiếp vượt qua hai cảnh giới, trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Thực ra, có kết quả như vậy, cũng là lẽ đương nhiên!

Phải biết rằng, hiện tại trong Minh tộc, có đến hai mươi mốt vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, hơn một vạn tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Thậm chí, số lượng tu sĩ cấp thấp còn khó mà đếm xuể!

Lượng biến dẫn đến chất biến, số lượng tộc nhân khổng lồ, tu vi khủng bố hội tụ lại, toàn bộ đều phản hồi lên người Ngao Tông!

Vì lý do này, tu vi Ngao Tông bạo tăng!

Trực tiếp từ cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Từ đây, Ngao Tông chính thức trở thành đại năng Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ rồi!

Nói thật, tốc độ thăng cấp tu vi của Ngao Tông, có thể coi là quán tuyệt Hồng Hoang!

Phải biết rằng, năm vạn năm trước, tu vi Ngao Tông vừa mới tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ!

Năm vạn năm trôi qua, Ngao Tông đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Tốc độ thăng cấp này, nếu bị người ngoài biết được, tất sẽ phải kinh hãi!

Thậm chí, nếu Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cùng các cường giả đỉnh phong khác biết chuyện này, cũng sẽ phải chấn kinh!

Bởi vì tốc độ trưởng thành này, đơn giản là không quá khoa trương!

Trước đây, khi tu vi còn thấp thì không sao.

Tu vi thấp hơn, cảnh giới thăng cấp nhanh hơn, đó cũng là chuyện bình thường!

Nhưng cảnh giới Đại La Kim Tiên, hầu như có thể coi là đỉnh cao của một đạo tu hành.

Tu vi đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, muốn tiếp tục thăng cấp, lại không phải chuyện dễ dàng!

Mỗi lần thăng cấp một cảnh giới Đại La Kim Tiên, đều cần cơ duyên và cảm ngộ vô cùng lớn!

Bình thường mà nói, trong trường hợp tư chất khá, một Đại La Kim Tiên muốn thăng cấp một cảnh giới, không có mấy trăm vạn năm, thậm chí cả ngàn vạn năm, căn bản là không thể làm được!

Chỉ trong trường hợp căn nguyên bản thân tốt, tư chất tương đối cao, mới có khả năng làm được!

Nhiều đại năng khác, sau khi bước vào Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, có khả năng cả đời dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ!

Có thể thấy, sự đặc biệt của cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Kết quả là, Ngao Tông chỉ mất năm vạn năm, vượt qua hai cảnh giới, trực tiếp tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Trong quá trình này, vì có bốn vạn năm thời gian chìm đắm trong đột phá, trừ đi bốn vạn năm bế quan đột phá, Ngao Tông cũng chỉ mất một vạn năm thời gian!

Nếu bị người ngoài biết được, có lẽ không chỉ kinh ngạc, mà còn cảm thấy kinh tủng, nghe thấy mà rợn người!

Bởi vì chuyện này, thực sự quá khoa trương!

Đây là lợi ích của việc thăng cấp thông qua hệ thống!

Nói thật, căn nguyên của Ngao Tông vô cùng tốt, thậm chí có thể

sánh ngang với Thần Thai Tiên Thiên đỉnh cấp!

Nhưng nếu Ngao Tông chọn khổ tu tự thân, không có mấy ngàn vạn năm, e rằng sẽ không đạt được cảnh giới hiện tại!

Mà bây giờ thì sao, từ khi rời khỏi Long tộc đến nay, cũng chỉ có mấy chục vạn năm!

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Ngao Tông từ không có gì, trực tiếp trưởng thành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Tốc độ trưởng thành như vậy, không thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung nữa, đơn giản là một kỳ tích!

Chương 74

Không thể không nói, ban đầu Ngao Tông lựa chọn ràng buộc Minh tộc, thăng cấp tu vi thông qua hệ thống, có thể nói là lựa chọn chính xác nhất!

"Sắp rồi, sắp rồi, hiện tại ta đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, cách cảnh giới Chuẩn Thánh không còn xa nữa!" "Đợi khi ta hoàn toàn trưởng thành, chính là lúc ta báo thù, Long Vương!" Ngao Tông ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng lẩm bẩm một tiếng!

Báo thù Long Vương, là một động lực cực lớn của Ngao Tông!

Từ trước đến nay y chưa từng quên, cảnh tượng bị Long Vương trục xuất khỏi Long tộc năm xưa!

Ngao Tông sẽ dùng tu vi của mình, khiến Long Vương hiểu rõ, lựa chọn năm xưa của y ngu xuẩn đến mức nào!

Có thể nói, đó là động lực của Ngao Tông.

Cũng là một trong những lý do Ngao Tông lựa chọn sử dụng hệ thống để thăng cấp tu vi cho mình!

Nếu khổ tu, e rằng đợi Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, cũng chưa chắc đã có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Nhưng bây giờ, chỉ trong mấy chục vạn năm, Ngao Tông đã trở thành đại năng Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Hệ thống đã mang lại lợi ích giúp Ngao Tông trưởng thành nhanh chóng!

"Không có thời gian hồ đồ suy nghĩ nữa, trước tiên củng cố tu vi, hoàn thành những việc cần làm, sau đó tiếp tục khởi động nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, đè nén những suy

nghĩ lung tung trong lòng, chuẩn bị quay lại chính sự.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp quay lại chính sự, bắt đầu làm quen với sức mạnh mới của mình!

Dù sao tu vi bạo tăng, mức độ khống chế tu vi của bản thân, và sức mạnh được rèn luyện từ từ, vẫn có một số khác biệt!

Vì vậy, mỗi khi tu vi bạo tăng, Ngao Tông đều cần một khoảng thời gian để củng cố và làm quen với sức mạnh mới, cho đến khi hoàn toàn nắm vững thực lực!

Có thể nói, đây là một khuyết điểm của việc thực lực bạo tăng trong thời gian ngắn!

Nhưng Ngao Tông củng cố tu vi, cùng lắm chỉ cần vài ngàn năm, trong khi khổ tu lại cần mấy ngàn vạn năm!

Vài ngàn năm củng cố, và mấy ngàn vạn năm khổ tu!

Nên chọn cái nào, không cần nói nhiều!

Nhất thời, Ngao Tông lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan!

Lần bế quan này, Ngao Tông không tốn nhiều thời gian, chỉ bế quan năm ngàn năm!

Năm ngàn năm sau, khi Ngao Tông bước ra khỏi không gian tầng thứ 18, Ngao Tông đã thành công củng cố tu vi.

Trong năm ngàn năm này, Ngao Tông tiện thể lại một lần nữa luyện hóa hai bảo vật trong tay mình!

Dù sao hiện tại Ngao Tông đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ.

Nếu muốn phát huy uy lực mạnh hơn của hai bảo vật đỉnh cấp trong tay, tức 24 Phẩm U Minh Tử Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thì việc luyện hóa thêm số lượng cấm chế Tiên Thiên trong hai bảo vật là

điều cần thiết!

Trong khoảng thời gian ngắn này, Ngao Tông đã tiện thể hoàn thành chuyện này!

Hiện tại, Ngao Tông đã luyện hóa cấm chế Tiên Thiên trong hai bảo vật, mỗi cái đạt đến ba mươi ba đạo Tiên Thiên Cấm Chế!

Ba mươi ba đạo Tiên Thiên Cấm Chế, là cực hạn mà Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ có thể nắm giữ!

Sau khi nắm giữ ba mươi ba đạo Tiên Thiên Cấm Chế, Ngao Tông phát hiện mức độ nắm giữ đối với hai bảo vật càng mạnh hơn, cũng có thể phát huy uy lực càng cường đại hơn!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch không tồi!

"Tu vi đã hoàn toàn củng cố, không cần lo lắng chuyện tu vi hư phù." "Tiếp theo, cũng đến lúc kiểm tra thu hoạch rồi." "Hệ thống, mở giao diện hệ thống." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trực tiếp triệu hoán hệ thống, ra lệnh cho hệ thống mở giao diện hệ thống. [Hệ thống: Ràng Buộc Toàn Tộc Hệ Thống] [Ký chủ: Ngao Tông] [Thân phận: Minh Tộc Chi Vương] [Căn nguyên: Cửu U Minh Long] [Tu vi: Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ] [Thần thông: Minh Thần Tử Thần Thông (Huyết Thần Tử Thần Thông)] [Công pháp: U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh] [Chủng tộc ràng buộc: Minh tộc (không thể thay đổi)] [Nhiệm vụ giai đoạn thứ ba: Tiến thêm một bước, tiếp tục lớn mạnh Minh tộc (600 vạn tộc nhân Minh tộc, 20 vạn Kim Tiên cấp, 1 vạn Thái Ất Kim Tiên cấp)] [Nhiệm vụ giai đoạn thứ ba đã hoàn thành, có thể khởi động nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo] [Không gian hệ thống: 24 Phẩm U Minh Tử Liên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận Trận Đồ, 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển tiền thất quyển》, 《U Minh Thực Cốt Bá Điển tiền thất quyển》, Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, Gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba] Ngao Tông chú ý

đến vật phẩm cuối cùng trong không gian hệ thống.

Gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba!

Đây chính là lý do Ngao Tông lần này mở giao diện hệ thống!

Trước đây sau khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba, vì tu vi bạo tăng, Ngao Tông căn bản không có thời gian lĩnh thưởng!

Hiện tại, Ngao Tông đã thành công tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, và đã củng cố tu vi.

Vì vậy cũng đến lúc, xem sau khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba, sẽ có phần thưởng gì!

Thực ra thật sự, mấy lần thăng cấp trước đây, cũng đều là tình huống như vậy!

Mỗi lần kết thúc nhiệm vụ, tu vi liền bạo tăng, căn bản không có thời gian làm việc khác, chỉ có thể vội vàng bế quan, tiêu hóa tu vi bạo tăng!

Những việc khác, toàn bộ đều phải xử lý sau!

"Hệ thống, ta muốn mở gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba." Không chút do dự, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

Yêu cầu hệ thống trích xuất gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba từ không gian hệ thống, và mở nó ra!

"Đinh!

Gói quà nhiệm vụ giai đoạn ba đã mở." "Chúc mừng ký chủ, nhận được 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển Đệ Bát Quyển》, 《U Minh Thực Cốt Bá Điển Đệ Bát Quyển》." "Chúc mừng ký chủ, nhận được Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích." Giọng nói máy móc của hệ thống vang lên trong đầu Ngao Tông!

Lần này phần thưởng hệ thống, chỉ thưởng ba bảo vật!

Nhưng ba phần thưởng này, lại không khỏi khiến Ngao Tông mắt sáng rực!

Bởi vì ba kiện bảo vật, toàn bộ đều là những thứ Ngao Tông đang cần nhất hiện tại! …… 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển Đệ Bát Quyển》 《U Minh Thực Cốt Bá Điển Đệ Bát Quyển》 Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích Đây là ba kiện bảo vật Ngao Tông nhận được sau khi mở gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba lần này!

Giá trị của hai bảo vật đầu tiên, tự nhiên không cần nói nhiều!

Trước đây, Ngao Tông đã nhận được quyển thứ bảy của 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》, là công pháp tu hành của Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Lần này, quyển công pháp thứ tám Ngao Tông nhận được, thuộc về cảnh giới nào, tự nhiên không cần nói nhiều!

Không sai, chính là công pháp tu hành của Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Đối với Ngao Tông, đây là một thứ vô cùng cần thiết!

Phải biết rằng, qua việc chuyển hóa U Minh Hỏa Phượng tộc và U Minh Hỏa Kỳ Lân tộc trước đây, trong Minh tộc đã có thêm không ít tộc nhân Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Một số tộc nhân Minh tộc, hiện tại đều không có công pháp để tu hành!

Không còn cách nào, quyển công pháp thứ bảy Ngao Tông nhận được trước đây, chỉ có thể tu hành đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Đối với một bộ phận tộc nhân Thái Ất Kim Tiên viên mãn, quyển công pháp thứ bảy căn bản không có tác dụng quá lớn!

Tác dụng duy nhất của hai bộ công pháp tu hành Minh tộc, là giúp họ làm quen với quy luật vận hành công pháp Minh tộc, để họ có thể sử dụng sức mạnh Minh tộc mà thôi!

Về điểm này, tình hình của một bộ phận tộc nhân, lại giống hệt Ngao Liệt.

Chương 75

Bởi vì hiện tại Ngao Liệt, vừa vặn ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Vì không có công pháp tu hành cấp cao hơn, nên Ngao Liệt cũng không có cách nào tiếp tục tu hành lên cao!

Phải biết rằng, khi chuyển hóa Ngao Liệt trước đây, Ngao Tông đã cho y một giọt máu U Minh Long bản nguyên cấp bốn, giúp Ngao Liệt cải tạo thể chất U Minh!

Không nói đến những thứ khác, hiện tại tư chất của Ngao Liệt, đã vượt xa khi y còn là tộc nhân Long tộc!

Cấp cho công pháp tu hành phù hợp, chưa chắc Ngao Liệt không có chút cơ hội, có thể tấn thăng lên cảnh giới cao hơn.

Thậm chí, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không phải là chuyện không thể!

Có thể thấy, công pháp tu hành Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, quan trọng đến mức nào đối với tộc nhân Minh tộc!

Bây giờ thì tốt rồi, Ngao Tông đã nhận được công pháp tu hành Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Vậy thì tộc nhân Minh tộc, đã có khả năng tiến tới cảnh giới cao hơn rồi!

Tất nhiên, khả năng này thực ra không cao lắm, dù sao Đại La Kim Tiên cũng không dễ dàng bước vào như vậy.

Nhưng, có một khả năng, dù sao cũng là một chuyện tốt.

Vì lý do này, Ngao Tông mới nói hai kiện bảo vật này, đối với y vô

cùng quan trọng!

"Đợi đã, phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba, xuất hiện công pháp tu hành cảnh giới Đại La Kim Tiên." "Vậy thì theo quy luật trước đây, nhiệm vụ giai đoạn bốn, tất nhiên sẽ yêu cầu một số lượng nhất định tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi!" Ngao Tông linh quang chợt lóe, dường như đã đoán ra chuyện gì, sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắc!

Theo quy luật trước đây, phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn hệ thống, có khả năng sẽ được sử dụng trong giai đoạn tiếp theo!

Đối với Ngao Tông, đây không phải tin tốt lành gì!

Mặc dù y rất vui lòng tìm một bộ công pháp có thể tu hành cho các tộc nhân Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Nhưng điều đó không có nghĩa là, một bộ phận tộc nhân Minh tộc, có thể dễ dàng tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Ngao Tông trước đây, muốn tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên, không những cần tư chất cao, mà còn cần một số cơ duyên nhất định.

Điểm quan trọng nhất, muốn tấn thăng Đại La Kim Tiên, cần một thời gian tích lũy đủ dài!

Vì lý do này, trong tay Ngao Tông, sở hữu công pháp tu hành Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng muốn trong thời gian ngắn, bồi dưỡng ra một nhóm Đại La Kim Tiên, lại là chuyện gần như không thể!

Đúng vậy, một hai người thì không sao, Ngao Tông có khả năng làm được.

Nhưng mỗi lần hệ thống yêu cầu, đều cần một số lượng đáng kể!

Tạo ra một nhóm Đại La Kim Tiên, lại không phải chuyện dễ

dàng!

Vì lý do này, sắc mặt Ngao Tông mới khó coi đến vậy!

Dường như có thể dự đoán được, mức độ khó khăn của nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo, sẽ vượt xa dự kiến!

Đối với Ngao Tông, đây không phải là tin tốt!

Bởi vì trước lần bế quan này, Ngao Tông đã phát hiện ra một con đường phát triển tắt hoàn toàn mới!

Con đường phát triển tắt này, được Ngao Tông gọi là "Nhất Lộ Hoành Thôi Pháp"!

Nhất Lộ Hoành Thôi Pháp!

Trong thời gian ngắn nhất, với tốc độ nhanh nhất, hoàn thành yêu cầu nhiệm vụ hệ thống, từ đó đạt được đánh giá cấp cao.

Cuối cùng, để tu vi của bản thân, trong thời gian ngắn nhất trưởng thành, một đường ngang ngược mà đi!

Đây chính là cái gọi là Nhất Lộ Hoành Thôi Pháp!

Thực ra, sau khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba, ngẫu nhiên đạt được đánh giá cấp hoàn mỹ, Ngao Tông đã phát hiện ra một phương pháp mới!

Nhưng bây giờ xem ra, phương pháp này, có lẽ sẽ bị phá vỡ rồi!

Đó là điều tất nhiên.

Một khi liên quan đến việc bồi dưỡng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, về cơ bản là không thể nhanh được.

Thời gian cần thiết, tất nhiên sẽ là một chu kỳ vô cùng dài.

"Hô, bây giờ suy nghĩ lung tung cũng không có tác dụng, trước tiên kiểm tra bảo vật thưởng, sau đó hãy xem tình hình nhiệm vụ giai đoạn

bốn!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, bỏ qua những tạp niệm trong lòng!

Dù sao chuyện này, cuối cùng cũng là chuyện không chắc chắn, chỉ là một phỏng đoán!

Trước khi nhiệm vụ giai đoạn bốn chính thức khởi động, bây giờ suy nghĩ quá nhiều cũng không có tác dụng.

Không bằng xem kỹ bảo vật hệ thống thưởng, nếu có tác dụng với bản thân thì là tốt nhất.

Còn về chuyện phỏng đoán trong lòng Ngao Tông.

Nếu thật sự xuất hiện tình huống mà y lo lắng, thì cũng không có gì tốt hơn!

Dù sao từ trước đến nay, Ngao Tông đều có một phương pháp dự phòng!

Nếu thật sự bị dồn đến đường cùng, thì sẽ dùng thủ đoạn đặc biệt, ra ngoài thu hoạch một số Đại La Kim Tiên, chuyển hóa họ thành tộc nhân Minh tộc!

Dù sao hiện tại Ngao Tông đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, có thể coi là một phương đại năng rồi!

Dưới sự hỗ trợ của thực lực đủ mạnh, nếu có thể nhẫn tâm, thì chuyện này có thể làm được!

Tất nhiên, phương pháp bóc củi đáy nồi này, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tốt nhất là không nên dùng!

Dù sao Ngao Tông cũng không muốn, phát triển thành Ma Tổ La Hầu sau này, trở thành kẻ thù chung của Hồng Hoang.

Vì vậy, trong trường hợp không vạn bất đắc dĩ, Ngao Tông tạm thời không cần làm chuyện như vậy!

Tóm lại, tuy nhiệm vụ giai đoạn bốn, có thể sẽ khó khăn hơn một chút.

Nhưng, Ngao Tông có một số con đường lui có thể đi, không cần phải lo lắng quá nhiều.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tạm thời bỏ qua chuyện này, kiểm tra phần thưởng cuối cùng!

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Đây là kiện bảo vật cuối cùng Ngao Tông nhận được trong lần thưởng này!

"Không ngờ, ta lại có thể nhận được bảo vật này, đối với ta, đơn giản là không còn gì thích hợp hơn!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong mắt hiện lên một tia sáng!

Lịch sử của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, Ngao Tông tự nhiên biết rõ!

Chương 76

Nói thật, tên Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, không có nhiều người biết.

Nhưng có một tên khác, e rằng mọi người đều biết!

Đó là Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Không sai, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong truyền thuyết!

Khi Hồng Hoang mới sơ khai, Bàn Cổ khai thiên tích địa, Đại Đạo giáng xuống một lượng lớn công đức khai thiên.

Trong đó, một phần công đức khai thiên, rải rác khắp Hồng Hoang đại địa, củng cố thế giới Hồng Hoang!

Phần công đức khai thiên còn lại, một phần dung nhập vào Tam Thanh hóa thành từ Nguyên Thần Bàn Cổ!

Đó là lý do Tam Thanh vừa xuất thế, đã có công đức khai thiên!

Có thể nói, Tam Thanh hiện đang trong giai đoạn thai nghén, thiên sinh được trời đất ưu ái!

Không, cuối cùng có hai phần công đức, lại có nơi đi khác!

Trong đó một phần công đức, dung hợp với Tiên Thiên Huyền Hoàng Chi Khí, hình thành một tòa tháp nhỏ màu vàng lung linh, gọi là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, sau này được Thái Thanh Lão Tử có được!

Vì dung hợp công đức khai thiên mà sinh, nên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp thuộc về Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, uy lực có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, là bảo vật phòng ngự số

một!

Còn về phần công đức khai thiên cuối cùng, dung hợp Tiên Thiên Huyền Hoàng Chi Khí, ngưng tụ thành một cây thước dài màu vàng, gọi là Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Đây chính là lịch sử của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Vì Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp giống nhau, đều là do công đức khai thiên dung hợp Huyền Hoàng Chi Khí mà hóa thành.

Vì vậy, công hiệu của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, không hề thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!

Giống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích cũng là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, là một trong số ít Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo trong Hồng Hoang!

Còn về uy lực của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, tự nhiên không cần nói nhiều.

Giống như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích cũng là một kiện bảo vật đỉnh cấp có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

Nhưng về mặt công hiệu, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, lại giống như hai tồn tại hoàn toàn tương phản!

Bởi vì Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích là bảo vật công phạt số một!

Phải biết rằng, trong toàn bộ Hồng Hoang, những bảo vật có tư cách được gọi là công phạt chí bảo, không ngoài mấy kiện bảo vật đó!

Hậu thế vào thời kỳ Yêu Ma Lượng Kiếp, Bàn Cổ Phiên của

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, Thí Thần Thương của Ma Tổ La Hầu, và cuối cùng là Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Có thể thấy, sự cường hãn của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Vì lý do này, Ngao Tông mới hân hoan đến vậy!

Những thứ khác không nói, chỉ riêng phẩm giai của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, cũng đủ nói lên mọi chuyện!

Phải biết rằng, một tồn tại có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, là một trong những Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có uy năng cực lớn!

Một khi tế ra, chấn sát tứ phương!

Trên phương diện chiến đấu lực, có thể mang lại sự tăng phúc cực lớn cho Ngao Tông!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, là bảo vật phòng ngự số một, phòng ngự vô song, một khi tế ra, tiên đứng bất bại!

Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, là bảo vật công phạt số một, công phạt vô song, một khi tế ra, chấn sát tứ phương!

Một tòa Linh Lung Tháp, một cây Công Đức Xích, một phòng một công, tương ứng lẫn nhau, quả là vô cùng huyền diệu!

Không nói nhiều, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích tuy huyền diệu, nhưng điều khiến Ngao Tông hân hoan nhất..... là kiện Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích này, đối với Ngao Tông hiện tại, chính là loại bảo vật y đang cần!

Phải biết rằng, trong tay Ngao Tông hiện tại, chỉ có hai kiện bảo vật đỉnh cấp!

Đó là 24 Phẩm U Minh Tử Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Tuy hai kiện bảo vật này, đều là bảo bối hạng nhất.

Nhưng thật sự, hai kiện bảo vật này đều thiên về loại hình phòng ngự! 24 Phẩm U Minh Tử Liên tự nhiên không cần nói nhiều, có năng lực phòng ngự khủng bố!

Phát huy đến cực hạn, Thánh Nhân cũng khó phá được, thuộc về chí bảo phòng ngự đỉnh cấp!

Còn về Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tuy uy lực của Sơn Hà Xã Tắc Đồ kinh người.

Nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng không phải bảo vật loại hình công phạt, mà thiên về loại hình vây khốn người, có thể vây khốn Thánh Nhân!

Đây là năng lực của hai kiện bảo vật đỉnh cấp!

Nhưng như vậy, Ngao Tông có một khuyết điểm!

Trong tay Ngao Tông, không có bảo vật loại hình công phạt thích hợp!

Đúng vậy, tuy chiến lực Ngao Tông cực mạnh, có thể vượt cấp khiêu chiến.

Giống như trước đây khi ở Đại La Kim Tiên Tiền Kỳ, đối mặt với Hỏa Phượng Vương Đại La Kim Tiên Trung Kỳ, Ngao Tông cũng không hề sợ hãi!

Nhưng, đối mặt với Hỏa Kỳ Lân Vương cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, Ngao Tông lại có chút lúng túng rồi!

Bởi vì Ngao Tông trên tay, không có một kiện bảo vật công phạt thích hợp!

Nếu trước đây trên tay Ngao Tông, có một kiện bảo vật công phạt

thượng giai, phối hợp với thiên phú kinh người của Ngao Tông!

Vậy thì, khi đối mặt với Hỏa Kỳ Lân Vương Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, Ngao Tông chưa chắc đã không có sức một trận chiến!

Nếu có một kiện bảo vật loại hình công phạt, Ngao Tông không cần phải như trước đây, từng bước từng bước bày trận, từng bước từng bước thiết lập cạm bẫy, mới có cách làm suy yếu tu vi của Hỏa Kỳ Lân Vương, mà có thể trực tiếp lao lên chiến đấu!

Có thể nói, có một kiện bảo vật công phạt thích hợp, Ngao Tông trước đây, chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, Ngao Tông cũng có lòng tin vượt qua hai cảnh giới, trực tiếp nghênh chiến Hỏa Kỳ Lân Vương!

Đó là sự tự tin của Ngao Tông!

Có thể thấy, một kiện bảo vật loại hình công phạt tốt, quan trọng đến mức nào!

Thành thật mà nói, Ngao Tông trước đây không có Linh Bảo công phạt, suýt chút nữa đã nhắm vào Nguyên Đồ A Tỳ Nhị Kiếm!

Phải biết rằng, Nguyên Đồ A Tỳ Nhị Kiếm, cũng thuộc về loại bảo vật sát phạt cực tốt, có đặc tính giết người không dính nhân quả!

Nếu không phải vì, Minh Hà hiện đang ở dạng thai bàn, hai kiện bảo vật bẩm sinh cũng chưa hoàn toàn thai nghén ra.

Chương 77

Bây giờ cưỡng ép lấy Nguyên Đồ A Tỳ Nhị Kiếm ra khỏi Minh Hà thai bàn, chỉ sẽ làm tổn hại căn cơ của Minh Hà và hai kiện bảo vật, thậm chí chưa chắc đã không khiến phẩm giai của chúng giảm xuống.

Chưa chắc, Ngao Tông đã thật sự không lấy hai kiện bảo vật đó ra!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông đã nhận được một kiện bảo vật loại hình công phạt, một trong những công phạt chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Ngao Tông tự nhiên sẽ không còn ý định với Nguyên Đồ A Tỳ Nhị Kiếm nữa!

Có thể nói, sự xuất hiện của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, vừa hay bổ sung cho một thiếu sót của Ngao Tông!

Vì lý do này, Ngao Tông mới hân hoan đến vậy!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn suy nghĩ lung tung nữa, trực tiếp bắt đầu luyện hóa Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích.

Sau khi tốn một ít thời gian, Ngao Tông trực tiếp luyện hóa cấm chế của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trực tiếp đạt đến cảnh giới ba mươi ba đạo.

Giống như 24 Phẩm U Minh Tử Liên và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đều đạt đến giới hạn có thể luyện hóa hiện tại, Ngao Tông mới dừng lại!

"Không hổ là Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, uy lực vượt xa sức tưởng tượng của ta!" Ngao Tông trong mắt có một tia tinh quang, phát ra một tiếng cảm khái!

Sau khi luyện hóa Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, Ngao

Tông có chút ngứa tay, thử một chút sức mạnh của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Còn về kết quả như thế nào..... chỉ có thể nói, kết quả vô cùng kinh ngạc!

Chỉ động một chút sức mạnh của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, Ngao Tông suýt chút nữa đã chấn vỡ không gian tầng mười tám!

May mắn Ngao Tông kịp thời thu hồi sức mạnh, và sử dụng năng lực của 24 Phẩm U Minh Tử Liên, củng cố không gian tầng thứ mười tám!

Nếu không, e rằng không gian tầng thứ mười tám đã bị Ngao Tông chấn vỡ rồi!

Vì lý do này, Ngao Tông mới phát ra cảm khái như vậy!

Trong lòng Ngao Tông có một trực giác!

Tuy hiện tại y, chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ.

Nhưng có Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích trong tay, đối mặt với đại tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, cũng có thể dễ dàng trấn áp!

Đó là sự tăng phúc đáng sợ mà một kiện công phạt chí bảo mang lại!

Phải biết rằng, cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, và cảnh giới Đại La Kim Tiên Trung Kỳ và Hậu Kỳ trước đây, lại là hai lãnh địa hoàn toàn khác nhau!

Tuy cùng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng Đại La Kim Tiên Viên Mãn, đã vô hạn tiếp cận đỉnh cao của một đạo tu hành!

Chỉ còn một bước chân nữa là đến cảnh giới Chuẩn Thánh!

Trong tình huống như vậy, muốn vượt cấp khiêu chiến, gần như là điều không thể làm được!

Nhưng, Ngao Tông tay cầm công phạt chí bảo số một Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, lại có lòng tin trấn áp cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Đó là sự tự tin mà công phạt chí bảo mang lại cho Ngao Tông!

Còn về cảnh giới Chuẩn Thánh..... tuy thực lực Ngao Tông đại tăng, nhưng trong lòng Ngao Tông có tính toán!

Giữa Chuẩn Thánh và cảnh giới Đại La Kim Tiên, là sự khác biệt một trời một vực.

Dù có công phạt chí bảo trong tay, e rằng cũng khó mà đánh được.

Bởi vì cảnh giới đó, không thể dùng ngôn ngữ bình thường để đo lường và hình dung nữa!

Muốn dùng tu vi Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, để so tài với cảnh giới Chuẩn Thánh, đó không còn gọi là dũng khí nữa, mà là tìm chết!

Dù có công phạt chí bảo trong tay, cũng là đạo lý tương tự!

Tất nhiên, nếu Ngao Tông đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, đảo khả dĩ sảo vi tiếp xúc nhất nhị!

Nhưng chuyện này đối với Ngao Tông hiện tại, vẫn còn hơi xa!

Trước tiên hãy xử lý tốt tình huống hiện tại rồi nói!

"Phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba, ta đã hoàn toàn tiêu hóa." "Tiếp theo cũng đến lúc, khởi động nhiệm vụ giai đoạn bốn." "Ta muốn xem, nhiệm vụ giai đoạn bốn, rốt cuộc có mức độ khó khăn như thế nào." "Hệ thống, khởi động nhiệm vụ giai đoạn bốn!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, bỏ qua chuyện bảo vật, chuẩn bị tiến hành việc tiếp theo.

Phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba, đã hoàn toàn tiêu hóa, hiện tại cũng đến lúc khởi động nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo rồi!

Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, đạo lý này, Ngao Tông luôn vô cùng rõ ràng!

Vì vậy từ trước đến nay, trước khi một việc chưa hoàn thành, Ngao Tông đều sẽ cố gắng hết sức không đụng đến việc thứ hai.

Vì lý do này, Ngao Tông luôn sau khi kết quả của nhiệm vụ trước đó đã hoàn toàn tiêu hóa, mới bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo!

Hiện tại, cũng đến lúc bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh cho hệ thống, yêu cầu hệ thống khởi động nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo.

"Đinh!

Khởi động nhiệm vụ giai đoạn bốn!" "Nhiệm vụ giai đoạn bốn: Phồn vinh xương thịnh, khiến Minh tộc trở thành một trong các đại tộc Hồng Hoang." "Điều kiện một: Số lượng tộc nhân Minh tộc, đạt 90 triệu." "Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Kim Tiên, đạt 1 triệu." "Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đạt 10 vạn." "Điều kiện bốn: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, đạt 1 nghìn." "Quả nhiên, phỏng đoán của ta không sai, trong nhiệm vụ giai đoạn bốn, quả nhiên có yêu cầu về tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nhìn các điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn bốn.

Thật ra, khi nhiệm vụ giai đoạn bốn xuất hiện, điều đầu tiên Ngao Tông chú ý đến, là điều kiện cuối cùng!

Bởi vì điều kiện này, liên quan đến yêu cầu về tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Giống như phỏng đoán trước đây của Ngao Tông.

Trong phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn ba, có công pháp tu hành Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Vậy thì nhiệm vụ giai đoạn bốn, quả nhiên cần một số lượng nhất định tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi!

Đối với Ngao Tông, đây không phải tin tốt!

Bởi vì điều kiện này, tất nhiên sẽ trở thành yêu cầu khó khăn nhất để hoàn thành trong nhiệm vụ giai đoạn này!

"Không tồi, chỉ cần một nghìn tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, không đến mức quá khoa trương!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng.

Thật ra, tuy đã đoán đúng chuyện này, khiến y vô cùng bất lực.

Nhưng, sau khi nhìn số lượng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông hơi thở phào một chút!

Bởi vì lần này, số lượng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên mà hệ thống yêu cầu, chỉ có một nghìn!

Tuy con số này, cũng không phải là con số nhỏ!

Chương 78

Nhưng so với mấy nhiệm vụ trước đây, thì đã tốt hơn rồi!

Phải biết rằng, yêu cầu của mấy nhiệm vụ giai đoạn trước đây, động một cái là hai mươi vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, vạn tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Có thể nói, trong các nhiệm vụ giai đoạn trước đây, yêu cầu của hệ thống về số lượng tộc nhân ở các cảnh giới, về cơ bản đều tính theo đơn vị vạn!

Nếu lần này, ngay cả yêu cầu số lượng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng tính theo đơn vị vạn.

Ngao Tông e rằng thật sự có tâm muốn chết!

Một vạn tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, gần như là điều không thể hoàn thành!

Ít nhất ở giai đoạn hiện tại của Minh tộc, không thể làm được chuyện này.

Không còn cách nào, thể lượng của Minh tộc ở đó!

Trước đây, tám trăm vạn tộc nhân Minh tộc, có thể tích lũy ra một vạn cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Ngao Tông đều cảm thấy, đó là một kỳ tích rồi!

Hiện tại, nếu dựa vào thể lượng chủng tộc như vậy, tiếp tục tích lũy ra một vạn cảnh giới Đại La Kim Tiên, căn bản là không thể làm được!

Tất nhiên, đã qua hơn bốn vạn năm, số lượng tộc nhân Minh tộc hiện tại, ít nhất cũng phải hai ba ngàn vạn rồi.

Nhưng cho dù vậy, muốn trên cơ sở hai ba ngàn vạn tộc nhân, bồi dưỡng ra một vạn Đại La Kim Tiên, cũng là điều không thể làm được!

Còn về nguyên nhân, Ngao Tông đã nói trước đó, muốn thành Đại La Kim Tiên, thực sự quá khó khăn!

May mắn thay, hệ thống dường như cũng biết điều này, nên đưa ra điều kiện tương đối đơn giản hơn một chút!

Trong nhiệm vụ lần này, chỉ yêu cầu một nghìn tộc nhân Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ!

Tuy điều kiện này, vẫn vô cùng khó khăn!

Nhưng xét tổng thể, tốt hơn một chút so với dự đoán của Ngao Tông!

Có đủ thời gian phát triển, và sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt thì.

Muốn hoàn thành điều kiện này, cũng không hoàn toàn là điều không thể!

Vì lý do này, Ngao Tông mới hơi thở phào một chút.

"Không nói nhiều, trong điều kiện này, cấp độ yêu cầu cụ thể là Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ ư?" "Chẳng lẽ cảnh giới Đại La Kim Tiên, bắt đầu được phân chia ra rồi?" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, một chuyện khiến y để ý!

Trước đây trong yêu cầu tu vi của tộc nhân, thường trực tiếp chỉ một đại cảnh giới nào đó, ví dụ như cảnh giới Kim Tiên và cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Nhưng lần này, trong điều kiện hệ thống, lại nói là Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, trực tiếp phân chia ra tiểu cảnh giới.

Chẳng lẽ, trong yêu cầu nhiệm vụ hậu kỳ, bắt đầu phân chia cảnh

giới Đại La Kim Tiên ra rồi!

Vì lý do này, trong lòng Ngao Tông mơ hồ có chút phỏng đoán, không khỏi trực tiếp hỏi!

"Hồi bẩm ký chủ, cảnh giới Đại La Kim Tiên tương đối đặc biệt, không thể trực tiếp phân chia theo đại cảnh giới!" "Để Minh tộc phát triển tốt hơn, yêu cầu về tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên trong các nhiệm vụ tiếp theo, cũng sẽ có sự phân chia chi tiết hơn." "Ví dụ, bao nhiêu tộc nhân Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, bao nhiêu tộc nhân Đại La Kim Tiên Trung Kỳ, v.v....." Nhanh chóng, Ngao Tông từ hệ thống, nhận được tin tức chính xác!

Trên thực tế, Ngao Tông đã đoán đúng, bởi vì phạm trù cảnh giới Đại La Kim Tiên quá lớn.

Để có kế hoạch phân chia tốt hơn, yêu cầu về tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên trong các nhiệm vụ tiếp theo, cũng sẽ chi tiết hơn một chút!

Tất nhiên, Ngao Tông cũng đã hỏi rõ!

Nếu có tộc nhân vượt qua cấp độ này, cũng sẽ được phân loại vào cấp độ này!

Ví dụ, nếu Ngao Tông có tám trăm tộc nhân Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, và hai trăm tộc nhân Đại La Kim Tiên Trung Kỳ.

Đối với hệ thống, cũng phù hợp với yêu cầu nhiệm vụ một nghìn Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống!

Nói trắng ra, số lượng người hệ thống yêu cầu trong nhiệm vụ, chỉ cần đạt hoặc vượt qua cảnh giới mà hệ thống yêu cầu, đều nằm trong phạm trù yêu cầu phù hợp!

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức không tồi!

Nếu chỉ có thể bị giới hạn trong một tiểu cảnh giới cố định, độ khó cũng sẽ tăng thêm một chút, và cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định đến sự phát triển sau này!

Tình huống hiện tại, trong mắt Ngao Tông, là hợp lý.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn để ý đến chuyện này nữa, nhìn sang các điều kiện khác.

"Điều kiện thứ nhất, chín ngàn vạn người, quả nhiên giống như dự đoán, thật sự là gấp ba lần tăng phúc....." Nhìn nội dung điều kiện thứ nhất, Ngao Tông không khỏi lộ ra một nụ cười bất lực!

Yêu cầu số lượng tộc nhân Minh tộc, đạt chín ngàn vạn!

Thật ra, con số này lớn, nhưng đối với Ngao Tông, cũng không phải là chuyện khó!

Vì dù sao trong tay Ngao Tông, có một Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Mỗi vạn năm, Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì có thể chuyển hóa sáu trăm vạn tộc nhân!

Lần bế quan thăng cấp này, Ngao Tông tổng cộng mất bốn vạn năm.

Với sự giúp đỡ của Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, trong bốn vạn năm này, số lượng tộc nhân Minh tộc, ít nhất đã tăng thêm hai ngàn bốn trăm vạn!

Cộng thêm, tám trăm vạn tộc nhân có sẵn trước đó.

Hiện tại Minh tộc, số lượng tộc nhân ít nhất đã đạt hơn ba ngàn vạn!

Như vậy, dường như cách số lượng chín ngàn vạn, cũng không còn xa lắm!

Có thể nói, cho Ngao Tông một chút thời gian, số lượng chín ngàn vạn tộc nhân, cũng không phải là chuyện khó!

Sắc mặt Ngao Tông, sở dĩ khó coi như vậy, phần lớn nguyên nhân là vì phỏng đoán của y chính xác!

Ngao Tông trước đây phỏng đoán, yêu cầu số lượng tộc nhân của hệ thống, tăng trưởng theo cấp số nhân ba lần!

Trong trường hợp như vậy, nếu tiếp tục tăng theo tốc độ gấp ba lần.

Đợi đến nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo, tức nhiệm vụ giai đoạn năm, Ngao Tông ít nhất cần phát triển ra hai mươi bảy ức tộc nhân!

Hai mươi bảy ức, đó mới thực sự là con số lớn!

Không có một thời gian dài, dù có U Minh Chuyển Sinh Trì, Ngao Tông cũng không thể hoàn thành điều kiện như vậy!

Tất nhiên, điều kiện như vậy tuy vô cùng khó khăn.

Nhưng nếu có đủ thời gian phát triển, cuối cùng cũng có một chút khả năng hoàn thành!

Nhưng, nếu phát triển đến giai đoạn sáu, lúc đó, nếu số lượng tộc nhân yêu cầu lại nhân gấp ba lần nữa.....

Chương 79

Hai mươi bảy ức nhân ba lần.....

Tám trăm mấy ức tộc nhân.....

C*m l* m** ~~ A a, Ngao Tông suýt nữa đã chửi thề rồi.

Cảm thấy đau đầu, không cần nói nhiều thì tốt hơn!

"Được rồi, tập trung vào nhiệm vụ hiện tại, chuyện sau này hãy nói sau." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, mạnh mẽ thu hồi tâm tư, tập trung vào nhiệm vụ hiện tại.

Theo tốc độ phát triển hiện tại của Minh tộc, cho mười vạn năm thời gian.

Điều kiện thứ nhất, tức yêu cầu số lượng chín ngàn vạn tộc nhân, chắc chắn có thể hoàn thành!

Còn về điều kiện thứ hai và điều kiện thứ ba!

Thật ra, Ngao Tông nhìn cũng có chút nhíu mày!

"Một trăm vạn Kim Tiên cảnh, mười vạn Thái Ất Kim Tiên cảnh..... không có yêu cầu nào đơn giản hơn sao." Ngao Tông cảm khái một tiếng!

Trước khi bế quan, số lượng tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, có khoảng hai mươi mấy vạn!

Tuy yêu cầu số lượng một trăm vạn Kim Tiên, nhìn có vẻ chỉ gấp năm lần trước đó.

Nhưng, nếu muốn phát triển ra một trăm vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên, cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Còn về điều kiện thứ ba, mười vạn Thái Ất Kim Tiên cảnh, đó lại

càng khó khăn hơn!

Ngao Tông trước đây, cùng với việc cấp độ thăng lên, tu sĩ cấp cao muốn thăng cấp cảnh giới, đều sẽ càng khó khăn hơn!

Trước đây tích lũy ra một vạn cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đã khiến Ngao Tông đau đầu không thôi.

Bởi vì có sự xuất hiện của Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân tộc, mới mang lại cho Ngao Tông một cơ hội bạo tăng.

Trực tiếp kéo số lượng tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, lên một vạn!

Hiện tại, cần phải khiến số lượng tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đạt mười vạn!

Có thể biết, muốn hoàn thành điều kiện này, sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực!

Vì lý do này, Ngao Tông mới đau đầu như vậy!

Tất nhiên, tuy hai điều kiện này, cũng không dễ dàng hoàn thành.

Nhưng thật sự, điểm khó khăn lớn nhất của nhiệm vụ lần này, vẫn là điều kiện cuối cùng.

Chính là điều kiện một nghìn Đại La Kim Tiên cảnh!

Không còn cách nào, bởi vì muốn tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên, quả thực là một ngưỡng cửa lớn, không dễ dàng hoàn thành!

“Xem ra nhiệm vụ giai đoạn bốn, cần một khoảng thời gian dài, mới có thể hoàn thành chuyện này!” Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, đã chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ rồi!

“Chín ngàn vạn tộc nhân, một trăm vạn Kim Tiên cảnh, mười vạn Thái Ất Kim Tiên cảnh, một nghìn Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ.....” “Nhiệm vụ giai đoạn bốn, quả thật không dễ dàng chút nào!” “Chu kỳ

nhiệm vụ lần này, ít nhất cũng phải mấy chục vạn năm.” Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã có một ý kiến đại khái!

Theo suy đoán của Ngao Tông, muốn hoàn thành nhiệm vụ lần này, không có mấy chục vạn năm, gần như là điều không thể!

Mà phải trong trường hợp có cơ duyên cực lớn!

Nếu không, có thể sẽ cần thời gian dài hơn!

Không phải không có cách nào, cùng với việc cấp độ nhiệm vụ thăng lên, chu kỳ nhiệm vụ ngày càng dài, đó cũng là chuyện bình thường!

Sau một hồi lâu, Ngao Tông mới tiêu hóa xong yêu cầu của nhiệm vụ lần này!

Lúc này, Ngao Tông cũng chuẩn bị xuất quan rồi!

Dù sao đã bế quan hơn bốn vạn năm, cũng đến lúc đi xem tình hình phát triển của tộc nhân rồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp bước ra khỏi nơi bế quan, trực tiếp đến không gian tầng thứ mười!

Không gian tầng thứ mười lúc này, đã xuất hiện những thay đổi trời long đất lở!

Một tòa thành trì khổng lồ màu đen, xuất hiện ở trung tâm không gian tầng thứ mười!

Rất nhiều tộc nhân Minh tộc, có trật tự ra vào trong thành trì màu đen!

Xung quanh tòa thành trì khổng lồ màu đen đó, có đủ loại kiến trúc mang phong cách đặc sắc!

Nhìn thoáng qua, dường như Minh tộc đã bước vào thời đại thành bang!

Điều này lại khiến Ngao Tông có chút ngạc nhiên!

Vì lý do này, Ngao Tông cũng không vội hiện thân, mà hơi quan sát.

Sau đó Ngao Tông mới phát hiện, thực ra cũng không như y dự đoán.

Tòa thành trì khổng lồ màu đen đó, phần lớn chỉ là một khu tụ cư, chưa đạt đến mức độ của thời đại thành bang!

Không, Ngao Tông phát hiện ra một chuyện, trung tâm nhất của thành trì màu đen, có một cung điện màu đen!

Trong cung điện màu đen, điêu khắc một pho tượng Minh Long màu đen sống động như thật!

Chính là pho tượng bản thể của Ngao Tông!

Hiển nhiên, đây là cung điện thờ phụng Ngao Tông của tộc nhân Minh tộc!

Như vậy, nguồn gốc của tòa thành trì màu đen đó, thì đã hiểu rõ rồi.

Hiển nhiên, là được xây dựng để bảo vệ cung điện thờ phụng pho tượng của Ngao Tông!

Điều này lại khiến Ngao Tông có chút bất ngờ.

Tất nhiên, Ngao Tông sẽ không từ chối.

Dù sao đối với tộc nhân, có một mục tiêu sùng bái có thể nhìn thấy, có lợi cho việc ngưng tụ khí vận Minh tộc, cũng là một chuyện tốt!

Không, trong lần quan sát này, Ngao Tông cũng phát hiện ra hai chuyện!

Phát hiện thứ nhất, thì có liên quan đến ba chi mạch lớn Minh Long, Minh Phượng và Minh Kỳ Lân!

Ngao Tông phát hiện, tộc nhân U Minh Tù Ngưu tộc, U Minh Hỏa Phượng tộc và U Minh Hỏa Kỳ Lân tộc.

Lại không hòa lẫn với tộc nhân Minh tộc bình thường, mà chọn một nơi yên tĩnh trong không gian tầng thứ mười, khai phá ra hang ổ của riêng mình!

Chương 80

Cũng không biết, có phải vì ba tộc bản thân cao ngạo, hay có nguyên nhân đặc biệt!

Nhưng đối với Ngao Tông, đó cũng không phải là chuyện lớn gì!

Dù sao chỉ cần ba chi mạch lớn của Minh tộc phát triển tốt, phồn diễn sinh sôi.

Đối với Ngao Tông, cũng đã đủ rồi!

Còn về phát hiện thứ hai, thì có liên quan đến tu vi của tộc nhân!

Ngao Tông phát hiện, các tộc nhân xuất hiện trong không gian tầng thứ mười, về cơ bản đều có tu vi cấp Thái Ất Kim Tiên!

Đúng vậy, trong không gian tầng thứ mười, tộc nhân có tu vi thấp hơn tuy cũng có, nhưng gần như hiếm thấy, chỉ có một bộ phận nhỏ!

Các tộc nhân sinh sống trong không gian tầng thứ mười, về cơ bản đều là tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

"Chẳng lẽ, bắt đầu xuất hiện quy luật rồi....." Trong lòng Ngao Tông có chút phỏng đoán, không khỏi thông qua nút không gian, đi đến các tầng không gian khác!

Khi Ngao Tông đi lên trên, từ không gian tầng thứ mười, qua từng tầng không gian, đến không gian tầng thứ nhất, Ngao Tông cuối cùng cũng xác định được suy đoán của mình!

Quả nhiên, đúng như y dự đoán!

Hiện tại tộc nhân Minh tộc, bắt đầu phân bố theo độ cao tu vi, ở mười tầng không gian đầu tiên, sinh sống theo một quy luật nhất định!

Không gian tầng thứ nhất, về cơ bản đều là những tộc nhân vừa

mới sinh ra, hầu như không có tu vi!

Cùng với việc số tầng không gian tăng lên, tu vi trung bình của tộc nhân ngày càng cao!

Cho đến tầng thứ mười, thì là nơi cư trú của tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Nói trắng ra, đây là phương pháp phân bố theo kiểu bậc thang!

Từ trên xuống dưới, theo tu vi cao thấp, tăng dần theo cấp bậc!

Về điểm này, sự phát triển của Minh tộc, lại khá giống với thiết kế trước đây của Ngao Tông!

Bởi vì ngay từ đầu, Ngao Tông đã có thiết kế như vậy.

Phân bố tộc nhân Minh tộc, theo tu vi cao thấp, có quy luật có thứ tự phân bố trong các không gian khác nhau!

Bởi vì như vậy, tộc nhân trong mỗi không gian, trên tu vi có sự tương đồng lớn, có lợi cho việc giao lưu và tiến bộ lẫn nhau!

Ví dụ, tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trong không gian tầng thứ mười.

Bởi vì đều là tu sĩ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, khi tu hành, có thể tham khảo kinh nghiệm tu hành của nhau, chia sẻ cảm ngộ của riêng mình, cũng như trao đổi vật tư của nhau, v.v.!

Những chuyện này, đối với sự tiến bộ tu hành, có lợi ích không nhỏ!

Vật họp theo loài, người phân theo nhóm, đại khái là như vậy.

Một mặt khác, ngoài những lợi ích trên, thực ra còn có một lợi ích ẩn hình khác!

Ví dụ, bởi vì cùng với việc số tầng không gian tăng lên, cảnh giới

tu sĩ dần dần thăng cấp, điều này sẽ hình thành một cảm giác thăng cấp!

Như vậy, tộc nhân ở tầng không gian thấp, chắc chắn cũng sẽ khao khát đến những không gian tầng cao hơn, từ đó kích thích chí đấu tu hành, trở nên muốn tu hành!

Tất nhiên, phương thức phân bố theo bậc thang này, vừa có một số lợi ích, cũng có một số bất lợi!

Còn về bất lợi, phương thức phân bố này, dễ dàng khiến những không gian tầng cao, hội tụ một lượng lớn tài nguyên tu hành!

Như vậy, đối với tộc nhân cấp thấp ở không gian tầng thấp, tự nhiên sẽ không tốt lắm!

Nhưng, có Ngao Tông ở đó, tự nhiên sẽ không để tình huống như vậy xảy ra.

Dù sao Ngao Tông để tộc nhân Minh tộc phân bố theo bậc thang, là để Minh tộc phát triển tốt hơn, không phải để tạo ra sự độc quyền!

Vì vậy về điểm này, lại không cần lo lắng!

Tổng thể mà nói, Ngao Tông đối với sự phát triển của Minh tộc trong bốn vạn năm qua, miễn cưỡng hài lòng!

"Nói lại, không lẽ mỗi tầng không gian, đều có một cung điện màu đen thờ phụng pho tượng của ta....." Ngao Tông lẩm bẩm, một chuyện.

Thành trì màu đen và cung điện màu đen trong không gian tầng thứ mười, cùng với pho tượng Ngao Tông trong cung điện, thực ra không phải chỉ có một.

Mỗi tầng không gian, đều có kiến trúc và pho tượng như vậy, đều là để thờ phụng Ngao Tông.

Đối với Ngao Tông, đây là một phát hiện thú vị!

Hoặc có lẽ có thể lợi dụng những pho tượng này, làm một số chuyện thú vị!

Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, trong đầu hiện lên một số ý tưởng.

Đợi sau này có cơ hội, có thể thử một chút!

"Đúng rồi, ta suýt nữa quên mất một chuyện, quên thống kê tình hình của tộc nhân!" Ngao Tông đột nhiên linh quang chợt lóe, một chuyện!

Lần xuất quan này, có một chuyện phải làm.

Đó là kiểm tra tình hình phát triển của Minh tộc, điều tra số lượng dân số đại khái, cùng với số lượng tộc nhân ở các cảnh giới khác nhau, v.v.!

Dù sao chỉ khi biết tình hình cụ thể, Ngao Tông mới có thể quy hoạch kế hoạch phát triển sau này, xác định trọng điểm nên đặt vào những tộc nhân nào!

Nhưng, vì những phát hiện bất ngờ vừa rồi, dẫn đến việc Ngao Tông quên mất chính sự rồi!

"Đợi đã, trong giao diện nhiệm vụ, dường như sẽ hiển thị tiến độ nhiệm vụ." "Nếu đã như vậy, ta hà tất phải phiền phức như vậy, từ từ thống kê số lượng người chứ." "Ta trực tiếp từ giao diện nhiệm vụ, kiểm tra tiến độ nhiệm vụ, từ đó hiểu rõ tình hình phát triển của tộc nhân, chẳng phải đơn giản hơn sao!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, một phương pháp đơn giản hơn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông mở giao diện nhiệm vụ, kiểm tra tình hình phát triển của tộc nhân!

Nhiệm vụ giai đoạn bốn: Phồn vinh xương thịnh, khiến Minh tộc trở thành một trong các đại tộc Hồng Hoang (chưa hoàn thành).

Điều kiện một: Số lượng tộc nhân Minh tộc đạt chín mươi triệu (38,40 triệu/90 triệu).

Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Kim Tiên đạt một triệu (27 vạn/1 triệu).

Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đạt một trăm nghìn (1,5 vạn/10 vạn).

Điều kiện bốn: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ đạt một nghìn (0/1.000).

"Số lượng tộc nhân Minh tộc đã vượt ba mươi tám triệu sao?

Hơi ngoài dự liệu của ta!" Ngao Tông lập tức mở giao diện nhiệm vụ, tra xét tình hình hiện tại!

Khi Ngao Tông nhìn số lượng tộc nhân Minh tộc hiện tại, hắn nhất thời ngạc nhiên.

Bởi vì, theo giao diện nhiệm vụ hiển thị, số lượng tộc nhân Minh tộc đã vượt ba mươi tám triệu!

Chương 81

Phải biết, theo dự đoán trước đây của Ngao Tông, số lượng tộc nhân Minh tộc chỉ nên vừa vượt mốc ba mươi triệu.

Dù sao thì, sau bốn vạn năm bế quan, Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì có thể chuyển hóa khoảng hai mươi bốn triệu.

Cộng thêm tám triệu sẵn có, tổng cộng cũng chỉ khoảng ba mươi hai triệu.

Nhưng hiện tại, số lượng tộc nhân Minh tộc lại đạt tới ba mươi tám triệu.

Con số này nhiều hơn sáu triệu so với dự đoán của Ngao Tông!

Xem ra, việc để tộc nhân Minh tộc phồn diễn sinh sôi tự nhiên cũng có tác dụng nhất định.

Tỷ lệ tăng trưởng tự nhiên của tộc nhân ngày càng lớn!

"Còn về số lượng tộc nhân Kim Tiên cảnh và Thái Ất Kim Tiên cảnh: hai mươi bảy vạn Kim Tiên cảnh, một vạn năm nghìn Thái Ất Kim Tiên cảnh..." "Xem ra trong những năm qua, cũng có một bộ phận tộc nhân đã thăng cấp cảnh giới." Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng suy tư.

Khi bế quan, chỉ có hai mươi mốt vạn tộc nhân Kim Tiên cảnh và một vạn một nghìn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh!

Bốn vạn năm trôi qua, tộc nhân Kim Tiên cảnh tăng thêm khoảng sáu vạn, Thái Ất Kim Tiên cảnh tăng thêm khoảng bốn nghìn.

Xem ra trong những năm này, tộc nhân ở các cảnh giới cũng có sự tăng trưởng không nhỏ!

Đây là một tin tức không tồi!

Mặc dù vẫn còn một khoảng cách không nhỏ so với yêu cầu của nhiệm vụ giai đoạn bốn, nhưng có thể liên tục tăng trưởng thì cũng là chuyện tốt!

Còn về tộc nhân Đại La Kim Tiên cảnh, hoàn toàn không có ai...

Ừm, thực ra điều này cũng nằm trong dự liệu của Ngao Tông, dù sao trước khi bế quan, hắn chỉ mới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Lúc đó, Ngao Tông vừa mới đặt chân vào cảnh giới đầu tiên của Đại La Kim Tiên.

Với sự áp chế của quy tắc chủng tộc Minh tộc Chi Vương, tộc nhân của hắn làm sao có thể thăng cấp được chứ!

Còn sau khi Ngao Tông thăng cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ, vì đủ loại chuyện vặt vãnh, khiến hắn chưa kịp truyền thụ quyển công pháp tu hành Minh tộc thứ tám xuống.

Vì vậy, số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên cảnh đương nhiên là con số không!

Có thể nói, kết quả này tuy có chút đau đầu, nhưng cũng là chuyện đương nhiên!

"Trong bốn vạn năm, số lượng tộc nhân Kim Tiên cảnh trực tiếp tăng thêm khoảng sáu vạn, mức tăng khá tốt." "Tuy nhiên, mức tăng của Thái Ất Kim Tiên hơi thấp một chút, chỉ tăng thêm khoảng bốn nghìn!" "Xem ra kế hoạch tiếp theo của ta, quả nhiên như ta đã đoán trước đó, phải đặt việc bồi dưỡng Thái Ất Kim Tiên cảnh và Đại La Kim Tiên cảnh lên hàng đầu!" Ánh mắt Ngao Tông lướt qua tình hình dữ liệu của tộc nhân, hắn đã có một phương hướng phát triển rõ ràng cho bước tiếp theo!

Lợi ích của việc thống kê dữ liệu là có thể hiểu rõ ưu nhược điểm

một cách trực quan.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông gác lại chuyện này, bắt đầu triển khai những việc tiếp theo!

Đầu tiên, Ngao Tông bắt đầu cải tạo mười pho tượng Minh Long màu đen ở mười không gian đầu tiên!

Vừa rồi Ngao Tông đã thấy, trong mười không gian đầu tiên nơi tộc nhân sinh sống, mỗi không gian đều thờ phụng một pho tượng!

Chuyện này có thể lợi dụng được!

Thứ nhất, mặc dù mười tám tầng không gian được liên kết với nhau, nhưng mỗi không gian đều là một tiểu thiên thế giới!

Giữa các không gian, rốt cuộc vẫn có một số trở ngại, liên hệ không được thuận tiện như vậy!

Để truyền tải các loại tin tức tốt hơn, cũng như ngưng tụ lực lượng của Minh tộc và cai trị Minh tộc tốt hơn, Ngao Tông mới nảy ra ý tưởng này!

Ví dụ, bố trí trận pháp trên những pho tượng Minh Long đen này, liên kết chúng lại với nhau, xem như một kênh truyền âm!

Thậm chí, để bảo vệ mười tám tầng không gian tốt hơn, Ngao Tông có thể bố trí trận pháp phòng ngự trên những pho tượng Minh Long đen này.

Một khi có kẻ xâm nhập, Ngao Tông có thể biết ngay lập tức.

Và còn nhiều điều nữa, đều có thể thử nghiệm trên những pho tượng đen này!

Nhất thời, Ngao Tông bắt đầu hành động!

Thật ra, ở cảnh giới của Ngao Tông, những chuyện tưởng chừng khó khăn trong tay hắn đều trở nên đơn giản!

Thậm chí trong quá trình này, Ngao Tông còn thử nghiệm một số bố trí liên quan đến khí vận, thậm chí bố trí một số tiểu hình thủ hộ trận pháp...

Sau khi tốn một chút thời gian, Ngao Tông đã hoàn thành việc bố trí các pho tượng đen!

Đợi khi những việc này hoàn thành, Ngao Tông trực tiếp quay về không gian tầng mười, sau đó trực tiếp khởi động trận pháp trên pho tượng đen!

Nhất thời, các pho tượng đen trong các không gian đều như sống dậy!

Một con cự long đen hư ảo xuất hiện phía trên những cung điện đen của các không gian, tản ra uy áp kinh người!

"Ngô vương!

Pho tượng Ngô vương sống lại rồi!" "Không!

Không phải pho tượng sống lại, là Ngô vương hiển linh!" Nhất thời, tộc nhân trong các không gian đều bị kinh động!

Tộc nhân Minh tộc đều bỏ dở công việc trong tay, không tự chủ được mà tụ tập gần thành trì đen! run rẩy sợ hãi, đầy kính ý quỳ lạy trước pho tượng, hành lễ với cự long đen hư ảo!

"Ta là Minh tộc Chi Vương Ngao Tông, tộc nhân của ta, ta đã xuất quan, chính thức trở về Minh tộc!" "Lần bế quan này, ta có nhiều thu hoạch, nên muốn truyền đạo trăm năm, tất cả tộc nhân đều có thể đến nghe đạo!" Từ trong miệng cự long đen hư ảo, giọng nói uy nghiêm của Ngao Tông truyền ra!

Giọng nói của Ngao Tông vang khắp các không gian!

Lợi ích của việc liên kết các không gian là ý chỉ của Ngao Tông có

thể truyền trực tiếp đến tất cả tộc nhân!

Không cần phải chạy đến từng không gian để lặp lại ý chỉ!

Còn về việc giảng đạo, cũng là kế hoạch của Ngao Tông!

Dù sao lần này ban thưởng, Ngao Tông đã nhận được quyển công pháp tu hành Minh tộc thứ tám, cũng là công pháp cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Bây giờ cũng là lúc để truyền thụ quyển công pháp này xuống!

Đương nhiên, việc truyền đạo sẽ theo một phương thức đặc biệt.

Tộc nhân ở các không gian càng xa Ngao Tông, cảm ngộ nhận được sẽ càng thấp!

Ví dụ, không gian tầng một, cách không gian tầng mười nơi Ngao Tông đang ở xa nhất, sẽ hiển hóa ít phù văn đạo nghĩa giao thoa nhất.

Vì vậy, tộc nhân Minh tộc ở không gian tầng một, cảm ngộ nhận được đương nhiên sẽ ít hơn một chút!

Không phải là không có lợi ích!

Bởi vì ở cảnh giới của Ngao Tông, việc giảng đạo không phải là điều mà người bình thường có thể nghe hiểu.

Chương 82

Đạo nghĩa khủng bố sẽ lập tức nhấn chìm cảm ngộ, thậm chí sẽ chấn vỡ con đường tu hành!

Đúng vậy, đó không phải là lợi ích!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông giảng đạo ở tầng mười, thông qua âm thanh truyền từ pho tượng.

Mặc dù tộc nhân ở xa nhận được thu hoạch ít hơn một chút.

Nhưng, những đạo nghĩa bị suy yếu, không chừng lại có thể được những tộc nhân cấp thấp kia tiêu hóa.

Có thể nói, Ngao Tông đã sớm tính toán kỹ lưỡng một số việc, sẽ không xảy ra tình huống không tốt!

Thời gian từng chút trôi qua, Ngao Tông giảng đạo tròn một trăm năm!

Trong một trăm năm đó, quyển thứ tám của 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》 đã được Ngao Tông truyền xuống.

Đương nhiên, những tộc nhân học tập quyển công pháp thứ tám của 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》 chủ yếu là tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh ở không gian tầng mười!

Thậm chí, Ngao Tông còn tiện thể sắp xếp lại nội dung của 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》, giúp tộc nhân sắp xếp con đường tu hành, giúp họ tu hành tốt hơn!

Còn về Ao Liệt, vì đang ở không gian tầng một, canh giữ bên cạnh Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Nên, cảm ngộ mà Ao Liệt có thể nghe được, có lẽ cũng sẽ khá ít!

Không chừng ngay cả quyển công pháp tu hành Minh tộc thứ tám, cũng không thể nghe trọn vẹn.

Nhưng điểm này, không cần phải lo lắng.

Bởi vì từ trước, khi đến không gian tầng một, Ngao Tông đã truyền thụ quyển công pháp tu hành Minh tộc thứ tám cho Ao Liệt!

Dù sao Ao Liệt cũng đã theo Ngao Tông từ lâu, Ngao Tông đương nhiên sẽ không bạc đãi hắn!

Đợi khi tất cả mọi việc đều hoàn thành, Ngao Tông dặn dò tộc nhân hãy tu hành thật tốt!

Sau đó, Ngao Tông trực tiếp quay về không gian tầng mười tám!

"Tiếp theo, là lúc chuyển hóa rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nhìn về một trong hai hồn phách nguyên thần đang được nuôi dưỡng trong trận pháp!

Một hồn phách nguyên thần tựa như phượng hoàng!

Chính là hồn phách nguyên thần của Hỏa Phượng Vương!

Trước đây, khi chuyển hóa tộc nhân Hỏa Phượng tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc, Ngao Tông đã từng nghĩ.

Vì tu vi không đủ, việc trực tiếp chuyển hóa hồn phách nguyên thần của hai vị vương giả lớn này sẽ hơi lãng phí!

Hiện tại, sau khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn ba.

Ngao Tông đã nhận được tu vi phản hồi của tộc nhân, tu vi tăng vọt, trực tiếp thăng cấp đến cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Cảnh giới này vượt xa Đại La Kim Tiên trung kỳ của Hỏa Phượng Vương!

Vì vậy, cũng là lúc để chuyển hóa hồn phách nguyên thần của Hỏa Phượng Vương thành tộc nhân Minh tộc!

Còn về hồn phách nguyên thần của Hỏa Kỳ Lân Vương, Ngao Tông tạm thời đương nhiên sẽ không động đến.

Nguyên nhân như trước, hiện tại Ngao Tông, có tu vi giống như Hỏa Kỳ Lân Vương khi còn sống, đều là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nếu hiện tại chuyển hóa Hỏa Kỳ Lân Vương thành tộc nhân Minh tộc, tu vi của Hỏa Kỳ Lân Vương ít nhất sẽ hạ thấp một cảnh giới!

Phải biết, cảnh giới Đại La Kim Tiên muốn thăng cấp, thực sự quá tốn thời gian và tinh lực.

Một tiểu cảnh giới rớt xuống, Ngao Tông đều cảm thấy có chút xót xa.

Vì vậy, trừ phi Ngao Tông thành công thăng cấp cảnh giới cao hơn, nếu không sẽ không chuyển hóa Hỏa Kỳ Lân Vương thành tộc nhân Minh tộc!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu hành động, bắt đầu chuyển hóa hồn phách nguyên thần của Hỏa Phượng Vương!

Thời gian từng chút trôi qua, một đoạn thời gian sau.

Thật ra, lần chuyển hóa hồn phách nguyên thần của Hỏa Phượng Vương này đã tiêu tốn của Ngao Tông không ít thời gian và tinh lực.

Dù sao chuyển hóa cảnh giới Đại La Kim Tiên, không phải như tộc nhân trước đây, cần phải tốn không ít thời gian và tinh lực!

Nhưng may mắn thay, hiện tại Ngao Tông có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Chuyển hóa một hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên trung kỳ, đối với Ngao Tông hiện tại, hoàn toàn có thể làm được!

Vì vậy, sau một đoạn thời gian trôi qua.

Một con hỏa phượng đen khổng lồ xuất hiện trong không gian tầng mười tám!

Một con hỏa phượng đen thân hình khổng lồ như núi biển, toàn thân bao quanh bởi hắc phượng viêm khủng bố!

Hắc phượng viêm khủng bố tỏa ra nhiệt độ kinh hoàng, dường như muốn làm bốc hơi toàn bộ không gian tầng mười tám!

Khí tức khủng bố của Đại La Kim Tiên trung kỳ tỏa ra từ thân hỏa phượng đen!

Chính là Hỏa Phượng Vương đã được U Minh hóa!

Không đúng, bây giờ nên gọi là U Minh Hỏa Phượng Vương rồi!

"Ta sống lại rồi...

Không, ta hiện tại, không phải là Phượng tộc nguyên bản, mà đã được chuyển sinh thành sinh vật Minh tộc rồi..." Cảm nhận sự thay đổi khí tức trên cơ thể, Hỏa Phượng Vương rơi vào trầm mặc!

Vốn dĩ nàng cho rằng, đã vẫn lạc trong tay Ngao Tông, trở thành một dấu ấn giữa trời đất!

Kết quả thì không, nàng lại có thể khôi phục ý thức, trùng chú phượng thân một ngày!

Đương nhiên, Hỏa Phượng Vương là đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, nàng có thể lập tức hiểu rõ tình huống trên cơ thể mình!

Vì vậy, Hỏa Phượng Vương cảm nhận được, liên hệ huyết mạch với Phượng tộc nguyên bản đã hoàn toàn cắt đứt!

Ngược lại, Ngao Tông trước mắt, lại mang đến một loại cảm ứng liên hệ đặc biệt, thậm chí có một loại cảm giác thân thiết!

Tất nhiên, Hỏa Phượng Vương làm sao không hiểu rõ.

Ngao Tông đã dùng một số thủ đoạn đặc biệt, khiến nàng trọng sinh dưới hình thái Minh tộc!

“Hỏa Phượng Vương, thuộc về ta, trở thành tộc nhân của ta, ta có thể ban cho ngươi cơ duyên vô thượng, thậm chí trở thành tồn tại như Nguyên Phượng, cũng không phải xa vời!” Ngao Tông mở lời, nhìn Hỏa Phượng Vương nói!

Cùng lúc đó, khí tức khủng bố của Đại La Kim Tiên hậu kỳ trực tiếp từ trên người Ngao Tông bùng phát, ép về phía Hỏa Phượng Vương!

Mặc dù, tộc nhân được chuyển hóa thành Minh tộc, nhất định sẽ trung thành với Ngao Tông.

Chương 83

Nhưng, Hỏa Phượng Vương dù sao cũng là đại năng Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mặc dù bản năng Minh tộc sẽ khiến nàng trung thành với Ngao Tông.

Nhưng đôi khi, trong lòng khó tránh khỏi có một vài tâm tư nhỏ!

Đây là tình huống tất yếu, dù sao với tư cách là một trong chín vị vương giả nguyên bản của Phượng tộc, bản thân Hỏa Phượng Vương cũng có một sự kiêu ngạo nhất định!

Vì vậy, để thu phục Hỏa Phượng Vương triệt để, khiến nàng tâm phục khẩu phục, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy!

"Khí tức Đại La Kim Tiên hậu kỳ...

Bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ sao!?" "Hiện tại cách lúc ta vẫn lạc, đã qua bao nhiêu nguyên hội rồi?" Cảm nhận khí tức khủng bố tỏa ra từ Ngao Tông, Hỏa Phượng Vương sắc mặt chấn động, kinh ngạc nhìn Ngao Tông!

Đã vẫn lạc bao lâu rồi, Ngao Tông lại trưởng thành đến mức này!

Chẳng phải quá khủng bố sao!

Phải biết, khi giao chiến với Ngao Tông trước đây, Ngao Tông rõ ràng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Sau khi trọng sinh dưới hình thái Minh tộc, Ngao Tông lại liên tiếp vượt qua hai cảnh giới, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Chẳng lẽ, hiện tại cách lúc vẫn lạc, đã qua rất nhiều nguyên hội rồi sao!

“Không tệ, ta xác thực đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.” “Còn về thời gian đã qua bao lâu, Hỏa Phượng Vương, ngươi nên có thể suy đoán ra chứ.” Ngao Tông cười nhạt, không hề che giấu tu vi của mình.

Còn về việc thời gian đã qua bao lâu, Ngao Tông lại không nói nhiều, để Hỏa Phượng Vương tự suy đoán!

Dù sao, có những chuyện phải tự mình kiểm chứng, mới có cảm giác chân thực!

Hỏa Phượng Vương nghe vậy, vội vàng suy đoán thời gian!

“Hiện tại cách lúc ta vẫn lạc, mới chỉ...

Bốn vạn năm!

Không thể nào!” “Ngươi đang lừa ta đúng không, đã sửa đổi thiên cơ, khiến ta suy đoán sai lầm sao!?” “Nên ta mới suy đoán ra kết quả như vậy, đúng không!?” Khi suy đoán ra khoảng thời gian đó, Hỏa Phượng Vương nhất thời sững sờ!

Mới vẫn lạc bốn vạn năm!?

Không thể nào!

Phải biết, Đại La Kim Tiên là đỉnh cao của con đường tu hành, mỗi khi thăng cấp một tiểu cảnh giới, đều cần tích lũy thời gian lâu dài!

Đương nhiên, Ngao Tông thuộc loại yêu nghiệt!

Trước đây, Ngao Tông ở cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đã có khả năng đánh bại nàng, một Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Nhưng tư chất của Ngao Tông dù có kinh người đến đâu, dù có yêu nghiệt đến mấy, thời gian cần phải tốn vẫn phải tốn!

Ví dụ, tích lũy vài trăm vạn năm, mới có thể thăng cấp một tiểu

cảnh giới!

Nhưng bây giờ lại nói với nàng, Ngao Tông trong vỏn vẹn bốn vạn năm, lại thăng cấp hai cảnh giới, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Không thể nào!

Có thể nói, chuyện này đã mang lại sự chấn động cảm quan cho Hỏa Phượng Vương, thậm chí còn hơn cả việc sống lại sau cái chết!

Hỏa Phượng Vương sắc mặt chấn động, hoàn toàn không nói nên lời!

Cảm thấy đạo tâm của mình bị lung lay!

Dưới trời này lại có chuyện như vậy!

Đừng nói nữa, ba cao thủ hàng đầu Hồng Hoang hiện nay là Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, tuyệt đối không thể làm được điều này!

Chính vì lý do đó, Hỏa Phượng Vương mới cảm thấy chấn động đến mức không thể tin được!

"Hỏa Phượng Vương, có đúng hay không, trong lòng ngươi hẳn phải rõ." Ngao Tông thản nhiên nói, không nói thêm gì.

Sửa đổi thiên cơ?

Những lời ngu xuẩn như vậy mà Hỏa Phượng Vương cũng có thể nói ra!

Thật nực cười, thiên cơ dễ sửa đổi đến thế sao!

Phải biết, đó là thiên cơ, cảnh giới Chuẩn Thánh cũng khó mà sửa đổi!

Đương nhiên, nếu Ngao Tông ở cảnh giới Chuẩn Thánh, với tư

chất của hắn, phối hợp với hai mươi bốn phẩm U Minh Tử Liên trong tay, không chừng có khả năng làm được điều đó!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông chỉ mới là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, làm sao có thể làm được điều đó chứ!

Trong lòng Hỏa Phượng Vương hẳn phải rõ.

Có thể nói, Hỏa Phượng Vương chỉ đang tự lừa dối mình mà thôi!

Thực tế cũng đúng như vậy, Hỏa Phượng Vương đương nhiên cũng hiểu rõ điều này.

Chỉ vì nhất thời chưa thể chấp nhận được chuyện này, nên mới nói ra những lời như vậy!

Vì vậy, sau khi Ngao Tông mở lời, Hỏa Phượng Vương đã rơi vào trầm mặc!

"Được rồi, Hỏa Phượng Vương, nên cho ta một câu trả lời đi!" Một lúc sau, Ngao Tông nhìn về phía Hỏa Phượng Vương!

Hắn đã cho Hỏa Phượng Vương đủ thời gian để sắp xếp suy nghĩ của mình!

Hiện tại, Hỏa Phượng Vương nên đưa ra một câu trả lời!

Có nên thần phục hắn, trở thành thuộc hạ của hắn, trở thành một phần của Minh tộc hay không!

Hỏa Phượng Vương chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt phức tạp nhìn Ngao Tông.

Mãi một lúc sau, Hỏa Phượng Vương mới cúi đầu Phượng kiêu ngạo xuống, hành một đại lễ về phía Ngao Tông!

"Hỏa Phượng, bái kiến Ngô vương!" Một câu nói của Hỏa Phượng Vương, đại diện cho thái độ của nàng!

Nàng đã lựa chọn thần phục dưới trướng Ngao Tông!

Đúng vậy, Hỏa Phượng Vương đã lựa chọn thần phục!

Bởi vì đối với Hỏa Phượng Vương, đây là lựa chọn tốt nhất!

Một mặt, hiện tại nàng đã bị Ngao Tông chuyển hóa, trọng sinh dưới hình thái sinh vật Minh tộc!

Trong tình huống này, nàng căn bản không thể quay về Phượng tộc, định trước chỉ có thể trở thành một thành viên của Minh tộc!

Chương 84

Đó là nguyên nhân đầu tiên Hỏa Phượng Vương lựa chọn thần phục!

Còn nguyên nhân thứ hai, thì liên quan đến tu vi của Ngao Tông!

Tư chất của Ngao Tông thực sự quá yêu nghiệt, thậm chí có thể nói là khủng bố!

Hỏa Phượng Vương đã tu hành lâu như vậy, chưa từng thấy một tồn tại khủng bố như Ngao Tông!

Trong vỏn vẹn bốn vạn năm, lại liên tiếp vượt qua hai cảnh giới!

Từ cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thăng cấp lên cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Nghĩ kỹ lại, ban đầu khi lần đầu nghe về Ngao Tông, hình như là chuyện Ngao Tông gây ra ở Đông Hải!

Hỏa Phượng Vương nhớ rõ, trong lời đồn lúc đó, Ngao Tông hình như chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Hỏa Phượng Vương trước đây, cho rằng lời đồn đó chỉ là tin đồn vô căn cứ, không có thật!

Dù sao lần đầu gặp Ngao Tông, Ngao Tông đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Trong một thời gian ngắn như vậy, Ngao Tông làm sao có thể từ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, thăng cấp lên cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ được chứ!

Nhưng hiện tại nhìn lại, Hỏa Phượng Vương đột nhiên cảm thấy, lời đồn đó rất có thể là thật!

Khi gặp Ngao Tông, lý do Ngao Tông khác với lời đồn, căn bản là... tốc độ trưởng thành của Ngao Tông quá nhanh!

Trong một thời gian ngắn, trực tiếp vượt qua mấy cảnh giới!

Không còn cách nào khác, cảnh giới hiện tại của Ngao Tông, đã chứng minh tốc độ trưởng thành của hắn!

Đó chính là nguyên nhân quan trọng nhất để Hỏa Phượng Vương lựa chọn thần phục!

Phải biết, tốc độ trưởng thành của Ngao Tông, thực sự quá khủng bố!

Tốc độ trưởng thành khủng bố như vậy, thậm chí vượt xa Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lúc ban đầu!

Nếu cho Ngao Tông đủ thời gian, hắn còn có thể trưởng thành đến mức độ nào nữa!

Phải biết, tộc trưởng của ba đại chủng tộc hiện nay, đều là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh!

Với tư chất khủng bố của Ngao Tông, liệu hắn có thể siêu việt ba đại tộc trưởng không!

Mặc dù Hỏa Phượng Vương cảm thấy có chút hoang đường, nhưng không thể không thừa nhận, khả năng này rất cao!

Nếu Ngao Tông thực sự có thể siêu việt ba đại tộc trưởng, siêu việt cảnh giới Chuẩn Thánh, vậy thì Ngao Tông sẽ trở thành...

Thánh Nhân!

Một khi Ngao Tông thành Thánh, việc đi theo Ngao Tông, giới hạn trưởng thành sẽ được nâng cao rất nhiều!

Nếu có đủ cơ duyên, không chừng nàng cũng có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành tồn tại ngang hàng với cấp bậc

Nguyên Phượng!

Đây là điểm đặc biệt của một chủng tộc!

Người sáng tạo càng mạnh, giới hạn của tộc nhân càng cao!

Đối với Hỏa Phượng Vương, đây là điều mà trước đây nàng không dám tưởng tượng!

Nếu ở Phượng tộc hiện tại, vì Nguyên Phượng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hỏa Phượng Vương dù tư chất có tốt đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ có thể trưởng thành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nhưng nếu lựa chọn đi theo Ngao Tông, không chừng cũng có cơ hội bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đương nhiên, trong lòng Hỏa Phượng Vương cũng rõ, cơ hội thăng cấp Chuẩn Thánh vô cùng mong manh!

Nhưng, dù cơ hội có nhỏ bé đến mấy, thì cuối cùng vẫn có một tia hy vọng!

Đối với Hỏa Phượng Vương, điều đó là đủ rồi!

Có thể nói, đối với Hỏa Phượng Vương, đây cũng là một cơ duyên không nhỏ!

Chính vì lý do đó, Hỏa Phượng Vương sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng đã hạ bỏ kiêu ngạo, lựa chọn thần phục Ngao Tông!

Nói trắng ra, nàng đã đặt tương lai của mình vào tiềm lực của Ngao Tông!

Đây là cơ hội duy nhất, cũng là lựa chọn duy nhất!

Chính vì lý do đó, Hỏa Phượng Vương đã lựa chọn thần phục Ngao Tông!

“Ngươi đã đưa ra một lựa chọn thông minh!” “Hỏa Phượng Vương, ta nhân danh Minh tộc Chi Vương Ngao Tông, ban cho ngươi thân phận U Minh Hỏa Phượng Vương, thống lĩnh một mạch U Minh Hỏa Phượng!” Ngao Tông trực tiếp hạ pháp chỉ, ban cho Hỏa Phượng Vương thân phận U Minh Hỏa Phượng Vương, để nàng tiếp tục thống lĩnh U Minh Hỏa Phượng tộc!

Đây cũng là kế hoạch ban đầu của Ngao Tông, hiện tại cuối cùng đã hoàn thành!

“Tuân Ngô vương lệnh!” U Minh Hỏa Phượng Vương hành lễ, kính cẩn hành một đại lễ về phía Ngao Tông!

Chuyện này coi như đã kết thúc một giai đoạn!

U Minh Hỏa Phượng Vương chính thức về vị!

Sau này U Minh Hỏa Phượng tộc cũng có một người lãnh đạo, hẳn có thể nhanh chóng phát triển!

Trong thời gian tiếp theo, Ngao Tông đã giao phó tất cả những việc cần chú ý cho U Minh Hỏa Phượng Vương!

Ví dụ, truyền thụ toàn bộ công pháp tu hành Minh tộc 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển》 và 《U Minh Thực Cốt Bá Điển》 cho U Minh Hỏa Phượng Vương, v.v.!

Thậm chí, Ngao Tông còn cho phép U Minh Hỏa Phượng Vương được khai phá động phủ mới ở không gian tầng mười một!

Đây là phúc lợi đặc biệt của Đại La Kim Tiên, có thể khai phá động phủ riêng thuộc về mình ở tầng mười trở lên!

Dù sao cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng là lão tổ một phương, đãi ngộ quả thực sẽ tốt hơn một chút!

Đợi khi tất cả mọi việc đều hoàn thành, U Minh Hỏa Phượng

Vương mới chuẩn bị rời đi!

Không, trước khi rời đi, U Minh Hỏa Phượng Vương hơi do dự, sau đó hỏi Ngao Tông một chuyện!

“Ngô vương, khi nào ngài chuẩn bị xưng Hoàng?” Hoàng, chỉ có tộc trưởng của những đại chủng tộc đỉnh cấp thực sự mới có tư cách xưng là Hoàng giả!

Giống như tộc trưởng của ba đại chủng tộc hiện nay: Long Hoàng Long Vương, Phượng Hoàng Nguyên Phượng và Kỳ Lân Hoàng Thủy Kỳ Lân.

Dưới cấp Hoàng là các lão tổ của các chi mạch chủng tộc, thì tự xưng là Vương của chi mạch mình!

Giống như Tù Ngưu Vương của Long tộc, Hỏa Phượng Vương của Phượng tộc, Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc, v.v.!

Chương 85

Mặc dù lúc đó, tộc trưởng của ba tộc không tự xưng là Hoàng, nhưng họ thực sự là những tồn tại xưng Hoàng, điều này không thể nghi ngờ!

Nói trắng ra, người sáng tạo những chủng tộc nhỏ hơn được gọi là Vương, chỉ có người sáng tạo những chủng tộc lớn hơn mới được gọi là Hoàng!

Chính vì lý do đó, Hỏa Phượng Vương mới có thắc mắc như vậy!

"Không vội, đợi đến thời điểm thích hợp, ta sẽ trở thành Minh tộc Hoàng!" Ánh mắt Ngao Tông sâu thẳm, thản nhiên nói một tiếng!

Đối với chuyện này, Ngao Tông đã có tính toán trong lòng!

Nhưng trong lòng hắn biết, nền tảng của Minh tộc còn nông cạn, không phải lúc để vội vàng làm chuyện này!

Không, nếu Ngao Tông thực sự từ Minh tộc Chi Vương, trở thành Minh tộc Chi Hoàng.

Thì điều đó có nghĩa là Ngao Tông thực sự đã có được địa vị ngang hàng với ba đại tộc trưởng!

Lúc đó, Minh Vương sẽ không còn tồn tại, Minh Hoàng sẽ ra đời.

"Ta hiểu rồi..." Hỏa Phượng Vương hơi gật đầu, sau đó cáo từ Ngao Tông, trực tiếp đi đến không gian tầng mười, tìm kiếm tộc nhân của mình để hội hợp với tộc nhân U Minh Hỏa Phượng tộc!

Trong thời gian tiếp theo, Ngao Tông không bận tâm đến chuyện này, nắm bắt cơ hội, chuẩn bị tiếp tục tu hành, nâng cao thực lực!

Đây là chuyện tất yếu.

Mặc dù Ngao Tông có thể dựa vào sức mạnh của hệ thống, thông qua việc hoàn thành các nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống, để nâng cao thực lực!

Nhưng, Ngao Tông trong lòng cũng rõ, cùng với việc cấp độ nhiệm vụ thăng cấp, nhiệm vụ sẽ ngày càng khó khăn, chu kỳ nhiệm vụ sau này cũng sẽ ngày càng dài!

Nếu đặt tất cả hy vọng vào hệ thống.

Vậy thì, đợi khi nhiệm vụ hệ thống phát triển đến một giai đoạn nhất định, ví dụ như nhiệm vụ giai đoạn sáu, thậm chí nhiệm vụ giai đoạn bảy!

Lúc đó, để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, nhất định cần phải tốn rất nhiều thời gian và tinh lực!

Vì vậy, ngoài việc hoàn thành các nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống ra, bản thân việc tu hành cũng không thể bỏ bê!

Tìm kiếm nhiều phương pháp tu hành khác nhau, mới là lựa chọn đúng đắn!

Nói trắng ra, không thể đặt trứng vào cùng một giỏ, phàm mọi việc nên có nhiều sự chuẩn bị.

Đây luôn là cách làm của Ngao Tông!

Giống như trước đây, Ngao Tông đối xử với sự phát triển của Minh tộc vậy.

Mặc dù Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì có thể chuyển hóa hồn phách nguyên thần thành tộc nhân Minh tộc!

Nhưng, Ngao Tông từ trước đến nay chưa bao giờ hoàn toàn đặt việc gia tăng tộc nhân vào việc chuyển hóa của U Minh Chuyển Sinh Trì.

Đối với sự phồn diễn sinh sôi của Minh tộc, việc để Minh tộc tự sinh sôi, gia tăng số lượng tộc nhân, cũng là điều mà Ngao Tông vẫn luôn làm!

Phong cách hành sự của Ngao Tông, từ trước đến nay không bao giờ hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm vào một con đường duy nhất!

Thỏ khôn còn ba hang, làm sao có thể đặt trứng vào cùng một giỏ được chứ!

Chính vì lý do đó, mặc dù từ đầu, Ngao Tông vẫn luôn dựa vào hệ thống để nâng cao tu vi!

Nhưng khi rảnh rỗi, Ngao Tông chưa bao giờ bỏ bê việc tu hành!

Hiện tại, Ngao Tông chuẩn bị tận dụng khoảng thời gian rảnh rỗi này, tu hành thật tốt một phen!

Nhưng, Ngao Tông chưa kịp tu hành, đột nhiên linh quang lóe lên, dường như cảm ứng được điều gì đó!

"Trận pháp ở rìa U Minh Huyết Hải đã bị kích hoạt, lại có người đến U Minh Huyết Hải!" "Chẳng lẽ... sự báo thù của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cuối cùng cũng đến rồi sao?" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, lập tức suy đoán được một số chuyện!

Không sai, điều mà Ngao Tông cảm ứng được, chính là tình hình bên ngoài U Minh Huyết Hải!

Trận pháp bố trí xung quanh U Minh Huyết Hải vừa mới bị kích hoạt!

Nếu không đoán sai, rất có thể là tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Dù sao Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đều đã vẫn lạc trong tay Ngao Tông, nếu không có chút động tĩnh nào, thì mới

thực sự kỳ lạ!

Đương nhiên, trong lòng Ngao Tông thực ra cũng có chút nghi ngờ!

Thời gian bế quan, hẳn cũng đã vài vạn năm rồi.

Nhưng trong vài vạn năm đó, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lại không tiến công U Minh Huyết Hải!

Chuyện này, trước đây khi Ngao Tông kiểm tra các không gian, đã đặc biệt đến tầng bề mặt U Minh Huyết Hải, kiểm tra tình hình của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh!

Chỉ tiếc, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh, dường như không có dấu vết bị cưỡng hành công phá.

Vì vậy, trong lòng Ngao Tông tuy có chút nghi ngờ, nhưng cũng đành bỏ qua!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông có thể cảm nhận được, có người xuất hiện bên ngoài U Minh Huyết Hải, bắt đầu công kích đại trận, dường như muốn xông vào U Minh Huyết Hải!

Như vậy, rất có thể là sự báo thù của Phượng tộc hoặc Kỳ Lân tộc đã đến rồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông thân hình khẽ động, thông qua tiết điểm không gian, trực tiếp đi đến bề mặt U Minh Huyết Hải!

Nhanh chóng, Ngao Tông đã ở trên U Minh Huyết Hải!

Vừa bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, Ngao Tông lập tức có thể cảm nhận được.

Bên ngoài U Minh Huyết Hải, xuất hiện rất nhiều khí tức cường đại!

Một số khí tức đó, đều đồng căn đồng nguyên, rất dễ phân biệt!

Khí tức bên ngoài U Minh Huyết Hải, đại khái có ba loại!

Trong đó hai loại khí tức, Ngao Tông có chút quen thuộc!

Bởi vì hai loại khí tức đó, có sự tương đồng cao với Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương mà Ngao Tông đã đánh bại trước đây!

"Quả nhiên, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cuối cùng cũng đến U Minh Huyết Hải rồi!" Ngao Tông trong lòng hiểu rõ, lập tức đoán được thân phận đối phương!

Sự báo thù của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cuối cùng cũng chậm trễ đến rồi!

Còn về loại khí tức cuối cùng, Ngao Tông lại càng quen thuộc không gì sánh bằng.

Loại khí tức bá đạo cường hãn đó, tràn ngập Long lực mãnh liệt.

"...Khí tức của Long tộc?

Chương 86

Long tộc lại xuất hiện, muốn nhúng tay vào chuyện này sao?" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng nhất thời có điều hiểu rõ!

Đối với khí tức của Long tộc, hắn làm sao lại không rõ chứ!

Đúng vậy, lần này đến U Minh Huyết Hải, chính là Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc!

Ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân tề tụ, lại khiến Ngao Tông có chút bất ngờ.

Nhưng với tính cách của Long Vương, Ngao Tông nhất thời hiểu ra!

Chắc chắn là vì tin tức về U Minh Huyết Hải bị tiết lộ, Long Vương đã biết được.

Vì vậy, Long Vương trực tiếp phái tộc nhân xuất động, muốn động thủ với hắn!

Như vậy, việc Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chậm trễ xuất hiện ở U Minh Huyết Hải, hắn cũng có vai trò của Long tộc!

Dù sao với sự bá đạo của Long tộc, làm sao có thể để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc nhúng tay vào chứ, nhất định phải tự mình xử lý chuyện "kẻ phản đồ" Ngao Tông này!

Còn về việc hiện tại, ba tộc tề tụ, chắc chắn là do ba tộc trưởng đã thương lượng ổn thỏa rồi!

Không thể không nói, Ngao Tông có sự hiểu biết vô cùng đầy đủ về Long Vương và Long tộc!

Chỉ bằng cách cảm nhận khí tức của ba tộc, Ngao Tông đã suy

đoán ra đại khái chân tướng!

Thực tế cũng đúng như vậy, vì sự ngăn cản của Long tộc, nhân mã của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, không thể không bị trì hoãn, mãi không thể vào U Minh Huyết Hải!

Nhưng, việc cứ giằng co như vậy mãi, rốt cuộc cũng không phải là cách giải quyết!

Vì vậy, sau một hồi thương lượng, ba tộc trưởng cuối cùng đã đưa ra quyết định!

Chuyện này có thể giao cho Long tộc xử lý, nhưng tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc nhất định phải có mặt, quan sát toàn bộ quá trình xử lý, để có một lời giải thích cho hai tộc!

Dù sao Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều có vương giả vẫn lạc ở U Minh Huyết Hải, chuyện này không thể dễ dàng bỏ qua, nhất định phải có một kết quả mới được!

Chính vì lý do đó, mới có cảnh ba tộc tề tụ U Minh Huyết Hải!

"Ngao Tông, vi huynh, ngươi không ra gặp mặt một chút sao!" Lúc này, một tiếng long khiếu bá đạo vang lên bên ngoài U Minh Huyết Hải, truyền khắp toàn bộ U Minh Huyết Hải!

Một tiếng long khiếu, trực tiếp kéo tâm thần Ngao Tông trở lại.

"Giọng nói này... thú vị, Long Vương lại chịu thả hắn ra." Ánh mắt Ngao Tông khẽ động, trong lòng có điều hiểu rõ.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông phất tay áo, trên Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh, mở ra một cánh cổng.

Nhanh chóng, một con cự long đỏ như máu, xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

Một con cự long thân hình vô cùng khổng lồ, vượt xa Tù Ngưu

Vương trước đây, toàn thân đỏ rực như máu, chân đạp chín tinh hồng sắc cự long!

Cự long đỏ khắp toàn thân, tỏa ra khí tức cường hãn của Đại La Kim Tiên viên mãn, không hề che giấu chút nào.

Chính là Thái tử Long tộc, Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, huynh trưởng từng của Ngao Tông!

Chính vì lý do đó, Ngao Nguyệt mới có cách gọi như vậy!

Soạt!

Cùng lúc đó, phía sau Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, một số thân ảnh khí tức cường hãn, cũng lần lượt xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

Hiển nhiên, những người này đều đi theo Ngao Nguyệt, thông qua cổng trận pháp tiến vào!

Trong số những tu sĩ này, ngoài tộc nhân Long tộc mà Ngao Nguyệt mang theo, còn có tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Hiển nhiên, họ không yên tâm về Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt!

Mặc dù Phượng tộc, Kỳ Lân tộc và Long tộc đã đạt được một thỏa thuận nhất định, giao chuyện này cho Long tộc xử lý!

Nhưng, đối với quá trình xử lý chuyện này, không tận mắt chứng kiến, họ sẽ không yên tâm, nên mới đi theo vào!

"Lâu rồi không gặp, Ngao Tông!" Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt mở lời, nhìn về phía Ngao Tông nói.

"Quả thực đã lâu không gặp, không ngờ Long Vương lại chịu thả ngươi ra!" Ngao Tông cười nhạt, nói một câu, sau đó ánh mắt khẽ chuyển, lướt qua mọi người một lượt.

"Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, chư vị có trận thế lớn như

vậy, đến U Minh Huyết Hải của ta có việc gì sao." Ngao Tông sắc mặt thản nhiên, nhìn tộc nhân ba tộc trước mặt, dường như không biết mục đích của họ vậy!

"Ngao Tông, ngươi đã thiết kế hại Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc ta, hãy giao ra kẻ chủ mưu, chúng ta có thể để lại cho ngươi một toàn thây!" Một tộc nhân Kỳ Lân tộc, hai mắt đỏ như máu, vô cùng phẫn nộ gào thét với Ngao Tông!

Một con Kỳ Lân đỏ lửa, toàn thân bao quanh bởi dị sắc hỏa diễm, tỏa ra tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Hiển nhiên, đây hẳn là tộc nhân chi mạch Hỏa Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc, hẳn là tồn tại cấp trưởng lão!

Thực tế cũng đúng như vậy, mặc dù Hỏa Kỳ Lân tộc chỉ là một chi mạch của Kỳ Lân tộc.

Nhưng trong Hỏa Kỳ Lân tộc, cũng có trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Một con Hỏa Kỳ Lân tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, chính là trưởng lão Hỏa Kỳ Lân tộc!

Kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ bừng!

Hiện tại, vì nhìn thấy Ngao Tông, kẻ đã hại lão tổ Hỏa Kỳ Lân tộc, cũng là Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc!

Trưởng lão Hỏa Kỳ Lân tộc nhất thời phẫn nộ không thôi, hận không thể lập tức ra tay với Ngao Tông, nên không nhịn được mà mắng một câu!

Ầm!

Ngao Tông không mở lời, khí tức cường hãn đến cực điểm từ trên người Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt bùng phát, trực tiếp ép về phía

vị trưởng lão Hỏa Kỳ Lân kia!

Trong một khoảnh khắc, trưởng lão Hỏa Kỳ Lân tộc, lập tức bị trấn áp vào trong huyết hải, không thể đứng thẳng người!

“Bản hoàng tử đã cho phép ngươi nói chuyện sao?” Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt sắc mặt băng lãnh, thản nhiên nhìn trưởng lão Hỏa Kỳ Lân tộc!

Đối với điều này, tộc nhân Kỳ Lân tộc đương nhiên vô cùng bất mãn, gào thét với Ngao Nguyệt!

Nhưng thứ đón chờ họ, lại là uy long càng khủng bố hơn!

“Ngao Nguyệt, đừng quên, chúng ta đến đây là để giải quyết sự việc!” “,Ngươi muốn gây ra chiến tranh ba tộc sao...” Các đại năng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhất thời da đầu tê dại, chỉ có thể hơi mềm giọng, dùng lời lẽ ôn hòa khuyên nhủ.

Ngao Nguyệt mới thu liễm khí tức, thu lại long uy!

“Ngô trước đây đã nói rõ, chuyện của Long tộc ta, chỉ có Long tộc ta mới có thể xử lý!” “Chỉ lần này thôi, nếu có lần sau, bản hoàng tử sẽ triệt để chấn sát!” Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bá đạo nói với trưởng lão Hỏa Kỳ Lân tộc!

Nhất thời, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều im lặng, không dám có lời lẽ bất thường!

Đợi khi những việc này hoàn thành, Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt mới nhìn về phía Ngao Tông, chuẩn bị vào việc chính!

Chương 87

Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt vô cùng bá đạo, Long tộc muốn xử lý chuyện này, vậy thì Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không được phép nói nửa lời vô ích!

Chính vì lý do đó, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều có chút bực bội!

Nhưng, vì áp lực đáng sợ của Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, không dám nói nhiều.

Suốt quá trình, Ngao Tông đều nửa cười nửa không nhìn cảnh này, không nói một lời, dường như đang suy nghĩ vấn đề.

"Nên dùng phương thức như thế nào, để chiêu mộ Ngao Nguyệt đây?" Chiêu mộ Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, là ý nghĩ của Ngao Tông!

Đúng vậy, không phải có nên chiêu mộ Ngao Nguyệt hay không, mà là nên chiêu mộ Ngao Nguyệt như thế nào!

Thật ra, khi Ngao Tông biết Long tộc lần này đến là do Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt.

Ngao Tông đã nảy sinh ý nghĩ này!

Phải chiêu mộ Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt!

Bất kể dùng phương pháp nào, đều phải chiêu mộ Ngao Nguyệt vào Minh tộc!

Còn về việc Ngao Tông vì sao lại có ý nghĩ như vậy, đương nhiên có lý do riêng của Ngao Tông!

Một mặt, Ngao Tông rất coi trọng Ngao Nguyệt, vô cùng khẳng

định tiềm lực của Ngao Nguyệt!

Trong mắt Ngao Tông, Ngao Nguyệt cũng có tư chất phi phàm, có hy vọng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đúng vậy, nếu không có sự hạn chế của quy tắc chủng tộc, không bị tu vi của Long Vương hạn chế.

Ngao Nguyệt có khả năng rất lớn, có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đó là đánh giá của Ngao Tông về Ngao Nguyệt!

Lý do vì sao lại có đánh giá như vậy, thì liên quan đến lịch sử của Ngao Nguyệt!

Thực ra, với tư cách là Thái tử Long tộc, Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt có trải nghiệm khá tương tự với Ngao Tông.

Ngao Nguyệt là Nhật Thiên Long, thiên tư phi phàm, khi sinh ra trùng hợp gặp cửu tinh liên châu, cường hành phản phệ Long Vương, nuốt chửng một phần công lực của Long Vương!

Đó là lý do Ngao Nguyệt còn trẻ đã có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Phải biết, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân hiện nay, những tồn tại có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, về cơ bản đều là những cường giả đỉnh cấp trong lứa tộc nhân đầu tiên!

Ví dụ, Đại trưởng lão Long tộc Chúc Long!

Đúng vậy, với tư cách là đệ đệ của Long Vương, Đại trưởng lão Long tộc Chúc Long ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Chúc Long chỉ cách cảnh giới Chuẩn Thánh một bước!

Tình hình của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng đại khái như vậy, đều là những người đã đi theo Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân từ rất

sớm!

Chỉ duy nhất Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, là một ngoại lệ!

Rõ ràng là huyết mạch thế hệ thứ hai, nhưng lại mạnh mẽ phá vỡ cực hạn, chen chân vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, trở thành một trong những cường giả đỉnh cấp của Long tộc!

Có thể thấy, thiên phú của Ngao Nguyệt mạnh mẽ đến mức nào!

Không, chính vì thiên phú của Ngao Nguyệt quá cường hãn, vừa xuất thế đã phản phệ Long Vương, đoạt lấy một phần công lực của Long Vương.

Vì vậy, Long Vương cũng vô cùng không thích Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt!

Nếu không có Đại trưởng lão Chúc Long cưỡng ép tiến cử Ngao Nguyệt, e rằng Ngao Nguyệt cũng không thể trở thành Thái tử!

Đó là lý do Ngao Tông nói Ngao Nguyệt có điểm tương tự với hắn.

Bởi vì cả hai đều không được Long Vương yêu thích!

Tuy nhiên, giữa Ngao Nguyệt và Ngao Tông, rốt cuộc vẫn có một số điểm khác biệt!

Vì thiên phú của Ngao Nguyệt cường hãn, vừa xuất thế đã là Thiên Chi Kiêu Tử, nên được Đại trưởng lão Chúc Long coi trọng.

Vì vậy, trong Long tộc, Ngao Nguyệt có một địa vị nhất định, thậm chí được Chúc Long và các trưởng lão khác tiến cử làm Thái tử!

Còn về Ngao Tông, Ngao Tông vì không thể tu hành, cộng thêm Long Vương không thích, nên ngày tháng ở Long tộc không mấy tốt đẹp, cuối cùng bị trục xuất khỏi Long tộc!

Đương nhiên, Ngao Tông không hề ghi hận Ngao Nguyệt.

Ngược lại, tình cảm giữa Ngao Tông và Ngao Nguyệt có thể nói là tốt!

Vì có hoàn cảnh tương tự, nên khi ở Long tộc, Ngao Nguyệt cũng khá chăm sóc Ngao Tông.

Trong Long tộc yếu thịt mạnh xương, đây là một điều khá hiếm có.

Chính vì lý do đó, Ngao Tông đối với Ngao Nguyệt không có oán niệm, chỉ oán hận Long Vương mà thôi.

Lời nói có hơi xa, Ngao Tông kéo suy nghĩ trở lại, quay về vấn đề ban đầu!

Nên dùng phương pháp nào, mới có thể khiến Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt trở thành người của mình đây!

Đây là một vấn đề không nhỏ!

Thật ra, mặc dù Ngao Tông có thể sử dụng phương pháp trước đây, đối phó Hỏa Phượng Vương.

Trước tiên cường hành diệt sát Ngao Nguyệt, sau đó lại chuyển hóa Ngao Nguyệt thành tộc nhân Minh tộc!

Nhưng, Ngao Nguyệt có một đặc điểm cá nhân!

Đó là lòng trung thành!

Lòng trung thành đối với Long tộc và Long Vương!

Mặc dù Long Vương không thích Ngao Nguyệt, nhưng Ngao Nguyệt lại vô cùng trung thành với Long tộc và Long Vương!

Nếu cưỡng ép chuyển hóa Ngao Nguyệt thành Minh tộc, đợi Ngao Nguyệt khôi phục ký ức, nhất định sẽ không cam lòng!

Đương nhiên, với đặc tính của Minh tộc, Ngao Nguyệt chắc chắn

sẽ không oán hận Ngao Tông!

Nhưng với sự hiểu biết của Ngao Tông về Ngao Nguyệt, hắn có khả năng sẽ lựa chọn một con đường cực đoan khác!

Đó là tự giải binh, khiến hồn phi phách tán!

Đừng nghĩ rằng, đó là chuyện không thể xảy ra!

Ngược lại, với sự hiểu biết của Ngao Tông về Ngao Nguyệt, rất có khả năng đó là sự việc!

Bởi vì Ngao Nguyệt không thể nào, giúp Ngao Tông đối phó Long Vương!

Chương 88

Trong tình huống khó xử cả hai bên, với tính cách cương liệt của Ngao Nguyệt, lựa chọn tự giải binh là rất có khả năng!

Đó không phải là điều Ngao Tông muốn thấy!

Chính vì lý do đó, Ngao Tông mới cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, nên chiêu mộ Ngao Nguyệt như thế nào!

Có thể nói, khác với những lần chuyển hóa trước đây, đây là một việc kỹ thuật, cần phải lên kế hoạch cẩn thận!

Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, trong lòng đã có một số ý tưởng rồi!

"Ngao Tông, ngươi có nghe ta nói không?" Giọng nói của Ngao Nguyệt truyền đến, kéo suy nghĩ của Ngao Tông trở lại!

"Vừa nãy ngươi nói gì?" Ngao Tông hơi ngẩng đầu, nhìn Ngao Nguyệt một cái.

Vừa nãy hắn bận suy nghĩ cách chiêu mộ Ngao Nguyệt, nên không chú ý đến lời Ngao Nguyệt nói!

"Phụ hoàng đã mở lời, để ngươi đi theo vi huynh, cùng trở về Long tộc!" Ngao Nguyệt lại mở lời, nói ra ý định lần này!

Lần này đến đây là để đưa Ngao Tông về Long tộc, đó là nguyên nhân!

"Ngao Nguyệt, chuyện trở về Long tộc, không cần nói nhiều nữa, vì ta không thể trở về Long tộc!" "Bởi vì ta hiện tại, đã không còn là tộc nhân Long tộc, mà là Minh tộc Chi Vương!" Ngao Tông cười nhạt, trực tiếp phất tay nói, không chút do dự!

Đối với đề nghị của Ngao Nguyệt, Ngao Tông hiển nhiên không

thể đồng ý!

"Huống hồ, nếu ta theo ngươi trở về Long tộc, những vị khách Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kia, e rằng không nhất định sẽ đồng ý!" Ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, nửa cười nửa không nhìn về phía tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc xung quanh!

Thật ra, ý nghĩ của Ngao Nguyệt, hơi ngây thơ một chút!

Tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lần này đến đây, không phải để xem Ngao Nguyệt đưa Ngao Tông về Long tộc!

Nếu Ngao Nguyệt thực sự lựa chọn làm như vậy, vậy thì họ sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

"Hừ!

Long tộc ta hành sự, cần gì người khác đồng ý!" Ngao Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ngữ khí vô cùng bá đạo, không hề bận tâm đến ý kiến của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Đối với điều này, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhất thời có chút bất mãn!

Phải biết, việc đồng ý để Long tộc xử lý chuyện này, là vì Long tộc mạnh mẽ, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không muốn hoàn toàn xé toạc mặt mũi với Long tộc!

Nhưng, bản thân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cũng là một trong ba đại chủng tộc Hồng Hoang!

Làm sao có thể đồng ý để Ngao Nguyệt tùy tiện làm càn, theo tính cách của Ngao Nguyệt được chứ!

Chính vì lý do đó, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhất thời có chút bất mãn!

Đối với sự bất mãn của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, Ngao Nguyệt

đáp lại bằng cách trấn áp!

Nhưng lần này, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc dường như đã chuẩn bị kỹ lưỡng, trực tiếp liên thủ, ẩn ước có ý định chống lại Ngao Nguyệt!

Chính vì lý do đó, tộc nhân Long tộc và Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, suýt chút nữa đã bùng phát một cuộc xung đột trên U Minh Huyết Hải!

Đối với cảnh này, Ngao Tông đương nhiên vui vẻ được xem!

Dù sao ba tộc trực tiếp nội loạn, Ngao Tông không chừng có thể kiếm chác một phen.

Vì vậy, Ngao Tông cũng không nói nhiều, chỉ nửa cười nửa không nhìn.

Không, cao tầng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, có chừng mực.

Sau một hồi ồn ào, cao tầng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã dập tắt cơn giận của tộc nhân, và nói chuyện tử tế với Ngao Nguyệt!

Vì Chúc Long đã dặn dò, không được gây ra đại chiến ba tộc.

Chính vì lý do đó, Ngao Nguyệt cũng hơi lùi một bước, ba bên mới không hoàn toàn gây rối!

"Được rồi, theo như ước định của chúng ta, hai tộc chúng ta có quyền được biết những gì đã xảy ra trước đây!" "Ngao Tông, chúng ta không tin, với thực lực của ngươi có thể diệt sát Hỏa Phượng Vương của Phượng tộc ta, cũng như Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc!" "Vì vậy, ta muốn biết, rốt cuộc là kẻ nào, đứng sau âm mưu hại vương giả của hai tộc chúng ta!" Sau một hồi đàm phán, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã giành được một số quyền lực!

Lúc này mở lời, chính là một cao thủ Phượng tộc!

Sau khi hiệp thương với Ngao Nguyệt, tộc nhân Phượng tộc đã có cơ hội trực tiếp hỏi Ngao Tông.

Vì vậy, họ muốn biết sự thật về việc Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc!

"Thật đáng thương, ngay cả kẻ nào đang âm mưu cũng không biết!" "Thôi vậy, ta đại phát thiện tâm, nói cho các ngươi biết!" "Kẻ âm mưu hại Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, chính là Ma Tổ La Hầu ở Đại Địa phương Tây!" Ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, chậm rãi nói ra danh tính Ma Tổ La Hầu!

Trước đây bị Ma Tổ La Hầu hãm hại một phen, trong lòng Ngao Tông vẫn còn tức giận!

Chỉ vì trước đây, Ngao Tông trực tiếp giết chết Hỏa Phượng Vương và tộc nhân Hỏa Kỳ Lân tộc.

Khiến hắn không có cơ hội tiết lộ chuyện này ra ngoài!

Bây giờ thì tốt rồi, Ngao Tông có thể nhân cơ hội này, tiết lộ sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu ra ngoài!

Ha ha, hiện tại thực lực tạm thời chưa hoàn toàn thăng cấp, không thể gây phiền phức cho Ma Tổ La Hầu!

Nếu đã như vậy, vậy thì hãy để Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, đi tìm phiền phức cho Ma Tổ La Hầu!

"Ma Tổ La Hầu?

Một nhân vật nào nữa?

Chưa từng nghe nói đến!" "Bất kể là ai, dám âm mưu hại tộc nhân Phượng tộc ta, vậy thì phải đền mạng cho Hỏa Phượng Vương!" "Không sai, Hỏa Kỳ Lân Vương của Kỳ Lân tộc ta, không dễ dàng bị âm mưu như vậy!" Tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lần lượt gào thét, muốn Ma Tổ La Hầu đền mạng!

Ngao Tông nghe những lời đó, trong mắt có một tia châm chọc!

Hiển nhiên, một số tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, căn bản không biết lịch sử của Ma Tổ La Hầu.

"Nhắc nhở thân thiện, Ma Tổ La Hầu là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh." Đối với điều này, Ngao Tông thản nhiên mở lời, nhắc nhở một chút!

Câu nói vừa dứt, tất cả sự ồn ào đều im lặng!

Tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, từng người một chấn động nhìn Ngao Tông, có chút không nói nên lời!

Nghe lời nói, Ma Tổ La Hầu lại là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Chẳng phải ngang hàng với thủy tổ sao!

Loại tồn tại cấp bậc đó, không dễ đối phó chút nào!

"Thật sao, Ngao Tông, lời nói không thể tùy tiện nói bừa!" Ngao Nguyệt hơi nhíu mày, trực tiếp hỏi Ngao Tông, dường như cũng có chút không dám tin chuyện này!

Nếu thực sự có một vị Chuẩn Thánh, đang âm thầm âm mưu ba tộc!

Vậy thì ý nghĩa của chuyện này, sẽ trở nên hoàn toàn khác!

Chương 89

Phải biết, trong Hồng Hoang hiện nay, trên danh nghĩa chỉ có ba cường giả Chuẩn Thánh lớn!

Đó là những người sáng tạo ba chủng tộc lớn, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Hiện tại Ngao Tông lại tung ra một quả bom, rằng có một tồn tại cấp Chuẩn Thánh khác!

Chuyện như vậy, cũng khó tránh khỏi sẽ khiến người ta cảm thấy chấn động!

Bởi vì một vị Chuẩn Thánh mới, nhất định sẽ phá vỡ cục diện hiện có!

Điểm quan trọng nhất, một vị Chuẩn Thánh ẩn mình không xuất hiện, nghi ngờ đang âm thầm âm mưu ba tộc!

Vậy thì tính chất của chuyện này, trở nên hoàn toàn khác, thậm chí sẽ vô cùng nghiêm trọng!

"Ngao Nguyệt, ngươi nghĩ ta có cần phải nói dối sao!" Ngao Tông thản nhiên nói, vẻ mặt không hề quan tâm.

Trong chuyện này, hắn hà tất phải nói dối chứ.

Chỉ cần kiểm chứng một phen, tự nhiên sẽ biết thật giả!

Trong lời nói, cao tầng ba tộc, trong lòng đã có quyết định!

Nhất thời, bất kể là Ngao Nguyệt, hay cao tầng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đều lần lượt cho vài thủ hạ, rời khỏi U Minh Huyết Hải, quay về tộc địa, mang tin tức này về!

Đối với điều này, Ngao Tông lại không ngăn cản, để một phần tộc

nhân ba tộc rời đi!

Dù sao đối với Ngao Tông, hắn cũng hy vọng tin tức về Ma Tổ La Hầu được tuyên truyền ra ngoài, để hãm hại Ma Tổ La Hầu một phen!

"Được rồi, nên quay lại chủ đề chính thôi!" "Ngao Nguyệt, ngươi định xử lý Minh Vương Ngao Tông như thế nào!" Đợi khi những tộc nhân ba tộc truyền tin tức kia rời đi, cao tầng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lần lượt quay đầu lại, nhìn về phía Ngao Nguyệt nói!

Mặc dù tin tức mà Ngao Tông tiết lộ, khiến họ cảm thấy vô cùng chấn động!

Nhưng họ không quên, mục đích đến U Minh Huyết Hải!

Trước khi xuất phát, Hoàng đã hạ lệnh rồi!

Việc từ miệng Ngao Tông, biết được chuyện kẻ chủ mưu phía sau cố nhiên quan trọng!

Nhưng bên Ngao Tông, cũng không thể bỏ qua, ít nhất cần phải khiến Ngao Tông phải trả giá!

Điểm quan trọng nhất, tin tức mà Ngao Tông tiết lộ, thực sự quá chấn động!

Chuyện liên quan đến một tồn tại cấp Chuẩn Thánh, không thể tùy tiện xử lý được!

Cách tốt nhất, là đưa Ngao Tông trở về, do Hoàng quyết định!

Nhưng, theo thái độ trước đây của Ngao Nguyệt, hiển nhiên là muốn đưa Ngao Tông về Long tộc!

Chuyện này, chắc chắn họ sẽ không đồng ý!

Có thể nói, cao tầng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đã sẵn sàng động thủ rồi!

“Bản hoàng tử vừa nãy đã nói rõ, Ngao Tông là người của Long tộc ta, đương nhiên phải đưa về Long tộc xử trí!” Thái độ của Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, vẫn vô cùng bá đạo, không hề có ý định thương lượng với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Thực tế cũng đúng như vậy, ngay từ đầu, Ngao Nguyệt đã đưa ra quyết định!

Là muốn đưa Ngao Tông về Long tộc, sau đó sẽ cầu xin Long Vương, hy vọng Long Vương có thể cho Ngao Tông quay về Long tộc!

Đó là ý nghĩ của Ngao Nguyệt!

Còn về chuyện của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, thì có liên quan gì đến hắn chứ!

Không thể không nói, mặc dù tính cách của Ngao Nguyệt không tồi, nhưng đó cũng chỉ là đối với Long tộc mà thôi!

Đối với các chủng tộc khác, Ngao Nguyệt không phải là kẻ lương thiện gì!

“Nếu đã như vậy, thì không còn gì để nói nữa!

Động thủ!” Cao tầng Phượng tộc, trực tiếp phát ra một tiếng gầm thét!

Sau đó không chút do dự, trực tiếp tấn công Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, dường như muốn cản bước chân của Ngao Nguyệt!

Còn về cao tầng Kỳ Lân tộc, ngay khoảnh khắc cao tầng Phượng tộc động thủ, cũng lập tức hành động!

Không, đối tượng tấn công của họ, lại là Ngao Tông ở phía bên kia, dường như muốn hạ gục Ngao Tông ngay lập tức!

Hiển nhiên, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đã âm thầm

thương lượng với nhau!

Định liên thủ, trước tiên hạ gục Ngao Tông rồi nói!

Không còn cách nào khác, cảm giác uy hiếp mà Ngao Nguyệt mang lại quá mạnh!

Chỉ có một bên cản Ngao Nguyệt, một bên dùng tốc độ nhanh nhất, hạ gục Ngao Tông, mới có khả năng mang Ngao Tông đi được!

Đó là lý do tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc lựa chọn hợp tác!

"Lớn mật!

Dám tùy tiện làm càn trước mặt bản hoàng tử, muốn chết!" Nhìn thấy hành động của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, Ngao Nguyệt làm sao không hiểu rõ, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã liên thủ!

Nhất thời, Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt trực tiếp phẫn nộ!

Khí tức khủng bố, từ trên người Ngao Nguyệt bùng phát!

Ngao Nguyệt kiên quyết ra tay, dường như muốn đánh lui cao tầng Phượng tộc!

Ầm!

Lúc này, một tiếng chấn động khủng bố truyền đến!

Trận văn khủng bố hiển hóa ra, xuất hiện trên U Minh Huyết Hải, bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải vào trong!

Tộc nhân ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, trực tiếp bị phân cách!

"Chư vị, đừng quên, U Minh Huyết Hải là địa bàn của bản tọa!" Một tiếng nói băng lãnh, từ miệng Ngao Tông truyền ra!

Ngao Tông cũng đã ra tay, trực tiếp điều khiển Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, ngăn cách toàn bộ tộc nhân ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân!

Phải biết, U Minh Huyết Hải là địa bàn của hắn!

Chưa nói gì đã, một đám gia hỏa lại dám trực tiếp động thủ, chẳng phải là không đặt hắn vào mắt rồi sao!

"Ngao Tông, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, đừng làm kháng cự vô ích!" Cao tầng Kỳ Lân tộc, hừ lạnh một tiếng nói!

Mặc dù công thế của họ, vì trận pháp khởi động, hơi bị ngăn cản lại!

Chương 90

Nhưng trong mắt cao tầng Kỳ Lân tộc, Ngao Tông chỉ là một quân cờ bị đẩy ra, căn bản không đáng lo ngại!

Chính vì lý do đó, họ lại không đặt Ngao Tông vào lòng!

"Đến lượt ngươi nói chuyện sao, câm miệng cho ta!" Ngao Tông hừ lạnh một tiếng, khống chế trận văn đại trận, hóa thành uy áp khủng bố, trực tiếp ép về phía tộc nhân Kỳ Lân tộc!

Sau đó, Ngao Tông không thèm nhìn, quay đầu lại, nhìn về phía Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt ở một hướng khác nói!

"Ngao Nguyệt, ngươi muốn đưa ta về Long tộc, nhưng ta không thể chấp thuận chuyện này!" "Vậy, ngươi có muốn cùng ta đánh cược một phen không?" Trước đây, khi Ngao Nguyệt xuất hiện ở U Minh Huyết Hải, Ngao Tông đã âm thầm mưu tính.

Suy nghĩ dùng phương pháp nào, để Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt quy phục mình!

Bởi vì đối với Ngao Tông, nếu Ngao Nguyệt quy phục mình, nhất định có thể trở thành một trợ lực cực tốt!

Hiện tại, trong lòng Ngao Tông đã có một ý tưởng đại khái rồi!

Chính vì lý do đó, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy!

Bởi vì cục diện trước mắt, là một cơ hội vô cùng tốt!

"Đánh cược với ta?

Cách cược thế nào?" Nghe lời Ngao Tông nói, Ngao Nguyệt có chút kinh ngạc!

Nghe ý Ngao Tông, tự hồ có cách giải quyết!

Thực ra, nếu có thể không động thủ với Ngao Tông thì Ngao Nguyệt cũng không muốn động thủ.

Nhưng, Ngao Tông không muốn theo về Long Tộc, mà nàng lại phải hoàn thành nhiệm vụ Long Vương giao phó!

Cứ thế này, nếu sự việc tiếp diễn, giữa nàng và Ngao Tông có thể sẽ nảy sinh xung đột!

Ngao Nguyệt không muốn thấy chuyện đó xảy ra.

Bởi vậy, nghe Ngao Tông tựa hồ có cách giải quyết, Ngao Nguyệt cũng không ngại tìm hiểu.

"Đơn giản thôi, ta sẽ đánh một ván cược!" "Hiện tại chẳng phải có tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc sao?

Ta và bọn chúng sẽ giao chiến, lấy thắng bại của trận chiến làm cuộc cược là được!" "Nếu ta bại dưới tay tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, ta có thể theo ngươi trở về Long Tộc." "Nếu ta thắng, ta chỉ cần làm một chuyện." "Vậy thì trong sự kiện lần này, bất kể ta làm gì, ngươi đều không được phép xuất thủ!" Ngao Tông thần sắc đạm nhiên, chậm rãi nói ra "cuộc cược" của mình.

Sau khi nghe xong cuộc cá cược này, Ngao Nguyệt có chút ngoài ý muốn!

Bởi vì cuộc cược này, đối với nàng và Long Tộc, không có bất kỳ điều tệ hại nào, thậm chí còn có thể mang lại lợi ích lớn!

Vì trong mắt Ngao Nguyệt, Ngao Tông không có bất kỳ cơ hội thắng nào!

Phải biết rằng, mặc dù vừa rồi bên phía Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc không biểu hiện quá mạnh mẽ, nhưng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc cũng không yếu, thậm chí còn có Đại La Kim Tiên Viên Mãn cảnh giới đại năng!

Nếu xuất thủ, Ngao Tông không có bất kỳ cơ hội thắng nào!

Khi đó, chỉ cần Ngao Tông thất bại, nàng liền có thể thắng cuộc cược!

Đương nhiên, Ngao Nguyệt cũng sẽ không để cao thủ Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc đánh chết Ngao Tông.

Đợi khi Ngao Tông thất bại, Ngao Nguyệt liền trực tiếp xuất thủ, ngăn cản cao thủ Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, sau đó mang Ngao Tông về Long Tộc!

Cứ như vậy, ngược lại có thể tránh khỏi xung đột với Ngao Tông!

Quả thực là một phương pháp giải quyết hoàn hảo.

Có thể nói, đối với Ngao Nguyệt mà nói, đây là một tin tức không tồi!

"Quả là một đề nghị không tồi, ta chấp thuận rồi!" Ngao Nguyệt hơi suy nghĩ, cảm thấy chủ ý này không tồi.

Bởi vậy, Ngao Nguyệt cũng không nói nhiều lời, trực tiếp chấp thuận.

"Vô bằng vô cứ, chúng ta hãy lập lời thề đi." Ngao Tông nhìn Ngao Nguyệt nói, tựa hồ muốn Ngao Nguyệt lập lời thề thì mới được.

Điểm này, ngược lại phù hợp với cách nghĩ của Ngao Nguyệt, vì nàng cũng lo Ngao Tông sẽ đổi ý!

Song phương lập lời thề thì mới có hiệu lực ràng buộc!

Bởi vậy, Ngao Tông đề nghị, Ngao Nguyệt cũng không từ chối, chuẩn bị hướng Đại Đạo lập lời thề!

"Khoan đã, ta có thể hướng Đại Đạo lập lời thề, nhưng hãy lấy danh nghĩa Long Vương mà lập thề đi!" "Chẳng hạn, nếu vi phạm lời thề, Long Vương tất phải xuất thủ, hoặc để Long Vương thân thụ

Hỗn Độn Cương Phong thổi quét các loại lời thề thì tốt.” Ngao Tông đột nhiên mở lời, cắt ngang lời thề của Ngao Nguyệt!

Ngao Tông trong lòng vô cùng rõ ràng, việc sắp tới hắn làm có thể sẽ hơi kích động Ngao Nguyệt!

Để tránh Ngao Nguyệt đổi ý, đương nhiên phải chọn một đối tượng lập thề tốt nhất!

Không nghi ngờ gì, đối với người trung thành như Ngao Nguyệt, lấy danh nghĩa Long Vương lập lời thề thì mới có đủ hiệu quả!

Bởi vì nếu Ngao Nguyệt lấy danh nghĩa bản thân lập lời thề, chẳng hạn như nếu vi phạm lời thề, sẽ khiến tu vi đảo thoái các loại chuyện!

Đối với Ngao Nguyệt, hiệu quả ràng buộc có thể sẽ không lớn đến vậy!

Bởi vì nếu Ngao Tông làm ra một số chuyện vượt khuôn khổ, ví dụ như động thủ với tộc nhân Long Tộc... thì với tính cách của Ngao Nguyệt, cho dù phải chịu lời thề phản phệ khiến tu vi đảo thoái, nàng cũng sẽ xuất thủ ngăn cản Ngao Tông!

Nhưng, nếu lấy danh nghĩa Long Vương lập lời thề, dù Ngao Tông làm ra chuyện vượt khuôn khổ.

Vì sự trung thành với Long Vương, Ngao Nguyệt trong lòng dù khó chịu đến mấy, cũng sẽ chọn nhẫn nhịn!

Đối tượng lập thề khác nhau, hiệu quả mang lại cũng khác nhau!

Kỳ thực, đây chính là nguyên nhân thực sự Ngao Tông chọn đánh cược với Ngao Nguyệt!

Đó là, động thủ với tộc nhân Long Tộc!

Kế hoạch của Ngao Tông!

Không, thực ra hơi không chính xác!

Bởi vì Ngao Tông không chỉ động thủ với tộc nhân Long Tộc, ngay cả tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, Ngao Tông cũng không buông tha!

Phải biết rằng, nhiệm vụ Hệ thống hắn nhận được, đối với tất cả tộc nhân có tu vi, có yêu cầu số lượng không nhỏ!

Lần này, tộc nhân của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân mang theo, cơ bản đều có tu vi không tệ!

Thậm chí ngay cả tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng có một số lượng nhất định!

Có thể nói, đối với Ngao Tông hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ tư, có sự trợ giúp cực kỳ tốt!

Vì nguyên nhân này, những tộc nhân ba tộc tự dâng tới cửa này, Ngao Tông sao có thể bỏ qua được!

Chương 91

Có thể nói, từ khoảnh khắc tộc nhân ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân bước vào U Minh Huyết Hải!

Ngao Tông đã không định để bọn chúng sống sót rời đi!

Hừ!

Thật sự cho rằng U Minh Huyết Hải là nơi muốn đi thì đi sao!

Đã tự mình đưa tới cửa rồi, vậy thì vĩnh viễn đừng hòng rời đi nữa, hãy trở thành dưỡng liệu cho sự phát triển của Minh Tộc đi!

Đương nhiên, đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của Ngao Tông!

Để thuận lợi thu hoạch những tộc nhân ba tộc này, Ngao Tông phải có phương pháp để Ngao Nguyệt không gây rối!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới đưa ra cách đánh cược!

Đương nhiên, đây chỉ là một mặt của nguyên nhân!

Mặt khác, cái gọi là đánh cược này, kỳ thực cũng là bước đầu tiên Ngao Tông ly gián Ngao Nguyệt!

Thử nghĩ một chút, nếu Ngao Tông thu hoạch toàn bộ tộc nhân ba tộc bên trong.

Sau đó, Ngao Tông lại thả Ngao Nguyệt đi!

Vậy thì Long Vương sẽ có phản ứng gì?

Nếu lần này tộc nhân Long Tộc ở U Minh Huyết Hải đều chết hết, nhưng với tư cách đội trưởng là Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt, lại hoàn toàn vô sự trở về Long Tộc!

Với tính cách của Long Vương, nếu không có chút nghi ngờ nào thì thật sự kỳ quái!

Huống chi, Long Vương vốn không thích Ngao Nguyệt!

Nếu xuất hiện tình huống như vậy, Long Vương đối với Ngao Nguyệt, tất định sẽ có hình phạt không nhỏ!

Khi đó, ước chừng giữa Long Vương và Ngao Nguyệt, hẳn sẽ nảy sinh hiềm khích!

Ly gián Ngao Nguyệt và Long Vương, đây là bước đầu tiên trong kế hoạch chiêu mộ Ngao Nguyệt của Ngao Tông!

Không còn cách nào khác, tính cách của Ngao Nguyệt thuộc loại trung thành!

Nếu không khiến nàng phải chết tâm với Long Vương trước, Ngao Tông có biến Ngao Nguyệt thành Minh Tộc cũng không có tác dụng!

Bất đắc dĩ, để Ngao Nguyệt quy phục, Ngao Tông cũng phải mưu tính kỹ càng!

Kế hoạch của Ngao Tông!

Một mặt, thu hoạch một số lượng lớn tộc nhân ba tộc, tăng cường thực lực Minh Tộc!

Mặt khác, ly gián mối quan hệ giữa Long Vương và Ngao Nguyệt, để đặt nền móng cho việc chiêu mộ Ngao Nguyệt sau này!

Bất đắc dĩ, ước chừng không ai có thể đoán được, trong một cuộc cá cược nhỏ bé, lại ẩn chứa nhiều mưu kế của Ngao Tông đến vậy.

Nếu biết một chút, ước chừng cũng sẽ bị dọa cho giật mình!

“Ngao Tông, ngươi thật là...

Mặc dù lời thề của ngươi khiến ta không thích, nhưng ta chấp

thuận!" Nghe yêu cầu của Ngao Tông, sắc mặt Ngao Nguyệt hơi cứng đờ!

Bởi vì trong tình huống bình thường, không thể nào lấy danh nghĩa Long Vương mà đánh cược được!

Nhưng để giải quyết chuyện này, để Ngao Tông ngoan ngoãn theo về Long Tộc, Ngao Nguyệt cũng phá lệ một lần rồi!

Dù sao với tu vi của Ngao Tông, căn bản không thể đánh bại cao thủ Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Có thể nói, trong mắt Ngao Nguyệt, Ngao Tông thất bại là chuyện tất nhiên!

Ngao Nguyệt đối với nhãn quang của mình, vô cùng tin tưởng!

Bởi vậy, sau khi hơi do dự một lát, Ngao Nguyệt đã chọn chấp thuận yêu cầu của Ngao Tông.

Bởi vì đây là cách tốt nhất để Ngao Tông ngoan ngoãn theo về Long Tộc!

"Đã chấp thuận rồi, vậy ngươi hãy phát thề đi!" Ngao Tông cười nhạt, không nói nhiều lời vô nghĩa với Ngao Nguyệt, trực tiếp bảo Ngao Nguyệt lập lời thề.

Rất nhanh, dưới sự "chỉ đạo" của Ngao Tông, Ngao Nguyệt đã lấy danh nghĩa Long Vương, lập một lời thề độc địa!

Tương tự, để Ngao Nguyệt yên tâm, Ngao Tông bên kia cũng lập một lời thề!

Cứ như vậy, một cuộc cá cược, chính thức được thành lập!

"Đã xong chưa?

Nếu xong rồi, bây giờ đến lượt chúng ta!" Cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngao Tông!

Lúc này, tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc đã phẫn nộ tột độ, sát ý lẫm liệt nhìn Ngao Tông!

Ngọn lửa giận trong lòng đã hoàn toàn bùng cháy!

Thực ra, Ngao Tông và Ngao Nguyệt hai người, trực tiếp coi thường bọn họ, coi việc này như nội dung của một cuộc cá cược!

Với sự kiêu ngạo của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc đã sớm phẫn nộ tột cùng rồi!

Phải biết rằng, họ là một trong ba chủng tộc lớn của Hồng Hoang!

Tổ tiên của họ, càng là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, một trong những cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang!

Có thể nói, trước giờ trên Hồng Hoang đại địa, hầu như không ai dám lấy họ ra làm trò đùa!

Nơi nào họ đi qua, chúng sinh đều cung kính đối đãi!

Nhưng Ngao Tông và Ngao Nguyệt hai người, cư nhiên đối xử với họ như không có gì, coi đó là cuộc cá cược!

Tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc trong lòng sao có thể không phẫn nộ!

Có thể nói, nếu không phải cao tầng hai tộc kiềm chế!

Một số tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc nóng tính, đã sớm không nhịn được mà xông ra!

Cho dù phải đối mặt với nguy hiểm thân vẫn đạo tiêu, cũng phải tìm Ngao Tông và Ngao Nguyệt gây sự, bảo vệ tôn nghiêm của mình!

Cuối cùng, tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc đều bị cao tầng hai tộc ngăn cản!

Khác với tộc nhân hai tộc, cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc,

vẫn giữ được sự tỉnh táo và lý trí!

Bởi vì trong lòng họ vô cùng rõ ràng!

Chương 92

Cuộc cá cược giữa Ngao Tông và Ngao Nguyệt này, kỳ thực đối với hai tộc, có lợi ích không nhỏ!

Phải biết rằng, tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, lần này đến U Minh Huyết Hải, là để bắt Ngao Tông!

Đây là mục đích quan trọng nhất của chuyến đi U Minh Huyết Hải lần này!

Nhưng, vì Long Tộc đột nhiên xen vào một tay, khiến chuyện này nảy sinh nhiều sóng gió!

Đặc biệt là Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt!

Nàng Ngao Nguyệt này, thật sự quá bá đạo, đối với kế hoạch của họ, có tính cản trở lớn!

Nhưng, cao tầng hai tộc cũng không có cách nào!

Không còn cách nào, Ngao Nguyệt sở dĩ bá đạo, cũng có tư bản để bá đạo!

Thực lực của Ngao Nguyệt quá cường đại!

Ngay cả ở cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, Ngao Nguyệt cũng là một tồn tại khá cường đại!

Ngược lại Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, mặc dù hành động lần này, hai tộc cũng có cường giả đỉnh cấp cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn xuất thủ!

Nhưng với thực lực của họ, chưa chắc đã là đối thủ của Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt!

Vì nguyên nhân này, vừa rồi mới bị Ngao Nguyệt ngăn cản!

Nhưng, bây giờ thì tốt rồi...

Mặc dù không biết, Ngao Tông lại nổi điên, đánh một cuộc cá cược hoang đường với Ngao Nguyệt!

Nhưng, nếu Ngao Nguyệt thật sự như lời đã cược, không xuất thủ cản trở!

Thì, đối với họ, có lợi ích không nhỏ!

Có thể yên tâm, an ổn bắt Ngao Tông!

Vì nguyên nhân này, cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, mới kiềm chế tộc nhân của mình, để Ngao Tông và Ngao Nguyệt hai người, thuận lợi lập lời thề cá cược!

Hiện tại, lời thề cá cược giữa Ngao Tông và Ngao Nguyệt đã thành lập.

Ngao Nguyệt vô pháp tùy ý xuất thủ, vậy thì bây giờ là sân khấu của họ!

"Không tồi, tiếp theo đến lượt ta xử lý chuyện của mình rồi." Ngao Tông cười nhạt, hai tay kết ấn, trong nháy mắt vận chuyển phiên bản hoàn chỉnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Trong phút chốc, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận phiên bản hoàn chỉnh thu lại, đóng tất cả cửa ra vào, cách ly tất cả khí tức và cảm giác!

Đã định giữ lại tất cả tộc nhân ba tộc, đương nhiên không thể để bọn chúng chạy thoát!

Dù sao, tin tức về Ma Tổ La Hầu, vừa rồi ba tộc đã phái vài tộc nhân truyền tin ra ngoài rồi!

Vậy thì phần còn lại của tộc nhân ba tộc, tất cả đều phải ở lại đây!

“Một phương đại trận, quả nhiên vô cùng đặc thù a, vận may của Ngao Tông không tồi, loại đại trận này cũng có thể tìm được!” Nhìn Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận đang đóng lại, Ngao Nguyệt cảm khái một tiếng, mơ hồ nhìn ra một vài điều!

Nhưng, Ngao Nguyệt lại không nói gì nhiều, chỉ dẫn theo tộc nhân Long Tộc, lùi về một bên!

Dù sao đã ước định với Ngao Tông, không can thiệp vào trận chiến này, để Ngao Tông có không gian phát huy!

Đợi khi Ngao Tông và Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc chiến đấu kết thúc, nàng sẽ mang Ngao Tông trở về Long Tộc!

Có thể nói, Ngao Nguyệt đã suy tính kỹ càng mọi chuyện rồi!

“Hừ!

Tưởng rằng có một phương đại trận huyền diệu, là có thể làm theo ý muốn sao!” “Nếu vậy, thì ngươi sai rồi!” “Chỉ cần bắt được ngươi, một phương đại trận có đặc thù đến mấy, cũng không có bất kỳ tác dụng nào!” Cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, lần lượt hừ lạnh nói.

Mặc dù họ cũng nhìn ra một vài điều, biết rằng phương đại trận này không đơn giản.

Nhưng, cũng không để ý!

Bởi vì đại trận do con người khống chế, chỉ cần bắt được Ngao Tông, kết quả vẫn sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

“Giết!” Trong phút chốc, các Đại La Kim Tiên của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, lần lượt xuất thủ về phía Ngao Tông, oanh sát hắn!

“Thực ra, cả Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương đều đã mắc phải một sai lầm!” “Đó là, quá cao ngạo!” Nhìn cao thủ Phượng

Tộc đang oanh sát, Ngao Tông thần sắc đạm nhiên, không hề e ngại!

Oanh!

Khoảnh khắc tiếp theo, uy áp khủng bố bùng phát từ Ngao Tông!

Tu vi khủng khiếp kinh người, trong nháy mắt đẩy lùi các Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên Trung Kỳ đại năng, trước mặt Ngao Tông, cũng có chút đứng không vững!

"Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, sao có thể!" "Làm sao có thể có tu vi như vậy, theo tình báo của ta, rõ ràng chỉ là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên Hậu Kỳ!" Các Đại La của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, sau khi cảm nhận khí tức khủng bố của Ngao Tông, sắc mặt lập tức đại biến, kinh hãi tột độ nhìn Ngao Tông!

Bởi vì không thể tin được, tu vi của Ngao Tông lại khủng bố đến vậy, lại có thể chen chân vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Thực tế cũng đúng là như vậy, từ khi ba tộc bắt đầu, Ngao Tông đã cố ý ẩn giấu tu vi!

Bởi vậy mãi cho đến bây giờ, Ngao Tông chủ động bộc lộ tu vi, họ mới biết được tu vi thật sự của Ngao Tông!

Vì nguyên nhân này, tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc mới cảm thấy chấn động đến vậy!

Sao có thể!

Phải biết rằng, cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, trong ba tộc, cũng là cường giả thực sự!

Có thể nói, bất kể là Phượng Tộc hay Kỳ Lân Tộc, cũng chỉ có tồn tại cấp bậc Trưởng Lão, mới có thể chen chân vào cảnh giới này!

Thậm chí, Trưởng Lão bình thường còn không thể làm được, phải

là Trưởng Lão có thứ hạng cao mới có thể có tu vi như vậy!

Vì nguyên nhân này, tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc mới cảm thấy kinh hãi đến vậy!

Chẳng lẽ, hung thủ diệt sát Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, thật sự chính là Ngao Tông sao!

Thực ra, người cảm thấy chấn kinh, không chỉ có tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Ngay cả Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt, cũng hơi cảm thấy chấn kinh!

Thực ra, ngay từ vừa rồi, Ngao Nguyệt đã mơ hồ cảm nhận được... tu vi của Ngao Tông không hề đơn giản, tuyệt đối có tu vi cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Nhưng Ngao Nguyệt không ngờ, Ngao Tông lại có thể trưởng thành đến cảnh giới này!

Chương 93

Mới có bao lâu chứ!

Thiên phú và cơ duyên của Ngao Tông, chẳng lẽ cũng quá đáng sợ rồi sao!

Có thể nói, Ngao Nguyệt bị một phen chấn kinh mạnh mẽ!

Nhưng sau khi chấn kinh, Ngao Nguyệt đốn thì cảm thấy vô cùng vui mừng!

Bởi vì có thiên phú và cơ duyên cấp bậc như vậy, tất phụ hoàng hẳn sẽ không còn ghét Ngao Tông nữa!

Khi đó, muốn Ngao Tông trở về Long Tộc, hẳn sẽ dễ dàng hơn một chút!

Bất đắc dĩ, mặc dù Ngao Nguyệt vô cùng bá đạo, cụ bị cường liệt nhân cách mị lực.

Nhưng có đôi khi, Ngao Nguyệt lại có vẻ hơi ngây thơ!

Bởi vì giữa Ngao Tông và Long Vương, đã sớm có ân oán không thể vãn hồi, định sẵn sẽ có một trận đại chiến!

Sở dĩ Ngao Tông đánh cược với nàng, chẳng qua cũng chỉ để thuận lợi thu hoạch tộc nhân ba tộc mà thôi!

“Thái Ất Kim Tiên Hậu Kỳ?

Đó là chuyện từ bao lâu rồi!” “Xem ra tin tức của các ngươi, cũng không linh thông đến vậy a!” Ngao Tông cười nhạt, chậm rãi nói ra một câu.

Không đợi khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông trực tiếp xuất thủ!

U Minh Chi Quang khủng bố, xuất hiện từ lòng bàn tay Ngao

Tông, trực tiếp oanh về phía tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Hắn không định, từ từ giải thích cho tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Dù sao những việc cần làm, vừa rồi đều đã hoàn thành!

Bất kể là tiết lộ sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu, thiết kế Ngao Nguyệt, để Ngao Nguyệt lập lời thề Đại Đạo các kiểu!

Tất cả các công tác chuẩn bị ban đầu, đều đã hoàn thành!

Vậy thì bây giờ, là lúc thu hoạch rồi!

Bởi vậy, Ngao Tông trực tiếp xuất thủ, công kích tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Oanh!

U Minh Chi Quang khủng bố quét xuống, nơi nó đi qua, trong nháy mắt thu hoạch tính mạng một loạt tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Trực tiếp hòa tan thân thể của họ, tước đoạt sinh mệnh của họ, khiến họ biến thành một loạt vong linh trên U Minh Huyết Hải!

"Ngao Tông đáng chết, dám giết tộc nhân Phượng Tộc của ta!

Bản tọa muốn ngươi chết!" Một Đại Năng Phượng Tộc có khí tức khủng bố, tu vi Đại La Kim Tiên Viên Mãn, nổi giận xung thiên, trực tiếp công về phía Ngao Tông, hận không thể xé xác Ngao Tông thành vạn mảnh!

"Ngao Tông đáng chết, dám giết tộc nhân Phượng Tộc của ta!

Bản tọa muốn ngươi phải chết!" Đại năng Phượng Tộc ở cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, lúc này hận không thể xé xác Ngao Tông thành vạn mảnh!

Phải biết rằng, một số tộc nhân Phượng Tộc đều là tử tôn hậu đại của họ!

Hiện giờ lần lượt tổn thất trong tay Ngao Tông, sao có thể không đau lòng!

Đại năng Kỳ Lân Tộc, phản ứng đại khái cũng tương tự!

Có thể nói, hành động của Ngao Tông, trực tiếp chọc giận họ!

Ban đầu, họ định sau khi bắt được Ngao Tông, sẽ đưa Ngao Tông về tộc địa!

Dù sao vừa rồi Ngao Tông mới tiết lộ chuyện Ma Tổ La Hầu.

Chuyện liên quan đến một vị Chuẩn Thánh, họ cũng không dám tùy tiện tự quyết.

Bởi vậy, phải đưa Ngao Tông về, nghe theo sự phân xử của Hoàng tộc!

Tuy nhiên, hành động của Ngao Tông, đã hoàn toàn chọc giận họ!

Hiện tại các tu sĩ đỉnh cấp của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, chỉ muốn trực tiếp oanh sát Ngao Tông, bảo vệ tộc nhân của mình!

Nhưng, Ngao Tông căn bản không hề đối đầu trực diện!

Khi các tu sĩ đỉnh cấp của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc công kích đến trước mặt Ngao Tông, Ngao Tông lập tức quay người bỏ đi, không hề có ý định dây dưa, tiếp tục công kích những tộc nhân còn lại của hai tộc!

Đó là chuyện tất nhiên!

Đối với Ngao Tông hiện tại mà nói, thu hoạch tính mạng tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, là chuyện quan trọng nhất!

Hắn muốn thanh lý chiến trường trước, loại bỏ toàn bộ những tộc

nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc này!

Nếu không, khi hắn dốc toàn lực chiến đấu với các Đại Năng đỉnh cấp của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, những tộc nhân hai tộc kia, không chừng sẽ can nhiễu trận chiến!

Đó không phải là chuyện không thể xảy ra.

Đôi khi những chi tiết nhỏ dễ bị bỏ qua, lại càng có thể mang đến một số rắc rối ngoài ý muốn!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông không ngừng thay đổi các loại thủ pháp, nhanh chóng thu hoạch tính mạng những tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc này!

Đương nhiên, trong quá trình này, các Đại Năng đỉnh cấp của hai tộc không phải không làm gì, họ đã triệu hồi toàn bộ tộc nhân về bên cạnh.

Sau đó, bảo vệ tộc nhân, không cho Ngao Tông cơ hội xuất thủ!

Nhưng trước mặt Ngao Tông, phương pháp như vậy, căn bản không có tác dụng!

Phải biết rằng, U Minh Huyết Hải là địa bàn của Ngao Tông!

Trên U Minh Huyết Hải, càng khắc ấn vô số trận pháp!

Chỉ cần hơi sử dụng một số trận pháp can nhiễu, hoặc dịch chuyển một số vị trí, đều sẽ khiến tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, vô sở độn hình!

Có thể nói, Ngao Tông đối với việc thu hoạch tộc nhân hai tộc, căn bản không hề bị cản trở!

Rất nhanh, mười phần tám, chín tộc nhân mà Đại Năng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc mang theo, đều đã vẫn lạc trong tay Ngao Tông!

Lúc này trên U Minh Huyết Hải, chỉ còn lại vài vị Đại Năng đỉnh

cấp của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

“Ngao Tông!

Hôm nay, ngươi tất phải chết ở đây!” “Cho dù Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt có muốn xuất thủ, ngươi cũng tất phải chết ở đây, để đền mạng cho tử tôn của chúng ta!” Cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, phẫn hận tột độ, điên cuồng xuất thủ về phía Ngao Tông!

Tuy nhiên, lúc này Ngao Tông, lại vẫn không vội nghênh chiến.

Chương 94

Vừa né tránh sát chiêu của cao tầng hai tộc, vừa suy tính kế hoạch chiến đấu tiếp theo!

"Một vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn, hai vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, đây là tình hình cao tầng Phượng Tộc ở U Minh Huyết Hải lần này!" "Tình hình Kỳ Lân Tộc, đại khái cũng tương tự!" "Nói cách khác, Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, có hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn, và bốn vị cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!" Trong lúc né tránh, Ngao Tông ánh mắt quét qua, trong nháy mắt xác định tình hình Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Bất đắc dĩ, với tư cách là một trong ba chủng tộc lớn của Hồng Hoang, bất kể là Phượng Tộc hay Kỳ Lân Tộc, nội tình quả thực vô cùng thâm hậu!

Chỉ để tìm Ngao Tông gây rắc rối, lại có thể xuất động nhiều cường giả đỉnh cấp đến vậy!

Thực ra, đừng thấy Ngao Tông thăng cấp nhanh!

Trên thực tế, Đại Năng cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, có thể xưng là cường giả đỉnh cấp!

Còn về tồn tại Đại La Kim Tiên Viên Mãn, trên Hồng Hoang đại địa, càng hiếm như lông phượng sừng lân, chỉ có lác đác vài người!

Theo tình hình đã biết hiện tại, cũng chỉ có vài vị Trưởng Lão có thứ hạng cao trong ba tộc, mới có tu vi như vậy, chỉ đứng dưới tộc trưởng ba tộc mà thôi!

Vì nguyên nhân này, để tìm Ngao Tông gây rắc rối, Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc hai tộc, lại có thể xuất động nhiều Đại Năng đỉnh cấp

đến vậy!

Đó cũng là chuyện vô cùng hiếm có!

Thực ra, với thiên phú chiến đấu nghịch thiên của Ngao Tông, đối với bốn Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, mặc dù cần phải tốn một chút thời gian.

Nhưng, muốn hạ gục bốn Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, đối với Ngao Tông, không phải là chuyện khó!

Ngao Tông rất tự tin!

Mặc dù Ngao Tông hiện tại, cũng cùng cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Nhưng đối mặt với bốn Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ cùng cấp, Ngao Tông lại có sự tự tin tuyệt đối!

Nhưng có một tiền đề, đó là không thể bị người khác can nhiễu trận chiến!

Nhưng rõ ràng, đó là chuyện không thể!

Hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, khẳng định sẽ không để Ngao Tông được như ý!

Nếu Ngao Tông xuất thủ với mấy Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ kia, hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của hai tộc, tất định sẽ công kích Ngao Tông!

Dù sao Ngao Tông đã diệt sạch tử tôn hậu đại của họ, bây giờ hận không thể xé xác Ngao Tông thành vạn mảnh!

Làm sao có thể tiếp tục cho Ngao Tông cơ hội chiến đấu đàng hoàng chứ!

Họ sẽ chỉ làm một việc, đó là xông lên, trực tiếp kết liễu Ngao Tông!

Nói lại, nếu Ngao Tông không bắt đầu thu hoạch tộc nhân hai tộc trước, hơi dùng lời lẽ kích thích!

Với sự cao ngạo của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, có thể sẽ chấp thuận đơn đấu với Ngao Tông!

Chẳng hạn, để một vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc hoặc Kỳ Lân Tộc ra trận, đơn đấu một trận với Ngao Tông!

Như vậy, Ngao Tông hoặc có thể tiêu hao đi một chiến lực cao tầng!

Nhưng, cũng chỉ giới hạn ở đó mà thôi.

Bởi vì đợi khi Ngao Tông thể hiện ra sức mạnh kinh người, diệt đối phương một Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ.

Cao tầng hai tộc tất định sẽ phản ứng, cùng nhau xuất thủ, sẽ không còn cho Ngao Tông cơ hội xuất thủ nữa!

Bởi vậy quy căn kết để, vẫn quay về vấn đề ban đầu!

Ngao Tông cần một phương pháp, để kiềm chế hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Đợi sau khi giải quyết xong mấy Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của đối phương, Ngao Tông mới có thể rảnh tay, đối phó với hai vị cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Kế hoạch của Ngao Tông!

"Xem ra, không chừng phải động dụng một số át chủ bài rồi." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã có quyết đoán.

Nếu muốn giải quyết cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, có lẽ cần phải động dụng một số át chủ bài rồi!

Nhưng trước khi động dụng át chủ bài, Ngao Tông có một chuyện cần phải hoàn thành!

“Ngao Nguyệt, ta muốn tăng thêm mức cược!” Ngao Tông không quay đầu lại, lớn tiếng gọi Ngao Nguyệt đang đứng quan chiến bên cạnh!

“Tăng thêm mức cược?

Tăng thế nào, nghe xem.” Giọng Ngao Nguyệt truyền đến, tựa hồ đối với cái gọi là tăng thêm mức cược của Ngao Tông, hơi có chút hứng thú!

“Cuộc cá cược trước vẫn giữ nguyên, nhưng nếu ta thắng, ngươi không được tiết lộ thông tin cá nhân của ta, cho dù Long Vương có hỏi, cũng không được tiết lộ nửa phần!” “Nếu ta thua, ta không chỉ theo ngươi về Long Tộc, thậm chí còn chủ động nhận sai với Long Vương, mặc cho Long Vương trừng phạt!” Ngao Tông cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình!

Làm thế nào để đối phó cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, Ngao Tông đã suy nghĩ kỹ rồi, phải động dụng một số át chủ bài!

Nhưng, Ngao Tông lại không hy vọng bí mật của mình bị tiết lộ ra ngoài!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông tất phải yêu cầu Ngao Nguyệt bảo đảm, sẽ không tiết lộ át chủ bài của mình!

Bởi vậy Ngao Tông mới nói ra những lời như “tăng thêm mức cược” này!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt đương nhiên sẽ không chấp thuận!

Bởi vì trong mắt Ngao Nguyệt, cuộc cá cược này, mặc dù không có điều tệ hại, nhưng cũng không có bất kỳ lợi ích nào, làm sao có thể chọn chấp thuận chứ!

“Ngao Nguyệt, thực ra ngươi hẳn phải biết, với tính cách của ta, ta có theo ngươi về Long Tộc, ta cũng sẽ không cúi đầu trước Long

Vương!" "Như vậy, ân oán giữa ta và Long Vương, vẫn không thể nào điều hòa được!" "Ngược lại, nếu ta và Long Vương gặp mặt, xung đột giữa ta và hắn, tất định sẽ trực tiếp bùng phát!" "Như vậy, ta về Long Tộc, cũng không có bất kỳ tác dụng nào!" "Nhưng, nếu ngươi đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ chủ động thừa nhận 'sai lầm' với Long Vương, hòa giải mâu thuẫn giữa ta và hắn." "Ngươi, hẳn là muốn thấy cảnh tượng đó đúng không!" Ngao Tông tiếp tục mở lời, nói với Ngao Nguyệt!

Một câu nói vừa ra, sắc mặt Ngao Nguyệt, hơi có chút biến hóa!

Điểm này, ngược lại không phải là không có khả năng!

Ban đầu Ngao Nguyệt chỉ nghĩ, để Ngao Tông về Long Tộc, những chuyện khác sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng nàng lại không ngờ, Ngao Tông về Long Tộc, kết quả cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

Nhưng bây giờ, có câu nói của Ngao Tông, cách để Long Vương và Ngao Tông hòa giải, hoặc có lẽ thật sự có thể thực hiện được rồi!

Trên thực tế, Ngao Nguyệt căn bản không hề biết, mâu thuẫn giữa Ngao Tông và Long Vương, căn bản không có chỗ nào để hòa giải!

Sở dĩ Ngao Tông nói ra những lời như vậy, cũng chỉ là để dẫn dụ Ngao Nguyệt, lập một cuộc cá cược mới mà thôi!

Đối với những lời nói trong miệng mình, thực ra, Ngao Tông cũng không tin!

Ha ha, chủ động "nhận sai", Long Vương sẽ tha thứ sao?!

Loại lời nói này, Ngao Tông căn bản không tin!

Bởi vì đối với tính tình bạc bẽo của Long Vương, hắn đã sớm nhìn thấu rồi!

Chương 95

Sức hấp dẫn của ngôn ngữ, mặc dù nghe rất mỹ diệu.

Nhưng trên thực tế, chẳng có chút tác dụng nào!

Có thể nói, Ngao Tông nói nhiều như vậy, toàn bộ đều là để lừa gạt Ngao Nguyệt mà thôi.

Không, chỉ cần Ngao Nguyệt bước vào bẫy, vậy thì tất cả đã đủ rồi!

"Được, ta chấp thuận!" Ngao Nguyệt có chút động lòng, sau khi hơi suy nghĩ, Ngao Nguyệt trực tiếp chấp thuận!

Thực ra Ngao Nguyệt đại khái có thể nhìn ra, Ngao Tông đang chuẩn bị làm gì đó!

Hiển nhiên, tình huống hiện tại của Ngao Tông không tốt.

Trong tình huống như vậy, việc Ngao Tông có thể làm, khẳng định là động dụng át chủ bài các loại!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy với nàng!

Điểm này, Ngao Nguyệt ngược lại cũng vô cùng tán thành!

Dù sao trên Hồng Hoang đại địa, nếu không có một số át chủ bài, e rằng cũng khó mà sinh tồn được!

Vì nguyên nhân này, giúp Ngao Tông ẩn giấu một số át chủ bài, cũng không phải chuyện lớn!

Đương nhiên, Ngao Nguyệt cũng không cảm thấy, át chủ bài của Ngao Tông mạnh đến mức nào!

Phải biết rằng, đối phương Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, có hai vị

Đại La Kim Tiên Viên Mãn và bốn vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Dưới sự chênh lệch thực lực to lớn như vậy, át chủ bài của Ngao Tông có đặc thù đến mấy, cũng không thể nào đánh thắng đối phương!

Có thể nói, nhìn tình hình hiện tại, Ngao Nguyệt không cảm thấy Ngao Tông có thể giành chiến thắng.

Như vậy, kết quả vẫn sẽ không có thay đổi.

Bởi vậy, Ngao Nguyệt lập lời thề, cũng sẽ không thiệt thòi!

Cách nghĩ của Ngao Nguyệt!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt đã chọn chấp thuận tăng thêm mức cược!

Rất nhanh, dưới sự "dẫn dắt" của Ngao Tông, Ngao Nguyệt lại một lần nữa lập một lời thề Đại Đạo.

Đương nhiên, loại lời thề này đối với Ngao Nguyệt, vẫn có sức ràng buộc rất lớn.

Bởi vì lần lập lời thề này, Ngao Tông vẫn lấy Long Vương làm đối tượng lập lời thề!

Trong tình huống như vậy, Ngao Nguyệt căn bản không thể nào vi phạm lời thề!

Sau khi chuyện này hoàn thành, Ngao Tông cuối cùng cũng có thể gạt bỏ lo lắng, thoải mái động thủ rồi!

"Ngao Tông đáng chết, có bản lĩnh thì đừng trốn tránh chứ, chỉ biết lẩn tránh mà thôi!" Cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm Ngao Tông, hận không thể xé xác Ngao Tông thành vạn mảnh!

Bởi vì từ vừa nãy đến bây giờ, Ngao Tông vẫn luôn tránh né không

chiến đấu, không đối đầu trực diện, chỉ quanh co lòng vòng!

Khiến cao tầng hai tộc đều vô cùng tức giận!

Thực ra, mặc dù vừa rồi Ngao Tông bận tiếp tục đánh cược.

Nhưng cao tầng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc với sát ý dâng trào trong lòng, sẽ không quản những chuyện đó, không ngừng công kích Ngao Tông!

Có thể nói, vừa rồi, Ngao Tông đã một tâm nhị dụng.

Vừa né tránh công kích của cao tầng hai tộc, vừa đánh cược với Ngao Nguyệt!

Đương nhiên, U Minh Huyết Hải là địa bàn của Ngao Tông, thêm vào đó trên U Minh Huyết Hải, còn khắc ấn phiên bản hoàn chỉnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Có thể nói, U Minh Huyết Hải là sân nhà của Ngao Tông!

Bởi vậy né tránh công kích của cao tầng hai tộc, đối với Ngao Tông, cũng không phải chuyện khó!

"Trốn tránh?

Sai rồi, ta chỉ đang làm một số công tác chuẩn bị mà thôi!" "Hiện tại công tác chuẩn bị đã hoàn thành, tiếp theo là lúc tàn sát!" Ngao Tông lộ ra một nụ cười dữ tợn!

Trong nụ cười lạnh lẽo, không hề che giấu sát ý của Ngao Tông!

Tất cả các công tác chuẩn bị đều đã hoàn thành, tiếp theo là lúc thu hoạch rồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp động thủ!

Bạt!

Cùng với một đạo quang mang rực rỡ, một tấm bản đồ núi sông,

ghi lại hướng đi của địa mạch Hồng Hoang đại địa, một bức tranh thủy mặc kỳ ảo, xuất hiện trước mặt Ngao Tông.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Hiển!

Ngao Tông trực tiếp tế xuất Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Mặc dù Ngao Tông sử dụng Sơn Hà Xã Tắc Đồ không nhiều lần, nhưng uy lực của Sơn Hà Xã Tắc Đồ mạnh mẽ đến mức nào, đương nhiên không cần nói nhiều!

Trước đây, khi Ngao Tông ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên Hậu Kỳ, Ngao Tông đã dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trực tiếp phong ấn Nguyên Thần Hư Ảnh của Tù Ngưu Vương!

Phải biết rằng, Nguyên Thần Hư Ảnh của Tù Ngưu Vương, lại có chiến lực Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ!

Nhưng lúc đó, tu vi của Ngao Tông còn thấp, độ nắm giữ Sơn Hà Xã Tắc Đồ không cao, vậy mà đã có thể trực tiếp phong ấn nó, có thể thấy uy lực của Sơn Hà Xã Tắc Đồ khủng khiếp đến mức nào!

Nhân tiện, Ngao Tông lại nghĩ đến một chuyện!

Tựa hồ Nguyên Thần Hư Ảnh của Tù Ngưu Vương, sau khi bị phong ấn vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Ngao Tông đã không còn để ý đến nữa!

Ước chừng bây giờ, đạo Nguyên Thần Hư Ảnh của Tù Ngưu Vương kia, đã bị hoàn toàn ma diệt rồi!

Đương nhiên, chuyện này đối với Ngao Tông, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi!

Hiện tại, Ngao Tông triệu hoán Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, là để tạm thời phong ấn hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc và

Kỳ Lân Tộc!

Đúng vậy, tạm thời phong ấn hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Như vậy, Ngao Tông mới có thể thoải mái ra tay, dốc toàn lực đối phó với bốn Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ còn lại!

Điểm này, năng lực của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vừa vặn phù hợp với yêu cầu của Ngao Tông!

Bởi vì Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chính là bảo vật để vây khốn kẻ địch!

Chương 96

"Phong!" Ngao Tông trực tiếp động thủ, vận chuyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trực tiếp phong ấn hai vị Đại Năng Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Trong phút chốc, một cỗ hấp lực khủng bố, trực tiếp bùng phát từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, quét về phía hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

"Không hay rồi!

Linh bảo!

Lại có lực phong ấn khủng bố đến vậy!" Hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, sắc mặt lập tức đại biến!

Bởi vì họ có thể cảm giác được, sức mạnh của mình tựa hồ bị áp chế, căn bản không thể chống cự lại sự phong ấn của bức họa thủy mặc thần bí kia!

Đối với họ, quả thực là chuyện khó tưởng tượng!

Phải biết rằng, họ là tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Bảo vật tầm thường đối với họ, không có tác dụng quá lớn!

Kết quả không ngờ, bức họa thủy mặc thần bí mà Ngao Tông tế xuất, lại có uy năng khủng bố đến vậy!

Vì nguyên nhân này, hai người sắc mặt đại biến, liên tục muốn xuất thủ, chống lại sự phong ấn của Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Nhưng, kết quả lại sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

Phải biết rằng, khi Sơn Hà Xã Tắc Đồ phát huy đến cực hạn, thậm chí ngay cả Thánh Nhân, cũng có thể bị vây khốn một đoạn thời gian, huống chi là họ, làm sao có thể thoát được!

“Vào cho ta!” Cùng với một tiếng quát lạnh của Ngao Tông, hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, trực tiếp bị Ngao Tông phong ấn vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Từ đó, trên U Minh Huyết Hải, trừ tộc nhân Long Tộc do Ngao Nguyệt dẫn dắt ra, chỉ còn lại bốn vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

“Bảo vật này không đơn giản, tuyệt đối là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!” Xa xa Ngao Nguyệt đang đứng quan chiến, trong long mâu xuất hiện một tia chấn kinh!

Mặc dù không biết lai lịch Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhưng hiển nhiên, Ngao Nguyệt đã nhìn ra một vài điều!

Ít nhất, Ngao Nguyệt nhìn ra được, đây là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Vì nguyên nhân này, trong lòng Ngao Nguyệt mới chấn động đến vậy!

Phải biết rằng, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là bảo vật có phẩm chất tốt nhất dưới Tiên Thiên Chí Bảo rồi!

Trên Hồng Hoang đại địa, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng là bảo vật cực kỳ trân quý!

Trong toàn bộ Long Tộc, mặc dù cũng có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng số lượng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong Long Tộc, có thể đếm trên một bàn tay!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt mới cảm thấy kinh ngạc đến vậy!

Bởi vì không ngờ, Ngao Tông lại có thể lấy ra được loại bảo vật

này!

Hèn chi, Ngao Tông muốn nàng lập lời thề, bảo vệ bí mật của hắn!

Đối với cách nghĩ của Ngao Nguyệt, Ngao Tông lại không hề hay biết.

Nếu Ngao Tông biết cách nghĩ của Ngao Nguyệt, vậy thì Ngao Tông sẽ cho Ngao Nguyệt một bất ngờ lớn hơn nữa!

Bởi vì Ngao Tông muốn động dụng, không chỉ có Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Còn có một kiện bảo vật càng thêm cường đại, vẫn chưa được sử dụng ra!

Ngao Tông quay đầu, nhìn bốn vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ còn lại của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Sau đó, Ngao Tông phất tay, một cây thước dài kim xán xán, tản phát kim quang khủng bố, xuất hiện trong tay Ngao Tông!

Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Xuất!

Ngao Tông trực tiếp tế xuất Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Cây thước dài kim xán xán, toàn thân dường như được đúc từ hoàng kim, trên thân thước có những vạch khắc độ rõ ràng.

Xung quanh cây thước vàng, lượn lờ một vệt tử quang nhạt, trông vô cùng thần dị!

Thậm chí, khi thần thước này xuất hiện, toàn bộ vong linh trên U Minh Huyết Hải đều bình tĩnh lại, lần lượt tiến vào trong huyết hải, không dám lộ diện chút nào!

Uy áp khủng bố cực độ, phát ra từ cây thước vàng, tựa hồ muốn uy hiếp cả thiên địa!

Đây chính là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

"...Tuyệt đối là một kiện chí bảo!" "Trong tay Ngao Tông, lại sở hữu một kiện chí bảo!

Sao có thể!" "Vận may và cơ duyên của Ngao Tông, lại cường hãn đến mức độ này!" Ngao Nguyệt đứng quan sát từ xa, khi nhìn Ngao Tông tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích.

Ngao Nguyệt lập tức chấn động tột độ, kinh hãi tột cùng nhìn Ngao Tông, gần như không nói nên lời!

Với nhãn quang của Ngao Nguyệt, đương nhiên có thể nhìn ra được phẩm giai của bảo vật này!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt mới chấn động đến vậy!

Bởi vì không ngờ, trong tay Ngao Tông lại có một kiện bảo vật cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo!

Phải biết rằng, Tiên Thiên Chí Bảo, hoàn toàn không phải Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể sánh bằng!

Ngay cả Long Vương, người sáng tạo ra Long Tộc, trong tay cũng không có Tiên Thiên Chí Bảo thực sự!

Có thể thấy được sự trân quý của Tiên Thiên Chí Bảo!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt mới kinh ngạc đến vậy!

Nếu, khi nhìn thấy Ngao Tông sở hữu Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Ngao Nguyệt cùng lắm chỉ cảm thấy kinh ngạc, cho rằng cơ duyên của Ngao Tông không tồi!

Nhưng khi nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, Ngao

Nguyệt hoàn toàn bị chấn động!

Mãi cho đến bây giờ, Ngao Nguyệt cuối cùng cũng hiểu, vì sao Ngao Tông lại muốn tăng mức cược, lập lời thề Đại Đạo như vậy!

Dù sao có bảo vật cấp bậc như vậy, Ngao Nguyệt cũng không hy vọng bị người khác biết!

Trên thực tế, trong tay Ngao Tông không chỉ có hai kiện bảo vật!

Nếu Ngao Nguyệt biết, trong tay Ngao Tông còn có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, e rằng Ngao Nguyệt sẽ trực tiếp ngây người ra mất!

Bởi vì vận may như vậy, vượt xa tu sĩ bình thường, quả thực như con cưng của thiên địa, con của Đại Đạo vậy!

Tuy nhiên, hiện tại Ngao Tông, căn bản không chú ý đến sự chấn kinh của Ngao Nguyệt!

Chương 97

Bởi vì lúc này Ngao Tông, đang bận truy sát bốn vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Đúng vậy, truy sát!

Vốn dĩ thực lực của Ngao Tông đã vượt xa cùng cấp, có thể dễ dàng đánh bại cùng cấp!

Có thể nói, đối mặt với Đại Năng Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ cùng cấp, Ngao Tông vốn dĩ sẽ không thất bại!

Hiện tại, sau khi tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, thực lực của Ngao Tông, càng tăng trưởng đến mức độ khủng bố!

Vừa rồi, sau khi Ngao Tông tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích.

Một cao thủ Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc, tế xuất sát chiêu, trực tiếp lao tới Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông đương nhiên sẽ không lùi tránh, vung Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trực tiếp đánh về phía vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ kia!

Oanh!

Một tiếng oanh minh chấn động đến điếc tai, huyết hải chấn động không ngừng!

Một trận mưa máu khủng bố, vẩy xuống trên U Minh Huyết Hải, nhuộm U Minh Huyết Hải càng thêm đỏ tươi!

Đó là máu Phượng của vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ Phượng Tộc kia!

Còn về vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ Phượng Tộc đó, lúc này đã sớm biến mất không thấy tăm hơi!

Bởi vì đã bị Ngao Tông chấn sát!

Toàn bộ Phượng Khu khổng lồ, cứng nhắc bị Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích đánh nát, hóa thành một trận mưa máu, vẩy xuống trên U Minh Huyết Hải!

Đây chính là nguồn gốc của trận mưa máu đó!

Một thước vung xuống, trực tiếp chấn sát một vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Đó chính là chỗ đáng sợ của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Với tư cách là Đệ Nhất Công Phạt Chí Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích có uy lực kinh thiên!

Chỉ riêng phương diện công phạt, uy lực mà Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích có thể phát huy ra, thậm chí không thua kém Khai Thiên Tam Bảo!

Đó chính là đặc điểm đặc biệt của Đệ Nhất Công Phạt Chí Bảo!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông chỉ vung một thước, trực tiếp chấn sát một vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ cùng cấp!

Cảnh tượng như vậy, quả thực khiến ba vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ còn lại, cảm thấy gan mật vỡ ra, trong lòng chấn động không thôi!

Rõ ràng Ngao Tông cùng cảnh giới với họ, nhưng lại một thước đánh nát một Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Đều cùng tu vi như vậy!

Điều đó có nghĩa là, nghênh chiến Ngao Tông, kết quả cũng không ngoài như thế!

Vì nguyên nhân này, ba vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ còn lại, làm sao dám đối mặt với Ngao Tông!

Có thể nói, một thước của Ngao Tông, trực tiếp đánh nát một vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ Phượng Tộc, cũng trực tiếp đánh tan ý chí chiến đấu của ba vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ còn lại!

Trong phút chốc, Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc còn lại ba vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, trực tiếp quay đầu bỏ chạy!

Điên cuồng tháo chạy về phía xa, căn bản không dám đối đầu trực diện với Ngao Tông!

"Chạy?

Bây giờ thì muộn rồi!" Ngao Tông hừ lạnh một tiếng, trong long mâu tràn ngập băng hàn, không hề có ý định buông tha!

Đó là chuyện tất nhiên!

Ngao Tông đã thiết kế nhiều như vậy, liên tiếp lập hai lời thề cá cược với Ngao Nguyệt.

Khó khăn lắm mới tạo ra được cục diện như vậy, bây giờ đang là lúc thu hoạch, đương nhiên sẽ không để bọn chúng chạy thoát!

Bởi vậy, Ngao Tông tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trực tiếp truy sát đi, thề phải diệt sát ba vị Đại Năng Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Thế là mới có màn truy sát xuất hiện!

Trên thực tế, việc ba vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ kia chạy trốn, kỳ thực không có chút tác dụng nào!

Phải biết rằng, trên U Minh Huyết Hải, chính là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận phiên bản hoàn chỉnh!

Một phương đại trận đỉnh cấp, bao phủ cả một vùng thiên địa,

phong tỏa toàn bộ không gian, tựa như tự thành một thế giới!

Trong tình huống như vậy, làm sao có thể chạy thoát được!

Có thể nói, kết quả đã định!

Rất nhanh, Ngao Tông đuổi kịp một vị Kỳ Lân Tộc Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Một thước vung xuống, Đại Năng Kỳ Lân Tộc ở cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ kia, thân Kỳ Lân cứng nhắc bị Ngao Tông đánh nát, thậm chí ngay cả sinh cơ cũng trực tiếp bị đánh tan!

Cùng với một tiếng rên rỉ của Kỳ Lân, lại có một cao thủ Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, trực tiếp vẫn lạc trên U Minh Huyết Hải!

"Vùng U Minh Huyết Hải này, bị một phương đại trận khủng bố bao phủ!" "Không có đủ thời gian, ta không thể thoát ra ngoài!" "Ta không còn đường lui nữa, ta phải liên thủ, liều mạng với tên ác ma kia, hoặc có lẽ có một đường sinh cơ!" Hai vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ còn lại của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng đã có quyết đoán!

Hiển nhiên, sau khi trải qua sự hoảng loạn ban đầu, hai người đã bình tĩnh lại!

Tình huống hiện tại, căn bản không thể chạy thoát được!

Bởi vậy, đường sống duy nhất, là dốc toàn lực chiến đấu, ôm tâm lý "ngọc thạch câu phần", liều mạng đánh bại Ngao Tông, như vậy mới có thể đổi lấy một đường sinh cơ!

Nếu không, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ chỉ bị Ngao Tông tiêu diệt từng người một!

Có thể nói, hai người liên thủ, dốc toàn lực xuất thủ, là cơ hội duy nhất!

Trong lý trí, hai vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, đã có quyết đoán, trực tiếp liên thủ, phát động công kích tự sát điên cuồng về phía Ngao Tông!

"Đã minh ngộ rồi sao, chỉ tiếc, hiểu ra quá muộn!" Nhìn hai vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ quay lại phản sát, sâu trong mắt Ngao Tông, có một tia trào phúng!

Thực ra, nếu ngay từ đầu, bốn vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ cùng nhau xuất thủ, với tâm lý "ngọc thạch câu phần", dốc toàn lực công kích Ngao Tông.

Hoặc có lẽ... có thể mang lại cho Ngao Tông một chút phiền phức!

Nhưng, cũng chỉ giới hạn ở đó mà thôi!

Có thể mang lại cho Ngao Tông một chút phiền phức, đó là cực hạn có thể làm được!

Chương 98

Kết quả vẫn sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

Bởi vì Ngao Tông tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, căn bản không thể nào đối phó được!

Đó là kết quả khi bốn người liên thủ, dốc hết toàn lực!

Hiện tại, đối phương chỉ còn lại hai người, dù có dốc hết toàn lực đi nữa, kết quả cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

"Nếu đã như vậy, vậy thì tiễn các ngươi lên đường đi!" Ngao Tông đạm đạm nói, cũng không trì hoãn thời gian, lại một lần nữa vận chuyển Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trực tiếp công hướng hai vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ còn lại!

Rất nhanh, trận chiến giữa Ngao Tông và hai vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, đã đi đến hồi kết!

Còn về kết quả của trận chiến, đương nhiên không cần nói nhiều nữa rồi.

Mặc dù hai vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, đã kiệt tận toàn lực, sử dụng tất cả sức mạnh của mình!

Nhưng trước mặt Ngao Tông, căn bản ngay cả một chút sức kháng cự cũng không có!

Ngao Tông vung Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trực tiếp oanh sát hai người!

Từ đó, bốn vị Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, toàn bộ đều vẫn lạc dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích của Ngao Tông!

Một trận chiến giữa các Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, Ngao Tông đại thắng toàn diện!

Ngao Tông bằng sức lực một mình, cứng nhắc đánh nát bốn vị cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Toàn bộ quá trình, thậm chí còn không tốn bao nhiêu thời gian!

"Tiếp theo, là lúc xử lý hai Đại La Kim Tiên Viên Mãn còn lại!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nhìn Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang lơ lửng trên không trung!

Hiện tại, các Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, đã bị Ngao Tông thu thập xong rồi!

Vậy thì tiếp theo, là lúc kết thúc trận chiến với Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông khống chế Sơn Hà Xã Tắc Đồ, giải phong ấn của Đại La Kim Tiên Viên Mãn Phượng Tộc!

Đúng vậy, Ngao Tông không định, trực tiếp phóng thích cả hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc ra cùng lúc!

Chuẩn bị phóng thích trước, Đại La Kim Tiên Viên Mãn Phượng Tộc!

Mặc dù trong tay Ngao Tông có Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, chiến lực bản thân tăng vọt!

Đối mặt với hai vị cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, Ngao Tông cũng không hề e ngại!

Nhưng, Đại La Kim Tiên Viên Mãn dù sao cũng là Đại La Kim Tiên Viên Mãn, có sức mạnh vô cùng cường hãn, không phải tu sĩ bình thường có thể sánh bằng!

Để có thể giải quyết hai vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc một cách dễ dàng hơn!

Ngao Tông định đánh từng người một!

Trước tiên đánh bại Đại La Kim Tiên Viên Mãn Phượng Tộc, đợi sau khi hoàn thành chuyện này, rồi tiếp tục giải quyết Đại La Kim Tiên Viên Mãn Kỳ Lân Tộc!

Có thể nói, Ngao Tông đã chuẩn bị hoàn toàn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông giải phong ấn của Đại La Kim Tiên Viên Mãn Phượng Tộc!

Một con phượng khổng lồ vô cùng, thân phượng to lớn như dãy núi Thanh Loan, xuất hiện trước mặt Ngao Tông!

Đây chính là cao tầng Phượng Tộc, cường giả đỉnh cấp cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Theo cách xưng hô của Phượng Tộc, hẳn là Nhị Trưởng Lão Phượng Tộc!

Lão tổ Thanh Loan nhất mạch, Thanh Loan Lão Tổ! 《Vĩnh Lạc Đại Điển》: "(Hán) Thái Sử Lệnh Thái Hành viết: Phàm tượng Phượng giả hữu ngũ sắc, đa xích giả Phượng, đa thanh giả Loan, đa hoàng giả Uyên Sồ, đa tử giả Nhạc Trạc, đa bạch giả Hồng Hộc." Ngoại trừ Phượng Dục Cửu Sồ, Phượng Tộc còn có một số nhánh Phượng Tộc đặc biệt, đó là những Phượng Tộc đầu tiên, được gọi là Ngũ Phượng!

Màu đỏ là Phượng!

Màu xanh là Loan!

Màu vàng là Uyên Sồ!

Màu tím là Nhạc Trạc!

Màu trắng là Hồng Hộc!

Ngũ Phượng do!

Thanh Loan Lão Tổ là Thanh Loan đầu tiên trong thiên địa, lão tổ của Thanh Loan nhất mạch, cũng là thành viên Phượng Tộc Tiên Thiên đầu tiên của Hồng Hoang, là một trong Ngũ Phượng bẩm sinh!

Ngay từ ban đầu, Thanh Loan Lão Tổ đã theo sau Phượng Hoàng Nguyên Phượng, là Nhị Trưởng Lão toàn bộ Phượng Tộc, càng là tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Lần này, thủ lĩnh của Phượng Tộc ở U Minh Huyết Hải, chính là Thanh Loan Lão Tổ!

Nhưng từ vừa nãy, để có thể yên tâm đối phó với mấy Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ kia, Ngao Tông đã trực tiếp phong ấn nàng vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Mãi cho đến bây giờ, Ngao Tông mới phóng thích nàng ra!

"Tộc nhân của ta đâu, khí tức toàn bộ đều biến mất hết rồi!" "Ngao Tông, ngươi lại dám giết nhiều tộc nhân Phượng Tộc của ta đến vậy!" "Lần này, ngươi tất định phải chết ở đây, để chôn cùng tộc nhân Phượng Tộc của ta!" Nhìn U Minh Huyết Hải trống rỗng, Thanh Loan Lão Tổ nổi trận lôi đình!

Nhìn tình huống trước mắt, làm sao không rõ, những kẻ hậu bối kia, toàn bộ đều đã bị Ngao Tông dọn dẹp sạch sẽ rồi!

Khiến Thanh Loan Lão Tổ phẫn nộ đến cực điểm!

Dưới sự bạo nộ, Thanh Loan Lão Tổ trực tiếp xuất thủ!

Sát chiêu khủng bố, trực tiếp tấn công Ngao Tông, tựa hồ muốn triệt để tiêu diệt Ngao Tông!

"Vừa hay, ta vẫn chưa thực sự chiến đấu với Đại La Kim Tiên

Viên Mãn.” “Hãy để ta xem, cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, rốt cuộc có sức mạnh mạnh đến mức nào!” Đối mặt với sát chiêu của Thanh Loan Lão Tổ, Ngao Tông thần sắc không đổi!

Thậm chí, Ngao Tông còn có chút ngứa tay muốn thử, tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trực tiếp công về phía Thanh Loan Lão Tổ!

Oanh Long!

Hai tuyệt chiêu va chạm, trong nháy mắt bùng phát ra uy năng khủng bố!

Không gian trực tiếp sụp đổ, tan rã ra xung quanh!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, kim quang khủng bố, mang theo uy áp như thiên địa, trực tiếp bùng phát từ Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Một đạo kim quang khủng bố, trực tiếp oanh nát sát chiêu của Thanh Loan Lão Tổ, trực tiếp oanh xuống Phượng Khu của Thanh Loan Lão Tổ!

Xé rách!

Máu Loan vẩy ra!

Chương 99

Trên Phượng Khu của Thanh Loan Lão Tổ, xuất hiện một vết thương lớn!

Đó chính là uy lực của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Mặc dù không giống như trước đây, khi đối chiến với Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ Phượng Tộc, một thước trực tiếp đánh nát Phượng Khu của Thanh Loan Lão Tổ!

Nhưng, một chiêu này cũng gây ra cho Thanh Loan Lão Tổ, một tổn thương không nhỏ!

"Sao có thể, với thực lực của hắn, lại có thể làm tổn thương Phượng Khu của ta...!" "Chờ đã, bảo vật trong tay hắn, lại là một kiện chí bảo!!" Cảm nhận cơn đau kịch liệt truyền đến từ Phượng Khu, Thanh Loan Lão Tổ chấn hãi nhìn Ngao Tông, có chút khó chấp nhận kết quả như vậy!

Nhưng, khi Thanh Loan Lão Tổ nhìn thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích trong tay Ngao Tông, nàng lập tức hiểu ra mọi chuyện!

Trên người Ngao Tông, lại có một kiện chí bảo thực sự!

Vận may như vậy, chẳng lẽ cũng quá khoa trương rồi sao!

Trong tay một người, lại có hai kiện bảo vật sánh ngang chí bảo!

Đúng vậy, vì bị Sơn Hà Xã Tắc Đồ phong ấn, nàng đã đích thân trải nghiệm cảm giác đó.

Bởi vậy Thanh Loan Lão Tổ có thể khẳng định, Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuyệt đối cũng là một kiện bảo vật sánh ngang chí bảo!

Nói cách khác, trong tay Ngao Tông lại có hai kiện bảo vật đỉnh cấp, sánh ngang chí bảo!

Tin tức như vậy, quả thực khiến Thanh Loan Lão Tổ phải đố kỵ!

Từ trước đến nay chưa từng thấy một người nào, có thể sở hữu nhiều chí bảo đến vậy!

Vận may như vậy, vượt quá tưởng tượng rồi!

Nhưng, hiện tại Thanh Loan Lão Tổ, không có tâm tư hoảng hốt, bởi vì Ngao Tông lại tấn công!

Lần này, Thanh Loan Lão Tổ trực tiếp lùi lại, không dám cứng rắn chống lại công phạt của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Tuy nhiên, Ngao Tông sẽ cho Thanh Loan Lão Tổ cơ hội trốn tránh sao!

Ngao Tông một mặt khống chế Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, một mặt khống chế Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận phiên bản hoàn chỉnh!

Trận văn khủng bố, trong nháy mắt trói buộc Thanh Loan Lão Tổ!

Đương nhiên, vây khốn người không phải sở trường của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, nhiều nhất cũng chỉ có thể vây khốn Thanh Loan Lão Tổ trong một khoảnh khắc!

Nhưng một khoảnh khắc chiến cơ, đối với Ngao Tông, đã đủ rồi!

Trong khoảnh khắc khống chế Thanh Loan Lão Tổ, Ngao Tông dốc toàn lực vận hành tu vi, dồn tất cả tu vi trên người, toàn bộ đều hội tụ vào Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích thượng!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông dốc toàn lực vung Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, phát huy ra toàn bộ sức mạnh, giáng cho Thanh Loan Lão Tổ một đòn chí mạng!

Oanh Long!

Dưới ánh mắt kinh hãi của Thanh Loan Lão Tổ, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích bùng phát ra uy năng khủng bố, trong nháy mắt oanh xuống thân thể Thanh Loan Lão Tổ!

Cùng với sự chấn động của thiên địa, máu Loan vẩy xuống U Minh Huyết Hải!

Lúc này Thanh Loan Lão Tổ, trọng thương hấp hối!

Dưới một đòn toàn lực, Ngao Tông trực tiếp oanh nát Phượng Khu của Thanh Loan Lão Tổ, gây ra thương tổn tu vi không thể vãn hồi!

"Một trận chiến, xem ra ta đã thắng rồi!" Nhìn Thanh Loan Lão Tổ trọng thương hấp hối, Ngao Tông khí suyễn hu hu, trong mắt xuất hiện một tia sáng!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông trực tiếp tiến đến trước mặt Thanh Loan Lão Tổ, lại một lần nữa vung Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích trong tay!

Thừa bệnh lấy mạng!

Trảm thảo cần trừ gốc!

Điểm này, Ngao Tông trong lòng vô cùng rõ ràng!

Phải biết rằng, Thanh Loan Lão Tổ là tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, khẳng định có át chủ bài!

Để không cho Thanh Loan Lão Tổ cơ hội động dụng át chủ bài.

Ngao Tông không nói hai lời, thậm chí không chút do dự, triệt để oanh nát sinh cơ của Thanh Loan Lão Tổ!

Mãi đến khi sợi sinh cơ cuối cùng của Thanh Loan Lão Tổ, đều bị ma diệt, Ngao Tông mới thở phào một hơi!

Từ đó, Đại La Kim Tiên Viên Mãn của Phượng Tộc, hoàn toàn tiêu diệt trong tay Ngao Tông!

"Ngao Tông, thật sự đã thành công đánh bại một vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn cảnh giới!" "Đã trưởng thành đến mức độ này rồi sao?" Ngao Nguyệt ở đằng xa, nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu không nói nên lời!

Thực ra, khi Ngao Tông lấy ra Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, nàng đã có một dự cảm!

Cuộc cá cược lần này, e rằng sẽ thua, bởi vì Ngao Tông tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối có thực lực một trận chiến với Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Nhưng, điều mà Ngao Nguyệt không ngờ tới, là một trận chiến lại có thể kết thúc gọn gàng và dứt khoát đến vậy!

Toàn bộ quá trình chiến đấu, Thanh Loan Lão Tổ căn bản không có chút sức kháng cự nào, trực tiếp bị Ngao Tông oanh sát!

Có thể thấy được, thực lực của Ngao Tông mạnh mẽ đến mức nào!

Có thể nói, chuyện này đã định, cơ bản là thua rồi!

Bởi vì Ngao Tông có thể đánh bại một vị Đại La Kim Tiên Viên Mãn, thì cũng có thể đánh bại Đại La Kim Tiên Viên Mãn thứ hai!

Vì nguyên nhân này, cuộc cá cược với Ngao Tông, kết quả gần như đã rõ ràng rồi!

Nhưng hiện tại Ngao Nguyệt, lại đang suy nghĩ một chuyện khác!

Ngao Tông có thể đánh bại Đại La Kim Tiên Viên Mãn, nếu nàng chiến đấu với Ngao Tông, lại sẽ có kết quả như thế nào!

Trong phút chốc, Ngao Nguyệt rơi vào trầm tư!

Ngao Tông trực tiếp diệt sát Thanh Loan Lão Tổ, tiêu diệt một vị cao tầng Đại La Kim Tiên viên mãn của Phượng tộc!

Kết quả này đã gây chấn động không nhỏ cho Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt!

Tuy rằng Ngao Nguyệt có thiên phú mạnh mẽ, trong hàng Đại La Kim Tiên viên mãn cũng là tồn tại vô cùng cường đại, thậm chí chỉ bằng sức một mình cũng có thể trấn nhiếp hai vị Đại La Kim Tiên viên mãn của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Song suy cho cùng, y cũng chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn, vẫn chưa siêu thoát khỏi phạm trù này!

Giờ đây, Ngao Tông lại có thể diệt sát Đại La Kim Tiên viên mãn của Phượng tộc.

Vậy nếu giao chiến cùng Ngao Tông, kết quả sẽ ra sao đây?

Thật lòng mà nói, Ngao Nguyệt cũng không dám khẳng định, nhưng trong lòng y lại có một dự cảm: đối mặt với Ngao Tông tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, khả năng thắng lợi của y sẽ không lớn!

Chương 100

"Đã trưởng thành đến mức độ này rồi ư, Ngao Tông…." Ngao Nguyệt khẽ than một tiếng, trong lòng muôn vàn cảm khái!

Đương nhiên, Ngao Tông căn bản không hề chú ý đến sự thay đổi tâm thái của Ngao Nguyệt, bởi lẽ lúc này hắn có một việc khác cần làm!

Chớ quên, tuy đã diệt sát Đại La Kim Tiên viên mãn của Phượng tộc, nhưng vị Đại La Kim Tiên viên mãn của Kỳ Lân tộc kia lúc này vẫn đang bị giam cầm trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn!

Tiêu diệt vị Đại La Kim Tiên viên mãn cuối cùng của Kỳ Lân tộc chính là việc Ngao Tông cần làm tiếp theo!

Không, Ngao Tông vừa diệt bốn vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lại tiêu diệt Thanh Loan Lão Tổ – một vị Đại La Kim Tiên viên mãn!

Liên tiếp mấy trận đại chiến đã gây hao tổn không nhỏ cho Ngao Tông, nên hắn cần phải hồi phục một chút.

Nghĩ đoạn, Ngao Tông vận hành U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh, nhanh chóng khôi phục sức mạnh của bản thân.

Đợi sau khi sức mạnh khôi phục, Ngao Tông mới giải phong ấn Sơn Hà Xã Tắc Đồ, phóng thích vị Đại La Kim Tiên viên mãn của Kỳ Lân tộc ra.

"Tộc nhân của ta đâu rồi?

Khí tức toàn bộ đều biến mất!

Ngao Tông, ngươi lại dám giết nhiều tộc nhân Kỳ Lân tộc của ta như vậy!

Lần này, ngươi nhất định phải chết ở đây, chôn cùng tộc nhân Kỳ Lân tộc ta!" Vị Đại La Kim Tiên viên mãn của Kỳ Lân tộc vừa được giải phong ấn, lập tức phẫn nộ gầm thét!

Nhưng những lời y nói lại khiến Ngao Tông vô cùng quen thuộc.

"Không phải ngươi vừa nói lời của Thanh Loan Lão Tổ đó sao?

Mấy lão quái vật các ngươi đều chỉ biết nói những lời vô nghĩa giống nhau ư?" Ngao Tông có chút câm nín, chợt nhận ra một điều!

Vừa nãy, Thanh Loan Lão Tổ sau khi bị Ngao Tông giải phong ấn cũng gầm thét tương tự!

Giờ đây, vị Đại La Kim Tiên viên mãn của Kỳ Lân tộc cũng la hét như vậy.

Lời của hai người hầu như không có bất kỳ điểm khác biệt nào!

Điều này khiến Ngao Tông vô cùng câm nín.

Quả nhiên không hổ là nhóm thần linh tiên thiên đầu tiên, đều đã trở thành lão quái vật rồi, tư duy hình thức hầu như đều giống nhau, ngay cả lời nói ra cũng chẳng khác gì!

Đương nhiên, Ngao Tông không có ý định lãng phí thời gian nói chuyện phiếm với vị Đại La Kim Tiên viên mãn của Kỳ Lân tộc này.

Tiêu diệt người cuối cùng của Kỳ Lân tộc, tăng thêm một chiến lực đỉnh cấp cho Minh tộc, tiện thể hoàn thành giao ước với Ngao Nguyệt, đó mới là mục đích của Ngao Tông!

Vì vậy, Ngao Tông không nói hai lời, tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trực tiếp oanh sát tới!

Một trận đại chiến kinh thiên, một lần nữa bùng nổ trên U Minh Huyết Hải!

Phải nói rằng, với tư cách là Đại La Kim Tiên viên mãn của Kỳ

Lân tộc, vị cao tầng Kỳ Lân tộc này, thực lực cũng vô cùng khủng bố!

Chỉ riêng cường độ nhục thân của y thậm chí còn vượt qua Thanh Loan Lão Tổ trước đó, có lẽ đây là thiên phú chủng tộc của Kỳ Lân tộc!

Nhưng trước Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, vị Đại La Kim Tiên viên mãn của Kỳ Lân tộc này vẫn không có mấy sức chống cự!

Sau một trận đại chiến kinh thế, Ngao Tông trực tiếp oanh nát khu thân Kỳ Lân của vị Đại La Kim Tiên viên mãn Kỳ Lân tộc, triệt để đoạn tuyệt sinh cơ của y!

Từ đó, tất cả các cường giả của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều đã vẫn lạc dưới tay Ngao Tông, không một ai sống sót!

Một trận đại chiến kinh thế, cuối cùng cũng đã đến hồi kết thúc!

"Ngao Tông, giao ước giữa ta và ngươi, ngươi đã thắng.

Về chuyện của ngươi, ta sẽ không tiết lộ ra ngoài." "Nhưng ta vẫn hy vọng, ngươi có thể quay về Long tộc!" Giọng Ngao Nguyệt vọng đến từ một hướng khác của U Minh Huyết Hải!

Trận chiến của Ngao Tông với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc giờ đã hoàn toàn kết thúc.

Như vậy, y đã hoàn toàn thua Ngao Tông trong cuộc cá cược.

Vì lẽ đó, y sẽ tuân thủ giao ước, không tiết lộ chút nào về chuyện của Ngao Tông!

Quay lại chuyện cũ, trong giao ước giữa Ngao Nguyệt và Ngao Tông, chỉ có điều Ngao Nguyệt không được ra tay, và không được tiết lộ bí mật của Ngao Tông.

Nhưng lại không nói rằng không thể đưa Ngao Tông về!

Đây là chút suy tính riêng của Ngao Nguyệt!

Từ lúc đó đến giờ, trong giao ước liên quan đến y, chưa hề đề cập đến việc này!

Vì vậy, Ngao Nguyệt vẫn hy vọng Ngao Tông có thể đi theo y trở về Long tộc!

Đương nhiên, vì sức mạnh mà Ngao Tông đã thể hiện, Ngao Nguyệt sẽ không cưỡng cầu điều này, y chỉ có thể dùng cách khuyên nhủ, hy vọng Ngao Tông chấp thuận mà thôi!

"Không không không, Ngao Nguyệt, giao ước giữa ta và ngươi chưa hoàn thành triệt để đâu." "Giao ước của ta là trong trận chiến này, ngươi không được ra tay." "Nhưng, ta đâu có nói, trận chiến của ta đã kết thúc!" Ngao Tông đột nhiên mở miệng, nở một nụ cười quỷ dị.

Đôi mắt rồng màu vàng kim khẽ chuyển động!

Ánh mắt Ngao Tông chậm rãi rơi xuống những tộc nhân Long tộc phía sau Ngao Nguyệt.

Hiện tại, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã hoàn toàn bị Ngao Tông giải quyết!

Vậy tiếp theo, cũng là lúc để hắn thể hiện mục tiêu thực sự của mình!

Phải biết, dã tâm của hắn không hề nhỏ như vậy!

Thu hoạch tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, chỉ là một phần kế hoạch của Ngao Tông!

Thu hoạch luôn cả tộc nhân Long tộc mà Ngao Nguyệt mang theo, gia nhập vào Minh tộc của hắn!

Gom góp toàn bộ tộc nhân của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, đó

mới là ý đồ của Ngao Tông!

Không nghi ngờ gì, vì thế lực Long tộc cường đại, số lượng và chất lượng tộc nhân của họ cũng là tốt nhất!

Đúng vậy, trong số ba tộc Long Phượng Kỳ Lân lần này đến U Minh Huyết Hải, số lượng tộc nhân Long tộc là đông nhất, chiến lực cao cấp cũng tương đối nhiều!

Thử lấy một ví dụ nhỏ, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc mỗi bên chỉ mang theo hai vị!

Long tộc có bốn vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ cường giả!

Chỉ riêng tình huống ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ đã như vậy!

Còn số lượng tộc nhân Long tộc ở các cảnh giới khác cũng vượt xa bất kỳ tộc nào trong Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Có thể thấy được nội tình của Long tộc kinh người đến mức nào!

Đây cũng là lý do tại sao Ngao Nguyệt lúc trước lại bá đạo như vậy.

Chương 101

Nhưng các cao tầng của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc lại luôn nhẫn nhịn không bộc phát, đó cũng là một trong những nguyên nhân họ không muốn bùng nổ xung đột với Long tộc!

Một mặt, Ngao Nguyệt quả thực có thực lực cường đại, là một tồn tại tương đối mạnh mẽ trong cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Mặt khác, số lượng tộc nhân mà Ngao Nguyệt mang theo và thực lực của họ cũng đủ mạnh!

Nếu bùng nổ xung đột, tộc nhân của họ có thể sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ!

Có thể thấy, số lượng tộc nhân Long tộc mà Ngao Nguyệt mang theo lần này kinh người đến mức nào!

Một chiến lực như vậy, Ngao Tông sao có thể bỏ qua được!

Phải biết rằng, hiện tại Ngao Tông đang phải đau đầu vì nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Cơ hội có thể tăng cường Minh tộc như vậy, Ngao Tông dù chết cũng không bỏ qua!

"Ngao Tông, ngươi muốn làm gì?

Đừng tự rước họa vào thân, đó là tộc nhân của ta!" Sắc mặt Ngao Nguyệt khẽ biến, dường như đã nhận ra ý đồ của Ngao Tông!

Chẳng lẽ, Ngao Tông thực sự muốn động thủ với tộc nhân Long tộc sao!

"Tộc nhân?

Ta đã sớm bị Long Vương trục xuất khỏi Long tộc rồi!" "Hiện tại ta, đã không còn là Hắc Long Ngao Tông của Long tộc, mà là Minh tộc chi vương Ngao Tông của Minh tộc!" Ngao Tông giọng nói vô cùng bình tĩnh, vung vẩy Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích trong tay!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông trực tiếp hành động, xông thẳng về phía tộc nhân Long tộc!

"Ngao Tông, ngươi dám!

Có ta ở đây, ta sẽ không để ngươi động thủ với tộc nhân Long tộc!" Ngao Nguyệt cũng có chút nổi giận!

Uy Long khủng bố bùng phát từ thân rồng của Ngao Nguyệt, dường như muốn ngăn cản Ngao Tông!

"Ngươi có thể ra tay sao?

Ngao Nguyệt, đừng quên lời thề mà ngươi đã lập!" Giọng Ngao Tông vang lên!

Một câu nói này đã khiến Ngao Nguyệt khựng lại!

Đúng vậy, y đã giao ước với Ngao Tông, lập Đại đạo thệ ngôn!

Thật lòng mà nói, nếu là Đại đạo thệ ngôn thông thường, y cũng sẽ không để ý!

Dù có liều mình chịu phản phệ, y cũng sẽ không cho phép Ngao Tông động thủ với tộc nhân Long tộc!

Nhưng trong Đại đạo thệ ngôn mà y đã lập, lại ẩn chứa rất nhiều lời thề bất lợi cho Long Vương!

Vì lý do này, Ngao Nguyệt lập tức rơi vào giằng xé!

Một là ra tay cứu những tộc nhân Long tộc này, nhưng sẽ ảnh hưởng đến Long Vương!

Hai là không ra tay cứu những tộc nhân này, nhưng Long Vương sẽ không bị ảnh hưởng!

Trong chốc lát, Ngao Nguyệt có chút thất thần!

Ngao Nguyệt rơi vào giằng xé, đối với Ngao Tông, đây chính là một cơ hội khó có được!

Trong khoảnh khắc, Ngao Tông khống chế Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, tức thì chuyển dời tộc nhân Long tộc phía sau Ngao Nguyệt đến trước mặt hắn!

Nếu tu vi của những tộc nhân Long tộc này có thể vượt qua Ngao Tông, thì việc chuyển dời sẽ không dễ dàng như vậy!

Nhưng, những tộc nhân Long tộc có tu vi thấp hơn Ngao Tông căn bản không thể chống cự lại sự chuyển dời của trận pháp Ngao Tông!

Trong khoảnh khắc, một phần tộc nhân Long tộc đã ở trước mặt Ngao Tông!

Ngao Tông vung Trường Xích vàng kim!

Một nhát xích giáng xuống, những tộc nhân Long tộc này lập tức bị Ngao Tông oanh sát, không một ai còn sống sót!

Chỉ có bốn vị cao tầng Long tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ kia mới miễn cưỡng sống sót!

Đương nhiên, không phải bọn họ có thể chống cự lại uy lực của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng không thể chống lại uy lực một kích của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích.

Cùng là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, bốn vị cao tầng Long tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ kia làm sao có thể chống đỡ được!

Sở dĩ bọn họ sống sót, là vì đã chống cự lại được sự chuyển dời của trận pháp Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh, không bị chuyển dời đến trước mặt Ngao Tông.

Vì lý do này, bốn vị cao tầng Long tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ kia mới miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Nhưng, điều họ có thể làm cũng chỉ có vậy!

"Hèn gì ngươi lại muốn cá cược với ta, hóa ra từ lúc ban đầu, ngươi đã định động thủ với Long tộc rồi!" Ngao Nguyệt phản ứng lại, phẫn nộ nhìn về phía Ngao Tông!

Đến giờ, y mới hiểu được mục đích thực sự của Ngao Tông khi đánh cược với y!

Nhưng, sự tỉnh ngộ của Ngao Nguyệt cũng vô ích!

Bởi vì tất cả đã quá muộn rồi!

Ngao Tông mỉm cười thờ ơ, không để ý đến Ngao Nguyệt, trực tiếp truy sát bốn vị cao tầng Long tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ còn lại!

Ngao Nguyệt vô cùng phẫn nộ, nhưng vì bị Đại đạo thệ ngôn hạn chế, Ngao Nguyệt căn bản không thể ra tay!

Y chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngao Tông truy sát bốn vị tộc nhân của mình!

Nhanh chóng, một trận chiến nữa đã đến hồi kết thúc!

Kết quả hiển nhiên, tuy rằng bốn vị tộc nhân Long tộc kia có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thuộc cấp bậc cường giả!

Nhưng trước mặt Ngao Tông, bọn họ căn bản không có chút sức chống cự nào!

Huống hồ, U Minh Huyết Hải là sân nhà của Ngao Tông!

Chỉ tốn một chút thời gian, Ngao Tông đã lần lượt tiêu diệt bốn vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Long tộc!

Từ đó, một trận đại chiến đã hoàn toàn đến hồi kết thúc!

Ban đầu hùng hổ, dẫn dắt đại quân ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đến đây, giờ cơ bản đã bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn lại một mình Ngao Nguyệt!

Lúc này Ngao Nguyệt, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, khí tức trên người cuộn trào không ngừng, hận không thể dạy dỗ Ngao Tông một trận ra trò!

Bởi vì y thật sự không ngờ, Ngao Tông lại tàn nhẫn đến mức, ngay cả tộc nhân Long tộc cũng ra tay được!

Chương 102

Điều này cũng khiến Ngao Nguyệt vô cùng phẫn nộ!

"Ngao Nguyệt, ngươi có biết vì sao ta lại lập giao ước với ngươi không?" "Ngày xưa khi ở Long tộc, ngươi đã chiếu cố ta không ít, đó chính là lý do ta không động thủ với ngươi, ta đã lập giao ước với ngươi!" Ngao Tông đột nhiên mở miệng, quay đầu nhìn về phía Ngao Nguyệt nói!

Thật lòng mà nói, tuy Ngao Tông có kế sách lợi dụng Ngao Nguyệt, nhưng thật sự, nếu có thể, Ngao Tông cũng không muốn đối địch với Ngao Nguyệt!

Bởi vì ý định ban đầu của hắn là chiêu mộ Ngao Nguyệt, để Ngao Nguyệt trở thành cánh tay phải đắc lực của mình, chứ không phải khiến Ngao Nguyệt hoàn toàn đối lập với mình!

Vì lý do này, Ngao Tông mới nói thêm một lời này.

"Nếu vậy, ngươi càng không nên động thủ với tộc nhân Long tộc!" Ngao Nguyệt cố nén cơn giận, trong lòng có sự khó hiểu!

Y không rõ, Ngao Tông có thật sự hận Long tộc đến vậy không!

Thậm chí còn cố ý bày kế, dẫn dắt y lập giao ước, cũng chỉ để diệt một phần tộc nhân Long tộc.

Thực tế, điều Ngao Tông căm hận, chỉ là Long Vương mà thôi.

Còn những tộc nhân Long tộc khác, đối với Ngao Tông, đều là những tồn tại có cũng được, không có cũng không sao!

Dù sao, hiện tại hắn đã không còn là tộc nhân Long tộc nữa, tình hình Long tộc thế nào, có liên quan gì đến Ngao Tông đâu!

Nhưng, để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, Ngao Tông cần một lượng lớn tu sĩ.

Một phần tộc nhân Long tộc tự dâng mình đến, Ngao Tông tự nhiên không có lý do gì để bỏ qua!

Lý do đơn giản là vậy!

Đương nhiên, về những lý do bên trong, Ngao Tông tự nhiên sẽ không nói quá nhiều với Ngao Nguyệt.

"Có một số chuyện, sau này ngươi sẽ hiểu rõ, còn bây giờ, ngươi nên rời khỏi U Minh Huyết Hải!" "Dù sao hiện tại bên ngoài, vì chuyện của Ma Tổ La Hầu, chắc hẳn đã gây ra không ít chấn động rồi phải không!" "À đúng rồi, nhớ kỹ giao ước giữa ta và ngươi, không được tiết lộ bí mật của ta!" Ngao Tông mỉm cười thờ ơ, không giải thích gì thêm, chuẩn bị để Ngao Nguyệt rời đi!

Tiếp theo, cũng nên chuẩn bị tiến hành bước kế hoạch tiếp theo rồi!

Còn về bí mật, Ngao Nguyệt đã lập lời thề.

Dù đối mặt với Long Vương, Ngao Nguyệt cũng sẽ không tiết lộ chút nào, Ngao Tông không lo lắng về điều này!

Trước điều này, Ngao Nguyệt vô cùng uất ức.

Nhưng những tộc nhân Long tộc kia đều đã vẫn lạc dưới tay Ngao Tông rồi, có uất ức đến mấy cũng vô ích.

Đương nhiên, không phải Ngao Nguyệt không nghĩ đến việc cưỡng ép bắt Ngao Tông về Long tộc!

Dù sao, trong giao ước với Ngao Tông, không hề có điều khoản nào liên quan đến việc này!

Nhưng, chiến lực mà Ngao Tông vừa thể hiện, muốn bắt được

Ngao Tông cũng không phải chuyện dễ dàng!

Nói trắng ra, đối mặt với Ngao Tông hiện tại, Ngao Nguyệt cũng không có quá nhiều cơ hội thắng!

Tiếp tục tiêu hao ở đây, cũng chỉ vô ích mà thôi!

Trong bất đắc dĩ, Ngao Nguyệt chỉ có thể chuẩn bị rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Nhưng trước khi rời đi, Ngao Nguyệt dường như vẫn muốn quay đầu hỏi Ngao Tông một tiếng!

"Câu cuối cùng, chuyện Ma Tổ La Hầu trước đó ngươi nói, rốt cuộc là thật hay giả?" Vấn đề này, Ngao Nguyệt vô cùng quan tâm!

Nếu là trước kia, Ngao Nguyệt có chút tin tưởng, bởi vì y không cảm thấy Ngao Tông có thể diệt được Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương!

Nhưng hiện tại, sau khi tận mắt chứng kiến sức mạnh thực sự của Ngao Tông, Ngao Nguyệt đột nhiên cảm thấy, việc Ngao Tông có thể diệt sát Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, dường như cũng không phải là chuyện không thể!

"Chuyện Ma Tổ La Hầu, đương nhiên là thật, một chút cũng không giả dối, ta từ trước đến nay không nói dối!" Ngao Tông kiên định nói, không hề che giấu điều gì!

Trước điều này, sắc mặt Ngao Nguyệt khẽ biến, sau đó không nói thêm gì nữa, trực tiếp rời khỏi U Minh Huyết Hải, thẳng hướng Long tộc mà đi!

"Tiếp theo phải xem Long Vương có ra sức hay không, với tính cách của Long Vương, ta tin rằng sẽ không làm ta thất vọng!" Nhìn bóng dáng Ngao Nguyệt rời đi, Ngao Tông nở một nụ cười nhạt!

Mọi việc bên này cơ bản đã hoàn thành.

Muốn ly gián Long Vương và Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt, phần còn lại phải xem bên Long Vương rồi!

Nghĩ đoạn, Ngao Tông không còn để ý đến việc này nữa, chuẩn bị quay lại chính sự!

Sau một trận đại chiến kinh thế, Ngao Tông đã thu hoạch không ít tộc nhân của ba tộc!

Tiếp theo, Ngao Tông cần chuyển hóa toàn bộ hồn phách nguyên thần của những tộc nhân ba tộc này thành tộc nhân Minh tộc!

Đối với Ngao Tông, đây là việc quan trọng nhất!

Nhưng trước đó, Ngao Tông còn một việc cần làm!

Đó là củng cố Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh!

Cùng với việc kẻ địch dần mạnh lên, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh với chỉ sáu thành uy lực đã có chút không đủ dùng!

Vì vậy, việc tiếp tục tăng cường uy lực của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận là điều bắt buộc!

Đúng lúc, tu vi của Ngao Tông đã thăng cấp, đối với sự lĩnh ngộ trận đồ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận cũng có một số tâm đắc mới!

Vì vậy, Ngao Tông chuẩn bị củng cố một phen!

Nghĩ đoạn, Ngao Tông bắt đầu hành động, củng cố Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh!

Thời gian trôi qua từng chút một, tốn một chút thời gian, Ngao Tông mới hoàn thành việc này!

Hiện tại Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận đã trở nên hoàn toàn mới,

càng thêm phức tạp!

Đương nhiên, không phải Ngao Tông hiện tại có thể bố trí được Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh!

Để bố trí được Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh, ít nhất cũng phải đợi Ngao Tông thăng cấp Chuẩn Thánh cảnh mới được!

Hiện tại Ngao Tông, chỉ là nâng uy lực của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bản hoàn chỉnh từ sáu thành lên bảy thành mà thôi!

Trong thời gian ngắn, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận với bảy thành uy lực cơ bản là đủ dùng rồi!

Nghĩ đoạn, sau khi mở Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, bao trùm U Minh Huyết Hải.

Ngao Tông mới mang theo hồn phách nguyên thần của tộc nhân ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, trực tiếp quay về không gian tầng mười tám!

Ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, lần này đến U Minh Huyết Hải, vì muốn báo thù Ngao Tông, muốn Ngao Tông phải trả lời!

Vì lẽ đó, tộc nhân ba tộc đến U Minh Huyết Hải lần này, tu vi đều không hề thấp, ít nhất cũng có tu vi Kim Tiên cấp bậc!

Hồn phách nguyên thần cảnh giới Kim Tiên, ao U Minh Chuyển Sinh Sơ Cấp vẫn có thể chuyển sinh!

Chương 103

Nhưng hồn phách nguyên thần có tu vi cao hơn, ao U Minh Chuyển Sinh Sơ Cấp không thể chuyển hóa được!

Vì vậy, Ngao Tông cần đích thân ra tay, chuyển hóa một nhóm hồn phách nguyên thần của tộc nhân ba tộc!

Mặt khác, tuy ao U Minh Chuyển Sinh Sơ Cấp có thể chuyển hóa tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Nhưng thời gian và năng lượng cần thiết đều không phải là một con số nhỏ, thậm chí còn chiếm phần lớn vị trí của ao U Minh Chuyển Sinh Sơ Cấp!

Hiện tại đối với Ngao Tông, hắn đang cần một lượng lớn tộc nhân Minh tộc!

Dù sao, yêu cầu đầu tiên của nhiệm vụ giai đoạn bốn là chín mươi triệu tộc nhân Minh tộc!

Một con số không hề nhỏ, Ngao Tông cần ao U Minh Chuyển Sinh Sơ Cấp liên tục chuyển hóa ra tộc nhân Minh tộc thông thường, để hoàn thành yêu cầu nhiệm vụ đầu tiên.

Vì vậy, tự nhiên không thể để hồn phách nguyên thần cảnh giới Kim Tiên chiếm chỗ trong danh ngạch chuyển hóa của ao U Minh Chuyển Sinh!

Vì lý do này, Ngao Tông định đích thân ra tay, chuyển hóa một nhóm tộc nhân ba tộc Long Phượng Kỳ Lân!

Nghĩ đoạn, sau khi giao phó các công việc, Ngao Tông trực tiếp quay về không gian tầng mười tám, bắt đầu việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần của nhóm tộc nhân ba tộc Long Phượng Kỳ Lân

này!

Trong chốc lát, Ngao Tông bắt đầu bận rộn!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông bắt đầu chuyển hóa hồn phách nguyên thần của tộc nhân ba tộc và trở nên bận rộn!

Trên Hồng Hoang đại địa, cũng bắt đầu xuất hiện những chấn động kịch liệt!

Mấy tộc nhân ba tộc mà Ngao Tông thả ra trước đó, lúc này đã mang theo tin tức về Ma Tổ La Hầu, trực tiếp quay về tộc địa của ba tộc.

Đồng thời chuyển tin tức về Ma Tổ La Hầu đến trước mặt tộc trưởng ba tộc!

"Ma Tổ La Hầu?

Cảnh giới Chuẩn Thánh!" "Không ngờ trên Hồng Hoang đại địa lại ẩn giấu một vị Chuẩn Thánh như vậy!" "Tin tức này thật sự khiến người ta chấn kinh a!" "Nhưng, cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không thể lừa gạt tộc nhân Phượng tộc của ta!" Sâu trong Thập Vạn Hỏa Sơn, trong cung điện Lưu Ly Hỏa Diễm, một tiếng phượng minh phẫn nộ vang lên!

Đó chính là Nguyên Phượng đang gầm thét!

Khi Nguyên Phượng biết được một tin tức, Nguyên Phượng lập tức phẫn nộ không thôi!

Ngọn lửa phượng hoàng khủng bố dường như muốn đốt cháy xuyên thủng trời đất!

Thật lòng mà nói, Nguyên Phượng không hề nghi ngờ tính chân thực của tin tức này!

Tuy Ma Tổ La Hầu trước đó có che giấu, xóa bỏ sự tồn tại của

mình.

Nhưng, với tư cách là một tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, căn bản không thể che giấu hết tất cả dấu vết và khí tức!

Có ý hay vô ý, nếu không chú ý thì quả thực khó phát hiện sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu!

Nhưng, trong tình huống đã biết, Nguyên Phượng cùng là cảnh giới Chuẩn Thánh, có ý muốn điều tra một phen, nhất định có thể phát hiện ra một số manh mối!

Vì lý do này, khi biết được tin tức này, Nguyên Phượng lập tức có thể khẳng định, chuyện Ma Tổ La Hầu, hẳn là thật!

Trong lòng y, Nguyên Phượng lập tức phẫn nộ!

Thân phượng khổng lồ bao la như tinh thần, trực tiếp xông thẳng lên trời, chuẩn bị đi về phía Tây Phương đại địa, tìm Ma Tổ La Hầu gây phiền phức!

Thực tế, không chỉ có Nguyên Phượng tìm Ma Tổ La Hầu gây phiền phức!

Cùng lúc đó, trong tộc địa Kỳ Lân tộc, cũng truyền ra một tiếng nổ lớn kinh thiên!

Một con Kỳ Lân hùng bá, khổng lồ như tinh thần, bước ra từ sâu trong tộc địa Kỳ Lân tộc!

Chính là Kỳ Lân Hoàng của Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân!

Sau khi biết chuyện này, Thủy Kỳ Lân cũng vô cùng phẫn nộ!

Giống như Nguyên Phượng, y cũng muốn đi về phía Tây Phương đại địa, tìm Ma Tổ La Hầu gây phiền phức!

Còn về phía Long tộc, lúc này Long Vương, lại không giống Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Bởi vì chuyện trước đó, chỉ có Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương vẫn lạc, bị lừa gạt chỉ có Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Tộc nhân Long tộc sở dĩ xuất hiện trên U Minh Huyết Hải, cũng chỉ vì chuyện của Ngao Tông mà thôi!

Vì lý do này, Long Vương sau khi nhận được tin tức về Ma Tổ La Hầu từ thuộc hạ của mình.

Tuy Long Vương cũng có chút chấn kinh, nhưng lại không xuất động ngay lập tức!

Bởi vì có một việc quan trọng hơn cần phải xử lý trước!

Đó là chuyện của Ngao Nguyệt!

Đúng vậy, lúc này Ngao Nguyệt đã quay về tộc địa Long tộc, trước điện Long Vương, thỉnh tội với Long Vương!

Đây là điều tất nhiên.

Những tộc nhân rời khỏi U Minh Huyết Hải trước đó để báo cáo tin tức, tu vi còn thấp hơn một chút, tốc độ sẽ không nhanh như vậy.

Ngược lại Ngao Nguyệt, lại là Đại La Kim Tiên viên mãn, tốc độ vượt xa những tộc nhân truyền tin!

Huống hồ, trận đại chiến trước đó, Ngao Tông tốc chiến tốc thắng, cũng không tốn quá nhiều thời gian!

Vì lý do này, khi những tộc nhân truyền tin vừa truyền tin về Long tộc, Ngao Nguyệt đã quay về Long tộc!

"Ngao Nguyệt, vì sao ngươi dẫn một chi đại quân Long tộc đi, mà lại chỉ có một mình ngươi quay về?" Long Vương sắc mặt lạnh nhạt, nhìn Ngao Nguyệt bên ngoài điện Long Vương nói!

Thực tế, Long Vương cảm nhận được, một nhóm tộc nhân Long tộc đã vẫn lạc, khí tức hoàn toàn biến mất.

Nếu Long Vương không cảm nhận sai, thì đó hẳn là nhóm tộc nhân mà Ngao Nguyệt dẫn đi U Minh Huyết Hải!

Thật lòng mà nói, khi Long Vương biết được, người đứng sau sự kiện này là Ma Tổ La Hầu, một vị Chuẩn Thánh, trong lòng Long Vương đã có dự cảm!

Nhóm tộc nhân được Ngao Nguyệt dẫn đi U Minh Huyết Hải, có khả năng sẽ gặp chuyện!

Nhưng hiện tại, nhóm tộc nhân đó quả thực đã gặp chuyện, nhưng Ngao Nguyệt lại bình an vô sự, thậm chí không hề có chút vết thương nào, trực tiếp quay về tộc địa Long tộc!

Chuyện này, có chút kỳ lạ!

"Ngao Nguyệt thất chức, nguyện gánh chịu mọi thất bại!" Ngao Nguyệt nghiêm túc nói!

Chuyện này quả thực là sai lầm!

Nếu không phải y phán đoán sai, bị Ngao Tông bày kế, thì nhóm tộc nhân Long tộc kia cũng sẽ không vẫn lạc ở U Minh Huyết Hải!

Điểm này, Ngao Nguyệt chưa từng có ý phủ nhận, và sẵn lòng gánh chịu tất cả trách nhiệm!

Chương 104

“Bản hoàng hỏi, có phải Ma Tổ La Hầu đã ra tay?

Vì sao ngươi lại vô sự, quay về Long tộc!” “Ngao Nguyệt, hãy kể hết tất cả những gì đã xảy ra ở U Minh Huyết Hải!” Long Vương đôi mắt rồng nhíu chặt, trừng mắt nhìn Ngao Nguyệt nói!

Ngao Nguyệt muốn gánh chịu thất bại, đó là điều tất nhiên, nhưng trước đó, Long Vương cần biết đã xảy ra chuyện gì!

Không có cách nào, trên người Ngao Tông có hai mươi tư phẩm U Minh Tử Liên, căn bản không thể suy đoán được!

Vì vậy Long Vương, cũng không biết trong U Minh Huyết Hải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Ma Tổ La Hầu quả thực tồn tại, nhưng người ra tay, không phải Ma Tổ La Hầu, mà là Ngao Tông đã ra tay.” “Tất cả tộc nhân lần này đến U Minh Huyết Hải, thậm chí bao gồm cả tất cả tộc nhân của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, toàn bộ đều đã tổn thất dưới tay Ngao Tông.…” Oanh!

Uy Long khủng bố bùng phát từ thân rồng của Long Vương, trực tiếp áp chế Ngao Nguyệt xuống mặt đất!

“Ngao Nguyệt, ngươi có nghĩ Bản hoàng là kẻ ngu dốt, có thể tùy tiện lừa dối sao?” “Ngươi nghĩ những lời ngươi nói, Bản hoàng sẽ tin sao?” Long Vương sắc mặt lạnh băng, từ trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt nhìn Ngao Nguyệt!

Những lời như vậy, nói ra cũng không ai tin!

Phải biết rằng, Long tộc lần này phái đi, có đến bốn vị cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Một cấp bậc chiến lực như vậy, đủ sức san phẳng bất kỳ một chủng tộc nhỏ nào!

Huống hồ, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc bên kia, những cao thủ xuất động cũng không ít, thậm chí còn có cả cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Theo tin tức mà Long Vương có được, Phượng tộc bên kia thậm chí còn xuất động Thanh Loan Lão Tổ, một trong Ngũ Phượng tiên thiên!

Đây là tam bả thủ của toàn bộ Phượng tộc, Nhị trưởng lão của Phượng tộc, thực lực vô cùng mạnh mẽ, cũng là một tồn tại cường đại trong cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Một tồn tại cấp bậc như vậy, cũng vẫn lạc dưới tay Ngao Tông!

Những lời như vậy, nói ra cũng không ai tin!

Vì lý do này, khi Long Vương nghe Ngao Nguyệt giải thích xong, lập tức nổi giận!

Bởi vì y cảm thấy Ngao Nguyệt đang lừa dối, tìm một lý do không đáng tin cậy!

"Nhi thần những lời đã nói, từng câu từng chữ đều là sự thật, nguyện phát Đại đạo thệ ngôn, để chứng thực lời nhi thần nói là thật hay giả!" Ngao Nguyệt trong lòng vô cùng bất đắc dĩ!

Đương nhiên y biết lời mình nói khó mà khiến người ta tin, nhưng sự thật lại đúng là như vậy!

Thật lòng mà nói, thực lực mà Ngao Tông đã thể hiện, đến giờ Ngao Nguyệt vẫn còn cảm thấy chấn động!

Nhưng những chuyện này, y đều tận mắt chứng kiến, không thể giả dối được!

Vì lý do này, Ngao Nguyệt vẫn kiên trì với lời nói của mình!

"Hừ!

Ngao Nguyệt, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn rồi!" Khí tức của Long Vương, trở nên càng thêm khủng bố, ẩn hiện xu hướng bùng nổ!

Hiển nhiên, đối với lời nói của Ngao Nguyệt, Long Vương dường như không hài lòng!

Thật ra, Long Vương trong lòng rõ ràng về tính chân thực của lời nói từ miệng Ngao Nguyệt!

Ngao Nguyệt còn dám dùng Đại đạo thệ ngôn để chứng thực lời nói của mình là thật hay giả, điều đó đại biểu cho việc này, cơ bản là chín phần mười là thật rồi!

Nhưng, Long Vương lại không muốn thừa nhận!

Phải biết, lời nói trong miệng Ngao Nguyệt, rằng Ngao Tông đã trưởng thành đến một mức độ vô cùng kinh người, thậm chí có thể chém giết cả Đại La Kim Tiên viên mãn!

Chẳng phải điều đó chứng tỏ, tư chất của Ngao Tông kinh người, thậm chí gần như nghịch thiên sao!

Trong tình huống này, Long Vương sao có thể sẵn lòng thừa nhận!

Phải biết rằng, Ngao Tông đã bị trục xuất khỏi Long tộc, Ngao Tông càng trở nên mạnh mẽ, thì càng chứng tỏ tầm nhìn của y cực kỳ kém!

Trong tình huống này, Long Vương sao có thể công nhận!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Nguyệt lần này trở về, trên người không hề có chút vết thương nào!

Ngao Nguyệt dẫn đội đi ra ngoài, kết quả tộc nhân toàn bộ bị tiêu

diệt, nhưng Ngao Nguyệt lại bình an vô sự trở về!

Chuyện này, nhìn ai cũng thấy kỳ lạ!

Vì Long Vương đối với Ngao Nguyệt, từ trước đến nay đều không thích.

Nên trong lòng Long Vương, khó tránh khỏi có chút nghi ngờ!

Long Vương thậm chí còn nghi ngờ, Ngao Nguyệt không phải là đã thông đồng với Ngao Tông, cùng nhau lừa dối y!

Phải biết rằng, khi Ngao Tông còn ở Long tộc, Ngao Nguyệt đã chiếu cố Ngao Tông không ít!

Hai người có giao ước, dường như cũng không phải chuyện không thể lý giải!

"Huynh trưởng, Thái tử có thể có nỗi khổ khó nói…." Chúc Long đau đầu không thôi, muốn khuyên Long Vương!

Nhưng lúc này Long Vương, lại trực tiếp bảo Chúc Long im miệng, không cho phép tiếp tục khuyên!

Trong bất đắc dĩ, Chúc Long chỉ có thể nhìn về phía Ngao Nguyệt, hy vọng Ngao Nguyệt có thể mềm mỏng, nói rõ ngọn nguồn!

Tuy nhiên, lần này thái độ của Ngao Nguyệt lại vô cùng kiên định, không nói thêm gì, một mực chấp nhận hình phạt!

Khiến Chúc Long có chút bất đắc dĩ!

"Ngao Nguyệt, Bản hoàng cho ngươi cơ hội cuối cùng!" "Nếu không muốn, thì đi trấn thủ Hải Nhãn Đông Hải đi!" Long Vương mở miệng, hạ đạt tối hậu thư!

Nếu Ngao Nguyệt không muốn nói rõ sự tình bên trong, vậy thì thực sự phải trừng phạt Ngao Nguyệt!

Phải biết rằng, Hải Nhãn Tứ Hải không phải là nơi tầm thường, mà là cấm địa trong Tứ Hải.

Cho Ngao Nguyệt đi trấn thủ Hải Nhãn Đông Hải, có thể nói là một hình phạt nặng nề!

Bởi vì Hải Nhãn là cấm địa thực sự, ngay cả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng có khả năng vẫn lạc trong Hải Nhãn!

Một hình phạt như vậy, thậm chí còn vượt xa hình phạt đối với Tù Ngưu Vương trước đó!

Phải biết rằng, trước đó Tù Ngưu Vương để Ngao Tông trêu đùa một phen, khiến Long Vương mất mặt.

Long Vương cũng chỉ bảo Tù Ngưu Vương, trực tiếp đi Long Uyên diện bích tự kiểm điểm, chứ không trực tiếp đi trấn thủ Hải Nhãn!

Có thể thấy lần này, Long Vương đối với Ngao Nguyệt giận đến mức nào!

Thực tế, Ngao Nguyệt càng không chịu giải thích, Long Vương trong lòng càng nghi ngờ!

Long Vương trong lòng cảm thấy, giữa Ngao Nguyệt và Ngao Tông, nhất định có bí mật!

Chương 105

Vì lý do này, Ngao Nguyệt mới bao che Ngao Tông như vậy, không muốn nói ra bí mật trong trận đại chiến!

Phải nói rằng, một chiêu của Ngao Tông, quả thực có chút tác dụng!

Tuy Ngao Nguyệt là người trung thành, trung thành với Long tộc và Long Vương!

Nhưng, Long Vương lại không tin tưởng Ngao Nguyệt!

Chuyện lần này, càng là một mầm mống, nhất định sẽ gieo xuống một hạt giống ly tâm giữa hai người!

Hiện tại xem ra, Long Vương quả nhiên không làm Ngao Tông thất vọng!

Có thể nói, trải qua những chuyện này, Long Vương càng ngày càng không tin Ngao Nguyệt!

"Phụ hoàng, Ngao Nguyệt cam nguyện chấp nhận hình phạt!" Ngao Nguyệt mở miệng, biểu thị sẵn lòng chấp nhận hình phạt, đi trấn thủ Hải Nhãn!

Trước điều này, Long Vương hoàn toàn nổi giận, trực tiếp hạ Long Vương Lệnh!

Hạ lệnh nhân danh Long Vương Lệnh, thì pháp chỉ của Long Vương sẽ không dễ dàng thay đổi, chuyện này không thể thay đổi được nữa!

Trước điều này, Chúc Long hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời để Ngao Nguyệt đi trấn thủ Hải Nhãn.

Đợi sau khi Long Vương nguôi giận, lại tìm cơ hội, để Long Vương triệu hồi Ngao Nguyệt.

Không có cách nào, tình huống hiện tại chỉ có thể như vậy!

"Huynh trưởng, ta đã biết chuyện Ma Tổ La Hầu rồi, lần này ta đến đây, là muốn cùng huynh trưởng thương nghị chuyện này!" Chúc Long nhìn về phía Long Vương, nói về chính sự!

Chuyện Ma Tổ La Hầu, mới là chuyện quan trọng nhất, cũng là lý do chính Chúc Long đến điện Long Vương lần này!

"Bản hoàng đã biết, nên Ngô định đi về phía Tây Phương, xem xem vị Chuẩn Thánh ẩn mình trong bóng tối kia, rốt cuộc muốn làm gì!" "Vì vậy, trước khi Bản hoàng trở về, Long tộc xin phó thác cho ngươi chăm sóc cẩn thận!" Long Vương ánh mắt lạnh băng, nói ra chuyện này!

Đối với một vị Chuẩn Thánh hoàn toàn mới, Long Vương không thể nào hoàn toàn không để ý!

Ít nhất cũng phải xác định thực lực và cảnh giới chính xác của đối phương!

Nếu có thể, Long Vương thậm chí muốn diệt sát đối phương!

Bởi vì đối với thiên địa này, ba vị Chuẩn Thánh đã là nhiều, y không hy vọng trên Hồng Hoang đại địa lại xuất hiện thêm một vị cường giả tối đỉnh nữa!

Thực tế, trong lòng Long Vương cũng có chút nghi ngờ, muốn biết mối quan hệ giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu!

Bởi vì lần này, tên Ma Tổ La Hầu sở dĩ bị bại lộ, cũng là vì Ngao Tông!

Lại liên hệ với sự quật khởi nhanh chóng của Ngao Tông trong

một thời gian ngắn, Long Vương trong lòng cảm thấy, giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu, có mối quan hệ không thể tách rời!

Nếu Ngao Tông biết được suy nghĩ của Long Vương, nhất định sẽ dở khóc dở cười!

Bởi vì giữa hắn và Ma Tổ La Hầu, không hề có quan hệ lợi ích, mà chỉ là quan hệ đối địch mà thôi!

Nhưng như vậy cũng tốt, để Ma Tổ La Hầu giúp hắn gánh chịu một số sự chú ý, cũng là một lựa chọn không tồi!

Đương nhiên, trước khi rời đi, Long Vương cũng cần thực hiện một số sắp xếp.

Ví dụ như, để Chúc Long ở lại Long tộc, chăm sóc tốt tình hình Long tộc, tránh gặp phải bất ngờ!

"Chúc Long đã rõ, à phải rồi, bên Ngao Tông…." Chúc Long gật đầu, chấp nhận chuyện này!

Sau đó, Chúc Long dường như còn có một chuyện khác!

Chuyện Ma Tổ La Hầu cố nhiên quan trọng, nhưng chuyện bên Ngao Tông, cũng cần phải xử lý tốt mới được a.

"Chuyện tên nghịch tử đó…. cũng vậy thôi, đợi Bản hoàng từ Tây Phương trở về rồi xử lý chuyện của tên nghịch tử đó cũng chưa muộn!" Long Vương hơi nhíu mày, nói ra ý định của mình!

Tuy bên Ngao Tông, lần này cũng gây ra không ít chuyện!

Nhưng so với một vị Chuẩn Thánh, chuyện Ngao Tông gây ra trở nên không đáng kể!

Vì lý do này, Long Vương định đợi sau khi chuyện Ma Tổ La Hầu được xử lý xong, mới xử lý chuyện của Ngao Tông.

Đây là ý đồ của Long Vương.

Nghĩ đoạn, Long Vương sau khi sắp xếp mọi việc, trực tiếp rời khỏi tộc địa Long tộc, thẳng hướng Tây Phương mà đi! … Sau khi xử lý xong chuyện của Ngao Nguyệt, Long Vương cũng đã xuất phát, chuẩn bị đi về phía Tây Phương, gặp gỡ Ma Tổ La Hầu!

Có thể thấy, vì tin tức về Ma Tổ La Hầu, các tộc trưởng ba tộc đều lần lượt xuất động, đều đi về phía Tây Phương!

Cùng lúc đó, trên Tây Phương đại địa, Tổ Mạch Tu Di Sơn.

Một tiếng gào thét khủng bố, vọng ra từ sâu trong Tu Di Sơn!

"Ngao Tông đáng chết, lại dám trắng trợn lừa dối Bản tọa như vậy!" Khí tức khủng bố, vọng ra từ trong Tu Di Sơn, dường như muốn chấn nát một phương trời đất!

Chính là khí tức của Ma Tổ La Hầu!

Lúc này Ma Tổ La Hầu, đôi mắt đỏ ngầu như máu, ma khí trên người hoành hành, dường như muốn chấn nát Tu Di Sơn, trông vô cùng khủng bố!

Thực tế, Ma Tổ La Hầu quả thực sắp tức điên rồi!

Ma Tổ La Hầu đã gieo quân cờ của mình xuống, nên trong ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, đã cài cắm rất nhiều tai mắt!

Vì vậy mọi hành động của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, đều không thể che mắt được Ma Tổ La Hầu!

Vì lý do này, khi tin tức vừa truyền về tộc địa ba tộc, Ma Tổ La Hầu đã biết chuyện này!

Cũng vậy, chuyện bị bại lộ, Ma Tổ La Hầu cũng đã biết rồi!

Điều này khiến Ma Tổ La Hầu vô cùng phẫn nộ!

Ban đầu cứ nghĩ mình ẩn mình trong bóng tối, là kẻ đứng sau màn, âm thầm khuấy động phong vân thiên hạ!

Nhưng hiện tại, trong tình huống không hề chú ý, lại bị đẩy ra trước ánh sáng, phơi bày dưới ánh đèn!

Mọi bí mật, đều bại lộ không còn nghi ngờ gì nữa!

Đây đối với đại kế của Ma Tổ La La Hầu, đơn giản là tình huống tồi tệ nhất!

Đương nhiên, không phải Ma Tổ La Hầu không có cách vãn hồi!

Ví dụ như, trước khi tin tức lan truyền, trực tiếp tiêu diệt những tộc nhân ba tộc kia!

Nhưng, y đã cài cắm nằm vùng trong ba tộc, nhưng thân ở Tây Phương đại địa, căn bản không thể phản ứng kịp thời!

Khi y biết chuyện này, tin tức đã truyền đến tay tộc trưởng ba tộc!

Chương 106

Vì lý do này, Ma Tổ La Hầu trực tiếp phẫn nộ!

Bóng ma đen kịt tiếp xúc với Ngao Tông trước đó, càng trực tiếp bị Ma Tổ La Hầu bóp nát!

Tên khốn đáng chết này, lại từ đầu đến cuối, không hề tiết lộ thân phận của mình!

Nếu không tiết lộ thân phận, Ngao Tông làm sao lại biết, rồi nói cho ba tộc Long Phượng Kỳ Lân chứ!

Ma Tổ La Hầu phẫn nộ không thôi, hận không thể hồi sinh bóng ma đó, sau đó lại nghiền xương thành tro mấy lần!

Không nói lại, đến giờ Ma Tổ La Hầu vẫn không hiểu một chuyện.

Bóng ma dưới trướng y, rõ ràng chỉ xuất hiện trước mặt Ngao Tông một lần, thậm chí từ đầu đến cuối, cũng không hề bại lộ thân phận của mình.

Vì sao Ngao Tông lại nhanh chóng biết được lịch sử Ma tộc, biết được sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu!

Chuyện này, Ma Tổ La Hầu cũng có chút không hiểu!

Chẳng lẽ sau lưng Ngao Tông, còn có thế lực khác tồn tại?!

Trong chốc lát, Ma Tổ La Hầu rơi vào trầm tư.

Hoặc có lẽ sau lưng Ngao Tông, có một tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, mới biết được thân phận của y.

Phải nói rằng, vì một tay của Ngao Tông, trực tiếp khiến Ma Tổ La Hầu suy nghĩ miên man, theo hướng khác!

“Ma Tổ đại nhân, chúng ta hiện tại nên làm gì?” Một hàng thân ảnh đen kịt dữ tợn, trên người tản ra ma khí khủng bố, quỳ gối trước mặt Ma Tổ La Hầu, thỉnh thị Ma Tổ La Hầu!

Hiện tại Ma tộc đã bại lộ, vậy tiếp theo, nên làm gì mới tốt đây!

“Hiện tại chúng ta đã bại lộ, tộc trưởng ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, ước chừng đang tiến về Tây Phương, nên ta cần phải chuyển dời!” Ma Tổ La Hầu sắc mặt âm u, nói với thuộc hạ của mình!

Không có cách nào, hiện tại đã bại lộ, chỉ có thể chọn ‘tráng sĩ chặt tay’!

Đúng vậy, vì đã bại lộ, vậy thì chủ động phô bày một phần nhỏ sức mạnh ra bề ngoài.

Sau đó chuyển dời toàn bộ sức mạnh chủ yếu của Ma tộc, ẩn vào trong bóng tối!

Thật lòng mà nói, tuy đã bại lộ, nhưng Ma Tổ La Hầu vẫn không cho rằng, đã bại lộ hoàn toàn tất cả sức mạnh của Ma tộc!

Bởi vì liên quan đến đại kế hoạch!

Theo dự đoán của Ma Tổ La Hầu, cần phải châm ngòi đại chiến ba tộc, tiêu hao sức mạnh của ba tộc.

Đợi sau khi sức mạnh ba tộc tiêu hao cạn kiệt, mới trực tiếp ra tay, tiêu diệt ba tộc Long Phượng Kỳ Lân.

Sau đó trong trận đại chiến này, thành tựu đạo thành Thánh!

Đây là kế hoạch của Ma Tổ La Hầu!

Thật lòng mà nói, tuy sự tồn tại của y đã bị bại lộ, nhưng kế hoạch liên quan đến lượng kiếp, thậm chí còn liên quan đến kiếp lực vận đạo, vô cùng huyền dị, không dễ dàng thay đổi được!

Nói trắng ra, ở trình độ của Ma Tổ La Hầu, một số thiên cơ ẩn bí,

y có thể nhìn thấy một phần.

Vì vậy, Ma Tổ La Hầu có thể nhìn ra… trong trận kiếp nạn tiếp theo đó, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, mới là nhân vật chính của thiên địa!

Nếu muốn thành Thánh, chỉ có thể ra tay trên ba tộc!

Vì lý do này, việc thân phận của y bị bại lộ sớm, thu hút toàn bộ ánh mắt của ba tộc, đối với Ma Tổ La Hầu, không phải là chuyện tốt!

Vì vậy, Ma Tổ La Hầu nảy sinh ý định, tạo ra một kế hoạch!

Chuẩn bị chủ động bại lộ sự tồn tại của mình, và bại lộ một phần nhỏ sức mạnh của Ma tộc.

Lợi dụng một phần nhỏ sức mạnh, thu hút sự chú ý của ba tộc.

Cách tốt nhất, là dẫn dắt một phần nhỏ sức mạnh, giả vờ bị ba tộc tiêu diệt!

Như vậy, mới có thể một lần nữa chuyển từ sáng sang tối, một lần nữa trở về bóng tối, âm thầm thao túng phong vân thiên hạ!

Nói trắng ra, 'tráng sĩ chặt tay, thằn lằn đứt đuôi', là phương pháp mà Ma Tổ La Hầu đưa ra!

Phải nói rằng, Ma Tổ La Hầu cũng không phải người thường.

Trong thời gian ngắn, đã suy nghĩ ra một cách đối phó!

Còn về phần sức mạnh nhỏ bị bại lộ, đúng lúc để y thử nghiệm một chút, một phương pháp trước đó của mình!

Nghĩ đoạn, Ma Tổ La Hầu trực tiếp giao phó xuống, bảo tộc nhân Ma tộc, trực tiếp bắt đầu chuyển dời!

Trong Ma tộc cũng có một số cường giả!

Nhanh chóng, chuyện này bắt đầu vận hành!

Hai phần ba tộc nhân và nội tình của Ma tộc, lần lượt được chuyển dời đến các ngóc ngách khác nhau ở Tây Phương!

Còn về Ma Tổ La Hầu, thì dẫn dắt một phần ba tộc nhân Ma tộc, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch!

"Tiếp theo hãy để ta thử xem, thực lực của ba tộc rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào!" Ma Tổ La Hầu khẽ lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia hàn quang!

Y muốn thử, chính diện đối đầu với ba tộc Long Phượng Kỳ Lân!

Đây là ý đồ của Ma Tổ La Hầu!

Tuy y biết, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân là nhân vật chính của thiên địa hiện nay, nhưng trong lòng Ma Tổ La Hầu vẫn luôn có một ý nghĩ!

Y biết, nếu trực tiếp phát động chiến tranh, với sức mạnh của Ma tộc, liệu có thể chính diện đối mặt với ba tộc, triệt để tiêu diệt ba tộc!

Thật lòng mà nói, đạo của Ma Tổ La Hầu, chính là đạo sát phạt!

Chỉ cần giết hết sinh linh Hồng Hoang, thì đạo của y cũng sẽ thành tựu!

Đó cũng là lý do Ma Tổ La Hầu lập kế đối phó ba tộc!

Bởi vì ba tộc vô cùng cường đại, chỉ bằng sức một mình, ước chừng khó mà tiêu diệt ba tộc!

Duy hữu kế ba tộc, từ từ tiêu hao sức mạnh của ba tộc, mới có thể hoàn thành đại kế hoạch!

Nhưng, trong lòng Ma Tổ La Hầu cũng có chút không cam lòng!

Y là Chuẩn Thánh cảnh, một trong những cường giả đỉnh cao nhất Hồng Hoang, hành sự hà tất phải rụt rè e dè như vậy!

Với tu vi của y, muốn diệt một tộc, trực tiếp ra tay là được, hà tất phải khổ sở bày kế!

Vì lý do này, trong lòng Ma Tổ La Hầu, vẫn luôn có một ý nghĩ!

Chương 107

Thử xem, Ma tộc liệu có thể chính diện đối đầu với ba tộc, trực tiếp tiêu diệt ba tộc không!

Nếu có thể quang minh chính đại, trực tiếp tiêu diệt ba tộc, đó mới là trạng thái lý tưởng nhất!

Trực tiếp diệt ba tộc, quang minh chính đại thành tựu đạo Thánh nhân!

Đương nhiên, đó chỉ là vọng tưởng của Ma Tổ La Hầu!

Bởi vì Ma Tổ La Hầu biết, khả năng thực hiện phương pháp này quá thấp.

Bởi vì thực lực của tộc trưởng ba tộc cực mạnh, cùng là cảnh giới Chuẩn Thánh, không hề kém hơn y.

Vì vậy mới phải tốn nhiều năm như vậy, không ngừng bày kế ba tộc, muốn châm ngòi đại chiến ba tộc!

Nhưng, Ma Tổ La Hầu vạn vạn không ngờ.

Kế hoạch vừa mới hoàn thành việc dàn dựng, chưa kịp triển khai hoàn toàn, sự tồn tại của y đã bị Ngao Tông bại lộ!

Trong bất đắc dĩ, Ma Tổ La Hầu chỉ có thể từ trong bóng tối bước ra, đi ra ngoài sáng!

Nhưng đối với Ma Tổ La Hầu, đây cũng là một cơ hội!

Như đã nói trước đó, y muốn thử một phen, xem liệu có thể quang minh chính đại lật đổ ba tộc không!

Kể từ khi đã bại lộ, vậy tại sao không điên cuồng một phen, thử làm chuyện này!

Ma Tổ La Hầu dự định!

Chuẩn bị dùng một phần ba sức mạnh của Ma tộc, chính diện đối đầu với ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, xem liệu có thể làm được đến mức nào!

Có thể nói, tuy thân phận bại lộ, nhưng trong lòng Ma Tổ La Hầu, cũng có không ít ý nghĩ!

Vì lý do này, Ma Tổ La Hầu mới đưa ra phương pháp như vậy!

Nhanh chóng, phần lớn nội tình của Ma tộc đã được chuyển dời xong, Ma Tổ La Hầu bắt đầu hành động!

Oanh!

Uy áp Chuẩn Thánh khủng bố, tức thì từ trên người Ma Tổ La Hầu, vô kỵ bùng phát ra!

Một luồng uy áp khủng bố, trực tiếp truyền ra khỏi Tu Di Sơn, thẳng lên tận trời xanh, thậm chí truyền ra Tây Phương đại địa, lan rộng ra xung quanh!

Dường như đang hướng về Hồng Hoang đại địa, tuyên cáo sự tồn tại của mình!

Ma Tổ La Hầu, lần đầu tiên thể hiện Ma uy!

Ma uy cực kỳ khủng bố, thậm chí khiến khung trời rung chuyển!

Dường như toàn bộ bầu trời Tây Phương đại địa, đều bị nhuộm thành màu đen kịt, đen tối không thấy mặt trời!

Ba vị tộc trưởng vừa bước ra khỏi tộc địa của mình, chuẩn bị lao về phía Tây Phương đại địa, tức thì sắc mặt khẽ biến, nhìn về hướng Tây Phương đại địa!

"Khí tức thật tà ác, một loại khí tức chưa từng thấy trước đây!" "Khí tức Chuẩn Thánh cảnh, truyền đến từ Tây Phương, xem ra đó

hẳn là khí tức của vị Ma Tổ La Hầu kia!" "Quả nhiên, tin tức mà tộc nhân truyền về không sai, trên Hồng Hoang đại địa, quả nhiên có một vị Chuẩn Thánh!" "Thủ đoạn thật cao minh, dưới mí mắt Bản hoàng, lại có thể ẩn mình nhiều năm như vậy, bây giờ cuối cùng không định ẩn giấu nữa sao!" "Hừ!

Cảnh giới Chuẩn Thánh, lại dám bày kế tộc nhân của Bản hoàng, chuyện này cũng không dễ dàng cho qua đâu!" Long Vương cùng các tộc trưởng ba tộc khác, đều sắc mặt ngưng trọng, trong lòng mỗi người có những suy tính riêng!

Ngay cả vị trí ở Đông Phương, cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ của Ma Tổ La Hầu!

Nếu là trước đây, đối với sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu, chỉ tồn tại một sự hoài nghi nhất định, vẫn chưa thể xác định chắc chắn một trăm phần trăm!

Nhưng hiện tại, cùng với khí tức của Ma Tổ La Hầu thể hiện ra, cuối cùng đã xác định được chuyện này!

Trong lòng y, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, không hẹn mà cùng trực tiếp động thân, đi về phía Tây Phương đại địa!

Tuy nhiên, khi ba vị tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân còn chưa hành động, lại có tình huống bất ngờ xảy ra.

Tây Phương xuất hiện ma khí khủng bố, bắt đầu di chuyển, với phương thức di chuyển gần như đường thẳng, trực tiếp hướng về phía Đông Phương!

Ma tộc, chĩa mũi kiếm về Đông Phương!

Đúng vậy, Ma Tổ La Hầu đã bắt đầu hành động, trực tiếp chĩa mũi kiếm về Đông Phương!

Sát ý không hề che giấu, dường như muốn tiêu diệt ba tộc Long Phượng Kỳ Lân!

"Thật to gan, chúng ta còn chưa đi tìm phiền phức của ngươi, ngươi lại dám chĩa mũi kiếm về Đông Phương!" "Hừ!

Nếu đã như vậy, Bản hoàng sẽ trực tiếp đợi ở đây!" "Nếu ngươi có gan bước chân vào Đông Phương đại địa, Bản hoàng sẽ cho ngươi biết, thế nào mới là sức mạnh thực sự!" Cảm nhận sự thay đổi khí tức của Ma Tổ La Hầu, ba vị tộc trưởng đều giận dữ không thôi!

Bởi vì họ không ngờ, còn chưa đi về phía Tây Phương, tìm Ma Tổ La Hầu gây phiền phức!

Ma Tổ La Hầu lại trực tiếp hành động, xông thẳng về Đông Phương!

Hành động như vậy, đơn giản là quá ngang ngược vô pháp vô thiên, căn bản không thèm để họ vào mắt!

Khiến Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị tộc trưởng, cảm thấy vô cùng phẫn nộ!

Vì lý do này, ba vị tộc trưởng không đi về phía Tây Phương đại địa nữa!

Trực tiếp tọa trấn ở Đông Phương, chờ đợi Ma Tổ La Hầu, tự mình đưa đến tận cửa!

Có thể nói, toàn bộ không khí của Hồng Hoang đại địa, tức thì trở nên nghiêm trọng!

Áp lực trên Hồng Hoang đại địa, trở nên vô cùng trầm thấp!

Một trận đại chiến khủng bố sắp xuất hiện!

Tất cả các lão tổ chủng tộc nhỏ, trực tiếp triệu hồi các môn nhân đệ tử của mình, trực tiếp tự phong sơn môn, không dám rời khỏi tộc

địa!

Nhanh chóng, Ma Tổ La Hầu dẫn dắt tộc nhân Ma tộc, trực tiếp đến Đông Phương đại địa!

"Ma Tổ đại nhân, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, chúng ta nên tấn công tộc nào?" Tộc nhân Ma tộc, thỉnh thị Ma Tổ La Hầu, muốn biết hành động tiếp theo!

"Ba tộc đều chiến, nhưng trước đó, chúng ta cần làm một việc!" Ma Tổ La Hầu lạnh lùng hừ một tiếng, hơi quay đầu, nhìn về phía U Minh Huyết Hải!

Y không hề quên, sở dĩ bị bại lộ, là vì Ngao Tông!

Một hơi này, Ma Tổ La Hầu không thể nuốt trôi!

Vì vậy trước khi khai chiến với ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, y muốn tiên diệt U Minh Huyết Hải!

Sau đó, xẻo thịt Ngao Tông thành từng mảnh, mới có thể hả được mối hận trong lòng!

Có thể nói, việc đầu tiên Ma Tổ La Hầu đặt chân vào Đông Phương đại địa, chính là đi đến đó!

Nghĩ đoạn, Ma Tổ La Hầu trực tiếp điều chỉnh hướng đi, không trực tiếp tấn công tộc địa của ba tộc.

Chương 108

Dẫn dắt đại quân Ma tộc, điều chỉnh hướng đi, trực tiếp tiến về phía U Minh Huyết Hải!

"Hướng di chuyển của Ma Tổ La Hầu đã thay đổi!" "Hướng này. … U Minh Huyết Hải!" "Minh tộc chi vương Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu quả nhiên có mối liên hệ đặc biệt!" "Định coi U Minh Huyết Hải làm căn cứ, từ đó cắm rễ ở Đông Phương, sau đó mới tấn công chúng ta sao!" "Hừ!

Ngươi nghĩ Bản hoàng sẽ cho ngươi cơ hội như vậy sao?" "Truyền Nguyên Phượng Lệnh của Ngô, triệu tập tộc nhân Phượng tộc, chạy đến U Minh Huyết Hải, một mẻ tiêu diệt Ma tộc!" Sâu trong Thập Vạn Hỏa Sơn, trong cung điện Lưu Ly, Nguyên Phượng phát ra một tiếng hừ lạnh!

Mọi động tĩnh của Ma Tổ La Hầu, đều nằm trong sự chú ý của Nguyên Phượng!

Vì lý do này, khi Ma Tổ La Hầu dẫn dắt đại quân Ma tộc, chạy đến U Minh Huyết Hải, Nguyên Phượng đã biết ngay lập tức!

Chỉ là, Nguyên Phượng không hề biết, ân oán giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu!

Trong nhận thức của Nguyên Phượng, giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu, luôn có mối liên hệ đặc biệt!

Vì vậy trong mắt Nguyên Phượng, Ma Tổ La Hầu đi đến U Minh Huyết Hải, hẳn là chuẩn bị coi U Minh Huyết Hải là đại bản doanh của Ma tộc, sau đó mới từ từ tấn công Phượng tộc!

Chuyện như vậy, Nguyên Phượng làm sao có thể chấp nhận!

Vì vậy, Nguyên Phượng lập tức điểm binh, chuẩn bị dẫn dắt đại quân Phượng tộc, trực tiếp chạy đến U Minh Huyết Hải, triệt để tiêu diệt đại quân Ma tộc!

Đây là ý đồ của Nguyên Phượng!

Vì lý do này, Phượng tộc bắt đầu vận chuyển!

Cùng lúc đó, bắt đầu hành động, không chỉ có Phượng tộc, ngay cả Long Vương và Thủy Kỳ Lân, cũng lần lượt hạ đạt mệnh lệnh tương tự!

"Truyền Thủy Kỳ Lân Lệnh của Ngô, triệu tập tộc nhân Kỳ Lân tộc, chạy đến U Minh Huyết Hải, một mẻ tiêu diệt Ma tộc!" Trong tộc địa Kỳ Lân tộc, giọng nói bá đạo của Thủy Kỳ Lân vọng ra, trực tiếp triệu tập tộc nhân Kỳ Lân tộc!

Hiển nhiên, ý đồ của Thủy Kỳ Lân, rõ ràng giống như Nguyên Phượng!

Vì lý do này, Thủy Kỳ Lân trực tiếp triệu tập tộc nhân!

Chuẩn bị tổ chức một chi đại quân Kỳ Lân tộc, chuẩn bị đích thân dẫn quân, chạy đến U Minh Huyết Hải, triệt để tiêu diệt đại quân Ma tộc đang hùng hổ!

"Truyền Long Vương Lệnh của Ngô, triệu tập tộc nhân Long tộc, chạy đến U Minh Huyết Hải, một mẻ tiêu diệt Ma tộc!" Sâu trong Đông Hải, trong điện Long Vương, tiếng rồng rống của Long Vương vọng ra!

Giống như Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, Long Vương cũng đã hạ đạt mệnh lệnh triệu tập đại quân!

Tuy rằng trong chuyện này, tình huống của Long Vương và Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân có chút khác biệt!

Nhưng Ma tộc đang hùng hổ, ý đồ không hề che giấu, quyết tâm tiêu diệt ba tộc!

Vì vậy trên chuyện này, Long Vương tự nhiên sẽ không ngồi yên bỏ mặc!

Huống hồ, nhóm tộc nhân mà Ngao Nguyệt dẫn đi trước đó, toàn bộ đều đã vẫn lạc ở U Minh Huyết Hải!

Nhân cơ hội này, Long Vương cũng muốn giải quyết luôn chuyện đó!

Đây là ý đồ của Long Vương!

Vì lý do này, Long Vương cũng triệu tập đại quân Long tộc!

Nhanh chóng, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đã triệu tập ba chi quân đội khổng lồ!

Là đại quân do chính tộc trưởng ba tộc đích thân triệu tập!

Dù là số lượng hay quy mô, đều vượt xa những cuộc giao tranh nhỏ lẻ trước đó!

Có thể nói, một trận đại chiến kinh thế, sắp xảy ra!

Đợi sau khi mọi thứ hoàn thành, ba vị tộc trưởng trực tiếp xé rách không gian, dẫn dắt đại quân do tộc nhân của mình tạo thành, trực tiếp lao về phía U Minh Huyết Hải!

Có thể nói, một trận đại chiến, lẽ ra phải là sự va chạm giữa Ma tộc và ba tộc.

Nhưng, vì một ý đồ của Ma Tổ La Hầu, đã khiến ba tộc lần lượt xuất động, tề tựu tại U Minh Huyết Hải!

Nếu Ngao Tông biết được, ước chừng cũng sẽ chấn động!

Thực tế, Ngao Tông quả thực đã biết chuyện này!

“Ma Tổ La Hầu tên khốn này, thật sự sẽ gây phiền phức cho ta a!” Trên U Minh Huyết Hải, Ngao Tông lơ lửng giữa không trung, đứng trên huyết hải, đôi lông mày nhíu chặt, nhìn về phía xa!

Kể từ khi trận đại chiến trước đó kết thúc, Ngao Tông vẫn luôn bận rộn với việc chuyển hóa tộc nhân ba tộc!

Nhưng điều đó không có nghĩa là, Ngao Tông không hề quan tâm đến những chuyện bên ngoài!

Ngược lại, lần này, Ngao Tông luôn giữ sự chú ý rất cao đối với mọi động tĩnh bên ngoài!

Dù sao, việc vạch trần thân phận của Ma Tổ La Hầu, nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều chuyện.

Vì lý do này, tuy Ngao Tông bận rộn với việc, chuyển hóa hồn phách nguyên thần của tộc nhân ba tộc.

Nhưng, Ngao Tông cũng luôn chú ý đến tình hình bên ngoài!

Vì vậy, Ma Tổ La Hầu vừa có động tĩnh, Ngao Tông lập tức biết được!

Điều khiến Ngao Tông không ngờ là, Ma Tổ La Hầu lại trực tiếp bại lộ khí tức, thậm chí chủ động khiêu khích tộc trưởng ba tộc, dẫn dắt tộc nhân Ma tộc, trực tiếp xông thẳng về Đông Phương!

Thật lòng mà nói, nếu chỉ có vậy, Ngao Tông cũng sẽ không để ý, thậm chí còn hứng thú đứng ngoài quan sát đại chiến!

Bởi vì với chiến lực hiện tại của hắn, tạm thời không thể tham gia vào trận đại chiến cấp đỉnh cao đó!

Nhưng điều khiến Ngao Tông vạn vạn không ngờ là, Ma Tổ La Hầu sau khi đến Đông Phương đại địa, không những không đi tấn công ba tộc, mà ngược lại lại xông thẳng về U Minh Huyết Hải!

Chuyện này, khiến Ngao Tông có chút khó chịu!

Ma Tổ La Hầu tên khốn này, lại gây thêm một phiền phức nữa cho hắn!

Ngao Tông có thể dự đoán, U Minh Huyết Hải sẽ một lần nữa biến thành chiến trường!

Đây là điều tất nhiên!

Hiện tại Ma Tổ La Hầu, đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ Hồng Hoang!

Với mối quan hệ giữa Ma Tổ La Hầu và ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, Long Vương và Nguyên Phượng cùng các tộc trưởng ba tộc khác, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Theo suy đoán của Ngao Tông, hiện tại các tộc trưởng ba tộc, hẳn đang điều binh khiển tướng, chuẩn bị dẫn dắt đại quân, lao về phía U Minh Huyết Hải!

Đến lúc đó, U Minh Huyết Hải sẽ trở thành chiến trường của bốn vị Chuẩn Thánh, trở thành chiến trường giữa Ma tộc đối chiến với ba tộc Long Phượng Kỳ Lân!

Đây đối với Ngao Tông và U Minh Huyết Hải, không phải là tin tức tốt!...

"Ma Tổ La Hầu này, tâm nhãn cũng quá hẹp rồi!" "Rõ ràng kẻ địch chân chính là Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, lại tới tìm ta làm gì?" Trên U Minh Huyết Hải, cảm nhận sự biến hóa khí tức của đại quân Ma tộc, Ngao Tông trong lòng cảm khái một tiếng!

Vốn dĩ, Ngao Tông tưởng có một màn kịch hay để xem!

Chương 109

Kết quả thì không, một màn đại hí xem đi xem lại, lại rơi xuống đầu mình!

Đối với Ngao Tông, đây nào phải chuyện tốt!

Bỗng chốc, Ma tộc đối đầu Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Bốn đại chủng tộc khổng lồ, triển khai họa diện đại chiến trên U Minh Huyết Hải.

Ngao Tông cảm thấy đau đầu không thôi!

"Ha ha, cứ đánh đi, một trận đại chiến thế này, ta không xen vào đâu!" Ngao Tông lạnh lẽo cười một tiếng, hai tay kết ấn!

Một đạo tử quang u huỳnh, từ giữa mi tâm Ngao Tông hiện lên!

Một đoá Tử Liên hai mươi tư cánh toả ra u quang màu tím, từ giữa mi tâm Ngao Tông ngưng tụ xuất!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, hiện!

Ngao Tông trực tiếp triệu hoán Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới sự khống chế của Ngao Tông, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên toả ra tử sắc quang mang!

Đài sen hai mươi bốn cánh màu tím dần dần phóng đại, sau đó bao phủ U Minh Huyết Hải, khiến toàn bộ U Minh Huyết Hải, đều được bao trùm dưới Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Quả nhiên, Ngao Tông căn bản không định xen vào chuyện này!

Mặc dù Ngao Tông trước nay luôn tự tin, cho dù đối mặt với tu sĩ cao giai, cũng sẽ không chút sợ hãi, dám cùng đối phương nhất chiến!

Nhưng, tự tin và tự phụ, là hai khái niệm khác nhau!

Mặc dù Ngao Tông cảm thấy, có thể vượt cấp khiêu chiến, Ngao Tông tự tin!

Nhưng Ngao Tông từ trước đến nay đều không cảm thấy, hiện tại mình, đã có thực lực khiêu chiến cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nếu cảm thấy, đánh bại hai vị Đại La Kim Tiên viên mãn, có thể khiêu chiến cảnh giới Chuẩn Thánh, vậy là tự phụ!

Mà đã tự phụ, thì chính là ngu xuẩn!

Điểm này, Ngao Tông trong lòng vô cùng rõ ràng!

Dù sao, hiện tại mình, cận kề cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, có thể trực tiếp trấn áp Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nhưng giữa Đại La Kim Tiên viên mãn và Chuẩn Thánh, lại là sự chênh lệch một trời một vực!

Nói trắng ra, hiện tại Ngao Tông, nếu đối mặt với cảnh giới Chuẩn Thánh, căn bản không có bất kỳ lực kháng cự nào!

Cách tốt nhất, là tránh né một trận đại chiến!

Đương nhiên, U Minh Huyết Hải là đại bản doanh của Ngao Tông, Ngao Tông không thể nào từ bỏ U Minh Huyết Hải mà rời đi!

May mắn thay, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên trong tay Ngao Tông, thuộc về chí bảo loại hình phòng ngự!

Hơn nữa, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên là trấn tộc chi bảo của Minh tộc.

Với tư cách là người sáng tạo Minh tộc, Ngao Tông có thể phát huy ra phần lớn uy lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Vì nguyên nhân này, với uy lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, để chống lại công kích cấp độ Chuẩn Thánh, bảo vệ an toàn U Minh Huyết Hải của mình, hoàn toàn có thể làm được!

Bởi vậy, Ngao Tông ngược lại không cần lo lắng, Ma Tổ La Hầu sẽ nguy hại an nguy của U Minh Huyết Hải!

Đây là chỗ dựa của Ngao Tông!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp tế ra Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải!

Còn về sau Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng!

Bất luận đối phương sử dụng thủ đoạn gì, Ngao Tông cũng sẽ không trực diện đối quyết với hắn!

Tiếp tục ở trong U Minh Huyết Hải, chuyển hóa hồn phách nguyên thần của tộc nhân tam tộc, tăng cường nội tình của Minh tộc.

Đó mới là việc Ngao Tông nên làm!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp quay lại U Minh Huyết Hải, tiếp tục nhiệm vụ chuyển hóa trước đó.

Cùng lúc đó, không lâu sau khi Ngao Tông tế ra Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên.

Không gian bên ngoài U Minh Huyết Hải, xuất hiện một trận chấn động kịch liệt.

Sau đó, không gian trực tiếp vỡ nát, tựa hồ bị sức mạnh khổng lồ xé toạc!

Một trảo ma khổng lồ, trực tiếp xé toạc không gian, từ hư không hiện ra!

Một ma khu màu đen dữ tợn, như một cự nhân đứng sừng sững

giữa trời đất, bước ra từ trong hư không!

Khí tức khủng bố cực độ, như muốn khiến người ta ngạt thở, từ trên ma khu màu đen tản mát ra!

Ma khí đen như mực, trong nháy mắt nhuộm đen cả bầu trời!

Thiên không lập tức u ám xuống, tựa hồ từ chính ngọ, trực tiếp tiến vào đêm tối!

Đó chính là Ma Tổ La Hầu!

Ma Tổ La Hầu, trực tiếp suất lĩnh đại quân Ma tộc, trực tiếp xé toạc không gian, vượt qua hư không, trực tiếp giáng lâm gần U Minh Huyết Hải!

"Bên trong U Minh Huyết Hải ư, hãy ra đây cho Bản tọa, Ngao Tông!" Ma Tổ La Hầu nhìn U Minh Huyết Hải, phát ra một tiếng gào thét!

Tiếng gào thét khủng bố, tựa hồ muốn chấn vỡ U Minh Huyết Hải!

Không hề che giấu, Ma Tổ La Hầu giáng lâm U Minh Huyết Hải, ngay lập tức tìm đến Ngao Tông!

Bá!

Không gian một trận ba động, một đạo thân ảnh vĩ ngạn mặc đế bào đen, tóc đen như thác, kim đồng như biển, từ trong U Minh Huyết Hải bước ra!

Chính là Ngao Tông!

Mặc dù không muốn xen vào trận đại chiến tứ phương tiếp theo!

Nhưng, đối với Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông ngược lại không ngại gặp mặt một lần!

Dù sao, hắn cũng là một cường giả đỉnh cấp, gặp Ma Tổ La Hầu một lần, đối với Ngao Tông, cũng không phải chuyện xấu!

"Ma Tổ thân lâm U Minh Huyết Hải, tìm Bản vương có chuyện gì sao?" Ngao Tông thần sắc đạm nhiên, nhìn Ma Tổ La Hầu bên ngoài U Minh Huyết Hải, chậm rãi nói ra một câu!

"Hừ!

Chương 110

Làm chuyện gì, cần Bản tọa phải nói nhiều ư!

Ngao Tông, gan ngươi không nhỏ thật, dám tiết lộ bí mật của Bản tọa, nhất định phải chết để tạ tội!" "Nhưng trước đó, Bản tọa cho ngươi một cơ hội!

Nói ra danh tính kẻ đứng sau ngươi, Bản tọa sẽ cho ngươi giữ lại toàn thây!" Ma Tổ La Hầu nói ra suy nghĩ của mình!

Đối với việc Ngao Tông tiết lộ sự tồn tại của mình, Ma Tổ La Hầu đương nhiên vô cùng phẫn nộ, hận không thể trực tiếp bóp nát Ngao Tông!

Nhưng trước khi diệt sát Ngao Tông, Ma Tổ La Hầu trong lòng có chút hoài nghi, cảm thấy Ngao Tông phía sau có người!

Quả nhiên, Ma Tổ La Hầu có thể khẳng định, người đứng sau Ngao Tông, nhất định là một Chuẩn Thánh ẩn mình!

Nếu không, Ngao Tông làm sao có thể biết được bí mật đó!

Ở Hồng Hoang đương kim, một Chuẩn Thánh đủ sức thay đổi toàn bộ cục diện!

Vì đại kế sau này, Ma Tổ La Hầu nhất định phải biết thân phận người đứng sau Ngao Tông!

Vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu mới nói ra những lời như vậy!

"Thì ra là vậy, ngươi nghĩ phía sau ta có một Chuẩn Thánh sao!" Ngao Tông hơi có chút ngạc nhiên, nhưng lại nghe ra ý tứ trong lời nói của Ma Tổ La Hầu!

Khiến Ngao Tông có chút dở khóc dở cười!

Làm gì có chỗ dựa nào chứ!

Sở dĩ tiết lộ sự tồn tại của Ma Tổ La Hầu, cũng chỉ vì muốn báo thù Ma Tổ La Hầu, chuyện bày kế trước đó mà thôi!

Không thể không nói, loại lão quái vật như Ma Tổ La Hầu, vì thường xuyên bày kế người khác.

Mỗi khi gặp chuyện, đều sẽ không tự chủ mà nghĩ nhiều, tưởng rằng có người đang bày kế mình!

Bởi vậy, Ma Tổ La Hầu mới có suy nghĩ như vậy!

"Chuyện này, Bản vương vô khả phụng cáo.

U Minh Huyết Hải hẻo lánh, không thích hợp để chiêu đãi khách nhân!

Bởi vậy, Bản vương không chiêu đãi Ma Tổ, Ma Tổ từ đâu đến, hãy quay về nơi đó đi!" Ngao Tông đạm nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói ra một câu!

Mặc dù Ngao Tông biết rõ, phía sau mình không có ai!

Nhưng đối với chuyện này, Ngao Tông lại không định nói cho Ma Tổ La Hầu!

Cứ để hắn từ từ đoán đi, còn về việc Ma Tổ La Hầu tự mình suy diễn thành ra thế nào, đó không phải chuyện của Ngao Tông nữa!

Thậm chí, Ngao Tông còn khuyên Ma Tổ La Hầu, hãy tự mình rời đi, đừng ở đây mà chuốc lấy phiền toái!

"Ngao Tông!

Tìm chết!" Ma Tổ La Hầu phẫn nộ không thôi!

Chuyện trước đó, còn chưa tính sổ với Ngao Tông, bây giờ Ngao Tông lại dám kiêu ngạo như vậy!

Mình đã tự hạ thấp thân phận, Ngao Tông lại dám đuổi đi!

Những chuyện này, khiến Ma Tổ La Hầu lửa giận bốc cao ba trượng!

Bởi vậy, Ma Tổ La Hầu đang trong cơn thịnh nộ, trực tiếp ra tay!

Một trảo ma đầy tà ý lăng nhiên, mang theo uy áp khủng bố, trực tiếp đánh xuống hướng U Minh Huyết Hải!

Nơi ma trảo đi qua, thiên địa biến sắc!

Chỉ riêng uy áp tản mát ra, tựa hồ muốn đè sập cả bầu trời!

Có thể dự đoán, nếu một chiêu này hạ xuống, toàn bộ U Minh Huyết Hải đều sẽ động loạn bất an, thậm chí có khả năng phân băng ly tích!

Tuy nhiên, Ngao Tông thần sắc không đổi, trực tiếp nhìn Ma Tổ La Hầu, tĩnh lặng quan sát ma trảo ngập trời của Ma Tổ La Hầu hạ xuống!

Oanh long!

Một tiếng chấn động vang trời, trực tiếp vang lên trên U Minh Huyết Hải!

Tựa như một kích khai thiên, khiến cả một vùng đại địa đều vì thế mà chấn động!

Tuy nhiên, sau khi tất cả quang mang tan đi, U Minh Huyết Hải lại không hề bị tổn thương!

Một đóa Tử Liên hư ảo hai mươi bốn cánh khổng lồ, hiện lên trên không U Minh Huyết Hải!

Hư ảnh Tử Liên hai mươi bốn cánh, bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên đã phát huy uy lực, trực tiếp cản lại công kích của Ma Tổ La Hầu!

"Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, quả nhiên phòng ngự vô song, lực phòng ngự thật sự vô cùng kinh người, thật sự có thể cản lại công kích của Chuẩn Thánh!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Ngao Tông trong lòng thở phào một hơi!

Thật ra, mặc dù Ngao Tông biết rõ, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên phòng ngự vô song, có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, Chuẩn Thánh cũng khó lay động!

Nhưng, những chuyện chưa được chứng thực, vĩnh viễn đều không thể khẳng định!

Dù sao, cảnh giới Chuẩn Thánh này, sớm đã siêu phàm thoát tục, nửa bước Thánh Nhân!

Sức mạnh cấp độ Chuẩn Thánh, sớm đã vượt xa tu sĩ tầm thường, không thể lấy sức mạnh tu sĩ tầm thường mà đánh giá!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông trong lòng luôn có một tia lo lắng!

Nếu Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên cũng không cản được, vậy thì thật sự nguy hiểm rồi!

Dù sao, đối mặt với một Chuẩn Thánh, Ngao Tông không nghĩ rằng, mình có thể sống sót dưới tay Chuẩn Thánh!

May mắn thay, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên đã không khiến mình thất vọng, thật sự cản lại được công kích của Ma Tổ La Hầu!

Vì nguyên nhân này, nỗi lo trong lòng Ngao Tông, có thể hoàn toàn buông xuống!

"Làm sao có thể?

Một đóa tử liên quỷ quái, lại có thể cản lại công kích của Bản tọa!" So với sự yên tâm của Ngao Tông, lúc này Ma Tổ La Hầu, thì có chút ngớ người ra!

Phải biết rằng, vì muốn báo thù Ngao Tông, một chiêu vừa rồi của Ma Tổ La Hầu, đã vận dụng không ít sức mạnh!

Có thể nói, sự tồn tại cấp độ Đại La Kim Tiên viên mãn, cũng không thể nào cản lại một chiêu đó!

Kết quả thì không, một đóa tử liên hư ảo không bắt mắt, lại chặn được công kích của mình!

Khiến Ma Tổ La Hầu có chút chấn động!

Chương 111

"Hừ!

Bản tọa không tin, một đóa tử liên nhỏ bé, có thể cản lại công kích của Bản tọa!" Ma Tổ La Hầu lạnh lùng hừ một tiếng, tựa hồ có chút khó chấp nhận chuyện như vậy!

Bởi vậy, Ma Tổ La Hầu lần nữa ra tay, liên tiếp phát động mấy lần công kích về phía U Minh Huyết Hải!

Còn về kết quả của công kích, tự nhiên không cần nói nhiều!

Các đòn công kích của Ma Tổ La Hầu, toàn bộ đều bị Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên cản lại!

Cho đến lúc này, Ma Tổ La Hầu mới hơi bình tĩnh lại, nghiêm túc nhìn về phía Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

"Một đài sen do một hạt sen hóa thành, cùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của Bản tọa đồng xuất một nguồn!

Nhưng, một đóa tử liên, lại có hai mươi tư cánh hoa sen! ...

Một sự tồn tại cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo!" Ánh mắt của Ma Tổ La Hầu, tự nhiên không cần nói nhiều!

Hơn nữa, trên người Ma Tổ La Hầu, cũng có một bảo vật tương tự Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, đó là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu nhanh chóng nhận ra lai lịch của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Trong khoảnh khắc, Ma Tổ La Hầu trực tiếp chấn động!

Không ngờ, trong tay Ngao Tông lại có loại bảo vật như vậy!

Năng lực phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Ma Tổ La Hầu tự nhiên biết rõ!

Đóa tử liên trong tay Ngao Tông, lại là đài sen hai mươi bốn phẩm!

Năng lực phòng ngự của nó mạnh đến mức nào, Ma Tổ La Hầu đại khái có thể tưởng tượng được!

Như vậy, muốn đột phá phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, thì càng trở nên khó khăn hơn!

Điểm quan trọng nhất, là không xác định sự khống chế của Ngao Tông đối với Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào!

Nếu lực khống chế của Ngao Tông đối với Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, đã đạt đến một trình độ cao.

Vậy thì hôm nay, đừng nói đến việc báo thù Ngao Tông!

Bởi vì đã đạt đến trình độ đó, thì gần như không thể, phá vỡ được phòng ngự của một đài sen hai mươi bốn phẩm!

"Đã nhận ra lai lịch của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên rồi sao, điều đó cũng bình thường thôi, dù sao trên người ngươi cũng có một đóa đài sen mười hai phẩm!" "Nhưng, có một chuyện, ta ngược lại có thể nói cho ngươi!

Một đóa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, không chỉ đơn giản là bảo vật của Bản vương, mà còn là trấn tộc chi bảo của U Minh nhất tộc ta!

Ma Tổ, ngươi hẳn phải biết, điều đó đại biểu cho chuyện gì!" Ngao Tông đạm nhiên cười một tiếng, chậm rãi mở miệng nói, tiết lộ chuyện này!

Lời của Ngao Tông vừa thốt ra, sắc mặt Ma Tổ La Hầu hơi cứng lại, hoàn toàn trầm mặc!

Bởi vì đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Ngao Tông!

Ma tộc lão tổ, cũng là lão tổ của một tộc, tự nhiên biết rõ sự đặc biệt của trấn tộc chi bảo!

Một người sáng tạo chủng tộc, đối với trấn tộc chi bảo có lực khống chế, vượt xa bảo vật của mình!

Há chẳng phải, Ngao Tông đối với Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, có lực khống chế cực cao!

Như vậy, Ngao Tông tất nhiên có thể phóng thích ra, phần lớn uy lực của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Trong tình huống này, đừng nói cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ngay cả bước vào cảnh giới Thánh Nhân, muốn phá vỡ phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, cũng không phải chuyện dễ dàng!

Vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu mới trầm mặc!

Bởi vì hắn biết rõ, hôm nay đừng hòng báo thù Ngao Tông!

"Hay cho một Minh Vương Ngao Tông, quả nhiên phi phàm!

Không ngờ, lại ẩn tàng sâu đến vậy, xem ra toàn bộ Hồng Hoang đại địa, mọi người đều đã đánh giá thấp ngươi!

Thật thú vị, quá thú vị!

Nhưng chuyện giữa ta và ngươi, vẫn chưa kết thúc đâu!

Sẽ có một ngày, ngươi sẽ hối hận vì những gì đã làm hôm nay!" Ma Tổ La Hầu trầm mặc một lát, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Ngao Tông trong U Minh Huyết Hải, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo!

Thật ra, cho đến khoảnh khắc này, Ma Tổ La Hầu mới thật sự nhìn rõ Ngao Tông!

Có thể khẳng định, phía sau Ngao Tông hẳn là sẽ không có người nữa!

Không nói gì khác, chỉ riêng việc Ngao Tông lấy ra một đóa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, cũng đủ để chứng minh chuyện này!

Phải biết rằng, đây là Tiên Thiên Chí Bảo!

Nếu phía sau Ngao Tông có người, cũng tuyệt đối sẽ không lấy loại đồ vật này ban tặng cho Ngao Tông!

Bởi vì đối với sự tồn tại cấp bậc này mà nói, Tiên Thiên Chí Bảo cũng có sức hấp dẫn cực lớn!

Huống hồ, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo chủ về phòng ngự, giá trị vượt xa tưởng tượng!

Nếu đứng sau Ngao Tông, tuyệt đối không thể nào lấy một kiện bảo vật như vậy, ban cho Ngao Tông!

Chỉ có thể nói một chuyện, từ đầu đến cuối, Ngao Tông đều là một người!

Một cá thể độc lập, lại dám bày kế nhiều người như vậy, thậm chí có cơ duyên như thế, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể tìm được!

Tất cả đều cho thấy, sự đặc biệt của Ngao Tông!

Ma Tổ La Hầu trong lòng cảm khái, đây mới thật sự là yêu nghiệt!

Có thể nói, cho đến hiện tại, hắn mới thật sự nhìn rõ sự đặc biệt của Ngao Tông, nhìn rõ tiềm lực của Ngao Tông lớn đến mức nào!

Nhưng chính vì như vậy, càng không thể thả Ngao Tông đi!

Bởi vì giữa hắn và Ngao Tông, sớm đã kết hạ ân oán không nhỏ, như chuyện trước đó, thiết kế Hoả Phượng Vương, đã hại Ngao Tông một vố đau!

Có thể nói, hai người là tồn tại đối địch!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông biểu hiện càng yêu nghiệt, hắn càng kiêng kỵ!

Nhưng hôm nay, không thể ra tay với Ngao Tông được.

Chương 112

Bởi vì Ma Tổ La Hầu biết rõ, trước khi không có phương pháp phá giải phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, không thể nào làm tổn thương Ngao Tông!

Bởi vậy, lại hà tất uổng phí khí lực chứ!

Điểm quan trọng nhất, Ma Tổ La Hầu có thể cảm giác được, đại quân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đang với tốc độ cực nhanh, tiến về phía U Minh Huyết Hải!

Ước chừng không lâu nữa, đại quân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, sẽ trực tiếp giáng lâm U Minh Huyết Hải!

Đón đánh Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, thăm dò sức mạnh tam tộc!

Đó mới là mục đích chính của việc Ma tộc tiến vào phương Đông lần này!

Để ứng phó trận đại chiến sắp tới, Ma Tổ La Hầu cũng không có thời gian, lãng phí trên người Ngao Tông!

Vì nguyên nhân này, sau khi Ma Tổ La Hầu lạnh lẽo cười một tiếng, liền bỏ qua việc công kích U Minh Huyết Hải, bắt đầu chuẩn bị cho trận đại chiến tiếp theo!

Trong khoảnh khắc, Ma Tổ La Hầu hạ đạt mệnh lệnh, tất cả tộc nhân Ma tộc, bắt đầu hành động!

Đối với điều này, Ngao Tông đạm nhiên cười một tiếng, không để ý đến lời uy hiếp của Ma Tổ La Hầu, tĩnh lặng quan sát trong U Minh Huyết Hải!

Chờ đợi trận đại chiến tứ phương tiếp theo!

Rắc!

Ngay khi Ngao Tông đang suy tư, từng tiếng vỡ vụn truyền đến!

Trên bầu trời xuất hiện ba vết nứt khổng lồ!

Tựa hồ đã hẹn trước, ba con quái vật khổng lồ, rộng lớn như tinh thần, đồng loạt từ trong khe nứt không gian bước ra!

Uy áp khủng bố, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ U Minh Huyết Hải!

Toàn bộ linh lực thiên địa, trực tiếp động loạn bất an, tựa hồ chịu áp bức khủng bố!

Ngay cả không gian xung quanh U Minh Huyết Hải, cũng mơ hồ phát ra một tiếng ai minh, tựa hồ không chịu nổi loại áp lực đáng sợ này!

Đó chính là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, uy áp khủng bố của ba vị Chuẩn Thánh!

Bất luận Long Vương, Nguyên Phượng hay Thủy Kỳ Lân, đều ngay lập tức, thể hiện ra uy nghiêm, muốn cho Ma Tổ La Hầu một màn ra oai!

Tuy nhiên, Ma Tổ La Hầu há lại là kẻ chịu thiệt!

"Muốn chấn nhiếp ta, ngươi có tư cách đó sao!" Ma Tổ La Hầu lạnh lùng hừ một tiếng, vừa rồi ở chỗ Ngao Tông, đã chịu một thiệt thòi ngầm, trong lòng đang lúc bực bội!

Gặp phải tình huống như vậy, Ma Tổ La Hầu làm sao có thể nhận thua chứ!

Bởi vậy, một luồng ma uy khủng bố cực độ, trong nháy mắt từ trên người Ma Tổ La Hầu bạo phát ra!

Oanh long!

Ma uy của Ma Tổ La Hầu, va chạm với uy áp của Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người!

Trong một khoảnh khắc, toàn bộ không gian đều bị chấn vỡ!

Uy áp của bốn vị Chuẩn Thánh, trong khoảnh khắc đối chọi, trực tiếp chấn vỡ không gian, thậm chí khiến thiên địa biến sắc!

Duy chỉ có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, bảo vệ toàn bộ U Minh Huyết Hải, mới giữ cho U Minh Huyết Hải, không bị áp bức bởi bốn vị Chuẩn Thánh!

"Sức mạnh cấp độ Chuẩn Thánh sao, quả nhiên vô cùng đặc thù!" Trên U Minh Huyết Hải, Ngao Tông ưỡn thẳng lưng, đứng sừng sững trên huyết hải, ánh mắt lấp lánh, cảm thụ sự va chạm uy áp của bốn vị Chuẩn Thánh!

Đối với Ngao Tông, đây cũng là một trải nghiệm không tồi.

Có thể khiến mình sớm cảm nhận được, sức mạnh của Chuẩn Thánh cường hãn đến mức nào, có thể trở thành kinh nghiệm tu hành của Ngao Tông!

Như vậy, chiến trường Ma tộc đối chiến Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, thiết lập gần U Minh Huyết Hải, đối với Ngao Tông, tựa hồ cũng là một chuyện không tồi!

Đối với việc Ma Tổ La Hầu dẫn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đến U Minh Huyết Hải.

Thật ra, lúc ban đầu, Ngao Tông trong lòng chắc chắn vô cùng bất mãn, thậm chí có thể nói là lòng đầy lửa giận!

Bởi vì trận chiến của bốn vị Chuẩn Thánh, chắc chắn sẽ dẫn phát không ít phiền toái!

Một chút bất cẩn, hủy diệt U Minh Huyết Hải cũng là chuyện có

khả năng!

Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, chuyện này đối với mình, chưa hẳn đã không phải là chuyện tốt!

Phải biết rằng, có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, có thể bảo vệ U Minh Huyết Hải, Ngao Tông không cần lo lắng U Minh Huyết Hải bị hủy diệt.

Có thể nói, nỗi lo lắng của Ngao Tông, ngược lại đã trực tiếp biến mất!

Lúc này, lợi ích của việc biến U Minh Huyết Hải thành chiến trường, liền hiện rõ!

Một mặt, như đã nói trước đó, Ngao Tông hiện tại đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cách cảnh giới Chuẩn Thánh không còn xa nữa!

Có thể quan sát trận đại chiến của bốn vị Chuẩn Thánh, đối với Ngao Tông, là một cơ duyên cực tốt.

Ngao Tông không những có thể đạt được một số cảm ngộ, thậm chí đối với việc tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh sau này, cũng có trợ giúp không nhỏ!

Mặt lợi ích khác, thì liên quan đến sự phát triển của Minh tộc!

Phải biết rằng, vì một trận đại chiến, bất luận Long tộc hay Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đều đã mang theo lượng lớn tộc nhân!

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, ba vị thủy tổ tam tộc tự mình ra tay, số lượng tộc nhân mang theo, là một con số thiên văn!

Hỗn loạn và hy sinh, vĩnh viễn đều là chủ đề của chiến tranh!

Nói cách khác, chiến tranh sẽ có người chết!

Một khi đại chiến giữa Ma tộc và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc bùng nổ, lượng lớn tộc nhân tam tộc sẽ vẫn lạc!

Hồn phách nguyên thần của những tộc nhân tam tộc đã vẫn lạc đó, toàn bộ đều sẽ hội tụ về U Minh Huyết Hải!

Đối với Ngao Tông, há chẳng phải là dược liệu sẵn có cho tộc nhân Minh tộc sao!

Như vậy, Ngao Tông chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu, một bên tĩnh lặng quan sát trận chiến, có thể ngồi hưởng lợi của ngư ông, đạt được lượng lớn hồn phách nguyên thần!

Như vậy, có lẽ nhiệm vụ giai đoạn thứ tư, có thể không cần phải chờ đợi mấy chục vạn năm nữa rồi!

Như vậy, tựa hồ việc tiết lộ thân phận Ma Tổ La Hầu, trực tiếp dẫn đến đại chiến giữa Ma tộc và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, ngược lại trở thành một chuyện tốt!

Đối với Ngao Tông, đơn giản là niềm vui từ trên trời rơi xuống vậy!

"Không ngờ, Ma Tổ La Hầu dẫn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đến U Minh Huyết Hải, đối với ta, lại là một chuyện tốt!" Hiểu rõ nguyên do bên trong, sắc mặt Ngao Tông trở nên kỳ lạ!

Bởi vì xu hướng phát triển này, ngược lại là điều trước đó không hề dự liệu được!

Chương 113

Nhưng, đối với Ngao Tông, đây là một chuyện không tồi, Ngao Tông tự nhiên sẽ không phản cảm!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông gác lại chuyện này, tiếp tục quan sát bốn vị Chuẩn Thánh đối chọi!

Lúc này, sự đối chọi giữa Ma Tổ La Hầu và Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, đã tạm kết thúc!

Sau khi thăm dò lẫn nhau, Long Vương và các lão tổ tam tộc như Nguyên Phượng, đều xác định, Ma Tổ La Hầu đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh!

Như vậy, đối mặt với mình mới thật sự có tư cách đối thoại!

"Ma Tổ La Hầu, quả nhiên thủ đoạn cao thâm, không hổ là Chuẩn Thánh ẩn mình!

Nhưng, cho dù ngươi là cảnh giới Chuẩn Thánh thì sao, dám bày kế hại tử tự của Bản hoàng, một trong Cửu Vương Phượng tộc ta, Hoả Phượng Vương!

Ma Tổ La Hầu, ngươi cần phải trả giá đắt cho điều này!" Tiếng Minh Phượng phẫn nộ vang lên, truyền khắp toàn bộ U Minh Huyết Hải!

"Không sai, tự của Bản hoàng là Hoả Kỳ Lân, vì kế của ngươi mà chết, cần phải trả giá đắt cho điều này!" Ngữ khí của Thủy Kỳ Lân, vô cùng ngắn gọn, nhưng trong một câu nói ngắn ngủi, đã thể hiện rõ thái độ của hắn!

Thái độ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, vô cùng kiên quyết!

Cho dù biết rõ, Ma Tổ La Hầu cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh,

cũng muốn Ma Tổ La Hầu phải trả giá đắt!

Bởi vì con cái của họ, đều vẫn lạc trong kế của Ma Tổ La Hầu!

Món nợ này, nhất định phải đòi lại!

Vì nguyên nhân này, giữa họ và Ma Tổ La Hầu, tất định sẽ có một trận đại chiến!

Đó là thái độ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

"Ma Tổ La Hầu, không ngờ trên Hồng Hoang đại địa, lại ẩn giấu một nhân vật lợi hại như vậy, ngược lại khiến Bản hoàng có chút ngạc nhiên!" Long Vương ánh mắt thâm thúy, ánh mắt quét qua giữa U Minh Huyết Hải và Ma Tổ La Hầu, cuối cùng dừng lại trên người Ma Tổ La Hầu!

So với thái độ kiên định của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, thái độ của Long Vương ngược lại không quá quyết tuyệt, ngữ khí bình đạm, tựa hồ đang mưu tính chuyện gì!

Mặc dù, Long Vương trước đó, cũng ôm ý nghĩ muốn đánh giết Ma Tổ La Hầu!

Nhưng sau khi thật sự gặp Ma Tổ La Hầu, Long Vương trong lòng lại nảy sinh một ý nghĩ khác!

Long Vương đang suy tính, liệu có thể lôi kéo Ma Tổ La Hầu hay không!

Không sai, lôi kéo Ma Tổ La Hầu, đó là ý nghĩ của Long Vương!

Một mặt, vì nguyên nhân Hoả Phượng Vương và Hoả Kỳ Lân Vương, đều vẫn lạc ở U Minh Huyết Hải.

Giữa Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, mơ hồ có xu hướng đồng cừu địch đối!

Trong tình huống này, đối với Long Vương, nào phải chuyện tốt!

Phải biết rằng, hiện tại Hồng Hoang đại địa, tam tộc đỉnh lập, Long tộc lại hơi mạnh hơn hai tộc kia!

Như vậy, đang hình thành một cục diện cân bằng, Long tộc vừa vặn trở thành chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang!

Nhưng, nếu Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ, ưu thế của Long tộc liền biến mất.

Đối với Long tộc, đây nào phải chuyện tốt!

Mặt khác, Long Vương có thể nhìn ra, giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu, tựa hồ không có liên hệ!

Quả nhiên, mặc dù vừa rồi, đều ở trong hư không!

Nhưng đối với tình huống U Minh Huyết Hải, Long Vương cũng cảm tri được một phần, thậm chí cảm tri được tình huống Ma Tổ La Hầu công kích U Minh Huyết Hải!

Thật ra, Long Vương vô cùng chấn kinh!

Không phải chấn kinh quan hệ giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu, mà là chấn kinh sức mạnh của Ngao Tông!

Phải biết rằng, Ma Tổ La Hầu là một Chuẩn Thánh!

Nhưng, ngay cả Ma Tổ La Hầu ra tay, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của U Minh Huyết Hải!

Chuyện này khiến Long Vương vô cùng chấn kinh!

Nếu không phải, hiện tại Ma Tổ La Hầu đang ở trước mặt.

Long Vương nhất định sẽ ngay lập tức, trực tiếp giáng lâm U Minh Huyết Hải, muốn tra xét điểm quỷ dị của Ngao Tông!

Đương nhiên, đối với chuyện này, Long Vương chỉ âm thầm ghi nhớ trong lòng!

Dù sao, đối với mình, hiện tại không có chuyện gì, quan trọng hơn một vị Chuẩn Thánh!

Chỉ khi giải quyết xong chuyện Ma Tổ La Hầu, Long Vương mới tính đến những chuyện khác!

Điểm này, cũng là ý nghĩ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Hiển nhiên, họ cũng chú ý đến chuyện vừa rồi, chú ý đến sự đặc biệt của Ngao Tông và U Minh Huyết Hải!

Nhưng hiện tại không có chuyện gì, quan trọng hơn việc xử lý Ma Tổ La Hầu!

Vì nguyên nhân này, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị tộc trưởng, đều trực tiếp bỏ qua chuyện Ngao Tông.

Sau đó đặt toàn bộ chú ý lực của mình, lên người Ma Tổ La Hầu!

Hơi nói xa một chút rồi, Long Vương kéo tâm thần về!

Vì những nguyên nhân trên, Long Vương nhìn ra được.

Giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu, hẳn là không có liên hệ gì!

Nói cách khác, nguyên nhân trước đó Ngao Nguyệt dẫn đội, suất lĩnh một phần tộc nhân đó, vẫn lạc ở U Minh Huyết Hải, hẳn là không có quan hệ gì với Ma Tổ La Hầu!

Hơn nữa, giữa mình và Ma Tổ La Hầu, tựa hồ cũng không có thâm thù đại hận.

Như vậy, tựa hồ cũng không có tất yếu, hoàn toàn khiến Long tộc đứng ở mặt đối lập với Ma Tổ La Hầu!

Một Chuẩn Thánh dã sinh, và giữa nghịch tử, lại không có liên hệ!

Đối với Long Vương, ngược lại là một lựa chọn không tồi!

Tình huống đại khái là như vậy!

Mặc dù có một số vấn đề chi tiết, Long Vương không thể hoàn toàn làm rõ, nhưng cơ bản là vậy không nghi ngờ gì!

Vì nguyên nhân này, Long Vương đã để ý đến Ma Tổ La Hầu, trong lòng nảy sinh ý nghĩ lôi kéo Ma Tổ La Hầu!

Phải biết rằng, đó là một Chuẩn Thánh!

Chương 114

Nếu có thể kéo Ma Tổ La Hầu về phe mình!

Khi đó, cho dù Phượng tộc và Kỳ Lân tộc thật sự liên thủ, Long Vương cũng sẽ không chút sợ hãi!

Đối với Long tộc, tuyệt đối là một chuyện cực tốt!

Vì nguyên nhân này, Long Vương mới nảy sinh ý nghĩ như vậy!

Có thể nói, trong thời gian ngắn ngủi, ý nghĩ của Long Vương đã xuất hiện biến hóa!

"Nếu đã muốn chiến, vậy thì hà tất phí lời nhiều làm gì!

Các ngươi tam tộc, đều là con mồi của Bản tọa!

Hôm nay, Ma tộc ta sẽ tứ ngược phương Đông, triệt để diệt vong Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!" Trong ma khu của Ma Tổ La Hầu, bạo phát ra chiến ý khủng bố!

Đối với tiểu tâm tư của Long Vương, Ma Tổ La Hầu sao lại không nhìn ra chứ!

Nhưng, Ma Tổ La Hầu căn bản không thể nào, lựa chọn liên thủ với Long Vương!

Phải biết rằng, lần này ở Đông phương đại địa, hắn muốn thử xem, liệu có thể dùng sức mạnh Ma tộc, cứng rắn đối đầu Long Phượng Kỳ Lân tam tộc hay không!

Đó là mục đích của việc Ma Tổ La Hầu chủ động bộc lộ lần này!

Mặc dù trong quá trình này, hơi xuất hiện một số ngoài ý muốn, ở trên người Ngao Tông, đã chịu một thiệt thòi ngầm!

Nhưng, đối với mục đích chính lần này, Ma Tổ La Hầu một chút

cũng không quên!

Nói trắng ra, hiện tại Ngao Tông, mặc dù khiến Ma Tổ La Hầu phải nhìn với con mắt khác, vô cùng chấn kinh!

Nhưng thật sự, hiện tại Ngao Tông, vẫn còn hơi yếu một chút!

Trong lòng Ma Tổ La Hầu, duy chỉ có Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, mới thật sự là đối thủ!

Bởi vậy, lợi dụng cơ hội bộc lộ lần này, Ma Tổ La Hầu muốn thử xem, liệu có thể đánh hạ tam tộc tộc trưởng hay không!

Đó mới là mục đích thật sự của hắn!

Vì nguyên nhân này, mặc dù hiểu rõ tiểu tâm tư của Long Vương, nhưng Ma Tổ La Hầu lại không hề để ý!

Bởi vì đối với hắn, nếu trước đó chưa bộc lộ, trong tình huống có thể, không ngại cùng Long Vương giả vờ qua lại một phen, xem có cơ hội lợi dụng Long Vương hay không!

Nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn thử nghiệm kế hoạch điên cuồng kia!

"Tự tìm đường chết!

Hôm nay, Ngô nhất định sẽ triệt để tiêu diệt ngươi!" Long Vương giận tím mặt, trong Long nhãn. xuất hiện một tia sát ý!

Hiển nhiên, đã nghe ra ý tứ của Ma Tổ La Hầu, trong lòng đương nhiên vô cùng bất mãn!

Điểm quan trọng nhất, Long Vương có thể nhìn ra.

Mặc dù Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân không nói gì, nhưng sâu trong ánh mắt hai người, có một tia trêu tức nhàn nhạt!

Có thể trở thành người sáng tạo một tộc, Nguyên Phượng và Thủy

Kỳ Lân hai người, cũng không phải kẻ ngu muội.

Hiển nhiên, khi Long Vương nảy sinh ý nghĩ chiêu dụ Ma Tổ La Hầu, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, sớm đã nhìn thấu ý đồ của hắn!

Chỉ vì có điều kiêng kỵ, hai người mới không nói rõ chuyện này!

Hiện tại, Long Vương không những không thành công chiêu dụ Ma Tổ La Hầu, ngược lại còn mất mặt, đối với Long Vương vốn trọng thể diện, đơn giản là không thể nhẫn nhịn được!

Vì nguyên nhân này, Long Vương trực tiếp ghi hận Ma Tổ La Hầu!

Có thể nói, vừa rồi có bao nhiêu muốn chiêu dụ Ma Tổ La Hầu, hiện tại lại có bấy nhiêu muốn diệt Ma Tổ La Hầu!

Tên đáng ghét này, lại khiến mình mất mặt lớn, nhất định phải chết để tạ tội!

"Không sai, hôm nay chúng ta nhất định phải khiến Chuẩn Thánh đổ máu!

Nói không chừng hôm nay, sẽ có một Chuẩn Thánh vẫn lạc!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, thái độ tự nhiên vô cùng kiên định, không chút lay động!

Từ đầu đến cuối, họ đều là những người muốn diệt Ma Tổ La Hầu nhất!

Bây giờ thì hay rồi, Long Vương cũng đã hoàn toàn đứng về phe này, đối với họ, ngược lại là một lựa chọn không tồi!

"Nếu đã như vậy, vậy thì chiến đi, đánh một trận ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại!" Ma Tổ La Hầu cười lớn phóng khoáng, chiến ý lẫm liệt nhìn về phía tam tộc tộc trưởng, phát ra lời khiêu chiến với ba

vị tộc trưởng!

Mặc dù Ma Tổ La Hầu chiến ý lẫm liệt, nhưng trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

Với khả năng chịu đựng của Hồng Hoang đại địa, căn bản không thể chịu đựng được trận chiến toàn lực của bốn vị Chuẩn Thánh!

Bởi vậy, muốn dốc toàn lực một phen, thăm dò thực lực chân chính của Long Vương và ba vị tộc trưởng khác.

Chọn chiến trường tại Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên, sẽ là lựa chọn tốt nhất!

Nghĩ đến đây, Ma Tổ La Hầu trực tiếp xông lên trời, trực tiếp xông vào trong Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Hống!

Long Vương không nói nhiều, trực tiếp phát ra một tiếng Long khiếu!

Khoảnh khắc tiếp theo, Long Vương trực tiếp vẫy Long vĩ, trực tiếp xông về phía Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Há chẳng phải Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên sao, đối với hắn, không có bất kỳ khác biệt nào!

Hiện tại Long Vương, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó là hạ gục Ma Tổ La Hầu, hả hê một hơi!

"Chiến!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau một cái, trong lòng đã có quyết định, trực tiếp xông lên trời mà đi!

Truy theo bóng dáng Ma Tổ La Hầu và Long Vương, trực tiếp xông vào trong Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Một trận đại chiến cấp độ Chuẩn Thánh, sắp bùng nổ trong Hỗn Độn!

“Địa điểm chiến đấu của Chuẩn Thánh, lựa chọn tại Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên sao, ngược lại có chút đáng tiếc!” Trong U Minh Huyết Hải, Ngao Tông ánh mắt như đuốc, nhìn về phía ngoài bầu trời!

Thật ra, đối với Ngao Tông, với tu vi hiện tại, cho dù bốn vị Chuẩn Thánh, tiến vào Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Nhưng với tu vi của Ngao Tông, vẫn có thể cảm tri được một phần, cảm nhận sự biến hóa của cục diện chiến đấu!

Tuy nhiên, quan chiến từ xa, mặc dù cũng có một số thu hoạch, nhưng chung quy không bằng quan chiến cự ly gần, sẽ tốt hơn một chút!

Nhưng, bốn vị Chuẩn Thánh sẽ có lựa chọn như vậy, kỳ thực cũng là bình thường!

Chương 115

Dù sao lần này, không chỉ có họ, lần này U Minh Huyết Hải, mang theo một lượng lớn tộc nhân!

Để tránh ảnh hưởng đến tộc nhân của mình, cũng không thể nào đặt địa điểm trận đại chiến này, gần U Minh Huyết Hải!

Sự thật cũng là như vậy, sau khi bốn vị Chuẩn Thánh đi về phía Tam Thập Tam Thiên Ngoại, từ trong khe nứt không gian mà tam tộc tộc trưởng trước đó đã mở ra, bước ra rất nhiều tộc nhân tam tộc!

Chính là đại quân tam tộc do tam tộc tộc trưởng mang đến!

Phải biết rằng, tam tộc tộc trưởng lần này, không chỉ muốn diệt Ma Tổ La Hầu, mà ngay cả tộc nhân Ma Tổ La Hầu mang theo, cũng muốn một phen tiêu diệt!

Vì nguyên nhân này, cho dù bốn vị Chuẩn Thánh đã rời đi, nhưng trên mặt đất, một trận đại chiến cũng trực tiếp triển khai!

Đại quân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, do tộc nhân của từng tộc tạo thành, trực tiếp phát động công kích về phía Ma tộc!

Trong khoảnh khắc, một trận đại chiến hùng tráng, trực tiếp bùng nổ gần U Minh Huyết Hải!

Đại quân Ma tộc chỉ bằng một lực lượng nhỏ, trực tiếp nghênh chiến đại quân tam tộc!

Thật ra, đối với trận đại chiến này, Ngao Tông xem rất say sưa!

Bởi vì quy mô của trận đại chiến này, vượt xa mấy trận chiến trước đó!

Mặc dù trước đó, giữa Ngao Tông và Long Phượng Kỳ Lân tam

tộc, cũng có mấy lần xung đột!

Nhưng mấy lần xung đột trước đó, chỉ có thể nói là xung đột quy mô nhỏ, thậm chí còn chưa đạt đến mức độ chiến tranh!

Nhưng lần này lại khác, tam tộc tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân, tự mình suất quân đi!

Số lượng tộc nhân mang theo, là một con số kinh người!

Khi đại quân tam tộc với số lượng kinh người, trực tiếp bùng nổ chiến đấu với đại quân Ma tộc, một trận đại chiến kinh thiên, trực tiếp quét qua U Minh Huyết Hải!

Đương nhiên, vì Ngao Tông sử dụng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Bởi vậy trận đại chiến Ma tộc đối kháng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, chỉ có thể tiến hành bên ngoài U Minh Huyết Hải!

Trong khoảnh khắc, huyết khí và chiến ý khủng bố, trực tiếp bao trùm toàn bộ địa giới xung quanh U Minh Huyết Hải!

"Hai vị Đại La Kim Tiên viên mãn, mười vị cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đó là tình huống của phe Long tộc!" Thần niệm của Ngao Tông phóng ra, quét qua toàn bộ tình hình chiến trường!

Trong cảm tri của Ngao Tông, chỉ riêng phe Long tộc, đã có hai vị cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cùng với mười vị khí tức cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

"Chậc chậc chậc, thật là đại thủ bút, đơn giản có thể sánh ngang một trận tiểu hình lượng kiếp!" Nếu Ngao Tông không đoán sai, thì đây hẳn là nội tình của Long tộc.

So với toàn bộ sức mạnh mà Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, lần trước đến U Minh Huyết Hải, mang theo.

Có thể nói, có hơn chứ không kém!

Đó chỉ là tình hình của riêng phe Long tộc!

Số lượng tộc nhân mà Phượng tộc và Kỳ Lân tộc mang theo, so với Long tộc, cũng không kém cạnh bao nhiêu, sẽ không thua kém là bao!

Tình hình Ma tộc, tự nhiên không cần nói nhiều!

Phải biết rằng, Ma Tổ La Hầu vì muốn tráng sĩ đoạn oản, trực tiếp mang theo một phần ba thế lực Ma tộc!

Bởi vậy, sức mạnh của đại quân Ma tộc, không hề kém cạnh bất kỳ tộc nào trong Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Thậm chí, sức mạnh của đại quân Ma tộc so với Long tộc, còn hơn một chút!

Cao thủ Ma tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, trực tiếp có ba vị!

Có thể nói, tình hình Ngao Tông cảm tri được, trên chiến trường này, xuất hiện cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, có đến chín vị!

Còn về tu sĩ cảnh giới thấp hơn một chút, thì càng không cần nói nhiều!

Bốn chủng tộc cộng lại, cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ mang theo, số lượng trực tiếp vượt quá năm mươi vị!

Tu sĩ tu vi thấp hơn một chút, số lượng đơn giản là khó mà đếm xuể!

Có thể thấy quy mô của trận đại chiến này, đã đạt đến mức độ như vậy!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy!

Một trận chiến tranh giữa Ma tộc và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, gọi đó là tiểu hình lượng kiếp, một chút cũng không quá lời!

"Nhiều tu sĩ cao giai như vậy, nếu ra ngoài thu hoạch một phen, tất định sẽ có thu hoạch cực lớn!" Đương nhiên, ý nghĩ này vừa hiện lên, đã bị Ngao Tông dập tắt!

Bởi vì Ngao Tông biết rõ, ý nghĩ này không thực tế!

Trước hết, chín vị cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn kia, không hề dễ đối phó như vậy!

Một khi Ngao Tông ra tay, nhất định sẽ có một số hành động, nói không chừng sẽ phản ứng lại, đồng loạt ra tay với Ngao Tông!

Đương nhiên, nếu đối mặt với Đại La Kim Tiên viên mãn, Ngao Tông ngược lại không để ý!

Bởi vì Ngao Tông tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, đệ nhất công phạt chí bảo, đối mặt với cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cũng không hề sợ hãi!

Thứ thật sự khiến Ngao Tông kiêng kỵ, là bốn vị Chuẩn Thánh đang chiến đấu ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Mặc dù bốn vị Chuẩn Thánh, lúc này đang chiến đấu tại Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Nhưng, nếu Ngao Tông có dị động, nói không chừng cũng sẽ điều chuyển mũi thương, trực tiếp ra tay với Ngao Tông!

Hơn nữa, nếu ở gần U Minh Huyết Hải, để lại hậu thủ, cũng sẽ mang lại không ít phiền toái cho Ngao Tông!

Bởi vậy, tiếp tục lưu lại trong U Minh Huyết Hải, tĩnh lặng quan sát trận đại chiến này, chờ đợi kết thúc của trận chiến!

Đó mới là việc Ngao Tông cần làm!

Dù sao Ngao Tông không ra tay, với đặc tính hấp dẫn hồn phách nguyên thần của U Minh Huyết Hải.

Chỉ cần Ngao Tông tĩnh lặng chờ đợi, chờ chiến tranh kết thúc, cũng có thể đạt được không ít hồn phách nguyên thần!

Nếu đã như vậy, Ngao Tông lại hà tất phí thêm tay chân làm gì chứ!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông vẫn luôn tĩnh lặng quan sát đại chiến, không hề có xu hướng ra tay!

Cùng lúc đó, tại Hỗn Độn Chi Địa ngoài Tam Thập Tam Thiên, đại chiến của bốn vị Chuẩn Thánh, đã đến khoảnh khắc vô cùng then chốt!

Ma Tổ La Hầu đơn độc nghênh chiến tam tộc tộc trưởng, lấy sức lực một người, đối chiến với Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người!

Một trận chiến, trực tiếp đánh đến thiên băng địa liệt, thiên hà đảo quán, tựa hồ muốn hủy diệt trời đất vậy!

Sau một trận đại chiến thảm liệt, thắng thua ưu liệt của trận chiến, bắt đầu hiển thị ra!

Chương 116

Thực lực Ma Tổ La Hầu vô cùng cường hãn, cho dù ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng tuyệt đối là tồn tại hàng đầu!

Bởi vì Ma Tổ La Hầu đi theo Sát Phạt Chi Đạo, loại đại đạo này đối với phương diện công phạt, có sự gia trì cực lớn!

Vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu đối mặt với Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh, cũng đánh đến hổ hổ sinh uy!

Có thể nói, chỉ xét riêng chiến lực, thực lực Ma Tổ La Hầu, không hề dưới Long Vương chút nào!

Về điểm này, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người, đều vô cùng chấn kinh!

Bởi vì không ngờ, thực lực Ma Tổ La Hầu, lại mạnh mẽ đến vậy!

Trên thực tế, người chấn kinh nhất, không ai khác ngoài Long Vương!

Bởi vì đối với Long Vương, nhiều năm qua, vẫn luôn là cường giả mạnh nhất trên bề mặt Hồng Hoang!

Kết quả thì không ngờ, trên Hồng Hoang đại địa, lại xuất hiện một vị cường giả đỉnh cấp như Ma Tổ La Hầu!

Một thân ma khí khủng bố, tựa hồ muốn nuốt chửng trời đất, vô cùng khủng bố, không hề dưới mình!

Đối với Long Vương, đương nhiên là một đả kích không nhỏ!

Có thể nói, sự xuất hiện của Ma Tổ La Hầu, đã giáng cho Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân một đả kích không nhỏ!

Nhưng, Ma Tổ La Hầu chung quy chỉ là một mình!

Mặc dù chiến lực bản thân nghịch thiên, nhưng đối mặt, lại là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh!

Phải biết rằng, Long Vương ba người đều là sinh linh được thiên địa tạo hóa, lại là nhân vật chính của thời đại này, thực lực bản thân cũng đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố!

Huống hồ, trong một trận đại chiến, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người, hiếm khi liên thủ, cùng đối phó Ma Tổ La Hầu!

Ba vị Chuẩn Thánh cường đại liên thủ, cho dù thực lực Ma Tổ La Hầu có kinh người đến mấy, cũng không thể nào hoàn toàn là đối thủ của Long Vương ba người!

"Xem ra lần này, chỉ có thể như vậy, thực lực Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, quả nhiên phi phàm!

Đợi đến lần sau, Bản tọa nhất định sẽ khiến các ngươi, được kiến thức sức mạnh chân chính của Bản tọa!" Ma Tổ La Hầu ánh mắt hơi loé lên, trong lòng thầm thì một tiếng!

Quả nhiên, cho đến hiện tại, Ma Tổ La Hầu vẫn chưa lấy ra thực lực chân chính!

Một trận đại chiến đã đánh đến mức độ này, Ma Tổ La Hầu vẫn còn ẩn giấu!

Trên người Ma Tổ La Hầu, mấy kiện bảo vật mạnh nhất, bất luận Thí Thần Thương hay Tru Tiên Tứ Kiếm, Ma Tổ La Hầu vẫn luôn chưa sử dụng!

Hoặc giả, mấy kiện bảo vật chân chính đó, Ma Tổ La Hầu căn bản không mang theo trên người, bởi vì đã sớm chuẩn bị các loại sắp xếp hậu kỳ rồi!

Trước đó, Ma Tổ La Hầu đã hiểu rõ!

Nếu muốn tranh đoạt con đường thành Thánh, vậy thì cần phải đi theo đại kế hoạch trước đó!

Lần bộc lộ này, chỉ có thể là một sự kiện ngoài ý muốn!

Hơn nữa, Ma Tổ La Hầu cũng chỉ muốn thăm dò một phen, xem thực lực của Long Vương ba người, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào!

Vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu cũng không sử dụng ra trăm phần trăm sức mạnh!

Dưới một trận đại chiến, Ma Tổ La Hầu đối với thực lực của Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh, đã có một sự hiểu biết đại khái!

Vì nguyên nhân này, cần phải tiến hành kế hoạch tiếp theo!

Kế hoạch tiếp theo rất đơn giản, đó là giả chết!

Giả vờ bị tam tộc tộc trưởng diệt sát, sau đó kim thiền thoát xác, khiến mình lần nữa trở lại trong bóng tối, ẩn mình phía sau tiếp tục khống chế phong vân thiên hạ!

Đó là kế hoạch của Ma Tổ La Hầu!

Đương nhiên, tam tộc tộc trưởng không phải kẻ ngu muội, muốn lừa dối mắt của họ, nào phải chuyện dễ dàng!

Bởi vậy trận chiến tiếp theo, Ma Tổ La Hầu cần phải tận lực liều mạng mới được!

Trong khoảnh khắc, Ma Tổ La Hầu tập trung chú ý lực, toàn lực liều mạng với tam tộc tộc trưởng!

Nhưng dưới sự bức bách từng bước của tam tộc tộc trưởng, thương thế của Ma Tổ La Hầu càng lúc càng nghiêm trọng!

Nhìn thấy, Ma Tổ La Hầu sắp rơi vào tuyệt cảnh!

Tình trạng như vậy, chính là kế hoạch của Ma Tổ La Hầu!

Duy chỉ có như vậy, đợi đến lúc kim thiền thoát xác, mới không khiến tam tộc tộc trưởng nghi ngờ!

"Ma Tổ La Hầu, thúc thủ chịu trói đi, chúng ta có thể cho ngươi một kết cục thể diện!" Long Vương và những người khác mở miệng, tựa hồ muốn bắt giữ Ma Tổ La Hầu!

Dù sao một Chuẩn Thánh còn sống, đôi khi có thể mang lại lợi ích lớn hơn!

Điểm quan trọng nhất, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người, không phải người cùng một phe phái!

Mặc dù lần này, họ đồng lòng đối địch, cùng đối phó Ma Tổ La Hầu!

Nhưng trong lòng ba người, cũng có những suy tính riêng!

Vì nguyên nhân này, họ muốn trước tiên bắt giữ Ma Tổ La Hầu, sau đó mới từ từ thương nghị chuyện này!

"Ha ha ha, Bản tọa là Chuẩn Thánh, há lại để các ngươi tùy ý chém giết!

Cho dù Bản tọa sẽ vẫn lạc, nhưng Bản tọa tuyệt đối sẽ không nhận thua!" Ma Tổ La Hầu phát ra một tiếng cuồng tiếu!

Cuối cùng, Ma Tổ La Hầu đưa ra lựa chọn cuối cùng, trực tiếp dẫn bạo tất cả tu vi trong cơ thể!

Ma Tổ La Hầu trực tiếp tự bạo!

Với một phương thức gần như hủy diệt, trực tiếp dẫn bạo tu vi của mình!

Oanh long long!

Xung kích khủng bố, trực tiếp trong Hỗn Độn, tạo ra một trận phong bạo hỗn độn khủng khiếp!

Thậm chí ngay cả không gian Hỗn Độn, cũng bị xé ra từng vết nứt, thông đến hư không vô tận.

Trên thực tế, đó chỉ là kế kim thiền thoát xác của Ma Tổ La Hầu!

Mặc dù bề ngoài nhìn thấy, Ma Tổ La Hầu tự bạo, đã gây ra không ít chấn động!

Nhưng thật sự, đó chỉ là một thần thông đặc biệt của Ma Tổ La Hầu, mặc dù nhìn thanh thế rộng lớn!

Nhưng đối với Ma Tổ La Hầu, lại không hề thật sự làm tổn thương bản nguyên!

Chương 117

Tại khu vực trung tâm của vụ nổ, hạch tâm của Ma Tổ La Hầu, trực tiếp thông qua vết nứt hư không vừa nổ tung, trực tiếp biến mất trong Hỗn Độn!

“Khái khái, La Hầu đáng chết, lại dám tự bạo!

Một Chuẩn Thánh tự bạo, suýt chút nữa làm tổn thương chúng ta!” Long Vương và Nguyên Phượng cùng những người khác, đã tốn một chút thời gian, mới hoàn hồn!

Nếu không phải khi Ma Tổ La Hầu tự bạo, kịp thời rời xa, e rằng cũng sẽ chịu không ít ảnh hưởng!

Nhưng cho dù như vậy, cũng suýt chút nữa bị chấn choáng váng!

Thật ra, Long Vương và những người khác đều có chút chấn kinh, bởi vì không ngờ Ma Tổ La Hầu lại cương liệt đến vậy!

Trong tình huống gần như thất bại, lại không lựa chọn thúc thủ chịu trói, mà trực tiếp lựa chọn tự bạo!

Vì nguyên nhân này, Long Vương và Nguyên Phượng, ngược lại đã thay đổi cách nhìn về Ma Tổ La Hầu một chút!

Có thể nói, đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với họ mà nói, nếu là họ, có lẽ cũng sẽ lựa chọn cách làm như vậy!

Vì nguyên nhân này, Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác, ngược lại không hề nghi ngờ!

Đương nhiên, ba vị Chuẩn Thánh vô cùng cẩn thận!

Đợi sau khi phong bạo hỗn độn tan đi, ba vị Chuẩn Thánh đã chuyên môn kiểm tra một lượt.

Xác định khí tức của Ma Tổ La Hầu, hoàn toàn biến mất sau đó, ba vị Chuẩn Thánh mới trực tiếp trở về Hồng Hoang đại địa!

"Ma Tổ La Hầu lại dám tự bạo sao?

Làm sao có thể!" Trong U Minh Huyết Hải, Ngao Tông hơi ngẩng đầu, chấn kinh nhìn về phía bầu trời!

Mặc dù ở trong U Minh Huyết Hải, nhưng đối với trận Chuẩn Thánh chi chiến ngoài Tam Thập Tam Thiên kia, Ngao Tông vô cùng quan tâm.

Vì nguyên nhân này, khi Ma Tổ La Hầu vẫn lạc, Ngao Tông đã biết được chuyện này!

Nhưng, làm sao có thể, mặc dù trước đó, Ma Tổ La Hầu đã chịu một thiệt thòi nhỏ dưới tay Ngao Tông!

Nhưng đối với Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông từ trước đến nay đều không hề xem thường!

Bởi vì Ngao Tông biết rõ, hắn không phải Chuẩn Thánh tầm thường, có sức mạnh và mưu lược vô cùng cường hãn!

Thậm chí có năng lực, dẫn động phong vân thiên hạ, châm ngòi đại chiến giữa tam tộc!

Có thể nói, trong lòng Ngao Tông, tính nguy hiểm của Ma Tổ La Hầu, thậm chí còn trên cả Long Vương!

Một nhân vật như vậy, làm sao có thể, dễ dàng vẫn lạc như thế chứ!

Điểm quan trọng nhất, hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp vẫn chưa hoàn toàn triển khai!

Là một mắt xích quan trọng nhất của Long Phượng Lượng Kiếp, Ma Tổ La Hầu làm sao có thể vẫn lạc như vậy chứ!

Vì nguyên nhân này, khi Ngao Tông cảm thụ được, khí tức của Ma Tổ La Hầu biến mất sau đó, Ngao Tông mới chấn kinh như vậy!

"Không đúng, chuyện này có điều cổ quái.

Trong truyền thuyết, cuối Long Phượng Lượng Kiếp, Ma Tổ La Hầu bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, thậm chí có thể đối địch với Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên cùng bốn vị Chuẩn Thánh khác!

Hiện tại, chỉ đối mặt với tam tộc tộc trưởng, Ma Tổ La Hầu làm sao có thể dễ dàng vẫn lạc như vậy chứ, trừ phi... chủ động tìm chết!

Thật thú vị, thì ra là giả vờ đánh, kim thiền thoát xác ư..." Ngao Tông ánh mắt hơi loé lên, trong lòng suy nghĩ xoay chuyển, nhanh chóng đưa ra một kết luận!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, thì sự kiện Ma Tổ vẫn lạc lần này, e rằng do Ma Tổ La Hầu tự mình chủ đạo!

Như vậy, chuyện này lại càng thú vị hơn nhiều!

Không thể không nói, chỉ thông qua một số chuyện, Ngao Tông đã suy đoán ra chân tướng sự việc!

Cũng có thể thấy được, trình độ hiểu biết của Ngao Tông đối với Ma Tổ La Hầu!

Mặc dù giữa Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu, chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng từ những chuyện trước đó, Ngao Tông đã nắm bắt được đặc điểm tính cách của Ma Tổ La Hầu!

"Chuyện thú vị đây, nếu đã như vậy, vậy thì ta cũng giả vờ không biết là được!" Ngao Tông trong lòng thì thầm, mặc dù đã nhìn thấu chân tướng.

Nhưng đối với chuyện này, Ngao Tông lại không định vạch trần!

Bởi vì vạch trần chuyện này, đối với Ngao Tông, không có bất kỳ

lợi ích nào!

Ngược lại, nếu Ma Tổ La Hầu tiếp tục tồn tại, nói không chừng có thể mang lại lợi ích lớn hơn cho Ngao Tông!

Ít nhất, Ngao Tông cần Ma Tổ La Hầu, âm thầm châm ngòi quan hệ tam tộc, khiến Long Phượng Lượng Kiếp triệt để bùng nổ!

Bởi vì trải qua một trận đại chiến, Ngao Tông đã nhận ra lợi ích của chiến tranh!

Phải biết rằng, trong trận đại chiến lần này, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đều có tổn thất không nhỏ!

Hầu như mỗi khoảnh khắc, đều có tộc nhân tam tộc vẫn lạc!

Hồn phách nguyên thần của những tộc nhân đó, chảy vào U Minh Huyết Hải, đều sẽ trở thành nguyên liệu cho Ngao Tông phát triển Minh tộc!

Có thể nói, mặc dù trận đại chiến này, Ngao Tông không ra tay, nhưng lợi ích đạt được lại vô cùng lớn!

Nếu đợi đến thời kỳ Long Phượng Lượng Kiếp, Ma Tổ La Hầu triệt để dẫn bạo đại chiến tam tộc!

Khi đó, trận đại chiến kia, mới sẽ là thịnh đại hoành vĩ nhất!

Tam tộc dốc toàn lực ra, lao vào trong đại chiến điên cuồng!

Đến giai đoạn đó, số lượng tộc nhân tam tộc vẫn lạc, sẽ là một con số thiên văn!

Khi đó, lợi ích mà Ngao Tông có thể đạt được, mới sẽ là lớn nhất!

Một trận lượng kiếp xuất hiện, sẽ mang lại cho Ngao Tông lượng lớn tộc nhân Minh tộc!

Một trận đại chiến, mang lại cho Ngao Tông lợi ích!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông ngược lại không định, nói tin tức Ma Tổ La Hầu giả chết, cho tam tộc tộc trưởng!

Có thể nói, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Ngao Tông đã có quyết định!

Oanh!

Ngay khi Ngao Tông đang suy tư về chuyện Ma Tổ La Hầu giả chết, và nên xử lý chuyện này như thế nào!

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị tộc trưởng, đã trở về Hồng Hoang đại địa!

Chương 118

“Ma Tổ La Hầu đã chết, truyền lệnh của Bản hoàng, triệt để tiêu diệt Ma tộc!

Triệt để tiêu diệt Ma tộc, khiến Ma tộc triệt để biến mất trên Hồng Hoang đại địa!” Tam tộc tộc trưởng lần lượt hạ lệnh, khiến tộc nhân của mình, triệt để tiêu diệt Ma tộc!

Dù sao vận mệnh chủng tộc, đôi khi vô cùng huyền diệu!

Mặc dù đã xác định, Ma Tổ La Hầu đã vẫn lạc.

Nhưng đối với một chủng tộc có thể sinh ra Chuẩn Thánh, Long Vương hiển nhiên không định tha cho Ma tộc!

Vì nguyên nhân này, Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác, đồng loạt hạ lệnh.

Ra lệnh cho tộc nhân của mình, tiêu diệt hoàn toàn Ma tộc!

Trong khoảnh khắc, tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, lần lượt hành động!

Còn về phía Ma tộc...

Thông thường mà nói, người sáng tạo một chủng tộc vẫn lạc, sẽ gây ra đả kích cực lớn cho chủng tộc đó, thậm chí trực tiếp tụt dốc ngàn trượng!

Nhưng, tộc nhân Ma tộc lúc này, từng người đều sát ý lẫm liệt, xem cái chết như về nhà, điên cuồng công kích tộc nhân tam tộc xung quanh!

“Giết!

Giết sạch Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, báo thù cho Ma Tổ đại

nhân!" Một trận đại chiến càng thêm đáng sợ, trực tiếp quét qua toàn bộ khu vực xung quanh U Minh Huyết Hải!

Hầu như mỗi khoảnh khắc, đều có tu sĩ cường đại vẫn lạc!

Nhưng một trận chiến đấu, nhanh chóng đón nhận hồi kết!

Mặc dù sự phản công cuối cùng của tộc nhân Ma tộc, đã mang lại một số phiền toái cho tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc.

Nhưng Ma Tổ La Hầu vẫn lạc, cục diện thất bại đã định!

Có thể nói, một phần ba tộc nhân Ma tộc, là quân cờ mà Ma Tổ La Hầu đã đẩy ra!

Nhanh chóng, một trận đại chiến, đã đón nhận hồi kết cuối cùng!

Tất cả tộc nhân Ma tộc bị Ma Tổ La Hầu mang theo, toàn bộ đều vẫn lạc gần U Minh Huyết Hải!

Một trận đại chiến quét qua bốn chủng tộc, cuối cùng đã đón nhận hồi kết!

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đã giành được thắng lợi cuối cùng!

Nhưng, mặc dù trận chiến này đã kết thúc, nhưng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, lại tựa hồ không có ý định rút lui.

Lần lượt quay đầu, nhìn về phía U Minh Huyết Hải!

"Thật thú vị, lại dám đánh chủ ý lên người ta sao?" Ngao Tông cười như không cười, quét mắt nhìn tộc nhân tam tộc xung quanh U Minh Huyết Hải, trong ánh mắt có sự trêu tức không thể che giấu!

Hiển nhiên, trong trận đại chiến này, Ngao Tông cũng là mục tiêu của họ!

Dù sao trước đó, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, liên tiếp chịu không ít thiệt thòi trên người Ngao Tông!

Đầu tiên là Tù Ngưu Vương Long tộc, bị Ngao Tông trêu đùa một phen!

Hoả Phượng Vương Phượng tộc, cùng với Hoả Kỳ Lân Vương Kỳ Lân tộc, càng trực tiếp vẫn lạc trong U Minh Huyết Hải!

Cuối cùng, tộc nhân tam tộc cùng kéo đến U Minh Huyết Hải, muốn đòi lại một công đạo!

Nhưng, trừ Thiên Long Ngao Nguyệt ra, tộc nhân tam tộc không một ai có thể bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!

Đối với chuyện này, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều biết rõ!

Chỉ là trước đó, bận rộn xử lý chuyện Ma Tổ La Hầu, không có thời gian để ý!

Hiện tại, Ma Tổ La Hầu đã vẫn lạc, cũng đã đến lúc xử lý chuyện này rồi!

"Muốn ra tay với Minh tộc sao, nhưng, có khẩu vị tốt như vậy sao, ta sợ các ngươi nuốt không trôi Minh tộc đâu!" Nếu là trước đó, Ngao Tông cần phải lo lắng!

Nhưng, Ma Tổ La Hầu trước đó, đã giúp Ngao Tông, nghiệm chứng năng lực phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Bởi vậy, cho dù Long Vương và ba vị tộc trưởng như Nguyên Phượng, toàn bộ đều xuất hiện gần U Minh Huyết Hải, Ngao Tông cũng không có quá nhiều lo lắng!

Nhưng, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người, ngược lại không trực tiếp ra tay, mà có chút trầm mặc, tựa hồ đang suy tư chuyện gì!

Chuyện đang suy tư, đương nhiên là nguyên nhân trước đó Ma Tổ La Hầu, ra tay với U Minh Huyết Hải, nhưng lại không thành công!

Thực lực của Ma Tổ La Hầu, tự nhiên không cần nói nhiều!

Ngay cả Ma Tổ La Hầu ra tay, cũng không thành công chiếm hạ U Minh Huyết Hải!

Chỉ có thể nói một chuyện!

Trên tay Minh tộc Chi Vương Ngao Tông, e rằng có một át chủ bài cường đại!

Tuy nhiên, trước đó, Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác, đều đang bận rộn với chuyện vượt qua hư không!

Đối với tình huống cụ thể của U Minh Huyết Hải, ngược lại không có sự hiểu biết đầy đủ!

Bởi vậy nhất thời, cũng không xác định, át chủ bài trên tay Ngao Tông, rốt cuộc là thứ gì!

Vì nguyên nhân này, ba vị tộc trưởng lúc này ngược lại có chút trầm mặc, tựa hồ đang suy tư nên xử lý chuyện này như thế nào!

Dù sao, trước khi chưa thăm dò rõ át chủ bài của Ngao Tông, cũng không dám tùy tiện ra tay!

"Minh Vương Ngao Tông, trợ Trụ vi ngược, giúp đỡ Ma tộc tàn phá Đông phương đại địa, tàn hại tộc nhân Long tộc ta!

Hôm nay, Ngô muốn tiêu diệt Minh tộc, báo thù cho tộc nhân Long tộc!" Dưới sự ám thị của Long Vương, một trưởng lão Long tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, trực tiếp bước ra, khiêu khích Ngao Tông trong U Minh Huyết Hải!

"Bản vương ở đây, nếu có bản lĩnh, vậy thì cứ tấn công vào đi!" Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên không hề sợ hãi, trực tiếp chế giễu một tiếng!

Nếu có năng lực, vậy thì cứ tấn công vào đi, nếu không thì không

cần nói nhiều!

Đối với điều này, trưởng lão Long tộc nổi giận, trực tiếp ra tay với U Minh Huyết Hải!

Oanh long!

Sát chiêu khủng bố, từ trên thiên tế giáng xuống, trực tiếp đánh về phía U Minh Huyết Hải!

Thanh thế của nó hùng vĩ, tựa hồ muốn hủy diệt trời đất!

Nhưng kết quả hiển nhiên, không hề có tác dụng chút nào!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên hiển hóa, chặn đứng tất cả công kích!

Chương 119

"...Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, chí bảo loại hình phòng ngự!

Trong tay nghịch tử này, lại có bảo vật như vậy!" Với ánh mắt của Long Vương, trong khoảnh khắc nhận ra lai lịch của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, liền phát ra một tiếng kinh hô!

Còn về Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai vị tộc trưởng, phản ứng lúc này cũng tương tự Long Vương!

Hiển nhiên, át chủ bài của Ngao Tông, có chút vượt quá dự liệu của họ!

Không ngờ, Ngao Tông lại có đại cơ duyên như vậy, ngay cả loại bảo vật cấp bậc này cũng có thể nắm giữ!

Phải biết rằng, loại bảo vật cấp bậc này, đối với họ, đều là bảo bối đỉnh cấp khó gặp khó cầu!

"Hèn chi, trước đó Ma Tổ La Hầu, không thể công phạt U Minh Huyết Hải!" Cho đến hiện tại, tam tộc tộc trưởng mới hoàn toàn hiểu ra.

Vì sao trước đó Ma Tổ La Hầu, không thể phá vỡ U Minh Huyết Hải!

Có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo loại hình phòng ngự, muốn phá vỡ U Minh Huyết Hải, quả thật không phải chuyện dễ dàng!

"Một bảo vật đỉnh cấp như vậy, lại rơi vào tay nghịch tử kia, đơn giản là lãng phí, cần phải tìm cách, cướp lấy bảo vật này mới được!" Long Vương ánh mắt lấp lánh, nhìn chằm chằm Ngao Tông trong U Minh Huyết Hải, sâu trong ánh mắt có một tia tham lam nhàn nhạt!

Mặc dù Long Vương là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng một kiện

Tiên Thiên Chí Bảo, đối với Long Vương, có tác dụng cực lớn!

Có thể nói, khi Long Vương nhìn Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Long Vương đã hạ quyết tâm!

Muốn từ trong tay Ngao Tông, cướp lấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo này!

Nhưng, ngay cả Ma Tổ La Hầu, cũng không thể dễ dàng công phá phòng ngự của U Minh Huyết Hải, Long Vương muốn làm chuyện này, e rằng cũng không dễ dàng như vậy!

Vì nguyên nhân này, Long Vương ngược lại không định cưỡng công, mà định sử dụng phương pháp mềm dẻo, khiến Ngao Tông chủ động hiến tặng bảo vật này!

"Ngao Tông, hiến thượng bảo vật này, Bản hoàng cho phép ngươi trở về Long tộc, đối với những sai lầm đã gây ra trước đây, sẽ bỏ qua không truy cứu!" Long Vương mở miệng, phát ra một tiếng Long ngâm!

Đó là phương pháp "mềm dẻo" mà Long Vương nói!

Trong mắt hắn, việc cho Ngao Tông trở về Long tộc, là một ân tứ cực lớn!

Dù sao Long tộc là đại tộc đệ nhất Hồng Hoang, có thực lực cường đại cực điểm!

Là kẻ bị trục xuất, nghe được tin tức này, hắn sẽ vô cùng vui mừng chứ!

Vì nguyên nhân này, Long Vương mới nói ra những lời như vậy!

Không thể không nói, thường xuyên ở trên cao, sớm đã khiến Long Vương quên mất, thế nào mới thật sự là mềm dẻo rồi!

Thậm chí ngay cả lời nói ra, đều là thái độ cao cao tại thượng!

Cứ nghĩ rằng loại lời nói mệnh lệnh này, là một loại 'ân tứ'!

Đối với điều này, Ngao Tông cười như không cười, như nhìn một kẻ ngu xuẩn vậy, tĩnh lặng nhìn Long Vương!

Một lát sau, Ngao Tông mới chậm rãi nói ra một câu!

"Lại có thể nói ra những lời như vậy, Long Vương, ta thật không ngờ, ngươi lại ngu xuẩn đến mức độ này!" "Thật không ngờ Long Vương lại có thể thốt ra những lời ngu xuẩn đến thế!" Ngao Tông nửa cười nửa không, nhìn Long Vương như thể đang nhìn một kẻ ngu dốt.

Thực lòng, dù Ngao Tông đã quá hiểu tính cách của Long Vương – cố chấp tự mãn, bảo thủ không chịu đổi mới – nhưng hắn vẫn không thể ngờ Long Vương lại có thể nói ra lời ngu xuẩn tột cùng như vậy!

Ngài ta lại muốn ta ngoan ngoãn dâng lên Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Lời nói như vậy, quả thực là ngu xuẩn hết sức!

Có tu sĩ nào lại đem chí bảo trong tay mình, với thái độ gần như hèn mọn, dâng cho kẻ địch chứ?

Phải, từ đầu đến cuối, Ngao Tông vẫn luôn xem Long Vương là kẻ địch.

Thái độ của Long Vương đối với Ngao Tông cũng chẳng khác là bao.

Từ đầu đến cuối, Long Vương chưa từng coi Ngao Tông là tộc nhân Long Tộc.

Hoặc, Long Vương từ đầu tới cuối chưa từng để Ngao Tông vào mắt, chỉ coi hắn như một con kiến hôi có thể giẫm chết bất cứ lúc nào.

Nếu không, Long Vương đã không liên tiếp mấy lần phái tộc nhân Long Tộc đến bắt Ngao Tông về.

Điểm này, Ngao Tông hiểu rất rõ.

Mặc dù kết quả mỗi lần, Long Vương đều "tặng phúc lợi" cho Ngao Tông.

Mỗi lần tộc nhân Long Tộc đuổi bắt Ngao Tông, tất cả đều bị Ngao Tông nuốt chửng, trở thành nguyên liệu cho sự phát triển của Minh Tộc, cuối cùng hóa thành tộc nhân Minh Tộc, trở thành bàn đạp cho Ngao Tông tiến bộ!

Vì lý do này, Ngao Tông không thể nào chấp nhận yêu cầu vô lý của Long Vương.

Huống hồ, sau khi biến hóa thành Cửu U Minh Long, Ngao Tông đã biết mình bị Long Vương lừa một vố đau.

Nếu không, Ngao Tông của ngày nay có lẽ sẽ không đi đến bước đường này.

Có thể nói, ân oán giữa hắn và Long Vương đã sớm không thể cứu vãn.

Đánh bại Long Vương, dạy cho ngài ta một bài học, khiến ngài ta phải hối hận về sau, đó chính là một trong những động lực tu hành của Ngao Tông!

Trong tình huống này, Ngao Tông sao có thể lấy Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên ra mà hiến cho Long Vương chứ?

Nếu Ngao Tông thật sự làm vậy, thì hắn mới là kẻ ngu xuẩn, cũng không xứng xưng là Minh Tộc Chi Vương!

Đương nhiên, đó chỉ là ân oán giữa Ngao Tông và Long Vương.

Thực sự, dù không có những ân oán này, Ngao Tông cũng không

thể chấp nhận yêu cầu ngu xuẩn như vậy!

Phải biết rằng, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên là bảo vật sinh tồn của Ngao Tông, là sự bảo đảm tính mạng của hắn!

Có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Ngao Tông mới có đủ tự tin đối mặt với uy hiếp của Chuẩn Thánh!

Giống như Ma Tổ La Hầu tập kích trước đây, nếu trên tay Ngao Tông không có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, e rằng bây giờ Ngao Tông đã trở thành một làn hồn phách tiêu tan trên U Minh Huyết Hải rồi!

Điểm này, Ngao Tông không tin mấy vị Chuẩn Thánh không nhìn ra!

Kết quả, Long Vương lại thốt ra lời nói như vậy, không phải là ngu xuẩn thì là gì!

Cũng không có cách nào khác, việc ở vị thế cao cao tại thượng suốt nhiều năm đã khiến Long Vương hình thành lối tư duy quán tính.

Có thể nói, trong Long Tộc, không ai dám làm trái mệnh lệnh của Long Vương!

Ngao Tông lại là người đi ra từ Long Tộc, nên Long Vương mới nói ra lời đó.

Long Vương dường như vẫn cho rằng, chỉ cần ngài ta ra lệnh một tiếng, Ngao Tông sẽ vui mừng như điên, ngoan ngoãn dâng bảo vật!

Vì lý do này, lời mà Ngao Tông gửi tặng ngài ta, chỉ có một câu duy nhất: “Kẻ ngu ngốc!” Thực ra, Ngao Tông còn muốn mắng thêm một câu “đồ ngu xuẩn”!

Chương 120

“Nghịch tử!

Ngươi dám nói chuyện với Bản Hoàng như vậy sao!” Khí tức kinh khủng từ long khu của Long Vương bạo phát.

Long Vương lúc này khí tức kịch liệt chấn động, râu rồng không ngừng vung vẩy, trong long mâu tràn ngập lửa giận, đủ thấy mức độ phẫn nộ của ngài ta!

Bởi vì ngài ta không thể ngờ, Ngao Tông lại thốt ra lời nói như vậy!

Quả thực là không coi ngài ta ra gì!

Phải biết rằng, nếu không có ngài ta, Ngao Tông không thể xuất hiện trên thế giới này!

Kết quả hiện tại, Ngao Tông không những không hiến bảo vật, ngược lại còn châm chọc một câu!

Chuyện này, trực tiếp khiến Long Vương lửa giận ngút trời, hận không thể trực tiếp lột da rút gân Ngao Tông!

“Ha ha, Bản vương đã sớm rút khỏi Long Tộc, hiện tại Bản vương là Minh Tộc Chi Vương, không có bất kỳ quan hệ nào với Long Tộc, xin đừng nhận thân bừa bãi!” Ngao Tông thần sắc đạm nhiên, nhẹ nhàng thốt ra một câu.

Thuở ban đầu muốn đoạn tuyệt quan hệ, trục xuất ta khỏi Long Tộc chính là Long Vương!

Bây giờ, Long Vương lại nhận thân thích với ta, nhưng ta đâu có thân thích như vậy!

“Phản rồi!

Bản Hoàng hôm nay, nhất định sẽ lột da rút gân ngươi, để giương Long Tộc chi uy!” Long uy cực kỳ kinh khủng, dường như muốn đè sập cả U Minh Huyết Hải!

Có thể thấy Long Vương lúc này phẫn nộ đến mức nào!

Hiển nhiên, hai câu nói của Ngao Tông, đối với Long Vương, lực trùng kích thực sự quá mạnh, quả thực là tát thẳng vào mặt!

Đối với Long Vương vốn trọng thể diện, điều này giống như chạm vào vảy ngược vậy!

Điểm quan trọng nhất, nơi đây không phải là nơi vắng người!

Nếu là nơi vắng người, chỉ có hai người ta và Ngao Tông ở đây, bị Ngao Tông trêu chọc, ngài ta sẽ có cách đối phó, trực tiếp dạy dỗ Ngao Tông một trận!

Tuy nhiên, vì trận đại chiến với Ma Tộc trước đó, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều tụ tập ở đây!

Đối thủ cũ, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, còn đang đứng ở không xa quan sát!

Hiện tại, trước mặt Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, bị Ngao Tông làm mất mặt trắng trợn, Long Vương sao có thể không tức giận cho được!

Bởi vậy, Long Vương trực tiếp nổi giận, hận không thể trực tiếp diệt Ngao Tông, lột da rút gân Ngao Tông!

Ngài ta muốn cho Ngao Tông biết, trong toàn bộ Long Tộc, ngài ta là tồn tại không thể nghịch phản!

Vì lý do này, Long Vương phẫn nộ đến cực điểm, trực tiếp động thủ!

Long uy kinh người, trực tiếp trấn áp xuống U Minh Huyết Hải!

Công kích cực kỳ kinh khủng, khoảnh khắc từ trên bầu trời giáng xuống!

Một kích phẫn nộ của Chuẩn Thánh, đủ sức hủy thiên diệt địa!

Hủy diệt một tiểu thiên thế giới, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!

Nhưng Ngao Tông lại vô cùng đạm nhiên, không hề có chút lo lắng.

Bởi vì trước đó Ma Tổ La Hầu đã nghiệm chứng năng lực phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Đối mặt với uy hiếp của Long Vương, Ngao Tông căn bản không để ý!

Không, bởi vì Ngao Tông biết, Long Vương cùng cảnh giới Chuẩn Thánh với Ma Tổ La Hầu, tuyệt đối không thể phá vỡ được phòng ngự kinh khủng của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

"Vù!" Quả nhiên, khoảnh khắc Long Vương động thủ, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên trực tiếp tỏa sáng.

Ánh sáng tím u huyền, từ đài sen tím hiện lên, hóa thành một đạo tử liên hư ảnh, trực tiếp đỡ lấy công kích của Long Vương!

Có thể thấy, dưới công thế của Long Vương, U Minh Huyết Hải không hề lay động chút nào!

Đối với điều này, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ở xa quan vọng, có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn kỹ Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Nhưng Long Vương lúc này, sắc mặt đã đen như mực!

Dù sớm đã biết Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bất phàm,

thuộc cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo, lực phòng ngự tất nhiên vô cùng kinh người!

Nhưng với tư cách là một trong những cường giả mạnh nhất thế giới Hồng Hoang, tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh!

Long Vương có sự tự tin tuyệt đối vào sức mạnh của mình!

Dù sao, vừa rồi cũng có một Chuẩn Thánh vẫn lạc dưới tay ngài ta, tuy có công lao của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Nhưng điều đó vẫn đủ để chứng minh sự cường đại của ngài ta!

Vì lý do này, dù Long Vương biết năng lực phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên có thể rất kinh người, sẽ tạo ra một số trở ngại!

Nhưng Long Vương vẫn cho rằng, ngài ta có đủ khả năng phá vỡ phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Tuy nhiên, điều Long Vương không ngờ tới, là năng lực phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên lại kinh khủng đến mức đó!

Thậm chí một kích phẫn nộ của ngài ta, cũng có thể bị dễ dàng chống đỡ!

Điều này quả thực lại giáng cho Long Vương một cái tát nữa, ép mặt ngài ta xuống đất mà chà xát!

Đối với điều này, Long Vương sao có thể không phẫn nộ chứ!

Vì lý do này, Long Vương cũng lửa giận bốc lên đầu, điên cuồng công kích Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Kết quả hiển nhiên, công kích của Long Vương không hề có chút hiệu quả nào!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên vẫn lơ lửng trên cao, phát ra

ánh sáng nhàn nhạt, bao trùm toàn bộ U Minh Huyết Hải!

“Long Vương thật có hứng thú, tộc nhân Phượng Tộc ta trải qua đại chiến, lúc này đã mệt mỏi không chịu nổi, xin cáo từ!” Nguyên Phượng mở miệng, nói với Long Vương.

Đây là điều tất nhiên, hiện tại Ma Tổ La Hầu và Ma Tộc đã được giải quyết!

Còn về Ngao Tông, Nguyên Phượng hiển nhiên đã nhìn ra, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên của Ngao Tông không dễ phá giải như vậy!

Nếu không có phương pháp tốt để phá giải Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, tiếp tục ở lại đây cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi!

Hiện tại trải qua một trận đại chiến, tộc nhân Phượng Tộc đều có không ít thương tổn, đang cần thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức!

Vì lý do này, Nguyên Phượng không định lãng phí thời gian, liền trực tiếp mở lời, chuẩn bị dẫn tộc nhân của mình rời đi!

Còn về việc Long Vương mất mặt, vừa rồi đã xem đủ rồi!

Chương 121

Nếu tiếp tục xem nữa, không chừng Long Vương sẽ thẹn quá hóa giận, nên bây giờ rời đi cũng là lúc thích hợp rồi!

Ngay lập tức, dưới sự dẫn dắt của Nguyên Phượng, đại quân Phượng Tộc trực tiếp rời khỏi U Minh Huyết Hải, trở về Thập Vạn Hỏa Sơn!

"Tộc nhân Kỳ Lân Tộc, trở về tộc địa nghỉ ngơi dưỡng sức, xin cáo từ!" Thủy Kỳ Lân cũng lựa chọn tương tự như Nguyên Phượng, trực tiếp rời đi!

Đương nhiên, Thủy Kỳ Lân cũng không nể mặt Long Vương mấy, cũng không nhắc đến sự việc gì, trực tiếp dẫn tộc nhân của mình rời đi!

Ngay lập tức, bên ngoài toàn bộ U Minh Huyết Hải, chỉ còn lại tộc nhân Long Tộc!

Nhưng, dù tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc đã rời đi, sắc mặt Long Vương vẫn vô cùng khó coi!

Bởi vì lần này, ngài ta đã mất mặt lớn, việc Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc rời đi cũng không thể thay đổi được sự thật này!

Điều đó khiến Long Vương vô cùng phẫn nộ!

Đương nhiên, dù Long Vương vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không hề mất đi lý trí!

Hiển nhiên, Long Vương nhìn ra được, U Minh Huyết Hải lúc này không thể công phá được!

Tiếp tục nán lại đây, cũng chỉ tiếp tục mất mặt mà thôi!

Vì lý do này, Long Vương cực kỳ uất ức, cũng chỉ đành dẫn tộc nhân trở về tộc địa Long Tộc!

Nhưng, trước khi rời đi, Long Vương đặc biệt để lại một câu nói cay nghiệt!

"Từ bây giờ, Long Tộc và Minh Tộc không đội trời chung!

Chỉ cần tộc nhân Minh Tộc bước ra khỏi U Minh Huyết Hải một bước, Long Tộc tất sẽ diệt sạch!" Đây là nguyên văn lời của Long Vương, có thể thấy Long Vương phẫn nộ với Ngao Tông đến mức nào!

Đối với điều này, Ngao Tông đứng bên trong U Minh Huyết Hải, không hề để tâm, ngược lại còn có chút muốn bật cười!

Thật nực cười, thật sự cho rằng lời nói như vậy, đối với Ngao Tông, sẽ có tác dụng sao?

Phải biết rằng, tu vi hiện tại của Ngao Tông, là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Cách cảnh giới Chuẩn Thánh không còn xa vời nữa!

Chỉ cần Ngao Tông hoàn thành thêm một hai nhiệm vụ nữa, tất sẽ có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lúc đó, rốt cuộc ai đối phó ai, điều đó chưa chắc chắn!

Vì lý do này, Ngao Tông không hề để ý đến lời uy hiếp của Long Vương!

Thôi không nói nữa, sự việc đến đây cũng đã kết thúc một giai đoạn rồi!

Bởi vì sự xuất hiện của Ma Tổ La Hầu, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, tất cả đều tụ tập tại U Minh Huyết Hải!

Nhưng sau khi Ma Tổ La Hầu "vẫn lạc", Long Phượng Kỳ Lân

tam tộc tuy có ý định đánh chủ ý.

Nhưng vì không thể công phá phòng ngự của U Minh Huyết Hải, tam tộc đành phải rời đi!

Có thể nói, sự việc đến đây đã kết thúc một giai đoạn rồi!

Ngao Tông cũng không cần phải lo lắng quá nhiều, một khoảng thời gian sắp tới, hẳn sẽ có thể đón nhận một giai đoạn phát triển nhanh chóng!

Không chỉ vậy, Hồng Hoang đại địa sắp tới, sẽ trở nên yên tĩnh hơn một chút!

Lý do quan trọng nhất, trong một trận tứ phương đại chiến, Ngao Tông đã đạt được lợi ích kinh người!

Phải biết rằng, Ma Tộc không phải là chủng tộc dễ đối phó, là một miếng xương khó gặm!

Dù Long Phượng Kỳ Lân tam tộc vẫn vô cùng cường đại, trực tiếp tiêu diệt tộc nhân Ma Tộc mà Ma Tổ La Hầu dẫn theo!

Nhưng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc cũng có không ít thương tổn!

Nếu không, khi rời đi, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng sẽ không dẫn tộc nhân trở về nghỉ ngơi dưỡng sức!

Nói trắng ra, trong trận đại chiến này, số lượng tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc vẫn lạc, cũng là một con số vô cùng kinh người!

Một số hồn phách nguyên thần đó, chính là thu hoạch của Ngao Tông!

Số lượng hồn phách nguyên thần vô cùng khổng lồ, tất cả đều hội tụ trong U Minh Huyết Hải!

Chỉ cần tiêu hóa những hồn phách nguyên thần này, tất sự phát

triển của Minh Tộc, sẽ được nâng lên một trình độ cao hơn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông đã thu thập toàn bộ hồn phách nguyên thần của tam tộc vẫn lạc trong trận đại chiến này!

Sau khi hoàn thành việc này, Ngao Tông lại lần nữa khởi động Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, che chắn toàn bộ U Minh Huyết Hải!

Sau khi những việc này hoàn thành, Ngao Tông trực tiếp trở về không gian tầng mười tám, chuẩn bị bắt đầu chuyển hóa những hồn phách nguyên thần đó!

Ngay lập tức, Ngao Tông bắt đầu bận rộn! ...Cùng lúc đó, khi Ngao Tông bắt đầu bận rộn.

Xa xa U Minh Huyết Hải, xuất hiện một lão giả toàn thân bao phủ đạo vận, tiên phong đạo cốt.

Chính là Hồng Quân Lão Tổ!

Dù trận đại chiến kinh thiên này, Hồng Quân Lão Tổ không lộ diện, nhưng sự chú ý của ngài đối với trận chiến, không hề kém cạnh Ngao Tông chút nào!

"Thật là một biến số a, lại gây ra chuyện lớn đến vậy!" "Không, La Hầu cũng thông minh, biết Kim Thiền Thoát Xác.

Đã như vậy, lão đạo cũng không thể ngồi yên không quản, phải giúp một tay mới được!" Hồng Quân Lão Tổ nhìn về phía U Minh Huyết Hải, chậm rãi lẩm bẩm một tiếng.

Thực tình, sự kiện lần này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hồng Quân Lão Tổ!

Ngài ta thật không ngờ, Ma Tổ La Hầu lại nhanh chóng ra mặt đến vậy!

Theo dự định của Hồng Quân Lão Tổ, lẽ ra phải để Ma Tổ La Hầu

châm ngòi đại chiến giữa tam tộc, sau đó hội tụ khí vận thiên hạ!

Chờ mọi chuyện gần kết thúc, ngài ta mới từ hậu trường bước ra, một lần tiêu diệt Ma Tổ La Hầu, thành công chứng đạo thành Thánh!

Không thể không nói, ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ ở phía sau.

Hồng Quân Lão Tổ cũng là một trong những kẻ đứng sau màn kiếp nạn này!

Chỉ là ngài ta không ngờ, hành động vô tình của Ngao Tông, lại khiến Ma Tổ La Hầu bại lộ, suýt chút nữa khiến lượng kiếp bùng nổ sớm hơn!

May mắn thay, Ma Tổ La Hầu đủ thông minh, biết Kim Thiền Thoát Xác!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây cũng coi như là "đánh lộn mà trúng".

Vừa hay có thể làm suy yếu thực lực của Ma Tổ La Hầu một chút, khi đối mặt với Ma Tổ La Hầu, ngài ta cũng có thêm phần nắm chắc!

Chương 122

Đương nhiên, để tránh Ma Tổ La Hầu bại lộ hoàn toàn.

Sau khi Ma Tổ La Hầu Kim Thiền Thoát Xác, Hồng Quân Lão Tổ đã động dụng một số thủ đoạn, xóa sạch dấu vết của Ma Tổ La Hầu!

Vì lý do này, tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc mới không phát hiện ra chuyện Ma Tổ La Hầu giả chết!

Không thể không nói, dù Ngao Tông là người sớm nhất nhìn thấu Ma Tổ La Hầu giả chết, nhưng hắn không phải là người duy nhất!

Đằng sau trận đại chiến này, có người vẫn luôn dõi theo mọi chuyện!

Chỉ là chuyện này, ngay cả Ngao Tông cũng không hay biết, bởi vì Hồng Quân Lão Tổ ẩn mình sâu hơn tất cả mọi người rất nhiều! ...Cùng lúc đó, khi Hồng Quân Lão Tổ đang cảm thán về chuyện này.

Tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, dẫn dắt các tộc nhân của mình, trở về các tộc địa!

Long Vương tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Khi Long Vương trở về tộc địa Long Tộc, việc đầu tiên ngài ta làm là truyền lệnh xuống, triệu hoán Ngao Nguyệt!

Ngao Nguyệt bị phái đi trấn thủ hải nhãn, tự nhiên sẽ không làm trái mệnh lệnh của Long Vương.

Nhận được lệnh triệu tập của Long Vương, Ngao Nguyệt nhanh chóng trở về tộc địa Long Tộc, trước điện Long Vương!

"Ngao Nguyệt, Bản Hoàng muốn biết, rốt cuộc nghịch tử kia có bí mật gì?

Trận chiến trước đó, rốt cuộc ẩn giấu điều gì?" Long Vương cư cao lâm hạ, trực tiếp ra lệnh cho Ngao Nguyệt!

Mục đích của Long Vương là muốn hiểu rõ sự tình của Ngao Tông!

Thực tình, dù trong sự kiện lần này, Long Vương đã mất không ít thể diện vì Ngao Tông!

Nhưng đối với sự trưởng thành của Ngao Tông, Long Vương cũng vô cùng chấn động!

Bởi vì ngài ta chưa từng ngờ tới, Ngao Tông có thể đi đến bước này, thậm chí trên tay còn có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo loại phòng ngự!

Những chuyện này, vượt xa dự liệu của Long Vương!

Long Vương đột nhiên phát hiện, Ngao Tông dường như khác xa với những gì ngài ta tưởng tượng!

Vì lý do này, Long Vương mới triệu hồi Ngao Nguyệt, vì muốn biết rốt cuộc Ngao Tông có bí mật gì!

Chỉ có như vậy, mới có thể tìm cách đối phó Ngao Tông!

Phải, cho đến tận bây giờ, Long Vương vẫn chưa từ bỏ việc đối phó Ngao Tông!

Bởi vì trước đó, Ngao Tông đã mấy lần khiến ngài ta mất mặt!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông đã khiến ngài ta mất mặt trước mặt Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Hơn nữa, Long Vương từ trước đến nay đều không ưa Ngao Tông!

Vì lý do này, ân oán tích tụ lâu ngày, trực tiếp khiến Long Vương phẫn nộ với Ngao Tông đến cực điểm!

Nếu không, Long Vương đã không làm ra những chuyện như vậy!

"Ngao Tông?

Ngao Nguyệt đã lập Đại Đạo Thệ Ngôn, không thể nói về chuyện này!" Nghe lời của Long Vương, Ngao Nguyệt có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể nói với Long Vương như vậy!

Vì việc trấn thủ hải nhãn, Ngao Nguyệt cách biệt thế giới bên ngoài, nên không biết chuyện gì đã xảy ra!

Nhưng, về chuyện của Ngao Tông, Ngao Nguyệt vẫn không mở miệng tiết lộ!

Bởi vì đã lập Đại Đạo Thệ Ngôn, không thể tiết lộ bí mật của Ngao Tông!

Vì lý do này, Ngao Nguyệt thực sự không có cách nào!

"Nghịch tử, ngươi dám!" Khí thế kinh khủng, từ trên người Long Vương bạo phát, dường như muốn áp sập Ngao Nguyệt!

Long Vương đã chịu không ít thiệt thòi từ Ngao Tông, hiện tại đang tràn đầy lửa giận trong lòng!

Thái độ của Ngao Nguyệt như vậy, trực tiếp chọc giận Long Vương!

Có thể nói, bây giờ chỉ cần sơ suất một chút, Long Vương sẽ trực tiếp động thủ!

Với tính cách của Long Vương, điều đó không phải là không thể!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt khổ sở chống đỡ, nhưng vẫn không mở miệng!

Long Vương phẫn nộ đến cực điểm, suýt chút nữa đã động thủ!

Lúc này, một luồng khí tức ôn hòa, truyền từ bên ngoài Long

Vương Điện vào, kịp thời ngăn cản Long Vương!

"Huynh trưởng, hà tất phải nổi giận đến vậy, Ngao Nguyệt trung thành với huynh, huynh chẳng lẽ không biết sao?

Với tính cách của Ngao Nguyệt, chắc chắn sẽ không làm chuyện gì có lỗi với huynh trưởng, không bằng cho Ngao Nguyệt một cơ hội nói rõ đi!" Đại trưởng lão Long Tộc Chúc Long, vừa vào Long Vương Điện, đã thấy cảnh Long Vương vô cùng phẫn nộ, muốn dạy dỗ Ngao Nguyệt!

Bởi vậy, Chúc Long kịp thời ngăn cản Long Vương, tránh khỏi cảnh "cha hiền con hiếu" xuất hiện!

Đại trưởng lão Chúc Long trong lòng Long Vương có địa vị không nhỏ, Chúc Long đích thân khuyên giải, Long Vương mới hơi bình phục lại tâm tư!

"Huynh trưởng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn thấy Long Vương đã bình tĩnh hơn một chút, Chúc Long mới hỏi chính sự!

Đối với điều này, Long Vương tự nhiên không giấu giếm, kể lại đại khái những gì đã xảy ra!

Đương nhiên, việc Ngao Tông khiến ngài ta mất mặt, Long Vương chắc chắn sẽ không nói nhiều, chỉ lướt qua!

Nhưng, những thông tin ẩn chứa bên trong, lại khiến cả Chúc Long và Ngao Nguyệt đều cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Đặc biệt là Chúc Long, càng lâu không thể bình phục!

Bởi vì ngài ta không ngờ, Ngao Tông hiện tại, đã trưởng thành đến mức này, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể khống chế!

Lại là một Tiên Thiên Chí Bảo loại phòng ngự!

Như vậy, thái độ đối với Ngao Tông, có lẽ cần phải thay đổi một

chút!

“Thì ra là vậy, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, quả thực có chút nằm ngoài dự liệu của ta!” “Không nói gì nữa, Ngao Tông quả nhiên như ta dự đoán, quả thực vô cùng đặc biệt a!” Nghe Long Vương miêu tả xong, Chúc Long trong lòng cũng có chút chấn kinh!

Bởi vì Chúc Long chưa từng ngờ tới, trên tay Ngao Tông lại có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo loại phòng ngự!

Hơn nữa, theo lời Long Vương miêu tả, Ngao Tông tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể tùy tiện công phá!

Chẳng phải, Ngao Tông hiện tại đã có thủ đoạn để đối phó với Chuẩn Thánh rồi sao!

Chương 123

Vì lý do này, Chúc Long mới chấn kinh đến vậy!

Thực tình, từ rất lâu trước đây, Chúc Long đã lờ mờ nhận ra.

Ngao Tông không phải là nhân vật bình thường, là một chân chính tiềm long, bất cứ lúc nào cũng có thể nhất phi trùng thiên!

Lúc đó, Chúc Long từng động tâm, muốn khuyên giải Long Vương, hóa giải ân oán giữa Long Vương và Ngao Tông!

Tuy nhiên, Long Vương lúc đó, vì bị Ngao Tông làm mất mặt, nên thái độ của ngài ta vô cùng kiên quyết!

Vì lý do này, Chúc Long trước đó không quá kiên trì, chỉ hy vọng trước tiên đưa Ngao Tông về Long Tộc!

Nên mới có chuyện Ngao Nguyệt dẫn đội, đi đến U Minh Huyết Hải!

Có thể nói, trước đó, so với Ngao Tông, địa vị của Long Vương trong lòng Chúc Long, vẫn không thể lay chuyển!

Mệnh lệnh của Long Vương, Chúc Long cũng sẽ không làm trái!

Nhưng lần này, Ngao Tông thật sự đã gây ra một chấn động cực lớn!

Bởi vậy, Chúc Long không khỏi nghĩ đến những gì mình đã nói trước đây!

Ngài ta đang suy nghĩ, liệu có thể hóa giải ân oán giữa Ngao Tông và Long Vương, ít nhất cũng giảm bớt đi một chút cũng tốt!

Không, chuyện Ma Tổ La Hầu lần này, đã mang lại cho Chúc Long cảm giác khủng hoảng cực lớn!

Chúc Long không ngờ, trong Hồng Hoang hiện tại, lại ẩn giấu một Chuẩn Thánh như Ma Tổ La Hầu!

Mặc dù, sau trận đại chiến của bốn vị Chuẩn Thánh, chuyện Ma Tổ La Hầu đã kết thúc!

Nhưng trong lòng Chúc Long lại có một lo lắng!

Vì Hồng Hoang đại địa ẩn giấu một Chuẩn Thánh như Ma Tổ La Hầu, vậy liệu có ẩn giấu những Chuẩn Thánh khác nữa không!

Điểm này rất khó nói, bởi vì Hồng Hoang đại địa thực sự quá rộng lớn!

Có một số nhân vật lớn ẩn mình trong bóng tối, đó cũng là chuyện bình thường!

Không thể không nói, Chúc Long không hổ là trí nang của Long Tộc, hiện tại đã nhận ra một số manh mối!

Vì lý do này, trong lòng Chúc Long cũng nảy sinh một cảm giác cấp bách.

Trong tình huống này, bất kỳ cơ hội nào có thể giúp Long Tộc, nâng cao thực lực, Chúc Long đều sẽ cân nhắc kỹ lưỡng một phen!

Hiển nhiên, Ngao Tông là một lựa chọn không tồi!

Từ lúc quật khởi đến hiện tại, Ngao Tông mới chỉ mất vài chục vạn năm!

Khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, đối với những người ở cảnh giới đó, không khác gì mây khói!

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Ngao Tông lại từ con số không, một đường đột phi mãnh tiến, trưởng thành đến cảnh giới hiện tại.

Thậm chí khiến Long Vương cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng phải

bó tay chịu trói!

Điều này chứng tỏ tiềm lực của Ngao Tông lớn đến mức nào!

Vì lý do này, Chúc Long lại một lần nữa nảy sinh ý nghĩ như vậy, hy vọng có thể chiêu mộ Ngao Tông!

Đương nhiên, nếu không thể chiêu mộ Ngao Tông, cũng phải tìm cách, hóa giải mối quan hệ giữa Long Tộc và Ngao Tông!

Ít nhất, nếu thật sự xảy ra chuyện đáng sợ, có lẽ có thể giúp Long Tộc để lại một con đường lui!

Chúc Long nghĩ vậy!

Nhưng trước đó, Chúc Long cần phải tìm hiểu thêm về Ngao Tông!

Dù sao, chỉ khi xác định được tình hình của Ngao Tông, mới có thể đưa ra phán đoán chính xác, rốt cuộc là đúng hay sai.

Tuy nhiên, cho đến tận bây giờ, Chúc Long mới phát hiện ra một điều!

Sự hiểu biết của mình về Ngao Tông, dường như quá ít!

Công pháp tu hành của Ngao Tông, năng lực, bảo vật, thực lực thật sự đạt đến trình độ nào!

Những chuyện này, Chúc Long hoàn toàn không rõ!

Điều duy nhất ngài ta biết, là hai thông tin...

Người sáng tạo ra Minh Tộc!

Tiên Thiên Chí Bảo loại phòng ngự!

Sau đó, không có gì nữa...

Vì lý do này, suy nghĩ của Chúc Long, đột nhiên lại nhất trí với Long Vương!

Có thể từ miệng Ngao Nguyệt, mà thu được một số thông tin về Ngao Tông!

Bởi vì Ngao Nguyệt là một trong số ít người, sau khi tiếp xúc với Ngao Tông, có thể bình an rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Nói cách khác, Ngao Nguyệt hẳn phải biết một số chuyện!

Vì lý do này, Chúc Long cũng đặt ánh mắt lên Ngao Nguyệt.

Như vậy, Ngao Nguyệt có chút khó xử.

Bởi vì Đại Đạo Thệ Ngôn đã lập trước đó, khiến ngài không có cách nào tiết lộ bí mật của Ngao Tông!

"Nghịch tử, ngươi thật sự muốn cấu kết với nghịch tử Ngao Tông kia sao!" Long Vương tức giận, hận không thể một trảo bóp chết Ngao Nguyệt!

"Huynh trưởng, kỳ thực không cần phải vội vàng như vậy!" "Sở dĩ Ngao Nguyệt khó xử như vậy, chắc hẳn là Đại Đạo Thệ Ngôn đã lập, nội dung có liên quan đến Long Tộc chúng ta." "Chẳng phải vậy sao, Ngao Nguyệt?" Chúc Long thông tuệ, đoán trúng một số chuyện!

Với tính cách của Ngao Nguyệt, nếu Đại Đạo Thệ Ngôn đã lập, chỉ liên quan đến bản thân mình, Ngao Nguyệt tất nhiên sẽ không do dự đến vậy!

Bởi vì với sự trung thành của Ngao Nguyệt, dù có bị tu vi phản phệ, Ngao Nguyệt cũng sẽ không giấu diếm.

Lý do duy nhất khiến Ngao Nguyệt do dự, tất nhiên là lời thề đã lập, có liên quan đến Long Tộc hoặc Long Vương!

Vì lý do này, Ngao Nguyệt mới khó xử đến vậy!

"Đại trưởng lão minh sát, quả thực đúng như lời Đại trưởng lão nói, vì vậy Ngao Nguyệt không thể nói nhiều!" Ngao Nguyệt bất đắc

dĩ nói.

Thực tình, sự chấn động đối với Ngao Tông, còn vượt xa Long Vương và Đại trưởng lão Chúc Long!

Theo lời Long Vương vừa nói, trên tay Ngao Tông, lại có một kiện phòng ngự loại hình Tiên Thiên Chí Bảo!

Chương 124

Nhưng, căn cứ theo Ngao Nguyệt được biết, Ngao Tông trước đó đã sử dụng ra, rõ ràng chỉ là một kiện công phạt loại hình Tiên Thiên Chí Bảo!

Nói cách khác, trên tay Ngao Tông lại có hai kiện chí bảo, công phạt và phòng ngự đều có!

Chờ chút, nếu thêm vào kiện Sơn Hà Xã Tắc Đồ có thể vây khốn Đại La Kim Tiên viên mãn!

Chẳng phải, trên tay Ngao Tông ít nhất có ba kiện bảo vật đỉnh cấp sao!

Vì lý do này, Ngao Nguyệt vô cùng chấn động, hiện tại có chút khó hoàn hồn!

Điểm khó chịu nhất, là những chuyện này, ngài ta không có cách nào nói ra!

Điều đó mới là khó chịu nhất!

"Thì ra là vậy, hẳn là do Ngao Tông ra tay rồi." "Đã như vậy, vậy ta sẽ không hỏi bí mật của Ngao Tông nữa, ta chỉ hỏi một chuyện!" "Ngao Nguyệt, theo hiểu biết của ngươi về Ngao Tông, nếu ta giao chiến với Ngao Tông, ngươi cảm thấy thắng bại sẽ thế nào, ta có mấy phần thắng?" Chúc Long ánh mắt khẽ chuyển, hỏi một chuyện khác!

Vì không thể từ miệng Ngao Nguyệt, có được thông tin cụ thể về Ngao Tông, vậy thì có thể đổi hướng, tìm hiểu gián tiếp một phen!

".....Ngao Tông có thể sẽ thắng một chút." Ngao Nguyệt hơi do dự, cuối cùng chậm rãi thốt ra một câu!

Không phải Ngao Nguyệt nói bừa, mà là một câu trả lời được đưa

ra sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng!

Phải biết rằng, trên tay Ngao Tông có ba kiện bảo vật đỉnh cấp.

Trong đó hai kiện là Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí một kiện là chí bảo phòng ngự, một kiện là chí bảo công phạt!

Cách bố trí như vậy, quả thực là đỉnh cao rồi!

Ngay cả tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, phụ hoàng Long Vương, cường giả mạnh nhất trên mặt nổi của Hồng Hoang hiện nay, cũng không có cảnh ngộ như vậy!

Có thể nói, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, không ai là đối thủ của Ngao Tông!

Vô địch dưới Chuẩn Thánh!

Đó đại khái là đánh giá của Ngao Nguyệt về Ngao Tông!

Không có cách nào, những lá bài tẩy mà Ngao Tông đã bộc lộ ra, thực sự quá kinh người!

Một kiện chí bảo loại phòng ngự, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể công phá!

Một kiện chí bảo loại công phạt, đủ sức khiến Ngao Tông dễ dàng hoàn thành việc vượt cấp khiêu chiến!

Thậm chí còn có một kiện chí bảo khốn nhân đặc biệt, có năng lực vô cùng đặc thù!

Đó là những năng lực mà Ngao Tông đã thể hiện ra trên mặt nổi!

Còn trong bóng tối, Ngao Tông liệu có còn lá bài tẩy nào khác không, đó là chuyện chưa biết!

Thực tình, nếu không phải vì cảnh giới Chuẩn Thánh quá đặc thù, không phải cảnh giới bình thường có thể sánh bằng!

Ngao Nguyệt thậm chí còn cảm thấy, Ngao Tông không chỉ có thể vượt cấp chiến đấu, mà thậm chí còn có thể chiến đấu với cường giả cảnh giới cao hơn!

Cường giả cảnh giới cao hơn, chẳng phải là cảnh giới Chuẩn Thánh sao!

Đó là đánh giá của Ngao Nguyệt về Ngao Tông!

Nhưng, lời nói của Ngao Nguyệt vừa thốt ra, Long Vương trực tiếp sững sờ, sau đó dần dần trở nên vô cùng ngưng trọng!

Thực tình, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, Chúc Long là một tồn tại vô cùng đặc biệt!

Bởi vì thiên phú của Chúc Long cực kỳ kinh khủng, vô hạn tiếp cận tộc trưởng tam tộc!

Có thể nói, nếu không phải Chúc Long là người Long Tộc, chịu sự áp chế của chủng tộc, có lẽ Chúc Long cực kỳ có khả năng thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đó là điều mà toàn bộ các đại năng Hồng Hoang đều công nhận!

Trong một chủng tộc, tu vi của tộc nhân, không thể vượt qua người sáng tạo, đó là quy tắc của trời đất!

Nhưng, thiên phú của Chúc Long, thực sự quá kinh người!

Trong mắt mọi người ở Hồng Hoang, nếu Chúc Long không phải tộc nhân Long Tộc, không bị giới hạn bởi quy tắc chủng tộc, là một cá thể độc lập.

Có lẽ trên Hồng Hoang đại địa, sẽ có thêm một vị Chuẩn Thánh!

Có thể nói, với thiên phú của Chúc Long, cực kỳ có khả năng trở thành tồn tại sánh ngang với tộc trưởng tam tộc!

Đó là nhận thức của các tu sĩ Hồng Hoang về Chúc Long, có thể

thấy Chúc Long đặc biệt đến mức nào!

Người đứng đầu cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Đó là nhãn hiệu của Chúc Long!

Ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, thực lực của Chúc Long có thể nói là mạnh nhất!

Nhưng, Ngao Nguyệt hiện tại lại nói, Chúc Long đối mặt với Ngao Tông, Ngao Tông có thể thắng một chút.

Chẳng phải, thực lực của Ngao Tông, đã vượt qua Chúc Long, đạt đến trình độ vô cùng kinh khủng, thậm chí có thể là người đứng đầu dưới Chuẩn Thánh sao!

Vì lý do này, Long Vương mới kinh ngạc đến vậy!

Nhưng ngay sau đó, Long Vương vô cùng bất mãn, muốn phê bình Ngao Nguyệt.

Nhưng Long Vương chưa mở miệng, Chúc Long đã mở miệng trước rồi!

"Quả nhiên, Ngao Tông thật sự đã vượt quá dự liệu của ta a!" Chúc Long thở ra một hơi trọc khí, chậm rãi thốt ra một câu!

Thực tình, đối với chuyện này, Chúc Long có chút dự liệu!

Càng hiểu Ngao Tông, càng cảm thấy những điểm kinh người của Ngao Tông!

Nhưng chỉ đến khi từ miệng Ngao Nguyệt, nhận được đánh giá khẳng định, Chúc Long mới thật sự xác định chuyện này!

Vì lý do này, Chúc Long đã hạ quyết tâm rồi!

"Huynh trưởng, ta hy vọng có thể hóa giải quan hệ với Ngao Tông!" Chúc Long ánh mắt kiên định, nghiêm túc nhìn Long Vương

nói!

Tuy chưa hoàn toàn hiểu rõ bí mật của Ngao Tông, nhưng từ mấy câu nói của Ngao Nguyệt, Chúc Long đại khái đã hiểu được tình hình của Ngao Tông!

Vì lý do này, Chúc Long đã hạ quyết tâm, nhất định phải hóa giải quan hệ giữa Long Vương và Ngao Tông!

Bởi vì chỉ có như vậy, mới là cách làm phù hợp nhất với lợi ích của Long Tộc!

Có thể nói, Chúc Long hiện tại, hoàn toàn đứng trên lập trường lợi ích của Long Tộc, cân nhắc chuyện này, chứ không còn suy nghĩ từ góc độ của Long Vương nữa!

Đối với điều này, Long Vương tự nhiên không chịu!

Chương 125

Dù sao Ngao Tông đã liên tiếp mấy lần khiến ngài ta mất mặt, thậm chí còn làm ngài ta mất thể diện trước mặt Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Đối với Long Vương, đó là những chuyện không thể tha thứ!

"Huynh trưởng, ta hy vọng huynh có thể nghiêm túc cân nhắc chuyện này, đây mới là cách làm tốt nhất cho Long Tộc chúng ta!" Chúc Long kiên trì nói, không hề lay chuyển chút nào!

Có thể nói, Chúc Long hiện tại, gần như giống hệt khi xưa ngài ta kiên quyết bảo vệ Ngao Nguyệt trở thành Thái tử!

Dù phải làm trái ý nguyện của Long Vương, cũng phải thúc đẩy chuyện này!

Bởi vì đó là tình huống tốt nhất cho Long Tộc!

"Chúc Long, ngươi thật sự muốn đối đầu với Bản Hoàng sao, Bản Hoàng đã hạ Long Vương Lệnh, thề phải hủy diệt Minh Tộc, bắt Ngao Tông kia mà!" Long Vương cũng tức giận, thần sắc vô cùng đen tối!

Long uy kinh khủng cấp bậc Chuẩn Thánh, từ trên người Long Vương bạo phát ra, áp chế về phía Chúc Long, dường như muốn Chúc Long phải cúi đầu nhận lỗi vậy!

Nhưng Long Vương, là người sáng tạo ra Long Tộc, là Long Hoàng cao cao tại thượng!

Hiện tại, Chúc Long lại muốn ngài ta cúi đầu trước một kẻ bị Long Tộc vứt bỏ!

Chuyện như vậy, Long Vương sao có thể đồng ý!

Phải, trong mắt Long Vương, việc hóa giải quan hệ với Ngao Tông, chính là bắt ngài ta cúi đầu trước Ngao Tông!

Đừng quên, trước khi rời khỏi U Minh Huyết Hải, Long Vương đã thề thốt cay nghiệt!

"Từ bây giờ, Long Tộc và Minh Tộc không đội trời chung!

Chỉ cần tộc nhân Minh Tộc bước ra khỏi U Minh Huyết Hải một bước, Long Tộc tất sẽ diệt sạch!" Đó là nguyên văn lời của Long Vương!

Có thể nói, Long Vương đã đẩy Ngao Tông lên vị thế đối lập với Long Tộc, thuộc loại bất tử bất hưu!

Nhưng hiện tại, Chúc Long lại muốn hòa hoãn quan hệ với Ngao Tông!

Đối với Long Vương, đây gần như là điều không thể làm được!

"Chúc Long hiểu, chuyện này đối với Huynh trưởng mà nói, quả thực có chút khó xử!" "Vì vậy, ý của Chúc Long không phải là, nhất định phải để Huynh trưởng hạ Long Vương Lệnh, thông cáo Hồng Hoang đại địa, để Huynh trưởng phải cúi đầu trước Ngao Tông!" "Điều Chúc Long hy vọng, chỉ là hy vọng Huynh trưởng đừng tiếp tục nhằm vào Ngao Tông nữa!" Chúc Long trong lòng thở dài một tiếng, tiếp tục khuyên nhủ Long Vương!

Ngài ta đã hạ quyết tâm, phải hàn gắn quan hệ giữa Ngao Tông và Long Tộc!

Bởi vì đối với Long Tộc, đó mới là lựa chọn tốt nhất!

Đương nhiên, Chúc Long thực ra cũng biết, làm việc này, thực ra không hề dễ dàng!

Ít nhất, với tính tình của Long Vương, chắc chắn sẽ không dễ

dàng cúi đầu!

Vì vậy Chúc Long chỉ có thể từ từ, hy vọng có thể trước tiên hóa giải quan hệ giữa Ngao Tông và Long Vương!

"Không được!

Chuyện của nghịch tử đó, Bản Hoàng nhất định phải ban cho hình phạt nghiêm trọng nhất, chuyện này không có bất kỳ chỗ nào để thương lượng!" Đối với điều này, thái độ của Long Vương vô cùng kiên quyết!

Thậm chí, Long Vương còn muốn uy hiếp Chúc Long, để thay đổi ý nghĩ của Chúc Long, Long Vương thậm chí đã dùng đến uy áp của Chuẩn Thánh!

Thực tình, nếu là trước đây, Chúc Long nhất định sẽ không làm trái ý nguyện của Long Vương!

Nhưng lần này, thái độ của Chúc Long cũng vô cùng kiên định, đã hạ quyết tâm rồi!

Vì lý do này, Chúc Long và Long Vương, đã gây gổ vô cùng gay gắt!

Trong quá trình này, Ngao Nguyệt tự nhiên cũng bị liên lụy!

Dù sao Ngao Nguyệt là do Chúc Long tiến cử, vẫn luôn được Đại trưởng lão Chúc Long ủng hộ!

Huống hồ, Ngao Nguyệt vốn đang trong thời kỳ chịu phạt!

Để gây áp lực cho Chúc Long, Ngao Nguyệt tự nhiên chịu áp lực rất lớn.

Thậm chí, Ngao Nguyệt lại lần nữa bị Long Vương, đày trở về Đông Hải Hải Nhãn, thậm chí tu vi trên người cũng bị cấm cố!

Phải biết rằng, đó là cấm địa Đông Hải, người có tu vi cũng khó

mà chịu đựng nổi ở đó!

Ngao Nguyệt không có tu vi, thì càng khó chịu hơn!

Có thể nói, trong quá trình này, Ngao Nguyệt cũng chịu không ít uất ức!

Nhưng suốt quá trình đó, Ngao Nguyệt chỉ cười khổ trong lòng, mà không nói gì nhiều!

"Xin huynh trưởng, hãy hòa hoãn quan hệ với Ngao Tông!" Nhưng, Long Vương dùng Ngao Nguyệt để uy hiếp Chúc Long, Chúc Long cũng không hề lùi bước, liều mình can gián Long Vương!

Thậm chí có một loại ý chí, nếu Long Vương không đồng ý, ngài sẽ quỳ chết trước Long Vương Điện, cho đến khi Long Vương đồng ý mới thôi!

Có thể nói, có xu hướng bức cung!

Vì chuyện này, Long Vương bị tức đến chết đi sống lại, hận không thể một trảo bóp chết Chúc Long!

Nhưng, Long Vương nhất định sẽ không làm vậy!

Còn những thứ khác tạm không nói, đối với toàn bộ Long Tộc mà nói, Chúc Long có ý nghĩa vô cùng đặc biệt!

Có thể nói, trong toàn bộ Long Tộc, Long Vương thậm chí có thể từ bỏ bất kỳ vị vương giả nào trong Long Sinh Cửu Tử.

Thậm chí từ bỏ Tù Ngưu Vương đứng đầu, Long Vương cũng không thể từ bỏ Chúc Long!

Trước đó, đối với toàn bộ Long Tộc, Chúc Long là tồn tại không thể thiếu!

Một khi không có Chúc Long, thực lực của toàn bộ Long Tộc, có thể sẽ suy yếu một phần ba!

Vì điểm khí vận Long Tộc này, Long Vương không thể làm vậy!

Huống hồ, giữa Chúc Long và Long Vương, là huynh đệ ruột thịt, Long Vương tính tình lạnh lùng, hiếm khi coi trọng tộc nhân nào hơn.

Vì vậy, Long Vương không thể thật sự động thủ với Chúc Long!

Vì lý do này, Long Vương lúc này, trở nên vô cùng uất ức!

"Huynh trưởng, tính cách của Chúc Long, hẳn huynh phải hiểu rõ!" "Tất cả những gì Chúc Long làm, đều là vì Long Tộc, vì huynh trưởng mà nghĩ!" "Chúc Long tuyệt đối sẽ không làm điều gì, gây tổn hại cho huynh trưởng!" "Hòa giải quan hệ với Ngao Tông, đối với Long Tộc chúng ta mà nói, là việc cần thiết, xin huynh trưởng hãy suy nghĩ kỹ!" Chúc Long nghiêm túc nói, tiếp tục khuyên nhủ Long Vương, không ngừng oanh tạc vào tai Long Vương!

Đối với điều này, Long Vương thực sự bị làm phiền đến mức không chịu nổi!

Nhưng, Chúc Long đã hạ quyết tâm!

Trước khi hoàn thành việc này, ngài ấy tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Vì lý do này, Long Vương suýt chút nữa đã tức chết!

Chương 126

Cuối cùng, dưới sự bức bách bất đắc dĩ, Long Vương chỉ có thể nói ra một câu!

"Thôi được, vậy thì tùy!" Đó là nguyên văn lời của Long Vương!

Mặc dù bề ngoài có vẻ như Long Vương không mềm lòng, chỉ là một câu nói buông xuôi dưới sự phản kháng của Chúc Long!

Nhưng Chúc Long lại hiểu, Long Vương đã chịu thua rồi!

Cũng có nghĩa là, từ bây giờ, Long Vương sẽ không dễ dàng tìm Ngao Tông gây phiền phức!

Đối với Chúc Long mà nói, vậy là đủ rồi!

Nếu Ngao Tông biết, Long Vương lại chịu thua mềm lòng trong chuyện của mình, chắc chắn sẽ vô cùng chấn kinh!

Long Vương vốn luôn cao cao tại thượng, lại có một ngày phải mềm lòng!

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây ra chấn động cực lớn!

Long Vương đã mềm lòng, Chúc Long khổ sở can gián, cuối cùng cũng đạt được kết quả mong muốn!

Đối với Long Vương, chuyện này khiến ngài ta cảm thấy vô cùng uất ức!

Rõ ràng trong chuyện này, Ngao Tông liên tiếp khiến ngài ta chịu thiệt, ngài ta hận không thể diệt Ngao Tông!

Nhưng vì Chúc Long can gián, Long Vương cuối cùng đành phải mềm lòng!

Vì lý do này, Long Vương trong lòng sao có thể không tức giận!

Nhưng Chúc Long là một nhân vật đã quyết tâm, thậm chí sẵn sàng liều mạng can gián, ngài ta có thể làm gì hơn, chỉ có thể chọn cách mềm lòng!

Trong cơn tức giận, Long Vương trực tiếp đóng cửa Long Vương Điện, không còn quan tâm đến chuyện bên ngoài nữa!

Đối với điều này, Chúc Long tuy có chút đau đầu, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm!

Bởi vì Chúc Long hiểu, hóa giải quan hệ giữa Long Vương và Ngao Tông, Long Vương nhiều lắm cũng chỉ uất ức một thời gian, nhưng lại có khả năng để lại cho Long Tộc một con đường lui!

Đối với Long Tộc, tuyệt đối là một giao dịch cực tốt!

Vì lý do này, Chúc Long cũng không để tâm đến sự uất ức của Long Vương, bắt đầu sắp xếp chuyện này!

Đầu tiên, Chúc Long nhân danh mình hạ lệnh, cấm chỉ tộc nhân Long Tộc, tìm phiền phức cho tộc nhân Minh Tộc.

Dù sao Chúc Long cũng biết, cần phải giữ lại thể diện cho Long Vương, tự nhiên không thể nhân danh Long Vương mà hạ lệnh, chỉ có thể hành sự nhân danh Chúc Long.

Sau đó, điểm thứ hai, tìm một tiểu đội, phái đi U Minh Huyết Hải, để bày tỏ thiện ý với Ngao Tông!

Từng mệnh lệnh một, được Chúc Long hạ xuống.

Những chuyện này, Chúc Long xử lý đâu ra đó, không có gì khó khăn!

Ngay lập tức, toàn bộ Long Tộc bắt đầu vận hành! ...Cùng lúc đó, trong Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, cũng có một số động thái!

“Ngô Hoàng, theo tin tức thần nhận được, bên Long Tộc có chút động thái...” “Đại trưởng lão Long Tộc Chúc Long truyền lệnh, không cho phép tộc nhân Long Tộc, không cho phép bùng phát xung đột với Minh Tộc...” Tại Thập Vạn Hỏa Sơn, trong sào huyệt của Phượng Tộc.

Một cao tầng Phượng Tộc có tu vi cường hãn, đang báo cáo chuyện này cho Nguyên Phượng trong cung điện lưu ly!

Phải, sau khi trở về sào huyệt Phượng Tộc, ngoài việc cho tộc nhân nghỉ ngơi dưỡng sức.

Việc đầu tiên Nguyên Phượng làm là ra lệnh cho tộc nhân Phượng Tộc, theo dõi sát sao động thái của Long Tộc!

Nguyên nhân rất đơn giản, vì Ngao Tông!

Dù trước đó ở U Minh Huyết Hải, vì phòng ngự kinh người của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Phượng Tộc đã lựa chọn rút lui một cách có chọn lọc!

Nhưng, Phượng Tộc đã liên tiếp hai lần chịu thiệt thòi lớn dưới tay Ngao Tông!

Cho dù là ban đầu, Hỏa Phượng Vương - một trong Cửu Sồ của Phượng Dục, sau đó là Thanh Loan Lão Tổ - một trong Thiên Sinh Ngũ Phượng, cũng như hai lần tộc nhân bị tiêu diệt!

Tất cả những điều đó đều là một phần căn cơ của Phượng Tộc!

Nhưng những cao thủ Phượng Tộc này, tất cả đều tổn thất tại U Minh Huyết Hải!

Vì vậy, nếu nói Nguyên Phượng không có chút oán niệm nào, thì đó là điều không thể!

Vì lý do này, Nguyên Phượng không hề từ bỏ việc báo thù Ngao

Tông!

Nhưng, trên tay Ngao Tông lại có Tiên Thiên Chí Bảo Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Một phòng ngự mà ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể phá vỡ!

Hãy nhìn kết quả Long Vương động thủ, là một ví dụ điển hình!

Như vậy, cần phải suy nghĩ kỹ xem nên đối xử với Ngao Tông như thế nào!

Vì lý do này, Nguyên Phượng mới ra lệnh cho tộc nhân, theo dõi sát sao động thái của Long Tộc!

Đơn giản, bởi vì trước đó ở U Minh Huyết Hải, giữa Ngao Tông và Long Vương, có không ít mâu thuẫn xung đột.

Thậm chí, Ngao Tông còn làm Long Vương mất mặt trắng trợn!

Với tính cách của Long Vương, không thể nào không có chút động tĩnh nào!

Trong tình huống này, tại sao không để Long Tộc ra tay trước!

Chờ khi Long Tộc có động thái, rồi theo sau là được!

Không thể không nói, với tư cách là đối thủ cũ của Long Vương, Nguyên Phượng đã rất hiểu rõ tính cách của Long Vương!

Vì lý do này, Nguyên Phượng mới có quyết định như vậy!

Nhưng hiện tại, Long Tộc lại truyền ra tin tức như vậy, khiến Nguyên Phượng có chút kinh ngạc!

"Đại trưởng lão Long Tộc Chúc Long hạ lệnh, không cho phép tộc nhân Long Tộc xảy ra xung đột với Minh Tộc...

Có ý tứ, Long Vương lại mềm lòng rồi sao?" Sắc mặt Nguyên Phượng, có chút cổ quái!

Dù mệnh lệnh như vậy, không phải do Long Vương đích thân hạ đạt.

Nhưng toàn bộ Hồng Hoang đại địa, ai mà không biết, mệnh lệnh của Chúc Long, đôi khi đại diện cho ý chí của Long Vương!

Vì vậy, mệnh lệnh của Chúc Long và mệnh lệnh của Long Vương, đôi khi không có sự khác biệt.

Chẳng phải, Long Vương đã từ bỏ việc đối phó Ngao Tông rồi sao?!

Chương 127

Long Vương lại mềm lòng rồi!

Vì lý do này, Nguyên Phượng mới kinh ngạc đến vậy!

"Ngô Hoàng, chúng ta nên làm gì?" Cao tầng Phượng Tộc, hướng Nguyên Phượng hành lễ, muốn biết nên làm gì, liệu có nên tiếp tục nhằm vào Minh Tộc không!

"Trong chuyện này, tuyệt đối có bí mật, nhưng..." "Chúc Long đã hạ lệnh như vậy, tất Minh Vương Ngao Tông, có điểm đặc biệt nào đó." "Đã như vậy, hãy để tộc nhân nghỉ ngơi một thời gian, đừng chủ động đi gây sự với Minh Tộc." Nguyên Phượng trầm ngâm một lát, chậm rãi thốt ra một câu!

Dù trong chuyện này, Phượng Tộc đã chịu không ít tổn thất!

Nhưng, Nguyên Phượng không phải người ngu dốt.

Ngay cả một trí giả như Chúc Long, cũng đưa ra quyết định như vậy.

Tất hẳn trên người Ngao Tông, có thứ gì đó khiến Long Tộc phải kiêng dè, hoặc có lý do không muốn giao ác với hắn!

Đã như vậy, vậy tại sao không quan sát thêm một thời gian nữa.

Nói trắng ra, trong việc đối xử với Ngao Tông, Phượng Tộc dường như đang học theo Long Tộc.

Long Tộc làm gì, chúng ta làm nấy!

Điểm này, hẳn không sai được!

Dù sao, kẻ căm hận Ngao Tông nhất, hẳn là Long Vương!

Ngay cả Long Vương cũng đành phải mềm lòng, điều đó chứng tỏ

trên người Ngao Tông, quả thực có thứ gì đó khiến Long Vương phải kiêng dè!

Dù sao với sự hiểu biết của Nguyên Phượng về Long Vương, chỉ một kiện phòng ngự loại hình Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối không đến mức khiến Long Vương không có chút động tĩnh nào!

Dù sao Long Vương rất coi trọng thể diện, bị Ngao Tông làm mất mặt trắng trợn, sao có thể không có chút phản ứng nào chứ!

Vì vậy, Long Tộc xử lý chuyện này, Phượng Tộc xử lý chuyện này, Phượng Tộc đi theo phía sau Long Tộc, tổng sẽ không có sai sót.

Đó là cách nghĩ của Nguyên Phượng!

Đương nhiên, những gì Phượng Tộc làm, chỉ là không chủ động gây sự với Minh Tộc và Ngao Tông!

Nếu Ngao Tông muốn động thủ với Phượng Tộc, Nguyên Phượng cũng sẽ không khách khí!

Phải biết rằng, Phượng Tộc hiện tại, là một trong ba đại chủng tộc của Hồng Hoang, không phải là chủ thể có thể tùy ý bị người khác ức hiếp!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không phải người ngu dốt, tự nhiên không thể làm những chuyện như vậy!

Ít nhất là trước khi Ngao Tông thăng cấp thành Chuẩn Thánh, không thể chủ động gây sự với Phượng Tộc!

Thực tế, Ngao Tông rất ít khi chủ động gây chuyện!

Dù là sự kiện Tù Ngưu Vương ban đầu, sau đó là sự kiện Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương, rồi sau đó là đại quân tam tộc tề tụ U Minh Huyết Hải!

Trong tất cả những sự việc này, đều không phải Ngao Tông chủ

động gây sự!

Trong tình huống bình thường, đều là đối phương động thủ trước, Ngao Tông mới chọn cách phản kích!

Ngao Tông từ trước đến nay đều rất rõ ràng về phương hướng phát triển của mình!

Trước tiên phát triển Minh Tộc, chờ Minh Tộc phát triển đến mức có thể đấu tay đôi với tất cả Chuẩn Thánh, Ngao Tông mới chọn làm một số chuyện!

Đương nhiên, nếu có người nào đó chọc giận Ngao Tông, Ngao Tông cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.

Giống như các sự kiện trước đó, Tù Ngưu Vương khắp Đông Hải tìm kiếm Ngao Tông, Ngao Tông trực tiếp tính kế Tù Ngưu Vương, ban cho Tù Ngưu Vương một trọng thương!

Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương tề tụ U Minh Huyết Hải, đến hỏi tội Ngao Tông, Ngao Tông trực tiếp ám sát hai người!

Những chuyện sau đó, thì càng không cần nói nữa.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc tề tụ U Minh Huyết Hải, muốn hưng sư vấn tội!

Kết quả, ngoài Ngao Nguyệt ra, tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, không một ai có thể bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!

Ngao Nguyệt sở dĩ có thể bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, là vì Ngao Tông muốn sử dụng ly gián kế, chiêu mộ Ngao Nguyệt!

Có thể thấy tính cách của Ngao Tông, sát phạt quả đoán đến mức nào!

Khi còn yếu ớt, hắn sẽ chọn cách tiềm phục, nhưng điều đó không có nghĩa là Ngao Tông yếu đuối dễ bị ức hiếp!

Ngược lại, chỉ những người thật sự giao chiến với Ngao Tông, mới hiểu Ngao Tông tàn nhẫn và tuyệt tình đến mức nào!

Đáng tiếc, những người giao chiến với Ngao Tông, cơ bản đều đã vẫn lạc!

Có thể nói, tạm thời phát triển một cách kín đáo, không chủ động gây sự với kẻ địch, đó là sách lược của Ngao Tông!

Vì vậy, ở điểm này, Nguyên Phượng cũng không cần phải lo lắng!

Mặt khác, trận đại chiến với Ma Tộc trước đó, tộc nhân Phượng Tộc cũng có không ít thương tổn!

Trong thời gian ngắn, Phượng Tộc cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức, khôi phục nguyên khí!

Đã như vậy, vậy tại sao không quan sát thêm một thời gian nữa!

Vì lý do này, Nguyên Phượng mới hạ lệnh như vậy!

Đối với điều này, cao tầng Phượng Tộc lập tức tiếp lệnh, sắp xếp chuyện này!

Nhưng trước khi rời đi, cao tầng Phượng Tộc còn nhắc đến một chuyện!

"Đúng rồi Ngô Hoàng, trong một khoảng thời gian gần đây, tộc nhân của tộc ta, dường như đã xảy ra một số xung đột với tộc nhân Long Tộc và Kỳ Lân Tộc." Cao tầng Phượng Tộc nói chuyện này, khiến Nguyên Phượng hơi nhíu mày!

"Tộc nhân Phượng Tộc và tộc nhân Long Tộc, Kỳ Lân Tộc, xảy ra một số xung đột, nguyên nhân là gì?" Nguyên Phượng có chút thắc mắc.

Dù sao trong ấn tượng của Nguyên Phượng, lẽ ra không nên xảy ra chuyện như vậy chứ!

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, với tư cách là ba đại chủng tộc của Hồng Hoang, đôi khi có một số xung đột, thực ra cũng là chuyện bình thường!

Nhưng khoảng thời gian trước, tam tộc cùng chung kẻ thù, cùng nhau đối phó Ma Tộc!

Trong tình huống này, tam tộc hẳn đang trong thời kỳ "trăng mật", không nên xảy ra xung đột chứ.

"Theo lời tộc nhân của thần, trong trận đại chiến trước đó, khi chiến đấu với Ma Tộc..." "Tộc nhân của hai tộc kia, vốn có một số ân oán với tộc nhân của thần, từng mượn cớ đại chiến, động thủ với tộc nhân của thần..." Cùng với lời miêu tả của cao tầng Phượng Tộc, Nguyên Phượng cũng dần dần hiểu ra chuyện gì đã xảy ra!

Như lời Nguyên Phượng đã nói trước đó, với tư cách là ba đại chủng tộc của Hồng Hoang, từ xa xưa, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc ít nhiều cũng có một số mâu thuẫn!

Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, lời nói như vậy không phải là không có lý!

Với tư cách là ba tộc thống trị Hồng Hoang đại địa, giữa các tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cũng thường xuyên xảy ra một số va chạm nhỏ!

Chương 128

Ví dụ, tộc nhân Long Tộc và Phượng Tộc, cùng nhau phát hiện ra một kiện bảo vật.

Trong tình huống này, nên phân chia bảo vật thế nào!

Hiển nhiên, phải đánh một trận!

Kẻ mạnh là tôn, ai mạnh hơn, bảo vật sẽ rơi vào tay người đó!

Những sự việc như vậy, quả thực không hề ít, căn bản không đếm xuể!

Vì lý do này, lâu dần, tam tộc tộc nhân giữa, khẳng định sẽ có một số ân oán!

Trong trận đại chiến nhằm vào Ma Tộc trước đó, có lẽ nhìn thấy kẻ thù cũ.

Vì vậy, một số tộc nhân Long Tộc và Kỳ Lân Tộc, không nhịn được bùng phát, mượn sự hỗn loạn của chiến tranh, lén lút công kích tộc nhân Phượng Tộc!

Thực tế, ở điểm này không chỉ có Long Tộc và Kỳ Lân Tộc, tình huống của Phượng Tộc cũng tương tự!

Cũng có một bộ phận tộc nhân Phượng Tộc, mượn cơ hội như vậy, công kích tộc nhân của hai tộc kia!

Chỉ là chuyện như vậy, cao tầng Phượng Tộc tự nhiên sẽ không nói ra!

Dù sao tộc nhân Phượng Tộc, suy nghĩ từ góc độ của mình, tự nhiên là xuất phát từ góc độ của Phượng Tộc!

“Không sao, theo quy tắc cũ, nếu có xung đột, hãy để họ tự giải

quyết đi, chỉ cần kiểm soát quy mô xung đột là được!" Nguyên Phượng khẽ gật đầu, cũng không để tâm đến chuyện này!

Chính như đã nói trước đó, chuyện như vậy, trước đây không phải là chưa từng xảy ra.

Đã có xung đột, vậy thì cứ để tộc nhân giải quyết đi!

Dù sao tộc nhân Phượng Tộc, là chúa tể thống lĩnh bầu trời Hồng Hoang, sao có thể tùy ý để người khác ức hiếp, cho dù đối phương là Long Tộc và Kỳ Lân Tộc cũng vậy!

Huống hồ, đối với Nguyên Phượng, đây cũng là một cơ hội rèn luyện tộc nhân!

Vì vậy, chỉ cần kiểm soát quy mô xung đột, trong một phạm vi nhất định, không gây ra chiến tranh quy mô lớn, thì không sao cả!

Vì lý do này, Nguyên Phượng cũng không để chuyện nhỏ này trong lòng!

Dù sao đối với Nguyên Phượng hiện tại, xử lý chuyện của Ngao Tông và Minh Tộc, hiển nhiên quan trọng hơn! ...Cùng lúc đó, phương án xử lý Ngao Tông và Minh Tộc của Phượng Tộc, không chỉ xảy ra trên Phượng Tộc, những người khác cũng phản ứng tương tự.

Xa xôi trong tộc địa Kỳ Lân Tộc, Thủy Kỳ Lân cũng truyền ra mệnh lệnh tương tự!

"Long Tộc làm gì, ta làm nấy, đối đãi Minh Tộc, Kỳ Lân Tộc ta cũng sẽ đối đãi Minh Tộc như vậy!" Mệnh lệnh của Thủy Kỳ Lân!

Hiển nhiên, phản ứng của Thủy Kỳ Lân, đại khái không có khác biệt lớn với phản ứng của Nguyên Phượng!

Đều chọn cách quan vọng, xem hành động của Long Tộc!

Vì lý do này, sau khi phát hiện Chúc Long hạ lệnh, không cho phép

tộc nhân Long Tộc xảy ra xung đột với tộc nhân Minh Tộc.

Thủy Kỳ Lân cũng chọn tạm thời quan vọng, không động thủ với Minh Tộc!

Động thái của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Đối với Ngao Tông, tuyệt đối là một tin tốt!

Dù sao đối với Ngao Tông mà nói, hiện tại Minh Tộc, đang phơi bày dưới mí mắt của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Hơn nữa, Ngao Tông và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cũng có một số ân oán!

Trong tình huống này, Minh Tộc có khả năng, sẽ đón nhận sự đả kích báo thù của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Ở điểm này, Ngao Tông đã chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí còn không định thu hồi Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Kết quả không ngờ, vì Chúc Long muốn hòa hoãn quan hệ giữa Long Tộc và Ngao Tông, đã dẫn đến Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, đưa ra phán đoán sai lầm!

Như vậy, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, ngược lại sẽ không chia rẽ nhằm vào Minh Tộc!

Đối với Ngao Tông, chẳng phải là tin tức tốt nhất sao!

Có thể nói, vì hành động vô tâm của Chúc Long, đã mang lại cho Ngao Tông lợi ích lớn đến vậy!

Nếu Ngao Tông biết chuyện này, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy chấn kinh!

Thôi không nói nữa, đối với chuyện này, Ngao Tông cũng không thể hoàn toàn không biết!

Bởi vì sứ giả mà Chúc Long phái đi, đã đến U Minh Huyết Hải, truyền đạt ý của Chúc Long cho Ngao Tông!

"Đại trưởng lão Chúc Long bày tỏ, đã khuyên giải Long Vương, để Long Vương không còn thù địch ta nữa." "Và cũng bày tỏ, sẽ ước thúc Long Tộc, không để Long Tộc tìm phiền phức cho Minh Tộc sao?" "Có ý tứ, quả thực quá có ý tứ!" Nghe lời của sứ giả Long Tộc, sắc mặt Ngao Tông vô cùng cổ quái.

Thực tình, ý tứ trong lời nói của Chúc Long, Ngao Tông tự nhiên nghe ra được!

Chúc Long đang muốn bày tỏ thiện ý với hắn!

Nhưng cũng chính vì vậy, sắc mặt Ngao Tông mới cổ quái đến thế!

Bởi vì hắn không ngờ, Long Vương lại có một ngày phải mềm lòng!

"Không biết ý của ngài là...." Tộc nhân được Chúc Long phái đi làm sứ giả, tự nhiên thuộc loại khá khéo léo.

Vì vậy biết Ngao Tông có lời gì, để báo cáo lại cho Đại trưởng lão Chúc Long.

"Về đi." Đối với điều này, Ngao Tông chỉ mỉm cười đạm nhiên, không nói gì thêm, trực tiếp đuổi sứ giả Long Tộc đi!

Thật là chuyện cười!

Trước đó thì kiên quyết, bây giờ mới mềm lòng!

Chẳng phải quá nực cười sao!

Thực tình, trong lòng Ngao Tông, giữa hắn và Long Vương, không có bất kỳ khả năng hòa giải nào!

Huống hồ, Ngao Tông cũng có thể khẳng định một điều!

Cái gọi là mềm lòng của Long Vương, phỏng chừng có không ít sự giả dối!

Khả năng lớn nhất, hẳn là công lao của Đại trưởng lão Chúc Long!

Nếu không, với tính cách của Long Vương, sao có thể làm ra chuyện như vậy!

Ngao Tông có thể khẳng định, hiện tại Long Vương, phỏng chừng vẫn còn ghi hận hắn!

Như vậy, có cần phải nói nhiều sao!

Chương 129

"Không ngờ có một ngày, có thể nghe được câu chuyện cười thú vị như vậy a!" Ngao Tông cảm khái một tiếng!

Sau đó, Ngao Tông trực tiếp gác lại chuyện này, quay sang tiếp tục chuyển hóa hồn phách nguyên thần của tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đã vẫn lạc trước đó!

Quả thực, Ngao Tông hoàn toàn không để chuyện này vào lòng.

Bởi vì Ngao Tông biết, chuyện này chỉ là một trò cười mà thôi.

Nếu cho Long Vương cơ hội, thử đoán xem Long Vương có động thủ với Ngao Tông không!

Phỏng chừng lúc đó, Long Vương liên thuấn gian do dự cũng không có, sẽ trực tiếp hạ sát thủ!

Vì lý do này, Ngao Tông đối với cái gọi là hòa giải, một chữ cũng sẽ không tin!

Cũng hoàn toàn không có ý định hòa giải với Long Vương!

Không thể nào!

Cũng không có gì cần thiết!

Có thời gian rảnh rỗi như vậy, không bằng chuyển hóa thêm một hai hồn phách nguyên thần cao cấp!

Vì lý do này, sau khi đuổi sứ giả của Chúc Long đi, Ngao Tông không để ý đến chuyện bên ngoài, tiếp tục công việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần của tộc nhân tam tộc.

Ngay lập tức, Ngao Tông lại lần nữa vùi đầu vào việc chuyển hóa tộc nhân tam tộc đã vẫn lạc!

Nhanh chóng, lời nói của Ngao Tông, truyền về tai Chúc Long!

"Không nói gì nhiều, xem ra chuyện này không dễ dàng như vậy a!" "Không sao, chuyện này từ từ, không cần vội!" Nghe thuộc hạ báo cáo, Chúc Long trong lòng thở dài một tiếng!

Long Vương trước đó, đã làm quá tuyệt tình rồi.

Vì vậy muốn hòa hoãn quan hệ giữa Ngao Tông và Long Tộc, hiển nhiên sẽ không dễ dàng như vậy!

Đối với điều này, Chúc Long sớm đã có chuẩn bị tâm lý!

Nhưng, Chúc Long cũng không lo lắng, ngài ấy định từ từ tiến hành chuyện này!

Bởi vì trong tay ngài ấy, có một con át chủ bài!

Đó chính là Hoàng Thái Tử Ngao Nguyệt!

Phải, Hoàng Thái Tử Ngao Nguyệt!

Dù Chúc Long hiện tại, cũng không biết giữa Ngao Tông và Ngao Nguyệt, có bí mật như vậy!

Nhưng, chỉ cần từ việc toàn bộ tộc nhân tam tộc bị tiêu diệt, duy độc Ngao Nguyệt lại bình an vô sự trở về, chuyện này!

Chúc Long có thể khẳng định, giữa Ngao Tông và Ngao Nguyệt, có một phần tình nghĩa huynh đệ!

Lúc đó, không chừng có thể lấy phương diện này làm điểm đột phá, từ từ hóa giải quan hệ giữa Ngao Tông và Long Tộc!

Chúc Long nghĩ vậy, vì lý do này, Chúc Long cũng không vội vàng! ...Cùng lúc đó, trận đại chiến giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Ma Tộc, cũng bắt đầu lan truyền trên Hồng Hoang đại địa!

Điều này là tất nhiên!

Động tĩnh của tam tộc trước đó, có thể nói là vô cùng lớn!

Uy áp kinh khủng của bốn vị Chuẩn Thánh, trực tiếp hoành hành trên Hồng Hoang đại địa, gần như khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều run sợ kinh hãi!

Vì lý do này, sau khi trận đại chiến đó kết thúc, các chủng tộc lớn nhỏ và thế lực trên Hồng Hoang đại địa, lũ lượt đi dò hỏi chuyện đó!

Trận đại chiến giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Ma Tộc, vốn không phải là bí mật!

Tam tộc cũng không có ý định giấu giếm!

Dù sao tộc trưởng tam tộc, đã tiêu diệt một vị Chuẩn Thánh!

Đối với tam tộc, đó là một vinh dự cực cao, một kỳ tích chưa từng có!

Vì lý do này, dưới sự "vô tâm" thúc đẩy của tam tộc, chuyện trước đó, nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Chờ khi các sinh linh trên Hồng Hoang đại địa, hiểu được chuyện gì đã xảy ra, lũ lượt đều chấn kinh!

Bởi vì họ không ngờ, trên Hồng Hoang đại địa lại có chuyện như vậy xảy ra!

Nhưng sau khi chấn động, mọi người lại phát hiện ra một điều!

Một trận đại chiến kinh khủng, xảy ra gần U Minh Huyết Hải!

"U Minh Huyết Hải!

Lại là U Minh Huyết Hải!" "Trong một khoảng thời gian gần đây, U Minh Huyết Hải dường như đã xảy ra chuyện gì đó!" Tất cả sự chú ý của mọi người, đều bị U Minh Huyết Hải thu hút!

Bởi vì đột nhiên mọi người phát hiện ra một điều.

Dường như trong một khoảng thời gian gần đây, những chuyện lớn xảy ra trên Hồng Hoang đại địa, đều có liên quan đến U Minh Huyết Hải!

Vì lý do này, Ngao Tông lại một lần nữa bước vào tầm mắt của mọi người ở Hồng Hoang!

Chờ khi tất cả mọi người đều phát hiện ra, U Minh Huyết Hải vẫn tồn tại, Minh Tộc không hề tổn thất.

Ánh mắt của tất cả sinh linh Hồng Hoang, lập tức trở nên kinh ngạc!

Rõ ràng một vị Chuẩn Thánh Ma Tộc, cũng bị tiêu diệt dưới uy danh hung hãn của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, thậm chí ngay cả Chuẩn Thánh cũng vẫn lạc rồi!

Nhưng một Minh Tộc nhỏ bé, lại hoàn toàn bình an vô sự!

Nhìn chuyện này, đều có chút kỳ lạ phải không!

Vốn dĩ, đối với Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc mà nói, việc thủy tổ của họ tiêu diệt một vị Chuẩn Thánh là một kỳ tích kinh người!

Song vào lúc này trên Hồng Hoang Đại Địa, ánh mắt của tất cả chủng tộc và thế lực lại đều đổ dồn về phía Ngao Tông!

Tình huống như vậy quả thực khiến người ta có chút ngoài ý muốn!

Cũng chẳng còn cách nào khác, đại chiến của bốn vị Chuẩn Thánh, chiến tranh của bốn đại chủng tộc, lại diễn ra trên U Minh Huyết Hải!

Nhưng sau đại chiến, Ma tộc bị diệt vong, Chuẩn Thánh Ma Tổ La Hầu bị đánh giết, ngược lại U Minh Huyết Hải yếu ớt nhất lại tồn tại.

Người bình thường khi nhìn thấy tình huống này khó tránh khỏi sẽ có chút nghi hoặc.

Đương nhiên, đối với những chi tiết bên trong, tộc nhân tam tộc tự nhiên sẽ không quá chú ý!

Chương 130

Dù sao tam tộc đã chịu không ít thiệt thòi dưới tay Ngao Tông, tộc trưởng đã hạ lệnh không được chủ động phát sinh xung đột với Minh tộc.

Dưới tình huống như vậy, tộc nhân tam tộc còn quan tâm gì đến chuyện của Ngao Tông và Minh tộc nữa chứ!

Cũng vì nguyên nhân này, U Minh Huyết Hải trong mắt nhiều sinh linh Hồng Hoang bỗng trở nên thần bí!

Dưới sự lan truyền của tin đồn, U Minh Huyết Hải càng thêm thần bí!

Cuối cùng, U Minh Huyết Hải trong miệng các thế lực dần dần diễn biến thành một trong những cấm địa của Hồng Hoang Đại Địa!

Có thể nói, lão tổ các chủng tộc lớn nhỏ đều cảnh cáo môn nhân đệ tử của mình, không được phép chọc giận U Minh Huyết Hải!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch bất ngờ!

Bởi vì trải qua mấy trận đại chiến trước, Ngao Tông hiện tại cũng định trầm ổn một đoạn thời gian, hảo hảo tiêu hóa những thành quả trước đó, hảo hảo phát triển Minh tộc!

Không có sự quấy nhiễu từ bên ngoài, đối với Ngao Tông, đây cũng là một chuyện không tồi!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không bận tâm!

Bởi vì ai muốn chú ý đến Ngao Tông cũng phải thử xem có thực lực đó hay không!

Phải biết, hiện tại Ngao Tông đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên

hậu kỳ!

Thêm vào vô số bảo vật trên người, trong đại cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông có thể nói là không có đối thủ!

Ngay cả khi đối mặt với cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, Ngao Tông cũng sẽ không bận tâm chút nào!

Có thể nói, hiện tại trên Hồng Hoang Đại Địa, trừ các tộc trưởng của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, tức Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cùng với vài vị Chuẩn Thánh ẩn mình trong bóng tối ra, Ngao Tông thật sự không để tâm đến các chủng tộc và thế lực khác!

Cũng vì nguyên nhân này, thái độ của nhiều thế lực lớn nhỏ trên Hồng Hoang đối với U Minh Huyết Hải trở nên cẩn trọng hơn rất nhiều!

Có thể nói, dưới cục diện quỷ dị này, Hồng Hoang Đại Địa tạm thời đón nhận một sự yên tĩnh hiếm có!

Nhưng sự yên tĩnh này, định sẵn sẽ không duy trì được lâu!

Bởi vì có một số nhân vật đặc biệt đã bắt đầu ván cờ lớn tiếp theo.

Trên Tây Phương Đại Địa, đỉnh một dãy núi vô danh.

Một bóng đen hư ảo, tản ra ma khí nhàn nhạt, tuy nhìn có chút hư ảo nhưng lại vô cùng đặc biệt!

Bởi vì phía trước ma khu hư ảo này, có rất nhiều bóng đen với tu vi cường hãn đang quỳ bái!

Tất cả đều là tinh anh của Ma tộc, trong đó không thiếu sự tồn tại của cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Nhiều đại năng Ma tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên đều lần lượt quỳ bái trước một ma khu hư ảo!

Nếu bị ngoại giới biết được, nhất định sẽ chấn kinh!

Mà điều này cũng là tất nhiên, bởi vì ma khu hư ảo kia chính là Ma Tổ La Hầu!

Đúng vậy, trong trận chiến bốn Chuẩn Thánh năm xưa, Ma Tổ La Hầu tự bạo, dùng kế Kim Thiền Thoát Xác, thành công một lần nữa chuyển từ sáng ra tối!

Hiện tại, Ma Tổ La Hầu một lần nữa trở về Tây Phương Đại Địa, chọn một động phủ phúc địa ẩn mình!

Đúng vậy, để tránh bại lộ tin tức còn sống, Ma Tổ La Hầu thậm chí còn không trở về Tu Di Sơn!

Phải biết, Tu Di Sơn chính là tổ mạch của Tây Phương, tụ họp vận khí của toàn bộ Tây Phương, là nơi phát nguyên của Ma Tổ La Hầu!

Nhưng vì thận trọng, Ma Tổ La Hầu cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy!

Chỉ là Ma Tổ La Hầu không biết rằng, chuyện Kim Thiền Thoát Xác này, ít nhất có hai người biết, đó là Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ!

Chỉ là hai người đều có mưu tính riêng, nên đều không vạch trần chuyện này mà thôi!

Còn về các tộc nhân Ma tộc vây quanh Ma Tổ La Hầu, đó chính là hai phần ba tộc nhân Ma tộc được Ma Tổ La Hầu ẩn giấu từ trước!

Có thể nói, tuy thân phận của Ma Tổ La Hầu đã sớm bị bại lộ!

Nhưng trải qua một tay Kim Thiền Thoát Xác của Ma Tổ La Hầu, thế lực Ma tộc lại không bị tổn thất quá lớn!

Cho Ma Tổ La Hầu một ít thời gian, y vẫn có thể khôi phục lại

thời kỳ đỉnh cao của Ma tộc!

"Ma Tổ đại nhân, hiện tại Hồng Hoang Đại Địa không có dị động." "Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc không tiếp tục công kích U Minh Huyết Hải!" "Tuy nhiên, xung đột giữa Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, dưới sự dẫn dụ của chúng ta, đã bắt đầu dần tăng lên……" Mặc dù ở Tây Phương Đại Địa, nhưng Ma Tổ La Hầu vẫn không quên chú ý đến tình hình Đông Phương Đại Địa!

Nếu bị ngoại giới nghe được, báo cáo của thuộc hạ Ma Tổ La Hầu nhất định sẽ khiến họ chấn kinh!

Bởi vì xung đột giữa Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, lại là do Ma tộc dẫn dắt!

Đúng vậy, đây chính là một trong những kế hoạch của Ma Tổ La Hầu!

Trước kia, Ma Tổ La Hầu đã định châm ngòi đấu tranh giữa tam tộc!

Tuy nhiên, nếu động tác quá lớn, dễ dàng khiến tam tộc chú ý!

Dù sao giữa tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, tuy trước đây có một số mâu thuẫn nhỏ.

Nhưng dưới sự kiểm soát của cao tầng tam tộc, những ma sát nhỏ giữa tộc nhân tam tộc vẫn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát được!

Trong tình huống như vậy, nếu đột nhiên xuất hiện xung đột lớn, hiển nhiên sẽ khiến cao tầng tam tộc sinh nghi!

Nhưng, đối với Ma Tổ La Hầu, y không muốn thấy tình huống này!

Y muốn châm ngòi toàn bộ ân oán giữa tam tộc, triệt để gây ra đại chiến giữa tam tộc!

Đó mới là mục đích cuối cùng của Ma Tổ La Hầu!

Vì nguyên nhân này, y cần một cơ duyên!

Một cơ duyên hoàn hảo có thể châm ngòi xung đột giữa tộc nhân tam tộc, khuếch đại rạn nứt giữa tam tộc, cuối cùng khiến tam tộc hoàn toàn bùng nổ chiến tranh!

Thật đúng lúc, chuyện thân phận bị bại lộ trước đó đã cho Ma Tổ La Hầu một cơ hội!

Cũng vì nguyên nhân này, khi Ma tộc đối chiến với đại quân Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc.

Ma Tổ La Hầu đã truyền tin trước, kích hoạt một số hậu thủ tiềm phục trong tam tộc.

Ra lệnh cho một bộ phận ám tử trong tam tộc, khi công kích Ma tộc thì nhân tiện công kích tộc nhân của hai tộc còn lại!

Nói trắng ra, khi Ma Tổ La Hầu đã quyết định dùng kế Kim Thiền Thoát Xác.

Một phần ba tộc nhân Ma tộc kia, định sẵn sẽ trở thành quân cờ thí mạng!

Đã như vậy, tại sao không để lợi ích của mình đạt mức tối đa!

Chương 131

Đây là cách suy nghĩ của Ma Tổ La Hầu!

Trên thực tế, kế hoạch của Ma Tổ La Hầu vô cùng thành công!

Trải qua trận đại chiến trước, tuy bề ngoài nhìn thấy Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc liên thủ, thành công tiêu diệt đại quân Ma tộc!

Nhưng trên thực tế, ân oán giữa tộc nhân tam tộc lại bị phóng đại hơn nữa!

Vào lúc này, xác suất xung đột bùng phát giữa tộc nhân tam tộc đã vượt xa so với trước kia!

Phải biết, trước đây xung đột tam tộc cũng là chuyện thường xuyên xảy ra.

Nhưng, xung đột giữa tộc nhân tam tộc, rất có thể đã truyền đến tai Nguyên Phượng.

Điều này chứng tỏ, xung đột giữa tộc nhân tam tộc đã khuếch đại gấp nhiều lần!

Chỉ có một điểm này, Nguyên Phượng lại không quá để tâm!

Dù sao sự chú ý của Nguyên Phượng lúc đó đều tập trung vào việc xử lý chuyện của Ngao Tông!

Trên điểm này, Ngao Tông dường như vô ý đã giúp Ma Tổ La Hầu một tay!

"Ma Tổ đại nhân, tiếp theo ta có cần tiếp tục châm ngòi đại chiến giữa tam tộc không?" Tộc nhân Ma tộc hỏi Ma Tổ La Hầu, muốn biết hành động tiếp theo!

“Tiếp tục châm ngòi cừu hận tam tộc, tất nhiên là chuyện phải làm, nhưng tiết tấu không cần quá nhanh!” “Hiện tại ân oán giữa tam tộc đã bắt đầu nhen nhóm, tiếp theo chỉ cần từng bước một làm sâu sắc thêm cừu hận giữa tam tộc là được!” Ma Tổ La Hầu liên tục ra lệnh, ban hành từng mệnh lệnh một!

Như đã nói, điều cần thiết chỉ là một cơ duyên!

Chỉ cần cơ duyên xuất hiện, về sau chỉ cần ẩn mình trong bóng tối, từng bước đẩy sóng trợ lực, từ từ là có thể!

Như vậy, dưới sự tích lũy của thời gian, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc sẽ không hay biết mà dần dần tích lũy đủ ân oán!

Đến ngày không thể kìm nén, ngày hoàn toàn bùng nổ, đại chiến tuyệt thế của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc sẽ diễn ra!

Đây là kế hoạch của Ma Tổ La Hầu!

Nói trắng ra, Ma Tổ La Hầu định kéo dài thời gian, dùng thời gian để tam tộc hoàn toàn đối địch!

Đương nhiên, sở dĩ có kế hoạch như vậy, cũng có liên quan đến tình huống của Ma Tổ La Hầu!

Trước đó đại chiến với ba vị Chuẩn Thánh Long Vương, Ma Tổ La Hầu tuy dùng thủ đoạn tự bạo, dùng Kim Thiền Thoát Xác để chuyển từ sáng ra tối!

Nhưng đối với Ma Tổ La Hầu, cũng không hoàn toàn không có tổn thương!

Tuy phương pháp Kim Thiền Thoát Xác y sử dụng thuộc về thủ đoạn đặc thù, sẽ không tổn thương đến bản nguyên cốt lõi!

Nhưng một số tiêu hao bề mặt là điều khó tránh khỏi!

Nhìn ma khu hư ảo hiện tại của y, có thể thấy rõ!

Nói trắng ra, Ma Tổ La Hầu cũng cần một thời gian để khôi phục sức mạnh của bản thân!

Đương nhiên, đối với Ma Tổ La Hầu, y có thủ đoạn để khôi phục!

Cho y mười vạn năm, chậm nhất là mấy chục vạn năm, y có thể khôi phục đỉnh phong!

Chờ khi sức mạnh của y hoàn toàn khôi phục đỉnh phong, khi đại chiến tam tộc hoàn toàn bùng nổ!

Đó mới là kế hoạch thực sự của Ma Tổ La Hầu!

"Tuân lệnh, Ma Tổ đại nhân!" Các tộc nhân Ma tộc nhận được lệnh, liền lần lượt bắt đầu hành động, bắt đầu thực hiện đại kế hoạch của Ma Tổ!

Đương nhiên, Ngao Tông không hề biết chuyện này, điều hắn suy đoán chỉ là chuyện Kim Thiền Thoát Xác của Ma Tổ La Hầu mà thôi!

Nếu Ngao Tông biết chuyện này, nhất định sẽ vô cùng chấn kinh!

Ma Tổ La Hầu đã khởi động kế hoạch, bắt đầu châm ngòi ân oán tam tộc, gây ra đại chiến Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc!

Bởi vì chẳng phải Long Phượng Lượng Kiếp đã bắt đầu sao!

Có thể nói, trong vô thức, một trường Thiên Địa Lượng Kiếp đã dần dần bắt đầu!

Đương nhiên, đối với chuyện này, Ngao Tông không hề hay biết.

Hiện tại Ngao Tông toàn tâm toàn ý chìm đắm trong việc chuyển hóa hỗn phách nguyên thần của tam tộc!

Cũng như trước đây, bởi vì có yêu cầu về số lượng tộc nhân chín mươi triệu!

Cho nên, Ngao Tông không sử dụng Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh

Trì, chiếm dụng danh ngạch chuyển sinh của tộc nhân bình thường!

Tất cả hồn phách nguyên thần cảnh giới Kim Tiên và trên Kim Tiên, Ngao Tông đều tự mình chuyển hóa!

Đương nhiên, nguyên nhân vì sao làm như vậy, trước đây đã nói rồi!

Bởi vì tu vi hiện tại của Ngao Tông chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Để tối đa hóa lợi ích, đối với những hồn phách nguyên thần vẫn lạc trong Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc.

Hồn phách nguyên thần của Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn, Ngao Tông đều không tiến hành chuyển hóa.

Giống như phương án đối xử với hồn phách nguyên thần Hỏa Kỳ Lân Vương, trực tiếp bảo tồn chúng, dùng trận pháp uẩn dưỡng!

Đây vẫn luôn là kế hoạch của Ngao Tông!

Còn về tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc dưới cảnh giới Kim Tiên, Ngao Tông không siêng năng như vậy!

Một phần hồn phách nguyên thần, tất cả đều bị Ngao Tông ném vào Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Dù sao những hồn phách nguyên thần này, vì tu vi thấp.

Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì chuyển hóa chúng, tốc độ chuyển hóa không khác gì tộc nhân bình thường, sẽ không chiếm chỗ của Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Dưới Kim Tiên cảnh, ném vào Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì để chuyển sinh!

Hồn phách nguyên thần từ Kim Tiên cảnh đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, Ngao Tông tự mình ra tay chuyển hóa!

Hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn, tạm thời phong tồn!

Đây là kế hoạch của Ngao Tông!

Đương nhiên, trong quá trình này, Ngao Tông cũng sơ bộ kiểm kê số lượng hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn!

Thật lòng mà nói, sau khi sơ bộ kiểm kê, Ngao Tông đã nhận được một niềm kinh hỉ lớn!

"Hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Long tộc có bảy vị, Phượng tộc có năm vị, Kỳ Lân tộc có sáu vị!" "Hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, Long tộc có một vị, Phượng tộc có hai vị, Kỳ Lân tộc có hai vị!" "Đơn giản là một thu hoạch lớn chưa từng có!" Sau khi kiểm kê hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn vẫn lạc, trong mắt Ngao Tông tràn đầy ánh sáng rực rỡ!

Chương 132

Đương nhiên, số lượng lớn như vậy, cũng không hoàn toàn do đại chiến tam tộc và Ma tộc gây ra!

Phải biết, ban đầu tam tộc cùng kéo đến U Minh Huyết Hải, muốn báo thù Ngao Tông, kết quả lại bị Ngao Tông thu phục!

Lần đó, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc cũng đã cống hiến không ít hồn phách nguyên thần cao cấp cho Ngao Tông!

Lấy một ví dụ nhỏ, trong sự kiện tam tộc cùng kéo đến U Minh Huyết Hải trước đó.

Chỉ riêng phía Phượng tộc, Ngao Tông đã đánh giết một Thanh Loan lão tổ Đại La Kim Tiên viên mãn, cùng hai cao tầng Phượng tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Tình huống của Kỳ Lân tộc cũng tương tự Phượng tộc, cũng có một vị Đại La Kim Tiên viên mãn và hai vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tổn thất trong tay Ngao Tông!

Đương nhiên, không kể đến tình huống của Hỏa Kỳ Lân Vương!

Nếu cộng thêm Hỏa Kỳ Lân Vương trước đó, Ngao Tông có thể tăng thêm một hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đây là tình huống của Kỳ Lân tộc.

Tình huống của Long tộc thì tốt hơn một chút, chỉ bị đánh giết bốn vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Dù sao Đại La Kim Tiên viên mãn của Long tộc chính là Thiên Long Ngao Nguyệt!

Vì Ngao Tông trong lòng có một số mưu tính, cho nên không ra tay

với Ngao Nguyệt!

Số lượng mà Ngao Tông hiện tại thống kê được là tổng hợp thu hoạch từ trận chiến tam tộc trước đó, cùng với hai trận chiến Ma tộc đối chiến tam tộc lần này!

Tức là, nếu chỉ tính kết quả của trận Ma tộc đối chiến tam tộc lần này!

Tình huống vẫn lạc của Long tộc, đại khái là ba vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cùng một vị Đại La Kim Tiên viên mãn.

Tình huống của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đại khái cũng tương tự!

Không còn cách nào khác, bên Ma tộc cũng có cao thủ!

Chỉ riêng đại năng Ma tộc Đại La Kim Tiên viên mãn, đã có tới ba vị, không hề thua kém bất kỳ tộc nào trong Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc!

Cao thủ Ma tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trực tiếp có mười vị!

Hơn nữa, sau khi Ma Tổ La Hầu dùng Kim Thiền Thoát Xác, để làm cho cái chết giả của y thêm chân thật, tộc nhân Ma tộc có thể coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, lần lượt phát động các cuộc tấn công tự sát!

Dưới tình huống như vậy, cho dù Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc giành được thắng lợi cuối cùng, tam tộc cũng phải trả một cái giá nào đó!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới có thu hoạch khổng lồ như vậy!

Sơ bộ tổng hợp lại, nói về tình huống của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc.

Hiện tại Ngao Tông trong tay, tổng cộng có mười tám hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cùng năm hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên viên mãn!

Đơn giản là một thu hoạch lớn chưa từng có!

Thảo nào Ngao Tông lại vui mừng đến vậy!

Chỉ cần chờ sau khi tấn thăng Chuẩn Thánh, có thể một lần thu được số lượng lớn Đại La đỉnh cấp!

Những hồn phách nguyên thần hiện có trong tay, đủ để Ngao Tông dần dần tạo ra một chủng tộc khổng lồ!

Có thể nói, lực lượng chiến đấu cao cấp của Minh tộc sẽ không thiếu thốn!

Đây chính là nguyên nhân Ngao Tông vui mừng!

"Thật ra, ta còn có một thu hoạch lớn hơn, đó là tình huống của Ma tộc!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, hơi ngẩng đầu, nhìn về phía một góc khác, nơi có một số hồn phách nguyên thần đen kịt như mực!

Thật lòng mà nói, trong trận đại chiến thảm khốc đó, bên tổn thất nghiêm trọng nhất không phải là Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, mà là Ma tộc!

Phải biết, Ma Tổ La Hầu vì kế Kim Thiền Thoát Xác, để cái chết giả của y trở nên chân thật hơn!

Ma Tổ La Hầu đã trực tiếp sử dụng một phần ba tộc nhân Ma tộc làm quân cờ thí mạng của mình!

Số tộc nhân đó, tất cả đều vẫn lạc trong trận đại chiến này!

Nếu tất cả hồn phách nguyên thần đó đều có thể chuyển hóa, thì đó mới thật sự đáng sợ!

Ngao Tông sơ bộ tính toán, nói về hai cảnh giới cao là Đại La Kim

Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn!

Ma tộc tổng cộng vẫn lạc mười vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ba vị Đại La Kim Tiên viên mãn!

Dữ liệu như vậy, không hề thua kém bất kỳ tộc nào trong Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc!

Đây chỉ là tình huống của cảnh giới cao, tộc nhân Ma tộc cảnh giới thấp hơn, thì càng không cần phải nói!

"Nói đi thì phải nói lại, liệu Ma tộc có thể chuyển hóa thành sinh vật Minh tộc không?" Ngao Tông khẽ nhíu mày, suy tư một vấn đề!

Thật lòng mà nói, đối với điểm này, Ngao Tông cũng không hoàn toàn khẳng định!

Bởi vì Ma tộc và Minh tộc đều là những chủng tộc vô cùng đặc biệt, không phải sinh linh chủng tộc tầm thường!

Cho nên, liệu Ma tộc có thể chuyển hóa hay không, điểm này Ngao Tông cũng không rõ!

"Thôi được, trước tiên cứ bảo tồn, chờ sau khi hoàn thành chuyển hóa hồn phách nguyên thần tam tộc, rồi từ từ suy nghĩ vấn đề này!" Ngao Tông lẩm bẩm, không hề vướng mắc về chuyện này!

Bởi vì hiện tại, hắn có rất nhiều việc cần làm!

Phải biết, mặc dù vì tu vi của mình, tạm thời không thể chuyển hóa hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nhưng số hồn phách nguyên thần còn lại cũng là một số lượng vô cùng khổng lồ!

Có thể nói, chỉ riêng hồn phách nguyên thần từ Kim Tiên cảnh đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, đã là một số lượng vô cùng kinh người!

Hơn nữa, hồn phách nguyên thần tu vi càng cao khi còn sống, việc chuyển hóa càng phiền phức và khó khăn!

Vì vậy, việc chuyển hóa một bộ phận hồn phách nguyên thần này cũng là một công trình đồ sộ!

Để hoàn thành công trình này, Ngao Tông trực tiếp gác lại những việc khác, toàn tâm toàn ý dốc sức vào việc chuyển hóa!

Trong một thời gian, Ngao Tông chìm đắm trong việc chuyển hóa!

Đương nhiên, tuy Ngao Tông tập trung tinh lực, dùng toàn bộ thời gian để chuyển hóa tộc nhân Minh tộc cảnh giới cao!

Nhưng, đối với sự phát triển của Minh tộc, Ngao Tông cũng không thể hoàn toàn buông tay mặc kệ!

Dù sao sự phát triển của Minh tộc cũng là trọng điểm mà Ngao Tông quan tâm!

Tuy nhiên, hiện tại trong tay Ngao Tông, cũng không hoàn toàn không có người!

Ví dụ như, Hỏa Phượng Vương trước đó đã được Ngao Tông chuyển sinh, và hoàn toàn thuần phục.

Chương 133

Không đúng, bây giờ nên gọi là U Minh Hỏa Phượng Vương!

U Minh Hỏa Phượng Vương là đại năng Đại La Kim Tiên trung kỳ, bất luận tu vi hay cảm ngộ, đều vượt xa các tộc nhân khác!

Nàng cũng là cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên duy nhất hiện có bên cạnh Ngao Tông!

Đối với Ngao Tông, nàng là một lực lượng lao động cực kỳ tốt!

Đối với một lực lượng lao động như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ mặc, để nàng yên ổn ở một góc, chỉ lo phát triển một mạch U Minh Hỏa Phượng tộc!

Vì vậy, trước khi Ngao Tông tập trung tinh lực, hoàn toàn chuyển hóa hồn phách nguyên thần tam tộc, Ngao Tông đã hạ một đạo mệnh lệnh cho U Minh Hỏa Phượng Vương.

Để U Minh Hỏa Phượng Vương tạm thời thay thế, chịu trách nhiệm giáo đạo tu vi cho tộc nhân Minh tộc, chủ trì các đại sự của Minh tộc, v.v!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông tập trung tinh lực, dốc sức vào việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần tộc nhân tam tộc.

Cũng không cần lo lắng, sau khi hắn rời đi, Minh tộc sẽ không thể vận hành bình thường!

Đây là cái lợi khi có cao thủ tọa trấn!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không cần lo lắng, U Minh Hỏa Phượng Vương sẽ lén lút gây chuyện với tộc nhân Minh tộc!

Bởi vì đối với tộc nhân Minh tộc do Ngao Tông chuyển hóa ra,

Ngao Tông tự nhiên có khả năng khống chế trăm phần trăm!

Huống hồ, sau một thời gian trước đó, U Minh Hỏa Phượng Vương đã hoàn toàn bị Ngao Tông thuần phục, sẽ không có chuyện loạn thất bát tao xảy ra!

Về điểm này, Ngao Tông vô cùng yên tâm!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tập trung tinh lực, toàn tâm toàn ý dốc sức vào việc chuyển hóa tộc nhân tam tộc!

Thời gian từng chút trôi qua, sau một đoạn thời gian, Ngao Tông cuối cùng cũng hoàn thành việc chuyển hóa tất cả tộc nhân tam tộc từ Kim Tiên cảnh đến Đại La Kim Tiên trung kỳ!

"Mười vạn năm thời gian, cuối cùng cũng hoàn thành việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần của tam tộc này rồi!" Ngao Tông vươn vai, trong mắt tràn đầy ý cười!

Trong suốt mười vạn năm qua, Ngao Tông vẫn luôn bận rộn với việc chuyển hóa!

Hiện tại, sau mười vạn năm chuyển hóa, Ngao Tông cuối cùng đã thành công chuyển hóa tất cả hồn phách nguyên thần vẫn lạc của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc từ Kim Tiên cảnh đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, toàn bộ thành sinh vật Minh tộc!

Ngao Tông khẽ ngẩng đầu, nhìn từng sinh vật Minh tộc có khí tức cường đại trước mắt, trong lòng vô cùng vui mừng!

"Trước tiên hãy kiểm kê, xem tình hình của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc sau khi chuyển hóa đi!" Ngao Tông lẩm bẩm, chuẩn bị kiểm kê số lượng một phần sinh vật Minh tộc!

"Thành công chuyển hóa Kim Tiên cảnh, tổng cộng có sáu mươi vạn; Thái Ất Kim Tiên cảnh có sáu vạn; Đại La Kim Tiên sơ kỳ có bảy trăm vị; Đại La Kim Tiên trung kỳ có bảy mươi vị!" Thần niệm quét

qua, Ngao Tông lập tức hiểu rõ tình hình hiện tại!

Sáu mươi vạn Kim Tiên cảnh, sáu vạn Thái Ất Kim Tiên cảnh, bảy trăm vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ, bảy mươi vị Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đây là tình hình sau khi hồn phách nguyên thần tộc nhân tam tộc được chuyển hóa thành công!

Thật lòng mà nói, thu hoạch như vậy, đơn giản là muốn bùng nổ rồi!

"Số lượng kinh người như vậy, tuyệt đối có thể rút ngắn đáng kể thời gian hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn!" Ngao Tông trong lòng vô cùng vui sướng!

Phải biết, để hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn, tổng cộng cần hoàn thành bốn điều kiện.

Chín mươi triệu tộc nhân, một triệu Kim Tiên cảnh, một trăm ngàn Thái Ất Kim Tiên cảnh, một ngàn Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Điều kiện thứ nhất đương nhiên không cần nói, Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì mỗi khi vận hành một vạn năm, có thể chuyển hóa ra sáu triệu tộc nhân bình thường!

Mười vạn năm trôi qua, ít nhất đã chuyển hóa ra sáu mươi triệu tộc nhân!

Cộng thêm hơn ba mươi triệu tộc nhân đã sinh ra trước đó!

Có thể nói, số lượng tộc nhân Minh tộc hiện tại, tuyệt đối đã vượt qua chín mươi triệu!

Cho nên Ngao Tông có thể khẳng định, yêu cầu chín mươi triệu tộc nhân này, tuyệt đối đã hoàn thành!

Vì nguyên nhân này, đối với điều kiện thứ nhất, Ngao Tông lại

không để trong lòng!

Điều Ngao Tông quan tâm là tình hình hoàn thành của ba điều kiện còn lại!

Yêu cầu thứ hai, để số lượng tộc nhân Kim Tiên cảnh đạt tới một triệu!

Nguyên bản Minh tộc có hai trăm bảy mươi ngàn tộc nhân Kim Tiên cảnh, cộng thêm sáu mươi vạn Kim Tiên cảnh được chuyển hóa lần này, hiện tại ít nhất đã có khoảng chín trăm ngàn tộc nhân rồi!

Số lượng kinh người này, về cơ bản cũng đã gần đạt tới yêu cầu một triệu Kim Tiên cảnh rồi!

Cho Ngao Tông một ít thời gian, để bồi dưỡng mười vạn tộc nhân Kim Tiên cảnh, cũng không phải là chuyện khó.

Cho nên đối với yêu cầu này, Ngao Tông lại không bận tâm.

Yêu cầu thứ ba, lại hơi thiếu một chút!

Phải biết, nội dung yêu cầu thứ ba, lại đòi hỏi mười vạn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh!

Trong Minh tộc trước đây, có hơn một vạn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Cộng thêm sáu vạn Thái Ất Kim Tiên cảnh được chuyển hóa lần này, ước tính cũng chỉ khoảng bảy tám vạn, còn hơi xa so với con số mười vạn!

Tình huống của điều kiện thứ tư cũng gần như vậy!

Số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ và trở lên mà hệ thống yêu cầu, ít nhất cần một ngàn vị!

Nhưng, lần này chuyển hóa hồn phách nguyên thần tộc nhân tam tộc, Ngao Tông chỉ thu được bảy trăm vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ, bảy

mươi vị Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ, còn hơi có chút chênh lệch so với yêu cầu một ngàn vị của nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Nói trắng ra, nhìn tình hình hiện tại, yêu cầu thứ ba và yêu cầu thứ tư!

Tức là yêu cầu về số lượng tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh và Đại La Kim Tiên sơ kỳ, vẫn chưa đạt tiêu chuẩn!

Tình hình đại khái là như vậy. … Tộc nhân Kim Tiên cảnh, số lượng thiếu khoảng mười vạn.

Tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh, số lượng thiếu hơn hai vạn.

Tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ và trở lên, thiếu hơn hai trăm vị.

Đây là tình hình Ngao Tông dự đoán!

Nhưng, đối với tình hình này, Ngao Tông lại không hề lo lắng chút nào, trong mắt hắn có một tia ý cười!

Bởi vì những kết quả sau khi chuyển hóa này, không phải là tất cả thu hoạch của Ngao Tông trong lần chuyển hóa này!

“Trong lần chuyển hóa này, ngoài hồn phách nguyên thần của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc ra, ta còn có một thu hoạch lớn hơn!” “Đó là việc chuyển hóa tộc nhân Ma tộc!” Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, thốt ra một câu nói!

Chương 134

Đúng vậy, sau lần chuyển hóa này, Ngao Tông có một thu hoạch lớn hơn!

Đó là việc chuyển hóa Ma tộc!

Trước đây Ngao Tông đã nói, trong trận đại chiến này, bên tổn thất nghiêm trọng nhất không phải là Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc!

Đại quân Ma tộc bị Ma Tổ La Hầu xem như quân cờ thí mạng, toàn quân bị diệt vong!

Ma tộc mới là bên tổn thất lớn nhất!

Tuy nhiên, vì Ma tộc đặc thù, là sinh mệnh không tầm thường.

Cho nên trước đây Ngao Tông cũng không dám khẳng định, Ma tộc có thể chuyển hóa thành sinh vật Minh tộc hay không!

Đương nhiên, tuy Ngao Tông không dám khẳng định, nhưng có cơ hội như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ!

Cũng vì nguyên nhân này, sau khi thành công chuyển hóa hồn phách nguyên thần Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, Ngao Tông đã thử chuyển hóa hồn phách nguyên thần tộc nhân Ma tộc!

Sự thật chứng minh, Ngao Tông đoán đúng.

Ma tộc quả thực có thể chuyển hóa!

Chỉ có điều, Ma tộc sau khi chuyển hóa trở nên vô cùng kỳ lạ, biến thành một loại sinh vật màu đen tím quỷ dị.

Không giống Ma tộc trước kia, cũng không giống tộc nhân Minh tộc bình thường!

Vì thế, Ngao Tông đã hỏi hệ thống một phen, để xác định những

sinh vật quỷ dị này có thuộc về sinh vật Minh tộc hay không!

Hiển nhiên, hệ thống đã đưa ra một câu trả lời khẳng định!

Những tộc nhân Ma tộc được chuyển hóa thành công này, tuy nhìn kỳ lạ, nhưng thực sự có khí tức Minh tộc, tự nhiên cũng là tộc nhân Minh tộc, có thể được hệ thống công nhận!

Nói cách khác, tộc nhân Ma tộc sau khi chuyển hóa cũng có thể được tính vào nhiệm vụ của hệ thống!

Chuyện này khiến Ngao Tông vô cùng vui mừng!

Quả nhiên, suy nghĩ của hắn không sai!

Vạn vật đều có thể hóa Minh tộc, ngay cả Ma tộc cũng không ngoại lệ!

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức không tồi!

Bởi vì số lượng Ma tộc khổng lồ này, một khi tất cả được chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, sẽ mang lại cho Ngao Tông một thu hoạch không nhỏ!

Cũng vì nguyên nhân này, sau khi chuyển hóa hồn phách nguyên thần tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, Ngao Tông tiện thể chuyển hóa những hồn phách nguyên thần tộc nhân Ma tộc này, toàn bộ thành sinh vật Minh tộc!

Đây cũng là nguyên nhân Ngao Tông lần chuyển hóa này tốn mất cả mười vạn năm thời gian!

Nếu không, với tu vi của Ngao Tông, sẽ không đến mức tốn nhiều thời gian như vậy!

Hiện tại, một phần tộc nhân Ma tộc cũng đã được Ngao Tông chuyển hóa thành sinh vật Minh tộc rồi!

Đây là át chủ bài của Ngao Tông!

Có được những sinh vật Minh tộc được chuyển hóa từ tộc nhân Ma tộc này, Ngao Tông nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Tuy nhiên, trước khi kiểm kê số lượng tộc nhân Ma tộc được chuyển hóa, Ngao Tông có một việc cần hoàn thành!

"Ta với danh nghĩa Ngao Tông, Vương của Minh tộc, ban cho chúng cái tên U Minh Ma tộc!" "Từ bây giờ, mạch Minh Ma chính thức được thành lập!" Ngao Tông dùng danh nghĩa Ngao Tông, Vương của Minh tộc, ban tên cho một phần sinh vật Minh tộc được chuyển hóa từ Ma tộc!

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể khiến một phần tộc nhân Ma tộc được chuyển hóa thành sinh vật Minh tộc, hoàn toàn nhập vào Minh tộc!

Trên thực tế cũng là vậy, theo lời thề của Ngao Tông, vận khí của một phần tộc nhân Minh Ma đã chính thức hội tụ vào Minh tộc!

Ngao Tông có thể cảm nhận được, vận khí của Minh tộc lại tăng cường thêm một phần!

Đây là cái lợi khi Ngao Tông công nhận họ là tộc nhân Minh tộc!

Từ đó, trong Minh tộc của Ngao Tông, lại thêm một chi mạch đặc biệt!

Mạch Minh Ma, nhất định sẽ trở thành một chi mạch đặc biệt nhất trong toàn bộ Minh tộc!

Đương nhiên, về phần Vương giả của mạch Minh Ma, Ngao Tông vẫn chưa lập!

Một mặt, trong tay Ngao Tông còn có một số hồn phách nguyên thần Ma tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cùng Đại La Kim Tiên viên mãn, vẫn chưa được chuyển hóa!

Sau này sẽ có Vương giả của mạch Minh Ma sinh ra, và nhất định sẽ nằm trong số những Ma tộc cảnh giới cao đó!

Mặt khác, Ngao Tông vừa mới thành lập tộc Minh Ma, cũng là một chi mạch khổng lồ, sau này sẽ có rất nhiều phân nhánh!

Điểm này, giống như Ngao Tông trước đây thành lập mạch Minh Phượng!

Trong toàn bộ Phượng tộc, Ngao Tông chỉ lập một vị U Minh Hỏa Phượng Vương!

Nhưng U Minh Hỏa Phượng Vương không thể đại diện cho toàn bộ tộc Minh Phượng!

Nàng chỉ là Vương giả của một chi nhánh trong mạch Minh Phượng, tộc U Minh Hỏa Phượng, không phải Vương giả của toàn bộ tộc Minh Phượng!

Ma tộc cũng là một chủng tộc khổng lồ, trong Ma tộc cũng có rất nhiều chi mạch.

Trong những chi mạch này, sau này sẽ hình thành những phân nhánh chi tiết hơn!

Trước khi chưa thành lập những phân nhánh của mạch Minh Ma này, thì chưa cần thiết phải lập Vương giả!

Nói hơi xa một chút, nhưng đại khái là như vậy, Ngao Tông tạm thời sẽ không lập Vương giả cho mạch Minh Ma, chỉ trước tiên thành lập mạch Minh Ma đã.

Như vậy, trong Minh tộc của Ngao Tông, có bốn chi mạch khổng lồ!

Mạch Minh Long!

Mạch Minh Phượng!

Mạch Minh Kỳ Lân!

Mạch Minh Ma!

Bốn chi mạch này, là những chi mạch cường đại và hưng thịnh nhất trong toàn bộ Minh tộc!

Đương nhiên, không chỉ vậy, trong Minh tộc của Ngao Tông không chỉ có bốn chi mạch!

Một số hồn phách nguyên thần của các tiểu tộc, sau khi chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, Ngao Tông cũng lập thành chi mạch Minh tộc!

Dù sao trên Hồng Hoang Đại Địa, đâu chỉ có Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc.

Một số tộc nhân tiểu hình chủng tộc, sau khi vẫn lạc, hồn phách nguyên thần đều sẽ hội tụ về U Minh Huyết Hải!

Chương 135

Lấy một ví dụ nhỏ, ví dụ như: tộc Minh Thực.

Một tiểu hình chủng tộc do thực vật khai trí, tu hành mà thành.

Khi vẫn lạc, hồn phách nguyên thần nhập vào U Minh Huyết Hải, sau đó được Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, được Ngao Tông lập thành mạch Minh Thực, v.v!

Những tiểu hình chủng tộc như vậy, có rất nhiều!

Mỗi khi phát hiện một loại sinh vật Minh tộc mới, Ngao Tông đều sẽ lập thành một chi mạch Minh tộc độc lập!

Có thể nói, Minh tộc hiện nay, có tới hơn hai mươi chi mạch!

Trong đó lấy mạch Minh Long, mạch Minh Phượng, mạch Minh Kỳ Lân và mạch Minh Ma, bốn chi mạch này là cường đại nhất!

Có thể nói, cứ theo đà phát triển như vậy, chờ khi Minh tộc triệt để phát dương quang đại.

Minh tộc của Ngao Tông, sẽ hoàn toàn trở thành chủng tộc lớn nhất Hồng Hoang!

Đây là tình hình hiện tại của toàn bộ Minh tộc!

Nói hơi xa một chút, điều quan trọng nhất hiện tại, là chuyện nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Ngao Tông thu lại tâm tư, đặt toàn bộ sự chú ý vào tộc nhân mạch Minh Ma!

“Hiện tại, tộc nhân Ma tộc được chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, có thể cung cấp không ít tu sĩ cho Minh tộc!” “Việc cần làm hiện tại là điều tra rõ ràng số lượng của mạch Minh Ma!” Ngao Tông lẩm

bẩm, tiếp tục chính sự trước đó.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông phóng thần niệm ra, bao phủ lấy sinh vật Minh tộc được chuyển hóa từ tộc nhân Ma tộc, kiểm kê tình hình mạch Minh Ma!

Rất nhanh, Ngao Tông đã rõ tình hình mạch Minh Ma!

"Tộc nhân Minh Ma cảnh giới Kim Tiên, tổng cộng có hai mươi lăm vạn; tộc nhân Minh Ma cảnh giới Thái Ất Kim Tiên có ba vạn; tộc nhân Minh Ma cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ có ba trăm vị; tộc nhân Minh Ma cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ có ba mươi vị!" "Quá tốt rồi, như vậy, bốn điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn bốn có thể hoàn thành!" Ngao Tông mở mắt ra!

Trong mắt hắn, tràn đầy sự kích động!

Vừa rồi sau khi kiểm kê tình hình chuyển hóa của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, Ngao Tông đã hiểu rõ.

Để hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn, đại khái cần hơn mười vạn tộc nhân Kim Tiên cảnh, hơn hai vạn tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cảnh, cùng hơn hai trăm vị tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ và trở lên!

Hiện tại, số lượng tộc nhân tộc Minh Ma, vừa hay bù đắp những chỗ trống, thậm chí còn có vượt quá!

Đối với Ngao Tông, đây chẳng phải là một tin tốt sao!

Như vậy, nhiệm vụ giai đoạn bốn, tuyệt đối có thể hoàn thành!

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Ngao Tông bỗng trở nên vô cùng tuyệt vời!

"Hệ thống, mở giao diện nhiệm vụ giai đoạn bốn!" Không hề do dự, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh, bảo hệ thống mở giao diện nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Hệ thống: * **Nhiệm vụ giai đoạn bốn:** Phồn vinh xương thịnh, khiến Minh tộc trở thành một trong các đại tộc Hồng Hoang (Đã hoàn thành) * **Điều kiện một:** Số lượng tộc nhân Minh tộc đạt chín mươi triệu (110 triệu / 90 triệu) * **Điều kiện hai:** Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Kim Tiên đạt một triệu (1,3 triệu / 1 triệu) * **Điều kiện ba:** Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đạt mười vạn (11 vạn / 10 vạn) * **Điều kiện bốn:** Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ đạt một ngàn (1.002 / 1.000) "Quả nhiên, suy đoán của ta chính xác, bốn điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn bốn, toàn bộ đã hoàn thành!" Nhìn tình hình trên giao diện nhiệm vụ, Ngao Tông lập tức đại duyệt tâm tình!

Bởi vì gần giống với tình hình dự đoán, bốn điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn bốn, toàn bộ đều đã hoàn thành!

Như vậy, Ngao Tông chẳng phải lại có thể tiến thêm một bước sao!

Đối với Ngao Tông, đây tuyệt đối là một tin mừng trời giáng!

Phải biết, hiện tại hắn đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Nếu tiến thêm một bước, tu vi của Ngao Tông, nhất định sẽ trở nên càng thêm khủng bố!

Chuyện tấn thăng Chuẩn Thánh tạm thời chưa nói, Ngao Tông cũng không dám khẳng định.

Nhưng tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, tuyệt đối là điều tất nhiên!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch cực lớn!

Với năng lực của hắn, chỉ cần tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, thực lực của Ngao Tông sẽ thăng tiến đến một mức độ vô cùng khủng bố!

Về việc chiến thắng Chuẩn Thánh, Ngao Tông không dám nói.

Nhưng giao thủ với Chuẩn Thánh, Ngao Tông tuyệt đối có nắm chắc toàn thân mà rút lui, đây chính là sự tự tin của Ngao Tông!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới vui mừng đến vậy!

"Nói đi thì phải nói lại, số lượng tộc nhân trong các điều kiện, hơi vượt ngoài dự liệu của ta rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm, ánh mắt rơi vào các điều kiện!

Thay đổi rõ ràng nhất, không gì bằng nội dung của điều kiện thứ nhất!

Theo Ngao Tông dự đoán, số lượng tộc nhân Minh tộc vượt qua chín mươi triệu là điều tất nhiên!

Nhưng Ngao Tông cũng không ngờ, số lượng tộc nhân Minh tộc hiện tại, lại đạt tới một trăm mười triệu!

So với tình hình Ngao Tông dự đoán, có một sự dao động hơn mười triệu!

Đây là điều Ngao Tông không nghĩ tới!

Tình hình của mấy điều kiện còn lại, đại khái cũng tương tự, nhiều hơn một chút so với số lượng Ngao Tông dự đoán!

Nhưng thật ra, có kết quả như vậy, cũng là chuyện bình thường!

Dù sao Ngao Tông chỉ ước tính sơ bộ, chứ không tính toán tỉ mỉ.

Dữ liệu có hơi tăng lên, cũng là chuyện bình thường!

Nhưng đối với Ngao Tông, đây tuyệt đối là một điều tốt!

Tuy nhiên, trong điều kiện thứ tư, tình hình Đại La Kim Tiên, hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Chỉ có một ngàn linh hai vị!

Theo tính toán trước đó của Ngao Tông, chuyển hóa hồn phách nguyên thần tam tộc, tổng cộng thu được bảy trăm vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ, bảy mươi vị Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Tình hình tộc Minh Ma thì ba trăm vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ba mươi vị Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Cộng những dữ liệu này lại, khẳng định không chỉ một ngàn linh hai vị, mà phải hơn một ngàn một trăm vị rồi!

Nhưng trên thực tế, dữ liệu không tính như vậy.

Bởi vì số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ bao gồm cả tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ và trở lên.

Tức là, căn bản không cần nhìn số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên trung kỳ, trực tiếp nhìn số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ là được rồi!

Cho nên dữ liệu này, cũng phù hợp với lẽ thường!

Còn về tại sao lại có thừa hai vị Đại La Kim Tiên, Ngao Tông trong lòng cũng rõ!

Chương 136

Một trong số đó, đương nhiên không cần nói, chính là U Minh Hỏa Phượng Vương đã chuyển hóa thành công từ trước!

Còn về một vị còn lại, Ngao Tông trong lòng cũng vô cùng rõ ràng!

Đó là vị trí của lão Bàn Long Ngao Liệt!

Đúng vậy, Ngao Liệt đã chính thức tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Ngao Tông trước đó đã nói, Ngao Liệt sau khi được cải tạo, chuyển hóa thành U Minh Bàn Long.

Tư chất của Ngao Liệt trở nên càng thêm kinh người, có khả năng tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Trong mười vạn năm qua, Ngao Liệt thật sự đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Thật lòng mà nói, Ngao Liệt có thể nhanh chóng bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ như vậy, hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Nhưng, Ngao Liệt đã trầm tích một thời gian dài, thuộc loại tích lũy dày rồi bùng phát mạnh.

Hơn nữa, Ngao Liệt vẫn luôn thủ hộ Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, quan sát tộc nhân Minh tộc chuyển sinh mà có cảm ngộ.

Trong lòng có điều giác ngộ, cho nên mới tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch ngoài ý muốn!

“Tóm lại, hiện tại bốn điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn bốn đã

hoàn thành toàn bộ, tùy thời đều có thể tiến hành kết thúc!" "Tuy nhiên, ta tạm thời không vội kết thúc nhiệm vụ giai đoạn bốn, trước tiên sẽ an trí toàn bộ tộc nhân được chuyển hóa lần này đã!" Ngao Tông lẩm bẩm, thu lại những suy nghĩ tạp loạn, suy tư về những chuyện tiếp theo!

Theo tình hình trước đây, mỗi lần Ngao Tông kết thúc nhiệm vụ, tu vi nhất định sẽ bạo tăng!

Đối với Ngao Tông, kỳ thực đều có chút vội vàng, không có cách nào sắp xếp mọi việc ổn thỏa trước!

Cho nên lần này, Ngao Tông chuẩn bị trước tiên an trí những tộc nhân tam tộc đã hoàn thành chuyển hóa, cùng với mạch Minh Ma vừa mới sinh ra!

Chờ sau khi hoàn thành những chuyện này, Ngao Tông mới tiến hành kết thúc nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông triệu tập tất cả tộc nhân đã được chuyển hóa!

Bắt đầu truyền thụ toàn bộ quy tắc của Minh tộc cho đám tộc nhân mới sinh!

Thậm chí cả hai bộ công pháp tu hành của Minh tộc là "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá Điển", Ngao Tông cũng truyền thụ xuống!

Tộc nhân được Ngao Tông chuyển hóa lần này, vốn dĩ đều có tu vi nhất định!

Cho nên, học được hai bộ công pháp tu hành Minh tộc, cũng không phải là chuyện khó!

Mất một chút thời gian, một phần tộc nhân Minh tộc mới sinh đã nắm giữ "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá

Điển”!

Chờ khi chuyện này hoàn thành xong, Ngao Tông mới động thân, đưa một phần tộc nhân, toàn bộ đến không gian tầng mười!

Tộc nhân dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông trực tiếp để lại ở không gian tầng mười!

Hiện tại Minh tộc, có quy luật vận hành nhất định!

Chỉ cần dựa theo quy tắc Minh tộc mà vận hành, sau này sẽ theo tu vi của bản thân mà phân tán vào các không gian tầng lầu khác nhau!

Còn về tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông lại dẫn họ, trực tiếp đi đến không gian tầng mười một!

Ngao Tông trước đó đã nói, tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên có thể ở không gian từ tầng mười trở lên, khai phá động phủ của riêng mình!

Đây là phúc lợi đặc hữu của cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Dù sao cảnh giới Đại La Kim Tiên, thuộc về một phương lão tổ, đãi ngộ sẽ tốt hơn một chút!

Giống như U Minh Hỏa Phượng Vương trước đó!

Đương nhiên, cảnh giới Đại La Kim Tiên mà Ngao Tông chuyển hóa lần này, cũng chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ và Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi!

Không gian tầng số cao hơn, Ngao Tông không định mở ra!

Bởi vì không gian càng cao hơn, Ngao Tông để dành cho tộc nhân có tu vi càng cao!

Phải biết, tuy hiện tại Minh tộc, tộc nhân có tu vi cao nhất, chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Nhưng, chờ khi tu vi của Ngao Tông thăng tiến, nhất định sẽ có tộc nhân có tu vi cao hơn xuất hiện!

Lúc đó, đừng nói Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Đại La Kim Tiên viên mãn.

Có lẽ, ngay cả tộc nhân cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng sẽ dần dần xuất hiện!

Cho nên, không gian từ tầng mười hai đến tầng mười lăm, Ngao Tông dành cho một phần tộc nhân làm đạo trường!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông tạm thời chỉ mở không gian tầng mười một!

Còn về những chuyện sau đó, Ngao Tông trực tiếp giao cho U Minh Hỏa Phượng Vương!

Dù sao U Minh Hỏa Phượng Vương trước đó đã chuyển hóa rồi, những chuyện không hiểu, chỉ cần đi hỏi nàng là được!

Chờ khi tất cả mọi chuyện đều hoàn thành xong, Ngao Tông mới trở về không gian tầng mười tám!

Tiếp theo, Ngao Tông chuẩn bị kết thúc nhiệm vụ giai đoạn bốn, tiến thêm một bước nâng cao tu vi của mình! .....

"Hệ thống, kết thúc nhiệm vụ giai đoạn bốn!" Trong không gian tầng mười tám, Ngao Tông đoan tọa trên đài sen tím, hạ lệnh với hệ thống.

Sau một loạt sắp xếp, Ngao Tông đã an trí xong các tộc nhân Minh tộc mới sinh, và cũng sắp xếp các loại sự vụ.

Dù có xuất hiện tình huống bất ngờ, cũng có thể đảm bảo Minh tộc vận hành, sẽ không xuất hiện sai sót, có thể vận hành bình thường!

Vì nguyên nhân này, sau khi trở về không gian tầng mười tám,

Ngao Tông trực tiếp tiến hành kết thúc nhiệm vụ giai đoạn bốn!

“Đinh!

Chúc mừng Ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn: Phồn vinh xương thịnh, khiến Minh tộc trở thành một trong các đại tộc Hồng Hoang!” “Đinh!

Sau khi hệ thống đánh giá, mức độ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn này: Hoàn mỹ!” “Đinh!

Do Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn được đánh giá là cấp độ Hoàn mỹ, Ký chủ có thể nhận được 100% phản hồi tu vi từ tộc nhân!” “Đinh!

Ký chủ nhận được Gói quà thưởng giai đoạn bốn phong phú, đã lưu trữ vào không gian hệ thống, có thể rút ra bất cứ lúc nào.” Tiếng máy móc của hệ thống, liên tục vang lên trong đầu Ngao Tông!

Lắng nghe tiếng máy móc của hệ thống, thần sắc Ngao Tông bình tĩnh, không hề có chút bất ngờ nào!

Bởi vì đối với kết quả này, Ngao Tông đã sớm dự liệu rồi!

Quả nhiên, giống như Ngao Tông đã dự đoán, kết quả hoàn thành lần này, vẫn là đánh giá cấp độ Hoàn mỹ!

Chương 137

Trước đó khi kết thúc nhiệm vụ giai đoạn ba, Ngao Tông tình cờ phát hiện ra một phương pháp khác để đạt được đánh giá cấp độ Hoàn mỹ!

Đó là trong thời gian ngắn nhất, hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống giao phó, từ đó đạt được đánh giá cấp độ cao!

Giống như tình huống nhiệm vụ giai đoạn ba!

Hiển nhiên, tốc độ hoàn thành nhiệm vụ lần này của Ngao Tông cũng vô cùng nhanh chóng!

Nói bình thường, không có mấy chục vạn năm, thậm chí cả triệu năm, Ngao Tông căn bản không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Nhưng, vì chiến tranh giữa Ma tộc và Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, đã khiến Ngao Tông tọa thu ngư ông chi lợi, thu được một thu hoạch khổng lồ!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông thu được số lượng lớn hồn phách nguyên thần, khiến Minh tộc trong thời gian ngắn ngủi, nhanh chóng trưởng thành!

Cuối cùng, Ngao Tông chỉ tốn khoảng mười vạn năm thời gian, đã hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn.

Chuyện vốn cần mấy chục vạn năm, thậm chí cả triệu năm mới có khả năng hoàn thành, Ngao Tông chỉ tốn mười vạn năm thời gian!

Tốc độ như vậy, vượt xa sức tưởng tượng!

Cho nên, Ngao Tông có thể đạt được đánh giá nhiệm vụ cấp độ Hoàn mỹ, dường như cũng là chuyện nằm trong dự liệu!

Tuy nhiên, hiện tại Ngao Tông không có thời gian để suy nghĩ lung tung!

Bởi vì Ngao Tông có thể cảm nhận được, tu vi khủng bố đến cực điểm, từ sâu trong cơ thể Ngao Tông tuôn trào ra, xông thẳng vào tứ chi bách hài của Ngao Tông!

Chính là sự thể hiện của việc tu vi của tộc nhân phản hồi cho Ngao Tông sau khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn!

Toàn bộ tu vi của tất cả tộc nhân Minh tộc, bất kể lớn nhỏ, đều hội tụ làm một, hóa thành một cỗ tu vi khủng bố đến cực điểm, toàn bộ phản hồi cho Ngao Tông!

Đây không phải là sức mạnh tầm thường có thể sánh bằng, chỉ cần hơi bất cẩn, ngay cả Ngao Tông cũng sẽ gặp không ít phiền phức!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông tập trung tinh lực, toàn tâm toàn ý dốc sức vào việc tiêu hóa, chuẩn bị tiêu hóa sức mạnh đang bạo tăng!

Thời gian từng chút trôi qua, tám vạn năm thời gian chớp mắt đã trôi!

Khi Ngao Tông một lần nữa mở mắt ra, tu vi của Ngao Tông đã trở nên vô cùng khủng bố!

Tu vi khủng bố đến cực điểm, rộng lớn như núi biển, gào thét trong cơ thể Ngao Tông!

Khí tức kinh người của Đại La Kim Tiên viên mãn, từ trên người Ngao Tông bùng phát ra, dường như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh!

Nhưng sau một khắc, cỗ tu vi khủng bố đến cực điểm đó, bị Ngao Tông thu liễm, thu lại vào trong cơ thể Ngao Tông!

Ngao Tông chính thức bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên

mãn!

Đây chính là kết quả sau khi Ngao Tông dung hợp tu vi của tộc nhân lần này!

"Quả nhiên giống như ta dự liệu, lần tu vi thăng cấp này, chỉ thăng cấp đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, không có cách nào trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, phát ra một tiếng cảm khái!

Những lần thăng cấp trước, tu vi của Ngao Tông thăng cấp vô cùng nhanh chóng!

Ban đầu, Ngao Tông trực tiếp vượt năm sáu cảnh giới liên tiếp, trực tiếp từ cảnh giới Kim Tiên thăng cấp cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Hai lần phản hồi tu vi sau đó, tuy tốc độ thăng cấp chậm hơn một chút, nhưng mỗi lần, ít nhất đều vượt qua hai cảnh giới!

Ví dụ như, từ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ thăng cấp Đại La Kim Tiên sơ kỳ, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ thăng cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Mỗi lần thăng cấp, đều vượt qua hai cảnh giới!

Nếu theo quy luật trước đây, lần thăng cấp này của Ngao Tông, có khả năng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Bởi vì hai cảnh giới phía trên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chính là cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng sự thật chứng minh, Ngao Tông hơi suy nghĩ nhiều rồi.

Lần tu vi bạo tăng này, Ngao Tông chỉ bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, chứ không bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Tuy nhiên, có tình huống như vậy, cũng là chuyện tất nhiên!

Bởi vì cảnh giới Chuẩn Thánh, liên quan đến một lãnh địa hoàn toàn mới, không dễ dàng bước vào như vậy.

Không phải chỉ dựa vào tu vi, là có thể trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới chỉ dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nhưng thật ra, tu vi phản hồi của tộc nhân, lại vô cùng kinh người!

Ngay cả khi chỉ đẩy Ngao Tông đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, chẳng phải cũng vì những hạn chế đặc biệt của cảnh giới Chuẩn Thánh sao!

Nếu chỉ dựa vào tu vi, có lẽ hiện tại Ngao Tông đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!

Đây là điểm mạnh của 100% tỷ lệ phản hồi tu vi của tộc nhân!

Tuy nhiên, Ngao Tông không trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Ngao Tông lúc này, cũng đã đi đến cực hạn của cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn rồi!

Dùng một con đường để hình dung, nếu cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn được hình dung thành một con đường!

Vậy thì trên con đường này, Ngao Tông đã đi đến tận cùng!

Chỉ cần thành công bước ra một bước, Ngao Tông có thể trực tiếp bước vào một lãnh địa hoàn toàn mới!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông, cách cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ còn một bước mà thôi!

Chỉ cần có thể bước qua, là có thể trở thành một Chuẩn Thánh chân chính!

“Theo tình hình hiện tại của ta, nếu ta muốn tấn thăng Chuẩn Thánh, tổng cộng có ba phương pháp!” Ngao Tông lẩm bẩm, suy tư về phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh!

Phương pháp thứ nhất, đó là Trảm Tam Thi Chứng Đạo do Hồng Quân ở hậu thế đẩy ra!

Thông qua pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo, chém hạ ba thiện, ác, tự ngã, từ đó bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Hiển nhiên, Ngao Tông không thể sử dụng phương pháp này!

Một mặt, pháp do Hồng Quân sáng tạo, Ngao Tông trong tay không có phương pháp này!

Huống hồ, Ngao Tông mơ hồ cảm thấy, Trảm Tam Thi Chứng Đạo của Hồng Quân, dường như không hoàn mỹ đến vậy!

Nhìn khắp hậu thế, tất cả đại năng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh thông qua pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo, cuối cùng chỉ có hai kết quả!

Kết quả thứ nhất, vẫn luôn trì trệ ở cảnh giới Chuẩn Thánh!

Những người có thể ngưng tụ Thánh Nhân Đạo Quả, cũng chỉ có thể ngưng tụ Thiên Đạo Đạo Quả, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Ngao Tông từ trước đến nay đều là người bi quan.

Chương 138

Trong mọi hành vi xử sự, Ngao Tông đều ôm thái độ ác ý lớn nhất, suy đoán ý đồ của đối phương, xem đối phương có muốn hãm hại mình không!

Không còn cách nào, cẩn thận vạn năm thuyền!

Ở Hồng Hoang Đại Địa đầy rẫy nguy cơ, lúc đó, cẩn thận một chút là cách làm tốt nhất!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông không có cơ hội, cũng không thể sử dụng phương pháp như vậy!

Cho nên phương pháp này, trực tiếp bị Ngao Tông loại bỏ!

"Phương pháp thứ hai, lấy danh nghĩa chủng tộc, tranh bá Hồng Hoang Đại Địa, tranh đoạt khí vận thiên hạ!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, suy tư về phương pháp này!

Kỳ thực phương pháp này, chính là phương pháp mà Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã sử dụng!

Thành lập một phương đại tộc, dùng đại tộc chinh chiến thiên hạ, tranh đoạt khí vận thiên hạ, hội tụ khí vận thiên hạ vào một thân, từ đó tìm kiếm cơ duyên chứng đạo thành Thánh!

Tuy nhiên, theo Ngao Tông hiểu biết.

Khi tam tộc tộc trưởng thành lập Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, họ vẫn còn hơi mờ mịt, chỉ thuận theo thiên đạo hành sự, dường như không hiểu được điểm mấu chốt của việc tranh bá thiên hạ!

Vì nguyên nhân này, trong quá khứ, giữa Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tuy có một số mâu thuẫn, nhưng thông thường đều được kiểm soát trong một phạm vi nhất định!

Nếu biết rằng, cơ duyên thành Thánh, sẽ nằm ở việc tranh đoạt khí vận thiên hạ.

Ước chừng hiện tại Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, đã triệt để bùng nổ đại chiến rồi!

"Không, tranh bá thiên hạ rốt cuộc chỉ là phương pháp nhất thời, không phải kế lâu dài!" "Cho nên phương pháp này, không thích hợp với ta!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, nhận ra một điều!

Thật lòng mà nói, hiện tại Ngao Tông, đã đủ tư cách tranh đoạt khí vận thiên hạ!

Bởi vì Minh tộc của Ngao Tông, quy mô phát triển lúc này, đã vượt xa các tiểu hình chủng tộc bình thường!

Theo quy mô Minh tộc hiện tại, Minh tộc tuyệt đối là một thế lực hạng nhất Hồng Hoang rồi!

Nắm giữ hàng triệu Kim Tiên, hàng vạn Thái Ất Kim Tiên, thậm chí có hơn một ngàn vị Đại La Kim Tiên cảnh!

Quy mô như vậy, trong toàn bộ Hồng Hoang, trừ Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc ra, còn có chủng tộc nào, có thể sánh được với Minh tộc chứ!

Trong tình huống như vậy, Ngao Tông cũng đã có được tấm vé vào cửa để tranh bá thiên hạ!

Có thể nói, nếu Ngao Tông có ý, hoàn toàn có thể suất lĩnh Minh tộc, tuyên chiến với vạn tộc Hồng Hoang, trực tiếp tiến hành thảo phạt, tranh đoạt khí vận thiên hạ!

Nhưng, tộc U Minh thuộc về chủng tộc duy trì ranh giới sinh tử, có sự khác biệt lớn bẩm sinh với các sinh linh khác, không thích hợp để tranh bá thiên hạ.

Huống hồ, Thiên Địa Lượng Kiếp tiếp theo, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc mới là nhân vật chính chân chính của trời đất!

Đối với Long Phượng Lượng Kiếp tiếp theo, Ngao Tông có một số mưu tính.

Cho nên, Ngao Tông không định vì một số yếu tố đặc biệt mà ảnh hưởng đến sự xuất hiện của đại chiến tam tộc!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông không định sử dụng phương pháp này!

"Đã như vậy, thì chỉ còn lại phương pháp chứng đạo thành Thánh cuối cùng rồi!" "Đó là đi ra con đường của tự ngã thuộc về ta!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, sâu trong mắt xuất hiện một tia tinh quang!

Con đường của tự ngã, cũng là đạo của tu hành!

Nhìn khắp Hồng Hoang Đại Địa, những đại năng đỉnh cấp chân chính kia, đều là những tồn tại đã đi ra con đường của tự ngã!

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, Ma Tổ La Hầu!

Con đường mà Ma Tổ La Hầu đã đi, thuộc về Sát phạt chi đạo!

Y tín phụng pháp Sát phạt, giết trời giết đất giết sạch mọi thứ!

Chờ khi giết sạch mọi thứ, đạo của Ma Tổ La Hầu thành công rồi, trực tiếp chứng đạo thành Thánh!

Ma Tổ La Hầu, vẫn luôn muốn loại bỏ Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc là có nguyên nhân!

Bởi vì chính là đạo của y!

Sự tồn tại của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, đã ảnh hưởng đến đạo của y!

Chỉ có tiêu diệt toàn bộ Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, đạo của y

mới có khả năng thành công!

Điểm này, đi ra con đường của tự ngã, hơi giống với Dĩ Lực Chứng Đạo trong truyền thuyết!

Có thể nói, đây là pháp chứng đạo mạnh nhất!

Mặt khác, đại năng có thể đi ra con đường của tự ngã, thực lực cũng vô cùng cường đại!

Nhìn Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị tộc trưởng!

Đều là Chuẩn Thánh hội tụ khí vận của một phương đại tộc, so với những người cùng giai, thực lực cũng là tồn tại vô cùng cường đại!

Nhưng trong trận đại chiến trước đó, Ma Tổ La Hầu vậy mà một mình nghênh chiến ba đại Chuẩn Thánh, chiến đấu trong một thời gian dài!

Thậm chí, Ma Tổ La Hầu không hề có chút sức lực chống cự nào, mà còn có tâm tư tính kế ba tộc trưởng, dùng kế Kim Thiền Thoát Xác để thoát thân!

Nếu Ma Tổ La Hầu không giả chết, dốc toàn lực chiến đấu với ba tộc trưởng!

Kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, cũng là một chuyện khó nói!

Trong quá khứ, đây là một chuyện khó tin!

Chắc hẳn khi chiến đấu, trong lòng ba người Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cũng vô cùng chấn hám đi!

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu Long Vương ba người muốn sống bắt Ma Tổ La Hầu.

Bởi vì muốn biết thực lực của Ma Tổ La Hầu, vì sao lại cường

đại đến vậy!

Chỉ tiếc, Ma Tổ La Hầu đã sớm thiết kế xong tất cả, lợi dụng pháp tự bạo, Kim Thiền Thoát Xác rời đi, khiến Long Vương ba người không thu hoạch được gì!

Có thể thấy, Chuẩn Thánh đi ra con đường của tự ngã, thực lực cường hãn đến mức nào!

Tuy Ngao Tông từ trước đến nay chưa từng thấy Hồng Quân Lão Tổ.

Nhưng Ngao Tông có thể khẳng định, Hồng Quân Lão Tổ tuyệt đối cũng là tồn tại đã đi ra con đường của tự ngã!

Dù sao có thể trở thành túc địch của Ma Tổ La Hầu, thực lực của Hồng Quân Lão Tổ, tự nhiên không cần phải nói thêm!

Vì nguyên nhân này, đi ra con đường của tự ngã, là phương pháp thích hợp với Ngao Tông!

Bởi vì đối với Ngao Tông, đã muốn trở thành Chuẩn Thánh, tự nhiên phải trở thành loại hình mạnh nhất!

"Đã quyết định rồi, sử dụng phương pháp này để chứng đạo!" Ánh mắt Ngao Tông hơi chuyển, trong lòng đã có quyết đoán!

Chương 139

Cảm ngộ con đường của tự ngã, từ đó để mình bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đây là kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông!

"Mặc dù, cảm ngộ con đường của tự ngã là pháp chứng đạo khó khăn nhất, nhưng đối với ta, lại không khó khăn đến vậy!" "Bởi vì con đường của tự ngã của ta, đã sớm quyết định xong rồi!" "Là Vương của Minh tộc, ta bẩm sinh thích hợp với đạo có liên quan đến sinh tử, hoặc đạo luân hồi, v.v!" "Cho nên, ta chỉ cần đi theo phương hướng đó là được!" Ngao Tông lẩm bẩm, suy nghĩ dần dần rõ ràng!

Phải biết, vì bản thân đặc thù, U Minh nhất tộc được hắn thành lập, cũng là chủng tộc đặc biệt nhất!

Cho nên, nếu Ngao Tông muốn cảm ngộ con đường của tự ngã!

Phương pháp tốt nhất, là từ các phương diện đó mà bắt đầu!

Đạo sinh tử, đạo U Minh, hoặc đạo luân hồi!

Những loại đại đạo như vậy, là đạo thích hợp nhất với Ngao Tông rồi!

Cho nên tiếp theo, việc Ngao Tông cần làm, là cảm ngộ theo phương hướng đó!

Tín tưởng rằng chỉ cần một thời gian, Ngao Tông có thể cảm ngộ ra con đường của tự ngã thuộc về mình, chính thức đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Khi đó, Ngao Tông cũng thật sự sở hữu tư bản để hoành hành trên Hồng Hoang rồi!

Đây là việc Ngao Tông cần làm tiếp theo!

“Tuy nhiên, trước khi cảm ngộ con đường của tự ngã, ta có bốn việc cần hoàn thành trước!” Ngao Tông lẩm bẩm, nhận ra một việc khác!

Tuy đã xác định rõ kế hoạch tu hành tiếp theo, nhưng trước khi bắt đầu kế hoạch tu hành, Ngao Tông có ba việc cần hoàn thành!

Việc thứ nhất đương nhiên không cần nói, đó là củng cố cảnh giới bản thân!

Tu vi của hắn bạo tăng, trực tiếp tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Như vậy, tu vi của Ngao Tông, lại trở nên hơi hư phù!

Cho nên, tiếp tục tĩnh tâm bế quan một đoạn thời gian, củng cố tu vi của bản thân, là chuyện cần thiết!

Kỳ thực thật ra, mỗi lần tu vi bạo tăng trước đây, Ngao Tông cũng cần một thời gian, để hảo hảo củng cố tu vi của mình.

Đây là việc Ngao Tông cần làm đầu tiên!

Còn về việc thứ hai, là lĩnh nhận phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Hiện tại nhiệm vụ giai đoạn bốn đã hoàn thành, và thu được một gói quà nhiệm vụ giai đoạn mới, việc tiêu hóa nó là điều bắt buộc!

Việc thứ ba, thì có liên quan đến nhiệm vụ giai đoạn năm!

Hiện tại, nhiệm vụ giai đoạn bốn đã hoàn thành, tiếp theo tự nhiên cần khởi động nhiệm vụ giai đoạn năm rồi!

Việc thứ tư, chuyển hóa hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Trước đây vì tu vi của Ngao Tông chưa đủ, chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Cho nên, đối với hồn phách nguyên thần tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc và Ma tộc, Ngao Tông vẫn luôn không chuyển hóa!

Ví dụ như, hồn phách nguyên thần Hỏa Kỳ Lân Vương trước đó bị Ngao Tông thu phục!

Hiện tại, Ngao Tông đã tấn thăng Đại La Kim Tiên viên mãn, tự nhiên cần chuyển hóa một phần hồn phách nguyên thần đó, toàn bộ thành tộc nhân Minh tộc!

Phải biết, Ngao Tông hiện tại trong tay, hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lại có tới hai mươi tám vị!

Trong đó, hồn phách nguyên thần Long tộc có bảy vị, Phượng tộc có năm vị, Kỳ Lân tộc có sáu vị, Ma tộc có mười vị!

Những hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên hậu kỳ này, một khi thành công chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc!

Vậy thì thực lực của Minh tộc, sẽ đón nhận sự tăng trưởng cực lớn!

Cho nên chuyện này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không quên!

Hiện tại, Ngao Tông cần hoàn thành bốn việc này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp bắt đầu hoàn thành bốn việc này!

Việc bế quan củng cố tu vi, cần một khoảng thời gian nhất định, Ngao Tông để nó ở cuối cùng!

Cho nên Ngao Tông trực tiếp bắt đầu việc thứ hai, kiểm kê thu hoạch nhiệm vụ giai đoạn bốn!

"Hệ thống, mở giao diện hệ thống." Ngao Tông hạ lệnh, trực tiếp triệu hoán hệ thống, ra lệnh hệ thống mở giao diện hệ thống.

Hệ thống: * **Hệ thống:** Hệ thống ràng buộc toàn tộc * **Ký chủ:** Ngao Tông * **Thân phận:** Vương của Minh tộc * **Căn nguyên:** Cửu U Minh Long * **Tu vi:** Đại La Kim Tiên viên mãn * **Thần thông:** Minh Thần Tử Thần Thông (Huyết Thần Tử Thần Thông) * **Công pháp:** U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh * **Chủng tộc ràng buộc:** Minh tộc (Không thể thay đổi) * **Nhiệm vụ giai đoạn bốn:** Phồn vinh xương thịnh, khiến Minh tộc trở thành một trong các đại tộc Hồng Hoang (Đã hoàn thành) (90 triệu tộc nhân Minh tộc, 1 triệu cấp Kim Tiên, 10 vạn cảnh Thái Ất Kim Tiên, 1.000 Đại La Kim Tiên sơ kỳ) *【Nhiệm vụ giai đoạn bốn đã hoàn thành, có thể khởi động nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo】 * **Không gian hệ thống:** Nhị thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận Trận Đồ, 《U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển (Tiền Bát Quyển)》, 《U Minh Thực Cốt Bá Điển (Tiền Bát Quyển)》, Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, Gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn bốn Ánh mắt Ngao Tông, trực tiếp rơi vào mục cuối cùng trong không gian hệ thống!

Gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn bốn!

Đây chính là mục đích của Ngao Tông.

"Hệ thống, từ không gian hệ thống, lấy ra và mở Gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn bốn!" Không hề do dự, Ngao Tông trực tiếp hạ lệnh cho hệ thống!

"Đinh!

Gói quà nhiệm vụ giai đoạn bốn được mở ra." "Chúc mừng Ký chủ, thu được một Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì." "Chúc mừng Ký chủ, thu được một Công pháp Chuyển hóa Bi." "Chúc mừng Ký chủ, thu được một mảnh nhỏ Tạo Hóa Ngọc Điệp." "Chúc mừng Ký

chủ, thu được.....” Tiếng máy móc của hệ thống, không ngừng xuất hiện trong đầu Ngao Tông!

Khác với trước đây, gói quà thưởng nhiệm vụ giai đoạn lần này, đã mở ra rất nhiều bảo vật!

Lắng nghe tiếng máy móc không ngừng vang lên, ánh mắt Ngao Tông càng trở nên sáng rực!

Phải biết, những thứ do hệ thống xuất ra, thông thường đều là bảo vật vô cùng quý giá!

Có thể thu được càng nhiều bảo vật, đối với Ngao Tông, tự nhiên là một điều tốt!

Sau một hồi lâu, chờ khi tiếng máy móc của hệ thống biến mất, Ngao Tông mới kiểm tra phần thưởng lần này!

“Hay cho một hệ thống, lần này lại hào phóng đến vậy, cho nhiều bảo vật đến thế!” “Đầu tiên là bảo vật thứ nhất.....

Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!” “Quả nhiên giống như ta dự đoán trước đó, có Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, nhất định sẽ có Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!” “Không ngờ gói quà thưởng lần này, lại mở ra được bảo vật này, quả thực là một phần thưởng không tồi chút nào!” Khi nhìn thấy phần thưởng đầu tiên, Ngao Tông lập tức vui mừng khôn xiết!

Phải biết, theo cấp độ nhiệm vụ thăng cấp, yêu cầu của hệ thống đối với số lượng và chất lượng tộc nhân, càng ngày càng cao!

Chuyển sinh từ Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, theo cấp độ nhiệm vụ thăng cấp, cũng dần dần trở nên thiếu thốn!

Có thể nói, U Minh Chuyển Sinh Trì cấp cao hơn, chính là thứ Ngao Tông cần!

Cho nên khi nhìn thấy phần thưởng này, Ngao Tông mới vui mừng đến vậy!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không lãng phí thời gian, lập tức tập trung tinh thần, tìm hiểu Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, muốn biết công hiệu cụ thể của Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Sau một hồi lâu, khi Ngao Tông mở mắt ra.

Ngao Tông đã có một sự hiểu biết nhất định về hiệu quả của Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Chương 140

Đầu tiên là hiệu quả thứ nhất, Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, đã có thể chuyển hóa tộc nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên rồi!

Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì có thể chuyển hóa tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Tác dụng của Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Đương nhiên, tác dụng của Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì chắc chắn không chỉ có một.

Chẳng hạn, đối với việc chuyển hóa tộc nhân bình thường, Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì có chu kỳ chuyển hóa ngắn hơn, và có thể chuyển hóa ra số lượng tộc nhân nhiều hơn!

Rõ ràng, một số năng lực đã được nâng cấp dựa trên nền tảng của Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Một vài tác dụng khác đương nhiên không cần nói nhiều!

Điểm duy nhất mà Ngao Tông coi trọng chính là khả năng chuyển hóa tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Bởi vì năng lực này cực kỳ quan trọng đối với Ngao Tông!

Phải biết rằng, chuyển hóa tộc nhân cảnh giới cao cần tiêu hao không ít thời gian và tinh lực!

Trước đây, để chuyển hóa một phần tộc nhân Tứ Tộc từ đại chiến Tam Tộc và Ma Tộc, Ngao Tông đã thực sự tốn mười vạn năm!

Có thể thấy được sự phiền phức khi chuyển hóa hồn phách và nguyên thần cảnh giới cao!

Đây là điều tất nhiên, tu vi càng cao khi còn sống, độ khó chuyển

hóa càng lớn, chu kỳ chuyển hóa thành công càng dài!

Hơn nữa, đi kèm với việc cấp độ nhiệm vụ Hệ thống thăng cấp, số lượng tộc nhân Thái Ất Kim Tiên cần thiết sau này chắc chắn sẽ càng ngày càng nhiều!

Chỉ cần xem tình hình nhiệm vụ giai đoạn thứ ba và giai đoạn thứ tư thì rõ!

Khi nhiệm vụ giai đoạn thứ ba, số lượng tộc nhân Thái Ất Kim Tiên mà Hệ thống yêu cầu chỉ vỏn vẹn một vạn!

Nhưng, đến nhiệm vụ giai đoạn thứ tư, yêu cầu về số lượng tộc nhân Thái Ất Kim Tiên của Hệ thống trực tiếp đạt đến mười vạn!

Giữa hai giai đoạn nhiệm vụ trước sau, số lượng tộc nhân Thái Ất Kim Tiên đã trực tiếp tăng gấp mười lần!

Bởi vậy, Ngao Tông có thể khẳng định, các nhiệm vụ giai đoạn sau này, đối với số lượng tộc nhân cảnh giới cao, cũng sẽ càng ngày càng nhiều!

Mặc dù đối với Ngao Tông hiện tại mà nói, chuyển hóa tộc nhân Thái Ất Kim Tiên sẽ không quá khó khăn!

Nhưng số lượng cần chuyển hóa càng nhiều, lượng thời gian và tinh lực cần tiêu hao cũng là một khối lượng công việc khổng lồ!

Đối với Ngao Tông mà nói, công việc chính tiếp theo là cảm ngộ đạo của chính mình, chuẩn bị cho việc tấn thăng Chuẩn Thánh!

Vì lý do này, Ngao Tông không có quá nhiều thời gian để lãng phí vào việc chuyển hóa tộc nhân Thái Ất Kim Tiên!

Bởi vậy, Ngao Tông tiếp theo chuẩn bị giao công việc chuyển hóa tộc nhân cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên cho Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Những hồn phách và nguyên thần bình thường vẫn được giao cho Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì để chuyển hóa, tái sinh thành tộc nhân Minh Tộc!

Còn hồn phách và nguyên thần cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, Ngao Tông chuẩn bị giao cho Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì để chuyển hóa!

Riêng về tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông sẽ tự mình chuyển hóa!

Bởi vì hồn phách và nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên không phải là loại hồn phách và nguyên thần tầm thường có thể sánh bằng!

Hầu như mỗi một hồn phách và nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên đều có khả năng trở thành nền tảng của Minh Tộc!

Chỉ riêng vì lý do này, Ngao Tông sẽ không yên tâm giao chuyện này cho người khác hoàn thành, cho dù là một bảo vật.

Bởi vì lý do này, đối với việc chuyển hóa Đại La Kim Tiên, Ngao Tông từ trước đến nay chưa từng có ý định buông tay!

Trừ phi, đợi đến khi Minh Tộc trưởng thành hoàn toàn, có thể đạt đến trình độ Đại La Kim Tiên có mặt khắp nơi, Chuẩn Thánh nhiều vô kể!

Lúc đó, Ngao Tông có lẽ sẽ cân nhắc buông tay.

Đương nhiên, ai cũng biết đây là điều gần như không thể!

Bởi vì ngay cả ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, ba chủng tộc mạnh nhất thiên hạ, cũng không thể làm được điều đó!

Minh Tộc của Ngao Tông mà muốn làm được điều đó, gần như là không thể!

Trừ phi có một ngày, Minh Tộc của Ngao Tông trở thành siêu đại tộc xưng bá Hồng Hoang đại địa, vượt trên ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân!

Hơi xa xôi một chút, nhưng đại khái là sắp xếp như vậy!

Vì lý do này, khi có được Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, Ngao Tông mới vui mừng đến vậy!

Bởi vì nó sẽ giảm đi rất nhiều khối lượng công việc của hắn!

"Sự quan trọng của Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì đương nhiên không cần nói nhiều, cần phải làm tốt các biện pháp bảo hộ đầy đủ mới được!" "Vậy nên bảo vật này đương nhiên không thể giống như Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, đặt ở không gian tầng thứ nhất!" "Nếu đã như vậy, vậy thì đặt ở không gian tầng thứ mười hoặc tầng thứ mười một đi!" Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng đã có một ý tưởng sơ bộ về việc an trí Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Nhưng chuyện này tạm thời không cần vội!

Đợi sau khi hoàn thành những việc còn lại, Ngao Tông mới chuẩn bị đi an trí Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tạm thời gác lại chuyện Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, chuyển sự chú ý sang những phần thưởng khác!

"Phần thưởng thứ hai… một khối Công Pháp Chuyển Hóa Bi, là cái gì đây?" Khi nhìn phần thưởng thứ hai, Ngao Tông hơi nhíu mày, trong lòng có chút nghi hoặc!

Từ bề ngoài mà xem, đó là một tấm bia đá cổ xưa, trên đó khắc những phù văn thần dị, tản mát ra đạo vận chân chính đặc biệt.

Quan trọng nhất, trên khối bia đá cổ xưa này, bao quanh là khí tức tang thương, dường như đã tồn tại từ thời viễn cổ, nhìn vô cùng thần

dị!

Nhưng ngoài ra, không nhìn ra được gì khác.

"Khoan đã, công pháp chuyển hóa, chẳng lẽ…?" Linh quang trong đầu Ngao Tông lóe lên, dường như đã đoán được một vài điều, ánh mắt lập tức sáng ngời!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không kịp chờ đợi, liền vội vàng tìm hiểu tác dụng của Công Pháp Chuyển Hóa Bi!

Rất nhanh, khi Ngao Tông mở mắt ra lần nữa, hắn cuối cùng cũng đã biết tác dụng của khối Công Pháp Chuyển Hóa Bi này!

"Quả nhiên, đúng như ta đã đoán, khối Công Pháp Chuyển Hóa Bi này có thể giúp tộc nhân Minh Tộc tham ngộ, chuyển hóa công pháp đã học khi còn sống!" Ngao Tông cảm khái, trong mắt tràn đầy kích động!

Công Pháp Chuyển Hóa Bi, đúng như tên gọi, có thể chuyển hóa công pháp tu hành của chủng tộc khác thành công pháp Minh Tộc cổ bia!

Năng lực này đối với Ngao Tông… không, phải nói là đối với toàn bộ Minh Tộc mà nói, có tác dụng cực kỳ to lớn!

Hiện tại trong Minh Tộc, chỉ có hai bộ công pháp tu hành là "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá Điển".

Mặc dù "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá Điển" là công pháp bẩm sinh dành cho tộc nhân Minh Tộc!

Nhưng, chúng chỉ phù hợp với tộc nhân Minh Tộc mới sinh.

Bởi vì tộc nhân Minh Tộc mới sinh giống như một tờ giấy trắng, có thể tùy ý tô vẽ màu sắc.

Chương 141

Tu hành công pháp Minh Tộc "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá Điển" được tạo ra bẩm sinh cho Minh Tộc là thích hợp nhất lúc này.

Nhưng, đối với những tộc nhân được chuyển hóa từ tu sĩ cảnh giới cao, họ đã có quỹ tích tu hành từ trước, có ấn ký công pháp tu hành của riêng mình!

Ngay cả sau khi chuyển sinh thành tộc nhân Minh Tộc, hai bộ công pháp Minh Tộc kia cũng không phù hợp với một số tộc nhân!

Lấy một ví dụ nhỏ, U Minh Hỏa Phượng Vương!

U Minh Hỏa Phượng Vương khi còn sống là Hỏa Phượng Vương của Phượng Tộc, công pháp mà Hỏa Phượng Vương tu hành đương nhiên cũng là công pháp do Nguyên Phượng sáng tạo!

Nhưng sau khi chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc, vì sự đặc thù của Minh Tộc, U Minh Hỏa Phượng Vương đương nhiên không thể tu hành công pháp nguyên bản.

U Minh Hỏa Phượng Vương chỉ có thể tu hành một trong hai bộ công pháp "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" hoặc "U Minh Thực Cốt Bá Điển"!

Đối với U Minh Hỏa Phượng Vương mà nói, đây không phải là chuyện tốt!

Mặc dù hai bộ công pháp này bẩm sinh phù hợp với tộc nhân Minh Tộc.

Nhưng, Hỏa Phượng Vương đã sớm đi theo con đường của mình, việc đột nhiên bắt nàng thay đổi công pháp sẽ có ảnh hưởng không

nhỏ!

Đương nhiên, Ngao Tông đã sớm phát hiện ra tình huống này!

Nhưng, vì sự đặc thù của Minh Tộc, tộc nhân Minh Tộc chỉ có thể tu hành công pháp đặc thù của Minh Tộc, điểm này Ngao Tông cũng không có cách nào!

Đương nhiên, Ngao Tông không phải là không cân nhắc đến việc giúp một số tộc nhân sửa đổi công pháp!

Chuyển công pháp nguyên bản thành công pháp phù hợp với Minh Tộc!

Điều đó có thể giải quyết hoàn hảo vấn đề này!

Thực ra, phương pháp giải quyết như vậy đối với Ngao Tông và Minh Tộc cũng là một chuyện tốt!

Chưa kể những điều khác, toàn bộ Minh Tộc chỉ có hai loại công pháp tu hành!

Bản thân điều này là một xu hướng phát triển không lành mạnh!

Sự phát triển của một chủng tộc, nếu muốn phát triển lành mạnh, muốn con đường tu hành của chủng tộc đó trở nên phồn vinh hưng thịnh!

Vậy thì, bách hoa đua nở, tăng thêm chủng loại công pháp tu hành, là điều tất yếu!

Ví dụ, Long Tộc mà Ngao Tông từng ở!

Theo những gì Ngao Tông biết, tất cả công pháp tu hành của Long Tộc không dưới một trăm loại!

Trong đó, một phần công pháp tu hành của Long Tộc là do Long Vương đặc biệt sáng tạo cho các chi mạch lớn.

Đương nhiên, cũng có một số công pháp tu hành của Long Tộc là do một số tộc nhân Long Tộc có thiên phú cường hãn lĩnh ngộ ra!

Vì lý do này, mới tạo nên sự phồn vinh hưng thịnh của Long Tộc!

Ngược lại, Minh Tộc, vì chỉ có hai loại công pháp.

Kết quả tu hành của tộc nhân Minh Tộc chỉ tồn tại hai loại tu sĩ.

Đó là Minh Hồn tu hành "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" thành công, hoặc Minh Cốt sau khi tu hành "U Minh Thực Cốt Bá Điển".

Đơn giản như những sản phẩm trên dây chuyền!

Đây không phải là cảnh tượng mà Ngao Tông muốn thấy!

Chỉ có sáng tạo ra các loại công pháp tu hành Minh Tộc, bách hoa đua nở, bách gia tranh minh, mới có thể làm cho môi trường tu hành của toàn bộ Minh Tộc được cải thiện đáng kể!

Vì lý do này, Ngao Tông cũng đã từng cân nhắc.

Giúp một số tộc nhân Minh Tộc, chuyển đổi công pháp nguyên bản thành công pháp phù hợp với Minh Tộc!

Nhưng, làm được điều này không phải là chuyện dễ dàng!

Phải biết rằng, công pháp của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, về cơ bản đều do tổ tiên của ba tộc sáng tạo ra!

Tổ tiên của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đó là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Những người đó đều là tồn tại cấp độ Chuẩn Thánh!

Công pháp do họ sáng tạo ra, làm sao dễ dàng sửa đổi được!

Phải biết rằng, Ngao Tông trước đây, tu vi cũng chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Dù tư chất của Ngao Tông có yêu nghiệt đến mấy!

Muốn làm chuyện như vậy, cũng là điều gần như không thể!

Nếu trước đây thực sự muốn làm, sẽ chỉ có kết cục họa hổ bất thành phản loại khuyển, không chừng sẽ làm hại một số tộc nhân!

Vì lý do này, Ngao Tông trước đây đều không đả động đến chuyện này, chỉ có thể để họ tạm thời tu hành "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá Điển".

Nhưng bây giờ, Ngao Tông không cần phải lo lắng về vấn đề này nữa!

Bởi vì Công Pháp Chuyển Hóa Bi có thể giúp một số tộc nhân chuyển hóa công pháp tu hành khi còn sống thành công pháp Minh Tộc!

Như vậy, họ vẫn có thể đi theo quỹ tích tu hành nguyên bản, hoàn toàn không cần chuyển tu "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá Điển".

Đối với một số tộc nhân mà nói, đây mới là lựa chọn tốt nhất!

Vì lý do này, Ngao Tông mới vui mừng đến vậy!

Có thể nói, sự xuất hiện của Công Pháp Chuyển Hóa Bi đã giúp Ngao Tông giải quyết một vấn đề không nhỏ, vì vậy Ngao Tông mới vui mừng đến thế!

"Hệ thống quả nhiên không làm ta thất vọng, chỉ riêng hai món thu hoạch này, ta không lỗ!" Ngao Tông lẩm bẩm, trong mắt có một tia vui mừng!

Với hai món thu hoạch là Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì và Công Pháp Chuyển Hóa Bi, Ngao Tông lần này coi như đã lời lớn!

Nhưng trên thực tế, những bảo vật phần thưởng lần này, không chỉ có hai món, còn có những phần thưởng khác!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông gác lại chuyện Công Pháp Chuyển Hóa Bi, nhìn sang những bảo vật còn lại!

"Phần thưởng thứ ba, một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến nhỏ!" "Hừ, vật tốt a, thậm chí không thua kém bảo vật chí bảo mà trước đây ta đã có được!" Trong mắt Ngao Tông sâu thẳm, có một tia kinh hỉ không thể che giấu!

Hồng Quân lão tổ làm thế nào để thành Thánh, ngoài việc đánh bại Ma Tổ La Hầu, có được khí vận Hồng Hoang đại địa ra!

Một bảo vật đã giúp Hồng Quân lão tổ thành Thánh, đó là một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến lớn!

Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, sinh ra từ Hỗn Độn, ghi lại ba ngàn đại đạo, có thể giúp tu sĩ tham ngộ đại đạo!

Hồng Quân lão tổ có được một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến lớn, học được đạo bản nguyên trong đó, lấy thân hợp đạo, thành Thánh Nhân Đạo Quả!

Chương 142

Đây là một trong những nguyên nhân Hồng Quân lão tổ thành Thánh!

Có thể thấy được sức mạnh đáng sợ của Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến!

Mặc dù Hệ thống ban thưởng chỉ là một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến nhỏ, kém xa khối Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến trong tay Hồng Quân lão tổ!

Nhưng đối với Ngao Tông, nó cũng có tác dụng to lớn!

Có thể nói, về một số mặt, giá trị của một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến nhỏ thậm chí có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Vì lý do này, Ngao Tông mới vui mừng đến vậy!

Bởi vì bảo vật này, đối với Ngao Tông sau này, có thể tạo ra tác dụng không nhỏ!

"Hệ thống đãi ta không bạc a, lại có thể mở ra bảo vật như vậy!" "Hừm, phía sau còn có bảo vật khác!" Ngao Tông cảm khái, nhìn sang những bảo vật còn lại!

Quả nhiên, phần thưởng của Hệ thống lần này phong phú đến kinh ngạc!

Ngoài ba món bảo vật kia ra, còn có những phần thưởng khác!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lần lượt kiểm tra những phần thưởng còn lại!

Thực ra, khi kiểm tra những phần thưởng còn lại, Ngao Tông

không còn kích động đến vậy nữa!

Bởi vì những phần thưởng còn lại đều là những dược liệu quý hiếm!

Mặc dù cũng là dược liệu cao cấp, nhưng vì ba món bảo vật phía trước thực sự quá kinh diễm, dẫn đến Ngao Tông không còn phấn khích như vậy!

Đương nhiên, những thứ do Hệ thống xuất ra, phẩm chất tự nhiên không thể kém được, cũng là bảo vật hạng nhất!

Có thể có được những bảo vật này, Ngao Tông vẫn rất hoan hỉ!

Rất nhanh, Ngao Tông đã chỉnh lý tất cả thu hoạch từ phần thưởng lần này, và tiêu hóa chúng.

Sau khi hoàn thành những việc này, Ngao Tông chuẩn bị tiếp tục công việc tiếp theo!

"Phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn thứ tư đã hoàn toàn tiêu hóa, tiếp theo đương nhiên phải mở ra nhiệm vụ giai đoạn thứ năm!" "Hy vọng nhiệm vụ giai đoạn thứ năm không quá khó khăn!" Ngao Tông lẩm bẩm, chuẩn bị mở ra nhiệm vụ giai đoạn thứ năm!

Dù sao nhiệm vụ giai đoạn thứ tư đã hoàn thành, đã đến lúc mở ra nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo rồi!

"Hệ thống, mở ra nhiệm vụ giai đoạn thứ năm!" Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh cho Hệ thống, để Hệ thống mở ra nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo.

"Đinh!

Mở ra nhiệm vụ giai đoạn thứ năm!" "Nhiệm vụ giai đoạn thứ năm: Canh thượng nhất tằng lâu, nhượng Minh Tộc đạp tiến canh cao đích tằng thứ, thành vi bễ mỹ Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đỉnh cấp

đại tộc." "Điều kiện một: Nhượng số lượng tộc nhân Minh Tộc đạt mười hai ức." "Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Kim Tiên đạt bảy trăm vạn." "Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đạt bảy mươi vạn." "Điều kiện bốn: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ đạt năm ngàn." "Điều kiện năm: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Trung Kỳ đạt ba trăm." "Điều kiện sáu: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ đạt ba mươi vị." "Điều kiện bảy: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn đạt ba vị." "Điều kiện tám: Minh Vương Ngao Tông đạp tiến cảnh giới Chuẩn Thánh, tấn thăng thành Minh Hoàng Ngao Tông." Một loạt âm thanh máy móc không ngừng vang lên bên tai Ngao Tông!

Nhưng lúc này Ngao Tông không có tâm tư để ý đến âm thanh máy móc của Hệ thống.

Bởi vì sự chú ý của Ngao Tông đã bị từng điều kiện một chấn động sâu sắc!

"Ta đi, điên rồi sao, đến tận tám điều kiện!" Một lúc sau, khi Ngao Tông hoàn hồn, câu nói đầu tiên thốt ra là một lời phàn nàn!

Thật là quỷ dị!

Phải biết rằng, mấy nhiệm vụ giai đoạn trước, nhiều nhất cũng chỉ có hai hoặc ba điều kiện!

Nhưng lần này, nhiệm vụ giai đoạn thứ năm lại trực tiếp đưa ra tám điều kiện!

Chẳng lẽ quá khoa trương rồi sao!

Mặc dù, Ngao Tông đã sớm dự đoán.

Cùng với việc cấp độ nhiệm vụ thăng cấp, các nhiệm vụ giai đoạn

sau sẽ ngày càng khó!

Nhưng độ khó tăng lên cũng không cần phải khoa trương đến vậy chứ!

Nếu chỉ tăng thêm một hoặc hai điều kiện, Ngao Tông đều có thể chấp nhận!

Nhưng nhiệm vụ lần này, số lượng điều kiện cần hoàn thành, đã tăng gấp đôi!

Phải biết rằng, để hoàn thành ba bốn điều kiện, Ngao Tông đã cần phải tốn không ít công sức!

Bây giờ phải hoàn thành đến tám điều kiện, không biết cần đến khi nào mới có thể hoàn thành!

Vì lý do này, Ngao Tông mới không nhịn được thốt ra lời!

"Xem ra trước đây ta đã khoa trương rồi, Hệ thống, lần này ngươi thật sự không nhân đạo chút nào!" Ngao Tông cảm khái!

Không lâu sau, Ngao Tông khôi phục tâm trạng, chuẩn bị xem xét nội dung tám điều kiện!

Dù sao điều kiện của Hệ thống có khắc nghiệt đến mấy, Ngao Tông cũng không thể hoàn toàn làm ngơ!

Điều chỉnh tâm thái, nghiên cứu kỹ lưỡng để hoàn thành nhiệm vụ Hệ thống!

Đối với Ngao Tông, đây là cách làm chính xác nhất!

Vì lý do này, sau khi điều chỉnh tâm thái, Ngao Tông bắt đầu tìm hiểu nội dung nhiệm vụ giai đoạn thứ năm!

Đầu tiên là điều kiện thứ nhất, số lượng tộc nhân mười hai ức!

"Ố?

Mười hai ức tộc nhân, không phải hai mươi bảy ức sao?" Khi Ngao Tông nhìn điều kiện đầu tiên của nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, Ngao Tông hơi sững người!

Bởi vì số lượng mà Hệ thống yêu cầu, hơi khác so với tình huống mà Ngao Tông dự đoán!

Theo dự đoán của Ngao Tông, số lượng tộc nhân của mỗi nhiệm vụ giai đoạn, nên tăng gấp ba mươi lần!

Nhưng bây giờ nhìn lại, quy luật tăng của Hệ thống dường như không giống với tình huống dự đoán!

Nhưng, yêu cầu về số lượng tộc nhân của nhiệm vụ giai đoạn, cũng chỉ là dự đoán của Ngao Tông mà thôi.

Hệ thống từ trước đến nay chưa từng giải thích chuyện này, nên Ngao Tông đoán sai cũng là điều có thể xảy ra!

Dù sao mấy nhiệm vụ giai đoạn ban đầu cũng không tăng theo quy luật gấp ba mươi lần.

"Khoan đã, một vạn, ba mươi vạn, sáu trăm vạn, chín ngàn vạn, mười hai ức…" "Thì ra là vậy, không phải tăng gấp ba mươi lần, mà là mỗi lần chữ số đầu tiên tăng ba, sau đó tổng thể tăng gấp mười lần sao!" Ngao Tông lẩm bẩm, dường như đã phát hiện ra quy luật mới!

Một, ba, sáu, chín, mười hai, mỗi lần đều chỉ tăng thêm ba, còn chữ số phía sau thì tăng gấp mười!

Như vậy, nhiệm vụ lần sau, phải là một trăm năm mươi ức.

"Hệ thống, dự đoán của ta có chính xác không?" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, lần này, Ngao Tông không đoán mò nữa, mà trực tiếp hỏi Hệ thống!

Nhưng hiển nhiên, đối với vấn đề này, Hệ thống không hề đưa ra

một đáp án nào!

Chương 143

Nhưng, đối với chuyện này, Ngao Tông cũng không để tâm nữa!

Bởi vì đối với Ngao Tông, thực ra cũng có lợi!

Phải biết rằng, theo dự đoán trước đây của Ngao Tông, trong nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, ít nhất cần phải phát triển Minh Tộc lên đến hai mươi bảy ức!

Bây giờ, theo yêu cầu mà Hệ thống hiển thị, Ngao Tông chỉ cần phát triển mười hai ức tộc nhân Minh Tộc!

Giữa hai con số, trực tiếp có sự chênh lệch mười lăm ức!

Điều này có thể giúp Ngao Tông tiết kiệm được rất nhiều vạn năm thời gian!

Giả sử, nếu sử dụng Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì để chuyển hóa, hai mươi bảy ức tộc nhân Minh Tộc, ít nhất cần bốn trăm năm mươi vạn năm thời gian!

Nhưng chỉ cần chuyển sinh mười hai ức tộc nhân, chỉ cần hai trăm vạn năm thời gian!

Khoảng cách ở giữa, trực tiếp là hai trăm năm mươi vạn năm thời gian!

Ngao Tông có thể trực tiếp tiết kiệm hơn hai trăm vạn năm, đối với Ngao Tông, chẳng phải là một chuyện tốt sao!

Vì lý do này, đối với kết quả hiện tại, Ngao Tông không có bất kỳ sự phản đối nào!

Ngược lại, trong lòng Ngao Tông tràn đầy hoan hỉ!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng chỉ là tạm thời giả định, tình huống

cụ thể chắc chắn không chỉ có vậy!

Dù sao trong tay Ngao Tông, ngoài một Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì ra, còn có một Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì.

Thậm chí, tộc nhân Minh Tộc cũng sẽ sinh sôi nảy nở, cũng sẽ có thêm một số lượng nhất định tộc nhân!

Vì vậy, tình huống cụ thể khó có thể thống kê hoàn toàn!

Nhưng, biết rằng có thể tiết kiệm được rất nhiều vạn năm thời gian, đối với Ngao Tông, đã đủ rồi!

Vì vậy, sau khi hơi kinh ngạc, Ngao Tông vui vẻ chấp nhận kết quả này, không còn để ý đến chuyện này nữa!

Sau đó, Ngao Tông nhìn sang mấy điều kiện còn lại!

Điều kiện thứ hai và điều kiện thứ ba, liên quan đến yêu cầu về cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên!

Giống như trước đây, yêu cầu về số lượng tộc nhân của hai cảnh giới này, lại tăng lên không ít!

Về điểm này, nằm trong dự liệu của Ngao Tông!

"Yêu cầu về số lượng Kim Tiên, kinh người hơn so với ta nghĩ, lại cần đạt đến bảy trăm vạn!" Ngao Tông cảm khái, hơi đau đầu!

Con số kinh người này, chỉ khiến Ngao Tông hơi đau đầu mà thôi!

Bảy trăm vạn Kim Tiên cảnh a, đây không phải tộc nhân bình thường, mà là cảnh giới Kim Tiên!

Mặc dù Ngao Tông hiện tại đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Cảnh giới Kim Tiên đối với Ngao Tông mà nói, cũng chỉ là tồn tại như con kiến mà thôi!

Nhưng đối với người bình thường mà nói, cảnh giới Kim Tiên cũng là tu sĩ cấp bậc trung đẳng rồi!

Con số yêu cầu quá lớn!

Muốn bồi dưỡng ra bảy trăm vạn tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Kim Tiên, không phải là chuyện dễ dàng!

"Hừm, tổng sẽ có một số phương pháp, nhiều nhất là tốn một chút thời gian thôi!" Ngao Tông lẩm bẩm, không còn suy nghĩ về chuyện này nữa!

Dù sao hiện tại trong Minh Tộc, những Đại năng cấp bậc Đại La Kim Tiên ngày càng nhiều.

Cùng lắm lúc đó, Ngao Tông sẽ phái một phần Đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên đi ra ngoài.

Để một phần Đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên, cầm tay chỉ dạy những tộc nhân cấp thấp!

Để Đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên dạy dỗ tộc nhân cấp thấp, ngay cả một con heo cũng có khả năng trưởng thành cảnh giới Kim Tiên!

Vì vậy, Ngao Tông không tin rằng mình không thể tập hợp đủ bảy trăm vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Vì lý do này, mặc dù con số này hơi khổng lồ, nhưng Ngao Tông vẫn chịu được!

Vì vậy, Ngao Tông trực tiếp bỏ qua hai yêu cầu này, trực tiếp nhìn sang các yêu cầu nhiệm vụ phía sau.

Còn yêu cầu thứ tư đến yêu cầu thứ bảy, thì hơi vượt quá dự liệu của Ngao Tông!

Bởi vì bốn yêu cầu này, đều là yêu cầu đối với tộc nhân cảnh giới

Đại La Kim Tiên!

Thực ra, mặc dù trước đây Ngao Tông đã biết.

Hệ thống sẽ chia nhỏ yêu cầu cảnh giới Đại La Kim Tiên, thành yêu cầu đối với từng tiểu cảnh giới một!

Nhưng Ngao Tông không ngờ rằng, ngay trong nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, yêu cầu cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn đã bắt đầu xuất hiện!

Phải biết rằng, khi nhiệm vụ giai đoạn thứ tư, yêu cầu của Hệ thống đối với cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng chỉ là yêu cầu đối với Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ mà thôi!

Bây giờ nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, đừng nói là yêu cầu đối với Đại La Kim Tiên Trung Kỳ, thậm chí cả yêu cầu của Đại La Kim Tiên Viên Mãn cũng đã xuất hiện!

Xem ra tiến độ nhiệm vụ Hệ thống dường như cũng có chút tăng tốc rồi!

"Năm ngàn Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, ba trăm Đại La Kim Tiên Trung Kỳ, ba mươi Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, ba Đại La Kim Tiên Viên Mãn…" "Được rồi, mặc dù không dễ dàng như vậy, nhưng cũng không đặc biệt khó khăn, chỉ có yêu cầu Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ và Đại La Kim Tiên Trung Kỳ là hơi phiền phức một chút mà thôi!" Ngao Tông tính toán trong lòng, lập tức có một ý tưởng sơ bộ!

Phải biết rằng, khi nhiệm vụ giai đoạn thứ tư kết thúc, trong tay Ngao Tông có một ngàn Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, cũng như một trăm Đại La Kim Tiên Trung Kỳ!

Còn về Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ và Đại La Kim Tiên Viên Mãn, mặc dù trong tay Ngao Tông hiện tại tạm thời không có!

Nhưng đừng quên, trong tay Ngao Tông có một số hồn phách và

nguyên thần cảnh giới cao chưa được chuyển hóa!

Bao gồm hồn phách và nguyên thần của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân và Ma Tộc, Ngao Tông hiện tại có tổng cộng hai mươi tám Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, và tám Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Vì vậy, đối với yêu cầu Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ và Đại La Kim Tiên Viên Mãn, đối với Ngao Tông, sẽ không quá khó khăn!

Chỉ cần tu vi của hắn được thăng cấp, có thể chuyển hóa toàn bộ một số hồn phách và nguyên thần thành tộc nhân Minh Tộc!

Lúc đó, yêu cầu Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ và Đại La Kim Tiên Viên Mãn có thể tự nhiên hoàn thành!

Chỉ có yêu cầu Đại La Sơ Kỳ và Đại La Trung Kỳ là hơi khiến Ngao Tông đau đầu!

Dù sao tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, bồi dưỡng không dễ dàng như vậy!

"Xem ra, phải sử dụng phương pháp trước đây rồi…" Ngao Tông lẩm bẩm, suy tư về việc làm thế nào để bồi dưỡng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Thực ra, đối với việc bồi dưỡng tộc nhân, không ngoài những phương pháp trước đây.

Chương 144

Hoặc là tiếp tục giảng đạo, giúp tộc nhân tu hành!

Hoặc là trực tiếp đi ra ngoài, thu hoạch Đại La Kim Tiên cảnh của các chủng tộc nhỏ khác.

Các phương châm cơ bản sẽ không có sự thay đổi quá lớn!

Hơn nữa, hiện tại Ngao Tông có Công Pháp Chuyển Hóa Bi!

Để những tộc nhân cảnh giới cao đó, tu hành công pháp sau khi chuyển hóa, tiếp tục đi con đường nguyên bản của họ.

Như vậy, muốn tấn thăng cảnh giới cao hơn, có lẽ sẽ đơn giản hơn một chút!

Điểm này, có thể dành thời gian để thử nghiệm một chút!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tạm thời gác lại chuyện này, không suy nghĩ nhiều nữa, nhìn sang yêu cầu cuối cùng!

"Điều kiện thứ tám, cũng là điều kiện cuối cùng, lại liên quan đến chính bản thân ta!" "Để ta tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, từ Minh Vương lột xác thành Minh Hoàng sao…" Ngao Tông trầm tư, suy nghĩ về chuyện này!

Điều kiện này hơi thú vị.

Dù sao những nhiệm vụ trước đây đều là kế hoạch phát triển cho Minh Tộc, bây giờ lại xuất hiện một yêu cầu nhiệm vụ liên quan đến chính bản thân Ngao Tông, tự nhiên khiến Ngao Tông hơi để tâm!

Nhưng nghĩ kỹ, việc có một điều kiện như vậy thực ra cũng bình thường!

Bởi vì Ngao Tông là Vương của Minh Tộc, là người sáng tạo ra

toàn bộ Minh Tộc, nhất cử nhất động của hắn đều liên quan mật thiết đến toàn bộ Minh Tộc!

Việc hắn trưởng thành, đối với Minh Tộc cũng có lợi ích to lớn!

Vì lý do này, việc có yêu cầu như vậy, cũng không phải là không thể lý giải!

"Như vậy cũng tốt, điểm này lại phù hợp với kế hoạch của ta." "Dù sao, vốn dĩ ta đã định, sẽ đặt trọng điểm tu hành tiếp theo vào việc tấn thăng Chuẩn Thánh!" Ngao Tông lẩm bẩm, đối với điều kiện này, cũng không có phản đối!

Bởi vì yêu cầu này, vừa khớp với kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông.

"Vậy nên, mục tiêu tiếp theo của ta, chủ yếu có hai việc!" "Bồi dưỡng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng như tấn thăng Chuẩn Thánh!" Sau khi làm rõ nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, trong lòng Ngao Tông đã có một ý tưởng rõ ràng!

Việc chuyển sinh và bồi dưỡng tộc nhân cấp thấp, Ngao Tông định dần dần buông tay, giao cho những tộc nhân cảnh giới cao!

Giống như đã nói trước đây, để tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên đi dạy dỗ tộc nhân cấp thấp tu hành!

Dù sao hiện tại trong Minh Tộc, đã có một số tộc nhân cảnh giới cao, là lực lượng lao động tốt!

Ngao Tông tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian vào chuyện này!

Riêng việc bồi dưỡng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, trừ một số yếu tố khác ra, ước chừng phải do Ngao Tông đích thân ra tay!

Một chuyện quan trọng nhất khác, đó là cảm ngộ đạo của chính mình, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đó là kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông!

Muốn hoàn thành mấy chuyện này, không có mấy vạn năm, thậm chí mấy trăm vạn năm, chắc chắn không thể hoàn thành!

Nhưng, Ngao Tông đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến trường kỳ rồi.

"Làm rõ tình hình nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, tiếp theo đã đến lúc, chuyển hóa những hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ đó thành tộc nhân Minh Tộc rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm, chuẩn bị cho những việc tiếp theo!

Hiện tại, tình hình nhiệm vụ giai đoạn thứ năm về cơ bản đã được làm rõ, đương nhiên phải hoàn thành chuyện tiếp theo!

Đó là chuyển hóa toàn bộ hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ thành tộc nhân Minh Tộc!

Dù sao, Ngao Tông hiện tại đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, cũng đã đến lúc hoàn thành chuyện này!

Nghĩ đến đây, hai mươi tám hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, đều được Ngao Tông lấy ra từ trong trận pháp!

Sau đó, Ngao Tông bắt đầu vận chuyển "U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh", bắt đầu chuyển hóa hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Thực ra, chuyện như vậy, Ngao Tông đã thực hiện vài lần rồi!

Bất kể trước đây chuyển hóa U Minh Hỏa Phượng Vương, hay một trăm mấy chục Đại La Kim Tiên Trung Kỳ kia, tất cả đều được Ngao Tông thành công chuyển hóa!

Có thể nói, đối với chuyện này, Ngao Tông đã vô cùng thành thạo!

Nhưng đối với chuyện này, Ngao Tông luôn giữ thái độ cực kỳ

cẩn thận!

Bởi vì hồn phách nguyên thần cảnh giới cao, thực sự quá quý giá!

Nếu mất đi một cái, cũng sẽ khiến Ngao Tông đau lòng không thôi!

Điểm này, không phải tộc nhân Minh Tộc bình thường có thể sánh bằng!

Phải biết rằng, trước đây khi Ngao Tông đích thân ra tay, chuyển hóa những hồn phách nguyên thần bình thường, ví dụ như hồn phách nguyên thần cảnh giới Kim Tiên.

Mỗi lần Ngao Tông chuyển hóa, đều trực tiếp chuyển hóa một loạt hồn phách nguyên thần.

Vì lý do này, việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần, sẽ xuất hiện một tỷ lệ tổn thất nhất định.

Mặc dù cùng với việc tu vi của Ngao Tông thăng cấp, tỷ lệ tổn thất dần dần giảm xuống, nhưng ít nhiều vẫn sẽ có một số tổn thất!

Trực tiếp chuyển hóa một loạt hồn phách nguyên thần, là kết quả không thể tránh khỏi!

Nhưng, hồn phách nguyên thần cảnh giới thấp, quả thực có hơi nhiều, muốn tìm kiếm tốc độ chuyển hóa, cũng chỉ có thể sử dụng phương pháp như vậy!

Nhưng, đối mặt với hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông mỗi lần chỉ chuyển hóa một cái!

Lý do tại sao phải làm như vậy, mục đích chỉ có một!

Đó là đảm bảo để mỗi một hồn phách nguyên thần cảnh giới cao, đều có thể thành công chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc!

Bởi vì tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, độ khó bồi dưỡng thực sự cao hơn một chút, Ngao Tông không thể tổn thất một

ai!

Vì vậy Ngao Tông thà tốn thêm một chút thời gian, cũng không muốn trực tiếp chuyển hóa một loạt hồn phách nguyên thần cảnh giới cao!

Vì lý do này, trước đây khi chuyển hóa hồn phách nguyên thần từ đại chiến Ma Tộc, Ngao Tông mới tốn nhiều thời gian đến vậy!

Nói trắng ra, thời gian đều lãng phí vào những hồn phách nguyên thần cảnh giới cao này!

Nhưng kết quả lại không tệ, những hồn phách nguyên thần cảnh giới cao đó, Ngao Tông hầu như không có tổn thất, tất cả đều đã thành công chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc!

Bây giờ, Ngao Tông cũng sử dụng phương pháp như vậy.

Thà chuyển hóa từng cái một, không tìm kiếm tốc độ, chỉ hy vọng có thể toàn bộ, thành công chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc mà thôi!

Thời gian từng chút trôi qua, hai vạn năm thời gian trôi đi!

Đợi đến khi Ngao Tông dừng tay, hai mươi tám hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, tất cả đều đã được Ngao Tông chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc!

Chương 145

Hai mươi tám sinh vật Minh Tộc khí tức kinh người, thân thể khổng lồ, xuất hiện trước mặt Ngao Tông!

Có thể nói kết quả, vẫn không có bất kỳ tổn thất nào!

"Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi chính là tộc nhân của Minh Tộc ta!" Khí tức khủng bố, bùng phát từ trên người Ngao Tông, áp chế về phía những tộc nhân Minh Tộc mới sinh này!

Giống như trước đây đã thu phục Hỏa Phượng Vương, Ngao Tông trực tiếp dành cho những tộc nhân Minh Tộc Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ này một màn hạ mã uy!

Lý do cũng giống như Hỏa Phượng Vương trước đây, có thể đi đến cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, bản thân đều là một phương cự bá!

Về cơ bản, không phải tổ tiên chi mạch của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân và Ma Tộc, thì cũng là trưởng lão trong chủng tộc, giống như Hỏa Kỳ Lân Vương!

Hỏa Kỳ Lân Vương là tổ tiên chi mạch của Kỳ Lân Tộc, là tổ tiên của Hỏa Kỳ Lân Tộc!

Đúng vậy, với tư cách là Hỏa Kỳ Lân Vương cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, hắn cũng nằm trong phạm vi chuyển hóa lần này!

Qua sự chuyển hóa của Ngao Tông, hiện tại Hỏa Kỳ Lân Vương đã thành công tái sinh dưới hình thái sinh vật Minh Tộc, lột xác thành một con Hỏa Kỳ Lân quấn quanh ngọn lửa đen!

Hơi xa một chút, bởi vì những tu sĩ Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ này, khi còn sống đều có lý lịch không tầm thường.

Để những Đại năng này hoàn toàn thần phục, Ngao Tông đương nhiên cần sử dụng một số thủ đoạn!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông sử dụng phương pháp đã dùng để thu phục Hỏa Phượng Vương trước đây, lần lượt hạ gục sự cao ngạo của những Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ này!

Cuối cùng, những tu sĩ Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ này, lần lượt cúi đầu cao ngạo, bày tỏ sự thần phục với Ngao Tông!

Đây là kết quả tất nhiên, thế của Ngao Tông không thể cản phá, những người không ngu muội, nên lựa chọn làm gì, đương nhiên không cần nói nhiều!

"Như vậy thì tốt rồi, sau này các ngươi chắc chắn sẽ cảm thấy may mắn vì lựa chọn ngày hôm nay!" Ngao Tông hài lòng gật đầu, chuyện này mới coi như tạm kết thúc một đoạn.

"Hỏa Kỳ Lân Vương, ta nhân danh Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông, ban cho ngươi thân phận U Minh Hỏa Kỳ Lân Vương, thống lĩnh chi mạch Minh Kỳ Lân, U Minh Hỏa Kỳ Lân Tộc!" Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông sắc phong một số Vương của các chi mạch!

Giống như Hỏa Kỳ Lân Vương, một số Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ mà Ngao Tông thu phục, có lý lịch không tầm thường!

Nếu giống như Hỏa Kỳ Lân Vương, khi còn sống là Vương của một chi mạch chủng tộc, Ngao Tông đều sẽ lựa chọn sắc phong làm Vương giả!

Bởi vì đây là phương pháp thích hợp nhất!

Hơi mất một chút thời gian, Ngao Tông mới hoàn thành chuyện này!

Sau đó, Ngao Tông lại truyền thụ hai bộ công pháp tu hành Minh

Tộc xuống, đó là "U Minh Phệ Hồn Huyễn Điển" và "U Minh Thực Cốt Bá Điển"!

Đây là điều tất nhiên, mặc dù không nhất thiết phải chủ tu hai bộ công pháp tu hành Minh Tộc này!

Nhưng hai bộ công pháp tu hành Minh Tộc này đều được tạo ra đặc biệt cho Minh Tộc, có thể coi là công pháp cơ sở của Minh Tộc, tìm hiểu một chút, không có bất kỳ điều gì xấu!

Còn về việc chuyển hóa công pháp tu hành của bản thân thành công pháp tu hành Minh Tộc.

Chuyện này tạm thời không cần vội, đợi sau khi Công Pháp Chuyển Hóa Bi được thiết lập, rồi hãy đi chuyển hóa là được!

Sau khi hoàn thành tất cả những việc này, Ngao Tông mới dẫn một phần tộc nhân, trực tiếp đi đến không gian tầng thứ mười một!

Những việc đại khái về cơ bản đã hoàn thành.

Tiếp theo cũng đã đến lúc, lần lượt thiết lập Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì và Công Pháp Chuyển Hóa Bi!

Đúng vậy, đối với Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì và Công Pháp Chuyển Hóa Bi, Ngao Tông chuẩn bị thiết lập ở không gian tầng thứ mười một!

Bởi vì đó là nơi thích hợp nhất!

Hai món bảo vật này đều là những bảo vật cực kỳ quý giá, mức độ quý giá của chúng vượt xa Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì trước đây!

Sự coi trọng của Ngao Tông đối với Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì trước đây, có thể thấy được thái độ của Ngao Tông rồi, đương nhiên không cần nói đến thái độ đối với hai món bảo vật cao cấp hơn

này nữa!

Vì lý do này, Ngao Tông mới định thiết lập chúng ở không gian tầng thứ mười một!

Bởi vì không gian tầng thứ mười một là không gian mà Ngao Tông dự trữ cho tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, tất cả tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, về cơ bản đều sẽ sinh hoạt ở đó!

Do một phần tộc nhân đó bảo vệ hai món bảo vật, về cơ bản không cần lo lắng sẽ phát sinh vấn đề!

"Ta nhân danh Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông, tại không gian tầng thứ mười một, lập Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!" "Ta nhân danh Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông, tại không gian tầng thứ mười một, lập Công Pháp Chuyển Hóa Bi!" Tại trung tâm không gian tầng thứ mười một, Ngao Tông lần lượt thiết lập hai món bảo vật đặc biệt!

Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, Ngao Tông trực tiếp thiết lập tại trung tâm nhất của không gian tầng thứ mười một, đặt ở phía bên trái của hắc sắc cung điện!

Mặc dù không gian tầng thứ mười một, thời gian khai tịch không lâu.

Nhưng giống như mười tầng không gian phía trước, vị trí trung tâm của không gian tầng thứ mười một, vẫn có một tòa hắc sắc cung điện thờ phụng tượng Ngao Tông!

Chuyện này, Ngao Tông cũng không ngạc nhiên, bởi vì đó là tập tục của tộc nhân Minh Tộc.

Đương nhiên, lý do Ngao Tông đặt Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì ở đó, là vì hắc sắc cung điện có các biện pháp phòng hộ tốt nhất.

Đặt Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì ở đó, có thể nhận được sự bảo vệ tốt nhất!

Còn về Công Pháp Chuyển Hóa Bi, thì được Ngao Tông thiết lập ở một vị trí khác của hắc sắc cung điện.

Sau đó, Ngao Tông ra lệnh cho mười vị Đại năng Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, luân phiên canh gác xung quanh hắc sắc cung điện, lần lượt canh giữ Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì và Công Pháp Chuyển Hóa Bi.

Sau khi hoàn thành hai chuyện này, Ngao Tông lại thiết lập từng tầng trận pháp bảo hộ xung quanh hắc sắc cung điện!

Có thể nói, đối với việc bảo vệ Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì và Công Pháp Chuyển Hóa Bi, Ngao Tông đã làm đến mức cực hạn!

"Bây giờ, Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì đã được thiết lập, tiếp theo chỉ cần, vận chuyển hồn phách nguyên thần cảnh giới cao vào đó, là có thể trực tiếp tiến hành chuyển sinh." "Không, việc đưa hồn phách nguyên thần cảnh giới cao đến không gian tầng thứ mười một, chuyện này cũng cần phải sắp xếp." Ngao Tông lẩm bẩm, nghĩ đến một chuyện khác!

Để đảm bảo an toàn cho hai món bảo vật, Ngao Tông đã thiết lập chúng hoàn toàn ở không gian tầng thứ mười một!

Như vậy, sẽ phát sinh một vấn đề!

Đó là vấn đề vận chuyển hồn phách nguyên thần!

Phải biết rằng, vì đặc tính của U Minh Huyết Hải, tất cả hồn phách nguyên thần vẫn lạc trên Hồng Hoang đại địa, đều sẽ tự động hội tụ về U Minh Huyết Hải!

Nhưng mười tám tầng không gian phòng thủ nghiêm ngặt, cho dù

có một số hồn phách nguyên thần có thể tiến vào không gian tầng thứ nhất, thì cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi!

Chỉ cần nhìn tình hình trước đây là biết.

Để hồn phách nguyên thần có thể từ tầng bề mặt U Minh Huyết Hải, tiến vào không gian tầng thứ nhất, Ngao Tông đã đặc biệt thiết lập một vài trận pháp.

Vì lý do này, hồn phách nguyên thần trong U Minh Huyết Hải, mới toàn bộ dũng mãnh đổ về không gian tầng thứ nhất.

Sau đó thông qua Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc!

Nhưng, việc hồn phách nguyên thần có thể tiến vào không gian tầng thứ nhất, đã không phải là chuyện dễ dàng rồi.

Thông qua từng giai đoạn không gian, để tiến vào không gian tầng thứ mười một, là điều gần như không thể!

Chương 146

Vì lý do này, Ngao Tông cần có một người, định kỳ giúp chọn ra những hồn phách nguyên thần cảnh giới cao.

Sau đó, đưa những hồn phách nguyên thần đó, đến tầng thứ mười một, gửi vào Trung cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, để chuyển sinh thành tộc nhân Minh Tộc!

Nhưng, chuyện này vô cùng quan trọng, tương đương với việc có quyền hạn và tư cách tự do hoạt động trong tất cả các không gian từ tầng thứ nhất đến tầng thứ mười một!

Không có đủ thực lực, căn bản không thể hoàn thành chuyện này, ít nhất cũng phải là tộc nhân Đại La Kim Tiên mới có thể đảm nhiệm!

Hơn nữa, đối với tộc nhân bình thường, Ngao Tông cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, vì vậy nhất định phải là thuộc hạ đáng tin cậy nhất của Ngao Tông mới có thể đảm nhiệm công việc này.

Như vậy, đối tượng mà Ngao Tông có thể lựa chọn, thực ra chỉ có một.

Đó là Ngao Liệt!

Ngao Liệt vẫn luôn đi theo Ngao Tông, là một trong những thuộc hạ đáng tin cậy nhất của Ngao Tông.

Hơn nữa, hiện tại Ngao Liệt đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, có tu vi không tệ, vừa vặn có thể hoàn thành chuyện này!

"Cũng được, vừa hay nhân cơ hội này, thay thế Ngao Liệt khỏi vị trí người bảo vệ Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì." Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng đã có quyết định!

Trên thực tế, ngay cả khi không có chuyện này, Ngao Tông cũng

đang cân nhắc đến việc thay thế Ngao Liệt khỏi vị trí bảo vệ Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Bởi vì Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì cũng là một trong những thần khí của Minh Tộc, có tác dụng vô cùng quan trọng!

Vì lý do này, Ngao Tông cần những tộc nhân có tu vi đủ cường đại, để bảo vệ Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì!

Trước đây, khi thuộc hạ của Ngao Tông còn ít ỏi, cũng không có tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tự nhiên không có cách nào để tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên bảo vệ Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, chỉ có thể để Ngao Liệt đảm nhiệm!

Nhưng bây giờ, trong tay Ngao Tông đã tập hợp một nhóm cường giả thực lực không tệ, tu vi của Ngao Liệt hơi không theo kịp rồi!

Trên thực tế cũng là như vậy, hiện tại Ngao Tông đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, dưới trướng Ngao Tông còn có hai mươi tám Đại năng Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ!

Để một số Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ đó đi bảo vệ Sơ cấp U Minh Chuyển Sinh Trì, Ngao Tông mới có thể yên tâm hơn một chút!

Hiện tại vừa hay là một cơ hội không tồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông chọn ra năm tộc nhân Minh Tộc Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, trực tiếp dẫn họ đi đến không gian tầng thứ nhất, và giao phó chuyện này xuống.

"Ngao Liệt minh bạch, mọi thứ đều nghe theo phân phó của Ngao Tông đại nhân!" Có được điều lệnh của Ngao Tông, Ngao Liệt không có chút bất mãn nào, vô cùng cung kính hành lễ với Ngao Tông!

Bởi vì Ngao Liệt biết, Ngao Tông muốn làm gì, chắc chắn sẽ có kế

hoạch của Ngao Tông, chỉ cần đi chấp hành là được!

Hơn nữa, vận chuyển hồn phách nguyên thần cảnh giới cao, chuyện này hiển nhiên cũng vô cùng quan trọng, có thể thấy được sự coi trọng của Ngao Tông đối với mình, Ngao Liệt sao có thể bất mãn chứ!

Đối với điều này, Ngao Tông mới yên tâm!

Sắp xếp xong, chuyện này coi như tạm kết thúc!

Những việc tiếp theo, giao cho những tộc nhân đó đi hoàn thành!

Sau khi xác định sẽ không phát sinh vấn đề, Ngao Tông mới trở về không gian tầng thứ mười tám, chuẩn bị cho giai đoạn tiếp theo!

"Bây giờ, những việc cần giao phó, về cơ bản đều đã sắp xếp ổn thỏa." "Ta cũng có thể yên tâm bế quan, củng cố tu vi của mình rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm, nhìn những kế hoạch tiếp theo!

Trước đây Ngao Tông đã nói, có bốn chuyện cần làm!

Chuyện thứ nhất là củng cố cảnh giới tu vi của bản thân, sau đó lĩnh nhận phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn thứ tư, sau đó mở ra nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, cuối cùng là chuyển hóa hồn phách nguyên thần Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ.

Tất cả những chuyện này đều đã hoàn thành, tiếp theo chỉ còn lại việc củng cố tu vi của bản thân!

Dù sao tu vi tăng vọt, dễ dàng tạo thành khí tức hư phù, cần phải tốn đủ thời gian để củng cố!

Sau khi tất cả những chuyện lộn xộn đó được sắp xếp ổn thỏa, Ngao Tông liền bắt đầu bế quan, củng cố tu vi của bản thân!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tiến vào trạng thái bế quan!

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái, ba vạn năm thời gian trôi qua!

Khi Ngao Tông lần nữa bước ra khỏi động phủ, lúc này Ngao Tông, khí tức đã hoàn toàn ổn định, nhìn vững như Thái Sơn, không có chút nào phù phiếm.

Hiển nhiên, tu vi của Ngao Tông đã hoàn toàn củng cố, không cần lo lắng những vấn đề khác!

Thậm chí, trong ba vạn năm thời gian đó, Ngao Tông thuận tiện luyện hóa lại những món bảo vật bị hư hại!

Đây là điều tất yếu!

Mỗi lần tu vi thăng cấp, Ngao Tông đều sẽ luyện lại toàn bộ cấm chế tiên thiên trong tất cả các Linh Bảo!

Như vậy, mới có thể phát huy ra uy lực cường đại hơn!

Hiện tại, mấy món chí bảo trong tay Ngao Tông, tất cả đều đã được luyện chế đến ba mươi sáu đạo cấm chế!

Bởi vì ba mươi sáu đạo cấm chế tiên thiên, chính là cực hạn mà cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn có thể nắm giữ!

Tiếp lên nữa, đó là chuyện của cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!

Điều này khiến Ngao Tông vô cùng hài lòng, bởi vì ba mươi sáu đạo cấm chế, có thể khiến Ngao Tông phát huy ra chiến lực cường hãn hơn!

Ngao Tông có thể khẳng định, nếu Thanh Loan lão tổ cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn như vậy, một lần nữa xuất hiện trước mặt Ngao Tông!

Ngao Tông có thể trấn áp đối phương bằng một tay!

Một tay trấn áp Đại năng cùng cấp, có thể thấy được thực lực của Ngao Tông đáng sợ đến mức nào!

Còn về cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh!

Thực ra, muốn đánh bại đối phương, có lẽ gần như là bằng không!

Nhưng, Ngao Tông trước đây cũng đã từng quan sát đại chiến của Long Vương, ba vị tộc trưởng và Ma Tổ La Hầu!

Hơi cân nhắc, Ngao Tông trong lòng cảm thấy, với thực lực hiện tại, có thể chống đỡ vài chiêu dưới tay Chuẩn Thánh, hẳn là có thể làm được!

Đó là niềm tin của Ngao Tông!

Cảnh giới Chuẩn Thánh, có lẽ tạm thời không phải đối thủ, nhưng cũng không phải là không có chút sức chống cự nào!

Dưới Chuẩn Thánh, Ngao Tông một tay có thể trấn áp tất cả!

Đó là tình hình thực lực hiện tại của Ngao Tông!

"Tất cả mọi chuyện đều đã hoàn thành, tiếp theo ta có thể toàn tâm toàn ý, theo đuổi đạo của chính mình rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm, suy tư về những chuyện tiếp theo!

Về cơ bản, những chuyện cần hoàn thành, Ngao Tông đã hoàn thành, sự phát triển của Minh Tộc cũng đã đi vào quỹ đạo.

Chương 147

Ngao Tông tiếp theo, chỉ cần cân nhắc một chuyện, đó là làm thế nào để tấn thăng thành Chuẩn Thánh là được!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp bước ra khỏi không gian tầng thứ mười tám, trực tiếp đến bề mặt U Minh Huyết Hải!

Bởi vì U Minh Huyết Hải là nơi ô uế tiên thiên, hội tụ rất nhiều du hồn!

Có thể nói, nơi đây là nơi gần gũi nhất với sinh tử, Ngao Tông cảm thấy cần thiết phải quan sát.

Bắt đầu từ những du hồn đó, có lẽ có thể giúp hắn tìm kiếm đạo của chính mình!

Đương nhiên, từ không gian tầng thứ mười tám đến bề mặt U Minh Huyết Hải, Ngao Tông cũng đã liếc qua tình hình phát triển của Minh Tộc!

Thực ra, Minh Tộc phát triển không tệ!

Mấy vạn năm không xuất quan, Ngao Tông có thể phát hiện, số lượng tộc nhân Minh Tộc trở nên nhiều hơn, số lượng tộc nhân ở các cảnh giới, ít nhiều đều có sự tăng trưởng!

Đối với điều này, Ngao Tông hơi gật đầu, nhưng cũng không quá để tâm đến chuyện này!

Trước đây Ngao Tông đã nói, nhiệm vụ giai đoạn thứ năm là một nhiệm vụ khó khăn, nếu không có yếu tố ngoại lai ảnh hưởng, cần đủ thời gian để phát triển!

Vì vậy, mấy vạn năm thời gian phát triển, mặc dù có thể khiến Minh Tộc có sự phát triển nhất định, nhưng đối với Ngao Tông, thực

sự hơi ít!

Nhưng, chỉ cần Minh Tộc phát triển đã đi vào quỹ đạo, Ngao Tông cũng không để ý nhiều nữa!

Nghĩ đến đây, trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông trực tiếp ngồi xuống bên bờ U Minh Huyết Hải, nhìn U Minh Huyết Hải khổ tư!

Ngồi tĩnh tọa, trực tiếp là vạn năm thời gian!

Trong vạn năm thời gian đó, Ngao Tông có thể thấy, các loại du hồn, từ khắp nơi trên Hồng Hoang đại địa bay đến, sau đó rơi vào U Minh Huyết Hải!

U Minh Huyết Hải giống như một xoáy nước, không ngừng tiêu hóa những du hồn từ tứ phương này!

Trong quá trình này, Ngao Tông lĩnh ngộ ra một loại sức mạnh gọi là Tử Vong!

"Vạn vật giai tịch, chân nghĩa tử vong!" Ngao Tông nói nhẹ, khí tức tử vong nồng đậm, bao quanh Ngao Tông!

Hiển nhiên, Ngao Tông đã cảm ngộ ra chân lý tử vong.

Nếu Ngao Tông có tâm, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Tử Vong Chi Đạo!

Chỉ riêng việc tĩnh tọa vạn năm, quan sát vạn ngàn du hồn trong U Minh Huyết Hải, lại có được thu hoạch như vậy, có thể thấy được tư chất của Ngao Tông kinh người đến mức nào!

Đương nhiên, lý do có được kết quả như vậy, có liên quan đến một bảo vật!

Một mảnh vỡ nhỏ, giống như một khối ngọc có vết nứt, lơ lửng trước người Ngao Tông!

Chính là một trong những phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn thứ tư, mảnh vỡ nhỏ của Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Tạo Hóa Ngọc Điệp Toái Phiến, không chỉ ẩn chứa một phần ba ngàn đại đạo, mà còn có tác dụng giúp cảm ngộ!

Dưới sự giúp đỡ của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp nhỏ này, Ngao Tông mới tham ngộ ra Tử Vong Chi Đạo!

Nhưng ngay khắc tiếp theo, những khí tức tử tịch đó, tất cả đều trong nháy mắt biến mất!

"Chỉ riêng sức mạnh tử vong, vẫn còn xa mới đủ, không phải đạo mà ta mong muốn…" Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng đã có một ý tưởng!

Trải qua vạn năm ngộ đạo, Ngao Tông đã có một ý tưởng sơ bộ về đạo của chính mình!

Vì nguyên nhân của bản thân, Sinh Mệnh và Tử Vong Chi Đạo, đương nhiên là con đường thích hợp nhất!

Nhưng điều mà Ngao Tông muốn, lại không phải một trong hai!

Bất kể Sinh Mệnh Chi Đạo, hay Tử Vong Chi Đạo, Ngao Tông đều muốn nắm giữ!

Nhưng thực ra, Sinh Mệnh Chi Đạo và Tử Vong Chi Đạo kết hợp lại với nhau, chẳng phải là Luân Hồi Chi Đạo sao!

Sau khi suy nghĩ kỹ, mục tiêu của Ngao Tông vô cùng rõ ràng!

Lựa chọn đạo của chính mình, Luân Hồi Chi Đạo!

Bởi vì Luân Hồi Chi Đạo, chính là con đường thích hợp nhất cho Minh Tộc!

Phải biết rằng, định nghĩa của Minh Tộc là chết rồi sống lại, chấp chưởng U Minh, duy trì cân bằng sinh tử, tuần hoàn không ngừng!

Chẳng phải là Luân Hồi sao!

Mặt khác, nếu Ngao Tông có thể lấy Luân Hồi nhập đạo.

Không chừng, Ngao Tông có thể đi trước một bước, trước Tổ Vu Hậu Thổ, sớm lập U Minh Luân Hồi.

Như vậy, có lẽ có thể đoạt lấy một phần cơ duyên của Hậu Thổ, từ phương diện này mà nhập thủ, từ đó chứng đạo thành Thánh, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Thậm chí tiến thêm một bước, đoạt lấy cơ duyên của Địa Đạo, trở thành lãnh tụ của Địa Đạo!

Đúng vậy, trở thành Thánh Nhân không phải mục tiêu của Ngao Tông nữa!

Dã tâm của hắn muốn lớn hơn một chút, muốn giống như Hồng Quân, trở thành người phát ngôn của Địa Đạo!

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có tư cách đối thoại với Hồng Quân!

Nếu không, cho dù sau này có thể thành Thánh, Ngao Tông cũng có khả năng sẽ thấp hơn Hồng Quân lão tổ một bậc!

Đây không phải tình huống mà Ngao Tông muốn thấy!

Phải biết rằng, đối với Hồng Hoang hậu thế mà nói, sau khi Hồng Quân thành Thánh, Hồng Quân lão tổ đã trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, lãnh tụ của Thiên Đạo nhất mạch!

Hơn nữa, Hồng Quân lão tổ, người phát ngôn của Thiên Đạo, việc đầu tiên làm là đàn áp Địa Đạo và Nhân Đạo.

Trực tiếp thu Tam Thanh và Nữ Oa v.v. làm đệ tử, từ đó kết nhân quả với họ, khiến họ và Thiên Đạo sản sinh liên hệ.

Sau đó, Hồng Quân lão tổ lại thông qua một loạt thủ đoạn, không ngừng áp chế Địa Đạo và Nhân Đạo.

Cuối cùng, Hồng Quân lão tổ đã thành công giúp Thiên Đạo, áp chế Địa Đạo và Nhân Đạo, trở thành người số một Hồng Hoang!

Vì lý do này, nếu Ngao Tông muốn phá vỡ cục diện này, vậy thì cần phải bắt đầu từ Địa Đạo!

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có một tia khả năng, có thể vượt qua Hồng Quân lão tổ!

Điểm này, cũng không phải là không thể!

Giống như tình huống của U Minh Tử Liên hai mươi bốn phẩm trước đây, hiện tại Thiên Đạo chưa rõ, chưa thực sự thống ngự Hồng Hoang đại địa!

Hiện tại Địa Đạo và Nhân Đạo, mặc dù chưa hoàn toàn thành hình, nhưng cũng không đến mức bị Thiên Đạo áp chế!

Chương 148

Nói trắng ra, trước khi Hồng Quân chưa thành Thánh, Thiên Đạo chưa hoàn toàn thượng vị, mọi chuyện đều có khả năng!

Có lẽ, Ngao Tông có thể bắt đầu từ Luân Hồi, từ đó nhúng tay vào chuyện của Địa Đạo!

Cuối cùng giống như Hồng Quân, trở thành người phát ngôn của Địa Đạo Hồng Hoang, lãnh tụ của Địa Đạo nhất mạch!

Như vậy, có lẽ có khả năng phân đình kháng lễ với Hồng Quân lão tổ!

Đương nhiên, nếu Ngao Tông thực sự muốn đi con đường này, vậy thì Ngao Tông cần phải nắm bắt thời gian!

Bởi vì đợi đến khi Hồng Quân thành Thánh, mọi chuyện đều sẽ được xác định!

Vì vậy, một số chuyện, cần phải được xác định hoàn toàn trước khi Hồng Quân thành Thánh!

Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, trong lòng hiện lên rất nhiều kế hoạch!

Nhưng, những chuyện đó cách hiện tại quá xa, tạm thời chưa đến lúc khởi động những kế hoạch đó!

"Đừng nói lung tung nữa, ta cần phải làm gì, mới có thể lấy Luân Hồi nhập đạo đây!" Ngao Tông kéo tâm tư trở lại, suy tư về chính sự.

Chuyện Thiên Đạo và Địa Đạo, đối với Ngao Tông hiện tại, hơi xa xôi một chút!

Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước.

Những chuyện quá xa vời đó, trong lòng có tính toán là được rồi.

Hiện tại chuyện cần làm, trước tiên hãy suy nghĩ kỹ, làm thế nào để hoàn thành chuyện lấy Luân Hồi nhập đạo!

"Hồng Hoang hậu thế, trong Địa Đạo, Hậu Thổ là một tồn tại khá đặc biệt, có lẽ ta có thể bắt đầu từ Hậu Thổ." Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng nảy sinh một ý tưởng!

Thực ra, nếu can thiệp vào Địa Đạo, Hậu Thổ là một vật tham chiếu tốt!

Bởi vì con đường mà Hậu Thổ đi cũng là con đường như vậy!

Chỉ tiếc, con đường mà nàng đi có thành phần bị người khác thiết kế, vì vậy cuối cùng không thể thành công giương cao đại kỳ Địa Đạo!

Nhưng đối với Ngao Tông, những kinh nghiệm của Hậu Thổ, có thể tham chiếu được!

"Đừng nói lung tung nữa, hiện tại ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đang chúa tể Hồng Hoang đại địa, mười hai Tổ Vu đã xuất thế chưa?" Ngao Tông nhíu mày, một chuyện quan trọng!

Thời điểm hiện tại, hơi sớm một chút, cũng không biết hiện tại Hậu Thổ đã xuất thế chưa!

Theo suy đoán của Ngao Tông, ước chừng hiện tại Hậu Thổ, có lẽ chưa xuất thế!

"Chưa xuất thế, ta cũng nhất định phải quan sát một phen, nếu đã như vậy, vậy thì đi Bất Chu Sơn một chuyến đi." Ngao Tông hơi nhíu mày, trong lòng nhanh chóng có quyết định!

Nếu đã định can thiệp vào chuyện của Địa Đạo, vậy thì một số chuyện, nhất định phải hoàn thành trước khi Hồng Quân thành Thánh!

Vì lý do này, Ngao Tông không thể chậm rãi chờ đợi ở đây, đợi đến khi Hậu Thổ xuất thế, rồi mới quan sát tình hình của Hậu Thổ!

Vì vậy, Ngao Tông hạ quyết tâm!

Định đi Bất Chu Sơn một chuyến, bởi vì Ngao Tông nhớ rằng, nơi phát nguyên của mười hai Tổ Vu, chính là Bất Chu Sơn!

Vì tính đặc thù của Hậu Thổ, Ngao Tông quyết định bắt đầu từ Hậu Thổ.

Hắn hy vọng có thể từ Hậu Thổ mà lĩnh ngộ Luân Hồi chi đạo.

Vì lý do này, Ngao Tông e rằng phải rời khỏi U Minh Huyết Hải, tiến về Bất Chu Sơn!

Còn về phương pháp đi tới Bất Chu Sơn.

Dù Ngao Tông từ trước đến nay chưa từng đến Bất Chu Sơn, nhưng đối với hắn, đây lại không phải là chuyện khó.

Đầu tiên, Bất Chu Sơn có tính chất đặc thù, dễ dàng tìm thấy vị trí.

Huống hồ, trên tay Ngao Tông còn có Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Là một bảo vật ghi lại hướng đi của địa mạch Hồng Hoang đại địa, trên đó tự nhiên có ghi chép vị trí Bất Chu Sơn!

Bởi vậy, nếu Ngao Tông muốn tiến về Bất Chu Sơn, thì không hề khó.

Thế nhưng, việc Ngao Tông muốn rời khỏi U Minh Huyết Hải, đối với toàn bộ Minh tộc, lại là một sự kiện không nhỏ!

Trước đây, từ Đông Hải tới Hồng Hoang đại địa, Ngao Tông đã dẫn dắt Minh tộc, trực tiếp cắm rễ tại U Minh Huyết Hải.

Từ đó về sau, Ngao Tông chưa từng rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Hiện tại, Ngao Tông khó khăn lắm mới nảy sinh ý nghĩ ra ngoài,

đây cũng là một chuyện vô cùng hiếm có!

Tuy nhiên, vì mấy trận đại chiến trước đó, việc Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bị bại lộ, hiện giờ ba tộc trưởng chắc chắn đã để mắt tới Ngao Tông!

Nếu Ngao Tông có động tĩnh, e rằng khó thoát khỏi ánh mắt của bọn họ!

Vì lý do này, nếu Ngao Tông muốn rời khỏi U Minh Huyết Hải, cần phải có một số chuẩn bị mới được!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông liền bố trí lại trận văn của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Đúng vậy, điều đầu tiên Ngao Tông cần làm chính là bố trí lại Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Ngao Tông định đi xa, vậy thì Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên tự nhiên sẽ được hắn mang theo bên mình!

Dù sao, thủ đoạn bảo mệnh của Ngao Tông tự nhiên sẽ không lưu lại trong U Minh Huyết Hải!

Nhưng, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bị Ngao Tông mang đi, như vậy Minh tộc sẽ không còn ô che chở!

Bởi vậy, Ngao Tông cần phải để lại cho Minh tộc những hậu chiêu khác!

Phiên bản Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hoàn toàn mới, chính là một trong những hậu chiêu mà Ngao Tông chuẩn bị để lại!

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận trước đây đều dựa vào Ngao Tông bố trí và vận hành!

Nhưng lần này, Ngao Tông chuẩn bị sử dụng một phương pháp khác!

Thực ra, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận còn mạnh hơn rất nhiều so với dự kiến!

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận chân chính, được sáng tạo dựa trên Hậu Thiên chi số, là một đại trận trấn thủ Thiên giới, có thể chống đỡ công kích của Chuẩn Thánh!

Cái gọi là Hậu Thiên chi số, chính là Hậu Thiên Bát Quái!

Bởi vậy, Ngao Tông chuẩn bị dùng sáu mươi bốn vị Đại La Kim Tiên trung kỳ làm trận nhãn, phù hợp với Hậu Thiên chi số.

Sau đó, lại phối hợp thêm một số Đại La Kim Tiên sơ kỳ làm phụ trợ, tạo ra một Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hoàn toàn mới!

Như vậy, với thực lực của các Đại La Kim Tiên này, ít nhất có thể phát huy được chín thành uy lực của bản Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hoàn chỉnh!

Chương 149

Nói thêm, Thiên Đình Yêu tộc vào thời Vu Yêu Lượng Kiếp cũng áp dụng phương pháp bố trận tương tự!

Bất luận là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, Thiên Đình Yêu tộc đều bố trí theo phương pháp tương tự!

Nếu không phải vì Ngao Tông không có Hà Đồ Lạc Thư trên tay, chưa chắc hắn đã có thể bố trí được bản Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hoàn chỉnh!

Tuy nhiên, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận với chín thành uy lực, đủ để chống đỡ Chuẩn Thánh trong chốc lát!

Lúc đó, nếu có Chuẩn Thánh xâm nhập, Ngao Tông cũng có thể biết được ngay lập tức, kịp thời quay về U Minh Huyết Hải!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu bố trí Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận mới.

Chẳng mấy chốc, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hoàn toàn mới đã được bố trí xong!

"Ngoài Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, còn cần một vài thứ nữa!" Ngao Tông lẩm bẩm, tiếp tục để lại một số hậu chiêu!

Đây là chuyện cần thiết, Ngao Tông không tin rằng chỉ với một Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận là có thể hoàn toàn ngăn cách sự nhòm ngó từ bên ngoài!

Vì lý do này, Ngao Tông lại tiếp tục để lại vài đạo hậu chiêu trong U Minh Huyết Hải!

Ví dụ như, trong mười tám tầng không gian, để lại một đạo hình

chiếu của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Tuy không phải bản thể của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, nhưng nó cũng có một phần năng lực của U Minh Tử Liên, đối với U Minh Huyết Hải, có tác dụng nhất định!

Thời gian từng chút trôi qua, sau một đoạn thời gian ngắn, Ngao Tông mới hoàn thành tất cả các bố trí!

Lúc này, Ngao Tông lặng lẽ rời khỏi U Minh Huyết Hải, không kinh động bất kỳ ai!

Thậm chí ngay cả tộc nhân Minh tộc cũng không biết Ngao Tông đã rời khỏi U Minh Huyết Hải, cho rằng hắn đang bế quan tu luyện!

Cùng lúc đó, tại phía đông U Minh Huyết Hải, một đạo nhân mặc đạo bào màu đen đang hành tẩu trong một dãy núi vô danh!

Đó chính là Ngao Tông vừa rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Để tránh Long Vương cùng vài vị Chuẩn Thánh khác phát hiện, Ngao Tông đã sử dụng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên để che giấu thân hình và khí tức của mình.

Còn về việc thay đổi dung mạo, Ngao Tông không làm!

Bởi vì không có gì cần thiết cả!

Với tu vi hiện tại của Ngao Tông, dù là tộc nhân của Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc có đi ngang qua mặt hắn!

Chỉ cần Ngao Tông có ý, thậm chí bọn họ cũng không thể phát giác sự tồn tại của hắn!

Đương nhiên rồi, hiện tại Ngao Tông đã là một đỉnh cấp Đại La Kim Tiên viên mãn!

Chuẩn Thánh không xuất hiện, Ngao Tông thậm chí có thể hoành hành khắp Hồng Hoang đại địa, còn sợ gì nữa chứ!

Có thể nói, với tu vi của Ngao Tông, ngoại trừ ba tộc trưởng Long, Phượng, Kỳ Lân.

Những tộc nhân còn lại của ba tộc, đối với Ngao Tông, không hề có bất kỳ uy hiếp nào.

Huống hồ, trên người Ngao Tông còn có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Bởi vậy, Ngao Tông căn bản không cần lo lắng về những chuyện phiền phức!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông dựa theo sự dẫn đường của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trực tiếp tiến về hướng Bất Chu Sơn!

Trên đường đi, Ngao Tông cũng đã kiến thức được rất nhiều chủng tộc và sự tích mà trước đây chưa từng thấy.

Đôi khi, Ngao Tông cũng sẽ thấy một số tranh chấp, thậm chí là các trận chiến giữa các tu sĩ!

Tuy nhiên, đối với những chuyện này, Ngao Tông đều với thái độ của người bàng quan, yên lặng đứng một bên quan sát!

Quan sát thế gian vạn vật, trải nghiệm sự biến đổi của thời gian!

Đối với tâm cảnh tu hành của Ngao Tông, điều này cũng mang lại không ít lợi ích.

Đương nhiên, nếu nguyên nhân xung đột của hai bên giao chiến là để tranh đoạt một số cơ duyên không tồi, Ngao Tông cũng sẽ chủ động xuất thủ!

Dù sao, một số bảo vật Ngao Tông không dùng tới, mang về ban cho thuộc hạ cũng là một lựa chọn không tồi!

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, tất cả tu sĩ nào từng thấy Ngao Tông ra tay, đều không còn sống sót!

Dù sao Ngao Tông lúc này muốn ẩn giấu thân phận, không hy vọng để các tộc trưởng ba tộc phát giác mình đang ở bên ngoài!

Như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bại lộ hành tung!

Thực ra, trong nhiều trường hợp hơn, hai bên tranh đoạt bảo vật căn bản không hề phát giác Ngao Tông đã ra tay.

Có thể nói, Ngao Tông lúc này khá có cảm giác dạo chơi nhân gian!

Trên thực tế cũng vậy, từ khi sáng lập Minh tộc đến nay, mọi tâm tư của Ngao Tông đều đặt vào việc phát triển Minh tộc và đề thăng tu vi!

Đối với những chuyện khác, Ngao Tông hầu như không có thời gian để thử nghiệm!

Hiện tại, Ngao Tông khó khăn lắm mới có thể thư giãn một chút, tự nhiên sẽ không quá vội vàng.

Nhưng Ngao Tông cũng không quên chính sự, tiến về Bất Chu Sơn mới là mục đích chính của hắn.

Bởi vậy, tuy tốc độ di chuyển không nhanh.

Nhưng nhìn chung, Ngao Tông vẫn một đường tiến về hướng Bất Chu Sơn!

Mặt khác, trong quá trình Ngao Tông di chuyển, hắn cũng đã thấy một số tộc nhân của ba tộc.

Nhưng điều khiến Ngao Tông cảm thấy kỳ lạ là, mỗi khi có tộc nhân của hai chủng tộc cùng xuất hiện, nhất định sẽ dẫn đến một số xung đột!

Kết quả sau xung đột, tộc nhân hai tộc trực tiếp bùng nổ chiến đấu!

Nếu tộc nhân ba tộc đều xuất hiện, vậy thì kết quả là tộc nhân ba tộc sẽ hỗn chiến!

Một chuyện kỳ lạ là, theo ký ức của Ngao Tông, tuy tộc nhân ba tộc không ưa nhau!

Nhưng, các tầng lớp cao của ba tộc vẫn kiềm chế, đáng lẽ không đến mức bùng nổ xung đột như vậy chứ!

"Có chút kỳ lạ, tộc nhân Long tộc vốn dĩ bá đạo, xung đột với tộc nhân hai tộc kia cũng là chuyện bình thường!" "Giờ xem ra, ngay cả tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng liên tục bùng nổ xung đột sao?" Ngao Tông có chút khó hiểu.

Vì những chuyện xảy ra trước đây, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ngầm có xu hướng cùng chung kẻ địch!

Nhưng, Ngao Tông hai mươi vạn năm chưa xuất hiện, lúc này vừa ra ngoài nhìn xem, lại phát hiện quan hệ giữa ba tộc dường như đã trở nên vô cùng gay gắt!

"Chẳng lẽ..." Ngao Tông linh quang chợt lóe, dường như đã hiểu ra ngay lập tức!

"Thiên cơ vặn loạn, căn bản không thể suy diễn chuyện ba tộc, Long Phượng Lượng Kiếp đã bắt đầu rồi sao..." Sắc mặt Ngao Tông trở nên vô cùng ngưng trọng!

Chương 150

Vì Ngao Tông phát hiện ra một chuyện vô cùng quan trọng!

Thiên cơ lúc này đã trở nên hỗn loạn không thể suy diễn, căn bản không thể suy đoán!

Đặc biệt là chuyện của Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc, càng không thể suy diễn ra một chút nào!

Nếu không lầm thì, Long Phượng Lượng Kiếp đã lặng lẽ khởi động rồi!

Đúng vậy, thiên cơ vặn loạn chính là dấu hiệu của việc lượng kiếp bắt đầu.

Mỗi một trường lượng kiếp đều là một lần đại tẩy bài, không ai có thể biết được kết quả cuối cùng.

Thêm vào đó, sự tranh đấu giữa các tộc nhân của Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc, vừa hay đã nghiệm chứng một điểm này!

"Long Phượng Lượng Kiếp lại nhanh như vậy đã bắt đầu, nhanh hơn nhiều so với ta dự liệu!" "Tốc độ khôi phục của Ma Tổ La Hầu, lại nhanh đến vậy sao." Thần sắc Ngao Tông ngưng trọng, trong lòng lẩm bẩm một tiếng!

Ngao Tông có thể khẳng định, sự hỗn loạn giữa ba tộc tất nhiên không thể thoát khỏi liên quan đến Ma Tổ La Hầu.

Nhưng Ngao Tông không ngờ, tốc độ của Ma Tổ La Hầu lại nhanh đến thế!

Theo suy đoán trước đây của Ngao Tông, sau trận đại chiến Chuẩn Thánh kia, Ma Tổ La Hầu ít nhất cần vài chục vạn năm để khôi phục!

Kết quả không ngờ, hiện tại mới khoảng hai mươi vạn năm, Ma Tổ La Hầu vậy mà đã đẩy sự tranh đấu của ba tộc đến mức này!

Chỉ có thể chứng minh một chuyện, hiện tại Ma Tổ La Hầu đã khôi phục đến một giai đoạn nhất định!

Nếu không thì, Ma Tổ La Hầu không thể nào thúc đẩy ân oán giữa ba tộc đến giai đoạn này được.

Xem ra, cách Long Phượng Lượng Kiếp bùng nổ triệt để, ba tộc đại chiến hoàn toàn khởi động, đã không còn bao lâu nữa!

"Xem ra ta phải tăng nhanh tốc độ rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã có quyết đoán!

Tuy tốc độ phát triển này hơi vượt ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Nhưng đã biết rồi, vậy thì Ngao Tông không thể lãng phí thời gian được nữa!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tăng nhanh tốc độ, trực tiếp tiến về hướng Bất Chu Sơn!

Ngao Tông dốc toàn lực di chuyển, tốc độ vô cùng kinh người, trực tiếp xé rách không gian, bay ngang hư không!

Đúng vậy, xé rách không gian, thông qua hư không để di chuyển, gần như là dấu hiệu của một đỉnh cấp đại năng!

Nhưng đối với Ngao Tông hiện tại, đây không còn là chuyện khó khăn nữa!

Mất một chút thời gian, Ngao Tông đã đến gần Bất Chu Sơn!

Bất Chu Sơn hùng vĩ, cao vút mây trời, căn bản không thể nhìn thấy tận cùng!

Mặc dù chưa hoàn toàn đặt chân vào địa giới Bất Chu Sơn, Ngao Tông đã có thể cảm nhận được một cỗ uy áp khủng bố, từ Bất Chu

Sơn phát ra!

Giống như một người khổng lồ chống trời đạp đất, chống đỡ cả trời và đất vậy!

"Uy áp của Bàn Cổ sao, quả nhiên vô cùng kinh người!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng có chút chấn kinh!

Không thể không nói, cho dù đã vẫn lạc vô số tuế nguyệt, nhưng uy áp của Bàn Cổ vẫn còn phụ thuộc trên cột chống trời, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng kính sợ!

Nhưng, Ngao Tông chỉ thất thần trong chốc lát, sau đó thu hồi tâm tư, trực tiếp đi về phía Bất Chu Sơn!

Chẳng mấy chốc, Ngao Tông đã đến chân Bất Chu Sơn!

Vì thời đại hiện tại, Vu tộc vẫn chưa xuất thế, thêm vào đó là sự đặc thù của Bất Chu Sơn!

Bởi vậy, Ngao Tông ở gần Bất Chu Sơn, không thấy chủng tộc nào dám chiếm cứ khu vực xung quanh Bất Chu Sơn!

Nhưng đôi khi, Ngao Tông cũng có thể phát hiện một số thân ảnh có khí tức bất phàm, xuất hiện ở các vị trí khác nhau trên Bất Chu Sơn!

Nếu Ngao Tông không lầm thì, đó hẳn là một số Đại La Kim Tiên đang tìm kiếm bảo vật ở Bất Chu Sơn!

Vì tính chất đặc thù của Bất Chu Sơn, đôi khi trong đó sẽ có một số bảo vật xuất thế!

Tìm kiếm bảo vật ở Bất Chu Sơn, đôi khi sẽ có những thu hoạch bất ngờ!

Nhưng, Ngao Tông lúc này lại không có tâm tư tìm bảo vật!

Ít nhất cũng phải đợi sau khi hoàn thành chính sự, mới có tâm tư

làm những việc khác!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp đi vào Bất Chu Sơn, bắt đầu tìm kiếm vị trí của Thập Nhị Tổ Vu!

Thực ra, hiện tại Thập Nhị Tổ Vu vẫn chưa xuất thế, muốn tìm Thập Nhị Tổ Vu không phải là chuyện dễ dàng!

Theo ký ức của Ngao Tông, trái tim Bàn Cổ rơi xuống Bất Chu Sơn, ngưng tụ thành một tòa Bàn Cổ Điện, trong Bàn Cổ Điện đó thai nghén ra mười hai Tổ Vu!

Thập Nhị Tổ Vu chính là như vậy!

Nếu Ngao Tông muốn tìm Hậu Thổ, e rằng cần phải tìm vị trí của Bàn Cổ Điện trước!

Nhưng, hiện tại chưa phải lúc Bàn Cổ Điện xuất thế, xung quanh tất nhiên sẽ có rất nhiều trận pháp thủ hộ, ẩn giấu không lộ ra ngoài!

Bởi vậy muốn tìm Bàn Cổ Điện, không phải là chuyện dễ dàng!

Nhưng trên tay Ngao Tông, vừa hay có một bảo vật chuyên tìm kiếm đồ vật!

Đó chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Trước đây, Ngao Tông đã nói, vì Sơn Hà Xã Tắc Đồ ghi lại hướng đi của Hồng Hoang đại địa, toàn bộ dấu vết địa mạch Hồng Hoang!

Bởi vậy, vị trí của một số tồn tại đặc thù, trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng có ấn ký!

Vừa vặn, trong số các tồn tại đặc thù đó, có bao hàm vị trí của Bàn Cổ Điện!

Ngao Tông quan sát Sơn Hà Xã Tắc Đồ, có thể phát hiện trong ghi chép của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trên hướng đi địa mạch Bất Chu Sơn, có một vị trí đặc thù!

Điểm đỏ đó, nằm ở lưng chừng núi Bất Chu Sơn, tản mát ra khí tức huyết sắc đặc thù, khiến hướng đi địa mạch Bất Chu Sơn trở nên hơi kỳ lạ!

Nếu Ngao Tông không lầm thì, vị trí điểm đỏ đó, có khả năng có một vài thứ đặc thù!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm, đó chính là vị trí của Bàn Cổ Điện.

Chỉ là vị trí đó có khả năng rất lớn, là nơi ẩn giấu Bàn Cổ Điện.

Dù sao, loại khí tức huyết khí đặc thù đó, với khí tức của U Minh Huyết Hải, có một chút tương tự!

Tiền thân của U Minh Huyết Hải, chính là máu ô uế trên người Đại Thần Bàn Cổ sau khi khai thiên mà hóa thành!

Bàn Cổ Điện lại do trái tim của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, ẩn chứa huyết khí kinh người!

Chương 151

Cả hai đều do huyết khí của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, tuy chủng loại khác nhau, nhưng cuối cùng vẫn có một chút tương đồng!

Đó là lý do Ngao Tông suy đoán, vị trí đó có khả năng là Bàn Cổ Điện!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp khởi hành, tiến về vị trí điểm đỏ mà Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã đánh dấu!

Xuất phát từ chân Bất Chu Sơn, càng lên cao, Ngao Tông càng có thể cảm giác được uy áp của Bàn Cổ càng trở nên khủng bố!

Nhưng, đối với Ngao Tông hiện tại, tác dụng của uy áp Bàn Cổ đối với hắn thực ra không lớn!

Ngao Tông như đi trên đất bằng, duy trì tốc độ ổn định, một đường tiến về vị trí điểm đỏ mà Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã ghi lại!

Trong quá trình này, Ngao Tông cũng phát hiện được vài kiện bảo vật!

Thật có chút không đúng!

Đáng lẽ, bảo vật phải tự tìm đến hắn!

Thử lấy một ví dụ, rõ ràng lúc ban đầu, trước mặt Ngao Tông không hề có bất kỳ thứ gì!

Nhưng khi Ngao Tông đi qua, một trận pháp tự nhiên tự động mở ra, lộ ra bảo vật bên trong!

Đó là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!

Ngao Tông hiểu rõ, một số linh bảo có sự khế hợp với hắn, bởi vậy chủ động bị Ngao Tông hấp dẫn!

Nói trắng ra, bảo vật cũng sẽ chọn chủ nhân!

Thực tế cũng vậy, vì những bảo vật đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngao Tông, đa số đều là loại hình có liên quan đến U Minh hoặc tử vong!

Chỉ có thể nói, những bảo vật này có duyên với Ngao Tông, chủ động lựa chọn Ngao Tông!

Nhưng, những bảo vật chủ động xuất hiện trước mặt Ngao Tông, cơ bản đều là cấp độ hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hoặc trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Đối với Ngao Tông, người đang nắm giữ vài kiện bảo vật đỉnh cấp trên tay, thực ra không hề để mắt tới những bảo vật phổ thông này!

Nhưng có bảo vật tự động đưa đến tận cửa, Ngao Tông tự nhiên sẽ không khách khí!

Bởi vậy, những bảo vật chủ động xuất hiện trước mặt Ngao Tông, Ngao Tông đều thu hết!

Mất một chút thời gian, Ngao Tông nhanh chóng đến vị trí điểm đỏ mà Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã ghi lại!

Nhưng, thứ xuất hiện trước mặt Ngao Tông, chỉ là một vùng hoang địa, dường như không nhìn ra điều gì.

"Bị từng tầng thiên nhiên đại trận ẩn giấu sao?" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, không hề có chút ngạc nhiên nào!

Vì tình huống như vậy, đã sớm nằm trong dự liệu của Ngao Tông!

Giống như Minh Hà thai bàn thuở ban đầu vậy!

Những tồn tại đặc thù như vậy, thông thường đều có bản năng xu cát tị hung, trước khi xuất thế, chúng biết cách lợi dụng các loại yếu

tố để ẩn giấu sự tồn tại của mình!

Trên thực tế cũng vậy, nếu không thì, vào thời Long Phượng Lượng Kiếp, Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc hoành hành Hồng Hoang đại địa!

Rất nhiều bảo vật và thứ tốt, đã sớm rơi vào tay Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc rồi, đâu còn có các đại năng của Vu Yêu Lượng Kiếp xuất thế nữa chứ!

Nhưng điểm này, Ngao Tông lại không lo lắng!

Ngao Tông, người đang nắm giữ trận đồ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, qua từng lần bố trận, đối với trận pháp chi đạo cũng có một sự nghiên cứu nhất định!

Huống hồ, trên tay Ngao Tông còn có một mảnh vỡ nhỏ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể giúp hắn tham ngộ.

Để giải khai tầng tầng trận pháp của Bàn Cổ Điện, hắn có một chút năng lực đó!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông sử dụng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, cách tuyệt không gian xung quanh, không để người ngoài dòm ngó!

Sau đó, Ngao Tông bắt đầu suy diễn trận pháp trước mắt, muốn giải khai trận pháp của Bàn Cổ Điện.

Trên lưng chừng Bất Chu Sơn, một thân ảnh mặc hắc bào, ngồi ngay ngắn trên đài sen màu tím, ánh mắt lấp lánh, không ngừng suy diễn trận pháp trước mắt!

Chính là Ngao Tông đang giải tích trận pháp của Bàn Cổ Điện!

Sau khi tìm thấy vị trí đã ghi chép trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Ngao Tông bắt đầu giải tích trận pháp.

Không thể không nói, là trận pháp thủ hộ Bàn Cổ Điện, đại trận này cũng là một đại trận đỉnh cấp, có trận văn vô cùng phức tạp!

Đại La Kim Tiên viên mãn bình thường căn bản không thể giải khai, e rằng chỉ có Đại La Kim Tiên viên mãn chuyên tu trận pháp chi đạo mới có khả năng nhìn thấu được một hai!

Nhưng đối với Ngao Tông, chuyện này tuy không dễ dàng, nhưng cũng không hoàn toàn không thể làm được!

Vì Ngao Tông trong tay có một mảnh vỡ nhỏ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể giúp hắn tham ngộ đại trận!

Vì lý do này, sau khi tốn một chút thời gian, Ngao Tông cuối cùng cũng tìm thấy một khe hở trong đại trận thủ hộ!

Không chút do dự, ngay khoảnh khắc phát hiện khe hở của đại trận, Ngao Tông trực tiếp bước vào trong khe hở!

Thực ra, loại khe hở đại trận này, đối với Đại La Kim Tiên bình thường mà nói, căn bản không thể đột phá vào được!

Dù có thể bước vào, cũng sẽ bị trận văn khủng bố trong đại trận nghiền nát!

Nhưng Ngao Tông thì khác, có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bên mình, Ngao Tông không cần lo lắng nguy hiểm, vì nó căn bản không thể gây tổn thương cho hắn!

Chẳng mấy chốc, Ngao Tông đã xuyên qua đại trận, đi vào bên trong đại trận!

Lúc này, Ngao Tông lập tức nhìn thấy, trước mắt xuất hiện một tòa cung điện cổ phác hùng vĩ, tản mát ra một loại khí tức man hoang!

Cùng lúc đó, huyết khí khủng bố bao quanh đại điện, khiến người ta vì đó mà chấn kinh!

“Huyết khí khủng bố đến vậy, tuyệt đối không sai, đây chắc chắn là Bàn Cổ Điện!” Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, không hề có chút nghi ngờ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp đi vào trong cung điện cổ phác!

Cấu tạo của đại điện vô cùng đơn giản, một tòa cung điện huyết sắc!

Nhưng trong đại điện, lại có mười hai thai bàn đặc thù, mỗi cái đều tản mát ra khí tức đặc thù, liên kết với Bàn Cổ Điện, được Bàn Cổ Điện thai nghén.

So với Minh Hà thai bàn ở sâu trong U Minh Huyết Hải, thì có một chút tương tự!

Nếu Ngao Tông không lầm thì, đó hẳn là tiền thân của Thập Nhị Tổ Vu!

Nhưng, sau khi quét mắt qua, Ngao Tông dừng lại trên một thai bàn tản mát ra khí tức hùng hậu!

Thai bàn đặc thù đó, tản mát ra khí tức hùng hậu, giống như mặt đất dưới chân, mang lại cho người ta cảm giác dày nặng và ngưng thực!

Nếu Ngao Tông không lầm thì, đó hẳn là tiền thân của Hậu Thổ Tổ Vu!

Chương 152

Vì Hậu Thổ chính là Tổ Vu của thổ, có thổ chi thần thông bẩm sinh!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, quan sát thai bàn của Hậu Thổ, dù sao đây cũng là mục đích chính của Ngao Tông khi đến Bất Chu Sơn lần này!

Thời gian từng chút trôi qua, không biết đã trôi qua bao lâu!

Khi Ngao Tông lần nữa mở mắt, xung quanh Ngao Tông, bao phủ một loại khí tức ngưng thực đặc thù!

Hiển nhiên, sau một đoạn thời gian quan sát, Ngao Tông đã cảm ngộ ra chân lý của thổ!

Thực ra, lúc ban đầu, Ngao Tông cũng không rõ, vì sao luân hồi nhất định lại do Hậu Thổ hóa thành!

Vì Hậu Thổ thuộc tính thổ địa, giẫm đạp đại địa, nguồn năng lượng vô tận, đó mới là thiên phú của Hậu Thổ!

Nhưng chuyện luân hồi, hiển nhiên không liên quan đến Hậu Thổ!

Nhưng thông qua một đoạn thời gian quan sát, Ngao Tông mơ hồ cảm ngộ, đối với chân nghĩa của luân hồi, đã có một sự hiểu biết nhất định.

"Hậu đức tái vật, lá rụng về cội, sinh sôi không ngừng, thổ." "Có bắt đầu có kết thúc, từ sinh mệnh đi tới tử vong, rồi từ tử vong đi tới tân sinh, luân hồi!" "Dùng thổ để chống đỡ luân hồi, làm một điểm cân bằng, hình thành một tuần hoàn hoàn mỹ, luân hồi!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, mơ hồ có điều cảm ngộ!

Đối với luân hồi chi đạo, Ngao Tông dường như đã có điều minh

ngộ!

Cùng lúc đó, một loại khí tức tuần hoàn đặc thù, xuất hiện trên người Ngao Tông, hoàn toàn liên kết khí tức sinh mệnh và tử vong, hình thành một luân hồi hoàn chỉnh!

"Luân Hồi chi đạo, cũng chính là tự ngã chi đạo của ta!" Kèm theo lời lẩm bẩm của Ngao Tông, ánh mắt hắn càng trở nên sáng rõ!

Khoảnh khắc tiếp theo, khí tức kinh người, từ trên người Ngao Tông bùng nổ ra!

Tu vi của Ngao Tông, không ngừng được đề thăng!

Một mảnh vỡ nhỏ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, lơ lửng trước mặt Ngao Tông, tản mát ra đạo vận nhàn nhạt, bao bọc Ngao Tông ở trong đó!

Kèm theo sự cảm ngộ của Ngao Tông càng sâu sắc, khí tức của hắn càng trở nên kinh người!

Không mất bao lâu, khi Ngao Tông lần nữa mở mắt ra!

Khí tức của Ngao Tông, triệt để đột phá một cảnh giới hoàn toàn mới!

Chuẩn Thánh sơ kỳ, thành công!

"Ta đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sao, hơi vượt quá dự liệu của ta rồi!" Cảm nhận sự biến hóa của bản thân, trong lòng Ngao Tông có một tia cảm khái!

Thực ra, tình huống hiện tại này, hơi vượt quá dự liệu của Ngao Tông!

Nguyên bản Ngao Tông chỉ định, hơi quan sát Hậu Thổ một chút.

Hy vọng có thể từ Hậu Thổ mà hiểu rõ một số chuyện, có thể có được thu hoạch, vì sau này tấn thăng Chuẩn Thánh mà chuẩn bị

trước!

Đó là dự định ban đầu của Ngao Tông!

Có thể nói, Ngao Tông từ trước đến nay đều không cảm thấy, mình có thể nhanh như vậy mà tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vì đây là chuyện gần như không thể!

Đi ra tự ngã chi đạo, muốn tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng cần một quá trình dài, một quá trình tích lũy, cần phải đi từng bước một!

Kết quả không ngờ, lần này quan sát thai bàn của Hậu Thổ, lại mang đến cho Ngao Tông lợi ích lớn đến vậy!

Thậm chí hơn nữa, thông qua việc quan sát thai bàn của Hậu Thổ, Ngao Tông một bước lên trời, trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch bất ngờ!

Nhưng thực ra, việc có được kết quả như vậy, cũng là chuyện bình thường!

Cần biết rằng, từ trước đó rất lâu, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông đã sớm đạt đến cực hạn!

Sự tăng vọt tu vi trước đó, đã trực tiếp đẩy tu vi của Ngao Tông lên đỉnh điểm của cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nếu không phải vì tu vi bản thân của Ngao Tông chưa đủ vững chắc, Ngao Tông lúc đó, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Có thể nói, Ngao Tông trước đó, cách cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ còn một bước chân.

Chỉ cần bản thân có thêm một chút cảm ngộ, bất cứ lúc nào cũng

có thể tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lần này, thông qua việc quan sát thai bàn của Hậu Thổ, Ngao Tông đã có được không ít cảm ngộ, chân chính xác định tự ngã chi đạo của mình!

Vì lý do này, tu vi của Ngao Tông, trực tiếp tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Thình thịch!

Từ trong thai bàn của Hậu Thổ, truyền ra từng tiếng tim đập, tản mát ra một loại tình tự hân hoan, dường như đang hưởng ứng Ngao Tông vậy!

Tuy Thập Nhị Tổ Vu vẫn chưa xuất thế, nhưng Thập Nhị Tổ Vu cũng giống như Minh Hà thai bàn, đều sở hữu một phần bản năng.

Đặc biệt là thai bàn của Hậu Thổ, vì Ngao Tông đã quan sát thai bàn của Hậu Thổ trong một thời gian dài.

Thời gian dài, thai bàn của Hậu Thổ đối với Ngao Tông, dường như cũng bắt đầu thích ứng với sự tồn tại của Ngao Tông, thậm chí mơ hồ có chút tin tưởng Ngao Tông!

Đúng vậy, sự tin nhiệm.

Một tình tự kỳ lạ, không nên xuất hiện trên một thai bàn.

Nhưng cảm tri của Ngao Tông, nhất định sẽ không sai!

Nói đi nói lại, việc có tình huống như vậy xuất hiện, cũng không phải là chuyện không thể!

Cần biết rằng, trong suốt đoạn thời gian này, Ngao Tông chưa từng làm chuyện gì thương hại đến thai bàn của Thập Nhị Tổ Vu, chỉ yên lặng một bên quan sát thai bàn của Hậu Thổ.

Thậm chí có lúc, Ngao Tông còn hơi giúp đỡ thai bàn của Thập

Nhị Tổ Vu, điều hòa một số huyết khí, để chúng hấp thu khí huyết của Bàn Cổ Điện tốt hơn!

Đương nhiên, nguyên nhân Ngao Tông làm vậy, cơ bản là để quan sát thai bàn của Hậu Thổ tốt hơn.

Cũng vì lý do này, linh trí bản năng của Hậu Thổ, càng ngày càng tin tưởng Ngao Tông, dường như đã buông bỏ phòng bị!

Chỉ có thể nói, vì sự xuất hiện của Ngao Tông, tình huống của Thập Nhị Tổ Vu đã bắt đầu xuất hiện một số biến hóa!

Vì lý do này, Ngao Tông có sự tấn thăng, thai bàn của Hậu Thổ cũng hơi hưởng ứng Ngao Tông, dường như đang chúc mừng Ngao Tông tấn thăng!

"Tiểu gia hỏa, lần này ta có thể đi ra tự ngã chi đạo, ngươi có công lao không nhỏ." "Nếu sau này có cơ hội, đến U Minh Huyết Hải của ta, ta sẽ hậu tạ ngươi thật tốt." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói một câu với thai bàn của Hậu Thổ.

Có thể xác định tự ngã chi đạo, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Giữa điều này và thai bàn của Hậu Thổ, tự nhiên không thể thoát khỏi quan hệ!

Thêm vào đó, Ngao Tông chuẩn bị sớm thành lập Lục Đạo Luân Hồi, tranh đoạt tiên cơ, lập Địa Đạo.

Chương 153

Có thể nói, Ngao Tông đã tranh đoạt không ít cơ duyên của Hậu Thổ!

Như vậy, giữa Ngao Tông và Hậu Thổ, cũng đã kết hạ nhân quả!

Nhân quả là thứ huyền diệu nhất, tuy nhìn có vẻ không tồn tại, nhưng lại chân thực.

Vào thời khắc then chốt, đôi khi sẽ có hiệu quả kinh người!

Vì lý do này, đối với một phần nhân quả với Hậu Thổ, Ngao Tông không thể không thừa nhận!

Bởi vậy, Ngao Tông chuẩn bị đợi sau khi Hậu Thổ xuất thế, tìm một cơ hội để kết thúc phần nhân quả này!

Còn về cách kết thúc, Ngao Tông trong lòng đã có một ý tưởng đại khái rồi!

Nếu có thể thành công khống chế Địa Đạo, vậy thì có lẽ có thể ban cho Hậu Thổ một vị trí Địa Đạo Thánh Nhân!

Giống như các Thiên Đạo Thánh Nhân như Tam Thanh và Nữ Oa vậy!

Đối với Hậu Thổ, đây đều sẽ là một kết quả không tồi!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông hiện tại mà nói, một số chuyện này, hơi xa vời một chút!

Có lẽ cần đợi Ngao Tông, thành công thực hiện ý tưởng trước đó, mới có khả năng hoàn thành chuyện này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không nói nhiều nữa, chuẩn bị rời khỏi Bàn Cổ Điện!

Đúng vậy, mục đích đến Bàn Cổ Điện, coi như đã hoàn thành!

Tiếp theo, Ngao Tông cũng định tiến hành kế hoạch tiếp theo!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp đi ra khỏi Bàn Cổ Điện!

Không giống lúc vào, khi đó vì đại trận thủ hộ Bàn Cổ Điện đã cản trở Ngao Tông một thời gian dài!

Nhưng khi đi ra khỏi đại trận, Ngao Tông lại không gặp bất kỳ cản trở nào.

Có lẽ là vì phương thức thủ hộ đại trận đặc thù, chỉ không cho phép người ngoài xâm nhập mà thôi!

Chẳng mấy chốc, Ngao Tông đã đi ra khỏi đại trận thủ hộ, trở lại địa giới Bất Chu Sơn!

"Hiện tại vẫn chưa phải lúc Thập Nhị Tổ Vu xuất thế, vậy thì cứ tiếp tục trầm thụy đi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, thêm một tầng phòng hộ cho đại trận thủ hộ, triệt để phong tỏa đại trận, tránh bị thế giới bên ngoài phát giác!

Dù sao thời đại hiện tại, không phải thời đại của Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu đang trong trạng thái thai bàn, trong quá trình thai nghén.

Nếu vì duyên cớ của hắn, dẫn đến việc bị thế giới bên ngoài phát hiện sự tồn tại của Thập Nhị Tổ Vu, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến lượng kiếp tiếp theo!

Nếu chuyện này phát triển đến bước đó, vậy thì nhân quả của chuyện này, tất nhiên sẽ rơi vào trên người Ngao Tông.

Mà đó không phải là chuyện Ngao Tông muốn thấy!

Vì lý do này, Ngao Tông ngược lại đã triệt để phong tỏa đại trận thủ hộ Bàn Cổ Điện lại!

Đợi sau khi hoàn thành một số chuyện, Ngao Tông trực tiếp tiến về hướng chân Bất Chu Sơn, chuẩn bị rời khỏi Bất Chu Sơn!

Dù sao mục đích đến Bất Chu Sơn, cơ bản đã hoàn thành!

Còn về chuyện tìm kiếm bảo vật ở Bất Chu Sơn.

Thực ra, nếu là trước đây, Ngao Tông có lẽ sẽ có một số ý định!

Dù sao Bất Chu Sơn là một kho báu lớn, nếu tìm kiếm một phen ở Bất Chu Sơn, chưa chắc không thể có được cơ duyên không tồi!

Nhưng đối với Ngao Tông hiện tại mà nói, tạm thời không có tâm tư đó!

Không còn cách nào, hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp đã lặng lẽ khởi động rồi, cũng không biết Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ đã tính toán đến mức độ nào rồi!

Vì lý do này, Ngao Tông phải nhanh chóng hoàn thành những chuyện tiếp theo!

Vì lý do này, sau khi rời khỏi Bàn Cổ Điện, Ngao Tông trực tiếp quay đầu đi ngược lại, chuẩn bị rời khỏi Bất Chu Sơn!

Ầm!

Thế nhưng, Ngao Tông còn chưa đi ra khỏi Bất Chu Sơn, một đạo quang mang chói lọi, đột nhiên xuất hiện ở một nơi không xa!

Một cột sáng đen kịt, tản mát ra ánh sáng đặc thù, nhuộm cả một vùng trời thành bầu trời đen kịt, nhìn vô cùng thần dị!

"Bảo vật xuất thế, vậy mà lại dẫn động thiên địa dị tượng, xem ra không thể bỏ lỡ rồi!" Ngao Tông hơi có chút ngạc nhiên!

Thực ra, trước đây Ngao Tông tự nhiên cũng đã thấy một số bảo vật xuất thế.

Thậm chí một số bảo vật xuất thế, còn là vì sự xuất hiện của Ngao Tông!

Nhưng, vài kiện bảo vật Ngao Tông đã thu được trước đây, đều không dẫn động thiên địa dị tượng như vậy!

Rõ ràng, kiện bảo vật đang xuất thế này, hẳn phải có lịch sử không nhỏ, hoặc phẩm giai cực cao, rất có thể là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bởi vậy, khi kiện bảo vật này xuất thế, mới có thiên địa dị tượng!

Điểm quan trọng nhất, vị trí bảo vật xuất thế, không xa Ngao Tông, cũng ở trong Bất Chu Sơn!

Đã như vậy, Ngao Tông tự nhiên không thể bỏ lỡ rồi!

Dù sao đi xem, cũng sẽ không lãng phí Ngao Tông bao nhiêu thời gian!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn do dự, trực tiếp chuyển hướng, tiến về vị trí thiên địa dị tượng xuất hiện!

Chẳng mấy chốc, Ngao Tông đã đến vị trí bảo vật!

Hiện tại Ngao Tông, đã tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ, là một trong những cường giả mạnh nhất phiến thiên địa này!

Tốc độ của Ngao Tông, tự nhiên cực nhanh!

Nhưng, khi Ngao Tông tới đây, đã có một thân ảnh, ở vị trí bảo vật xuất hiện!

Một nữ tử đầu người thân rắn, phía sau có một cái đuôi rắn, nhưng khí chất thánh khiết, phong hoa tuyệt đại, có dung nhan động lòng người tam giới, khiến người ta nhìn mãi không quên!

"Chẳng lẽ... không thể nào, Nữ Oa lại nhanh như vậy đã xuất thế sao?" Ngao Tông trong lòng có chút ngạc nhiên!

Không sai, nếu Ngao Tông không lầm thì, nữ tử đầu người thân rắn trước mắt này, cực kỳ có khả năng chính là Nữ Oa của hậu thế!

Nhưng, hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp vừa mới bắt đầu, Nữ Oa lại là nhân vật chỉ xuất hiện vào Vu Yêu Lượng Kiếp, sao lại xuất thế nhanh như vậy chứ!

Chương 154

Có thể nói, khi Ngao Tông nhìn thấy Nữ Oa, trong lòng có không ít chấn kinh!

Nhưng chợt nghĩ lại, Nữ Oa xuất hiện ở đây, cũng không phải là chuyện không thể!

Ngao Tông nhớ một chuyện, khi Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, Nguyên Phượng vẫn lạc tại Lạc Phượng Pha, Nữ Oa đã xuất hiện ở Lạc Phượng Pha, cứu lấy ấu tử Khổng Tuyên của Nguyên Phượng, Nguyên Phượng mới mỉm cười vẫn lạc!

Rõ ràng Nữ Oa đã xuất thế vào thời Long Phượng Lượng Kiếp!

Huống hồ, đây chính là Bất Chu Sơn, đạo tràng của huynh muội Phục Hy và Nữ Oa, nằm trong Bất Chu Sơn!

Bởi vậy, Nữ Oa xuất hiện ở đây, cũng không phải là chuyện không thể!

Trên thực tế cũng vậy, huynh muội Phục Hy và Nữ Oa, lúc này đã xuất thế!

Nhưng vì bên ngoài hiện tại hỗn loạn, hai người tự phong sơn môn, bế quan khổ tu, cũng không để ý đến chuyện bên ngoài!

Trên thực tế, đây cũng là cách làm mà rất nhiều đại năng lựa chọn!

Hiện tại bá chủ của Hồng Hoang đại địa, là Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc!

Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc hoành hành Hồng Hoang, một số chủng tộc nhỏ hoặc đại năng không muốn quy thuận ba tộc, đều chọn tự phong sơn môn, ẩn thế không ra.

Nữ Oa và huynh muội Phục Hy, cũng là một trong số những người đó!

Hiện tại, vì trong Bất Chu Sơn, đột nhiên xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, cách đạo tràng của huynh muội Phục Hy và Nữ Oa không xa!

Vì lý do này, Nữ Oa sinh lòng hiếu kỳ, mới tới đây, muốn xem liệu có cơ duyên hay không!

"Ai?

Đạo hữu phương nào ở đây, hà tất không chịu lộ diện?" Nữ Oa đột nhiên khựng lại, dường như cảm ứng được, hướng về phía xung quanh chắp tay nói.

Hiển nhiên, Nữ Oa cảm tri được sự tồn tại của Ngao Tông, thử thăm dò mà gọi một tiếng!

"Đã phát hiện ra sự tồn tại của ta sao, cũng đúng, hiện tại ta chưa hoàn toàn củng cố tu vi, khí tức có phần tiết ra ngoài..." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng có điều minh ngộ!

Cần biết rằng, hắn vừa mới tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vì vội vàng quay về U Minh Huyết Hải, nên tu vi của Ngao Tông, chưa kịp củng cố!

Vì lý do này, khí tức của Ngao Tông, có một chút tiết ra ngoài.

Mới bị Nữ Oa cảm giác được!

Nếu không thì, chỉ với cảnh giới hiện tại của Nữ Oa, không thể nào cảm ứng được sự tồn tại của Ngao Tông.

Nhưng, đối với việc bị Nữ Oa phát hiện, Ngao Tông lại không hề để tâm!

Vì hiện tại Ngao Tông, đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, chân

chính bước vào hàng ngũ đỉnh cấp!

Dù có bị Long Vương cùng vài vị Chuẩn Thánh khác phát giác, Ngao Tông cũng không hề lo lắng!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông, không cần phải che che giấu giấu như trước đây nữa!

Bởi vậy, Ngao Tông trực tiếp xé rách không gian, không hề che giấu, trực tiếp xuất hiện trước mặt Nữ Oa!

"Ra mắt tiền bối, không biết tiền bối đến đây, có phải cũng vì dị tượng nơi này?" Nhìn thấy Ngao Tông xuất hiện, Nữ Oa hơi có chút cảnh giác!

Vì Nữ Oa đột nhiên phát hiện một chuyện!

Tuy vừa nãy, nàng ngẫu nhiên cảm giác được khí tức của Ngao Tông.

Nhưng, khi Ngao Tông chân chính xuất hiện trước mặt, Nữ Oa phát hiện không thể nhìn thấu tu vi của Ngao Tông!

Rõ ràng, tu vi của Ngao Tông, hẳn phải ở trên nàng!

Đương nhiên rồi, tuy Ngao Tông vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế tu vi của mình, nhưng cũng không phải là thứ mà Nữ Oa có thể tùy ý nhìn thấu.

Khiến Nữ Oa hơi có chút cảnh giác, lo lắng Ngao Tông sẽ ra tay với mình!

"Yên tâm đi, bản tọa chỉ có chút hiếu kỳ, sẽ không ra tay với ngươi." Ngao Tông thản nhiên cười, dường như đã nhìn thấu tâm tư của Nữ Oa.

Nhưng, vì vừa mới tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, tâm trạng Ngao Tông lúc này không tồi, ngược lại không hề tính toán.

Bởi vậy, Ngao Tông trực tiếp nói rõ sự việc, sau đó trực tiếp nhìn về phía nguồn gốc sản sinh thiên địa dị tượng!

Không để ý đến chuyện của Nữ Oa, Ngao Tông nhìn về phía nguồn gốc thiên địa dị tượng!

Vừa nhìn, lại khiến Ngao Tông phát hiện ra một số chuyện!

Nguồn gốc dị tượng, là một thiên nhiên đại trận!

Trên một phương thiên nhiên đại trận, có một khe hở nhỏ xíu.

Một đạo thiên địa dị tượng, là do bảo vật trong thiên nhiên đại trận, phát ra ánh sáng.

Ánh sáng của bảo vật thông qua khe hở trên đại trận, truyền ra bên ngoài, từ đó hình thành thiên địa dị tượng!

Đó chính là nguồn gốc của thiên địa dị tượng!

Nhưng, chỉ với một đạo quang mang, có thể hình thành một đạo thiên địa dị tượng, cũng chứng minh bảo vật này bất phàm!

Trên thực tế cũng vậy, bảo vật trong thiên nhiên đại trận, quả thực có chút đặc thù!

Theo cảnh tượng Ngao Tông nhìn thấy, hẳn là hai cuốn thư tịch thần dị, một đỏ một đen.

Bên cạnh hai cuốn thư tịch, có một sợi tơ đỏ mảnh, và một cây bút lông màu đen!

Đó chính là bảo vật trong trận pháp!

"Đợi đã, hồng thư hồng tuyến, hắc thư hắc bút, chẳng lẽ kiện bảo vật đó..." Ánh mắt Ngao Tông chợt lóe, trên khuôn mặt xuất hiện một tia kích động, trong lòng đã có suy đoán!

Nếu không lầm thì, kiện bảo vật sắp xuất thế này, hẳn là Nhân

Thư, một trong Thiên Địa Nhân Tam Thư!

Thiên Địa có Tam Thư, Thiên, Địa, Nhân mỗi thứ một cuốn!

Thiên Thư là vật ứng kiếp của Phong Thần Lượng Kiếp hậu thế, cũng chính là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên!

Địa Thư thì là linh bảo bẩm sinh của Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, một đại năng vào thời Vu Yêu Lượng Kiếp, cũng chính là Đại Địa Thai Mô!

Còn về Nhân Thư cuối cùng, thì là một kiện bảo vật vô cùng đặc thù!

Sở dĩ Nhân Thư đặc thù, là vì Nhân Thư không phải một kiện bảo vật duy nhất, mà là một tổ hợp bảo vật do bốn kiện bảo vật tạo thành!

Nhân Thư hoàn chỉnh, do bốn kiện bảo vật tạo thành, lần lượt là Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Luân Hồi Bút (Phán Quan Bút).

Chương 155

Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, chủ đạo quyền năng sinh sôi, chủ trách tình ái duyên phận, phồn diễn sinh tức.

Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Luân Hồi Bút, chủ đạo quyền năng tử vong, chủ trách phán hình đầu thai, chết được an bài.

Nhân Thư thuộc về nhân quả pháp khí, là Công Đức Chí Bảo!

Bốn kiện bảo vật liên hợp lại với nhau, mới là Nhân Thư hoàn chỉnh!

Đó là lý do trong Thiên Địa Nhân Tam Thư của Ngao Tông, Nhân Thư là đặc thù nhất!

Đương nhiên, nếu Nhân Thư bị tách ra, tự nhiên sẽ không có công hiệu như vậy!

Nhưng bản thân bốn kiện bảo vật đó, đều có thể sánh ngang với sự tồn tại của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tức là, bốn kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Bốn kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tổ hợp lại với nhau, trở thành một kiện Công Đức Chí Bảo, có thể thấy được sự trân quý của Nhân Thư!

Nói đi nói lại, Nhân Thư tuy trân quý, nhưng trong tay Ngao Tông cũng có vài kiện bảo vật đỉnh cấp!

Nói bình thường, kiện bảo vật này dù có lịch sử đặc thù, cũng không đến mức khiến Ngao Tông kích động đến vậy!

Sở dĩ Ngao Tông cảm thấy kích động, là vì kiện bảo vật này, có

quan hệ lớn với những chuyện Ngao Tông sắp làm!

Cần biết rằng, nửa bộ Nhân Thư đại diện cho tử vong, chính là Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Luân Hồi Bút.

Đây là Công Đức Chí Bảo quan trọng nhất của U Minh luân hồi, có liên quan mật thiết đến luân hồi!

Sau khi kiến lập luân hồi, nếu muốn luân hồi vận chuyển, tất nhiên không thể thiếu hai kiện bảo vật này!

Có thể nói, sự xuất hiện của Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Luân Hồi Bút, vừa hay đã mang đến sự giúp đỡ cực lớn cho Ngao Tông!

Có hai kiện bảo vật này, những chuyện Ngao Tông cần làm tiếp theo, càng thêm nắm chắc rồi!

Vì lý do này, Ngao Tông mới hân hoan đến vậy!

Buồn ngủ gặp chiếu manh, còn có chuyện gì khiến người ta hân hoan hơn thế này nữa chứ!

"Đợi đã, vì sao Nhân Thư lại xuất hiện vào lúc này?

Chẳng lẽ có liên quan đến ta?" Ngao Tông như có điều suy nghĩ, suy tư về chuyện này!

Tuy Ngao Tông không biết, trong nguyên tác Nhân Thư xuất thế vào lúc nào, dù sao cũng không hề có ghi chép chi tiết!

Nhưng Ngao Tông có thể khẳng định, kiện bảo vật này nhất định phải xuất hiện vào thời Vu Yêu Lượng Kiếp.

Nhưng hiện tại, rõ ràng mới chỉ là Long Phượng Lượng Kiếp, kiện bảo vật này đã xuất thế!

Ngay lúc hắn vừa tu thành Luân Hồi chi đạo!

Như vậy, Nhân Thư xuất thế, có lẽ thật sự có liên quan đến Ngao Tông!

Có lẽ là cảm ứng được khí tức Luân Hồi chi đạo trên người Ngao Tông, bởi vậy Nhân Thư mới lựa chọn xuất thế sớm!

Không đúng, có lẽ chuyện này, có liên quan đến Nữ Oa!

Nếu Ngao Tông không nhớ lầm thì, ở hậu thế, Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, hẳn là bảo vật của Nữ Oa!

Vì nhân duyên thiên hạ, đều thuộc về Nữ Oa chưởng khống.

Như vậy, Nhân Thư hoàn chỉnh cảm ứng được khí tức của cả hai người, cùng lúc xuất hiện trên Bất Chu Sơn, bởi vậy mới xuất thế sớm!

"Xem ra chuyện này, có lẽ thật sự giống như ta suy đoán!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, càng ngày càng khẳng định về chuyện này!

Trên thực tế, Ngao Tông suy đoán hoàn toàn chính xác!

Chính vì cảm ứng được khí tức trên người cả hai người, cùng lúc xuất hiện trên Bất Chu Sơn, bởi vậy Nhân Thư hoàn chỉnh mới lựa chọn xuất thế sớm vào lúc này!

Nếu không thì, Nhân Thư cũng sẽ không xuất thế sớm!

Cần biết rằng, động phủ của Nữ Oa nằm trên Bất Chu Sơn.

Nếu Nhân Thư chỉ cảm ứng khí tức của Nữ Oa, thì đã sớm cảm ứng rồi, hà tất phải đợi đến hiện tại mới xuất thế chứ!

Việc Nhân Thư hoàn chỉnh xuất thế sớm, hẳn là có quan hệ không nhỏ với cả Ngao Tông và Nữ Oa, thuộc về cơ duyên không thể thiếu một ai!

Chỉ có thể nói, phía sau chuyện này, có một tầng nhân quả ở trong đó!

Như vậy, việc phân phối kiện bảo vật đỉnh cấp này, vô cùng rõ ràng!

Cách làm tốt nhất, là Ngao Tông có được Minh Thư Minh Bút, Nữ Oa có được Hồng Thư Hồng Tuyến!

"Không, đã xuất hiện trước mặt ta rồi, tự nhiên không có lý do gì phải buông tay." "Nhân Thư hoàn chỉnh, ta đều muốn tất cả!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, trong mắt xuất hiện một tia tinh quang!

Tuy kiện bảo vật Nhân Thư hoàn chỉnh xuất thế sớm, là vì cả Ngao Tông và Nữ Oa đều có quan hệ nhất định!

Nhưng, là một kiện Công Đức Chí Bảo, Ngao Tông sao có thể bỏ lỡ chứ!

Tuy rằng liên hương tích ngọc, thuộc về cách làm của người bình thường.

Nhưng theo Ngao Tông thấy, nếu có lợi ích có thể lấy được, thì không có lý do gì vì đối phương là Nữ Oa mà nhường kiện bảo vật này đi cả!

Vì lý do này, Ngao Tông không hề có ý định giao Hồng Thư Hồng Tuyến cho Nữ Oa!

Hơn nữa, vì thực lực của hắn, lúc này còn xa trên Nữ Oa!

Ở Hồng Hoang đại địa lấy cường giả vi tôn này, nếu hắn muốn chiếm lấy Nhân Thư hoàn chỉnh, Nữ Oa lại có thể làm được gì chứ!

Đó là cách nghĩ của Ngao Tông!

"Nhưng trước đó, còn có một chuyện cần làm!" Ánh mắt Ngao Tông hơi chuyển, nhìn về phía xung quanh!

Vì nguyên nhân thiên địa dị tượng, các khí tức cường đại, đang tiến gần về phía này!

Hiển nhiên, những Đại La Kim Tiên đang lịch luyện ở Bất Chu Sơn, cũng đã phát hiện ra thiên địa dị tượng!

Bọn họ cũng không phải người ngu muội, tự nhiên biết thiên địa dị tượng xuất hiện, đại biểu cho điều gì!

Bởi vậy, cũng muốn đến chia một chén canh!

Nhưng, có Ngao Tông ở đây, sao có thể để bọn họ chia một chén canh chứ!

"Cút!" Ngao Tông hừ lạnh một tiếng!

Một tiếng hừ lạnh, như tiếng chuông đạo pháp vang vọng trời đất, nổ vang trong lòng tất cả mọi người, khiến tất cả Đại La Kim Tiên đều chấn động!

Chương 156

Cùng lúc đó, uy áp Chuẩn Thánh kinh người, từ trên người Ngao Tông bùng nổ ra, cuồn cuộn về phía xung quanh!

Tuy vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh, chưa triệt để củng cố sức mạnh bản thân!

Nhưng thực lực, không nghi ngờ gì đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Uy áp được triển hiện ra, cũng là uy áp cấp Chuẩn Thánh, không hề có bất kỳ nghi vấn nào!

Trong khoảnh khắc, tất cả khí tức cường đại đang tiến đến, đều dừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, một số khí tức cường đại, đều quay đầu bỏ đi, không dám có chút nào tiến lại gần!

Hiển nhiên, bọn họ cảm tri được, đó là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Cảnh giới Chuẩn Thánh, trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa, cũng là sự tồn tại hiếm có như lông phượng sừng lân!

Trong thời đại Thánh Nhân chưa xuất hiện, Chuẩn Thánh đại biểu cho cường giả mạnh nhất, căn bản không thể trêu chọc!

Vì lý do này, những Đại La Kim Tiên đó, ngay cả việc tiến lại gần cũng không dám, đều bỏ chạy về phía xa!

Một trận đại chiến sắp bùng nổ, dưới một tiếng hừ lạnh của Ngao Tông, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết!

Đó chính là sự cường đại của Chuẩn Thánh!

Còn về Nữ Oa, Nữ Oa lúc này, đã hoàn toàn ngây người ra!

Vì nàng không ngờ, vị tiền bối trước mắt này, vậy mà lại là một Chuẩn Thánh chân chính!

Trước đây Nữ Oa còn tưởng, Ngao Tông nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Kết quả không ngờ, Ngao Tông lại là Chuẩn Thánh!

Mà Chuẩn Thánh a, trên Hồng Hoang đại địa hiện tại, những Chuẩn Thánh đã biết cũng chỉ có ba tộc trưởng Long, Phượng, Kỳ Lân!

Tức là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Hiển nhiên, Ngao Tông không nằm trong hàng ngũ đó!

Tức là, một Chuẩn Thánh mới xuất hiện, hoặc một tồn tại đỉnh cấp ẩn thế không ra, cũng khó trách Nữ Oa lại chấn kinh đến vậy!

Nhưng Ngao Tông lúc này, lại không để ý đến Nữ Oa đang chấn kinh!

Sau khi quát tháo những Đại La Kim Tiên muốn đến tìm hiểu, Ngao Tông chuẩn bị mở ra thiên nhiên đại trận!

Vì bảo vật xuất thế sớm, trên thiên nhiên đại trận thủ hộ Nhân Thư, xuất hiện một khe hở!

Để mở ra đại trận này, đối với Ngao Tông, lại không phải là chuyện khó khăn!

Hơi vận dụng một chút năng lực, thiên nhiên đại trận thủ hộ Nhân Thư, trực tiếp bị Ngao Tông giải khai!

Từ đây, Nhân Thư hoàn toàn xuất thế, chính thức xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Cùng lúc đó, quang mang kinh người, từ trên Nhân Thư hoàn chỉnh bùng nổ ra, dường như muốn tản mát ra dị tượng càng kinh người hơn!

Nhưng dị tượng không xuất hiện, đã bị Ngao Tông xóa bỏ!

Sau đó, Ngao Tông vung tay một cái, trực tiếp thu lấy Nhân Thư hoàn chỉnh!

"Tiền bối..." Lúc này, một giọng nói cẩn thận truyền đến, chính là giọng của Nữ Oa!

Nữ Oa cẩn thận nhìn Ngao Tông, muốn nói lại thôi, dường như có điều muốn nói, nhưng lại ngại uy nghiêm của Ngao Tông, có chút không dám mở miệng.

"Ngươi vẫn ở đây à, ta còn tưởng ngươi đã rời đi rồi." Ngao Tông ngạc nhiên nhìn Nữ Oa một cái!

Nguyên bản Ngao Tông còn tưởng, khi hắn hiển lộ uy áp Chuẩn Thánh, Nữ Oa sẽ thức thời mà rút lui!

Kết quả không ngờ, hắn đã thu Nhân Thư hoàn chỉnh rồi, Nữ Oa vậy mà vẫn ở đây!

Chẳng lẽ Nữ Oa không sợ, sau khi Ngao Tông xử lý xong chuyện, quay lại đối phó với nàng sao!

"Nữ Oa có thể nhìn ra, tiền bối không phải loại người đó!" "Nếu tiền bối thật sự là loại người bạo lệ vô thường đó, vừa nãy sẽ không chỉ quát tháo những đạo hữu kia rồi." Nữ Oa lấy hết dũng khí, nghiêm túc nhìn Ngao Tông nói!

Thực ra, tuy Nữ Oa nhìn thanh nhã, nhưng cũng có một trái tim linh lung, có thể nhìn ra một số chuyện!

Tuy Ngao Tông vừa nãy nhìn có vẻ vô cùng bá đạo, trực tiếp quát

tháo những Đại La Kim Tiên muốn đến tìm hiểu!

Nhưng Nữ Oa lại nhìn ra được, Ngao Tông không phải là loại người lạm sát vô tội!

Nếu không thì, Ngao Tông cũng sẽ không trực tiếp quát tháo những Đại La Kim Tiên đó, mà sẽ trực tiếp ra tay, trực tiếp diệt sát những Đại La Kim Tiên đó rồi!

Có thể nói, trong mắt Nữ Oa, Ngao Tông không phải loại người lạm sát vô tội.

Vì lý do này, Nữ Oa mới lấy hết dũng khí, tạm thời lưu lại đây!

"Có ý tứ, nói đi, có chuyện gì?" Ánh mắt Ngao Tông hơi chuyển, chậm rãi nói ra một câu!

Thực ra, lời Nữ Oa nói, tuy có một phần đoán đúng, nhưng cũng có một phần đoán sai!

Sở dĩ Ngao Tông không động thủ, chỉ là tạm thời không muốn bại lộ thân phận của mình!

Hơn nữa, vừa nãy sự chú ý của Ngao Tông, toàn bộ đều đặt trên Nhân Thư, đâu có tâm tư bồi những Đại La Kim Tiên đó chơi đùa.

Mặt khác, đây chính là Bất Chu Sơn, nếu ở đây mà đại động can qua, Ngao Tông cũng lo lắng sẽ xúc động ý chí của Bàn Cổ!

Vì lý do này, Ngao Tông mới không động thủ!

Nếu ở bên ngoài, thì chưa chắc rồi!

Cần biết rằng, nhiệm vụ giai đoạn thứ năm của Hệ Thống, cần không ít Đại La Kim Tiên!

Nếu gặp Đại La Kim Tiên lạc đàn, Ngao Tông sẽ không mềm tay.

Đương nhiên, những nguyên nhân này, Ngao Tông tự nhiên sẽ

không giải thích với Nữ Oa, mà sẽ hỏi Nữ Oa có ý gì!

Dù sao Nữ Oa đã định mở miệng, hẳn là có chuyện gì phải không!

Ngao Tông hiếu kỳ, chẳng lẽ Nữ Oa có gan, muốn từ trên tay hắn, cướp lấy nửa bộ Nhân Thư kia, tức Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến hay sao.

"Nữ Oa Bất Chu Sơn, chính thức bái kiến tiền bối!" Nữ Oa nghiêm túc, hướng Ngao Tông chắp tay hành lễ, báo ra xuất thân của mình!

Sau đó, Nữ Oa mới nói chính sự!

"Nữ Oa khẩn cầu tiền bối, có thể cho Nữ Oa chiêm ngưỡng một chút kiện bảo vật vừa nãy không!" "Nữ Oa không dám cầu xa bảo vật của tiền bối, chỉ hy vọng có thể xem qua một chút!" "Là cuốn thư tịch màu đỏ, cùng với sợi tơ đỏ mảnh đó!" Nữ Oa nghiêm túc nói, nói ra mục đích chân chính của mình!

Thực ra, sau khi Ngao Tông hiển lộ uy áp Chuẩn Thánh vừa nãy, Nữ Oa quả thực đã có ý định quay đầu bỏ đi!

Chương 157

Nhưng, khi Ngao Tông giải khai thiên nhiên đại trận, Nữ Oa ngẫu nhiên nhìn thấy Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến một cái!

Lúc đó, trong lòng Nữ Oa có điều cảm ứng!

Có một trực giác, kiện bảo vật đó đối với nàng, có tầm quan trọng to lớn!

Nếu cứ thế rời đi, nhất định sẽ hối hận!

Vì lý do này, Nữ Oa mới có chút do dự, không trực tiếp rút lui!

Đương nhiên, Nữ Oa trong lòng cũng hiểu rõ, kiện bảo vật này đã rơi vào tay Ngao Tông, cơ bản không thể lấy lại được nữa!

Dù sao một vị Chuẩn Thánh chân chính, không phải là thứ mà một Đại La Kim Tiên có thể sánh bằng!

Muốn từ tay Ngao Tông, cướp lấy Nhân Thư, gần như là chuyện không thể!

Ngay cả triệu hoán huynh trưởng của mình đến, kết quả cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

Vì cảnh giới Đại La Kim Tiên và cảnh giới Chuẩn Thánh, là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau, như trời với đất!

Vì lý do này, Nữ Oa chỉ có thể lùi một bước cầu xin thứ khác.

Không cầu mong từ tay Ngao Tông mà có được kiện bảo vật đó, nhưng hy vọng có thể xem qua một chút!

Ít nhất cũng phải biết, vì sao nàng lại có loại cảm giác đặc thù này!

Bởi vậy mới có tình huống hiện tại này!

Có thể nói, vì trực giác trong lòng, Nữ Oa đã đưa ra một sự giác ngộ lớn!

Thậm chí Nữ Oa đã chuẩn bị tốt, sau khi mạo phạm Ngao Tông, sẽ bị Ngao Tông giết chết!

Không thể không nói, tu sĩ chân chính.

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam!

Vì theo đuổi đạo nghĩa, thà hy sinh mọi thứ, thậm chí là sinh mệnh của mình!

"Muốn chiêm ngưỡng kiện bảo vật đó, đây là lý do ngươi mở miệng lưu lại sao?" "Ngươi có biết kiện bảo vật đó là thứ gì không?" Ngao Tông cười như không cười nhìn Nữ Oa, muốn xem Nữ Oa có phản ứng gì!

"Nữ Oa không biết, Nữ Oa có một trực giác, kiện bảo vật đó dường như có sức hấp dẫn đặc thù đối với Nữ Oa." Nữ Oa thành thật đáp!

Trước mặt Ngao Tông, nàng không dám có chút nào che giấu!

Vì Nữ Oa rõ ràng, trước mặt cấp bậc như vậy, khó mà che giấu được gì.

Bởi vậy, không bằng thẳng thắn nói rõ, nói ra suy nghĩ của mình, chưa chắc không thể có được sự tin nhiệm của Ngao Tông!

"Thì ra là vậy..." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, nhìn Nữ Oa trước mặt!

Thực ra, hắn đang suy tư một chuyện!

Thực ra, khi Nữ Oa nói ra chuyện này, Ngao Tông đã hiểu rõ!

Nửa bộ Nhân Thư kia, tức Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, đối với Nữ Oa, có tác dụng vô cùng quan trọng!

Cần biết rằng, Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, chủ đạo quyền năng sinh sôi, chủ trách tình ái duyên phận, phồn diễn sinh tức.

Có thể nói, đó là một kiện bảo vật ẩn chứa chân nghĩa của sinh mệnh!

Đạo của Nữ Oa, hẳn là liên quan đến đạo nghĩa của sinh mệnh, bởi vậy hậu thế mới có chuyện Nữ Oa tạo người.

Ngao Tông đang suy tư, giữa hai chuyện này, liệu có liên hệ đặc thù nào không!

Chẳng lẽ, Nữ Oa từ trên nửa bộ Nhân Thư đó, cảm ngộ sinh mệnh chi đạo, từ đó hoàn thành chuyện Nữ Oa tạo người sao!

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Ngao Tông mà thôi!

Dù sao từ trước đến nay chưa từng có ai nói, chuyện này.

Thật hay không, cũng chỉ là một suy đoán mà thôi!

Nhưng như vậy, nếu mang đi nửa bộ Nhân Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, e rằng sẽ kết một nhân quả không nhỏ với Nữ Oa!

Mặt khác, đối với Ngao Tông, muốn kiến lập luân hồi, thực ra chỉ cần dùng nửa bộ Nhân Thư còn lại, tức Minh Thư Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!

Nửa bộ Nhân Thư chủ tể sinh sôi, Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, đối với Ngao Tông, thực ra không có tác dụng quá lớn!

Vì lý do này, để lại kiện bảo vật này cho Nữ Oa, đối với Ngao Tông, cũng không có bất kỳ tổn thất nào!

Có thể nói, sự việc phát triển đến bước này, tư duy của Ngao

Tông đã hơi có chút chuyển biến!

Nhưng, Ngao Tông từ trước đến nay đều không làm mua bán thua lỗ!

Bởi vậy, nếu muốn để lại nửa bộ Nhân Thư kia cho Nữ Oa, Ngao Tông cũng sẽ không cho không, ít nhất cũng phải tìm cách, từ trên người Nữ Oa mà có được đủ lợi ích mới được!

Nói trắng ra, tối đa hóa lợi ích, mới là điều Ngao Tông theo đuổi.

"Nói lại, Nữ Oa và Nhân Đạo giữa, dường như cũng có liên hệ không nhỏ a!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng một tiếng, dường như đã hiểu ra một chuyện!

Tuy rằng, Nữ Oa của hậu thế, thuộc về Thiên Đạo Thánh Nhân, một trong Thiên Định Lục Thánh!

Nhưng thật ra, giữa Nữ Oa và Nhân Đạo, cũng có liên hệ không nhỏ!

Nếu có thể lợi dụng chuyện này, hơi làm một chút "văn chương", dường như là một lựa chọn không tồi!

Ánh mắt Ngao Tông lấp lánh, suy tư về chuyện này!

Nữ Oa của hậu thế, là một trong sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, hay còn gọi là Lục Thánh được Thiên Đạo định sẵn.

Sau khi Hồng Quân thành Thánh và giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, sáu bồ đoàn đã định sẵn chủ nhân ngay từ đầu.

Thế nhưng, giữa Nữ Oa và Nhân Đạo lại có mối liên hệ không hề nhỏ!

Nhân Đạo, bề ngoài xem ra có vẻ liên quan đến Nhân Tộc.

Không, phạm trù của Nhân Đạo rất rộng, bao trùm tất cả sinh linh trong thiên hạ!

Chúng sinh trong thiên hạ, tất cả đều nằm trong phạm trù Nhân Đạo!

Nhưng ở hậu thế, những gì liên quan đến Nhân Đạo đều xuất phát từ Nhân Tộc, như Tam Hoàng Ngũ Đế.

Có thể nói, tuy Nhân Đạo không chỉ giới hạn ở Nhân Tộc, nhưng lại có mối quan hệ mật thiết với Nhân Tộc ở hậu thế!

Với tư cách là người sáng tạo Nhân Tộc, Nữ Oa và Nhân Đạo cũng có liên hệ không nhỏ!

Chương 158

Vì lý do này, tuy Nữ Oa bề ngoài chỉ là một trong các Thiên Đạo Thánh Nhân ở hậu thế, nhưng lại là một Thiên Đạo Thánh Nhân tương đối đặc thù, thậm chí còn liên quan đến Nhân Đạo, có mối quan hệ muôn tơ nghìn sợi với Nhân Đạo.

Nếu có thể bắt đầu từ chuyện này, không chừng có thể khiến Nhân Đạo hướng về Địa Đạo.

Đối với Địa Đạo, đây có lẽ là một lựa chọn không tồi.

Dù sao, khi đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, những chuyện về Thiên Địa Nhân Tam Đạo sớm muộn gì cũng không thể tránh khỏi, chi bằng mưu tính trước.

Ngao Tông đã có tính toán!

Đương nhiên, đây chỉ là một ý tưởng mơ hồ, không có kế hoạch quá rõ ràng!

Bởi vì đối với Ngao Tông hiện tại, chuyện tranh đoạt Thiên Địa Nhân Tam Đạo còn hơi xa vời!

Không, tuy Ngao Tông còn hơi xa với chuyện Thiên Địa Nhân Tam Đạo, nhưng điều đó không ngăn cản hắn sớm mai phục một vài nước cờ trước khi Thiên Đạo quật khởi!

Nếu sau này những nước cờ đó không có tác dụng, Ngao Tông cũng không tổn thất gì.

Nếu những nước cờ đó có thể phát huy tác dụng sau này, vậy thì Ngao Tông sẽ thu được lợi ích không nhỏ!

Nói trắng ra, đây là một vụ làm ăn không lỗ, nhiều nhất là không kiếm được nhiều lợi nhuận mà thôi!

Lý do này, Ngao Tông đã có tính toán trong lòng!

"Chẳng lẽ chỉ mượn Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến từ tay ta thôi sao, không phải là muốn trực tiếp có được chúng sao?" Ngao Tông khẽ chuyển ánh mắt, nhìn Nữ Oa hỏi.

"Tiền bối, Nữ Oa chỉ hy vọng có thể mượn bảo vật của Tiền bối một lần, tuyệt đối không dám tham lam." Nghe lời Ngao Tông, Nữ Oa có chút sốt ruột, cho rằng Ngao Tông có ý nổi giận.

"Yên tâm, ta không hề nổi giận, ta chỉ hỏi ngươi có dã tâm lớn đến mức nào thôi, có muốn trực tiếp có được Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến không!" Ngao Tông thản nhiên nói, nhìn thẳng vào mắt Nữ Oa!

Nữ Oa khẽ chấn động, hơi trầm mặc một lát!

Sau một thoáng, ánh mắt Nữ Oa trở nên kiên định, nghiêm túc nhìn về phía Ngao Tông.

"Nếu Tiền bối nguyện ý ban tặng bảo vật, Nữ Oa nguyện ý trả giá mọi thứ!" Nữ Oa kiên định nói ra ý nghĩ của mình!

Thật lòng mà nói, ngay cả bây giờ, nàng vẫn không thể xác định được bảo vật đó là gì!

Nhưng trong lòng có một trực giác, nếu mất đi bảo vật này, có lẽ sẽ mất đi một cơ duyên trời ban cực lớn!

Vì lý do này, Nữ Oa đã lấy hết dũng khí, nói ra khát vọng của mình!

"Không tệ, tu sĩ chúng ta nên như vậy, khi gặp bảo vật mình muốn, tự nhiên nên tranh thủ một phen!" "Không, thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí, đã muốn có được bảo vật đó từ tay ta, tự nhiên phải trả giá thứ gì đó mới được!" "Thế này đi, lập lời thề Đại Đạo, nếu sau này ta cần, ngươi phải đứng về phía ta, vô điều kiện ra tay vì

ta ba lần, nợ ta ba mối nhân tình là được.” Ngao Tông khẽ chuyển ánh mắt, chậm rãi nói ra một câu!

Câu nói đó vừa dứt, Nữ Oa lập tức ngây người!

Không phải Nữ Oa cảm thấy lời thề mà Ngao Tông yêu cầu quá nặng!

Ngược lại, trong mắt Nữ Oa, lời thề như vậy dường như quá nhẹ!

Phải biết, Ngao Tông là cảnh giới Chuẩn Thánh, mà nàng chỉ là một Đại La Kim Tiên!

Một Đại La Kim Tiên có thể giúp đỡ một vị Chuẩn Thánh như Ngao Tông như thế nào chứ!

Có thể nói, trong tình huống hiện tại, nhân tình của nàng đối với Ngao Tông căn bản không đáng giá tiền!

Đương nhiên, cũng chỉ có Nữ Oa mới có suy nghĩ như vậy!

Tuy Nữ Oa hiện tại tạm thời chưa được như ý, nhưng Ngao Tông xem trọng vị thế tương lai của Nữ Oa!

Là một trong những cường giả đỉnh cấp tương lai, tiềm lực của Nữ Oa tự nhiên không cần phải nói nhiều!

Khi đó, việc Nữ Oa vô điều kiện ra tay ba lần, chính là một món nhân tình cực lớn trời ban!

Có thể nói, tuy bề ngoài Nữ Oa dường như đã chiếm tiện nghi của Ngao Tông.

Nhưng thật ra, ai chiếm tiện nghi của ai, đó là một chuyện không thể nói trước!

Ít nhất, phía Ngao Tông khẳng định sẽ không chịu thiệt!

“Nữ Oa cảm tạ ân đề huề của Tiền bối, nếu Tiền bối có việc gì,

Nữ Oa nguyện vì Tiền bối vào sinh ra tử!" Nữ Oa vội vàng nói, hứa hẹn với Ngao Tông!

Chuyện đã rõ, mọi thứ đã được xác định!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lấy ra Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến, trực tiếp giao cho Nữ Oa bản Nhân Thư một nửa kia!

Nữ Oa cảm kích khôn xiết, không ngừng hành lễ tạ ơn Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Những chuyện sau đó, lại càng đơn giản hơn!

Sau khi giao Dương Thư Nhân Duyên Bạc và Nhân Duyên Hồng Tuyến cho Nữ Oa, Ngao Tông chuẩn bị rời khỏi Bất Chu Sơn!

Dù sao trước đó, Ngao Tông đã định rời đi, chỉ vì Nhân Thư xuất thế sớm mới bị trì hoãn một thời gian!

Hiện tại mọi việc đã hoàn thành, cũng đến lúc quay về U Minh Huyết Hải!

"Tiền bối, không biết Nữ Oa có thể biết đại danh của Tiền bối chăng?" Không, trước khi Ngao Tông rời đi, Nữ Oa lấy hết dũng khí, hỏi Ngao Tông.

Cho đến tận bây giờ, Nữ Oa vẫn không biết danh húy của Ngao Tông.

"Bản tọa là Minh Tộc chi vương Ngao Tông, hãy ghi nhớ." Thân hình Ngao Tông biến mất trước mặt Nữ Oa, chỉ để lại một câu nói nhàn nhạt!

"Minh Tộc chi vương Ngao Tông…" Nữ Oa khẽ lẩm bẩm, dường như muốn khắc ghi danh húy này vào tận sâu trong lòng.

Đến khi khí tức của Ngao Tông hoàn toàn biến mất trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa mới hoàn hồn!

Sau đó, Nữ Oa cũng không nán lại đây, trực tiếp quay về động phủ của mình, chuẩn bị tiếp tục bế quan khổ tu!

Mối giao thoa giữa Ngao Tông và Nữ Oa, cùng với việc Nhân Thư xuất thế sớm, chỉ giống như một đợt sóng nhỏ.

Trong cục diện hung mãnh, nơi mỗi ngày đều có đại sự phát sinh trên Hồng Hoang đại địa, chuyện này không hề gây ra bất kỳ sự chú ý nào!

Còn về Ngao Tông, sau khi rời khỏi Bất Chu Sơn, Ngao Tông trực tiếp hướng về U Minh Huyết Hải!

Khác với trước đây, lúc này Ngao Tông đã tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Hiện tại Ngao Tông, nếu có lòng, có thể ngang dọc hư không mà không sợ hãi gì!

Sức mạnh của cảnh giới Chuẩn Thánh thật khủng khiếp!

Tuy Đại La Kim Tiên cấp cao cũng có thể ngang dọc hư không, nhưng khi đi trong hư không, cũng phải cẩn thận.

Dù sao hư không không phải nơi hiền lành, mà là một vùng đất hung hiểm rộng lớn vô bờ bến!

Chương 159

Thậm chí có thể nói, hư không hiểm nguy, chỉ kém Hỗn Độn chi địa!

Nhưng đối với Ngao Tông hiện tại, các loại nguy cơ trong hư không, không có tác dụng gì đối với hắn!

Thậm chí, Ngao Tông có thể không cần vận dụng tu vi, dùng nhục thân ngang dọc hư không, đi lại trong hư không như đi trên đất bằng, ngang dọc không kiêng kỵ gì!

Tuy nhiên, Ngao Tông hiện tại không muốn gây quá nhiều sự chú ý, nên không sử dụng phương pháp này!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông đã tốn không ít thời gian ở Bất Chu Sơn!

Hiện tại Hồng Hoang đại địa, cục diện không ngừng biến hóa, tranh chấp giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, gần như mỗi ngày đều thay đổi!

Hắn cần quan tâm đến mức độ phát triển của xung đột giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc!

Đó cũng là một trong những mục đích của Ngao Tông!

Vì lý do này, tốc độ Ngao Tông đi đường ngược lại không nhanh!

Trong quá trình đi đường, Ngao Tông cũng đã chứng kiến nhiều lần tranh chấp giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc!

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông, tranh đấu giữa tộc nhân Tam Tộc đã nâng lên một giai đoạn mới!

Tộc nhân Tam Tộc, chỉ cần chạm mặt, nhất định sẽ bùng phát đại

chiến!

Thậm chí quy mô chiến đấu như vậy, dường như có xu hướng bất tử bất diệt!

Mỗi lần chiến đấu bùng phát, về cơ bản đều cần một bên ngã xuống, một trận chiến mới kết thúc!

Những chuyện này khiến tâm trạng Ngao Tông hơi ngưng trọng!

Bởi vì theo xu thế phát triển như vậy, ước chừng thêm một thời gian nữa, đại chiến giữa Tam Tộc sẽ hoàn toàn bùng nổ!

Khi đó, Long Phượng Lượng Kiếp sẽ hoàn toàn bị dẫn bạo!

Đương nhiên, đối với chuyện này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không can thiệp!

Trước đó Ngao Tông đã nói, Long Phượng Lượng Kiếp đối với Minh Tộc, cũng là một cơ hội không tồi!

Vì chiến tranh thường đi kèm với cái chết!

Tất cả hồn phách nguyên thần đã vẫn lạc, đều là nguyên liệu thô của Minh Tộc!

Có thể nói, Long Phượng Lượng Kiếp bùng nổ, đối với Ngao Tông và Minh Tộc mà nói, cũng sẽ có lợi ích không nhỏ!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông hiện tại đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Cảnh giới Chuẩn Thánh, là một trong những người mạnh nhất trên Hồng Hoang đại địa hiện nay!

Có thể nói, Ngao Tông hiện tại, trong một trận lượng kiếp, có đủ sức tự vệ.

Vậy thì, hắn còn cần phải lo lắng gì nữa!

Sở dĩ mưu tính Địa Đạo, cũng chỉ vì Ngao Tông có dã tâm lớn hơn một chút, muốn giành được nhiều hơn!

Nhưng thật ra, việc tự vệ trong một trận lượng kiếp, đối với Ngao Tông mà nói, không phải là chuyện khó khăn!

Vì lý do này, mỗi lần nhìn thấy tộc nhân Tam Tộc chiến đấu, Ngao Tông đều chỉ lạnh lùng đứng ngoài quan sát, lặng lẽ làm một người ngoài cuộc!

Đương nhiên, nếu có đại năng Tam Tộc đơn độc, cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông cũng sẽ chọn ra tay!

Dù sao đối với Ngao Tông, quả thực đang thiếu hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tình huống đại thể, về cơ bản là như vậy!

Sau khi hiểu rõ tình hình đại khái, Ngao Tông không trì hoãn thời gian, trực tiếp hướng về U Minh Huyết Hải!

Không, khi Ngao Tông đến gần U Minh Huyết Hải, chưa kịp bước vào, một bóng người đã chặn đường Ngao Tông!

Đó là một lão đạo nhân mặc đạo bào đơn sơ, tóc bạc trắng!

Lão đạo nhân tay cầm phất trần, dung mạo bình thường, nhìn có vẻ không có gì nổi bật.

Nhưng trên người đạo nhân tưởng chừng bình thường này, lại bao quanh đạo vận nồng đậm, nhìn có cảm giác tiên phong đạo cốt!

"Một tôn… Chuẩn Thánh!" Cảm nhận khí tức đối phương, ánh mắt Ngao Tông lập tức trở nên ngưng trọng!

Nếu cảm giác của hắn không sai, lão đạo nhân trông bình thường này, thực ra là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Thật đáng kinh ngạc!

Phải biết, trên Hồng Hoang đại địa hiện nay, những Chuẩn Thánh đã biết thực ra không nhiều!

Trừ ba vị Chuẩn Thánh nổi tiếng, tức Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Thì chỉ có mấy vị ẩn mình trong bóng tối, ví dụ như Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu!

Đương nhiên, tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, cùng với mấy vị Chuẩn Thánh như Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông đại khái đều đã gặp.

Nhưng vị Chuẩn Thánh hiện đang xuất hiện trước mặt Ngao Tông, Ngao Tông lại chưa từng gặp!

Vậy chỉ có một khả năng, vị Chuẩn Thánh trước mặt này, thuộc về một nhân vật ẩn giấu khác.

"Chẳng lẽ là một vị… Hồng Quân Lão Tổ!" Sâu trong ánh mắt thâm thúy của Ngao Tông, có một tia dao động, ẩn ước có chút suy đoán!

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, vì trên Hồng Hoang đại địa, có mấy vị cường giả đỉnh cấp ẩn giấu!

Ví dụ như Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ!

Nên Ngao Tông cũng không thể hoàn toàn khẳng định thân phận đối phương!

"Lão đạo Hồng Quân, xin ra mắt Ngao Tông đạo hữu." Lão đạo nhân mở miệng, mỉm cười chắp tay chào Ngao Tông!

Đã rõ!

Quả nhiên giống như Ngao Tông suy đoán, vị Chuẩn Thánh trước

mặt này, quả thật là Hồng Quân Lão Tổ!

Nhưng trong lòng Ngao Tông, lại có một tia nghi hoặc.

Bởi vì không biết, vì sao Hồng Quân Lão Tổ lại xuất hiện trước mặt hắn!

Vì theo suy đoán của Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ hẳn phải ẩn mình trong bóng tối, làm một trong những kẻ chủ mưu!

Thông thường mà nói, không phải vào thời khắc then chốt của Long Phượng Lượng Kiếp, Hồng Quân Lão Tổ hẳn sẽ không xuất hiện trước mặt thế nhân mới phải chứ!

Khoan đã, đối phương gọi hắn là đạo hữu… Xem ra Hồng Quân Lão Tổ đã biết chuyện hắn tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!

Chương 160

Quả nhiên, những động tĩnh trước đó ở Bất Chu Sơn, đã bị một số người hữu tâm chú ý, ví dụ như Hồng Quân Lão Tổ trước mắt!

Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, ẩn ước đoán được một số chuyện!

Thực tế, Ngao Tông đoán đúng!

Tuy ở Bất Chu Sơn, Ngao Tông chỉ tỏa ra một tia khí tức Chuẩn Thánh, nhưng vẫn bị Hồng Quân Lão Tổ cảm nhận được!

Tuy nhiên, lúc đó, Hồng Quân Lão Tổ không suy đoán được thân phận của Ngao Tông.

Hồng Quân Lão Tổ đến gần U Minh Huyết Hải, vốn là vì một chuyện khác!

Nhưng, khi Hồng Quân Lão Tổ tận mắt nhìn thấy Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ lập tức hiểu ra.

Đại năng Chuẩn Thánh xuất hiện trên Bất Chu Sơn, chính là Minh Vương Ngao Tông!

Thật lòng mà nói, trong lòng Hồng Quân Lão Tổ cũng vô cùng kinh ngạc, thậm chí có thể nói là chấn động!

Bởi vì ông thật sự không ngờ, Ngao Tông lại nhanh chóng tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh đến vậy!

Phải biết, trong trận đại chiến giữa tộc trưởng Tam Tộc và Ma Tổ La Hầu trước đó, Ngao Tông chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Tốc độ trưởng thành của Ngao Tông dù có nhanh đến mấy, cũng không thể nhanh chóng tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ như vậy chứ!

Thật lòng mà nói, đối với tốc độ trưởng thành của Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ vẫn luôn không nghi ngờ!

Bởi vì ngay từ đầu, Ngao Tông đã thể hiện thiên phú kinh người trên con đường tu hành!

Mỗi lần qua vài vạn năm, tu vi của Ngao Tông lại tăng vọt một lần!

Nhưng trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, tu vi của Ngao Tông dù có tăng nhanh đến mấy, cũng có một giới hạn nhất định!

Ví dụ như, ngưỡng cửa từ Đại La Kim Tiên viên mãn lên cảnh giới Chuẩn Thánh!

Phải biết, từ xưa đến nay, có biết bao nhiêu bậc thiên tư trác tuyệt, đều gục ngã trước ngưỡng cửa đó!

Nếu không, trên Hồng Hoang đại địa hiện nay, sẽ không chỉ có vài vị Chuẩn Thánh như vậy!

Vì lý do này, tuy Hồng Quân Lão Tổ khẳng định thiên phú tu hành của Ngao Tông.

Nhưng trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, thiên phú tu hành của Ngao Tông dù có cao đến mấy, hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nhưng lần này nhìn thấy Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ không ngờ, lại cảm nhận được khí tức Chuẩn Thánh từ Ngao Tông!

Điều đó có nghĩa là Ngao Tông đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Mới có bao nhiêu thời gian chứ, tính từ lần trước đến nay, nhiều nhất cũng không đến hai mươi vạn năm!

Có thể nói, lúc này trong lòng Hồng Quân Lão Tổ, tâm tư cuộn trào

mãnh liệt, bị Ngao Tông chấn động mạnh mẽ!

Hồng Quân Lão Tổ không khỏi nảy sinh một tia kiêng kỵ!

Đột nhiên có chút lo lắng, liệu Ngao Tông có thể tiếp tục tiến lên, thậm chí vượt qua cả ông ta hay không!

Trong khoảnh khắc, trong lòng Hồng Quân Lão Tổ, cũng hiện lên rất nhiều suy nghĩ!

"Ra mắt Hồng Quân đạo hữu, không ngờ trên Hồng Hoang đại địa, lại có tồn tại đỉnh cấp như đạo hữu!" "Không biết Hồng Quân đạo hữu, lần này đến U Minh Huyết Hải, có việc gì không?" Đối với sự chấn động trong lòng Hồng Quân Lão Tổ, Ngao Tông tự nhiên không biết!

Nhưng trên bề mặt, Hồng Quân Lão Tổ thuộc về nhân vật ẩn giấu, Ngao Tông tự nhiên sẽ không vạch trần chuyện đã biết về đối phương, giả vờ như vừa mới biết về đối phương!

Dù sao có Hai Mươi Bốn Phẩm U Minh Tử Liên, người ngoài không thể nhìn thấu tâm tư và ý nghĩ của Ngao Tông, nên không cần lo lắng bị nhìn thấu.

"Không ngờ đạo hữu, lại tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!" "Trên Hồng Hoang đại địa hiện nay, đạo hữu như chúng ta thực sự quá ít, sao không luận đạo một phen?" Hồng Quân Lão Tổ chắp tay, nói với Ngao Tông, dường như muốn luận đạo một phen với Ngao Tông.

"Nếu vậy, rất hợp ý Ngao Tông." Ngao Tông khẽ chuyển ánh mắt, lập tức đồng ý!

Thật lòng mà nói, tuy Ngao Tông không biết, lần này Hồng Quân Lão Tổ đến đây, rốt cuộc có mục đích gì!

Nhưng luận đạo với Hồng Quân Lão Tổ, đối với Ngao Tông, là

một cơ hội không tồi!

Một mặt, Hồng Quân Lão Tổ với tư cách là Chuẩn Thánh lão làng, là một tồn tại tương đối mạnh mẽ trong số các Chuẩn Thánh!

Luận đạo với Hồng Quân Lão Tổ, đối với Ngao Tông, có lợi ích không nhỏ!

Mặt khác, Ngao Tông vừa tấn thăng Chuẩn Thánh, đối với mức độ tu vi của các Chuẩn Thánh khác trên Hồng Hoang đại địa, Ngao Tông cũng không hiểu rõ!

Nếu có thể mượn cơ hội này, từ Hồng Quân Lão Tổ, hiểu rõ tình hình Chuẩn Thánh hiện tại trên Hồng Hoang, dường như cũng là một cơ hội không tồi!

Nói trắng ra, Ngao Tông hy vọng có thể từ Hồng Quân Lão Tổ, tìm hiểu thông tin về các vị Chuẩn Thánh!

Đây là một trong những mục đích của Ngao Tông!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông muốn làm rõ, nguyên nhân Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn!

Phải biết, với tư cách là kẻ chủ mưu lớn nhất, Hồng Quân Lão Tổ vẫn luôn mưu tính một số chuyện!

Nên, Ngao Tông cần làm rõ ý đồ của Hồng Quân Lão Tổ.

Hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, rốt cuộc có địch ý với hắn không, có đang mưu tính gì không.

Những chuyện này, Ngao Tông đều muốn biết!

Có thể nói, lần luận đạo này đối với Ngao Tông mà nói, không phải chuyện xấu, nên Ngao Tông lập tức đồng ý! …… "Đạo là gì, không thể danh, không thể ngôn…." Trong hư không, hai thân ảnh vĩ ngạn, ngồi trên hư không, tương hỗ luận thuật!

Một trong hai thân ảnh, mặc đạo bào màu đen, tóc đen như thác, ánh mắt như lửa, trông bá khí lẫm liệt.

Thân ảnh còn lại, y phục đơn sơ, dung mạo bình thường, tóc bạc trắng, toàn thân bao quanh từng trận đạo vận.

Chính là Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ đang tương hỗ luận đạo!

Hai người khẩu thổ kim liên, xung quanh bao phủ từng trận đạo vận, phù văn đạo nghĩa hiện lên, hiển hóa ra từng trận dị tượng!

Do hai người luận đạo, các loại dị tượng đạo nghĩa, đan xen hiện lên xung quanh hai người, trông vô cùng huyền diệu.

Bởi vì Ngao Tông và Hồng Quân hai người, trong lòng đều có những suy nghĩ riêng!

Nên trong thời gian ngắn, hai người không động thủ đại chiến, trực tiếp ngồi không, tương hỗ luận đạo!

Không thể không nói, với tư cách là tiền bối trên con đường tu hành, Hồng Quân Lão Tổ đã đi rất xa trên con đường tu hành.

Đối với con đường tu hành, ông có những kiến giải vô cùng sâu sắc!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch không tồi!

Chương 161

Nhưng, Ngao Tông vừa tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, bước ra con đường tự ngã của mình, đối với lý giải đạo nghĩa cũng có những kiến giải đặc biệt.

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây cũng là một cơ hội không tồi!

Có thể nói, lần luận đạo này đối với hai người, là một chuyện có thể hỗ trợ lẫn nhau cùng có lợi!

Thật không trách những đại năng đỉnh cấp đó, lại thích tương hỗ luận đạo.

Bởi vì đối với họ, đó đều là một cơ duyên không tồi!

Thời gian trôi qua từng chút một, không biết đã qua bao lâu, cuộc luận đạo giữa Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, cuối cùng cũng đến lúc kết thúc!

Không, sau khi luận đạo kết thúc, hai người lại không trực tiếp giải tán, mà nói chuyện về cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng như cục diện hiện tại của Hồng Hoang!

Đây chính là mục đích của Ngao Tông.

Nên, Ngao Tông cũng không từ chối, tiếp tục trò chuyện với Hồng Quân Lão Tổ!

"Không biết Hồng Quân đạo hữu, trên con đường Chuẩn Thánh, đã đi đến bước nào rồi?" "Trong Hồng Hoang còn những Chuẩn Thánh nào, thực lực của họ ra sao?" Ngao Tông hỏi một chuyện!

Tuy đã tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Ngao Tông lại vô cùng tò mò về các Chuẩn Thánh khác trên Hồng Hoang đại địa, muốn biết tình hình thực lực của các Chuẩn Thánh khác!

Dù sao giữa các Chuẩn Thánh, cũng có sự phân chia mạnh yếu.

Ngao Tông không hy vọng, trong tình huống không biết rõ tình hình đối thủ, mà mạo hiểm đối đầu với các Chuẩn Thánh khác!

Cách tốt nhất, là tìm hiểu trước về các Chuẩn Thánh khác!

Vì lý do này, Ngao Tông mới có câu hỏi như vậy.

"Chuyện này, Ngao Tông đạo hữu hỏi đúng người rồi!" "Theo lão đạo được biết, trên Hồng Hoang đại địa hiện nay, những Chuẩn Thánh đạo hữu nổi bật nhất, không ai khác ngoài tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, tức Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!" "Thực lực của ba tộc trưởng, về cơ bản đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng thực lực của Long Vương mạnh hơn một chút, vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh trung kỳ!" "Nhưng, theo lão đạo thấy, ba vị đạo hữu, e rằng bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ…" Hồng Quân Lão Tổ chậm rãi nói, đưa ra kiến giải của mình!

Đối với trận đại chiến trước đó, tức trận chiến giữa Ma Tổ La Hầu và tộc trưởng Tam Tộc, Hồng Quân Lão Tổ đã quan sát rất kỹ.

Nên, đối với thực lực của tộc trưởng Tam Tộc, Hồng Quân Lão Tổ có thể hiểu rất rõ!

Còn về việc Hồng Quân Lão Tổ vì sao nói, thực lực của tộc trưởng Tam Tộc, sắp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cũng có một nguyên nhân nhất định!

Phải biết, trên Hồng Hoang đại địa hiện nay, tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, thỉnh thoảng lại có tranh chấp!

Thực ra, tranh chấp giữa Tam Tộc, đối với tộc trưởng Tam Tộc mà nói, chẳng phải là một cơ duyên sao!

Phải biết, con đường mà Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc đang đi, chính là con đường tranh đoạt khí vận thiên hạ.

Trong quá trình tộc nhân Tam Tộc tranh đấu, khí vận của Tam Tộc cũng sẽ tăng lên, từ đó thúc đẩy tu vi của tộc trưởng Tam Tộc!

Vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ mới nói ra những lời như vậy!

Đương nhiên, trong lúc nói về chuyện này, Hồng Quân Lão Tổ cũng nhắc đến một số nhân vật ẩn giấu trong bóng tối!

Ví dụ như, trong truyền thuyết có Dương Mi Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ mấy vị Chuẩn Thánh, Hồng Quân Lão Tổ cũng hơi đề cập, nói sơ qua về tu vi của họ!

Đương nhiên, Hồng Quân Lão Tổ nói, những điều này chỉ là suy đoán mà thôi.

Tình hình cụ thể, ông cũng không dám đảm bảo!

Nhưng, với nhãn lực của Hồng Quân Lão Tổ, những tình hình được đưa ra, về cơ bản là chín phần mười rồi!

Còn về tu vi của chính Hồng Quân Lão Tổ, ông lại không đề cập, chỉ nói lấp lửng, một lời lướt qua!

Qua lời nói, Ngao Tông đã có một sự hiểu biết đại khái về thực lực của mấy vị Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang!

Xem ra, Ngao Tông trong số các Chuẩn Thánh, chỉ có thể coi là tồn tại yếu kém, cần phải cố gắng hơn một chút!

Điều đó cũng đã cảnh tỉnh Ngao Tông, không thể vì tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh mà bắt đầu đắc ý!

Nhưng nói đi thì nói lại, tuy trong số các Chuẩn Thánh, tu vi của Ngao Tông tạm thời chưa nổi bật, nhưng Ngao Tông lại không lo lắng!

Phải biết, hắn là Minh Tộc chi vương, sở hữu hệ thống chủng tộc ràng buộc!

Với cơ chế phản hồi tu vi từ tộc nhân của hệ thống, Ngao Tông chưa bao giờ phải lo lắng về việc đề thăng tu vi!

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống, tu vi của Ngao Tông lại có thể được đề thăng một lần nữa.

Vì lý do này, Ngao Tông chỉ hơi lo lắng, sau đó gạt bỏ chuyện này!

"Xung đột giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, không biết Ngao Tông đạo hữu, có ý kiến gì về chuyện này không?" Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên nói, không còn nói nhiều về tu vi, mà chuyển sang chuyện Tam Tộc.

"Tam tộc đều là siêu cấp đại tộc trên Hồng Hoang, có tranh đấu cũng là lẽ thường tình." Ngao Tông thản nhiên nói, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Tuy đối với ân oán giữa Tam Tộc, Ngao Tông biết có liên quan đến Long Phượng Lượng Kiếp.

Nhưng có một số chuyện, trong lòng biết là được rồi, không cần thiết phải nói ra!

Đặc biệt khi đối mặt với Hồng Quân Lão Tổ, ai cũng không biết Hồng Quân Lão Tổ có ý đồ gì!

Nên, Ngao Tông cố ý biểu hiện ra vẻ không quan tâm, lấy bất biến ứng vạn biến.

"Tranh chấp lợi ích giữa các chủng tộc, tự nhiên là lẽ thường tình." "Nhưng đạo hữu không cảm thấy, xung đột giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, có vẻ hơi kỳ lạ sao, dường như so với trước đây, trở nên càng thêm mãnh liệt." "Giống như có một bàn tay đen, đang thao túng mọi thứ từ phía sau." Ánh mắt Hồng Quân Lão Tổ thâm

thúy, chậm rãi nói ra một câu, cố ý tiết lộ một số chuyện, dường như muốn dẫn dắt suy nghĩ của Ngao Tông, hướng về phương hướng đó!

"Ồ, ý của đạo hữu, chẳng lẽ có người đang âm thầm mưu hại Tam Tộc sao?" Ngao Tông làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, dường như có chút "kinh ngạc".

Hồng Quân Lão Tổ đã muốn diễn kịch, Ngao Tông tự nhiên sẽ diễn cùng.

Nên, Ngao Tông bày ra vẻ mặt "kinh ngạc", dường như lần đầu tiên nghe thấy chuyện như vậy.

"Chỉ là một suy đoán của lão đạo thôi, cũng không biết thật giả thế nào, thật hy vọng lão đạo chỉ là đang lo xa!" "Nhưng, lão đạo khẩn cầu đạo hữu, nếu thật sự có một ngày, thật sự có người đang âm thầm mưu hại chúng sinh Hồng Hoang!" "Xin Ngao Tông đạo hữu cùng lão đạo, góp một phần sức lực vì chúng sinh thiên hạ, không biết Ngao Tông đạo hữu ý thế nào?" Hồng Quân Lão Tổ bày ra vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt, chắp tay hành lễ với Ngao Tông!

"Thì ra là vậy, đây mới là mục đích thực sự của Hồng Quân Lão Tổ!" "Vừa mưu tính Ma Tổ La Hầu, đồng thời lại muốn kéo ta xuống nước sao, thật là thú vị!" Ánh mắt Ngao Tông thâm thúy, sâu trong con ngươi lóe lên một tia tinh quang!

Qua lời nói, Ngao Tông mới có chút hiểu rõ ý đồ của Hồng Quân Lão Tổ!

Tuy Hồng Quân Lão Tổ không trực tiếp chỉ ra, người âm thầm bố cục chính là Ma Tổ La Hầu!

Nhưng Ngao Tông lại không thể không đoán ra sao!

Nên, ý của Hồng Quân Lão Tổ, dường như muốn kéo Ngao Tông, lên cỗ xe chiến của Hồng Quân Lão Tổ, sau này cùng nhau đối phó Ma

Tổ La Hầu!

Đúng vậy, Ngao Tông đã nhìn thấu ý đồ của Hồng Quân Lão Tổ!

Theo ký ức của Ngao Tông, vào cuối Long Phượng Lượng Kiếp, Hồng Quân Lão Tổ đã lợi dụng Dương Mi Lão Tổ và các Chuẩn Thánh khác, cùng nhau đối phó Ma Tổ La Hầu, đối phó Tru Tiên Kiếm Trận của Ma Tổ La Hầu!

Hiện tại xem ra, Hồng Quân Lão Tổ dường như cũng đã tính toán đến Ngao Tông!

Chương 162

Thực tế cũng đúng như vậy, đối với Ma Tổ La Hầu, kẻ thù cũ đó, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên biết đối phương mạnh đến mức nào!

Nên Hồng Quân Lão Tổ cũng biết, Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Ma Tổ La Hầu, khó đối phó đến mức nào!

Để đối phó Tru Tiên Kiếm Trận của Ma Tổ La Hầu, Hồng Quân Lão Tổ đã âm mưu chuyện này từ rất lâu trước đó!

Thật lòng mà nói, ban đầu, Hồng Quân Lão Tổ đến U Minh Huyết Hải, là vì một chuyện khác!

Nhưng sau khi phát hiện tu vi của Ngao Tông, lại tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ, Hồng Quân Lão Tổ đã chuyển ý đồ sang Ngao Tông!

Nhưng thật ra, trong lòng Hồng Quân Lão Tổ, còn có một ý đồ khác!

Ông đang suy nghĩ, liệu có thể lợi dụng cơ hội này, cùng lúc tiêu diệt cả Ma Tổ La Hầu và Ngao Tông!

Nếu có thể hoàn thành chuyện này, đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt sao!

Đúng vậy, không chỉ Ma Tổ La Hầu, mà ngay cả Ngao Tông cũng bị Hồng Quân Lão Tổ để mắt tới!

Tâm tư của Hồng Quân Lão Tổ!

Không còn cách nào khác, tu vi của Ngao Tông, đề thăng quá nhanh!

Nếu, Hồng Quân Lão Tổ trước đây, chỉ hơi kinh ngạc về thiên phú của Ngao Tông, kinh ngạc trước thiên tư trác tuyệt của Ngao Tông.

Nhưng lần này gặp Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ kiêng kỵ!

Ngao Tông đề thăng quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại!

Thật lòng mà nói, nếu là cảnh giới trước đây, Ngao Tông đề thăng nhanh thì thôi!

Tuy tốc độ tấn thăng của Ngao Tông nhanh, nhưng với sự giúp đỡ của một số cơ duyên lớn, vẫn có thể làm được!

Nhưng, ngay cả ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, cũng không thể ngăn cản Ngao Tông, khiến Ngao Tông nhanh chóng tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Thật đáng sợ, chẳng lẽ Ngao Tông không có bình cảnh sao!

Vậy chẳng phải Ngao Tông có thể tiếp tục trưởng thành, tấn thăng cảnh giới cao hơn, thậm chí chứng đạo thành Thánh sao!

Vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ mới nảy sinh ý đồ như vậy!

Chỉ là Hồng Quân Lão Tổ không biết, tất cả tâm tư của ông, đã bị Ngao Tông nhìn thấu!

Ngao Tông nhìn rõ, Hồng Quân Lão Tổ đã tính toán đến hắn.

Nhưng, Ngao Tông lại không có ý định, vạch trần tâm tư của Hồng Quân Lão Tổ!

Ít nhất trước khi đại chiến bùng nổ, Ngao Tông không có ý định làm như vậy!

Bởi vì Ngao Tông đang cân nhắc một chuyện!

Chuyện này đối với Ngao Tông mà nói, dường như cũng là một cơ hội không tồi!

Có lẽ có thể trong chuyện này, mưu tính một số thứ!

"Tốt tốt, nếu thật sự có ngày đó, Ngao Tông tự nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Trong lòng Ngao Tông vạn ngàn suy nghĩ, nhưng trên bề mặt lại không thể hiện ra, hắn đã chấp nhận chuyện này!

Nhưng trong lòng Ngao Tông, đã bắt đầu có một kế hoạch!

Có thể nói, ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau, Hồng Quân Lão Tổ muốn lợi dụng và thiết kế Ngao Tông.

Nhưng đến cuối cùng, ai lợi dụng ai, ai thiết kế ai, đó là một chuyện chưa biết!

Ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau, rốt cuộc ai là ve sầu, ai là chim sẻ, thì chưa chắc đã rõ!

Trong lòng Ngao Tông, đã có một số ý nghĩ rồi.

Vì lý do này, Ngao Tông trực tiếp chấp nhận chuyện này!

Qua lời nói, mọi chuyện về cơ bản đã rõ!

Những chuyện tiếp theo, Ngao Tông tiếp tục trò chuyện với Hồng Quân Lão Tổ.

Hai người đều có sự ăn ý, không còn nói về những chủ đề vừa rồi, mà nói chuyện về những kiến văn trên Hồng Hoang đại địa!

Không thể không nói, với tư cách là đại năng đỉnh cấp tồn tại sớm nhất, kiến thức của Hồng Quân Lão Tổ vô cùng uyên bác, biết nhiều chuyện bí ẩn!

Trong đó có một số chuyện, đối với Ngao Tông, cũng là lần đầu tiên nghe thấy!

Có thể nói, trò chuyện với Hồng Quân Lão Tổ, đối với Ngao Tông, cũng có lợi ích không nhỏ!

Sau một thời gian trò chuyện thoải mái, Hồng Quân Lão Tổ đề xuất cáo từ.

“Ngao Tông đạo hữu, chúng ta vừa gặp đã như cố nhân, nếu sau này có cơ hội, nhất định phải luận đạo một phen nữa.” Hồng Quân Lão Tổ nói với Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên biểu thị hoan nghênh!

Sau đó, Hồng Quân Lão Tổ mới cáo từ rời đi!

“Cũng có chút thú vị, một số chuyện xem ra còn thú vị hơn ta nghĩ rất nhiều!” Tiễn Hồng Quân Lão Tổ rời đi, ánh mắt Ngao Tông thâm thúy, nửa cười nửa không, dường như đang suy tư điều gì đó.

Thật lòng mà nói, lần gặp Hồng Quân Lão Tổ này, là một sự kiện ngoài ý muốn!

Nhưng một cuộc trò chuyện với Hồng Quân Lão Tổ, lại mang lại lợi ích không nhỏ cho Ngao Tông!

Thậm chí Ngao Tông ẩn ước đoán được, một số ý đồ của Hồng Quân Lão Tổ!

Những chuyện này, đối với Ngao Tông, là một thu hoạch không tồi!

Có lẽ có thể trong chuyện này, thực hiện một số mưu tính đặc biệt!

Trong khoảnh khắc, Ngao Tông rơi vào trầm tư, suy nghĩ về những chuyện tiếp theo!

Cho đến khi Hồng Quân Lão Tổ hoàn toàn biến mất, Ngao Tông mới hoàn hồn.

“Xem ra sau này Tiên Ma Đại Chiến, ta phải nhúng tay vào rồi.” “Nhưng hiện tại, chuyện ta cần làm trước tiên, là quay về U Minh

Huyết Hải!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, chuẩn bị quay về chính sự.

Phải biết, mục đích lần này, chính là chuẩn bị quay về U Minh Huyết Hải, tiếp tục kế hoạch trước đó!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông chợt động, trực tiếp hướng về U Minh Huyết Hải!

Lần này, Ngao Tông không gặp bất ngờ, thuận lợi quay về U Minh Huyết Hải!

Trực tiếp mở đại trận, tiến vào U Minh Huyết Hải!

Lần quay về này, Ngao Tông lập tức phát hiện có chút khác biệt!

Chương 163

So với lúc Ngao Tông rời đi, hồn phách nguyên thần trong U Minh Huyết Hải, dường như đã tăng lên không ít, ít nhất là gấp đôi trước đó!

Thần sắc Ngao Tông bình thản, không chút bất ngờ, dường như đã sớm có dự liệu!

Thực tế cũng đúng như vậy, vì xung đột giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc gia tăng, dẫn đến số lượng tu sĩ vẫn lạc tăng lên!

Vì lý do này, hồn phách nguyên thần trôi nổi trong U Minh Huyết Hải tăng lên, dường như cũng là chuyện bình thường!

Nên, Ngao Tông không để ý đến chuyện này, thông qua điểm không gian, trực tiếp quay về không gian mười tám tầng.

"Ngô Vương xuất quan rồi, bái kiến Ngô Vương!" "Chúng thuộc hạ, bái kiến Minh Vương!" Tất cả tộc nhân Minh Tộc, sau khi nhìn thấy Ngao Tông, đều lần lượt hành lễ với Ngao Tông!

Nhưng, họ vẫn luôn không biết, Ngao Tông từng ra ngoài, cứ nghĩ Ngao Tông vẫn luôn bế quan, cho đến tận bây giờ mới xuất quan!

"Không tệ, trong khoảng thời gian Bản Vương không có mặt, các ngươi đều làm rất tốt!" Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng không giải thích nguyên do bên trong, tìm hiểu tình hình phát triển của Minh Tộc trong khoảng thời gian vắng mặt!

Thật lòng mà nói, kết quả có thể chấp nhận được!

Tuy trong khoảng thời gian đó, Ngao Tông vẫn luôn không xuất hiện trong Minh Tộc, không can thiệp vào sự phát triển của Minh Tộc!

Nhưng nhìn chung, tình hình phát triển của Minh Tộc, vẫn khá tốt!

Dù là tổng số lượng tộc nhân Minh Tộc, hay tộc nhân ở các cảnh giới khác nhau, đều có sự gia tăng nhất định, tăng trưởng ổn định!

Điều này khiến Ngao Tông vô cùng hài lòng!

Xem ra sau này có thể dần dần buông tay chuyện này, để Minh Tộc tự phát triển!

Đương nhiên, đối với việc chỉ dẫn phương hướng lớn, Ngao Tông tự nhiên sẽ không buông tay, vì đó là chuyện cần thiết!

Nhưng nói đi thì nói lại, tuy tình hình phát triển tổng thể của Minh Tộc, xem ra có thể chấp nhận được!

Nhưng cũng có một số điểm không như ý!

Đó là tình hình phát triển cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong khoảng thời gian đó, toàn bộ Minh Tộc chỉ tăng thêm mười vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Điểm này, khiến Ngao Tông hơi đau đầu!

Tuy Ngao Tông cũng biết, tốc độ tăng trưởng của tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên sẽ không nhanh!

Nhưng hiện tại tính từ lúc rời khỏi Minh Tộc, đã có vài vạn năm thời gian!

Trong vài vạn năm đó, mới chỉ tăng thêm mười vị cảnh giới Đại La Kim Tiên, cách số lượng năm nghìn cảnh giới Đại La Kim Tiên mà hệ thống yêu cầu, còn xa lắm.

Quả nhiên, phát triển tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, không phải là chuyện dễ dàng!

E rằng phải dùng một khoảng thời gian dài để bù đắp, mới có thể hoàn thành điều kiện của hệ thống!

“Như vậy, phải cần thời gian để phát triển thôi.” “Tộc nhân cảnh

giới Đại La Kim Tiên mà Minh Tộc tự nhiên phát triển, về số lượng thậm chí không bằng hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên mà ta ngẫu nhiên thu được trong chuyến du lịch lần này!" Ngao Tông hơi đau đầu.

Điểm này, chi bằng trong quá trình du lịch, tiện tay thu phục hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên thì hơn!

Đúng vậy, trong quá trình du lịch lần này, tuy Ngao Tông không ra tay nhiều!

Nhưng hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên bị Ngao Tông thu phục, cũng có gần hai mươi người!

Về số lượng mà nói, lại nhiều hơn gấp đôi so với số lượng Đại La Kim Tiên mà Minh Tộc tự nhiên phát triển!

Điểm này khiến Ngao Tông hơi đau đầu.

"Xem ra, ta chỉ có thể đặt mục tiêu vào Long Phượng Lượng Kiếp." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, ý nghĩ trong lòng càng thêm khẳng định!

Xem ra, chỉ có thể chọn một phương pháp khác rồi!

Nếu muốn có được số lượng lớn tộc nhân cảnh giới cao, chỉ có thể thông qua việc thu được hồn phách nguyên thần cảnh giới cao, chuyển hóa họ thành tộc nhân Minh Tộc.

Chỉ có theo cách này, mới có thể nhanh chóng tăng số lượng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Vừa hay, hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp đang khởi động, số lượng Đại La Kim Tiên vẫn lạc, hẳn không phải là một con số nhỏ, đó là một cơ hội cho Ngao Tông!

Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, nảy sinh một số ý nghĩ!

Nhưng trước đó, Ngao Tông có một chuyện cần hoàn thành.

Ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, dường như xuyên thấu từng lớp không gian, rơi xuống phía trên U Minh Huyết Hải!

Chuyện Ngao Tông chuẩn bị hoàn thành, tự nhiên là việc kiến lập U Minh Luân Hồi!

Dù sao chuyện này, liên quan đến kế hoạch phát triển tương lai của Ngao Tông, Ngao Tông sớm đã muốn hoàn thành chuyện này.

Hiện tại, Ngao Tông đã cảm ngộ ra Luân Hồi chi đạo, và thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Thậm chí trong chuyến đi Bất Chu Sơn lần này, Ngao Tông đã thu được Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Luân Hồi Bút.

Có thể nói, tất cả các điều kiện để kiến lập U Minh Luân Hồi, về cơ bản đều đã hoàn thành!

Tiếp theo, chuyện Ngao Tông cần làm, tự nhiên là kiến lập U Minh Luân Hồi!

Nếu không phải vì, sau khi Ngao Tông quay về U Minh Huyết Hải, muốn trước tiên tìm hiểu tình hình phát triển của Minh Tộc.

Thì có lẽ ngay khi quay về U Minh Huyết Hải, Ngao Tông đã bắt đầu chuyện này!

Hiện tại, đối với tiến triển đại khái của Minh Tộc, Ngao Tông đã có chút hiểu biết, tiếp theo tự nhiên nên quay về chính sự.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông một lần nữa trở lại phía trên U Minh Huyết Hải, lấy ra Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Luân Hồi Bút.

“Đại Đạo chí thượng, ta là Minh Tộc chi vương Ngao Tông, nay thấy chúng sinh Hồng Hoang sau khi chết không có nơi về, trong lòng bất nhẫn!” “Vì vậy, Bản Vương ý muốn tại U Minh Huyết Hải chi

địa, kiến lập U Minh Luân…" Ngao Tông ngửa mặt lên trời, hướng về Đại Đạo lập lời thề, chuẩn bị khai tích U Minh Luân Hồi!

Thế nhưng, lời thề của Ngao Tông chưa hoàn thành, chỉ mới nói đến chữ "Luân".

Ngao Tông đột nhiên cảm thấy, một luồng nguy cơ cực kỳ khủng bố, dường như xuất hiện xung quanh hắn!

Dường như chỉ cần hắn khai tích ra Luân Hồi, sẽ gặp phải bất trắc!

Đó là một loại trực giác, càng giống một loại cảnh báo!

Nhưng cảm giác này lại vô cùng mạnh mẽ, khiến Ngao Tông không thể không dừng lại!

Vì lý do này, lời thề của Ngao Tông đã bị gián đoạn, không thể hoàn thành hoàn chỉnh!

Ngao Tông hiểu ra, hắn hiện tại, căn bản không thể khai tích ra Luân Hồi!

"Không thể khai tích Luân Hồi, là chuyện gì?" "Chẳng lẽ… Luân Hồi định sẵn chỉ có Hậu Thổ kiến lập?" "Không đúng, khẳng định không phải lý do đó, ngay cả Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Luân Hồi Bút nửa bản Nhân Thư, đều đã vì ta mà xuất thế sớm rồi." "Điều đó chứng tỏ Địa Đạo đối với ta cũng có sự thiên vị, nên nhất định không phải lý do đó!" "Vậy thì, chỉ còn lại khả năng cuối cùng, Thiên Đạo muốn…" Thần sắc Ngao Tông ngưng trọng, nhìn chằm chằm về phía thương khung.

Dường như trên thương khung, có một ý chí vô danh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phát uy, hóa thành vạn quân lôi đình, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống!

Chương 164

Ngao Tông rơi vào trầm tư!

Sau một hồi lâu, Ngao Tông dường như đã đoán được một số chuyện!

Thật lòng mà nói, ban đầu, Ngao Tông cho rằng chuyện này có liên quan đến Hậu Thổ!

Dù sao Hậu Thổ là người định sẵn sẽ kiến lập Luân Hồi, nên hắn mới không thể kiến lập Luân Hồi.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, khả năng đó gần như bằng không!

Trước hết không nói đến, Hậu Thổ hiện tại chỉ là một trạng thái phôi thai, sao có thể can thiệp được chuyện này!

Hơn nữa, ngay cả Minh Thư Sinh Tử Bạc và Thiên Thu Phán Quan Bút, đều đã vì Ngao Tông mà xuất thế sớm rồi.

Hai bảo vật trọng yếu của Luân Hồi, cả hai đều vì Ngao Tông mà xuất thế sớm, chứng tỏ bản năng của Địa Đạo đã nhận khả hắn!

Nên, khả năng tạm thời không thể kiến lập Luân Hồi, chỉ còn lại một cái!

Đó là Thiên Đạo!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, hẳn có liên quan đến bản năng của Thiên Đạo!

Tuy Thiên Đạo hiện tại, chưa hoàn toàn thành hình, nhưng lại đã sinh ra một tia bản năng!

Tuy chỉ là một tia bản năng, nhưng Nhân Đạo và Địa Đạo chưa ra đời, đều không thể sánh bằng!

Bản năng của Thiên Đạo, có thể cảm nhận được một chuyện.

Nếu Ngao Tông khai tích Luân Hồi, nhất định sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ đến nó!

Cảm ứng bản năng!

Vì lý do này, nếu Ngao Tông thật sự kiến lập Luân Hồi, vậy thì Thiên Đạo nhất định sẽ nhằm vào Ngao Tông, giáng xuống các loại tai họa!

Thậm chí, có lẽ Thiên Đạo sẽ từ bỏ ảnh hưởng đối với Long Phượng Lượng Kiếp, chuyển sang đối phó Ngao Tông!

Bản năng của Thiên Đạo!

Nhưng không thể không nói, loại bản năng này lại vô cùng khủng bố, sẽ vô thức đưa ra lựa chọn tốt nhất cho nó!

"Không ngờ, Thiên Đạo hiện tại, lại có loại bản năng này, ta cứ nghĩ phải đợi sau khi Hồng Quân thành Thánh, mới có hiệu quả như vậy chứ!" "Xem ra trong thời gian ngắn, e rằng không thể khai tích Luân Hồi." Hiểu rõ nguyên do bên trong, Ngao Tông không khỏi thở dài một tiếng.

Vốn dĩ Ngao Tông cứ nghĩ, có thể lợi dụng khoảng thời gian này, sớm kiến lập Luân Hồi.

Từ đó thực hiện vượt mặt một cách đường vòng, nhanh hơn Hồng Quân Lão Tổ, sớm nắm giữ Địa Đạo chi lực!

Nhưng hiện tại, chuyện này dường như Ngao Tông đã nghĩ quá đơn giản rồi!

"Khoan đã, không nhất định là như vậy!" "Chuyện mà bản năng của Thiên Đạo hiện tại quan tâm nhất, không gì khác ngoài Long Phượng Lượng Kiếp!" "Vậy thì, khoảnh khắc Long Phượng Lượng

Kiếp kết thúc, lực lượng lượng kiếp tiêu tán, khi đó nhất định sẽ là thời gian Thiên Đạo yếu kém nhất!" "Nếu vào thời điểm đó, một lần kiến lập Luân Hồi, có lẽ có thể thành công!" Ánh sáng linh cảm chợt lóe lên trong đầu Ngao Tông, dường như hắn đã hiểu ra!

Ý định ban đầu của Ngao Tông, là lợi dụng lúc Thiên Đạo chưa hoàn thiện, giương cao cờ Địa Đạo.

Từ đó giành được quyền lên tiếng lớn hơn trong cuộc tranh chấp của các vị Thánh giả tương lai!

Đối với điểm này, khai tích U Minh Luân Hồi đối với Ngao Tông, tự nhiên là vô cùng quan trọng!

Nhưng không có nghĩa là, Ngao Tông nhất định phải vào thời điểm này, khai tích U Minh Luân Hồi!

Chỉ cần trước khi Hồng Quân thành Thánh, khai tích U Minh Luân Hồi, Ngao Tông vẫn có thể hoàn thành mục đích!

Như vậy, đợi đến khi Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, rồi một lần thành lập U Minh Luân Hồi, dường như cũng là một lựa chọn không tồi!

Vì khi đó, sẽ là lúc Thiên Đạo yếu ớt nhất, cũng là thời cơ tốt nhất để Ngao Tông kiến lập Luân Hồi!

Sau điểm này, tâm trạng của Ngao Tông cũng khá hơn một chút!

Xem ra kế hoạch, sẽ không vì thế mà tan vỡ, chỉ cần trì hoãn một thời gian mà thôi!

Đối với Ngao Tông, điều đó cũng dễ chấp nhận hơn!

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng.

Tuy sự phát triển của sự việc, hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao

Tông.

Nhưng phương pháp xử lý tốt nhất hiện tại, cũng không phải không phải như vậy!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tạm thời gác lại chuyện này, suy nghĩ về một chuyện khác!

"Vì tạm thời không thể khai tích Luân Hồi, vậy thì chuyện ta cần làm bây giờ, là cố gắng hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn năm, tiếp tục đề thăng thực lực." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo!

Vì chuyện kiến lập Luân Hồi, tạm thời bị trì hoãn, Ngao Tông cũng chỉ có thể hoàn thành những chuyện khác, chuẩn bị tiếp tục đề thăng thực lực.

Không nghi ngờ gì, chọn hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, là con đường tắt tốt nhất để đề thăng thực lực!

Dù sao hệ thống là ngón tay vàng của Ngao Tông, muốn nhanh chóng đề thăng sức mạnh, chỉ có thể bắt đầu từ phương diện này rồi!

"Cũng chỉ có thể làm như vậy, chuyện ta có thể làm hiện tại." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, chuẩn bị xem xét tình hình nhiệm vụ giai đoạn năm!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp mở giao diện nhiệm vụ, tìm hiểu tiến độ nhiệm vụ giai đoạn năm.

Nhiệm vụ giai đoạn năm: Nâng cao một tầng nữa, đưa Minh Tộc bước lên tầng thứ cao hơn, trở thành siêu cấp đại tộc sánh ngang Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc. (Chưa hoàn thành) Điều kiện một: Số lượng tộc nhân Minh Tộc đạt 1,2 tỷ (350 triệu / 1,2 tỷ) Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Kim Tiên đạt 7 triệu (2,4 triệu / 7 triệu) Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Thái Ất

Kim Tiên đạt 70 vạn (19 vạn / 70 vạn) Điều kiện bốn: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ đạt 5 nghìn (1.050 / 5.000) Điều kiện năm: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ đạt 300 (104 / 300) Điều kiện sáu: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ đạt 30 vị (28 / 30) Điều kiện bảy: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn đạt 3 vị (0 / 3) Điều kiện tám: Minh Vương Ngao Tông bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tấn thăng thành Minh Hoàng Ngao Tông (Chưa hoàn thành) "Đã có hơn 300 triệu tộc nhân sao, con số này dường như nhiều hơn dự kiến của ta rất nhiều!" Ánh mắt quét qua các số liệu trên giao diện nhiệm vụ, Ngao Tông lộ ra một tia kinh ngạc!

Thật lòng mà nói, tuy Ngao Tông biết, trong hơn mười vạn năm qua, Minh Tộc phát triển rất tốt!

Nhưng Ngao Tông thật sự không ngờ, tộc nhân Minh Tộc đã phát triển đến mức này rồi!

Phải biết, khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn bốn trước đó, tộc nhân Minh Tộc chỉ có khoảng 100 triệu.

Không ngờ sau một khoảng thời gian, số lượng tộc nhân Minh Tộc, lại tăng thêm hơn 200 triệu.

Điểm này, hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Nhưng thật ra, có kết quả như vậy, cũng là chuyện bình thường!

Phải biết, phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn trước, Ngao Tông đã nhận được Trung Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì.

Tuy định vị của Trung Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì của Ngao Tông, là chuyển hóa hồn phách nguyên thần cảnh giới cao!

Nhưng hồn phách nguyên thần cảnh giới cao, vốn dĩ tương đối

hiếm, làm sao có nhiều hồn phách nguyên thần cảnh giới cao như vậy để chuyển sinh chứ.

Thời gian chuyển hóa kéo dài, Trung Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì cũng sẽ có một số chỗ trống!

Đối với điểm này, Ngao Tông đã sớm có sự sắp xếp!

Chương 165

Ngao Tông từng ra lệnh cho Ngao Liệt, khi Trung Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì có chỗ trống, hãy ném vào đó một số hồn phách nguyên thần cảnh giới thấp.

Mục đích là để Trung Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì không lãng phí chỗ trống, chuyển hóa thêm nhiều tộc nhân Minh Tộc.

Vì lý do này, sau hơn mười vạn năm qua, mới có kết quả chuyển hóa như vậy!

Còn về yêu cầu tộc nhân ở các cảnh giới khác nhau, cũng có sự tăng trưởng không nhỏ.

Ngao Tông liếc nhìn qua một cái, không quá chú ý!

Đương nhiên, đối với yêu cầu tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông sẽ nhìn thêm một cái!

Còn về số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tăng thêm năm mươi người, lại hơi khác so với lời Ngao Tông vừa nói, chỉ tăng thêm mười vị!

Nhưng mười vị tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên mà Ngao Tông nói trước đó, chỉ là những thay đổi trong khoảng thời gian du lịch Bất Chu Sơn.

Trước khi Ngao Tông đến Bất Chu Sơn, hắn cũng đã bế quan tu hành khoảng mười vạn năm.

Trong quá trình này, số lượng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng có sự tăng trưởng nhất định, thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng tăng thêm vài vị.

Nên, tổng số lượng cộng lại, có kết quả như vậy, cũng là chuyện

bình thường mà nói!

Nhìn chung, tình hình phát triển của Minh Tộc, về cơ bản là có thể chấp nhận được.

Điểm đáng tiếc duy nhất, là tình hình của Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn, không có chút thay đổi nào.

Nhưng cũng không có cách nào khác, đối với cảnh giới này, muốn đề thăng một cảnh giới, ít nhất cần vô số thời gian tích lũy!

Nhưng, đối với chuyện này, Ngao Tông lại không vội vàng!

Phải biết, trên tay hắn còn có mấy hồn phách nguyên thần đặc biệt!

Không sai, những gì Ngao Tông đang ám chỉ, chính là hồn phách nguyên thần của Thanh Loan Lão Tổ và tám vị Đại La Kim Tiên viên mãn khác!

Phải biết, trước đây vì tu vi của Ngao Tông chỉ có Đại La Kim Tiên viên mãn, nên hắn vẫn chưa chuyển hóa Thanh Loan Lão Tổ và các Đại La Kim Tiên viên mãn khác, thành tộc nhân Minh Tộc!

Hiện tại, Ngao Tông đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng đến lúc hoàn thành chuyện này rồi!

Vừa hay, Ngao Tông có thể tiện thể chuyển hóa mấy hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên ngẫu nhiên thu được trong chuyến đi Bất Chu Sơn lần này, thành tộc nhân Minh Tộc!

Như vậy, hắn có thể tăng thêm một số tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp quay về không gian tầng mười tám, bắt đầu chuyển hóa hồn phách nguyên thần cảnh giới cao như Thanh Loan Lão Tổ!

Đồng thời, khi Ngao Tông bắt đầu bận rộn, trên Hồng Hoang đại địa, cũng xuất hiện một biến hóa đặc biệt! …… Sâu trong Đông Hải, trong Long Vương Điện.

Long Vương với thân rồng hùng vĩ như tinh thần, đột nhiên mở mắt ra!

Ngay sau đó, khí tức kinh người, bùng phát từ thân rồng của Long Vương!

Ngao!

Kèm theo một tiếng rồng gầm khủng bố, Long Vương dường như đã phá vỡ một loại xiềng xích nào đó, khí tức trở nên càng khủng bố hơn!

"Bản Hoàng… đột phá rồi, Ngô tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ rồi… làm sao có thể?!" Long Vương mở mắt ra, trong cặp mắt rồng màu vàng thuần khiết, tràn đầy sự kích động.

Nhưng trong sự kích động, lại có một tia nghi hoặc!

Tu vi có thể đột phá, tấn thăng cảnh giới cao hơn, đối với Long Vương, tự nhiên là một chuyện tốt!

Dù sao việc đề thăng tu vi của bản thân, vẫn luôn là chuyện Long Vương khát vọng nhất!

Nhưng sau sự khát vọng, trong lòng Long Vương lại có một số nghi vấn!

Bởi vì trong khoảng thời gian này, ông vẫn luôn ở trong Long Vương Điện, dường như cũng không làm gì cả, sao lại đột nhiên đột phá mà không có lý do gì chứ!

Thực ra loại cảm giác này, Long Vương đã có từ sớm rồi!

Trong khoảng thời gian này, Long Vương đều có thể cảm giác

được, tu vi của bản thân dường như đang tăng lên từng chút một mà không hề hay biết!

Nhưng đối với Long Vương, tu vi của ông quá khủng bố, sự tăng trưởng từng chút một, căn bản không có tác dụng gì!

Nên, đối với chuyện này, Long Vương lại không để ý!

Cho đến ngày hôm nay, Long Vương trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, Long Vương mới hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa!

Nhất định phải làm rõ, vì sao tu vi của ông lại tiến bộ thần tốc, thậm chí tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

"Chúc mừng huynh trưởng, hạ hỉ huynh trưởng, tu vi lại tiến thêm một bước, đây là đại hỉ của Long Tộc chúng ta a!" Một tiếng chúc mừng vui mừng, truyền đến từ bên ngoài Long Vương Điện!

Một con cự long toàn thân đỏ rực, tiến vào Long Vương Điện, chúc mừng Long Vương.

Chính là đại trưởng lão Long Tộc Chúc Long!

Chuyện Long Vương đột phá, căn bản không hề che giấu, tất cả tộc nhân Long Tộc, về cơ bản đều đã cảm nhận được!

Vì lý do này, Chúc Long mới đến chúc mừng Long Vương ngay lập tức.

"Chúc Long, ngươi đến đúng lúc lắm, ta có chuyện muốn bàn với ngươi!" "Giúp ta phân tích xem, vì sao tu vi của ta lại đột nhiên đề thăng!" Long Vương mở miệng, nói với Chúc Long.

Phải biết, Chúc Long là quân sư của Long Vương, là trí nang của toàn bộ Long Tộc.

Có việc gì không quyết được mà tìm Chúc Long, khẳng định sẽ

không sai đâu!

Vừa hay, Chúc Tổ Long đang ở Long Điện, nên Long Vương đã kể tất cả chuyện tu vi bạo tăng một cách vô tri vô giác cho Chúc Long nghe, nhờ Chúc Long giúp phân tích.

"Không ngờ lại có chuyện như vậy, để ta suy nghĩ kỹ xem…" Nghe Long Vương nói, Chúc Long cũng có chút ngây người.

Bởi vì ông không ngờ, tu vi của Long Vương bạo tăng, lại có ẩn tình như vậy!

Khiến Chúc Long có cảm giác không nói nên lời!

Đương nhiên, tâm thái của Chúc Long rất tốt, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, suy nghĩ nguyên do bên trong!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Chúc Long và Long Vương phân tích chuyện này!

Nhưng chuyện này đối với Chúc Long, ông cũng chưa từng gặp, nhất thời cũng không phân tích ra được!

Đây là chuyện tất yếu, chuyện này liên quan đến khí vận của một tộc.

Chúc Long không phải người sáng tạo chủng tộc, khó có loại cảm giác đó, tự nhiên không thể dễ dàng phân tích ra được!

"Huynh trưởng, huynh có biết những chuyện đã xảy ra với Long Tộc trong khoảng thời gian này không?" "Theo tin tức của ta, dường như trong khoảng thời gian này, tộc nhân của chúng ta, đã xảy ra không ít xung đột với tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc." Sau một hồi lâu, Chúc Long chợt lóe lên linh cảm, dường như đã hiểu ra!

Chương 166

Xung đột giữa tộc nhân Tam Tộc, đối với Chúc Long, cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Dù sao là đại trưởng lão Long Tộc, ít quan tâm đến những chuyện vặt vãnh như vậy!

Nhưng số lần chuyện như vậy xảy ra nhiều, ngay cả Chúc Long cũng có nghe nói đến!

Hiện tại, vì Long Vương, Chúc Long đã liên kết chuyện này lại!

Trong khoảnh khắc, Chúc Long dường như đã hiểu ra mọi chuyện, trong lòng ẩn ước hiện lên một suy đoán!

Chẳng lẽ, mấu chốt vấn đề nằm ở đây!

"Ý của ngươi, tu vi của ta đề thăng, có liên quan đến xung đột giữa Tam Tộc sao." "Khoan đã, Bản Hoàng dường như đã hiểu ra rồi." Long Vương như có điều suy nghĩ, trực tiếp nhắm mắt rồng lại, rơi vào trầm tư, dường như đã hiểu ra mọi chuyện!

Sau một hồi lâu, khi Long Vương mở mắt ra, Long Vương cuối cùng cũng đã hiểu ra!

"Bản Hoàng hiểu rồi, khí vận chi đạo!" "Bản Hoàng là người sáng tạo Long Tộc, khí vận của Long Tộc tăng cường, thực lực của Bản Hoàng cũng sẽ theo đó mà đề thăng!" "Tộc nhân chiến đấu với Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, sẽ tăng cường khí vận của Long Tộc!" "Thì ra là vậy, tất cả căn nguyên đều xuất hiện ở đây!" Long Vương đã hiểu ra tất cả, chính là tranh đấu giữa tộc nhân Tam Tộc, đã mang lại thu hoạch như vậy!

Điều này không nghi ngờ gì đã mang lại cho Long Vương, một suy

nghĩ không tồi!

Nếu muốn tiếp tục như vậy, vậy thì chỉ có một phương pháp, đánh bại Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, hội tụ khí vận thiên hạ của Long Tộc!

Có lẽ con đường thành Thánh, phải nằm trên chuyện này!

Có thể nói, Long Vương trước đây, vẫn còn hơi mông lung.

Dù sao lúc đó, Long Vương và Nguyên Phượng ba người, sáng tạo ra Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, đều xuất phát từ bản năng, ở trạng thái mông lung, đối với khí vận chi đạo, cũng không hiểu rõ đến vậy!

Nhưng sau khi hơi được khai sáng, Long Vương hoàn toàn hiểu ra!

Vì lý do này, trong cặp mắt rồng của Long Vương, lóe lên một tia quyết tâm!

Long Vương đã quyết định rồi!

Sẽ với tư cách là chủ nhân của Long Tộc, tuyên chiến với Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Sẽ khơi mào một trận đại chiến oanh liệt, từ đó để thành tựu con đường Thánh Nhân!

Long Vương có đôi lúc như kẻ cố chấp, nhưng sự sùng bái sức mạnh thì chưa từng che giấu!

Long Tộc sùng thượng cường giả vi tôn, căn nguyên là do Long Vương!

Chính vì Long Vương sùng bái sức mạnh, tuân theo nguyên tắc cường giả vi tôn, trên làm dưới theo, mới có phong khí cường giả vi tôn của Long Tộc!

Hà huống hiện tại, Long Vương đã hiểu rõ lợi ích của khí vận, há

lại bỏ mặc không quản!

Vì lẽ đó, Long Vương đã đưa ra một quyết định điên rồ!

Đó là tuyên chiến với Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, tranh đoạt khí vận thiên hạ!

Long Vương có một trực giác trong lòng, có lẽ Đạo thành Thánh, sẽ nằm ở việc tranh đoạt khí vận!

"Xin huynh trưởng Tam Tư, nếu khai chiến tam tộc đại chiến, e rằng sẽ có kết cục khó lường!" Khi Đại trưởng lão đương nhiệm Chúc Long từ miệng Long Vương, biết được kế hoạch của Long Vương, Chúc Long lập tức chấn động!

Hắn không ngờ, Long Vương lại điên cuồng đến thế!

Long Tộc tuyên chiến với Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Chẳng phải quá điên rồ sao, cũng chẳng biết sẽ gây ra sóng gió kinh khủng thế nào!

Chúc Long dường như có thể tưởng tượng được, nếu chuyện này thật sự xảy ra, toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, sẽ dậy lên cơn bão khủng khiếp đến mức nào!

Thật ra, đối với tình hình của các chủng tộc khác, Chúc Long không hề bận tâm.

Điều hắn lo lắng, chỉ là tình hình của tộc nhân Long Tộc mà thôi!

Nếu xảy ra một trận đại chiến điên cuồng như vậy, e rằng Long Tộc sẽ chịu tổn thất vô cùng lớn!

Điều đó không phải là tình huống mà Chúc Long muốn thấy!

Vì lẽ đó, Chúc Long mới không kìm được mà mở lời, muốn khuyên can Long Vương!

“Chúc Long, tâm ý của Bản hoàng đã quyết, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, dù ngươi có tử gián cũng vậy, hiểu chưa?” Long Vương nhìn Chúc Long một cái thật sâu!

Trước đây, Chúc Long từng vì chuyện của Ngao Nguyệt và Ngao Tông mà tử gián Long Vương!

Lúc đó, Long Vương đã nể mặt Chúc Long, nên không truy cứu thêm nữa!

Nhưng chuyện này, không giống với chuyện trước đó!

Phải biết rằng, lần này chuyện quan hệ đến Đạo thành Thánh!

Để có thể thành Đạo quả Thánh nhân, dù phải hi sinh cả Long Tộc, Long Vương cũng sẽ không chút do dự!

Vì vậy, nếu Chúc Long thật sự dám cản trở, Long Vương sẽ không ngần ngại mà diệt Chúc Long!

Sự thật là như vậy, để theo đuổi cảnh giới cao hơn, đặc biệt là cảnh giới Thánh nhân trong truyền thuyết, Long Vương thà từ bỏ mọi thứ!

Đương nhiên rồi, đó chỉ là để biểu minh quyết tâm của Long Vương thôi!

Long Vương cũng không thể nào, hi sinh cả Long Tộc.

Bởi vì khí vận của Long Tộc, liên quan đến địa vị của ta, Long Vương há lại làm chuyện bất lợi cho Long Tộc sao!

Chúc Long trầm mặc, nhìn Long Vương với ánh mắt kiên định, trong lòng Chúc Long có chút bất đắc dĩ!

Nhưng, với sự hiểu biết của Chúc Long về Long Vương, Chúc Long hiểu một chuyện!

Long Vương không hề nói đùa, mà là thật!

Long Vương đã hạ quyết tâm, chuẩn bị gây ra một trận đại chiến càn quét toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa!

Chuyện này không có bất kỳ chỗ nào để thương lượng!

Vì lẽ đó, Chúc Long chìm vào im lặng!

Một lúc lâu sau, Chúc Long mới một lần nữa ngẩng đầu rồng, nghiêm túc nhìn về phía Long Vương!

"Ta biết rồi, huynh trưởng, tiếp theo ta sẽ cố gắng hết sức, giúp huynh diệt Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!" Chúc Long nghiêm túc nói!

Là cánh tay trái phải của Long Vương, một khi Long Vương đã hạ quyết tâm, vậy thì chuyện duy nhất Chúc Long có thể làm, là giúp Long Vương, giành thắng lợi trong trận đại chiến này!

Thái độ của Chúc Long, khi không thể ngăn cản Long Vương, chuyện duy nhất có thể làm, là kiên quyết ủng hộ Long Vương!

"Ha ha ha, không hổ là đệ đệ Chúc Long của ta!" "Sự thật là, ngăn cản cũng vô dụng, bởi vì khi ta tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, đại chiến giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đã định sẽ diễn ra!" "Long Tộc ta không khai chiến, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai kẻ đó, chắc chắn cũng sẽ chọn tuyên chiến với ta!" Long Vương tâm tình đại duyệt, nói thêm một chút tin tức!

Chương 167

Long Vương không phải kẻ ngu muội, có thể nhận ra điểm đặc biệt của khí vận, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, chắc chắn cũng sẽ nhận ra!

Khi đã hiểu rõ diệu dụng của khí vận, Long Vương có thể khẳng định, chắc chắn cũng sẽ khai chiến một trận đại chiến!

Đến lúc đó, Long Tộc không tham chiến, cũng chắc chắn sẽ bị kéo vào trận đại chiến đó!

Có thể nói, một trận đại chiến càn quét Hồng Hoang, đã định là không thể tránh khỏi!

Vì lẽ đó, Long Vương mới quyết định trực tiếp khai chiến một trận đại chiến!

"Hóa ra là vậy, lại có chuyện như thế này..." Chúc Long sửng sốt, lúc này mới hiểu rõ nguyên do bên trong!

Chẳng trách mọi chuyện lại rõ ràng đến vậy!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Chúc Long làm theo mệnh lệnh của Long Vương, bắt đầu truyền lệnh xuống, chuẩn bị phát động đại chiến toàn diện!

Cùng lúc đó, ở một góc khác của Hồng Hoang Đại Địa, sâu nhất trong Thập Vạn Hỏa Sơn, chính là sào huyệt của Phượng Tộc!

Khí tức khủng bố tột cùng, truyền ra từ Lưu Ly Cung Điện ở vị trí trung tâm sào huyệt Phượng Tộc!

Khí tức Chuẩn Thánh trung kỳ!

Sau khi Long Vương tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, Nguyên

Phượng cũng đã thành công tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ!

"Cung hạ Phượng Hoàng, tu vi tiến thêm một bước!" "Phượng Hoàng tấn thăng, đây là đại hỉ của Phượng Tộc ta!" "Vì Phượng Hoàng hạ, vì Phượng Tộc ta hạ!" Trong Thập Vạn Hỏa Sơn, truyền ra từng tiếng phượng minh kích động!

Là thủ lĩnh của họ, Nguyên Phượng tấn thăng, đột phá cảnh giới cao hơn, đối với toàn bộ Phượng Tộc, tuyệt đối là một chuyện tốt!

Thế nhưng, trong Lưu Ly Cung Điện lại một mảnh yên tĩnh, không có bất kỳ lời nào truyền ra!

Một lúc lâu sau, một tiếng phượng minh bá khí, trực tiếp từ Lưu Ly Cung Điện truyền ra!

"Ngô dĩ Nguyên Phượng chi danh, hạ đạt Nguyên Phượng Lệnh!" "Ngô dục thảo phạt Long Tộc và Kỳ Lân Tộc, thống nhất Hồng Hoang Đại Địa, thành tựu bá nghiệp vô thượng của Phượng Tộc ta!" Giọng nói của Nguyên Phượng, cũng là ý chí và ý chỉ của Nguyên Phượng!

Rõ ràng, sau một hồi suy tư, Nguyên Phượng cũng đã phát hiện ra diệu dụng của khí vận!

Vì lẽ đó, Nguyên Phượng không chút do dự, trực tiếp hạ đạt Nguyên Phượng Lệnh!

Chiêu cáo toàn thể tộc nhân Phượng Tộc, tuyên bố chuyện Phượng Tộc nhắm mũi kiếm vào Long Tộc và Kỳ Lân Tộc!

"Tuân Nguyên Phượng Lệnh!" Tất cả tộc nhân Phượng Tộc, không chút do dự, trực tiếp tiếp nhận pháp chỉ của Nguyên Phượng!

Đó là chuyện tất nhiên!

Giữa Phượng Tộc với Long Tộc và Kỳ Lân Tộc, từ lâu đã có ân

oán không nhỏ!

Đa số tộc nhân Phượng Tộc, từ lâu đã muốn động thủ với hai tộc kia rồi!

Huống chi, pháp chỉ của Thủy tổ Phượng Tộc, Phượng Hoàng Nguyên Phượng, là tín ngưỡng cao nhất của Phượng Tộc!

Tất cả tộc nhân Phượng Tộc, há có thể trái lệnh của Nguyên Phượng!

Quan trọng nhất, hiện tại tu vi của Nguyên Phượng đã tiến thêm một bước, đây chính là thời cơ tốt nhất để thảo phạt hai tộc kia!

Nhất thời, toàn bộ Phượng Tộc bắt đầu động viên, chuẩn bị thảo phạt tộc nhân của hai tộc còn lại!

Cảnh tượng như vậy, không chỉ xuất hiện trong Phượng Tộc!

Sâu trong Hồng Hoang Đại Địa, tại sào huyệt của Kỳ Lân Tộc, cũng truyền ra mệnh lệnh của Thủy Kỳ Lân!

"Ngô dĩ Thủy Kỳ Lân chi danh, hạ đạt Thủy Kỳ Lân Lệnh!" "Hôm nay, Kỳ Lân Tộc sẽ thảo phạt Long Tộc và Phượng Tộc, thống nhất Hồng Hoang Đại Địa, thành tựu bá nghiệp vô thượng của Kỳ Lân Tộc ta!" Rõ ràng, tình huống của Thủy Kỳ Lân, về cơ bản không khác biệt với tình huống của Nguyên Phượng!

Trong lúc không hay biết, Thủy Kỳ Lân cũng đã thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Sau đó, khi hiểu rõ nguyên nhân tấn thăng của bản thân, có liên quan đến khí vận của một tộc, Thủy Kỳ Lân đã đưa ra quyết định tương đồng với Nguyên Phượng!

Dốc toàn lực của tộc, thảo phạt Long Tộc và Phượng Tộc!

Có thể nói, mọi chuyện đúng như Long Vương dự liệu!

Sau khi thành công tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã đưa ra quyết định tương tự Long Vương!

Có thể nói, một trận chiến vĩ đại bao trùm Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, thậm chí càn quét toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, sắp sửa thổi lên tiếng kèn chiến đấu!

Điều này cũng biểu thị rằng, những xung đột và ma sát nhỏ giữa tộc nhân tam tộc, sau khi ba vị tộc trưởng hạ lệnh, chính thức diễn biến thành chiến tranh giữa ba đại chủng tộc!

Chiến tranh thật sự đã bắt đầu!

Kèm theo sự khai mở của một trận chiến, Long Phượng Lượng Kiếp cũng chính thức vén màn!

Long Phượng Lượng Kiếp chính thức bùng nổ!

Nhất thời, lực lượng lượng kiếp bao phủ Hồng Hoang Đại Địa, chiến tranh giữa tam tộc, bắt đầu diễn ra trên Đông Phương Đại Địa!

.....

Tây Phương Đại Địa, dưới Tổ mạch Tu Di Sơn!

Một thân ảnh đáng sợ bao quanh bởi ma khí màu đen, tỏa ra khí tức kinh người, ngưng vọng về hướng Đông Phương Đại Địa!

Chính là Ma Tổ La Hầu đã ẩn giấu nhiều năm!

Ban đầu, để tránh bị Long Phượng Kỳ Lân tam tộc phát hiện, Ma Tổ La Hầu đã dẫn dắt tộc nhân còn lại, trực tiếp rời khỏi Tổ địa Tu Di Sơn ở Tây Phương Đại Địa!

Thế nhưng những năm qua, Ma Tổ La Hầu phát hiện Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, căn bản không quan tâm đến tình hình của Tây Phương Đại Địa nữa!

Ma Tổ La Hầu liền âm thầm dẫn dắt tộc nhân Ma Tộc, trực tiếp

quay về Tổ địa Tu Di Sơn!

Bởi vì chỉ có nơi đây, mới là nơi thích hợp nhất để dưỡng thương và phục hồi!

Sự thật đã chứng minh, cách làm của Ma Tổ La Hầu là chính xác!

Lúc này Ma Tổ La Hầu, khí tức tỏa ra, dường như đã khôi phục đến mức độ vô cùng đáng sợ!

Nhiều chục vạn năm dưỡng thương, đã khiến thực lực của Ma Tổ La Hầu, một lần nữa trở lại thời kỳ đỉnh phong!

Thế nhưng lúc này Ma Tổ La Hầu, lại không có tâm tư để ý đến những chuyện vặt vãnh đó, mà tập trung tinh lực, lắng nghe báo cáo của thuộc hạ!

Thuộc hạ của Ma Tổ La Hầu báo cáo, tự nhiên là tình báo của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Tuy rằng thân ở Tây Phương, vẫn luôn dưỡng thương.

Nhưng đối với sự chú ý đến Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Ma Tổ La Hầu chưa bao giờ buông bỏ!

“Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, đều đã tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, và ra lệnh thảo phạt hai tộc kia!” “Ha ha ha, cuối cùng cũng đi thêm một bước rồi, lượng kiếp chính thức bắt đầu rồi, dã tâm của Bản tọa, cũng sắp thành hiện thực rồi!” Nghe xong báo cáo của thuộc hạ, Ma Tổ La Hầu lộ ra một nụ cười nhe răng!

Chương 168

Đợi chờ lâu đến vậy, thậm chí đã phải hi sinh nhiều như vậy, cuối cùng cũng sắp đến lúc thu hoạch rồi!

Hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp chính thức khai mở, thời gian để thực hiện dã tâm, không còn xa nữa!

Ma Tổ La Hầu há lại không vui mừng!

Sau niềm hân hoan, Ma Tổ La Hầu dường như nhớ ra chuyện gì, trực tiếp hỏi thuộc hạ bên cạnh!

"Bên Minh Tộc, có động tĩnh gì không?" Chuyện Minh Tộc và Ngao Tông, trong mắt Ma Tổ La Hầu, lóe lên một tia sát ý!

Mặc dù điều Ma Tổ La Hầu quan tâm nhất, là lượng kiếp thiên địa lần này, và tình hình của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Nhưng đối với Ngao Tông, Ma Tổ La Hầu cũng duy trì sự chú ý cao độ!

Đó là chuyện tất nhiên!

Nếu không phải vì hành động trước đây của Ngao Tông, hắn đã không bị bại lộ thân phận, dẫn đến lãng phí mấy chục vạn năm thời gian!

Có thể nói, Ma Tổ La Hầu đối với Ngao Tông, luôn hận không thể diệt trừ hắn cho hả dạ!

Vì lẽ đó, Ma Tổ La Hầu cũng đang chú ý đến tình hình của Minh Tộc!

"Ma Tổ đại nhân, đối với tình hình Minh Tộc, ta không thể thâm nhập vào được..." Ma ảnh thuộc hạ run rẩy, cẩn thận nhìn Ma Tổ La

Hầu nói!

Không có cách nào, từ trước đến nay, Ngao Tông luôn sử dụng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải!

Đừng nói mấy tên ma ảnh này, ngay cả Đại năng cấp Chuẩn Thánh, cũng khó mà tiến vào U Minh Huyết Hải!

Mặt khác, mười tám tầng không gian phía dưới U Minh Huyết Hải, mười tám tiểu thiên thế giới, đủ cho tộc nhân Minh Tộc hoạt động rồi!

Vì lẽ đó, tộc nhân Minh Tộc căn bản không hề xuất hiện ở những nơi bên ngoài U Minh Huyết Hải!

Người bên ngoài không vào được, người bên trong không ra được, giống như một bức tường, hoàn toàn ngăn cách bên trong và bên ngoài, như hai thế giới khác biệt vậy!

Đương nhiên rồi, đối với tộc nhân Minh Tộc mà nói, điều đó chẳng có gì bất mãn!

Bởi vì nơi có thể hoạt động rất rộng lớn, hơn mười tiểu thiên thế giới, không đơn giản chỉ là mười mấy không gian thôi đâu!

Đối với mười tám tầng không gian, tộc nhân Minh Tộc thậm chí còn chưa thăm dò rõ ràng hết!

Thêm vào đó, Ngao Tông đối với tộc nhân Minh Tộc, như một tín ngưỡng, tồn tại giống như thần vậy!

Mệnh lệnh của Ngao Tông đối với họ, như tín điều nhân sinh.

Vì vậy, căn bản không có tộc nhân Minh Tộc nào, sẽ trái ý chí của Ngao Tông, muốn chạy ra ngoài U Minh Huyết Hải!

Vì lẽ đó, Ma Tộc căn bản không tìm được cơ hội, cũng không thể thâm nhập vào U Minh Huyết Hải!

Vì vậy, thuộc hạ của Ma Tổ La Hầu, căn bản không thể thăm dò tình hình của Minh Tộc!

"Hừ!

Đồ phế vật, lại ngay cả chuyện này cũng không làm tốt!" Ma Tổ La Hầu tức giận nói, hận không thể bóp chết mấy tên thuộc hạ!

Nhưng sau đó, Ma Tổ La Hầu cuối cùng không làm như vậy!

Bởi vì trong lòng Ma Tổ La Hầu biết rõ, thuộc hạ của hắn quả thật đã cố gắng hết sức!

Không có cách nào, tình hình của Ngao Tông và Minh Tộc, quả thật rất đặc biệt, khác với các chủng tộc thông thường, khiến người ta không biết phải ra tay thế nào!

"Thôi được, hãy khuấy động tộc nhân tam tộc, thử dẫn chiến hỏa về phía U Minh Huyết Hải, nhất định phải giúp ta làm rõ tình hình của Minh Tộc!" Ma Tổ La Hầu hơi dặn dò một tiếng!

Thật ra, kế 'khu hổ thôn lang' (đuổi hổ nuốt sói), Ma Tộc đã từng sử dụng trước đây.

Nhưng Ma Tổ La Hầu đối với Ngao Tông và Minh Tộc, trong lòng luôn có một cảm giác bất an!

Vì lẽ đó, dù có dùng lại kế cũ, cũng phải làm rõ tình hình U Minh Huyết Hải mới được!

Đương nhiên rồi, chuyện này đối với Ma Tổ La Hầu mà nói, chỉ là một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà thôi!

Đối với Ma Tổ La Hầu mà nói, chuyện quan trọng nhất hiện tại, chính là chuyện lượng kiếp!

Vì vậy, sau khi dặn dò một chút, Ma Tổ La Hầu không chú ý nhiều đến chuyện này.

Hắn thu hồi những suy nghĩ linh tinh, tiếp tục đặt sự chú ý vào chuyện đại chiến tam tộc!

Đối với việc Long Phượng Lượng Kiếp chính thức khai mở, cũng như sự chú ý của Ma Tổ La Hầu!

Một số chuyện đó, Ngao Tông đều không biết.

Nếu Ngao Tông biết, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc!

Nhưng hiện tại Ngao Tông, đang tiến hành những chuyện quan trọng hơn.

Đó là chuyển hóa hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cũng như hồn phách nguyên thần ngẫu nhiên có được trong chuyến đi Bất Chu Sơn!

Hiện tại, Ngao Tông đã hoàn thành chuyện này!

Không thể không nói, sau khi tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, tu vi của Ngao Tông trở nên càng thêm đáng sợ.

Đối với việc chuyển hóa hồn phách nguyên thần cảnh giới cao, cũng trở nên càng thêm thuận lợi!

À đúng rồi, trong quá trình chuyển hóa, Ngao Tông cũng phát hiện một chuyện!

Tu vi của hắn, dường như trong lúc không hay biết, đã hoàn toàn ổn định!

Chuyện này đối với Ngao Tông, là một bất ngờ hiếm có!

Nhưng suy nghĩ một chút, Ngao Tông đã biết nguyên do!

Trước đây luận đạo với Hồng Quân Lão Tổ, đối với việc củng cố tu vi của hắn, có lợi ích rất lớn.

Vì vậy tu vi của Ngao Tông, mới nhanh chóng củng cố đến vậy!

Đương nhiên rồi, chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ!

Điều Ngao Tông quan tâm hiện tại, tự nhiên là chuyện chuyển hóa hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Sau một đoạn thời gian chuyển hóa, Ngao Tông đã chuyển hóa tất cả hồn phách nguyên thần cảnh giới cao, thành tộc nhân Minh Tộc!

Đương nhiên rồi, những Đại La Kim Tiên viên mãn như Thanh Loan Lão Tổ... sống lại, thành công u minh hóa, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy chấn kinh!

Suy cho cùng khi gặp lại Ngao Tông, Ngao Tông đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, trở thành một tồn tại mà họ phải ngước nhìn!

Chương 169

Đương nhiên rồi, Ngao Tông không để tâm đến chuyện này nữa.

Theo thông lệ trước đây, Ngao Tông lần lượt hàng phục các tộc nhân Minh Tộc cảnh giới cao mới sinh, khiến họ hoàn toàn quy tâm, và truyền thụ kiến thức liên quan cho họ.

Sau đó chuyện này mới tạm kết thúc!

"Hệ thống, mở giao diện nhiệm vụ." Ngao Tông ra lệnh cho hệ thống, muốn xem tình hình hiện tại. 【 Nhiệm vụ giai đoạn thứ năm: Thăng cấp cao hơn, khiến Minh Tộc bước vào một cấp độ cao hơn, trở thành một đại tộc đỉnh cấp sánh ngang với Long Phượng Kỳ Lân tam tộc (chưa hoàn thành) 】 ... ...

Điều kiện thứ tư: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đạt đến năm nghìn người (1,077/5,000) Điều kiện thứ năm: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, đạt đến ba trăm người (131/300) Điều kiện thứ sáu: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đạt đến ba mươi vị (36/30) Điều kiện thứ bảy: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, đạt đến ba vị (8/3) Điều kiện thứ tám: Minh Vương Ngao Tông bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tấn thăng thành Minh Hoàng Ngao Tông (chưa hoàn thành) Những điều kiện phía trước, Ngao Tông không thèm nhìn, bởi vì cơ số quá lớn, số liệu sẽ không có thay đổi!

Vì vậy, Ngao Tông trực tiếp nhìn vào tình hình của mấy điều kiện phía sau!

Quả nhiên, sau khi chuyển hóa tám vị Đại La Kim Tiên viên mãn, cũng như gần hai mươi hồn phách nguyên thần cảnh giới Đại La Kim

Tiên, các điều kiện lúc này, đã có thay đổi lớn!

Ít nhất điều kiện thứ sáu và điều kiện thứ bảy, cũng là yêu cầu của Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn, đã hoàn toàn hoàn thành.

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch không tồi.

"Hửm?

Tại sao điều kiện thứ tám chưa hoàn thành chứ, rõ ràng ta đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh?" Thế nhưng, khi Ngao Tông vô ý nhìn đến điều kiện thứ tám, Ngao Tông hơi ngẩn người!

Theo điều kiện thứ tám nói, cần phải tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh, tại sao điều kiện thứ tám, lại hiển thị chưa hoàn thành chứ.

Chờ chút, Minh Hoàng...

Ngao Tông dường như đã hiểu ra, có lẽ cần phải trở thành Minh Hoàng thật sự, mới có thể hoàn thành điều kiện này! 【Điều kiện thứ tám: Minh Vương Ngao Tông bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tấn thăng thành Minh Hoàng Ngao Tông (chưa hoàn thành) 】 Điều kiện cuối cùng của nhiệm vụ giai đoạn thứ năm!

Tu vi của Ngao Tông, không nghi ngờ gì đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành cường giả đỉnh cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Vì vậy, điều kiện này hiển thị chưa hoàn thành, vậy thì chỉ có một khả năng.

Đó là chuyện tấn thăng thành Minh Hoàng!

"Để ta chiêu cáo Hồng Hoang Đại Địa, hoàn thành nghi thức tấn thăng Minh Hoàng sao?" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng!

Quả thật, để từ Minh Vương lột xác thành Minh Hoàng, cần phải có một nghi thức hoàn chỉnh!

Thực ra cũng là thề với Đại Đạo, chiêu cáo Hồng Hoang Đại Địa, có sự tương tự lớn với lời thề trước đó!

Đương nhiên rồi, thề với Đại Đạo, chỉ là một bước mà thôi!

Thật sự muốn từ Vương tấn thăng thành Hoàng, có rất nhiều điều kiện tiên quyết cần phải thỏa mãn!

Ví dụ, trong chủng tộc có một vị Chuẩn Thánh tọa trấn.

Lại ví dụ, tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, cần phải đạt đến một số lượng nhất định.

Hoặc giả, tình hình tổng thể tộc nhân của chủng tộc, cũng như mức độ hưng suy cường thịnh của khí vận một tộc, v.v.!

Để tấn thăng thành Hoàng, có không ít điều kiện, đều cần phải lần lượt thỏa mãn!

Về điểm này, dường như có sự tương tự nhất định với nhiệm vụ giai đoạn của Ngao Tông!

Nhưng một số chuyện này, đối với Ngao Tông, đều không phải chuyện lớn.

Thậm chí có thể nói, Ngao Tông đã sớm thỏa mãn những yêu cầu này rồi!

Quả thật, so với nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống, việc thỏa mãn các điều kiện để chủng tộc thăng cấp, từ Vương tấn thăng thành Hoàng, đơn giản không thể dễ dàng hơn được nữa!

So sánh một chút, ít nhất cũng phải dễ dàng hơn rất nhiều so với nhiệm vụ giai đoạn thứ năm của hệ thống!

Vì vậy hiện tại Ngao Tông, nếu muốn tấn thăng thành Minh

Hoàng, chỉ cần lời thề cuối cùng là có thể được rồi!

"Vốn dĩ ta định, tiếp tục phát triển một cách âm thầm, chờ sau khi Long Phượng Kỳ Lân tam tộc lưỡng bại câu thương, rồi mới xuất hiện thu hoạch một phen." "Nhưng bây giờ xem ra, kế hoạch này dường như đã bị phá vỡ rồi." Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng.

Thực ra mà nói, mặc dù Ngao Tông đã tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng trước đó Ngao Tông, định ẩn mình một thời gian.

Sau đó, chờ sau khi Long Phượng Lượng Kiếp hoàn toàn bùng nổ, Ngao Tông mới rực rỡ xuất hiện, mang lại cho Long Vương và Ma Tổ La Hầu một bất ngờ!

Vì lẽ đó, trước khi tấn thăng thành Chuẩn Thánh sơ kỳ, Ngao Tông cũng không quá phô trương.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không có cơ hội đó, để hoàn thành kế hoạch này nữa rồi!

Bởi vì Ngao Tông nếu muốn hoàn thành điều kiện thứ tám của nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, vậy thì không thể tiếp tục âm thầm nữa!

"Thôi kệ đi, hiện tại ta, không cần ẩn giấu!" "Long Vương và Nguyên Phượng cùng các Chuẩn Thánh khác, nếu muốn nhằm vào ta, ta cũng sẽ không có bất kỳ áp lực nào!" Ngao Tông thản nhiên nói, trong mắt có một tia tự tin!

Tuy rằng ẩn mình trong bóng tối, vào thời khắc then chốt ra đòn bất ngờ với Long Vương và Ma Tổ La Hầu, là một kế hoạch không tồi!

Nhưng đối với Ngao Tông mà nói, lại không phải là chuyện bắt buộc!

Hiện tại Ngao Tông, đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy rằng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng khoảng cách giữa Ngao Tông và các tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đã thu hẹp lại, không cần phải lo lắng về sự uy hiếp của họ!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông, dù đối mặt với bất kỳ vị Chuẩn Thánh nào, Ngao Tông cũng có đủ tự tin không bị thất thế!

Phải biết rằng, hắn là người sáng tạo ra Minh Tộc, hội tụ khí vận của một tộc!

Thậm chí, Ngao Tông còn nắm giữ hai kiện chí bảo lớn là Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên và Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, cùng với các bảo vật như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, v.v.!

Có nhiều át chủ bài như vậy trong tay, thực lực của Ngao Tông, tuyệt đối sẽ không kém cạnh bất kỳ vị Chuẩn Thánh trung kỳ nào!

Thật ra mà nói, hiện tại Ngao Tông, đã có tư cách báo thù Long Vương rồi!

Nhưng, cục diện và dã tâm hiện tại của Ngao Tông, đã vượt xa so với lúc ban đầu!

Lúc mới bắt đầu, kế hoạch của Ngao Tông rất đơn giản, đó là báo thù Long Vương!

Nhưng hiện tại Ngao Tông, muốn đạt được nhiều thứ hơn, có một dã tâm và cục diện lớn hơn!

Chuyện báo thù Long Vương, tự nhiên nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Nhưng, Ngao Tông muốn từ Long Phượng Lượng Kiếp, đạt được nhiều thứ hơn nữa.

Chương 170

Ví dụ như, mưu đồ vị trí Thánh nhân Địa Đạo, v.v.!

Vì lẽ đó, Ngao Tông mới không lập tức báo thù, trực tiếp gây khó dễ cho Long Vương, mà đang chờ đợi thời cơ thích hợp!

Vì vậy, Ngao Tông cần phải lo lắng việc bại lộ thực lực của bản thân sao?!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông, đã có thủ đoạn để giao đấu với các cường giả đỉnh cấp.

Dù đối mặt với các cao thủ đỉnh cấp như Nguyên Phượng, Ngao Tông cũng không có bất kỳ e ngại nào!

Vì vậy, Ngao Tông căn bản không cần ẩn giấu!

Vì lẽ đó, Ngao Tông cũng không để tâm đến nghi thức tấn thăng thành Hoàng!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp lập thệ!

"Đại Đạo tại thượng, Ngô vi Minh Tộc chi Vương Ngao Tông, nay Ngô tấn thăng Chuẩn Thánh chi cảnh!" "Từ hôm nay, Ngô vi Minh Tộc chi Hoàng Ngao Tông!" "U Minh Nhất Tộc của Ngô, chính thức trở thành Đại Tộc đỉnh cấp!" Kèm theo lời nói của Ngao Tông, trên bầu trời vang lên một tiếng oanh minh, từng đạo dị tượng kinh người, xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

Cùng lúc đó, toàn bộ khí vận của Minh Tộc, dường như đã đột phá một bước kinh người hơn!

Khí tức đáng sợ tột cùng, xuất hiện trên người Ngao Tông!

"...Tu vi của ta lại tiến thêm một bước rồi!" Ngao Tông mở mắt,

trong mắt xuất hiện một tia tinh quang!

Mặc dù hiện tại Ngao Tông, chưa tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ!

Nhưng Ngao Tông có một cảm giác, tu vi của hắn dường như đã tiến thêm một bước, cách Chuẩn Thánh trung kỳ cũng không còn xa nữa!

Đây là một thu hoạch ngoài ý muốn, ngay cả Ngao Tông cũng không dự đoán được!

Thực ra, sở dĩ có được thu hoạch như vậy, cũng là chuyện hợp lý!

Phải biết rằng, Ngao Tông khác với Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cùng các tộc trưởng khác.

Long Vương và ba tộc trưởng kia, đều thông qua khí vận chi pháp, tấn thăng thành Chuẩn Thánh!

Nhưng con đường mà Ngao Tông đã đi, lại là pháp 'dĩ lực chứng đạo'!

Thông qua pháp 'dĩ lực chứng đạo', đi ra con đường Luân Hồi của riêng mình, từ đó tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Có thể nói, tu vi của Ngao Tông, và khí vận của Minh Tộc, cũng không có liên quan quá lớn!

Hiện tại, cục diện của Minh Tộc đã thực hiện một bước nhảy vọt, khí vận của Minh Tộc cũng theo đó mà bùng nổ.

Dưới sự phản hồi của khí vận chủng tộc, đã khiến tu vi của Ngao Tông tiến thêm một bước!

Vì lẽ đó, tu vi của Ngao Tông mới có sự đề thăng!

Nhưng nói chung, đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch không tồi!

Ít nhất thực lực của Ngao Tông, đã trở nên mạnh mẽ hơn!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông đang chìm đắm trong cảm ngộ về sự đề thăng của tu vi.

Toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, lại vì chuyện của Ngao Tông, mà đón nhận một sự chấn động lớn!

"Cục diện Minh Tộc nhảy vọt, trở thành siêu cấp đại tộc của Hồng Hoang Đại Địa!" "Minh Tộc chi Vương Ngao Tông, lại tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!" "Xem ra từ nay về sau, trên Hồng Hoang Đại Địa, lại có thêm một vị Hoàng giả!" "Minh Vương Ngao Tông, chính thức tấn thăng thành Minh Hoàng Ngao Tông!" "Hồng Hoang hiện tại, lại có thêm một vị Chuẩn Thánh sao!" "Thật sự quá kinh người, ngoài Long Phượng Kỳ Lân tam tộc ra, trên Hồng Hoang lại có Chuẩn Thánh mới ra đời!" "Hiện tại Minh Tộc, hẳn là chủng tộc thứ tư, thế lực thứ tư của Hồng Hoang rồi chứ!" "Truyền lệnh của bản lão tổ, nói với toàn thể tộc nhân, sau này gặp tộc nhân Minh Tộc, nhất định phải hành lễ, giống như đối đãi tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc vậy!" "Nói với tất cả tử tôn hậu đại, Minh Tộc không thể trêu chọc, Minh Hoàng Ngao Tông không thể trêu chọc!" Vì cục diện Minh Tộc nhảy vọt, Ngao Tông lột xác thành Minh Hoàng, thông qua Đại Đạo chiêu cáo Hồng Hoang Đại Địa!

Nhất thời, tất cả tu sĩ Hồng Hoang Đại Địa, đều biết chuyện này!

Nhất thời, toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa đều chấn động!

Thậm chí có những chủng tộc nhỏ, trực tiếp coi Minh Tộc, cùng với Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, ngang hàng trở thành Tứ đại chủng tộc Hồng Hoang!

Có thể nói, trong mắt các chủng tộc nhỏ và tu sĩ, hiện tại Minh Tộc, và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đều thuộc cùng một cấp độ tồn tại!

Còn Minh Hoàng Ngao Tông, thì giống như Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, là tồn tại cùng cấp bậc, một trong những cường giả mạnh nhất trên Hồng Hoang Đại Địa!

Cũng chính là, hiện tại Ngao Tông, trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, đã trở thành một trong tứ đại cao thủ trên mặt nổi, ngang hàng với Long Vương và những người khác!

Uy vọng của cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chỉ cần chiêu cáo thiên hạ, danh vọng của Ngao Tông, lập tức thăng lên cực điểm!

Đương nhiên rồi, đối với chúng sinh Hồng Hoang mà nói, họ không biết rằng, trong Hồng Hoang, còn có một số Chuẩn Thánh ẩn mình trong bóng tối!

Nhưng đối với Ngao Tông, điều đó cũng không phải chuyện xấu!

Đương nhiên rồi, chúng sinh Hồng Hoang chấn động, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Trong đó chấn động nhất, tự nhiên là Long Tộc!

"Làm sao có thể, cái tên nghịch tử đó làm sao có thể tiến thêm một bước!" "Cảnh giới Chuẩn Thánh?

Bản hoàng không tin chuyện này, cái tên nghịch tử đó có đức có năng gì, có thể làm được chuyện này!" Tại tộc địa Long Tộc, khí tức đáng sợ truyền ra từ Long Vương Điện.

Lúc này Long Vương, sắc mặt vô cùng khó coi!

Trong ánh mắt chấn động tột cùng, có một tia nộ hỏa khó che giấu!

Thật ra mà nói, tin tức Ngao Tông tấn thăng thành Chuẩn Thánh, người khó chấp nhận nhất, không ai khác ngoài Long Vương!

Phải biết rằng, từ trước đến nay, Long Vương luôn xem thường Ngao Tông, cảm thấy không ưa Ngao Tông, cho rằng Ngao Tông là nỗi sỉ nhục của Long Tộc!

Nhưng, sau khi Ngao Tông rời khỏi Long Tộc, Ngao Tông bắt đầu quật khởi, thậm chí dần dần trưởng thành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những chuyện này, đều khiến Long Vương cảm thấy vô cùng khó chịu!

Đương nhiên rồi, nếu Ngao Tông chỉ dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì còn tốt hơn một chút!

Suy cho cùng trong mắt Long Vương, Đại La Kim Tiên và kiến hôi không có gì khác biệt!

Suy cho cùng bản thân Long Vương, là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, đứng đầu Hồng Hoang!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông lại tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Khái niệm gì đây, phải biết rằng, bản thân Long Vương cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh mà thôi!

Cũng chính là, hiện tại Ngao Tông, đã trở thành tồn tại có thể sánh ngang với hắn rồi!

Đối với chuyện này, Long Vương hoàn toàn không thể chịu đựng được!

Long Vương trong lòng cảm thấy, mặt mũi lão đã mất sạch, như bị Ngao Tông tát hết lần này đến lần khác, cho đến khi hoàn toàn nát bét vậy!

Có thể nói, nộ hỏa trong lòng Long Vương, gần như bốc xuyên trời, hận không thể lập tức đến U Minh Huyết Hải, diệt trừ Ngao

Tông cho hả dạ!

Chương 171

"Mặc dù chuyện này khiến người ta vô cùng chấn kinh, nhưng huynh trưởng, Đại Đạo oanh minh, và đã đưa ra phản ứng!" "Chuyện này hiển nhiên là sự thật, không phải sao!" Chúc Long thần sắc chấn động, có chút bất đắc dĩ nhìn Long Vương.

Lúc này Chúc Long, đang ở trong Long Vương Điện.

Ban đầu Chúc Long đến đây, là để thương nghị với Long Vương về chuyện đối phó Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc.

Suy cho cùng hiện tại, đại chiến tam tộc đã hoàn toàn bùng nổ, đối với chuyện đại chiến tam tộc, Chúc Long tự nhiên vô cùng để tâm!

Kết quả không ngờ, lại nghe được tin tức như vậy!

Thật ra mà nói, mặc dù Chúc Long sớm đã biết, tư chất của Ngao Tông yêu nghiệt, sau này thành tựu chắc chắn không tầm thường!

Vì lẽ đó, trước đây Chúc Long, mới định hàn gắn mối quan hệ giữa Long Tộc và Ngao Tông!

Nhưng thật sự, Chúc Long cũng không ngờ, Ngao Tông lại một lần nữa phá vỡ nhận thức của hắn!

Mới có bao nhiêu thời gian chứ, Ngao Tông lại tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Không phải yêu nghiệt nữa, đơn giản là con của Đại Đạo, được Đại Đạo ưu ái!

Có thể nói, sự chấn động trong lòng Chúc Long, không hề kém Long Vương!

Nhưng, nhìn Long Vương đang giận dữ bừng bừng, Chúc Long

lại không thể không ngăn cản Long Vương!

Phải biết rằng, Long Vương vừa mới khơi mào đại chiến tam tộc, đại chiến tam tộc đã bùng nổ!

Lúc này, lại đi tìm phiền phức với Ngao Tông, đối với Long Tộc mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Thậm chí có thể nói, nếu chuyện này xử lý không thỏa đáng, thậm chí có khả năng sẽ mang lại hậu quả vô cùng tồi tệ!

Vì lẽ đó, Chúc Long không khỏi kiềm nén nộ hỏa của Long Vương, không ngừng khuyên can Long Vương!

Cuối cùng, Long Vương chìm vào im lặng!

Đương nhiên rồi, Long Vương sở dĩ chìm vào im lặng, không chỉ vì Chúc Long khuyên can!

Nguyên nhân quan trọng nhất, Long Vương phát hiện một chuyện!

Hiện tại hắn, dường như không làm gì được Ngao Tông!

Một mặt, đúng như lời Chúc Long nói!

Khoảng thời gian này, Long Vương nên tập trung vào việc tranh đoạt khí vận, tuyên chiến với Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc!

Có thể nói, hiện tại Long Tộc, đang là lúc bận rộn nhất, căn bản không thể rút người ra được!

Mặt khác, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, Ngao Tông cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh!

Tuy rằng Long Vương là Chuẩn Thánh trung kỳ, Ngao Tông chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Nhưng trong tay Ngao Tông, lại có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, một kiện chí bảo phòng ngự!

Trong tình huống như vậy, Long Vương căn bản không làm gì được Ngao Tông!

Ngược lại, Long Vương nên lo lắng, Ngao Tông sẽ quay lại tìm phiền phức với Long Tộc!

Nếu Ngao Tông nhất quyết tìm phiền phức với Long Tộc, Long Vương dường như căn bản không thể ngăn cản được!

Phát hiện này, khiến Long Vương hoàn toàn uất ức!

Dường như trong lúc không hay biết, Ngao Tông đã trưởng thành thành một quái vật khổng lồ, thậm chí khiến hắn không biết phải ra tay thế nào!

Cảm giác bất lực này, Long Vương là lần đầu tiên cảm nhận!

"Huynh trưởng, điều ta nên làm bây giờ, là tranh thủ hòa giải mối quan hệ với Ngao Tông." Thấy Long Vương uất ức như vậy, Chúc Long cũng có chút bất đắc dĩ!

Nhưng dù bất đắc dĩ đến mấy, chuyện này cuối cùng cũng phải giải quyết!

Vì lẽ đó, Chúc Long chỉ có thể cắn răng, đưa ra kế sách của mình!

Thực ra chuyện này, là vấn đề cũ rích.

Lần trước Chúc Long cũng đã đề cập chuyện này với Long Vương!

Lúc đó, Long Vương tự nhiên không đồng ý, nhưng vì Chúc Long tử gián, mới hơi buông tay, để Chúc Long đi giải quyết chuyện này!

"Chuyện này, ta đã đề nghị lần trước rồi!" "Bản hoàng không phải đã nói sao, muốn làm gì thì làm đi!" Long Vương bất đắc dĩ nói!

Chuyện này, trước đó không phải đã đồng ý rồi sao.

Chúc Long muốn hòa giải với Ngao Tông, hắn sẽ không cản trở!

Quả thật, Long Vương không ngốc, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng Long Vương cũng hiểu.

Đó là phương pháp tốt nhất, vì vậy sẽ không cản trở chuyện này!

Nhưng, Long Vương có chút không hiểu, tại sao Chúc Long lại đề cập chuyện này một lần nữa!

"Huynh trưởng, ý của ta, là huynh trưởng nên đích thân hòa giải với Ngao Tông." Chúc Long cắn răng, từ từ nói ra ý thật của mình!

Nhưng lần này, chuyện Chúc Long muốn làm, còn tiến thêm một bước!

Quả thật, lần trước, Chúc Long lấy danh nghĩa Đại trưởng lão Long Tộc, gửi tín hiệu muốn hòa giải mối quan hệ đến Ngao Tông!

Nhưng hiển nhiên là chưa đủ!

Bởi vì trước đó Ngao Tông, căn bản không đồng ý chuyện này!

Huống chi, hiện tại Ngao Tông, đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, không thể là tồn tại có thể đối thoại bình đẳng nữa!

Phải biết rằng, Đại trưởng lão Long Tộc Chúc Long trước đó, là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, Ngao Tông chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng hiện tại Chúc Long, vẫn là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng Ngao Tông đã tấn thăng thành cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành một trong Tứ đại cường giả mạnh nhất Hồng Hoang Đại Địa!

Nói về tu vi, Ngao Tông đã vượt qua hắn, căn bản không thể là tồn tại có thể đối thoại được nữa!

Vì vậy lần này, nếu thật sự muốn hòa giải với Ngao Tông, vậy thì chỉ có Long Vương đích thân truyền lời!

Vì vậy, ý của Chúc Long, là muốn Long Vương đích thân truyền lời, để hắn hòa giải với Ngao Tông!

Nói trắng ra, Chúc Long hy vọng Long Vương, có thể đích thân nhận lỗi với Ngao Tông!

Chỉ có như vậy, Ngao Tông mới có khả năng hòa giải với Long Tộc!

“Chúc Long!

Chương 172

Chẳng phải quá đáng sao, lại muốn Bản hoàng đích thân nhận lỗi với cái tên nghịch tử đó!" Khi Long Vương hiểu rõ ý trong lời nói của Chúc Long!

Khí tức đáng sợ, từ sắc mặt Long Vương bùng phát!

Long uy kinh người, trực tiếp trấn áp Chúc Long xuống đất!

Long Vương hai mắt đỏ ngầu, trong mắt có từng tia máu, tràn ngập nộ hỏa kinh người, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo tẩu!

Bởi vì lời nói của Chúc Long, thật sự đã chọc giận Long Vương!

Long Vương không ngờ, Chúc Long lại muốn hắn, đích thân nhận lỗi với Ngao Tông!

Chuyện như vậy, Long Vương làm sao có thể đồng ý!

Vì lẽ đó, Long Vương mới phẫn nộ đến vậy!

"Huynh trưởng, lời của Chúc Long, đều là lời nói thật lòng!" "Trong trận đại chiến tam tộc này, nếu Long Tộc ta muốn giành thắng lợi, chỉ có cách này!" Chúc Long khổ sở không nói nên lời, khó khăn nói ra từng câu!

Không có cách nào, thời cơ Ngao Tông tấn thăng thành Chuẩn Thánh, thật sự quá trùng hợp!

Ngao Tông trước đó, không sớm tấn thăng Chuẩn Thánh, không muộn tấn thăng Chuẩn Thánh, lại cố tình vào lúc đại chiến Long Phượng Kỳ Lân tam tộc hoàn toàn bùng nổ, lại tấn thăng thành Chuẩn Thánh!

Điều này vừa xảy ra, cục diện toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, đã hoàn toàn bị phá vỡ!

Ban đầu chỉ là cuộc chiến giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Chúc Long có cách đối phó!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông quật khởi mạnh mẽ, tấn thăng thành Chuẩn Thánh, Minh Tộc chính thức trở thành chủng tộc thứ tư của Hồng Hoang Đại Địa!

Điều này vừa xảy ra, Minh Tộc và Ngao Tông, với tư cách là thế lực thứ tư, sẽ trở thành một nhân tố bất định!

Bất kể Ngao Tông nghiêng về Long Phượng Kỳ Lân tam tộc nào, cũng sẽ mang lại ảnh hưởng rất lớn cho một trận đại chiến đỉnh cấp này!

Có thể nói, vì sự quật khởi mạnh mẽ của Ngao Tông, cục diện toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, một lần nữa trở nên mơ hồ!

Để tranh thủ đủ chiến thắng, Chúc Long mới đưa ra kế sách như vậy!

Các tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, để tranh đoạt khí vận thiên hạ, đã khơi mào một trận đại chiến vô cùng khủng khiếp!

Trong một trận đại chiến như vậy, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đều là kẻ thù của nhau!

Có thể nói, hiện tại Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đang duy trì một sự cân bằng khéo léo!

Trong tình huống như vậy, Chúc Long cảm thấy Long Tộc có một khả năng chiến thắng nhất định!

Nhưng vì sự quật khởi mạnh mẽ của Ngao Tông, sự cân bằng của trận đại chiến tam tộc này, đã hoàn toàn bị phá vỡ!

Bất kể Ngao Tông và Minh Tộc, nghiêng về tộc nào trong Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cũng sẽ mang lại phiền phức rất lớn cho hai tộc còn lại!

Nếu đã như vậy, điều duy nhất có thể làm, là ra tay trước.

Trước tiên phải tranh thủ Ngao Tông và Minh Tộc, về phía Long Tộc!

Đây là kế sách của Chúc Long.

Để làm được điều đó, thì cần Long Vương đích thân cúi đầu nhận lỗi!

Vì lẽ đó, Chúc Long mới có đề nghị như vậy!

Đương nhiên rồi, đối với Long Vương, đề nghị như vậy khó mà chấp nhận được!

"Huynh trưởng, huynh trưởng nên biết, hiện tại cơ hội cho ta lựa chọn không còn nhiều nữa!" "Nếu Long Tộc ta, muốn giành thắng lợi trong trận đại chiến tam tộc lần này, thì ta chỉ có thể làm như vậy!" Chúc Long phân tích lợi và hại của chuyện này.

Chúc Long đã nói rõ tất cả lợi ích và mất mát bên trong, không chút giấu giếm!

Rất nhanh, sau khi được Chúc Long khuyên can, Long Vương cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện!

Chỉ cần Long Tộc giành được thắng lợi cuối cùng trong trận đại chiến này.

Vậy thì lựa chọn duy nhất, chỉ có thể thỏa hiệp với Ngao Tông và Minh Tộc!

Đối với Long Vương, đây là chuyện gần như không thể chấp nhận được, nhưng lại không thể không chấp nhận!

Nguyên nhân rất đơn giản, Long Vương muốn giành thắng lợi trong trận đại chiến lần này!

Hắn muốn tranh đoạt khí vận thiên hạ, để thông qua đạo khí vận, thành tựu cảnh giới Thánh nhân!

Quả thật, vì chứng đạo thành Thánh!

Thành Đạo quả Thánh nhân, mới là mục tiêu thật sự mà Long Vương theo đuổi, cũng là mục tiêu cuối cùng của Long Vương!

Xưa nay, thành Thánh gần như là lý tưởng của tất cả tu sĩ, Long Vương tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Vì vậy, để trở thành Thánh nhân, dù phải trả giá một số thứ, Long Vương cũng phải làm điều đó!

Đây là ý chí của Long Vương!

Vì lẽ đó, hắn cần phải dứt khoát loại bỏ mọi yếu tố, có thể dẫn đến thất bại trong trận đại chiến này.

Đối với điểm này, Chúc Long cũng vô cùng rõ ràng, biết được sự theo đuổi của Long Vương!

Vì lẽ đó, Chúc Long mới khuyên can Long Vương như vậy!

"Bản hoàng biết, Bản hoàng đồng ý chuyện này rồi!" Long Vương thần sắc khuất nhục, trong lòng dường như vô cùng không cam tâm, nhưng lại không thể không đồng ý chuyện này!

Đúng như lời Chúc Long nói, thành Thánh là sự theo đuổi cuối cùng!

Vì thành Đạo quả Thánh nhân, dù phải trả giá một số thứ, thậm chí là thể diện của hắn, Long Vương cũng sẽ chọn trả giá!

Đây là một vấn đề về sự đánh đổi!

Vì lẽ đó, dù trong lòng Long Vương có không cam tâm đến mấy, cũng chỉ có thể chọn đồng ý chuyện này!

"Như vậy thì tốt, vậy thì xin huynh trưởng, đích thân truyền lệnh đi." Chúc Long thở phào nhẹ nhõm, nói với Long Vương!

Chuyện tiếp theo, trở nên đơn giản hơn nhiều.

Mặc dù trong lòng Long Vương vô cùng không cam tâm và uất ức, nhưng để giành thắng lợi cuối cùng, Long Vương đã đồng ý.

Vì vậy, Long Vương đích thân hạ lệnh, lệnh Long Vệ thuộc hạ, mang theo lời lẽ mềm mỏng, tiến về U Minh Huyết Hải!

Có thể nói, đây là phản ứng của Long Tộc!

Hiện tại Ngao Tông, vẫn chưa biết, vì để giành thắng lợi trong Long Phượng Lượng Kiếp, Long Vương đã buông bỏ tôn nghiêm của mình, chuẩn bị đích thân đến xin lỗi hắn.

Đương nhiên rồi, hành động của Long Tộc, không nhanh đến mức đó!

Chương 173

Hiện tại Ngao Tông, cũng không biết chuyện này!

Nhưng, vì Ngao Tông tấn thăng thành Minh Hoàng, dẫn đến sự chấn động, không chỉ có Long Tộc!

Ngay cả Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, cũng vì chuyện Ngao Tông tấn thăng thành Minh Hoàng, mà xuất hiện động tĩnh không nhỏ!

Giống như Long Tộc, tầng lớp cao của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, sau khi biết Ngao Tông tấn thăng thành Chuẩn Thánh, tầng lớp cao của hai tộc, đều lần lượt triệu tập một cuộc họp!

Nội dung cuộc họp chỉ có một, đó là làm thế nào để đối phó với Ngao Tông, vị Chuẩn Thánh mới sinh này!

Đương nhiên rồi, đối với cuộc họp này, người thật sự đưa ra quyết định, chỉ có Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân mà thôi!

Thực ra mà nói, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai vị Chuẩn Thánh, lúc này cũng có chút đau đầu!

Thật ra, trước Ngao Tông, cũng không phải không có Chuẩn Thánh xuất hiện!

Đúng vậy, vị Chuẩn Thánh mà họ nhắc đến, chính là Ma Tổ La Hầu đã bị Ngao Tông bại lộ trước đó!

Một vị Chuẩn Thánh, dưới sự công phạt mạnh mẽ, đã thành công bị "tiêu diệt".

Có thể nói, diệt trừ Ngao Tông, vị Chuẩn Thánh mới sinh này, là lựa chọn tốt nhất!

Nhưng, trước đó, sở dĩ họ hoàn thành một kỳ công, nguyên nhân

quan trọng nhất, là vì Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người liên thủ!

Ba vị Chuẩn Thánh liên thủ, mới diệt trừ một vị Chuẩn Thánh khác!

Có thể thấy được, sự mạnh mẽ và đáng sợ của cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!

Nhưng, cục diện hiện tại, có chút khác biệt so với cục diện trước đó!

Mặc dù trước đó, giữa tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, tuy có một số ma sát nhỏ.

Nhưng lúc đó, giữa tam tộc chưa hoàn toàn căng thẳng!

Vì lẽ đó, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh, mới có thể liên thủ, cùng nhau đối phó Ma Tổ La Hầu.

Nhưng hiện tại, mâu thuẫn giữa tam tộc, đã hoàn toàn bùng nổ, thậm chí các tộc trưởng tam tộc còn tuyên chiến với nhau, có thể nói là cục diện bất tử bất hưu!

Trong tình huống như vậy, làm sao có thể liên thủ, cùng nhau đối phó Ngao Tông chứ!

Huống chi, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, còn không quên một chuyện!

Họ nhớ rằng, trong tay Ngao Tông có một kiện tiên thiên chí bảo phòng ngự!

Lúc đó Ngao Tông, chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đã có khả năng phòng ngự mà ngay cả Long Vương cũng không thể phá vỡ!

Hiện tại, Ngao Tông đã tấn thăng thành Chuẩn Thánh, khả năng phòng ngự của Ngao Tông, đã mạnh đến mức nào!

Ha ha, không cần nói cũng biết!

Mặc dù vì tranh giành khí vận, đã khiến họ tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ!

Nhưng với thực lực của họ, chắc chắn không thể công phá phòng ngự của Ngao Tông!

Vì lẽ đó, muốn đối phó Ngao Tông gần như là chuyện không thể!

Vì vậy, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân mới đau đầu đến vậy!

Nói trắng ra, điều Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lo lắng, gần như cũng giống với điều Chúc Long lo lắng!

Một thế lực đỉnh cấp cấp Chuẩn Thánh, có khả năng thay đổi cục diện, nhưng lại không thể dễ dàng tiêu diệt!

Trong tình huống như vậy, làm thế nào để đối xử với thế lực đỉnh cấp mới sinh này, cần phải suy nghĩ kỹ càng!

Cách tốt nhất, là lôi kéo đối phương, cùng nhau đối phó hai tộc còn lại!

Có thể nói, kế sách của tầng lớp cao tam tộc, bất ngờ lại nhất trí.

Đương nhiên rồi, đối với sự cảnh giác Ngao Tông và Minh Tộc, cũng sẽ không từ bỏ!

Vì lẽ đó, sau khi thương nghị chuyện này, tầng lớp cao của Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, không khỏi chọn cách thể hiện "thiện ý" với Ngao Tông và Minh Tộc!

Còn về ân oán trước đây giữa Ngao Tông và Long Phượng Kỳ Lân tam tộc...

Ha ha, trước lợi ích tuyệt đối, một số ân oán nhỏ, có quan trọng không!

Tầng lớp cao tam tộc, đều vô ý chọn cách "quên đi".

Có thể nói, vì sự quật khởi mạnh mẽ của Ngao Tông, đã dẫn đến việc tầng lớp cao Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, đều lần lượt đưa ra các biện pháp tương ứng!

Đương nhiên rồi, vì chuyện của Ngao Tông, người cảm thấy phiền não, không chỉ có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!

Có một nhân vật quan trọng hơn, đối với chuyện này vô cùng chấn kinh!

Tây Phương Đại Địa, trên Tổ mạch Tu Di Sơn!

Ma uy Chuẩn Thánh khủng bố, từ Tu Di Sơn bùng phát, dường như muốn chấn vỡ bầu trời!

Nếu không có trận pháp hộ sơn ngăn cách, e rằng một luồng ma uy đáng sợ này, hiện tại đã truyền ra thế giới bên ngoài, bị các Chuẩn Thánh khác phát hiện rồi!

Rõ ràng, đó chính là ma uy của Ma Tổ La Hầu!

"Đáng chết, cái tên đáng ghét đó, làm sao có thể tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, làm sao có thể?!" Ma Tổ La Hầu vô cùng phẫn nộ!

Khi Ma Tổ La Hầu biết được, Ngao Tông tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, nộ hỏa của Ma Tổ La Hầu, đã hoàn toàn bùng cháy!

Đó là chuyện tất nhiên, ân oán giữa Ma Tổ La Hầu và Ngao Tông, không hề kém cạnh tam tộc!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông lại bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với Ma Tổ La Hầu, đây đơn giản là tin tức tồi tệ nhất!

"Dùng tất cả thủ đoạn, bản lão tổ muốn trong thời gian ngắn nhất, biết được tình báo của U Minh Huyết Hải!" Ma Tổ La Hầu nổi giận, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ Ma Tộc!

Tin tức Ngao Tông tấn thăng thành Chuẩn Thánh, trực tiếp khiến Ma Tổ La Hầu không thể ngồi yên!

Lần này, dù có phải bại lộ một số át chủ bài, cũng phải có được tình báo của Ngao Tông!

Bởi vì trận đại chiến tiếp theo, liên quan đến Đạo thành Thánh, tuyệt đối không cho phép Ngao Tông, tình huống ngoài ý muốn này xuất hiện!

Vì vậy, phải có được tình báo của Minh Tộc, hoàn toàn bóp chết tình huống ngoài ý muốn của Ngao Tông!

Đây là ý chí của Ma Tổ La Hầu!

Nhất thời, các tộc nhân Ma Tộc thuộc hạ của Ma Tổ La Hầu, đều lần lượt bắt đầu hành động!

Ngao Tông không biết, vì sự tấn thăng của hắn, trên Hồng Hoang Đại Địa, đã gây ra một cơn bão lớn đến mức nào!

Chương 174

Thậm chí vì duyên cớ của hắn, hiện tại các đại tộc đỉnh cấp trên Hồng Hoang Đại Địa, đều lần lượt bắt đầu hành động!

Nhất thời, cục diện toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, một lần nữa trở nên căng thẳng!

Trong cục diện căng thẳng như vậy, sứ giả Long Tộc, cuối cùng cũng đến U Minh Huyết Hải!

"Long Vương đích thân đến xin lỗi ta, hy vọng ta có thể trở về Long Tộc!?" "Ha ha ha ha, Bản hoàng đã rất lâu rồi, chưa nghe thấy chuyện cười thú vị như vậy!" Trên U Minh Huyết Hải, Ngao Tông ngồi trên hoàng tọa, nhìn sứ giả Long Tộc từ trên cao, cười không kiêng nể gì!

Nghe những lời sứ giả Long Tộc nói, Ngao Tông chỉ cảm thấy buồn cười!

Long Vương lại đích thân đến nhún nhường, đây thật sự là chuyện cười lớn nhất kể từ khi lượng kiếp này bắt đầu!

Với sự hiểu biết của Ngao Tông về Long Vương, Long Vương làm sao có thể làm chuyện như vậy!

Thật ra mà nói, nếu không phải trên người đối phương, có huyết mạch và khí tức của Long Tộc.

Ngao Tông e rằng sẽ cho rằng đối phương là kẻ lừa đảo, và ngay lập tức, diệt trừ đối phương!

"Minh Hoàng đại nhân, thật sự là lời Long Vương đại nhân đích thân nói, đại nhân có thể xem qua một ngọc giản!" Sứ giả Long Tộc dường như đã sớm dự liệu tình huống này, cẩn thận lấy ra một ngọc

giản, cung kính đưa cho Ngao Tông!

Đây là một ngọc giản lưu ảnh, bên trong hẳn là khắc ghi một số hình ảnh và âm thanh!

Điều đó khiến Ngao Tông có chút hứng thú!

Vì lẽ đó, Ngao Tông trực tiếp cầm lấy, thần niệm thâm nhập vào ngọc giản!

"Ngô nhi Ngao Tông, chuyện bị trục xuất khỏi tộc trước đây, phụ hoàng ngu muội, tất cả đều là lỗi của phụ hoàng, xin ngô nhi tha thứ cho phụ hoàng..." Thần niệm của Ngao Tông, lập tức nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ!

Diện mạo của Long Vương, xuất hiện trong ngọc giản, một cách nghiêm túc bồi lễ xin lỗi Ngao Tông.

Đây là nội dung của ngọc giản lưu ảnh!

"Thật sự quá thú vị, không ngờ Long Vương cao cao tại thượng, lại có ngày như vậy!" Ngao Tông cười sảng khoái!

Sau khi xem xong nội dung ngọc giản lưu ảnh, Ngao Tông lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái!

Bởi vì Ngao Tông lần đầu tiên, thấy Long Vương bồi lễ xin lỗi!

Đối với Long Vương cao cao tại thượng, điều này gần như chưa từng xảy ra!

Nhưng hiện tại, Long Vương lại không thể không bồi lễ xin lỗi Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông há lại không vui mừng!

"Minh Hoàng đại nhân, thành ý của Long Vương đại nhân, ngài đã xem rồi, không biết ngài đối với chuyện này có ý kiến gì..." Sứ giả Long Tộc cẩn thận nhìn Ngao Tông, muốn biết câu trả lời của Ngao

Tông!

Hy vọng có thể nhân lúc Ngao Tông vui vẻ, khiến Ngao Tông buông lời về chuyện này!

"Chuyện này quả thật có chút thú vị, nhưng, ta không chấp nhận lời xin lỗi của Long Vương!" Sắc mặt Ngao Tông, lập tức trở nên bình tĩnh, lạnh nhạt vô cùng!

Thấy hắn tấn thăng thành cảnh giới Chuẩn Thánh, muốn bồi lễ xin lỗi, để hắn trở về Long Tộc, trên đời nào có chuyện tốt như vậy!

Ha ha, Long Vương trở mặt, thật sự nực cười!

Ngao Tông có thể khẳng định, tuyệt đối không phải là ý muốn của Long Vương.

Nhiều khả năng hơn, chỉ vì cục diện ép buộc, không thể không làm như vậy mà thôi!

Đối với tính cách của Long Vương, Ngao Tông có thể hiểu rõ một trăm phần trăm!

Vì lẽ đó, Ngao Tông đã đoán ra sự thật của chuyện này!

Điều quan trọng nhất, dù Long Vương thật lòng thành ý, cầu xin sự tha thứ của hắn, Ngao Tông cũng sẽ không đồng ý!

Câu nói đó, dựa vào cái gì!

Dựa vào Long Vương hy vọng tha thứ, hắn nhất định phải tha thứ cho Long Vương!

Giữa hắn và Long Vương, chắc chắn sẽ có một trận đại chiến!

Đó là sự báo thù của Ngao Tông đối với Long Vương!

Vì lẽ đó, Ngao Tông không thể nào đồng ý chuyện này!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực ra Long Vương căn bản

không cần làm như vậy.

Mặc dù Ngao Tông muốn báo thù Long Vương, nhưng trong thời gian ngắn, Ngao Tông sẽ không động thủ với Long Vương và Long Tộc!

Nguyên nhân trước đây đã nói rồi, hiện tại Ngao Tông, bất kể cục diện hay dã tâm, đều đã có sự thay đổi long trời lở đất!

Hiện tại Ngao Tông, có sự theo đuổi cao hơn!

Mưu đồ quyền hạn Địa Đạo, mới là mục đích của Ngao Tông!

Báo thù Long Vương chỉ là một trong những mục đích của Ngao Tông.

Vì lẽ đó, Ngao Tông cần Long Phượng Lượng Kiếp thuận lợi tiếp diễn!

Vì vậy trong thời gian ngắn, Ngao Tông sẽ không ra tay với Long Vương!

Vì vậy, Long Vương căn bản không cần làm chuyện như vậy!

Đương nhiên rồi, có thể nhìn thấy hình ảnh Long Vương với vẻ mặt không cam tâm, đến bồi lễ xin lỗi, cũng là một chuyện không tồi!

Ít nhất đã khiến tâm trạng của Ngao Tông, trở nên vô cùng tốt!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù Ngao Tông tạm thời không định, đi tìm phiền phức với Long Vương và Long Tộc.

Nhưng Long Vương đích thân đưa đến tận cửa, nếu không mưu đồ một số lợi ích từ chuyện này, thì có chút đáng tiếc rồi!

Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, trong lòng nảy sinh một kế hoạch.

"Về nói với Long Vương, chuyện giúp Long Tộc, không cần nữa, Minh Tộc không thể giúp Long Tộc!" "Nhưng có một chuyện, Bản

hoàng ngược lại có thể đồng ý!" "Trong khi chưa ảnh hưởng đến Minh Tộc, Minh Tộc sẽ không chủ động can thiệp vào đại chiến tam tộc, sẽ không giúp Phượng Tộc hoặc Kỳ Lân Tộc đối phó Long Tộc!" "Nhưng, không phải là không có cái giá phải trả!" "Nếu muốn Bản hoàng đáp ứng chuyện này, vậy thì hãy mang Ngao Nguyệt đến đây!" "Bản hoàng muốn Long Vương đồng ý, để Ngao Nguyệt thoát ly Long Tộc, trở thành thuộc hạ của ta!" Ngao Tông mở miệng, trực tiếp nói ra mục đích của mình!

Không sai, điều Ngao Tông mưu đồ, chính là Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt!

Trước đây, Ngao Tông đã lợi dụng một số kế sách, ly gián Ngao Nguyệt và Long Vương.

Đã qua lâu đến vậy, chắc chắn giữa Long Vương và Ngao Nguyệt, không còn như trước đây tin tưởng lẫn nhau nữa, giữa họ hẳn là có một chút ngăn cách.

Vì vậy, bây giờ cũng gần đến lúc thu lưới rồi!

Quả thật, Ngao Tông chuẩn bị chiêu mộ Ngao Nguyệt!

Tuy rằng hiện tại Ngao Tông, dưới trướng có tám vị cao thủ đỉnh cấp Đại La Kim Tiên viên mãn!

Chương 175

Nhưng thật sự, Ngao Tông đối với việc Ngao Nguyệt quy hàng, vô cùng khao khát!

Nguyên nhân trước đây đã nói rồi, tư chất của Ngao Nguyệt cực cao, là thiên tài cực kỳ hiếm có khả năng tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nếu Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt, quy hàng dưới trướng Ngao Tông, trở thành một thành viên thuộc hạ của Ngao Tông!

Chờ sau khi thực lực của Ngao Tông, tiến thêm một bước đề thăng, không chừng Ngao Nguyệt cũng có khả năng, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lúc đó, Minh Tộc không chừng có thể đón nhận hai vị Chuẩn Thánh!

Đó chính là nguyên nhân Ngao Tông coi trọng Ngao Nguyệt!

Vì lẽ đó, Ngao Tông định tiếp tục chiêu mộ Ngao Nguyệt, khiến Ngao Nguyệt hoàn toàn trở thành một thành viên của Minh Tộc!

Còn về lời nói của Ngao Tông, sẽ không can thiệp vào đại chiến giữa tam tộc!

Ha ha, những lời như vậy, nghe qua thì hay, nhưng ngàn vạn lần đừng tin là thật!

Bởi vì một trận đại chiến, là chiến tranh lượng kiếp, đã định sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa!

Minh Tộc muốn hoàn toàn đứng ngoài cuộc, gần như là chuyện không thể!

Điều quan trọng nhất, Ngao Tông không hề quên, trong bóng tối còn có một Ma Tổ La Hầu!

Ngao Tông không tin, Ma Tổ La Hầu sẽ để hắn đứng ngoài cuộc!

Với tính cách của Ma Tổ La Hầu, chắc chắn sẽ dẫn chiến hỏa về phía hắn!

Đến lúc đó, Ngao Tông ra tay, cũng sẽ không vi phạm lời hứa!

Nói trắng ra, Ngao Tông chỉ đang chơi trò chữ nghĩa mà thôi!

Còn về việc Long Vương có thể nhìn ra hay không, điều đó phụ thuộc vào việc Long Vương có ngu muội hay không!

Dù sao chuyện này, đối với Ngao Tông, cũng chỉ là thuận tay mà làm!

Đối với chuyện thu phục Ngao Nguyệt, Ngao Tông đã sớm có sắp xếp!

Nhưng, nếu có thể làm như vậy, thu phục Ngao Nguyệt.

Đối với Ngao Tông, dường như cũng không phải chuyện xấu, ít nhất có thể tiết kiệm một chút sức lực!

"Hoàng Thái Tử Ngao Nguyệt, ..." Nghe lời nói của Ngao Tông, sứ giả Long Tộc lập tức đại kinh, có chút không nói nên lời!

Hắn thật sự không ngờ, Ngao Tông lại có thể nói ra những lời như vậy!

Đơn giản là đang vũ nhục Long Tộc!

Phải biết rằng, Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt là Hoàng Thái Tử của Long Tộc, là người kế thừa vị trí tộc trưởng Long Tộc, làm sao có thể đồng ý chuyện như vậy!

"Mang lời của Bản hoàng, về cho Long Vương!" "Còn việc Long

Vương có đồng ý hay không, đó là chuyện của hắn!" Ngao Tông thản nhiên nói, căn bản không định, nói nhảm với mấy tên sứ giả nhỏ bé!

Đối với điều này, trong lòng sứ giả Long Tộc, mặc dù vô cùng uất ức, nhưng lại không dám không tuân theo.

Chỉ có thể chọn cách truyền lại lời nói của Ngao Tông, về trong Long Tộc!

Long Vương tự mình đến tận cửa, cơ hội như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, lập tức đòi hỏi Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt.

Thật tình mà nói, yêu cầu như vậy đúng là hơi quá đáng, thậm chí còn có cảm giác thừa nước đục thả câu!

Ngay cả sứ giả Long tộc nghe xong cũng cảm thấy không thể tin được, bởi vì Long tộc không thể nào đáp ứng yêu cầu như vậy!

Nhưng, chuyện này có đáp ứng hay không, không phải một sứ giả Long tộc nhỏ nhoi có thể quyết định được!

Vì lẽ đó, sứ giả Long tộc đã mang lời của Ngao Tông về Long tộc tộc địa!

Chẳng mấy chốc, Long Vương và Chúc Long đã nhận được hồi bẩm của sứ giả Long tộc, biết được những điều kiện và yêu cầu mà Ngao Tông đưa ra.

"Tên nghịch tử này, chẳng lẽ quá đáng lắm sao, vậy mà dám nói ra những lời như vậy!" Sau khi nhận được hồi bẩm của sứ giả, khí tức khủng bố của Long Vương bỗng chốc bùng phát!

Trong Long uy kinh người, kèm theo ngọn lửa thịnh nộ khủng khiếp, dường như muốn hóa thành vạn quân lôi đình phủ xuống!

Cả Long Vương điện đều run rẩy, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đối với điều này, Chúc Long cũng có chút cạn lời!

Bởi vì không ngờ, Ngao Tông lại đưa ra yêu cầu như vậy!

Lấy Long tộc Hoàng Thái tử Ngao Nguyệt làm điều kiện, quả thực là không xem Long tộc ra gì!

Phải biết rằng, Long Vương dù không thích Ngao Nguyệt đến mấy, nhưng Ngao Nguyệt vẫn là Hoàng Thái tử Long tộc, là người thừa kế trên danh nghĩa!

Hoàn toàn không xem Long tộc ra gì, Long Vương sao có thể đáp ứng chứ!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy, kết quả đổi lại lại chỉ là lời hứa sẽ không can thiệp vào Tam tộc đại chiến!

Đối với Long tộc, có lợi lộc gì sao!

Được rồi, kỳ thực cũng có một vài lợi ích!

Dù sao nếu không có Minh tộc can thiệp, Long tộc cũng có thể giảm bớt một chút áp lực!

Dù sao chỉ phải đối mặt với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, Chúc Long cũng có chút tự tin!

Nếu Ngao Tông và Minh tộc, yếu tố bất định đó, ra tay, vậy thì kết quả sẽ khác rồi!

Sẽ có hậu quả như thế nào, ngay cả Chúc Long cũng không thể tưởng tượng được!

Nhưng, điều kiện này chẳng phải quá đơn giản sao, Ngao Tông và Minh tộc căn bản không cần phải trả giá, quả thực là thừa nước đục thả câu!

Nếu điều kiện của Ngao Tông là Minh tộc nguyện ý giúp đỡ Long

tộc, thì còn tốt hơn một chút.

Dù sao có sự giúp đỡ của Minh tộc, áp lực của Long tộc sẽ giảm đi rất nhiều.

Chẳng nói gì khác, ít nhất một trận Tam tộc đại chiến, nhất định có thể giành được thắng lợi!

Khi đó, Long Vương cũng nhất định có thể chứng đắc Thánh Nhân Đạo Quả, đạt tới cảnh giới Thánh Nhân!

Tóm lại, điều kiện của Ngao Tông hơi quá đáng, vượt xa phạm vi chịu đựng của Long tộc.

Vì lẽ đó, lúc này Chúc Long đã có chút từ bỏ ý định chiêu mộ Minh tộc!

Không phải trước đây, Chúc Long cần phải khuyên nhủ Long Vương đang giận dữ, tránh cho Long Vương làm ra những chuyện cực đoan!

"Huynh trưởng, đối với ta mà nói, không có Ngao Tông, ta vẫn có sự chắc thắng nhất định." "Dù sao Tam tộc chia ba, chịu khó tốn thêm một chút tâm tư, Long tộc vẫn có khả năng giành được thắng lợi trong trận đại chiến này!" "Về chuyện Ngao Tông và Minh tộc, huynh trưởng không cần quá bận tâm nữa rồi.

Chương 176

....." Chúc Long an ủi Long Vương.

Mặc dù chuyện Long tộc và Ngao Tông hòa giải đã thất bại, nhưng trong thời gian ngắn, Chúc Long lại không muốn Long tộc và Ngao Tông bùng phát xung đột!

Không còn cách nào khác, Chúc Long thực sự quá hiểu tính cách của Long Vương rồi!

Bị Ngao Tông từ chối như vậy, Long Vương chắc hẳn đã sớm nổi giận đùng đùng, hận không thể trừ bỏ Ngao Tông và Minh tộc cho hả dạ.

Trong tình huống này, Chúc Long tự nhiên phải ngăn chặn chuyện này mới được!

Dù sao kẻ thù chính hiện tại là Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, không thích hợp để gây thêm chuyện, lại kết thù với Minh tộc!

Chúc Long nghĩ.

Vì vậy phải khuyên nhủ Long Vương, tránh để Long Vương làm ra những chuyện không lý trí!

"Vì sao phải từ chối, Ngao Tông chẳng phải muốn tên nghịch tử Ngao Nguyệt đó sao!" "Nếu đã như vậy, vậy thì Ngô đáp ứng!" Đột nhiên, một giọng nói lạnh băng truyền ra từ miệng Long Vương!

Lời nói của Long Vương lập tức khiến Chúc Long sững sờ, hoàn toàn không kịp phản ứng!

Bởi vì Chúc Long căn bản không ngờ, Long Vương lại nói ra những lời như vậy!

Đáp ứng yêu cầu của Ngao Tông, để Ngao Nguyệt thoát ly Long tộc, trở thành thuộc hạ của Ngao Tông?!

Lời nói như vậy, vậy mà lại do Long Vương nói ra?!

Không thể nào!

Chúc Long có chút hoảng hốt, cảm thấy thính giác của mình có vấn đề, không khỏi hơi ngẩng đầu nhìn về phía Long Vương.

Chúc Long có thể thấy, lúc này Long Vương thần sắc vô cùng lạnh nhạt, dường như không có chút độ ấm nào!

Trong đôi mắt rồng vàng lạnh băng, không có chút gợn sóng nào.

Dường như ngay cả cơn giận dữ vừa rồi, cũng chỉ là ảo giác mà thôi!

Một Long Vương như vậy, khiến Chúc Long cảm thấy vô cùng xa lạ, dường như chưa từng thấy bao giờ!

"Huynh trưởng, vừa rồi huynh nói gì?" Chúc Long không nhịn được hỏi, muốn biết Long Vương nghĩ gì!

"Ngao Tông chẳng phải muốn Ngao Nguyệt sao, nếu đã vậy thì Ngô sẽ đáp ứng, dù sao Ngao Nguyệt cũng không có lòng ở Long tộc!" Long Vương mở miệng, chậm rãi nói ra một câu.

Thật tình mà nói, đối với Hoàng Thái tử Ngao Nguyệt, Long Vương đã sớm vô cùng bất mãn!

Bởi vì trước đó, đã ra lệnh cho Ngao Nguyệt đến U Minh Huyết Hải, bắt tên nghịch tử Ngao Tông!

Kết quả, Ngao Nguyệt dẫn đội đi, lại chỉ có một mình Ngao Nguyệt trở về.

Tất cả tộc nhân Long tộc do Ngao Nguyệt dẫn dắt đều bị chôn vùi trong U Minh Huyết Hải!

Chuyện này khiến Long Vương vô cùng bất mãn!

Điểm quan trọng nhất, sau trận chiến Ma tộc sau đó, Long Vương đã ra lệnh cho Ngao Nguyệt, bắt Ngao Nguyệt tiết lộ bí mật của Ngao Tông!

Nhưng, Ngao Nguyệt vẫn luôn không mở miệng, giữ bí mật cho Ngao Tông!

Một số chuyện, mỗi khi xảy ra một lần, đều khiến Long Vương thêm một phần bất mãn trong lòng!

Từng ngày từng tháng tích lũy, Long Vương đối với Ngao Nguyệt đã sớm vô cùng bất mãn!

Hơn nữa, Long Vương vốn dĩ không thích Ngao Nguyệt.

Có thể nói, Long Vương đã sớm có ý định xử lý Ngao Nguyệt rồi!

Chỉ là trước đó, vì lý do Chúc Long, Long Vương mới không làm chuyện này!

Hiện tại, sau khi nghe tin tức Ngao Tông truyền về, sự bất mãn của Long Vương đối với Ngao Nguyệt đã hoàn toàn bùng phát!

Trước đó Ngao Nguyệt từng tuyên bố, không có quan hệ với Ngao Tông, trung thành với Long tộc và Long Vương!

Nếu đã như vậy, vì sao lần này, Ngao Tông lại đặc biệt vì chuyện của Ngao Nguyệt, đòi hỏi Long Vương Ngao Nguyệt chứ!

Chẳng phải rõ ràng rồi sao, giữa Ngao Tông và Ngao Nguyệt, nhất định có giao dịch!

Có thể nói, nếu những chuyện lặt vặt trước đó, không ngừng tích lũy sự bất mãn của Long Vương đối với Ngao Nguyệt!

Vậy thì lần này, Ngao Tông chủ động đòi Ngao Nguyệt, đã trực tiếp kích nổ sự bất mãn trong lòng Long Vương!

Có thể nói, hiện tại trong lòng Long Vương, tình huống của Ngao Nguyệt và Ngao Tông gần như không khác gì nhau, đều đã phản bội, phản bội sự tồn tại của Long tộc!

Loại nghịch tử phản bội này, để lại trong Long tộc làm gì!

Chi bằng để Ngao Nguyệt, phát huy điểm giá trị còn sót lại cuối cùng!

Vì con đường chứng đạo thành Thánh của bản thân, phát huy tác dụng cuối cùng một chút!

Long Vương nghĩ!

Nói trắng ra, Long Vương vô cùng ích kỷ, lấy bản thân làm trung tâm, một lòng chỉ muốn chứng đạo thành Thánh!

Để theo đuổi việc chứng đạo thành Thánh, có thể từ bỏ mọi thứ!

Một tên nghịch tử không được yêu thích, phản bội Long tộc, từ bỏ thì có sao đâu!

Chỉ cần có ích cho việc chứng đạo thành Thánh, Long Vương không ngại làm bất cứ điều gì!

Vì lẽ đó, dù lời nói của Ngao Tông khiến Long Vương vô cùng phẫn nộ!

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, sự lạnh nhạt trong lòng Long Vương, trực tiếp khiến y lựa chọn cách làm có lợi nhất!

Long Vương nghĩ!

Gần như tuyệt tình, gần như lạnh nhạt!

Sau khi hiểu rõ ý của Long Vương, Chúc Long hoàn toàn trầm mặc!

Bởi vì Chúc Long không ngờ, Long Vương lại đưa ra quyết định

như vậy!

Phải biết rằng, Ngao Nguyệt là con ruột của Long Vương a, Hoàng Thái tử Long tộc!

Nhưng để giành được thắng lợi trong trận đại chiến này, để chứng đạo thành Thánh, Long Vương đã từ bỏ Ngao Nguyệt!

Quyết định như vậy, quả thực khiến Chúc Long trong lòng có chút khó chịu!

Nhưng nghĩ kỹ lại, chẳng phải đây là Long Vương sao!

Chương 177

Phải biết rằng, Ngao Tông kia, cũng là con ruột của Long Vương a!

Nhưng vì Long Vương không thích, hơn nữa Ngao Tông lúc đầu không thể hiện ra giá trị tương ứng.

Long Vương đã trục xuất Ngao Tông khỏi Long tộc, trực tiếp đuổi Ngao Tông ra khỏi Long tộc, không hề do dự chút nào!

Chỉ là lần này, chuyện này từ trên người Ngao Tông, lan sang trên người Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt mà thôi!

Có thể nói, từ đầu đến cuối, Long Vương đều không có bất kỳ thay đổi nào!

"Huynh trưởng, thực sự muốn làm đến mức này sao?" Chúc Long thần sắc khổ sở, có chút khó khăn nhìn Long Vương!

Dường như muốn vãn hồi quyết định của Long Vương!

Bởi vì từ trước đến nay, Ngao Nguyệt đều do Chúc Long tiến cử, có thể nói Chúc Long vô cùng coi trọng hậu bối này!

Chúc Long tự nhiên không hy vọng, Long Vương từ bỏ Ngao Nguyệt!

Đối với điều này, Long Vương thần sắc lạnh nhạt, không nói một lời nào!

Trong chốc lát, Chúc Long cũng rơi vào trầm mặc!

Bởi vì Chúc Long trong lòng biết rõ, Long Vương đã hạ quyết tâm rồi!

Lần này, Long Vương thực sự định hoàn toàn từ bỏ Ngao Nguyệt!

Một lúc lâu sau, Chúc Long lại ngẩng đầu lên, chậm rãi thở ra một hơi trọc khí, mắt rồng lại trở nên kiên định, dường như đã đưa ra quyết định!

"Ý của huynh trưởng, Chúc Long đã hiểu!" "Nếu huynh trưởng đã đưa ra quyết định, Chúc Long sẽ không nói nhiều nữa!" "Nhưng, nếu huynh trưởng thực sự muốn làm như vậy, vậy thì tại sao không chọn một phương pháp khác!" "Chẳng hạn, để Ngao Nguyệt giả vờ quy hàng Ngao Tông, để Ngao Nguyệt ngầm truyền tin tức cho Long tộc. ....." Chúc Long chậm rãi mở miệng, nói ra ý nghĩ của mình!

Mặc dù trong lòng Chúc Long có sự do dự.

Nhưng, nếu Long Vương đã đưa ra quyết định, vậy thì điều duy nhất Chúc Long sẽ làm là toàn lực ủng hộ Long Vương!

Thái độ của Chúc Long!

Bởi vì Long Vương là Long Hoàng Long tộc, là người sáng tạo ra cả Long tộc, cũng là nơi tín ngưỡng của Chúc Long!

Mặc dù bình thường, giữa Chúc Long và Long Vương sẽ có những bất đồng ý kiến!

Nhưng, một khi Long Vương đã đưa ra quyết định, điều duy nhất Chúc Long sẽ làm là kiên định đứng sau Long Vương, dốc hết sức lực ủng hộ Long Vương!

Đây là lựa chọn cuộc đời của Chúc Long!

Không thể không nói, Chúc Long thực sự là người theo dõi tốt nhất của Long Vương, một lòng chỉ vì Long Vương, vì Long tộc mà suy xét!

Dù cho quyết định của Long Vương, không phải là điều Chúc Long muốn thấy!

Nhưng chỉ cần Long Vương đã hạ quyết tâm, vậy thì Chúc Long sẽ từ bỏ ý nghĩ của mình, toàn tâm toàn ý ủng hộ Long Vương!

Là Đại trưởng lão Long tộc, đây là thái độ nên có!

Vì lẽ đó, Long Vương quyết định, từ bỏ Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt!

Điều duy nhất Chúc Long có thể làm là tối đa hóa lợi ích từ chuyện này!

Chẳng hạn, vắt kiệt điểm giá trị cuối cùng của Ngao Nguyệt!

Giả vờ đáp ứng yêu cầu của Ngao Tông, nhưng lại muốn Ngao Nguyệt, ngầm điều tra tình hình nội bộ của Minh tộc!

Đúng vậy, điều tra tình báo của Minh tộc!

Chuyện này không chỉ Ma Tổ La Hầu đang tiến hành, mà Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc cũng vẫn luôn tiến hành chuyện này!

Không còn cách nào khác, Ngao Tông quá thần bí, U Minh nhất tộc cũng quá thần bí rồi!

Mặc dù khoảng cách từ khi Minh tộc ra đời, đã có một khoảng thời gian dài!

Nhưng thực sự, tộc nhân Minh tộc dường như từ trước đến nay đều chưa từng xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Minh tộc có đặc điểm và năng lực gì, có nhược điểm gì, những chuyện như vậy!

Đều không rõ ràng!

Đương nhiên, ưu điểm và khuyết điểm của Minh tộc, kỳ thực chỉ là chuyện nhỏ!

Điểm quan trọng nhất, thực lực của Minh tộc như thế nào!

Minh tộc có bao nhiêu thành viên, có bao nhiêu tộc nhân ở các cảnh giới khác nhau, có bao nhiêu tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, nội tình của Minh tộc như thế nào!

Những thông tin đó, mới là quan trọng nhất, liên quan đến trận đại chiến sắp tới!

Có thể nói, đối với Minh tộc hiện tại, người ngoài có thể hỏi ba câu thì không biết gì cả!

Đối với Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, đó không phải là chuyện tốt!

Phải biết rằng, cùng với việc Ngao Tông thăng cấp thành Minh Hoàng!

Hiện tại U Minh nhất tộc, đã trở thành thế lực siêu cấp thứ tư trên Hồng Hoang đại địa!

Đáng đời thay, khoảng thời gian này lại chính là lúc Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc bùng phát đại chiến!

Nếu Minh tộc muốn tham gia vào đại chiến, vậy thì gay go rồi!

Dù sao tộc nhân Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, thường xuyên đi lại trên Hồng Hoang đại địa!

Ưu điểm và khuyết điểm của tộc nhân Tam tộc, về cơ bản đã sớm bị người ta nắm rõ, không có bí mật gì đáng nói!

Nhưng đối mặt với Minh tộc thần bí, lại không có chút tin tức nào!

Vì vậy, đối với Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, cách tốt nhất là tìm hiểu rõ ràng tình báo của Minh tộc!

Làm như vậy, sau này nếu thực sự bùng phát đại chiến với Minh tộc, cũng có thể có cách ứng phó!

Vì lẽ đó, Chúc Long mới đưa ra kiến nghị như vậy!

Nếu Long Vương đã quyết tâm, không thể không từ bỏ Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, vậy thì tại sao không vắt kiệt giá trị cuối cùng của Ngao Nguyệt.

Để Ngao Nguyệt trở thành quân cờ của Long tộc, nhân cơ hội trà trộn vào Minh tộc, tìm hiểu tình báo của Minh tộc!

Không thể không nói, Chúc Long cũng là người lòng dạ độc ác.

Mặc dù trước đó, vẫn luôn tiến cử Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt!

Chương 178

Nhưng sau khi Long Vương thực sự hạ quyết tâm, Chúc Long không còn để ý đến tình nghĩa trước đây, toàn tâm toàn ý mưu tính cho Long Vương, tối đa hóa lợi ích!

Nói trắng ra, mặc dù trong lòng Chúc Long, đôi khi cũng có suy nghĩ, mưu tính lợi ích cho Long tộc!

Nhưng thực sự, trong lòng Chúc Long.

Long Vương, với tư cách là Long Hoàng Long tộc, vẫn luôn ở vị trí đầu tiên!

Từ trước đến nay chưa từng lay động!

Ngay cả khi Chúc Long từng, có những bất đồng ý kiến với Long Vương!

Nhưng địa vị của Long Vương trong lòng Chúc Long, từ trước đến nay chưa từng lay động!

Điểm này, Long Vương trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, vì vậy Chúc Long mới trở thành người đáng tin cậy nhất của Long Vương!

"Chúc Long, chuyện này giao cho ngươi." Long Vương hơi gật đầu, những chuyện liên quan đến mưu lược, Long Vương sẽ không quá quan tâm!

Dù sao những chuyện như vậy, Chúc Long tương đối giỏi.

Điều Long Vương cần làm, là nắm bắt những chuyện trên đại phương hướng là đủ rồi!

"Vâng, Chúc Long đã hiểu!" Chúc Long nghiêm túc nói, sau khi chắp tay cáo từ Long Vương, trực tiếp đi xuống sắp xếp chuyện này!

Tiếp theo, Chúc Long lại phải bận rộn rồi!

Dù sao để hoàn thành chuyện này, Chúc Long trước tiên cần làm một việc, đó là thuyết phục Ngao Nguyệt!

Trọng điểm của kế hoạch này, nằm ở trên người Ngao Nguyệt, nếu Ngao Nguyệt không đồng ý, thì nói nhiều cũng chỉ là vô ích mà thôi!

Vì vậy, Chúc Long cần phải đi trước thuyết phục Ngao Nguyệt!

Nghĩ đến đây, Chúc Long lập tức đi đến Hải Nhãn Đông Hải, chuẩn bị khuyên Ngao Nguyệt!

Đúng vậy, vì chuyện trước đó, Ngao Nguyệt vì đã lập lời thề đại đạo, không tiết lộ bí mật của Ngao Tông.

Vì vậy, Ngao Nguyệt đã bị Long Vương cấm cố tu vi, đày đến Hải Nhãn Đông Hải, phụ trách trấn thủ Hải Nhãn!

Đã đi bao lâu rồi, Ngao Nguyệt vẫn luôn không được phục hồi vị trí cũ!

"Ngao Nguyệt bái kiến Đại trưởng lão!" Thấy Chúc Long đến, Ngao Nguyệt chắp tay, hành lễ với Chúc Long!

Lúc này Ngao Nguyệt, không còn vẻ ý khí phong phát và bá khí như xưa.

Thần sắc trầm ổn, trầm mặc ít nói, mặc y phục bình thường, tu vi trên người bị cấm cố, trông có cảm giác như một khổ hạnh tăng!

"Ngao Nguyệt đã vất vả rồi, bao nhiêu năm nay, vẫn luôn ở đây trấn thủ Hải Nhãn. ...." "Không phải đâu Ngao Nguyệt, phụ hoàng cũng có một phen khổ tâm. ....." Chúc Long nhìn Ngao Nguyệt, trong lòng có chút bất lực, nhưng vẫn nói tốt cho Long Vương.

Đối với điều này, Ngao Nguyệt trầm mặc một lúc, cuối cùng chỉ

hơi gật đầu, không nói gì thêm.

Thật tình mà nói, ở Hải Nhãn Đông Hải trấn thủ bao nhiêu năm, không có sự phức tạp bên ngoài, ngược lại khiến Ngao Nguyệt hiểu ra nhiều chuyện!

Có thể nói, đối với tính cách của Long Vương, sau một thời gian suy nghĩ, Ngao Nguyệt đại khái đã nhìn rõ một chút rồi!

Không phải vậy, trong lòng Ngao Nguyệt đối với Long Vương, vẫn giữ một tia hy vọng, hy vọng rằng suy nghĩ của mình là sai!

"Ngao Nguyệt, có biết chuyện Ngao Tông thăng cấp thành Chuẩn Thánh rồi không?" Thấy Ngao Nguyệt dáng vẻ như vậy, Chúc Long trong lòng có chút bất lực.

Nhưng, Chúc Long không quên mục đích của chuyến này, chậm rãi nói ra ý của mình!

"Đã biết, Ngao Tông có đại tạo hóa." Ngao Nguyệt hơi gật đầu, mặc dù bị cấm cố ở đây.

Nhưng đối với chuyện Ngao Tông thăng cấp thành Chuẩn Thánh, Ngao Nguyệt có biết một chút.

Dù sao chuyện của Ngao Tông và Minh tộc, đã gây ra động tĩnh không nhỏ, cả Hồng Hoang đại địa, e rằng không ai không biết!

"Trước đó, để tranh giành khí vận thiên hạ, đại chiến giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, đã chính thức bùng phát." "Để tranh thủ sự ủng hộ của Ngao Tông và Minh tộc, Long tộc và Ngao Tông đã có một cuộc trao đổi, đạt được một hiệp nghị. ....." "Ngao Tông bày tỏ, có thể không tham gia đại chiến, nhưng có một yêu cầu, đó là muốn Ngao Nguyệt gia nhập Minh tộc." Chúc Long chậm rãi nói, kể ra chuyện này!

Khi nghe đến đây, sắc mặt Ngao Nguyệt, cuối cùng cũng hơi thay

đổi.

"Vậy thì sao, quyết định của phụ hoàng?" Ngao Nguyệt thần sắc, trở nên nghiêm túc, nghiêm túc nhìn về phía Chúc Long, muốn biết quyết định của Long Vương!

"Phụ hoàng. ....." Chúc Long muốn nói lại thôi, dường như có chút khó mở lời!

Lần này, Ngao Nguyệt lại rơi vào trầm mặc!

Không cần Chúc Long nói nhiều, trong lòng Ngao Nguyệt đã có đáp án rồi!

Xem ra phụ hoàng Long Vương, quyết định từ bỏ ta rồi!

Xem ra, cách nhìn của ta đối với Long Vương, thực sự không hề sai lầm a!

Ngao Nguyệt trong lòng thở dài một tiếng, cuối cùng cũng hoàn toàn chết tâm với Long Vương!

Vì chuyện trước đó, Ngao Nguyệt đã bị Long Vương trách phạt, phong cấm toàn thân tu vi, trấn thủ tại Hải Nhãn Đông Hải!

Trong khoảng thời gian này, Ngao Nguyệt đã hiểu ra, cũng nhìn rõ nhiều chuyện!

Nhưng, sâu thẳm trong nội tâm Ngao Nguyệt, vẫn luôn giữ một phần hy vọng!

Hy vọng đối với Long Vương!

Mặc dù mơ hồ nhìn ra, tính cách thật sự của Long Vương.

Nhưng, Long Vương dù sao cũng là phụ hoàng!

Vì vậy sâu thẳm trong nội tâm Ngao Nguyệt, vẫn ôm một phần hy vọng, hy vọng có thể hàn gắn quan hệ với Long Vương!

Thế nhưng cho đến hôm nay, Đại trưởng lão Chúc Long đến Hải Nhãn Đông Hải, nói về chuyện của Ngao Tông!

Lúc này, Ngao Nguyệt đã hoàn toàn hiểu rõ.

Long Vương đã chọn từ bỏ ta!

Bởi vì Ngao Tông đột nhiên quật khởi, Long Vương để ổn định Ngao Tông, coi ta như một con bài để ổn định Ngao Tông!

Thật tình mà nói, Ngao Nguyệt lại không hề oán hận Ngao Tông!

Chương 179

Bởi vì Ngao Nguyệt biết rõ, Ngao Tông vẫn còn chút tình nghĩa huynh đệ với mình.

Vì lẽ đó, trước đó khi ở U Minh Huyết Hải, Ngao Tông mới tìm mọi cách, cùng ta lập lời thề, dùng điều đó để ta không thể can thiệp vào trận chiến trước đó!

Mặc dù cách làm của Ngao Tông lúc đó, có chút mưu tính.

Nhưng những năm này, Ngao Nguyệt đã hiểu ra nhiều chuyện!

Ngao Nguyệt có thể thấy, Ngao Tông đối với mình hẳn là không có ác ý!

Vì lẽ đó, Ngao Nguyệt mới không ghi hận Ngao Tông!

"Đại trưởng lão, ý của Long Vương đại nhân, ta hoàn toàn hiểu rồi!" "Ta nguyện ý giúp đỡ Long tộc, hoàn thành chuyện này!" Ngao Nguyệt thần sắc bình tĩnh, chậm rãi nói ra một câu.

Đối với Long Vương, Ngao Nguyệt đã chết tâm rồi, không còn ôm bất kỳ một phần hy vọng nào nữa.

Không phải vậy, mặc dù Ngao Nguyệt đã chết tâm với Long Vương, nhưng lại sẽ không đi ghi hận Long Vương.

Dù sao rốt cuộc, Long Vương là phụ thân của ta!

Vì lẽ đó, Ngao Nguyệt trong lòng đã có quyết định!

Định hoàn thành chuyện cuối cùng, báo đáp ân tình cốt nhục của Long Vương!

Đợi sau khi chuyện này hoàn thành, giữa ta và Long Vương, cũng ân đoạn nghĩa tuyệt rồi!

Có thể nói, hiện tại Ngao Nguyệt, đã đưa ra quyết định!

Ngao Nguyệt quyết tâm!

“Khó cho Ngao Nguyệt rồi!” Chúc Long thở dài một tiếng, trong lòng không hiểu sao có chút khó chịu!

Dù sao Ngao Nguyệt là hậu bối mà y coi trọng nhất, thậm chí còn hơn con ruột.

Kết quả không ngờ, hiện tại lại phát triển đến giai đoạn này!

Đối với điều này, tâm trạng của Chúc Long, cũng hơi không tốt!

Nhưng sau một khắc, Chúc Long dẹp bỏ những tạp niệm đó!

Bởi vì Chúc Long biết rõ, không có quá nhiều thời gian, có thể lãng phí vào những chuyện này!

Hiện tại Ngao Nguyệt đã đồng ý, giúp đỡ Long tộc hoàn thành chuyện này.

Vậy thì tiếp theo, cũng cần liên hệ với bên Ngao Tông, hoàn thành một giao dịch!

Nghĩ đến đây, Chúc Long giải trừ cấm cố tu vi trên người Ngao Nguyệt, dẫn Ngao Nguyệt trở về Long tộc tộc địa.

Ngay sau đó, Chúc Long bắt đầu sắp xếp chuyện này, để sứ giả mang pháp chỉ của Long Vương, đến U Minh Huyết Hải, nói cho Ngao Tông và Minh tộc biết chuyện đã đồng ý giao dịch!

“Long Vương đã đáp ứng yêu cầu của ta rồi ư?” “Xác định đây thực sự là quyết định của Long Vương?

Đại trưởng lão Chúc Long sẽ đồng ý chuyện này sao?” Trên U Minh Huyết Hải, Ngao Tông đang ngồi trên hoàng tọa.

Nhìn sứ giả Long tộc từ trên cao xuống, sắc mặt có chút cổ quái,

dường như Ngao Tông đối với kết quả này, có chút không ngờ!

Tốc độ Long tộc nhanh chóng, nhanh chóng mang tin tức Long Vương đồng ý, đến trước mặt Ngao Tông!

Vì lẽ đó, sắc mặt Ngao Tông mới kỳ lạ như vậy!

Thật tình mà nói, đối với đề nghị trước đó, Ngao Tông cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi!

Bởi vì từ đầu đến cuối, Ngao Tông đều không cảm thấy, Long Vương sẽ đáp ứng chuyện như vậy!

Trước không nói đến, ý đồ thừa nước đục thả câu của Ngao Tông, thực sự quá rõ ràng rồi, hoặc căn bản không hề che giấu!

Mặt khác, mặc dù Ngao Tông biết Long Vương thường hay hồ đồ, nhưng trong Long tộc, lại có một Đại trưởng lão Chúc Long!

Với sự coi trọng của Đại trưởng lão Chúc Long đối với Ngao Nguyệt, Long Vương đáp ứng chuyện này, Chúc Long nhất định cũng sẽ không đồng ý, thậm chí sẽ tìm mọi cách, thỉnh cầu Long Vương thu hồi mệnh lệnh.

Mặt khác, với sự coi trọng của Long Vương đối với Chúc Long, trong nhiều chuyện, Long Vương đều sẽ nghe theo ý của Chúc Long.

Nếu Chúc Long một mực bảo vệ Ngao Nguyệt, Long Vương cũng sẽ vô cùng đau đầu, không thể cưỡng ép sắp xếp chuyện này!

Vì lẽ đó, Ngao Tông căn bản không cảm thấy, điều kiện mình đưa ra, Long tộc sẽ đáp ứng!

Kết quả không ngờ, mới đi một đoạn thời gian, bên Long tộc lại truyền tin tức đến, Long Vương đã đáp ứng điều kiện của mình rồi!

Kết quả như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Vì lẽ đó, Ngao Tông mới cảm thấy kinh ngạc như vậy!

“Vâng, Minh Hoàng đại nhân, ta có thể đảm bảo, đây tuyệt đối là ý của Long Vương đại nhân!” Sứ giả Long tộc lấy ra một mặt Long Vương Lệnh, vẻ mặt bất lực nhìn Ngao Tông, hướng Ngao Tông bày tỏ tính chính xác của tin tức này!

Thật tình mà nói, đối với vài sứ giả Long tộc, tin tức này cũng vô cùng gây sốc!

Khi biết chuyện này, sự chấn kinh của họ, còn vượt xa Ngao Tông!

Vì lẽ đó, trước khi xuất phát, họ đã xác nhận đi xác nhận lại mấy lần!

Cho đến khi xác nhận không có sai sót, mới đến U Minh Huyết Hải!

“Thú vị, thực sự quá thú vị, Long Vương còn thú vị hơn ta nghĩ a!” Ngao Tông cười lớn, nhưng sâu thẳm trong mắt, lại lóe lên một tia tinh quang!

Mặc dù, Ngao Tông vui vẻ thấy kết quả như vậy!

Cũng đủ để chứng minh, Long Vương lạnh lùng vô tình hơn y nghĩ!

Nhưng, sự việc bất thường tất có điều kỳ lạ!

Ngay cả Chúc Long cũng không ngăn cản Long Vương, vậy thì chứng minh một chuyện!

Chuyện này nhất định có điểm kỳ lạ!

Vì vậy, Ngao Tông tự nhiên phải nghĩ nhiều hơn một chút!

“Chẳng lẽ nào. .....” Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, ánh mắt hơi lóe lên, dường như đang suy đoán điều gì!

Đúng vậy, Ngao Tông quả thực đã suy đoán ra một số chuyện rồi!

Đối với Ngao Tông hiện tại, thứ đáng để đối phương tham lam, không phải là bí mật và tình hình Minh tộc sao!

Xem ra phương diện tình báo, hẳn là mục đích của đối phương!

Chương 180

"Định lợi dụng chuyện này, coi Ngao Nguyệt như một lỗ hổng, cài một quân cờ vào trong Minh tộc, đồng thời thăm dò ta và tình báo Minh tộc sao. ....." Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, mơ hồ có một suy đoán đại khái.

"Minh Hoàng đại nhân, Long Vương đại nhân đã đáp ứng điều kiện của ngài rồi, không biết ý ngài thế nào?" Giọng nói của sứ giả Long tộc, đã kéo tâm tư của Ngao Tông trở về.

Hiện tại bên Long Vương, đã đáp ứng điều kiện của Ngao Tông rồi, vì vậy cần biết, Ngao Tông có nguyện ý đáp ứng giao dịch trước đó hay không!

"Được thôi, chỉ cần Long Vương hoàn thành ước định, để Ngao Nguyệt trở thành tộc nhân Minh tộc, đưa Ngao Nguyệt đến U Minh Huyết Hải!" "Vậy thì ta sẽ tuân thủ ước định, trước khi Tam tộc đại chiến không ảnh hưởng đến Minh tộc, Minh tộc sẽ không chủ động can thiệp Tam tộc đại chiến, sẽ không giúp Phượng tộc hoặc Kỳ Lân tộc đối phó Long tộc!" Ngao Tông ánh mắt thâm thúy, hơi gật đầu nói, đáp ứng giao dịch này!

Long Vương và Long tộc có mưu kế gì thì sao, Ngao Tông có sợ hãi gì đâu!

Huống hồ, chuyện này ai mưu kế ai, còn chưa chắc chắn đâu!

Phải biết rằng, Long Vương và Chúc Long đang mưu tính chuyện này, cài một cái đinh vào trong Minh tộc, mở ra lỗ hổng tình báo của Minh tộc!

Nhưng, Ngao Tông hoàn toàn có thể lấy gậy ông đập lưng ông, ngược lại lợi dụng chuyện này!

Phải biết rằng, chỉ cần Ngao Nguyệt trở thành tộc nhân Minh tộc, Ngao Tông có nắm chắc để Ngao Nguyệt hoàn toàn quy tâm, trở thành tộc nhân trung thành nhất của Minh tộc!

Trên điểm này, tính chất đặc thù của Minh tộc, có sự giúp đỡ lớn!

Khi đó, Ngao Tông cũng có thể phản công, lợi dụng Ngao Nguyệt truyền đi một số tin tức giả, khiến Long tộc, thậm chí Phượng tộc và Kỳ Lân tộc mắc sai lầm!

Đợi đến thời điểm then chốt, Ngao Tông cũng có thể phản tướng một quân!

Có thể nói, chuyện lần này đối với Ngao Tông, không những không phải chuyện xấu.

Nếu lợi dụng thỏa đáng, không chừng có thể đạt được tác dụng không tồi!

"Nếu đã như vậy thì tốt rồi, chúng ta lập tức trở về bẩm báo Long Vương!" Nhận được câu trả lời khẳng định của Ngao Tông, sứ giả Long tộc vô cùng mừng rỡ, vội vàng cáo lui Ngao Tông, trở về Long tộc bẩm báo Long Vương.

Ngao Tông thần sắc bình tĩnh, nhìn bóng dáng rời đi.

Cho đến khi sứ giả Long tộc hoàn toàn rời đi, Ngao Tông mới chuẩn bị làm chính sự!

"Nếu đã muốn lấy gậy ông đập lưng ông, vậy thì mọi chuyện phải làm cho trọn bộ, để một phần tộc nhân xuất hiện trên bề mặt U Minh Huyết Hải đi!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, đã có quyết định!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trở về không gian Thập Bát Tầng.

Đợi đến khi Ngao Tông bước ra lần nữa, một phần tộc nhân Minh tộc, đã được Ngao Tông mang ra, vào trong U Minh Huyết Hải!

Kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông!

Nếu đã muốn truyền đi một số tình báo giả, tự nhiên phải bố trí một số hình ảnh giả!

Về phần hình ảnh giả, rất đơn giản, để một phần tộc nhân, sinh sống trong U Minh Huyết Hải, để Ngao Nguyệt nghĩ rằng đó là tất cả tộc nhân Minh tộc!

Dù sao người ngoài đâu có biết sự tồn tại của không gian Thập Bát Tầng, Ngao Tông muốn bố trí thế nào cũng được!

Về phần chuyện không gian Thập Bát Tầng, trước khi Ngao Nguyệt hoàn toàn quy tâm, Ngao Tông sẽ không tiết lộ ra ngoài!

Dù sao, lòng phòng người là không thể không có.

Không phải vậy, đợi sau khi Ngao Nguyệt hoàn toàn quy tâm, thì không cần phải che giấu nữa!

Về phần số lượng tộc nhân mà Ngao Tông mang ra, đại khái là khoảng một phần ba toàn bộ Minh tộc.

Dù sao diễn kịch phải diễn cho trọn bộ, số lượng tộc nhân sinh sống trong U Minh Huyết Hải mà quá ít, vậy thì hơi bị lừa bịp quá, nhìn là biết không thật rồi!

Chuyện tất nhiên, một chủng tộc có thể sinh ra Chuẩn Thánh, số lượng và quy mô tộc nhân của nó, nhất định sẽ không quá ít!

Về phần cao tầng Minh tộc, số lượng Ngao Tông mang ra ít hơn nhiều, đại khái là một phần mười!

Dù sao, trong thật có giả, trong giả có thật, mới càng dễ lừa gạt người!

Kế hoạch của Ngao Tông, là một kế hoạch đơn giản và thô bạo!

Không phải vậy, kế hoạch này tuy đơn giản, nhưng đủ rồi!

Bởi vì người ngoài, từ trước đến nay đều không biết tình hình cụ thể của Minh tộc, muốn xác định thật giả cũng không thể làm được!

Không nói đến chuyện khác, Ngao Tông chỉ định che giấu tình hình một phần tộc nhân Minh tộc.

Một số tình huống, Ngao Tông lại không định che giấu!

Chẳng hạn, đặc trưng chủng tộc Minh tộc, tộc nhân Minh tộc có đặc điểm và năng lực gì, có nhược điểm gì, những chuyện như vậy!

Bởi vì không có sự cần thiết đó!

Hiện tại Minh tộc, đã trở thành chủng tộc thứ tư trên Hồng Hoang, sau này nhất định sẽ xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Vì vậy, đặc trưng chủng tộc Minh tộc, có điểm đặc biệt, điều này đã định là không thể che giấu được!

Cái mà Ngao Tông cần che giấu, chỉ là nội tình của Minh tộc.

Chẳng hạn, có bao nhiêu tộc nhân ở các cảnh giới khác nhau, Minh tộc có bao nhiêu cao tầng!

Đó mới là phương diện cần che giấu, còn những cái khác thì không cần thiết phải che giấu!

Nghĩ đến đây, dưới mệnh lệnh của Ngao Tông, một phần tộc nhân Minh tộc được Ngao Tông mang ra, bắt đầu xây dựng các loại kiến trúc trong sâu U Minh Huyết Hải!

Một số chuyện vặt, không cần Ngao Tông ra tay nữa.

Bởi vì tộc nhân trong Minh tộc, phần lớn đều sở hữu tu vi cao hoặc thấp.

Muốn tạo ra một số thành trì hay những thứ tương tự, dễ dàng có thể làm được!

Thời gian từng chút trôi qua.

Đợi đến khi sứ giả Long tộc đến lần nữa, sâu trong U Minh Huyết Hải, đã xuất hiện từng tòa thành trì và kiến trúc phồn hoa, một bộ dáng hưng thịnh.

Trong đó, trên một số thành trì Minh tộc, không thiếu các loại trận pháp hay những thứ tương tự, trông giống như một tộc địa vậy!

Nếu không nghiên cứu kỹ lưỡng, có thể sẽ không nhìn ra!

Không phải vậy, sự chú ý của Ngao Tông, lại không phải ở tình hình tộc nhân Minh tộc, mà đặt trên người sứ giả Long tộc!

Sứ giả Long tộc lần này, đi cùng với, chính là Ngao Nguyệt, vị Hoàng Thái tử đã từng!

"Minh Hoàng đại nhân, pháp chỉ của Long Vương, Ngao Nguyệt bị trục xuất khỏi Long tộc, không còn là tộc nhân Long tộc nữa." Sứ giả Long tộc lấy ra Long Vương Lệnh, mang đến pháp chỉ của Long Vương.

Nội dung pháp chỉ của Long Vương, về cơ bản là trục xuất Ngao Nguyệt khỏi Long tộc, tình huống gần giống với việc Ngao Tông bị trục xuất khỏi Long tộc trước đó!

Đương nhiên, có Long Vương Lệnh ở đây, đại biểu cho ý chí của Long Vương, không khác gì việc lập lời thề!

Chương 181

“Như vậy rất tốt!” Ngao Tông hơi gật đầu!

Tiếp theo, Ngao Tông cũng cần lập lời thề, bày tỏ sẽ không chủ động tham gia Tam tộc đại chiến hay những thứ tương tự!

Cả quá trình, ngược lại đã tiêu tốn không ít thời gian!

Đợi sau khi mọi việc hoàn thành, lời thề của hai bên thực sự có hiệu lực, sứ giả Long tộc mới rút khỏi U Minh Huyết Hải, trở về Long tộc phục mệnh cho Long Vương!

Lúc này, Ngao Tông mới nhìn về phía Ngao Nguyệt!

Ngao Nguyệt lúc này, vẫn luôn trầm mặc không nói, không nói thêm một lời nào!

“Lâu rồi không gặp, Ngao Nguyệt.” Ngao Tông nhìn về phía Ngao Nguyệt, trong mắt có một tia ý cười.

“A, một đoạn thời gian không gặp, ngươi vậy mà lại bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thật là người không còn như xưa a!” Ngao Nguyệt hơi có chút cảm khái!

Lần trước gặp mặt, tu vi của Ngao Tông vẫn còn thấp, chỉ là tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Kết quả không ngờ, một đoạn thời gian không gặp, mọi thứ đều đã thay đổi!

Hiện tại Ngao Tông, đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành một trong những cường giả mạnh nhất trên Hồng Hoang đại địa!

“Ngao Nguyệt, ngươi hẳn phải biết ý của ta, trở thành tộc nhân

Minh tộc của ta, trở thành cánh tay trái cánh tay phải của ta đi!" Ngao Tông cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói ra ý của mình!

Ta hiếm khi ở trên một người, hao phí nhiều tâm tư như vậy!

Ngao Tông đương nhiên không hy vọng, Ngao Nguyệt sẽ khiến mình thất vọng!

"Ta hẳn phải hiểu, Long tộc lần này để ta đi là có ý gì." "Chẳng lẽ ngươi không sợ, ta sẽ tiết lộ tình báo Minh tộc ra ngoài, truyền đạt cho Long tộc sao?" Ngao Nguyệt thần sắc phức tạp, chậm rãi nói ra một câu!

Hiển nhiên, mặc dù Ngao Nguyệt đã đồng ý giúp Long Vương, hoàn thành chuyện này.

Nhưng thấy Ngao Tông tin tưởng như vậy, tâm trạng của Ngao Nguyệt cũng hơi phức tạp.

Vì lẽ đó, Ngao Nguyệt ngược lại không che giấu chuyện này, mà trực tiếp nói ra chuyện Long tộc muốn điều tra tình báo Minh tộc!

"Tình báo Minh tộc ư?

Nếu ngươi nguyện ý quy thuận Minh tộc của ta, truyền đạt tình báo, vậy thì cứ truyền đi đi." Ngao Tông cười nhạt một tiếng, trực tiếp giải khai pháp trận che giấu, đem toàn bộ tình hình sâu trong U Minh Huyết Hải, đều phơi bày trước mặt Ngao Nguyệt!

Trong chốc lát, Ngao Nguyệt có chút trầm mặc!

Bởi vì Ngao Nguyệt thực sự không ngờ, Ngao Tông lại tin tưởng mình đến vậy!

Khiến nội tâm Ngao Nguyệt, hơi có chút dao động!

Đối với điều này, sâu thẳm trong mắt Ngao Tông, có một tia ý

cười nhạt nhòa, nhưng lại không nói gì thêm!

Đối với tính cách của Ngao Nguyệt, Ngao Tông đã sớm hiểu rõ rồi.

Nếu không, Ngao Tông cũng sẽ không đặc biệt bày ra cục diện như vậy.

Tiếp theo, xem Ngao Nguyệt lựa chọn thế nào rồi!

"Haizz, ta quả nhiên không làm được chuyện như vậy!" Rất lâu sau, Ngao Nguyệt thở dài một tiếng, chậm rãi nói ra một câu!

Thật tình mà nói, khi Chúc Long tìm đến Ngao Nguyệt, Ngao Nguyệt đã hạ quyết định!

Giúp đỡ Long Vương lần cuối cùng, sau đó ân đoạn nghĩa tuyệt với Long Vương!

Sau đó, Ngao Nguyệt để mặc Ngao Tông xử trí, ngay cả Ngao Tông có định giết, cũng sẽ không chống cự!

Để bồi thường cho Ngao Tông, dù sao làm chuyện như vậy, bản thân cũng có lỗi với Ngao Tông!

Nói trắng ra, lần này đến U Minh Huyết Hải, Ngao Nguyệt đã ôm chí tử!

Nhưng, sự tin tưởng của Ngao Tông đối với mình, khiến Ngao Nguyệt không thể làm ra chuyện tổn hại Ngao Tông!

Nhưng làm như vậy, cũng không thể hoàn thành lời hứa với Long Vương!

Vì vậy, Ngao Nguyệt chỉ có thể chọn cách làm cuối cùng!

Tu vi khủng bố, từ trên người Ngao Nguyệt bùng phát ra!

Nhưng, Ngao Nguyệt bùng phát tu vi của bản thân, lại không phải

để công kích Ngao Tông, mà là muốn tự tuyệt!

Bởi vì bất luận đối với Long tộc hay Ngao Tông, đều không thể hoàn thành lời hứa với cả hai bên, trong lúc tiến thoái lưỡng nan, Ngao Nguyệt đã chọn cách làm cực đoan nhất!

Cùng với một tiếng oanh minh, khí tức của Ngao Nguyệt chậm rãi tiêu tán!

Ngao Nguyệt đã chọn tự vẫn, tự diệt trong U Minh Huyết Hải!

Ngao Tông có chút trầm mặc, bởi vì không ngờ, Ngao Nguyệt lại chọn cách làm như vậy.

"Sự lựa chọn của ngươi ư, nhưng quyết định ta đã đưa ra, vậy thì sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, đưa tay chộp một cái, trực tiếp tóm lại hồn phách nguyên thần đang tản mát của Ngao Nguyệt!

Đối với cách làm của Ngao Nguyệt, Ngao Tông trong lòng vô cùng rõ ràng!

Nhưng đối với Ngao Tông, lại không phải chuyện xấu!

Bởi vì Ngao Nguyệt càng như vậy, càng chứng tỏ Ngao Nguyệt trung thành, càng đáng tin cậy!

Ngao Nguyệt với tính cách như vậy, nếu trở thành thuộc hạ của Ngao Tông, vậy thì nhất định sẽ đối với Ngao Tông, ôm sự trung thành tuyệt đối!

Trung thành!

Đó mới là phẩm chất mà Ngao Tông coi trọng nhất!

Mặc dù tư chất của Ngao Nguyệt, khiến Ngao Tông vô cùng coi trọng!

Nhưng điều Ngao Tông coi trọng nhất, không gì bằng sự trung

thành của Ngao Nguyệt!

Vì lẽ đó, Ngao Tông càng thêm muốn Ngao Nguyệt, trở thành tộc nhân Minh tộc, trở thành trợ thủ đắc lực!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lập tức sử dụng U Minh Chuyển Sinh Tiên Kinh, bắt đầu chuyển hóa hồn phách nguyên thần của Ngao Nguyệt!

Thời gian từng chút trôi qua, không biết đã trôi qua bao lâu!

Đợi đến khi Ngao Tông lại lần nữa mở mắt ra, một Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt hoàn toàn mới, xuất hiện trước mặt Ngao Tông!

"Ta. ... sống lại sao!?" Cảm nhận tình huống của bản thân, Ngao Nguyệt lộ ra một tia kinh ngạc!

Chương 182

Bởi vì không ngờ, sau khi tự tuyệt, vậy mà lại có thể sống lại!

"Ta. ... sống lại sao!?" Ngao Nguyệt toàn thân tản ra khí tức U Minh, cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì không ngờ, sau khi tự tuyệt, vậy mà lại có thể sống lại!

"Là thủ đoạn của ngươi sao, Ngao Tông?" Ngao Nguyệt thần sắc phức tạp, nhìn Ngao Tông trước mặt một cái!

Ngao Nguyệt không phải người ngu muội, nghĩ thông chuyện này, Ngao Nguyệt cũng mơ hồ đoán ra một số chuyện!

"Gần như vậy đi, có thể coi năng lực này, là điểm đặc thù của Minh tộc ta!" "Ngươi phải biết rằng, Minh tộc ta vốn là chủng tộc duy trì ranh giới sinh tử, cái chết đối với chúng ta mà nói, không phải là kết thúc, mà là một khởi đầu hoàn toàn mới!" Ngao Tông hơi gật đầu, ngược lại không hề che giấu chuyện này!

Trong lời nói, Ngao Nguyệt đã hoàn toàn hiểu rõ!

Chẳng trách trước đó, Ngao Tông muốn tính kế tộc nhân Tam tộc, dù có trở thành kẻ thù với Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, Ngao Tông cũng muốn tính kế tộc nhân Tam tộc!

Những chuyện xảy ra trước đây, hiện tại đều đã được giải thích thông suốt rồi!

"Không ngờ Minh tộc lại có bí mật như vậy, chuyển hóa tu sĩ đã chết, trở thành tộc nhân Minh tộc!

Thiên phú như vậy thực sự quá kinh người rồi!" Trên khuôn mặt Ngao Nguyệt, hơi có chút chấn kinh!

Làm như vậy, vậy chẳng phải tất cả sinh linh Hồng Hoang, cuối cùng đều sẽ quy về Minh tộc sao!

Ý nghĩa cũng thật đáng sợ rồi!

Nếu để Ngao Tông phát triển không kiêng nể gì, vậy thì sau này Hồng Hoang đại địa, chẳng phải sẽ là thiên hạ của Minh tộc sao!

Bởi vì tất cả sinh linh vẫn lạc, toàn bộ đều sẽ quy về Minh tộc!

Nếu sinh linh trên Hồng Hoang đại địa không ngừng chết đi, cuối cùng tất nhiên chỉ còn lại U Minh nhất tộc!

"Không cần nghĩ nhiều như vậy, hồn phách nguyên thần muốn chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, cũng có những hạn chế không nhỏ!" "Huống hồ, độc quyền thuần túy không phải là chuyện tốt, ta cũng cần sinh linh không ngừng sinh ra mới được!" "Ngươi còn nhớ lời ta vừa nói không, Minh tộc là chủng tộc duy trì ranh giới sinh tử, không phải bá chủ tử vong!" Ngao Tông dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Ngao Nguyệt, không khỏi cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói ra một câu!

Mặc dù, Ngao Tông không phải người tốt, nhưng chuyện nên làm, chuyện không nên làm, Ngao Tông trong lòng đều rõ ràng!

Huống hồ, vạn vật trong thiên địa đều có được mất lợi ích, Minh tộc tuy có điểm đặc thù, nhưng cũng có một số khuyết điểm, thực sự nghĩ rằng tộc nhân Minh tộc, dễ dàng sinh ra như vậy sao!

Xem xét tỷ lệ thành công mỗi lần chuyển hóa thì biết ngay!

Vì lẽ đó, Ngao Nguyệt không cần lo lắng!

"Ngao Nguyệt, hiện tại ngươi đã chết một lần rồi, ân tình nợ Long Vương, coi như một bút xóa hết rồi!" "Hiện tại, ngươi không nguyện ý giúp ta sao?" Ngao Tông nghiêm túc nói, lại lần nữa đi vào chính sự!

Ngao Nguyệt sống lại từ cõi chết, chuyển hóa thành U Minh sinh vật, như thể đạt được tân sinh!

Vì lẽ đó, Ngao Tông lại lần nữa hướng Ngao Nguyệt phát ra lời mời, ban cho Ngao Nguyệt cơ hội lựa chọn!

Ngao Nguyệt rơi vào trầm mặc!

Nhưng sau một khắc, Ngao Nguyệt hơi ngẩng đầu lên, trong mắt. xuất hiện một tia giải thoát!

"Ngươi đã cho ta sống lại rồi, ta còn có thể nói gì nữa chứ!" "Đại Đạo ở trên, từ hôm nay trở đi, Hồng Hoang đại địa không còn Long tộc Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, chỉ có Minh tộc Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt!" Ngao Nguyệt mở miệng, lập lời thề đại đạo, trực tiếp nói ra quyết định của mình!

Đã chết một lần rồi, mặc dù không hoàn thành ân tình cuối cùng của Long Vương, nhưng lấy cái chết làm đại cục, đã kết thúc với Long Vương rồi!

Vì vậy, hiện tại Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, ân đoạn nghĩa tuyệt với Long Vương và Long tộc, không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa!

Từ bây giờ trở đi, thế gian không còn Hoàng Thái tử Long tộc Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, chỉ có Minh tộc Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt!

"Thật tốt quá, Ngô lấy danh nghĩa Minh Hoàng Ngao Tông, sách lập Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt làm Mạch chủ Minh Long nhất mạch của U Minh nhất tộc ta, thống suất Minh Long nhất mạch!" Thấy Ngao Nguyệt chính thức quy tâm, Ngao Tông vô cùng vui mừng!

Thậm chí, Ngao Tông lấy danh nghĩa Minh Hoàng Minh tộc, sách lập Ngao Nguyệt làm Mạch chủ Minh Long nhất mạch!

Địa vị như vậy, tương đương với tộc trưởng Minh Long nhất tộc, phụ trách quản lý toàn bộ Minh Long nhất tộc!

Thực ra, ngay từ đầu, Ngao Tông đã định để Ngao Nguyệt, trở thành Đại trưởng lão Minh tộc!

Dù sao, Long tộc có một vị Đại trưởng lão, vậy thì Minh tộc thăng cấp thành siêu cấp đại tộc, tự nhiên cũng cần một vị Đại trưởng lão!

Nhưng hơi nghĩ, vị trí này hơi không thích hợp!

Bởi vì trong toàn bộ Minh tộc, ngoài Ngao Nguyệt ra, còn có tám vị cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Ngao Tông cũng cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, sắp xếp cao tầng Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Không lo ít mà lo không đều, thuật điều khiển quyền hành cấp dưới, cũng cần phải cân nhắc một chút!

Không phải vậy, Mạch chủ Minh Long nhất mạch, vị trí này không hề thấp đâu!

Trong toàn bộ U Minh nhất tộc, ngoài một số chi mạch nhỏ ra, chỉ còn lại Tứ đại chi mạch!

Minh Long nhất mạch, Minh Phượng nhất mạch, Minh Kỳ Lân nhất mạch và Minh Ma nhất mạch!

Trở thành Mạch chủ Minh Long nhất mạch, nắm giữ toàn bộ Minh Long nhất tộc, trở thành một trong Tứ đại cao tầng quyền thế nhất dưới trướng Ngao Tông Minh Hoàng này!

Điểm này, đã cao rồi!

Nếu tu vi của Ngao Nguyệt thăng tiến, có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Khi đó, Ngao Tông lại cân nhắc đề bạt Ngao Nguyệt thành Đại

trưởng lão cũng không muộn.

Oanh long!

Cùng với sắc lệnh của Ngao Tông, một phần khí vận Minh tộc, bỗng chốc hội tụ trên người Ngao Nguyệt!

Tu vi của Ngao Nguyệt, nhanh chóng thăng tiến!

Nguyên bản vì bị cấm cố tu vi, giam giữ tại Hải Nhãn Đông Hải, lâu dài chịu sự áp chế của Hải Nhãn Đông Hải.

Tu vi của Ngao Nguyệt, chịu suy yếu không nhỏ, thậm chí mơ hồ có xu thế rơi xuống Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Nhưng hiện tại, cùng với sự gia trì của một phần khí vận Minh tộc, lúc này Ngao Nguyệt, tu vi bỗng chốc thăng tiến!

Không chỉ khôi phục trạng thái đỉnh phong ban đầu, thậm chí một đường cao ca mãnh tiến!

Nhìn thấy, Ngao Nguyệt sắp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Không phải vậy, bởi vì hiện tại Ngao Tông, chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, Ngao Nguyệt đã trở thành tộc nhân Minh tộc, tự nhiên không thể siêu việt Ngao Tông, kẻ sáng tạo ra Minh tộc này!

Chương 183

Vì lẽ đó, tu vi của Ngao Nguyệt, tạm thời dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nhưng hiện tại Ngao Nguyệt, đã đặt chân đến đỉnh điểm của Đại La Kim Tiên viên mãn, cách cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ còn một bước!

Trên điểm này, tình huống của Ngao Nguyệt, ngược lại có chút giống với Ngao Tông trước đó, chỉ cần có một chút cơ duyên, là có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chỉ là cơ duyên của Ngao Tông, thuộc về việc bước ra con đường luân hồi của bản thân!

Còn cơ duyên của Ngao Nguyệt, thì là tu vi của Ngao Tông thăng tiến!

Chỉ cần Ngao Tông thăng cấp Chuẩn Thánh trung kỳ, Ngao Nguyệt có khả năng cực lớn, sẽ bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Lần này Ngao Nguyệt, trở thành tộc nhân Minh tộc là thu hoạch cực lớn!

Có thể nói, hiện tại Ngao Nguyệt, đã trở thành cao thủ thứ hai của Minh tộc.

Thậm chí đã vượt qua, những tộc nhân Minh tộc được Ngao Tông chuyển hóa trước đó, như Thanh Loan Lão Tổ và tám vị Đại La Kim Tiên viên mãn khác!

Đồng thời, Ngao Tông cũng có thể cảm nhận được, cùng với sự gia nhập của Ngao Nguyệt, khí vận Minh tộc, cũng đã đạt được sự tăng trưởng không nhỏ!

Khí vận Minh tộc tăng trưởng, kéo theo tu vi của Ngao Tông, cũng có một số thăng tiến!

Đối với Ngao Tông, đây là một chuyện không tồi!

"Không ngờ chiêu mộ Ngao Nguyệt thành công, lại có được thu hoạch như vậy!" Ngao Tông ánh mắt lóe lên, trong lòng có một tia mừng rỡ!

Kết quả như vậy hiện tại, đối với Ngao Tông, là kết quả tốt nhất!

Về phần những tộc nhân Minh tộc trước đó, để diễn kịch, đã được Ngao Tông mang ra khỏi không gian Thập Bát Tầng, mang đến U Minh Huyết Hải!

Mặc dù không có tác dụng đó, nhưng có thể ngoài ý muốn thu phục Ngao Nguyệt, đối với Ngao Tông, là một kết quả không tồi!

Không nói đến chuyện khác, những tộc nhân cảnh giới cao được Ngao Tông mang ra, Ngao Tông tự nhiên muốn đưa trở về không gian Thập Bát Tầng!

Dù sao môi trường trong không gian Thập Bát Tầng, càng thích hợp cho Minh tộc phát triển!

Nhưng đối với những tộc nhân phổ thông cấp thấp, Ngao Tông ngược lại không định mang trở về không gian Thập Bát Tầng!

Đúng như Ngao Tông đã nói trước đó, cùng với sự phát triển của Minh tộc, quy mô Minh tộc hiện tại, càng ngày càng lớn!

Huống hồ, Ngao Tông đã thăng cấp thành cảnh giới Chuẩn Thánh, Minh tộc trở thành chủng tộc thứ tư trên Hồng Hoang!

Vì vậy Minh tộc tiếp theo, cũng có thể thử bước ra khỏi không gian Thập Bát Tầng, để hoạt động gần U Minh Huyết Hải!

Cũng là ý nghĩ của Ngao Tông trước đó!

Một chủng tộc phát triển, cứ mãi bị giới hạn trong một khu vực, cũng không phải là chuyện tốt!

Nhìn Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, mặc dù Tam tộc đều có tộc địa riêng, nhưng cũng có một phần tộc nhân, hoạt động ở bên ngoài!

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể tăng thêm kinh nghiệm và cảm ngộ cuộc đời, đối với con đường tu hành, mới có lợi ích lớn hơn!

Nói trắng ra, ngược lại có chút giống như sự rèn luyện của tu sĩ!

Rèn luyện ở bên ngoài, kiến thức biển xanh hóa nương dâu, trăm thái thế gian, mới có thể rèn ra một đạo tâm vững như bàn thạch, mới có thể thông đến cảnh giới cao hơn!

Trước đó, Ngao Tông sở dĩ không muốn làm như vậy, là vì Ngao Tông trước đó, tu vi vẫn còn yếu kém, không thể gánh chịu một số hậu quả ngoài ý muốn!

Nhưng hiện tại, tu vi của Ngao Tông dần dần thăng tiến, thậm chí thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vì vậy một số chuyện trước đó không thể làm, hiện tại cũng có thể dần dần buông tay làm rồi!

Đương nhiên, hiện tại Hồng Hoang đại địa, đang lúc hỗn loạn!

Một số kế hoạch của Ngao Tông, cần phải từng bước một, không thể vội vàng!

Nhưng, trước tiên để tộc nhân bước ra khỏi không gian Thập Bát Tầng, rèn luyện ở khu vực gần U Minh Huyết Hải, là chuyện có thể làm được!

Vì vậy, Ngao Tông mới có quyết định như vậy!

Vì lẽ đó, Ngao Tông đã giao phó từng chuyện này xuống!

Ngay sau đó, Ngao Tông dẫn dắt Ngao Nguyệt đã trở thành tộc

nhân Minh tộc, tìm hiểu rõ tình hình Minh tộc!

Lần này, Ngao Tông cũng không còn che giấu tình hình không gian Thập Bát Tầng nữa!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt lần đầu tiên thấy toàn bộ diện mạo Minh tộc, cũng cảm thấy chấn kinh không thôi!

Bởi vì Ngao Nguyệt không ngờ, hiện tại Minh tộc, lại phát triển đến mức này!

Hơi so sánh tình hình Long tộc, Ngao Nguyệt đột nhiên phát hiện, sự phát triển của Minh tộc, quả nhiên vô cùng khoa trương, thực sự có thể gọi là chủng tộc thứ tư trên Hồng Hoang!

Đương nhiên, đối với việc Ngao Tông trước đó che giấu, tình trạng thực sự của Minh tộc, Ngao Nguyệt ngược lại không có bất mãn!

Bởi vì Ngao Nguyệt trong lòng hiểu rõ, Ngao Tông chỉ định hãm hại Long tộc một phen!

Nhưng đối với mình, Ngao Tông cũng ôm mười phần thành ý!

Vì lẽ đó, Ngao Nguyệt ngược lại không để bụng, mà cảm thấy Ngao Tông làm không tồi!

Bởi vì chỉ có làm như vậy, mới là cách làm có lợi nhất cho Minh tộc!

Không thể không nói, hiện tại Ngao Nguyệt, đã hoàn toàn trở thành tộc nhân Minh tộc rồi!

Về mặt cân nhắc mọi việc, cũng xuất phát từ lợi ích của Minh tộc!

Trên điểm này, ngược lại khiến Ngao Tông vô cùng hài lòng!

Bởi vì Ngao Nguyệt toàn tâm toàn ý quy thuận, hoàn toàn thuộc về Minh tộc.

Đối với Ngao Tông, là một kết quả tốt nhất!

Những chuyện tiếp theo, Ngao Tông đã giao phó tất cả những chuyện cần chú ý cho Ngao Nguyệt!

Đợi sau khi tất cả những chuyện cần giao phó, toàn bộ đều được giao phó xong, Ngao Nguyệt mới đến trú địa Minh Long nhất mạch, chuẩn bị tiếp quản chuyện của Minh Long nhất mạch!

Chuyện của Ngao Nguyệt đến đây, cũng đã kết thúc một đoạn rồi.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tiếp theo, không tiếp tục để ý chuyện này nữa, quay trở lại chuyện trước đó, tiếp tục nghiên cứu việc thăng tiến tu vi và phát triển Minh tộc!

Dù sao hai chuyện này, đối với Ngao Tông, mới là chuyện quan trọng nhất hiện tại!

Có thể nói, Minh tộc tiếp theo, có thể sẽ đón một đoạn thời kỳ bình yên ngắn ngủi!

Ngao Tông và Minh tộc, tạm thời sẽ đón một đoạn thời kỳ phát triển bình yên!

Chương 184

Nhưng đối với Hồng Hoang đại địa hiện tại, lại đã sớm rơi vào trong những trận chiến khủng khiếp!

Bởi vì Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc đại chiến bùng phát, hiện tại trên Hồng Hoang đại địa, bất cứ nơi đâu cũng có khả năng bùng phát đại chiến!

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa, đều biến thành chiến trường của Tam tộc!

Có thể nói, hiện tại Hồng Hoang đại địa, hoàn toàn biến thành một cái máy xay thịt, những trận chiến điên cuồng không ngừng vang lên!

Trong tình huống như vậy, gần như mỗi giây mỗi phút, đều có tu sĩ cường đại vẫn lạc!

Đối với Ngao Tông, ngược lại là một tin tức không tồi!

Bởi vì tộc nhân Tam tộc vẫn lạc, hồn phách nguyên thần của họ, đều sẽ từ từ hội tụ về U Minh Huyết Hải, trở thành dược liệu của Minh tộc!

Có thể nói, đây là mục đích của Ngao Tông ngay từ đầu!

Trước đó ba vị tộc trưởng Tam tộc và Ma Tổ La Hầu đại chiến, Ma Tổ La Hầu kim thiền thoát xác, thoát khỏi một kiếp với trạng thái giả chết.

Ngao Tông đã không vạch trần chuyện này, là vì một ngày!

Dưới sự dẫn dắt của Ma Tổ La Hầu, Tam tộc triển khai đại chiến điên cuồng!

Ngao Tông có thể thu được, là một lượng lớn hồn phách nguyên

thần!

Đương nhiên, một số trận chiến đánh quá ác liệt, đừng nói đến hồn phách nguyên thần, thậm chí ngay cả ấn ký thiên địa cũng không còn lưu lại!

Có thể nói, hoàn toàn hồn phi phách tán, không có khả năng chuyển sinh!

Tình huống như vậy cũng không phải là không xuất hiện!

Không nói đến chuyện khác, nhìn chung, tình hình phát triển hiện tại, đối với Ngao Tông, có lợi ích không nhỏ!

Mặt khác, cùng với việc tộc nhân Tam tộc không ngừng vẫn lạc, lực lượng lượng kiếp cũng đang ngày càng tăng lên!

Đương nhiên, quá trình sản sinh lực lượng lượng kiếp, gần như không thể cảm nhận được, tu sĩ bình thường căn bản không thể nhận ra!

Tộc nhân Tam tộc đều là người ứng kiếp, càng không thể cảm nhận được!

Trên điểm này, e rằng ngay cả Long Vương và Nguyên Phượng cùng các tộc trưởng Tam tộc khác, cũng khó mà nhận ra chuyện này!

Dù sao thân ở trong kiếp, lại làm sao có thể nhìn thấu chuyện lượng kiếp!

Không phải vậy, có thể phát hiện một điểm, e rằng Long Vương cùng ba vị tộc trưởng khác, cũng sẽ không để ý chuyện này!

Bởi vì cùng với việc Tam tộc đại chiến tiến hành, tu vi của các tộc trưởng Tam tộc, cũng đang từng chút tiến bộ!

Đối với các tộc trưởng Tam tộc, theo đuổi chứng đạo thành Thánh!

Một trận Tam tộc đại chiến, cũng là để theo đuổi pháp chứng đạo khí vận, vì vậy mới mở màn tranh bá thiên hạ đại chiến!

Vì lẽ đó, ai lại ngăn cản trận đại chiến này chứ!

Nhưng có một chuyện, ngược lại khiến các tộc trưởng Tam tộc cảm thấy bất ngờ!

Mặc dù trong một trận đại chiến, Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc mỗi lúc mỗi khắc đều có tộc nhân vẫn lạc!

Nhưng trong khoảng thời gian đại chiến này, số lượng tộc nhân Tam tộc, không những không giảm xuống, ngược lại còn tăng lên!

Đúng vậy, như thể bị kích thích, số lượng tộc nhân Tam tộc, bắt đầu xuất hiện một xu thế tăng trưởng nhanh chóng!

Thậm chí, tu vi của tộc nhân Tam tộc, cũng xuất hiện sự tăng trưởng cực lớn!

Chẳng nói gì khác, tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên của Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, trong một trận đại chiến, mặc dù vẫn lạc không ít.

Nhưng tổng số lượng tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, không những không giảm đi, ngược lại còn tăng lên gấp đôi!

Những tộc nhân Tam tộc vì bình cảnh, vẫn luôn bị mắc kẹt ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn, trong khoảng thời gian này dường như đã khai khiếu, nhao nhao thăng cấp cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Không chỉ tình huống cảnh giới Đại La Kim Tiên, tình huống các cảnh giới còn lại, đều nhao nhao xuất hiện sự tăng trưởng như vậy!

Đó chính là điểm đặc thù của lượng kiếp!

Thiên địa lượng kiếp đối với Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, vừa là một tai nạn, nhưng tại sao không phải là một cơ duyên!

Mặc dù sự xuất hiện của lực lượng lượng kiếp, khiến Tam tộc rơi vào trong những trận đại chiến điên cuồng, nhưng cũng mang lại lợi ích không nhỏ cho Tam tộc!

Về phần kết quả cuối cùng của lượng kiếp, vậy thì chỉ có Tam tộc biết rồi!

Có thể nói, một trận Long Phượng lượng kiếp, đang từng bước phát triển!

Đương nhiên, sự phát triển của một trận đại chiến, khẳng định không phải trong chốc lát!

Phải biết rằng, đây là siêu cấp đại chiến có thể quét sạch cả Hồng Hoang đại địa!

Hơn nữa thọ mệnh của tu sĩ, đều lấy vạn năm làm đơn vị tính toán!

Vì vậy một trận đại chiến đang diễn ra, cũng cần một khoảng thời gian dài!

Chẳng nói gì khác, một trận đại chiến diễn ra, vài chục vạn năm, thậm chí cả trăm vạn năm, cũng là chuyện bình thường!

Đương nhiên, đối với tình huống như vậy, Ngao Tông tự nhiên vui vẻ chứng kiến!

Bởi vì trận Long Phượng lượng kiếp này, thời gian tiến hành càng lâu, Ngao Tông thu hoạch cũng càng lớn!

Có thể nói, hiện tại Minh tộc, mỗi lúc mỗi khắc đều đang thăng tiến!

Trong tình huống như vậy, giao dịch giữa Ngao Tông và Long Vương, cũng bắt đầu bị tiết lộ ra ngoài rồi!

Người đầu tiên có được tin tức, tự nhiên là Ma Tổ La Hầu!

Bởi vì một giao dịch, thuộc về một số giao dịch ẩn mật!

Vì vậy nội dung của một giao dịch, về cơ bản chỉ có Ngao Tông và cao tầng Long tộc biết!

Nhưng, vì trận Long Phượng lượng kiếp này, Ma Tổ La Hầu đã cài cắm rất nhiều ám tử vào trong ba đại chủng tộc!

Vì lẽ đó, mặc dù chuyện này hơi ẩn mật một chút, nhưng Ma Tổ La Hầu vẫn có được một số tin tức!

"Minh Hoàng Ngao Tông và Long Vương có một giao dịch, Hoàng Thái tử Long tộc Ngao Nguyệt thoái xuất Long tộc, trở thành tộc nhân Minh tộc!" Khi Ma Tổ La Hầu từ miệng thuộc hạ, có được một tin tức.

Ma Tổ La Hầu lập tức có chút không ngồi yên được!

"Ngao Tông và Long Vương vậy mà lại có liên hệ, liên quan đến Nhật Thiên Long Ngao Nguyệt, rốt cuộc là muốn làm gì?!" Trên Tổ Mạch Tu Di Sơn, Tây Phương đại địa, Ma Tổ La Hầu nhíu chặt mày, suy tư chuyện này!

Trên Tây Phương đại địa, tại Tổ mạch Tu Di Sơn.

Chương 185

Ma Tổ La Hầu đang ngồi trên vương tọa, lông mày cau chặt, suy tư về việc của Ngao Tông!

Nguyên bản, vì việc Ngao Tông thăng cấp Chuẩn Thánh đã khiến Ma Tổ La Hầu vô cùng đau đầu!

Nhưng không ngờ, chỉ một thời gian không chú ý, Ngao Tông và Long Vương lại đạt thành hiệp nghị!

Thực tình, Ma Tổ La Hầu chưa từng nghĩ tới chuyện này!

Hoặc có thể nói, Ma Tổ La Hầu từ đầu đến cuối đều không tin Ngao Tông và Long Vương có thể đạt được sự đồng thuận!

Ân oán giữa Ngao Tông và Long Vương, kỳ thực đã không còn là bí mật.

Các cao tầng của các thế lực ít nhiều đều có nghe qua!

Vì nguyên nhân này, tuy Ngao Tông đột nhiên quật khởi, thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng theo Ma Tổ La Hầu thấy, Ngao Tông nhiều khả năng sẽ chọn tự mình lập ra một thế lực, gia nhập hàng ngũ tranh bá thiên hạ!

Hoặc giả, Ngao Tông sẽ hợp tác với Phượng tộc hoặc Kỳ Lân tộc để đối phó với Long tộc!

Một số tình huống, Ma Tổ La Hầu trước đây đều đã dự liệu!

Thậm chí, Ma Tổ La Hầu sớm đã nghĩ ra một số đối sách, chỉ cần chờ đợi Ngao Tông ra chiêu là được!

Nhưng Ma Tổ La Hầu thật sự không ngờ, Ngao Tông và Long Vương lại đạt thành một hiệp nghị nhất định.

Sự xuất hiện của tình huống này trực tiếp khiến Ma Tổ La Hầu ngớ người!

Vì nguyên nhân đó, khi Ma Tổ La Hầu có được tin tức này, phản ứng của y mới lớn đến vậy.

Kỳ thực, tin tức mà Ma Tổ La Hầu thu được vẫn còn một vài thiếu sót!

Tuy có thể cài cắm một vài ám tử vào Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân!

Nhưng sự kiện lần này, đối với Long Vương và Chúc Long mà nói, tuyệt đối không phải chuyện tốt, thậm chí có phần mất mặt!

Vì nguyên nhân này, Long Vương và Chúc Long không hề rêu rao về việc này!

Ám tử của Ma Tổ La Hầu cũng chỉ thu được một số tin tức mơ hồ!

Thế nên, Ma Tổ La Hầu chỉ biết rằng Ngao Tông và Long Vương đã đạt thành một hiệp nghị nhất định!

Chỉ biết hiệp nghị này liên quan đến Long tộc và Minh tộc, liên quan đến Nhật Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt.

Nhưng nội dung cụ thể của giao dịch, Ma Tổ La Hầu lại không rõ!

Không đúng, hiện tại đang là thời kỳ then chốt của Tam tộc đại chiến.

Vào thời điểm này, Ngao Tông và Long Vương đạt thành một số hiệp nghị bí mật, nội dung của hiệp nghị cần phải quan trọng đến mức nào, chắc chắn có liên quan đến cuộc chiến này!

Khả năng lớn nhất, Long tộc và Minh tộc đã liên thủ!

Không thể không nói, về mặt suy diễn, Ma Tổ La Hầu cũng có một

thiên phú không tầm thường!

Ban đầu chỉ là chuyện Ngao Tông đã lừa Long Vương một phen, nhưng lại trực tiếp bị Ma Tổ La Hầu tự suy diễn thành Long tộc và Minh tộc kết minh!

"Ma tổ đại nhân, thuộc hạ cần làm gì?" Một tộc nhân Ma tộc đang quỳ dưới chân Ma Tổ La Hầu, thỉnh cầu ý kiến, y muốn biết tiếp theo nên làm gì.

Ma Tổ La Hầu không trả lời ngay, hơi trầm ngâm, suy nghĩ về chuyện này.

Một lát sau, Ma Tổ La Hầu đã có chủ ý.

"Đơn giản thôi, hãy tung tin này ra ngoài, cho người của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc biết, để chúng cảm thấy nguy cơ!

Sau đó, tạo ra cơ hội để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đạt được sự đồng thuận, khiến Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh!" Ma Tổ La Hầu mở lời, nói ra kế sách của mình!

Kỳ thực, tư duy của Ma Tổ La Hầu rất đơn giản!

Tuy không biết rõ vì sao Ngao Tông và Long Vương lại có một số giao dịch!

Nhưng, đã Ngao Tông đưa ra lựa chọn, đứng về phía Long tộc, khiến Long tộc và Minh tộc đứng trên cùng một chiến tuyến.

Vậy thì, điều cần làm là để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh là được!

Thực tình, tuy Ma Tổ La Hầu đã tốn bao tâm cơ, mưu tính khơi mào một cuộc Tam tộc đại chiến!

Nhưng mục đích cuối cùng của Ma Tổ La Hầu là tiêu hao thực lực của Tam tộc!

Đợi đến khi Tam tộc suy yếu cực độ, Ma Tổ La Hầu sẽ cường hãn ra tay, trực tiếp diệt Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, diệt Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị cao thủ Chuẩn Thánh!

Cứ như vậy, phương pháp chứng đạo của y mới có thể đại thành, thành công chứng đắc Thánh Nhân chi đạo!

Đó là mục đích cơ bản của Ma Tổ La Hầu!

Nói cách khác, tiêu hao Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân là điều Ma Tổ La Hầu cần làm!

Nhưng hiện tại, vì sự xuất hiện của Ngao Tông, trên Hồng Hoang đại địa lại xuất hiện một chủng tộc hoàn toàn mới, Minh tộc!

Hồng Hoang đại địa vốn là Tam tộc đỉnh lập, giờ đã biến thành Tứ đại thế lực!

Cứ như vậy, điều cần làm là để Tứ đại chủng tộc tiêu hao lẫn nhau!

Thế nên, Long tộc và Minh tộc đã kết minh rồi, vậy thì chỉ cần để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, hai bên đối kháng, tiêu hao lẫn nhau là được!

Đó là kế sách của Ma Tổ La Hầu!

Tuy nhìn có vẻ đơn giản, nhưng lại vô cùng hiệu quả, có thể hoàn thành mục đích của Ma Tổ La Hầu!

Nếu Long Vương biết kế sách của Ma Tổ La Hầu, nhất định sẽ tức đến thổ huyết!

Bởi vì từ đầu đến cuối, giữa Minh tộc và Long tộc, chưa từng có sự kết minh nào!

Long tộc đã phải trả cái giá lớn đến vậy, thậm chí vứt bỏ Nhật Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt, cũng chỉ đổi lấy việc Ngao Tông

không nhúng tay vào chuyện Tam tộc đại chiến mà thôi!

Chỉ tiếc việc này, Ma Tổ La Hầu lại không hề hay biết, thế nên nhất định sẽ có xu hướng phát triển như vậy!

"Thuộc hạ đã rõ, nhưng để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, ..." Nghe mệnh lệnh của Ma Tổ La Hầu, thuộc hạ của Ma tổ hơi do dự!

Bởi vì để làm được việc này, không hề dễ dàng, thậm chí có thể nói là khó như lên trời!

Phải biết, hiện tại giữa Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, gần như đã sát phạt đến mức đỏ mắt rồi!

Giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng có ân oán không nhỏ!

Trải qua từng trận chiến, giữa tộc nhân hai tộc, gần như có thể nói là huyết hải thâm cừu!

Chương 186

Tình huống đại khái của Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc hiện tại là như vậy!

Tuy rằng, một trận chiến đã được Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân khơi mào!

Nhưng trước đó, Ma Tổ La Hầu đã kích động mối thù hận giữa tộc nhân Tam tộc!

Hiện tại, tộc nhân Tam tộc, bất kỳ hai tộc nào chạm mặt, điều đầu tiên nhất định là chiến đấu một trận, loại không chết không nghỉ!

Trong tình huống như vậy, để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, không phải là chuyện dễ dàng!

"Cứ yên tâm, bản lão tổ tự nhiên có cách để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh!" Ma Tổ La Hầu thần sắc bình tĩnh, hơi gật đầu nói!

Việc này tuy có chút khó khăn, nhưng không thể làm khó Ma Tổ La Hầu!

Đã đưa ra phương pháp như vậy, thì Ma Tổ La Hầu đã có phương pháp tốt, có nắm chắc nhất định để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh!

Thực tình, việc này tuy nhìn có vẻ không dễ dàng, nhưng trên thực tế cũng không khó!

Không gì hơn ngoài mối quan hệ lợi ích.

Chỉ cần Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, biết chuyện Minh tộc và Long tộc kết minh!

Vậy thì nhất định cũng sẽ chọn kết minh!

Đó là lẽ tất nhiên!

Hai chủng tộc đều có Chuẩn Thánh, hiện tại lại kết hợp làm một.

Chỉ dựa vào một tộc đơn độc, căn bản không thể chống đỡ được sự công phạt của hai chủng tộc Chuẩn Thánh!

Trong tình huống như vậy, vì để bảo vệ chủng tộc của mình, chắc chắn sẽ chọn kết minh!

Dù sao Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, sở dĩ khơi mào một trận đại chiến, chẳng phải là vì chứng đạo thành Thánh sao.

Vì để chứng đạo thành Thánh, tạm thời gác lại một số ân oán, cũng không phải là chuyện khó!

Thế nên, việc Ma Tổ La Hầu cần làm là, tìm cách tạo ra một số cơ duyên!

Cứ như vậy, với tầm nhìn của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, nhất định sẽ chọn kết minh!

Đến lúc đó, chỉ cần hai vị tộc trưởng mở lời, còn lại tộc nhân há lại dám trái lệnh Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân sao!

Phải biết, đối với một chủng tộc, người sáng tạo tồn tại như thần, gần như sẽ không xảy ra tình huống trái lệnh!

"Vâng, chúng thuộc hạ đã rõ!" Các thuộc hạ của Ma tổ, sau khi hiểu ý của Ma Tổ La Hầu, liền vái chào cáo lui, đi chấp hành việc này!

Trong một thời gian, toàn bộ Ma tộc hành động, bí mật lan truyền tin tức Long tộc và Minh tộc kết minh đến tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Ngao Tông không hề hay biết, vì một hành động nhất thời của mình, đã khiến Ma Tổ La Hầu nảy sinh kế sách như vậy, thậm chí bắt đầu bày kế, chuẩn bị dẫn dắt Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh!

Nếu Ngao Tông biết chuyện này, nhất định cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc không thôi!

Chỉ tiếc, hiện tại Ngao Tông, không hề biết chuyện này, toàn tâm toàn ý dồn vào việc nâng cao tu vi của bản thân, cũng như phát triển Minh tộc!

Không đúng, tinh lực của Ngao Tông hiện tại, toàn bộ đều dồn vào việc của mình, nhưng sự phát triển của thế giới bên ngoài, chưa bao giờ ngừng lại!

Cùng với Tam tộc đại chiến không ngừng tiến hành, các trận chiến giữa Tam tộc cũng càng đánh càng kịch liệt!

Trong khoảng thời gian này, trong địa bàn của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, bắt đầu xuất hiện một lời đồn!

"Nghe nói không, Minh tộc và Long tộc đã kết minh!" "Minh tộc, chủng tộc thứ tư mới sinh, vị Chuẩn Thánh mới kia, Minh Hoàng Ngao Tông của Minh tộc sao?" "Không sai, chính là Minh Hoàng Ngao Tông của Minh tộc, nghe nói Minh Hoàng Ngao Tông và Long Hoàng Long Vương, đã chính thức kết minh!" "Không thể nào, trước đây chẳng phải có lời đồn, vị Minh Hoàng trong truyền thuyết kia, từng là kẻ bị Long tộc ruồng bỏ sao?" "Đã là kẻ bị Long tộc ruồng bỏ, căm ghét Long tộc không kịp, sao có thể kết minh với Long tộc chứ!" "Cũng không có gì kỳ lạ, vị đó xuất thân từ Long tộc, niệm tình cũ, thế nên đi cùng Long tộc cũng là chuyện bình thường!" "Nghe nói Thái tử Long tộc, Nhật Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt, hiện tại đã tiến vào Minh tộc!" "Thật hay giả vậy, ngay cả Nhật Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt cũng tiến vào Minh tộc, tin tức này e rằng tám chín phần là thật rồi!" "Thật sao, lại có chuyện như vậy, đối với Phượng tộc ta, tuyệt đối không phải chuyện tốt!" "Hỏng rồi, phải nhanh chóng báo cáo tin tức này cho Thủy Kỳ Lân đại nhân!" Trong tộc nhân Phượng

tộc và Kỳ Lân tộc, mọi người bàn tán xôn xao về chuyện này!

Một lời đồn, cũng đã gây ra không ít tranh cãi giữa hai bên!

Không đúng, tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cuối cùng đều không hẹn mà cùng, chọn một cách làm!

Đó là báo cáo tin tức này cho Long Hoàng, tức Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Vì nguyên nhân này, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, nhanh chóng nhận được một tin tình báo!

"Lại có chuyện như vậy sao?

Minh tộc và Long tộc kết minh, lời này thật nực cười!" Tại Thập Vạn Hỏa Sơn, sào huyệt cũ của Phượng tộc!

Trong cung điện Lưu Ly rực lửa, Nguyên Phượng tĩnh lặng mở mắt, trong mắt có một tia trào phúng!

Hiển nhiên, đối với tin tức này, Nguyên Phượng căn bản không tin!

Bởi vì về ân oán giữa Ngao Tông và Long Vương, Nguyên Phượng cũng vô cùng hiểu rõ, tự nhiên sẽ không tin cách nói như vậy!

"Nguyên Phượng đại nhân, dựa theo điều tra của thuộc hạ, Nhật Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt quả thực đã tiến vào U Minh Huyết Hải!" Một cao tầng Phượng tộc, đang quỳ trước Nguyên Phượng, báo cáo tin tức này cho Nguyên Phượng!

Đối với cao tầng Phượng tộc, tuyệt đối không dám tùy ý truyền lời đồn đến bên cạnh Nguyên Phượng!

Nếu chỉ là lời đồn giả dối, chắc chắn sẽ bị Nguyên Phượng đại nhân trách phạt.

Vì nguyên nhân này, trước khi báo cáo việc này cho Nguyên

Phượng, y đã điều tra cẩn thận!

Ân oán Tam tộc quá sâu, giữa các bên cũng có một số thám tử!

Hơn nữa, thân phận của Ngao Nguyệt đặc thù, muốn thăm dò tình huống của Ngao Nguyệt cũng không phải chuyện khó!

Vì nguyên nhân này, sau khi tin tức này được chứng thực, cao tầng Phượng tộc mới dám báo cáo việc này cho Nguyên Phượng!

"Ngao Nguyệt tiến vào U Minh Huyết Hải!" Nguyên Phượng tĩnh lặng mở phượng mâu, phượng khu trên người tản ra hơi nóng kinh người!

Lúc này Nguyên Phượng, trong phượng mâu đã không còn vẻ trào phúng như trước!

Nếu Ngao Nguyệt tiến vào U Minh Huyết Hải, vậy thì ý nghĩa hoàn toàn khác rồi!

Tuy Nguyên Phượng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, nhưng nhìn theo tình hình hiện tại, Long tộc và Minh tộc có khả năng thật sự đã kết minh!

"Nguyên Phượng đại nhân, chúng thuộc hạ nên làm gì mới tốt?" Cao tầng Phượng tộc lo lắng nhìn Nguyên Phượng, y muốn biết nên làm gì mới tốt!

Long tộc vốn dĩ cường thế, trong Tam tộc thuộc về tộc mạnh nhất!

Hiện tại, Long tộc lại kết minh với Minh tộc, đối với chúng ta, tuyệt đối không phải tin tốt!

"Đơn giản thôi, Long tộc đã chọn kết minh, vậy ta cũng có thể kết minh!

Cử sứ giả đến tộc địa Kỳ Lân tộc, để Phượng tộc ta và Kỳ Lân tộc

kết minh!” Nguyên Phượng trực tiếp mở lời, nói ra kế sách của mình!

Việc này đơn giản, Long tộc làm được, chúng ta cũng làm được!

Đã Long tộc chọn kết minh, vậy Phượng tộc cũng chọn kết minh!

Chương 187

Đó là thái độ của Nguyên Phượng!

Đương nhiên rồi, về điểm kết minh với Kỳ Lân tộc, trong số cao tầng Phượng tộc, cũng có một bộ phận trưởng lão giữ thái độ phủ nhận!

Bởi vì hiện tại giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, quả thực có ân oán không nhỏ, họ lo lắng Kỳ Lân tộc sẽ không nguyện ý kết minh!

"Cứ yên tâm, Thủy Kỳ Lân không phải người ngu dốt, chắc chắn sẽ biết lựa chọn!" Đối với điểm này, Nguyên Phượng trực tiếp trấn áp tất cả những tiếng nói phản đối!

Bởi vì Nguyên Phượng có nắm chắc mười phần!

Vì vậy, cao tầng Phượng tộc không nói nhiều nữa, làm theo mệnh lệnh của Nguyên Phượng mà đi chấp hành!

Trong một thời gian, một đoàn sứ giả Phượng tộc, trực tiếp đi đến tộc địa Kỳ Lân tộc!

"Truyền lệnh Thủy Kỳ Lân của ta, phái sứ giả đến tộc địa Phượng tộc, phát lời mời kết minh tới Phượng tộc!" Cùng lúc đó, khi Nguyên Phượng đưa ra quyết định, trong tộc địa Kỳ Lân tộc, cũng truyền ra pháp chỉ của Thủy Kỳ Lân!

Hiển nhiên, Thủy Kỳ Lân cũng đang làm điều tương tự như Nguyên Phượng!

Nguyên Phượng hiểu rõ lợi hại được mất trong đó, há Thủy Kỳ Lân lại không biết sao!

Vì nguyên nhân này, khi Phượng tộc phái sứ giả, chuẩn bị phát tín hiệu kết minh tới Kỳ Lân tộc!

Bên phía Kỳ Lân tộc, cũng có một đoàn sứ giả, mang theo thành ý kết minh, trực tiếp chạy đến tộc địa Phượng tộc!

Không thể không nói, kế sách của Ma Tổ La Hầu thật sự chính xác!

Tuy giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, vì một trận Tam tộc đại chiến, hai tộc đã kết mối ân oán không nhỏ, thậm chí huyết hải thâm cừu!

Nhưng khi đối mặt với Long tộc và Minh tộc kết minh, mang lại nguy cơ to lớn.

Hai vị Chuẩn Thánh Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, quả nhiên đã gác lại mối thù hận trước đây, chọn đứng trên cùng một chiến tuyến, trực tiếp chọn hai tộc kết minh!

Một số việc này, toàn bộ đều nằm trong dự liệu của Ma Tổ La Hầu!

Vì nguyên nhân đó, những chuyện tiếp theo, trở nên vô cùng thuận lợi!

Dưới sự "dẫn dắt" của Ma Tổ La Hầu, sứ đoàn Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, vô cùng "khéo léo" đã gặp nhau!

Sau đó, khi hai bên bày tỏ ý muốn, biết đối phương đều có ý định kết minh, những chuyện tiếp theo trở nên vô cùng dễ dàng!

Nhanh chóng, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, chính thức hoàn thành!

Từ đây, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, chính thức đạt được sự đồng thuận, đứng trên cùng một chiến tuyến!

Thế nên, Tam tộc đại chiến tiếp theo, Long tộc sẽ gặp rắc rối rồi!

Tuy giữa tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, có ân oán không

nhỏ!

Nhưng dưới mệnh lệnh của hai vị thủy tổ Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, tạm thời gác lại sự đề phòng trước đây, dồn dập nhắm mục tiêu tấn công vào tộc nhân Long tộc!

Đương nhiên rồi, vì giữa tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, có ân oán không nhỏ.

Để tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc phối hợp, cũng không phải là chuyện thực tế.

Điều duy nhất có thể làm là, không để ý đến đối phương, và coi tộc nhân Long tộc là mục tiêu tấn công!

Cứ như vậy, Long tộc lập tức phải chịu sự tấn công lớn!

Trong một thời gian, Long tộc lập tức phải chịu không ít đòn tấn công, chịu không ít thương tổn!

Đối với việc này, Long tộc lúc đầu không có cảm giác gì lớn!

Nhưng cùng với tổn thất của Long tộc ngày càng nghiêm trọng, cao tầng Long tộc mới phản ứng!

Đương nhiên rồi, lúc đầu cũng không xác định chuyện gì đã xảy ra giữa hai tộc, chỉ có thể lợi dụng tình báo của Long tộc, điều tra chân tướng việc này!

Chuyện Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, kỳ thực không khó điều tra!

Hoặc có thể nói, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, căn bản không hề che giấu!

Vì nguyên nhân đó, cao tầng Long tộc nhanh chóng điều tra rõ chân tướng sự việc!

Khi biết Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, cao tầng Long tộc lập tức có chút hoảng sợ!

Thế nên, cao tầng Long tộc lập tức báo cáo việc này cho Long Vương!

"Cái gì!

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc lại kết minh!?

Sao có thể chứ, hai kẻ Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lại có thể kết minh sao!

Bản hoàng không tin, hai kẻ đó sẽ làm đến mức này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Trong Long Vương Điện, khi Long Vương biết tin tức này, Long Vương lập tức giận dữ!

Bởi vì từ trước đến nay chưa từng có, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc lại chọn kết minh!

Bởi vì đây là chuyện gần như không thể xảy ra!

Ân oán giữa Tam tộc, tự nhiên không cần nói nhiều.

Cùng với từng trận đại chiến tiến hành, giữa Tam tộc đã kết mối huyết hải thâm cừu!

Theo lẽ thường tình mà nói, giữa Tam tộc tuyệt đối không thể xảy ra tình huống kết minh!

Nhưng hiện tại, cao tầng Long tộc lại báo cáo, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã kết minh!

Long Vương sao có thể tin chuyện này chứ!

Vì nguyên nhân đó, hiện tại Long Vương, hơi có chút ngớ người!

Liên thủ giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã đánh Long tộc thất bại liên tiếp!

Đối với tình hình hiện tại, Long Vương vô cùng bất mãn!

Bởi vì theo lẽ thường, Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, đã đánh nhau đến mức lửa giận bùng lên thực sự.

Giữa tộc nhân Tam tộc, đã kết mối huyết thù không thể hóa giải, vừa gặp mặt gần như là tình huống không chết không nghỉ!

Trong tình huống như vậy, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sao có thể kết minh chứ!

"Chúc Long, việc này, vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy?" Long Vương hơi quay đầu, nhìn về phía Đại trưởng lão Chúc Long bên cạnh!

Gặp việc không quyết thì hỏi Chúc Long, đó là phong cách làm việc của Long Vương từ trước đến nay!

Chương 188

Đối với loại chuyện này, giao cho Chúc Long, quân sư của Long tộc là được rồi!

Vì nguyên nhân này, khi biết chuyện này, Long Vương lập tức tìm Đại trưởng lão Chúc Long.

"Huynh trưởng, nguồn cơn của việc này, ta đã điều tra rõ, việc này có liên quan đến Ngao Tông!

Tin tức ta và Ngao Tông đạt thành hiệp nghị, không biết vì nguyên do gì đã bị tiết lộ ra ngoài!

Nhưng, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không hề biết nội dung cụ thể của hiệp nghị, nên tưởng rằng ta và Ngao Tông Minh tộc đã liên thủ!

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cảm thấy áp lực không nhỏ, nên đã chọn liên thủ, cùng đối phó Long tộc ta." Chúc Long nhanh chóng nói, nói ra tất cả những gì y biết!

Thực tình, việc này không có gì bí ẩn, Ma Tổ La Hầu cũng chỉ đóng vai trò châm ngòi mà thôi!

Vì nguyên nhân đó, Chúc Long nhanh chóng điều tra rõ chân tướng!

Hiểu rõ nguyên nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên minh xong, sắc mặt Long Vương lập tức trở nên đen kịt!

Quỷ thần ơi!

Không ngờ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên minh, lại vì nguyên nhân này!

Chỉ vì đã đạt được một hiệp nghị với Ngao Tông Minh tộc, nên đã

chọn liên thủ!

Có chuyện nào hãm hại như vậy không!

Thực tình, nếu Long tộc thật sự đã liên thủ với Minh tộc, vậy thì tốt hơn một chút!

Bởi vì Long tộc và Minh tộc liên thủ, dựa vào sức mạnh của Long Vương, cũng như thiên phú cường đại của Ngao Tông.

Dù đối mặt với liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cũng không cần phải lo lắng!

Nhưng tình huống hiện tại, Long tộc căn bản không hề liên thủ với Minh tộc!

Nhưng lại vì một sự hiểu lầm này, dẫn đến Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ!

Điểm quan trọng nhất là, trong giao dịch trước đó, Long tộc hoàn toàn không chiếm ưu thế, thậm chí đã nhường Nhật Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt cho Ngao Tông!

Đối với chúng ta, đây đơn giản là cục diện khó chịu nhất rồi!

Vì nguyên nhân đó, sau khi làm rõ ngọn ngành, sắc mặt Long Vương mới đen kịt đến vậy!

Có thể nói, Long Vương hiện tại, gần như muốn thổ huyết rồi!

Vừa mất vợ lại thiệt quân, đại khái cũng không bằng thế này.

Sớm biết như vậy, ngay từ đầu đã không chọn giao dịch với Ngao Tông rồi!

“Việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích!” “Huynh trưởng, điều chúng ta cần làm hiện tại, chỉ có hai việc!” “Việc đầu tiên, hãy phát tán tin tức ta không hề kết minh với Minh tộc ra ngoài!” “Việc thứ hai, lập tức liên hệ với Minh tộc, tốt nhất là thật sự kết minh với

Minh tộc!" Chúc Long vô cùng bình tĩnh.

Tuy sắc mặt Chúc Long cũng không tốt, nhưng Chúc Long nhanh chóng có đối sách!

Việc đầu tiên, tự nhiên không cần nói nhiều!

Nguyên nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chọn kết minh, chẳng phải là lo lắng liên minh Long tộc và Minh tộc sẽ mang đến mối đe dọa lớn sao!

Đã như vậy, vậy tại sao không phát tán tin tức Long tộc không hề kết minh với Minh tộc ra ngoài!

Cứ như vậy, nếu Phượng tộc và Kỳ Lân tộc biết chân tướng, chưa chắc sẽ từ bỏ liên minh hai tộc!

Dù sao trải qua trận Tam tộc đại chiến, lúc này giữa tộc nhân Tam tộc, đều có huyết hải thâm cừu!

Thực tình, đối với một cuộc kết minh, trong tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhất định sẽ có một bộ phận tộc nhân bất mãn về việc kết minh!

Chỉ cần tin rằng Long tộc và Minh tộc không hề kết minh, vậy thì liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, chẳng phải là không còn ý nghĩa sao!

Trong tình huống như vậy, liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhất định sẽ xuất hiện một số trắc trở!

Chưa biết chừng, liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sẽ có khả năng tan rã!

Đương nhiên rồi, trong lòng Chúc Long cũng rõ, khả năng này kỳ thực không cao!

Bởi vì hai tộc đã chọn kết minh, vậy thì hai người Nguyên Phượng

và Thủy Kỳ Lân, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ cuộc kết minh lần này!

Không đúng, có một tia hy vọng, dù sao cũng tốt hơn không có hy vọng!

Vì nguyên nhân đó, Chúc Long mới đưa ra kế sách như vậy!

Còn về việc thứ hai, thì càng không cần nói nữa!

Cục diện hiện tại, đối với Long tộc, không hề tốt chút nào!

Thế nên, cần phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đó là Phượng tộc và Kỳ Lân tộc tiếp tục liên thủ, cùng đối phó Long tộc!

Trong tình huống như vậy, tự nhiên phải có cách ứng phó mới được!

Cách tốt nhất là, chọn liên thủ với Minh tộc, biến thành đồng minh thực sự!

Bởi vì chỉ có làm như vậy, mới có khả năng đối phó với liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Kế sách của Chúc Long, cũng là cách làm tốt nhất hiện tại!

"Bản hoàng đã rõ, hai việc này, giao cho ngươi đi hoàn thành đi!" Long Vương hơi gật đầu, cũng không nói nhiều!

Bởi vì Chúc Long nói không sai, đó là cách giải quyết tốt nhất hiện tại!

Hơn nữa, Chúc Long làm việc luôn vô cùng đắc lực!

Thế nên, Long Vương trực tiếp giao cả hai việc cho Chúc Long đi hoàn thành!

Chúc Long hơi gật đầu, sau khi nhận lệnh của Long Vương, liền lui xuống sắp xếp hai việc này!

Một đoạn thời gian ngắn sau, Long tộc phát ra một tuyên cáo!

“Long tộc ta hành sự thẳng thắn, không cần kết minh với ai, đây là lời đồn từ bên ngoài. .....” Tuyên ngôn của Long tộc, vô cùng đơn giản, nói rằng Long tộc không hề kết minh với Minh tộc!

Còn về nguyên nhân, cũng vô cùng đơn giản!

Nhìn tình hình hiện tại là biết rồi, nếu Long tộc thật sự đã kết minh với Minh tộc.

Vậy thì tộc nhân Minh tộc, sao có thể không xuất hiện trên chiến trường chứ!

Đó là tuyên ngôn của Long tộc!

Chương 189

Dưới sự thúc đẩy của Long tộc, một tuyên ngôn, nhanh chóng lan truyền khắp địa bàn của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Nhanh chóng, sau khi cao tầng hai tộc biết được, liền gửi tin tình báo này đến trước mặt hai vị thủy tổ của hai tộc!

"Long tộc không hề kết minh với Minh tộc?

Thật thú vị!" Sào huyệt cũ của Phượng tộc, trong cung điện Lưu Ly rực lửa sâu trong Thập Vạn Hỏa Sơn.

Nguyên Phượng đang ngồi trên hoàng tọa, cao cao tại thượng lắng nghe tộc nhân báo cáo, trong mắt phượng hoàng lóe lên một tia trào phúng!

"Nguyên Phượng đại nhân, tuyên ngôn của Long tộc, dường như có chút kỳ lạ!" "À, theo lời Long tộc nói, dường như thật sự không hề kết minh với Minh tộc!" "Vâng, trong những trận đại chiến gần đây nhất, tộc nhân Minh tộc vẫn luôn không xuất hiện trên chiến trường!" "Thế nên chúng thuộc hạ suy đoán, giữa Long tộc và Minh tộc, rất có khả năng thật sự không hề tiến hành liên minh!" Cao tầng Phượng tộc, từng lời từng chữ, nói ra suy nghĩ của mình!

Tình hình của Long tộc, không hề che giấu quá nhiều, hơn nữa Long tộc còn cố ý làm rõ chuyện này!

Cao tầng Phượng tộc, cũng không phải người ngu dốt.

Một số việc, có thể nhìn ra được!

Thế nên, đối với tuyên ngôn của Long tộc, họ lại cảm thấy có không ít độ tin cậy!

"Long tộc đã nói gì ư?

Huống hồ, Long tộc và Minh tộc có kết minh hay không, bây giờ còn quan trọng sao!" Nguyên Phượng mở lời, chậm rãi nói ra một câu, trong phượng mâu rực lửa, lộ ra một tia trào phúng!

Thực tình, tuy lúc đầu, vì động thái của Ngao Nguyệt, Nguyên Phượng đã tin tin tức Long tộc và Minh tộc kết minh.

Thậm chí vì chuyện này, thúc đẩy liên minh giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Nhưng, cùng với thời gian trôi qua, Nguyên Phượng cũng mơ hồ nhận ra một số chuyện.

Không nói nữa, đối với Phượng tộc hiện tại mà nói, Long tộc và Minh tộc có kết minh hay không, thật sự còn quan trọng sao!

Phải biết, Nguyên Phượng vì sao lại muốn khơi mào trận đại chiến!

Chẳng phải là vì tranh bá thiên hạ, tranh đoạt khí vận thiên hạ sao!

Nhưng trong Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, Long tộc luôn cường thế!

Tổng thể thực lực của Long tộc, trong Tam tộc, cũng là tồn tại mạnh nhất, luôn áp chế Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Trong tình huống như vậy, Phượng tộc đối mặt với Long tộc, luôn gặp bất lợi!

Tình hình chiến trận của Tam tộc đại chiến trước đây cũng thế!

Nhưng hiện tại, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, hai tộc lập tức chiếm ưu thế, đánh Long tộc thất bại liên tiếp!

Đã như vậy, tại sao không nhân cơ hội này, một lần tiêu diệt Long tộc!

Đợi sau khi Long tộc bị diệt, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc lại từ từ

so tài, quyết ra kẻ thắng cuộc cuối cùng!

Nói trắng ra, trong Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, Long tộc luôn là tồn tại mạnh nhất, áp chế Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Hiện tại, khó khăn lắm mới có cơ hội, có thể loại Long tộc mạnh nhất ra khỏi cuộc chơi trước.

Sau đó, hai tộc Phượng và Kỳ Lân thế lực ngang nhau, lại từ từ quyết ra kẻ thắng cuộc cuối cùng!

Đối với Phượng tộc, đây là cách làm có lợi nhất, có thể tăng đáng kể khả năng chiến thắng trận Tam tộc đại chiến lần này!

Trong tình huống như vậy, Long tộc và Minh tộc có kết minh hay không, còn quan trọng sao!

Đó là suy nghĩ của Nguyên Phượng!

Có thể nói, sự kiện kết minh lần này, là một cơ duyên, khiến Nguyên Phượng nhìn ra cách để giành chiến thắng trận Tam tộc đại chiến lần này!

Nói trắng ra, tính chất của sự việc, đã xuất hiện sự thay đổi cực lớn!

Nếu trước đây Phượng tộc, chỉ vì tự vệ, nên mới chọn kết minh với Kỳ Lân tộc!

Nhưng hiện tại Phượng tộc, thì là vì muốn giành chiến thắng trận đại chiến này, nên mới chọn liên kết với Kỳ Lân tộc!

Trước và sau, tính chất đã khác nhau!

Vì nguyên nhân đó, Long tộc không hề kết minh với Minh tộc, đối với chúng ta, lại có gì khác đâu!

Không thể không nói, trong chuyện này, Nguyên Phượng nhìn vô cùng thấu đáo, biết làm gì mới có thể tối đa hóa lợi ích!

Đó là suy nghĩ của Nguyên Phượng!

"Truyền lệnh Nguyên Phượng của ta, không cần để ý đến lời đồn của Long tộc, cứ theo tiết tấu trước đó, tiếp tục liên thủ với tộc nhân Kỳ Lân tộc, cùng nhau thảo phạt Long tộc!" Nguyên Phượng phát ra một tiếng phượng minh, trực tiếp hạ Nguyên Phượng lệnh!

Mệnh lệnh tộc nhân Phượng tộc, tiếp tục hợp tác với tộc nhân Kỳ Lân tộc, tiếp tục thảo phạt tộc nhân Long tộc!

Quyết đoán của Nguyên Phượng!

"Vâng, tuân lệnh Nguyên Phượng!" Tất cả cao tầng Phượng tộc, dồn dập vái chào nói!

Sau đó, cao tầng Phượng tộc dồn dập tản đi, truyền mệnh lệnh của Nguyên Phượng xuống!

Trong một thời gian, toàn bộ Phượng tộc lại hành động, tiếp tục hợp tác với Kỳ Lân tộc, cùng đối phó tộc nhân Long tộc!

Đương nhiên rồi, tình huống như vậy, không chỉ xuất hiện ở Phượng tộc, ngay cả tình huống của Kỳ Lân tộc, đại khái cũng tương tự!

"Truyền lệnh Thủy Kỳ Lân của ta, không cần để ý đến lời đồn của Long tộc, tiếp tục liên thủ với tộc nhân Phượng tộc, cùng nhau thảo phạt Long tộc!" Trong tộc địa Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân hạ pháp chỉ.

Mệnh lệnh tất cả tộc nhân Kỳ Lân tộc, hãy tiếp tục làm việc trước đó, tiếp tục hợp tác với tộc nhân Phượng tộc, công phạt tộc nhân Long tộc!

Không thể không nói, trong việc đối phó Long tộc, kế sách của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, lại bất ngờ nhất quán!

Cứ như vậy, tình hình của Long tộc vẫn không thay đổi, vẫn bị

tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc tấn công!

Ở điểm này, kế sách của Đại trưởng lão Long tộc Chúc Long, lại không hề sai lầm.

"Quả nhiên đúng như ta đã dự liệu, hai người Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, quả nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, vẫn chọn tiếp tục hợp tác, thề phải diệt Long tộc ta!" Trong tộc địa Long tộc, nhận được báo cáo từ thuộc hạ, Chúc Long hơi thở dài một tiếng!

Tuy đã sớm đoán được kết quả này, nhưng khi thật sự được xác nhận, trong lòng Chúc Long vẫn thở dài một tiếng!

Bởi vì kết quả này, thật sự không phải tình huống y muốn thấy!

Nhưng hiện tại, sự việc đã phát triển đến mức này, điều Long tộc có thể làm, chỉ còn lại bước cuối cùng!

Đó là, hiện tại Long tộc, điều duy nhất có thể làm, là thật sự hợp tác với Ngao Tông và Minh tộc!

Nhưng việc này, nhất định sẽ không dễ dàng đến vậy!

Tuy trước đây, Long tộc và Ngao Tông Minh tộc, đã có một hiệp nghị.

Chương 190

Nhưng hiệp nghị đó, cũng chỉ là để Ngao Tông không ra tay!

Hơn nữa, ân oán của Ngao Tông với Long Vương, nếu thật sự muốn hợp tác với Ngao Tông, e rằng cần phải trả cái giá không nhỏ mới được!

Trên thực tế cũng như vậy!

Lúc này trong U Minh Huyết Hải, Ngao Tông đã biết ý của Long tộc!

Sau khi sự việc trước đó xảy ra, và sau khi tuyên bố lời minh bạch kia, Long tộc cũng đã phái sứ đoàn, trực tiếp đến U Minh Huyết Hải!

Trải qua một phen trắc trở, sứ đoàn Long tộc cuối cùng cũng gặp được Ngao Tông, và bẩm báo ý muốn cho Ngao Tông!

"Ha ha ha, đang đùa ta đấy sao, Long Vương lại muốn hợp tác với ta!?

Chẳng lẽ ý của ta trước đây, nói ra chưa đủ rõ ràng sao!" Ngao Tông ngồi trên hoàng tọa, trào phúng nhìn sứ đoàn Long tộc phía dưới!

Thực tình, trong khoảng thời gian này, Ngao Tông cũng không để ý đến chuyện bên ngoài!

Bởi vì hiện tại Ngao Tông, có những việc cần phải bận rộn!

Nâng cao tu vi của bản thân, tiếp tục phát triển Minh tộc, bồi dưỡng thêm nhiều tộc nhân Minh tộc cảnh giới cao!

Một số việc này, đã chiếm hết thời gian của Ngao Tông!

Mặt khác, vì lực lượng kiếp lực bao trùm, Ngao Tông, cũng không

thể dễ dàng suy đoán tình hình Tam tộc đại chiến!

Vì nguyên nhân đó, Ngao Tông lại không hiểu rõ, những chuyện đã xảy ra ở thế giới bên ngoài trong khoảng thời gian này.

Thế nên hôm nay, sứ đoàn Long tộc lại đến, và sau khi bày tỏ ý muốn của Long tộc hy vọng kết minh với Minh tộc!

Ngao Tông lập tức cạn lời!

Việc này, Ngao Tông trước đây rõ ràng đã từ chối, hiện tại Long tộc lại đặc biệt đến!

"Minh Hoàng đại nhân, Long Vương đại nhân rất có thành ý!

Long Vương đại nhân đã nói, chỉ cần Minh tộc nguyện ý kết minh với Long tộc, ta có thể đáp ứng một số yêu cầu của ngài!" Sứ đoàn Long tộc bất lực nói!

Lời nói vô cùng rõ ràng!

Hiển nhiên, vì cuộc kết minh lần này, Long tộc đã có những nhượng bộ lớn!

Nếu Ngao Tông nhân cơ hội này, đưa ra vài yêu cầu "quá đáng", Long tộc e rằng cũng sẽ đồng ý!

Đó là ý trong lời nói của sứ giả Long tộc!

Đương nhiên rồi, những lời nói như vậy, chắc chắn không phải từ miệng Long Vương nói ra, mà là những lời được Đại trưởng lão Chúc Long dặn dò!

Không đúng, với tư cách là Đại trưởng lão Long tộc, Chúc Long đại diện cho ý của Long Vương, thế nên lời của Long Vương, cũng không có gì khác biệt!

Không thể không nói, vì cuộc kết minh lần này, Chúc Long cũng đã hạ quyết tâm lớn, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng nhượng lợi!

“Cũng có chút thú vị, nếu ta yêu cầu Long Vương tự mình đến U Minh Huyết Hải, cúi đầu xin lỗi ta, Long tộc cũng sẽ đáp ứng sao?” Ngao Tông mỉm cười nhạt, trong mắt có một tia trào phúng nhàn nhạt!

Tuy trước đây, Long tộc đã mang theo một khối ngọc giản lưu ảnh, bên trong có lời xin lỗi của Long Vương!

Nhưng, một ngọc giản lưu ảnh, và để Long Vương tự mình đến tận nơi xin lỗi, lại là hai khái niệm khác nhau!

Ít nhất, với sự kiêu ngạo của Long Vương, tuyệt đối không thể đáp ứng chuyện như vậy!

Có thể nói, trong ngọc giản lưu ảnh, để lại lời xin lỗi, đã là giới hạn mà Long Vương có thể làm rồi!

Để Long Vương tự mình đến tận nơi xin lỗi, đơn giản là đạp mặt Long Vương xuống đất!

Với tính cách trọng thể diện của Long Vương, sao có thể làm được điểm này chứ!

Vì nguyên nhân đó, khi Ngao Tông nói ra câu đó, sắc mặt sứ giả Long tộc lập tức đại biến!

“Minh Hoàng đại nhân, hay là ngài đổi một điều kiện khác đi. .....” Sứ giả Long tộc khó xử nói, hy vọng Ngao Tông có thể đổi một điều kiện khác!

Nhưng, lời nói của sứ giả Long tộc chưa hoàn tất, Ngao Tông trực tiếp vung tay, cắt ngang lời nói của y!

“Không cần nói nhiều, đó là điều kiện của ta!

Về nói với Long Vương, nếu có thể làm được điểm này, vậy ta có thể cân nhắc để hai tộc kết minh!

Nếu không làm được, thì những chuyện khác không cần nói nhiều

nữa!

Cút đi!" Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp đuổi sứ giả Long tộc đi!

Bất đắc dĩ, sứ giả Long tộc chỉ có thể rời U Minh Huyết Hải, mang theo ý của Ngao Tông trở về tộc địa Long tộc!

"Cũng có chút thú vị, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến Long tộc lần thứ hai đến tận nơi, hạ giọng cầu xin kết minh!" Sứ đoàn Long tộc rời đi, Ngao Tông lại không trực tiếp trở về không gian tầng mười tám, ngồi trên hoàng tọa, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Hồng Hoang đại địa!

Tuy đối với những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, không hiểu rõ!

Nhưng Ngao Tông có thể khẳng định, cục diện bên ngoài, nhất định đã xuất hiện sự thay đổi lớn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp phái một bộ phận tộc nhân, ra ngoài thăm dò tình hình!

Còn về những lời Ngao Tông vừa nói!

Thực tình, những lời vừa rồi, chỉ là lời trêu chọc của Ngao Tông mà thôi!

Long Vương thật sự đến tận nơi xin lỗi, Ngao Tông cũng không thể kết minh với Long tộc!

Dù sao Ngao Tông chỉ nói, nếu Long Vương tự mình đến tận nơi xin lỗi, có thể cân nhắc chuyện kết minh với Long tộc!

Nhưng, cũng chỉ là cân nhắc mà thôi!

Nếu sau khi cân nhắc, cảm thấy không thỏa đáng, thì đó cũng là chuyện bình thường mà!

Đương nhiên rồi, Ngao Tông chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi.

Còn về phía Long tộc, sẽ có hành động như thế nào, thì đó không phải chuyện của Ngao Tông nữa rồi!

Ngồi núi xem hổ đấu, Ngao Tông lại có hứng thú!

"Nghịch tử Ngao Tông kia!

Dám nói những lời như vậy, lại còn bắt bản hoàng tự mình đến xin lỗi!

Phản rồi!

Chương 191

Bản hoàng phải đích thân diệt hắn!" Trong Long Vương Điện tại tộc địa Long tộc.

Một tiếng rồng gầm phẫn nộ, từ Long Vương Điện truyền ra!

Long tức kinh khủng đến cực điểm, từ trong Long Vương Điện, như vì sao mà rộng lớn cự long thân hình khổng lồ, vô cùng phẫn nộ quét đổ tất cả vật phẩm xung quanh!

Một tòa Long Vương Điện uy nghiêm đến cực điểm, trực tiếp bị Long Vương trong cơn phẫn nộ, trực tiếp đập thành mảnh vụn!

Có thể thấy Long Vương lúc này, phẫn nộ đến mức nào!

Bị Ngao Tông đuổi ra khỏi U Minh Huyết Hải xong, sứ đoàn Long tộc nhanh chóng trở về tộc địa Long tộc, và trực tiếp báo cáo yêu cầu của Ngao Tông cho Long Vương!

Vì nguyên nhân đó, Long Vương mới phẫn nộ đến vậy!

Bởi vì Long Vương không ngờ, Ngao Tông lại đưa ra yêu cầu như vậy!

Bắt y phải đích thân đến tận nơi xin lỗi, tự mình bồi lễ cho chuyện trước đó!

Đơn giản là sự sỉ nhục lớn nhất!

Ai chứ!

Y là người sáng tạo Long tộc, là con rồng đầu tiên giữa trời đất, Long Vương của Long tộc!

Là một trong những cường giả mạnh nhất Hồng Hoang đương thời, một Đại Thần Thông giả Chuẩn Thánh trung kỳ!

Luôn cao cao tại thượng, coi thường toàn bộ Hồng Hoang!

Kết quả Ngao Tông lại dám bắt y tự mình đến U Minh Huyết Hải, dưới con mắt của mọi người, cúi đầu xin lỗi Ngao Tông!

Đối với Long Vương, điều này đơn giản còn khó chịu hơn cả chiến tử!

Thực tình, trước đây, Long Vương không phải là chưa từng xin lỗi Ngao Tông!

Trước đây vì muốn lôi kéo Ngao Tông và Minh tộc, trong ngọc giản lưu ảnh, đã để lại lời xin lỗi cho Ngao Tông!

Đó đã là giới hạn của Long Vương rồi!

Dưới sự trăm phương nghìn kế khuyên ngăn của Chúc Long, Long Vương mới có thể đưa ra sự nhượng bộ lớn nhất!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông lại dám yêu cầu y phải tự mình đến tận nơi, trước mặt tất cả tộc nhân Minh tộc, hành lễ xin lỗi Ngao Tông!

Chuyện như vậy, Long Vương sao có thể làm được chứ!

Vì nguyên nhân đó, Long Vương mới phẫn nộ đến vậy!

Cảm thấy Ngao Tông đang cố ý sỉ nhục y!

Trên thực tế, Long Vương đoán cũng không sai, tám chín phần là đúng!

Bởi vì Ngao Tông quả thực đang trêu chọc Long Vương!

Không đúng, việc này cũng có chút châm biếm!

Trước đây, khi Ngao Tông đòi Ngao Nguyệt, coi Ngao Nguyệt là điều kiện giao dịch.

Long Vương không hề do dự chút nào, trực tiếp đồng ý.

Trái lại, Chúc Long đã trăm phương nghìn kế khuyên can, mãi đến khi Long Vương quyết định rồi, Chúc Long mới không ngăn cản nữa!

Nhưng lần này, liên quan đến thể diện của Long Vương, Long Vương lại nổi giận lớn đến vậy!

Không thể không nói, trong quan niệm của Long Vương, thể diện thậm chí còn quan trọng hơn Ngao Nguyệt!

"Huynh trưởng, đừng quá kích động, chuyện năm đó, quả thực do chúng ta mà ra, Ngao Tông trong lòng có oán hận cũng là lẽ thường tình!" Thân ảnh Chúc Long, xuất hiện trong Long Vương Điện, khuyên giải Long Vương!

Hiển nhiên, Chúc Long hiểu rõ chuyện này.

"Lần này, cho dù thế nào, bản hoàng cũng không thể đáp ứng chuyện này!" Long Vương trực tiếp mở lời nói!

Nguyên nhân Chúc Long hiểu, Long Vương tự nhiên cũng biết, nhất định phải khuyên giải, để y đồng ý chuyện này!

Dù sao vì trận đại chiến này, Long tộc đã phải hy sinh không ít!

Trong tình huống như vậy, Chúc Long tự nhiên sẽ không để ý đến điều kiện như vậy!

Thế nên, Long Vương đã mở lời trước, trực tiếp đưa ra quyết định, thể hiện ý chí của mình!

"Hay là thế này đi, huynh trưởng, ta trước tiên bí mật liên hệ Ngao Nguyệt.

Hãy để Ngao Nguyệt dò la thái độ của Ngao Tông trước, xem hắn có thật lòng muốn hợp tác với chúng ta hay không, thế nào?" Chúc Long bất lực nói, nói ra kế sách của mình!

Thực tình, trong quá trình tiến hành việc này, nếu vì yêu cầu nhỏ

nhặt của Ngao Tông mà từ bỏ cơ hội kết minh lần này!

Đối với toàn bộ Long tộc, tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Mặt khác, đối với chuyện này, Chúc Long cũng hơi khó đoán ý của Ngao Tông!

Thế nên, Chúc Long hy vọng có thể thông qua Ngao Nguyệt trước, dò la suy nghĩ thật sự của Ngao Tông, sau đó mới suy tính xem nên ứng phó chuyện này như thế nào!

Nếu Ngao Tông không hề có ý định hợp tác với chúng ta, chỉ muốn trêu đùa Long Vương một phen.

Vậy thì việc này, cũng không cần thiết tiến hành tiếp!

Nếu Ngao Tông thật sự có ý định, muốn hợp tác với Long tộc.

Vậy thì để Long Vương tự mình đến tận nơi xin lỗi thì có sao, vừa hay có thể thể hiện thành ý của chúng ta!

Đó là suy nghĩ của Chúc Long!

Không thể không nói, tuy trong lời nói của Ngao Tông truyền ra, có thật có giả.

Nhưng với tính cách cẩn thận của Chúc Long, y lại không hoàn toàn tin tưởng, chuẩn bị điều tra trước một phen!

Lúc này, "con cờ" đã cài cắm vào Minh tộc trước đây, tức Nhật Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt, lúc này có thể phát huy tác dụng rồi!

Nếu Ngao Tông biết kế sách của Chúc Long, nhất định sẽ trào phúng không thôi!

Bởi vì hiện tại Ngao Nguyệt, đã hoàn toàn quy tâm, trở thành tộc nhân Minh tộc rồi!

Nếu thật sự tìm đến Ngao Nguyệt, vậy thì Ngao Tông lại không

ngại hãm hại thêm một phen!

Chỉ tiếc, Chúc Long vẫn chưa biết, Ngao Nguyệt đã hoàn toàn quy thuận Minh tộc!

Hiện tại Chúc Long, vẫn tưởng Ngao Nguyệt thuộc loại thân ở Tào doanh nhưng lòng ở Hán, tuy đã tiến vào Minh tộc, nhưng vẫn trung thành với Long tộc!

Chương 192

Dù sao, Chúc Long đối với tính cách của Ngao Nguyệt, vô cùng hiểu rõ.

Y biết Ngao Nguyệt thuộc loại trung thành tận tụy, tuyệt đối sẽ không phản bội Long Vương!

Ở điểm này, đây là sự chênh lệch về thông tin!

Thế nên trong chuyện này, khi Chúc Long muốn động dụng năng lực của Ngao Nguyệt, nhất định sẽ từng bước lọt vào bẫy của Ngao Tông!

Đương nhiên rồi, tuy Chúc Long có kế sách như vậy, nhưng Long Vương đã từ chối.

Dù sao với tính cách của Long Vương, sao có thể đáp ứng chuyện này chứ!

Nhưng, Chúc Long tiếp đó đã khuyên giải Long Vương trong một thời gian dài, từ nhiều phương diện khuyên nhủ Long Vương!

Cuối cùng, Long Vương bất đắc dĩ, chỉ có thể để Chúc Long đi thử một phen!

Không gì hơn, vì Chúc Long đã nói một câu!

"Huynh trưởng, chúng ta không còn đường lui nào cả!" "Để giành chiến thắng trận đại chiến này, chúng ta đã phải hy sinh!" "Thế nên, điều chúng ta có thể làm hiện tại, là giành lấy chiến thắng cuối cùng, bất kể phải trả cái giá nào!" Đó là nguyên văn lời của Chúc Long!

Không còn cách nào, đúng như lời Chúc Long nói, vì trận Tam tộc đại chiến, chúng ta đã phải hy sinh rồi!

Thế nên, trong tình huống có thể, cần phải thử một phen!

Đối với điều này, Long Vương trầm mặc rất lâu!

Một lúc lâu sau, Long Vương mới chậm rãi mở lời, đồng ý để Chúc Long đi thử một phen.

Nói trắng ra, đối với Long Vương, giành chiến thắng trận đại chiến này, mới là điều quan trọng nhất!

Tuy tôn nghiêm vô cùng quan trọng, không cho phép bất kỳ ai làm mất mặt mình!

Nhưng, nếu có thể giành chiến thắng cuối cùng trong trận Tam tộc đại chiến, thành công đoạt được khí vận thiên hạ, thành công thăng cấp cảnh giới Thánh Nhân!

Hy sinh chút thể diện, thì có là gì đâu!

Nói trắng ra, thể diện cố nhiên quan trọng, nhưng việc chứng đạo thành Thánh lại càng quan trọng hơn!

Giữa hai điều đó, luôn có một sự cân nhắc xem nên bỏ gì, giữ gì!

Hiển nhiên, việc chứng đạo thành Thánh lại càng quan trọng hơn!

Vì nguyên nhân đó, sau một phen do dự, Long Vương mới đồng ý chuyện này, để Chúc Long đi thử một phen!

Đương nhiên rồi, đối với chuyện này, Ngao Tông tạm thời không rõ!

Lúc này Ngao Tông, đang xử lý một chuyện khác. .....

"Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ, Long tộc thất bại liên tiếp, rơi vào thế yếu. ....." "Thật thú vị, không ngờ trong khoảng thời gian này, lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy!" "Chẳng trách Long tộc lại phái sứ đoàn, hy vọng kết minh với Minh tộc!" Trên U Minh Huyết Hải, lắng nghe tin tình báo do thuộc hạ truyền về, Ngao Tông lộ ra một nụ

cười cổ quái!

Trước khi sứ đoàn Long tộc đến, sau khi bày tỏ ý hướng Long tộc muốn kết minh với Ngao Tông.

Ngao Tông đã phái một bộ phận tộc nhân Minh tộc cảnh giới cao, ra ngoài thăm dò tin tức!

Liên minh giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, hiện tại đã không còn là bí mật!

Thế nên, tộc nhân do Ngao Tông phái ra, dễ dàng thăm dò được một số tin tức, và mang những tin tức đó, trở về báo cho Ngao Tông!

Vì nguyên nhân đó, Ngao Tông mới biết được nguyên nhân Long tộc muốn kết minh!

"Tuy liên minh giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cũng là xu hướng tất yếu, nhưng đằng sau chuyện này, nhất định có bàn tay của Ma Tổ La Hầu!" Nắm rõ tin tình báo do thuộc hạ báo cáo, trong mắt Ngao Tông lóe lên một tia tinh quang, chậm rãi nói ra một câu!

Đó chỉ là một trực giác của Ngao Tông!

Nhưng, Ngao Tông lại vô cùng khẳng định!

Bởi vì liên minh giữa hai bên, hơi có chút đột ngột, thậm chí có thể nói là vô cùng bất ngờ!

"Minh Hoàng đại nhân, theo tin tức thuộc hạ thu được, trước khi Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, trên Hồng Hoang đại địa đang lưu truyền một lời đồn." "Nội dung lời đồn là, Long tộc và Minh tộc đã kết minh. ....." Một tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, quỳ một gối trước Ngao Tông, báo cáo một tin tình báo khác cho Ngao Tông!

"Quả nhiên, tuyệt đối là bàn tay của Ma Tổ La Hầu!" Ngao Tông

hơi mở mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang!

Khi Ngao Tông nghe được tin tức này, Ngao Tông đã có thể khẳng định, tuyệt đối là tin tức do Ma Tổ La Hầu tung ra!

Dù sao Long tộc sẽ không tung ra loại tin tức bất lợi cho mình như vậy, nhưng thám tử của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, hiển nhiên không thể thăm dò được loại tin tức bí mật này!

Thế nên khả năng duy nhất là, ám tử do Ma Tổ La Hầu cài cắm trong Long tộc, sau khi thăm dò được tin tức này, đã báo cáo cho Ma Tổ La Hầu!

Sau đó, Ma Tổ La Hầu vì một số mục đích, đã tung tin tức này ra!

"Ma Tổ La Hầu muốn làm gì, muốn kéo Minh tộc vào một trận đại chiến sao!" Ngao Tông lẩm bẩm, suy tư dụng ý của Ma Tổ La Hầu!

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì chuyện này cần phải suy nghĩ kỹ càng rồi!

Bởi vì một trận Kiếp lực chi chiến, vô cùng hung hiểm, chỉ cần sơ suất một chút, cũng có thể dẫn đến không ít rắc rối!

Tuy Ngao Tông có ý định trong trận kiếp lực này, mưu đồ một số thứ!

Nhưng Ngao Tông tuyệt đối không muốn bị người khác tính kế, đặc biệt là một trong những kẻ chủ mưu sau màn Ma Tổ La Hầu!

Việc này, cần phải chú trọng một chút, suy nghĩ kỹ càng xem nên làm gì mới được!

Mâu quang Ngao Tông sâu thẳm, suy tư về chuyện này!

Không đúng, Ngao Tông không suy tư quá lâu, một thân ảnh đã đến, cắt ngang suy nghĩ của Ngao Tông!

"Minh Hoàng đại nhân, ta ở đây, ta đã tìm ngài hồi lâu rồi!" Một

thanh niên mặc hắc bào, từ không gian tầng mười tám bước ra, đứng trước mặt Ngao Tông!

Chính là Ngao Nguyệt đã hóa thành đạo thể!

Tuy tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, bẩm sinh không thích hóa thành đạo thể!

Nhưng sau khi trở thành tộc nhân Minh tộc, Ngao Nguyệt cũng giống như Ngao Tông, trực tiếp hóa thành đạo thể hành động.

"Ngao Nguyệt, cứ gọi thẳng tên ta là được rồi, huynh đệ chúng ta, không cần quá trịnh trọng như vậy!" Ngao Tông bất lực nhìn Ngao Nguyệt, chậm rãi nói ra một câu!

Từ khi Ngao Nguyệt quy tâm, Ngao Nguyệt luôn gọi Ngao Tông là Minh Hoàng!

Ở điểm này, Ngao Tông lại có chút bất lực, bởi vì với tình giao của hai người, không cần phải như vậy!

Chương 193

"Với tư cách là Hoàng của một tộc, tự nhiên phải có uy nghiêm mới được, đâu thể để bề dưới phạm thượng được." Ngao Nguyệt hơi lắc đầu, kiên trì cách nói của mình.

Đối với điều này, Ngao Tông có chút bất lực, chỉ có thể mặc kệ Ngao Nguyệt gọi như vậy!

"Vừa rồi, Đại trưởng lão Long tộc Chúc Long đã liên hệ với ta, hy vọng ta dò la thái độ của ngài, muốn biết ngài có thật sự muốn kết minh với Long tộc hay không." Ngao Nguyệt chậm rãi nói, nói ra ý của lần này!

Với tư cách là đại năng đỉnh cấp, Chúc Long tự nhiên có một số bí pháp đặc biệt, có thể liên hệ với Ngao Nguyệt trong U Minh Huyết Hải!

Vừa rồi, Chúc Long đã bí mật truyền tin tức cho Ngao Nguyệt.

Hy vọng Ngao Nguyệt có thể bí mật dò la Ngao Tông, muốn biết suy nghĩ thật sự của Ngao Tông!

Nhưng, Ngao Nguyệt căn bản không hề có ý định giấu giếm!

Sau khi nhận được tin tức của Chúc Long, Ngao Nguyệt trực tiếp tìm Ngao Tông, nói ra chuyện này!

Nếu Chúc Long biết được, e rằng sẽ phun ra một ngụm máu trực tiếp!

"Thú vị đây, xem ra lần này, Long Vương thật sự sốt ruột rồi." Ngao Tông cười như không cười, trong mắt có một tia cười nhạt nhạt!

Có thể tìm đến Ngao Nguyệt, xem ra Chúc Long và Long Vương,

quả thực có chút sốt ruột rồi!

"Ta nên trả lời thế nào đây?" Ngao Nguyệt nhìn về phía Ngao Tông, y muốn biết Ngao Tông có suy nghĩ gì!

"Cứ như trước đây thôi, nói với họ rằng, qua việc thăm dò của ngươi, ta quả thực có ý định hợp tác với Long tộc." Ngao Tông cười nói, nói ra cách làm của mình!

Đã Chúc Long tìm đến Ngao Nguyệt, nếu không đưa ra một cách làm, tự nhiên không dễ dàng để làm tròn chuyện này!

Đương nhiên rồi, cơ hội tốt như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ!

Tuy Ngao Tông không có ý định hợp tác với Long tộc, nhưng không ngăn cản Ngao Tông ban cho họ một chút tự tin!

Chưa biết chừng, Long Vương và Chúc Long sau khi nghe tin tức của Ngao Nguyệt, sẽ thật sự đích thân đến U Minh Huyết Hải, bồi lễ xin lỗi Ngao Tông!

Khung cảnh đó, nhất định sẽ rất thú vị!

Không thể không nói, có lúc, Ngao Tông cũng có thú vui quái đản!

Còn về lời "như trước đây thôi" trong miệng Ngao Tông, là vì trước đây, Chúc Long đã tìm Ngao Nguyệt!

Đúng vậy, sau khi Ngao Nguyệt gia nhập Minh tộc, bên phía Long tộc đã nhiều lần tìm đến Ngao Nguyệt.

Nguyên nhân cũng vô cùng đơn giản, tự nhiên là để thăm dò tình báo của Minh tộc!

Đó cũng là mục đích ban đầu của Chúc Long.

Đương nhiên rồi, chuyện này, Ngao Nguyệt tự nhiên không hề giấu Ngao Tông!

Dù sao Ngao Nguyệt đã quy thuận Minh tộc, tự nhiên sẽ toàn tâm toàn ý thần phục, tự nhiên sẽ không tiếp tục hướng về Long tộc!

Thế nên, dưới ý chỉ của Ngao Tông, Ngao Nguyệt đã truyền không ít tin tức giả cho Long tộc!

Có thể nói, những chuyện liên quan đến Minh tộc, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Ngao Tông, bị Ngao Tông nắm giữ chặt chẽ!

Chỉ tiếc những chuyện này, Long tộc hoàn toàn không hề hay biết, thậm chí còn tưởng rằng mình đã nắm giữ không ít tình báo liên quan đến Minh tộc!

"Ta đã rõ, ta sẽ trả lời!" Ngao Nguyệt hơi gật đầu, ghi nhớ chuyện này!

Những chuyện tiếp theo, trở nên đơn giản hơn nhiều!

Theo ý chỉ của Ngao Tông, Ngao Nguyệt đã bí mật truyền tin tức "Ngao Tông có ý định hợp tác với Long tộc" ra ngoài, truyền cho Chúc Long.

Nhanh chóng, Chúc Long đã nhận được tin tức do Ngao Nguyệt truyền về!

"Thật sự là như vậy, Ngao Tông thật sự có ý định hợp tác với Long tộc sao?!" Khi Chúc Long xem tin tức này, Chúc Long cũng có chút kinh ngạc!

Thực tình, trải qua những chuyện trước đó, Chúc Long đối với suy nghĩ của Ngao Tông, cũng hơi có chút hiểu rõ!

Chúc Long biết, trong lòng Ngao Tông oán hận Long Vương!

Vì nguyên nhân đó, tuy hy vọng Long tộc và Minh tộc hợp tác, nhưng Chúc Long cảm thấy khả năng này không cao!

Nguyên nhân đơn giản, bất kể là Ngao Tông hay Long Vương, hai

bên đều không thể chọn thỏa hiệp!

Theo Chúc Long thấy, Ngao Tông sở dĩ đưa ra yêu cầu này, phần lớn là để trêu đùa Long Vương, chứ không có ý định kết minh với Long tộc!

Nhưng, sau khi nhận được tin tức do Ngao Nguyệt truyền về, Chúc Long lập tức có chút do dự!

Bởi vì thật sự không ngờ, Ngao Tông thật sự có ý định kết minh với Long Vương!

Vì nguyên nhân đó, Chúc Long mới cảm thấy kinh ngạc đến vậy!

Nếu suy nghĩ kỹ càng, từ góc độ lợi ích mà nói, Ngao Tông lại có khả năng lựa chọn như vậy!

Đó là lẽ tất nhiên!

Với tư cách là một trong Tứ đại chủng tộc trên Hồng Hoang, Minh tộc hoàn toàn có thể giống như Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc, cùng tranh đoạt khí vận Hồng Hoang!

Có thể nói, con đường khí vận mà các tộc trưởng Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc đi, đối với Ngao Tông, kỳ thực cũng thích hợp!

Cứ như vậy, nếu Ngao Tông muốn chứng đạo thành Thánh, tham gia vào trận đại chiến này, gần như là điều tất yếu!

Hiện tại, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã kết minh.

Nếu Ngao Tông muốn đại triển thủ cước, hợp tác với Long tộc, hiển nhiên là lựa chọn duy nhất!

Đó là phương thức suy xét tối đa hóa lợi ích!

Vì nguyên nhân đó, nếu gác lại ân oán trong quá khứ, Ngao Tông chọn kết minh với Long tộc, dường như cũng không có gì không thỏa đáng!

Không gì hơn, các tu sĩ trên Hồng Hoang đại địa, lại có ai không muốn chứng đạo thành Thánh chứ!

Đó là suy nghĩ của Chúc Long!

Vì nguyên nhân đó, trước đây Chúc Long mới khuyên Long Vương, đưa ra đề nghị kết minh với Minh tộc!

Hiện tại xem ra, Ngao Tông quả thực là người làm việc lớn, nguyện ý gác lại chuyện trước đây, "thật lòng" muốn kết minh với Long tộc!

Không thể không nói, Chúc Long đã bị Ngao Tông lừa thảm rồi, hoàn toàn lọt vào bẫy của Ngao Tông!

Chỉ có thể nói, Chúc Long quá lý trí, thế nên cũng cảm thấy Ngao Tông sẽ chọn cách làm như vậy!

Chỉ tiếc Chúc Long không biết, nếu Ngao Tông muốn thành Thánh, có rất nhiều phương pháp, con đường khí vận căn bản không phải lựa chọn của Ngao Tông!

Chỉ tiếc chuyện này, Chúc Long hoàn toàn không hề hay biết.

Chương 194

Hiện tại Chúc Long cảm thấy, Ngao Tông thật sự có ý định kết minh với Long tộc rồi!

"Chuyện này có tỷ lệ thành công lớn, xem ra phải khuyên huynh trưởng thật tốt rồi!" Chúc Long lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đưa ra một quyết định!

Đã Ngao Tông "có ý định" kết minh, vậy thì đây là cơ hội tốt nhất của Long tộc!

Để giành chiến thắng trận đại chiến này, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này!

Thế nên, Chúc Long đưa ra một quyết định!

Nhất định phải thúc đẩy Long tộc và Minh tộc kết minh!

Thế nên, Chúc Long dự định sẽ khuyên Long Vương thật tốt một phen.

Nhất định phải để Long Vương, đích thân đến U Minh Huyết Hải, bồi lễ xin lỗi Ngao Tông! . .....

Vì tin mật mà Ngao Nguyệt truyền về, Chúc Long hoàn toàn tin tưởng "thành ý" của Ngao Tông!

Dẫu sao, dù nhìn từ phương diện nào, Ngao Tông cũng có đủ lý do để kết minh với Long tộc!

Bởi đối với Ngao Tông, đây cũng là lựa chọn tốt nhất hiện tại!

Nếu Ngao Tông đủ lý trí, hắn sẽ chọn làm như vậy!

Việc yêu cầu Long Vương đích thân đến xin lỗi, chắc hẳn là để hóa giải ân oán trước kia!

Bởi sau khi Long Vương đích thân xin lỗi, oán khí trong lòng Ngao Tông hẳn sẽ hoàn toàn tiêu tan!

Điều này có lợi lớn cho việc Long tộc và Minh tộc kết minh!

Đây là cách nhìn của Chúc Long!

Vì những nguyên nhân này, Chúc Long quyết định sẽ khuyên Long Vương thật kỹ, thúc đẩy việc kết minh giữa Long tộc và Minh tộc!

Chỉ là Chúc Long không biết, tất cả những suy đoán này đều được xây dựng dựa trên sự tin tưởng vào Ngao Nguyệt!

Nếu Ngao Nguyệt có ý lừa dối hắn, kết quả sẽ hoàn toàn khác!

Chỉ có thể nói, Chúc Long quá tin Ngao Nguyệt!

Không đúng, chính xác hơn là, Chúc Long quá tin Ngao Nguyệt của trước đây.

Dù sao Ngao Nguyệt trước kia tuyệt đối sẽ không phản bội Long Vương!

Chỉ là Chúc Long không ngờ, dưới ly tâm kế của Ngao Tông, Ngao Nguyệt đã hoàn toàn bị Ngao Tông thu phục, tự nguyện giúp đỡ Ngao Tông!

Cho nên, chỉ dẫn đến một kết quả.

Đó là Long tộc sẽ tay trắng trở về, không thu hoạch được gì!

Đáng tiếc là Chúc Long không hề hay biết điều này!

Vì lý do đó, Chúc Long quyết định sẽ khuyên Long Vương thật kỹ, nhất quyết phải khiến Long Vương đích thân đến xin lỗi!

Vì vậy, Chúc Long lập tức đi đến Long Vương điện, kể lại chuyện này cho Long Vương!

Một lát sau, trong Long Vương điện truyền ra một tiếng rồng gầm

phẫn nộ!

"Không thể nào, ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó, bản hoàng là hoàng đế của Long tộc, tuyệt đối sẽ không đích thân đến xin lỗi!" Tiếng rồng gầm đáng sợ, mang theo uy năng khủng khiếp, dường như muốn chấn vỡ không gian.

Có thể thấy Long Vương lúc này phẫn nộ đến mức nào!

Điều này là đương nhiên!

Bởi Long Vương không ngờ, Chúc Long mà hắn tín nhiệm nhất, lại đích thân khuyên hắn đi đến U Minh Huyết Hải để xin lỗi Ngao Tông!

Thậm chí, Long Vương còn trực tiếp đuổi Chúc Long ra khỏi Long Vương điện!

Kết quả hiển nhiên, lời khuyên của Chúc Long không có tác dụng!

Thế nhưng, Chúc Long thần sắc kiên định, không nói nhiều!

Nhưng ngày thứ hai, Chúc Long lại đến Long Vương điện, tiếp tục khuyên Long Vương!

Hiển nhiên, Chúc Long đã quyết tâm, cho dù có phải hao mòn từng chút một, cũng nhất định phải hoàn thành chuyện này!

Nói trắng ra, Chúc Long hiện tại có điểm tương đồng lớn với lúc trước khi muốn hòa giải mối quan hệ giữa Ngao Tông và Long tộc.

Cho dù phải tử gián, cũng phải hoàn thành chuyện này!

Bởi đây là một cơ hội vô cùng hiếm có đối với Long Vương và Long tộc!

Vì lý do đó, trong một khoảng thời gian tiếp theo, Chúc Long không ngừng quấn lấy Long Vương, không ngừng khuyên nhủ Long Vương.

Hy vọng Long Vương có thể hạ thấp tư thái một chút, đích thân xin lỗi Ngao Tông, hoàn thành việc kết minh giữa Long tộc và Minh tộc!

Đối với điều này, Long Vương vô cùng phẫn nộ, nếu không phải vì Chúc Long là đệ đệ ruột của hắn, đối với Long tộc và bản thân hắn có ý nghĩa phi phàm!

E rằng Long Vương đã thực sự ra tay, trực tiếp đánh chết Chúc Long!

Nhưng Long Vương không thể ra tay, bởi vì Long Vương và Long tộc đều không thể thiếu Chúc Long!

Vì lý do đó, Long Vương chỉ có thể giằng co với Chúc Long!

Tình huống này duy trì trong một khoảng thời gian dài!

Đương nhiên, Chúc Long và Long Vương đang giằng co, nhưng Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân sẽ không cho họ thời gian suy nghĩ chậm rãi!

Trong khoảng thời gian này, công thế của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không hề giảm nhịp, không ngừng xâm thực địa bàn của Long tộc!

Hiện tại, Long tộc ít nhất đã mất một phần năm địa bàn vào tay Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Kéo theo đó, thế lực Long tộc cũng chịu tổn thất không nhỏ!

Một số áp lực, định sẵn phải do Long Vương gánh chịu!

Không còn cách nào khác, Long Vương là người sáng tạo ra Long tộc, là hoàng đế của cả Long tộc, sự hưng thịnh hay suy bại của Long tộc đều có mối quan hệ mật thiết với Long Vương!

Có thể nói, Long Vương hiện tại vô cùng phiền não, cảm thấy áp lực như núi!

Điểm quan trọng nhất, Long Vương có thể cảm nhận được, tốc độ tu vi của bản thân dường như chậm lại!

Chương 195

Đúng vậy, tuy Long Vương ít khi ra tay, nhưng chỉ cần Tam tộc đại chiến tiếp tục, tu vi của Long Vương sẽ không ngừng tăng lên!

Về điểm này, tình huống của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng đại khái như vậy!

Đây là sự đặc biệt của đạo khí vận!

Có thể nói, dù trước đó đã thăng cấp Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng trong khoảng thời gian này, tu vi của ba vị tộc trưởng cũng tăng lên từng ngày!

Nhưng trong khoảng thời gian này, Long Vương lại cảm thấy tốc độ tu vi tăng lên dường như có chút chậm lại!

Nguyên nhân không cần nói nhiều, tự nhiên liên quan đến cục diện trên chiến trường Tam tộc!

Bởi vì thế lực Long tộc liên tiếp bị thu hẹp, nên tốc độ tu vi tăng lên của Long Vương tự nhiên cũng bị ảnh hưởng!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói chứng đạo thành thánh, thân tử đạo tiêu cũng là điều có thể xảy ra!

Đối với Long Vương, đây không phải là chuyện tốt!

Vì lý do đó, Long Vương mới cảm thấy phiền não đến vậy!

"Huynh trưởng, hãy đích thân đến U Minh Huyết Hải, xin lỗi Ngao Tông đi!" "Hiện tại công thế của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc rất mạnh, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa!" Chúc Long lại đến Long Vương điện, khuyên nhủ Long Vương!

"Thật sự nhất định phải làm như vậy sao…" Long Vương thần

sắc có chút bất lực, nhịn không được thốt ra một câu!

Nhưng trong lòng Chúc Long lại vô cùng vui mừng, bởi vì câu nói của Long Vương đại biểu cho việc Long Vương đã nới lỏng thái độ!

Vì lý do đó, Chúc Long tiếp tục khuyên nhủ Long Vương!

Một khoảng thời gian sau, Long Vương cuối cùng cũng thỏa hiệp!

"Bản hoàng biết rồi, vì toàn bộ Long tộc, bản hoàng sẽ cúi đầu một lần!" Long Vương thần sắc có chút suy sụp, chậm rãi thốt ra một câu!

Câu nói này vừa thốt ra, đại biểu cho việc chuyện này đã thành công!

Bởi Long Vương cuối cùng cũng đồng ý đích thân xin lỗi Ngao Tông!

"Huynh trưởng yên tâm, chuyện này tuyệt đối là việc tốt cho Long tộc ta, cũng không cần quá để tâm, ta lập tức đi sắp xếp việc này!" Chúc Long vội vàng nói!

Thực ra trong lòng Chúc Long vô cùng rõ ràng, việc có thể khiến Long Vương kiêu ngạo như vậy nói ra câu đó, khó khăn đến mức nào!

E rằng giây phút tiếp theo, Long Vương sẽ đổi ý!

Vì vậy, Chúc Long quyết định nắm chặt thời gian, hoàn thành triệt để chuyện này!

Đợi sau khi chuyện này hoàn thành, Long tộc và Minh tộc kết thành liên minh, nhất định có thể quét sạch thế yếu trên chiến trường!

Nghĩ đến đây, Chúc Long vội vàng đi xuống, truyền một tin tức đến U Minh Huyết Hải! … "Long Vương đồng ý đến U Minh Huyết Hải, đích thân bồi lễ xin lỗi ta vì chuyện trước đây?!" "Thật hay giả, thật sự là Long Vương sao?" Trong U Minh Huyết Hải, Ngao Tông

thần sắc kinh ngạc, nhìn sứ giả Long tộc trước mặt!

Thành thật mà nói, khi Ngao Tông nghe được tin tức này từ miệng sứ giả Long tộc, toàn thân hắn đều chấn động!

Mặc dù trước đó, Ngao Tông đã đào không ít hố cho Chúc Long, đưa không ít "trợ công"!

Nhưng thực ra, Ngao Tông vẫn luôn không nghĩ rằng Long Vương sẽ thực sự cúi đầu khuất phục!

Bởi Long Vương quá kiêu ngạo, cao cao tại thượng, căn bản không đặt người khác vào mắt, phàm mọi chuyện đều lấy lợi ích của bản thân làm trọng!

Vì lý do đó, Ngao Tông đối với chuyện này, kỳ thực không ôm quá nhiều hy vọng!

Thậm chí có thể nói, Ngao Tông chỉ hơi trêu chọc Long Vương một chút, căn bản không nghĩ rằng Long Vương sẽ làm đến bước này!

Kết quả không ngờ, sứ giả Long tộc lại đích thân trước mặt hắn bày tỏ.

Long Vương đã đồng ý chuyện này!

Đơn giản như chuyện hoang đường viển vông, khiến người ta cảm thấy không thể tin được!

"Đúng vậy, Minh Hoàng đại nhân, ngài có thể thấy, vì lần kết minh này, Long tộc ta đã có bao nhiêu thành ý rồi chứ!" Sứ giả Long tộc vội vàng nói, bày tỏ hết thành ý của mình!

"Ta biết rồi, nếu Long Vương muốn đến, vậy cứ đến đi!" Ngao Tông mắt khẽ chuyển, chậm rãi thốt ra một câu!

Tuy chuyện này thật sự nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Nhưng có cơ hội như vậy, Ngao Tông lại chịu bỏ qua sao!

Vì vậy, Ngao Tông trực tiếp đồng ý cho Long Vương đến!

Đương nhiên, Ngao Tông chỉ đồng ý cho Long Vương đến xin lỗi.

Còn sau khi xin lỗi sẽ làm gì, Ngao Tông không nói thêm nữa!

Chỉ là, sứ giả Long tộc lại không thể nghe ra ý nghĩa tiềm ẩn trong lời nói của Ngao Tông.

Hắn cứ nghĩ Ngao Tông đã đồng ý, chấp nhận lời xin lỗi của Long Vương, và sẽ kết minh với Long tộc!

Vì lý do đó, sứ giả Long tộc vô cùng vui mừng cáo từ Ngao Tông, sau đó truyền tin tức này về Long tộc!

Nhanh chóng, Chúc Long nhận được tin tức mà sứ giả Long tộc truyền về!

"Chuyện này đã thành công rồi, chúng ta đi đến U Minh Huyết Hải thôi, huynh trưởng!" Chúc Long đến Long Vương điện, nói với Long Vương!

Đối với điều này, Long Vương trầm mặc không nói, chỉ khẽ gật đầu, thần sắc vẫn còn chút không cam lòng!

Nhưng Long Vương trong lòng không cam, thì có thể làm gì chứ!

Chuyện đã phát triển đến giai đoạn này, mọi việc đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của Long Vương!

Vì vậy, Long Vương cũng có chút buông xuôi!

Để giành chiến thắng cuối cùng trong một cuộc đại chiến, Long Vương cuối cùng cũng gác lại sự kiêu ngạo!

Đương nhiên, để chuyện này diễn ra thuận lợi, Chúc Long lần này cũng định sẽ đi cùng Long Vương!

Còn về chuyện nội bộ Long tộc, Chúc Long đã sắp xếp mọi thứ ổn

thỏa, rời đi một khoảng thời gian ngắn, sẽ không xảy ra bất ngờ!

Nghĩ đến đây, Long Vương và Chúc Long hai người, lập tức xuất phát từ tộc địa Long tộc.

Đối với hai vị đại năng đỉnh cấp, khoảng cách từ tộc địa Long tộc đến U Minh Huyết Hải căn bản không là gì!

Chỉ tốn một chút thời gian, Long Vương và Chúc Long hai người, đã trực tiếp đến bên ngoài U Minh Huyết Hải!

"Ngao Tông, ngô đẳng đã đến, sao không ra gặp một lần!" Bên ngoài U Minh Huyết Hải, giọng nói của Chúc Long, trực tiếp truyền vào trong U Minh Huyết Hải!

Không gian rung động từng đợt, một thân ảnh bá khí mặc áo bào hoàng đế, từ trong U Minh Huyết Hải bước ra!

Chương 196

Chính là Ngao Tông!

"Lâu rồi không gặp, Chúc Long đại trưởng lão, còn có phụ hoàng đại nhân 'kính ái' nhất của ta!" Ngao Tông cười như không cười, nhìn Chúc Long và Long Vương trước mặt!

Khi nói câu này, Ngao Tông cố ý nhấn mạnh hai chữ 'kính ái'!

Đã từng có lúc, Ngao Tông cần phải ngước nhìn Long Vương!

Đặc biệt là lần trước, khi Tam tộc và Ma tộc đại chiến.

Ngao Tông thậm chí còn không thể bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, trực diện đối mặt với Long Vương!

Bởi vì Ngao Tông lúc đó, chỉ mới cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thậm chí còn chưa đạt đến cảnh giới viên mãn, căn bản không thể tranh đấu với Long Vương Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Nhưng lần này, Ngao Tông có thể trực tiếp bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, trực diện đối mặt với Long Vương!

Bởi vì hiện tại Ngao Tông, đã có tư cách trực diện đối mặt với Long Vương!

Thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, cộng thêm mấy món chí bảo trong tay Ngao Tông, đủ để Ngao Tông trực diện đối mặt với Long Vương!

"Bản hoàng không thể không thừa nhận, ban đầu quả thực bản hoàng đã nhìn lầm rồi!" Long Vương thần sắc phức tạp, nhìn Ngao Tông trước mặt, chậm rãi thốt ra một câu!

Thực tình mà nói, kể từ khi Ngao Tông rời khỏi Long tộc, Ngao

Tông từng bước trưởng thành, mỗi lần đều mang đến cho hắn những "kinh hỉ" to lớn!

Thậm chí, hiện tại Ngao Tông đã trưởng thành thành một trong những cường giả mạnh nhất thế gian, cường giả đỉnh cấp cấp Chuẩn Thánh!

Tất cả những điều này đều khiến Long Vương cảm thấy tâm tư phức tạp!

Hắn không ngờ, đứa con mà hắn không ưa ban đầu, lại có thể trưởng thành đến bước này!

Long Vương đột nhiên nhớ ra một chuyện!

Ban đầu, khi Ngao Tông bị trục xuất khỏi Long tộc, đã nói rằng nếu Long tộc không dung nạp được hắn, thì hắn sẽ tự lập một tộc!

Ban đầu, Long Vương chỉ khịt mũi khinh thường, căn bản không tin Ngao Tông có thể làm được chuyện đó!

Nhưng bây giờ, Ngao Tông không chỉ tự sáng lập một tộc, mà chủng tộc này còn trở thành chủng tộc lớn thứ tư của Hồng Hoang!

Những ký ức đó, như ngựa chạy xem hoa, hiện ra trước mắt Long Vương!

Mỗi một chuyện, Long Vương lại hối hận thêm một phần!

Biết thế này, ban đầu đã không đuổi Ngao Tông ra khỏi Long tộc!

Chỉ là trên đời này, từ trước đến nay không có thuốc hối hận!

Đã từng làm ra chuyện như vậy, bây giờ phải gánh chịu quả đắng này!

"Lời thừa không cần nói nhiều, trực tiếp nói ra ý đồ đi!" Ngao Tông thản nhiên nói, giả vờ không biết ý đồ của đối phương, dường như muốn đích thân làm rõ chuyện này!

Long Vương mắt chớp động, có chút do dự không quyết, dường như khó nói ra câu nói kia!

Đối với điều này, Chúc Long khẽ ho một tiếng, thúc giục Long Vương!

Long Vương mới ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn về phía Ngao Tông!

"Ngao Tông, bản hoàng lần này đích thân đến, là để bồi lễ xin lỗi ngươi!" "Chuyện trước kia trục xuất ngươi khỏi Long tộc, bản hoàng đã sai rồi!" "Ở đây, bản hoàng đích thân bồi lễ xin lỗi ngươi!" Long Vương thần sắc bất lực, hướng Ngao Tông chắp tay vái, nghiêm túc hành lễ xin lỗi!

Hắn tuân thủ ước định, đích thân đến bồi lễ xin lỗi Ngao Tông!

"Ha ha ha, không ngờ ngươi cũng có ngày phải cúi đầu, Long Vương, ngươi có từng nghĩ đến tình cảnh ngày hôm nay không!" Nhìn thấy Long Vương kiêu ngạo bất nhất thế, đứng trước mặt hắn, đích thân cúi thấp cái đầu rồng kiêu hãnh!

Thực tình mà nói, Ngao Tông cảm thấy thân tâm thoải mái!

Ngày này, Ngao Tông đã chờ đợi rất lâu rồi, hiện tại cuối cùng cũng thấy Long Vương cúi thấp đầu rồng!

"Được rồi, bản hoàng đã xin lỗi ngươi, bây giờ có thể bàn bạc chuyện hai tộc kết minh rồi chứ!" Long Vương mặt mày đen sạm, không để ý đến những lời châm chọc của Ngao Tông, nhìn về phía Ngao Tông nói!

Sở dĩ hắn hạ thấp giọng điệu, không phải là để Long tộc và Minh tộc kết minh sao!

Hiện tại, hắn đã tuân thủ ước định, đích thân bồi lễ xin lỗi Ngao Tông!

Tiếp theo, đến lượt Ngao Tông tuân thủ ước định, để Long tộc và Minh tộc, kết thành liên minh công thủ!

“Kết minh?

Ta có nói những lời như vậy sao?” Ngao Tông một mặt “kinh ngạc” nhìn Long Vương, dường như không hiểu lời nói của Long Vương!

Ngay lập tức, sắc mặt Long Vương đột nhiên trở nên cứng đờ.!

Bởi vì trong lòng Long Vương, nảy sinh một dự cảm không tốt!

“Ngao Tông, ngươi đã quên những lời nói trước đó rồi sao, trước đó ngươi đã đích thân nói.” “Nếu Long Vương đích thân cúi đầu xin lỗi, ngươi sẽ xem xét chuyện để hai tộc kết minh!” Chúc Long cũng bước ra, lông mày khẽ cau, nhìn Ngao Tông nói!

Hiển nhiên, Chúc Long cũng nhìn ra, phản ứng của Ngao Tông lúc này, dường như có chút bất thường, dường như không có ý định hợp tác!

“Ồ, ta hiểu rồi, bản hoàng quả thực đã nói những lời như vậy!” “Nếu Long Vương đích thân đến xin lỗi, bản hoàng sẽ xem xét kỹ lưỡng chuyện hai tộc kết minh!” Ngao Tông ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, dường như đã nhớ ra chuyện này!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trên gương mặt Ngao Tông, xuất hiện một nụ cười châm chọc nhàn nhạt!

“Hiện tại bản hoàng đã suy nghĩ kỹ rồi, Minh tộc không có ý định kết minh!” “Cho nên, từ đâu đến thì về đó đi!” Minh tộc không kết minh với Long tộc!

Đây là câu trả lời cuối cùng mà Ngao Tông đưa ra!

Đúng vậy, Ngao Tông từng hứa, nếu Long Vương làm chuyện đó,

hắn sẽ xem xét chuyện kết minh!

Nhưng, xem xét rốt cuộc chỉ là xem xét, không phải là quyết định cuối cùng!

Hiện tại Ngao Tông đã suy nghĩ kỹ rồi, không có ý định kết minh với Long tộc!

Đây là câu trả lời mà Ngao Tông đưa ra!

Trong chốc lát, những người trong phe Long tộc, lập tức ngây người ra, có chút chưa hoàn hồn!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt những người trong phe Long tộc, trở nên khó coi, vô cùng u ám!

Đến bây giờ, họ đâu còn không biết, đã bị Ngao Tông trêu đùa rồi!

Từ đầu đến cuối, Ngao Tông đều không có ý định kết minh, chỉ đang đùa giỡn với họ!

"Không thể nào, không thể nào đưa ra quyết định như vậy, rõ ràng Ngao Nguyệt đã…" Chúc Long thất thần lẩm bẩm, dường như chưa hoàn toàn chấp nhận chuyện này!

Rõ ràng Ngao Nguyệt đã điều tra rõ ràng, Ngao Tông quả thực có ý định kết minh, sao bây giờ lại có thể đổi ý chứ!

Chương 197

Chẳng lẽ, Ngao Nguyệt đã phản bội ta… Chúc Long dường như đã hiểu ra chuyện gì đó, trong mắt lộ ra vẻ chấn động, dường như khó tin!

"Hiện tại Ngao Nguyệt, là tộc nhân của Minh tộc ta, càng là tả bàng hữu tí của bản hoàng!" "Chúc Long, ngươi nghĩ, nàng ta sẽ tiếp tục giúp đỡ Long tộc sao!" "Vì Long Vương đối xử bất công với nàng, lần lượt làm tổn thương nàng, cũng như coi nàng là con cờ sao!" Ngao Tông thản nhiên nói, trên gương mặt có một nụ cười châm chọc, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Chúc Long!

Thật nực cười!

Ban đầu Long tộc, coi Ngao Nguyệt là con cờ!

Long tộc lấy đâu ra sự tự tin đó, cho rằng Ngao Nguyệt vẫn sẽ trung thành với Long tộc chứ!

Có thể nói, khi Long Vương chọn từ bỏ Ngao Nguyệt, Ngao Nguyệt đã không còn là người của Long tộc, không thể nào còn tâm tâm niệm niệm vì Long tộc!

Có kết quả như vậy, chẳng phải là chuyện bình thường sao!

Nghe lời nói của Ngao Tông, sắc mặt Chúc Long, lập tức trở nên tái nhợt!

Đến bây giờ, hắn đâu còn không hiểu!

Chuyện này từ đầu đến cuối đều là một cái bẫy!

Một cái bẫy được tạo ra, và hắn lại tự chui đầu vào, thật sự quá nực cười!

Quan trọng nhất, chuyện này từ đầu đến cuối, đều do Chúc Long một tay thúc đẩy!

Chúc Long thần sắc tái nhợt, trong mắt có sự suy sụp khó xóa nhòa!

Bởi vì hắn không ngờ, với thân phận trí nang của Long tộc, lại phạm phải sai lầm lớn như vậy!

Đối với Chúc Long, đây đơn giản là một vết thương chí mạng chưa từng có!

Chúc Long hổ thẹn muốn chết, cảm thấy có lỗi với Long Vương, để Long Vương phải chịu sỉ nhục như vậy, hận không thể chết để tạ tội!

Chúc Long trăm phương ngàn kế cầu xin Long Vương, đích thân đến U Minh Huyết Hải, xin lỗi Ngao Tông!

Nhưng sau cùng, Chúc Long lại phát hiện, mình vẫn luôn bị Ngao Tông trêu đùa!

Đối với Chúc Long, đây đơn giản là một vết thương chí mạng chưa từng có!

Chúc Long cảm thấy vô cùng hổ thẹn, cảm thấy có lỗi với Long Vương, để Long Vương phải chịu sỉ nhục như vậy, hận không thể chết để tạ tội!

Thế nhưng, Chúc Long chưa kịp hành động, đã bị Long Vương ngăn lại!

"Đừng làm chuyện ngu xuẩn, Long tộc sau này còn cần ngươi!" Long Vương mở miệng, giọng nói không hề có chút gợn sóng.

Mặc dù Long Vương cũng biết, Chúc Long lần này đã đưa ra phán đoán sai lầm!

Nhưng Long tộc hiện tại, vô cùng trọng dụng Chúc Long, cho nên sẽ không để Chúc Long làm chuyện ngu xuẩn!

Đối với điều này, Chúc Long đau khổ trong lòng, nhưng không nói thêm nữa!

Sau đó, Long Vương khẽ quay đầu, nhìn về phía Ngao Tông trước mặt!

Lúc này Long Vương, thần sắc vô cùng dữ tợn!

Sát ý khủng khiếp cực độ, dường như muốn lay chuyển U Minh Huyết Hải, không hề che giấu!

"Nghịch tử, hôm nay ngô tất diệt ngươi!" Một tiếng rồng gầm kinh người, từ miệng Long Vương phát ra!

Mặc dù Long Vương đã ngăn Chúc Long lại, nhưng không có nghĩa là Long Vương không tức giận!

Ngược lại, Long Vương lúc này đang nổi trận lôi đình, lửa giận gần như muốn đốt cháy cả bầu trời, hận không thể nghiền xương Ngao Tông thành tro, trực tiếp đánh giết tại đây!

Trên thực tế, Long Vương cũng thật sự muốn làm như vậy!

Long Vương trực tiếp ra tay!

Móng rồng khủng khiếp cực độ, mang theo uy lực kinh người, trực tiếp công kích Ngao Tông!

Móng rồng sắc bén cực độ, nơi nó đi qua, không gian trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành từng luồng không gian hỗn loạn, dường như muốn hủy diệt thiên địa!

Có thể dự kiến, một cú vồ xuống, đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cũng sẽ trực tiếp tan thành mây khói!

Có thể thấy Long Vương lúc này phẫn nộ đến mức nào!

Nhưng, Ngao Tông không hề sợ hãi, ngược lại còn có chút nóng lòng muốn thử!

"Đúng lúc lắm, bản hoàng cũng muốn xem xem, thực lực hiện tại của ta, đã trưởng thành đến mức nào!" Trong mắt rồng của Ngao Tông, lóe lên ánh sáng kinh người!

Khí tức Chuẩn Thánh khủng khiếp cực độ, trực tiếp từ trên người Ngao Tông bùng phát!

Thật tình mà nói, kể từ khi thăng cấp thành Chuẩn Thánh, Ngao Tông gần như chưa từng ra tay!

Lần ra tay duy nhất, là khi ở Bất Chu Sơn, hơi phóng thích uy áp Chuẩn Thánh, quát lui những vị Đại La Kim Tiên muốn lợi dụng mà gây sự!

Còn sau khi gặp Hồng Quân lão tổ, Ngao Tông cũng không ra tay!

Bởi vì giữa Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, mỗi người đều ôm một âm mưu riêng, loại hình tính kế lẫn nhau, chưa đến mức phải ra tay!

Vì lý do đó, sau khi thăng cấp thành Chuẩn Thánh, có thể nói Ngao Tông đều chưa từng ra tay!

Điều này khiến Ngao Tông hơi ngứa nghề!

Mặc dù Ngao Tông biết, với thiên phú chiến lực của bản thân, cùng với các loại bảo vật trên người, thực lực của hắn nhất định sẽ không kém cạnh là bao!

Nhưng Ngao Tông vẫn luôn muốn thử một lần, xem thử có bao nhiêu chênh lệch với cường giả đỉnh cấp thực sự!

Hiện tại, Long Vương muốn ra tay, đối với Ngao Tông, lại là một cơ hội không tồi!

Dù sao giữa Ngao Tông và Long Vương, nhất định sẽ có một trận đại chiến!

Hiện tại, nhân cơ hội này, trước tiên tìm hiểu thực lực của Long Vương!

Đến lúc đó, Ngao Tông trong lòng cũng sẽ có thêm một phần nắm chắc!

Vì lý do đó, nhìn thấy Long Vương phẫn nộ ra tay, Ngao Tông không những không sợ hãi, ngược lại còn có chút nóng lòng muốn thử!

Vì vậy, Ngao Tông cũng trực tiếp ra tay!

Kèm theo một tiếng động lớn!

Trên người Ngao Tông bao phủ một tầng u minh chi khí màu tím đen, sau đó trực tiếp nghênh đón công kích của Long Vương!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang vọng thiên địa, xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Chương 198

Sức va chạm khủng khiếp cực độ, trong nháy mắt chia cắt thiên địa!

Khu vực xung quanh, dưới một trận va chạm khủng khiếp, hoàn toàn bị phá hủy!

Trên Hồng Hoang đại địa, xuất hiện một vết nứt kinh người, dường như muốn xuyên thủng toàn bộ phương Đông đại địa!

Thực lực cấp Chuẩn Thánh!

Chỉ một lần va chạm, trực tiếp hủy diệt một góc Hồng Hoang!

Nếu Ngao Tông và Long Vương tiếp tục chiến đấu trên Hồng Hoang đại địa, e rằng toàn bộ Đông Phương đại lục, đều có khả năng hoàn toàn sụp đổ!

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không đồng ý!

Ở những nơi khác thì tốt, Ngao Tông có thể sẽ không để tâm nhiều như vậy!

Nhưng vị trí hiện tại, lại là U Minh Huyết Hải, sào huyệt của Minh tộc!

Mặc dù có trận pháp Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bảo hộ, có thể chống đỡ một số công kích!

Nhưng chiến lực cấp Chuẩn Thánh, lực phá hoại thực sự quá mạnh mẽ!

Ngao Tông và Long Vương tiếp tục chiến đấu ở đây, e rằng khu vực này, sẽ phải chịu tổn thất không thể vãn hồi!

Đây là điều mà Ngao Tông không cho phép!

“Muốn chiến đấu, thì đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại!” Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng, nói với Long Vương!

Đối với điều này, Long Vương tự nhiên có chút không cam lòng!

Bởi vì U Minh Huyết Hải lại không phải địa bàn của hắn, U Minh Huyết Hải có tổn thất, thì có liên quan gì đến hắn chứ!

Huống chi, vì Ngao Tông, Long Vương hiện tại, hận không thể U Minh Huyết Hải hoàn toàn tan nát mới hả dạ!

“Đừng ép ta, trực tiếp ở đây giết chết Chúc Long!” Ngao Tông thản nhiên nói, giọng nói vô cùng bình tĩnh!

Nhưng sát ý trong lời nói, lại không hề che giấu!

Nếu Long Vương không nghe lời, thì hắn sẽ trực tiếp từ bỏ chiến đấu với Long Vương, trực tiếp giết chết Chúc Long!

“Chiến đấu ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại!” Đối với điều này, sắc mặt Long Vương trở nên cứng đờ!

Không thể không nói, Ngao Tông đã chạm đúng điểm yếu!

Hiện tại Long tộc, thiếu ai cũng được, duy chỉ không thể thiếu Chúc Long!

Đây cũng là lý do tại sao vừa nãy, Chúc Long muốn chết để tạ tội, nhưng lại bị Long Vương ngăn lại!

Bởi vì trong toàn bộ Long tộc, Chúc Long có vai trò vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể tổn thất ở đây!

Huống chi, lần này theo Long Vương và Chúc Long đến U Minh Huyết Hải, còn có một phần tộc nhân Long tộc!

Đây cũng là sứ đoàn Long tộc đã nói trước đó!

Phần tộc nhân Long tộc này, về cơ bản đều là tâm phúc của Long

Vương và Chúc Long, thuộc tầng lớp cao của Long tộc!

Nếu tất cả đều tổn thất ở đây, cũng là một tổn thất không nhỏ!

Đối với Long Vương, đây đều là những điều không thể chấp nhận!

Vì vậy không còn cách nào khác, Long Vương chỉ có thể chấp nhận "kiến nghị" của Ngao Tông, trực tiếp đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông và Long Vương hai người, lập tức bay lên không, trực tiếp xông vào Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Nhanh chóng, trên Tam Thập Tam Thiên Ngoại, lập tức bùng nổ một trận đại chiến kinh thiên!

Đồng thời, khi Ngao Tông và Long Vương đang tiến hành một trận đại chiến ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Hơn nữa thế lực trên Hồng Hoang đại địa, cũng đều bị kinh động!

Trong cung điện ngọc lưu ly lửa rực của Thập Vạn Hỏa Sơn, sào huyệt của Phượng tộc, Nguyên Phượng tĩnh lặng mở mắt phượng, thần sắc kinh ngạc nhìn về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

"Hai luồng khí tức kinh người, trong đó một luồng là Long Vương, luồng khí tức còn lại… là Minh Hoàng Ngao Tông!" "Không ngờ hai vị, lại trực tiếp tiến hành đại chiến rồi!" Nguyên Phượng có chút kinh ngạc, bởi vì nàng cũng không ngờ, giữa Ngao Tông và Long Vương, lại bùng nổ đại chiến!

Một trận đại chiến bùng nổ vô cùng đột ngột, không hề có chút dấu hiệu nào!

Ánh mắt Nguyên Phượng chớp động, dường như đang suy nghĩ điều gì đó!

“Thôi vậy, hiếm khi có cơ hội như vậy, vừa hay đi xem thử, vị Minh Hoàng Ngao Tông mới nổi đó, rốt cuộc có bản lĩnh gì!” Sau một hồi trầm ngâm, Nguyên Phượng đưa ra một quyết định!

Nàng định đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại, xem xét tình hình trận đại chiến!

Không nói gì khác, ít nhất cũng phải biết, giữa Long Vương và Ngao Tông, rốt cuộc là vì lý do gì mà chiến đấu!

Nếu Ngao Tông và Long Vương bùng nổ chiến tranh vì mâu thuẫn, thì đối với Phượng tộc mà nói, là một chuyện tốt!

Nếu giữa Ngao Tông và Long Vương, là chiến đấu để giải quyết ân oán, thì Phượng tộc phải cẩn thận hơn!

Đương nhiên, đây chỉ là một mặt suy xét!

Trở lại bản thân cuộc chiến của hai người!

Cả hai đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, xem một trận đại chiến Chuẩn Thánh, ít nhất có thể giúp nàng hiểu rõ hơn về đối thủ!

Dù sao Ngao Tông quá thần bí rồi!

Đến bây giờ, trên Hồng Hoang đại địa vẫn còn ít người biết, rốt cuộc Ngao Tông có năng lực gì!

Tất cả những điều này đều là thông tin vô cùng quý giá!

Hiện tại có cơ hội như vậy, có thể miễn phí thu thập những thông tin này!

Cơ hội như vậy, tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua!

Điểm quan trọng nhất, nếu may mắn, gặp lúc hai người lưỡng bại câu thương!

E rằng, nàng có thể đóng vai ngư ông, một lần giật vỏ sò, ngư ông

đắc lợi!

Nói trắng ra, cả Ngao Tông và Long Vương, đều là một trong những cường giả mạnh nhất trên mặt nổi của Hồng Hoang hiện nay!

Hai người dưới trướng đều có hai thế lực siêu cấp!

Có thể nói, hai người đều là những nhân vật lớn dời một sợi tóc mà động toàn thân!

Mọi cử chỉ hành động, đều sẽ ảnh hưởng đến tình hình Tam tộc đại chiến!

Chương 199

Chuyện liên quan đến Tam tộc đại chiến, Nguyên Phượng định sẽ chú ý nhiều hơn!

Nghĩ đến đây, Nguyên Phượng trực tiếp xé rách không gian, trực tiếp bước vào hư không, âm thầm đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Trên thực tế, người muốn làm như vậy, không chỉ có một mình Nguyên Phượng!

Khi Nguyên Phượng bước vào hư không, âm thầm đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại, Thủy Kỳ Lân tộc địa của Kỳ Lân tộc, sau một hồi suy tư, cũng chọn xé rách không gian, trực tiếp độn vào hư không!

Hiển nhiên, cách nghĩ của Thủy Kỳ Lân, và cách nghĩ của Nguyên Phượng, trùng hợp một cách kỳ lạ!

Không nói nhiều, hành động của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, không phải là chuyện duy nhất!

Ngoài Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, còn có một số cường giả đỉnh cấp, âm thầm chú ý đến đại chiến của Ngao Tông và Long Vương!

Ví dụ như, Ma Tổ La Hầu ở Tây Phương đại địa, cùng với Hồng Quân lão tổ ở Bạch Ngọc Kinh trên trời, v.v.!

Đương nhiên, hai vị một trong những kẻ chủ mưu phía sau, tạm thời sẽ không xuất hiện trước mắt thế nhân!

Vì vậy, Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân lão tổ, không trực tiếp đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại để quan chiến!

Nhưng đối với cường giả đỉnh cấp, trên Hồng Hoang đại địa, cũng

có thể cảm nhận được những thay đổi ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Dù sao Ngao Tông và Long Vương hai người, đều là đại năng đỉnh cấp cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mỗi cử chỉ động tác, đều sẽ tạo ra những cơn bão năng lượng khủng khiếp.

Đủ để Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân lão tổ cùng các đại năng đỉnh cấp khác, cảm nhận rõ ràng tình hình chiến đấu của Ngao Tông và Long Vương!

Đương nhiên, một số tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, tuy không dám đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại để quan chiến!

Nhưng đối với một trận chiến cấp Chuẩn Thánh, cũng vô cùng chú ý, ào ào xông lên trời cao, từ xa vọng nhìn, quan sát tình hình đại chiến!

Có thể nói, vì đại chiến của Ngao Tông và Long Vương, đã trực tiếp thu hút toàn bộ sự chú ý của Hồng Hoang đại địa!

"Huynh trưởng đang chiến đấu, chúng ta cũng không thể ngồi yên chờ chết!" "Nhân cơ hội này, tận khả năng tấn công U Minh Huyết Hải!" Ở rìa U Minh Huyết Hải, Chúc Long nói với tộc nhân dưới trướng, cũng là tộc nhân của sứ đoàn Long tộc!

Long Vương đã chọn chiến đấu, vậy thì hắn cũng không thể đứng yên bàng quan ở đây!

Đương nhiên, chiến đấu giữa Ngao Tông và Long Vương, thuộc tầng Chuẩn Thánh cấp bậc, không thể can thiệp được!

Việc duy nhất có thể làm, là tận khả năng tấn công U Minh Huyết Hải, hy vọng có thể gây ra một số nhiễu loạn cho Ngao Tông!

Vì lý do đó, dưới sự dẫn dắt của Chúc Long, một phần tộc nhân

Long tộc, bắt đầu công kích U Minh Huyết Hải!

Thế nhưng, đối với Minh tộc mà nói, không có bất kỳ tác dụng nào!

Chưa kể, có Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bảo vệ, một phần tộc nhân Long tộc, căn bản không thể lay chuyển U Minh Huyết Hải dù chỉ một chút!

Thậm chí, hiện tại trong Minh tộc, ít nhất có hơn nghìn tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Nếu thực sự có thể tiến vào U Minh Huyết Hải, e rằng sẽ không bao giờ có cơ hội đi ra nữa!

Đương nhiên, vì không có lệnh của Ngao Tông, nên tộc nhân Minh tộc cũng không đi ra, nếu không thì ai ăn hiếp ai còn chưa biết được!

Đương nhiên, chuyện bên phía Chúc Long và sứ đoàn Long tộc, cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi!

Căn bản không có ai chú ý!

Hiện tại, tất cả ánh mắt trên Hồng Hoang đại địa, đều hội tụ về Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Tất cả tồn tại cấp đại năng, đều đang chú ý đến đại chiến giữa Ngao Tông và Long Vương!

Không biết những chuyện này, Ngao Tông đều không để ý!

Bởi vì hiện tại Ngao Tông, toàn tâm toàn ý đều tập trung vào chiến đấu!

Không thể không nói, với tư cách là một trong những cường giả mạnh nhất trên mặt nổi của Hồng Hoang, thực lực của Long Vương, quả thực vô cùng kinh người!

Tư chất của Ngao Tông, bản thân đã là một tồn tại vượt qua thiên

tài!

Vượt cấp khiêu chiến đối với Ngao Tông, đều là chuyện cơm bữa!

Nhưng khi thực sự đối mặt với Long Vương, Ngao Tông lại không chiếm được bao nhiêu lợi thế!

Đương nhiên, Long Vương cũng không làm gì được Ngao Tông!

Dù sao trên người Ngao Tông còn có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Với món tiên thiên chí bảo phòng ngự này trên người, công kích của Long Vương đối với Ngao Tông, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào!

Điều này khiến Long Vương vô cùng uất ức!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không thể làm tổn thương Long Vương.

Cứ như vậy, một trận đại chiến rơi vào bế tắc!

Long Vương không làm gì được Ngao Tông, Ngao Tông cũng không thể đánh bại Long Vương!

Cục diện rơi vào trạng thái giằng co!

Không phải là Ngao Tông không sử dụng Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Nếu Ngao Tông sử dụng Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, thì kết quả của trận đại chiến đó, sẽ khó nói!

Dù sao với tư cách là chí bảo công phạt số một, uy lực của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, tự nhiên không cần nói nhiều!

Hiện tại Ngao Tông đã thăng cấp thành cảnh giới Chuẩn Thánh, uy lực mà hắn có thể sử dụng, tự nhiên càng mạnh mẽ hơn!

Nhưng, hiện tại Ngao Tông, lại không có ý định lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích ra!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên thì không nói làm gì.

Qua trận chiến Tam tộc và Ma tộc trước đó, các cường giả đỉnh cấp trên Hồng Hoang đại địa hiện tại, sớm đã biết Ngao Tông có bảo vật này trong tay!

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, Ngao Tông tạm thời chưa bộc lộ ra!

Dù sao, cực kỳ ít người biết sự tồn tại của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích.

Ví dụ như, Thiên Long Ngao Nguyệt, cùng với những tộc nhân Tam tộc đã theo Ngao Nguyệt đi trước đó.

Đáng tiếc, một phần tộc nhân Tam tộc đó, hiện tại đều đã chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc, căn bản không thể nào tiết lộ thông tin của Ngao Tông!

Có thể nói, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, tạm thời chưa bị bộc lộ ra bên ngoài, có thể trở thành một trong những át chủ bài của Ngao Tông!

Vì vậy, Ngao Tông sẽ không tùy tiện bộc lộ sự tồn tại của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Chương 200

Như vậy, đợi đến khi quyết chiến cuối cùng, Ngao Tông mới có thể tặng cho Ma Tổ La Hầu và những người khác một bất ngờ!

Dù sao trận đại chiến giữa Ngao Tông và Long Vương, hiển nhiên sẽ không có kết quả!

Đã như vậy, việc bộc lộ át chủ bài vào lúc này, hiển nhiên không phải là hành động lý trí!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng có thể chọn mạo hiểm!

Triệu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, sử dụng các loại át chủ bài!

Dốc hết sức lực, e rằng có một tia cơ hội, giết chết Long Vương tại đây!

Nhưng như vậy, có chút được không bù mất rồi!

Đã nói trước đó, hiện tại Ngao Tông, có tham vọng lớn hơn!

Báo thù Long Vương đối với Ngao Tông, chỉ là một phần của kế hoạch, không phải toàn bộ kế hoạch!

Mưu đồ Địa Đạo, trở thành người đại diện của Địa Đạo, cạnh tranh với Hồng Quân lão tổ sau khi thành thánh!

Đó mới là mục tiêu hiện tại của Ngao Tông!

Nếu vì nhất thời khoái lạc, dẫn đến kế hoạch sau này xảy ra sai sót, thì đó không phải là điều Ngao Tông muốn thấy!

Huống chi, trong một trận thiên địa lượng kiếp, Long Vương với tư cách là một trong những nhân vật chính của thiên địa, trong trận Tam tộc đại chiến sau này, có vai trò vô cùng quan trọng!

Nếu Long Vương vẫn lạc ở đây, đối với Ngao Tông, đó không phải là chuyện tốt!

Ít nhất, Ngao Tông phải vắt kiệt giá trị của Long Vương, mới triệt để kết thúc ân oán với Long Vương!

Có thể nói, vì nhiều lý do, nên Ngao Tông không có ý định sử dụng những chí bảo khác!

Vì lý do đó, một trận chiến tại đây, thực sự đã có kết quả!

"Tiếp tục chiến đấu nữa sao, Long Vương!" Một chiêu oanh kích xuống, Ngao Tông và Long Vương đều lùi lại!

Nhân lúc này, Ngao Tông thản nhiên cười, nhìn Long Vương nói!

"Bản hoàng đã hạ quyết tâm, nhất định phải giết chết nghịch tử này!" Long Vương phẫn nộ nói, hiển nhiên đang trong lúc tức giận!

Đối với điều này, Ngao Tông thản nhiên cười, trong mắt có một nụ cười!

"Thực ra ngươi rõ ràng rồi, hiện tại ngươi, căn bản không thể giết chết ta, trận chiến này tiếp tục nữa, cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi!" "E rằng sẽ tạo cơ hội cho những người khác, kiếm lợi trắng, ngươi có muốn thấy tình huống đó không, Long Vương!" "Bản hoàng hiện tại không định chiến đấu, nhưng, nếu ngươi muốn tiếp tục, bản hoàng nhất định sẽ tiếp tục phụng bồi." Ngao Tông thản nhiên cười, trực tiếp xoay người đi, hướng về phía Hồng Hoang đại địa mà tiến, dường như không hề để ý đến phản ứng của Long Vương!

Bởi vì Ngao Tông biết, Long Vương sẽ đưa ra một lựa chọn thông minh!

Trên thực tế cũng như vậy, nghe xong lời nói của Ngao Tông, sắc mặt Long Vương, lập tức trở nên âm tình bất định, dường như đang suy nghĩ điều gì đó!

Thực ra trong lòng Long Vương vô cùng rõ ràng, Ngao Tông hiện tại, đã không còn là con kiến có thể tùy ý nắm bắt như lúc trước!

Hắn hiện tại, căn bản không làm gì được Ngao Tông!

Ngược lại, nếu tiếp tục nữa, e rằng sẽ bị những người ẩn nấp trong bóng tối kiếm lợi!

Long Vương cảm nhận được, trong hư không có mấy luồng khí tức quen thuộc!

Không cần nói nhiều, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cùng những người khác, hiện tại nhất định đang ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay đánh lén!

Trong tình huống như vậy, tiếp tục chiến đấu nữa, có ý nghĩa gì sao!

Mặc dù trong lòng Long Vương vô cùng khuất nhục, nhưng trong lòng Long Vương lại vô cùng rõ ràng, trận chiến này không thể tiếp tục nữa!

Để phục vụ cho đại kế hoạch sau này, nên Ngao Tông không động dụng tất cả át chủ bài, triệt để tiêu diệt Long Vương!

Mặt khác, vì trong tay Ngao Tông có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Long Vương căn bản không làm gì được Ngao Tông!

Một trận chiến, đã biến thành một trận chiến không có kết quả!

Vì lý do đó, một trận chiến Chuẩn Thánh hùng hồn, đã tạm thời kết thúc!

Không phải là Ngao Tông và Long Vương trong lòng đều không rõ!

Đây chỉ là tình huống tạm thời!

Giữa Ngao Tông và Long Vương, nhất định sẽ có một trận đại

chiến!

Sự kết thúc tạm thời của trận chiến Chuẩn Thánh này, chỉ là tạm thời dừng lại mà thôi, sau này nhất định sẽ có một trận đại chiến thảm khốc hơn!

Đương nhiên, Nguyên Phượng và những người khác đang ẩn nấp trong bóng tối, tự nhiên không biết nguyên nhân cụ thể!

Mặc dù họ cũng đang ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, ẩn nấp trong hư không!

Nhưng, vì lo lắng bị chiến đấu của Ngao Tông và Long Vương ảnh hưởng, nên cũng không dám quá đến gần!

Đương nhiên, so với những đại năng rình mò trong bóng tối, thì họ chắc chắn là những người ở gần nhất!

Dù sao những đại năng khác, không dám đặt chân vào hỗn độn chi địa Tam Thập Tam Thiên Ngoại khi Ngao Tông và Long Vương đang chiến đấu!

Vì lý do đó, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cùng những người khác, mặc dù đã quan sát toàn bộ quá trình chiến đấu.

Nhưng đối với nguyên nhân Ngao Tông và Long Vương tạm thời đình chiến, thì lại không rõ!

Không phải là, Ngao Tông và Long Vương hai người, chỉ tiêu hao một ít tu vi, không chịu quá nhiều tổn thương!

Cho nên Nguyên Phượng và những người khác cũng không lộ diện!

Bởi vì lúc này ra mặt, cũng không thể làm gì để thành ngư ông đắc lợi, e rằng sẽ rước lấy một số phiền phức.

Đương nhiên, Ngao Tông và Long Vương hai người, tự nhiên biết

có người đang rình mò trong bóng tối!

Nhưng, Ngao Tông và Long Vương đều không vạch trần chuyện này, hai bên đều có một loại ăn ý vô hình!

Bởi vì đều biết, nếu tất cả đều bị bộc lộ ra.

Một trận đại chiến kinh thiên không thể vãn hồi, sắp có khả năng bùng nổ tại đây!

Đương nhiên, Ngao Tông không để ý, cũng không quan tâm đến chuyện này nữa!

Rời khỏi hỗn độn chi địa Tam Thập Tam Thiên Ngoại, Ngao Tông trực tiếp quay về Hồng Hoang đại địa, quay về sào huyệt của Minh tộc là U Minh Huyết Hải!

Lúc này, Chúc Long và những người khác đã sớm rút lui!

Đúng vậy, Chúc Long và những người khác đã rút lui!

Vừa nãy khi Ngao Tông và Long Vương đại chiến, Chúc Long và những người khác ban đầu muốn tấn công U Minh Huyết Hải, hy vọng có thể giúp Long Vương kìm hãm tâm thần của Ngao Tông!

Chương 201

Nhưng, khi thực sự tấn công U Minh Huyết Hải, Chúc Long và những người khác lập tức phát hiện ra một điều!

Đại trận bên ngoài U Minh Huyết Hải, uy lực vô cùng kinh người, dưới Chuẩn Thánh, e rằng khó mà lay chuyển được!

Với tu vi của họ, tự nhiên không có tác dụng lớn!

Vì lý do đó, Chúc Long khôn ngoan dẫn tộc nhân rời đi!

Bởi vì Chúc Long biết, khi không làm được gì cả, thì ngoan ngoãn rút lui, không gây thêm gánh nặng cho Long Vương, đó mới là việc nên làm!

Không thể không nói, mặc dù Chúc Long vì chuyện trước đó, nhất thời hồ đồ, bị Ngao Tông hãm hại một phen!

Nhưng Chúc Long vô cùng lý trí, biết mình nên làm gì!

Nếu không, đợi đến khi Ngao Tông quay về U Minh Huyết Hải, có lẽ họ sẽ gặp họa rồi!

Trên thực tế cũng như vậy, nếu Ngao Tông quay về mà phát hiện họ đang tấn công U Minh Huyết Hải.

E rằng kết cục của họ, sẽ không tốt đẹp là bao!

Đương nhiên, hiện tại Chúc Long và những người khác đã rời đi, Ngao Tông tự nhiên lười để ý, trực tiếp quay về U Minh Huyết Hải!

Mặt khác, Long Vương cũng quay về Hồng Hoang đại địa, tìm Chúc Long và những người khác!

"Huynh trưởng…" Chúc Long trước mặt Long Vương, dường như muốn nói điều gì đó!

Long Vương khẽ lắc đầu, ngăn Chúc Long nói!

Bởi vì trận đại chiến với Ngao Tông, đã thu hút toàn bộ ánh mắt trên Hồng Hoang đại địa!

Vì vậy, đây không phải là nơi tốt để nói chuyện!

Chúc Long khẽ gật đầu, dường như cũng hiểu chuyện này, không nói thêm lời nào khác!

Sau đó, Long Vương vung móng rồng, trực tiếp xé rách không gian, mang theo Chúc Long và những người khác rời đi!

Một màn kịch nháo nhào, kết thúc tại đây!

Mặc dù giữa Ngao Tông và Long Vương, đã bùng nổ một cuộc xung đột không nhỏ, nhưng cuối cùng lại kết thúc với một kết quả không có kết quả!

Điều này là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới!

Nhưng có một điều có thể dự kiến, ảnh hưởng của trận đại chiến này, sẽ vô cùng sâu rộng, sẽ không đơn giản kết thúc như vậy!

Trên thực tế cũng như vậy, Ngao Tông và Long Vương cùng những người khác, lần lượt rời đi!

Nhưng những đại năng ẩn mình trong bóng tối, lại có một số người từ trong bóng tối bước ra, cùng với những đạo hữu thân thiết, thảo luận về chuyện này!

“Không ngờ, Long Hoàng Long Vương và Minh Hoàng Ngao Tông, lại tiến hành một trận đại chiến!” “Hai vị cường giả đỉnh cấp, rốt cuộc vì lý do gì mà chiến đấu!” “Trước đó có tin đồn Long tộc và Minh tộc kết minh, bây giờ chẳng lẽ đàm phán đổ vỡ?!” “Không đúng chứ, nếu thực sự đàm phán đổ vỡ, thì trận đại chiến đó lẽ ra không nên kết thúc nhanh như vậy chứ!” “Vừa nãy bản tọa đã xem, hai vị đó

dường như không bị thương, dường như chỉ là một màn giao đấu!" "Chẳng lẽ là một loại khảo nghiệm, khảo nghiệm trước khi chính thức kết minh sao?" "Mặc dù không biết vì lý do gì, nhưng trận đại chiến của hai vị đó, thực sự quá khủng khiếp, gần như đã đánh sụp một góc Hồng Hoang!" "Những chuyện này, lại có ai biết được, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là thực lực của Minh Hoàng Ngao Tông, vô cùng kinh người!" "Không sai, Long Vương là tồn tại đỉnh cấp Chuẩn Thánh trung kỳ, là cường giả mạnh nhất trên mặt nổi của Hồng Hoang!" "Kết quả không ngờ, Minh Hoàng Ngao Tông, người thăng cấp thành cảnh giới Chuẩn Thánh muộn nhất, lại có thể đánh hòa với Long Vương!" "Chẳng phải là, Minh Hoàng Ngao Tông đã trở thành một trong những cường giả mạnh nhất đỉnh cấp của Hồng Hoang sao!" Từng tiếng bàn luận, xuất hiện ở khắp các ngóc ngách của Hồng Hoang!

Tất cả tồn tại cấp đại năng, đều đang thảo luận về chuyện này!

Bởi vì Ngao Tông và Long Vương đều không lên tiếng, nên tất cả mọi người đều không biết, Ngao Tông và Long Vương chiến đấu vì lý do gì!

Nhưng có một điều có thể khẳng định, thực lực của Ngao Tông, khiến tất cả mọi người đều phải chấn động!

Cần biết rằng, mặc dù Ngao Tông được mệnh danh là một trong bốn cường giả trên mặt nổi của Hồng Hoang!

Nhưng trong nhận thức của tất cả mọi người, Ngao Tông lẽ ra phải thuộc về vị trí thứ tư trong bốn cường giả Hồng Hoang đó!

Không nghi ngờ gì, trong bốn cường giả Hồng Hoang, ngoài Ngao Tông ra, ba cường giả còn lại, lần lượt là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Ba vị cường giả đỉnh cấp trên mặt nổi đó, đều đã thành danh nhiều

năm, trải qua từng trận đại chiến, mà gây dựng được danh tiếng!

Nhưng, Ngao Tông là người thăng cấp Chuẩn Thánh trong thời gian ngắn nhất, thậm chí ít ra tay!

Sở dĩ được đánh giá là một trong bốn cường giả đỉnh cấp, là vì Ngao Tông là đại năng Chuẩn Thánh!

Nhưng hiện tại, qua một trận chiến với Long Vương, tất cả mọi người mới phát hiện, thực lực của Ngao Tông mạnh mẽ đến mức nào!

Long Vương là cường giả mạnh nhất trên mặt nổi, nhưng Ngao Tông lại có thể đánh hòa với Long Vương!

Chẳng phải là, thực lực của Ngao Tông, không hề thua kém Long Vương, cũng có thể được gọi là một trong những cường giả mạnh nhất!

Vì lý do đó, nhiều đại năng Hồng Hoang, mới cảm thấy kinh ngạc đến vậy!

Có thể nói, từ bây giờ trở đi, tất cả mọi người đều không dám dễ dàng đắc tội Ngao Tông và Minh tộc, coi Ngao Tông là một trong những đối tượng tuyệt đối không thể trêu chọc!

Thậm chí cả Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cùng các cường giả đỉnh cấp khác, đối với đánh giá về Ngao Tông, cũng có sự nâng cao cực kỳ lớn!

"Minh Hoàng Ngao Tông, thực lực sâu không lường được, không thể dễ dàng trêu chọc!" "Truyền lệnh của ngô Nguyên Phượng, nếu không phải Minh tộc ra tay trước, tộc nhân Phượng tộc không được dễ dàng khiêu khích U Minh Huyết Hải, không được dễ dàng ra tay đối với tộc nhân Minh tộc!" Cùng ngày, Nguyên Phượng quay về sào huyệt của Phượng tộc là Thập Vạn Hỏa Sơn, lập tức ban bố một đạo

pháp chỉ!

Hiển nhiên, cách nghĩ của Nguyên Phượng, cũng có sự tương đồng lớn với nhiều đại năng trên Hồng Hoang!

Bởi vì Nguyên Phượng đã đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại, quan sát trận chiến của Ngao Tông và Long Vương ở cự ly gần!

Vì vậy, Nguyên Phượng đối với thực lực của Ngao Tông, có một nhận thức vô cùng rõ ràng!

Để Tam tộc đại chiến diễn ra thuận lợi, Nguyên Phượng quyết định không coi Minh tộc là mục tiêu!

Dù sao trận Tam tộc đại chiến trước đó, vì Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kết minh, dẫn đến việc họ chiếm ưu thế lớn trong quá trình chiến đấu với Long tộc!

Một phần tộc nhân Phượng tộc, hơi kiêu ngạo, thậm chí muốn ra tay đối với Minh tộc!

Đương nhiên hôm nay, Nguyên Phượng đích thân hạ lệnh, không cho phép tộc nhân Phượng tộc dễ dàng khiêu khích U Minh Huyết Hải!

Có thể thấy Nguyên Phượng đối với thực lực của Ngao Tông, cảm thấy kinh ngạc đến mức nào!

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống trong thời kỳ Tam tộc đại chiến!

Còn sau Tam tộc đại chiến, thì lại khác!

Trên thực tế, sau khi Thủy Kỳ Lân quay về tộc địa Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân cũng từng hạ đạt lệnh như vậy!

Không cho phép tộc nhân Kỳ Lân tộc, khiêu khích U Minh Huyết Hải và tộc nhân Minh tộc.

Đương nhiên, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc là những siêu đại tộc như vậy, đều lần lượt hạ lệnh, không cho phép khiêu khích U Minh Huyết Hải.

Trong thời gian ngắn, sẽ không có xung đột với Minh tộc!

Nhưng cũng có một số tồn tại, một lòng muốn nhắm vào Ngao Tông!

Ví dụ như, Ma Tổ La Hầu đang ẩn nấp trong bóng tối!

Lúc này Ma Tổ La Hầu, sắc mặt vô cùng âm trầm!

Chương 202

Bởi vì ân oán giữa Ma Tổ La Hầu và Ngao Tông, Ngao Tông thể hiện ra thực lực càng mạnh mẽ, thì đối với Ma Tổ La Hầu, càng không phải là chuyện tốt!

"Không ngờ tên đó, lại trưởng thành đến mức này, chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, chiến lực lại có thể sánh ngang với Long Vương!" "Xem ra trong kế hoạch tiếp theo, tên đó nhất định sẽ trở thành một trở ngại cực lớn!" "Phải tìm cách, giải quyết uy hiếp của Ngao Tông!" Ma Tổ La Hầu lẩm bẩm một tiếng, dường như đang suy nghĩ, nên sử dụng phương pháp nào, để triệt để giải quyết uy hiếp của Ngao Tông.

Đồng thời, trên một ngọn núi vô danh trên Hồng Hoang đại địa!

Hồng Quân lão tổ với đạo vận tự nhiên, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm về hướng U Minh Huyết Hải, không biết đang suy nghĩ điều gì!

Nhưng, có một điều có thể khẳng định!

Chuyện mà Hồng Quân lão tổ đang suy nghĩ lúc này, nhất định có liên quan đến Ngao Tông!

Có thể nói, vì một trận đại chiến, uy vọng của Ngao Tông, đã thực sự được tạo dựng!

Danh vọng trước đây của Long Vương, lúc này lại trở thành điểm nhấn tôn vinh uy danh của Ngao Tông!

Tất cả ánh mắt trên Hồng Hoang đại địa, đều hội tụ về Minh Hoàng Ngao Tông!

Tất cả mọi người đều biết một điều!

Cường giả mạnh nhất trên Hồng Hoang đại địa, hiện tại ngoài

Long Vương ra, lại có thêm một Minh Hoàng Ngao Tông!

Chỉ tiếc là những chuyện này, Ngao Tông không hề hay biết, cũng không để tâm nhiều!

Sau trận chiến với Long Vương, Ngao Tông trực tiếp quay về U Minh Huyết Hải, như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục công việc trước đó!

Nỗ lực nâng cao tu vi của bản thân, thúc đẩy sự phát triển của Minh tộc!

Đó mới là điều Ngao Tông xem trọng nhất!

Đương nhiên, đối với sự phát triển của cục diện Hồng Hoang, hiện tại Ngao Tông, cũng chú ý nhiều hơn một chút, luôn theo dõi tình hình Tam tộc đại chiến!

Không nói nhiều, sau khi Ngao Tông và Long Vương giao đấu!

Trên Hồng Hoang đại địa, hiếm hoi có một khoảng thời gian yên bình!

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ban đầu tấn công mạnh mẽ, không ngừng nuốt chửng địa bàn của Long tộc!

Mặc dù không ngừng tấn công, nhưng công thế lại hơi chậm lại!

Hiển nhiên, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, tạm thời chưa hoàn toàn nắm rõ mối quan hệ giữa Ngao Tông và Long Vương!

Mặc dù Ngao Tông và Long Vương, vừa mới đại chiến một trận.

Nhưng trận đại chiến trước đó, Ngao Tông và Long Vương đều không bị thương, càng giống một loại chiến đấu giao đấu!

Nói trắng ra, hiện tại Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đang chờ đợi thái độ của Ngao Tông!

Nếu Ngao Tông thực sự trở mặt với Long tộc, không kết minh với Long tộc.

Thì Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sẽ tăng tốc độ tấn công, nhanh chóng đánh chiếm Long tộc!

Nếu Ngao Tông lên tiếng, chọn kết minh với Long tộc.

Thì Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sẽ điều chỉnh nhịp độ tấn công, điều động một phần lực lượng, phòng ngự công kích của Minh tộc!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông, bất kỳ ý niệm nào, cũng sẽ liên quan đến hướng đi của một trận đại chiến!

"Minh Hoàng đại nhân, chúng ta nên làm gì?" Một vị Đại La Kim Tiên của Minh tộc, hỏi Ngao Tông.

Chính là tộc nhân đã mang tin tức về cho Ngao Tông, muốn hỏi về hành động tiếp theo của Minh tộc!

"Đại chiến giữa Tam tộc, thì có liên quan gì đến ta chứ." "Tiếp tục điều tra tin tức, những chuyện khác không cần để ý!" Ngao Tông thản nhiên cười, căn bản không để ý đến chuyện này!

Đúng vậy, trong thời gian ngắn, Ngao Tông tạm thời sẽ không ra tay!

Ngồi yên xem hổ đấu, đó mới là mục đích của Ngao Tông!

Dù sao có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, U Minh Huyết Hải có một lớp bảo hộ tự nhiên, căn bản không cần lo lắng về sự xâm nhập từ bên ngoài!

Chỉ cần Ngao Tông không có ý định tham gia Tam tộc đại chiến, Tam tộc căn bản không thể cuốn Minh tộc vào đại chiến!

Vậy thì, Ngao Tông lại cần lo lắng gì chứ!

Vì lý do đó, Ngao Tông tiếp tục công việc trước đó, không để ý

đến tình hình bên ngoài!

Còn về phía Long tộc, càng không giải thích gì nữa!

Bởi vì công thế của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chậm lại, đối với Long tộc, cũng có lợi ích không nhỏ, giải thích mới là lạ!

Trong tình huống như vậy, thời gian trôi qua như chớp mắt!

Ngược lại lại mang đến cho Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, một cơ hội phát triển nhất định!

Mặc dù Tam tộc đại chiến vẫn tiếp tục, nhưng cục diện chiến đấu lại không quá kịch liệt!

Trong tình huống như vậy, Tam tộc lại đón nhận một lần phát triển nữa, số lượng tộc nhân Tam tộc, cũng tăng lên không ít!

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên vô cùng rõ ràng, đó là tác dụng của lực lượng lượng kiếp!

Nhưng Ngao Tông lại không để ý, thậm chí còn vui vẻ khi thấy tình huống như vậy xuất hiện!

Đúng như Ngao Tông đã nói, một trận Tam tộc đại chiến, đối với Ngao Tông, là một cơ duyên không tồi!

Càng nhiều tộc nhân Tam tộc được sinh ra, chiến đấu bùng nổ càng kịch liệt, số lượng tộc nhân tử vong cũng càng nhiều!

Trong tình huống như vậy, Minh tộc càng có lợi ích!

Trong tình huống này, Hồng Hoang đại địa đã trôi qua mười vạn năm!

Đương nhiên, mười vạn năm, đủ để Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhìn rõ thái độ của Ngao Tông rồi!

Tầng lớp cao của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sau khi xác định

Ngao Tông không có ý định tham gia trận đại chiến này.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lại một lần nữa thổi lên tiếng kèn tấn công!

Hai tộc lại một lần nữa phát động công kích điên cuồng về phía Long tộc!

Lần này, Long Phượng lượng kiếp chính thức bị đẩy lên cao trào!

Thời gian ngắn ngủi "dĩ chiến dưỡng chiến" đã mang lại cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức cho ba tộc!

Trong mười vạn năm, thế lực ba tộc Long Phượng Kỳ Lân lại một lần nữa được khuếch trương!

Nhưng đó chỉ là giả tượng bề ngoài mà thôi!

Chương 203

Khi Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân xác định Ngao Tông sẽ không dễ dàng can thiệp vào đại chiến, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã xé toạc mọi ngụy trang, điên cuồng phát động tấn công vào Long tộc!

"Truyền lệnh của Nguyên Phượng ta, tất cả tộc nhân Phượng tộc có khả năng chiến đấu, toàn bộ theo Bản hoàng xuất chiến, trận chiến này ắt diệt Long tộc!" "Truyền lệnh của Thủy Kỳ Lân ta, tất cả tộc nhân Kỳ Lân tộc có khả năng chiến đấu, toàn bộ theo Bản hoàng xuất chiến, trận chiến này ắt diệt Long tộc!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ra pháp chỉ!

Hiển nhiên, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã đưa ra quyết định, muốn dứt điểm một lần vĩnh viễn!

Trong một trận đại chiến, triệt để giải quyết Long tộc!

Vì lý do này, bất kể là Nguyên Phượng hay Thủy Kỳ Lân, đều điều động toàn bộ lực chiến đấu của cả tộc!

Vô số ức, khó đếm xuể đại quân khủng bố, như phủ kín trời đất, tiến thẳng về địa bàn của Long tộc!

Một cảnh tượng chấn động lòng người, như muốn hủy diệt trời đất!

Đối với điều này, Long tộc tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, điều động toàn bộ binh lực có thể tham chiến, trực tiếp nghênh chiến liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Có thể nói, một trận đại chiến tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, cuối cùng cũng đến thời kỳ đỉnh điểm!

Ánh mắt của toàn bộ Hồng Hoang đều bị đại chiến tam tộc thu

hút!

Còn về Ngao Tông, lúc này Ngao Tông lại không có tâm tư để ý đến chuyện này!

Bởi vì hiện tại Ngao Tông có một chuyện quan trọng hơn cần làm!

Đó chính là kết thúc nhiệm vụ giai đoạn năm!

Đúng vậy, các điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn năm hiện đã hoàn thành, Ngao Tông chuẩn bị nhân lúc này, kết thúc nhiệm vụ giai đoạn năm!

"Hệ thống, mở giao diện nhiệm vụ giai đoạn năm!" Cảm thụ tình hình bên ngoài, Ngao Tông trực tiếp mở miệng, nói với Hệ thống!

Nhiệm vụ giai đoạn năm: Bước lên một tầm cao mới, khiến Minh tộc tiến vào một đẳng cấp cao hơn, trở thành đại tộc đỉnh cấp có thể sánh ngang với ba tộc Long Phượng Kỳ Lân. (Hoàn thành) Điều kiện một: Khiến số lượng tộc nhân Minh tộc đạt đến mười hai ức (15.5 ức / 12 ức) Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Kim Tiên đạt đến bảy trăm vạn (817 vạn / 700 vạn) Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đạt đến bảy mươi vạn (91.1 vạn / 70 vạn) Điều kiện bốn: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ đạt đến năm nghìn (7,591 / 5,000) Điều kiện năm: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Trung Kỳ đạt đến ba trăm (531 / 300) Điều kiện sáu: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ đạt đến ba mươi vị (53 / 30) Điều kiện bảy: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn đạt đến ba vị (10 / 3) Điều kiện tám: Minh Vương Ngao Tông bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tấn thăng thành Minh Hoàng Ngao Tông. (Hoàn thành) Đúng vậy, nhiệm vụ giai đoạn năm lúc này đã hoàn thành!

Mặc dù so với trước đây, chỉ mới trôi qua mấy chục vạn năm.

Nhưng nhiệm vụ giai đoạn năm của Hệ thống lúc này đã hoàn thành!

Về điểm này, tốc độ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn năm nhanh đến mức thậm chí vượt quá dự liệu của Ngao Tông!

Bởi vì theo tốc độ phát triển thực sự, ít nhất cần hàng triệu năm, thậm chí vài triệu năm!

Nhưng Ngao Tông đã biết từ trước.

Một trận Long Phượng Lượng Kiếp, đối với U Minh nhất tộc, là một cơ hội vô cùng khó có được!

Nơi nào có chiến tranh, nơi đó sẽ có tử vong!

Nơi nào có tử vong, nơi đó sẽ sản sinh ra vô số hồn phách nguyên thần!

Hồn phách nguyên thần, chính là nguyên liệu cho tộc nhân Minh tộc!

Huống chi, đây là đại chiến lượng kiếp!

Trong một trận chiến lượng kiếp kinh khủng, mỗi lần đại chiến lớn nhỏ, số lượng tu sĩ vẫn lạc đều là một con số vô cùng khoa trương!

Có thể nói, hầu như mỗi giờ mỗi khắc, đều sẽ có hồn phách nguyên thần vẫn lạc, chảy vào U Minh Huyết Hải!

Chuyển hóa một phần hồn phách nguyên thần, chính là việc Ngao Tông vẫn luôn làm trong thời gian này!

Đúng vậy, để nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn năm, trong thời gian này, Ngao Tông vẫn luôn chuyển hóa những hồn phách nguyên thần đó, thậm chí còn không kịp để ý đến việc nâng cao tu vi của bản thân!

Đương nhiên, những gì Ngao Tông chuyển hóa, chỉ là hồn phách nguyên thần cảnh giới cao!

Đối với hồn phách nguyên thần cảnh giới thấp, Ngao Tông đều giao cho hai Minh Uẩn Chuyển Sinh Trì chuyển hóa.

Vì lý do này, chỉ mất mấy chục vạn năm, Ngao Tông đã thỏa mãn nhiệm vụ giai đoạn năm!

"Mặc dù, bây giờ không phải thời điểm tốt để kết thúc nhiệm vụ, nhưng ta không có quá nhiều thời gian để từ từ tiêu hao nữa!" Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng đã có tính toán!

Sở dĩ mở giao diện nhiệm vụ, tự nhiên là để kết thúc nhiệm vụ lần này!

Còn lý do Ngao Tông muốn làm, đó là vì đại chiến tam tộc đã hoàn toàn bùng nổ!

Ngao Tông trong lòng vô cùng rõ ràng, một trận đại chiến như vậy, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đều dốc toàn lực ra, hẳn là trận đại chiến cuối cùng rồi!

Hiện tại, Ngao Tông vẫn đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh Sơ Kỳ!

Mặc dù, lực chiến đấu của Ngao Tông mạnh mẽ, vượt cấp khiêu chiến là chuyện cơm bữa!

Nhưng có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, ai mà không phải là kẻ kiêu ngạo của trời đất, là nhân vật đứng trên đỉnh cao!

Bất kể Long Vương, Nguyên Phượng hay Thủy Kỳ Lân, đều là con của trời đất, là tồn tại linh thiêng bẩm sinh!

Cho nên, Ngao Tông tuy tư chất cực mạnh, nhưng đối với họ, lại không có tác dụng quá lớn!

Giống như trận đại chiến giữa Ngao Tông và Long Vương trước

đây!

Mặc dù nhờ có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Long Vương không thể làm gì được Ngao Tông.

Nhưng thực sự, Ngao Tông cũng không đánh bại được Long Vương!

Lúc đó, Ngao Tông thuộc Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, Long Vương thuộc Chuẩn Thánh Trung Kỳ!

Nếu là vào thời điểm khác, chỉ là một tu sĩ cao hơn Ngao Tông một cảnh giới, Ngao Tông một tay có thể dễ dàng trấn áp!

Nhưng khi đối mặt với Long Vương, Ngao Tông không thể dễ dàng làm được điều đó!

Vô luận tư chất của Ngao Tông cực mạnh, có thể sánh ngang với thần ma tiên thiên đỉnh cấp, nhưng Long Vương cũng không kém, bản thân cũng là lứa thần ma tiên thiên đầu tiên!

Ngao Tông là chủ của một tộc, bao trùm khí vận của một tộc, Long Vương cũng là chủ của một tộc, cũng có khí vận của một tộc!

Có thể nói, những thứ Ngao Tông có, Long Vương về cơ bản cũng có!

Nói trắng ra, ưu thế của Ngao Tông trước đây, cùng với việc tu vi bước vào cấp độ đỉnh cấp, đã không còn rõ ràng như vậy nữa!

Như vậy, nếu Ngao Tông muốn tranh giành đủ quyền lên tiếng, thì chỉ còn lại một phương pháp!

Đó là nâng cao cảnh giới của bản thân!

Chỉ khi nâng cao cảnh giới tu vi, Ngao Tông mới có tư cách nói chuyện trước mặt những cường giả đỉnh cấp thực sự!

Vì lý do này, nếu Ngao Tông muốn có một trăm phần trăm nắm

chắc, triệt để trấn áp Long Vương và các đại thần thông giả khác!

Chương 204

Ngao Tông chỉ có thể làm một việc, đó là nâng cao tu vi!

Ngao Tông đã có tính toán, đây là lý do kết thúc nhiệm vụ giai đoạn năm vào thời kỳ đặc biệt này!

Bởi vì sau khi kết thúc tu vi, Ngao Tông có thể nhận được phản hồi tu vi của tộc nhân Minh tộc, khiến tu vi của bản thân bạo tăng!

Đương nhiên, trong thời kỳ tu vi bạo tăng, Ngao Tông cũng cần đủ thời gian để tiêu hóa tu vi bạo tăng!

Hiện tại, đại chiến cuối cùng của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đã hoàn toàn bùng nổ, có vẻ hơi vội vàng một chút!

Nhưng thực tế, Ngao Tông hẳn là có một chút thời gian!

Phải biết rằng, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân dốc toàn lực ra, một trận đại chiến đỉnh điểm của tam tộc, có thể sẽ kéo dài mười vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm!

Đó là điều tất yếu!

Một mặt, Hồng Hoang đều lấy vạn năm làm đơn vị tính toán.

Đại chiến cảnh giới càng cao, thời gian chiến đấu sẽ càng dài!

Tu sĩ cùng cảnh giới chiến đấu, một trận chiến kéo dài, đôi khi cần vài vạn năm, đó là điều có thể xảy ra!

Bởi vì thực lực càng mạnh, lượng linh lực và tu vi tích trữ trên người càng khổng lồ, căn bản sẽ không có lúc mệt mỏi, có thể chiến đấu liên tục.

Trừ khi hai bên chiến đấu có thực lực quá chênh lệch, có thể quyết định thắng bại trong thời gian ngắn!

Giống như Ngao Tông trước đây!

Mặc dù Ngao Tông trước đây, đôi khi sẽ đối mặt với một số tu sĩ mạnh mẽ!

Nhưng thực tế, mỗi lần Ngao Tông giải quyết địch nhân, thời gian bỏ ra, thực ra đều không dài!

Đủ để chứng minh, tu vi của Ngao Tông từ sớm đã vượt xa những kẻ địch được gọi là đó rồi!

Mặt khác, vì một trận đại chiến đỉnh điểm, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân dốc toàn lực ra!

Số lượng tộc nhân tam tộc bị cuốn vào đại chiến, tự nhiên có thể tưởng tượng được!

Thử suy đoán một chút, ban đầu một chi mạch của Long tộc là Tù Ngưu tộc, đã có mấy ức tộc nhân!

Vậy tổng số tộc nhân của toàn bộ Long tộc sẽ là bao nhiêu!

Phải biết rằng, Long tộc bản thân, số lượng tất cả các chi mạch, bản thân đã là một con số khổng lồ!

Huống chi, còn có tộc Lân Giáp do Long tộc dẫn dắt, đó mới là số lượng thực sự khổng lồ!

Mặt khác, do lực lượng lượng kiếp hội tụ, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, với tư cách là nhân vật chính của trời đất, cũng đã đón nhận thời điểm bùng nổ số lượng tộc nhân!

Hầu như mỗi giờ mỗi khắc, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đều sẽ sản sinh ra rất nhiều tộc nhân mới!

Có thể nói, hiện tại số lượng Long tộc, ít nhất là hàng trăm ức, thậm chí hàng nghìn ức trở lên!

Đây không phải là con số nói bừa, mà là số liệu thực tế!

Tình hình của Long tộc như vậy, tình hình còn lại của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đại khái cũng tương tự Long tộc, không chênh lệch là bao!

Nói đến đây, so với ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, số lượng tộc nhân Minh tộc, dường như có phần ít hơn một chút!

Phải biết rằng, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, cùng với Minh tộc của Ngao Tông, được gọi là Tứ Đại Chủng Tộc của Hồng Hoang hiện tại!

Nhưng thực tế, tộc nhân của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, số lượng đều tính bằng trăm ức, thậm chí nghìn ức!

Nhưng Minh tộc phát triển đến nay, tổng số tộc nhân, thậm chí chưa đến hai mươi ức!

Mặc dù gần hai mươi ức cũng là một con số không nhỏ, nhưng so với nghìn ức, có thể nói là một trời một vực!

Điều này thực ra cũng liên quan đến tình huống đặc biệt của Minh tộc!

Bởi vì Minh tộc thuộc chủng tộc đặc biệt, khác với chủng tộc thông thường.

Phải biết rằng, sự tồn tại của Minh tộc, vượt qua sinh tử, lẩn quất giữa ranh giới sinh tử!

Cho nên, điều kiện sản sinh tộc nhân Minh tộc, tự nhiên cũng sẽ khó khăn hơn một chút!

Chuyện này, Ngao Tông đã biết từ trước!

Vì lý do này, số lượng tộc nhân Minh tộc, tự nhiên không thể sánh ngang với chủng tộc thông thường!

Nhưng đối với Minh tộc, thực ra cũng không phải là điểm xấu!

Bởi vì số lượng tộc nhân Minh tộc tương đối thấp, nhưng tỷ lệ tộc nhân ở các cảnh giới, lại vượt xa các chủng tộc khác!

Lấy một số liệu so sánh, có thể thấy rõ sự khác biệt!

Lấy ví dụ đơn giản nhất, Tù Ngưu tộc từng bị Ngao Tông hãm hại không ít!

Trong một ức tộc nhân Tù Ngưu tộc, đại khái chỉ có gần mười vạn Kim Tiên cảnh.

Tỷ lệ như vậy, đại khái là một nghìn so với một!

Nhưng đó là tình huống của Tù Ngưu tộc!

Phải biết rằng, Tù Ngưu tộc là một trong Cửu Tử của Long Sinh, Tù Ngưu Vương lại là con trai ruột của Long Vương!

Nói trắng ra, đây là chi mạch Long tộc có huyết mạch gần với Long tộc thuần túy nhất!

Cấp độ huyết mạch như vậy, trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng là huyết mạch thượng đẳng!

Cộng thêm môi trường đỉnh cấp của Hồng Hoang, cũng chỉ mới có tỷ lệ như vậy!

Nhưng Minh tộc thì sao!

Trước đây, khi Ngao Tông mới chỉ phát triển được một trăm vạn tộc nhân Minh tộc, đã có năm sáu vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên!

Tỷ lệ này là bao nhiêu, hoàn toàn gần với tỷ lệ hai mươi so với một!

Mặc dù có yếu tố chuyển hóa ở bên trong, nhưng có thể nói rõ một số vấn đề rồi.

Tộc nhân Minh tộc khó sinh sản, nhưng tộc nhân Minh tộc được

sinh ra, tư chất tu hành đều không tệ!

Đó là điểm đặc biệt của Minh tộc!

Đương nhiên, đây chỉ là số liệu trước đây.

Trong đó có nguyên nhân trực tiếp chuyển hóa toàn bộ hồn phách nguyên thần tu vi thành tộc nhân Minh tộc.

Chương 205

Tỷ lệ hiện tại, khẳng định không thể so với trước đây, chỉ có thể coi là một số liệu tham khảo đại khái!

Nhưng có thể thấy được, điểm đặc biệt của Minh tộc!

Đã nói hơi xa rồi, quay lại tình hình hiện tại!

Số lượng tộc nhân tổng thể của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, đều là thể lượng cấp nghìn ức, là một con số vô cùng kinh người!

Vô số tu sĩ chiến đấu, thời gian cần thiết cho cuộc chiến, đơn giản là một con số khó có thể tưởng tượng được!

Không có mười vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm, căn bản không thể kết thúc một trận đại chiến!

Vì lý do này, Ngao Tông mới nghĩ rằng mình có một chút thời gian!

"Hệ thống, kết thúc nhiệm vụ giai đoạn năm!" Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn do dự nữa, trực tiếp ra lệnh cho Hệ thống, kết thúc nhiệm vụ giai đoạn năm!

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn năm: Bước lên một tầm cao mới, khiến Minh tộc tiến vào một đẳng cấp cao hơn, trở thành đại tộc đỉnh cấp có thể sánh ngang với ba tộc Long Phượng Kỳ Lân." "Đinh!

Qua đánh giá của Hệ thống, mức độ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn này: Hoàn mỹ!" "Đinh!

Do Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn với đánh giá hoàn mỹ,

Túc chủ có thể nhận được 100% phản hồi tu vi của tộc nhân!" "Đinh!

Túc chủ đã nhận được gói quà tặng nhiệm vụ giai đoạn năm phong phú, đã được cất vào không gian Hệ thống, có thể rút ra bất cứ lúc nào." Cùng với những tiếng máy móc, nhiệm vụ giai đoạn năm chính thức hoàn thành và kết thúc!

Đúng như Ngao Tông đã dự đoán, đánh giá nhiệm vụ giai đoạn năm vẫn là cấp hoàn mỹ!

Chuyện này, Ngao Tông dường như đã dự liệu trước, thần sắc vô cùng bình tĩnh!

Đây là điều tất yếu, bởi vì Long Phượng Lượng Kiếp bùng nổ, đại chiến của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân bùng nổ, đã mang lại lợi ích to lớn cho Ngao Tông!

Vì lý do này, thời gian Ngao Tông hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn năm, nhanh hơn rất nhiều vạn năm so với dự kiến!

Cho nên, có thể nhận được đánh giá cấp hoàn mỹ, cũng là chuyện bình thường!

Đánh giá cấp hoàn mỹ, ý nghĩa mà nó đại diện, chính là 100% phản hồi tu vi của tộc nhân!

Toàn thể tộc nhân Minh tộc, 100% phản hồi tu vi!

Đây mới là thứ Ngao Tông coi trọng!

Ngao Tông có thể cảm nhận được, sâu trong cơ thể mình, một luồng tu vi cực kỳ mạnh mẽ đang điên cuồng tuôn ra!

Ngao Tông biết, đây chính là tu vi được phản hồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, chuẩn bị tiêu hóa luồng tu vi khổng lồ này!

Đúng vậy, Ngao Tông chuẩn bị trực tiếp bế quan!

Còn những việc lặt vặt khác, ngay trước khi Ngao Tông kết thúc nhiệm vụ giai đoạn năm, Ngao Tông đã giao phó và hoàn thành, đảm bảo Minh tộc sẽ không xảy ra tình huống bất ngờ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tiến vào trạng thái bế quan!

Thời gian trôi nhanh, mười vạn năm thoáng chốc đã qua!

Trong mười vạn năm đó, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, vẫn đang điên cuồng chiến đấu!

Đương nhiên, mặc dù tam tộc lại một lần nữa khai chiến!

Nhưng, tộc trưởng ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, vẫn giữ một phần cảnh giác đối với Ngao Tông!

Dù sao Ngao Tông ngoài ba tộc trưởng ra, là Chuẩn Thánh cảnh duy nhất trên mặt nổi!

Đang tranh bá thiên hạ, tranh đoạt khí vận thiên hạ.

Đối với Ngao Tông, khó tránh khỏi sẽ ôm một phần cảnh giác!

Thực ra, nếu không phải U Minh Huyết Hải có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bảo hộ!

Ba tộc trưởng trước khi triển khai đại chiến, chắc chắn sẽ dọn dẹp Ngao Tông kẻ dị kỷ này trước!

Dù sao trước khi quyết chiến, loại bỏ bất kỳ tồn tại nào có thể đe dọa.

Chuyện này, ba tộc trưởng cũng vô cùng rõ ràng!

Nhưng có một điều bất lực, có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bảo vật tiên thiên chí bảo phòng ngự này, căn bản không thể làm hại Ngao Tông!

Vì lý do này, trận đại chiến đỉnh điểm này, dù đã trôi qua mười

vạn năm, ba vị tộc trưởng Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, vẫn chưa đích thân tham gia vào đại chiến!

Không thể không nói, sự tồn tại của Ngao Tông, đã khiến một trận đại chiến này, đi theo hướng không thể đoán trước!

Vào một ngày, bên ngoài U Minh Huyết Hải không gian nứt toạc!

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh, lần lượt xuất hiện bên ngoài U Minh Huyết Hải!

Còn lý do xuất hiện ở đây, đó là vì họ đã tìm ra phương pháp đối phó với Ngao Tông! .....

Bên ngoài U Minh Huyết Hải, những vết nứt không gian xuất hiện, lộ ra hư không đen kịt vô tận!

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh, lần lượt bước ra từ hư không, xuất hiện bên ngoài U Minh Huyết Hải!

Còn lý do xuất hiện ở đây, đó là vì họ đã tìm ra phương pháp đối phó với Ngao Tông!

"Bắt đầu thôi!" "Giải quyết chuyện này, chúng ta liền có thể buông tay một trận chiến!" Ba vị tộc trưởng cảnh giới Chuẩn Thánh, nhìn nhau một cái, trong lòng đã có tính toán!

Nghĩ đến đây, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị đại năng Chuẩn Thánh, lần lượt ra tay!

Ngao!

Long Vương vung tay lớn, giữa mi tâm hiện lên một luồng sáng huyết sắc nhàn nhạt.

Một giọt tinh huyết hình rồng, tức thì hiện ra từ giữa mi tâm Long Vương.

Tinh huyết hình rồng di chuyển trên long trảo của Long Vương, như một con tiểu long huyết sắc, tản mát ra long uy nhàn nhạt, nhìn như một sinh mệnh sống động.

Thậm chí, một giọt tinh huyết hình rồng, lúc có lúc không phát ra một tiếng long ngâm, nhìn vô cùng kinh người!

Chính là bản nguyên tâm đầu tinh huyết của Long Vương!

Đồng thời, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai vị cũng giống như Long Vương.

Đầu ngón tay điểm vào mi tâm, lần lượt tế xuất một giọt tinh huyết tâm đầu hình phượng và hình kỳ lân!

Chương 206

Hiển nhiên, chính Long Vương và Nguyên Phượng cùng ba vị đại năng Chuẩn Thánh, chuẩn bị dùng thủ đoạn này để đối phó Ngao Tông!

"Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận!

Phong!" Ba vị Chuẩn Thánh đồng loạt ra tay, ba giọt tinh huyết tâm đầu của ba vị Chuẩn Thánh, trực tiếp dung hợp lại với nhau, hóa thành một trận pháp phức tạp tuyệt thế, bao trùm toàn bộ U Minh Huyết Hải!

Ba vị Chuẩn Thánh, đã dùng phương pháp này để đối phó Ngao Tông!

Phương pháp được sử dụng, chính là phương pháp phong ấn!

Đúng vậy, để không có mối lo sau này, có thể buông tay một trận chiến.

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị đại năng Chuẩn Thánh, đã đưa ra một phương pháp!

Đó chính là phong ấn!

Tập hợp lực lượng của ba vị Chuẩn Thánh, tạm thời phong cấm U Minh Huyết Hải, khiến Ngao Tông không thể bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!

Không còn cách nào khác, ai bảo không có cách đánh bại Ngao Tông chứ!

Dù sao có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, bảo vật tiên thiên chí bảo phòng ngự, Ngao Tông tương đương đứng ở vị trí tiên thiên bất bại!

Long Vương ba vị Chuẩn Thánh ra tay, ước chừng cũng khó mà phá vỡ phòng ngự của Ngao Tông!

Về điểm này, Long Vương có quyền lên tiếng nhất!

Bởi vì liên tiếp hai lần, đã chịu thiệt thòi vì Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Trong sự bất lực, chỉ có thể sử dụng phương pháp như vậy!

Dù sao, không thể công phá phòng ngự của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, thì không có cách nào với Ngao Tông.

Đã như vậy, chi bằng tạm thời giam cầm Ngao Tông, khiến hắn không thể rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Như vậy, tộc trưởng tam tộc mới có thể yên tâm, không có mối lo sau này, toàn lực một trận chiến, tranh đoạt khí vận trời đất!

Không thể không nói, về điểm này, cách làm của ba vị tộc trưởng, lại bất ngờ nhất quán!

Tuy nhiên, cách làm này, định trước là không thể thực hiện được mà thôi!

Chưa nói đến tình hình bên Ngao Tông, chỉ riêng cảnh giới Chuẩn Thánh, trên Hồng Hoang đại địa ẩn giấu Chuẩn Thánh, có vài vị!

Cho nên, phong cấm Ngao Tông vị Chuẩn Thánh thứ tư trên mặt nổi này, căn bản không có tác dụng!

Còn về Ngao Tông, mặc dù có thể phong cấm Ngao Tông nhất thời, nhưng lại không thể phong cấm Ngao Tông mãi mãi!

Bởi vì Ngao Tông có nhiều át chủ bài, nếu có tâm phá trận, muốn bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, cũng không phải là chuyện khó khăn!

Đương nhiên, hiện tại Ngao Tông đang tập trung toàn bộ tâm thần, bế quan tiêu hóa tu vi bạo tăng, căn bản không biết tình hình bên

ngoài!

Cho nên, khi ba vị Chuẩn Thánh xuất hiện gần U Minh Huyết Hải, Ngao Tông lại không để ý đến!

Vì lý do này, ba vị Chuẩn Thánh mới có thể thuận lợi hoàn thành phong ấn Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận!

"Tập hợp lực lượng của ba vị Chuẩn Thánh, mới có thể hoàn thành Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, uy lực vô cùng kinh người, giam giữ một vị Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, thừa sức!" "Đó là điều tất yếu, chúng ta đều là Chuẩn Thánh Trung Kỳ, tập hợp lực lượng của chúng ta tạo thành trận pháp tuyệt thế!" "Chưa nói Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, ngay cả Chuẩn Thánh Trung Kỳ, cũng không thể phá cấm thoát ra!" "Từ bây giờ cho đến khi đại chiến tam tộc kết thúc, Ngao Tông đều không thể bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!" "Mối lo của chúng ta đã biến mất, đều có thể buông tay một trận chiến rồi!" Ba tộc trưởng khẽ gật đầu, trong mắt dường như có một tia thư thái!

Để giam cầm Ngao Tông, Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác, có thể nói là đã bỏ ra vốn lớn!

Thậm chí còn động đến bản nguyên tâm đầu tinh huyết!

Phải biết rằng, bản nguyên tâm đầu tinh huyết, là tinh hoa tu vi của một thân!

Một giọt bản nguyên tâm đầu tinh huyết của Long Vương, thậm chí có thể tạo ra một chi mạch Long tộc!

Thậm chí, ngay cả việc tạo ra một tộc nhân Đại La Kim Tiên Viên Mãn, cũng không phải là điều không thể!

Đó là điểm mạnh của bản nguyên tâm đầu tinh huyết!

Có thể nói, tổn thất một giọt bản nguyên tâm đầu tinh huyết, đều sẽ khiến Long Vương và ba vị tộc trưởng khác, có sự tiêu hao không

nhỏ!

Đương nhiên, kế hoạch phong cấm Ngao Tông, ba vị tộc trưởng đã suy tính rất lâu, và đã chuẩn bị cho thời gian dài!

Tiêu hao của bản thân, đã sớm được bù đắp, hiện tại cũng không phải là vấn đề!

Nhưng có thể khiến Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác, phải lấy ra bản nguyên tâm đầu tinh huyết, có thể thấy họ coi trọng việc phong cấm này đến mức nào!

Đương nhiên, có sự trả giá tất có thu hoạch!

Mặc dù đã trả giá không nhỏ, nhưng như vậy, Ngao Tông không thể bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!

Dù sao với tu vi Chuẩn Thánh Sơ Kỳ của Ngao Tông, căn bản không thể phá vỡ cấm chế đã thiết lập!

Đúng vậy, đó là một chuyện tốt!

Tiếp theo, có thể yên tâm, không cần lo lắng Ngao Tông phá rối, có thể buông tay một trận đấu rồi!

Còn về sau đại chiến tam tộc, lúc đó, hoặc là thân tử đạo tiêu, hoặc là chứng đạo thành Thánh, còn cần lo lắng sao!

Ba tộc trưởng nghĩ vậy!

Nghĩ đến đây, ba tộc trưởng nhìn nhau một cái, sau đó lần lượt rời đi, trở về trận doanh của mình!

Tiếp theo, đại chiến tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, sẽ hoàn toàn tiến vào đỉnh điểm, triển khai cuộc quyết đấu sinh tử cuối cùng!

Cùng lúc đó, sau khi ba vị tộc trưởng rời đi, một thân ảnh đen kịt hư ảo, xuất hiện gần U Minh Huyết Hải!

Một ma ảnh đen kịt, tản mát ra ma uy nhàn nhạt, nhưng lại bao quanh ma ảnh, không hề phân tán ra!

Chính là Ma Tổ La Hầu!

Hoặc, là một đạo thần niệm của Ma Tổ La Hầu!

"Tiểu tử này vận may, đợi Bản tọa hoàn thành đại kế hoạch rồi, sẽ tính sổ!" Ma Tổ La Hầu lẩm bẩm một tiếng, từ từ nói ra một câu!

Thực tế, Ma Tổ La Hầu đã thiết kế rất nhiều kế hoạch, nhưng lần này, kế hoạch phong cấm U Minh Huyết Hải, lại không liên quan đến Ma Tổ La Hầu!

Bởi vì đối với Ma Tổ La Hầu, những kế hoạch của hắn, về cơ bản đều liên quan đến sinh tử, ít khi là loại phong cấm!

Nếu thiết kế, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để giải quyết Ngao Tông, chứ không phải phong cấm!

Chỉ đáng tiếc, hiện tại ba tộc trưởng đã phong cấm U Minh Huyết Hải!

Nếu lúc này ra tay với U Minh Huyết Hải, không những không có lợi ích, ngược lại chỉ khiến bản thân bại lộ, khiến ba tộc trưởng cảnh giác!

Vì lý do này, vừa rồi khi ba tộc trưởng ra tay, Ma Tổ La Hầu mới không ra tay.

Chương 207

Dù sao đại kế hoạch cũng sắp kết thúc, vào thời khắc then chốt này mà bại lộ, chỉ khiến kế hoạch công cốc, không có lợi ích gì!

Cho nên, Ma Tổ La Hầu chỉ có thể kìm nén ý nghĩ trong lòng!

Nghĩ đến đây, thân hình Ma Tổ La Hầu, trực tiếp biến mất tại chỗ, trở về Tây Phương đại địa.

Sau khi Ma Tổ La Hầu rời đi một thời gian, không gian xuất hiện một vết nứt!

Một lão giả quanh thân đạo vận, như đi trên đất bằng, bước ra từ hư không!

Chính là Hồng Quân Lão Tổ!

Hiển nhiên, Hồng Quân Lão Tổ cũng đang chú ý đến chuyện này, chỉ vì kế hoạch, lựa chọn giống như Ma Tổ La Hầu, không từ trong bóng tối bước ra mặt nổi mà thôi!

Hiện tại, khi tất cả các đại năng Chuẩn Thánh đều rời đi, Hồng Quân Lão Tổ mới từ trong bóng tối bước ra!

"Phong cấm sao...

Cũng không biết liệu có thể mang lại cho ta một bất ngờ nữa không..." Thần sắc Hồng Quân Lão Tổ bình tĩnh, cổ thủy vô ba, sâu trong đôi mắt thâm thúy, có một tia sáng nhàn nhạt lóe lên, dường như đang mưu tính điều gì đó!

Nhưng, một lúc sau, thân hình Hồng Quân Lão Tổ, cũng trực tiếp biến mất tại chỗ, trực tiếp rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Ngao Tông không biết, vì chuyện của mình, mà rất nhiều đại năng

Chuẩn Thánh, lần lượt hiện thân gần U Minh Huyết Hải!

Thậm chí, hiện tại U Minh Huyết Hải, đã bị giáng xuống một trọng đại trận tuyệt thế, hoàn toàn cách ly U Minh Huyết Hải!

Những chuyện này, Ngao Tông đều không rõ, bởi vì hiện tại Ngao Tông tu hành, đã đến thời khắc then chốt!

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, khí tức của Ngao Tông, đã tăng lên một cảnh giới kinh người hơn!

Khí tức Chuẩn Thánh Trung Kỳ khủng bố, bùng phát từ trên người Ngao Tông!

Chuẩn Thánh Trung Kỳ!

Thành công!

Ngao Tông chính thức bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ!

Cảm thụ tu vi cực kỳ khủng bố của bản thân, Ngao Tông vô cùng rõ ràng, ở cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ, đã đi đến cực hạn!

Chỉ còn một bước nữa, có thể tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh Hậu Kỳ!

"Mặc dù chỉ tấn thăng một cảnh giới, nhưng đối với ta, là một thu hoạch to lớn!" Ngao Tông mở mắt, từ từ nói ra một câu!

Phải biết rằng, hiện tại, là cảnh giới Chuẩn Thánh!

Việc tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh khó khăn đến mức nào, tự nhiên không cần nói nhiều.

Có thể tấn thăng một cảnh giới, đối với Ngao Tông, là một thu hoạch không tồi!

Hãy nhìn Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh thì biết, không biết từ bao nhiêu năm trước, ba vị đã sáng lập ra ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, tấn thăng thành Chuẩn Thánh Sơ Kỳ!

Nhưng bao nhiêu năm trôi qua, vẫn luôn quanh quẩn ở Chuẩn Thánh Sơ Kỳ!

Mãi đến gần đây, đại chiến tam tộc khai chiến, Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác, mới tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ!

Quá trình này, không biết đã trôi qua mấy Nguyên Hội, có thể thấy việc tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, khó khăn đến mức nào!

Còn Ngao Tông thì sao, từ khi tấn thăng thành Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, cho đến hiện tại, cũng chưa đến một triệu năm!

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, có thể đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ!

Tốc độ tấn thăng như vậy, có thể nói là kinh thiên động địa!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông có thể cảm nhận được, không phải là tấn thăng Chuẩn Thánh Trung Kỳ thuần túy, mà là trực tiếp tấn thăng đến đỉnh điểm Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Chỉ còn một bước nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh Hậu Kỳ!

Nếu chỉ so sánh về tu vi, hiện tại Ngao Tông, có lẽ không còn dưới Long Vương nữa!

Phải biết rằng, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh, chỉ mới ở cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Ngao Tông với tu vi của mình, đã tấn thăng đến đỉnh điểm Chuẩn

Thánh Trung Kỳ, chỉ còn một bước nữa là Chuẩn Thánh Hậu Kỳ!

Cao thấp phân định, lập tức rõ ràng!

Cho nên, đối với tu vi hiện tại, Ngao Tông vô cùng hài lòng!

"Khí tức của Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vẫn còn đó, có một chút thời gian, trước tiên củng cố tu vi rồi nói." Ngao Tông lẩm bẩm, ngay lập tức cảm nhận tình hình Hồng Hoang đại địa!

Dù sao thời điểm lựa chọn tấn thăng, có phần đặc biệt!

Cho nên vừa mới hoàn thành đột phá, việc đầu tiên Ngao Tông làm, là tìm hiểu tình hình đại chiến tam tộc!

Với tu vi hiện tại của Ngao Tông, cảm nhận tình hình Hồng Hoang đại địa, không phải là chuyện lớn!

Vì lý do này, Ngao Tông có thể cảm nhận được, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân vẫn còn tồn tại!

Khí vận mạnh mẽ của ba tộc, hóa thành hình dáng của ba tộc, giống như kim long khí vận vô hình của Long tộc, giống như những cột sáng chói mắt, bao trùm trên ba tộc!

Ba tộc vẫn đang giao chiến kịch liệt!

Chiến đấu ròng rã mười vạn năm, một trận đại chiến vẫn chưa kết thúc, có thể thấy mức độ kịch liệt của trận đại chiến đó!

Đối với Ngao Tông, có thể nói là một thu hoạch cực kỳ lớn!

Ít nhất Ngao Tông đã không sai, đây chính là màn trọng tâm của kiếp nạn trời đất này!

"Khoan đã, vì sao bên ngoài U Minh Huyết Hải, lại có một đạo đại trận tuyệt thế!" Ngao Tông khẽ cau mày, dường như cảm nhận được điều gì đó!

Hiển nhiên, Ngao Tông đã phát hiện ra đạo đại trận đỉnh cấp được khắc ấn bên ngoài U Minh Huyết Hải!

"Một đạo trận pháp loại phong ấn, có khí tức của Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân...

Thì ra là vậy, muốn phong cấm ta và Minh tộc, trong U Minh Huyết Hải, không hy vọng ta nhúng tay vào trận đại chiến tam tộc này sao." Đôi mắt Ngao Tông thâm thúy, khẽ cảm nhận, dường như đã hiểu ra điều gì đó!

Đó là điều tất yếu, bởi vì có Trận Đồ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Ngao Tông đối với đạo trận pháp, cũng có một cảm ngộ nhất định, tự nhiên có thể nhìn ra đó là một trận pháp loại phong ấn!

Thêm vào đó, Ngao Tông đối với khí tức của Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác, vô cùng quen thuộc!

Cho nên, Ngao Tông nhanh chóng suy đoán ra chân tướng sự việc!

Chương 208

Nếu Ngao Tông không đoán sai, hẳn là do ba tộc trưởng ra tay!

Mục đích, hẳn là để tránh Ngao Tông nhúng tay vào một trận đại chiến tam tộc!

Dù sao có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, cũng không thể làm gì được Ngao Tông, chỉ có thể sử dụng phương pháp phong ấn, phong ấn Ngao Tông trong U Minh Huyết Hải!

"Kế hoạch không tồi, nhưng đối với ta, lại vô dụng!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng.

Vung tay lớn, một khối ngọc vỡ tán phát đạo vận, xuất hiện trước mặt Ngao Tông.

Chính là mảnh ngọc vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp nhỏ bé mà Hệ thống đã thưởng trước đây.

Lợi dụng lực lượng cảm ngộ của mảnh ngọc vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Ngao Tông trực tiếp suy diễn đạo đại trận phong ấn bên ngoài U Minh Huyết Hải!

"Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, trận pháp này cũng có chút ý tứ, lại có thể phong ấn Chuẩn Thánh Trung Kỳ." "Nhưng đối với ta, lại không có tác dụng quá lớn, ta ít nhất có hai loại phương pháp phá cấm!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, từ từ nói ra một câu!

Trong thời gian ngắn ngủi, Ngao Tông đã nhìn thấu đạo phong ấn này, biết cách hóa giải.

Thậm chí, Ngao Tông không chỉ có một phương pháp, mà ít nhất có hai phương pháp có thể giải khai đạo cấm cố này!

Phương pháp thứ nhất, đó là lợi dụng năng lực của mảnh ngọc vỡ

Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Mảnh ngọc vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp có khả năng giúp cảm ngộ!

Ngao Tông hoàn toàn có thể lợi dụng sức mạnh của mảnh ngọc vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, rút tơ bóc kén, từng bước giải khai đại trận.

Chỉ cần tốn một chút thời gian!

Phương pháp thứ hai, đó là mạnh mẽ phá vỡ!

Phải biết rằng, mặc dù Ngao Tông chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ, nhưng Ngao Tông đã đi đến đỉnh điểm Chuẩn Thánh Trung Kỳ, chỉ còn một bước nữa là Chuẩn Thánh Hậu Kỳ!

Phối hợp với thiên phú mạnh mẽ của bản thân Ngao Tông, cùng với Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích bảo vật công phạt chí bảo số một, Ngao Tông ít nhất có thể bùng phát ra thực lực Chuẩn Thánh Hậu Kỳ!

Như vậy, Ngao Tông hoàn toàn có thể bạo lực phá giải đại trận!

"Không, đối với ta, lại là một cơ hội không tồi, có thể khiến ta từ mặt nổi chuyển sang bí mật, trở thành một trong những hắc thủ trong bóng tối!" Hiểu rõ cả hai phương pháp phá cấm, Ngao Tông ngược lại dừng tay, không vội phá khai trận pháp phong ấn bên ngoài U Minh Huyết Hải, như có điều suy tư, suy nghĩ về những lợi ích bên trong!

Thực ra, đối với Ngao Tông, đây lại là một cơ hội không tồi!

Bởi vì chuyện tấn thăng Minh Hoàng trước đây, Ngao Tông đã trở thành một trong tứ đại cường giả Chuẩn Thánh trên mặt nổi của Hồng Hoang!

Nhất cử nhất động của Ngao Tông, đều bị thế nhân chú ý!

Giống như trước đây, trận đại chiến giữa Ngao Tông và Long Vương.

Chỉ cần có chút động tác, ánh mắt của toàn bộ Hồng Hoang, đều bị thu hút.

Nhưng, sau khi bị Long Vương và ba vị Chuẩn Thánh khác thiết lập pháp phong ấn, mọi người sẽ không quá chú ý!

Ít nhất, Ma Tổ La Hầu và các hắc thủ khác, sẽ không quá chú ý đến tình hình U Minh Huyết Hải.

Dù sao không thể rời khỏi U Minh Huyết Hải, tự nhiên không thể làm gì, vậy cần gì phải chú ý nhiều!

Đó chính là lợi ích!

Như vậy, Ngao Tông ngược lại có thể giả vờ không ra ngoài được, âm thầm mưu tính một số chuyện!

Cái gọi là từ mặt nổi chuyển sang bí mật!

Vì lý do này, Ngao Tông ngược lại không vội phá trận, chuẩn bị mưu tính kỹ càng một phen.

"Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, mặc dù phong tỏa U Minh Huyết Hải, nhưng đối với ta, lại có tác dụng to lớn, phải lợi dụng thật tốt!" Ngao Tông lẩm bẩm, suy nghĩ về những chuyện bên trong!

Đại trận phong ấn này, đối với Ngao Tông có lợi ích, vừa rồi đã nói rồi!

Nhưng đối với toàn bộ Minh tộc, thực ra cũng có lợi ích không nhỏ!

Ví dụ như, có thể tránh việc cuốn Minh tộc vào đại chiến tam tộc.

Dù sao ngay cả việc đi ra ngoài cũng không có cách nào, thì làm sao tham gia vào một trận đại chiến hỗn loạn bên trong chứ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không nói nhiều nữa, trực tiếp tiến vào

trạng thái bế quan!

Dù sao vì phản hồi tu vi của tộc nhân, tấn thăng Chuẩn Thánh Trung Kỳ, tu vi của bản thân có phần hư phù, cần một chút thời gian để củng cố tu vi bản thân!

Đây là một trong những việc Ngao Tông cần làm sau mỗi lần đột phá!

Trong một thời gian, Ngao Tông lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan!

Đương nhiên, lần bế quan này, Ngao Tông không phải là bế tử quan, mà là trạng thái bán bế quan!

Trạng thái bán bế quan.

Vừa không để ý đến chuyện bên ngoài, chuyên tâm bế quan tu hành, nhưng cũng không hoàn toàn buông bỏ việc tìm hiểu tình hình bên ngoài.

Cứ sau một khoảng thời gian, Ngao Tông đều cần kiểm tra tiến triển đại chiến tam tộc!

Lý do đã nói trước đây, hiện tại đang là thời kỳ quyết chiến cuối cùng, tộc trưởng tam tộc bất cứ lúc nào cũng có thể gia nhập đại chiến, đẩy đại chiến lên cao trào.

Lúc đó, những nhân vật ẩn giấu trong bóng tối, cũng sẽ lần lượt xuất động!

Lúc đó, sẽ là thời điểm chiến cuối cùng lâm đến, cũng là lúc Ngao Tông xuất quan!

Vì lý do này, Ngao Tông nhất định phải theo dõi sát sao tình hình đại chiến tam tộc!

Trong hoàn cảnh như vậy, năm vạn năm thoáng chốc đã qua!

Khi Ngao Tông lại một lần nữa xuất hiện, Ngao Tông đã hoàn toàn củng cố tu vi của bản thân!

Thực ra, thời gian Ngao Tông bỏ ra lần này, ngắn hơn rất nhiều so với dự kiến!

Ban đầu Ngao Tông tưởng rằng, lần củng cố tu vi này, ít nhất cần một khoảng thời gian dài.

Dù sao khi Ngao Tông tấn thăng Đại La Kim Tiên Viên Mãn, cũng đã mất đến ba bốn vạn năm, mới củng cố tu vi bản thân!

Nhưng, cảnh giới Chuẩn Thánh không thể so với cảnh giới Đại La Kim Tiên, thời gian cần thiết để củng cố tu vi, tự nhiên càng dài hơn!

Nhưng không, Ngao Tông chỉ mất năm vạn năm, đã triệt để củng cố tu vi bản thân!

Thậm chí, Ngao Tông còn dành một chút thời gian, luyện hóa những tiên thiên cấm chế của mấy kiện bảo vật đỉnh cấp của mình, đạt đến giới hạn luyện hóa hiện tại!

Tiên thiên cấm chế có thể luyện hóa ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng là từ ba mươi bảy đến bốn mươi ba đạo, tương ứng với phạm trù Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm!

Giới hạn luyện hóa có thể đạt được ở Chuẩn Thánh Trung Kỳ, cũng là bốn mươi đạo tiên thiên cấm chế!

Chương 209

Mấy kiện bảo vật trong tay Ngao Tông, đều đã được luyện hóa đến cảnh giới này rồi!

Đã nói hơi xa rồi, quay lại vấn đề chính.

Cảnh giới Chuẩn Thánh khác xa cảnh giới thông thường, thông thường mà nói, thời gian cần thiết để củng cố tu vi, cũng nên vượt xa các cảnh giới trước đây!

Nhưng, không biết có phải vì Ngao Tông, đã đi ra con đường của bản thân, việc củng cố tu vi, có một mối quan hệ nhất định với con đường của bản thân!

Có bán bộ Nhân Thư, còn có Minh Thư, Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút trong tay, cùng với việc ở trong U Minh Huyết Hải.

Nghiên cứu của Ngao Tông về luân hồi chi đạo, cũng ngày càng tinh thâm!

Vì lý do này, Ngao Tông đối với việc củng cố tu vi, cũng trở nên nhanh chóng, chỉ mất năm vạn năm, đã hoàn thành chuyện này!

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức vô cùng quý giá!

"Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, lại có thể ẩn nhẫn đến bây giờ, vẫn chưa bùng nổ, xem ra còn có một chút thời gian!" Sau khi củng cố tu vi, Ngao Tông ngay lập tức, cảm nhận tình hình Hồng Hoang đại địa.

Sau đó, Ngao Tông chợt có chút kinh ngạc!

Bởi vì Ngao Tông phát hiện, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người, lại đều không ra tay!

Điều này có phần vượt quá dự liệu của Ngao Tông!

Nhưng, ba người càng ẩn nhẫn, khi bùng nổ sẽ càng khủng bố!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông, không phải là chuyện xấu!

Bởi vì thời gian họ trì hoãn càng lâu, thời gian Ngao Tông có thể lợi dụng càng dài, có thể có đủ thời gian để xử lý tốt mọi chuyện của mình!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không để ý đến những chuyện khác, chuẩn bị giải quyết những chuyện còn lại!

Ngao Tông đã hoàn thành việc kết thúc nhiệm vụ giai đoạn năm, và tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ!

Những chuyện tiếp theo, tự nhiên là kiểm tra phần thưởng, và khai mở nhiệm vụ giai đoạn sáu!

"Hệ thống, mở không gian Hệ thống, lấy ra và khai mở gói quà tặng nhiệm vụ giai đoạn năm!" Lần này, Ngao Tông không mở giao diện Hệ thống!

Bởi vì không có việc đó cần thiết, dù sao tình hình giao diện Hệ thống, về cơ bản sẽ không có thay đổi!

Cho nên, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh cho Hệ thống, lấy ra phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn năm!

"Đinh!

Gói quà tặng nhiệm vụ giai đoạn năm đã mở." "Chúc mừng Túc chủ, nhận được Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp (có thể dung hợp)." "Chúc mừng Túc chủ, nhận được một tòa Ngộ Đạo Thạch Bi." "Chúc mừng Túc chủ, nhận được một khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục." "Chúc mừng Túc chủ, nhận được....." "Chúc mừng Túc chủ, nhận được một thẻ Linh Bảo Phục Chế Tạp." Tiếng máy móc của Hệ

thống, không ngừng vang lên trong não hải Ngao Tông!

Liên tiếp mấy tiếng nhắc nhở, khiến Ngao Tông có chút hoảng hốt.

Một lúc sau, Ngao Tông mới hoàn toàn tiêu hóa phần thưởng lần này!

"Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp, một tòa Ngộ Đạo Thạch Bi, Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục...

Ta đi, thu hoạch lần này, kinh người ngoài sức tưởng tượng a!" Ngao Tông hít một hơi khí lạnh, dường như cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Bởi vì phần thưởng lần này, phong phú ngoài sức dự liệu!

Hoặc, phần thưởng lần này, hoàn toàn vượt quá dự liệu của Ngao Tông!

Phần thưởng đầu tiên, Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp (có thể dung hợp), điều này có thể hiểu được một chút.

Hẳn là có thể dung hợp vào bản thân, một khi dung hợp, thiên phú của bản thân về phương diện trận pháp, có thể đạt đến cảnh giới vô cùng kinh người!

Thực tế cũng đúng như vậy, một khi dung hợp Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp, cảm ngộ về trận pháp, sẽ vô cùng kinh người!

Thậm chí, đợi đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, đi ra một con đường trận pháp, cũng là điều có thể xảy ra!

Có thể nói, chỉ bằng phần thưởng này, Ngao Tông rất có khả năng, có thể tạo ra một vị Chuẩn Thánh hoàn toàn mới!

Điều đáng tiếc duy nhất, Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp này, Ngao Tông chỉ có thể tự mình sử dụng!

Có chút lãng phí.

Dù sao đã đi ra con đường của bản thân, xác định con đường của bản thân là Luân Hồi Chi Đạo!

Thêm một con đường trận pháp, dường như cũng không có tác dụng.

Nhưng quy định của Hệ thống là như vậy, căn bản không thể cấp cho người khác sử dụng.

Về điểm này, Ngao Tông cũng có chút bất lực!

"Hệ thống, dung hợp Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp." Trong sự bất lực, Ngao Tông chỉ có thể lựa chọn dung hợp.

Cho nên, Ngao Tông ra lệnh cho Hệ thống, để Hệ thống dung hợp Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp!

Trong một thời gian, Ngao Tông có thể cảm nhận được, vô số cảm ngộ trận pháp huyền diệu, bùng nổ trong não hải, điên cuồng bị Ngao Tông hấp thu.

Đợi đến khi Ngao Tông mở mắt ra, xung quanh Ngao Tông, bao quanh là đạo vận thần bí chân chính.

Như hư vô lại như thực thể, lại như kỳ bàn, có từng đạo trật tự, nhìn vô cùng kỳ lạ.

Chính là đạo vận trận pháp chi đạo!

"Thì ra là vậy, trận pháp chi đạo, Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp, quả nhiên vô cùng huyền diệu." Giữa đôi mắt nhắm mở, thần sắc Ngao Tông khôi phục bình tĩnh, chỉ là ánh mắt trở nên thâm thúy!

Thực ra, qua việc dung hợp Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp, Ngao Tông đối với trận pháp chi đạo, đã có thêm rất nhiều cảm ngộ!

Hiện tại Ngao Tông, nếu muốn lấy trận pháp nhập đạo, dễ dàng có

thể làm được điều đó!

Đương nhiên, Ngao Tông đã sớm quyết định đi ra Luân Hồi Chi Đạo, đối với chuyện trận pháp nhập đạo, Ngao Tông lại không để ý.

Nhưng lần này dung hợp Thiên Phú Trận Pháp Đỉnh Cấp, Ngao Tông cũng không phải không có thu hoạch khác!

Ví dụ như, Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận bên ngoài U Minh Huyết Hải.

Hiện tại Ngao Tông, muốn giải khai Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, đơn giản là dễ như trở bàn tay!

Thậm chí, Ngao Tông có thể không phá hoại đại trận, dễ dàng đi xuyên qua đại trận, trực tiếp bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!

Đối với Ngao Tông, đó là một lợi ích không tồi!

Bởi vì Ngao Tông ban đầu đã tính toán, từ mặt nổi chuyển sang bí mật, vào thời khắc then chốt, mang lại một bất ngờ cho ba tộc trưởng, cùng với Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ!

Hiện tại, có thể không phá hoại Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, dễ dàng đi xuyên qua đại trận, vừa vặn thỏa mãn suy nghĩ của Ngao Tông!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch ngoài ý muốn!

Chương 210

"Thu hoạch thứ hai Ngộ Đạo Thạch Bi, đối với Minh tộc, tuyệt đối là một bảo vật vô thượng!" Ngao Tông nhìn về phía thu hoạch thứ hai, sâu trong mắt hiện lên một tia sáng!

Ngộ Đạo Thạch Bi, đúng như tên gọi, là một bảo vật có thể giúp ngộ đạo, chức năng có chút tương tự với mảnh ngọc vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Ngao Tông.

Đương nhiên, tác dụng của Ngộ Đạo Thạch Bi, khẳng định kém xa mảnh ngọc vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Mỗi lần khai mở, đều cần tiêu tốn lượng lớn tài nguyên, sau khi khai mở cũng cần một khoảng thời gian làm mát!

Nhưng đối với tộc nhân Minh tộc cảnh giới cao, tuyệt đối là một bảo vật vô thượng!

Vô luận, hai chữ "Ngộ Đạo" đã nói rõ một số điều!

Một số tộc nhân Minh tộc cảnh giới cao, ví dụ như tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, không chừng có thể thông qua Ngộ Đạo Thạch Bi, cảm ngộ ra đạo!

Không chừng, có thể giúp Minh tộc, tạo ra một hai vị cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vì lý do này, Ngao Tông mới vui mừng như vậy!

Đương nhiên, muốn đi ra con đường của bản thân, thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, xác suất này thấp đến mức không thể thấp hơn.

Nhưng có một chút hy vọng, đối với tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên mà nói, đó đã là một chuyện cực kỳ tốt rồi!

Vì lý do này, Ngao Tông mới vui mừng như vậy!

Phần thưởng thứ ba, là một khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục!

Thực ra, khi Ngao Tông nhìn thấy phần thưởng này, trong lòng có chút chấn kinh!

Bất kể là thứ gì, chỉ cần dính dáng đến Bàn Cổ, chắc chắn không phải vật tầm thường!

Vì lý do này, Ngao Tông có chút bất ngờ!

Nhưng, sau khi hiểu rõ lịch sử của khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục này, Ngao Tông chợt nảy sinh một suy đoán!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục này, có lẽ tương đương với một góc của Bàn Cổ Điện!

Phải biết rằng, Bàn Cổ Điện, nơi thai nghén mười hai Tổ Vu, là do trái tim Bàn Cổ hóa thành!

Khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục được thưởng lần này, tương đương với một khối thịt trên trái tim Bàn Cổ, tương đương với một góc của Bàn Cổ!

Đương nhiên, có thể dùng một cách hình tượng hơn để miêu tả!

Đó chính là bản nguyên của mười hai Tổ Vu!

Đúng vậy, mặc dù mười hai Tổ Vu, thuộc huyết khí của Bàn Cổ Điện thai nghén.

Nhưng thực chất, bản nguyên của mười hai Tổ Vu, tương đương với một phần nhỏ của huyết nhục trái tim Bàn Cổ, chia làm mười hai phần, mới thai nghén ra mười hai Tổ Vu!

Một khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục, lại là một khối huyết nhục hoàn chỉnh!

Nói cách khác, một khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục, sở hữu bản nguyên của mười hai Tổ Vu!

Có thể thấy, điểm đặc biệt của khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục này!

Đương nhiên, lịch sử của khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục này, thực ra không quan trọng.

Điểm quan trọng, là tác dụng mà khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục này có thể phát huy!

Thực ra Ngao Tông đã nghĩ ra cách xử lý khối Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục này.

Nhưng bây giờ không phải lúc đó, cho nên Ngao Tông tạm thời chưa làm!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông cất Bàn Cổ Tâm Đầu Huyết Nhục, nhìn về phía những thứ còn lại!

Trong số những phần thưởng còn lại, đa số đều là một số thiên địa trân bảo, các loại dược liệu quý giá!

Những thứ này, đối với sự phát triển của Minh tộc, có lợi ích không nhỏ.

Nhưng đối với cá nhân Ngao Tông mà nói, lại không quá nổi bật!

Cho nên, Ngao Tông không để ý nhiều, chỉ nhanh chóng tìm hiểu, sau đó cất chúng đi.

Nhưng, khi Ngao Tông nhìn đến phần thưởng cuối cùng, Ngao Tông hơi dừng lại!

Bởi vì phần thưởng cuối cùng, có phần đặc biệt, lại là một thẻ bài!

Linh Bảo Phục Chế Tạp!

Tên của phần thưởng cuối cùng!

"Thứ loại thẻ bài, là bảo vật không tầm thường, có phần nằm ngoài dự liệu của ta!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, có chút bất ngờ!

Thực ra, loại phần thưởng như vậy, Ngao Tông hầu như chưa từng thấy.

Trong mấy lần phần thưởng trước đây, không phải công pháp bảo vật, hoặc là bảo vật đặc biệt có lợi cho sự phát triển của Minh tộc!

Ví dụ như, Minh Uẩn Chuyển Sinh Trì, hoặc là Bi Chuyển Hóa Công Pháp.

Cho nên, hiện tại xuất hiện phần thưởng đặc biệt như vậy, Ngao Tông tự nhiên nhìn kỹ mấy lần!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tìm hiểu một chút về tác dụng của "Linh Bảo Phục Chế Tạp"!

Linh Bảo Phục Chế Tạp, đúng như tên gọi, có thể phục chế một kiện Linh Bảo, sở hữu toàn bộ công hiệu của Linh Bảo!

Nhưng, một Linh Bảo Phục Chế Tạp, thứ duy nhất có thể phục chế, chỉ là Linh Bảo, bảo vật cấp Chí Bảo, không thể phục chế được!

Nếu không thì, không phải Linh Bảo Phục Chế Tạp, mà là Chí Bảo Phục Chế Tạp!

"Vì chỉ có thể phục chế Linh Bảo, không thể phục chế Chí Bảo, vậy thì chỉ có thể phục chế Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm, như vậy mới có thể tối đa hóa lợi ích." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, như có điều suy tư.

Nếu có thể phục chế một kiện Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm, Ngao Tông lại có một kiện Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm, có chút

hứng thú!

Chính là có thể nhân cơ hội này, phục chế nó!

Có thể nói, hẳn là phục chế Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm, Ngao Tông trong lòng đã có một suy nghĩ nhất định rồi!

"Phần thưởng lần này, thật sự kinh người ngoài sức tưởng tượng a!" Ngao Tông phát ra một tiếng cảm khái!

Sau khi tiêu hóa xong tất cả phần thưởng, Ngao Tông trong lòng vô cùng vui mừng!

Mặc dù Ngao Tông đã sớm biết, phần thưởng của Hệ thống phi thường, nhưng Hệ thống mỗi lần đều có thể mang lại cho Ngao Tông những bất ngờ không nhỏ!

Nhưng, Ngao Tông lại không chìm đắm trong niềm vui, dành một chút thời gian, Ngao Tông khôi phục tâm tư, chuẩn bị tiến hành công việc tiếp theo!

Công việc tiếp theo, tự nhiên không cần nói nhiều, đó là khai mở nhiệm vụ giai đoạn sáu!

Chương 211

“Hệ thống, khai mở nhiệm vụ giai đoạn sáu.” Không chút do dự, Ngao Tông trực tiếp ra lệnh cho Hệ thống, khai mở nhiệm vụ giai đoạn sáu!

“Đinh!

Khai mở nhiệm vụ giai đoạn sáu!” “Nhiệm vụ giai đoạn sáu: Vượt qua ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, trở thành đại tộc số một thế gian.” “Điều kiện một: Khiến số lượng tộc nhân Minh tộc đạt đến một trăm năm mươi ức.” “Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Kim Tiên đạt đến bốn nghìn vạn.” “Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đạt đến ba trăm vạn.” “Điều kiện bốn: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ đạt đến ba vạn.” “Điều kiện năm: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Trung Kỳ đạt đến ba nghìn.” “Điều kiện sáu: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ đạt đến ba trăm vị.” “Điều kiện bảy: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn đạt đến ba mươi vị.” “Điều kiện tám: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Chuẩn Thánh Sơ Kỳ đạt đến ba vị.” Một loạt tiếng máy móc, không ngừng vang lên bên tai Ngao Tông!

“A a, một trăm năm mươi ức tộc nhân...

Thậm chí còn cần ba vị Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, giết ta đi!” Nhanh chóng quét qua các điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn sáu, khóe miệng Ngao Tông, hơi co giật.

Thực ra, nhiệm vụ giai đoạn của Hệ thống khó!

Về điểm này, Ngao Tông đã sớm biết rồi!

Nhưng khi nhìn các yêu cầu của nhiệm vụ giai đoạn sáu, Ngao Tông hoàn toàn không nói nên lời!

Các yêu cầu về tổng số lượng tộc nhân phía trước, cùng với yêu cầu về tộc nhân ở các cảnh giới, Ngao Tông đều đã quen rồi, không có gì để nói!

Thậm chí ngay cả yêu cầu cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông cũng đã sớm dự đoán!

Nhưng, Ngao Tông vạn vạn không ngờ, trong nhiệm vụ giai đoạn sáu, lại yêu cầu tình huống cảnh giới Chuẩn Thánh! [Điều kiện tám: Số lượng tộc nhân Minh tộc cảnh giới Chuẩn Thánh Sơ Kỳ đạt đến ba vị.] Ba vị tộc nhân Chuẩn Thánh Sơ Kỳ!

Thật đáng sợ, cần phải mất bao nhiêu Nguyên Hội, mới có khả năng bồi dưỡng ra ba tộc nhân cảnh giới Chuẩn Thánh!

Mặc dù hiện tại trong Minh tộc, có mười vị tộc nhân Đại La Kim Tiên Viên Mãn!

Nhưng trong mắt Ngao Tông, tộc nhân Minh tộc duy nhất có khả năng tấn thăng Chuẩn Thánh, cũng chỉ có Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt một người!

Kết quả không ngờ, Hệ thống lại trực tiếp yêu cầu ba vị tộc nhân Chuẩn Thánh Sơ Kỳ!

Nếu muốn làm được điều này, trừ khi đợi đến thời kỳ lượng kiếp như vậy, Hồng Quân truyền ra phương pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo!

Lúc đó, vì sự xuất hiện của pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo, thời đại Chuẩn Thánh mới có khả năng sản sinh ra một số Chuẩn Thánh!

Đương nhiên, yêu cầu cảnh giới Chuẩn Thánh đã khó, nhưng nói lại, mấy yêu cầu phía trước, cũng không có yêu cầu nào đơn giản!

Ví dụ như, bốn nghìn vạn tộc nhân cảnh giới Kim Tiên.

Mặc dù đối với Ngao Tông, Kim Tiên cảnh hiện tại không khó, nhưng lượng biến dẫn đến chất biến!

Số lượng kinh người như vậy, muốn hoàn thành chuyện này, cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Mấy yêu cầu phía sau, thì càng không cần phải nói!

Nói trắng ra, các yêu cầu của nhiệm vụ giai đoạn sáu, đều cần thời gian dài đằng đẵng, mới có khả năng tích lũy thành công!

Xem ra, đối với nhiệm vụ giai đoạn sáu, Ngao Tông có lẽ phải chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ rồi! .....

Mỗi giai đoạn nhiệm vụ mà Hệ thống ban phát, đều không dễ dàng hoàn thành.

Nhìn xem mấy giai đoạn nhiệm vụ trước thì rõ!

Mỗi lần muốn hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn, Ngao Tông đều phải hao phí không ít tâm tư!

Thậm chí có lúc, Ngao Tông còn trực tiếp xuất ngoại, cưỡng ép diệt một số tiểu chủng tộc, chuyển hóa họ thành tộc nhân Minh tộc, để sung túc thêm đội hình Minh tộc!

Bởi vậy, đối với sự khó khăn của nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu, Ngao Tông đã sớm có chuẩn bị tâm lý!

Vì lẽ đó, dù Ngao Tông vừa mới phàn nàn về nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu, nhưng Ngao Tông cũng chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Một lát sau, Ngao Tông gác lại chuyện này, không đặt nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu trong lòng.

Đó là điều tất nhiên!

Các điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu đã được hiểu rõ, đó không phải là chuyện có thể hoàn thành trong vài chục vạn năm hay trăm vạn năm!

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất của Ngao Tông hiện tại là tập trung vào Long Phượng Lượng Kiếp!

Vì vậy, sau khi tìm hiểu sơ qua tình hình nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu, Ngao Tông tạm gác lại việc này, chuẩn bị tiến hành công việc tiếp theo!

Chuyện tiếp theo, tự nhiên là Long Phượng Lượng Kiếp!

Không, trước khi tham gia Long Phượng Lượng Kiếp, Ngao Tông cần hoàn thành một việc nhỏ.

Ngao Tông sửa soạn một chút, sau đó trực tiếp đến không gian thứ mười hai!

Sở dĩ là không gian thứ mười hai, là để dựng Ngộ Đạo Thạch Bi!

Đúng vậy, vì chuyện Ngộ Đạo Thạch Bi.

Sau khi có được Ngộ Đạo Thạch Bi, Ngao Tông đã sớm tính toán kỹ, sẽ dựng Ngộ Đạo Thạch Bi ở không gian thứ mười hai!

Đúng vậy, trước đó, Ngao Tông chỉ mở mười một tầng không gian đầu tiên, cho phép tộc nhân Minh tộc sinh sôi nảy nở!

Nhưng cùng với việc tu vi của tộc nhân Minh tộc đề thăng, trong khoảng thời gian trước, Ngao Tông cũng đã mở khóa không gian thứ mười hai!

Điều kiện để nhập trú không gian thứ mười hai là thăng cấp đến cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ hoặc Đại La Kim Tiên viên mãn!

Ví như, Ngao Nguyệt trước đó bị Ngao Tông hàng phục, được Ngao Tông an trí trong một tầng không gian!

Và đây cũng là lý do Ngao Tông thiết lập Ngộ Đạo Thạch Bi tại tầng không gian thứ mười hai!

Bởi vì chỉ có tộc nhân đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cùng với Đại La Kim Tiên viên mãn mới cần Ngộ Đạo Thạch Bi nhất.

Dù sao muốn bước ra con đường tự ngã, không có tu vi nhất định thì căn bản không thể làm được gì!

Ngao Tông cũng đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn mới bắt đầu suy nghĩ chuyện này, và thành công bước ra con đường tự ngã, thăng cấp bằng Luân Hồi Chi Đạo.

Vì vậy, việc thiết lập khối Ngộ Đạo Thạch Bi ở đây có thể phát huy tác dụng lớn hơn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông đến không gian thứ mười hai, thiết lập Ngộ Đạo Thạch Bi ở khu vực trung tâm của không gian thứ mười hai!

Đương nhiên rồi, như trước kia, Ngao Tông thiết lập từng trận pháp quanh Ngộ Đạo Thạch Bi, phái mấy tộc nhân Đại La Kim Tiên cảnh giới cao ở đó canh giữ!

Đợi sau khi những việc này hoàn thành, Ngao Tông mới triệu tập các tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên trong không gian thứ mười hai, nói cho họ biết tác dụng của Ngộ Đạo Thạch Bi!

Khi một số tộc nhân Đại La Kim Tiên biết được tác dụng của Ngộ Đạo Thạch Bi, lập tức dấy lên một tràng kinh hô!

Thậm chí, một số tộc nhân cảnh giới cao, từng người đều nhìn chằm chằm Ngộ Đạo Thạch Bi với ánh mắt nóng bỏng!

Hiển nhiên, họ hiểu được công hiệu mạnh mẽ của Ngộ Đạo Thạch Bi!

Chương 212

"Việc sử dụng Ngộ Đạo Thạch Bi, mỗi lần chỉ có thể một người sử dụng." "Vì vậy, bây giờ cần sắp xếp một thứ tự, chuyện này sẽ được quyết định." Ngao Tông sơ lược giao đãi một số việc, giải thích sơ qua những điều cần chú ý khi sử dụng Ngộ Đạo Thạch Bi.

Nhưng, Ngao Tông không nhúng tay vào những chuyện vặt vãnh như thứ tự sử dụng, để họ tự giải quyết!

Chẳng mấy chốc, thứ tự sử dụng Ngộ Đạo Thạch Bi đã được sắp xếp, Ngao Nguyệt trở thành người hưởng lợi đầu tiên!

Về phương pháp sắp xếp thứ tự, rất đơn giản, đó là cường giả vi tôn!

Ai có thực lực mạnh hơn, người đó có quyền ưu tiên sử dụng.

Không nghi ngờ gì, thực lực của Ngao Nguyệt, trong Minh tộc hiện nay, chỉ đứng sau Ngao Tông, đương nhiên là được sử dụng trước tiên.

Những chuyện này, Ngao Tông không hề để tâm!

Chỉ cần không gây ra mâu thuẫn lớn, Ngao Tông sẽ không can thiệp nhiều!

Đợi sau khi những việc này hoàn thành, Ngao Tông trực tiếp rời khỏi mười tám tầng không gian, lên tầng biểu của U Minh Huyết Hải.

Sở dĩ Ngao Tông ở đó, tự nhiên là để rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Đúng vậy, Ngao Tông định rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Trước đó Ngao Tông đã nói, nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Chuyện mà Ngao Tông hiện tại quan tâm hơn, chắc chắn là chuyện Tam Tộc Đại Chiến!

Hiện tại, mọi chuyện của Minh tộc đều đã sắp xếp ổn thỏa, Ngao Tông tự nhiên phải rời khỏi U Minh Huyết Hải, bắt đầu bố cục Long Phượng Lượng Kiếp!

Vừa hay, thiên phú trận pháp đỉnh cấp vừa có được, có thể giúp Ngao Tông không cần phá hủy bạo lực phong ấn đại trận, mà lặng lẽ rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Vừa khớp với ý của Ngao Tông.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ngồi xếp bằng, ấn vào giữa trán, trực tiếp lấy ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Lợi dụng khả năng cảm ngộ của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cùng với thiên phú trận pháp đỉnh cấp của Ngao Tông, bắt đầu suy diễn phương pháp giải một trận pháp phong ấn.

Không thể không nói, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị tộc trưởng, xưng bá Hồng Hoang nhiều năm, nội tình vô cùng kinh người!

Phương tiên thiên Tam Tài phong cấm đại trận do họ hợp lực thiết lập, hiệu quả cũng vô cùng kinh người!

Ngay cả hiện tại Ngao Tông sở hữu thiên phú trận pháp đỉnh cấp, lại cầm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng, Ngao Tông cũng cần hao phí trăm năm thời gian mới suy diễn ra phương pháp giải trận!

Trên điểm này, Ngao Tông có chút bội phục!

Bởi vì phương tiên thiên Tam Tài phong cấm đại trận, tuy nhìn chỉ là một trận pháp phong ấn, nhưng bên trong đại trận ẩn chứa nhiều

tầng trận pháp khốn trận, có thể ẩn chứa vô số nguy cơ.

Nếu Ngao Tông phá trận theo phương pháp ban đầu, không chừng có khả năng bị mắc lừa, bị đại trận vây khốn!

Nhưng, với Ngao Tông có thiên phú trận pháp đỉnh cấp, muốn giải một đại trận, hoàn toàn có thể làm được!

Hiện tại, thiên phú trận pháp đỉnh cấp vừa có được, thật là một chuyện không tồi a!

"Tiên Thiên Tam Tài phong cấm đại trận, giải!" Cùng với một tiếng quát khẽ của Ngao Tông, trên không phong ấn đại trận bao phủ U Minh Huyết Hải, xuất hiện một cánh cửa!

Thân hình Ngao Tông khẽ động, trực tiếp từ cánh cửa trên đại trận bước ra!

Ngay khi Ngao Tông bước ra, cánh cửa kia mới từ từ biến mất!

Toàn bộ quá trình, tiên thiên Tam Tài phong cấm đại trận không hề có chút dị thường, dường như đã khôi phục trạng thái ban đầu!

Nếu người ngoài nhìn thấy, căn bản không thể nhận ra điều bất thường!

Đây chính là kết quả Ngao Tông muốn!

"Hiện tại, ta đã rời khỏi U Minh Huyết Hải, tiếp theo là chiến trường Tam tộc." Ngao Tông hơi quay đầu, nhìn về hướng đông!

Thật ra, tộc nhân Tam tộc nhiều đến mức nào, chiến trường chiến đấu của tộc nhân Tam tộc cũng vô cùng rộng lớn.

Có thể nói, hầu như mỗi ngọn núi sông nổi tiếng, đều có thể thấy bóng dáng tộc nhân Tam tộc!

Các loại chiến trường lớn nhỏ, bố khắp toàn bộ Đông Phương Đại Địa!

Nhưng, chiến trường dù phân tán, cũng có chủ thứ phân biệt!

Chiến trường tụ tập nhiều tộc nhân Tam tộc nhất, chính là chiến trường chính của Tam tộc đại chiến!

Hướng mà Ngao Tông nhìn tới, chính là chiến trường chính của Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc!

Không nghi ngờ gì, ở vị trí đó, tụ tập nhiều tộc nhân Tam tộc nhất.

Điểm quan trọng nhất, trên chiến trường đó, tụ tập nồng đậm nhất Lượng Kiếp Chi Lực!

Mặc dù Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Chuẩn Thánh vẫn chưa ra tay.

Nhưng một khi động thủ, rất có khả năng sẽ ở trên chiến trường chính đó!

Nơi đó, cũng là đích đến tiếp theo của Ngao Tông!

"Nhưng trước đó, ta cần ẩn giấu thân phận.

Dù sao hiện tại ta đang bị 'phong ấn' trong U Minh Huyết Hải, sao có thể xuất hiện trước mặt người khác chứ?" Ngao Tông mỉm cười nhạt, một tay kết ấn, một luồng tử u sắc quang mang nhàn nhạt, từ giữa trán Ngao Tông hiện ra!

Một đóa hai mươi bốn cánh Tử Liên, xuất hiện trước mặt Ngao Tông, bao phủ toàn bộ thân thể Ngao Tông dưới Tử Liên!

Khoảnh khắc đó, tất cả khí tức của Ngao Tông, thậm chí cả thân hình Ngao Tông, dường như biến mất khỏi thế giới này!

Ẩn nấp thân hình, che đậy thiên cơ, đối với Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, đơn giản không thể dễ dàng hơn!

Cộng thêm tu vi của Ngao Tông, trừ khi Ngao Tông chủ động hiện thân, bằng không ước chừng không ai có thể phá được dấu vết của

Ngao Tông!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tùy tiện vung tay, trực tiếp xé rách không gian.

Sau đó, Ngao Tông trực tiếp bước vào hư không, đạp lên loạn lưu hư không, trực tiếp tiến đến chiến trường chính của Tam tộc!

Với tốc độ hiện tại của Ngao Tông, việc vượt qua Hồng Hoang Đại Địa cũng không cần tốn bao nhiêu thời gian!

Chẳng mấy chốc, Ngao Tông đã ở gần chiến trường chính của Tam tộc, quan sát tình hình Tam tộc đại chiến!

Không thể không nói, việc trực tiếp quan sát Tam tộc đại chiến, cũng là một chuyện vô cùng chấn động!

Vô số tộc nhân Tam tộc, chiếm cứ mọi góc nhìn của tầm mắt!

Trong tầm mắt, cảnh tượng có thể nhìn thấy, dày đặc, toàn bộ đều là tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc!

Chương 213

Hàng vạn ức tộc nhân Tam tộc, điên cuồng chém giết lẫn nhau!

Hầu như mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây, đều có tộc nhân Tam tộc vẫn lạc!

Vô số long khu không đầu khổng lồ, từ trên bầu trời rơi xuống, long huyết nhuộm đỏ mặt đất!

Thần Phượng vàng óng, phát ra một tiếng ai minh, phượng khu trực tiếp bị xé nát!

Đầu Kỳ Lân tỏa ra hung uy, trực tiếp nổ tung giữa không trung!

Màu máu tươi, dường như trở thành màu sắc duy nhất của mảnh thiên địa này!

Hung sát chi khí kinh khủng tột độ, bao phủ toàn bộ chiến trường!

Tất cả tộc nhân Tam tộc, đã sớm giết đỏ cả mắt, dường như biến thành từng cỗ máy giết chóc, chỉ biết điên cuồng chém giết!

Một số tộc nhân Tam tộc, máu tươi đã khô cạn, khí tức đã đoạn tuyệt, thân thể vẫn lặp lại động tác chém giết!

Cảnh tượng chấn động như vậy, nhìn thôi đã thấy kinh tâm động phách!

Thật ra, nếu không phải Ngao Tông hiện tại đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Ngao Tông ước chừng sẽ không ở trên chiến trường này!

Bởi vì chiến trường như vậy, đã vượt ra ngoài phạm trù chiến tranh, đơn giản như một kiếp diệt thế!

Đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ cần nhìn thoáng qua, đạo

tâm cũng có thể trực tiếp tan vỡ, triệt để rớt cảnh giới!

Đó chính là sự khủng bố của Tam tộc đại chiến!

Thiên Địa Lượng Kiếp thật đáng sợ!

Ngao Tông hơi trầm mặc, ngồi xếp bằng giữa hư không, yên lặng quan sát đại chiến trên Hồng Hoang Đại Địa!

Nếu như ngày xưa, không thoát ly Long tộc, có lẽ hiện tại ta cũng đã trở thành một phần tử trên chiến trường này!

Hiện tại, việc ngày xưa thoát ly Long tộc, đối với Ngao Tông mà nói, ngược lại là một cơ duyên không tồi!

Đương nhiên rồi, với tu vi và đạo tâm của Ngao Tông, cảnh tượng khủng bố như vậy, nhiều nhất cũng chỉ khiến Ngao Tông cảm khái một chút!

Nhưng, đạo tâm của Ngao Tông kiên cố như bàn thạch, căn bản không thể bị lay động!

Mất một chút thời gian, tâm tư của Ngao Tông khôi phục trạng thái tâm như chỉ thủy, không hề có chút gợn sóng!

"Bất quá nói đi thì nói lại, ba vị tộc trưởng Tam tộc vẫn chưa ra tay sao!" Ngao Tông khôi phục tâm cảnh, suy nghĩ một chuyện khác!

Tam tộc đại chiến tiến hành đến mức độ này, ba vị tộc trưởng Tam tộc hiện tại vẫn chưa ra tay, không biết đang mưu tính điều gì!

"Chúc Long, cút ra đây cho Bản tọa!" Đột nhiên, một tiếng phượng minh kinh khủng, từ trong trận doanh Phượng tộc truyền ra!

Một con Thần Phượng vàng óng khổng lồ che trời lấp đất, thân hình siêu việt đại hải Nhật Bản!

Khí tức khủng bố Đại La Kim Tiên viên mãn, dường như muốn trấn áp toàn bộ chiến trường!

Đó chính là Đại Trưởng Lão Phượng tộc, một trong Thiên Sinh Ngũ Phượng Thần Phượng, sở hữu sức mạnh kinh khủng tột độ, chỉ cách cảnh giới Chuẩn Thánh một bước!

"Chúc Long, ra chịu chết!" Một tiếng gầm thét bá đạo uy vũ, từ bên cạnh Thần Phượng vàng óng truyền đến!

Một con Kỳ Lân khổng lồ có thân hình và uy áp, không hề kém cạnh Thần Phượng vàng óng!

Đó chính là Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc, có địa vị chỉ dưới Thủy Kỳ Lân trong Kỳ Lân tộc!

Hiển nhiên, Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã trực tiếp chọn liên thủ, chuẩn bị giải quyết Đại Trưởng Lão Long tộc!

Việc hai người ra tay, đại biểu cho một trận đại chiến, cuối cùng đã đến cao trào!

"Muốn giết Bản tọa, các ngươi có tư cách đó sao!" Cùng với một tiếng quát khẽ, một con cự long đỏ rực toàn thân, mặt người không chân, trực tiếp từ trong khe nứt không gian bước ra, xuất hiện trên chiến trường!

"Cũng có chút thú vị a, khí tức của Chúc Long, hơi có chút không đúng!" Giữa hư không, Ngao Tông ngồi trên Tử Sắc Liên Đài, như có điều suy nghĩ nhìn Chúc Long trên chiến trường!

Mặc dù Chúc Long vẫn là Chúc Long, nhưng Ngao Tông mơ hồ nhìn ra một tia kỳ lạ!

Trong khoảng thời gian ngắn vừa qua, trên người Chúc Long dường như đã xảy ra biến hóa!

Bất quá, Ngao Tông cũng không vội, chỉ cần chiến đấu bùng nổ, Chúc Long có điểm nào kỳ quái, nhất định sẽ bại lộ ra!

Vì vậy, Ngao Tông khoanh tay đứng nhìn là được!

"Con cái đều đã đánh đến điên rồi, bây giờ cũng là lúc chúng ta ra tay!" "Trấn áp hoàn toàn Đại Trưởng Lão Long tộc ở đây, chắc chắn Long Vương sẽ vô cùng phẫn nộ nhỉ!" Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sau một tiếng cười lạnh, không nói nhiều lời, trực tiếp ra tay, muốn hạ gục Chúc Long!

Công kích kinh khủng tột độ, đánh về phía Chúc Long, dường như muốn hủy thiên diệt địa!

Đối với điều này, Chúc Long thần sắc bình tĩnh, không hề hoảng sợ!

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Long trực tiếp ra tay, long uy Chuẩn Thánh sơ kỳ kinh khủng, trực tiếp từ trên người Chúc Long bùng phát ra!

Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Chúc Long thăng cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Nhưng khí tức Chuẩn Thánh sơ kỳ của Chúc Long, nhìn lại vô cùng hư phù, có một loại cảm giác hư huyễn, nhìn không chân thực như vậy!

"Thì ra là thế, cưỡng ép thăng cấp Chuẩn Thánh sao, Chúc Long tự hủy căn cơ a!" Trong hư không, Ngao Tông ánh mắt khẽ lóe lên, cuối cùng cũng hiểu rõ điều kỳ lạ trên người Chúc Long!

Chúc Long thăng cấp Chuẩn Thánh!

Nhưng cảnh giới Chuẩn Thánh của Chúc Long, lại có một loại cảm giác hư huyễn, dường như không phải tự thân thăng cấp!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, Chúc Long hẳn là đã dùng bí pháp đặc thù, cưỡng ép đề thăng tu vi của mình đến cảnh giới Chuẩn Thánh

sơ kỳ!

Đó chính là nguyên nhân trước đó Ngao Tông cảm thấy kỳ lạ!

Bất quá nói đi thì nói lại, việc Chúc Long cưỡng ép đề thăng, khác biệt lớn với việc Ngao Tông được Hệ thống phản hồi tu vi!

Chúc Long cưỡng ép đề thăng tu vi, tương đương với tự hủy căn cơ, đời này không còn khả năng tiến giai nữa!

Nói cách khác, tuy Chúc Long cưỡng ép đề thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng từ nay về sau, Chúc Long không thể đề thăng cảnh giới cao hơn nữa, chỉ có thể mãi mãi dừng lại ở Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Vì lẽ đó, Ngao Tông mới nói Chúc Long tự hủy căn cơ.

Phải biết rằng, tư chất của Chúc Long phi phàm, vốn dĩ trong toàn bộ Long tộc, là đại năng hiếm hoi có khả năng thăng cấp Chuẩn Thánh!

Trước đó Ngao Tông đã nói, nếu Chúc Long không phải người sáng tạo tộc nhân của Chúc Long, mà là một thành viên của Long tộc, Chúc Long đã sớm thăng cấp Chuẩn Thánh!

Hiện tại, Long Vương thăng cấp Chuẩn Thánh trung kỳ!

Chương 214

Dành cho Chúc Long đủ thời gian, Chúc Long nhất định có thể thuận lợi thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Sự thật cũng là như vậy, từ khi Tam tộc đại chiến khai mở, Long Vương thăng cấp Chuẩn Thánh trung kỳ, Chúc Long cảm thấy gông cùm xiềng xích hạn chế thăng cấp đã được giải khai!

Chỉ cần vài trăm vạn năm cảm ngộ, nhất định có thể thăng cấp Chuẩn Thánh!

Nhưng, không có nhiều thời gian như vậy!

Tam tộc đại chiến đẩy đến cao trào, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc liên minh, Long tộc không còn đường lui!

Hơn nữa, trước đó vì nhất thời bất cẩn, bị Ngao Tông lừa, khiến Long Vương phải chịu không ít sỉ nhục!

Vì vậy, Chúc Long trong lòng cảm thấy có lỗi, chọn hy sinh con đường tu hành.

Chọn trong thời gian ngắn, lợi dụng bí pháp đặc thù, cưỡng ép đề thăng tu vi của mình đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Đương nhiên rồi, đối với chuyện này, Long Vương cũng từng ngăn cản!

Nhưng tình hình hiện tại, đối với Long tộc, đã đến nước sôi lửa bỏng!

Ngao Tông Minh tộc, không đồng ý kết minh với Long tộc, một bên chỉ có một mình Long Vương vị Chuẩn Thánh!

Nhưng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc bên kia, lại có Nguyên Phượng

và Thủy Kỳ Lân hai vị Chuẩn Thánh!

Để đối kháng liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, Chúc Long chỉ có thể chọn phương pháp như vậy!

Đó là nguyên nhân Chúc Long cưỡng ép thăng cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ! ...

Vì Tam tộc đại chiến, Chúc Long tự hủy căn cơ, cưỡng ép đề thăng tu vi, khiến bản thân cưỡng ép thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Chuyện này, khiến Ngao Tông có chút kinh ngạc!

"Khoan đã, ta hình như đã hiểu rõ, vì sao ba vị tộc trưởng Tam tộc trực tiếp đến bây giờ vẫn chưa ra tay!" Ngao Tông linh quang chợt lóe, dường như đã hiểu ra điều gì đó!

Chúc Long cưỡng ép thăng cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng cần một chút thời gian, tuy không thể so với vài trăm vạn năm cần để thăng cấp tự nhiên!

Nhưng vài vạn năm thời gian, là điều khó tránh khỏi!

Trong mấy vạn năm Ngao Tông bế quan củng cố tu vi, ba vị tộc trưởng Long, Phượng, Kỳ Lân vẫn luôn không ra tay, có khả năng liên quan đến chuyện này!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, Long Vương hẳn là để giúp Chúc Long cưỡng ép thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vì vậy, trong mấy vạn năm sau khi phong ấn U Minh Huyết Hải, Long Vương mới luôn không ra tay!

Long Vương không ra tay, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân luôn kiêng dè Long Vương, lo lắng Long Vương có âm mưu gì!

Vì lẽ đó, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai vị tộc trưởng, mới

không ra tay trước!

Trong tình huống như vậy, ba vị tộc trưởng Tam tộc mới cứng rắn kéo dài mấy vạn năm thời gian!

Đó là suy đoán của Ngao Tông!

Mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng không thể không nói, suy đoán của Ngao Tông là chính xác.

Chính là để giúp Chúc Long cưỡng ép thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên Long Vương mới phải mất mấy vạn năm thời gian.

Do kiêng dè Long Vương, trước khi Long Vương có động tĩnh, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều đang quan sát, xem Long Vương có át chủ bài gì không!

Đương nhiên rồi, sẽ không quan sát quá lâu.

Nếu Long Vương lại kéo dài thêm một thời gian nữa, không chừng Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân sẽ không nhịn được mà ra tay!

Hiện tại, Chúc Long đã thành công thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Đương nhiên rồi, cảm thấy kinh ngạc, không chỉ riêng Ngao Tông!

Lúc này chấn động nhất, không gì hơn hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

"Chúc Long, thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!" "Sao có thể, tốc độ thăng cấp của hắn, sao có thể nhanh đến vậy!" Hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sắc mặt đều đại biến!

Vốn dĩ họ cho rằng, Chúc Long cũng như họ, hẳn là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Dù sao ba người đều là Đại Trưởng Lão của Long, Phượng, Kỳ

Lân Tam tộc, tuy Chúc Long tư chất trác tuyệt, vượt xa hai người!

Nhưng cùng là tồn tại ngang hàng, tư chất của Chúc Long dù tốt đến mấy, cũng không nên vượt qua nhiều đến vậy mới đúng!

Có thể nói, tình huống của Chúc Long, vượt xa dự liệu của họ!

Bất quá, những chuyện này hiện tại đều không quan trọng!

Điểm quan trọng nhất, Chúc Long thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, đối với họ, không phải là chuyện tốt!

Phải biết rằng, cảnh giới Chuẩn Thánh và cảnh giới Đại La Kim Tiên, là hai cảnh giới hoàn toàn khác biệt.

Tuy Chúc Long chỉ hơn họ một cảnh giới, nhưng Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên so với nhau, giống như tồn tại hai chiều không gian!

Hiện tại họ, đối mặt với Chuẩn Thánh sơ kỳ Chúc Long, tình hình sẽ vô cùng nguy hiểm!

Vì lẽ đó, khi phát hiện Chúc Long là Chuẩn Thánh sơ kỳ trong nháy mắt.

Hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, không hề do dự, lập tức nhanh chóng lùi lại, muốn rút khỏi chiến trường này!

"Đã xuất hiện rồi, vậy đừng quay về nữa!" Chúc Long lạnh lùng hừ một tiếng, Chuẩn Thánh chi lực trong nháy mắt bùng phát ra!

Đó là điều tất nhiên, đã bước ra rồi, thì sẽ không để hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc quay về!

Dù sao hai vị Đại Trưởng Lão, tương đương với phó tộc trưởng của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, có ý nghĩa vô cùng quan trọng!

Nếu có thể tiêu diệt ở đây, đối với Long tộc, có lợi ích cực lớn, ít nhất có thể giáng cho Phượng tộc và Kỳ Lân tộc một đòn trọng thương!

Vì vậy, Chúc Long không hề do dự, trực tiếp ra tay!

Oanh long!

Chuẩn Thánh chi lực kinh khủng, trực tiếp bùng phát, đánh thẳng vào hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Một tiếng nổ lớn kinh thiên, trực tiếp vang vọng khắp trời đất, dường như muốn chấn nát toàn bộ Đông Phương Đại Địa!

Cùng với một tiếng gầm thét phẫn nộ và tiếng phượng minh!

Hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, trực tiếp bị đánh nát vụn!

Sinh cơ trên người hai người, càng bị chấn nát hoàn toàn!

Chương 215

Chỉ một chiêu, Chúc Long trực tiếp chấn sát hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Sức mạnh cấp bậc Chuẩn Thánh!

Ngay cả chỉ là cưỡng ép đề thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Nhưng, Chuẩn Thánh chính là Chuẩn Thánh, sở hữu sức mạnh kinh khủng tột độ, căn bản không phải cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn có thể sánh bằng!

Đương nhiên rồi, Ngao Tông là một ngoại lệ.

Ngao Tông là số ít trong cảnh giới Đại La Kim Tiên, dám trêu chọc tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Dù sao trên tay Ngao Tông, có hai kiện chí bảo, trong đó có một kiện phòng ngự loại hình Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, Chuẩn Thánh cũng khó phá!

Vì lẽ đó, Ngao Tông trước kia mới dám trêu chọc Chuẩn Thánh!

Nhưng, hai vị Đại Trưởng Lão Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, hiển nhiên không có cơ duyên lớn như vậy!

Vì vậy, đối mặt với Chúc Long cảnh giới Chuẩn Thánh, kết quả duy nhất, chỉ có vẫn lạc mà thôi!

"Đại Trưởng Lão vẫn lạc rồi!" "Đáng ghét, Long tộc cư nhiên dám giết Đại Trưởng Lão Phượng tộc của ta!" Tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng bi phẫn giao gia, hận không thể vì Đại Trưởng Lão báo thù!

Nhưng trong lòng vô cùng rõ ràng, Chúc Long cấp Chuẩn Thánh,

căn bản không phải họ có thể đối phó được!

Bất quá, không đối phó được, tự nhiên có tồn tại có thể đối phó được!

"Chúc Long!

Tìm chết!" Một tiếng gầm thét phẫn nộ bá đạo, từ địa bàn Kỳ Lân tộc truyền đến!

Một con Kỳ Lân khổng lồ rộng lớn như tinh thần, trực tiếp đạp không xuất hiện!

Thủy Kỳ Lân xuất hiện!

Hiển nhiên, vì Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc vẫn lạc, trực tiếp kinh động Thủy Kỳ Lân!

Kỳ thực tình huống của Kỳ Lân tộc, có chút tương tự với tình huống của Long tộc!

Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc, và Kỳ Lân Hoàng Thủy Kỳ Lân có tình giao hảo như anh em!

Vì vậy, khi Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc vẫn lạc, Thủy Kỳ Lân trực tiếp phẫn nộ!

"Chúc Long, ngươi cần phải trả giá bằng mạng sống cho Đại Trưởng Lão Phượng tộc của ta!" Một tiếng phượng minh bi phẫn vang lên!

Hiển nhiên, không chỉ Thủy Kỳ Lân cảm thấy phẫn nộ, Phượng Hoàng Nguyên Phượng cũng vì Đại Trưởng Lão Phượng tộc vẫn lạc, cảm thấy bi thương không nguôi!

Vì thế, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng hai vị tộc trưởng Chuẩn Thánh, không nhịn được ra tay!

Ngao!

Một tiếng long gào kinh người, từ hướng Đông Hải vang lên!

Một con cự long vàng óng khổng lồ như tinh thần, trực tiếp xông thẳng lên trời, xuất hiện trên chiến trường!

Uy áp Chuẩn Thánh kinh khủng tột độ, khiến toàn bộ chiến trường như một cỗ máy xay thịt, cũng vì thế mà ngưng trệ!

Long Vương xuất hiện!

Vì Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hiện thân, Long Vương cũng trực tiếp hiện thân!

"Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, đệ đệ của Bản Hoàng, không đến lượt các ngươi giáo huấn!" Tiếng long gào bá khí của Long Vương, trực tiếp truyền khắp toàn bộ chiến trường!

"Chúc Long đã giết Đại Trưởng Lão Phượng tộc của ta, phải trả giá bằng mạng sống!" Nguyên Phượng phát ra một tiếng phượng minh!

"Chúc Long tất chết!" Thái độ của Thủy Kỳ Lân, cũng vô cùng kiên định, nhất định phải diệt sát Chúc Long!

"Nếu đã như vậy, vậy Bản Hoàng sẽ tể sát hai người các ngươi!" Long Vương bá khí đáp lại, long uy cấp bậc Chuẩn Thánh kinh người, dường như muốn nghiền nát bầu trời!

Sát ý khủng bố tột độ, không hề che giấu!

Kỳ thực, hai bên đều không cần nói nhiều.

Bởi vì trận chiến này tiến hành đến mức độ này, Tam tộc đã kết thành huyết cừu bất tử bất hưu!

Chỉ cần ba vị tộc trưởng vừa hiện thân, nhất định là một trận tinh phong huyết vũ!

Trên điểm này, ba vị tộc trưởng trong lòng đều vô cùng rõ ràng!

Chuyện Chúc Long diệt sát hai vị Đại Trưởng Lão, chỉ là một cái duyên cớ mà thôi!

Vì vậy, Long Vương cùng ba vị tộc trưởng khác, đều không nói nhiều, lần lượt ra tay!

Đương nhiên rồi, hiện tại Chúc Long cũng đã thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Mặc dù Chúc Long hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, kém xa cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ của ba vị tộc trưởng!

Nhưng hiện tại, cũng đã có tư cách can dự vào chiến Chuẩn Thánh!

Vì vậy, khi chiến đấu của ba vị tộc trưởng bùng nổ, Chúc Long lập tức theo sát, tiến đến trợ giúp Long Vương!

Nhất thời gian, một trận đại chiến đỉnh phong, chính thức bùng nổ!

Long Vương và Chúc Long, đối chiến Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

"Đại chiến cấp Chuẩn Thánh, thật là một thịnh huống hiếm thấy a!" "Bất quá trận đại chiến này, hẳn sẽ kéo dài một thời gian, ta hẳn có một chút thời gian, để hoàn thành một số chuyện!" Giữa hư không, Ngao Tông ngồi trên Tử Sắc Liên Đài, như có điều suy nghĩ nhìn trận chiến trên bầu trời!

Bởi vì thực lực cấp Chuẩn Thánh, thực sự quá mạnh mẽ, để tránh ảnh hưởng đến tộc nhân của mình!

Vì vậy bốn vị Chuẩn Thánh đều xông vào hỗn độn chi địa ngoài ba mươi ba tầng trời, khai mở chiến trường của bốn vị Chuẩn Thánh ở trong hỗn độn chi địa!

Đối với tộc nhân Tam tộc, đó là một lợi ích không nhỏ!

Ít nhất không cần phải đối mặt với áp lực từ Chuẩn Thánh!

Đương nhiên rồi, chuyện này đối với Ngao Tông mà nói, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, chuyện mà Ngao Tông quan tâm chính là trận chiến của bốn vị Chuẩn Thánh!

Thật ra, một trận đại chiến cấp Chuẩn Thánh, hẳn sẽ duy trì một đoạn thời gian!

Mặc dù Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân liên thủ, mang đến áp lực cực lớn cho Long Vương!

Nhưng, bản thân thực lực của Long Vương cực mạnh, là tồn tại mạnh nhất trong ba vị tộc trưởng!

Hơn nữa, có Chúc Long, vị Chuẩn Thánh cưỡng ép đề thăng này, có thể ở bên cạnh trợ giúp Long Vương!

Long Vương và huynh đệ Chúc Long liên thủ, hẳn có thể hóa giải ưu thế liên thủ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Chương 216

Có thể nói, trận chiến vốn có thực lực chênh lệch này, lại một lần nữa được kéo về trạng thái cân bằng!

Trước đó, Ngao Tông đã từng nói.

Chiến đấu của tu sĩ, trừ phi tu vi chênh lệch quá lớn, có thể trong thời gian ngắn phân định thắng bại.

Chiến đấu cùng cảnh giới, có thể sẽ kéo dài hơn một chút thời gian.

Trận chiến của Long Vương và những người khác, đại khái là tình huống này!

Bởi vì có Chúc Long giúp đỡ, thế yếu của Long Vương biến mất, khiến hai bên trở về một trạng thái trì bình!

Vì vậy, trong tình huống như vậy, trận chiến của Long Vương cùng bốn vị Chuẩn Thánh, hẳn sẽ kéo dài hơn một chút thời gian!

Về phần Hắc Thủ ẩn mình của Ma Tổ La Hầu và những người khác, trong thời gian ngắn hẳn cũng sẽ không ra tay!

Bởi vì mục đích của Ma Tổ La Hầu, là để Long Vương cùng mấy vị Chuẩn Thánh tự tiêu hao lẫn nhau!

Đợi đến khi tinh bì lực tẫn, Ma Tổ La Hầu mới xuất hiện, thu hoạch Long Vương cùng các Chuẩn Thánh, thành tựu sát phạt chi đạo!

Vì lẽ đó, trong quá trình chiến đấu của Long Vương cùng các Chuẩn Thánh, Ma Tổ La Hầu hẳn sẽ không ra tay!

Chỉ khi Long Vương cùng những người khác, sắp phân định thắng

bại, mới là lúc Ma Tổ La Hầu xuất hiện!

Về phần Hồng Quân Lão Tổ càng ẩn mình hơn, phương pháp đại khái cũng tương tự với Ma Tổ La Hầu!

Có thể nói, trước khi Long Vương cùng bốn vị Chuẩn Thánh phân định thắng bại, hắn sẽ có một khoảng trống!

Như vậy, Ngao Tông ngược lại có thể đi mưu tính một số chuyện!

Đúng vậy, Ngao Tông chuẩn bị tạm thời rời khỏi chiến trường, bởi vì có một số chuyện, chuẩn bị đi hoàn thành!

Ví dụ như, thu hoạch bảo khố của Long tộc!

Là một trong ba chủng tộc nguyên thủy của Hồng Hoang, Long tộc là kẻ kiệt xuất trong số đó, hùng cứ Tứ Hải Chi Địa!

Gần như tất cả bảo vật trong toàn bộ Tứ Hải đều rơi vào tay Long tộc!

Trong tình huống như vậy, số lượng bảo vật trong bảo khố Long tộc, đơn giản là khó mà đếm xuể!

Đối với Ngao Tông, phía sau hắn có một Minh tộc cần nuôi dưỡng!

Nếu có cơ hội, Ngao Tông tự nhiên sẽ thu hoạch một số bảo vật!

Dù sao Minh tộc to lớn như vậy, cũng cần bảo vật!

Không nói đến cái khác, ít nhất những thứ như Tiên Thiên Linh Bảo, Ngao Tông có cần thiết!

Về nguyên nhân, thì liên quan đến nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu!

Phải biết rằng, cùng với nhiệm vụ Hệ thống, thúc đẩy nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu.

Nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu, bắt đầu yêu cầu tộc nhân cấp Chuẩn

Thánh!

Mặc dù hiện tại trong Minh tộc, có Ngộ Đạo Thạch Bi!

Nhưng Ngộ Đạo Thạch Bi do Hệ thống ban thưởng, có thể tạo ra được bao nhiêu tộc nhân cấp Chuẩn Thánh.

Thật ra, về điểm này, Ngao Tông trong lòng cũng không chắc chắn!

Dù sao, muốn bước ra con đường tự ngã, thực sự quá khó khăn.

Vì vậy, Ngao Tông cần chuẩn bị trước tốt, các phương pháp thành thánh khác!

Ví dụ như, Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp của Hồng Quân Lão Tổ!

Ngao Tông nhớ rằng, sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp của Hồng Quân Lão Tổ, đã giúp Đại La Kim Tiên viên mãn, thành công thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Ngao Tông vì nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu, chuẩn bị trước đường lui!

Mặc dù bản thân Ngao Tông, đi theo con đường Lấy Sức Mạnh Chứng Đạo, không cần dùng Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp!

Nhưng Đại La Kim Tiên của Minh tộc, không chừng cần dùng phương pháp này!

Ngao Tông nhớ rằng, Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp, là chém bỏ Thiện Thi, Ác Thi và Tự Ngã Thi của bản thân, ký thác ba thi này trên Tiên Thiên Linh Bảo hoặc Tiên Thiên Chí Bảo!

Vì lẽ đó, Ngao Tông cần chuẩn bị trước một số Tiên Thiên Linh Bảo!

Dù sao đợi đến thời kỳ lượng kiếp như vậy, Tiên Thiên Linh Bảo

sẽ trở nên vô cùng quý hiếm!

Trữ tồn trước một số, đến lúc đó cũng có thể phát huy tác dụng không nhỏ!

Vì lẽ đó, Ngao Tông mới định thu hoạch bảo khố Long tộc!

Về phần Ngao Tông vì sao lại đặt mục tiêu lên Long tộc!

Một mặt, giữa Ngao Tông và Long Vương, có ân oán không nhỏ!

Có cơ hội như vậy, có thể hảo hảo lừa Long Vương một phen, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy!

Mặt khác, Ngao Tông vốn xuất thân từ Long tộc, vì vậy Ngao Tông quen thuộc nhất với Long tộc, biết vị trí bảo khố của Long tộc!

Về vị trí bảo khố của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, Ngao Tông không rõ.

Đương nhiên rồi, nếu có cơ hội, Ngao Tông cũng không ngại thu hoạch luôn bảo khố của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc một lượt!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ, trực tiếp hướng về phía Đông Hải!

Với tốc độ của Ngao Tông, chỉ cần mất một chút thời gian, Ngao Tông đã đến sâu trong Đông Hải!

Mặc dù một trận đại chiến, Tam tộc dốc toàn lực ra trận, nhưng vẫn có một số lão nhược bệnh tàn, ở lại tộc địa Long tộc!

Chỉ tiếc, những tộc nhân Long tộc này, căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của Ngao Tông!

Ngao Tông nhẹ nhàng quen thuộc đường đi, trực tiếp vào Long Vương Điện!

“Vị trí bảo khố Long tộc, ở dưới Long Vương Điện!” Ngao Tông

lẩm bẩm một tiếng, trực tiếp nói ra vị trí bảo khố Long tộc!

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Long Vương chỉ tin tưởng mình, nên đặt vị trí bảo khố Long tộc, ở dưới sào huyệt của mình!

Đương nhiên rồi, để bảo vệ bảo khố Long tộc, Long Vương đã thiết lập rất nhiều cấm chế trận pháp, để bảo vệ sự an toàn của bảo khố Long tộc!

Nhưng, Ngao Tông là người, có thể sở hữu thiên phú trận pháp đỉnh cấp!

Hầu như không có trận pháp nào trên toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa có thể ngăn cản bước chân của Ngao Tông!

Chương 217

Vì lẽ đó, Ngao Tông chỉ cần mất một chút thời gian, trực tiếp giải khai trận pháp do Long Vương thiết lập!

"Khai!" Cùng với một tiếng quát khẽ của Ngao Tông, từng trận pháp phức tạp, xuất hiện trước mặt Ngao Tông, và lần lượt được giải khai!

Vô số bảo quang rực rỡ, lấp lánh như muốn xuyên phá bầu trời!

Đó là dị tượng do rất nhiều bảo vật xuất thế tạo ra!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tất cả bảo quang dị tượng, toàn bộ đều biến mất!

Bởi vì Ngao Tông đã ra tay, xóa bỏ tất cả dị tượng, không kinh động bất kỳ ai!

"Tê!

Long Vương gia hỏa này, chẳng phải quá giàu có rồi sao, cư nhiên sở hữu nhiều Tiên Thiên Linh Bảo đến vậy!" Chỉ đến lúc này, Ngao Tông mới có cơ hội, nhìn xem kho tàng bảo khố Long tộc!

Sau khi nhìn kho tàng bảo khố Long tộc, Ngao Tông không nhịn được hít sâu một hơi!

Chỉ có thể nói, kết quả vô cùng kinh người!

Ngao Tông lần đầu tiên, nhìn thấy nhiều bảo vật đến vậy!

Số lượng bảo vật trong bảo khố Long tộc, không biết là bao nhiêu lần của toàn bộ Minh tộc!

So với Long tộc, Minh tộc đơn giản như một kẻ ăn mày không có gì!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trên khuôn mặt Ngao Tông xuất hiện một tia kích động!

Bởi vì những bảo vật này, hiện tại tất cả đều thuộc về hắn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông vung tay lớn, trực tiếp thu toàn bộ bảo vật trong bảo khố Long tộc, vào trong Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Mất một thời gian khá lâu, Ngao Tông mới dọn sạch toàn bộ bảo khố Long tộc!

Thu hoạch lớn chưa từng có, khiến Ngao Tông cũng không thể khép miệng lại! ...

Ngao Tông cảm thấy quyết định chính xác nhất, chính là đến sào huyệt Long tộc, thu hoạch bảo khố Long tộc!

Bởi vì hành động lần này, mang lại lợi ích cực lớn cho Ngao Tông!

Ngao Tông trực tiếp có được rất nhiều kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cùng với các loại thiên tài địa bảo quý hiếm khác!

Tiểu kim khố của Ngao Tông, trực tiếp có được sự bổ sung lớn!

Đương nhiên rồi, những gì cất giấu trong bảo khố Long tộc, chắc chắn không phải toàn bộ nội tình của Long tộc!

Dù sao một trận Tam tộc đại chiến, liên quan đến tiền đồ của Tam tộc.

Đối với một số cao tầng Long tộc có thực lực mạnh mẽ, Long Vương cũng nhất định sẽ ban cho một số bảo vật, để nâng cao thực lực của bản thân!

Bất quá nói đi thì nói lại, tộc nhân Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc thô lỗ hoang dã, lấy việc rèn luyện thân thể làm mục tiêu, cũng không thích hóa hình!

Bởi vì trong mắt sinh linh Hồng Hoang hiện nay, thể phách càng mạnh mẽ, đại biểu cho sức mạnh càng cường đại!

Vì vậy, các cao tầng trong Tam tộc, thậm chí Long Vương và những người khác, đều ít động dụng bảo vật, cũng ít hóa thành đạo thể.

Vì lẽ đó, nhiều tộc nhân Tam tộc hơn, thích cận chiến hơn, không thích sử dụng linh bảo, cũng không coi trọng linh bảo.

Giống như tộc nhân Long tộc, những tộc nhân Long tộc mà Ngao Tông thấy, phần lớn đều không sử dụng linh bảo, thích cận chiến.

Nếu không, bảo khố Long tộc lớn như vậy, căn bản không thể có nhiều tồn kho đến vậy!

Trên điểm này, ngược lại đã làm lợi cho Ngao Tông.

"Vừa dọn sạch bảo khố Long tộc, hẳn còn không ít thời gian, có lẽ có thể đến sào huyệt Phượng tộc và Kỳ Lân tộc dạo một chuyến." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, suy nghĩ về chuyện này!

Bởi vì quá quen thuộc với sào huyệt Long tộc, Ngao Tông thu hoạch bảo khố Long tộc, không mất bao nhiêu thời gian.

Vì lẽ đó, Ngao Tông có rất nhiều thời gian dư dả!

Như vậy, Ngao Tông ngược lại có thể đi đến sào huyệt Phượng tộc và sào huyệt Kỳ Lân tộc dạo một chuyến.

Dù sao cái tư vị thu hoạch như vậy, quả thực không tồi!

Tâm tùy ý động, đã nghĩ đến điểm này, vậy Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ qua vô ích!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, trực tiếp xé rách không gian, bước vào hư không, trực tiếp biến mất khỏi Long Vương Điện!

Một lát sau, khi Ngao Tông rời đi một đoạn thời gian ngắn, không gian xuất hiện một trận gợn sóng!

Một lão giả toàn thân đạo vận, lặng lẽ từ trong hư không bước ra, xuất hiện trong Long Vương Điện!

Đó chính là Hồng Quân Lão Tổ!

Bất quá, Hồng Quân Lão Tổ này, hơi khác so với Hồng Quân Lão Tổ mà Ngao Tông từng gặp trước đây!

Một Hồng Quân Lão Tổ mặc đạo bào màu đen!

Tuy vẫn toàn thân đạo vận, nhưng lại có thêm một tia khí tức bạo ngược, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đại đả ra tay!

Nếu Ngao Tông ở đó, nhất định sẽ đoán ra chân tướng!

Hẳn không phải bản tôn của Hồng Quân Lão Tổ, mà là Ác Thi trong tam thi của Hồng Quân Lão Tổ, tụ hợp ác niệm của Hồng Quân Lão Tổ!

Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp vào Long Vương Điện, trực tiếp lợi dụng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, suy diễn trận pháp bảo khố Long tộc!

Nếu Ngao Tông ở đó, nhất định sẽ lập tức biết ý của Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ.

Hiển nhiên, ý của Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ cũng giống như Ngao Tông, đều là vì bảo khố Long tộc!

Chỉ tiếc, Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ đến chậm một bước, bảo khố Long tộc đã rơi vào tay Ngao Tông!

Bất quá, Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ không hề biết điểm này, đang nỗ lực giải khai đại trận bảo khố Long tộc!

Khi Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ giải khai đại trận bảo khố Long

tộc.

Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên phát hiện, bảo khố Long tộc đã trống rỗng, không còn chút tàn dư nào!

Đơn giản là như châu chấu đi qua, không còn một ngọn cỏ, thiếu điều không nhổ cả sàn nhà đi!

"Sao có thể?

Đáng ghét, rốt cuộc là vị đạo hữu nào, cư nhiên dám cướp của lão đạo ta!" Sắc mặt Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ, lần đầu tiên xuất hiện biến hóa.

Chương 218

Vốn dĩ Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ phong khinh vân đạm, lúc này sắc mặt hơi cứng đờ, trong đôi mắt sâu thẳm, hơi có một tia lửa giận!

Vốn dĩ Hồng Quân Lão Tổ cho rằng, hắn hẳn là người duy nhất, trong lúc mấy vị Chuẩn Thánh đại chiến, sẽ có mặt ở đây!

Dù sao một số đạo hữu ẩn mình trong bóng tối, lúc này điều họ quan tâm nhất, hẳn là trận đại chiến của Long Vương cùng bốn vị Chuẩn Thánh!

Kết quả không phải vậy, cư nhiên có người cùng hắn, chọn cướp sạch bảo khố Long tộc!

Điểm quan trọng nhất, kẻ bí ẩn kia, cư nhiên nhanh hơn một bước, lặng lẽ mang bảo khố Long tộc đi mất rồi!

Khiến Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ, trong lòng vô cùng tức giận!

Không thể không nói, là Ác Thi của Hồng Quân Lão Tổ, tụ hợp tất cả ác niệm, hành vi xử sự cũng bạo động và dễ nổi giận hơn bản tôn một chút!

Đương nhiên rồi, Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ cũng từng thử, lợi dụng phương pháp suy diễn, tìm ra kẻ cướp đồ.

Nhưng, hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp đang ở cao trào, Lượng Kiếp Chi Lực gần như lên đến đỉnh phong, thiên cơ hoàn toàn bị che khuất!

Ngay cả bản tôn của Hồng Quân Lão Tổ, sở hữu tu vi vô cùng cao thâm, đã đi rất xa trên con đường Chuẩn Thánh, cũng khó mà suy diễn ra tình huống cụ thể!

Vì vậy, Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ chỉ có thể uất ức trong lòng,

nhưng không còn cách nào, chọn quay về bên bản tôn của Hồng Quân Lão Tổ!

Chuyện Ác Thi Hồng Quân Lão Tổ đến sào huyệt Long tộc, muốn thu hoạch bảo khố Long tộc, Ngao Tông tự nhiên không rõ!

Bởi vì hiện tại Ngao Tông, đã đến sào huyệt Phượng tộc, gần Thập Vạn Hỏa Sơn!

Không thể không nói, là Chuẩn Thánh trung kỳ, thực lực của Ngao Tông đã đạt đến một mức độ vô cùng kinh khủng, thậm chí có thể trong thời gian ngắn nhất, trực tiếp vượt qua Hồng Hoang Đại Địa!

Đương nhiên rồi, về phần cảnh giới cao hơn, thì là cảnh giới Thánh Nhân!

Mặc dù Ngao Tông chưa thực sự nhìn thấy, nhưng Ngao Tông trong lòng có một suy đoán.

Thánh Nhân nhất niệm, tâm tùy ý đạt.

Ước chừng một niệm của Thánh Nhân, có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trên Hồng Hoang Đại Địa.

Đương nhiên rồi, đó chỉ là suy đoán của Ngao Tông mà thôi.

Dù sao hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp, chưa có Thánh Nhân thực sự đản sinh, ai cũng không biết Thánh Nhân có vĩ lực như vậy.

Bất quá nói đi thì nói lại, sức mạnh và tốc độ cấp Chuẩn Thánh, đã vô cùng kinh người rồi!

Vì lẽ đó, Ngao Tông xuất phát từ tộc địa Long tộc, đến sào huyệt Phượng tộc gần Thập Vạn Hỏa Sơn, cũng chỉ mất một chút thời gian mà thôi.

Cũng giống như tình huống sào huyệt Long tộc, vì trận Tam tộc đại chiến này, tinh nhuệ Phượng tộc đều xuất trận, chỉ còn lại một số

lão nhược bệnh tàn ở lại trong sào huyệt!

Phòng ngự cấp độ này, đối với Ngao Tông, căn bản không hề có chút phòng ngự nào!

Thân hình Ngao Tông khẽ động, như vào chốn không người, trong nháy mắt đã đến sâu trong sào huyệt Phượng tộc, ở trong Hỏa Diễm Lưu Ly Cung Điện nơi Nguyên Phượng vốn ở.

Về phần Ngao Tông vì sao lại ở đó!

Bởi vì Ngao Tông phát hiện, trong toàn bộ sào huyệt Phượng tộc, chỉ có trong sâu thẳm cung điện Hỏa Diễm Lưu Ly này, có một tòa phong ấn đại trận nghiêm mật nhất!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, bảo khố Phượng tộc hẳn là ở bên trong đó!

Trên điểm này, Nguyên Phượng và Long Vương quả thực có chút tương tự a, ngay cả vị trí bảo khố, cũng trùng hợp đến kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông chuẩn bị suy diễn phương pháp giải trận!

Tuy nhiên, Ngao Tông chưa kịp hành động, không gian xuất hiện một trận gợn sóng!

Một lão đạo nhân mặc đạo bào màu trắng, toàn thân đạo vận, xuất hiện trong Hỏa Diễm Lưu Ly Cung Điện!

"Cư nhiên!

Minh Hoàng Ngao Tông!" Khi đối phương nhìn thấy Ngao Tông trong nháy mắt, lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc!

Ngao Tông cũng có chút kinh ngạc, nhưng khoảnh khắc sau đó, Ngao Tông lộ ra một nụ cười như cười mà không phải cười!

"Thì ra là Hồng Quân đạo hữu a, không ngờ đạo hữu lại có hứng

thú đến đây, chẳng lẽ cũng vô tình đi dạo đến đây như Bản Hoàng?" Ngao Tông mở miệng, từ từ nói ra một câu!

Không sai, lão đạo nhân toàn thân đạo vận trước mắt này, chính là Hồng Quân Lão Tổ đã gặp trước đó một lần!

Nhưng có chút kỳ lạ là, Hồng Quân Lão Tổ này lại mặc đạo bào màu trắng, khí tức nhìn vô cùng tường hòa!

Điểm quan trọng nhất, không biết có phải vì thực lực của bản thân đã đề thăng, lần nữa đối mặt với Hồng Quân Lão Tổ, Ngao Tông mơ hồ có một cảm giác!

Dường như hiện tại, đối mặt với Hồng Quân Lão Tổ, không có áp lực quá lớn!

Hơi khác so với lần trước!

Phải biết rằng, trước đó lần đầu tiên gặp Hồng Quân Lão Tổ, Hồng Quân Lão Tổ đã mang lại áp lực cực lớn cho Ngao Tông!

Trên điểm này, ngược lại khiến Ngao Tông trong lòng có chút nghi hoặc!

"Đi dạo đến đây?

Lời đạo hữu nói, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?" Khóe miệng Hồng Quân Lão Tổ hơi co giật, không nhịn được nói ra một câu!

Mặc dù cũng đang có ý đồ với bảo khố Phượng tộc, nhưng hắn không có mặt dày như Ngao Tông, ngay cả lời nói "đi dạo đến đây" cũng có thể thốt ra!

"Tin chứ, vì sao lại không tin chứ, bởi vì Bản Hoàng quả thực là đi dạo đến đây mà." Ngao Tông hơi gật đầu, một bộ dạng thản nhiên.

Hồng Quân Lão Tổ lập tức có chút không nói nên lời.

Rõ ràng là đến để cướp bảo khố Phượng tộc, nhưng lại có thể

mặt không đổi sắc, nói cứ như là đi du ngoạn vậy.

“Khoan đã, bảo khố Long tộc hẳn là kiệt tác của đạo hữu nhỉ?

Bảo khố Long tộc đã rơi vào tay đạo hữu rồi sao?” Hồng Quân Lão Tổ linh quang chợt lóe, dường như đã hiểu ra điều gì đó!

Kết hợp với chuyện hiện tại, Hồng Quân Lão Tổ dường như đã đoán ra chân tướng bảo khố Long tộc bị cướp sạch!

Đối với điều này, Ngao Tông không trả lời, như có điều suy nghĩ nhìn Hồng Quân Lão Tổ một cái!

Hồng Quân Lão Tổ cư nhiên biết chuyện bảo khố Long tộc!

Phải biết rằng, sau khi cướp xong bảo khố Long tộc, Ngao Tông lập tức không ngừng nghỉ, đến ngay sào huyệt Phượng tộc.

Nói bình thường, nếu Hồng Quân Lão Tổ đến sào huyệt Long tộc chậm một bước.

Vậy thì Hồng Quân Lão Tổ hiện tại, không nên đến sào huyệt Phượng tộc nhanh như vậy chứ!

Ít nhất cũng cần mất thêm một chút thời gian chứ, dù sao giữa hai người, có một khoảng thời gian chênh lệch ở đó!

Chương 219

Nhưng, Ngao Tông vừa chân trước đến sào huyệt Phượng tộc, Hồng Quân Lão Tổ chân sau đã xuất hiện, đơn giản như là đồng thời vậy.

Mặt khác, kết hợp với sự xuất hiện lần này của Hồng Quân Lão Tổ, mang lại cảm giác cho Ngao Tông, Ngao Tông trong lòng đột nhiên sản sinh một suy đoán!

Hồng Quân Lão Tổ trước mắt này, e rằng không phải bản tôn của Hồng Quân Lão Tổ, có khả năng là phân thân của Hồng Quân Lão Tổ.

"Thiện, Ác, Tự Ngã Tam Thi trong đó một thi sao..." Ngao Tông ánh mắt khẽ chuyển, trong lòng lẩm bẩm một tiếng, mơ hồ đoán ra một số chuyện!

Nếu không đoán sai, Hồng Quân Lão Tổ trước mắt này, có khả năng chính là một trong tam thi của Hồng Quân Lão Tổ.

Sự thật cũng là như vậy, Hồng Quân Lão Tổ xuất hiện trước mặt Ngao Tông, chính là Thiện Thi của Hồng Quân Lão Tổ!

Để cướp bảo khố của Tam tộc, tam thi của Hồng Quân Lão Tổ đều xuất trận, phân biệt đến tộc địa Long, Phượng, Kỳ Lân Tam tộc!

Ác Thi thì đến sào huyệt Long tộc, Tự Ngã Thi đến sào huyệt Kỳ Lân tộc, Thiện Thi thì đến sào huyệt Phượng tộc!

"Được rồi Ngao Tông đạo hữu, ta nói thẳng vậy, đạo hữu và lão đạo, đều là vì bảo khố Phượng tộc cả đúng không." "Nếu đã như vậy, chúng ta hà cớ gì không hiệp lực hợp tác, cùng nhau chia sẻ bảo khố Phượng tộc!" Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ dường như không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp nói thẳng chuyện này!

Với tu vi của Hồng Quân Lão Tổ, tự nhiên biết thực lực của Ngao Tông cường đại!

Dù sao mấy vạn năm trước, Ngao Tông từng giao chiến với Long Vương, và đánh hòa với Long Vương!

Hơn nữa, hiện tại sào huyệt Phượng tộc, chỉ có Thiện Thi!

Như vậy, nếu xảy ra xung đột với Ngao Tông, có lẽ sẽ không có phần thắng quá lớn!

Điểm quan trọng nhất, nếu xảy ra chiến đấu với Ngao Tông, không chừng sẽ kinh động Long Vương cùng bốn vị Chuẩn Thánh đang chiến đấu!

Lúc đó, không chừng bốn vị Chuẩn Thánh sẽ từ bỏ chiến đấu, đồng loạt công kích hắn!

Đối với kế hoạch của Hồng Quân Lão Tổ, không có lợi!

Vì lẽ đó, Hồng Quân Lão Tổ hiện tại không muốn xảy ra xung đột với Ngao Tông, cho nên Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ, mới đề xuất phương pháp chia sẻ bảo khố Phượng tộc!

"Không vội, Bản Hoàng có một chuyện, muốn thỉnh giáo đạo hữu." Ngao Tông không trực tiếp đồng ý chuyện này, mà lại nói chuyện khác.

"Đạo hữu ở đây, hẳn không phải bản tôn của đạo hữu chứ?" Ngao Tông từ từ mở miệng, trực tiếp nói thẳng chuyện này!

Chuyện Ngao Tông muốn biết, là vì muốn kiểm chứng một suy đoán.

Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ có chút trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ mới khẽ gật đầu.

"Ngao Tông đạo hữu thông tuệ, đã nhìn thấu bí mật của lão đạo."

“Không sai, pháp môn do lão đạo sáng tạo, tên là Trảm Tam Thi Chi Pháp, đây là Thiện Thi của lão đạo!” “Vì vậy, không biết Ngao Tông đạo hữu, có đồng ý chia sẻ bảo khố Phượng tộc với lão đạo không?” Đối với chuyện này, Hồng Quân Lão Tổ cũng không giấu giếm, sau một hồi trầm ngâm, Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp nói ra chân tướng của sự việc!

Đương nhiên rồi, Hồng Quân Lão Tổ không giải thích quá nhiều, chỉ nói lướt qua, lại quay về chuyện bảo khố Phượng tộc.

“Lời đạo hữu nói rất hay, bất quá Bản Hoàng thiên tân vạn khổ, trả giá thảm trọng mới tìm được bảo khố Phượng tộc.” “Đạo hữu chỉ một câu nói nhẹ nhàng, muốn chia sẻ bảo khố Phượng tộc, dường như có chút không hợp lý lắm nhỉ!” Ngao Tông hơi cau mày, vẻ mặt như có vẻ đang do dự!

Đối với điều này, má Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ hơi co giật, trong lòng phàn nàn Ngao Tông một tiếng.

Vừa rồi nói là đi dạo đến đây, bây giờ lại nói là hao phí thiên tân vạn khổ, trả giá thảm trọng mới đến được!

Đơn giản là trước sau mâu thuẫn, căn bản không có một lời nào chuẩn xác!

“Không biết Ngao Tông đạo hữu, có kiến giải gì không?” Mặc dù trong lòng phàn nàn, nhưng Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ cũng không biểu lộ ra, trực tiếp hỏi Ngao Tông.

Dù sao Hồng Quân Lão Tổ trong lòng có mưu tính, không muốn lúc này cãi cọ với Ngao Tông.

“Đạo hữu, xem ra thế nào, Bản Hoàng đối với phân thân chi pháp của đạo hữu, hơi có chút hứng thú.” “Không bằng đạo hữu truyền thụ phân thân chi pháp cho ta, Bản Hoàng sẽ chia sẻ bảo khố Phượng tộc

với đạo hữu!

Thậm chí, Bản Hoàng còn có thể nhường cả bảo khố Kỳ Lân tộc!" Ngao Tông khẽ cười nói, cuối cùng cũng nói ra ý đồ thực sự của mình!

Hắn muốn Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp của Hồng Quân Lão Tổ!

Trước đó Ngao Tông đã nói, nhiệm vụ giai đoạn sau của Hệ thống, đối với tộc nhân cảnh giới Chuẩn Thánh, yêu cầu nhất định sẽ càng ngày càng nhiều!

Nhưng, muốn bước ra con đường tự ngã, thực sự quá khó khăn.

Mặc dù Hệ thống đã ban thưởng Ngộ Đạo Thạch Bi, có trợ giúp cho việc ngộ đạo.

Nhưng, Ngao Tông trong lòng có thể khẳng định, số lượng Chuẩn Thánh có thể thông qua Ngộ Đạo Thạch Bi, bước ra con đường tự ngã, có lẽ sẽ rất ít.

Như vậy, Ngao Tông cần phải cân nhắc thêm các phương pháp thành thánh khác!

Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp của Hồng Quân Lão Tổ, là một trong những mục tiêu của Ngao Tông!

Vốn dĩ Ngao Tông định chậm rãi chờ đợi, đợi đến khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, mới thuận lý thành chương, từ miệng Hồng Quân Lão Tổ, có được Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp!

Nhưng hiện tại, hiếm khi gặp được Hồng Quân Lão Tổ ở đây.

Ngao Tông tự nhiên muốn xem, có cơ hội nào không, để có được Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp trước!

Về phần lời nói của Ngao Tông về việc chia sẻ bảo khố Phượng

tộc, thậm chí nhường cả bảo khố Kỳ Lân tộc, kỳ thực cũng chỉ là một chút lừa dối mà thôi!

Dù sao Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ, ở đây, cũng không có cách nào độc chiếm bảo khố Phượng tộc!

Về phần bảo khố Kỳ Lân tộc bên kia, thì càng không cần nói.

Ngao Tông có thể khẳng định, một trong tam thi của Hồng Quân Lão Tổ, nhất định đã đến sào huyệt Kỳ Lân tộc, không chừng đã lấy được bảo khố Kỳ Lân tộc.

Hiện tại chạy đến đó, ước chừng cũng không có tác dụng, chi bằng rộng rãi một chút, trực tiếp coi đó là vật trao đổi!

Nói trắng ra, chỉ là một thử nghiệm mà thôi!

Nếu thực sự có thể từ tay Hồng Quân Lão Tổ, có được Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp trước, đối với Ngao Tông, là một thu hoạch bất ngờ!

Ngược lại, không có được Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp, đối với Ngao Tông, cũng không có tổn thất.

Dù sao đợi đến khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Ngao Tông vẫn có thể có được Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp!

Đồng thời, khi Ngao Tông nói ra câu nói đó, Thiện Thi Hồng Quân Lão Tổ trong nháy mắt ngẩng đầu, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia tinh quang đáng sợ!

Bởi vì không ngờ, Ngao Tông cư nhiên lại để ý đến Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp!

Thật ra, đó là một trong những át chủ bài của Hồng Quân Lão Tổ, có thể trực tiếp lấy Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp ra!

Nhưng, Hồng Quân Lão Tổ dường như đã hiểu ra điều gì đó,

ngược lại rơi vào trầm mặc!

Do Ngao Tông mở lời đòi phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi, việc này khiến Hồng Quân Lão Tổ lâm vào trầm tư!

Nói thật, việc gặp Ngao Tông ở sào huyệt Phượng tộc, tuy bề ngoài Hồng Quân Lão Tổ tỏ ra gió thoảng mây bay, nhưng trong lòng lão đạo lại có phần chấn kinh!

Phải biết, từ mấy vạn năm trước, để tránh Ngao Tông phá rối, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, ba vị tộc trưởng ba tộc đã liên thủ bố trí Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận bên ngoài U Minh Huyết Hải, dùng trận pháp phong ấn ấy để phong ấn Ngao Tông trong U Minh Huyết Hải.

Chương 220

Khi đó, Hồng Quân Lão Tổ từng cho rằng Ngao Tông có lẽ sẽ vắng mặt trong cuộc chiến cuối cùng!

Ai ngờ, Thiện thi lại gặp Minh Hoàng Ngao Tông ngay trong sào huyệt Phượng tộc!

Điều này cho thấy, đại trận phong ấn của Long Vương và các tộc trưởng ba tộc không hề có tác dụng!

Cũng chứng tỏ thực lực của Ngao Tông không hề đơn giản như bề ngoài, chí ít so với lần gặp trước, hẳn đã có tiến bộ không nhỏ!

Chính vì nguyên nhân này, khi Ngao Tông đòi phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi, Hồng Quân Lão Tổ mới không trực tiếp trở mặt, mà lâm vào trầm tư.

Lão đạo đang cân nhắc lợi và hại của việc này, suy tính xem có nên đưa ra phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi hay không! "Ngao Tông đạo hữu, phương pháp Trảm Tam Thi của lão đạo đây không phải pháp môn tầm thường, đó là tâm huyết cả đời lão đạo, liên quan đến phương pháp chứng đạo của lão đạo, lão đạo tự nhiên không thể truyền thụ cho đạo hữu!

Nhưng, nếu đạo hữu có thể giúp lão đạo một vài việc, lão đạo ngược lại có thể giao một số tâm đắc của phương pháp Trảm Tam Thi cho đạo hữu!" Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ hơi trầm ngâm, rồi chậm rãi thốt ra một câu.

Sau một hồi suy nghĩ, Hồng Quân Lão Tổ cuối cùng đã đưa ra quyết định!

Phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi cụ thể, tự nhiên sẽ không

được đưa ra!

Chí ít là trước khi Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, không thể đưa ra phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi!

Tuy nhiên, chỉ một số tâm đắc cảm ngộ về phương pháp Trảm Tam Thi thì có thể, bởi vì nó không liên quan đến áo nghĩa cốt lõi của phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi!

Đương nhiên rồi, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, Hồng Quân Lão Tổ cũng không thể làm ăn thua lỗ!

Nếu Ngao Tông muốn có tâm đắc cảm ngộ về phương pháp Trảm Tam Thi, thì phải trả cái giá tương ứng!

Còn những chuyện như chia đôi bảo khố Phượng tộc, nhường bảo khố Kỳ Lân tộc mà Ngao Tông nói... mọi người đều không phải kẻ ngu, cần gì phải lấy đó làm cái cớ chứ! "Không biết Hồng Quân đạo hữu cần Bản hoàng làm chuyện gì?" Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, chậm rãi nói.

Thật ra, việc phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi, Ngao Tông cũng chỉ thuận miệng nhắc đến, vốn không ôm hy vọng lớn!

Dù sao, gặp Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ ở sào huyệt Phượng tộc là chuyện ngoài ý muốn.

Việc xin Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi cũng chỉ là lời nói tùy hứng, không ngờ Hồng Quân Lão Tổ lại có ý định đó.

Đối với Ngao Tông, đây là một chuyện không tồi!

Không chừng thật sự có thể từ tay Hồng Quân Lão Tổ mà sớm có được phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi.

Đương nhiên, Ngao Tông cũng rất rõ.

Không bỏ ra cái giá nhất định, khó mà có được phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi.

Bởi vậy Ngao Tông định xem trước, Hồng Quân Lão Tổ muốn thứ gì!

Nếu là thứ quá quý trọng, hoặc liên quan đến bí mật của Ngao Tông, Ngao Tông sẽ không đồng ý.

Dù sao, đợi đến khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Ngao Tông vẫn có thể có được phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi! "Ngao Tông đạo hữu còn nhớ, lão đạo từng nói với đạo hữu về kẻ đứng sau màn chứ!

Có một kẻ đứng sau màn đang khuấy động phong vân thiên hạ, âm mưu gây họa cho chúng sinh..." Hồng Quân Lão Tổ nói.

Đối với điều này, Ngao Tông hơi gật đầu, đương nhiên hiểu ý của Hồng Quân Lão Tổ!

Chẳng phải Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu vẫn luôn đối đầu sao, Ngao Tông làm sao có thể không rõ, dù sao hắn cũng là một trong số những người trong cuộc. "Lão đạo đã điều tra ra một số manh mối, nếu lão đạo không đoán sai, kẻ đứng sau âm mưu chính là Ma Tổ La Hầu!" Hồng Quân Lão Tổ trịnh trọng nói. "Hít!

Lại là Ma Tổ La Hầu ư, chẳng phải vị Chuẩn Thánh từng chiến đấu với các tộc trưởng ba tộc trước đây đã bị các tộc trưởng ba tộc tiêu diệt rồi sao!" Ngao Tông vô cùng phối hợp, lộ ra vẻ "kinh ngạc". "Ma Tổ La Hầu chưa hề vẫn lạc, vẫn còn sống.

Vì vậy lão đạo hy vọng, đợi khi Ma Tổ La Hầu xuất hiện, Ngao Tông đạo hữu có thể ra tay một lần, cùng lão đạo đối phó Ma Tổ La Hầu!

Nếu Ngao Tông đạo hữu đồng ý việc này, vậy lão đạo cũng hứa sẽ tặng tâm đắc cảm ngộ về phương pháp Trảm Tam Thi cho Ngao

Tông đạo hữu!" Hồng Quân Lão Tổ cuối cùng đã nói ra ý định!

Ý của Hồng Quân Lão Tổ vô cùng đơn giản, đợi đến khi Tiên Ma Chi Tranh nổ ra, Hồng Quân Lão Tổ muốn Ngao Tông đứng về một phe!

Đây là điều kiện của Hồng Quân Lão Tổ!

Thật ra, từ lần gặp mặt trước, Hồng Quân Lão Tổ đã từng nhắc đến chuyện này!

Nhưng lần đó, hai người chỉ ước định bằng lời, nên vẫn có khả năng thay đổi!

Nhưng lần này, Hồng Quân Lão Tổ chính thức đưa ra yêu cầu này, tự nhiên phải lập Đại Đạo Thệ Ngôn, đây chính là điều kiện của Hồng Quân Lão Tổ! "Được, việc này ta đồng ý, nhưng Bản hoàng có một điều kiện, ta cần phải có được tâm đắc cảm ngộ chứng đạo Trảm Tam Thi trước!" Ngao Tông hơi trầm tư, chậm rãi nói.

Bởi vì việc này, vốn dĩ đã nằm trong kế hoạch của Ngao Tông.

Hay nói cách khác, đối phó Ma Tổ La Hầu, vốn là một phần trong kế hoạch của Ngao Tông!

Cho nên, việc đồng ý với Hồng Quân Lão Tổ cùng đối phó Ma Tổ La Hầu không hề mâu thuẫn với kế hoạch của Ngao Tông, nên đồng ý cũng không có gì đáng ngại!

Chính vì nguyên nhân này, sau một hồi suy nghĩ, Ngao Tông đã chọn đồng ý việc này!

Yêu cầu duy nhất, Ngao Tông muốn có được tâm đắc cảm ngộ phương pháp Trảm Tam Thi trước.

Dù sao, đợi đến khi Tiên Ma đại chiến bùng nổ, quỷ thần nào biết sẽ xảy ra biến cố gì chứ, cứ cầm lấy lợi ích trước đã!

Đối với điều này, Hồng Quân Lão Tổ đương nhiên sẽ không từ chối!

Mọi việc đã rõ ràng, song phương đã đạt thành hiệp nghị, những việc tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn!

Sau đó, Ngao Tông và Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ đã lập lời thề với nhau, Hồng Quân Lão Tổ giao tâm đắc cảm ngộ về phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi cho Ngao Tông!

Ngược lại, đợi đến khi Tiên Ma đại chiến bùng nổ, Ngao Tông cần phải đứng về phe Hồng Quân Lão Tổ, giúp đỡ đối phó Ma Tổ La Hầu!

Đương nhiên, về việc "đối phó", Hồng Quân Lão Tổ không nói nhiều!

Đối với Ngao Tông, đây lại là một điều tốt.

Bởi vì như vậy, không gian thao tác của Ngao Tông sẽ rộng lớn hơn nhiều! "Được rồi, tiếp theo có thể mở bảo khố Phượng tộc rồi chứ." Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ đi thẳng vào vấn đề chính!

Tâm đắc cảm ngộ về phương pháp chứng đạo Trảm Tam Thi, và việc mời Ngao Tông đối phó Ma Tổ La Hầu đều là những chuyện ngoài ý muốn.

Chương 221

Nguyên nhân chủ yếu Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ đến sào huyệt Phượng tộc, là để thu vét bảo khố Phượng tộc.

Đối với điều này, Ngao Tông đương nhiên không có dị nghị.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông và Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ hợp lực, giải khai trận pháp phong ấn bảo khố Phượng tộc!

Đương nhiên, vì có Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ ở đây, Ngao Tông tự nhiên sẽ không động đến mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia.

Dù sao, thứ đó đối với Hồng Quân Lão Tổ cũng có tác dụng cực lớn!

Nếu Ngao Tông lấy bảo vật đó ra, không chừng Hồng Quân Lão Tổ sẽ lập tức trở mặt, trực tiếp cướp đoạt mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia.

Không chỉ vậy, dù không có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Ngao Tông lại có thiên phú trận pháp đỉnh cấp, phối hợp với sự giúp đỡ của Thiện thi Hồng Quân Lão Tổ!

Chỉ tốn một chút thời gian, Ngao Tông và Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ đã thành công giải khai bảo khố Phượng tộc!

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông và Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp chia đều các bảo vật bên trong!

Bỏ qua chuyện khác, tuy Ngao Tông chỉ có được một nửa bảo khố sào huyệt Phượng tộc, nhưng thu hoạch của Ngao Tông cũng không nhỏ!

Dù sao, là một trong ba tộc lớn, số lượng trân tàng trong bảo khố Phượng tộc cũng vô cùng khổng lồ.

Đương nhiên, bản thân Long tộc ưa thích bảo vật, số lượng bảo vật Long tộc thu thập được tự nhiên là vượt trên Phượng tộc!

Vì nguyên nhân này, số lượng bảo vật trong bảo khố Phượng tộc ngược lại ít hơn một chút so với bảo khố Long tộc!

Cứ như vậy, thu hoạch của Ngao Tông cao hơn Hồng Quân Lão Tổ rất nhiều!

Mặc dù bề ngoài có vẻ ba tộc bảo khố được Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ chia đều.

Dù sao, Ngao Tông có được bảo khố Long tộc và một nửa bảo khố Phượng tộc, còn Hồng Quân Lão Tổ có được bảo khố Kỳ Lân tộc và một nửa bảo khố Phượng tộc!

Nhưng vì số lượng trân bảo trong bảo khố Long tộc nhiều hơn, nên Ngao Tông đã chiếm không ít lợi lộc! "Được rồi, Ngao Tông đạo hữu, lão đạo xin cáo từ!" Mọi việc đã xong xuôi, đã đi đến hồi kết, nên Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ không lãng phí thời gian ở đây.

Sau khi cáo từ Ngao Tông, Thiện thi của Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp rời đi!

Về phần Ngao Tông, Ngao Tông lại không rời đi ngay, mà hơi xem xét tâm đắc cảm ngộ về phương pháp Trảm Tam Thi! "Thì ra là thế, có chút thú vị..." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, dường như đang cân nhắc gì đó!

Nói thật, tâm đắc cảm ngộ về phương pháp Trảm Tam Thi ngược lại đã mang đến cho Ngao Tông một số gợi mở.

Đó là kết quả tất yếu, cảm ngộ của một Chuẩn Thánh cảnh giới cao, tác dụng lớn đến mức nào tự nhiên không cần nói nhiều!

Tuy không có cách nào khiến Ngao Tông lĩnh ngộ ra phương pháp Trảm Tam Thi, nhưng có thể mang lại không ít khai sáng cho Ngao

Tông!

Cho Ngao Tông một chút thời gian, không chừng Ngao Tông có thể tự sáng tạo ra một môn tiên pháp!

Dù sao Ngao Tông cũng là đại năng Chuẩn Thánh, tự sáng tạo tiên pháp đối với Ngao Tông không phải là chuyện quá khó khăn!

Nhưng, hiện tại đang là thời kỳ mấu chốt của Long Phượng Lượng Kiếp, Ngao Tông tự nhiên sẽ không vào trạng thái bế quan vào lúc này!

Nghĩ đến đây, sau khi hơi tìm hiểu và xác nhận thật giả của tâm đắc cảm ngộ, Ngao Tông trực tiếp thu nó lại.

Sau đó, Ngao Tông xé rách không gian, trực tiếp rời khỏi sào huyệt Phượng tộc.

Tốn một chút thời gian, Ngao Tông lại quay trở lại chiến trường chính của ba tộc!

Lúc này, Long Vương cùng các tộc trưởng ba tộc khác, và cả Chúc Long bốn vị Chuẩn Thánh, đang tàn sát lẫn nhau bên ngoài Ba mươi ba tầng trời!

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông không còn chạy lung tung nữa!

Dù sao giá trị của ba tộc cũng đã bị Ngao Tông bóc lột gần hết, tiếp đó cứ an tâm quan sát đại chiến, đợi biến cố là được!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tĩnh tâm ở trong hư không, ngồi yên vị trên đài sen màu tím, lặng lẽ quan sát cuộc đại chiến!

Một trận đại chiến thảm khốc, tộc nhân ba tộc trên chiến trường chính đang tàn sát lẫn nhau vô cùng thảm liệt!

Trên chiến trường Chuẩn Thánh bên ngoài Ba mươi ba tầng trời,

cuộc chiến đấu cũng vô cùng thảm khốc!

Bởi vì bốn vị Chuẩn Thánh của Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc đều hiểu rõ, một trận đại chiến này liên quan đến tiền đồ của ba tộc!

Cho nên bốn vị Chuẩn Thánh chiến đấu không hề giữ lại chút nào, đều chiến đấu điên cuồng đến mức gần như hóa điên!

Khí tức kinh khủng cực độ điên cuồng bùng phát, va chạm vào vùng Hỗn Độn hỗn loạn vô tự!

Nếu chiến trường bốn vị Chuẩn Thánh là Hồng Hoang đại địa, vậy thì lúc này Hồng Hoang đại địa đã sớm tan rã!

Tuy nhiên, bốn vị Chuẩn Thánh đều không chú ý đến điều đó, mà vẫn chiến đấu điên cuồng!

Không ngờ, dưới kiểu chiến đấu cuồng loạn như vậy, các tộc trưởng ba tộc không những không suy yếu dần, mà ngược lại càng chiến càng dũng!

Một khắc nào đó, các tộc trưởng ba tộc dường như đã đón nhận một sự lột xác hoàn toàn mới!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Khí tức kinh khủng cực độ bùng phát từ thân thể các tộc trưởng ba tộc!

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị tộc trưởng, đều tiến thêm một bước, đồng loạt đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Một biến cố khiến tất cả mọi người đều chấn kinh!

Nhưng, Ngao Tông đang ngồi yên vị trong hư không, thần sắc vô cùng bình tĩnh, dường như đã sớm liệu trước! "Quả nhiên, khí vận quả thực huyền diệu vô cùng.

Chiến tranh ba tộc rõ ràng thảm khốc đến mức này, tộc nhân ba tộc cũng có sự tiêu hao cực lớn!

Nhưng khí vận của các tộc trưởng ba tộc không những không suy yếu, mà ngược lại còn tiến thêm một bước, kéo theo tu vi của ba vị tộc trưởng thăng tiến lên một cảnh giới cao hơn!" Ngao Tông lẩm bẩm, nói ra chân tướng bên trong!

Đúng vậy, các tộc trưởng ba tộc như Long Vương sở dĩ có thể tiến thêm một bước, là vì nguyên nhân khí vận của ba tộc!

Bởi vì một trận đại chiến, đã đến thời kỳ đỉnh phong.

Tuy tộc nhân ba tộc tiêu hao cực lớn, nhưng khí vận của ba tộc lại vì trận đại chiến này mà trở nên càng thêm kinh khủng.

Do khí vận của ba tộc bùng nổ, kéo theo tu vi của các tộc trưởng ba tộc đề thăng đến một mức độ càng kinh người hơn!

Chính vì nguyên nhân này, tu vi của các tộc trưởng ba tộc mới đồng loạt từ cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Chương 222

Nhưng, Ngao Tông lại không hề hoảng sợ, vì việc này nằm trong dự liệu của Ngao Tông!

Bỏ qua chuyện khác, hiện tại các tộc trưởng ba tộc lại thăng cấp, vậy thì trận đại chiến Chuẩn Thánh này e rằng sẽ đón nhận bước ngoặt!

Thực tế cũng vậy, tu vi của các tộc trưởng ba tộc đều thăng cấp, đề thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đây là cơ duyên đặc biệt của các tộc trưởng ba tộc!

Bởi vì đường khí vận, có liên quan mật thiết đến người sáng tạo ra ba tộc!

Nhưng, riêng Đại trưởng lão Long tộc Chúc Long, lại không có cơ duyên như vậy!

Tuy Đại trưởng lão Long tộc cũng có thể nhận được một phần khí vận phản hồi.

Nhưng đó chỉ là một phần khí vận nhỏ bé không đáng kể, căn bản không thể khiến Chúc Long có được sự gia tăng!

Hay nói cách khác, Chúc Long vẫn là Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Cứ như vậy, cục diện chiến trường Chuẩn Thánh bắt đầu xuất hiện sự nghiêng lệch!

Mặc dù trước đó, Chuẩn Thánh sơ kỳ Chúc Long có thể giúp đỡ Long Vương một chút!

Nhưng, đó chỉ là khi các tộc trưởng ba tộc đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Hiện tại, các tộc trưởng ba tộc đều tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, khoảng cách giữa Chúc Long và các tộc trưởng ba tộc lập tức bị kéo giãn ra!

Trong tình huống này, Chúc Long căn bản không thể giúp đỡ Long Vương!

Cứ như vậy, phe Long Vương và Chúc Long lại một lần nữa rơi vào thế yếu!

Cán cân thăng bằng của hai bên lại bị phá vỡ!

Dù sao, đối mặt với hai vị siêu cấp đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ là Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, Long Vương và Chúc Long liên thủ căn bản không có tác dụng quá lớn!

Chính vì nguyên nhân này, phe Long Vương và Chúc Long liên tiếp chịu không ít đả kích!

Nhìn thấy Chuẩn Thánh phe Long tộc sắp rơi vào cục diện bại trận!

Đối với tình huống này, Chúc Long tự nhiên không muốn thấy, nhưng vì bất lực, không thể giúp Long Vương quá nhiều!

Chính vì nguyên nhân này, Chúc Long đã đưa ra một quyết định, sâu trong mắt rồng lộ ra một tia quyết tuyệt! "Huynh trưởng, bảo trọng, Long tộc sau này xin giao phó!" Chúc Long truyền âm cho Long Vương, nói lời trăn trối cuối cùng!

Đúng vậy, Chúc Long đã ôm chí tử!

Chúc Long rất rõ ràng, vì các tộc trưởng ba tộc bất ngờ thăng cấp, dẫn đến tỷ lệ thắng của Long tộc không ngừng giảm sút!

Trong cục diện này, nếu cứ tiếp tục như vậy, Long tộc chắc chắn sẽ bại trận!

Vì vậy, Chúc Long định hy sinh bản thân, dùng phương pháp tự bạo, gây trọng thương cho một Chuẩn Thánh, khiến kẻ đó mất đi sức chiến đấu!

Chỉ có phương pháp này mới có thể giúp Long Vương!

Chúc Long nói, định hy sinh bản thân, tranh thủ một tia sinh cơ cho Long tộc!

Đối với điều này, sắc mặt Long Vương đại biến, muốn ngăn cản Chúc Long.

Tuy tính tình bạc bẽo, nhưng Chúc Long dù sao cũng là đệ đệ ruột thịt của y, là tộc nhân duy nhất y tin tưởng!

Đối với Long Vương, tự nhiên không muốn thấy Chúc Long vẫn lạc ở đây!

Nhưng, Chúc Long vô cùng quyết tuyệt, căn bản không để ý đến sự ngăn cản của Long Vương!

Điều Chúc Long đã quyết định, sẽ không có chút nào thay đổi!

Thậm chí, để không cho Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cơ hội phản ứng, Chúc Long không chút do dự, trực tiếp lao về phía Thủy Kỳ Lân!

Sau đó, khi Chúc Long ở trước mặt Thủy Kỳ Lân, Chúc Long trực tiếp đốt cháy bản nguyên tinh huyết, điên cuồng đốt cháy tu vi của mình, đốt cháy tất cả mọi thứ! "Chúc Long, tên hỗn đản này!" Sắc mặt Thủy Kỳ Lân đại biến, dường như cảm nhận được ý đồ của Chúc Long!

Nhưng, Thủy Kỳ Lân không kịp, vì Chúc Long đã tự bạo!

Rầm!

Tiếng nổ kinh hoàng vang vọng khắp vùng Hỗn Độn trong nháy

mắt, khiến cả Hồng Hoang đại địa đều cảm thấy chấn động!

Chúc Long đã chọn tự bạo!

Để giành lấy một tia thắng lợi cho Long Vương, giành lấy một tia sinh cơ cho Long tộc, Chúc Long đã chọn hy sinh bản thân, đổi lấy cơ hội gây trọng thương cho Thủy Kỳ Lân!

Để giành lấy một tia sinh cơ cho Long Vương và Long tộc!

Chúc Long đã chọn hy sinh bản thân, đổi lấy cơ hội gây trọng thương cho Thủy Kỳ Lân!

Chúc Long đã chọn tự bạo!

Thật ra, cách làm của Chúc Long thật ngốc nghếch.

Bởi vì tu vi của Chúc Long và tu vi của Thủy Kỳ Lân chênh lệch rất lớn, kém hẳn hai cảnh giới!

Nhưng, đó không phải là hai cảnh giới bình thường, mà là hai cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nói theo lẽ thường, Chúc Long dù có tự bạo, cũng khó lòng gây thương tổn cho Thủy Kỳ Lân!

Phải biết, khoảng cách giữa Chuẩn Thánh sơ kỳ và Chuẩn Thánh hậu kỳ có thể nói là một trời một vực!

Nhưng, vì Chúc Long ra tay bất ngờ, lại đốt cháy bản nguyên tinh huyết tự bạo, hy sinh tất cả mọi thứ.

Sức mạnh tự bạo đổi lấy từ điều này tự nhiên vô cùng kinh người!

Mặt khác, Thủy Kỳ Lân vừa mới tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, dưới sự bùng nổ thực lực, các phương diện năng lực của bản thân chưa hoàn toàn thuần thục nắm giữ.

Chính vì nguyên nhân này, khi Chúc Long tự bạo, Thủy Kỳ Lân căn bản không có cách nào kịp thời tránh né uy lực tự bạo của Chúc Long!

Cho nên, Chúc Long tự bạo ngược lại đã thu được thành quả không nhỏ!

Sau tiếng nổ long trời lở đất, vùng Hỗn Độn bên ngoài Ba mươi ba tầng trời xuất hiện không ít chấn động!

Thậm chí cả hư không hỗn loạn vô tự cũng xuất hiện từng vết nứt!

Khi tất cả chấn động biến mất, thân hình Thủy Kỳ Lân lại xuất hiện trước mặt mọi người!

Lúc này Thủy Kỳ Lân trông vô cùng thê thảm.

Chương 223

Thân Kỳ Lân khổng lồ rộng lớn như tinh thần, giờ đây biến thành mình đầy vết thương, thậm chí cả đầu Kỳ Lân cũng xuất hiện một vết lõm lớn!

Tình trạng bị thương ở đầu đã vậy, tình hình các bộ phận khác còn bi quan hơn, có thể thấy vết thương nặng đến mức nào!

Nhưng, giữa lúc Thủy Kỳ Lân hô hấp, vị trí tổn thương đã khôi phục như ban đầu, trông không khác gì trước!

Tái sinh bằng giọt máu, đối với đại năng cấp bậc Chuẩn Thánh, đó chẳng khác nào chuyện thường ngày, còn chẳng đáng gọi là thần thông!

Nhưng, khí tức của Thủy Kỳ Lân vẫn suy yếu không ngừng!

Đó là điều tất yếu, vết thương bên ngoài cơ thể dễ dàng khôi phục, nhưng vết thương bên trong lại không dễ dàng khôi phục như vậy!

Dù sao, một Chuẩn Thánh tự bạo, không vẫn lạc đã là tốt lắm rồi!

Theo tình huống bình thường, không có trăm vạn năm, e rằng Thủy Kỳ Lân không thể khôi phục như ban đầu!

Có thể nói, Chúc Long tự bạo đã đạt được thành công to lớn! "Chúc Long đáng chết, Bản hoàng sẽ khiến ngươi thiên đao vạn quả!" Thủy Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm giận dữ, nhưng lại không có tác dụng!

Bởi vì vừa tự bạo, Chúc Long đã đốt cháy tất cả mọi thứ, thậm chí cả nguyên thần cũng đã đốt cháy!

Có thể nói, sau khi tự bạo, Chúc Long đã hoàn toàn biến mất khỏi

thế giới này, không còn lại gì, gào thét thì có ích gì chứ! "Ngươi chết đi!

Thủy Kỳ Lân!" Một tiếng rồng gầm cực kỳ phẫn nộ, bùng nổ trong Hỗn Độn!

Long Vương bi phẫn giao gia, trực tiếp bùng nổ sức mạnh kinh người, trực tiếp lao về phía Thủy Kỳ Lân! "Không hay rồi!" Sắc mặt Thủy Kỳ Lân đại biến!

Bởi vì Chúc Long tự bạo, khiến y chịu không ít thương tổn!

Lúc này Thủy Kỳ Lân, chỉ khôi phục được vẻ ngoài, nhưng vết thương thực sự thì chưa khôi phục!

Nếu lúc này Long Vương ra tay, y căn bản không có sức chống đỡ!

Đương nhiên, điểm này Long Vương biết, Nguyên Phượng cũng trong lòng hiểu rõ!

Cho nên, Nguyên Phượng căn bản không cho Long Vương cơ hội đó.

Vì Nguyên Phượng biết, nếu Long Vương tiêu diệt Thủy Kỳ Lân, vậy thì phiền phức tiếp theo sẽ đến!

Bởi vì trong số các tộc trưởng ba tộc, Long Vương vẫn là tồn tại mạnh nhất!

Mất đi sự giúp đỡ của Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng không thể đánh lại Long Vương!

Chính vì nguyên nhân này, Nguyên Phượng không thể để Long Vương tiêu diệt Thủy Kỳ Lân!

Cho nên, ngay khoảnh khắc Long Vương động thủ, Nguyên Phượng cũng trực tiếp ra tay!

Phượng Diễm kinh khủng cực độ, dưới sự khống chế của Nguyên Phượng, trực tiếp lao về phía Long Vương!

Long Vương và Nguyên Phượng, lại một lần nữa tàn sát lẫn nhau!

Điều này lại cho Thủy Kỳ Lân một chút cơ hội thở dốc!

Hơi tận dụng một chút thời gian, Thủy Kỳ Lân hơi khôi phục một số vết thương, miễn cưỡng khôi phục đến mức có thể chiến đấu.

Sau đó, Thủy Kỳ Lân lại lao vào chiến trường!

Bởi vì phe Nguyên Phượng đã rơi vào thế yếu!

Đúng như Nguyên Phượng đã dự liệu, không có sự giúp đỡ của Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng căn bản không phải đối thủ của Long Vương!

Cho nên, Nguyên Phượng nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm chân Long Vương một thời gian!

Chính vì nguyên nhân này, Thủy Kỳ Lân căn bản không có quá nhiều thời gian để từ từ chữa thương, sau khi hơi khôi phục một số vết thương, đã vội vã gia nhập chiến trường!

Trong khoảnh khắc, trận chiến Chuẩn Thánh của các tộc trưởng ba tộc lại một lần nữa bùng nổ trong vùng Hỗn Độn!

Long Vương đấu Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Lại một lần nữa, cục diện đại chiến Chuẩn Thánh lại xuất hiện biến hóa!

Mặc dù phe Long tộc đã mất đi Chuẩn Thánh sơ kỳ Chúc Long!

Nhưng vì Chúc Long tự bạo, đã gây trọng thương không nhỏ cho Thủy Kỳ Lân, khiến thực lực Thủy Kỳ Lân đại giảm!

Cho nên, hiệu quả liên thủ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân,

so với trước đây có thể nói là giảm giá rất nhiều!

Đối với Long Vương, đây là một tin tức không tồi!

Mặc dù Long Vương là cao thủ số một trên danh nghĩa, nhưng liên thủ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân toàn thịnh, Long Vương cũng cần phải chịu không ít áp lực!

Bây giờ tốt rồi, Thủy Kỳ Lân trọng thương, không thể phát huy toàn bộ thực lực!

Thực lực hai bên, lại một lần nữa trở về trạng thái cân bằng!

Trong khoảnh khắc, trận chiến Chuẩn Thánh này lại một lần nữa tiến vào trạng thái tiêu hao lẫn nhau! "Chúc Long quả thật đã đưa ra một quyết định sáng suốt, bởi vì tự bạo bản thân, trực tiếp xóa bỏ thế yếu của Long tộc, nhưng lại hơi ngu trung rồi." Trong hư không, Ngao Tông ngồi yên vị trên đài sen màu tím, chậm rãi lẩm bẩm.

Tuy Chúc Long tự bạo đã kéo chiến lực hai bên về cùng một đường ngang!

Nhưng xét đến cùng, tất cả đều chỉ là quân cờ của thiên địa mà thôi, cuối cùng đều sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Đối với ba tộc mà nói, đây không phải là chuyện tốt!

Nhưng đối với Ngao Tông thì có liên quan gì chứ, dù sao Ngao Tông cũng sẽ không có tổn thất!

Cho nên, Ngao Tông không nói nhiều, lặng lẽ quan sát trận đại chiến tiếp theo!

Trận đại chiến tiếp theo, tự nhiên sẽ không còn xuất hiện bất ngờ nữa!

Dù sao, các tộc trưởng ba vị như Long Vương có thể tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng chỉ vì chịu ảnh hưởng của

lượng kiếp và khí vận!

Nhưng, phần khí vận khổng lồ đó, chỉ đủ để tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, không thể tiến xa hơn nữa!

Trừ khi có thể tiêu diệt đối phương, trở thành tồn tại duy nhất, giành được khí vận thiên hạ!

Nhưng hiển nhiên, hiện tại hai bên chiến đấu, thực lực đang ở cùng một đường ngang.

Bất kể là Long tộc, hay liên minh Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, muốn tiêu diệt đối phương đều là chuyện gần như không thể!

Chương 224

Việc duy nhất có thể làm, là tiêu hao lẫn nhau, đánh một trận trường kỳ, tranh thủ khiến đối phương gục ngã trước!

Nhưng như vậy, lại vừa hay mắc bẫy của Ma Tổ La Hầu!

Không ngờ, kết quả của trận đại chiến này đã sớm được định đoạt, không ai sẽ nhắc nhở, cũng không ai sẽ can thiệp nữa!

Chính vì nguyên nhân này, dưới bầu không khí như vậy, các tộc trưởng ba tộc điên cuồng tàn sát lẫn nhau!

Lúc này các tộc trưởng ba tộc, dường như không biết tháng năm, không biết mệt mỏi, hoàn toàn lâm vào điên cuồng, không ngừng chiến đấu!

Một điểm này, ngược lại khiến Ngao Tông đang âm thầm quan sát, hơi suy tư!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, có lẽ có liên quan đến lực lượng Lượng Kiếp!

Tuy lực lượng Lượng Kiếp vô hình, nhưng vào thời kỳ Thiên Địa Lượng Kiếp, nó lại vô sở bất tại!

Tất cả những nhân vật bị cuốn vào Thiên Địa Lượng Kiếp, ít nhiều đều sẽ bị lực lượng Lượng Kiếp ảnh hưởng, dần dần mất đi tư duy, biến thành dã thú chỉ biết tàn sát!

Một điểm này, giống như tộc nhân ba tộc trên chiến trường ba tộc!

Một trận đại chiến ba tộc sở dĩ thảm khốc đến vậy, chưa chắc không phải vì lực lượng Lượng Kiếp!

Đương nhiên, giống như các tộc trưởng ba tộc như Long Vương,

những tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

Vì thực lực bản thân đủ mạnh mẽ, nên chịu ảnh hưởng của lực lượng Lượng Kiếp tự nhiên không sâu!

Nhưng, cùng với sự thúc đẩy của Lượng Kiếp, mức độ bị ảnh hưởng bởi lực lượng Lượng Kiếp càng ngày càng nghiêm trọng!

Hãy xem tình hình hiện tại thì rõ, lúc này các tộc trưởng ba tộc, tàn sát không biết mệt mỏi, có nguyên nhân là chịu ảnh hưởng của lực lượng Lượng Kiếp!

Một điểm này, ngược lại khiến Ngao Tông có một chút thu hoạch trong nghiên cứu về Thiên Địa Lượng Kiếp!

Đương nhiên rồi, Ngao Tông sẽ không đứng ra ngăn cản, vì đây vốn là điều Ngao Tông muốn thấy!

Thời gian từng chút trôi qua!

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, sự tàn sát của các tộc trưởng ba tộc dần đi đến hồi kết!

Bởi vì lúc này các tộc trưởng ba tộc, gần như đã hao hết tất cả sức mạnh!

Cũng có thể thấy, sự đáng sợ của trận chiến này!

Tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại tàn sát đến mức hao hết sức mạnh, có thể thấy sự đáng sợ của trận đại chiến này!

Nhưng, các tộc trưởng ba tộc dường như không định dừng tay!

Nhưng, vào lúc này, một tiếng nổ lớn vang dội, xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Ma khí cực đen tối, dường như muốn ô nhiễm cả vùng thiên địa!

Khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ kinh khủng cực độ, dường như

muốn lay chuyển Hồng Hoang đại địa! "Cuối cùng cũng đến rồi sao, Ma Tổ La Hầu, không ngờ lại là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!" Trong hư không, Ngao Tông ngồi yên vị trên đài sen, như có điều suy nghĩ nhìn về hướng Hồng Hoang đại địa!

Đúng vậy, vị Chuẩn Thánh xuất hiện lần này, chính là Ma Tổ La Hầu đã ẩn nhẫn bấy lâu!

Trong một trận chiến Lượng Kiếp, khi sắp sửa đi đến hồi kết, Ma Tổ La Hầu cuối cùng cũng không nhịn được ra tay, trực tiếp từ trong bóng tối bước ra ánh sáng!

Nhưng, Ngao Tông hơi bất ngờ, không ngờ Ma Tổ La Hầu lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Bỏ qua chuyện khác, cũng có chút không đúng!

Nếu Ma Tổ La Hầu có thực lực như vậy, vậy thì trước đây khi chiến đấu với các tộc trưởng ba tộc, căn bản không cần dùng phương pháp giả chết để "kim thiền thoát xác" chứ!

Bởi vì khi đó, các tộc trưởng ba tộc chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Với thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ của Ma Tổ La Hầu, trấn áp các tộc trưởng ba tộc, tuyệt đối là chuyện dư sức!

Khả năng duy nhất, chính là Ma Tổ La Hầu trước đây, chưa trưởng thành đến mức độ hiện tại!

Thực tế cũng vậy, Ma Tổ La Hầu trước đây, chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi hơi cao hơn các tộc trưởng ba tộc một bậc!

Nhưng, các tộc trưởng ba tộc như Long Vương là tộc trưởng của một tộc, chưởng quản khí vận của tộc đó, thực lực bản thân cực mạnh!

Dưới sự liên thủ của ba người, Ma Tổ La Hầu cũng khó chiếm được lợi thế!

Không chỉ vậy, nếu Ma Tổ La Hầu toàn lực ra tay, có một nửa xác suất có thể đánh bại các tộc trưởng ba tộc!

Nhưng xác suất đó, đối với Ma Tổ La Hầu, quả thực quá thấp!

Cộng thêm, Ma Tổ La Hầu có một kẻ địch đáng kiêng kỵ nhất, đó chính là Hồng Quân Lão Tổ!

Nếu lúc đó ra tay, Hồng Quân Lão Tổ chắc chắn sẽ đứng ra ngăn cản!

Khi đó, kết quả duy nhất là thất bại!

Chính vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu trước đây mới không chọn ra tay!

Hiện tại, sau một thời gian tiềm phục, cùng với đại chiến ba tộc bùng nổ toàn diện, tộc nhân ba tộc tổn thất thảm trọng.

Thực lực của Ma Tổ La Hầu cũng tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Có thể nói, nếu Ma Tổ La Hầu ra tay bây giờ, có đến gần chín thành nắm chắc thắng lợi!

Chính vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu lúc này mới từ trong bóng tối bước ra ánh sáng, xuất hiện trước mặt tất cả mọi người! "Ma Tổ La Hầu!" "Không ngờ lại không vẫn lạc, làm sao có thể!" "Rõ ràng trước đó, chúng ta đã tiêu diệt y rồi!" Các tộc trưởng ba tộc khôi phục một phần linh trí, kinh ngạc nhìn Ma Tổ La Hầu xuất hiện! "Hahaha, đó chẳng qua là bản tọa dùng kế kim thiền thoát xác mà thôi!" "Các ngươi thật sự nghĩ, với thực lực của mình, có thể làm gì được Bản tọa ư!" Khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ kinh người, bùng phát từ thân Ma Tổ La Hầu!

Điều này lại khiến Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, đều kinh hãi!

Bởi vì không ngờ, Ma Tổ La Hầu lại là tồn tại cấp bậc đó!

Trong khoảnh khắc, sắc mặt các tộc trưởng ba tộc như Long Vương trở nên vô cùng tái nhợt!

Hiện tại, thực lực của họ đã sớm tiêu hao cạn kiệt, căn bản không thể là đối thủ của Ma Tổ La Hầu!

Nếu Ma Tổ La Hầu ra tay với họ, căn bản không có chút sức chống cự nào!

Không còn cách nào khác, trận đại chiến Chuẩn Thánh trước đó, các tộc trưởng ba tộc đã chiến đấu quá dữ dội.

Dưới ảnh hưởng của lực lượng Lượng Kiếp, họ gần như không để lại bất kỳ đường lui nào, chỉ điên cuồng chiến đấu.

Chính vì nguyên nhân này, hiện tại Ma Tổ La Hầu tấn công, họ thậm chí không có chút sức chống cự nào!

Chương 225

"Không cần chống cự nữa, Bản tọa đã mưu tính bấy lâu, chính là để chờ đợi khoảnh khắc này!" "Cho nên bây giờ, ba vị tộc trưởng, hãy trở thành bậc thang trên con đường thành Thánh của Bản tọa đi!" Ma Tổ La Hầu cười lạnh, dường như đã nhìn thấu cách nghĩ của các tộc trưởng ba tộc!

Đối với điều này, Ma Tổ La Hầu tự nhiên sẽ không cho họ cơ hội phản kháng!

Cho nên, Ma Tổ La Hầu trực tiếp ra tay, ma khí kinh khủng cực độ, trực tiếp lao về phía các tộc trưởng ba tộc!

Đối với điều này, các tộc nhân của các tộc trưởng ba tộc không thể ngồi yên chờ chết, đều xông lên nghênh đón!

Không thể không nói, lợi ích thế gian thật kỳ lạ!

Rõ ràng trước đó, các tộc trưởng ba tộc điên cuồng tàn sát lẫn nhau, chỉ muốn giết chết đối phương!

Nhưng hiện tại, đối mặt với sự uy hiếp từ Ma Tổ La Hầu, các tộc trưởng ba tộc lại ngầm hiểu mà chọn liên thủ, không hề có chút ân oán nào của trước đây!

Cái gọi là lợi ích!

Chỉ tiếc rằng, lúc này các tộc trưởng ba tộc đã sức kiệt, thực lực chỉ còn một phần mười!

Đối mặt với Ma Tổ La Hầu đang ở thời kỳ toàn thịnh, thậm chí thực lực bản thân không hề kém Ma Tổ La Hầu, các tộc trưởng ba tộc căn bản không có chút hy vọng thắng lợi nào!

Vừa mới giao thủ vài chiêu, các tộc trưởng ba tộc đều bị trọng

thương! "Tất cả các ngươi, chết hết ở đây đi, để Bản tọa chứng Sát Phạt Chi Đạo!" Ma Tổ La Hầu cười lạnh nói, không hề cho Long Vương và các tộc trưởng ba tộc cơ hội phản kháng nào, trực tiếp sử dụng sát chiêu, dường như muốn trấn áp hoàn toàn Long Vương và các tộc trưởng ba tộc tại đây!

Nhưng vào lúc này, tình huống bất ngờ xuất hiện!

Một đạo tiên quang màu trắng tỏa ra linh uẩn mờ ảo, đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa!

Tiên quang màu trắng, và ma quang đen tối của Ma Tổ La Hầu, dường như là hai tồn tại hoàn toàn đối lập!

Oanh!

Tiên quang màu trắng tưởng chừng không có sức mạnh, lại nhẹ nhàng ngăn chặn đòn tấn công của Ma Tổ La Hầu, cứu mạng các tộc trưởng ba tộc! "Ai!

Kẻ nào dám ngăn cản chuyện tốt của Bản tọa!" Ma Tổ La Hầu gầm lên một tiếng giận dữ!

Nhìn thấy đại kế sắp thành công, ai ngờ lại có kẻ vào lúc này chạy ra phá rối.

Đối với điều này, trong lòng Ma Tổ La Hầu sao có thể không phẫn nộ chứ! "La Hầu, lão đạo sẽ không để ngươi gây họa cho Hồng Hoang đại địa!" Cùng với một giọng nói bình thản vang lên, một lão đạo nhân thân mang đạo vận, dung mạo bình thường, trực tiếp từ trong hư không bước ra, xuất hiện trước mặt Ma Tổ La Hầu!

Hồng Quân Lão Tổ đã xuất hiện!

Một trận đại chiến đã kết thúc, cũng đã đến hồi kết.

Để hoàn thành Đạo của mình, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên sẽ

không để Ma Tổ La Hầu tiêu diệt tất cả các tộc trưởng ba tộc! "Đáng chết, quả nhiên là lão già này, Hồng Quân, thật sự định ngăn cản Bản tọa!" Sắc mặt Ma Tổ La Hầu lập tức trở nên âm trầm!

Nhưng, tuy sắc mặt Ma Tổ La Hầu âm trầm, nhưng y lại rất trấn định, dường như đã sớm dự liệu được tình huống này!

Thực tế cũng vậy, đối với sự xuất hiện của Hồng Quân Lão Tổ, Ma Tổ La Hầu đã sớm có dự liệu!

Y muốn tiêu diệt các tộc trưởng ba tộc, để chứng Sát Phạt Chi Đạo.

Cứ như vậy, Hồng Quân Lão Tổ là đối thủ không đội trời chung của y, chắc chắn sẽ đứng ra ngăn cản!

Về điểm này, Ma Tổ La Hầu đã sớm có chuẩn bị tâm lý! "Ma Tổ La Hầu, bạo ngược vô đạo, ngấm ngầm kích động tộc nhân ba tộc, dẫn đến trận đại chiến kinh thế, tội không thể tha!" "Vì thiên hạ chúng sinh, lão đạo muốn thế thiên hành đạo, tru diệt ngươi tại đây!" Hồng Quân Lão Tổ mở lời, nhìn Ma Tổ La Hầu nói, vẻ chính nghĩa lẫm liệt!

Đối với điều này, Ma Tổ La Hầu cười lạnh một tiếng, dường như khinh thường cách làm của Hồng Quân Lão Tổ! "Thật giả dối làm sao, Hồng Quân, rõ ràng cũng như ta, cũng là vì chứng đạo mà thôi, kết quả lại cứ phải giả bộ vẻ đạo đức giả!" Ma Tổ La Hầu mở lời, nói ra bí mật bên trong!

Nói thật, Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ sở dĩ là đối thủ không đội trời chung, ngoài việc tranh đoạt khí vận chứng đạo, còn có một nguyên nhân tối quan trọng!

Đó là Đạo mà hai người họ chứng, thuộc loại hình hoàn toàn tương phản!

La Hầu tự xưng Ma Tổ, được gọi là Ma Tổ La Hầu, Hồng Quân

Lão Tổ cũng có một danh xưng tương tự.

Đó là Tiên Đạo Hồng Quân!

Một là Ma Đạo, một là Tiên Đạo, sự khác biệt giữa hai bên, không cần nói nhiều nữa!

Về điểm này, làm rõ sự đặc thù của Đạo mà hai người họ chứng!

Đạo mà Ma Tổ La Hầu chứng, chính là Sát Phạt Chi Đạo, giết trời giết đất giết chúng sinh!

Chỉ cần giết sạch tất cả sinh linh Hồng Hoang, phương pháp chứng đạo của y sẽ thành công, có thể ngưng tụ Thánh Nhân Đạo Quả!

Đó là cái gọi là Ma Đạo, cái gọi là Ma Tổ!

Nhưng Hồng Quân Lão Tổ, Tiên Đạo Hồng Quân, phương pháp chứng đạo của y lại vừa hay tương phản với phương pháp chứng đạo của Ma Tổ La Hầu!

Là Tiên Đạo Hồng Quân, Đạo mà Hồng Quân Lão Tổ chứng, lại là Cứu Thế Chi Đạo!

Đại thiên hành đạo, cứu vớt chúng sinh.

Một khi thành công, Đạo của y cũng thành công, có thể ngưng tụ Thánh Nhân Đạo Quả, đặt chân vào cảnh giới Thánh Nhân!

Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ, nguyên nhân cơ bản đối lập.

Bởi vì đạo nghĩa của họ, thuộc loại hình hoàn toàn tương phản!

Không chỉ vậy, Hồng Quân Lão Tổ vô cùng thông minh, vì y đi theo phương pháp Đại thiên hành đạo, cứu vớt chúng sinh!

Nhưng, nếu chúng sinh đều an lành, làm sao cứu vớt chúng sinh!

Chỉ khi xuất hiện nguy cơ diệt thế, Hồng Quân Lão Tổ mới có thể hoàn thành Đại thiên hành đạo, thay thiên đạo cứu vớt chúng sinh!

Chính vì nguyên nhân này, khi Ma Tổ La Hầu âm thầm mưu tính ba tộc, Hồng Quân Lão Tổ mới không nói nhiều ngăn cản!

Thậm chí trước đó, khi Ma Tổ La Hầu dùng kế kim thiền thoát xác, giả chết để trốn thoát.

Hồng Quân Lão Tổ đã ngấm ngầm giúp Ma Tổ La Hầu một tay, giúp y che giấu thiên cơ, không bị các tộc trưởng ba tộc phát giác.

Hiện tại, Ma Tổ La Hầu sắp diệt thế, tiêu diệt các tộc trưởng ba tộc, Hồng Quân Lão Tổ mới bước ra, đứng ra ngăn cản Ma Tổ La Hầu!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới không cho phép Ma Tổ La Hầu, diệt sát các tộc trưởng ba tộc!

Bởi vì y chứng Cứu Thế Chi Đạo!

Chương 226

Có thể nói, đằng sau việc này, cũng có rất nhiều bí mật!

Chính vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu mới mắng Hồng Quân Lão Tổ đạo đức giả! "Lão đạo chỉ vì muốn ngăn cản ngươi, La Hầu!" Hồng Quân Lão Tổ thần sắc đạm nhiên, không hề bị ảnh hưởng!

Khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ kinh người, bùng phát từ thân Hồng Quân Lão Tổ, đối chọi với Ma Tổ La Hầu!

Hiển nhiên, thực lực của Hồng Quân Lão Tổ cũng không yếu, là tồn tại cùng cảnh giới với Ma Tổ La Hầu và các tộc trưởng ba tộc!

Không biết Hồng Quân Lão Tổ đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ trong thời gian ngắn, hay đã sớm đạt được trước đó rồi! "Hừ!

Hồng Quân, ngươi tưởng Bản tọa không đề phòng ư, Bản tọa đã sớm chuẩn bị kỹ càng rồi!" Ma Tổ La Hầu hừ lạnh một tiếng, vung tay lên!

Một tòa đài sen đen mười hai cánh, tỏa ra một loại khí tức bạo lệ!

Chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, một trong những linh bảo phòng ngự đỉnh cấp!

Thậm chí, một cây thần thương kỳ lạ tỏa ra khí tức kinh khủng, xuất hiện trong tay Ma Tổ La Hầu!

Cây thần thương kỳ lạ kia, tuy trông không đặc biệt bắt mắt, nhưng lại tỏa ra khí tức vô cùng kinh khủng, khiến người ta không rét mà run! "Thí Thần Thương!" Trong hư không, Ngao Tông đang xem kịch, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng, chậm rãi thốt ra một cái tên!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, cây thần thương hung lệ này, hẳn

là Thí Thần Thương có thể gây thương tổn nguyên thần Thánh Nhân trong truyền thuyết!

Có thể gây thương tổn nguyên thần Thánh Nhân, chỉ riêng miêu tả này đã có thể biết được sự đáng sợ của cây thần thương đó!

Không thể không nói, Ma Tổ La Hầu quả thật là thiên chi kiêu tử, những bảo vật y có được, không có món nào đơn giản!

Có hai kiện bảo vật trong tay, thực lực của Ma Tổ La Hầu sẽ tăng lên gấp bội!

Ước chừng hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, đối mặt với Ma Tổ La Hầu tay cầm trọng bảo, có lẽ cũng không có hy vọng thắng lợi quá lớn! "Ma đạo mạnh mẽ, lão đạo từ trước đến nay chưa từng xem nhẹ, để đối phó Ma đạo, lão đạo đã chuẩn bị sẵn thủ đoạn rồi!" "Vì vậy các vị đạo hữu, đã đến lúc ra mặt!" Hồng Quân Lão Tổ thần sắc đạm nhiên, lớn tiếng hô vào hư không!

Cùng với lời nói của Hồng Quân, hư không chậm rãi nứt ra.

Vài bóng dáng huyền diệu, từ trong hư không bước ra!

Một lão giả dung mạo bình thường, tay cầm một cành Không Tâm Dương Liễu, tỏa ra khí tức mạnh mẽ của Chuẩn Thánh hậu kỳ, trực tiếp đứng bên cạnh Hồng Quân Lão Tổ!

Nếu không đoán sai, hẳn là Dương Mi Lão Tổ!

Một vị đại năng Chuẩn Thánh đỉnh cấp, thực lực không hề thua kém Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu!

Bên cạnh Dương Mi Lão Tổ, có hai lão đạo nhân tỏa ra khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Một đạo nhân tay cầm một bức Càn Khôn Đồ thần dị!

Đạo nhân còn lại, đầu đỉnh lơ lửng một tòa Âm Dương Lô mạnh

mẽ!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, rất có thể là Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ trong truyền thuyết! "Hay cho bọn họ, không ngờ đều là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, quả nhiên vô cùng mạnh mẽ!" "Đặc biệt là Dương Mi Lão Tổ tay cầm Không Tâm Dương Liễu, thực lực còn mạnh hơn, thậm chí còn khiến ta có chút nhìn không thấu!" Trong hư không, Ngao Tông lẩm bẩm, sâu trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng!

Nói thật, những cường viện mà Hồng Quân Lão Tổ mời đến, Ngao Tông đã sớm có dự đoán!

Nhưng khi thực sự nhìn thấy, Ngao Tông vẫn có chút kinh ngạc!

Bởi vì những Chuẩn Thánh mà Hồng Quân Lão Tổ dẫn đến, thực lực mạnh mẽ hơn từng người một!

Dù sao những cường viện đó, tất cả đều là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Về cảnh giới mà nói, thậm chí còn cao hơn Ngao Tông là Chuẩn Thánh trung kỳ!

Đương nhiên rồi, đó cũng chỉ là cao hơn Ngao Tông về cảnh giới mà thôi!

Khi thực sự chiến đấu, ai thắng ai thua là chuyện chưa chắc!

Dù sao Ngao Tông cách Chuẩn Thánh hậu kỳ chỉ một sợi dây, thiên phú chiến đấu của Ngao Tông vô cùng kinh người, trên tay thậm chí còn có vài kiện chí bảo!

Khi thực sự chiến đấu, Ngao Tông có niềm tin không hề thua kém tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Bỏ qua chuyện khác, trong số những cường viện mà Hồng Quân

Lão Tổ mời đến, cũng có người khiến Ngao Tông cảm thấy kiêng kỵ!

Đó chính là Dương Mi Lão Tổ vẫn luôn trầm mặc không nói!

Khi Ngao Tông nhìn Dương Mi Lão Tổ, Ngao Tông mơ hồ cảm thấy một cỗ cảm giác nguy cơ nhàn nhạt!

Rõ ràng, thực lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, không hề dưới Ngao Tông!

Không chỉ vậy, đó cũng là điều tất nhiên, Dương Mi Lão Tổ trên con đường Chuẩn Thánh, chắc chắn đã đi rất xa!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, Dương Mi Lão Tổ này, đã đi đến cực hạn của Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cách cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn một sợi dây!

Có thể nói, thực lực của Dương Mi Lão Tổ, trong toàn bộ Hồng Hoang, tuyệt đối là tồn tại hàng đầu!

Cứ như vậy, những cường viện mà Hồng Quân Lão Tổ mời đến, thực lực thật sự mạnh mẽ đến kinh người! "Thủ đoạn của Hồng Quân Lão Tổ, thật kinh người, không ngờ lại có thể tìm ra nhiều Chuẩn Thánh ẩn mình đến vậy!" "Tính sơ qua, có các tộc trưởng ba tộc, Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ, cùng với ba cường viện do Hồng Quân Lão Tổ mời.

Thêm cả ta nữa, có đến chín Chuẩn Thánh, quả thật là một thịnh huống hiếm thấy!" "Không chỉ vậy, tiếp theo, cũng đến lượt ta xuất hiện!" Ngao Tông lẩm bẩm, trong lòng có chút cảm khái!

Tính đến hiện tại, có tám vị Chuẩn Thánh đã xuất hiện!

Thêm Ngao Tông nữa, trên chiến trường này sẽ có chín vị Chuẩn Thánh xuất hiện!

Thật là một thịnh huống hiếm thấy!

Không chỉ vậy, tiếp theo, cũng đến lúc Ngao Tông lộ diện.

Dù sao trước đó, để có được tâm đắc cảm ngộ về phương pháp Trảm Tam Thi, Ngao Tông đã đồng ý đứng về phe Hồng Quân Lão Tổ!

Hiện tại, Hồng Quân Lão Tổ và các cường viện của y đều đã xuất hiện, Ngao Tông tự nhiên cũng nên ra mặt.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp xé rách không gian, từ trong hư không bước ra! "Minh Hoàng Ngao Tông, không ngờ lại xuất hiện ở đây!" Khi Ngao Tông xuất hiện, Ma Tổ La Hầu vốn thần sắc ngưng trọng, lập tức lộ ra một tia kinh ngạc dị thường!

Nói thật, việc Hồng Quân Lão Tổ mang theo cường viện, chỉ khiến Ma Tổ La Hầu cảm thấy áp lực không nhỏ!

Chương 227

Nhưng điều khiến Ma Tổ La Hầu không ngờ nhất, là Ngao Tông lại cũng ở đây!

Dù sao trước đó, Ma Tổ La Hầu rất rõ việc U Minh Huyết Hải bị các tộc trưởng ba tộc phong ấn!

Ai ngờ, ngay cả phong ấn mà các tộc trưởng ba tộc thiết lập cũng không thể ngăn cản bước chân của Ngao Tông!

Chính vì nguyên nhân này, Ma Tổ La Hầu mới lộ ra vẻ mặt chấn kinh!

Đương nhiên, kinh ngạc nhất, không ai khác ngoài các tộc trưởng ba tộc!

Lúc này các tộc trưởng ba tộc đang ở một bên, kinh hãi nhìn Ngao Tông!

Đối với thuật phong ấn, họ vốn rất tự tin, ai ngờ, Ngao Tông lại cũng xuất hiện!

Hiện tại, dường như tất cả đều nằm ngoài dự liệu của họ!

Dường như từ đầu đến cuối, họ đều bị người khác lợi dụng, trở thành quân cờ của kẻ khác!

Nghĩ đến đây, các tộc trưởng ba tộc càng thêm trầm mặc. "Có gì đáng chú ý Bản hoàng chứ, một trận pháp nhỏ nhoi, Bản hoàng có thể phá giải, đó không phải là chuyện bình thường sao, các ngươi thật sự nghĩ có năng lực ngăn cản Bản hoàng ư." Ngao Tông cười nhạt, trong lòng lại có chút cạn lời!

Rõ ràng trong số nhiều vị Chuẩn Thánh này, thực lực của hắn hẳn là yếu nhất, chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Các đại năng Chuẩn Thánh khác, tất cả đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Tại sao vừa mới xuất hiện, tất cả sự chú ý đều đổ dồn vào hắn chứ, đây không phải là điều Ngao Tông muốn thấy! "Chư vị đạo hữu, xin hãy cùng ta tiêu diệt Ma Tổ này đi!" Hồng Quân Lão Tổ mở lời, nói với các cường viện!

Để tránh đêm dài lắm mộng, Hồng Quân Lão Tổ định nhanh chóng tiêu diệt Ma Tổ La Hầu, kết thúc trận đại chiến này!

Đối với điều này, chư vị Chuẩn Thánh tự nhiên không có dị nghị nào, đều thi triển thủ đoạn của mình, trực tiếp tấn công Ma Tổ La Hầu!

Ngao Tông là một trong những cường viện do Hồng Quân Lão Tổ mời đến, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Nhưng, nếu thực sự để Ngao Tông đối đầu với Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông cũng không muốn!

Bởi vì Ngao Tông biết, Ma Tổ La Hầu còn có thủ đoạn chưa sử dụng!

Cho nên, hiện tại Ngao Tông, chỉ cần làm một kẻ "hỗn tử" là được!

Khi các đại năng Chuẩn Thánh khác, đều ra tay với Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông cũng giả vờ ra tay!

Đương nhiên, đối với át chủ bài của bản thân, Ngao Tông tự nhiên sẽ không động đến, chỉ hơi sử dụng một chút U Minh Chi Lực.

Nói trắng ra, là "xuất công bất xuất lực", chính là Ngao Tông hiện tại!

Nhưng, Ngao Tông cũng không vi phạm lời hứa, dù sao hắn đích

thực là đang giúp đỡ Hồng Quân Lão Tổ, cùng tấn công Ma Tổ La Hầu!

Đương nhiên rồi, tác dụng của Ngao Tông trong trận đại chiến này, thực ra cũng không lớn lắm!

Bỏ qua chuyện khác, Ma Tổ La Hầu trong tay nắm giữ vài kiện trọng bảo, thậm chí còn có Thí Thần Thương có thể gây thương tổn nguyên thần Thánh Nhân!

Nhưng, nhiều vị đại năng đỉnh cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ ra tay như vậy, Ma Tổ La Hầu cũng khó tránh khỏi cảm thấy vô cùng chật vật!

Cho nên, Ma Tổ La Hầu không hề lưu luyến chiến đấu!

Một chiêu sau, Ma Tổ La Hầu trực tiếp phá vỡ không gian, trực tiếp lui về Tây Phương đại địa! "Ma Tổ La Hầu chạy thoát rồi, chư vị đạo hữu, chúng ta không thể để Ma Tổ La Hầu chạy thoát!" "Nếu cho y cơ hội, không chừng sẽ tạo thành nguy hại càng lớn!" Hồng Quân Lão Tổ vội vàng nói!

Hiển nhiên, Hồng Quân Lão Tổ không định cho Ma Tổ La Hầu cơ hội thở dốc, chuẩn bị thừa thắng truy kích, lập tức đi đến Tây Phương đại địa, triệt để tiêu diệt Ma Tổ La Hầu!

Đối với điều này, vài vị đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ tự nhiên không có ý kiến!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân Lão Tổ và những người khác, chuẩn bị đi đến Tây Phương đại địa!

Nhưng, trước khi Hồng Quân Lão Tổ và những người khác xuất phát, Ngao Tông lại chủ động mở lời! "Hồng Quân đạo hữu, Bản hoàng có một số ân oán cần giải quyết!" "Những việc đã hứa với đạo hữu, Bản hoàng sẽ làm.

Đợi Bản hoàng xử lý xong chuyện bên này, Bản hoàng sẽ đi đến đó!" Ngao Tông mở lời, nói với Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ hơi kinh ngạc.

Nhưng sau khi nhìn Long Vương một cái, Hồng Quân Lão Tổ dường như đã đoán được ý của Ngao Tông!

Đối với điều này, Hồng Quân Lão Tổ hơi trầm ngâm, cuối cùng trực tiếp đồng ý! "Ngao Tông đạo hữu, chúng ta sẽ đợi ngươi ở Tây Phương đại địa..." Ân oán giữa Ngao Tông và Long Vương, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên biết rõ.

Hồng Quân Lão Tổ biết, không thể ngăn cản việc này, nên điều duy nhất có thể làm, là hy vọng Ngao Tông đừng làm quá đáng!

Đối với điều này, Ngao Tông hơi gật đầu, tỏ ý đồng ý việc đó!

Chính vào lúc này, Hồng Quân Lão Tổ và những người khác mới trực tiếp rời đi, đi đến Tây Phương đại địa!

Đợi sau khi Hồng Quân Lão Tổ và những người khác rời đi, Ngao Tông mới hơi quay đầu, nhìn Long Vương đang trọng thương!

Tiếp theo, ân oán giữa hắn và Long Vương, cũng đã đến lúc phải chấm dứt!

Để thừa thắng truy kích, triệt để tiêu diệt Ma Tổ La Hầu, Hồng Quân Lão Tổ và các Chuẩn Thánh khác, trực tiếp đi đến Tây Phương đại địa!

Lúc này, Ngao Tông mới có thời gian, nhìn về phía Long Vương đang trọng thương nguy kịch!

Trước đây, Ngao Tông đã nói, ân oán giữa hắn và Long Vương, sẽ có ngày được giải quyết!

Hiện tại, chính là lúc Ngao Tông và Long Vương giải quyết ân

oán! "Lâu rồi không gặp, 'phụ hoàng' của ta, Người có từng nghĩ đến ngày này không?" Ngao Tông thần sắc đạm nhiên, nhìn Long Vương đang thân thụ trọng thương!

Lúc này Long Vương, thần sắc vô cùng ảm đạm, đã không còn sự kiêu ngạo như xưa! "Tất cả đều là ngươi mưu tính sao?" Long Vương thần sắc trầm thấp, khó khăn nhìn Ngao Tông!

Nói thật, trong quá trình phát triển của sự việc, nhìn thấy các đại năng Chuẩn Thánh không ngừng xuất hiện, Long Vương làm sao có thể không rõ!

Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc, tất cả đều đã trở thành quân cờ của người khác!

Dưới một trận đại chiến, không những không có thu hoạch gì, ngược lại Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc, đều chịu cực lớn trọng thương!

Lúc này tộc nhân ba tộc còn sót lại, có lẽ không còn một phần mười, thậm chí không còn một phần nghìn.

Nói về tình hình Long tộc, số lượng tộc nhân còn sót lại, có lẽ không đến một trăm triệu!

Chương 228

Một chủng tộc khổng lồ hơn trăm tỷ, lúc này chỉ còn lại ít tộc nhân như vậy, có thể thấy sự thảm khốc của trận đại chiến!

Thu hoạch gì chứ!

Các tộc trưởng ba tộc đều thân thụ trọng thương, trọng thương không thể nghịch chuyển!

Có thể nói, lúc này các tộc trưởng ba tộc, đã cận kề bờ vực vẫn lạc!

Đó là điều tất nhiên, trận đại chiến Chuẩn Thánh của các tộc trưởng ba tộc ban đầu, đã trực tiếp khiến họ chịu không ít thương tổn!

Sau đó, Ma Tổ La Hầu ra tay, mang đến vết thương còn lớn hơn!

Tuy sau đó, Hồng Quân Lão Tổ đã ra tay, đỡ lấy đòn chí mạng của Ma Tổ La Hầu!

Nhưng, Thiên Địa Kiếp Lực phản phệ, cùng với vô tận nghiệp lực quấn thân, đủ để khiến họ hoàn toàn vẫn lạc!

Thậm chí, ngay cả tộc nhân ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, kết cục cũng sẽ không tốt!

Dù sao, vì trận đại chiến lần này, Hồng Hoang sinh linh đồ thán, không biết có bao nhiêu sinh linh, tất cả đều vẫn lạc rồi!

Tất cả nghiệp lực này, đều phải do Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc gánh chịu!

Có thể nói, Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc không có người thắng, tất cả đều thảm bại!

Kết quả!

Chính vì nguyên nhân này, Long Vương mới suy sụp đến vậy!

Không chỉ vậy, trong lòng Long Vương có một nghi vấn, chẳng lẽ Ngao Tông đã sớm biết chuyện này!

Bởi vì ngay từ trước đó, Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu đã từng tiếp xúc!

Thậm chí ban đầu, lần đầu tiên biết đến Ma Tổ La Hầu, cũng là vì Ngao Tông.

Lần này, Ngao Tông lại xuất hiện trên chiến trường này, đứng về phe Hồng Quân Lão Tổ!

Những chuyện này, Long Vương có chút không hiểu! "Ta có mưu tính hay không, quan trọng sao, ta sở dĩ ở lại, chỉ là để triệt để chấm dứt ân oán giữa ta và ngươi mà thôi." Ngao Tông đạm đạm nói, chậm rãi thốt ra một câu!

Nói thật, tuy đối với chuyện Long Phượng Lượng Kiếp, Ngao Tông rất rõ ràng!

Nhưng có một số chuyện, Ngao Tông lại không muốn nói nhiều, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Sở dĩ ở lại đây, chỉ là để triệt để kết thúc ân oán giữa hắn và Long Vương mà thôi!

Đối với điều này, Long Vương lâm vào trầm mặc! "Ngô biết, trước khi triệt để chấm dứt ân oán giữa ta và ngươi, liệu có thể để ta làm thêm một chuyện nữa không?" Một lát sau, Long Vương phát ra một tiếng thở dài, chậm rãi nói! "Được, nhưng mong ngươi hiểu rõ, những việc cần làm.

Phải biết, nhân quả giữa ta và ngươi chưa kết thúc, Bản hoàng có tư cách động thủ với Long tộc đó." Ngao Tông đạm đạm nói!

Chuyện Long Vương muốn làm, Ngao Tông rất rõ!

Bởi vì một trận chiến Lượng Kiếp, Long tộc đã nhiễm Thiên Địa Nghiệp Lực.

Nghiệp lực quấn thân, sẽ mang đến vô tận phiền phức cho Long tộc, thậm chí khiến tộc nhân Long tộc sau này, không bao giờ có thể tiến thêm một bước nữa!

Những điều này đều có thể xảy ra!

Cho nên chuyện Long Vương muốn làm, vô cùng đơn giản!

Y muốn lợi dụng thời gian cuối cùng, lập Thiên Địa Hoành Nguyện, tiêu trừ một phần Thiên Địa Nghiệp Lực.

Nhưng như vậy, Long Vương có thể sẽ có một số hành vi cực đoan, ví dụ như lấy bản thân làm đại giá, v.v.!

Nhưng điểm này, Ngao Tông không cho phép!

Bởi vì Ngao Tông trước đó đã nói, giữa Long Vương và hắn có nhân quả quấn thân, tính mạng của y chỉ có thể do Ngao Tông kết thúc!

Nếu Long Vương thực sự bất chấp tất cả, trực tiếp lấy bản thân làm đại giá, vậy thì Ngao Tông sẽ ra tay với Long tộc!

Dù sao giữa Ngao Tông và Long Vương, có một phần nhân quả!

Bởi vì nếu Long Vương vẫn lạc sớm, phần nhân quả đó sẽ rơi vào thân tộc nhân Long tộc.

Khi đó, Ngao Tông ra tay với tộc nhân Long tộc, cũng không cần lo lắng nhiễm nghiệp lực của Long tộc!

Sự đặc thù của nhân quả!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới cảnh cáo Long Vương

một tiếng! "Bản hoàng biết!" Long Vương thần sắc ảm đạm, ngược lại không phản bác!

Mọi chuyện đã có một kết quả.

Nghĩ đến đây, Long Vương trực tiếp ngẩng đầu nhìn trời cao, trực tiếp lập Thiên Địa Hoành Nguyện! "Đại Đạo tại thượng, Ngô là Long Vương, hoàng đế của Long tộc, vì những lỗi lầm của bản thân, đã khiến Hồng Hoang sinh linh đồ thán!

Nhưng, giữa Bản hoàng và Minh Hoàng Ngao Tông, vẫn còn một đoạn nhân quả chưa kết thúc!

Bởi vậy, sau khi chấm dứt nhân quả với Minh Hoàng Ngao Tông, Bản hoàng nguyện dùng tàn thân trấn áp hải nhãn Tứ Hải!

Lân Giáp nhất tộc từ nay giải tán, Long tộc chúng ta rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, lấy việc duy trì sự an định của Tứ Hải làm trách nhiệm, để đền bù tội lỗi, tiêu trừ nghiệp lực, xin Đại Đạo thành toàn!" Tiếng Long Vương, như tiếng chuông Đại Đạo vang trời, truyền khắp thiên địa!

Từng tiếng oanh minh vang lên từ trên trời cao, dường như công nhận Thiên Địa Hoành Nguyện của Long Vương!

Cùng lúc đó, từng đám kim vân xuất hiện trên bầu trời!

Đó là Công Đức Kim Vân ngưng tụ từ Thiên Đạo Hoành Nguyện mà Long Vương đã lập!

Công Đức Kim Vân ngưng tụ ra ánh sáng vàng kim, rải xuống thân tộc nhân Long tộc, tiêu trừ một phần nghiệp lực trên thân tộc nhân Long tộc, khiến họ trở lại bình thường!

Từ đây, Thiên Địa Hoành Nguyện mà Long Vương đã lập, chính thức thành lập! "Cha, đã đến lúc kết thúc ân oán giữa ta và ngươi rồi!" Long Vương lúc này mới hơi quay đầu, nhìn Ngao Tông ở cách đó

không xa!

Long uy cuối cùng của một mũi tên đã hết lực, bùng phát từ thân Long Vương, tạo ra tư thế tấn công!

Long Vương đã sử dụng sinh cơ cuối cùng, chuyển hóa thành tàn lực!

Làm sao để chấm dứt ân oán, chỉ có một trận chiến mới có thể kết thúc!

Chương 229

Sau trận chiến, nhân quả tận tiêu!

Đó là phương pháp Ngao Tông và Long Vương kết thúc tất cả ân oán!

Đối với điều này, Ngao Tông hơi gật đầu, không nói nhiều!

Khoảnh khắc tiếp theo, uy áp cấp Chuẩn Thánh, bùng phát từ thân Ngao Tông!

U Minh Chi Quang màu tím u tối, hội tụ trong lòng bàn tay Ngao Tông, trực tiếp ngưng tụ thành một cây trường thương màu tím đen!

U Minh Chi Thương!

Ngao Tông chấp chưởng U Minh Chi Thương, trực tiếp động thủ!

Một thương đâm ra, trực tiếp đánh về phía Long Vương!

Long Vương cũng động thủ, sử dụng sức mạnh cuối cùng, toàn lực lao về phía Ngao Tông!

Rầm!

Một điểm hàn mang chợt lóe, giống như một đạo quang mang đen tối, trực tiếp xuyên thủng vị trí trái tim của Long Vương!

Oanh!

Long khu khổng lồ của Long Vương, chậm rãi đổ sụp xuống đất!

Một chiêu sau, Long Vương hoàn toàn mất đi khí tức!

Đó là điều tất nhiên, sau trận đại chiến trước đó, Long Vương đã sớm hao hết sức mạnh!

Chiêu cuối cùng, cũng chỉ là tàn lực chuyển hóa từ sinh cơ cuối

cùng mà thôi, không thể là đối thủ của Ngao Tông!

Nói trắng ra, một cuộc kết thúc nhân quả, giống như một sự kết thúc mang tính hình thức hơn!

Nhưng Ngao Tông có thể cảm nhận được, chấp niệm đối với Long Vương, đã hoàn toàn tiêu tán!

Giống như một nút thắt trong lòng, đã hoàn toàn được gỡ bỏ, từ từ tiêu tán vào vô hình.

Từ nay về sau, nhân quả giữa Ngao Tông và Long Vương tận tiêu!

Ngao Tông có thể không cần bận tâm chuyện Long Vương nữa, có thể an tâm theo đuổi Đại Đạo của mình!

Đó chính là, nhân quả tận tiêu! "Từ nay về sau, nhân quả của ta tận tiêu, ta không còn nợ ngươi, ngươi cũng không còn nợ ta!" Ngao Tông chậm rãi nói.

Không chỉ vậy, tuy Ngao Tông và Long Vương nhân quả tận tiêu, nhưng Ngao Tông lại nguyện ý đưa y đi chặng cuối.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp động thủ, trực tiếp xé rách không gian!

Phía bên kia không gian, chính là đại dương vô tận!

Đó chính là Tứ Hải chi địa, Đông Hải vô biên vô tận!

Tàn khu Long Vương trấn áp hải nhãn Tứ Hải, đó là Thiên Địa Hoành Nguyện mà Long Vương đã lập trước đó!

Hiện tại, Long Vương đã vẫn lạc, Ngao Tông ngược lại không ngại đưa tàn khu của y đến Đông Hải!

Dù sao đối với Ngao Tông, đó cũng chỉ là việc dễ như trở bàn tay mà thôi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông vung tay lên, trực tiếp ném tàn khu Long Vương, vào trong Đông Hải!

Dưới sự chỉ dẫn của ý chí Đại Đạo, tàn khu Long Vương trực tiếp rơi xuống hải nhãn Đông Hải!

Còn về những việc còn lại, Ngao Tông không để ý nhiều nữa!

Long tộc còn sống sót, dẫn theo tộc nhân của mình, trực tiếp rút khỏi chiến trường này, trở về Tứ Hải chi địa!

Bởi vì Long Vương trước đó đã nói, Long tộc rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, trở về Tứ Hải, duy trì sự an định của Tứ Hải, để đền bù tội lỗi thiên địa, tiêu trừ nghiệp lực của Long tộc!

Đối với mệnh lệnh của Long Vương, tộc nhân Long tộc tự nhiên sẽ không vi phạm!

Chính vì nguyên nhân này, Long tộc đã rút khỏi đại chiến! "Long Vương đã vẫn lạc rồi, còn các ngươi thì sao!" Sau khi xử lý xong việc này, Ngao Tông hơi quay đầu, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân còn lại!

Việc của Long tộc đã giải quyết xong, còn lại chỉ có Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Đương nhiên, tuy lúc này Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng trọng thương nguy kịch, giống như Long Vương trước đó!

Nhưng, Ngao Tông cũng chỉ hỏi một tiếng, chứ không có ý định "thừa nước đục thả câu"!

Đó là điều tất nhiên!

Phải biết, Ngao Tông sở dĩ ra tay với Long Vương, là vì giữa Ngao Tông và Long Vương, vốn dĩ có một phần nhân quả quấn thân!

Cho nên, Ngao Tông ra tay với Long Vương, sẽ không nhiễm

nghiệp lực của Long tộc!

Nhưng, nếu Ngao Tông vào lúc này, ra tay với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân!

Nghiệp lực thiên địa mà Phượng tộc và Kỳ Lân tộc gánh chịu, không chừng sẽ nhiễm lên thân Ngao Tông!

Đó không phải là điều Ngao Tông muốn thấy!

Dù sao, trong trận đại chiến ba tộc này, tội nghiệt mà Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc gây ra, quả thật quá kinh người!

Với lượng nghiệp lực thiên địa kinh khủng đó, Ngao Tông nhìn thôi cũng cảm thấy run sợ! "Thành vương bại khấu, bại rồi thì bại rồi, chúng ta vô lực xoay chuyển trời đất, điều duy nhất có thể làm, là để lại một tia sinh cơ cho tộc nhân!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, trông cũng vô cùng suy sụp!

Ban đầu cứ tưởng mình là nhân vật chính của thiên địa, ai ngờ không phải, cũng chỉ là quân cờ trên một bàn cờ lớn!

Điểm quan trọng nhất, cả hai đều đã trọng thương nguy kịch, không còn sức xoay chuyển trời đất!

Việc hiện tại có thể làm, là học theo Long Vương, lập Thiên Địa Hoành Nguyện, tiêu trừ một phần nghiệp lực thiên địa, để lại một tia sinh cơ cho tộc nhân sau này!

Nghĩ đến đây, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, đều lập Thiên Địa Hoành Nguyện! "Đại Đạo tại thượng, Ngô là Nguyên Phượng, hoàng đế của Phượng tộc, vì những lỗi lầm của bản thân, đã gây ra vô số tội lỗi, khiến Hồng Hoang sinh linh đồ thán, nguyện dùng tàn thân, trấn áp mười vạn hỏa sơn, Phi Cầm nhất tộc từ nay giải tán, Phượng tộc chúng ta, từ nay rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, nguyện dùng điều đó để đền bù tội lỗi, tiêu trừ nghiệp lực, xin Đại Đạo thành

toàn!" "Đại Đạo tại thượng, Ngô là Thủy Kỳ Lân, hoàng đế của Kỳ Lân tộc, vì những lỗi lầm của bản thân, đã gây ra vô số tội lỗi, khiến Hồng Hoang sinh linh đồ thán, nguyện dùng tàn thân, trở về Hồng Hoang đại địa, Tẩu Thú nhất tộc từ nay giải tán, từ nay Kỳ Lân xuất hiện, ắt có tường thụy, nguyện dùng điều đó để đền bù tội lỗi, tiêu trừ nghiệp lực, xin Đại Đạo thành toàn!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai vị hoàng giả, đều lập Thiên Địa Hoành Nguyện!

Đại Đạo oanh minh, đã đưa ra hồi đáp, công nhận Thiên Địa Hoành Nguyện mà họ đã lập!

Cùng lúc đó, từng đám Công Đức Kim Vân giáng xuống, tiêu trừ một phần nghiệp lực trên thân tộc nhân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!

Đối với điều này, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người, sau khi thiên ân vạn tạ, dẫn theo tộc nhân còn sót lại của chủng tộc mình, trực tiếp rút khỏi chiến trường này!

Chương 230

Từ đây, đại chiến ba tộc chính thức khép lại bức màn!

Đối với điều này, Ngao Tông có chút cảm khái!

Là ba chủng tộc từng mạnh mẽ nhất, kết quả lại vì một trận Thiên Địa Lượng Kiếp, cuối cùng đều rơi vào bi thương!

Đối với Ngao Tông, đây cũng là một lời cảnh tỉnh!

Hiện tại Minh tộc, ngày càng mạnh mẽ!

Thậm chí, vì Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc quy ẩn, Minh tộc tiếp theo, có thể sẽ trở thành chủng tộc số một Hồng Hoang!

Lúc này, Ngao Tông cần chú ý, không thể để Minh tộc bị cuốn vào Thiên Địa Lượng Kiếp!

Nếu không, tình cảnh của Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc, có thể sẽ là vết xe đổ!

Nhưng, với sự kiểm soát của Ngao Tông đối với toàn bộ Minh tộc, Ngao Tông tự nhiên sẽ không để Minh tộc đi theo vết xe đổ của ba tộc kia!

Đương nhiên, những chuyện này, đối với Ngao Tông hiện tại, hơi xa vời một chút!

Ngao Tông hiện tại có một việc cần làm!

Ngao Tông vung tay lên, một đóa sen tím hai mươi bốn cánh màu tím, từ mi tâm Ngao Tông bay ra!

Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, xuất hiện! "Thu!" Ngao Tông thúc giục Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, thu tất cả hồn phách nguyên thần trên chiến trường vào trong Nhị Thập Tứ Phẩm U

Minh Tử Liên!

Đó là điều tất nhiên!

Một trận đại chiến kinh thế chưa từng có, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân dốc toàn lực ra quân, số lượng tộc nhân vẫn lạc, càng là một con số khó tưởng tượng nổi!

Đối với Ngao Tông, đây là một cơ hội vô cùng khó có được!

Nếu có thể chuyển hóa toàn bộ những hồn phách nguyên thần của ba tộc này, Minh tộc sẽ đón nhận sự bùng nổ chưa từng có!

Cơ hội như vậy, Ngao Tông lại bỏ lỡ sao!

Huống chi, trên chiến trường ba tộc, tràn ngập khí huyết sát hung lệ kinh khủng, nếu không xử lý trong thời gian dài.

Không chừng vài năm sau, nơi đây sẽ trở thành một cấm khu trên Hồng Hoang đại địa!

Ngao Tông xử lý trước, đối với Hồng Hoang đại địa, cũng là một chuyện tốt khó có được!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông điên cuồng thu thập hồn phách nguyên thần của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân!

Một lát sau, Ngao Tông mới thu thập gần hết tất cả hồn phách nguyên thần!

Đợi sau khi những việc này hoàn thành, Ngao Tông mới xé rách không gian, đi về hướng Tây Phương đại địa!

Dù sao, chuyện bên ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đã kết thúc, chuyện Tiên Ma Chi Tranh vẫn chưa kết thúc!

Tiếp theo, đã đến lúc xử lý chuyện bên Ma Tổ La Hầu!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp đi đến Tây Phương đại địa!

Rắc!

Một khe nứt không gian xuất hiện trên bầu trời Tây Phương Đại Địa!

Một thân ảnh bá đạo vận hắc bào, như đi trên đất bằng, bước ra từ hư không!

Chính là Ngao Tông của Tây Phương Đại Địa!Sau khi giải quyết ân oán với Long Vương, chứng kiến Long Phượng Kỳ Lân ba tộc quy ẩn, và thu thập toàn bộ hồn phách nguyên thần của tam tộc đã vẫn lạc, Ngao Tông liền trực tiếp đi về phía Tây Phương Đại Địa!

Với tu vi hiện tại của Ngao Tông, việc đến Tây Phương Đại Địa căn bản không tốn bao nhiêu thời gian!Ầm ầm!

Khí tức Chuẩn Thánh kinh khủng từ phương xa truyền đến, tựa hồ muốn chấn nát không gian!

Trong lòng Ngao Tông hiểu rõ, có khả năng đây là dư ba do Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác giao chiến mà ra!

Xem ra Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ đã giao thủ trên Tây Phương Đại Địa rồi!Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, trực tiếp tiến đến vị trí chiến trường!Chiến trường Tây Phương Đại Địa ở gần Tổ Mạch Tu Di Sơn phía Tây, Ma Tổ La Hầu đã lấy Tu Di Sơn làm trận nhãn, bày ra một đại trận!

Lúc này Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác đang công phá một tòa đại trận!

Đương nhiên, đối với các Chuẩn Thánh đỉnh cấp như Hồng Quân Lão Tổ mà nói, loại đại trận phòng hộ này hiển nhiên không có tác dụng!

Chắc hẳn chỉ trong vài nhịp thở nữa, đại trận này sẽ trực tiếp tan

vỡ!Đúng lúc đó, thanh âm Ma Tổ La Hầu từ trong Tu Di Sơn truyền ra!

"Hồng Quân lão đạo, ngươi thật sự cho rằng đã ăn chắc Bản tọa rồi sao?

Vậy hãy xem Bản tọa đã chuẩn bị sẵn đại lễ cho ngươi đây!" "Tru Tiên Kiếm Trận, khai!" Cùng với một tiếng quát lớn, một kiếm trận khổng lồ bao trùm trời đất, trong nháy mắt xuất hiện giữa một mảnh thiên địa!Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác đang công trận, trong nháy mắt bị đại trận bao phủ!

Hồng Quân Lão Tổ bị nhốt trong Tru Tiên Kiếm Môn!

Dương Mi Lão Tổ bị nhốt trong Lục Tiên Kiếm Môn!

Âm Dương Lão Tổ bị nhốt trong Hãm Tiên Kiếm Môn!

Càn Khôn Lão Tổ bị nhốt trong Tuyệt Tiên Kiếm Môn!"Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết sao, quả nhiên vô cùng kinh người!" Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, thân hình Ngao Tông xuất hiện!

Vì đến muộn một chút nên vừa vặn tránh được thời điểm Tru Tiên Kiếm Trận khai mở!

Chính vì lý do này, Ngao Tông không bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ!

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức không tệ!Bởi vì Ngao Tông có thể mượn cơ hội này, quan sát kỹ Tru Tiên Kiếm Trận mạnh mẽ đến mức nào!

Nói thật, Ngao Tông đã sớm biết lá bài tẩy chân chính của Ma Tổ La Hầu chính là Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận, cùng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận,

tạo thành Tứ Đại Hung Trận thượng cổ!

Không, trong Tứ Đại Sát Trận thượng cổ, Tru Tiên Kiếm Trận xếp hạng nhất, được mệnh danh là Sát Trận đệ nhất thượng cổ, có thể thấy được sự khủng bố của Tru Tiên Kiếm Trận!Sự thật cũng đúng là như vậy, Tru Tiên Kiếm Trận do Tru Tiên Kiếm Đồ, cùng với bốn thanh sát kiếm, tức Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm hợp thành.

Duệ khí cùng uy lực của nó mạnh đến mức không ai có thể cản nổi, sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Hậu thế, Tru Tiên Tứ Kiếm rơi vào tay Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ mượn vật này để địch lại Tứ Thánh, ngăn cản Tây Chu phạt Trụ, có thể thấy bảo vật này kinh người đến mức nào!

Cũng có thể nói, một vị Thánh Nhân bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, ít nhất cần bốn vị Thánh Nhân mới có khả năng công phá đại trận này! Đương nhiên, hiện tại Ma Tổ La Hầu vẫn chưa đột phá cảnh giới Thánh Nhân!

Nhưng, Tru Tiên Kiếm Trận do Ma Tổ La Hầu với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ bố trí, ít nhất cần bốn vị Chuẩn Thánh mới có khả năng phá giải!

Mà đó chỉ là 'có khả năng', không phải là chắc chắn!

Có thể thấy được sự mạnh mẽ của Tru Tiên Kiếm Trận!Chính vì lý do này, Ma Tổ La Hầu mới xem Tru Tiên Kiếm Trận là lá bài tẩy cuối cùng!

Nói thật, nếu không phải vì lý do này, khi bị Hồng Quân Lão Tổ cùng các Chuẩn Thánh khác tấn công, Ma Tổ La Hầu cũng sẽ không trực tiếp trở về Tây Phương Đại Địa.

Chương 231

Chính là vì để bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Ma Tổ La Hầu mới không chút do dự, dụ dỗ Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác đến Tây Phương Đại Địa!

Hiện tại, Ma Tổ La Hầu đã rất thành công, nhốt Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác trong Tru Tiên Kiếm Trận!

Nhưng, đối với Ma Tổ La Hầu, như vậy là còn lâu mới đủ!

Hắn muốn triệt để trấn sát Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác trong Tru Tiên Kiếm Trận, như vậy mới không ảnh hưởng đến kế hoạch!Nghĩ đến đây, Ma Tổ La Hầu liền trực tiếp thôi động Tru Tiên Kiếm Trận!

Kiếm ý vô cùng kinh khủng bùng nổ trong Tru Tiên Kiếm Trận, điên cuồng công kích các Chuẩn Thánh như Hồng Quân Lão Tổ trong Tứ Đại Kiếm Môn!

Đối với điều này, Ngao Tông lại không hề ngăn cản!

Bởi vì hắn cần một ít thời gian, để hiểu rõ quỹ tích vận hành của Tru Tiên Kiếm Trận.Nhất thời, Chuẩn Thánh chi lực kinh khủng bùng nổ trong Tứ Đại Kiếm Môn!

Hồng Quân Lão Tổ cùng tứ đại Chuẩn Thánh không ngừng chống cự kiếm ý vô tận trong Tứ Đại Kiếm Môn của Tru Tiên Kiếm Trận!

Tình huống của Hồng Quân Lão Tổ trong Tru Tiên Kiếm Môn, và Dương Mi Lão Tổ trong Lục Tiên Kiếm Môn thì khá hơn một chút!

Bởi vì thực lực của hai người vô cùng kinh khủng, mặc dù Tru Tiên Kiếm Trận rất đáng sợ, nhưng họ có năng lực tự vệ, không cần lo lắng an nguy của bản thân!Ngược lại, tình hình của Âm Dương

Lão Tổ trong Hãm Tiên Kiếm Môn, và Càn Khôn Lão Tổ trong Tuyệt Tiên Kiếm Môn lại không mấy khả quan!

Bởi vì Tru Tiên Kiếm Trận vốn là trận pháp công phạt, lại phối hợp với bốn thanh tiên kiếm sánh ngang Chí Bảo, uy lực càng thêm kinh người!

Cho dù Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ đều có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng đối mặt với kiếm ý khủng bố của Tru Tiên Kiếm Trận, vẫn có chút khó lòng chống đỡ!"Một trận hóa bốn môn, bốn loại kiếm ý vô địch, phối hợp với Tứ Đại Tiên Kiếm, trận pháp như vậy quả thực quá kinh khủng!" "Chư vị đạo hữu, trận nhãn của Tru Tiên Kiếm Trận, chính là bốn thanh tiên kiếm bên trong Tứ Đại Kiếm Môn!

Nếu muốn công phá Tru Tiên Kiếm Trận, cần đồng thời hàng phục Tứ Đại Tiên Kiếm, như vậy mới có thể phá giải đại trận này!" Kẻ trong cuộc mê muội, người ngoài cuộc sáng suốt, Ngao Tông đứng bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, nhanh chóng phát hiện bí mật của nó! Nghĩ đến đây, Ngao Tông liền trực tiếp lớn tiếng nói ra, đem bí mật của Tru Tiên Kiếm Trận nói cho Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác!

Còn về lý do tại sao phải làm vậy, nguyên nhân cũng rất đơn giản!

Bởi vì Ngao Tông đến Tây Phương Đại Địa lần này, là để đối phó Ma Tổ La Hầu!

Ngao Tông không quên, trước đây Ma Tổ La Hầu đã liên tiếp hãm hại hắn mấy lần!

Nếu không phải vì Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông căn bản sẽ không gặp Hỏa Phượng Vương và Hỏa Kỳ Lân Vương!

Cần biết, để đối phó Hỏa Kỳ Lân Vương, Ngao Tông đã từng phải

từng bước tính toán, suýt chút nữa thì vẫn lạc!

Những chuyện này, tất cả đều là do Ma Tổ La Hầu gây ra!Những ân oán này, Ngao Tông sao có thể không đòi lại được chứ!

Bởi vậy, Ngao Tông mới trực tiếp nói ra bí mật của Tru Tiên Kiếm Trận cho Hồng Quân Lão Tổ cùng các Chuẩn Thánh khác!

Mà nói đi cũng phải nói lại, với nhãn lực của Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác, nếu cho thêm một chút thời gian, họ cũng có thể nhìn thấu bí mật của Tru Tiên Kiếm Trận!

Đã như vậy, Ngao Tông hà cớ gì không thuận nước đẩy thuyền, trực tiếp vạch trần bí mật bên trong, làm một cái nhân tình?Dù sao Ngao Tông đến đây lần này, là vì có một giao dịch với Hồng Quân Lão Tổ!

Có thể nói, Ngao Tông nhận lời mời của Hồng Quân Lão Tổ để giúp đỡ, thì với tư cách là một cường viện của Hồng Quân Lão Tổ, tự nhiên cần phải ra tay!

Hiện tại, với vai trò tham mưu, giúp Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác công phá Tru Tiên Kiếm Trận, cũng chính là giúp Hồng Quân Lão Tổ đối phó Ma Tổ La Hầu!

Như vậy, giao dịch giữa Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ cũng coi như hoàn thành!

Dù sao Ngao Tông chỉ đồng ý giúp đỡ Hồng Quân Lão Tổ, nhưng cách giúp đỡ thì không nói rõ.“Chư vị đạo hữu, ta ra tay đây!” Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác trong Tru Tiên Kiếm Trận, trong nháy mắt hiểu ra ý của Ngao Tông!

Vì vậy, dưới sự điều động của Hồng Quân Lão Tổ, Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ cùng bốn vị Chuẩn Thánh khác, đồng loạt công kích bốn thanh tiên kiếm!

“Ngao Tông đáng chết, dám phá hoại chuyện tốt của ta!” Ma Tổ La Hầu trong Tru Tiên Kiếm Trận, nhất thời phẫn nộ vô cùng, hận không thể trực tiếp diệt Ngao Tông!

Nhưng, hắn cần ngồi trấn giữ Tru Tiên Kiếm Trận, căn bản không có cách nào rảnh tay động thủ với Ngao Tông!

Bởi vậy, sau khi thầm mắng một tiếng, Ma Tổ La Hầu liền tập trung toàn lực, đối phó Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác!

Bởi vì lúc này Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác đang phát động tấn công Tru Tiên Kiếm Trận!Ầm ầm!

Cùng với từng trận chiến đấu kinh khủng tột độ, Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác đã đến bên cạnh bốn thanh tiên kiếm!

Đồng thời, khi Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác chuẩn bị đoạt lấy bốn thanh tiên kiếm.

Kiếm ý vô cùng khủng khiếp, trong nháy mắt bùng phát từ trên bốn thanh tiên kiếm!

Hiển nhiên, Ma Tổ La Hầu đã sớm chuẩn bị hậu thủ!

Kiếm ý cực kỳ khủng bố, trong nháy mắt xé nát thân thể mấy vị Chuẩn Thánh!

Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, trong nháy mắt bị trọng thương!

Thực lực của Dương Mi Lão Tổ tuy rằng vô cùng cao thâm, nhưng đối mặt với kiếm ý Tru Tiên cường hãn tột độ, Dương Mi Lão Tổ cũng chịu không ít thương thế!

Ngược lại, tình hình của Hồng Quân Lão Tổ thì tốt hơn một chút! Ngay khoảnh khắc kiếm ý Tru Tiên công kích Hồng Quân Lão Tổ.

Một đóa tường vân huyền ảo treo lơ lửng với kim đẳng, kim liên,

anh lạc, thùy châu, vạn tượng dị thường, từ mi tâm Hồng Quân Lão Tổ hiện lên, ngăn chặn kiếm ý Tru Tiên tấn công!

".....Chư Thiên Khánh Vân, Hồng Quân Lão Tổ thật sự có thủ đoạn lớn a!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, hơi kinh ngạc, không ngờ bảo vật này cũng đã rơi vào tay Hồng Quân Lão Tổ rồi!

Cần biết, Chư Thiên Khánh Vân là do Hạo Nhiên Chính Khí trong lòng Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, là một trong những bảo vật phòng ngự đỉnh cấp!

Chư Thiên Khánh Vân một khi tế xuất, vạn tà tránh xa, vạn pháp không dính, bỏ qua bất kỳ công kích nào của bảo vật kỳ binh, miễn dịch mọi sát thương thần thông pháp thuật.

Có thể nói, đây chính là bảo vật khắc chế Tru Tiên Kiếm Trận, khó trách Hồng Quân Lão Tổ có thể miễn nhiễm sát thương từ Tru Tiên Kiếm Trận!Kỳ thực, Ngao Tông trong lòng vô cùng rõ ràng, bảo vật trên người Hồng Quân Lão Tổ còn nhiều hơn thế nữa!

Ít nhất, trên người Hồng Quân Lão Tổ, có hai ba kiện Chí Bảo!

Ví dụ như, Thái Cực Đồ của Thái Thanh trong hậu thế, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy!

Những thứ đó đều là Chí Bảo thật sự, Ngao Tông không tin trên người Hồng Quân Lão Tổ lại không có!

"Không đúng, Hồng Quân Lão Tổ hình như đang giấu giếm......" Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, mắt Ngao Tông hơi lóe lên, tựa hồ nhìn thấu một số chuyện!

Nói một cách bình thường, với thực lực của Hồng Quân Lão Tổ, không nên chỉ có chừng đó!

Nếu Hồng Quân Lão Tổ có ý, việc trấn áp một kiếm môn đối với hắn hẳn không khó!

Khả năng duy nhất, Hồng Quân Lão Tổ muốn lợi dụng cơ hội này, tiêu hao thực lực của Dương Mi Lão Tổ và những người khác!"Thật thú vị, vừa tiêu hao sức mạnh của Ma Tổ La Hầu, lại vừa tiêu hao sức mạnh của Dương Mi Lão Tổ và những người khác sao.....” Ngao Tông mơ hồ nhìn ra một số chuyện!

Như vậy đúng là tốt, rất phù hợp với suy nghĩ của Ngao Tông!

Cần biết, trong số các Chuẩn Thánh, thực lực của Ngao Tông không hề nổi bật!

Các Chuẩn Thánh khác đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, duy độc Ngao Tông chỉ có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ!

Nếu những Chuẩn Thánh kia đều nguyên vẹn không tổn hại.

Đến khi Ma Tổ La Hầu vẫn lạc, nhất định sẽ gây ra không ít chuyện!

Dù sao bảo vật trên người Ma Tổ La Hầu rất nhiều, sau khi đại chiến kết thúc, mọi người có mặt tại đó nhất định sẽ chia nhau bảo vật của Ma Tổ La Hầu!

Nhưng, với tu vi của Ngao Tông, có lẽ không dễ dàng mà phân chia đồ vật!Đã như vậy, nếu Hồng Quân Lão Tổ muốn tiêu hao sức mạnh của Dương Mi Lão Tổ cùng những người khác, thì cứ để hắn tiêu hao đi!

Chương 232

Như vậy, sau khi đại chiến kết thúc, Ngao Tông mới có nhiều quyền lên tiếng hơn, có thể chia được nhiều bảo vật hơn!

Vì lý do này, Ngao Tông không hề nhắc nhở mấy vị Chuẩn Thánh kia.

Hắn tiếp tục theo nhịp điệu ban đầu, làm tốt vai trò một tham mưu, chỉ dẫn các Chuẩn Thánh trong Tứ Đại Kiếm Môn công phá Tứ Đại Kiếm Môn của Tru Tiên Kiếm Trận!Lúc này, Ma Tổ La Hầu cũng thay đổi sách lược!

Bởi vì sự bùng phát vừa rồi, trừ Hồng Quân Lão Tổ ra, ba vị Chuẩn Thánh còn lại đều chịu không ít thương thế!

Trong đó Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ bị thương càng thêm nghiêm trọng!

Đánh chó chết đuối, nên Ma Tổ La Hầu liền tập trung mục tiêu công kích vào Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ!

Kiếm ý vô cùng khủng khiếp, điên cuồng công kích Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ!

Nhất thời, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, lập tức chịu thương thế càng nghiêm trọng hơn!

Có thể nói, lúc này Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, dường như đã gần đến cực hạn!

Nhưng lúc này, Hồng Quân Lão Tổ vẫn tỏ vẻ chật vật đối phó kiếm ý trong Tru Tiên Kiếm Môn, trông như thể giơ tay đỡ áo, giẫm chân không xong!

Điều này càng khiến Ngao Tông khẳng định, Hồng Quân Lão Tổ

thật sự đang giấu giếm thực lực!

Dù sao nếu Hồng Quân Lão Tổ thật sự có lòng, hoàn toàn có thể sử dụng Tam Thi, tiến lên giúp đỡ Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ!"Ma Tổ La Hầu, Bản tọa liều mạng với ngươi!" Lúc này, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ đã gần đến cực hạn, cuối cùng cũng không thể ngồi yên nữa!

Bởi vì bị Ma Tổ La Hầu bức đến đường cùng!

Có thể nói, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ đã đi đến cực hạn, trông thấy sắp vẫn lạc!

Hai vị Chuẩn Thánh đã quyết liều chết, tự nhiên sẽ không để Ma Tổ La Hầu sống yên, liền trực tiếp lựa chọn tự bạo!

Ầm ầm!

Âm Dương Lão Tổ dẫn đầu tự bạo!

Vụ nổ kinh khủng, trong nháy mắt vang vọng khắp Hồng Hoang Đại Địa!

Hãm Tiên Kiếm Môn nơi Âm Dương Lão Tổ ở, càng chịu thương tổn cực lớn!

Cả Hãm Tiên Kiếm Môn trông đã tan nát không chịu nổi, tựa hồ lung lay sắp đổ!Ngay sau đó, Càn Khôn Lão Tổ cũng đã đến cực hạn!

Càn Khôn Lão Tổ cũng tự bạo theo!

Bởi vì Âm Dương Lão Tổ tự bạo, ảnh hưởng toàn bộ chủ tuyến kiếm trận, khiến toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận vận chuyển chịu ảnh hưởng nhất định!

Như vậy, lại cho Càn Khôn Lão Tổ một cơ hội không tồi!

Càn Khôn Lão Tổ tự bạo, trong nháy mắt thông qua Tru Tiên Kiếm Trận đang vận hành đình trệ, trực tiếp ảnh hưởng đến Ma Tổ La Hầu

trong khu vực trung tâm của Tru Tiên Kiếm Trận!

Ngay lúc đó, Ma Tổ La Hầu trực tiếp chịu không ít trọng thương! Vì Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ liên tiếp tự bạo, Tru Tiên Kiếm Trận vốn không có khuyết điểm, liền trực tiếp bị chấn động, xuất hiện một khe nứt khổng lồ!

Thậm chí, ngay cả Ma Tổ La Hầu, người ở trung tâm của Tru Tiên Kiếm Trận, cũng chịu không ít chấn động, trực tiếp trọng thương!

Đó là điều tất nhiên!

Cần biết, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ hai vị, tuy rằng trong số các đại năng đỉnh cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ không phải là nổi bật đặc biệt!

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, hai vị đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ thực sự!

Sự tự bạo của hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, xung kích kinh khủng sinh ra, không phải là sự tự bạo của Chúc Long trước đó có thể sánh bằng!Chính vì lý do này, ngay cả Sát Trận đệ nhất thượng cổ Tru Tiên Kiếm Trận, cũng chịu ảnh hưởng cực lớn!

Thậm chí cả Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ trong hai kiếm môn khác, cũng chịu ảnh hưởng nhất định!

Đương nhiên, người chịu ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, tự nhiên là Ma Tổ La Hầu!

Dù sao Ma Tổ La Hầu ở trung tâm Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận vì sự tự bạo của hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ mà bị chấn động kịch liệt!

Với tư cách là trung tâm, Ma Tổ La Hầu cũng chịu xung kích trực diện nhất!

Chính vì lý do này, Ma Tổ La Hầu chịu trọng thương nghiêm trọng, trực tiếp gánh chịu thương thế nặng nề!Người duy nhất có khả năng không bị ảnh hưởng, cũng chỉ có Ngao Tông!

Một mặt, Ngao Tông đứng bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, chịu xung kích yếu ớt nhất!

Mặt khác, trên người Ngao Tông lại có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên bảo hộ!

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo phòng ngự, đủ để bảo hộ an toàn cho Ngao Tông!

Các vị Chuẩn Thánh khác, vì sự tự bạo của Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, đều chịu không ít thương tổn!

Đương nhiên, Hồng Quân Lão Tổ trong Tru Tiên Kiếm Môn, thương thế cũng không lớn!

Bởi vì trên người Hồng Quân Lão Tổ có rất nhiều bảo vật, thậm chí có cả Chư Thiên Khánh Vân vạn tà tránh xa, vạn pháp không dính, tự nhiên sẽ không chịu thương thế lớn!

Nhưng, xung kích khủng khiếp do sự tự bạo của hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ mang lại, cũng khiến Hồng Quân Lão Tổ hoảng hốt một trận, nhất thời chưa kịp hoàn hồn!

Điều này lại cho Ngao Tông một cơ hội không tồi!“Cơ hội tốt!” Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, Ngao Tông đạp trên đài sen tím hai mươi bốn cánh, mắt sáng rực!

Hiện tại mấy vị Chuẩn Thánh còn lại, đều vì sự tự bạo của hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ mà chịu không ít ảnh hưởng!

Điều này lại cho Ngao Tông cơ hội ra tay!

Vì vậy, Ngao Tông liền trực tiếp ra tay!

Đại thủ vung lên, một cây thước vàng rực rỡ xuất hiện trên tay Ngao Tông!

Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Xuất!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông trực tiếp thúc đẩy Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, trấn áp thẳng Hãm Tiên Kiếm trong Hãm Tiên Kiếm Môn!

Với tư cách là một trong Tru Tiên Tứ Kiếm, lực công phạt của Hãm Tiên Kiếm tự nhiên không cần phải nói nhiều!

Nhưng lúc này Ma Tổ La Hầu, vì sự tự bạo của hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ mà chịu không ít ảnh hưởng, không kịp khống chế Tru Tiên Kiếm Trận!

Bởi vậy, Ngao Tông khống chế Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, dễ dàng trấn áp được Hãm Tiên Kiếm!Nhưng, đối với Ngao Tông, như vậy còn lâu mới đủ!

Ngao Tông lần nữa ra tay, nhất tâm nhị dụng, điều khiển Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên dưới chân, trực tiếp bay vào Tuyệt Tiên Kiếm Môn, trấn áp Tuyệt Tiên Kiếm trong Tuyệt Tiên Kiếm Môn!

Về điểm này, cũng như tình huống ở Hãm Tiên Kiếm Môn.

Bởi vì hiện tại Ma Tổ La Hầu có chút lực bất tòng tâm, nên Ngao Tông mới có thể trấn áp được Tuyệt Tiên Kiếm!

Nếu không, đợi Ma Tổ La Hầu hoàn hồn, Ngao Tông sẽ gặp nạn!

Dù sao, hiện tại Ngao Tông, chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chương 233

Mặc dù thực lực Ngao Tông không tệ, nhưng muốn đối mặt với Ma Tổ La Hầu đang khống chế Tru Tiên Kiếm Trận, lại không phải là chuyện dễ dàng!Chẳng lẽ ngươi không thấy, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, đều bị Ma Tổ La Hầu bức đến tự bạo rồi sao!

Bởi vậy, cách làm này của Ngao Tông, kỳ thực cũng có chút mạo hiểm!

Nhưng Ngao Tông biết, nhân vật chính của trận đại chiến này, chính là Hồng Quân Lão Tổ, lúc này vẫn chưa bộc lộ toàn bộ thực lực!

Ngao Tông tiếp theo cần làm, là khiến hắn triển hiện toàn bộ thực lực!

"Hồng Quân đạo hữu, sao không để Tam Thi của ngươi ra tay!" Ngao Tông đột nhiên mở miệng, hét lớn một tiếng với Hồng Quân Lão Tổ!

Trong thanh âm hùng hậu, mang theo một tia uy áp hoàng giả.

Như tiếng chuông đạo trời vang vọng bên tai Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp khiến Hồng Quân Lão Tổ thanh tỉnh!

Kế hoạch của Ngao Tông!

Trong một trận chiến, nhân vật chính thật sự, là Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu!Nhưng, vì tiểu tâm tư trong lòng Hồng Quân Lão Tổ, nên trước đây hắn vẫn luôn không xuất động Tam Thi!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông trực tiếp vạch trần chuyện này, khiến Hồng Quân Lão Tổ phải xuất động Tam Thi!

“Cũng được, lão đạo ta ra tay!” Hồng Quân Lão Tổ thanh tỉnh, trong nháy mắt nhìn rõ tình hình hiện tại!

Nói thật, Hồng Quân Lão Tổ có chút kinh ngạc!

Bởi vì không ngờ rằng, trong Tru Tiên Kiếm Trận khốn khổ không nói nên lời này, Ngao Tông lại có thể trấn áp được hai kiếm môn!

Mặc dù bên trong có yếu tố Ngao Tông ra tay bất ngờ, thừa lúc Ma Tổ La Hầu trọng thương, tự thân khó bảo toàn mà ra tay!

Nhưng, việc Ngao Tông có thể làm được điều này, khiến Hồng Quân Lão Tổ vô cùng kinh ngạc!

Nói thật, trong lòng Hồng Quân Lão Tổ, đột nhiên nảy sinh một cỗ kiêng kỵ nhàn nhạt!

Một cỗ kiêng kỵ, nhắm vào Ngao Tông!Đó là điều tất nhiên!

Mặc dù biểu hiện của Ngao Tông khiến Hồng Quân Lão Tổ hơi kinh ngạc!

Nhưng thật sự, kẻ địch quan trọng nhất hiện tại của Hồng Quân Lão Tổ, chính là Ma Tổ La Hầu!

Hiện tại, vì Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ tự bạo, trực tiếp khiến Ma Tổ La Hầu trọng thương!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây là một cơ hội vô cùng khó có được!

Trong đại chiến, một thời cơ tốt, còn quan trọng hơn tất cả!

Nắm bắt cơ hội này, có khả năng thay đổi cục diện chiến đấu!

Điểm này, Hồng Quân Lão Tổ trong lòng vô cùng rõ ràng!

Huống chi, Ngao Tông đã hô to bí mật về Tam Thi, muốn tiếp tục giấu giếm, cũng không thể giấu giếm được nữa!Chính vì lý do này,

Hồng Quân Lão Tổ liền không chút do dự, trực tiếp điều động Tam Thi!

Thiện Thi của Hồng Quân, mặc đạo bào trắng, từ phía sau Hồng Quân Lão Tổ bước ra, tay cầm một bức đồ phổ quanh thân vạn đạo hào quang, ngàn điều ráng lành!

Trên bức đồ phổ ấy, bên ngoài là 'Đại Đạo Sấm Ngôn' bao quanh, bên trong là 'Thiên Đạo Phù Lục' ẩn hiện, trông vô cùng huyền diệu!

Chính là Thái Cực Đồ, một trong Tam Đại Khai Thiên Chí Bảo!

Không thể không nói, quả đúng như Ngao Tông đã nói, bảo vật trên người Hồng Quân Lão Tổ cũng vô cùng trân quý.

Tùy tiện lấy ra một kiện bảo vật, liền là một trong Tam Đại Khai Thiên Chí Bảo!Thiện Thi của Hồng Quân, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, trực tiếp đến Lục Tiên Kiếm Môn nơi Dương Mi Lão Tổ đang ở!

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân Lão Tổ và Thiện Thi của Hồng Quân, không hẹn mà cùng động thủ!

Thiện Thi của Hồng Quân tay cầm Thái Cực Đồ, trực tiếp trấn áp Lục Tiên Kiếm trong Lục Tiên Kiếm Môn!

Bản tôn của Hồng Quân Lão Tổ, khống chế Chư Thiên Khánh Vân, trực tiếp trấn áp Tru Tiên Kiếm trong Tru Tiên Kiếm Môn!"Ngao Tông đạo hữu, chúng ta cùng ra tay!" Hồng Quân Lão Tổ mở miệng, lớn tiếng nói với Ngao Tông!

Trước đó Ngao Tông đã nói, muốn phá giải Tru Tiên Kiếm Trận, cần đồng thời đoạt lấy bốn thanh tiên kiếm trong Tứ Đại Kiếm Môn!

Hiện tại, bốn thanh tiên kiếm đều đã bị trấn áp, tiếp theo chỉ cần đoạt lấy chúng, liền có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận!

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không có dị nghị, bởi vì đây chính là chuyện Ngao Tông muốn làm!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông khống chế Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên và Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, đồng thời đoạt lấy Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm!

Hồng Quân Lão Tổ khống chế Chư Thiên Khánh Vân và Thái Cực Đồ, trực tiếp đoạt lấy Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm!Ầm!

Khi bốn thanh tiên kiếm bị đoạt lấy, Sát Trận đệ nhất thượng cổ Tru Tiên Kiếm Trận, liền trực tiếp bị phá giải!

"Tốt quá rồi, Tru Tiên Kiếm Trận cuối cùng cũng bị phá giải!" Hồng Quân Lão Tổ vô cùng hớn hở!

Bởi vì phá giải được Tru Tiên Kiếm Trận, vậy thì Ma Tổ La Hầu còn lại, không đáng để lo ngại!

Cần biết, vì Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ tự bạo, Ma Tổ La Hầu đã chịu không ít trọng thương!

Thêm vào đó, hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận đã bị phá, với những thủ đoạn còn lại của Ma Tổ La Hầu, căn bản không đủ để chống lại Hồng Quân Lão Tổ!

Có thể nói, cùng với việc Tru Tiên Kiếm Trận bị phá giải, kết quả của trận Tiên Ma đại chiến, cơ bản đã định!Đối với điều này, Ngao Tông lại không nói nhiều, không để ý đến Hồng Quân Lão Tổ đang hân hoan.

Hắn tập trung tinh thần, khống chế Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên và Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích, đem Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm thu về!

Đúng vậy, Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm, chính là mục tiêu của Ngao Tông!

Nếu không, Ngao Tông đâu thể mạo hiểm lớn đến vậy, giúp đỡ Hồng Quân Lão Tổ, phá giải Tru Tiên Kiếm Trận chứ!

Đương nhiên, thật sự, Ngao Tông càng muốn Tru Tiên Kiếm!

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận lấy Tru Tiên Kiếm làm tên, có thể thấy được sự đặc biệt của Tru Tiên Kiếm!Chỉ tiếc, trong Tứ Đại Kiếm Môn, Hồng Quân Lão Tổ lại ở trong Tru Tiên Kiếm Môn!

Muốn đoạt Tru Tiên Kiếm từ tay Hồng Quân Lão Tổ, đâu phải là chuyện dễ dàng!

Bởi vậy Ngao Tông mới đặt mục tiêu vào Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm!

Hiện tại, mục tiêu của Ngao Tông đã hoàn thành!

Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, hai thanh tiên kiếm mất đi sự khống chế của Tru Tiên Kiếm Trận, tuy bản thân chúng cũng là bảo vật đỉnh cấp!

Nhưng không có chủ nhân khống chế, hai kiện bảo vật đối với Ngao Tông, không có thương hại quá lớn!

Chính vì lý do này, Ngao Tông dễ dàng trấn áp được chúng, và thu phục chúng!

Đợi đến khi hai thanh tiên kiếm hoàn toàn được thu phục, Ngao Tông mới nhìn về tình hình chiến trường!Bởi vì Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Ma Tổ La Hầu mất đi chỗ dựa lớn nhất!

Đối mặt với cơ hội như vậy, Hồng Quân Lão Tổ đâu thể bỏ lỡ!

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp triệu hoán Tam Thi ra, trực tiếp công kích Ma Tổ La Hầu!

Chương 234

Tam Thi của Hồng Quân Lão Tổ, mỗi Thi đều có thực lực vô cùng mạnh mẽ, mỗi Thi đều cầm trên tay một kiện Chí Bảo!

Như vậy, cộng với bản thân Hồng Quân Lão Tổ, giống như bốn vị Chuẩn Thánh vậy!

Chiến lực cấp bậc này, căn bản không phải một Ma Tổ La Hầu trọng thương có thể chống đỡ được!

Có thể nói, kết quả của trận chiến, vô cùng rõ ràng!Chính vì lý do này, Ngao Tông không nói nhiều, trực tiếp đến vị trí Tru Tiên Kiếm Trận trước đó!

Bởi vì Ngao Tông muốn xem xem, liệu có cơ hội nhặt được của hời nào không!

"Quả nhiên, Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm đều đã biến mất, chắc là bị Hồng Quân Lão Tổ mang đi rồi!" Nhìn Tru Tiên Kiếm Trận tan hoang không chịu nổi, trống rỗng và đổ nát, Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng một tiếng!

Mặc dù Hồng Quân Lão Tổ quan trọng nhất là đánh bại Ma Tổ La Hầu!

Nhưng khi rời đi, Hồng Quân Lão Tổ vẫn không quên, mang theo hai thanh tiên kiếm kia!

Điều này khiến Ngao Tông có chút tiếc nuối!"Khoan đã, mặc dù hai thanh tiên kiếm kia đã bị lấy đi, nhưng ở đây còn có một kiện bảo vật quan trọng nhất, đó là Tru Tiên Kiếm Đồ!" Linh quang của Ngao Tông lóe lên, tựa hồ nghĩ ra điều gì!

Cấu thành của Tru Tiên Kiếm Trận, ngoài bốn thanh tiên kiếm

đỉnh cấp ra, còn có một kiện bảo vật quan trọng nhất, đó là Tru Tiên Kiếm Đồ!

Lấy Tru Tiên Kiếm Đồ làm nền, bốn thanh tuyệt thế tiên kiếm làm trận nhãn, mới cấu thành Tru Tiên Kiếm Trận!

Có thể nói, trong toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Đồ ngược lại càng thêm quan trọng!Vừa rồi, vì Hồng Quân Lão Tổ tập kích, Ma Tổ La Hầu căn bản không kịp thu hồi Tru Tiên Kiếm Đồ!

Điều này lại cho Ngao Tông một cơ hội!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu vận dụng thiên phú trận pháp đỉnh cấp, bắt đầu phân tích xâm nhập Tru Tiên Kiếm Đồ!

Tru Tiên Kiếm Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm, có tác dụng tương phụ tương thành!

Hai thứ hợp lại thành một, mới có thể hóa thành Sát Trận đệ nhất thượng cổ Tru Tiên Kiếm Trận!

Nhưng hiện tại, Tru Tiên Kiếm Đồ đã mất đi bốn thanh tiên kiếm đỉnh cấp, giống như hổ bị nhổ răng, căn bản không đáng để lo ngại!

Huống chi, Ngao Tông lại có thiên phú trận pháp đỉnh cấp!

Chỉ tốn một chút thời gian, Ngao Tông đã đoạt được Tru Tiên Kiếm Đồ!

"Đã có Tru Tiên Kiếm Đồ, chuyến đi Tây Phương Đại Địa lần này không uổng!" Ngao Tông trong lòng vô cùng hớn hở!

Quả nhiên, lần này lựa chọn mạo hiểm ra tay, thật sự là một quyết định vô cùng chính xác!

Không những thu được Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm, thậm chí còn thu được cả Tru Tiên Kiếm Đồ!

Có thể nói, lần ra tay này của Ngao Tông, không hề lỗ!

Nhưng Ngao Tông biết, thu hoạch không chỉ có vậy!Ngao Tông trực tiếp xoay người, đi đến Hãm Tiên Kiếm Môn nơi Âm Dương Lão Tổ đã từng ở trước đó!

Mặc dù Âm Dương Lão Tổ đã tự bạo, nhưng những bảo vật để lại, không phải là một con số nhỏ!

Trong số những bảo vật tán loạn đó, không cần nói nhiều, Âm Dương Lão Tổ ít nhất đã để lại hai kiện bảo vật đỉnh cấp!

Kiện bảo vật đầu tiên, tự nhiên không cần nói nhiều, chính là Âm Dương Lô của Âm Dương Lão Tổ!

Ngao Tông có thể khẳng định, tòa Âm Dương Lô kia, tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp!

Đó là điều tất nhiên, bảo vật có thể được Âm Dương Lão Tổ mang theo bên mình, rất có khả năng là Chí Bảo bản mệnh của Âm Dương Lão Tổ!

Phẩm cấp của kiện bảo vật này, tự nhiên phi phàm.

Hiện tại Âm Dương Lão Tổ đã vẫn lạc, kiện bảo vật này trở thành vật vô chủ, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp thu lấy Âm Dương Lô của Âm Dương Lão Tổ!

Còn về kiện bảo vật đỉnh cấp thứ hai, chính là hồn phách nguyên thần của Âm Dương Lão Tổ!Mặc dù Âm Dương Lão Tổ đã tự bạo, nhưng hồn phách nguyên thần của Âm Dương Lão Tổ vẫn còn sót lại.

Tuy rằng chỉ ở dạng mảnh vỡ, nhưng nếu được bồi dưỡng và tu phục tốt, chưa chắc đã không có cơ hội tái sinh lần nữa!

Nếu có thể chuyển hóa hắn thành tộc nhân Minh tộc!

Vậy thì Ngao Tông thật sự đã kiếm lớn rồi!

Một tộc nhân Minh tộc cấp Chuẩn Thánh!

Chỉ cần nghĩ thôi, đã đủ khiến người ta chấn động không thôi!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng vô cùng rõ ràng, muốn chuyển hóa hồn phách nguyên thần tàn phá của Âm Dương Lão Tổ thành tộc nhân Minh tộc, nhất định là một chuyện vô cùng gian nan!

Nhưng có cơ hội như vậy, Ngao Tông sẽ không bỏ lỡ!

Bởi vậy, Ngao Tông thu thập toàn bộ hồn phách nguyên thần tàn phá của Âm Dương Lão Tổ!

Ngao Tông đã thu được hai kiện bảo vật đỉnh cấp của Âm Dương Lão Tổ!Tranh thủ lúc Hồng Quân Lão Tổ đại chiến Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông đã thu được trung tâm của Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Đồ.

Thậm chí, Ngao Tông còn thu được Âm Dương Lô Chí Bảo bản mệnh của Âm Dương Lão Tổ, cùng với hồn phách nguyên thần tàn phá của Âm Dương Lão Tổ!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch cực lớn!

Nhưng trong lòng Ngao Tông vô cùng rõ ràng, những thứ có thể thu được, còn lâu mới chỉ có thế!

Cần biết, trong trận Tiên Ma đại chiến này, có một vị đại năng, gặp phải tình cảnh vô cùng tương tự với Âm Dương Lão Tổ!

Đó là Càn Khôn Lão Tổ!

Cũng như Âm Dương Lão Tổ, dưới sự uy hiếp của Ma Tổ La Hầu, Càn Khôn Lão Tổ cũng bị buộc phải tự bạo!

Những thứ Càn Khôn Lão Tổ để lại, cũng là một thu hoạch không tồi!

Đối với Ngao Tông, tự nhiên không thể bỏ qua!

Chính vì lý do này, khi Ngao Tông đã thu thập toàn bộ bảo vật do Âm Dương Lão Tổ để lại.

Ngao Tông liền trực tiếp đến vị trí Tuyệt Tiên Kiếm Môn nơi Càn Khôn Lão Tổ bị nhốt!Cũng như trước đây, Ngao Tông thu lấy Chí Bảo bản mệnh của Càn Khôn Lão Tổ!

Chí Bảo bản mệnh của Càn Khôn Lão Tổ, là một tấm Càn Khôn Đồ huyền diệu, phát ra từng trận quang mang thần dị, trông vô cùng huyền ảo, hẳn cũng là một kiện bảo vật đỉnh cấp!

Sau đó, Ngao Tông cũng thu gom từng chút hồn phách nguyên thần tàn phá của Càn Khôn Lão Tổ!

Còn về Dương Mi Lão Tổ trong Lục Tiên Kiếm Môn!

Lúc này Dương Mi Lão Tổ, tuy rằng chịu không ít thương thế, nhưng Ngao Tông sẽ không đến mức thừa lúc người gặp nguy, ra tay với Dương Mi Lão Tổ!

Dù sao với tư cách là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh cấp, Dương Mi Lão Tổ tuy trông có vẻ chịu không ít trọng thương!

Nhưng Ngao Tông có thể khẳng định, trên người Dương Mi Lão Tổ, nhất định còn có một số lá bài tẩy!

Chương 235

Vì một số lợi ích nhỏ nhặt mà ra tay với Dương Mi Lão Tổ, đó không phải là chuyện tốt.

Bởi vậy, sau khi thu thập toàn bộ bảo vật do Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ để lại, Ngao Tông nhìn về phía trận chiến trên bầu trời!Lúc này, trận chiến giữa Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ, đã gần đến hồi kết!

Mặc dù thực lực của Ma Tổ La Hầu mạnh mẽ, trong số các đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, Ma Tổ La Hầu cũng là tồn tại đỉnh cấp!

Nhưng bất đắc dĩ, trong trận chiến vừa rồi, sự tự bạo của Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, đã mang lại thương tổn nghiêm trọng cho Ma Tổ La Hầu!

Mặt khác, Hồng Quân Lão Tổ trong số rất nhiều Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng là tồn tại đỉnh cấp, không hề kém cạnh Ma Tổ La Hầu chút nào!

Chính vì lý do này, đối mặt với công phạt của Hồng Quân Lão Tổ, Ma Tổ La Hầu liên tục bại lui.

Nếu không phải trên người Ma Tổ La Hầu có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phòng ngự, có lẽ Ma Tổ La Hầu đã hoàn toàn bại trận rồi!“Tiếp theo, cũng nên tính sổ giữa ta và ngươi!” Nhìn Ma Tổ La Hầu đang chiến đấu, Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng!

Đại thủ vung lên, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích phát ra quang mang vàng rực, xuất hiện trên tay Ngao Tông!

Đúng vậy, Ngao Tông chuẩn bị ra tay, can thiệp vào trận chiến cuối cùng!

Không vì điều gì khác, chỉ vì muốn trút một hơi tức giận mà thôi!

Bởi vì trước đây, Ngao Tông đã chịu không ít thiệt thòi dưới tay Ma Tổ La Hầu!

Hiện tại cũng là lúc, đòi lại món nợ này, nhân quả thuộc về Ngao Tông và Ma Tổ La Hầu!

Hiện tại, Ngao Tông muốn kết thúc phần nhân quả này!Nghĩ đến đây, Ngao Tông liền trực tiếp ra tay, bùng phát toàn bộ sức mạnh, vung Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích trong tay!

Uy lực vô cùng kinh khủng, trong nháy mắt bùng phát từ trên Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Một đạo xích ảnh vàng kim hư ảo, như khai thiên tích địa, trực tiếp bổ về phía Ma Tổ La Hầu trên bầu trời!

Ầm ầm!

Dưới công phạt của Ngao Tông, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bao phủ Ma Tổ La Hầu, xuất hiện một trận chấn động kịch liệt!

Đó là điều tất nhiên!

Cần biết, bảo vật trên tay Ngao Tông, chính là Chí Bảo công phạt đệ nhất, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!Mặc dù tu vi của Ngao Tông, so với Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ hai người có chút chênh lệch!

Nhưng, dựa vào thiên phú của Ngao Tông, khí vận của toàn bộ Minh tộc tụ tập, cùng với hiệu quả đặc thù của Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Uy lực phát ra từ một thước bổ ra, cũng vô cùng kinh người, không hề thua kém đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ chút nào!

Nhưng, chiêu công phạt của Ngao Tông, hiệu quả duy nhất có thể

mang lại, là khiến Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, xuất hiện một chút đình trệ!

Đây đã là cực hạn mà Ngao Tông có thể làm được!Không còn cách nào khác, đúng như Ngao Tông đã nói, so với Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ cùng các Chuẩn Thánh hậu kỳ khác, tu vi của Ngao Tông kém hơn một bậc, chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Mặt khác, Thập Nhị Phẩm Liên Đài bản thân là bảo vật phòng ngự đỉnh cấp!

Mặc dù hiệu quả phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, kém xa Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên trên tay Ngao Tông!

Nhưng bảo vật có thể phát huy ra uy lực lớn đến mức nào, cũng cần xem người sử dụng!

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Ma Tổ La Hầu vốn vô cùng khế hợp!

Thêm vào đó, tu vi của Ma Tổ La Hầu cao thâm, cao hơn Ngao Tông một cảnh giới, tự nhiên có thể phát huy ra uy lực vô cùng mạnh mẽ!

Có thể khiến Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, xuất hiện một chút đình trệ, Ngao Tông đương nhiên chỉ có thể làm được đến vậy! Nhưng, một chút đình trệ đó, đối với trận đại chiến này, đã đủ để thay đổi cục diện rồi!

“Biến mất cho ta đi, Ma Tổ La Hầu!” Hồng Quân Lão Tổ nắm chặt lấy một kẽ hở, trong nháy mắt động dụng bảo vật trong tay, trực tiếp giáng cho Ma Tổ La Hầu một đòn trọng kích!

Ầm ầm!

Công kích vô cùng kinh khủng, bùng nổ trong tay Hồng Quân Lão Tổ!

Hóa thành một đạo sát cơ kinh khủng, trực tiếp xuyên thấu phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đánh thẳng vào người Ma Tổ La Hầu!

Cùng với một tiếng nổ vang, Ma Tổ La Hầu trực tiếp chịu tất cả thương thế nghiêm trọng!

Khi tất cả bạo động đều biến mất, lúc này Ma Tổ La Hầu, đã tàn phế không chịu nổi!

Trên thân thể Ma Tổ La Hầu, xuất hiện vô số vết thương!

Thậm chí, đầu của Ma Tổ La Hầu, cùng với nửa bên thân thể, đều bị đánh nát thành mảnh vụn!Nói thật, đối với cảnh giới Chuẩn Thánh mà nói, tích huyết trọng sinh không phải chuyện khó!

Nhưng hiện tại Ma Tổ La Hầu, không có sức mạnh để khôi phục thương thế trên người, có thể thấy thương thế của Ma Tổ La Hầu nghiêm trọng đến mức nào!

Có thể nói, hiện tại Ma Tổ La Hầu, đã cận kề bờ vực thân tử đạo tiêu, chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng!

Trong trận chiến này, cục diện cơ bản đã hoàn toàn định đoạt!

Ma Tổ La Hầu không còn cơ hội lật ngược tình thế, trông thấy sắp vẫn lạc!“Ma Tổ La Hầu, tàn diệt vô đạo, bởi vậy mới có kết cục như vậy, cuối cùng của trận Tiên Ma đại chiến này, lão đạo đã giành được thắng lợi!” Nhìn Ma Tổ La Hầu không còn sức phản kháng, Hồng Quân Lão Tổ vốn luôn trầm ổn, trong mắt cũng có một tia hân hoan!

Cần biết, với Ma Tổ La Hầu, không biết đã đấu bao nhiêu nguyên hội, trong bóng tối không biết đã giao phong bao nhiêu lần!

Luôn luôn, hai bên đều hòa nhau, không phân thắng bại!

Nhưng lần này, trong một trận chiến thành thánh, Hồng Quân Lão

Tổ cuối cùng đã giành được thắng lợi cuối cùng!

Tiếp theo Hồng Quân Lão Tổ, chỉ cần triệt để luyện hóa thiên địa khí vận, dung hội quán thông tự ngã chi đạo, liền có thể thành tựu Đạo Quả Thánh Nhân, đạt cảnh giới Thánh Nhân!

Chính vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ vốn dĩ vô cùng trầm ổn, lúc này cũng khó tránh khỏi cảm thấy vô cùng hân hoan!"Ha ha ha, Hồng Quân, ngươi thật sự cho rằng có thể giành được thắng lợi cuối cùng sao!" "Cho dù có phải vẫn lạc, Bản tọa cũng muốn kéo ngươi theo cùng!" "Hãy cảm nhận thật kỹ, phần đại lễ cuối cùng mà Bản tọa ban tặng cho ngươi đi!" Lúc này, Ma Tổ La Hầu vốn nên thoi thóp hơi tàn, lại phát ra một tiếng cười cuồng loạn tùy ý!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ma Tổ La Hầu dồn toàn bộ tu vi cuối cùng vào người, sau đó trực tiếp tự châm lửa!

Ầm ầm!

Ma Tổ La Hầu trực tiếp lựa chọn tự bạo!

Xung kích vô cùng kinh khủng, trong nháy mắt cuốn về bốn phương tám hướng!Rắc!

Mặt đất Tu Di Sơn, xuất hiện từng đạo vết nứt!

Từng đạo quang mang màu đen, từ dưới Tu Di Sơn hiện lên!

Những quang mang màu đen này, phát ra khí tức cuồng bạo hỗn loạn, tựa hồ muốn hủy diệt địa mạch Tu Di Sơn!

Chính là ma khí cuồng bạo do Ma Tổ La Hầu bố trí từ trước!

Chính là phần đại lễ cuối cùng mà Ma Tổ La Hầu chuẩn bị cho Hồng Quân Lão Tổ!

Hắn muốn lợi dụng sự tự bạo để châm ngòi những ma khí cuồng bạo này, triệt để hủy diệt toàn bộ linh mạch Tây Phương Đại Địa!

Bởi vì như vậy, Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ hai người, sẽ gánh vác nhân quả hủy diệt toàn bộ linh mạch Tây Phương Đại Địa, chịu phản phệ nghiệp lực khí vận của linh mạch Tây Phương Đại Địa!Dù sao trận Tiên Ma đại chiến này, là vì trận chiến giữa hai người!

Đương nhiên, Ma Tổ La Hầu đã cận kề bờ vực vẫn lạc, tự nhiên không cần lo lắng bị thiên địa nghiệp lực phản phệ!

Chương 236

Dù sao người cũng sắp không còn, còn cần lo lắng những chuyện lộn xộn đó sao!

Người duy nhất cần lo lắng, là Hồng Quân Lão Tổ!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ đã chiến thắng thành công, thu được khí vận của toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, sắp sửa dùng nó để chứng đạo!

Nhưng, chịu phản phệ nghiệp lực của toàn bộ Tây Phương Đại Địa, e rằng việc chứng đạo của Hồng Quân Lão Tổ, sẽ không dễ dàng như vậy!

Có thể nói, cho dù có phải vẫn lạc, Ma Tổ La Hầu cũng muốn gây một ít phiền toái cho Hồng Quân Lão Tổ!

Chính vì lý do này, Ma Tổ La Hầu mới chuẩn bị phần đại lễ cuối cùng cho Hồng Quân Lão Tổ!"Không hay rồi!

Ma Tổ La Hầu đáng chết!" Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ đại biến, tựa hồ đoán ra ý đồ của Ma Tổ La Hầu, vội vàng muốn ngăn cản Ma Tổ La Hầu!

Chỉ tiếc, đã không kịp ngăn cản Ma Tổ La Hầu!

Ầm ầm!

Một tiếng vang lớn chấn động lòng người, trực tiếp vang lên trên Tổ Mạch Tu Di Sơn của Tây Phương Đại Địa!

Dưới sự tấn công của những ma khí kinh khủng, toàn bộ mạch núi Tu Di Sơn, hoàn toàn bị đánh nát!

Thậm chí ngay cả thân núi Tu Di Sơn, cũng trực tiếp bị đánh thành

mảnh vụn!

Đây chỉ là khởi đầu, sự đổ nát của Tu Di Sơn, giống như một tín hiệu!

Toàn bộ linh mạch Tây Phương Đại Địa, đều truyền ra từng tiếng vang lớn!

Trong những tiếng nổ vang đó, toàn bộ linh mạch Tây Phương Đại Địa, dưới sự dẫn bạo của Ma Tổ La Hầu, hoàn toàn bị đánh nát thành mảnh vụn!

Phụt!

Khoảnh khắc đó, một cỗ nghiệp lực kinh khủng, giáng xuống thân Hồng Quân Lão Tổ!

Thân hình Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp ngã xuống đất!

Một vệt máu, xuất hiện ở khóe miệng Hồng Quân Lão Tổ!

Hiển nhiên, phản phệ nghiệp lực khí vận của Tây Phương Đại Địa, hiện tại đã bắt đầu!

Bởi vậy khóe miệng Hồng Quân Lão Tổ, mới xuất hiện một vết máu!"Ma Tổ La Hầu đáng ghét, lão đạo muốn thiên đao vạn quả ngươi!" Hồng Quân Lão Tổ phát ra một tiếng gào thét!

Tốn hết tâm tư, mưu tính bấy lâu, thật không dễ dàng gì mới hoàn thành kế hoạch, thành công đánh bại Ma Tổ La Hầu, sắp sửa đón nhận chứng đạo!

Kết quả không ngờ, Ma Tổ La Hầu trước khi vẫn lạc, lại để lại cho hắn phiền phức như vậy!

Nói thật, trong lòng Hồng Quân Lão Tổ, thậm chí còn có ý nghĩ muốn phục sinh Ma Tổ La Hầu, sau đó lại thiên đao vạn quả Ma Tổ La Hầu!

Chỉ tiếc, Ma Tổ La Hầu đã hoàn toàn vẫn lạc, ý nghĩ của Hồng Quân Lão Tổ, định sẵn không thể thực hiện được!"Thôi được rồi, sau này hãy tìm cách bù đắp vậy!" Hồng Quân Lão Tổ đau đầu không thôi, trong lòng cảm khái một tiếng, tạm thời áp chế cơn phẫn nộ trong lòng!

Sau đó, Hồng Quân Lão Tổ trở lại vị trí Tru Tiên Kiếm Trận ban đầu, nhìn về phía Dương Mi Lão Tổ và Ngao Tông đang ở đó!

Đúng vậy, ngay từ lúc nãy, Ngao Tông đã cảm giác được Ma Tổ La Hầu không ổn!

Bởi vậy trước khi Ma Tổ La Hầu tự bạo, hủy diệt linh mạch Tây Phương, Ngao Tông đã kịp thời lùi lại ngay lập tức, và dùng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên hộ thân!

Bởi vậy Ngao Tông không hề chịu thương tổn!Còn về phản phệ nghiệp lực khí vận của Tây Phương Đại Địa, nói thật, Ngao Tông vốn tưởng rằng mình cũng sẽ bị dính một phần!

Dù sao trong trận chiến với Ma Tổ La Hầu, Ngao Tông cũng đã ra tay!

Nhưng điều khiến Ngao Tông không ngờ, là dường như không có phản phệ nghiệp lực khí vận của Tây Phương!

Điều này khiến Ngao Tông có chút kinh ngạc!

Nhưng chợt nghĩ lại, Ngao Tông trong lòng đã hiểu!

Nhân vật chính của trận Tiên Ma đại chiến này, chủ yếu là Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ hai người!

Ngao Tông và Dương Mi Lão Tổ cùng những người khác, đều thuộc về cường viện mà Hồng Quân Lão Tổ mời đến!

Bởi vậy, một đòn của Ma Tổ La Hầu, nhân quả chỉ sẽ rơi vào

người Hồng Quân Lão Tổ!

Sự thật cũng đúng là như vậy, bởi vì Dương Mi Lão Tổ cũng không chịu phản phệ nghiệp lực khí vận của Tây Phương Đại Địa!

Điều này chứng minh suy nghĩ của Ngao Tông là chính xác!Điều này lại khiến Ngao Tông vô cùng kinh ngạc!

Xem ra lúc trước, Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, đã định ra lời thề Thiên Đạo kia, ngược lại đã giúp Ngao Tông một lần!

Đương nhiên, đối với Hồng Quân Lão Tổ, kỳ thực cũng không có gì xấu!

Bởi vì ý định ban đầu của Hồng Quân Lão Tổ, vốn là muốn đoạt lấy một phần khí vận của Tiên Ma đại chiến!

Đã muốn đoạt lấy một phần khí vận, tự nhiên phải gánh chịu hậu quả tương ứng!

Chỉ có thể nói, có được thì có mất mà thôi!

Đương nhiên, nói chung, đối với kết quả hiện tại, Ngao Tông vô cùng hài lòng!

Bởi vì đối với Ngao Tông, khí vận của trận đại chiến này, hắn không hề để ý!

Bởi vì con đường phải đi, đã sớm định sẵn rồi.

Một phần khí vận của Tiên Ma đại chiến, đối với Ngao Tông, cũng không có tác dụng quá lớn!

Bởi vậy, có thể tránh được phản phệ nghiệp lực khí vận của linh mạch Tây Phương bị hủy diệt, đối với Ngao Tông, là một tin tức không tồi!Nhưng, Ngao Tông lại không biểu hiện ra thần sắc hân hoan!

Bởi vì lúc này Hồng Quân Lão Tổ, sắc mặt vô cùng khó coi, Ngao

Tông không muốn chọc giận Hồng Quân Lão Tổ.

Nói đi thì nói lại, mọi chuyện đã kết thúc!

Cùng với sự vẫn lạc của Ma Tổ La Hầu, một trận Long Phượng Lượng Kiếp, đã hoàn toàn hạ màn!

"Cảm tạ sự viện trợ của hai vị đạo hữu, lão đạo cảm kích không dứt....." Hồng Quân Lão Tổ trước mặt Ngao Tông và Dương Mi Lão Tổ, bày tỏ lời cảm tạ với hai người, và hỏi về những chuyện tiếp theo của hai người!"Chuyện nơi đây đã xong, Bản tọa cũng cần trở về bế quan dưỡng thương, hai vị đạo hữu, hữu duyên tái hội!" Dương Mi Lão Tổ lại vô cùng sảng khoái, không nói nhiều, sau khi cáo biệt với Hồng Quân Lão Tổ và Ngao Tông, liền trực tiếp xé rách không gian rời đi!

"Bản Hoàng cũng nên trở về U Minh Huyết Hải, cáo từ!" Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều, cáo từ với Hồng Quân Lão Tổ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp xé rách không gian, bước vào hư không!

Nhưng, sau khi tiến vào hư không, Ngao Tông lại không trực tiếp trở về U Minh Huyết Hải, mà đi sâu vào hư không!

Bởi vì trước khi trở về U Minh Huyết Hải, Ngao Tông có một chuyện cần hoàn thành!Ma Tổ La Hầu vẫn lạc, đại biểu cho một trận Long Phượng Lượng Kiếp hỗn loạn, đã hoàn toàn hạ màn!

Chính vì lý do này, sau khi cáo từ với Hồng Quân Lão Tổ, Ngao Tông liền trực tiếp xé rách không gian, bước vào hư không, chuẩn bị rời khỏi Tây Phương Đại Địa!

Nhưng, Ngao Tông lại không trực tiếp trở về U Minh Huyết Hải!

Chương 237

Bởi vì trước khi trở về U Minh Huyết Hải, Ngao Tông có một chuyện vô cùng quan trọng cần hoàn thành!

Đó là tìm kiếm những bảo vật do Ma Tổ La Hầu để lại!

Ví dụ như, Thí Thần Thương!

Đúng vậy, vừa rồi Ma Tổ La Hầu tự bạo, tuy mục tiêu nhắm vào toàn bộ linh mạch Tây Phương Đại Địa!

Nhưng sự tự bạo của một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy lực cũng vô cùng kinh khủng, trực tiếp chấn nát không gian!

Các bảo vật trên người Ma Tổ La Hầu, cũng toàn bộ bị thất lạc trong hư không!Đối với những bảo vật khác, Ngao Tông có thể không cần để ý!

Dù sao trong một trận Long Phượng Lượng Kiếp, Ngao Tông đã thu được rất nhiều bảo vật!

Ví dụ như, càn quét được kho báu Long tộc, nửa kho báu Phượng tộc, có bảo vật của Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ v.v!

Có thể nói, trong một trận Long Phượng Lượng Kiếp, Ngao Tông đã thu được thu hoạch cực lớn!

Hiện tại những bảo vật thông thường, Ngao Tông không còn để tâm nữa!

Nhưng, duy độc Thí Thần Thương, Ngao Tông nhất định phải có được!

Không thể nghi ngờ, Thí Thần Thương là sát phạt Chí Bảo đáng sợ nhất giữa trời đất!

Mặc dù Ngao Tông đang nắm giữ Chí Bảo công phạt đệ nhất Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Nhưng với tư cách là sát phạt chi bảo đáng sợ nhất, Thí Thần Thương có đặc tính là có thể gây thương tổn đến nguyên thần Thánh Nhân!

Chỉ riêng điểm này, Ngao Tông không thể bỏ lỡ Thí Thần Thương!Cần biết, Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, đại biểu cho Hồng Quân Lão Tổ trở thành người thắng cuộc lớn nhất!

Đợi đến khi Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, Hồng Hoang Đại Địa sẽ bước vào thời đại Thánh Nhân!

Mặc dù Ngao Tông có ý muốn khai sáng Luân Hồi, đi mạch Địa Đạo, trở thành người đại diện của Địa Đạo!

Nhưng tu vi của hắn, rốt cuộc vẫn thấp hơn Hồng Quân Lão Tổ một cảnh giới.

Đợi đến khi Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, Ngao Tông cũng không dám khẳng định, liệu mình có thể thành công Địa Đạo Thánh Nhân hay không!

Như vậy, Ngao Tông tự nhiên cần phải chuẩn bị nhiều hơn!

Ví dụ như, đoạt lấy Thí Thần Thương!

Như vậy, sau này khi đối mặt với Thánh Nhân, trong tay Ngao Tông cũng có một số lá bài tẩy, không đến mức không có chút lực ứng phó nào!

Nói trắng ra, Ngao Tông đang chuẩn bị cho tương lai, hy vọng có thể chuẩn bị trước một số lá bài tẩy cho thời đại Thánh Nhân!Đó là cách nghĩ của Ngao Tông!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới không trực tiếp trở về U Minh

Huyết Hải, mà chuẩn bị đi tìm Thí Thần Thương trước!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông liền trực tiếp đi sâu vào hư không vô dấu vết!

Kỳ thực, ngay từ trước khi Ma Tổ La Hầu tự bạo, trong lòng Ngao Tông đã có suy nghĩ như vậy!

Chính vì lý do này, Ngao Tông vẫn luôn chú ý đến tung tích của Thí Thần Thương!

Bởi vậy, về đại khái hướng đi của Thí Thần Thương, trong lòng Ngao Tông cũng đã có tính toán!

Chỉ tốn một chút thời gian, Ngao Tông đã cảm nhận được khí tức của Thí Thần Thương trong một vực sâu của hư không!

Điều này khiến Ngao Tông trong lòng vui mừng, men theo một tia khí tức do Thí Thần Thương tiết lộ, đến vị trí của Thí Thần Thương!

Rất nhanh, Ngao Tông cuối cùng cũng tìm thấy Thí Thần Thương!"Không ngờ lại bị đánh nát, trận Tiên Ma chiến đấu thật kịch liệt a!" Nhìn Thí Thần Thương trước mặt, Ngao Tông phát ra một tiếng cảm khái!

Bởi vì trên thân Thí Thần Thương, có mấy vết nứt!

Sở dĩ có tình huống như vậy, là do trận Tiên Ma đại chiến trước đó.

Có thể thấy được, trận đại chiến đó đã diễn ra kịch liệt đến mức nào!

Nhưng đối với Ngao Tông, điều này không có chút quan hệ nào!

Bởi vì chỉ cần bồi dưỡng tốt, việc tu phục Thí Thần Thương, hẳn sẽ không có quá nhiều khó khăn!

"Không, không ngờ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lại ở cùng

với Thí Thần Thương tàn phá!" Ngao Tông phát ra một tiếng cảm khái!

Đúng vậy, thứ tìm thấy lần này, không chỉ có Thí Thần Thương, mà còn có một kiện bảo vật khác của Ma Tổ La Hầu, đó là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Ngao Tông vốn chỉ định tìm Thí Thần Thương, kết quả không ngờ, một kiện bảo vật khác lại cũng ở trong đó!Mặc dù Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đối với Ngao Tông mà nói, không có tác dụng!

Dù sao trên tay Ngao Tông có Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên càng mạnh mẽ hơn, càng phù hợp với Ngao Tông!

Nhưng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bản thân là một kiện linh bảo phòng ngự đỉnh cấp, và có liên quan đến hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên!

Như vậy, Ngao Tông tự nhiên không thể bỏ qua kiện bảo vật này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông chuẩn bị thu lấy hai kiện bảo vật!

"Khoan đã, trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lại có một đạo khí tức khác, ...tàn hồn của Ma Tổ La Hầu!" Ngay khi Ngao Tông chuẩn bị thu lấy hai kiện bảo vật, linh quang của Ngao Tông lóe lên, tựa hồ cảm ứng được điều gì!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, có một đạo khí tức vô cùng yếu ớt!

Nếu không phải Ngao Tông, tinh thông con đường hồn phách nguyên thần, có lẽ sẽ vô thức bỏ qua!

Bởi vì đạo tàn hồn kia, thật sự quá yếu ớt, như ngọn nến tàn trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt!"Thì ra là vậy, Ma Tổ La Hầu thủ đoạn thật hay a, hiện tại lại còn có tâm kế này!" Mắt Ngao Tông lóe

sáng, tựa hồ đoán ra điều gì!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, hẳn là Ma Tổ La Hầu đã để lại hậu thủ!

Khiến tàn hồn, nương tựa trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Và lợi dụng năng lực đặc thù của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bồi dưỡng tàn hồn của Ma Tổ La Hầu!

Không chừng vô số năm sau, tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, có khả năng hoàn toàn tu phục, và dựa vào đó mà trọng sinh!

Không thể không nói, quả không hổ là Ma Tổ La Hầu, cho dù đã hoàn toàn bại trận, lại còn để lại một đạo hậu thủ cuối cùng!

Nhưng trong mắt Ngao Tông, cách làm như vậy, tính không chắc chắn quá cao.

Chỉ cần sơ suất một chút, tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, có khả năng hoàn toàn tan biến!Chỉ có thể nói, Ma Tổ La Hầu cũng đang đánh cược, đánh cược một phần tương lai.

Như vậy, việc Thí Thần Thương bị tổn hại, ngược lại cũng có chút ẩn ý!

Hoặc có lẽ, đó là hậu quả do Ma Tổ La Hầu cố ý gây ra!

Không thể nghi ngờ, phong mang của Thí Thần Thương, thật sự quá kinh người.

Cho dù thất lạc trong hư không sâu thẳm, cũng sẽ phóng ra phong mang kinh người, có khả năng bị người khác phát hiện!

Chương 238

Nhưng Thí Thần Thương tàn phá, phong mang nội liễm, khả năng bị người khác phát hiện sẽ giảm đi rất nhiều!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, đây có khả năng cũng là một trong những hậu thủ mà Ma Tổ La Hầu để lại!

Chỉ tiếc, kế sách cuối cùng của Ma Tổ La Hầu, đã bị Ngao Tông phát hiện, tất cả những hậu thủ để lại, đều hóa thành bọt nước!Bởi vì Ngao Tông không thể nào, dễ dàng buông tha tàn hồn của Ma Tổ La Hầu!

Bởi vì bất luận từ phương diện nào mà nói, tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, đối với Ngao Tông, đều có tác dụng cực lớn!

Không nói gì khác, Ngao Tông hoàn toàn có thể giống như đối xử với tàn hồn của Càn Khôn Lão Tổ, và Âm Dương Lão Tổ.

Thử chuyển sinh tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, trở thành tộc nhân Minh tộc!

Mặc dù tỷ lệ thành công chuyển sinh không lớn, nhưng Ngao Tông hiển nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Nếu tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, có thể chuyển sinh thành tộc nhân Minh tộc, vậy thì Ngao Tông thật sự đã kiếm lớn rồi!

Cần biết, bản thân Ma Tổ La Hầu, là một trong những Chuẩn Thánh đỉnh cấp có khả năng cực cao thăng cấp thành Thánh Nhân!

Nếu thao tác hợp lý, không chừng sau này trong Minh tộc, có khả năng lại xuất hiện một tôn Địa Đạo Thánh Nhân!

Có thể thấy được, tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, có giá trị lớn đến mức nào!Đương nhiên, đó là kết quả tốt nhất!

Nhưng, bản thân Ma Tổ La Hầu, thuộc về loại kiệt ngạo bất tuần.

Muốn hoàn thành cách nghĩ này của Ngao Tông, không phải chuyện dễ dàng!

Nhưng, cho dù cách nghĩ của Ngao Tông không thành công, tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, vẫn có giá trị cực cao!

Dù sao bản thân Ma Tổ La Hầu, là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ!

Nếu Ngao Tông không thể chuyển hóa hắn thành tộc nhân Minh tộc, Ngao Tông cũng có thể dùng tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, làm một quân cờ ám hiệu!

Cần biết, đợi đến khi Ngao Tông trở thành người đại diện của Địa Đạo, Ngao Tông sẽ hoàn toàn đứng về phía Địa Đạo!

Và với Hồng Quân Lão Tổ đứng về phía Thiên Đạo, họ tự nhiên sẽ là tồn tại đối lập!

Đến lúc đó, giữa Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, nhất định sẽ đứng trên lập trường đối lập, trở thành kẻ địch của một vòng luân hồi mới!

Điểm này, giống như Hồng Quân Lão Tổ và Ma Tổ La Hầu trong Tiên Ma đại chiến, tự nhiên thuộc về tồn tại đối lập!

Như vậy, Ngao Tông hoàn toàn có thể dựa vào tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, gây ra một số phiền phức cho Hồng Quân Lão Tổ!

Có thể nói, nắm giữ tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, có thể mang lại rất nhiều công dụng cho Ngao Tông!Chính vì lý do này, Ngao Tông cẩn thận từng li từng tí thu lấy tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, chuẩn bị mang hắn về U Minh Huyết Hải.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông đã thu thập từng bảo vật này!

Đợi đến khi chuyện này hoàn thành, chuyến đi hư không lần này

của Ngao Tông, cũng xem như công đức viên mãn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không trì hoãn thời gian, trực tiếp lên đường trở về U Minh Huyết Hải!

Đối với Ngao Tông hiện tại, việc vượt qua Hồng Hoang Đại Địa, không phải chuyện khó!

Chỉ tốn một chút thời gian, Ngao Tông liền trực tiếp trở về U Minh Huyết Hải!

Nhưng, trước khi tiến vào Luân Hồi, Ngao Tông lại dừng lại!"Ta lại quên mất một trận đại trận phong ấn, hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp đã kết thúc, một trận đại trận phong ấn để che mắt thiên hạ, không còn bất kỳ tác dụng nào nữa, cũng là lúc giải khai nó rồi!" Nhìn Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận đang bao phủ trên U Minh Huyết Hải, Ngao Tông khẽ lẩm bẩm một tiếng!

Trước đó, để tránh Ngao Tông quấy nhiễu Tam tộc đại chiến, ba tộc trưởng Tam tộc đã liên thủ, thiết lập Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận trên U Minh Huyết Hải.

Mục đích là để phong ấn U Minh Huyết Hải, khiến Ngao Tông không thể can dự vào Tam tộc đại chiến!

Mặc dù không có tác dụng, Ngao Tông vẫn có thể tự do ra vào, thậm chí còn trở thành trợ lực giúp Ngao Tông che mắt thiên hạ.

Nhưng hiện tại Long Phượng Lượng Kiếp đã kết thúc, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều đã quy ẩn!

Bởi vậy, Ngao Tông cũng là lúc giải khai nó, để không ảnh hưởng đến cơ hội tiếp theo của Ngao Tông!Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu tiến hành giải trận!

Ngay từ trước đó, Ngao Tông đã thành công phân tích được bản nguyên của Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, an toàn vô sự

từ U Minh Huyết Hải bước ra!

Bởi vậy, hiện tại muốn triệt để giải khai trận đại trận phong ấn này, đối với Ngao Tông, căn bản không phải chuyện khó!

Chỉ tốn một chút thời gian, Ngao Tông đã giải khai Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận!

Đồng thời, trên tay Ngao Tông, xuất hiện ba giọt tinh huyết thần dị!

Một giọt tinh huyết, như một con tiểu long huyết sắc, bơi lội trong lòng bàn tay Ngao Tông, phát ra uy long nhàn nhạt!

Hai giọt tinh huyết còn lại, như một con hỏa phượng huyết sắc, cùng với một con tiểu kỳ lân huyết sắc!

Chính là bản nguyên tâm đầu tinh huyết của Long Vương và Nguyên Phượng cùng các tộc trưởng Tam tộc!

Bởi vì trận Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, lấy bản nguyên tâm đầu tinh huyết của ba tộc trưởng Tam tộc làm nền, dựa vào đó mà thiết lập nên!Ngao Tông trực tiếp nghịch hướng phân tích đại trận, đưa toàn bộ Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận, trở về trạng thái nguyên bản nhất, bởi vậy mới thu được ba giọt bản nguyên tâm đầu tinh huyết!

Đối với Ngao Tông, ngược lại là một thu hoạch bất ngờ không tồi.

Dù sao ba tộc trưởng Tam tộc trước đây, đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, bản nguyên tâm đầu tinh huyết, có tác dụng vô cùng lớn!

“Không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ như vậy, xem ra vận khí của ta không tệ!” Ngao Tông khẽ mỉm cười, tâm tình lại không tồi!

Nhưng, đối với Ngao Tông, đây chỉ là một niềm vui bất ngờ mà thôi, không phải chuyện lớn!

Hiện tại Ngao Tông, có chuyện quan trọng hơn cần hoàn thành!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp thu lấy bản nguyên tâm đầu tinh huyết của ba tộc trưởng Tam tộc, sau đó trực tiếp đạp vào U Minh Huyết Hải.

"Cung nghênh Ngô Hoàng trở về!" "Bái kiến Minh Hoàng đại nhân!" Trên U Minh Huyết Hải, rất nhiều Đại La Kim Tiên của U Minh Huyết Hải, đều quỳ bái hành lễ với Ngao Tông, tựa hồ đã sớm chờ đợi Ngao Tông trở về!

Sự thật cũng đúng là như vậy, bởi vì trước khi rời đi, Ngao Tông đã phân phó làm một số việc!

Chính vì lý do này, một số cao tầng Minh tộc, mới ở tầng biểu của U Minh Huyết Hải, chờ đợi Ngao Tông trở về!"Thế nào, những chuyện Bản Hoàng đã giao phó trước đây, đã hoàn thành ra sao?" Ngao Tông hỏi một tiếng, nhìn về phía rất nhiều cao tầng Minh tộc!

"Những chuyện Minh Hoàng đại nhân đã giao phó, chúng thần đã hoàn toàn hoàn thành, xin mời Minh Hoàng đại nhân theo chúng thần tiến lên!" Ngao Nguyệt bước ra, cung kính hành lễ đáp lời Ngao Tông.

Đối với điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu.

Dưới sự dẫn đường của Ngao Nguyệt, Ngao Tông đến vị trí trung tâm U Minh Huyết Hải!

Ở đó, một trận pháp phức tạp, được thiết lập trên U Minh Huyết Hải, giống như một tế đàn khổng lồ!

Vị trí trung tâm của tế đàn, có hai kiện bảo vật vô cùng thần dị!

Đó là một cuốn sách màu đen, cùng với một cây bút lông màu đen!

Không sai, chính là Bán Bộ Nhân Thư, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!Chính là những thứ Ngao Tông đã dặn

Ngao Nguyệt cùng những người khác chuẩn bị trước khi rời đi!

Trước đó, sau khi thu được Bán Bộ Nhân Thư, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, Ngao Tông từng nghiên cứu một đoạn thời gian!

Chương 239

Trong lần nghiên cứu đó, Ngao Tông phát hiện có thể thông qua hai kiện Địa Đạo Chí Bảo, câu thông với Địa Đạo vô hình vô tích!

Đây là một trong những nguyên nhân khiến Ngao Tông có tự tin trở thành người đại diện của Địa Đạo!

Còn về tế đàn này, thì do Ngao Tông chuyên môn sáng tạo ra!

Tế đàn có duy nhất một tác dụng, đó là có thể phóng thích sức mạnh của Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, lợi dụng hai kiện bảo vật này câu thông Địa Đạo, giúp Ngao Tông kiến lập Luân Hồi!

Đúng vậy, Ngao Tông đã làm nhiều như vậy, chính là vì để kiến lập U Minh Luân Hồi!Ngay từ trước đó, sau lần đầu tiên kiến lập Luân Hồi thất bại, Ngao Tông vẫn luôn nghiên cứu chuyện này!

Thậm chí trước đây, Ngao Tông đã xác định rõ, khi Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, sẽ trực tiếp kiến lập U Minh Luân Hồi!

Bởi vì lúc đó, Long Phượng Lượng Kiếp vừa mới kết thúc, ảnh hưởng lực của Thiên Đạo Thiên Địa, cũng sẽ giảm xuống thấp nhất, chính là thời cơ tốt nhất để kiến lập U Minh Luân Hồi!

Những điều này đều là kế hoạch của Ngao Tông, Ngao Tông sao có thể quên chứ!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới sắp xếp nhiều chuyện như vậy!

Hiện tại, tất cả mọi chuyện đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Ngao Tông chuẩn bị trực tiếp kiến lập U Minh Luân Hồi!

“Làm không tệ, hiện tại tất cả tộc nhân, toàn bộ đều lui ra khỏi tế

đàn!" Nhìn tế đàn đã hoàn toàn chuẩn bị xong, Ngao Tông khẽ gật đầu hài lòng!

Hiển nhiên, sự chuẩn bị trước của tộc nhân Minh tộc khiến Ngao Tông vô cùng mãn ý!

Như vậy, Ngao Tông có thể trực tiếp kiến lập U Minh Luân Hồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông vung tay áo, trên tay xuất hiện một vật thể hình tinh thể phát ra uy áp khủng bố, giống như pha lê trong suốt sáng bóng!

Nhưng, đó không phải pha lê, mà là một khối huyết nhục thuần túy!

Chính là khối Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục mà hệ thống ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ năm!

Cũng là một trong những vật phẩm cần thiết để kiến lập U Minh Luân Hồi!

Trong nguyên tác, luân hồi không tự nhiên mà có, Hậu Thổ đã lấy thân mình làm cái giá.

Lấy Tổ Vu chi khu hóa thành căn cơ của luân hồi, từ đó kiến lập luân hồi!

Hậu Thổ hóa thân luân hồi do!

Sở dĩ như vậy là vì luân hồi, thuộc về một góc khuyết thiếu của trời đất!

Cả Hồng Hoang đại địa, vốn là thân thể Bàn Cổ đại thần hóa thành!

Muốn kiến lập một luân hồi phù hợp với Hồng Hoang, chỉ có những thứ có liên quan đến Bàn Cổ mới có khả năng kiến lập!

Trong nguyên tác, đó là một trong những nguyên nhân Hồng Quân

lão tổ cùng những người khác bày kế Hậu Thổ!

Bởi vì Hậu Thổ là hậu duệ Bàn Cổ, trên người chảy huyết mạch Bàn Cổ, có dấu ấn thuộc về Bàn Cổ!

Thêm vào Hậu Thổ thiên sinh ẩn chứa pháp tắc Thổ, thiên sinh phù hợp với luân hồi!

Cho nên nhiệm vụ kiến lập luân hồi mới rơi vào người Hậu Thổ!

Đương nhiên, Ngao Tông muốn đi trước một bước kiến lập luân hồi, tự nhiên cũng cần một vật phẩm có liên quan đến Bàn Cổ!

Thật ra, lúc ban đầu, Ngao Tông định lấy nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên làm căn cơ, để nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên hóa thành U Minh Luân Hồi!

Bởi vì nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên, thuộc về một hạt sen trong số các hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Tuy nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên không phải huyết nhục Bàn Cổ hóa thành, nhưng bản nguyên của nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên, thuộc về một hạt sen trưởng thành của Hỗn Độn Thanh Liên!

Bởi vì Bàn Cổ được thai nghén từ Hỗn Độn Thanh Liên, hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên và Bàn Cổ, có thể coi là đồng căn đồng nguyên.

Hơn nữa, trong nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên có Tiên Thiên U Minh khí.

Có thể nói, nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên, là rất ít bảo vật có thể hóa thành luân hồi!

Nhưng, trong phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn thứ năm, Ngao Tông đã thu được một khối Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục.

Một khối Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục, không chỉ ẩn chứa bản

nguyên Thổ của Hậu Thổ, thậm chí còn ẩn chứa toàn bộ bản nguyên của Thập Nhị Tổ Vu, có mối quan hệ vô cùng mật thiết với Bàn Cổ!

Có thể nói, nó là dược liệu thích hợp nhất để hóa thành luân hồi, thậm chí còn thích hợp hơn nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới từ bỏ việc sử dụng nhị thập tứ phẩm U Minh Tử Liên để hóa thành luân hồi, mà định sử dụng khối Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục này!

"Đại Đạo ở trên, Ta là Minh Hoàng Ngao Tông, nay vì chúng sinh Hồng Hoang, sau khi chết không có nơi trở về, tâm ta không đành lòng!" "Vậy nên, Bản Hoàng muốn trên U Minh Huyết Hải, lấy Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục làm cơ sở, kiến lập U Minh Luân Hồi. ……" Ngao Tông ngửa mặt lên trời, đối với Đại Đạo lập lời thề, chuẩn bị mở ra U Minh Luân Hồi!

Oanh long!

Tuy nhiên, lời thề của Ngao Tông vừa nói được một nửa.

Một cỗ uy áp khủng bố vô danh, xuất hiện giữa trời đất, dường như muốn ngăn cản Ngao Tông kiến lập U Minh Luân Hồi!

Trong lòng Ngao Tông hiểu rõ, đó hẳn là thủ bút của Thiên Đạo!

Giống như trước đây, Ngao Tông chuẩn bị kiến lập luân hồi, nhất định sẽ bị Thiên Đạo ngăn cản!

Nhưng so với trước đây, uy áp của Thiên Đạo lần này, dường như nhỏ hơn, thậm chí không thể mang lại chút áp lực nào cho Ngao Tông!

"Quả nhiên, lượng kiếp vừa mới kết thúc, lúc này Thiên Đạo là yếu ớt nhất, chính là lúc ta thành lập luân hồi!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, trong mắt có một tia ý cười!

Biểu hiện của Thiên Đạo, vừa đúng như dự đoán!

Khoảng thời gian này, quả nhiên là thời cơ tốt nhất để thành lập luân hồi!

Cho nên, Ngao Tông không để ý đến cảnh cáo của Thiên Đạo, tiếp tục việc kiến lập luân hồi!

Tu vi khủng bố, bộc phát từ trên người Ngao Tông, dung hợp vào khối Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục trước mắt!

Dưới sự khống chế của Ngao Tông, khối Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục như pha lê, bắt đầu biến hóa, dần dần diễn hóa thành luân hồi!

Oanh long long!

Thiên Đạo dường như cảm thấy phẫn nộ, phát ra từng tiếng sấm sét!

Bởi vì Ngao Tông không nghe lời cảnh cáo của nó, vẫn tiếp tục sáng tạo luân hồi!

Khiến bản năng Thiên Đạo cảm thấy vô cùng phẫn nộ!

Kiếp lực thiên địa kinh người, hóa thành từng đạo kiếp lôi khủng bố, trực tiếp đánh xuống hướng Ngao Tông!

Kiếp lôi khủng bố, phát ra uy áp đáng sợ, như lôi diệt thế, dường như muốn hủy diệt luân hồi đang dần thành hình!

Chương 240

"Cút ngay!" Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng, U Minh chi lực khủng bố, hội tụ trên tay Ngao Tông, hóa thành một cây U Minh Chi Thương đen kịt!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông đột ngột ném ra!

U Minh Chi Thương trực tiếp lao thẳng lên trời, trực tiếp đánh nát kiếp lôi trên bầu trời!

Kiếp lôi do kiếp lực thiên địa hóa thành, trong nháy mắt bị U Minh Chi Thương đánh nát, trực tiếp tiêu tán vào hư vô!

Một kết quả tất nhiên!

Phải biết, hiện tại Ngao Tông đã là đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh cấp, thực lực vô cùng khủng bố!

Nếu là bản năng Thiên Đạo ở thời kỳ đỉnh thịnh, có lẽ có thể gây không ít phiền phức cho Ngao Tông!

Nhưng, vừa trải qua một trận thiên địa lượng kiếp, bản năng Thiên Đạo lúc này đang ở thời điểm suy yếu nhất, căn bản không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Ngao Tông!

Thậm chí, Ngao Tông chỉ bằng một chiêu, trực tiếp đánh nát tất cả kiếp lực thiên địa!

Trong nháy mắt, Ngao Tông có thể cảm nhận được, tất cả uy áp mà Thiên Đạo mang lại, từ từ biến mất!

Hiển nhiên, bản năng Thiên Đạo không thể ngăn cản Ngao Tông, đã từ từ thoái lui!

Có thể nói, đến đây, Ngao Tông mới thật sự có tư cách sáng lập

luân hồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không suy nghĩ vẩn vơ nữa, tập trung toàn bộ tinh lực, tiếp tục mở ra luân hồi.

"…… Để chúng sinh Hồng Hoang, sau khi chết có nơi nương náu, chúng sinh đều có thể chuyển thế tái sinh, duy trì cân bằng ranh giới sinh tử!" "U Minh Luân Hồi, lập!" Oanh long long!

Cùng với lời thề của Ngao Tông, Đại Đạo phát ra từng tiếng oanh minh, dường như đang hưởng ứng lời thề của Ngao Tông!

Đồng thời, dưới sự khống chế của Ngao Tông, khối Bàn Cổ tâm đầu huyết nhục kia, dần dần hóa thành luân hồi to lớn!

Một vùng luân hồi rộng lớn, xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

Oanh long!

Cùng với những tiếng Đại Đạo lôi âm, từng đám mây vàng kim, xuất hiện trên không U Minh Huyết Hải!

Đó chính là công đức kim vân!

Hiển nhiên, Đại Đạo đã thừa nhận việc kiến lập U Minh Luân Hồi, lấy công đức kim vân làm phần thưởng!

Sau đó, khi công đức kim vân hoàn toàn thành hình, trực tiếp giáng xuống!

Mười phần công đức, sáu phần công đức bay về phía Ngao Tông, ban cho Ngao Tông phần thưởng của người sáng lập!

Ngao Tông có thể cảm nhận được, cỗ công đức này vô cùng kinh người!

Nếu luyện hóa cỗ công đức khổng lồ này, Ngao Tông không chừng có thể đột phá giới hạn bản thân, trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Không, không chỉ Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cũng có thể dễ dàng đột phá, trực tiếp trở thành Thánh Nhân Công Đức!

Nhưng, đó không phải việc Ngao Tông làm!

Tuy muốn kiến lập luân hồi, trở thành người phát ngôn của Địa Đạo, nhưng điều đó không có nghĩa là Ngao Tông sẽ trở thành Thánh Nhân Công Đức!

Bởi vì thực lực của Thánh Nhân Công Đức, trong số nhiều loại Thánh Nhân, là tồn tại yếu nhất!

Ngao Tông có dã tâm rất lớn!

Nếu muốn trở thành Thánh Nhân, vậy thì cũng phải trở thành Thánh Nhân mạnh nhất!

Vì nguyên nhân này, khi sáu phần công đức giáng xuống.

Ngao Tông không trực tiếp hấp thu công đức kim vân, mà luyện hóa nó thành một đạo công đức kim luân, sau đó cất đi, đợi sau này sẽ sắp xếp!

Còn về bốn phần công đức còn lại!

Hai phần công đức bay ra, dung hợp vào trong luân hồi vừa mới ra đời!

Trong khoảnh khắc, U Minh Luân Hồi vừa được kiến lập, nhanh chóng lột xác, biến thành một tồn tại đặc thù!

Ngao Tông hiểu rõ, đó là kỳ duyên đặc thù của U Minh Luân Hồi!

Chỉ khi dung hợp hai phần công đức, mới có thể trở thành luân hồi thật sự!

Còn hai phần công đức còn lại, thì rơi vào Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, khiến chúng hoàn toàn lột xác thành pháp

khí nhân quả, và liên kết với luân hồi!

"Lúc này, hãy liên kết với Địa Đạo!" Ngao Tông hai tay kết ấn, trực tiếp khống chế Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!

Việc tiếp theo, mới là việc quan trọng nhất!

Bởi vì Ngao Tông chuẩn bị dùng Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, làm vật chất giao tiếp, hóa thành một cây cầu đặc thù, để Ngao Tông và Địa Đạo thiết lập liên hệ!

Bá!

Cùng với sự lột xác của Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, Ngao Tông có thể cảm nhận được, dường như một thế giới vô cùng huyền diệu!

Trong thế giới đó, trời đất dường như chỉ còn lại lực luân hồi, diễn hóa sự biến thiên của vạn vật thế gian!

Sự ra đời của một sinh linh, từ từ đi qua một đời, cuối cùng trở về hư vô, rồi lại một lần nữa ra đời!

Trong cả thế giới huyền diệu đó, dường như không ngừng diễn hóa sự biến thiên sinh mệnh của vạn tộc Hồng Hoang!

Ngao Tông hiểu rõ, bên trong chính là Địa Đạo!

Ngao Tông đã thành công liên hệ Địa Đạo!

Những gì mắt thấy tai nghe trước mắt, đều là sự biến hóa của quy tắc Địa Đạo!

Thuộc về quy tắc Địa Đạo, cũng thuộc về quy tắc luân hồi!

Giữa Địa Đạo và luân hồi, có một mối quan hệ không thể tách rời!

Trong lòng Ngao Tông có điều cảm ngộ!

Có thể cảm nhận được, sự cảm ngộ đối với luân hồi, đang không ngừng sâu sắc hơn!

Một cảm giác vô cùng huyền diệu!

Trong khoảnh khắc đó, Ngao Tông cảm thấy dường như hóa thân Địa Đạo, nắm giữ quy tắc thuộc về Địa Đạo, giữa cử chỉ động tác, liền có thể khống chế luân hồi của vạn vật thế gian!

"Địa Đạo, luân hồi. ……" Ngao Tông phát ra một tiếng cảm thán!

Chương 241

Địa Đạo quả nhiên không làm hắn thất vọng, tuy Địa Đạo vừa mới ra đời, so với Thiên Đạo đã có phần trưởng thành, có chút khác biệt!

Nhưng Ngao Tông lại có thể cảm nhận được, Địa Đạo vừa ra đời, đang giao dung với hắn!

Hai bên dung hợp lẫn nhau, thành tựu lẫn nhau, đang sản sinh ra một mối liên hệ huyền diệu!

Ngao Tông hiểu rõ, với tư cách là tồn tại đầu tiên cảm ngộ Địa Đạo, hắn chính thức hình thành một khế ước thần bí với Địa Đạo!

Cùng với sự sâu sắc của khế ước này, thậm chí có thể điều động sức mạnh quy tắc Địa Đạo!

Ngao Tông trong lòng hiểu rõ, hắn đang trên con đường trở thành người phát ngôn của Địa Đạo!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không suy nghĩ vẩn vơ nữa, tập trung toàn bộ tinh lực, cố gắng cảm ngộ tất cả quy tắc trước mắt!

Thời gian vội vã, không biết đã trôi qua bao nhiêu năm tháng!

Khi Ngao Tông một lần nữa mở mắt, ánh mắt hắn trở nên vô cùng sâu thẳm!

Trong ánh mắt lấp lánh, là hào quang mang tên quy tắc!

Khí chất bá đạo ban đầu, cũng trở nên vô cùng thần thánh, nhìn có một cảm giác như thần phi thần.

Trong khoảnh khắc đó, Ngao Tông dường như hóa thân một vị thần minh thật sự, không có tình cảm của sinh linh, trở thành một tồn

tại thần thánh cao không thể với tới!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, giữa chớp mắt của Ngao Tông, khí chất hắn một lần nữa trở lại dáng vẻ ban đầu!

"Hợp đạo sao, giống như biến hóa thành Địa Đạo vậy!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra sự thật vừa rồi!

Vừa rồi Ngao Tông, sở dĩ biến thành trạng thái thần thánh kia, là vì Ngao Tông đã tiến vào trạng thái hợp đạo!

Trên một điểm nào đó, cũng hơi giống Hồng Quân lão tổ sau khi thành Thánh ở thế hệ sau!

Hồng Quân lão tổ sau khi thành Thánh, thường xuyên tiến vào trạng thái hợp đạo, hợp nhất với Thiên Đạo.

Chỉ là, đạo mà Ngao Tông hợp, không phải Thiên Đạo của Hồng Quân lão tổ, mà là Địa Đạo của Ngao Tông!

Không, bởi vì tu vi của Ngao Tông, chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Cho nên thời gian hợp đạo của Ngao Tông, cũng chỉ là một lát mà thôi, không thể tiến hành hợp đạo lâu dài!

"Thật kỳ diệu cảm ngộ a, khi hợp đạo, ta dường như trở thành tồn tại của Đạo, tầm mắt chạm đến, đều là quy tắc!" Ngao Tông phát ra một tiếng cảm thán!

Chưa từng trải qua hợp đạo, vĩnh viễn không thể biết cảm giác đó kỳ diệu đến mức nào!

Chỉ là vì tu vi của Ngao Tông chưa đủ, không thể thường xuyên hợp đạo mà thôi!

Bỏ qua chuyện đó, Ngao Tông có thể tiến vào trạng thái hợp đạo, đạt được sự thừa nhận của Địa Đạo, chính thức trở thành người phát

ngôn của Địa Đạo!

Có thể nói, mưu đồ của Ngao Tông đã thành công!

Hiện tại Ngao Tông, chính thức trở thành người phát ngôn của Địa Đạo!

"Không, việc ta có thể làm, dường như không chỉ có vậy!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, trong mắt lấp lánh hào quang đáng sợ!

Bởi vì trong trạng thái hợp đạo, Ngao Tông đã phát hiện một chuyện!

Bởi vì luân hồi vừa mới được kiến lập, Địa Đạo cũng vừa mới ra đời!

Cho nên bản năng Địa Đạo lúc này, giống như một đứa trẻ sơ sinh, đang ở trong một trạng thái vô cùng nguyên thủy!

Nếu Ngao Tông có thể nắm bắt cơ hội, hoàn toàn luyện hóa bản năng Địa Đạo!

Không chừng, Ngao Tông có thể hoàn toàn thay thế Địa Đạo, trở thành Địa Đạo của thế giới Hồng Hoang!

Thật ra, phương pháp này vô cùng điên rồ!

Phương pháp này vừa nảy sinh trong đầu Ngao Tông, hắn cũng giật mình!

Nhưng nghĩ kỹ lại, phương pháp này lại có tỷ lệ thành công rất lớn!

Nguyên nhân Ngao Tông đã rõ, bởi vì luân hồi vừa mới ra đời, Địa Đạo cũng vừa mới ra đời, bản năng Địa Đạo đang ở trong trạng thái nguyên thủy!

Trong trạng thái này, Ngao Tông hoàn toàn có khả năng thay thế nó, trở thành Địa Đạo thật sự!

Nếu thành công, Ngao Tông sẽ vượt qua người phát ngôn của Địa Đạo, thậm chí trở thành người nắm giữ Địa Đạo, trở thành Địa Tôn độc nhất vô nhị!

Trên một điểm nào đó, tình huống của Thiên Đạo và Địa Đạo, hoàn toàn khác nhau!

Phải biết, Thiên Đạo đã ra đời từ rất lâu rồi!

Bản năng Thiên Đạo hiện tại, đã phát triển đến một quy mô nhất định!

Thậm chí còn có thể dựa vào bản năng, đi trước ngăn cản Ngao Tông kiến lập luân hồi!

Nếu không phải vì Long Phượng lượng kiếp vừa mới kết thúc, bản năng Thiên Đạo đang ở trạng thái suy yếu nhất, Ngao Tông chưa chắc đã có thể kiến lập luân hồi đâu!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ ở thế hệ sau, tuy trở thành Thánh Nhân Thiên Đạo đầu tiên, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo.

Nhưng, những gì Hồng Quân lão tổ có thể làm, cũng chỉ là trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo mà thôi!

Bởi vì sự cường đại của bản năng Thiên Đạo, điều duy nhất Hồng Quân lão tổ có thể làm, là nắm giữ một phần quyền năng Thiên Đạo, trở thành người truyền thanh của Thiên Đạo!

Nhưng, Ngao Tông lại có khả năng lớn hơn, có khả năng hoàn toàn nắm giữ Địa Đạo, trở thành người nắm giữ Địa Đạo!

Nếu Ngao Tông có thể đi bước đó, vậy thì Ngao Tông sẽ hoàn toàn vượt qua Hồng Quân lão tổ, trở thành một tồn tại với cách vị cao hơn!

Dã tâm vừa nảy sinh của Ngao Tông!

Nói trắng ra, sau khi kiến thức được sự cường đại của Địa Đạo, dã tâm của Ngao Tông càng trở nên lớn hơn!

Ngao Tông đã quyết định, không chỉ muốn trở thành người phát ngôn của Địa Đạo, mà còn muốn trở thành người nắm giữ Địa Đạo, trở thành Địa Tôn chí cao vô thượng của Địa Đạo! …… "Nắm giữ quyền năng Địa Đạo, từng bước luyện hóa từ vị trí người phát ngôn Địa Đạo, nắm giữ nhiều quyền năng Địa Đạo hơn." "Cuối cùng hoàn toàn dung hợp Địa Đạo, trở thành Địa Tôn chí cao vô thượng, đó chính là con đường tiếp theo của ta!" Bên trong Địa Đạo, Ngao Tông đứng giữa không trung, lẩm bẩm trong lòng, suy tư về cơ hội tiếp theo!

Trong trạng thái hợp đạo, sau khi phát hiện trạng thái hiện tại của Địa Đạo, kế hoạch trong lòng Ngao Tông, cũng phải được khuếch đại thêm một bước!

Đối với Ngao Tông, đó không phải việc khó!

Dù sao có thể tiến thêm một bước, không ai sẽ từ chối dụ dỗ như vậy!

Cho nên, Ngao Tông đã hoàn toàn xác định kế hoạch này!

Đến đây, việc Ngao Tông phải làm lần này, cũng đã sơ bộ hoàn thành!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp rút lui khỏi không gian Địa Đạo, trực tiếp trở về Hồng Hoang đại địa!

Chương 242

Khi thân hình Ngao Tông một lần nữa xuất hiện, Ngao Tông đã trở lại trên luân hồi!

Lúc này U Minh Luân Hồi, đã hoàn toàn được kiến lập.

Trên U Minh Huyết Hải, một luân hồi khổng lồ, như một vòng xoáy, đang từ từ vận hành!

U Minh Luân Hồi sơ sinh, bản năng nuốt chửng các du hồn xung quanh U Minh Huyết Hải.

Dường như muốn chuyển sinh tất cả các hồn phách nguyên thần đó thành những sinh mệnh mới!

Thật ra, trên một điểm nào đó, sự tồn tại của U Minh Luân Hồi, có chút xung đột với Ngao Tông!

Bởi vì Minh tộc của Ngao Tông, cũng cần lấy hồn phách nguyên thần làm dược liệu, chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc!

Giữa hai bên, có một cảm giác tranh giành tài nguyên!

Nhưng cũng phải xem, luân hồi nằm trong tay ai!

Hiện tại U Minh Luân Hồi, nằm trong tay Ngao Tông, Ngao Tông tự nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra!

Tuy trách nhiệm của U Minh Luân Hồi, là chuyển sinh những hồn phách nguyên thần đã vẫn lạc, thành những sinh mệnh mới!

Nhưng, Ngao Tông hoàn toàn có thể lợi dụng sự khống chế đối với luân hồi, chặn lại một số hồn phách nguyên thần ưu tú, để chúng chuyển hóa thành tộc nhân Minh tộc.

Còn những hồn phách nguyên thần chất lượng bình thường, thì

đưa vào luân hồi, trực tiếp chuyển sinh thành những sinh mệnh mới!

Như vậy, luân hồi vẫn vận hành.

Minh tộc của Ngao Tông, cũng có thể từng bước phát triển lớn mạnh!

Có thể nói, đối với Minh tộc, đó cũng là một quyết định không tệ!

Đó là ý định ban đầu của Ngao Tông!

Nhưng, hiện tại Ngao Tông, tạm thời không có thời gian sắp xếp chuyện này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp triệu hoán Ngao Nguyệt!

"Ngao Nguyệt, Bản Hoàng tạm thời giao Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút cho ngươi bảo quản." "Hãy chọn một số tộc nhân Minh tộc thích hợp, tạm thời phụ trách duy trì vận hành U Minh Luân Hồi!" "Một số hồn phách nguyên thần ưu tú, có thể giữ lại, đưa đến U Minh Chuyển Sinh Trì, chuyển hóa chúng thành tộc nhân Minh tộc!" "Còn những chuyện khác, đợi Bản Hoàng xuất quan rồi nói!" Ngao Tông triệu hoán Ngao Nguyệt, dặn dò Ngao Nguyệt!

Thật ra, hiện tại luân hồi vừa mới được kiến lập, có rất nhiều việc cần phải bận rộn!

Ví dụ, xây dựng U Minh Luân Hồi, thành lập Âm Phủ Địa Phủ vân vân!

Những việc này đều cần Ngao Tông hoàn thành!

Bởi vì Ngao Tông là người sáng tạo U Minh Luân Hồi, có lực khống chế tuyệt đối đối với luân hồi!

Nhưng, Ngao Tông vừa hợp đạo với Địa Đạo, đối với sự cảm ngộ về Địa Đạo và luân hồi, có sự đề thăng rất lớn!

Hiện tại Ngao Tông, cần khẩn cấp bế quan một lần, để tiêu hóa

những cảm ngộ đó!

Cho nên, Ngao Tông đã tìm Ngao Nguyệt, để nàng tạm thời quản lý vận hành vùng luân hồi!

Còn những chuyện khác, đợi Ngao Tông xuất quan rồi nói!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt tự nhiên sẽ không từ chối!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông sau khi sắp xếp xong những việc này, trực tiếp trở về mười tám tầng không gian, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan.

Đồng thời, khi Ngao Tông tiến vào trạng thái bế quan!

Trên Bạch Ngọc Kinh trên trời, Hồng Quân lão tổ đang bế quan trong đạo trường tràn ngập đạo vận!

Hồng Quân lão tổ đã thành công đánh bại Ma Tổ La Hầu, chỉ cần tiêu hóa thành quả của trận chiến đó, dung hợp khí vận Long Phượng lượng kiếp, ngưng tụ Đạo quả Thánh Nhân, liền có thể bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Nhưng, vào lúc này, sắc mặt Hồng Quân lão tổ đột nhiên đại biến, dường như chịu một loại đả kích nào đó!

"Vì sao lão đạo ta, đột nhiên có một cảm giác không lành, dường như đã mất đi một thứ gì đó!" Hồng Quân lão tổ nhíu mày chặt chẽ, dường như có một cảm ứng khó hiểu.

Nhưng hiện tại Hồng Quân lão tổ, chưa hoàn toàn tiêu hóa thu hoạch từ trận Tiên Ma đại chiến trước đây, chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân, càng không nói đến việc hợp đạo với Thiên Đạo.

Cho nên, trong lòng Hồng Quân lão tổ có cảm ứng, nhưng lại không biết đã mất đi điều gì!

Cuối cùng, Hồng Quân lão tổ đành bất lực, chỉ có thể một lần nữa

tiến vào trạng thái bế quan, hy vọng có thể sớm ngày ngưng tụ ra Đạo quả Thánh Nhân, thành công bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Đương nhiên, về chuyện này, Ngao Tông không hề hay biết!

Bởi vì hiện tại Ngao Tông, đang chìm đắm trong trạng thái bế quan, tiêu hóa những cảm ngộ trong quá trình sáng lập luân hồi, cũng như hợp đạo tạm thời với Địa Đạo!

Thời gian từng chút trôi qua, không biết đã trôi qua bao nhiêu vạn năm!

Một ngày nọ, trong mười tám tầng không gian của U Minh Huyết Hải, truyền ra một cỗ uy áp khủng bố tột cùng!

Một cỗ uy áp khủng bố, như một người khổng lồ chống trời đạp đất, cao cao tại thượng, phủ thị Hồng Hoang đại địa.

Thậm chí, một cỗ uy áp khủng bố tột cùng, còn xuyên thấu toàn bộ mười tám tầng không gian, truyền đến trên U Minh Huyết Hải!

Khiến tộc nhân Minh tộc trong U Minh Huyết Hải, cảm thấy chấn động không thôi, nhao nhao quỳ rạp trên mặt đất, cao hô "Minh Hoàng đại nhân"!

Không sai, chính là uy áp của Ngao Tông!

Lúc này Ngao Tông, chính thức bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, trở thành đại năng đỉnh cấp của Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi!

"Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, chỉ việc tiêu hóa việc sáng tạo luân hồi, cũng như cảm ngộ khi hợp đạo tạm thời với Địa Đạo, đã giúp ta bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!" "Đối với ta, thật là một thu hoạch ngoài ý muốn a!" Trong mười tám tầng không gian, Ngao Tông từ từ mở mắt, phát ra một tiếng cảm thán!

Đúng vậy, lần bế quan này, Ngao Tông đã tiêu hóa những cảm ngộ

từ việc sáng tạo luân hồi trước đó, cũng như cảm ngộ khi hợp đạo tạm thời với Địa Đạo, giúp Ngao Tông đề thăng một cảnh giới, thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Có thể thấy được, điểm cường đại của Địa Đạo.

Ngao Tông chỉ hợp đạo tạm thời, đã mang lại cho Ngao Tông lợi ích lớn đến vậy!

Thật ra, nếu Ngao Tông tu hành theo quỹ tích bình thường, không có vài nguyên hội thời gian, e rằng khó làm được chuyện này!

Đương nhiên, tu vi bản thân Ngao Tông, vốn đã đạt đến đỉnh phong cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, chỉ cách Chuẩn Thánh hậu kỳ một bước, cũng có sự giúp đỡ rất lớn!

Dù sao cảnh giới đề thăng, ngoài những cảm ngộ cần thiết, cũng cần tu vi đạt đến đỉnh phong của cảnh giới hiện tại!

Chỉ khi thỏa mãn cả hai điểm này, mới có khả năng đề thăng cảnh giới!

May mắn thay, Ngao Tông hoàn toàn phù hợp cả hai điểm!

Thật ra, nếu Ngao Tông tiếp tục bế quan, thì lẽ ra có thể tiến thêm một bước nữa, để tu vi của mình đề cao thêm một chút.

Nhưng Ngao Tông lại không làm vậy, bởi vì không cần thiết!

Chương 243

Con đường tu hành, đôi khi dục tốc bất đạt, đôi khi ổn thỏa một chút, ngược lại còn tốt hơn!

Cho nên, sau khi thăng cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, Ngao Tông tạm thời dừng lại!

Ngao Tông chọn tạm thời dừng lại, nhưng lại không trực tiếp xuất quan.

Bởi vì trước khi xuất quan, Ngao Tông có một số việc cần phải hoàn thành!

Việc đầu tiên, tự nhiên là sắp xếp những thu hoạch trước đó!

Trận Long Phượng lượng kiếp trước đó, đã mang lại cho Ngao Tông thu hoạch khổng lồ!

Chỉ là, sau khi trở về U Minh Huyết Hải trước đó, để nắm bắt thời cơ tốt nhất, Ngao Tông đã gác lại những việc khác, trực tiếp sáng lập U Minh Luân Hồi!

Đương nhiên, kết quả vô cùng tốt, Ngao Tông không chỉ thành công kiến lập luân hồi, mà còn thành công hình thành khế ước với Địa Đạo, trở thành người phát ngôn của Địa Đạo!

Có thể nói, tất cả những gì bỏ ra đều xứng đáng!

Hiện tại, việc Ngao Tông cần làm, đã sơ bộ hoàn thành!

Cho nên, Ngao Tông tiếp theo, có thể tạm thời sắp xếp một chút thu hoạch từ Long Phượng lượng kiếp!

Thu hoạch đầu tiên, tự nhiên không cần nói nhiều, chính là kho báu Long tộc mà Ngao Tông đã thu vét, cùng với nửa kho báu Phượng tộc

mà hắn đã chia đôi với Hồng Quân lão tổ!

Ngao Tông vung tay áo, tất cả bảo vật trong kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc, đều được lấy ra!

Trong chốc lát, cả mười tám tầng không gian, xuất hiện những ngọn núi bảo vật phát ra hào quang rực rỡ!

Những ngọn núi bảo vật chất đống như vậy, nhìn có một cảm giác chấn động, có thể thấy được bảo vật trong kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc, phong phú đến mức nào!

Ngao Tông lộ ra một tia ý cười, vung tay áo, trực tiếp sắp xếp!

Rất nhanh, tất cả bảo vật, dựa theo phẩm giai và loại hình của bảo vật, đều được sắp xếp gọn gàng!

"Hơn năm trăm kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hơn một trăm kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảy mươi kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mười kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một vụ mùa bội thu chưa từng có!" Sau khi kiểm kê xong tất cả bảo vật, Ngao Tông phát ra một tiếng cảm thán!

Tuy rằng trước đó, Ngao Tông đã biết số lượng bảo vật trong kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc, là một con số vô cùng kinh người!

Nhưng sau khi kiểm kê thật sự, Ngao Tông vẫn bị chấn động!

Tổng cộng tất cả Tiên Thiên Linh Bảo, xấp xỉ bảy trăm kiện!

Phải biết, nhiều bảo vật như vậy, ít nhất có thể tạo ra vài trăm vị Chuẩn Thánh!

Đương nhiên, đó chỉ là số liệu lý thuyết, Chuẩn Thánh đâu có dễ dàng ra đời như vậy!

Bỏ qua chuyện đó, trong kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng

tộc, không có Tiên Thiên Chí Bảo tồn tại!

Đó cũng là chuyện bình thường!

Nếu Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều có Tiên Thiên Chí Bảo, thì tộc trưởng tam tộc đâu có lý do gì không sử dụng!

Cho nên, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là bảo vật có phẩm giai cao nhất trong hai kho báu!

Nhưng, Ngao Tông vô cùng mãn ý.

Bởi vì đối với Ngao Tông, đó là một thu hoạch khổng lồ chưa từng có!

Đương nhiên, đó chỉ là tình hình về Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi!

Trong kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc, không chỉ có Tiên Thiên Linh Bảo, mà còn có các loại dược liệu quý hiếm và thiên tài địa bảo vân vân khác!

Số lượng những bảo vật đó, cũng là một con số vô cùng kinh người, khiến Ngao Tông vui mừng rất lâu!

Tình hình kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc, là một thu hoạch vô cùng lớn!

Kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc, là thu hoạch đầu tiên của Ngao Tông!

Còn về thu hoạch thứ hai, thì là tâm đắc cảm ngộ của Trảm Tam Thi Chi Pháp mà hắn đã trao đổi được từ Thiện Thi của Hồng Quân lão tổ!

Tuy không phải nội dung cụ thể của Trảm Tam Thi Chi Pháp, nhưng một phần tâm đắc cảm ngộ, lại mang lại cho Ngao Tông sự giúp đỡ rất lớn!

“Ta có thể mượn tâm đắc cảm ngộ của Trảm Tam Thi Chi Pháp,

kết hợp với đạo luân hồi của ta, sáng lập ra một đạo pháp hoàn toàn mới!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng có ý tưởng!

Trên một điểm nào đó, giống như Ngao Tông lúc trước, lợi dụng thần thông Minh Hà Huyết Thần Tử, sáng tạo ra thần thông Minh Thần Tử vậy!

Về chuyện này, Ngao Tông đã có kinh nghiệm!

Nhưng, chuyện này không vội.

Trước tiên xử lý tốt những việc khác, sau đó Ngao Tông sẽ quay lại, hoàn thành chuyện này.

Đó là cách làm ổn thỏa nhất!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông sắp xếp những thu hoạch còn lại!

Những thu hoạch còn lại, là những thứ thu được từ ba nhân vật lớn!

Đó là Càn Khôn lão tổ, Âm Dương lão tổ và Ma Tổ La Hầu!

Ngao Tông đã thu được không ít thứ từ ba người này!

Từ Càn Khôn lão tổ, Ngao Tông đã thu được tàn hồn của Càn Khôn lão tổ, cùng với chí bảo bản mệnh Càn Khôn Đồ của Càn Khôn lão tổ!

Từ Âm Dương lão tổ, Ngao Tông đã thu được tàn hồn của Âm Dương lão tổ, cùng với chí bảo bản mệnh Âm Dương Lô của Âm Dương lão tổ!

Còn về Ma Tổ La Hầu, những thứ Ngao Tông thu được từ Ma Tổ La Hầu vô cùng quý giá.

Bởi vì Ngao Tông từ Ma Tổ La Hầu, không chỉ thu được tàn hồn của Ma Tổ La Hầu.

Thậm chí, Ngao Tông còn thu được Tru Tiên Kiếm Đồ, hai trong Tru Tiên Tứ Kiếm là Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm, Thí Thần Thương tàn phá, và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Những bảo vật này, không có cái nào không phải trọng bảo!

Bảo vật của Ma Tổ La Hầu, tự nhiên không cần nói nhiều!

Còn về chí bảo bản mệnh của Càn Khôn lão tổ và Âm Dương lão tổ, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, lại mang đến cho Ngao Tông một sự kinh hỉ!

Bởi vì Ngao Tông phát hiện, chí bảo bản mệnh của hai vị Chuẩn Thánh, lại đều là bán bộ Tiên Thiên Chí Bảo!

Càn Khôn Đồ của Càn Khôn lão tổ, tên đầy đủ là Hỗn Nguyên Càn Khôn Đồ!

Âm Dương Lô của Âm Dương lão tổ, tên đầy đủ là Tiên Thiên Âm Dương Lô!

Phẩm giai của hai kiện bảo vật, đã vượt qua trình độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cách Tiên Thiên Chí Bảo, lại còn một chút khác biệt!

Chương 244

Trên một điểm nào đó, hơi giống Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Ngao Tông!

Tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo thật sự, nhưng trên một số phương diện, lại có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo!

Có thể nói, hai kiện bảo vật này, đều là trọng bảo thật sự, chỉ dưới Tiên Thiên Chí Bảo, là bảo vật hạng nhất!

Phát hiện này, lại khiến Ngao Tông có chút chấn kinh!

Nhưng, nghiên cứu tàn hồn của Càn Khôn lão tổ và Âm Dương lão tổ, Ngao Tông liền hiểu rõ nguyên do bên trong!

Bởi vì Ngao Tông phát hiện, nguyên do của hai vị Chuẩn Thánh, dường như có liên quan đến Hỗn Độn Ma Thần của thời đại Hỗn Độn!

"Hỗn Độn Ma Thần sau khi binh giải, chuyển sinh thành Tiên Thiên Thần Thai sao?" "Cũng có chút thú vị, chỉ tiếc, cuối cùng lại trở thành quân cờ của Hồng Quân lão tổ. ……" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, từ từ nói ra một câu!

Bởi vì Ngao Tông phát hiện, lịch sử của Càn Khôn lão tổ và Âm Dương lão tổ, dường như có liên quan đến Hỗn Độn Ma Thần!

Vậy thì có chút không đúng.

Hẳn là, dù Hồng Quân lão tổ, Ma Tổ La Hầu, Càn Khôn lão tổ và những người khác, đều có liên quan đến Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần ban đầu!

Chỉ là Bàn Cổ đại chiến Tam Thiên Ma Thần, chọn khai thiên tích địa, hóa thân Hồng Hoang.

Vài vị Hỗn Độn Ma Thần may mắn sống sót, đành phải chuyển sinh Hồng Hoang, một chút linh uẩn hóa thành Tiên Thiên Thần Thai, một lần nữa trọng tu thành công!

Cho nên mới có Càn Khôn lão tổ và Âm Dương lão tổ cùng những đại năng Chuẩn Thánh sau này!

Còn về chí bảo bản mệnh, vì chịu áp bức của Thiên Đạo, phẩm giai đều giảm xuống, biến thành bán bộ Tiên Thiên Chí Bảo!

Đó là lịch sử của hai kiện bảo vật!

"Xem ra những nhân vật lớn này, từng người đều có lịch sử bất phàm a, cũng chỉ có ta, thuộc về Chuẩn Thánh thế hệ mới!" "Không, lịch sử dù có bất phàm đến mấy, thì sao, cuối cùng cũng hóa thành một nắm bụi trần!" "Cho nên, trên con đường tu hành, người cuối cùng sống sót, mới là kẻ thành công thật sự!" Ngao Tông phát ra một tiếng cảm thán!

Những chuyện này, tất cả đều đã qua, hiện tại nói nhiều cũng vô dụng!

Cho nên, sau khi cảm thán một tiếng, Ngao Tông trực tiếp gác lại chuyện này, tiếp tục công việc của mình!

Vài tàn hồn Chuẩn Thánh, đều bị Ngao Tông đưa vào trận pháp uẩn dưỡng, tiến hành uẩn dưỡng và tu phục hồn phách!

Bảo vật, cũng bị Ngao Tông cất đi!

Còn về Thí Thần Thương tàn phá, sau khi được Ngao Tông tu phục đơn giản, đã được đưa vào trận pháp uẩn dưỡng để uẩn dưỡng và tu phục!

Các bảo vật khác, sau khi được xử lý đơn giản một lượt, Ngao Tông đã cất đi!

Bởi vì đối với Ngao Tông hiện tại, không có quá nhiều thời gian, có thể từ từ lãng phí vào những bảo vật này!

Đợi khi những việc này đều hoàn thành xong, Ngao Tông mới một lần nữa nhìn về tâm đắc cảm ngộ của Trảm Tam Thi Chi Pháp!

Đó là việc Ngao Tông tiếp theo cần làm! …… Sắp xếp xong những thu hoạch khác từ trận chiến Long Phượng lượng kiếp, Ngao Tông quay đầu lại, chuẩn bị nghiên cứu tâm đắc cảm ngộ về Trảm Tam Thi Chứng Đạo Pháp mà hắn thu được từ tay Hồng Quân lão tổ!

Đó là việc Ngao Tông tiếp theo cần làm!

Thật ra, Ngao Tông vẫn còn một thu hoạch chưa sắp xếp!

Đó là sau khi trở về U Minh Huyết Hải, phân tích ngược để thu được Tiên Thiên Tam Tài Phong Cấm Đại Trận và tinh huyết bản nguyên tâm đầu của tộc trưởng tam tộc!

Nhưng, hai thứ này không cần sắp xếp, chỉ cần tạm thời bảo quản tốt là đủ!

Cho nên Ngao Tông không để ý đến hai thứ này, chuẩn bị trở lại chính sự.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lấy ra tâm đắc cảm ngộ về Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp, bắt đầu tiến hành một đợt bế quan mới!

Thời gian bế quan lần này không dài!

Chỉ mất khoảng ba vạn năm, Ngao Tông trực tiếp xuất quan rồi!

Lúc này, trong lòng Ngao Tông có điều cảm ngộ!

“Chúng sinh thế gian, đều có tư niệm, Hồng Quân lão tổ dùng Trảm Tam Thi Chi Pháp, trảm xuống Thiện Thi, Ác Thi và Tự Ngã Thi, để bản tôn trở về trạng thái thuần túy nhất, đó gọi là Trảm Tam Thi Chi Pháp.” “Vậy nên, ta có thể phỏng theo Trảm Tam Thi Chi

Pháp, kết hợp đạo luân hồi của ta, trảm xuống tiền thế thân, hiện tại thân và thế thân của ta, từ đó để ta trở về trạng thái thuần túy nhất, nhảy ra khỏi sông thời gian, siêu thoát khỏi đạo luân hồi, trở thành chân ngã duy nhất, nhìn xuống vạn cổ thế gian!" "Đạo pháp mà ta sáng tạo ra, tên gọi là… Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp!" Ngao Tông suy tư, trong mắt có một đạo quang mang, từ từ nói ra đạo pháp mà mình sáng tạo!

Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp?

Chứng đạo không phải phép lớn.

Pháp lực không thể thành tựu, chỉ vì trong trời đất, khó tránh khỏi tư tâm.

Giữa hành động, luôn có hành vi nghịch thiên, ắt sẽ có kiếp số giáng xuống.

Sau khi trảm tam thi, đạo hạnh liền tiến vào cảnh giới không thể nghĩ bàn.

Hoàn toàn không bị tình cảm dục vọng chi phối.

Chỉ tuân theo thiên số.

Thuận theo đạo tự nhiên.

Từ đó có thể tránh hung tìm cát.

Trong lòng thuận theo thiên số.

Tự nhiên kiếp vận không thể giáng xuống, có thể dùng vô lượng lượng kiếp thời gian tích lũy pháp lực, cuối cùng thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Thái Thượng Đại Đạo.

Đây chính là pháp môn Trảm Tam Thi!

Nhưng, đó là đạo pháp mà Hồng Quân lão tổ, tuân theo thiên số của Thiên Đạo, đã sáng tạo ra!

Sử dụng Trảm Tam Thi Chứng Đạo Pháp để chứng đạo, sẽ dần dần xóa bỏ tình cảm của bản thân, tuân theo đạo tự nhiên của Thiên Số, cuối cùng đều sẽ hướng về Thánh Nhân Thiên Đạo!

Dù có thể thành Thánh, cũng chỉ sẽ trở thành Thánh Nhân Thiên Đạo!

Vì nguyên nhân này, khi Ngao Tông nhìn ra điểm này, lại có chút kinh ngạc!

Bởi vì Ngao Tông không ngờ, Hồng Quân lão tổ chưa thành Thánh, lại dần dần hướng về Thiên Đạo!

Xem ra, trận Tiên Ma chi tranh đó, có lẽ ngay từ đầu, cán cân đã xuất hiện nghiêng lệch.

Có lẽ ngay từ đầu, Thiên Đạo đã chọn Hồng Quân lão tổ!

Như vậy, trận Tiên Ma chi tranh trước đó, dường như trở nên thú vị hơn nhiều, không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, có thể có rất nhiều mờ ám!

"Bất kể vì nguyên nhân gì, dù sao kết quả đã định." "Bỏ qua chuyện đó, đó là một tư duy tốt, ta hoàn toàn có thể mượn phương pháp này, để Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp của ta, hướng về phương hướng Địa Đạo!" "Như vậy, phàm ai học Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp do ta sáng tạo ra mà thành Đại La, sau này nếu có cơ hội thành Thánh, cũng chỉ có thể trở thành Thánh Nhân Địa Đạo!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng!

Chương 245

Thật ra, Hồng Quân lão tổ có tài năng lớn, Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp mà hắn sáng tạo ra, là một đạo pháp thành thục!

Cho nên, Ngao Tông có thể tham khảo tư duy của Hồng Quân lão tổ!

Không, Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp mà Ngao Tông phỏng theo Trảm Tam Thi Chứng Đạo Pháp sáng tạo ra, lại hướng về phương hướng Địa Đạo!

Nếu cuối cùng thành công, có khả năng chen chân vào vị trí Thánh Nhân Địa Đạo!

Đó là đạo pháp mà Ngao Tông đã sáng tạo ra!

Còn về cái tên Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, thật ra, cái tên này không có ý nghĩa đặc biệt!

Chỉ là sau khi sáng tạo ra đạo pháp này, Ngao Tông không khỏi nhớ đến một quyển tiểu thuyết mà hắn đã đọc ở kiếp trước.

Trong quyển tiểu thuyết đó có một công pháp đặc thù, có sự tương tự rất lớn với chứng đạo pháp mà Ngao Tông đã sáng tạo ra.

Cho nên, Ngao Tông đã trực tiếp lấy tên đó để sử dụng!

Nếu không, gọi là Trảm Luân Hồi Chứng Đạo Pháp, hoặc Trảm Tam Thân Chứng Đạo Pháp, thật ra cũng được.

Tóm lại, Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, là pháp môn chứng đạo mà Ngao Tông đã kết hợp Trảm Tam Thi Chứng Đạo Pháp và đạo luân hồi mà hắn đã sáng tạo ra!

“Một pháp môn chứng đạo như vậy, có khả năng rất lớn, dù sao ta

đã mượn khả năng cảm ngộ của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp và khả năng hợp đạo với Địa Đạo, mới thành công sáng tạo ra nó!" Ngao Tông lẩm bẩm, nói ra một bí mật!

Để sáng tạo ra pháp môn chứng đạo Địa Đạo này, Ngao Tông không chỉ mượn khả năng cảm ngộ của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thậm chí, Ngao Tông đã từng bước vào trạng thái hợp đạo, hợp nhất với Địa Đạo, lợi dụng pháp tắc Địa Đạo, mới thành công sáng tạo ra đạo pháp này!

Cho nên, Ngao Tông có niềm tin rất lớn vào đạo pháp này!

"Tiếp theo, là lúc thử nghiệm hiệu quả của Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp rồi!" Ngao Tông chuẩn bị lấy thân thử pháp, thử nghiệm tác dụng của Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông vận chuyển Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, bắt đầu chuẩn bị lấy thân thử pháp!

Thời gian từng chút trôi qua!

Một khoảnh khắc nào đó, Ngao Tông đột nhiên mở mắt, một cỗ khí tức huyền diệu, bộc phát từ trên người Ngao Tông!

"Sách!

Bút!" Ngao Tông hai tay kết ấn, khẽ quát một tiếng, trực tiếp triệu hoán một bảo vật trong U Minh Luân Hồi!

Rất nhanh, một quyển sách màu đen và một cây bút lông màu đen, xuyên qua mười tám tầng không gian, trực tiếp đến trước mặt Ngao Tông!

Đó chính là bán bộ Nhân Thư, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!

Ngao Tông vung tay, trực tiếp nắm lấy Minh Thư Minh Bút!

Đồng thời, khi Ngao Tông cầm Minh Thư Minh Bút, hai kiện nhân quả chi bảo, bùng phát ra hào quang kinh người!

Hào quang rực rỡ, từ từ biến thành một thanh trường kiếm hư ảo, trực tiếp chém xuống hướng Ngao Tông!

Chém!

Khoảnh khắc đó, trên người Ngao Tông, dường như có một loại liên kết nào đó bị chặt đứt!

Một thân ảnh thanh tú mặc đạo bào giản dị, bước ra từ phía sau Ngao Tông!

Thân ảnh mặc đạo bào này, dung mạo không khác gì Ngao Tông!

Nhưng so với khí chất bá đạo của bản thân Ngao Tông, thân ảnh này lại là một tồn tại hoàn toàn khác biệt.

Nhìn vô cùng thanh tú, có một loại khí chất nho nhã ôn văn nhĩ nhã, nhìn có một cảm giác như thư sinh.

Điều đặc biệt nhất, Ngao Tông như thư sinh này, trên người không có chút dao động khí huyết nào, dường như không có chút cường hãn của người rèn luyện thân thể, giống như huyết mạch của phàm nhân bình thường!

Sự thật đúng là như vậy, bởi vì đó chính là tiền thế thân của Ngao Tông!

Ngao Tông ở kiếp trước, là một phàm nhân bình thường!

Cho nên tiền thế thân bị trảm xuống, trên người không có chút huyết mạch Long tộc nào, là một phàm nhân chân chính!

Đương nhiên, tiền thế thân này, không có chút tu vi nào!

Bản thân Ngao Tông là đại năng đỉnh cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, bảo vật trảm đạo mà hắn sử dụng, là bán bộ Nhân Thư nhân quả chi bảo.

Cho nên, tiền thế thân mà Ngao Tông trảm xuống, cũng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Từ đây, Ngao Tông đã thành công trảm xuống đạo thân đầu tiên, tiền thế thân!

Bảo vật trảm đạo được sử dụng, chính là bán bộ Nhân Thư, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!

"Từ bây giờ trở đi, ngươi là tiền thế thân của ta!" Bản tôn Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với tiền thế thân!

"Vâng, bản tôn!" Tiền thế thân Ngao Tông khẽ gật đầu, trực tiếp nhận lấy Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!

Bởi vì bảo vật trảm đạo của tiền thế thân, có mối liên hệ mật thiết với tiền thế thân, tự nhiên nên do hắn quản lý!

Oanh!

Khoảnh khắc đó, một cỗ tu vi cường hãn tột cùng, trực tiếp bộc phát từ trên người Ngao Tông!

Sau khi trảm xuống tiền thế thân, tu vi của Ngao Tông, đã đạt được sự đề thăng rất lớn!

Lợi ích của việc trảm xuống một thân, tương tự như việc Hồng Quân lão tổ trảm tam thi chứng đạo!

Mỗi khi trảm xuống một thân, tu vi của bản thân, đều sẽ đạt được sự đề thăng rất lớn!

Vì nguyên nhân này, tu vi của Ngao Tông tăng vọt.

Ngao Tông vốn chỉ vừa mới thăng cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, tu vi

nhanh chóng đề thăng.

Thậm chí, tu vi của Ngao Tông tăng vọt một mạch, trực tiếp đến đỉnh phong của Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mắt thấy sắp vượt qua ngưỡng cửa đó, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!

Tuy nhiên, Ngao Tông khẽ nhíu mày, dường như có điều gì đó không ổn!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông hai tay niết ấn, trực tiếp áp chế phương pháp đột phá!

Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, chỉ là đạo pháp mà Ngao Tông sáng tạo ra, chuẩn bị truyền thụ cho cấp dưới sau này!

Nhưng bản thân Ngao Tông, lại thiên về dùng lực chứng đạo hơn.

Hy vọng có thể thông qua đạo luân hồi, thành công bước vào cảnh giới Thánh Nhân, ngưng tụ Đạo quả dùng lực chứng đạo!

Chương 246

Như vậy, Ngao Tông mới có thể trở thành loại Thánh Nhân có thực lực mạnh nhất!

Vì nguyên nhân này, việc lợi dụng Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, khiến tu vi của bản thân tăng vọt.

Đối với Ngao Tông, ngược lại không phải chuyện tốt!

Cho nên, sau khi suy tư một chút, Ngao Tông đã áp chế tu vi đang nhanh chóng đề thăng, để tu vi của mình, ổn định ở đỉnh phong của Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Chỉ cần một bước nữa, là có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!

Đối với Ngao Tông hiện tại, tạm thời là đủ rồi!

"Tiền thế thân đã thành công trảm xuống, còn về hiện tại thân và thế thân còn lại, đợi sau khi tiêu hóa triệt để tu vi hiện tại, rồi hãy trảm xuống hai đạo thân còn lại." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã có quyết định!

Thật ra, Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp là pháp môn chứng đạo mà Ngao Tông đã sáng tạo ra, với sự cảm ngộ của Ngao Tông đối với Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Ngao Tông muốn một hơi trảm xuống tiền thế thân, hiện tại thân và thế thân, đối với Ngao Tông, cũng không phải việc khó!

Nhưng, Ngao Tông vừa nói rồi, phương pháp thành Thánh trong lòng hắn, lại thiên về dùng lực chứng đạo hơn!

Nếu Ngao Tông hiện tại, trực tiếp trảm xuống hiện tại thân và thế thân còn lại trong luân hồi tam thân, Ngao Tông nhất định sẽ không áp

chế được tu vi đang tăng vọt, trực tiếp bước vào Chuẩn Thánh viên mãn!

Không chừng, sau khi trảm xuống hai đạo thân còn lại, Ngao Tông có khả năng bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Điều đó hơi khác biệt với phương pháp trong lòng Ngao Tông!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông không vội trảm xuống hai đạo thân còn lại!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tạm thời kết thúc chuyện này, đợi sau khi tu vi ổn định, rồi hãy tiến hành việc trảm xuống hiện tại thân và thế thân!

"Ngao Nguyệt, xin kiến kiến Minh Hoàng đại nhân!" Lúc này, bên ngoài đạo trường của Ngao Tông, truyền đến tiếng của Ngao Nguyệt.

Trong giọng nói của Ngao Nguyệt, có chút vội vàng!

"Không ngờ Ngao Nguyệt lại đến, xem ra Ngao Nguyệt có chút vội vàng rồi." Ngao Tông mỉm cười thản nhiên.

Thật ra, nguyên nhân Ngao Nguyệt đến mười tám tầng không gian, Ngao Tông tự nhiên hiểu rõ!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, Ngao Nguyệt là vì chuyện Minh Thư Minh Bút!

Bởi vì trước lần bế quan này của Ngao Tông, hắn đã tạm thời giao luân hồi cho Ngao Nguyệt phụ trách.

Với tư cách là trọng bảo của luân hồi, Minh Thư Minh Bút có tác dụng vô cùng quan trọng đối với vận hành luân hồi!

Cho nên trước khi bế quan, Ngao Tông đã giao Minh Thư Minh Bút, cũng giao cho Ngao Nguyệt, để Ngao Nguyệt có thể sử dụng trong thời gian phụ trách vận hành luân hồi!

Nhưng lần này, Ngao Tông tiến hành trảm đạo, trực tiếp triệu hoán Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt đã mất Minh Thư Minh Bút, tự nhiên có chút vội vàng!

"Vào đi!" Nghĩ đến đây, Ngao Tông mở cửa đạo trường, cho Ngao Nguyệt vào!

"Kiến kiến Minh Hoàng đại nhân, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, quả nhiên đã trở lại chỗ Minh Hoàng đại nhân rồi, Ngao Nguyệt cứ tưởng Minh Thư Minh Bút đã xảy ra chuyện!" Sau khi hành lễ với Ngao Tông, Ngao Nguyệt nhìn thấy bên cạnh Ngao Tông, tiền thế thân đang cầm Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, Ngao Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm!

Vừa nãy ở vùng luân hồi, giống như thường ngày, đang lợi dụng Minh Thư Minh Bút, duy trì vận hành luân hồi!

Kết quả không ngờ, Minh Thư Minh Bút đột nhiên biến mất trước mặt nàng!

Khiến Ngao Nguyệt giật mình, cứ tưởng Minh Thư Minh Bút đã xảy ra chuyện!

Bây giờ nhìn thấy Minh Thư Minh Bút, xuất hiện bên cạnh Ngao Tông, Ngao Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

"Bản Hoàng trong lúc bế quan có chút cảm ngộ, đã triệu hoán Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, không cần lo lắng!" Ngao Tông khẽ gật đầu, giải thích một chút.

"Đúng rồi, Minh Hoàng đại nhân, vị…." Khi Ngao Nguyệt nhìn thấy tiền thế thân bên cạnh Ngao Tông, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc!

Bởi vì thân ảnh này, nhìn giống như Ngao Tông, nhưng lại có khí

chất khác biệt với Ngao Tông, khiến Ngao Nguyệt trong lòng vô cùng nghi hoặc!

"Một đạo pháp thần thông mà Bản Hoàng vừa sáng tạo ra, không cần để ý!" Ngao Tông khẽ lắc đầu, cũng không nói nhiều!

Tuy Ngao Tông sáng lập Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, chủ yếu là để cấp dưới là Đại La Kim Tiên sử dụng!

Nhưng, Ngao Tông chưa trảm xuống hiện tại thân và thế thân, Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp chưa hoàn toàn nghiệm chứng thành công!

Trước khi hoàn toàn thực tiễn, Ngao Tông sẽ không truyền thụ cho tộc nhân Minh tộc dưới trướng!

Cũng là vì họ tu hành, tránh đi sai đường!

Mặt khác, Ngao Tông đặt kỳ vọng lớn vào Ngao Nguyệt, hy vọng Ngao Nguyệt có thể đi ra con đường của riêng mình!

Cho nên, Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp đối với Ngao Nguyệt, không có tác dụng quá lớn!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông không giới thiệu nhiều về chuyện Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

"Đúng rồi, ngươi đến thật đúng lúc, hiện tại vùng luân hồi thế nào rồi?" Ngao Tông hỏi về chuyện vùng luân hồi!

Đã bế quan một thời gian rồi, cũng không biết tình hình vùng luân hồi thế nào!

"Theo sắp xếp của ngài, hiện tại đạo luân hồi, đã sơ bộ vận hành, có thể chuyển sinh một phần hồn phách nguyên thần, để chúng thuận lợi chuyển sinh thành những sinh mệnh mới. ……" Ngao Nguyệt cúi đầu, báo cáo tình hình vận hành của U Minh Luân Hồi!

Trong khoảng thời gian này, không có chuyện gì xảy ra, luân hồi

vận hành tốt, mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt!

Trên một điểm nào đó, Ngao Tông vô cùng mãn ý, bởi vì trước khi bế quan, việc giao tạm thời trách nhiệm quản lý luân hồi cho Ngao Nguyệt, là một quyết định không tồi!

"Đi thôi, ta sẽ đến luân hồi, tiếp theo là lúc xây dựng luân hồi!" Nghe xong báo cáo của Ngao Nguyệt, Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Ngao Nguyệt!

Những việc chính của lần bế quan này, cơ bản đã hoàn thành!

Để củng cố tu vi, chuyện Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, tạm thời lại không thể tiếp tục.

Cho nên, Ngao Tông chuẩn bị trực tiếp xuất quan, hoàn toàn xây dựng luân hồi!

Ví dụ, hoàn thiện tất cả các thiết bị luân hồi như Âm Phủ Địa Phủ!

Như vậy.

Luân hồi mới có thể chính thức đi vào sử dụng!

Đó là việc Ngao Tông tiếp theo cần làm!

Để tránh tu vi của bản thân tăng vọt quá nhanh, Ngao Tông định trước tiên từ từ, sau khi củng cố tu vi hiện tại, rồi hãy trảm xuống hai đạo thân còn lại!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông định tạm thời kết thúc bế quan, trước tiên hoàn thành triệt để việc xây dựng luân hồi mà trước đó chưa hoàn thành!

Chương 247

Nghĩ đến đây, Ngao Tông dẫn tiền thế thân, cùng với Ngao Nguyệt hai người, trực tiếp bước ra khỏi mười tám tầng không gian, lên trên U Minh Huyết Hải!

Oanh long!

Khi Ngao Tông vừa bước ra khỏi U Minh Huyết Hải!

Trên bầu trời truyền đến một trận chấn động, dường như có một thứ đặc biệt nào đó, đang định giáng xuống!

Sự thật cũng đúng là như vậy, một đám công đức kim vân khổng lồ, trực tiếp xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

"…… Hướng về phía tiền thế thân!" Ngao Tông có chút kinh ngạc, nhưng trong chớp mắt, Ngao Tông đã hiểu rõ nguyên do bên trong!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, đám công đức kim vân này, đang hướng về phía tiền thế thân!

Bởi vì kiếp trước của Ngao Tông, là một phàm nhân bình thường!

Tiền thế thân mà Ngao Tông trảm xuống, tự nhiên cũng là huyết mạch phàm nhân bình thường!

Nhưng, đối với Hồng Hoang đại địa mà nói, tiền thế thân phàm nhân bình thường này của Ngao Tông, lại là nhân tộc đầu tiên xuất hiện trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Sự xuất hiện của nhân tộc, đối với toàn bộ Hồng Hoang đại địa, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt!

Vì nguyên nhân này, cho nên mới có công đức kim vân giáng xuống!

“Lại có chuyện như vậy, không ngờ sự xuất hiện của tiền thế thân, lại dẫn đến sự biến hóa như vậy, vậy thì sau này Nữ Oa có tạo người không, có chút hỗn loạn rồi!” Ngao Tông có chút trầm mặc, trong lòng cũng có chút kinh ngạc!

Bởi vì Ngao Tông không ngờ, tiền thế thân với huyết mạch phàm nhân xuất hiện, lại sẽ dẫn đến sự biến hóa như vậy!

Như vậy, sau này chuyện Nữ Oa tạo người, có khả năng sẽ xuất hiện sao!

Chờ đã, ai nói không thể xuất hiện chứ!

Nhân tộc mà Nữ Oa tạo ra, thuộc về Tiên Thiên Nhân Tộc!

Tiền thế thân của Ngao Tông, tuy cũng là nhân tộc, nhưng xét cho cùng có một chút khác biệt, là một dị loại đặc thù!

Cho nên chuyện Nữ Oa tạo người, có khả năng vẫn sẽ xuất hiện!

Như vậy, chuyện này không chừng là chuyện tốt!

Bởi vì Ngao Tông có thể thông qua điểm đặc thù của tiền thế thân, can thiệp vào chuyện Nữ Oa tạo người!

Như vậy, Ngao Tông không chừng có thể thông qua chuyện này, nhúng tay vào chuyện nhân đạo!

Như vậy, chuyện này không chừng là một chuyện tốt a!

Trong chốc lát, Ngao Tông rơi vào trầm tư, sâu thẳm trong ánh mắt sâu thẳm, không ngừng lấp lánh ánh sao, dường như đang mưu đồ chuyện gì!

Bá!

Bản tôn Ngao Tông đang mưu đồ một số chuyện, nhưng công đức kim vân trên trời, lại không hề bị ảnh hưởng!

Sau khi công đức kim vân ngưng tụ thành hình, trực tiếp giáng xuống tiền thế thân của Ngao Tông!

"Trước tiên cất đi, đợi khi Nữ Oa tạo người, không chừng đám công đức kim vân này, sẽ mang lại cho ta một số tác dụng đặc biệt!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã có quyết đoán!

Nghĩ đến đây, tiền thế thân trực tiếp thu lấy đám công đức kim vân đó.

Giống như trước đây, tiền thế thân của Ngao Tông, ngưng tụ công đức kim vân thành một vòng công đức kim luân màu vàng, ngưng tụ ở vị trí phía sau lưng!

Đợi khi những việc này đều hoàn thành xong, chuyện này mới kết thúc một giai đoạn!

Ngay lúc đó, Ngao Tông mới thu hồi tâm thần, một lần nữa đặt ánh mắt lên vùng luân hồi!

Lúc này, U Minh Luân Hồi trên huyết hải, đang vận hành một cách có trật tự!

Một phần tộc nhân Minh tộc, đang duy trì trật tự đơn giản.

Để những hồn phách nguyên thần bình thường, theo một trình tự nhất định, từ từ bước vào trong luân hồi.

Sau đó thông qua vận hành của U Minh Luân Hồi, một lần nữa chuyển sinh trên Hồng Hoang đại địa!

Mọi thứ đều đúng như Ngao Nguyệt đã nói, tình hình vận hành của luân hồi không tệ!

Nhưng, đó chỉ là tình hình bề ngoài mà thôi!

Luân hồi nắm giữ, là sinh tử luân hồi của toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, chỉ có thể vận hành một phần hồn phách nguyên thần, tự nhiên

là xa xa không đủ!

Việc Ngao Tông cần làm, là hoàn thiện chế độ và thiết bị của luân hồi, để luân hồi có thể vận chuyển nhanh chóng!

Như vậy, luân hồi mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất, để Địa Đạo trưởng thành vững vàng!

Đó là điều Ngao Tông muốn thấy!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bước một bước, trực tiếp lên không trung của vùng luân hồi!

"Chúng thuộc hạ, kiến kiến Minh Hoàng đại nhân!" Tộc nhân Minh tộc đang duy trì trật tự luân hồi, nhìn thấy Ngao Tông xuất hiện, nhao nhao quỳ rạp trên mặt đất, hành lễ với Ngao Tông!

"Đứng dậy đi, tộc nhân của ta." Ngao Tông khẽ gật đầu, cho phép tất cả tộc nhân Minh tộc đứng dậy.

Sau đó, Ngao Tông nhìn về phía Ngao Nguyệt, nói với Ngao Nguyệt.

"Ngao Nguyệt, truyền lệnh xuống, để tất cả tộc nhân tạm thời lui ra khỏi vùng luân hồi, luân hồi tiếp theo, sẽ có một sự biến hóa lớn." Ngao Tông chuẩn bị chỉnh đốn vùng luân hồi, tự nhiên không thể để những tộc nhân Minh tộc này ở đó, tránh bị luân hồi ảnh hưởng!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt lĩnh mệnh, đi xuống triệu hoán tất cả tộc nhân Minh tộc, tạm thời lui ra khỏi luân hồi, trực tiếp trở về trên U Minh Huyết Hải!

"Tiếp theo, là lúc lên sàn rồi!" Ngao Tông khẽ quay đầu, nhìn về phía tiền thế thân bên cạnh!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông vung tay áo, một loại khí tức luân hồi huyền diệu, bộc phát từ trên người Ngao Tông!

Nhiều dị tượng hiển hóa phía sau Ngao Tông, luân hồi sinh mệnh của vạn tộc Hồng Hoang, đang huyễn hóa phía sau Ngao Tông!

Quy tắc luân hồi hiển hóa!

Với tư cách là người sáng tạo U Minh Luân Hồi, Ngao Tông nắm giữ quyền năng cao nhất của luân hồi, có thể xưng là Luân Hồi Chi Chủ!

Đương nhiên, đó là quyền hạn luân hồi do Địa Đạo ban cho!

Thật ra, Ngao Tông cũng là người phát ngôn của Địa Đạo.

Cho nên loại quyền hạn này, cũng là quyền hạn luân hồi mà Ngao Tông ban cho bản thân, có thể nói, tay trái đổ vào tay phải, không có gì thay đổi!

Hiện tại, Ngao Tông chuẩn bị động dụng quyền hạn Luân Hồi Chi Chủ, chuẩn bị làm một chuyện!

"Ta lấy danh nghĩa Luân Hồi Chi Chủ Ngao Tông, sách phong ngươi làm Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, phụ trách quản lý việc vận hành luân hồi, thống ngự U Minh, tổng trị các tà ma, ban cho một phần quyền hạn luân hồi, ti chưởng chức vụ luân hồi!" Ngao Tông động dụng quyền hạn Luân Hồi Chi Chủ, sách phong tiền thế thân làm Phong Đô Đại Đế!

Chương 248

Phong Đô Đại Đế!

Thần vị cao nhất nắm giữ vận hành luân hồi, có thể phán xét sinh tử của chúng sinh thiên hạ, phụ trách việc xây dựng luân hồi và vận hành luân hồi!

Có thể nói, Phong Đô Đại Đế là thần linh có cách vị cao nhất, dưới người sáng tạo luân hồi!

Sở dĩ sắp xếp như vậy, tự nhiên là có ý đồ của Ngao Tông!

Thật ra, đối với việc kiến lập luân hồi, Ngao Tông coi nó như một kênh giao tiếp với Địa Đạo nhiều hơn!

Trọng tâm chủ yếu của Ngao Tông, chủ yếu đặt vào Minh tộc và Địa Đạo!

Đó là công việc chính của Ngao Tông, cũng là trọng điểm công tác của Ngao Tông sau này!

Thêm vào đó, vận hành luân hồi liên quan đến toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa, số lượng sinh linh cần chuyển sinh, là một con số cực kỳ khổng lồ!

Nếu Ngao Tông tự mình phụ trách chuyện này, e rằng tất cả thời gian, sẽ bị lãng phí vào luân hồi!

Đó không phải việc Ngao Tông muốn thấy!

Vì nguyên nhân này, việc phụ trách vận hành luân hồi, cần phải được sắp xếp ra ngoài!

Thật ra, lúc ban đầu, Ngao Tông định sắp xếp một tộc nhân Minh

tộc đáng tin cậy, phụ trách việc vận hành luân hồi!

Dù sao, tuy Ngao Tông không định tự mình phụ trách chuyện luân hồi, nhưng tầm quan trọng của luân hồi đối với Hồng Hoang, tự nhiên không cần nói nhiều!

Cho nên, Ngao Tông muốn giao phó luân hồi ra ngoài, cũng phải giao cho một người tuyệt đối trung thành, có thể tin cậy phụ trách!

Ví dụ, Thái Dương Thiên Long Ngao Nguyệt!

Đúng vậy, Ngao Tông lúc ban đầu, quả thật có ý định để Ngao Nguyệt trở thành Bắc Âm Phong Đô Đại Đế.

Vì nguyên nhân này, trước khi bế quan, Ngao Tông mới để Ngao Nguyệt, tạm thời phụ trách việc vận hành luân hồi.

Nhưng, trong lần bế quan này, Ngao Tông đã thành công cảm ngộ ra Hoá Tự Tại Chứng Đạo Pháp, và thành công trảm xuống tiền thế thân!

Tiền thế thân đối với Ngao Tông, tương đương với một phần của Ngao Tông!

Có nhân vật nào, đáng tin cậy hơn tiền thế thân của hắn chứ!

Dù sao, tiền thế thân là một phần của Ngao Tông, giống như cánh tay trái cánh tay phải của Ngao Tông!

Mặt khác, bảo vật trảm đạo mà Ngao Tông trảm xuống tiền thế thân, là trọng bảo của luân hồi, bán bộ Nhân Thư Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút!

Có thể nói, tiền thế thân nắm giữ Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, thiên sinh thuộc về vùng luân hồi!

Cho nên việc sách phong tiền thế thân của Ngao Tông, làm Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, lại là một lựa chọn không tồi!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới có cách làm như vậy!

Trực tiếp lợi dụng quyền hạn Luân Hồi Chi Chủ, sách phong tiền thế thân làm Bắc Âm Phong Đô Đại Đế!

"Vâng, bản tôn!" Tiền thế thân khẽ cúi đầu, nhận lấy thần vị Phong Đô Đại Đế!

Bá!

Trong chốc lát, hào quang màu đen xuất hiện, bao phủ trên người tiền thế thân!

Đợi khi tất cả hào quang đều biến mất, tiền thế thân của Ngao Tông, đã xuất hiện một sự biến hóa khổng lồ!

Một thân minh đạo đế bào màu đen kịt, xuất hiện trên người tiền thế thân, trên đầu đội một đỉnh đế quan màu đen!

Uy áp đế vương nhàn nhạt, phát ra từ trên người tiền thế thân, nhìn như một vị đế vương thật sự!

Đó chính là Phong Đô Đại Đế của U Minh Luân Hồi, thần linh cao nhất của Địa Phủ Minh Giới, chuyên trách quản lý Âm Phủ Địa Phủ, là Địa Ngục Chi Chủ trong truyền thuyết, Âm Thiên Tử của U Minh Luân Hồi, phụ trách thống ngự U Minh, tổng trị các tà ma!

"Từ ngày hôm nay trở đi, ta là Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, ti chưởng chức vụ luân hồi!" Sau khi chính thức nhận thần vị Phong Đô Đại Đế, tiền thế thân của Ngao Tông, chính thức trở thành Âm Thiên Tử của đạo luân hồi!

"Việc tiếp theo, giao cho ngươi rồi!" Bản tôn Ngao Tông nói, trực tiếp giao sân khấu cho tiền thế thân.

Mục đích chính của lần xuất quan này, là hoàn thiện các quy tắc và thiết bị của luân hồi.

Hiện tại, Ngao Tông đã sách phong tiền thế thân làm Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, vậy thì những việc này, tự nhiên phải giao cho hắn hoàn thành!

Tiền thế thân cúi đầu, sau đó một lần nữa trở lại trên vùng luân hồi!

"Ta lấy danh nghĩa Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, trên U Minh Luân Hồi, kiến lập Âm Phủ Địa Phủ, thống ngự U Minh, tổng trị các tà ma!" "Âm Phủ Địa Phủ, xuất hiện!" Cùng với pháp chỉ của tiền thế thân Phong Đô Đại Đế, vùng luân hồi bắt đầu xuất hiện biến hóa!

"Âm Phủ Địa Phủ cần có phủ đệ, cần kiến lập một U Minh chi thành, tên gọi là Phong Đô Thành!" "Trên Phong Đô Thành, cần có Lục Thiên Quỷ Thần Cung, phụ trợ vận hành luân hồi, Lục Thiên Quỷ Thần Chi Cung, xuất hiện!" Một Phong Đô Thành âm khí u u, bắt đầu xuất hiện trên U Minh Luân Hồi!

Trong Phong Đô Thành, xuất hiện sáu tòa cung điện huy hoàng, đó chính là Quỷ Thần Cung, trong đó có sáu cung, tức là Chu Hồi Thiên Lý, là Lục Thiên Quỷ Thần Chi Cung.

"Hồn phách nguyên thần đến vùng luân hồi, cần vượt qua Quỷ Môn Quan, đi Hoàng Tuyền Lộ, tranh Vong Xuyên Hà, đi Cầu Nại Hà, Tam Sinh Thạch chiếu rọi tam sinh, mới có thể tiến vào Âm Phủ Địa Phủ. ……" Cùng với pháp ngôn của tiền thế thân Phong Đô Đại Đế, từng tòa kiến trúc U Minh đặc thù, xuất hiện trên luân hồi!

Nước huyết hải sôi trào, huyết thủy dung hợp với U Minh khí, hóa thành một đạo quan ải sâm nghiêm ghê rợn, đó chính là Quỷ Môn Quan.

Sau Quỷ Môn Quan, một con đường dài màu huyết sắc xuất hiện, đây là Hoàng Tuyền Lộ.

Cuối Hoàng Tuyền Lộ, nước huyết hải chảy, hóa thành một con sông dài màu huyết sắc không ngừng cuồn cuộn, đây là Vong Xuyên Hà.

Trên Vong Xuyên Hà, U Minh khí ngưng tụ, hóa thành những viên gạch đá xanh, xây dựng thành một cây cầu đá xanh, đây là Cầu Nại Hà!

Bên cầu có một khối đá xanh, tên gọi là Tam Sinh Thạch. …… Các loại thiết bị U Minh, dưới sự xây dựng của tiền thế thân Phong Đô Đại Đế, nhao nhao xuất hiện!

"Thiết bị U Minh Luân Hồi, cơ bản đã thiết lập hoàn thành, nhưng còn thiếu một thiết bị cuối cùng, đó là Thập Bát Tầng Địa Ngục!" Tiền thế thân Phong Đô Đại Đế lẩm bẩm một tiếng, nói về một chuyện!

Thiết bị Âm Phủ Địa Phủ, không chỉ có Quỷ Môn Quan và Hoàng Tuyền Lộ những thứ này, mà còn có một thiết bị vô cùng quan trọng, đó là Thập Bát Tầng Địa Ngục!

Phải biết, Âm Phủ Địa Phủ là thiết bị thẩm phán nơi đi của hồn phách nguyên thần!

Trong đó, người khi sống làm việc thiện tích đức có thể vãng sinh, người khi sống làm điều ác, gánh vác tội lỗi, thì cần phải chịu tội!

Cho nên, Thập Bát Tầng Địa Ngục với tư cách là thiết bị trừng phạt, cũng vô cùng quan trọng, không thể bỏ qua!

Cho nên tiếp theo, Ngao Tông cần chế tạo Thập Bát Tầng Địa Ngục của Âm Phủ Địa Phủ!

Đương nhiên, trên U Minh Huyết Hải, bản thân có mười tám tầng không gian, là vị trí tốt nhất cho Thập Bát Tầng Địa Ngục!

Nhưng, hiện tại mười tám tầng không gian, đã bị Ngao Tông chế

tạo thành tộc địa của U Minh nhất tộc.

Chương 249

Thậm chí, ba tầng cuối cùng của mười tám tầng không gian, càng bị Ngao Tông coi là đạo trường, tự nhiên không thích hợp để thiết trí làm Thập Bát Tầng Địa Ngục!

Nhưng, Ngao Tông đã sớm có cách giải quyết rồi!

Bản tôn Ngao Tông vung tay áo, một chuỗi ngọc châu phát ra hào quang ngũ sắc, xuất hiện trước mặt tiền thế thân Phong Đô Đại Đế!

Ba mươi sáu viên ngọc châu, phát ra hào quang ngũ sắc, nhìn vô cùng thần dị, phát ra uy áp kinh người!

Đó là chuyện tất nhiên!

Bởi vì chuỗi ngọc châu đó, chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ba mươi sáu viên Định Hải Châu!

Định Hải Châu là bảo vật của Triệu Công Minh ở thế hệ sau, Triệu Công Minh tổng cộng có hai mươi bốn viên Định Hải Châu, mỗi viên Định Hải Châu, đều là một tiểu thiên thế giới.

Sau đó, hai mươi bốn viên Định Hải Châu bị Nhiên Đăng đoạt mất, sau khi Nhiên Đăng đạo nhân đầu thân Tây Phương, hóa thành Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật, hai mươi bốn viên Định Hải Châu cũng diễn hóa thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên (còn gọi là Nhị Thập Tứ Phật Quốc).

Đó là lịch sử liên quan đến Định Hải Châu!

Nhưng, Định Hải Châu trên tay Ngao Tông, không chỉ có hai mươi bốn viên, mà là ba mươi sáu viên hoàn chỉnh!

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, có thể sánh ngang với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, có thể diễn hóa Tam Thập Lục

Chư Thiên, có uy năng to lớn!

Còn về lịch sử của ba mươi sáu viên Định Hải Châu, thì liên quan đến kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc mà Ngao Tông đã đoạt được trước đó!

Không sai, Ngao Tông từ kho báu Long tộc và nửa kho báu Phượng tộc, đã thu được mười kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó có một kiện chính là nó!

Thật ra, trong nguyên tác, Định Hải Châu lần đầu tiên xuất hiện, lẽ ra là trên Phân Bảo Nham!

Hiện tại xem ra, Hồng Quân lão tổ trên Phân Bảo Nham, sở dĩ có thể rải ra nhiều bảo vật như vậy, có khả năng là kết quả của việc thu vét kho báu tam tộc!

Tuy nhiên, vì Ngao Tông đã tạm thời nhúng tay vào, cướp đi một nửa kho báu tam tộc, cho nên bảo vật này, mới rơi vào tay Ngao Tông!

Sự thật cũng đúng là như vậy, trong số bảo vật mà Ngao Tông thu được, có một số cũng là bảo vật xuất hiện trên Phân Bảo Nham ở thế hệ sau!

Chỉ tiếc, hiện tại những bảo vật này, một phần đã rơi vào tay Ngao Tông!

Hơi xa đề rồi, Ngao Tông sở dĩ lấy ra ba mươi sáu viên Định Hải Châu, là vì coi trọng điểm đặc thù của ba mươi sáu viên Định Hải Châu, có thể hóa thành Tam Thập Lục Chư Thiên, có thể dùng để xây dựng Thập Bát Tầng Địa Ngục!

Nghĩ đến đây, tiền thế thân Phong Đô Đại Đế chuẩn bị kiến lập Thập Bát Tầng Địa Ngục!

“Ta lấy danh Phong Đô Đại Đế, lấy mười tám viên Định Hải Châu làm nền tảng, dưới U Minh Luân Hồi, khai tích mười tám tầng Địa

Ngục!" "Mười tám tầng Địa Ngục, tầng thứ nhất Cắt Lưỡi Địa Ngục, tầng thứ hai Kéo Cắt Địa Ngục, tầng thứ ba Cây Sắt Địa Ngục, tầng thứ tư Gương Nghiệt Địa Ngục, tầng thứ năm Lồng Hấp Địa Ngục, tầng thứ sáu Cột Đồng Địa Ngục, tầng thứ bảy Đao Sơn Địa Ngục, tầng thứ tám Băng Sơn Địa Ngục, tầng thứ chín Chảo Dầu Địa Ngục, tầng thứ mười Hầm Trâu Địa Ngục, tầng thứ mười một Ép Đá Địa Ngục, tầng thứ mười hai Cối Giã Địa Ngục, tầng thứ mười ba Huyết Trì Địa Ngục, tầng thứ mười bốn Uổng Tử Địa Ngục, tầng thứ mười lăm Trách Hình Địa Ngục, tầng thứ mười sáu Hỏa Sơn Địa Ngục, tầng thứ mười bảy Nghiền Đá Địa Ngục, tầng thứ mười tám Cưa Đao Địa Ngục." Phong Đô Đại Đế tay cầm ba mươi sáu viên Định Hải Châu, trực tiếp trích hạ mười tám viên trong số đó, lập tức khai mở mười tám tầng Địa Ngục!

Mười tám viên Định Hải Châu trong tay tiền thế thân Phong Đô Đại Đế nhanh chóng biến hóa, hóa thành mười tám chư thiên, trở thành mười tám không gian Địa Ngục nối tiếp nhau, mở ra mười tám tầng Địa Ngục phía dưới nơi Luân Hồi!

Trong khoảnh khắc, mười tám tầng Địa Ngục nhanh chóng hình thành, xuất hiện trên Huyết Hải!

Đương nhiên, Định Hải Châu có tổng cộng ba mươi sáu viên, việc tạo ra mười tám tầng Địa Ngục không cần dùng hết toàn bộ Định Hải Châu, vẫn còn lại mười tám viên!

Đối với số Định Hải Châu này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không lãng phí!

Vừa đúng lúc, trong lòng Ngao Tông đang có một ý tưởng không tồi!

Nghĩ đến đây, bản tôn Ngao Tông trực tiếp ra tay.

Một tay vung lên, bản tôn Ngao Tông trong nháy mắt luyện hóa

mười tám viên Định Hải Châu, sau đó đem chúng luyện hóa vào mười tám tầng không gian sinh tồn của tộc nhân Minh Tộc!

Trong khoảnh khắc, mười tám viên Định Hải Châu còn lại và mười tám tầng không gian sinh hoạt của tộc nhân Minh Tộc hoàn toàn dung hợp làm một!

Mỗi một viên Định Hải Châu đều là một tiểu thiên thế giới, tương tự với mười tám tầng không gian!

Mười tám viên Định Hải Châu và mười tám tầng không gian dung hợp với nhau, tương đương với sự dung hợp của hai tiểu thiên thế giới!

Ngay lập tức, mười tám tầng không gian bắt đầu được mở rộng cực lớn!

Mười tám tầng không gian vốn chỉ bằng một tiểu thiên thế giới, trong nháy mắt đã khuếch đại gấp mười lần trở lên!

Cuối cùng, mười tám tầng không gian hoàn toàn thuế biến thành mười tám Trung Thiên thế giới!

Đối với Ngao Tông, đây quả là một niềm vui bất ngờ!

Bởi vì Ngao Tông ban đầu chỉ định lợi dụng mười tám viên Định Hải Châu còn lại để mở rộng kích thước mười tám tầng không gian, giúp tộc nhân Minh Tộc có thêm không gian sinh tồn!

Đương nhiên, mười tám tầng không gian có thể tiến hóa thành mười tám Trung Thiên thế giới!

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức không tồi!

Nhưng, động tác của Ngao Tông vẫn chưa dừng lại ở đó!

Sau khi thành công dung hợp mười tám viên Định Hải Châu vào mười tám tầng không gian, hắn bắt đầu tiến hành kết nối với mười

tám viên Định Hải Châu đã luyện hóa thành mười tám tầng Địa Ngục!

Ngao Tông có dự tính!

Ngao Tông muốn mượn cơ hội này, triệt để dung hợp mười tám tầng Địa Ngục của Âm Phủ Địa Phủ và mười tám tầng không gian sinh hoạt của tộc nhân Minh Tộc, luyện hóa chúng thành ba mươi sáu chư thiên!

"Thiên Đình về sau có ba mươi ba tầng trời, U Minh Luân Hồi của Bản Hoàng cũng cần có ba mươi sáu chư thiên mới được!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra ý định của mình!

Tạo ra ba mươi sáu chư thiên thuộc về U Minh Luân Hồi, đó mới là ý định thực sự của Ngao Tông!

Ngao Tông đã nói trước đó, dã tâm của hắn rất lớn, muốn Địa Đạo hoàn toàn trưởng thành, ít nhất phải trưởng thành đến mức có thể chống lại Thiên Đạo!

Như vậy, việc kiến lập một Âm Phủ Địa Phủ cường đại hơn là điều tất yếu!

Bởi vì Âm Phủ Địa Phủ thuộc về tổ chức chính thức của Địa Đạo, giống như ý nghĩa của Thiên Đình đối với Thiên Đạo!

Thiên Đình thời Viễn Cổ thay trời hành đạo, thống ngự Hồng Hoang đại địa!

Vậy thì, Địa Phủ đại diện cho Địa Đạo, thống ngự U Minh Luân Hồi!

Có thể nói, đối với ý nghĩa của Địa Đạo, tác dụng của Địa Phủ và Thiên Đình thuộc cùng một cấp độ, tự nhiên cần phải thiết lập đủ cường đại!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới muốn tạo ra ba mươi sáu chư

thiên thuộc về U Minh Luân Hồi!

Một mặt khác, việc tạo ra Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên sẽ khiến Luân Hồi Chi Địa và U Minh nhất tộc hoàn toàn gắn bó với nhau!

Đối với Ngao Tông, điều này có lợi ích cực lớn!

Dù sao Minh Tộc và Luân Hồi đều là những bộ phận vô cùng quan trọng đối với Ngao Tông, việc gắn kết chúng hoàn toàn lại với nhau sẽ có lợi ích to lớn cho cả quản lý lẫn thống ngự!

Hơn nữa, sự cường đại của ba mươi sáu chư thiên không phải là thứ mà mười tám tầng không gian hay mười tám tầng Địa Ngục có thể sánh bằng!

Một mặt khác, U Minh Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên cũng có lợi ích to lớn đối với Minh Tộc và Âm Phủ Địa Phủ, không thể kể hết từng điểm được!

Điểm quan trọng nhất, U Minh Luân Hồi càng cường đại, đối với Địa Đạo mà nói, cũng có hiệu quả thúc đẩy phát triển!

Khiến Địa Đạo trưởng thành, trưởng thành đủ để kháng hành với Thiên Đạo, đó mới là ý định thực sự của Ngao Tông!

Chương 250

Đương nhiên, sở dĩ Ngao Tông có ý định như vậy là vì một lý do vô cùng quan trọng!

Bởi vì mười tám tầng Địa Ngục và mười tám tầng không gian đều mang thuộc tính của Định Hải Châu.

Chính vì lý do này, mười tám tầng Địa Ngục và mười tám tầng không gian mới có thể hoàn toàn dung hợp làm một!

Nhanh chóng, cùng với sự luyện hóa của Ngao Tông, U Minh Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên đã hoàn toàn thành hình!

"Mười tám tầng không gian và mười tám tầng Địa Ngục đã hoàn toàn dung hợp làm một." "Vậy thì xưng hô sau này cũng cần thay đổi, gọi là 'Ba Mươi Sáu Chư Thiên' là được!" Ngao Tông lẩm bẩm nói!

Đối với việc đặt tên, Ngao Tông rõ ràng không mấy sở trường.

Nếu không thì, khi sáng tạo 'Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp' lúc trước, Ngao Tông đã không mượn tên 'Hóa Tự Tại Pháp' rồi!

Nhưng điểm này không quan trọng, chỉ cần biết ý nghĩa cụ thể là được!

Cứ như vậy, U Minh Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên đã hoàn toàn thành hình!

Từ chư thiên thứ nhất đến chư thiên thứ mười tám, chính là mười tám tầng Địa Ngục của Âm Phủ Địa Phủ!

Từ chư thiên thứ mười chín đến chư thiên thứ hai mươi tám, là nơi sinh tồn của tộc nhân Minh Tộc cấp thấp, cũng là nơi sinh hoạt của tộc nhân Minh Tộc phổ thông cho đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Trong đó, Sơ Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì được đặt ở chư thiên thứ mười chín.

Chư thiên thứ hai mươi chín, thì đặt Trung Cấp U Minh Chuyển Sinh Trì và Công Pháp Chuyển Hóa Bi, do tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ và trung kỳ cư ngụ và sử dụng.

Chư thiên thứ ba mươi, là nơi cư ngụ của tộc nhân Đại La Kim Tiên hậu kỳ và viên mãn, đặt Ổ Đạo Thạch Bi!

Từ chư thiên thứ ba mươi mốt đến chư thiên thứ ba mươi ba, tạm thời chưa được sử dụng, bởi vì đó là nơi Ngao Tông chuẩn bị cho tộc nhân cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn từ chư thiên thứ ba mươi bốn đến chư thiên thứ ba mươi sáu, thì là đạo trường của bản tôn Ngao Tông.

Kể từ đây, ba mươi sáu chư thiên đã hoàn toàn thành hình!

Cùng với sự thành hình triệt để của ba mươi sáu chư thiên, toàn bộ cơ sở vật chất của U Minh Luân Hồi cơ bản đã hoàn thành!

Những chuyện sau đó, bản tôn Ngao Tông không nhúng tay vào, tiếp tục giao cho tiền thế thân Phong Đô Đại Đế.

"Mười tám tầng Địa Ngục đã thành, các cơ sở U Minh khác của U Minh Luân Hồi đều đã hoàn toàn thành hình!" "Vậy nên tiếp theo, cần hoàn thiện chế độ Luân Hồi, mới có thể duy trì tốt sự vận hành của Luân Hồi!" "Ta lấy danh Phong Đô Đại Đế, thiết định cơ chế vận hành của Luân Hồi." "Vong hồn tiến vào Quỷ Môn Quan, xuyên qua Hoàng Tuyền Lộ, bước lên cầu Nại Hà, tiến vào Âm Phủ Địa Phủ, cần phải thông qua thần quan Địa Phủ, tiến hành thẩm phán công đức và tội lỗi kiếp trước của họ, phán định nơi đi của vong hồn." "Đây chính là cơ chế vận hành của Luân Hồi!" Tiền thế thân Phong Đô Đại Đế lập ra pháp ngôn, xác định cơ chế vận hành của Luân Hồi!

“Để duy trì cơ chế vận hành của Luân Hồi, cần có các thần quan tương ứng!” “Vì vậy, ta lấy danh Phong Đô Đại Đế, thiết lập Ngũ Phương Quỷ Đế, La Phong Lục Thiên, Thập Điện Diêm La cùng các thần quan khác!” “Dưới quyền Thập Điện Diêm Vương, cần có Phán Quan Phủ Quân, Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện cùng các thần vị khác.....” Đối với Ngao Tông, việc thiết lập trật tự các thần vị trong Âm Phủ Địa Phủ không phải là chuyện khó!

Ngao Tông trực tiếp áp dụng toàn bộ kiến thức của kiếp trước vào đây, sao chép toàn bộ chế độ của Âm Phủ Địa Phủ!

Không thể không nói, đây là một phương pháp hay.

Cứ như vậy, Âm Phủ Địa Phủ đã hoàn toàn hoàn thiện!

Tiếp theo, Ngao Tông chỉ cần dựa theo các thần vị đã thiết lập, bổ nhiệm các thần quan tương ứng là được!

Sau một thời gian dài, Âm Phủ Địa Phủ đã hoàn toàn thành hình, chỉ cần có các quan viên liên quan bổ sung vào, liền có thể chính thức vận hành!

Điểm này đối với Ngao Tông, cũng không phải chuyện khó khăn!

Phải biết rằng, trong Minh Tộc của Ngao Tông, có không ít tộc nhân cảnh giới cao!

Tuy tiền thế thân Phong Đô Đại Đế đã thiết lập không ít thần vị cho Âm Phủ Địa Phủ.

Nhưng, với số lượng tộc nhân Minh Tộc đông đảo, việc hoàn toàn bổ sung các thần vị trong Âm Phủ Địa Phủ đơn giản là quá dễ dàng!

Đương nhiên, một số thần vị trong Âm Phủ Địa Phủ cũng không phải là thần vị duy nhất!

Ví dụ như, Phán Quan Phủ Quân, Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu

Đầu Mã Diện v.v...!

Một số thần vị chỉ là một tên gọi chung mà thôi, số lượng người cần không chỉ có một!

Ví dụ, thần vị Phán Quan Phủ Quân, số lượng thần quan cần thiết là một con số không nhỏ, ít nhất cần hàng ngàn vạn vị Phán Quan Phủ Quân!

Đây là điều tất yếu, bởi vì sự vận hành của U Minh Luân Hồi phải đối mặt với toàn bộ vong hồn của Hồng Hoang!

Cả Hồng Hoang đại địa, mỗi ngày có bao nhiêu sinh linh tử vong, đơn giản là khó có thể đếm xuể, chỉ có thể nói là một con số vô cùng khổng lồ!

Nếu chỉ có một vị Phán Quan Phủ Quân, căn bản không thể xử lý hết tất cả các chức vụ.

Chính vì lý do này, thần vị Phán Quan Phủ Quân cần số lượng lớn thần quan, như vậy mới có thể xử lý tốt các loại công việc!

Tương tự, các thần vị Hắc Bạch Vô Thường và Ngưu Đầu Mã Diện v.v...

đều cần số lượng lớn chức viên!

Thần vị duy nhất thực sự, có lẽ chỉ có Ngũ Phương Quỷ Đế, La Phong Lục Thiên và Thập Điện Diêm La là những thần vị đặc thù!

Bởi vì một phần thần quan này phụ trách quản lý toàn bộ Âm Phủ Địa Phủ, là những thần quan tương đối đặc thù!

Nói tóm lại, sự vận hành của toàn bộ Âm Phủ Địa Phủ cần số lượng lớn thần quan!

Đương nhiên, với thể lượng khổng lồ của U Minh nhất tộc, việc bổ sung những thần vị này không phải chuyện khó khăn!

Một số việc này, Ngao Tông không để ý nhiều, toàn bộ giao cho tiền thế thân Phong Đô Đại Đế đi xử lý!

Nghĩ đến đây, tiền thế thân Phong Đô Đại Đế trực tiếp triệu hoán một phần tộc nhân Minh Tộc, bắt đầu tiến hành bổ nhiệm các thần vị trong Âm Phủ Địa Phủ!

La Phong Lục Thiên, Thập Điện Diêm La, Phán Quan Phủ Quân, Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện v.v... các thần vị, tiền thế thân Phong Đô Đại Đế đều từng bước thiết lập xong!

Nhanh chóng, các thần quan ở các vị trí cơ bản đã được thiết lập xong.

Duy nhất chưa thiết lập là Ngũ Phương Quỷ Đế!

Bởi vì Ngao Tông đối với mấy thần vị này, hơi có một chút suy tính.

Ngũ Phương Quỷ Đế là những thần vị có quyền lực tương đối nặng, phụ trách giúp đỡ Phong Đô Đại Đế, quản lý U Minh Luân Hồi!

Chính vì lý do này, Ngao Tông hy vọng có tộc nhân thực lực cường đại hơn đảm nhiệm mấy thần vị này.

Tốt nhất là có tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh đảm nhiệm mấy thần vị này, như vậy sẽ tốt hơn một chút!

Dù sao tiền thế thân Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông, bản thân là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, hậu kỳ Chuẩn Thánh, thực lực của Ngũ Phương Quỷ Đế tự nhiên không thể quá yếu!

Chính vì lý do này, Ngao Tông tạm thời chưa thiết lập Ngũ Phương Quỷ Đế, dự định đợi khi có tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Chuẩn Thánh ra đời, sau đó mới để họ trở thành Ngũ Phương Quỷ Đế của Âm Phủ Địa Phủ!

Nhưng, việc đã làm đến mức này, việc xây dựng Âm Phủ Địa Phủ về cơ bản đã hoàn thành!

Kể từ đây, Âm Phủ Địa Phủ chính thức thành lập, duy trì sự vận chuyển của toàn bộ Luân Hồi!

Chương 251

Phập!

Trong khoảnh khắc, Ngao Tông đột nhiên cảm thấy, Địa Đạo dường như đã cường đại không ít, trở nên mạnh mẽ hơn!

"Quả nhiên đúng như ta dự liệu, sự thành lập của Âm Phủ Địa Phủ, đối với Luân Hồi mà nói, có tác dụng cực lớn, đối với sự trưởng thành của Địa Đạo, cũng có sự giúp đỡ to lớn!" Bản tôn Ngao Tông mỉm cười nhạt, lộ ra một nụ cười, dường như không chút bất ngờ!

Bởi vì Ngao Tông đã sớm dự liệu tình huống này!

Phải biết rằng, Luân Hồi và Địa Đạo có mối quan hệ mật thiết, mang ý nghĩa vô cùng quan trọng!

Luân Hồi phát triển càng tốt, Địa Đạo mới có thể trưởng thành càng tốt!

Việc thành lập Âm Phủ Địa Phủ, đối với sự quản hạt Luân Hồi, có tác dụng vô cùng quan trọng!

Có thể nói, đây là một mối quan hệ tiến triển tích cực, có hiệu quả tiến triển từng tầng lớp trong đó!

Thông qua việc kiến lập Âm Phủ Địa Phủ, thúc đẩy sự vận hành của Luân Hồi, thúc đẩy sự trưởng thành của Địa Đạo!

Cuối cùng, Ngao Tông thu được lợi ích lớn nhất!

Đúng vậy, đối với Ngao Tông, đây là lợi ích to lớn!

Phải biết rằng, Ngao Tông đang tranh giành nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, hy vọng có thể thay thế bản năng Địa Đạo, trở thành người nắm giữ Địa Đạo – Địa Tôn!

Phương pháp Ngao Tông lựa chọn là hy vọng có thể dần dần tăng thêm số lượng quyền hạn Địa Đạo mà hắn khống chế, từ đó dần dần gia tăng sự khống chế đối với Địa Đạo!

Đương nhiên, việc sử dụng phương pháp này để khống chế Địa Đạo, chắc chắn là một quá trình dài!

Nhưng đối với điểm này, Ngao Tông đã sớm chuẩn bị tâm lý!

Dù sao đối với Địa Đạo, Ngao Tông chắc chắn không thể cưỡng chế nắm giữ, chỉ có thể thông qua phương pháp như vậy, từng bước ăn mòn quyền hạn Địa Đạo, tăng cường lực độ khống chế đối với Địa Đạo!

Nghĩ đến đây, bản tôn Ngao Tông chuẩn bị trở về ba mươi sáu chư thiên, về đạo trường của mình, luyện hóa một phần quyền hạn Địa Đạo vừa mới thu được!

Còn về tiền thế thân Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông, thì lưu lại trên Luân Hồi, tọa trấn U Minh Luân Hồi, phụ trách thống lĩnh U Minh Luân Hồi.

Dù sao tiền thế thân Phong Đô Đại Đế nắm giữ nửa bộ Nhân Thư, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, đều là những trọng bảo không thể thiếu cho sự vận chuyển của U Minh Luân Hồi!

Chính vì lý do này, tiền thế thân Phong Đô Đại Đế căn bản không thể rời khỏi Luân Hồi.

Nhưng, đây cũng là ý định ban đầu của Ngao Tông!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu hành động!

Tiền thế thân Phong Đô Đại Đế lưu lại trong Âm Phủ Địa Phủ, quản hạt sự vận chuyển của U Minh Luân Hồi!

Bản tôn Ngao Tông trở về ba mươi sáu chư thiên, về ba trọng chư

thiên cuối cùng, cũng là đạo trường của Ngao Tông, bắt đầu tiến hành một vòng bế quan mới, tranh thủ nắm giữ quyền hạn Địa Đạo!

Âm Phủ Địa Phủ chính thức thành lập, khiến sự vận hành của U Minh Luân Hồi thành công đi vào quỹ đạo!

Sự ra đời của Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên càng khiến ảnh hưởng của U Minh Luân Hồi trở nên lớn hơn!

Tất cả mọi việc đều đang phát triển theo hướng tốt!

Sau đó, Ngao Tông giao phó toàn bộ sự vụ vận hành của U Minh Luân Hồi cho tiền thế thân Phong Đô Đại Đế.

Bản tôn Ngao Tông trở về chư thiên thứ ba mươi sáu, về đạo trường của mình, tiến hành một vòng bế quan mới!

Bởi vì việc thành lập Âm Phủ Địa Phủ và Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên đã giúp Ngao Tông thu được quyền khống chế nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn!

Là một Ngao Tông với dã tâm to lớn, đương nhiên hắn phải tận dụng cơ hội này để nắm giữ những quyền hạn Địa Đạo đó, chuẩn bị cho việc hoàn toàn nắm giữ Địa Đạo sau này!

Trong khoảnh khắc, bản tôn Ngao Tông trở về đạo trường, tiến hành một vòng bế quan mới!

Thời gian trôi nhanh, không biết đã qua bao nhiêu vạn năm!

Khi Ngao Tông lần nữa mở mắt, Ngao Tông đã nắm giữ một phần quyền hạn Địa Đạo có được từ việc hoàn thiện Luân Hồi trước đó!

“Sinh tử Luân Hồi, đều nằm trong Địa Đạo.” Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, một tay vung lên, vô số quy tắc Luân Hồi diễn hóa trước mặt Ngao Tông.

Đó chính là biểu hiện của quyền hạn Địa Đạo mà Ngao Tông nắm

giữ!

“Hiện tại ta, đại khái đã nắm giữ một phần mười quyền hạn Địa Đạo!” Ngao Tông lẩm bẩm, trực tiếp nói ra tình huống!

Cùng với việc nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, Ngao Tông có sự hiểu biết lớn hơn về tình hình Địa Đạo!

Theo dự đoán của Ngao Tông, hiện tại hắn nên nắm giữ một phần mười quyền hạn Địa Đạo!

Đừng cho rằng tỷ lệ này thấp.

Trên thực tế, tỷ lệ này đã rất cao rồi!

Phải biết rằng, trước đó Ngao Tông thiết lập Luân Hồi, thông qua Minh Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Phán Quan Bút, thiết lập liên hệ với Địa Đạo, chính thức trở thành người đại diện của Địa Đạo!

Lúc đó, quyền hạn Địa Đạo mà Ngao Tông nắm giữ, cũng chỉ khoảng một phần vạn mà thôi!

Đúng vậy, chỉ cần nắm giữ một phần vạn quyền hạn Địa Đạo, Ngao Tông đã đủ tư cách trở thành người đại diện của Địa Đạo!

Bởi vì ngoài Ngao Tông ra, không ai khác có thể tiếp cận Địa Đạo, Ngao Tông là tồn tại duy nhất, nên Ngao Tông mới trở thành người đại diện của Địa Đạo!

Tương tự, tình huống của Hồng Quân Lão Tổ, đại khái cũng như vậy!

Nếu Hồng Quân Lão Tổ sau khi thành Thánh, trở thành người đại diện của Thiên Đạo, quyền hạn Thiên Đạo mà hắn nắm giữ, cũng chỉ khoảng một phần vạn mà thôi!

Ở điểm này, dù là người đại diện của Thiên Đạo hay Địa Đạo, về cơ bản không có sự khác biệt!

Chính vì lý do này, Ngao Tông hoàn thiện Luân Hồi, kiến lập Âm Phủ Địa Phủ, chỉnh đốn Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên, khiến quyền hạn Địa Đạo mà hắn nắm giữ, trực tiếp đạt đến một phần mười!

Một phần trăm vô cùng khoa trương!

Một phần mười quyền hạn Địa Đạo, đại biểu cho việc Ngao Tông nắm giữ toàn bộ Địa Đạo, một phần mười sức mạnh!

Tuy hiện tại Ngao Tông, tu vi chỉ là hậu kỳ Chuẩn Thánh, nhưng Ngao Tông có thể khẳng định.

Dựa vào một phần mười quyền hạn Địa Đạo nắm giữ, hắn có thể phát huy ra thực lực, có thể sánh ngang với tồn tại cấp bậc Thánh Nhân!

Đây chính là điểm cường đại của Địa Đạo!

Tuy hiện tại Địa Đạo, chưa trưởng thành đến tầng thứ của Thiên Đạo, nhưng lại có sức mạnh cường đại đến vậy!

Bởi vì Thiên Địa Nhân tam đạo, và tu sĩ thông thường, ngay từ đầu đã là tồn tại ở một thứ nguyên không giống nhau!

"Hoàn thiện Luân Hồi và kiến lập ba mươi sáu chư thiên, quyền hạn Địa Đạo thu được, hiện tại đã hoàn toàn luyện hóa, tiếp theo cũng là lúc tiến thêm một bước, lần nữa trảm hạ một đạo thân nữa." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra ý định tiếp theo của mình!

Quyền hạn Địa Đạo thu được từ việc hoàn thiện Luân Hồi, Ngao Tông đã hoàn toàn luyện hóa, vì vậy tiếp theo cũng nên tiến hành việc kế tiếp!

Chương 252

Việc đó chính là trảm hạ một đạo thân!

Trước đó, Ngao Tông trảm hạ tiền thế thân, khiến tu vi của hắn bạo tăng.

Để củng cố tu vi, Ngao Tông mới không tiếp tục trảm hạ các đạo thân còn lại!

Trải qua lần bế quan này, Ngao Tông không chỉ thành công nắm giữ phần quyền hạn Địa Đạo có được từ việc hoàn thiện Luân Hồi.

Ngay cả tu vi bản thân Ngao Tông, cũng được củng cố cực lớn!

Vì vậy tiếp theo, Ngao Tông chuẩn bị trảm hạ đạo thân thứ hai, cũng chính là hiện tại thân!

"Kiếp trước của ta, thuộc về một Nhân Tộc phổ thông, nên đạo thân tiền thế mà ta trảm hạ, thuộc về huyết mạch phàm nhân phổ thông, không có chút nào Thần Ma chi huyết!" "Ta của kiếp này, ban đầu là tộc nhân Long Tộc, sau trở thành người sáng tạo Minh Tộc, cả hai đều có liên quan đến Tiên Thiên Thần Thai Ma." "Vì vậy, ta muốn trảm hạ hiện tại thân, làm huyết mạch Tiên Thiên Thần Thai Ma!" Cùng với lời lẩm bẩm của Ngao Tông, cấu trúc của hiện tại thân dần dần rõ ràng!

Đồng thời, khí tức cực kỳ khủng bố, từ trên người Ngao Tông bạo phát ra!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông hai tay bấm quyết, giữa mi tâm xuất hiện một đạo quang mang nhàn nhạt!

Một đóa sen tím hai mươi bốn cánh, từ giữa mi tâm Ngao Tông hiện lên!

Ngao Tông trực tiếp triệu hoán ra Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Bởi vì Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, chính là kiện chí bảo trảm đạo thứ hai mà Ngao Tông chuẩn bị!

Một mặt, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên thuộc loại bảo vật cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối là một trong những bảo vật đỉnh cấp!

Nếu sử dụng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên để tiến hành trảm đạo, đạo thân trảm hạ cũng sẽ vô cùng cường đại!

Một mặt khác, Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên có mối quan hệ mật thiết với Ngao Tông và Minh Tộc.

Nếu sử dụng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên để tiến hành trảm đạo, không chừng có thể mang lại cho Ngao Tông một số thu hoạch bất ngờ!

Chính vì lý do này, sau khi suy nghĩ một chút, Ngao Tông quyết định sử dụng Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên để tiến hành trảm đạo.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông thôi động Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Quang mang tím u sắc rực rỡ, từ trên Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên phóng ra!

Sau đó, quang mang tím u sắc, ngưng tụ thành một thanh trường đao vô hình, trực tiếp chém xuống phía Ngao Tông!

Rắc!

Một hư ảnh xuất hiện từ phía sau Ngao Tông!

Một Ngao Tông thân khoác hắc bào, tóc đen như thác, ánh mắt như

lửa, trên người tràn ngập khí tức Long và U Minh, trông như một bản sao của Ngao Tông!

Chính là khí tức Cửu U Minh Long!

Hiện tại thân của Ngao Tông, là Cửu U Minh Long, một Tiên Thiên Thần Thai Ma đỉnh cấp!

Căn nguyên của Ngao Tông, cũng là hiện tại thân được cụ thể hóa!

"Từ bây giờ trở đi, đạo thân thứ hai của Bản tọa, là hiện tại thân Cửu U Minh Long!" Bản tôn Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với hiện tại thân!

"Kính kiến bản tôn!" Hiện tại thân Cửu U Minh Long, chân đạp đài sen Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, hướng về bản tôn Ngao Tông vái chào!

Đồng thời, khí tức cực kỳ khủng bố, từ trên người Ngao Tông bạo phát ra!

Lần nữa trảm hạ một đạo thân, tu vi của Ngao Tông, lại lần nữa bạo tăng!

Lượng tu vi mà Ngao Tông lần này đề thăng, so với lần trước trảm hạ đạo thân thứ nhất, tiền thế thân Phong Đô Đại Đế, còn khủng bố hơn rất nhiều!

Tu vi khủng bố, mạnh mẽ phá vỡ giới hạn tu vi, trực tiếp khiến Ngao Tông thăng cấp lên cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!

Thậm chí, tu vi của Ngao Tông vẫn đang không ngừng leo cao, dường như muốn thăng cấp lên hướng cao hơn!

Thế nhưng, khi tu vi của Ngao Tông đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh viên mãn.

Ngao Tông hai tay bấm quyết, bắt đầu vận dụng đạo pháp, áp chế

sự đề thăng tu vi của mình!

Thực ra, đối với sự đề thăng tu vi, Ngao Tông đã sớm có dự cảm!

Bởi vì đó là chuyện tất yếu, sau khi trảm hạ một đạo thân, tu vi chắc chắn cũng sẽ theo đó mà đề thăng!

Đối với điều này, Ngao Tông hiện tại, cũng không hề chống cự!

Bởi vì tu vi bạo tăng trước đó, Ngao Tông đã củng cố xong, hiện tại để tu vi lại đề thăng thêm một chút, cũng là một chuyện tốt!

Nhưng, Ngao Tông đã nói trước đó, muốn thử pháp Dĩ Lực Chứng Đạo, vì vậy Ngao Tông cần phải khống chế tu vi trong phạm vi có thể khống chế!

Vì vậy để tu vi bản thân, tạm thời dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, là đủ rồi!

Chính vì lý do này, Ngao Tông bắt đầu khống chế tu vi!

Đợi sau khi tu vi đề thăng kết thúc, tu vi của Ngao Tông, dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cách việc thực sự Chứng Đạo, chỉ còn một bước ngắn!

"Cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cách Chứng Đạo chỉ còn một bước ngắn sao, tốc độ đề thăng này, có chút vượt quá dự liệu của ta a!" Ngao Tông thốt lên một tiếng cảm khái!

Đã từng có lúc nào, Ngao Tông cần hệ thống để đề thăng tu vi, hiện tại Ngao Tông đã ít dùng hệ thống hơn rồi!

Trên thực tế cũng đúng như vậy, trước đó, mỗi lần Ngao Tông đề thăng tu vi, đều dựa vào việc hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, từ đó đề thăng tu vi!

Nhưng hiện tại, cùng với việc Ngao Tông nghiên cứu ra Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, Ngao Tông trảm hạ hai đạo thân, khiến tu vi

của hắn đề thăng!

Thậm chí hiện tại Ngao Tông, đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cách cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn một bước ngắn!

Có thể thấy được sự biến hóa của Ngao Tông!

Đương nhiên, điều đó không có nghĩa là hệ thống đối với Ngao Tông, hoàn toàn không có tác dụng!

Thực ra không phải vậy, hệ thống đối với Ngao Tông, có sự giúp đỡ to lớn!

Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống, Ngao Tông đều có thể thu được lượng lớn phần thưởng!

Những phần thưởng này, đối với Ngao Tông và Minh Tộc, đều có lợi ích to lớn!

Chính vì lý do này, cho dù tu vi của Ngao Tông, hiện tại đã đề thăng cảnh giới như vậy, Ngao Tông vẫn vô cùng coi trọng hệ thống!

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, trọng tâm chú ý của Ngao Tông, về cơ bản đều đặt vào việc vận hành Luân Hồi, cũng như phát triển Địa Đạo!

Nhưng, đối với sự phát triển của Minh Tộc, Ngao Tông từ đầu đến cuối đều giữ một mức độ chú ý nhất định!

Thậm chí, trước lần bế quan này, Ngao Tông đối với sự phát triển của Minh Tộc, đã có một số sắp xếp!

Ví dụ, cho phép một phần tộc nhân Minh Tộc cảnh giới cao, thử bước ra U Minh Huyết Hải, đi đến Hồng Hoang đại địa lịch luyện!

Chương 253

Đúng vậy, đây là một việc Ngao Tông giao phó trước khi tiến hành bế quan sau khi hoàn thiện Luân Hồi!

Bởi vì hiện tại Hồng Hoang đại địa, vừa mới trải qua Long Phượng Lượng Kiếp, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, nhiều chủng tộc nhỏ, đang trong trạng thái tự phong!

Lúc này Hồng Hoang đại địa, đang ở trong một giai đoạn tương đối hòa bình, cũng là một thời điểm lịch luyện không tồi!

Chính vì lý do này, Ngao Tông đã giao phó Ngao Nguyệt, để nàng sắp xếp việc lịch luyện cho một phần tộc nhân cảnh giới cao!

Đúng vậy, sau khi Ngao Tông hoàn thiện Luân Hồi, tiền thế thân của hắn trở thành Phong Đô Đại Đế, Ngao Nguyệt – người quản lý trước đây, tự nhiên không thể tiếp tục ở lại trong Luân Hồi!

Thêm vào đó, Ngao Tông cần tiếp tục bế quan, không thể quản lý công việc của Minh Tộc, vì vậy Ngao Tông đã để Ngao Nguyệt tạm thời thay thế quản lý Minh Tộc!

Vì vậy những việc này, Ngao Tông mới giao phó cho Ngao Nguyệt đi hoàn thành.

Hắn là với năng lực của Ngao Nguyệt, sẽ làm không tồi đâu!

Trên thực tế cũng đúng như vậy, Ngao Tông nhân cơ hội này, mở giao diện nhiệm vụ, xem qua tiến độ nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu!

Thực ra, tuy còn một khoảng cách không nhỏ để hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu!

Nhưng so với trước đây, các điều kiện của nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu, đều đã có tiến triển không nhỏ!

“Ta đã trảm hạ hiện tại thân Cửu U Minh Long, nhưng tu vi của ta, đã đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!” “Nếu tiếp tục trảm hạ thế thân, e rằng tu vi của ta, sẽ trực tiếp đột phá cảnh giới Thánh Nhân!” “Vì vậy trong thời gian ngắn, ta không thể tiếp tục trảm hạ đạo thân thứ ba.” Ngao Tông thu lại những suy nghĩ lộn xộn, suy tư về việc tu vi!

Hiện tại Ngao Tông, sau khi trảm hạ tiền thế thân và hiện tại thân, đã thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!

Có thể nói, Ngao Tông hiện tại, đã chen chân vào hàng ngũ cường giả nhất Hồng Hoang, xưng là đệ nhất nhân Hồng Hoang cũng không quá đáng!

Đúng vậy, đệ nhất nhân Hồng Hoang!

Bởi vì hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, vẫn chưa thành Thánh!

Hơn nữa, hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, nhiều lắm cũng chỉ giống Ngao Tông, cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn mà thôi!

Nhưng, Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ khác nhau.

Ngao Tông hiện tại, đã trở thành người đại diện của Địa Đạo, nắm giữ một phần mười quyền hạn Địa Đạo, có thể điều động một phần mười sức mạnh Địa Đạo!

Dưới trạng thái này của Ngao Tông, nếu hắn vận dụng một phần mười sức mạnh Địa Đạo, e rằng ngay cả một Thánh Nhân thực sự, cũng không thể chiến thắng Ngao Tông!

Đây chính là điểm cường đại của Địa Đạo!

Tuy hiện tại Địa Đạo, chưa trưởng thành đến tầng thứ của Thiên Đạo, nhưng lại có sức mạnh cường đại đến vậy!

Chính vì lý do này, Ngao Tông tự xưng là đệ nhất nhân Hồng

Hoang, dường như cũng là chuyện bình thường!

Thôi không nói nữa, tuy tu vi của Ngao Tông, đã đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cách việc trở thành Thánh Nhân thực sự, chỉ còn một bước ngắn!

Nhưng bởi vì Ngao Tông truy cầu pháp Dĩ Lực Chứng Đạo!

Vì vậy, nếu Ngao Tông muốn tiếp tục tiến lên con đường này, thì trong thời gian ngắn, Ngao Tông có lẽ không thể trảm hạ đạo thân thứ ba!

Thực ra, đối với Ngao Tông, điều này cũng không phải chuyện xấu!

Một mặt, Ngao Tông đối với việc suy tính về thế thân, vẫn chưa hoàn toàn quyết định!

Đúng vậy, mỗi đạo thân của Ngao Tông, đều không tùy tiện trảm hạ, đều có sự cân nhắc của Ngao Tông!

Ví dụ, đạo thân thứ nhất là phàm nhân chi thân, thì phù hợp với kinh nghiệm kiếp trước của Ngao Tông!

Đạo thân thứ hai là Tiên Thiên Thần Thai Ma thân, thì phù hợp với tình huống hiện tại của Ngao Tông!

Nhưng đạo thân thứ ba, thì lại là đạo thân đặc biệt nhất!

Bởi vì đối với Ngao Tông, tương lai có thể khống chế!

Phải biết rằng, Ngao Tông hiện tại, đã trở thành Chủ nhân Luân Hồi, khống chế quyền hạn cao nhất của Luân Hồi!

Ngao Tông muốn tương lai biến thành tồn tại như thế nào, đều là chuyện có thể xảy ra!

Có thể nói, Ngao Tông hoàn toàn có thể tạo ra, một tương lai hoàn mỹ trong lòng!

Đương nhiên, Ngao Tông hiện tại, đã sớm siêu việt sinh tử Luân Hồi, dù sao Ngao Tông là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, một trong những người mạnh nhất Hồng Hoang!

Khả năng này, Ngao Tông trở thành tồn tại bất tử bất diệt, có thể sẽ có tương lai đó!

Đương nhiên, điều đó sẽ không ảnh hưởng đến việc Ngao Tông cấu tạo thế thân!

Dù sao bất kể tiền thế thân, hiện tại thân hay thế thân, đều là một loại cấu trúc của pháp Chứng Đạo mà Ngao Tông sáng tạo ra, Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp mà thôi!

Một loại tồn tại trong cấu trúc, càng thiên về một loại cấu tư và sự kéo dài mang tính đạo pháp, sẽ không gây ảnh hưởng đến Ngao Tông.

Chính vì lý do này, đối với việc tạo ra thế thân, Ngao Tông cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng một phen, không thể vội vàng đưa ra quyết định!

Thôi không nói nữa, tuy Ngao Tông chỉ trảm hạ hai đạo thân.

Nhưng, đối với Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, Ngao Tông đã đủ nghiệm chứng, chứng thực tính khả thi của loại đạo pháp này!

Vì vậy, nếu hiện tại Ngao Tông muốn truyền xuống loại pháp Chứng Đạo này, thực ra cũng có thể!

Nhưng Ngao Tông đang chờ đợi một chuyện, đợi sau khi chuyện đó xảy ra, rồi mới truyền xuống Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp.

Đó là ý định hiện tại của Ngao Tông!

“Hiện tại không thích hợp trảm hạ đạo thân thứ ba, vì vậy trọng tâm tiếp theo của ta, nên đặt vào việc hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn

thứ sáu, cũng như tranh thủ nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, suy tư về những việc sắp tới!

Việc đạo thân thứ ba, Ngao Tông đã cân nhắc kỹ, tạm thời sẽ không trảm hạ nó!

Vì vậy, Ngao Tông cần cân nhắc, chỉ có hai việc!

Việc thứ nhất, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu của hệ thống, cũng là việc phát triển Minh Tộc!

Dù sao phần thưởng của hệ thống vô cùng phong phú, không chừng có thể mang lại cho Ngao Tông những bất ngờ thú vị!

Thực ra, đối với việc này, Ngao Tông căn bản không cần tốn quá nhiều tâm tư!

Lý do đã nói trước đó, hiện tại sự phát triển của Minh Tộc đã đi vào quỹ đạo.

Nếu không gặp phải chuyện lớn, trong tình huống bình thường, hẳn là sẽ phát triển tuần tự!

Dù sao Long Phượng Lượng Kiếp trước đó, đã mang lại lợi ích to lớn cho Minh Tộc!

Về sau nếu không có sự kiện lớn vượt qua Long Phượng Lượng Kiếp, e rằng khó có được thu hoạch to lớn như vậy!

Thôi không nói nữa, trước đó trong Long Phượng Lượng Kiếp, số lượng tộc nhân tam tộc vẫn lạc, là một con số khổng lồ!

Chương 254

Đúng vậy, sau khi Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, Ngao Tông đã thu toàn bộ hồn phách nguyên thần của tam tộc vẫn lạc trên chiến trường vào thế giới Luân Hồi của Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Nếu toàn bộ hồn phách nguyên thần của tộc nhân tam tộc vẫn lạc được chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc, sẽ mang lại lợi ích to lớn cho Minh Tộc!

Nhưng hiện tại Ngao Tông, lại không có ý định chuyển hóa toàn bộ những hồn phách nguyên thần tam tộc đó thành tộc nhân Minh Tộc!

Sở dĩ có quyết định như vậy, thì có liên quan đến tình huống hiện tại của Ngao Tông!

Cùng với sự đề thăng tu vi của Ngao Tông, thậm chí trở thành người đại diện của Địa Đạo!

Ngao Tông đã tiếp cận được càng ngày càng nhiều bí ẩn.

Sau một hồi suy tư, Ngao Tông đã đưa ra một quyết định mới!

Hồn phách nguyên thần của tộc nhân tam tộc phổ thông, thì trực tiếp đưa vào Luân Hồi để vãng sinh.

Hồn phách nguyên thần chất lượng cao, thì giữ lại cho Minh Tộc, thông qua U Minh Chuyển Sinh Trì để chuyển hóa.

Sở dĩ có quyết định như vậy, thì có liên quan đến lực lượng Lượng Kiếp!

Thông qua việc nghiên cứu Địa Đạo, Ngao Tông đã hiểu một số chuyện liên quan đến Lượng Kiếp, biết rằng những hồn phách nguyên

thần đó không dễ lấy đâu!

Nuốt chửng một phần nhỏ hồn phách nguyên thần, thì tốt hơn một chút.

Nếu muốn nuốt chửng toàn bộ, có thể sẽ gặp phải phản phệ của lực lượng Lượng Kiếp!

Dù sao một số hồn phách nguyên thần, đều có liên quan đến Long Phượng Lượng Kiếp.

Điểm này, Ngao Tông tự nhiên không muốn thấy!

Một mặt khác, U Minh Luân Hồi và Âm Phủ Địa Phủ, đã chính thức ra đời.

Nếu có thể chuyển sinh những hồn phách nguyên thần đó, đối với Luân Hồi, cũng có lợi ích không nhỏ!

Hơn nữa, Luân Hồi phát triển càng tốt, Ngao Tông có thể tranh thủ quyền hạn Địa Đạo càng nhiều!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới đưa ra quyết định như vậy!

Phần lớn hồn phách nguyên thần tam tộc phổ thông, giao cho U Minh Luân Hồi xử lý, một phần nhỏ hồn phách nguyên thần tam tộc chất lượng cao, chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc!

Đương nhiên, khối lượng công việc này không nhỏ, Ngao Tông đã giao toàn bộ cho tiền thế thân Phong Đô Đại Đế đi xử lý rồi.

Dù sao xử lý những chuyện như vậy, tiền thế thân Phong Đô Đại Đế là chuyên nghiệp nhất!

Đây là việc thứ nhất mà Ngao Tông cần làm!

Còn về việc thứ hai, thì là tranh thủ nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn!

Việc này, lại cần Ngao Tông nghiêm túc lên kế hoạch một phen!

Thực ra, việc tranh thủ nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, chính là tranh đoạt quyền khống chế Địa Đạo!

Nhưng việc này, thực ra cũng không dễ hoàn thành lắm!

Nếu quy hoạch kỹ lưỡng, Ngao Tông đại khái có hai phương pháp, có thể hoàn thành việc này.

Phương pháp thứ nhất, Ngao Tông không ngừng tiến vào trạng thái hợp đạo, luyện hóa nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, từ đó tranh thủ quyền khống chế lớn hơn!

Đây cũng là phương pháp mà Hồng Quân Lão Tổ sử dụng sau khi thành Thánh!

Trong nguyên tác, Hồng Quân Lão Tổ sau khi thành Thánh, thường xuyên ở trong trạng thái hợp đạo.

Trừ phi có chuyện trọng đại xảy ra, Hồng Quân Lão Tổ mới xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Lý do đơn giản, bởi vì Hồng Quân Lão Tổ đang lợi dụng trạng thái hợp đạo, tranh thủ luyện hóa nhiều quyền hạn Thiên Đạo hơn, từ đó thu được quyền khống chế lớn hơn!

Đây là phương pháp thứ nhất mà Ngao Tông để tranh thủ quyền khống chế lớn hơn!

Có thể nói, ở điểm này, Hồng Quân Lão Tổ sau khi thành Thánh, đã lựa chọn phương pháp thứ nhất!

Đương nhiên, theo Ngao Tông phỏng đoán, Hồng Quân Lão Tổ khó có được tiến triển quá lớn!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ phải đối mặt, là bản năng Thiên Đạo đã trưởng thành!

Muốn từ trong tay bản năng Thiên Đạo đã trưởng thành, tranh đoạt những quyền hạn Thiên Đạo đó, không phải là chuyện dễ dàng!

Có lẽ vì lý do này, trong mấy Lượng Kiếp sau, Hồng Quân Lão Tổ hầu như ít xuất hiện, toàn tâm toàn ý đầu tư vào việc này!

Đương nhiên, ở điểm này, Ngao Tông lại có ưu thế!

Bởi vì Ngao Tông cần đối mặt, chỉ là bản năng Địa Đạo mới sinh.

Lúc này bản năng Địa Đạo, đang ở trạng thái mới sinh mộng đổng, giống như một đứa trẻ, tương đối dễ bị 'lừa dối'.

Đó cũng là lý do Ngao Tông đã nói trước đó, rằng hắn có dã tâm lớn hơn!

Bởi vì muốn từ trong tay bản năng Địa Đạo, tranh thủ nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, so với việc Hồng Quân Lão Tổ muốn từ trong tay bản năng Thiên Đạo, tranh thủ quyền hạn Thiên Đạo, dễ dàng hơn nhiều.

Vì vậy, tỷ lệ thành công của Ngao Tông, cũng sẽ cao hơn Hồng Quân Lão Tổ rất nhiều!

Đây là phương pháp thứ nhất của Ngao Tông!

Còn về phương pháp thứ hai, là phát triển Địa Đạo, để Địa Đạo có thể trưởng thành thêm một bước!

Trước đó, Ngao Tông hoàn thiện Luân Hồi, từ đó thu được một phần quyền hạn Địa Đạo!

Phần quyền hạn Địa Đạo này, giống như quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm!

Như vậy, sẽ xuất hiện một tình huống!

Quyền hạn Địa Đạo mà bản năng Địa Đạo nắm giữ, về số lượng không có thay đổi.

Nhưng quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm, khiến tổng lượng quyền hạn Địa Đạo, đề thăng lên một độ cao mới.

Như vậy, tỷ lệ quyền hạn Địa Đạo mà bản năng Địa Đạo nắm giữ, cũng sẽ thu hẹp lại một chút.

Một mặt khác, bởi vì Luân Hồi được hoàn thiện trong tay Ngao Tông, nên một phần quyền hạn Địa Đạo, cũng rơi vào tay Ngao Tông!

Chính vì lý do này, tỷ lệ quyền hạn Địa Đạo mà Ngao Tông nắm giữ, cũng theo đó mà tăng lên không ít!

Đây là phương pháp thứ hai mà Ngao Tông nói!

Vừa giúp Địa Đạo trưởng thành, vừa tăng tỷ lệ quyền hạn Địa Đạo mà Ngao Tông nắm giữ!

Thực ra, phương pháp thứ hai, càng phù hợp với ý định của Ngao Tông!

Chương 255

Bởi vì Ngao Tông truy cầu, không chỉ là nắm giữ tất cả quyền hạn Địa Đạo, để trở thành người nắm giữ Địa Đạo!

Trong lòng Ngao Tông có một ý định, hy vọng Địa Đạo có thể siêu việt Thiên Đạo, trở thành người quản lý thực sự của thế giới Hồng Hoang!

Như vậy, việc để Địa Đạo mới sinh, dần dần phát triển, là điều cần thiết!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới thấy phương pháp thứ hai thích hợp hơn!

"Nhưng đối với ta, phát triển Địa Đạo cố nhiên quan trọng, nhưng hoàn toàn nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, cũng là việc vô cùng quan trọng!" "Vì vậy, cả hai phương pháp, ta đều phải song song tiến hành mới được!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã có quyết đoán!

Ngao Tông đã nói trước đó, dã tâm của hắn rất lớn, chỉ nâng cao tỷ lệ Địa Đạo, không thể thỏa mãn dã tâm của Ngao Tông!

Cái mà Ngao Tông muốn, là hoàn toàn nắm giữ toàn bộ Địa Đạo, và khiến Địa Đạo siêu việt Thiên Đạo, trở thành tồn tại tối cao của thế giới Hồng Hoang!

Vì vậy, dần dần tranh giành quyền hạn Địa Đạo mà bản năng Địa Đạo nắm giữ, và tiếp tục phát triển Địa Đạo, thu được nhiều quyền hạn mới hơn.

Cả hai việc này, Ngao Tông đều phải song song tiến hành, cùng nắm giữ mới được!

Đây là ý định của Ngao Tông!

Cứ như vậy, Ngao Tông tiếp theo, e rằng sẽ vô cùng bận rộn!

Không nói gì khác, muốn từ trong tay bản năng Địa Đạo, tranh đoạt nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, cần một thời gian dài!

Vì vậy bản tôn Ngao Tông tiếp theo, có lẽ cần phải giống như Hồng Quân Lão Tổ sau này, thường xuyên tiến hành bế quan, ở trong trạng thái hợp đạo mới được!

"Nhưng ta hiện tại, vẫn còn một số thời gian, có những việc, có thể sắp xếp trước!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra ý định tiếp theo của mình!

Tóm lại, Ngao Tông có những việc cần làm sắp tới!

Vì vậy, Ngao Tông tiếp theo chuẩn bị xuất quan!

Dù sao Ngao Tông hiện tại, chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, vẫn chưa đạt đến cảnh giới Thánh Nhân!

Ngao Tông chưa thành Thánh, tuy có thể cùng Địa Đạo tiến hành hợp đạo trong thời gian ngắn, nhưng lại không có cách nào tiến vào trạng thái hợp đạo lâu dài!

Vì vậy từ trong tay bản năng Địa Đạo, tranh đoạt nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, việc này cũng không cần phải vội!

Chính vì lý do này, Ngao Tông chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa các việc khác trước đã!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp xuất quan, chuẩn bị bước ra ba mươi sáu chư thiên, đi đến U Minh Luân Hồi.

Xem xét tình hình vận chuyển của Luân Hồi hiện tại, cũng như tình hình phát triển của Minh Tộc, sau đó mới tính đến những việc khác!

Thế nhưng, Ngao Tông còn chưa bước ra khỏi ba mươi sáu chư thiên, một chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Phập!

Trong sâu thẳm ba mươi sáu chư thiên, một Minh Hà Thai Bàn phủ đầy hoa văn tím đen, lúc này đang tỏa ra khí tức kinh người.

Khí tức u minh, bao quanh Minh Hà Thai Bàn tím đen, trông vô cùng u dị.

Chính là Minh Hà Thai Bàn đã bị Ngao Tông bỏ quên bấy lâu!

Lúc này Minh Hà Thai Bàn, không ngừng lóe lên quang mang tím hồng, khí tức có sự dao động kịch liệt, dường như là điềm báo sắp xuất thế!

"Xem tình hình... lẽ nào sắp xuất thế?" "Vừa đúng lúc, nhân quả giữa ta và ngươi, cũng đã đến lúc kết thúc." Ánh mắt Ngao Tông sáng lên, có chút kinh ngạc nhìn Minh Hà Thai Bàn trước mắt!

Thực ra, giữa Ngao Tông và Minh Hà Thai Bàn, cũng có một số nhân quả trong đó!

Ngay từ trước Long Phượng Lượng Kiếp, lần đầu tiên Ngao Tông đến U Minh Huyết Hải.

Để phát triển Minh Tộc tốt hơn, Ngao Tông trực tiếp chiếm cứ U Minh Huyết Hải, và thu phục Minh Hà Thai Bàn.

Biến Minh Hà Lão Tổ, người còn chưa ra đời, thành tộc nhân Minh Tộc!

Nhưng sau đó, Ngao Tông ít hỏi đến việc này!

Bởi vì lúc đó Minh Hà Lão Tổ, chỉ là một thai bàn, đối với Ngao Tông, không có giá trị quá lớn!

Không ngờ, đã qua lâu như vậy rồi, Minh Hà Lão Tổ cuối cùng

cũng sắp xuất thế!

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức không tồi!

Thực ra, Ngao Tông sở dĩ thu phục Minh Hà Thai Bàn lúc đó, chủ yếu là coi trọng tiềm lực của Minh Hà Lão Tổ!

Dù sao ở thế hệ sau, Minh Hà Lão Tổ cũng là một trong số ít tồn tại có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Thu phục Minh Hà sớm, không chừng có thể mang lại lợi ích to lớn cho Ngao Tông!

Nhưng, Ngao Tông hiện tại, đã trưởng thành đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cách cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn một bước ngắn!

Hơn nữa, Ngao Tông nắm giữ một phần mười quyền hạn Địa Đạo, về thực lực mà nói, hoàn toàn không thua kém Thánh Nhân!

Vì vậy hiện tại Minh Hà Lão Tổ, đối với Ngao Tông, thực ra không có tác dụng quá lớn!

Nhưng, đúng như Ngao Tông đã nói, Minh Hà Lão Tổ là Tiên Thiên Thần Thai Ma được U Minh Huyết Hải nuôi dưỡng, giữa hắn và U Minh Huyết Hải, có một mối liên hệ vô cùng đặc biệt trong đó!

Nhưng U Minh Huyết Hải lại bị Ngao Tông chiếm cứ, và luyện thành hang ổ của Minh Tộc!

Vì vậy, giữa Ngao Tông và Minh Hà Lão Tổ, có một phần nhân quả đặc thù trong đó!

Hiện tại vừa đúng lúc, Minh Hà Lão Tổ sắp xuất thế, Ngao Tông có thể nhân cơ hội này, kết thúc nhân quả với Minh Hà Lão Tổ!

Điều này sẽ có sự giúp đỡ không nhỏ cho việc Ngao Tông thành Thánh sau này!

Thôi không nói nữa, sự xuất thế của Minh Hà, lại khiến Ngao

Tông nhớ ra một chuyện!

Minh Hà Lão Tổ là nhân vật thuộc thời kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp.

Hiện tại Minh Hà Lão Tổ sắp xuất thế, chẳng phải điều đó đại biểu cho việc Vu Yêu Lượng Kiếp sắp đến sao!?

"Thời gian trôi nhanh đến vậy sao, đã qua lâu như thế rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, khẽ tính toán thời gian!

Một khi tính toán, lại khiến Ngao Tông có cảm xúc!

Bởi vì hiện tại cách lúc Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, đã qua một thời gian dài!

Chỉ là Ngao Tông trước đó, vẫn luôn ở trạng thái bế quan, nên không chú ý đến sự trôi qua của thời gian!

Đây là điều tất yếu, đối với Ngao Tông hiện tại, thời gian không có bất kỳ ý nghĩa nào!

Thêm vào đó, Ngao Tông lúc nào cũng đắm chìm trong hợp đạo, cảm ngộ quyền hạn Địa Đạo!

Chương 256

Đây cũng là một việc vô cùng tốn thời gian!

Chính vì lý do này, Ngao Tông lại không cảm thấy đã qua lâu như vậy!

Mãi đến khi Minh Hà sắp xuất thế, Ngao Tông mới nhận ra sự trôi qua của thời gian!

"Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất... lại một thời đại rực rỡ sắp đến rồi." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, dường như đã hiểu ra điều gì đó!

Hiện tại Minh Hà sắp xuất thế, chẳng phải điều đó đại biểu cho việc, những nhân vật chính của Thiên Địa trong Vu Yêu Lượng Kiếp, đều sắp sửa ra đời sao!

Đây quả là một chuyện thú vị!

Xem ra Ngao Tông có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo rồi!

Còn về kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông, thì có liên quan đến Địa Đạo!

Trước đó Ngao Tông đã nói, hắn muốn phát triển Địa Đạo!

Việc phát triển Địa Đạo, thực ra, việc này khó cũng khó, dễ cũng dễ!

Phương pháp thứ nhất là khuếch đại ảnh hưởng lực của Luân Hồi!

Trước đó bởi vì Ngao Tông hoàn thiện Luân Hồi, khiến sự vận hành của Luân Hồi trở nên tốt hơn, mới giúp Địa Đạo có thể trưởng thành, khiến Ngao Tông thu được nhiều quyền hạn Địa Đạo mới hơn!

Vì vậy, Ngao Tông tiếp tục khuếch đại ảnh hưởng của U Minh Luân Hồi, hẳn là có thể giúp Địa Đạo trưởng thành thêm một bước, khiến Ngao Tông thu được nhiều quyền hạn Địa Đạo mới hơn!

Còn về phương pháp thứ hai để Địa Đạo trưởng thành, đó là tăng số lượng Thánh Nhân Địa Đạo!

Phải biết rằng, Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, trở thành vị Thánh Nhân Thiên Đạo đầu tiên.

Nói một cách bình thường, một người trở thành Thánh Nhân Thiên Đạo, có thể nắm giữ đủ nhiều quyền hạn Thiên Đạo, vậy tại sao Hồng Quân Lão Tổ lại muốn tăng số lượng Thánh Nhân Thiên Đạo!

Lý do không phải là để tăng cường Thiên Đạo, tăng thêm quyền hạn Thiên Đạo, tăng cường lực khống chế của Thiên Đạo đối với Hồng Hoang đại địa sao!

Tương đối mà nói, nếu Ngao Tông có thể phù trì vài vị Thánh Nhân Địa Đạo, cũng có thể tăng cường sức mạnh Địa Đạo, khiến Địa Đạo trưởng thành!

Trong Vu Yêu Lượng Kiếp sắp tới, lại có không ít nhân tài có thể thành Thánh!

Đối với Ngao Tông, đây là một cơ hội không tồi!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy!

Có thể nói, Vu Yêu Lượng Kiếp sắp tới, sẽ trở thành chiến trường tranh giành nhân tài của Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ!

Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng!

"Vu Yêu Lượng Kiếp, sẽ trở thành chiến trường tranh đấu của Thiên Đạo và Địa Đạo, xem ra lại có chuyện thú vị sắp xảy ra rồi!" Ngao Tông lộ ra một nụ cười!

Cùng với dị động của Minh Hà Thai Bàn, Ngao Tông đã liên kết các sự việc lại với nhau!

Thậm chí, Ngao Tông phỏng đoán, đợi sau khi Hồng Quân thành Thánh, trở thành người đại diện của Thiên Đạo, giữa họ hẳn sẽ có một phen long tranh hổ đấu.

Đương nhiên, Ngao Tông không hề sợ hãi!

Bởi vì Ngao Tông hiện tại, không chỉ nắm giữ U Minh Luân Hồi, thậm chí còn nhanh hơn Hồng Quân Lão Tổ một bước, trở thành người đại diện của Địa Đạo, nắm giữ một phần mười quyền hạn Địa Đạo!

Ngao Tông hiện tại, chỉ riêng về sức mạnh mà nói, đã sớm vượt qua Hồng Quân Lão Tổ!

Vì vậy, Ngao Tông lại có gì phải lo lắng chứ!

Rắc!

Đúng lúc Ngao Tông đang suy nghĩ miên man, dị động của Minh Hà Thai Bàn, càng ngày càng kịch liệt hơn!

Khí tức kinh người, từ trong Minh Hà Thai Bàn phát ra!

Cuối cùng, Minh Hà Thai Bàn trực tiếp nứt ra, một thân ảnh tỏa ra huyết khí kinh người, phủ một tầng huyết sắc, từ trong Minh Hà Thai Bàn xuất hiện!

Minh Hà Lão Tổ chính thức xuất thế rồi!

"Ta cuối cùng cũng xuất thế rồi!" Một giọng nói khàn khàn, từ miệng Minh Hà phát ra, mơ hồ có thể nghe thấy sự hân hoan trong giọng nói!

Trên thực tế cũng đúng như vậy, ban đầu Minh Hà cứ yên ổn ở sâu nhất trong U Minh Huyết Hải, âm thầm nuôi dưỡng!

Kết quả, sau khi Ngao Tông đến U Minh Huyết Hải, U Minh Huyết Hải liên tiếp mấy lần gặp phải nguy cơ trọng đại!

Minh Hà là Tiên Thiên Thần Thai Ma đặc biệt được U Minh Huyết Hải nuôi dưỡng, giữa hắn và U Minh Huyết Hải, có một mối liên hệ vô cùng đặc biệt!

Chính vì lý do này, trước đó Minh Hà, khi còn trong thai bàn, đã mấy lần cảm thấy U Minh Huyết Hải cận kề nguy cơ diệt vong!

Có thể nói, từ khi Minh Hà Lão Tổ sinh ra ý thức, vẫn luôn thấp thỏm lo âu, lo lắng khi xuất thế sẽ bị diệt vong hoàn toàn!

Hiện tại khó khăn lắm mới xuất thế, Minh Hà cảm thấy vô cùng hân hoan, đó cũng là chuyện bình thường!

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tiếng cười của Minh Hà Lão Tổ, đột nhiên dừng lại đột ngột!

Bởi vì Minh Hà đột nhiên phát hiện, một thân ảnh khoác hắc bào, xuất hiện ngay trước mặt hắn!

"Khí tức này...!" Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ khẽ biến, dường như đã nhận ra điều gì đó!

Tuy chưa từng thấy Ngao Tông, nhưng đối với khí tức của Ngao Tông, Minh Hà Lão Tổ không hề xa lạ chút nào!

Bởi vì khi ở trạng thái thai bàn, thứ mà hắn cảm nhận nhiều nhất, chính là khí tức này!

Đúng vậy, đạo nhân hắc bào trước mắt này, chính là kẻ đã khiến hắn luôn thấp thỏm lo âu!

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Minh Hà Lão Tổ, lập tức trở nên xanh mét, trong mắt có một tia lửa giận, hận không thể đánh bẹp đối phương!

Trên thực tế cũng đúng như vậy, Minh Hà vừa mới sinh ra, chính là lúc ngưu non mới sinh không sợ hổ!

Vì vậy, Minh Hà Lão Tổ trực tiếp ra tay, trên người bạo phát ra huyết khí kinh người, trực tiếp lao về phía Ngao Tông, dường như muốn tấn công Ngao Tông!

"Ngươi lại dám ra tay với ta, tiểu gia hỏa, gan của ngươi không nhỏ a!" Ngao Tông mỉm cười nhạt, thân hình không chút động đậy, chỉ khẽ liếc nhìn Minh Hà một cái!

Oành!

Khí tức cực kỳ khủng bố, từ trên người Ngao Tông bạo phát ra!

Thân hình Minh Hà Lão Tổ, trực tiếp bị trấn áp xuống đất, không thể động đậy, thậm chí không thể ngẩng đầu lên!

"Đại năng Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh cảnh giới cao, thậm chí không chừng là tồn tại cao hơn nữa!!" Đồng tử Minh Hà Lão Tổ co rút, cả khuôn mặt đều là biểu cảm chấn động!

Lúc nãy, vẫn luôn đắm chìm trong niềm vui xuất thế, cũng như ý niệm muốn báo thù Ngao Tông, nên không cảm nhận kỹ thực lực của Ngao Tông!

Chương 257

Mãi đến lúc này, Ngao Tông bạo phát ra sức mạnh thực sự, Minh Hà Lão Tổ mới biết được, thực lực của Ngao Tông lại khủng bố đến vậy!

Thực ra, với tu vi của Minh Hà Lão Tổ, căn bản không thể nhận ra tu vi thực sự của Ngao Tông!

Nhưng Minh Hà Lão Tổ có một điểm có thể khẳng định, chỉ riêng khí thế mà Ngao Tông tiết lộ ra, tuyệt đối là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh!

"Tiểu gia hỏa, muốn báo thù Bản tọa sao?" Ngao Tông cười như không cười nhìn Minh Hà, chậm rãi nói ra một câu!

Đối với điều này, sắc mặt Minh Hà ngượng nghịu, có chút không nói nên lời!

Tuy thân thế đặc biệt, thuộc về Tiên Thiên Thần Thai Ma được U Minh Huyết Hải nuôi dưỡng!

Nhưng, Minh Hà Lão Tổ vừa mới xuất thế, chỉ là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, dám báo thù Ngao Tông ư!

Điểm quan trọng nhất, không biết vì sao, tuy ban đầu hắn đối với đạo nhân hắc bào trước mắt này, cảm thấy có chút bực bội!

Nhưng, hiện tại sau khi hoàn hồn, Minh Hà Lão Tổ lại phát hiện, đối với nam tử trước mắt này, hoàn toàn không thể tức giận, ngược lại còn có một loại xu hướng thần phục!

Dường như đạo nhân đặc thù trước mắt này, vốn dĩ là tồn tại mà hắn nên trung thành vậy!

Kiểu biến hóa tâm lý quỷ dị này, khiến Minh Hà Lão Tổ cảm thấy

có chút khó chịu, có chút không nói nên lời!

Trên thực tế, đây là tình huống tất yếu!

Bởi vì ngay từ khi Minh Hà Lão Tổ còn trong thai bàn, Ngao Tông đã chuyển hóa Minh Hà Lão Tổ thành tộc nhân Minh Tộc!

Chính vì lý do này, hiện tại Minh Hà Lão Tổ, có thể xem là một thành viên của Minh Tộc!

Đối mặt với Ngao Tông – Hoàng đế của Minh Tộc, Minh Hà Lão Tổ không thể nào sản sinh ý nghĩ chống cự được!

Minh Hà Lão Tổ ban đầu, cũng chỉ vì những ấm ức đã chịu trước đây, nên có chút bộc phát mà thôi!

Hiện tại Minh Hà đã bình tĩnh lại, huyết mạch Minh Tộc trong cơ thể hắn, cũng đang dần dần thức tỉnh!

Đợi khi Minh Hà hoàn toàn thích nghi với huyết mạch Minh Tộc, hắn cũng sẽ giống như Ngao Nguyệt, cùng với Hỏa Phượng Vương và các tộc nhân khác trước đây, trở thành người ủng hộ trung thành nhất của Ngao Tông!

Đó là quy tắc của tộc này!

"Được rồi, không đùa nữa, Bản Hoàng là Hoàng đế của Minh Tộc, cũng là tộc trưởng của ngươi." "Minh Hà, ngươi có nguyện bái ta làm sư phụ không?" Ngao Tông thu lại uy áp bản thân, nhìn Minh Hà Lão Tổ, chậm rãi nói ra một câu!

Đối với biểu hiện của Minh Hà, trong lòng Ngao Tông vô cùng rõ ràng!

Vì vậy, Ngao Tông không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói ra ý định của mình!

Trước đó Ngao Tông đã nói, giữa hắn và Minh Hà, có một phần

nhân quả đặc thù.

Dù sao Ngao Tông đã chiếm lấy U Minh Huyết Hải của Minh Hà Lão Tổ, thậm chí còn chuyển hóa Minh Hà Lão Tổ thành tộc nhân Minh Tộc!

Những nhân quả này, trước khi Ngao Tông thành Thánh, đều phải xử lý ổn thỏa!

Thực ra, nếu Ngao Tông muốn xử lý nhân quả với Minh Hà Lão Tổ, thực ra cũng có những phương pháp khác!

Nhưng, trong lòng Ngao Tông có một ý định, muốn thử một phen!

Thực ra, con đường mà Ngao Tông đi, và con đường của Hồng Quân Lão Tổ, thực ra có những điểm tương đồng lớn!

Dù là việc khai sáng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, trở thành người đại diện của Địa Đạo v.v...

Khi làm những việc này, Ngao Tông không ít lần đã học theo phương pháp của Hồng Quân Lão Tổ sau này!

Dù sao Hồng Quân Lão Tổ là người đại diện duy nhất của Thiên Đạo, cũng là tồn tại duy nhất đi con đường đó!

Những việc mà Hồng Quân Lão Tổ làm, đối với Ngao Tông, có không ít điểm có thể tham khảo học hỏi!

Sau khi Minh Hà Lão Tổ xuất thế, Ngao Tông cũng nhớ ra một chuyện!

Khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ đã thu Tam Thanh và Nữ Oa làm đệ tử thân truyền, thu Tiếp Dẫn Chuẩn Đề làm đệ tử ký danh!

Trong đó duyên do, Ngao Tông mơ hồ có chút phỏng đoán.

Hồng Quân Lão Tổ có khả năng muốn lợi dụng khí vận, trói buộc

họ vào phe Thiên Đạo, từ đó tăng cường tiếng nói của mình, thu được nhiều quyền hạn Thiên Đạo hơn!

Đương nhiên, đó chỉ là phỏng đoán của Ngao Tông, có lẽ bên trong còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Chính vì lý do này, Ngao Tông muốn thử một phen.

Minh Hà Lão Tổ, chính là "chuột bạch" mà Ngao Tông định thử!

Ngao Tông muốn thử xem, liệu việc thu Minh Hà Lão Tổ làm đệ tử, có mang lại hiệu quả đặc biệt nào không.

Như vậy, Ngao Tông vừa có thể giải quyết nhân quả với Minh Hà Lão Tổ, vừa có thể thử nghiệm phương pháp của mình!

Hẳn đây là kế hoạch nhất thạch nhị điểu (một mũi tên trúng hai đích)!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy.

"Minh Hà nguyện ý, Minh Hà kính kiến lão sư!" Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ, hơi có chút ngây ngốc!

Nhưng trong nháy mắt, Minh Hà Lão Tổ lập tức hân hoan vạn phần!

Chuyện này không cần nói thêm nữa, một đại năng đỉnh cấp cấp Chuẩn Thánh, nếu có thể trở thành đệ tử của một Chuẩn Thánh, đối với Minh Hà Lão Tổ, cũng có lợi ích to lớn!

Hơn nữa, vì huyết mạch Minh Tộc, sâu trong nội tâm Minh Hà, vẫn luôn có một phần kính sợ đối với Ngao Tông!

Vì vậy, khi Ngao Tông đưa ra ý định thu đồ, Minh Hà lập tức hân hoan vạn phần, thậm chí không chút do dự, trực tiếp đồng ý!

"Như vậy rất tốt, sau này ngươi là đệ tử đầu tiên của vi sư, hãy nhớ kỹ, vi sư là Ngao Tông, Hoàng đế của Minh Tộc, cũng là Chủ

nhân U Minh Luân Hồi!" Ngao Tông khẽ gật đầu nói, khẽ tiết lộ thân phận của mình!

Còn về chuyện người đại diện Địa Đạo, Ngao Tông không đề cập nhiều!

Bởi vì hiện tại Minh Hà, vẫn chưa có tư cách tiếp xúc tầng thứ đó, đợi sau khi thăng cấp Chuẩn Thánh, rồi mới nói đến chuyện này vậy!

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông dựa theo phương thức thu đồ bình thường, thu Minh Hà Lão Tổ làm đệ tử!

Đợi sau khi nghi thức hoàn thành, Minh Hà Lão Tổ chính thức trở thành đệ tử của Ngao Tông!

"Minh Hà, ngươi vừa mới xuất thế, cần phải đối mặt với hóa hình chi kiếp, vi sư sẽ giúp ngươi một tay." Ngao Tông bình thản nói, ngón tay khẽ điểm, một chút u quang nhàn nhạt, rơi xuống người Minh Hà Lão Tổ!

Ngao Tông ban cho Minh Hà Lão Tổ một chút lễ vật, có thể đảm bảo hắn thuận lợi vượt qua hóa hình chi kiếp!

Đối với điều này, Minh Hà tự nhiên vạn phần cảm tạ!

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông chuẩn bị để Minh Hà đi độ kiếp!

Nếu muốn độ kiếp, Minh Hà nhất định phải bước ra khỏi Luân Hồi ba mươi sáu chư thiên mới được!

Chương 258

Bởi vì trong ba mươi sáu chư thiên, thuộc về lãnh địa của Địa Đạo, bất kể Đại Đạo hay Thiên Đạo, cảm ứng đều đã bị Ngao Tông cách tuyệt!

Đây là điều tất yếu, Ngao Tông hiện tại coi Địa Đạo là vật sở hữu của mình.

Đương nhiên sẽ không để Thiên Đạo, can thiệp vào tình hình vận hành của Luân Hồi.

Thậm chí ngay cả Đại Đạo, Ngao Tông cũng sẽ không để ý chí Đại Đạo, can thiệp vào vận hành Luân Hồi!

Đây là một trong những thu hoạch mà Ngao Tông có được từ lần bế quan trước đó!

Đối với điều này, Minh Hà tự nhiên không có dị nghị.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông một tay vung lên, mang theo Minh Hà trong nháy mắt rời khỏi ba mươi sáu chư thiên!

Khi Minh Hà hoàn hồn, hắn đã xuất hiện bên ngoài U Minh Huyết Hải, cách U Minh Huyết Hải một khoảng nhất định!

Oành long!

Khi Minh Hà Lão Tổ xuất hiện ở ngoại giới, thiên địa dường như có cảm ứng, lực lượng kiếp nạn thiên địa nhanh chóng hội tụ, ngưng tụ thành một tầng kiếp vân dày đặc!

"Hai ngàn vạn dặm kiếp vân, tư chất không tồi." Nhìn kích thước kiếp vân hội tụ trên không trung Minh Hà, trong mắt Ngao Tông lộ ra một tia mãn ý!

Phải biết rằng, khi Ngao Tông trước đó độ hóa hình chi kiếp, đã ngưng tụ ra ba ngàn vạn dặm kiếp vân!

Minh Hà Lão Tổ độ kiếp, lại ngưng tụ ra hai ngàn vạn dặm kiếp vân, chỉ kém Ngao Tông một chút mà thôi.

Đủ để cho thấy thiên phú của Minh Hà Lão Tổ, mạnh mẽ đến mức nào!

Dù sao Ngao Tông là Tiên Thiên Thần Thai Ma đỉnh cấp nhất, trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa, những ai có thiên phú có thể vượt qua Ngao Tông, chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Hiện tại, Minh Hà có thể có biểu hiện như vậy, đại biểu cho thiên phú của Minh Hà Lão Tổ, trong rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Ma, cũng là tồn tại vô cùng ưu tú!

Có thể nói, Ngao Tông đối với thiên phú của Minh Hà, cảm thấy vô cùng mãn ý!

Oành long!

Đúng lúc Ngao Tông đang suy tư về việc này, Minh Hà bắt đầu độ kiếp!

Lực lượng kiếp nạn thiên địa hóa thành từng đạo kiếp lôi, oanh tạc xuống phía Minh Hà!

Đối với điều này, Ngao Tông lại không hề lo lắng.

Chỉ cần Thiên Đạo không nhúng tay vào, cưỡng chế tăng thêm độ khó, vậy thì Minh Hà độ kiếp, về cơ bản là chuyện mười phần chắc chắn thành công!

Đương nhiên, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không cưỡng chế tăng thêm độ khó, bởi vì Thiên Đạo rốt cuộc, cũng chỉ là một sự thể hiện của quy luật vận hành tự nhiên!

Đại Đạo chí công, điểm này đặt trên Thiên Đạo, thực ra cũng thích hợp!

Còn về sau khi Hồng Quân thành Thánh, Thiên Đạo có xuất hiện biến hóa hay không, thì không biết được!

Nhưng hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, vẫn chưa thành Thánh, vì vậy chuyện này, không cần phải lo lắng!

Chính vì lý do này, quá trình độ kiếp của Minh Hà, vô cùng thuận lợi!

Sau một thời gian ngắn, Minh Hà thành công vượt qua hóa hình chi kiếp, hóa thành một lão giả khoác huyết bào đỏ, tóc đỏ dài, hai mắt huyết hồng!

Đồng thời, khí tức cường hãn của Đại La Kim Tiên hậu kỳ, từ trên người Minh Hà Lão Tổ bạo phát ra!

"Hình tượng lão giả, lại có chút thú vị." Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng!

Thực ra, sau khi độ hóa hình chi kiếp, liền có thể hóa thành đạo thể, đó là quy tắc của hóa hình chi kiếp!

Nhưng hình tượng đạo thể hóa thành, ngoài sự phản chiếu nội tâm ra, nếu có ý định, cũng có thể tiến hành điều khiển!

Chính vì lý do này, các Tiên Thiên Thần Thai Ma sau khi hóa hình, đều sẽ biến hóa trưởng thành thành dáng vẻ tuấn mỹ!

Nhưng Minh Hà Lão Tổ hóa hình, lại biến hóa thành một lão giả tóc đỏ mắt đỏ, lại khiến Ngao Tông có chút kinh ngạc!

Nhưng, lựa chọn của Minh Hà Lão Tổ, Ngao Tông cũng sẽ không nói nhiều!

Điều càng khiến Ngao Tông cảm thấy mãn ý, chính là tu vi của

Minh Hà Lão Tổ!

Vừa mới độ hóa hình chi kiếp, Minh Hà Lão Tổ đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đối với Ngao Tông, đây là một bất ngờ không tồi!

Như vậy, Minh Hà Lão Tổ có thể tiết kiệm được rất nhiều năm khổ tu!

Đương nhiên, có kết quả như vậy, thực ra cũng là chuyện bình thường!

Bởi vì khi Minh Hà còn là thai bàn, đã được nuôi dưỡng trong U Minh Huyết Hải suốt những năm tháng dài đằng đẵng!

Sự tích lũy thời gian dài, khiến Minh Hà Lão Tổ tích lũy dày rồi bộc phát, vừa xuất thế đã có tu vi như vậy, thực ra cũng là một chuyện không tồi!

Ở điểm này, tình huống của Minh Hà Lão Tổ, lại có chút khác biệt so với tình huống ban đầu của Ngao Tông!

Dù sao ban đầu Ngao Tông, sau khi độ hóa hình chi kiếp, cũng chỉ thăng cấp thành Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đương nhiên, sở dĩ có tình huống như vậy, là vì Ngao Tông khác biệt với Tiên Thiên Thần Thai Ma thông thường!

Dù sao Ngao Tông đâu có thời gian tích lũy nuôi dưỡng dài đằng đẵng, hắn trưởng thành với tốc độ cực nhanh!

Chính vì lý do này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không có quá nhiều tích lũy!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông, điều đó không có ảnh hưởng gì rồi.

Dù sao Ngao Tông hiện tại, đã trưởng thành đến cảnh giới Chuẩn

Thánh viên mãn, cách cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn một bước ngắn!

Có vẻ như đã đi hơi xa rồi, hiện tại những việc mà Ngao Tông quan tâm, vẫn là việc Minh Hà độ kiếp!

Tóm lại, đối với tình huống của Minh Hà Lão Tổ, Ngao Tông cảm thấy vô cùng mãn ý!

"Được rồi, trở về ba mươi sáu chư thiên, vi sư sẽ truyền thụ đạo tu hành!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Minh Hà Lão Tổ đã độ kiếp thành công!

Hiện tại Minh Hà Lão Tổ đã thành công hóa hình, vậy thì Ngao Tông tự nhiên phải làm tròn trách nhiệm của một lão sư, truyền thụ những cảm ngộ tu hành cần thiết cho Minh Hà.

Ít nhất những cảm ngộ liên quan đến tu hành của Minh Tộc, những cảm ngộ cảnh giới Đại La Kim Tiên v.v..., Ngao Tông đều sẽ truyền thụ cho Minh Hà!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông mang theo Minh Hà, lần nữa trở về ba mươi sáu chư thiên!

Đồng thời, khi Ngao Tông bắt đầu giáo đạo Minh Hà, trên Hồng Hoang đại địa, cũng bắt đầu có một số chuyện xảy ra!

Minh Hà thành công vượt qua kiếp hóa hình, mới chân chính đản sinh, trở thành một trong vô số sinh linh của Hồng Hoang!

Sau đó, Ngao Tông mang theo Minh Hà, trở về Tam Thập Lục Chư Thiên, chuẩn bị chỉ dẫn Minh Hà tu hành!

Chương 259

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông đang chỉ dẫn Minh Hà tu hành, trên Hồng Hoang đại địa cũng bắt đầu xuất hiện một vài biến hóa!

Trên Côn Luân Sơn, ba luồng khí tức kinh người vút trời, kiếp lực thiên địa nhanh chóng ngưng tụ!

Kèm theo một trận điện chớp sấm rền, ba thân ảnh đặc biệt xuất hiện trên Côn Luân!

Ba thân ảnh ấy, người ở bên trái nhất là một lão giả tóc bạc phơ.

Lão giả thần sắc đạm nhiên, tựa hồ bách thái thế gian đều không thể ảnh hưởng tâm tư của y, cho người ta cảm giác đạm bạc thế gian!

Thân ảnh đứng giữa thì là một trung niên nhân thần sắc đoan trang nghiêm túc, cho người ta cảm giác không giận mà uy!

Còn thân ảnh bên phải nhất thì là một thanh niên tứ ý trương dương, sau lưng vác một hộp kiếm, cho người ta cảm giác về một kiếm khách tiêu sái!

Lão giả đạm bạc thế gian, trung niên nhân đoan trang nghiêm túc, thanh niên tứ ý trương dương!

Một tổ hợp hết sức kỳ lạ, nhưng nếu Ngao Tông xuất hiện ở đây, nhất định sẽ lập tức nhận ra thân phận của đối phương!

"Ngô là Thái Thanh Lão Tử, chính tông của Bàn Cổ, bái kiến hai vị đệ đệ!" "Ngọc Thanh Nguyên Thủy, chính tông của Bàn Cổ, bái kiến huynh trưởng, tiểu đệ!" "Thượng Thanh Thông Thiên, bái kiến hai vị huynh trưởng!" Ba người cùng chắp tay vái chào, nói ra thân phận của mình!

Không sai, ba người ấy chính là Tam Thanh do một phần nguyên

thần của Bàn Cổ hóa thành!

Minh Hà Lão Tổ xuất thế, tựa như một tín hiệu.

Vô số nhân vật chính của thời đại, liên tiếp ứng vận mà sinh, sau Minh Hà Lão Tổ, đợt tiên thiên thần thai ma đầu tiên đản sinh chính là Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, tự xưng là chính tông của Bàn Cổ!

"Hai vị huynh trưởng, chúng ta đã xuất thế, sao không cùng nhau du lịch Hồng Hoang một phen?" Thượng Thanh Thông Thiên chắp tay vái chào, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn về phía Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

"Thiện!" Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy liếc nhìn nhau, lập tức gật đầu đáp.

Vừa mới đản sinh, đang là lúc hiếu kỳ nhất về Hồng Hoang đại địa, tự nhiên sẽ không cam tâm bế quan, mong muốn có thể du lịch Hồng Hoang đại địa, tăng thêm kiến thức.

Quả nhiên, đề nghị của Thượng Thanh Thông Thiên vừa vặn hợp ý Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Nghĩ đến đây, Tam Thanh kết bạn đồng hành, trực tiếp rời khỏi Côn Luân Sơn, tiến vào Hồng Hoang đại địa du lịch!

Cùng lúc đó, khi Tam Thanh xuất thế và bắt đầu du lịch Hồng Hoang đại địa.

Các nơi trên Hồng Hoang đại địa cũng bắt đầu có một số tiên thiên thần thai ma đặc biệt xuất thế!

Sâu trong Bắc Hải, một con cự ngư đen khổng lồ thân hình như núi biển, từ đáy biển sâu thẳm vọt lên, giữa không trung hóa thành một cự cầm đen lớn!

Lịch lịch lịch!!!

Tiếng kêu như sấm rền truyền ra từ miệng cự thú hóa từ cá thành chim, tổng cộng vang lên chín tiếng gào thét khủng bố!

Chín âm thanh cấu thành, tung hoành chín tầng trời!

Chính là Côn Bằng của Bắc Hải!

Côn Bằng Bắc Hải cũng đã xuất thế, trực tiếp hóa thành Côn Bằng, bay lượn trên chín tầng mây!

Trên Thái Dương Cổ Tinh, có một Thần Thụ đang cháy bùng lửa!

Trên một cây thần thụ kỳ lạ ấy, có một cái tổ quái dị, bên trong tổ có hai quả trứng chim màu vàng kim!

Hôm nay, trứng chim vỡ ra, hai con thần cầm rực lửa vàng kim bay ra!

Điều đặc biệt là, hai con thần cầm rực lửa vàng kim này đều có ba chân!

Chính là Tam Túc Kim Ô, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất!

Có thể nói, sự xuất thế của Minh Hà Lão Tổ giống như một tín hiệu!

Vô số nhân vật chính của thời đại thiên địa, lần lượt ứng vận mà sinh, xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Điều này cũng đại biểu cho, một thời đại hoàn toàn mới đã đến!

Còn về trận đại chiến trước kia, đã sớm bị người ta lãng quên trong dòng chảy năm tháng!

Trận Tam Tộc đại chiến thảm liệt cực độ trước đó, ngoại trừ các chủng tộc đời đời truyền lại, e rằng không còn ai nhớ đến nữa!

Sức mạnh của năm tháng!

Mặc dù đối với những tồn tại đỉnh cấp, năm tháng đã sớm không

còn ý nghĩa gì, không thể lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên thân thể.

Nhưng đối với sinh linh bình thường mà nói, năm tháng vẫn là sát thủ đáng sợ nhất, có thể dễ dàng xóa bỏ mọi tồn tại!

Thật ra, trên Hồng Hoang đại địa hiện nay, số người còn nhớ đến sự tồn tại của Tam Tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đã trở nên ít đi!

Còn những tu sĩ nhớ đến các tồn tại cấp bậc như Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, thì lại càng hiếm hoi!

Đương nhiên, có lẽ vẫn còn một bộ phận nhỏ tu sĩ nhớ đến sự tồn tại của Ngao Tông!

Dù sao, vào năm đó, danh hiệu Minh Hoàng Ngao Tông, cùng với xưng hào của Minh Tộc, chủng tộc thứ tư của Hồng Hoang, cũng đã truyền khắp Hồng Hoang đại địa!

Hơn nữa mấy năm nay, một bộ phận nhỏ tộc nhân Minh Tộc đã bắt đầu xuất hiện ở các ngóc ngách Hồng Hoang đại địa, du lịch trên Hồng Hoang đại địa!

Vì vậy, hẳn là vẫn có một bộ phận nhỏ tồn tại còn nhớ chuyện của Ngao Tông!

Tóm lại, cùng với sự giáng lâm của một thời đại hoàn toàn mới, Hồng Hoang đại địa bắt đầu trở nên sóng ngầm cuộn trào!

Đương nhiên, về một số chuyện, Ngao Tông không hề hay biết.

Mặc dù Ngao Tông chỉ trong một niệm đã có thể biết những chuyện này!

Nhưng hiện tại Ngao Tông, tầm nhìn và cách cục đã trở nên cao hơn.

Đối với những chuyện này, Ngao Tông căn bản không hề chú ý.

Lúc này Ngao Tông, đang giáo đạo Minh Hà tu hành!

Cùng lúc đó, ở vị trí trung tâm Hồng Hoang đại địa, trên Bất Chu Sơn như cột chống trời, cũng có một số chuyện đản sinh!

Sâu trong Bất Chu Sơn, một tòa đại trận tự nhiên từ từ mở ra, lộ ra một cung điện huyết sắc!

Trong cung điện, mười hai thân ảnh huyết khí sung mãn, bước ra từ cung điện!

Chính là Thập Nhị Tổ Vu được Bàn Cổ Điện ấp ủ mà sinh!

Trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng được Bàn Cổ Điện ấp ủ, Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng cũng nghênh đón thời khắc xuất thế, và thành công hóa hình!

"Chư vị đệ đệ muội muội, chúng ta đã trải qua vô số tuế nguyệt, cuối cùng cũng hóa hình xuất thế, từ bây giờ bắt đầu, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta, chính là truyền nhân của Phụ Thần Bàn Cổ!" Không Gian Tổ Vu Đế Giang, thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, hưng phấn nói với các Tổ Vu còn lại!

Có thể hóa hình xuất thế, đối với Thập Nhị Tổ Vu mà nói, cũng là một chuyện đáng để hân hoan!

Chương 260

Bởi vì lý do này, Thập Nhị Tổ Vu đều vô cùng hân hỉ!

Nhưng trong số Thập Nhị Tổ Vu, lại có một bóng dáng yểu điệu, hơi thất thần, nhìn khoảng không bên ngoài Bàn Cổ Điện!

Chính là Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ trong Thập Nhị Tổ Vu!

Mặc dù có thể cùng các vị huynh trưởng hóa hình xuất thế!

Nhưng trong lòng Hậu Thổ, luôn cảm thấy thiếu vắng thứ gì đó!

Tựa hồ trước khi chưa hóa hình xuất thế, bên cạnh y có một tồn tại đặc biệt, bầu bạn cùng y trải qua một đoạn thời gian dài.

Thậm chí thỉnh thoảng còn giúp y sơ lý huyết khí, và trở thành người vô cùng thân cận!

Bởi vì lý do này, Hậu Thổ lúc này, trong lòng luôn có một cảm giác trống rỗng!

Thực tế cũng đúng như vậy, ấn tượng mơ hồ trong lòng Hậu Thổ, tự nhiên chính là Ngao Tông năm đó!

Trước khi Long Phượng Lượng Kiếp bùng nổ, Ngao Tông vì muốn hoàn thành Luân Hồi chi đạo của tự ngã, từng đến Bất Chu Sơn, quan sát phôi thai của Hậu Thổ một đoạn thời gian!

Chỉ là Hậu Thổ lúc đó, ý thức còn chưa hoàn toàn thành hình, chỉ có bản năng yếu ớt!

Bởi vì lý do này, Hậu Thổ sau khi hóa hình xuất thế, tự nhiên không hoàn toàn nhớ chuyện của Ngao Tông!

Chỉ mơ hồ cảm thấy, tựa hồ đã từng trải qua chuyện gì đó!

“Hậu Thổ muội muội, sao lại trông không vui vậy?” Thời Gian Tổ

Vu Chúc Cửu Âm, chậm rãi đến bên Hậu Thổ, hỏi han y!

Người Vu tộc dũng mãnh, không sợ hãi gì, bằng vào vô thượng Vu khu, có thể hoành hành Hồng Hoang đại địa!

Bởi vì lý do này, Thập Nhị Tổ Vu cơ bản đều là những nhân vật thuộc loại mãng phu, xốc nổi dễ nổi giận, cũng vô cùng trân trọng tình cảm!

Nhưng đại đạo chí công, trong các chủng tộc thuộc loại mãng tráng này, thường thường sẽ xuất hiện một hai nhân vật trí giả, có thể dẫn dắt tộc nhân phát triển!

Trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ là một nhân vật trí tuệ, còn một người khác, chính là Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm!

Là một trong số ít Tổ Vu trí tuệ trong Thập Nhị Tổ Vu, Chúc Cửu Âm là người đầu tiên chú ý đến sự khác lạ của Hậu Thổ!

"Ta tựa hồ đã trải qua chuyện gì đó, nhưng lại không tài nào nhớ rõ!" Hậu Thổ nói trong sự hoảng hốt.

Đối với điều này, các Tổ Vu còn lại tự nhiên không tin!

"Hậu Thổ muội muội, chúng ta mới vừa thành công hóa hình xuất thế, làm sao có thể đã trải qua chuyện gì chứ!" Mấy vị Tổ Vu không chút do dự nói, không hề có chút nghi ngờ nào!

Bởi vì vừa mới hóa hình xuất thế, trước đó vẫn luôn ở trạng thái phôi thai, được Bàn Cổ Điện ấp ủ, làm sao có thể trải qua chuyện gì chứ!

"Không sai không sai, tiếp theo, chúng ta cũng đã đến lúc hoằng dương uy danh của Phụ Thần, để Vu Tộc chúng ta phát triển rồi!" Trong số Thập Nhị Tổ Vu, mấy vị Tổ Vu đang rục rịch!

Đối với Thập Nhị Tổ Vu, phát triển Vu Tộc giống như một bản

năng, tự nhiên sẽ không sai sót việc này.

Đối với điều đó, Hậu Thổ mặc dù trong lòng còn vương vấn điều gì, nhưng vì sự phát triển của Vu Tộc, Hậu Thổ cũng không nói thêm gì nữa!

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, sau khi Hồng Quân Lão Tổ thành thánh, Ngao Tông sẽ chính thức đối đầu với Hồng Quân Lão Tổ, trở thành kỳ thủ của một vòng đấu mới!

Lúc đó, Ngao Tông nhất định sẽ từ hậu trường bước ra tiền đài!

Bởi vì Ngao Tông muốn Địa Đạo trưởng thành, khuếch đại ảnh hưởng của Địa Đạo, thì đó là việc làm tất yếu!

Cho nên, Ngao Tông có khả năng, sẽ không ẩn mình sau màn, mà sẽ hiển thánh trước mặt người đời, giống như Hồng Quân Lão Tổ!

Lúc đó, uy danh của Ngao Tông, nhất định sẽ truyền khắp Hồng Hoang đại địa!

Đến lúc đó, Hậu Thổ nhất định sẽ nhớ đến chuyện của Ngao Tông, và tuân theo lời Ngao Tông đã từng để lại, đi đến U Minh Huyết Hải tìm kiếm Ngao Tông!

Có thể nói, nhân quả giữa Ngao Tông và Hậu Thổ, đã kết từ rất lâu trước đó!

Cho nên giữa Ngao Tông và Hậu Thổ, nhất định sẽ có sự giao thoa!

Chỉ là hiện tại Hậu Thổ, vẫn còn mơ màng, chưa biết rõ những chuyện này!

Cộng thêm bản năng phải phát triển Vu Tộc, cho nên Hậu Thổ chỉ có thể tạm thời đè nén trong lòng.

Chuẩn bị theo kế hoạch ban đầu, cùng các Tổ Vu còn lại, bắt đầu

việc phát triển Vu Tộc!

Vì bị các Tổ Vu khác can dự, Hậu Thổ đã không kịp nhớ đến Ngao Tông, không kịp lập tức đi đến U Minh Huyết Hải tìm kiếm Ngao Tông!

Nhưng, Hậu Thổ không làm như vậy, cũng không có nghĩa là người khác cũng vậy!

Ở một vị trí khác trên Bất Chu Sơn, một đạo tràng từ từ hiển hóa, hai thân ảnh đặc biệt bước ra từ trong đạo tràng!

Hai thân ảnh nửa người nửa rắn, một nam một nữ, nam tử cao lớn uy mãnh, tay cầm một trận đồ, cho người ta cảm giác nho nhã!

Nữ tử dung mạo phong hoa tuyệt đại, khí chất thánh khiết, có nhan sắc động lòng người của Tam Giới, khiến người ta nhìn mà không thể quên!

Chính là hai vị đại năng ẩn cư trên Bất Chu Sơn, huynh muội Phục Hy và Nữ Oa.

"Huynh trưởng, tu vi của ta đã gặp bình cảnh, cho nên Nữ Oa muốn du lịch Hồng Hoang đại địa, tìm kiếm phương pháp thông lên cảnh giới cao hơn!" Nữ Oa hơi ngẩng đầu, nói với Phục Hy.

Huynh muội Phục Hy và Nữ Oa xuất thế từ rất sớm, đã xuất thế từ thời Long Phượng Lượng Kiếp rồi!

Nhưng để tránh họa của Long Phượng Lượng Kiếp, hai huynh muội vẫn luôn khổ tu trong đạo tràng ở Bất Chu Sơn!

Mãi đến bây giờ, Long Phượng Lượng Kiếp đã kết thúc từ lâu, cộng thêm tu vi của bản thân đã đạt đến bình cảnh, cho nên mới quyết định xuất quan!

Đặc biệt là Nữ Oa, mặc dù là muội muội, nhưng tu vi của Nữ Oa

lại còn hơn Phục Hy một bậc!

Lúc này Nữ Oa, tu vi đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, rơi vào bình cảnh!

Cho nên Nữ Oa muốn du lịch một phen trên Hồng Hoang đại địa, tìm kiếm phương pháp tấn thăng!

"Muội muội đã muốn du lịch Hồng Hoang, ta là huynh trưởng, tự nhiên sẽ ở bên cạnh muội muội làm bạn, không biết muội muội có nơi nào muốn đi không?" Phục Hy hơi gật đầu nói!

Đối với ý định của Nữ Oa, Phục Hy luôn ủng hộ, chỉ là nếu đã hạ sơn du lịch, cũng phải có một mục tiêu chứ!

"Nơi du lịch... có, ta muốn đến U Minh Huyết Hải, bái phỏng Minh Hoàng Ngao Tông tiền bối!" Nữ Oa hơi trầm ngâm, sau đó ánh mắt trở nên kiên định, chậm rãi thốt ra một câu nói!

Trước đây khi còn ở Bất Chu Sơn, vì sự xuất thế của Nhân Thư, đã khiến Ngao Tông và Nữ Oa có một số lần giao thiệp!

Thậm chí, sau đó để có được nửa bộ Nhân Thư mang thuộc tính Dương, cũng như Dương Thư số nhân duyên và sợi dây nhân duyên màu đỏ, Ngao Tông và Nữ Oa đã thực hiện một giao dịch!

Nữ Oa dùng ba cái nhân tình, đổi lấy nửa bộ Nhân Thư Dương Thư số nhân duyên và sợi dây nhân duyên màu đỏ trong tay Ngao Tông.

Đương nhiên, theo Nữ Oa thấy, y đã chiếm được lợi lộc từ Ngao Tông.

Chương 261

Dù sao thì Ngao Tông lúc đó, đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Với tu vi của Nữ Oa lúc đó, căn bản không có tư cách giao dịch với Ngao Tông!

Bởi vì lý do này, Nữ Oa vô cùng cảm kích Ngao Tông!

Cho nên, Nữ Oa muốn đến U Minh Huyết Hải, bái phỏng Ngao Tông một chuyến, hy vọng có thể mặt đối mặt tạ ơn Ngao Tông!

Đương nhiên, ban đầu Ngao Tông chỉ nói với Nữ Oa rằng hắn là Minh Vương Ngao Tông, chứ không tiết lộ quá nhiều tin tức!

Nhưng cùng với hàng loạt chuyện sau đó, danh hiệu Minh Hoàng Ngao Tông đã truyền khắp Hồng Hoang đại địa!

Ngay cả Nữ Oa ẩn cư trong đạo tràng ở Bất Chu Sơn, cũng ít nhiều có chút hiểu biết về chuyện của Ngao Tông!

Bởi vì lý do này, Nữ Oa biết Ngao Tông là chủ nhân của U Minh Huyết Hải!

Cho nên Nữ Oa mới muốn đến U Minh Huyết Hải, để bái phỏng Ngao Tông!

Huống hồ, Ngao Tông là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

Hiện tại Nữ Oa, đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cách cảnh giới Chuẩn Thánh chỉ còn một bước!

Đến U Minh Huyết Hải bái phỏng Ngao Tông, chưa chắc không thể có được phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh!

Bởi vì lý do này, sau một hồi cân nhắc, Nữ Oa chuẩn bị đi đến U Minh Huyết Hải!

Đối với điều này, Phục Hy tự nhiên không có ý kiến!

Bởi vì việc y cần làm, chính là đi theo bên cạnh muội muội, bảo vệ tốt muội muội của mình là đủ rồi!

Nghĩ đến đây, huynh muội Phục Hy và Nữ Oa, lập tức bước ra khỏi Bất Chu Sơn, đi về phía U Minh Huyết Hải!

Bởi vì thời đại mới, vô số các tử của thời đại lần lượt xuất thế.

Trong đó, huynh muội Phục Hy và Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, thậm chí còn muốn đi đến U Minh Huyết Hải!

Một số chuyện này, Ngao Tông lại không hề hay biết.

Đương nhiên, cái gọi là không hay biết, chỉ là Ngao Tông không tính toán những chuyện này thôi!

Hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp còn chưa chính thức bắt đầu, thiên cơ vẫn còn rõ ràng, có thể nhìn thấu không sót thứ gì.

Với tu vi hiện tại của Ngao Tông, nếu có lòng tính toán tình huống của Nữ Oa và những người khác, căn bản không cần tốn quá nhiều sức lực!

Nhưng đúng như Ngao Tông đã nói trước đó, tầm nhìn và cách cục hiện tại của Ngao Tông, đã vượt xa so với trước kia!

Những chuyện mà Ngao Tông hiện đang quan tâm, hoặc có liên quan đến Luân Hồi, hoặc có liên quan đến Tam Đạo Thiên Địa Nhân!

Mặc dù Ngao Tông đối với các nhân vật chính của thời đại như Nữ Oa vẫn duy trì một sự chú ý nhất định, nhưng lại không thể lúc nào cũng quan tâm đến!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông không hề biết chuyện huynh muội Phục Hy và Nữ Oa lúc này đang đi đến U Minh Huyết Hải!

Mặt khác, lúc này Ngao Tông, đang bận rộn với một việc.

Đó là truyền thụ tu hành cho Minh Hà!

Thật ra, đối với chuyện tu hành của Minh Hà, Ngao Tông kỳ thực không cần phải can thiệp nhiều!

Là tiên thiên thần thai ma được U Minh Huyết Hải ấp ủ mà sinh, Minh Hà Lão Tổ cũng có truyền thừa riêng của mình, không cần phải chỉ dạy nhiều!

Sự giúp đỡ mà Ngao Tông dành cho Minh Hà, cũng chỉ là truyền thụ kinh nghiệm tu hành của Minh Tộc, cùng với một số chỉ điểm trên con đường tu hành mà thôi!

Lúc này Minh Hà Lão Tổ, đang tu hành trên U Minh Huyết Hải!

Ngao Tông đã đưa ra kiến nghị cho Minh Hà Lão Tổ!

Bởi vì Minh Hà Lão Tổ sinh ra từ U Minh Huyết Hải, trời sinh đã có một mối liên hệ vô cùng đặc biệt với U Minh Huyết Hải!

Đối với Minh Hà Lão Tổ mà nói, tu hành trên U Minh Huyết Hải, lợi ích vượt xa tu hành ở Tam Thập Lục Chư Thiên!

Điều này là tất yếu, mặc dù dưới sự cải tạo của Ngao Tông, Tam Thập Lục Chư Thiên tràn ngập U Minh chi khí nồng đậm, thậm chí có cả một số Luân Hồi chi khí.

Có thể nói, Tam Thập Lục Chư Thiên là thánh địa của Minh Tộc, có lợi ích to lớn cho việc tu hành của tộc nhân Minh Tộc!

Nhưng căn cơ của Minh Hà, rốt cuộc vẫn là U Minh Huyết Hải, cho nên Ngao Tông mới đưa ra đề nghị như vậy cho Minh Hà Lão Tổ!

Thực tế, tầm nhìn của Ngao Tông rất chính xác!

Tu hành trên U Minh Huyết Hải, tu vi của Minh Hà tiến triển vượt bậc, đạt được không ít thu hoạch.

“Quả nhiên, U Minh Huyết Hải có không ít tiềm lực, đây là cơ

duyên của Minh Hà." Nhìn huyết khí không ngừng hội tụ trên thân Minh Hà, Ngao Tông ánh mắt hơi lóe lên, trong lòng ẩn ước có điều suy đoán!

Thật ra, quan sát Minh Hà tu hành, Ngao Tông cũng có được thu hoạch nhất định!

Ít nhất đối với U Minh Huyết Hải, Ngao Tông cũng đã khai quật ra nhiều bí ẩn hơn.

"Lão sư, Minh Hà cảm ngộ được một thần thông, có thể khiến Minh Hà và U Minh Huyết Hải tiến hành trói buộc (bind)...." Minh Hà đột nhiên mở mắt, chắp tay vái chào Ngao Tông nói!

Minh Hà vừa nói, Ngao Tông lập tức hiểu ý trong lời nói của Minh Hà!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, thần thông mà Minh Hà lĩnh ngộ được, hẳn là Huyết Thần Tử thần thông!

Dùng lạc ấn của bản thân làm hạt giống, hóa thành Huyết Thần hạt giống, luyện hóa từng giọt nước biển của U Minh Huyết Hải, biến nước Huyết Hải thành Huyết Thần Tử, từ đó tạo ra vô số phân thân.

Đây chính là nguyên nhân Huyết Hải không khô, Minh Hà bất tử!

Minh Hà luyện được bốn ức tám ngàn vạn phân thân Huyết Thần Tử, mỗi một phân thân Huyết Thần Tử, đều đại biểu cho một sinh mệnh của Minh Hà!

Lịch sử của Huyết Thần Tử thần thông!

Thật ra, đối với thần thông này, Ngao Tông tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Bởi vì ban đầu khi Ngao Tông thu phục phôi thai Minh Hà, từng

lợi dụng phần thưởng hệ thống, sao chép được thần thông này.

Thậm chí, Ngao Tông còn căn cứ vào Huyết Thần Tử thần thông của Minh Hà, cải tạo thành Minh Thần Tử thần thông phù hợp với mình!

Thông qua Minh Thần Tử thần thông, Ngao Tông có thể trói buộc (bind) mỗi một tộc nhân Minh Tộc!

Mặc dù nhiều năm như vậy, Ngao Tông dường như không cố ý hoàn thành việc này, nhưng Ngao Tông vẫn luôn thực hiện việc này!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông hiện tại sở hữu hàng chục tỷ phân thân Minh Thần Tử!

Bởi vì hiện tại Minh Tộc, sau nhiều năm phát triển, đã phát triển ra hàng chục tỷ tộc nhân, sắp sửa tiếp cận ngưỡng trăm tỷ!

Như vậy, Minh Thần Tử thần thông của Ngao Tông, đã vượt xa Huyết Thần Tử thần thông của Minh Hà rồi!

Chương 262

Hơi xa đề rồi, quay lại chuyện của Minh Hà!

Sở dĩ Minh Hà báo cáo việc này với Ngao Tông, là để trưng cầu sự đồng ý của Ngao Tông.

Hy vọng Ngao Tông có thể cho phép y lấy U Minh Huyết Hải làm căn cơ, luyện thành Huyết Thần Tử thần thông!

Bởi vì theo Minh Hà thấy, Ngao Tông mới là chủ nhân chân chính của U Minh Huyết Hải!

Đúng vậy, lời nói của Minh Hà Lão Tổ!

Mặc dù y sinh ra từ U Minh Huyết Hải, nhưng hiện tại U Minh Huyết Hải, đã trở thành địa bàn của Ngao Tông, trở thành căn cơ của Minh Tộc và Luân Hồi!

Nói trắng ra, chủ nhân hiện tại của U Minh Huyết Hải, không phải Minh Hà, mà là Minh Hoàng Ngao Tông!

Thật ra, đối với việc này, Minh Hà không hề có chút oán khí nào!

Bởi vì sau một thời gian ở chung, Minh Hà dần dần có được một số hiểu biết về Ngao Tông!

Càng hiểu, Minh Hà càng thêm sùng kính Ngao Tông!

Bởi vì Minh Hà không ngờ, Ngao Tông lại làm nhiều đại sự như vậy!

Thậm chí tu vi của Ngao Tông, lại cách cảnh giới Thánh Nhân chỉ còn một bước, thậm chí dường như còn có liên quan đến Địa Đạo!

Những chuyện này, đều là những điều Minh Hà không dám tưởng tượng!

Thật ra, khi xuất thế vào Long Phượng Lượng Kiếp, Minh Hà không nghĩ rằng y có thể tiến thêm một bước!

Cộng thêm, các tộc nhân Minh Tộc đối với Ngao Tông vị Minh Hoàng này có một sự kính sợ tự nhiên!

Có thể nói, trong lòng Minh Hà, Ngao Tông giống như một ngọn núi cao sừng sững, khiến y không kìm được lòng ngưỡng vọng, tràn đầy lòng kính sợ!

Bởi vì lý do này, trong lòng Minh Hà Lão Tổ, Ngao Tông mới là chủ nhân chân chính của U Minh Huyết Hải!

Hiện tại muốn sử dụng U Minh Huyết Hải, tu hành Huyết Thần Tử thần thông, tự nhiên phải thỉnh ý Ngao Tông vị chủ nhân của U Minh Huyết Hải này mới được!

"Được!" Ngao Tông hơi gật đầu, chấp thuận việc này!

Bởi vì đây vốn là cơ duyên của Minh Hà, Ngao Tông tự nhiên sẽ không cưỡng ép cản trở, ngăn cản một phần cơ duyên của Minh Hà!

Mặt khác, Minh Hà vốn là tộc nhân Minh Tộc, Ngao Tông căn bản không cần lo lắng chuyện Minh Hà phản bội!

Cho nên, Minh Hà càng cường đại, đối với Ngao Tông, lợi ích mới càng lớn hơn một chút!

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông đối với thực lực của mình, có một sự tự tin tuyệt đối!

Dù xuất hiện tình huống vạn nhất, Ngao Tông cũng không cần lo lắng Minh Hà có thể gây sóng gió!

Có thể nói, thực lực tuyệt đối, mới là chỗ dựa chân chính của Ngao Tông!

Dưới nhiều nguyên nhân, Ngao Tông căn bản không hề do dự,

trực tiếp chấp thuận việc này!

"Khoan đã, Huyết Thần Tử thần thông của Minh Hà, tự xưng huyết hải không khô Minh Hà bất tử, thuộc về một loại thủ đoạn bảo mệnh đỉnh cấp!" "Nhưng Minh Thần Tử thần thông của ta, lại luyện hóa Minh Thần hạt giống vào trên thân từng tộc nhân." "Như vậy, năng lực của Minh Hà chẳng phải cũng có tác dụng tăng cường gián tiếp đối với Minh Thần Tử thần thông của ta sao!" Ngao Tông thần sắc cổ quái, tựa hồ nghĩ ra điều gì!

Minh Thần Tử thần thông của Ngao Tông lấy tộc nhân Minh Tộc làm hạt giống, Minh Hà là tộc nhân Minh Tộc, tự nhiên cũng nằm trong số đó!

Như vậy, Minh Hà bất tử, Ngao Tông tự nhiên cũng bất tử!

Có Minh Hà của U Minh Huyết Hải, lại không dễ dàng vẫn lạc!

Như vậy, chẳng phải lại khiến Ngao Tông và U Minh Huyết Hải, khoác lên một tầng quan hệ, khiến Minh Thần Tử thần thông của Ngao Tông trở nên càng thêm cường đại sao!

Cứ như là lồng vào nhau, một vòng lồng vào một vòng, khiến Ngao Tông có thêm một tầng bảo đảm sinh mệnh!

"Chậc, Minh Thần Tử thần thông mà ta phát triển ban đầu, lại có tác dụng như vậy!" Ngao Tông có chút dở khóc dở cười.

Sự phát triển ngoài ý muốn này, lại khiến Ngao Tông có chút bất ngờ!

Nhưng đối với Ngao Tông, rốt cuộc cũng là một chuyện tốt, khiến Minh Thần Tử thần thông, một thần thông bảo mệnh, trở nên càng thêm cường đại!

Kỳ thực, với tu vi hiện tại của Ngao Tông, về cơ bản không cần phải sử dụng Minh Thần Tử thần thông!

Bởi vì với tu vi của Ngao Tông, những tồn tại có thể làm hại Ngao Tông trong Hồng Hoang hiện nay, gần như ít ỏi vô cùng, có thể đếm trên đầu ngón tay còn không đủ.

Ngoại trừ Dương Mi Lão Tổ, loại tồn tại đỉnh cấp siêu thoát thế ngoại!

Nếu không phải, cả Hồng Hoang đại địa, gần như không có tồn tại nào có thể làm hại Ngao Tông!

Tự nhiên không thể làm hại Ngao Tông, cái gọi là thủ đoạn bảo mệnh, tự nhiên không có tác dụng!

Chỉ là có thêm một lá bài tẩy, rốt cuộc vẫn là một chuyện tốt!

Dù sao không ai dám khẳng định, ngoài Hồng Hoang không còn tồn tại nào khác!

Phải biết, Hỗn Độn chi địa ngoài Tam Thập Tam Thiên, mới là vũ đài chân chính!

Sâu trong Hỗn Độn vô biên hỗn loạn, liệu có trốn những Hỗn Độn Ma Thần đã thoát khỏi kiếp khai thiên năm xưa hay không!

Điều này, không ai dám đảm bảo!

Bởi vì lý do này, thực lực và thủ đoạn của bản thân càng thêm cường đại, tự nhiên là một chuyện tốt!

"Cảm tạ Lão sư!" Được Ngao Tông chấp thuận, Minh Hà mới hân hoan vạn phần, lợi dụng U Minh Huyết Hải, bắt đầu tu hành Huyết Thần Tử thần thông!

Đối với điều này, Ngao Tông hơi nhìn mấy lần, sau đó không để ý nhiều nữa!

Thậm chí, Ngao Tông chuẩn bị trở về Tam Thập Lục Chư Thiên!

Một mặt, việc tu hành Huyết Thần Tử thần thông là một việc vô

cùng tốn thời gian, nếu không có một khoảng thời gian nhất định, Minh Hà cơ bản không thể xuất quan!

Mặt khác, Minh Hà Lão Tổ tu hành, về cơ bản đã đi vào quỹ đạo!

Đợi sau khi Huyết Thần Tử thần thông tu hành đại thành, y có thể thử tu hành tự ngã chi đạo!

Lúc đó, Ngao Tông lại quan tâm cũng được!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông mới buông tay, để Minh Hà tu hành!

Không, trước khi trở về Tam Thập Lục Chư Thiên, Ngao Tông có hai việc cần hoàn thành.

Việc thứ nhất, là phương pháp khuếch đại ảnh hưởng của Luân Hồi!

Ngao Tông trước đó đã hiểu, muốn luyện hóa thêm quyền hạn Địa Đạo, để Địa Đạo được trưởng thành, Luân Hồi là một mắt xích càng thêm quan trọng!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông muốn tìm hiểu tình hình hiện tại của Luân Hồi!

Chương 263

Nếu có thể, Ngao Tông muốn khuếch đại ảnh hưởng của Luân Hồi, tăng cường Địa Đạo thêm một bước!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông thân hình khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ!

Khi Ngao Tông một lần nữa xuất hiện, y đã ở trong Âm Phủ Địa Phủ, bên trên U Minh Luân Hồi!

Bản tôn của Ngao Tông, trực tiếp đến Đế Cung của Phong Đô Đại Đế!

Lúc này kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế, đang ở trong Đế Cung, xử lý các sự vụ của Luân Hồi!

Đối với sự xuất hiện của Ngao Tông, kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế không hề có chút ngạc nhiên.

Bởi vì kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế là một phần của Ngao Tông, hai bên có sự cảm ứng lẫn nhau.

Đối với sự xuất hiện của y, lại có thể cảm thấy ngạc nhiên sao!

Khoảnh khắc tiếp theo, kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế thân hình khẽ động, thân thể từ từ tiêu tán, hóa thành một trận u quang màu đen, trực tiếp trở về trong thể nội Ngao Tông!

Ngao Tông khẽ nhắm hai mắt, tiêu hóa ký ức và cảm ngộ của kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế!

"Ừm?

Lại có chuyện như vậy xảy ra!" Một lúc sau, đợi Ngao Tông tiêu hóa xong cảm ngộ của Phong Đô Đại Đế, Ngao Tông lộ ra một vẻ mặt

kinh ngạc, tựa hồ đã phát hiện ra điều gì!

"Chậc, ảnh hưởng của Luân Hồi, đã khuếch đại không ít!" Ngao Tông thần sắc kinh ngạc, trong lòng lẩm bẩm một tiếng!

Bởi vì sau khi tiêu hóa xong ký ức của kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế, Ngao Tông đã phát hiện ra một chuyện!

Ảnh hưởng của Luân Hồi, đã khuếch đại ra ngoài rồi!

Phải biết, Ngao Tông lần này đến đây, vốn là để giải quyết việc này, nhưng lại chưa hoàn thành!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông mới lộ ra vẻ kinh ngạc!

Nhưng nói lại, việc kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế hoàn thành việc này, cũng có nguyên nhân do vô tình mà thành!

Muốn khuếch đại ảnh hưởng của U Minh Luân Hồi, thì càng nắm giữ nhiều phạm vi chuyển sinh và chủng tộc, ảnh hưởng lực tự nhiên càng lớn!

Mặc dù U Minh Luân Hồi do Ngao Tông sáng lập, nắm giữ sinh tử của sinh linh thế gian!

Nhưng thực tế, ảnh hưởng của Luân Hồi, chỉ lấy U Minh Huyết Hải làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh!

Phạm vi có thể ảnh hưởng, đại khái là cả Đông Phương đại địa!

Còn về những nơi xa xôi hơn, như Tây Phương đại địa và những nơi khác, ít bị ảnh hưởng hơn!

Điều này là tất yếu!

Mặc dù sau khi sinh linh vẫn lạc, hồn phách nguyên thần sẽ tuân theo bản năng, đi về phía U Minh Luân Hồi!

Nhưng, nếu lúc đó, có đại năng xuất thủ, cưỡng ép chặn lại những

hồn phách nguyên thần này!

Những hồn phách nguyên thần đó không thể vào U Minh Luân Hồi, tự nhiên không thể tiến hành vãng sinh!

Tình huống này, ở những nơi càng hẻo lánh, càng phổ biến!

Bởi vì giữa các tu sĩ khác nhau, pháp môn tu hành cũng khác nhau, một số tu sĩ đặc biệt, tự nhiên cần sử dụng hồn phách nguyên thần!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông mới suy tư cách khuếch đại ảnh hưởng của Luân Hồi, để những hồn phách nguyên thần đó đều quy về Luân Hồi!

Chỉ có như vậy, Địa Đạo mới có thể hoàn toàn trưởng thành!

Kết quả không ngờ, Ngao Tông chưa động thủ, mà đã có được thành quả nhất định rồi!

Sở dĩ có kết quả như vậy, là bởi vì các tộc nhân Minh Tộc ra ngoài du lịch!

Đúng vậy, sau khi Long Phượng Lượng Kiếp hoàn toàn kết thúc, một số tộc nhân Minh Tộc có cảnh giới cao, đã bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, du lịch bên ngoài!

Những tộc nhân Minh Tộc này với Luân Hồi, bản thân có mối liên hệ sâu sắc!

Nơi nào họ đến, lúc đó đều sẽ tuyên dương sự tồn tại của Luân Hồi, duy hộ danh vọng của Luân Hồi!

Dưới năm tháng dài lâu, lại mang đến cho Luân Hồi một sự hồi báo không tồi!

Bởi vì lý do này, ảnh hưởng của Luân Hồi, đã có được sự tăng trưởng không nhỏ!

Mặt khác, chịu ảnh hưởng của việc này, kiếp trước thân Phong Đô

Đại Đế cũng ban bố một số pháp chỉ, làm không ít việc tương tự!

Bởi vì lý do này, ảnh hưởng của Luân Hồi, đã được tăng cường không nhỏ!

"Đây cũng là một phương pháp không tồi, sau này có thể tiếp tục duy trì!" Ngao Tông hơi gật đầu, trong lòng vô cùng hài lòng!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lại một lần nữa triệu hoán kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế ra, để y tiếp tục hoàn thành việc này.

Vì kiếp trước thân Phong Đô Đại Đế có năng lực xử lý việc này, vậy thì Ngao Tông không cần phải hỏi nhiều nữa!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông chuẩn bị rời khỏi Luân Hồi, hoàn thành việc thứ hai!

Còn về việc thứ hai, đó là chuyện của Ngao Nguyệt!

Đã qua lâu như vậy rồi, Ngao Nguyệt cũng nên đến lúc tham ngộ ra tự ngã chi đạo, Ngao Tông chuẩn bị đẩy Ngao Nguyệt một chút, để Ngao Nguyệt triệt để đi ra con đường này!

Trước khi trở về Tam Thập Lục Chư Thiên bế quan, việc thứ hai Ngao Tông muốn làm, là giúp Ngao Nguyệt triệt để bước ra tự ngã chi đạo!

Đúng vậy, Ngao Tông chuẩn bị hoàn thành việc thứ hai này!

Phải biết, nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu của hệ thống, yêu cầu ba vị tộc nhân đạt cảnh giới Chuẩn Thánh!

Bởi vì lý do này, đối với những tộc nhân có khả năng tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, Ngao Tông nhất định vẫn luôn giữ một sự chú ý nhất định!

Trong số đó, Ngao Nguyệt là tộc nhân mà Ngao Tông tương đối chú ý!

Bởi vì Ngao Nguyệt trong toàn bộ Minh Tộc, là tồn tại cực kỳ có khả năng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng, Long Phượng Lượng Kiếp đã kết thúc lâu như vậy, Ngao Nguyệt vẫn luôn không thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, điều này lại hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Không, thực ra dường như cũng là điều tất yếu!

Ngao Tông trước đó đã hiểu, lấy lực chứng đạo là một trong những phương pháp chứng đạo khó khăn nhất!

Ngao Nguyệt tuy thiên phú kinh người, nhưng muốn đi ra tự ngã chi đạo, e rằng cũng không phải chuyện dễ dàng!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông mới muốn đẩy Ngao Nguyệt một phen!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không dám khẳng định, Ngao Nguyệt nhất định có thể thành công!

Chương 264

Không thể phủ nhận, phương pháp chứng đạo này quả thực vô cùng khó khăn!

Nhưng Ngao Tông cũng không lo lắng, nếu Ngao Nguyệt thật sự không có cách nào đi ra tự ngã chi đạo.

Vậy thì Ngao Tông sẽ cân nhắc để Ngao Nguyệt, sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, trực tiếp chém xuống Tam Thế Đạo Thân, dùng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp để tiến hành chứng đạo!

Đây là đường lui mà Ngao Tông đã chuẩn bị cho Ngao Nguyệt!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp trở về Tam Thập Lục Chư Thiên, tộc địa của tộc nhân Minh Tộc!

Lúc này Ngao Nguyệt, đang ở trong Tam Thập Chư Thiên, trước Ngộ Đạo Thạch Bi!

Ngộ Đạo Thạch Bi mỗi một khoảng thời gian sẽ được mở một lần, vô số cao tầng Minh Tộc ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn, đều có tư cách sử dụng!

Hiện tại, sau mấy lần luân phiên, lại đến lượt Ngao Nguyệt sử dụng!

Nhưng, trước khi Ngao Nguyệt bước vào Ngộ Đạo Thạch Bi, thân hình Ngao Tông, đã xuất hiện trước mặt Ngao Nguyệt!

"Bái kiến Minh Hoàng Đại nhân, không biết Minh Hoàng Đại nhân có gì phân phó!" Thấy Ngao Tông xuất hiện, Ngao Nguyệt lập tức chắp tay vái chào Ngao Tông.

"Trước đừng vội tiến vào Ngộ Đạo Thạch Bi, đi theo ta đi, Ngao Nguyệt!" Ngao Tông hơi gật đầu, cũng không nói nhiều, nói với Ngao

Nguyệt!

Ngao Nguyệt tuy có chút nghi hoặc, nhưng đối với lời nói của Ngao Tông, Ngao Nguyệt tự nhiên sẽ không trái lời!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông vung tay áo, mang theo Ngao Nguyệt trực tiếp biến mất tại chỗ!

Khi Ngao Nguyệt trước mắt một lần nữa xuất hiện ánh sáng, Ngao Nguyệt đột nhiên phát hiện, Ngao Tông và y đã xuất hiện trên vô tận Vương Dương!

Nước biển xung quanh không ngừng cuộn trào, khiến Ngao Nguyệt cảm thấy một tia quen thuộc!

"Đây... là sâu trong Đông Hải!" Ngao Nguyệt thần sắc chấn kinh, nhìn về phía Ngao Tông!

Đúng vậy, đây chính là Đông Hải, nơi Ngao Tông và Ngao Nguyệt từng ở.

Sở dĩ Ngao Nguyệt mới cảm thấy quen thuộc như vậy, và lập tức nhận ra nơi này!

Đương nhiên, điều càng khiến Ngao Nguyệt chấn kinh hơn, là thủ đoạn mà Ngao Tông đã thể hiện!

Ngao Tông chỉ vung tay một cái, trực tiếp từ Luân Hồi Tam Thập Lục Chư Thiên, trực tiếp xuất hiện trên Đông Hải!

Thủ đoạn như vậy, quả thực khiến người ta kinh hãi!

Mặc dù Ngao Nguyệt hiện tại đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, có thể dễ dàng xé rách không gian, bay lượn trong hư không!

Nhưng thủ đoạn dịch chuyển tức thời, chuyển dời sao dời vật như thế này, Ngao Nguyệt lại gần như chưa từng thấy!

Đây không phải là dịch chuyển không gian bình thường!

Phải biết, Đông Hải cách U Minh Huyết Hải, có một khoảng cách vô cùng xa!

Ngay cả Long Vương năm đó, một tồn tại cấp Chuẩn Thánh, cũng cần phải tốn một chút thời gian!

Nhưng Ngao Tông trước mắt, chỉ vung tay một cái, đã đưa y đến Đông Hải!

Thủ đoạn như vậy, e rằng đã vượt qua cấp bậc Chuẩn Thánh rồi!

Chẳng lẽ, Ngao Tông hiện tại đã bước vào cảnh giới Thánh Nhân!?

Bởi vì lý do này, Ngao Nguyệt mới cảm thấy chấn động đến vậy!

"Chỉ là một vài thủ đoạn đặc biệt thôi, ta chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân đâu!" Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Ngao Nguyệt, Ngao Tông hơi lắc đầu, bình thản nói một tiếng, cũng không nói nhiều!

Không, thực ra đây không phải là thủ đoạn của Chuẩn Thánh, mà là kết quả của việc vận dụng sức mạnh Địa Đạo!

Cho nên coi một loại năng lực như vậy là năng lực của Thánh Nhân, cũng là chuyện có thể chấp nhận được!

Đương nhiên, Ngao Tông không giải thích quá nhiều!

"Minh Hoàng Đại nhân, ngài mang ta về Đông Hải là vì điều gì?" Sau khi áp xuống sự chấn kinh trong lòng, Ngao Nguyệt nhìn Ngao Tông, không biết lý do Ngao Tông đưa y về Đông Hải.

Chẳng lẽ Ngao Tông cảm thấy, y đối với Long Tộc còn giữ một chút tình cảm sao!

Nhưng, hiển nhiên đó là điều không thể, sau khi quyết định gia

nhập Minh Tộc năm xưa, mối quan hệ giữa Ngao Nguyệt và Long Tộc đã sớm đoạn tuyệt rồi.

Có thể nói, lúc này Ngao Nguyệt, trong lòng có sự nghi hoặc rất lớn!

"Ngao Nguyệt, ngươi có biết, tự ngã chi đạo như thế nào, mới là khế hợp nhất với ngươi không?" Ngao Tông không quay đầu lại, nhìn vô tận Vương Dương nói!

"Kính xin Minh Hoàng Đại nhân tứ giáo!" Ngao Nguyệt ánh mắt khẽ lóe lên, trong mắt có một tia sáng, vội vàng chắp tay vái chào Ngao Tông nói!

Đến lúc này, Ngao Nguyệt mới hiểu rõ lý do Ngao Tông mang y ra ngoài.

Ngao Tông mang y trở về Đông Hải, là để truyền thụ phương pháp thành tự ngã chi đạo a!

"Nhìn thẳng vào quá khứ của ngươi, xác định đạo tâm của ngươi, tham tầm bản nguyên!

Tự ngã chi đạo của ngươi, vẫn luôn ở trong lòng ngươi, chỉ là ngươi vẫn luôn không nhìn rõ mà thôi!

Cho nên, lần này ta đưa ngươi về Đông Hải, hy vọng có thể hồi ức lại quá khứ của ngươi, xác định đạo tâm của ngươi..." Ngao Tông kết hợp kinh nghiệm của mình, chậm rãi nói ra phương pháp!

Thật ra, muốn đi ra tự ngã chi đạo, về cơ bản đều có liên quan đến đạo tâm của bản thân!

Chỉ khi xác định được nội tâm của mình, mới có khả năng đi ra tự ngã chi đạo!

Đây là kinh nghiệm của Ngao Tông!

Ngao Tông trước đó, sở dĩ có thể nhanh chóng đi ra tự ngã chi đạo, là bởi vì đạo tâm của Ngao Tông, từ đầu đến cuối chưa từng lay động.

Từ trước đến nay, Ngao Tông đối với mục tiêu muốn đạt tới của mình, vẫn luôn vô cùng minh xác!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông sau khi tấn thăng Đại La Kim Tiên viên mãn, đã nhanh chóng đi ra con đường thuộc về mình!

Nhưng, kinh nghiệm cuộc đời của Ngao Nguyệt, vẫn luôn vô cùng phức tạp.

Mặc dù Ngao Nguyệt và Ngao Tông, có kinh nghiệm tương tự, trải qua sự phản bội của Long Vương và Long Tộc, sau đó gia nhập Minh Tộc của Ngao Tông!

Nhưng đạo tâm của Ngao Nguyệt, kỳ thực không thuần túy và kiên định như Ngao Tông!

Thậm chí vì chuyện trước đó, đạo tâm của Ngao Nguyệt từng lay động!

Cho nên, điều Ngao Tông muốn giúp y, chính là thúc đẩy một phen, để y hồi ức lại một lượt những chuyện trước đây, đi lại một lượt con đường nhân sinh, cảm ngộ tốt nội tâm của mình.

Ngao Tông có thể giúp Ngao Nguyệt việc này!

Chương 265

Đối với điều này, Ngao Nguyệt bày tỏ sẽ tuân theo lời dạy, sẽ nghe theo lời nói của Ngao Tông!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông dẫn theo Ngao Nguyệt, trực tiếp quay về tộc địa Long Tộc, quay về cung điện của Ngao Nguyệt, thậm chí còn đi đến hải nhãn Đông Hải!

Có thể nói, những chuyện mà Ngao Nguyệt đã trải qua trước đây, hiện tại Ngao Tông lại một lần nữa để Ngao Nguyệt trải nghiệm lại!

Đương nhiên, Ngao Tông và Ngao Nguyệt cả hai, đều đứng ở góc nhìn của Thượng Đế, cũng không kinh động đến những tộc nhân Long Tộc còn sót lại!

Dù sao với tu vi của Ngao Tông, muốn làm việc như vậy, vô cùng đơn giản.

Điểm quan trọng nhất, Ngao Tông không muốn dây dưa với Long Tộc!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông đang bầu bạn với Ngao Nguyệt, muốn giúp Ngao Nguyệt một phen!

Ngao Tông đột nhiên hơi nhíu mày, tựa hồ cảm ứng được điều gì!

Ngao Tông khẽ quay đầu lại, nhìn về phía mặt biển.

Đôi mắt sâu thẳm tựa hồ nhìn xuyên vô tận Vương Dương, nhìn thấy trên mặt biển, xuất hiện một đạo nhân trẻ tuổi đeo hộp kiếm sau lưng.

Đạo nhân trẻ tuổi anh tư bộc phát, sau lưng vác một hộp kiếm, trên tay cầm một bầu rượu, trông vô cùng tiêu sái, một mình bay lượn trên mặt biển!

“Có một tia khí tức của Bàn Cổ, nhưng lại không có loại huyết khí như của Tổ Vu, là một trong Tam Thanh của Bàn Cổ sao?” Ngao Tông trong lòng lẩm bẩm một tiếng, lập tức đoán ra thân phận của đạo nhân trẻ tuổi!

Thực tế, Ngao Tông đã đoán đúng!

Đạo nhân trẻ tuổi xuất hiện trên mặt biển, chính là Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh!

“Thì ra là thế, Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh, lại xuất hiện ở đây.

Nhưng Thượng Thanh Thông Thiên xuất hiện ở đây, bên cạnh lại không có hai vị Thanh kia, là đang một mình du lịch Hồng Hoang đại địa sao, xem ra Tam Thanh đã xảy ra mâu thuẫn rồi...” Ngao Tông ánh mắt khẽ lóe lên, hơi vận dụng một chút năng lực Địa Đạo, lập tức hiểu rõ mọi chuyện!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, thì đó hẳn là Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh!

Lúc này Thượng Thanh Thông Thiên, chỉ có một mình, không ở cùng Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy tại nhất, hẳn là đã xảy ra mâu thuẫn rồi!

Thực tế, Ngao Tông đã tính toán chính xác!

Thượng Thanh Thông Thiên lúc này, quả thực một mình du lịch Hồng Hoang đại địa, chứ không đi cùng Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Sở dĩ có tình huống như vậy xuất hiện, thì có liên quan đến tính tình của Tam Thanh!

Mặc dù Tam Thanh là huynh đệ ruột thịt, cùng là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nhưng tính cách của Tam Thanh lại khác nhau!

Thái Thanh Lão Tử tính tình đạm bạc, luôn trông như phong khinh vân đạm!

Ngọc Thanh Nguyên Thủy thì lại thuộc loại cao ngạo giữ phép tắc, thích hành sự theo quy củ!

Nhưng, Thượng Thanh Thông Thiên nhỏ nhất trong Tam Thanh, thì lại là kẻ tiêu sái không câu nệ phép tắc!

Có thể nói, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên, hai người trên phương diện tính tình, là những tồn tại hoàn toàn trái ngược nhau!

Ví dụ, Ngọc Thanh Nguyên Thủy muốn hành động theo lộ tuyến đã định sẵn, nhưng Thượng Thanh Thông Thiên lại thỉnh thoảng muốn thay đổi phương hướng, du lịch tùy tâm sở dục!

Cộng thêm trên những chuyện như vậy, ý kiến của hai người thường xuyên xảy ra xung đột!

Một hai lần ý kiến bất đồng, cũng không phải chuyện lớn.

Nhưng tích tiểu thành đại, thời gian dài rồi, mâu thuẫn giữa Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên cũng càng ngày càng lớn!

Bởi vì lý do này, để không ảnh hưởng tình cảm huynh đệ, Thái Thanh Lão Tử đã đưa ra một ý kiến, ba người mỗi người tự du lịch Hồng Hoang đại địa!

Đương nhiên, sở dĩ có phương pháp như vậy, là vì thực lực của ba người rất cường đại!

Điều này là tất nhiên.

Ba người đều là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có nội tình kinh người.

Ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực của ba người là những tồn tại vô cùng cường đại!

Trong tình huống Chuẩn Thánh không xuất hiện, ba người cũng có thể xếp vào hàng cao thủ nổi danh, không cần lo lắng gặp nguy hiểm!

Huống hồ, nếu gặp nguy hiểm, lại thông qua bí pháp cầu cứu hai người còn lại cũng được!

Bởi vì lý do này, phương pháp này đã được Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên nhất trí chấp thuận!

Cho nên, Tam Thanh lúc này đã tách ra, mỗi người tự du lịch Hồng Hoang đại địa!

Thượng Thanh Thông Thiên tùy ý du lịch, bất tri bất giác lại đến Đông Hải!

"Cũng có chút thú vị, việc kia có lẽ có thể mưu tính một phen..." Ngao Tông ánh mắt lấp lánh, tựa hồ đang mưu tính điều gì đó!

Lúc này Thượng Thanh Thông Thiên xuất hiện trước mặt hắn, chuyện mà Ngao Tông muốn mưu tính, tự nhiên có liên quan đến Thượng Thanh Thông Thiên!

Không sai, Ngao Tông quả thực có vài ý định với Thượng Thanh Thông Thiên!

Ngao Tông trước đó đã hiểu, con đường mà hắn đang đi, rất giống với Hồng Quân Lão Tổ!

Cho nên, những việc mà Hồng Quân Lão Tổ sẽ làm sau này, có một số điều đáng để Ngao Tông học hỏi!

Việc Hồng Quân Lão Tổ thu Tam Thanh và Nữ Oa làm đệ tử thân truyền, đối với Ngao Tông, cũng là một gợi ý không tồi!

Nếu Ngao Tông có thể từ tay Hồng Quân Lão Tổ, đoạt lấy một hai

đệ tử thân truyền, thì đó cũng là một phương pháp không tồi!

Thật ra, trước đó, điều Ngao Tông mưu tính, chỉ có duy nhất Nữ Oa!

Bởi vì Nữ Oa có liên quan đến Nhân Đạo, đáng để Ngao Tông chú ý!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông lại tình cờ gặp Thượng Thanh Thông Thiên ở sâu trong Đông Hải!

Nếu không làm chút gì, tựa hồ cũng có chút không phải lẽ a!

"Tự đưa đến cửa, vậy thì đừng trách ta!" Ngao Tông mỉm cười nhạt, lộ ra một tia ý cười!

Sau đó, Ngao Tông ánh mắt khẽ động, tản mát ra từng tia đạo vận nhàn nhạt!

Đúng vậy, Ngao Tông muốn thiết kế Thượng Thanh Thông Thiên, nhưng cũng phải thiết kế thật tốt một phen!

Sở dĩ chủ động phóng thích ra khí tức đạo vận của mình, là để dụ Thượng Thanh Thông Thiên mắc câu!

Đây là điều tất yếu, bởi vì tu vi của Ngao Tông, xa xa nằm trên Thượng Thanh Thông Thiên!

Với năng lực hiện tại của Thượng Thanh Thông Thiên, nếu Ngao Tông không chủ động phóng thích ra một tia khí tức đạo vận, y căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của Ngao Tông!

Cùng lúc đó, Thượng Thanh Thông Thiên trên mặt biển, đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía sâu trong Đông Hải!

Chương 266

"Khí tức thật huyền diệu, loại đạo vận kinh người này, nhất định có bảo vật đỉnh cấp ở đây!" Thượng Thanh Thông Thiên ánh mắt sáng lên, tựa hồ cảm nhận được ở sâu trong Đông Hải, có tồn tại đặc biệt!

Theo kinh nghiệm trước đây của Thượng Thanh Thông Thiên, có khả năng bảo vật sắp xuất thế!

Đúng vậy, Thượng Thanh Thông Thiên thường xuyên phát hiện bảo vật!

Hoặc giả, bảo vật thường xuyên xuất hiện trước mặt Thượng Thanh Thông Thiên!

Đây là điều tất nhiên, bởi vì Thượng Thanh Thông Thiên là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, thuộc về sủng nhi được thiên địa ưu ái.

Ra ngoài nhặt bảo vật, cũng là chuyện thường xuyên!

Giống như Ngao Tông năm xưa, đi đến Bất Chu Sơn, Nhân Thư chủ động xuất thế, cũng thuộc cùng đạo lý!

Nghĩ đến đây, Thượng Thanh Thông Thiên lập tức muốn tiến đến gần, xem thử có bảo vật hay không!

Nhưng, Thượng Thanh Thông Thiên còn chưa kịp đến gần.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ uy áp khủng bố đột nhiên xuất hiện, giáng xuống thân Thượng Thanh Thông Thiên!

Khoảnh khắc đó, sắc mặt Thượng Thanh Thông Thiên đại biến, đồng tử co rút, chấn động nhìn sâu trong Đông Hải, tựa hồ cảm nhận được một sự đại khủng bố!

Chính là uy áp của Ngao Tông!

Để giăng bẫy Thượng Thanh Thông Thiên, Ngao Tông chủ động tiết lộ khí tức của mình, ban cho Thượng Thanh Thông Thiên một lời cảnh cáo!

Khoảnh khắc đó, Thượng Thanh Thông Thiên lập tức trở nên nghiêm túc!

"Không biết vị tiền bối nào ở đây, vãn bối Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh vô ý mạo phạm, xin tiền bối lượng thứ!" Thượng Thanh Thông Thiên chắp tay vái chào, hướng về phía sâu trong Đông Hải mà hành lễ!

Thượng Thanh Thông Thiên không phải kẻ ngu muội, chỉ một tia uy áp mà Ngao Tông thể hiện ra, đã khiến Thượng Thanh Thông Thiên cảm thấy áp lực vô cùng lớn!

Trong lòng Thượng Thanh Thông Thiên lập tức hiểu rõ, đây tuyệt đối là một tồn tại siêu việt cảnh giới Đại La, ít nhất cũng là đại năng đỉnh cấp cấp bậc Chuẩn Thánh!

Loại tồn tại cấp bậc đó, không phải là thứ mà Thượng Thanh Thông Thiên hiện tại có thể trêu chọc được!

Bởi vì lý do này, thái độ của Thượng Thanh Thông Thiên mới cung kính như vậy!

Mặc dù không câu nệ phép tắc, tính tình tiêu sái, nhưng khi cần kính sợ, Thượng Thanh Thông Thiên vẫn có một sự kính sợ nhất định trong lòng!

Bởi vì trên Hồng Hoang đại địa đầy rẫy nguy hiểm, một kẻ mãng phu hoàn toàn vô não không thể nào tồn tại được.

"Cũng có chút thú vị, thì ra là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành sao...

Nhìn mặt vị kia, bản tọa sẽ không làm khó ngươi, ngươi hãy rời khỏi nơi đây đi." Một thanh âm bình tĩnh, xuất hiện trên Đông Hải, vang vọng bên tai Thượng Thanh Thông Thiên!

Nhưng lúc này Thượng Thanh Thông Thiên, sắc mặt lập tức đại biến, trên khuôn mặt không kìm được lộ ra một tia chấn kinh!

Bởi vì y không ngờ, đối phương thậm chí còn không lộ diện, lại trực tiếp nhìn thấu lai lịch của y!

Phải biết, Thượng Thanh Thông Thiên từ đầu đến cuối, đều chưa nói y là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh!

Nhưng, đối phương lại có thể lập tức nhìn ra lai lịch của y.

Nhãn lực như vậy, tuyệt đối không phải là Chuẩn Thánh tầm thường có thể sở hữu!

Đối phương ít nhất cũng là Chuẩn Thánh cao giai, thậm chí là tồn tại siêu việt Chuẩn Thánh!

Trong chốc lát, địa vị của vị tiền bối thần bí ở sâu trong Đông Hải, trong lòng Thượng Thanh Thông Thiên, đã được đề cao vô hạn!

Đúng vậy, đây chính là hiệu quả mà Ngao Tông mong muốn!

Mặc dù muốn thiết kế Thượng Thanh Thông Thiên một phen, nhưng đích thân xuất hiện trước mặt Thượng Thanh Thông Thiên, e rằng lại quá mất thể diện!

Đôi khi cố tình bày ra vẻ huyền bí, hơi thể hiện một chút thủ đoạn, lại càng có sức thuyết phục!

Sự thật chứng minh, phương pháp của Ngao Tông rất chính xác!

Lúc này Thượng Thanh Thông Thiên, đã sớm không còn vẻ cao ngạo ban nãy, mà là một vẻ mặt cung kính!

“Vãn bối xin cáo lui, nhưng trước khi rời đi, vãn bối có thể biết đại danh của tiền bối không?” Thượng Thanh Thông Thiên vội vàng nói!

Ngao Tông đã cho y rời đi, Thượng Thanh Thông Thiên tự nhiên sẽ không trái lời.

Nhưng trước khi rời đi, Thượng Thanh Thông Thiên muốn biết thân phận của đối phương!

Dù sao từ khi du lịch Hồng Hoang đại địa đến nay, đây là lần đầu tiên y gặp một tồn tại cấp Chuẩn Thánh, thậm chí còn cường đại hơn!

Đối với Thượng Thanh Thông Thiên, đây cũng là một phần cơ duyên đặc biệt!

Nếu lợi dụng thích đáng, chưa chắc không thể giúp y mở ra con đường Chuẩn Thánh!

Thật ra, mặc dù Thượng Thanh Thông Thiên là chính tông của Bàn Cổ, sở hữu một phần truyền thừa của Bàn Cổ!

Nhưng truyền thừa Bàn Cổ mà Thượng Thanh Thông Thiên có được, chỉ thuộc về truyền thừa phương diện trận pháp!

Về điểm này, tình huống của Tam Thanh đều giống nhau.

Tam Thanh đều có truyền thừa Bàn Cổ: Thái Thanh Lão Tử truyền thừa đan đạo, Ngọc Thanh Nguyên Thủy truyền thừa luyện khí, Thượng Thanh Thông Thiên truyền thừa trận pháp.

Nhưng duy nhất không có, là ký ức truyền thừa liên quan đến việc đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Bởi vì lý do này, lúc này một đại năng thần bí nghi là Chuẩn Thánh, xuất hiện trước mặt Thượng Thanh Thông Thiên, chẳng phải là một cơ duyên sao!

Nếu có thể tranh thủ đủ cơ hội, chưa chắc không thể giúp Thượng Thanh Thông Thiên, mở ra con đường tấn thăng Chuẩn Thánh!

Điểm này, Thượng Thanh Thông Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng.

Cơ duyên như vậy, y không muốn bỏ lỡ!

Cho nên trước khi rời đi, Thượng Thanh Thông Thiên mới cả gan, thỉnh cầu danh hiệu của đại năng thần bí!

"Bản tọa...

Minh Hoàng Ngao Tông." Thanh âm bình đạm, chậm rãi truyền ra từ sâu trong Đông Hải, sau đó không còn bất kỳ âm thanh nào nữa!

Nhưng, Thượng Thanh Thông Thiên lại vô cùng hân hỉ!

Bởi vì đại năng thần bí nguyện ý cáo tri danh hiệu, chứng minh rằng đối phương không có ác ý.

Chưa chắc thật sự không có khả năng, từ trong miệng Ngao Tông mà có được phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh!

Bởi vì lý do này, Thượng Thanh Thông Thiên mới hân hỉ như vậy!

"Cảm tạ Ngao Tông tiền bối, vãn bối ngày sau nhất định sẽ đến tận nơi bái phỏng, sẽ không quấy rầy tiền bối nữa!" Nghĩ đến đây, Thượng Thanh Thông Thiên chắp tay vái chào, cáo từ Ngao Tông, sau đó mới rời khỏi vùng biển đó!

Chương 267

Sâu trong Đông Hải, Ngao Tông ánh mắt khẽ chuyển, nhìn về phía mặt biển!

Mãi đến khi thân ảnh Thượng Thanh Thông Thiên hoàn toàn biến mất trên biển, Ngao Tông tài hồi đầu!

"Như vậy, với năng lực của Thượng Thanh Thông Thiên, hẳn sẽ đi U Minh Huyết Hải tìm ta thôi!" Ngao Tông trong lòng lẩm bẩm, trong mắt có một tia ý cười!

Mặc dù chỉ nói ra một danh hiệu, nhưng với năng lực của Thượng Thanh Thông Thiên, muốn tìm hiểu về Ngao Tông, hẳn không phải là chuyện khó!

Đợi sau khi Thượng Thanh Thông Thiên biết thân phận của Ngao Tông, hẳn sẽ đi đến U Minh Huyết Hải, thỉnh giáo Ngao Tông thôi!

Đúng vậy, đây chính là hiệu quả mà Ngao Tông mong muốn!

Mặc dù muốn dẫn dắt Thượng Thanh Thông Thiên đến U Minh Huyết Hải, nhưng chủ động lộ diện, lại quá mất đi phong thái!

Chỉ có như vậy, để Thượng Thanh Thông Thiên chủ động tìm hiểu chân tướng, chủ động đi đến U Minh Huyết Hải, Ngao Tông mới có thể nắm giữ quyền chủ động!

Lúc đó, Ngao Tông sẽ từng bước dẫn dắt!

Chưa chắc, Ngao Tông thật sự không có cơ hội, dẫn dắt Thượng Thanh Thông Thiên về phe Địa Đạo, khiến Thượng Thanh Thông Thiên trở thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Nếu có thể khiến Thượng Thanh Thông Thiên đứng về phe Địa Đạo, vậy thì Ngao Tông trong tay sẽ có thêm nhiều con bài!

Lúc đó, khi đối đầu với Thiên Đạo Hồng Quân, tỷ lệ thắng của Ngao Tông cũng sẽ cao hơn một chút!

Đương nhiên, đối với việc này, cũng chỉ là vì tình cờ gặp Thượng Thanh Thông Thiên, nên Ngao Tông mới đặt một nước cờ nhàn rỗi mà thôi.

Sau một lát, Ngao Tông hoàn hồn, không để ý đến chuyện này nữa!

Dù sao việc chính hiện tại của Ngao Tông, là giúp Ngao Nguyệt đi lại một lượt hồi ức, để y xác định đạo tâm, có thể giúp Ngao Nguyệt cảm ngộ tự ngã chi đạo!

Đó mới là nguyên nhân chính Ngao Tông đến Đông Hải lần này!

Nghĩ đến đây, đợi sau khi Thượng Thanh Thông Thiên rời đi, Ngao Tông quay đầu lại, không còn chú ý nhiều đến chuyện của Thượng Thanh Thông Thiên nữa.

Tập trung chú ý lực, đặt vào chuyện của Ngao Nguyệt!

Thời gian vội vã, dưới sự bầu bạn của Ngao Tông, Ngao Nguyệt đã trải nghiệm lại những chuyện của mình!

Kèm theo những trải nghiệm của Ngao Nguyệt, y lúc thì thần sắc nghiêm túc, lúc thì cau mày, lúc thì lộ ra một tia ý cười!

Bách thái nhân sinh, tựa hồ đã diễn ra một lượt trên thân Ngao Nguyệt!

Đến cuối cùng, Ngao Nguyệt lộ ra một tia tiêu sái ý.

Lúc này trên thân Ngao Nguyệt, tản mát ra một tia đạo vận nhàn nhạt, tựa hồ đã minh ngộ được điều gì!

"Đã đến lúc rồi, lúc này không cảm ngộ tự ngã chi đạo, còn đợi đến khi nào!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trực tiếp điều động sức mạnh Địa Đạo, mang theo Ngao Nguyệt trở về Tam Thập Lục Chư

Thiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông và Ngao Nguyệt cả hai, trực tiếp xuất hiện trước Ngộ Đạo Thạch Bi!

Sau đó, Ngao Tông khẽ đẩy một cái, đưa Ngao Nguyệt vào trong Ngộ Đạo Thạch Bi, và khởi động Ngộ Đạo Thạch Bi!

"Đợi lần này xuất quan, Ngao Nguyệt nhất định sẽ có được thu hoạch chứ!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, suy tư về việc này!

Hiện tại Ngao Nguyệt, đã tiến vào trạng thái cảm ngộ, và mượn hiệu quả ngộ đạo của Ngộ Đạo Thạch Bi.

Nhất định đợi sau khi Ngao Nguyệt xuất quan, Ngao Nguyệt hẳn sẽ có được thu hoạch không nhỏ!

Đương nhiên, nếu đã như vậy, mà Ngao Nguyệt vẫn không có cách nào bước ra tự ngã chi đạo, thì Ngao Tông cũng sẽ không miễn cưỡng nữa!

Cùng lắm đến lúc đó, Ngao Tông sẽ trực tiếp truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho Ngao Nguyệt!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp gác lại việc này, trực tiếp trở về đạo tràng của mình, trong Tam Thập Lục Chư Thiên!

Hiện tại, những việc Ngao Tông muốn làm, về cơ bản đã hoàn thành.

Cho nên Ngao Tông tiếp theo, cũng đến lúc lại một lần nữa tiến hành bế quan, tranh thủ nắm giữ thêm nhiều quyền hạn Địa Đạo!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp trở về đạo tràng của mình, trực tiếp tiến vào trạng thái hợp đạo với Địa Đạo!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan, bắt đầu một vòng bế quan mới!

Trên Hồng Hoang đại địa lại có một số chuyện, đang lặng lẽ diễn ra!

Thượng Thanh Thông Thiên sau khi rời khỏi Đông Hải, trực tiếp trở về Hồng Hoang đại địa.

Thậm chí, Thượng Thanh Thông Thiên còn truyền tin cho hai vị huynh trưởng, muốn truyền đạt niềm hân hoan!

Y lại vô ý phát hiện ra một vị tiền bối cấp Chuẩn Thánh!

Nếu có thể chia sẻ phần cơ duyên này, chưa chắc ba huynh đệ đều có cơ hội tấn thăng Chuẩn Thánh!

Đúng vậy, mặc dù giữa Thượng Thanh Thông Thiên và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, có những mâu thuẫn về ý kiến.

Nhưng, hiện tại Tam Thanh còn chưa phân gia, tình cảm giữa họ vẫn không tồi!

Bởi vì lý do này, khi Thượng Thanh Thông Thiên phát hiện ra cơ duyên này.

Việc đầu tiên Thượng Thanh Thông Thiên làm, là đem việc này nói cho hai vị huynh trưởng của mình!

Nhưng, khi Thượng Thanh Thông Thiên hai tay kết ấn, chuẩn bị truyền tin tức này đi, Thượng Thanh Thông Thiên đột nhiên dừng lại!

Bởi vì y đã nghĩ đến Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

"Với tính cách của Nhị huynh, nhất định lại sẽ nói ta hồ ngôn loạn ngữ, sẽ không tin lời ta nói!" Thượng Thanh Thông Thiên lược vi dao đầu đạo!

Mặc dù y vui vẻ muốn chia sẻ cơ duyên này với Thái Thanh Lão Tử, cũng như Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

Nhưng, Nhị huynh Ngọc Thanh Nguyên Thủy vẫn luôn không ưa

y, nhất định sẽ không tin lời nói của y!

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta cứ đi nghiệm chứng một phen trước, sau khi xác định việc này, rồi hẵng báo tin tức đó cho họ." Nhanh chóng, Thượng Thanh Thông Thiên trong lòng đã có một chủ ý!

Y muốn đi điều tra một phen trước, sau khi xác định rõ chuyện của vị Minh Hoàng Ngao Tông tiền bối kia, rồi hẵng báo tin tức đó cho hai vị huynh trưởng!

Nghĩ đến đây, Thượng Thanh Thông Thiên không vội vàng đem chuyện này nói cho hai vị huynh trưởng, mà bắt đầu điều tra chuyện của Ngao Tông!

Trong chốc lát, Thượng Thanh Thông Thiên bắt đầu hành động!

Thời gian vội vã, ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua!

Mặc dù ngàn năm là thời gian dài, nhưng đối với Hồng Hoang đại địa mà nói, chẳng khác gì chớp mắt!

Trong ngàn năm đó, Thượng Thanh Thông Thiên cuối cùng cũng đã điều tra rõ chuyện của Ngao Tông!

Đúng vậy, mặc dù dấu vết của năm tháng, đã khiến trận đại chiến hào hùng năm xưa, hoàn toàn bị chôn vùi trong lịch sử!

Chương 268

Nhưng bởi vì một bộ phận tộc nhân Minh Tộc, đang du lịch bên ngoài, cho nên bên ngoài cũng có một bộ phận tu sĩ, biết được sự tồn tại của Ngao Tông!

Bởi vì lý do này, trong một cơ hội tình cờ, Thượng Thanh Thông Thiên đã từ trong miệng một vị Đại La đạo hữu tự phong vô số tuế nguyệt, bế quan từ Long Phượng Lượng Kiếp đến nay, mà biết được chuyện năm đó!

Cho nên, Thượng Thanh Thông Thiên cũng đã biết thân phận của Ngao Tông, biết Ngao Tông đến từ U Minh Huyết Hải, là hoàng giả của U Minh nhất tộc, thuộc tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

"Quả nhiên, đúng như ta đã dự liệu, vị tiền bối kia quả thực là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh!" "Ở U Minh Huyết Hải sao, vậy thì đi bái phỏng vị tiền bối ấy một chuyến." Thượng Thanh Thông Thiên lẩm bẩm, trong lòng đã có quyết định, chuẩn bị đi đến U Minh Huyết Hải!

Đương nhiên, ý định của Thượng Thanh Thông Thiên, vẫn như trước.

Chuẩn bị sau khi gặp Ngao Tông, xác định rõ thật giả, sau đó mới dẫn theo hai vị huynh trưởng cùng đi!

Nghĩ đến đây, Thượng Thanh Thông Thiên lập tức bắt đầu hành động, trực tiếp đi về phía U Minh Huyết Hải!

Có thể nói, hành vi của Thượng Thanh Thông Thiên, toàn bộ đều nằm trong dự liệu của Ngao Tông!

Toàn bộ đều đúng như Ngao Tông đã dự đoán!

Đương nhiên, hiện tại Ngao Tông, lại không quá chú ý đến việc

này, bởi vì lúc này Ngao Tông, đang ở trong trạng thái hợp đạo với Địa Đạo.

Không, bởi vì Ngao Tông còn chưa hoàn toàn thành thánh, cho nên mỗi lần Ngao Tông hợp đạo, thời gian không đặc biệt dài!

Mỗi lần hợp đạo một đoạn thời gian, Ngao Tông cần phải thoát khỏi trạng thái hợp đạo!

Nhưng, đối với Ngao Tông, đây cũng không phải là chuyện xấu!

Bởi vì mỗi lần ở trong trạng thái hợp đạo, cảm ngộ của Ngao Tông đối với Luân Hồi chi đạo, đều sẽ càng thêm sâu xa!

Đây là một tin tức không tồi!

Kỳ thực cũng là điều tất yếu, bởi vì dưới trạng thái hợp đạo, Ngao Tông đang ở trong không gian Địa Đạo, tương đương với tồn tại như quy tắc vậy!

Các quy tắc có liên quan đến Địa Đạo, không hề có chút ẩn giấu nào, toàn bộ đều hiển hiện trước mặt Ngao Tông!

Đặc biệt là Luân Hồi chi đạo, bởi vì đối với Địa Đạo mà nói, Luân Hồi chi đạo là thành phần cấu thành vô cùng quan trọng!

Trong trạng thái này, hiểu biết của Ngao Tông đối với Luân Hồi chi đạo, làm sao có thể không đề thăng chứ!

Sau khi thoát khỏi trạng thái hợp đạo, Ngao Tông liền tranh thủ thời gian, nhanh chóng tiêu hóa cảm ngộ đối với Luân Hồi chi đạo!

Bởi vì lý do này, cảm ngộ của Ngao Tông đối với Luân Hồi chi đạo, đang nhanh chóng đề thăng!

Ngao Tông đột nhiên có một cảm giác, có lẽ thời gian thành thánh của hắn và Hồng Quân Lão Tổ, sẽ không cách xa nhau quá!

Đúng vậy, trong tình huống tu hành bình thường, Ngao Tông muốn

thành thánh, e rằng cần một khoảng thời gian dài đằng đẵng!

Đừng nhìn Ngao Tông hiện tại, đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhưng, nếu Ngao Tông muốn thành thánh, chưa chắc không cần đợi Hồng Quân Lão Tổ thành thánh, sau Tam Giảng Tử Tiêu Cung.

Chưa chắc không cần đợi Tam Thanh và những người khác, sử dụng Trảm Tam Thi Chứng Đạo Pháp chém xuống một hai đạo thi sau đó, mới tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân!

Không thể phủ nhận, nội tình của Ngao Tông quá bạc nhược!

Mặc dù tốc độ tấn thăng của Ngao Tông nhanh, trong khoảng thời gian cực ngắn, nhanh chóng tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!

Nhưng tấn thăng càng nhanh, càng đại biểu cho nội tình của Ngao Tông càng bạc nhược!

Nói trắng ra, mặc dù Ngao Tông hiện tại, đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, nhìn bề ngoài, Ngao Tông cách cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn một bước!

Nhưng một bước đó, cũng cần Ngao Tông phải tốn không ít thời gian!

Bởi vì lý do này, Ngao Tông mới sớm bố trí một số việc!

Ví dụ, thu Minh Hà làm đệ tử, sớm bố cục Nữ Oa, dẫn dắt Thượng Thanh Thông Thiên đi đến U Minh Huyết Hải, vân vân.

Nếu không, nếu Hồng Quân Lão Tổ thành thánh, thành công hoàn thành việc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Chưa chắc sẽ không có một lượng lớn hạt giống của thời đại, sẽ bước lên con đường của Thiên Đạo Thánh Nhân!

Đó không phải là điều Ngao Tông muốn thấy!

Nhưng hiện tại, dưới trạng thái hợp đạo, cảm ngộ của Ngao Tông đối với Luân Hồi chi đạo, đang đề thăng với một tốc độ phi nhanh!

Như vậy, chưa chắc Ngao Tông không thể nhanh hơn tấn thăng Thánh Nhân chi cảnh!

Lúc đó, Ngao Tông chưa chắc không thể dành cho Hồng Quân Lão Tổ, một sự kinh hỉ lớn!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, đây sẽ không phải là chuyện đáng vui rồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn lãng phí thời gian nữa, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, tiêu hóa những cảm ngộ hợp đạo!

Đợi sau khi những cảm ngộ này, toàn bộ đều được tiêu hóa, Ngao Tông sẽ lại một lần nữa tiến vào trạng thái hợp đạo!

Có thể nói, trong đoạn thời gian tiếp theo, Ngao Tông bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan dài ngày!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông đang tranh thủ thời gian bế quan, hai thân ảnh nửa người nửa rắn, đã xuất hiện bên ngoài U Minh Huyết Hải!

Chính là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa!

Bên ngoài U Minh Huyết Hải, có hai thân ảnh thân người đầu rắn!

Một trong số đó là nam giới, khôi ngô cường tráng nhưng lại mang nét nho nhã.

Thân ảnh còn lại thì mang khí chất phong hoa tuyệt đại, sở hữu nhan sắc động lòng tam giới!

Chính là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa!

“Muội muội, đây thật sự là U Minh Huyết Hải sao, nhìn xem... thật sự là phồn hoa vô cùng!” Nhìn U Minh Huyết Hải phía trước, trong mắt Phục Hy ánh lên vẻ chấn động.

Họ đều là Tiên Thiên Thần Ma, từ khi sinh ra đã có ký ức truyền thừa.

Bởi vậy, đối với một số địa phương đặc biệt trên Hồng Hoang đại địa, họ đều có những ấn tượng nhất định!

Theo ký ức truyền thừa của họ, U Minh Huyết Hải lẽ ra phải là vùng đất hoang vu, cỏ cây không mọc, thuộc loại cấm địa!

Nhưng hiện tại, nhìn U Minh Huyết Hải phồn hoa như vậy, cũng khó trách Phục Hy chấn động đến thế!

Trên thực tế đúng là như vậy, từ sau chuyện thu phục Ngao Nguyệt trước đó, Ngao Tông đã phái một bộ phận tộc nhân Minh Tộc đến U Minh Huyết Hải.

Hơn nữa, sau khi U Minh Luân Hồi thành lập, cần tộc nhân Minh Tộc đảm nhiệm một số thần vị Luân Hồi, hoạt động bên ngoài.

Vì lẽ đó, tộc nhân Minh Tộc xuất hiện trên U Minh Huyết Hải cũng dần nhiều lên, khiến U Minh Huyết Hải ngày càng phồn hoa.

Chương 269

Đương nhiên, những điều này đều là nguyên nhân bề ngoài.

Nguyên nhân quan trọng nhất là thực lực của Ngao Tông đã trưởng thành!

Hiện tại Ngao Tông đã trở thành một trong những Đại Năng đỉnh cấp nhất trên Hồng Hoang đại địa!

Trên toàn bộ Hồng Hoang, những tồn tại có khả năng gây phiền phức cho Ngao Tông gần như là cực kỳ ít ỏi!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông có đủ sức mạnh để bảo vệ U Minh Huyết Hải, không cần lo lắng ngoại địch xâm lấn!

Chính vì thế, tộc nhân Minh Tộc hoạt động bên ngoài mới ngày càng nhiều, khiến U Minh Huyết Hải trở nên ngày càng phồn hoa!

"Huynh trưởng, huynh chỉ chú ý sự thay đổi của U Minh Huyết Hải sao, chỗ kia mới là mấu chốt!" Nữ Oa thần sắc chấn kinh, chấn động nhìn Luân Hồi phía trên U Minh Huyết Hải!

Thực ra, U Minh Huyết Hải phi phàm bất phàm, Nữ Oa đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Dù sao đây là đạo trường của Ngao Tông tiền bối, sao có thể là nơi hoang vu được!

Cho nên, khi Nữ Oa nhìn thấy U Minh Huyết Hải phồn hoa, nàng một chút cũng không kinh ngạc!

Sở dĩ Nữ Oa cảm thấy chấn kinh, là vì nơi Luân Hồi phía trên U Minh Huyết Hải!

Với nhãn quang của Nữ Oa, tự nhiên có thể nhìn ra được một vài

điều.

Chỉ là Nữ Oa không ngờ, Ngao Tông lại có thể nghiên cứu ra được tồn tại đặc thù như Luân Hồi chủng!

Giản trực là đoạt lấy tạo hóa của thiên địa, công trình như quỷ phủ thần công!

Bởi lẽ đó, nàng mới cảm thấy chấn động đến vậy!

"Tuyệt đối không phải thứ mà chúng ta có thể sáng tạo ra, muội nói rất đúng, vị tiền bối ẩn cư nơi đây thật sự là một vị chân chính cao nhân!" Phục Hy khẽ gật đầu, thừa nhận lời Nữ Oa nói trước đó.

Một lúc lâu sau, Phục Hy và Nữ Oa hai người mới thu lại tâm tư, để tâm cảnh khôi phục bình tĩnh!

Sau đó, Nữ Oa tiến lên một bước, đánh ra một đạo bái thiếp.

"Ngã đẳng là huynh muội Phục Hy, Nữ Oa đến từ Bất Chu Sơn, đặc biệt đến U Minh Huyết Hải này, bái kiến Minh Hoàng Ngao Tông tiền bối!" Bái thiếp của Nữ Oa trực tiếp truyền vào U Minh Huyết Hải, bay về phía Luân Hồi.

Rất nhanh, pháp quyết của Nữ Oa đã truyền đến trong đế cung của Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế.

"Huynh muội Phục Hy, Nữ Oa lại đến U Minh Huyết Hải...

Có chút ý tứ, có lẽ có thể và Thượng Thanh Thông Thiên tụ hợp một chỗ!" Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế khẽ gật đầu, trong mắt ánh lên vẻ khác lạ.

Ngao Tông trước đó từng nói, Nữ Oa và những người khác là một quân cờ quan trọng của hắn.

Có lúc, Ngao Tông sẽ hơi chú ý.

Nhưng bình thường, Ngao Tông cũng sẽ không chú ý nhiều, dù sao

hắn cũng không phải kẻ si cuồng.

Bởi vậy, việc huynh muội Nữ Oa, Phục Hy đến đây lại khiến Ngao Tông có chút bất ngờ!

Còn về Thượng Thanh Thông Thiên trong miệng Ngao Tông!

Thực ra, Thông Thiên đang trên đường đến U Minh Huyết Hải, chuyện này Ngao Tông đã biết.

Vì động tĩnh của Thượng Thanh Thông Thiên, Ngao Tông lại khá chú ý.

Trước đó, Thượng Thanh Thông Thiên ban đầu không nằm trong kế hoạch của Ngao Tông, thuộc về nhân vật ngoài dự liệu!

Hơn nữa, Ngao Tông trước đó vừa mới đặt một phục bút nhỏ trên người Thượng Thanh Thông Thiên.

Bởi vậy, sau khi trở về U Minh Huyết Hải, bản tôn của Ngao Tông đã truyền tin cho Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế, dặn dò chú ý nhiều hơn đến động tĩnh của Thượng Thanh Thông Thiên.

Chính vì thế, Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế mới biết, Thượng Thanh Thông Thiên đang đi về phía U Minh Huyết Hải!

Bởi vì vị trí trước đó của Thượng Thanh Thông Thiên không xa U Minh Huyết Hải.

Hơn nữa, bản thân Thượng Thanh Thông Thiên tu vi cao siêu, tốc độ đi đường cực nhanh!

Theo suy đoán của Ngao Tông, lúc này Thượng Thanh Thông Thiên sắp đến địa giới U Minh Huyết Hải rồi!

Bởi vậy, Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế mới nói ra những lời như vậy!

Không ngờ, lại có chuyện trùng hợp đến thế!

Thượng Thanh Thông Thiên và huynh muội Phục Hy, Nữ Oa lại cùng lúc đến U Minh Huyết Hải!

"Đại đế, có cần ngã đẳng đuổi hai kẻ tự ý xông vào U Minh Huyết Hải kia ra ngoài không?" Một Hắc Vô Thường quỳ phục trước đế cung, thỉnh cầu ý chỉ của Phong Đô Đại Đế.

Trong mắt Hắc Bạch Vô Thường và các thần quan khác, U Minh Luân Hồi là một thánh địa vô thượng!

Việc huynh muội Phục Hy, Nữ Oa tự ý xông vào tự nhiên khiến họ vô cùng bất mãn, bản năng muốn đuổi đi!

"Tự ý chủ trương, đáng phạt!" Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế khẽ ngẩng đầu, đạm mạc nhìn Hắc Vô Thường một cái!

Trong nháy mắt, trên người Hắc Vô Thường lóe lên một vệt u quang, trực tiếp ngã phục xuống đất, không ngừng cầu xin tha thứ, trông vô cùng thống khổ!

Là kẻ ở vị trí thấp mà dám tự ý hành động, một Hắc Vô Thường lại dám tự ý quyết định, đây không phải chuyện tốt.

Bởi vậy Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế đã hơi trừng phạt hắn một phen.

"Ngươi hãy xuống lĩnh phạt, sau đó, cử người dẫn hai người kia đến trung tâm U Minh Huyết Hải." Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế chỉ hơi trừng phạt Hắc Vô Thường một chút, chứ không trực tiếp trọng phạt.

Dù sao, Luân Hồi có quy củ của Luân Hồi, thân là Phong Đô Đại Đế của Âm Phủ Địa Phủ, tự nhiên phải hành sự theo quy củ.

Như vậy mới có thể quản lý tốt U Minh Luân Hồi!

Sau đó, Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế phân phó một tiếng, liền

cho Hắc Vô Thường lui xuống!

Quay lại chuyện chính, mặc dù việc huynh muội Phục Hy, Nữ Oa đến đây hơi ngoài dự liệu của Ngao Tông.

Nhưng Ngao Tông tạm thời không có ý định, để Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế xuất hiện trước mặt họ!

Ít nhất Ngao Tông không có ý định, để Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế xuất hiện trước mặt Phục Hy!

Dù sao Ngao Tông cũng có một vài sắp đặt trên người Nữ Oa.

Để Nữ Oa nhìn thấy chân diện mục của Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế thì không sao, nhưng Phục Hy thì không cần thiết!

Mặt khác, trên U Minh Huyết Hải cũng sắp có một vài chuyện xảy ra.

Bởi vậy, để huynh muội Nữ Oa đi đến vị trí trung tâm U Minh Huyết Hải, cũng là một cách không tồi.

Nghĩ đến đây, Hắc Vô Thường liền truyền lệnh của Ngao Tông xuống!

Chương 270

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Ngưu Đầu Mã Diện, huynh muội Phục Hy, Nữ Oa đã đến trung tâm U Minh Huyết Hải!

Vừa đến trung tâm U Minh Huyết Hải, Phục Hy và Nữ Oa hai người lập tức nhìn thấy.

Một thân ảnh bá đạo mặc đế bào đen, đang đoan tọa trên đài sen màu tím, lưng quay về phía huynh muội Nữ Oa.

Trên người thân ảnh đen kịt đó bao quanh từng trận đạo vận, hắn phủ thị U Minh Huyết Hải, tựa hồ đang quan sát điều gì đó!

"Nữ Oa Bất Chu Sơn, cùng huynh trưởng Phục Hy, xin bái kiến Ngao Tông tiền bối!" "Đã lâu không gặp, Ngao Tông tiền bối!" Nhìn thấy bóng lưng quen thuộc đó, Nữ Oa lập tức vạn phần hân hỉ, hướng về bóng lưng đen kịt hành một đại lễ!

Đúng vậy, bóng lưng màu đen đó chính là thân ảnh của Ngao Tông!

Đương nhiên, bản tôn của Ngao Tông lúc này đang bế quan ở Ba Mươi Sáu Chư Thiên, tự nhiên sẽ không xuất hiện ở đây!

Thân ảnh áo đen đang đoan tọa trên đài sen lúc này, thực ra chính là Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long của Ngao Tông!

Là hiện thế thân của Ngao Tông, Cửu U Minh Long có mối quan hệ vô cùng mật thiết với kiếp này của Ngao Tông.

Bởi vậy, khí chất của Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long, là tương tự nhất với bản tôn của Ngao Tông!

Đương nhiên, ba thế đạo thân đều chỉ là sự kéo dài ý chí của Ngao Tông, thực ra cũng không có khác biệt với bản tôn của Ngao Tông!

Chính vì thế, Ngao Tông trực tiếp điều khiển Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long, chờ đợi huynh muội Nữ Oa ở đây!

"Không tệ, nhìn xem, một thời gian không gặp, tu vi của ngươi đã tăng lên không ít!" Ngao Tông khẽ quay đầu lại, đạm mạc nhìn Nữ Oa một cái, chậm rãi nói ra một câu.

Lần trước gặp Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, Nữ Oa đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ vừa mới đi được một đoạn ngắn!

Hiện tại, Nữ Oa đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là đến Chuẩn Thánh!

Có thể thấy việc tu hành của Nữ Oa đã gặt hái được không ít.

"Đều là cơ duyên tiền bối ban tặng, nếu không có tiền bối ban cho nửa bộ Nhân Thư, Nữ Oa làm sao có được cơ duyên như vậy!" Nữ Oa cảm kích nhìn Ngao Tông!

Ban đầu từ tay Ngao Tông, Nữ Oa đã có được nửa bộ Nhân Thư (dương thư) số nhân duyên và sợi dây nhân duyên hồng tuyến, đây là một trong những cơ duyên lớn nhất của nàng!

Sau ngày đó, Nữ Oa trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, nghiên cứu kỹ lưỡng nửa bộ Nhân Thư kia!

Nữ Oa từ nửa bộ Nhân Thư đó đã gặt hái được những thành quả không tệ, bởi vậy mới có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Đối với điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng không khiêm tốn nhiều.

Sau đó, Ngao Tông lại trò chuyện một lúc với huynh muội Nữ Oa, Phục Hy.

Nhưng khi Nữ Oa hỏi đến chính sự, muốn thỉnh giáo Ngao Tông

về phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh!

Ngao Tông lại đột nhiên dừng lại, không trực tiếp trả lời vấn đề này!

"Đừng vội, đợi sau khi tên kia đến, ta sẽ nói về chuyện này!" Lời của Ngao Tông khiến huynh muội Nữ Oa không hiểu mô tê gì, không biết ý trong lời Ngao Tông.

Nghe lời Ngao Tông nói, chẳng lẽ có người khác cũng đang đến U Minh Huyết Hải, giống như họ, chuẩn bị bái phỏng Ngao Tông tiền bối sao.

"Đến rồi." Một lúc sau, Ngao Tông đột nhiên mở mắt, nhìn về một hướng xa xăm!

Một đạo độn quang rực rỡ, không hề che giấu chút nào, trực tiếp từ xa bay đến!

Đúng vậy, đạo độn quang đang bay tới đó, chính là pháp thuật của Thượng Thanh Thông Thiên!

Sau khi biết chuyện của Ngao Tông, Thượng Thanh Thông Thiên trực tiếp đi về phía U Minh Huyết Hải!

Hơn nữa, Thượng Thanh Thông Thiên vốn là kẻ phóng khoáng tự do, trên đường đi căn bản không hề che giấu phép thuật, cho nên mới có động tĩnh lớn như vậy!

Đương nhiên, tuy Thượng Thanh Thông Thiên tính tình phóng khoáng, nhưng đối với những quy tắc cần tuân thủ, hắn vẫn biết tuân thủ!

Bởi vậy, Thượng Thanh Thông Thiên cũng không tự ý bước vào U Minh Huyết Hải, mà ở bên ngoài U Minh Huyết Hải, dâng lên bái thiếp, giống như huynh muội Nữ Oa, Phục Hy trước đó!

Đương nhiên, từ trước đó, Ngao Tông đã biết Thượng Thanh Thông Thiên đang đến U Minh Huyết Hải!

Bởi vậy Ngao Tông đã sớm sắp xếp ổn thỏa chuyện này!

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của thần quan, Thượng Thanh Thông Thiên chậm rãi đến trước mặt Ngao Tông!

"Bàn Cổ Tam Thanh chi Thượng Thanh Thông Thiên, bái kiến Ngao Tông tiền bối!" Mặc dù trong U Minh Huyết Hải lúc này có tổng cộng ba người!

Nhưng trong ba người, duy chỉ có tu vi của Ngao Tông là Thượng Thanh Thông Thiên không thể nhìn thấu!

Hơn nữa, trước đó ở sâu trong Đông Hải, Ngao Tông đã tiết lộ một tia khí tức!

Chính vì lẽ đó, Thượng Thanh Thông Thiên căn bản không hề do dự, trực tiếp hướng Ngao Tông hành một vãn bối lễ.

Còn về huynh muội Nữ Oa, Phục Hy ở bên cạnh, thì trực tiếp bị Thượng Thanh Thông Thiên bỏ qua!

Không có cách nào khác, vì Tam Thanh vốn là những kẻ cao ngạo!

Trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa, những người thật sự có thể được Thượng Thanh Thông Thiên kính trọng, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Chỉ có những Đại Năng đỉnh cấp có tu vi cao thâm như Ngao Tông, mới có thể khiến Thượng Thanh Thông Thiên cảm thấy kính trọng!

Nhưng, thân phận của Thượng Thanh Thông Thiên lại khiến huynh muội Nữ Oa có chút khác lạ!

Bởi vì không ngờ, lần này đến bái phỏng Ngao Tông tiền bối, lại là

một đạo hữu có liên quan đến Bàn Cổ đại thần!

Cần biết rằng, trong toàn bộ Hồng Hoang, chỉ cần có liên quan đến Bàn Cổ, thì không có ai đơn giản!

Chính vì thế, huynh muội Nữ Oa, Phục Hy lại đối với Thượng Thanh Thông Thiên có chút nhìn bằng con mắt khác!

"Đứng dậy đi!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Thượng Thanh Thông Thiên, cho phép hắn đứng dậy!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông và Thông Thiên trò chuyện một lúc!

Nhưng rất nhanh, Thượng Thanh Thông Thiên đã hiểu rõ ý!

Giống như Nữ Oa, hắn cũng đến là vì cầu được phương pháp đột phá Chuẩn Thánh!

"Đừng vội, đợi sau khi tên phía dưới kia đến, ta sẽ cùng lúc nói cho các ngươi biết!" Ngao Tông không trực tiếp trả lời vấn đề này, mà trực tiếp nhìn về sâu trong U Minh Huyết Hải!

Thực ra, Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long của Ngao Tông, lần này xuất hiện trên U Minh Huyết Hải, không phải chuyên môn ở đây, chờ đợi huynh muội Nữ Oa và Thượng Thanh Thông Thiên!

Hiện Thế Thân của Ngao Tông xuất hiện trên U Minh Huyết Hải, là vì một chuyện khác, vì tên kia trong U Minh Huyết Hải!

Đúng vậy, người mà Ngao Tông nói đến, chính là đệ tử Minh Hà lão tổ!

Trước đó khi đang bế quan, Ngao Tông đột nhiên cảm ứng được, việc tu hành Huyết Thần Tử thần thông của Minh Hà lão tổ đã đến thời khắc vô cùng quan trọng!

Là lão sư của Minh Hà lão tổ, Ngao Tông tự nhiên phải làm tròn

trách nhiệm của một lão sư, giúp đỡ Minh Hà lão tổ hộ đạo!

Chương 271

Đương nhiên, vì bản tôn của Ngao Tông đang bế quan trong Ba Mươi Sáu Chư Thiên, không thể đích thân ra tay, nên chỉ có thể do Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long xuất diện!

Chính vì thế, Hiện Thế Thân của Ngao Tông mới xuất hiện ở đây!

Còn về việc Thượng Thanh Thông Thiên và huynh muội Nữ Oa, Phục Hy đến đây, là chuyện ngoài dự liệu của Ngao Tông, bởi vậy, chỉ có thể để họ chờ một lát!

Oanh!

Ngay khi Ngao Tông đang suy nghĩ về chuyện này, sâu trong U Minh Huyết Hải, truyền ra một tiếng nổ lớn!

Một thân ảnh màu máu khổng lồ, như một vị huyết thần, tản ra sát khí kinh người, từ sâu trong U Minh Huyết Hải xông ra!

Minh Hà đã thành công tu luyện ra Huyết Thần Tử thần thông, chính thức xuất quan!

Minh Hà lão tổ, người trước đó tu luyện Huyết Thần Tử thần thông trong U Minh Huyết Hải, lúc này cuối cùng đã thành công xuất quan!

Minh Hà lão tổ đã thành công tu luyện ra Huyết Thần Tử thần thông, hoàn toàn liên kết với nước biển U Minh Huyết Hải!

Huyết ý trên người Minh Hà lão tổ trở nên càng nồng đậm, trông như một kẻ hung sát thập ác bất xá, tản ra một loại khí tức hung lệ!

Có thể nói, hiện tại Minh Hà đã có một phần bóng dáng của Minh Hà lão tổ kiệt ngao bất tuần, tự xưng 'huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử' trong nguyên tác rồi!

Nhưng, khi Minh Hà lão tổ nhìn thấy Ngao Tông trên Huyết Hải, Minh Hà lập tức thu lại huyết khí trên người, nhanh chóng đến trước mặt Ngao Tông, cung kính hành lễ!

"Minh Hà bái kiến lão sư, cảm tạ lão sư đã hộ đạo cho Minh Hà!" Mặc dù Minh Hà trước đó vẫn luôn bế quan, nhưng việc Ngao Tông ở trên Huyết Hải hộ đạo cho hắn, Minh Hà lão tổ cũng có cảm ứng!

Đối với điều này, Minh Hà trong lòng vô cùng cảm kích, và ngay khi nhìn thấy Ngao Tông, hắn liền đến trước mặt Ngao Tông, hành lễ!

"Đứng dậy đi, làm không tệ!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Minh Hà, trong mắt ánh lên vẻ hài lòng!

Bởi vì lần bế quan này, Minh Hà không chỉ tu luyện ra Huyết Thần Tử thần thông, mà thậm chí còn khiến tu vi của hắn, đề thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Nói cách khác, hiện tại Minh Hà lão tổ, chỉ còn một bước nữa là đến cảnh giới Chuẩn Thánh!

Điều này khiến Ngao Tông vô cùng hài lòng!

Còn về Thượng Thanh Thông Thiên và huynh muội Nữ Oa, Phục Hy phía sau Ngao Tông, lúc này thì vô cùng chấn kinh!

Bởi vì không ngờ, một tồn tại như Minh Hà lại là đệ tử của Ngao Tông!

Dù sao, bất kể là Thông Thiên, hay huynh muội Nữ Oa, Phục Hy, đều không phải hạng người bình thường, tự nhiên có thể nhìn ra được những điểm kinh người của Minh Hà!

Trong lòng họ đều rõ ràng, Minh Hà cũng là một Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp, thực lực và tiềm lực đều vô cùng kinh người, không hề thua kém họ!

Thông Thiên và huynh muội Nữ Oa, Phục Hy, bối cảnh đều vô cùng kinh người, cho nên tâm tính ít nhiều đều có chút kiêu ngạo!

Nữ Oa và huynh muội Phục Hy thì tốt hơn một chút, họ biết cách ẩn mình chờ thời, từ trước đến nay đều không biểu lộ sự kiêu ngạo ra ngoài!

Nhưng là một trong Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, Thông Thiên từ trước đến nay chưa từng che giấu sự kiêu ngạo!

Chỉ khi đối mặt với những tồn tại cấp bậc cao như Ngao Tông, Thượng Thanh Thông Thiên mới biểu lộ ra một mặt khiêm tốn!

Kết quả không ngờ, một đệ tử của Ngao Tông, bất kể thực lực hay tiềm lực, đều không hề thua kém họ, Chính vì thế, ba người mới chấn động đến vậy, thậm chí có chút không thốt nên lời!

Thậm chí, Phục Hy, người có tâm tính đa nghi hơn một chút, còn cảm thấy Ngao Tông mượn chuyện Minh Hà để cho họ một "hạ mã uy".

Thực ra, Ngao Tông căn bản không có những suy nghĩ đó!

Bởi vì trong mắt Ngao Tông, những điều này chỉ là tiểu đạo mà thôi.

Chỉ cần có thực lực tuyệt đối, hà cớ gì không áp chế được Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác!

Sở dĩ Ngao Tông ở đây, chờ Minh Hà xuất quan, tự nhiên có nguyên nhân của Ngao Tông!

Một mặt, khi Minh Hà tu hành đến thời điểm quan trọng, Ngao Tông chỉ làm tròn trách nhiệm của một lão sư, hộ đạo cho Minh Hà một đoạn thời gian mà thôi!

Mặt khác, theo suy đoán của Ngao Tông, sau khi Minh Hà xuất quan lần này, cũng sẽ gần đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Như vậy, nếu Minh Hà tấn thăng thành cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, thì Minh Hà tiếp theo cũng cần phải cân nhắc chuyện tấn thăng Chuẩn Thánh rồi!

Huynh muội Nữ Oa, Phục Hy, cùng với Thượng Thanh Thông Thiên, mục đích đến U Minh Huyết Hải lần này, ngoài việc bái phỏng Ngao Tông ra, còn là để tìm kiếm phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh!

Có thể nói, trong chuyện này, Minh Hà và Nữ Oa, Thông Thiên cùng những người khác đều nhất trí.

Ngao Tông không muốn quá phiền phức, phải giảng thuật phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh nhiều lần!

Bởi vậy, Ngao Tông mới chuẩn bị chờ đợi Minh Hà xuất quan, sau đó sẽ cùng lúc truyền thụ phương pháp thành thánh cho tất cả!

Chính vì thế, mới có tình huống hiện tại!

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của Ngao Tông là chính xác, Minh Hà sau khi xuất quan, quả nhiên đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Sau đó, Ngao Tông nói chuyện một lúc với Minh Hà.

Lúc này, Minh Hà lập tức thỉnh cầu Ngao Tông, hy vọng Ngao Tông có thể truyền xuống phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh!

“Cũng được, đã các ngươi muốn biết chuyện về cảnh giới Chuẩn Thánh, vậy Bản tọa sẽ nói sơ qua!” “Nói chính xác thì, Chuẩn Thánh không phải một cảnh giới tu hành chân thực, mà giống như một loại cảnh giới quá độ!” “Là một cảnh giới trung gian mơ hồ, quá độ từ

cảnh giới Đại La Kim Tiên đến cảnh giới Thánh Nhân!" "Vì lẽ đó, cảnh giới này mới được gọi là Chuẩn Thánh...

Bởi vậy, cái gọi là phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh, thực ra chính là phương pháp chứng đạo thành Thánh..." Ngao Tông chậm rãi nói, kể rõ mọi chuyện bên trong.

Thực ra, sau nhiều lần hợp đạo với Địa Đạo, cảm ngộ của Ngao Tông đối với các cảnh giới tu hành cũng ngày càng sâu sắc.

Chính vì thế, Ngao Tông cũng biết những ẩn bí mà ngoại giới không hay!

Ví dụ như, cái gọi là cảnh giới Chuẩn Thánh này!

Trên thực tế, làm gì có cảnh giới Chuẩn Thánh, đó chỉ là vùng quá độ giữa cảnh giới Đại La Kim Tiên và cảnh giới Thánh Nhân mà thôi!

Chỉ vì chênh lệch giữa cảnh giới Đại La Kim Tiên và cảnh giới Thánh Nhân thực sự quá lớn.

Bởi vậy, vùng quá độ trung gian, cũng được phân chia thành một cảnh giới, và quy hoạch ra bốn tiểu cảnh giới mà thôi!

Chính vì lẽ đó, Minh Hà cùng Nữ Oa, Thông Thiên và những người khác, tìm kiếm phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh, thực ra là nên tìm kiếm phương pháp chứng đạo thành Thánh!

"Kính xin lão sư truyền thụ cho Minh Hà phương pháp chứng đạo thành Thánh!" "Kính xin Ngao Tông tiền bối, truyền thụ cho ngã đẳng phương pháp chứng đạo thành Thánh!" "Kính xin Ngao Tông tiền bối truyền thụ cho ngã đẳng, phương pháp chứng đạo thành Thánh đi!" Minh Hà lão tổ vội vàng nói, Nữ Oa và Thông Thiên cùng những người khác cũng nắm chặt cơ hội, vội vàng nói với Ngao Tông!

Đúng vậy, đây tuyệt đối là một cơ duyên to lớn!

Nếu có thể cầu được phương pháp chứng đạo thành Thánh, không chừng cũng sẽ có ngày chứng đạo thành Thánh!

"Cũng được, các ngươi có duyên với Bản tọa, Bản tọa sẽ cùng lúc truyền thụ phương pháp chứng đạo thành Thánh cho các ngươi vậy!" Ngao Tông khẽ trầm ngâm, chậm rãi nói ra một câu.

Thực ra, truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho Nữ Oa và Thông Thiên hai người!

Đó mới là mục đích ban đầu của Ngao Tông!

Chương 272

Bởi vì Ngao Tông ban đầu đã tính toán, muốn tranh thủ trước khi Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung giảng đạo, đánh dấu Địa Đạo lên Thượng Thanh Thông Thiên và Nữ Oa!

Dù sao, chỉ cần hai người sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, trảm hạ một đạo thân!

Vậy sau đó, hai người dù có trải qua Tử Tiêu Cung giảng đạo, cũng sẽ không trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Thứ duy nhất họ sẽ trở thành, là Địa Đạo Thánh Nhân của Địa Đạo!

Tranh thủ đi trước một bước, trước tiên đánh dấu Địa Đạo lên người Thông Thiên và Nữ Oa!

Đó là kế hoạch của Ngao Tông!

Bởi vậy mới có bố cục ngày hôm nay!

Còn về chuyện của Phục Hy, chỉ có thể nói, Phục Hy là "phụ đái" của Nữ Oa!

Dù sao mục tiêu của Ngao Tông chỉ là Nữ Oa mà thôi, Phục Hy xuất hiện ở đây cũng là vì Nữ Oa!

Nhưng đối với Phục Hy mà nói, đây cũng là một cơ duyên không tồi, xem hắn có nắm giữ được hay không mà thôi!

Thực ra, Ngao Tông có một chút tiếc nuối nhỏ, đó là Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy không xuất hiện ở đây!

Nếu Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cùng đi với Thông Thiên, không chừng cũng có khả năng trở thành Địa Đạo Thánh

Nhân của Ngao Tông!

Tuy nhiên, vì nguyên nhân của Thông Thiên, hắn đã không đưa hai vị huynh trưởng đi cùng!

Đối với Ngao Tông, đây khó tránh khỏi là một điều tiếc nuối!

Nhưng, đối với Ngao Tông mà nói, thực ra cũng không sao.

Chỉ là duyên phận với Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, vẫn chưa đến mà thôi!

Huống hồ, nếu Ngao Tông thật sự thu toàn bộ Tam Thanh vào trong túi, không chừng Thiên Đạo sẽ có những hành động ứng phó!

Bởi vậy tình huống hiện tại, cũng không tệ rồi!

"Minh Hà, truyền lệnh của vi sư, triệu tập tất cả tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên, đến U Minh Huyết Hải!" Ngao Tông khẽ ngẩng đầu, nói với Minh Hà trước mặt!

Đã chuẩn bị giảng đạo, truyền thụ phương pháp chứng đạo thành Thánh!

Đối với những tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên kia, đây cũng là một cơ duyên không tồi!

Chính vì thế, Ngao Tông chuẩn bị một lần giảng đạo quy mô lớn, cùng lúc truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp xuống!

Cũng là hoàn thành một kế hoạch trước đó của Ngao Tông mà thôi!

Dù sao từ trước đó, Ngao Tông đã có ý định truyền xuống Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Chỉ là trước đó vì đủ loại nguyên nhân, hoặc là vì chưa hoàn thiện Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, hoặc là không có thời gian, vân vân, nên vẫn luôn chưa truyền xuống!

Hiện tại, Thông Thiên và Nữ Oa đến cầu đạo, Ngao Tông cũng nhân cơ hội này, cùng lúc truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho các tộc nhân Minh Tộc cảnh giới cao!

Đối với điều này, Minh Hà lập tức lĩnh mệnh, xuống dưới truyền đạt ý chỉ của Ngao Tông.

Hành động của Đại La Kim Tiên vô cùng nhanh chóng!

Rất nhanh, hơn một vạn bảy ngàn vị tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, lần lượt xuất hiện trên U Minh Huyết Hải!

Gần hai vạn vị tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, đó là tình hình hiện tại của Minh Tộc!

Cần biết rằng, trận đại chiến Long Phượng Lượng Kiếp trước đó, chiến lực cảnh giới cao của ba tộc đã vẫn lạc nhiều đến mức khó mà đếm xuể.

Trải qua nhiều năm như vậy, một phần hồn phách nguyên thần của ba tộc dần dần được chuyển hóa thành tộc nhân Minh Tộc!

Hơn nữa, nội bộ Minh Tộc cũng có một bộ phận tộc nhân, dần dần tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Chính vì lẽ đó, tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên mới nhiều đến vậy!

Đương nhiên, trong số những tộc nhân Minh Tộc này, tộc nhân Đại La Kim Tiên sơ kỳ và Đại La Kim Tiên trung kỳ, chiếm tỷ lệ rất lớn về số lượng!

Số lượng tộc nhân Đại La Kim Tiên hậu kỳ và Đại La Kim Tiên viên mãn, thì hơi ít hơn một chút!

Nhưng, số lượng đáng sợ như vậy, trực tiếp khiến Thượng Thanh Thông Thiên và huynh muội Nữ Oa, Phục Hy hoàn toàn chấn động

đứng tại chỗ!

"Gần hai vạn vị Đại La Kim Tiên cảnh, đây là nội tình của Ngao Tông tiền bối sao!" "Thật sự quá đáng sợ, lúc đó, những tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, đều được tính bằng đơn vị vạn!" Thượng Thanh Thông Thiên và huynh muội Nữ Oa, Phục Hy lúc này đã chấn động đến mức không nói nên lời!

Mặc dù sớm đã biết, Minh Tộc của Ngao Tông không hề đơn giản!

Nhưng từ trước đến nay đều không ngờ, Minh Tộc của Ngao Tông lại đáng sợ đến vậy!

Gần hai vạn vị cảnh giới Đại La Kim Tiên, tương đương với gần hai vạn tồn tại như họ!

Trong quân đoàn Đại La Kim Tiên cảnh hùng hậu như vậy, bản thân họ dường như cũng trở nên nhỏ bé!

Đại La Kim Tiên trở nên nhỏ bé, đó là một trải nghiệm vô cùng hiếm có!

Có thể nói, vì "thần chi thủ" của Ngao Tông, sự kiêu ngạo trong lòng Thông Thiên và Nữ Oa, Phục Hy cùng những người khác đã hoàn toàn bị đánh tan.

Từng người một vô cùng cung kính, tĩnh tâm chờ đợi lắng nghe Ngao Tông giáo huấn!

Chuyện này, Ngao Tông lại không hề hay biết!

Nhưng, cho dù Ngao Tông biết chuyện này, cũng sẽ không quá để ý!

Rất nhanh, tất cả tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, trừ những người đang bế tử quan, toàn bộ đều hội tụ bên cạnh Ngao Tông!

Ngao Tông khẽ gật đầu, mới chuẩn bị bắt đầu giảng đạo!

“Đạo, đạo khả ngôn, đạo bất khả ngôn...” Ngao Tông mở miệng, chậm rãi bắt đầu giảng đạo!

Thậm chí, để giúp tộc nhân lĩnh ngộ tốt hơn, bản tôn của Ngao Tông đang bế quan trong Ba Mươi Sáu Chư Thiên, đã đặc biệt vận dụng một tia Địa Đạo Đạo Vận!

Nhất thời, trên người Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long của Ngao Tông, tản mát ra từng tia đạo vận nhàn nhạt!

Khiến cho rất nhiều tộc nhân nghe đạo, nghe đến như si như túy!

Còn về Thông Thiên và Nữ Oa, Phục Hy ba người, thiên phú của ba người, trong số rất nhiều Đại La Kim Tiên cảnh, tuyệt đối là số một số hai!

Chính vì thế, ba người nghe chăm chú nhất!

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba ngàn năm thoáng chốc đã trôi qua!

Lần giảng đạo này, Ngao Tông trực tiếp giảng suốt ba ngàn năm!

Mãi đến sau ba ngàn năm trôi qua, Ngao Tông mới dừng giảng đạo, bắt đầu nói về chính sự của phương pháp chứng đạo!

Chương 273

"Trước đây Minh Hà hỏi ta, phương pháp chứng đạo là gì?" "Phương pháp chứng đạo có ba, một là Dĩ Lực Chứng Đạo, hai là Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, ba là Công Đức Chứng Đạo...

Ngay cả khi có những phương pháp chứng đạo khác, thì cũng chỉ là những phương pháp chứng đạo được phát triển dựa trên ba loại phương pháp chứng đạo này mà thôi..." Ngao Tông chậm rãi nói, trực tiếp nói ra phương pháp chứng đạo thành Thánh!

Thực ra, mặc dù ý định ban đầu của Ngao Tông, là chuẩn bị truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, đánh dấu Địa Đạo lên Thông Thiên và Nữ Oa!

Nhưng, đối với hai loại phương pháp chứng đạo khác, là Dĩ Lực Chứng Đạo và Công Đức Chứng Đạo, Ngao Tông đều không che giấu!

Bởi vì hai phương pháp chứng đạo này, đều không phải là bí mật!

Ngao Tông biết, khi Hồng Quân lão tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, cũng sẽ trực tiếp nói ra những điều này!

Đã như vậy, Ngao Tông hà cớ gì không làm một thuận nước đẩy thuyền, cùng lúc nói ra hai loại phương pháp chứng đạo này!

Đương nhiên, những tồn tại có thể dùng Dĩ Lực Chứng Đạo để chứng đạo thành Thánh, gần như là cực kỳ ít ỏi!

Bởi vậy, Ngao Tông cũng không cần nói nhiều!

Nhưng quay lại chuyện chính, trong lời nói của Ngao Tông, thực ra có một lỗ hổng!

Đó là việc Hồng Quân lão tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung!

Bởi vì khi Hồng Quân lão tổ tiến hành giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, nhất định cũng sẽ chỉ có ba loại phương pháp chứng đạo.

Đó là Dĩ Lực Chứng Đạo, Trảm Tam Thi Chứng Đạo và Công Đức Chứng Đạo!

Như vậy, giữa lời nói của Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, sẽ có một chút mâu thuẫn!

Chính vì thế, Ngao Tông sau khi nói ra ba loại phương pháp chứng đạo, đã thêm vào phía sau một câu nói!

"Ngay cả khi có những phương pháp chứng đạo khác, thì cũng chỉ là những phương pháp chứng đạo được phát triển dựa trên ba loại phương pháp chứng đạo này mà thôi." Như vậy, sau này khi Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, nghe lời của Hồng Quân lão tổ, cũng sẽ chỉ cho rằng Hồng Quân lão tổ mô phỏng Ngao Tông mà thôi!

Không chừng lúc đó, có thể thúc đẩy hai người càng thêm khuynh hướng Địa Đạo!

Chỉ là một tiểu xảo mà thôi, nhưng hẳn là có thể phát huy tác dụng không tệ!

Triệu tập tất cả tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, Ngao Tông bắt đầu giảng đạo, và nói ra toàn bộ ba loại phương pháp chứng đạo!

Đương nhiên, đối với hai loại phương pháp chứng đạo là Dĩ Lực Chứng Đạo và Công Đức Chứng Đạo, Ngao Tông chỉ hơi đề cập, sau đó không nói nhiều đến!

Một mặt, đúng như Ngao Tông đã nói trước đó, mục đích chính của lần giảng đạo này, là hy vọng để Thông Thiên và Nữ Oa, đánh dấu Địa Đạo!

Bởi vậy, đối với Thông Thiên và Nữ Oa hai người, Ngao Tông tự

nhiên hy vọng họ sẽ chọn Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Mặt khác, bất kể là Dĩ Lực Chứng Đạo hay Công Đức Chứng Đạo, hai loại phương pháp chứng đạo này đều là những phương pháp chứng đạo khá đặc thù, nhất thời cũng có chút khó mà nói rõ.

Bởi vậy Ngao Tông không nói nhiều, dành nhiều thời gian hơn vào việc giảng đạo Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Thời gian từng chút trôi đi, vạn năm thoáng chốc đã trôi qua!

Sau vạn năm trôi qua, Ngao Tông mới chậm rãi dừng giảng đạo!

Bởi vì những chuyện về Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp ở đây, Ngao Tông đã hoàn toàn truyền thụ cho họ!

"Cảm tạ Minh Hoàng đại nhân, đã giảng đạo cho ngã đẳng!" "Cảm tạ lão sư, đã khiến Minh Hà minh ngộ phương pháp chứng đạo!" "Cảm tạ Ngao Tông tiền bối, đã khiến ngã đẳng hiểu rõ cách chứng đạo!" Rất nhiều Đại La Kim Tiên nghe đạo, đều lần lượt hành lễ với Ngao Tông, và hành một lễ bái sư!

Những lời phía trước là do tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên nói, những lời phía sau thì là do Minh Hà cùng Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác nói!

Bởi vì Ngao Tông truyền thụ phương pháp chứng đạo xuống, giống như đã khai thông con đường tu hành phía trước cho họ!

Có thể nói, là ân tình cực lớn, sao có thể không cảm kích chứ!

Thực ra, Ngao Tông có thể coi là lão sư của họ.

Dù sao Ngao Tông truyền thụ phương pháp chứng đạo, là ân truyền đạo thụ nghiệp, bởi vậy hành một lễ tạ ơn sư phụ, cũng là chuyện nên làm.

"Tan đi, hãy đi tiêu hóa những gì đã thu hoạch được!" Ngao Tông

khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều, để họ tự mình quay về!

Dù sao vừa mới có được những cảm ngộ như vậy, hiện tại cách tốt nhất là trực tiếp trở về bế quan, tiêu hóa kỹ lưỡng những gì đã thu hoạch được từ lần giảng đạo này!

Đối với điều này, tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, tự nhiên sẽ không trái lời mệnh lệnh của Ngao Tông.

Sau khi hành lễ với Ngao Tông, tộc nhân Minh Tộc lần lượt tản đi, trở về động phủ của mình!

Nhưng Thượng Thanh Thông Thiên, cùng với huynh muội Nữ Oa, Phục Hy, thì không trực tiếp tản đi, mà ở lại!

"Các ngươi có chuyện gì sao?" Ngao Tông nhìn về phía ba người, cần biết suy nghĩ của ba người!

Dù sao mục đích của ba người lần này đến U Minh Huyết Hải, là để có được phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh!

Hiện tại, đã thành công có được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, sao lại còn lưu lại ở đây chứ!

"Ngao Tông tiền bối hôm nay, truyền thụ phương pháp chứng đạo cho ngã, khiến ngã có hy vọng chứng đạo!" "Bởi vậy Thông Thiên mạo muội mong muốn, thỉnh cầu Ngao Tông tiền bối thu ngã làm đồ đệ!" Thượng Thanh Thông Thiên nghiêm túc nói, thần sắc vô cùng kiên định, hướng Ngao Tông hành một đại lễ!

Từng chuyện xảy ra trước đó, đã khiến sự kiêu ngạo trong lòng Thông Thiên dần tiêu tan, đối với Ngao Tông càng thêm khâm phục!

Hơn nữa, ân truyền đạo thụ nghiệp lần này, khiến Thông Thiên nhìn thấy hy vọng chứng đạo thành Thánh!

Dưới nhiều nguyên nhân, Thông Thiên nảy sinh ý nghĩ bái sư.

Hy vọng có thể giống như Minh Hà, bái nhập môn hạ Ngao Tông!

Chính vì thế, Thông Thiên giáo chủ mới ở lại, hướng Ngao Tông đưa ra thỉnh cầu này!

"Không tệ, lời mà Thông Thiên đạo hữu nói, chính là ý của Nữ Oa!" "Tiền bối có đại ân với Nữ Oa, bởi vậy Nữ Oa hy vọng có thể bái nhập môn hạ tiền bối, xin tiền bối hãy đáp ứng!" Nữ Oa vội vàng nói, hướng Ngao Tông hành một đại lễ!

Lần này, ý nghĩ của Nữ Oa và Thông Thiên lại trùng khớp đến bất ngờ, đều hy vọng có thể bái nhập môn hạ Ngao Tông!

"Các ngươi có ý nghĩ đó sao, muốn bái nhập môn hạ Bản tọa, cũng không phải không được!" "Nhưng, Bản tọa có thể nói cho các ngươi biết, Bản tọa sau này sẽ có một đại địch, các ngươi có thể không ngăn cản được!" "Trở thành đệ tử của Bản tọa, có thể sẽ gặp không ít phiền phức!" "Bởi vậy, Bản tọa hy vọng các ngươi suy nghĩ kỹ lưỡng, suy xét rõ ràng ý nghĩ của mình!" Ngao Tông khẽ cúi đầu, nhìn Thông Thiên và Nữ Oa một cái!

Thực ra, thỉnh cầu bái sư của Thông Thiên và Nữ Oa, hơi ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Dù sao Ngao Tông trong lòng chỉ nghĩ, tranh thủ trước khi Hồng Quân thành Thánh, hơi sắp đặt một chút, đánh dấu Địa Đạo lên người hai người!

Nhưng đối với vấn đề có bái sư hay không, Ngao Tông lại không nghĩ nhiều lắm!

Dù sao trước đó thu Minh Hà làm đồ đệ, chỉ là một ý nghĩ mang tính thử nghiệm!

Tuy nhiên, sau khi thu Minh Hà làm đồ đệ, mặc dù có một chút thu hoạch nhỏ, nhưng lại không có phát hiện đặc biệt trọng đại!

Đương nhiên, duyên do bên trong, có thể là do Minh Hà không đặc thù đến vậy, hoặc là không đạt được yêu cầu về thu hoạch trọng đại!

Nhưng vì lẽ đó, ý nghĩ thu đồ đệ của Ngao Tông lại phai nhạt đi không ít!

Nhưng quay lại chuyện chính, Thông Thiên và Nữ Oa nguyện ý bái Ngao Tông làm sư phụ, Ngao Tông tự nhiên vô cùng nguyện ý!

Chương 274

Dù sao, cướp trước Hồng Quân lão tổ, sớm thu Thông Thiên và Nữ Oa.

Đối với Ngao Tông, tuyệt đối là một chuyện không tồi!

Dù sao có thể khiến Ngao Tông, ràng buộc sâu hơn với Thông Thiên và Nữ Oa hai người, khiến hai người triệt để đứng về phía Địa Đạo!

Nhưng, trước khi thu nhận hai người làm đồ đệ, một số chuyện cần nói rõ trước, Ngao Tông cũng sẽ không che giấu!

Ví dụ như, chuyện Ngao Tông sau này sẽ trở thành kẻ địch với Hồng Quân lão tổ!

Mặc dù Hồng Quân hiện tại, vẫn chưa thành Thánh.

Nhưng một khi Hồng Quân thành Thánh, nhất định sẽ trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo!

Với ân oán giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, nhất định sẽ đứng ở mặt đối lập!

Lúc đó, giữa Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, sẽ trở thành kẻ địch chân chính!

Nếu trở thành đệ tử của Ngao Tông, có thể sẽ gặp không ít phiền phức!

Bởi vậy, Ngao Tông hy vọng họ có thể suy nghĩ rõ ràng, sau đó hãy nói những lời như vậy!

"Vâng, Ngao Tông tiền bối, ngã đẳng đã suy nghĩ rõ ràng rồi!" Thông Thiên và Nữ Oa nhìn nhau, tựa hồ nhìn ra sự kiên định trong

mắt đối phương, không khỏi kiên định nói, không hề do dự chút nào!

Mặc dù tính tình kiêu ngạo, nhưng Thông Thiên và Nữ Oa, cũng không phải người ngu muội!

Đã nói ra những lời như vậy, thì điều đó đại biểu cho việc, họ đã thực sự suy nghĩ rõ ràng!

Chính vì thế, hai người thậm chí không hề do dự chút nào, trực tiếp trả lời vấn đề của Ngao Tông!

"Như vậy rất tốt, vậy Bản tọa sẽ thu các ngươi làm đồ đệ!" Trên khuôn mặt của Ngao Tông, chậm rãi hiện lên một nụ cười!

Đã hai người suy nghĩ rõ ràng rồi, vậy Ngao Tông thu nhận hai người làm đồ đệ thì có sao!

Bởi vậy, Ngao Tông trực tiếp đáp ứng, trực tiếp thu hai người làm đồ đệ!

Còn về Phục Hy, sau khi thấy Thông Thiên và muội muội Nữ Oa của mình, đều bái Ngao Tông làm sư phụ, Phục Hy cũng có chút ý động, muốn bái Ngao Tông làm sư phụ!

Nhưng lần này, Ngao Tông lại không đáp ứng!

Một mặt, Ngao Tông có thể nhìn ra, tâm tư của Phục Hy dao động bất định, ý muốn bái sư không mãnh liệt!

Mặt khác, trong Vu Yêu Lượng Kiếp sắp tới, Phục Hy ở phe Yêu Tộc, cũng đóng một vai trò không nhỏ, thuộc về nhân vật trong lượng kiếp!

Bởi vậy, Ngao Tông không có ý định thu Phục Hy làm đồ đệ!

Đương nhiên, Ngao Tông tự nhiên không trực tiếp từ chối, dù sao cũng cần phải cố kỵ thể diện của Nữ Oa, uyển chuyển từ chối chuyện này!

“Tâm của ngươi nói cho ta biết, đối với chuyện bái sư, ngươi có chút do dự.” “Bởi vậy Phục Hy, hãy suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc ngươi muốn làm gì, sau đó hãy nói lại vậy.” Ngao Tông uyển chuyển từ chối Phục Hy!

Đối với điều này, Phục Hy lập tức trầm mặc, cũng không tiếp tục khổ sở cầu xin!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông chuẩn bị tiến hành nghi thức bái sư!

Bái sư là chuyện đại sự như vậy, tự nhiên không thể nói đơn giản được, ít nhất không thể để Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long đại lao.

Bởi vậy, bản tôn của Ngao Tông đích thân xuất quan, chủ trì nghi thức bái sư của Thông Thiên và Nữ Oa!

Khi nhìn thấy bản tôn của Ngao Tông, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, lại một trận chấn kinh!

Bởi vì bản tôn của Ngao Tông, bất kể thực lực hay cảm ngộ, đều vượt xa hai đạo thân của Ngao Tông.

Điều này lại càng khiến Thông Thiên và Nữ Oa hai người, càng thêm khẳng định ý niệm bái sư!

Sau đó, bản tôn của Ngao Tông đích thân vì hai người, cử hành nghi thức bái sư, và phân biệt ban tặng một kiện bảo vật, làm lễ bái sư của hai người!

Trong đó, lễ bái sư mà Ngao Tông ban cho Thông Thiên, chính là một bộ Tru Tiên Kiếm Đồ!

Cần biết rằng, truyền thừa Bàn Cổ mà Thông Thiên có được, chính là truyền thừa trận pháp!

Là một trong Tứ Đại Hung Trận thượng cổ, trận đồ của Tru Tiên

Kiên Trận, đối với Thông Thiên mà nói, có tác dụng vô cùng lớn!

Còn về hai thanh tiên kiếm trong tay Ngao Tông, cũng là Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm, một trong Tru Tiên Tứ Kiếm, Ngao Tông lại không cùng lúc ban cho Thông Thiên!

Sở dĩ làm như vậy, tự nhiên là có cân nhắc của Ngao Tông!

Một mặt, Tru Tiên Tứ Kiếm không toàn vẹn, ban cho Thông Thiên dưới hình thái tàn khuyết, không phải phong cách của Ngao Tông!

Mặt khác, trong nguyên tác, Thông Thiên giáo chủ trong Phong Thần Lượng Kiếp, sở dĩ có tai họa lớn như vậy, cũng có một mối quan hệ nhất định với việc Thông Thiên nắm giữ Tru Tiên Tứ Kiếm!

Bởi vì Tam Thanh vốn là những kẻ cao ngạo, Thông Thiên giáo chủ nắm giữ Tru Tiên Tứ Kiếm, khi thực lực càng bạo tăng, thậm chí vượt qua Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Khiến tâm tính kiêu ngạo của Thông Thiên giáo chủ, càng được phóng đại thêm một bước, làm tăng thêm khí diễm của Thông Thiên!

Hơn nữa, Tru Tiên Tứ Kiếm thuộc về hung sát chi vật, mặc dù uy lực kinh người, nhưng lại không có công hiệu trấn áp khí vận!

Cộng thêm các nguyên nhân khác, dưới nhiều nguyên nhân như vậy, mới tạo thành tình cảnh thảm khốc của Thông Thiên giáo chủ và Tiệt Giáo vào thời Phong Thần!

Có thể nói, trong nguyên tác, việc Hồng Quân lão tổ ban Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên giáo chủ, có lẽ không mang theo hảo tâm!

Mặc dù Ngao Tông cũng có một vài tính toán, nhưng Ngao Tông sẽ không đến mức hãm hại đệ tử của mình!

Dù sao, Ngao Tông đã thu Thông Thiên làm đồ đệ, tự nhiên sẽ phải cân nhắc vì Thông Thiên.

Không hy vọng hắn đi vào vết xe đổ, đi trên con đường cũ của nguyên tác!

Bởi vậy, ban Tru Tiên Kiếm Đồ cho Thông Thiên, có thể giúp Thông Thiên tu hành đạo trận pháp, nhưng lại sẽ không ảnh hưởng đến tâm tính của Thông Thiên!

Đây mới là cách làm tốt nhất hiện tại!

Đương nhiên, nếu sau này, Ngao Tông có thể lấy hai thanh tiên kiếm còn lại, cũng là Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm.

Khi tâm tính của Thông Thiên đã hoàn toàn ổn định, sau đó lại ban Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên, cũng là một cách làm không tồi!

Đó là suy nghĩ của Ngao Tông, bởi vậy Ngao Tông mới ban Tru Tiên Kiếm Đồ làm lễ bái sư, ban cho Thượng Thanh Thông Thiên!

Còn về bảo vật ban cho Nữ Oa, thì là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có mối liên hệ mật thiết với Nữ Oa!

Tên của nó là Hồng Tú Cầu!

Hồng Tú Cầu là công đức thánh khí, nhân duyên dị bảo, có thể lập Thiên Địa Nhân Tam Hôn, có thể chủ trì hôn nhân tam giới, khiến cho hữu tình nhân cuối cùng thành quyến thuộc, tự nhiên có công đức dồi dào không ngừng!

Trong nguyên tác, kiện nhân duyên dị bảo này, chính là một trong chí bảo của Nữ Oa!

Kiện bảo vật đặc thù này, sở dĩ xuất hiện trong tay Ngao Tông, thì có liên quan đến bảo khố của Tam Tộc!

Chương 275

Trước đó Ngao Tông đã nói, sau khi thu gom bảo khố Long Tộc và nửa bảo khố Phượng Tộc, từ trong đó đã thu được rất nhiều bảo vật nổi tiếng đời sau!

Trong đó, Hồng Tú Cầu kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đặc thù này, là có được từ bảo khố Long Tộc!

Kiện bảo vật này, trời sinh đã được định sẵn là của Nữ Oa!

Bởi vậy, Ngao Tông nhân cơ hội này, ban kiện bảo vật này cho Nữ Oa, làm lễ bái sư của Nữ Oa, cũng coi như vật quy nguyên chủ!

Đối với điều này, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, lập tức thiên ân vạn tạ!

Chuyện đến đây, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, chính thức quy nhập môn hạ Ngao Tông!

Đợi sau khi lễ bái sư hoàn thành, Ngao Tông trực tiếp bảo hai người đi bế quan!

Trước đó đã nói, sau khi Ngao Tông giảng đạo, là lúc thu hoạch, tốt nhất nên tiến hành bế quan, tiêu hóa cảm ngộ từ lần giảng đạo của Ngao Tông!

Sở dĩ hai người trì hoãn, cũng là vì chuyện bái Ngao Tông làm sư phụ!

Hiện tại, hai người đã chính thức bái nhập môn hạ Ngao Tông.

Tiếp theo tự nhiên phải chuyên tâm bế quan, tiêu hóa cảm ngộ từ lần giảng đạo của Ngao Tông!

Đương nhiên, hiện tại hai người, đã trở thành đệ tử của Ngao

Tông!

Bởi vậy Ngao Tông cũng phá lệ một lần, trong Ba Mươi Sáu Chư Thiên, khai tích ra một phương tịnh thổ, ban cho hai người làm đạo trường tạm thời để bế quan!

Đương nhiên, trong phương tịnh thổ đó, sẽ không có ảnh hưởng ô uế của U Minh Huyết Hải!

Về điểm này, Ngao Tông đã cân nhắc vô cùng chu đáo!

Còn về huynh trưởng của Nữ Oa là Phục Hy, thì không có đãi ngộ như vậy.

Dù sao Phục Hy không phải đệ tử của Ngao Tông, Ngao Tông tự nhiên sẽ không phá lệ vì Phục Hy.

Bởi vậy, Phục Hy chỉ có thể lựa chọn ở rìa U Minh Huyết Hải, khai tích một động phủ tạm thời, tiến hành bế quan trong đó.

Một mặt tiêu hóa cảm ngộ đã nghe đạo trước đó, một mặt chờ đợi Nữ Oa.

Thời gian thấm thoát, trong mấy vạn năm tiếp theo!

Tất cả mọi người đều đang bế quan, tự mình bế quan tu hành, tiêu hóa những gì đã thu hoạch được!

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên cũng sẽ không lãng phí thời gian, bản tôn của Ngao Tông một lần nữa quay về Ba Mươi Sáu Chư Thiên, một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan, tranh thủ sớm ngày chứng đạo thành Thánh!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không thể hoàn toàn không để ý đến chuyện ngoại giới.

Bởi vậy, Tiền Thế Thân Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông, tiếp tục thống soái cương yếu ngoại giới, chủ trì các vụ việc lặt vặt nội

ngoại!

Còn về Hồng Hoang đại địa, lúc này Hồng Hoang đại địa cũng không có đại sự gì xảy ra!

Dù sao trong khoảng thời gian này, Hồng Quân lão tổ đang bế quan đột phá, không có tâm tư gây sóng gió bên ngoài!

Những Thời Đại Chi Tử mới sinh kia, thì tự mình du lịch Hồng Hoang đại địa, tăng thêm kiến thức của mình!

Đối với Ngao Tông, đây lại là một tin tức không tồi, Ngao Tông lại có thêm một chút thời gian rảnh rỗi!

Cứ như vậy thời gian từng chút trôi đi, mấy vạn năm thoáng chốc đã trôi qua!

Sau khi năm vạn năm trôi qua, trong Ba Mươi Sáu Chư Thiên, cuối cùng cũng có chút động tĩnh!

Trong một phương tịnh thổ do Ngao Tông khai tích ra, truyền ra những dao động khí tức vô cùng kịch liệt!

Một luồng dao động khí tức cường hãn, vượt qua tất cả cảnh giới Đại La Kim Tiên, tựa hồ với khí tức của Ngao Tông, có chút tương tự!

Một loại uy áp, tên là Chuẩn Thánh uy áp!

Khoảnh khắc đó, tất cả Đại La Kim Tiên trong U Minh Huyết Hải, đều lần lượt tỉnh lại!

Bởi vì họ biết, từ sau khi Minh Hoàng đại nhân giảng đạo cuối cùng, người đầu tiên đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cuối cùng cũng sắp xuất hiện!

Mặt khác, một luồng dao động khí tức mãnh liệt, từ một trong những tịnh thổ do Ngao Tông khai tích ra!

Phương tịnh thổ đó, là do Ngao Tông khai tích cho hai đệ tử thân truyền mới thu nhận!

Nói cách khác, người đột phá Chuẩn Thánh lần này, không phải Thượng Thanh Thông Thiên, thì là Nữ Oa!

Trong tịnh thổ do Ngao Tông khai tích ra trong Ba Mươi Sáu Chư Thiên, truyền ra những dao động khí tức cấp Chuẩn Thánh!

Khiến cho tất cả Đại La Kim Tiên trong U Minh Huyết Hải, đều cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Một mặt, từ cuối lượng kiếp trước cho đến nay, ngoài Ngao Tông vị Minh Hoàng này ra, U Minh Huyết Hải chưa có Chuẩn Thánh mới nào!

Mặt khác, sau khi Ngao Tông truyền xuống Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, tồn tại đầu tiên tấn thăng Chuẩn Thánh, vừa hay có thể nghiệm chứng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Thực ra, đối với việc Ngao Tông truyền xuống Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, không có ai nghi ngờ thật giả, dù sao đây là do Minh Hoàng Ngao Tông truyền xuống!

Nhưng nếu những Đại La Kim Tiên này, có thể thật sự thấy, người thông qua Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp tấn thăng Chuẩn Thánh xuất hiện, sẽ làm tăng cường đáng kể niềm tin của những Đại La Kim Tiên này!

Có thể nói, sự ra đời của Chuẩn Thánh này, đối với tất cả Đại La Kim Tiên nghe Ngao Tông giảng đạo mà nói, đều là một tồn tại vô cùng đặc thù, có ý nghĩa phi phàm.

Chính vì thế, những Đại La Kim Tiên vốn đang bế quan tu hành, đều lần lượt bước ra khỏi động phủ của mình, hội tụ về chư thiên nơi tịnh thổ tọa lạc.

Các Đại La Kim Tiên đều yên lặng không nói, chuẩn bị chứng kiến sự ra đời của vị Chuẩn Thánh này!

Đồng thời, trên không rất nhiều Đại La, một thân ảnh bá khí mặc đạo bào đen, đoan tọa trên đài sen màu tím, thần sắc bình tĩnh nhìn về hướng tịnh thổ!

Chính là Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long của Ngao Tông!

Ngay khi tịnh thổ có động tĩnh, Ngao Tông đã ở đây!

Đương nhiên, rất nhiều tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau khi thấy Ngao Tông, đều lần lượt hành lễ!

"Thông Thiên sắp trảm hạ đạo thân đầu tiên rồi sao, tốc độ cũng không tệ!" Ngao Tông không để ý đến các tộc nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên xung quanh, khẽ lẩm bẩm một tiếng, nói ra thân phận của người đột phá!

Đúng vậy, người đột phá chính là Thượng Thanh Thông Thiên!

Những Đại La khác, có lẽ không đặc biệt rõ ràng, nhưng Ngao Tông lại sao có thể không biết chứ!

Dù sao với tu vi của Ngao Tông, trong toàn bộ U Minh Huyết Hải, không có chuyện gì, có thể che giấu được cảm tri của Ngao Tông!

Nhưng quay lại chuyện chính, việc Thông Thiên đột phá, lại hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Bởi vì trong mắt Ngao Tông, với tu vi của Nữ Oa, đáng lẽ phải đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh nhanh hơn mới đúng!

Dù sao tu vi của Nữ Oa, sớm đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cách cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ còn một bước!

Chương 276

Có thể nói, trong ba đệ tử của Ngao Tông, nội tình của Nữ Oa là vững chắc nhất, thời gian tu đạo dài nhất.

Bởi vậy tốc độ đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, đáng lẽ phải nhanh nhất mới đúng!

Kết quả không ngờ, Thông Thiên lại nhanh hơn một bước!

Chỉ có thể nói, Tam Thanh là chính tông của Bàn Cổ, thật sự có được sự ưu ái của trời đất, trời sinh đã có tồn tại đại khí vận.

Ngay cả trên con đường tấn thăng, cũng có vận đạo vô cùng kinh người!

Đương nhiên, đối với chuyện này, Ngao Tông cũng chỉ hơi khác lạ một chút, cũng không nói nhiều.

Còn về nguyên nhân Ngao Tông xuất hiện ở đây, tự nhiên là để hộ đạo cho Thông Thiên!

Thông Thiên là đệ tử thân truyền của Ngao Tông, sắp trảm hạ một đạo thân, là lão sư Ngao Tông, tự nhiên phải hộ đạo cho hắn!

Giống như hồi đó, khi Minh Hà tu hành Huyết Thần Tử thần thông vậy!

Vào thời khắc quan trọng khi đệ tử tu hành, Ngao Tông đều sẽ hộ tống một chặng.

Về điểm này, bất kể là Minh Hà hay Thông Thiên, Ngao Tông đều sẽ không đối xử khác biệt, bởi vì đều là đệ tử của Ngao Tông!

Đồng thời, linh khí hội tụ trong tịnh thổ, ngày càng nồng đậm!

Để giúp Thông Thiên đột phá, Ngao Tông thậm chí đã động dụng

sức mạnh Địa Đạo, trực tiếp câu kéo một số Tiên Thiên Linh Khí của những động phủ phúc địa trên Hồng Hoang đại địa đến U Minh Huyết Hải, sau đó lấp đầy vào trong tịnh thổ, tiện lợi cho Thông Thiên sử dụng khi đột phá!

Oanh!

Một khắc nào đó, khí tức của Thông Thiên, triệt để vượt qua cánh cửa đó, thật sự tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lúc này, trận pháp của tịnh thổ mở ra, hai thân ảnh tương tự, từ trong tịnh thổ bước ra!

Chính là bản tôn của Thông Thiên, cùng với quá khứ thân của Thông Thiên.

Thông Thiên sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, thành công trảm hạ quá khứ thân, một trong Tam Thế Đạo Thân, thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đối với điều này, trong mắt Ngao Tông cũng có một tia ý cười!

Bởi vì Thông Thiên đã thành công trảm hạ quá khứ thân, chính thức đánh dấu Địa Đạo!

Thông Thiên sau này, dù có tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, cũng sẽ chỉ trở thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Đây mới là chuyện mà Ngao Tông hài lòng nhất!

Đồng thời, quá khứ thân của Thông Thiên, trực tiếp hóa thành một trận vân yên, tiêu thất tại chỗ, trở về thể nội của Thông Thiên!

Sau đó, Thượng Thanh Thông Thiên bước một bước ra, trực tiếp đến trước mặt Ngao Tông, hướng Ngao Tông hành một đại lễ!

“Cảm tạ lão sư đã hộ đạo cho Thông Thiên, lão sư, Thông Thiên đã thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!” Thông Thiên thần

sắc kích động, hành lễ với Ngao Tông nói!

Thông Thiên thành công đột phá, đại biểu cho việc trong thời đại này, hắn là tồn tại đầu tiên tấn thăng Chuẩn Thánh!

Đối với Thông Thiên, đây là một chuyện cực kỳ tốt!

Nếu bị nhị huynh Ngọc Thanh Nguyên Thủy biết được, nhất định sẽ tiện mộ không thôi!

Sau này, khi Ngọc Thanh Nguyên Thủy nhìn thấy biểu cảm sau đó, Thông Thiên vô cùng hân hỉ!

Đương nhiên, những điều này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, điểm quan trọng nhất là, Thông Thiên đã thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Điều đó đại biểu cho việc Thông Thiên, đã có được vé vào cửa chứng đạo thành Thánh, có thể chính thức theo đuổi việc chứng đạo thành Thánh!

Chứng đạo thành Thánh, là chuyện mà tất cả tu sĩ Hồng Hoang khao khát nhất!

Chính vì thế, Thông Thiên mới hân hỉ đến vậy!

"Làm không tệ, nhưng vẫn cần giới kiêu giới táo, giữ vững tâm khiêm tốn, mới có thể chứng đắc đại đạo." Ngao Tông khẽ gật đầu, khen ngợi Thông Thiên một tiếng!

Đương nhiên, đối với tính cách của Thông Thiên, Ngao Tông cũng biết!

Trở thành tồn tại đầu tiên tấn thăng Chuẩn Thánh trong thời đại này, thậm chí còn vượt qua hai vị huynh trưởng, chắc chắn trong lòng Thông Thiên sẽ vô cùng hân hỉ!

Bởi vậy, Ngao Tông hơi nhắc nhở một câu, hy vọng Thông Thiên

có thể giữ vững tâm thái!

Đối với điều này, Thông Thiên liên tục dạ dạ xưng vâng, nghiêm túc nghe theo giáo huấn của Ngao Tông!

Còn về các Đại La Kim Tiên xung quanh, lúc này cũng vô cùng kích động!

Bởi vì Thông Thiên đã thành công dùng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, điều này đã tăng cường đáng kể niềm tin của họ!

Chính vì thế, một số Đại La Kim Tiên, từng người một đều trở nên kích động, hận không thể lập tức tiến hành trảm đạo, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đối với điều này, Ngao Tông đều nhìn thấy tất cả phản ứng của các tộc nhân Đại La, nhưng lại không nói nhiều!

Bởi vì những tộc nhân Đại La này, có thể tăng thêm một phần niềm tin, cũng là một chuyện tốt, Ngao Tông không cần thiết phải đả kích!

Chuyện tiếp theo, Ngao Tông lại trò chuyện một lúc với Thông Thiên, truyền thụ cho Thông Thiên một số điều cần chú ý liên quan đến Chuẩn Thánh, vân vân!

Oanh!

Đồng thời, trong tịnh thổ lại có một luồng khí tức cường hãn, từ trong tịnh thổ truyền ra!

Một luồng khí tức, giống như Thông Thiên đang trong trạng thái đột phá trước đó!

Hiển nhiên, lại có người sắp tấn thăng Chuẩn Thánh!

Người tấn thăng Chuẩn Thánh này, cũng là tu sĩ đang bế quan

trong tịnh thổ.

Tịnh thổ do Ngao Tông khai tích ra, là chuyên môn khai tích cho hai đệ tử, chính là Thông Thiên và Nữ Oa!

Bởi vậy đối tượng tấn thăng lần này là ai, không cần nói nhiều rồi!

Đúng vậy, đối tượng tấn thăng lần này, chính là Nữ Oa!

Mặc dù chậm hơn Thông Thiên một chút, nhưng với thiên phú và nội tình của Nữ Oa, nàng cũng đã thuận lợi tấn thăng Chuẩn Thánh!

"Thông Thiên, trước tiên hãy đợi ở một bên, vi sư sẽ hộ đạo cho sư muội!" Ngao Tông nói với Thông Thiên!

Hiện tại Nữ Oa cũng đến lúc đột phá, Ngao Tông tự nhiên sẽ không phân biệt đối xử, chuẩn bị hộ đạo cho Nữ Oa đột phá!

Đối với điều này, Thông Thiên tự nhiên sẽ không có bất kỳ dị nghị nào, ngoan ngoãn đợi ở một bên, vừa hay tiêu hóa những gì đã thu hoạch được sau khi đột phá.

Bá!

Cùng với sự trôi đi của thời gian, dao động khí tức của Nữ Oa, ngày càng kịch liệt!

Chương 277

Cuối cùng, cùng với một tiếng nổ lớn linh khí bùng nổ!

Khí tức của Nữ Oa, triệt để tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Giống như Thông Thiên, Nữ Oa đã thành công trảm hạ một đạo thi, thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đối với Ngao Tông, giản trực là song hỷ lâm môn!

Không ngờ, trong vòng một ngày ngắn ngủi, hai đệ tử dưới trướng, lại đồng loạt đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Như vậy, vị trí Địa Đạo Thánh Nhân sau này của Ngao Tông, sẽ tăng thêm hai vị!

Đối với Ngao Tông, đây là một chuyện cực kỳ tốt!

Điều duy nhất hơi tiếc nuối, là Nữ Oa và Thông Thiên hai người, chỉ là đệ tử của Ngao Tông, chứ không phải tộc nhân Minh Tộc.

Bởi vậy việc hai người đột phá, không được tính vào nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu của hệ thống!

Nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu mà hệ thống phát ra, trong đó có một yêu cầu, Minh Tộc cần có ba vị tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Chuẩn Thánh!

Mặc dù Thông Thiên và Nữ Oa là đệ tử của Ngao Tông, nhưng hai người đều không phải tộc nhân Minh Tộc, tự nhiên sẽ không được hệ thống tính vào đó!

Không thể không nói, tiêu chuẩn tính toán của hệ thống, rất nghiêm ngặt, hệ thống ràng buộc đối tượng là U Minh nhất tộc, vậy đối tượng nhiệm vụ phải là tộc nhân Minh Tộc.

Ngay cả đệ tử có mối quan hệ sâu đậm với Ngao Tông, chỉ cần không phải tộc nhân Minh Tộc, cũng sẽ không được tính vào nhiệm vụ!

Chính vì thế, hiện tại trong nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu, số lượng người yêu cầu vẫn là không!

Đối với Ngao Tông, hơi có chút đáng tiếc rồi!

Đương nhiên, mặc dù Ngao Tông trong lòng cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng Ngao Tông tuyệt đối sẽ không, chuyên môn chuyển hóa Thông Thiên và Nữ Oa hai người, thành tộc nhân Minh Tộc!

Bởi vì hai người đều có con đường riêng của mình phải đi, nếu cưỡng ép chuyển hóa hai người, thành tộc nhân Minh Tộc!

Đối với hai người, đó không phải là chuyện tốt!

Huống hồ, nếu vì chuyện này, khiến hai người và Ngao Tông trở mặt, đối với Ngao Tông mà nói, cũng không có bất kỳ lợi ích nào!

Chuyện giết gà lấy trứng, Ngao Tông sẽ không làm!

Huống hồ, trong Minh Tộc cũng có một số mầm non không tồi.

Ngao Tông nắm giữ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, muốn bồi dưỡng ra vài tộc nhân cảnh giới Chuẩn Thánh, là chuyện có thể làm được!

Chính vì thế, Ngao Tông cũng chỉ thầm than thở một tiếng trong lòng, sau đó không nói nhiều!

Tuy nhiên, một chuyện mà Ngao Tông không ngờ, là khi Ngao Tông đang suy nghĩ về yêu cầu nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu.

Lại có một tình huống bất ngờ xuất hiện!

Lại một luồng khí tức kinh người xuất hiện, từ hướng U Minh Huyết Hải truyền ra!

Một luồng khí tức, dao động vô cùng kịch liệt, giống như Thông Thiên và Nữ Oa sắp đột phá trước đó, có sự tương đồng lớn!

Rõ ràng, trong U Minh Huyết Hải cũng có một người, sắp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Khí tức này...

Minh Hà, Minh Hà cũng sắp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh sao?" Thần niệm của Ngao Tông khẽ động, sau đó liền có chút khác lạ!

Bởi vì Ngao Tông cảm ứng được, người có khí tức dao động kịch liệt này, chính là đệ tử Minh Hà!

Trên thực tế đúng là như vậy, từ sau khi Minh Hà biết, U Minh Huyết Hải đối với hắn mà nói, có lợi ích to lớn!

Minh Hà trực tiếp dọn khỏi Ba Mươi Sáu Chư Thiên, đặt đạo trường của mình, ở sâu trong U Minh Huyết Hải, tu hành trong U Minh Huyết Hải!

Nhưng quay lại chuyện chính, việc Minh Hà sắp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, lại khiến Ngao Tông có chút khác lạ.

Bởi vì Ngao Tông không ngờ, Minh Hà lại đột phá nhanh đến vậy!

Cần biết rằng, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, rốt cuộc khác với Đại La Kim Tiên bình thường, thuộc về chân chính Thiên Địa Chi Tử, trời sinh đã có đại khí vận!

Ngay cả khi không làm gì, tu vi cũng sẽ dần dần đề thăng!

Bởi vậy, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, mới có thể nhanh chóng trảm hạ một đạo thân, thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Ngao Tông một chút cũng không cảm thấy bất ngờ!

Kết quả không ngờ, tốc độ đột phá của Minh Hà, so với Thông

Thiên và Nữ Oa, lại không hề kém cạnh chút nào, xem ra cũng sắp tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!

Điều này khiến Ngao Tông có chút bất ngờ!

"Có chút ý tứ, chẳng lẽ trên người Minh Hà, xuất hiện biến hóa đặc thù nào đó, chỉ là ta không chú ý sao?" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm một tiếng, trong lòng nảy sinh một tia hiếu kỳ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp động dụng quyền hạn Địa Đạo, điều tra chuyện này!

Một lúc lâu sau, khi Ngao Tông một lần nữa mở mắt, Ngao Tông đã biết duyên do bên trong rồi!

"Thì ra là vậy, vì khí vận của U Minh Huyết Hải sao..." Ngao Tông khẽ lẩm bẩm một tiếng, nói ra một câu khiến người khác nửa hiểu nửa không!

Sở dĩ Minh Hà có biến hóa như vậy, căn nguyên kết cục, chỉ có một nguyên nhân.

Đó là khí vận!

Khí vận của Minh Hà lão tổ, so với lúc ban đầu, đã nhận được sự tăng cường cực lớn!

Nói chính xác, chuyện này và Ngao Tông, cũng có một mối quan hệ nhất định!

Minh Hà sinh ra từ U Minh Huyết Hải, khí vận của Minh Hà, cũng vướng mắc với khí vận của U Minh Huyết Hải!

Vì Ngao Tông, U Minh Huyết Hải đã xuất hiện biến hóa to lớn.

U Minh nhất tộc cắm rễ ở U Minh Huyết Hải, việc khai tích Luân Hồi, dẫn động Địa Đạo, vân vân, đều được tiến hành trên U Minh Huyết Hải!

Bởi vậy, khí vận của U Minh Huyết Hải cũng đã nhận được sự tăng cường cực lớn, nhận được phản hồi chính diện!

Chính vì lẽ đó, khí vận của Minh Hà lão tổ, cũng tăng cường không ít!

Bởi vậy, Minh Hà lão tổ lần này tấn thăng Chuẩn Thánh, mới nhanh chóng đến vậy!

Ngao Tông đã phát hiện ra chuyện này!

Đương nhiên, chuyện này đối với Ngao Tông, không phải là chuyện xấu!

Trước đó, Ngao Tông thu nhận Minh Hà, mặc dù cũng có nguyên nhân muốn kết thúc nhân quả ở trong đó!

Chương 278

Nhưng Ngao Tông quả thực, chuẩn bị bồi dưỡng Minh Hà lão tổ, thành một trong những Địa Đạo Thánh Nhân!

Thực ra, suy nghĩ như vậy, thực sự hơi nguy hiểm!

Bởi vì muốn trở thành Thánh Nhân, đều cần phải có đại cơ duyên, đại trí tuệ, đại khí vận!

Hai yếu tố đầu tiên đối với Minh Hà, không hề thiếu!

Là Tiên Thiên Thần Ma đỉnh cấp được thai nghén từ U Minh Huyết Hải, trời sinh đã có tồn tại đại khí vận và đại trí tuệ!

Duy chỉ có khí vận là phiêu miêu bất định nhất, khó có thể suy đoán, không thể hoàn toàn khẳng định!

Nhưng hiện tại, vì chuyện của Ngao Tông, dẫn đến khí vận U Minh Huyết Hải tăng thêm, đối với Minh Hà, tuyệt đối là một chuyện không tồi!

Như vậy, không chừng Minh Hà lão tổ, thật sự có cơ hội có thể trở thành một trong những Địa Đạo Thánh Nhân!

Việc Minh Hà đột phá khiến Ngao Tông có chút bất ngờ.

Thậm chí, Ngao Tông vì một chuyện mà đã động dụng quyền hạn Địa Đạo, muốn điều tra bí mật trên người Minh Hà!

Kết quả cuối cùng đạt được lại khiến Ngao Tông có chút ngoài dự liệu.

Nhưng nói chung, khí vận của Minh Hà tăng lên, đối với Ngao Tông mà nói, là một chuyện tốt.

Nói hơi xa rồi, tuy Ngao Tông đang miên man suy nghĩ, nhưng lúc

này Minh Hà đang ở bờ vực đột phá!

Là lão sư của Minh Hà, Ngao Tông đương nhiên sẽ không thiên vị, trên U Minh Huyết Hải, vì Minh Hà hộ đạo!

Thời gian từng chút trôi đi, dưới sự hộ đạo của Ngao Tông, Minh Hà một mạch thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Như vậy, ba đệ tử dưới trướng Ngao Tông đều tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Ba đệ tử đều đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, tính cả ta vào nữa, tổng cộng bốn vị Chuẩn Thánh!" "Một môn phái có bốn Chuẩn Thánh, đại thiện!" Trong mắt Ngao Tông ánh lên ý cười.

Tuy Ngao Tông là Chuẩn Thánh nhưng hơi đặc biệt một chút, thậm chí còn nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, sở hữu tất cả thủ đoạn có thể sánh ngang với Thánh Nhân!

Nhưng suy cho cùng, Ngao Tông vẫn chưa tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, vẫn còn ở giai đoạn Chuẩn Thánh!

Vì vậy, một môn phái có bốn Chuẩn Thánh cũng không phải không đúng!

Vì lý do này, Ngao Tông trong lòng vô cùng hoan hỉ!

Từng có lúc, Chuẩn Thánh là một tồn tại vô cùng quý giá!

Trong thời kỳ Long Phượng Lượng Kiếp, bao gồm cả Chúc Long và Long Vương đã vẫn lạc, trong toàn bộ Long Phượng Lượng Kiếp, tổng cộng chỉ có mười vị Chuẩn Thánh!

Nhưng hiện tại, một mạch của Ngao Tông có tới bốn vị Chuẩn Thánh!

Phóng mắt khắp Hồng Hoang đại địa, đây cũng là một kỳ tích vô cùng hiếm có!

Vì lý do này, Ngao Tông trong lòng tự nhiên vô cùng hoan hỉ!

"Đa tạ Lão sư đã hộ đạo cho Minh Hà!" Minh Hà Lão Tổ đã thành công tấn thăng Chuẩn Thánh, cung kính hành lễ với Ngao Tông.

Hiển nhiên, Minh Hà biết Ngao Tông vẫn luôn hộ đạo cho mình, cảm thấy vô cùng cảm kích!

"Minh Hà, làm rất tốt!" Ngao Tông khẽ gật đầu, khen ngợi Minh Hà một tiếng!

Lần này thu hoạch của Minh Hà, hơi ngoài ý muốn của Ngao Tông, khiến Ngao Tông vô cùng hài lòng!

"Lão sư quá khen rồi, so với hai vị sư đệ sư muội, Minh Hà vẫn còn kém một bậc!" Nghe Ngao Tông tán thưởng, Minh Hà vô cùng hoan hỉ!

Nhưng trong chốc lát, vẻ mặt hoan hỉ của Minh Hà dần tan đi, khẽ tiếc nuối nói!

Tuy lần bế quan này thu hoạch không tệ.

Nhưng so với Thông Thiên và Nữ Oa, vẫn còn một chút chênh lệch!

Dù sao, tốc độ tấn thăng của Thông Thiên và Nữ Oa đều nhanh hơn nhiều!

Đối với điều này, Ngao Tông không nói nhiều, chỉ khuyên nhủ Minh Hà một tiếng!

Dù sao Thông Thiên và Nữ Oa là một trong những tồn tại đặc biệt trong thời đại này, có được thu hoạch như vậy cũng là chuyện đương nhiên!

Nhưng nói trở lại, Minh Hà xưng hô Thông Thiên và Nữ Oa là sư đệ sư muội, là vì quy củ mà Ngao Tông đã lập ra!

Tuy Hồng Hoang đại địa cường giả vi tôn, nhưng dưới môn hạ của Ngao Tông, đương nhiên sẽ không xét đến điều này, mà sắp xếp theo thời gian nhập môn trước sau!

Vì lý do này, Minh Hà là người đầu tiên trở thành đệ tử của Ngao Tông, tự nhiên là đại đệ tử của Ngao Tông, tiếp theo là Thông Thiên!

Nữ Oa là người bái sư sau cùng, tự nhiên là tiểu sư muội rồi!

Đương nhiên, đây chỉ là vấn đề xưng hô, kỳ thực không quá quan trọng, không cần phải quá tính toán!

Vì lý do này, Ngao Tông không nói nhiều về việc sắp xếp này!

"Vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh, cần một thời gian để tiêu hóa sức mạnh thật tốt, đừng để sức mạnh làm mê mất tâm trí. ....." Ngao Tông dặn dò ba người!

Ba người liên tục xưng vâng, thầm ghi nhớ lời của Ngao Tông vào lòng!

Sau đó, Ngao Tông liền để ba người trở về bế quan!

Thực ra, đối với Thông Thiên và Nữ Oa, Ngao Tông vốn định để họ tự trở về!

Dù sao hai người đều không phải tộc nhân Minh Tộc, ở lâu trong U Minh Huyết Hải, kỳ thực không phải chuyện tốt!

Dù sao khí ô uế của U Minh Huyết Hải, đối với tu sĩ bình thường, quả thực có tác dụng tiêu cực không nhỏ!

Đương nhiên, hai người hiện đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, tác dụng tiêu cực của U Minh Huyết Hải, đối với hai người, cũng không còn ảnh hưởng lớn nữa!

Huống chi, đối với hai người mà nói, hiện tại đang đi theo Lão sư, là lúc tu hành thật tốt!

Vì vậy hai người không muốn rời U Minh Huyết Hải, kiên quyết muốn ở lại, muốn tiếp tục học tập từ Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông hơi đau đầu.

Nhưng thật sự không thể lay chuyển hai người, Ngao Tông đành tiếp tục cho hai người tạm thời ở lại trong U Minh Huyết Hải!

Còn về bản thể của Ngao Tông, thì tiếp tục trở về Tam Thập Lục Chư Thiên, tiếp tục bế quan, tranh thủ luyện hóa thêm quyền hạn Địa Đạo!

Thực ra, tuy sự kiện lần này chủ yếu là đệ tử của Ngao Tông đột phá.

Nhưng nói đi nói lại, Ngao Tông cũng có chút thu hoạch!

Chương 279

Lần nữa tiến vào trạng thái hợp Đạo, Ngao Tông đột nhiên phát hiện, Địa Đạo lại lần nữa tăng cường không ít, có sự trưởng thành không nhỏ, thậm chí tăng thêm không ít quyền hạn mới!

Trong lòng Ngao Tông hiểu rõ, hẳn là sự xuất hiện của ba vị Chuẩn Thánh Địa Đạo đã mang lại hiệu quả tích cực cho Địa Đạo!

Bởi vì Thông Thiên và Nữ Oa ba người, phương pháp tấn thăng Chuẩn Thánh, đều sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, tấn thăng theo hướng Thánh Nhân Địa Đạo!

Vì lý do này, Địa Đạo đã nhận được phản hồi không nhỏ, đạt được một số trưởng thành!

Đối với Ngao Tông, tuyệt đối là một chuyện tốt!

Bởi vì sự trưởng thành lần này là do Ngao Tông một tay thúc đẩy, nên quyền hạn Địa Đạo tăng trưởng tự nhiên cũng sẽ bị Ngao Tông nắm giữ!

Sẽ tiếp tục ép rút tỷ lệ quyền hạn Địa Đạo mà bản năng Địa Đạo đang nắm giữ!

Vì lý do này, Ngao Tông mới vui mừng đến vậy!

"Chỉ cần ta nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, vượt quá một nửa tổng lượng, thì ta sẽ có thể nắm giữ sức mạnh Địa Đạo, trở thành người khống chế Địa Đạo!" "Khi đó, Địa Đạo sẽ trở thành vật sở hữu của ta!" Trong mắt Ngao Tông ánh lên một tia sáng!

Sức mạnh Địa Đạo thuộc về ai, không nhất thiết phải luyện hóa tất cả quyền hạn Địa Đạo!

Chỉ cần Ngao Tông nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, vượt quá một

nửa tổng thể, thì Ngao Tông có thể hoàn toàn điều động sức mạnh Địa Đạo!

Chuyện này, Ngao Tông đã sớm biết!

Đối với Ngao Tông mà nói, kỳ thực là một tin tức không tệ!

Bởi vì để nắm giữ tất cả sức mạnh Địa Đạo, nỗ lực cần bỏ ra cũng sẽ không đến mức quá khoa trương!

Đương nhiên, nếu có thể nắm giữ 100% tất cả quyền hạn Địa Đạo, Ngao Tông sẽ hoàn toàn chi phối Địa Đạo, không có bất kỳ hậu họa nào!

Đó mới là điều Ngao Tông thực sự theo đuổi!

Nhưng không cần phải vội vàng, chỉ có thể từng bước một.

Nghĩ đến đây, bản thể của Ngao Tông lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan, luyện hóa quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm!

Thời gian trôi nhanh, mấy vạn năm trôi qua trong nháy mắt!

Trong khoảng thời gian này, bản thể của Ngao Tông vẫn luôn trong trạng thái bế quan, không quan tâm đến chuyện bên ngoài!

Ngay cả có việc vặt, Ngao Tông cũng sẽ để hóa thân Cửu U Minh Long hiện tại đi xử lý!

Ví dụ như, đệ tử Thông Thiên muốn thỉnh giáo về tu hành.

Hóa thân Cửu U Minh Long hiện tại của Ngao Tông, cũng có thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Giải quyết vấn đề tu hành của Thông Thiên và những người khác, chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

Nhưng vào một ngày, một chuyện xảy ra ở bên ngoài đã trực tiếp kinh động đến bản thể của Ngao Tông!

“Tại vị trí Ngộ Đạo Thạch Bi ở Tam Thập Chư Thiên, có một luồng ba động khí tức cường liệt truyền ra, có sự tương đồng lớn với lần đột phá trước đây của Thông Thiên và những người khác!” Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong mắt ánh lên một tia hoan hỉ!

Tương tự như tình huống trước đây của Thông Thiên và những người khác, tức là, lại có người sắp tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lần này, người tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, vị trí ở gần Ngộ Đạo Thạch Bi trong Tam Thập Chư Thiên!

Ở Ngộ Đạo Thạch Bi bên đó có nhân vật nào, trong lòng Ngao Tông vô cùng rõ ràng!

Dù sao Ngao Nguyệt trước đây, là do Ngao Tông đưa vào Ngộ Đạo Thạch Bi!

Nói cách khác, tồn tại tấn thăng Chuẩn Thánh lần này, hẳn là Xích Viêm Thiên Long Ngao Nguyệt!

Phải biết rằng, Ngao Nguyệt không có được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông, vẫn luôn thử nghiệm Dĩ Lực Chứng Đạo!

Vì vậy, lần đột phá này của Ngao Nguyệt, có khả năng đã đi ra con đường của chính mình rồi!

Vì lý do này, Ngao Tông mới vui mừng đến vậy!

Bởi vì có thể là toàn bộ Minh Tộc, sau Ngao Tông, là tồn tại thứ hai đi ra con đường của chính mình!

Cũng không uổng công Ngao Tông coi trọng Ngao Nguyệt!

Vì lý do này, Ngao Tông có chút không bế quan nổi nữa.

Mặt khác, những quyền hạn Địa Đạo tăng thêm trước đây do Thông Thiên và những người khác tấn thăng Chuẩn Thánh, đã sớm bị

Ngao Tông luyện hóa nắm giữ!

Sở dĩ Ngao Tông không xuất quan, cũng chỉ đang cố gắng luyện hóa một phần quyền hạn mà bản năng Địa Đạo nắm giữ mà thôi!

Đương nhiên, đó không phải chuyện dễ dàng.

Tuy trong khoảng thời gian này, Ngao Tông cũng có thu hoạch nhất định, nhưng thu hoạch cũng không lớn!

Vì vậy lúc này xuất quan, đối với Ngao Tông mà nói, cũng không có tổn thất gì!

Cân nhắc lợi hại, Ngao Tông lập tức chọn xuất quan, trực tiếp đến Tam Thập Chư Thiên nơi Ngộ Đạo Thạch Bi tọa lạc!

Khi Ngao Tông đến nơi, liền thấy Minh Hà và những người khác.

Hiển nhiên, Minh Hà và những người khác cũng cảm nhận được tình hình bên đó, đã sớm ở đó quan sát!

Nhưng điều khiến Ngao Tông có chút bất ngờ là, ngay cả Thông Thiên và Nữ Oa cũng xuất hiện trong Tam Thập Chư Thiên!

Thực ra, tuy trước đây Ngao Tông cũng đã khai phá một vùng Tịnh Thổ đặc biệt trong Tam Thập Lục Chư Thiên, cho hai người tạm thời bế quan sử dụng!

Nhưng tình huống trước đây, chỉ là trường hợp đặc biệt.

Dù sao lúc đó hai người vừa mới nghe Ngao Tông giảng Đạo, đang trong thời gian bế quan tiêu hóa cảm ngộ, Ngao Tông mới phá lệ một lần!

Nhưng, Tam Thập Lục Chư Thiên là Luân Hồi và địa giới của Minh Tộc, hai người tuy là đệ tử của Ngao Tông, nhưng cũng chỉ có thể hoạt động trong phạm vi cố định!

Một số nơi đặc biệt, Ngao Tông cũng sẽ không cho phép đi vào, ví

dụ như, Tam Thập Chư Thiên nơi cất giữ Ngộ Đạo Thạch Bi!

Ở điểm này, Ngao Tông có sự phân biệt rõ ràng!

Dù sao đệ tử là đệ tử, Minh Tộc là Minh Tộc, nên được đối xử khác biệt!

Vì lý do này, sự xuất hiện của Thông Thiên và Nữ Oa lại khiến Ngao Tông có chút bất ngờ!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, hai người có khả năng là do Minh Hà dẫn đến!

Dù sao Minh Hà vừa là đệ tử của Ngao Tông, vừa là tộc nhân Minh Tộc, là duy nhất.

Vì vậy địa vị của Minh Hà trong Minh Tộc vô cùng đặc biệt, có quyền hạn lớn!

Nhưng, điều đó không có nghĩa là có thể phá hỏng quy củ của Minh Tộc!

Chương 280

Vì vậy trong lòng Ngao Tông, nảy sinh ý muốn đuổi họ ra khỏi Tam Thập Chư Thiên.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Ngao Tông dường như nghĩ ra điều gì đó, trong lòng nảy sinh một ý tưởng đặc biệt, vì vậy không trực tiếp đuổi hai người ra khỏi Tam Thập Chư Thiên.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lặng lẽ chờ đợi Ngao Nguyệt đột phá!

Thời gian từng chút trôi đi, khí tức của Ngao Nguyệt càng lúc càng mạnh mẽ, khí thế sản sinh ra, thậm chí còn vượt qua tình huống sau khi Thông Thiên và vài người khác tấn thăng!

Cuối cùng, khí tức của Ngao Nguyệt, thành công đột phá bình cảnh, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Một con cự long toàn thân đỏ rực, bước ra từ Ngộ Đạo Thạch Bi, hóa thành một thanh niên mặc hắc bào!

Xung quanh thanh niên, bao quanh từng trận Đạo vận kỳ lạ.

Một đồ hình sao Cửu Tinh Liên Châu kỳ lạ, xuất hiện phía sau thanh niên hắc bào!

Chính là Ngao Nguyệt đã thành công đi ra con đường của chính mình, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Minh Hoàng đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh, ta đã thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!" Ngao Nguyệt trước mặt Ngao Tông, cung kính hành lễ.

Bởi vì trước đó, Ngao Tông đã đẩy Ngao Nguyệt một bước, cộng thêm sự giúp đỡ của Ngộ Đạo Thạch Bi, Ngao Nguyệt đã thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vì lý do này, Ngao Nguyệt vô cùng cảm kích Ngao Tông!

"Hẳn là nên cảm tạ, Cửu Tinh Liên Châu, Đạo liên quan đến tinh thần, là con đường của chính mình ư." Ngao Tông nhìn Ngao Nguyệt một cái, khẽ gật đầu, trong mắt ánh lên một tia hài lòng!

Nếu không nhìn lầm, con đường của Ngao Nguyệt, hẳn là liên quan đến tinh thần!

Điều này hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông.

Bởi vì Ngao Tông vốn tưởng rằng, Ngao Nguyệt sẽ đi con đường liên quan đến Long Tộc, không ngờ con đường của chính mình lại liên quan đến tinh thần!

Nhưng suy nghĩ kỹ, dường như cũng là chuyện đương nhiên!

Bởi vì khi Ngao Nguyệt xuất thế, mang theo dị tượng Cửu Tinh Liên Châu bẩm sinh, có lẽ đó là bản nguyên của Ngao Nguyệt!

Vì vậy, con đường của chính Ngao Nguyệt, liền liên quan đến tinh thần!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông, đây không phải chuyện quan trọng.

Chỉ cần Ngao Nguyệt có thể thành công đi ra con đường của chính mình, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, Ngao Tông đã vô cùng hài lòng!

Bởi vì việc Ngao Nguyệt thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với sự phát triển của Minh Tộc mà nói, có lợi ích cực lớn!

Dù sao, Chuẩn Thánh đi ra con đường của chính mình, thực lực sẽ vượt xa các loại Chuẩn Thánh khác!

Về sau Ngao Tông, một khi thành Thánh, sẽ trở thành một trong những cánh tay đắc lực!

Có một số chuyện, Ngao Tông không tiện ra tay.

Lúc này, Ngao Nguyệt có thể phát huy tác dụng lớn!

Là Chuẩn Thánh Dĩ Lực Chứng Đạo, Ngao Nguyệt có thể mang lại sự giúp đỡ lớn cho Ngao Tông!

Đây chính là điều Ngao Tông coi trọng!

"Lão sư, đây là một vị Chuẩn Thánh Dĩ Lực Chứng Đạo mà người đã nói trước đây sao?" "Lão sư, Thông Thiên mạo phạm, muốn thỉnh giáo vị đạo hữu này một phen!" Lúc này, Minh Hà và Thông Thiên ba người, trực tiếp trước mặt Ngao Tông, cung kính hành lễ.

Nhưng, sự chú ý của họ, phần lớn lại đặt trên người Ngao Nguyệt!

Hiển nhiên, với nhãn lực của Thông Thiên và những người khác, tự nhiên có thể nhìn ra sự đặc biệt trên người Ngao Nguyệt!

Có thể nhìn ra, đây là một vị Chuẩn Thánh Dĩ Lực Chứng Đạo!

Trước đây, Ngao Tông từng nói, Chuẩn Thánh Dĩ Lực Chứng Đạo, trong số rất nhiều Chuẩn Thánh, là tồn tại tương đối mạnh mẽ!

Phải biết rằng, Thông Thiên và những người khác vốn là những kẻ kiêu ngạo, nhưng lại tấn thăng Chuẩn Thánh thông qua Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Nói cách khác, trong mắt Lão sư của họ, Ngao Tông.

Thực lực của họ, có lẽ không thể sánh bằng vị đạo hữu Chuẩn Thánh vừa mới tấn thăng trước mặt này!

Đối với Thông Thiên và những người khác mà nói, tự nhiên sẽ không phục!

Vì lý do này, Thông Thiên có chút rục rịch, dường như muốn khiêu chiến Ngao Nguyệt! .....

Do Ngao Nguyệt đột phá, thông qua Dĩ Lực Chứng Đạo, đi ra con đường của chính mình, thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chuyện này đối với Thông Thiên, là một sự kích thích không nhỏ!

Nguyên nhân chính là vì Ngao Tông trước đây đã nói, trong ba loại pháp chứng Đạo, Dĩ Lực Chứng Đạo là khó khăn nhất và mạnh nhất!

Tính tình kiêu ngạo của Thông Thiên, tự nhiên không phục, thậm chí muốn khiêu chiến Ngao Nguyệt!

Để chứng minh mình mạnh mẽ hơn, và sự lựa chọn của mình càng chính xác hơn!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt không trực tiếp đồng ý, khẽ quay đầu, trực tiếp nhìn về phía Ngao Tông.

Thực ra, Ngao Nguyệt trước đó bế quan, thuộc loại bế tử quan, không hề hiểu biết về chuyện bên ngoài!

Vì lý do này, đối với Thông Thiên và vài người, Ngao Nguyệt không hề rõ ràng!

Thậm chí ngay từ đầu, khi Ngao Nguyệt nhìn thấy Thông Thiên và Nữ Oa, trong lòng có chút chấn kinh!

Bởi vì Ngao Nguyệt không ngờ, trong U Minh Huyết Hải, lại có những Chuẩn Thánh khác!

Đương nhiên, những chuyện Ngao Nguyệt đã trải qua, sớm có thể khiến y bình tĩnh, ổn trọng xử lý các loại chuyện.

Vì vậy, đối mặt với lời khiêu chiến của Thông Thiên, Ngao Nguyệt không phản ứng ngay lập tức, mà nhìn về phía Ngao Tông, muốn xem Ngao Tông có chỉ thị gì.

Nếu Ngao Tông không đồng ý ứng chiến, thì Ngao Nguyệt sẽ không để ý đến Thông Thiên và những người khác!

Tất cả lấy ý chí của Ngao Tông làm chủ, đó là tín điều của Ngao Nguyệt!

"Đã như vậy, Ngao Nguyệt, hãy đấu một trận với Thông Thiên đi, ta cũng muốn biết, khoảng cách thực lực giữa hai người!" "Vừa hay, để các đệ tử của ta, nhìn thật kỹ sức mạnh của Minh Tộc đi!" Ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, dừng lại trên người Ngao Nguyệt và Thông Thiên.

Cuối cùng, Ngao Tông cười như không cười, từ từ nói ra một câu!

Như vậy vừa hay, lại tránh đi được quá trình dàn xếp một trận chiến!

Thực ra, ngay từ đầu, Ngao Tông đã chuẩn bị để Ngao Nguyệt và Thông Thiên, giao chiến một trận thật tốt!

Tuy bản thể Ngao Tông, trong khoảng thời gian này vẫn luôn bế quan!

Chương 281

Nhưng thông qua tin tức phản hồi từ hai hóa thân, Ngao Tông vẫn luôn có một sự hiểu biết nhất định về những chuyện bên ngoài!

Vì lý do này, Ngao Tông dần dần phát hiện ra một chuyện!

Kể từ khi tấn thăng Chuẩn Thánh, tính tình của Thông Thiên, dường như lại có chút bạo phát!

Đây là chuyện đương nhiên, Thông Thiên vốn không phải người bình thường, cộng thêm việc tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực đã tăng vọt!

Trong toàn bộ U Minh Huyết Hải, trừ Ngao Tông ra, hầu như không có ai có thể áp chế được Thông Thiên.

Vì vậy tính tình của Thông Thiên, dường như có xu hướng dựa vào hướng nguyên tác!

Vì lý do này, nên Thông Thiên và những người khác, mới tự tiện xông vào Tam Thập Chư Thiên!

Một điềm báo!

Nhưng đó không phải chuyện Ngao Tông muốn thấy!

Nếu không, trước đây trong lễ bái sư, Ngao Tông sẽ không chỉ truyền thụ Tru Tiên Kiếm Đồ.

Nói trắng ra, Ngao Tông đã chuẩn bị để mài giũa Thông Thiên một phen, để y tĩnh tâm, tu hành thật tốt!

Lúc này, Ngao Nguyệt là một đối thủ không tệ!

Phải biết rằng, bản thân Ngao Nguyệt là loại hình thiện chiến.

Vốn dĩ trong Long Tộc, chiến lực của Ngao Nguyệt có thể xếp vào

top ba, vẫn luôn chinh chiến khắp nơi vì Long Tộc, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú!

Huống chi, Ngao Nguyệt thông qua Dĩ Lực Chứng Đạo, đã thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Ngao Tông cũng thông qua Dĩ Lực Chứng Đạo, đi ra con đường của chính mình, là tồn tại tấn thăng Chuẩn Thánh!

Vì vậy Ngao Tông hiểu rõ, Chuẩn Thánh Dĩ Lực Chứng Đạo, thực lực mạnh mẽ đến mức nào!

Chẳng phải đã thấy, Ngao Tông năm xưa, chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, đã có thể đánh hòa với Long Vương!

Tuy trong đó, có nhiều nguyên nhân, thậm chí vì Ngao Tông trong tay, có bảo vật cường đại!

Nhưng Ngao Tông là Chuẩn Thánh Dĩ Lực Chứng Đạo, chiến lực siêu phàm, cũng là một nguyên nhân vô cùng quan trọng!

Vì vậy, tuy thời gian Ngao Nguyệt tấn thăng Chuẩn Thánh, có chậm hơn Thông Thiên vài vạn năm!

Nhưng nếu thực sự chiến đấu, Thông Thiên thật sự không có ưu thế quá lớn, thậm chí có khả năng sẽ thất bại!

Điểm này, Ngao Tông trong lòng vô cùng rõ ràng!

Đối với Thông Thiên, đây lại là một cơ hội không tệ!

Mặt khác, Ngao Tông cũng hy vọng có thể mượn cơ hội này, để Thông Thiên và Nữ Oa, thực sự nhận thức được sự khác biệt của ba loại pháp chứng Đạo!

Nếu Thông Thiên và Nữ Oa, thông qua trận chiến này, nhận thức được sự mạnh mẽ của Dĩ Lực Chứng Đạo, chưa chắc sẽ không chọn lại con đường Dĩ Lực Chứng Đạo!

Điều đó không phải là không thể!

Phải biết rằng, Thông Thiên và Nữ Oa đều là những kẻ có tâm tính cao ngạo!

Khi họ nhận thức được sự mạnh mẽ của Dĩ Lực Chứng Đạo, nhất định sẽ thử đi con đường mạnh nhất!

Còn về việc Ngao Tông vì sao lại làm vậy, tự nhiên có cách nghĩ của Ngao Tông!

Tuy ngay từ đầu, Ngao Tông đã dụ dỗ, sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, tấn thăng trở thành cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng nguyên nhân Ngao Tông làm vậy, chỉ hy vọng có thể sớm đặt dấu ấn Địa Đạo lên người họ mà thôi!

Hiện tại, đã thành công chém xuống một hóa thân, đặt dấu ấn Địa Đạo, mục đích của Ngao Tông đã hoàn thành!

Tiếp theo, dù họ chọn đi con đường nào, đối với Ngao Tông mà nói, cũng không có sự khác biệt quá lớn!

Bởi vì Thiên Đạo không thể từ tay Địa Đạo, cướp họ đi được nữa!

Lúc này, là lão sư Ngao Tông, tự nhiên hy vọng họ có thể đi trên con đường mạnh nhất!

Đây là bổn phận của một lão sư!

Có thể nói, ngay khi Ngao Nguyệt sắp đột phá, Ngao Tông đã suy tính đến chuyện này!

Vì lý do này, trước đó, Ngao Tông mới không đuổi Thông Thiên và những người khác ra khỏi Tam Thập Thập Chư Thiên!

Một số chuyện, Ngao Tông đã sớm suy tính rõ ràng!

Diễn biến hiện tại của sự việc, đang đi theo hướng Ngao Tông mong muốn!

"Ta hiểu rồi, Ngao Nguyệt tuân theo ý chỉ của Minh Hoàng đại nhân, nguyện ý giao chiến!" Được Ngao Tông chấp thuận, Ngao Nguyệt mới nhìn về phía Thông Thiên, đồng ý lời khiêu chiến của Thông Thiên!

"U Minh Huyết Hải không chịu nổi sự giày vò này đâu, Bản tọa sẽ khai mở một phương thiên địa mới, hai người hãy vào đó mà giao đấu đi!" Ngao Tông mở miệng nói, đại thủ vung lên.

Không gian trước mặt mấy người, trong khoảnh khắc xuất hiện một vết nứt không gian đáng sợ!

Phía đối diện vết nứt không gian, một thế giới hoàn toàn mới, đang nhanh chóng thành hình!

Khai phá ra một thế giới mới, đối với Ngao Tông hiện tại, không phải chuyện khó khăn, thậm chí có thể tùy tay làm được!

Dù sao Ngao Tông hiện tại, đang nắm giữ một phần sức mạnh Địa Đạo!

Muốn làm chuyện như vậy, quả thực dễ như trở bàn tay!

Đương nhiên, thế giới tùy tay khai sáng ra như vậy, bất kể là độ ổn định hay tiềm lực thế giới, đều kém xa so với thế giới bình thường!

Chưa chắc sau một hồi giày vò, thế giới mới này sẽ không trực tiếp bị hủy bỏ!

Nhưng để Thông Thiên và Ngao Nguyệt chiến đấu, thì đủ rồi!

Một tay của Ngao Tông, lập tức khiến Ngao Nguyệt và Thông Thiên cùng những người khác, cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì họ không ngờ, Ngao Tông chỉ trong cử chỉ, có thể khai phá ra một thế giới mới!

Tuy đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng họ không hề nghĩ rằng mình có thể làm được chuyện như vậy!

Không thể không nói, Ngao Tông vô ý thức lại khiến mấy người một phen chấn động!

Đương nhiên, Ngao Tông không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Sở dĩ khai phá một thế giới mới, cấp cho hai người làm chiến trường, chỉ vì hai người đều là cảnh giới Chuẩn Thánh!

Hai vị Chuẩn Thánh bùng nổ đại chiến, nhất định sẽ gây ra chấn động cực lớn!

Chương 282

Ngao Tông tạm thời không hy vọng, thế giới bên ngoài chú ý đến chuyện bên này.

Đặc biệt là Thiên Đạo, Ngao Tông không hy vọng Thiên Đạo tạm thời chú ý đến bên này, vì vậy mới có hành động này mà thôi!

Sau đó, sau khi thế giới mới được khai phá, Ngao Tông túm lấy Thông Thiên và Ngao Nguyệt, trực tiếp ném hai người vào trong thế giới mới!

Trong chốc lát, hai người lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu!

Khí tức khủng bố, va chạm kịch liệt, bùng phát trong thế giới mới!

Trận chiến cấp độ Chuẩn Thánh, trực tiếp khiến toàn bộ thế giới mới đều run rẩy bần bật, phát ra một tiếng ai minh, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ trực tiếp bị chấn vỡ!

Nhưng, có sự gia trì của Ngao Tông, trước khi trận chiến của hai người kết thúc, thế giới mới này tự nhiên sẽ không có khả năng bị vỡ nát!

Vì vậy, Ngao Nguyệt và Thông Thiên, trực tiếp triển khai hết khả năng, điên cuồng điều động sức mạnh của mình!

Một trận Chuẩn Thánh chi chiến khủng bố đến cực điểm, đang điên cuồng diễn ra!

"Sức mạnh của Thông Thiên sư đệ, quả thực vô cùng khủng bố, chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, đã có sức mạnh kinh người đến vậy." Minh Hà cảm khái!

Minh Hà và Nữ Oa cùng những người khác, tuy không trực tiếp tiến vào thế giới mới!

Nhưng đại chiến cấp Chuẩn Thánh, đối với họ, cũng là một kinh nghiệm tốt!

Vì lý do này, Minh Hà và Nữ Oa, đứng bên cạnh Ngao Tông, lặng lẽ quan sát tình hình của trận Chuẩn Thánh chi chiến!

Đương nhiên, Minh Hà lúc này, cũng có chút chấn kinh không nhỏ!

Bởi vì không ngờ, thực lực của Thông Thiên, lại khủng bố đến mức đó!

Minh Hà cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, vô cùng rõ ràng về thực lực của mình, so sánh kỹ lưỡng, Minh Hà không thể không thừa nhận.

Nếu toàn lực chiến đấu, e rằng mình không phải đối thủ của Thông Thiên!

Vì lý do này, Minh Hà mới phát ra lời cảm khái như vậy!

"Minh Hà sư huynh, nên chú ý một chút, nên là vị Chuẩn Thánh Dĩ Lực Chứng Đạo kia, Thông Thiên sư huynh giao chiến, cũng không hề chiếm ưu thế." Nữ Oa khẽ nhíu mày, từ từ nói ra một câu!

So với Minh Hà, nhãn lực của Nữ Oa cao hơn một chút!

Vì lý do này, Nữ Oa đã nhìn ra một chuyện quan trọng!

Tuy công thế của Thông Thiên hung mãnh, nhưng thực sự, Thông Thiên và Ngao Nguyệt giao chiến, cũng không hề chiếm ưu thế quá lớn!

Nếu kéo dài thêm, khả năng Thông Thiên thắng, sẽ không lớn!

Chẳng lẽ, thật sự như lời Lão sư đã nói, Dĩ Lực Chứng Đạo mới là pháp chứng Đạo mạnh mẽ nhất trong ba loại pháp chứng Đạo ư!

Trong chốc lát, Nữ Oa chìm vào im lặng, chăm chú nhìn trận Chuẩn Thánh chi chiến trong thế giới mới, không biết đang suy nghĩ điều gì!

Phản ứng của Nữ Oa, Ngao Tông nhìn vào mắt.

Vì vậy Ngao Tông vô cùng rõ ràng, Nữ Oa hiển nhiên đã nhìn ra điều gì đó rồi!

Đối với điều này, Ngao Tông cười nhạt, nhưng lại không nói nhiều.

Dù sao chuyện như vậy, cần phải tự mình ngộ ra, cứ để Nữ Oa từ từ lĩnh ngộ đi.

Trong khoảng thời gian sau đó, Ngao Tông không nói gì nữa, lặng lẽ quan sát trận chiến trong thế giới mới!

Đồng thời, cùng với sự tiến hành của trận chiến, ưu thế giữa Thông Thiên và Ngao Nguyệt, cũng dần dần lộ rõ!

Ngay từ đầu, công thế của Thông Thiên hung mãnh, trông vô cùng mạnh mẽ!

Nhưng Ngao Nguyệt bên kia cũng không lùi một bước, không chịu quá nhiều thương tổn!

Nhưng cùng với trận chiến cường độ cao, thời gian kéo dài, Thông Thiên có chút hụt hơi rồi!

Ngược lại Ngao Nguyệt bên kia, vẫn vững vàng từng bước, dường như không hề hao tổn quá nhiều!

Vì lý do này, ưu thế của Thông Thiên dần dần biến mất.

Ngược lại Ngao Nguyệt, dần dần chiếm ưu thế!

Có thể nói, kết quả của trận chiến, cơ bản sẽ không có sự thay đổi quá lớn!

Nếu không có gì bất ngờ, Ngao Nguyệt có khả năng sẽ giành được chiến thắng cuối cùng!

Mặt khác, nếu tiếp tục chiến đấu, có khả năng sẽ nảy sinh lửa giận thật sự!

Dù sao tính tình của Thông Thiên cao ngạo, chiến đấu đôi khi cũng sẽ hơi nóng nảy!

Vì vậy, để tránh trận Chuẩn Thánh chi chiến này, diễn biến thành một trận tử đấu thật sự, Ngao Tông quả quyết ra tay!

Sức mạnh cực kỳ cường hãn, trực tiếp từ trên người Ngao Tông bùng phát, giáng xuống Thông Thiên và Ngao Nguyệt, trong khoảnh khắc áp chế hai người!

"Được rồi, thắng thua của trận chiến này đã phân định, vậy đến đây thôi!" Ngao Tông mở miệng, trực tiếp ra lệnh dừng hai người!

Sau đó, Ngao Tông đưa hai người trở về Hồng Hoang thế giới, trở lại trên U Minh Huyết Hải!

"Lão sư, ta có thể kiên trì được!" Thông Thiên quật cường nói, dường như có chút không phục!

Đối với điều này, Ngao Tông cười nhạt, nhìn Thông Thiên một cái!

"Thông Thiên, đối với kết quả của trận chiến này như thế nào, trong lòng ngươi hẳn là rõ ràng!" Câu nói của Ngao Tông vừa ra, sắc mặt Thông Thiên lập tức cứng lại, sau đó không nói nên lời.

Tuy Thông Thiên không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng vô cùng rõ ràng!

Trận Chuẩn Thánh chi chiến này, y quả thực đã thất bại!

"Được rồi Ngao Nguyệt, vừa mới hoàn thành đột phá, trước tiên hãy trở về củng cố tu vi của mình đi!" Ngao Tông nói với Ngao Nguyệt, trước tiên để Ngao Nguyệt trở về động phủ của mình, bế

quan thêm một thời gian!

Dù sao Ngao Nguyệt vừa mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí còn giao chiến với Thông Thiên, hẳn là có thu hoạch không nhỏ!

Hiện tại cách làm tốt nhất, là bế quan tiêu hóa những cảm ngộ của mình, đó mới là chuyện quan trọng nhất!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt tuân theo ý chỉ của Ngao Tông, sau khi cung kính hành lễ cáo lui với Ngao Tông, Ngao Nguyệt trực tiếp trở về động phủ của mình!

"Tiếp theo rồi, trải qua trận chiến vừa rồi, trong lòng các ngươi, hẳn là có cảm ngộ không nhỏ rồi." Ngao Tông nhìn Thông Thiên và Nữ Oa trước mặt, từ từ nói ra một câu!

"Nữ Oa hiểu ý của Lão sư, nhưng Nữ Oa có một thắc mắc, đã đặt chân lên Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, có thể đi các loại pháp chứng Đạo khác được không?" Nữ Oa ngẩng đầu, nghiêm túc thỉnh giáo Ngao Tông.

"Trước khi thành Thánh, tất cả đều có khả năng." Ngao Tông từ từ nói, thốt ra một câu nửa hiểu nửa không hiểu!

Câu nói này vừa ra, mắt Nữ Oa sáng lên, không biết đang suy tư điều gì!

Chương 283

Phản ứng của Thông Thiên, và phản ứng của Nữ Oa, đại khái không có sự khác biệt.

Dù sao trong lòng hai người, đã có ý chuyển sang pháp Dĩ Lực Chứng Đạo rồi.

"Được rồi, U Minh Huyết Hải, các ngươi đã ở đây lâu rồi, tiếp theo, cũng đã đến lúc phải rời khỏi U Minh Huyết Hải!" Ngao Tông lại một lần nữa mở miệng, nói ra một chuyện khác!

Thông Thiên và Nữ Oa, cũng đã đến lúc rời khỏi U Minh Huyết Hải.

Đương nhiên, không phải Ngao Tông nhẫn tâm, muốn đuổi hai người đi.

Chỉ là hai người ở bên cạnh Ngao Tông, sẽ không học được quá nhiều thứ!

Hiện tại hai người, nếu muốn đi ra con đường của chính mình, chỉ có cách rời khỏi U Minh Huyết Hải, tự mình đi lịch luyện, xác định được Đạo tâm của mình mới được!

Đó mới là cách tu hành phù hợp nhất cho hai người!

Huống chi, Ngao Tông tiếp theo, cũng chuẩn bị tiến vào bế quan sâu hơn, để chuẩn bị cho việc chứng Đạo thành Thánh!

Vì lý do này, Ngao Tông mới chuẩn bị để hai người rời đi! .....

Sau trận chiến giữa Thông Thiên và Ngao Nguyệt, Ngao Tông đã đưa ra quyết định.

Ngao Tông chuẩn bị để Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Bởi vì muốn đi ra con đường của chính mình, nhất định phải trải qua một phen lịch luyện thật tốt, nhìn thấy sự thăng trầm của Hồng Hoang mới có thể!

Đây là một quá trình cần thiết, có thể tra vấn Đạo tâm!

Có thể nói, cũng là để tôi luyện.

Nhưng, Thông Thiên và Nữ Oa lại không hiểu tâm ý của Ngao Tông!

Khi Ngao Tông nói ra câu đó, họ cứ nghĩ Ngao Tông muốn đuổi họ ra khỏi sư môn!

Đối với điều này, sắc mặt hai người đại biến, vội vàng cầu xin Ngao Tông, đừng đuổi họ ra khỏi sư môn!

Đặc biệt là Nữ Oa, trong đôi mắt đẹp càng có một tia lệ ngân, dường như vô cùng hoảng sợ.

"Vi sư đã thu các ngươi làm đồ đệ, tự nhiên sẽ không đuổi các ngươi ra khỏi sư môn!" "Đối với các ngươi mà nói, U Minh Huyết Hải không phải nơi quy tụ, các ngươi có con đường riêng để đi!" "Rời khỏi U Minh Huyết Hải, đối với các ngươi, mới là lựa chọn tốt nhất!" "Nếu thật sự nhớ vi sư, bất cứ lúc nào cũng có thể quay về đây, vi sư vẫn luôn ở đây!" Đối với điều này, Ngao Tông có chút đau đầu, cũng biết lời nói vừa rồi của mình, hơi có chút ẩn ý, không khỏi khuyên nhủ hai người!

Hai người mới hiểu được ý Ngao Tông, trong lòng thở phào một hơi!

Đương nhiên, sau khi biết Ngao Tông không muốn đuổi họ ra khỏi sư môn, hai người đối với việc rời đi, cũng không còn phản cảm đến

vậy nữa!

Hơn nữa, thái độ của Ngao Tông, cũng vô cùng kiên quyết!

Sau một hồi giằng co, Thông Thiên và Nữ Oa mới miễn cưỡng cáo từ Ngao Tông!

"Thông Thiên khấu tạ sư ân, nếu Lão sư cần Thông Thiên giúp đỡ, Thông Thiên nhất định sẽ dốc toàn lực!" "Nữ Oa khấu tạ sư ân, suốt đời không dám quên lời giáo huấn của Lão sư, sau này nhất định sẽ báo đáp sư ân!" Sau khi hai người cáo từ, mới rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Thông Thiên hóa thành một đạo độn quang rời đi, Nữ Oa thì tìm về huynh trưởng Phục Hi của mình, cùng Phục Hi rời đi!

Cho đến lúc này, toàn bộ U Minh Huyết Hải, mới một lần nữa trở lại yên tĩnh!

"Lão sư, Minh Hà nhất định sẽ thay sư đệ sư muội, tận hiếu trước mặt Lão sư!" Minh Hà đứng trước mặt Ngao Tông, cung kính hành lễ, vẻ mặt trông vô cùng hoan hỉ!

Bởi vì Ngao Tông chỉ đuổi Thông Thiên và Nữ Oa đi, chứ không hề đuổi mình rời đi!

Điều này khiến Minh Hà cảm thấy, địa vị của mình trong lòng Lão sư Ngao Tông, cao hơn hai vị sư đệ sư muội một chút!

Vì lý do này, Minh Hà vô cùng hoan hỉ!

"Ngu xuẩn, nếu không phải căn cơ của ngươi, có liên quan đến U Minh Huyết Hải, vi sư sẽ không giữ ngươi lại, không cho ngươi đi tu hành đâu!" Ngao Tông cười khổ không được, cho Minh Hà một cái cốc đầu!

Thực ra, lời nói vừa rồi của Ngao Tông, không chỉ nhắm vào

Thông Thiên và Nữ Oa!

Ngay từ đầu, Ngao Tông định đuổi cả ba đệ tử đi, để họ tự đi tu hành!

Nhưng suy nghĩ lại, căn cơ của Minh Hà là U Minh Huyết Hải, số mệnh của y đã định có mối quan hệ sâu sắc với U Minh Huyết Hải!

Để Minh Hà ở lại trong U Minh Huyết Hải, mới là sự sắp xếp tốt nhất cho y.

Vì lý do này, Ngao Tông mới không đuổi luôn Minh Hà đi!

Nếu không, Ngao Tông sẽ không giữ Minh Hà lại đâu!

"Vâng Lão sư, Minh Hà nhất định sẽ tu hành nghiêm túc!" Minh Hà mới hiểu ra, cười hì hì nói, vội vàng cáo từ Ngao Tông, trở về U Minh Huyết Hải, bắt đầu một vòng tu hành mới!

Cho đến lúc này, chuyện của đệ tử Ngao Tông, cuối cùng cũng đã xử lý xong!

"Những chuyện cần chuẩn bị bây giờ, cơ bản đã xử lý xong!" "Vậy tiếp theo, ta cũng nên tập trung tinh lực, tranh thủ tận dụng toàn bộ thời gian còn lại." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng!

Có thể cảm nhận được, trong khoảng thời gian này, sức mạnh của Thiên Đạo, càng lúc càng hoạt động mạnh mẽ!

Điều đó có nghĩa là, thời gian Hồng Quân thành Thánh không còn xa nữa!

Có lẽ chỉ vài vạn năm nữa, Hồng Quân Lão Tổ có khả năng thành Thánh!

Vì vậy, Ngao Tông chuẩn bị trong khoảng thời gian này, tận khả năng đề thăng mình, chuẩn bị tốt trước khi thành Thánh!

Vì lý do này, Ngao Tông mới định tập trung hết sức lực, tận khả

năng luyện hóa thêm một ít quyền hạn Địa Đạo!

Đây là một trong những lý do Ngao Tông đuổi đệ tử đi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp trở về Tam Thập Lục Chư Thiên, bắt đầu một vòng bế quan mới!

Đồng thời, khi Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác rời đi, Thông Thiên trực tiếp trở về Côn Luân Sơn!

Lúc này Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, đã sớm trở về Côn Luân Sơn!

Vì vậy, sự trở về của Thông Thiên, trực tiếp khiến Tam Thanh đoàn tụ!

Tam Thanh lần nữa đoàn tụ, tự nhiên khó tránh khỏi một phen giao lưu.

"Tam đệ tâm tình không tệ, xem ra chuyến du lịch này, hẳn là có cơ duyên không nhỏ rồi!" Thái Thanh Lão Tử nhìn Thông Thiên đang cười tươi, không khỏi mở miệng nói.

"Chưa chắc đâu, có lẽ Tam đệ chỉ cảm thấy, rời khỏi hai vị huynh trưởng của ta, cảm thấy một mình tự do tự tại mà thôi!" Nguyên Thủy mở miệng, khẽ châm chọc Thông Thiên một tiếng!

"Đại huynh nói rất đúng, Thông Thiên chuyến du lịch này, quả thực có thu hoạch không nhỏ!" "Không đúng, nói chính xác hơn, Thông Thiên chuyến du lịch này, đã đạt được một cơ duyên cực lớn!" Thông Thiên không để ý đến lời châm chọc của Nguyên Thủy, nói với Thái Thanh Lão Tử!

Điều này khiến Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy có chút kinh ngạc!

Bởi vì có thể được Thông Thiên gọi là đại cơ duyên, nhất định

không phải bảo vật bình thường!

Chương 284

Chẳng lẽ, Thông Thiên đã đạt được một kiện chí bảo ư!

"Nói vậy cũng không sai, bảo vật ta đạt được, tuy không phải chí bảo, nhưng lại có thể sánh ngang với chí bảo!" "Hai vị huynh trưởng, Thông Thiên chuyến đi lần này, đã đạt được pháp chứng Đạo thành Thánh!" Khi Thông Thiên nói ra câu này, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, lập tức chấn động không thôi, kinh ngạc nhìn Thông Thiên!

Thái Thanh Lão Tử vốn luôn phong khinh vân đạm, lúc này cũng có chút mắt trợn há hốc mồm!

Bởi vì không ngờ, Thông Thiên lại nói ra lời như vậy!

"Tam đệ, chuyện này không thể nói bừa!" "Không sai, chuyến du lịch này, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì!" Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, vội vàng hỏi Thông Thiên.

Muốn biết, Thông Thiên chuyến du lịch Hồng Hoang đại địa lần này, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, mà ngay cả pháp chứng Đạo thành Thánh cũng biết!

"Hai vị huynh trưởng, hãy để ta từ từ kể lại!" Thông Thiên cười nói, không hề che giấu, kể hết mọi duyên do bên trong!

Bao gồm việc ngẫu nhiên gặp Ngao Tông ở Đông Hải, sau đó một đường truy tìm đến U Minh Huyết Hải, bái Ngao Tông làm sư, và đạt được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, từng chuyện đều kể ra hết!

Những chuyện này, đều khiến Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Bởi vì không ngờ, Thông Thiên chuyến đi lần này, lại gặp phải

nhiều chuyện như vậy!

"Thông Thiên, ngươi lại bái sư rồi, không quá lỗ mãng sao?" "Lão Tử, có thể xác định, Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp mà ngươi có được, thật sự có thể chứng Đạo thành Thánh sao?" Ngọc Thanh Nguyên Thủy khẽ nhíu mày, nhìn Thông Thiên nói!

Bởi vì không hợp với Thông Thiên, nên đối với lời nói của Thông Thiên, Nguyên Thủy nhất thời có chút khó chấp nhận!

Điểm quan trọng nhất, trong mắt Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Tam Thanh là Bàn Cổ Chính Tông, không phải ai cũng có tư cách, có thể trở thành lão sư của Thông Thiên!

Không thể không nói, về mặt tính tình, Ngọc Thanh Nguyên Thủy là người kiêu ngạo nhất trong Tam Thanh, thậm chí còn khoa trương hơn cả Thông Thiên!

Đối với điều này, Thông Thiên không biện bác, chỉ cười nhạt!

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng Chuẩn Thánh uy áp cường hãn, từ trên người Thông Thiên bùng phát, giáng xuống trên người Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, lập tức sắc mặt đại biến, trong lòng kinh hãi không thôi!

Bởi vì không ngờ, Thông Thiên lại tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Cảnh giới Chuẩn Thánh, là tồn tại đã đặt nửa bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, những lời Thông Thiên đã nói, đều là sự thật!

Thông Thiên thật sự đã đạt được phương pháp chứng Đạo thành

Thánh!

Trong chốc lát, ánh mắt Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, lập tức trở nên nóng bỏng!

Nếu họ cũng có thể đạt được pháp chứng Đạo thành Thánh, chưa chắc sẽ không có cơ hội tiến thêm một bước nữa!

Đối với họ, đây cũng là một cơ duyên cực lớn, liệu có thể không muốn sao!

Nhưng, trong đó có một vấn đề!

"Tam đệ, nếu truyền thụ pháp chứng Đạo thành Thánh cho chúng ta, liệu có khiến lão sư của ngươi không vui không?" Thái Thanh Lão Tử có chút chần chừ, hỏi Thông Thiên một tiếng!

Đạt được pháp chứng Đạo thành Thánh, cố nhiên là điều đáng khao khát.

Nhưng, đây là bí pháp Ngao Tông truyền thụ cho Thông Thiên.

Thông Thiên truyền thụ cho họ, dường như có chút không thỏa đáng!

"Yên tâm đi, ta đã sớm hỏi Lão sư rồi, Lão sư đã chấp thuận!" Thông Thiên cười nói, tuy tính tình sảng khoái, nhưng tính cách lại không lỗ mãng!

Ngay trước khi rời khỏi U Minh Huyết Hải, Thông Thiên đã hỏi Ngao Tông.

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không từ chối!

Dù sao nếu có cơ hội, có thể kéo Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cũng về phía Địa Đạo.

Đối với Ngao Tông, tuyệt đối là một chuyện đại hảo sự!

Một chuyện đại hảo sự tự mình đưa đến cửa, Ngao Tông sao lại từ chối chứ!

Vì lý do này, khi Thông Thiên hỏi Ngao Tông, Ngao Tông trực tiếp chấp thuận!

Đối với điều này, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy trong lòng đại hỉ!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Thông Thiên trực tiếp truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Với tư chất của hai người, muốn học được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, cũng không phải chuyện khó khăn!

Chỉ cần tốn một chút thời gian, hai người đã học được loại pháp chứng Đạo này!

Tiếp theo, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy chỉ cần bế quan tu hành, chưa chắc đã không thể thành công chém xuống một hóa thân, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên Hồng Hoang đại địa, cũng xuất hiện một chuyện đặc biệt!

Trong Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, tu hành của Hồng Quân Lão Tổ, đã đến giai đoạn cuối cùng!

Một Đạo vận bao quanh, giống như Đạo quả ngưng kết từ Đạo nghĩa, hiện lên trên đỉnh đầu Hồng Quân Lão Tổ!

Chính là Đạo quả Thánh Nhân do Hồng Quân Lão Tổ ngưng tụ!

Chỉ là Đạo quả Thánh Nhân này, đôi khi có chút hư ảo, trông như thể nằm giữa hư ảo và chân thực!

Hiển nhiên, Hồng Quân Lão Tổ còn kém bước cuối cùng.

Chỉ cần vượt qua bước này, mới có thể khiến Đạo quả Thánh Nhân hoàn toàn hiển hóa, thực sự đặt chân vào cảnh giới Thánh Nhân!

Nhưng muốn vượt qua bước này, lại không phải chuyện dễ dàng.

Hồng Quân Lão Tổ đã bị mắc kẹt ở bước này, rất nhiều vạn năm!

Đột nhiên, lực Thiên Đạo hiển hóa, từ trên bầu trời giáng xuống, rơi xuống trên Đạo quả Thánh Nhân của Hồng Quân Lão Tổ!

Khoảnh khắc đó, Đạo quả của Hồng Quân Lão Tổ, lập tức trở nên hoàn toàn ngưng thực!

Đạo quả Thánh Nhân, thành!

Hồng Quân Lão Tổ chính thức đặt chân vào cảnh giới Thánh Nhân!

Khoảnh khắc đó, Thánh Nhân uy áp cực kỳ khủng bố, từ trên người Hồng Quân Lão Tổ bùng phát!

Thậm chí, một luồng Thánh Nhân uy áp cực kỳ khủng bố, trực tiếp xuyên phá Hỗn Độn chi địa vô tự hỗn loạn, trực tiếp xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Khoảnh khắc đó, khắp các ngóc ngách của Hồng Hoang đại địa, xuất hiện vô số dị tượng kinh người!

Trên bầu trời, Tiên Thiên Tử Khí ngưng tụ, tử khí trải dài vạn vạn dặm về phía Đông, các loại tường vân hiện ra, bao phủ toàn bộ bầu trời!

Chương 285

Trên mặt đất, vô số linh thực vật sống lại, tán phát ra sinh cơ kinh người, mặt đất dâng lên từng đóa kim liên, trang trí mặt đất thành một tấm thảm vàng!

Trong hư không, từng trận Đạo âm truyền đến, như tiếng tạo hóa, khiến người ta mê say, dường như tẩy rửa thân tâm!

Giữa thiên địa, vô số dị tượng lần lượt hiện ra!

Dường như toàn bộ Hồng Hoang đại địa, đều trở nên vô cùng khác lạ!

Tuy không có bất kỳ tin tức nào, nhưng trong đầu tất cả sinh linh, không khỏi hiện lên một suy nghĩ!

Có Thánh Nhân ra đời rồi!

Thực ra, loại dị tượng bao phủ toàn bộ Hồng Hoang đại địa này, chỉ có thành Thánh mới có thể tạo thành!

Vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang đại địa, hiện tại đã ra đời!

Đồng thời, Thánh Nhân uy áp của Hồng Quân Lão Tổ giáng xuống, bao phủ toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được, trên bầu trời dường như có một cự nhân, ngự trị trên tất cả mọi người, nhìn xuống thiên địa!

Luồng uy áp khủng bố đó, dường như muốn áp sập tất cả xương sống của mọi người, khiến người ta không nhịn được muốn quỳ bái xuống.

Loại ảnh hưởng này, thậm chí đã truyền đến U Minh Huyết Hải!

Đồng thời, trên U Minh Huyết Hải, một bóng người mặc hắc bào xuất hiện!

Chính là bản thể Ngao Tông!

Vốn dĩ Ngao Tông vừa mới chuẩn bị tiến hành bế quan, kết quả vì chuyện Hồng Quân thành Thánh, khiến Ngao Tông không thể không lập tức xuất quan!

"Ý chí Thiên Đạo, cũng dám ảnh hưởng đến địa bàn của ta, cút ngay!" Cảm nhận Thánh Nhân uy áp truyền đến từ trên bầu trời, sắc mặt Ngao Tông khó coi!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông phát ra một tiếng hừ lạnh, trực tiếp điều động sức mạnh Địa Đạo!

Trong nháy mắt, Thánh Nhân uy áp của Hồng Quân thành Thánh, lập tức trên U Minh Huyết Hải, biến mất hoàn toàn, không thể ảnh hưởng đến U Minh Huyết Hải chút nào!

Tất cả tộc nhân Minh Tộc bị Thánh Nhân uy áp áp bách, mới lần lượt thẳng lưng, nhìn thẳng về phía bầu trời!

Nhưng, việc xua tan Thánh Nhân uy áp của Thiên Đạo, cũng không mang lại tâm trạng tốt cho Ngao Tông!

Lúc này Ngao Tông, sắc mặt vẫn vô cùng khó coi, bởi vì Ngao Tông đang suy tư một chuyện!

"Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, lại sớm hơn dự định!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra chuyện mình đang suy tư!

Đương nhiên, sắc mặt Ngao Tông khó coi, không phải vì chuyện Hồng Quân thành Thánh!

Bởi vì Hồng Quân thành Thánh, là chuyện tất nhiên sẽ xảy ra!

Chuyện Ngao Tông quan tâm, là chuyện Hồng Quân thành Thánh, dường như nhanh hơn dự đoán!

Theo dự đoán của Ngao Tông, hiện tại cách Hồng Quân thành Thánh, hẳn là còn một khoảng thời gian nữa mới đúng!

Điểm này, Ngao Tông đã sớm biết!

Vì vậy, Ngao Tông mới chuyên môn động dụng sức mạnh Địa Đạo, mới suy diễn ra chuyện này!

Nhưng hiện tại, cách Thông Thiên và Nữ Oa rời khỏi U Minh Huyết Hải, không qua bao lâu thời gian!

Kết quả không ngờ, Hồng Quân Lão Tổ lại thành Thánh!

Nói trắng ra, thời gian Hồng Quân thành Thánh, sớm hơn rất nhiều so với thời gian Ngao Tông dự đoán!

Điều này chỉ có thể đại diện cho một chuyện!

Thiên Đạo đã can thiệp vào chuyện này, thúc đẩy Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh sớm hơn!

Thực tế cũng đúng như vậy, chính vì Thiên Đạo ra tay, nên Hồng Quân Lão Tổ mới thành Thánh sớm hơn!

Đối với Ngao Tông, đây không phải chuyện tốt!

Bởi vì Thiên Đạo không thể vô duyên vô cớ, đẩy nhanh thời gian Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh!

Khả năng duy nhất, Thiên Đạo cảm nhận được mối đe dọa từ Địa Đạo và Ngao Tông, bản năng làm ra một số chuyện có lợi cho mình!

.....

Vì chuyện Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh sớm hơn, đã mang lại cho Ngao Tông một chút áp lực!

Ngao Tông đã suy đoán ra, đó là thủ đoạn bản năng của Thiên Đạo!

Ý chí bản năng của Thiên Đạo, đã đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho Thiên Đạo!

Là những chuyện có lợi cho Thiên Đạo.

Giúp Hồng Quân thành Thánh sớm hơn, để Hồng Quân trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, từ đó tăng cường sức mạnh Thiên Đạo!

Hẳn là chuyện mà bản năng Thiên Đạo sẽ làm!

Không thể không nói, suy đoán của Ngao Tông chính xác!

Hồng Quân Lão Tổ có thể thành Thánh sớm hơn, nguyên nhân và suy đoán của Ngao Tông, cơ bản không có sai lệch!

Bởi vì trong khoảng thời gian này, tốc độ trưởng thành của Địa Đạo, hơi nhanh một chút.

Khiến bản năng Thiên Đạo, cảm nhận được một chút uy hiếp.

Nhưng nguyên nhân cơ bản mà bản năng Thiên Đạo giúp Hồng Quân Lão Tổ, thành Thánh sớm hơn, lại có chút khác biệt so với suy đoán của Ngao Tông!

Bản năng Thiên Đạo ra tay, thúc đẩy Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh sớm hơn, là vì chuyện của Thông Thiên!

Bởi vì Thông Thiên đã truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Nếu Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, trực tiếp sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, chém xuống một hóa thân, từ đó tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thì, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, sẽ bị đánh

dấu ấn Địa Đạo!

Đối với Thiên Đạo, đây là chuyện không thể nhẫn nhịn!

Đương nhiên, thực ra, ngay từ đầu, Thiên Đạo đã coi Tam Thanh là vật sở hữu của mình!

Theo sắp xếp của ý chí bản năng Thiên Đạo, định biến Tam Thanh, toàn bộ đều chuyển hóa thành Thánh Nhân Thiên Đạo!

Tuy nhiên, Thông Thiên trước đó, đã tiến vào U Minh Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải thuộc về địa bàn của Địa Đạo, kể từ khi Luân Hồi được thành lập, Địa Đạo dần dần trưởng thành.

Chương 286

Sức mạnh của Thiên Đạo, không thể ảnh hưởng đến U Minh Huyết Hải!

Thậm chí đến hiện tại, Thiên Đạo ngay cả cảm ứng tình hình trong U Minh Huyết Hải, cũng không thể làm được!

Đây là một trong những thu hoạch của Ngao Tông trong những năm qua!

Vì lý do này, Thông Thiên trong U Minh Huyết Hải, đã thành công chém xuống một hóa thân, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chuyện này, ý chí Thiên Đạo ban đầu không hề biết!

Mãi đến khi Thông Thiên rời khỏi U Minh Huyết Hải, mới bị ý chí bản năng Thiên Đạo cảm ứng được!

Thực ra, nếu ý chí bản năng Thiên Đạo, có suy nghĩ như người bình thường, chưa chắc đã không cảm thấy vô cùng phẫn nộ!

Chỉ tiếc rằng, ý chí bản năng Thiên Đạo chỉ là một loại chương trình giống như bản năng, chỉ biết bản năng làm những chuyện có lợi cho Thiên Đạo!

Vì lý do này, đối với việc Thông Thiên bị đánh dấu ấn Địa Đạo, chuyện đã rồi này, Thiên Đạo sẽ không can thiệp nhiều!

Nhưng, khi Thiên Đạo phát hiện, Thông Thiên định truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thiên Đạo lập tức có chút lo lắng!

Thông Thiên bị đánh dấu ấn Địa Đạo, chuyện này đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của ý chí bản năng Thiên Đạo, điểm này ý chí Thiên Đạo cũng không có cách nào!

Nhưng, hai vị Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy trong Tam Thanh, ý chí Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không cho phép, cũng bị đánh dấu ấn Địa Đạo!

Vì lý do này, Thiên Đạo mới trực tiếp hiển hóa, giúp Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh!

Quả nhiên, Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, lập tức làm đảo lộn kế hoạch của Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Vốn dĩ, họ định lợi dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp do Thông Thiên truyền thụ, trực tiếp tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng hiện tại, Thánh Nhân thật sự đã ra đời, nếu có thể từ trên người Thánh Nhân, đạt được pháp chứng Đạo thành Thánh, chưa chắc sẽ không có tác dụng lớn hơn!

Vì lý do này, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, không vội vàng tiến vào trạng thái bế quan, mà bắt đầu quan sát!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông và Địa Đạo mà nói, đây không phải chuyện tốt!

Bởi vì cùng với việc Hồng Quân thành Thánh, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo.

Cuộc đối kháng giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, đã chính thức bắt đầu!

Kế hoạch này của Ngao Tông, hơi có chút sai lệch!

Vì lý do này, sắc mặt Ngao Tông mới có chút khó coi!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông đã điều chỉnh tâm trạng, trở lại vẻ phong khinh vân đạm!

“Hồng Quân thành Thánh, xem ra kế hoạch tiếp theo của ta, cần phải điều chỉnh một chút, cần phải có một số sắp xếp rồi.” Trên U

Minh Huyết Hải, ánh mắt Ngao Tông sâu thẳm, từ từ nói ra một câu!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh sớm hơn, một số kế hoạch của Ngao Tông, cũng cần phải thay đổi một chút!

Nhưng, một số chuyện Ngao Tông đã mưu tính, trong một thời gian dài rồi, nên không cần lo lắng, sẽ có biến động quá lớn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông truyền ra từng đạo pháp chỉ, thực hiện một số bố trí!

Đợi khi những chuyện này, toàn bộ đều được sắp xếp ổn thỏa.

Ngao Tông trực tiếp trở về Tam Thập Lục Chư Thiên, tiếp tục bế quan trước đó, tranh thủ thành Thánh sớm hơn một chút!

Đồng thời, trong Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, Hồng Quân Lão Tổ đang chìm đắm trong cảm ngộ thành Thánh!

Rất lâu sau đó, Hồng Quân Lão Tổ mới từ từ mở mắt!

"Lão đạo cuối cùng cũng thành Thánh, thậm chí trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, là một tin tức tốt ngoài dự liệu!" Trên khuôn mặt Hồng Quân Lão Tổ, xuất hiện một nụ cười!

Chứng Đạo thành Thánh, vẫn luôn là điều y theo đuổi!

Hiện tại, Hồng Quân Lão Tổ cuối cùng cũng thực hiện được chuyện này, tự nhiên cảm thấy vô cùng hoan hỉ!

Điểm quan trọng nhất, Hồng Quân Lão Tổ không ngờ, mình lại liên kết với Thiên Đạo, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, có thể nắm giữ một phần quyền hạn Thiên Đạo!

Tuy phần quyền hạn Thiên Đạo này, chỉ là một phần vạn!

Nhưng đối với Hồng Quân Lão Tổ, cũng là một chuyện cực kỳ tốt rồi!

Bởi vì chỉ cần liên kết với Thiên Đạo, những chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ cần từng bước trưởng thành, hoàn thiện trật tự Thiên Đạo và những chuyện tương tự là được.

Đến lúc đó, dù có Thánh Nhân Thiên Đạo khác ra đời, cũng sẽ không gây ra uy hiếp gì cho người phát ngôn Thiên Đạo này!

Có thể nói, trở thành người phát ngôn Thiên Đạo, có hy vọng lớn, có thể trở thành tồn tại chí cao của Hồng Hoang!

Đó là điều Hồng Quân Lão Tổ vui mừng nhất!

"Nhưng, điều khiến lão đạo không ngờ, trong khoảng thời gian Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, lão đạo ngưng tụ Đạo quả Thánh Nhân, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy!" "U Minh Luân Hồi.....

Địa Đạo..... người phát ngôn Địa Đạo, cái biến số đó, đã trưởng thành đến mức độ này rồi sao!" Sau sự phấn khích, Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu trở nên bình tĩnh lại!

Lúc này, trên khuôn mặt Hồng Quân Lão Tổ, ẩn hiện một vẻ âm trầm!

Trong quá trình tấn thăng trở thành Thánh Nhân Thiên Đạo, trở thành người phát ngôn Thiên Đạo, Hồng Quân Lão Tổ cũng đã tiếp nhận tin tức!

Trong đó bao gồm những chuyện liên quan đến lượng kiếp, những chuyện liên quan đến con của thời đại và những người khác!

Nhưng tin tức nhiều nhất, lại liên quan đến Ngao Tông!

Trong phản hồi của ý chí bản năng Thiên Đạo, Hồng Quân Lão Tổ đã biết không ít chuyện liên quan đến Ngao Tông!

Bao gồm việc Ngao Tông thành lập U Minh Luân Hồi sớm hơn,

đánh thức Địa Đạo sơ sinh, trở thành người phát ngôn Địa Đạo và những chuyện tương tự!

Những chuyện này, đều khiến Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Bởi vì không ngờ, trong lúc bất tri bất giác, Ngao Tông lại làm được nhiều kỳ tích đến vậy!

Nhưng, điều khiến Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy chấn kinh nhất, là Ngao Tông lại trở thành người phát ngôn Địa Đạo!

Chẳng lẽ, Ngao Tông thuộc về tồn tại cùng cấp bậc với mình!

Nếu Ngao Tông tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, có khả năng sẽ trở thành một tồn tại có thể phân đình kháng lễ với mình!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây không phải tin tức tốt!

Bởi vì con đường tu hành, điều tranh giành là ngai vàng chí cao duy nhất, là đứng trên đỉnh cao!

Chương 287

Nếu ngoài mình ra, có người có thể đứng ngang hàng với mình.

Đây không phải chuyện Hồng Quân Lão Tổ muốn thấy!

"Xem ra, Địa Đạo Ngao Tông tiếp theo, sẽ trở thành kình địch của ta!" Hồng Quân Lão Tổ thần sắc âm trầm, từ từ nói ra một câu!

Sau khi thành Thánh, trong những tin tức y biết được, đây là tin tức không tốt nhất rồi!

Đương nhiên, Hồng Quân Lão Tổ không phải không có cách.

Lợi dụng lúc Ngao Tông hiện tại chưa thành Thánh, trực tiếp tiêu diệt Ngao Tông, bóp chết nguy hiểm ngay từ trong trứng nước!

Nhưng cách làm này vừa xuất hiện, đã bị Hồng Quân Lão Tổ phủ quyết!

Không, Hồng Quân Lão Tổ không thể làm chuyện này, không thể làm chuyện này!

Bởi vì Ngao Tông là người phát ngôn Địa Đạo, tuy chưa thành Thánh, nhưng Ngao Tông và Địa Đạo gắn liền với nhau!

Trừ khi triệt để xóa bỏ ý chí Địa Đạo, nắm giữ Địa Đạo trong tay, mới có khả năng tiêu diệt Ngao Tông!

Nếu không, chỉ cần Địa Đạo còn tồn tại một ngày, sẽ không thể làm gì được Ngao Tông!

Ở điểm này, Ngao Tông phải đối mặt với, cũng là đạo lý tương tự!

Nếu muốn tiêu diệt Hồng Quân, phải từng bước làm suy yếu sức mạnh Thiên Đạo, đợi sau khi sức mạnh Thiên Đạo hoàn toàn suy yếu,

mới có khả năng làm được chuyện này!

Nói cách khác, Hồng Hoang đại địa tiếp theo, thực ra là cuộc đấu tranh giữa Thiên Đạo và Địa Đạo!

Vì vậy, nếu Hồng Quân Lão Tổ, muốn nhắm vào Ngao Tông làm chuyện gì, chỉ có thể bắt đầu từ Địa Đạo!

Tức là, không thể trực tiếp ra tay với Ngao Tông!

Điều này khiến Hồng Quân Lão Tổ vô cùng bực bội, nhưng cũng vô kế khả thi!

"Được rồi, trước tiên hãy dẫn dắt mấy kẻ có đại khí vận kia, về phía Thiên Đạo đã!" Hồng Quân Lão Tổ bất lực nói, chuẩn bị tiến hành theo kế hoạch của Thiên Đạo!

Nghĩ đến đây, Thánh Nhân uy áp kinh người, lại một lần nữa từ trên người Hồng Quân Lão Tổ bùng phát!

Một luồng Thánh Nhân uy áp cường hãn, trực tiếp xuyên phá Hỗn Độn chi địa ngoài Tam Thập Tam Thiên, giáng xuống trên Hồng Hoang đại địa!

"Ngô là Hồng Quân, hôm nay ngưng tụ Thánh Nhân Đạo Quả, thành công chứng Đạo thành Thánh." "Ba vạn năm sau, Ngô sẽ giảng Đạo tại Hỗn Độn Tử Tiêu Cung, bố Đạo khắp thiên hạ!" "Phàm là kẻ có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên, đều có thể đến nghe Đạo!" Tiếng của Hồng Quân Lão Tổ, hóa thành Đạo âm thật sự, giáng xuống trên Hồng Hoang đại địa, nói ra mục đích của mình!

Giảng Đạo tại Tử Tiêu Cung, có thể khiến Hồng Quân Lão Tổ, kết hạ một phen nhân quả với rất nhiều kẻ có đại khí vận.

Huống chi, sau khi thành Thánh quay trở lại Hồng Hoang đại địa, đối với Hồng Quân Lão Tổ, cũng là một lựa chọn không tệ!

Vì vậy Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp đưa ra quyết định như vậy!

Còn về việc tại sao lại là ba vạn năm sau!

Một mặt, Hồng Hoang địa rộng vật bác, rất nhiều tu sĩ cảnh giới Đại La, muốn đến Tử Tiêu Cung, cũng cần phải tốn đủ thời gian!

Mặt khác, Hồng Quân vừa mới tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, có một số cảm ngộ Thánh Nhân, Hồng Quân Lão Tổ cũng cần phải tiêu hóa một phen!

Đặc biệt là những chuyện liên quan đến Thiên Đạo, và liên quan đến Địa Đạo Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ cần phải suy nghĩ thật kỹ một phen!

Vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ mới đưa ra ba vạn năm thời gian!

Đợi sau khi truyền xuống pháp chỉ, Hồng Quân Lão Tổ dặn dò hai đạo đồng một tiếng.

Sau đó, Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp tiến vào trạng thái hợp Đạo, tiến vào không gian Thiên Đạo, để chuẩn bị cho những chuyện tiếp theo!

Đồng thời, khi Hồng Quân Lão Tổ truyền ra pháp chỉ Thánh Nhân đó, toàn bộ Hồng Hoang đại địa, lập tức sôi trào!

"Thánh Nhân sắp giảng Đạo, đối với chúng ta mà nói, cũng là một cơ duyên cực lớn, không thể bỏ lỡ!" "Tử Tiêu Cung, chúng ta nhất định phải đi, chiêm ngưỡng dung mạo Thánh Nhân!" "Mau mau đến Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, nhanh lên nhanh lên!" Tất cả tu sĩ trên Hồng Hoang đại địa, lần lượt phấn khích không thôi!

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, Thánh Nhân là tồn tại mạnh mẽ đến mức nào, tự nhiên trong lòng sinh ra hướng về!

Thậm chí, ngay cả một số tu sĩ cảnh giới thấp, cũng có chút rục

rịch!

Chỉ tiếc rằng, họ căn bản không biết, tự tiện tiến vào Hỗn Độn chi địa, có lẽ ngay cả Tam Thập Tam Thiên, cũng không thể tiến vào!

Đồng thời, Tam Thanh trên Côn Luân Sơn, lúc này cũng có chút nhìn nhau!

"Không ngờ, lại có người thành Thánh!" "Diện kiến Thánh Nhân, đối với chúng ta mà nói, cũng là một cơ duyên lớn, không thể bỏ lỡ!" Ngọc Thanh Nguyên Thủy nhanh chóng nói, nói ra ý của mình!

Thực ra, trước đó, họ vừa mới định bế quan tu hành Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, hy vọng có thể thông qua pháp chứng Đạo này, thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng, chuyện Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, đã trực tiếp phá vỡ kế hoạch!

Dù sao có thể nghe Thánh Nhân giảng Đạo, là một cơ duyên cực lớn, chuyện tu hành Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, chỉ có thể tạm thời gác lại!

Đối với điều này, Thông Thiên khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói nhiều!

Thái Thanh Lão Tử thì ánh mắt lóe lên, không biết đang suy tư điều gì!

Nhưng nói chung, đều không phản bác lời nói của Ngọc Thanh Nguyên Thủy, bởi vì lời nói của Ngọc Thanh Nguyên Thủy, có lý lẽ nhất định!

Vì vậy, Tam Thanh nhanh chóng đưa ra quyết định, chuẩn bị đến Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, nghe Thánh Nhân giảng Đạo, sau đó mới quyết định những chuyện còn lại!

Nghĩ đến đây, Tam Thanh lập tức động thân, hướng về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên mà đi!

Đồng thời, khắp các ngóc ngách của Hồng Hoang đại địa, đều có từng đạo khí tức cường hãn xuất hiện, hướng về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên mà đi!

Có thể nói, Tử Tiêu Cung tiếp theo, sẽ trở thành trọng điểm của toàn bộ Hồng Hoang!

Chuyện như vậy, Ngao Tông sao có thể bỏ lỡ chứ!

"Minh Hà, hãy thay vi sư đi một chuyến, đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại Tử Tiêu Cung!" Một tấm pháp chỉ màu đen, xuất hiện trên U Minh Huyết Hải, truyền đạt mệnh lệnh của Ngao Tông!

Đây là một trong những bố trí mà Ngao Tông đã để lại trước khi bế quan!

Với thân phận hiện tại của Ngao Tông, đến Tử Tiêu Cung không thích hợp, vì vậy Ngao Tông trực tiếp để Minh Hà đại lao, để y thay Ngao Tông, đến Tử Tiêu Cung!

"Minh Hà, xin cẩn tuân sư mệnh!" Minh Hà nhận pháp chỉ, sau đó trực tiếp bay lên trời, hướng về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên mà đi!

Từ đây, tất cả những con của khí vận của thời đại này, toàn bộ đều tụ họp tại Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên!.

Pháp chỉ của Hồng Quân Lão Tổ truyền xuống, ba vạn năm sau sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Sự kiện này triệt để chấn động Hồng Hoang đại địa, tất cả tu sĩ đều đổ xô hướng Tam Thập Tam Thiên ngoại.

Thậm chí, ngay cả Ngao Tông cũng đã thực hiện một số bố trí!

Đương nhiên, bản tôn Ngao Tông không tự mình xuất động.

Chương 288

Bởi lẽ, bản tôn Ngao Tông là người đại diện của Địa Đạo, ngang vai với Hồng Quân Lão Tổ trên cùng một vị trí.

Nếu đích thân xuất hiện, dường như có chút mất thể diện!

Đương nhiên đó chỉ là lời nói đùa mà thôi, với thân phận của Ngao Tông, đích thân xuất hiện cũng sẽ không có chuyện mất thể diện.

Chỉ là hiện tại, Hồng Quân Lão Tổ đã trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, e rằng đã biết chuyện Ngao Tông đoạt tiên cơ, thu nhận Thông Thiên và Nữ Oa trước.

Lúc này, Hồng Quân Lão Tổ chắc hẳn đang nghiến răng nghiến lợi căm hận Ngao Tông, chỉ hận không thể cùng Ngao Tông giao chiến một trận.

Tuy Ngao Tông nắm giữ một phần quyền hạn Địa Đạo, thực lực không tầm thường, nhưng Ngao Tông rốt cuộc vẫn chưa thành Thánh.

Vì vậy, vào lúc này, Ngao Tông cũng không muốn xung đột với Hồng Quân Lão Tổ!

Dù sao đối với Ngao Tông mà nói, chỉ có hại mà không có lợi.

Một điểm quan trọng nhất, hiện tại Hồng Quân Lão Tổ đã thành Thánh, nếu Ngao Tông muốn cạnh tranh với Hồng Quân Lão Tổ, vậy việc tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân là điều cần thiết!

Dù sao thực lực mạnh mẽ mới là cơ sở để đối thoại!

Trong Hồng Hoang đại địa kẻ mạnh làm vua, thực lực mới là tiêu chuẩn chân chính!

Điều này, Ngao Tông vô cùng rõ ràng!

Vì vậy, Ngao Tông chuẩn bị nhân cơ hội này, một mạch xông thẳng, trực tiếp tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân!

Đương nhiên, không phải Ngao Tông cuồng vọng, mà là hắn thực sự có sự chuẩn bị như vậy!

Trước đây Ngao Tông từng nói, thông qua việc hợp đạo với Địa Đạo, sự lý giải của Ngao Tông về Luân Hồi Chi Đạo đã có tiến triển vượt bậc!

Hợp đạo thêm vài lần nữa, Luân Hồi Chi Đạo của Ngao Tông hẳn có thể nghênh đón thời điểm đột phá!

Đến lúc đó, Ngao Tông ước chừng có thể trực tiếp tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân!

Ngao Tông đã định ra một thời gian!

Trước khi Hồng Quân Lão Tổ kết thúc ba lần giảng đạo, nhất định phải tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân!

Ngao Tông nghĩ vậy!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới tranh thủ thời gian, tiến vào trạng thái bế quan!

Không nói chuyện quay về, hiện tại Hồng Hoang, mọi chuyện đã xuất hiện biến hóa cực lớn so với nguyên tác!

Hồng Quân Lão Tổ tuy là Thánh Nhân thành Thánh đầu tiên, nhưng U Minh Luân Hồi xuất hiện sớm, Địa Đạo cũng đản sinh sớm!

Thậm chí, trong một thế hệ đã xuất hiện những tồn tại cấp độ Chuẩn Thánh!

Ví dụ như Thông Thiên, Nữ Oa và Minh Hà cùng những người khác!

Những biến hóa này nhất định sẽ mang đến thay đổi lớn cho lần

giảng đạo tại Tử Tiêu Cung này!

Ngao Tông có thể khẳng định, lần giảng đạo tại Tử Tiêu Cung này sẽ trở nên thú vị!

Không chừng, hướng đi của lần giảng đạo tại Tử Tiêu Cung này cũng sẽ hoàn toàn khác biệt!

Không phải Ngao Tông lại quá lo lắng, bởi lẽ Ngao Tông đã chuẩn bị các loại bố trí cho các tình huống sắp xuất hiện!

Dù thế nào, có khứ thân Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông có thể trở thành hậu thuẫn cho Minh Hà và những người khác!

Tất cả những điều này đều do Ngao Tông chuẩn bị!

Vì vậy, bản tôn Ngao Tông căn bản không cần lo lắng, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan!

Cùng lúc đó, khi bản tôn Ngao Tông tiến vào trạng thái bế quan, vô số tu sĩ trên Hồng Hoang đại địa đều đổ xô đến Tam Thập Tam Thiên ngoại!

Thế nhưng, khi đến Tam Thập Tam Thiên, các tu sĩ đều phải dừng bước!

Bởi vì bên ngoài bình chướng thế giới chính là Hỗn Độn Chi Địa hỗn loạn vô tự!

Một trận Hỗn Độn Cương Phong thổi qua cũng sẽ trực tiếp hủy diệt tam hồn thất phách, khiến thân vẫn đạo tiêu!

Hỗn Độn Chi Địa thật đáng sợ!

Chính vì lý do này, sau Tam Thập Tam Thiên, các tu sĩ ngược lại không dám tiến thêm một bước!

Thế nhưng, các đại năng cấp Tam Thanh thì không hề do dự, trực tiếp bước vào trong Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Bởi vì đối với Tam Thanh, Cương Phong trong Hỗn Độn không thể mang đến cho họ bất kỳ tổn hại nào!

Có người đầu tiên ăn cua, những người phía sau cũng dũng cảm, trực tiếp xông vào trong Hỗn Độn!

Đương nhiên, một số đại năng chịu đựng được tổn thương thì có thể tiếp tục tiến lên!

Một số tu sĩ không chịu đựng nổi thì trực tiếp thân tử đạo tiêu!

Đó là chuyện tất nhiên, muốn có được cơ duyên lớn, tự nhiên cũng cần phải trả giá đắt!

Dần dần, các tu sĩ ở Tam Thập Tam Thiên cũng dần hiểu ra một đạo lý.

Chỉ có tồn tại cảnh giới Đại La mới có khả năng vượt qua Hỗn Độn!

Chính vì lý do này, các tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên đều dừng lại đóng quân ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, không còn hy sinh vô ích nữa!

Chỉ có các đại năng cảnh giới Đại La mới bước vào trong Hỗn Độn!

Nhất thời, cả Tam Thập Tam Thiên lập tức trở nên náo nhiệt!

Ngoại trừ các tồn tại cảnh giới Đại La, về cơ bản đều đã tiến vào trong Hỗn Độn!

Rất nhanh, vô số đại năng cảnh giới Đại La đã tìm thấy vị trí của Tử Tiêu Cung, đều tụ tập trước cửa Tử Tiêu Cung!

Thế nhưng, lúc này Tử Tiêu Cung vẫn chưa mở cửa, chỉ có hai đồng tử đồng nữ đang chờ đợi bên ngoài đại môn!

Đương nhiên, bởi vì đó là nơi ở của Thánh Nhân, tất cả các đại

năng cảnh giới Đại La đều không dám xông loạn, chỉ yên lặng chờ đợi bên trong.

"Thông Thiên sư huynh, đã lâu không gặp!" Hai thân ảnh người đầu rắn thân, xuất hiện trước Tam Thanh, cất tiếng chào Thượng Thanh Thông Thiên!

Chính là huynh muội Phục Hy, Nữ Oa, hai người cũng đang ở trước Tử Tiêu Cung!

Nữ Oa thấy Thông Thiên ở đây, tự nhiên tiến lên chào hỏi một tiếng.

"Nữ Oa sư muội, đã lâu không gặp, đây là hai vị huynh trưởng của ta, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy." Thông Thiên cười nói, khẽ giới thiệu huynh trưởng của mình!

"Thái Thanh Lão Tử, gặp Nữ Oa đạo hữu!" Thái Thanh Lão Tử khẽ vái chào, chào hỏi Nữ Oa!

Chương 289

Còn Ngọc Thanh Nguyên Thủy, khẽ đánh giá Nữ Oa một cái, nhưng lại không mở miệng nói chuyện!

Bởi vì trong mắt Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, là con cưng của trời đất bẩm sinh, không phải ai cũng có tư cách trở thành đạo hữu của ông ta!

Chính vì lý do này, Nguyên Thủy không phản ứng ngay lập tức, cố tỏ ra cao ngạo!

Đối với điều này, Nữ Oa chỉ mỉm cười nhạt, không nói nhiều, sau khi chào hỏi Thông Thiên liền trực tiếp trở lại bên cạnh Phục Hy, yên lặng chờ đợi lúc Tử Tiêu Cung mở cửa!

Còn Thông Thiên, lúc này sắc mặt Thông Thiên hơi khó coi.

Bởi vì thái độ vừa rồi của Nguyên Thủy đã khiến hắn mất mặt trước Nữ Oa!

Chính vì lý do này, Thông Thiên và Nguyên Thủy đã tranh cãi nhỏ vài tiếng trong bóng tối.

Nhưng Ngọc Thanh Nguyên Thủy vẫn bộ dạng không thèm để ý!

Bởi vì trong mắt Nguyên Thủy, Thông Thiên không cần phải vì một người ngoài mà làm vậy, khiến Thông Thiên vô cùng tức giận, trực tiếp không thèm để ý đến Nguyên Thủy.

Cùng lúc đó, thời gian từng chút trôi qua, hai vạn năm thoáng chốc đã trôi đi!

Vào lúc này, hai đạo đồng phụ trách canh giữ cửa Tử Tiêu Cung mới từ từ mở cánh cửa lớn!

“Đến giờ rồi, lão gia có lệnh, chư vị có thể tiến vào Tử Tiêu Cung bên trong!” Cùng với lời nói của hai vị đạo đồng, vô số đại năng cảnh giới Đại La đều đổ xô vào trong Tử Tiêu Cung!

Trong Tử Tiêu Cung là một đạo trường đơn giản, ngoại trừ đạo tọa trên đài cao, còn lại là đạo trường trống trải!

Ở phía trước nhất của đạo trường, có sáu bồ đoàn!

Ánh mắt Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy khẽ chuyển, dường như đã nhìn ra cơ duyên trên sáu bồ đoàn!

Vì vậy, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy không chút do dự, trực tiếp ngồi lên bồ đoàn!

Thấy hai vị huynh trưởng của mình trực tiếp ngồi lên bồ đoàn, Thông Thiên cũng không nói nhiều, ngồi thẳng xuống bồ đoàn thứ ba!

Tiếp theo đó là huynh muội Phục Hy, Nữ Oa!

Nữ Oa nhìn lướt qua sáu bồ đoàn, dường như đã nhìn ra điều gì đó!

Vì vậy, khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Oa vung tay một cái, trực tiếp đưa huynh trưởng Phục Hy của mình lên bồ đoàn thứ tư!

Còn Nữ Oa, thì không ngồi lên bồ đoàn còn lại, mà trực tiếp ngồi xuống phía sau Phục Hy!

Bởi vì Nữ Oa biết, nếu không che chở cho Phục Hy, Phục Hy có thể sẽ không giữ được bồ đoàn này!

Còn hai bồ đoàn còn lại, thì bị Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng Lão Tổ phía sau tranh giành được!

Sở dĩ Hồng Vân Lão Tổ có thể ngồi lên bồ đoàn là nhờ có hảo hữu Trấn Nguyên Tử tương trợ.

Còn Côn Bằng Lão Tổ, là bởi vì tốc độ của bản thân đủ nhanh!

Có Côn Bằng Lão Tổ được xưng là Thần Tốc số một Hồng Hoang, trời sinh có thần thông loại thần tốc, có thể tranh được một bồ đoàn cũng là chuyện bình thường!

Từ đó, vị trí của sáu bồ đoàn tạm thời đã có kết quả!

Đương nhiên, những đại năng đến sau, có một số người thông tuệ hơn, cũng có thể nhìn ra sự đặc biệt của sáu bồ đoàn!

Chỉ tiếc là, không dám gây chuyện trong Tử Tiêu Cung, vì vậy không gây ra tranh chấp, chỉ chọn một chỗ trống xung quanh để ngồi xuống!

Từ đó, vô số đại năng trong Tử Tiêu Cung đều lần lượt ngồi vào chỗ!

Trong vạn năm tiếp theo, dần dần có một số đại năng tìm được một vị trí phù hợp để ngồi xuống!

Thời gian dần trôi, vạn năm thoáng chốc đã qua!

Nhìn thấy thời gian Thánh Nhân giảng đạo cũng dần đến gần!

Lúc này, hai đạo đồng cũng chuẩn bị đóng cửa Tử Tiêu Cung!

Vào lúc này, có hai đạo nhân ăn mặc mộc mạc, thậm chí hơi lôi thôi, vội vàng đến, kịp vào trong Tử Tiêu Cung trước khi cửa đóng!

Chính là huynh đệ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đến từ phương Tây!

Bởi vì phương Tây xa xôi nhất, tuy hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng xuất phát gần như cùng lúc với các đại năng khác.

Nhưng thời gian di chuyển đến Tử Tiêu Cung lại dài nhất, đến lúc này mới vừa vặn đến nơi!

"Đại huynh, ta thật khổ a, từ Tây Phương đại địa, trải qua vạn khổ ngàn nguy, cuối cùng cũng đến được Tử Tiêu Cung, nhưng lại không có lấy một chỗ ngồi!" Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không

phải người ngu muội, nhanh chóng nhìn ra sự đặc biệt của sáu bồ đoàn!

Chính vì lý do này, Chuẩn Đề trực tiếp bắt đầu khóc lóc!

Khiến mọi người trong Tử Tiêu Cung đều chấn kinh vô cùng!

Bởi lẽ chưa từng có ai lại vô liêm sỉ đến vậy!

Thế nhưng, Chuẩn Đề dường như không nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt mọi người, tiếp tục khóc lóc kể lể thảm trạng!

Vào lúc này, một chuyện không ngờ đã xảy ra!

Hồng Vân Lão Tổ ngồi trên bồ đoàn thứ năm, vì tâm địa lương thiện, không nhịn được đứng dậy, nhường chỗ cho Chuẩn Đề đạo nhân!

Hành động này trực tiếp khiến tất cả mọi người đều không ngờ, thậm chí chấn kinh không thôi!

Trong Hồng Hoang này lại có kẻ ngốc, dám nhường cơ duyên trên bồ đoàn!

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra, Chuẩn Đề đang cố ý bán thảm mà!

Một điểm quan trọng nhất, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử là hảo hữu!

Thậm chí, sở dĩ Hồng Vân Lão Tổ có thể ngồi được bồ đoàn, phần lớn là nhờ Trấn Nguyên Tử giúp đỡ!

Nếu Hồng Vân Lão Tổ không cần bồ đoàn, mà nhường bồ đoàn cho Trấn Nguyên Tử, đó mới là cách làm tốt nhất!

Kết quả Hồng Vân Lão Tổ lại nhường bồ đoàn cho Chuẩn Đề đạo nhân!

Chính vì lý do này, tất cả mọi người mới cảm thấy kinh ngạc!

Thế nhưng có một điểm hay, Hồng Vân Lão Tổ tuy ngu thiện, nhưng cũng không thật sự ngu ngốc.

Khi vừa dứt lời, biết mình đã làm sai chuyện, muốn hối hận!

Thế nhưng, Chuẩn Đề đạo nhân lại không cho cơ hội sai sót như vậy!

Lợi dụng lúc Hồng Vân Lão Tổ chưa kịp nói lời hối hận, Chuẩn Đề đạo nhân trực tiếp ngồi lên bồ đoàn, và tạ ơn Hồng Vân Lão Tổ!

Khiến Hồng Vân Lão Tổ ngay cả cơ hội hối hận cũng không có!

Chương 290

Trong thời gian tiếp theo, Chuẩn Đề đạo nhân lại chuẩn bị tìm một cơ hội, để mưu cầu một bồ đoàn cho đại huynh Tiếp Dẫn đạo nhân!

Đương nhiên, Chuẩn Đề nhìn ra, Tam Thanh cùng một nguồn gốc, không phải đối tượng dễ chọc.

Vì vậy, chỉ có thể đặt mục tiêu vào Phục Hy trên bồ đoàn thứ tư, và Côn Bằng Lão Tổ trên bồ đoàn thứ sáu!

Tuy nhiên, khi Chuẩn Đề nhìn thấy Nữ Oa phía sau Phục Hy, Chuẩn Đề lập tức cảm thấy một trận nguy hiểm, dường như bị một tồn tại đáng sợ nào đó nhìn chằm chằm.

Tuy Chuẩn Đề không biết, trực giác này từ đâu mà có!

Nhưng Chuẩn Đề vô cùng rõ ràng, trực giác của mình sẽ không có sai sót!

Cũng có nghĩa, đối phương là nhân vật không thể trêu chọc được!

Chính vì lý do này, Chuẩn Đề đã đặt mục tiêu vào Côn Bằng Lão Tổ trên bồ đoàn thứ sáu!

Sau đó, Chuẩn Đề đã tìm đúng cơ hội, thiết kế loại bỏ Côn Bằng Lão Tổ, để đại huynh Tiếp Dẫn đạo nhân ngồi lên bồ đoàn thứ sáu!

Khiến Côn Bằng Lão Tổ tức giận không thôi, chỉ hận không thể tìm Chuẩn Đề liều mạng!

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người liên thủ, căn bản không cần lo lắng Côn Bằng báo thù!

Đối với điều này, Côn Bằng uất ức không thôi, cũng chỉ có thể ngồi xuống một chỗ trống bên cạnh!

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, quyền sở hữu của sáu bồ đoàn về cơ bản đã được định đoạt!

Xoẹt!

Vào lúc này, trên không Tử Tiêu Cung hiện lên từng đạo pháp tắc, các phù văn đạo nghĩa giao hòa, một lão giả thân mang đạo vận xuất hiện trên đạo tọa của đài cao!

Hồng Quân Lão Tổ đã hiện thân!

"Chúng ta, bái kiến Thánh Nhân!" Chư vị trong Tử Tiêu Cung thấy vậy, đều vái chào, hành lễ với Thánh Nhân.

"Không cần đa lễ!" Hồng Quân Lão Tổ khẽ gật đầu, ánh mắt quét qua mọi người!

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Thượng Thanh Thông Thiên, đang ngồi trên bồ đoàn thứ ba!

Sâu trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, lóe lên một tia dị sắc!

Thật ra, nếu không phải Hồng Quân Lão Tổ xử sự bất kinh, e rằng lúc này đã mắng nhiếc ầm ĩ rồi!

Bởi vì hiện tại Thông Thiên, không thích hợp ngồi trên bồ đoàn này!

Thật ra, việc thiết lập sáu bồ đoàn tự nhiên có dụng ý của Hồng Quân Lão Tổ, liên quan đến vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo sau này!

Lúc này, Thông Thiên và Nữ Oa hai người đã bị Địa Đạo đánh dấu, dù có thể thành Thánh, cũng chỉ sẽ trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, không thể là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên không thích hợp ngồi trên bồ đoàn!

Kết quả không ngờ, Thông Thiên lại trơ trẽn, ngồi trên bồ đoàn thứ ba!

Khiến Hồng Quân Lão Tổ trong lòng có chút uất ức không thôi!

Xem ra trước khi giảng đạo, cần phải có một phương pháp để Thông Thiên rời khỏi bồ đoàn mới được!

Sáu bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung, phù hợp với thiên định chi số, là Hồng Quân Lão Tổ đặc biệt chuẩn bị cho các vị Thiên Đạo Thánh Nhân tương lai!

Thật ra, nếu Thông Thiên và Nữ Oa hai người không bị Địa Đạo đánh dấu, hai người họ thật sự cũng là nhân vật được Thiên Đạo xem trọng!

Nhưng, hiện tại hai người đã bị Địa Đạo đánh dấu, tự nhiên không phù hợp với phạm trù Thiên Đạo Thánh Nhân!

Chính vì lý do này, các bồ đoàn mà Hồng Quân Lão Tổ chuẩn bị đã loại trừ hai người Thông Thiên và Nữ Oa!

Thậm chí, Hồng Quân Lão Tổ còn dùng một số phương pháp, khiến hai người có cảm giác bài xích với bồ đoàn.

Theo cách nói của Hồng Quân Lão Tổ, với sự thông tuệ của hai người, hẳn có thể nhìn ra một chút!

Thực tế cũng vậy, khi Nữ Oa nhìn sáu bồ đoàn, mơ hồ nhìn ra.

Những bồ đoàn này không phù hợp với nàng, mơ hồ có ý bài xích!

Chính vì lý do này, tuy Nữ Oa biết, sáu bồ đoàn có cơ duyên không nhỏ.

Nhưng Nữ Oa cũng không có ý tranh giành bồ đoàn, mà để huynh trưởng Phục Hy của mình ngồi lên!

Tuy nhiên, Hồng Quân Lão Tổ đã bỏ qua một chuyện!

Thông Thiên bản tính phóng khoáng, làm việc không câu nệ phép tắc.

Vì vậy Thông Thiên căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy, thấy hai vị huynh trưởng của mình ngồi xuống, tự nhiên cũng ngồi lên bồ đoàn!

Chính vì lý do này, mới có cảnh tượng hiện tại!

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ mới cảm thấy đau đầu!

Kế sách hiện tại, điều duy nhất Hồng Quân Lão Tổ có thể làm là, trước khi giảng đạo, tìm cách đưa Thông Thiên rời khỏi bồ đoàn, nhường bồ đoàn cho người khác!

Để làm điều này, dù có chút mạnh mẽ, cũng là điều cần thiết!

Tuy nhiên, Hồng Quân Lão Tổ còn chưa động thủ, bên ngoài Tử Tiêu Cung đột nhiên truyền đến một đạo khí tức cường hãn!

"Đạo khí tức này, đã vượt xa cảnh giới Đại La, … là Chuẩn Thánh!" "Trên Hồng Hoang đại địa, lại có tồn tại cấp Chuẩn Thánh!" Vô số Đại La trong Tử Tiêu Cung, lập tức cảm thấy chấn kinh vô cùng!

Bởi lẽ chưa từng có, lại có tồn tại cấp Chuẩn Thánh, xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung!

Thế nhưng, xuất hiện vào thời điểm này, dường như có chút ý vị khiêu khích a!

Phải biết rằng, cửa Tử Tiêu Cung đã đóng, nhưng vị Chuẩn Thánh này lại đến muộn.

Cố ý vào lúc này, e rằng cũng quá không để Thánh Nhân vào mắt rồi!

Nhất thời, sắc mặt mọi người trong Tử Tiêu Cung đều trở nên cổ quái.

Thế nhưng, vô số Đại La trong Tử Tiêu Cung đều là những nhân

vật thành tinh, từng người đều không mở miệng, muốn xem Thánh Nhân xử lý chuyện này như thế nào!

Thực tế, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, tuy nhìn vẫn phong khinh vân đạm, nhưng sâu trong mắt lại có một tia âm u!

Bởi vì chuyện này đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, thật sự là một sự khiêu khích không nhỏ!

Nhưng, ngài biết nhân vật lần này, rốt cuộc là ai.

Vì vậy Hồng Quân Lão Tổ cũng không lập tức phát uy, vung tay một cái, trực tiếp mở cửa Tử Tiêu Cung!

Cửa Tử Tiêu Cung mở rộng, một đội ngũ trực tiếp từ bên ngoài Tử Tiêu Cung đi vào!

Người dẫn đầu là một lão giả mặc trường bào màu huyết sắc!

Chương 291

Chính là Minh Hà Lão Tổ!

Đi theo phía sau Minh Hà Lão Tổ, là mười hai thân ảnh tản ra khí tức u dị.

Những thân ảnh này, mỗi người đều tản ra khí tức cấp độ Đại La Kim Tiên!

Chính là mười hai tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La!

Không sai, đây chính là một trong những sắp xếp của Ngao Tông!

Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh, giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, các tu sĩ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, ít nhất đã bao phủ tám chín phần mười Đại La Kim Tiên của toàn bộ Hồng Hoang!

Cơ hội như vậy, đối với Ngao Tông, cũng là một cơ hội tốt để tuyên truyền Địa Đạo!

Nếu lợi dụng thích đáng, không chừng có thể kéo một bộ phận Đại La Kim Tiên, đứng về phía Địa Đạo!

Chuyện này, Ngao Tông há có thể bỏ qua!

Chính vì lý do này, mới có cảnh tượng hiện tại!

Thậm chí, việc Minh Hà và những người khác đến muộn, cũng là Ngao Tông cố ý làm vậy.

Bởi vì chỉ làm như vậy, mới có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho các Đại La Kim Tiên trong Tử Tiêu Cung!

"Ngô là Minh Hà của U Minh nhất tộc, phụng mệnh lão sư Minh Hoàng Ngao Tông, đến cung hạ Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh!" Minh Hà từ tốn nói, nói ra ý nghĩa của chuyến đi này!

“Ngao Tông đạo hữu có lòng rồi, thay ta tạ ơn lão sư của ngươi!” Hồng Quân Lão Tổ khẽ nhíu mày, nhưng vẫn từ tốn nói ra một câu!

Tuy Hồng Quân Lão Tổ biết, ý đồ của Ngao Tông lần này không thiện, e rằng có mưu tính!

Nhưng giữa ngài và Ngao Tông, rốt cuộc vẫn chưa xé rách mặt nạ.

Trong Long Phượng Lượng Kiếp trước đây, Ngao Tông đã đứng về một phía!

Một điểm quan trọng nhất, Minh Hà và những người khác lần này, lại lấy danh nghĩa thuộc hạ đến.

Nếu quá hống hách, há chẳng phải sẽ tỏ ra không có chút độ lượng nào!

Dưới nhiều lý do như vậy, Hồng Quân chỉ có thể chấp nhận một phần “chúc hạ” của Ngao Tông!

Nhưng, Hồng Quân Lão Tổ đích thân mở miệng, chấp nhận thuộc hạ của Ngao Tông, lại gây ra không ít sóng gió trong chư vị Tử Tiêu Cung!

Phải biết rằng, Minh Hà lần này, lại là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, trực tiếp vượt lên trên chư vị trong Tử Tiêu Cung!

Dù sao vào lúc này, vô số đại năng trong Tử Tiêu Cung, về cơ bản đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Một tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, lại gọi ai đó là lão sư, thật khó tưởng tượng, tồn tại như vậy!

Đó là một trong những lý do khiến mọi người trong Tử Tiêu Cung cảm thấy kinh ngạc!

Thế nhưng, điều khiến mọi người kinh ngạc nhất, là một tiếng “đạo hữu” trong miệng Hồng Quân Lão Tổ!

Phải biết rằng, Hồng Quân Lão Tổ là Thánh Nhân!

Một tồn tại có thể được Hồng Quân Lão Tổ xưng là "đạo hữu", hẳn phải cùng thế hệ với Hồng Quân Lão Tổ!

Cũng có nghĩa, vị Minh Hoàng Ngao Tông kia, rất có khả năng cũng là tồn tại cấp Thánh Nhân, ít nhất cũng là tồn tại tương tự như vậy!

Đó là lý do khiến mọi người trong Tử Tiêu Cung cảm thấy kinh ngạc nhất!

Không ngờ, trên Hồng Hoang đại địa, ngoại trừ Hồng Quân Lão Tổ ra, lại có tồn tại như vậy, quả thực khiến người ta vô cùng chấn kinh!

Nhất thời, một hình tượng Minh Hoàng Ngao Tông có thể sánh ngang Thánh Nhân, trực tiếp được thiết lập trong lòng mọi người trong Tử Tiêu Cung!

Đây chính là mục đích của Ngao Tông!

Chỉ có thiết lập một hình tượng đủ cao, mới có sự trợ giúp lớn hơn cho kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông!

Vì vậy mới có cảnh tượng hiện tại!

"Ngao Tông đáng ghét, lại dùng kế trong kế với ta!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hồng Quân Lão Tổ sao lại không biết mưu tính của Ngao Tông!

Muốn mượn chủ nhà, để thiết lập uy nghiêm của Ngao Tông Địa Đạo!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ trong lòng có chút tức giận, chỉ hận không thể trực tiếp hạ gục Minh Hà!

"Tuy Ngao Tông đạo hữu phái người đến, để chúc mừng bản tọa!

Nhưng, trực tiếp đến khi cửa Tử Tiêu Cung đã đóng, các ngươi lại đến muộn, chẳng phải quá xem thường bản tọa rồi sao!" Để tránh Ngao Tông, tranh giành khí vận Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ quyết định lập uy rồi!

Minh Hà Lão Tổ đại diện cho Ngao Tông đến, chính là đối tượng để Hồng Quân Lão Tổ lập uy!

Chính vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ thậm chí không quản hình tượng, trực tiếp tản phát ra uy áp Thánh Nhân, áp bức Minh Hà và những người khác!

Còn những lời Hồng Quân Lão Tổ vừa nói, "nếu quá hống hách, sẽ tỏ ra không có độ lượng" loại lời nói đó, Hồng Quân Lão Tổ lúc này đã sớm bỏ ra sau đầu rồi!

Ầm!

Cùng lúc đó, hai đạo khí tức Chuẩn Thánh kinh người, trực tiếp bùng phát từ chỗ ngồi phía dưới đạo trường!

Thông Thiên trên bồ đoàn, và Nữ Oa phía sau Phục Hy, đều bùng phát khí tức, đối kháng với Hồng Quân Lão Tổ!

Chuyện tất nhiên, họ là đệ tử của Ngao Tông, là sư đệ sư muội của Minh Hà!

Hiện tại, Thánh Nhân ra tay đối với Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, tự nhiên không có lý nào lại khoanh tay đứng nhìn!

"Hồng Quân Thánh Nhân, hà tất phải ra tay với sư huynh của ngô chứ!" "Không sai, Minh Hà sư huynh chuyến này, là để chúc mừng Thánh Nhân, Thánh Nhân lại hà tất phải hống hách như vậy!" Thông Thiên và Nữ Oa hai người, nhìn thẳng Hồng Quân Lão Tổ, nói ra lời này!

Là đệ tử của Ngao Tông, tự nhiên phải cùng tiến cùng lùi với

Minh Hà!

Nếu Hồng Quân Lão Tổ quá hống hách, cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Cảnh tượng này, lại khiến chư vị trong Tử Tiêu Cung một trận chấn kinh!

Phải biết rằng, khí tức mà Thông Thiên và Nữ Oa hai người bùng phát ra, cũng là khí tức cấp Chuẩn Thánh!

Cũng có nghĩa, cũng là hai tôn tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Lúc này, Chuẩn Thánh trên Hồng Hoang đại địa, trở nên thật "rẻ rúng", lại lặng lẽ xuất hiện ba tôn Chuẩn Thánh!

Nhưng đó chưa phải là điều khiến người ta chấn kinh nhất!

Điều khiến người ta chấn kinh nhất, là ba vị Chuẩn Thánh xuất hiện, dường như là sư huynh muội.

Cũng có nghĩa, một môn phái có ba Chuẩn Thánh!

Chương 292

Nghe những lời họ nói, dường như đều xuất phát từ môn hạ của vị Minh Hoàng Ngao Tông kia!

Như vậy, một Minh Hoàng Ngao Tông, dường như trở nên càng đáng sợ hơn!

Ba đệ tử dưới môn hạ, lại toàn bộ đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Đơn giản là điều đáng sợ nhất, mang đến chấn kinh cực lớn cho chư vị trong Tử Tiêu Cung!

Chính vì lý do này, lúc này chư vị trong Tử Tiêu Cung, ánh mắt nhìn Thông Thiên và Nữ Oa và những người khác, đều tràn đầy sự chấn động!

Đương nhiên, lúc này người chấn kinh nhất, không ai khác ngoài Ngọc Thanh Nguyên Thủy bên cạnh Thông Thiên!

Trước đây, Nguyên Thủy cho rằng, Nữ Oa tuy là sư muội của Thông Thiên, nhưng hẳn cũng chỉ là tồn tại cấp Đại La!

Kết quả không ngờ, Nữ Oa cũng là tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Chẳng phải, sự cao ngạo vừa rồi, đã trực tiếp đắc tội một tôn Chuẩn Thánh rồi sao!

Đương nhiên, đó chưa phải là chuyện nghiêm trọng nhất!

Phía sau Nữ Oa, chính là vị đại năng thần bí ở U Minh Huyết Hải, cũng là Minh Hoàng Ngao Tông trong miệng Minh Hà!

Những chuyện đã làm trước đây, nếu Nữ Oa nói cho Ngao Tông, vậy trước mặt Ngao Tông, chẳng phải không thể để lại hình ảnh tốt

đẹp!

Đó là điều khiến Nguyên Thủy cảm thấy khó chịu!

Để lại một ấn tượng không tốt cho một tồn tại nghi là Thánh Nhân, quả thực không phải chuyện tốt!

Đương nhiên, sự biến hóa trong tâm tư của chư vị trong Tử Tiêu Cung, không mạnh mẽ như Nguyên Thủy!

Nhưng có một điều có thể khẳng định, từ bây giờ, cái tên "Minh Hoàng Ngao Tông" sẽ mãi mãi khắc sâu trong lòng họ, không bao giờ quên được!

"Ngao Tông đáng ghét, cố ý phái đệ tử đến, gây rối cho bản tọa mà!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hồng Quân Lão Tổ sao lại không biết, mấy đệ tử của Ngao Tông, lại mang đến không ít danh tiếng cho Ngao Tông!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, quả thực không phải chuyện tốt!

Phải biết rằng, việc mở Tử Tiêu Cung giảng đạo, trong chuyện này có không ít thâm ý!

Nhưng, nếu Ngao Tông cứ tiếp tục gây rối, vậy người chịu tổn thất chỉ có Hồng Quân Lão Tổ!

Chính vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ trong lòng cũng có không ít lửa giận!

Uy áp Thánh Nhân áp bức Minh Hà, cũng như Thông Thiên và Nữ Oa ba người, cũng trở nên càng đáng sợ!

Vào lúc này, trên người Minh Hà Lão Tổ, xuất hiện một đạo quang mang màu đen!

Quang mang nhanh chóng hội tụ, hóa thành một thân ảnh hư

huyễn!

Chính là hư ảnh của Ngao Tông!

Đây chính là hậu thủ mà Ngao Tông đã chuẩn bị cho Minh Hà!

Phải biết rằng, việc Ngao Tông cho Minh Hà đến lần này, có ý vị khiêu khích trong đó!

Chính vì lý do này, Ngao Tông sao có thể không chuẩn bị một số hậu thủ chứ!

Nếu không, Hồng Quân Lão Tổ trong cơn giận dữ, trực tiếp tiêu diệt Minh Hà và những người khác!

Vì vậy, chuẩn bị trước một số hậu thủ, là điều cần thiết!

Đương nhiên, hậu thủ xuất hiện lần này, không phải đạo thân nào của Ngao Tông!

Hiện tại Ngao Tông, đang ở thời khắc then chốt xông kích thành Thánh, tự nhiên không thể phái đạo thân đến!

Hư ảnh xuất hiện lúc này, là hư ảnh Nguyên Thần của Ngao Tông, có chút tương tự với hư ảnh Nguyên Thần mà Tù Ngưu Vương từng sử dụng khi xưa!

Đương nhiên, tuy chỉ là một đạo hư ảnh Nguyên Thần của Ngao Tông, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đạo hư ảnh Nguyên Thần này, lại vô cùng kinh người!

"Hồng Quân đạo hữu, hà tất phải so đo với ba đệ tử của bản hoàng chứ!" Hư ảnh Nguyên Thần của Ngao Tông mở miệng, nhìn Hồng Quân Lão Tổ nói!

Sau đó, hư ảnh Nguyên Thần của Ngao Tông vung tay một cái, uy áp Thánh Nhân trên người Minh Hà và Thông Thiên, Nữ Oa ba người, trực tiếp tiêu tán không còn!

Tuy tình huống của Thông Thiên và Nữ Oa, hơi nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Nhưng, hai người họ cũng là đệ tử của Ngao Tông, Ngao Tông tự nhiên sẽ không để hai người chịu thiệt, cũng nhân tiện giải trừ áp lực trên người hai người!

Một tiếng nói, lại khiến mọi người trong Tử Tiêu Cung, biết được thân phận của Ngao Tông.

Nhất thời, mọi người trong Tử Tiêu Cung không khỏi quay đầu lại, muốn chiêm ngưỡng chân dung của Ngao Tông!

"Nếu đạo hữu mang thiện ý đến, bản tọa tự nhiên sẽ lấy lễ đối đãi, chỉ sợ đạo hữu giả vờ không thiện ý a!" Hồng Quân Lão Tổ từ tốn nói, khẽ ám chỉ Ngao Tông một câu!

Tuy hai người, tạm thời không xé rách mặt nạ.

Nhưng lập trường của hai người, lại đứng ở mặt đối lập.

Hơn nữa, những người của phe Ngao Tông, lại gây ra không ít chuyện trong Tử Tiêu Cung.

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ lại có khả năng nào, cho Ngao Tông sắc mặt tốt mà xem chứ!

"Đạo hữu lời này ý gì, bản hoàng để đệ tử thân truyền Minh Hà đích thân đến, chẳng phải là chuyên để chúc mừng đạo hữu thành Thánh sao!" Ngao Tông dường như không nghe thấy lời nói của Hồng Quân Lão Tổ, "chân thành" nhìn Hồng Quân Lão Tổ nói!

"Hừ, tâm ý của đạo hữu, bản tọa đã hiểu, đạo hữu có thể mời rồi!" Hồng Quân Lão Tổ nhàn nhạt nói!

Ý của ngài cũng vô cùng rõ ràng, đã đến để chúc mừng!

Vậy hiện tại, đã chấp nhận lời chúc mừng của Ngao Tông, vậy

người của Ngao Tông cũng có thể rời đi rồi!

"Đương nhiên, không phải trước đó, bản hoàng lại có một chuyện, muốn cùng đạo hữu thương nghị một phen!" Ngao Tông mở miệng nói, sau đó nhìn lướt qua Thông Thiên trên bồ đoàn thứ ba!

Thật ra, khi hư ảnh Nguyên Thần của Ngao Tông hiển hóa, Ngao Tông đã chú ý, Thông Thiên đang ngồi trên bồ đoàn thứ ba!

Là người đại diện của Địa Đạo, Ngao Tông tự nhiên nhìn ra ý nghĩa mà sáu bồ đoàn đại diện!

Lúc này, Thông Thiên bị Địa Đạo đánh dấu, ngồi trên bồ đoàn vị trí Thánh Nhân Thiên Định, hơi có chút không phù hợp rồi!

Ước chừng Hồng Quân Lão Tổ lúc này, trong lòng cũng bất đắc dĩ a!

Vì vậy, có cơ hội như vậy, Ngao Tông lại muốn cùng Hồng Quân Lão Tổ giao dịch một phen, từ chỗ Hồng Quân Lão Tổ, mưu cầu một số lợi ích!

Mượn chuyện Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, thể hiện sự tồn tại của Địa Đạo, hơi phô diễn một số thủ đoạn!

Đây là lý do Ngao Tông phái Minh Hà Lão Tổ và những người khác đến Tử Tiêu Cung lần này!

Còn về hai người Thông Thiên và Nữ Oa, Ngao Tông lại không hề tính toán tình huống của họ!

Chương 293

Bởi vì Ngao Tông trước đây đã nói, họ có cơ duyên riêng, nếu có thể từ việc Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo mà thu hoạch được một số lợi ích, đối với họ, chẳng phải là một chuyện tốt sao!

Chính vì lý do này, trong kế hoạch của Ngao Tông, không hề liên quan đến phần của hai người họ!

Chỉ là không ngờ, sau khi hư ảnh Nguyên Thần hiển hóa, Ngao Tông mới phát giác hai người họ cũng đã ra tay, đứng về phía Minh Hà!

Đây là một biến cố!

Nhưng, hai người họ đều là đệ tử thân truyền của Ngao Tông, chuyện của hai người, Ngao Tông tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Chính vì lý do này, vừa rồi Ngao Tông mới đồng thời giải trừ uy áp Thánh Nhân trên người hai người!

Còn về chuyện Thông Thiên ngồi trên bồ đoàn, thì đó lại là một sự cố ngoài ý muốn thật sự!

Lý do là Ngao Tông trước đây đã nói, vị trí Thánh Nhân Thiên Định, có mối liên hệ vô cùng mật thiết với các vị Thánh Nhân Thiên Đạo sau này!

Nhưng hiện tại, vì Thông Thiên là người của Địa Đạo, ngồi trên vị trí Thánh Nhân Thiên Định, hơi có chút không thích hợp rồi!

Ngao Tông có thể tưởng tượng, hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, trong lòng có bao nhiêu bất đắc dĩ!

Đối với Ngao Tông, ngược lại là một cơ hội không tệ.

Có lẽ có thể lợi dụng chuyện này để làm một ít văn chương, từ trên người Hồng Quân Lão Tổ, kiếm được một số lợi ích!

"Ngao Tông đạo hữu lời này có ý gì?" Hồng Quân Lão Tổ nhìn Ngao Tông, không biết Ngao Tông muốn thương nghị chuyện gì!

Đối với điều này, Ngao Tông cười nhạt một tiếng, vung tay một cái, trực tiếp cách tuyệt không gian.

Trực tiếp cách tuyệt cảm giác của chư vị trong Tử Tiêu Cung.

Chỉ còn lại hư ảnh Nguyên Thần của Ngao Tông, và Hồng Quân Lão Tổ hai người!

Dù sao một số chuyện sắp nói, không thích hợp để chư vị trong Tử Tiêu Cung nghe!

"Hồng Quân đạo hữu, giữa ta và ngài không cần nói nhiều nữa, sáu bồ đoàn kia thuộc về vị trí Thánh Nhân Thiên Định đi." "Chắc hẳn tên đệ tử ngoan liệt kia của ta, ngồi ở vị trí đó, khiến ngài vô cùng đau đầu đi!" "Không bằng như thế này, giữa ta và ngài làm một giao dịch, ta sẽ đổi tên đồ đệ liệt đồ Thông Thiên, từ bồ đoàn đó xuống." Ngao Tông mở cửa nói thẳng, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Ở cấp độ này, một số chuyện, không cần nói nhiều lời, trực tiếp nói rõ.

"Bản tọa còn tưởng, đạo hữu cố ý để đồ đệ của mình, đến gây rối cho bản tọa chứ!" "Dù sao đối với Địa Đạo mà nói, chẳng phải không muốn nhìn thấy tình huống của Thiên Đạo sao!" Chuyện này, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên không có lời nào hay, không khỏi hừ lạnh một tiếng!

Nhưng lời nói của Hồng Quân Lão Tổ, cũng đã nói rõ rằng ngài biết mối quan hệ giữa Ngao Tông và Địa Đạo!

Đối với điều này, Ngao Tông chỉ cười nhạt một tiếng, không giải

thích nhiều, yên lặng nhìn Hồng Quân Lão Tổ.

Rốt cuộc lý do là gì, hiện tại có còn quan trọng sao, điều Ngao Tông hiện tại cần, chỉ là câu trả lời của Hồng Quân Lão Tổ mà thôi!

"Được, điều kiện là gì?" Hồng Quân Lão Tổ khẽ nhíu mày, dường như đang suy nghĩ chuyện này, cuối cùng từ từ gật đầu!

Thật ra, việc đưa Thông Thiên rời khỏi bồ đoàn, là điều cần thiết!

Ban đầu Hồng Quân Lão Tổ, ngược lại không lo lắng chuyện này!

Bởi vì sử dụng một số thủ đoạn mạnh mẽ, vẫn có thể đưa Thông Thiên rời khỏi bồ đoàn!

Nhưng, khi Ngao Tông xuất hiện ở đây, ý nghĩa đã thay đổi!

Bởi vì Ngao Tông tên gia hỏa này, nhất định sẽ không để đệ tử của mình chịu thiệt!

Huống hồ, một tay mà Ngao Tông vừa lộ ra, đã thể hiện thực lực của Ngao Tông rồi!

Giữa cử chỉ, có thể giải trừ uy áp Thánh Nhân, đó không phải là điều mà một Chuẩn Thánh bình thường có thể làm được!

Ngao Tông hiện tại, cho dù không phải Thánh Nhân, cũng tuyệt đối có thủ đoạn có thể sánh ngang Thánh Nhân!

Vì vậy, nếu náo loạn với Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ e rằng cũng sẽ cảm thấy đau đầu!

Đương nhiên, là Thánh Nhân duy nhất hiện nay, huống hồ Ngao Tông không phải bản thể đến.

Muốn trấn áp Ngao Tông một đạo hư ảnh Nguyên Thần, Hồng Quân Lão Tổ có thể làm được, chỉ cần tốn một số thủ đoạn!

Nhưng, hiện tại điều quan trọng nhất, là chuyện Tử Tiêu Cung

giảng đạo!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, hoàn thành thuận lợi việc giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, mới là điều quan trọng nhất!

Gây ra nhiều chuyện lặt vặt khác, đối với Hồng Quân Lão Tổ, không phải chuyện tốt!

Chính vì lý do này, giải quyết chuyện Thông Thiên một cách lặng lẽ, mới là cách làm tốt nhất.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một chút, Hồng Quân Lão Tổ đã mềm mỏng, muốn xem Ngao Tông tính toán thế nào!

"Đơn giản, ta muốn Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm!" Ngao Tông mở miệng, nói ra mục đích thật sự của mình!

Trước đây Ngao Tông đã nói, nếu có cơ hội, lại muốn từ chỗ Hồng Quân Lão Tổ, đoạt lấy hai thanh tiên kiếm này!

Bởi vì chỉ có như vậy, Ngao Tông mới có thể tập hợp đủ Tru Tiên Kiếm Trận!

Đến lúc đó, đợi Thông Thiên hoàn toàn trưởng thành, Ngao Tông mới có thể truyền thụ cả Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên!

Hiện tại, Thông Thiên ngẫu nhiên chiếm giữ một bồ đoàn, ngược lại là một cơ hội không tồi!

Phải biết rằng, ban đầu Ngao Tông, đã tính toán lấy một số bảo vật, để đổi hai thanh tiên kiếm với Hồng Quân Lão Tổ!

Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ Ngao Tông có thể không tốn một xu, từ chỗ Hồng Quân Lão Tổ, giành được cả hai thanh tiên kiếm!

Tuy nhiên, khi Hồng Quân Lão Tổ nghe lời nói của Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ sắc mặt lập tức đại biến, sắc mặt trở nên tái xanh!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ không ngờ, Ngao Tông lại đòi hai thanh

tiên kiếm!

Hai thanh tiên kiếm quý trọng đến mức nào, tự nhiên không cần nói nhiều!

Phải biết rằng, khi Tiên Ma đại chiến khi xưa, Ma Tổ La Hầu đã dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, gây ra phiền phức cực lớn!

Huống hồ, Hồng Quân Lão Tổ còn biết, hai thanh tiên kiếm còn lại, cũng là Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm, đang nằm trong tay Ngao Tông!

Nếu để Ngao Tông lấy Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm, vậy Ngao Tông chẳng phải có thể tập hợp thành Tru Tiên Tứ Kiếm!

Chuyện như vậy, Hồng Quân Lão Tổ sao có thể đồng ý được chứ!

Chính vì lý do này, điều đầu tiên Hồng Quân Lão Tổ nghĩ đến, là từ chối Ngao Tông!

Tuy nhiên, khi Hồng Quân Lão Tổ chưa mở miệng, linh quang của Hồng Quân Lão Tổ lóe lên, dường như đã nghĩ ra điều gì!

Theo sự hiểu biết của Hồng Quân Lão Tổ về Ngao Tông, Tru Tiên Tứ Kiếm, Ngao Tông rất có khả năng là đòi cho Thông Thiên!

Một khi Ngao Tông có được Tru Tiên Tứ Kiếm hoàn chỉnh, Ngao Tông rất có khả năng sẽ ban cho Thông Thiên!

Chương 294

Như vậy, chẳng phải giống hệt sắp xếp của ngài sao!

Phải biết rằng, ban đầu, cũng là trước khi Thông Thiên chưa bị Địa Đạo đánh dấu, Hồng Quân Lão Tổ đã từng thiết kế!

Sẽ thu Thông Thiên làm đệ tử thân truyền, và ban Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên!

Bởi vì Tru Tiên Tứ Kiếm tuy mạnh mẽ, nhưng lại không có hiệu quả trấn áp khí vận!

Như vậy, đợi đến khi lượng kiếp tiếp theo, có lẽ có thể mượn chuyện này, hoàn thành phong thần lượng kiếp mà ngài đã dự tính!

Đoạn thời gian trước, Hồng Quân Lão Tổ bế quan đã suy tính thấu đáo!

Không thể không nói, sau khi thành Thánh, Hồng Quân Lão Tổ đã suy nghĩ xa hơn!

Tuy Yêu Vu Lượng Kiếp chưa bắt đầu, nhưng Hồng Quân Lão Tổ đã bố cục, sắp xếp chuyện phong thần lượng kiếp rồi!

Còn hiện tại, tuy sự phát triển của sự việc, có sự chênh lệch lớn so với dự tính của Hồng Quân Lão Tổ.

Thậm chí ngay cả Thông Thiên, cũng đã bị Địa Đạo đánh dấu, không thể trở thành đệ tử của ngài!

Nhưng, Hồng Quân Lão Tổ vẫn có thể lợi dụng Thông Thiên, hoàn thành phong thần lượng kiếp sau này!

Hơn nữa, suy nghĩ sâu xa hơn, nếu có thể trong phong thần, mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo dưới môn hạ, trực tiếp tiêu diệt Tiệt Giáo

của Thông Thiên, hạ gục Thông Thiên đã trở thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Như vậy, sức mạnh của Thiên Đạo chẳng phải có thể được gia trì thêm một bước, thậm chí còn có thể đả kích Địa Đạo thêm một bước!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, đều là chuyện tốt trăm lợi mà không có một hại!

Chính vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ đã không từ chối ngay lập tức, mà chìm vào suy tư sâu xa, suy nghĩ kỹ lưỡng về lợi ích được mất trong đó!

Đối với điều này, Ngao Tông chỉ yên lặng chờ đợi, không thúc giục Hồng Quân Lão Tổ!

Thật ra, mưu tính của Hồng Quân Lão Tổ, Ngao Tông sớm đã biết!

Điều Hồng Quân Lão Tổ đang nghĩ trong lòng, không gì khác ngoài việc tối đa hóa lợi ích!

Lợi dụng chuyện Tru Tiên Tứ Kiếm, thiết kế Thông Thiên một phen, tiện thể xem có cơ hội hãm hại Ngao Tông một phen hay không mà thôi!

Nhưng, Ngao Tông vẫn đòi Hồng Quân Lão Tổ Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm!

Bởi vì Ngao Tông cũng có tính toán của mình!

Trước đây Ngao Tông đã nói, hy vọng mấy đệ tử dưới môn hạ, đều có thể đi ra con đường của riêng mình!

Nếu Thông Thiên và Nữ Oa và những người khác, đều có thể đi ra con đường của riêng mình, thông qua phương thức lấy sức mạnh chứng đạo mà thành Thánh, chứ không thông qua phương pháp khác

mà thành Thánh!

Như vậy, mọi tính toán của Hồng Quân Lão Tổ, sẽ hoàn toàn thất bại!

Ngao Tông nghĩ vậy!

Để xúc tiến chuyện này, ngay từ trước đó, khi Thông Thiên và Nữ Oa vẫn còn ở U Minh Huyết Hải.

Ngao Tông đã đặc biệt thiết kế Thông Thiên và Ngao Nguyệt một phen, để hai người đại chiến một trận.

Thông qua trận đại chiến đó, để Thông Thiên và Nữ Oa và những người khác, hiểu rõ sự mạnh mẽ của việc lấy sức mạnh chứng đạo!

Để xúc tiến chuyện này, Ngao Tông đã đặt ra phục bút từ trước đó!

Có thể nói, hiện tại Thông Thiên và Nữ Oa, tuy đang tu hành phương pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, nhưng trong lòng hai người, sớm đã có khát vọng lấy sức mạnh chứng đạo!

Chính vì lý do này, Ngao Tông căn bản không lo lắng Hồng Quân Lão Tổ thiết kế phục!

Bởi vì, dù Hồng Quân Lão Tổ có mưu tính gì, chỉ cần Ngao Tông không mắc bẫy, vạn phần thiết kế, cuối cùng cũng chỉ sẽ công cốc mà thôi!

Vì vậy, Ngao Tông mới bình tĩnh như vậy, đòi Hồng Quân Lão Tổ Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm!

“Bản tọa đồng ý, nhưng bản tọa cũng có một điều kiện, trong lần giảng đạo tại Tử Tiêu Cung sắp tới, người của Địa Đạo nhất mạch, không được phép gây rối cho bản tọa!” Hồng Quân Lão Tổ trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng nói ra quyết định của mình!

Sau một hồi suy nghĩ, Hồng Quân Lão Tổ đã chọn đồng ý chuyện này!

Đều vì Phong Thần Lượng Kiếp sau này!

Thậm chí, trong một thời gian ngắn, Hồng Quân Lão Tổ đã nghĩ ra mấy phương pháp, chuẩn bị trong lượng kiếp sau này, hãm hại Thông Thiên và Ngao Tông một phen!

Chính vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ mới chọn đồng ý yêu cầu của Ngao Tông!

Còn về điều kiện trong miệng Hồng Quân Lão Tổ, không được phép gây rối trong Tử Tiêu Cung giảng đạo, chỉ là chuyện nói tùy tiện mà thôi!

Dù sao Hồng Quân Lão Tổ không muốn Ngao Tông phát giác ý đồ thật sự của mình, tự nhiên phải dùng một số chuyện, thu hút sự chú ý của Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên đồng ý ngay, không ngờ Ngao Tông lại đưa ra một điều kiện mới, cho phép người của Địa Đạo nhất mạch, nghe đạo trong Tử Tiêu Cung!

Đương nhiên, việc Ngao Tông đưa ra yêu cầu như vậy, cũng tương tự như Hồng Quân Lão Tổ, đều là những lời nói để chuyển sự chú ý mà thôi!

Không nói chuyện quay về, sở dĩ Ngao Tông có suy tính như vậy, cũng có tính toán của Ngao Tông!

Một mặt, Hồng Quân Lão Tổ là Thánh Nhân chân chính, giảng đạo quả thực cũng là một cơ duyên, để đệ tử của mình nghe cũng tốt, không chừng sẽ có thu hoạch!

Mặt khác, Ngao Tông mơ hồ nhớ, sau khi Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo, sẽ phân bảo vật tại Phân Bảo Nham!

Dù sao pháp môn Tam Thi Chứng Đạo mà Hồng Quân Lão Tổ truyền xuống, lại cần Nguyên Thần ký thác vào Tiên Thiên Linh Bảo!

Lúc đó, ngay từ Long Phượng Lượng Kiếp ban đầu, bảo vật trên Hồng Hoang đại địa, về cơ bản đều đã bị Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ thu gom gần hết rồi!

Nếu không phóng thích một số bảo vật ra, e rằng một số Đại La, muốn tiến hành trảm đạo cũng không có cách nào!

Đối với Ngao Tông, cũng là một cơ hội không tồi!

Ít nhất có thể để đệ tử của mình, một lần nữa tranh giành một số bảo vật!

Dù sao bảo vật có được miễn phí, há có thể bỏ qua chứ!

Chính vì lý do này, Ngao Tông mới đưa ra yêu cầu này!

Đương nhiên, Hồng Quân Lão Tổ lại không có một chút nghi ngờ nào!

Hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, cả đầu óc đều đang thiết kế Ngao Tông và Thông Thiên, vì vậy Hồng Quân Lão Tổ lại không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý!

Từ đó, giao dịch giữa Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, chính thức đạt thành hiệp nghị!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân Lão Tổ lấy ra Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm, trực tiếp giao cho Ngao Tông!

Ngao Tông mới giải trừ cách tuyệt không gian, để chư vị trong Tử Tiêu Cung phía dưới, có thể nghe thấy lời nói của mình!

Lúc này chư vị trong Tử Tiêu Cung, từng người đều vô cùng hiếu kỳ nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ và Ngao Tông.

Chương 295

Tuy không biết, hai vị đại thần thông rốt cuộc đã thương nghị chuyện gì!

Nhưng Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, đều là những tồn tại siêu việt, chuyện mà họ thương nghị, nhất định sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Chính vì lý do này, trong lòng chư vị trong Tử Tiêu Cung, đều vô cùng hiếu kỳ!

Đương nhiên, Ngao Tông không giải thích với họ, mà nhìn về phía Thông Thiên trên bồ đoàn thứ ba!

"Liệt đồ, không vì sư mà ngồi, vị trí đó không phải thứ nên ngồi đâu." Ngao Tông cười nhạt một tiếng, nói với Thông Thiên!

"Vâng, lão sư!" Thông Thiên vội vàng vái chào, đứng dậy khỏi bồ đoàn thứ ba, sau đó nhanh chóng đến bên cạnh Ngao Tông!

Tuy Thông Thiên tính tình phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng không phải người ngu muội!

Ngồi trên bồ đoàn lâu như vậy, Thông Thiên sớm đã suy tính ra ý nghĩa đặc biệt của bồ đoàn, chỉ là không có cơ hội mà thôi!

Hiện tại, Ngao Tông đã gọi, Thông Thiên tự nhiên sẽ không trái lời, vội vàng đến bên cạnh Ngao Tông!

Còn về Nữ Oa, ban đầu Nữ Oa ngồi phía sau Phục Hy, nhưng thấy Thông Thiên sau đó, Nữ Oa khẽ suy nghĩ, cũng đứng dậy, đến bên cạnh Ngao Tông!

Dù sao huynh trưởng của nàng, đã ngồi vững vị trí trên bồ đoàn rồi, cũng không cần phải luôn túc trực bên cạnh huynh trưởng.

Tiếp theo, tự nhiên trở về bên cạnh lão sư và sư huynh của mình, mới là cách làm tốt nhất!

Có thể nói, người của Ngao Tông nhất mạch, đều ở một góc!

Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ đạt thành giao dịch, đã có được Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm!

Như vậy, Tru Tiên Tứ Kiếm toàn bộ đều rơi vào tay Ngao Tông, thêm vào Tru Tiên Kiếm Đồ sớm đã nằm trong tay Ngao Tông!

Thật ra, nếu Ngao Tông có ý định, bất cứ lúc nào cũng có thể tái hiện Tru Tiên Kiếm Trận đã từng rực rỡ trong Tiên Ma chi tranh khi xưa!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông mà nói, phần lớn sẽ không đi nghiên cứu những thứ này!

Bởi vì Ngao Tông tranh giành bốn thanh tiên kiếm, phần lớn là vì Thông Thiên!

Trên điểm này, Hồng Quân Lão Tổ ngược lại không đoán sai!

Chỉ là trước khi Thông Thiên chưa có cách nào ổn định tâm tính, Ngao Tông sẽ không giao Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên!

Sau đó, Ngao Tông liền đổi Thông Thiên trở về bên cạnh mình!

Thông Thiên và Nữ Oa hai người, đều trở về bên cạnh Ngao Tông, cũng là vị trí của Minh Hà và những người khác.

Như vậy, trên sáu bồ đoàn, lập tức trống ra một vị trí!

Chính vì lý do này, bồ đoàn này lại gây ra sự tranh giành của vô số Đại La Kim Tiên!

Chuyện tất nhiên!

Có thể nói, các Đại La trong Tử Tiêu Cung, trừ Hồng Vân Lão Tổ

có chút vấn đề về đầu óc ra.

Các Đại La Kim Tiên còn lại, ai mà không phải nhân vật thành tinh.

Sớm đã nhìn ra sự đặc biệt của sáu bồ đoàn!

Huống hồ, sau khi đại năng thần bí Ngao Tông bí mật đàm phán với Thánh Nhân, lại để đệ tử của mình, nhường bồ đoàn!

Chẳng phải rõ ràng đã nói rõ chuyện này sao!

Chư vị trong Tử Tiêu Cung có thể khẳng định, trên bồ đoàn này, nhất định có cơ duyên đặc biệt!

Chính vì lý do này, chư vị trong Tử Tiêu Cung đều tranh giành!

Đối với điều này, Ngao Tông lại không can thiệp nữa.

Một mặt, Ngao Tông thật sự đã đồng ý với Hồng Quân Lão Tổ, sẽ không tiếp tục gây rối trong Tử Tiêu Cung!

Mặt khác, Ngao Tông cũng muốn quan sát một phen, xem bồ đoàn này, cuối cùng sẽ rơi vào tay ai!

Chuyện này, Ngao Tông ngược lại có chút hiếu kỳ!

Thời gian từng chút trôi qua, quyền sở hữu của bồ đoàn cuối cùng, rốt cuộc đã có kết quả!

Côn Bằng Lão Tổ đã thành công đoạt được vị trí của bồ đoàn!

"Hơi có chút thú vị, đây là Thiên Đạo Thánh Nhân mà Hồng Quân Lão Tổ xem trọng sao, ngược lại hơi nằm ngoài dự liệu của ta!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng một tiếng, trong lòng có chút kinh ngạc!

Thật ra, Tam Thiên khách Tử Tiêu Cung, đã hội tụ không ít nhân vật thiên tư trác tuyệt!

Không nói những người khác, huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn

Nguyên Tử và những người tương tự, mỗi người đều là con cưng chân chính của trời đất, mang theo khí vận lớn trên người!

Trong mắt Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ, để một trong số họ, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân mới, cũng là chuyện có thể xảy ra!

Kết quả không ngờ, Hồng Quân Lão Tổ lại chọn Côn Bằng Lão Tổ!

Thật ra, Hồng Quân Lão Tổ đã chọn Côn Bằng Lão Tổ!

Tuy việc tranh giành bồ đoàn, bề ngoài nhìn có vẻ công bằng cạnh tranh!

Nhưng xét đến cùng, chẳng phải đều nhìn vào ý tứ của Hồng Quân Lão Tổ sao!

Hoặc là, vấn đề quyền sở hữu bồ đoàn, Hồng Quân Lão Tổ đang âm thầm kiểm soát!

Bồ đoàn cuối cùng bị Côn Bằng Lão Tổ giành lấy, chứng tỏ ứng cử viên Thiên Đạo Thánh Nhân mà Hồng Quân Lão Tổ ưng ý, chính là Côn Bằng Lão Tổ!

Chân tướng là vậy!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông mà nói, không có gì kỳ lạ!

Bởi vì đợi đến khi Ngao Tông thành Thánh, vị trí Địa Đạo Thánh Nhân đản sinh, về cơ bản cũng là do Ngao Tông lựa chọn!

Chỉ có thể nói, chuyện này kẻ tám lạng người nửa cân, không có gì hay mà nói!

Chỉ là đối với kết quả này, Ngao Tông cảm thấy hơi nằm ngoài dự liệu mà thôi!

Không ngờ, vị trí Thánh Nhân Thiên Định cuối cùng, lại rơi vào tay Côn Bằng Lão Tổ!

Thực ra nếu suy nghĩ kỹ, Hồng Quân Lão Tổ lại lựa chọn như vậy, ngược lại là chuyện có thể xảy ra!

Bởi vì Côn Bằng Lão Tổ thật sự là một ứng cử viên khá thích hợp!

Phải biết rằng, trừ Thông Thiên và Nữ Oa đã bị Ngao Tông thu nhận trước.

Trong số mấy vị con cưng của trời đất còn lại, phù hợp với yêu cầu của Hồng Quân Lão Tổ, thực ra cũng không có bao nhiêu!

Chương 296

Huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất thì không cần nói rồi, tuy hai người đều là con cưng chân chính của trời đất!

Đông Hoàng Thái Nhất còn tốt hơn, trời sinh có Hỗn Độn Chung, một trong ba chí bảo khai thiên, cùng sinh ra!

Khí vận như vậy, trong thời đại này, lại có bao nhiêu người có thể sánh ngang!

Nhưng, khí vận của huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất, há chỉ có thể dùng con cưng của trời đất để hình dung, đơn giản là con của lượng kiếp, nhân vật chính bẩm sinh!

Chính vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ ngược lại không dám chọn hai huynh đệ!

Không có cách nào, hai huynh đệ là nhân vật chính của lượng kiếp ứng kiếp mà sinh ra!

Nếu trong số họ có người thành Thánh, vậy Yêu Vu Lượng Kiếp không có cách nào tiến hành tiếp được!

Đó không phải là điều Hồng Quân Lão Tổ muốn thấy!

Vì vậy chỉ có thể từ bỏ hai người!

Còn về Trấn Nguyên Tử… Phải biết rằng, danh hiệu sau này của Trấn Nguyên Tử, là Tổ Tiên Địa Tiên, cầm Địa Thư được thai nghén từ đại địa mà sinh ra, trời sinh là nhân vật của Địa Đạo!

Hồng Quân Lão Tổ dù có lòng, cũng không có cách nào kéo ông ta về phía Thiên Đạo!

Vì vậy, tuy Trấn Nguyên Tử thiên phú kinh người, cũng không

thích hợp trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Các nhân vật còn lại, hoặc nhiều hoặc ít đều có những khuyết điểm tương tự!

Hoặc là, có lý do đặc biệt, không thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, như huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất!

Hoặc là, khí vận bản thân không đủ, không thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, ví dụ như Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu!

Tuy lai lịch đặc biệt, nhưng nói về khí vận, so với những yêu nghiệt kia, rốt cuộc vẫn kém hơn một bậc!

Vì vậy, vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo cuối cùng, chỉ có thể rơi vào tay Côn Bằng Lão Tổ!

Chỉ có thể nói, Côn Bằng Lão Tổ cũng đã nhặt được một món hời, vì vậy mới có kết quả như vậy!

Diễn biến bên trong, Ngao Tông cũng sau khi suy nghĩ một chút, mới hiểu được sự đặc biệt bên trong!

Đương nhiên, đối với chuyện này, Ngao Tông không để ý nhiều nữa!

Bởi vì đối với Ngao Tông mà nói, ứng cử viên Thánh Nhân Địa Đạo thuộc về Địa Đạo, Ngao Tông đã quyết định từ trước đó rồi!

Hồng Quân Lão Tổ chọn Côn Bằng Lão Tổ, không nằm trong mục tiêu của Ngao Tông.

Vì vậy Hồng Quân Lão Tổ chọn Côn Bằng Lão Tổ, đối với Ngao Tông, cũng không phải chuyện lớn gì.

Vì vậy, Ngao Tông ngược lại không cần để ý, cứ yên lặng xem là được!

Nói đến đây, vị trí của sáu bổ đoàn, tổng cộng đã hoàn toàn ổn

định!

"Được rồi, từ bây giờ, mấy lần giảng đạo sau, tất cả mọi người đều ngồi theo vị trí hiện tại đi." Hồng Quân Lão Tổ mở miệng nói, nói ra quyết định của mình!

Tuy trong chuyện bồ đoàn, đã xuất hiện nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng hiện tại, những chuyện này cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Tiếp theo, cũng là lúc bắt đầu chính thức giảng đạo!

Đối với điều này, Ngao Tông thầm truyền lời, dặn dò Thông Thiên và Nữ Oa và những người khác, hãy nghe đạo thật kỹ.

Sau đó, hư ảnh Nguyên Thần của Ngao Tông, từ từ tiêu biến mất!

Chuyện tất nhiên!

Một đạo hư ảnh Nguyên Thần, chỉ là hậu thủ mà Ngao Tông để lại cho Minh Hà và những người khác!

Hiện tại mọi chuyện đã xử lý xong, tự nhiên sẽ không tiếp tục hiển hóa!

Dù sao hư ảnh Nguyên Thần không phải bản tôn của Ngao Tông, sức mạnh dùng đi một phần sẽ thiếu một phần, không cần thiết lãng phí nhiều!

Để Thông Thiên và những người khác, nghe Thánh Nhân giảng đạo thật kỹ, là đủ rồi!

Còn về bản tôn Ngao Tông, lúc này bản tôn Ngao Tông, đang ở thời điểm then chốt, căn bản không có thời gian để ý đến chuyện bên ngoài!

Đối với điều này, Thông Thiên và Nữ Oa và những người khác, lập tức vội vàng vái chào xưng vâng.

Trong thời gian tiếp theo, Hồng Quân Lão Tổ chính thức bắt đầu giảng đạo!

Đạo mà Hồng Quân Lão Tổ giảng ngay từ đầu, không phải là Hư Vô Đại Đạo, mà là từ cơ sở nhập môn, từ cảnh giới tu hành đầu tiên bắt đầu giảng!

Đối với chư vị trong Tử Tiêu Cung mà nói, là một cơ hội không tồi, có thể sơ lý lại các cảnh giới của bản thân!

Nhất thời, chư vị trong Tử Tiêu Cung đều tiến vào trạng thái nghe đạo.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, ba vạn năm đã trôi qua!

Sau ba vạn năm, Hồng Quân Lão Tổ mới dừng lại!

"Lần giảng đạo này tổng cộng có ba lần, mỗi lần giảng đạo ba vạn năm, cách nhau ba vạn năm, đây là lần giảng đạo thứ nhất." "Ngoài ra, để duy trì trật tự thiên địa, bần tọa có ý định thiết lập Chúng Tiên Chi Thủ, phụ trợ Thiên Đạo duy trì trật tự thiên địa!" "Đông Vương Công là do luồng Dương Khí Tiên Thiên đầu tiên hóa thành, có thể là Nam Tiên Chi Thủ!" "Tây Vương Mẫu là do luồng Âm Khí Tiên Thiên đầu tiên hóa thành, có thể là Nữ Tiên Chi Thủ!" Hồng Quân Lão Tổ mở miệng, nói ra một đoạn lời này!

Lần mở miệng này, chủ yếu là vì hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, nói rõ quy tắc ba lần giảng đạo!

Giảng đạo tại Tử Tiêu Cung tổng cộng có ba lần, mỗi lần ba vạn năm, cách nhau ba vạn năm!

Như vậy, mới có lợi cho sự phát triển của một số chuyện!

Đương nhiên, còn về sự phát triển của sự việc, Hồng Quân Lão Tổ không nói nhiều!

Còn về chuyện thứ hai, là thiết lập Chúng Tiên Chi Thủ!

Trước khi Thiên Đình chưa đản sinh, tạm thời thiết lập Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ.

Đối với Thiên Đạo mà nói, có lợi ích không nhỏ, ít nhất có thể tạm thời ổn định sức mạnh của Thiên Đạo!

Dù sao, hiện tại Địa Đạo ngày càng lớn mạnh, để chống lại sự trưởng thành của Địa Đạo, phía Thiên Đạo cũng cần phải có một số hành động rồi!

Đương nhiên, cái gọi là Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, chỉ là chức trách tạm thời mà thôi!

Đợi đến khi Thiên Đình đản sinh, hai thần vị này sẽ không còn quan trọng nữa!

Bởi vì Thiên Đình mới là tổ chức chính thống của Thiên Đạo, đối với Thiên Đạo mà nói, là tổ chức quan trọng nhất!

Giống như Địa Phủ Âm Phủ, có ý nghĩa tương tự đối với Địa Đạo!

Chương 297

Đợi đến khi Thiên Đình đản sinh, cái gọi là Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, ước chừng sẽ không còn tốt đẹp nữa rồi!

Bởi vì sau khi Thiên Đình đản sinh, nhất định sẽ từ tay hai người họ, tranh giành khí vận Nam Tiên và Nữ Tính!

Đương nhiên, hai vị Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, tự nhiên không biết chuyện này!

Lúc này hai người, vì được Hồng Quân Lão Tổ sách phong, cảm thấy kinh hỉ không thôi, vui mừng nhận lấy hai thần vị.

Nếu Ngao Tông ở đây, nhất định sẽ cười nhạo không thôi, không chừng sẽ lợi dụng chuyện này một phen!

Dù sao một số chuyện, đối với Ngao Tông, đều là những chuyện có thể lợi dụng được!

Đương nhiên, hiện tại Ngao Tông, đang trong trạng thái bế quan, căn bản không biết tình hình bên ngoài!

Chính vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ đã vô cùng thuận lợi sách phong Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, và ban riêng cho hai người mỗi người một bảo vật!

Đương nhiên, Hồng Quân Lão Tổ ra tay, ban cho thần quan được sách phong, tự nhiên sẽ không phải bảo vật cấp thấp, là hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm.

Tuy chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm bình thường, nhưng lại khiến Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người, cảm thấy vô cùng hân hoan!

Sau đó, Hồng Quân Lão Tổ tuyên bố kết thúc lần giảng đạo thứ

nhất, trực tiếp đưa chư vị trong Tử Tiêu Cung ra khỏi Tử Tiêu Cung!

Tất cả những người nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, mới hơi có chút bất đắc dĩ, đều quay trở về Hồng Hoang đại địa!

Còn về Minh Hà Lão Tổ, lại không trực tiếp quay trở về U Minh Huyết Hải!

Bởi vì trước khi đến, Ngao Tông đã giao cho Minh Hà Lão Tổ, một nhiệm vụ khác!

Minh Hà Lão Tổ xoay người, trực tiếp đến trước mặt Trấn Nguyên Tử Lão Tổ!

"Tại hạ Minh Hà của Minh Tộc, dám hỏi đạo hữu, có phải Trấn Nguyên Tử đạo hữu không?" Minh Hà trước mặt Trấn Nguyên Tử, trực tiếp hỏi Trấn Nguyên Tử Lão Tổ!

Đúng vậy, Trấn Nguyên Tử là một trong những mục tiêu của Ngao Tông!

Là Tổ Tiên Địa Tiên tương lai, trời sinh có Địa Thư được thai nghén từ đại địa mà sinh ra, là một ứng cử viên Thánh Nhân Địa Đạo không tồi!

Chính vì lý do này, trước lần giảng đạo này, Ngao Tông đã hạ lệnh cho Minh Hà, để Minh Hà sau khi giảng đạo, tiện thể đưa Trấn Nguyên Tử về U Minh Huyết Hải!

Đương nhiên, Ngao Tông đã đặc biệt dặn dò, để Minh Hà Lão Tổ thái độ tốt một chút!

Dù sao Minh Hà Lão Tổ là người sinh ra từ Huyết Hải, không phải kẻ dễ nói chuyện.

Bình thường nhìn hiền lành, cũng chỉ là biểu hiện trước mặt Ngao Tông mà thôi!

Phải biết rằng, trong nguyên tác, Minh Hà Lão Tổ là nhân vật đi con đường sát phạt, há lại là kẻ dễ nói chuyện!

Vì vậy, Ngao Tông mới dặn dò thêm một tiếng, vì vậy lúc này Minh Hà, thái độ mới thành khẩn như vậy!

"Bái kiến Minh Hà tiền bối, không biết tiền bối tìm đến Trấn Nguyên Tử, có phân phó gì?" Thấy Minh Hà, Trấn Nguyên Tử không dám kiêu ngạo, lập tức vái chào hành lễ!

Dù sao hiện tại Minh Hà, không phải Minh Hà Lão Tổ trong nguyên tác, mà đã tấn thăng thành tồn tại Chuẩn Thánh!

Trấn Nguyên Tử hiện tại chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên, tự nhiên phải gọi một tiếng tiền bối rồi!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu không cần đa lễ, Minh Hà chuyến này đến, chỉ là lão sư ủy thác Minh Hà, để Minh Hà mời đạo hữu, đến U Minh Huyết Hải, không biết Trấn Nguyên Tử đạo hữu ý hạ như thế nào?" Có Ngao Tông dặn dò, thái độ của Minh Hà cũng được, không đến mức kiêu ngạo hống hách.

"Lão sư… chẳng lẽ là Ngao Tông tiền bối, vãn bối vô cùng vui lòng!" Nghe lời nói của Minh Hà, hô hấp của Trấn Nguyên Tử hơi ngừng lại!

Lão sư của Minh Hà là ai, không cần nói nhiều, tự nhiên là vị Ngao Tông tiền bối kia!

Cũng có nghĩa, vị Ngao Tông tiền bối kia đã để mắt đến mình, vươn cành ô liu ra với mình!

Đối với Trấn Nguyên Tử mà nói, đây quả thực là một cơ duyên trời ban!

Phải biết rằng, một tồn tại nghi là Thánh Nhân, thậm chí trước đó ở Tử Tiêu Cung, có thể đối thoại bình đẳng với Hồng Quân Thánh

Nhân!

Một tồn tại cấp độ như vậy, đối với Trấn Nguyên Tử mà nói, có thể là một siêu cấp tồn tại cao cao tại thượng, cần phải ngưỡng vọng!

Kết quả hiện tại lại, một tồn tại cấp truyền thuyết như vậy, đích thân mời mình đến U Minh Huyết Hải!

Chẳng phải là một cơ duyên lớn sao!

Chính vì lý do này, Trấn Nguyên Tử mới kích động như vậy!

Thậm chí, Trấn Nguyên Tử không chút do dự, trực tiếp đồng ý chuyện này!

"Không biết Minh Hà tiền bối, huynh đệ ta có thể đi cùng không?" Hồng Vân Lão Tổ đi cùng Trấn Nguyên Tử, lập tức mãn nhãn mong chờ nhìn về phía Minh Hà!

Rõ ràng, gặp chuyện như vậy, với sự hiếu kỳ của Hồng Vân, lập tức có chút không ngồi yên được, muốn đi cùng, để kiến thức một phen!

Đối với điều này, Minh Hà trầm ngâm một lát, sau đó khẽ gật đầu!

Không phải Minh Hà có bao nhiêu hào phóng, Minh Hà nhìn ra, mối quan hệ giữa Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân không tệ!

Để thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mà Ngao Tông giao phó, Minh Hà không muốn gây thêm rắc rối, mới đồng ý chuyện này!

Đối với điều này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người, lập tức vui mừng không thôi!

Chuyện này coi như xong xuôi, đã có kết quả!

Sau đó, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người, cùng Minh Hà và những người khác, cùng nhau đi đến U Minh Huyết Hải!

Sau khi buổi giảng đạo đầu tiên tại Tử Tiêu Cung kết thúc, Minh Hà tuân theo mệnh lệnh của Ngao Tông, mời Trấn Nguyên Tử đến U Minh Huyết Hải!

Lão tổ Hồng Vân vẫn luôn gắn bó với Trấn Nguyên Tử cũng đi theo.

Còn về Thông Thiên và Nữ Oa, hai người từng cân nhắc đi cùng Minh Hà và Trấn Nguyên Tử đến U Minh Huyết Hải, song họ vừa nghe giảng đạo xong, cũng có một số việc cần làm.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một lát, họ không đi cùng Minh Hà mà không vội vàng, dù sao thì việc đến U Minh Huyết Hải còn có rất nhiều thời gian, không cần phải gấp gáp.

Từ đây, các vị ở Tử Tiêu Cung đều tản ra, ai nấy đều đi hoàn thành việc của mình!

Còn Minh Hà và Trấn Nguyên Tử cùng những người khác thì nhanh chóng trở về U Minh Huyết Hải!

Sau khi trở về U Minh Huyết Hải, hư ảnh nguyên thần mà Ngao Tông lưu lại trên người Minh Hà liền trực tiếp trở về thân thể kiếp trước của Ngao Tông là Phong Đô Đại Đế!

Thật vậy, trước đây, bản tôn của Ngao Tông đã tiến vào bế quan sâu để chuẩn bị cho sự đột phá cuối cùng!

Hiện tại, mọi việc bên ngoài đều do thân thể kiếp trước của Ngao Tông, Phong Đô Đại Đế, xử lý!

Dù sao thì Phong Đô Đại Đế là một trong ba đạo thân của Ngao Tông, một phần của Ngao Tông, không khác gì bản tôn.

Để thân thể kiếp trước là Phong Đô Đại Đế xử lý việc bên ngoài cũng không thành vấn đề.

Khi thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế tiêu hóa ký ức của hư ảnh nguyên thần, hắn không khỏi lộ ra một nụ cười!

Chương 298

"Thật có chút thú vị, không ngờ chuyến đi Tử Tiêu Cung lần này lại có được thu hoạch như vậy, Chu Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm đã về tay ta!" "Như vậy, Chu Tiên Tứ Kiếm đã hoàn toàn về tay ta!" Thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế lẩm bẩm, trong mắt ánh lên ý cười!

Hắn phất tay một cái, liền lấy ra Chu Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm mà hư ảnh nguyên thần đã "tống tiền" được từ Hồng Quân!

Sau đó, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế cũng lấy ra Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm!

Chu Tiên Tứ Kiếm hội tụ, tức thì phát ra từng tiếng kiếm minh, tựa hồ vô cùng hân hoan!

Thậm chí, một cỗ kiếm ý khủng bố cực độ từ Chu Tiên Tứ Kiếm chậm rãi thức tỉnh, tựa hồ muốn hoàn toàn tỉnh giấc!

Đối với điều này, Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, trực tiếp ra tay trấn áp nó!

Dù sao thì Chu Tiên Tứ Kiếm không phải là bảo vật tầm thường, tuy không có Chu Tiên Kiếm Đồ, nhưng bốn kiếm hợp nhất cũng có thể phát huy ra uy lực cực lớn!

Ngao Tông không muốn U Minh Luân Hồi bị thủng một lỗ lớn!

"Không hổ là Chu Tiên Tứ Kiếm, đợi tìm được cơ hội thích hợp, ta sẽ trao lại cho Thông Thiên sau." Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, lẩm bẩm một tiếng, sau đó cất Chu Tiên Tứ Kiếm đi, tạm thời gác lại chuyện này!

"Mà không, thiếu đi Thông Thiên và Nữ Oa, hai vị trí Thánh Nhân

thiên định lại được lấp đầy bởi Côn Bằng và Phục Hy, thật có chút thú vị." Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, lẩm bẩm, suy nghĩ về một chuyện khác!

Trong buổi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung lần này, tổng cộng có hai đại sự xảy ra, một là giao dịch giữa Ngao Tông và lão tổ Hồng Quân, hai là sự thay đổi của các vị trí Thánh Nhân thiên định!

Chuyện thứ nhất, Ngao Tông đã tính toán từ trước.

Chuyện thứ hai, thì có thể xem là mưu kế của lão tổ Hồng Quân!

Thật vậy, giống như tình huống của lão tổ Côn Bằng, tuy bề ngoài có vẻ Phục Hy được Nữ Oa đẩy lên vị trí đó.

Nhưng, nếu không có sự cho phép của lão tổ Hồng Quân, Phục Hy làm sao có thể ngồi ở vị trí đó!

Như vậy, chuyện này cần phải suy nghĩ thật kỹ một phen!

"Theo lẽ thường, Nữ Oa định sẵn sẽ trở thành người sáng tạo Nhân tộc, trở thành một sự tồn tại vô cùng đặc biệt trong các Thánh Nhân đời sau!" "Mặc dù Nữ Oa hiện tại đã bị ta đánh dấu ấn Địa Đạo từ trước, nhưng với dã tâm của lão tổ Hồng Quân, chắc chắn không thể bỏ qua cơ hội như vậy!" "Bởi vì từ Nữ Oa mà ra tay, can thiệp vào Nhân Đạo, chính là con đường tiện lợi nhất!" "Cho nên, lão tổ Hồng Quân cố ý đẩy Phục Hy lên vị trí đó.

Nguyên nhân là để lợi dụng tình cảm huynh muội giữa Phục Hy và Nữ Oa, để can thiệp vào việc Nữ Oa tạo người, từ đó thực hiện một số mưu đồ trên Nhân Đạo sao?…" Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, ánh mắt lấp lánh, suy tư về chuyện của Phục Hy, dần dần suy đoán ra!

Theo dòng suy nghĩ của Ngao Tông, hắn đại khái đã đoán ra được thủ đoạn của lão tổ Hồng Quân!

Nếu Ngao Tông không đoán sai, lão tổ Hồng Quân có khả năng thực sự ôm ý đồ như vậy!

Thông qua tay Nữ Oa, để Phục Hy can thiệp vào việc Nữ Oa tạo người, từ đó ảnh hưởng đến Nhân Đạo!

Vì lý do này, lão tổ Hồng Quân mới đẩy Phục Hy lên vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo!

Hẳn là ý đồ của lão tổ Hồng Quân rồi!

Không thể không nói, dã tâm của lão tổ Hồng Quân vẫn vô cùng lớn, vẫn không quên chuyện này!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, đã suy ra chân tướng của sự việc.

Vậy thì việc lão tổ Hồng Quân muốn làm không còn dễ dàng như vậy nữa!

Thậm chí, Ngao Tông không chừng có thể mượn chuyện này, phản kế lão tổ Hồng Quân một vố!

Trong khoảnh khắc, tư duy của Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, nhanh chóng nhảy múa, suy tính lợi ích và mất mát của chuyện này!

"Khải bẩm Đại Đế, đại nhân Minh Hà cầu kiến, đồng thời dẫn theo hai vị ngoại nhân, tên là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân…" Một thần quan Địa phủ nhanh chóng đến cung điện của Phong Đô Đại Đế, bẩm báo chuyện này với Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế!

Trước khi bế quan, Ngao Tông đã dặn dò, toàn bộ Luân Hồi và Minh Tộc, nếu có chuyện gì, có thể trực tiếp tìm Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế!

Vì lý do này, sau khi Minh Hà trở về U Minh Huyết Hải, liền trực tiếp bẩm báo lên.

"Truyền lệnh của Bản đế, dẫn Trấn Nguyên Tử vào đây." Ngao Tông hơi gật đầu, nói với thần quan.

Mặc dù Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, thường sẽ không gặp ngoại nhân!

Nhưng bản tôn của Ngao Tông hiện đang trong trạng thái bế quan, ngay cả thân thể Cửu U Minh Long hiện tại cũng vậy, không thể xử lý việc bên ngoài!

Vì vậy, chuyện này chỉ có thể do thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế xử lý!

Tuy nhiên, Phong Đô Đại Đế chỉ muốn gặp một mình Trấn Nguyên Tử mà thôi!

Đối với lão tổ Hồng Vân, Phong Đô Đại Đế không có ý định gặp, vì không có điều cần thiết!

"Nặc!" Thần quan vâng lệnh, lập tức lui xuống!

Nhanh chóng, thần quan liền quay lại trước mặt lão tổ Minh Hà và những người khác, truyền đạt ý chỉ của Phong Đô Đại Đế.

"Phong Đô Đại Đế muốn gặp Trấn Nguyên Tử đạo hữu, thật có chút thú vị, đạo hữu cứ yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì xấu đâu!" Minh Hà có chút, nhưng quay đầu nhìn Trấn Nguyên Tử nói.

Đối với điều này, Trấn Nguyên Tử trong lòng vẫn còn chút băn khoăn, vì không biết rõ nhân vật Phong Đô Đại Đế này.

Nhưng, Trấn Nguyên Tử lại không hề từ chối!

Bởi vì Minh Hà không mở miệng nói điều gì không thỏa đáng, hẳn là một nhân vật phi phàm!

Gặp một lần, xem ra cũng không phải chuyện xấu.

Còn về Hồng Vân bên cạnh Trấn Nguyên Tử.

Tuy Hồng Vân có chút ngu thiện, nhưng cũng không hoàn toàn là kẻ ngốc!

Ngao Tông không hề triệu kiến ông, vì vậy Hồng Vân rất biết điều, không hề mở miệng đòi đi theo.

Ông cùng Trấn Nguyên Tử, ở đây chờ Trấn Nguyên Tử quay về!

Đối với điều này, mọi chuyện đã có kết luận, Trấn Nguyên Tử một mình đi đến cung điện của Phong Đô Đại Đế.

Minh Hà và Hồng Vân thì ở lại đó, chờ cuộc gặp mặt kết thúc!

Nhanh chóng, Trấn Nguyên Tử đến cung điện của Phong Đô Đại Đế, gặp thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế!

"Trấn Nguyên Tử, bái kiến Phong Đô… Thánh Nhân!" Đồng tử của Trấn Nguyên Tử co rút lại, thần sắc chấn động, tức thì hành một đại lễ!

Thật ra, khi Trấn Nguyên Tử gặp Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, Trấn Nguyên Tử đã có chút chấn động!

Bởi vì khi đối mặt với Phong Đô Đại Đế, Trấn Nguyên Tử mơ hồ có một cảm giác như khi gặp lão tổ Hồng Quân!

Cái loại khí tức đạo vận bao trùm thân thể, không thể suy đoán được, đơn giản là một sự tồn tại khác biệt hoàn toàn!

Có thể nói, đơn giản như một tôn Thánh Nhân vậy!

Sự thật là, bản tôn của Ngao Tông hiện tại có mối quan hệ ngày càng mật thiết với Địa Đạo, nên đã ảnh hưởng đôi chút đến hai đạo thân của Ngao Tông!

Vì lý do này, trên người thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, cũng mang theo một tia đạo vận của Địa Đạo!

Chương 299

Vì vậy, Trấn Nguyên Tử mới sản sinh ra ảo giác như vậy!

Bởi vì lão tổ Hồng Quân, người phát ngôn của Thiên Đạo, trên người mang theo một tia đạo vận của Thiên Đạo!

Giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, quả thực có một số điểm tương tự!

Vì vậy, Trấn Nguyên Tử mới lầm tưởng, Phong Đô Đại Đế trước mặt cũng là một Thánh Nhân chân chính.

"Thánh Nhân?

Thật có chút thú vị, Bản đế là Phong Đô Đại Đế của U Minh Luân Hồi, theo lời mời của Ngao Tông đạo hữu, chấp chưởng việc Luân Hồi, xưng ta một tiếng tiền bối là được rồi." "Lần này, Ngao Tông đạo hữu đang trong trạng thái bế quan, không thể đích thân xuất quan, vì vậy Bản đế mới gặp tiểu hữu." "Trấn Nguyên Tử tiểu hữu, có biết Ngao Tông đạo hữu mời ngươi đến, là vì chuyện gì không?" Thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế mỉm cười nhàn nhạt, nói ra thân phận của mình!

Thật ra, mặc dù thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế cũng là một phần của Ngao Tông, nhưng Ngao Tông lại không muốn quá nhiều người biết mối quan hệ giữa Phong Đô Đại Đế và Ngao Tông!

Vì lý do này, Ngao Tông giải thích đôi chút về thân phận, sau đó trực tiếp đi vào chính sự.

"Vãn bối không biết, không biết tiền bối có phân phó gì không, Trấn Nguyên Tử nhất định sẽ tận lực làm." Trấn Nguyên Tử vội vàng nói, bày tỏ thái độ của mình!

Có thể xuất lực cho một tồn tại nghi là Thánh Nhân, đối với Trấn

Nguyên Tử, không chừng có thể trở thành một cơ duyên, Trấn Nguyên Tử đương nhiên không dám lơ là!

"Hiệu lực thì không đến mức đó, Trấn Nguyên Tử, ngươi có biết pháp chứng đạo thành Thánh không?" Thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế chậm rãi nói, trực tiếp nói ra ý đồ của mình!

"Vãn bối không biết, nhưng nếu có thể có được pháp chứng đạo thành Thánh, vãn bối nguyện ý trả bất cứ giá nào!" Trấn Nguyên Tử không biết pháp chứng đạo thành Thánh, nhưng ánh mắt của Trấn Nguyên Tử vô cùng sáng, vì mơ hồ nghe ra được một số ý tứ!

Nghe ý của Phong Đô Đại Đế, dường như muốn truyền thụ pháp chứng đạo thành Thánh.

Nếu có cơ hội như vậy, Trấn Nguyên Tử đương nhiên không muốn bỏ lỡ!

"Bản đế nguyện ý thay Ngao Tông đạo hữu, truyền thụ pháp chứng đạo thành Thánh." "Tương đối mà nói, Bản đế muốn mượn Địa Thư một lát, ngươi có nguyện ý không?" Phong Đô Đại Đế không nói nhiều lời, trực tiếp nói ra ý đồ của mình!

Truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho Trấn Nguyên Tử, là kế hoạch của Ngao Tông!

Thực ra, ngay từ trước khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Ngao Tông đã có ý đồ như vậy rồi!

Bởi vì Tử Tiêu Cung giảng đạo, đại diện cho Thiên Đạo của lão tổ Hồng Quân, bắt đầu bước chân khuếch trương!

Trên điểm này, Ngao Tông đương nhiên không thể ngồi yên không quản!

Vì lý do này, Ngao Tông chuẩn bị đi trước một bước, truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho những mục tiêu Thánh Nhân Địa

Đạo mà mình đã chọn!

Bởi vì chỉ có đặt dấu ấn Địa Đạo lên những nhân tuyển này, mới là cách làm tốt nhất, tránh để lão tổ Hồng Quân gây rối!

Trấn Nguyên Tử lão tổ của Ngũ Trang Quán, chính là một trong những nhân tuyển Thánh Nhân Địa Đạo mà Ngao Tông đã chọn!

Lý do thì đã nói trước đó, là tổ tiên Địa Tiên tương lai, cầm Địa Thư – bản thể nguyên mẫu của Đại Địa, Trấn Nguyên Tử trời sinh là người của Địa Đạo.

Tuy nhiên, trên đời này không có bữa trưa miễn phí, nếu Ngao Tông trực tiếp muốn truyền thụ pháp chứng đạo thành Thánh cho Trấn Nguyên Tử, có lẽ Trấn Nguyên Tử cũng khó tin tưởng.

Vì vậy, Ngao Tông dùng một phương thức thẳng thắn hơn, cũng là phương thức giao dịch, trực tiếp tiến hành giao dịch với Trấn Nguyên Tử!

Truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho Trấn Nguyên Tử, để đổi lấy cơ hội nghiên cứu Địa Thư!

Bởi vì làm như vậy, Trấn Nguyên Tử sẽ dễ dàng yên tâm hơn!

Thực tế cũng đúng như vậy, sau khi nghe lời nói của Phong Đô Đại Đế, Trấn Nguyên Tử rơi vào sự giằng xé!

Bởi vì Địa Thư là chí bảo bẩm sinh, có vai trò vô cùng quan trọng!

Cho Phong Đô Đại Đế mượn Địa Thư một lát, đối với Trấn Nguyên Tử, cũng là một chuyện lớn!

Nhưng, nếu có thể có được pháp chứng đạo thành Thánh, xem ra cũng là một lựa chọn không tồi!

Trong khoảnh khắc, Trấn Nguyên Tử rơi vào suy tư!

Nhưng nhanh chóng, Trấn Nguyên Tử đã có quyết định!

“Vãn bối nguyện ý!” Trấn Nguyên Tử đã đưa ra quyết định, nguyện ý giao dịch với Phong Đô Đại Đế!

Hơn nữa, vì điều kiện mà Phong Đô Đại Đế đưa ra không hề dễ dàng, nên Trấn Nguyên Tử không hề nghi ngờ về tính chân thật của Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp.

Đây chính là kết quả mà Ngao Tông muốn!

Để Trấn Nguyên Tử phải trả một cái giá nào đó, ngược lại sẽ dễ dàng tin tưởng chuyện này hơn!

“Như vậy thì tốt, ngươi đã đưa ra một quyết định sáng suốt!” Phong Đô Đại Đế mỉm cười nhàn nhạt, sau đó giao dịch với Trấn Nguyên Tử!

Đương nhiên, Ngao Tông không từ từ truyền thụ pháp chứng đạo cho Trấn Nguyên Tử, mà dùng phương thức quán đỉnh, trực tiếp đánh cảm ngộ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp vào mi tâm của Trấn Nguyên Tử!

Trong khoảnh khắc, Trấn Nguyên Tử rơi vào trạng thái tiêu hóa!

Nhân cơ hội này, Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, bắt đầu quan sát Địa Thư của Trấn Nguyên Tử!

Thật vậy, ngay lúc nãy, Trấn Nguyên Tử đã lấy ra chí bảo bẩm sinh Địa Thư – bản thể nguyên mẫu của Đại Địa rồi!

Đối với Ngao Tông hiện tại, muốn nhìn thấu một bảo vật, thực ra cũng không phải chuyện khó khăn!

Trong khoảnh khắc, Ngao Tông rơi vào trầm tư!

Thời gian từng chút trôi qua, không biết đã qua bao lâu!

Khi thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế đặt Địa Thư xuống, Ngao Tông đã có một sự hiểu biết nhất định về bản nguyên của Địa

Thư!

"Thật có chút thú vị, bản chất của Địa Thư sao!" "Bản thể nguyên mẫu của Đại Địa, được diễn hóa từ bản nguyên của Đại Địa, có thể mượn sức mạnh của Đại Địa Hồng Hoang, gặp đất thì pháp lực dồi dào không ngừng, trừ phi dùng lực lượng Hỗn Nguyên cắt đứt liên hệ, không thể phá giải." Thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế lẩm bẩm, tựa hồ đã hiểu ra mọi chuyện!

Thật ra, khi quan sát Địa Thư – bản thể nguyên mẫu của Đại Địa, Ngao Tông quả thực đã có được không ít cảm ngộ!

Thậm chí, Ngao Tông mơ hồ cảm thấy, một phần cảm ngộ đặc biệt, có lẽ sẽ trở thành mấu chốt để bước ra bước cuối cùng!

Thật ra, đối với chuyện Địa Thư, Ngao Tông ban đầu không ôm quá nhiều hy vọng!

Hoặc có lẽ, Ngao Tông ban đầu chỉ xem Địa Thư như một cái cớ, để Trấn Nguyên Tử không nghi ngờ việc có được pháp chứng đạo!

Nhưng ngay cả Ngao Tông cũng không ngờ, sau khi quan sát Địa Thư, lại có thể có được không ít cảm ngộ!

Một phần cảm ngộ về Địa Thư, trực tiếp lấp đầy khoảng trống cuối cùng của Ngao Tông!

"Luân Hồi… Địa Thư… U Minh, mới là Đạo hoàn chỉnh, là Địa Đạo chân chính!" "Chỉ cần tiêu hóa một phần cảm ngộ này, ta sẽ có thể ngưng tụ ra Đạo Quả Thánh Nhân Địa Đạo, thành tựu vị trí Thánh Nhân Địa Đạo chân chính!" Trong sâu thẳm mắt Ngao Tông, xuất hiện một tia tinh quang đáng sợ!

Chuyện này đối với Ngao Tông, là một thu hoạch ngoài ý muốn!

Ngao Tông có một dự cảm, chỉ cần thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế quay về thể nội bản tôn, sau đó bản tôn lại hảo hảo tiêu hóa

những cảm ngộ khi quan sát Địa Thư!

Bản tôn của Ngao Tông không chừng có thể một bước đạp vào cảnh giới Thánh Nhân!

Đối với Ngao Tông, đây tuyệt đối là một thu hoạch ngoài ý muốn cực lớn!

Chương 300

Dù sao thì ban đầu, Ngao Tông thực sự không hề nghĩ đến phương diện này!

Phải biết rằng, Ngao Tông ban đầu, chỉ định kéo Trấn Nguyên Tử lên con thuyền giặc Địa Đạo mà thôi!

"Đợi sau khi Trấn Nguyên Tử và những người khác rời đi, ta sẽ trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan hoàn toàn!" Thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế lẩm bẩm trong lòng!

Mặc dù trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng những chuyện trước mắt cần phải xử lý tốt trước đã!

Đồng thời, Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng tiêu hóa xong cảm ngộ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, chậm rãi mở mắt ra!

"Cảm tạ Phong Đô tiền bối, ban cho vãn bối cơ duyên lớn như vậy, vãn bối vô cùng cảm kích!" Trấn Nguyên Tử vô cùng kích động, hành một đại lễ về phía Phong Đô Đại Đế, thân thể kiếp trước!

Sau khi tiêu hóa Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, Trấn Nguyên Tử mới hiểu được cơ duyên mình có được lớn đến mức nào!

Có thể nói, con đường thông đến Thánh Nhân đã hoàn toàn được Ngao Tông mở ra, đơn giản là ân tái tạo!

So sánh với đó, thứ phải bỏ ra chỉ là cho Phong Đô Đại Đế mượn Địa Thư một lát!

Trong mắt Trấn Nguyên Tử, Phong Đô Đại Đế đơn giản là ban không cho mình một cơ duyên lớn!

Vì lý do này, Trấn Nguyên Tử mới cảm kích đến vậy!

“Không cần đa lễ, giữa ta và ngươi chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi!” Thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế mỉm cười nhàn nhạt, trực tiếp trả lại Địa Thư – bản thể nguyên mẫu của Đại Địa cho Trấn Nguyên Tử!

Mặc dù trong mắt Trấn Nguyên Tử, ông đã chiếm được một món hời lớn từ Ngao Tông, nhưng Ngao Tông cũng đã nhận được những gợi mở lớn từ Địa Thư!

Hơn nữa, Ngao Tông truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho Trấn Nguyên Tử, cũng chỉ là để kéo Trấn Nguyên Tử hoàn toàn về phe mình mà thôi!

Vì vậy, thực sự ai đã chiếm tiện nghi của ai, điểm này không dễ nói!

Đương nhiên, Trấn Nguyên Tử không hề biết điểm này, trong lòng ông chỉ tràn đầy sự cảm kích đối với Phong Đô Đại Đế mà thôi!

“Tốt rồi, hiện tại giao dịch của chúng ta đã hoàn thành, tiếp theo cũng nên rời khỏi U Minh Huyết Hải, trở về bế quan thôi!” Thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế hạm thủ đạo!

Giao dịch với Trấn Nguyên Tử cũng đã kết thúc một đoạn rồi, tiếp theo Trấn Nguyên Tử cũng nên rời khỏi đây.

“Vãn bối Trấn Nguyên Tử xin cáo biệt!” Trấn Nguyên Tử hành một đại lễ, sau đó có chút lưu luyến bước ra khỏi cung điện của Phong Đô Đại Đế!

Tiếp đó, Trấn Nguyên Tử quay lại bên cạnh Minh Hà và lão tổ Hồng Vân!

Lão tổ Hồng Vân vô cùng tò mò, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Trấn Nguyên Tử, muốn biết Trấn Nguyên Tử và Ngao Tông đã nói chuyện gì!

“Minh Hà tiền bối, cảm tạ tiền bối lần này đã dẫn đường cho Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử vô cùng cảm kích.” “Nếu sau này có cơ hội, Trấn Nguyên Tử nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ tiền bối một phen!” “Nhưng hiện tại, Trấn Nguyên Tử cũng đến lúc cáo từ!” Trấn Nguyên Tử cáo biệt lão tổ Minh Hà, chuẩn bị dẫn lão tổ Hồng Vân rời khỏi U Minh Huyết Hải!

Đối với điều này, Minh Hà tuy có chút tò mò về cuộc nói chuyện giữa Trấn Nguyên Tử và Ngao Tông, nhưng lại không hỏi nhiều, chỉ cáo biệt Trấn Nguyên Tử!

Sau đó, Trấn Nguyên Tử dẫn lão tổ Hồng Vân, trực tiếp rời khỏi U Minh Huyết Hải, trở về đạo trường Ngũ Trang Quán của mình!

“Trấn Nguyên Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trên đường đi, lão tổ Hồng Vân không nhịn được hỏi Trấn Nguyên Tử, muốn biết trên người lão hữu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Hồng Vân, ta đã có được một đại cơ duyên, đừng hỏi nhiều, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, nó có liên quan đến cơ duyên thành Thánh!” Trấn Nguyên Tử truyền âm cho lão tổ Hồng Vân, hé lộ một chút sự việc.

Lời nói của Trấn Nguyên Tử, trực tiếp làm lão tổ Hồng Vân giật mình!

“Cơ duyên thành Thánh, Trấn Nguyên Tử, lời ngươi nói là thật sao…?” Lão tổ Hồng Vân đầy vẻ tò mò, vội vàng muốn hỏi Trấn Nguyên Tử!

“Không cần nói nhiều, nhanh chóng theo ta về Ngũ Trang Quán, đợi về Ngũ Trang Quán, ta sẽ truyền thụ pháp chứng đạo cho ngươi!” “Hơn nữa, trong khoảng thời gian tiếp theo, ta và ngươi đều trực tiếp bế quan, đợi thăng lên Chuẩn Thánh rồi hẵng nói!” Trấn Nguyên Tử nhanh chóng nói!

Không thể không nói, Trấn Nguyên Tử đối với lão hữu Hồng Vân này, quả thực vô cùng hào phóng, thậm chí chuẩn bị truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho lão hữu này!

Chỉ có thể nói, có thể kết giao được người bạn tốt là Trấn Nguyên Tử, là điều đúng đắn nhất trong những việc Hồng Vân đã làm cả đời!

Đương nhiên, đối với việc có được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng vui mừng!

Thậm chí, Trấn Nguyên Tử còn có ý định không đi Tử Tiêu Cung nghe giảng đạo lần thứ hai, chuẩn bị trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan.

Tranh thủ khoảng thời gian này, tiêu hóa những cảm ngộ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, thuận thế chém hạ một đạo thân, thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh!

Có thể nói, hiện tại Trấn Nguyên Tử đã cân nhắc kỹ càng mọi chuyện!

Đương nhiên, một số chuyện, Ngao Tông lại không hề hay biết!

Dù sao thì ý định ban đầu của Ngao Tông, là truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho Trấn Nguyên Tử, hoàn toàn đặt dấu ấn Địa Đạo lên Trấn Nguyên Tử!

Những chuyện còn lại, Ngao Tông không để ý nhiều nữa!

Một mặt khác, lúc này Ngao Tông cũng có một số việc cần phải bận rộn!

Sau khi Trấn Nguyên Tử và lão tổ Hồng Vân rời đi, Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, trực tiếp truyền chỉ xuống, triệu Ngao Nguyệt vào cung điện!

"Bái kiến Phong Đô Đại Đế, không biết Đại Đế có phân phó gì?"

Nhanh chóng, Ngao Nguyệt đến cung điện của Phong Đô Đại Đế, thỉnh ý Phong Đô Đại Đế, muốn biết lý do Phong Đô Đại Đế triệu kiến!

"Ngao Nguyệt, hiện tại chính thức thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, Ngô lấy danh nghĩa Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, sắc phong ngươi vào thần vị Bắc Phương Quỷ Đế trong Ngũ Phương Quỷ Đế, quản lý Phong Đô Sơn!" "Hiện tại, Bản đế sẽ tiến vào trạng thái bế quan, ngươi tạm thời phụ trách thêm nhiều sự vụ của U Minh Luân Hồi." Ngao Tông nhanh chóng nói, giao phó sự sắp xếp của mình!

Trước đây Ngao Tông đã nói, trong nhiều thần vị của Âm Phủ Địa Phủ, chỉ có Ngũ Phương Quỷ Đế tạm thời chưa được Phong Đô Đại Đế sắc phong!

Bởi vì bản thân Phong Đô Đại Đế là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh, để sắc phong Ngũ Phương Quỷ Đế, ít nhất cũng phải là tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Vì trước đây tộc nhân Minh Tộc chưa có ai đạt đến cấp Chuẩn Thánh, chuyện này đã bị trì hoãn!

Hiện tại, Ngao Nguyệt đã thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng đến lúc để cô ấy đảm nhiệm một thần vị Quỷ Đế!

Một mặt khác, trước đó khi quan sát Địa Thư, Ngao Tông đã có được không ít thu hoạch!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, cần phải quay về bản thể Ngao Tông, tiến vào bế quan sâu để chuẩn bị cho việc xung kích thành Thánh!

Vì lý do này, trong khoảng thời gian sắp tới, Phong Đô Đại Đế e rằng không thể quản lý việc Luân Hồi!

Lúc này, Ngao Nguyệt có thể phát huy tác dụng lớn!

Bởi vì Ngao Nguyệt trước đây từng tạm thời quản lý việc Luân Hồi!

Hiện tại, Ngao Tông phân thân thiếu thuật, đúng lúc để Ngao Nguyệt tạm thời thay thế một khoảng thời gian!

Đây là kế hoạch của Ngao Tông!

"Ngao Nguyệt đã hiểu!" Ngao Nguyệt gật đầu, không chút do dự!

Mặc dù Ngao Tông không giải thích với cô về mối quan hệ giữa Phong Đô Đại Đế và Ngao Tông!

Nhưng Ngao Nguyệt vô cùng rõ ràng, giữa Phong Đô Đại Đế và Ngao Tông có một mối liên hệ vô cùng đặc biệt.

Bởi vì trước đây, khi Phong Đô Đại Đế lần đầu tiên xuất hiện, là ở bên cạnh Ngao Tông!

Vì vậy, mệnh lệnh của Phong Đô Đại Đế, Ngao Nguyệt cũng sẽ tuân theo!

Chương 301

Có thể nói, trong lòng Ngao Nguyệt, Phong Đô Đại Đế và Ngao Tông không có gì khác biệt!

Trên điểm này, Ngao Nguyệt đã không nhìn lầm!

Đương nhiên, Ngao Tông vẫn không giải thích thêm!

Nhưng chuyện này, cơ bản đã được sắp xếp ổn thỏa!

Ngao Nguyệt tạm thời tiếp quản Phong Đô Đại Đế, xử lý nhiều sự vụ của Luân Hồi!

Ngao Tông, thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, sau khi sắp xếp xong những chuyện này, liền trực tiếp trở về ba mươi sáu chư thiên, quay về thể nội bản tôn của Ngao Tông!

"Hóa ra lại có chuyện như vậy xảy ra, quá tốt rồi, ngày ta chứng đạo sắp đến!" Tiêu hóa xong ký ức và cảm ngộ của thân thể kiếp trước Phong Đô Đại Đế, bản tôn của Ngao Tông lộ ra một tia vui mừng!

Bởi vì sự phát triển hiện tại, giống hệt như dự đoán của Ngao Tông, thậm chí còn có những thu hoạch ngoài ý muốn!

Đối với Ngao Tông, đây là một bất ngờ lớn!

Nghĩ đến đây, bản tôn của Ngao Tông lại lần nữa tiến vào bế quan sâu, chuẩn bị cho sự đột phá cuối cùng!

Đồng thời, khi Ngao Tông tiến vào bế quan sâu, trên Đại Địa Hồng Hoang cũng xuất hiện một số thay đổi!

Bởi vì buổi giảng đạo đầu tiên tại Tử Tiêu Cung kết thúc, các vị ở Tử Tiêu Cung lần lượt quay về Đại Địa Hồng Hoang!

Vì lý do này, những chuyện xảy ra trong Tử Tiêu Cung cũng dần dần được lan truyền ra bên ngoài!

Trong khoảnh khắc, thế giới bên ngoài lập tức xôn xao!

Bởi vì thế nhân mới biết, trên Đại Địa Hồng Hoang, ngoài Thánh Nhân vừa mới đản sinh, còn có một tồn tại nghi là Thánh Nhân!

Thật vậy, có thể đối thoại bình đẳng với Thánh Nhân, không phải Thánh Nhân thì còn là gì!

Có thể nói, trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, Ngao Tông đã trở thành một tồn tại cấp Thánh Nhân!

Điểm này lại vượt ngoài dự liệu của Ngao Tông.

Đương nhiên, Ngao Tông hiện tại không biết chuyện này!

Nhưng nếu Ngao Tông có biết, Ngao Tông cũng sẽ không để ý đến chuyện này!

Bởi vì sự hiểu lầm này đối với Ngao Tông, không phải là chuyện xấu!

Bởi vì ý định ban đầu của Ngao Tông, vốn là để tuyên dương danh tiếng của Địa Đạo, chuẩn bị cho những chuyện sau này.

Hiện tại, mục đích của Ngao Tông đã đạt được rồi.

Danh xưng Minh Hoàng Ngao Tông, hầu như đã truyền khắp toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang!

Hầu như tất cả tu sĩ đều biết.

Ngoài Đại Địa Hồng Hoang này, ngoài vị Thánh Nhân Hồng Quân, còn có một tồn tại không kém gì Thánh Nhân!

Đó chính là Minh Hoàng Ngao Tông!

Trong khoảnh khắc, danh tiếng của Minh Hoàng Ngao Tông lại

lần nữa truyền khắp toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang!

Đương nhiên, đối với một số khu vực quá phong bế, thì cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể lan truyền đến!

Đồng thời, nhiều đại năng bước ra từ Tử Tiêu Cung, lần lượt tiến hành bế quan, tiêu hóa những cảm ngộ của mình!

Trên Thái Dương Tinh, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất sau một thời gian bế quan, cuối cùng cũng bước ra khỏi động phủ của mình!

Hai huynh đệ tương hỗ luận đạo, tương hỗ lý giải những thu hoạch của đối phương!

Điều này đối với hai người, có tác dụng thúc đẩy rất tốt!

Sau khi luận đạo, Đế Tuấn đã đưa ra một chuyện!

"Thái Nhất, sau khi nghe giảng đạo trước đó, vi huynh đã có một cảm ngộ!" "Thánh Nhân từng nói, người sáng tạo một tộc, có thể có được khí vận gia trì, có tác dụng rất lớn đối với việc chứng đạo, giống như Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân thuở ban đầu vậy." "Nếu huynh đệ chúng ta có thể sáng tạo ra một chủng tộc hùng mạnh, không chừng có thể thành con đường thành Thánh của chúng ta!" Đế Tuấn đã đưa ra ý tưởng của mình!

"Đại huynh nói rất đúng, đó cũng là ý của Thái Nhất!" Thái Nhất đáp lại, nói ra cảm ngộ của mình!

Trước đây khi lão tổ Hồng Quân giảng đạo, có đề cập đôi chút về chủng tộc, thậm chí còn nhắc đến chuyện Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân!

Điều này là tất nhiên, bởi vì lão tổ Hồng Quân muốn thúc đẩy sự ra đời của Thiên Đình, vậy thì phải để huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất sáng tạo ra Yêu Tộc!

Vì lý do này, lão tổ Hồng Quân mới đề cập đôi chút về chuyện này!

Hiện tại, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, quả thực đã nảy sinh ý tưởng như vậy!

Hai huynh đệ hơi bàn bạc, tức thì phát hiện ý tưởng của cả hai giống nhau!

Vì vậy, hai huynh đệ tập trung tinh lực, dồn toàn bộ tinh thần vào chuyện này!

Nhanh chóng, hai người đưa ra phương án cụ thể, và thực hiện hành động cụ thể!

"Chủng tộc mà chúng ta muốn thành lập, nên là một chủng tộc vĩ đại chưa từng có, dung nạp trăm sông về một biển, có thể dung nạp các loại sinh linh!" "Năm xưa Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân, tương lân giáp, phi cầm, tẩu thú phân chia thành ba chủng tộc!" "Nếu huynh đệ chúng ta muốn thành lập một chủng tộc mới, tự nhiên phải vượt qua Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân mới được!" "Hơn nữa, tại sao chúng ta không dung hợp tất cả đặc điểm của Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân lại làm một, sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới!" "Chúng ta là thần ma Tiên Thiên thai nghén, trời sinh có linh trí, nhưng trên thế gian vẫn còn những mãnh thú chưa khai hóa!" "Nếu có thể lấy đó làm ranh giới phân chia, tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, sẽ trở thành đại tộc chân chính!" "Tất cả sinh linh lân giáp, phi cầm, tẩu thú, chưa khai hóa thì là thú, linh đài biến hóa, có linh trí, có thể tu hành thì là yêu!" "Yêu Tộc, chính là chủng tộc mà huynh đệ chúng ta nên sáng tạo!" Huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất bàn luận, cảm ngộ trong lòng ngày càng rõ ràng!

Cuối cùng, Đế Tuấn và Thái Nhất, trực tiếp ngẩng vọng trời xanh, lập Đại Đạo Thệ Ngôn với Đại Đạo!

“Đại Đạo ở trên, hôm nay ta Đế Tuấn (Thái Nhất) huynh đệ, nguyện sáng lập Yêu Tộc, phàm tất cả sinh linh lân giáp, phi cầm, tẩu thú đã khai mở linh trí, đều là tộc nhân Yêu Tộc ta!” “Lấy Hà Đồ Lạc Thư (Hỗn Độn Chung) trấn áp khí vận Yêu Tộc, Yêu Tộc, lập!” Theo lời thề của huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, Đại Đạo phát ra tiếng vang, thừa nhận Đại Đạo Thệ Ngôn của hai huynh đệ!

Từ đây, Yêu Tộc đã hoàn toàn đản sinh!

Huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, đã lập Đại Đạo Thệ Ngôn, trực tiếp sáng lập một chủng tộc hoàn toàn mới, Yêu Tộc!

Trong khoảnh khắc, Đại Đạo oanh minh, vang vọng trên trời cao!

Thậm chí, từng đám mây công đức vàng hội tụ, sau đó giáng xuống huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất!

Trong khoảnh khắc, tu vi của huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, đã đạt được tiến bộ cao hơn!

Từ đây, Yêu Tộc chính thức xuất hiện trên vũ đài Đại Địa Hồng Hoang!

Không nói lại, mặc dù huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất đã trực tiếp sáng lập Yêu Tộc.

Nhưng lại có thể cảm giác được, khí vận của bản thân tăng lên, dường như không tăng trưởng quá nhiều!

“Theo lời Thánh Nhân đã nói, sáng lập một tộc có thể có được khí vận của tộc đó, khiến khí vận bản thân tăng vọt!” “Nhưng, vì sao ta lại không cảm thấy, khí vận trên người ta có sự tăng trưởng lớn nào?” Thái Nhất hơi nhíu mày, nói ra suy nghĩ của mình!

Khác với các tộc trưởng Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân thuở ban đầu, có sự chỉ điểm của lão tổ Hồng Quân, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất có một số hiểu biết về khí vận chủng tộc!

Nhưng, rõ ràng đã sáng lập Yêu Tộc rồi, mà khí vận lại không tăng trưởng lớn!

"Quả thực, tuy khí vận có tăng trưởng, nhưng tuyệt đối không đạt đến mức tăng trưởng lớn!" Đế Tuấn cũng có chút băn khoăn, suy nghĩ về nguyên nhân bên trong!

Chương 302

Mặc dù có thể cảm giác được, khí vận bản thân có tăng trưởng, nhưng so với tình huống mà lão tổ Hồng Quân đã mô tả trước đó, dường như có một khoảng cách không nhỏ!

Nhanh chóng, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất đã hiểu ra nguyên do bên trong!

"Ta đã hiểu rồi, mặc dù huynh đệ chúng ta đã sáng lập Yêu Tộc, nhưng lại không có tộc nhân!" "Chỉ khi chúng ta tập hợp được càng nhiều tộc nhân, chúng ta mới có thể có được càng nhiều khí vận!" Đế Tuấn linh quang chợt lóe, dường như đã hiểu ra nguyên do bên trong!

Thực tế đúng như vậy, sau khi Ngao Tông sáng lập Minh Tộc, tuy có được khí vận của tộc!

Nhưng thực sự, khí vận của Minh Tộc trở nên hùng mạnh, cũng là chuyện sau khi Minh Tộc phát triển!

Có thể nói, đây là một giai đoạn tất yếu trong sự phát triển của một chủng tộc!

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn Thái Nhất tức thì đưa ra quyết định, định tập hợp một nhóm tộc nhân Yêu Tộc!

Trong khoảnh khắc, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, bắt đầu hành động!

Có thể nói, sau buổi giảng đạo đầu tiên, tất cả mọi người đều có những phản ứng khác nhau!

Có người bế quan khổ tu, có người bắt đầu thực hành.

Có thể dự kiến, đợi đến buổi giảng đạo lần thứ hai, cục diện trên Đại Địa Hồng Hoang, sẽ xuất hiện những thay đổi không nhỏ!

Thời gian thấm thoát, thoắt cái đã hai vạn năm trôi qua!

Lúc này, chỉ còn khoảng vạn năm nữa là đến buổi giảng đạo lần thứ hai!

Đến lúc này, tất cả các đại năng lần lượt xuất quan, đi về phía Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời!

Nhanh chóng, nhiều đại năng đều hội tụ tại Tử Tiêu Cung!

So với trước đây, số người ở Tử Tiêu Cung lần này, dường như ít hơn một chút so với buổi giảng đạo đầu tiên!

Trong đó bao gồm cả hai người Trấn Nguyên Tử và lão tổ Hồng Vân!

Buổi giảng đạo lần thứ hai, hai người cũng không đi cùng nhau!

Thực tế đúng như vậy, từ khi Trấn Nguyên Tử nhận được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp từ tay Ngao Tông.

Ngay lập tức Trấn Nguyên Tử trở về Ngũ Trang Quán, truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho lão hữu Hồng Vân!

Sau đó, hai người trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, tranh thủ chém hạ một đạo thân càng sớm càng tốt, thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh!

Để chém hạ một đạo thân, không có một khoảng thời gian nhất định, căn bản không thể làm được!

Vì lý do này, hai người Trấn Nguyên Tử và lão tổ Hồng Vân, đã trực tiếp từ bỏ việc đến Tử Tiêu Cung, nghe Thánh Nhân giảng đạo lần thứ hai!

Còn những Đại La khác không xuất hiện, hoặc là giống như Trấn Nguyên Tử và hai người họ, vì bế quan mà bỏ lỡ thời gian!

Hoặc là đã trực tiếp vẫn lạc, biến mất trên Đại Địa Hồng Hoang!

Đây là điều tất nhiên!

Phải biết rằng, Đại Địa Hồng Hoang mạnh được yếu thua, đấu tranh chưa bao giờ ngừng nghỉ!

Đôi khi vì tranh giành một cơ duyên, sẽ bùng nổ một trận chiến!

Những Đại La không xuất hiện, có lẽ đã vẫn lạc, vì vậy mới không thể xuất hiện!

Đương nhiên, Thông Thiên và Nữ Oa, vẫn có mặt ở Tử Tiêu Cung!

Bởi vì lần giảng đạo trước đó, hư ảnh nguyên thần của Ngao Tông từng truyền lời cho họ, dặn họ hãy lắng nghe kỹ Thánh Nhân giảng đạo, phân tích những điểm đặc biệt trong lời giảng của Thánh Nhân!

Vì lý do này, hai người sẽ không vắng mặt trong buổi giảng đạo của Thánh Nhân.

Còn về Minh Hà và những người khác, lúc này Minh Hà cũng có mặt!

Lý do của Minh Hà, đương nhiên rất giống với hai người Thông Thiên và Nữ Oa, đều phụng mệnh Ngao Tông mà đến!

Thời gian từng chút trôi qua, một số Đại La từ xa lần lượt đến, ngay cả hai người Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ở Tây Phương cũng đến Tử Tiêu Cung!

Lúc này, Tử Tiêu Cung mở cửa, chư vị Đại La Kim Tiên, lần lượt bước vào Tử Tiêu Cung!

Do lần trước, lão tổ Hồng Quân đã xác định thứ tự chỗ ngồi, nên lần này sẽ không xảy ra tình huống tranh giành!

Tất cả mọi người đều lần lượt ngồi xuống!

Còn về đệ tử của Ngao Tông, Minh Hà và Thông Thiên Nữ Oa cùng những người khác, thì ngồi ở một bên, giống như trước đây!

Bởi vì trên người họ có dấu hiệu của Ngao Tông, đương nhiên sẽ không hòa mình với những người nghe giảng khác.

Thời gian trôi nhanh, đợi đến khi thời gian cuối cùng trôi qua, thân hình của lão tổ Hồng Quân, lại lần nữa xuất hiện trên đạo tọa!

"Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, sao lại không có mặt chứ?" Ánh mắt quét qua phía dưới, ánh mắt của lão tổ Hồng Quân hơi trầm xuống!

Thật ra, đối với việc số người giảm đi, lão tổ Hồng Quân lại không để ý, vì đã sớm đoán trước rồi!

Nhưng, tiếp theo có một mưu kế, sẽ đặt lên người lão tổ Hồng Vân.

Nếu lão tổ Hồng Vân không có mặt, sẽ ảnh hưởng đến bố cục của ông ta!

Vì lý do này, phát hiện lão tổ Hồng Vân không có mặt, lão tổ Hồng Quân không khỏi hơi suy tính một phen!

Với một phần quyền hạn của Thiên Đạo, lão tổ Hồng Quân không khó để suy ra tình huống của lão tổ Hồng Vân!

Vì vậy, lão tổ Hồng Quân nhanh chóng biết được, hai người Trấn Nguyên Tử và lão tổ Hồng Vân, lúc này đang bế quan trong Ngũ Trang Quán!

"Bế quan sao, không sao, chỉ cần buổi giảng đạo lần thứ ba, có mặt ở Tử Tiêu Cung là được!" Đối với việc bế quan, lão tổ Hồng Quân lại không để ý.

Bởi vì đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, bế quan đơn giản là

chuyện thường ngày!

Vì vậy, biết được trên người lão tổ Hồng Vân không xảy ra biến cố lớn, lão tổ Hồng Quân không để ý nhiều!

Đương nhiên, khi nhìn ba người Minh Hà và Thông Thiên, Nữ Oa, lông mày của lão tổ Hồng Quân, hơi giật giật!

Bởi vì nhìn ba người họ, lão tổ Hồng Quân không nhịn được hồi ức về chuyện của Ngao Tông!

Điều này khiến tâm trạng của lão tổ Hồng Quân, tức thì trở nên không tốt!

Không thể không nói, hiện tại Ngao Tông, đã để lại không ít bóng ma cho lão tổ Hồng Quân rồi!

Đương nhiên, lão tổ Hồng Quân cũng sẽ không đuổi Minh Hà và Thông Thiên cùng những người khác ra khỏi Tử Tiêu Cung!

Bởi vì trước đây ông ta đã nói, "người hữu duyên có thể đến nghe giảng đạo." Nếu đuổi Minh Hà và những người khác ra khỏi Tử Tiêu Cung, thì sẽ thành ra thế nào!

Hơn nữa, nếu Minh Hà và Thông Thiên cùng những người khác, không gây rối trong Tử Tiêu Cung, lão tổ Hồng Quân cũng lười để ý!

Chương 303

"Đây là buổi giảng đạo lần thứ hai, kéo dài ba vạn năm, bây giờ bắt đầu…" Lão tổ Hồng Quân thu hồi ánh mắt, bắt đầu buổi giảng đạo lần thứ hai!

Theo lời giảng của lão tổ Hồng Quân, các phù văn đạo nghĩa hiển hóa, đan xen nhau trên đỉnh Tử Tiêu Cung.

Trong khoảnh khắc, tất cả đại năng đều rơi vào trạng thái cảm ngộ!

Đồng thời, khi lão tổ Hồng Quân đang giảng đạo, trong Ngũ Trang Quán, phát ra một luồng khí tức kinh người!

"Hôm nay, ta Trấn Nguyên Tử chém hạ tiền thế thân, chính thức bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!" Tiếng nói hân hoan của Trấn Nguyên Tử, truyền ra từ Ngũ Trang Quán!

Qua lần bế quan này, Trấn Nguyên Tử đã hoàn toàn tiêu hóa Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, và thành công chém hạ một đạo thân, chính thức bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đối với Trấn Nguyên Tử, đây tuyệt đối là một thu hoạch chưa từng có!

Trấn Nguyên Tử vô cùng vui mừng, ngay lập tức tìm đến lão hữu Hồng Vân lão tổ, chia sẻ niềm vui!

Nhưng hiện tại lão tổ Hồng Vân, đang trong trạng thái bế quan, Trấn Nguyên Tử đương nhiên sẽ không đi quấy rầy lão tổ Hồng Vân!

Vì lý do này, Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có thể vui mừng trong lòng!

Nhưng không lâu sau đó, Trấn Nguyên Tử lại lần nữa tiến vào

trạng thái bế quan.

Bởi vì vừa mới hoàn thành đột phá, cần phải mất một khoảng thời gian, để củng cố cảnh giới của mình!

Những chuyện này, bên ngoài đều không ai hay biết, thậm chí ngay cả lão tổ Hồng Quân, cũng không đặc biệt rõ ràng!

Một mặt, Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, được chí bảo bẩm sinh Địa Thư bảo vệ, sẽ không dễ dàng tiết lộ thông tin!

Mặt khác, hiện tại lão tổ Hồng Quân, đang dồn toàn bộ tinh lực vào việc giảng đạo, căn bản không có thời gian để ý đến việc bên ngoài!

Vì lý do này, không có nhiều người có thể chú ý đến sự đột phá của Trấn Nguyên Tử!

Thời gian thấm thoát, thoắt cái, ba vạn năm giảng đạo lại trôi qua!

Lúc này, lão tổ Hồng Quân mới dừng giảng đạo!

"Ba vạn năm thời gian đã trôi qua, buổi giảng đạo lần thứ hai kết thúc tại đây!" Lão tổ Hồng Quân mở miệng, nói với mọi người trong Tử Tiêu Cung!

Điều này khiến những người nghe giảng trong Tử Tiêu Cung, đều có chút tiếc nuối!

Bởi vì đối với họ, việc Thánh Nhân giảng đạo là một cơ duyên không tồi.

Nếu thời gian giảng đạo của Thánh Nhân dài hơn một chút, họ có thể có được nhiều lợi ích hơn!

Hiện tại Thánh Nhân dừng giảng đạo, đương nhiên cảm thấy tiếc nuối rồi!

"Bản tọa tâm có cảm ứng, môn hạ của Bản tọa nên có mấy đệ tử,

vì vậy Bản tọa có ý định thu đồ đệ!" Lão tổ Hồng Quân không để ý đến mọi người, tiếp tục công việc của mình!

Lời nói vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người trong Tử Tiêu Cung đều sáng rực!

So với việc nghe giảng đạo, nếu trở thành đệ tử của Thánh Nhân, đó mới thực sự là một đại cơ duyên!

Dù sao, nếu có thể trở thành đệ tử của Thánh Nhân, thì ai dám bắt nạt!

Trên Đại Địa Hồng Hoang, đệ tử Thánh Nhân đơn giản là có thể đi ngang mà không sợ ai!

Có thể nói, có thể ôm được một vị Thánh Nhân đại cước, đó mới thực sự là một đại cơ duyên!

Trong khoảnh khắc, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều chắp tay vái, thỉnh cầu Thánh Nhân thu đồ!

Lão tổ Hồng Quân hơi gật đầu, rồi nhìn về phía Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Thái Thanh, Ngọc Thanh, các ngươi là hóa thân của Nguyên Thần Bàn Cổ, có duyên sư đồ với Bản tọa, có nguyện ý trở thành đệ tử thân truyền của Bản tọa không?" "Thái Thanh, Ngọc Thanh, các ngươi có nguyện ý bái Bản tọa làm sư phụ không?" Lão tổ Hồng Quân trực tiếp nói, trực tiếp điểm danh Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

"Ngọc Thanh Nguyên Thủy, nguyện ý bái dưới môn hạ Thánh Nhân, Nguyên Thủy bái kiến lão sư!" Nguyên Thủy nghe lời nói của lão tổ Hồng Quân, tức thì kích động không thôi!

Có thể bái dưới môn hạ Thánh Nhân, đối với Nguyên Thủy mà nói, cũng là một đại cơ duyên!

Vì lý do này, Nguyên Thủy không chút do dự, lập tức hành một đại lễ về phía lão tổ Hồng Quân!

Ngược lại Thái Thanh Lão Tử, thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh, trong sâu thẳm mắt dường như có một tia gợn sóng, tựa hồ đang suy tư điều gì!

Thật ra, mặc dù nghe lời của Thánh Nhân, Thái Thanh Lão Tử trong lòng có một tia vui mừng!

Nhưng trong khoảng thời gian này, nhìn thấy sự biến hóa trên người Thông Thiên, cũng như sư phụ của Thông Thiên, Thái Thanh trong lòng có chút băn khoăn!

Nhưng trong chớp mắt, Thái Thanh Lão Tử đã dằn xuống sự băn khoăn trong lòng, chắp tay vái về phía lão tổ Hồng Quân.

"Thái Thanh nguyện ý, bái kiến lão sư!" Mặc dù trong lòng Thái Thanh Lão Tử có chút băn khoăn, nhưng cũng không tiện làm mất mặt Thánh Nhân, đương nhiên đã đồng ý!

"Như vậy rất tốt, đây là hai trong ba Đại Khai Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, xem như lễ bái sư mà lão sư ban tặng!" Lão tổ Hồng Quân hơi gật đầu, lần lượt ban tặng Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, làm lễ bái sư cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Hai kiện chí bảo vừa xuất hiện, tức thì khiến mọi người trong Tử Tiêu Cung một trận kinh hô!

Phải biết rằng, đó là Tiên Thiên Chí Bảo, hai trong ba Đại Khai Thiên Chí Bảo, bảo vật mà toàn bộ Hồng Hoang cũng khó mà tìm thấy!

Nhưng hiện tại, lại chỉ dùng làm lễ bái sư, có thể thấy bút pháp lớn của Thánh Nhân!

Vì lý do này, mọi người trong Tử Tiêu Cung mới cảm thấy chấn kinh đến vậy!

"Thông Thiên và Bản tọa, vốn cũng có duyên sư đồ, chỉ tiếc…." Đột nhiên, lão tổ Hồng Quân đột nhiên thốt ra một câu nói!

Một câu nói, trực tiếp khiến ánh mắt của tất cả mọi người, toàn bộ chuyển sang Thông Thiên đang ở một bên!

Dù sao thì trước đó, lão tổ Hồng Quân cũng đã chịu không ít thiệt thòi từ Ngao Tông!

Hiện tại khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, lão tổ Hồng Quân đương nhiên không ngại hãm hại Ngao Tông một vố!

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của mọi người trong Tử Tiêu Cung nhìn Thông Thiên, trở nên có chút cổ quái!

Phải biết rằng, Thông Thiên vì bái Ngao Tông làm sư phụ, nên mới mất đi cơ hội bái Thánh Nhân làm sư phụ, thậm chí bỏ lỡ một kiện chí bảo Vô Song.

Trong mắt mọi người, dường như có cảm giác "nhặt được hạt mè lại đánh mất quả dưa hấu"!

"Lao phiền Thánh Nhân quan tâm rồi, Thông Thiên từ đầu đến cuối đều cảm thấy, có thể bái dưới môn hạ của lão sư Ngao Tông, là niềm hạnh phúc của Thông Thiên." "Nếu không, Thông Thiên cũng sẽ không có được pháp chứng đạo thành Thánh, thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!" Thông Thiên thản nhiên mở miệng, chậm rãi nói ra một câu!

Câu nói vừa thốt ra, hơi thở của mọi người trong Tử Tiêu Cung, tức thì ngưng trệ, ánh mắt đều có chút sáng lên!

Pháp chứng đạo thành Thánh!

Vừa nghe đến liên quan đến thành Thánh, nếu tu hành cái gọi là pháp chứng đạo thành Thánh, chẳng phải có thể chứng đạo thành Thánh sao!

Điều này còn tốt hơn Tiên Thiên Chí Bảo rất nhiều!

Nếu được quyền lựa chọn, chắc chắn sẽ chọn pháp chứng đạo thành Thánh, chứ không chọn một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Chương 304

Dù sao thì bảo vật chỉ là vật ngoài thân, tuy uy lực kinh người, nhưng cuối cùng cũng không tốt bằng việc chứng đạo thành Thánh!

Nếu có thể chứng đạo thành Thánh, thà không cần Tiên Thiên Chí Bảo!

Không thể không nói, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều cảm thấy chân thật!

Hơn nữa, nhìn kỹ, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, đều là cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chẳng phải, lời Thông Thiên nói đều là sự thật sao!

Trên người Thông Thiên và những người khác, quả thực có pháp thành Thánh!

Hiểu ra điều này, hơi thở của mọi người trong Tử Tiêu Cung, tức thì trở nên nặng nề!

Nếu có thể có được pháp thành Thánh, thà bái dưới môn hạ Ngao Tông!

Trong khoảnh khắc, suy nghĩ của mọi người trong Tử Tiêu Cung, tức thì có sự chuyển biến!

Khung cảnh như vậy, khiến lão tổ Hồng Quân không khỏi mặt mày trầm xuống!

Lời nói của Thông Thiên, khiến sắc mặt của lão tổ Hồng Quân, trở nên có chút khó coi!

Thật ra, đối với việc Ngao Tông sớm thu nhận Thông Thiên, lão tổ Hồng Quân trong lòng vẫn luôn vô cùng tức giận!

Bởi vì Thông Thiên là hóa thân của Nguyên Thần Bàn Cổ, có một phần ba Nguyên Thần Bàn Cổ, thậm chí chiếm một phần công đức khai thiên, có thể nói là người có khí vận lớn thật sự!

Tồn tại cấp bậc này, trời sinh là tồn tại thành Thánh!

Bất kể thế nào, không có ai thu Tam Thanh làm đồ đệ, Tam Thanh cũng là những tồn tại có khả năng cuối cùng sẽ thành Thánh trên Đại Địa Hồng Hoang!

Vô luận là vì Tam Thanh có phúc nguyên và nội tình quá sâu dày!

Vì lý do này, việc Ngao Tông ra tay trước, đánh dấu ấn Địa Đạo lên Thông Thiên, vẫn luôn khiến lão tổ Hồng Quân khó mà quên được!

Vì vậy lần này, nhân cơ hội thu nhận Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy làm đồ đệ, lão tổ Hồng Quân đã buông một câu móc!

Theo ý đồ của lão tổ Hồng Quân, nguyên nhân của câu nói đó, đương nhiên là để ly gián mối quan hệ giữa Ngao Tông và Thông Thiên!

Nếu có thể khiến sư đồ Ngao Tông và Thông Thiên, sản sinh một tia bất hòa.

Đối với lão tổ Hồng Quân, đây tuyệt đối là một cơ hội không tồi!

Kết quả thì không, Thông Thiên không những không mắc bẫy, ngược lại còn phản tướng một vố!

Phải biết rằng, lão tổ Hồng Quân tập hợp một nhóm Đại La Kim Tiên, hy vọng tụ tập khí vận, thiết lập uy tín Thiên Đạo!

Tất cả mưu đồ khác, đều phải xây dựng trên chuyện này!

Kết quả thì không, một câu nói đơn giản của Thông Thiên, tức thì đã thu hút toàn bộ tâm tư của mọi người trong Tử Tiêu Cung!

Đây là điều tất nhiên!

Bởi vì đối với chúng sinh Hồng Hoang mà nói, chứng đạo thành Thánh vĩnh viễn là mục tiêu cao nhất!

Hiện tại biết có pháp chứng đạo thành Thánh, làm sao có thể không động lòng chứ!

Có thể nói, một câu nói đơn giản của Thông Thiên, đã trực tiếp dẫn một phần uy tín của Thiên Đạo sang phía Ngao Tông, cũng là phía Địa Đạo!

Đối với lão tổ Hồng Quân mà nói, đây không phải chuyện tốt!

"Pháp chứng đạo thành Thánh, Bản tọa là vị thành Thánh đầu tiên giữa trời đất, đương nhiên cũng có tất cả!" "Đợi đến buổi giảng đạo lần thứ ba, Bản tọa sẽ truyền xuống pháp chứng đạo thành Thánh!" Lão tổ Hồng Quân lạnh nhạt nói, chậm rãi thốt ra một câu!

Câu nói vừa thốt ra, mọi người trong Tử Tiêu Cung tức thì vui mừng không thôi!

Bởi vì những thứ họ muốn, không ngờ lại nhờ vào cuộc khẩu chiến giữa lão tổ Hồng Quân và Thông Thiên, mà có được lợi ích như vậy!

Đối với họ, đơn giản là cơ duyên trời ban!

Trong khoảnh khắc, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều kinh hỉ, chắp tay vái tạ lão tổ Hồng Quân.

Đối với điều này, lão tổ Hồng Quân trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Thật ra, ban đầu ông ta muốn kìm hãm một phen, nhưng vì những lời của Thông Thiên, dẫn đến việc mất quyền chủ động, khiến lão tổ Hồng Quân trong lòng vô cùng tức giận!

Nhưng sự phát triển của cục diện này, cũng có liên quan đến ông

ta!

Dù sao nếu không nhượng bộ, Thông Thiên lại sẽ phản kích rồi!

Vì lý do này, lão tổ Hồng Quân tuy trong lòng tức giận, nhưng cũng không thể hiện ra, chỉ có thể tiếp tục công việc chính trước đó.

"Phục Hy, có duyên với Bản tọa, sau này, có lẽ sẽ có một đại cơ duyên, có thể làm đệ tử thân truyền của Bản tọa, ngươi có nguyện ý không?" Lão tổ Hồng Quân nhìn Phục Hy nói, chuẩn bị thu nhận Phục Hy làm đồ đệ.

Còn về cơ duyên trong lời của lão tổ Hồng Quân, đương nhiên là chỉ chuyện Nữ Oa tạo người.

Nếu Phục Hy nắm bắt tốt, có lẽ có thể chia một chén canh, vì lý do này, trong lời của lão tổ Hồng Quân, mới dùng hai chữ "có lẽ".

Nhưng không có cách nào khác, ai bảo Nữ Oa đã sớm bị Ngao Tông đánh dấu ấn Địa Đạo.

Vì vậy, lão tổ Hồng Quân chỉ có thể thông qua phương thức vòng vèo, thu huynh trưởng của Nữ Oa là Phục Hy làm đệ tử thân truyền!

Hy vọng có thể thông qua phương thức này, gián tiếp từ chuyện Nữ Oa tạo người, mà chia được một chén canh.

Hiểu ra điều này, lão tổ Hồng Quân trong lòng lại một trận tức giận!

Lại vì Ngao Tông, khiến ông ta mất đi cơ duyên lớn biết bao, không thể thu nhận Nữ Oa làm đồ đệ!

"Phục Hy nguyện ý, Phục Hy bái kiến lão sư!" Thánh Nhân thu đồ, Phục Hy đương nhiên không có lý do gì để từ chối!

Vì lý do này, Phục Hy lập tức chắp tay vái chào lão tổ Hồng Quân!

Sau đó, lão tổ Hồng Quân cũng ban tặng một kiện bảo vật!

Đương nhiên, mặc dù Phục Hy cũng là đệ tử thân truyền, nhưng hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đã ban tặng cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

Vì vậy, lễ bái sư mà lão tổ Hồng Quân ban tặng Phục Hy, đương nhiên chỉ là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Tuy nhiên, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà lão tổ Hồng Quân lấy ra, không phải là bảo vật tầm thường, cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không tồi!

Đối với điều này, Phục Hy đương nhiên không có lý do gì để từ chối!

Bởi vì đối với Phục Hy mà nói, đây cũng là một kiện bảo vật đỉnh cấp rồi!

Sau đó, Phục Hy thiên ân vạn tạ, nhận lấy lễ bái sư mà lão tổ Hồng Quân ban tặng!

Sau khi thu nhận Phục Hy làm đồ đệ, lão tổ Hồng Quân hơi quay đầu, nhìn về phía lão tổ Côn Bằng và huynh đệ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề còn lại, hơi trầm ngâm!

Chương 305

Thật ra, theo ý đồ của lão tổ Hồng Quân, định kéo dài một chút, để ba người họ chủ động mở miệng!

Như vậy, lão tổ Hồng Quân mới có thể chiếm thế chủ động!

Nhưng, lão tổ Hồng Quân đã bị Ngao Tông làm cho có chút sợ hãi rồi!

Phải biết rằng, từ khi thành Thánh Nhân Thiên Đạo đến nay, ông ta đã bị Ngao Tông hãm hại mấy lần rồi!

Nếu cố tình kéo dài, không chừng Ngao Tông lại có bố trí ngầm, sẽ phá hỏng chuyện tốt của ông ta!

Vì lý do này, lão tổ Hồng Quân sau một lúc trầm ngâm, quyết định giải quyết chuyện này một cách dứt khoát!

Nghĩ đến đây, lão tổ Hồng Quân nhìn về phía lão tổ Côn Bằng và huynh đệ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

"Côn Bằng, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, ba người các ngươi và Bản tọa, vốn dĩ nên có duyên mà không có phận!" "Nhưng, Thiên Đạo có đức hiếu sinh, Bản tọa nguyện thu ba người các ngươi làm đệ tử ký danh, có bằng lòng không?" Lão tổ Hồng Quân nhanh chóng nói.

Thu nhận Tiếp Dẫn Chuẩn Đề làm đệ tử ký danh, vốn nằm trong kế hoạch của lão tổ Hồng Quân!

Bởi vì Ma Tổ La Hầu trước khi vẫn lạc đã ra tay lớn, trực tiếp phá hủy linh mạch Đại Địa Tây Phương, dẫn đến việc lão tổ Hồng Quân mắc phải một nhân quả lớn với Tây Phương!

Vì lý do này, một phần nhân quả, định sẵn sẽ rơi vào thân huynh đệ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề!

Bởi vì hai người họ là thần ma Tiên Thiên thai nghén ở Đại Địa Tây Phương, đương nhiên có tư cách gánh chịu một phần nhân quả!

Tuy nhiên, vì chỉ để giải quyết nhân quả, nên chỉ có thể chiếm lấy danh nghĩa đệ tử ký danh, không có được lợi ích của đệ tử thân truyền!

Còn về lão tổ Côn Bằng, ban đầu chỉ dùng để đủ số!

Nếu Thông Thiên không bị Ngao Tông cắt ngang từ trước, vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo này, đương nhiên cũng sẽ không rơi vào tay lão tổ Côn Bằng!

Vì lý do này, lão tổ Côn Bằng cũng chỉ có thể được danh vị đệ tử ký danh!

Vì vậy, lão tổ Hồng Quân mới nói ra những lời như vậy!

Đối với điều này, ba người trong lòng đều có chút thất vọng!

Dù sao thì ba đệ tử phía trước, đều là đệ tử thân truyền, nhưng đến lượt họ, lại biến thành đệ tử ký danh!

Mặc dù chỉ là sự khác biệt về danh nghĩa, nhưng mọi người đều rất rõ ràng.

Giữa đệ tử thân truyền và đệ tử ký danh, có một khoảng cách không nhỏ!

"Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề) cảm kích thế linh, bái kiến Hồng Quân lão sư!" "Côn Bằng vô cùng nguyện ý, bái kiến lão sư!" Đương nhiên, mặc dù lão tổ Côn Bằng và huynh đệ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, ba người trong lòng đều có chút bất mãn!

Nhưng, có thể trở thành đệ tử ký danh của Thánh Nhân, đối với họ mà nói, là một cơ duyên không nhỏ!

Nghĩ đến đây, ba người đều liên tục hô lão sư, hành một lễ bái sư

về phía lão tổ Hồng Quân!

Hồng Quân hơi gật đầu, lần lượt ban tặng một kiện lễ bái sư!

Đến đây, chuyện thu đồ đệ của Hồng Quân, đã kết thúc một đoạn rồi!

Sáu vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo, cũng đã thực sự có nơi chốn!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, lão tổ Hồng Quân liền không nói nữa.

Mọi người trong Tử Tiêu Cung thấy vậy, tức thì vô cùng thất vọng, lần lượt mở miệng, hy vọng lão tổ Hồng Quân có thể tiếp tục thu đồ!

Tuy nhiên, lão tổ Hồng Quân lại không nhắc đến chuyện thu đồ nữa, mà là sự sắp xếp tiếp theo!

"Chuyện này đã xong, buổi giảng đạo lần thứ hai kết thúc tại đây, ba vạn năm sau sẽ tổ chức buổi giảng đạo cuối cùng, ta sẽ giảng pháp thành Thánh, giải tán đi!" Lão tổ Hồng Quân nhàn nhạt nói, khẽ phất phất phất trần trong tay, trực tiếp đuổi mọi người ra khỏi Tử Tiêu Cung!

Sau đó, Tử Tiêu Cung chậm rãi đóng cửa, chờ đợi buổi giảng đạo lần thứ ba bắt đầu!

Ngoài Tử Tiêu Cung, nhiều đại năng phải mất một lúc lâu mới từ từ rời đi, quay về Đại Địa Hồng Hoang!

Không thể không nói, trong buổi giảng đạo lần này, đã xảy ra nhiều chuyện, cần phải mất một khoảng thời gian, để từ từ tiêu hóa những thu hoạch trong buổi giảng đạo lần này!

Còn về Minh Hà và Thông Thiên Nữ Oa cùng những người khác, sau một hồi giao lưu ngắn ngủi, thì lần lượt rời đi!

Bởi vì trong buổi giảng đạo lần này, bên cạnh họ cũng có những thay đổi không nhỏ!

Ví dụ, huynh trưởng của Nữ Oa đã trở thành đệ tử của Thánh Nhân!

Hai huynh trưởng của Thông Thiên là Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, huynh trưởng của Nữ Oa là Phục Hy, trên thân phận đều có những thay đổi không nhỏ!

Họ cũng cần một khoảng thời gian, để tiêu hóa những chuyện này!

Đương nhiên, họ cũng muốn đến U Minh Luân Hồi, muốn lắng nghe lời giáo huấn của Ngao Tông, xem Ngao Tông có cách nhìn nhận gì về chuyện này!

Nhưng, Minh Hà lại truyền lời báo tin, nói cho hai người Thông Thiên và Nữ Oa biết, chuyện Ngao Tông đã bắt đầu bế quan!

Trong bất đắc dĩ, hai người đành bỏ cuộc, cùng huynh trưởng của mình, trở về đạo trường của riêng mình.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều tản ra, lần lượt quay về Đại Địa Hồng Hoang!

Nhưng có một điều có thể khẳng định, đợi đến khi chuyện buổi giảng đạo lần này, truyền khắp Đại Địa Hồng Hoang, nhất định sẽ gây ra không ít sóng gió!

Đương nhiên, một số chuyện, Ngao Tông không hề hay biết!

Ngay cả khi Ngao Tông có biết những chuyện này, Ngao Tông cũng sẽ không để ý nhiều.

Bởi vì hiện tại Ngao Tông, đang bế quan trong thời khắc vô cùng quan trọng, căn bản không có tâm trí để ý đến việc bên ngoài!

Hơn nữa, lúc này Ngao Tông, không hề có dấu hiệu xuất quan!

Bởi vì muốn chứng đạo thành Thánh, không phải là chuyện dễ dàng như vậy!

Lão tổ Hồng Quân thuở ban đầu, rõ ràng đã đi trước một bước cuối cùng!

Nhưng để bước ra bước cuối cùng, lão tổ Hồng Quân cũng đã mất một khoảng thời gian dài.

Từ khi kết thúc Long Phượng Lượng Kiếp, cho đến khi Tam Thanh và những người khác ra đời, vẫn chưa thành công bước ra bước đó.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của ý chí bản năng của Thiên Đạo, mới thành công ngưng tụ Đạo Quả Thánh Nhân, thăng lên cảnh giới Thánh Nhân.

Ngao Tông có thể điều động sức mạnh của Địa Đạo, đây là một "hack"!

Nhưng muốn thăng lên cảnh giới Thánh Nhân, cũng cần phải mất một khoảng thời gian!

Vì lý do này, Ngao Tông hiện tại thực sự không có tâm trí, để ý đến việc bên ngoài!

Tuy nhiên, một số chuyện cần thiết, Ngao Tông đã sớm sắp xếp ổn thỏa, cũng không cần lo lắng gì!

Đồng thời, khi mọi người trong Tử Tiêu Cung quay về Đại Địa Hồng Hoang, truyền bá những chuyện xảy ra trong Tử Tiêu Cung, trên Đại Địa Hồng Hoang!

Chương 306

Trong khoảnh khắc, chúng sinh Hồng Hoang lại một phen xôn xao!

Bởi vì không ngờ, trong buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy!

Tuy nhiên, điều mà tất cả tu sĩ Hồng Hoang quan tâm nhất, không gì khác chính là một chuyện!

Đó là chuyện pháp chứng đạo thành Thánh!

Theo thông tin được lưu truyền, với pháp chứng đạo thành Thánh, có hai chuyện liên quan!

Chuyện thứ nhất, trên tay Minh Hoàng Ngao Tông, có pháp chứng đạo thành Thánh!

Chuyện thứ hai, Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba, Thánh Nhân sẽ truyền thụ pháp chứng đạo thành Thánh!

Hai chuyện này, đều khiến tất cả tu sĩ Hồng Hoang, cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Bởi vì chứng đạo thành Thánh, đối với chúng sinh Hồng Hoang mà nói, là sự cám dỗ lớn nhất!

Hiện tại, hai cơ hội lớn, lại bày ra trước mặt như vậy!

Đối với tất cả tu sĩ Hồng Hoang mà nói, đây là cơ hội lớn tày trời!

Vì lý do này, nhiều tu sĩ Hồng Hoang, sau một hồi bàn bạc, lần lượt đi về phía U Minh Huyết Hải!

Thật vậy, đi về phía U Minh Huyết Hải!

Bởi vì Tử Tiêu Cung ở ngoài ba mươi ba tầng trời, có thể tiến vào Tử Tiêu Cung, chỉ có những tồn tại cấp Đại La!

Những tu sĩ còn lại, căn bản không thể đi đến Tử Tiêu Cung để nghe giảng đạo!

Chuyện này, đã được chứng minh trong hai lần Thánh Nhân giảng đạo trước đó!

Vì vậy, tất cả tu sĩ Hồng Hoang còn lại, chỉ còn một cơ hội cuối cùng, đó chính là Ngao Tông ở U Minh Huyết Hải!

Dù sao thì U Minh Huyết Hải ở trên mặt đất, không phải ở ngoài ba mươi ba tầng trời!

Đi đến U Minh Huyết Hải, không chừng cũng có một phần cơ hội!

Vì lý do này, những tu sĩ có tu vi nhất định, lần lượt hành động, đi về phía U Minh Huyết Hải!

Hy vọng có thể từ tay Ngao Tông, cầu được pháp chứng đạo thành Thánh!

Chuyện này, lại vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Ước chừng ngay cả Ngao Tông và Hồng Quân, cũng không dự đoán được tình huống này!

Đương nhiên, đối với Ngao Tông, đây không phải chuyện xấu!

Bởi vì chuyện này, ngược lại khiến khí vận của Địa Đạo, có được một sự tăng trưởng nhất định!

Mặc dù mức độ tăng trưởng không lớn, nhưng có thể tăng trưởng một chút, đó cũng là một kết quả không tồi!

Nếu để lão tổ Hồng Quân biết, ước chừng ông ta sẽ thổ huyết mất!

Bởi vì vạn vạn lần, ông ta lại giúp Ngao Tông làm áo cưới!

Đồng thời, khi toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang, vì chuyện pháp

chứng đạo thành Thánh, tạo thành chấn động lớn!

Một luồng khí thế, cuối cùng cũng thổi đến địa giới Bất Chu Sơn!

Dưới Bất Chu Sơn, trong một bộ lạc nguyên thủy hoang dã, một số tộc nhân Vu Tộc, đang bắt giữ một số đại yêu, vui mừng trở về bộ lạc của mình!

"Trời ạ thật là tốt quá, bắt được rất nhiều con mồi, số lượng gấp mấy lần!" "Cũng không biết là chuyện gì, trong khoảng thời gian này, luôn có một số đại yêu từ bên ngoài lộ diện!" "Chuyện này ta biết, ta từng bắt được một con đại yêu từng nói!" "Những đại yêu đó dường như muốn đi đến một nơi gọi là U Minh Huyết Hải, dường như muốn đi bái hội một tên gọi là Minh Hoàng Ngao Tông!" Các chiến sĩ Vu Tộc, lớn tiếng bàn luận chuyện này!

Đối với họ, những gì những đại yêu đó muốn làm, đều không liên quan đến họ!

Dù sao thì đối với họ cũng không phải chuyện xấu, những đại yêu lộ diện đó, đa số đều trở thành khẩu phần ăn của họ, một chuyện tốt!

"Vừa nãy ngươi nói, có phải… Minh Hoàng Ngao Tông không?" Lúc này, một cô gái mặc váy lụa trắng, trông vô cùng thanh nhã, xuất hiện trước mặt tộc nhân Vu Tộc.

"Bái kiến Hậu Thổ Tổ Vu!" Nhiều tộc nhân Vu Tộc, thấy sự xuất hiện của cô gái này, đều quỳ lạy hành lễ!

Đây chính là Hậu Thổ – Tổ Vu của Địa Chi Tổ Vu trong Thập Nhị Tổ Vu!

Hậu Thổ cuối cùng cũng nghe thấy danh tiếng của Ngao Tông rồi, điều này sẽ là khởi đầu cho sự tái ngộ giữa Hậu Thổ và Ngao Tông!

Cơn sốt do pháp chứng đạo gây ra khiến cho tu sĩ từ khắp các nơi trên đại địa Hồng Hoang lũ lượt kéo về U Minh Huyết Hải để hành

hương!

Bởi vì, đây là thời khắc gần nhất để có được pháp chứng đạo!

Nhưng, đại địa Hồng Hoang vô cùng hung hiểm, một số đại yêu đi ngang qua Bất Chu Sơn đã trực tiếp trở thành lương khô cho Vu tộc!

Bởi vì địa giới Bất Chu Sơn, về cơ bản đều là địa bàn của Vu tộc!

Đúng vậy, kể từ khi Thập Nhị Tổ Vu đản sinh, họ đã dùng Bàn Cổ Điện để diễn hóa ra lứa Vu tộc tiên thiên đầu tiên!

Những Vu tộc tiên thiên này thông thạo âm dương giao thái, dần dần sinh sôi nảy nở ra các thế hệ Vu tộc hậu thiên!

Một số tộc nhân Vu tộc, lấy Bàn Cổ Điện làm trung tâm, bắt đầu khuếch tán ra xung quanh, kiến lập từng bộ lạc Vu tộc, phát triển thế lực của Vu tộc!

Tuy nhiên, Vu tộc tương đối hoang dã và khép kín, không hiểu rõ chuyện bên ngoài, ngay cả việc Thánh nhân giảng đạo cũng không tường tận lắm!

Mãi cho đến sự kiện pháp chứng đạo lần này, một số đại yêu đi ngang qua địa giới Bất Chu Sơn mới rơi vào tay những tộc nhân Vu tộc.

Những chuyện liên quan đến Minh Hoàng Ngao Tông, lúc này mới thật sự lưu truyền trong Vu tộc!

Cũng vào lúc này, Hậu Thổ mới lần đầu tiên thật sự biết đến chuyện của Ngao Tông!

"Minh Hoàng Ngao Tông, xưng hô này sao lại quen thuộc đến vậy, dường như đã từng nghe ở đâu đó!" Trong mắt Hậu Thổ có một tia nghi hoặc!

Rõ ràng từ khi hóa hình tới nay, đây là lần đầu tiên nàng nghe đến

danh xưng này.

Nhưng, sâu trong nội tâm Hậu Thổ, lại luôn có một cảm giác thân thuộc đặc biệt!

Điều này khiến Hậu Thổ vô cùng tò mò, không nhịn được muốn tìm hiểu duyên do bên trong!

Vì nguyên nhân này, sau khi biết chuyện, Hậu Thổ đã tự mình ra tay bắt giữ một số đại yêu đi ngang qua Bất Chu Sơn!

Với việc Hậu Thổ tự mình ra tay, việc tóm gọn vài đại yêu đương nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay!

Sau đó, Hậu Thổ từ miệng những đại yêu này, đã biết được rất nhiều tin tức liên quan đến Ngao Tông!

"Một tồn tại được cho là ngang với Thánh nhân...

đối thoại cùng Thánh nhân...

Chương 307

chúa tể U Minh Huyết Hải...

Minh Hoàng Ngao Tông, ta dường như đã nhớ ra chuyện gì đó rồi!" Theo sự tìm hiểu của Hậu Thổ, nàng dần dần có một cái nhìn rõ ràng hơn về Ngao Tông!

Khi Hậu Thổ càng hiểu sâu về Ngao Tông, ký ức bị phủ bụi của nàng cũng dần dần được hé mở.

"Ta nhớ ra rồi, năm xưa khi ta còn chưa xuất thế, người bầu bạn bên cạnh ta chính là Minh Hoàng Ngao Tông!" Đôi mắt Hậu Thổ ngày càng sáng rực!

Bởi vì cuối cùng nàng đã nhớ ra chuyện từng lãng quên!

Năm xưa, trước khi hóa hình, từng có một giọng nói xuất hiện trong đầu nàng, bây giờ nghĩ lại, đó chính là giọng của Ngao Tông!

Hơn nữa, giữa Ngao Tông và nàng còn có một ước định!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ vô cùng kích động, muốn lập tức đến U Minh Huyết Hải, gặp mặt Ngao Tông!

Nhưng, Hậu Thổ là một trong Thập Nhị Tổ Vu, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến toàn cục!

Muốn đi xa, cũng cần phải thương nghị với các Tổ Vu khác một phen!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ trực tiếp trở về Bàn Cổ Điện, thương lượng chuyện này với các Tổ Vu còn lại!

Đương nhiên, khi chuyện này vừa được đề xuất, các Tổ Vu khác tự nhiên không đồng ý.

Bởi vì họ ít khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đối với tình hình bên ngoài hoàn toàn không hiểu rõ!

Nhưng trong chuyện này, Hậu Thổ lại kiên trì đến không ngờ!

Cho nên, sau một hồi giằng co, các Tổ Vu khác đã thỏa hiệp, đồng ý để Hậu Thổ đi đến U Minh Huyết Hải!

Nhưng tương ứng, họ hy vọng Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh sẽ đi cùng Hậu Thổ.

Bởi vì hai vị Tổ Vu đồng hành có thể hỗ trợ lẫn nhau, cũng tương đối an toàn hơn!

Đối với điều này, Hậu Thổ tự nhiên không có lý do gì để từ chối!

Chuyện này coi như đã có kết quả!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ sau khi hoàn thành việc bàn giao với các Tổ Vu khác, mới cùng Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh lên đường đến U Minh Huyết Hải.

Thân là Thập Nhị Tổ Vu, thực lực của Hậu Thổ và Huyền Minh tự nhiên vô cùng cường đại, chẳng mấy chốc đã đến gần U Minh Huyết Hải!

Lúc này gần U Minh Huyết Hải, đã tụ tập không ít sinh linh!

Nhưng vì sự đặc thù của Huyết Hải, không một sinh linh nào có thể bước vào U Minh Huyết Hải nửa bước!

Đây là chuyện tất nhiên!

Một mặt, U Minh Huyết Hải thuộc về cấm địa, tràn ngập khí tiên thiên ô uế đáng sợ, đối với sinh linh Hồng Hoang có tác động tiêu cực rất lớn!

Hơn nữa, dưới sự bố trí của Ngao Tông, hiệu quả này càng được khuếch đại thêm!

Vì nguyên nhân này, U Minh Huyết Hải hiện tại còn đáng sợ hơn trước kia!

Có thể nói, U Minh Huyết Hải tuy không sánh được với Hỗn Độn Chi Địa ngoài ba mươi ba tầng trời, nhưng cũng tuyệt đối là một trong những cấm địa hàng đầu, không phải ai cũng có thể tùy tiện xông vào!

Mặt khác, là hang ổ của Minh tộc, trong vô số năm qua, Ngao Tông đã bố trí không ít thứ trên U Minh Huyết Hải!

Chỉ riêng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bên ngoài, cũng đủ khiến những tu sĩ muốn xông bừa vào U Minh Huyết Hải không thể bước vào nửa bước!

Vì nguyên nhân này, tuy các tu sĩ nghe danh mà đến, nhưng cũng chỉ có thể dừng bước bên ngoài U Minh Huyết Hải, loanh quanh ở địa giới bên ngoài!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt tạm thời chấp chưởng luân hồi, cũng không thèm để ý đến những tu sĩ này!

Bởi vì chỉ cần không ảnh hưởng đến sự vận hành của U Minh Huyết Hải, không ảnh hưởng đến cuộc sống của tộc nhân Minh tộc, Ngao Nguyệt sẽ không quan tâm nhiều như vậy!

Có thể nói, địa giới U Minh Huyết Hải hiện tại xuất hiện một loại cân bằng kỳ diệu!

Các tu sĩ bên ngoài mỗi ngày đều ngóng trông, nhưng lại không dám xông vào U Minh Huyết Hải!

Ngao Nguyệt và những người khác trong U Minh Huyết Hải cũng không để ý đến tình hình bên ngoài, tiếp tục duy trì sự vận hành của U Minh Luân Hồi!

Nhưng, khi Hậu Thổ và Huyền Minh hai người đến, tình hình đã có chút thay đổi!

Bởi vì thực lực bản thân đủ mạnh, Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu căn bản không sợ hãi khí tiên thiên ô uế của U Minh Huyết Hải!

Mặt khác, Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu trước đây vẫn luôn ở trong bộ lạc Vu tộc, ít tiếp xúc với chuyện bên ngoài!

Vì nguyên nhân này, hai người có chút ngây thơ, giống như hai cô ngốc không hiểu sự đời!

Biết Ngao Tông ở trong U Minh Huyết Hải, cho nên Hậu Thổ và Huyền Minh hai người, mơ mơ màng màng xông vào U Minh Huyết Hải!

Ngay lập tức, hai người trực tiếp rơi vào trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

"Hả?

Có người xông vào đại trận thủ hộ U Minh Huyết Hải?" Khi Ngao Nguyệt biết được tin tức này, sắc mặt cũng có chút kỳ quái!

Bởi vì trong khoảng thời gian này, đây là người đầu tiên dám làm như vậy!

"Đúng vậy, Ngao Nguyệt đại nhân, theo cách ăn mặc, dường như là Vu tộc từ Bất Chu Sơn, thuộc về Vu tộc Hậu Thổ Tổ Vu và Huyền Minh Tổ Vu!" Thủ hạ cung kính nói, đem tình hình của hai người báo cáo cho Ngao Nguyệt!

Khi Ngao Nguyệt biết được thân phận của hai người, nàng có chút ngẩn người!

"Hậu Thổ Tổ Vu, dường như là người mà Minh Hoàng đại nhân đã dặn dò, mau mau mời hai vị đó vào!" Ngao Nguyệt nhanh chóng nói, giao phó chuyện này!

Đúng vậy, trước khi Ngao Tông bế quan, hắn đã có một số sắp xếp!

Chuyện liên quan đến Hậu Thổ, tự nhiên cũng là một trong những sắp xếp của Ngao Tông!

Ngay từ trước khi bế quan, Ngao Tông đã đoán được!

Cùng với sự lan rộng ảnh hưởng danh tiếng của hắn, có khả năng sẽ truyền đến tai Vu tộc!

Khi đó, Hậu Thổ có khả năng sẽ đến U Minh Huyết Hải!

Bởi vì trước khi Hậu Thổ đản sinh, Ngao Tông đã có ước định với thai bàn của Hậu Thổ.

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông trước khi bế quan đã từng dặn dò Ngao Nguyệt.

Nếu có Vu tộc tên là Hậu Thổ đến, hãy chiêu đãi cho tốt, đợi hắn xuất quan!

Cho nên, lúc này Ngao Nguyệt mới có lễ như vậy.

Chuyện sau đó, tự nhiên không cần phải nói nhiều!

Chương 308

Có lời dặn của Ngao Tông, Hậu Thổ và Huyền Minh hai người trực tiếp được mời vào trong U Minh Luân Hồi!

Về chuyện của Ngao Tông, Ngao Nguyệt cũng giải thích cho hai người một phen!

"Minh Hoàng đại nhân đang bế quan, tạm thời không thể gặp hai vị." Ngao Nguyệt nhanh chóng nói, kể sơ qua chuyện của Ngao Tông!

Đối với điều này, Hậu Thổ có chút tiếc nuối!

Bởi vì rất khó khăn mới nhớ lại chuyện liên quan đến Ngao Tông.

Bây giờ khó khăn lắm mới đến được Luân Hồi, hy vọng có thể gặp mặt Ngao Tông một lần!

Nhưng không ngờ, Ngao Tông lại đang bế quan!

Hơn nữa, theo lời miêu tả của Ngao Nguyệt, Ngao Tông đang ở thời khắc quan trọng trong lúc bế quan, cho nên tạm thời không thể gặp nàng!

Điều này khiến Hậu Thổ có chút tiếc nuối!

"Minh Hoàng đại nhân từng có lệnh, nếu hai vị đồng ý, có thể tạm thời ở lại U Minh Luân Hồi, đợi Minh Hoàng đại nhân xuất quan..." Lúc này, Ngao Nguyệt lại nói một chuyện!

Hậu Thổ và Huyền Minh hai người, có thể tạm thời ở lại trong U Minh Luân Hồi, đợi Ngao Tông xuất quan!

Đây là lời dặn mà Ngao Tông từng hạ lệnh!

Đương nhiên, người của Địa Phủ sẽ không ép buộc Hậu Thổ và Huyền Minh!

Nếu hai người muốn rời đi, cũng có thể, xem lựa chọn của hai người thôi!

"Ta hiểu rồi, hai tỷ muội ta tạm thời ở lại Luân Hồi, làm phiền chư vị rồi!" Đối với điều này, Hậu Thổ sau khi suy nghĩ một chút, liền trực tiếp đồng ý chuyện này, chuẩn bị tạm thời ở lại trong Luân Hồi!

Đương nhiên, Hậu Thổ đưa ra quyết định này, cũng có sự cân nhắc của mình!

Một mặt, khó khăn lắm mới đến U Minh Huyết Hải, chưa gặp được Ngao Tông mà rời đi, trong lòng Hậu Thổ chung quy có chút tiếc nuối!

Mặt khác, không biết vì sao, khi Hậu Thổ đến U Minh Luân Hồi.

Trong lòng Hậu Thổ luôn cảm thấy, giữa mình và U Minh Luân Hồi, dường như có một mối liên hệ đặc biệt!

Đây là một loại trực giác đặc thù!

Cảm giác kỳ diệu này, khiến Hậu Thổ không nhịn được muốn ở lại U Minh Luân Hồi, nghiên cứu kỹ lưỡng Luân Hồi một phen.

Về phía Vu tộc, tuy rằng Hậu Thổ và Huyền Minh hai người tạm thời không ở trong tộc!

Nhưng trong Vu tộc vẫn còn mười vị Tổ Vu, có mười vị Tổ Vu đó, đủ để duy trì tốt sự phát triển của Vu tộc, cũng không cần phải lo lắng!

Vì nguyên nhân này, Hậu Thổ mới đưa ra quyết định như vậy!

Đối với điều này, Ngao Nguyệt tự nhiên sẽ không từ chối, dù sao cũng là Ngao Tông đã dặn dò!

Chuyện này coi như đã có một nơi chốn!

Hậu Thổ và Huyền Minh hai người, tạm thời ở lại trong Luân Hồi,

một bên đợi Ngao Tông xuất quan, một bên tìm hiểu chuyện của Luân Hồi!

Có thể nói, đây là một chuyện tương đối quan trọng trong khoảng thời gian này!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong khoảng thời gian này, có một chuyện vô cùng quan trọng đã xảy ra!

Đó là Hồng Vân đã xuất quan, thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Tuy rằng thời gian hao phí, so với Trấn Nguyên Tử còn nhiều hơn mấy vạn năm!

Nhưng, Hồng Vân lão tổ bản thân cũng là tiên thiên thần ma có tư chất cực cao, do đóa hồng vân đầu tiên giữa trời đất hóa thành, có khí vận không tầm thường!

Vì nguyên nhân này, Hồng Vân cũng đã thành công chém xuống một cỗ đạo thân, nhờ đó tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Như vậy, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người, lần lượt đều bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Tốt quá rồi Hồng Vân, hiện tại ngươi cũng đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, chúng ta cách cảnh giới Thánh nhân càng gần hơn rồi!" Trấn Nguyên Tử vô cùng vui mừng, từ tận đáy lòng mừng cho lão hữu.

"Tất cả đều là công lao của ngươi a, nếu không phải ngươi, ta làm sao có cơ hội tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh chứ!" Hồng Vân lão tổ cũng vô cùng vui mừng, cảm thấy mình không kết giao nhầm bằng hữu!

"Đúng rồi, bên ngoài trong khoảng thời gian này, có chuyện gì xảy ra không?" Sau khi trò chuyện một hồi, Hồng Vân lão tổ đột nhiên hỏi

về sự thay đổi của đại địa Hồng Hoang!

Dù sao cũng đã bế quan một thời gian dài, thậm chí còn bỏ lỡ lần giảng đạo thứ hai của Thánh nhân!

Điều này khiến Hồng Vân lão tổ có chút tiếc nuối, muốn biết tình hình bên ngoài!

"Bên ngoài quả thực đã xảy ra không ít chuyện, ví dụ như, Thánh nhân thu đồ, tin tức về pháp chứng đạo vân vân…" Trấn Nguyên Tử thần sắc cổ quái, chậm rãi nói!

Tuy rằng cũng đang bế quan, nhưng Trấn Nguyên Tử xuất quan sớm hơn Hồng Vân lão tổ rất nhiều!

Vì nguyên nhân này, Trấn Nguyên Tử đối với tình hình bên ngoài, cũng có một số hiểu biết.

Dù sao muốn sinh tồn trên đại địa Hồng Hoang, phải theo kịp thời đại, luôn luôn tìm hiểu tình hình bên ngoài, là chuyện cần thiết!

Thật ra mà nói, những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, khiến Trấn Nguyên Tử cũng có chút kinh ngạc!

Bởi vì trong khoảng thời gian hắn bế quan đột phá, đại địa Hồng Hoang có thể nói là phong vân quỷ quyệt, xảy ra rất nhiều chuyện!

"Không ngờ, lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy, thật là quá thú vị!" Nghe xong lời miêu tả của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ có chút kích động!

Thật ra mà nói, Hồng Vân lão tổ do đóa hồng vân đầu tiên giữa trời đất hóa thành, trời sinh tự do phiêu đãng, lòng hiếu kỳ rất nặng!

Biết được trong khoảng thời gian mình bế quan đột phá, bên ngoài đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng Hồng Vân lão tổ cũng có chút ngứa ngáy, hận không thể đi tham gia một phen!

Dù sao nhiều chuyện thú vị như vậy, không được tự mình chứng kiến một phen, chung quy là một điều tiếc nuối!

"Trấn Nguyên Tử, chúng ta đi tham gia lần giảng đạo thứ ba của Thánh nhân đi!" Hồng Vân lão tổ đột nhiên nói, đề nghị một chuyện!

Theo tin tức lưu truyền, lần giảng đạo thứ ba của Thánh nhân, sẽ truyền xuống pháp thành Thánh, chắc chắn sẽ có không ít chuyện xảy ra!

Đối với điều này, Hồng Vân lão tổ trong lòng rất hiếu kỳ!

Mặt khác, hiện tại cách lần giảng đạo thứ ba của Thánh nhân cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa, chính là lúc lên đường đến Tử Tiêu Cung.

Nếu lúc này đi đến Tử Tiêu Cung, vừa hay có thể kịp lần giảng đạo thứ ba của Thánh nhân.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử có chút không hiểu, đã có được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, sao còn phải đến Tử Tiêu Cung nghe đạo chứ!

Dù sao dựa theo pháp chứng đạo trong tay, chỉ cần tiềm tâm bế quan tu hành, cũng có hy vọng chứng đạo.

Như vậy, không cần thiết phải đến Tử Tiêu Cung một lần nữa!

Không thể không nói, tâm tính của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ, quả thực là hai loại hình hoàn toàn trái ngược!

Chương 309

Một người trầm ổn, một người tự do tùy ý, hai người có thể trở thành bạn bè chí cốt, cũng là một duyên phận vô cùng đặc biệt.

Đương nhiên, Hồng Vân lão tổ sẽ không chịu bỏ cuộc, tiếp tục thuyết phục Trấn Nguyên Tử.

Chẳng mấy chốc, Trấn Nguyên Tử đã đồng ý, dù sao đi xem lần giảng đạo cuối cùng của Thánh nhân cũng tốt, biết đâu sẽ có điều đặc biệt!

Nghĩ đến đây, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ hai người, trực tiếp lên đường đến Tử Tiêu Cung!

Cùng lúc đó, các Đại La Kim Tiên khác cũng bắt đầu xuất phát, đến Tử Tiêu Cung, chuẩn bị nghe lần giảng đạo cuối cùng của Thánh nhân!

Lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung của Thánh nhân, sắp bắt đầu!

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã hơn hai vạn năm trôi qua!

Lúc này, thời gian giảng đạo lần thứ ba của Thánh nhân càng ngày càng gần!

Vì nguyên nhân này, Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử hai người, mới vào thời điểm này lên đường đến Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, không chỉ Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử có suy nghĩ này, rất nhiều đại năng cảnh giới Đại La, đều lần lượt đến Tử Tiêu Cung!

Đây là tình hình hiện tại của đại địa Hồng Hoang!

Tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, lần lượt đến U Minh Huyết Hải!

Đại năng cảnh giới Đại La, thì lần lượt đến Tử Tiêu Cung, chuẩn bị nghe Thánh nhân giảng đạo!

Đương nhiên, không phải là các đại năng cảnh giới Đại La không đến U Minh Huyết Hải!

Sở dĩ có tình huống này xuất hiện, là vì những lời Hồng Quân lão tổ đã nói trong lần giảng đạo thứ hai!

Thánh nhân từng nói, lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung, sẽ truyền xuống pháp chứng đạo thành Thánh!

Vì nguyên nhân này, các đại năng cảnh giới Đại La sẽ không bỏ lỡ cơ hội này!

Dù sao U Minh Huyết Hải bên kia, tương đối dễ đi, nhưng từ đầu đến cuối, Ngao Tông đều không có một lời nói rõ ràng nào.

Cho nên, trước tiên đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, nếu không có thu hoạch, lại đến U Minh Huyết Hải cầu đạo.

Đây là suy nghĩ của các Đại La Kim Tiên!

Không thể không nói, một đám lão yêu quái đã sống qua vô số năm tháng, ai nấy đều tinh ranh, không thấy thỏ không thả chim ưng, không muốn chịu một chút thiệt thòi nào.

Đương nhiên, Ngao Tông không biết những chuyện này, mà dù Ngao Tông có biết, cũng sẽ không để ý nhiều!

Dù sao, trong lúc bọn họ tính kế, Ngao Tông nào đâu phải không đang tính kế!

Nói chính xác hơn, trên đại địa Hồng Hoang này, chỉ có hai kỳ thủ chân chính, đó là Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ hai người!

Những Đại La Kim Tiên còn lại, chẳng qua chỉ là quân cờ trên bàn

cờ mà thôi.

Có thể nói, cục thế trên đại địa Hồng Hoang hiện tại, đang trở nên ngày càng phong vân quỷ quyệt, khó mà hiểu được!

Nhưng, trong bầu không khí kỳ quái này, lần giảng đạo thứ ba càng ngày càng gần.

Rất nhiều Đại La trên đại địa Hồng Hoang, lại một lần nữa tụ hội tại Tử Tiêu Cung!

Lần này, không chỉ có các Đại La xuất hiện trong lần giảng đạo thứ hai, thậm chí cả Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ vắng mặt trước đó, cũng lại một lần nữa có mặt trong Tử Tiêu Cung!

Đương nhiên, mấy đệ tử của Ngao Tông, dù là Minh Hà lão tổ, Thông Thiên và Nữ Oa, đều lại một lần nữa có mặt trước Tử Tiêu Cung!

"Lão sư trước khi bế quan từng căn dặn, lần này nghe đạo, hãy nghe kỹ Thánh nhân giảng đạo, tìm hiểu Thánh nhân chi đạo, và sự khác biệt với đạo của lão sư." "Còn nữa, lúc vào chỗ ngồi, không cần quá gần phía trước, ngồi ở hàng sau là được..." Minh Hà lão tổ đứng trước mặt Thông Thiên và Nữ Oa, truyền âm cho hai người!

Đây là một trong những lời dặn dò của Ngao Tông trước khi bế quan, lúc này do Minh Hà lão tổ truyền lại cho Thông Thiên và Nữ Oa hai người!

Đối với điều này, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, có chút ngẩn người!

Lời dặn đầu tiên, còn dễ hiểu!

Bởi vì trong mắt Thông Thiên và Nữ Oa, Ngao Tông là một vị tồn tại không thua kém gì Thánh nhân!

So sánh Thánh nhân chi đạo, và đạo của Ngao Tông, đối với tu hành, có ích lợi không nhỏ.

Điểm này, với tuệ căn của Thông Thiên và Nữ Oa, tự nhiên không cần nhiều lời, chỉ cần nhắc nhở một chút là sẽ hiểu!

Nhưng đối với lời dặn thứ hai, Thông Thiên và Nữ Oa hai người, nhất thời có chút mờ mịt, không hiểu rõ ý của Ngao Tông lắm!

Bởi vì theo lẽ thường, vị trí nghe đạo càng gần phía trước, đạo nghĩa phù văn giao thoa càng rõ ràng, cảm ngộ có thể nhận được cũng sẽ càng cao!

Nhưng Ngao Tông lão sư, ngược lại dặn dò, không cần quá gần phía trước, có chút nằm ngoài dự liệu của họ!

Đương nhiên, Ngao Tông dặn dò như vậy, tự nhiên không phải tùy tiện nói, mà có suy nghĩ của Ngao Tông.

Về nguyên nhân Ngao Tông dặn dò như vậy, tự nhiên là vì việc phân phát bảo vật ở Phân Bảo Nham rồi!

Sau lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân lão tổ sẽ tiến hành phân phát bảo vật ở Phân Bảo Nham, đặt Phân Bảo Nham ở ngoài cửa Tử Tiêu Cung!

Nếu có thể nắm bắt cơ hội này, không chừng có thể nhận được không ít thứ tốt!

Đây mới là ý tứ thật sự của Ngao Tông!

Trong lần giảng đạo cuối cùng này, lại hố Hồng Quân lão tổ một lần nữa!

"Thông Thiên (Nữ Oa) hiểu!" Tuy rằng Thông Thiên và Nữ Oa hai người không hiểu ý của Ngao Tông, nhưng cũng không nói nhiều!

Bởi vì Ngao Tông đã dặn dò, tất nhiên có thâm ý bên trong!

Đương nhiên, Nữ Oa tương đối thông tuệ hơn, đại khái đoán được, trong chuyện này có thể có cơ duyên!

"Giờ lành đã đến, chư vị mời vào." Hai đạo đồng xuất hiện, mở ra đại môn Tử Tiêu Cung.

Rất nhiều Đại La lần lượt tiến vào Tử Tiêu Cung!

Về phần ba người Thông Thiên, vì có lời dặn của Ngao Tông, nên cũng không vội vã tiến vào Tử Tiêu Cung.

Đợi đến cuối cùng, mới bước vào Tử Tiêu Cung, sau đó ngồi xuống ở vị trí cuối cùng!

Khi thời gian cuối cùng đã đến, Hồng Quân lão tổ đúng giờ xuất hiện trên cao đài!

Ánh mắt lướt qua Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ hai người phía dưới, trong mắt Hồng Quân lão tổ lóe lên một tia gợn sóng!

Quả nhiên, giống như hắn đã đoán, Hồng Vân lão tổ quả nhiên tham gia lần giảng đạo thứ ba!

Như vậy, mưu tính đối với Hồng Vân lão tổ, đã có chỗ dựa rồi!

Sau đó, Hồng Quân lão tổ không nói nhiều nữa, chuẩn bị bắt đầu lần giảng đạo thứ ba.

Chương 310

"Lần giảng đạo này, là lần giảng đạo thứ ba, cũng là lần giảng đạo cuối cùng, giảng về đạo thành Thánh!" Hồng Quân lão tổ không nói nhiều lời thừa, trực tiếp nêu rõ nội dung của lần giảng đạo thứ ba!

Sau đó, Hồng Quân lão tổ trực tiếp bắt đầu giảng, giải thích về cảm ngộ đối với Thánh nhân chi đạo!

Mọi người trong Tử Tiêu Cung, lần lượt chăm chú nghe giảng!

Ngay cả Thông Thiên và Nữ Oa đám người, đều chăm chú nghe đạo!

Dù sao cũng là một vị Thánh nhân chân chính, cảm ngộ về việc thành Thánh!

Chăm chú nghe đạo, đối với họ, cũng có ích lợi không nhỏ!

Một lúc lâu sau, Hồng Quân lão tổ mới dừng lại!

"Thế nào là Thánh nhân, bản tọa đã nói rõ, điểm quan trọng nhất, là làm thế nào để thành Thánh!" Khi Hồng Quân lão tổ nói ra câu này, mọi người trong Tử Tiêu Cung nhất thời mắt sáng lên!

Nội dung họ muốn biết, cuối cùng đã đến!

"Pháp thành Thánh có ba loại, một là dĩ lực chứng đạo, hai là trảm tam thi chứng đạo, ba là công đức chứng đạo…" Hồng Quân lão tổ chậm rãi giảng đạo, đem ba loại pháp thành Thánh mà mình đã tổng kết, lần lượt nói ra!

Đương nhiên, đối với dĩ lực chứng đạo và công đức chứng đạo, Hồng Quân lão tổ không nói nhiều, mà tập trung vào việc giải thích trảm tam thi chứng đạo.

Nhưng, khi Hồng Quân lão tổ đang giải thích trảm tam thi chứng đạo, trong số những người phía dưới, có vài người sắc mặt có chút cổ quái!

Ví dụ như, ba đệ tử của Ngao Tông, Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa.

Ví dụ như, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ.

Và cả, Thái Thanh Lão Tử v.v...!

Bởi vì một số người này, đều là những người đã có được Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Ba đệ tử của Ngao Tông, cùng với hai người Trấn Nguyên Tử, tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Thậm chí đều đã dùng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Về phần Thái Thanh Lão Tử, tuy trong lòng gợn sóng, nhưng Thái Thanh Lão Tử thành phủ không cạn, sắc mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh không gợn sóng, không biểu hiện ra bất kỳ sự khác thường nào.

Về phần tại sao sắc mặt của Thông Thiên và những người khác lại cổ quái!

Bởi vì cùng với sự giải thích của Hồng Quân lão tổ, Thông Thiên và những người khác nhất thời phát hiện.

Trảm tam thi chứng đạo của Hồng Quân lão tổ, và Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông, có sự tương tự rất lớn!

Tuy không hoàn toàn giống nhau, nhưng lại có thể nói là pháp chứng đạo tương tự!

Chẳng phải nói, trảm tam thi chứng đạo pháp và Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, thực ra cùng một nguồn gốc!

“Hồng Quân lão tổ quá đáng ghét, lại dám sao chép pháp chứng đạo của lão sư!” Trong một lúc, trong lòng Thông Thiên và những người khác, nhất thời nảy sinh suy nghĩ như vậy!

Đây là chuyện tất nhiên, bởi vì pháp chứng đạo đầu tiên họ tiếp xúc, là Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông!

Trảm tam thi chứng đạo pháp của Hồng Quân lão tổ, không phải là thứ họ tiếp xúc đầu tiên!

Vì nguyên nhân này, có quan niệm vào trước là chủ, cho nên Thông Thiên và những người khác, mới có cảm giác như vậy!

“Thông Thiên, các ngươi đối với pháp chứng đạo thành Thánh của bản tọa, có điều gì bất mãn sao?” Lúc này, Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở miệng, nhìn về phía Thông Thiên và những người khác!

Đây là chuyện tất nhiên, biểu cảm của Thông Thiên và những người khác có chút không che giấu được, trực tiếp bị Hồng Quân lão tổ nhìn thấu!

“Thánh nhân sao lại nói vậy, chúng ta không có bất mãn!” Nữ Oa giành lời nói trước!

Đối với tính cách của Thông Thiên, Nữ Oa rất rõ!

Tuy Thông Thiên hành sự không theo khuôn phép, hành vi phóng khoáng, nhưng cũng đại biểu cho việc Thông Thiên tương đối bốc đồng, dễ nổi giận!

Đây là tác dụng phụ của loại tính cách này!

Giống như lần giảng đạo trước, Hồng Quân lão tổ chỉ nói nhẹ một tiếng, Thông Thiên lập tức đáp trả lại!

May mà không gây ra chuyện lớn, nếu không thì khó mà thu dọn!

Vì nguyên nhân này, Nữ Oa giành lời nói trước, không hy vọng

Thông Thiên và Hồng Quân lão tổ xung đột!

Bởi vì trong Tử Tiêu Cung, xung đột với Hồng Quân lão tổ, là chuyện ngu xuẩn!

"Vậy sao, bản tọa còn tưởng các ngươi, đối với pháp chứng đạo của bản tọa có điều bất mãn chứ!" "Nhưng cũng đúng thôi, các ngươi đã tấn thăng thành Chuẩn Thánh, coi thường pháp chứng đạo của bản tọa, cũng là chuyện bình thường!" Nữ Oa có tâm hòa giải, nhưng Hồng Quân lão tổ lại có chút không chịu bỏ qua!

Bởi vì đối với Hồng Quân lão tổ mà nói, Thông Thiên và Nữ Oa đám người, hiện tại đều là người của phe Địa Đạo!

Có cơ hội đả kích Thông Thiên và Nữ Oa đám người, cũng là chuyện bình thường!

Nhưng, có một số lời, thân là Thánh nhân không tiện trực tiếp nói ra!

Cho nên, Hồng Quân lão tổ ngầm ra hiệu cho Ngọc Thanh Nguyên Thủy một ánh mắt!

"Lão sư cần gì khiêm tốn chứ, lão sư là người đã thành Thánh, pháp thành Thánh của lão sư mới là phương pháp duy nhất có khả năng chứng đạo thành Thánh trên toàn bộ đại địa Hồng Hoang này!" "Những pháp thành Thánh khác, thật giả chưa chắc à nha!" Ngọc Thanh Nguyên Thủy hiểu ý, lập tức mở miệng nói!

Dù sao Ngọc Thanh Nguyên Thủy, đã trở thành đệ tử của Thánh nhân, tự nhiên đứng về phía Thánh nhân!

Mặt khác, giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên, cũng có chút không hòa hợp!

Có thể chèn ép Thông Thiên một phen, Nguyên Thủy cũng vui lòng làm chuyện như vậy!

Có thể nói, là chuyện nhất cử lưỡng tiện, Nguyên Thủy không ngại làm kẻ ác!

Vì thế, Ngọc Thanh Nguyên Thủy cố ý chèn ép pháp thành Thánh của Ngao Tông!

Đương nhiên, thật ra là do Hồng Quân lão tổ ngầm sai khiến!

Bởi vì thân là Thánh nhân, cao cao tại thượng, có một số lời không tiện tự mình nói rõ, cho nên ám chỉ Nguyên Thủy đứng ra.

Đối với điều này, Nguyên Thủy vô cùng nguyện ý!

Dù sao như vừa mới nói, đối với Nguyên Thủy, đây không phải chuyện xấu, không chừng có thể được Thánh nhân lão sư ưu ái.

Cho nên, mới có tình huống hiện tại!

"Nhị huynh, đừng quá đáng, pháp thành Thánh của Ngao Tông lão sư, tự nhiên là pháp thành Thánh chân chính!" Thông Thiên có chút không nhịn được nữa, trực tiếp đứng lên nói!

Hồng Quân lão tổ đả kích, Thông Thiên có thể nhịn, dù sao đối phương là Thánh nhân!

Nhưng Nguyên Thủy là nhị huynh của mình, mình từng đem Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp truyền thụ cho Nguyên Thủy!

Kết quả hiện tại, Nguyên Thủy bái Hồng Quân lão tổ làm sư, có được trảm tam thi chứng đạo pháp, kết quả lại quay lại đả kích Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Chương 311

Điểm này, Thông Thiên không thể nhịn được!

"Chỉ là sự thật mà thôi, trảm tam thi chứng đạo pháp của Hồng Quân lão tổ, quả thực có thể chứng đạo thành Thánh, nhưng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của lão sư ngươi thì sao?" Nguyên Thủy cười khẩy một tiếng, có chút không để ý!

Tuy đang chèn ép Thông Thiên, nhưng lại không hề nói lời cuồng ngôn!

Phải biết rằng, trảm tam thi chứng đạo pháp của Hồng Quân lão tổ, đã giúp Hồng Quân lão tổ thành công tấn thăng cảnh giới Thánh nhân!

Nhưng, Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông thì sao, Ngao Tông đã tấn thăng cảnh giới Thánh nhân chưa?

Hai bên so sánh, kết quả vô cùng rõ ràng, cần gì phải nói nhiều.

Câu nói của Nguyên Thủy, nhất thời khiến Thông Thiên tức giận không thôi, hận không thể dạy dỗ Nguyên Thủy một trận!

Nhưng không khí trong Tử Tiêu Cung, lại có chút chuyển biến!

Vốn dĩ có một số Đại La Kim Tiên, đối với pháp chứng đạo của Ngao Tông, có chút nóng lòng muốn thử, lúc này cũng có chút bình tĩnh lại!

Đang suy nghĩ, có nên từ bỏ pháp chứng đạo của Ngao Tông, trực tiếp dùng trảm tam thi chứng đạo pháp của Hồng Quân lão tổ, trực tiếp tiến hành trảm thi chứng đạo hay không!

Dù sao, lời nói của Nguyên Thủy tuy chói tai, nhưng lại vô cùng chân thực!

Trảm tam thi chứng đạo pháp của Hồng Quân lão tổ, quả thực đã giúp Hồng Quân lão tổ chứng đạo thành Thánh!

Nhưng pháp chứng đạo của Ngao Tông, lại chưa tạo ra một Thánh nhân chân chính nào!

Giữa hai bên nên chọn cái nào, chẳng phải là chuyện rõ ràng sao!

Hơn nữa, đây chính là mục đích thật sự của Hồng Quân lão tổ!

Tuy bề ngoài có vẻ như ám chỉ Nguyên Thủy chèn ép Thông Thiên và những người khác!

Nhưng thật ra, Hồng Quân lão tổ là vì muốn thay đổi một cách tiềm thức suy nghĩ của mọi người trong Tử Tiêu Cung, khiến họ lựa chọn con đường Thánh nhân Thiên Đạo!

Như vậy, dù không thể chứng đạo thành Thánh, cũng sẽ bị đánh dấu ấn của Thiên Đạo!

Đối với Thiên Đạo, cũng có sự trợ giúp không nhỏ!

Không thể không nói, Hồng Quân lão tổ cũng là một lão cáo già, không phải vô cớ khiêu khích, mà có mục đích sâu xa hơn!

Đối với điều này, Thông Thiên và Nữ Oa đám người, đều vô cùng tức giận, nhưng lại có chút không nói nên lời!

Nhưng, ngay lúc này, một luồng khí tức khủng bố đến cực điểm, trực tiếp từ đại địa Hồng Hoang truyền đến, thậm chí phá vỡ sự ràng buộc của Thiên Đạo, trực tiếp truyền vào Tử Tiêu Cung!

Một luồng khí tức khủng bố đến cực điểm, không hề thua kém Hồng Quân lão tổ lúc chứng đạo thành Thánh năm xưa!

Nguồn của luồng khí tức này, chính là U Minh Huyết Hải!

Nói cách khác, có người đã chứng đạo thành Thánh, là nhân vật từ U Minh Huyết Hải!

Cho nên, lúc này nhân vật chứng đạo thành Thánh là ai, còn cần phải nói nhiều sao! ...

Vì mưu kế của Hồng Quân lão tổ, Nguyên Thủy gây khó dễ cho Thông Thiên và Nữ Oa đám người!

Chuyện này, khiến cho mọi người trong Tử Tiêu Cung trong việc lựa chọn pháp chứng đạo, xuất hiện sự thiên vị!

Đây chính là mục đích của Hồng Quân lão tổ!

Tuy rằng mọi người trong Tử Tiêu Cung, hy vọng chứng đạo thành Thánh không lớn.

Nhưng, nếu trong số mọi người trong Tử Tiêu Cung, những Đại La có tiềm lực bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đều lựa chọn sử dụng trảm tam thi chứng đạo pháp.

Đối với Thiên Đạo mà nói, cũng có sự tăng trưởng nhất định!

Có thể nói, mọi chuyện đều đang phát triển theo kế hoạch của Hồng Quân lão tổ!

Nhưng, ngay lúc này, một chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Trên đại địa Hồng Hoang, có người chứng đạo thành Thánh!

Hơn nữa, nguồn của luồng khí tức thành Thánh này, chính là U Minh Huyết Hải!

Như vậy, người chứng đạo thành Thánh là ai, còn cần phải nói nhiều sao!

Ngoài Ngao Tông ra, còn có thể là ai nữa!

Sự thật cũng là như vậy, thời gian quay ngược lại một chút!

U Minh Huyết Hải, trong Đệ Tam Thập Lục Chư Thiên, Ngao Tông đang bế quan, ở thời khắc vô cùng quan trọng!

Kể từ khi tiền thế thân Phong Đô Đại Đế, trở về trên người Ngao Tông, Ngao Tông đã nhận được cảm ngộ về Địa Thư!

Một phần cảm ngộ này, trực tiếp bù đắp vào điểm trống cuối cùng của Ngao Tông!

Tu hành của Ngao Tông, trực tiếp tiến vào trạng thái cuối cùng!

Sau khi triệt để dung hợp tất cả cảm ngộ, Luân Hồi Chi Đạo của Ngao Tông triệt để viên mãn, cuối cùng đã bước ra bước đó!

"Luân Hồi Chi Đạo triệt để viên mãn, hôm nay, ta sẽ hoàn thành dĩ lực chứng đạo, ngưng tụ Thánh nhân đạo quả, triệt để bước vào cảnh giới Thánh nhân!" Cùng với lời thề của Ngao Tông, Luân Hồi Chi Đạo hư ảo, chậm rãi hiện ra sau lưng Ngao Tông!

Luân Hồi Chi Đạo hư ảo bất định, như một dòng sông cuồn cuộn, đầu cuối nối liền, biến thành một vòng tuần hoàn chân chính!

Giờ khắc này, Luân Hồi Chi Đạo của Ngao Tông từ hư ảo biến thành chân thực, triệt để hiển hóa ra!

Sau đó, Luân Hồi Chi Đạo của Ngao Tông, tỏa ra ánh sáng kinh người, ngưng tụ thành một viên đạo quả hình tròn đầu cuối nối liền!

Đây chính là Thánh nhân đạo quả của Ngao Tông, Luân Hồi Đạo Quả!

Giờ khắc này, khí tức của Ngao Tông, triệt để vượt qua thứ nguyên, tấn thăng lên một cảnh giới vô cùng huyền diệu!

Ngao Tông biết, đây chính là cảnh giới Thánh nhân!

Ngao Tông triệt để bước vào cảnh giới Thánh nhân!

"Thánh nhân thập nhị trọng thiên, đây là cách phân chia cảnh giới của cảnh giới Thánh nhân sao?" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, dường như có chút cảm ngộ!

Bởi vì sau khi Ngao Tông tấn thăng thành cảnh giới Thánh nhân, Ngao Tông biết được một số cảm ngộ không tên!

Cảm ngộ về đạo, lý giải về Luân Hồi Chi Đạo, cảm ngộ về Địa Đạo v.v...!

Và cả, cảm ngộ về cách phân chia cảnh giới Thánh nhân!

Đúng vậy, sau khi tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, Ngao Tông đối với tình hình của cảnh giới Thánh nhân, cũng có một cái nhìn tương đối rõ ràng!

Chương 312

Cảnh giới Thánh nhân, tổng cộng được chia thành cửu trọng thiên!

Mỗi một trọng thiên, đều là một cảnh giới hoàn toàn mới!

Vừa mới bước vào cảnh giới Thánh nhân, Ngao Tông trực tiếp đặt chân lên cảnh giới Thánh nhân tam trọng thiên!

Bởi vì đạo mà Ngao Tông chứng, không phải là chứng đạo tầm thường, mà là dĩ lực chứng đạo mạnh nhất!

Cho nên, Ngao Tông vừa bước vào cảnh giới Thánh nhân, đã trực tiếp tấn thăng lên cảnh giới Thánh nhân tam trọng thiên!

Thật ra mà nói, đây đã là thành tích vô cùng kinh người!

Thông qua năng lực của Địa Đạo, Ngao Tông có thể cảm ứng được, Hồng Quân lão tổ năm xưa tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, chỉ có thực lực Thánh nhân nhị trọng thiên!

Bởi vì Hồng Quân lão tổ thông qua trảm tam thi chứng đạo, thực lực tuy mạnh hơn công đức chứng đạo kém nhất một bậc, nhưng cũng chỉ là Thánh nhân nhị trọng thiên mà thôi.

So với Ngao Tông vừa mới tấn thăng, đã bước vào Thánh nhân tam trọng thiên, có chênh lệch cả một cảnh giới!

Đây là sự cường đại của dĩ lực chứng đạo!

Nhưng, Thánh nhân tam trọng thiên không phải là điểm cuối cùng trong lần tấn thăng này của Ngao Tông, trong lòng Ngao Tông còn có mục tiêu cao hơn!

“Lần tấn thăng này, ta muốn đẩy tu vi cảnh giới lên một tầm cao chưa từng có!” “Muốn làm được chuyện này, Hóa Tự Tại Chứng Đạo

Pháp của ta, vừa hay có thể giúp được một tay!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trên người dâng lên một luồng khí tức kinh người!

Tuy Ngao Tông vừa mới tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, đã trực tiếp bước vào cảnh giới Thánh nhân tam trọng thiên!

Nhưng trong lòng Ngao Tông còn có dã tâm cao hơn, định nhân đà tấn thăng này, đẩy tu vi của mình lên một cảnh giới cao hơn!

Muốn hoàn thành chuyện này, trong tay Ngao Tông có một con bài tốt, đó là Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông!

Không sai, cái mà Ngao Tông nói, chính là đạo thân thứ ba thế thân!

Nếu nhân cơ hội này, trực tiếp chém xuống đạo thân thế thân thứ ba của Ngao Tông, triệt để hoàn thành Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông!

Như vậy, tu vi của Ngao Tông, chắc chắn có thể tiến thêm một bước!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu hành động!

Khí tức Thánh nhân kinh người, từ trên người Ngao Tông, trực tiếp bùng nổ ra!

Sau đó, Ngao Tông vung tay một cái, một cây thước dài tỏa ra uy áp kinh người, toàn thân vàng óng, xuất hiện trong tay Ngao Tông!

Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích!

Đây chính là trảm đạo chi bảo mà Ngao Tông chuẩn bị cho đạo thân thứ ba của mình!

Phải biết rằng, Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích là hậu thiên công đức chí bảo, cũng là đệ nhất công phạt chí bảo.

Một món bảo vật có thể sánh ngang với tiên thiên chí bảo, về mặt

công phạt, cũng có tài năng kinh người!

Và đạo thân thứ ba của Ngao Tông, có hiệu quả vô cùng phù hợp!

Bởi vì đạo thân thứ ba mà Ngao Tông chuẩn bị chém xuống, chính là Vu tộc chi thân!

"Đạo thân thứ ba là thế thân, thế gian có thể tu, cho nên thế thân của ta, sẽ được thiết lập là Vu tộc chi thân!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra suy nghĩ của mình!

Ngay từ khi chém xuống đạo thân thứ hai, cũng chính là hiện tại thân, Ngao Tông đã từng nói!

Đạo thân thứ ba thế thân, thuộc về đạo thân có khả năng lớn nhất, bởi vì thế thân, thuộc về một loại tồn tại mang tính khái niệm.

Thêm vào đó Ngao Tông là Luân Hồi Chi Chủ, đối với luân hồi có sự lý giải tuyệt đối.

Vì nguyên nhân này, đạo thân thế thân thứ ba của Ngao Tông, có thể do Ngao Tông tùy ý tạo ra và biên tập.

Nhưng, có quyền tạo ra, ngược lại càng phải cẩn thận hơn!

Vì nguyên nhân này, sau khi chém xuống đạo thân thứ hai hiện tại thân, Ngao Tông đã từng nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này!

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ cẩn trọng, Ngao Tông cuối cùng đã đưa ra một quyết định!

Bởi vì hắn muốn tạo ra đạo thân thế thân thứ ba, thành thân thể Vu tộc!

Bởi vì đạo thân đầu tiên của Ngao Tông là phàm nhân chi thân, thuộc về tồn tại của Nhân tộc!

Đạo thân thứ hai là Cửu U Minh Long, thuộc về loại hình tiên thiên thần ma!

Đối với Ngao Tông, chỉ có Vu tộc là chưa từng thử qua!

Cho nên, Ngao Tông muốn thử một phen, xem đạo thân thứ ba là thân thể Vu tộc, liệu có thể đi ra một con đường hoàn toàn mới hay không!

Thật ra mà nói, một chủng tộc chỉ tu huyết khí thần thông, không tu đạo pháp nguyên thần, và có mối quan hệ vô cùng lớn với Bàn Cổ đại thần, Ngao Tông tự nhiên vô cùng hứng thú!

Vì nguyên nhân này, sau một hồi suy nghĩ nghiêm túc, Ngao Tông mới quyết định, đem đạo thân thế thân thứ ba, tạo thành thân thể Vu tộc!

Đương nhiên, muốn tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, tiền đề là đối với chủng tộc đó, phải có sự hiểu biết đầy đủ.

Dù sao, sáng tạo một đạo thân, cũng không thể từ không mà có.

Nhưng, điểm này không làm khó được Ngao Tông.

Ngay từ trước, khi đến Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn, quan sát thai bàn của Hậu Thổ, Ngao Tông đối với cấu tạo cơ thể của Vu tộc, sớm đã phân tích rõ ràng!

Vì nguyên nhân này, tạo ra một thân thể Vu tộc hoàn toàn mới, đối với Ngao Tông không có chút khó khăn nào!

Vút!

Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích trong tay Ngao Tông, tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Một luồng ánh sáng rực rỡ, hóa thành một thanh trường kiếm vô hình, sau đó chém xuống Ngao Tông!

Cùng với một tiếng xé rách!

Một bóng người khôi ngô hư ảo, xuất hiện sau lưng Ngao Tông!

Sau đó, bóng người hư ảo đó, dần dần trở nên ngưng thực!

Một Ngao Tông khôi ngô, trên người có cơ bắp bùng nổ, trông vô cùng khôi ngô cao lớn, trên người tràn ngập huyết khí khủng bố, có một cảm giác hoang dã nguyên thủy!

So với tiền thế thân là phàm nhân chi thân, trông như hai tồn tại hoàn toàn khác biệt!

Đây chính là đạo thân thế thân thứ ba của Ngao Tông – Tổ Vu chi khu!

Đúng vậy, Ngao Tông vốn tưởng rằng, chỉ chém xuống thân thể Vu tộc, không ngờ lại trực tiếp chém xuống thân thể Tổ Vu!

Đây là chuyện tất nhiên, tu vi hiện tại của Ngao Tông, không phải là Đại La Kim Tiên năm xưa!

Chương 313

Ngao Tông đã bước vào cảnh giới Thánh nhân, mỗi một cỗ đạo thân chém xuống, cũng có lực lượng vô cùng khủng bố!

Vì nguyên nhân này, thế thân vốn chỉ là thân thể người, vì tu vi khủng bố của Ngao Tông, mà bị nâng lên đến mức thân thể Tổ Vu!

Thật ra mà nói, nếu không phải Ngao Tông đối với Bàn Cổ đại thần, không hiểu rõ lắm, không chừng trực tiếp chém xuống Bàn Cổ chi khu, cũng là chuyện có khả năng!

Nhưng, đạo thân thứ ba của Ngao Tông là thân thể Tổ Vu, có cấu tạo hoàn toàn giống với Thập Nhị Tổ Vu.

Không chừng thật sự có thể men theo phương hướng này để nâng cao, nỗ lực phá vỡ gông cùm của thân thể Tổ Vu, tiến hóa thành Bàn Cổ chi khu!

Đương nhiên, đây là sự đặc biệt của đạo thân thế thân thứ ba!

Nhưng Ngao Tông hiện tại, không có tâm tư suy nghĩ lung tung!

Bởi vì khí tức của Ngao Tông, lại một lần nữa tăng vọt!

Đây là chuyện tất nhiên, Ngao Tông thành công chém xuống đạo thân thứ ba, tu vi tự nhiên sẽ tăng vọt, giống như hai lần trảm đạo trước đây!

Trong một lúc, tu vi của Ngao Tông không ngừng tăng cao, nâng lên một cảnh giới vô cùng khủng bố!

Đợi đến khi tu vi của Ngao Tông tăng lên, dần dần chậm lại.

Tu vi của Ngao Tông, dừng lại ở cảnh giới Thánh nhân tứ trọng thiên!

Thánh nhân tứ trọng thiên, đây là tu vi hiện tại của Ngao Tông!

Tu vi này, so với cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên của Hồng Quân lão tổ, quả thực là một trời một vực!

Có thể nói, Ngao Tông hiện tại, nếu toàn lực ra tay, có thể dễ dàng đánh bại Hồng Quân lão tổ!

Đương nhiên, với thực lực hiện tại của Ngao Tông, muốn đánh bại Hồng Quân lão tổ, không phải chuyện khó!

Nhưng nếu muốn triệt để xóa sổ Hồng Quân lão tổ, lại có độ khó không nhỏ!

Điểm này, không liên quan đến thực lực, mà liên quan đến quan hệ giữa Địa Đạo và Thiên Đạo!

Giống như Hồng Quân lão tổ trước đây, Hồng Quân lão tổ tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, tuy có thực lực vô cùng cường đại, nhưng lại không thể tiêu diệt Ngao Tông ở cảnh giới Chuẩn Thánh!

Bởi vì Ngao Tông năm xưa, là người đại diện của Địa Đạo, có quan hệ mật thiết với Địa Đạo!

Trước khi chưa triệt để trấn áp Địa Đạo, Hồng Quân lão tổ không thể xóa sổ Ngao Tông!

Tình huống hiện tại của Ngao Tông, cũng giống như tình huống năm xưa của Hồng Quân lão tổ!

Tuy Ngao Tông có thực lực vượt qua Hồng Quân lão tổ, nhưng vì Hồng Quân lão tổ có thân phận người đại diện của Thiên Đạo!

Ngao Tông nếu muốn triệt để xóa sổ Hồng Quân lão tổ, chỉ có thể trước tiên áp chế Thiên Đạo, khiến cho quan hệ giữa Hồng Quân lão tổ và Thiên Đạo bị tách rời.

Mới có cơ hội, triệt để tiêu diệt Hồng Quân lão tổ!

Nói trắng ra, mấu chốt trong cuộc cạnh tranh giữa Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, nằm ở cuộc cạnh tranh giữa Thiên Đạo và Địa Đạo!

Chỉ khi Thiên Đạo và Địa Đạo phân định thắng thua, mới có khả năng quyết định thắng bại của Ngao Tông và Hồng Quân!

Đây là thứ tự trước sau của hai bên!

Nhưng, thực lực hiện tại của Ngao Tông, đã vượt qua Hồng Quân lão tổ!

Đối với kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông, cũng có lợi ích cực lớn!

Ít nhất khi Ngao Tông muốn làm gì, Hồng Quân lão tổ không thể ngăn cản, thậm chí ngay cả làm trái cũng không thể!

Đây là lợi ích lớn nhất!

"Hiện tại, ta đã thành công tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, tiếp theo cũng là lúc, hoàn thành kế hoạch bước tiếp theo!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp phóng ra uy áp Thánh nhân!

Một cỗ uy áp Thánh nhân khủng bố, trực tiếp truyền ra Tam Thập Lục Chư Thiên, truyền ra Luân Hồi Chi Địa, truyền khắp toàn bộ đại địa Hồng Hoang!

Trong một lúc, trên đại địa Hồng Hoang, nhất thời xuất hiện các loại dị tượng!

Tử khí đông lai!

Đất vọt kim liên!

Vạn vật hồi sinh!

Đạo âm vang vọng!

Các loại dị tượng kinh người, xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang!

Đây là Đại Đạo có liên quan, chúc mừng sự ra đời của Thánh nhân!

Sinh linh trên toàn bộ đại địa Hồng Hoang, cũng lần lượt cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố!

Tất cả mọi người đều biết, lại có Thánh nhân ra đời!

Trong một lúc, rất nhiều sinh linh tu sĩ, lần lượt cúi gập lưng, hướng về phía U Minh Huyết Hải, hành một đại lễ!

"Chúng ta, cung hạ Thánh nhân!" Có thể nói, dị tượng do Hồng Quân lão tổ thành Thánh năm xưa tạo ra, lúc này vì Ngao Tông thành Thánh, lại một lần nữa xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang!

Thậm chí, dị tượng do Ngao Tông thành Thánh sinh ra, còn kinh người và rực rỡ hơn!

Hơn nữa, đây không chỉ là do uy áp Thánh nhân của Ngao Tông ảnh hưởng!

Điểm quan trọng nhất, uy áp Thánh nhân của Ngao Tông, trực tiếp truyền vào ba mươi ba tầng trời, xông vào trong Tử Tiêu Cung!

Lúc này, chính là lúc Nguyên Thủy vừa mới khiêu khích xong Thông Thiên và Nữ Oa đám người!

Lúc này trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt của tất cả mọi người đều vô cùng cổ quái!

Đặc biệt là Ngọc Thanh Nguyên Thủy, lúc này Nguyên Thủy, sắc mặt vô cùng đỏ bừng, trông vô cùng xấu hổ.

Vừa mới chế giễu pháp chứng đạo của Ngao Tông, kết quả mới qua mấy hơi thở, đã truyền đến tin tức Ngao Tông chứng đạo thành

Thánh!

Mặt mũi của Nguyên Thủy, đã bị đánh sưng vù!

Đối với một người luôn coi trọng thể diện như Nguyên Thủy, đây là chuyện xấu hổ nhất!

Nhưng Nguyên Thủy hiện tại, lại không dám cảm thấy quá xấu hổ, mà nhiều hơn là cảm giác hoảng sợ!

Phải biết rằng, vừa mới chế giễu pháp chứng đạo của Ngao Tông, kết quả Ngao Tông đã chứng đạo thành Thánh!

Chẳng phải là, mình đã đắc tội với một vị Thánh nhân sao!

Chương 314

Đối với Nguyên Thủy mà nói, đây quả thực là đả kích tồi tệ nhất!

Bởi vì đắc tội với một vị Thánh nhân, không phải là chuyện tốt!

Cho nên trong lòng Nguyên Thủy, cảm thấy vô cùng hoảng sợ và bất an!

Nhưng Ngao Tông hiện tại, lại không có tâm tư, để ý đến một Nguyên Thủy nhỏ bé, bởi vì Ngao Tông có chuyện quan trọng hơn cần làm!

"Ta là Ngao Tông, hôm nay ngưng tụ Thánh nhân đạo quả, thành công chứng đạo thành Thánh." "Ba vạn năm sau, ta sẽ giảng đạo trên U Minh Luân Hồi, bố đạo thiên hạ!" "Phàm người có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên, đều có thể đến nghe đạo!" Ngao Tông sau khi tấn thăng thành Thánh nhân, cũng chuẩn bị tiến hành giảng đạo, đây là kế hoạch của Ngao Tông!

Sau khi chứng đạo thành Thánh, giống như Hồng Quân lão tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Ngao Tông cũng chuẩn bị giảng đạo trên Luân Hồi.

Đây là chuyện Ngao Tông phải làm!

Bởi vì việc Hồng Quân lão tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, là một chiêu thức tinh vi, có thể lôi kéo một nhóm Đại La, khiến nhiều người hơn bước lên con đường Thánh nhân Thiên Đạo!

Cho nên, Ngao Tông định sao chép cách làm của Hồng Quân lão tổ, kéo một số Đại La về phe Địa Đạo!

Đây là chuyện Ngao Tông phải làm!

Nhưng, Hồng Quân lão tổ sau khi biết chuyện này, ước chừng sẽ

tức chết mất!

Dù sao ý tưởng do mình nghĩ ra, lại bị Ngao Tông trực tiếp lấy mất!

Sự thật cũng là như vậy, lúc này tại Tử Tiêu Cung, sắc mặt của Hồng Quân lão tổ vô cùng khó coi!

Bởi vì Hồng Quân lão tổ không ngờ, Ngao Tông lại trực tiếp đạo dụng phương pháp của mình, chuẩn bị sau khi giảng đạo của mình kết thúc, liền trực tiếp bắt đầu giảng đạo của Ngao Tông!

Như vậy, tính toán của Hồng Quân lão tổ, về cơ bản sẽ thành công cốc!

Thật ra mà nói, đối với việc Ngao Tông có thể thành Thánh, Hồng Quân lão tổ chưa bao giờ nghi ngờ!

Ngao Tông trở thành người đại diện của Địa Đạo, nếu không thể bước vào cảnh giới Thánh nhân, đó mới là chuyện thật sự nực cười!

Nhưng Hồng Quân lão tổ không ngờ, thời gian Ngao Tông bước vào cảnh giới Thánh nhân, lại nhanh như vậy!

Theo suy nghĩ của Hồng Quân lão tổ, Ngao Tông nếu muốn thành Thánh, ít nhất cũng phải đợi lần giảng đạo thứ ba triệt để kết thúc, và sau đó thêm mấy chục vạn năm, thậm chí là trăm vạn năm!

Khi đó, những người nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, sớm đã tiêu hóa xong nội dung giảng đạo, và sử dụng trảm tam thi chứng đạo pháp, thành công tiến hành trảm thi, nhờ đó tấn thăng thành Chuẩn Thánh!

Khi đó, Ngao Tông tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, cũng sẽ mất đi một phần tiên cơ!

Đây là phương pháp mà Hồng Quân lão tổ nhắm vào Ngao Tông!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ đã cố tình rút ngắn thời

gian giảng đạo!

Nếu không, mỗi lần giảng đạo của Hồng Quân lão tổ, không thể nào chỉ giảng trong ba vạn năm!

Nhưng Hồng Quân lão tổ không ngờ, lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung, còn chưa kết thúc, Ngao Tông lại tấn thăng cảnh giới Thánh nhân!

Thậm chí, Ngao Tông còn phát ra pháp chỉ của Thánh nhân, chiêu cáo toàn bộ đại địa Hồng Hoang!

Trong ba vạn năm sau, sẽ tiến hành giảng đạo!

Như vậy, những người trong Tử Tiêu Cung vừa mới nhận được trảm tam thi chứng đạo pháp, căn bản sẽ không tiến hành bế quan, sử dụng trảm tam thi chứng đạo pháp, tấn thăng cảnh giới Thánh nhân!

Dù sao Ngao Tông cũng là Thánh nhân!

Ngao Tông giảng đạo, đối với những Đại La Kim Tiên này mà nói, cũng là một sự cám dỗ cực lớn!

Đợi sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, chuyện họ sẽ làm chỉ có một!

Đó là ngay lập tức, đến U Minh Huyết Hải, nghe Ngao Tông giảng đạo, chứ không phải sử dụng trảm tam thi chứng đạo pháp, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đây mới là nguyên nhân khiến Hồng Quân lão tổ tức giận!

Sự tấn thăng của Ngao Tông, trực tiếp làm đảo lộn kế hoạch của hắn!

Chỉ đáng tiếc, Ngao Tông căn bản không để ý đến tình hình của Tử Tiêu Cung!

Bởi vì Ngao Tông hiện tại, có chuyện cần phải bận rộn!

Ví dụ như, tiêu hóa tu vi của bản thân!

Tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, trong đầu Ngao Tông, đã tăng thêm rất nhiều cảm ngộ về cảnh giới Thánh nhân.

Hơn nữa, quyền khống chế của Ngao Tông đối với quyền hạn của Địa Đạo, cũng có thể được tăng cường thêm một bước!

Những chuyện này, Ngao Tông đều cần thời gian để tiêu hóa!

Đây là một trong những nguyên nhân Ngao Tông đặt việc giảng đạo vào mấy vạn năm sau!

Về phần chuyện của Tử Tiêu Cung, Ngao Tông cũng không lo lắng!

Phải biết rằng, Ngao Tông hiện tại đã tấn thăng cảnh giới Thánh nhân!

Ngao Tông không tin, Hồng Quân lão tổ dám vào lúc này lật mặt, ra tay với đệ tử của Ngao Tông!

Đương nhiên, nếu Hồng Quân lão tổ dám ra tay, Ngao Tông cũng sớm đã chuẩn bị sẵn!

Bởi vì trên người các đệ tử của Ngao Tông, đều có một số hậu thủ mà Ngao Tông để lại!

Những thứ này đều là Ngao Tông bố trí trước khi bế quan!

Cho nên, Ngao Tông căn bản không cần lo lắng quá nhiều, tiếp tục bế quan tiêu hóa thu hoạch là được!

Về phần hai chị em Hậu Thổ và Huyền Minh ở U Minh Huyết Hải!

Thật ra, khi Ngao Tông truyền ra uy áp của Thánh nhân, Ngao Tông đã phát giác ra!

Nhưng Ngao Tông hiện tại, cũng không có quá nhiều thời gian, để có thể đi xử lý chuyện này!

Cho nên, Ngao Tông cũng tạm thời không để ý!

Đợi sau khi xuất quan, sẽ cùng lúc xử lý những chuyện này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan ngắn hạn, chuẩn bị tiêu hóa cảm ngộ của bản thân!

Ngao Tông lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan, nhưng thế giới bên ngoài lại gây ra một chấn động lớn!

Tình hình trong U Minh Huyết Hải, tự nhiên không cần phải nói nhiều!

U Minh Huyết Hải là địa bàn của Ngao Tông, rất nhiều thần quan trong U Minh Luân Hồi, tộc nhân Minh tộc trong Tam Thập Lục Chư Thiên, đều vô cùng kích động!

Bởi vì Ngao Tông tấn thăng cảnh giới Thánh nhân, đại biểu cho Luân Hồi và Minh tộc, lại một lần nữa được nâng lên một giai đoạn hoàn toàn mới!

Chương 315

Khiến cho tất cả tộc nhân Minh tộc, đều cảm thấy vô cùng vinh dự.

Đương nhiên, những sinh linh Hồng Hoang ban đầu đến hành hương, ở gần U Minh Huyết Hải, cũng vô cùng vui mừng, hy vọng có thể từ trong lời giảng đạo của Thánh nhân, nhận được một phần cơ duyên!

Ảnh hưởng này, thậm chí còn lan rộng ra toàn bộ đại địa Hồng Hoang!

Nhưng chỉ có một nơi, không khí không tốt!

Đó là Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời!

Trải qua mấy chuyện trước đó, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều có thể nhận ra, giữa Hồng Quân lão tổ và Ngao Tông, dường như có mâu thuẫn không nhỏ!

Đây là chuyện tất nhiên, bởi vì sự đối lập giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, đã định sẵn sẽ đứng ở hai phía đối lập!

Tuy rằng Ngao Tông và Hồng Quân, chưa hoàn toàn xé rách mặt nhau, nhưng gươm súng đối đầu, ngấm ngầm hãm hại đả kích nhau, là chuyện không thể thiếu!

Mọi người trong Tử Tiêu Cung, đều là một đám lão hồ ly, ai nấy tâm tư đều tinh ranh, sớm đã nhìn ra một số manh mối!

Chỉ là vẫn luôn không nói ra mà thôi!

Hiện tại, Ngao Tông thành Thánh, có thể nói là giọt nước tràn ly cuối cùng, khiến cho Hồng Quân lão tổ có chút không thể che giấu

được ngọn lửa giận!

Vì nguyên nhân này, không khí trong Tử Tiêu Cung, mới căng thẳng như vậy!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hồng Quân lão tổ có thể đi đến địa vị hiện tại, tâm tính và thành phủ tự nhiên không cần phải nói nhiều!

Chỉ trong vài hơi thở, Hồng Quân lão tổ đã khôi phục lại bình tĩnh, sắc mặt trở lại vẻ phong khinh vân đạm, không nhìn ra một chút khác thường nào.

"Ngao Tông đạo hữu thành Thánh, đạo của ta không cô độc, là một chuyện tốt!" "Nhưng, giảng đạo của bản tọa, chưa hoàn toàn kết thúc, tiếp tục chuyện giảng đạo." Hồng Quân lão tổ bình tĩnh nói, tiếp tục việc giảng đạo bị gián đoạn trước đó!

"Nếu muốn chứng đạo thành Thánh, cần có pháp thành Thánh, điểm này các ngươi đều biết." "Nhưng, các ngươi có từng hiểu, muốn chứng đạo thành Thánh, cần một vật." Hồng Quân lão tổ đột nhiên nói, một chuyện khác!

Chuyện này vừa nói ra, mọi người trong Tử Tiêu Cung nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc!

Bởi vì chuyện này, họ chưa từng nghe qua!

Muốn chứng đạo thành Thánh, ngoài pháp thành Thánh ra, còn cần vật thành Thánh sao?

"Xin Thánh nhân chỉ giáo cho chúng ta!" Trong một lúc, mọi người trong Tử Tiêu Cung lần lượt chắp tay hành lễ, hy vọng có thể từ miệng Hồng Quân lão tổ, biết được vật thành Thánh là gì.

"Nếu muốn chứng đạo thành Thánh, vật cần thiết chính là thứ này!" Hồng Quân lão tổ khẽ vung phất trần, một luồng tử khí tỏa ra đạo vận kinh người, xuất hiện trong tay Hồng Quân lão tổ!

Một luồng tiên thiên linh khí đặc thù, lúc ẩn lúc hiện, dường như nằm giữa tồn tại và không tồn tại, tỏa ra đạo vận kinh người, dường như giống như do đạo tắc hóa thành!

"Vật này tên là Hồng Mông Tử Khí, là nền tảng của Đại Đạo, có thể đúc thành đạo cơ vô thượng!" "Chỉ có dùng đại đạo chi cơ Hồng Mông Tử Khí, phối hợp với pháp thành Thánh, mới có thể chứng đắc thiên đạo Thánh nhân chi vị!" Khi Hồng Quân lão tổ nói ra câu này, mọi người trong Tử Tiêu Cung nhất thời trở nên kích động!

Các Đại La Kim Tiên trong Tử Tiêu Cung, không phải là người ngu muội.

Thông qua lời nói của Hồng Quân lão tổ, họ đã hiểu được tầm quan trọng của Hồng Mông Tử Khí!

Hiện tại pháp thành Thánh, đã có được!

Nếu có thể có được Hồng Mông Tử Khí, thì thật sự có hy vọng chứng đạo!

Trong một lúc, mọi người trong Tử Tiêu Cung lại một lần nữa thỉnh cầu Hồng Quân lão tổ!

"Thỉnh cầu Thánh nhân, ban cho Hồng Mông Tử Khí!" "Thỉnh cầu Thánh nhân, ban cho ta Hồng Mông Tử Khí đi!" Rất nhiều tiếng thỉnh cầu, không ngừng vang lên trong Tử Tiêu Cung!

Đương nhiên, Minh Hà và Thông Thiên đám người, chỉ đứng một bên yên lặng quan sát, không giống như mọi người trong Tử Tiêu Cung, hướng Hồng Quân lão tổ thỉnh cầu!

Bởi vì họ là đệ tử của Ngao Tông!

Nếu trên con đường chứng đạo, thật sự cần Hồng Mông Tử Khí, họ tin rằng Ngao Tông lão sư sẽ giúp đỡ!

Phải biết rằng, Ngao Tông là Thánh nhân, giống như Hồng Quân lão tổ!

Thân là môn nhân của Ngao Tông, căn bản không cần phải thỉnh cầu Hồng Quân lão tổ!

"Thôi được, đương nhiên có một số người, có cơ hội chứng đạo thành Thánh!" "Nhưng, thiên định Thánh nhân chi vị có hạn, bản tọa có thể ban xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí!" Hồng Quân lão tổ mở miệng, nói ra quyết định của mình!

Định ban xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí!

Câu nói này vừa ra, cả Tử Tiêu Cung đều kích động, mọi người trong Tử Tiêu Cung lần lượt nhìn Hồng Quân lão tổ với vẻ hy vọng, mong rằng Hồng Quân lão tổ có thể ưu ái!

"Thái Thanh Ngọc Thanh, có Phục Hy, các ngươi ba người là thân truyền đệ tử của bản tọa, có thể nhận được thiên định Thánh nhân chi vị." "Cho nên, có thể nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí!" Hồng Quân lão tổ vung tay một cái, ba đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, rơi xuống trước mặt Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Phục Hy!

"Thái Thanh (Nguyên Thủy), cảm tạ lão sư ban duyên!" "Phục Hy, cảm tạ lão sư ban duyên!" Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Phục Hy ba người, đều vô cùng vui mừng, hướng Hồng Quân lão tổ hành một đại lễ!

Dù sao cơ duyên thành Thánh, cứ như vậy rơi vào tay mình, sao lại không kích động được!

Điểm này, Thái Thanh Lão Tử cũng vậy.

Tuy trong lòng Thái Thanh Lão Tử, có một số suy nghĩ đặc biệt, nhưng cơ duyên thành Thánh đặt ngay trước mặt, tâm cảnh của Thái

Thanh Lão Tử, tự nhiên sẽ có chút dao động!

"Thỉnh cầu Thánh nhân, ban cho chúng ta cơ duyên thành Thánh đi!" Những khách khác trong Tử Tiêu Cung, nhìn thấy tình huống trước mắt, nhất thời có chút sốt ruột!

Bởi vì Thánh nhân có bảy Thánh vị!

Hiện tại đã ban xuống ba đạo Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí nhất thời thiếu đi một nửa, chỉ còn lại bốn vị trí!

"Lão sư, huynh đệ ta thật sự quá khổ rồi, khó khăn lắm mới từ Tây phương đến, lại ngay cả một đạo cơ duyên thành Thánh cũng không thể nhận được, sao mệnh huynh đệ ta lại khổ như vậy chứ!" Lúc này, một tiếng khóc lóc thê lương đến cực điểm, từ phía hàng trước truyền đến!

Chính là tiếng khóc của Chuẩn Đề đạo nhân!

Rõ ràng, Chuẩn Đề đạo nhân lại đang bán khổ, nước mắt lưng tròng, hy vọng có thể được Thánh nhân thương xót!

Đương nhiên, Côn Bằng lão tổ cũng không phải người ngu muội, nhìn thấy bộ dạng của Chuẩn Đề, lập tức cũng khóc lóc thảm thiết, học theo Chuẩn Đề khóc lóc!

Trong một lúc, tiếng khóc lóc không ngừng truyền ra trong Tử Tiêu Cung!

"Thôi được, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, có Côn Bằng, đều là đệ tử của bản tọa, cùng bản tọa có một duyên phận nhất định, cũng có thể nhận được một đạo cơ duyên!" Hồng Quân lão tổ thở dài một tiếng, vung tay một cái, lại ba đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, rơi xuống trước mặt ba người!

Ba người lúc này mới kích động không thôi, hướng Hồng Quân lão tổ ngàn vạn lần cảm tạ!

Đến đây, mọi người trong Tử Tiêu Cung nhất thời có chút ngây người!

Thật ra mà nói, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều không phải người ngu muội!

Nhưng chính vì như vậy, họ mơ hồ nhìn ra một số thứ!

Những người có thể nhận được Hồng Mông Tử Khí, đều là những người ngồi trên bồ đoàn!

Đây mới là cơ duyên thật sự của bồ đoàn!

Đối với điều này, trong lòng mọi người trong Tử Tiêu Cung, nhất thời uất ức không thôi!

Chương 316

Sớm biết sáu cái bồ đoàn có cơ duyên như vậy, năm xưa khi Tử Tiêu Cung lần đầu tiên mở ra, dù có liều mạng, cũng phải giành lấy một cái bồ đoàn!

Đáng tiếc, trên đời không có thuốc hối hận!

Dù sao đây là đạo trường của Thánh nhân, Tử Tiêu Cung, họ không dám ở đây, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí mà Thánh nhân ban xuống!

Chuyện có thể làm, là hy vọng Thánh nhân sẽ trực tiếp ban đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cho mình!

Trong một lúc, mọi người trong Tử Tiêu Cung, lại một lần nữa hướng Hồng Quân lão tổ thỉnh cầu, hy vọng có thể nhận được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng!

Thậm chí, vì Chuẩn Đề đạo nhân vừa rồi bán thảm, đã nhận được hiệu quả không tồi!

Cho nên, những người thông minh trong Tử Tiêu Cung, đều học theo, lần lượt bán thảm!

Trong một lúc, các loại tiếng khóc lóc ai oán, không ngừng vang lên trong Tử Tiêu Cung!

Cảnh tượng này, khiến cho Hồng Quân lão tổ, mày khẽ giật giật!

Thật ra mà nói, sở dĩ đem Hồng Mông Tử Khí, ban cho huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không phải vì hai người biết bán thảm!

Nguyên nhân quan trọng nhất, là Hồng Quân lão tổ muốn kết thúc nhân quả với Tây phương!

Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất!

Chỉ đáng tiếc, mọi người trong Tử Tiêu Cung không biết nội tình bên trong, tưởng rằng Chuẩn Đề và những người khác bán thảm có hiệu quả, ai nấy đều học theo một cách ra dáng!

"Được rồi, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, bản tọa cũng sẽ ban xuống!" Hồng Quân lão tổ có chút không chịu nổi, nhanh chóng nói với mọi người!

"Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, người có duyên tự sẽ có được!" Hồng Quân lão tổ nhanh chóng nói, đưa ra quyết định của mình.

Chỉ còn lại một đạo Hồng Mông Tử Khí, dù ban cho ai, cũng sẽ gây ra tranh cãi không nhỏ!

Nếu đã như vậy, vậy thì để đạo Hồng Mông Tử Khí đó, tự lựa chọn chủ nhân!

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói bề ngoài, Hồng Quân lão tổ chỉ định lợi dụng đạo Hồng Mông Tử Khí đó, tính kế một chút mà thôi!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân lão tổ buông tay, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bay ra, lượn lờ trên đầu mọi người trong Tử Tiêu Cung!

Cuối cùng, dưới sự điều khiển ngầm của Hồng Quân lão tổ, một đạo Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng đã rơi xuống trên người Hồng Vân lão tổ!

Dưới sự ngầm thao túng của Hồng Quân lão tổ, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã rơi vào tay Hồng Vân!

Chuyện này, e rằng ngay cả Hồng Vân lão tổ cũng không ngờ tới!

Đương nhiên, việc Hồng Quân lão tổ muốn làm cũng có mưu đồ

riêng trong đó!

Kỳ thực, sớm trước khi buổi giảng đạo này bắt đầu, Hồng Quân lão tổ đã nhìn ra Hồng Vân sẽ tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Khi ấy, Hồng Quân lão tổ vẫn chưa truyền pháp môn Trảm Tam Thi, nên phương pháp chứng đạo mà Hồng Vân lão tổ sử dụng nhất định là Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông.

Thật tình, khi Hồng Quân lão tổ biết chuyện này, y quả thực có chút phẫn nộ!

Vì Hồng Vân là một mắt xích trong kế hoạch của y, nhưng Hồng Vân lại chủ động nương tựa vào phương hướng Địa Đạo, dựa vào pháp môn chứng đạo của Địa Đạo để tấn thăng Chuẩn Thánh!

Điều này khiến Hồng Quân lão tổ vô cùng tức giận!

Nhưng thoáng nghĩ lại, đây chẳng phải là một cơ hội để thăm dò Địa Đạo sao!

Nếu có thể mượn chuyện của Hồng Vân để thăm dò những bố trí và giới hạn của Địa Đạo, thì đối với kế hoạch sau này của Hồng Quân lão tổ, cũng có không ít lợi ích!

Vì lý do này, sau một hồi suy tư, Hồng Quân lão tổ vẫn ban đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cho Hồng Vân lão tổ!

"Hồng Vân, cảm tạ Thánh Nhân ban duyên!" Đương nhiên, Hồng Vân lão tổ không hề biết những khúc mắc ẩn giấu bên trong, không biết ân oán giữa Thiên Đạo và Địa Đạo.

Nhưng, có thể đạt được một đạo cơ duyên thành Thánh, đối với Hồng Vân lão tổ, cũng là một chuyện cực kỳ tốt đẹp.

Vì lẽ đó, Hồng Vân lập tức chắp tay bái tạ Hồng Quân lão tổ!

Khi ấy, cả Tử Tiêu Cung hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng!

Mọi người trong Tử Tiêu Cung đều trầm mặc không nói, nhìn bóng lưng Hồng Vân lão tổ, ánh mắt lóe lên, dường như đang suy tính điều gì đó!

Hồng Vân lão tổ vận khí tốt, có thể đạt được Hồng Mông Tử Khí, nhưng y cũng phải giữ được Hồng Mông Tử Khí mới được!

Phải biết rằng, giữa Hồng Vân và Thánh Nhân không hề có bất kỳ mối quan hệ nào!

Những người trước đó đạt được Hồng Mông Tử Khí như Thái Thanh và Tiếp Dẫn đều là đệ tử thân truyền hoặc đệ tử ký danh của Thánh Nhân!

E ngại uy thế của Thánh Nhân, tự nhiên không ai dám hành động khinh suất!

Nhưng vì cơ duyên thành Thánh, những người khác nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua Hồng Vân lão tổ!

Có thể nói, trong lòng mọi người ở Tử Tiêu Cung, đều đang nhăm nhe Hồng Vân lão tổ!

Không, đó là chuyện sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, hiện tại ở trong Tử Tiêu Cung, tự nhiên không ai dám làm loạn!

"Đạo Hồng Mông Tử Khí này, đã trở thành miếng mồi ngon rồi, đợi sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, ta phải nhắc nhở Hồng Vân một phen mới được!" Trấn Nguyên Tử khẽ cau mày, tự nhiên hiểu rõ sự đặc biệt của đạo Hồng Mông Tử Khí này.

Nhưng, Trấn Nguyên Tử cũng không nói nhiều.

Bởi vì cả y và Hồng Vân đều đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lúc này, mọi người trong Tử Tiêu Cung chỉ ở cảnh giới Đại La mà thôi, có sự chênh lệch không nhỏ với Trấn Nguyên Tử và Hồng

Vân.

Cho nên, y cũng không cần phải quá lo lắng.

Điều cần làm là nhắc nhở Hồng Vân, để y cẩn trọng hơn!

Trấn Nguyên Tử đã nghĩ như vậy!

Chỉ là Trấn Nguyên Tử không hề hay biết, tuy mọi người trong Tử Tiêu Cung lúc này đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng, họ đều đã đạt được pháp môn chứng đạo, cách cảnh giới Chuẩn Thánh không còn xa nữa!

Đợi khi mọi người trong Tử Tiêu Cung tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, thì ưu thế của Hồng Vân sẽ hoàn toàn mất đi!

Khi đó, Hồng Vân lão tổ sẽ lâm vào nguy hiểm!

Có thể nói, tình cảnh của Hồng Vân lão tổ vẫn không hề có chuyển biến tốt hơn!

Chỉ là lúc này Trấn Nguyên Tử lại không biết những điều này.

Đây cũng là điều tất nhiên.

Bởi vì lúc này trong lòng Trấn Nguyên Tử đang nghĩ, đợi sau khi ba buổi giảng đạo của Tử Tiêu Cung kết thúc, y sẽ đến một nơi bí mật để chúc mừng Ngao Tông tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân!

Chương 317

Dù sao sở dĩ y có thể tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, chính là nhờ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông!

Vì lý do này, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng có một phần cảm kích đối với Ngao Tông!

Việc đến U Minh Huyết Hải để chúc mừng Thánh Nhân Ngao Tông, tự nhiên là điều tất yếu!

Vì lý do này, lúc này Trấn Nguyên Tử cũng không suy nghĩ nhiều.

Cả hai đều không biết, lúc này trong Tử Tiêu Cung tĩnh lặng, sóng ngầm đã bắt đầu cuồn cuộn.

Đây chính là cục diện mà Hồng Quân lão tổ mong muốn!

Vì vậy, để chuyện này thuận lợi tiến hành, Hồng Quân lão tổ lại làm thêm một việc khác, để chuyển dời sự chú ý của mọi người!

"Buổi giảng đạo của Tử Tiêu Cung, đến đây hạ màn!

Sau buổi giảng đạo của Tử Tiêu Cung, Hồng Hoang Đại Địa sẽ không còn Hồng Quân nữa, chỉ còn Thiên Đạo Hồng Quân, Bản tọa sẽ hợp đạo với Thiên Đạo.

Trước khi đó, Bản tọa đã cất giữ một số bảo vật trên tảng đá ngoài cửa Tử Tiêu Cung, người hữu duyên tự có thể đạt được. ....." Hồng Quân lão tổ từ từ nói, dặn dò những việc tiếp theo!

Vì Ngao Tông tấn thăng Thánh Nhân, Hồng Quân lão tổ cảm thấy không ít áp lực!

Cho nên, đợi sau khi buổi giảng đạo của Tử Tiêu Cung kết thúc, Hồng Quân lão tổ sẽ tiến vào trạng thái hợp đạo, tranh thủ nắm giữ

nhiều quyền hạn Thiên Đạo hơn!

Đây là ý định tiếp theo của Hồng Quân lão tổ!

Nhưng trước đó, Hồng Quân lão tổ cũng sẽ ban phát một số bảo vật trên Phân Bảo Nham!

Phân Bảo Nham ban bảo!

Về điều này, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều có chút hân hoỉ!

Ít nhất cũng không đến nỗi tranh giành vô ích, ít nhiều gì cũng có thể có chút thu hoạch!

Đến lượt Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác ở hàng ngoài cùng, ánh mắt đều sáng lên, dường như đã hiểu ra điều gì đó!

Đúng vậy, điều họ nghĩ chính là những gì Ngao Tông đã dặn dò trước đó!

Đây ắt hẳn là cơ duyên mà lão sư Ngao Tông đã nói trước đó rồi.

Nhất thời, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác đều rục rịch muốn thử!

"Chúng con bái tạ Thánh Nhân!" Kèm theo những tiếng bái tạ, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều đồng loạt hành lễ với Hồng Quân lão tổ!

Một buổi giảng đạo của Tử Tiêu Cung đã thực sự kết thúc!

Mọi người nhìn nhau, sắp xếp lại tình hình hiện tại!

"Thời gian tiếp theo, đã đến lúc đi đến U Minh Huyết Hải, cung chúc lão sư thành Thánh!" Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, đang thảo luận chuyện này!

Kỳ thực chuyện này cũng không có gì khó nói, bởi vì họ nhất định sẽ đi.

Việc duy nhất cần làm là khuyên nhủ các huynh trưởng!

Dù sao hai vị huynh trưởng của Thông Thiên, và huynh trưởng Phục Hy của Nữ Oa, đều là đệ tử của Thánh Nhân, lúc này có chút do dự!

Dù sao mối quan hệ giữa Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ đã được đặt ra trên mặt nổi!

Và những người không ngu muội, tự nhiên có thể nhìn ra một chút!

Cho nên, họ lo lắng việc đến U Minh Huyết Hải nghe đạo sẽ dẫn đến sự bất mãn của Hồng Quân lão tổ!

Vì lý do này, xuất phát từ tình nghĩa huynh đệ và huynh muội, họ mới có ý kiến như vậy!

Về điều này, sau khi nhận được lời mời của Thông Thiên, Thái Thanh Lão Tử lại không chút do dự, khẽ cười gật đầu.

"Đáng lẽ phải vậy, Thánh Nhân giảng đạo thiên hạ, chúng ta quả thực nên đến cung chúc một phen, lão sư sẽ không để tâm đâu." Thái Thanh Lão Tử khẽ gật đầu nói, biểu hiện đại phương và đúng mực!

Còn về ý nghĩ cụ thể của Thái Thanh Lão Tử, thì không ai biết được!

Câu trả lời của Phục Hy cũng gần giống Thái Thanh Lão Tử!

Nữ Oa tự mình mời, Phục Hy tự nhiên sẽ không từ chối!

Ngọc Thanh Nguyên Thủy, lúc này có chút ngượng nghịu.

Dù sao trước đây, Nguyên Thủy đã cáo mượn oai hùm, cười nhạo Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Bây giờ lại bảo y đến U Minh Huyết Hải, điều đó khiến trong lòng Ngọc Thanh Nguyên Thủy có chút ngượng nghịu!

Vì lý do này, sau một hồi do dự, Nguyên Thủy đã từ chối Thông Thiên!

Về điều này, thần sắc Thông Thiên bình thản, không níu kéo nhiều!

Thật tình, sau mấy sự kiện trước đó, ấn tượng của Thông Thiên đối với Nguyên Thủy càng ngày càng xấu đi!

Tình cảm huynh đệ đã nhạt đi rất nhiều, Thông Thiên tự nhiên sẽ không níu kéo nhiều!

Còn về Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng những người khác!

Thái Thanh Lão Tử và Phục Hy, là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, đều đã quyết định đến U Minh Huyết Hải, huống hồ gì là đệ tử ký danh, thì càng không cần phải lo lắng!

Điểm quan trọng nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thực sự quá nghèo khó, khó lắm mới có cơ duyên như vậy, sao có thể bỏ lỡ chứ!

Còn về những thính đạo giả còn lại trong Tử Tiêu Cung, thì càng không cần phải nói nhiều!

Dù sao giữa họ và Hồng Quân lão tổ lại không có mối quan hệ thực tế nào!

Nghĩ đến đây, trừ Nguyên Thủy ra, những thính đạo giả còn lại đều lần lượt khởi hành đến U Minh Huyết Hải!

Nhất thời, trên Hồng Hoang Đại Địa xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ!

Vô số đại năng kết bạn, lũ lượt tiến về hướng U Minh Huyết Hải!

Chuyện này, Ngao Tông lại không hề hay biết!

Bởi vì lúc này Ngao Tông, đang tiêu hóa những cảm ngộ Thánh Nhân!

Thời gian dần trôi qua, đã hai vạn năm kể từ khi Ngao Tông thành Thánh!

Đến khi đó, Ngao Tông mới thoát khỏi trạng thái bế quan!

Khi ấy, Ngao Tông đã tiêu hóa xong cảm ngộ cảnh giới Thánh Nhân, củng cố tu vi của bản thân!

Chương 318

"Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên, với thực lực hiện tại của ta, trong Hồng Hoang đương kim, thực lực của ta đã đạt đến đỉnh cao nhất!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, cảm thụ sức mạnh của mình!

Sau khi củng cố tu vi, tu vi của Ngao Tông đã hoàn toàn ổn định ở cảnh giới Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên!

Tu vi như vậy, vượt xa cảnh giới Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên của Hồng Quân lão tổ!

Đương nhiên, đây chỉ là thực lực bề ngoài của Ngao Tông mà thôi!

Nếu có lực lượng Địa Đạo gia trì, thực lực của Ngao Tông sẽ tăng lên một mức độ cực kỳ khủng bố!

Theo dự đoán của Ngao Tông, nếu động dụng lực lượng Địa Đạo, y ít nhất có thể phát huy ra thực lực Thánh Nhân Bát Trọng Thiên!

Đúng vậy, Thánh Nhân Bát Trọng Thiên!

Đây chính là điểm khủng bố của người đại diện Địa Đạo!

Tương tự, là người đại diện Thiên Đạo, Hồng Quân lão tổ, nếu động dụng lực lượng Thiên Đạo, cũng có thể phát huy ra thực lực vượt xa bản thân!

Nhưng, thực lực cơ bản của Ngao Tông cao hơn Hồng Quân lão tổ hai cảnh giới, vượt xa Hồng Quân lão tổ!

Hơn nữa, Ngao Tông nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, còn nhiều hơn rất nhiều so với quyền hạn Thiên Đạo mà Hồng Quân lão tổ nắm giữ!

Vì lý do này, Hồng Quân lão tổ được lực lượng Thiên Đạo gia trì, thực lực tuyệt đối yếu hơn Ngao Tông!

Đối với Ngao Tông, đây là một thu hoạch không tồi!

Chuyện này, chính là điều Ngao Tông biết được sau khi tiêu hóa cảm ngộ Thánh Nhân!

"Có thực lực như vậy, tiếp theo bất kể ta muốn làm gì, cũng sẽ không bị ràng buộc, đây mới là điều ta muốn!" Trong đôi mắt Ngao Tông, lóe lên ánh sáng kinh người!

Thật tình, sớm trước khi thành Thánh, Ngao Tông đã có kế hoạch rồi!

Một số kế hoạch, đều liên quan đến cuộc tranh giành giữa Địa Đạo và Thiên Đạo!

Bây giờ, cùng với việc thực lực của Ngao Tông thực sự đạt đến đỉnh cao, y cuối cùng đã có thể bắt đầu kế hoạch!

Kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông là từng bước tăng cường Địa Đạo, làm suy yếu thực lực Thiên Đạo!

Đợi khi thực lực Thiên Đạo giảm xuống một mức độ nhất định, Ngao Tông có thể cưỡng chế tách Hồng Quân và Thiên Đạo ra khỏi nhau!

Khi đó, sẽ là tận thế của Hồng Quân lão tổ!

Đó là kế hoạch của Ngao Tông!

"Nhưng, thời gian còn lại cho ta, kỳ thực không nhiều, nếu ta muốn hoàn thành chuyện này, chỉ có thể hoàn thành trong Vu Yêu Lượng Kiếp!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra một chuyện khác!

Nếu Ngao Tông muốn hoàn thành chuyện này, chỉ có thể triệt để hoàn thành trong Vu Yêu Lượng Kiếp!

Không còn cách nào khác, bởi vì lượng kiếp tiếp theo, có tên là

Phong Thần Lượng Kiếp!

Phong Thần!

Phong thần!

Phong Thần, sắc phong thần vị hương hỏa Thiên Đình, sắc phong thần của Thiên Đình!

Phong Thần Lượng Kiếp!

Chỉ với hai chữ, đã nói rõ ý nghĩa của Phong Thần Lượng Kiếp!

Đối với Ngao Tông, đây lại không phải tin tốt!

Bởi vì đó thuộc về thần vị Thiên Đình, mà Thiên Đình lại là tổ chức chính thống của Thiên Đạo!

Nói cách khác, đó là sắc phong thần vị Thiên Đạo!

Nếu Phong Thần Lượng Kiếp tiến hành thuận lợi, hoàn thành việc sắc phong thần vị Thiên Đình, sẽ tăng cường sức mạnh Thiên Đạo cực kỳ lớn!

Nói trắng ra, Phong Thần Lượng Kiếp kỳ thực là một lượng kiếp nhằm tăng cường Thiên Đạo!

Đối với Hồng Quân lão tổ mà nói, đây là một chuyện tốt.

Nhưng đối với Ngao Tông mà nói, lại không phải tin tốt!

Vì lý do này, nếu Ngao Tông muốn dẫn dắt Địa Đạo, triệt để đánh bại Thiên Đạo Hồng Quân!

Thời cơ tốt nhất, là trong Vu Yêu Lượng Kiếp!

Đó là lý do Ngao Tông nói rằng thời gian còn lại không nhiều!

Đương nhiên, kỳ thực, với thực lực hiện tại của Ngao Tông, muốn ảnh hưởng đến Phong Thần Lượng Kiếp, thậm chí trực tiếp xóa bỏ Phong Thần Lượng Kiếp, cũng là điều y có thể làm được!

Lý do rất đơn giản, Ngao Tông chỉ cần giành lấy Thiên Thư Phong Thần Bảng từ tay Hồng Quân lão tổ là được!

Bởi vì không có Phong Thần Bảng quan trọng, tự nhiên sẽ không có Phong Thần Lượng Kiếp!

Điểm này, Ngao Tông có niềm tin có thể làm được!

Dù sao hiện tại Ngao Tông, có thực lực Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên, cao hơn Hồng Quân lão tổ hai cảnh giới!

Tuy nhiên vì lý do Thiên Đạo, Ngao Tông không thể trực tiếp đánh giết Hồng Quân lão tổ.

Nhưng, nếu Ngao Tông muốn trấn áp Hồng Quân lão tổ một đoạn thời gian.

Giành lấy Phong Thần Bảng từ tay Hồng Quân lão tổ.

Chuyện này, Ngao Tông có niềm tin!

Đây là tác dụng của thực lực cường đại!

Nhưng, kể từ khi tấn thăng thành Thánh Nhân, Ngao Tông đã có sự hiểu biết sâu rộng hơn về Hồng Hoang Đại Địa!

Một số bí mật của Hồng Hoang Đại Địa, cũng không thể che mắt Ngao Tông nữa!

Vì lý do này, Ngao Tông cũng có sự hiểu biết sâu sắc hơn về bí mật của lượng kiếp.

Cho nên Ngao Tông biết, sở dĩ lượng kiếp tồn tại, tự nhiên có ý nghĩa đặc biệt!

Việc tùy tiện xóa bỏ một thiên địa lượng kiếp, phản phệ của thiên địa mang lại, sẽ vô cùng khủng bố!

Thậm chí có thể khiến một vị Thánh Nhân vẫn lạc, đó cũng là điều

có thể xảy ra!

Đây không phải chuyện đùa, mà là tình huống thực sự!

Đương nhiên, Ngao Tông là người đại diện Địa Đạo, thực lực vô cùng cường đại, không phải Thánh Nhân tầm thường có thể sánh bằng!

Chương 319

Nhưng dù vậy, nếu Ngao Tông thực sự xóa bỏ một thiên địa lượng kiếp, cũng phải trả cái giá không nhỏ!

Vì vậy, Ngao Tông tự nhiên không muốn đi bước này!

Nói trắng ra, nếu không phải bước cuối cùng, Ngao Tông tuyệt đối không thể dễ dàng ra tay, xóa bỏ một thiên địa lượng kiếp!

Đằng sau chuyện này, có mối quan hệ vô cùng phức tạp, thậm chí còn vượt qua cuộc đấu tranh giữa Địa Đạo và Thiên Đạo!

Vì lý do này, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy!

Cho nên, Ngao Tông đã đưa ra quyết định!

Y muốn trong một lượng kiếp, cũng chính là trong Vu Yêu Lượng Kiếp, triệt để trấn áp Thiên Đạo, tách Hồng Quân lão tổ ra khỏi Thiên Đạo, sau đó triệt để diệt vong Hồng Quân lão tổ!

Khi đó, Thiên Đạo không có Hồng Quân lão tổ, chỉ là một con rối mà thôi, mặc cho Ngao Tông nhào nặn!

Khi đó, Phong Thần Lượng Kiếp lại tiếp tục diễn ra, đối với Ngao Tông, cũng không còn ảnh hưởng gì nữa.

Đây là một trong những cảm ngộ mà Ngao Tông đạt được trong thời gian bế quan!

Còn về cách làm cụ thể, trong lòng Ngao Tông cũng đã có ý định nhất định rồi!

Nhưng một số chuyện, đều là chuyện sẽ làm sau này.

Hiện tại Ngao Tông, còn có những chuyện khác cần bận rộn, tạm thời không thể bắt đầu kế hoạch của mình!

Còn về cảm ngộ thứ hai, thì liên quan đến Địa Đạo!

Vì thực lực tăng vọt, tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, nên Ngao Tông có thể nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, cũng đạt được sự tăng trưởng nhất định!

Đây là điều tất nhiên!

Bởi vì Ngao Tông thuộc về vị Thánh Nhân đầu tiên của Địa Đạo!

Địa Đạo đã xuất hiện một vị Thánh Nhân chân chính!

Đối với Địa Đạo, đây là một chuyện cực kỳ tốt đẹp!

Thực lực và ảnh hưởng lực của Địa Đạo, đều đạt được sự trưởng thành cực kỳ lớn, thậm chí tăng trưởng một phần quyền hạn Địa Đạo!

Đương nhiên, giống như trước đây, phần quyền hạn Địa Đạo tăng trưởng, thì hoàn toàn thuộc về Ngao Tông!

Dù sao chuyện này đều do Ngao Tông!

Phần quyền hạn Địa Đạo này, tự nhiên do Ngao Tông nắm giữ!

Vì lý do này, Ngao Tông tiếp tục luyện hóa quyền hạn Địa Đạo!

Theo tỷ lệ mười phần, hiện tại Ngao Tông, đã nắm giữ ba phần quyền hạn Địa Đạo!

Ba phần mười quyền hạn Địa Đạo, vô hạn tiếp cận một phần ba, có thể nói so với một phần mười trước đây, có sự tiến bộ cực kỳ lớn a!

Kỳ thực, không chỉ là thu hoạch từ lần tấn thăng Thánh Nhân này!

Sớm trước đây, vì Ngao Tông, sức mạnh của Địa Đạo, vẫn luôn tăng trưởng!

Vì lý do này, Ngao Tông ít nhiều gì, cũng đều đạt được một số

quyền hạn Địa Đạo!

Tích tiểu thành đại, ngày qua tháng lại, mới có được thu hoạch như vậy!

Có thể nói tổng thể, đối với Ngao Tông mà nói, đây là một thu hoạch khổng lồ!

Bởi vì so với mục tiêu cơ bản của Ngao Tông, cũng là hơn một nửa quyền hạn Địa Đạo, đã càng ngày càng gần rồi!

Dù sao một nửa quyền hạn Địa Đạo, cũng chính là một phần hai!

Ngao Tông hiện tại, nắm giữ một phần ba quyền hạn Địa Đạo, cách một phần hai không còn xa nữa!

Đây là thu hoạch thứ hai của Ngao Tông khi bế quan!

Vì thu hoạch này, Ngao Tông đối với Địa Đạo, có sự hiểu biết sâu sắc hơn!

Trong quá trình này, Ngao Tông đã đạt được một thứ đặc biệt!

Đại thủ vung lên, mấy đạo tiên thiên linh khí đặc biệt, xuất hiện trong tay Ngao Tông!

Những tiên thiên linh khí này, toàn thân hiện lên một màu tím, nằm giữa hư ảo và hiện thực, tựa hồ do quy tắc sinh ra, tràn ngập đạo vận kinh người, trông vô cùng kỳ lạ!

Nếu những Đại La đã từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, xuất hiện trước mặt Ngao Tông, nhất định sẽ nhận ra sự đặc biệt của những tiên thiên linh khí này!

Bởi vì đó chính là Hồng Mông Tử Khí!

Nhưng, Hồng Mông Tử Khí trong tay Ngao Tông, có sự khác biệt lớn với Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân lão tổ lấy ra ở Tử Tiêu Cung!

Phải biết rằng, Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân lão tổ lấy ra, thuộc về lực lượng Thiên Đạo hóa thành!

Nếu sử dụng Hồng Mông Tử Khí của Hồng Quân lão tổ, vị Thánh Nhân được tạo ra, cũng chỉ có thể là Thánh Nhân Thiên Đạo!

Hồng Mông Tử Khí của Ngao Tông, là do lực lượng Địa Đạo hóa thành.

Sử dụng Hồng Mông Tử Khí của Ngao Tông, chỉ có thể ngưng tụ Địa Đạo Đạo Quả, thành vị Thánh Nhân Địa Đạo!

Đó là sự khác biệt giữa hai bên!

Chuyện này, cả Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ đều vô cùng rõ ràng!

Nhưng, bất kể là Ngao Tông hay Hồng Quân lão tổ, cũng sẽ không vạch trần chuyện này với những người cầu đạo!

Bởi vì chuyện này đối với cả Ngao Tông và Hồng Quân, đều có không ít lợi ích!

Dù sao cả Ngao Tông và Hồng Quân đều cần lợi dụng những đạo Hồng Mông Tử Khí này, để tạo ra Thánh Nhân của mạch mình!

Có thể nói, ở điểm này, lợi ích của Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, nhất trí.

Nói trắng ra, đằng sau Hồng Mông Tử Khí, bản thân nó đã có một số cạm bẫy trong đó!

Nhưng đối với Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ mà nói, lại là chuyện tốt, nên cả hai đều sẽ không phá vỡ bí mật bên trong!

Có thể nói, trong chuyện này, giữa Ngao Tông và Hồng Quân có sự ngầm hiểu giống nhau!

“Sau khi thành Thánh Nhân, ta cũng có thể lợi dụng lực lượng Địa

Đạo, ngưng tụ ra Địa Đạo Hồng Mông Tử Khí!" "Như vậy, ta sẽ có thể sáng tạo ra Thánh Nhân thuộc về Địa Đạo, một tin tức cực kỳ tốt!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra chuyện này!

Có những đạo Hồng Mông Tử Khí này, đợi sau khi giảng đạo, Ngao Tông cũng có thể thực sự xác định từng vị Thánh Nhân Địa Đạo!

Đối với việc xác định thời gian, tỷ lệ nắm giữ quyền hạn Địa Đạo tăng lên, cũng như việc ngưng tụ Địa Đạo Hồng Mông Tử Khí!

Chương 320

Những chuyện này, là thu hoạch trọng đại nhất của Ngao Tông trong lần bế quan này!

Tuy Ngao Tông còn có những thu hoạch khác, nhưng so với những thu hoạch này, có chút không đáng kể!

Cho nên, Ngao Tông không nói nhiều!

Nhưng, những chuyện này, tạm thời có thể kết thúc một giai đoạn rồi!

"Tuy lần bế quan này, ta có thu hoạch khổng lồ, nhưng tiếp theo ta cũng đến lúc xuất quan rồi, dù sao tiếp theo có một chuyện cần bận rộn!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra một chuyện.

Phải biết rằng, trước đây Ngao Tông ngưng tụ Thánh Nhân Đạo Quả, sau khi thành công chứng đạo thành Thánh, đã có thể phát ra pháp chỉ của Thánh Nhân!

Giảng đạo trên Luân Hồi!

Đó là chuyện Ngao Tông sẽ làm tiếp theo!

Thời gian trôi nhanh, hiện tại đã gần ba vạn năm kể từ khi Ngao Tông thành Thánh, cho nên cũng đã đến lúc xuất quan, chuẩn bị tiến hành việc giảng đạo.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp xuất quan!

Tâm niệm vừa động, Ngao Tông trực tiếp xuất hiện trên U Minh Luân Hồi!

"Kính chào Minh Hoàng Đại Nhân, cung chúc Minh Hoàng Đại Nhân tấn thăng thành Thánh!" Trong Địa Phủ, Ngao Nguyệt lúc này

đang tạm thời thay thế chức vị Phong Đô Đại Đế của hóa thân kiếp trước, xử lý các sự vụ Luân Hồi.

Thấy Ngao Tông xuất quan, Ngao Nguyệt lập tức vô cùng hân hoỉ, trực tiếp đến trước mặt Ngao Tông, hành một đại lễ với y!

"Được rồi, Ngao Nguyệt, đoạn thời gian này làm rất tốt." Ngao Tông cười nhạt một tiếng, ánh mắt quét qua U Minh Luân Hồi, lập tức hiểu rõ mười phần về những chuyện đã xảy ra trong đoạn thời gian này!

"Về nghỉ ngơi đi, sự vụ Luân Hồi, tiếp theo giao lại cho Phong Đô Đại Đế." Ngao Tông gật đầu nói.

Một đạo thân ảnh hư ảo, từ sau lưng Ngao Tông bước ra, ngưng tụ thành một thân ảnh mặc hắc sắc đế bào!

Chính là hóa thân kiếp trước của Ngao Tông, Phong Đô Đại Đế!

Ngao Tông đã hoàn thành tấn thăng, thành công bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Cho nên hóa thân kiếp trước Phong Đô Đại Đế cũng có thể trở về cương vị của mình!

Về điều này, Ngao Nguyệt tự nhiên không có bất kỳ ý kiến nào, sau khi chắp tay hành lễ với Ngao Tông, nàng mới trở về Tam Thập Lục Chư Thiên!

Kể từ đó, hóa thân kiếp trước Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông, trực tiếp trở lại Luân Hồi Đế Cung, chấp chưởng Minh Thư Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan Thiên Thu, lần nữa nắm giữ quyền lớn Luân Hồi!

Sau đó, Ngao Tông không để tâm đến chuyện Luân Hồi, bởi vì có hóa thân kiếp trước Phong Đô Đại Đế, vấn đề vận hành Luân Hồi, không cần phải lo lắng nữa!

Tiếp theo, Ngao Tông chỉ cần chuẩn bị một chuyện, đó là chuẩn bị tốt việc giảng đạo!

Muốn giảng đạo, tự nhiên cần một nơi chốn!

Đối với Ngao Tông, đây không phải chuyện khó khăn!

Đại thủ vung lên, Luân Hồi Pháp Tắc khủng bố, hiện lên trên không U Minh Luân Hồi!

Dưới sự giao thoa của pháp tắc, ngưng tụ thành một tòa cung điện tràn đầy đạo vận!

Một tòa cung điện, tên là Luân Hồi Điện!

Trên Luân Hồi, Luân Hồi Điện!

Do Ngao Tông tạm thời tạo ra, là đạo trường chuẩn bị cho việc giảng đạo!

Dù sao lịch trình của Ngao Tông rất đặc biệt, đạo trường chân chính của y, nằm ở tận cùng Tam Thập Lục Chư Thiên!

Nhưng, Tam Thập Lục Chư Thiên là sào huyệt cũ của Minh Tộc, bên trong có một số bí mật của Minh Tộc!

Vì lý do này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không để những người nghe đạo bên ngoài, tùy tiện xông vào Tam Thập Lục Chư Thiên!

Đương nhiên, ngay cả Âm Phủ Địa Phủ trên Luân Hồi, Ngao Tông cũng sẽ không để những người nghe đạo bên ngoài tùy tiện dòm ngó!

Vì lý do này, Ngao Tông mới thiết lập địa điểm giảng đạo trên Luân Hồi!

Thậm chí, đợi sau khi giảng đạo bắt đầu, Ngao Tông cũng sẽ che giấu diện mạo thật của Luân Hồi!

Đó là ý định của Ngao Tông!

Đương nhiên, Thánh Nhân giảng đạo, không phải ai cũng có tư cách nghe!

Vì Ngao Tông biết, người có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên, mới có thể đến nghe đạo!

Vì lý do này, Ngao Tông chuẩn bị đặt ra một số trở ngại cho những người cầu đạo!

Kỳ thực, U Minh Huyết Hải chính là một trở ngại cực lớn!

Dù sao U Minh Huyết Hải là vùng đất ô uế bẩm sinh, có hiệu quả tiêu cực vô cùng khủng bố, tu sĩ tầm thường căn bản không dám đặt chân tới!

Nhưng, điều đó còn xa, rất xa mới đủ, Ngao Tông sẽ động dụng sức mạnh Luân Hồi, khiến tình huống của U Minh Huyết Hải trở nên khủng bố hơn!

Khi đó, những nhân vật có thể vượt qua U Minh Huyết Hải, đến Luân Hồi Điện, mới có tư cách nghe đạo!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng sẽ không làm quá đáng!

Dù sao giảng đạo cũng không phải là hoàn toàn cách biệt người ngoài!

Theo thiết lập của Ngao Tông, người có thực lực trên Đại La, hẳn là có thể miễn cưỡng vượt qua U Minh Huyết Hải, đến Luân Hồi Điện!

Điểm cuối cùng, Luân Hồi Điện cũng cần một người chủ trì các loại sự vụ!

Ở điểm này, thì hơi giống đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì ở Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, Ngao Tông tự nhiên sẽ không chỉ tìm một đạo đồng,

dù sao Ngao Tông cũng không thể hoàn toàn sao chép tình huống giảng đạo của Tử Tiêu Cung!

Bởi vì đối với Ngao Tông, trong buổi giảng đạo nếu có quá nhiều bóng dáng của Hồng Quân, thì không phải chuyện tốt!

Vì lý do này, Ngao Tông chuẩn bị tìm một người có thực lực đủ cường đại, phụ trách chủ trì các sự vụ của Luân Hồi Điện!

Kỳ thực nhân vật như vậy, Ngao Tông có ở bên cạnh mình, đó chính là Ngao Nguyệt!

Phải biết rằng, Ngao Nguyệt đã đi con đường lấy sức mạnh chứng đạo Chuẩn Thánh!

Với thực lực của Ngao Nguyệt, trong Hồng Hoang hiện tại, trừ hai vị Thánh Nhân Ngao Tông và Hồng Quân ra, e rằng không ai là đối thủ của Ngao Nguyệt!

Để Ngao Nguyệt phụ trách chuyện này, thì không gì thích hợp hơn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông truyền chỉ cho Ngao Nguyệt, để nàng phụ trách chuyện này!

Về điều này, Ngao Nguyệt tự nhiên không từ chối, trực tiếp đến Luân Hồi Điện, ngồi xuống trước cửa Luân Hồi Điện, trấn giữ ở đó!

Chương 321

Các sự vụ cơ bản đã hoàn thành!

"Còn về chuyện của Hậu Thổ, đợi sau khi giảng đạo rồi hãy nói." Khi ấy, Ngao Tông khẽ quay đầu, nhìn về hướng Luân Hồi!

Kỳ thực, Ngao Tông sớm đã thấy, có hai cô gái đứng ở rìa Luân Hồi, quan sát tình huống của Luân Hồi!

Đó chính là Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu!

Nhưng, hiện tại Ngao Tông vô cùng bận rộn, tạm thời không có thời gian xử lý chuyện của Hậu Thổ!

Cho nên đợi sau khi giảng đạo kết thúc, rồi hãy xử lý cho tốt chuyện của Hậu Thổ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông chuẩn bị mở U Minh Huyết Hải, để những người nghe đạo bên ngoài, tiến vào U Minh Huyết Hải!

Đúng vậy, sớm trước đó, những thính đạo giả của Tử Tiêu Cung, đã lần lượt đến ngoài U Minh Huyết Hải!

Chỉ là vì bị cấm chế của U Minh Huyết Hải ngăn cản, nên không thể tiến vào U Minh Huyết Hải mà thôi!

Hiện tại những chuyện cần chuẩn bị, Ngao Tông đều đã chuẩn bị xong rồi!

Tiếp theo cũng đã đến lúc, tiến hành việc giảng đạo của Luân Hồi Điện! .....

"U Minh Huyết Hải, mở!" "Vượt qua U Minh Huyết Hải, tiến vào Luân Hồi Điện giả, mới có thể nghe Thánh Nhân giảng đạo!" Bên cạnh U Minh Huyết Hải, thân hình Ngao Nguyệt xuất hiện, tuyên bố

quy tắc giảng đạo của Ngao Tông!

Lúc này, ở rìa U Minh Huyết Hải, tụ tập vô số tu sĩ, trong đó không thiếu những thính đạo giả từ Tử Tiêu Cung đi ra!

Hiển nhiên, trong đoạn thời gian này, vô số thính đạo giả đã đến U Minh Huyết Hải, chờ đợi ở đó!

Hiện tại, việc bố trí Luân Hồi Điện của Ngao Tông, cơ bản đã hoàn thành!

Cũng đã đến lúc mở U Minh Huyết Hải, để những người nghe đạo tiến vào Huyết Hải, tiến vào Luân Hồi Điện chuẩn bị nghe đạo.

Không, vô số người cầu đạo tụ tập ở U Minh Huyết Hải, đều kinh ngạc nhìn Ngao Nguyệt!

Sau chuyến đi Tử Tiêu Cung, Thông Thiên cùng những người khác đều đã thể hiện thực lực Chuẩn Thánh!

Cho nên, một số Đại La Kim Tiên, đối với khí tức Chuẩn Thánh, kỳ thực cũng không xa lạ!

Vì lý do này, khi thấy Ngao Nguyệt, trong lòng họ đều vô cùng kinh hãi!

Bởi vì từ trên người Ngao Nguyệt, họ cảm nhận được khí tức tương tự như Thông Thiên cùng những người khác!

Nói cách khác, đây cũng là một vị Chuẩn Thánh!

Trong lòng mọi người, đều có chút kinh hãi!

Một tồn tại ở vị trí giống như đạo đồng, vậy mà lại có thực lực cấp bậc Chuẩn Thánh.

Thực lực của U Minh Huyết Hải, dường như khủng bố ngoài dự liệu a!

“Thông Thiên, vị tiền bối này có phải cũng là sư huynh của ngươi không?

Chẳng lẽ cũng có thực lực cấp bậc Chuẩn Thánh?” Thái Thanh Lão Tử khẽ hỏi Thông Thiên, muốn biết chuyện của Ngao Nguyệt!

Câu nói vừa dứt, vô số Đại La xung quanh, đều nghiêng tai lắng nghe.

Hiển nhiên đối với chuyện của Ngao Nguyệt, họ vô cùng cảm thấy hứng thú!

“Vị đạo hữu này tên là Ngao Nguyệt, không phải đệ tử của lão sư, chỉ là tộc nhân của Minh Tộc, còn về thực lực của đạo hữu Ngao Nguyệt. .....Thật tình, ta không bằng!” Về chuyện của Ngao Nguyệt, thần sắc Thông Thiên, cũng có chút phức tạp!

Dù sao trước đây, y đã từng khiêu chiến Ngao Nguyệt, nhưng lại bại trận thảm hại!

Thậm chí, Ngao Nguyệt lúc đó, chỉ vừa mới tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Điều này khiến Thông Thiên vừa kính nể, vừa có chút không cam lòng, có chút phức tạp!

Các Đại La Kim Tiên xung quanh, tự nhiên không nghe ra sự phức tạp trong lời nói của Thông Thiên, nhưng lại nghe ra một điều!

Thực lực của Ngao Nguyệt vô cùng khủng bố, thậm chí còn trên cả Thông Thiên!

Phải biết rằng, Thượng Thanh Thông Thiên ở cảnh giới Chuẩn Thánh, lúc trước ở Tử Tiêu Cung, dám đối chọi với Thánh Nhân Hồng Quân!

Nhưng bây giờ, đối mặt với Ngao Nguyệt, Thông Thiên lại cam

tâm tình nguyện nhận thua.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, trong số các Chuẩn Thánh, Ngao Nguyệt cũng là một tồn tại vô cùng khủng bố!

Huyết Hải Luân Hồi, chẳng lẽ lại đáng sợ đến vậy sao.

Tùy tiện bước ra một người, vậy mà lại có thực lực cấp bậc này!

Thật tình, lúc ban đầu, mọi người kính sợ U Minh Huyết Hải, chỉ kính sợ Thánh Nhân Ngao Tông!

Nhưng bây giờ, mọi người đột nhiên cảm thấy, không có Thánh Nhân, U Minh Huyết Hải cũng không thể trêu chọc!

Nhất thời, trong lòng vô số Đại La Kim Tiên, đều lần lượt xuất hiện suy nghĩ như vậy!

Thậm chí, thái độ của vô số người cầu đạo đến nghe đạo trước đó, đối với Ngao Nguyệt, cũng trở nên vô cùng cung kính!

Đây chính là hiệu quả mà Ngao Tông mong muốn!

Có đủ lực trấn nhiếp, mọi chuyện cũng sẽ trở nên dễ dàng thao tác hơn nhiều.

Thực tế cũng đúng như vậy, những người cầu đạo bên ngoài U Minh Huyết Hải, đều lắng nghe nghiêm túc, lo lắng nghe nhầm quy tắc!

Không nói thêm nữa, nghe đạo nào có quy tắc, ở Hồng Hoang Đại Địa thực lực là trên hết.

Người có năng lực vượt qua U Minh Huyết Hải, tiến vào Luân Hồi Điện, mới có thể gặp được chân dung Thánh Nhân.

Điểm này, thì rất giống với quy tắc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung trước đây!

Cho nên, đợi sau khi cấm chế U Minh Huyết Hải được mở ra, vô số người cầu đạo lập tức tiến vào U Minh Huyết Hải!

Những người đầu tiên hành động, tự nhiên là Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác!

Họ đều là đệ tử của Ngao Tông, đối với U Minh Huyết Hải cũng vô cùng quen thuộc, hơn nữa lại có tu vi Chuẩn Thánh, nên cũng không cần lo lắng ảnh hưởng của U Minh Huyết Hải.

Cho nên, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, dẫn theo các huynh trưởng của mình, trực tiếp tiến vào U Minh Huyết Hải, trực tiếp đi đến Luân Hồi Điện!

Sau khi đến Luân Hồi Điện, Thông Thiên cùng những người khác trực tiếp tiến vào trong Luân Hồi Điện!

Khác với Tử Tiêu Cung, trong Luân Hồi Điện có rất nhiều bồ đoàn, các bồ đoàn hoàn toàn giống nhau, không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào!

Chương 322

Bởi vì Ngao Tông không cần giống như Hồng Quân, làm ra những Thánh vị được thiên định!

Khi đó, cách phân phát Hồng Mông Tử Khí, Ngao Tông cũng đã sớm có ý định rồi, tự nhiên sẽ không làm ra những thứ hư ngụy!

Cho nên, các bồ đoàn trong Luân Hồi Điện, đều hoàn toàn giống nhau, không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào!

Về điều này, Thông Thiên cùng những người khác thì đã quen, bởi vì tính cách của Ngao Tông, tuy vô cùng uy nghiêm, nhưng cũng vô cùng tùy hòa!

Nghĩ đến đây, Thông Thiên cùng những người khác trực tiếp ngồi xuống, yên vị trên hàng bồ đoàn đầu tiên!

Đợi Thông Thiên cùng những người khác ngồi xuống, lại có hai cô gái nữa!

Hai cô gái này, trên người không có chút tu vi nào, chỉ có huyết khí khủng bố, khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!

Chính là Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu!

Hai người vốn dĩ ở trong Luân Hồi, lần giảng đạo này của Ngao Tông, khó lắm mới có cơ hội như vậy, hai người tự nhiên sẽ không bỏ lỡ!

Tiếp theo, những Đại La Kim Tiên khác, như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng đẳng cấp, đều lần lượt tiến vào Luân Hồi Điện!

Đúng vậy, tuy hiệu quả tiêu cực của U Minh Huyết Hải, đối với tu sĩ có không ít ảnh hưởng.

Nhưng trong tình huống bình thường, người có thực lực Đại La Kim Tiên, cũng có thể đến Luân Hồi Điện!

Đương nhiên, một số tu sĩ dưới Đại La, cũng không phải không có thử!

Nhưng, khi những người cầu đạo có tu vi không đủ đó, thấy mấy tu sĩ Thái Ất Kim Tiên, bị khí ô uế của U Minh Huyết Hải, hoàn toàn ăn mòn thối rữa, thân chết đạo tiêu sau.

Những tu sĩ có tu vi không đủ đó, không dám tùy tiện đặt chân vào U Minh Huyết Hải nửa bước nữa!

Đây là quy tắc của Ngao Tông!

Muốn cầu đạo, cơ duyên, dũng khí và tu vi, thiếu một thứ cũng không được!

Thời gian dần trôi qua, số lượng Đại La Kim Tiên trong Luân Hồi Điện, càng ngày càng nhiều.

Khi những người cầu đạo, thấy vô số bồ đoàn trong Luân Hồi Điện, mọi người lập tức hiểu ra.

Quy tắc của Luân Hồi Điện, có sự khác biệt lớn với Tử Tiêu Cung của Hồng Quân lão tổ!

Trong Luân Hồi Điện, tất cả các chỗ ngồi đều giống nhau, không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Có lẽ trong mắt Thánh Nhân, chúng sinh đều là sâu kiến, không có gì khác biệt.

Như vậy, dường như cũng không cần phải tranh giành!

Với suy nghĩ như vậy, những người nghe đạo đều lần lượt tìm một vị trí ngồi xuống, cũng không xảy ra chuyện tranh giành.

Thời gian từng chút trôi qua, thính đạo giả trong Luân Hồi Điện

càng ngày càng nhiều!

Cuối cùng, khi người cầu đạo cuối cùng bước vào, đại môn Luân Hồi Điện từ từ khép lại!

Vút!

Luân Hồi Đạo Tắc hiển hóa, phù văn đạo nghĩa đan xen, thân hình Ngao Tông xuất hiện, hạ xuống đạo tọa trên cao đài!

Cùng lúc đó, uy áp Thánh Nhân kinh người, từ trên người Ngao Tông phát ra, bao trùm Luân Hồi Điện, thậm chí khuếch tán ra U Minh Huyết Hải!

"Chúng con, bái kiến Thánh Nhân Ngao Tông!" "Chúng con, bái kiến Thánh Nhân Ngao Tông!" Vô số người cầu đạo trong Luân Hồi Điện, đều lần lượt chắp tay hành lễ với Ngao Tông, hành một đại lễ!

Đó là sự kính trọng đối với Thánh Nhân!

"Không sao, ngồi xuống đi!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nhìn lướt qua mọi người phía dưới!

Thật tình, những người cầu đạo lần này, trong lòng Ngao Tông đã nắm rõ, đại khái cũng không nằm ngoài dự liệu!

Nhưng, Ngao Tông phát hiện ra một chuyện, trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, lại không xuất hiện trong Luân Hồi Điện.

Đương nhiên, Ngao Tông cũng hiểu rõ lý do Nguyên Thủy không đến!

Tuy chuyện đó xảy ra trong Tử Tiêu Cung!

Nhưng, Ngao Tông là Thánh Nhân, thông hiểu vạn vật, muốn biết chuyện này, cũng không phải việc khó khăn.

Nhưng, Ngao Tông lại không nói nhiều!

Bởi vì không nghe Thánh Nhân giảng đạo, sự tổn thất của Nguyên Thủy, đối với Ngao Tông, không phải chuyện lớn!

Đương nhiên, điều mà Ngao Tông không để tâm, chỉ là chuyện Nguyên Thủy không đến.

Đối với việc Nguyên Thủy ở Tử Tiêu Cung nói lời quyết tuyệt, hạ thấp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, Ngao Tông lại không dễ dàng bỏ qua!

Dù sao Thánh Nhân không thể làm nhục, Nguyên Thủy hủy báng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, tương đương với gián tiếp hủy báng Ngao Tông!

Về chuyện này, đợi đến ngày sau, Ngao Tông sẽ tính sổ với Nguyên Thủy!

Chuyện này, Ngao Tông thầm ghi nhớ trong lòng!

"Bản tọa tấn thăng thành Thánh, để trở về Hồng Hoang Đại Địa, nên tại Luân Hồi Điện giảng đạo!" "Lần giảng đạo này, tổng cộng mười vạn năm, bốn vạn năm đầu, Bản tọa giảng về Đạo tu hành, bốn vạn năm sau, giảng về Đạo Thánh Nhân của Bản tọa, hai vạn năm cuối, Bản tọa giảng về Đạo thành Thánh!" Ngao Tông thu hồi tâm thần, nhìn những người nghe đạo phía dưới, từ từ nói ra đại khái quy trình giảng đạo lần này!

Sở dĩ giảng đạo, chỉ là để khuếch đại ảnh hưởng lực của Địa Đạo!

Cho nên, Ngao Tông không định giống như Hồng Quân lão tổ, làm ra quá nhiều quy củ!

Thậm chí, Ngao Tông chỉ chuẩn bị giảng đạo một lần!

Đương nhiên, tuy Ngao Tông chỉ giảng đạo một lần, nhưng lần giảng đạo này lại có thời gian mười vạn năm!

Thời gian như vậy, vượt qua ba lần giảng đạo của Hồng Quân lão tổ!

Đối với những người nghe đạo mà nói, đây là một chuyện không tồi!

Về điều này, mọi người trong Luân Hồi Điện đều lần lượt chắp tay hành lễ, bái tạ Ngao Tông.

"Đạo là gì, không thể gọi tên, không thể nói ra. ....." Ngao Tông miệng phun hoa sen vàng, bắt đầu tiến hành giảng đạo!

Nhất thời, phù văn đạo nghĩa hiển hóa, hóa thành phù văn đan xen!

Đạo Vận Thánh Nhân hóa thành, cùng với việc Ngao Tông giảng đạo, các loại dị tượng tu hành, lần lượt xuất hiện trong Luân Hồi Điện!

Nhất thời, mọi người trong Luân Hồi Điện nghe đến như si như túy, chìm đắm vào cảm ngộ nghe đạo!

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái, bốn vạn năm đã trôi qua!

Chương 323

Khi ấy, Ngao Tông dừng giảng giải về Đạo tu hành, bắt đầu giảng Luân Hồi chi Đạo!

Đúng vậy, Luân Hồi chi Đạo thuộc về đạo của Ngao Tông, cũng là nội dung giảng đạo thứ hai của Ngao Tông!

Nhưng lần này, những thính đạo giả có thể hiểu được, trở nên ít ỏi hơn rất nhiều!

Như những người có tư chất tu hành cực cao như Thái Thanh Lão Tử, đại khái có thể hiểu được một phần!

Nhưng, nhiều người cầu đạo hơn, thì mơ mơ hồ hồ, không hiểu Đạo mà Ngao Tông giảng.

Đây là điều tất nhiên, vì đạo nghĩa của Ngao Tông, thuộc về Đạo Thánh Nhân, sao có thể là điều mà tu hành giả tầm thường có thể hiểu được!

Nhưng, trong tình huống như vậy, lại có một số ngoại lệ.

Ví dụ, Nữ Oa ngồi ở hàng đầu tiên, cùng với Hậu Thổ cùng những người khác, dường như đã hiểu không ít!

Đây là điều tất nhiên, Nữ Oa tự nhiên không cần phải nói nhiều!

Nữ Oa tư chất cực cao, con đường nàng đi, có một số điểm trùng hợp với Luân Hồi chi Đạo!

Chính xác hơn, hẳn là có một số điểm tương tự với sinh chi Đạo trong Luân Hồi chi Đạo!

Vì lý do này, Nữ Oa nghe đến như si như túy, có thu hoạch không nhỏ!

Còn về Hậu Thổ, thì vì nàng bẩm sinh thuộc về một Đạo!

Tuy chưa thực sự tiếp xúc với Luân Hồi chi Đạo, nhưng vì thiên phú bẩm sinh, khiến Hậu Thổ đối với Luân Hồi chi Đạo, mơ hồ có chút chạm tới!

Đó là tình huống đại khái trong Luân Hồi Điện khi Ngao Tông giảng Luân Hồi chi Đạo!

Nhưng, trong tình huống như vậy, thời gian trôi nhanh, thoáng cái đến nay, lại bốn vạn năm trôi qua!

Khi ấy, Ngao Tông mới dừng giảng giải về Luân Hồi chi Đạo, chuẩn bị giảng về pháp môn thành Thánh cuối cùng!

Khi ấy, tất cả người cầu đạo đều lần lượt tỉnh táo lại, từng người một háo hức nhìn Ngao Tông!

Đạt được pháp môn thành Thánh của Ngao Tông, mới là mục đích chính của việc nghe đạo ở Luân Hồi!

Về điều này, Ngao Tông cũng không giấu giếm, giảng về Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp.

"Pháp môn chứng đạo của ta, tên là Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, sinh tử có trật tự, tử vong không phải là điểm cuối của sinh mệnh, nên sinh mệnh đương nhiên có Luân Hồi!

Cho nên, cương yếu của Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, là siêu thoát Luân Hồi sinh mệnh, chém đi kiếp trước thân, kiếp này thân và hóa thân.

Thoát khỏi sự ràng buộc của Luân Hồi, trở thành chân ngã duy nhất, đây là Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp. ....." Ngao Tông bắt đầu truyền pháp môn thành Thánh, truyền thụ Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Nhất thời, mọi người trong Luân Hồi Điện lại lần nữa nghe đến như si như túy.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái, lại hai vạn năm trôi qua!

Khi ấy, đã đến thời điểm kết thúc buổi giảng đạo mười vạn năm mà Ngao Tông đã nói!

Cho nên, Ngao Tông dừng giảng đạo.

"Cảm tạ Thánh Nhân giảng đạo, đã khai phá con đường phía trước cho chúng con!" "Cảm tạ Thánh Nhân giảng đạo, đã chỉ dẫn phương hướng cho chúng con!" Mọi người trong Luân Hồi Điện đều lần lượt hoàn hồn, chắp tay hành lễ bái tạ Ngao Tông!

Bởi vì buổi giảng đạo của Ngao Tông, đối với họ, cũng có thu hoạch cực kỳ lớn!

Một số tu sĩ có tư chất khá cao, cảm ngộ bản thân còn có sự thăng tiến không nhỏ!

Có thể nói, vì buổi giảng đạo của Ngao Tông, cảm ngộ cảnh giới của một số tu sĩ, trực tiếp tăng lên, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới tiếp theo!

Vì lý do này, họ mới cảm kích như vậy!

Về điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu, nhận lấy một lễ bái.

"Bản tọa biết được một chuyện từ Đạo hữu Hồng Quân!" "Nếu muốn thành Thánh, cần một vật đặc biệt phải không." Ngao Tông nói ra một chuyện khác!

Khi Ngao Tông nói ra câu đó, ánh mắt tất cả người trong Luân Hồi Điện đều sáng lên!

Bởi vì họ đã đoán được ý trong lời nói của Ngao Tông rồi!

Nếu muốn thành Thánh, cần một vật đặc biệt, đó hẳn là Hồng

Mông Tử Khí!

Thánh Nhân Ngao Tông vào lúc này lại nhắc đến chuyện Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ, Thánh Nhân Ngao Tông cũng định ban thưởng cơ duyên thành Thánh là Hồng Mông Tử Khí hay sao!?

Nghĩ đến đây, mọi người trong Luân Hồi Điện đều kích động không thôi, háo hức nhìn về phía Ngao Tông!

Ngao Tông làm như không thấy, từ từ nói ra lời mình!

"Hồng Quân đạo hữu ban Hồng Mông Tử Khí, Bản tọa tự nhiên sẽ không keo kiệt, cũng sẽ ban Hồng Mông Tử Khí!" Khi Ngao Tông nói ra câu đó, những người nghe đạo trong Luân Hồi Điện một mảnh xôn xao!

"Cảm tạ Thánh Nhân, đã ban cho chúng con cơ duyên thành Thánh!" "Xin Thánh Nhân, ban cho chúng con Hồng Mông Tử Khí đi!" "Xin Thánh Nhân ban cho con cơ hội đại đạo!" Tiếng nói này nối tiếp tiếng nói khác, không ngừng vang lên trong Luân Hồi Điện!

Vô số người cầu đạo với vẻ mặt háo hức nhìn về phía Ngao Tông, hy vọng có thể đạt được Hồng Mông Tử Khí!

Trong Luân Hồi Điện trên U Minh Luân Hồi, lúc này không khí vô cùng căng thẳng!

Tất cả những người nghe đạo trong Luân Hồi Điện, đều vô cùng căng thẳng nhìn Ngao Tông!

Bởi vì sau chuyện giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, tất cả mọi người đều hiểu rõ, cơ duyên thành Thánh có hạn, chỉ có vài suất!

Trong tình huống như vậy, tự nhiên ai cũng hy vọng có thể nắm giữ một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Dù sao chỉ khi nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, mới có khả năng

chứng đạo thành Thánh!

Đối với tu hành giả mà nói, chứng đạo thành Thánh vĩnh viễn là mục tiêu duy nhất!

Trong tình huống như vậy, sao có thể không sốt ruột chứ!

Có thể nói, vận mệnh của tất cả mọi người, lúc này đều nằm trong tay Ngao Tông!

Về điều này, Ngao Tông không để tâm đến ánh mắt háo hức của mọi người, bắt đầu tiến hành việc phân phối Hồng Mông Tử Khí!

"Minh Hà, Thông Thiên, Nữ Oa, các ngươi đều là đệ tử thân truyền của ta, có duyên Thánh Nhân với Địa Đạo của ta, đạo Hồng Mông Tử Khí này, ban cho ba người các ngươi!" Ngao Tông đại thủ vung lên, ba đạo Hồng Mông Tử Khí trực tiếp bay ra, rơi xuống trên người Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa!

"Cảm tạ lão sư, đã ban cho chúng con cơ duyên thành Thánh!" "Cảm tạ lão sư, đã ban cho chúng con Hồng Mông Tử Khí!" Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa đều vô cùng kích động, chắp tay hành lễ bái tạ Ngao Tông!

Thật tình, ba người họ vô cùng cảm kích Ngao Tông, đặc biệt là Thông Thiên và Nữ Oa, lúc này càng kích động vạn phần!

Phải biết rằng, trước đây ở Tử Tiêu Cung, các huynh trưởng của họ, Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cùng với Phục Hy, đều đã đạt được một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Đối với Thông Thiên và Nữ Oa, đó là một đả kích không nhỏ!

Chương 324

Dù sao huynh trưởng của mình đã đạt được cơ duyên thành Thánh, mà mình lại không đạt được, trong lòng khó tránh khỏi có chút không dễ chịu!

Sở dĩ xuất hiện lý do như vậy, là vì họ bái Ngao Tông làm sư phụ, không đứng về phía Hồng Quân lão tổ!

Điểm này, Thông Thiên và Nữ Oa tự nhiên vô cùng rõ ràng trong lòng!

Dù sao ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ đã từng vạch trần chuyện này, chỉ là bị Thông Thiên đáp trả lại mà thôi!

Đương nhiên, không, trong lòng Thông Thiên và Nữ Oa, không hề có ý nghĩ hối hận!

Dù sao việc bái Ngao Tông làm sư phụ, hoàn toàn xuất phát từ bản tâm của họ, tự nhiên sẽ không hối hận!

Chỉ là cảm giác hụt hẫng đó, khiến họ không dễ chịu mà thôi!

Bây giờ, khổ tận cam lai, đạt được Hồng Mông Tử Khí do Ngao Tông ban cho, cuối cùng đại đạo cũng có hy vọng, trong lòng tự nhiên vô cùng hân hoỉ!

Vì lý do này, Thông Thiên và Nữ Oa mới cảm thấy kích động như vậy!

Còn về Minh Hà lão tổ, thì không có tâm tình phức tạp như vậy.

Lúc này trong lòng Minh Hà lão tổ, cảm xúc duy nhất, là cảm kích Ngao Tông!

Đây là điều tất nhiên, bởi vì Minh Hà lão tổ từ khi hóa hình đến

nay, vẫn luôn tu hành bên cạnh Ngao Tông.

Không trải qua những chuyện phức tạp như vậy, tự nhiên sẽ không có những suy nghĩ phức tạp đó!

Nhưng, bất kể Minh Hà, Thông Thiên hay Nữ Oa ba người, có những suy nghĩ khác nhau, nhưng trong lòng họ nhất định sẽ có một suy nghĩ, đó chính là!

Cảm kích Ngao Tông!

Chính Ngao Tông ban cho Hồng Mông Tử Khí, mới thực sự nhìn thấy hy vọng thành Thánh!

Đúng vậy, không nghi ngờ gì nữa, đó là ân tình tái tạo!

Vì lý do này, tình cảm của ba người đối với Ngao Tông, cũng càng ngày càng sâu đậm!

Đó là tình sư đồ chân chính, không giống như Hồng Quân lão tổ và các đệ tử của y, chỉ là tình cảm nhạt nhẽo do nhân quả tạo thành mà thôi!

"Xin Thánh Nhân Ngao Tông, ban cho chúng con Hồng Mông Tử Khí đi!" Thấy có ba đạo Hồng Mông Tử Khí, đã được Ngao Tông ban cho, những thính đạo giả còn lại, đều có chút sốt ruột!

Dù sao số lượng Hồng Mông Tử Khí có hạn, sau khi ban ba đạo, hẳn là không còn lại mấy đạo!

Vì lý do này, những thính đạo giả còn lại, đều có chút sốt ruột!

"Trấn Nguyên Tử, Hậu Thổ, tuy các ngươi không phải sư đồ với ta, nhưng giữa các ngươi và Địa Đạo của ta, có duyên phận đặc biệt!" "Cho nên, Bản tọa ban cho các ngươi mỗi người một đạo Hồng Mông Tử Khí, hy vọng các ngươi có thể lợi dụng tốt!" Ngao Tông đại thủ vung lên, ban ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí!

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay lượn, cuối cùng rơi xuống trên đầu Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ!

Đó là vị Thánh Nhân Địa Đạo thứ tư và thứ năm mà Ngao Tông đã lựa chọn!

Đây là điều tất nhiên!

Trấn Nguyên Tử thì không cần nói rồi, Trấn Nguyên Tử sớm đã là nhân tuyển được Ngao Tông định trước.

Dù sao Trấn Nguyên Tử mang theo Địa Thư bẩm sinh là sinh linh của Địa Đạo, Ngao Tông tự nhiên sẽ ban cho một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Còn về Hậu Thổ, tình huống của Hậu Thổ và Trấn Nguyên Tử tương tự nhau!

Trong nguyên tác, dưới sự can thiệp của Thiên Đạo, Hậu Thổ đã sáng lập Luân Hồi, trở thành nhân vật đại diện của Địa Đạo!

Có thể thấy được mối liên hệ giữa Hậu Thổ và Địa Đạo!

Cho nên, một vị trí Thánh Nhân Địa Đạo cho Hậu Thổ, là không thể thiếu!

"Đệ tử cảm kích không thôi, Thánh Nhân đã chiếu cố Trấn Nguyên Tử rất nhiều, trong mắt Trấn Nguyên Tử, Thánh Nhân Ngao Tông và lão sư không có gì khác biệt!" Trấn Nguyên Tử vô cùng kích động, hành một lễ đệ tử, bái tạ Ngao Tông!

Tuy Ngao Tông nói, không nhận y làm đồ đệ, nhưng trong lòng Trấn Nguyên Tử, Ngao Tông đã sớm là lão sư của y rồi!

Dù sao trước đây khi Ngao Tông chưa thành Thánh, y đã sớm ban Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp cho Trấn Nguyên Tử!

Một phần ân tình và tín nhiệm đó, Trấn Nguyên Tử không hề quên,

sớm đã đặt y vào vị trí đệ tử!

Về điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu, không tán thán hay phản đối.

Còn về Hậu Thổ, lúc này Hậu Thổ có chút mơ hồ!

Phải biết rằng, nàng là Tổ Vu a!

Tổ Vu!?

Không có tu vi nguyên thần, chỉ tu luyện thần thông nhục thân!

Trong tình huống như vậy, nàng cũng có thể giống như tu sĩ tầm thường, trực tiếp chứng đạo thành Thánh sao!

Thật tình, trong lòng Hậu Thổ có sự nghi hoặc rất lớn!

Nhưng, Ngao Tông ban cho một đạo Hồng Mông Tử Khí, Hậu Thổ cũng sẽ không từ chối!

Dù sao đây tuyệt đối là bảo vật bậc nhất!

Nắm giữ bảo vật như vậy, ít nhiều gì cũng có chút lợi ích!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ chắp tay, hành một lễ tạ đạo với Ngao Tông.

Về điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu, tạm thời không nói nhiều!

Chuyện của Hậu Thổ, đợi sau khi giảng đạo rồi hãy nói!

Trong quá trình diễn biến của sự việc, việc ban Hồng Mông Tử Khí, cơ bản đã sắp hoàn thành!

Bởi vì Ngao Tông đã ban năm đạo Hồng Mông Tử Khí, trong tay y cũng không còn lại mấy đạo!

Khi ấy, trong Luân Hồi Điện lại lần nữa xuất hiện một trận huyên náo!

Đó đều là tiếng những người cầu đạo, thỉnh cầu Ngao Tông ban Hồng Mông Tử Khí!

Cùng với việc Hồng Mông Tử Khí giảm bớt, hy vọng của họ càng ngày càng thấp, trong lòng tự nhiên càng ngày càng sốt ruột!

"Yên tĩnh!" Giọng nói của Ngao Tông vang lên, trong giọng nói bình thản lại mang theo uy áp kinh người!

Khiến cả Luân Hồi Điện đều trở nên yên tĩnh!

Ngao Tông khẽ gật đầu, mới nhìn về hướng cửa Luân Hồi Điện!

Lúc này, trước cửa Luân Hồi Điện, ngồi một nam tử áo đen nghiêm túc!

Chương 325

Chính là Ngao Nguyệt phụ trách chủ trì sự vụ!

Ngao Tông đã giao công việc trông coi Luân Hồi Điện cho Ngao Nguyệt, Ngao Nguyệt cũng đã hoàn thành rất tốt, tận chức tận trách canh giữ ngoài cửa Luân Hồi Điện!

"Ngao Nguyệt, tận chức tận trách, vẫn luôn đi theo bên cạnh Bản tọa, cho nên đạo Hồng Mông Tử Khí thứ sáu, Bản tọa ban cho ngươi!" Ngao Tông đại thủ vung lên, đạo Hồng Mông Tử Khí thứ sáu bay ra, rơi xuống trước mặt Ngao Nguyệt!

Chính là vị Thánh Nhân Địa Đạo thứ sáu mà Ngao Tông đã lựa chọn!

Mối quan hệ giữa Ngao Tông và Ngao Nguyệt phức tạp, nguồn gốc thậm chí có thể truy ngược từ thời kỳ Long Tộc!

Nhưng, kể từ khi Ngao Nguyệt chọn đi theo Ngao Tông, nàng vẫn luôn tận tâm tận trách, nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ của Ngao Tông!

Có thể nói, Ngao Nguyệt là một trong những người được Ngao Tông tín nhiệm nhất trong toàn bộ Minh Tộc!

Hơn nữa, Ngao Nguyệt đi con đường lấy sức mạnh chứng đạo, nếu tấn thăng thành Thánh, thực lực cũng sẽ vô cùng cường đại!

Nếu Ngao Nguyệt có thể trở thành Thánh Nhân Địa Đạo, nhất định có thể khiến thực lực Địa Đạo, đạt được sự tăng trưởng cực kỳ lớn!

Trong tình huống như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ Ngao Nguyệt!

Vì lý do này, Ngao Tông đã ban đạo Hồng Mông Tử Khí thứ sáu cho Ngao Nguyệt!

“Cảm tạ Minh Hoàng Đại Nhân tín nhiệm, Ngao Nguyệt cảm kích không thôi!” Ngao Nguyệt hành một đại lễ, bái tạ Ngao Tông!

Các sự vụ cơ bản đã có kết quả rồi!

Minh Hà, Thông Thiên, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Hậu Thổ, Ngao Nguyệt!

Đây là sáu nhân tuyển Thánh Nhân Địa Đạo mà Ngao Tông đã lựa chọn!

Đợi sau khi sáu người này, hoàn toàn trưởng thành, thực lực Địa Đạo, nhất định sẽ nghênh đón một đợt tăng vọt!

Họ là những Thánh Nhân Địa Đạo thích hợp nhất!

Còn về những người cầu đạo còn lại, lúc này đều gần như tuyệt vọng rồi!

Trước đây ở Tử Tiêu Cung, họ đều không đạt được Hồng Mông Tử Khí!

Hiện tại ở chỗ Ngao Tông, vẫn không có cách nào đạt được Hồng Mông Tử Khí!

Đối với họ, đây không phải chuyện tốt!

Thậm chí một số tu sĩ đạo tâm không ổn, tâm cảnh xuất hiện dao động kịch liệt!

Đương nhiên, tu sĩ đạo tâm không ổn, rốt cuộc cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi!

Dù sao người có thể đi đến cảnh giới Đại La, đạo tâm sớm đã vô cùng kiên định.

Sẽ không vì chuyện này, mà bị đả kích!

Điều trong lòng họ nghĩ, càng nhiều là làm thế nào để giành được

Hồng Mông Tử Khí từ những người may mắn đã đạt được Hồng Mông Tử Khí!

Trước tiên, Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa, không cần nói nhiều.

Cả ba đều là đệ tử của Thánh Nhân, nếu giành lấy Hồng Mông Tử Khí, chưa chắc đã không khiến Thánh Nhân Ngao Tông bất mãn!

Đối với họ, đó không phải chuyện tốt!

Ngao Nguyệt cũng vậy.

Tuy Ngao Nguyệt không phải đệ tử, nhưng Ngao Nguyệt là tộc nhân của Minh Tộc.

Hơn nữa, giữa Ngao Nguyệt và Thánh Nhân Ngao Tông, có mối quan hệ thiên ti vạn lũ!

Thêm vào đó, những chuyện đã xảy ra trước đây, khiến họ biết thực lực của Ngao Nguyệt vô cùng khủng bố, không thể dễ dàng giành lấy!

Cho nên, mục tiêu còn lại, chỉ có Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ!

Dù sao nhìn bề ngoài, giữa hai người họ và Thánh Nhân, dường như không có mối quan hệ nào!

Có thể nói, lúc này trong Luân Hồi Điện, một số thính đạo giả đã nhăm nhe Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ!

Không đúng, hẳn là còn có Hồng Vân lão tổ!

Dù sao trên tay Hồng Vân lão tổ, cũng có một đạo Hồng Mông Tử Khí, tuy là đạt được từ chỗ Hồng Quân lão tổ!

Có thể nói, lúc này trong Luân Hồi Điện, ánh mắt của rất nhiều người cầu đạo, thầm lặng rơi xuống trên ba người đó!

"Thánh vị có hạn, trên tay Bản tọa vẫn còn một đạo Hồng Mông

Tử Khí!" Khi ấy, một giọng nói bình tĩnh truyền ra!

Chính là giọng nói của Ngao Tông!

Khi Ngao Tông nói ra câu đó, ánh mắt tất cả người cầu đạo, lại lần nữa bị Ngao Tông hấp dẫn!

Bởi vì không ngờ, trên tay Ngao Tông vậy mà lại có một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Sự thật là, số lượng Hồng Mông Tử Khí được Thiên Định, hẳn là chín đạo!

Chín là cực hạn, Thiên Địa Nhân tam đạo, về lý thuyết đều có khả năng sinh ra chín vị Thánh Nhân!

Tức là, Thánh Nhân mà Hồng Hoang Đại Địa có thể sinh ra, tối đa hẳn là hai mươi bảy vị!

Đương nhiên, đây là trong tình huống lý thuyết!

Sự thật là, với tình hình Hồng Hoang Đại Địa, căn bản không thể sinh ra nhiều Thánh Nhân như vậy!

Những chuyện khác tạm thời không nói, riêng Nhân Đạo trong Thiên Địa Nhân tam đạo, căn bản không thể tạo ra nhiều Thánh Nhân Nhân Đạo như vậy!

Bởi vì hiện tại Nhân Đạo, còn chưa sinh ra, căn bản không thể sinh ra Thánh Nhân Nhân Đạo!

Huống hồ gì, bất kể là Thiên Đạo Hồng Quân, hay Địa Đạo Ngao Tông, đều không thể bỏ mặc Nhân Đạo quật khởi!

Đó là chuyện liên quan đến lợi ích!

Nếu Nhân Đạo quật khởi, đối với Ngao Tông hay Hồng Quân mà nói, đều không phải chuyện tốt, sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của Thiên Đạo và Địa Đạo!

Cho nên, Nhân Đạo không thể tạo ra nhiều Thánh Nhân như vậy!

Trừ phi, một trong hai phe Ngao Tông và Hồng Quân, triệt để đánh bại đối phương, triệt để khống chế Thiên Địa Nhân tam đạo.

Khi đó, có lẽ có khả năng để Nhân Đạo quật khởi!

Nói trắng ra, đó là cái gọi là tranh giành lợi ích!

Còn về tình huống của Thiên Đạo và Địa Đạo, tuy thời gian Thiên Đạo và Địa Đạo quật khởi không ngắn!

Chương 326

Nhưng, lúc này Thiên Đạo và Địa Đạo, đều chưa trưởng thành đến thời kỳ đỉnh phong!

Thiên Đạo và Địa Đạo, có thể phân biệt ngưng tụ ra bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, đó là cực hạn rồi!

Vì lý do này, trước đây khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ mới có thể ngưng tụ ra bảy đạo Hồng Mông Tử Khí!

Tình huống của Ngao Tông, đại khái cũng vậy.

Bởi vì Địa Đạo vẫn chưa trưởng thành đỉnh phong, nên Ngao Tông chỉ có thể ngưng tụ ra bảy đạo Hồng Mông Tử Khí!

Hiện tại, Ngao Tông đã ban sáu đạo Hồng Mông Tử Khí, ban cho sáu vị Thánh Nhân Địa Đạo đã được định trước!

Cho nên trên tay Ngao Tông, vẫn còn một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Tình huống này hơi giống Hồng Quân lão tổ lúc ban đầu.

Trước đây khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, sau khi Hồng Quân lão tổ ban sáu đạo Hồng Mông Tử Khí, y đã dùng kế với Hồng Vân lão tổ để ban đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng!

Hiện tại, Ngao Tông cũng định dùng đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, để mưu tính một số chuyện!

"Xin Thánh Nhân Ngao Tông, ban cho con đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đi!" "Xin Thánh Nhân, ban cho chúng con cơ hội đại đạo!" "Xin Thánh Nhân ban cho con cơ duyên thành Thánh đi!" Nghe lời nói của Ngao Tông, trong mắt mọi người trong Luân Hồi Điện, lại lần nữa xuất hiện một tia sáng!

Nhất thời, mọi người đều lần lượt thỉnh cầu Ngao Tông, hy vọng có thể đạt được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng!

Nếu có thể đạt được Hồng Mông Tử Khí từ tay Thánh Nhân, thì đó là phương pháp tốt nhất!

Về điều này, Ngao Tông khẽ chuyển ánh mắt, quét qua vô số người cầu đạo trong Luân Hồi Điện!

Nhưng lần này, Ngao Tông lại không trực tiếp chỉ định, mà xòe bàn tay ra, để đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bay ra!

"Cơ duyên thành Thánh, người hữu duyên tự có thể đạt được, hãy để Hồng Mông Tử Khí tự lựa chọn đi!" Ngao Tông nói rõ quy tắc của đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, để Hồng Mông Tử Khí tự lựa chọn, người hữu duyên tự có thể đạt được!

Như vậy, cơ hội mọi người đạt được Hồng Mông Tử Khí, cũng sẽ lớn hơn một chút!

Đương nhiên, thật tình, nào có chuyện tự mình chọn chủ, chẳng phải là Ngao Tông ngầm khống chế sao!

Một đạo Hồng Mông Tử Khí, lơ lửng trên không Luân Hồi Điện!

Một lúc lâu sau, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng rơi xuống, rơi trên đầu Đông Vương Công!

Dưới sự ngầm khống chế của Ngao Tông, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, đã rơi vào tay Đông Vương Công!

Khiến tất cả mọi người trong Luân Hồi Điện, đều cảm thấy bất ngờ!

Đây chính là kế của Ngao Tông!

Dưới sự khống chế âm thầm của Ngao Tông, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã rơi vào tay Đông Vương Công!

Điều này khiến tất cả mọi người trong Luân Hồi Điện đều cảm thấy bất ngờ!

Thậm chí ngay cả Đông Vương Công lúc này cũng ngây người tại chỗ!

Bởi vì không ai nghĩ rằng, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng lại chọn Đông Vương Công!

Đương nhiên, đây là do Ngao Tông ra tay!

Ngao Tông làm vậy chỉ vì muốn tính toán một phen mà thôi!

Phải biết rằng, Đông Vương Công không phải là một Đại La Kim Tiên bình thường, ông ta là thủ lĩnh nam tiên do Hồng Quân Lão Tổ lựa chọn, đại diện cho khí vận của nam tiên!

Có thể nói, Đông Vương Công là nhân vật thuộc phe Thiên Đạo!

Trong tình huống này, nếu Đông Vương Công chọn trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, dùng "Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp" để Trảm Đạo, đối với Hồng Quân, có thể sẽ là một đả kích không nhỏ!

Thậm chí, suy nghĩ sâu xa hơn, nếu việc này được lợi dụng đúng cách, có lẽ có thể ảnh hưởng đến uy nghiêm của Thiên Đạo!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới bí mật đặt đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng lên người Đông Vương Công!

Đương nhiên, đây chỉ là một tiểu kế mà Ngao Tông tùy tiện làm ra!

Liệu có thể thành công, liệu Đông Vương Công có giữ được Hồng Mông Tử Khí, và cuối cùng sẽ có kết quả thế nào, một số việc đó, đối với Ngao Tông, cũng không có quan hệ quá lớn!

Nói trắng ra, Ngao Tông chỉ có chút ác thú vị mà thôi!

Ngao Tông muốn xem, diễn biến tiếp theo của việc này sẽ ra sao.

"Đông Vương Công, đa tạ Thánh Nhân tứ duyên!" Những suy nghĩ của Ngao Tông, người của Luân Hồi Điện tự nhiên không hay biết, ngay cả Đông Vương Công lúc này cũng không hiểu!

Nhưng lúc này, Đông Vương Công lại vô cùng kích động, vô cùng cung kính hướng Ngao Tông hành một đại lễ!

Dù sao, đối với ông ta, đây đúng là một cơ duyên to lớn!

"Được rồi, mười vạn năm giảng đạo đến đây kết thúc!" Ngao Tông khẽ gật đầu, không nói nhiều, chuẩn bị kết thúc buổi giảng đạo của Thánh Nhân!

Dù sao, những việc liên quan đến giảng đạo về cơ bản đã hoàn thành, cũng đến lúc kết thúc rồi!

Đương nhiên, khác với Hồng Quân Lão Tổ, Hồng Quân Lão Tổ sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, sẽ tiến hành phân bảo!

Nhưng Ngao Tông lại không có ý định làm vậy!

Dù sao Ngao Tông khác với Hồng Quân Lão Tổ!

Hồng Quân Lão Tổ cô gia quả nhân, không có thế lực, tự nhiên không cần giữ quá nhiều bảo vật, dĩ nhiên có thể tiến hành phân bảo!

Nhưng dưới trướng Ngao Tông lại có một Minh Tộc khổng lồ!

Ngao Tông tuy gia sản phong phú, nhưng bảo vật của hắn càng nhiều sẽ giữ lại cho Minh Tộc và Luân Hồi, tự nhiên sẽ không tiến hành việc phân bảo.

Kỳ thực, việc Hồng Quân Lão Tổ tiến hành phân bảo cũng không phải vì ông ta hào phóng, mà cũng có mưu đồ!

Bởi vì sử dụng Chứng Đạo Pháp để Trảm Đạo đều cần dùng Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng vì lượng kiếp trước, rất nhiều bảo vật đều đã bị người

khác thu thập hết rồi.

Ban đầu là ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, sau đó lại rơi vào tay Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ!

Cho nên, hiện tại ở Hồng Hoang Đại Địa, Tiên Thiên Linh Bảo trên mặt nổi không còn nhiều.

Vì vậy Hồng Quân Lão Tổ mới tiến hành phân bảo, bằng không thì những Đại La Kim Tiên kia, dù có được Chứng Đạo Pháp cũng không thể Trảm Đạo!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng có thể khẳng định, bảo vật trên nham phân bảo cũng chỉ là một phần nhỏ kho chứa của Hồng Quân Lão Tổ mà thôi!

Một số bảo vật quan trọng của Hồng Quân Lão Tổ không được trực tiếp lấy ra!

Ví dụ như, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp chí bảo trên tay Hồng Quân Lão Tổ, Thiên Thư Phong Thần Bảng và các bảo vật khác cũng không được đặt trên nham phân bảo!

Chương 327

Nguyên nhân quan trọng nhất, là vì cục diện hiện tại khác với trong nguyên tác!

Trong nguyên tác, Thiên Đạo một nhà độc đại, chỉ có một mình Hồng Quân Lão Tổ.

Tứ hạ ban phát thêm nhiều Tiên Thiên Linh Bảo, có thể thúc đẩy sự phát triển của Thiên Đạo, không cần lo lắng xảy ra tình huống!

Nhưng hiện tại, vì Ngao Tông, Địa Đạo cũng đã quật khởi!

Cho nên, hiện tại ở Hồng Hoang Đại Địa, không phải Thiên Đạo nói gì là nấy!

Trong tình huống này, Hồng Quân Lão Tổ sao có thể phân phát tất cả bảo vật chứ!

Theo suy đoán của Ngao Tông, khi phân bảo, Hồng Quân Lão Tổ cùng lắm cũng chỉ lấy ra một nửa bảo vật, giữ lại một nửa để bồi dưỡng thế lực!

Đây là tình huống hiện tại!

Có thể nói, hiện tại Hồng Hoang Đại Địa, vì Ngao Tông mà đã sớm xuất hiện sai lệch cực lớn.

Giống như một đoàn tàu đang chạy trên đường ray đã định, đã sớm trật bánh, lao về một hướng khác!

Kết quả cuối cùng sẽ ra sao, không ai có thể dự liệu được.

"Chúng ta, đa tạ Thánh Nhân giảng đạo!" Nghe lời Ngao Tông, rất nhiều người nghe đạo không khỏi đồng loạt chắp tay hành lễ!

Trước điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu, chịu một lạy này!

Sau đó, Ngao Tông vung tay áo.

Trong khoảnh khắc, mọi người trong Luân Hồi Điện liền biến mất tại chỗ!

Khi hoàn hồn, mọi người chợt phát hiện mình đã bị di chuyển ra khỏi U Minh Huyết Hải, xuất hiện bên ngoài Huyết Hải!

Những tu sĩ không thể bước vào U Minh Huyết Hải thấy những người cầu đạo này xuất hiện, đầy tò mò nhìn mọi người, muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong Luân Hồi Điện!

Đương nhiên, những người nghe đạo ở Luân Hồi Điện này, căn bản không thể để ý đến những chuyện vặt vãnh đó!

Bởi vì mọi người trong Luân Hồi Điện có những việc cần tiêu hóa và xử lý!

Ví dụ như, tiêu hóa thu hoạch từ buổi giảng đạo của Thánh Nhân, tiêu hóa "Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp" mà Ngao Tông đã truyền xuống!

Đương nhiên, những việc này có thể hoãn lại, đợi sau khi trở về đạo tràng rồi từ từ suy tính!

Đối với mọi người, hiện tại có một việc quan trọng nhất cần xử lý!

Đó là Hồng Mông Tử Khí!

Không có Hồng Mông Tử Khí, dù có nắm giữ Chứng Đạo Pháp cũng không thể chứng đạo thành Thánh!

Vì vậy, làm sao đoạt được một đạo Hồng Mông Tử Khí, mới là điều quan trọng nhất!

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên Trấn Nguyên Tử và Đông Vương Công cùng những người khác!

“Hừ!” Trước ánh mắt tham lam xung quanh, Trấn Nguyên Tử tự nhiên có thể cảm nhận được!

Đối với điều này, Trấn Nguyên Tử lạnh lùng hừ một tiếng, trong khoảnh khắc phóng ra uy áp Chuẩn Thánh!

Uy áp Chuẩn Thánh đáng sợ, khiến các Đại La xung quanh đều biến sắc!

Bởi vì không ai biết, Trấn Nguyên Tử đã thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh!

Trên thực tế, ngay từ trước buổi giảng đạo thứ ba ở Tử Tiêu Cung, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ cả hai đã thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chỉ là lúc đó, Trấn Nguyên Tử không hề biểu lộ ra, nên không bị người ngoài biết đến!

Hiện tại, Trấn Nguyên Tử chủ động bộc lộ ra, khiến mọi người kinh ngạc, thậm chí có chút bình tĩnh lại!

“Bây giờ không phải lúc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, trước tiên hãy Trảm Đạo, thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh đã!” Trong lòng mọi người, không khỏi nảy sinh một ý nghĩ!

Đây là điều tất yếu, tuy không biết Trấn Nguyên Tử vì sao lại nhanh chóng thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng Chuẩn Thánh thì không thể xem thường được!

Trong tình huống này, chỉ có sớm hoàn thành Trảm Đạo lần đầu tiên.

Sử dụng Chứng Đạo Pháp, trảm hạ một đạo thân hoặc đạo thi, thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ có như vậy, mới có tư cách suy tính chuyện tranh đoạt Hồng

Mông Tử Khí!

Hiểu được lẽ này, mọi người đều chắp tay, cáo từ lẫn nhau, sau đó trở về động phủ của mình!

Một trận khói lửa vô hình, cứ như vậy bị hóa giải!

"May mắn thay, may mắn thay, không bùng phát xung đột!" Đông Vương Công đứng một bên thở phào nhẹ nhõm!

Dù sao, Đông Vương Công không giống như Trấn Nguyên Tử, có cơ duyên kinh người.

Hiện tại Đông Vương Công vẫn ở cảnh giới Đại La.

Trong tình huống này, nếu thật sự bùng phát xung đột tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, e rằng ông ta sẽ trở thành người hy sinh đầu tiên!

Dù sao những người nghe đạo trong Luân Hồi Điện sẽ kiêng kỵ Trấn Nguyên Tử cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng sẽ không kiêng kỵ Đông Vương Công cảnh giới Đại La.

Vì vậy, hiện tại có thể tạm thời tránh được khói lửa, đối với Đông Vương Công, đây là một tin tức không tệ!

Đông Vương Công thầm hạ quyết tâm trong lòng, lần này sau khi về đạo tràng, sẽ trực tiếp bế quan.

Chưa hoàn thành chứng đạo, tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuất quan!

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của Đông Vương Công, còn liệu có làm được hay không thì không ai biết được!

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công cáo từ Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, trực tiếp trở về đạo tràng của mình!

Cùng với sự rời đi của Đông Vương Công, các đại năng nghe đạo trong Luân Hồi Điện về cơ bản cũng đều đã rời đi.

“Hồng Vân, tiếp theo ông tính sao?” Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Hồng Vân Lão Tổ, muốn biết suy nghĩ của Hồng Vân Lão Tổ!

“Ta định trở về đạo tràng, nếu có cơ hội, ta cũng sẽ đi Bất Chu Sơn xem sao.” Hồng Vân Lão Tổ cười nói!

Nghe lời Hồng Vân Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử có chút cạn lời!

“Nghe ta nói này, hiện tại Hồng Hoang Đại Địa đang ngầm sóng gió!

Sau khi hai vị Thánh Nhân giảng đạo, phân phát Hồng Mông Tử Khí, rất có khả năng sẽ dẫn đến phiền phức không nhỏ!

Tuy giữa chúng ta đều đã thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng bây giờ không phải lúc chúng ta buông lỏng!

Chương 328

Cách tốt nhất là theo ta trở về Ngũ Trang Quán, cùng bế quan, đợi sau khi chứng đạo thành Thánh rồi lại xuất quan!" Trấn Nguyên Tử khuyên nhủ Hồng Vân Lão Tổ!

Qua chuyện vừa rồi, Trấn Nguyên Tử đã nhìn rõ cục diện hiện tại!

Tuy hai người đã sớm thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, đi trước mọi người một bước lớn!

Nhưng, bây giờ không phải lúc buông lỏng!

Bởi vì trong số những người nghe đạo, không thiếu thiên chi kiêu tử, đều là những nhân vật kiệt xuất!

Hiện tại đã có được Chứng Đạo Pháp, cách cảnh giới Chuẩn Thánh không còn xa nữa!

Nếu đợi những người đó thăng lên Chuẩn Thánh, hai người sẽ gặp phiền phức!

Dù sao, bất kể là Trấn Nguyên Tử hay Hồng Vân Lão Tổ, đều nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, là mục tiêu khổng lồ bẩm sinh!

Có thể nói, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng đã nảy sinh một số cảm giác nguy cơ!

Trước điều này, Hồng Vân Lão Tổ lại có chút không để tâm!

Hoặc có lẽ, Hồng Vân Lão Tổ không muốn bế quan!

Bởi vì bản thể của Hồng Vân Lão Tổ là đám mây hồng tiên thiên đầu tiên, trời sinh tùy tính phiêu đãng.

Nếu cứ mãi bị câu thúc ở một nơi, đó không phải là việc Hồng Vân Lão Tổ muốn làm!

Trước đây, Hồng Vân Lão Tổ sở dĩ nguyện ý bế quan, là vì sự dụ hoặc của Chứng Đạo Pháp!

Hiện tại, đã thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, Hồng Vân liền cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục bế quan nữa!

Dù sao trong mắt Hồng Vân Lão Tổ, đợi sau khi du lịch rồi bế quan cũng vậy thôi.

Trước điều này, Trấn Nguyên Tử liền đau đầu, liên tục khuyên nhủ Hồng Vân Lão Tổ!

Không ngờ, Hồng Vân Lão Tổ dường như có chút quật cường!

Cho đến khi hai người rời đi, Trấn Nguyên Tử vẫn khuyên nhủ Hồng Vân Lão Tổ, cũng không biết kết quả ra sao!

"Hồng Vân này, sẽ có kiếp này, xem ra cũng là điều tất nhiên!" Trong Luân Hồi Điện, Ngao Tông ngồi đoan chính trên cao đài, cảm nhận tình huống bên ngoài, không khỏi khẽ cười một tiếng.

Thật ra, tuy Ngao Tông đã đuổi tất cả người nghe đạo ra khỏi U Minh Huyết Hải, nhưng Ngao Tông lại không thu hồi cảm tri, nên đã nhìn thấy cảnh vừa rồi!

Đương nhiên, việc này đối với Ngao Tông đã không còn quan hệ nữa!

Dù sao Ngao Tông chỉ xem trọng Trấn Nguyên Tử mà thôi!

Với tính cách ổn trọng của Trấn Nguyên Tử, việc chứng đắc vị trí Địa Đạo Thánh Nhân, hẳn là sẽ không gặp trở ngại lớn!

Vì vậy, Ngao Tông cũng chỉ mỉm cười nhạt, sau đó không còn chú ý đến chuyện của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nữa!

Điểm quan trọng nhất, là Ngao Tông hiện tại có một việc cần xử lý!

Ngao Tông khẽ cúi đầu, nhìn về phía hai nữ tử trong Luân Hồi Điện!

Chính là Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu!

Ngao Tông đã đuổi những người nghe đạo khác đi, nhưng lại duy độc không trục xuất hai người họ!

Trước đây Ngao Tông đã nói, đợi sau khi giảng đạo sẽ xử lý chuyện của Hậu Thổ!

Hiện tại, việc giảng đạo trong Luân Hồi Điện đã kết thúc, cũng đến lúc xử lý chuyện của Hậu Thổ rồi!

"Đã lâu không gặp, Hậu Thổ, đối với Luân Hồi, hẳn là đã có một số hiểu biết rồi chứ!" Ngao Tông mở miệng, nhìn về phía Hậu Thổ nói.

Trước điều này, Hậu Thổ khẽ gật đầu, hướng Ngao Tông hành một lễ, sau đó mới chậm rãi mở miệng!

"Hậu Thổ chỉ có một số suy đoán, nhưng sự tình cụ thể, Hậu Thổ cũng không rõ!

Hậu Thổ lần này đến đây, chỉ muốn biết những chuyện đã xảy ra, xin Thánh Nhân hãy nói cho ta biết!" Hậu Thổ nghiêm túc nói.

Từ khi gặp Ngao Tông, Hậu Thổ luôn có một cảm giác.

Hình như có liên quan đến Ngao Tông, dường như có chuyện cũ vậy.

Hơn nữa, sau khi nhìn thấy Luân Hồi, luôn có một cảm giác quen thuộc!

Những cảm giác kỳ lạ này đều khiến Hậu Thổ cảm thấy vô cùng tò mò, muốn tìm hiểu bí mật bên trong!

"Đây cũng là nguyên nhân Bản tọa giữ ngươi lại, nếu ngươi muốn

biết, Bản tọa sẽ nói cho ngươi nghe!

Ban đầu, Bản tọa vì muốn bước ra khỏi con đường tự ngã của mình, đã đến Bất Chu Sơn, tiến vào Bàn Cổ Điện, quan sát bản thể thai nghén của mười hai Tổ Vu các ngươi. ....." Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó chậm rãi nói.

Về việc này, Ngao Tông không có gì tốt để che giấu, nên Ngao Tông đã nói thẳng ra.

Cùng với lời kể của Ngao Tông, Hậu Thổ về cơ bản đã hiểu rõ chuyện cũ!

"Bản tọa có thể bước ra khỏi con đường tự ngã của mình, có một phần nguyên nhân trong đó, chính là nhân quả giữa ta và ngươi!

Vì vậy, Bản tọa có thể đáp ứng một yêu cầu của ngươi, ngươi có muốn không?" Ngao Tông trầm ngâm một lát, sau đó nói ra một câu.

Thật ra, trong toàn bộ Hồng Hoang, trừ Long Vương ban đầu ra, còn lại Hậu Thổ, có nhân quả to lớn với Ngao Tông!

Bởi vì Ngao Tông quan sát bản thể thai nghén của Hậu Thổ, đã thành công bước ra con đường luân hồi, thậm chí còn đoạt đi cơ duyên luân hồi của Hậu Thổ!

Những chuyện này, đều khiến giữa Ngao Tông và Hậu Thổ kết xuống nhân quả lớn lao!

Phần nhân quả này, Ngao Tông định kết thúc nó!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới nói ra những lời như vậy!

Nếu Hậu Thổ có nguyện vọng, Ngao Tông sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn, kết thúc nhân quả giữa hai người!

Đây là nguyên nhân Ngao Tông giữ Hậu Thổ lại.

Vì nhân quả trong quá khứ, nên Ngao Tông định hứa cho Hậu Thổ một nguyện vọng!

Nếu Hậu Thổ có nguyện vọng, Ngao Tông đều sẽ cố gắng hết sức giúp nàng thực hiện, để từ đó bù đắp nhân quả giữa Ngao Tông và Hậu Thổ!

Thật ra, đây là một lời hứa quan trọng!

Dù sao lời hứa của một vị Thánh Nhân, nếu được lợi dụng đúng cách, có thể tạo ra tác dụng to lớn!

Nếu bị người bên ngoài biết được, e rằng đều sẽ phát điên ngay lập tức!

Chương 329

Dù sao, một lời hứa của Thánh Nhân, nếu xin Thánh Nhân ban một đạo Hồng Mông Tử Khí, chẳng phải có cơ hội chứng đạo thành Thánh sao!

Chính vì nguyên nhân này, mới nói điều kiện này phong hậu đến mức nào!

Hiện tại, để giải quyết nhân quả của Hậu Thổ, Ngao Tông trực tiếp nói ra những lời như vậy, có thể thấy Ngao Tông xem trọng việc này đến mức nào!

"Một nguyện vọng sao. ....." Hậu Thổ chìm vào im lặng, lẩm bẩm những lời vô nghĩa!

Thật ra, tâm trạng của Hậu Thổ lúc này có thể nói là vô cùng phức tạp!

Bởi vì nàng không ngờ, đã từng xảy ra những chuyện như vậy, có một số chuyện, thậm chí vượt ngoài dự liệu của nàng!

Nàng và Ngao Tông, lại có mối liên hệ như vậy!

"Không cần phiền não nhiều, thuận theo nội tâm của ngươi là được." "Hậu Thổ, hãy suy nghĩ kỹ những gì ngươi muốn, không cần lập tức trả lời Bản tọa, cứ suy nghĩ kỹ đi." Ngao Tông mở miệng, nói với Hậu Thổ.

Tình huống hiện tại của Hậu Thổ, Ngao Tông tự nhiên nhìn ra được, nên Ngao Tông khẽ khuyên nhủ Hậu Thổ một tiếng!

Để Hậu Thổ suy nghĩ kỹ một phen!

", Ngao Tông Thánh Nhân, ta có thể tạm thời lưu lại trong U Minh Luân Hồi được không, ta muốn suy nghĩ kỹ." Hậu Thổ thỉnh cầu Ngao

Tông.

Nàng có một số việc lớn trong lòng chưa giải đáp được, Hậu Thổ đối với Luân Hồi, có một số cảm xúc phức tạp!

Cho nên nàng muốn tạm thời lưu lại trong Luân Hồi, một mặt tiếp tục quan sát Luân Hồi, một mặt suy nghĩ kỹ những gì mình muốn!

"Tự nhiên có thể!" Ngao Tông khẽ gật đầu, giữa Hậu Thổ và Luân Hồi, bản thân vốn có mối liên hệ không nhỏ!

Hiện tại, một phần cơ duyên của Luân Hồi đã bị Ngao Tông đoạt mất.

Xuất phát từ suy nghĩ muốn bồi thường, trên phương diện này, Ngao Tông cũng đặc biệt ưu đãi Hậu Thổ!

Thật ra, Hậu Thổ là người duy nhất không phải Thần Quan U Minh Luân Hồi, nhưng lại có thể tùy ý ra vào Luân Hồi!

"Đúng rồi, Bản tọa lại giúp ngươi một tay nữa vậy!" Ngao Tông dường như nghĩ ra chuyện gì đó, nói với Hậu Thổ!

Vung tay một cái, trong U Minh Luân Hồi, xuất hiện một đạo u quang nhàn nhạt!

Một đoàn u quang, tỏa ra khí tức luân hồi, tràn ngập đạo vận kinh người, nhìn vô cùng thần dị!

Dưới sự khống chế của Ngao Tông, đoàn u quang luân hồi nhanh chóng biến hóa, cuối cùng hóa thành một hạt giống màu đen!

Hạt giống màu đen bay tới, rơi vào giữa trán Hậu Thổ, dung nhập vào trong cơ thể Tổ Vu của Hậu Thổ!

Trong khoảnh khắc, Hậu Thổ chìm vào giấc ngủ sâu!

"Thánh Nhân, ngài. ....." Thấy sự biến hóa của Hậu Thổ, Huyền Minh Tổ Vu liền có chút sốt ruột, lo lắng Hậu Thổ xảy ra chuyện!

“Không cần lo lắng, đối với Hậu Thổ mà nói, đây sẽ là một cơ duyên không tồi!” Ngao Tông thản nhiên nói, khẽ giải thích một tiếng.

Thật ra, Ngao Tông không hề nói dối.

Thứ vừa rồi hắn động dụng, là một đạo Bản Nguyên Luân Hồi!

Ngao Tông lấy Bản Nguyên Luân Hồi làm nền tảng, vận dụng một phần quyền hạn của Địa Đạo, ngưng tụ một đạo Bản Nguyên Luân Hồi thành một hạt giống nguyên thần thuần túy.

Vu Tộc không có nguyên thần, không thể tu hành nguyên thần, chỉ có thể rèn luyện thân thể, tu hành thần thông!

Nhưng, trong tình huống không có nguyên thần, làm sao có thể thăng lên cảnh giới Thánh Nhân được chứ!

Hậu Thổ là một trong những Địa Đạo Thánh Nhân được Ngao Tông công nhận, Ngao Tông sao có thể để tình huống này xảy ra!

Huống chi, Ngao Tông là Thánh Nhân, người phát ngôn của Địa Đạo nắm giữ quyền hạn Địa Đạo!

Việc tạo ra nguyên thần cho một Tổ Vu, đối với Ngao Tông, không phải là chuyện khó!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mượn cơ hội này, trực tiếp giúp Hậu Thổ tạo ra nguyên thần!

Và, hạt giống nguyên thần mà Ngao Tông tạo ra, được hóa thành từ một đạo Bản Nguyên Luân Hồi!

Đối với Hậu Thổ, luân hồi là thuộc tính nguyên thần phù hợp nhất!

Vì vậy, một đạo nguyên thần luân hồi này, nhất định là nguyên thần thích hợp nhất cho Hậu Thổ!

Như vậy, đợi sau khi Hậu Thổ hoàn toàn dung hợp đạo nguyên

thần luân hồi này, Hậu Thổ nhất định có thể trưởng thành với tốc độ cực nhanh!

Ngao Tông đã từ tay Hậu Thổ, "cướp" đi món quà của luân hồi!

Không như vậy, nếu Ngao Tông ban cho Hậu Thổ nguyện vọng, phạm vi có thể dung thứ, e rằng sẽ không lớn đến thế!

Thật ra, trong lòng Ngao Tông có một cái cân, cân nhắc mức độ tiêu trừ nhân quả!

Tổng lượng ân huệ ban cho Hậu Thổ về cơ bản sẽ không thay đổi.

Giúp Hậu Thổ tạo ra nguyên thần, vậy thì Hậu Thổ có thể yêu cầu nguyện vọng lớn nhỏ, tự nhiên phải thu hẹp lại một chút.

Đây chính là cách kết thúc nhân quả!

"Thì ra là vậy, đa tạ Thánh Nhân!" Huyền Minh Tổ Vu hướng Ngao Tông hành một lễ, bày tỏ lòng biết ơn đối với Ngao Tông!

Tuy Huyền Minh không rõ, cơ duyên trong miệng Ngao Tông là gì.

Nhưng, Ngao Tông là Thánh Nhân, tất sẽ không lừa gạt, nên Huyền Minh thay Hậu Thổ cảm tạ Ngao Tông!

Không thể không nói, trên điểm này, Tổ Vu thật sự đơn thuần!

Đương nhiên, Ngao Tông không nói nhiều, để Huyền Minh đưa Hậu Thổ đi nghỉ ngơi!

Rất nhanh, Huyền Minh đã đưa Hậu Thổ đi xuống!

Việc này đã được giải quyết, tạm thời kết thúc một giai đoạn!

"Tiếp theo, đến lúc giải quyết chuyện của Nữ Oa rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nhìn về phía bên ngoài U Minh Huyết Hải!

Lúc này bên ngoài U Minh Luân Hồi, có hai thân ảnh người đầu rắn, đang đợi ở đó!

Đó chính là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa!

Nữ Oa dường như có việc, muốn tìm Ngao Tông thương nghị.

Vì vậy, khi tất cả mọi người rời khỏi U Minh Huyết Hải, Nữ Oa không trực tiếp rời đi, mà một lần nữa quay lại U Minh Huyết Hải, đợi bên ngoài Luân Hồi!

Chương 330

"Nữ Oa, trở về đi, lập trường của ngươi, cần phải nhìn vào tâm.

Huống hồ Bất Chu Sơn kia, có một đạo cơ duyên đang chờ ngươi!

Nữ Oa hãy nhớ kỹ, con đường ở dưới chân, đi thế nào phải tự nhìn. ....." Ngao Tông không hiện thân, dùng phương thức truyền âm, trực tiếp truyền đạt cho Nữ Oa!

Thật ra, nguyên nhân Nữ Oa tạm thời lưu lại, Ngao Tông tự nhiên biết rõ!

Nữ Oa vô cùng thông tuệ, tuy ít khi biểu lộ ra.

Nhưng trong mắt Ngao Tông, trong toàn bộ Hồng Hoang, Nữ Oa là một trong số ít người thông minh cực kỳ!

Nguyên nhân Nữ Oa lần này lưu lại, thì có liên quan đến huynh trưởng của nàng, hoặc là, có liên quan đến Ngao Tông!

Nữ Oa là đệ tử của Ngao Tông, nhưng huynh trưởng của nàng, lại là đệ tử của Hồng Quân Thánh Nhân!

Và, qua những chuyện trước đây, Nữ Oa nhìn ra được, giữa Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, dường như đang đứng ở thế đối lập!

Chính vì nguyên nhân này, trong lòng Nữ Oa có sự bối rối không nhỏ!

Nàng nên dùng lập trường nào, để đối mặt với huynh trưởng Phục Hy đây!

Vì vậy, sau khi Ngao Tông giảng đạo kết thúc, Nữ Oa mới không trực tiếp rời đi, định thỉnh giáo Ngao Tông!

Còn về Phục Hy, vì muốn bầu bạn với Nữ Oa, nên mới không rời

đi.

Về việc này, Ngao Tông sẽ không đưa ra mệnh lệnh cưỡng chế cho Nữ Oa!

Bởi vì Nữ Oa là đệ tử của hắn, nhưng không phải là khôi lỗi của hắn!

Nữ Oa trong lòng suy nghĩ, liệu có thể thông suốt không. .....

Một số việc này, Ngao Tông đều sẽ không can thiệp, giao cho Nữ Oa tự xử lý!

Thật ra, đối với Nữ Oa, đây cũng là một khảo nghiệm trên con đường cầu đạo!

Nếu lợi dụng đúng cách, không chừng có thể giúp Nữ Oa kiên định đạo tâm cầu đạo!

Vì vậy, Ngao Tông sẽ không can thiệp vào việc này, để Nữ Oa tự suy nghĩ!

Còn về cơ duyên trong miệng Ngao Tông, cũng không phải Ngao Tông nói bừa!

Trên Bất Chu Sơn, quả thật có một đạo cơ duyên sắp xuất thế!

Đạo cơ duyên đó đối với Nữ Oa mà nói, có ý nghĩa không nhỏ.

Ngao Tông không hy vọng Nữ Oa vì chuyện lập trường mà bỏ lỡ đạo cơ duyên đó!

Trong lời nói, kỳ thực Ngao Tông đã nói rõ ràng rồi!

Đại cơ duyên có liên quan đến Nữ Oa, tự nhiên có liên quan đến việc Nữ Oa tạo người!

Nếu Nữ Oa muốn tạo người, thì cần một số bảo vật đặc biệt!

Bảo vật sắp xuất thế ở Bất Chu Sơn, thì có liên quan đến những

bảo vật đó!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới nhắc nhở Nữ Oa một câu!

"Nữ Oa đã hiểu, lão sư!" Nữ Oa khẽ giật mình, sau đó hướng về phía Luân Hồi Điện, hành một đại lễ với Ngao Tông!

Sau đó, huynh muội Nữ Oa và Phục Hy mới rời khỏi U Minh Huyết Hải, đi về phía Bất Chu Sơn, trở về đạo tràng của mình!

"Tiếp theo, ta cũng đã đến lúc, mang thứ kia về rồi, hy vọng Hồng Quân đừng cản trở ta thì tốt!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng có kế hoạch.

Thật ra, sau khi thăng lên Thánh Nhân, trong mấy vạn năm bế quan đó, Ngao Tông đã suy tính kỹ càng!

Đối với kế hoạch tiếp theo, Ngao Tông cũng đã có một số suy tính!

Việc Ngao Tông sắp làm, có mối quan hệ nhất định với kế hoạch trước đây của Ngao Tông!

Vì vậy Ngao Tông chuẩn bị xuất động một lần!

Nhưng trước đó, Ngao Tông cần làm một việc!

Vung tay một cái, không gian xung quanh một trận vặn vẹo!

Trong khoảnh khắc sau đó, Luân Hồi Điện biến mất trên U Minh Luân Hồi, xuất hiện trong Tam Thập Lục Chư Thiên!

Luân Hồi Điện do Ngao Tông dùng quy tắc luân hồi hóa thành, là nơi Ngao Tông truyền đạo khắp thiên hạ, có ý nghĩa và tác dụng không nhỏ!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông không thể tùy ý vứt bỏ nó, nên Ngao Tông trực tiếp vận nó về đạo tràng của mình!

Đợi sau khi việc này hoàn thành, thần niệm Ngao Tông khẽ động, thân hình lập tức biến mất tại chỗ!

Khi xuất hiện lần nữa, Ngao Tông đang ở trước một dãy núi hùng vĩ, cao ngất trời, không thể nhìn thấy điểm cuối, tỏa ra uy áp đáng sợ!

Chính là Bất Chu Sơn!

Đúng vậy, sau khi khuyên nhủ Nữ Oa và những người khác trở về Bất Chu Sơn, Ngao Tông đã đi trước một bước, trực tiếp đến Bất Chu Sơn!

Đây là điều tất nhiên, một niệm của Thánh Nhân, tâm tùy ý động!

Trong một niệm, trực tiếp từ U Minh Huyết Hải đến Bất Chu Sơn, đối với Thánh Nhân mà nói, đó không phải là chuyện khó khăn gì!

Chính vì nguyên nhân này, e rằng hiện tại huynh muội Nữ Oa Phục Hy vừa mới bước ra khỏi địa giới U Minh Huyết Hải, nhưng Ngao Tông đã ở Bất Chu Sơn rồi!

Còn nguyên nhân Ngao Tông đến Bất Chu Sơn, thì có liên quan đến mục đích tiếp theo của Ngao Tông!

Vừa rồi, Ngao Tông đã nói với Nữ Oa rằng trên Bất Chu Sơn có một đạo cơ duyên, có tác dụng đối với Nữ Oa!

Nhưng đối với Ngao Tông, trên Bất Chu Sơn cũng có một bảo vật đặc biệt, khiến Ngao Tông chuẩn bị thu lấy!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tiến vào Bất Chu Sơn, trực tiếp đến đỉnh núi Bất Chu Sơn!

Bất Chu Sơn do cột sống của Bàn Cổ hóa thành, mang theo uy áp đáng sợ.

Càng lên cao, uy áp của Bàn Cổ càng đáng sợ!

Đặc biệt là đỉnh Bất Chu Sơn, Đại La Kim Tiên bình thường,

thậm chí còn không thể leo lên đỉnh núi!

Nhưng đối với Ngao Tông mà nói, uy áp của Bất Chu Sơn không có bất kỳ ý nghĩa nào!

Chương 331

Bởi vì Ngao Tông đã ở cảnh giới Thánh Nhân, uy áp của Bàn Cổ không thể ảnh hưởng Ngao Tông chút nào!

Ngao Tông như đi vào chốn không người, trực tiếp đến đỉnh cao nhất!

Ở đó, có hai gốc linh căn thần dị, cắm rễ ở đỉnh cao nhất của Bất Chu Sơn!

Hai gốc linh căn đặc biệt, gốc linh căn thứ nhất là một cây dây hồ lô thần dị.

Trên cây dây hồ lô thần dị đó, kết ra bảy quả hồ lô, trong đó quả hồ lô ở cuối cùng, nhìn hơi có vẻ phát dục không tốt!

Chính là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!

Chính là cơ duyên mà Ngao Tông đã nói với Nữ Oa!

Một cây dây hồ lô sắp trưởng thành, sẽ mang đến sự giúp đỡ to lớn cho Nữ Oa trong việc tạo người!

Hiện tại, hồ lô đằng sắp trưởng thành, Ngao Tông tự nhiên không hy vọng Nữ Oa bỏ lỡ một phần cơ duyên!

Đương nhiên, Ngao Tông đến đây, không phải vì hồ lô đằng, mà là vì một gốc linh căn khác!

Ngao Tông khẽ quay đầu, nhìn về phía gốc linh căn thứ hai!

Một đóa liên hoa màu xanh, có hai mươi bốn cánh sen, sắp đến lúc trưởng thành!

Ngón tay Ngao Tông khẽ động, một đài sen màu tím hai mươi bốn

cánh, xuất hiện trước mặt Ngao Tông!

Chính là Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên của Ngao Tông!

Khi Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên xuất hiện, đóa thanh liên hai mươi bốn cánh cắm rễ trên đỉnh Bất Chu Sơn, liền tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, dường như tạo ra cộng hưởng đặc biệt với Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, tương hỗ hô ứng!

Thật ra, chỉ cần đặt hai đóa liên hoa này cạnh nhau, nếu không phải hai bên có màu sắc khác nhau, e rằng người bình thường đều sẽ nhận nhầm!

Bởi vì giữa hai bên, có khí tức vô cùng tương tự, vừa nhìn đã biết cùng xuất xứ!

Trong lời nói, thân phận của đóa thanh liên hai mươi bốn cánh này, không cần nói nhiều nữa!

Không sai, chính là Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn!

Trong nguyên tác, một hạt sen trưởng thành của Hỗn Độn Thanh Liên, rơi trên Bất Chu Sơn, thai nghén thành một cây Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Nhưng, do Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không có công đức khai thiên, không được Thiên Đạo dung nạp, vừa xuất thế đã bị buộc phải binh giải, phân hóa thành ba kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lần lượt là Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm và Thái Ất Phất Trần.

Sau đó, ba kiện bảo vật lần lượt được Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thanh Lão Tử sở hữu.

Và có điển cố "Hồng hoa lục diệp bạch liên ngẫu, Tam Thanh nguyên bản nhất gia"!

Một cây Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, chính là mục đích Ngao Tông đến Bất Chu Sơn lần này!

Nói trắng ra, Ngao Tông đã nhắm vào Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Còn nguyên nhân Ngao Tông nhắm vào Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có liên quan đến kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông!

Bởi vì Ngao Tông tiếp theo, chuẩn bị làm một việc lớn!

Nếu việc lớn đó có thể thành công, không chừng có thể một lần điện định địa vị của Địa Đạo, khiến Địa Đạo đón nhận sự trưởng thành đột phá mang tính lật trời!

Ngao Tông nhắm vào Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, chuẩn bị lợi dụng Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên để làm một việc lớn!

Việc này, đối với Địa Đạo mà nói, có ý nghĩa to lớn!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới xuất hiện trên Bất Chu Sơn!

"Không nói thì thôi, trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Thanh Liên và Hồ Lô Đằng lại sinh trưởng cùng một chỗ, không hổ là Bất Chu Sơn." "Hoặc là, cũng chỉ có Bất Chu Sơn, mới có môi trường như vậy, có thể nuôi dưỡng được hai gốc Tiên Thiên Linh Căn." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, lại nghĩ đến một việc khác!

Phải biết rằng, Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn đều là tồn tại vô cùng đặc biệt, đối với môi trường sinh trưởng, có yêu cầu vô cùng hà khắc!

Trong tình huống bình thường, một động phủ phúc địa cấp cao nhất, có thể cung cấp dinh dưỡng cho một gốc Tiên Thiên Linh Bảo cấp cao nhất, đã là một chuyện rất đáng nể!

Nhưng hiện tại, hai gốc Tiên Thiên Linh Căn cấp cao nhất, đều là Thanh Liên và Hồ Lô Đằng, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, lại sinh trưởng cùng một chỗ.

Hơn nữa, hai gốc Tiên Thiên Linh Căn này còn thuận lợi trưởng thành, sắp đến lúc chín muồi!

Chỉ có thể nói, môi trường của Bất Chu Sơn, thật sự quá đặc biệt và ưu việt!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới cảm khái như vậy!

Đương nhiên, sở dĩ có nguyên nhân như vậy, ngoài môi trường đặc biệt của Bất Chu Sơn ra, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng!

Ánh mắt Ngao Tông hạ xuống, dừng lại trên lớp đất bên dưới Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!

Một nắm đất đặc biệt, toàn thân màu vàng kim, tựa đất mà không phải đất, tựa vàng mà không phải vàng, nhìn vô cùng nặng nề, tỏa ra sinh cơ kinh người!

"Cũng chỉ có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, mới có khả năng cung cấp đủ dưỡng chất cho hai gốc Tiên Thiên Linh Căn." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra lai lịch của đoàn đất đặc biệt đó!

Không sai, chính là tổ nguyên của thổ, Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Chính là nhờ có loại bảo vật cấp cao nhất này, nên mới có thể thai nghén ra hai gốc Tiên Thiên Linh Căn!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông đang cân nhắc một vấn đề!

Có nên thu lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng trước hay không!

Bởi vì trước đó, Hồng Quân Lão Tổ đã thu Phục Hy làm đệ tử.

Rõ ràng là muốn lợi dụng mối quan hệ huynh muội của Nữ Oa và Phục Hy, can thiệp vào chuyện Nữ Oa tạo người!

Như vậy, đợi sau khi nhân đạo đản sinh, Phục Hy mới có thể can thiệp vào nhân đạo!

Còn về cách làm cụ thể, trong lòng Ngao Tông cũng có tính toán!

Hoặc là, khi Nữ Oa tạo người, cung cấp ý tưởng sáng tạo cho nhân tộc.

Ví dụ như, sớm đưa ra đặc điểm hình thái của nhân tộc, đặt tên cho nhân tộc và các phương pháp tương tự.

Hoặc là, lấy trước những thứ Nữ Oa cần để tạo người.

Ví dụ như, Cửu Thiên Tức Nhưỡng trước mặt Ngao Tông!

Đợi khi Nữ Oa tạo người, Phục Hy lại lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng ra, để từ đó đoạt lấy quyền hạn nhân đạo và các thứ khác!

Theo suy đoán của Ngao Tông, cách làm của Hồng Quân Lão Tổ, đại khái là như vậy!

Như vậy, nếu Ngao Tông lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng đi trước, thì có thể cắt đứt một con đường của Phục Hy!

Chương 332

"Cuộc tranh chấp Thiên Địa Nhân Tam Đạo, vốn đã vô cùng kịch liệt, Bản tọa tự nhiên không có lý do gì phải nương tay!" Ánh mắt khẽ chuyển, Ngao Tông trong lòng đã đưa ra quyết định!

Đã muốn từng bước tính toán Thiên Đạo, dần dần áp chế Hồng Quân, tự nhiên không có chuyện cho Hồng Quân cơ hội lật ngược thế cờ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ra tay, lấy đi phần lớn Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Nhưng, Ngao Tông vẫn để lại một phần nhỏ Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Dù sao, hai gốc Tiên Thiên Linh Bảo là Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chưa hoàn toàn trưởng thành, tạm thời cần Cửu Thiên Tức Nhưỡng cung cấp dưỡng chất!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông đã để lại một phần nhỏ, đủ để duy trì cho hai gốc Tiên Thiên Linh Căn trưởng thành.

Đương nhiên, một phần nhỏ Cửu Thiên Tức Nhưỡng, chắc chắn không thể đáp ứng nhu cầu tạo người!

Lúc đó, đợi khi Nữ Oa tạo người, Ngao Tông lại đưa Cửu Thiên Tức Nhưỡng cho Nữ Oa, như vậy có thể giải quyết hoàn hảo việc này!

Chính vì nguyên nhân này, phần lớn Cửu Thiên Tức Nhưỡng, trực tiếp bị Ngao Tông thu đi!

"Tiếp theo, đến lúc bắt đầu chính sự rồi." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt khẽ chuyển động, dừng lại trên hai gốc Tiên Thiên

Linh Căn!

Mục đích của Ngao Tông, chính là một gốc Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Cây Tiên Thiên Hồ Lô Đằng bên cạnh, Ngao Tông để lại cơ duyên cho Nữ Oa!

Nhưng, muốn lấy đi Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, cũng có một sự tính toán ở trong đó!

Nếu Ngao Tông trực tiếp ra tay với Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Hồng Quân Lão Tổ tất định sẽ ra mặt ngăn cản!

Dù sao Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, đối với Tam Thanh có tác dụng đặc biệt.

Hồng hoa lục diệp bạch liên ngẫu, Tam Thanh nguyên bản nhất gia.

Không sai, nếu Ngao Tông ra tay với Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sẽ ảnh hưởng đến vận thế của Tam Thanh.

Tam Thanh lại là nhân vật chính của Phong Thần Lượng Kiếp, hành động của Ngao Tông cũng sẽ gián tiếp ảnh hưởng đến Phong Thần Lượng Kiếp, Hồng Quân Lão Tổ không thể ngồi yên mà không quản!

Lúc này, việc lấy đi Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có một sự tính toán không nhỏ!

Ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, trong lòng đã có quyết định!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông tiết lộ một tia uy áp Thánh Nhân nhàn nhạt, trực tiếp áp bức về phía gốc Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!

Chỉ cần là thiên tài địa bảo, tất định sẽ có dị vật bảo hộ, tránh cho thiên tài địa bảo sớm bị hao tổn.

Tình huống của hai gốc Tiên Thiên Linh Căn, về cơ bản cũng tương tự!

Bên ngoài hai gốc Tiên Thiên Linh Căn, cũng có hai đại trận hộ thủ tự nhiên, bảo vệ hai gốc Tiên Thiên Linh Căn!

Đương nhiên, Ngao Tông hiện tại chỉ ra tay với Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Trong khoảnh khắc Ngao Tông ra tay, đại trận hộ thủ tự nhiên của Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, lập tức tan rã!

Đây là điều tất nhiên!

Đại trận hộ thủ tự nhiên sinh thành, sao có thể chống đỡ được lực lượng Thánh Nhân của Ngao Tông!

Trong khoảnh khắc, một đạo quang trụ kinh người, trực tiếp xông thẳng lên trời!

Trên bầu trời, lập tức xuất hiện một hư ảnh dây hồ lô bảy màu!

Bảo vật xuất thế, trời giáng dị tượng!

Quy luật của Hồng Hoang!

Tất cả tu sĩ xung quanh, đều đã nhao nhao chạy về phía Bất Chu Sơn!

Nhưng, Ngao Tông lại không hề để ý, vươn tay về phía Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, dường như muốn hái Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời!

Một thân ảnh quanh quẩn đạo vận, lập tức xuất hiện trên đạo tọa của Tử Tiêu Cung!

Chính là Hồng Quân Lão Tổ vừa thoát khỏi trạng thái hợp đạo!

"Ngao Tông đáng ghét, điên rồi sao, lại dám ra tay với Tiên Thiên

Hồ Lô Đằng, nhổ dây hồ lô trước thời hạn, không lo ảnh hưởng đến việc tạo người sao!" Hồng Quân Lão Tổ phẫn nộ nói!

Hồng Quân Lão Tổ đang ở trạng thái hợp đạo, tình huống của toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, hầu như không thể che giấu được Hồng Quân Lão Tổ!

Vì vậy, Ngao Tông vừa có động tĩnh, Hồng Quân Lão Tổ lập tức cảm nhận được!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới phẫn nộ đến vậy!

Phải biết rằng, nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa trong tương lai, chuyện Tiên Thiên Hồ Lô Đằng lại liên quan đến việc này!

Nếu Tiên Thiên Hồ Lô Đằng xảy ra ý ngoài, không chừng sẽ ảnh hưởng đến việc tạo người!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới phẫn nộ đến vậy!

Còn về nguyên nhân Ngao Tông làm vậy, Hồng Quân Lão Tổ mơ hồ có chút suy đoán.

Có lẽ Ngao Tông đã phát giác, việc cho Phục Hy can thiệp vào chuyện Nữ Oa tạo người.

Vì vậy, Ngao Tông muốn sớm thu lấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, để từ đó phá rối việc này.

Nhưng bất kể vì nguyên nhân gì, Hồng Quân Lão Tổ đều không cho phép Ngao Tông, ảnh hưởng đến việc Nữ Oa tạo người!

Vì vậy, phải ngăn cản Ngao Tông, lấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đi trước mới được!

Nghĩ đến đây, tâm thần Hồng Quân Lão Tổ khẽ động, trực tiếp

đến Bất Chu Sơn, trước mặt Ngao Tông!

“Đã đến rồi, Hồng Quân Đạo Hữu!” Ngao Tông không quay đầu lại, mở miệng nói một câu, hiển nhiên đã cảm nhận được sự xuất hiện của Hồng Quân Lão Tổ!

“Ngao Tông Đạo Hữu, ngươi có biết mình đang làm gì không!” Hồng Quân Lão Tổ kìm nén lửa giận, nói với Ngao Tông!

“Gốc Tiên Thiên Linh Căn này, có duyên với Bản tọa, Bản tọa định mang nó về U Minh Luân Hồi.” Ngao Tông thản nhiên cười, chậm rãi nói ra một câu!

Lời này vừa ra, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, lập tức trở nên tối sầm!

Có duyên với Ngao Tông!?

Thấy quỷ rồi, rõ ràng là thiên tài địa bảo trời sinh đất dưỡng, kết quả Ngao Tông một câu 'hữu duyên' là muốn mang nó đi!

Hồng Quân Lão Tổ chưa từng thấy, người nào mà không biết xấu hổ đến vậy!

Một câu nói của Ngao Tông, trực tiếp khiến Hồng Quân Lão Tổ tức giận không nhẹ!

Chương 333

“Ngao Tông Đạo Hữu, ta nói thẳng không nói vòng, ý nghĩa của Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Đạo Hữu hẳn là biết rõ.

Nếu bị Đạo Hữu thu đi, sẽ ảnh hưởng đến sự vận hành của toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa!

Chẳng lẽ, Ngao Tông Đạo Hữu không lo lắng, chịu kiếp lực phản phệ của Hồng Hoang Đại Địa sao!

Việc này, lão đạo không thể đồng ý, nếu Ngao Tông Đạo Hữu thật sự định ra tay với Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, vậy thì lão đạo sẽ không khách khí nữa!” Hồng Quân Lão Tổ nhìn Ngao Tông nói, bày tỏ thái độ của mình!

Bất kể thế nào, ông ta cũng sẽ không để Ngao Tông mang Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đi!

Lúc này, Ngao Tông khẽ quay đầu, nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ!

“Thôi được, nể mặt ngươi, Bản tọa có thể bỏ qua Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, nhưng một gốc thanh liên kia, Bản tọa muốn mang đi!” Ngao Tông mở miệng, nhìn có vẻ như “nhượng bộ”, không còn chấp trước vào Tiên Thiên Hồ Lô Đằng nữa, nhìn về phía Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên bên cạnh Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

“, Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cũng không được. .....” Nghe lời Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ nhíu chặt mày, lần nữa mở miệng nói, dường như muốn ngăn cản Ngao Tông!

Đây là điều tất nhiên, chuyện Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cố nhiên vô cùng quan trọng!

Nhưng Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, cũng có tác dụng quan trọng!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ cũng không hy vọng Ngao Tông, mang Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đi!

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ lại lần nữa mở miệng, hy vọng Ngao Tông có thể bỏ qua Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Nhưng lần này, lời nói của Hồng Quân Lão Tổ còn chưa dứt, uy áp Thánh Nhân đáng sợ, từ trên người Ngao Tông bùng phát ra, trực tiếp áp bức về phía Hồng Quân Lão Tổ!

Một luồng uy áp Thánh Nhân kinh người, tác động lên Hồng Quân Lão Tổ, thậm chí khiến Hồng Quân Lão Tổ lùi lại một bước!

Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ đại biến, kinh hãi nhìn về phía Ngao Tông!

Bởi vì ông ta không ngờ, Ngao Tông vừa mới thăng lên cảnh giới Thánh Nhân, lại có thực lực đáng sợ đến vậy!

Chỉ là uy áp Thánh Nhân phát ra, đã khiến ông ta kinh ngạc!

Rõ ràng, thực lực của Ngao Tông, không hề kém cạnh, không chừng còn vượt xa Hồng Quân Lão Tổ chính mình!

Không thể nào, phải biết rằng, ông ta đã thành Thánh sớm hơn Ngao Tông!

Hiện tại mà nói, thực lực của Thiên Đạo cũng ở trên Địa Đạo, Ngao Tông sao có thể có thực lực như vậy!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ có chút không hiểu!

Nhưng, bất kể Hồng Quân Lão Tổ, có hiểu rõ nguyên do bên trong hay không.

Nhưng có một việc, Hồng Quân Lão Tổ lại không thể phủ nhận,

đó là thực lực của Ngao Tông ở trên ông ta!

Đây chính là nguyên nhân Hồng Quân Lão Tổ chấn hãi!

"Hồng Quân Đạo Hữu, ta nể mặt ngươi, có thể không động đến Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, nhưng không có nghĩa là, ngươi có thể chi phối quyết định của Bản tọa!

Bản tọa không thể tay không trở về, hai gốc Tiên Thiên Linh Căn này, Bản tọa nhất định phải có một trong số đó!" Ngao Tông thần sắc lạnh nhạt, chậm rãi nói ra một câu!

Ý tứ của hắn là, trong hai gốc Tiên Thiên Linh Căn, nhất định phải lấy đi một gốc!

Nể mặt Hồng Quân Lão Tổ, có thể không động đến Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, nhưng Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên còn lại, Ngao Tông nhất định phải mang đi!

Đây chính là ý tứ mà Ngao Tông biểu đạt!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ chìm vào im lặng!

Một lúc lâu sau, Hồng Quân Lão Tổ mới chậm rãi nói ra lời!

"Ta hiểu rồi, Đạo Hữu muốn mang Thanh Liên đi, lão đạo sẽ không ngăn cản." Hồng Quân Lão Tổ khó khăn nói, chậm rãi nói ra một câu!

Ý tứ của Ngao Tông, ông ta đã nghe rõ, là để ông ta lựa chọn từ bỏ trong hai gốc Tiên Thiên Linh Căn!

Hồng Quân Lão Tổ đã chọn!

Tuy trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cũng vô cùng quan trọng.

Nhưng so với Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, tầm quan trọng của Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, không nghi ngờ gì là thấp hơn

một chút!

Không còn cách nào, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng quá then chốt, liên quan đến sự ra đời của nhân tộc!

Nếu phải lựa chọn từ bỏ giữa hai bên, Hồng Quân Lão Tổ cũng chỉ có thể chọn bảo vệ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới nói ra những lời như vậy!

Trước điều này, sâu trong ánh mắt Ngao Tông, mới hiện lên một nụ cười nhàn nhạt!

Chính là mục đích của Ngao Tông!

Sinh linh trí tuệ luôn có một thói quen, đó là thỏa hiệp!

Thật ra, ngay từ lúc bắt đầu, Ngao Tông đã không định lấy đi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Bởi vì đó là cơ duyên thuộc về Nữ Oa, Ngao Tông sao có thể phá hỏng cơ duyên của Nữ Oa chứ!

Nếu Ngao Tông trực tiếp ra tay, muốn đoạt lấy Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, e rằng Hồng Quân Lão Tổ tất định sẽ không đồng ý.

Việc này nếu xử lý không tốt, không chừng giữa Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, sẽ bùng phát một trận Thánh Nhân đại chiến!

Đây không phải là điều Ngao Tông muốn thấy!

Nhưng, nếu Ngao Tông thay đổi phương pháp, giả vờ muốn lấy đi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Để bảo vệ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Hồng Quân Lão Tổ chỉ có thể thỏa hiệp, để Ngao Tông mang Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đi!

Trên thực tế, kế hoạch của Ngao Tông vô cùng thành công!

Hiện tại, Ngao Tông không tốn một binh một tốt, không cần phải trả giá, có thể mang đi Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, mục đích của Ngao Tông đã hoàn thành thành công!

Khẽ sử dụng một chút kế mưu, tính kế Hồng Quân Lão Tổ một phen, Ngao Tông đã thành công có được Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Như vậy, mục đích của Ngao Tông đã hoàn thành!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ra tay, thu lấy Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Bởi vì Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên chưa hoàn toàn trưởng thành, nên Ngao Tông đã thu cả đại trận hộ thủ của Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đi luôn!

Đợi sau khi trở về U Minh Luân Hồi, Ngao Tông sẽ từ từ chờ đợi Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trưởng thành là được!

"Hồng Quân Đạo Hữu, chuyện lần này, Bản tọa nể mặt ngươi, hy vọng ngươi tự liệu mà làm." Ngao Tông quay đầu lại, nửa cười nửa không nhìn Hồng Quân Lão Tổ, chậm rãi nói ra một câu!

Chương 334

Đợi sau khi lời Ngao Tông nói xong, thân hình Ngao Tông biến mất tại chỗ, trực tiếp sử dụng thủ đoạn Thánh Nhân, rời khỏi Bất Chu Sơn, trở về U Minh Huyết Hải!

Nhất thời, trên đỉnh Bất Chu Sơn, chỉ còn lại Hồng Quân Lão Tổ đang chìm vào suy tư!

Thật ra, Hồng Quân Lão Tổ lúc này, hơi có chút chưa hoàn hồn!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đã xảy ra quá nhiều chuyện!

Hồng Quân Lão Tổ cần sắp xếp lại tư duy một chút!

Thật ra, Hồng Quân Lão Tổ không phải người ngu muội.

Hồng Quân Lão Tổ sau khi bình tĩnh lại, khẽ phát giác một chuyện!

Việc này dường như có một sự gian lận lớn a!

Phải biết rằng, Ngao Tông là người phát ngôn của Địa Đạo, tầm quan trọng của Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Hồng Quân Lão Tổ không tin Ngao Tông không biết!

Huống chi, Nữ Oa là đệ tử của Ngao Tông!

Hồng Quân Lão Tổ không tin, Ngao Tông thật sự lại gây sự trong chuyện này!

Như vậy, hành động vừa rồi của Ngao Tông, đáng để suy nghĩ sâu xa!

Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, càng lúc càng cổ quái!

"Chẳng lẽ, mục tiêu ngay từ đầu, là Tạo Hóa Thanh Liên?" Hồng Quân Lão Tổ lẩm bẩm trong lòng, trong tim hiện lên một ý nghĩ!

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, lập tức bị Hồng Quân Lão Tổ đè xuống!

Bởi vì không thể nào!

Phải biết rằng, trên tay Ngao Tông còn có một cây Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên!

Vậy thì Ngao Tông đã có một đài sen hai mươi bốn phẩm, lại có thêm một đóa thanh liên hai mươi bốn phẩm nữa, dường như cũng không có tác dụng quá lớn a!

Bởi vì hiệu quả giữa hai bên, có sự trùng lặp lớn!

Đương nhiên, đài sen hai mươi bốn phẩm có thể sánh với Tiên Thiên Chí Bảo, có tác dụng không nhỏ!

Nhưng đối với Thánh Nhân mà nói, tác dụng của chí bảo kỳ thực không còn lớn đến vậy nữa!

Nếu không, trước đây khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ cũng sẽ không ban Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Vì vậy trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, việc Ngao Tông làm, dường như có chút được không bù mất!

Mặt khác, lời nói vừa rồi của Hồng Quân Lão Tổ, cũng không phải là giả!

Những loại thiên tài địa bảo đặc biệt này, đều mang theo nhân quả không nhỏ!

Ngao Tông lấy đi Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, cũng phải gánh chịu một phần nhân quả.

Trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, dường như có chút được không bù mất!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy khả năng Ngao Tông nhắm vào Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không cao!

Trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, hành vi cổ quái của Ngao Tông lần này, nguyên nhân lớn hơn là để cảnh cáo.

Cảnh cáo Hồng Quân Lão Tổ, không được làm càn trong chuyện Nữ Oa tạo người!

Bởi vì Nữ Oa là đệ tử của Ngao Tông, nếu để Nữ Oa thuận lợi hoàn thành việc tạo người thành Thánh, đối với Nữ Oa, có lợi ích không nhỏ!

Trong mắt Hồng Quân Lão Tổ, đây có lẽ mới là nguyên nhân thực sự!

"Thôi được, đã như vậy, vậy thì bây giờ không làm nhiều nữa!" Hồng Quân Lão Tổ trầm ngâm một lát, trong lòng đã có quyết định!

Trên thực tế, suy đoán của Ngao Tông chính xác.

Ngay từ đầu, Hồng Quân Lão Tổ quả thật đã có một ý nghĩ.

Ban đầu định, trước tiên để Phục Hy tìm cách, lấy được Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Đợi khi Nữ Oa tạo người thành Thánh, lại lấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng ra, làm vốn để can thiệp vào việc tạo người.

Nhưng, sau chuyện lần này, ý nghĩ đó của Hồng Quân Lão Tổ, lại nhạt đi rất nhiều!

Bởi vì uy áp Thánh Nhân mà Ngao Tông vừa thể hiện, cường hãn đến mức khiến Hồng Quân Lão Tổ có chút kiêng kỵ!

Tuy không hiểu, Ngao Tông vừa mới thăng lên thành Thánh, vì sao lại có thực lực đáng sợ như vậy!

Trước khi chưa làm rõ điểm này, hành động của Hồng Quân Lão Tổ, có thể sẽ nhỏ lại một chút!

Dù sao thực lực yếu hơn người, tự nhiên không thể gây ra quá nhiều chuyện!

Bằng không thì, với tính cách mà Ngao Tông đã thể hiện trước đây, không ít thì nhiều sẽ đi gây phiền phức!

Trong tình huống này, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên phải thu liễm một chút!

Huống chi, việc để Phục Hy can thiệp vào việc tạo người, kỳ thực cũng không chỉ có mỗi con đường làm văn chương trên hồ lô đằng.

Để Phục Hy can thiệp vào việc tạo người, Hồng Quân Lão Tổ còn có những phương pháp khác!

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ đã đưa ra một quyết định.

Bỏ qua việc giở trò trên chuyện hồ lô đằng!

Hồng Quân Lão Tổ sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, đã đưa ra kết luận!

Đây cũng là một trong những mục đích của Ngao Tông!

Tuy mục đích chính của Ngao Tông, là để có được Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, nhưng cảnh cáo Hồng Quân Lão Tổ một phen, cũng là suy nghĩ của Ngao Tông!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ là một lão hồ ly, đã sớm thiết lập từng cái bẫy trong rất nhiều chuyện!

Đôi khi, Ngao Tông khẽ thể hiện sức mạnh cường đại, có thể có tác dụng chấn nhiếp, khiến Hồng Quân Lão Tổ thu liễm một chút!

Như vậy, Ngao Tông cũng có thể tránh được rất nhiều phiền phức!

Hiện tại xem ra, mục đích của Ngao Tông đã đạt được, Hồng Quân Lão Tổ đã từ bỏ việc giở trò trong chuyện này!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân Lão Tổ khẽ suy tư, sau đó trực tiếp xóa bỏ những dấu vết thừa thãi, rồi biến mất tại chỗ, trở về Tử Tiêu Cung!

Có thể nói, đỉnh Bất Chu Sơn lúc này, trừ việc thiếu đi một cây Nhị Thập Tứ Phẩm Thanh Liên ra, dường như không có gì thay đổi!

Không ai có thể phát giác, ngay từ trước đó, đã từng có hai vị Thánh Nhân, ở đây bùng phát xung đột, thậm chí suýt chút nữa diễn biến thành một trận đại chiến Thánh Nhân thực sự!

Chương 335

Tất cả dấu vết của Thánh Nhân, đều theo một cái phủi tay của Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp biến mất hoàn toàn!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ không hy vọng, các tu hành giả khác biết rằng, Thánh Nhân đã từng xuất hiện ở đây!

Bởi vì chỉ có như vậy, những "con cưng của thời đại" kia, mới sẽ theo quỹ đạo đã định, từng bước phát triển xuống.

Dù sao, vì Ngao Tông ra tay, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng xuất thế sớm hơn, tỏa ra dị tượng thiên địa.

E rằng sau một thời gian nữa, sẽ có không ít tu sĩ, hội tụ ở Bất Chu Sơn!

Trên thực tế cũng vậy, sau khi Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ rời đi một đoạn thời gian ngắn!

Hai thân ảnh xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn!

Người đứng đầu là một lão giả tóc và râu đều trắng, vẻ mặt đạm nhiên.

Bên cạnh lão giả tóc bạc, có một kiếm khách trẻ tuổi phóng khoáng tùy ý!

Chính là Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh!

Vốn dĩ vừa mới kết thúc nghe đạo, Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên đang trên đường trở về Côn Luân Sơn, chuẩn bị quay về Côn Luân Sơn!

Khi đi ngang qua Bất Chu Sơn, vừa hay phát hiện dị tượng ở đây,

hai người mới vội vàng đến!

Xoẹt!

Lúc này, một tiếng phá không truyền đến, một nam tử trung niên đoan trang nghiêm túc, đã đến đỉnh Bất Chu Sơn.

"Gặp Đại huynh!" Nam tử trung niên chắp tay, hướng Thái Thanh Lão Tử hành một lễ, chính là Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

Tuy Nguyên Thủy không đi theo Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên đến U Minh Huyết Hải nghe đạo!

Nhưng, Côn Luân Sơn cách Bất Chu Sơn không xa.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy đang bế quan tại Côn Luân Sơn, sau khi cảm nhận được tình huống bên này, đã lập tức đến!

Vì vậy, Ngọc Thanh Nguyên Thủy ở đây, vừa hay đã hội hợp với Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên!

Tam Thanh lại một lần nữa tụ tập cùng nhau!

Nhưng, vì mâu thuẫn giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên trước đó, nên hai người không nói chuyện, mỗi người đứng một bên!

Thái Thanh Lão Tử thấy vậy trong lòng, thở dài một tiếng, nhưng không nói nhiều lời!

Với tính cách của Thái Thanh Lão Tử, người tôn sùng Tiên Thiên Vô Vi, ông ta sẽ không quá cưỡng cầu, dù là mối quan hệ giữa Tam Thanh.

"Trời giáng dị tượng, nơi đây sắp có dị bảo xuất thế!

Nếu ta không đoán sai, hẳn là một gốc Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!

Nhưng, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng xuất thế dường như hơi sớm một chút, cần thêm một thời gian nữa, mới có thể hoàn toàn trưởng thành!

Đã như vậy, chúng ta hãy đợi ở đây, đợi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng hoàn toàn trưởng thành!" Tam Thanh một lời một câu, trực tiếp nói ra tình huống hiện tại!

Vì Ngao Tông ra tay, thời gian Tiên Thiên Hồ Lô Đằng xuất thế, hơi sớm một chút.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng hiện tại chưa hoàn toàn trưởng thành!

Trong tình huống này, nếu muốn có được bảo vật tốt hơn, tự nhiên cần phải đợi một thời gian, đợi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng triệt để trưởng thành!

Trước điều này, Tam Thanh đều không có ý kiến!

Bởi vì họ cũng hy vọng có được bảo vật tốt hơn!

Nghĩ đến đây, Tam Thanh tạm thời lưu lại ở đây, đợi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng trưởng thành!

Xoẹt!

Xoẹt xoẹt!

Việc Tam Thanh đến, giống như một tín hiệu!

Sau khi Tam Thanh đến Bất Chu Sơn, từng thân ảnh không ngừng xuất hiện!

Thứ hai, chính là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người!

Tuy trước đó khi rời khỏi U Minh Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử từng khuyên Hồng Vân Lão Tổ, trực tiếp trở về Ngũ Trang Quán bế quan!

Nhưng hiện tại xem ra, lời khuyên của Trấn Nguyên Tử dường như không có tác dụng lớn!

Hồng Vân Lão Tổ bắt đầu du lịch Hồng Hoang, thậm chí còn đến

Bất Chu Sơn!

Thậm chí, Trấn Nguyên Tử còn đi theo Hồng Vân Lão Tổ, cùng đến Bất Chu Sơn!

Đây là lực lượng thứ hai trên Bất Chu Sơn!

Còn về lực lượng thứ ba, thì là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa!

Tuy huynh muội Nữ Oa rời khỏi U Minh Huyết Hải muộn nhất, nhưng Nữ Oa đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh!

Với tốc độ của cảnh giới Chuẩn Thánh, muốn từ U Minh Huyết Hải chạy đến Bất Chu Sơn, cũng không tốn bao nhiêu thời gian!

Hơn nữa, Ngao Tông từng nói với Nữ Oa, trên Bất Chu Sơn có một đạo cơ duyên thuộc về nàng.

Đối với lời nói của Ngao Tông, Nữ Oa tự nhiên hoàn toàn tin tưởng, vì vậy Nữ Oa đã tăng tốc độ di chuyển!

Chính vì nguyên nhân này, Nữ Oa mới có thể nhanh chóng đến Bất Chu Sơn!

Lực lượng cuối cùng, thì là huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất của Thái Dương Tinh!

Không biết vì nguyên nhân gì, Đế Tuấn Thái Nhất cũng phát hiện tình huống bên này, và đã lập tức đến đây!

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn nhau!

Bởi vì trong tình huống hiện tại, dường như có chút vượt ngoài dự liệu!

Chưa nói đến những thứ khác, bảo vật dường như không đủ chia!

Đây là điều tất nhiên!

Phải biết rằng, trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, chỉ kết có bảy quả

Tiên Thiên Hồ Lô!

Trong đó, quả Tiên Thiên Hồ Lô kết ở tận cùng, dường như vì lý do xuất thế sớm, nhìn nhỏ hơn sáu quả Tiên Thiên Hồ Lô kia một vòng, nhìn tối tăm vô quang.

Không chỉ như vậy, còn không đủ chia nữa chứ!

Chương 336

Phải biết rằng, các đại năng ở đây, số lượng không ít a!

Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, huynh muội Phục Hy Nữ Oa, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, tổng cộng chín người!

Nhưng, ngay cả tính cả quả hồ lô nhỏ chưa trưởng thành kia, cũng tổng cộng chỉ có bảy quả Tiên Thiên Hồ Lô!

Như vậy, e rằng sẽ có người phải tay không trở về!

Chính vì nguyên nhân này, không khí trên đỉnh Bất Chu Sơn, lập tức trở nên căng thẳng!

Đương nhiên, lúc này cũng không ai mở miệng, muốn phân phối vấn đề Tiên Thiên Hồ Lô!

Bởi vì, căn bản không cần nói nhiều!

Hồng Hoang Đại Địa, cường giả vi tôn!

Ai có thể đoạt được Tiên Thiên Hồ Lô, vậy thì Tiên Thiên Hồ Lô là của người đó!

Đơn giản và thô bạo như vậy!

Chính vì nguyên nhân này, tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi!

Hiện tại chỉ cần chờ đợi Tiên Thiên Hồ Lô trưởng thành, thì chính là lúc tranh đoạt bắt đầu!

Trên điểm này, tất cả mọi người trong lòng đều có sự ăn ý!

Thời gian từng chút trôi qua!

Cùng với Tiên Thiên Hồ Lô Đằng dần dần khô héo, bảy quả Tiên Thiên Hồ Lô, dần dần trưởng thành!

Rắc!

Cuối cùng, cùng với một tiếng đứt gãy, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng triệt để đứt lìa!

Điều đó đại biểu cho Tiên Thiên Hồ Lô, đã hoàn toàn trưởng thành!

Khoảnh khắc đó, tất cả đại năng đều nhao nhao ra tay, tranh đoạt Tiên Thiên Hồ Lô!

Oanh!

Mấy đạo uy áp Chuẩn Thánh, lập tức bùng phát ra!

Thông Thiên, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ bốn người ở cấp độ Chuẩn Thánh, đã ra tay trước!

Vì thực lực mạnh nhất, nên bốn người đã đoạt được trước, lần lượt mỗi người một quả Tiên Thiên Hồ Lô đã trưởng thành!

Nhất thời, bảy quả Tiên Thiên Hồ Lô, mất đi bốn quả!

Sau đó, người đoạt được quả Tiên Thiên Hồ Lô thứ năm, chính là Thái Thanh Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh!

Thật ra, tuy Thái Thanh Lão Tử chưa thành Thánh.

Nhưng thực lực của Thái Thanh Lão Tử, cũng sâu không lường được, mạnh đến kinh người, có thể từ tay mấy vị Chuẩn Thánh, đoạt được một quả Tiên Thiên Hồ Lô!

Không chỉ vậy, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất cũng không kém!

Có khí vận yêu tộc gia trì, hơn nữa thực lực hai huynh đệ cường đại!

Hơn nữa, Tam Túc Kim Ô vốn là một tộc có tốc độ kinh người!

Dưới sự liên thủ của huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, cũng đã có

được một quả Tiên Thiên Hồ Lô đã trưởng thành!

Từ đây, sáu quả Tiên Thiên Hồ Lô đã trưởng thành, trong khoảnh khắc đã bị chia hết!

Còn về quả Tiên Thiên Hồ Lô chưa trưởng thành cuối cùng, cũng là quả hồ lô nhỏ thứ bảy, thì rơi vào tay Phục Hy!

Điểm này, lại khiến tất cả mọi người đều bất ngờ!

Nhưng, việc có kết quả như vậy, kỳ thực cũng là điều tất nhiên!

Phải biết rằng, Phục Hy xuất thế sớm, thực lực bản thân vô cùng kinh người!

Huống chi, qua hai lần nghe đạo ở Tử Tiêu Cung và Luân Hồi Điện, thực lực bản thân Phục Hy, đã sớm đạt đến đỉnh phong cảnh giới Đại La!

Có thể nói, Phục Hy cách cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ còn một bước nữa thôi!

Chỉ cần Phục Hy muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành Trảm Đạo, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chính vì nguyên nhân này, Phục Hy có thể có được quả hồ lô nhỏ chưa trưởng thành cuối cùng, cũng là điều tự nhiên!

Như vậy, trong số rất nhiều đại năng trên Bất Chu Sơn, chỉ có một người tay không trở về!

Đó là Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Nhất thời, sắc mặt Nguyên Thủy, liền tối sầm lại!

Dây Hồ Lô Tiên Thiên đã chín, kết ra sáu quả Hồ Lô Tiên Thiên đã thành thục, cùng với một quả Hồ Lô Tiên Thiên chưa thành thục!

Bảy quả Hồ Lô Tiên Thiên, lần lượt rơi vào tay Thông Thiên, Nữ

Oa, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Thái Thanh Lão Tử, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, cùng với Phục Hy!

Như vậy, trong số các đại năng ở Bất Chu Sơn lần này, chỉ có Ngọc Thanh Nguyên Thủy là không thu hoạch được gì!

Bởi vì nguyên nhân này, sắc mặt Nguyên Thủy trở nên vô cùng khó coi!

Thật ra, sở dĩ có kết quả như vậy, cũng có liên quan đến Nguyên Thủy!

Nguyên Thủy quá cao ngạo, căn bản không thèm để mắt đến quả hồ lô nhỏ chưa thành thục cuối cùng!

Trong số sáu quả Hồ Lô Tiên Thiên đã thành thục, là một trong Tam Thanh chính tông Bàn Cổ, bảo vật mà y muốn có tự nhiên cũng phải là tốt nhất!

Bởi vì nguyên nhân này, bảo vật mà Nguyên Thủy nhắm đến tự nhiên là một trong sáu quả Hồ Lô Tiên Thiên đã thành thục!

Nhưng, với thực lực của Nguyên Thủy, lại làm sao có thể là đối thủ của những người khác!

Phải biết rằng, hiện tại Nguyên Thủy còn chưa Trảm Đạo, chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Trong số các đại năng có mặt, hoặc là Thông Thiên và Nữ Oa đã sớm tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, là những tồn tại có thực lực vô cùng cường hãn.

Hoặc là Thái Thanh Lão Tử, tuy chưa đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lại là một người thâm bất khả trắc!

Có thể nói, đối mặt với một đám tồn tại cường đại, Nguyên Thủy hoàn toàn không có chút ưu thế nào!

Đương nhiên, điểm này Nguyên Thủy cũng hiểu rõ, cho nên mục tiêu của y là quả Hồ Lô Tiên Thiên mà huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất muốn tranh đoạt!

Dù sao huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất cũng chỉ ở cảnh giới Đại La, còn chưa tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chương 337

Đối mặt với Đế Tuấn Thái Nhất, Nguyên Thủy có một số ưu thế nhất định!

Nhưng, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất liên thủ, lại là tiên thiên thần thai loại phi cầm, bẩm sinh có ưu thế cực lớn về tốc độ!

Bởi vì nguyên nhân này, trong quá trình Nguyên Thủy và huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất tranh đoạt, Nguyên Thủy hơi kém một bậc, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất đã thành công đoạt được một quả Hồ Lô Tiên Thiên.

Ngược lại Nguyên Thủy, không đoạt được Hồ Lô Tiên Thiên nào!

Còn về Phục Hy, Phục Hy lại không tham lam, y biết mình không có ưu thế.

Cho nên, Phục Hy ngay từ đầu đã đặt mục tiêu vào quả Hồ Lô Tiên Thiên nhỏ chưa thành thục cuối cùng!

Bởi vì nguyên nhân này, Phục Hy ngược lại đã thành công nhặt được món hời, có được một quả hồ lô nhỏ chưa thành thục!

Cho nên mới có kết quả như vậy!

Chỉ có thể nói, Nguyên Thủy "thâu kê bất thành thực bả mễ", vì tâm khí quá cao, cuối cùng ngược lại không thu hoạch được gì!

"Ngay cả huynh đệ ta là 'bọn thấp sinh noãn hóa', cũng may mắn có được một quả Hồ Lô Tiên Thiên, xem ra vận khí của huynh đệ chúng ta không tệ!" "Chư vị đạo hữu, hữu duyên tái hội!" Huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, cười như không cười, liếc nhìn Nguyên Thủy một cái!

Phải biết rằng, giữa y và Nguyên Thủy, cũng có một số mâu

thuẫn!

Trước đó ở Tử Tiêu Cung, khi Tiếp Dẫn Chuẩn Đề dùng kế, đoạt được bồ đoàn của Côn Bằng.

Nguyên Thủy đã từng mắng một tiếng "bọn thấp sinh noãn hóa, không có tư cách cùng với ta, ngồi trên bồ đoàn nghe đạo!" Đương nhiên, câu nói đó của Nguyên Thủy lúc đầu là nhắm vào Côn Bằng lão tổ!

Nhưng thực chất, câu nói đó có thể coi là một loại "đại pháo", trực tiếp bao trùm cả Yêu tộc!

Bởi vì Yêu tộc đều là sinh linh sinh ra từ "thấp sinh noãn hóa"!

Không nghi ngờ gì, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất sinh ra từ trứng Kim Ô, cũng nằm trong phạm trù này!

Bởi vì nguyên nhân này, hai người họ đối với Nguyên Thủy có chút oán giận!

Bây giờ thấy Nguyên Thủy chịu thiệt, không trào phúng một phen, sao có thể bỏ qua được chứ!

Đương nhiên, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất cũng không lãng phí thêm thời gian vào chuyện này!

Sau khi trào phúng Nguyên Thủy một tiếng, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất liền rời đi!

Dù sao đối với họ, còn có việc phải làm, không có thời gian lãng phí quá nhiều vào chuyện này!

Sắc mặt Nguyên Thủy lúc này lại càng khó coi hơn!

Y không phải người ngu muội, làm sao lại không nghe ra được lời trào phúng trong câu nói của Đế Tuấn!

Đối với điều này, trong lòng Nguyên Thủy cực kỳ phẫn nộ, nhưng

lại có chút bất đắc dĩ!

Bởi vì lần này, y thực sự đã chịu thiệt!

"Được rồi, chúng ta cũng nên cáo từ!" "Nhị đệ tam đệ, chúng ta trở về Côn Luân Sơn đi!" Thái Thanh Lão Tử tự nhiên nhìn ra cảm xúc của Nguyên Thủy không ổn, cho nên liền lên tiếng giải vây!

Hồ Lô Tiên Thiên đã phân xong, cũng đã đến lúc rời đi rồi!

Đối với điều này, Thông Thiên tự nhiên không nói nhiều, khẽ gật đầu ra hiệu, còn Nguyên Thủy thì trầm mặc không nói, không có bất kỳ lời nào!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh Lão Tử liền dẫn theo Nguyên Thủy và Thông Thiên, trực tiếp rời khỏi Bất Chu Sơn, trở về Côn Luân Sơn!

Những người khác đã rời đi, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ hai người, tự nhiên cũng không có lý do gì để lưu lại nơi này!

Cho nên, sau khi cáo từ huynh muội Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ liền trực tiếp rời khỏi Bất Chu Sơn!

Lúc này, đỉnh Bất Chu Sơn vốn có chút ồn ào, lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại huynh muội Nữ Oa và Phục Hy!

Nữ Oa lúc này hơi nhíu mày, dường như đang suy tư điều gì!

Nữ Oa đang suy tư về những lời mà Ngao Tông đã nói với nàng!

"Nơi Bất Chu Sơn, có một đạo cơ duyên đang chờ đợi nàng." "Hãy nhớ kỹ, đường ở dưới chân, bước đi phải nhìn." Lời nói của Ngao Tông!

Nhưng theo tình hình hiện tại, dường như có chút không đúng!

Cơ duyên Hồ Lô Tiên Thiên lần này, đâu chỉ một người sở hữu, còn có Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử và huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất và những người khác!

Loại cơ duyên này, Ngao Tông lão sư hẳn là sẽ không đặc biệt nhắc nhở mới phải!

Khả năng duy nhất, là có một cơ duyên mà nàng chưa phát hiện!

Không thể không nói, Nữ Oa vô cùng thông tuệ, sớm đã đoán ra ý tứ trong lời nói của Ngao Tông!

"Đường ở dưới chân, bước đi phải nhìn... dưới chân..." Nữ Oa lẩm bẩm, suy tư ý tứ trong lời nói của Ngao Tông, ánh mắt từ từ hạ xuống, rơi trên mặt đất!

Đỉnh Bất Chu Sơn lúc này, trông trống rỗng, không có gì cả, chỉ có dây Hồ Lô Tiên Thiên đã khô héo từ lâu!

Để cho Hồ Lô Tiên Thiên thành thục, sinh cơ của dây Hồ Lô Tiên Thiên đã bị vắt kiệt hoàn toàn, sớm đã mất đi sinh cơ, chỉ còn là một đoạn dây khô héo, không còn tác dụng gì!

Bởi vì nguyên nhân này, trước đó khi tranh đoạt Hồ Lô Tiên Thiên, các vị đại năng mới không tranh đoạt đoạn dây hồ lô đó.

Nhưng, khi Nữ Oa nhìn đoạn dây Hồ Lô Tiên Thiên khô héo, linh quang của Nữ Oa chợt lóe lên, dường như đã hiểu ý tứ của Ngao Tông!

Nghĩ đến đây, Nữ Oa cúi người, thu lấy đoạn dây Hồ Lô Tiên Thiên, chuẩn bị sau khi trở về sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng!

Sau khi mọi việc hoàn tất, Nữ Oa và Phục Hy hai người, mới trở về động phủ của mình, chuẩn bị bế quan!

"Cũng không ngu dốt, biết thu lấy đoạn dây hồ lô!" Trong Ba mươi sáu Chư Thiên của U Minh Huyết Hải, Ngao Tông ngồi trên Tử Sắc Liên Đài, ngưng vọng về hướng Bất Chu Sơn, lộ ra một nụ cười nhạt!

Chính là Ngao Tông đã quay về U Minh Luân Hồi!

Sau khi đoạt được hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên từ đỉnh Bất Chu Sơn, Ngao Tông trực tiếp trở về U Minh Luân Hồi, trở về đạo trường của mình!

Không, Ngao Tông cũng không trực tiếp bỏ mặc chuyện ở Bất Chu Sơn!

Đối với những chuyện xảy ra ở Bất Chu Sơn, Ngao Tông vẫn giữ một sự quan tâm nhất định!

Chính như Hồng Quân lão tổ đã nói, chuyện Nữ Oa tạo người, liên quan đến hướng đi của cả Hồng Hoang đại địa sau này!

Đối với chuyện này, Ngao Tông sao lại không quan tâm chứ!

Hiện tại, nhìn thấy Nữ Oa minh ngộ, sau khi thu lấy đoạn dây Hồ Lô Tiên Thiên, Ngao Tông mới lộ ra một nụ cười!

Nắm giữ đoạn dây Hồ Lô Tiên Thiên, cộng thêm Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Ngao Tông.

Điều kiện Nữ Oa tạo người, cơ bản đã được thỏa mãn, cũng không cần lo lắng xảy ra tình huống ngoài ý muốn, Ngao Tông cũng có thể yên tâm!

Chương 338

Nghĩ đến đây, Ngao Tông mới thu hồi tâm thần, không còn để ý đến chuyện ở Bất Chu Sơn nữa!

Tiếp theo, Ngao Tông cũng đã đến lúc trở lại chính sự!

Ngao Tông khẽ quay đầu, nhìn về phía hai mươi bốn cánh sen màu xanh trước mặt!

Chính là hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên được mang về từ Bất Chu Sơn!

Trên đóa sen xanh thuần khiết, tổng cộng có hai mươi bốn cánh sen, phản chiếu vạn vật bản tướng, tản ra sinh cơ kinh người.

Thanh liên khai vạn tướng, chí bảo hiển thiên cương.

Hoa sen tỏa sáng rực rỡ, ẩn chứa thiên địa tạo hóa, có thể thai nghén lực lượng tạo hóa, sinh sôi không ngừng!

Hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Nhưng điều mà Ngao Tông quan tâm, lại không phải hiệu quả đặc biệt của hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Điều mà Ngao Tông coi trọng, là bản nguyên của hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Bởi vì cùng là hóa thành từ hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên, hai mươi bốn phẩm U Minh Tử Liên và hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có bản nguyên hoàn toàn giống nhau!

Trong tình huống này, hai thứ có lẽ có khả năng dung hợp!

Đây mới là mục đích thực sự của Ngao Tông!

“Lấy hai mươi bốn phẩm U Minh Tử Liên làm chủ, dung hợp bản

nguyên của hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên vào trong U Minh Tử Liên." "Như vậy, liệu có thể khiến hai mươi bốn phẩm U Minh Tử Liên, thuế biến thành ba mươi sáu phẩm U Minh Tử Liên không...?" Ánh mắt Ngao Tông thâm thúy, sâu trong mắt thỉnh thoảng có quang mang lóe lên!

Ngao Tông dùng lực lượng Thánh Nhân, thôi diễn khả năng dung hợp hai đóa liên đài hai mươi bốn phẩm!

Dung hợp hai đóa liên đài hai mươi bốn phẩm, khiến chúng thuế biến thành liên đài ba mươi sáu phẩm!

Đợi sau khi hai mươi bốn phẩm U Minh Tử Liên, thuế biến thành ba mươi sáu phẩm U Minh Tử Liên, Ngao Tông sẽ lấy ba mươi sáu phẩm U Minh Tử Liên làm cơ sở, diễn hóa ra một phương luân hồi thế giới!

Đây là mục đích chính của Ngao Tông khi thiết kế hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không phải định, độc lập khỏi thế giới Hồng Hoang!

Bởi vì Ngao Tông là người phát ngôn của Địa Đạo Hồng Hoang!

Vị trí của Ngao Tông, sẽ ở trên Địa Đạo Hồng Hoang!

Độc lập khỏi thế giới Hồng Hoang, chẳng khác nào tự hủy căn cơ!

Ngao Tông tự nhiên sẽ không làm chuyện như vậy!

Phương pháp thực sự của Ngao Tông, là lấy ba mươi sáu phẩm U Minh Tử Liên làm căn cơ, sáng tạo ra một luân hồi đại thế giới!

Luân hồi, là vật chiếu của luân hồi địa đạo!

Cái gọi là luân hồi thế giới, thực ra là thế giới địa đạo!

Nói trắng ra, Ngao Tông định dựa theo phương pháp âm dương!

Khiến luân hồi thế giới, trở thành mặt âm của thế giới Hồng Hoang!

Tức là, lấy thế giới Hồng Hoang làm mặt dương, lấy luân hồi thế giới làm mặt âm, sáng tạo ra một thế giới song diện lớn hơn!

Như vậy, Địa Đạo sẽ có được sự trưởng thành cực lớn, trực tiếp trở thành một phần hai chủ tể của Hồng Hoang!

Khi đó, sức mạnh của Địa Đạo, có thể trở nên càng cường đại hơn!

Năng lực của Thiên Đạo, sẽ bị áp chế một bước nữa!

Đây chính là mục đích của Ngao Tông!

Trước đó Ngao Tông đã nói, có một kế hoạch lớn liên quan đến Địa Đạo!

Đây chính là đại kế hoạch của Ngao Tông!

Thật ra, kế hoạch này vô cùng điên rồ!

Nếu thao tác không đúng, sẽ phải chịu phản phệ vô cùng đáng sợ!

Nhưng, nếu kế hoạch của Ngao Tông có thể thành công, vậy thì Ngao Tông và Địa Đạo, sẽ thu được lợi ích cực lớn!

Thậm chí, Ngao Tông không chừng có thể một lần áp chế Hồng Quân lão tổ!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới thiết kế sự kiện Bất Chu Sơn lần này!

"Một kế hoạch cực kỳ to lớn, trong thời gian ngắn, không thể hoàn thành!" "Ta có rất nhiều việc, cần phải từng bước hoàn thành, mới có thể thực hiện kế hoạch của ta!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, suy tư chuyện này!

Thật ra, mặc dù ý định ban đầu của Ngao Tông, là để sáng tạo ra một luân hồi đại thế giới, nâng cao sức mạnh Địa Đạo một cách đáng kể!

Nhưng thực chất, Ngao Tông không nên ra tay vào lúc này, lại nhanh chóng đoạt lấy hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Một mặt, để hoàn thành kế hoạch lớn điên rồ này, Ngao Tông cần chuẩn bị rất nhiều việc!

Ví dụ, Ngao Tông cần thôi diễn khả năng dung hợp hai đóa liên đài hai mươi bốn phẩm!

Ngao Tông cần khiến sức mạnh Địa Đạo, trưởng thành đến một mức độ nhất định!

Lại ví dụ, chuyện này cần đợi Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, tấn thăng thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Dù sao kế hoạch lớn này, là trực tiếp sáng tạo ra một siêu đại thế giới tương tự thế giới Hồng Hoang!

Phải biết rằng, mặc dù Thánh Nhân giữa cử chỉ động tác, có thể sáng tạo ra một phương thế giới!

Nhưng để sáng tạo ra một đại thế giới quy mô như vậy, không phải Thánh Nhân tầm thường có thể làm được!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới nói, ít nhất cần đợi Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, tấn thăng thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Bởi vì chỉ khi tấn thăng thành Địa Đạo Thánh Nhân, sức mạnh Địa Đạo mới có được sự trưởng thành lớn hơn!

Đợi đến khi sức mạnh Địa Đạo, trưởng thành đến độ cao hơn, Ngao Tông mới có khả năng thực hiện chuyện này!

Nói trắng ra, Ngao Tông cần đủ thời gian!

Mặt khác, Hồng Quân lão tổ không phải người ngu dốt!

Ngược lại, y có thể tính kế chúng sinh Hồng Hoang, thậm chí khiến Ma Tổ La Hầu bại trận!

Trí tuệ của Hồng Quân lão tổ, tự nhiên không cần nói nhiều!

Nếu Ngao Tông ra tay sớm, không chừng Hồng Quân lão tổ sẽ nhận ra phương pháp của Ngao Tông!

Chương 339

Đó không phải chuyện tốt!

Tuy nhiên, Hồng Quân lão tổ không phải đối thủ của Ngao Tông, nhưng nếu Hồng Quân lão tổ tìm một chút lỗi, cũng sẽ mang lại không ít phiền phức cho Ngao Tông!

Nhưng, điều mà Ngao Tông muốn làm, thực ra cũng có chút bất đắc dĩ!

Phải biết rằng, hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên sắp hoàn toàn thành thục!

Một khi hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên thành thục, sẽ trực tiếp phân hóa thành ba kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Đó là Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm!

Như vậy, Ngao Tông sẽ mất đi hai mươi bốn phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Đây là chuyện Ngao Tông không cho phép, cho nên Ngao Tông cũng chỉ có thể ra tay vào lúc này!

Đây là lý do Ngao Tông, đi đến Bất Chu Sơn!

"Thôi vậy, Hồng Quân biết thì sao, bản tọa đã đưa ra quyết định!" "Chuyện dung hợp hai đóa liên đài hai mươi bốn phẩm, bản tọa nhất định phải làm, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt dần trở nên kiên định!

Chuyện đã quyết định, sẽ không thay đổi!

Ngay cả Hồng Quân lão tổ có nhận ra, muốn phá hoại Ngao Tông,

Ngao Tông cũng sẽ không từ bỏ chuyện này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn suy nghĩ lung tung nữa, lại một lần nữa thôi diễn, chuẩn bị bắt đầu chuyện này! .....

Ngao Tông tiến vào trạng thái, bắt đầu thôi diễn khả năng dung hợp hai đóa liên đài hai mươi bốn phẩm!

Đương nhiên, đối với chuyện nắm giữ nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, Ngao Tông cũng không thể bỏ qua.

Bởi vì nắm giữ nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn, mới là mục đích chính của Ngao Tông!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông tiến hành phân công hợp tác!

Bản thể của Ngao Tông tiến vào bế quan sâu, cùng Địa Đạo tiến hành hợp đạo, tranh thủ nắm giữ nhiều quyền hạn Địa Đạo hơn!

Thân phận kiếp trước của Ngao Tông là Phong Đô Đại Đế, thì phụ trách xử lý chuyện của U Minh Luân Hồi!

Còn về chuyện thôi diễn dung hợp hai đóa liên đài hai mươi bốn phẩm, Ngao Tông giao chuyện này cho thân phận hiện tại là Cửu U Minh Long.

Còn về thân phận phân thân Tổ Vu của Ngao Tông, lúc này cũng có nhiệm vụ của mình!

Đó là tu hành Cửu Chuyển Huyền Công!

Thật ra, Ngao Tông chém xuống đạo thân thứ ba là thân phận phân thân Tổ Vu, không phải tùy tiện làm, cũng có phương pháp của Ngao Tông!

Trong đó, tu hành Cửu Chuyển Huyền Công, là một trong những mục đích của Ngao Tông!

Ngao Tông muốn xem, tu hành Cửu Chuyển Huyền Công đến cực

hạn, có thể phát huy sức mạnh cường đại đến mức nào!

Bởi vì nguyên nhân này, kể từ khi chém xuống thân phận phân thân Tổ Vu, Ngao Tông đã cho phân thân tu hành Cửu Chuyển Huyền Công!

Còn về lịch sử Cửu Chuyển Huyền Công, ngay từ đầu khi tiến vào Bàn Cổ Điện, Ngao Tông đã nghiên cứu ra Cửu Chuyển Huyền Công!

Dù sao lúc đó mười hai Tổ Vu, chỉ ở trạng thái thai phôi, trước mặt Ngao Tông, căn bản không có bất kỳ bí mật nào!

Ngao Tông muốn nghiên cứu ra Cửu Chuyển Huyền Công, thực sự không khó!

Hiện tại, phân thân của Ngao Tông, bắt đầu tu hành Cửu Chuyển Huyền Công!

Có thể nói, ba đạo thân của Ngao Tông, đều có nhiệm vụ của mình!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lại một lần nữa tiến vào bận rộn, bắt đầu tiến hành bế quan!

Thời gian trôi nhanh, một đoạn tuế nguyệt đã qua!

Cùng lúc đó, Ngao Tông tiến vào trạng thái bế quan, nhưng Hồng Hoang đại địa lại không vì thế mà ngừng chuyển động!

Trong khoảng thời gian này, Hồng Hoang đại địa cũng đã xảy ra không ít chuyện!

Ví dụ, những người cầu đạo trước đó ở Luân Hồi Điện, sau khi rời khỏi U Minh Huyết Hải, đều lần lượt trở về đạo trường của mình, tiến vào bế quan!

Liên tiếp trải qua Tử Tiêu Cung giảng đạo và Luân Hồi Điện giảng đạo, cộng thêm nhiều Đại La Kim Tiên nghe đạo, đều có những

cảm ngộ không nhỏ!

Cho nên, một số người nghe đạo, sau khi trở về đạo trường của mình, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Hoang đại địa đã đón chào một đoạn thời gian yên tĩnh!

Nhưng, sự yên tĩnh được gọi là này, chỉ là sự bình yên trước cơn bão mà thôi!

Đã mấy vạn năm trôi qua!

Trên Thái Dương Tinh, một đạo khí tức kinh người, trực tiếp bùng phát ra!

Khí tức Chuẩn Thánh khủng bố, khiến cả lãnh địa xung quanh Thái Dương Tinh, đều phải cảm thấy chấn động!

Điều đó đại biểu cho, có người đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Sự thật là, người tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh lần này, chính là Đế Tuấn!

Là chủ của Yêu tộc, trên người y hội tụ khí vận Yêu tộc!

Sau khi tiêu hóa xong nội dung giảng đạo của hai vị Thánh Nhân, Đế Tuấn lập tức lựa chọn Trảm Đạo!

Cho nên, Đế Tuấn đã sử dụng linh bảo bẩm sinh Hà Đồ Lạc Thư, chém xuống một thiện thi, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đúng vậy, Đế Tuấn đã lựa chọn sử dụng phương pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo của Hồng Quân lão tổ, để tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Từ đó, Đế Tuấn trở thành vị Chuẩn Thánh đầu tiên tấn thăng sau khi hai vị Thánh Nhân giảng đạo!

“Trảm Tam Thi Chứng Đạo Pháp, Đế Tuấn đã lựa chọn ư!” “Quả nhiên, là chủ của Thiên Đình trong tương lai, Đế Tuấn quả nhiên đã lựa chọn phương pháp chứng đạo của Thiên Đạo.” Trong U Minh Luân Hồi, Đế Cung, thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế, nhìn về hướng Thái Dương Tinh, khẽ lẩm bẩm một tiếng!

Bản tôn của Ngao Tông tiến vào trạng thái bế quan, mấy đạo thân còn lại, cũng có những việc riêng cần bận rộn!

Cho nên, Ngao Tông theo lệ thường, giao phó chuyện bên ngoài cho thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế xử lý.

Về điểm này, giống như Ngao Tông trước đây, khi bế quan chứng đạo thành Thánh, đã giao phó chuyện bên ngoài cho Phong Đô Đại Đế xử lý!

Dù sao Phong Đô Đại Đế cũng là một phần của Ngao Tông, giống như sự kéo dài cánh tay của Ngao Tông.

Giao phó cho Phong Đô Đại Đế xử lý, thực ra không có gì khác biệt so với bản tôn của Ngao Tông.

Hơi nói xa rồi, quay lại chuyện, việc Đế Tuấn lựa chọn, Ngao Tông lại không hề cảm thấy bất ngờ!

Chương 340

Bởi vì Yêu tộc Đế Tuấn, là chủ của Thiên Đình trong tương lai.

Việc Đế Tuấn lựa chọn phương pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo của Hồng Quân lão tổ, thiên về phía Thiên Đạo, cũng là chuyện bình thường!

Nhưng, trong lòng Ngao Tông cũng có chút thắc mắc!

"Vì Đế Tuấn đã Trảm Đạo, Thái Nhất lại chưa tiến hành Trảm Đạo sao?" Ngao Tông hơi nhíu mày, trong lòng lẩm bẩm một tiếng, nói ra điều thắc mắc của mình!

Theo lý mà nói, thiên phú của Thái Nhất, còn ở trên Đế Tuấn!

Vậy tại sao Đế Tuấn đã Trảm Đạo, mà Thái Nhất lại chưa Trảm Đạo!?

Đúng vậy, thiên phú của Thái Nhất, còn ở trên huynh trưởng Đế Tuấn của y!

Chuyện này, ngay từ đầu khi giảng đạo ở Luân Hồi Điện, Ngao Tông đã chú ý!

Có thể nói, thiên phú của Thái Nhất, trên cả Hồng Hoang đại địa, cũng thuộc hàng đỉnh cấp nhất!

Thậm chí không kém gì đệ tử của Ngao Tông, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác!

Phải biết rằng, chí bảo bẩm sinh của Thái Nhất, chính là một trong ba đại chí bảo khai thiên Hỗn Độn Chung!

Với đãi ngộ như vậy, trên cả Hồng Hoang đại địa, lại có mấy người có thể sánh bằng!

Có thể nói, nếu không phải Thái Nhất là một trong những nhân vật chính của Lượng Kiếp, Thái Nhất tuyệt đối là một trong những ứng cử viên thích hợp nhất để trở thành Thánh Nhân!

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân lão tổ lúc đó, cũng từng cân nhắc, để Thái Nhất bổ sung vào vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo.

Có thể thấy, thiên phú của Thái Nhất kinh người đến mức nào rồi!

Nhưng như vậy, chuyện lại có chút kỳ lạ!

Đế Tuấn, người có thiên phú hơi kém hơn, cũng đã hoàn thành lần Trảm Đạo đầu tiên, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thái Nhất, người có thiên phú cao hơn, lại chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Chuyện này, nhìn có chút kỳ lạ!

"Trừ phi, Thái Nhất đang do dự, do dự về việc lựa chọn phương pháp chứng đạo!" Ánh mắt Ngao Tông chợt lóe, dường như đã hiểu ra sự việc!

Phải biết rằng, trong nguyên tác, bởi vì chỉ có Hồng Quân lão tổ là một vị Thánh Nhân, cho nên tất cả mọi người đều sử dụng phương pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo, lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Thiên Đạo!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông cũng đã tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, và truyền xuống phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Như vậy, trên Hồng Hoang đại địa, lưu truyền hai loại phương pháp chứng đạo!

Nếu huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, không đặt trứng vào cùng một giỏ, có lẽ sẽ lựa chọn riêng biệt!

Một người lựa chọn phương pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo,

một người lựa chọn phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

"Có chút thú vị, nếu thật sự như vậy, vậy thì chuyện này, có lẽ có chỗ để thao tác!" Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, suy tư chuyện này!

Nếu Thái Nhất lựa chọn phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

Đối với Ngao Tông, tuyệt đối là một chuyện đại hảo sự!

Phải biết rằng, Thái Nhất là một trong hai vị hoàng của Thiên Đình tương lai, xưng hiệu là Đông Hoàng Thiên Đình Hoàng Giả!

Nếu Thái Nhất đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo, chẳng khác nào có thể giáng một đòn trọng thương vào Thiên Đạo!

Thậm chí, không chừng Ngao Tông có thể tiến một bước nữa, khiến Thái Nhất trở thành một trong những Thánh Nhân Địa Đạo!

Thật ra, phương pháp này vô cùng điên rồ, thậm chí có thể nói là "tang tâm bệnh cuồng"!

Bởi vì Thái Nhất là một trong những nhân vật chính của Lượng Kiếp!

Lúc đó Hồng Quân lão tổ, bởi vì Thái Nhất là một trong những nhân vật chính của Yêu Tộc Lượng Kiếp, cho nên mới từ bỏ ý định để Thái Nhất bổ sung vào vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo!

Thật ra, Hậu Thổ cũng là một trong những nhân vật chính của Yêu Tộc Lượng Kiếp, đứng về phía Vu tộc!

Nhưng, giữa Hậu Thổ và Luân Hồi Địa Đạo, vốn dĩ có một mối liên hệ vô cùng sâu sắc!

Để Hậu Thổ trở thành Thánh Nhân Địa Đạo, điểm này vô cùng thích hợp, sẽ không xảy ra tình huống không tốt!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới lựa chọn Hậu Thổ là một

trong những ứng cử viên Thánh Nhân Địa Đạo!

Về điểm này, giữa Hậu Thổ và Thái Nhất, có sự khác biệt về bản chất!

Tình huống của hai người, căn bản không thể so sánh!

Nhưng suy nghĩ kỹ, việc để Thái Nhất bổ sung vào vị trí Thánh Nhân Địa Đạo, dường như cũng không phải không có chỗ để thao tác!

Trong Lượng Kiếp Vu Yêu sắp tới, Vu Yêu hai tộc quả thực là nhân vật chính của Lượng Kiếp!

Nhưng, Thái Nhất không phải là tồn tại không thể thay thế trong Lượng Kiếp!

Phải biết rằng, Thái Nhất có một huynh trưởng là Đế Tuấn, là Yêu Đế Đế Tuấn trong tương lai!

Đế Tuấn và Thái Nhất đều là Tam Túc Kim Ô, đều là tiên thiên thần thai sinh ra từ tinh tú Thái Dương, có bản nguyên giống nhau!

Theo một ý nghĩa nào đó, hai người dường như cũng không có gì khác biệt!

Nếu trách nhiệm và nghĩa vụ của Thái Nhất trong Lượng Kiếp, được huynh trưởng Đế Tuấn cùng là chủ của Thiên Đình gánh vác!

Không chừng, Thái Nhất thật sự có thể thoát thân khỏi Vu Yêu Lượng Kiếp!

Như vậy, Thái Nhất thật sự có khả năng trở thành Thánh Nhân Địa Đạo!

"Ta thật sự điên rồi, cư nhiên lại có một phương pháp điên rồ như vậy, nhưng phương pháp này, dường như cũng không hoàn toàn không thể!" Biểu tình của Ngao Tông, dần trở nên nghiêm túc!

Bởi vì Ngao Tông thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ, suy nghĩ xem

xác suất thành công của chuyện này là bao nhiêu!

"Quyết định rồi, sẽ thử một chút, thử dẫn dắt Thái Nhất, đi lên con đường Thánh Nhân Địa Đạo!" Ánh mắt Ngao Tông, dần trở nên kiên định, trong lòng cũng đã đưa ra quyết định!

Thật ra, trước đó, Ngao Tông từng nói, không thể dễ dàng xóa bỏ Lượng Kiếp!

Bằng không Ngao Tông là Thánh Nhân, cũng sẽ phải chịu phản phệ cực lớn, thậm chí thân tử đạo tiêu cũng có khả năng!

Nhưng, một trận Vu Yêu Lượng Kiếp, vốn dĩ là thời điểm Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, quyết một thắng thua!

Sau một trận Vu Yêu Lượng Kiếp, hoặc là Hồng Quân lão tổ vẫn lạc, thân tử đạo tiêu!

Hoặc là Ngao Tông biến mất, triệt để biến mất trên Hồng Hoang đại địa!

Căn bản không có khả năng thứ ba!

Chương 341

Nếu đã như vậy, Ngao Tông lại hà tất phải lo lắng quá nhiều chứ.

Bởi vì nếu thất bại rồi, cũng sẽ không còn gì cả, triệt để biến mất trên Hồng Hoang đại địa!

Cho nên, Ngao Tông hà tất không thả tay mà đánh cược một lần!

Dù sao chỉ cần chiến thắng rồi, sau đó từ từ bù đắp các loại sơ hở là được!

Có thể nói, đây là một trận chiến cuối cùng!

Một trận đại chiến, liên quan đến kết quả cuối cùng!

Vì một trận đại chiến, Ngao Tông đã đặt cược tất cả!

Cho nên, Ngao Tông căn bản không cần phải cân nhắc quá nhiều!

Đây là phương pháp của Ngao Tông!

Chuyện đã được lý giải, trở nên vô cùng rõ ràng!

Ngao Tông đã đưa ra quyết định, chuẩn bị dẫn dắt Thái Nhất, đi lên con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

Không, để hoàn thành chuyện này, Ngao Tông cũng cần phải chuẩn bị một số thứ!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông rơi vào trầm tư, suy nghĩ xem nên hoàn thành chuyện này như thế nào!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông bắt đầu bố cục, trên Hồng Hoang đại địa, cũng xuất hiện một loạt biến hóa!

Đế Tuấn Trảm Đạo tấn thăng Chuẩn Thánh, giống như một tín hiệu vậy!

Trong hơn mười vạn năm tiếp theo, từ các phương hướng trên Hồng Hoang đại địa, thỉnh thoảng lại truyền ra từng đạo khí tức Chuẩn Thánh cường hãn!

Từ hướng Côn Luân Sơn, khí tức của Nguyên Thủy bùng phát ra!

Nguyên Thủy đã sử dụng phương pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo, chém xuống thiện thi, từ đó tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Trên đại địa phương Tây, hai đạo khí tức kinh người truyền ra!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, lần lượt tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Có thể nói, sau khi tiêu hóa hai lần Thánh Nhân giảng đạo, những người nghe đạo lúc đó, đều lần lượt lựa chọn một loại phương pháp chứng đạo để tiến hành Trảm Đạo, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đương nhiên, số lượng Đại La lựa chọn sử dụng phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, để tiến hành Trảm Đạo tấn thăng, cũng không ít!

Dù sao có người lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Thiên Đạo, tự nhiên cũng có người lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

Về điểm này, tỷ lệ đại khái cũng tương đương nhau, không có gì khác biệt!

Những chuyện này, Ngao Tông đều vô cùng rõ ràng!

Nhưng, có một người tấn thăng, lại có chút nằm ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Đó là Đông Vương Công Trảm Đạo!

Là thủ lĩnh của nam tiên được Hồng Quân lão tổ chỉ định, Đông Vương Công lại lựa chọn sử dụng phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp của Ngao Tông, để tiến hành Trảm Đạo tấn thăng Chuẩn

Thánh!

Khi Ngao Tông biết chuyện này, Ngao Tông cũng có chút dở khóc dở cười!

Xem ra đạo Hồng Mông Tử Khí kia, đối với Đông Vương Công có sự kích thích không nhỏ!

Đúng vậy, sở dĩ Đông Vương Công lựa chọn phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, là để sau này có thể sử dụng đạo Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo mà Ngao Tông ban cho, để tấn thăng thành Thánh Nhân Địa Đạo!

Chỉ là Đông Vương Công không biết, sở dĩ Ngao Tông ban Hồng Mông Tử Khí, chỉ là để tính kế Thiên Đạo mà thôi!

Còn về sau này, Đông Vương Công sẽ như thế nào, Ngao Tông sẽ không để ý nữa!

Hoặc là, Ngao Tông chỉ lợi dụng chuyện này, hơi tính kế Thiên Đạo và Hồng Quân một chút, căn bản không có ý định để Đông Vương Công trở thành Thánh Nhân Địa Đạo!

Trên thực tế, kế hoạch của Ngao Tông đã thành công!

Sau khi Đông Vương Công sử dụng phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, tiến hành Trảm Đạo tấn thăng, sức mạnh của Thiên Đạo, lập tức chịu một số ảnh hưởng!

Bởi vì Đông Vương Công là thủ lĩnh nam tiên được Thiên Đạo Hồng Quân phong sắc, đại diện cho một loại trật tự của Thiên Đạo!

Đông Vương Công lựa chọn con đường Thánh Nhân Địa Đạo, tự nhiên sẽ có ảnh hưởng đến Thiên Đạo!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ thậm chí bị buộc phải thoát khỏi trạng thái hợp đạo!

“Đông Vương Công đáng ghét, cư nhiên dám làm chuyện như vậy!” Khi Hồng Quân lão tổ biết chuyện này, Hồng Quân lão tổ lập tức phẫn nộ không thôi, hận không thể xé nát Đông Vương Công!

Trong cơn thịnh nộ, Hồng Quân lão tổ, trực tiếp lựa chọn ra tay, chuẩn bị trực tiếp xóa sổ Đông Vương Công!

“Đông Vương Công lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo của ta, sao lại có thể để Thiên Đạo ảnh hưởng chứ!” Đối với điều này, Ngao Tông trực tiếp ra tay, ngăn chặn cơn giận của Hồng Quân lão tổ!

Mặc dù Ngao Tông không có ý định để Đông Vương Công, chứng đắc vị trí Thánh Nhân Địa Đạo!

Nhưng, Đông Vương Công tồn tại càng lâu, ảnh hưởng đến Thiên Đạo càng lớn!

Trong tình huống này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không để Hồng Quân lão tổ, dễ dàng xóa sổ Đông Vương Công!

“Ngao Tông, ngươi thật sự muốn ngăn cản lão đạo thanh lý môn hộ, bảo vệ tên Đông Vương Công đó sao!” Hồng Quân lão tổ vô cùng khí phẫn, trực tiếp chất vấn Ngao Tông!

Là thủ lĩnh nam tiên được phong sắc, Đông Vương Công cư nhiên lại lựa chọn phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Địa Đạo!

Chuyện này khiến Hồng Quân lão tổ vô cùng phẫn nộ!

Dù sao là thủ lĩnh nam tiên được Thiên Đạo Hồng Quân phong sắc, Đông Vương Công là người của Thiên Đạo, nhưng lại lựa chọn phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp!

Chẳng khác nào phản đồ!

Cho nên, Hồng Quân lão tổ cực kỳ phẫn nộ, thậm chí định tự mình

ra tay, thanh lý tên phản đồ Đông Vương Công này!

Nhưng lại không kịp, chưa kịp ra tay, đã bị Ngao Tông ngăn cản!

"Hồng Quân đạo hữu hà tất phải tức giận như vậy, mỗi tu sĩ đều có lựa chọn của riêng mình!" "Đông Vương Công chỉ lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo của ta, có gì sai sao!" "Đạo hữu chẳng lẽ quên rồi sao, ngươi đã từng ban Hồng Mông Tử Khí Thiên Đạo cho Hồng Vân đó!" Giọng nói của Ngao Tông, xuất hiện bên cạnh Hồng Quân lão tổ!

Lần này, Ngao Tông cũng không tự mình xuất hiện, chỉ cách không ra tay.

Trong U Minh Luân Hồi cách Tử Tiêu Cung vô số vạn dặm, trực tiếp ra tay ngăn cản Hồng Quân lão tổ!

Thủ đoạn của Thánh Nhân!

Không, chuyện này chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Điều thực sự khiến Hồng Quân lão tổ dừng lại, là lời nói của Ngao Tông!

Chương 342

Bởi vì Ngao Tông đã chạm đúng vào chỗ đau của y!

Thực ra Hồng Quân lão tổ vô cùng rõ ràng, sở dĩ Đông Vương Công đi lên con đường Thánh Nhân Địa Đạo, là vì Đông Vương Công đã nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo từ Ngao Tông!

Đây là âm mưu của Ngao Tông, hoặc là dương mưu của Ngao Tông!

Bởi vì chuyện như vậy, Hồng Quân lão tổ cũng từng làm!

Phải biết rằng, lúc đó khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Vân đã thông qua phương pháp Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, thành công tiến hành Trảm Đạo tấn thăng Chuẩn Thánh, chuẩn bị đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

Nhưng, Hồng Quân lão tổ cũng đã ban một đạo Hồng Mông Tử Khí, cho Hồng Vân lão tổ!

Rõ ràng là muốn hãm hại Ngao Tông một phen!

Hiện tại, Ngao Tông chỉ làm điều tương tự!

Chỉ là phương pháp của Ngao Tông, hiện tại đã thu được thành công nhất định.

Còn Hồng Quân lão tổ, tính kế chuyện Hồng Vân lão tổ, tạm thời chưa có kết quả mà thôi!

Nói trắng ra, dương mưu của hai bên, Thiên Đạo và Địa Đạo đang tương kế lẫn nhau!

Thiên Đạo Hồng Quân, hơi kém một bậc, tạm thời chưa thành công tính kế Địa Đạo Ngao Tông, ngược lại kế hoạch bên Ngao Tông,

hiện tại đã xuất hiện thành quả!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ lúc này, hơi có chút không nói nên lời!

Khiến Hồng Quân lão tổ vô cùng uất ức!

Rõ ràng là mình chịu thiệt, lại bị Ngao Tông nói như thể mình là người sai vậy!

"Chuyện này, lão đạo quả thực đã kém một chiêu, nhưng Đông Vương Công là thủ lĩnh nam tiên do lão đạo phong sắc, lão đạo không thể để Đông Vương Công tiếp tục như vậy!" Trong lòng Hồng Quân lão tổ uất ức, nhưng thái độ của Hồng Quân lão tổ, vẫn vô cùng kiên định!

Tuy rằng chuyện này, quả thực y có lý do sai!

Nhưng tiếp tục dung túng Đông Vương Công như vậy, đối với Thiên Đạo, không phải chuyện tốt!

Cho nên, ngay cả Ngao Tông muốn ngăn cản, Hồng Quân lão tổ cũng nhất định phải trừ bỏ Đông Vương Công mới được!

Không có cách nào khác, ai bảo Đông Vương Công lại đi lệch tuyến!

Rõ ràng thân là thủ lĩnh nam tiên được Thiên Đạo phong sắc, nắm giữ khí vận nam tiên, lại lựa chọn thiên về phía Địa Đạo!

"Đạo hữu là Thánh Nhân, tự mình ra tay đối với một Chuẩn Thánh, e rằng cũng có chút mất phong cách rồi!" Giọng nói của Ngao Tông, tiếp tục xuất hiện bên cạnh Hồng Quân lão tổ!

Nhưng lần này, trong lời nói của Ngao Tông, dường như nhiều thêm một chút "kích động", dường như đang trách cứ Hồng Quân lão tổ vậy!

“Nghe đạo hữu nói vậy, cảm thấy lão đạo không nên ra tay!” “Nếu đã như vậy, lão đạo nếu không tự mình ra tay, đạo hữu liệu có nhúng tay vào chuyện này không?” Linh quang của Hồng Quân lão tổ chợt lóe, dường như đã nắm được sơ hở trong lời nói của Ngao Tông, liền vội vàng nói với Ngao Tông!

“.....” Lời nói của Ngao Tông, hơi có chút “do dự”!

Nhưng, ánh mắt của Hồng Quân lão tổ, lại càng trở nên sáng rõ hơn!

“Nếu Ngao Tông đạo hữu đã muốn như vậy, vậy thì lão đạo đồng ý với đạo hữu, sẽ không tự mình ra tay đối phó Đông Vương Công!” “Nhưng Ngao Tông đạo hữu là Thánh Nhân, cũng không được phép ra tay nữa, ngăn cản chuyện của lão đạo!” Hồng Quân lão tổ vội vàng nói, muốn xác định chuyện này!

Nếu Ngao Tông, là Thánh Nhân, không nên ra tay đối với một Chuẩn Thánh!

Nếu đã như vậy, Hồng Quân lão tổ sẽ tìm người khác xử lý chuyện này!

Như vậy, Ngao Tông cũng là Thánh Nhân, không có lý do gì để ngăn cản!

Chuyện này, đối với Hồng Quân lão tổ, lại không khó!

Phải biết rằng, là chủ của Thiên Đình trong tương lai, Đế Tuấn hẳn sẽ vui vẻ xử lý chuyện này!

Chỉ cần hơi dẫn dắt một chút, không chừng Đế Tuấn sẽ ra tay đối với Đông Vương Công!

Khi đó, Đông Vương Công cũng sẽ bị loại bỏ!

Dù sao với thực lực của Đông Vương Công, sao có thể là đối thủ

của Đế Tuấn Thái Nhất chứ!

Đây là phương pháp của Hồng Quân lão tổ!

"Không hổ là Hồng Quân đạo hữu, bản tọa không thể không thừa nhận, lời nói của ngươi khiến bản tọa không nói nên lời, cho nên chuyện này, bản tọa đã đồng ý rồi!" "Chỉ cần Hồng Quân đạo hữu không tự mình ra tay, bản tọa cũng sẽ không ngăn cản!" Trong giọng nói của Ngao Tông, dường như có chút "do dự"!

Nhưng sau khi bị Hồng Quân lão tổ tái tam "bức bách", Ngao Tông dường như bất đắc dĩ phải đồng ý chuyện này!

Cho nên, chuyện của Đông Vương Công, đã có một kết quả!

Là Thánh Nhân Ngao Tông và Hồng Quân, đều không thể ra tay, còn về những chuyện khác, thì phải xem thủ đoạn của họ!

Hai người đã ước định!

Chuyện này tạm thời kết thúc ở đây, Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ mỗi người một ngả!

Cùng lúc đó, trong U Minh Huyết Hải, thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông, từ từ lộ ra một nụ cười nhạt!

"Tổng thể đã mắc câu, như vậy, chuyện dẫn dắt Thái Nhất đi lên con đường Thánh Nhân Địa Đạo, cuối cùng cũng đã có hướng đi rồi!" Ngao Tông cười nhạt, từ từ nói ra một câu!

Thật ra, khi chuyện này vừa mới xảy ra, trong lòng Ngao Tông đã nảy sinh phương pháp này!

Trước đó, Ngao Tông đã quyết định, dẫn dắt Thái Nhất đi lên con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

Nhưng, để dẫn dắt, không phải chuyện dễ dàng!

Kết quả là không có gì, hiện tại cư nhiên lại xảy ra chuyện của

Đông Vương Công!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới thử phương pháp này!

Nếu không để Hồng Quân lão tổ tự mình ra tay, Hồng Quân lão tổ nhất định sẽ tìm người khác, để giải quyết chuyện của Đông Vương Công!

Người thích hợp nhất để giải quyết chuyện của Đông Vương Công, không ai khác ngoài huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, chủ của Thiên Đình trong tương lai!

Đối với Ngao Tông, đây cũng là một kế hoạch cực kỳ tốt!

Hiện tại Thái Nhất, đang do dự về vấn đề lựa chọn phương pháp chứng đạo, nếu có thể thông qua một trận chiến, để Đông Vương Công bại dưới tay Đế Tuấn Thái Nhất!

Như vậy, đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Đông Vương Công, cũng có thể rơi vào tay Đế Tuấn Thái Nhất!

Chỉ cần có một đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay, Thái Nhất hẳn sẽ lựa chọn, có cần phải nói nhiều sao!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới thiết lập cái bẫy như vậy, dẫn dắt Hồng Quân lão tổ từng bước mắc câu!

Hiện tại xem ra, kế hoạch của Ngao Tông, cơ bản đã thành công một nửa rồi!

"Không, để ngăn ngừa Hồng Quân nhận ra, có một số việc cần phải làm trước." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng.

Chương 343

Thái Nhất là một trong những Thiên Đình hoàng giả tương lai, trong Thiên Đình Yêu tộc, chiếm giữ vai trò quan trọng, đối với Thiên Đạo, cũng có ý nghĩa không nhỏ!

Nếu bị Hồng Quân lão tổ biết được, mục đích thực sự của Ngao Tông, không chừng Hồng Quân lão tổ sẽ trực tiếp trở mặt!

Điều đó là có thể xảy ra!

Một Đông Vương Công lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo, đã khiến Hồng Quân lão tổ phản ứng lớn như vậy.

Nếu Thái Nhất, người quan trọng hơn, cũng lựa chọn đi con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

Với tính cách của Hồng Quân lão tổ, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này!

Đương nhiên, Ngao Tông không lo lắng về sự uy hiếp của Hồng Quân lão tổ nữa rồi!

Bởi vì đối với Ngao Tông, tu vi của y vượt xa Hồng Quân lão tổ, thậm chí ổn định áp chế Hồng Quân lão tổ một đầu, Ngao Tông căn bản không lo lắng về sự uy hiếp của Hồng Quân lão tổ!

Nhưng, Ngao Tông lại không hy vọng, chuyện này bị Hồng Quân lão tổ phá rối!

Ít nhất, trước khi Thái Nhất trở thành Thánh Nhân Địa Đạo, Ngao Tông không hy vọng Hồng Quân lão tổ phá rối chuyện này!

Dù sao Hồng Quân lão tổ không thể làm gì Ngao Tông, nhưng có thể đối phó được Thái Nhất!

Cho nên, Ngao Tông chuẩn bị tạm thời che chắn chuyện này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp ra tay, hướng về phía bầu trời, trực tiếp vung tay lớn một cái!

Trong một khoảnh khắc, thiên cơ trực tiếp bị nhiễu loạn, trở nên hỗn loạn không thể nhìn rõ!

Ngao Tông đã vận dụng thủ đoạn của Thánh Nhân, trực tiếp che đậy thiên cơ!

Hồng Quân lão tổ muốn dò xét mục đích thực sự của Ngao Tông, cũng trở nên khó khăn hơn!

Như vậy, hẳn là có thể kéo dài một chút thời gian rồi!

"Vạn sự đã đủ chỉ thiếu gió đông, tiếp theo xem sự phát triển của sự việc!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, chỉ đối với Đế Tuấn Thái Nhất và Đông Vương Công bên kia, giữ một sự quan tâm, sau đó không để ý nhiều nữa.

Dù sao chuyện muốn phát triển, cũng cần một khoảng thời gian nhất định!

Trước khi chuyện này phát triển, những việc Ngao Tông có thể làm, cơ bản đều đã làm rồi, tiếp theo chỉ cần tĩnh quan kỳ biến là được!

Nghĩ đến đây, thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông, lại một lần nữa trở về vị trí của mình, xử lý chuyện U Minh Luân Hồi!

Không, không lâu sau, lại có một chuyện xảy ra.

Lần này, địa điểm xảy ra chuyện, không phải ở bên ngoài, mà ở trong Luân Hồi!

Sâu trong Luân Hồi, truyền ra một đạo khí tức kinh người!

Một đạo lực lượng Nguyên Thần non nớt, mang theo khí huyết kinh người, từ trong Luân Hồi truyền bá ra!

"Đã tỉnh lại sao, xem ra Nguyên Thần của Hậu Thổ đã hoàn toàn đản sinh rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra nguyên nhân xuất hiện dị tượng!

Không sai, chính là chuyện của Hậu Thổ!

Trước đó sau khi Luân Hồi Điện giảng đạo, Ngao Tông và Hậu Thổ đã gặp mặt.

Khi đó, Ngao Tông đã sử dụng bản nguyên Luân Hồi, tạo ra một hạt giống Nguyên Thần Luân Hồi, gieo vào thể nội Hậu Thổ, giúp Hậu Thổ ngưng tụ Nguyên Thần!

Sau đó, Hậu Thổ rơi vào trạng thái ngủ say!

Không, Hậu Thổ tuy rằng rơi vào ngủ say, nhưng lại không trực tiếp trở về tộc địa Vu tộc!

Bởi vì tình hình hiện tại, thích hợp để bế quan trong Luân Hồi!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông cũng không đuổi Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu, tiếp tục an trí họ trong Luân Hồi!

Mấy vạn năm trôi qua, Hậu Thổ cuối cùng đã tỉnh lại!

Hậu Thổ tỉnh lại, cũng đại biểu cho Hậu Thổ đã hoàn toàn dung hợp hạt giống Nguyên Thần Luân Hồi, chính thức đản sinh ra Nguyên Thần của mình!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông chợt động, trực tiếp đi đến sâu trong Luân Hồi, vị trí Hậu Thổ bế quan!

"Tham kiến Đại Đế!" Vừa thấy thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông xuất hiện, Huyền Minh Tổ Vu lập tức vái chào, hướng Ngao Tông hành một lễ!

Ở U Minh Luân Hồi lâu như vậy, Huyền Minh cũng đã biết thân phận của thân phận kiếp trước, không dám có chút bất kính nào!

Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều, nhìn về phía Hậu Thổ đã tỉnh lại!

Hậu Thổ lúc này, tuy rằng thần sắc có chút mộng đổng, nhưng trên người tràn ngập sinh cơ kinh người, lực lượng Nguyên Thần vô cùng hoạt bát.

"Xem ra dung hợp không tệ, cảm giác thế nào rồi, Hậu Thổ?" Ngao Tông khẽ gật đầu, nhìn Hậu Thổ nói!

"Hậu Thổ cảm thấy rất tốt, cảm tạ Thánh Nhân đã làm những việc cho Hậu Thổ!" Hậu Thổ vái chào, hướng Ngao Tông hành một lễ!

Tuy rằng Hậu Thổ vừa mới tỉnh lại, hơi có chút mộng đổng, nhưng sự biến hóa của bản thân, Hậu Thổ vô cùng rõ ràng!

Bởi vì nguyên nhân này, Hậu Thổ hiểu rõ, những việc Ngao Tông đã làm cho mình!

Giúp mình ngưng tụ Nguyên Thần, như vậy, có lẽ thật sự có thể đi lên con đường Thánh Nhân!

Đối với Hậu Thổ, đó cũng là một cơ duyên cực lớn!

Cho nên Hậu Thổ mới nói ra những lời như vậy!

Còn về thân phận của Ngao Tông, tuy rằng xuất hiện ở đây, chỉ là thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông.

Nhưng Hậu Thổ đối với Đạo Luân Hồi, vẫn luôn vô cùng mẫn cảm, mơ hồ nhận ra mối quan hệ giữa Ngao Tông và thân phận kiếp trước, cho nên mới xưng hô Ngao Tông như vậy!

Đối với điều này, Ngao Tông không nói nhiều, lại nói sang chuyện khác.

“Hiện tại đã tỉnh lại, và đản sinh ra Nguyên Thần, tiền lộ đã thông, có thể khấu vấn Đại Đạo!” “Vậy thì, tiếp theo có định làm gì không?” Ngao Tông trực tiếp hỏi chính sự, muốn biết Hậu Thổ tiếp theo có phương pháp gì!

Hậu Thổ rơi vào trầm mặc, suy tư vấn đề này!

Thật ra, trên người mình đã xuất hiện biến hóa không nhỏ, thậm chí đã có Nguyên Thần!

Có thể nói, hiện tại Hậu Thổ không phải Hậu Thổ ban đầu nữa!

Trong tình huống này, Hậu Thổ và các Tổ Vu khác, sẽ đi lên con đường hoàn toàn khác biệt!

Cho nên, những việc tiếp theo nên làm, Hậu Thổ cũng cần thời gian, suy nghĩ kỹ lưỡng!

Đối với điều này, Ngao Tông cũng không thúc giục Hậu Thổ, để Hậu Thổ từ từ suy nghĩ!

Sau một lúc lâu, ánh mắt Hậu Thổ dần trở nên kiên định, trong lòng đã có quyết định!

Chương 344

"Thánh Nhân, ngài trước đây đã từng nói, có thể giúp Hậu Thổ thực hiện một nguyện vọng?" Hậu Thổ ngẩng đầu, nhìn Ngao Tông nói!

"Không sai, nhân quả giữa ta, chỉ cần là chuyện thích hợp, bản tọa đều có thể giúp hoàn thành." Ngao Tông khẽ gật đầu, biểu thị chuyện này có hiệu lực!

Nhưng, lời nói của Ngao Tông lần này, lại có chút khác biệt so với trước!

Lời nói "chuyện thích hợp" của Ngao Tông lần này, không phải tất cả mọi chuyện, phạm trù điều kiện đã xuất hiện biến hóa!

Dù sao Ngao Tông giúp Hậu Thổ ngưng tụ Nguyên Thần, bản thân đã gánh một phần nhân quả, tự nhiên không thể như trước đây, tất cả các điều kiện đều đồng ý!

"Hậu Thổ đã hiểu, Hậu Thổ đã quyết định rồi!" "Hậu Thổ thỉnh cầu Thánh Nhân, giúp Vu tộc tái tạo một vị Tổ Vu!" Hậu Thổ vái chào, hướng Ngao Tông hành một đại lễ, nói ra thỉnh cầu của mình!

Giúp Vu tộc tái tạo một vị Tổ Vu!

Đó là nguyện vọng của Hậu Thổ!

"Hậu Thổ thỉnh cầu Thánh Nhân, giúp Vu tộc tái tạo một vị Tổ Vu!" Hậu Thổ hướng Ngao Tông vái chào hành lễ, nói ra phương pháp của mình!

Giúp Vu tộc tái tạo một vị Tổ Vu, đó là nguyện vọng của Hậu Thổ!

Hậu Thổ vô cùng rõ ràng, mình có Nguyên Thần, sẽ đi lên con

đường hoàn toàn khác biệt so với mười một vị Tổ Vu còn lại!

Tức là, Hậu Thổ Tổ Vu tiếp theo, và mười một vị Tổ Vu còn lại, sẽ dần dần đi càng ngày càng xa!

Nhưng như vậy, chỗ dựa lớn nhất của Vu tộc sẽ không còn!

Phải biết rằng, chỗ dựa lớn nhất của Vu tộc, là trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do mười hai vị Tổ Vu liên thủ bố trí!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, là một trong Tứ Đại Hung Trận Thượng Cổ do mười hai Tổ Vu liên thủ thúc đẩy, nguồn gốc từ truyền thừa Bàn Cổ!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận một khi thành công, có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, vận dụng một phần nhỏ lực lượng Bàn Cổ!

Thật ra, đó là Đại Thần Bàn Cổ khai thiên tích địa!

Ngay cả khi chỉ có một phần nhỏ lực lượng Bàn Cổ, cũng có thực lực sánh ngang một đòn của Thánh Nhân!

Đây chính là át chủ bài lớn nhất của Vu tộc, thậm chí có thể khiêu chiến Thánh Nhân!

Nếu Hậu Thổ đi lên con đường truy tìm thành Thánh, vậy thì mười một vị Tổ Vu còn lại, sẽ không thể tổ chức Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Vu tộc sẽ mất đi át chủ bài lớn nhất!

Đây không phải là chuyện Hậu Thổ muốn thấy!

Tuy rằng có tâm cầu đạo, nhưng cũng không muốn để Vu tộc mất đi át chủ bài!

Cho nên, Hậu Thổ hy vọng Thánh Nhân Ngao Tông, có thể tái tạo ra một vị Tổ Vu, bù đắp chỗ trống của mình, để Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể một lần nữa tái hiện!

Như vậy, Hậu Thổ cũng có thể yên tâm rồi!

Đó là nguyện vọng của Hậu Thổ!

Không thể không nói, Hậu Thổ không hổ là Tổ Vu tâm thiện nhất, trực tiếp lúc này đang cân nhắc chuyện của Vu tộc!

"Nguyên lai là như vậy, đây là nguyện vọng của ngươi ư, ta đồng ý chuyện này!" Ngao Tông hơi trầm ngâm, cuối cùng đã đồng ý chuyện này!

Bởi vì Ngao Tông nhớ rõ, trong nguyên tác, sau khi Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, cũng đã sử dụng Tổ Vu Chi Huyết của bản thân, tái tạo ra một vị Tổ Vu, từ đó giúp đỡ Vu tộc!

Không sai, đó chính là vị Tổ Vu thứ mười ba Xí Vưu!

Hiện tại, Ngao Tông nếu thuận nước đẩy thuyền, liền có thể hoàn thành chuyện này, cũng có thể kết thúc nhân quả với Hậu Thổ!

Đối với Ngao Tông mà nói, không phải chuyện xấu.

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông trực tiếp đồng ý!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu giải quyết chuyện này!

Ngao Tông từ trên người Hậu Thổ, trích xuất một giọt Tổ Vu bản nguyên tinh huyết, sau đó vận dụng lực lượng Thánh Nhân, thôi sinh giọt Tổ Vu tinh huyết này!

Rất nhanh, tinh huyết tâm đầu của Hậu Thổ, trong tay Ngao Tông nhanh chóng biến hóa!

Một thai phôi tràn đầy khí huyết, nhanh chóng hình thành!

Một huyết mạch Tổ Vu hoàn toàn mới, đã đản sinh trong tay Ngao Tông!

Toàn bộ quá trình, hầu như không tốn nhiều thời gian!

Lực lượng của Thánh Nhân!

Nói trắng ra, lực lượng Thánh Nhân của Ngao Tông, tương đương với một Bàn Cổ Điện khác, sử dụng một số thủ pháp đặc biệt, thôi sinh thai phôi này!

Khiến thai phôi Tổ Vu này, nhanh chóng thành thục!

Không, những việc Ngao Tông đã làm, cũng không chỉ có vậy!

Sau khi thai phôi Tổ Vu hình thành, Ngao Tông không tiếp tục tiến thêm một bước nữa, mà giao nó cho Hậu Thổ!

"Đem thai phôi này, gửi vào Bàn Cổ Điện của Vu tộc, lợi dụng khí huyết Bàn Cổ Điện thai nghén, chỉ cần một ngàn năm, liền có thể đản sinh ra một Tổ Vu hoàn toàn mới!" Ngao Tông nói với Hậu Thổ, từng điều cần dặn dò, đều nói rõ cho Hậu Thổ!

Một ngàn năm, tuy rằng nghe có vẻ dài.

Nhưng đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, đơn vị tính thời gian đều là vạn năm, một ngàn năm chỉ là chuyện trong nháy mắt, căn bản không đáng gì!

Chuyện này, cơ bản đã hoàn thành!

"Cảm tạ Thánh Nhân!" Hậu Thổ nghiêm túc nói, hướng Ngao Tông hành một đại lễ!

Sau đó, Hậu Thổ mang theo thai phôi Tổ Vu, trực tiếp đến trước mặt Huyền Minh Tổ Vu!

"Huyền Minh, thai phôi này do ngươi mang về đi, nói với các huynh trưởng, bảo họ không cần lo lắng nữa....." Hậu Thổ dặn dò Huyền Minh!

Ngay từ khi nhờ Ngao Tông, tái tạo một vị Tổ Vu.

Sâu trong nội tâm Hậu Thổ, đã đưa ra quyết định!

Không định trở về Vu tộc, chuẩn bị lưu lại trong U Minh Luân Hồi để tu hành!

Một mặt, Hậu Thổ hiện tại và các Tổ Vu khác, đã đi lên con đường hoàn toàn khác biệt!

Theo Huyền Minh trở về Vu tộc, đối với Hậu Thổ và các Tổ Vu khác mà nói, đều không có lợi ích quá lớn!

Bởi vì Hậu Thổ lo lắng, nếu trở về Vu tộc, có thể sẽ không nỡ rời bỏ Vu tộc, cũng lo lắng các Tổ Vu khác sẽ không nỡ rời bỏ mình.

Đối với tu hành mà nói, không phải chuyện tốt!

Cho nên, nhân cơ hội này, làm một sự đoạn tuyệt cũng không tồi!

Chương 345

Đương nhiên, không, Hậu Thổ lần này không từ bỏ Vu tộc!

Dù sao xuất thân từ Vu tộc, nếu Vu tộc xảy ra chuyện, Hậu Thổ cũng sẽ vội vàng trở về giúp đỡ!

Mặt khác, Hậu Thổ cảm thấy trong lòng, giữa mình và Luân Hồi, có một mối liên hệ đặc biệt.

Nếu có thể lưu lại trong Luân Hồi khổ tu, có lẽ có thể sớm hơn chứng đắc Đại Đạo!

Bởi vì nguyên nhân này, Hậu Thổ không định trở về Vu tộc, giao chuyện này, cho Huyền Minh Tổ Vu!

Còn một số lời dặn dò, Hậu Thổ cũng nhờ Huyền Minh chuyển lời!

Đối với điều này, Huyền Minh Tổ Vu vô cùng không nỡ, liên tục khuyên Hậu Thổ Tổ Vu, hy vọng Hậu Thổ có thể thay đổi tâm ý!

Nhưng, tâm ý của Hậu Thổ đã quyết, căn bản không phải Huyền Minh Tổ Vu có thể khuyên nhủ được!

Cuối cùng sau khi khuyên nhủ không có kết quả, Huyền Minh Tổ Vu mới từ bỏ việc khuyên nhủ.

Chuyện này, đã có một kết quả!

Huyền Minh Tổ Vu mang theo thai phôi Tổ Vu, trở về tộc địa Vu tộc, Hậu Thổ không trở về Vu tộc!

Đó là kết quả cuối cùng!

"Nếu đã quyết định, vậy thì bản tọa tiễn ngươi một đoạn đi!" Ngao Tông lên tiếng nói, sau đó vung tay lớn một cái!

Thân hình Huyền Minh Tổ Vu, lập tức biến mất tại chỗ!

Khi Huyền Minh Tổ Vu một lần nữa mở mắt ra, Huyền Minh Tổ Vu đột nhiên phát hiện, mình đã trở về Bất Chu Sơn!

Ngao Tông đã ban cho Hậu Thổ món quà cuối cùng, lợi dụng thủ đoạn của Thánh Nhân, giúp Huyền Minh Tổ Vu trở về Bất Chu Sơn!

"Tiếp theo, xin Thánh Nhân thu nhận Hậu Thổ, Hậu Thổ hy vọng có thể lưu lại trong U Minh Luân Hồi!" Hậu Thổ vái chào hành lễ, nói ra chuyện lưu lại trong U Minh Luân Hồi!

Đối với điều này, Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng không có bất kỳ sự từ chối nào!

Vừa nãy, khi Hậu Thổ để Huyền Minh Tổ Vu, một mình trở về tộc địa Vu tộc, Ngao Tông đã đoán được phương pháp của Hậu Thổ!

Không, đối với Ngao Tông mà nói, không phải chuyện xấu!

Bởi vì chính như Hậu Thổ đã nói, lưu lại trong Luân Hồi, đối với tu hành của Hậu Thổ, quả thực có lợi ích không nhỏ!

Nếu Hậu Thổ có thể lợi dụng lực lượng Luân Hồi, sớm tấn thăng thành Thánh Nhân Địa Đạo!

Đối với Ngao Tông, trăm lợi không có một hại!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông sao lại từ chối chuyện này chứ!

"Trên Cầu Nại Hà, vẫn còn thiếu một thần vị tẩy địch ký ức kiếp trước, ngươi có bằng lòng không?" Ngao Tông hơi suy tư, sau đó hỏi Hậu Thổ!

Trước đó, thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế của Ngao Tông, đã hoàn thiện chế độ thiết lập Luân Hồi, có chế độ thần vị và những thứ khác!

Nhưng thực chất, có một số thần vị đặc biệt, tạm thời chưa có chủ!

Ví dụ, vị trí Ngũ Phương Quỷ Đế chưa viên mãn, và vị trí Mạnh Bà trên Cầu Nại Hà!

Thật ra, vị trí Mạnh Bà là một thần vị Địa Phủ đặc biệt, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, không phải tộc nhân Minh tộc tầm thường có thể nhậm chức!

Hiện tại, Hậu Thổ xuất hiện, vừa hay bổ sung vào chỗ trống này!

"Hậu Thổ bằng lòng!" Hậu Thổ gật đầu, vốn dĩ đã định lưu lại trong Luân Hồi, tự nhiên không có lý do gì để từ chối!

"Như vậy thì tốt, ngô lấy danh nghĩa Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, phong ngươi làm thần vị Mạnh Bà, phụ trách xóa bỏ ký ức vong hồn, kết thúc chuyện kiếp trước." Thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế, lập tức ban ra pháp chỉ, phong Hậu Thổ làm Mạnh Bà.

"Hậu Thổ tiếp chỉ." Hậu Thổ lĩnh chỉ, sau đó lắc mình một cái, hóa thành một bà lão, chính là Mạnh Bà.

Sau đó, Mạnh Bà đi đến Cầu Nại Hà, ở đầu cầu Nại Hà, đặt một cái nồi lớn, luyện hóa những tư niệm không thể buông bỏ của thế nhân, thành Mạnh Bà Thang, để âm hồn uống vào, liền quên đi ân ái tình thù kiếp trước, trút bỏ gánh nặng kiếp trước, bước vào luân hồi tiếp theo.

Còn về bản thân Hậu Thổ, cũng có thể mượn cơ hội này, cận cự ly quan sát Luân Hồi, tiến hành tu hành của riêng mình!

Ầm ầm!

Ngao Tông có thể cảm nhận được, cùng với Mạnh Bà quy vị, thực lực của Địa Đạo lại một lần nữa được đề thăng, quyền hạn Địa Đạo cũng tăng thêm một phần!

Bản tôn của Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, bắt đầu luyện hóa quyền hạn Địa Đạo mới tăng!

Có thể nói, tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt!

Nghĩ đến đây, thấy mọi việc đã đi vào quỹ đạo, thân phận kiếp trước Phong Đô Đại Đế, không còn để ý đến những chuyện bên ngoài nữa, trực tiếp trở về Đế Cung, một lần nữa xử lý công việc Luân Hồi.

Cùng lúc đó, khi U Minh Luân Hồi đang phát triển theo hướng tốt hơn.

Trên Hồng Hoang đại địa, cũng có một số chuyện, đang lặng lẽ diễn ra!

Ví dụ, chuyện của Đông Vương Công!

Trước đó, Hồng Quân lão tổ và Ngao Tông đã lập khế ước, sẽ không tự mình ra tay, đối phó chuyện của Đông Vương Công!

Nhưng chuyện này, Hồng Quân lão tổ không thể ngồi yên không để ý!

Bởi vì nguyên nhân này, sau khi chia tay Ngao Tông, Hồng Quân lão tổ bắt đầu bận rộn!

Chuyện Hồng Quân lão tổ muốn làm, là âm thầm dẫn dắt Đế Tuấn, khiến y phát động tấn công đối với Đông Vương Công!

Chuyện này đối với Hồng Quân lão tổ mà nói, không khó!

Hơi vận dụng một số thủ đoạn, Đế Tuấn liền ý thức được một chuyện!

"Thái Nhất, chúng ta thành lập Yêu tộc, thống trị một tộc, là để hội tụ khí vận Yêu tộc, khiến huynh đệ chúng ta đạp lên cảnh giới Thánh Nhân!" "Nhưng hiện tại, chỉ thống lĩnh một Yêu tộc, hội tụ một phần khí vận, còn xa mới đủ để ta chứng đạo thành Thánh!" "Cho nên,

huynh đã nảy sinh một phương pháp!" "Huynh định thành lập một tổ chức hoàn toàn mới, thay trời hành đạo, thống lĩnh cả Hồng Hoang, hội tụ khí vận của cả Hồng Hoang đại địa!" "Thay trời hành đạo, thống ngự Hồng Hoang, đây chính là Thiên Đình!" "Như vậy, hội tụ khí vận của cả Hồng Hoang đại địa, mới có khả năng giúp chúng ta đặt chân vào cảnh giới Thánh Nhân!" Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn đã tìm Thái Nhất, nói ra phương pháp của mình!

Đương nhiên, những phương pháp này, đều do Hồng Quân lão tổ thiết kế dẫn dắt, khiến Đế Tuấn ý thức được chuyện này!

Không, điểm khởi đầu của Hồng Quân lão tổ, lại không phải trực tiếp phát động tấn công đối với Đông Vương Công!

Bởi vì, muốn để Đế Tuấn công phạt Đông Vương Công, luôn phải có một nguyên nhân!

Nếu đột ngột dẫn dắt Đế Tuấn công phạt Đông Vương Công, nhìn cũng không đúng, không chừng sẽ khiến huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất hoài nghi!

Dù sao trên Hồng Hoang đại địa, những người ngu thiện như Hồng Vân lão tổ, có thể nói là rất ít!

Phần lớn những tồn tại có thể đi đến bước này, cơ bản đều là những người thông tuệ, căn bản không thể tùy tiện lừa gạt!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ mới bắt đầu từ chuyện thành lập Thiên Đình, âm thầm dẫn dắt Đế Tuấn.

Đương nhiên, trong chuyện này, Hồng Quân lão tổ căn bản không tự mình xuất hiện!

Chương 346

Bởi vì nếu Hồng Quân lão tổ tự mình xuất hiện, cũng sẽ dẫn đến một số phiền phức không cần thiết.

Âm thầm dẫn dắt mới là cách làm tốt nhất!

Bởi vì nguyên nhân này, Đế Tuấn trực tiếp hiện tại, cũng không biết Hồng Quân lão tổ đang âm thầm dẫn dắt.

Còn về mối quan hệ giữa Hồng Quân lão tổ dẫn dắt Đế Tuấn, để y thành lập Thiên Đình, và việc báo thù Đông Vương Công... một khi huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất thành lập Thiên Đình, vậy thì thân là thủ lĩnh nam tiên, nắm giữ khí vận nam tiên Đông Vương Công, tự nhiên sẽ trở thành kẻ thù của Thiên Đình!

Bởi vì Thiên Đình thay trời hành đạo, tự nhiên phải nắm giữ khí vận của cả Hồng Hoang đại địa!

Khí vận của thủ lĩnh nam tiên, cũng là một phần không thể thiếu!

Khi đó, giữa Đế Tuấn Thái Nhất và Đông Vương Công, tự nhiên sẽ xảy ra tranh chấp.

Như vậy, mục đích của Hồng Quân lão tổ đã đạt được!

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất, Thiên Đình là tổ chức chính thức của Thiên Đạo!

Nếu có thể xúc thành sự đản sinh của Thiên Đình, đối với Thiên Đạo mà nói, trăm lợi không có một hại!

Có thể nói, đây là mưu kế nhất thạch nhị điểu, Hồng Quân lão tổ cũng là người lão mưu thâm hiểm!

Cho nên mới có tình huống hiện tại xuất hiện!

“Thành lập Thiên Đình, thay trời hành đạo, thống ngự Hồng Hoang đại địa, thật bá khí, không hổ là huynh trưởng!” “Thái Nhất, vô điều kiện ủng hộ quyết định của huynh trưởng!” Đối với đề nghị của Đế Tuấn, Thái Nhất căn bản sẽ không từ chối, trực tiếp tán thành chuyện này!

“Như vậy, huynh đệ chúng ta, liền trực tiếp thành lập Thiên Đình đi!” Thấy Thái Nhất tán thành, Đế Tuấn vô cùng hân hỉ, chuẩn bị cùng Thái Nhất, lập xuống đại đạo thệ ngôn, thành lập Thiên Đình Yêu tộc!

Về điểm này, giống như huynh đệ hai người lúc đó, cùng nhau thành lập Yêu tộc vậy!

Nhưng lần này, Thái Nhất lại từ chối!

Bởi vì Thái Nhất hiện tại chưa quyết định được phương pháp chứng đạo, chưa tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực còn có chút thiếu sót!

Nếu do y và Đế Tuấn cùng nhau, lập xuống đại đạo thệ ngôn thành lập Thiên Đình, không chừng sẽ ảnh hưởng đến Đế Tuấn, đây là chuyện Thái Nhất không muốn thấy!

Bởi vì nguyên nhân này, Thái Nhất hy vọng do Đế Tuấn một mình hoàn thành chuyện này!

Đối với điều này, Đế Tuấn tự nhiên không bằng lòng, lại một lần nữa khuyên nhủ Thái Nhất!

Nhưng, tâm ý của Thái Nhất đã quyết, tự nhiên không phải Đế Tuấn có thể khuyên nhủ được.

Cuối cùng, Đế Tuấn cũng có chút bất đắc dĩ, sau khi khuyên nhủ không có kết quả, Đế Tuấn mới tạm thời từ bỏ chuyện này!

“Đại Đạo ở trên, ngô Yêu Tộc Đế Tuấn, thấy Hồng Hoang đại địa hỗn loạn vô tự, nguyện vì thiên hạ chúng sinh thỉnh nguyện.” “Cố, ngô

Đế Tuấn lập xuống thiên địa hoành nguyện, nguyện thành lập Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang đại địa, lấy Hà Đồ Lạc Thư trấn áp khí vận!

Thiên Đình, lập!" Một đạo thiên đạo hoành nguyện vang dội, truyền khắp Hồng Hoang đại địa!

Đó là giọng nói của Đế Tuấn!

Đế Tuấn đã lập xuống đại đạo hoành nguyện, thành lập Thiên Đình Yêu tộc!

Ầm ầm!

Các loại dị tượng thiên địa, xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Đại Đạo hưởng ứng thiên địa thệ ngôn của Đế Tuấn, thậm chí ban xuống một đoàn công đức!

Trong một khoảnh khắc, một cỗ khí vận cực kỳ to lớn, hội tụ bên cạnh Đế Tuấn!

Đó là khí vận của Hồng Hoang đại địa!

Từ đó, Thiên Đình Yêu tộc chính thức thành lập! theo sau lời đại đạo thề nguyền của Đế Tuấn, đại đạo vang dội, hưởng ứng lời thề trời đất của hắn.

Từ đó, Thiên Đình Yêu Tộc chính thức ra đời!

Đồng thời, khí tức của Đế Tuấn nhanh chóng tăng vọt!

Thậm chí, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tu vi của Đế Tuấn trực tiếp đột phá giới hạn hiện tại, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Đây chính là hiệu quả của khí vận Thiên Đình!

Bởi vì Đế Tuấn đã thành công kiến lập khí vận Thiên Đình, khí

vận Thiên Đình hội tụ trên người Đế Tuấn, trực tiếp khiến thực lực của hắn bạo tăng! "Quả nhiên, việc thành lập Thiên Đình là một lựa chọn đúng đắn, tu vi của ta đã bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới!" Đế Tuấn vô cùng hân hoan!

Phải biết rằng, để hoàn thành chém đạo tấn thăng, hắn vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh chưa được mấy vạn năm!

Nhưng không ngờ, trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Xem ra, lựa chọn thành lập Thiên Đình quả là một lựa chọn chính xác!

Đối với điều này, Thái Nhất cũng vì Đế Tuấn mà mừng rỡ!

Trong thời gian tiếp theo, Thái Nhất phò trợ Đế Tuấn, bắt đầu chuẩn bị các việc của Thiên Đình!

Đó là lẽ tất nhiên, một khi Thiên Đình đã được kiến lập, tiếp theo tự nhiên cần phải quản lý tốt các sự vụ.

Giống như Ngao Tông ngày trước, sau khi sáng lập U Minh nhất tộc, Ngao Tông cũng đã cố gắng hết sức phát triển Minh tộc!

Bởi vì, vô luận là một tộc hay một tổ chức, chỉ có phát triển mới có thể đoạt được nhiều khí vận hơn!

Tình huống của Đế Tuấn hiện tại cũng vậy, khí vận đoạt được sau khi thành lập Thiên Đình đã giúp Đế Tuấn nếm được mật ngọt!

Vì vậy, lúc này trong lòng Đế Tuấn đã quyết định, cố gắng hết sức phát triển Thiên Đình, hội tụ thêm nhiều khí vận, để thực lực bản thân lại lên một tầng lầu nữa!

Nhất thời, cơ sở Thiên Đình nhanh chóng được thiết lập!

Đương nhiên, bởi vì Đế Tuấn là chủ của Yêu tộc, các đại năng

Yêu tộc đều hội tụ quanh hắn!

Cho nên, khi thiết lập cơ sở Thiên Đình, các chức vị trọng yếu đều do các đại năng Yêu tộc điền vào!

Cứ như vậy, Thiên Đình của Đế Tuấn dần biến thành Thiên Đình Yêu Tộc!

Đương nhiên, đó cũng là một sự phát triển tất nhiên, cũng không có gì không tốt!

Ngược lại, có một chuyện khiến Đế Tuấn hơi để tâm! "Thiên Đình đã hoàn toàn kiến lập, nhưng tốc độ tăng trưởng của khí vận Thiên Đình lại có phần hơi chậm." Trong cung điện, Đế Tuấn mặc đế bào, ngồi trên đế tọa, suy tư về vấn đề này!

Tuy rằng việc Thiên Đình được hoàn thiện đã giúp đoạt được không ít khí vận!

Chương 347

Nhưng theo Đế Tuấn thấy, tốc độ tăng trưởng khí vận có phần hơi chậm, không đạt như mong đợi.

Đây không phải do nguyên nhân của Đế Tuấn nhìn nhận sự việc!

Bởi vì hắn muốn đoạt được nhiều khí vận hơn, để thực lực lại lên một tầng lầu nữa! "Bạch Trạch, ngươi nghĩ nguyên nhân là gì?" Đế Tuấn nhìn về phía một vị đại năng Yêu tộc bên dưới!

Bạch Trạch, chính là một trong những đại năng Yêu tộc theo chân Đế Tuấn!

Bạch Trạch là dị thú của trời đất, trời sinh thấu hiểu tình trạng vạn vật, biết rõ hình dạng muôn loài trong thiên hạ.

Với thiên phú thần thông của Bạch Trạch, hiếm có chuyện gì trong thiên hạ có thể giấu được hắn!

Có thể nói, Bạch Trạch tương tự như quân sư của Đế Tuấn, đã mang lại không ít trợ giúp cho Đế Tuấn trong các sự vụ!

Chính vì nguyên nhân này, Đế Tuấn mới hỏi ý Bạch Trạch!"Thiên Đế, khí vận Thiên Đình không tăng trưởng, có lẽ có liên quan đến Đông Vương Công!" "Đông Vương Công là Nam Tiên chi Thủ do Hồng Quân Thánh Nhân sách phong, chấp chưởng khí vận Nam Tiên, Thiên Đình chúng ta lại chưởng quản khí vận Hồng Hoang, giữa hai bên có sự trùng lặp!" "Rất có thể vì nguyên nhân này, nên mới có tình trạng hiện tại!" Bạch Trạch phân tích một hồi, sau đó đưa ra phán đoán!

Những gì liên quan đến khí vận, cơ bản đều là Đông Vương Công!

Bởi vì khí vận Thiên Đình và khí vận Nam Tiên của Đông Vương

Công có một phần trùng lặp!

Hiện tại Đông Vương Công đang chấp chưởng một phần khí vận, đã gây nhiễu loạn cho khí vận Thiên Đình, cho nên khí vận Thiên Đình mới không tăng trưởng như kỳ vọng! "Đông Vương Công, không ngờ!" Sắc mặt Đế Tuấn hơi âm trầm xuống!

Thật lòng mà nói, ngay khoảnh khắc Đế Tuấn biết được chuyện này, ý niệm thoáng qua trong đầu hắn là trực tiếp diệt sát Đông Vương Công!

Dù sao, Đế Tuấn đã nếm được lợi ích của khí vận Thiên Đình, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông bỏ!

Nhưng, thân phận Đông Vương Công không hề đơn giản, là Nam Tiên chi Thủ do đích thân Hồng Quân Lão Tổ sách phong!

Nếu động thủ với Đông Vương Công, không chừng sẽ dẫn tới sự nổi giận của Thánh Nhân!

Vì nguyên nhân này, Đế Tuấn hơi chần chừ! "Huynh trưởng, ta nghĩ chúng ta không cần phải suy nghĩ quá nhiều!" "Thiên Đình do huynh trưởng thành lập, là tổ chức hành đạo đại thiên, được trời đất công nhận!" "Huống hồ, việc chúng ta muốn làm cũng là vì để phát triển Thiên Đình!" "Như vậy, Thánh Nhân hẳn là không có lý do gì để ngăn cản chúng ta!" Lúc này, Thái Nhất vẫn luôn trầm mặc không nói, chậm rãi cất lời!

Đối phó Đông Vương Công là vì để phát triển Thiên Đình!

Có thể nói, cũng có lý do chính đáng!

Huống hồ, năm xưa khi Đế Tuấn thành lập Thiên Đình, Thiên Đạo cũng không hề phản đối.

Thậm chí, Hồng Quân Lão Tổ cũng giữ thái độ ủng hộ!

Như vậy, động thủ với Đông Vương Công hẳn là sẽ không có trở ngại lớn!

Điểm quan trọng nhất, tuy Đông Vương Công là Nam Tiên chi Thủ do Hồng Quân Lão Tổ sách phong!

Nhưng, Hồng Quân Lão Tổ lại không thu Đông Vương Công làm đồ đệ, cũng không ban tặng Hồng Mông Tử Khí cho Đông Vương Công!

Những điều này đều đang nói lên một chuyện, Đông Vương Công ở chỗ Hồng Quân Lão Tổ, cũng không được coi trọng!

Như vậy, không cần quá lo lắng!

Tương tự, tuy Đông Vương Công từ tay Ngao Tông Thánh Nhân đoạt được một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí đó lại không phải do đích thân Ngao Tông ban tặng, mà là kết quả của sự tự do lựa chọn của Hồng Mông Tử Khí!

Như vậy, có lẽ không cần quá kiêng dè! "Bản Đế đã rõ, chư tướng Thiên Đình theo Bản Đế xuất động, tiêu diệt Đông Vương Công!" Ánh mắt Đế Tuấn dần trở nên kiên định!

Một khi đã xác định, đối phó Đông Vương Công sẽ không chọc giận Thánh Nhân, vậy thì không cần lo lắng gì nữa!

Vì khí vận Thiên Đình, Đế Tuấn có thể làm bất cứ chuyện gì!

Điểm quan trọng nhất, lời nói vừa rồi của Thái Nhất đã nhắc nhở Đế Tuấn!

Trong tay Đông Vương Công đang có một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Tuy Hồng Mông Tử Khí do Ngao Tông Thánh Nhân ban tặng,

nhưng Hồng Mông Tử Khí đại diện cho cơ duyên chứng đạo!

Huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất sáng lập Yêu tộc, thậm chí sau này kiến lập Thiên Đình!

Làm nhiều như vậy, chẳng phải đều là để đề thăng tu vi, hướng tới cảnh giới Thánh Nhân sao!

Hiện tại, một đạo cơ duyên thành Thánh đang bày ra trước mắt, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không buông tha!

Có thể nói, vô luận là vì khí vận Thiên Đình, hay vì Hồng Mông Tử Khí, đều không thể buông tha Đông Vương Công!

Bởi vậy, trong trận đại chiến này, Đông Vương Công nhất định phải vẫn lạc!

Đế Tuấn hạ quyết tâm!

Không thể không nói, dưới sự dẫn dắt của Hồng Quân Lão Tổ, Đế Tuấn đã triệt để đi theo con đường này, chuẩn bị ra tay với Đông Vương Công!Nhất thời, cỗ máy khổng lồ Thiên Đình bắt đầu vận chuyển!

Sau khi điều binh khiển tướng, đích thân Đế Tuấn dẫn quân, trực tiếp xuất chinh, hướng về phía Đông Vương Công! "Đế Tuấn bắt đầu xuất chinh rồi, vở kịch hay cuối cùng cũng sắp bắt đầu!" Trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông - kiếp trước là Phong Đô Đại Đế, đứng trong đế cung, ngưng vọng nhìn về phương xa!

Tuy rằng thiên cơ đã bị Ngao Tông làm nhiễu loạn!

Nhưng nếu Ngao Tông muốn biết động tĩnh của Thiên Đình, điều đó dễ như trở bàn tay!

Dù sao, Thiên Đình lần này xuất chinh, thanh thế hạo đãng, dẫn theo vô số thiên binh thiên tướng!

Với động tĩnh lớn như vậy, Ngao Tông muốn không biết cũng khó!

Mà, đối với chuyện này, Ngao Tông cũng vô cùng mong đợi!

Bởi vì bố cục của Ngao Tông, cuối cùng cũng bước vào một giai đoạn hoàn toàn mới!

Đó chính là những gì Ngao Tông đang theo dõi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông tiếp tục âm thầm chú ý đến chuyện này!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng tin rằng, lúc này Hồng Quân Lão Tổ cũng đang chú ý đến chuyện này!

Đồng thời, Đế Tuấn dẫn đại quân Thiên Đình xuất chinh, đã thu hút không ít sự chú ý!

Mọi người đều đang dõi theo tình hình Thiên Đình!

Rất nhanh, Đế Tuấn dẫn đại quân Thiên Đình đến trước động phủ của Đông Vương Công!

Chương 348

"Đông Vương Công, cút ra đây cho Bản Đế!" Theo sau tiếng quát lớn của Đế Tuấn, âm thanh kinh người trực tiếp vang vọng khắp khu vực đó!

Các tu sĩ trong khu vực xung quanh đều nghe thấy tiếng của Đế Tuấn! "Đế Tuấn đáng ghét, đích thân dẫn đại quân tới, rốt cuộc muốn làm gì!" Đông Vương Công bước ra khỏi động phủ, đầy vẻ giận dữ nhìn Đế Tuấn!

Kể từ sau khi giảng đạo ở Luân Hồi Điện, Đông Vương Công không hề ra ngoài, vẫn luôn bế quan trong động phủ!

Kết quả không ngờ, Đế Tuấn lại quá mức ức hiếp người khác, thậm chí còn ức hiếp ngay trên địa bàn của y!

Khiến Đông Vương Công vô cùng tức giận, hận không thể xé xác Đế Tuấn ra làm tám mảnh! "Đông Vương Công, tàn bạo bất nhân, lợi dụng chức quyền Nam Tiên chi Thủ, khi dễ tu sĩ Hồng Hoang!" "Bản Đế là chủ Thiên Đình, vì để duy trì an ninh Hồng Hoang đại địa, đặc biệt đến đây thảo phạt!" Đế Tuấn lớn tiếng nói, liệt kê từng tội trạng!

Kỳ thực, nào có tội trạng, chỉ là kiếm một cái cớ mà thôi!

Dù sao Đế Tuấn dẫn theo một đội quân đến, xuất chinh với danh nghĩa Thiên Đình, tự nhiên phải tìm một lý do chính đáng!

Còn về những lời trong miệng Đế Tuấn, thật lòng mà nói, ngay cả Đế Tuấn cũng không tin!

Nhưng, tội danh một chút cũng không quan trọng!

Chỉ cần có một lý do là đủ rồi! "Đế Tuấn đáng ghét, cư nhiên dám ô uế Bản Tọa như vậy!" Nghe những lời của Đế Tuấn, Đông Vương

Công tức giận đến cực điểm, gần như muốn thổ huyết!

Bởi vì không ngờ, y lại có ngày bị người ta vu khống, khiến Đông Vương Công tức giận không thôi, hận không thể lập tức diệt Đế Tuấn!

Trên thực tế, Đông Vương Công quả thật đã muốn làm như vậy!

Uy áp mạnh mẽ của Chuẩn Thánh sơ kỳ từ trên người Đông Vương Công bùng phát!

Sau đó, Đông Vương Công trực tiếp ra tay, phát động tấn công về phía Đế Tuấn! "Đến rất đúng lúc, hãy để ngươi xem sức mạnh của Bản Đế!" Thấy Đông Vương Công phát động tấn công, Đế Tuấn không kinh ngạc mà ngược lại còn vui mừng!

Đông Vương Công trực tiếp ra tay, càng cho Đế Tuấn một cái cớ để ra tay!

Vì vậy, Đế Tuấn liền dứt khoát ra tay, trực tiếp tấn công Đông Vương Công!

Oanh long!

Va chạm kinh người bùng nổ, không gian trong nháy mắt bị chấn nát, khiến địa mạo xung quanh xảy ra biến hóa cực lớn!

Sức mạnh của một kích Chuẩn Thánh, trực tiếp cải biến thương hải tang điền! "Nơi đây không tiện chiến đấu, hãy đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại!" Đế Tuấn quét mắt nhìn xung quanh, trong nháy mắt đã có quyết định!

Sức mạnh cấp Chuẩn Thánh đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Hồng Hoang, tiếp tục chiến đấu ở đây, đối với cả hai bên mà nói, đều không có lợi ích gì!

Dù sao, Đế Tuấn còn dẫn theo đại quân Thiên Đình!

Họ đều là tinh nhuệ của Thiên Đình, Đế Tuấn không thể hy vọng thiên binh thiên tướng Thiên Đình sẽ bị tổn thất dưới dư ba chiến đấu giữa hắn và Đông Vương Công!

Đối với điều này, Đông Vương Công không có ý kiến!

Tuy Đông Vương Công không giống như Đế Tuấn, thành lập một tiên triều!

Nhưng, Đông Vương Công cũng không phải là cô gia quả nhân, y cũng có đệ tử và thuộc hạ.

Tiếp tục chiến đấu ở đây, đối với y, cũng có ảnh hưởng không nhỏ!

Vì nguyên nhân này, Đông Vương Công trực tiếp đồng ý chuyện đó!

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn và Đông Vương Công cả hai người, trực tiếp bay vút lên trời, tiến về Tam Thập Tam Thiên Ngoại, triển khai đại chiến tại đó!"Chư tướng Thiên Đình nghe lệnh, tiêu diệt bộ hạ Đông Vương Công!" Lúc này, trong đại quân Thiên Đình, một giọng nói bá đạo vang lên!

Đó chính là tiếng của Thái Nhất!

Đế Tuấn và Đông Vương Công đã đi Tam Thập Tam Thiên Ngoại để chiến đấu, nhưng chiến trường một bên cũng đã gần như kết thúc!

Bởi vì điểm "trảm thảo trừ căn", Thái Nhất hiểu rất rõ!

Vì nguyên nhân này, Thái Nhất ra lệnh đại quân Thiên Đình, một lần nữa phát động tấn công vào đệ tử và thuộc hạ của Đông Vương Công!

Nhất thời, đại quân Thiên Đình và thuộc hạ Đông Vương Công, một lần nữa bùng phát đại chiến!

Còn về Thái Nhất, sau khi xác định chiến trường không có vấn đề gì.

Thái Nhất trực tiếp bay vút lên trời, tiến thẳng về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Bởi vì Thái Nhất chuẩn bị đi trợ giúp huynh trưởng Đế Tuấn!

Tuy rằng vì vấn đề lựa chọn pháp chứng đạo, y vẫn chưa tiến hành chém đạo!

Nhưng thiên phú của Thái Nhất kinh người, thực lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ còn một bước nữa là tới cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể bất cứ lúc nào bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Hơn nữa, trên tay Thái Nhất còn có chí bảo bẩm sinh Hỗn Độn Chung!

Có một trong ba chí bảo khai thiên là Hỗn Độn Chung trong tay, cộng thêm thiên phú của Thái Nhất, thực lực của Thái Nhất cũng vô cùng kinh người, có thể mang lại một số trợ giúp cho Đế Tuấn!

Vì nguyên nhân này, Thái Nhất đã chọn viện trợ Đế Tuấn!

Nhất thời, đại chiến giữa Thiên Đình và Đông Vương Công đã bùng nổ hoàn toàn! "Có chút ý tứ, xem ra trận đại chiến này, Đông Vương Công nhất định phải vẫn lạc rồi!" Trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông vọng nhìn về hướng trời xanh, chậm rãi thốt ra một câu!

Tuy Đông Vương Công thực lực không tầm thường, nhưng đối mặt với huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, Đông Vương Công căn bản không có bất kỳ cơ hội thắng nào!

Có thể nói, đây là một trận chiến không có huyền niệm!

Đương nhiên, tuy trận chiến này không có huyền niệm, nhưng Ngao Tông lại không tán đi cảm tri của mình!

Bởi vì khi trận chiến gần kết thúc, Ngao Tông cũng cần âm thầm thực hiện một số bố trí!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông vẫn giữ một sự chú ý nhất định đến trận chiến này!

Trên thực tế, tiến triển của trận đại chiến, đúng như Ngao Tông đã nói.

Thực lực Thiên Đình vô cùng cường đại, áp chế toàn diện thế lực Đông Vương Công!

Vô luận là Chuẩn Thánh chi chiến ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, hay đại quân Thiên Đình chi chiến trên Hồng Hoang đại địa, trong cả hai chiến trường, phe Đông Vương Công đều ở vào thế yếu tuyệt đối!

Thiên Đình thế như chẻ tre, không ngừng thảo phạt thế lực Đông Vương Công.

Trông thấy, trận chiến này sắp đi đến hồi kết!

Chương 349

Để tranh đoạt khí vận Nam Tiên, đích thân Đế Tuấn dẫn đại quân Thiên Đình xuất chinh, thảo phạt thế lực Đông Vương Công!

Bởi vì thực lực hai bên quá chênh lệch, nên trận đại chiến này căn bản không có huyền niệm!

Đó là lẽ tất nhiên!

Phía đại quân Thiên Đình, những gì Đế Tuấn mang theo đều là tinh nhuệ của Thiên Đình.

Ngược lại, thế lực Đông Vương Công, cơ bản đều là đệ tử và thân quyến của y!

Sự chênh lệch giữa hai thế lực, căn bản không cần nói nhiều!

Còn về Đế Tuấn và Đông Vương Công, tình hình cơ bản cũng tương tự!

Tuy Đông Vương Công đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng chỉ là tồn tại ở Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Còn Đế Tuấn, với khí vận Yêu tộc và Thiên Đình hội tụ, thực lực đã đạt đến một cảnh giới vô cùng khủng bố, thậm chí đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Phải biết rằng, tuy chỉ là chênh lệch một tiểu cảnh giới, nhưng thực lực hai bên thật sự là một trời một vực!

Huống hồ, bên cạnh Đế Tuấn còn có Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung trợ giúp!

Có thể nói, trận chiến này, căn bản không phải là một trận chiến cân sức cân tài, mà chỉ là sự nghiền ép đơn phương mà thôi!

Rất nhanh, trên cả hai chiến trường, phe Đông Vương Công đều phải chịu thảm bại!

Trên Hồng Hoang đại địa, thế lực Đông Vương Công, trực tiếp bị đại quân Thiên Đình trấn áp, tử thương vô số!

Ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, Đông Vương Công chịu Đế Tuấn trọng kích, chịu thương thế nghiêm trọng!

Có thể nói, việc Đông Vương Công vẫn lạc, gần như đã định sẵn!"Đế Tuấn đáng ghét, ta có vẫn lạc ở đây, ta cũng sẽ không để ngươi được yên!" Nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc trước mắt, Đông Vương Công bi phẫn muốn chết!

Bởi vì phải chịu đựng tai ương vô vọng như vậy, thậm chí bị Đế Tuấn ép đến đường cùng!

Trong tình huống này, sự phẫn nộ trong lòng Đông Vương Công tự nhiên có thể hiểu được!

Đông Vương Công phẫn nộ đến cực điểm, cuối cùng đã đưa ra một quyết định điên rồ!

Vì đã không thể đánh bại Đế Tuấn, tiếp tục ở lại cũng sẽ chết trong tay Đế Tuấn!

Nếu đã như vậy, vậy hà cớ gì không lợi dụng sức mạnh cuối cùng, trực tiếp dẫn bạo Chuẩn Thánh chi lực trong cơ thể, kéo theo Đế Tuấn cùng xuống địa phủ!

Đúng vậy, Đông Vương Công đã chuẩn bị tự bạo!

Dù sao cũng phải vẫn lạc ở đây, tự nhiên không thể để Đế Tuấn được yên!

Oanh!

Khí tức khủng bố cực điểm, điên cuồng bùng phát từ trên người

Đông Vương Công!

Đông Vương Công vô cùng quyết tuyệt, đã đưa ra quyết định trong lòng thì liền trực tiếp hành động! "Không tốt, Đông Vương Công muốn tự bạo rồi, mau tránh ra, Thái Nhất!" Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, vội vàng dẫn Thái Nhất rút lui!

Nhưng, Đông Vương Công đã quyết định tự bạo, làm sao y có thể cho Đế Tuấn cơ hội rút lui!

Oanh long!

Trong khoảnh khắc, sức mạnh khủng bố cực điểm, trực tiếp bị đốt cháy!

Chấn động kinh hoàng như muốn chấn nát trời đất, lấy Đông Vương Công làm trung tâm, trong nháy mắt lan tỏa ra!

Không gian xung quanh, điên cuồng sụp đổ!

Sức mạnh khủng bố cực điểm, đang trút xuống khu vực đó!

Thậm chí, cỗ sức mạnh khủng bố cực điểm đó, còn ảnh hưởng đến cả Hồng Hoang đại địa!

Uy lực của một Chuẩn Thánh tự bạo, đủ để hủy thiên diệt địa!

Thật lòng mà nói, nếu địa điểm Đông Vương Công tự bạo là trên Hồng Hoang đại địa, e rằng sẽ mang lại sự phá hủy cực kỳ thảm trọng cho Hồng Hoang đại địa!

Tiếng oanh minh khủng bố, không ngừng lan truyền!

Trên Hồng Hoang đại địa, tất cả các đại năng đang bế quan, đều lần lượt bị chấn động khủng bố đó đánh thức, ùn ùn bước ra khỏi động phủ, ngẩng đầu nhìn về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Tất cả các đại năng đều lâm vào trầm mặc!

Bởi vì họ đều biết, kể từ sau hai vị Thánh Nhân giảng đạo, vị Chuẩn Thánh vẫn lạc đầu tiên đã xuất hiện!

Và, đây chỉ mới là khởi đầu, tuyệt đối sẽ không phải là người cuối cùng!

Nhất thời, tất cả các đại năng đều lâm vào trầm mặc!

Sau khi trầm mặc, các đại năng lần lượt rời khỏi đạo trường của mình, tiến về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Bởi vì họ không quên, trên tay Đông Vương Công còn có một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Bây giờ Đông Vương Công đã vẫn lạc, không chừng có thể tranh đoạt được đạo Hồng Mông Tử Khí kia!

Đối với họ, đó cũng là một cơ duyên không tồi!

Dù sao đoạt được Hồng Mông Tử Khí, có khả năng tấn thăng Thánh Nhân, ai lại bỏ lỡ cơ hội như vậy chứ!

Nhất thời, rất nhiều đại năng đều lần lượt hành động!

Đồng thời, ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, một vụ nổ khủng bố, đã kéo dài suốt một thời gian dài!

Sau một khoảng thời gian dài trôi qua, dư ba của vụ nổ mới từ từ tiêu tan!

Lúc này, hai thân ảnh chật vật, từ trong khe nứt hư không lao ra!

Chính là huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất!

Mà lúc này Đế Tuấn, trông vô cùng chật vật.

Đế bào trên người hắn, sớm đã rách nát không chịu nổi, trên người cũng có không ít thương thế!

Còn về Thái Nhất, ngược lại không bị thương quá nặng!

Bởi vì khi Đông Vương Công tự bạo, Đế Tuấn đã bảo vệ Thái Nhất rất tốt!

Đó là lẽ tất nhiên, Đế Tuấn dù sao cũng có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, tuy rằng đối đầu trực diện với sự tự bạo của Đông Vương Công, sẽ mang lại không ít tổn hại cho hắn!

Nhưng vì thực lực bản thân cường đại, hắn ít nhiều gì cũng có thể chống đỡ được!

Chương 350

Nhưng Thái Nhất thì khác, vì y chưa hoàn thành chém đạo tấn thăng Chuẩn Thánh, nên thực lực của Thái Nhất kém hơn một chút!

Nếu để Thái Nhất đối mặt với sự tự bạo của Đông Vương Công, e rằng khó có kết cục tốt đẹp.

Chính vì nguyên nhân này, phần lớn sức mạnh của Đế Tuấn, đều dùng để bảo vệ Thái Nhất.

Cho nên mới có kết quả như vậy!"Đông Vương Công đáng chết, cư nhiên lại chọn tự bạo, thậm chí ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng biến mất!" Đế Tuấn phá miệng mắng lớn, trông vô cùng tức giận!

Thực tế cũng đúng như vậy, lúc này Đế Tuấn đang giận đến bốc hỏa!

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng, trải qua trận đại chiến này, có thể thu hoạch lớn!

Kết quả không ngờ, Đông Vương Công lại chọn con đường cực đoan!

Không, điều khiến Đế Tuấn phẫn nộ nhất, chính là đạo Hồng Mông Tử Khí của Đông Vương Công đã biến mất!

Đúng vậy, sau khi Đông Vương Công tự bạo, không gian bị chấn nát, xuất hiện vô số khe nứt hư không.

Đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Đông Vương Công, cũng trực tiếp biến mất trong hư không!

Không những không đoạt được Hồng Mông Tử Khí, ngay cả bản thân Đế Tuấn cũng chịu không ít thương thế!

Có thể nói, lần này là "mất cả chì lẫn chài".

Cho nên, Đế Tuấn mới tức giận đến vậy!

Đương nhiên, Đế Tuấn cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch!

Đông Vương Công vẫn lạc, khí vận của Nam Tiên chi Thủ, sẽ hội tụ về Thiên Đình, đó là một tin tốt hiếm có. "Chư tướng nghe lệnh, ban sư hồi triều, phản hồi Thiên Đình!" Nghĩ đến đây, Đế Tuấn hạ lệnh, ra lệnh đại quân Thiên Đình trở về Thiên Đình.

Dù sao hiện tại hắn cũng chịu không ít thương thế, nếu còn dây dưa ở đây, không có lợi ích gì!

Dù sao Hồng Mông Tử Khí đã biến mất, tìm cũng không thấy, hà tất phải lãng phí thời gian ở đây nữa!

Điểm quan trọng nhất, Đông Vương Công vẫn lạc, tất cả các đại năng đều sẽ đến tra xét!

Dù sao đạo Hồng Mông Tử Khí kia, hiện tại không tìm thấy tung tích!

Đế Tuấn lại đang chịu không ít thương thế, không thích hợp tiếp tục chiến đấu nữa!

Lúc này trở về Thiên Đình, hảo hảo bế quan chữa thương, mới là lựa chọn chính xác!

Về điểm này, Đế Tuấn nhìn rất thấu đáo!

Vì nguyên nhân này, Đế Tuấn trực tiếp dẫn đại quân Thiên Đình rời đi!

Không, trước khi rời đi, Đế Tuấn đã lưu lại một phần tâm phúc cảnh giới Đại La, để họ tiếp tục tìm kiếm ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, tìm đạo Hồng Mông Tử Khí kia!

Còn về bản thân Đế Tuấn, thì dẫn theo Thái Nhất và đại quân Thiên Đình, trực tiếp trở về Thiên Đình, bắt đầu bế quan chữa thương!

Đồng thời, sau khi Đế Tuấn rời đi, rất nhiều đại năng lần lượt xuất hiện ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, tại vị trí nơi Đông Vương Công tự bạo!

Không, mọi người nhìn nhau, không nói nhiều lời, cũng bắt đầu tra xét!

Dù sao họ đến đây, là để tìm đạo Hồng Mông Tử Khí bị mất của Đông Vương Công, chứ không phải để hàn huyên!

Nhất thời, Tam Thập Tam Thiên Ngoại hư vô, một lần nữa đón nhận một khoảng thời gian ồn ào!

Chỉ đáng tiếc, vô luận tìm kiếm thế nào, cũng không tìm thấy đạo Hồng Mông Tử Khí bị mất của Đông Vương Công!

Đương nhiên, cũng có một bộ phận đại năng, suy đoán rằng đạo Hồng Mông Tử Khí kia, đã rơi vào tay Đế Tuấn!

Chỉ là Đế Tuấn vì để che mắt mọi người, nên mới không biểu hiện ra!

Nhưng, suy đoán này vừa xuất hiện, đã bị các đại năng phủ quyết ngay lập tức!

Bởi vì khí tức của Hồng Mông Tử Khí vô cùng đặc thù, trong trạng thái trước đó, Đế Tuấn không thể nào che giấu được!

Điểm này, khi Đế Tuấn và đại quân Thiên Đình rời đi, một số đại năng ẩn mình trong bóng tối, đã âm thầm tra xét rất nhiều lần!

Đương nhiên, Đế Tuấn dường như cũng biết có người đang âm thầm tra xét, cũng không hề che giấu, mặc cho những đại năng đó tra

xét!

Bởi vì Đế Tuấn biết, nếu những đại năng đó, cho rằng Hồng Mông Tử Khí ở trên người hắn, nhất định sẽ quần công hắn!

Đế Tuấn lúc đó, vì sự tự bạo của Đông Vương Công, đã chịu không ít thương thế!

Nếu bị nhiều đại năng quần công, đối với Đế Tuấn và Thiên Đình mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Vì vậy, Đế Tuấn không hề che giấu, mặc cho những đại năng đó âm thầm tra xét!

Chính vì nguyên nhân này, Đế Tuấn và những người khác mới có thể toàn thân rút lui, trực tiếp trở về Thiên Đình, bởi vì quả thật không tìm thấy Hồng Mông Tử Khí!

Có thể nói, đạo Hồng Mông Tử Khí của Đông Vương Công, cứ thế biến mất một cách âm thầm, dường như tan biến vào hư không, không còn tăm hơi nữa!Cùng lúc đó, trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông - kiếp trước là Phong Đô Đại Đế, đứng trong đế cung.

Một đạo linh khí màu tím như hóa thân của đạo vận, như một linh xà, đang du động trên đầu ngón tay Ngao Tông!

Đó chính là đạo Hồng Mông Tử Khí đã biến mất!

Rất nhiều đại năng vẫn luôn không tìm thấy đạo Hồng Mông Tử Khí đó, bởi vì nó sớm đã bị Ngao Tông thu hồi!

Đó mới là chân tướng sự việc!

Đương nhiên, nguyên nhân Ngao Tông làm như vậy, tự nhiên là để giao Hồng Mông Tử Khí cho Thái Nhất!

Dù sao trong hoàn cảnh trước đó, Hồng Quân Lão Tổ cũng đang chú ý đến tiến triển của đại chiến!

Nếu Ngao Tông công khai giao Hồng Mông Tử Khí cho Thái Nhất, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của Hồng Quân Lão Tổ!

Chỉ có sử dụng phương pháp này, sau đó mới âm thầm giao cho Thái Nhất, mới có thể vạn vô nhất thất. "Tiếp theo, hãy đến bên người thật sự phù hợp với ngươi đi." Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, đầu ngón tay khẽ điểm một cái, không gian xuất hiện một khe nứt, lộ ra hư không vô vết.

Hồng Mông Tử Khí trực tiếp bay vào hư không, biến mất trong U Minh Luân Hồi.

Đồng thời, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất dẫn đại quân Thiên Đình, trở về trú địa Thiên Đình!

Sau khi sắp xếp xong xuôi các sự vụ, Đế Tuấn và Thái Nhất lần lượt trở về động phủ của mình, chuẩn bị bế quan!

Lúc này, Thái Nhất cư nhiên lại phát hiện ra một chuyện!

Trong động phủ của y, xuất hiện một khe nứt không gian, trong khe nứt không gian đó, có một đạo linh khí màu tím tràn đầy đạo vận! "........Hồng Mông Tử Khí!" Ngay khoảnh khắc Thái Nhất nhìn thấy đạo linh khí màu tím đó, y lập tức nhận ra lai lịch của đạo tiên thiên linh khí này, tức thì vô cùng kích động!

Chương 351

Thái Nhất có thể khẳng định, đây tuyệt đối là đạo Hồng Mông Tử Khí bị mất của Đông Vương Công, không ngờ lại xuất hiện ở đây!

Chẳng lẽ, sự tự bạo trước đó của Đông Vương Công, trực tiếp ảnh hưởng đến biên giới Thiên Đình thì không thành sao!

Tuy Thái Nhất cảm thấy, khả năng này rất thấp!

Nhưng, một đạo Hồng Mông Tử Khí xuất hiện trước mắt y, tuyệt đối là chuyện chân thực!

Bởi vì trải qua hai lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung và Luân Hồi Điện, Thái Nhất đều đã thấy Hồng Mông Tử Khí, tuyệt đối sẽ không nhận sai!

Vì vậy, Thái Nhất vô cùng kích động, vội vàng lấy đạo Hồng Mông Tử Khí xuống!

Thậm chí, để ngăn Hồng Mông Tử Khí tiết lộ, sau khi lấy được Hồng Mông Tử Khí, Thái Nhất vội vàng sử dụng Hỗn Độn Chung, dùng Hỗn Độn Chung trấn giữ Hồng Mông Tử Khí!

Bởi vì Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo!

Sử dụng Hỗn Độn Chung để trấn giữ Hồng Mông Tử Khí, tránh để Hồng Mông Tử Khí tiết lộ, đó mới là điều quan trọng nhất!

Sau đó, việc thứ hai Thái Nhất làm, là thông báo cho động phủ của Đế Tuấn!

Rất nhanh, Đế Tuấn đến động phủ của Thái Nhất! "Thái Nhất, ngươi tìm ta có chuyện quan trọng sao?" Đế Tuấn, trực tiếp hỏi Thái Nhất!

Thương thế trên người Đế Tuấn, Thái Nhất biết rõ, nếu không có chuyện đặc biệt quan trọng, Thái Nhất không thể nào làm phiền hắn vào lúc này!

Đối với chuyện này, Đế Tuấn vô cùng rõ ràng.

Cho nên sau khi Thái Nhất đến động phủ của hắn, Đế Tuấn trực tiếp hỏi Thái Nhất, muốn biết đã xảy ra chuyện gì! "Đại huynh, huynh xem ta đã phát hiện ra gì đây!" Thái Nhất vội vàng nói, phơi bày đạo Hồng Mông Tử Khí ra. "....Sao có thể, chuyện gì vậy, Thái Nhất!?" Đế Tuấn chấn kinh không thôi, thần sắc chấn động nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí trước mặt, khí tức trên người hắn, thậm chí còn suýt không giữ nổi!

Bởi vì Đế Tuấn không ngờ, trong động phủ của Thái Nhất lại cư nhiên có một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Đối với hắn, đây đơn giản là chuyện khó mà tưởng tượng được!

Phải biết rằng, hắn đã tốn hết thiên tân vạn khổ, vất vả lắm mới diệt được Đông Vương Công, nhưng lại không tìm thấy Hồng Mông Tử Khí!

Kết quả không ngờ, lại là "liễu ám hoa minh hựu nhất thôn", khi trở về Thiên Đình, Hồng Mông Tử Khí cư nhiên lại xuất hiện ở đây. "Ta cũng không biết, khi ta trở về động phủ, đột nhiên phát hiện đạo Hồng Mông Tử Khí này. ..." Thái Nhất nhanh chóng nói, kể hết những gì mình biết!

Một lúc lâu sau, Đế Tuấn mới hoàn toàn tiêu hóa được tin mừng này!

Tuy không biết là chuyện gì, nhưng có thể đoạt được một đạo Hồng Mông Tử Khí, đối với huynh đệ họ mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt!

Nhưng tiếp theo lại có một vấn đề.

Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, nên phân phối thế nào đây!

Đế Tuấn rơi vào trầm mặc, suy nghĩ vấn đề này!

Một lúc lâu sau, Đế Tuấn cuối cùng cũng đưa ra quyết định, chậm rãi thốt ra một câu! "Thái Nhất, đạo Hồng Mông Tử Khí này do ngươi luyện hóa!" Đế Tuấn nhìn về phía Thái Nhất, nghiêm túc nói một câu!"Thái Nhất, đạo Hồng Mông Tử Khí này do ngươi luyện hóa!" Đế Tuấn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã đưa ra quyết định!

Hắn chuẩn bị nhường đạo Hồng Mông Tử Khí này cho Thái Nhất! "Huynh trưởng, không cần như vậy, với thân phận Thiên Đình chi chủ của huynh, một đạo Hồng Mông Tử Khí sẽ có trợ giúp rất lớn cho huynh. ..." Thái Nhất vội vàng nói, dường như muốn nhường đạo Hồng Mông Tử Khí này lại cho huynh trưởng Đế Tuấn!

Không sai, vừa rồi khi đoạt được Hồng Mông Tử Khí, Thái Nhất đã có ý nghĩ như vậy!

Nếu không, y đã chẳng đi tìm Đế Tuấn làm gì!

Dù sao, nếu muốn một mình nuốt đạo Hồng Mông Tử Khí này, y hoàn toàn không cần phải nói cho Đế Tuấn biết, cứ thế giữ lại cho riêng mình là được!

Nhưng, việc trợ giúp huynh trưởng Đế Tuấn chứng đạo, cũng là mong muốn của Thái Nhất, mức độ ưu tiên thậm chí còn cao hơn cả việc y chứng đạo.

Đó là ý nghĩ của Thái Nhất! "Không, Thái Nhất, đạo Hồng Mông Tử Khí này, chỉ có thể do ngươi sử dụng, bởi vì đạo Hồng Mông Tử Khí này, không phù hợp với ta. ..." Đế Tuấn chậm rãi nói, đưa ra ý kiến của mình!

Sở dĩ hắn đưa ra quyết định như vậy, cũng có lý do riêng của Đế

Tuấn!

Một mặt, đạo Hồng Mông Tử Khí này xuất hiện trong động phủ của Thái Nhất, chứng tỏ Hồng Mông Tử Khí đã chọn Thái Nhất, phù hợp với Thái Nhất.

Mặt khác, vừa rồi khi tiếp xúc với đạo Hồng Mông Tử Khí, Đế Tuấn đã phát hiện ra một chuyện!

Giữa pháp chứng đạo của hắn và đạo Hồng Mông Tử Khí này, dường như có một cảm giác bài xích lẫn nhau!

Tuy Đế Tuấn không rõ, vì sao lại có tình huống như vậy xuất hiện!

Nhưng duyên do bên trong, kỳ thực không khó để tưởng tượng.

Sau khi suy nghĩ một hồi, trong lòng Đế Tuấn đã có chút suy đoán!

Phải biết rằng, pháp chứng đạo mà Đế Tuấn lựa chọn, là pháp chứng đạo chém tam thân của Thiên Đạo Hồng Quân!

Nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí này, lại là Hồng Mông Tử Khí do Ngao Tông Thánh Nhân ban tặng!

Mà, trước đó, Ngao Tông Thánh Nhân từng nhắc đến từ "Địa Đạo".

Như vậy, Đế Tuấn dường như đã hiểu ra một điều!

Giữa pháp chứng đạo và Hồng Mông Tử Khí, dường như có một loại khế hợp độ!

Pháp chứng đạo và Hồng Mông Tử Khí có nguồn gốc khác nhau, không thể tùy ý phối hợp!

Lựa chọn pháp chứng đạo chém tam thân của Hồng Quân Thánh Nhân, chỉ có thể sử dụng Hồng Mông Tử Khí do Hồng Quân Lão Tổ ban tặng!

Lựa chọn pháp chứng đạo Hóa Tự Tại của Ngao Tông Thánh Nhân, chỉ có thể sử dụng Hồng Mông Tử Khí do Ngao Tông Thánh Nhân ban tặng!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Mông Tử Khí của Ngao Tông Thánh Nhân mới bài xích Đế Tuấn, người sử dụng pháp chứng đạo chém tam thi!

Đế Tuấn nghĩ vậy! "Nguyên lai là như vậy, không ngờ lại có sự bí mật này!" Thần sắc Thái Nhất chấn kinh, đang tiêu hóa tin tức này!

Chương 352

Như vậy, huynh trưởng Đế Tuấn của y có lẽ thật sự không có cách nào sử dụng đạo Hồng Mông Tử Khí này!

Mặt khác, nếu Thái Nhất muốn sử dụng đạo Hồng Mông Tử Khí này, vậy y có lẽ chỉ có thể lựa chọn pháp chứng đạo Hóa Tự Tại mà thôi! "Suy đoán của ta hẳn là không sai, Thái Nhất, ngươi vẫn chưa tiến hành chém đạo, còn có cơ hội lựa chọn." "Vì vậy đạo Hồng Mông Tử Khí này, chỉ có thể giao cho ngươi sử dụng!" Đế Tuấn nghiêm túc nói.

Thẳng đến lúc này, Thái Nhất mới bất đắc dĩ gật đầu, không còn dây dưa chuyện này nữa!

Lời nói của Đế Tuấn đều có lý cả rồi, y còn có thể nói gì hơn nữa! "Được rồi, trong thời gian tiếp theo, chuẩn bị chém đạo đi, với tư chất của ngươi, cũng đã đến lúc tấn thăng Chuẩn Thánh rồi!" Đế Tuấn dặn dò một tiếng, sau đó trực tiếp rời khỏi động phủ của Thái Nhất, trở về động phủ của mình, chuẩn bị tiếp tục bế quan chữa thương!

Còn về Thái Nhất, lúc này y đang trầm tư!

Một lúc lâu sau, Thái Nhất đã đưa ra quyết định! "Nếu huynh trưởng không thể sử dụng đạo Hồng Mông Tử Khí này, vậy ta liền sử dụng đạo Hồng Mông Tử Khí này chứng đạo!" "Đợi ta thành công chứng đạo chi sau, sẽ giúp huynh trưởng đoạt một đạo Hồng Mông Tử Khí, giúp huynh trưởng chứng đạo!" Thái Nhất khẽ lẩm bẩm, trong lòng đã có quyết đoán!

Hồng Mông Tử Khí của Địa Đạo, Đế Tuấn không thể sử dụng, vậy thì chỉ có thể do y sử dụng!

Còn về huynh trưởng Đế Tuấn, đợi sau khi Thái Nhất hoàn thành

chứng đạo, Thái Nhất sẽ giúp Đế Tuấn, đoạt một đạo Hồng Mông Tử Khí của Thiên Đạo, giúp Đế Tuấn chứng đạo!

Đó là ý nghĩ của Thái Nhất!

Nghĩ đến đây, Thái Nhất không còn do dự nữa, trực tiếp tiến hành bế quan, chuẩn bị cho việc chém đạo tấn thăng!Nhất thời, các bộ phận của Thiên Đình đều bước vào thời kỳ hưu dưỡng sinh tức!

Còn về Tam Thập Tam Thiên Ngoại, tại vị trí Đông Vương Công vẫn lạc!

Những đại năng đến tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí, sau một hồi tìm kiếm, xác định Hồng Mông Tử Khí đã hoàn toàn biến mất, không thể tìm thấy, lúc đó mọi người mới tiếc nuối rời đi!

Không còn cố chấp với đạo Hồng Mông Tử Khí bị mất của Đông Vương Công nữa!

Dù sao trên Hồng Hoang đại địa, vẫn còn vài đạo Hồng Mông Tử Khí có thể tranh đoạt, ví dụ như Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử Lão Tổ!

Đó mới là mục tiêu thích hợp hơn!

Vì nguyên nhân này, rất nhiều đại năng bắt đầu mưu tính, chuẩn bị cho việc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của hai người đó!

Có thể nói, vì Đông Vương Công vẫn lạc, đã khuấy động tâm can của không ít đại năng!

Mọi người đều bắt đầu mưu tính cho chuyện Hồng Mông Tử Khí!

Có thể dự kiến, trong thời gian tiếp theo, vấn đề Hồng Mông Tử Khí, sẽ dẫn đến không ít tranh chấp!

Nhưng hiện tại, Hồng Hoang đại địa tạm thời đang ở trong sự bình tĩnh!

Sự bình tĩnh này, giống như sự bình tĩnh trước một cơn bão lớn!

Trong tình huống đó, dưới chân Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện - nơi khởi nguồn của Vu tộc, một khí tức kinh người đã ra đời!

Một thân ảnh khôi ngô vác theo chiếc rìu khổng lồ cổ xưa, tràn đầy huyết khí kinh người, bước ra từ Bàn Cổ Điện!

Đó chính là tổ vu thai phôi mà Hậu Thổ đã nhờ Ngao Tông thôi sinh trước đó!

Sau một khoảng thời gian ủ dưỡng, thai phôi tổ vu này cuối cùng đã hóa hình thành công, trở thành một tổ vu mới!

Tổ vu thứ mười ba của Vu tộc, Xí Vưu đã ra đời! "Xí Vưu, bái kiến các vị huynh trưởng!" Xí Vưu - tổ vu thứ mười ba, trước mặt các tổ vu còn lại, chắp tay hành lễ với các vị tổ vu khác!

Đương nhiên, vì Xí Vưu là tổ vu mới sinh, vô luận là thực lực hay kiến thức, đều kém xa so với các tổ vu trước đó, cần một khoảng thời gian để trưởng thành!

Nhưng, số lượng Mười Hai Tổ Vu đã một lần nữa được bổ sung đầy đủ, khiếm khuyết của Vu tộc đã được bù đắp, không cần lo lắng nữa!

Có thể nói, thế giới bên ngoài phong vân biến ảo, Vu tộc bên trong cũng không ngừng phát triển!

Trong tình huống đó, thời gian Thái Nhất chém đạo cuối cùng cũng đến!

Trong Thiên Đình, bên trong động phủ của Thái Nhất, một khí tức kinh người, đang nhanh chóng tăng vọt!

Vốn dĩ Thái Nhất, đã sớm đi đến tận cùng của cảnh giới Đại La, chỉ còn một bước nữa là tới cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vì vậy, Thái Nhất lần bế quan này, không tốn quá nhiều thời gian, chỉ hơi điều chỉnh trạng thái, để tinh khí thần khôi phục đầy đủ, cuối cùng bắt đầu tiến hành việc chém đạo. "Tiền thế thân, chém!" Vào một khắc nào đó, Thái Nhất đột nhiên mở mắt, sử dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, lấy Hỗn Độn Chung làm đao, chém xuống một đạo thân Tam Thế đầu tiên!

Oanh long!

Tiền thế thân của Thái Nhất, xuất hiện bên cạnh Thái Nhất, Thái Nhất đã thành công chém xuống một đạo thân đầu tiên!

Đồng thời, tu vi của Thái Nhất, nhanh chóng đề thăng!Cùng lúc đó, trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông - kiếp trước là Phong Đô Đại Đế, dường như có cảm ứng! "Thái Nhất bắt đầu đột phá rồi sao, xem ra ta cũng phải ra tay rồi!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, đại thủ vung lên, trực tiếp vận dụng Thánh Nhân chi lực, trực tiếp che giấu khí tức đột phá của Thái Nhất!

Đây chính là sự chuẩn bị mà Ngao Tông đã làm từ trước!

Ngao Tông, trước khi Thái Nhất thành công bước vào Địa Đạo Thánh Nhân, tạm thời không thể để Hồng Quân Lão Tổ phát giác!

Vì nguyên nhân này, khi Thái Nhất đột phá, Ngao Tông tự nhiên phải che giấu một phen!

Còn về việc Ngao Tông biết nguyên nhân Thái Nhất đột phá lúc này, tự nhiên là vì đạo Hồng Mông Tử Khí kia!

Trước đó, để che giấu khí tức, Ngao Tông đã làm nhiễu loạn thiên cơ, khiến thiên cơ không thể suy diễn!

Việc Ngao Tông có thể biết được chuyện của Thiên Đình, là bởi vì đạo Hồng Mông Tử Khí mà Ngao Tông đã ban cho Thái Nhất.

Trên đạo Hồng Mông Tử Khí đó, có thủ đoạn mà Ngao Tông đã bố

trí, đủ để Ngao Tông lúc nào cũng nắm rõ động tĩnh của Thái Nhất!

Đương nhiên, Ngao Tông không phải là kẻ rình rập, sở dĩ hắn làm vậy, chỉ là để có thể trợ giúp Thái Nhất khi y đột phá mà thôi!

Hiện tại, kế hoạch của Ngao Tông vô cùng thuận lợi!

Trong tình huống bình định thiên cơ, Ngao Tông đã phát giác Thái Nhất tấn thăng ngay lập tức, và che giấu đi khí tức của Thái Nhất!

Cho đến khi Thái Nhất thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Thiên Đình cũng không hề truyền ra một chút động tĩnh nào!

Đối với Ngao Tông, đó là một thu hoạch không tồi!

Đồng thời, khi Thái Nhất tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, Ngao Tông có thể cảm nhận được, sức mạnh của Địa Đạo một lần nữa được trưởng thành!

Lượng sức mạnh tăng thêm lần này, là một khối lượng không nhỏ, hoàn toàn không thua kém khi Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác tấn thăng Chuẩn Thánh trước đó!

Đó là lẽ tất nhiên.

Với tư cách là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp, Thái Nhất lựa chọn sử dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, bước lên con đường Địa Đạo Thánh Nhân.

Chương 353

Đối với Địa Đạo mà nói, có lợi ích không nhỏ!

Không, để ngăn chặn việc bại lộ chuyện của Thái Nhất, Ngao Tông đã vận dụng quyền hạn Địa Đạo, che chắn khí tức Địa Đạo, tránh để Hồng Quân phát giác! "Hiện tại, Thái Nhất sử dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, thành công chém đạo tấn thăng, thật sự đã bước lên con đường Địa Đạo Thánh Nhân!" "Chuyện này đã thành công một nửa, trong thời gian tiếp theo, chỉ cần Thái Nhất cẩn thận, đừng để lộ sơ hở, thành công đạt đến cảnh giới Địa Đạo Thánh Nhân, chuyện này sẽ hoàn toàn thành công!" "Đợi Thái Nhất tấn thăng thành Địa Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân sẽ không còn cơ hội ngăn cản nữa." Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, suy tư về những chuyện tiếp theo!

Chuyện này, Ngao Tông đã sớm có chuẩn bị.

Hoặc có lẽ, ngay từ khi Thái Nhất tấn thăng Chuẩn Thánh, Ngao Tông đã sử dụng thủ đoạn Thánh Nhân, dùng một loại thủ pháp tương tự như truyền thừa, âm thầm truyền tin cho Thái Nhất, bảo y ẩn mình chờ thời, đừng bộc lộ sức mạnh của mình!

Với sự thông tuệ của Thái Nhất, y hẳn sẽ biết cách lựa chọn!

Dù sao sử dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đã là lên "thuyền giặc" của Ngao Tông, không còn cơ hội quay đầu nữa!

Cho nên chuyện này, Ngao Tông cũng không cần phải lo lắng nữa! "Chuyện của Thái Nhất, cơ bản đã hoàn thành, còn về Thông Thiên và những người khác, họ đã phát triển đến mức nào rồi?" Ngao Tông suy tư về một chuyện khác!

Dưới sự sắp xếp của Ngao Tông, Hậu Thổ và Thái Nhất cả hai

người, đều dần dần bước lên con đường Địa Đạo Thánh Nhân!

Tiếp theo, hai người chỉ cần làm theo từng bước, hẳn là có thể dần dần đạt đến cảnh giới Địa Đạo Thánh Nhân!

Tương tự, tình huống của Trấn Nguyên Tử cũng vậy.

Dù sao Ngao Tông đối với ba người họ yêu cầu không cao, chỉ cần phát triển theo con đường bình thường là được rồi!

Còn về ba đệ tử của Ngao Tông, Ngao Tông đối với họ, lại mang theo không ít kỳ vọng!

Bởi vì Ngao Tông hy vọng, họ có thể đi ra con đường tự ngã của riêng mình!

Bởi vì ba người họ đều có truyền thừa vô cùng phù hợp, hoàn toàn có khả năng đi ra con đường thuộc về mình!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông cảm tri tình huống của ba người, muốn biết ba người họ, đã phát triển đến cảnh giới nào rồi!"Thông Thiên và Nữ Oa hai người, dường như có chút tiến triển, ngược lại Minh Hà, trên con đường tự ngã của mình, dường như không có tiến triển quá lớn!" "Không, ba người họ trong pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, dường như cũng có thành quả không nhỏ, đều đã chém xuống hai đạo thân. ..." Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, thông qua Hồng Mông Tử Khí, cảm thụ tình huống của ba đệ tử, trong lòng đã hiểu rõ!

Thông Thiên và Nữ Oa hai người, đều là thiên chi kiêu tử đích thực, có thiên phú vô cùng kinh người.

Trước đó, sau khi kiến thức về con đường tự ngã của Ngao Nguyệt, hai người đã có một số cảm ngộ về con đường tự ngã!

Ước chừng cho thêm một ít thời gian nữa, có lẽ hai người có thể đi ra con đường tự ngã của riêng mình!

Đối với kết quả này, Ngao Tông vô cùng hài lòng.

Còn về phía Minh Hà, e rằng cần Ngao Tông thúc đẩy thêm một chút nữa!

Không, ba người họ trong pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, ngược lại đã đi đến một cấp độ cao hơn, lần lượt chém xuống đạo thân thứ hai!

Đặc biệt là Nữ Oa, hiện tại Nữ Oa, cách chém xuống đạo thân thứ ba, e rằng không còn xa nữa!

Đó cũng là một tin tức không tồi!

Tuy Ngao Tông hy vọng họ đi ra con đường tự ngã của mình, nhưng có thể lợi dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại để đề thăng thực lực, cũng là một lựa chọn không tồi!

Còn về tình huống của Ngao Nguyệt, trong khoảng thời gian này, Ngao Nguyệt cũng đang tu hành pháp chứng đạo Hóa Tự Tại!

Nguyên nhân cũng giống như Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác, tuy Ngao Tông hy vọng đi con đường tự ngã, nhưng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại cũng là một phương pháp nhanh chóng đề thăng thực lực!

Sử dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, chém xuống tam thế đạo thân, nhanh chóng đề thăng thực lực, không phải là chuyện không tốt!

Đương nhiên, việc biết trọng điểm của hai loại pháp chứng đạo nằm ở đâu, cũng là điều cần thiết! "Hiện tại, Thông Thiên và những người khác đều đang tiến về phía trước theo quỹ đạo đã định, cách vị trí chứng đắc Địa Đạo Thánh Nhân, không còn xa nữa!" "Nhưng trước đó, có một chuyện cần phải lưu tâm!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, dường như có chuyện gì đó!

Tuy tổng thể tình huống, đều đang phát triển theo hướng tốt, nhưng Ngao Tông cũng có một chuyện, cần phải chú ý nhiều hơn!

Đó là chuyện Nữ Oa tạo người!

Ngao Tông nhớ rằng, sau khi Nữ Oa tạo người, Thái Thanh và những người khác đều sẽ mượn cơ hội này, lần lượt lập giáo thành Thánh, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Có thể nói, thời điểm Thiên Đạo Thánh Nhân ra đời, có mối quan hệ lớn với việc Nữ Oa tạo người!

Như vậy, chuyện này Ngao Tông cần phải chú ý nhiều hơn một chút!

Nếu chuyện này được lợi dụng đúng cách, không chừng có thể mang lại trợ giúp lớn cho Ngao Tông!

Nhất thời, Ngao Tông một lần nữa tiến vào suy nghĩ sâu xa, suy tư về chuyện này!Vì chuyện Thái Nhất tấn thăng Chuẩn Thánh, Ngao Tông đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch sau này!

Đương nhiên, đó chỉ là một khía cạnh của sự việc!

Dù sao Ngao Tông còn có nhiều việc cần bận rộn, không có quá nhiều thời gian có thể lãng phí vào chuyện này!

Vì vậy, sau khi xác định sẽ không xảy ra hỗn loạn, Ngao Tông tạm thời gác lại chuyện của Thái Nhất, một lần nữa trở lại công việc của mình.

Thời gian trôi qua vội vã, mấy vạn năm trôi qua trong nháy mắt!

Sau mấy vạn năm trôi qua, Thái Nhất - người đã thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, cuối cùng cũng xuất quan!

Nhưng lúc này, khí tức tỏa ra từ trên người Thái Nhất, vẫn là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, hoàn toàn không có khí tức cấp Chuẩn Thánh! "Thái Nhất, ngươi chưa tiến hành chém đạo sao?" Khi Đế

Tuấn thấy Thái Nhất, trong mắt hắn tràn đầy sự khó hiểu! "Huynh trưởng, ta đang định nói về chuyện này, ta đã hoàn thành chém đạo, thành công tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ." "Nhưng khi ta chém đạo, ta từ đạo Hồng Mông Tử Khí kia đoạt được một đạo truyền thừa ký ức, biết được một số chuyện." "Nếu ta bộc lộ chuyện mình sử dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại để tiến hành chém đạo, có thể sẽ gặp bất trắc, giống như Đông Vương Công trước đây." "Cho nên, ta đã sử dụng Hỗn Độn Chung để trấn áp khí tức, không cho ngoại giới biết tu vi của ta. ..." Thái Nhất nhanh chóng nói, kể hết những chuyện mình biết cho Đế Tuấn!

Đương nhiên, trong tình huống cách biệt cảm tri của ngoại giới, Thái Nhất mới dám nói cho Đế Tuấn biết, tránh để tin tức tiết lộ!

Thẳng đến lúc này, Đế Tuấn mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra! "Không ngờ lại có tình huống như vậy, khi lựa chọn pháp chứng đạo Hóa Tự Tại." "Nếu đã như vậy, Thái Nhất, từ bây giờ trở đi, hãy chuyên tâm tu hành, không cần để ý đến chuyện của Yêu tộc và Thiên Đình nữa. ..." Đế Tuấn đưa ra quyết định, nghiêm túc nói với Thái Nhất!

Tuy chuyện này, hơi vượt ngoài dự liệu của Đế Tuấn!

Nhưng, Đế Tuấn không phải là người ngu muội, hắn biết làm vậy mới là lựa chọn tốt nhất!

Vì nguyên nhân này, Đế Tuấn đã đưa ra quyết định.

Phải dần dần để Thái Nhất rút lui khỏi Thiên Đình, giảm thiểu ảnh hưởng của Yêu tộc và Thiên Đình đối với Thái Nhất, thành toàn cho con đường tu hành của Thái Nhất.

Thật lòng mà nói, ngay từ trước đó, trong lòng Đế Tuấn đã nảy sinh một ý nghĩ.

Với danh nghĩa Thiên Đình chi chủ, sách phong Thái Nhất làm Đông Hoàng, cùng hắn chia sẻ Thiên Đình!

Chương 354

Bởi vì như vậy, Thái Nhất mới có thể tận dụng khí vận Thiên Đình ở mức độ lớn hơn!

Nhưng hiện tại xem ra, chuyện này có lẽ phải từ bỏ!

Bởi vì Thái Nhất nói, phải cố gắng rút lui khỏi hệ thống Thiên Đình.

Như vậy, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không làm chuyện đó nữa!

Có thể nói, sau khi huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất thương nghị, liền có quyết định!

Các sự vụ Thiên Đình tiếp theo, Thái Nhất sẽ không nhúng tay vào, phải tập trung tinh lực chuyên tâm tu hành, tranh thủ sớm tấn thăng thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Còn Đế Tuấn thì tiếp tục đi con đường khí vận, tranh thủ nắm giữ toàn bộ khí vận Yêu tộc và Thiên Đình trong tay!

Đó chính là con đường của huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất!

Có thể nói, kể từ sau khi Thái Nhất sử dụng pháp chứng đạo Hóa Tự Tại, tiến hành chém đạo tấn thăng, hai huynh đệ đã đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau!

Nhưng, đối với cả hai người mà nói, không có hại gì!

Bởi vì như vậy, tỷ lệ hai người tấn thăng thành Thánh, ngược lại còn lớn hơn!

Vì vậy, sau khi thương nghị với Đế Tuấn, Thái Nhất một lần nữa trở về động phủ của mình, chuẩn bị tiến hành bế quan sâu hơn nữa!

Còn Đế Tuấn thì trở về Thiên Đình, xử lý các sự vụ của Thiên

Đình, bắt đầu đẩy nhanh việc mở rộng quy mô Thiên Đình!Có thể nói, mọi thứ đều đang phát triển âm thầm, không ngừng nghỉ!

Thời gian trôi qua vội vã, lại một đoạn tuế nguyệt trôi đi!

Trong khoảng thời gian này, tất cả các đại năng đều chuyên tâm tu hành.

Từ các khu vực trên Hồng Hoang đại địa, thỉnh thoảng lại có một đạo khí tức kinh người truyền ra!

Đó là những tồn tại đã thành công chém xuống một đạo thân hoặc đạo thi, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh!

Có thể nói, phần lớn các Đại La Kim Tiên năm xưa nghe đạo ở Tử Tiêu Cung và Luân Hồi Điện, đa số đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Có thể nói, thời đại Chuẩn Thánh đã chính thức đến!

Hiện tại số lượng Chuẩn Thánh trên Hồng Hoang đại địa, đã vượt xa so với trước kia!

Đương nhiên, trừ một số bậc thiên tư trác tuyệt, đối với những người nghe đạo mà nói, Chuẩn Thánh sơ kỳ đã là cực hạn rồi!

Dù sao không phải ai cũng có tư cách chứng đạo thành Thánh!

Nhưng, một loạt các đại năng có thể tấn thăng thành cảnh giới Chuẩn Thánh, đại biểu cho việc họ đều có năng lực tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí!

Dù sao, trên Hồng Hoang đại địa hiện tại, những tồn tại đang nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, cơ bản đều là cấp Chuẩn Thánh!

Một đám đại năng, nhất định sẽ không từ bỏ việc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí!

Đó là lẽ tất nhiên, con đường tu hành vốn dĩ là tranh đoạt vận

mệnh với trời, sao có thể thuận theo vận mệnh đây.

Cho nên một số Chuẩn Thánh, dù biết mình đã ở trong tình huống cực hạn, cũng không thể từ bỏ Hồng Mông Tử Khí!

Có thể nói, một trận đại phong bạo liên quan đến Hồng Mông Tử Khí, tức sắp xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa!

Vì nguyên nhân này, bầu không khí Hồng Hoang đại địa, cũng dần trở nên áp lực!

Tất cả mọi người đều đang cạnh tranh tốc độ, không hy vọng bị người khác bỏ lại phía sau, cho nên bầu không khí Hồng Hoang đại địa, càng trở nên căng thẳng!

Trong tình huống đó, một đại sự đột nhiên xảy ra, trực tiếp phá vỡ sự yên bình của Hồng Hoang đại địa!

Oanh long!

Khí tức khủng bố cực điểm, từ trên U Minh Luân Hồi truyền ra!

Cỗ khí tức đó, thậm chí còn vượt qua Chuẩn Thánh bình thường, vô hạn tiếp cận cảnh giới Thánh Nhân!

Thậm chí, ngay cả bản tôn Ngao Tông đang bế quan, cũng trực tiếp bị kinh động, thậm chí thoát khỏi trạng thái hợp đạo! "U Minh Luân Hồi đã xảy ra chuyện gì, sao lại có khí tức kinh người như vậy!" "Khoan đã, nguồn gốc của cỗ khí tức này. .....Hậu Thổ!?" Trong Tam Thập Lục Chư Thiên, bản tôn Ngao Tông mở mắt!

Ánh mắt thâm thúy dường như xuyên thấu Tam Thập Lục Chư Thiên, rơi xuống U Minh Luân Hồi, nhìn về phía Mạnh Bà do Hậu Thổ hóa thân!

Bởi vì từ trên người Mạnh Bà, Ngao Tông cảm nhận được một cỗ khí tức kinh người cực điểm! "Khí tức của Hậu Thổ, có sự tương

đồng lớn với lúc ta tấn thăng Thánh Nhân!" "Chẳng lẽ, Hậu Thổ muốn tấn thăng thành Thánh?" Trong mắt Ngao Tông, lần đầu tiên xuất hiện một tia chấn kinh!

Phải biết rằng, kể từ khi Ngao Tông tấn thăng Thánh Nhân, gần như tất cả mọi chuyện, đều nằm trong sự nắm giữ của Ngao Tông!

Nhưng lần này, Ngao Tông lại hơi bị chấn kinh!

Bởi vì Ngao Tông cảm giác, Hậu Thổ dường như sắp tấn thăng thành Thánh!

Nhưng, làm sao có thể!

Phải biết rằng, Hậu Thổ, hẳn là người chậm nhất trong tất cả các đại năng!

Sau khi Luân Hồi Điện giảng đạo, Ngao Tông mới trợ giúp Hậu Thổ ngưng tụ nguyên thần!

Sau đó, tất cả nguyên thần Hậu Thổ, mới thật sự khai mở con đường tu hành!

Khoảng thời gian đó cách hiện tại, cũng chưa qua bao nhiêu vạn năm chứ!

Trong thời gian ngắn như vậy, Hậu Thổ làm sao có thể đạt đến mức độ này!

Theo dự đoán của Ngao Tông, trong số các ứng cử viên Địa Đạo Thánh Nhân đã được sắp xếp, thời gian Hậu Thổ thành Thánh, hẳn là phải khá muộn mới đúng!

Kết quả không ngờ, chỉ sau mấy vạn năm trôi qua, Hậu Thổ cư nhiên lại chạm đến biên duyên thành Thánh!

Chính vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới cảm thấy chấn kinh như vậy!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trong lòng chấn động, hận không thể lập tức đến xem xét một phen, tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Trên thực tế, Ngao Tông cũng đã làm như vậy!

Tâm thần Ngao Tông khẽ động, trong nháy mắt biến mất trong Tam Thập Lục Chư Thiên, trực tiếp xuất hiện trên U Minh Luân Hồi, tại cầu Nại Hà, nơi Mạnh Bà do Hậu Thổ hóa thân đang ở!"Hậu Thổ, bái kiến Thánh Nhân!" Thấy Ngao Tông xuất hiện, Mạnh Bà do Hậu Thổ hóa thân, vội vàng chắp tay hành lễ với Ngao Tông. "Không cần đa lễ, Hậu Thổ, tu vi của ngươi đã đề thăng Chuẩn Thánh viên mãn, sắp chứng đạo thành Thánh rồi sao!?" Ánh mắt Ngao Tông quét qua Hậu Thổ, trong nháy mắt đã nhìn ra tu vi hiện tại của Hậu Thổ!

Chuẩn Thánh viên mãn!?

Làm sao có thể!

Chương 355

Tốc độ tấn thăng này, chẳng phải quá khoa trương rồi sao! "Hồi bẩm Đại nhân, Hậu Thổ xác thực đã tấn thăng Chuẩn Thánh viên mãn rồi. ..." Hậu Thổ nghiêm túc nói, kể ra từng chuyện đã xảy ra trên người mình!

Kể từ khi Hậu Thổ nhậm chức thần vị Mạnh Bà, Hậu Thổ liền phát hiện ra một chuyện!

Tu vi của mình, đang đề thăng với một tốc độ cực nhanh!

Sở dĩ có tình huống này xuất hiện, là có liên quan đến tình huống của Hậu Thổ!

Thật lòng mà nói, Hậu Thổ khác với tu sĩ bình thường!

Tuy Nguyên Thần của Hậu Thổ vừa mới đản sinh, nhưng bản thân Hậu Thổ, lại là một trong Mười Hai Tổ Vu của Vu tộc!

Tổ Vu là gì, là thủy tổ của Vu tộc, là huyết mạch truyền thừa của Bàn Cổ!

Tổ Vu vừa đản sinh, đã có thực lực sánh ngang với Chuẩn Thánh!

Có thể nói, tuy Nguyên Thần của Hậu Thổ mới sơ sinh, nhưng căn cơ của y thâm hậu, bản thân đã có thực lực cấp Chuẩn Thánh!

Nếu ví tu vi Nguyên Thần của tu sĩ, hình dung thành một ao nước.

Vậy thì tu sĩ bình thường tu hành, chính là không ngừng mở rộng dung lượng ao nước, tranh thủ dung nạp thêm nhiều nước ao hơn!

Còn Hậu Thổ thì sao, bởi vì giới hạn trên bẩm sinh của y rất cao, cho nên thức hải của Hậu Thổ, ngay từ đầu đã là một đại dương mênh mông!

Việc Hậu Thổ cần làm, là bổ sung thêm nước biển vào đại dương thức hải đó!

Mặt khác, Nguyên Thần của Hậu Thổ, lại do một đạo Luân Hồi bản nguyên hóa thành.

Thân ở trong Luân Hồi, U Minh Luân Hồi lúc nào cũng tư dưỡng Nguyên Thần Hậu Thổ, nhanh chóng làm Nguyên Thần Hậu Thổ lớn mạnh!

Giống như một biển sao khổng lồ, không ngừng phản bộ thức hải của Hậu Thổ!

Trong tình huống này, tu vi Hậu Thổ đề thăng, sao có thể không nhanh chóng chứ!

Vì nguyên nhân này, trong thời gian ngắn ngủi, tu vi Nguyên Thần Hậu Thổ, nhanh chóng đạt cấp Chuẩn Thánh, ngang bằng với khí huyết chi lực!

Không, chỉ là nguyên nhân Hậu Thổ đề thăng nhanh chóng, không có mối liên hệ trực tiếp đến chuyện Hậu Thổ sắp chứng đạo thành Thánh!

Hậu Thổ sắp chứng đạo thành Thánh, lại có liên quan đến lai lịch của Hậu Thổ!

Lai lịch của Hậu Thổ, Hậu Thổ là một trong Mười Hai Tổ Vu của Vu tộc!

Tổ Vu của Vu tộc, trời sinh nắm giữ một đạo bản mệnh thần thông!

Với tư cách là Tổ Vu chi Thổ trong Mười Hai Tổ Vu, Hậu Thổ trời sinh nắm giữ thần thông chi Thổ!

Có thể nói, bản nguyên chi Thổ, trời sinh đã khắc ghi sâu trong cơ

thể Hậu Thổ!

Khi Nguyên Thần của Hậu Thổ, bắt đầu đi con đường tu sĩ Nguyên Thần, bản nguyên chi Thổ của Hậu Thổ, trực tiếp chuyển hóa thành đạo bản nguyên của Hậu Thổ!

Nói cách khác, Hậu Thổ trời sinh nắm giữ đạo của Hậu Thổ, trời sinh nắm giữ một con đường tự ngã!

Mà, đạo của Hậu Thổ, trời sinh đã ở trạng thái viên mãn!

Cũng có nghĩa là, đạo của Hậu Thổ, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành Thánh Nhân đạo quả!

Vì nguyên nhân này, khi tu vi Nguyên Thần Hậu Thổ, trực tiếp đề thăng lên, Hậu Thổ một bước lên trời, trực tiếp chạm đến biên duyên chứng đạo thành Thánh!

Mà, Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh, trong ba loại pháp chứng đạo, là pháp chứng đạo Dĩ Lực Chứng Đạo mạnh mẽ nhất!"Cư nhiên lại có chuyện như vậy, đây mới thật sự là con cưng của đại đạo đi!" Khi Ngao Tông hiểu rõ tất cả mọi chuyện, sắc mặt hắn trở nên cổ quái, đầy vẻ chấn kinh nhìn Hậu Thổ!

Thật lòng mà nói, tuy ngay từ đầu, Ngao Tông đã định Hậu Thổ là một trong những Địa Đạo Thánh Nhân tương lai!

Nhưng Ngao Tông không ngờ, trên người Hậu Thổ cư nhiên lại có cơ duyên như vậy!

Như vậy, việc trước đó sử dụng luân hồi bản nguyên, trợ giúp Hậu Thổ ngưng tụ nguyên thần, thật sự là một quyết định đúng đắn!

Kỳ thực, đó chính là điểm đặc biệt của Vu tộc!

Có lẽ chính vì Tổ Vu có thiên phú được trời ưu đãi đặc biệt, nên để tránh Tổ Vu quá nghịch thiên, mới bị tước đoạt cơ hội có nguyên

thần!

Nhưng, Ngao Tông đã giúp Hậu Thổ ngưng tụ nguyên thần, trực tiếp giúp Hậu Thổ bù đắp khiếm khuyết đó, cho nên tốc độ đề thăng của Hậu Thổ mới nhanh đến vậy!

Hơi lan man một chút, quay lại chuyện chính.

Hậu Thổ sắp thành Thánh, đối với Ngao Tông, kỳ thực cũng là một chuyện tốt!

Bởi vì trừ Ngao Tông và Hồng Quân ra, vị chứng đạo giả thành Thánh đầu tiên, lại thuộc về phe Địa Đạo!

Đối với cả Ngao Tông và Địa Đạo, đều có lợi ích vô cùng lớn! "Thánh Nhân, Hậu Thổ tấn thăng như vậy, liệu có quá nhanh không?" Hậu Thổ có chút lo lắng, cẩn thận từng li từng tí hỏi Ngao Tông!

Trong khoảng thời gian này, tốc độ đề thăng quá nhanh, thậm chí khiến Hậu Thổ cũng có chút hoảng hốt, có một cảm giác không chân thực!

Chính vì nguyên nhân này, hiện tại Hậu Thổ, ngược lại lại có chút lo lắng! "Vô nhu lo lắng, đó chính là cơ duyên của ngươi." "Việc cần làm hiện tại, là một mạch ngưng tụ Thánh Nhân đạo quả, tranh thủ bước vào cảnh giới Thánh Nhân!" "Vô nhu lo lắng, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, hộ đạo cho ngươi, sẽ không để chuyện gì khác quấy nhiễu ngươi!" Ngao Tông nhìn Hậu Thổ nói!

Có cơ hội như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ qua, cổ vũ Hậu Thổ tiến hành đột phá!

Thậm chí, để tránh Thiên Đạo Hồng Quân quấy phá, Ngao Tông sẽ đích thân tọa trấn U Minh Luân Hồi, hộ đạo cho Hậu Thổ!

Có thể nói, Ngao Tông đã quyết định, muốn nhân cơ hội này, để Địa Đạo sinh ra một vị Địa Đạo Thánh Nhân mới!

Đó là ý nghĩ của Ngao Tông! "Ta đã hiểu rồi, tất cả đều nhờ vào Đại nhân!" Hậu Thổ nghiêm túc gật đầu!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ buông bỏ lo lắng trong lòng, bắt đầu điều chỉnh tâm thần, chuẩn bị cho việc tấn thăng Thánh Nhân!

Đồng thời, khi Hậu Thổ bắt đầu chuẩn bị tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, khí tức của Hậu Thổ, sớm đã tiết lộ ra Hồng Hoang đại địa rồi!

Đó cũng là chuyện không thể làm gì được, bởi vì trước đó, Ngao Tông căn bản không dự liệu, Hậu Thổ lại đề thăng nhanh đến vậy!

Cho nên trước đó, Ngao Tông căn bản không hề có bất kỳ biện pháp che giấu nào!

Đợi sau khi khí tức Hậu Thổ tiết lộ ra ngoài, thì có làm những chuyện che giấu gì đó, cũng không còn tác dụng nữa!

Vì vậy, Ngao Tông dứt khoát không để ý đến chuyện này, toàn tâm toàn ý đặt vào việc trợ giúp Hậu Thổ hộ đạo!

Chính vì nguyên nhân này, Hồng Hoang đại địa tức thì chấn động!

Chương 356

"Uy áp thật đáng sợ, khí tức thế này sao có thể đột nhiên xuất hiện!?" "Một luồng khí tức, vượt xa sự tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh!" "Quả thực không tệ, một luồng khí tức có sự tương đồng rất lớn với khi Thánh nhân đản sinh thuở ban đầu!" "Chẳng lẽ, trên Đại Địa Hồng Hoang có người sắp thành Thánh!?" "Có thể lắm, không ngờ lại có người sắp thành Thánh, rốt cuộc là ai?" "Một luồng khí tức kinh người truyền đến từ phương hướng U Minh Huyết Hải, người thành Thánh là thuộc phe Thánh nhân Ngao Tông!" Trên Đại Địa Hồng Hoang, rất nhiều Đại năng đang bế quan, vì luồng khí tức kinh người của Hậu Thổ, đều lần lượt bước ra khỏi động phủ, chấn động mà nhìn về hướng U Minh Huyết Hải!

Đều là những tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể cảm nhận được mức độ cường đại của luồng khí tức đó!

Ngay lập tức, tất cả Đại năng đều biết một chuyện!

Lại có một tôn Thánh nhân sắp đản sinh, từ U Minh Huyết Hải!

Đương nhiên, về thân phận của tôn Thánh nhân sắp đản sinh đó, thì không ai rõ!

Dù sao, thứ họ cảm nhận được, chỉ là luồng khí tức tiết lộ ra từ U Minh Huyết Hải!

Về tình hình bên trong U Minh Huyết Hải, họ không thể cảm tri!

Đó là thủ đoạn của Ngao Tông, hoặc là thủ đoạn phòng ngự của Luân Hồi!

U Minh Luân Hồi dầu gì cũng là Thánh nhân chi địa, sao có thể để ngoại giới tùy ý dòm ngó chứ!

Còn về luồng khí tức tiết lộ ra ngoài, Ngao Tông không quá bận tâm!

Bởi vì một nguyên nhân nào đó, mới có tình huống hiện tại!

Tất cả mọi người đều biết, trong U Minh Huyết Hải có khả năng lại có một tôn Thánh nhân đản sinh, nhưng lại không biết là vị nào!

Cùng lúc đó, tại Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, một lão giả quanh thân đạo vận lưu chuyển, xuất hiện trong Tử Tiêu Cung!

Chính là Hồng Quân lão tổ đang bị buộc phải thoát khỏi trạng thái hợp đạo!

"Có người sắp thành Thánh, Hậu Thổ!?" "Không thể nào, loạn rồi, hoàn toàn loạn rồi!" Sắc mặt Hồng Quân lão tổ trở nên vô cùng khó coi!

Người khác không cảm tri được khí tức của Hậu Thổ, lẽ nào Hồng Quân lão tổ lại không biết chứ!

Nhưng vì một nguyên nhân nào đó, sắc mặt Hồng Quân lão tổ mới khó coi như vậy!

Phải biết rằng, theo lẽ thường, Hậu Thổ muốn đi bước này, ít nhất cũng cần tới khi Vu Yêu lượng kiếp tiến hành đến một giai đoạn nhất định mới được!

Nhưng hiện tại, Vu Yêu lượng kiếp còn chưa bùng nổ, Yêu Tộc Thiên Đình và Vu Tộc chưa bùng nổ xung đột, Hậu Thổ lại muốn chứng đạo thành Thánh!

Điều này sẽ triệt để phá vỡ sự cân bằng của Yêu Tộc và Vu Tộc!

Dù sao, trong Vu Tộc sắp xuất hiện một tôn Thánh nhân, Yêu Tộc Thiên Đình sao dám động thủ với Vu Tộc chứ!

Như vậy, xu hướng của Vu Yêu lượng kiếp sẽ trở nên hoàn toàn không thể kiểm soát!

Không, không chỉ có một phương diện!

Điểm quan trọng nhất, Hậu Thổ thuộc về Địa Đạo nhất mạch, nếu Hậu Thổ thành Thánh, thực lực Địa Đạo sẽ có được sự tăng trưởng không nhỏ!

Đối với Hồng Quân lão tổ mà nói, đây đều không phải là chuyện tốt!

Phải biết rằng, hiện tại các Thánh nhân thuộc Thiên Đạo nhất mạch, đều chưa trưởng thành!

Đó cũng là điều không thể tránh khỏi, tuy các Thánh nhân Thiên Đạo trưởng thành, đều bị một ngưỡng cửa hạn chế!

Không sai, lời Hồng Quân lão tổ nói, chính là chuyện Nữ Oa tạo người.

Sự trưởng thành của tất cả Thánh nhân Thiên Đạo, đều có mối quan hệ nhất định với Nhân Tộc.

Cho nên, chừng nào Nữ Oa chưa tạo người thành Thánh, thì Thánh nhân bên Thiên Đạo, không thể hoàn toàn trưởng thành!

Như vậy, thực lực Địa Đạo lại tăng lên, Thiên Đạo thì vẫn giậm chân tại chỗ.

Đối với Hồng Quân lão tổ mà nói, đây quả thực không phải chuyện tốt!

"Không được, phải tìm cách, khiến Nữ Oa tăng tốc độ, nhanh chóng hoàn thành việc tạo người thành Thánh!" Hồng Quân lão tổ rơi vào trầm tư, suy nghĩ về việc này!

Còn về chuyện bên Hậu Thổ, Hồng Quân lão tổ ngoài việc ôm một

phần chú ý ra, cũng không bận tâm nhiều!

Thật ra, trong lòng Hồng Quân lão tổ, quả thực có cách ngăn cản Hậu Thổ thành Thánh!

Nhưng, dù trong lòng có cách như vậy, Hồng Quân lão tổ cũng không thể làm được!

Phải biết rằng, trong U Minh Luân Hồi, có một tôn Thánh nhân Ngao Tông trấn giữ!

Mà thực lực Ngao Tông không hề thua kém hắn!

Trong tình huống này, nếu thực sự ra tay ngăn cản Hậu Thổ thành Thánh, e rằng Ngao Tông sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này!

Bởi vì nguyên nhân này, sau khi Hồng Quân lão tổ biết được chuyện, cũng không làm bất kỳ chuyện gì thiếu lý trí.

Chỉ là thầm nghĩ, nên làm thế nào để Nữ Oa thành Thánh sớm hơn mà thôi!

Có thể nói, vì chuyện Hậu Thổ sắp thành Thánh, đã dẫn tới không ít chấn động, thậm chí ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng bị kinh động!

Nhưng những chuyện này, Hậu Thổ lúc này, một chút cũng không hay biết!

Bởi vì hiện tại Hậu Thổ, đang tập trung tinh lực, toàn tâm toàn ý vào việc đột phá Thánh nhân chi cảnh!

Còn về Ngao Tông, tuy Ngao Tông biết một số chuyện!

Nhưng, chỉ cần phía Hồng Quân lão tổ không tới gây rối, Ngao Tông cũng không bận tâm nhiều!

Bởi vì việc Ngao Tông hiện tại muốn làm, là đảm bảo Hậu Thổ có thể đột phá thành công, tấn thăng Thánh nhân chi cảnh, trở thành Địa Đạo Thánh nhân!

Đó là việc Ngao Tông cần làm nhất hiện tại!

Có thể nói, Ngao Tông cũng đang tìm kiếm sự ổn định, không có tình huống ngoài ý muốn xuất hiện, là tốt nhất!

Cho nên, Hồng Quân lão tổ không tới can nhiễu, đối với Ngao Tông cũng là một chuyện tốt!

Nghĩ đến đây, bản tôn của Ngao Tông đích thân tọa trấn U Minh Luân Hồi, hộ đạo cho Hậu Thổ, giúp Hậu Thổ tấn thăng Thánh nhân chi cảnh!

Thời gian trôi mau, cùng với sự trôi đi của thời gian, khí tức trên người Hậu Thổ, càng ngày càng cường đại!

Không biết qua bao lâu, một tự ngã chi đạo hư ảo, xuất hiện phía sau Hậu Thổ!

Chính là sự cụ thể hóa của Hậu Thổ chi đạo!

"Đúng lúc này, Hậu Thổ, hãy dùng Hồng Mông Tử Khí dung hợp tự ngã chi đạo, ngưng tụ Thánh nhân Đạo Quả, tấn thăng Thánh nhân chi cảnh!" Ngao Tông đột nhiên mở miệng, điểm tỉnh Hậu Thổ một tiếng!

Hậu Thổ toàn thân chấn động, tựa hồ sương mù được xua tan, ý niệm thông suốt trong chớp mắt!

Sau đó, Hậu Thổ trực tiếp lấy ra Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo mà Ngao Tông từng ban cho nàng trong Luân Hồi Điện!

Hồng Mông Tử Khí vừa xuất hiện, lập tức dung hợp với Hậu Thổ chi đạo của Hậu Thổ!

Chương 357

Trong khoảnh khắc, tự ngã chi đạo của Hậu Thổ, nhanh chóng ngưng tụ thành một Đạo Quả ngưng thực!

Chính là Thánh nhân Đạo Quả!

Oanh!

Khí tức cấp bậc Thánh nhân, lập tức phóng thích ra từ người Hậu Thổ!

Hậu Thổ đã thành công ngưng tụ Thánh nhân Đạo Quả, tấn thăng Thánh nhân chi cảnh, trở thành Địa Đạo Thánh nhân chi vị!

"Quá tốt rồi, Hậu Thổ cuối cùng cũng tấn thăng thành Địa Đạo Thánh nhân!" Nhìn thấy Hậu Thổ thành công ngưng tụ Thánh nhân Đạo Quả, Ngao Tông trong lòng mừng rỡ!

Bởi vì như vậy, thực lực Địa Đạo, sẽ có được sự đề thăng quy mô lớn!

Quả nhiên, ngay khi Hậu Thổ thành công ngưng tụ Thánh nhân Đạo Quả, Ngao Tông có thể cảm nhận được.

Thực lực Địa Đạo, đã có được sự tăng trưởng cực lớn!

Trong Địa Đạo, cũng đản sinh không ít quyền hạn Địa Đạo mới!

Giống như trước đây, Ngao Tông có thể dễ dàng nắm giữ một phần quyền hạn Địa Đạo vô chủ!

Khi nắm giữ được một phần quyền hạn Địa Đạo, khả năng kiểm soát Địa Đạo của Ngao Tông, sẽ có được sự tăng trưởng thêm một bước!

Đối với Ngao Tông, đây là một kết quả cực kỳ tốt!

“Cảm tạ Ngao Tông đại nhân, giúp ta ngưng tụ Thánh nhân Đạo Quả, tấn thăng Thánh nhân chi cảnh!” Một lúc lâu sau, Hậu Thổ chậm rãi mở mắt, kích động hành một lễ với Ngao Tông!

Có thể tấn thăng thành Thánh nhân chi cảnh, đối với Hậu Thổ, cũng là một cơ duyên cực lớn, Hậu Thổ tự nhiên vô cùng kích động!

Nhưng trong lúc kích động, Hậu Thổ cũng vô cùng rõ ràng, có được thành tựu như ngày hôm nay, Ngao Tông có công lao cực lớn!

Dù sao Tổ Vu trời sinh có khuyết thiếu, không có nguyên thần, nếu không có Ngao Tông, từng bước giúp nàng ngưng tụ nguyên thần, và giúp nàng đề thăng tu vi, Hậu Thổ cũng sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay!

Bởi vì nguyên nhân này, Hậu Thổ vô cùng cảm kích Ngao Tông!

“Không sao, ngươi có thể thành Thánh, bản tọa cũng vô cùng vui mừng!” Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Hậu Thổ!

Bản thân đây là một việc đôi bên cùng có lợi, Hậu Thổ có thể thành Thánh, đối với Địa Đạo mà nói, cũng có không ít lợi ích, cho nên Ngao Tông cũng không nói nhiều!

Soạt!

Đúng lúc này, ngoài U Minh Luân Hồi, truyền đến một trận ba động!

“Có một vị Đạo hữu tới rồi, chắc là có việc.” Ngao Tông khẽ quay đầu, nhìn về hướng bên ngoài U Minh Huyết Hải, tự nhiên biết được thân phận của người đó!

Có thể tới đây vào lúc này, tự nhiên chỉ có Hồng Quân lão tổ!

Nhưng, Ngao Tông cũng không ngăn cản, dù sao Hậu Thổ đã thành Thánh, không cần phải lo lắng gì nữa!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp mở U Minh Huyết Hải, để Hồng Quân lão tổ tiến vào!

Không gian một trận gợn sóng, một lão đạo nhân quanh thân đạo vận lưu chuyển, xuất hiện trước mặt Ngao Tông và Hậu Thổ!

Chính là Hồng Quân lão tổ!

Không, phải nói là, một cỗ đạo thi của Hồng Quân lão tổ.

Đó là điều tất nhiên, U Minh Luân Hồi là địa bàn của Ngao Tông, bản tôn của Hồng Quân lão tổ sao dám đích thân tới!

"Đã lâu không gặp rồi, Ngao Tông Đạo hữu!" Hồng Quân lão tổ nhìn Ngao Tông, hướng Ngao Tông chắp tay thi lễ.

"Bản tọa không nhớ là đã mời Hồng Quân Đạo hữu tới, Đạo hữu lần này tới đây, có việc gì chăng?" Ngao Tông đạm mạc nói, không nhiều lời hàn huyên!

"Lão đạo lần này tới đây, tự nhiên là để chúc mừng Hậu Thổ Đạo hữu thành Thánh, từ nay Đạo của ta không còn cô độc, lại có thêm một vị Đạo hữu nữa!" Hồng Quân lão tổ thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra chút ba động nào!

Nhưng trong mắt Ngao Tông, lại có một phần trêu tức, nửa cười nửa không nhìn Hồng Quân lão tổ!

Để chúc mừng Hậu Thổ thành Thánh, Hồng Quân lão tổ lại làm chuyện này!?

Hiện tại Hồng Quân lão tổ, không phải nên tức giận vô cùng sao, Ngao Tông sẽ không tin Hồng Quân lão tổ có ý tốt như vậy!

Còn về Hậu Thổ bên cạnh Ngao Tông, lúc này cũng có chút sắc mặt cổ quái nhìn Hồng Quân lão tổ!

Sau khi tấn thăng thành Địa Đạo Thánh nhân, Hậu Thổ cũng hiểu

rõ mọi chuyện!

Đặc biệt là ân oán giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, Hậu Thổ càng hiểu rõ hơn!

Trong tình huống này, với tư cách là Đại ngôn nhân của Thiên Đạo, Hồng Quân lão tổ đích thân tới chúc mừng một Địa Đạo Thánh nhân thành Thánh, nhìn thế nào cũng thấy kỳ lạ!

"Được rồi, Hồng Quân Đạo hữu, chúng ta đều hiểu rõ trong lòng, cần gì phải giả vờ như vậy, chi bằng nói thẳng mục đích đi?" Ngao Tông nói thẳng, vạch trần chuyện này, muốn biết ý định thật sự của Hồng Quân lão tổ!

"Đạo hữu sao lại nói vậy, lão đạo lần này tới đây, tự nhiên là để chúc mừng Hậu Thổ Đạo hữu thành Thánh!" "Không sai, lời Đạo hữu nói vô cùng đúng, lão đạo lần này tới đây, quả thực có một việc muốn thương nghị với hai vị Đạo hữu!" "Hậu Thổ Đạo hữu hiện tại đã thành Thánh, chúng ta đều biết sức mạnh cấp bậc Thánh nhân đáng sợ đến nhường nào!" "Nếu chúng ta tùy tiện bạo phát xung đột, e rằng sẽ mang lại không ít phiền phức cho Đại Địa Hồng Hoang!" "Cho nên lão đạo lần này tới đây, muốn thương nghị với hai vị Đạo hữu...

Chúng ta những Thánh nhân, không được phép động thủ trên Đại Địa Hồng Hoang, không được tùy tiện đặt chân lên Đại Địa Hồng Hoang, để tránh phá hoại sự ổn định của Đại Địa Hồng Hoang, hai vị Đạo hữu thấy thế nào?" Hồng Quân lão tổ chậm rãi nói, nói ra mục đích của mình!

Lần tới U Minh Luân Hồi này, để chúc mừng Hậu Thổ thành Thánh, mục đích thật sự là hy vọng có thể ký kết một hiệp nghị với Ngao Tông và Hậu Thổ!

Một hiệp nghị Thánh nhân không được tùy tiện ra tay!

Một mặt, đúng như Hồng Quân lão tổ đã nói, sau khi Hậu Thổ thành Thánh, sau này Thánh nhân trên Đại Địa Hồng Hoang, sẽ ngày càng nhiều!

Sức mạnh cấp bậc Thánh nhân, quả thực vô cùng đáng sợ, có thể dễ dàng hủy diệt Đại Địa Hồng Hoang!

Để bảo vệ Đại Địa Hồng Hoang, việc hạn chế Thánh nhân ra tay, là một việc cần thiết!

Đương nhiên, đó chỉ là một phương diện nguyên nhân!

Phương diện nguyên nhân khác, cũng liên quan đến Vu Yêu lượng kiếp!

Đúng như Hồng Quân lão tổ đã nói trước đó, Hậu Thổ xuất thân từ Vu Tộc, là một trong Thập Nhị Tổ Vu!

Vu Yêu hai tộc, lại là nhân vật chính của Vu Yêu lượng kiếp!

Nếu Hậu Thổ can thiệp vào chuyện Vu Yêu lượng kiếp, nhất định sẽ mang lại sự can nhiễu vô cùng nghiêm trọng cho Vu Yêu lượng kiếp!

Để đảm bảo Vu Yêu lượng kiếp diễn ra thuận lợi, Hồng Quân lão tổ tự nhiên phải loại bỏ chiến lực Thánh nhân của Hậu Thổ!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ mới xuất hiện ở đây!

"Có chút thú vị, không ngờ Đạo hữu lại tới vì việc này!" "Được thôi, bản tọa là Đại ngôn nhân của Địa Đạo, có thể đáp ứng việc này!" "Chỉ cần Thánh nhân Thiên Đạo không tùy ý ra tay trên Đại Địa Hồng Hoang, thì Thánh nhân Địa Đạo chúng ta cũng sẽ không dễ dàng can thiệp vào chuyện Đại Địa Hồng Hoang." Ngao Tông khẽ trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói ra một câu!

Thánh nhân cấp bậc không dễ dàng ra tay!

Chuyện này, Ngao Tông cũng từng cân nhắc!

Chương 358

Cho nên, đáp ứng thỉnh cầu của Hồng Quân lão tổ, cũng không phải là điều không thể!

Điểm quan trọng nhất, kế hoạch của Ngao Tông chưa triển khai triệt để!

Hiện tại Ngao Tông, cũng hy vọng ổn định một đoạn thời gian!

Ít nhất trước khi kế hoạch của Ngao Tông thành công, Ngao Tông hy vọng Đại Địa Hồng Hoang có thể ổn định một đoạn thời gian!

Cho nên, đáp ứng điều kiện của Hồng Quân lão tổ, cũng không phải là điều không thể!

Còn về phía Hậu Thổ, Ngao Tông cũng không hỏi ý kiến của Hậu Thổ, bởi vì Ngao Tông sẽ ủng hộ Hậu Thổ!

Về điểm này, trong lòng Ngao Tông cũng có tính toán riêng!

"Nếu đã như vậy, vậy lão đạo xin cáo từ!" Nghe Ngao Tông đáp ứng, để Thánh nhân không can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, Hồng Quân lão tổ thở phào nhẹ nhõm!

Thật ra, từ trước khi tới U Minh Luân Hồi, trong lòng Hồng Quân lão tổ hoàn toàn không có chút nắm chắc nào!

Bởi vì bên Thiên Đạo, chỉ có một mình Hồng Quân lão tổ.

Nhưng bên Địa Đạo, ngoài Ngao Tông Đại ngôn nhân của Địa Đạo ra, hiện tại lại có thêm một Thánh nhân Hậu Thổ!

Thực lực hai bên, lúc này đang ở trong trạng thái bất bình đẳng!

Huống chi, dù không có Hậu Thổ, thực lực của Ngao Tông cũng vô cùng đáng sợ, sâu không lường được, không chừng còn mạnh hơn

cả Hồng Quân lão tổ!

Trong tình huống này, nếu Ngao Tông không đáp ứng thỉnh cầu của hắn, Hồng Quân lão tổ cũng không có cách nào!

Kết quả, khiến Hồng Quân lão tổ không ngờ tới, Ngao Tông vậy mà lại đáp ứng chuyện này!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Hồng Quân lão tổ trực tiếp cáo từ Ngao Tông và Hậu Thổ, trực tiếp rời khỏi U Minh Luân Hồi!

Còn về việc để Ngao Tông và Hậu Thổ lập lời thề Đại Đạo, Hồng Quân lão tổ cũng không nói nhiều!

Bởi vì Hồng Quân lão tổ trong lòng vô cùng rõ ràng, đó là điều không thể!

Ngao Tông nguyện ý khẩu đầu đáp ứng chuyện này, đã là giới hạn mà Ngao Tông có thể làm rồi!

Việc lập lời thề Đại Đạo, Ngao Tông không thể nào đáp ứng, cho nên Hồng Quân lão tổ không hề đề cập tới!

Không thể không nói, Hồng Quân lão tổ vô cùng hiểu Ngao Tông!

Việc Ngao Tông đáp ứng chuyện này, cũng chỉ là tạm thời ổn định một đoạn thời gian mà thôi!

Từ đầu đến cuối, Ngao Tông đều không có ý định lập lời thề thật sự!

Về điểm này, Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, đều tự hiểu trong lòng, cho nên đều có sự ăn ý, không đề cập tới chuyện đó!

Vì vậy, Ngao Tông cũng không giữ Hồng Quân lão tổ lại, mặc cho Hồng Quân lão tổ rời đi!

Mãi đến khi Hồng Quân lão tổ rời khỏi Luân Hồi, Ngao Tông mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hậu Thổ bên cạnh!

"Hậu Thổ, bản tọa trực tiếp đáp ứng chuyện này, ngươi có trách ta không?" Ngao Tông nghiêm túc nhìn Hậu Thổ, nói ra một câu!

Thực ra, từ lập trường của Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ mà xem, hiệp nghị giữa họ, thuộc về trăm lợi không một hại.

Nhưng đối với Hậu Thổ, hiệp nghị này thực ra không đặc biệt thân thiện!

Bởi vì Hậu Thổ thuộc Vu Tộc, trong Vu Yêu lượng kiếp sắp tới, Vu Tộc là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp, nhất định sẽ bị cuốn vào lượng kiếp!

Hiện tại lập hiệp nghị như vậy, đối với Hậu Thổ, không đặc biệt thân thiện!

"Ngao Tông đại nhân, lời này có ý gì?

Ta thấy hiệp nghị này có lý." "Sức mạnh cấp bậc Thánh nhân quả thực vô cùng cường đại, Thánh nhân không thể tùy ý ra tay trên Đại Địa Hồng Hoang, đó là một chuyện tốt mà!" Hậu Thổ có chút bối rối, không hiểu ý của Ngao Tông!

Hậu Thổ tâm tính thiện lương, trong mắt nàng, hiệp nghị như vậy cũng không tệ chút nào!

Đối với điều này, Ngao Tông hơi sững sờ, đối với câu trả lời của Hậu Thổ, có chút bất ngờ!

Nhưng, nghe lời nói của Hậu Thổ, Ngao Tông lập tức hiểu rõ tình hình của Hậu Thổ!

Bởi vì thiên cơ bị Ngao Tông làm rối loạn, Hậu Thổ vừa mới tấn thăng thành Thánh, cho nên không thể nhìn trộm tình huống Vu Yêu

lượng kiếp sắp tới, vì vậy nàng mới cảm thấy như vậy!

Nếu Hậu Thổ biết rõ chuyện Vu Yêu lượng kiếp, có lẽ sẽ không nói ra những lời như vậy!

"Không sao, ngươi chỉ cần biết, ngươi là Thánh nhân Địa Đạo, bản tọa vĩnh viễn là hậu thuẫn của ngươi, vậy là đủ rồi!" Đối với điều này, Ngao Tông lại không nói nhiều, chỉ khẽ giải thích một tiếng!

Hậu Thổ có chút bối rối, không hiểu ý trong lời nói của Ngao Tông, có chút muốn truy hỏi thêm.

"Được rồi Hậu Thổ, hiện tại ngươi đã thành Thánh, có biết tiếp theo cần làm gì không?" Ngao Tông khẽ lắc đầu, không trả lời Hậu Thổ, chuyển sang một chuyện khác!

"Hậu Thổ đã rõ, sau khi tấn thăng thành Thánh, cần phải bố đạo thiên hạ, trở về Đại Địa Hồng Hoang..." Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói ra những điều nàng biết!

Thực ra mà nói, giống như Hồng Quân lão tổ và Ngao Tông trước đó, tiến hành giảng đạo Thánh nhân!

"Bố đạo thiên hạ, kỳ thực, hiện tại ngươi đã thành Thánh, để ngươi ở lại trong Luân Hồi cũng hơi không thích hợp, chi bằng đi tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại, khai tịch một thế giới mới đi..." Ngao Tông gật đầu nói, đưa ra sự sắp xếp của mình!

Hậu Thổ thành Thánh, để Hậu Thổ tiếp tục giữ chức vụ trong Luân Hồi dường như không thích hợp!

Cho nên, Ngao Tông chuẩn bị để Hậu Thổ, đi tới hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên, khai tịch ra một phương thế giới, hô ứng với Địa Đạo Hồng Hoang!

Trên thực tế, trong nguyên tác, Thánh nhân, sau khi thành Thánh đều phải làm việc này.

Trong nguyên tác, Nữ Oa và Tam Thanh cùng những người khác, sau khi chứng đạo thành Thánh, đều đi tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại, khai tịch thế giới mới xung quanh thế giới Hồng Hoang, tương hỗ hô ứng với Đại Địa Hồng Hoang, báo đáp Đại Địa Hồng Hoang!

Ngao Tông cũng có cách nghĩ như vậy, để Hậu Thổ đi tới hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên, khai tịch ra một phương thế giới mới xung quanh thế giới Hồng Hoang, tương hỗ hô ứng với Địa Đạo Hồng Hoang.

Điều này cũng là một cách để tăng cường Địa Đạo!

Đương nhiên, mục đích của Ngao Tông không chỉ có vậy!

Đợi đến khi Luân Hồi Đại Thế Giới trong thiết kế của Ngao Tông được thành lập, thế giới mà Hậu Thổ khai tịch ra, sẽ có thể tương hỗ chiếu ứng với Luân Hồi Đại Thế Giới, mang lại sự giúp đỡ lớn hơn cho Luân Hồi Đại Thế Giới!

Đó là kế hoạch của Ngao Tông!

"Vâng, Hậu Thổ đã hiểu!" Hậu Thổ khẽ gật đầu, cách nghĩ này thật trùng khớp với nàng!

Đúng như Ngao Tông đã nói, hiện tại nàng đã thành Thánh, tiếp tục ở lại trong Luân Hồi, cũng không phải là chuyện tốt, đi tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại khai tịch thế giới mới, cũng là một lựa chọn không tồi!

Vừa hay, có thể mang theo một số tộc nhân Vu Tộc, đi tới thế giới mới mà nàng khai tịch để cư trú!

Còn về việc chỉ mang theo một số tộc nhân Vu Tộc, bởi vì Hậu Thổ trong lòng rõ ràng, mấy vị ca ca của nàng, sẽ không rời khỏi Đại Địa Hồng Hoang!

Chương 359

Phải biết rằng, Đại Địa Hồng Hoang là do thân thể của Bàn Cổ đại thần hóa thành, Vu Tộc là hậu duệ của Bàn Cổ, trên người chảy huyết mạch của Bàn Cổ, tôn Bàn Cổ đại thần là Phụ Thần!

Trong quan niệm của Vu Tộc, phải đại diện cho Phụ Thần, thủ hộ Đại Địa Hồng Hoang!

Đó là cách nghĩ của Vu Tộc!

Còn về thần vị trong Luân Hồi, cũng là thần vị Mạnh Bà, Hậu Thổ tuy sẽ không tiếp tục ở lại trong Luân Hồi, nhưng Hậu Thổ cũng sẽ để lại một đạo phân thân, tiếp tục hoàn thành chức trách Mạnh Bà!

Dù sao Hậu Thổ đối với Ngao Tông, vô cùng tôn kính và cảm kích, tự nhiên sẽ không trực tiếp rời đi!

"Nếu đã như vậy, vậy đi đi!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Hậu Thổ!

Hậu Thổ lùi lại một bước, trầm mặc không nói, hướng Ngao Tông hành một đại lễ, bày tỏ lòng cảm kích đối với Ngao Tông!

Đợi sau khi hoàn thành việc này, Hậu Thổ mới bước ra khỏi U Minh Luân Hồi!

Sau đó, Hậu Thổ trực tiếp đi tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại, khai tịch ra một phương thế giới mới xung quanh thế giới Hồng Hoang!

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong hỗn độn gần thế giới Hồng Hoang.

Hậu Thổ đứng giữa không trung, nhìn hỗn độn vô trật tự, hỗn loạn trước mắt, Hậu Thổ vung tay, vận dụng Thánh nhân chi lực!

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, hệt như khai thiên tích địa, một thế giới hoàn toàn mới, chậm rãi được khai tịch ra từ trong hỗn độn!

Đó chính là năng lực của Thánh nhân!

Tuy Hậu Thổ vừa mới tấn thăng Thánh nhân chi cảnh, nhưng để khai tịch một thế giới hoàn toàn mới, đối với Hậu Thổ, nàng có thể làm được!

"Thiên địa sơ khai, cái nhẹ nổi lên trên, cái đục chìm xuống dưới, đây chính là Thiên Địa!" Cùng với pháp quyết của Hậu Thổ, thế giới mới dần dần thành hình!

Khác với thế giới bình thường, thế giới mà Hậu Thổ khai tịch ra, tràn ngập lượng lớn bản nguyên của thổ, nhìn có một loại cảm giác hoang sơ nguyên thủy!

Hoàn cảnh này, có chút giống hoàn cảnh mà Vu Tộc sinh tồn, chính là điều Hậu Thổ muốn!

Ngay sau đó, dưới sự kiểm soát của Hậu Thổ, tại trung tâm thế giới mới, một ngọn núi cao ngất mọc lên từ mặt đất, có sự tương tự rất lớn với Bất Chu Sơn trên Đại Địa Hồng Hoang!

Trên ngọn núi cao đó, một tòa cung điện giản dị, hùng vĩ, bao quanh là từng trận đạo vận, chậm rãi ngưng tụ thành!

"Thế giới mới đã thành, giới này tên là Thái Bình Thiên, núi này tên là Đại Chu Sơn, cung này tên là Bình Tâm Cung!" Hậu Thổ chậm rãi nói, nói ra tên đặt cho thế giới này!

Thái Bình, đây là bản tâm của Hậu Thổ, Đại Chu Sơn thì để kỷ niệm Bất Chu Sơn, kỷ niệm Phụ Thần Bàn Cổ, cho nên Hậu Thổ mới đặt tên như vậy!

Từ đây, một thế giới hoàn toàn mới, đã triệt để đản sinh!

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc Thái Bình Thiên chính thức đản sinh, Hậu Thổ có thể cảm nhận được, Thái Bình Thiên – thế giới mới mà nàng khai sáng ra, đã sản sinh một loại liên hệ đặc biệt với Địa Đạo Hồng Hoang!

Hai bên dường như hình thành một sự hô ứng, Thái Bình Thiên cung cấp Địa Đạo chi lực cho Địa Đạo, Địa Đạo lại cung cấp bản nguyên chi lực không ngừng cho Thái Bình Thiên!

Hai bên tương hỗ hô ứng, tương hỗ tăng trưởng, hình thành một tuần hoàn tốt đẹp cùng có lợi, cộng sinh!

Mối liên hệ đặc biệt giữa Địa Đạo Thánh nhân và Địa Đạo, thuộc về một loại quan hệ tuần hoàn tốt đẹp!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Ngao Tông để Hậu Thổ khai tịch thế giới mới!

Bởi vì thế giới mới mà Địa Đạo Thánh nhân khai tịch, có thể hình thành một mối quan hệ tốt đẹp với Địa Đạo, có thể cùng phát triển!

Đó là một việc vẹn cả đôi đường!

"Thế giới mới đã khai tịch, việc còn lại chỉ có một!" Hậu Thổ khẽ lẩm bẩm một tiếng, nhìn về hướng Đại Địa Hồng Hoang, vận dụng Thánh nhân chi lực, truyền đạt một đạo pháp chỉ!

"Ta là Hậu Thổ, hôm nay ngưng tụ Thánh nhân Đạo Quả, thành công chứng đắc Địa Đạo Thánh nhân chi vị." "Ba vạn năm sau, ta sẽ ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, Đại Chu Sơn thuộc Thái Bình Thiên trong Bình Tâm Cung giảng đạo, bố đạo thiên hạ!" "Phàm ai có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên, đều có thể tới nghe đạo!" Hoàn thành khai tịch thế giới mới, việc còn lại của Hậu Thổ, là tiến hành giảng đạo, bố đạo thiên hạ!

Cho nên, Hậu Thổ trực tiếp truyền hạ pháp chỉ!

Ngay lập tức, toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang đều chấn động!

"Có Thánh nhân đản sinh rồi!" "Hậu Thổ Thánh nhân, lại là vị Thánh nhân nào, vì sao trước đây chưa từng nghe tới!" "Thực ra chúng ta đã nghe rồi, chư vị lẽ nào đã quên, chuyện Thánh nhân Ngao Tông giảng đạo tại Luân Hồi Điện, ban Hồng Mông Tử Khí trước đó sao!" "Đúng rồi, ta nhớ rồi, Hồng Mông Tử Khí do Thánh nhân Ngao Tông ban, trong đó có một đạo ban cho một vị!" "Vị này hiện tại có thể chứng đạo Thánh nhân trực tiếp, e rằng có mối quan hệ rất lớn với Hồng Mông Tử Khí do Thánh nhân Ngao Tông ban cho!" "Không nói nữa, vị Hậu Thổ Thánh nhân này, chứng đắc Địa Đạo Thánh nhân chi vị?

Lại có ý gì, Thánh nhân chi vị có phân biệt sao!" "Điểm đó không quan trọng, điểm quan trọng nhất, là Hậu Thổ Thánh nhân sẽ giảng đạo tại Thái Bình Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên!" "Thánh nhân giảng đạo, là cơ duyên cực lớn, chúng ta vạn vạn không thể bỏ lỡ!" "Không sai, lần giảng đạo ba vạn năm sau, chúng ta nhất định phải tới nghe đạo!" Bởi vì một đạo pháp chỉ của Hậu Thổ, trực tiếp dẫn tới chấn động cực lớn trên Đại Địa Hồng Hoang!

Đó là điều tất nhiên!

Một tôn Thánh nhân đản sinh, dù có chấn động đến mấy, cũng là điều đương nhiên!

Đương nhiên, trong lần chấn động này, cũng có không ít chuyện, khuấy động lòng người!

Ví dụ như, lịch sử của Hậu Thổ!

Đại Địa Hồng Hoang hiện nay, ngoài hai vị Thánh nhân Ngao Tông và Hồng Quân ra, một số Đại năng Chuẩn Thánh khác, cũng có danh

vọng không nhỏ trên Đại Địa Hồng Hoang!

Thật ra mà nói, đối với các Đại năng Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang, ai có cơ hội thành Thánh, mọi người trong lòng đều rõ!

Thậm chí có một số Đại năng, sẽ cố ý kết giao với những tồn tại có cơ hội thành Thánh đó!

Dù sao, những tồn tại có cơ hội thành Thánh, đều là Thánh nhân tiềm năng.

Kết giao với họ, không chừng có thể mang lại không ít lợi ích cho mình!

Bởi vì nguyên nhân này, những Đại năng có danh tiếng đó, mọi người ít nhiều đều biết!

Nhưng riêng Hậu Thổ, mọi người hiểu biết về nàng rất ít!

Đó là điều tất nhiên, một mặt vì Hậu Thổ sống khiêm tốn, ít hoạt động bên ngoài!

Mặt khác, tốc độ trưởng thành của Hậu Thổ cực nhanh, từ lúc quật khởi đến hiện tại, cũng chỉ là vài vạn năm ngắn ngủi!

Cộng thêm, Hậu Thổ lại là một trong những thành viên nhận được Hồng Mông Tử Khí trong lần giảng đạo tại Luân Hồi Điện trước đó!

Bởi vì nguyên nhân này, việc Hậu Thổ thành Thánh, đã mang lại chấn động lớn cho mọi người trong Hồng Hoang!

Trong lòng mọi người trong Hồng Hoang, không khỏi nảy sinh một cách nghĩ!

Có lẽ Hậu Thổ có thể thành Thánh, có mối quan hệ rất lớn với đạo Hồng Mông Tử Khí mà Ngao Tông đã ban cho!

Bởi vì nguyên nhân này, khao khát Hồng Mông Tử Khí của mọi người trong Hồng Hoang, lập tức trở nên càng thêm mãnh liệt!

Điểm này, Ngao Tông cũng không ngờ tới!

Không nói nữa, đối với những người chưa thành Thánh, có thể lắng nghe một vị Thánh nhân giảng đạo, đối với họ, có không ít lợi ích!

Bởi vì nguyên nhân này, mọi người trong Hồng Hoang lần lượt đưa ra quyết định, chuẩn bị đi tới Thái Bình Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên, để lắng nghe Hậu Thổ giảng đạo!

Ngay lập tức, rất nhiều Đại năng Hồng Hoang, lần lượt rời khỏi đạo trường của mình, tiến về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Chương 360

Về điểm này, ngay cả những người may mắn nhận được Hồng Mông Tử Khí trước đó, cũng có phản ứng tương tự!

Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, Phục Hy và Nữ Oa huynh muội ở Bất Chu Sơn, huynh đệ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ở Tây Phương, còn có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cùng những người khác, đều lần lượt rời khỏi động phủ, xuất phát về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Bởi vì đối với họ, Hậu Thổ là người đầu tiên thành Thánh sau khi nhận được Hồng Mông Tử Khí!

Kinh nghiệm thành Thánh của Hậu Thổ, đối với họ, cũng có tác dụng cực lớn!

Không chừng, có thể sao chép con đường của Hậu Thổ, để chứng đạo thành Thánh!

Bởi vì nguyên nhân này, Tam Thanh cùng những người khác sao có thể không coi trọng chứ!

Tóm lại, vì chuyện Hậu Thổ thành Thánh, những người từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung và Luân Hồi Điện trước đó, lại lần nữa tiến về hướng Tam Thập Tam Thiên Ngoại, hy vọng có thể nghe được Thánh nhân giảng đạo!

Có thể nói, thịnh huống của hai lần Thánh nhân giảng đạo trước đó, sẽ lại xuất hiện!

Nhưng, so với hai lần Thánh nhân giảng đạo trước đó, lần giảng đạo này có chút khác biệt!

Ví dụ như, Vu Tộc ở Bất Chu Sơn!

Hai lần Thánh nhân giảng đạo trước đó, Vu Tộc không hề có tộc

nhân nào tới nghe đạo!

Bởi vì Vu Tộc đi theo con đường rèn luyện nhục thân, tu hành thần thông!

Con đường này có sự khác biệt rất lớn so với tu hành của tu sĩ bình thường.

Nghe đạo đối với họ, không có ý nghĩa!

Mặt khác, Vu Tộc tôn kính Bàn Cổ đại thần, không tôn kính Thánh nhân thiên địa, tự nhiên càng không đi nghe đạo!

Đương nhiên, việc Hậu Thổ và Huyền Minh đi tới Luân Hồi Điện nghe đạo, là một ngoại lệ.

Bởi vì hai người tình cờ xuất hiện trong U Minh Luân Hồi, cho nên mới đi tới Luân Hồi Điện nghe đạo, là một chuyện ngẫu nhiên!

Nhưng lần này, người thành Thánh lại là Hậu Thổ, một trong những Tổ Vu của Vu Tộc!

Bởi vì nguyên nhân này, sau khi biết Hậu Thổ thành Thánh, Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc, đều vô cùng hân hỉ!

"Hậu Thổ muội muội chứng đạo thành Thánh, là một chuyện đại hỷ!" "Chuyện đại hỷ như vậy, chúng ta phải đi chúc mừng Hậu Thổ muội muội một phen!" "Chúng ta đi tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại, đi tới Thái Bình Thiên của Hậu Thổ muội muội, để chúc mừng Hậu Thổ muội muội!" Thập Nhị Tổ Vu vô cùng kích động, đều không ngừng lẩm bẩm, muốn đi tới Thái Bình Thiên, để chúc mừng Hậu Thổ!

Nghĩ đến đây, sau khi sắp xếp xong xuôi các việc của Vu Tộc, Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp xuất phát, đi tới Thái Bình Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên, để chúc mừng Hậu Thổ!

Có thể nói, toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang, tất cả những người có địa vị, đều đi tới Tam Thập Three Thiên Ngoại, thậm chí ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng không ngoại lệ!

Còn về Hậu Thổ, Hậu Thổ lúc này, lại không hề hay biết chuyện đó!

Bởi vì sau khi Hậu Thổ thành Thánh, nàng cũng cần một khoảng thời gian để tiêu hóa cảm ngộ Thánh nhân!

Đó là nguyên nhân Hậu Thổ, đặt thời gian giảng đạo là ba vạn năm sau!

Cho nên, sau khi truyền hạ pháp chỉ Thánh nhân, Hậu Thổ trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan!

Thời gian trôi mau, hai vạn năm hơn trôi qua trong chớp mắt!

Sau khi tiêu hóa xong cảm ngộ Thánh nhân, Hậu Thổ mới thoát khỏi trạng thái bế quan!

Mặt khác, một số Đại năng Chuẩn Thánh, đã tụ tập gần Thái Bình Thiên, chờ đợi Hậu Thổ mở ra thế giới!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ trực tiếp mở Thái Bình Thiên, để những người đến cầu đạo nghe đạo, tiến vào Thái Bình Thiên!

Đương nhiên, Hậu Thổ với tư cách là Thánh nhân, tự nhiên không thể đích thân nghênh tiếp những người cầu đạo này!

Cho nên, Hậu Thổ sử dụng thủ đoạn Thánh nhân, điểm hóa hai Đại Địa Chi Linh, hóa thành Đạo đồng của Hậu Thổ, phụ trách việc nghênh tiếp!

Nhanh chóng, tất cả những người cầu đạo, dưới sự dẫn dắt của hai Đạo đồng, trực tiếp đi tới Bình Tâm Cung nơi Hậu Thổ tọa trấn!

Trong quá trình này, Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc, suýt chút nữa

gây ra chuyện!

Nói chính xác hơn, giữa Thập Nhị Tổ Vu và Đế Tuấn, hơi xảy ra một số mâu thuẫn!

Bởi vì Thập Nhị Tổ Vu vốn là những kẻ không câu nệ tiểu tiết, phóng khoáng tự do, căn bản sẽ không để ý đến những chuyện quy củ!

Nhưng Thiên Đình thì hoàn toàn ngược lại!

Bởi vì Thiên Đình lập ngôn, thay trời hành đạo, thống ngự Hồng Hoang, thích làm việc theo quy củ!

Cộng thêm Đế Tuấn cũng là kẻ tính tình cao ngạo, không chịu thua kém!

Bởi vì nguyên nhân này, giữa Đế Tuấn và Thập Nhị Tổ Vu, hơi xảy ra một chút mâu thuẫn nhỏ!

May mắn thay, đây là địa bàn của Hậu Thổ, Thập Nhị Tổ Vu nể mặt Hậu Thổ, còn Đế Tuấn thì kiêng dè thân phận Thánh nhân của Hậu Thổ.

Cho nên mới không gây ra đại sự!

Nhanh chóng, tất cả những người cầu đạo, lần lượt vào Bình Tâm Cung, tất cả đều nhập tọa!

Ba vạn năm thời gian vừa đến, Hậu Thổ chậm rãi hiện thân, bắt đầu tiến hành giảng đạo Thánh nhân!

"Bản tọa bắt đầu giảng đạo, lần giảng đạo này, sẽ kéo dài ba vạn năm..." Trong Bình Tâm Cung, Hậu Thổ đoan tọa trên đạo tọa, nói với những người nghe đạo phía dưới!

Tuy Hậu Thổ cũng giống như Ngao Tông và Hồng Quân, tiến hành giảng đạo Thánh nhân!

Nhưng việc giảng đạo của Hậu Thổ, lại không giống như Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ, kéo dài thời gian lâu như vậy!

Bởi vì việc giảng đạo của Ngao Tông và Hồng Quân, có sự khác biệt rất lớn so với Hậu Thổ!

Ban đầu Hồng Quân và Ngao Tông, lần lượt là Đại ngôn nhân của Thiên Đạo và Địa Đạo.

Việc giảng đạo của Hồng Quân và Ngao Tông, đều ôm mục đích riêng của mình.

Hồng Quân lão tổ muốn khuếch đại ảnh hưởng của Thiên Đạo, muốn truyền xuống truyền thừa Thánh nhân và xác định Thánh nhân định sẵn, v.v.!

Tương tự, mục đích giảng đạo của Ngao Tông, về cơ bản cũng nhất quán với mục đích giảng đạo của Hồng Quân lão tổ!

Nhưng đối với Hậu Thổ mà nói, nàng không có những cách nghĩ đó!

Một số chuyện, Hậu Thổ đều không cần bận tâm.

Bởi vì việc giảng đạo của Hậu Thổ, chỉ là để bố đạo thiên hạ, báo đáp Đại Địa Hồng Hoang mà thôi!

Bởi vì nguyên nhân này, thời gian giảng đạo của Hậu Thổ, chỉ vỏn vẹn ba vạn năm!

Điểm này khiến tất cả những người nghe đạo, hơi ngạc nhiên!

Đương nhiên, Hậu Thổ sẽ không giải thích cho những người nghe đạo!

Chương 361

Thời gian trôi mau, trong chớp mắt, ba vạn năm trôi qua nhanh chóng!

Ba vạn năm thời gian qua đi, Hậu Thổ mới dừng giảng đạo!

"Ba vạn năm thời gian đã tới, lần giảng đạo này kết thúc tại đây, các ngươi có điều gì muốn hỏi không?" Hậu Thổ nhìn về phía những người cầu đạo phía dưới, khẽ hỏi một tiếng!

Bởi vì thời gian giảng đạo không dài, tâm tính Hậu Thổ từ bi, quyết định cho mọi người thêm một cơ hội, có thể hướng nàng thỉnh vấn, để nàng giải đáp một số nghi vấn cho mọi người!

Vừa nghe lời nói của Hậu Thổ, tất cả mọi người phía dưới đều vô cùng kích động!

Bởi vì đối với con đường thành Thánh, có rất nhiều nghi vấn!

Hiện tại khó khăn lắm mới có cơ hội thỉnh giáo Thánh nhân, sao có thể bỏ lỡ chứ!

"Thỉnh vấn Thánh nhân, quá trình thành Thánh là như thế nào?" "Nếu muốn thành Thánh, Nguyên thần tu vi và cảnh giới cảm ngộ thiếu một không thể được, đợi khi tu vi bản thân đạt đến điểm giới hạn, liền có thể ngưng tụ Thánh nhân Đạo Quả, tấn thăng Thánh nhân chi cảnh..." "Thỉnh vấn Thánh nhân, xin hỏi ngài vì sao lại tấn thăng thành Thánh nhanh như vậy..." "Thỉnh vấn Thánh nhân..." Trong Bình Tâm Cung, rất nhiều người cầu đạo lần lượt thỉnh giáo, nói ra những nghi vấn của mình!

Đối với điều này, Hậu Thổ đều kiên nhẫn, lần lượt trả lời những vấn đề đó!

Đương nhiên, đối với một số vấn đề nhạy cảm, Hậu Thổ tự nhiên cũng sẽ không trả lời!

Một lúc lâu sau, Hậu Thổ mới dừng lại, chuẩn bị kết thúc lần giảng đạo này!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói gấp gáp truyền đến!

"Thỉnh vấn Hậu Thổ Thánh nhân, nếu muốn thành Thánh, thật sự nhất định phải có Hồng Mông Tử Khí sao!?" Lời này vừa nói ra, toàn bộ Bình Tâm Cung đều yên tĩnh lại!

Bởi vì vấn đề này, trực tiếp đánh trúng tâm khảm của mọi người!

Ban đầu, Hồng Quân lão tổ và Thánh nhân Ngao Tông giảng đạo, tổng cộng ban xuống mười bốn đạo Hồng Mông Tử Khí!

Tức là, tổng cộng có mười bốn suất thành Thánh!

Nhưng, Đại năng Chuẩn Thánh trên Đại Địa Hồng Hoang, lại nhiều hơn con số này rất nhiều!

Những người khác tạm thời không nói, những người cầu đạo từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung trước đó, có vài nghìn vị, thậm chí hơn vạn vị!

Tam Thiên Tử Tiêu Khách, cũng không phải ít!

Có thể nói, cơ duyên thành Thánh có thể tăng thêm rất nhiều!

Nhưng, nếu muốn thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí thật sự là vật nhất định phải có sao!?

Nếu không có Hồng Mông Tử Khí, cũng có thể tấn thăng Thánh nhân chi cảnh!

Như vậy, những Chuẩn Thánh không có Hồng Mông Tử Khí, có lẽ sẽ có một tia cơ hội thành Thánh!

Bởi vì nguyên nhân này, sắc mặt tất cả mọi người mới căng thẳng như vậy, hy vọng có thể từ miệng Hậu Thổ, có được câu trả lời chính xác!

"Hồng Mông Tử Khí ư...

Khi bản tọa thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí quả thực đã phát huy tác dụng rất lớn!" Hậu Thổ trầm ngâm một lát, chậm rãi nói ra một câu!

Thật ra mà nói, sau khi thật sự thành Thánh, Hậu Thổ cũng mơ hồ đoán ra được ý nghĩa đặc biệt của Hồng Mông Tử Khí!

Hồng Mông Tử Khí có nguồn gốc khác nhau, có lẽ liên quan đến Thánh nhân!

Nàng có được Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo, cho nên đã trở thành Địa Đạo Thánh nhân chi vị!

Nhưng như vậy, Hậu Thổ và Địa Đạo, sẽ bị ràng buộc với nhau!

Không nói nữa, tuy Địa Đạo Thánh nhân chi vị, khiến nàng bị ràng buộc với Địa Đạo!

Nhưng, trong lòng Hậu Thổ lại không hề hối hận!

Một mặt, có thể trở thành Thánh nhân, vốn là một cơ duyên cực lớn!

Mặt khác, Hậu Thổ có được thành tựu như ngày hôm nay, có mối quan hệ rất lớn với Ngao Tông!

Cho nên, trong lòng Hậu Thổ đối với Ngao Tông, chỉ có sự cảm kích sâu sắc!

Bởi vì nguyên nhân này, khi trả lời vấn đề này, Hậu Thổ chỉ nói tránh những điều quan trọng, khẽ giải thích một tiếng!

Còn về khuyết điểm của Hồng Mông Tử Khí, Hậu Thổ không nói

nhiều lời!

Đương nhiên, Hậu Thổ cũng không nói sai!

Trong quá trình thành Thánh của nàng, Hồng Mông Tử Khí quả thực đã phát huy tác dụng rất lớn!

Cùng lúc đó, nghe Thánh nhân Hậu Thổ trả lời, những người cầu đạo phía dưới, thần sắc dần dần trở nên nặng nề!

Bởi vì theo lời nghe được, Hậu Thổ dường như đã thừa nhận tầm quan trọng của Hồng Mông Tử Khí!

Chẳng phải, nếu muốn thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí là một cái ngưỡng không thể vượt qua sao.

Nghĩ vậy, ánh mắt của những Đại năng Chuẩn Thánh có mặt, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ cùng những người khác, đều trở nên sắc bén!

Nếu không có Hồng Mông Tử Khí, cũng có cơ hội thành Thánh, vậy thì có hay không có Hồng Mông Tử Khí, không phải là chuyện quan trọng!

Nhưng, nếu Hồng Mông Tử Khí là ngưỡng không thể vượt qua, vậy thì không thể bỏ qua Hồng Mông Tử Khí!

Có thể nói, vì lời nói của Hậu Thổ, rất nhiều Đại năng Chuẩn Thánh vốn có ý định rút lui, lại một lần nữa dòm ngó Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ cùng những người khác!

Thậm chí, một số ánh mắt của Chuẩn Thánh, còn đặt lên người Tam Thanh cùng những người khác!

Đó là điều tất nhiên!

Tuy trước đó, một số Chuẩn Thánh kiêng dè sức mạnh của Thánh nhân, sẽ không động thủ với Tam Thanh cùng các đệ tử Thánh nhân

khác!

Nhưng, khi thật sự đi vào đường cùng, họ sẽ không quan tâm nhiều như vậy!

Bởi vì, nếu có thể đoạt được một đạo Hồng Mông Tử Khí, thành công chứng đắc Thánh nhân chi vị, vậy thì cũng là một tồn tại cấp bậc Thánh nhân!

Như vậy, dù có chọc giận Thánh nhân, cũng không phải là chuyện thiệt thòi!

Có thể nói, một số Chuẩn Thánh có tính cách quái đản, trong lòng dần dần hiện lên một số cách nghĩ không nên có!

Đối với những người nắm giữ Hồng Mông Tử Khí mà nói, đó không phải là chuyện tốt!

Có thể nói, vì vấn đề này, không khí toàn bộ Bình Tâm Cung, lập tức trở nên căng thẳng!

Tất cả mọi người đều tương hỗ cảnh giác, tương hỗ kiêng dè!

"Được rồi, lần giảng đạo này kết thúc tại đây, tất cả rời đi đi!" Hậu Thổ quét mắt nhìn những người phía dưới, tự nhiên biết rõ cách nghĩ của họ!

Nhưng, chỉ cần Hồng Mông Tử Khí còn tồn tại một ngày, chuyện này nhất định sẽ xảy ra, Hậu Thổ cũng không tiện nói nhiều!

Chương 362

Hơn nữa, nếu tiếp tục thỉnh giáo, không chừng lại có thêm những vấn đề phiền phức!

Bởi vì nguyên nhân này, Hậu Thổ trực tiếp kết thúc lần giảng đạo này!

Thậm chí, Hậu Thổ vung tay, trực tiếp đuổi tất cả những người cầu đạo, ngoại trừ tộc nhân Vu Tộc, ra khỏi Bình Tâm Cung, đuổi ra khỏi Thái Bình Thiên của nàng!

Ngoài Thái Bình Thiên, rất nhiều người cầu đạo mới hồi thần lại, từng người một trầm mặc không nói, tương hỗ kiêng dè!

Đúng lúc này, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, lần lượt tụ tập bên cạnh Minh Hà!

"Minh Hà sư huynh, tiếp theo huynh có định quay về U Minh Huyết Hải không?" Thông Thiên và Nữ Oa hai người, hướng Minh Hà chắp tay thi lễ!

Tuy Minh Hà đi theo Ngao Tông tu hành, nhưng Thánh nhân giảng đạo, đối với những người chưa thành Thánh mà nói, có không ít lợi ích!

Cho nên, trước khi giảng đạo, sau khi Minh Hà thỉnh cầu Ngao Tông, trực tiếp đi tới Thái Bình Thiên, lắng nghe Thánh nhân Hậu Thổ giảng đạo!

"Không sai, lần nghe đạo này, ta ngẫu nhiên có chút thu hoạch, đang chuẩn bị quay về U Minh Huyết Hải bế quan!" Minh Hà khẽ gật đầu, nói ra kế hoạch tiếp theo của mình!

"Nếu đã như vậy, chúng ta cùng đi đi, chúng ta trên con đường tu

hành có chút khúc mắc, đang chuẩn bị tới U Minh Luân Hồi thỉnh giáo lão sư!" Thông Thiên và Nữ Oa chắp tay thi lễ!

Một mặt, bởi vì câu hỏi đáp trong Bình Tâm Cung vừa rồi, khiến trong lòng mọi người sản sinh không ít sự đề phòng!

Hiện tại một mình rời đi, hơi nguy hiểm!

Đương nhiên, thực lực của Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác không yếu, nếu Chuẩn Thánh Đại năng khác khiêu chiến, kết quả tự nhiên không cần nói nhiều!

Nhưng, cùng với sự xuất hiện của những người sử dụng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, cục diện Đại Địa Hồng Hoang, trở nên ngày càng căng thẳng!

Trong tình huống này, không chừng có người sẽ mạo hiểm, liên thủ ra tay với họ!

Đơn độc đối mặt với một Chuẩn Thánh, Thông Thiên cùng những người khác căn bản không cần lo lắng, bởi vì thế lực của họ cường đại!

Nhưng nếu nhiều vị Chuẩn Thánh liên thủ, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, cũng sẽ cảm thấy đau đầu!

Cho nên cùng đi, là một cách tốt!

Đương nhiên, đó chỉ là một phương diện nguyên nhân!

Mặt khác, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, trên con đường tu hành, quả thực có chút khúc mắc, đang chuẩn bị tới Luân Hồi, thỉnh giáo lão sư Ngao Tông!

Cho nên mới có chuyện hiện tại!

Đương nhiên, Thông Thiên và Nữ Oa ở trong tình huống này!

Còn về huynh trưởng của họ!

Thật ra mà nói, Thái Thanh Lão Tử và Phục Hy cùng những người khác, cũng không phải những kẻ ngu muội, đã sớm tụ tập lại một chỗ, chuẩn bị đi tới Tử Tiêu Cung!

Có thể nói, vì cục diện hiện tại, trở nên ngày càng căng thẳng.

Cho nên, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những tồn tại nắm giữ Hồng Mông Tử Khí khác, cũng bắt đầu có những thay đổi tương ứng!

Đối với điều này, Minh Hà căn bản không có lý do gì để từ chối!

Nghĩ đến đây, Thông Thiên, Nữ Oa và Minh Hà cùng các đệ tử khác của Ngao Tông, lần lượt kết bạn cùng đi!

Những người nắm giữ Hồng Mông Tử Khí còn lại, cũng lần lượt kết bạn rời đi!

Một trận khói lửa vô hình, tạm thời bị áp chế.

Còn về Hậu Thổ, Hậu Thổ lúc này, tuy biết tình hình bên ngoài Thái Bình Thiên, nhưng Hậu Thổ lại không bận tâm nhiều!

Bởi vì trong lòng Hậu Thổ, có một việc cần bận rộn, đó là xử lý các việc của Vu Tộc!

Vừa nãy khi tiễn những người cầu đạo đi, Hậu Thổ đã giữ lại tộc nhân Vu Tộc!

Hiện tại, Hậu Thổ cũng chuẩn bị xử lý các việc của Vu Tộc rồi!

"Hậu Thổ muội muội, muội thật sự đã chứng đạo thành Thánh!" "Chúc mừng Hậu Thổ muội muội, từ bây giờ, Vu Tộc chúng ta cũng có một tôn Thánh nhân!" "Đây là chuyện đại hỷ đối với Vu Tộc chúng ta!" Trong Bình Tâm Cung ở Thái Bình Thiên, Thập Nhị Tổ Vu được Hậu Thổ giữ lại, đều vô cùng kích động hướng Hậu Thổ chúc mừng!

Từng tiếng nói kích động, thẳng thắn, không ngừng vang lên trong Bình Tâm Cung, phá vỡ sự yên tĩnh của Bình Tâm Cung!

Nhưng, Hậu Thổ lại không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười nhìn các huynh trưởng của mình!

Đó chính là bản tâm của Tổ Vu, thẳng thắn sảng khoái, sẽ không vì việc nàng thành Thánh, mà phân biệt đối xử, mà sản sinh tâm kính sợ đối với nàng!

Bởi vì trong lòng Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ vẫn là muội muội của họ!

"Chư vị huynh trưởng, lần này Hậu Thổ giữ các huynh lại, chủ yếu có mấy việc muốn thương nghị với các huynh!" Một lúc lâu sau, sau khi Thập Nhị Tổ Vu yên tĩnh lại, Hậu Thổ mới chậm rãi mở miệng!

"Tuy ta đã chứng đạo thành Thánh, nhưng giữa các Thánh nhân có một quy định, Thánh nhân không thể tùy ý ra tay trên Đại Địa Hồng Hoang!" "Cho nên từ bây giờ, Hậu Thổ sẽ phải ở lại Thái Bình Thiên nhiều hơn!" "Nhưng Hậu Thổ sẽ thiết lập một đường truyền tống trong Bình Tâm Cung, nối liền với Bàn Cổ Điện." "Nếu trong tộc có nhu cầu, có thể trực tiếp đến đạo trường của ta..." Hậu Thổ nhanh chóng nói, khẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện!

Nàng giữ lại Thập Nhị Tổ Vu, là để giao phó những chuyện này, tránh việc Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện xung đột!

"Không ngờ lại có chuyện như vậy, ta có chút bất ngờ, nhưng Hậu Thổ muội muội hãy yên tâm!" "Trước đây đã để Huyền Minh muội muội đưa Tổ Vu Thai Bàn về, hiện tại đã đản sinh ra Vu Tộc Thập Tam Tổ Vu Xi Vưu!" "Có Xi Vưu ở đó, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn có thể sử dụng!" "Cho nên, không cần lo lắng chuyện Vu Tộc, chúng ta sẽ chăm sóc tốt Vu Tộc!" Một thân ảnh trí giả, bước ra từ phía sau Thập Nhị Tổ Vu, tư duy rõ ràng, nói với Hậu Thổ!

Chính là trí nang của Thập Nhị Tổ Vu, Thời Gian Tổ Vu Chúc

Cửu Âm!

Nghe lời nói của Hậu Thổ, Chúc Cửu Âm lập tức hiểu rõ, Hậu Thổ tuy đã tấn thăng thành Thánh, nhưng Thánh nhân cũng không phải uy quyền tuyệt đối, cũng có một số hạn chế!

Bởi vì nguyên nhân này, để tránh Hậu Thổ lo lắng, Chúc Cửu Âm lập tức an ủi Hậu Thổ, bày tỏ có thể xử lý tốt các việc của Vu Tộc!

Đối với điều này, Hậu Thổ mới yên tâm hơn một chút, rồi nói một chuyện khác!

"Hậu Thổ muội muội, muội một mình ở lại Thái Bình Thiên e rằng hơi cô quạnh, hay là đưa một số tộc nhân tới đây bầu bạn với muội?" Chúc Cửu Âm nói ra một chuyện khác!

Đưa một phần tộc nhân Vu Tộc, ở lại Thái Bình Thiên của Hậu Thổ, đó là cách nghĩ của Chúc Cửu Âm!

Một mặt, đúng như lời Chúc Cửu Âm nói, ở đây quá yên tĩnh, để một số tộc nhân ở lại đây, có thể giúp Hậu Thổ giải khuây.

Mặt khác, thật ra mà nói, Chúc Cửu Âm đối với cục diện Đại Địa Hồng Hoang, hơi có chút lo lắng!

Phải biết rằng, Chúc Cửu Âm là Thời Gian Tổ Vu, nắm giữ thần thông thời gian!

Trước đây khi rảnh rỗi, Chúc Cửu Âm từng nhìn trộm trường hà thời gian!

Đương nhiên, việc nhìn trộm trường hà thời gian, thuộc về việc cấm kỵ.

Lần đó, Chúc Cửu Âm đã trả giá không nhỏ, thậm chí suýt vẫn lạc.

Nhưng, tuy đã trả giá không nhỏ, nhưng Chúc Cửu Âm từ trong

trường hà thời gian, đã nhìn thấy một số mảnh vỡ hình ảnh!

Nội dung trong những hình ảnh đó, thật ra mà nói, đối với Vu Tộc mà nói không phải là tốt!

Cho nên từ trước đến nay, trong lòng Chúc Cửu Âm, vẫn luôn có một số lo lắng!

Chương 363

Hiện tại, Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh, cho nên Chúc Cửu Âm định nhân cơ hội này, để một phần huyết mạch Vu Tộc, ở lại bên cạnh Hậu Thổ!

Như vậy, cho dù Vu Tộc có xảy ra biến cố, cũng có thể để lại một số huyết mạch cho Vu Tộc!

Đó là cách nghĩ khác của Chúc Cửu Âm!

"Lời của Chúc Cửu Âm huynh trưởng nói rất đúng, đó cũng là ý ban đầu của ta, vốn dĩ ta định đưa một số tộc nhân Vu Tộc tới Thái Bình Thiên!" "Thậm chí, ngay cả bản nguyên tâm đầu tinh huyết của các huynh trưởng, cũng cần phải lưu lại ở Thái Bình Thiên!" Hậu Thổ gật đầu, nghiêm túc nhìn các Tổ Vu nói!

Cách nghĩ của Chúc Cửu Âm, cũng là cách nghĩ của Hậu Thổ!

Tuy bởi vì thiên cơ bị Ngao Tông làm rối loạn, dẫn đến sau khi Hậu Thổ thành Thánh, không thể nhìn rõ thiên cơ!

Nhưng, Hậu Thổ không phải kẻ ngu muội, từ những lời nói trước đó của Ngao Tông, nàng mơ hồ sát giác một số chuyện!

Cho nên, để lại một số hậu thủ, cũng không phải chuyện xấu!

Hơn nữa, cách nghĩ của Hậu Thổ, còn kinh người hơn cách nghĩ của Chúc Cửu Âm!

Không chỉ muốn để lại truyền thừa Vu Tộc, ngay cả bản nguyên tâm đầu tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu, cũng muốn lưu lại cùng!

Như vậy, nếu Thập Nhị Tổ Vu xảy ra chuyện, với Thánh nhân chi lực của Hậu Thổ, không chừng có thể tái tạo Thập Nhị Tổ Vu!

Đó là cách nghĩ của Hậu Thổ!

"Như vậy quá tốt rồi..." Đối với điều này, Thập Nhị Tổ Vu tự nhiên không có bất kỳ ý kiến nào!

Như vậy, những chuyện tiếp theo càng trở nên đơn giản hơn!

Sau khi sắp xếp xong xuôi các việc cụ thể, Hậu Thổ bắt đầu bận rộn với chuyện này!

Hậu Thổ bắt đầu bận rộn, nhưng mặt khác, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, lại tới U Minh Luân Hồi, cầu kiến lão sư Ngao Tông!

"Chư vị, Minh Hoàng đại nhân đã biết ý của chư vị, cho nên Minh Hoàng đại nhân có lệnh, bảo các vị chờ ở đây." Chuyện bất ngờ là, người ra nghênh tiếp Thông Thiên cùng những người khác, không phải thần quan U Minh Luân Hồi hay Ngao Tông, mà là Ngao Nguyệt!

Ngao Nguyệt lúc này, thay Ngao Tông truyền lệnh, bảo Thông Thiên cùng những người khác chờ ở đây một lát.

"Nếu lão sư có việc bận, chúng ta liền chờ ở đây!" Đối với điều này, Thông Thiên cùng những người khác tự nhiên sẽ không nói nhiều, yên tĩnh chờ đợi trong U Minh Luân Hồi!

Thời gian trôi mau, trong chớp mắt vạn năm thời gian trôi qua!

Ầm ầm!

Đột nhiên, trong Luân Hồi truyền ra một tiếng chấn động lớn!

Nguồn gốc của chấn động, là từ Luân Hồi Tam Thập Lục Chư Thiên, đệ Tam Thập Lục Chư Thiên, là từ đạo trường của Ngao Tông!

Điều này khiến Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, đều vô cùng lo lắng, thậm chí muốn xông thẳng vào đệ Tam Thập Lục

Chư Thiên, để tìm hiểu tình hình của Ngao Tông!

Nhưng, Thông Thiên cùng những người khác còn chưa kịp động thân, đã bị Ngao Nguyệt ngăn cản lại!

"Chư vị, Minh Hoàng đại nhân có lệnh, bất kỳ ai cũng không được tự ý xông vào Tam Thập Lục Chư Thiên, dù là chư vị cũng vậy!" Ngao Nguyệt đứng giữa không trung, chặn đường đi của Thông Thiên cùng những người khác, nghiêm túc nói với Thông Thiên cùng những người khác!

"Ngao Nguyệt Đạo hữu, đạo trường của lão sư phát ra chấn động lớn, hiển nhiên là có chuyện gì đó xảy ra rồi!" "Nếu lão sư xảy ra chuyện, vậy phải làm sao!" Đối mặt với sự ngăn cản của Ngao Nguyệt, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, đều vô cùng phẫn nộ, hận không thể lập tức xông vào Tam Thập Lục Chư Thiên!

Nhưng, Ngao Nguyệt không hề sợ hãi, không lùi bước, mạnh mẽ ngăn cản đường đi của họ!

Ngay lập tức, không khí hai bên, lập tức trở nên căng thẳng, suýt chút nữa đã bùng phát xung đột!

"Thông Thiên sư huynh, Ngao Nguyệt Đạo hữu không phải người vô lý gây sự, nàng làm vậy nhất định có nguyên nhân, Thông Thiên sư huynh xin hãy bình tĩnh!" "Nữ Oa có thể khẳng định, sự lo lắng của Ngao Nguyệt Đạo hữu không kém gì ta!" Nữ Oa lên tiếng hòa giải, để hai bên đều bình tĩnh lại!

Trên thực tế, lời Nữ Oa nói rất đúng, Ngao Nguyệt là tộc nhân Minh Tộc, đối với chuyện của Ngao Tông, tự nhiên cũng vô cùng lo lắng!

Nhưng, trong lòng Ngao Nguyệt, phần lớn không phải lo lắng, mà là niềm tin đối với Ngao Tông!

Đó là Minh Tộc Hoàng, sao có thể tùy tiện xảy ra chuyện chứ!

Đó là niềm tin của Ngao Nguyệt, bởi vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt mới ngăn cản Thông Thiên cùng những người khác, tránh việc Thông Thiên cùng những người khác can nhiễu Ngao Tông!

"Ta hiểu rồi, ta sẽ chờ lão sư ở đây!" Nghe lời nói của Nữ Oa, Thông Thiên có chút không còn gì để nói, chỉ đành đáp ứng, chờ đợi ở đây!

Có thể nói, vì lời nói của Nữ Oa, một trận khói lửa vô hình, cứ như vậy bị dập tắt!

Nếu không, giữa Thông Thiên và Ngao Nguyệt, có lẽ đã có một trận xung đột nhỏ!

Đương nhiên, đối với chuyện này, Ngao Tông lại không hề hay biết, bởi vì hiện tại Ngao Tông, đang bận rộn với một đại sự! .....

Trong đạo trường của Ngao Tông, tại Luân Hồi Tam Thập Lục Chư Thiên.

Lúc này trước mặt Ngao Tông, có hai đóa sen hai mươi bốn cánh, tản ra ánh sáng kinh người!

Trong đó một đóa là sen tím, một đóa là sen xanh!

Chính là Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên và Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Hai đài sen hai mươi tư phẩm, tản ra ánh sáng kinh người, tương hỗ hô ứng, dường như có xu hướng dung hợp thành một thể!

Sau một khoảng thời gian, Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hoàn toàn thành thục, trực tiếp xuất thế trong U Minh Luân Hồi!

Đương nhiên, đạo trường của Ngao Tông ở U Minh Luân Hồi,

Thiên Đạo căn bản không thể dòm ngó!

Bởi vì nguyên nhân này, Thiên Đạo vẫn chưa biết Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đản sinh, tự nhiên cũng sẽ không bị hủy diệt!

Sau khi Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hoàn toàn xuất thế, Ngao Tông lập tức chuẩn bị, để hai đài sen hai mươi tư phẩm dung hợp!

Đây chính là mục đích bế quan lần này của Ngao Tông!

Để hai đài sen hai mươi tư phẩm, tương hỗ dung hợp, thành đài sen ba mươi sáu phẩm!

Đây là một phần trong đại kế hoạch của Ngao Tông!

Trải qua nhiều năm suy tính, Ngao Tông đã sớm tìm ra phương pháp để hai đài sen hai mươi tư phẩm dung hợp rồi!

Cho nên, Ngao Tông mới có ý định như vậy!

Mặt khác, bởi vì chuyện này phi thường hệ trọng, chỉ cần sơ suất một chút, đều sẽ dẫn đến phiền phức cực lớn!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông trực tiếp triệu hồi tất cả đạo thân!

Thậm chí, ngay cả phân thân tiền thế là Phong Đô Đại Đế đang chưởng quản U Minh Luân Hồi, cũng bị Ngao Tông trực tiếp triệu hồi rồi!

Bởi vì chỉ có như vậy, Ngao Tông mới có thể tập trung toàn bộ sức mạnh, yên tâm xử lý chuyện này!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới giao các việc bên ngoài cho Ngao Nguyệt xử lý, và dặn dò Ngao Nguyệt, không cho phép bất kỳ ai quấy rầy!

Chương 364

Đương nhiên, Ngao Tông tự nhiên biết chuyện Thông Thiên cùng những người khác!

Nhưng, hiện tại Ngao Tông, đang ở trong thời kỳ bế quan mấu chốt, căn bản không có thời gian bận tâm.

Cho nên, mới có chuyện Ngao Nguyệt ngăn cản Thông Thiên cùng những người khác!

Còn về chấn động vừa rồi, đó chỉ là một số vấn đề nhỏ xuất hiện trước khi bắt đầu dung hợp, đã bị Ngao Tông giải quyết rồi, không cần nói nhiều.

"Thành bại tại một lần này, hai đài sen hai mươi tư phẩm có thể dung hợp hay không, xem lần này sẽ rõ!" Ngao Tông khẽ lẩm bẩm một tiếng, tập trung toàn bộ tinh lực, bắt đầu tiến hành việc này!

Để dung hợp hai mươi tư phẩm U Minh Tử Liên và hai mươi tư phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Ngao Tông tập trung toàn bộ sức mạnh, thậm chí triệu hồi cả Tam Thế Đạo Thân!

Nhất thời, Ngao Tông chìm đắm trong bế quan, toàn lực dung hợp hai đóa liên đài hai mươi tư phẩm này!

Thời gian dần trôi, không biết đã qua bao lâu!

Hai đóa liên đài hai mươi tư phẩm trong tay Ngao Tông từ từ xuất hiện biến hóa!

Hai đóa liên đài hai mươi tư phẩm hư ảo chậm rãi dung hợp làm một, hóa thành một viên liên tâm màu tím xanh!

Chính là ba mươi sáu phẩm liên tâm!

“Khiến liên đài hai mươi tư phẩm phản phác quy chân, dung hợp bản nguyên hạt sen, sau đó dung hợp thành một viên liên tâm ba mươi sáu phẩm đặc biệt, đây chính là thu hoạch lần này!” Ngao Tông lẩm bẩm.

“Tiếp theo, chỉ cần viên liên tâm này có thể thuận lợi trưởng thành, thuế biến thành liên đài ba mươi sáu phẩm, thì thí nghiệm này đã hoàn toàn thành công!” Nhìn viên liên tâm tím xanh trước mặt, Ngao Tông khẽ thở phào nhẹ nhõm!

Trước đây, Ngao Tông đã trải qua vô số lần thôi diễn, thậm chí động dụng quyền hạn Địa Đạo, mới suy ra một phương pháp có tỷ lệ thành công khá lớn!

Đó là thông qua việc dung hợp bản nguyên hạt sen của hai đóa liên đài hai mươi tư phẩm, dung hợp thành một viên liên tâm tựa như hạt giống!

Sau đó, lại dùng pháp dưỡng để liên tâm dần trưởng thành, thuế biến thành liên đài ba mươi sáu phẩm!

Như vậy, thí nghiệm này đã hoàn toàn thành công!

Còn tình huống hiện tại của Ngao Tông, chỉ mới hoàn thành một nửa.

Bản nguyên hạt sen của hai đóa liên đài hai mươi tư phẩm đã thành công dung hợp thành một viên liên tâm ba mươi sáu phẩm!

Còn việc dưỡng sau đó, thì cần một khoảng thời gian không hề ngắn!

Có thể nói, đó là thời gian bồi dưỡng tích lũy ngày tháng!

Vì lý do này, Ngao Tông mới chỉ hoàn thành được một nửa!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lấy ra trận pháp dưỡng đã chuẩn bị sẵn,

đặt viên liên tâm được dung hợp từ hai đóa liên đài hai mươi tư phẩm vào trong trận pháp, để nó từ từ dưỡng!

Sau đó, Ngao Tông trực tiếp xuất khỏi trạng thái bế quan!

Dù sao việc dưỡng liên tâm sau này sẽ tốn một khoảng thời gian không nhỏ, Ngao Tông không thể đặt toàn bộ thời gian vào một việc như vậy!

Hơn nữa, việc dưỡng liên tâm cũng không cần tốn quá nhiều thời gian và tinh lực, chỉ cần để nó tự từ từ dưỡng là được!

Thế nên, Ngao Tông đã trực tiếp xuất quan!

"Ngao Nguyệt, dẫn bọn họ đến đây đi!" Ngao Tông đánh ra một đạo pháp quyết, truyền tín hiệu đến Ngao Nguyệt trên U Minh Luân Hồi!

Chuyện của Thông Thiên và những người khác, Ngao Tông đã sớm biết, chỉ là trước đây không có thời gian để ý!

Hiện tại, chuyện liên đài ba mươi sáu phẩm tạm thời kết thúc, thế nên tiếp theo, cũng là lúc Ngao Tông gặp gỡ mấy vị đệ tử!

"Vâng, Minh Hoàng đại nhân!" Trên Luân Hồi, Ngao Nguyệt chắp tay vái về phía Tam Thập Lục Chư Thiên, sau đó trực tiếp đến trước mặt Thông Thiên và những người khác, truyền đạt ý chỉ của Ngao Tông.

"Lão sư xuất quan rồi sao!?" "Tốt quá rồi, chúng ta mau đến đạo trường của Lão sư thôi!" Nghe lời của Ngao Nguyệt, Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác đều vô cùng hân hoan, liền vội vã đến Tam Thập Lục Chư Thiên!

Chẳng mấy chốc, ba đệ tử của Ngao Tông là Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa đã đến thẳng Tam Thập Lục Chư Thiên, trước mặt Ngao Tông!

“Minh Hà bái kiến Lão sư!” “Thông Thiên bái kiến Lão sư!” “Nữ Oa bái kiến Lão sư!” Ba người đồng thanh, lần lượt chắp tay vái lạy Ngao Tông!

“Được rồi, các ngươi đã đợi lâu rồi.

Lần này có việc gì sao?” Ngao Tông khẽ gật đầu, liếc nhìn ba người, chậm rãi nói ra một câu!

“Lão sư, trước đây, Hậu Thổ Thánh nhân thành thánh, chúng con đã đến Bình Tâm Cung của Thái Bình Thiên để nghe đạo...” Thông Thiên khẽ sắp xếp lời lẽ, kể lại chi tiết những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này!

Đối với việc này, Ngao Tông lẳng lặng lắng nghe.

Mặc dù mọi chuyện Ngao Tông đều đã rõ trong lòng, nhưng Ngao Tông lại không hề ngắt lời!

Bởi Ngao Tông hiểu rằng, Hậu Thổ thành thánh đã mang đến không ít áp lực và động lực cho bọn họ!

Lúc này, yên lặng làm một người lắng nghe cũng là một lựa chọn không tồi!

Sau một hồi lâu, đợi Thông Thiên kể xong, Ngao Tông mới chậm rãi mở miệng, hỏi bọn họ có vấn đề gì không!

Ba người Thông Thiên liền vội vàng nêu ra những khó khăn trong tu hành.

Ngao Tông lần lượt giải đáp, giúp họ hóa giải một số nghi vấn!

Sau một hồi lâu, Ngao Tông mới dừng lại, không nói thêm về chuyện tu hành nữa!

“Kỳ thực, khi đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, cơ bản là đã bước ra khỏi con đường tu hành căn bản.” Ngao Tông nói.

“Vi sư có thể cấp cho các ngươi, chỉ là một vài kiến nghị trên con đường tu hành thôi!

Bởi vì mỗi người một đạo, con đường tu hành của vi sư chưa chắc đã thích hợp với các ngươi, hãy nhớ kỹ, thích hợp mới là tốt nhất!

Thế nên, tiếp theo, đối với những vấn đề trên con đường tu hành, vi sư sẽ không tiếp tục trả lời, mà chỉ trả lời những phương diện khác!

Được rồi, còn ai có vấn đề gì nữa không?” Ngao Tông khẽ gật đầu, nhìn ba người nói!

Trên con đường tu hành, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành là dựa vào bản thân mỗi người.

Đôi khi, biết quá nhiều, chưa hẳn là điều tốt, phải để mỗi người tự mình lĩnh ngộ mới được!

“Lão sư, Thông Thiên muốn thỉnh giáo Lão sư, Hậu Thổ Thánh nhân đã thành thánh bằng phương thức nào?

Làm sao có thể thăng cấp trong thời gian ngắn như vậy?” Thông Thiên lại hỏi một chuyện!

Trước đây ở Bình Tâm Cung, từng có Chuẩn Thánh hỏi Hậu Thổ Thánh nhân những vấn đề này, nhưng Hậu Thổ lại không trực tiếp trả lời!

Đối với điều này, trong lòng Thông Thiên có chút hiếu kỳ, muốn thỉnh giáo một phen!

“Tu vi của Hậu Thổ thăng tiến nhanh chóng, liên quan đến ẩn tư của Hậu Thổ, vi sư không tiện nói nhiều, còn về pháp thành thánh của Hậu Thổ, nàng ấy là thông qua ‘dĩ lực chứng đạo’ mà thành thánh!” Ngao Tông khẽ trầm ngâm, chậm rãi nói ra một câu!

Trước đây, quá trình thành thánh của Hậu Thổ có không ít sự trùng hợp, bao gồm cả duyên phận đặc biệt giữa Hậu Thổ và Luân Hồi, vân vân!

Chương 365

Những chuyện này liên quan đến ẩn tư của Hậu Thổ, Ngao Tông tự nhiên sẽ không nói nhiều!

Dù sao Hậu Thổ cũng là Địa Đạo Thánh nhân, là người phe Ngao Tông, Ngao Tông tự nhiên sẽ không tiết lộ chuyện của nàng ấy!

Còn về pháp thành thánh của Hậu Thổ, thì không có gì phải che giấu, nên Ngao Tông đã trực tiếp nói ra!

Nghe lời Ngao Tông nói, ba người Thông Thiên đều mắt sáng lên!

Bởi không ngờ, Hậu Thổ lại đi trên con đường 'dĩ lực chứng đạo', điều này khiến bọn họ có chút bất ngờ!

"Lão sư, trong lòng Minh Hà có chút nghi vấn!" Minh Hà chắp tay vái Ngao Tông, thỉnh giáo hắn.

"Tuy trước đây Lão sư từng nói, pháp 'dĩ lực chứng đạo' là tốt nhất, nhưng trong lòng Minh Hà vẫn chưa giải đáp được, xin Lão sư chỉ dạy con, làm sao để bước ra con đường của chính mình?" Mặc dù Ngao Tông đã nói sẽ không trả lời các vấn đề về tu hành nữa.

Nhưng chuyện này đã làm Minh Hà trăn trở một thời gian dài, nên Minh Hà đã nêu ra!

Bởi Minh Hà thực sự muốn đi trên con đường này.

Chỉ có như vậy, mới có thể đuổi kịp Ngao Tông, trở thành tả bàng hữu tí của Ngao Tông!

Đây là khát vọng trong lòng Minh Hà!

Thế nên, dù biết rõ Ngao Tông sẽ không trả lời vấn đề tu hành nữa, Minh Hà vẫn mạnh dạn thỉnh giáo Ngao Tông!

Còn về Thông Thiên và Nữ Oa, tuy hai người đã có chút suy nghĩ, nhưng đối với cơ hội như vậy, cũng muốn hiểu thêm một phen!

"Cũng được, vi sư sẽ chỉ điểm một chút vậy." Ngao Tông trầm ngâm chốc lát, sau khi hơi do dự, quyết định giải đáp cho Minh Hà!

Mặc dù can dự quá nhiều vào con đường tu hành của Minh Hà và những người khác không phải là chuyện tốt!

Nhưng trên con đường tự ngã, chỉ điểm một chút cũng không phải là chuyện tồi!

Dù sao Ngao Tông cũng hy vọng họ có thể nhanh chóng bước ra con đường tự ngã, thành tựu vị trí Địa Đạo Thánh nhân!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông chậm rãi nói.

"Con đường tự ngã, thường có mối quan hệ vô cùng mật thiết với bản nguyên của chính bản thân!" "Đó chính là hướng vào bên trong, minh xác đạo tâm, tham tầm bản nguyên. ....." Thực ra, những lời này, Ngao Tông từng nói với Ngao Nguyệt.

Hiện tại, Ngao Tông đem những lời này tặng cho ba người Minh Hà, hy vọng ba người Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa có thể ngộ ra con đường tự ngã của mình!

Thực ra, con đường tự ngã nào thích hợp nhất với ba người Minh Hà, với tu vi hiện tại của Ngao Tông, tự nhiên có thể nhìn ra.

Ví như, con đường sát phạt hoặc con đường minh huyết khá thích hợp với Minh Hà.

Con đường trận pháp hoặc con đường kiếm tu tương đối thích hợp với Thông Thiên!

Con đường sinh mệnh hoặc con đường sáng tạo thích hợp với Nữ Oa!

Những chuyện này, Ngao Tông đều đã nắm rõ trong lòng!

Nhưng Ngao Tông lại không trực tiếp nói ra, mà chỉ nói cho ba người Minh Hà phương pháp tham tầm con đường tự ngã!

Bởi vì cho cá không bằng cho cần câu, trực tiếp nói đáp án cho ba người Minh Hà, thực ra không phải là chuyện tốt.

Chỉ điểm sơ lược một phen, đó đã là giới hạn của Ngao Tông.

Những điều hơn nữa, Ngao Tông sẽ không nói nhiều!

Sau một hồi lâu, Ngao Tông mới dừng lại, không nói thêm nữa!

"Con dường như đã có chút minh ngộ, Lão sư, Thông Thiên muốn mượn địa điểm Luân Hồi để bế quan!" Nghe xong lời của Ngao Tông, Thông Thiên như có điều suy nghĩ, dường như đã lĩnh ngộ được điều gì đó, bách bất cập đãi muốn bế quan!

Đối với việc này, Ngao Tông tự nhiên không nói nhiều, phất tay một cái, trực tiếp đưa Thông Thiên vào tịnh thổ đã khai tịch trước đó!

"Thông Thiên sư huynh thật vội vàng a, Lão sư, Nữ Oa có thể tạm thời ở lại trong Luân Hồi được không?" Nữ Oa bất đắc dĩ cười nói, sau đó nhìn về phía Ngao Tông, thỉnh cầu hắn!

Thật ra, tư chất của Nữ Oa không hề thua kém Thông Thiên, cũng mơ hồ ngộ ra được một vài điều!

Nhưng con đường Nữ Oa đi có chút khác biệt với Thông Thiên, nên nàng muốn quan sát Luân Hồi, từ trong Luân Hồi ngộ ra đạo của mình!

"Được thôi. ....." Ngao Tông khẽ trầm ngâm, trong nháy mắt đã hiểu rõ tình hình của Nữ Oa!

Là Nữ Oa, người sẽ sáng tạo Nhân tộc trong hậu thế, con đường sinh mệnh và con đường sáng tạo đều vô cùng thích hợp với nàng ấy!

Sự vận hành của Luân Hồi, cũng có một vài mối liên hệ với hai đạo tắc này!

Ví như, con đường sinh mệnh ẩn chứa trong Luân Hồi, con đường sáng tạo ẩn chứa trong luân hồi chuyển thế, vân vân!

Có thể nói, nếu Nữ Oa tu hành trong Luân Hồi, sẽ có sự trợ giúp không nhỏ cho nàng ấy trong việc bước ra con đường tự ngã!

Nữ Oa hiển nhiên cũng đã nhận ra điều này một chút, nên mới có thỉnh cầu như vậy!

Còn về lý do Ngao Tông do dự!

Thật ra, nếu xét theo lợi ích, Ngao Tông nên cố gắng kiểm soát tốc độ thành thánh của Nữ Oa!

Bởi vì Nữ Oa thành thánh liên quan đến việc mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân thành thánh!

Nữ Oa thành thánh quá sớm, đối với Ngao Tông, thực ra không phải là chuyện tốt!

Nhưng, Nữ Oa là đệ tử của Ngao Tông, Ngao Tông đối với Nữ Oa sẽ không có thành kiến hay ức chế.

Nữ Oa có thể thành thánh, Ngao Tông cũng cảm thấy vui mừng!

Huống chi, trong lòng Ngao Tông cũng có sự tự tin tuyệt đối!

Ngay cả khi mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân dần xuất hiện, Ngao Tông cũng có lòng tin để Địa Đạo áp chế Thiên Đạo!

Thế nên, Ngao Tông không cần phải ra tay trong chuyện này!

Vì lý do này, khi Nữ Oa muốn quan sát Luân Hồi, Ngao Tông chỉ hơi do dự, sau đó liền đồng ý!

Nghe xong Ngao Tông chỉ giáo, cả Thông Thiên và Nữ Oa đều có

điều cảm ngộ!

Thông Thiên nóng lòng, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, còn Nữ Oa thì thỉnh cầu Ngao Tông, muốn ở lại trong Luân Hồi, tạm thời quan sát Luân Hồi!

Đối với những chuyện này, Ngao Tông đều không từ chối!

Bởi Ngao Tông cũng hy vọng, một ngày nào đó có thể thấy những đệ tử này đắc đạo thành thánh!

Nhưng, trong ba người, vẫn còn một người tạm thời chưa rời đi, đó là Minh Hà!

Chương 366

Mặc dù tư chất của Minh Hà cực tốt, nhưng so với những người con của khí vận như Thông Thiên và Nữ Oa, rốt cuộc vẫn có chút chênh lệch!

Vì vậy, thời gian Minh Hà cảm ngộ cũng sẽ dài hơn một chút!

Nhưng, Ngao Tông không hề thúc giục Minh Hà, mà kiên nhẫn chờ đợi!

Bởi Minh Hà cũng là đệ tử của Ngao Tông, Ngao Tông tự nhiên coi như nhau, sẽ không phân biệt đối xử.

"Con đường tự ngã liên quan đến bản nguyên của bản thân, ta sinh ra từ U Minh Huyết Hải, U Minh Huyết Hải chính là căn cơ của ta." "Nếu ta muốn bước ra con đường tự ngã, điểm mấu chốt hẳn là phải nằm trên U Minh Huyết Hải. ....." Sự rời đi của Thông Thiên và Nữ Oa không hề ảnh hưởng đến Minh Hà, Minh Hà chìm đắm trong cảm ngộ!

Cùng với sự phân tích của Minh Hà, tình hình cũng dần rõ ràng!

U Minh Huyết Hải!

Sinh ra từ U Minh Huyết Hải, con đường tự ngã tất yếu cũng nằm trên U Minh Huyết Hải!

Hiểu được lý lẽ này, Minh Hà lập tức muốn đến U Minh Huyết Hải, ngộ đạo trong đó!

Nghĩ đến đây, Minh Hà liền vội vàng đứng dậy, chắp tay vái Ngao Tông cáo từ!

"Đi đi, vi sư chờ mong thu hoạch của ngươi!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Minh Hà!

Minh Hà liền rời khỏi Tam Thập Lục Chư Thiên, trở về U Minh Huyết Hải, bắt đầu bế quan!

"Lần bế quan này, ba người Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa hẳn sẽ có thu hoạch không nhỏ." "Đợi sau khi xuất quan, hẳn sẽ có kết quả rồi!" Nhìn bóng dáng Minh Hà rời đi, Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, suy tư về kế hoạch!

Thực ra, kế hoạch của Ngao Tông vô cùng đơn giản, gồm hai phương diện!

Một mặt, để liên đài ba mươi sáu phẩm đản sinh, mượn năng lực của liên đài ba mươi sáu phẩm, diễn hóa ra một siêu cấp thế giới hoàn toàn mới, tức là Luân Hồi Đại Thế Giới!

Mặt khác, để các Địa Đạo Thánh nhân toàn bộ quy vị, tăng cường thực lực Địa Đạo!

Đợi sau khi hai chuyện này hoàn thành, thực lực Địa Đạo sẽ bạo trướng, Ngao Tông liền có thể một lần áp chế Thiên Đạo Hồng Quân, đạt thành dã tâm của mình!

Vì lý do này, hai phương diện này cũng là trọng điểm chú ý của Ngao Tông!

Hiện tại, chuyện liên đài ba mươi sáu phẩm đã có tiến triển nhất định!

Hai đóa liên đài hai mươi tư phẩm đã dung hợp thành một viên liên tâm ba mươi sáu phẩm.

Tiếp theo, Ngao Tông chỉ cần bỏ thời gian, để viên liên tâm ba mươi sáu phẩm này thuận lợi trưởng thành là được!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sự trưởng thành của liên đài ba mươi sáu phẩm, tất định là một quá trình lâu dài.

Trong tình huống bình thường, có thể cần đến rất nhiều nguyên hội!

Đương nhiên, Ngao Tông tự nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Bởi hắn không có nhiều thời gian như vậy để từ từ hao phí, từ từ đợi liên đài ba mươi sáu phẩm trưởng thành!

Thế nên trong chuyện này, Ngao Tông sẽ đầu tư một lượng lớn tài nguyên!

Dù là trận pháp dưỡng liên tâm ba mươi sáu phẩm, hay các loại thiên tài địa bảo có thể nuôi dưỡng liên tâm, thúc đẩy sinh trưởng, Ngao Tông cũng sẽ không ngừng cung ứng!

Bởi mục đích của Ngao Tông, là trước khi Yêu Ma Lượng Kiếp kết thúc, để lực lượng Địa Đạo hoàn toàn trưởng thành!

Những chuyện này, Ngao Tông đã chuẩn bị sẵn từ trước khi thôi diễn, nên cũng không cần lo lắng!

Tóm lại, chuyện liên đài ba mươi sáu phẩm, Ngao Tông đã chuẩn bị toàn diện, không cần phải lo lắng!

Còn về chuyện thứ hai, đó là chuyện Địa Đạo Thánh nhân quy vị!

Hiện tại, ba đệ tử của Ngao Tông là Minh Hà, Thông Thiên và Nữ Oa, sau lần giải hoặc này, ba người ít nhiều đều có chút cảm ngộ!

Theo suy đoán của Ngao Tông, đợi sau khi ba người xuất quan, bọn họ hẳn sẽ có thu hoạch nhất định!

Thế nên, ba đệ tử của Ngao Tông, thì không cần quá lo lắng!

Chuyện duy nhất cần để ý, là mấy vị trí Địa Đạo Thánh nhân còn lại!

Đó chính là Ngao Nguyệt, Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất!

Đây cũng là trọng điểm chú ý tiếp theo của Ngao Tông!

Đương nhiên, tình hình tu hành của Ngao Nguyệt, Ngao Tông thực ra không cần lo lắng nhiều!

Ngao Nguyệt đã sớm bước ra con đường tự ngã, có thể đi trước mọi người.

Chỉ cần tu vi của nàng có thể thăng tiến, triệt để hoàn thiện con đường tự ngã, liền có thể bước vào cảnh giới Thánh nhân!

Về điểm này, Ngao Tông không hề lo lắng, đó là sự tín nhiệm có được sau nhiều năm chung sống!

Thế nên, Ngao Tông cần chú ý đến tình hình của hai người còn lại là Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất!

Hiểu được điều này, Ngao Tông thôi diễn chuyện Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất!

Trước đây, để che giấu tình hình của Thái Nhất, Ngao Tông đã làm nhiễu loạn thiên cơ, khiến người khác không thể thôi diễn thiên cơ!

Về điểm này, Ngao Tông tự nhiên không ngoại lệ!

Thế nên Ngao Tông đã hiểu rõ con đường của ba người, tự nhiên đã để lại hậu chiêu trên Hồng Mông Tử Khí!

Những chuyện này, Ngao Tông đều đã chuẩn bị hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu tìm hiểu tình hình của hai người!

Sau một hồi tìm hiểu, sắc mặt Ngao Tông đột nhiên trở nên có chút cổ quái!

"Đế Tuấn và Thái Nhất, đang mưu tính Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ sao?

Vì Đế Tuấn ư. .....” Sắc mặt Ngao Tông cổ quái, chậm rãi nói ra một câu!

Sau một hồi thôi diễn, Ngao Tông đột nhiên phát hiện, Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất hai bên, tiếp theo có thể sẽ có một trận xung đột!

Bởi vì huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, đang mưu tính Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ!

À, có chút không đúng, phải nói là, những tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, lúc này đang ngấm ngầm liên lạc, chuẩn bị ra tay với Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ!

Trong đó, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, chiếm giữ địa vị chủ đạo!

Sở dĩ lại xuất hiện tình huống như vậy, là có liên quan đến việc Hậu Thổ giảng đạo trước đây!

Chương 367

Bởi vì những lời Hậu Thổ nói ở Bình Tâm Cung, đã khiến thêm nhiều Chuẩn Thánh đại năng, một lần nữa xem trọng Hồng Mông Tử Khí!

Vì lý do này, sau khi Hậu Thổ giảng đạo, một số Chuẩn Thánh không có Hồng Mông Tử Khí, bắt đầu mưu tính chủ nhân của Hồng Mông Tử Khí!

Người đầu tiên bị nhắm đến, tự nhiên là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ!

Không có cách nào khác, những chủ nhân còn lại của Hồng Mông Tử Khí đều là đệ tử của Thánh nhân!

Chỉ còn lại một Đông Vương Công không phải đệ tử Thánh nhân, nhưng đã sớm vẫn lạc rồi!

Thế nên tiếp theo, mục tiêu ra tay tự nhiên chỉ có thể là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ!

Mặc dù hai người họ không phải đệ tử Thánh nhân, nhưng lại sở hữu Hồng Mông Tử Khí!

Còn về các đệ tử Thánh nhân như Tam Thanh và Nữ Oa, mặc dù những Chuẩn Thánh đại năng kia trong lòng cũng nảy sinh ý nghĩ cướp đoạt!

Nhưng đó cũng là khi đến đường cùng, mới lựa chọn như vậy!

Dù sao khi còn đường lui, cũng không ai muốn đắc tội Thánh nhân!

Thế nên, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ đã bị nhắm đến!

Bởi vì Đế Tuấn cần Thiên Đạo Hồng Mông Tử Khí, thế nên,

Hồng Vân Lão Tổ, người đang nắm giữ Thiên Đạo Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên bị Đế Tuấn và Thái Nhất nhắm vào!

Có thể nói, họa Hồng Vân trong nguyên tác, sắp sửa đản sinh rồi!

Thật ra, một khi chuyện này xảy ra, Trấn Nguyên Tử và Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác, tất định sẽ trở thành kẻ thù!

Bởi vì Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ là bạn thân chí cốt, Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc, tất định sẽ khiến Trấn Nguyên Tử phẫn nộ vô cùng!

Như vậy, Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất hai vị Địa Đạo Thánh nhân tương lai, sau này có thể sẽ trở mặt thành thù!

Nhưng, đối với chuyện này, Ngao Tông lại không hề ngăn cản!

Bởi vì đối với Ngao Tông, đó cũng không phải là chuyện xấu!

Bởi Ngao Tông cần, chỉ là thực lực bản thân đủ cường đại, có thể mang lại gia trì cho Địa Đạo!

Những chuyện khác Ngao Tông xem trọng, thì những chuyện này ngược lại không quan trọng!

Huống hồ, nếu các Địa Đạo Thánh nhân dưới trướng Ngao Tông quá đoàn kết với nhau, thực ra cũng không phải chuyện tốt!

Giống như một vị hoàng đế, nếu các đại thần dưới trướng quá đoàn kết, chưa chắc sẽ không gây ra chuyện xấu!

Đó là thuật ngự hạ của hoàng đế!

Đương nhiên, thân là đại diện của Địa Đạo, Ngao Tông không cần lo lắng những chuyện này!

Bởi vì cho dù mấy vị Địa Đạo Thánh nhân có gây ra chuyện không hay, Ngao Tông cũng có tự tin tuyệt đối, có thể dễ dàng trấn áp!

Đó chính là chỗ dựa của đại diện Địa Đạo!

Nhưng, bớt một chuyện không bằng thêm một chuyện, có thể giảm bớt một số phiền toái không cần thiết, Ngao Tông rất vui lòng nhìn thấy!

Vì lý do này, tuy biết sau họa Hồng Vân, quan hệ giữa Trấn Nguyên Tử và Đế Tuấn, Thái Nhất sẽ trở nên vô cùng căng thẳng, Ngao Tông cũng không định nhúng tay vào chuyện này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông đối với hai bên Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất, vẫn giữ một phần chú ý, sau đó Ngao Tông không quan tâm nhiều đến chuyện này nữa!

Bởi vì bên Ngao Tông, cũng có những chuyện cần Ngao Tông từ từ xử lý!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông một lần nữa bắt đầu bận rộn!

Bên Yêu Tộc Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất bắt đầu mưu tính!

"Thái Nhất, theo đề nghị trước đây, vi huynh đã ngấm ngầm liên hệ một nhóm Chuẩn Thánh, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay với Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí!" Trong động phủ của Đế Tuấn và Thái Nhất, Đế Tuấn vô cùng kích động nói với Thái Nhất!

Không sai, liên hợp các Chuẩn Thánh khác, cùng cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ, là kiến nghị mà Thái Nhất đã đưa ra cho Đế Tuấn!

Bởi vì tình huống hiện tại của Thái Nhất đặc thù, không thể tùy tiện ra ngoài, chỉ có thể một lòng khổ tu trong động phủ!

Thế nên, khi Đế Tuấn ra tay với Hồng Vân, e rằng hắn không thể ra tay giúp Đế Tuấn!

Không thể không nói, Thái Nhất vô cùng cẩn thận, kể từ khi thăng cấp Chuẩn Thánh, từ trong Địa Đạo Hồng Mông Tử Khí biết được một số chuyện, Thái Nhất đã bắt đầu tu hành trong động phủ!

Thậm chí, ngay cả việc Hậu Thổ Thánh nhân giảng đạo trước đây, Thái Nhất cũng không hề đến!

Vì lý do này, Thái Nhất mới đưa ra kiến nghị như vậy cho Đế Tuấn, hy vọng có thể giúp Đế Tuấn!

"Ngươi đừng lo lắng, vi huynh tất định có thể cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, cứ an tâm tu hành, tranh thủ sớm ngày chứng đạo thành thánh đi!" Đế Tuấn an ủi Thái Nhất một tiếng!

Ngay sau đó, Đế Tuấn trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, bắt đầu chuẩn bị mưu tính chuyện Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ!

Để mưu tính Hồng Mông Tử Khí, Đế Tuấn bắt đầu hành động!

Có thể nói, cục diện toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa ngày càng nghiêm trọng.

Mặc dù bề ngoài nhìn thì vẫn một mảnh yên bình, không có tranh chấp!

Nhưng, đó chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão mà thôi!

Cùng lúc đó, trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ đang tranh luận kịch liệt!

"Hồng Vân, ngươi lại muốn ra ngoài sao!?" "Ta đã không nói với ngươi rồi sao, tình hình bên ngoài hiện tại ngày càng nghiêm trọng!" "Bây giờ rời khỏi Ngũ Trang Quán, không phải là một ý hay!" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt đau đầu, nhìn Hồng Vân Lão Tổ trước mặt!

Trước đó, sau khi Hậu Thổ Thánh nhân giảng đạo kết thúc, Trấn Nguyên Tử đã lập tức dẫn Hồng Vân Lão Tổ trở về Ngũ Trang Quán!

Đồng thời, Trấn Nguyên Tử cũng ngay lập tức thúc động Địa Thư (Địa Đại Thai Mô), bố trí một trận pháp phòng hộ lớn, ngăn cách Ngũ Trang Quán với thế giới bên ngoài!

Bởi vì sau khi Hậu Thổ Thánh nhân giảng đạo, bầu không khí giữa các Chuẩn Thánh lại một lần nữa trở nên cực kỳ gay gắt!

Hơn nữa, những người nghe đạo trước đó, đều đã lần lượt trưởng thành, thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Lợi thế của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ khi thăng cấp Chuẩn Thánh sớm hơn, đã biến mất!

Tình huống đó, đối với hai người Trấn Nguyên Tử mà nói, vô cùng nguy hiểm!

Điểm này, Trấn Nguyên Tử vô cùng rõ ràng, nên mới dẫn Hồng Vân Lão Tổ trở về Ngũ Trang Quán!

Bởi vì Địa Thư trong tay Trấn Nguyên Tử vô cùng đặc biệt, do Đại Địa Thai Mô hóa thành!

Chỉ cần đứng trên Đại Địa, liền có thể bằng vào Địa Thư, mượn sức mạnh của Hồng Hoang Đại Địa, pháp lực gặp thổ tắc sẽ cuồn cuộn không ngừng, nếu không phải dùng lực Hỗn Nguyên chém đứt liên hệ, thì không thể phá giải.

Phối hợp với trận pháp của Ngũ Trang Quán, có thể tạo thành một trận pháp thủ hộ đỉnh cấp!

Có thể nói, chỉ cần ở trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ sẽ an toàn, không cần lo lắng!

Chương 368

Cách nghĩ của Trấn Nguyên Tử là!

Cứ ở trong Ngũ Trang Quán, yên ổn chứng đạo thành thánh, sau đó mới rời khỏi Ngũ Trang Quán!

Đây là cách làm ổn thỏa nhất!

Thế nhưng, vừa nãy, Hồng Vân Lão Tổ lại một lần nữa đến tìm hắn, muốn rời khỏi Ngũ Trang Quán!

Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên Hồng Vân Lão Tổ muốn rời khỏi Ngũ Trang Quán!

Lý do đã nói trước đây, bởi vì Hồng Vân Lão Tổ do đóa hồng vân đầu tiên giữa trời đất hóa thành, tâm tính phiêu dật, không muốn bị câu thúc, tự nhiên không muốn ở lại Ngũ Trang Quán quá lâu!

"Trấn Nguyên Tử, ta biết ngươi lo lắng, nhưng không cần phải lo lắng đâu, tu vi của ta đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng không phải kẻ yếu! " "Huống hồ, chẳng lẽ ngươi quên rồi sao, hảo hữu của ta khắp Hồng Hoang Đại Địa! " "Nếu gặp tình huống khẩn cấp, hảo hữu của ta tất định sẽ đến trợ giúp ta ngay lập tức, căn bản không cần phải lo lắng!" Hồng Vân Lão Tổ vẻ mặt bất cần đời, nói với Trấn Nguyên Tử!

Đối với chuyện này, Hồng Vân Lão Tổ lại không hề lo lắng!

Một mặt, thời gian Hồng Vân Lão Tổ trảm đạo, sớm hơn rất nhiều so với đa số Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang Đại Địa!

Mặc dù trong khoảng thời gian này, những người nghe đạo năm xưa đều đã tiến hành trảm đạo, thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng trong khoảng thời gian này, Hồng Vân Lão Tổ cũng không

hề dậm chân tại chỗ, tu vi của hắn cũng có tiến triển không nhỏ!

Hiện tại Hồng Vân Lão Tổ, đã thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ!

Ngay cả khi đối mặt với nhiều Chuẩn Thánh sơ kỳ, Hồng Vân Lão Tổ cũng không cần lo lắng!

Mặt khác, Hồng Vân Lão Tổ cảm thấy nhân duyên của mình cực tốt, có vô số hảo hữu!

Trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng, hắn đã kết giao thiện duyên!

Một khi gặp chuyện khẩn cấp, Hồng Vân Lão Tổ nghĩ rằng những hảo hữu đó, cũng sẽ đến giúp đỡ!

Thế nên, căn bản không cần lo lắng!

Chỉ là Hồng Vân Lão Tổ không biết, mặc dù thực lực của hắn trong số Chuẩn Thánh là không tồi!

Nhưng Đế Tuấn là một kiêu tử của trời, thực lực không hề kém cạnh Hồng Vân!

Có thể nói, về phương diện thực lực, Hồng Vân Lão Tổ căn bản không chiếm bất kỳ ưu thế nào!

Còn về những hảo hữu mà Hồng Vân Lão Tổ nhắc đến!

Chưa chắc những hảo hữu năm xưa đó, cũng đã trở thành những kẻ săn mồi trong bóng tối, đang chăm chú theo dõi, hận không thể là người đầu tiên ra tay!

Không gì khác, Hồng Vân mang trong mình trọng bảo!

Đó chính là nguyên tội lớn nhất của hắn!

Vì muốn thành thánh, vứt bỏ cái gọi là tình bạn, đối với chúng sinh

Hồng Hoang mà nói, không hề có chút áp lực nào!

Không thể không nói, Hồng Vân Lão Tổ không hổ là lão hảo nhân số một Hồng Hoang, thực sự quá ngây thơ thiện lương rồi!

Có lẽ chỉ có Trấn Nguyên Tử, mới thật sự coi Hồng Vân Lão Tổ là bạn thân chí cốt, ở đâu cũng lo lắng cho Hồng Vân Lão Tổ mà thôi!

Vì lý do này, Trấn Nguyên Tử tự nhiên không hy vọng Hồng Vân Lão Tổ ra ngoài!

Thế nên, Trấn Nguyên Tử lại một lần nữa khuyên Hồng Vân Lão Tổ!

Nhưng lần này, Hồng Vân Lão Tổ lại vô cùng kiên trì!

Bởi vì ở trong Ngũ Trang Quán, hắn đã bế quan quá lâu rồi.

Tiếp tục bế quan trong Ngũ Trang Quán nữa, Hồng Vân Lão Tổ thực sự sẽ phát điên mất!

Hồng Vân Lão Tổ hiện tại hận không thể lập tức rời khỏi Ngũ Trang Quán, du ngoạn Hồng Hoang Đại Địa!

Một mặt du ngoạn Hồng Hoang, một mặt bái phỏng các lão hữu, kết giao bằng hữu mới.

Đó mới là khát vọng của Hồng Vân Lão Tổ!

Vì lý do này, giữa Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, tranh cãi cuối cùng, thậm chí đã bùng phát mâu thuẫn không nhỏ, cãi vã một phen!

Cuối cùng, hai người không vui mà chia tay!

Thậm chí, Hồng Vân Lão Tổ trực tiếp bày tỏ, nếu Trấn Nguyên Tử tiếp tục nhốt hắn trong Ngũ Trang Quán, thì sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với Trấn Nguyên Tử!

Đối với việc này, Trấn Nguyên Tử thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn mở cửa Ngũ Trang Quán, để Hồng Vân Lão Tổ rời đi!

Vô luận thế nào, bởi vì Hồng Vân Lão Tổ thực sự đã buồn rồi!

Khuyên can hắn ở lại, chẳng phải là vì lo lắng cho Hồng Vân Lão Tổ sao!

Nhưng Hồng Vân Lão Tổ lại muốn ân đoạn nghĩa tuyệt, ai mà chẳng tổn thương!

Vì lý do này, Trấn Nguyên Tử cũng không nói nhiều nữa, chỉ có thể để Hồng Vân Lão Tổ rời đi!

Hồng Vân Lão Tổ vừa bước ra khỏi Ngũ Trang Quán!

"Quả nhiên bên ngoài thoải mái, cảm giác không bị câu thúc mới là tốt nhất!" Hồng Vân Lão Tổ hít sâu một hơi, vẻ mặt say sưa!

Sau một hồi lâu, Hồng Vân Lão Tổ mới nhận định phương hướng, bay về phía đông!

Bởi hắn định du ngoạn một thời gian, sau đó mới trở về đạo trường của mình!

Cùng lúc đó, khi Hồng Vân Lão Tổ bước ra khỏi Ngũ Trang Quán, một số thế lực trên Hồng Hoang Đại Địa đều lần lượt nhận được tin tức!

Yêu Tộc Thiên Đình, trên đại điện, Yêu Đế Đế Tuấn đang ngồi trên đế tọa xử lý chính sự, đột nhiên đứng bật dậy!

"Hồng Vân đã rời khỏi Ngũ Trang Quán, một mình rời đi, tốt quá rồi, cuối cùng cũng đợi được thời điểm này!" Mọi người đều đang theo dõi Hồng Vân Lão Tổ, thậm chí còn bố trí không ít tai mắt gần Ngũ Trang Quán!

Đế Tuấn tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Vì lý do này, ngay khi Hồng Vân Lão Tổ vừa bước ra, Đế Tuấn lập tức nhận được tin tức!

"Đây là cơ hội hiếm có, không thể bỏ lỡ!" Đế Tuấn lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã có quyết đoán!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ luôn kề vai sát cánh, đối với Đế Tuấn mà nói, là một phiền phức không nhỏ!

Nhưng không ngờ, Hồng Vân Lão Tổ lần này rời khỏi Ngũ Trang Quán, thậm chí không hề đồng hành cùng Trấn Nguyên Tử!

Đối với Đế Tuấn mà nói, đây là một cơ hội ngàn năm có một, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy!

Chương 369

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn liền lập tức rời khỏi Thiên Đình, đuổi theo hướng của Hồng Vân Lão Tổ!

Hành động của Đế Tuấn không phải là duy nhất!

Những Chuẩn Thánh ngấm ngầm mưu tính, sau khi biết Hồng Vân Lão Tổ rời khỏi Ngũ Trang Quán, cũng lần lượt rời khỏi đạo trường, đuổi theo hướng Hồng Vân Lão Tổ đã đi!

"Đại huynh, Hồng Vân rời khỏi Ngũ Trang Quán, đây là một cơ hội không tồi, có lẽ có thể lợi dụng một phen!" Tây Phương Đại Địa, trên Tu Di Sơn nghèo nàn, hai đạo nhân vận đạo bào giản dị, đang đàm luận chuyện của Hồng Vân!

Chính là hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Mặc dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều là đệ tử ký danh của Thánh nhân, đều sở hữu Hồng Mông Tử Khí, nhưng cũng đang chú ý đến chuyện của Hồng Vân Lão Tổ!

Không, khác với các Chuẩn Thánh khác, điều họ để ý không phải là Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ, mà là tính mạng của Hồng Vân Lão Tổ mà thôi!

Bởi vì năm xưa ở Tử Tiêu Cung, từ tay Hồng Vân Lão Tổ, họ đã cướp được một bồ đoàn, kết hạ không nhỏ nhân quả!

Một phần nhân quả, là nhân quả thành thánh, với sự nghèo khó của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thường mắc phải!

Trong tình huống này, dứt khoát làm một không làm hai, trực tiếp hủy diệt Hồng Vân, cắt đứt nhân quả này!

Đó là cách nghĩ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Có thể nói, các Chuẩn Thánh khác muốn mưu tính Hồng Mông Tử Khí, còn họ thì muốn mưu tính tính mạng của Hồng Vân Lão Tổ!

Không thể không nói, ngay khoảnh khắc Hồng Vân bước ra khỏi Ngũ Trang Quán, bi kịch đã lặng lẽ bắt đầu!

Vì lý do này, dưới sự tiết lộ có ý của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ngày càng nhiều Chuẩn Thánh biết được hành tung của Hồng Vân Lão Tổ!

Kết quả của việc làm như vậy, chẳng mấy chốc, Đế Tuấn và các Chuẩn Thánh khác đã tìm thấy tung tích của Hồng Vân!

Không hề che giấu, Đế Tuấn và các Chuẩn Thánh khác, trực tiếp xuất hiện trước mặt Hồng Vân Lão Tổ!

"Chư vị, các ngươi muốn làm gì!?" Nhìn Đế Tuấn và những người khác xuất hiện trước mặt, sắc mặt Hồng Vân Lão Tổ hơi cứng lại!

Bởi vì Hồng Vân Lão Tổ cũng cảm nhận được, đối phương đến không có ý tốt!

"Hồng Vân, ngươi còn giả ngây giả dại làm gì, giao Hồng Mông Tử Khí ra đây, chúng ta sẽ tha cho ngươi một mạng!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, không hề che giấu ý đồ của mình mà nói thẳng!

"Đế Tuấn, chớ có quá cuồng vọng, Hồng Mông Tử Khí của bản tọa, là do Thánh nhân ban tặng, các ngươi không sợ Thánh nhân trách tội sao?" Hồng Vân Lão Tổ lập tức tức giận đến mức râu tóc dựng đứng!

Bởi vì Đế Tuấn quá mức trắng trợn, thậm chí không hề che giấu chút nào!

Đương nhiên, điều khiến Hồng Vân phẫn nộ nhất, là trong số những Chuẩn Thánh này, hắn nhìn thấy một số "hảo hữu" của mình trước đây.

Ngay cả những hảo hữu trước đây, đều vì Hồng Mông Tử Khí mà đến chặn giết, đó mới là nguyên nhân khiến Hồng Vân Lão Tổ phẫn nộ nhất!

"Hừ!

Chẳng qua là vận khí tốt mà thôi, Thánh nhân lại có thể vì một chuyện nhỏ mà trách tội chúng ta sao!" "Ít nói nhảm đi, giao Hồng Mông Tử Khí ra đây!" Đế Tuấn hùng hổ, không hề để ý đến sự phẫn nộ của Hồng Vân Lão Tổ!

Lần này hắn đến đây, ý chí vô cùng kiên định, vì Hồng Mông Tử Khí, hắn sao có thể vì một câu nói của Hồng Vân mà lùi bước!

Đối với điều này, Hồng Vân Lão Tổ tự nhiên không cam lòng!

Dù sao đây liên quan đến con đường thành thánh, hắn sao có thể từ bỏ Hồng Mông Tử Khí chứ!

"Nếu đã như vậy, thì tiêu diệt Hồng Vân!" Đối với điều này, Đế Tuấn trực tiếp ra tay, thể hiện thái độ của mình với Hồng Vân Lão Tổ!

Nhất thời, một trận đại chiến Chuẩn Thánh oanh liệt, đã bùng nổ tại đây!

Lời nói không hợp thì không cần nói nhiều!

Đế Tuấn và các Chuẩn Thánh khác lần này xuất hiện ở đây, là để cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân Lão Tổ!

Đối với cơ duyên thành thánh, Hồng Vân Lão Tổ tự nhiên không thể buông tay!

Vì lý do này, hai bên căn bản không nói nhiều.

Chỉ sau vài câu nói, một trận đại chiến cấp Chuẩn Thánh, đã trực tiếp bùng nổ!

Đương nhiên, tình huống của trận đại chiến này, tự nhiên không hề tốt!

Mặc dù Hồng Vân Lão Tổ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ!

Nhưng phải biết rằng, Hồng Vân Lão Tổ chỉ có một mình, còn bên Đế Tuấn lại có rất nhiều Chuẩn Thánh!

Có thể nói, số lượng Chuẩn Thánh lộ diện hiện tại, đã vượt quá mười vị!

Đó là tình hình trên mặt nổi, trong bóng tối còn có một số Chuẩn Thánh ẩn nấp, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ!

Huống hồ, trong đội hình của một bên, lại có thiên chi kiêu tử như Đế Tuấn, với thực lực không hề kém cạnh Hồng Vân Lão Tổ!

Trong tình huống này, tình hình của trận đại chiến, tự nhiên không cần nói nhiều nữa!

Hồng Vân Lão Tổ bị áp chế toàn diện, liên tục bại lui, thậm chí có thể nói là không hề có chút lực kháng cự nào!

Có thể nói, sự thất bại của Hồng Vân Lão Tổ, là kết quả gần như đã định!

"Thật ngu muội a, trong Hồng Hoang Đại Địa mạnh được yếu thua, cư nhiên lại xuất hiện một kẻ kỳ lạ như Hồng Vân, cũng khó có được đấy!" Trong Tam Thập Lục Chư Thiên, U Minh Huyết Hải, Ngao Tông nhìn về phía xa, nửa cười nửa không nói ra một câu!

Đương nhiên, đối với họa Hồng Vân này, Ngao Tông tự nhiên cũng giữ một phần chú ý!

Không, càng chú ý, trong lòng Ngao Tông càng không nhịn được muốn than thở một phen!

Nơi Hồng Hoang Đại Địa, mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn,

cái gọi là quy tắc và trật tự, trước sức mạnh căn bản không có bất kỳ tác dụng nào!

Trong tình huống như vậy, những cường giả có thể quật khởi trên Hồng Hoang Đại Địa, cơ bản đều có trí tuệ không nhỏ!

Đặc biệt, dưới sự tích lũy của vô số năm tháng, những tồn tại thành danh, trí tuệ và tập tính của họ, đều vượt xa tu sĩ tầm thường, gọi họ là lão quái vật cũng không sai!

Trong tình huống này, sự ngây thơ như Hồng Vân Lão Tổ, lại có vẻ không hợp!

Vì lý do này, Ngao Tông mới không nhịn được mà than thở!

Rốt cuộc Hồng Vân Lão Tổ đã đi bước nào vậy, chẳng lẽ trước đây đều thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu sự vùi dập của xã hội sao!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực sự có khả năng đó!

Hồng Vân Lão Tổ trong số các Tiên Thiên Thần Ma Thai, cũng là tồn tại có tư chất thượng đẳng, vừa xuất thế đã có thực lực Đại La, tu sĩ tầm thường không dám chọc!

Hơn nữa, Hồng Vân Lão Tổ một đường đi, đều thuận buồm xuôi gió, gần như không gặp phải phiền phức nào, nên mới có vẻ ngây thơ như vậy!

Đương nhiên, chuyện đó không liên quan đến Ngao Tông rồi!

“Không, tuy ta sẽ không can thiệp vào chuyện này, nhưng bày tỏ thái độ một chút, cũng là điều cần thiết!” “Tiếp theo, ta cần phải hoạt động gân cốt một chút thôi.” Ngao Tông lẩm bẩm, nghĩ đến một chuyện khác.

Chương 370

Mặc dù Ngao Tông sẽ không giúp Hồng Vân Lão Tổ, nhưng thái độ trên bề mặt thì cần phải có.

Dù sao Hồng Vân Lão Tổ tu hành pháp môn "Hóa Tự Tại Chứng Đạo", giống như Đông Vương Công trước đây!

Trước đây, Đông Vương Công tu hành pháp môn "Hóa Tự Tại Chứng Đạo", Hồng Quân Lão Tổ muốn ra tay với Đông Vương Công, Ngao Tông đã ra tay ngăn cản!

Đương nhiên, đó chỉ là một phần trong kế hoạch của Ngao Tông, vì muốn Thái Nhất có được Hồng Mông Tử Khí mà thôi, chứ không phải cố ý ngăn cản chuyện đó!

Nhưng đã có tiền lệ trước đây, hiện tại Hồng Vân Lão Tổ tu hành pháp môn "Hóa Tự Tại Chứng Đạo", sắp gặp bất trắc, Ngao Tông tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn!

Chí ít, thái độ trên mặt nổi, phải thể hiện!

Nếu không, Hồng Quân Lão Tổ chưa chắc sẽ không nghi ngờ, nghi ngờ Ngao Tông có kế hoạch!

Đó không phải là chuyện Ngao Tông muốn thấy!

Dù sao trước đây đã làm không ít chuyện, hy vọng Thái Nhất có thể thuận lợi trưởng thành thành Địa Đạo Thánh nhân!

Nếu ở bước này mà xảy ra sai sót, thì thật đáng tiếc!

Nói trắng ra, sở dĩ Ngao Tông ra tay, cũng chỉ là để giảm bớt nghi ngờ của Hồng Quân Lão Tổ, tranh thủ thêm thời gian mà thôi!

Nghĩ đến đây, đầu ngón tay Ngao Tông khẽ động, đánh ra một đạo

Thánh nhân chi lực!

Thế nhưng, một đạo Thánh nhân chi lực của Ngao Tông, vừa mới bật ra khỏi U Minh Huyết Hải, đã bị một lão giả thân mang đạo vận ngăn cản lại!

"Hồng Quân, ngươi ngăn ta sao?" Thanh âm của Ngao Tông, trực tiếp truyền ra khỏi U Minh Huyết Hải.

Không sai, lần này xuất hiện trước U Minh Huyết Hải, ngăn chặn Thánh nhân chi lực của Ngao Tông, chính là Hồng Quân Lão Tổ!

Hoặc giả, đó là một phân thân của Hồng Quân Lão Tổ!

"Ngao Tông đạo hữu, ta đã nói rồi, Thánh nhân không nên dễ dàng can thiệp vào chuyện của Hồng Hoang Đại Địa!" "Trước đây, Ngao Tông đạo hữu đã ngăn cản lão đạo ra tay với Đông Vương Công, lão đạo đã tuân thủ ước định. " "Hiện tại, Ngao Tông đạo hữu chẳng phải cũng nên tuân thủ quy tắc này sao?" Hóa thân của Hồng Quân Lão Tổ, cười khẽ nói, thốt ra một câu.

Sau khi chuyện Hồng Vân Lão Tổ xảy ra, Hồng Quân Lão Tổ đã đoán rằng Ngao Tông có thể sẽ ra tay!

Dù sao chuyện Đông Vương Công trước đó, là ví dụ tốt nhất!

Mặt khác, tiêu diệt một Chuẩn Thánh tu hành pháp môn chứng đạo Địa Đạo, có thể làm suy yếu một chút ảnh hưởng của Địa Đạo!

Có thể nói, đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây là chuyện trăm lợi mà không có một hại nào!

Điểm quan trọng nhất, Hồng Quân Lão Tổ cũng nhân cơ hội này, thăm dò giới hạn của Ngao Tông!

Năm xưa, khi Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, đã ban cho Hồng Vân một đạo Hồng Mông Tử Khí là có nguyên nhân!

Vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ mới xuất hiện ở đây, để ngăn cản Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không "dễ dàng" đồng ý như vậy!

Thế nên, Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ đã giằng co một hồi lâu!

Sau một hồi lâu, thanh âm của Ngao Tông mới chậm rãi truyền ra từ U Minh Huyết Hải!

"Hồng Quân, được, chuyện lần này, bản tọa đã ghi nhớ rồi!" Trong giọng nói của Ngao Tông, dường như có chút "phẫn nộ"!

Nhưng ý tứ của Ngao Tông, lại vô cùng rõ ràng, biểu thị sẽ tuân thủ ước định, sẽ không can thiệp vào chuyện của Hồng Vân Lão Tổ!

Đối với điều này, ánh mắt Hồng Quân Lão Tổ sáng lên!

Bởi không ngờ, Ngao Tông thực sự lại nhượng bộ.

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây là một phát hiện đặc biệt!

Theo hiểu biết của hắn về Ngao Tông, Ngao Tông là một người bá đạo!

Trong tình huống bình thường, Ngao Tông không nên dễ dàng nhượng bộ như vậy!

Có phải điều đó đại diện cho, thực lực Địa Đạo, không mạnh mẽ như hắn nghĩ, hoặc giả, át chủ bài của Ngao Tông, không khoa trương như hắn tưởng tượng!

Vì lý do này, Ngao Tông mới chọn nhượng bộ chăng!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, đây là một "phát hiện" không tồi!

Hơn nữa, Hồng Quân Lão Tổ cũng từ chuyện này, mơ hồ nhận ra "giới hạn" của Ngao Tông nằm ở đâu!

Có thể nói, chỉ từ chuyện này, Hồng Quân Lão Tổ đã nhận ra được vấn đề!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ suy tư!

Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy, hắn lại thu được một số tình báo về Ngao Tông.

Đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, đây là một kết quả không tồi!

"Nếu đã như vậy, thì lão đạo xin cáo từ!" Hồng Quân Lão Tổ cười nhạt một tiếng, sau khi cáo từ Ngao Tông, trực tiếp biến mất ngoài U Minh Huyết Hải!

U Minh Huyết Hải yên tĩnh, không có chút hồi âm nào.

Cho đến khi khí tức của Hồng Quân Lão Tổ hoàn toàn biến mất, trong Tam Thập Lục Chư Thiên, sâu trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông mới chậm rãi lộ ra một nụ cười!

"Quả nhiên là như vậy, Hồng Quân Lão Tổ hắn sẽ lại bị mê hoặc một thời gian nữa chứ!" "Thế này thì tốt rồi, để Hồng Vân Lão Tổ phát huy chút giá trị cuối cùng." Ngao Tông cười nhạt, lẩm bẩm nói!

Vốn dĩ hắn định lợi dụng chuyện của Hồng Vân Lão Tổ, để mê hoặc Hồng Quân Lão Tổ một chút!

Hiện tại xem ra, tiến triển của chuyện này vô cùng thành công!

Có thể nói, toàn bộ quá trình đều nằm trong dự liệu của Ngao Tông, cũng là kết quả Ngao Tông mong muốn!

Không thể không nói, Hồng Vân Lão Tổ đúng là một kẻ xui xẻo, ngay lúc này, lại bị Ngao Tông lợi dụng một phen, dùng để mê hoặc Hồng Quân Lão Tổ!

Cũng coi như là vật phế tận dụng đi!

Nhưng, hiện tại mục đích của Ngao Tông đã đạt được, tự nhiên sẽ không quan tâm nhiều nữa!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không còn để ý đến chuyện này nữa, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, tiến hành bước tiếp theo!

Cùng lúc đó, trận chiến giữa Đế Tuấn và các Chuẩn Thánh khác với Hồng Vân Lão Tổ, đã có kết quả!

Không hề nghi ngờ, Hồng Vân Lão Tổ căn bản không phải đối thủ của Đế Tuấn và những người khác!

Sau một trận đại chiến, Hồng Vân Lão Tổ thân chịu trọng thương, sắp lâm vào cảnh vẫn lạc!

Nhưng, Hồng Vân Lão Tổ tuy ngây thơ thiện lương, nhưng lại không phải kẻ yếu ớt!

Chương 371

Cảm thấy vô lực xoay chuyển trời đất, Hồng Vân Lão Tổ trong lòng phát ngoan, trực tiếp dẫn bạo Chuẩn Thánh chi lực!

Hồng Vân Lão Tổ đã tự bạo!

Oanh long long!

Vụ nổ cực kỳ khủng bố, bao trùm Đế Tuấn và những người khác!

Nhất thời, không gian không ngừng sụp đổ, khuếch tán ra xung quanh!

Thậm chí, một luồng xung kích cực kỳ khủng bố, trực tiếp bao trùm cả Hồng Hoang Đại Địa!

Trong tình huống tất nhiên này, một Chuẩn Thánh tự bạo, hậu quả gây ra trên Hồng Hoang Đại Địa, tự nhiên không phải chuyện nhỏ!

Trong tình huống này, Ngao Tông tự nhiên sẽ không làm ngơ!

Thế nên, Ngao Tông trực tiếp ra tay, ổn định thời không của Hồng Hoang thế giới!

Thực ra, không chỉ Ngao Tông ra tay, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng đã ra tay, ổn định không gian khu vực Hồng Vân Lão Tổ tự bạo!

Vì lý do này, việc Hồng Vân Lão Tổ tự bạo, mới không gây ra nguy hại to lớn cho Hồng Hoang Đại Địa!

Còn về Đế Tuấn và các Chuẩn Thánh khác, từng người một đều sắc mặt khó coi, như cha mẹ chết!

Bởi vì phát hiện, cùng với việc Hồng Vân Lão Tổ tự bạo, đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ, cũng biến mất không thấy tăm hơi!

“Quỷ ám, mỗi lần đều là kết quả như vậy!” “Trước đây Đông Vương Công tự bạo cũng thế, bây giờ Hồng Vân Lão Tổ tự bạo cũng vậy, Hồng Mông Tử Khí, đều biến mất không thấy đâu!” Một Chuẩn Thánh tức giận mắng chửi, sắc mặt vô cùng khó coi!

Đơn giản như một lời nguyền vậy, hai vị Chuẩn Thánh nắm giữ Hồng Mông Tử Khí tự bạo, Hồng Mông Tử Khí đều biến mất!

Đúng vậy, đó không phải là chuyện tốt!

Dù sao đã tốn công tốn sức, làm bao nhiêu chuyện, chẳng phải là vì Hồng Mông Tử Khí sao!

Đương nhiên, trong lòng Ngao Tông vô cùng rõ ràng, đạo Hồng Mông Tử Khí đó, hẳn là đã bị Hồng Quân Lão Tổ thu hồi rồi!

Sau khi Hồng Vân Lão Tổ tự bạo, đạo Thiên Đạo Hồng Mông Tử Khí đó, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi, tiêu tán vào trong hư không vỡ nát, dường như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện!

Khiến các Chuẩn Thánh trước đó tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, đều phẫn nộ vô cùng!

Dù sao đã vất vả lâu như vậy, mạo hiểm lớn đến vậy!

Thế nhưng, hiện tại đến lúc nên hưởng thụ thành quả chiến thắng, lại phát hiện thành quả chiến thắng không cánh mà bay, ai mà chẳng cảm thấy phẫn nộ!

Nhưng đối với chuyện này, cũng không có cách nào khác.

Dù sao đạo Hồng Mông Tử Khí đó đã biến mất không thấy tăm hơi, trong lòng không cam tâm, nhưng cũng không có biện pháp nào!

Đương nhiên, cũng có một số Chuẩn Thánh không cam lòng, mạo hiểm tiến vào trong hư không vỡ nát.

Muốn thử vận khí, xem liệu có thể tìm lại đạo Hồng Mông Tử Khí

đó không!

Nhưng Ngao Tông lại vô cùng rõ ràng, đó chỉ là công cốc mà thôi!

Bởi vì đạo Hồng Mông Tử Khí đó, đã sớm bị Hồng Quân Lão Tổ thu hồi rồi!

Còn về việc Hồng Quân Lão Tổ sau khi thu hồi đạo Hồng Mông Tử Khí đó, sẽ xử trí như thế nào, thì chỉ có Hồng Quân Lão Tổ mới biết!

Nhưng, Ngao Tông lại không còn quan tâm nữa!

Bởi vì dù Hồng Quân Lão Tổ có cất giấu đạo Hồng Mông Tử Khí đó, hay âm thầm ban cho người khác, muốn phù trì một Thiên Đạo Thánh nhân mới!

Ngao Tông đều sẽ không quá lo lắng!

Bởi vì dù Hồng Quân Lão Tổ có nhắm vào mục tiêu nào, cũng sẽ không vượt qua Thái Nhất mà Ngao Tông đã nhắm đến!

Dù sao, người sẽ đặt chủ ý lên người con của lượng kiếp, cũng chỉ có Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ không thể nào nhắm vào Đế Tuấn!

Ông ta không có cái gan đó!

Nếu không, ngay từ khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ đã chọn huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất rồi!

Còn về việc Hồng Quân Lão Tổ liệu có chọn người khác hay không, Ngao Tông càng không lo lắng!

Bởi vì, với tư chất thiên phú và cơ duyên khí vận của Thái Nhất, hắn tất định sẽ không làm Ngao Tông thất vọng!

Nói trắng ra, Hồng Quân Lão Tổ có phù trì thêm một Thiên Đạo Thánh nhân nữa, cũng khó mà vượt qua Thái Nhất mà Ngao Tông đã

coi trọng!

Về điểm này, Ngao Tông có lòng tin.

Như vậy, Hồng Quân Lão Tổ có mưu tính gì, đối với Ngao Tông, vẫn sẽ không có ảnh hưởng.

Thế nên Ngao Tông không quan tâm nhiều đến chuyện này, thu hồi cảm tri của mình!

Còn về Đế Tuấn và các Chuẩn Thánh khác, sau khi mất Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ, sắc mặt Đế Tuấn tối sầm, vô cùng khó coi!

Nhưng, cuối cùng phát hiện không thể tìm lại đạo Hồng Mông Tử Khí đó, Đế Tuấn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quay về Thiên Đình!

Có thể nói, chuyện này đã tạm kết thúc!

Nhưng thực ra, chuyện của Hồng Vân Lão Tổ, chỉ là khởi đầu, tuyệt đối không phải lúc kết thúc!

Bởi vì Hồng Vân Lão Tổ có một người bạn thân chí cốt!

Đó chính là Trấn Nguyên Tử!

Mặc dù trước đây, Hồng Vân Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử đã cãi vã, một mình rời khỏi Ngũ Trang Quán!

Nhưng, Trấn Nguyên Tử lại không hề trách tội Hồng Vân Lão Tổ!

Vì lý do này, khi Trấn Nguyên Tử biết Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc, Trấn Nguyên Tử lập tức phẫn nộ vô cùng!

"Thái Nhất đáng chết, có một ngày, ta tất sẽ tự tay tiêu diệt ngươi!" Trấn Nguyên Tử đang khí phẫn bất dĩ, trực tiếp gầm lên một tiếng!

Có thể nói, vì chuyện này, Trấn Nguyên Tử đã ghi hận Đế Tuấn!

Đến ngày sau, giữa Trấn Nguyên Tử và Đế Tuấn, tất định sẽ có một trận đại chiến!

Nhưng hiện tại, Trấn Nguyên Tử vô cùng rõ ràng, bây giờ không phải là lúc báo thù cho Hồng Vân Lão Tổ!

Bởi vì bản thân Trấn Nguyên Tử, cũng là mục tiêu của Chuẩn Thánh khác!

Bởi vì trên người Trấn Nguyên Tử, cũng có một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Nếu bây giờ vội vàng đến Thiên Đình, tìm Đế Tuấn báo thù, ngược lại không phải là chuyện tốt!

Chương 372

Thế nên, Trấn Nguyên Tử trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, muốn tận khả năng thăng tiến thực lực!

Trấn Nguyên Tử thầm thề trong lòng, không chứng đạo thành thánh, tuyệt đối sẽ không xuất quan!

Những chuyện này, Ngao Tông đều không để ý, bởi vì hiện tại Ngao Tông, cũng đang xử lý một chuyện khác!

Đó là chuyện liên tâm ba mươi sáu phẩm!

U Minh Luân Hồi, trên Tam Thập Lục Chư Thiên.

Viên liên tâm ba mươi sáu phẩm trong trận pháp dưỡng, lúc này xuất hiện một màu xanh lục!

Một mầm non nhỏ bé, mọc ra từ trong liên tâm ba mươi sáu phẩm, tản mát đạo vận và sinh cơ kinh người!

Đúng vậy, dưới sự bồi dưỡng tinh tâm của Ngao Tông, đã đầu tư một lượng lớn tài nguyên!

Một viên liên tâm ba mươi sáu phẩm, cuối cùng đã bắt đầu nảy mầm!

"Cuối cùng cũng nảy mầm rồi, hy vọng có thể nhanh chóng trưởng thành, hoàn toàn trưởng thành thành liên đài ba mươi sáu phẩm." Ngao Tông lẩm bẩm, trong mắt lộ ra một tia hân hoan!

Đúng như lời đã nói trước đây, bảo vật cấp bậc như liên đài ba mươi sáu phẩm, cần một thời gian thai nghén lâu dài!

Nhưng, vì Ngao Tông đã vận dụng thủ đoạn của Thánh nhân, và đầu tư một lượng lớn tài nguyên, nên đã đẩy nhanh tốc độ trưởng

thành của liên tâm ba mươi sáu phẩm!

Hiện tại cách thời điểm liên tâm ba mươi sáu phẩm đản sinh, không quá lâu.

Nhưng, liên tâm đã bắt đầu nảy mầm.

Có thể thấy, sự bỏ ra của Ngao Tông đã có hồi báo!

Vì lý do này, Ngao Tông mới vui mừng như vậy!

"Tiếp theo chỉ cần đợi liên tâm trưởng thành thành liên đài tức là được, nhưng nói đi cũng phải nói lại, thời cơ ra tay cũng là một điểm quan trọng, ta cần phải suy nghĩ thật kỹ một phen." Ngao Tông lẩm bẩm, suy tư một chuyện khác!

Điều Ngao Tông đang suy tư, chính là thời gian ra tay với Hồng Quân Lão Tổ!

Đúng vậy, mặc dù liên đài ba mươi sáu phẩm còn chưa thành thục, Địa Đạo Thánh nhân chưa toàn bộ quy vị.

Nhưng Ngao Tông đã bắt đầu cân nhắc, khi nào thì ra tay với Hồng Quân Lão Tổ!

Ngao Tông tự tin như vậy, tin rằng những chuyện này có thể thuận lợi hoàn thành, bắt đầu suy nghĩ về bước tiếp theo!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khi nào thì ra tay với Hồng Quân Lão Tổ, cũng là một vấn đề không nhỏ!

Nếu chọn đúng thời gian ra tay, cũng có thể mang lại sự trợ giúp không nhỏ!

"Thời gian ra tay thích hợp nhất, hẳn là vào lúc Yêu Ma Lượng Kiếp kết thúc!" "Lúc đó, chính là thời kỳ lực lượng Thiên Đạo yếu nhất, giống như Long Phượng Lượng Kiếp trước đây!" Ngao Tông lẩm bẩm, nói ra một thời điểm!

Vào lúc Yêu Ma Lượng Kiếp kết thúc!

Nói một cách bình thường, đó sẽ là thời điểm ra tay thích hợp nhất!

Bởi vì mỗi khi lượng kiếp kết thúc, lực lượng Thiên Đạo đều sẽ đón nhận một khoảng thời gian suy yếu!

Giống như khi Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc trước đây, lực lượng Thiên Đạo suy yếu, Ngao Tông đã nhân cơ hội đó, một lần thành lập U Minh Luân Hồi, trở thành đại diện của Địa Đạo!

Chuyện này, đủ để chứng minh khuyết điểm của Thiên Đạo!

Nếu Ngao Tông cũng như trước đây, vào lúc Yêu Ma Lượng Kiếp kết thúc, ra tay với Thiên Đạo Hồng Quân, có lẽ lúc đó, tỷ lệ thành công của Ngao Tông sẽ là lớn nhất!

Nhưng như vậy, lại sẽ có một vấn đề!

Nếu đợi đến khi Yêu Ma Lượng Kiếp kết thúc, Thiên Đạo Thánh nhân đã toàn bộ quy vị!

Đúng vậy, theo ký ức và thôi diễn của Ngao Tông, thời gian Nữ Oa thành thánh, hẳn là vào đầu hoặc giữa Yêu Ma Lượng Kiếp!

Sau khi Nữ Oa tạo người thành thánh, các Thiên Đạo Thánh nhân như Thái Thanh Lão Tử, sẽ lần lượt lập giáo thành thánh!

Tức là, thời gian thành thánh của các Thiên Đạo Thánh nhân như Thái Thanh Lão Tử, cũng gần như vào giữa Yêu Ma Lượng Kiếp!

Như vậy, lực lượng Thiên Đạo sẽ trưởng thành đến một tầm cao mới!

Như vậy, mục đích của Ngao Tông sẽ không thể đạt được!

Dù sao lựa chọn thời gian này, mục đích là để làm suy yếu thực lực Thiên Đạo hết mức có thể!

Nhưng thời điểm quá muộn, Thiên Đạo Thánh nhân quy vị, lại sẽ khiến lực lượng Thiên Đạo tăng trưởng!

Hai bên triệt tiêu lẫn nhau, ngược lại không có tác dụng quá lớn!

Đó chính là nguyên nhân Ngao Tông đang đau đầu hiện tại!

Hoặc là, nhanh chóng hoàn thành kế hoạch trước đó, để liên đài ba mươi sáu phẩm nhanh chóng thành thục, để tất cả Địa Đạo Thánh nhân nhanh chóng quy vị!

Tranh thủ lúc các Thiên Đạo Thánh nhân như Thái Thanh Lão Tử, còn chưa quy vị, một lần tiêu diệt Thiên Đạo Hồng Quân!

Hoặc là, Ngao Tông từ từ chờ đợi, đợi đến lúc Yêu Ma Lượng Kiếp kết thúc, hai bên tập hợp đủ người ngựa, triển khai một trận đại quyết chiến!

Tình hình hiện tại, giữa hai lựa chọn chỉ có thể thỏa mãn một điều kiện!

Nói trắng ra, cá và chân gấu, không thể cùng lúc có được!

Thế nên chuyện này, Ngao Tông cần phải suy nghĩ thật kỹ một phen, đưa ra phương pháp có tỷ lệ thành công cao nhất!

"Ai nói cá và chân gấu không thể cùng lúc có được chứ, ta lại cứ muốn thử một phen!" "Bản tọa đã quyết định rồi, sẽ thôi động tiến trình của Yêu Ma Lượng Kiếp, để Yêu Ma Lượng Kiếp nhanh chóng đi đến hồi kết!" Sau một thời gian dài suy nghĩ, ánh mắt Ngao Tông dần trở nên kiên định!

Sau một hồi suy tư, Ngao Tông cuối cùng đã đưa ra quyết định!

Một đường đi tới, từ trước đến nay chưa từng có lúc nào ổn thỏa, trên con đường của Ngao Tông, tràn đầy chông gai và ma nạn!

Thậm chí, Ngao Tông từng mạo hiểm rất nhiều!

Có thể nói, Ngao Tông thường có những hành động điên rồ!

Ví như, trước đây mưu tính Địa Đạo, sáng lập Luân Hồi, thậm chí hiện tại muốn tiêu diệt Thiên Đạo Hồng Quân, vân vân!

Có thể nói, nếu Ngao Tông cứ theo từng bước một, tu hành theo quy củ, có lẽ sẽ không có Ngao Tông hiện tại!

Vì lý do này, sau một hồi suy tư, Ngao Tông đã đưa ra một quyết định điên rồ!

Cả hai phương pháp, đều phải thử một phen!

Hoặc giả, Ngao Tông muốn hợp nhất cả hai phương pháp!

Còn về pháp hợp nhất, trong lòng Ngao Tông cũng đã có một cách nghĩ đại khái!

Chương 373

Đơn giản mà nói, điều Ngao Tông lo lắng, chẳng phải là chuyện Địa Đạo Thánh nhân và Thiên Đạo Thánh nhân quy vị, cũng như thời cơ ra tay với Hồng Quân Lão Tổ sao!

Nếu đã như vậy, Ngao Tông hà cớ gì không dung hợp cả hai chuyện!

Đẩy nhanh tiến trình của Yêu Ma Lượng Kiếp, tận lực thúc đẩy Yêu Ma Lượng Kiếp, trong tình huống Thiên Đạo Thánh nhân còn chưa hoàn toàn quy vị, để Yêu Ma Lượng Kiếp đi đến hồi kết!

Như vậy, lực lượng Thiên Đạo vừa sẽ không tăng trưởng cực đại, lại có thể làm suy yếu một chút!

Lúc đó, sẽ là thời cơ tốt nhất để Ngao Tông ra tay với Hồng Quân!

Đó là cách nghĩ điên rồ của Ngao Tông!

Không thể không nói, thôi động sự phát triển của lượng kiếp, quả thực vô cùng điên rồ, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ phải đón nhận sự phản phệ cực lớn!

Nhưng, để hoàn thành dã tâm, Ngao Tông cũng chỉ có thể lựa chọn cách làm như vậy!

Ngao Tông đã đưa ra quyết định!

Sẽ đẩy nhanh tiến độ của Yêu Ma Lượng Kiếp, để Yêu Ma Lượng Kiếp nhanh chóng đi đến hồi kết!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu mưu tính chuyện này!

Thúc đẩy Vu Yêu Lượng Kiếp phát triển, đẩy nhanh tiến trình của Vu Yêu Lượng Kiếp!

Quyết định như vậy, quả thực vô cùng điên rồ!

Trước kia Ngao Tông từng biết, sự tồn tại của lượng kiếp đều mang ý nghĩa đặc biệt.

Tự tiện can thiệp lượng kiếp sẽ dẫn đến phiền phức không nhỏ!

Có thể nói, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện ảnh hưởng Thiên Địa Lượng Kiếp!

Cũng vì lý do này, trước kia Ngao Tông mới định kết thúc triệt để cuộc chiến với Hồng Quân Lão Tổ trước khi Phong Thần Lượng Kiếp đến!

Nhưng lần này, Ngao Tông lại định thúc đẩy tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, tăng tốc sự phát triển của Vu Yêu Lượng Kiếp!

Quyết định như vậy, quả thực vô cùng điên rồ!

Chỉ cần sơ sẩy một chút, đều sẽ gặp phải đại phiền phức!

Nhưng hiện tại Ngao Tông, đã đặt cược tất cả mọi thứ vào một trận đại chiến!

Vì vậy, nếu chỉ cần phải trả một cái giá nào đó để giành được thắng lợi cuối cùng trong trận đại chiến, thì cũng chưa hẳn là không thể!

Nói chung, nếu việc này thao tác đúng đắn, hẳn sẽ có tỷ lệ thành công lớn.

Dù sao, điều Ngao Tông muốn làm chỉ là ảnh hưởng đến tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp mà thôi, chứ không phải hoàn toàn thay đổi hay hủy diệt Vu Yêu Lượng Kiếp!

Trong tình huống này, tương đương với việc thay đổi tiểu thế, chứ không thay đổi toàn bộ đại thế!

Vì vậy, nếu thao tác đúng đắn, rủi ro hẳn sẽ không quá lớn, nằm

trong phạm vi Ngao Tông có thể chịu đựng được!

Thực ra, Ngao Tông cũng không phải chưa từng làm những việc như vậy!

Giống như trước kia, Ngao Tông từng phù trì Thái Nhất, người lẽ ra là con của lượng kiếp, để Thái Nhất trở thành Địa Đạo Thánh Nhân vậy!

Thực ra, việc đó còn thay đổi đại thế lớn hơn, nhưng Ngao Tông vẫn dám mạo hiểm thử, có thể thấy được sự tự tin của Ngao Tông rồi!

Vì vậy, việc chỉ thúc đẩy tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, thực ra cũng không đặc biệt nguy hiểm!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu âm thầm bố cục cho việc này!

Yêu Tộc Thiên Đình, kể từ sau khi Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc, Đế Tuấn trở về Yêu Tộc Thiên Đình, bắt đầu bận rộn với các việc của Thiên Đình!

Vì Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc, Hồng Mông Tử Khí do Hồng Vân Lão Tổ nắm giữ cũng biến mất không dấu vết!

Những Hồng Mông Tử Khí còn lại, cơ bản đều nằm trong tay đệ tử Thánh Nhân, không dễ đoạt được như vậy!

Vì lý do này, trọng tâm tiếp theo của Đế Tuấn, cơ bản đều đặt vào sự phát triển của Yêu Tộc Thiên Đình!

Vì không còn Hồng Mông Tử Khí, nếu Đế Tuấn muốn thành Thánh, chỉ có thể ký thác vào khí vận chi đạo!

Nói cách khác, mở rộng ảnh hưởng của Yêu Tộc Thiên Đình, tăng cường khí vận của Yêu Tộc Thiên Đình, trở thành lựa chọn duy nhất của Đế Tuấn!

Nói trắng ra, lựa chọn duy nhất của Đế Tuấn, giống như tộc trưởng ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thuở ban đầu, là đi trên con đường tranh đoạt khí vận Hồng Hoang!

Vì lý do này, dưới sự lãnh đạo của Đế Tuấn, Yêu Tộc Thiên Đình bắt đầu mở rộng, không ngừng thôn phệ các bộ tộc nhỏ, sáp nhập chúng vào Yêu Tộc!

Đồng thời, Yêu Tộc Thiên Đình chiếm cứ ngày càng nhiều địa bàn, không ngừng tăng cường khí vận của Yêu Tộc Thiên Đình!

Vì lý do này, sau đó trên Hồng Hoang Đại Địa, thỉnh thoảng xuất hiện một vài biến động nhỏ!

Nhưng, Yêu Tộc Thiên Đình của Đế Tuấn, với ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thuở ban đầu, có một điểm khác biệt lớn!

Đó là Yêu Tộc Thiên Đình của Đế Tuấn, không có bất kỳ thế lực đối địch nào!

Ngoài Yêu Tộc Thiên Đình ra, các thế lực bộ tộc khác trên Hồng Hoang Đại Địa, không có ai đi con đường tranh đoạt khí vận!

Điều này đã mang lại sự tiện lợi lớn cho Đế Tuấn!

Vì không có ai tranh đoạt khí vận Hồng Hoang với mình, nên con đường mở rộng của Yêu Tộc Thiên Đình diễn ra vô cùng thuận lợi!

Chẳng mấy chốc, phần lớn địa bàn và thế lực trên Hồng Hoang Đại Địa, đều được sáp nhập vào bản đồ của Yêu Tộc Thiên Đình!

Nhưng, trong khi Yêu Tộc Thiên Đình nhanh chóng mở rộng, Đế Tuấn cũng biết rõ trong lòng, không mở rộng về phía Bất Chu Sơn!

Vì Đế Tuấn biết, dưới Bất Chu Sơn có một chủng tộc đặc biệt!

Đó là Vu Tộc!

Một chủng tộc đặc biệt, tuy không tu luyện nguyên thần, nhưng

lại có lực huyết khí kinh người, thực lực cận chiến vô cùng đáng sợ!

Đương nhiên, nếu chỉ có vậy, Đế Tuấn chưa đủ để kiêng dè!

Dù sao trên Hồng Hoang Đại Địa, vạn tộc mọc như rừng, đủ loại chủng tộc đều có, chỉ có điều không thể nghĩ tới, chứ không có điều không thể thấy!

Đặt trong vạn tộc Hồng Hoang, tuy thực lực Vu Tộc không tầm thường, nhưng chưa đủ để Đế Tuấn phải kiêng dè!

Nhưng Đế Tuấn lại vô cùng rõ ràng, đằng sau Vu Tộc có một sự khủng bố thực sự!

Đó là Hậu Thổ Thánh Nhân!

Là một trong ba vị Thánh Nhân đương kim trên Hồng Hoang Đại Địa, thực lực của Hậu Thổ Thánh Nhân tự nhiên không cần nói nhiều!

Chính là sự tồn tại mà Đế Tuấn thực sự kiêng dè!

Chương 374

Chỉ cần có Hậu Thổ Thánh Nhân đứng sau Vu Tộc, Đế Tuấn sẽ không dễ dàng khiêu khích Vu Tộc!

Vì lý do này, tuy trước kia Yêu Tộc Thiên Đình mở rộng nhanh chóng!

Nhưng dưới sự cố ý né tránh của Đế Tuấn, gần như không có xung đột nào bùng nổ giữa Yêu Tộc Thiên Đình và Vu Tộc!

Thế nhưng một ngày nọ, Cửu Anh, một trong Thập Nhị Yêu Thần của Yêu Tộc Thiên Đình, vội vàng đến Đại Điện Thiên Đình, báo cáo một việc với Đế Tuấn!

"Thiên Đế, một chi Thiên Binh quân đoàn dưới trướng ngô, đã bị bộ lạc Hình Thiên của Vu Tộc bắt giữ!" "Kính xin Thiên Đế hạ lệnh, cho ngô dẫn quân, tiêu diệt bộ lạc Hình Thiên!" Yêu Thần Cửu Anh phẫn nộ đến cực điểm, hướng Đế Tuấn xin chỉ thị!

Một chi Thiên Binh quân đoàn dưới trướng, bị tộc nhân Vu Tộc của bộ lạc Hình Thiên bắt đi!

Đối với việc này, Cửu Anh vô cùng căm phẫn, hận không thể trực tiếp xông đến giết chóc!

Nhưng, Yêu Tộc Thiên Đình là một tổ chức chính thống, có chế độ riêng của Thiên Đình, không thể tùy tiện dẫn đại quân xuất động!

Cũng vì lý do này, Cửu Anh mới xin chỉ thị từ Đế Tuấn, hy vọng có thể phát binh tấn công Vu Tộc!

"Đại Vu Hình Thiên của Vu Tộc?

Thật to gan, dám động đến Thiên Binh quân đoàn của Thiên Đình ta!" "Nhưng việc này, không thể khinh suất vọng động, Cửu Anh, Bản

Đế ra lệnh ngươi dẫn theo một sứ đoàn, đi đến bộ lạc Hình Thiên, bảo Hình Thiên giao ra binh sĩ Thiên Đình ta!" Đế Tuấn đoan tọa trên Đế Tọa, trong mắt có một tia nộ ý!

Với sự bá đạo của Thiên Đình, lại có kẻ dám động thủ với Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình!

Nếu là tình huống bình thường, Đế Tuấn đã sớm hạ lệnh đại quân xuất động, quét sạch kẻ địch rồi!

Nhưng, vì sự kiêng dè đối với Hậu Thổ Thánh Nhân, Đế Tuấn đã kiềm chế ý nghĩ trong lòng.

Ra lệnh Cửu Anh dẫn theo một sứ đoàn, đi đến Bất Chu Sơn, yêu cầu Đại Vu Hình Thiên, thả Thiên Binh quân đoàn của Thiên Đình!

Đối với điều này, Cửu Anh tiếp nhận Đế Chỉ, dẫn theo một sứ đoàn, trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, đi về phía Bất Chu Sơn!

"Đại huynh, chúng ta và Vu Tộc trước nay không oán không cừu, lúc này sao lại xảy ra xung đột như vậy!" "Trong lòng đệ có một dự cảm chẳng lành, cần phải cẩn thận một chút thì hơn!" Chính là giọng nói của Thái Nhất!

Mặc dù trước kia Thái Nhất, vẫn luôn ở trong trạng thái bế quan.

Nhưng đối với dã tâm của Đế Tuấn, việc mở rộng của Yêu Tộc Thiên Đình và các việc khác, Thái Nhất đều có chút hiểu rõ!

Cũng vì lý do này, trong lòng Thái Nhất có chút lo lắng, không khỏi nhắc nhở Đế Tuấn một tiếng!

Dù sao khi Yêu Tộc Thiên Đình mở rộng, đều đặc biệt tránh khu vực Bất Chu Sơn, vậy sao lại xảy ra xung đột như vậy chứ!

"Yên tâm đi, Yêu Tộc Thiên Đình ta thống ngự Hồng Hoang Đại Địa, uy chấn bát hoang!" "Huống hồ trong Vu Tộc cũng có người

thông minh, ta không tin Vu Tộc dám vì một chuyện nhỏ mà đắc tội Yêu Tộc Thiên Đình ta!" "Chỉ cần Cửu Anh mang Thiên Binh quân đoàn trở về, thì việc này sẽ chấm dứt!" Đế Tuấn vô cùng tự tin, tin rằng Vu Tộc sẽ không vì một chuyện nhỏ mà đắc tội Yêu Tộc Thiên Đình!

Dù sao việc này, nhìn cũng chẳng đáng gì!

Vì vậy, Cửu Anh lần này xuất sứ, nhất định có thể mang Thiên Binh quân đoàn bị bắt trở về!

Chỉ cần chi Thiên Binh quân đoàn đó được mang về, việc này tạm thời sẽ kết thúc!

Ở điểm này, Đế Tuấn có một sự tự tin khó hiểu!

Đối với điều này, Thái Nhất khẽ gật đầu, lựa chọn tin tưởng Đế Tuấn, không nói thêm gì nữa, trở về động phủ của mình, một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan!

Chỉ là Đế Tuấn không biết, sự phát triển của việc này, nhất định sẽ vượt ngoài dự liệu của y!

"Với sự lỗ mãng của tộc nhân Vu Tộc, nhất định sẽ không đồng ý giao ra Thiên Binh." "Như vậy, mâu thuẫn giữa Yêu Tộc Thiên Đình và Vu Tộc, sẽ dần bị châm ngòi, Vu Yêu Lượng Kiếp sẽ triệt để bùng nổ!" Trong U Minh Luân Hồi, Tam Thập Lục Chư Thiên, Ngao Tông nhìn về hướng Hồng Hoang Đại Địa, chậm rãi nói ra một câu!

Không sai, việc lần này, chính là do Ngao Tông ra tay!

Nói thật, ý nghĩ của Thái Nhất là chính xác.

Trong tình huống bình thường, khi Thiên Đình chưa mở rộng đến một mức độ nhất định, cơ bản sẽ không phát sinh xung đột với Vu Tộc!

Nhưng, trong tình huống Ngao Tông cố ý muốn đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, vậy thì tình hình sẽ khác!

Ngao Tông muốn đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, tự nhiên sẽ không để Vu Tộc và Yêu Tộc phát triển chậm rãi, mà sẽ tìm cách làm sâu sắc thêm xung đột giữa hai tộc!

Cũng vì lý do này, Ngao Tông đã âm thầm thao túng một phen, mới có sự kiện lần này ra đời!

Còn về những việc sau này, Ngao Tông không định tiếp tục ra tay nữa!

Vì không có điều tất yếu đó!

Với đặc tính của Vu Tộc, làm sao có thể thả những Thiên Binh do Yêu Tộc tu sĩ tạo thành chứ!

Phải biết rằng, Vu Tộc tu luyện huyết khí!

Những Thiên Binh đó, đều xuất thân từ Đại Yêu của Yêu Tộc, toàn thân tràn đầy khí huyết, chính là thức ăn ngon nhất của tộc nhân Vu Tộc!

Trong tình huống này, Hình Thiên và các tộc nhân Vu Tộc khác, nhất định sẽ không tha cho những Thiên Binh đó!

Thậm chí, ngay cả Cửu Anh và những người đi sứ, e rằng cũng sẽ gặp nguy hiểm!

Có thể nói, giữa Vu và Yêu, trời sinh đã có mâu thuẫn không nhỏ!

Việc Ngao Tông đã làm, là âm thầm châm ngòi!

Hiện tại, ngòi nổ đã được châm, gói thuốc nổ của hai bên sắp sửa bị kích nổ!

Đợi sau khi thuốc nổ phát nổ, một vụ nổ khủng khiếp sẽ kéo Vu Tộc và Yêu Tộc Thiên Đình, vào trong sự hỗn loạn vô tận!

Một trận đại chiến quét sạch hai đại chủng tộc, sẽ hoàn toàn bùng nổ!

Khi đó, Vu Yêu Lượng Kiếp sẽ bùng nổ sớm hơn!

Như vậy, mục đích của Ngao Tông đã đạt được!

Địa giới Bất Chu Sơn!

Đại Yêu Cửu Anh dẫn theo một sứ đoàn, đến gần Bất Chu Sơn!

Chính là sứ đoàn của Thiên Đình!

Cửu Anh mang theo Đế Chỉ của Đế Tuấn, dẫn sứ đoàn tiến vào địa giới Bất Chu Sơn, thẳng đến địa bàn của Vu Tộc.

"Ngô là sứ giả Thiên Đình Cửu Anh, phụng mệnh Thiên Đế đến đây, các ngươi mau đi thông báo Thập Nhị Tổ Vu!" Cửu Anh nói với tộc nhân Vu Tộc, biểu lộ ý đồ của mình!

Còn đối diện với Cửu Anh, là một đám thân ảnh mặc da thú, khí huyết cường thịnh!

Chính là tộc nhân Vu Tộc, nhìn phẩm cấp không cao, chỉ là tộc nhân bình thường!

Không còn cách nào, vốn dĩ Cửu Anh định trực tiếp tiến vào tộc địa Vu Tộc, trực tiếp diện kiến Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc!

Nhưng, một đám tộc nhân Vu Tộc, cứ như chưa khai hóa vậy, hoàn toàn không để ý, thậm chí còn chỉ trỏ bàn tán về y!

Chương 375

"Khí huyết thật thịnh vượng, hình như là Đại Yêu của Yêu Tộc a!" "Không sai, chính là Đại Yêu của Yêu Tộc!" "Trước kia trong bộ lạc có bắt mấy con Đại Yêu, ta từng ăn một con, mùi vị vô cùng không tệ!" "Chỉ là Đại Yêu này, nhìn thực lực không yếu a!" "Mặc kệ mạnh yếu, một chùy đập ngã là xong!" "Khí huyết Yêu tộc thật thịnh vượng, quả thực là một cây đại bổ dược a!" "Nếu ăn nó, chắc có thể tăng trưởng không ít khí huyết!" Có thể nói, tộc nhân Vu Tộc đối diện, căn bản không để Cửu Anh vào mắt!

Thậm chí, tộc nhân Vu Tộc còn chỉ trỏ bàn tán về Cửu Anh, thậm chí còn thảo luận sau khi nướng Cửu Anh sẽ có mùi vị như thế nào!

Sự thật là vậy, đối với Vu Tộc mà nói, Yêu Tộc chỉ là lương thực mà thôi!

Trước kia một vài Đại Yêu xuất hiện trong Bất Chu Sơn, kết quả cuối cùng đều trở thành lương thực của bọn họ!

Có thể nói, trong mắt Vu Tộc, Đại Yêu đồng nghĩa với lương thực!

Loại nhận thức đã cố định đó!

Trong tình huống này, làm sao lại để ý đến Cửu Anh và những người khác chứ!

Thậm chí, có tộc nhân Vu Tộc không chịu nổi sự dụ hoặc của khí huyết từ Cửu Anh và các Đại Yêu khác, trực tiếp xông ra từ trong bộ tộc, tay cầm mâu khí, trực tiếp xông về phía Cửu Anh và các Đại Yêu khác!

Tình huống này, giống như thợ săn đang săn thú vậy!

Không sai, những tộc nhân Vu Tộc này, trực tiếp coi Cửu Anh và những người khác là con mồi!

"Khốn kiếp!

Quân man di đáng chết, dám vô lễ như vậy, tự tìm cái chết!" Cửu Anh phẫn nộ, tu vi cường hãn của Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trực tiếp bùng phát từ trên người Cửu Anh!

Thực ra, từ trước đó, Cửu Anh đã cảm thấy vô cùng bất mãn với tộc nhân Vu Tộc rồi!

Vì binh đoàn Thiên Binh bị bộ lạc Hình Thiên bắt đi, chính là binh đoàn dưới trướng y!

Có thể nói, giữa Cửu Anh và bộ lạc Vu Tộc, vốn đã có mâu thuẫn không nhỏ!

Chỉ vì Đế Tuấn hạ lệnh, bảo y làm sứ giả, đến tộc địa Vu Tộc, chuẩn bị đòi lại thuộc hạ của mình!

Nhưng hiện tại, một vài tộc nhân Vu Tộc, không những không hề có ý kính sợ, thậm chí còn trực tiếp phớt lờ, coi y như con mồi!

Tình huống này, Cửu Anh làm sao chịu nổi, thậm chí có thể tức điên lên được!

Cũng vì lý do này, Cửu Anh đang trong cơn giận dữ, trực tiếp ra tay!

Ầm ầm!

Cửu Anh hai tay bấm quyết, trực tiếp thúc giục bảo vật, trực tiếp phát động công kích vào những tộc nhân Vu Tộc trước mắt!

Phải biết rằng, Cửu Anh chính là Yêu Thần của Yêu Tộc!

Trong Yêu Tộc Thiên Đình, chỉ đứng sau Thiên Đế Đế Tuấn, là một trong Thập Nhị Yêu Soái, cũng là một trong Thập Nhị Yêu Thần,

có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Với tu vi của Cửu Anh, đối phó với những tộc nhân Vu Tộc bình thường này, có thể dễ dàng bắt sống!

Sau vài chiêu, tất cả tộc nhân Vu Tộc trước mặt Cửu Anh, đều ngã xuống mặt đất, thậm chí có người trực tiếp mất đi khí tức!

Cửu Anh toàn thắng, trực tiếp tiêu diệt những tộc nhân Vu Tộc đó!

Ầm ầm!

Lực huyết khí khủng bố, truyền đến từ sâu trong Bất Chu Sơn!

Một gã cự nhân tay cầm can thích, toàn thân tản mát khí huyết kinh người, thân hình vĩ đại cuồng dã như dãy núi, bước ra từ sâu trong Bất Chu Sơn, mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm Cửu Anh!

"Yêu Tộc đáng chết, dám giết binh sĩ của Vu Tộc ta, ngô, Đại Vu Hình Thiên của Vu Tộc, nhất định phải chém ngươi thành trăm mảnh, báo thù cho binh sĩ của Vu Tộc ta!" Gã cự nhân tay cầm can thích đó, chính là Đại Vu Hình Thiên của Vu Tộc!

Một vài tộc nhân Vu Tộc bị Cửu Anh tiêu diệt, chính là tộc nhân của bộ lạc Hình Thiên!

Vì cảm nhận khí huyết của tộc nhân liên tiếp biến mất, Hình Thiên mới bị kinh động, trực tiếp lao đến đây!

Sau khi nhìn thấy tộc nhân Vu Tộc bị tiêu diệt, Hình Thiên triệt để phẫn nộ, tay cầm can thích, trực tiếp phát động công kích về phía Cửu Anh!

"Hình Thiên?

Đến đúng lúc lắm, điều bản tọa muốn tìm, chính là ngươi, chết đi cho bản tọa!" Biết được thân phận của đối phương, ánh mắt Cửu

Anh, lập tức sáng bừng!

Vì trước kia kẻ bắt thuộc hạ của y, chính là bộ lạc Hình Thiên của Vu Tộc.

Có thể nói, Cửu Anh vô tình đụng phải, trực tiếp tìm được chính chủ!

Chính là cái gọi là, kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt!

Vì vậy, Cửu Anh cũng không nói nhiều, trực tiếp thúc giục bảo vật, triển khai cuộc chiến kịch liệt với Hình Thiên!

Một trận đại chiến oanh liệt, triển khai tại địa giới Bất Chu Sơn!

Một trận đại chiến, vô cùng thảm liệt, trực tiếp đánh đến thiên băng địa liệt, khiến mặt đất vỡ vụn!

Có thể nói, cả hai đã gặp đúng đối thủ rồi!

Chẳng phải cũng bình thường sao, Tổ Vu của Vu Tộc có thể sánh ngang với tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh!

Đại Vu của Vu Tộc thấp hơn một cấp, tương ứng với tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Cửu Anh chính là tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực của Cửu Anh và Hình Thiên, đều ở cùng một cảnh giới, nên mới đánh đến khó phân thắng bại!

Nhưng trận đại chiến này, lại không kéo dài bao lâu!

Phải biết rằng, ở đây là địa giới Bất Chu Sơn, thuộc về địa bàn của Vu Tộc!

Mặt khác, Vu Tộc bản thân thiện chiến, tuy không vượt cấp khiêu chiến, nhưng trong cùng cấp bậc, ít có ai có thể sánh ngang với họ!

Điểm quan trọng nhất, Đại Vu Hình Thiên vốn là một Đại Vu

chuyên về chiến đấu, thực lực càng vô cùng kinh người!

Vì lý do này, trận chiến đó không diễn ra quá lâu, trực tiếp có kết quả!

Đại Yêu Cửu Anh bại trận, bại dưới tay Đại Vu Hình Thiên!

Thậm chí, Cửu Anh còn không kịp trốn thoát, trực tiếp bị Hình Thiên một búa chém giết!

Còn về các thành viên sứ đoàn do Cửu Anh dẫn theo, kết quả tự nhiên không cần nói nhiều, cũng bị Hình Thiên tiện tay tiêu diệt!

Từ đó, sứ đoàn Yêu Tộc Thiên Đình, triệt để bị tiêu diệt dưới tay Hình Thiên!

Yêu khu của Cửu Anh và các Đại Yêu khác, càng trở thành lương thực của tộc nhân bộ lạc Hình Thiên!

Trong một thời gian, Hình Thiên đại thắng trở về!

Nhưng việc này, nhanh chóng truyền về Thiên Đình.

"Bẩm báo Thiên Đế, mệnh hồn của Yêu Thần Cửu Anh đã vỡ nát, kể cả mệnh hồn của các thành viên sứ đoàn, toàn bộ đều vỡ nát, không một ai sống sót!" Thần quan phụ trách trông coi mệnh hồn, tại Đại Điện Thiên Đình, báo cáo tin tức này cho Thiên Đế Đế Tuấn!

Chương 376

Trong Yêu Tộc Thiên Đình, lưu giữ mệnh hồn của các thành viên Thiên Đình!

Cái gọi là mệnh hồn, có thể phản ánh tình trạng sinh mệnh và vị trí của thành viên Thiên Đình, một loại hậu thủ!

Nhưng lần này, vì mệnh hồn của Cửu Anh và các thành viên sứ đoàn đều vỡ nát, nên thần quan không thể không báo cáo lên!

Ầm!

Lửa vàng khủng bố, bùng phát từ trên người Đế Tuấn!

Lúc này Đế Tuấn, sắc mặt vô cùng khó coi!

"Cửu Anh vẫn lạc, Vu Tộc kia dám giết Yêu Thần của Yêu Tộc ta, không coi Bản Đế ra gì sao!?" Đế Tuấn vô cùng phẫn nộ!

Cửu Anh và những người khác vì xử lý việc Thiên Binh binh đoàn, đã đi đến tộc địa Vu Tộc ở Bất Chu Sơn!

Hiện tại Cửu Anh và những người khác vẫn lạc, nguyên nhân có cần nói nhiều không, chắc chắn liên quan đến Vu Tộc ở Bất Chu Sơn!

Phải biết rằng, vốn dĩ Đế Tuấn, giữ ý nghĩ dĩ hòa vi quý, chỉ cần Vu Tộc giao ra Thiên Binh bị bắt, sẽ không tính toán việc này!

Nhưng không ngờ, Vu Tộc lại cuồng vọng đến mức, không những không giao ra Thiên Binh bị bắt, thậm chí ngay cả Cửu Anh làm sứ giả, cũng bị Vu Tộc tiêu diệt!

Đối với Đế Tuấn kiêu ngạo bất tuân mà nói, quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất!

Cũng vì lý do này, Đế Tuấn mới phẫn nộ đến vậy!

“Sự sỉ nhục lần này, là sự bất kính lớn nhất đối với Thiên Đình ta!” “Bản Đế đã quyết định rồi, thề phải cho Vu Tộc một bài học!” Đế Tuấn lạnh giọng nói!

Mặc dù Đế Tuấn kiêng dè Hậu Thổ Thánh Nhân đứng sau Vu Tộc, nhưng Đế Tuấn cũng không phải kẻ yếu mềm!

Thậm chí có thể nói, sự kiêu ngạo của Đế Tuấn, đã vượt qua rất nhiều đại năng Hồng Hoang!

Trước kia, khi đối mặt với Đông Vương Công, rõ ràng biết đối phương là thủ lĩnh nam tiên do Hồng Quân Thánh Nhân đích thân sắc phong, Đế Tuấn vẫn dám trực tiếp phát binh tấn công đối phương!

Hiện tại, biết Vu Tộc có Hậu Thổ Thánh Nhân đứng sau, nhưng bảo Đế Tuấn chịu thiệt thòi này, Đế Tuấn cũng không làm được!

Đối với điều này, các thần quan Thiên Đình, ví dụ như Bạch Trạch và các Yêu Thần khác, đều liên tục khuyên can!

Vì sau lưng Vu Tộc có một vị Thánh Nhân!

Đối đầu với một Thánh Nhân, không phải là chuyện tốt, không hy vọng Đế Tuấn phạm sai lầm ngu ngốc!

Nhưng trong việc này, Đế Tuấn lại vô cùng kiên trì, không nghe lời khuyên can của thần tử!

Trong bất đắc dĩ, Bạch Trạch và các Yêu Thần khác đành phải thỉnh cầu Thái Nhất!

Vì biết, chỉ có bào đệ của Thiên Đế Đế Tuấn, mới có khả năng khuyên nhủ được Đế Tuấn!

“Đại huynh, người thật sự đã quyết định muốn động thủ với Vu Tộc sao!” Thái Nhất đầu đội Hỗn Độn Chung, đứng bên cạnh Đế Tuấn, muốn biết ý nghĩ của Đế Tuấn!

“Thái Nhất, khí vận chi đạo nhất vãng vô tiền, trong việc này, vi huynh không thể lùi bước!” “Nếu lùi bước, khí vận Thiên Đình có khả năng sẽ suy thoái!” Đế Tuấn nói, nói ra ý nghĩ thực sự của mình với Thái Nhất!

Khí vận chi đạo, không tiến thì thoái!

Nếu nhượng bộ ở đây, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của Thiên Đình, một khi sĩ khí xuất hiện vấn đề, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến khí vận Thiên Đình!

Đối với Đế Tuấn có tâm đi khí vận chi đạo, không thể lùi bước, cũng không được lùi bước!

Chính là ý nghĩ thực sự của Đế Tuấn!

“Đệ đã hiểu, nếu đã như vậy, đệ sẽ ủng hộ Đại huynh!” “Đại huynh cũng không cần quá lo lắng, trước kia đệ từ đạo Hồng Mông Tử Khí truyền thừa kia, đã thu được một số tin tức!” “Thánh Nhân có quy tắc của Thánh Nhân, hình như không thể tùy tiện ra tay!” “Như vậy, Đại huynh không cần quá lo lắng nữa!” Thái Nhất trầm ngâm một lát, chậm rãi nói ra một câu!

Quyết định mà Đế Tuấn đưa ra, Thái Nhất sẽ không khuyên can, chỉ sẽ toàn lực ủng hộ!

Đó là phong cách nhất quán của Thái Nhất!

Còn về những lời trong miệng Thái Nhất, tự nhiên là Ngao Tông đã âm thầm truyền cho Thái Nhất!

“Thánh Nhân không thể tùy tiện ra tay, thật vậy sao!?” Khi Đế Tuấn nghe lời Thái Nhất nói, mắt Đế Tuấn lập tức sáng lên!

Đúng vậy, đây có thể nói là một tin tức vô cùng quan trọng!

Điều Đế Tuấn lo lắng trong lòng, chính là Hậu Thổ Thánh Nhân

đứng sau Vu Tộc!

Nếu Hậu Thổ Thánh Nhân không thể tùy tiện ra tay, vậy Đế Tuấn cần phải lo lắng sao!

Trong mắt Đế Tuấn, trừ Thánh Nhân ra, trên Hồng Hoang Đại Địa không có bất kỳ thế lực nào, có thể sánh ngang với Yêu Tộc Thiên Đình!

Đó là nơi tự tin của Đế Tuấn!

Cũng vì lý do này, khi Đế Tuấn nghe lời Thái Nhất nói xong, Đế Tuấn lập tức vô cùng kích động, thậm chí muốn xác nhận xem mình có nghe lầm không!

"Không sai, khoảng thời gian này, đệ nghiên cứu về Hồng Mông Tử Khí, có thu hoạch tiến thêm một bước, đã biết được việc này!" "Cảnh giới Thánh Nhân hình như cũng có quy tắc đặc biệt, không thể tùy ý động thủ với sinh linh Hồng Hoang!" "Vì vậy, Thiên Đình và Vu Tộc phát sinh xung đột, Hậu Thổ Thánh Nhân cũng không thể động thủ với Thiên Đình!" Thái Nhất gật đầu, cho Đế Tuấn một câu trả lời khẳng định!

Kể từ khi Thái Nhất tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, Thái Nhất đã tiến vào bế quan trong thời gian dài!

Thái Nhất bế quan, chủ yếu có hai việc!

Việc thứ nhất là đề thăng tu vi, để có thể sớm một chút tiến hành chứng đạo!

Việc thứ hai, nghiên cứu đạo Hồng Mông Tử Khí kia, hy vọng có thể từ đó hiểu thêm nhiều việc!

Trong khoảng thời gian trước, Thái Nhất nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí, có thu hoạch mang tính đột phá, mới biết được việc này!

Thực ra, nào có chuyện Thái Nhất nghiên cứu có thu hoạch, mà là Ngao Tông đã âm thầm thao túng kết quả!

Ngao Tông muốn thúc đẩy tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, khiến Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ sớm hơn!

Như vậy, sự kiêng dè của Đế Tuấn đối với Hậu Thổ, có cần phải tiêu trừ rồi!

Cũng vì lý do này, Ngao Tông mới thông qua Hồng Mông Tử Khí, lặng lẽ tiết lộ tin tức này cho Thái Nhất!

Nếu không, Thái Nhất làm sao lại biết được việc này chứ.

Có thể nói, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Sự thật cũng là vậy, từ miệng Thái Nhất, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Đế Tuấn lập tức tràn đầy tự tin, không còn lo lắng nữa!

"Nếu đã như vậy, vậy thì phát động chiến tranh, tiêu diệt Vu Tộc!" Đế Tuấn đưa ra quyết định, hạ lệnh cho chúng thần Thiên Đình!

Lần này, phải cho Vu Tộc một bài học thảm khốc!

Phải cho Vu Tộc biết, Yêu Tộc Thiên Đình không thể trêu chọc!

Quyết định cuối cùng của Đế Tuấn, không ai có thể ngăn cản!

Chương 377

Đối với điều này, khi Bạch Trạch và các Yêu Thần khác, biết được tin tức này, lập tức có chút bất đắc dĩ!

Nhưng, quyết định của Thiên Đế Đế Tuấn, Bạch Trạch và những người khác muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được!

Việc mà Bạch Trạch và những người khác có thể làm, là toàn lực phụ trợ Đế Tuấn, triệt để tiêu diệt Vu Tộc!

Trong một thời gian, toàn bộ Yêu Tộc Thiên Đình bắt đầu vận chuyển!

Ngày càng nhiều Thiên Binh Thiên Tướng, dưới sự điều khiển của các Yêu Thần Yêu Soái, bắt đầu tiến quân về phía Bất Chu Sơn!

Chẳng mấy chốc, đại quân Thiên Đình trực tiếp đến khu vực Bất Chu Sơn, địa bàn của Vu Tộc!

"Giết!

Hãy tiêu diệt Vu Tộc cho ta!" Không chút phí lời, Yêu Soái trực tiếp hạ lệnh, ra lệnh binh đoàn Thiên Binh dưới trướng, phát động xung kích vào bộ lạc Vu Tộc!

Trong một thời gian, tai nạn lập tức bùng phát!

Đối với đại quân Thiên Đình hung hãn như vậy, các bộ lạc Vu Tộc ở ngoại vi Bất Chu Sơn, làm sao có thể là đối thủ của đại quân Thiên Đình chứ!

Trong một thời gian, các bộ lạc Vu Tộc nhỏ ở ngoại vi Bất Chu Sơn, không ngừng bị Thiên Đình tiêu diệt!

Rất nhiều tộc nhân Vu Tộc bình thường, đều bị tổn thất dưới tay

Thiên Binh Thiên Tướng!

Đương nhiên, phía Vu Tộc cũng không hề không nhận ra!

Một mặt, động tĩnh của Thiên Đình quá lớn, không hề che giấu chút nào!

Mặt khác, giữa các Vu Tộc cũng có cảm ứng huyết mạch đặc biệt.

Trong một thời gian ngắn, có ngày càng nhiều tộc nhân bị tổn thất, việc này chắc chắn không thể giấu được!

Cũng vì lý do này, Thập Nhị Tổ Vu đang trú thủ trong Bàn Cổ Điện ở trung tâm Vu Tộc, lập tức biết được việc này!

Khi Thập Nhị Tổ Vu biết được, Yêu Tộc Thiên Đình phát binh tấn công Vu Tộc, Thập Nhị Tổ Vu đều vô cùng phẫn nộ!

"Hai con chim nhân đó của Yêu Tộc Thiên Đình, dám động thủ với tộc nhân Vu Tộc ta sao!" "Đế Tuấn đáng chết, đang tự tìm đường chết!" "Không sai, không ai có thể ức hiếp tộc nhân Vu Tộc ta, nhất định phải tiêu diệt cái Thiên Đình đó!" "Đại huynh, xin Đại huynh hạ lệnh, cho chúng ta xuất động đi!" Tộc nhân Vu Tộc là do Thập Nhị Tổ Vu dùng khí huyết Bàn Cổ Điện hóa ra!

Có thể nói, tất cả tộc nhân Vu Tộc, đều là hậu duệ của Thập Nhị Tổ Vu!

Cũng vì lý do này, tộc nhân Vu Tộc vô cùng đoàn kết!

Vì vậy, khi Thập Nhị Tổ Vu biết được, đại quân Thiên Đình của Đế Tuấn, đang tấn công các bộ lạc Vu Tộc một cách vô tư lự.

Thập Nhị Tổ Vu đều vô cùng phẫn nộ, hận không thể tiêu diệt Đế Tuấn cho hả dạ!

Nhưng, trong Thập Nhị Tổ Vu, cũng có một vị Tổ Vu, tuy cũng cảm thấy phẫn nộ, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút lo lắng!

Đó là Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm!

Trước kia, Chúc Cửu Âm đã sử dụng thủ đoạn cấm kỵ, trả một cái giá không nhỏ, nhìn thấy một vài cảnh tượng không hay trong Trường Hà Thời Gian!

Vì vậy, khi biết Vu Tộc và Yêu Tộc Thiên Đình phát sinh xung đột, Chúc Cửu Âm bản năng cảm thấy không ổn!

Nhưng, khi Thập Nhị Tổ Vu đang cùng chung kẻ thù, Chúc Cửu Âm tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng lại không nói ra!

Dù sao bản chất của Chúc Cửu Âm, là một trong Thập Nhị Tổ Vu, một lòng vì sự phát triển của Vu Tộc!

Hiện tại, Yêu Tộc Thiên Đình đã ức hiếp lên đầu Vu Tộc, Chúc Cửu Âm tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua việc này!

Mặt khác, Thập Nhị Tổ Vu cũng có trật tự trưởng ấu!

Trong những việc lớn, Thập Nhị Tổ Vu đều sẽ nghe theo lệnh của Tổ Vu thủ lĩnh, Không Gian Tổ Vu Đế Giang!

Vì vậy, hiện tại Thập Nhị Tổ Vu, đều lần lượt nhìn về phía Không Gian Tổ Vu Đế Giang, chờ đợi hiệu lệnh của Đế Giang!

"Huynh đệ của ta, triệu tập tất cả chiến sĩ Vu Tộc, tiêu diệt Yêu Tộc Thiên Đình, báo thù cho tộc nhân Vu Tộc ta!" Không Gian Tổ Vu Đế Giang hô lớn, trực tiếp hạ lệnh cho các Tổ Vu!

Là thủ lĩnh của các Tổ Vu, Đế Giang tự nhiên sẽ không để các Tổ Vu thất vọng, trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh, bảo các Tổ Vu triệu tập toàn bộ binh lực Vu Tộc!

Đối với điều này, tất cả các Tổ Vu đều lần lượt nhận lệnh, bắt đầu triệu tập tộc nhân của các bộ lạc!

Mặc dù Vu Tộc không giống Thiên Đình, không phải tổ chức

chính quy, không có quân đội được huấn luyện chính quy!

Nhưng, tộc nhân Vu Tộc có thể chất đặc biệt, bất kể trẻ nhỏ hay người già, đều là những chiến sĩ khí huyết bàng bạc!

Có thể nói, Vu Tộc toàn dân đều là binh lính!

Trong tình huống này, Thập Nhị Tổ Vu triệu tập chiến sĩ Vu Tộc từ các bộ lạc Vu Tộc, về số lượng cũng vô cùng kinh người!

Khi Thập Nhị Tổ Vu, sau khi triệu tập đủ binh lực, trực tiếp dẫn đại quân Vu Tộc xuất động, trực tiếp nghênh chiến đại quân Thiên Đình của Đế Tuấn!

Trong một thời gian, đại quân Vu Tộc và Yêu Tộc, trực tiếp bùng nổ đại chiến!

Một trận khoáng thế đại chiến, trực tiếp bùng nổ tại địa giới ngoại vi Bất Chu Sơn!

Một trận đại chiến bùng nổ, cũng đại biểu cho Vu Yêu Lượng Kiếp, chính thức toàn diện bùng phát!

"Không tệ, không hổ là Thập Nhị Tổ Vu, không hề sợ hãi chút nào, đối mặt với sự khiêu khích của Thiên Đình, trực tiếp đối đầu chính diện!" "Như vậy, lần đại chiến Vu Yêu thứ nhất đã chính thức bùng nổ!" Trong U Minh Luân Hồi, Tam Thập Lục Chư Thiên, Ngao Tông nhìn về hướng Bất Chu Sơn, trong mắt có một tia ý cười!

Muốn sớm khai mở Vu Yêu Lượng Kiếp, nhưng thực ra, việc Ngao Tông đã làm cũng không nhiều!

Chẳng qua là dẫn dắt tộc nhân Vu Tộc bộ lạc Hình Thiên, gài bẫy thuộc hạ của Cửu Anh một vố!

Đồng thời, âm thầm nói cho Thái Nhất biết, việc Thánh Nhân không thể tùy tiện ra tay, khiến Đế Tuấn gạt bỏ lo lắng!

Ngoài điều này ra, Ngao Tông không làm gì khác!

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, kế hoạch của Ngao Tông vô cùng thành công!

Mặc dù kế hoạch của Ngao Tông không nhiều, nhưng đều đánh trúng vào điểm then chốt!

Cũng vì lý do này, mâu thuẫn Vu Yêu Lượng Kiếp, đã triệt để bị Ngao Tông châm ngòi!

Hiện tại, lần đại chiến Vu Yêu thứ nhất, đã chính thức bùng nổ!

Vu Yêu Lượng Kiếp sớm khai mở, tiến trình tiếp theo, tự nhiên không cần nói nhiều nữa rồi!

Có thể nói, mục đích của Ngao Tông, đã hoàn thành được một nửa!

Đúng vậy, một nửa!

Sở dĩ là một nửa, là vì Ngao Tông nhớ rằng, Vu Yêu Lượng Kiếp không chỉ có một trận đại chiến, mà có tới ba trận đại chiến!

Sau khi Vu Yêu hai tộc trải qua ba trận đại chiến, Vu Yêu Lượng Kiếp mới sẽ đến lúc kết thúc!

Chương 378

Giữa ba lần Vu Yêu Lượng Kiếp, Vu Yêu hai tộc cũng sẽ trải qua một khoảng thời gian tạm thời hưu chiến!

Một biến số không nhỏ!

Nếu thời gian hưu chiến kéo dài, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của Ngao Tông!

Ngao Tông tiếp theo cần chú ý một điểm!

Cũng vì lý do này, kế hoạch của Ngao Tông, mới chỉ hoàn thành một nửa, chứ không phải hoàn thành toàn bộ!

Nhưng, đối với việc này, Ngao Tông đã sớm chuẩn bị tốt rồi, ngược lại không cần lo lắng!

"Nói chung, hiện tại Hồng Quân, hẳn là vô cùng lo lắng rồi!" Ngao Tông đột nhiên cười nói, liên tưởng đến một việc khác!

Thiên Địa Lượng Kiếp tiến hành, đều có thiên số nhất định, có quy luật riêng của nó!

Nói trắng ra, một phần cũng có một số quan hệ với Thiên Đạo!

Vì vậy, Vu Yêu Lượng Kiếp sớm khai mở, đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, e rằng không phải là chuyện tốt!

Chắc hẳn hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, hẳn sẽ có chút lo lắng!

Nhưng, Ngao Tông cũng không để ý việc này, dù sao với thực lực của Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ không dám tự ý gây phiền phức cho y.

Vì vậy, Ngao Tông căn bản không cần lo lắng!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông một mặt tiếp tục quan tâm đến tiến trình

Vu Yêu Lượng Kiếp, một mặt tiếp tục kế hoạch, không để ý đến những việc vặt khác!

Đồng thời, tại Tử Tiêu Cung ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời, thân hình Hồng Quân Lão Tổ, xuất hiện trên đạo tọa!

Chính là Hồng Quân Lão Tổ vừa mới thoát khỏi trạng thái hợp đạo!

Lúc này Hồng Quân Lão Tổ, sắc mặt vô cùng khó coi!

"Thời gian khai mở Vu Yêu Lượng Kiếp đã sớm hơn rồi, theo suy đoán trước đây của lão đạo, lẽ ra phải còn một thời gian nữa, Vu Yêu Lượng Kiếp mới chính thức khai mở chứ?" Hồng Quân Lão Tổ lẩm bẩm nói, trong lời nói có một tia lửa giận!

Đúng như Ngao Tông đã dự liệu, vì lý do Vu Yêu Lượng Kiếp bị sớm hơn, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ không tốt!

Vì biến động của Vu Yêu Lượng Kiếp, sẽ dẫn đến kế hoạch xuất hiện biến cố!

Đây không phải là điều Hồng Quân Lão Tổ muốn thấy!

Nói chung, Hồng Quân Lão Tổ đối với việc Vu Yêu Lượng Kiếp, cũng không đặc biệt bất ngờ!

Vì từ trước đó, sự phát triển của sự việc, đã sớm vượt ngoài dự liệu rồi!

Ví dụ như, Ngao Tông xuất hiện, U Minh Luân Hồi sớm ra đời, Địa Đạo quật khởi, Hậu Thổ sớm thành Thánh, v.v...

Với nhiều việc như vậy, Hồng Quân Lão Tổ cũng sắp quen rồi!

Điều thực sự khiến Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy tức giận, là việc Nữ Oa!

Phải biết rằng, Vu Yêu Lượng Kiếp sớm tiến hành, sẽ ảnh hưởng

đến nhiều việc, ví dụ như, thời gian Nữ Oa tạo người thành Thánh!

Phải biết rằng, đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, việc quan trọng nhất tự nhiên là Nữ Oa tạo người thành Thánh!

Vì việc Nữ Oa tạo người thành Thánh là một đại sự, sẽ ảnh hưởng đến sự ra đời của Thiên Đạo Thánh Nhân!

Nhưng hiện tại, Vu Yêu Lượng Kiếp đã bùng nổ, mà Nữ Oa vẫn chưa bắt đầu tạo người, khiến Hồng Quân Lão Tổ có chút bất mãn!

Dù sao cục diện hiện tại, với tình huống trong suy đoán, hoàn toàn không giống nhau nữa!

Có Ngao Tông là đại diện của Địa Đạo, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên hy vọng Nữ Oa tạo người càng sớm càng tốt.

Nhưng hiện tại, phía Nữ Oa lại luôn không có tin tức!

Cũng vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ hơi suy đoán một phen, lập tức phát hiện một việc!

"Không thể suy đoán được việc của Nữ Oa, chẳng lẽ...

Nữ Oa đang ở trong U Minh Luân Hồi!?" Hồng Quân Lão Tổ hai mắt trợn trừng, dường như đã đoán ra sự việc!

Toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, nơi duy nhất không thể dò xét, chỉ có U Minh Luân Hồi của Ngao Tông!

Vì U Minh Luân Hồi thuộc về lãnh địa của Địa Đạo, lực lượng Thiên Đạo, không thể tùy ý dò xét tình hình U Minh Luân Hồi!

Hiện tại không tìm thấy dấu vết của Nữ Oa, khả năng duy nhất, Nữ Oa vẫn còn ở trong U Minh Luân Hồi!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây không phải là chuyện tốt a!

Vì trước kia, Hồng Quân Lão Tổ đang kế hoạch, tìm cách để Nữ

Oa nhanh chóng tạo người!

Vì thế, Hồng Quân Lão Tổ đã sắp đặt một số việc, chuẩn bị sẵn mưu tính!

Nhưng, nếu Nữ Oa cứ ẩn mình trong U Minh Luân Hồi, những sắp đặt đó sẽ không phát huy tác dụng được nữa!

Đây không phải là điều Hồng Quân Lão Tổ muốn thấy!

"Không được, phải nghĩ cách, ép Nữ Oa ra khỏi U Minh Luân Hồi, và bảo nàng nhanh chóng hoàn thành việc tạo người thành Thánh mới được!" Hồng Quân Lão Tổ sắc mặt tối sầm, bắt đầu suy nghĩ việc này!

Mặc dù không biết vì sao Nữ Oa lại ở trong U Minh Luân Hồi, nhưng đây không phải là điều Hồng Quân Lão Tổ muốn thấy!

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ quyết định tìm cách, ép Nữ Oa ra khỏi U Minh Luân Hồi, để Nữ Oa nhanh chóng tạo người thành Thánh!

Như vậy, Thiên Đạo Thánh Nhân của y, mới có thể dần dần về vị!

Chính là mục đích của Hồng Quân Lão Tổ!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu suy nghĩ việc này!

Ngao Tông không biết, vì lý do Vu Yêu Lượng Kiếp sớm khai mở, Hồng Quân Lão Tổ một lần nữa đặt sự chú ý lên Nữ Oa!

Nhưng, mặc dù Ngao Tông không biết việc này, nhưng có một điểm có thể khẳng định.

Chỉ cần có Ngao Tông ở đây, bàn tay đen của Hồng Quân Lão Tổ, vĩnh viễn không thể chạm vào Nữ Oa!

Đồng thời, khi Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, bắt đầu vì việc này mà đấu trí lẫn nhau.

Tiến trình của lần đại chiến Vu Yêu thứ nhất, đã đến một thời khắc then chốt!

Cùng với sự tiến hành của Vu Yêu Lượng Kiếp, một trận đại chiến giữa Vu Yêu hai tộc, cuối cùng đã đến thời khắc then chốt!

Ban đầu, Vu Yêu hai tộc chỉ xuất động binh sĩ và chiến sĩ cảnh giới thấp!

Phía Yêu Tộc Thiên Đình, là Yêu Thần cảnh giới Đại La Kim Tiên chỉ huy đại chiến, phía Vu Tộc, thì là Đại Vu của Vu Tộc!

Chương 379

Có thể nói, một trận đại chiến Vu Yêu vừa bắt đầu, hai bên đều không toàn lực ra tay, thuộc giai đoạn thăm dò!

Nhưng đi cùng với sự bùng nổ của chiến đấu, thù hận giữa Vu Yêu hai tộc ngày càng sâu sắc, một trận đại chiến cũng ngày càng thảm khốc!

Mặt khác, vì tộc nhân của bộ lạc Chúc Dung, bị một trong Thập Nhị Yêu Thần là Anh Chiêu, gài bẫy một vố nặng, chịu tổn thất không nhỏ!

Đối với điều này, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung lập tức không thể ngồi yên được nữa!

Phải biết rằng, Tổ Vu vốn là kẻ tính tình thẳng thắn lỗ mãng!

Là Tổ Vu Chúc Dung nắm giữ thần thông lửa, tính tình càng nóng nảy, bao che khuyết điểm, một chút là bùng nổ!

Vì vậy, thấy tộc nhân của bộ lạc mình, sau khi chịu trọng thương, Tổ Vu Chúc Dung lập tức không thể ngồi yên được nữa, trực tiếp ra tay hung hãn với đại quân Thiên Đình!

Tổ Vu Chúc Dung ra tay, đại biểu cho một trận đại chiến, một lần nữa thăng cấp lên một đẳng cấp cao hơn!

Vì Thập Nhị Tổ Vu, đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, trên chiến trường đó, phía Yêu Tộc Thiên Đình, căn bản không có Yêu Thần nào có thể kiềm chế được Tổ Vu Chúc Dung!

Cũng vì lý do này, Đế Tuấn không thể không đích thân ra trận!

Từ đó, một trận đại chiến Vu Yêu, trực tiếp thăng cấp lên cấp bậc Chuẩn Thánh!

Nhưng, một khi Đế Tuấn vào trận, các Tổ Vu còn lại, cũng không thể ngồi yên không quản!

Đều lần lượt tiến vào chiến trường, giúp đỡ Tổ Vu Chúc Dung đối kháng Đế Tuấn!

Như vậy, thế yếu của Đế Tuấn, nhanh chóng bộc lộ ra!

Mặc dù Yêu Tộc Thiên Đình thực lực cường đại, trừ Đế Tuấn ra, còn có một hai vị tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Nhưng đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu, mười hai tôn tồn tại cấp Chuẩn Thánh, binh lực Yêu Tộc Thiên Đình, căn bản không phải đối thủ!

Cũng vì lý do này, Yêu Tộc Thiên Đình liên tiếp bại lui!

Có thể nói, nếu không có tình huống bất ngờ xảy ra, Yêu Tộc Thiên Đình có khả năng sẽ bị tiêu diệt tại đây rồi!

"Tiếp theo, Hồng Quân cũng nên ra tay rồi, ta cũng đến lúc chuẩn bị động thủ một phen rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong mắt lóe lên một tia sáng!

Để Vu Yêu Lượng Kiếp tiến hành tốt hơn, Hồng Quân Lão Tổ nhất định sẽ ra tay ngăn cản trận đại chiến này!

Vì một trận đại chiến như vậy, quá thiên về một bên, Yêu Tộc Thiên Đình căn bản không phải đối thủ của Vu Tộc!

Nếu tiếp tục tiến hành, e rằng Yêu Tộc Thiên Đình sẽ bị Vu Tộc triệt để đánh phế.

Đây không phải là điều Hồng Quân Lão Tổ muốn thấy.

Nếu Hồng Quân Lão Tổ muốn Vu Yêu Lượng Kiếp tiến hành tốt hơn, thì việc cấp cho Yêu Tộc Thiên Đình đủ thời gian phát triển, là điều tất yếu!

Cũng vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ nhất định sẽ xuất hiện, tạm thời dừng trận đại chiến này!

Lúc này, Ngao Tông có thể hơi tính toán một phen rồi!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ, bước ra khỏi U Minh Luân Hồi!

Đồng thời, tại khu vực biên giới Bất Chu Sơn, trên chiến trường Vu Yêu hai tộc, một cỗ uy áp cường đại xuất hiện!

Uy áp Thánh Nhân!

Khi một cỗ uy áp Thánh Nhân xuất hiện, Vu Yêu hai bên không khỏi dừng tay!

Đồng thời, một lão giả thân mang đạo vận, xuất hiện trên không chiến trường!

Chính là Hồng Quân Lão Tổ!

Đúng như Ngao Tông đã dự liệu, để ngăn chặn trận đại chiến này, Hồng Quân Lão Tổ không thể không xuất hiện!

"Đại chiến Vu Yêu, dẫn đến sinh linh đồ thán trên Hồng Hoang Đại Địa, mang lại gánh nặng to lớn cho Bất Chu Sơn!" "Vì Bất Chu Sơn và Hồng Hoang Đại Địa, các ngươi phải đình chiến, trong vòng một trăm nguyên hội, không được phép tái chiến!" Giọng nói của Hồng Quân Lão Tổ, vang vọng trên chiến trường!

Khi giọng nói của Hồng Quân Lão Tổ vang lên, phía Yêu Tộc Thiên Đình, lập tức mừng rỡ không thôi!

Vì trận đại chiến trước đó, đối với họ, cục diện vô cùng bất lợi!

Hiện tại có cơ hội như vậy, có thể tạm thời dừng đại chiến, đối với Yêu Tộc Thiên Đình mà nói, quả thực không thể tốt hơn!

Đối với điều này, Thập Nhị Tổ Vu lập tức căm phẫn không thôi!

Một trận đại chiến, sắp sửa giành được thắng lợi, kết quả Hồng Quân Lão Tổ lại xuất hiện ngăn cản, không cho phép ra tay với Yêu Tộc Thiên Đình!

Thậm chí, việc Hồng Quân Lão Tổ quy định, là một trăm nguyên hội!

Phải biết rằng, một nguyên có mười hai hội, một hội có ba mươi vận, một vận có mười hai thế, một thế có ba mươi năm.

Vậy một nguyên hội là một trăm hai mươi chín ngàn sáu trăm năm.

Một trăm nguyên hội, vậy là hơn một nghìn hai trăm vạn năm!

Thời gian dài đằng đẵng như vậy, Thập Nhị Tổ Vu làm sao có thể đồng ý!

Cũng vì lý do này, Thập Nhị Tổ Vu lập tức phẫn nộ, muốn tìm Hồng Quân Lão Tổ đòi một lời giải thích!

Nhưng, Thập Nhị Tổ Vu còn chưa kịp mở miệng, một cỗ uy áp Thánh Nhân khủng bố, trực tiếp giáng xuống trên người Thập Nhị Tổ Vu!

Chính là uy áp Thánh Nhân của Hồng Quân Lão Tổ!

Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp dùng uy áp Thánh Nhân áp chế Thập Nhị Tổ Vu, căn bản không cho cơ hội mở miệng, muốn nhanh chóng kết thúc việc này!

Là điều tất nhiên, Hồng Quân Lão Tổ đâu phải ngu muội, sau lưng Thập Nhị Tổ Vu, có một vị Hậu Thổ Thánh Nhân!

Để nhanh chóng giải quyết việc này, Hồng Quân Lão Tổ chỉ có thể dùng dao nhanh chém ma loạn, nhanh chóng giải quyết việc này!

Đợi sau khi việc này được định đoạt, khi đó, Hậu Thổ dù biết việc này, cũng không thể dễ dàng thay đổi được!

Còn về nguyên nhân, tự nhiên liên quan đến Thiên Địa Lượng Kiếp!

Nói tóm lại, chỉ cần việc này có kết luận, Hồng Quân Lão Tổ sẽ có cách đối phó với Hậu Thổ, đó là ý nghĩ của Hồng Quân Lão Tổ!

Thế nhưng, vào lúc này, một đạo khí tức Thánh Nhân kinh người, truyền đến từ xa, trực tiếp chấn nát khí tức của Hồng Quân Lão Tổ, không cho Hồng Quân Lão Tổ tiếp tục áp chế Thập Nhị Tổ Vu!

"Hồng Quân Lão Tổ, ngươi coi ta không tồn tại sao, dám ức hiếp huynh trưởng của ta!" Đồng thời, một tiếng quát chói tai đầy nộ khí, truyền đến từ phía thương khung!

Đi cùng với tiếng nói vang lên, một nữ tử thân mặc la quần, dung nhan thanh nhã, xuất hiện trên chiến trường!

Chính là Hậu Thổ Thánh Nhân!

"Hồng Quân Đạo Hữu, thân là Thánh Nhân, sao lại phải lén lút như vậy, là lo lắng Bản Toạ và Hậu Thổ sao!" Đồng thời, một giọng nói đầy trêu chọc vang lên!

Chương 380

Đi cùng với tiếng nói vang lên, một thân ảnh mặc hắc bào, xuất hiện trên chiến trường, chính là Ngao Tông!

Trong một thời gian, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, lập tức trở nên âm trầm!

Vì Hồng Quân Lão Tổ không ngờ, Hậu Thổ lại đến nhanh như vậy, thậm chí ngay cả Ngao Tông cũng đến rồi!

Trên thực tế, chính là kế hoạch của Ngao Tông!

Từ trước đó, Ngao Tông đã biết, Hồng Quân Lão Tổ nhất định sẽ can thiệp vào đại chiến Vu Yêu!

Vì vậy, Ngao Tông đã sớm bước ra khỏi U Minh Luân Hồi, thậm chí thông báo cho Hậu Thổ một tiếng!

Cũng vì lý do này, Ngao Tông và Hậu Thổ mới đồng thời xuất hiện trên chiến trường Vu Yêu!

Nhưng như vậy, diễn biến của một trận đại chiến Vu Yêu, sẽ trở nên càng thêm hỗn loạn!

"Hậu Thổ lại đến nhanh như vậy, còn có Ngao Tông, lại cũng đã ở trên chiến trường rồi!" Thấy Hậu Thổ và Ngao Tông hai người xuất hiện trước mặt, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, lập tức trở nên tối sầm!

Vì sự xuất hiện của Hậu Thổ và Ngao Tông, đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây không phải là chuyện tốt!

Ngao Tông tạm không nói, Hậu Thổ lại xuất thân từ Tổ Vu của Vu Tộc, nếu Hậu Thổ tham gia vào việc này, kế hoạch của Hồng Quân Lão Tổ, sẽ chịu không ít can nhiễu!

Nói chung, đối với Hồng Quân Lão Tổ mà nói, phiền phức thực sự là Ngao Tông đứng sau Hậu Thổ!

Nếu chỉ có một mình Hậu Thổ đến, Hồng Quân Lão Tổ sẽ có cách đối phó, dù là dùng cả mềm lẫn cứng, hay uy hiếp lợi dụ, cuối cùng đều có cách giải quyết được!

Nhưng, Ngao Tông đứng sau Hậu Thổ, thực lực thậm chí còn trên y!

Như vậy, Hồng Quân Lão Tổ có sự kiêng dè, không thể tùy ý hành sự!

Có thể nói, sự xuất hiện của hai người, đã mang lại phiền phức không nhỏ cho Hồng Quân Lão Tổ!

"Hai vị Đạo Hữu, đại chiến Vu Yêu hai tộc, ảnh hưởng đến Bất Chu Sơn, nếu tiếp tục kéo dài, sẽ mang lại phiền phức không nhỏ cho Hồng Hoang Đại Địa, lúc này dừng đại chiến, mới là đạo lý chính xác. ....." Mặc dù vì sự xuất hiện của Hậu Thổ và Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy đau đầu không thôi, nhưng lại không thể không giải thích cho hai người, để tránh gây thêm phiền phức!

Câu nói vừa dứt, Hậu Thổ lập tức có chút do dự!

Mặc dù Hậu Thổ phẫn nộ với cách làm của Hồng Quân, nhưng việc Bất Chu Sơn, Hậu Thổ cũng có chút lo lắng!

Vì Bất Chu Sơn là hóa thân từ xương sống của Bàn Cổ, là hang ổ của Vu Tộc, đối với Vu Tộc mà nói, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt!

Hậu Thổ cũng không hy vọng, Bất Chu Sơn xuất hiện tình huống bất ngờ nào!

Cũng vì lý do này, Hậu Thổ hơi có chút dao động!

"Hồng Quân Đạo Hữu nói không sai, nếu đã như vậy, vậy thì

chuyển dời Vu Yêu hai tộc sang khu vực khác, để họ tiếp tục chiến đấu là được rồi!" Lúc này, một giọng nói truyền đến từ bên cạnh, chính là giọng nói của Ngao Tông!

Ngao Tông vô cùng "thiện ý", đặc biệt đưa ra một kiến nghị, để "giải ưu giải nạn"!

Câu nói vừa dứt, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ lập tức cứng lại, còn mắt Hậu Thổ thì phát sáng!

Điều Hồng Quân Lão Tổ nói, là đại chiến Vu Yêu có hại cho Bất Chu Sơn.

Nếu đã như vậy, thì chuyển dời tộc nhân hai tộc trên chiến trường, sang khu vực khác, có thể giải quyết hoàn hảo vấn đề này rồi!

Đối với Hậu Thổ mà nói, đây là một kiến nghị không tệ!

Nhưng đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây không phải là chuyện tốt.

Dù sao mục đích thực sự của y, là để tạm thời dừng trận chiến này, Bất Chu Sơn chỉ là cái cớ của Hồng Quân Lão Tổ mà thôi.

Nếu để đại chiến Vu Yêu hai tộc tiếp tục kéo dài, thì đó không phải là kết quả y muốn thấy!

"Hai vị Đạo Hữu, lão đạo không nói vòng vo nữa, điều lão đạo muốn làm, chỉ là để lượng kiếp tiến hành tốt hơn!" "Hai vị Đạo Hữu hẳn cũng biết, nếu cản trở lượng kiếp tiến hành, hẳn sẽ có hậu quả như thế nào. ....." Hồng Quân Lão Tổ khẽ thở dài một tiếng, không nói thêm lời vô vị nào nữa, trực tiếp nói rõ việc này, nói với Hậu Thổ và Ngao Tông!

Đương nhiên, Yêu Tộc Thiên Đình và Vu Tộc là các nhân vật chính của lượng kiếp đang ở đây, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên sẽ không nói ra một cách đường hoàng, mà âm thầm truyền âm, truyền lời cho Hậu Thổ và Ngao Tông hai người!

Hồng Quân Lão Tổ hy vọng có thể ở cấp độ Thánh Nhân, âm thầm giải quyết việc này, tránh ảnh hưởng đến tiến trình lượng kiếp!

Sau khi nghe xong lời của Hồng Quân Lão Tổ, sắc mặt Hậu Thổ lập tức trở nên âm tình bất định!

Thực ra Hậu Thổ đã sớm có dự cảm, lần đại chiến Vu Yêu này không đơn giản như vậy.

Chỉ là trước đó, Hậu Thổ vội vàng thay Thập Nhị Tổ Vu trút giận, không xem xét kỹ việc này, không suy nghĩ sâu xa đến vậy.

Kết quả không ngờ, lại liên quan đến Thiên Địa Lượng Kiếp.

Như vậy, việc này trở nên phiền phức rồi!

Vì theo tình hình hiện tại, nếu không cưỡng ép bẻ cong Thiên Địa Lượng Kiếp.

Vậy thì chỉ có thể nghe theo ý Hồng Quân Lão Tổ, để trận đại chiến này tạm thời dừng lại!

Dù sao cưỡng ép thay đổi Thiên Địa Lượng Kiếp, sự phản phệ sẽ vô cùng đáng sợ!

Nhưng như vậy, Hậu Thổ lại có chút không cam lòng!

Vì đối với Vu Tộc mà nói, tạm thời dừng đại chiến, không phải là chuyện tốt!

Là điều tất nhiên, hiện tại Vu Tộc đang chiếm ưu thế, nếu cho Yêu Tộc Thiên Đình thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, nhất định sẽ gây ra không ít phiền phức!

Đối với Vu Tộc, đây không phải là một tin tức tốt!

Có thể nói, Hậu Thổ hiện tại, tạm thời có chút vướng mắc.

Một mặt, không thể cưỡng ép thay đổi lượng kiếp!

Mặt khác, Hậu Thổ lại muốn giúp Vu Tộc, tranh thủ đủ lợi ích cho Vu Tộc!

Đó là cách nghĩ của Hậu Thổ hiện tại đang vướng mắc!

"Nếu Ngao Tông đại nhân, có lẽ sẽ không vướng mắc như ta. ....." Hậu Thổ trong lòng thở dài một tiếng, nhìn về phía Ngao Tông!

Nếu Ngao Tông đứng trên lập trường của y, e rằng sẽ không vướng mắc, vì Ngao Tông thực lực cực mạnh, có đủ tự tin gánh chịu tất cả hậu họa, không cần lo lắng việc gì!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ không khỏi nhìn Ngao Tông một cái.

"Hậu Thổ, bất kể ngươi đưa ra quyết định gì, Bản Toạ đều sẽ ủng hộ." "Đừng quên, Bản Toạ và Địa Đạo, vĩnh viễn là chỗ dựa của ngươi." Ngao Tông dường như có cảm ứng, truyền âm cho Hậu Thổ nói, hơi cổ vũ Hậu Thổ một tiếng!

Nghe lời của Ngao Tông, mắt Hậu Thổ sáng lên, trong lòng dường như đã đưa ra quyết định, sau đó một lần nữa nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ!

Chương 381

"Hồng Quân Lão Tổ, ngô có thể đồng ý, vì Bất Chu Sơn, tạm thời dừng trận đại chiến này, nhưng thời gian đình chiến, nhiều nhất là một nguyên hội. ....." Hậu Thổ nghiêm túc nói, đưa ra ý nghĩ của mình!

Tạm thời đình chiến, là vì lượng kiếp, nhưng thời gian đình chiến càng ngắn, càng có lợi cho Vu Tộc.

Vì vậy, Hậu Thổ đã định thời gian đình chiến, là một nguyên hội!

Hồng Quân Lão Tổ lập tức sắc mặt cứng đờ, vì thời gian một nguyên hội, thực sự quá ngắn ngủi!

Một nguyên hội là một trăm hai mươi chín ngàn sáu trăm năm, gần mười ba vạn năm thời gian!

Đối với Hồng Hoang Đại Địa lấy vạn năm làm đơn vị tính, một chút thời gian như vậy, căn bản không có tác dụng quá lớn!

Cũng vì lý do này, Hồng Quân Lão Tổ muốn tranh thủ thêm thời gian!

Nhưng lần này, có Ngao Tông làm hậu thuẫn, thái độ của Hậu Thổ vô cùng kiên quyết, cũng không chịu thay đổi lời nói!

Đối với điều này, Hồng Quân Lão Tổ cũng có chút bất đắc dĩ!

Nhưng, việc này không thể kéo dài quá lâu, trong bất đắc dĩ Hồng Quân Lão Tổ, cuối cùng chỉ có thể đồng ý việc này!

Nhiều nhất là sau đó, Hồng Quân Lão Tổ sẽ âm thầm cấp cho Yêu Tộc Thiên Đình một số trợ giúp.

Để thực lực Yêu Tộc Thiên Đình, tăng cường thêm một chút, để

tiện đạt được sự cân bằng giữa Vu Yêu hai tộc!

Đó là cách nghĩ của Hồng Quân Lão Tổ!

Cũng vì lý do này, việc này đã hoàn toàn được định đoạt!

Vu Yêu hai bên, tạm thời đình chiến một nguyên hội!

Kết quả cuối cùng của trận đại chiến lần này!

Vu Yêu hai bên, tạm thời đình chiến một nguyên hội!

Sau khi Hồng Quân Lão Tổ và Hậu Thổ Thánh Nhân thương nghị, đã đạt được kết quả này!

Kết quả này, đối với Ngao Tông, cũng là một con số không tồi!

"Một nguyên hội, gần mười ba vạn năm thời gian, một khoảng thời gian như vậy, cũng gần đủ rồi!" Mắt Ngao Tông khẽ lóe, trong lòng lẩm bẩm một tiếng.

Nói thật, đối với kết quả như vậy, Ngao Tông đã sớm có dự liệu!

Hoặc có lẽ, chính là Ngao Tông đã âm thầm dẫn dắt, nên mới có kết quả như vậy xuất hiện!

Ngao Tông đã sớm biết, kết quả thương nghị lần này, nhất định sẽ là sự thỏa hiệp lẫn nhau!

Đúng như Hồng Quân Lão Tổ đã nói, Thiên Địa Lượng Kiếp không thể tùy tiện thay đổi, trong lòng Hậu Thổ cũng sẽ có chút không cam.

Vì vậy kết quả cuối cùng là thỏa hiệp lẫn nhau, rút ngắn thời gian hưu chiến!

Chính là mục đích của Ngao Tông!

Có thể nói, mặc dù việc này bề ngoài nhìn, Ngao Tông không can thiệp nhiều, nhưng tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Ngao

Tông.

Đối với kết quả hiện tại, Ngao Tông cảm thấy vô cùng hài lòng!

Hai tộc vốn cần hưu chiến hàng vạn năm, đã biến thành hưu chiến hơn mười vạn năm thời gian.

Sự chênh lệch giữa hai bên, tự nhiên không cần nói nhiều nữa!

Như vậy, tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, sẽ nhận được sự thúc đẩy cực lớn!

Có thể nói, tình huống hiện tại, chính là điều Ngao Tông muốn thấy!

Đương nhiên, đối với kết quả này, Đế Tuấn có chút khó chịu!

Trải qua lần đại chiến Vu Yêu này, Đế Tuấn đã nhận ra điểm yếu của Yêu Tộc Thiên Đình!

Nếu được cấp hàng vạn năm thời gian phát triển, có lẽ có thể tìm ra cách đối phó, đề thăng thực lực Yêu Tộc Thiên Đình lên!

Như vậy, lần sau khi đối mặt với Vu Tộc, Đế Tuấn cũng sẽ không đến mức luống cuống tay chân!

Nhưng hiện tại, thời gian hưu chiến của Vu Yêu hai tộc, trực tiếp từ hơn một vạn năm biến thành mười mấy vạn năm, trực tiếp chênh lệch một trăm lần!

Hơn mười ba vạn năm thời gian, lại có thể làm được gì chứ!

E rằng ngay cả Thiên Binh Thiên Tướng bị tổn thất trong trận đại chiến này, cũng không thể hoàn toàn bổ sung đủ!

Có thể nói, kết quả trước mắt này, đối với Yêu Tộc Thiên Đình mà nói, quả thực là tin tức tồi tệ nhất rồi!

Nhưng, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu

không có Thánh Nhân ra tay ngăn cản, e rằng Yêu Tộc Thiên Đình sẽ bị tiêu diệt trong trận đại chiến này!

Hiện tại khó khăn lắm mới có chút thời gian để thở dốc, Đế Tuấn còn có thể làm gì chứ, chỉ có thể nhịn xuống việc này!

"Được rồi, trận chiến này đến đây kết thúc, hai bên không được phép tái chiến, ai về chỗ nấy đi!" Hồng Quân Lão Tổ hạ lệnh, nói với Vu Yêu hai tộc!

Yêu Tộc Thiên Đình và tộc nhân Vu Tộc, mới lần lượt tản ra, trở về địa bàn của mình!

Một trận đại chiến, đến đây đã tạm thời kết thúc!

Mục đích của Ngao Tông, cũng đã đạt được, vì vậy những việc sau đó, Ngao Tông không để ý nhiều, trực tiếp giao cho Hậu Thổ xử lý!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, trực tiếp trở về U Minh Luân Hồi!

Nhưng, sau khi trở về U Minh Luân Hồi, Ngao Tông không trực tiếp về Đạo Trường Tam Thập Lục Chư Thiên, mà đến biên duyên Luân Hồi!

Tại biên duyên Luân Hồi, một nữ tử thân mặc la quần, đang yên lặng quan sát sự vận chuyển của Luân Hồi!

Chính là đệ tử của Ngao Tông, Nữ Oa!

Trước kia, Nữ Oa đã thỉnh cầu Ngao Tông, muốn ở lại trong Luân Hồi, quan sát sự vận hành của U Minh Luân Hồi, để đi ra con đường của riêng mình!

Lần này, Ngao Tông một lần nữa thấy Nữ Oa, có thể cảm nhận được.

Quy tắc sinh mệnh trên người Nữ Oa, ngày càng nồng đậm.

Một loại sinh cơ khó tả, bao quanh Nữ Oa!

Ngao Tông hiểu rõ, sự lý giải của Nữ Oa đối với sinh mệnh chi đạo, ngày càng sâu sắc!

Nếu cho Nữ Oa thêm mười mấy hai mươi vạn năm thời gian nữa, Nữ Oa nói không chừng thực sự có thể bước ra một bước đó, thành công ngưng tụ tự ngã chi đạo, thành tựu đạo quả Thánh Nhân chứng đạo bằng sức mạnh!

"Mười mấy hai mươi vạn năm thời gian, là khoảng thời gian Nữ Oa chứng đạo sao." "Đúng vậy, thời gian Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, hẳn là vào giữa lần đại chiến Vu Yêu thứ hai.

Chương 382

.....Hơi nhanh rồi.” Ngao Tông trong lòng thở dài một tiếng!

Theo kế hoạch của Ngao Tông, thời gian Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, hẳn là vào cuối lần đại chiến Vu Yêu thứ ba!

Như vậy, Nữ Oa vừa mới hoàn thành chứng đạo, các vị Thiên Đạo Thánh Nhân, lại chưa có thời gian, có thể hoàn thành chứng đạo thành Thánh!

Thời điểm này, chính là thời điểm tốt nhất để kế hoạch của Ngao Tông bắt đầu!

Đó là cách nghĩ của Ngao Tông!

Nhưng hiện tại xem ra, thời gian Nữ Oa chứng đạo, có lẽ sẽ nhanh hơn một chút so với dự liệu của Ngao Tông!

Hơi có chút sai lệch so với kế hoạch của Ngao Tông!

Đương nhiên, Ngao Tông từng nói, sẽ không can thiệp vào việc chứng đạo của Nữ Oa, sẽ không cố ý cản trở cơ duyên của Nữ Oa!

Vì vậy, việc trì hoãn thời gian Nữ Oa chứng đạo, Ngao Tông sẽ không làm!

“Xem ra, ta phải tìm cách, tiếp tục đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, để Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc nhanh hơn, mới có thể kịp thời điểm thích hợp. .....” Ngao Tông trong lòng lẩm bẩm!

Vì Ngao Tông sẽ không can thiệp vào việc chứng đạo của Nữ Oa, vậy thì vì đại kế hoạch, Ngao Tông chỉ có thể bắt đầu từ Vu Yêu Lượng Kiếp.

Tiếp tục đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, khiến Vu Yêu

Lượng Kiếp kết thúc nhanh hơn!

Như vậy, những việc Ngao Tông đã mưu tính, mới có thể khớp với thời điểm thích hợp!

Đó là cách nghĩ của Ngao Tông!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, không quấy rầy Nữ Oa, trực tiếp trở về Tam Thập Lục Chư Thiên, trở về đạo trường của mình!

Hơi xem xét tình hình sinh trưởng của Tam Thập Lục Phẩm Liên Tâm, sau đó Ngao Tông mới đoan tọa xuống, suy nghĩ chính sự!

"Làm sao để tiếp tục đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, đây là một việc không nhỏ, cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng một phen. ....." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, suy nghĩ chính sự!

Nói thật, việc này vô cùng khó khăn!

Vì trước đó, Ngao Tông đã đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp rồi!

Nếu tiếp tục đẩy nhanh tiến trình lượng kiếp, có khả năng sẽ khiến Vu Yêu Lượng Kiếp, đón nhận sự thay đổi cực lớn, nói không chừng sẽ trực tiếp khiến lượng kiếp sụp đổ!

Giống như một miếng bọt biển, hơi vắt, có thể vắt ra một ít nước, nhưng nếu vắt quá mạnh, có khả năng sẽ làm rách nát miếng bọt biển!

Có thể nói, mức độ bên trong, không dễ nắm bắt được!

Cũng vì lý do này, Ngao Tông cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng một phen!

Trong một thời gian, Ngao Tông rơi vào trầm tư!

Thời gian trôi nhanh, trăm năm thời gian thoáng chốc trôi qua!

Trọn vẹn suy nghĩ trăm năm thời gian, trong lòng Ngao Tông cũng dần dần có một vài ý tưởng!

Hẳn là, Ngao Tông lại nảy sinh một ý tưởng điên rồ!

"Nếu ta đem ba lần đại chiến Vu Yêu, gộp lại thành hai lần đại chiến Vu Yêu, liệu có ảnh hưởng lớn đến biến động của lượng kiếp không. ....." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra ý tưởng điên rồ của mình!

Ngao Tông muốn đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, chỉ có thể rút ngắn thời gian của các giai đoạn.

Nhưng loại phương pháp này, tuy có thể rút ngắn thời gian, nhưng rốt cuộc cũng có giới hạn!

Như vậy, Ngao Tông sao không từ căn nguyên tìm cách, trực tiếp nén ba lần đại chiến Vu Yêu, thành hai lần đại chiến Vu Yêu!

Như vậy, thời gian mà Ngao Tông muốn, có thể khớp được rồi!

Đó là cách nghĩ của Ngao Tông, nhưng không thể không nói, ý tưởng này vô cùng điên rồ!

Vì thời gian Nữ Oa chứng đạo lại nhanh hơn Ngao Tông dự kiến một chút!

Do đó, Ngao Tông đưa ra một phương pháp giải quyết điên rồ, trực tiếp cô đọng Đại chiến Vu Yêu lần thứ hai và Đại chiến Vu Yêu lần thứ ba thành một!

Đây chính là mưu kế của Ngao Tông!

Tuy phương pháp này trông có vẻ điên cuồng, nhưng không phải là không có chỗ để thao tác.

Phải biết, sở dĩ Vu Yêu Lượng Kiếp lại diễn biến thành ba lần đại chiến giữa hai tộc Vu Yêu, quy kết lại, chỉ có một nguyên nhân!

Đó là thực lực của Yêu tộc Thiên đình quá yếu!

Đúng vậy, Yêu tộc Thiên đình không mạnh!

Tuy đối với vạn tộc Hồng Hoang, Yêu tộc Thiên đình hiện tại vô cùng cường đại, thống ngự Hồng Hoang đại địa, cai trị một thời đại!

Nhưng đối với Vu tộc, thực lực của Yêu tộc Thiên đình quả thực không cường đại!

Một mặt, Vu tộc toàn dân đều là binh sĩ, tất cả tộc nhân Vu tộc đều là chiến sĩ trời sinh, có thực lực mạnh mẽ!

Mặt khác, mười hai Tổ Vu của Vu tộc đều là tồn tại cấp độ Chuẩn Thánh, thực lực vô cùng cường đại!

Hơn nữa, mười hai Tổ Vu liên thủ, có thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, có sức mạnh có thể sánh ngang một đòn của Thánh nhân!

Sức mạnh như vậy, Yêu tộc Thiên đình căn bản không thể sánh bằng!

Một trận Vu Yêu Lượng Kiếp, bản chất là để hai tộc Vu Yêu tiêu hao lẫn nhau, triệt tiêu lực lượng Lượng Kiếp!

Đây là chân tướng của Vu Yêu Lượng Kiếp!

Vì nguyên nhân này, khi Đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, thực lực của Yêu tộc Thiên đình không mạnh, bị mười hai Tổ Vu của Vu tộc áp chế.

Do đó, để bảo vệ Yêu tộc Thiên đình, tránh việc Yêu tộc Thiên đình bị Vu tộc diệt vong, Hồng Quân lão tổ không thể không ra mặt, cưỡng chế bảo vệ Yêu tộc Thiên đình!

Trong nguyên tác, tình huống của Đại chiến Vu Yêu lần thứ hai cũng đại khái như vậy!

Tuy trong Đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, thực lực của Yêu tộc Thiên đình đã tăng lên không ít, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Vu tộc!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân lão tổ không thể không lần thứ hai can thiệp!

Mãi đến khi Đại chiến Vu Yêu lần thứ ba, thực lực của Yêu tộc Thiên đình mới miễn cưỡng đuổi kịp Vu tộc lúc bấy giờ, nên Hồng Quân lão tổ mới không tiếp tục can thiệp vào đại chiến của hai tộc!

Do đó, Đại chiến Vu Yêu mới có kết quả cuối cùng!

Chương 383

Đây là chân tướng của Vu Yêu Lượng Kiếp trong nguyên tác!

Nếu thực lực hai tộc Vu Yêu chênh lệch quá lớn, tự nhiên sẽ không có tác dụng Lượng Kiếp!

Vì nguyên nhân này, nếu để thực lực Yêu tộc Thiên đình trưởng thành, khiến họ có thực lực tiếp cận Vu tộc!

Như vậy, Hồng Quân lão tổ tự nhiên cũng không có lý do để tiếp tục ngăn cản Vu tộc tiêu diệt Yêu tộc Thiên đình!

Như vậy, nếu thao tác thích đáng, có lẽ chỉ cần trải qua hai lần Đại chiến Vu Yêu, Vu Yêu Lượng Kiếp đã có thể đi đến hồi kết!

Đó là mưu kế điên rồ của Ngao Tông!

Còn về việc thay đổi ba lần đại chiến của Vu Yêu Lượng Kiếp, liệu có gặp phải phản phệ của Thiên Địa Lượng Kiếp hay không!

Ngao Tông cũng không quá lo lắng!

Bởi vì việc Ngao Tông muốn làm chỉ là thúc đẩy nhanh quá trình phát triển của Vu Yêu Lượng Kiếp, chứ không phải thay đổi kết quả cuối cùng!

Kết quả cuối cùng ra sao, Ngao Tông không hề bận tâm!

Điều này tương đương với việc thay đổi tiểu thế, nhưng không thay đổi Thiên Địa đại thế!

Như vậy, nếu có phản phệ, cũng sẽ không mang lại quá nhiều phiền phức cho Ngao Tông!

Dù sao, Ngao Tông đã đạt cảnh giới Thánh nhân, thậm chí là Người đại diện Địa đạo.

Với thực lực của hắn, chịu đựng phản phệ Lượng Kiếp quy mô nhỏ là điều có thể làm được!

Có thể thấy, Ngao Tông đối với việc này có một sự nắm chắc nhất định!

"Được rồi, tiếp tục thúc đẩy tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, để Đại chiến Vu Yêu lần thứ hai và lần thứ ba hợp nhất." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã đưa ra quyết định.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu bố cục!

Về những việc Ngao Tông cần làm, hắn đã nói từ trước.

Để hai lần đại chiến sau đó của Vu Yêu hợp nhất, cách tốt nhất là nâng cao thực lực của Yêu tộc Thiên đình, khiến thực lực hai tộc Vu Yêu đạt được sự cân bằng tương đối!

Về việc làm thế nào để nâng cao thực lực của Yêu tộc Thiên đình, Ngao Tông trong lòng cũng có một vài kế hoạch!

Nói đơn giản, trong nguyên tác, yếu tố giúp Yêu tộc Thiên đình có thể chống lại Vu tộc chính là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Là hai trong số Tứ Đại Hung Trận Thượng Cổ, hai trận pháp này đã đóng vai trò cực kỳ to lớn trong các trận chiến của Vu Yêu đại chiến, giúp Yêu tộc Thiên đình có được lợi thế lớn!

Nếu Ngao Tông có thể bí mật truyền thụ hai trận pháp này cho Đế Tuấn và Thái Nhất, tự nhiên có thể nâng cao thực lực Yêu tộc Thiên đình!

Đương nhiên, đó chỉ là một khía cạnh, có nhiều cách khác để giúp Yêu tộc Thiên đình đạt được sự thăng tiến không nhỏ!

Không cần thiết phải liệt kê từng cái một, Ngao Tông không nói

nhiều!

Thực ra mà nói, với tu vi Thánh nhân của Ngao Tông, nếu muốn giúp Yêu tộc Thiên đình nâng cao thực lực, hắn có vô số phương pháp, căn bản không cần lo lắng!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu bận rộn với việc này!

Đầu tiên là bí mật truyền thụ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cho Đế Tuấn và Thái Nhất!

Lần này, Ngao Tông không còn lưu hậu chiêu trên Hồng Mông Tử Khí nữa!

Dù sao, nếu cùng một phương pháp sử dụng quá nhiều lần, đôi khi cũng sẽ gây ra một vài nghi ngờ!

Dù sao anh em Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không phải kẻ ngu muội!

Tuy nhiên, việc bí mật phát tán một số thông tin đối với Ngao Tông không phải là việc khó, hắn có đủ phương pháp để hoàn thành việc này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu bận rộn với việc này!

Đồng thời, sau khi Đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất kết thúc, đại quân Thiên đình dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn, trực tiếp trở về Thiên đình!

Lúc này, ngoài một bộ phận yêu tướng đang xử lý các vấn đề hậu chiến, tất cả yêu thần, yêu soái và các tầng lớp cao khác của Thiên đình đều tề tựu trên đại điện Thiên đình!

Đế Tuấn triệu tập hội nghị!

Nguyên nhân Đế Tuấn triệu tập các tầng lớp cao của Thiên đình là để thương nghị đối sách!

“Trải qua trận đại chiến này, tất cả chúng ta đều nhận thức được thực lực cường đại của Vu tộc!

Nhưng hiện tại, giữa Thiên đình ta và Vu tộc đã kết thù lớn!” “Tuy có sự can thiệp của Hồng Quân Thánh nhân, nhưng đợi một Nguyên Hội trôi qua, Vu tộc nhất định sẽ lại phát động đại chiến, công kích Yêu tộc Thiên đình ta.” “Vì vậy, chúng ta cần tìm ra phương pháp, tăng cường thực lực Thiên đình ta, để tiện cho khi trận đại chiến tiếp theo đến, có thể chống lại Vu tộc, thậm chí tiêu diệt Vu tộc…” Đế Tuấn không phải kẻ ngu muội, hắn không hề tự mãn vì sự can thiệp của Hồng Quân lão tổ, mà đang suy nghĩ về trận đại chiến tiếp theo!

Vì nguyên nhân này, Đế Tuấn mới triệu tập các tầng lớp cao của Thiên đình, muốn tập hợp trí tuệ để đưa ra phương pháp ứng đối!

Trước điều này, các tầng lớp cao của Thiên đình đều nhìn nhau, không ai nói lời nào!

Bởi vì trải qua trận đại chiến trước, họ đã nhận thức được sự cường đại của Vu tộc!

Hiện tại, nhất thời, cũng khó mà đưa ra phương pháp ứng đối!

Đế Tuấn nhìn tất cả phản ứng của các tầng lớp cao Thiên đình vào mắt, lập tức hiểu rõ ý nghĩ trong lòng, trong lòng không khỏi tức giận!

Lúc này, một bóng người bước ra, tâu lên Đế Tuấn.

“Khải bẩm Thiên Đế, Bạch Trạch trong lòng có một kế hoạch…” Người mở miệng chính là Bạch Trạch, Bạch Trạch đưa ra một ý kiến!

“Bạch Trạch, có kế hoạch gì, mau nói mau nói!” Nghe lời Bạch Trạch, Đế Tuấn mắt sáng lên, vội vàng nói với Bạch Trạch!

Phải biết, Bạch Trạch thông hiểu vạn vật, là quân sư của Đế Tuấn.

Đề nghị của Bạch Trạch thường có tác dụng không nhỏ, Đế Tuấn cũng biết, Bạch Trạch có thể nói ra lời này là có căn cứ!

"Trong trận đại chiến lần này, tuy thực lực của tộc nhân Vu tộc không tệ, toàn dân đều là binh sĩ, nhưng điểm yếu cũng vô cùng rõ ràng, tự chiến riêng lẻ, không hề có bất kỳ quy củ nào!" "Điểm này, Vu tộc khác với Thiên đình ta, đại quân Thiên đình ta thường xuyên thao luyện, tiến thoái có trật tự, giữa các quân đoàn hợp tác chặt chẽ, thậm chí thiên binh cấp thấp liên thủ, có thể vượt cấp khiêu chiến!" "Cho nên, Bạch Trạch cho rằng, chúng ta có thể bắt đầu từ phương diện trận pháp…" Bạch Trạch từ tốn nói, trình bày kế hoạch của mình!

Con đường trận pháp, là một trong những phương pháp mà Bạch Trạch đưa ra!

Về điều này, Đế Tuấn rơi vào trầm tư, bởi vì Đế Tuấn đang suy nghĩ về một việc!

Ngày xưa, khi Ngao Tông Thánh nhân thành Thánh, tiền vãng U Minh Luân Hồi giảng đạo, đã từng tại U Minh Huyết Hải nhìn thấy một trận pháp đặc biệt!

Nếu có thể biến trận pháp đó thành của mình, không chừng có thể nâng cao thực lực Thiên đình!

Không sai, điều Đế Tuấn nói, chính là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Bởi vì Bạch Trạch nhắc nhở, Đế Tuấn đã suy nghĩ theo một hướng!

Thực ra mà nói, đây chính là kết quả của sự dẫn dắt bí mật của Ngao Tông!

Sau khi Ngao Tông đưa ra quyết định, muốn tiếp tục đẩy nhanh

tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp, hắn đã bắt đầu bí mật bố trí.

Chương 384

Mục tiêu ám chỉ của Ngao Tông, chính là Bạch Trạch, một trong mười hai yêu thần Thiên đình!

Bởi vì Bạch Trạch là quân sư của Đế Tuấn, lời nói của hắn, Đế Tuấn cũng sẽ suy xét nhiều hơn!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới đặt mục tiêu vào Bạch Trạch!

Còn về thiên phú thông hiểu vạn vật của Bạch Trạch, đối với Ngao Tông, hoàn toàn không có tác dụng!

Phải biết, Ngao Tông đã là Thánh nhân, thậm chí là Người đại diện Địa đạo, nếu Bạch Trạch có thể biết được bố cục của Ngao Tông, đó mới là điều kỳ lạ thật sự!

Vì nguyên nhân này, mới có tình huống hiện tại!

Dưới sự nhắc nhở của Bạch Trạch, Đế Tuấn bắt đầu suy nghĩ về phương diện trận pháp!

Đương nhiên, đây chỉ là bước đầu tiên, sự dẫn dắt bí mật của Ngao Tông không chỉ dừng lại ở đây!

Tiếp theo, Ngao Tông sẽ từng bước dẫn dắt Đế Tuấn, để Đế Tuấn từ Hà Đồ Lạc Thư, linh bảo bẩm sinh của hắn, từng bước nghiên cứu ra Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Đồng thời, khi Ngao Tông bắt đầu giúp Yêu tộc Thiên đình nâng cao thực lực để đẩy nhanh tiến trình Vu Yêu Lượng Kiếp!

Tại Tử Tiêu Cung ngoài Ba mươi ba tầng trời, Hồng Quân lão tổ cũng đang suy nghĩ về một việc!

"Tình huống Vu Yêu Lượng Kiếp đã hoàn toàn rối loạn!" "Vu Yêu

Lượng Kiếp không chỉ khai mở sớm hơn, thậm chí thời gian hưu chiến sau Đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất cũng bị rút ngắn xuống còn một Nguyên Hội!" "Như vậy, với thực lực của Yêu tộc Thiên đình, căn bản không thể nào là đối thủ của Vu tộc!" "Khi Đại chiến Vu Yêu lần thứ hai đến, Yêu tộc Thiên đình căn bản không thể chống đỡ được đại quân Vu tộc!" "Không được, để Vu Yêu Lượng Kiếp tiến hành thuận lợi, lão đạo ta nhất định phải làm gì đó…" Hồng Quân lão tổ ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, suy tư về việc này!

Giống như Ngao Tông, Hồng Quân lão tổ cũng định giúp Yêu tộc Thiên đình một tay!

Tuy nhiên, mục đích của Hồng Quân lão tổ là để Vu Yêu Lượng Kiếp có thể tiến hành thuận lợi!

Đó cũng là một trong những quy tắc vận hành của Thiên đạo.

Lượng Kiếp tiến hành thuận lợi, đối với Thiên đạo có lợi ích không nhỏ!

Vì vậy, Hồng Quân lão tổ không thể không làm!

Chỉ có điều, mục đích của Ngao Tông và Hồng Quân lão tổ hoàn toàn không giống nhau, nhưng cả hai lại làm cùng một việc!

Có thể nói, Yêu tộc Thiên đình tiếp theo sẽ đón một giai đoạn phát triển nhanh chóng!

Dù sao, hai vị Thánh nhân đều đang bí mật giúp đỡ Yêu tộc Thiên đình.

Đây quả là một chuyện như mơ, ước chừng ngay cả Đế Tuấn cũng không dám tưởng tượng ra việc như vậy!

Chỉ có điều, hiện thực vĩnh viễn kỳ ảo hơn tưởng tượng!

Chỉ là Đế Tuấn hiện tại, căn bản không biết việc này, vẫn đang

phiền não vì việc nâng cao thực lực!

Về phía Ngao Tông, hắn không quá quan tâm đến những chi tiết phát triển của Yêu tộc Thiên đình!

Bởi vì Đế Tuấn cũng là Thiên Chi Kiêu Tử, chỉ cần cho một chút gợi ý, Đế Tuấn có thể suy một ra ba!

Có thể thấy, Ngao Tông đối với Đế Tuấn cũng vô cùng "tin tưởng".

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông chỉ làm một số bố trí, những việc sau đó, Ngao Tông không để ý nhiều nữa!

Dù sao, bản thân Ngao Tông cũng có rất nhiều việc cần bận rộn!

Bất kể sự phát triển của Tam thập lục phẩm Liên Tâm và Thông Thiên cùng các vị Địa đạo Thánh nhân, một số việc đó đều là những việc Ngao Tông trọng điểm quan tâm!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông cũng vô cùng bận rộn, không có quá nhiều thời gian để chú ý đến tình hình Yêu tộc Thiên đình!

Trong tình huống như vậy, năm nghìn năm thời gian thoáng chốc trôi qua!

Sau năm nghìn năm, bên ngoài U Minh Huyết Hải, đột nhiên truyền đến một trận chấn động!

Vài luồng khí tức cường đại xuất hiện bên ngoài U Minh Huyết Hải.

Trong đó có một luồng khí tức, nóng bỏng và bá đạo như ngọn lửa, tản mát ra nhiệt độ kinh người, giống như mặt trời!

"Thái Nhất, U Minh Huyết Hải?" Ngao Tông hơi ngạc nhiên, khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài U Minh Huyết Hải!

Đúng vậy, luồng khí tức cường đại xuất hiện bên ngoài U Minh

Huyết Hải, chính là Thái Nhất của Yêu tộc Thiên đình!

Điều này khiến Ngao Tông có chút ngạc nhiên!

Bởi vì Thái Nhất có được Địa đạo Hồng Mông Tử Khí, để tránh gặp tai họa, từ khi chém đạo xong, Thái Nhất vẫn luôn vô cùng khiêm tốn, ở trong Thiên đình khổ tu!

Kết quả không ngờ, Thái Nhất lần này lại quang minh chính đại đến U Minh Huyết Hải!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới cảm thấy ngạc nhiên như vậy!

Có chút không giống phong cách của Thái Nhất, chẳng lẽ Thái Nhất đã quên rằng Ngao Tông đã thông qua Hồng Mông Tử Khí lưu lại cảnh giới, để hắn chuyên tâm tu hành sao!

"Thiên đình Thái Nhất, cầu kiến Ngao Tông Thánh nhân!" "Thái Nhất phụng mệnh huynh trưởng Thiên Đế Đế Tuấn, đến U Minh Luân Hồi, hy vọng có thể cùng Nữ Oa đạo hữu gặp mặt…" Thanh âm hùng hồn của Thái Nhất truyền vào U Minh Huyết Hải, dâng lên bái thiếp cho Ngao Tông, nói rõ ý đồ của mình!

Người của Thiên đình lần này đến U Minh Huyết Hải, bái kiến Ngao Tông Thánh nhân, là vì đệ tử của Ngao Tông là Nữ Oa!

"Vì Nữ Oa, chẳng lẽ là vì chuyện Thiên Hôn…" Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, lập tức hiểu rõ ý đồ của Thái Nhất lần này!

Nữ Oa có Hồng Tú Cầu, linh bảo nhân duyên dị bảo, chưởng quản Thiên Địa Nhân Tam Hôn.

Lập Thiên Địa Nhân Tam Hôn đều có thể đạt được công đức to lớn!

Đế Tuấn muốn có được Thiên Hôn, để tăng trưởng công đức

Thiên đình, tăng cường sức mạnh Thiên đình!

Đây là mục đích của Thái Nhất lần này!

Điều này khiến Ngao Tông có chút ngạc nhiên.

Tuy Ngao Tông biết, Thiên Hôn sẽ rơi vào tay Đế Tuấn, nhưng không ngờ Đế Tuấn lại nhanh chóng làm việc này!

Phải biết, hiện tại cách kết thúc đại chiến trước đó, mới chỉ năm nghìn năm thời gian!

Thời gian ngắn như vậy, theo lý mà nói, Đế Tuấn lẽ ra không nên nhanh chóng nghĩ đến việc này!

Trừ phi, có người đang bí mật bày mưu cho Đế Tuấn, bí mật dẫn dắt hắn hoàn thành Thiên Hôn!

"Có lẽ là ý của Hồng Quân…" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, lờ mờ đoán được một số chuyện!

Đối với lời của Thái Nhất, Ngao Tông lập tức đoán được, Thái Nhất đến vì Thiên Hôn của Đế Tuấn!

Dù sao hoàn thành Thiên Hôn có thể mang lại lượng lớn khí vận cho Yêu tộc Thiên đình, tăng cường thực lực Yêu tộc Thiên đình!

Hơn nữa, Ngao Tông cũng lờ mờ đoán được, việc này có thể liên quan đến Hồng Quân lão tổ!

Bởi vì với tư duy của Đế Tuấn, trong thời gian ngắn, lẽ ra không thể nghĩ đến phương diện này!

Chương 385

Sự thật cũng đúng như vậy, trước đó khi Ngao Tông bí mật giúp Yêu tộc Thiên đình, để Đế Tuấn lĩnh ngộ hai đại thượng cổ hung trận.

Hồng Quân lão tổ cũng đang suy tính việc giúp Yêu tộc Thiên đình nâng cao thực lực!

Để Đế Tuấn hoàn thành Thiên Hôn, là một trong những phương pháp của Hồng Quân lão tổ!

Vì nguyên nhân này, sau khi Hồng Quân lão tổ dẫn dắt một hồi, mới có chuyện Thái Nhất đến U Minh Huyết Hải, thỉnh cầu Nữ Oa ban Thiên Hôn!

Đương nhiên, vì Hồng Quân lão tổ cũng là Thánh nhân, không thích hợp tùy tiện can thiệp vào cuộc chiến của hai tộc Vu Yêu.

Do đó, Hồng Quân lão tổ cũng như Ngao Tông, ẩn mình trong bóng tối dẫn dắt, mới có tình huống hiện tại!

"Bản tọa đã hiểu, tiến vào đi." Hiểu rõ duyên do bên trong, Ngao Tông phất tay áo, trực tiếp ban cho Thái Nhất và những người khác quyền tiện lợi, để đoàn người Thái Nhất tiến vào U Minh Huyết Hải.

Đây là một kết quả tất nhiên, Hồng Quân lão tổ muốn nâng cao thực lực của Yêu tộc Thiên đình, cũng phù hợp với mưu kế của Ngao Tông.

Do đó, Ngao Tông không có lý do để ngăn cản việc này.

Huống hồ, hiện tại Thái Nhất hiếm khi đến U Minh Huyết Hải, cơ hội như vậy, đối với Ngao Tông cũng không tệ!

Ngao Tông cũng định lợi dụng cơ hội này, chính thức tiếp xúc với Thái Nhất một phen!

Phải biết, U Minh Luân Hồi là địa bàn của Ngao Tông, có Địa đạo chi lực gia trì, Thiên đạo chi lực căn bản không thể dò xét tình huống bên trong U Minh Luân Hồi!

Như vậy, chỉ cần Thái Nhất tiến vào U Minh Luân Hồi, Thiên đạo cũng không thể biết được tình huống bên trong, đối với Ngao Tông, đây chẳng phải là một cơ hội tốt sao!

Dưới nhiều nguyên nhân, Ngao Tông trực tiếp mở cửa U Minh Huyết Hải, và phái vài thần quan dẫn đường cho đoàn người Thái Nhất!

"Chúng ta, cảm tạ Ngao Tông Thánh nhân!" Thái Nhất và các thành viên sứ đoàn đều chắp tay vái lạy về hướng Luân Hồi, đồng thanh xưng hô.

Sau đó, đoàn người Thái Nhất mới chính thức tiến vào Luân Hồi!

Sau khi tiến vào U Minh Luân Hồi, Thái Nhất lập tức muốn đến Luân Hồi Điện bái kiến Ngao Tông!

Dù sao Ngao Tông là chủ nhân của U Minh Luân Hồi, là tồn tại cấp bậc Thánh nhân.

Đến U Minh Luân Hồi, bất kể ôm mục đích gì, cũng nên đến bái kiến Thánh nhân trước!

Về điều này, Ngao Tông tự nhiên không từ chối!

Tuy nhiên, Thái Nhất lần này đến, mang theo một sứ đoàn, nhưng Ngao Tông không tiếp kiến tất cả thành viên sứ đoàn Thiên đình, chỉ tiếp kiến Thái Nhất.

Nhanh chóng, Thái Nhất đến trước mặt Ngao Tông, hành một đại lễ với Ngao Tông!

"Thái Nhất, bái kiến Ngao Tông Thánh nhân, cảm tạ Thánh nhân

đã ban ân cho Thái Nhất!" Thái Nhất trịnh trọng, hành một đại lễ với Ngao Tông, như thể Ngao Tông là ân nhân tái tạo của hắn!

"Nga, nếu là vì chuyện giảng đạo ở Luân Hồi Điện năm xưa, thì không cần như vậy, bởi vì Bản tọa khi đó giảng đạo, chỉ là phản hồi Hồng Hoang đại địa mà thôi." Ngao Tông cười như không cười nhìn Thái Nhất, từ tốn nói ra một câu!

Thái Nhất này, trong lời nói có ẩn ý, vô cớ hành một đại lễ với Ngao Tông, ắt hẳn có mục đích đặc biệt!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông hơi thăm dò một câu, muốn xem Thái Nhất có ý đồ gì!

"Lễ tạ ơn mà Thái Nhất dâng lên, không phải là ân giảng đạo của Thánh nhân, mà là đại ân Thánh nhân đã ban Địa đạo chi khí cho Thái Nhất!" "Ân này như tái tạo, Thái Nhất hành một đại lễ, cũng là chuyện nên làm!" Thái Nhất ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Ngao Tông, nói với Ngao Tông!

Quả nhiên, Thái Nhất là vì chuyện Hồng Mông Tử Khí!

Thái Nhất cũng không phải kẻ ngu muội, năm xưa khi Đông Vương Công vẫn lạc, Hồng Mông Tử Khí vô cớ xuất hiện bên cạnh mình, rất dễ khiến người ta nghĩ đến Ngao Tông!

Dù sao sự xuất hiện của Địa đạo Hồng Mông Tử Khí là vì Ngao Tông xuất hiện!

Tuy nhiên, Thái Nhất có chút không hiểu, vì sao Ngao Tông lại bí mật ban Hồng Mông Tử Khí, chứ không phải giao trực tiếp!

Chắc chắn có bí mật bên trong, Thái Nhất có chút không nhìn thấu.

Vì nguyên nhân này, Thái Nhất hơi thăm dò một tiếng, muốn xem Ngao Tông nói gì!

“Hồng Mông Tử Khí có linh, sẽ tự mình chọn chủ, có thể có được sự công nhận của Hồng Mông Tử Khí, chỉ có thể nói là cơ duyên không cạn mà thôi.” “Hơn nữa, Hồng Mông Tử Khí đã chọn ngươi, chứng tỏ ngươi có duyên với Địa đạo của ta.” “Xét thấy ngươi có duyên với Địa đạo, Bản tọa có thể ban cho ngươi một cơ hội, nếu có điều gì không rõ, lần này có thể thỉnh giáo Bản tọa!” Ánh mắt Ngao Tông hơi chuyển, lập tức hiểu rõ ý thăm dò của Thái Nhất!

Tuy nhiên, Ngao Tông không thừa nhận, lại nói một chuyện khác!

Hắn đã chọn Thái Nhất, ban cho một vị Địa đạo Thánh nhân, nhưng Ngao Tông sẽ không nói nhiều!

Hơn nữa, Ngao Tông cũng hy vọng Thái Nhất có thể trở thành Địa đạo Thánh nhân!

Do đó, Ngao Tông ban cho Thái Nhất một cơ hội, nếu Thái Nhất có điều gì, Ngao Tông có thể giải đáp cho Thái Nhất!

Ngao Tông ban cho Thái Nhất cơ hội, xem Thái Nhất có nắm bắt được không!

“Cảm tạ Thánh nhân, Thái Nhất quả thực có một vài điều không hiểu về cách chứng đạo, xin Thánh nhân tứ giáo…” Thái Nhất thần sắc kích động, vội vàng nói với Ngao Tông!

Thực ra, thỉnh giáo Ngao Tông về vấn đề tu hành, cũng là một trong những mục đích của Thái Nhất khi đến U Minh Luân Hồi lần này!

Phải biết, có được Địa đạo Hồng Mông Tử Khí, đối với Thiên đình, là đi theo một con đường khác!

Nhưng, do thân phận đặc biệt, dẫn đến không thể tiếp xúc nhiều với Ngao Tông!

Khi có được Hồng Mông Tử Khí, Thái Nhất đã biết điều này!

Do đó, đây là một cơ hội hiếm hoi có thể đến U Minh Luân Hồi, Thái Nhất cũng muốn nhân cơ hội này, xem thái độ của Ngao Tông.

Xem liệu có thể thỉnh giáo Ngao Tông, từ Ngao Tông mà có được một số cơ duyên hay không!

Đó cũng là một trong những mục đích của Thái Nhất!

Vì nguyên nhân này, Thái Nhất mới chủ động xin đi, nhận nhiệm vụ đến U Minh Luân Hồi này!

Sự thật chứng minh, Thái Nhất đã đoán đúng, Ngao Tông Thánh nhân tuy không trực tiếp biểu thái, nhưng thái độ đối với hắn lại vô cùng thân thiện, thậm chí còn ban cơ hội thỉnh giáo!

Do đó, Thái Nhất vội vàng nắm lấy cơ hội này, thỉnh giáo Ngao Tông về tu hành!

Về điều này, Ngao Tông cũng không lừa dối Thái Nhất, mà giúp Thái Nhất giải đáp!

Nhất thời, Thái Nhất đắm chìm trong việc nghe đạo!

Về phần việc thỉnh cầu Nữ Oa ban Thiên Hôn, thì tạm thời bị Thái Nhất gác sang một bên!

Thời gian thấm thoắt, ngàn năm thoáng chốc trôi qua!

Lúc này, cách thời điểm Thái Nhất tiến vào đạo trường của Ngao Tông, thỉnh cầu Ngao Tông giảng đạo giải đáp, đã trôi qua ngàn năm!

Trong ngàn năm đó, Thái Nhất đã lần lượt thỉnh giáo Ngao Tông tất cả những điều khúc mắc trên con đường tu hành!

Về điều này, Ngao Tông cũng không giấu giếm, từng chút một giúp Thái Nhất giải khai!

Hơn nữa, về phương diện chứng đạo, Ngao Tông còn hơi nhắc nhở Thái Nhất một tiếng!

Chương 386

"Thái Nhất, ngươi có biết sự huyền diệu của công đức không, nếu có thể đạt được công đức, đối với con đường chứng đạo của ngươi, cũng có trợ giúp không nhỏ!" Trong quá trình giảng đạo giúp Thái Nhất, Ngao Tông đã từng nói như vậy!

Đương nhiên, về chuyện công đức, Ngao Tông chỉ nói qua loa một chút, không đề cập quá nhiều.

Dù sao Ngao Tông chỉ hy vọng Thái Nhất chứng đắc vị Địa đạo Thánh nhân, còn về việc Thái Nhất chứng đạo bằng cách nào, Ngao Tông không có quá nhiều yêu cầu!

Dù sao Thái Nhất không phải đệ tử của Ngao Tông, Ngao Tông tự nhiên sẽ không ép buộc hắn phải chứng đắc vị Thánh nhân bằng phương thức Dĩ lực chứng đạo!

Nói ngoài lề, thông qua lần giảng đạo giải đáp này, tu vi của Thái Nhất cũng đã đạt được sự thăng tiến không nhỏ!

Tuy nhiên, ngàn năm thời gian trôi qua, Ngao Tông liền dừng lại, không tiếp tục giúp đỡ Thái Nhất nữa!

Bởi vì việc Thái Nhất ở lại U Minh Luân Hồi ngàn năm thời gian, có thể dùng một số lý do để lấp liếm qua!

Ví dụ như, Nữ Oa rất khó mời, cần Thái Nhất thành tâm nhiều lần thỉnh cầu, mới tốn ngàn năm thời gian chờ đợi v.v.!

Nhưng, nếu Thái Nhất tiếp tục thỉnh giáo Ngao Tông, ở lại U Minh Luân Hồi quá lâu, không chừng sẽ gây ra sự nghi ngờ cho Hồng Quân lão tổ!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới dừng lại việc giảng đạo!

“Thái Nhất, với tu vi hiện tại của ngươi, tu luyện thêm một thời gian nữa, liền có thể chứng đắc vị Địa đạo Thánh nhân, Bản tọa vô cùng xem trọng ngươi!” “Còn về việc thỉnh Nữ Oa ban Thiên Hôn cho huynh trưởng ngươi, Bản tọa có thể hạ đạt một đạo pháp chỉ, để Nữ Oa đi một chuyến!” “Nhưng ở bên ngoài, ngươi không được nói ra danh tính của Bản tọa, để tránh chiêu nhạ những phiền phức không cần thiết…” Ngao Tông nói qua loa một tiếng, đem một số việc cần chú ý nói cho Thái Nhất!

Về điều này, Thái Nhất nghiêm túc chắp tay, hành một lễ với Ngao Tông!

“Thái Nhất minh bạch, cảm tạ Thánh nhân ngàn năm giáo huấn!” Thái Nhất nghiêm túc nói, bày tỏ lòng biết ơn với Ngao Tông!

Chỉ có Thái Nhất mới hiểu, sau ngàn năm được Ngao Tông giải đáp, mức độ thực lực của hắn đã tăng trưởng đến mức nào!

Đương nhiên, khi ở bên ngoài, Thái Nhất sẽ tiếp tục sử dụng Hỗn Độn Chung áp chế tu vi của mình, để tránh bị người ngoài phát giác!

Nói ngoài lề, tuy Thái Nhất có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Nhưng, nếu Hồng Quân lão tổ thực sự có nghi ngờ, có ý muốn điều tra tình hình của Thái Nhất, Thái Nhất cũng khó mà giấu được!

Dù sao Hồng Quân lão tổ là Thánh nhân thật sự, Người đại diện Thiên đạo, có sức mạnh thần bí khó lường.

Nếu có tâm muốn làm, hoàn toàn có thể làm được việc như vậy!

Nhưng về việc này, Ngao Tông đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng!

Trong ngàn năm đó, Ngao Tông đã để lại một số hậu chiêu trên người Thái Nhất, che giấu khí tức của Thái Nhất, đảm bảo Hồng Quân lão tổ không thể tra ra!

Đây là một trong những món quà của Ngao Tông!

“Đi đi, Bản tọa chờ đợi biểu hiện của ngươi.” Ngao Tông hơi gật đầu, không nói nhiều, để Thái Nhất trực tiếp rời đi!

Thái Nhất vừa rời khỏi đạo trường của Ngao Tông, liền theo chỉ dẫn của thần quan, đến rìa U Minh Luân Hồi!

Ở đó, một cô gái mặc váy lụa đang ở rìa Luân Hồi, quan sát tình hình Luân Hồi!

Chính là Nữ Oa đang quan sát Luân Hồi!

“Bái kiến Nữ Oa đạo hữu, Thái Nhất phụng mệnh huynh trưởng Đế Tuấn, đến thỉnh cầu Nữ Oa đạo hữu, có thể sử dụng bảo vật của đạo hữu, ban Thiên Hôn cho huynh trưởng Đế Tuấn!” “Đương nhiên, Thái Nhất đã thỉnh cầu Thánh nhân, đợi Ngao Tông Thánh nhân cho phép, xin Nữ Oa đạo hữu tạo điều kiện, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất chúng ta, nhất định sẽ cảm kích không thôi!” Thái Nhất chắp tay, nói rõ ý đồ với Nữ Oa, và nói ra tất cả những chuyện đã có được sự cho phép của Ngao Tông!

“Ý của lão sư sao, ta hiểu rồi, vậy ta liền theo ngươi đi một chuyến vậy.” Nữ Oa hơi trầm ngâm, gật đầu với Thái Nhất!

Nếu Thái Nhất tự mình đến, Nữ Oa hoặc giả sẽ không đồng ý.

Bởi vì đối với Nữ Oa, quan sát U Minh Luân Hồi, lĩnh ngộ con đường của chính mình, mới là điều quan trọng nhất!

Nhưng, hiện tại Ngao Tông đã cho phép việc này, chứng tỏ Ngao Tông cũng có ý đồ đó!

Là đệ tử của Ngao Tông, Nữ Oa tự nhiên sẽ không làm trái mệnh lệnh của Ngao Tông, nên mới đồng ý việc này!

“Như vậy, ta Thái Nhất đại diện cho huynh trưởng Đế Tuấn, cảm

tạ Nữ Oa đạo hữu vậy.” Thái Nhất vô cùng hân hoan, hành lễ với Nữ Oa!

Những việc sau đó trở nên đơn giản hơn nhiều!

Nữ Oa đã đồng ý việc này, nên Nữ Oa hơi thu xếp một chút, liền cùng Thái Nhất rời khỏi U Minh Luân Hồi, đến Yêu tộc Thiên đình!

Dù sao hiện tại Nữ Oa, chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, chưa đạt đến cảnh giới Thánh nhân, không thể cách ngàn sơn vạn thủy mà ban Thiên Hôn cho Đế Tuấn.

Do đó, Nữ Oa chỉ có thể cùng Thái Nhất đến Thiên đình, ban Thiên Hôn cho Đế Tuấn!

“Hiện tại Nữ Oa đã quan sát U Minh Luân Hồi đến bước cuối cùng rồi!” “Tuy Nữ Oa rời khỏi U Minh Luân Hồi, nhưng đối với việc chứng đạo của Nữ Oa, lại không có ảnh hưởng quá lớn.” “Xem ra tiếp theo, Bản tọa cũng cần chuẩn bị cho bước tiếp theo rồi.” Trong đạo trường Thánh nhân ở Ba mươi sáu chư thiên, Ngao Tông nhìn ra ngoài Luân Hồi, lẩm bẩm tự nói.

Thực ra, về việc Thái Nhất đến Luân Hồi, Ngao Tông trong lòng có một vài dự đoán!

Việc Đế Tuấn muốn hoàn thành Thiên Hôn, đằng sau việc này, hẳn là có bóng dáng của Hồng Quân lão tổ!

Nhưng, Hồng Quân lão tổ làm như vậy, chưa chắc chỉ vì muốn nâng cao thực lực của Yêu tộc Thiên đình, hẳn là có ý đồ khác nhắm vào Nữ Oa!

Bởi vì Nữ Oa vẫn luôn ở trong Luân Hồi, không xuất hiện bên ngoài, trì hoãn việc tạo người thành Thánh!

Hồng Quân lão tổ trong lòng hẳn là vô cùng sốt ruột!

Do đó, Hồng Quân lão tổ lần này để anh em Đế Tuấn Thái Nhất, tìm Nữ Oa để chứng đắc Thiên Hôn, hẳn là cũng có ý đồ dẫn Nữ Oa rời khỏi U Minh Luân Hồi!

Không thể không nói, mưu kế của Ngao Tông là chính xác, hành động này của Hồng Quân lão tổ, có ý một mũi tên trúng hai đích, vừa vì Đế Tuấn và Thiên đình, vừa vì Nữ Oa!

Tuy nhiên, Ngao Tông lại không quá lo lắng!

Bởi vì Ngao Tông dám để Nữ Oa rời khỏi Luân Hồi, điều đó có nghĩa là Ngao Tông đã sớm chuẩn bị đầy đủ các loại!

Sự thật vẫn đúng như vậy, những năm qua, Ngao Tông không phải sống uổng phí!

Ngao Tông đã để lại không ít hậu chiêu trên người Nữ Oa, để đảm bảo kế hoạch sau này!

Do đó, Ngao Tông hoàn toàn không bận tâm đến việc Nữ Oa rời khỏi Luân Hồi!

Có thể nói, về việc Thiên đình và Nữ Oa, Ngao Tông trong lòng đã có tính toán rõ ràng!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông không nói nhiều nữa, bắt đầu kế hoạch tiếp theo!

Còn về kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông, đó là giúp Thông Thiên và những người khác thành Thánh!

Thông Thiên và Ngao Nguyệt cùng những người khác, cũng đã sắp đến lúc chứng đạo thành Thánh rồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông lại một lần nữa bận rộn!

Theo mưu kế của Ngao Tông, giải quyết tất cả mọi việc vào cuối Đại kiếp Vu Yêu lần thứ hai!

Như vậy, Ngao Tông mới có thể một hơi giải quyết luôn phiền phức của Hồng Quân lão tổ!

Do đó, Thông Thiên và các ứng cử viên Địa đạo Thánh nhân khác, phải thành công thăng cấp thành Địa đạo Thánh nhân trước khi trận đại chiến cuối cùng đến!

Chương 387

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông chuẩn bị giúp Thông Thiên và những người khác một lần nữa, để họ thăng cấp Thánh nhân cảnh giới sớm hơn một chút!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu chuẩn bị việc này, thông qua các phương pháp khác nhau, bí mật giúp Thông Thiên và những người khác trưởng thành!

Mặt khác, khi Ngao Tông bắt đầu bận rộn, Nữ Oa cùng Thái Nhất và những người khác đã đến Yêu tộc Thiên đình!

"Nữ Oa đạo hữu đến Thiên đình, Thiên đình thật sự bồng tất sinh huy!" Thiên Đế Đế Tuấn đã sớm đợi ở đó, chờ đợi sự đến của Nữ Oa!

Thực ra, Nữ Oa có thể đến, Đế Tuấn hân hoan không thôi.

Về việc Thái Nhất tốn ngàn năm thời gian, Đế Tuấn hoặc giả không hề có chút phiền lòng, bởi vì Thái Nhất muốn thỉnh Nữ Oa, cũng không phải việc dễ dàng!

Tốn ngàn năm thời gian, cũng là điều nên làm!

Do đó, Đế Tuấn không hỏi nhiều!

"Không biết Đế Tuấn đạo hữu đã chuẩn bị xong chưa, nếu đã chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu việc chứng Thiên Hôn đi." Nữ Oa hơi gật đầu, hành một lễ xong, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói với Đế Tuấn!

Phải biết, nếu không phải vì mệnh lệnh của Ngao Tông, Nữ Oa cũng sẽ không đến Yêu tộc Thiên đình!

Do đó, Nữ Oa không muốn lãng phí thời gian.

Chỉ mong nhanh chóng hoàn thành việc này, sau đó trở về U Minh Luân Hồi, tiếp tục quan sát Luân Hồi, hy vọng có thể sớm hoàn thành tâm nguyện!

"Tự nhiên, Nữ Oa đạo hữu nguyện ý giúp Bản Đế chứng đắc Thiên Hôn, Bản Đế vinh hạnh, tự nhiên không có lý do để đạo hữu phải chờ đợi, tất cả những việc cần chuẩn bị, đều đã chuẩn bị thỏa đáng!" Đế Tuấn hơi gật đầu nói!

Thái Nhất đã đến U Minh Luân Hồi, mời Nữ Oa ra.

Nhưng, trong khoảng thời gian đó, Đế Tuấn cũng không chỉ ngốc nghếch ở trong Thiên đình, chậm rãi chờ đợi Thái Nhất trở về!

Phải biết, việc chứng đắc Thiên Hôn không phải là việc nhỏ, có rất nhiều việc cần chuẩn bị.

Không nói gì khác, nhân tuyển Thiên hậu tổng phải chuẩn bị tốt chứ!

Đương nhiên, những việc này, Đế Tuấn đều đã hoàn thành!

"Nữ Oa đạo hữu, hai vị này là Thiên hậu của Bản Đế!" Đế Tuấn dắt hai cô gái, đến trước mặt Nữ Oa, giới thiệu với Nữ Oa!

Chính là hai chị em Hi Hòa và Thường Hi của Thái Âm Tinh, đây cũng là kết quả nỗ lực của Đế Tuấn trong khoảng thời gian đó!

"Nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu Thiên Hôn đi." Nữ Oa hơi gật đầu, Đế Tuấn đã chuẩn bị thỏa đáng, tự nhiên không còn gì tốt hơn!

Nghĩ đến đây, Thiên đình bắt đầu việc Thiên Hôn!

Sau một loạt nghi thức phức tạp, Đế Tuấn đã thành công hoàn hôn!

Lúc này, Nữ Oa cũng bắt đầu, trực tiếp tế xuất Hồng Tú Cầu!

"Trên Đại đạo, ta lấy danh Nữ Oa, lấy nhân duyên dị bảo Hồng Tú

Cầu làm chứng, ban Thiên Hôn cho phu phụ Đế Tuấn của Thiên đình, Thiên Hôn, thành!" Cùng với lễ ban hôn của Nữ Oa, Đại đạo phát ra tiếng oanh minh, dường như đang hưởng ứng lễ ban hôn của Nữ Oa!

Đồng thời, một đám mây vàng công đức to lớn, tụ tập trên Thiên đình!

Sau đó, đám mây vàng công đức chia làm bốn, lần lượt rơi xuống phu phụ Đế Tuấn, và trên người Nữ Oa!

Chính là công đức của Thiên Hôn!

Luân lý tình cảm của hôn nhân, sự ra đời của Thiên Hôn, đối với việc hoàn thiện quy tắc Hồng Hoang, có ý nghĩa không nhỏ!

Vì nguyên nhân này, mới có đám mây vàng công đức ra đời!

Còn về Nữ Oa có được đám mây vàng công đức, thì liên quan đến thân phận chứng hôn nhân của Nữ Oa!

Nữ Oa cầm nhân duyên dị bảo Hồng Tú Cầu, là người chứng kiến Thiên Hôn, tự nhiên có thể có được một phần công đức!

Có thể nói, việc Thiên Hôn lần này hoàn thành, vừa là cơ duyên của Đế Tuấn và Thiên đình, vừa là cơ duyên của Nữ Oa!

"Cảm tạ sự giúp đỡ của Nữ Oa đạo hữu, Bản Đế vô cùng cảm kích, xin Nữ Oa đạo hữu, tạm thời ở lại Thiên đình, để Bản Đế hậu tạ đạo hữu!" Đế Tuấn vô cùng hân hoan, nói với Nữ Oa!

Thực ra mà nói, Đế Tuấn thỉnh Nữ Oa ban Thiên Hôn, cũng hy vọng có thể chiêu mộ Nữ Oa!

Dù sao Nữ Oa là đệ tử của Thánh nhân, cũng là người sở hữu Hồng Mông Tử Khí, nếu có thể chiêu mộ Nữ Oa, nhất định có thể mang lại sức mạnh cường đại cho Yêu tộc Thiên đình!

"Thiện ý của đạo hữu, Nữ Oa xin tâm lĩnh, nhưng Nữ Oa một

lòng cầu đạo, chính chuẩn bị trở về U Minh Luân Hồi, theo Ngao Tông lão sư tu hành, không làm phiền đạo hữu nữa." Đối với lời chiêu mộ của Đế Tuấn, Nữ Oa không hề do dự, tự nhiên từ chối!

Đây là điều tất nhiên, Nữ Oa có thể đồng ý sao, căn bản không cần nói nhiều!

Về điều này, Đế Tuấn trong lòng có chút bất lực, nhưng lại không dám cưỡng ép giữ Nữ Oa lại!

Trước hết, Nữ Oa lần này đến, đã giúp hắn hoàn thành Thiên Hôn, có đại ân với hắn, có một mối nhân quả!

Mặt khác, Nữ Oa lần này ra ngoài, là có sự cho phép của Thánh nhân!

Nếu cưỡng ép giữ Nữ Oa lại, chẳng phải là đánh vào mặt Ngao Tông Thánh nhân sao.

Đế Tuấn hoặc giả không dám chọc giận Thánh nhân, tự nhiên sẽ không làm việc như vậy!

Vì nguyên nhân này, khi Nữ Oa từ chối xong, Đế Tuấn tự nhiên không nói nhiều, dùng lời lẽ tốt đẹp, tiễn Nữ Oa ra khỏi Thiên đình!

Tuy nhiên, khi Nữ Oa vừa rời khỏi Thiên đình, một vị đại năng thân người rắn đuôi, trực tiếp tìm đến!

"Muội muội, muội đang ở rìa Thiên đình sao?" Không sai, người xuất hiện trước mặt Nữ Oa, chính là huynh trưởng của Nữ Oa, Phục Hy!

"Huynh trưởng vì sao lại ở đây?" Nữ Oa ngạc nhiên, hỏi Phục Hy, muốn biết nguyên nhân Phục Hy xuất hiện ở đây!

Chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy sao, vừa rời khỏi Thiên đình, liền trực tiếp gặp được huynh trưởng Phục Hy!

Phải biết, từ đây đến Bất Chu Sơn, có một khoảng cách không nhỏ!

Hồng Hoang đại địa rộng lớn như vậy, cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên như vậy, chẳng lẽ quá trùng hợp rồi sao!

Với sự thông minh của Nữ Oa, tự nhiên cảm thấy có điều bất thường.

"Trước đó Hồng Quân lão sư truyền lệnh cho ta, Thiên Đế Đế Tuấn thành hôn, bảo ta đi một chuyến, đưa một phần hạ lễ…" Phục Hy nói qua loa một tiếng, nói ra nguyên nhân xuất hiện ở đây!

Nguyên nhân Phục Hy xuất hiện ở đây, là vì việc Đế Tuấn hoàn hôn!

Nhưng Nữ Oa lại từ việc này, nghe ra một vài ý nghĩa.

Việc huynh trưởng Phục Hy xuất hiện ở đây, liên quan đến Hồng Quân Thánh nhân, có chút đáng để suy xét kỹ lưỡng!

Nếu Ngao Tông ở đây, nhất định sẽ lập tức nhìn thấu tất cả mọi chuyện!

Sự thật, đây chính là thủ bút của Hồng Quân lão tổ!

Sau khi Nữ Oa rời khỏi Luân Hồi, Hồng Quân lão tổ nhất định sẽ làm một số việc, để tạo ra một số ảnh hưởng cho Nữ Oa!

Chương 388

Những việc Hồng Quân lão tổ nhất định sẽ làm, việc Phục Hy xuất hiện ở đây, là bằng chứng tốt nhất!

Bởi vì Phục Hy là huynh muội của Nữ Oa, thông qua Phục Hy ảnh hưởng Nữ Oa, là cách làm tốt nhất!

Có thể nói, tất cả mọi việc, đều nằm trong dự liệu của Ngao Tông!

Sự xuất hiện của Phục Hy, khiến Nữ Oa cảm thấy có chút ngạc nhiên!

Nhưng, Nữ Oa cuối cùng cũng không nói nhiều.

Thậm chí sau đó, Nữ Oa cũng theo Phục Hy, cùng trở về đạo trường Bất Chu Sơn!

Bởi vì từ sau khi Hậu Thổ thành Thánh giảng đạo, Nữ Oa vẫn luôn ở trong Luân Hồi, đã lâu rồi, không gặp huynh trưởng Phục Hy của mình!

Có thể nói, Nữ Oa trong lòng cũng vô cùng nhớ nhung huynh trưởng của mình!

Do đó, hiện tại hiếm hoi được gặp lại Phục Hy, Nữ Oa tự nhiên muốn cùng Phục Hy ôn chuyện cũ, nói về những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian này!

Vì nguyên nhân này, sau khi Phục Hy đưa lễ xong, Nữ Oa liền cùng Phục Hy rời đi, trở về đạo trường Bất Chu Sơn, tạm thời không đến U Minh Luân Hồi nữa!

Có thể nói, Hồng Quân lão tổ đã đánh một lá bài tình thân vô cùng hiệu quả, khiến Nữ Oa tạm thời thay đổi chủ ý!

Nói ngoài lề, về việc này, Ngao Tông tự nhiên vô cùng rõ ràng!

Nhưng, Ngao Tông lại không nói nhiều, thậm chí không hề ngăn cản, mặc cho Nữ Oa tạm thời trở về Bất Chu Sơn!

Có thể nói, mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của Ngao Tông!

Mặt khác, cùng với việc Thiên Hôn thành lập, phu phụ Đế Tuấn chính thức trở thành mối nhân duyên đầu tiên giữa Thiên Địa!

Do đó, khí vận của Yêu tộc Thiên đình, đã đạt được sự tăng trưởng không nhỏ!

Vì nguyên nhân này, trong khoảng thời gian tiếp theo, Yêu tộc Thiên đình lại một lần nữa đạt được sự tăng trưởng không nhỏ!

Thực lực của Yêu tộc Thiên đình được nâng cao toàn diện, thậm chí có vài vị yêu thần kỳ cựu, đã thành công thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đối với Yêu tộc Thiên đình, đây đều là sự gia tăng lớn!

Có thể nói, từ sau khi phu phụ Đế Tuấn chứng đắc Thiên Hôn, thực lực của Yêu tộc Thiên đình đã đạt được sự tăng trưởng không nhỏ!

Vì nguyên nhân này, toàn bộ Yêu tộc Thiên đình đều chìm đắm trong niềm hỷ duyệt!

Thời gian thấm thoắt, vạn năm thoáng chốc trôi qua!

Sau vạn năm, trong Yêu tộc Thiên đình, cũng xảy ra một chuyện lớn!

Đó là Thiên hậu Hi Hòa có thai!

Đối với Yêu tộc Thiên đình, đây là một chuyện vô cùng chấn động!

Dù sao việc quân vương có con cháu, đối với một thế lực mà nói, tự nhiên là một việc vô cùng quan trọng!

Yêu tộc Thiên đình tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Vì nguyên nhân này, trong Yêu tộc Thiên đình, đã gây ra một sự chấn động không nhỏ!

Hơn nữa, vì chuyện Thiên hậu có thai, phương châm tiếp theo của Yêu tộc Thiên đình, lại xuất hiện một sự thay đổi không nhỏ!

Ban đầu Yêu tộc Thiên đình định dựa vào thế lực trước đó, tiến hành mở rộng quy mô lớn, đẩy nhanh tốc độ phát triển của Thiên đình!

Nhưng vì chuyện Thiên hậu có thai, trọng điểm tiếp theo của Yêu tộc Thiên đình, tự nhiên là chuyện con cháu của Thiên Đế!

Vì nguyên nhân này, tuy Yêu tộc Thiên đình đang mở rộng, nhưng tốc độ mở rộng, lại hơi chậm lại không ít!

Đây là sự thay đổi đặc biệt của Yêu tộc Thiên đình!

Thời gian thấm thoắt, ba vạn năm thoáng chốc trôi qua, trong ba vạn năm đó, khí tức sinh mệnh trên người Thiên hậu càng ngày càng nồng đậm!

Trải qua ba vạn năm thai nghén, Thiên hậu cuối cùng cũng đến lúc lâm bồn!

Khoảng thời gian này cũng là lúc Thiên đình, cảnh giới nghiêm ngặt nhất!

Bởi vì chúng thần Thiên đình cũng lo lắng, có kẻ địch bên ngoài vào lúc này, muốn gây rối cho Thiên đình!

Dù sao Yêu tộc Thiên đình mấy năm nay, vẫn luôn chinh chiến nam bắc, có không ít đối thủ!

Để tránh những phiền phức không cần thiết, cảnh giới Thiên đình, tự nhiên sẽ nghiêm ngặt hơn rất nhiều!

Sau đó, dưới sự mong đợi của chư thần Thiên đình, Thiên hậu cuối cùng cũng hạ sinh con cháu!

Mười chú Kim Ô nhỏ như những mặt trời thu nhỏ, chính thức ra đời!

Thiên hậu sinh con, hạ sinh mười chú Kim Ô nhỏ!

Đây chính là kết quả cuối cùng!

Khi Thiên hậu hạ sinh mười chú Kim Ô nhỏ, Thiên Địa giáng xuống dị tượng, chúc mừng Thiên hậu sinh con!

Về điều này, Đế Tuấn vô cùng hân hoan!

Bởi vì cuối cùng cũng có con cháu, mười chú Kim Ô nhỏ vừa sinh ra đã có dị tượng bẩm sinh!

Mười chú Kim Ô nhỏ có tư chất cao đến mức nào, tự nhiên không cần nói nhiều!

Hơn nữa, điều khiến Đế Tuấn hân hoan nhất, là trên người mười chú Kim Ô nhỏ, lại có bẩm sinh một phần công đức!

Đế Tuấn nhìn ra được, đây chính là một phần công đức Thiên Hôn trên người Thiên hậu!

Bởi vì Thiên hậu sinh con, công đức Thiên Hôn trên người Thiên hậu, cũng có một phần di truyền sang mười chú Kim Ô nhỏ!

Điều này đủ để chứng minh, nội hàm của mười chú Kim Ô nhỏ phong phú đến mức nào!

Vì nguyên nhân này, Đế Tuấn mới hân hoan đến vậy!

Vì thế, Thiên đình đã đại tiệc ăn mừng một phen, tổ chức một đại

điển long trọng!

Từ khi Thiên đình ra đời, đây là một trong những đại lễ hiếm có.

Nhưng, đợi sau khi đại điển kết thúc, Đế Tuấn bắt đầu an trí mười chú Kim Ô nhỏ!

Dù sao mười chú Kim Ô nhỏ tư chất kinh người, Đế Tuấn tự nhiên không muốn lãng phí thiên phú đó, muốn tìm một động phủ phúc địa đỉnh cấp, để mười chú Kim Ô nhỏ trưởng thành tốt!

Vì thế, Đế Tuấn đã cùng Thái Nhất thương nghị kỹ lưỡng một phen!

Sau đó, Đế Tuấn đưa ra quyết định, đưa mười chú Kim Ô nhỏ đến Thái Dương Cổ Tinh!

Chương 389

Bởi vì Thái Dương Tinh là nơi phát nguyên của Đế Tuấn và Thái Nhất, trời sinh khế hợp với Kim Ô!

Mặt khác, trên Thái Dương Tinh có Phù Tang Thụ, một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, đối với tộc Kim Ô, có trợ giúp vô cùng lớn!

Có thể nói, đây là nơi ươm mầm tốt nhất cho tộc Kim Ô!

Vì nguyên nhân này, sau một hồi cân nhắc, Đế Tuấn đưa ra quyết định, đưa mười chú Kim Ô nhỏ đến Phù Tang Thụ trên Thái Dương Tinh, để chúng trưởng thành trên Thái Dương Tinh, trải qua thời kỳ ấu thơ!

Có thể nói, việc Thiên hậu sinh con, đến đây đã kết thúc một giai đoạn!

Yêu tộc Thiên đình tiếp theo, có thể một lần nữa tập trung sức mạnh, đẩy nhanh tốc độ mở rộng, tăng trưởng thực lực Yêu tộc Thiên đình càng nhiều càng tốt!

Dù sao hiện tại cách thời gian hưu chiến trước đó, đã trôi qua vài vạn năm rồi!

Thời gian còn lại cho Yêu tộc Thiên đình, không còn nhiều nữa!

Để giành được thắng lợi cuối cùng trong trận đại chiến sắp tới, Đế Tuấn không thể phân tâm, chỉ có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của Yêu tộc Thiên đình!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Đế Tuấn đưa mười chú Kim Ô nhỏ đến Thái Dương Tinh!

Nghĩ đến đây, Yêu tộc Thiên đình lại một lần nữa tập trung tất cả sức mạnh, nhanh chóng mở rộng!

Về những việc này, Ngao Tông tự nhiên vô cùng rõ ràng!

Hoặc có thể nói, Ngao Tông đối với các việc của Yêu tộc Thiên đình, vẫn luôn giữ một mức độ quan tâm nhất định!

Đương nhiên, tuy Ngao Tông vẫn luôn quan tâm đến các việc của Yêu tộc Thiên đình, nhưng đối với kế hoạch chính.

Đó là việc bồi dưỡng các ứng cử viên Địa đạo Thánh nhân thành Địa đạo Thánh nhân, Ngao Tông cũng không quên!

Trải qua nhiều lần dẫn dắt của Ngao Tông, con đường tự ngã của Thông Thiên, cuối cùng cũng đến lúc đột phá!

Một khi Thông Thiên thành công bước ra con đường tự ngã, điều đó có nghĩa là, Thông Thiên không còn xa cảnh giới chứng đạo thành Thánh nữa!

Ầm ầm!

Một luồng khí tức kinh người, xuất hiện ở sâu trong Ba mươi sáu chư thiên của Luân Hồi!

Trong Tịnh Thổ do Ngao Tông khai tịch, một bóng người khí thế hiên ngang, trên người tản mát ra khí tức kinh người!

Một luồng khí tức mạnh mẽ, như một thanh trường kiếm sắc bén, dường như muốn đâm xuyên bầu trời!

Chính là Thông Thiên đang bế quan!

Trải qua thời gian bế quan dài đằng đẵng, cộng thêm nhiều lần chỉ dẫn bí mật của Ngao Tông, Thông Thiên lúc này đã ở rìa của sự thăng cấp!

Không sai, hiện tại Thông Thiên, chỉ còn một bước cuối cùng để chứng đạo thành Thánh!

Chỉ cần bước qua một bước, Thông Thiên liền có thể chứng đạo

thành Thánh!

"Tuy đã sử dụng một số thủ xảo, nhưng việc Thông Thiên sắp chứng đạo, là điều không thể phủ nhận!" "Không thể không nói, tư chất của Tam Thanh cao đến mức, thực sự khiến người ta phải cảm khái!" Một bóng người mặc hắc bào, thân thể bao quanh đạo vận, xuất hiện bên ngoài Tịnh Thổ, ngưng vọng Thông Thiên bên trong Tịnh Thổ!

Chính là Ngao Tông!

Bởi vì Ngao Tông thường xuyên chú ý đến tình hình của các đệ tử, nên việc Thông Thiên sắp đột phá, Ngao Tông tự nhiên biết được!

Vì nguyên nhân này, ngay khi Thông Thiên sắp đột phá, Ngao Tông mới xuất hiện ở đây!

Còn về "thủ xảo" trong lời của Ngao Tông, là vì con đường chứng đạo của Thông Thiên, hơi có chút đặc biệt!

Thực ra, lúc ban đầu, Thông Thiên dưới sự dẫn dắt của Ngao Tông, đã sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, chém hạ đạo thân thứ nhất, thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng sau đó, Thông Thiên thông qua trận chiến với Ngao Nguyệt, đã chứng kiến sự cường đại của Dĩ lực chứng đạo!

Vì nguyên nhân này, Thông Thiên sau đó lại chuyển tu phương pháp Dĩ lực chứng đạo!

Có thể nói, con đường chứng đạo của Thông Thiên, đã kết hợp hai loại phương pháp chứng đạo!

Tóm gọn lại một chút, Thông Thiên trước tiên thông qua Hóa Tự Tại Chứng Đạo Pháp, chém hạ ba đạo thân thể, đi đầu nâng cao tu vi của mình lên cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Sau đó, Thông Thiên lại sử dụng việc lĩnh ngộ con đường tự ngã, bước ra con đường của chính mình!

Như vậy, dưới sự kích thích của tu vi bản thân!

Chỉ cần Thông Thiên bước ra con đường tự ngã, liền có thể một hơi, trực tiếp thăng cấp cảnh giới Thánh nhân!

Nói trắng ra, con đường mà Thông Thiên đang đi, không phải là con đường Dĩ lực chứng đạo thuần túy!

Có chút khác biệt so với Hậu Thổ thành Thánh!

Bởi vì con đường mà Hậu Thổ đã đi, lại là con đường Dĩ lực chứng đạo thuần túy!

Dù sao Tổ Vu trời sinh chưởng nắm một đạo bản nguyên viên mãn, ưu thế của mười hai Tổ Vu, người khác chỉ có thể ngưỡng mộ mà không thể có được!

Thực ra mà nói, vài đệ tử của Ngao Tông, cơ bản đều đi theo con đường của Thông Thiên!

Đây là kết quả do Ngao Tông thúc đẩy!

Không còn cách nào khác, dù sao Ngao Tông năm xưa, để sớm đánh dấu ấn Địa đạo cho Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, chỉ có thể sử dụng phương pháp như vậy!

Hơn nữa, chỉ cần Thông Thiên và Nữ Oa cùng những người khác, thăng cấp cảnh giới Thánh nhân, cũng nhất định sẽ mạnh hơn những Thánh nhân sử dụng Trảm Tam Thi chứng đạo, hoặc Công đức chứng đạo!

Về điểm này là điều không cần phải nghi ngờ!

Nói ngoài lề, điều khiến Ngao Tông không ngạc nhiên, có một việc!

Đó chính là con đường tự ngã mà Thông Thiên đã chọn!

Cảm nhận khí tức tản mát ra từ trên người Thông Thiên, con đường tự ngã của Thông Thiên, tự nhiên không cần nói nhiều, nhất định là con đường Kiếm tu!

Tuy Ngao Tông đã sớm dự liệu, nhưng khi thực sự nhìn thấy, Ngao Tông có chút ngạc nhiên!

Phải biết, Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, đều có truyền thừa thuộc về Bàn Cổ!

Ví dụ, Thái Thanh Lão Tử truyền thừa Đan đạo, Ngọc Thanh Nguyên Thủy truyền thừa Luyện khí, và Thượng Thanh Thông Thiên truyền thừa Trận pháp!

Có thể nói, con đường Trận pháp mới là phù hợp nhất với con đường tự ngã của Thông Thiên!

Kết quả không ngờ, Thông Thiên cuối cùng lại chọn con đường Kiếm tu, xác định đó là con đường tự ngã của mình!

Điều này khiến Ngao Tông có chút ngạc nhiên!

Nhưng suy nghĩ kỹ, việc Thông Thiên chọn con đường Kiếm tu, dường như cũng là điều có thể dự liệu được!

Bởi vì Thông Thiên và con đường Kiếm tu, dường như có độ khế hợp đặc biệt, đả từ một khai thủy đích thì hậu, Thông Thiên nhất trực sử dụng kiếm hình linh bảo!

Chương 390

Thậm chí trong nguyên tác, Thông Thiên chưởng nắm Tru Tiên Tứ Kiếm, bảo vật chí bảo đó!

Do đó, việc Thông Thiên chọn con đường Kiếm tu, là điều có thể nói là nằm ngoài dự kiến nhưng lại trong phạm vi dự liệu!

Ầm!

Đúng lúc Ngao Tông đang suy nghĩ vẩn vơ, Thông Thiên thăng cấp, đã đến thời điểm then chốt!

Khí tức siêu việt Chuẩn Thánh, bùng phát từ trên người Thông Thiên!

Khí tức Kiếm đạo trên người Thông Thiên, nhanh chóng tụ tập, ngưng tụ thành một Đạo Quả hư ảo!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thông Thiên đột nhiên mở mắt, phất tay áo, một luồng linh khí màu tím hư ảo, xuất hiện trong tay Thông Thiên!

Chính là Địa đạo Hồng Mông Tử Khí mà Ngao Tông đã ban cho Thông Thiên khi giảng đạo!

"Đạo Quả Thánh nhân, ngưng cho ta!" Cùng với một tiếng quát khẽ của Thông Thiên!

Địa đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Thông Thiên, nhanh chóng dung nhập vào Đạo Quả của Thông Thiên!

Vù!

Đạo Quả của Thông Thiên, nhanh chóng ngưng thực, biến thành một Đạo Quả hình kiếm!

Chính là Đạo Quả Thánh nhân của Thông Thiên!

Thông Thiên đã thành công thăng cấp cảnh giới Thánh nhân!

Trở thành vị Địa đạo Thánh nhân thứ hai sau Hậu Thổ!

"Hay!

Từ bây giờ trở đi, Địa đạo của ta có hai vị Địa đạo Thánh nhân!" Ngao Tông vô cùng hân hoan, trong mắt có vẻ kích động!

Bởi vì Ngao Tông có thể cảm nhận được, cùng với việc Thông Thiên thành Thánh, sức mạnh của Địa đạo lại một lần nữa được tăng cường mạnh mẽ!

Trong không gian Địa đạo, cũng đã tăng thêm rất nhiều quyền hạn Địa đạo mới!

Một khi Ngao Tông chưởng nắm một phần quyền hạn Địa đạo, khả năng kiểm soát Địa đạo của Ngao Tông, sẽ thăng tiến lên một giai đoạn hoàn toàn mới!

Đối với Ngao Tông, đây là một tin tức cực kỳ tốt!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới hân hoan đến vậy!

Đồng thời, khi Ngao Tông đang trong niềm hân hoan, khí tức Thánh nhân của Thông Thiên, cũng chính thức truyền ra khỏi U Minh Luân Hồi, lan truyền trên Hồng Hoang đại địa!

Nhất thời, trên Hồng Hoang đại địa xuất hiện các loại thiên địa dị tượng!

Từng trận thiên địa đạo âm, vang vọng trên bầu trời!

Trên đại địa, linh khí hồi phục, cây khô gặp xuân, trăm hoa đua nở!

Đồng thời, uy áp Thánh nhân của Thông Thiên, trực tiếp truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Tất cả sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang, đều cúi lưng, chắp tay hành lễ về hướng U Minh Luân Hồi, trong miệng đều xưng hô "Thánh nhân"!

Hành lễ với Thánh nhân!

Đó là đặc điểm của Thánh nhân!

Một ngày, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều biết được, trên Hồng Hoang đại địa, lại có một vị Thánh nhân ra đời!

Đồng thời, tại Tử Tiêu Cung ngoài Ba mươi ba tầng trời, Hồng Quân lão tổ thân vận đạo vận, trực tiếp thoát khỏi trạng thái hợp đạo!

Thần sắc Hồng Quân lão tổ khó coi, nhìn về hướng U Minh Luân Hồi, trong mắt có một tia nộ ý!

"Thông Thiên thành Thánh, trở thành Địa đạo Thánh nhân, về phía Địa đạo, lại có Thánh nhân mới ra đời!" Hồng Quân lão tổ vô cùng tức giận! "Thông Thiên thành Thánh, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, vậy là phía Địa Đạo lại có Thánh Nhân mới đản sinh!" Hồng Quân Lão Tổ vô cùng tức giận!

Với một Hồng Quân Lão Tổ thâm sâu khó lường, không hề để sóng gió nổi lên trong lòng, đây là lần hiếm hoi lão thất thố!

Dù sao Hồng Quân Lão Tổ ít khi có tâm trạng không thể kiểm soát như hiện tại.

Không, Hồng Quân Lão Tổ có phản ứng như vậy cũng là điều đương nhiên!

Bởi vì Thông Thiên lại thành Thánh!

Phải biết, Thông Thiên là người của Địa Đạo, việc Thông Thiên thành Thánh đại biểu cho việc phía Địa Đạo lại có thêm một tôn chiến lực đỉnh cấp!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây thật sự không phải tin tức tốt lành!

Đương nhiên, việc Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân đản sinh là điều tất yếu, kỳ thực cũng không có gì đáng nói.

Nhưng điều mấu chốt hiện tại là Hậu Thổ và Thông Thiên liên tiếp thành Thánh, khiến phía Địa Đạo có hai vị Thánh Nhân!

Còn phía Thiên Đạo, cho đến bây giờ vẫn chưa có Thánh Nhân nào xuất hiện!

Đó mới là tin tức tồi tệ nhất!

Nói đi cũng không có cách nào khác, bởi vì sự đản sinh của Thiên Đạo Thánh Nhân có một điều kiện tiên quyết, đó chính là Nữ Oa tạo người thành Thánh!

Bởi vì các Thiên Đạo Thánh Nhân do Hồng Quân Lão Tổ chỉ định, toàn bộ đều phải lập giáo chứng đạo, và có liên hệ khó hiểu với Nhân Tộc!

Thực ra, đây chính là do lòng tham của Hồng Quân Lão Tổ mà ra!

Hồng Quân Lão Tổ có dã tâm không nhỏ, muốn thông qua Thái Thanh Lão Tử cùng các Thiên Đạo Thánh Nhân khác thành Thánh, kéo thêm mối quan hệ với Nhân Tộc, nhân vật chính của Thiên Địa sau này!

Giống như Nhân Giáo của Thái Thanh Lão Tử, trực tiếp để Thái Thanh Lão Tử trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, sản sinh liên hệ đặc thù với Nhân Tộc, nhân vật chính của Thiên Địa sau này!

Vì nguyên nhân này, Thánh Nhân phía Thiên Đạo mới bị hạn chế trong việc đản sinh!

Chỉ có thể nói, dã tâm của Hồng Quân Lão Tổ quá lớn rồi!

Dã tâm to lớn ấy, ngược lại lại trở thành hòn đá cản đường Hồng Quân Lão Tổ, khiến Thiên Đạo Thánh Nhân không thể nhanh chóng quy vị! "Không hay rồi, hiện tại Nữ Oa đã rời khỏi U Minh Luân Hồi, trở về đạo tràng Bất Chu Sơn, ở cùng Phục Hy!" "Kế tiếp, chỉ cần lão đạo ta đẩy nhanh tốc độ, khiến Nữ Oa nhanh chóng tạo người thành Thánh, thì các Thiên Đạo Thánh Nhân của phe lão đạo ta có thể đản sinh rồi!" Hồng Quân Lão Tổ lẩm bẩm trong lòng.

Kỳ thực, một mặt, lão cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì!

Sau sự kiện Đế Tuấn cưới vợ trước đó, Hồng Quân Lão Tổ đã thành công khiến Nữ Oa bước ra khỏi Luân Hồi!

Như vậy, Hồng Quân Lão Tổ có thể âm thầm dẫn dắt, khiến Nữ Oa thành Thánh sớm hơn!

Chỉ cần Nữ Oa tạo người thành công, các Thiên Đạo Thánh Nhân của phe kia có thể nhanh chóng quật khởi!

Chương 391

Nhưng nói đi thì, nếu Nữ Oa tạo người thành Thánh, vậy thì phía Địa Đạo lại sẽ có thêm một tôn Địa Đạo Thánh Nhân!

Sự việc này khiến sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ lại trở nên khó coi!

Nếu Nữ Oa cũng thành Thánh, phía Địa Đạo ít nhất sẽ có ba tôn Thánh Nhân!

Điều này rất có khả năng sẽ xảy ra!

Tuy Hồng Quân Lão Tổ không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó, nhưng đó lại là điều tất yếu phải diễn ra!

Vì vậy, trong lòng Hồng Quân Lão Tổ tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào, dù sao thì cũng là lão tự đào hố cho mình! "Đừng suy nghĩ lung tung nữa, mau chóng thúc đẩy việc Nữ Oa tạo người, để Thánh Nhân của phe Thiên Đạo quy vị, đó mới là việc khẩn yếu nhất hiện tại!" Hồng Quân Lão Tổ khẽ lẩm bẩm, bắt đầu bày bố cho sự việc này!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu hạ lệnh!

Cùng lúc đó, trong U Minh Luân Hồi, Thông Thiên đang tiêu hóa cảm ngộ Thánh Nhân, rất lâu sau mới từ từ mở mắt. "Tạ ơn Lão sư hộ đạo, Thông Thiên không phụ sự kỳ vọng của Lão sư, đã thành công bước vào cảnh giới Thánh Nhân, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân!" Thông Thiên lập tức đến bên Ngao Tông, hành một đại lễ với y!

Tuy vừa rồi Thông Thiên tập trung toàn bộ tinh lực để đột phá cảnh giới, nhưng trong lòng y vô cùng rõ ràng, Ngao Tông vừa rồi vẫn luôn hộ đạo cho y!

Tấm lòng này, khiến Thông Thiên vô cùng cảm động! "Đệ tử của

bản tọa, vào thời khắc đột phá mấu chốt, vi sư tự nhiên sẽ không làm ngơ." Ngao Tông khẽ gật đầu, nói một tiếng.

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngao Tông và Thông Thiên trò chuyện một lúc.

Sau đó, Ngao Tông mới nói đến chính sự! "Thông Thiên, hiện tại ngươi đã thành công thăng cấp cảnh giới Thánh Nhân, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, việc tiếp theo là đã đến lúc phải đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại, khai tịch một phương thế giới. ..." Ngao Tông nói chính sự!

Giống như Hậu Thổ sau khi thành Thánh, hiện tại Thông Thiên thăng cấp cảnh giới Thánh Nhân, cũng nên đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại khai tịch tân thế giới!

Dù sao với thực lực cường đại của Thánh Nhân, vẫn cứ lưu lại trên Hồng Hoang đại địa, cũng không phải chuyện tốt!

Kỳ thực, chính Ngao Tông cũng nên đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại, khai tịch thế giới thuộc về y!

Nhưng, Ngao Tông là Thánh Nhân khá đặc thù, là Đại Ngôn Nhân của Địa Đạo, trong tay nắm giữ quyền hạn Địa Đạo, đại biểu cho Địa Đạo của Hồng Hoang đại địa!

Thậm chí, Ngao Tông còn là chủ của U Minh Luân Hồi, chưởng khống U Minh Luân Hồi!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới không rời khỏi Hồng Hoang đại địa, lưu lại trong U Minh Luân Hồi!

Bởi vì U Minh Luân Hồi là địa bàn của Ngao Tông, cũng là địa bàn của Địa Đạo!

Có thể nói, Ngao Tông thuộc về một tồn tại khá đặc thù!

Về điểm này, tình huống của Hồng Quân Lão Tổ cũng có chút tương tự. "Vâng, Thông Thiên hiểu rõ!" Thông Thiên nghiêm túc gật đầu, sau khi hành một đại lễ với Ngao Tông, mới bước ra khỏi U Minh Huyết Hải, đến Hỗn Độn chi địa ngoài Tam Thập Tam Thiên! "Quyết định rồi, thế giới của ta, sẽ định tại nơi đây!" Thông Thiên tìm kiếm một vị trí thích hợp trong Hỗn Độn, coi đó là nơi đặt đạo tràng của mình!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thông Thiên điều động Thánh Nhân chi lực, vung tay một cái, trực tiếp khai tịch một tân thế giới!

Oanh long long!

Kèm theo tiếng nổ kinh người, như thể khai thiên tích địa.

Một thế giới hoàn toàn mới, từ từ hình thành trong Hỗn Độn!

Khác với những thế giới thông thường, thế giới do Thông Thiên khai tịch tràn ngập đại lượng Kiếm Đạo chi lực.

Dường như có vô số thanh kiếm vô hình, bao quanh thế giới của Thông Thiên!

Chính là thế giới của Thông Thiên!

Sau đó, dưới sự khống chế của Thông Thiên, các loại sơn xuyên hà lưu nhanh chóng hình thành bên trong thế giới của y!

Cuối cùng, Thông Thiên xây dựng một cung điện quanh quẩn đạo vận tại trung tâm thế giới! "Tân thế giới đã thành, giới này danh là Thượng Thanh Cảnh, thiên này danh là Vũ Dư Thiên, cung này danh là Bích Du Cung!" Thông Thiên mở miệng, đặt tên cho thế giới này!

Thượng Thanh Cảnh - Vũ Dư Thiên - Bích Du Cung!

Thế giới của Thông Thiên, đạo tràng của Thông Thiên!

Từ đây, một tân thế giới hoàn toàn đã đản sinh!

Cùng lúc đó, khi Thượng Thanh Cảnh đản sinh, Thông Thiên có thể cảm nhận được.

Tân thế giới Thượng Thanh Cảnh do y khai sáng, đã sản sinh một loại liên hệ đặc thù với Địa Đạo Hồng Hoang!

Về điểm này, lại có sự tương tự lớn với việc Hậu Thổ khai tịch tân thế giới lúc trước!

Liên hệ đặc thù giữa Địa Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo!

Sau khi Thông Thiên khai tịch, một phương tân thế giới chính thức đản sinh!

Thượng Thanh Cảnh Bích Du Cung của Thông Thiên, chính thức xuất hiện trên thế giới này!

Khi Thượng Thanh Cảnh thành công đản sinh, Thông Thiên cũng cảm nhận được liên hệ giữa Thượng Thanh Cảnh và Địa Đạo Hồng Hoang!

Hai bên hình thành một loại tuần hoàn cộng sinh có lợi cho nhau!

Mối liên hệ đặc thù giữa Địa Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Hồng Hoang, giống như Hậu Thổ khai tịch Thái Bình Thiên lúc trước!

Đối với điều này, sắc mặt Thông Thiên bình tĩnh, hiển nhiên là y đã sớm biết chuyện này rồi! "Thượng Thanh Cảnh đã thành, kế tiếp chỉ còn một việc nữa!" Thông Thiên lẩm bẩm, nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, đánh ra một đạo Thánh Nhân chi lực!

Thánh Nhân chi lực tiến vào Hồng Hoang đại địa, hình thành một tấm pháp chỉ Thánh Nhân màu vàng! "Ngô là Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh Bàn Cổ, nay ngưng tụ Thánh Nhân đạo quả, thành công chứng đắc vị trí Địa Đạo Thánh Nhân!" "Ba vạn năm sau, ngô sẽ giảng đạo tại Bích Du Cung của Thượng Thanh Cảnh Vũ Dư Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên, bố đạo thiên hạ!" "Phàm ai có đại

nghị lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên, đều có thể đến nghe đạo!" Sau khi hoàn thành việc khai tịch tân thế giới, việc còn lại là bố đạo thiên hạ!

Thành Thánh là một loại quy tắc, giống như các Thánh Nhân trước đó là Ngao Tông và Hậu Thổ, Thông Thiên tự nhiên không ngoại lệ!

Vì nguyên nhân này, mới có tấm pháp chỉ Thánh Nhân hiện tại!

Khi tấm pháp chỉ Thánh Nhân này truyền bá khắp Hồng Hoang đại địa, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều chấn động!

Thực ra, ngay từ lúc nãy, dị tượng Thiên Địa khi Thánh Nhân đản sinh đã truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Chương 392

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều biết, có một tôn Thánh Nhân mới đã đản sinh!

Nhưng chúng sinh không hề hay biết, tồn tại chứng đạo thành Thánh lần này, lại chính là Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh!

Đây quả là một tin tức bất ngờ!

Vì nguyên nhân này, rất nhiều Đại Năng Hồng Hoang đều vô cùng chấn kinh!

Trong đó, chấn kinh nhất không ai khác chính là Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Phải biết, tuy Tam Thanh cùng xuất một mạch, nhưng Thông Thiên lại ra đời muộn nhất.

Theo lẽ thường, tu vi của Thông Thiên lẽ ra phải yếu nhất, nhưng không phải vậy, hiện tại người sớm nhất bước vào cảnh giới Thánh Nhân, lại chính là tam đệ Thông Thiên!

Đối với Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, đây là một đả kích không nhỏ!

Không, sau khi hai người bình tĩnh lại, đều bay vút lên trời, hướng về phía Tam Thập Tam Thiên Ngoại!

Dù sao Thông Thiên chứng đạo thành Thánh, nếu có thể từ Thông Thiên mà thu được kinh nghiệm chứng đạo thành Thánh, không chừng cũng có thể bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Đối với Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, đó mới là việc quan trọng nhất!

Đương nhiên, hiện tại đi đến Tam Thập Tam Thiên Ngoại, không chỉ có Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Tất cả các Đại Năng Chuẩn Thánh trên Hồng Hoang đại địa, đều rời khỏi động phủ của mình, động thân hướng về Tam Thập Tam Thiên Ngoại, chuẩn bị đến Thượng Thanh Cảnh nghe Thánh Nhân Thông Thiên giảng đạo!

Dù sao việc Thánh Nhân giảng đạo đối với những người chưa thành Thánh mà nói, mãi mãi là một cơ duyên to lớn, sao có thể bỏ lỡ chứ!

Nhất thời, tất cả cường giả Hồng Hoang đều hành động.

Ngay cả Đế Tuấn và các cao tầng Thiên Đình của Yêu Tộc, cũng không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, đều đi đến Thượng Thanh Cảnh ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Đối với việc này, Ngao Tông tự nhiên biết rõ.

Nhưng hiện tại Ngao Tông lại không có tâm tình để bận tâm việc này!

Bởi vì vào lúc đó, Ngao Tông đã nhận ra một việc còn quan trọng hơn! .....

Sâu trong U Minh Luân Hồi, một luồng khí tức cường hãn từ Tam Thập Lục Chư Thiên truyền ra, khiến toàn bộ U Minh Luân Hồi đều chấn động!

Một luồng khí tức, có sự tương đồng cực lớn với luồng khí tức của Thượng Thanh Thông Thiên vừa đột phá thành Thánh trước đó!

Không sai, trong U Minh Luân Hồi, trừ Thông Thiên ra, có một tồn tại cấp Chuẩn Thánh sắp chứng đạo thành Thánh!

Người chứng đạo lần này, chính là Nhật Thiên Long Ngao

Nguyệt! "Không ngờ, Thông Thiên vừa mới thành Thánh, Ngao Nguyệt cũng sắp sửa nghênh đón thời khắc chứng đạo thành Thánh!" "Đơn giản là hỷ sự liên tiếp giáng xuống từ trời!" Trong Tam Thập Lục Chư Thiên, thân hình Ngao Tông xuất hiện, đứng cạnh Ngao Nguyệt, lẩm bẩm trong lòng!

Thực ra, Ngao Tông không nghĩ rằng, không lâu sau khi Thông Thiên chứng đạo kết thúc, Ngao Nguyệt lại cũng nghênh đón thời khắc chứng đạo!

Điều này khiến Ngao Tông vô cùng bất ngờ!

Bởi vì theo dự đoán ban đầu của Ngao Tông, để Ngao Nguyệt hoàn thành chứng đạo, có lẽ sẽ cần một khoảng thời gian dài hơn!

Tình huống của Ngao Nguyệt có chút khác biệt so với Thông Thiên!

Bản thân Thông Thiên có truyền thừa của Bàn Cổ, tư chất đỉnh cấp, là thiên địa sủng nhi đích thực!

Hơn nữa, pháp chứng đạo mà Thông Thiên sử dụng, không phải là pháp Dĩ Lực Chứng Đạo thuần túy, mà kết hợp giữa Dĩ Lực Chứng Đạo và Hóa Tự Tại Chứng Đạo pháp!

Vì vậy mới nhanh chóng bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Còn Ngao Nguyệt thì sao, Ngao Tông muốn y đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, không giống Thông Thiên, có tư chất kinh người đến vậy!

Vì vậy, theo dự đoán của Ngao Tông, Ngao Nguyệt lẽ ra chưa đến lúc chứng đạo!

Kết quả không ngờ, Thông Thiên vừa hoàn thành chứng đạo, Ngao Nguyệt ngay sau đó lại sắp đột phá!

Điều này khiến Ngao Tông có chút bất ngờ! "Khoan đã, hóa ra là vậy." Bởi vì trong lòng có chút nghi hoặc, Ngao Tông không khỏi nghiêm túc chú ý đến tình hình của Ngao Nguyệt!

Vừa nhìn liền khiến Ngao Tông có chút hiểu ra!

Bởi vì Ngao Nguyệt cũng sử dụng Hóa Tự Tại pháp, chém xuống tam thế đạo thân, xem ra, con đường mà Ngao Nguyệt đi, lại có chút tương tự với Thông Thiên! "Ngao Nguyệt, cuối cùng đã chọn con đường này sao." Ngao Tông khẽ lẩm bẩm trong lòng.

Thực ra, Ngao Tông đã đặt kỳ vọng cao vào Ngao Nguyệt, hy vọng y có thể đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Đương nhiên, Ngao Nguyệt quả thực cũng đã làm vậy, thành công bước ra con đường tự ngã của mình, và nhờ đó bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng con đường tự ngã của Ngao Nguyệt là Tinh Thần Chi Đạo, không phải một con đường dễ đi, giai đoạn sau không hề dễ dàng!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt ở giai đoạn sau đã chọn sử dụng Hóa Tự Tại Chứng Đạo pháp, chém xuống tam thế đạo thân, nhờ đó nâng cao tu vi của mình!

Đồng thời, trong đợt đột phá lần này của Thông Thiên, Ngao Nguyệt đã chịu một sự kích thích không nhỏ, và nhờ đó đã nghênh đón khế cơ đột phá!

Có thể nói, Ngao Tông chỉ cần nhìn thoáng qua, đã trực tiếp nhìn thấu tình hình của Ngao Nguyệt! "Thôi vậy, có thể chứng đạo thành Thánh, rốt cuộc cũng là một chuyện tốt." Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, cũng không nói nhiều!

Tuy đối với tình hình hiện tại của Ngao Nguyệt, Ngao Tông có chút bất ngờ, nhưng là sự lựa chọn của Ngao Nguyệt, Ngao Tông

cũng sẽ không nói thêm!

Hơn nữa, có thể chứng đạo thành Thánh, bản thân đã là một thành tựu to lớn, Ngao Tông tự nhiên sẽ không nói nhiều nữa!

Việc duy nhất Ngao Tông sẽ làm, là hộ đạo cho Ngao Nguyệt, để Ngao Nguyệt thành công thăng cấp cảnh giới Thánh Nhân!

Nhưng hiện tại, Ngao Tông đang suy nghĩ một việc!

Ngao Tông đang cân nhắc, có nên che giấu khí tức thăng cấp thành Thánh của Ngao Nguyệt hay không!

Có nên che giấu khí tức thăng cấp thành Thánh của Ngao Nguyệt hay không!

Đó là việc Ngao Tông đang suy nghĩ!

Thực ra, việc Ngao Nguyệt sắp thành Thánh đã vượt ngoài dự liệu của Ngao Tông!

Tương tự như vậy, chắc chắn phía Hồng Quân Lão Tổ cũng sẽ không đoán được việc này!

Trong tình huống này, nếu Ngao Tông muốn làm một số việc, sẽ có tỷ lệ thành công không nhỏ!

Còn về việc tại sao phải che giấu Ngao Nguyệt thành Thánh, tự nhiên là có mưu đồ của Ngao Tông!

Chương 393

Phải biết, tuy vị trí Thánh Nhân là do trời định, có số lượng cố định!

Nhưng việc Ngao Tông muốn làm là từ từ tích lũy sức mạnh Địa Đạo, chờ đợi đến cuối cùng một đòn phát khó, trực tiếp hạ gục Hồng Quân Lão Tổ!

Đó là suy tính của Ngao Tông!

Trong tình huống này, nếu Ngao Tông có thể che giấu khí tức của Ngao Nguyệt, không chừng có thể trở thành một quân cờ ẩn của Ngao Tông!

Khi Ngao Tông phát khó, y có thể dựa vào Ngao Nguyệt, đánh cho Hồng Quân Lão Tổ một đòn trở tay không kịp!

Dù sao Ngao Nguyệt một khi hoàn thành đột phá, sẽ là một tôn Thánh Nhân!

Một tôn Thánh Nhân là một tồn tại kinh khủng, đủ để xoay chuyển một trận đại chiến đỉnh cấp, thậm chí ảnh hưởng đến sự phát triển của một lượng kiếp, đều là điều có thể xảy ra!

Trong tình huống này, nếu có thể che giấu một tôn Thánh Nhân chiến lực.

Vậy thì trong trận đại chiến cuối cùng, Ngao Tông nhất định có thể tăng đáng kể tỷ lệ thành công!

Đó là suy tính của Ngao Tông! "Đáng để thử một lần, thất bại cũng không có tổn thất, nhưng nếu thành công, lợi ích thu được tự nhiên là không cần nói!" Ngao Tông lẩm bẩm trong lòng, trong lòng nhanh chóng có tính toán!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu chuẩn bị cho việc này!

Thần niệm Ngao Tông khẽ động, mang theo Ngao Nguyệt trong nháy mắt biến mất trong U Minh Luân Hồi!

Khi thân hình Ngao Tông và Ngao Nguyệt lần nữa xuất hiện, hai người Ngao Tông và Ngao Nguyệt đã ở sâu trong Hỗn Độn hỗn loạn vô tự!

Không sai, Ngao Tông đã mang theo Ngao Nguyệt, trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang thế giới, đến sâu trong Hỗn Độn!

Đó là điều tất nhiên, nếu Ngao Tông muốn giấu giếm Hồng Quân Lão Tổ, để Ngao Nguyệt âm thầm thành Thánh, tự nhiên không thể tiến hành trên Hồng Hoang đại địa!

Dù sao Hồng Quân Lão Tổ là Đại Ngôn Nhân của Thiên Đạo, nắm giữ một phần quyền hạn Thiên Đạo!

Tuy U Minh Luân Hồi là địa bàn của Ngao Tông, Thiên Đạo không thể dò xét!

Nhưng khí tức chứng đạo thành Thánh vô cùng kinh người, nếu Ngao Nguyệt thành Thánh trong U Minh Luân Hồi, khí tức nhất định sẽ tiết lộ ra Hồng Hoang đại địa!

Về điểm này, giống như Hậu Thổ và Thông Thiên trước đó!

Vì vậy, Ngao Tông chỉ có thể mang theo Ngao Nguyệt, đến sâu trong Hỗn Độn!

Tuy đạo tràng của Hồng Quân Lão Tổ cũng là Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn!

Nhưng Hỗn Độn vô cùng rộng lớn, không có biên giới, hỗn loạn vô tự, cho dù là tồn tại cấp Thánh Nhân, cũng không thể hoàn toàn dò xét mọi việc trong Hỗn Độn! "Kế tiếp, có hai việc cần phải làm!"

Ngao Tông khẽ lẩm bẩm, vung tay một cái, trực tiếp điều động Thánh Nhân chi lực, trực tiếp cách tuyệt thời không xung quanh, tự thành một phiến thế giới, hoàn toàn cách ly cảm ứng bên ngoài!

Tuy Hỗn Độn vô biên vô tế, nhưng thực lực Hồng Quân Lão Tổ cường đại, chỉ cần có chút động tĩnh, có thể sẽ dẫn đến sự chú ý của lão!

Vì vậy, việc cách tuyệt cảm ứng xung quanh cũng là điều cần thiết!

Đó là việc đầu tiên Ngao Tông làm! "Còn về việc thứ hai. ....." Ngón tay Ngao Tông khẽ động, trực tiếp đánh ra một đạo pháp quyết!

Pháp quyết của Ngao Tông trực tiếp biến mất trước mặt y, xuyên qua trùng trùng không gian, xuất hiện trong Thái Bình Thiên của Hậu Thổ, sau đó hóa thành một đạo truyền lệnh! "Hậu Thổ, khi Thông Thiên giảng đạo, hãy đi đến Thượng Thanh Cảnh cùng Thông Thiên luận đạo. ..." Lời truyền cho Hậu Thổ, yêu cầu nàng đi đến Thượng Thanh Cảnh do Thông Thiên khai tịch, cùng Thông Thiên luận đạo!

Đó là việc thứ hai Ngao Tông làm!

Lý do cũng vô cùng đơn giản, tương tự như việc trước, đều là để thu hút sự chú ý của Hồng Quân Lão Tổ!

Dù sao hai tôn Thánh Nhân luận đạo, nhất định sẽ khiến Hồng Quân Lão Tổ trong Tử Tiêu Cung chú ý, sự chú ý của lão cũng sẽ bị hấp dẫn đi!

Trong tình huống này, Ngao Tông âm thầm giúp Ngao Nguyệt đột phá, sẽ có tỷ lệ thành công lớn hơn!

Đó là suy tính của Ngao Tông!

Chờ sau khi việc này hoàn thành, Ngao Tông mới thu liễm tâm thần, chuẩn bị hộ đạo cho Ngao Nguyệt!

Cùng lúc đó, tại Bình Tâm Cung trong Thái Bình Thiên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Hậu Thổ đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, sau đó khẽ vái một cái! "Hậu Thổ hiểu rõ!" Tuy Hậu Thổ không rõ lý do Ngao Tông đột nhiên truyền lệnh cho nàng, bảo nàng đến Thượng Thanh Cảnh tìm Thông Thiên luận đạo!

Nhưng những lời Ngao Tông giao phó, Hậu Thổ tự nhiên sẽ không từ chối!

Dù sao Ngao Tông có ân lớn với Hậu Thổ, lại là chỗ dựa của Hậu Thổ, nàng tự nhiên sẽ không làm trái lời Ngao Tông!

Huống hồ, Hậu Thổ quả thực cũng có suy nghĩ như vậy!

Dù sao cảnh giới Thánh Nhân, trong toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có số ít người mới có thể đạt đến cảnh giới này!

Trong tình huống này, đôi khi Hậu Thổ gặp phải những nghi hoặc về đạo nghĩa cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Giờ thì hay rồi, nếu có thể cùng Thánh Nhân Thông Thiên luận đạo, đối với Hậu Thổ, cũng có lợi ích không nhỏ!

Dưới nhiều nguyên nhân, Hậu Thổ không chút do dự, trực tiếp bước ra khỏi Thái Bình Thiên, đi đến Thượng Thanh Cảnh của Thông Thiên!

Cùng lúc đó, rất nhiều Đại Năng Chuẩn Thánh trên Hồng Hoang đại địa, đều đổ xô đến Thượng Thanh Cảnh ngoài Tam Thập Tam Thiên do Thông Thiên khai tịch!

Dưới sự sắp xếp của Thông Thiên, một số Đại Năng Chuẩn Thánh đều tụ hội trong Bích Du Cung!

Thời gian dần trôi, thân hình Thông Thiên từ từ xuất hiện trên đài

cao, nhìn xuống rất nhiều Đại Năng Chuẩn Thánh phía dưới! "Ngã đẳng, bái kiến Thông Thiên Thánh Nhân!" Tuy một số Đại Năng Chuẩn Thánh này, từng cùng Thông Thiên nghe đạo tại Tử Tiêu Cung và Luân Hồi Điện, thuộc về tồn tại đồng bối!

Nhưng, dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ!

Một khi thành Thánh, liền trực tiếp siêu phàm thoát tục, nhảy ra khỏi giới hạn đó, các Đại Năng Chuẩn Thánh tự nhiên không dám có chút bất kính nào, đều hô Thánh Nhân, vái chào Thông Thiên!

Đương nhiên, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy thì không làm vậy, dù sao Thông Thiên cũng là huynh trưởng của họ!

Đối với điều này, Thông Thiên khẽ gật đầu, cho phép các Đại Năng an tọa!

Chờ sau khi nghi thức hoàn tất, khi Thông Thiên chuẩn bị bắt đầu giảng đạo!

Một luồng khí tức cường đại, xuất hiện bên ngoài Thượng Thanh Cảnh!

Chương 394

"Thông Thiên Đạo hữu thành Thánh, Hậu Thổ đặc biệt đến đây cung hạ!" Hậu Thổ, chào hỏi Thông Thiên!

Đối với điều này, Thông Thiên tự nhiên không có lý do gì cự tuyệt, tự mình nghênh đón Hậu Thổ vào Thượng Thanh Cảnh Bích Du Cung. "Không biết Hậu Thổ Đạo hữu, lần này đến vì việc gì?" Sau đó, Thông Thiên mới hỏi ý Hậu Thổ! "Đạo của ta không cô độc, hôm nay Thông Thiên Đạo hữu thành Thánh, ta dục cùng Thông Thiên Đạo hữu luận đại đạo, không biết đạo hữu có nguyện ý chăng?" Hậu Thổ nói rõ ý định!

Đối với điều này, Thông Thiên tự nhiên vô cùng vui vẻ, dù sao y cũng biết lợi ích của việc luận đạo với một tôn Thánh Nhân!

Thậm chí, Thông Thiên đã thay đổi việc giảng đạo lần này thành luận đạo cùng Hậu Thổ!

Nhất thời, Thông Thiên và Hậu Thổ trong Bích Du Cung, trực tiếp bắt đầu luận đạo!

Cùng lúc đó, sâu trong Hỗn Độn, bên trong không gian do Ngao Tông khai tịch, Ngao Nguyệt cũng bắt đầu đột phá!

Thông Thiên và Hậu Thổ bắt đầu luận đạo, cùng nhau kiểm chứng đạo nghĩa của đối phương.

Điều này khiến rất nhiều Chuẩn Thánh trong Bích Du Cung đều vô cùng vui mừng!

Bởi vì đối với họ, đây cũng là một cơ hội cực tốt!

Phải biết, đó là hai tôn Thánh Nhân đích thực!

Hai tôn Thánh Nhân cùng nhau luận thuật đạo nghĩa, hiệu quả khi

lắng nghe, còn vượt xa việc Thánh Nhân giảng đạo!

Có thể nói, đây là một cơ hội vô cùng hiếm có, đặc biệt đối với những tồn tại ở cảnh giới Chuẩn Thánh, lại càng có tác dụng to lớn!

Vì nguyên nhân này, rất nhiều Chuẩn Thánh tụ hội trong Bích Du Cung không hề có dị nghị, tập trung toàn bộ tâm thần, yên lặng lắng nghe Thông Thiên và Hậu Thổ luận đạo!

Ở một phương diện khác, tại Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, Hồng Quân Lão Tổ cũng khẽ mở mắt, nhìn về phía Thượng Thanh Cảnh!

Hiển nhiên, tin tức Thông Thiên và Hậu Thổ cùng nhau luận đạo, cũng đã kinh động đến Hồng Quân Lão Tổ!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ cũng chú ý đến tình hình của Bích Du Cung Thượng Thanh Cảnh!

Chính là hiệu quả mà Ngao Tông mong muốn!

Khi Hồng Quân Lão Tổ chú ý đến tình hình Thượng Thanh Cảnh, trong không gian sâu trong Hỗn Độn, Ngao Nguyệt cũng bắt đầu tiến hành đột phá!

Khí thế kinh người, từ trên người Ngao Nguyệt bùng phát ra!

Đạo nghĩa hiển hóa thành từ con đường tự ngã của y, bao quanh Ngao Nguyệt, đang ngưng tụ về hướng đạo quả!

Ngao Nguyệt đang đột phá!

Còn về Ngao Tông, lúc này Ngao Tông tập trung tất cả tâm thần, ổn định không gian xung quanh, không để một chút khí tức nào tiết ra ngoài, hộ đạo cho Ngao Nguyệt!

Đó là công việc hiện tại của Ngao Tông!

Thời gian từng chút trôi qua, không biết đã qua bao nhiêu năm!

Cuối cùng, Ngao Nguyệt đã thành công dung nhập Hồng Mông Tử Khí vào trong Tinh Thần Chi Đạo, thành công ngưng tụ ra một Thánh Nhân đạo quả!

Oanh!

Ngao Nguyệt chính thức bước vào cảnh giới Thánh Nhân, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân! "Ta cuối cùng cũng thành công bước vào cảnh giới Thánh Nhân, tạ ơn Minh Hoàng Đại nhân!" Mất một lúc lâu, Ngao Nguyệt mới từ từ mở mắt, sâu trong ánh mắt có một tia kích động và phức tạp!

Tâm lý Ngao Nguyệt lúc này tràn ngập cảm khái!

Đó là điều tất nhiên, Ngao Nguyệt và Ngao Tông đều là tồn tại sống sót qua lượng kiếp trước, trải qua nhiều chuyện!

Thậm chí, Ngao Nguyệt đã từng có lúc cận kề tuyệt vọng!

Kết quả hiện tại, không những quật khởi trở lại, mà còn bước vào cảnh giới Thánh Nhân mà Long Vương vẫn luôn mơ ước!

Tâm tư của Ngao Nguyệt sao có thể không phức tạp chứ! "Giữa chúng ta không cần nói lời cảm tạ, trước tiên hãy củng cố thực lực, lát nữa ta sẽ nói chuyện với ngươi một số việc!" Ngao Tông khẽ lắc đầu, không nói nhiều!

Giống như tâm tư phức tạp của Ngao Nguyệt, trong lòng Ngao Tông cũng có chút cảm khái!

Bởi vì trong số các Địa Đạo Thánh Nhân do Ngao Tông chỉ điểm, quan hệ giữa Ngao Nguyệt và Ngao Tông là phức tạp nhất!

Ban đầu Ngao Nguyệt là huynh trưởng của Ngao Tông, sau đó Ngao Nguyệt lại theo Ngao Tông, trở thành tộc nhân Minh Tộc, rồi sau đó là rất nhiều chuyện khác!

Tuy Ngao Tông chưa từng nói nhiều, nhưng trong lòng Ngao Tông, Ngao Nguyệt cũng là một trong những người thân cận nhất của y!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt có thể thành Thánh, Ngao Tông cũng cảm thấy vui mừng! "Ta hiểu rồi!" Ngao Nguyệt khẽ gật đầu, tuân theo ý Ngao Tông, lần nữa tiến vào trạng thái tu hành!

Dù sao vừa mới thăng cấp thành Thánh, có những cảm ngộ Thánh Nhân vẫn chưa tiêu hóa hết, việc tiêu hóa những cảm ngộ đó mới là quan trọng nhất!

Thời gian từng chút trôi qua, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua!

Khi Ngao Nguyệt lần nữa mở mắt, khí tức trên người Ngao Nguyệt đã hoàn toàn biến mất!

Nếu Ngao Nguyệt không chủ động hiển hóa, căn bản không ai biết rằng y là một Thánh Nhân!

Thực tế, đó mới là trạng thái chân chính của Thánh Nhân, không phải tu hành giả thông thường có thể nhìn thấu! "Được rồi, ta nói kế hoạch của ta đây!" "Ta là Đại Ngôn Nhân Địa Đạo, và Hồng Quân là Đại Ngôn Nhân Thiên Đạo, chúng ta đã định là tồn tại đối lập." "Vì vậy ta đang mưu tính, âm thầm tích trữ sức mạnh, chờ đợi một khoảng thời gian nữa, rồi sẽ một lần phát khó, trực tiếp giải quyết Hồng Quân. ....." "Vì nguyên nhân này, ta hy vọng ngươi có thể tạm thời ẩn giấu sức mạnh, không hiển lộ tin tức thành Thánh, đến lúc đó, ngươi sẽ trở thành một quân bài tẩy trong tay ta. ....." Ngao Tông từ từ nói, trình bày sơ lược kế hoạch.

Đương nhiên, một số việc ẩn mật, ví dụ như việc bồi dưỡng Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài, và những việc liên quan đến Luân Hồi Đại Thế Giới!

Ngao Tông không nói nhiều.

Tuy Ngao Tông tin tưởng Ngao Nguyệt, nhưng thủ đoạn của Hồng Quân Lão Tổ phi phàm, kế hoạch quan trọng đến kết quả cuối cùng này, không nên quá nhiều người biết!

Không, những việc khác, Ngao Tông lại không giấu Ngao Nguyệt!

Còn việc Ngao Tông muốn Ngao Nguyệt làm, là tạm thời ẩn giấu thực lực, vẫn giả trang cảnh giới Chuẩn Thánh!

Thực ra, kế hoạch này đối với Ngao Nguyệt, không công bằng!

Bởi vì Ngao Nguyệt là Thánh Nhân, siêu thoát thế tục, trở thành Thánh Nhân duy nhất, bây giờ lại phải ẩn giấu thực lực!

Ở một phương diện khác, một khi Ngao Nguyệt ẩn giấu, Ngao Nguyệt không thể khai tịch thế giới!

Chương 395

Phải biết, thế giới do Địa Đạo Thánh Nhân khai tịch, có thể liên kết với Địa Đạo Hồng Hoang, hình thành một loại tồn tại hỗ trợ lẫn nhau!

Hơn nữa, một khi khai tịch thế giới, Ngao Nguyệt cũng có thể nhận được không ít sự gia tăng sức mạnh!

Nhưng một khi ẩn giấu, tự nhiên không thể làm những việc này!

Đối với Ngao Nguyệt, đây đều là một loại tổn thất! "Ta hiểu rồi, vừa hay, ta cũng không muốn rời khỏi Tam Thập Lục Chư Thiên!" Ngao Nguyệt cười nhạt, không chút do dự, cũng không chút miễn cưỡng, trong mắt y có một tia ý cười!

Tuy thành Thánh, nhưng trong lòng Ngao Nguyệt, khoảng thời gian ở Minh Tộc là khoảng thời gian thoải mái nhất, Ngao Nguyệt rất thích!

Điểm quan trọng nhất, là có thể giúp ích cho Ngao Tông, điều này khiến Ngao Nguyệt vô cùng vui mừng!

Nói trắng ra, tuy Ngao Nguyệt đã thành Thánh, nhưng trong lòng Ngao Nguyệt, vẫn coi mình là một phần của Minh Tộc, coi Ngao Tông là tín ngưỡng lớn nhất!

Phải biết, Ngao Tông là Hoàng của Minh Tộc, là người sáng tạo ra Minh Tộc!

Là một phần của Minh Tộc, tự nhiên sẽ chọn đi theo Ngao Tông, ý chí không chút thay đổi!

Vì nguyên nhân này, Ngao Nguyệt trực tiếp đồng ý việc này, không chút do dự!

Đó là lựa chọn của Ngao Nguyệt! "Uất ức cho ngươi!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nói với Ngao Nguyệt một tiếng.

Vì kế hoạch, Ngao Nguyệt cần phải trả giá một cái giá nào đó, và Ngao Nguyệt đã chấp nhận trả giá!

Đối với điều này, Ngao Tông nhìn thấy, nhưng không nói nhiều, chỉ khẽ nói một tiếng!

Bởi vì với tình cảm giữa y và Ngao Nguyệt, không cần quá nhiều lời!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông giải trừ sự cấm cố thời không xung quanh, cùng Ngao Nguyệt hai người, trực tiếp quay trở lại Hồng Hoang đại địa, trực tiếp về U Minh Luân Hồi, về địa bàn của Địa Đạo!

Cùng lúc đó, việc Thông Thiên và Hậu Thổ luận đạo, cũng đã kết thúc!

Ngao Tông và Ngao Nguyệt trở về Hồng Hoang đại địa, trở về U Minh Luân Hồi!

Toàn bộ quá trình, Hồng Quân Lão Tổ đều không hề hay biết!

Tuy Hồng Quân Lão Tổ là Đại Ngôn Nhân Thiên Đạo, thống ngự Hồng Hoang đại địa, biết rõ mọi chuyện trên Hồng Hoang đại địa!

Nhưng Ngao Tông là Đại Ngôn Nhân Địa Đạo, thực lực còn thắng Hồng Quân Lão Tổ một bậc!

Ngao Tông muốn giấu Hồng Quân Lão Tổ làm một số việc, thì y có thể làm được!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ từ đầu đến cuối, đều không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra!

Sau khi trở về U Minh Luân Hồi, Ngao Nguyệt trực tiếp tiến vào

trạng thái bế quan, tiếp tục tiêu hóa cảm ngộ của mình!

Còn về Ngao Tông, sau khi xử lý xong những việc phía sau, y mới trở về đạo tràng của mình.

Kiểm tra tình trạng sinh trưởng của Tam Thập Lục Phẩm Liên Tâm, xác định Luân Hồi vận hành bình thường, những việc cần thiết đó, tự nhiên không cần nói nhiều!

Không, Ngao Tông có một việc cần chú ý!

Đó là sự tăng trưởng của sức mạnh Địa Đạo!

Phải biết, mỗi một vị Địa Đạo Thánh Nhân đản sinh, đều sẽ mang đến sự tăng trưởng không nhỏ cho Địa Đạo!

Là Đại Ngôn Nhân Thiên Đạo, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên sẽ luôn luôn chú ý đến sự thay đổi của Địa Đạo!

Đối với điểm này, Ngao Tông tự nhiên đã sớm chuẩn bị tốt!

Hiện tại Ngao Tông, quyền hạn Địa Đạo nắm giữ càng ngày càng nhiều!

Vì vậy, khả năng Ngao Tông có thể điều động sức mạnh Địa Đạo, cũng càng ngày càng cường đại!

Vì vậy, sau khi Ngao Nguyệt thành Thánh, Ngao Tông đã dùng quyền hạn Địa Đạo, che giấu sự thay đổi sức mạnh Địa Đạo!

Còn về một số sức mạnh không thể khống chế, Ngao Tông cũng không cần lo lắng!

Phải biết, Thông Thiên vừa mới thành Thánh, sức mạnh Địa Đạo cũng đang dần dần tăng trưởng!

Một số thay đổi không thể che giấu, Hồng Quân Lão Tổ dễ dàng sẽ lầm tưởng là do nguyên nhân Thông Thiên thành Thánh!

Có thể nói, một số việc, đều nằm trong kế hoạch của Ngao Tông, vô di sách!

Chờ sau khi tất cả mọi việc đều kết thúc, Ngao Tông mới chú ý đến việc Thông Thiên và Hậu Thổ luận đạo!

Không thể không nói, tuy Thông Thiên chỉ vừa mới thăng cấp cảnh giới Thánh Nhân!

Nhưng con đường Thông Thiên đi, có mối quan hệ nhất định với Dĩ Lực Chứng Đạo!

Vì nguyên nhân này, Thông Thiên đối với đạo nghĩa Thánh Nhân cũng có trình độ lý giải nhất định!

Vì vậy, Thông Thiên luận đạo với Hậu Thổ, cũng có những kiến giải độc đáo của riêng mình!

Khiến các Chuẩn Thánh lắng nghe, đều thu hoạch được rất nhiều!

Sau mấy vạn năm luận đạo, cũng là sau khi Ngao Nguyệt thành công thăng cấp thành Thánh, việc Thông Thiên và Hậu Thổ luận đạo, mới nghênh đón thời khắc kết thúc!

Vào lúc này, Hậu Thổ mới từ biệt Thông Thiên, trở về Bình Tâm Cung của Thái Bình Thiên!

Còn về Thông Thiên, Thông Thiên tự nhiên không giảng đạo lần nữa, bởi vì luận đạo với Hậu Thổ, là giảng đạo tốt nhất!

Vì vậy, sau khi Hậu Thổ rời đi, Thông Thiên cũng bắt đầu trục khách, yêu cầu các Chuẩn Thánh lắng nghe đều rời đi!

Đối với điều này, rất nhiều Đại Năng Chuẩn Thánh, đều vái chào, sau đó rời khỏi Bích Du Cung Thượng Thanh Cảnh, quay trở lại Hồng Hoang đại địa, quay trở lại các đạo tràng của mình!

Còn về Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, thì

không trực tiếp rời đi!

Dù sao Thông Thiên là huynh trưởng của họ, giữa họ và Thông Thiên, cũng có một số việc cần thảo luận!

Đương nhiên, những việc này đối với Ngao Tông mà nói, chỉ là một số việc nhỏ mà thôi!

Ngao Tông quan tâm nhiều hơn, tắc là việc của Hồng Quân Lão Tổ!

Qua quan sát của Ngao Tông, phía Tử Tiêu Cung không có chút dị động nào, minh Hồng Quân Lão Tổ quả thực không phát hiện ra việc Ngao Nguyệt thành Thánh!

Đó là kết quả mà Ngao Tông muốn! "Hồng Quân không phát hiện ra, như vậy, chờ đến trận quyết chiến cuối cùng, trong tay ta lại có thêm một quân bài tẩy!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, trong mắt có một tia ý cười!

Bận rộn lâu như vậy, cuối cùng cũng có hồi báo, là kết quả tốt nhất!

Chương 396

"Hiện tại, phe Địa Đạo của ta, có tổng cộng ba vị Địa Đạo Thánh Nhân, Hậu Thổ, Thông Thiên và Ngao Nguyệt!" "Chờ sau khi Nữ Oa tạo người, Nữ Oa cũng sẽ thành Thánh, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, khi đó, Địa Đạo sẽ có bốn vị Thánh Nhân!" "Sức mạnh Địa Đạo của ta!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, xử lý hoàn Ngao Nguyệt sự tình, Ngao Tông cũng bắt đầu cân nhắc kế hoạch tiếp theo!

Bởi vì sự đản sinh của Thiên Đạo Thánh Nhân, có mối quan hệ không nhỏ với việc Nữ Oa tạo người!

Vì nguyên nhân này, trước khi Thiên Đạo Thánh Nhân xuất hiện, phe Địa Đạo có cơ hội lại đản sinh thêm một vị Thánh Nhân!

Đến lúc đó, Ngao Tông sẽ có bốn vị Địa Đạo Thánh Nhân!

Bốn vị Địa Đạo Thánh Nhân, sự phản hồi của bốn vị Địa Đạo Thánh Nhân, sẽ khiến thực lực Địa Đạo, tăng trưởng đến một mức độ vô cùng khủng bố!

Thực ra, trước khi Thiên Đạo Thánh Nhân chưa xuất hiện, phe Ngao Tông đã có bốn vị Địa Đạo Thánh Nhân!

Như vậy, kế hoạch của Ngao Tông đã có tỷ lệ thành công cực lớn!

Theo dự đoán của Ngao Tông, chỉ cần việc ủ dưỡng Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài thuận lợi, tỷ lệ chiến thắng của Ngao Tông, sẽ lên tới bảy thành!

Bảy thành chiến thắng!

Một tỷ lệ chiến thắng cực lớn!

Trong quá khứ, chỉ cần tỷ lệ vượt quá một nửa, Ngao Tông đã dám ra tay!

Với bảy thành chiến thắng, đủ để Ngao Tông trực tiếp phát động đại chiến! "Nhưng một trận đại chiến, sự quan chỉnh cá Hồng Hoang tẩu hướng, sự quan ngã tối chung kết quả!" "Bảy thành chiến thắng, còn xa mới đủ, ta muốn tỷ lệ chiến thắng cao hơn nữa!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, sâu trong ánh mắt lóe lên một tia tinh quang!

Tuy bảy thành chiến thắng là cao rồi, nhưng một lần, Ngao Tông muốn thắng lợi tuyệt đối!

Cách để nâng cao tỷ lệ chiến thắng, không cần nói nhiều, tự nhiên là để nhiều Địa Đạo Thánh Nhân quy vị hơn! "Trừ Nữ Oa ra, những người chưa trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, chỉ còn Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất, xem ra có vẻ có cách nào đó, để họ cũng bước vào cảnh giới Thánh Nhân. ....." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, suy nghĩ việc này!

Nữ Oa vô cùng đặc thù, là tồn tại đã định trước sẽ chứng đạo thành Thánh, tự nhiên không cần Ngao Tông thao tâm.

Sở dĩ Ngao Tông tiếp hạ yếu tố đích sự tình, phương pháp bang trợ Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Thái Nhất ba người, để ba người họ chứng đạo thành Thánh!

Chỉ cần ba người họ bước vào cảnh giới Thánh Nhân, thực lực Địa Đạo sẽ tăng trưởng đến đỉnh phong!

Khi đó, tỷ lệ chiến thắng Ngao Tông đạt được, sẽ tăng lên một mức độ cực lớn!

Khi đó, sẽ là lúc Ngao Tông đánh bại Hồng Quân, triệt để thống nhất Hồng Hoang đại địa!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông bắt đầu thúc đẩy việc này, phải tìm ra cách để họ nhanh chóng chứng đạo thành Thánh!

Hơi đặc thù là, khi Ngao Tông bắt đầu suy nghĩ, trên Hồng Hoang

đại địa cũng đã xảy ra không ít chuyện!

Kèm theo việc Thông Thiên thành Thánh giảng đạo, thời gian dần trôi đi!

Một nguyên hội thời gian, thoáng chốc đã trôi qua nhanh chóng, không biết từ lúc nào, thời hạn đình chiến của Vu Yêu hai tộc càng ngày càng gần kết thúc!

Nói cách khác, thời gian Vu Yêu hai tộc lần nữa triển khai đại chiến, sắp sửa đến rồi!

Thông Thiên thành Thánh, Thông Thiên và Hậu Thổ luận đạo, Ngao Nguyệt âm thầm thành Thánh!

Một loạt các sự việc, mỗi việc đều cần tốn hàng vạn năm!

Sau khi đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất kết thúc, qua sự mưu tính âm thầm của Ngao Tông, thời gian đình chiến của Vu Yêu hai tộc, từ một trăm nguyên hội trực tiếp biến thành một nguyên hội!

Một nguyên hội là hơn mười hai vạn năm!

Rất nhiều đại sự nối tiếp nhau xảy ra, mười hai vạn năm đã trôi qua không hay biết!

Có thể nói, trong im lặng, hiệp nghị đình chiến của Vu Yêu hai tộc, đã nghênh đón thời khắc đếm ngược!

Vào lúc này, không khí trên Hồng Hoang đại địa, lại trở nên căng thẳng!

Dù sao kể từ sau đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, Yêu chưởng Thiên, Vu chưởng Địa, Vu Yêu hai tộc trở thành chúa tể của Hồng Hoang đại địa!

Trong mười hai vạn năm hòa bình đó, thực lực của Vu Yêu hai tộc, lại nghênh đón sự tăng trưởng bùng nổ!

Yêu Tộc tự nhiên không cần nói nhiều, sau thất bại thảm hại trong đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, Yêu Tộc Thiên Đình không lúc nào không tìm kiếm phương pháp trở nên mạnh hơn!

Phía Vu Tộc, tuy không quá để ý đến việc này, nhưng trong mười hai vạn năm đó, trong Vu Tộc cũng đã đản sinh không ít Đại Vu!

Đó là điều tất nhiên, bởi vì sau đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, lực lượng của Vu Yêu Lượng Kiếp đã triệt để được dẫn phát!

Thân là nhân vật chính của lượng kiếp, Yêu Tộc Thiên Đình và Vu Tộc cả hai bên, đều hội tụ khí vận của Hồng Hoang đại địa!

Trong tình huống này, không cần nỗ lực, thực lực cũng sẽ không ngừng thăng tiến, giống như ba tộc Long Phượng Kỳ Lân trong Long Phượng Lượng Kiếp trước đó!

Đây là điểm đặc thù của Thiên Địa Lượng Kiếp!

Thiên Địa Lượng Kiếp vừa là một trận đại kiếp nạn chưa từng có, nhưng cũng ẩn chứa cơ duyên kinh người!

Vì nguyên nhân này, thực lực của Vu Yêu hai tộc, đều đạt được sự thăng tiến cực lớn, thậm chí vượt xa thời kỳ đỉnh phong trước đó!

Có thể nói, hiện tại Vu Yêu hai tộc, mới nghênh đón thời kỳ đỉnh phong!

Đương nhiên, Vu Yêu hai bên tự nhiên không biết điểm đặc thù của lượng kiếp, đều vô cùng vui mừng vì thực lực của mình tăng vọt!

Không, tuy hai bên đều vui mừng vì thực lực của mình tăng vọt!

Nhưng cả hai bên đều đang kiềm chế!

Yêu Tộc Thiên Đình tự nhiên không cần nói, bởi vì thất bại thảm hại trong đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, hiện tại Yêu Tộc Thiên Đình vô cùng cẩn thận, sẽ không tùy tiện ra tay!

Ít nhất, nếu muốn ra tay, cũng cần phải điều tra rõ ràng thực lực chân chính của Vu Tộc rồi mới nói!

Đó là bài học mà trận đại chiến trước để lại!

Còn về phía Vu Tộc, Mười Hai Tổ Vu thì không có suy nghĩ như vậy, thậm chí có thể nói là có chút không để ý, không quan tâm đến sự uy hiếp của Yêu Tộc Thiên Đình!

Bởi vì trong mắt Mười Hai Tổ Vu, Yêu Tộc Thiên Đình căn bản không phải đối thủ!

Không, bởi vì Chúc Cửu Âm trước đó đã thông qua trường hà thời gian, khuy tham một phần vị lai, nên có chút lo lắng!

Cộng thêm, với tư cách là Thánh Nhân Hậu Thổ, tự nhiên nhìn ra sự tồn tại ý nghĩa đặc thù của Yêu Tộc Thiên Đình, và mối liên hệ đặc thù với Thiên Đạo!

Vì nguyên nhân này, Chúc Cửu Âm và Hậu Thổ cả hai người, đều đã từng khuyên can các Tổ Vu khác, bảo họ nên coi trọng hơn sự uy hiếp của Yêu Tộc Thiên Đình!

Dưới nhiều nguyên nhân, vì vậy Mười Hai Tổ Vu cũng không tùy ý ra tay!

Vì vậy, kèm theo việc đếm ngược đình chiến dần dần tiến triển, tuy không khí trên Hồng Hoang đại địa, dần dần trở nên căng thẳng!

Chương 397

Nhưng dưới mệnh lệnh của các cao tầng hai bên, Vu Yêu hai tộc lại không xảy ra xung đột!

Có thể nói, hiện tại Vu Yêu hai tộc, đang tương hỗ thẩm thị, xem ai sẽ là người đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh quỷ dị này!

Khi chiến tranh lần nữa bùng nổ, một cơn sóng thần kinh khủng, sẽ càn quét toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Nói trắng ra, đây là sự yên tĩnh trước cơn bão!

Trong tình huống này, trên Hồng Hoang đại địa cũng đã xảy ra một số chuyện!

Sâu trong Bất Chu Sơn, một đạo tràng từ từ mở ra, hai thân ảnh đầu người mình rắn, bước ra từ trong đạo tràng!

Chính là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa!

Lúc này, huynh muội Phục Hy và Nữ Oa bước ra khỏi đạo tràng, là để đi du lịch Hồng Hoang đại địa!

Mục đích hai người chuẩn bị du lịch Hồng Hoang, là để giúp Phục Hy ngộ đạo!

Chính xác, để giúp Phục Hy ngộ đạo, chỉ là nguyên nhân bề mặt!

Nhưng thực chất, huynh muội Phục Hy và Nữ Oa lần này ra ngoài du lịch, chủ yếu là để giúp Nữ Oa chứng đạo!

Nói trắng ra, chính là thủ đoạn của Hồng Quân Lão Tổ!

Kể từ sau khi Thông Thiên thành Thánh, Hồng Quân Lão Tổ đã suy nghĩ, làm thế nào để Nữ Oa tạo người thành Thánh nhanh nhất!

Vì việc này, Hồng Quân Lão Tổ đã âm thầm mưu tính rất lâu!

Vì nguyên nhân này, Nữ Oa mới cùng huynh trưởng Phục Hy ra ngoài, chuẩn bị du lịch Hồng Hoang đại địa!

Không thể không nói, Hồng Quân Lão Tổ có một bộ thủ đoạn của riêng mình!

Tuy không lộ diện, nhưng qua một loạt mưu tính, Nữ Oa cũng chính thức bước lên con đường chứng đạo, bắt đầu du lịch Hồng Hoang đại địa!

Nghĩ đến đây, Nữ Oa và Phục Hy hai người, trực tiếp bước ra khỏi Bất Chu Sơn, bắt đầu du lịch khắp nơi trên Hồng Hoang đại địa! ..... "Huynh muội Phục Hy Nữ Oa bước ra khỏi đạo tràng, du lịch Hồng Hoang đại địa, đây là thủ bút của Hồng Quân Lão Tổ?

Cũng có chút thú vị!" Trong U Minh Luân Hồi, trên Tam Thập Lục Chư Thiên, Ngao Tông đoan tọa trên bồ đoàn, dao vọng về phía Bất Chu Sơn!

Tình hình của Nữ Oa bên đó, tự nhiên không thể qua mắt Ngao Tông!

Dù sao Nữ Oa là một khâu mấu chốt trong kế hoạch của Ngao Tông, Ngao Tông tự nhiên sẽ chú ý nhiều hơn!

Không, đối với việc này, Ngao Tông lại không có ý định ngăn cản!

Bởi vì không cần phải ngăn cản nữa!

Phải biết, đại chiến Vu Yêu lần thứ hai sắp bắt đầu, kế hoạch của Ngao Tông sẽ toàn bộ được khai khải!

Hồng Quân Lão Tổ bây giờ mới bắt đầu hành động, có chút muộn rồi!

Nói trắng ra, thời gian Hồng Quân Lão Tổ hành động quá muộn, kế hoạch của Ngao Tông dần dần thành hình, Hồng Quân Lão Tổ đã

lực bất tòng tâm rồi!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới không có ý định ngăn cản!

Trừ việc vẫn duy trì một phần chú ý ra, Ngao Tông liên ti hào phản ứng đều không có, tiếp tục bận rộn với công việc của mình!

Phải biết, vì Thông Thiên và Ngao Nguyệt liên tiếp thành Thánh, thực lực Địa Đạo đã đạt được sự tăng trưởng cực lớn, đã đản sinh ra rất nhiều quyền hạn Địa Đạo mới!

Những quyền hạn Địa Đạo này, Ngao Tông tự nhiên muốn nắm giữ toàn bộ!

Thực ra, quyền hạn mà Ngao Tông hiện tại nắm giữ, càng ngày càng nhiều, thậm chí đã gần sát với con số một phần hai mà y dự đoán trước đó!

Ngao Tông có một dự cảm, chờ sau khi luyện hóa một số quyền hạn Địa Đạo, quyền hạn Địa Đạo mà Ngao Tông nắm giữ, sẽ vượt qua một phần hai!

Khi đó, Ngao Tông sẽ có thể hoàn toàn nắm giữ sức mạnh Địa Đạo, trở thành người chưởng khống Địa Đạo đích thực, trở thành Địa Đạo Chí Tôn, Địa Đạo Địa Tôn!

Đó là suy tính ban đầu của Ngao Tông!

Đương nhiên, mục tiêu hiện tại của Ngao Tông, còn vượt xa điều đó!

Nhưng, nếu Ngao Tông có thể trở thành Địa Tôn, nắm giữ toàn bộ sức mạnh Địa Đạo, đối với kế hoạch tiếp theo của Ngao Tông, sẽ có sự giúp đỡ cực lớn!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông lần nữa tiến vào luyện hóa trạng thái, chuẩn bị trước khi trận quyết chiến cuối cùng đến, chính thức

đạp tiến Địa Đạo chưởng khống giả cảnh giới!

Ngao Tông lần nữa bận rộn, luyện hóa càng nhiều quyền hạn Địa Đạo.

Huynh muội Phục Hy Nữ Oa bắt đầu du lịch Hồng Hoang đại địa, chuẩn bị cho việc tạo người thành Thánh!

Vu Yêu hai tộc cảnh giác lẫn nhau, chuẩn bị cho đại chiến tiếp theo!

Có thể nói, mọi việc đều đang diễn ra một cách có trật tự!

Dưới sự chú ý của chúng nhân Hồng Hoang, thời hạn đình chiến của Vu Yêu hai tộc, cuối cùng cũng nghênh đón thời khắc kết thúc!

Thời gian đình chiến một nguyên hội chính thức kết thúc, sự hạn chế giữa Vu Yêu hai tộc, tiêu thất bất kiến!

Khi đó, Vu Yêu hai tộc trực tiếp bùng nổ đại chiến, cũng sẽ không chịu bất kỳ sự ngăn cản nào!

Khi đó, tất cả mọi người trên Hồng Hoang đại địa đều đang chờ đợi đại chiến bùng nổ!

Nhưng Vu Yêu hai tộc vào lúc này, lại không có động tĩnh gì!

Nguyên nhân đã nói trước đó, bởi vì sự kiêng kỵ lẫn nhau, hai bên lúc này đang ở giai đoạn thẩm thị lẫn nhau!

Có thể nói, đây là sự yên tĩnh trước cơn bão!

Nếu xuất hiện một tia lửa nhỏ, vậy thì nó sẽ trở thành ngòi nổ cho Vu Yêu hai tộc, triệt để châm ngòi đại chiến giữa Vu Yêu hai tộc!

Một ngọn lửa như vậy, lúc này bắt đầu được ủ mầm!

Biên giới Thái Dương Tinh, một thân ảnh mặc đạo bào giản dị, thần sắc khắc khổ, quỷ quỷ túy túy đích xuất hiện tại Thái Dương

Tinh phụ cận!

Chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân, một trong Tây Phương Nhị Thánh!

Lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân, tay cầm một bảo vật đặc thù, che giấu hoàn toàn thân hình và khí tức của mình, thần sắc lóe lên nhìn về phía Thái Dương Tinh! "Theo phán đoán của Đại huynh, chỉ cần thả mấy con Tiểu Kim Ô trong Thái Dương Tinh ra, nhất định có thể dẫn Vu Yêu hai tộc mâu thuẫn, là cơ hội của Tây Phương ta. ....." Chuẩn Đề lẩm bẩm trong lòng, trong ánh mắt nhìn về phía Thái Dương Tinh, có một tia tinh quang!

Không sai, Chuẩn Đề chuẩn bị mở trận pháp Thái Dương Tinh, thả toàn bộ những đứa con của Đế Tuấn trong Thái Dương Tinh, cũng chính là mười con Tiểu Kim Ô đản sinh trước đó, ra ngoài!

Chương 398

Khi đó, chỉ cần lợi dụng mười con Tiểu Kim Ô, khiêu khích xung đột giữa Vu Yêu hai tộc, nhất định có thể dẫn đến đại chiến giữa hai tộc!

Còn về lý do Chuẩn Đề muốn làm vậy, là vì Tây Phương!

Huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, là do khí vận Tây Phương đại địa ủ dưỡng thành, trên người hai người gánh vác trách nhiệm chấn hưng Tây Phương bẩm sinh!

Có thể nói, là nhân quả từ khi sinh ra!

Nhưng, kể từ sau đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, Yêu chưởng Thiên, Vu chưởng Địa, Vu Yêu hai tộc thống ngự Hồng Hoang, Tây Phương không có chút cơ hội quật khởi nào!

Sở dĩ, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề mới muốn khiêu khích đại chiến giữa hai tộc, triệt để giảo loạn cục thế Hồng Hoang đại địa, như vậy, mới có cơ hội hồn thủy mạc ngư!

Chuẩn Đề xuất hiện ở lý đích nguyên nhân!

Đương nhiên, đối với việc này, Ngao Tông tự nhiên biết rõ!

Hoặc là, đằng sau việc này, cũng có thủ bút của Ngao Tông!

Dù sao Ngao Tông vốn có ý định, thúc đẩy tiến trình của Vu Yêu Lượng Kiếp, khiến Vu Yêu Lượng Kiếp nhanh chóng đi đến hồi kết, để khai khải kế hoạch của Ngao Tông!

Vì vậy, có cơ hội như vậy, Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ!

Đương nhiên, Ngao Tông cũng chỉ âm trung dẫn đạo một phen, không thân tự hiện thân, nhưng túc cú rồi!

Hiện tại Chuẩn Đề xuất hiện ở lý, là kết quả tốt nhất! "Đã như vậy, vậy thì bắt đầu thôi!" Chuẩn Đề bắt đầu hành động, lợi dụng thủ trung chi bảo, tiễu nhiên hủy hoại Thái Dương Tinh thủ hộ đại trận!

Toàn bộ quá trình, đều không có kinh động bất kỳ ai!

Thậm chí liên Thiên Đình lý Đế Tuấn Thái Nhất, đều không có sát giác ti hào dị thường!

Đợi những việc này hoàn thành, Chuẩn Đề thuấn gian tiêu thất tại nguyên địa thượng, trực tiếp viễn ly Thái Dương Tinh.

Bởi vì những việc phía sau, Chuẩn Đề không cần làm, mười con Tiểu Kim Ô tự nhiên sẽ tự bước ra khỏi Thái Dương Tinh!

Tất nhiên việc này, kể từ khi mười con Tiểu Kim Ô đản sinh, đã bị Đế Tuấn quyển dưỡng tại Thái Dương Tinh lý!

Tuy là một loại thủ đoạn bảo hộ, nhưng hữu thì bảo hộ quá đầu, dễ dàng hội dẫn phản đạn!

Dù sao, mười con Tiểu Kim Ô từ khi đản sinh đến nay, chưa từng rời khỏi Thái Dương Tinh!

Hiện tại hiếm có cơ hội có thể rời khỏi Thái Dương Tinh, ngoại diện du ngoạn đích cơ hội, Tiểu Kim Ô sẽ thác ni!

Sự thực thượng cũng như vậy, đương Chuẩn Đề ly khai một đoạn thời gian chi hậu, bắt đầu có Tiểu Kim Ô phát hiện Thái Dương Tinh trận pháp đích tình huống! "Thái Dương Tinh thủ hộ đại trận, cư nhiên đình chỉ vận hành rồi, xem ra xuất hiện cố chướng!" "Được liên hệ Phụ Hoàng, để Phụ Hoàng phái khiển thủ hạ tiền duy tu tài hành!" Con Kim Ô thứ mười ổn trọng nhất, tự nhiên đưa ra giải pháp ổn thỏa nhất!

Đãn kỳ đích Tiểu Kim Ô, lại có chút rục rịch muốn động! "Ta lại thấy, ta không cần gấp liên hệ Phụ Hoàng!" "Kể từ khi huynh đệ ta

đản sinh, vẫn luôn lưu tại Thái Dương Tinh lý, không có cơ hội ngoại xuất, cũng không tri đạo ngoại giới đích tình huống!" "Hiện tại nan đắc hữu dạng đích cơ hội, chẳng lẽ các vị ca ca đệ đệ, không Hồng Hoang đại địa thượng du ngoạn một phen sao!" Một con Tiểu Kim Ô khai khẩu, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình!

Các Tiểu Kim Ô nghe vậy, đốn thì nhãn tiền nhất lượng! "Không sai, đúng là không có tất yếu gấp liên hệ Phụ Hoàng, dù sao dạng đích cơ hội khó đạt được!" "Không bằng huynh đệ ta, sảo vi ngoại xuất du ngoạn một phen, đợi hồi chi hậu, tái liên hệ Phụ Hoàng ba!" Tiểu Kim Ô một ngôn một ngữ, đốn thì xao định kiện sự tình!

Nghĩ đến đây, các Tiểu Kim Ô phân phân phi xuất Thái Dương Tinh, vãng Hồng Hoang đại địa phương hướng tiền vãng!

Từ đây, Thập Nhật tề xuất, hoành độ Hồng Hoang! "Mười con Tiểu Kim Ô cùng xuất Thái Dương Tinh, đi đến Hồng Hoang đại địa, Chuẩn Đề làm không tồi, tiếp theo Hồng Hoang đại địa, sẽ xuất hiện một trận hỗn loạn không nhỏ. ..." Trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông nhìn về phía Thái Dương Tinh, lẩm bẩm trong lòng!

Việc Thái Dương Tinh, Ngao Tông tự nhiên biết rõ, dù sao việc Chuẩn Đề đi đến Thái Dương Tinh, cũng có tác dụng dẫn dắt âm thầm của Ngao Tông ở trong đó!

Theo dự đoán của Ngao Tông, mười con Tiểu Kim Ô sẽ trở thành ngòi nổ cho đại chiến Vu Yêu lần thứ hai!

Chính là cảnh tượng Ngao Tông muốn thấy!

Không, hiện tại Ngao Tông có rất nhiều việc cần bận rộn!

Dù sao đại chiến Vu Yêu lần thứ hai sắp bùng nổ, ngày quyết chiến cuối cùng càng ngày càng gần!

Trước trận quyết chiến cuối cùng, Ngao Tông có rất nhiều việc

cần bận rộn.

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông đối với việc mười con Tiểu Kim Ô, chỉ giữ một phần chú ý, sau đó không quá để ý nữa!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông lần nữa bận rộn, mười con Tiểu Kim Ô đã phi xuất Thái Dương Tinh, đến trên Hồng Hoang đại địa!

Mười con Tiểu Kim Ô, lần đầu tiên đến trên Hồng Hoang đại địa!

Dù sao kể từ khi đản sinh, đã bị Đế Tuấn tống Thái Dương Tinh thượng!

Vì nguyên nhân này, tất cả mọi vật trên Hồng Hoang đại địa, đối với mười con Tiểu Kim Ô mà nói, đều vô cùng tân kỳ!

Sở dĩ, mười con Tiểu Kim Ô hân hỉ tại Hồng Hoang đại địa các xử du ngoạn!

Nhất thời, mười con Tiểu Kim Ô có chút lưu luyến quên phản.

Không, đối với sinh linh trên Hồng Hoang đại địa, thì đây lại là một tai nạn không nhỏ!

Phải biết, Kim Ô Thái Dương uẩn dục đích sinh linh, thiên sinh sở hữu Thái Dương chi lực!

Khi Kim Ô hoành không, như đồng một luân Thái Dương, xuất hiện tại thiên không chi thượng!

Hiện tại, mười con Tiểu Kim Ô xuất hiện tại Hồng Hoang đại địa thượng, tương đương với việc Hồng Hoang đại địa thượng xuất hiện thập luân Thái Dương!

Đối với Hồng Hoang đại địa, đây là một bất tiểu đích tai nạn!

Nơi mười con Tiểu Kim Ô sở chi xử, giang hà chi thủy trực tiếp bị chưng khô rồi, đại địa xuất hiện quy liệt!

Có thể nói, nhân vi thập chích Tiểu Kim Ô du ngoạn, trực tiếp cấp Hồng Hoang đại địa, đã mang đến phiền phức cực lớn!

Không, nhân vi thập chích Tiểu Kim Ô thực lực bất tục, tầm thường tu sĩ áp căn không dám tìm đích ma phiền, tuy tâm trung khổ bất kham ngôn, đãn khước vô khả nại hà!

Tại dạng đích tình huống hạ, mười con Tiểu Kim Ô tận tình hi hí, tứ ý tại Hồng Hoang đại địa thượng du ngoạn!

Đãn dạng nhất, hữu một ít nhân bất nhạc ý rồi!

Đó là Đại Vu Khoa Phụ đích bất mãn!

Kinh đệ nhất thứ Vu Yêu đại chiến, Vu Tộc đã đạt được thắng lợi, thành vi chưởng khống đại địa đích chúa tể!

Yêu chưởng Thiên Vu chưởng Địa!

Chương 399

Kết quả của đệ nhất thứ Vu Yêu đại chiến, nói cách khác, Hồng Hoang đại địa đã thành vi Vu Tộc đích địa bàn!

Nhân vi cá nguyên nhân, rất nhiều Vu Tộc tộc nhân, bắt đầu tẩu xuất Bất Chu Sơn, vãng chu vi khoách triển, kiến lập một cái cái đích Vu Tộc bộ lạc!

Kỳ trung, dĩ Đại Vu Khoa Phụ vi thủ đích Vu Tộc bộ lạc, Khoa Phụ bộ lạc cũng đã tẩu xuất Bất Chu Sơn, tại Hồng Hoang đại địa thượng trát căn!

Hiện tại, mười con Tiểu Kim Ô kinh Khoa Phụ bộ lạc địa bàn, trực tiếp nhượng Khoa Phụ bộ lạc địa diện trực tiếp. khô liệt, hà lưu chưng phát, nhượng Khoa Phụ bộ lạc đích tộc nhân, thụ cự đại đích nguy hại!

Đối thử, Đại Vu Khoa Phụ trực tiếp phẫn nộ rồi! "Mấy con tạp mao điểu kia, cư nhiên dám thương hại tộc nhân Vu Tộc của ta, ngô nhất định phải đánh chết chúng!" Thân tài như sơn mạch bàn bàng đại, tán phát trứ khủng bố huyết khí đích Đại Vu Khoa Phụ, phát xuất một tiếng nộ hống!

Cư nhiên dám bàn thương hại Vu Tộc lợi ích, Khoa Phụ tự nhiên sẽ không phóng thập chích Tiểu Kim Ô!

Nhân vi cá nguyên nhân, Đại Vu Khoa Phụ đã tố xuất một cái quyết định, yếu nã hạ thập chích Tiểu Kim Ô, nhượng chúng tri đạo Vu Tộc lợi hại!

Niệm chí thử, Khoa Phụ trực tiếp động rồi, thủ trì một bính cự đại mộc trượng, vãng thập chích Tiểu Kim Ô phương hướng truy khứ!

Đối thử, mười con Tiểu Kim Ô tự nhiên nhanh chóng phát hiện Khoa Phụ truy trục, đốn thì hi tiếu bất dĩ! "Huynh trưởng, hữu một cái sỏa đại cá chính tại truy ta, tự hồ yếu nã hạ ta!" "Hừ, chính si tâm vọng, cư nhiên yếu nã hạ ta, đợi ta hí sái một phen!" Tri đạo Khoa Phụ chính tại truy trục, mười con Tiểu Kim Ô đều hi tiếu bất dĩ, nhãn lý hữu trứ một ti khinh miệt!

Yếu tri đạo, là Thiên Đế chi tử, tượng trưng trứ Thái Dương Tam Túc Kim Ô!

Tuy cương cương xuất thế mấy vạn năm, chưa có hoàn toàn trưởng thành!

Đãn Tam Túc Kim Ô huyết mạch cao quý, nhượng chúng sinh hữu trứ bất tục tu vi!

Nhân vi cá nguyên nhân, khán kiến Khoa Phụ đối động thủ, mười con Tiểu Kim Ô đều não nộ bất dĩ!

Sảo vi thương nghị hậu, mười con Tiểu Kim Ô đã tố xuất một cái quyết định!

Yếu hảo hảo hí sái Khoa Phụ một phen!

Niệm chí thử, mười con Tiểu Kim Ô không có lập mã đào ly, bắt đầu hí sái Khoa Phụ!

Mỗi lần Khoa Phụ truy thượng đích thì hậu, mười con Tiểu Kim Ô lợi dụng tốc độ ưu thế lạp khai cự ly!

Mỗi lần Khoa Phụ truy bất thượng đích thì hậu, mười con Tiểu Kim Ô tạm thì đình hạ đẳng đãi Khoa Phụ!

Dạng tình huống hạ, Khoa Phụ bất đoạn bị mười con Tiểu Kim Ô hí sái trứ!

Đương nhiên liễu, Khoa Phụ là Vu Tộc Đại Vu, thực lực cường

đại, có thể bễ mỹ Đại La Kim Tiên cảnh tu sĩ, không có na yêu dung dịch hí sái!

Không, Vu Tộc không tu nguyên thần, không có tu vi, vô pháp độn quang phi hành, tái gia thượng tính cách trực sảng, sảo vi lỗ mãng một ít.

Phản quan Tam Túc Kim Ô, thuộc về phi cầm loại thần ma, tốc độ vô song!

Lại nhượng chúng chiêm cư rồi một ít ưu thế, mới hí sái được Khoa Phụ!

Dạng, Khoa Phụ truy trục rồi mười con Tiểu Kim Ô, không tri tẩu bao nhiêu sơn mạch!

Đãn trường thời gian đích truy trục, nhượng Khoa Phụ bất đình tiêu hao trứ tự thân khí huyết, trực tự thân khí huyết sắp yếu tiêu hao khô cạn đích thì hậu, Khoa Phụ mới minh ngộ! "Không thể truy trục hạ khứ nữa, dĩ cước lực của ngô, căn bản không thể truy bất thượng mấy con tạp mao điểu, được tìm huynh đệ Đại Nghệ bang mang tài hành!" "Dĩ Đại Nghệ lợi tiễn, phương hữu khả năng xạ sát mấy con tạp mao điểu!" Khoa Phụ tỉnh ngộ, không tái truy trục mười con Tiểu Kim Ô, vãng Đại Vu Đại Nghệ sở tại Đại Nghệ bộ lạc tiền vãng!

Nhiên, Khoa Phụ phóng khí truy trục mười con Tiểu Kim Ô, nhưng mười con Tiểu Kim Ô lại không có ý định phóng Khoa Phụ.

Mười con Tiểu Kim Ô hối tụ Khoa Phụ thượng không, hóa thân mười cái tiểu Thái Dương, bất đoạn tán phát trứ kinh nhân đích nhiệt lượng!

Nhất thời gian, Thập Nhật hoành không, tiên khảo trứ đại địa!

Khí huyết trên người Khoa Phụ, lại bị chưng phát không ít, Khoa Phụ cảm thấy khẩu khô thiệt ráo, muốn tìm thủy nguyên giải khát!

Nhiên, mười con Tiểu Kim Ô áp căn không cấp Khoa Phụ cá cơ hội!

Khi Khoa Phụ hoa một điều đại hà đích thì hậu, mười con Tiểu Kim Ô đề tiền một bước, trực tiếp tương đại hà chưng khô, không cấp Khoa Phụ ti hào bổ sung đích cơ hội!

Mỗi thứ đều dạng, một mực trọng phục trứ, nhượng Khoa Phụ càng phát đích suy yếu.

Đối thử, Khoa Phụ tâm trung não nộ, nhưng cũng không có bạn pháp, chỉ có thể dạng gian nan tiền tiến trứ!

Cuối cùng, Khoa Phụ tiêu hao tận tất cả đích sức mạnh, vô nại đích đảo hạ rồi!

Khoa Phụ không ngừng bị mười Tiểu Kim Ô trêu chọc, khí huyết trên thân không ngừng tiêu hao!

Cuối cùng, Khoa Phụ triệt để cạn kiệt tia khí huyết cuối cùng, rốt cuộc đổ gục xuống đại địa!

Cây mộc trượng trong tay Khoa Phụ, sau khi rơi xuống đất, lập tức hóa thành một rừng đào hoa, đó là hy vọng cuối cùng của Khoa Phụ!

Về điều này, mười Tiểu Kim Ô cũng vô cùng hân hoan!

"Tên ngốc to lớn kia, hiện tại đã bị mười huynh đệ chúng ta giải quyết rồi!" "Đây là cái giá phải trả khi truy sát huynh đệ chúng ta!" Đối với mười Tiểu Kim Ô mà nói, có thể diệt trừ một Đại Vu, cũng là một thu hoạch không nhỏ!

Dù sao thực lực của bản thân, vẫn chưa đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng lại có thể 'dĩ hạ khắc thượng', diệt đi một Đại Vu, đây là thu hoạch cực lớn!

Bởi vì nguyên nhân này, mười Tiểu Kim Ô vô cùng hân hoan, ca hát nhảy múa!

Đúng lúc này, một tiếng gào thét bi phẫn, từ phương xa truyền đến!

"Khoa Phụ, ngã xuống rồi!?" Một người khổng lồ cường tráng, thân hình hùng vĩ như dãy núi, toàn thân tỏa ra khí huyết kinh người, sau lưng cõng một cây thần cung!

Đó chính là Đại Vu Hậu Nghệ của Vu Tộc!

Trước đó Khoa Phụ biết rằng không thể đuổi kịp mười Tiểu Kim Ô, cho nên đã quay người đi về phía bộ lạc Đại Vu!

Mặc dù Khoa Phụ ngã xuống giữa đường, nhưng khoảng cách đến bộ lạc của Hậu Nghệ đã không còn xa!

Bởi vì nguyên nhân này, Đại Vu Hậu Nghệ của bộ lạc Hậu Nghệ mới phát hiện tình huống của Khoa Phụ!

Thấy Khoa Phụ vẫn lạc xong, Hậu Nghệ vô cùng bi phẫn, giận dữ nhìn lên mười Tiểu Kim Ô trên trời!

"Kim Ô các ngươi, lại dám hại huynh đệ của ta, hôm nay, tất phải trả giá bằng mạng sống cho huynh đệ của ta!" Hậu Nghệ giận dữ gào thét, lập tức lấy thần cung sau lưng ra, kéo cung lắp tên, nhắm thẳng vào Tiểu Kim Ô trên trời!

Nhưng, mười Tiểu Kim Ô căn bản không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn có chút trêu chọc!

"Chư vị huynh đệ, lại có một tên ngốc to lớn nữa!" "Hãy để ta trêu chọc một phen, cho hắn xem ta lợi hại đến mức nào!" Mười Tiểu Kim Ô lời qua tiếng lại, trêu chọc nhìn Hậu Nghệ trên mặt đất!

Vừa rồi diệt Khoa Phụ một Đại Vu, hiện tại lại có một Đại Vu.

Cho nên mười Tiểu Kim Ô cảm thấy, Hậu Nghệ không thể tạo thành thương tổn cho chúng!

Bởi vì nguyên nhân này, khi Hậu Nghệ kéo cung lắp tên, mười Tiểu Kim Ô không những không lập tức chạy trốn, ngược lại còn tới gần hơn một phần, muốn trêu chọc Hậu Nghệ!

Chương 400

Nhưng, bi kịch bắt đầu!

Hậu Nghệ trong nháy mắt phóng tên!

Mũi thần tiễn kinh người, mang theo tốc độ và uy lực đáng sợ, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể một Tiểu Kim Ô!

Oanh!

Một Tiểu Kim Ô trong nháy mắt mất đi sinh mệnh khí tức, chậm rãi rơi xuống mặt đất!

"Lục đệ!

Lục đệ bị bắn trúng rồi!" "Sinh mệnh khí tức của Lục đệ biến mất rồi, bị tên gia hỏa kia bắn chết rồi!" "Không, đó là một tên gia hỏa khủng bố, mau rời khỏi đây!" Hậu Nghệ một tiễn, trực tiếp bắn chết một Tiểu Kim Ô!

Khiến những Tiểu Kim Ô còn lại đều chấn kinh không thôi!

Bởi vì chúng không ngờ, thực lực của Hậu Nghệ lại kinh khủng đến vậy, trong nháy mắt bắn chết một huynh đệ!

Đối với chúng, thực sự quá đáng sợ rồi!

Trong lúc nhất thời, những Tiểu Kim Ô còn lại, đều kinh hoảng không thôi, vội vàng vỗ cánh bay cao, muốn chạy trốn khỏi đây!

Nhưng, Hậu Nghệ sao có thể dễ dàng buông tha chúng, những Tiểu Kim Ô đã giết Khoa Phụ kia chứ!

Cho nên, Hậu Nghệ lại lần nữa kéo cung lắp tên, bắn ra mấy đạo thần tiễn!

Vù vù vù!

Mỗi một mũi tên bay ra, đều có một Tiểu Kim Ô bị bắn chết!

Một ngày đó, sinh linh trên Hồng Hoang đại địa, sẽ thấy một cảnh tượng thần kỳ!

Từng vòng thái dương nóng rực, từ trên bầu trời rơi xuống!

Cùng lúc đó, trong Thiên Đình, Thiên Đế Đế Tuấn đang xử lý các loại chính sự, đột nhiên sắc mặt đại biến, dường như cảm nhận được chuyện gì đó!

"Hài tử của ta vẫn lạc rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?" Đế Tuấn thân là chủ Thiên Đình, thường trú trong Thiên Đình, nhưng dám để mười Tiểu Kim Ô ở lại Thái Dương Tinh, tự nhiên là có sự chuẩn bị của Đế Tuấn!

Nói trắng ra, Đế Tuấn đã lưu lại một số hậu thủ trên thân mười Tiểu Kim Ô!

Bởi vì nguyên nhân này, khi Tiểu Kim Ô đầu tiên vẫn lạc trong nháy mắt, Đế Tuấn đã lập tức cảm ứng được!

Đối với điều này, Đế Tuấn sắc mặt đại biến, lập tức xé rách không gian, trực tiếp biến mất tại chỗ, đi về phía vị trí Tiểu Kim Ô vẫn lạc!

Thực lực của Đế Tuấn không hề tầm thường, cộng thêm khí vận Thiên Đình phản hồi, khiến thực lực của Đế Tuấn, sớm đã thăng tiến đến một mức độ vô cùng kinh người!

Bởi vì nguyên nhân này, từ Thiên Đình đến Hồng Hoang đại địa, vị trí của mười Tiểu Kim Ô, cũng không tốn bao nhiêu thời gian của Đế Tuấn!

Khi Đế Tuấn xé rách không gian, bước ra từ hư không, đến Hồng Hoang đại địa, lập tức thấy một màn kinh người!

Đại Vu Hậu Nghệ kéo cung lắp tên, không ngừng bắn giết các hài tử của mình!

Nhưng Đế Tuấn đã tới có chút muộn rồi!

Lúc này, mười hài tử, chỉ còn lại hai hài tử sống sót, tám Tiểu Kim Ô còn lại, đều đã vẫn lạc dưới thần tiễn của Hậu Nghệ!

Không, không phải điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là!

Hậu Nghệ lại lần nữa bắn ra hai tiễn, hai tiễn cùng lúc, mục tiêu chính là hai hài tử cuối cùng!

"Đáng chết!" Đế Tuấn sắc mặt đại biến, mặc dù thần tiễn mà Hậu Nghệ bắn ra, đối với bản thân Đế Tuấn, không có lực sát thương!

Nhưng đối với mấy hài tử mà nói, đơn giản là phiền phức lớn nhất, dù sao tu vi của các hài tử còn thấp!

Cho nên, Đế Tuấn cũng không quản nổi nổi giận, vội vàng xông về phía hai Tiểu Kim Ô, muốn cứu lấy hài tử của mình!

Oanh!

Kèm theo hai tiếng nổ vang, trời đất chấn động!

Đợi tất cả động tĩnh đều biến mất, trên bầu trời chỉ còn lại một Tiểu Kim Ô!

Một Tiểu Kim Ô khác, đầu trực tiếp bị thần tiễn xuyên thủng, mất đi tất cả khí tức, trực tiếp rơi xuống mặt đất!

Đế Tuấn rốt cuộc đã chậm một bước, không hoàn toàn cứu được hai Tiểu Kim Ô cuối cùng, chỉ cứu được Tiểu Thập ở gần nhất, cũng là Tiểu Kim Ô thứ mười!

Còn về Tiểu Kim Ô kia, Đế Tuấn đã không kịp cứu!

Từ đây, mười Tiểu Kim Ô, chỉ còn lại một!

“Hậu Nghệ!

Ngươi muốn chết!” Đế Tuấn nổi giận rồi, khí tức Chuẩn Thánh khủng bố, từ trên thân Đế Tuấn bạo phát ra!

Mười hài tử, chín đứa chết trong tay Hậu Nghệ!

Mối thù máu sâu như biển này, Đế Tuấn sao có thể không phẫn nộ!

Hiện tại Đế Tuấn, chỉ muốn trực tiếp xé nát Hậu Nghệ, khiến Hậu Nghệ tan xương nát thịt!

Thực tế cũng là như vậy, Đế Tuấn đã trực tiếp ra tay!

Lực lượng Chuẩn Thánh khủng bố, trực tiếp từ trên thân Đế Tuấn bạo phát ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ kinh thiên, trực tiếp vung xuống Hậu Nghệ!

Oanh!

Chấn động cực kỳ khủng bố, trực tiếp truyền khắp đại địa!

Lúc này Hậu Nghệ, nửa thân trái hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nửa thân phải!

Uy lực của Chuẩn Thánh!

Tộc nhân Vu Tộc vốn là những kẻ kiêu dũng thiện chiến, huống chi Hậu Nghệ là một Đại Vu đã sớm nổi danh!

Nhưng, đối mặt với sự phẫn nộ của Đế Tuấn, dù Hậu Nghệ toàn lực chống cự, cũng không thể chống đỡ nổi sự phẫn nộ của Đế Tuấn!

...

Tộc nhân Vu Tộc đều là những kẻ kiêu dũng thiện chiến, huống chi Hậu Nghệ là một Đại Vu đã sớm nổi danh!

Có thể nói, thực lực của Hậu Nghệ trong cảnh giới Đại La Kim

Tiên, cũng là một trong những tồn tại hàng đầu!

Nhưng, đối mặt với sự phẫn nộ của Đế Tuấn, dù Hậu Nghệ toàn lực chống cự, cũng không thể chống đỡ nổi sự phẫn nộ của Đế Tuấn!

Có thể nói, chỉ cần Đế Tuấn lại lần nữa động thủ, kết quả của Hậu Nghệ chỉ có một, đó là vẫn lạc tại đây!

Chương 401

Thực tế, Đế Tuấn căn bản không có cách nào để Hậu Nghệ chạy thoát!

Phải biết rằng, mười hài tử, có chín đứa chết trong tay Hậu Nghệ, nếu không kịp thời, chưa chắc cả hài tử cuối cùng cũng không bị Hậu Nghệ bắn chết!

Mối thù máu sâu như biển này, Đế Tuấn sao có thể nuốt trôi!

Nói thật, trước đó khi ở Thiên Đình, Bạch Trạch thân là quân sư, từng khuyên Đế Tuấn, không nên tùy tiện khơi mào đại chiến Vu Yêu hai tộc!

Một mặt, đã trải qua lần Vu Yêu đại chiến đầu tiên, nhận thức được sự cường đại của Vu Tộc!

Mặt khác, thời gian hưu chiến trước đó quá ngắn, chỉ vỏn vẹn mười mấy vạn năm, Thiên Đình Yêu Tộc chuẩn bị, vẫn chưa đầy đủ như vậy!

Hiện tại khơi mào đại chiến Vu Yêu, đối với Thiên Đình Yêu Tộc, không có quá nhiều lợi ích!

Có thể nói, một trận đại chiến càng về sau, đối với Thiên Đình Yêu Tộc mà nói, càng có lợi ích lớn hơn!

Nhưng, hiện tại Đế Tuấn, trong đầu bị sự phẫn nộ bao phủ, căn bản không nghĩ tới những chuyện khác!

Cách duy nhất của Đế Tuấn hiện tại, là khiến Hậu Nghệ tan xương nát thịt!

Cho nên, Đế Tuấn lại lần nữa ra tay, vận dụng lực lượng Chuẩn Thánh kinh người, dường như muốn triệt để hủy diệt Hậu Nghệ!

Thực tế cũng là như vậy, sức mạnh mà Đế Tuấn lần này vận dụng, vô cùng khủng bố!

Với thực lực của Hậu Nghệ, căn bản không thể chịu đựng được!

Có thể dự kiến, sau một đòn của Đế Tuấn, Hậu Nghệ sẽ hoàn toàn biến mất trên Hồng Hoang đại địa, trở thành Đại Vu thứ hai vẫn lạc, sau Khoa Phụ!

Có thể nói, Hậu Nghệ đã tuyệt vọng!

Lúc này, một đạo khí tức kinh người truyền đến, một người khổng lồ thân đầu thú, mình vảy đỏ, chân đạp hỏa long hùng vĩ vội vã chạy tới, trực tiếp chặn lại một đòn công kích của Đế Tuấn!

"Đế Tuấn, ngươi dám ra tay với Đại Vu Vu Tộc của ta, ta Chúc Dung này sẽ không đồng ý!" Không sai, người kịp thời chạy tới chiến trường, cứu Hậu Nghệ xuống, chính là một trong Mười Hai Tổ Vu, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung!

Mặc dù Vu Tộc không tu Nguyên Thần, không thể vận dụng các loại đạo pháp huyền diệu, nhưng Vu Tộc cũng có một số phương pháp cảm ứng khí huyết đơn giản!

Trước đó, chuyện Khoa Phụ vẫn lạc đã truyền về Vu Tộc tộc địa!

Cho nên, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung ở gần đây nhất, đã vội vàng chạy tới biên giới trong thời gian đầu tiên, mới vừa kịp cứu Hậu Nghệ!

"Hậu Nghệ sát hại con của ta, hôm nay bất kể là ai, Hậu Nghệ tất phải chết tại đây!" Đối mặt với Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Đế Tuấn không hề nhượng bộ, thần thái băng lãnh trừng mắt nhìn Hậu Nghệ!

Một trong Mười Hai Tổ Vu là Chúc Dung, Đế Tuấn cũng không chịu nhượng bộ!

“Con trai của Đế Tuấn, đã hại chết Đại Vu Khoa Phụ của Vu Tộc ta, ta chỉ vì huynh đệ Khoa Phụ báo thù mà thôi!” Hậu Nghệ chịu đựng thương thế, lớn tiếng nói với Đế Tuấn!

Sở dĩ ra tay, chỉ vì báo thù cho Khoa Phụ mà thôi!

“Đế Tuấn, gan ngươi không nhỏ nha, lại dám dung túng con mình hại chết Đại Vu Vu Tộc của ta, giao ra hung thủ, tha cho ngươi bất tử!” Nghe lời của Hậu Nghệ, Chúc Dung lập tức phẫn nộ!

Căn nguyên sự việc, rõ ràng là Thiên Đình Yêu Tộc ra tay trước, cho nên Vu Tộc không có lý do gì phải chịu thiệt!

Điểm quan trọng nhất, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung thuộc tính là Hỏa, vốn là kẻ có tính tình nóng nảy, đối với hậu bối Vu Tộc vô cùng bao che!

Bởi vì nguyên nhân này, Chúc Dung lời lẽ đanh thép, yêu cầu Đế Tuấn giao ra hung thủ!

Đối với điều này, Đế Tuấn sao có thể đồng ý, bởi vì chỉ còn lại một đứa con cuối cùng!

Có thể nói, lúc này hai bên đều như một thùng thuốc nổ, chỉ cần một chút là nổ tung!

Cho nên, sau vài câu nói, hai bên lập tức đàm phán tan vỡ!

“Đã như vậy, vậy thì chiến trường gặp đi!” “Ta lấy danh nghĩa Thiên Đế Đế Tuấn, tuyên bố Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến khai mở!” Đế Tuấn lạnh giọng nói, trực tiếp phát ra tuyên ngôn đại chiến!

Thái độ của Chúc Dung vô cùng cường thế, trong chốc lát, Đế Tuấn cũng không thể hạ gục Hậu Nghệ!

Huống chi, một trong Mười Hai Tổ Vu là Chúc Dung xuất hiện ở đây, các Tổ Vu khác ước chừng cũng sẽ nhanh chóng chạy tới!

Trong thời gian ngắn, Đế Tuấn không thể hạ gục Hậu Nghệ!

Đối với điều này, Đế Tuấn trong lòng bất lực, nhưng cũng vô cùng phẫn nộ!

Cho nên, trong cơn phẫn nộ, Đế Tuấn trực tiếp hạ lệnh tuyên bố khai chiến!

Thiên Đình Yêu Tộc tiếp theo, sẽ tập trung toàn bộ sức mạnh, triệt để tiêu diệt Vu Tộc, triệt để tiêu diệt Mười Hai Tổ Vu!

Đối với điều này, Tổ Vu Chúc Dung không hề nao núng, trực tiếp đại diện Mười Hai Tổ Vu đồng ý chuyện này!

Sau đó, Đế Tuấn liền mang theo Tiểu Kim Ô duy nhất còn sống sót, trở về Thiên Đình Yêu Tộc!

Sau khi trở về Thiên Đình Yêu Tộc, Đế Tuấn trực tiếp triệu tập đại quân Thiên Đình, thổi lên tiếng kèn tiến công Vu Tộc!

Đương nhiên rồi, trong quá trình này, Bạch Trạch và các Yêu Thần khác đều có mặt, không biết vì sao Thiên Đế đột nhiên khai chiến!

Bởi vì nguyên nhân này, Bạch Trạch và các Yêu Thần từng cố gắng khuyên can Thiên Đế Đế Tuấn một phen!

Nhưng, khi biết chuyện đã xảy ra, Bạch Trạch và các Yêu Thần Yêu Soái, đều không nói một lời nào, trực tiếp lựa chọn theo Thiên Đế Đế Tuấn xuất chinh!

Không, con trai của Thiên Đế liên tiếp vẫn lạc, bị Đại Vu Hậu Nghệ bắn chết, mối thù hận sâu sắc như vậy, sao có thể nuốt trôi, chỉ có một trận chiến mới có thể giải quyết!

Bởi vì nguyên nhân này, Bạch Trạch và các Yêu Thần Yêu Soái, đều không nói gì, lũ lượt theo Đế Tuấn xuất chiến!

Đối với điều này, bên Vu Tộc cũng không hề nhượng bộ, trực tiếp

triệu tập chiến sĩ Vu Tộc, khai chiến với Thiên Đình Yêu Tộc!

Đó là điều tất nhiên, bản thân Vu Tộc bao che cho phe mình, không hề sợ hãi Thiên Đình Yêu Tộc!

Cho nên, Thiên Đình Yêu Tộc muốn công đánh Vu Tộc, Vu Tộc sao có thể đồng ý!

Từ đây, Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến, chính thức bùng nổ!

Trận đại chiến đã tạm dừng mười mấy vạn năm này, lại lần nữa nổ ra trên Hồng Hoang đại địa!

Thậm chí, một trận chiến tranh vô cùng nhanh chóng và kịch liệt, dường như không cho người ta thời gian thở dốc.

Trong thời gian ngắn ngủi, trận đại chiến Vu Yêu hai tộc này, trực tiếp lan rộng khắp cả Hồng Hoang đại địa!

Đại chiến giữa Vu Yêu hai tộc, trực tiếp bị đẩy lên cao trào!

"Như vậy thật tốt, Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến chính thức bùng nổ, kế hoạch của ta cũng đã đến giai đoạn cuối cùng!" "Chỉ còn thiếu bước cuối cùng, chỉ cần bước cuối cùng hoàn thành, cuộc quyết đấu đỉnh cao cuối cùng, nếu ta thắng sẽ đạt đến một tầm cao mới!" Trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, nhìn về phía Hồng Hoang đại địa!

Đối với Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến, Ngao Tông vẫn luôn chú ý, thậm chí ngay cả hành động của Chuẩn Đề, cũng có Ngao Tông âm thầm dẫn dắt trong đó!

Cho nên, khi Ngao Tông thấy, Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến chính thức bùng nổ, Ngao Tông tự nhiên cũng vô cùng hân hoan!

Bởi vì như vậy, kế hoạch cũng sẽ đến giai đoạn cuối cùng!

Chương 402

Bởi vì Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến bùng nổ, cả Hồng Hoang đại địa, lại lần nữa rơi vào trong cơn cuồng triều đại chiến!

Đối với điều này, Ngao Tông chỉ duy trì sự chú ý nhất định, sau đó không nhúng tay vào chuyện này nữa!

Bởi vì đối với Ngao Tông hiện tại, để kế hoạch thành công, còn có một số chuyện cần phải hoàn thành.

Trước khi kế hoạch của Ngao Tông hoàn toàn hoàn thành, Ngao Tông không có quá nhiều thời gian, để ý nhiều đến chuyện đại chiến Vu Yêu!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông chỉ đối với Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến, duy trì sự chú ý nhất định, sau đó không để ý nhiều!

Không, Ngao Tông không có động tĩnh, nhưng các Thánh Nhân khác lại không phải như vậy!

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ cau mày chặt, chăm chú nhìn về phía Hồng Hoang đại địa!

Thiên địa lượng kiếp mặc dù là quy luật của Hồng Hoang, nhưng giữa đó và Thiên Đạo, cũng có mối quan hệ không nhỏ, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên sẽ càng chú ý đến tiến trình của Vu Yêu lượng kiếp!

Không, điều mà Hồng Quân Lão Tổ hiện tại càng quan tâm hơn, là chuyện Nữ Oa tạo người!

Dù sao ngay cả Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến cũng đã bùng nổ, tiến trình của Vu Yêu lượng kiếp, càng tiến thêm một bước lớn!

Lúc này, bên Nữ Oa tạo người vẫn chưa có kết quả, Hồng Quân Lão Tổ sao có thể không sốt ruột chứ!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ đẩy nhanh bước chân, tiếp tục bố trí chuyện này, hy vọng Nữ Oa sớm ngày tạo người thành Thánh!

Ngao Tông đẩy nhanh bước chân, thúc đẩy kế hoạch, Hồng Quân Lão Tổ âm thầm mưu tính, hy vọng Nữ Oa sớm ngày tạo người thành Thánh, để Thánh Nhân Thiên Đạo quy vị!

Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ đều có mưu tính!

Nhưng trong số các Thánh Nhân, trừ Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ ra, cũng có người chú ý đến tình hình Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến!

Đó chính là Hậu Thổ!

Đó là điều tất nhiên, Hậu Thổ là Thánh Nhân bước ra từ Vu Tộc, vốn là một trong Mười Hai Tổ Vu, Hậu Thổ đối với tình hình Vu Tộc, tự nhiên vô cùng để tâm!

Điểm quan trọng nhất, trải qua lần Vu Yêu đại chiến đầu tiên, Hậu Thổ cũng đã nhìn ra một số chuyện, biết rằng một trận đại chiến Vu Yêu hai tộc, liên quan đến Thiên địa lượng kiếp!

Bởi vì nguyên nhân này, sự chú ý của Hậu Thổ đối với trận đại chiến Vu Yêu này, tự nhiên vượt xa các Thánh Nhân khác!

Còn về Thánh Nhân Thông Thiên còn lại, Thông Thiên thì không chú ý nhiều đến tình hình đại chiến Vu Yêu!

Dù sao Thông Thiên siêu phàm thoát tục, giữa ông và Vu Yêu hai tộc, cũng không có quan hệ gì, tự nhiên sẽ không chú ý nhiều!

Tình hình các Thánh Nhân đương thế, trừ Thông Thiên là một ngoại lệ, những người còn lại đều có những tâm tư riêng!

Trong tình huống như vậy, tiến trình của Đệ nhị Vu Yêu Đại

Chiến, cũng đạt đến cao trào đầu tiên!

Khi Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến vừa bắt đầu, chỉ có các Đại La Kim Tiên của hai bên dẫn dắt bộ hạ tham chiến!

Bên Thiên Đình Yêu Tộc, các Đại Yêu Soái dẫn dắt Thiên Binh Thiên Tướng, phát động tiến công Vu Tộc!

Bên Vu Tộc, thì các Đại Vu dẫn dắt chiến sĩ của các bộ lạc, nghênh chiến đại quân Thiên Đình!

Các cấp cao của hai bên, thì không trực tiếp tham chiến!

Đó là điều tất nhiên, nếu đại chiến vừa bùng nổ, các cấp cao của hai bên trực tiếp tham chiến, sẽ khiến trận đại chiến này trở nên hỗn loạn hơn!

Huống chi, Vu Yêu hai tộc đối với tình hình phát triển mười mấy vạn năm của đối phương, cũng không rõ, cần phải thăm dò một phen!

Nói trắng ra, khi vừa bắt đầu, đó là lúc hai bên thăm dò lẫn nhau!

Dưới sự so tài này, Thiên Đình Yêu Tộc lại chiếm thế thượng phong!

Đó là điều tất nhiên, mặc dù thời gian hưu chiến trước đó, chỉ vỏn vẹn mười mấy vạn năm!

Nhưng trong mười mấy vạn năm đó, Thiên Đình Yêu Tộc đã làm rất nhiều chuyện!

Không ngừng chiêu mộ các thế lực khác, thậm chí suy diễn ra các loại trận pháp quân đội, thậm chí Thiên Đế Đế Tuấn còn hoàn thành Thiên Hôn, khiến khí vận Thiên Đình Yêu Tộc tăng vọt!

Những hành động như vậy, lúc này đều hóa thành hồi báo cho Thiên Đình Yêu Tộc, khiến thực lực Thiên Đình Yêu Tộc tăng vọt!

Ngược lại bên Vu Tộc, mặc dù mười mấy vạn năm qua, Vu Tộc

cũng có sự phát triển không nhỏ!

Nhưng tộc nhân Vu Tộc tính tình thẳng thắn, tụ tập theo hình thức bộ lạc, có một loại cảm giác hoang dã, tình hình tăng trưởng tổng thể, ngược lại không bằng Thiên Đình Yêu Tộc!

Dưới nhiều nguyên nhân, trong một trận đại chiến, Thiên Đình Yêu Tộc hơi chiếm thế thượng phong!

Không, đối mặt với tình huống như vậy, Vu Tộc tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết!

Đối với Mười Hai Tổ Vu, tộc nhân Vu Tộc đều là hậu duệ huyết mạch của họ, tự nhiên sẽ không nhìn Vu Tộc tộc nhân bị đại quân Thiên Đình Yêu Tộc áp chế!

Bởi vì nguyên nhân này, mấy Tổ Vu tính tình nóng nảy, trực tiếp xông vào chiến trường!

Trong đó, lấy Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung làm chủ, là người đầu tiên xông vào chiến trường!

Mười Hai Tổ Vu đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, thuộc về lực chiến đấu đỉnh cao của Vu Tộc, có lực lượng vô cùng khủng bố!

Một vị Tổ Vu cấp Chuẩn Thánh, trực tiếp tiến vào chiến trường, sẽ mang lại thương tổn cực lớn cho đại quân Thiên Đình Yêu Tộc!

Đối với điều này, Đế Tuấn tự nhiên không thể ngồi yên chờ chết, trực tiếp dẫn dắt các Yêu Thần có thực lực cường đại, trực tiếp xông vào chiến trường!

Từ đây, trận Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến này, chính thức được đẩy lên cao trào đầu tiên!

Trong lúc nhất thời, một trận đại chiến Vu Yêu, lại lần nữa trở nên kịch liệt hơn!

Nhưng một đoạn thời gian sau đó, cục diện của trận đại chiến này đã xuất hiện thay đổi!

Vu Tộc trực tiếp chiếm thế thượng phong, áp chế đại quân Thiên Đình Yêu Tộc!

Đó là điều tất nhiên, thực lực của Mười Hai Tổ Vu cường đại, trừ Xi Vưu xuất thế muộn nhất ra, mười một vị Tổ Vu còn lại, đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh!

Cũng có nghĩa là, bên Vu Tộc có mười một vị lực chiến đấu cấp Chuẩn Thánh!

Ngược lại bên Thiên Đình Yêu Tộc, tự nhiên không thể có nhiều tồn tại cấp Chuẩn Thánh như vậy!

Đó là điều tất nhiên, mặc dù Thiên Đình Yêu Tộc thực lực cường đại, trong thời gian ngắn ngủi mười mấy vạn năm, mấy vị Yêu Thần đỉnh cấp, đều lần lượt thăng cấp cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhưng, số lượng Chuẩn Thánh của Thiên Đình Yêu Tộc, vẫn còn kém xa Mười Hai Tổ Vu!

Vu Tộc mặc dù không tu Nguyên Thần, nhưng thân thể và thần thông cường đại, lực chiến đấu phi phàm!

Cho nên, sau khi Mười Hai Tổ Vu tham chiến, Thiên Đình Yêu Tộc lại lần nữa bị áp chế, đó cũng là điều đương nhiên!

Có thể nói, tình huống hiện tại, giống như lần Đệ nhất Vu Yêu Đại Chiến trước đó!

Dường như tình hình Vu Yêu hai tộc, trải qua mười mấy vạn năm hưu chiến, vẫn không hề thay đổi!

Chương 403

Nhưng, điều đó là không thể!

Trải qua thảm bại trong Đệ nhất Vu Yêu Đại Chiến, Thiên Đình Yêu Tộc do Đế Tuấn dẫn dắt, sao có thể không có thay đổi!

"Mười Hai Tổ Vu, hãy để các ngươi xem lá bài tẩy của Thiên Đình ta!" "Bố trận!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn phát ra một tiếng quát lớn, trực tiếp ra lệnh cho các Yêu Thần Yêu Soái, Thiên Binh Thiên Tướng dưới trướng!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chính là một lá bài tẩy mà Đế Tuấn đã chuẩn bị cho trận đại chiến này!

Hiện tại, lá bài tẩy này, đã đến lúc phát huy tác dụng!

Sau khi Đệ nhất Vu Yêu Đại Chiến kết thúc, Đế Tuấn từng lo lắng về trận đại chiến tiếp theo!

Lúc đó, Ngao Tông đã âm thầm dẫn dắt, hướng tư duy của Đế Tuấn, dẫn dắt về phương diện trận pháp, để Đế Tuấn đi khai phát Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Mặc dù sau đó, Ngao Tông không chú ý nhiều đến chuyện này!

Nhưng, Đế Tuấn đã hoàn thành khá tốt!

Trải qua mười mấy vạn năm hưu chiến, bên Thiên Đình Yêu Tộc, đã thành công từ trên Hà Đồ Lạc Thư, suy diễn ra hai hung trận đỉnh cấp!

Thậm chí, ngay cả ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, cùng với một vạn bốn ngàn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên

Tinh Thần Phiên cần thiết cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn cũng đã luyện chế ra tất cả!

Đó là điều tất nhiên, dù sao Thiên Đình Yêu Tộc là chúa tể của Hồng Hoang đại địa, nắm giữ nguồn tài nguyên cực kỳ phong phú, luyện chế một số tinh thần phiên, là điều có thể làm được!

Bởi vì nguyên nhân này, Đế Tuấn lúc này mới có thể bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều Yêu Soái Yêu Tướng, đều cầm Tinh Thần Phiên, lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm chủ tinh trận nhãn, lấy ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm gốc, một vạn bốn ngàn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm cành, ức vạn thần ma làm lá, kết thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đã hoàn toàn hình thành!

Sát trận thượng cổ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thâm sâu vô cùng, sát khí tràn ngập, trực tiếp bao phủ cả chiến trường, bao trùm tất cả chiến sĩ Vu Tộc vào trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Trong lúc nhất thời, Thiên Đình Yêu Tộc lập tức chiếm thế thượng phong!

Đó là điều tất nhiên, là một trong bốn sát trận lớn của thượng cổ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hội tụ thực lực của cả Thiên Đình, lấy chư thiên tinh thần làm cơ sở, lấy các Yêu Thần Yêu Soái của Thiên Đình Yêu Tộc làm trận nhãn!

Cho nên, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng kinh người vượt ngoài dự liệu, thậm chí vượt xa lực lượng Chuẩn Thánh!

Bởi vì nguyên nhân này, Thiên Đình Yêu Tộc mới phản áp chế được đại quân Vu Tộc!

Có thể nói, cục diện trên chiến trường, đã bị nghịch chuyển!

Đại quân Vu Tộc vốn luôn chiến thắng, áp chế Thiên Đình Yêu Tộc, lúc này hiếm hoi rơi vào thế hạ phong!

Nhưng, đối với cục diện khó khăn hiện tại, Mười Hai Tổ Vu cũng không lo lắng!

Bởi vì trong tay Mười Hai Tổ Vu, có một lá bài tẩy cường đại!

Đó chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cùng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đều là một trong bốn hung trận lớn của thượng cổ, có sức mạnh vô cùng kinh người!

Điểm quan trọng nhất, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể ngưng tụ lực lượng của Mười Hai Tổ Vu, khi Mười Hai Tổ Vu cùng nhau ra tay, có thể từ trong Trường Hà Thời Gian, triệu hoán ra một đạo Bàn Cổ Chân Thân!

Bàn Cổ Chân Thân, mặc dù không phải bản tôn của Đại Thần Bàn Cổ, nhưng cũng có một phần sức mạnh của Bàn Cổ!

Một phần sức mạnh đó, có thể sánh ngang với một đòn của Thánh Nhân!

Các Thánh Nhân đương thế không tham gia vào trận đại chiến cấp cao này!

Có lực lượng ngang với một đòn của Thánh Nhân, có thể định đoạt thắng bại!

Bởi vì nguyên nhân này, Mười Hai Tổ Vu mới không hề lo lắng!

Hiện tại, Thiên Đình Yêu Tộc đã vận dụng lá bài tẩy, trực tiếp bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bên Mười Hai Tổ Vu cũng đã đến lúc, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán Bàn Cổ

Chân Thân rồi!

Nghĩ đến đây, Mười Hai Tổ Vu nhanh chóng hội tụ, chuẩn bị hội tụ lại một chỗ, vận dụng lá bài tẩy của mình!

Thế nhưng, đúng lúc này, Thiên Đế Đế Tuấn lại có động tĩnh!

"Muốn vận dụng lá bài tẩy, không có dễ dàng như vậy đâu!" "Tinh Quang Vẫn Lạc, khóa chặt Xi Vưu, oanh!" Đế Tuấn ở vị trí hạch tâm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng!

Ngay khắc sau, Đế Tuấn khống chế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lấy uy lực của hung trận, ngưng tụ vạn thiên tinh quang, hóa thành một đạo chùm tinh thần hư ảo khủng bố, trực tiếp đánh xuống hướng Tổ Vu mới sinh Xi Vưu!

Tinh Quang Vẫn Lạc!

Chính là tuyệt chiêu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Với khả năng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, triệu hoán tinh lực vũ trụ chu thiên, uy lực của ức vạn tinh thần, dưới tư thái Tinh Quang Vẫn Lạc, trực tiếp xóa sổ bất kỳ tồn tại nào!

Người bị khóa chặt, bất kể có thần thông gì, cũng không thể thoát khỏi sự vẫn lạc của tinh quang.

Uy lực mạnh mẽ đến mức đủ để hủy thiên diệt địa.

Có thể nói, dưới Thánh Nhân, không ai có thể chống đỡ nổi một đòn sát chiêu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Hiện tại, Đế Tuấn đã sử dụng đạo sát chiêu này của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vào thân Xi Vưu!

Nguyên nhân Đế Tuấn làm vậy, là vì Đế Tuấn biết một chuyện!

Mười Hai Tổ Vu vẫn còn lá bài tẩy, có thể tập hợp lực lượng của Mười Hai Tổ Vu, triệu hoán ra một sát chiêu đáng sợ!

Trước đó trong thời gian hưu chiến mười mấy vạn năm, Đế Tuấn ngẫu nhiên có được một tin tức!

Không sai, một đạo tin tức, chỉ điểm Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Đối với chuyện này, Đế Tuấn đã suy nghĩ rất lâu, hy vọng có thể tìm ra phương pháp phá giải!

Thực tế, Đế Tuấn quả thật đã có phương pháp phá giải!

Lá bài tẩy cuối cùng của Vu Tộc, là tập hợp lực lượng của Mười Hai Tổ Vu triệu hoán ra sát chiêu khủng bố!

Đã như vậy, Đế Tuấn chỉ cần tiêu diệt một vị Tổ Vu trước, Mười Hai Tổ Vu không thể hoàn toàn quy vị, tự nhiên có thể phá giải sát chiêu này rồi!

Đó là cách của Đế Tuấn!

Bởi vì nguyên nhân này, khi Đế Tuấn phát hiện Mười Hai Tổ Vu có động tác!

Đế Tuấn mới vận dụng sát chiêu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bất chấp mọi giá, muốn tiêu diệt trước Tổ Vu Xi Vưu!

Còn về việc Đế Tuấn vì sao lại nhắm vào Xi Vưu!

Đó là điều tất nhiên!

Chương 404

Phải biết rằng, Xi Vưu là Tổ Vu mới sinh, là Tổ Vu mới được tạo ra sau khi Ngao Tông giảng đạo ở Luân Hồi Điện!

Mặc dù Xi Vưu có danh Tổ Vu, nhưng thần thông hay nồng độ huyết mạch của Xi Vưu, đều kém xa mười một vị Tổ Vu còn lại!

Có thể nói, Xi Vưu trong số Mười Hai Tổ Vu, là tồn tại yếu nhất!

Trong tình huống như vậy, khả năng Đế Tuấn thành công tiêu diệt Xi Vưu, sẽ cao hơn rất nhiều so với việc tiêu diệt các Tổ Vu khác!

Như vậy, nên đặt mục tiêu vào ai, tự nhiên không cần phải nói nhiều nữa!

Bởi vì nguyên nhân này, Xi Vưu mới trở thành mục tiêu của Đế Tuấn!

"Không hay rồi!

Xi Vưu mau tránh!" Đế Tuấn có hành động, mấy vị Tổ Vu còn lại, đều đã nhìn ra cách làm của Đế Tuấn, không khỏi sắc mặt đại biến!

Xi Vưu cũng không ngoại lệ, vội vàng nhanh chóng thay đổi vị trí, muốn tránh một đòn sát chiêu!

Thế nhưng, sát chiêu 'Tinh Quang Vẫn Lạc' này, có tác dụng khóa chặt, bất kể Xi Vưu có tránh né thế nào, căn bản không thể tránh khỏi!

Trong tình huống như vậy, một đạo chùm tinh thần hư ảo khủng bố, trực tiếp đánh xuống!

Oanh xuống!

Tiếng nổ vang trực tiếp khủng bố, vang vọng trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Cả Hồng Hoang đại địa, trực tiếp chấn động!

Thậm chí ngay cả không gian xung quanh, đều hóa thành mảnh vỡ!

Trong tình huống như vậy, khí tức của Tổ Vu Xi Vưu, cũng dần dần biến mất!

Tổ Vu Xi Vưu đã vẫn lạc!

Từ đây, Mười Hai Tổ Vu chỉ còn lại mười một vị Tổ Vu!

"Xi Vưu lại vẫn lạc rồi, điều này khiến ta có chút bất ngờ!" Sâu trong U Minh Luân Hồi, Ngao Tông đang bế quan, đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Hồng Hoang đại địa!

Đối với Đệ nhị Vu Yêu Đại Chiến, Ngao Tông cũng ôm giữ sự chú ý nhất định!

Cho nên, nếu trên chiến trường xuất hiện động tĩnh lớn, Ngao Tông sẽ biết ngay lập tức!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới biết tin tức Xi Vưu vẫn lạc ngay lập tức!

Nói thật, tin tức này khiến Ngao Tông có chút ngạc nhiên.

Bởi vì Ngao Tông không ngờ, Đế Tuấn lại diệt sát Xi Vưu!

Lẽ ra, Xi Vưu không nên chết trong một trận đại chiến như vậy!

Bởi vì sau Vu Yêu lượng kiếp, giữa Xi Vưu và Nhân Tộc, sẽ có một số chuyện xảy ra, liên quan đến Tam Hoàng Ngũ Đế của hậu thế Nhân Tộc!

Bởi vì nguyên nhân này, chuyện Xi Vưu vẫn lạc, khiến Ngao Tông hơi bất ngờ.

"Chuyện này, tuyệt đối không phải là điều Đế Tuấn có thể nghĩ ra, phía sau Đế Tuấn có cao nhân chỉ điểm!" Ánh mắt Ngao Tông hơi lóe

lên, trong lòng lóe lên một suy đoán.

Nói thật, Ngao Tông căn bản không cho rằng, Đế Tuấn có thể có kế hoạch như vậy.

Không phải Ngao Tông coi thường Đế Tuấn, cảm thấy Đế Tuấn ngu muội, mà là tư duy của Đế Tuấn có giới hạn nhất định!

Dù sao trước đó, Mười Hai Tổ Vu chưa từng chủ động bộc lộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đế Tuấn làm sao lại biết, trong tay Mười Hai Tổ Vu, có lá bài tẩy như vậy chứ!

Khả năng duy nhất, là Đế Tuấn từ một số kênh đặc biệt, biết rằng trong tay Mười Hai Tổ Vu, có đại sát chiêu như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Chỉ có nguyên nhân này, cho nên Đế Tuấn mới bất chấp mọi giá, tiêu diệt trước Xi Vưu!

"Là Hồng Quân Lão Tổ sao, xem ra lại là thủ bút của ngươi. ....." Ánh mắt Ngao Tông hơi chuyển động, chậm rãi nói ra một câu!

Nếu không đoán sai, người ẩn mình phía sau âm thầm dẫn dắt Đế Tuấn, hẳn là Hồng Quân Lão Tổ!

Dù sao trước đó, vì Ngao Tông âm thầm dẫn dắt, một trận đại chiến Vu Yêu, đã sớm xuất hiện biến hóa cực lớn!

Hồng Quân Lão Tổ thân là người phát ngôn của Thiên Đạo, tự nhiên hy vọng một trận Vu Yêu lượng kiếp, có thể thuận lợi tiến hành theo vận số trời đất!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới âm thầm giúp đỡ Thiên Đình Yêu Tộc, ban cho Thiên Đình Yêu Tộc đang ở thế yếu một sự giúp đỡ nhất định!

Chỉ là Ngao Tông không ngờ, Hồng Quân Lão Tổ lại đưa ra kiến nghị cực đoan như vậy cho Đế Tuấn, để Đế Tuấn tiêu diệt trước một vị Tổ Vu, trước khi Mười Hai Tổ Vu ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Như vậy, tất Hồng Quân Lão Tổ cũng sẽ chịu một số thương tổn thôi!

Dù sao Hồng Quân Lão Tổ là người phát ngôn của Thiên Đạo, đại diện cho Thiên Đạo Hồng Hoang, điều cần làm là để vạn vật Hồng Hoang thuận lợi tiến hành!

Tổ Vu Xi Vưu lại là nhân vật không thể thiếu trong thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế sau này!

Hiện tại Xi Vưu vẫn lạc, tất định sẽ mang lại biến hóa không nhỏ cho thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế!

Như vậy, người đại diện cho Thiên Đạo là Hồng Quân Lão Tổ, ước chừng sẽ chịu một số thương tổn phản phệ!

Đối với Ngao Tông, đó lại là một tin tức không tệ!

Không nói lại, đối với chuyện này, Ngao Tông kỳ thực cũng không để ý!

Mặc dù Xi Vưu là Tổ Vu mới sinh, có lực chiến đấu cấp Chuẩn Thánh!

Nhưng đối với Ngao Tông hiện tại, chỉ có tồn tại cấp Thánh Nhân, hoặc những chuyện liên quan đến đại kế hoạch, mới có thể thu hút sự chú ý của Ngao Tông!

Cho nên, chuyện Xi Vưu vẫn lạc, chỉ khiến Ngao Tông hơi ngạc nhiên!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Ngao Tông đã gác lại chuyện này, suy

nghĩ về một chuyện khác!

Tổ Vu Xi Vưu vẫn lạc, như vậy, Mười Hai Tổ Vu thiếu một, không thể ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, càng không thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân!

Như vậy, bên Vu Tộc có thể sẽ gặp họa rồi!

Dù sao bên Thiên Đình Yêu Tộc, có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận cường hãn!

Một bên mất, một bên được, cục diện của trận đại chiến Vu Yêu, có thể sẽ đón nhận sự nghịch chuyển!

Nhưng, nếu Vu Tộc chịu trọng thương, Hậu Thổ sẽ không ngồi yên chờ chết, mắt thấy Vu Tộc bị trấn áp!

Dù sao Hậu Thổ xuất thân từ Vu Tộc, là một trong Mười Hai Tổ Vu nguyên thủy của Vu Tộc, với các Tổ Vu khác, lại có tình nghĩa vô cùng sâu sắc!

Chương 405

Muốn Hậu Thổ cứ như vậy, mắt thấy Vu Tộc bị trấn áp diệt vong, Hậu Thổ sao có thể đồng ý!

Bởi vì nguyên nhân này, Hậu Thổ cực kỳ có khả năng sẽ ra tay!

Cũng có nghĩa là, lực chiến đấu cấp Thánh Nhân, có khả năng sẽ xuất hiện trên chiến trường!

"Như vậy cũng tốt, để một trận đại chiến Vu Yêu, trở nên hỗn loạn hơn đi, ta cũng đã chuẩn bị xong rồi." Ánh mắt Ngao Tông sâu thẳm, nhìn về phía bầu trời, dường như đã nhìn thấu mọi chuyện!

Cùng lúc đó, cục diện trên chiến trường, lại lần nữa xuất hiện biến hóa cực lớn!

Mặc dù đại quân Vu Tộc vẫn vô cùng cường hãn, nhưng mất đi Tổ Vu Xi Vưu, Mười Hai Tổ Vu không thể ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Trong tình huống như vậy, Thiên Đình Yêu Tộc sở hữu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lập tức chiếm thế thượng phong!

Đương nhiên rồi, Vu Tộc cũng không hoàn toàn không có sức chống cự!

Dù sao mười một vị Tổ Vu còn lại, đều là tồn tại vô cùng cường đại, có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh đỉnh cấp!

Mười một vị Tổ Vu có ý chí chiến đấu, cũng có thể mang lại phiền phức không nhỏ cho Thiên Đình Yêu Tộc!

Nhưng, xu thế tổng thể của trận đại chiến, đã bắt đầu nghiêng về phía Thiên Đình Yêu Tộc, Vu Tộc chịu sự áp chế không nhỏ!

Cán cân trên chiến trường, bắt đầu nghiêng về phía Thiên Đình Yêu Tộc!

Có thể nói, nếu không có tình huống bất ngờ xuất hiện, chiến thắng của Thiên Đình Yêu Tộc, có thể dự kiến!

Nhưng trong tình huống như vậy, ngoài ba mươi ba tầng trời Thái Thanh Thiên, truyền đến một trận khí tức khủng bố!

Chính là khí tức Thánh Nhân của Hậu Thiên Thánh Nhân!

Trong khí tức khủng bố mà Hậu Thổ lúc này phát ra, mang theo sự phẫn nộ kinh khủng!

"Đế Tuấn, ngươi dám giết Tổ Vu Vu Tộc của ta, ngươi muốn chết!" Hậu Thổ cũng biết tình huống trên chiến trường, biết rằng Tổ Vu Xi Vưu đã vẫn lạc, cũng biết Vu Tộc đang ở thế yếu!

Cho nên, Hậu Thổ lập tức phẫn nộ!

Thậm chí, Hậu Thổ phẫn nộ đến cực điểm, thậm chí muốn bước ra khỏi Thái Thanh Thiên, đích thân đến chiến trường Vu Yêu, ban cho Đế Tuấn một bài học!

Có thể nói, phản ứng của Hậu Thổ, đều nằm trong kế hoạch của Ngao Tông!

Thế nhưng, khi Hậu Thổ chuẩn bị động thân, một lão giả toàn thân mang đạo vận, trực tiếp xuất hiện ngoài Thái Thanh Thiên, ngăn cản đường đi của Hậu Thổ!

"Hậu Thổ đạo hữu, lão đạo không thể để ngươi đích thân đến Hồng Hoang đại địa!" "Ngươi có còn nhớ lời thề mà chúng ta đã lập, Thánh Nhân không can thiệp tranh chấp trên Hồng Hoang đại địa!" Hồng Quân Lão Tổ nhìn Hậu Thổ trước mặt, chậm rãi nói ra một câu!

Không sai, người xuất hiện trước mặt Hậu Thổ, chính là Hồng

Quân Lão Tổ!

Đối với phản ứng của Hậu Thổ, Ngao Tông đã đoán được, Hồng Quân Lão Tổ cũng đoán được!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới đến Thái Thanh Thiên trước, đợi Hậu Thổ ở đó!

Bởi vì không thể để Hậu Thổ tham gia vào đại chiến Vu Yêu!

Không, tồn tại cấp Thánh Nhân, sức mạnh thực sự quá kinh người, nếu Hậu Thổ ra tay, một trận đại chiến Vu Yêu còn có cần phải đánh tiếp không! ...

Đối với Vu Yêu hai tộc, thực lực của Hậu Thổ quá cường đại, thuộc về tồn tại cấp Thánh Nhân!

Một khi Hậu Thổ đặt chân lên chiến trường Vu Yêu, một trận đại chiến Vu Yêu nhất định sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Để Vu Yêu lượng kiếp thuận lợi tiến hành, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên không thể để Hậu Thổ tham gia vào trận đại chiến này!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ không thể không đích thân đến ngoài Thái Thanh Thiên, ngăn cản Hậu Thổ ở đó!

Thậm chí, để ngăn Hậu Thổ lại, Hồng Quân Lão Tổ thậm chí còn nhắc đến điều ước mà các Thánh Nhân đã lập trước đó!

Tất cả Thánh Nhân, không được tùy ý can thiệp vào chuyện Hồng Hoang đại địa!

Sau khi Hậu Thổ thành Thánh, Hồng Quân Lão Tổ từng đến U Minh Luân Hồi, cùng Ngao Tông và Hậu Thổ lập ra điều ước Thánh Nhân, hiện tại cũng có thể phát huy tác dụng!

"Nếu chính diện đối quyết, Bản tọa không có gì để nói, nhưng hành động đánh giết Xi Vưu của Đế Tuấn, ta cảm thấy không hề có

sự kiêng dè!" "Hồng Quân, nếu ngươi dám thề với Đại Đạo, Bản tọa sẽ không can thiệp vào trận đại chiến này!" Hậu Thổ phẫn nộ nói, nếu chính diện giao thủ, Vu Tộc bại dưới tay Thiên Đình Yêu Tộc, Hậu Thổ không có gì để nói!

Nhưng chuyện này, khắp nơi đều toát ra sự kỳ lạ, Hậu Thổ sao có thể không nhìn ra, đó chính là nguyên nhân Hậu Thổ phẫn nộ nhất!

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của Hồng Quân Lão Tổ, lập tức cứng đờ!

Bởi vì Hậu Thổ nói không sai, Đế Tuấn có thể có phương pháp như vậy, quả thật là có nguyên nhân Hồng Quân Lão Tổ âm thầm chỉ điểm!

Cho nên trong lúc nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ có chút không nói nên lời!

Không, mặc dù Hồng Quân Lão Tổ có chút đuối lý, nhưng cũng không thể để Hậu Thổ đến chiến trường Vu Yêu gây rối, đây là vấn đề nguyên tắc!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ chỉ có thể sử dụng chiêu trì hoãn, hy vọng có thể tạm thời giữ Hậu Thổ lại ở đây!

Trong lúc nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu trì hoãn thời gian!

Cùng lúc đó, khi Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu trì hoãn thời gian, giữ Hậu Thổ lại ở đây!

Trên Hồng Hoang đại địa, hướng Thiên Đình, đột nhiên truyền ra một đạo khí tức kinh người!

Oanh long!

Một khối kim diễm mặt trời khủng bố cực kỳ, xuất hiện trên Thiên Đình, hóa thành một con thần điểu ba chân rực lửa!

Chính là hình chiếu của Tam Túc Kim Ô, chiếu rọi Hồng Hoang đại địa!

Điểm đặc biệt nhất, hình chiếu của Tam Túc Kim Ô này, tỏa ra khí tức kinh người, vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá cảnh giới Thánh Nhân!

"Khí tức kinh người quá, vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, e rằng có Đại Năng sắp thành Thánh rồi!" "Một đạo khí tức... của đệ đệ Đế Tuấn, khí tức của Thái Nhất!" Hồng Quân Lão Tổ và Hậu Thổ hai người, đều đồng loạt quay đầu, nhìn về phía Thiên Đình!

Không sai, chính là khí tức của Thái Nhất!

Trong trận đại chiến Vu Yêu này, Thái Nhất vẫn luôn không xuất hiện!

Bên Thiên Đình Yêu Tộc, từ đầu đến cuối đều là Đế Tuấn chỉ huy đại quân Thiên Đình tác chiến!

Vốn dĩ Thái Nhất nên là một trong những trụ cột của Thiên Đình, ngược lại vẫn luôn không xuất hiện, như thể biến mất vậy!

Thậm chí, vì Thái Nhất ẩn mình quá lâu, thậm chí có người, đã quên sự tồn tại của Thái Nhất!

Nhưng hiện tại, khí tức của Thái Nhất không hề che giấu, trực tiếp bộc lộ ra, xuất hiện giữa trời đất!

Bởi vì nguyên nhân này, tộc nhân Vu Yêu hai tộc trên chiến trường, động tác đều không khỏi ngưng trệ, vận hành chiến trường, cũng hơi đình trệ lại!

Chương 406

Không, lúc này người kinh ngạc nhất, không phải tộc nhân Vu Yêu hai tộc trên chiến trường, mà là Hồng Quân Lão Tổ ngoài Thái Thanh Thiên!

Lúc này Hồng Quân Lão Tổ, sắc mặt vô cùng kinh ngạc, trong sự kinh ngạc có một tia, dường như chưa từng có tình huống này!

Thực tế cũng là như vậy, Hồng Quân Lão Tổ quả thật vô cùng kinh ngạc!

Thái Nhất sắp thành Thánh?

Không thể nào!

Phải biết rằng, trong suy tính của Hồng Quân Lão Tổ, thân là một trong các nhân vật chính của Vu Yêu lượng kiếp, Thái Nhất không thể thành Thánh!

Nhưng hiện tại, Thái Nhất lại sắp thành Thánh!

Hồng Quân Lão Tổ không kinh ngạc mới là lạ!

Không, tố chất tâm lý của Hồng Quân Lão Tổ rất tốt, nhanh chóng ổn định tâm thần, suy nghĩ về chuyện này!

Lý lẽ mà nói, Thái Nhất không thể thành Thánh!

Bỏ qua Thiên Mệnh không nói, cũng không có Hồng Mông Tử Khí Thiên Đạo ban cho Thái Nhất, Thái Nhất làm sao thành Thánh!

Chẳng lẽ, Thái Nhất có thể vượt qua giới hạn cảnh giới Thánh, sử dụng phương thức dĩ lực chứng đạo mà thành Thánh sao!

Cũng không nên a!

Mặc dù Hồng Quân Lão Tổ biết, thiên phú của Thái Nhất cực cao,

có khả năng thành Thánh!

Nhưng hiện tại trên Hồng Hoang đại địa, về cơ bản không có khả năng dĩ lực chứng đạo!

Bởi vì trên chư Thánh, có Hồng Quân Lão Tổ và Ngao Tông hai vị người phát ngôn của Thiên Đạo và Địa Đạo trấn giữ!

Muốn thông qua phương thức dĩ lực chứng đạo mà thành Thánh, khả năng là rất nhỏ!

Như vậy, nếu Thái Nhất muốn thành Thánh, chỉ có một khả năng!

"Chẳng lẽ, Ngao Tông đã đặt chủ ý lên thân Thái Nhất rồi!?" Linh quang của Hồng Quân Lão Tổ lóe lên, dường như đã nhìn thấu mọi chuyện, lập tức sắc mặt đại biến, thần sắc trở nên vô cùng khó coi, âm trầm như mực!

Nói thật, Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy cách làm này vô cùng điên rồ!

Nhưng, dựa theo hiểu biết về Ngao Tông, Ngao Tông cực kỳ có khả năng làm ra chuyện như vậy!

Dù sao nhiều năm qua, những chuyện điên rồ mà Ngao Tông đã làm, cũng không phải một hai chuyện!

Lần này, Ngao Tông lại làm ra chuyện như vậy, cũng không phải là không thể!

"Ngao Tông đáng chết, lại dám làm càn, để nhân vật chính của lượng kiếp thành Thánh, thật sự không sợ lượng kiếp phản phệ sao!" Hồng Quân Lão Tổ mắng một tiếng, trực tiếp xé rách không gian, biến mất tại chỗ, đi về phía Thiên Đình!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, mặc dù chuyện Vu Yêu lượng kiếp vô cùng quan trọng!

Nhưng hiện tại, bên Thái Nhất đã xảy ra chuyện như vậy, Hồng Quân Lão Tổ cũng không còn tâm trí để ngăn cản Hậu Thổ nữa!

Bởi vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp rời khỏi Thái Thanh Thiên, đi về phía Thiên Đình!

Còn về Hậu Thổ, mặc dù Hậu Thổ vốn định đi đến chiến trường Vu Yêu, ban cho Đế Tuấn một bài học!

Nhưng nhìn Hồng Quân Lão Tổ rời đi xa, Hậu Thổ hơi do dự một phen, sau đó cũng trực tiếp đi về phía Thiên Đình!

Đó là điều tất nhiên!

Nếu Thái Nhất thành Thánh, vậy thì ý nghĩa của trận đại chiến Vu Yêu này, sẽ xuất hiện biến hóa cực lớn!

Có thể nói, lúc đó, Hậu Thổ và Thái Nhất mới là nhân tố quyết định kết quả của trận đại chiến Vu Yêu này!

Cho nên đối với chuyện Thái Nhất sắp thành Thánh, Hậu Thổ cũng có chút để ý!

Bởi vì nguyên nhân này, sau khi hơi do dự một phen, Hậu Thổ cũng trực tiếp đi về phía Thiên Đình!

Cùng lúc đó, Ngao Tông ở sâu trong U Minh Luân Hồi, trực tiếp đứng dậy!

"Thái Nhất cuối cùng cũng sắp thành Thánh, tiếp theo Bản tọa cũng nên hoạt động một chút." Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, chuyện mà trước đó đã biết, chính là chuyện Thái Nhất sắp thành Thánh!

Có thể nói, tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Ngao Tông!

Cho nên tiếp theo, Ngao Tông cũng cần xuất quan, hoạt động một chút!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp bước ra khỏi U Minh Luân Hồi, đi về phía Thiên Đình!

Có thể nói, Thiên Đình tiếp theo, sẽ trở thành tiêu điểm của cả Hồng Hoang đại địa!

Trên Thiên Đình, khí tức kinh người của Thái Nhất, bao phủ cả Thiên Đình Yêu Tộc!

Lúc này Thái Nhất, tu vi bản thân đã đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, khí tức xuất hiện biến động cực lớn, đang xông kích cảnh giới Thánh Nhân!

Không gian một trận ba động, thân hình Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp xuất hiện gần Thiên Đình!

"Quả nhiên, Thái Nhất đang đột phá, đi theo con đường Thánh Nhân Địa Đạo!" Khi Hồng Quân Lão Tổ đến gần Thiên Đình, quan sát Thái Nhất ở cự ly gần, lập tức nhìn thấu tình huống của Thái Nhất!

Mặc dù không muốn thấy một màn này, nhưng diễn biến của sự việc, quả thật giống như dự đoán!

Đông Hoàng Thái Nhất vốn nên được gọi là một trong hai trụ cột của Thiên Đình, quả nhiên đã bước lên con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

Thậm chí, chuyện này vẫn luôn được tiến hành một cách âm thầm, dẫn đến việc Hồng Quân Lão Tổ không hề biết chuyện này!

Nhưng hiện tại, Hồng Quân Lão Tổ đích thân đến, tự nhiên một ánh mắt đã nhìn thấu tình huống của Thái Nhất!

Không còn cách nào khác, dấu ấn Địa Đạo trên thân Thái Nhất, đã gần như tràn ra ngoài, nếu Hồng Quân Lão Tổ mà không nhìn thấu nữa, vậy thì uổng phí danh xưng người phát ngôn của Thiên Đạo rồi!

Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, âm trầm như mực, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ!

Đối với chuyện này, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên vô cùng phẫn nộ, bởi vì bị Ngao Tông giăng bẫy một vố!

"Hừ!

Mặc dù đã âm thầm mưu tính lâu như vậy, thậm chí gần như thành công!" "Nhưng, lão đạo sẽ không ban cho ngươi cơ hội trở thành Thánh Nhân Địa Đạo!" Hồng Quân Lão Tổ lạnh lùng hừ một tiếng, phất trần trong tay vung lên, lực lượng Thánh Nhân khủng bố trực tiếp bạo phát ra, tấn công về phía Thái Nhất!

Đã biết chuyện này, Hồng Quân Lão Tổ sao có thể cho Thái Nhất một cơ hội!

Cho nên, Hồng Quân Lão Tổ định ra tay trước khi Thái Nhất chứng đạo, triệt để tiêu diệt Thái Nhất!

Hậu quả của việc dám làm trái ý!

Còn về lời Hồng Quân Lão Tổ nói trước đó, Thánh Nhân không can thiệp chuyện Hồng Hoang đại địa, đã sớm bị Hồng Quân Lão Tổ vứt ra sau đầu!

Nói trắng ra, điều ước Thánh Nhân trước đó, chẳng qua là một câu nói suông mà thôi!

Chương 407

Khi thực sự liên quan đến lợi ích thiết thân, lại có ai sẽ tuân thủ chứ!

Oanh!

Lực lượng Thánh Nhân khủng bố, trực tiếp tấn công Thái Nhất đang đột phá!

Khí tức cực kỳ khủng bố, dường như muốn hủy diệt trời đất vậy!

Đó là điều tất nhiên, đây là một đòn phẫn nộ của Hồng Quân Lão Tổ, có uy lực vô cùng khủng bố!

Có thể dự kiến, nếu Thái Nhất bị đòn công kích này đánh trúng, cơ bản là hồn phi phách tán!

Mắt thấy, Thái Nhất sắp vẫn lạc dưới tay Hồng Quân!

Vút!

Đúng lúc này, một đạo lực lượng Thánh Nhân ôn hòa, từ một hướng khác đánh tới, nhẹ nhàng hóa giải đòn phẫn nộ của Hồng Quân Lão Tổ!

"Hồng Quân, ngươi dám ngay trước mặt Bản tọa, ra tay với ứng cử viên Thánh Nhân Địa Đạo của Bản tọa, gan của ngươi không nhỏ đâu!" Âm thanh băng lãnh, từ trong hư không truyền ra!

Một đạo thân ảnh bá khí mặc hắc bào, xuất hiện trên Thiên Đình!

Chính là Ngao Tông bước ra từ U Minh Luân Hồi!

Hiện tại, Thái Nhất khó khăn lắm mới đi đến bước này, Địa Đạo của Ngao Tông cũng sắp có thêm một vị Thánh Nhân Địa Đạo!

Trong tình huống như vậy, Ngao Tông sao có thể, để mặc Hồng

Quân Lão Tổ ra tay với Thái Nhất chứ!

Bởi vì nguyên nhân này, Ngao Tông trực tiếp ra tay, ngăn cản công kích của Hồng Quân Lão Tổ!

"Hừ!

Người dám lớn mật vọng vi không phải ta, mà là Minh Hoàng Ngao Tông ngươi!" "Ngao Tông, gan của ngươi không nhỏ đâu, lại dám chọn con của lượng kiếp làm ứng cử viên Thánh Nhân Địa Đạo, chẳng lẽ không lo lắng Thiên địa lượng kiếp phản phệ sao!" Hồng Quân Lão Tổ lạnh lùng hừ một tiếng, đầy vẻ phẫn hận nhìn Ngao Tông.

Kỳ thực Hồng Quân Lão Tổ vô cùng rõ ràng, nguyên nhân của chuyện này, đều là vì Ngao Tông!

Nếu không phải Ngao Tông, Thái Nhất cũng không thể có cơ duyên như vậy, càng không thể bước lên con đường Thánh Nhân Địa Đạo!

"Những gì Bản tọa muốn làm, đều không liên quan đến Hồng Quân, nếu có phản phệ, đó cũng là chuyện của Bản tọa." "Nhưng, nếu ngươi dám tiếp tục ra tay với Thái Nhất, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần chịu đựng sự phẫn nộ của Bản tọa đi!" Ngao Tông băng lãnh nói!

Để Thái Nhất trở thành Thánh Nhân Địa Đạo, trong đó quả thật có một số rủi ro!

Nhưng, bất kể trong đó có lợi ích hay mất mát gì, đều không liên quan đến Hồng Quân Lão Tổ.

Nếu Hồng Quân Lão Tổ dám ra tay với Thái Nhất vào lúc này, vậy thì đừng trách Ngao Tông không khách khí nữa!

"Hừ!

Lão đạo không động thủ, Thái Nhất cũng không thể thành Thánh!" Hồng Quân Lão Tổ lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó không nói nhiều nữa, cũng không tiếp tục động thủ!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ trong lòng rõ ràng, có Ngao Tông ở đây, sẽ không còn cơ hội động thủ nữa rồi!

Không còn cách nào, ai bảo thực lực của Ngao Tông, vượt xa ông ta chứ!

Đương nhiên rồi, còn có một nguyên nhân khác, đó là sự khó khăn của việc thành Thánh!

Mặc dù tư chất của Thái Nhất kinh người, nhưng muốn thành Thánh, đâu có dễ dàng như vậy.

Hồng Quân Lão Tổ không ngăn cản, Thái Nhất liệu có thể thành Thánh hay không, là một chuyện chưa biết.

Dưới nhiều nguyên nhân, Hồng Quân Lão Tổ mới không tiếp tục ra tay.

Có thể nói, chuyện này, đến đây là tạm dừng!

Thái Nhất mới có thể an tâm đột phá!

Trong lúc nhất thời, khí tức của Thái Nhất, lại lần nữa thăng tiến!

Khi khí tức của Thái Nhất, đạt đến một ngưỡng nhất định, bắt đầu xông kích cảnh giới Thánh Nhân, âm thanh của Thái Nhất đột nhiên vang lên, truyền khắp Hồng Hoang đại địa!

"Đại Đạo ở trên, Ngô Thái Nhất nhận thấy yêu tộc Hồng Hoang không có văn tự khai mông, cố sáng lập yêu văn, khai phát linh tuệ cho yêu tộc, nguyện Đại Đạo giám chi!" Kèm theo tuyên ngôn của Thái Nhất, từng chữ vàng lấp lánh, xuất hiện giữa trời đất!

Thái Nhất chọn cách sáng lập yêu văn, để chứng đạo thành Thánh!

“Thái Nhất đáng chết, lại dám cướp mất cơ duyên của Côn Bằng!” Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ đại biến, bởi vì không ngờ, Thái Nhất lại chọn cách làm như vậy!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đây không phải là chuyện tốt!

Phải biết rằng, vì Ngao Tông ra tay trước, dẫn dắt Thông Thiên và Nữ Oa đi theo con đường Địa Đạo, dẫn đến việc thiếu vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo của Hồng Quân Lão Tổ!

Vì vậy, Hồng Quân Lão Tổ đã ban Hồng Mông Tử Khí cho Côn Bằng và Phục Hy, muốn nâng đỡ họ lên vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo!

Nguyên nhân Hồng Quân Lão Tổ chọn Côn Bằng, chính là vì Côn Bằng trong hậu thế sẽ sáng lập yêu văn, có thể đạt được một khoản đại công đức!

Nếu lợi dụng tốt đại công đức sáng lập yêu văn, cộng thêm sự giúp đỡ của Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng cũng có khả năng thành Thánh!

Nhưng Hồng Quân Lão Tổ không ngờ, Thái Nhất lại sáng lập yêu văn trước, cướp đoạt cơ duyên thành Thánh của Côn Bằng!

Bởi vì nguyên nhân này, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, mới trở nên khó coi như vậy!

Còn Ngao Tông ở một bên, thì thần sắc như thường, vô cùng bình tĩnh, dường như đã sớm biết trước tình huống này!

Thực tế, chuyện Thái Nhất sáng lập yêu văn, chính là kết quả Ngao Tông âm thầm chỉ dẫn Thái Nhất!

Bởi vì như vậy, Thái Nhất không những có thể cướp đoạt một phần công đức, thậm chí có thể tạo thành ảnh hưởng nhất định đến việc Côn Bằng thành Thánh sau này!

Đối với Ngao Tông, đây là chuyện vẹn cả đôi đường, hà cớ gì mà không làm chứ!

Bởi vì nguyên nhân này, cho nên mới có tình huống hiện tại!

Thái Nhất thành công sáng lập Yêu Văn, do đó Đại Đạo vang lên tiếng oanh minh, giáng xuống một đoàn Công Đức Kim Vân khổng lồ, tựa hồ thừa nhận việc Thái Nhất sáng lập Yêu Văn!

Đối với điều này, Thái Nhất không chút do dự, trực tiếp luyện hóa đoàn Công Đức Kim Vân khổng lồ kia!

Tu vi của Thái Nhất lại lần nữa bạo trướng!

Cùng lúc đó, Thái Nhất trực tiếp lấy ra Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo mà Ngao Tông ban cho, trực tiếp dung hợp vào trong Công Đức Kim Vân!

Oanh!

Hồng Mông Tử Khí dung hợp Công Đức Kim Vân, chầm chậm ngưng tụ thành một Đạo Quả!

Chính là Đạo Quả Thánh Nhân!

Khí tức cấp bậc Thánh Nhân từ trên người Thái Nhất phát ra!

Chương 408

Thái Nhất chính thức thành Thánh, tấn thăng thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Từ đây, số lượng Địa Đạo Thánh Nhân dưới trướng Ngao Tông đã là bốn người! "Hậu Thổ, Thông Thiên, Ngao Nguyệt và Thái Nhất, số lượng Thánh Nhân phương diện Địa Đạo là bốn vị, xác suất kế hoạch của ta thành công cũng ngày càng cao rồi!" Ngao Tông không mở lời, nhưng trong mắt lại ánh lên một tia hân hoỉ!

Cùng với việc Thái Nhất thành công chứng đắc Địa Đạo Thánh Nhân, số lượng Thánh Nhân phương diện Địa Đạo đã là bốn người!

Đây là một điều cực kỳ tốt cho Ngao Tông!

Thậm chí, Ngao Tông có thể cảm nhận được, cùng với việc Thái Nhất thành Thánh, thực lực Địa Đạo lại lần nữa được đề thăng!

Đối với điều này, khuôn mặt khó coi nhất, không ai khác ngoài Hồng Quân Lão Tổ!

Không, hiện tại Thái Nhất đã thành Thánh, thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Chuyện đã thành định cục, Hồng Quân Lão Tổ cũng không thể nói thêm gì!

Do đó, sau khi Hồng Quân Lão Tổ lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp biến mất tại chỗ, rời khỏi Yêu tộc Thiên Đình, không biết đi đâu!

Đối với điều này, Ngao Tông cũng không để ý nhiều!

Đúng như lời Hồng Quân Lão Tổ nói, chuyện đã thành định cục, Hồng Quân Lão Tổ không thể can thiệp, Ngao Tông tự nhiên không cần làm gì nhiều.

Do đó, Ngao Tông mặc cho Hồng Quân Lão Tổ rời đi!

Sau khi Hồng Quân Lão Tổ rời đi, Ngao Tông cũng tính phản hồi U Minh Luân Hồi!

Dù sao Thái Nhất thành Thánh, thực lực Địa Đạo lại lần nữa được đề thăng, tăng thêm không ít quyền hạn Địa Đạo.

Ngao Tông muốn nhanh chóng luyện hóa những quyền hạn Địa Đạo này, để quyền hạn Địa Đạo mà hắn nắm giữ vượt quá một nửa, để bản thân trở thành chân chính Địa Đạo Chưởng Khống Giả!

Mặt khác, hiện tại Thái Nhất thành Thánh, chuyện Vu Yêu Lượng Kiếp đã thực sự đến cao trào.

Do đó, Ngao Tông tiếp theo cũng chuẩn bị khởi động giai đoạn kế hoạch tiếp theo!

Vì những nguyên nhân này, Ngao Tông không muốn lãng phí thời gian.

Không, trước khi Ngao Tông rời đi, Ngao Tông đã để lại một câu nói! "Ân oán giữa Vu Yêu lưỡng tộc, chuyện này Bản tọa đã biết, nhưng song phương đều là Thánh Nhân, thực lực quá mạnh, đừng tham gia vào đại chiến!" Câu nói của Ngao Tông là dành cho Thái Nhất và Hậu Thổ!

Đúng vậy, ngay từ lúc nãy, Hậu Thổ đã ở gần Thiên Đình, chỉ là vẫn luôn không lộ diện, nhưng sao có thể giấu được mắt Ngao Tông chứ!

Đối với điều này, trong hư không truyền ra một gợn sóng, thân hình Hậu Thổ hiện hóa ra.

Chỉ là Hậu Thổ lúc này, hơi có chút do dự không quyết!

Thực sự không biết, quyết định như vậy, đối với Hậu Thổ, thực

ra không công bằng!

Dù sao chiến trường Vu Yêu hiện tại, Vu tộc đang ở thế bất lợi, bảo nàng khoanh tay đứng nhìn, Hậu Thổ có chút không làm được!

Vì những nguyên nhân này, Hậu Thổ hơi có chút do dự!

Đối với điều này, Ngao Tông không nói nhiều, vung tay áo, một vật bay ra, rơi vào tay Hậu Thổ!

Nhìn vật trong lòng bàn tay, Hậu Thổ tựa hồ, lập tức mắt sáng lên.

Sau đó, Hậu Thổ không nói thêm gì, cúi mình chào Ngao Tông một cái, biểu thị sẽ tuân thủ mệnh lệnh của Ngao Tông!

Ngao Tông mới gật đầu, trực tiếp phản hồi U Minh Luân Hồi!

Còn về thứ Ngao Tông tặng cho Hậu Thổ, đó không phải là thứ gì kỳ lạ, chính là tinh huyết bản nguyên tâm đầu của Tổ Vu Xuy Vưu!

Ban đầu, khi Ngao Tông sáng tạo mười ba Tổ Vu Xuy Vưu, đã để lại một hậu thủ!

Có tinh huyết bản nguyên tâm đầu của Xuy Vưu này, với lực lượng Thánh Nhân của Hậu Thổ, nhất định có thể phục sinh Xuy Vưu!

Nói như vậy, sự phẫn nộ của Hậu Thổ tiêu tán không ít, do đó mới đồng ý chuyện này!

Còn về Thái Nhất, Thái Nhất sao lại từ chối đề nghị của Ngao Tông chứ!

Dù sao vừa mới thành Thánh, thực lực tự nhiên không thể sánh bằng Hậu Thổ đã sớm thành Thánh.

Có thể dùng sự hạn chế của bản thân để kiềm chế Hậu Thổ, không cho Hậu Thổ tham chiến.

Đối với Thái Nhất và Yêu tộc Thiên Đình mà nói, đây là kết quả tốt nhất!

Do đó, Thái Nhất đối với tình huống này, tự nhiên vô cùng hài lòng!

Từ đây, Vu Yêu đại chiến bước vào một giai đoạn mới, Thánh Nhân song phương không tham chiến, chỉ có Yêu tộc Thiên Đình và Vu tộc đại quân giao chiến!

Như vậy, một trận Vu Yêu Lượng Kiếp, sẽ đón chào sự phát triển hoàn toàn mới!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông lại lần nữa bận rộn, Hồng Quân Lão Tổ rời khỏi chiến trường, đến vị trí bờ Đông Hải!

Gần bờ Đông Hải, hai thân ảnh người thân rắn đuôi, đang du ngoạn đại địa Hồng Hoang.

Chính là huynh muội Phục Hy Nữ Oa đang đi du ngoạn!

Không sai, đây chính là mục tiêu tiếp theo của Hồng Quân Lão Tổ!

Bởi vì chuyện Thái Nhất thành Thánh, đã kích thích Hồng Quân Lão Tổ rất nhiều!

Do đó Hồng Quân Lão Tổ lúc này, có chút không thể ngồi yên!

Dù sao sau khi Thái Nhất thành Thánh, phương diện Địa Đạo đã có ba vị Thánh Nhân!

Đúng vậy, vì Ngao Nguyệt bị Ngao Tông che giấu, Hồng Quân Lão Tổ lúc này cứ nghĩ, Địa Đạo chỉ có Hậu Thổ, Thông Thiên và Thái Nhất ba vị Địa Đạo Thánh Nhân!

Không, Hồng Quân Lão Tổ không biết toàn bộ tình báo, nhưng ba vị Địa Đạo Thánh Nhân, đủ để khiến Hồng Quân Lão Tổ phải sốt ruột rồi!

Dù sao mỗi một vị Địa Đạo Thánh Nhân ra đời, đều sẽ khiến thực lực Địa Đạo được đề thăng rất nhiều!

Do đó, Hồng Quân Lão Tổ không thể ngồi yên nữa, định trong thời gian ngắn nhất, xúc tiến chuyện Nữ Oa tạo người, để Thánh Nhân Thiên Đạo phương diện quy vị!

Chỉ có như vậy, mới có thể đề thăng sức mạnh, chống lại phiền phức từ Ngao Tông!

Vì thế, Hồng Quân Lão Tổ thậm chí không màng chuyện Vu Yêu Lượng Kiếp, chỉ muốn Nữ Oa sớm ngày tạo người thành Thánh!

Nghĩ đến đây, khoảng thời gian tiếp theo, Hồng Quân Lão Tổ đều âm thầm đi theo bên cạnh huynh muội Phục Hy Nữ Oa!

Đồng thời, Hồng Quân Lão Tổ thông qua tay Phục Hy, âm thầm dẫn dắt Nữ Oa!

Sau một khoảng thời gian, trải qua sự dẫn dắt âm thầm của Hồng Quân Lão Tổ, Nữ Oa cuối cùng cũng triệt để minh ngộ!

Chương 409

"Ngô đã minh bạch, con đường mà Ngô cần đi, rốt cuộc là như thế nào!" "Sáng tạo một tộc, mới là điều Ngô nên làm!" Nữ Oa linh quang chợt lóe, tựa hồ đại triệt đại ngộ, minh bạch con đường của mình!

Đúng vậy, Đạo Sinh Mệnh của nàng, nếu muốn triệt để hoàn thiện, chỉ có cách sáng tạo ra một chủng tộc chân chính, một chủng tộc mà Đại Đạo cũng phải thừa nhận!

Như vậy, Đạo Sinh Mệnh của nàng mới có thể triệt để viên mãn, hoàn thành chứng đạo thành Thánh!

Nghĩ đến đây, Nữ Oa bắt đầu hành động, suy tư về chuyện tự sáng tạo một tộc!

Có thể nói, vì sự dẫn dắt âm thầm của Hồng Quân Lão Tổ, chuyện Nữ Oa tạo người thành Thánh, sắp bắt đầu!

Nhờ sự dẫn dắt âm thầm của Hồng Quân Lão Tổ, Nữ Oa đã đi trên con đường tạo người thành Thánh!

Nữ Oa lúc này, đang trong sự cảm ngộ, suy tư xem nên sáng tạo một tộc như thế nào!

Cùng lúc đó, Ngao Tông ở sâu trong U Minh Luân Hồi, đột nhiên mở mắt, nhìn về phía đại địa Hồng Hoang! "Nữ Oa bắt đầu tạo người rồi sao, xem ra Hồng Quân Lão Tổ cũng không ngồi yên được nữa!" "Không sao cả, kế hoạch của ta cũng đã gần đến cao trào, để ta đẩy một chút, khiến trường đại hí này bước lên một đỉnh cao mới đi!" Ngao Tông cười nhạt, không chút hoảng loạn, tựa hồ mọi chuyện, đều nằm trong sự nắm giữ của Ngao Tông!

Thậm chí, Ngao Tông trực tiếp triệu hoán Phong Đô Đại Đế, thân

phận kiếp trước của mình. "Nữ Oa bên đó, ngươi đi một chuyến đi." Ngao Tông nhàn nhạt nói, vung tay, trực tiếp lấy ra một vạt đất đặc biệt!

Một nắm bùn đất đặc biệt, toàn thân màu vàng kim, tựa đất mà không phải đất, tựa kim mà không phải kim, nhìn vô cùng hậu trọng, tản phát sinh cơ kinh người!

Chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà Ngao Tông có được khi thành Thánh, đi Bất Chu Sơn đoạt lấy Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Hiện tại Nữ Oa sắp tạo người thành Thánh, tự nhiên không thể thiếu thứ này, do đó Ngao Tông định đưa đi!

Đương nhiên, Ngao Tông bản tôn hiện tại có việc cần bận rộn, không thể tự mình đi, do đó liền để Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước đi!

Nghĩ đến đây, Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước nhận lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, sau đó biến mất trong Luân Hồi, trực tiếp đến bờ Đông Hải, giúp Nữ Oa tạo người thành Thánh!

Cùng lúc đó, sau khi Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước rời đi, Ngao Tông lại triệu hoán hai cỗ đạo thân còn lại, Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long và Thế Thân Tổ Vu Chi Khu.

Mục tiêu của Ngao Tông vô cùng to lớn, không chỉ tập trung vào chuyện Nữ Oa tạo người.

Có hai chuyện cần Ngao Tông phải hoàn thành!

Hai chuyện đó, Ngao Tông giao cho Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long và Thế Thân Tổ Vu Chi Khu.

Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long và Thế Thân Tổ Vu Chi Khu nhìn nhau, sau đó trực tiếp rời đi, phân biệt đi về hai hướng, đến hoàn

thành nhiệm vụ của Ngao Tông! "Tiếp theo, chỉ còn lại một chuyện quan trọng nhất thôi!" Ánh mắt Ngao Tông hơi cụp xuống, rơi trên một đóa Tử Liên kỳ dị trước người!

Một đóa Liên hoa màu tím kỳ dị, tản phát sinh cơ khủng bố đến cực điểm, không hề kém cạnh Ngao Tông một vị Thánh Nhân!

Điều đặc biệt nhất, một đóa Liên hoa này, có ba mươi sáu cánh sen màu tím, nhìn vô cùng kinh người!

Không, đó chính là Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài do Ngao Tông thai nghén thành!

Trải qua một thời gian ấp ủ, Ngao Tông cuối cùng cũng bồi dưỡng Liên tâm Tam Thập Lục Phẩm, hình thành ba mươi sáu cánh Liên đài!

Quá trình này, đã tiêu tốn vô số tài nguyên của Ngao Tông, cũng như vô số tinh lực của Ngao Tông!

Không nói gì khác, để ấp ủ đóa Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài này, Ngao Tông thậm chí đã dùng lực lượng Thánh Nhân để tưới tắm!

Vì nguyên nhân này, Liên tâm Tam Thập Lục Phẩm mới có thể trưởng thành nhanh chóng như vậy!

Không, một đóa Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài này, vẫn chưa hoàn toàn thành thục, còn kém bước cuối cùng!

Nhưng đối với Ngao Tông, bước cuối cùng này lúc nào cũng có thể hoàn thành!

Chuyện Ngao Tông cần làm hiện tại, là lợi dụng chút thời gian cuối cùng, để Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài hoàn toàn thành thục.

Đồng thời luyện hóa những quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm, để quyền hạn Địa Đạo mà hắn nắm giữ vượt quá một nửa, khiến bản thân trở thành Địa Đạo Chưởng Khống Giả!

Đó chính là chuyện Ngao Tông cần làm tiếp theo!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông nhất tâm nhị dụng, lại lần nữa bận rộn!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông bắt đầu bận rộn, Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước của Ngao Tông, đã đến bờ Đông Hải, trước mặt huynh muội Phục Hy Nữ Oa!

Khi Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước của Ngao Tông xuất hiện, Hồng Quân Lão Tổ đang ẩn mình trong bóng tối, lập tức có chút sốt ruột!

Bởi vì Hồng Quân Lão Tổ lo lắng Ngao Tông sẽ can thiệp vào chuyện Nữ Oa tạo người thành Thánh!

Dù sao tình hình hiện tại, Nữ Oa tạo người thành Thánh đối với Thiên Đạo mà nói, ngược lại có lợi ích to lớn!

Trong tình huống này, Ngao Tông can thiệp vào chuyện Nữ Oa tạo người thành Thánh, cũng không phải là chuyện không thể!

Tuy nhiên, hành động tiếp theo của Ngao Tông, lại khiến Hồng Quân có ý không ngờ! "Lão sư, người đến rồi sao?" Nữ Oa nhìn Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước của Ngao Tông xuất hiện trước mặt, không khỏi có chút kinh ngạc, không biết nguyên nhân Ngao Tông tự mình đến. "Đệ tử của ta sắp chứng đạo, với tư cách là lão sư, vi sư tự nhiên phải hộ đạo." Ngao Tông khẽ gật đầu nói!

Mặc dù, việc chứng đạo của Nữ Oa định sẵn có chút đặc thù!

Nhưng Ngao Tông từng nói, đối với mấy đệ tử của mình, Ngao Tông đều nhất thị đồng nhân!

Trước đây, khi Thông Thiên chứng đạo, Ngao Tông tự mình hộ đạo cho Thông Thiên!

Hiện tại Nữ Oa sắp chứng đạo, Ngao Tông tự nhiên sẽ không đối

xử bất công.

Đối với điều này, Nữ Oa vô cùng cảm động!

Không, điều khiến Nữ Oa cảm động hơn, chính là Ngao Tông đã lấy ra một vật! "Ta thấy Đạo mà ngươi chứng, có liên quan đến sinh mệnh, thứ này hẳn là có thể giúp ích, vi sư ban cho ngươi." Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước của Ngao Tông vung tay áo, trực tiếp lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng ra, trực tiếp ban cho Nữ Oa!

Đối với điều này, Nữ Oa lập tức cảm động không thôi!

Bởi vì nàng không ngờ, Ngao Tông lại vì nàng mà suy tính!

Vì nguyên nhân này, Nữ Oa thậm chí muốn khấu tạ Ngao Tông một phen, nhưng Ngao Tông lại không nói nhiều, để Nữ Oa tập trung tâm thần, chuyên tâm chứng đạo!

Nghĩ đến đây, Nữ Oa tập trung tâm thần, bắt đầu việc tạo người!

Còn về Hồng Quân Lão Tổ đang ẩn mình một bên, lúc này lông mày nhíu chặt, trong mắt đầy vẻ khó hiểu!

Bởi vì ông không ngờ, Ngao Tông lần này đến, lại vì Nữ Oa hộ đạo!

Không thể nào, theo phỏng đoán của Hồng Quân Lão Tổ, Ngao Tông không thể làm như vậy a!

Nếu Nữ Oa lúc này chứng đạo, đối với Ngao Tông, không có bất kỳ lợi ích nào!

Chương 410

Chẳng lẽ, Ngao Tông thực sự không có kế sách, một lòng vì Nữ Oa mà tính toán, hy vọng Nữ Oa có thể thuận lợi chứng đạo sao!

Nhưng không đúng a, theo sự hiểu biết của Hồng Quân Lão Tổ về Ngao Tông!

Với tính cách của Ngao Tông, sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ!

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ rơi vào mâu thuẫn và khó hiểu, suy tư về những điểm đáng ngờ trên người Ngao Tông!

Ngược lại, Ngao Tông không làm gì!

Ngao Tông không nói gì, nhưng một loạt hành động này, ngược lại đã mang lại không ít phiền toái cho Hồng Quân Lão Tổ, thậm chí khiến ông ta có chút trì hoãn!

Nhưng đối với Ngao Tông mà nói, đó lại là một chuyện tốt!

Dù sao Hồng Quân Lão Tổ đã trì hoãn, không chừng có thể tranh thủ thêm chút thời gian cho Ngao Tông!

Đương nhiên, hiện tại Ngao Tông, không có tâm tư để ý chuyện của Hồng Quân Lão Tổ nữa!

Hiện tại Ngao Tông, đang cố gắng hết sức tranh thủ thời gian, để hoàn thành kế hoạch!

Còn về Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước của Ngao Tông, lúc này thì ở lại bên cạnh Nữ Oa, chuyên tâm hộ đạo cho Nữ Oa!

Còn về Nữ Oa, mặc dù Nữ Oa minh ngộ, nếu muốn chứng đạo, tất phải sáng tạo một chủng tộc hoàn toàn mới!

Nhưng muốn sáng tạo chủng tộc như thế nào, Nữ Oa lại không có ý kiến gì lớn!

Một lúc nào đó, Nữ Oa nhìn về phía Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước bên cạnh, trong lòng linh quang chợt lóe, lập tức nảy sinh một ý tưởng!

Sao không thử phỏng theo Đạo Thể, sáng tạo ra một chủng tộc thiên sinh sở hữu Đạo Thể chứ!

Nghĩ vậy, Nữ Oa lập tức bắt đầu hành động!

Nữ Oa lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng làm cơ sở, nhanh chóng nặn ra một người bùn!

Sau đó, Nữ Oa dung hợp Đạo Sinh Mệnh vào trong người bùn!

Nhất thời, người bùn nhanh chóng biến hóa, trở thành một sinh mệnh chân chính!

Nhân tộc Tiên Thiên đầu tiên đã ra đời!

Nhân tộc Tiên Thiên đầu tiên mà Nữ Oa nặn ra này, có đến tám phần giống với Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước của Ngao Tông!

Chính là người mà Nữ Oa phỏng theo Ngao Tông mà sáng tạo ra!

Cùng với sự ra đời của Nhân tộc đầu tiên, Đạo Sinh Mệnh của Nữ Oa, tựa hồ đã tăng trưởng rất nhiều!

Nữ Oa cảm thấy trong lòng, tiếp tục nặn người bùn!

Một, hai, ba người, cùng với việc Nữ Oa nặn người bùn càng nhiều, khí tức sinh mệnh trên người Nữ Oa càng đậm đà, Đạo Sinh Mệnh cũng ngày càng hoàn thiện!

Sau đó, Nữ Oa nặn ra có chút mệt mỏi, liền lấy ra Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng Điều mà ban đầu nàng có được ở đỉnh Bất Chu Sơn, trộn

Cửu Thiên Tức Nhưỡng với linh thủy, sau đó vung Tiên Thiên Hồ Lô Đằng Điều!

Dây mây dính đất Cửu Thiên Tức Nhưỡng, dung hợp Đạo Sinh Mệnh của Nữ Oa, hóa thành một Nhân tộc sống động!

Nhất thời, số lượng Nhân tộc Tiên Thiên đang không ngừng tăng lên!

Khi số lượng Nhân tộc Tiên Thiên đạt đến mười hai vạn chín nghìn sáu trăm người, Đạo Sinh Mệnh của Nữ Oa đã triệt để viên mãn!

Oanh!

Một đạo nghĩa viên mãn, trực tiếp hiển hóa ra, xuất hiện sau lưng Nữ Oa, diễn hóa vạn vật sinh ra!

Chính là Đạo Sinh Mệnh của Nữ Oa!

Đạo Sinh Mệnh của Nữ Oa đã triệt để viên mãn, sắp bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Sau đó, Nữ Oa lấy ra Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo mà Ngao Tông ban cho, trực tiếp dung hợp vào trong Đạo Sinh Mệnh!

Trong nháy mắt, một Đạo Quả tản phát Đạo Vận sinh mệnh, nhanh chóng ngưng tụ!

Chính là Đạo Quả Sinh Mệnh của Nữ Oa!

Nữ Oa triệt để thành Thánh, bước vào cảnh giới Thánh Nhân, thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Thậm chí, Nữ Oa sau Hậu Thổ, là vị tồn tại thứ hai hoàn toàn chứng đạo bằng lực!

Đúng vậy, Nữ Oa tuy sáng tạo Nhân tộc, nhưng lại thông qua phương pháp lấy lực chứng đạo, bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Điểm này, ngay cả Thông Thiên và Ngao Nguyệt ban đầu, cũng hơi có phần không bằng!

Bởi vì việc chứng đạo của Thông Thiên và Ngao Nguyệt, tuy có nguyên nhân lấy lực chứng đạo, nhưng lại mượn sức mạnh của pháp chứng đạo Hóa Tự Tại!

Nhưng Nữ Oa thì khác, không hề động dùng khí vận sáng tạo Nhân tộc, hoàn toàn bằng Đạo Sinh Mệnh, thành công chứng đắc Địa Đạo Thánh Nhân!

Không, bất luận sử dụng phương pháp nào đi chăng nữa, Nữ Oa lúc này, đã thành công bước vào cảnh giới Thánh Nhân, trở thành một tồn tại cấp bậc Thánh Nhân!

Nhất thời, khí tức Thánh Nhân kinh người, bùng phát từ trên người Nữ Oa! "Hít!

Không ngờ Nữ Oa dã tâm lớn đến vậy, lại đi con đường lấy lực chứng đạo!" Hồng Quân Lão Tổ ẩn mình trong bóng tối, lúc này có chút chấn kinh!

Có thể nói, từ khi Nữ Oa bắt đầu tạo người, Hồng Quân Lão Tổ đã bị Nữ Oa chấn kinh!

Với nhãn lực của Hồng Quân Lão Tổ, tự nhiên có thể nhìn ra, Nữ Oa đang đi con đường lấy lực chứng đạo!

Điều này khiến Hồng Quân Lão Tổ vô cùng chấn kinh!

Bởi vì ông không ngờ, Nữ Oa lại có dã tâm lớn đến vậy, dám đi con đường khó khăn nhất!

Phải biết rằng, ban đầu Hồng Quân Lão Tổ, cũng không có cách nào hoàn thành lấy lực chứng đạo, kết quả không ngờ, Nữ Oa hiện tại lại làm được!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ vô cùng chấn kinh, trong nhất thời, thậm chí có chút chưa hồi thần!

Hồng Quân Lão Tổ chìm trong chấn kinh, nhưng thời gian thì sẽ không vì vậy mà ngừng lại!

Cảm nhận sức mạnh của cảnh giới Thánh Nhân, Nữ Oa trong lòng vô cùng hân hoan, hận không thể quay về đạo tràng, cảm nhận cho kỹ sức mạnh của mình!

Không, hiện tại Nữ Oa, có một chuyện cần hoàn thành, đó là vấn đề an trí Nhân tộc!

Đương nhiên, trước khi an trí Nhân tộc, Nữ Oa cần hỏi về việc đặt tên cho Nhân tộc! "Nữ Oa phỏng theo hình dáng của lão sư, sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, do đó Nữ Oa thỉnh lão sư, ban tên cho tộc do đệ tử sáng tạo ra." Nữ Oa tác ấp nói, hy vọng Ngao Tông đặt tên cho chủng tộc mà nàng sáng tạo ra! "Không tốt, hơi lơ đễnh một chút, phải nhanh chóng thông báo, để Phục Hy giành lấy cơ hội đặt tên mới được....." Hồng Quân Lão Tổ đang ẩn mình trong bóng tối, lập tức sắc mặt đại biến!

Chương 411

Thực ra, để Phục Hy đoạt lấy cơ hội đặt tên Nhân tộc, mượn đó để Phục Hy kết hạ nhân quả với Nhân tộc.

Đồng thời, thông qua phương pháp này, để Phục Hy có được một phần công đức tạo người, từ đó hoàn thành chứng đạo thành Thánh!

Đó là kế hoạch ban đầu của Hồng Quân Lão Tổ!

Chỉ là lúc nãy, Hồng Quân Lão Tổ vì chuyện Nữ Oa lấy lực chứng đạo, hơi lơ đễnh một lát, không kịp âm thầm thông báo cho Phục Hy!

Nhưng, Ngao Tông sẽ không cho Hồng Quân Lão Tổ cơ hội này! "Phi yêu phi vu, phi thần phi ma, thiên sinh Đạo Thể, là Nhân vậy, gọi là 'Nhân'." Ngao Tông không chút do dự, trực tiếp nói ra một câu, định tên cho Nhân tộc!

Từ đây, chủng tộc mà Nữ Oa sáng tạo ra, chính là Nhân tộc Tiên Thiên!

Hồng Quân Lão Tổ thì đã bỏ lỡ cơ hội, không kịp để Phục Hy giành lấy phần cơ duyên này!

Oanh long!

Cùng với lời nói của Ngao Tông, Đại Đạo vang lên tiếng oanh minh, tựa hồ hưởng ứng lời nói của Ngao Tông!

Cùng lúc đó, một đoàn Công Đức Kim Vân khổng lồ vô cùng, nhanh chóng xuất hiện trên Thương Khung, giáng xuống Nữ Oa và Nhân tộc!

Bảy phần công đức, trực tiếp bay về phía Nữ Oa, được Nữ Oa thu lấy!

Ba phần công đức còn lại, một phần rơi trên Nhân tộc Tiên Thiên, một phần rơi trên Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, hóa thành khí vận chi bảo của Nhân tộc.

Phần cuối cùng, trực tiếp bay về phía Ngao Tông!

Đối với điều này, Ngao Tông trực tiếp thu lấy, thần sắc bình tĩnh, không chút dao động!

Bởi vì đối với Ngao Tông hiện tại, công đức không còn quan trọng nữa. "Làm tốt lắm, Nữ Oa, đã thành công thành Thánh Nhân!" Ngao Tông khẽ gật đầu, khen ngợi Nữ Oa một tiếng!

Đối với điều này, trong mắt Nữ Oa ánh lên ý cười, tựa hồ được Ngao Tông thừa nhận, khiến Nữ Oa vô cùng hân hỉ!

Còn về Hồng Quân Lão Tổ đang ẩn mình một bên, lúc này thần sắc có chút phức tạp!

Trong biểu cảm tức giận, cũng có một phần hân hỉ!

Hồng Quân tức giận vì không kịp để Phục Hy giành lấy phần cơ duyên này, Phục Hy vô pháp lập tức hoàn thành chứng đạo thành Thánh!

Nguyên nhân hân hỉ, thì là Nữ Oa đã hoàn thành tạo người thành Thánh!

Nhân tộc chân chính ra đời, như vậy, Thánh Nhân Thiên Đạo phương diện, cuối cùng cũng có thể quy vị!

Hồng Quân Lão Tổ hận không thể lập tức quay về, dẫn dắt Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, đi trên con đường lập giáo chứng đạo, thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Tuy nhiên, Hồng Quân Lão Tổ chưa hành động, trên đại địa Hồng Hoang, đột nhiên truyền ra hai đạo khí tức kinh người!

Từ hướng U Minh Huyết Hải, một đạo khí tức ẩn chứa huyết ý điên cuồng xuất hiện!

Từ hướng Ngũ Trang Quán, một đạo khí tức ẩn chứa khí lực ngũ hành xuất hiện!

Hai đạo khí tức này, đều vượt qua Chuẩn Thánh, vô hạn tiếp cận cấp bậc Thánh Nhân!

Hiển nhiên, ngoài Nữ Oa ra, có người muốn chứng đạo thành Thánh!

Hơn nữa, lần này muốn chứng đạo thành Thánh, không chỉ có một vị, mà có hai vị đại năng đồng thời chứng đạo! "Hai đạo khí tức...

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử!" "Không tốt, ta trúng kế rồi, Ngao Tông đáng chết, lại điên rồ đến vậy, sau Nữ Oa, lại để Minh Hà và Trấn Nguyên Tử đồng thời chứng đạo!" Hồng Quân Lão Tổ sắc mặt đại biến, tựa hồ đã hiểu ra!

Nếu không đoán sai, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người, đều muốn chứng đạo thành Thánh!

Hồng Quân Lão Tổ không ngờ, Ngao Tông lại điên rồ đến vậy!

Cùng lúc Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, cũng để Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người tiến hành chứng đạo!

Phải biết rằng, chứng đạo thành Thánh là một chuyện vô cùng nguy hiểm, sơ suất nhỏ cũng sẽ gặp phiền phức lớn!

Tình huống bình thường, có Chuẩn Thánh đại năng muốn chứng đạo, đều sẽ được sắp xếp thỏa đáng, chuẩn bị hoàn toàn, sau đó mới tiến hành chứng đạo thành Thánh!

Mặt khác, khi một vị Thánh Nhân vừa ra đời, toàn bộ Hồng Hoang đều tràn ngập khí tức của vị Thánh Nhân đó.

Giống như Nữ Oa vị tồn tại lấy lực chứng đạo này, Đạo Sinh Mệnh của Nữ Oa, càng không tự chủ tản phát trên đại địa Hồng Hoang!

Trong lúc đó mà chứng đạo, thực ra là một chuyện không lý trí!

Nhưng Hồng Quân không ngờ, Ngao Tông không chỉ để các ứng cử viên Thánh Nhân Địa Đạo của hắn tiến hành chứng đạo, thậm chí còn trực tiếp để hai vị ứng cử viên đồng thời chứng đạo!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới gọi Ngao Tông là một kẻ điên!

Trên thực tế, chỉ có Ngao Tông biết, đó không phải là điên cuồng, mà là sau một loạt suy diễn, có đủ mười phần nắm chắc, mới khởi động kế hoạch này!

Còn về thời gian chứng đạo của Minh Hà và Trấn Nguyên Tử, tại sao lại trùng hợp như vậy, thì có liên quan đến kế hoạch trước đây của Ngao Tông!

Không sai, trước đây Ngao Tông đã phái Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long và Thế Thân Tổ Vu Chi Khu đi, để giúp Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người chứng đạo!

Hiện tại, hai người bắt đầu chứng đạo! "Đại Đạo tại thượng, Ngô là Minh Hà của Minh tộc, Ngô lấy huyết của U Minh Huyết Hải, kết hợp Minh Huyết Chi Đạo của Ngô, sáng tạo tộc A Tu La!" Sâu trong U Minh Huyết Hải, Minh Hà đoan tọa trên Liên đài màu đỏ, trên người tản phát huyết khí kinh người!

Xung quanh Minh Hà, có một số thân ảnh dữ tợn và kiều tiếu!

Nam thì dữ tợn xấu xí, nữ thì nhỏ nhắn xinh đẹp!

Đây là tộc A Tu La mà Minh Hà phỏng theo pháp tạo người của Nữ Oa mà sáng tạo ra!

Hơn nữa, vì sự dẫn dắt của Ngao Tông, Đạo mà Minh Hà đang đi, không phải là Sát Phạt Chi Đạo ban đầu, mà là Minh Huyết Chi Đạo dựa trên U Minh Huyết Hải!

Vì nguyên nhân này, tộc A Tu La mà Minh Hà sáng tạo ra, so với tộc A Tu La trong nguyên tác, càng thêm hoàn thiện một chút!

Oanh long!

Đại Đạo phát ra tiếng oanh minh, giáng xuống một đoàn Công Đức Kim Vân!

Một đoàn Công Đức Kim Vân này, tuy không sánh bằng Công Đức Kim Vân mà Nữ Oa thu được khi tạo người, nhưng cũng có trọng lượng không nhỏ, đủ để Minh Hà chứng đạo thành Thánh!

Do đó, Minh Hà không chút do dự, luyện hóa đoàn Công Đức Kim Vân này, đồng thời dung hợp Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo do Ngao Tông ban cho vào trong Công Đức Kim Vân!

Nhất thời, một Đạo Quả Thánh Nhân, nhanh chóng ngưng tụ ra!

Từ đây, Minh Hà thành công chứng đạo, thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Chương 412

Mặt khác, khi Minh Hà bắt đầu chứng đạo, một góc khác của đại địa Hồng Hoang, trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử mặc đạo bào, cũng bắt đầu chứng đạo! "Đại Đạo tại thượng, Ngô cảm thấy Thiên Địa có khiếm khuyết, cố sáng lập Địa Tiên nhất mạch, hoàn thiện khiếm khuyết của Thiên Địa, nguyện Đại Đạo giám chi!" Phương pháp chứng đạo của Trấn Nguyên Tử, hơi có chút khác với mấy vị chứng đạo giả khác!

Trấn Nguyên Tử tuy cũng đi con đường công đức chứng đạo, nhưng lại không phỏng theo Nữ Oa, sáng tạo một chủng tộc, mà sáng tạo ra Địa Tiên nhất mạch, hoàn thiện quy tắc Thiên Địa, cũng bằng phương pháp như vậy mà chứng đạo!

Oanh long!

Đại Đạo phát ra tiếng oanh minh, giáng xuống một đoàn Công Đức Kim Vân, thừa nhận sáng tạo của Trấn Nguyên Tử!

Sự thật chứng minh, phương pháp của Trấn Nguyên Tử, quả thực khả thi!

Sáng tạo ra Địa Tiên nhất mạch, hoàn thiện Địa Tiên Chi Đạo, quả thực có thể có được công đức Thiên Địa!

Trấn Nguyên Tử đã thành công sáng tạo ra Địa Tiên nhất mạch, từ bây giờ, cũng sẽ trở thành lão tổ của Địa Tiên nhất mạch, cũng là Tổ Địa Tiên!

Không, hiện tại Trấn Nguyên Tử, căn bản không có tâm tư để ý quá nhiều, dù sao chuyện chứng đạo thành Thánh, mới là quan trọng nhất hiện tại!

Nghĩ đến đây, Trấn Nguyên Tử trực tiếp luyện hóa Công Đức Kim Vân, đồng thời dung hợp Hồng Mông Tử Khí Địa Đạo do Ngao Tông ban cho vào trong Công Đức Kim Vân!

Một Đạo Quả Thánh Nhân, nhanh chóng ngưng tụ ra!

Cùng với sự ra đời của Đạo Quả Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử chính thức bước vào cảnh giới Thánh Nhân, thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Trấn Nguyên Tử thành công chứng đạo!

Từ đây, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người, đã thành công hoàn thành chứng đạo!

Cùng lúc đó, Ngao Tông bản tôn ở sâu trong U Minh Luân Hồi, đột nhiên mở mắt!

Trong mắt Ngao Tông, lóe lên một tia tinh quang đáng sợ!

Sau đó, Ngao Tông cười lớn thành tiếng! "Hahahahaha, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử quy vị, từ đây, bảy vị Địa Đạo Thánh Nhân, tất cả đều đã quy vị, Địa Đạo của ta đại hưng!" Cùng với Nữ Oa, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử thành Thánh, Thánh Nhân phương diện Địa Đạo, đã triệt để quy vị!

Hậu Thổ, Thông Thiên, Ngao Nguyệt, Thái Nhất, Nữ Oa, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử, tất cả đều đã thành Địa Đạo Thánh Nhân!

Ngao Tông có thể cảm nhận, thực lực Địa Đạo, đã đón chào sự bạo trướng chưa từng có!

Trong lúc đó, Ngao Tông vận dụng toàn lực, nắm giữ tất cả quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm!

Trước đây, vì một số quyền hạn Địa Đạo ra đời, đều do Ngao Tông sinh ra, nên Ngao Tông có quyền hạn luyện hóa ngay lập tức!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông ngay lập tức, luyện hóa một phần quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm!

Toàn bộ quá trình, chỉ tốn một lát thời gian!

Đúng vậy, ban đầu, Ngao Tông luyện hóa một đạo quyền hạn Địa Đạo, cũng cần không ít thời gian!

Nhưng, cùng với việc lực khống chế Địa Đạo của Ngao Tông đề thăng, thực lực bản thân đề thăng, tốc độ Ngao Tông nắm giữ quyền hạn Địa Đạo cũng ngày càng nhanh!

Hiện tại, khi Ngao Tông nắm giữ tất cả quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm, quyền hạn Địa Đạo mà Ngao Tông nắm giữ, trực tiếp vượt quá một nửa tổng lượng!

Lúc này, Ngao Tông có thể cảm nhận, bản thân hiện tại, có thể vận dụng toàn bộ sức mạnh của Địa Đạo!

Bởi vì nắm giữ một nửa quyền hạn Địa Đạo, Ngao Tông đã thành công trở thành Địa Đạo Chưởng Khống Giả, trở thành Địa Đạo Chí Tôn!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông, đã trở thành chân chính Địa Tôn! "Ta đã trở thành Địa Đạo Chí Tôn, tất cả Địa Đạo Thánh Nhân đều đã quy vị, hiện tại vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu Đông Phong!" "Vừa hay, Đông Phong cũng đã đến, cũng là lúc khai mở kế hoạch cuối cùng!" Trong mắt Ngao Tông, tràn đầy vẻ kích động!

Hiện tại, tất cả chuẩn bị tiền đề, đã hoàn thành toàn bộ, cũng là lúc khai mở kế hoạch cuối cùng của Ngao Tông!

Không sai, kế hoạch cuối cùng mà Ngao Tông nói đến, chính là để Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài, diễn hóa thành Luân Hồi Đại Thế Giới, và kế hoạch thảo phạt Hồng Quân Lão Tổ!

Còn về chuyện Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài!

Trước đây Ngao Tông nhất tâm nhị dụng, vừa luyện hóa quyền hạn Địa Đạo mới tăng thêm, vừa tiếp tục ấp ủ Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài!

Lúc này, Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài đã hoàn toàn thành thục, tỏa ra sắc thái của riêng nó!

Chính là Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên!

Còn về "Đông Phong" mà Ngao Tông nói đến, cũng là thời cơ thích hợp, vừa hay đã đến!

Ngao Tông trước đây nói, để tiêu diệt Hồng Quân Lão Tổ, thời cơ tốt nhất, là khi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc!

Hiện tại, Vu Yêu Lượng Kiếp sắp đón chào sự chấm dứt, lúc này là thời cơ tốt nhất!

Đúng vậy, Vu Yêu Lượng Kiếp sắp đón chào sự chấm dứt!

Khi Nữ Oa tạo người thành Thánh, cũng như Minh Hà và Trấn Nguyên Tử bận rộn với việc thành Thánh, Vu Yêu đại chiến cũng đang diễn ra oanh oanh liệt liệt!

Trải qua một khoảng thời gian tranh đoạt, một trận Vu Yêu đại chiến, cũng đã đón chào lúc kết thúc!

Thời gian hơi điều chỉnh ngược lại một chút!

Bởi vì Thái Nhất thành Thánh, để cân bằng chiến lực Vu Yêu song phương, Hậu Thổ và Thái Nhất hai vị Thánh Nhân, đều không tham gia vào Vu Yêu đại chiến!

Không có hai vị Thánh Nhân tham gia, một trận đại chiến, thực ra không có quá nhiều huyền niệm!

Yêu tộc Thiên Đình nắm giữ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đối với Vu tộc đại quân lúc này, có ưu thế tuyệt đối!

Tuy nhiên, mười hai Tổ Vu không thể ngồi yên chờ chết!

Trong tình huống này, mười hai Tổ Vu để bảo vệ tộc nhân Vu tộc, đã chọn cách làm quyết tuyệt nhất!

Tự bạo!

Đúng vậy, mười hai Tổ Vu đã chọn tự bạo!

Lấy Tổ Vu không gian Đế Giang làm thủ lĩnh, trực tiếp đốt cháy tất cả khí huyết và lực lượng bản nguyên của bản thân, hóa thành vụ nổ khủng bố, dùng đó để đối kháng!

Còn về các Tổ Vu khác, thì thân tiên sĩ tốt, đi theo đại ca Đế Giang, vì Vu tộc mở ra đường sống!

Nhiều vị Tổ Vu cấp bậc Chuẩn Thánh, thậm chí có thể sánh ngang tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh cấp, trực tiếp chọn tự bạo, uy lực của họ tự nhiên có thể biết được!

Huống hồ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là đại trận công phạt, không phải là loại trận pháp phòng ngự!

Vì nguyên nhân này, mấy vị Tổ Vu tự bạo, trực tiếp khiến Yêu tộc Thiên Đình chịu tổn thất nặng nề!

Vô số Yêu Thần Yêu Soái, tất cả đều vẫn lạc trong vụ tự bạo của Tổ Vu!

Tổn thất của Thiên Binh Thiên Tướng, càng thảm trọng đến cực điểm, gần như mười không còn một!

Chương 413

Đương nhiên, với tư cách là thủ lĩnh của Yêu tộc Thiên Đình Đế Tuấn, tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Trong một lần tự bạo, Đế Tuấn cũng bị ảnh hưởng, thậm chí cùng với Tổ Vu mà vẫn lạc!

Cuối cùng, bên Yêu tộc Thiên Đình, chỉ còn lại số ít Yêu Thần Yêu Soái, cùng với một lượng nhỏ Thiên Binh Thiên Tướng tàn tồn!

Còn về bên Vu tộc, trừ Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh ra, không còn Tổ Vu nào tàn tồn!

Còn về Đại Vu Tiểu Vu còn lại, những người Vu tộc bình thường, tình huống tổn thất càng thảm không nỡ nhìn!

Có thể nói, một trận Vu Yêu đại chiến, Vu Yêu lưỡng tộc đều tổn thất nặng nề, không có người chiến thắng theo đúng nghĩa!

Mặt khác, một trận đại chiến diễn ra như vậy, hoàn toàn không thể tiếp tục đánh xuống được!

Vì nguyên nhân này, Vu Yêu lưỡng tộc đều chọn đình chiến, khiến trận Vu Yêu đại chiến, đón chào lúc kết thúc!

Có thể nói, vì nguyên nhân này, một trận Vu Yêu Lượng Kiếp, đã kết thúc với tốc độ cực nhanh!

Khi một trận đại chiến kết thúc, vừa hay là lúc Ngao Tông luyện hóa một nửa quyền hạn Địa Đạo, trở thành Địa Đạo Chưởng Khống Giả!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông mới nói "Đông Phong đã đến", tất cả điều kiện tiền đề và chuẩn bị để khai mở kế hoạch cuối cùng, đã hoàn thành toàn bộ! "Nếu đã như vậy, vậy thì khai mở kế hoạch cuối

cùng đi!" Ngao Tông không chút do dự, trực tiếp khai mở kế hoạch cuối cùng!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp động thủ với Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên!

Tiền thân của Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên, chính là Chí Bảo bẩm sinh Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên của Ngao Tông!

Mặc dù Nhị Thập Tứ Phẩm U Minh Tử Liên, đã tấn thăng thành Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên!

Nhưng, U Minh Tử Liên có liên hệ bẩm sinh với Ngao Tông, khiến Ngao Tông có thể hoàn toàn nắm giữ Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên!

Do đó, dưới sự khống chế của Ngao Tông, Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên, trực tiếp tỏa ra ánh sáng kinh người, bắt đầu diễn hóa thế giới!

Thời gian từng chút trôi qua, dưới sự khống chế của Ngao Tông, một thế giới tử hắc sắc, đang nhanh chóng hình thành!

Thế giới tử hắc sắc đặc biệt này, chầm chậm bao trùm đại địa Hồng Hoang!

Cùng lúc đó, khi Ngao Tông diễn hóa thế giới, Ngao Tông cũng dung hợp Địa Đạo chi lực vào trong thế giới tử hắc sắc này!

Khi thế giới tử hắc sắc này hoàn toàn hình thành, màu tử hắc sắc bao trùm đại địa Hồng Hoang, hoàn toàn biến mất!

Nói là biến mất không thấy, chi bằng nói là trên U Minh Huyết Hải đã có U Minh Luân Hồi, cùng với Luân Hồi Tam Thập Lục Chư Thiên!

Không, nếu có ai có thể đi ra khỏi thế giới Hồng Hoang, nhất định

có thể phát hiện, thế giới Hồng Hoang ban đầu như một quả cầu ánh sáng khổng lồ, lúc này lại xuất hiện thêm một nửa!

Ở phía dưới quả cầu ánh sáng khổng lồ của thế giới Hồng Hoang, có một thế giới có kích thước tương đương với thế giới Hồng Hoang, thậm chí có thể giống hệt, đã triệt để ra đời!

Hơn nữa, thế giới tử hắc sắc đặc biệt này, liên kết chặt chẽ với thế giới Hồng Hoang, thậm chí tất cả cảnh sắc đều giống hệt, chỉ là đảo ngược đối xứng, như một tấm gương!

Chính là Luân Hồi Đại Thế Giới mà Ngao Tông lợi dụng Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên mà sáng tạo ra!

Thế giới Luân Hồi này, được Ngao Tông dung hợp Địa Đạo Hồng Hoang và Tam Thập Lục Phẩm U Minh Tử Liên mà sáng tạo thành!

Còn về U Minh Luân Hồi và Luân Hồi Tam Thập Lục Chư Thiên trên U Minh Huyết Hải, cũng được Ngao Tông an trí vào trong Luân Hồi Đại Thế Giới!

Từ đây, Địa Đạo Hồng Hoang triệt để tách khỏi đại địa Hồng Hoang, dung hợp vào trong Luân Hồi Đại Thế Giới!

Còn về U Minh Huyết Hải, sẽ trở thành thông đạo liên kết đại địa Hồng Hoang và Luân Hồi Đại Thế Giới!

Còn về Ngao Tông, với tư cách là tồn tại khai tịch Luân Hồi Đại Thế Giới, Ngao Tông cũng trực tiếp trở thành chủ nhân của Luân Hồi Đại Thế Giới!

Nói cách khác, Ngao Tông trực tiếp nắm giữ một nửa sức mạnh của toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Mặt khác, khi Luân Hồi Đại Thế Giới hoàn toàn hình thành, Ngao Tông có thể cảm nhận, sức mạnh Địa Đạo, lại lần nữa đón chào sự bạo trướng!

Khiến Địa Đạo Hồng Hoang độc lập ra, đạt được sự trưởng thành tối đa, sẽ không bị Thiên Đạo hiệp chế!

Ngao Tông thầm gật đầu!

Sự thật chứng minh, kế hoạch của Ngao Tông là chính xác!

Sức mạnh cường đại đến cực điểm trên người hắn, là minh chứng tốt nhất! "Thánh Nhân Thập Nhị Trọng Thiên, sức mạnh hiện tại của ta, cũng là cực hạn của toàn bộ Hồng Hoang!" Trong mắt Ngao Tông, ánh lên một tia hân hỉ!

Cùng với việc sức mạnh Địa Đạo Hồng Hoang, trưởng thành đến đỉnh phong!

Với tư cách là Địa Đạo Chưởng Khống Giả Ngao Tông, thực lực cũng trực tiếp đạt đến cảnh giới Thánh Nhân Thập Nhị Trọng Thiên!

Thánh Nhân Thập Nhị Trọng Thiên, là cực hạn của cảnh giới Thánh Nhân!

Cũng có nghĩa là, thực lực của Ngao Tông, đã là đỉnh phong của cảnh giới Thánh Nhân!

Có thể nói, hiện tại Ngao Tông, đã vô địch thiên hạ! "Thực lực của ta đã đề thăng đến cực hạn, tiếp theo là lúc tìm Hồng Quân tính sổ rồi!" Ngao Tông khẽ ngẩng đầu, trong mắt có một đoàn hỏa diễm!

Đã tính toán lâu như vậy, mưu đồ lâu như vậy, thậm chí vượt qua hai lượng kiếp!

Hiện tại, cũng là lúc kết thúc tất cả!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông một bước đạp ra, trực tiếp vượt qua Luân Hồi Đại Thế Giới, đến đại địa Hồng Hoang, bờ Đông Hải, vị trí Nữ Oa tạo người! "Lão sư, Nữ Oa bái kiến lão sư!" Thấy Ngao Tông đến, Nữ Oa vội vàng hành lễ!

Mặc dù nàng và Ngao Tông, mới gặp nhau không lâu.

Nhưng không biết vì sao, lại lần nữa gặp Ngao Tông, Nữ Oa có thể cảm nhận, Ngao Tông tựa hồ đã trở nên khác biệt, mang lại cho nàng một cảm giác phải ngước nhìn núi cao!

Đó chính là điểm đặc biệt của Thánh Nhân Thập Nhị Trọng Thiên!

Mặc dù Nữ Oa cũng đã tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân, nhưng Ngao Tông hiện tại, và các Thánh Nhân khác, là tồn tại ở cấp bậc khác nhau!

Không, Ngao Tông không để ý đến Nữ Oa, sau khi khẽ gật đầu, trực tiếp tìm kiếm sự tồn tại của Hồng Quân Lão Tổ! "Côn Luân Sơn sao, lại chạy đến đó rồi, muốn Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy chứng đạo thành Thánh sao...

Đáng tiếc, không có cơ hội đó nữa rồi!" Ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, lập tức biết vị trí của Hồng Quân Lão Tổ!

Sự biến hóa trên người Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên cảm nhận được, vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ gan mật run rẩy, làm mọi cách, muốn tìm kiếm phương pháp tự cứu!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới đi đến Côn Luân Sơn!

Bởi vì hai vị trong Tam Thanh là Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, đang ở trong Côn Luân Sơn!

Chương 414

Còn về phương pháp tự cứu của Hồng Quân Lão Tổ, thực ra cũng chính là phương pháp mà Ngao Tông đang sử dụng!

Phải biết rằng, Hồng Quân Lão Tổ chính là đại diện của Thiên Đạo!

Nếu muốn đề thăng sức mạnh, chỉ có một phương pháp, đó là để Thánh Nhân Thiên Đạo quy vị!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ mới đi đến Côn Luân Sơn, để Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy quy vị!

Nhưng, thời gian Hồng Quân Lão Tổ tỉnh ngộ quá muộn rồi, Ngao Tông căn bản sẽ không cho Hồng Quân Lão Tổ cơ hội này!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông một cước đạp ra, trực tiếp đến Côn Luân Sơn, trước mặt Hồng Quân Lão Tổ!

Hồng Quân Lão Tổ lúc này, đang truyền thụ pháp lập giáo chứng đạo cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Đúng vậy, hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, không còn để ý đến những chuyện khác, trực tiếp truyền thụ pháp lập giáo chứng đạo cho Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Nhưng hiện tại Ngao Tông, căn bản sẽ không cho Hồng Quân Lão Tổ cơ hội này!

Vung tay áo, Ngao Tông trực tiếp cách tuyệt thời không, cách tuyệt thời không Côn Luân Sơn ra, tự thành một mảnh thế giới, đoạn tuyệt liên hệ giữa Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy với thế giới Hồng Hoang!

Giữa cử chỉ vung tay, trực tiếp khai sáng một phương thế giới,

chuyện như vậy, đối với Ngao Tông hiện tại, đơn giản là không thể dễ dàng hơn!

Thậm chí, một phương thế giới mà Ngao Tông khai sáng ra, ngay cả Thánh Nhân cũng khó có thể dễ dàng công phá!

Đó chính là sức mạnh của Ngao Tông lúc này!

Còn về nguyên nhân Ngao Tông làm như vậy, tự nhiên là để cách tuyệt Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, khiến họ tạm thời không thể chứng đạo thành Thánh!

Dù sao một ngày không thể thành Thánh, sức mạnh của Hồng Quân Lão Tổ một ngày không thể đề thăng.

Đối với Ngao Tông, tuyệt đối là một chuyện tốt! "Ngao Tông đáng ghét, dám làm như vậy!" Hồng Quân Lão Tổ gan mật run rẩy, phẫn hận nhìn Ngao Tông! "Hiện tại ngươi nói, có ý nghĩa gì sao!" Ngao Tông cười nhạt, đã xé toạc mặt nạ rồi, cần nói nhiều sao!

Chuyện duy nhất cần làm, là triệt để giải quyết Hồng Quân Lão Tổ!

Do đó, Ngao Tông căn bản không nói thêm lời vô nghĩa, trực tiếp động thủ với Hồng Quân Lão Tổ!

Sát! "Lão đạo sẽ không để ngươi đắc ý đâu, chết đi cho ta!" Mặc dù biết bản thân thắng không nhiều, nhưng Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết!

Nhất thời, một trận Thánh Nhân đại chiến khủng bố, trực tiếp bùng nổ!

Tuy nhiên, trận đại chiến này vừa mới bắt đầu, cục diện chiến tranh đã xuất hiện xu hướng một chiều!

Hồng Quân Lão Tổ căn bản không thể chống lại công kích của

Ngao Tông, không ngừng bị Ngao Tông công kích!

Đó là chuyện tất nhiên, thực lực ban đầu của Ngao Tông, đã ở trên Hồng Quân Lão Tổ!

Hiện tại, Thánh Nhân Địa Đạo toàn bộ quy vị, thậm chí Luân Hồi Đại Thế Giới cũng đã ra đời, sức mạnh Địa Đạo trực tiếp leo lên đỉnh phong!

Trong tình huống này, thực lực của Ngao Tông đề thăng đến cực hạn, làm sao Hồng Quân Lão Tổ có thể chống đỡ được nữa!

Một đạo công kích khủng bố đến cực điểm, Ngao Tông trực tiếp oanh sát Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp oanh nát Thánh Khu của Hồng Quân Lão Tổ thành mảnh vụn!

Tuy nhiên khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Hồng Quân Lão Tổ tái hiện, mặc dù khí tức hơi suy yếu, nhưng dấu hiệu sinh mệnh lại không hề suy giảm!

Đó chính là điểm đặc biệt của đại diện Thiên Đạo!

Với tư cách là đại diện của Thiên Đạo Hồng Quân Lão Tổ, chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Hồng Quân Lão Tổ sẽ không vẫn lạc! "Ngao Tông, ngươi lại phí công sức làm gì chứ, ngươi hẳn phải biết, ta là đại diện của Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, Hồng Quân vĩnh tồn, ngươi không thể giết ta đâu!" "Nếu đã như vậy, ta hà cớ gì không hòa bình chung sống, lão đạo nguyện ý hướng Đại Đạo thề, vĩnh viễn ở dưới ngươi, trở thành cánh tay phải của ngươi, phụ trợ ngươi thống trị Hồng Hoang....." Hồng Quân Lão Tổ nhanh chóng nói, muốn thuyết phục Ngao Tông!

Bởi vì biết thực lực của Ngao Tông cường đại, Hồng Quân Lão Tổ lúc này nói, cố gắng hết sức thuyết phục Ngao Tông, sau đó sẽ nằm gai nếm mật, sau này tìm cơ hội báo thù Ngao Tông!

Đối với Hồng Quân Lão Tổ, đó mới là cách làm tốt nhất!

Vì nguyên nhân này, Hồng Quân Lão Tổ không ngừng khuyên nhủ Ngao Tông, hy vọng Ngao Tông có thể nương tay!

Tuy nhiên, Ngao Tông lạnh lùng cười, không chút để ý đến Hồng Quân Lão Tổ, chỉ không ngừng công kích Hồng Quân Lão Tổ!

Nực cười, đã xé toạc mặt nạ rồi, đâu có cách nào hòa giải được nữa!

Hiện tại Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ, nhất định phải có người triệt để vẫn lạc, mới có thể kết thúc trận đại chiến này!

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông không hề lay chuyển, không ngừng công kích Hồng Quân Lão Tổ, hết lần này đến lần khác oanh sát Hồng Quân Lão Tổ!

Trong quá trình này, Hồng Quân Lão Tổ dùng đủ mọi cách uy hiếp và lợi dụ, dù là cầu xin hay đe dọa, đủ loại phương pháp đều đã dùng, nhưng Ngao Tông đều không hề lay chuyển!

Đến cuối cùng, Hồng Quân Lão Tổ cũng tự bạo tự khí, trực tiếp chế giễu Ngao Tông! "Việc gì phải như vậy chứ, chỉ là lãng phí thời gian vô ích mà thôi, Ngao Tông, ngươi không thể giết ta đâu!" Hồng Quân Lão Tổ cười lạnh nói, chế giễu Ngao Tông! "Thật sao, nhưng chưa chắc đâu, ngươi không phát hiện ra, sức mạnh của mình đang không ngừng suy thoái sao!" Ngao Tông cười nhạt, chầm chậm nói ra một câu!

Trải qua hết lần này đến lần khác oanh sát, mặc dù Hồng Quân Lão Tổ có thể không ngừng phục sinh, nhưng sức mạnh của Hồng Quân Lão Tổ, cũng đã bị tiêu hao không ít!

So với lúc ban đầu, Hồng Quân Lão Tổ hiện tại, suy yếu không ít!

Đối với điều này, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ hơi biến!

Nhưng, Ngao Tông lại không để ý đến sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ, lẩm bẩm tự nói! "Sắp đến lúc rồi, Hồng Quân, để ngươi xem át chủ bài chân chính của ta đi!" Ngao Tông đột nhiên mở lời, nói với Hồng Quân Lão Tổ!

Đột nhiên, Ngao Tông trực tiếp túm lấy thân thể Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp biến mất tại chỗ!

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Tông và Hồng Quân Lão Tổ hai người, trực tiếp xuất hiện trong một thế giới tử hắc sắc!

Một thế giới đặc biệt, hoàn toàn giống với thế giới Hồng Hoang, chỉ là đảo ngược đối xứng!

Chính là Luân Hồi Đại Thế Giới!

Khi Hồng Quân Lão Tổ bị Ngao Tông đưa đến thế giới này, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ đại biến!

Bởi vì ông đột nhiên phát hiện, không thể cảm ứng được sự tồn tại của Thiên Đạo nữa rồi!

Đó là chuyện tất nhiên!

Bởi vì đây là Luân Hồi Đại Thế Giới đại diện cho Địa Đạo Hồng Hoang, chỉ là sự tồn tại của Địa Đạo Hồng Hoang, Thiên Đạo căn bản không thể can thiệp!

Đó chính là sát chiêu của Ngao Tông!

Chương 415

Sau khi tiến vào Luân Hồi Đại Thế Giới, liên hệ giữa Hồng Quân Lão Tổ và Thiên Đạo, sẽ tạm thời bị cách tuyệt!

Hồng Quân đã đoạn tuyệt liên hệ với Thiên Đạo, nếu bị Ngao Tông triệt để oanh sát, sẽ không thể phục sinh!

Đó chính là nguyên nhân chân chính Ngao Tông sáng tạo Luân Hồi Đại Thế Giới! "Hồng Quân, lần này, ta xem ngươi phục sinh bằng cách nào!" Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng, bùng phát sức mạnh mạnh nhất, trực tiếp oanh về phía Hồng Quân Lão Tổ! "Không!

Lão đạo không thể vẫn lạc ở đây, con đường của lão đạo còn xa không chỉ có thế!

Giết cho ta!" Hồng Quân Lão Tổ đã phát điên, bùng phát sức mạnh mạnh nhất, muốn chống lại sát chiêu khủng bố đó!

Nhưng, dưới sát chiêu tuyệt đối của Ngao Tông, Hồng Quân Lão Tổ sao có thể chống đỡ được!

Nhanh chóng, Hồng Quân Lão Tổ bị Ngao Tông oanh sát!

Lần này, Hồng Quân Lão Tổ không thể phục sinh nữa, hoàn toàn triệt để vẫn lạc, trở thành một làn tro bụi giữa Thiên Địa!

Từ đây, Hồng Quân vẫn lạc!

Hồng Quân triệt để vẫn lạc, dưới sự mưu đồ của Ngao Tông, Ngao Tông đã thành công oanh sát Hồng Quân Lão Tổ, triệt để kết thúc sinh mệnh của Hồng Quân Lão Tổ!

Sau đó, Ngao Tông xóa bỏ tất cả khí tức của Hồng Quân Lão Tổ!

Đợi khi tất cả mọi chuyện đều hoàn thành, Ngao Tông mới bước

ra khỏi Luân Hồi Đại Thế Giới, lại lần nữa trở về đại địa Hồng Hoang!

Lần này trở về đại địa Hồng Hoang, Ngao Tông lập tức có thể cảm nhận, Thiên Đạo hiện tại, lại lần nữa trở nên trống rỗng!

Giống như một vị trí, đã mất đi chủ nhân của nó, trở nên trống trải!

Ngao Tông biết, đó chính là minh chứng tốt nhất cho việc Hồng Quân đã triệt để vẫn lạc!

Nghĩ đến đây, thân hình Ngao Tông khẽ động, trực tiếp đến vị trí Thiên Đạo, trực tiếp luyện hóa Thiên Đạo chi lực!

Đúng vậy, luyện hóa Thiên Đạo chi lực, là chuyện Ngao Tông cần làm tiếp theo!

Ngao Tông đã nói trước đó, ngoài Địa Đạo Hồng Hoang ra, ngay cả Thiên Đạo và Nhân Đạo Hồng Hoang, Ngao Tông cũng muốn triệt để nắm giữ, trở thành Chúa Tể duy nhất của thế giới Hồng Hoang!

Nhất thời, Ngao Tông lại lần nữa tiến vào bế quan!

Thời gian trôi qua, không biết bao nhiêu Nguyên Hội đã qua!

Kể từ khi Ngao Tông diệt sát Hồng Quân Lão Tổ, thế giới Hồng Hoang lại lần nữa trở về trạng thái hòa bình, tựa hồ mọi thứ đều trở nên tốt đẹp!

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, khi Ngao Tông lại lần nữa mở mắt, Ngao Tông đã luyện hóa Thiên Đạo chi lực!

Từ đây, Ngao Tông thay thế Hồng Quân, trở thành đại diện của Thiên Đạo!

Đúng vậy, Ngao Tông hiện tại, không chỉ là Địa Đạo Chưởng Khống Giả, thậm chí còn là đại diện của Thiên Đạo!

Không, đại diện Thiên Đạo của Ngao Tông này, hơi có chút đặc thù!

Bởi vì nắm giữ Thiên Đạo chi lực, không phải là Ngao Tông bản tôn, mà là Thế Thân Tổ Vu Chi Khu của Ngao Tông!

Đúng vậy, Thế Thân Tổ Vu Chi Khu của Ngao Tông, đã thay thế vị trí ban đầu của Hồng Quân Lão Tổ, trở thành đại diện của Thiên Đạo!

Đó cũng là chuyện không có cách nào khác!

Khi luyện hóa Thiên Đạo chi lực, Ngao Tông phát hiện một chuyện, rằng việc nắm giữ Địa Đạo chi lực, không thể tiếp tục nắm giữ Thiên Đạo chi lực!

Giống như một loại xung đột về quy tắc!

Không, đối với việc thu lấy Thiên Đạo chi lực, Ngao Tông tự nhiên không thể từ bỏ.

Vì nguyên nhân này, Ngao Tông đã sử dụng một phương pháp khác, để Thế Thân Tổ Vu Chi Khu, luyện hóa Thiên Đạo chi lực, trở thành đại diện của Thiên Đạo!

Sự thật chứng minh, đó là một phương pháp tốt, Ngao Tông đã triệt để thành công! "Không, những gì ta nắm giữ, không chỉ là Thiên Đạo chi lực, ngay cả sức mạnh Nhân Đạo, ta cũng đã nắm giữ rồi!" Ngao Tông lẩm bẩm một tiếng, nói ra một chuyện khác!

Đúng vậy, trong khoảng thời gian bế quan dài đằng đẵng đó, Ngao Tông không chỉ nắm giữ Thiên Đạo chi lực, thậm chí ngay cả Nhân Đạo chi lực, Ngao Tông cũng đã nắm giữ rồi!

Bởi vì Ngao Tông không thể bỏ qua Nhân Đạo chi lực!

Chỉ khi nắm giữ hoàn toàn sức mạnh của Thiên Địa Nhân Tam

Đạo, Ngao Tông mới yên tâm!

Còn về phương pháp nắm giữ Nhân Đạo chi lực, Ngao Tông cũng đã sử dụng phương pháp tương tự.

Để một cỗ đạo thân, nắm giữ Nhân Đạo chi lực!

Bởi vì Phong Đô Đại Đế thân phận kiếp trước, đã thay Ngao Tông chấp chưởng U Minh Luân Hồi, nắm giữ Địa Đạo chi lực của tử địa, do đó Ngao Tông chỉ còn lại một cỗ đạo thân!

Vì nguyên nhân này, nắm giữ Nhân Đạo chi lực, chính là Hiện Thế Thân Cửu U Minh Long của Ngao Tông!

Từ đây, Thiên Địa Nhân Tam Đạo của Hồng Hoang, đã triệt để bị Ngao Tông khống chế!

Ngao Tông đã trở thành Chúa Tể duy nhất của thế giới Hồng Hoang!

Mặt khác, khi Ngao Tông bế quan, Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cũng đã trở về đại địa Hồng Hoang, bắt đầu chứng đạo thành Thánh!

Chuyện này, Ngao Tông lại không ngăn cản!

Bởi vì hiện tại hắn, đã trở thành Thiên Địa Nhân Tam Đạo Chưởng Khống Giả, trở thành Chúa Tể duy nhất của thế giới Hồng Hoang!

Nếu Thiên Địa Nhân Tam Đạo có thể hoàn thiện, đối với Ngao Tông, cũng có lợi ích không nhỏ!

Vì nguyên nhân này, việc Thánh Nhân Thiên Đạo phương diện chứng đạo, Ngao Tông cũng không ngăn cản!

Tuy nhiên, khi Ngọc Thanh Nguyên Thủy chứng đạo, Ngao Tông hơi động một chút thủ đoạn!

Dù sao giữa Ngao Tông và Nguyên Thủy, cũng có một số ân oán!

Ngay từ khi Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy đã không ít lần phỉ báng Ngao Tông.

Để ôm đùi Hồng Quân Lão Tổ, đã chủ động đứng ở phía đối lập với Ngao Tông!

Ngao Tông không phải là người độ lượng, tự nhiên không thể cười xòa bỏ qua!

Huống hồ, giữ lại một Thánh Nhân Thiên Đạo có hiềm khích với mình, đối với Ngao Tông, cũng không phải là chuyện tốt!

Vì nguyên nhân này, khi Nguyên Thủy thành Thánh, Ngao Tông đã động chút thủ đoạn trên Hồng Mông Tử Khí Thiên Đạo, trực tiếp tẩy sạch tư duy của Nguyên Thủy, khiến Nguyên Thủy trở thành Thiên Đạo khôi lỗi!

Nói trắng ra, Ngao Tông trực tiếp biến Nguyên Thủy, thành một cỗ Thánh Nhân khôi lỗi!

Chương 416

Như vậy, Nguyên Thủy tự nhiên không thể đối đầu với Ngao Tông!

Còn về các Thánh Nhân Thiên Đạo khác, cũng lần lượt quy vị!

Còn về Thánh Nhân phương diện Nhân Đạo, vì Nhân tộc vừa mới ra đời, Nhân Đạo chi lực vừa mới sinh ra, còn xa mới đến lúc Thánh Nhân Nhân Đạo ra đời!

Không, Ngao Tông cũng không để tâm nữa!

Bởi vì chỉ cần theo quy luật bình thường vận hành, đợi đến thời kỳ Phong Thần Lượng Kiếp sau này, Thánh Nhân Nhân Đạo cũng sẽ lần lượt quy vị!

Do đó, Ngao Tông không để ý nhiều nữa!

Từ đây, thế giới Hồng Hoang chính thức bước lên một giai đoạn hoàn toàn mới!

Còn về Ngao Tông bản tôn, thì quay về trong Luân Hồi Đại Thế Giới!

Mặc dù Ngao Tông hiện tại đã trở thành Chúa Tể duy nhất của Hồng Hoang!

Nhưng, với tư cách là Ngao Tông xuất thân Địa Đạo, hắn cảm thấy Địa Đạo càng thêm thoải mái! "Không nói gì nữa, ta hiện tại, đã bước vào cảnh giới Thánh Nhân Thập Nhị Trọng Thiên, đã đi đến cực hạn của con đường Thánh Nhân, có phương pháp nào, có thể siêu thoát cảnh giới Thánh Nhân, bước lên cảnh giới Đại Đạo cuối cùng không!" Ngao Tông lẩm bẩm, hơi thất thần!

Hắn hiện tại, đã trở thành Chúa Tể duy nhất của Hồng Hoang, đã

đi đến tận cùng con đường Thánh Nhân!

Chuyện tiếp theo mà Ngao Tông nói đến chỉ có một, đó là siêu thoát Thánh Nhân, trở thành cảnh giới Đại Đạo cuối cùng!

Nhưng, cần làm gì, mới có thể thành cảnh giới Đại Đạo, Ngao Tông lại không có manh mối!

Khi Ngao Tông trở về Luân Hồi Đại Thế Giới, Hệ thống đã lâu không có động tĩnh, cũng hiếm hoi lại lần nữa phát ra âm thanh! "Đinh!

Nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu đã hoàn thành, có thể kết toán!" Tiếng máy móc của Hệ thống, xuất hiện trong đầu Ngao Tông!

Nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu: Vượt qua Long Phượng Kỳ Lân ba tộc, trở thành tộc lớn nhất thế gian. (Hoàn thành) Điều kiện một: Số lượng nhân khẩu Minh tộc, đạt đến một trăm năm mươi ức người. (250 ức / 150 ức) Điều kiện hai: Số lượng nhân khẩu Minh tộc cảnh giới Kim Tiên, đạt đến bốn nghìn vạn người. (6.500 vạn / 4.000 vạn) Điều kiện ba: Số lượng nhân khẩu Minh tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đạt đến ba trăm vạn người. (700 vạn / 300 vạn) Điều kiện bốn: Số lượng nhân khẩu Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đạt đến ba vạn người. (20 vạn / 3 vạn) Điều kiện năm: Số lượng nhân khẩu Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, đạt đến ba nghìn người. (4 vạn / 3.000) Điều kiện sáu: Số lượng nhân khẩu Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đạt đến ba trăm vị. (2 vạn / 300) Điều kiện bảy: Số lượng nhân khẩu Minh tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, đạt đến ba mươi vị. (1.000 / 30) Điều kiện tám: Số lượng nhân khẩu Minh tộc cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, đạt đến ba vị. (30 / 3) “Hệ thống à, vẫn còn đây sao...?” Trong đáy mắt Ngao Tông ánh lên một tia kinh ngạc!

Thật ra, Ngao Tông đã rất lâu không triệu hồi hệ thống.

Một mặt, cùng với việc cấp độ nhiệm vụ giai đoạn của hệ thống tăng lên, độ khó của nhiệm vụ ngày càng lớn, thời gian cần tiêu tốn cũng ngày càng dài!

Mặt khác, là vì sau này, tất cả tâm sức của Ngao Tông đều đặt vào Thiên Địa Nhân tam đạo, đặt vào cuộc tranh đấu với Hồng Quân lão tổ!

Vì vậy, lâu dần, Ngao Tông cũng dần quên mất chuyện hệ thống!

Cho đến tận bây giờ, âm thanh của hệ thống lại một lần nữa xuất hiện, Ngao Tông mới nhớ đến chuyện này!

Nhưng đối với Ngao Tông hiện tại mà nói, hệ thống đã không còn tác dụng gì nữa, nên hắn cũng không để tâm đến nó!

Còn về nguồn gốc của hệ thống, với tu vi hiện tại của Ngao Tông, hắn cũng đã nhìn thấu, nhưng lại không nói nhiều!

Bởi vì đối với Ngao Tông mà nói.

Chỉ cần nguồn gốc của hệ thống không có ác ý với hắn.

Vậy thì nguồn gốc của nó cũng không phải là chuyện quan trọng.

Vì thế, Ngao Tông cũng không truy cứu thêm.

Tuy nhiên, hiếm khi hệ thống xuất hiện trở lại, Ngao Tông lại có chút hoài niệm!

Dù sao hắn có thể quật khởi một đường, hệ thống có công lao rất lớn!

Cho nên, tuy hệ thống đối với Ngao Tông hiện tại không còn tác dụng gì lớn, hắn cũng không ngại xem lại một lần!

Vì lý do này, Ngao Tông trực tiếp để hệ thống kết toán, xem thử tình hình phía sau!

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu: Vượt qua Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, trở thành đại tộc đệ nhất thế gian.” “Đinh!

Qua hệ thống đánh giá, mức độ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn lần này: Hoàn mỹ!” “Đinh!

Do ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn với đánh giá cấp Hoàn mỹ, ký chủ có thể nhận được 100% tu vi phản hồi từ tộc nhân!” “Đinh!

Ký chủ nhận được Lễ bao thưởng giai đoạn thứ sáu, đã được cất vào không gian hệ thống, có thể lấy ra bất cứ lúc nào.” Cùng với từng tiếng máy móc vang lên, nhiệm vụ giai đoạn thứ sáu chính thức hoàn thành kết toán!

Một luồng tu vi cực kỳ khủng bố xuất hiện trên người Ngao Tông, đó là tu vi phản hồi từ tộc nhân mà hệ thống khen thưởng!

Trong chốc lát, khí tức của Ngao Tông trở nên vô cùng đáng sợ!

Thế nhưng, sắc mặt Ngao Tông vẫn bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Thậm chí, ánh mắt Ngao Tông khẽ chuyển, trong nháy mắt đã luyện hóa cỗ tu vi khủng bố kia!

Bởi vì đối với Ngao Tông hiện tại, tu vi phản hồi từ tộc nhân đã không còn ý nghĩa!

Bởi vì Ngao Tông hiện tại đang đi đến cuối con đường của Thánh Nhân.

Với tu vi của tộc nhân Minh Tộc, không cách nào mang lại trợ giúp cho Ngao Tông, không thể hình thành biến đổi về chất.

Sự thật cũng đúng như vậy, sau khi luyện hóa những tu vi này, Ngao Tông vẫn ở Thánh Nhân Thập Nhị Trọng Thiên, không có cách nào bước vào Đại Đạo cảnh!

Sau đó, Ngao Tông bình tĩnh xem xét Lễ bao thưởng giai đoạn thứ sáu.

Thật ra, phần thưởng của hệ thống vẫn vô cùng phong phú, đối với ngoại giới, tất cả đều là tuyệt thế trân bảo khó gặp!

Nhưng đối với Ngao Tông hiện tại, cũng không có tác dụng.

Chương 417

“Định Giới Miêu?

Lại là một thứ khá thú vị!” Đột nhiên, Ngao Tông phát hiện một món đồ thú vị trong phần thưởng của hệ thống!

Định Điểm Miêu, còn gọi là Định Giới Miêu!

Đúng như tên gọi, đây là một bảo vật có thể tiến vào Hỗn Độn chi địa, trong Hỗn Độn vô tự hỗn loạn tìm kiếm các thế giới khác!

Tuy với thực lực của Ngao Tông, muốn ở trong Hỗn Độn tìm kiếm các thế giới khác cũng chỉ cần tốn chút thời gian!

Nhưng bảo vật này, đối với Ngao Tông, cũng có chút tác dụng!

Nguyên nhân đơn giản, nếu Ngao Tông muốn tìm kiếm các thế giới khác, Định Giới Miêu này có thể phát huy công dụng!

Dù sao Hỗn Độn chi địa quá mức nhàm chán, Ngao Tông không muốn lãng phí thời gian chậm rãi tìm kiếm thế giới, không bằng để vật nhỏ này thay mình làm, có thể tiết kiệm cho Ngao Tông một chút thời gian và tinh lực!

“Được rồi hệ thống, mở giai đoạn nhiệm vụ tiếp theo, để ta xem thử.” Ngao Tông buồn chán nói, tuy hắn không còn để tâm đến nhiệm vụ kế tiếp của hệ thống, nhưng tiếp tục xem cũng không sao!

“Đinh!

Mở nhiệm vụ giai đoạn thứ bảy!” Nhiệm vụ giai đoạn thứ bảy (Nhiệm vụ cuối cùng): Siêu việt Chư Thiên, để Minh Tộc trở thành chủng tộc đệ nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Điều kiện một: Để số lượng nhân khẩu của Minh Tộc đạt đến con

số một nghìn tám trăm tỷ.

Điều kiện hai: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Kim Tiên đạt đến con số bốn trăm triệu.

Điều kiện ba: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đạt đến con số ba mươi triệu.

Điều kiện bốn: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ đạt đến con số một triệu.

Điều kiện năm: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ đạt đến con số ba trăm ngàn.

Điều kiện sáu: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ đạt đến con số một trăm ngàn vị.

Điều kiện bảy: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn đạt đến con số mười ngàn vị.

Điều kiện tám: Số lượng tộc nhân Minh Tộc cảnh giới Chuẩn Thánh đạt đến con số một trăm vị.

Điều kiện chín: Minh Hoàng siêu việt Chư Thiên Vạn Giới, trở thành chúa tể duy nhất!

Phần thưởng cuối cùng: Siêu Thoát Chi Thược (Chìa khóa mở ra Đại Đạo cảnh)!

"...Đại Đạo Chi Thược, có chút thú vị, chẳng lẽ cơ duyên Đại Đạo cảnh của ta lại rơi vào nhiệm vụ giai đoạn thứ bảy này!?" Nhìn thấy nhiệm vụ giai đoạn thứ bảy, Ngao Tông đột nhiên sáng mắt lên!

Bởi vì hắn phát hiện một niềm vui bất ngờ!

Theo ý của hệ thống, nếu hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ bảy, cũng là nhiệm vụ cuối cùng, hắn có thể nhận được cơ duyên siêu thoát Đại Đạo!

Như vậy, Ngao Tông cũng có chút động lòng!

Phải biết rằng, Ngao Tông hiện tại đã bước lên đỉnh cao Hồng Hoang, tâm nguyện còn lại chính là siêu thoát Đại Đạo!

Bây giờ có cơ hội như vậy, Ngao Tông sao có thể không động lòng!

Nhưng mà, nhiệm vụ giai đoạn thứ bảy của hệ thống lại có độ khó nhất định!

Bởi vì các yêu cầu của hệ thống đều vô cùng khoa trương, muốn hoàn thành bên trong thế giới Hồng Hoang gần như là chuyện không thể!

Chưa nói đến những cái khác, chỉ riêng việc dung nạp một nghìn tám trăm tỷ tộc nhân Minh Tộc đã là điểm không thể hoàn thành trong Hồng Hoang!

Đương nhiên, không phải thế giới Hồng Hoang nhỏ, không thể dung nạp nhiều sinh linh như vậy, mà là do Minh Tộc đặc thù, khác với sinh linh bình thường!

Nếu trong thế giới Hồng Hoang có quá nhiều tộc nhân Minh Tộc, sẽ khiến cả thế giới Hồng Hoang mất đi cân bằng, thậm chí đi đến sụp đổ!

Đây không phải là chuyện Ngao Tông muốn thấy!

"Xem ra, chỉ có thể chinh phạt Chư Thiên Vạn Giới, xem Chư Thiên Vạn Giới như là nơi nuôi dưỡng Minh Tộc, mới có khả năng hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này!" Ngao Tông nhìn về phía Định Giới Miêu vừa nhận được, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ!

Nếu thế giới Hồng Hoang không thể thỏa mãn yêu cầu của nhiệm vụ cuối cùng, vậy thì Ngao Tông sẽ đặt mục tiêu vào Chư Thiên Vạn Giới trong Hỗn Độn!

Xem Chư Thiên Vạn Giới như nơi nuôi dưỡng Minh Tộc, dùng cách này để tăng số lượng Minh Tộc, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống!

Mặt khác, Ngao Tông có thể nhân cơ hội này, ở trong Chư Thiên Vạn Giới, mở các phân bộ U Minh Luân Hồi, tăng cường sức mạnh của U Minh Luân Hồi, tăng cường sức mạnh của Hồng Hoang đại địa.

Thậm chí, Ngao Tông có thể tiến thêm một bước, dung hợp Chư Thiên Vạn Giới vào trong thế giới Hồng Hoang, tiếp tục lớn mạnh thế giới Hồng Hoang, dùng cách này để hoàn thành con đường siêu thoát của Ngao Tông!

Còn về những Thiên Địa Lượng Kiếp sau này của thế giới Hồng Hoang, ví dụ như Phong Thần Lượng Kiếp và Tây Du Lượng Kiếp!

Thật ra, Ngao Tông không có hứng thú, bởi vì hắn đã đi đến cực hạn, hai lượng kiếp còn lại đối với hắn không có trợ giúp gì lớn!

Cho nên, chỉ cần hai lượng kiếp còn lại có thể thuận lợi tiến hành, không xảy ra chuyện lớn gì, thế là đủ rồi!

Nghĩ đến đây, Ngao Tông đã quyết định trong lòng!

Phải du lịch Chư Thiên Vạn Giới, chinh phạt Chư Thiên Vạn Giới, hoàn thành con đường siêu thoát!

"Nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu chinh phạt Chư Thiên Vạn Giới thôi." Ý thức được thế giới Hồng Hoang không đủ để hoàn thành mục tiêu, Ngao Tông quyết định chinh phạt Chư Thiên Vạn Giới.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông trực tiếp luyện hóa Định Giới Miêu, và sử dụng nó ngay lập tức!

Trong chốc lát, Định Giới Miêu bắt đầu vận hành, hóa thành một chiếc đèn hoa đăng hình con thuyền nhỏ.

Ngao Tông dùng ngón trỏ nhẹ nhàng điểm một cái, chiếc thuyền nhỏ bằng đèn hoa đăng liền biến thành một chiếc thuyền lớn có thể chứa được vài người, lơ lửng giữa hư không.

Dường như có khả năng tự động nhận diện, Ngao Tông ngồi ở đầu thuyền, liền thấy trước mắt từng điểm sáng một, đến gần hơn một chút liền có thể ý thức được đó là những thế giới mới hoặc vũ trụ khác.

"Có muốn mở ra thế giới mới không?" Trên thuyền vang lên tiếng hỏi thăm, âm thanh hư vô mờ mịt.

"Mở!" Ngao Tông ngồi trên ghế, có chút phấn khích.

Thế giới mới không chỉ giúp hắn hoàn thành mục tiêu, mà còn có thể khiến hắn mạnh hơn.

Trong nháy mắt, cảnh vật xung quanh Ngao Tông bắt đầu biến đổi vô hạn, không ngừng lướt về phía sau.

Địa giới vốn u ám, vì con thuyền tiến lên mà bắt đầu trở nên rực rỡ hơn, khiến người ta hoa cả mắt.

Khi Ngao Tông mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mặt lại mang một luồng khí an lành.

Trong sương khói lượn lờ, những điện vũ nguy nga tráng lệ sừng sững ở khắp nơi, thỉnh thoảng lại có mùi hương thoang thoảng truyền ra, càng làm tăng thêm sức mạnh ngưng thần.

"Ninh Thần Hương?

Ha!

Thiên đình bây giờ đã sa sút đến mức này rồi sao?

Chương 418

Tu hành cũng phải dựa vào thứ này, thật có chút đáng thương." Ngao Tông châm chọc một câu, nhìn cảnh tượng trước mắt, dùng phép tính toán một chút.

"Chẳng trách, đây không phải là Yêu tộc thiên đình, mà chỉ là một tiên giới tín phụng Đạo giáo mà thôi!" Ngao Tông lập tức hiểu ra, hắn biết mình đã đến một thế giới tương tự Hồng Hoang, chỉ là thế giới này đang diễn ra thời kỳ Thiên đình hậu thế, đã qua thời kỳ Yêu tộc Lượng kiếp từ lâu.

"Ai đó?" Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng Ngao Tông, hắn quay người nhìn nam tử trước mặt, tay cầm quạt ba tiêu, trên người nồng nặc mùi rượu, là Hán Chung Ly không sai rồi.

"Ngao Tông." Nghe thấy tên Ngao Tông, Hán Chung Ly nhíu mày, quạt ba tiêu trên tay phe phẩy nhanh hơn một chút, nhưng vẫn không ngăn được mồ hôi chảy trên trán.

Hán Chung Ly đi qua đi lại vài vòng, sau đó đột nhiên dừng lại trước mặt Ngao Tông, hỏi: "Ngươi tên là Ngao Tông?" "Chính là ta!" Hán Chung Ly nghe Ngao Tông thừa nhận, nhíu mày không dám tin.

"Hán Chung Ly, ngươi còn lề mề ở đây làm gì?

Chúng ta phải mau chóng khởi hành!" Một người chống cây gậy dài, đi từng bước khập khiễng đến, vẻ mặt nghiêm túc.

"Ngươi tên là Ngao Tông, chắc hẳn là người của Long cung!" Hán Chung Ly ghé vào tai Thiết Quải Lý, dường như muốn nói thầm, nhưng giọng lại khá lớn, vừa đủ truyền đến tai Ngao Tông.

"Hiện tại Long cung và Thiên đình đang ở vào thời kỳ đa sự,

ngươi dám đến đây?" Thiết Quải Lý đánh giá Ngao Tông nói.

Ngao Tông tính toán thời gian, xem ra đây là thế giới Bát Tiên Quá Hải.

Đông Hải xuất hiện thần tích thảo dược, có thể giải bách độc thiên hạ, đúng lúc ôn dịch hoành hành, Thiên Đế và Long Vương vốn có hiềm khích, không qua lại với nhau, Long cung càng không muốn Thiên đình đặt chân đến Bồng Lai ở Đông Hải.

Vì vậy Thiên đình mới phải triệu tập Bát Tiên, vượt Đông Hải hái tiên dược.

Tiên dược tự nhiên xuất hiện ở Đông Hải, không thể nào là bút tích của Thiên đình, vậy thì, chỉ có thể là cái gọi là Thiên Đạo!

Nếu đã là Thiên Đạo, vậy thì việc thiết lập luân hồi ở Bồng Lai, Đông Hải là thích hợp nhất.

Ngao Tông nghĩ vậy, ngẩng mắt nhìn hai người đối diện, nói: "Ta đúng là rồng, nhưng không phải Long tộc, chuyện của Long cung, ta càng không rõ." "Vậy sao?

Vậy thì dùng Chiếu Yêu Kính là được!" Hán Chung Ly nói rồi lấy Chiếu Yêu Kính từ trong lòng ra, đột nhiên chiếu vào Ngao Tông, nhưng chẳng có biến hóa gì.

"Sao lại thế này?

Long tộc rõ ràng bị quy vào hàng yêu ma mới đúng!" Hán Chung Ly kiểm tra Chiếu Yêu Kính, tưởng rằng nó đã bị hỏng.

"Đó là vì ta và Long tộc không có quan hệ.

Ta là người Minh Tộc." "Minh Tộc?

Vậy tại sao lại muốn đến Bồng Lai?" Thiết Quải Lý rõ ràng biết nhiều hơn Hán Chung Ly một chút, nhìn Ngao Tông trước mặt cũng

cẩn thận hơn.

“Bồng Lai tiên dược là sản vật của Thiên Đạo, các ngươi muốn tiên dược, còn ta muốn Thiên Đạo!” Ngao Tông nhìn thẳng vào mắt Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nói.

Ngao Tông âm thầm phóng thích sức mạnh, khắc sâu lời nói của mình vào trong đầu hai người, khiến họ đối với mục đích chuyến đi này của Ngao Tông vô cùng tin tưởng và ủng hộ.

Chỉ thấy Hán Chung Ly bước tới, khoác vai Ngao Tông nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta là một phe, hoàn toàn có thể giúp đỡ lẫn nhau mà!” Ngao Tông bề ngoài thì đồng ý, trong lòng lại nghĩ: “Sức mạnh của Bát Tiên không chỉ đến từ Thiên đình Đạo giáo, mà còn bắt nguồn từ cái gọi là Thiên Đạo.

Nếu có thể để họ làm tín đồ của thế giới này, dùng để truyền bá Minh Tộc, quả thực là làm ít công nhiều.” Ngay sau đó, Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý liền theo Ngao Tông đến phàm gian.

Trạm đầu tiên, là thành Xương Lê chốn nhân gian.

“Nhân gian thật nhàm chán!

Ở đây dạo chơi không ít ngày rồi, có chắc là tìm được người không?” Ngao Tông nằm trên giường trong khách sạn, buồn chán nói.

“Ta chỉ có thể dựa theo chỉ dẫn của Tam Sinh Thạch, tìm đến địa điểm này thôi, nhưng Tam Sinh Thạch sẽ không sai, người đầu tiên chắc chắn ở đây!” Thiết Quải Lý uống trà, nhìn Hán Chung Ly có chút say khướt, không khỏi có chút phiền não.

“Cả ngày chỉ biết uống rượu, muốn tìm người, căn bản không giúp được gì!” Nói rồi, Thiết Quải Lý liền ném chén trà trong tay về phía Hán Chung Ly, nhưng lại bị Ngao Tông dùng pháp lực đỡ lấy.

“Ngươi có pháp lực?” Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nhìn Ngao

Tông, có chút kinh ngạc.

“Sao?

Không thể có sao?” “Quy củ của Thiên đình, chúng ta hạ phàm lịch kiếp, trên người không được mang theo pháp lực.” Hán Chung Ly giải thích, thuận tiện ợ rượu mấy cái.

“Thiên đình thật biết hành hạ người ta!” Ngao Tông không khỏi cảm thán một câu, pháp lực có thể bị thu hồi, chứng tỏ hai người này chưa nhận được sức mạnh của Thiên Đạo, hiện tại chỉ là sức mạnh do Thiên đình ban cho.

Đúng lúc này, Tam Sinh Thạch đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ, cả căn phòng bị chiếu sáng rực, dường như nhận được cảm ứng.

“Ở gần đây!” Thiết Quải Lý thu Tam Sinh Thạch lại, vội vàng chạy xuống lầu.

Lúc này dưới lầu đang xảy ra một màn náo kịch.

Chỉ thấy một thư sinh áo xanh đang bị người ta vây quanh, dường như đang bị đòi nợ.

“Ngươi nợ tiền rượu ở chỗ ta không chỉ có từng này!

Chỗ ta không phải nơi cho vay nợ, mau rời đi, trả hết tiền rồi hẵng nói!” Lão bản đứng trong đại sảnh, trừng mắt nhìn thư sinh áo xanh, ánh mắt lộ vẻ hung quang.

“Sao vậy?

Một thư sinh lại đến đây mua say?” Ngao Tông đi vào giữa đám đông, đột nhiên hỏi một câu.

“Hừ!

Người này căn bản không biết uống rượu.

Ngày ngày không biết học từ đâu, cứ đòi hành hiệp trượng nghĩa, cả ngày đòi trả tiền giúp người khác!

Kết quả nợ một đống!" Một tiểu nhị đá thư sinh một cái, tức giận nói.

Hán Chung Ly nghe xong lời tiểu nhị, xua xua tay, kéo Thiết Quải Lý định rời đi.

"Cũng không phải chuyện gì to tát!

Mau đi thôi!

Ta còn có việc khác phải làm, lát nữa lại không tìm được người!" Nhưng Thiết Quải Lý dường như không nghe thấy, Hán Chung Ly căn bản không kéo nổi ông ta.

"Nợ bao nhiêu, ta trả." Ngao Tông liếc nhìn Tam Sinh Thạch trong tay Thiết Quải Lý, lập tức hiểu ra, người trước mặt đang sưng mặt làm người béo này chính là Hàn Tương Tử.

"Ngươi điên rồi sao?" Hán Chung Ly nhìn Ngao Tông hỏi.

"Chẳng lẽ ngươi có tiền?" Ngao Tông tiện tay biến ra một thỏi bạc, liếc nhìn Hán Chung Ly.

Đúng vậy, ở nhân gian không có pháp lực, có nghĩa là không thể giống như hắn, tiện tay là có thể lấy ra bao nhiêu tiền tài, thậm chí còn cần phải tốn tiền ăn cơm trọ lại.

Ngao Tông một tay đỡ Hàn Tương Tử dậy, không đợi Hàn Tương Tử phản ứng, liền kéo thẳng hắn về phòng khách trên lầu.

"Đa tạ thiếu hiệp cứu mạng." Hàn Tương Tử chắp tay, hành một đại lễ với Ngao Tông.

"Ngươi học những lễ tiết rườm rà này ở đâu ra vậy?

Miệng thì nói những lời văn vẻ, như vậy nhìn thì giống thư sinh,

chứ không giống hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa.” Ngao Tông nằm nghiêng trên giường, tay nghịch một miếng ngọc bội, có chút châm chọc nói.

Chương 419

“Đó là ngọc bội của ngươi sao?

Trước đó hình như không thấy!” Hán Chung Ly liếc mắt một cái liền thấy miếng ngọc bội trong tay Ngao Tông, dường như có chút khác thường.

“A!

Ngọc bội của ta!” Hàn Tương Tử nghe Hán Chung Ly nói, cảm xúc vốn có chút xấu hổ liền bị quét sạch.

Tình cảm kích trước đó cũng chuyển thành kinh ngạc và phẫn nộ.

“Thiếu hiệp vừa ra tay cứu giúp, tại hạ rất cảm kích, nhưng vì sao ngài lại trộm ngọc bội của ta?” Hàn Tương Tử nhìn người trước mặt, nhất thời không biết là tốt hay xấu!

“Ta không phải thiếu hiệp, cũng không làm những chuyện hành hiệp trượng nghĩa đó.

Ta lấy bạc ra cứu ngươi, là vì có chuyện muốn tìm ngươi.” Ngao Tông nói rồi, cất ngọc bội vào lòng.

“Vậy ngươi muốn ngọc bội của ta làm gì?” Hàn Tương Tử nắm chặt nắm đấm, có chút lo lắng người này muốn làm chuyện gì.

“Coi như là lời hứa của ngươi!

Ta không biết tính tình của ngươi, cũng không rõ ngươi có thể giúp ta hay không, cho nên, nếu ngươi không muốn, ngọc bội này đổi lấy số bạc kia thì thế nào?” Lời Ngao Tông vừa dứt, Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly liền tiến đến gần Hàn Tương Tử, đưa Tam Sinh Thạch ra trước mặt hắn.

“Thứ gì đây?” Hàn Tương Tử nhìn tảng đá đang phát ra ánh sáng đỏ, lùi lại hai bước.

“Tam Sinh Thạch, chỉ cần dung hợp với tiên thạch, liền có thể thành tiên!” Hán Chung Ly nhanh nhảu nói.

“Cứ thế nói ra rồi sao?

Không phải là thiên cơ à?” Ngao Tông thầm nghĩ, có chút không hiểu.

“Thành tiên?

Ha ha ha!

Ba vị đừng có lấy ta ra làm trò cười!

Chẳng qua là trò che mắt, ta là người đọc sách thánh hiền, ở đâu ra quỷ thần!” Hàn Tương Tử nói rồi, lại lùi về sau mấy bước, vừa vặn chạm vào tay nắm cửa.

“Sách thánh hiền?

Sách thánh hiền không nói cho ngươi biết, phải kính sợ thiên thần sao?” Thiết Quải Lý nhíu mày nói.

“Nếu thật sự có thiên thần, vậy thiên hạ này, sao không quản lý đi?

Bao nhiêu người chết trong bệnh tật!” Hàn Tương Tử nói xong, mở cửa định đi.

“Ngọc bội kia, ngươi thật sự không cần nữa?” Ngao Tông đột nhiên lên tiếng, Hàn Tương Tử liền dừng bước.

Có lẽ đang do dự, một lúc lâu sau mới nghe Hàn Tương Tử trả lời: “Ngài cứu ta, vốn không có gì báo đáp, ngọc bội coi như là lễ tạ đi, vốn cũng không đáng bao nhiêu tiền!” Lời Hàn Tương Tử vừa dứt, cả người liền biến mất khỏi phòng khách, Tam Sinh Thạch trong tay

Thiết Quải Lý sớm đã mất đi ánh sáng, giống như một hòn đá bình thường.

"Ta cứ tưởng các ngươi sẽ ép hắn ở lại, sau đó thành tiên chứ!" Ngao Tông nhìn hai người đang đứng đối diện, xua xua tay nói.

Thiết Quải Lý thở dài một tiếng, thu Tam Sinh Thạch lại, nói: "Thành tiên vốn phải tự nguyện, làm gì có chuyện bị người khác ép buộc, huống hồ, nếu không có tâm thành tiên, Tam Sinh Thạch cũng giống như đá bình thường." Hán Chung Ly nhìn cảnh này, hỏi: "Tại sao ngươi lại muốn ngọc bội đó?

E rằng không đơn giản như vậy chứ?" "Ngọc bội là gia truyền, thực chất là do thiên địa linh khí thời thượng cổ ngưng tụ thành.

Thứ này đặt trên người một phàm nhân, chỉ mang lại tai họa.

Yêu ma thiên hạ, thậm chí là tiên, thần, ai mà không muốn có nó chứ?" Khi Ngao Tông lấy ngọc bội ra lần nữa, linh khí trên ngọc bội lượn lờ, cả căn phòng tràn ngập sức mạnh.

Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý dụi dụi mắt, cũng không ngờ ngọc bội của Hàn Tương Tử lại là một món đồ tốt như vậy.

"Một phàm nhân mang theo, chỉ rước lấy họa sát thân.

Thôi, lần đầu ra quân đã không thuận lợi, thật khó khăn." Giọng điệu châm chọc của Ngao Tông khiến hai người có chút không thoải mái, nhưng lại không thể phản bác, dù sao đó cũng là sự thật.

Đúng lúc này, trên phố lại bắt đầu náo nhiệt.

"Ngày đầu tiên ở nhân gian, sao lại náo nhiệt thế nhỉ!" Ngao Tông nảy sinh hứng thú, nói với hai người trong khách sạn: "Chuyện của Hàn Tương Tử không phải một sớm một chiều, không bằng chúng ta đi xem náo nhiệt trước!" Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nhìn nhau, gật gật đầu, liền theo Ngao Tông đến cổng thành.

Nguyên nhân ồn ào là do có người dán cáo thị, phú thương Văn gia trong thành muốn tuyển nhạc sư.

"Nhạc sư?

Ta nhớ pháp khí của Hàn Tương Tử là cây tiêu đúng không?

Vậy hẳn chắc hẳn tinh thông âm luật, nhất định sẽ đến đây, ta đi xem thử." Ngao Tông nói xong, Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý đều tỏ vẻ đồng ý, vội vàng phụ họa.

Quả nhiên, trước cửa Văn phủ chen chúc đầy người, thoáng nhìn qua, người xem náo nhiệt chỉ có một nửa, những người còn lại dường như đều muốn làm nhạc sư.

Nhưng có vẻ như yêu cầu của Văn gia rất cao, nhiều người đều cúi đầu ủ rũ đi ra.

"Tiếp theo, Giả Nhất Thành, Hàn Tương Tử, Lý Minh." Người hầu của Văn phủ cầm một tờ giấy tuyên đọc.

"Quả nhiên có Hàn Tương Tử, ta theo vào xem." Ngao Tông vừa định vào, liền bị chặn lại.

"Nếu muốn làm nhạc sư, thì phải ra sau xếp hàng!" Người hầu kia nói xong, liền đóng cửa lớn lại.

Hán Chung Ly có chút bất bình nói: "Người gì vậy?

Ai thèm làm nhạc sư chứ!" Ngay khi lời vừa dứt, Ngao Tông đột nhiên thi pháp, nói: "Ta đã thi pháp, lát nữa có thể vào rồi.

Còn oán trách nữa, náo nhiệt sắp kết thúc rồi!" Thành Xương Lê quả thực không sánh được với Trường An, càng không sánh được với Thiên đình, ngay cả nhà của phú thương, cũng không phồn hoa như Ngao Tông tưởng tượng.

Trong đại sảnh Văn phủ, một giọng nữ truyền ra: "Hôm nay, ai có

thể thổi vang cây tiêu này, người đó sẽ là nhạc sư mới của Văn phủ.”
“Rồng?” Ngao Tông cảm nhận được khí tức rồng trong Văn phủ, nhìn về phía đại sảnh.

Quả nhiên, nữ tử này, trên người có khí tức rồng.

“Xem ra, ở nhân gian này, không chỉ có chúng ta đâu!” Ngao Tông cười nói.

“Sao?

Còn có ai nữa?” Hán Chung Ly uống một ngụm rượu trong hồ lô, có chút say khướt hỏi.

“Mất pháp lực rồi, ngay cả chút khả năng phân biệt cũng không còn sao?

Kìa!

Tiểu cô nương kia, không phải là rồng sao?” Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nhìn theo hướng Ngao Tông chỉ, quả nhiên một tiểu cô nương ăn mặc vô cùng diễm lệ, nhưng trên người lại không có một chút linh lực, thậm chí cả khí tức đặc trưng của Long tộc.

“Tiểu cô nương này là rồng?” Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nhìn tiểu cô nương, có chút không thể tin được.

“Thôi, ta cũng không trông mong các ngươi có thể nhìn ra được.

Nhưng mà, một Long tộc, sao lại ở đây nhỉ?” Ngao Tông đang tò mò, lại thấy tiểu cô nương trói mấy nhạc sư lại.

Chương 420

“Ngươi muốn làm gì!” Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý dường như có ý định đi cứu người.

Nhưng Ngao Tông lại ngăn lại, nói: “Chẳng lẽ ngươi nghĩ cô ta sẽ ăn thịt người?” “Có thể lắm, Long tộc ra tay với phàm nhân, cuối cùng sẽ làm hại những nhạc sư kia.” Hán Chung Ly lắc đầu nói.

“Vậy thì ngươi cứ yên tâm, cô ta không hề sử dụng linh lực, ta chỉ đang xem một vở kịch thôi!” Ngao Tông nói rồi, biến ra ba chiếc ghế thái sư, thật sự ngồi sang một bên xem kịch.

Chỉ thấy Hàn Tương Tử nhìn nữ tử trước mặt, trừng mắt nói: “Ngươi đang tìm nhạc sư sao?

E rằng ngươi tìm nhầm rồi, đây là một cây tiêu hỏng, tìm đâu ra nhạc sĩ!” “Không thổi được, là do các ngươi không có bản lĩnh!

Ta cũng đã viết rõ trên cáo thị rồi, nếu không thể thổi vang, sẽ phải chịu trừng phạt, nếu thổi vang được, mới có thưởng.” Nữ tử kia nhìn tất cả mọi người có mặt nói.

Hàn Tương Tử dường như có vẻ không phục, hỏi: “Chẳng lẽ cứ để ngươi tùy tiện chà đạp tôn nghiêm của chúng ta sao?

Thân là nhạc sư, không nên chịu sự khuất nhục như vậy!” “Chúng ta tự nguyện, Hàn Tương Tử ngươi muốn sống những ngày thanh bần, đó là chuyện của ngươi.

Nhưng ngươi cũng biết, ở thành Xương Lê này, chỉ làm nhạc sư căn bản không thể để gia đình sống tốt được, chỉ đủ để sống qua ngày!

Đừng có mơ mộng hão huyền nữa.” Lời của một nhạc sư, lại

khiến Hàn Tương Tử đau lòng, niềm kiêu hãnh của một nhạc sư lại bị người ta vứt bỏ như vậy.

"Được!

Vậy giao tiền thưởng cho ta, ta thay họ." Hàn Tương Tử nói rồi, bắt đầu cứu người.

"Hàn Tương Tử thật là một kẻ gàn dở, hành hiệp trượng nghĩa, lần nào cũng tự đưa mình vào tròng." Ngao Tông có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói.

"Cũng không cần phiền phức như vậy, hình phạt tuy không thể hủy bỏ, nhưng nếu ngươi có thể thổi vang cây tiêu, ta sẽ giảm nhẹ cho họ, cho ngươi gấp đôi số bạc, để ngươi làm nhạc sư của Văn phủ!" Cô nương kia nói.

"Được!

Nhưng chuyện làm nhạc sư thì không cần." Hàn Tương Tử nói rồi, nhận lấy cây tiêu.

Đúng lúc này, cây tiêu trong tay Hàn Tương Tử sáng lên, vừa vặn bị Hán Chung Ly trông thấy.

"Không sai rồi, chỉ cần để hắn cam tâm tình nguyện dung hợp Tam Sinh Thạch là được!" Hán Chung Ly kích động nói.

Quả nhiên, cây tiêu tuy qua tay vô số nhạc sư đều không thể thổi vang, nhưng trong tay Hàn Tương Tử lại phát ra âm thanh thần diệu như tiếng trời.

Mỗi một nốt nhạc Hàn Tương Tử thổi ra dường như có thể nhìn thấy được, tràn đầy ý vị an thần, gần như tất cả mọi người đều chìm đắm trong âm thanh thần diệu, trừ vị cô nương Văn gia kia.

Tuy ánh mắt của nàng vẫn luôn đặt trên người Hàn Tương Tử,

nhưng trong lòng dường như đang tính toán điều gì đó.

Ngao Tông ở một bên nhìn nữ tử, đột nhiên dường như nhìn thấy tương lai của nàng, trước mắt hiện ra cảnh tượng nàng chết thảm trước mặt Hàn Tương Tử.

“Xem ra lại là một vở kịch si tình! ” Ngao Tông bất giác buột miệng, đối với loại tình tiết này, hắn luôn có chút chán ghét.

“Diễm Thải!

Ngươi đang làm gì ở đây?” Đột nhiên một giọng nữ khác xuất hiện, cắt ngang sự chìm đắm của tất cả mọi người.

Đại phu nổi tiếng của Xương Lê, tuy nữ tử hành y luôn bị người ta dị nghị, nhưng Hà Hiểu Vân lại là một ngoại lệ.

Ở Xương Lê, không có bệnh gì nàng không chữa được.

“Hàn Tương Tử?” Hà Hiểu Vân nhìn Hàn Tương Tử.

Lúc này, một khối Tam Sinh Thạch khác đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ.

Hán Chung Ly nhìn tảng đá, tưởng là của Hàn Tương Tử.

Tò mò hỏi: “Không phải Hàn Tương Tử chưa có thời cơ thành tiên sao?

Chuyện gì thế này?” Thiết Quải Lý cầm gậy gõ vào đầu Hán Chung Ly, nói: “Ta thấy ngươi uống rượu đến lú lẫn rồi, có thể là của cùng một người sao?” “Rõ ràng, Hà Hiểu Vân này là một trong Bát Tiên.” Ngao Tông nhìn Hà Hiểu Vân nói.

Thật vậy, linh lực trên người Hà Hiểu Vân mạnh hơn Hàn Tương Tử, chưa thành tiên đã có tư chất của tiên nhân, có thể liên quan đến phúc đức sâu dày.

“Không bằng tạm thời bỏ qua Hàn Tương Tử, theo ta thấy, Hà

Hiểu Vân này sẽ dễ dàng hơn." Ngao Tông tính toán, dù sao thời cơ cũng đã đến.

Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly tỏ vẻ đồng ý, sau đó liền theo Ngao Tông về khách sạn.

Trong khách sạn, trước mắt Ngao Tông hiện ra tình hình hai ngày sau.

Thành Xương Lê bùng phát bệnh lạ, tỷ lệ tử vong cực cao, thây chất đầy đồng.

Hà Hiểu Vân thì phải phi thăng thành tiên đúng lúc đó, thời cơ tốt nhất đã bày ra trước mắt.

Ngao Tông truyền những gì mình thấy vào đầu Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý, nói: "Hai ngày nữa.

Các ngươi phải ngăn cản Hàn Tương Tử đi gặp Hà Hiểu Vân, ta đi độ nàng thành tiên." Ngày thứ hai, Hàn Tương Tử quả nhiên lại một lần nữa đến trước cửa y quán của Hà Hiểu Vân.

"Hàn Tương Tử, ta đã nói rồi, ta một lòng hướng y, không có tâm tư cho những chuyện nhi nữ tình trường này.

Nếu ngươi còn quấy rối, không chỉ đơn giản là đuổi đi đâu." Ngao Tông vừa đến trước y quán của Hà Hiểu Vân, đã thấy cảnh tượng như vậy.

Tương tự, ở cửa vây xem không chỉ có một mình Ngao Tông, nghe người trong đó nói, Hàn Tương Tử cũng được coi là si tình, vẫn luôn đeo bám Hà Hiểu Vân.

"Thất tình lục dục, đều là trở ngại." Ngao Tông liếc nhìn Hàn Tương Tử một cái, rồi đi vào y quán.

Lúc này Hà Hiểu Vân vẫn đang bận rộn với bệnh nhân trong y

quán, Ngao Tông chỉ liếc mắt một cái, liền biết người này khí số đã tận, đã không còn cần thiết cứu chữa.

“Chỉ làm tăng thêm đau khổ, không cứu được đâu.” Ngao Tông nói với Hà Hiểu Vân.

Hà Hiểu Vân ngẩng mắt nhìn một cái, nói: “Y giả phụ mẫu tâm, sao có thể từ bỏ như vậy?” “Y giả, không phải là để giảm bớt đau khổ cho người bệnh sao?” Ngao Tông nắm lấy tay Hà Hiểu Vân hỏi.

Hà Hiểu Vân rút tay về, tiếp tục châm cứu, đồng thời nói: “Chẳng lẽ ta phải từ bỏ?” “Đúng!

Họ mắc bệnh ôn dịch, hiện tại không thể chữa khỏi.” Nghe lời Ngao Tông, tay Hà Hiểu Vân liền dừng lại, không thể tin được nhìn hắn.

“Nếu muốn cứu họ, phải nghe lời ta.” Lời của Ngao Tông đối với Hà Hiểu Vân đang tha thiết cứu người, dường như có ma lực, khiến nàng không thể không nghe theo.

“Được!

Ta nghe lời ngươi, vậy nên cứu họ thế nào?” Hà Hiểu Vân vội vàng hỏi.

“Ta đã nói rồi, không cứu được.

Chỉ có thể cách ly họ, sau khi họ chết, đem tất cả y vật đặt ở một chỗ, đốt đi, cả thi thể cũng đốt cùng.” Lời của Ngao Tông khiến Hà Hiểu Vân có chút rùng mình.

Nhưng, thân là đại phu, nàng cũng biết tính nghiêm trọng của dịch bệnh, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tiếp đó, Ngao Tông nói: “Trong vòng hai ngày, ngươi phải vượt qua thiên lôi kiếp nạn, phi thăng thành tiên.

Hai ngày sau, nơi này sẽ bùng phát một trận dịch bệnh lớn nhất, nếu ngươi không thể hoàn thành, không những không cứu được người, mà chính ngươi cũng sẽ chết trong trận dịch bệnh đó.” Lời Ngao Tông vừa dứt, dường như để thể hiện thần tích, hắn biến mất ngay trước mặt Hà Hiểu Vân.

Chương 421

Lúc này Hà Hiểu Vân mới hoàn hồn, hướng về phía xa bái một cái, dường như đã hạ quyết tâm, muốn vứt bỏ tất cả mọi thứ sau lưng, chỉ giữ lại một điều, đó là cứu người.

Lúc này Hàn Tương Tử không biết từ đâu lẻn vào, tóm lấy Hà Hiểu Vân hỏi: "Ngươi thật sự muốn nghe lời tên thầy bói đó sao?

Y thuật của ngươi học đi đâu hết rồi, sao lại tin lời một tên thầy bói như vậy?" "Bất kể thế nào, ta cũng phải thử một lần." Trong khách sạn, Hán Chung Ly đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ có Thiết Quải Lý đang chờ tin tức của Ngao Tông.

"Thành công rồi?" Thiết Quải Lý vội vàng hỏi.

"Thành công một nửa.

Ta đã đẩy nhanh ngày thành tiên cuối cùng lên một nửa, cho cô ta cơ hội cuối cùng.

Nếu cô ta do dự, vẫn còn đường lui." Ngao Tông nói rồi, lấy ra Tam Sinh Thạch.

Lúc này Tam Sinh Thạch phát ra ánh sáng bảy màu, tựa như cầu vồng ẩn giấu bên trong.

Một lúc lâu sau, Tam Sinh Thạch mới hiện ra màu xanh.

"Xem ra thành công rồi, hạt giống thành tiên đã được gieo vào trong đầu cô ta." Trên mặt Ngao Tông lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Ngao Tông theo Hán Chung Ly, là vì Thiên Đạo, điều đó không sai.

Nhưng trong thời kỳ linh khí đã suy thoái từ lâu này, Thiên Đạo đã ẩn mình, cực kỳ khó có được.

Bát Tiên qua biển hái thuốc, chính là một cơ hội tốt nhất.

Thiên Đạo đã chọn Bát Tiên, vậy thì những người khác khó mà vượt qua Đông Hải, nếu có thể trong quá trình thành tiên, giành lấy một phần linh khí, vậy thì việc vượt Đông Hải sẽ dễ như trở bàn tay, việc có được Thiên Đạo cũng sẽ dễ dàng hơn.

Hơn nữa, như vậy cũng có thể khiến Bát Tiên dần dần nghe lệnh hắn, vậy thì Bát Tiên sẽ trở thành những người đắc lực nhất của Minh Tộc ở thế giới này.

Khi Hán Chung Ly trở về, đã là buổi tối, nhưng lại không có mùi rượu, ngược lại còn mang về một tin tức.

"Sau khi chúng ta rời khỏi Văn phủ, ta cảm thấy có chút không ổn, liền quay lại kiểm tra.

Quả nhiên, Văn gia Diễm Thải kia có liên quan đến Hoa Long của Đông Hải." Hán Chung Ly thần bí nói, Thiết Quải Lý thì vẻ mặt bất đắc dĩ, ngắt lời: "Trước đó Ngao Tông không phải đã nói rồi sao?

Diễm Thải đó là rồng, đương nhiên có quan hệ với Hoa Long rồi!" "Không chỉ vậy, ta còn nghe họ bàn về chuyện Đông Hải.

E rằng đến lúc đó sẽ có biến!" Nghe đến đây, Ngao Tông hiểu ra, Hàn Tương Tử thành tiên muộn, vậy thì hiện tại người Hoa Long muốn đối phó chính là Hà Hiểu Vân!

Ngao Tông nghĩ vậy, âm thầm thi chú, một khi Hà Hiểu Vân có động tĩnh gì, Ngao Tông liền có thể nhận được tin tức đầu tiên.

Nhưng, điều khiến Ngao Tông không ngờ là, trong vòng hai ngày, không có chút động tĩnh nào, ngay cả Tam Sinh Thạch cũng chỉ giữ nguyên màu xanh.

"Không được!

Các ngươi tiếp tục đi tìm Hàn Tương Tử, ta đi tìm Hà Hiểu Vân.” Nói xong, Ngao Tông liền biến mất tại chỗ.

Quả nhiên, khi đến y quán của Hà Hiểu Vân, đầy ắp bệnh nhân, còn Hà Hiểu Vân thì dường như không hề quen biết Ngao Tông.

“Chuyện gì vậy?

Không thể nào!” Ngao Tông ẩn thân đặt tay lên trán Hà Hiểu Vân.

Có người đã phát hiện ra việc Ngao Tông làm, đem những trải nghiệm liên quan đến Ngao Tông của Hà Hiểu Vân che đậy toàn bộ.

Sức mạnh của Ngao Tông rất mạnh, nếu vừa phải che mắt Ngao Tông, vừa phải xóa đi ký ức của Hà Hiểu Vân là không thể.

Vì vậy chỉ có thể che đậy một phần ký ức của Hà Hiểu Vân.

“Mánh khóe vặt vãnh!” Ngao Tông giải phóng ký ức của Hà Hiểu Vân.

Hà Hiểu Vân lập tức cảm thấy đầu óc nặng trĩu, những ký ức đó không ngừng chuyển đổi trước mắt, cuối cùng thu vào trong não.

“Thời gian, đã bỏ lỡ rồi!” Hà Hiểu Vân trừng lớn mắt, kinh hãi.

“Đừng sợ!

Không bỏ lỡ, là tối nay.

Việc quan trọng nhất bây giờ là cách ly tất cả họ, để tránh lây nhiễm cho nhiều người hơn!” Ngao Tông nói.

Giọng Ngao Tông không lớn, nhưng lại bị kẻ có tâm, khuếch đại lời nói, truyền đến mọi ngóc ngách của y quán.

Không cần phải nói nhiều, là do Hoa Long giở trò.

Chỉ là, trong tình huống này, những bệnh nhân kia chỉ có thể bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng vây quanh Hà Hiểu Vân.

“Hà đại phu!

Chúng tôi mắc bệnh gì vậy?

Có thể chữa khỏi không?” Những người đó vây quanh, không ngoài những lời như vậy.

“Nghe ta nói!

Hà đại phu tối nay có thể tìm được phương thuốc chữa bệnh, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi!

Nếu có ai gây sự, tất sẽ chết không nghi ngờ.” Ngao Tông lại một lần nữa đưa sức mạnh vào lời nói, tất cả mọi người lập tức im phăng phắc, ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Ngao Tông.

Tối đến, ở hậu sơn, lúc này, Tam Sinh Thạch trên người Ngao Tông màu xanh càng thêm tươi sáng.

“Tiền bối, làm thế nào mới có thể thành công?” Hà Hiểu Vân mặt mày ủ rũ nhìn Ngao Tông.

“Chờ, chờ thời cơ.” Không bao lâu, trên trời đột nhiên giăng đầy sấm sét, gần như tất cả sấm sét bắt đầu tụ lại một chỗ.

Ngao Tông đưa Tam Sinh Thạch vào tay Hà Hiểu Vân, thuận tiện truyền cho nàng mấy câu chú ngữ.

Nhận lấy Tam Sinh Thạch, Hà Hiểu Vân dường như lập tức biết phải làm gì, ngồi xếp bằng trên đất.

Miệng lẩm nhẩm niệm chú, hai tay kết ấn liên hoa, đúng lúc này, tất cả sấm sét hội tụ lại một chỗ, đánh xuống phía Hà Hiểu Vân.

Nhưng, Ngao Tông lúc này lại nghe thấy tiếng của Hàn Tương Tử, đây không phải là điềm tốt.

Ngao Tông thi pháp bao bọc Hà Hiểu Vân trong một kết giới, bên trong kết giới Hà Hiểu Vân căn bản không nghe thấy bất kỳ âm thanh

nào.

“Ngươi làm vậy sẽ hại chết cô ấy!” Hàn Tương Tử hét lớn, nhưng không có âm thanh nào truyền vào tai Hà Hiểu Vân.

Nhưng, lúc này Hoa Long lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hà Hiểu Vân.

“Ngươi là ai?” Hoa Long thấy người hộ pháp cho Hà Hiểu Vân là Long tộc, nhất thời có chút kinh ngạc.

“Không cần thiết phải nói cho ngươi biết!” Ngao Tông nói rồi, liền ra tay với Hoa Long.

Ngao Tông một chưởng đánh vào tâm khẩu của Hoa Long, trên người Hoa Long để lại một dấu long trảo màu tím sẫm.

Chương 422

Hoa Long liên tiếp lùi lại mấy bước, ôm lấy tâm khẩu, đột nhiên phun ra một ngụm máu đen.

Vừa đứng vững, Hoa Long liền hiện ra chân thân, quả nhiên người như tên gọi, chân thân của nó là một con Hoa Long vảy lấp lánh.

Ngao Tông nhìn chân thân của Hoa Long, thầm nghĩ: "Theo lý mà nói, với thiên tư như vậy, lẽ ra đã sớm được xếp vào hàng tiên ban rồi!" Thiên tư của Long tộc thể hiện khác với người thường, thể hiện trên vảy, giống như Ngao Tông thân là Minh Tộc, vảy trên người màu đen.

Nhưng, trong giây tiếp theo, Hoa Long liền thi pháp, tạo ra một huyễn cảnh, hút tất cả mọi người có mặt vào trong huyễn cảnh, trừ Ngao Tông.

Sức mạnh của Ngao Tông cao thâm, còn Hoa Long chỉ là một con rồng nhỏ chưa từng ra đời mà thôi.

Ngao Tông ngẩng đầu nhìn sấm sét trên không trung, tăng thêm một lớp bảo vệ quanh thân Hà Hiểu Vân, sau đó, tiến vào huyễn cảnh của nàng.

Khi Ngao Tông nhìn thấy huyễn cảnh, có chút kinh ngạc, nơi này và thành Xương Lê bên ngoài giống hệt nhau, chỉ là phạm vi hoạt động chỉ ở gần y quán của Hà Hiểu Vân.

"Tìm được ngươi rồi!" Hán Chung Ly thở hổn hển, nhìn Ngao Tông vừa vào, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Ngao Tông nhìn quanh bốn phía, nói: "Nơi này đâu có lớn lắm?

Mệt đến vậy sao?" Trong này chỉ có Hán Chung Ly, những người

khác đều không có.

Nơi này tuy là huyễn cảnh, nhưng lại không có chút nhân khí nào, không giống như huyễn cảnh mà Hà Hiểu Vân sẽ có.

"Hoa Long đã bắt tất cả họ đi rồi, ta phải tốn rất nhiều công sức mới thoát ra được.

Đừng thấy nơi này có vẻ nhỏ, nhưng lại có trời đất riêng!" Dáng vẻ nói chuyện của Hán Chung Ly cực kỳ khoa trương, tuy giống như lời Hán Chung Ly sẽ nói, nhưng, khí tức không đúng.

Ngao Tông không đáp lời Hán Chung Ly, chỉ thi pháp, điểm một cái vào trán Hán Chung Ly, Hán Chung Ly liền bắt đầu bốc cháy.

Trong nháy mắt, Hán Chung Ly đứng tại chỗ, liền biến thành một người giấy.

"Hừ!

Trò che mắt!" Ngao Tông khinh thường nói.

"Ha ha ha!

Quả nhiên lợi hại, tất cả họ đều trúng chiêu, ngươi là người đầu tiên nhìn thấu!" Giọng Hoa Long vang lên từ trên cao, Ngao Tông ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Hoa Long đứng trên nóc y quán của Hà Hiểu Vân, dường như đã nắm chắc phần thắng.

"Huyễn cảnh của ngươi, quá trẻ con." Ngao Tông nói xong, liền nhảy lên, tóm lấy vạt áo của Hoa Long.

"Theo ta thấy, ngài là tiền bối của Long tộc, nhưng cũng đừng quá xem thường ta." Hoa Long cười, sau đó liền nhảy về phía sau.

Chỗ Ngao Tông tóm lấy biến thành bột phấn, ngay sau đó, cả người Hoa Long liền biến thành bột phấn, tan vỡ trong không trung.

Sau đó, tất cả bột phấn liền tụ lại một chỗ, hóa thành chân thân

của Hoa Long, lượn lờ trên không y quán nhà họ Hà.

Ngao Tông nhìn hậu bối này, thầm nghĩ: "Nếu đã có gan như vậy, vậy thì ta sẽ chơi đùa với ngươi một chút.

Dù sao đã lâu rồi không động thủ, cùng lắm là chơi với ngươi một lát." Trong chớp mắt, trong tay Ngao Tông đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm ánh sáng xanh.

Kiếm này vốn không phải là thần khí thật sự, chỉ là do Ngao Tông lúc rảnh rỗi biến ra để giải khuây, bây giờ lại thật sự có đất dụng võ.

Chỉ thấy Ngao Tông cầm kiếm trong tay đâm thẳng về phía Hoa Long, Hoa Long né sang phía dưới bên trái, thanh kiếm ánh sáng xanh liền vừa vặn chạm vào vảy đuôi của Hoa Long, tóe ra những tia lửa.

Lúc này, thiên lôi vốn nên ở ngoài huyễn cảnh, đột nhiên xuất hiện phía trên Hoa Long, giao nhau với những tia lửa đó, ngọn lửa liền có xu thế cháy lan ra đồng cỏ.

"Vãn bối thất lễ, đi trước một bước!" Lời Hoa Long vừa dứt, liền bay về phía thiên lôi, lập tức biến mất trong huyễn cảnh.

"Xem ra muốn nhốt ta trong huyễn cảnh à!" Ngao Tông châm chọc nói một câu.

Sau đó Ngao Tông hai tay kết ấn, nhắm mắt lại, cảm nhận vị trí của mấy người kia.

Quả nhiên, trong y quán nhà họ Hà, có đủ loại linh khí hỗn tạp.

Ngao Tông vừa đẩy cánh cửa lớn của y quán ra, y quán vốn có liền biến thành một động phủ.

Ở chính giữa động phủ, là Hán Chung Ly và những người khác.

Sau khi Ngao Tông thi pháp cởi trói cho họ, mấy người gần như nhìn nhau, cũng vừa mới tỉnh lại, không biết đang ở đâu.

“Đây là huyễn cảnh của Hoa Long, trong huyễn cảnh thông thường đều sẽ có một tín vật chống đỡ, tìm ra phá vỡ nó, là có thể rời khỏi đây.” Ngao Tông nói với Thiết Quải Lý.

Còn Hán Chung Ly, với bộ dạng không đáng tin cậy đó, Ngao Tông chỉ có thể để hắn trông chừng Hàn Tương Tử.

Dù sao Hàn Tương Tử bây giờ đang ở trong trạng thái không thể kiểm soát, cả người đều đang la hét, đòi bảo vệ Hà Hiểu Vân.

“Bằng ngươi sao?

Một thân thể phàm nhân như vậy?

Đi bảo vệ người khác?

Huống hồ, ngươi cũng chỉ là một nhạc sư trói gà không chặt mà thôi!” Ngao Tông nói xong, buông vạt áo Hàn Tương Tử ra, Hàn Tương Tử cũng hoàn toàn yên tĩnh lại.

Lúc này, Thiết Quải Lý tay cầm một vật phát ra ánh sáng trắng quay về.

“Liên hoa, là tín vật?” Ngao Tông nhìn đóa liên hoa này, linh khí trên đó dường như có liên quan đến thiên địa linh khí, không phải là linh khí của Hoa Long.

“Đúng vậy!

Trong cả sơn động này, chỉ tìm được thứ này!” Thiết Quải Lý nhìn đóa liên hoa, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, vốn không nên là tín vật của huyễn cảnh Hoa Long mới phải.

“Không đúng!

Chúng ta ra ngoài trước, nơi này không ổn lắm!” Ngao Tông nói xong, liền dẫn một đoàn người ra khỏi sơn động.

“Quả nhiên, sơn động này không phải là huyễn cảnh do Hoa Long

tạo ra, chỉ là trong cảnh ngộ lịch kiếp của Hà Hiểu Vân, thêm vào một cái mà thôi.” Ngao Tông cầm liên hoa, chạm vào cánh cửa lớn của y quán nhà họ Hà đã đóng lại.

Chỉ thấy xung quanh cánh cửa lớn bắt đầu biến đổi, sau một hồi hóa hình, cửa lớn mới mở ra.

Nguyên thần của Hà Hiểu Vân quả nhiên ở trong đó, nhưng bộ dạng không hề bận rộn, dường như có chút không ổn.

Gần như trong chốc lát, trong thành Xương Lê xuất hiện vô số bệnh nhân, bệnh chứng của họ trông có vẻ giống nhau, nhưng có người không chống cự được, ngã xuống trước cửa y quán, cũng có người vẫn nhảy nhót, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, trên nguyên thần của Hà Hiểu Vân bắt đầu xuất hiện những đốm lốm đốm, giống như thực vật bắt đầu thối rữa.

Hà Hiểu Vân chữa khỏi càng nhiều bệnh nhân, đốm trên người càng nhiều.

“Mau, ngăn cô ấy lại!

Cứ thế này, cô ấy sẽ nguyên thần câu diệt!” Ngao Tông nói.

Hàn Tương Tử vừa nghe, lập tức xông lên.

“Không được!

Chương 423

Không ai có thể ngăn cản ta!" Hà Hiểu Vân nghe lời Ngao Tông, hét lớn.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều bị trói tại chỗ, không thể động đậy.

"Ta không thể nhìn ngươi chết!" Hàn Tương Tử muốn thoát khỏi sự trói buộc, xông về phía trước, nhưng lại không thể di chuyển nửa bước.

"Vậy thì sao?

Ngươi phải sống!" Hà Hiểu Vân nói xong, thân thể mềm nhũn, liền ngã xuống đất.

Trước đó Hà Hiểu Vân chỉ tự nguyện phân tán nguyên thần cho người trong thành Xương Lê, nhưng sau khi suy yếu, nguyên thần của nàng bắt đầu vỡ nát, bị buộc phải phân tán nguyên thần.

"Để ta!" Ngao Tông không muốn nghe những chuyện nhi nữ tình trường này, liền đi đến bên cạnh Hà Hiểu Vân.

"Không ngăn cản được nữa đâu!" Một giọng nói từ trong nguyên thần của Hà Hiểu Vân xuất hiện, nhưng lại không biết ai đang giở trò sau lưng.

Ngao Tông đi vài vòng quanh Hà Hiểu Vân, đột nhiên ra tay, chỉ thẳng vào thái dương huyệt của nàng, nguyên thần của Hà Hiểu Vân liền bắt đầu phục hồi.

Chỉ là, trong lúc phục hồi, bên cạnh Hà Hiểu Vân đột nhiên xuất hiện thêm một người giống hệt.

"Hai người?" Hán Chung Ly nhìn cảnh tượng này, cũng kinh ngạc.

Thành tiên nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy cảnh tượng như thế.

“Đó là chấp niệm của Hà Hiểu Vân, chỉ có chấp niệm của Hà Hiểu Vân được hóa giải, mới có thể an toàn vượt qua kiếp này.” Ngao Tông nói xong, chấp niệm ở bên cạnh cũng hóa hình thành công.

“Không sai, chỉ là, e rằng ngươi không làm được đâu!” Chấp niệm đó nhìn Hà Hiểu Vân, vuốt ve đuôi tóc của nàng, khinh thường.

“Chuyện tiếp theo, ta không thể nhúng tay vào được!” Ngao Tông giải phong cấm cho mấy người còn lại, nhưng lại tách Hà Hiểu Vân và chấp niệm ra khỏi họ.

Hà Hiểu Vân đứng dậy, đối mặt với chấp niệm kia, nhưng không biết làm thế nào mới có thể tiêu trừ nó.

“Ngươi muốn để ta tan biến như vậy sao?” Chấp niệm kia vỗ vỗ vào mặt Hà Hiểu Vân nói.

Hà Hiểu Vân không trả lời, thử chạm vào chấp niệm kia, quả nhiên, là thật.

“Ta vẫn luôn nghĩ đều là giả.

Nhưng mà, có thể thấy cảnh tượng như vậy, thật không uổng chuyến đi này!” Hà Hiểu Vân nói rồi, tay phải đột nhiên hiện ra một con dao găm, hướng về phía cổ đối phương mà rạch tới.

Nhưng, chấp niệm kia lại đột nhiên trở nên hư ảo, Hà Hiểu Vân căn bản không chạm tới được.

Bất luận Hà Hiểu Vân làm động tác gì, chấp niệm kia chỉ nhìn, không hề ra tay với nàng.

“Hừ!

Ta đã nói rồi, ngươi căn bản không thể làm ta bị thương!

Xem ra, ngươi căn bản không phải là người có thể thành tiên, không bằng, ở lại đây với ta!" Chấp niệm kia nói xong, Hà Hiểu Vân bất giác bắt đầu run rẩy.

"Không!

Ta chính là chấp niệm của ngươi, nhưng ngươi cũng không hiểu ta!" Hà Hiểu Vân đột nhiên cười, nói.

Mấy người còn lại, nhìn nụ cười của Hà Hiểu Vân, lập tức có chút rùng mình.

"Đó là ác niệm của cô ta!" Ngao Tông nói.

Sau đó, Hà Hiểu Vân đưa ngang con dao găm, đặt lên cổ mình.

"Ngươi muốn làm gì?" Hàn Tương Tử thấy vậy, vội vàng hét lớn.

"Chấp niệm là ta, ta là chấp niệm, muốn giết chấp niệm, không phải là giết ta sao?

Hừ, trò trẻ con thật!" Dáng vẻ nói chuyện của Hà Hiểu Vân, hoàn toàn khác với ngày thường, giống như một kẻ điên đang nói.

Hà Hiểu Vân rạch cổ mình, lập tức chấp niệm kia bắt đầu tan biến, chỉ để lại một câu: "Được!

Ta cùng ngươi chôn cùng!" Ngay khoảnh khắc Hà Hiểu Vân ngã xuống, xung quanh nàng đột nhiên trào dâng ánh sáng vàng, bao bọc lấy nàng.

Ngao Tông, thì vào lúc huyễn cảnh vỡ nát, đột nhiên bị đẩy ra ngoài.

Lúc này Hà Hiểu Vân, dường như đang bị sấm sét hành hạ, nhíu chặt mày, cả người không ngừng run rẩy.

"A!" Hà Hiểu Vân đột nhiên mở mắt, tiếng hét vang vọng mây trời.

Xung quanh Hà Hiểu Vân bắt đầu được bao bọc bởi ánh sáng vàng, đột nhiên, mây đen trên trời tan đi, tiếng sấm tiêu tan, tất cả mọi thứ đều bắt đầu tan biến, như thể chưa từng xảy ra.

"Dường như, có chút không giống trước rồi." Hà Hiểu Vân nhìn hai tay mình, có thể thấy linh khí đang lưu chuyển trên đó.

Thiết Quải Lý đột nhiên tiến lại gần, đặt Tam Sinh Thạch màu xanh vào tay Hà Hiểu Vân.

Hà Hiểu Vân nắm lấy tảng đá, Tam Sinh Thạch lập tức hóa thành một làn khói xanh, bay đến trước mặt nàng.

Lúc này, liên hoa trong tay Ngao Tông, cũng bay đến bên cạnh Hà Hiểu Vân.

Hà Hiểu Vân đặt liên hoa và làn khói xanh lại một chỗ, lập tức, liên hoa màu trắng bắt đầu biến thành một đóa liên hoa màu vàng, trở thành pháp khí của nàng.

"Tiền thân của Hà Hiểu Vân là một đóa liên hoa, cho nên pháp khí của cô ta, chính là tiền thân của cô ta!" Ngao Tông nhìn mọi người đang ngơ ngác, giải thích.

Ngày thứ hai, ôn dịch trong thành Xương Lê, lập tức biến mất không tăm tích.

Hà Hiểu Vân dùng liên hoa của mình, biến tất cả thuốc thang thành tiên dược có thể chữa bách bệnh.

"Không hay rồi!

Hàn Tương Tử mất tích rồi!" Sáng sớm, Hán Chung Ly hấp tấp xông vào.

"Sao lại mất tích được?" Ngao Tông liếc nhìn Hán Chung Ly, hiểu ra, liền bắt đầu bói quẻ.

“Một đêm đi xa như vậy, thật là vô lý!” Ngao Tông thấy Hàn Tương Tử, đang ở một thị trấn cách đây mấy chục dặm, thật kỳ lạ.

“Dù sao cũng tìm được, nhưng mà, chúng ta đi xem Hà Hiểu Vân thế nào đã!

Hôm nay mới là ngày thật sự quy vị.” Thiết Quải Lý nói xong, Ngao Tông và Hán Chung Ly cũng đồng ý như vậy.

Nhưng, ở cửa y quán nhà họ Hà, lại bị một người cầm trường kiếm chặn lại.

“Nghe nói, các vị là thần tiên?” “Ngươi là ai?” Ngao Tông nhìn người này, cảm nhận được linh khí trên người hắn.

“Tại hạ Lữ Nham.

Là bạn tốt của Hiểu Vân và Hàn Tương Tử!” Lời giới thiệu này, khiến Ngao Tông ngay lập tức nghĩ đến một người, Lữ Động Tân!

Ngao Tông thầm nghĩ: “Thật là không tốn chút công sức, tình cờ gặp được ba người!” “Đến rồi à!

Chương 424

Mau vào đi!" Hà Hiểu Vân lúc này đột nhiên xuất hiện, nhìn cảnh này, lại vui vẻ không thôi.

Trong đại sảnh nhà Hà Hiểu Vân, nàng đang biểu diễn thần lực của mình cho Lữ Nham xem, có thể điểm đá thành vàng, có thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc lại thịt.

"Vậy là đã thành tiên, thật lợi hại!" Lữ Nham có một chút ngưỡng mộ, nhưng nhiều hơn là chúc mừng cho người bạn thời thơ ấu.

"Đó là đương nhiên!

Nhưng cũng nhờ ba vị tiên trưởng rất nhiều!

Đặc biệt là vị Ngao Tông tiền bối này, lúc ta độ kiếp, ngài ấy đã giúp rất nhiều." Hà Hiểu Vân chỉ vào Ngao Tông nói.

Lữ Nham sau khi tỏ lòng cảm tạ với Ngao Tông, hỏi Hà Hiểu Vân: "Hàn Tương Tử đâu?

Lần này ta về không thấy hắn?" "Đúng vậy!

Ta cũng không thấy, từ biệt tối qua, hôm nay không có tin tức gì!" Hà Hiểu Vân nói.

Lúc này, Hán Chung Ly không đúng lúc chen vào, nói: "Không biết vì sao, hắn đã đi đến một thị trấn cách đây mười mấy dặm, cũng không biết đi làm gì." "Mười mấy dặm?

Thật kỳ lạ, hắn chưa bao giờ đi xa!" Lữ Nham kỳ lạ nói.

Nhưng Ngao Tông lại không để tâm, bởi vì hắn biết, Hàn Tương Tử thành tiên sẽ rất khó khăn.

Bởi vì trần duyên của Hàn Tương Tử không chỉ có Hà Hiểu Vân,

mà còn có Diễm Thải kia.

Nếu trần duyên không dứt, không thể thành tiên.

Nơi Ngao Tông khinh thường Thiên đình, chính là ở đây.

Nếu muốn thành tiên, phải cắt đứt tình duyên, trở thành một người không còn vướng bận.

Quy củ này làm như thế, thành tiên có thể mang lại lợi ích lớn lắm vậy.

Một nhóm người đang hàn huyên, đột nhiên một cô nương hỏi: "Hàn Tương Tử ở đâu!" Ngao Tông quay đầu nhìn, chính là Diễm Thải.

"Tiểu cô nương này sao lại đến đây?" Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nhìn bộ dạng phong trần của Diễm Thải, buột miệng nói.

"Diễm Thải?

Hàn Tương Tử, ta cũng không biết hắn ở đâu.

Nghe nói, hắn ở một nơi cách đây mấy chục dặm." Hà Hiểu Vân kéo Diễm Thải lại nói.

Diễm Thải vẻ mặt không thể tin, hỏi: "Mấy chục dặm?

Không thể nào!

Hôm qua ta còn gặp hắn mà!" "Ngươi tìm Hàn Tương Tử có việc gì?" Ngao Tông nhìn Diễm Thải, nghĩ rằng không thể nào không có việc gì, dù sao cũng không thể vội vàng như vậy.

Diễm Thải tuy vội vàng, nhưng không chịu tiết lộ mục đích tìm Hàn Tương Tử.

"Là vì ngọc tiêu sao?" Ngao Tông thăm dò hỏi một tiếng.

Tiền thân của Hàn Tương Tử là một cây ngọc tiêu, nhưng không

biết tại sao, cây tiêu này lại ở trong tay Diễm Thải.

"Sao ngươi biết?" Diễm Thải cảnh giác nhìn Ngao Tông, thầm nghĩ mình chưa hề nói cho ai biết chuyện ngọc tiêu, sao người này lại có thể biết!

Hơn nữa, trên người người này có khí tức rồng, nhưng lại không có vẻ gì của Long cung.

Chỉ có thể nói, người này không phải Long tộc, nhưng lại có quan hệ với Long tộc.

"Ta không gì không biết, không gì không hiểu.

Như vậy đi, ta đi đưa Hàn Tương Tử về, còn ngươi, ở lại đây cứu chữa ôn dịch thì thế nào?" Ngao Tông biết hậu quả của chuyến đi này, nghĩ rằng phải tách Diễm Thải và Hàn Tương Tử ra.

Hai người có trần duyên, nếu trần duyên sâu, vậy thì trên con đường thành tiên của Hàn Tương Tử, sẽ càng thêm phiền phức.

"Không được!

Ta cũng muốn đi!" Diễm Thải kiên trì muốn đi tìm Hàn Tương Tử.

Ngao Tông vừa định từ chối, lại bị Hà Hiểu Vân ngăn lại.

"Nếu Diễm Thải muốn đi, nhất định có thể đưa Hàn Tương Tử về!" Vẻ mặt tin tưởng của Hà Hiểu Vân, khiến Ngao Tông có chút không thể từ chối.

Dù sao chuyện thành tiên, không thể bị người khác ép buộc.

Nếu có thể dưới sự giúp sức của Diễm Thải mà thành tiên, cũng chưa chắc là không thể.

Thị trấn cách đây mấy chục dặm, tên là Thiên Ngư trấn, nghe nói nghìn năm trước, nơi này là một vùng biển rộng, sản lượng cá ở đây phong phú nhất.

Trong trận nạn đói ba trăm năm trước, nơi này lại một lần nữa xuất hiện ao cá, khiến người dân nơi đây có thể bình an qua nạn.

Nhưng vào ngày Diễm Thải và Ngao Tông đến đây, dường như nơi này đang tiến hành một hôn lễ, cả thị trấn đều giăng đèn kết hoa.

"Xin hỏi, ở đây có hỉ sự sao?" Diễm Thải kéo một lão giả lại hỏi.

"Hỉ sự, cũng không hẳn!" Lão giả thở dài một tiếng, nói.

Có ý gì?

Ngao Tông và Diễm Thải không hiểu nhìn lão giả.

Có lẽ thấy được thắc mắc của Ngao Tông, lão giả mở miệng từ từ nói: "Ở chỗ chúng tôi có một đại thiện nhân, là Trương gia.

Nhà họ trước nay luôn lạc thiện hảo thí, tiếc là, cách đây không lâu độc nữ mắc bệnh hiểm nghèo, qua đời rồi.

Bây giờ, đang làm minh hôn cho cô ấy." "Minh hôn?" Diễm Thải nhất thời kêu lên.

Phải biết minh hôn là chuyện tổn âm đức, huống hồ, có minh hôn tự nhiên sẽ không có con cháu, cho nên, người bình thường không muốn làm.

"Cũng không biết tên oan gia nào lại đi làm chuyện này!" Ngao Tông nói rồi, thuận tiện cứ nhìn chằm chằm Diễm Thải.

Người này là Hàn Tương Tử, Ngao Tông biết.

Nhưng, Diễm Thải sẽ có phản ứng gì, Ngao Tông lại không rõ.

"Ta đi xem thử!" Diễm Thải cũng không ngốc, có thể hiểu được ý của Ngao Tông, nhưng không muốn thừa nhận mà thôi.

Nhưng, thật là trùng hợp, ngày Ngao Tông đến, chỉ giăng đèn kết hoa, chưa bái đường.

Vì là minh hôn, cho nên phải đến tối mới cử hành, vì vậy Diễm Thải có cơ hội.

“Xin chào, xin hỏi Trương gia lão gia có ở đây không?” Diễm Thải ở ngoài cửa gõ một lúc lâu.

Chương 425

“Ngươi không phải là rồng sao?

Tại sao phải gõ cửa vào, chỉ cần thi pháp là có thể vào được mà?” Ngao Tông đứng một bên, nhìn động tác của Diễm Thải, không có ý định giúp đỡ.

“Trương gia là thiện nhân nổi tiếng, có hộ gia thần, ta xông vào, chẳng phải sẽ bị tóm sao?

Hơn nữa, ngươi cũng là rồng mà?

Sao không vào đi.” Diễm Thải liếc một cái, tiếp tục gõ cửa.

“Lại không phải nhiệm vụ của ta, ta ra tay làm gì chứ!” Ngao Tông bĩu môi, nói.

Một lúc lâu sau, mới có một lão nhân gần tuổi cổ hi ra mở cửa.

“Nhà ta lão gia có mời.” Lão nhân trông như quản gia, vẻ mặt từ mi thiện mục.

Phải nói nhà của Trương gia thật không tệ, cả sân vườn trông rất khí thế, nếu là ngày thường, chắc phải tham quan một phen.

“Xin hỏi, hai vị tìm lão phu có việc gì?” Trương gia lão gia run rẩy hỏi.

Có thể thấy, nỗi đau mất con đã mang lại đả kích cực lớn cho lão nhân này.

“Là thế này, tôi đã nghe chuyện của lệnh thiên kim.

Nhưng, tân lang kia, là bạn của tôi, tôi muốn gặp anh ấy.” Diễm Thải vội vàng nói.

Nhưng, nói như vậy, bất cứ ai cũng có thể hiểu được ý tứ.

Trông như là muốn đưa tân lang đi!

“Thứ cho lão phu nói thẳng, Hàn Tương Tử là tự nguyện, cho nên, nếu cô muốn đưa cậu ấy đi.

Không bằng đi hỏi ý kiến cậu ấy xem!

Nếu cậu ấy không muốn, vậy lão phu tự nhiên cũng sẽ không thả người.” Trương gia lão gia nói xong liền rời đi, chỉ để Ngao Tông tự tiện.

“Rõ ràng, Hàn Tương Tử hiện tại sẽ không theo cô về đâu!” Ngao Tông nhìn Diễm Thải tưởng rằng đã nắm được một tia hy vọng, không nhịn được dội cho một gáo nước lạnh.

“Bất luận thế nào, ta cũng phải đưa anh ấy đi!” Diễm Thải cắn răng nói, xem ra không đạt được mục đích sẽ không bỏ cuộc.

Tuy Trương gia lớn, nhưng tân phòng lại rất dễ tìm, ở ngay bên cạnh linh đường của cô nương Trương gia.

Trong phòng treo đầy vải lụa màu đỏ, tất cả đồ vật trên đó đều bị người ta dùng bút lông màu đỏ viết lên chữ Hỉ thật lớn.

Còn Hàn Tương Tử, thì đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Diễm Thải ở ngoài cửa nhìn tất cả, lại có chút không kiên nhẫn, muốn vào kéo Hàn Tương Tử ra, nhưng Ngao Tông lại ngăn lại.

“Ngươi chắc chắn, Hàn Tương Tử thật sự sẽ theo ngươi đi?” Đây là lời cảnh cáo cuối cùng của Ngao Tông.

Bởi vì đây là khởi đầu thật sự giữa Hàn Tương Tử và Diễm Thải, nếu Diễm Thải thật sự cố chấp như vậy, vậy thì, Ngao Tông sẽ rời đi, dù sao việc Hàn Tương Tử thành tiên, thật sự lãng phí thời gian!

Diễm Thải lập tức xông vào phòng, gọi Hàn Tương Tử tỉnh dậy.

“Diễm Thải cô nương, chuyện gì vậy?” Hàn Tương Tử toàn thân

nồng nặc mùi rượu, cứ như vừa mới tỉnh ngủ.

"Ta phải hỏi mới đúng, đột nhiên ngươi làm gì vậy!" Ngữ khí tức giận của Diễm Thải đủ để đánh thức một người say rượu.

Hàn Tương Tử ôm đầu, ngẩn người rất lâu, đầu đau như búa bổ, mới nhớ lại chuyện trước đó.

Hà Hiểu Vân một lòng muốn thành tiên khiến Hàn Tương Tử, vốn si tình, vô cùng đau khổ.

Mượn rượu giải sầu dường như là kỹ thuật thông dụng từ xưa đến nay, bất kể chuyện buồn nào, đều không thể thiếu sự lên men của rượu cồn.

Hàn Tương Tử đương nhiên không thể nói ra cái cớ mất mặt như vậy, chỉ có thể viện cớ với Diễm Thải rằng vì đã sớm hứa với gia đình nên mới giúp đỡ.

Ngao Tông đứng ngoài cửa phòng nhìn mọi chuyện, đương nhiên không tin.

Nhưng, Ngao Tông đã can thiệp vào chuyện Hà Hiểu Vân thành tiên, đẩy nhanh tiến trình của thế giới này rất nhiều, một số sự kiện phụ đương nhiên cũng thay đổi.

Giống như cuộc gặp gỡ của Diễm Thải và Hàn Tương Tử hiện tại, vốn không nên xảy ra ở sự kiện này.

Nhưng, kiếp số của Hàn Tương Tử là Diễm Thải, nên chỉ có thể để họ có duyên phận.

"Nhưng, hôn ước minh hôn này, nếu thành hôn rồi, chẳng phải ta sẽ phải ở lại Trương gia mãi sao?" Diễm Thải lo lắng đến mức nói năng lộn xộn.

Hàn Tương Tử trầm mặc rất lâu, lúc này, Ngao Tông tiến lên nói:

“Chi bằng đợi thành hôn xong, rồi bàn bạc chuyện này?

Hàn Tương Tử đã bình an vô sự, vậy ta xin quay về Xương Lê trước.” Diễm Thải gật đầu, sau đó theo Ngao Tông rời khỏi Trương gia, nói: “Ngươi tuyệt đối không phải người của thế giới này, dường như biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.” Ngao Tông không thông minh như Diễm Thải nghĩ, cũng không phủ nhận, chỉ gật đầu.

“Ta đã nói rồi, không có gì ta không biết.” Diễm Thải nhìn chằm chằm Ngao Tông, như thể có thể nhìn ra điều gì đó, cuối cùng mới nói: “Vậy ngươi có biết người ta muốn tìm ở đâu không?

Có biết kết cục của ta không?” Dù sao ai lại từ chối biết trước tương lai chứ?

Nhưng Ngao Tông không phải là người đứng ngoài quan sát sự phát triển của thế giới, mà là người thực sự tham gia vào đó.

Vì vậy, mọi thứ trong thế giới này đã bắt đầu thay đổi, Ngao Tông cũng không dễ dàng đoán được kết cục của Diễm Thải sẽ ra sao.

Không, kết cục có thể thay đổi.

Một kế hoạch mới liên quan đến Hàn Tương Tử nảy mầm trong lòng Ngao Tông, theo hướng đi, Diễm Thải nhất định là người quan trọng nhất trong lòng Hàn Tương Tử, vậy thì có thể dùng Diễm Thải để kiềm chế Hàn Tương Tử, cũng không phải là chuyện không thể.

“Kết cục của ngươi, ta không thể nói rõ.

Ngươi cũng biết đấy, ta có thể nhìn trộm thiên cơ, nhưng mỗi một lựa chọn lại khiến những chuyện tiếp theo không giống nhau, vì vậy, kết cục của ngươi ta cũng không rõ.” Ngao Tông xua tay.

Diễm Thải lại không cam lòng chỉ có một câu trả lời như vậy, đuổi theo Ngao Tông hỏi: “Vậy kết quả ban đầu thì sao?

Nó như thế nào?" "Đã không còn kết quả ban đầu nữa rồi, vậy hỏi cái đó có ý nghĩa gì chứ?

Chi bằng ngươi đi làm việc của mình.

Không, hướng đi tìm kiếm của ngươi không sai." Lời Ngao Tông vừa dứt, hắn liền biến mất tại chỗ, Diễm Thải thì như nhận được mệnh lệnh, ngây người đứng tại chỗ, sau đó lẩm bẩm bước vào Trương gia.

Khi về đến Hà Thị Y Quán, trời đã tối.

Hà Hiểu Vân hỏi: "Thế nào rồi?

Tìm được Hàn Tương Tử chưa?" "Tìm rồi, nhưng ở đó có vài chuyện, cần chậm trễ vài ngày, Diễm Thải ở lại giúp đỡ." Ngao Tông nhẹ nhàng nói.

Nhưng sau khi nói xong, hắn cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ từ phía sau, là Lữ Nham.

"Chẳng phải quá kỳ lạ sao?

Ngươi đến đây xong, trước hết là dịch bệnh, sau đó là thành tiên, bây giờ Hàn Tương Tử và Diễm Thải lại ở cách đây mấy chục dặm.

Chương 426

Ngươi rốt cuộc có mục đích gì!" Sự nghi ngờ của Lữ Nham quả thực có lý, nhưng những người có mặt, hầu như không ai tin Lữ Nham.

Nếu Hàn Tương Tử ở đây, chắc chắn sẽ tin lời Lữ Nham.

"Lời ngươi nói quả thực có lý.

Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, hai vị tiên nhân mất đi pháp lực, đều là những người bạn đồng hành của ta." Ngao Tông chưa nói xong, Hán Chung Ly đã lập tức tiếp lời, nói: "Đúng vậy, đúng vậy!

Bát Tiên chúng ta là một thể." "Thôi được rồi!

Ngươi còn nghi ngờ gì nữa?

Chẳng phải ta là ví dụ tốt nhất sao?" Hà Hiểu Vân biến ra một phép thuật nhỏ, khiến căn phòng tràn ngập ánh sáng, khiến Lữ Nham không thể biện bác.

Nhưng, Lữ Nham vẫn không tin tưởng nàng, chỉ có thể đơn giản chào tạm biệt rồi quay về chỗ ở của mình.

"Tiên trưởng, xin dừng bước, ta có vài vấn đề muốn hỏi." Khi Ngao Tông và đoàn người cũng chuẩn bị rời đi, Hà Hiểu Vân đã gọi lại.

"Cứ việc hỏi!" Hà Hiểu Vân hít một hơi thật sâu, nói: "Chuyện là, sáng nay khi ta chữa dịch bệnh, đã dùng một lần Liên Hoa, nhưng sau đó, dù thế nào cũng không thể sử dụng lại được." Hà Hiểu Vân lo lắng về điều này, sợ rằng mình không phải là người được chọn, tiên trưởng đã chọn nhầm người, không bao lâu nữa, sẽ trở lại thành phàm nhân.

“Đó là vì Hàn Tương Tử, người quan trọng nhất trong Bát Tiên, chưa thể quy vị, nên ngươi chỉ có thể sử dụng sức mạnh có hạn.

Đơn giản là, giống như Địa Tiên vậy.” Ngao Tông giải thích xong, Hà Hiểu Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong khách sạn, Ngao Tông và đoàn người lại đang bàn bạc về người kế tiếp ở đâu.

Ngao Tông không thể ngủ quá sớm, nên tiếng động vào giờ Tý, hắn là người đầu tiên nắm bắt được.

“Két!” Một tiếng động xuất hiện trên mái nhà, Ngao Tông lập tức mở mắt, nhìn chằm chằm trần nhà, xem thử tên trộm nhỏ đó là ai.

Nhưng, tiếng động đó cứ liên tục không ngừng, có vẻ như có người đang truy đuổi.

Ngao Tông giây tiếp theo đã xuất hiện trên mái nhà, nhìn hai người đang đối đầu ở không xa, một trong số đó là Lữ Nham, người còn lại thì bịt mặt, Ngao Tông không thể nhìn rõ.

“Lại có biến số, vốn không có cảnh này.” Ngao Tông nhìn cảnh tượng đó, nhớ lại ký ức trước đây, nhíu mày nói.

Ngao Tông đi đến bên cạnh Lữ Nham, nhìn người đàn ông đối diện, vóc dáng và hình thể giống nhau, hỏi: “Ta không ngờ ngươi lại kiêm chức làm bộ khoái!” “Ta không phải bộ khoái, người đối diện căn bản không phải người, ngươi biết không, ta vừa tận mắt thấy hắn hút tinh khí của một người!” Lữ Nham nói, thanh kiếm trong tay lóe lên hàn quang, lập tức đâm về phía trước.

Nhưng, với thân thể phàm nhân, không có chút pháp lực nào, chỉ đâm vào khoảng không.

Lữ Nham cũng suýt chút nữa ngã xuống.

Ngao Tông một tay giữ lấy Lữ Nham, giúp hắn đứng vững, sau đó đuổi theo.

Trong lúc truy đuổi, yêu tinh không ngừng thay đổi hình thái, muốn tránh khỏi Ngao Tông.

Nhưng lại quên mất việc che giấu hoặc thay đổi khí tức của mình.

Ngao Tông lần theo khí tức, phát hiện yêu tinh cảnh giác, liền chậm lại bước chân, chỉ theo sát khí tức đó ở không xa.

Kịp lúc trước khi tia khí tức cuối cùng biến mất, hắn đã tìm thấy động phủ của yêu tinh.

Không, động phủ này không hề tồi tàn hay âm u như Ngao Tông tưởng tượng.

Ngược lại, bên trong động phủ tràn ngập mùi phấn hoa.

Tại lối vào động phủ, gần như cả một mảng mẫu đơn đang nở rộ, Ngao Tông nhìn cảnh tượng này, lập tức nhớ đến một người, đó chính là Mẫu Đơn Hoa Yêu có duyên nợ với Lữ Động Tân.

Nhưng, nếu là Hoa Yêu, thì vóc dáng vừa rồi có vẻ hơi quá hùng tráng.

Khi Ngao Tông đang quan sát, một thanh chủy thủ đột nhiên xuất hiện trên cổ Ngao Tông, phía sau hắn xuất hiện một làn hương u.

"Ngươi tìm gì ở đây?" Một giọng nữ tử, như thể từ địa phủ phiêu lên vậy, nhưng mùi hương trên người nàng lại như thể tất cả oan hồn đều tập trung vào một điểm.

"Rõ ràng, dấu vết ngươi để lại quá lộ liễu, ta chỉ nhìn theo mà đến thôi!" Ngao Tông nói, liền xuất hiện ở một nơi khác.

Mẫu Đơn Hoa Yêu nhìn đôi tay của mình, không thể tin được.

Hoa Yêu tự nhận thấy sức mạnh của mình tuy không mạnh,

nhưng phải có thể cảm nhận được dao động sức mạnh một cách nhạy bén, nhưng người này, nàng không cảm nhận được chút nào, khiến yêu quái phải kinh hãi bỏ chạy.

“Ngươi không làm ta bị thương.” Ngao Tông nói từ phía sau.

“Ngươi là ai?” Mẫu Đơn quay người nhìn Ngao Tông đang ngồi trên ghế đá, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

Ngao Tông rắc những cánh hoa đang nắm trong tay đi, nói: “Ta, Thiên Địa Cộng Chủ.” Như thể nghe thấy một câu chuyện cười, Mẫu Đơn nhìn Ngao Tông nói: “Thiên Hạ Cộng Chủ!

Thiên Đế, ở đây, ta chỉ có thể nghe lời của ta thôi!” Lời vừa dứt, Mẫu Đơn nâng hai tay, theo động tác của nàng, phía sau dâng lên một làn sóng hoa.

Lấy cánh hoa mẫu đơn làm chủ, những cánh hoa khác lần lượt nhập vào đó, bao vây Ngao Tông ở giữa.

Những cánh hoa tưởng chừng yếu ớt lúc này, biến thành những lưỡi dao sắc bén, mỗi cánh đều có thể cắt rách da thịt người.

Đồng thời, những cánh hoa đó bắt đầu tỏa ra từng đợt hương hoa, hòa quyện lại một chỗ, liền trở thành một loại mê hương khiến người ta mất hết sức mạnh.

“Ha!

Chẳng qua là sự kháng cự vô vị.” Lời Ngao Tông vừa dứt, chỉ thấy hắn khẽ đưa một ngón tay, trận hoa đó lập tức bị nghiền nát.

Tất cả những cánh hoa, lập tức rơi xuống, như một trận mưa hoa.

“Chuyện gì vậy!” Mẫu Đơn có chút không thể chấp nhận được sức mạnh của hắn, trận pháp yêu quái nhiều năm của nàng lại bị người ta dễ dàng hóa giải.

Lúc này, nàng đột nhiên nhận ra cánh hoa vừa tan biến trong tay Ngao Tông, đó dường như là cánh hoa quan trọng nhất của trận pháp, hóa ra người này đã sớm nhìn thấu trận pháp, chỉ là không nói ra thôi.

"Ngươi muốn gì?" Mẫu Đơn hỏi lần nữa.

Chỉ là giờ đây toàn thân nàng run rẩy.

Một người đáng sợ như vậy, tại sao lại muốn đối phó với nàng?

Đối với Ngao Tông, nàng chẳng khác nào một con kiến hôi, có thể bị bóp nát bất cứ lúc nào.

Sau một hồi lâu, Ngao Tông mới mở miệng hỏi: "Ngươi có biết Lữ Nham không?" Lữ Nham, cái tên này đối với Mẫu Đơn tuy không xa lạ, nhưng cũng không thể coi là quen thuộc.

"Chỉ gặp vài lần thôi." Ngao Tông tính toán thời gian, thấy lúc này chính là thời điểm Lữ Nham và Mẫu Đơn gặp gỡ ban đầu, nếu đã như vậy, thì chi bằng lợi dụng tốt thời gian này, để thế giới này phát triển bớt đi một số nhánh phụ.

Hơn nữa, hiện tại xem ra, Hoa Long dường như không phải là Mẫu Đơn, bởi vì trong lúc tiếp xúc vừa rồi, trên người Mẫu Đơn không có mùi vị đặc trưng của Long tộc.

"Ta muốn ngươi giúp ta làm vài việc." "Nếu ta không làm thì sao?" Mẫu Đơn nhìn Ngao Tông, không chút do dự liền từ chối.

Ngao Tông đã sớm đoán được phản ứng của Mẫu Đơn, dù sao nếu Mẫu Đơn thực sự dễ khống chế, thì sau này Hoa Long đã không thất bại.

"Vậy thì không do ngươi quyết định được đâu!

Ngươi hãy nhìn lòng bàn tay của mình xem." Ngao Tông chỉ vào tay phải của Mẫu Đơn.

Chương 427

Lập tức, Mẫu Đơn chỉ cảm thấy một trận đau nhói ở tay phải, quả nhiên, trong lòng bàn tay nàng, có một ấn ký Long văn.

Ấn ký đó đang nhấp nháy ánh sáng đen kịt.

"Nếu ngươi tiếp tục từ chối, thì ấn ký này sẽ khiến ngươi đau khổ đến chết." Ngao Tông nói, trong lời nói còn thêm vào lực lượng mê hoặc, khiến Mẫu Đơn không thể không tin mọi điều Ngao Tông nói.

Nỗi sợ hãi cái chết khiến Mẫu Đơn bất đắc dĩ đồng ý.

"Được, ngươi muốn ta làm gì." "Ta muốn ngươi ở bên cạnh Lữ Nham, dùng hết mọi cách, khiến hắn yêu ngươi." Ngao Tông cười nói.

Mẫu Đơn thì nhìn Ngao Tông, trong lòng nghĩ người này thật kỳ lạ.

Mê hoặc một người, chỉ cần yêu thuật là đủ, tại sao lại phải mất công lớn như vậy.

"Có điều kiện.

Ngươi không được sử dụng yêu thuật." Như thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Mẫu Đơn, Ngao Tông đưa ra điều kiện này, Mẫu Đơn cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ngao Tông hài lòng gật đầu, sau đó để lại một thứ hình chiếc lá trên bàn đá, có thể dùng nó để truyền tin cho đối phương.

Khi Ngao Tông về khách sạn, lại phát hiện Lữ Nham đã đợi ở đó từ lâu.

Ngay cả Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý đang ngủ say cũng bị Lữ Nham đánh thức, quả là kiên trì không ngừng nghỉ!

“Yêu nhân đó là ai?” Lữ Nham thấy Ngao Tông xuất hiện, liền vội vàng tiến lên hỏi.

“Ta đã theo dõi nhưng rồi lạc mất, tìm mãi cũng không thấy.” Lữ Nham không tin lời Ngao Tông, tuy Lữ Nham không tin tưởng Ngao Tông, nhưng vì hắn cũng không đuổi kịp yêu tinh đó, nên cũng không thể nói thêm.

“Nếu đã như vậy, vậy ta xin cáo từ trước.

Nơi này xuất hiện yêu quái hại người, dù sao cũng phải cẩn thận hơn.

Hai vị tiên trưởng, không có pháp lực tự vệ, nên hãy cẩn thận một chút.” Lữ Nham nói xong, liền rời khỏi khách sạn.

Nhưng, sau khi Lữ Nham rời đi, Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý lại tỏ vẻ lo lắng.

“Sao vậy?

Vì bị đánh thức sao?” Ngao Tông nhìn hai người, không khỏi cảm thấy không khí có chút trầm uất.

“Đông Hải Tiên Dược xuất thế, mang đến không chỉ dịch bệnh, mà còn có yêu nghiệt hoành hành.

Bây giờ, mọi chuyện đã bắt đầu, nhưng ta vẫn chưa thể để Bát Tiên quy vị, thậm chí cả Hàn Tương Tử quan trọng nhất, cũng chưa quy vị.” Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý gần như đồng thanh nói.

Lúc này, linh lực trong không khí bắt đầu biến động.

“Có người sắp đến rồi!” Ngao Tông nhìn tình hình này, đột nhiên phản ứng, Thiên Đình sắp phái người xuống rồi.

Ngao Tông cảm nhận khí tức Thiên Đình, biết Thiên Đình phái người xuống hạ giới, nhưng, trong những tình huống đã biết, rõ ràng

là khi Hà Hiểu Vân thành tiên thì phái người xuống hạ giới, bây giờ đã qua một ngày rồi, lại có người đến?

"Đừng gây chuyện thì tốt hơn." Ngao Tông nói, thi triển ẩn thân quyết, đứng cạnh bình phong, xem thử lần này có gì khác biệt.

Không lâu sau, trong phòng liền giáng xuống một đạo kim quang, kim quang tan đi, đứng trong phòng chính là Thái Bạch Kim Tinh của thế giới này.

Ngao Tông ở thế giới trước chưa từng gặp người như vậy, nên đối với việc người này có nguy hiểm hay không, hắn cũng không có một sự hiểu biết rõ ràng.

"Ta đến đây, là vì nơi này đã xuất hiện yêu nghiệt hại người, với tư cách là một trong Bát Tiên, đương nhiên phải trừ khử những mối họa này." Thái Bạch Kim Tinh nói.

Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý thì trừng lớn mắt, nói: "Muốn chúng ta hàng yêu sao?

Vốn là việc trong phận sự của chúng ta, nhưng ngươi có cân nhắc đến vấn đề pháp lực của chúng ta không!" Ngao Tông nghe cuộc đối thoại giữa hai bên, lập tức nghĩ đến những ông chủ bóc lột người làm ở thế giới trước.

"Quả nhiên, bất kể thời nào, cũng thường thấy mà!" Ngao Tông không khỏi cảm thán một câu.

Hán Chung Ly thì không còn vẻ ung dung như vậy nữa, nhiệm vụ mà cấp trên giao phó, độ khó không lớn, chỉ là không thể hoàn thành được.

Sau khi Thái Bạch Kim Tinh không nghe giải thích, cố chấp rời đi, hai người đã chửi rủa cấp trên suốt nửa canh giờ.

"Chẳng phải người ta đều nói, ngẩng đầu ba tấc có thần minh sao?

Như vậy, các ngươi không sợ về bị xử phạt sao?" Ngao Tông ngồi một bên, đợi họ xả giận xong, mới chậm rãi mở miệng.

"Thần minh ba tấc, chẳng qua là để dọa dẫm thế nhân mà thôi.

Ngươi không cần lo lắng về tín đồ, tiếng nói của hạ giới, họ sẽ không nghe nhiều đâu." Hán Chung Ly nói xong, liền ngáp một cái thật lớn, sau đó ngủ thiếp đi.

Thiết Quải Lý thì nhìn chằm chằm Ngao Tông, đột nhiên mở miệng hỏi: "Không ngờ, ngươi lại giấu ta.

Vừa nãy ngươi đã đuổi kịp tên trộm nhỏ đó đúng không?" Thiết Quải Lý là người tinh tế nhất trong số họ, đồng thời cũng cẩn trọng nhất, mùi phấn hoa còn sót lại trên người Ngao Tông sau khi đánh nhau với Mẫu Đơn, đương nhiên không thoát khỏi mũi Thiết Quải Lý.

"Vốn không có gì lớn, chỉ là tên trộm nhỏ đó, ta đuổi theo mới phát hiện, kẻ hút tinh khí, không phải là người mà ta đang truy đuổi.

Chẳng lẽ vì nó là yêu mà nhất định phải giết nó sao?

Kẻ đó cũng vô tội mà!" Ngao Tông nói nửa thật nửa giả.

Dù sao, theo suy nghĩ của Thiết Quải Lý, nếu biết sự thật, thì chuyện của Mẫu Đơn và Lữ Nham, e rằng sẽ kết thúc ngay lập tức.

"Thật sao?" Thiết Quải Lý nhìn chằm chằm Ngao Tông, lại tiến lên một bước, bán tín bán nghi về lời Ngao Tông nói.

"Chắc chắn rồi, tuy an nguy của nhân gian quả thực không liên quan đến ta, nhưng ta cũng không đến mức vì thế mà nói dối trắng trợn." Ngao Tông nói xong, Thiết Quải Lý mới gật đầu, rồi ngủ thiếp đi.

Ngao Tông thì về phòng mình, khoanh chân ngồi thiền, tính toán xem Thiên Đạo ở đây vận hành thế nào.

Đồng thời, cũng phải tính toán xem sau khi tạo ra những thay đổi này thì hướng đi sẽ ra sao.

Nhưng, Thiên Đạo ở đây dường như chưa được kích hoạt hoàn toàn, luôn có một số phần mà Ngao Tông không thể nhìn thấu, khiến hắn vô cùng hứng thú.

Ngày hôm sau, khi trời còn tờ mờ sáng, Hà Hiểu Vân đột nhiên xuất hiện ngoài cửa phòng Ngao Tông, không ngừng gõ cửa.

"Có chuyện gì mà vội vàng vậy?" Ngao Tông mặt mày u ám hỏi.

"Trong thành xảy ra chuyện rồi.

Ta lên núi hái thuốc, thấy cả ngọn núi đều bị chướng khí bao vây, sau đó quay về thì phát hiện, tất cả mọi người đều biến mất rồi." Hà Hiểu Vân vội vàng, luống cuống nói.

Lời này khiến Ngao Tông hoàn toàn tỉnh táo, nắm lấy Hà Hiểu Vân hỏi: "Ngươi có ý gì?

Gọi là tất cả đều biến mất là sao?" Trong ký ức của Ngao Tông, đây không phải là chuyện nên xảy ra, ít nhất trong thế giới này, chưa từng có chuyện như vậy xảy ra.

"Cái gì?" Bên cạnh bị Ngao Tông làm ồn tỉnh, nhưng cũng nghe được một tin tức khó tin.

Quả nhiên, khi đoàn người ra khỏi khách sạn, đi khắp Xương Lê thành, hầu hết tất cả mọi người đều biến mất không một dấu vết, như thể một thành phố chết vậy.

"Thật là chưa từng nghe thấy!" Ngay cả Ngao Tông cũng cảm thán sự khó tin của chuyện này.

Chương 428

Lúc này, Lữ Nham đột nhiên từ trên trời rơi xuống, cả người nặng nề ngã xuống đất.

"Chuyện gì vậy?" Lữ Nham chật vật ngồi dậy, vừa nói vừa hỏi, như thể Ngao Tông mới thực sự là người kỳ lạ.

Hà Hiểu Vân vội vàng đi đỡ Lữ Nham, chỉ thấy Lữ Nham quả thực ngã không nhẹ, ngay cả đi lại cũng xiêu vẹo.

"Ta phải hỏi ngươi mới đúng?

Ngươi từ trên nào rơi xuống?" Hán Chung Ly nhìn dáng vẻ của Lữ Nham, không nhịn được muốn châm chọc vài câu, nhưng phần nào đã nhịn lại.

"Ta thấy ngươi rơi xuống hồ, rồi mới lên!

Nhưng, ta vừa vào, nước hồ liền sâu không thấy đáy, sau đó ta ngất đi, rồi rơi xuống đây." Lữ Nham vẻ mặt bất lực nói.

Ngao Tông nghe Lữ Nham nói, trong lòng nghĩ: "Nếu theo lời Lữ Nham, vậy ta không phải ở Xương Lê thành, mà phải ở dưới đáy hồ.

Nhưng, ai làm vậy?

Ai đã đặt ta vào hồ mà không hay biết?" Hẳn là một phương pháp di chuyển không gian, nhưng cần tiêu hao sức mạnh rất lớn, vậy mà lại không khiến người ta chú ý.

"Không đúng!

Ta không phải ở trong hồ, mà là một ảo cảnh khác, cái hồ đó là một lối vào." Ngao Tông đột nhiên hiểu ra, như vậy, dường như có thể giải thích được tất cả.

“Nhưng, ai làm vậy?” Hà Hiểu Vân kinh ngạc hỏi.

Lúc này, Hán Chung Ly đột nhiên xông ra chen vào một câu, nói: “Trừ Long Cung ra, còn ai nữa?

Rõ ràng là không muốn chúng ta tập hợp đủ Bát Tiên, nên mới làm vậy!” “Không, ở đây không có khí tức Long Cung.” Ngao Tông xua tay, đột nhiên nhìn về phía xa có một nơi phát sáng, dường như có một sức hút rất lớn.

Khi Ngao Tông đi đến đó, lại phát hiện, ở đó có một thanh kiếm.

Thanh kiếm tỏa ra ánh sáng vàng kim, không ngừng thu hút người đến.

“Dường như là một pháp khí.” Ngao Tông thử rút kiếm ra, nhưng dù dùng sức thế nào, thanh kiếm cũng như mọc rễ trong bùn đất.

“Có vẻ đã có chủ nhân định sẵn rồi, phải đợi chủ nhân của nó rút ra thì mới được.” Ngao Tông lẩm bẩm.

Dường như Lữ Nham đã nghe thấy, chỉ thấy hắn vội vàng đi theo.

“Ta thử xem.” Lữ Nham nói, nắm lấy pháp khí đó, sau đó khẽ rút một cái, bảo kiếm đột nhiên lung lay.

Nhưng chỉ lung lay, lại không thể bị Lữ Nham cầm lên.

“Kỳ lạ thật!

Rõ ràng cảm thấy có thể cầm lên được mà!” Lữ Nham nói, dùng sức hơn một chút, nhưng cũng chỉ vô ích.

Khi lời Lữ Nham vừa dứt, thanh kiếm đột nhiên biến thành một luồng sáng, biến mất trong tay Lữ Nham.

Lữ Nham nhìn đôi tay của mình, kinh ngạc.

“Sao lại vậy?

Biến mất luôn rồi sao?" Lữ Nham ngẩng đầu nhìn Ngao Tông, muốn tìm câu trả lời từ hắn, nhưng Ngao Tông chỉ lắc đầu.

Theo Ngao Tông thấy, hắn là vì Lữ Nham chưa quy vị, nên pháp khí chưa thể chấp nhận mà thôi.

"Cũng đáng tiếc, sau này sẽ có cơ hội." Ngao Tông vỗ vai Lữ Nham nói.

"Hiện tại điều quan trọng nhất, là tìm cách thoát ra.

Nào, hãy xem trong ảo cảnh này có gì khác biệt so với hiện thực." Ngao Tông nói lớn với những người phía sau.

"Tại sao?" Lữ Nham nhìn Ngao Tông, tò mò hỏi.

"Sở dĩ gọi là ảo cảnh, là vì có sự khác biệt với hiện thực.

Nếu có thể tìm ra sự khác biệt đó, thì có thể phá vỡ ảo cảnh này." Ngao Tông nói xong, mọi người liền tản ra, tìm kiếm cái gọi là "điểm đột phá" đó.

Khoảng nửa canh giờ sau, đột nhiên có tiếng một người phụ nữ truyền đến.

"Này, ở đó có ai không?" Giọng của Mẫu Đơn, Ngao Tông lập tức nhận ra.

Nhưng, lúc này trên người Mẫu Đơn không có chút yêu khí nào, trông như một phàm nhân bình thường.

Ngay khi Ngao Tông nhìn Mẫu Đơn, hắn lập tức hiểu ra tại sao lại có ảo cảnh này, có vẻ là để tiếp cận Lữ Nham.

Vì vậy Ngao Tông không để ý đến tiếng Mẫu Đơn, giả vờ như không nghe thấy.

"Ngươi không nghe thấy sao?" Hà Hiểu Vân hỏi Ngao Tông.

“Nghe thấy gì?” Ngao Tông giả ngây nói.

Quả nhiên, ở góc cua không xa, Ngao Tông thấy Lữ Nham vốn dĩ hành hiệp trượng nghĩa, đã cứu Mẫu Đơn đang ngã trên đất.

Hà Hiểu Vân nhìn cô gái ở không xa, tấm lòng của một y sĩ lại thúc giục nàng đi đến chỗ Mẫu Đơn, Ngao Tông cười lắc đầu, quả nhiên ánh mắt của Thiên Đạo, không nhìn lầm người.

Hay nói cách khác, Thiên Đạo đã tạo ra họ, ở những phẩm chất tốt đẹp, đều có ưu điểm lớn.

“Cô nương, ngươi không sao chứ?” Lữ Nham đỡ Mẫu Đơn, vẻ mặt lo lắng, nhưng theo Ngao Tông thấy, lại càng giống một tình yêu sét đánh.

“Chẳng có chuyện gì lại thuận lợi như vậy, diễn biến này cũng không tệ a!” Ngao Tông nhìn cảnh tượng trước mắt, tỏ vẻ hài lòng.

Mẫu Đơn cũng chú ý đến Ngao Tông, đưa cho Ngao Tông một ánh mắt, sau đó liền ngất đi.

“Chuyện gì vậy?” Lúc này, Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý cũng đã tìm đến.

Hai người như thể bị dính vào nhau, Ngao Tông đối với việc hai người suốt ngày không rời nhau, cũng có chút bất lực, nhưng dù sao cũng không ảnh hưởng lớn.

“Không biết tại sao, cô nương này cũng bị nhốt vào ảo cảnh cùng ta, có lẽ vì quá hoảng sợ nên mới ngất đi.” Ngao Tông thấy Thiết Quải Lý lại một lần nữa nghi ngờ, liền vội vàng giải thích.

Ngao Tông nhìn Thiết Quải Lý, trong lòng nghĩ: “Người này thật phiền phức, quá cẩn thận, quá đa nghi, khiến người ta không thể không cẩn trọng hơn.” “Một phàm nhân lại bị cuốn vào chuyện này, thật càng ngày càng phiền phức.” Thiết Quải Lý oán trách.

Lữ Nham ở không xa thì nghe thấy lời đó, lập tức có chút tức giận, hỏi: “Phàm nhân bị cuốn vào, những thần tiên các ngươi không có trách nhiệm sao?

Nếu thực sự có thể tránh được một bên, thì sẽ có chuyện như vậy sao?” Thấy cuộc cãi vã ngày càng gay gắt, Ngao Tông vội vàng bước nhanh vài bước, đuổi theo, đóng vai một người hòa giải.

Nếu kết thù ở đây, e rằng sau này sẽ có họa lớn hơn.

“Chúng ta đưa cô nương này đến một nơi mát mẻ nghỉ ngơi đi, thấy có người bệnh rồi, còn ở đây cãi nhau làm gì!” Hà Hiểu Vân đột nhiên bùng nổ giận dữ, lần đầu tiên thấy Hà Hiểu Vân nổi giận, quả thực là một chuyện lạ, một người vốn nhu nhược, khi nổi giận, người khác thực sự không thể chống đỡ nổi.

Lữ Nham liếc nhìn những người có mặt, liền đỡ Mẫu Đơn đến dưới một gốc cây lớn, Hà Hiểu Vân bắt đầu bắt mạch cho nàng.

Nhưng, Hà Hiểu Vân từ lúc bắt đầu bắt mạch đến giờ, vầng trán nhíu chặt vẫn chưa giãn ra, như thể luôn lo lắng.

Chương 429

"Có khó khăn gì sao?" Ngao Tông tiến lên hỏi.

Hà Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn Ngao Tông, bất lực gật đầu, nói: "Bệnh của cô nương này không phải bệnh phức tạp, chỉ là cơ thể hư nhược, vừa bị kinh hãi, khí hỏa công tâm, cần một ít dược liệu mới có thể khỏe lại.

Chỉ là, trên núi hái thuốc đầy chướng khí độc, khó mà lên núi." Ngao Tông liếc nhìn Mẫu Đơn, lập tức hiểu ra, đây là mê hồn trận mà Mẫu Đơn đã bày ra.

Có vẻ là lúc này, nên đẩy thêm một bước.

"Nếu đã như vậy, vậy ta đi hái thuốc vậy!" Ngao Tông nói, ra vẻ muốn rời đi.

Quả nhiên, Hà Hiểu Vân gọi Ngao Tông lại: "Tiên trưởng, không thể mạo hiểm hành sự.

Dược liệu trên núi đa phần đều tương tự, nếu không thể phân biệt, e rằng sẽ phản tác dụng." Ngao Tông đứng tại chỗ, nói: "Đúng, quả thực là vấn đề này.

Nhưng ngươi phải ở lại chăm sóc cô nương này, ta cũng không tìm được người khác hiểu biết về dược liệu!" Lúc này, ánh mắt Hà Hiểu Vân dừng lại trên người Lữ Nham, nói: "Lữ đại ca và ta cùng lớn lên, cũng hiểu biết một chút về dược liệu, đi cùng ngươi, ta cũng yên tâm hơn." Lữ Nham ngẩn người một chút, liền liên tục gật đầu đồng ý.

Đến trước ngọn núi phía sau, Ngao Tông mới hiểu ra Mẫu Đơn đã bỏ ra bao nhiêu công sức.

Chướng khí độc ở ngọn núi phía sau, nếu người không có pháp lực tiến vào, chắc chắn sẽ chết!

Ngao Tông liếc nhìn Lữ Nham, chỉ thấy hắn lập tức muốn xông vào, liền vội vàng kéo lại, ban cho một bùa hộ thân, sau đó nói: "Có bùa hộ thân rồi, ngươi vào sẽ không có trở ngại lớn nữa." "Đa tạ!" Nhìn dáng vẻ vội vàng của Lữ Nham, Ngao Tông cũng khá hài lòng gật đầu.

Dù sao, Mẫu Đơn cũng đã thành công được một nửa rồi.

Ngao Tông vốn tưởng rằng chướng khí độc chỉ là một lớp trên bề mặt, vượt qua lớp chướng khí đó, là có thể yên ổn hái thuốc.

Nhưng, khi Ngao Tông tiến vào ngọn núi phía sau, hắn mới thực sự phát hiện, cả ngọn núi đều đầy chướng khí độc, Mẫu Đơn quả thực đã dốc hết vốn liếng.

"Những chướng khí độc này, liệu có phải là điểm đột phá của ảo cảnh không?" Đột nhiên, Lữ Nham tay cầm thảo dược hỏi.

Ngao Tông đột nhiên phản ứng, nhìn Lữ Nham, lập tức cảm thấy, người này thật thông minh.

"Không phải không có lý!

Cả thành đều không có gì bất thường, trừ nơi này ra, e rằng đây chính là mấu chốt!" Ngao Tông vỗ vai Lữ Nham, bày tỏ sự tán thưởng.

"Chỉ là, nếu vậy, chúng ta phải chia làm hai đường.

Một người đi cứu người, người còn lại đi phá trận thì tốt hơn!" Lữ Nham đột nhiên mở miệng nói.

Chỉ là, phá trận phải ở trong chướng khí độc lâu, nếu không cẩn thận, e rằng sẽ bị trúng độc chướng.

“Thế này đi, ngươi mang thảo dược về, ta ở lại đây phá trận.

Dù sao ta cũng có pháp lực, chắc chắn sẽ mạnh hơn một chút.” Ngao Tông nói, liền đẩy Lữ Nham ra ngoài.

Chỉ là, khi đẩy hắn đi, thuận tiện thêm một chút gia vị.

Khi chỉ còn Ngao Tông ở trong chướng khí độc, chướng khí như có ý thức, tự động nhường ra một con đường.

Ở cuối con đường đó, chính là một bông hoa mẫu đơn lớn màu đỏ rực.

Có vẻ, đó chính là điểm mấu chốt trong ảo cảnh này.

Ngao Tông tiến lên, vừa định hủy bông hoa đó, nhưng lại dừng lại một chút.

Nguyên nhân đương nhiên là phải đợi một lát, đợi Lữ Nham quay về chỗ Mẫu Đơn, đợi Hà Hiểu Vân cứu tỉnh Mẫu Đơn xong, Lữ Nham mới có thể kịp thời trúng độc ngất đi.

Kịch bản như vậy, luôn khiến người ta cảm động.

Ngao Tông dù sao cũng đã đọc một số thoại bản, những kịch bản này luôn được thử nghiệm và không bao giờ thất bại.

Áp dụng cho nữ tử thì phù hợp, ngược lại, đối với nam tử cũng không tệ.

“Cũng gần đủ rồi.” Khoảng gần nửa canh giờ, Ngao Tông tính toán đã đến lúc, liền đưa tay chỉ một cái, một luồng sáng màu xanh lá cây, theo đó xông thẳng vào bông hoa mẫu đơn to lớn đó.

Không một giây sau, bông mẫu đơn đó liền bắt đầu héo tàn khô héo.

Cùng với sự héo tàn của mẫu đơn, chướng khí độc liền bắt đầu tiêu tán, không lâu sau, chướng khí độc trên cả ngọn núi liền biến mất

không một dấu vết.

Sau đó, cảnh vật trước mắt liền méo mó, Ngao Tông liền phát hiện mình vẫn đang đứng trong phòng.

Ngao Tông vội vàng nhìn sang phòng bên cạnh, quả nhiên, Mẫu Đơn vẫn chưa tỉnh.

Nhưng, rõ ràng, Lữ Nham đang trong trạng thái hôn mê.

Không, đã diễn kịch, thì phải diễn trọn bộ.

Ngao Tông vội vàng hỏi: "Thế nào rồi?" "Có lẽ bị trúng độc chướng, sau khi về, không lâu sau liền hôn mê." Hà Hiểu Vân thở dài nói.

Mẫu Đơn thì ngồi bên giường, nước mắt giàn giụa, nói: "Rốt cuộc là vì ta mà mất mạng, ngược lại còn làm liên lụy vị anh hùng này." "Đừng nói vậy, cứu người vốn là việc trong phận sự.

Chuyện hôn mê này, ai cũng không ngờ." Hà Hiểu Vân nhẹ nhàng vỗ lưng Mẫu Đơn nói.

"Có cứu được không?" Vẻ mặt lo lắng của Mẫu Đơn, suýt chút nữa khiến Ngao Tông tin là thật.

"Đương nhiên, đợi ngươi lấy thuốc về, hắn sẽ tỉnh thôi." Hà Hiểu Vân nói xong, Ngao Tông mới phát hiện, Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý không có trong phòng này.

Hẳn là như Hà Hiểu Vân nói, đã đi đến Hà Thị Y Quán lấy thuốc rồi.

"Như vậy, tiên trưởng, xin làm phiền ngài ở lại đây trông nom, ta về xem hai vị tiên trưởng lấy thuốc thế nào, sau đó sẽ quay lại." Hà Hiểu Vân nói xong, liền rời khỏi khách sạn.

"Lần này, ta làm thế nào?" Sau khi Hà Hiểu Vân đi, Mẫu Đơn hỏi.

“Ngươi làm rất tốt, tiếp theo, chỉ cần chăm sóc hắn thật tốt.

Ta sẽ thi pháp khiến hắn tỉnh, lúc đó, ngươi cứ làm như đã nói.” Lời Ngao Tông vừa dứt, chỉ thấy hắn thi pháp về phía Lữ Nham, Lữ Nham như bị sặc, ho khan mấy tiếng, mới từ từ tỉnh lại.

Sau đó Ngao Tông liền quay đầu đi, sau đó dùng cách truyền âm, nói với Mẫu Đơn: “Có chuyện gì thì hỏi ta, ta đi tìm thanh bảo kiếm lúc trước.” “Bảo kiếm?” Mẫu Đơn lén lút hỏi.

“Cái không nên hỏi, không cần hỏi nhiều.” Ngao Tông nói xong, liền không còn để ý đến câu hỏi của Mẫu Đơn nữa.

Quả nhiên, ở cùng một chỗ trong ảo cảnh đó, có một thanh bảo kiếm cắm ở đó.

Chẳng lẽ, cái gọi là Thiên Đạo, lại ban cho hắn sự khai sáng sao?

Ngao Tông nghĩ, liền đưa tay muốn rút kiếm ra, nhưng, rõ ràng, lần này không còn trở ngại như lần trước nữa.

Dễ dàng rút thanh kiếm ra, Ngao Tông cũng có chút tò mò.

“Kiếm này, thật kỳ lạ, chẳng lẽ vì ở trong ảo cảnh, nên mới trong trạng thái nhận chủ sao?” Không, Ngao Tông cũng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn cất kiếm đi, dù sao đó cũng là pháp khí của Lữ Động Tân, nếu sau này không thể quy vị, e rằng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Khi Ngao Tông về khách sạn, hầu như mọi người đã tề tựu đông đủ.

“Tỉnh rồi sao?” Ngao Tông nhìn Lữ Nham vừa tỉnh lại, cơ thể chưa hồi phục, có chút mơ hồ nằm nửa người trên giường, trông yếu ớt.

Chương 430

“Nghe nói ngươi đi tìm kiếm rồi?” Thiết Quải Lý nhìn Ngao Tông nói.

Nhưng lại thấy trong tay Ngao Tông quả thực là thanh kiếm đó, hắn cũng không thể nói thêm gì.

“Đúng vậy, nhưng thanh kiếm này hiện giờ dường như không khác gì kiếm bình thường, không giống lắm với trước đây.” Ngao Tông nói xong, liền đặt kiếm lên bàn, để họ xem thử, có vấn đề gì không.

Thiết Quải Lý tiến lên xem xét kỹ lưỡng một lượt, quả nhiên, thanh kiếm giống hệt thanh kiếm hắn đã thấy trong ảo cảnh.

“Theo những gì đã trải qua trong ảo cảnh, thanh kiếm này vốn dĩ phải thuộc về Lữ Nham.” Ngao Tông nói xong, liền đưa kiếm cho Lữ Nham.

Lữ Nham cầm thanh kiếm trong tay, nhíu mày, nhìn có vẻ cũng có chút nghi ngờ.

Kiếm lại trực tiếp nhận hắn làm chủ sao?

Điều này cũng có chút không thông, dù sao theo Lữ Nham thấy, kiếm linh có, nhưng cũng không đến lượt hắn.

“Đó không phải kiếm linh.” Ngao Tông nhìn Lữ Nham, cười nói.

“Pháp khí, đã chọn ngươi, chứng tỏ ngươi là một trong Bát Tiên!” Thiết Quải Lý nói.

Nhưng, sau khi nghe lời đó, Lữ Nham liền mạnh mẽ đặt thanh kiếm sang một bên, như thể kháng cự.

“Sao vậy?” Thiết Quải Lý nhìn Lữ Nham, cũng cảm nhận được sự kháng cự của hắn đối với Bát Tiên.

“Bát Tiên thì sao chứ, đâu phải muốn đoạn đầu đài, làm tiên rồi, vẫn có thể hành hiệp trượng nghĩa mà!” Hán Chung Ly nhìn Lữ Nham nói.

“Chỉ là một thanh kiếm sao?

Các ngươi coi ta là Bát Tiên sao?

Hừ!

Thật nực cười!

Chẳng lẽ chỉ dựa vào một vật phát sáng, mà các ngươi cho rằng ta là Bát Tiên?” Lữ Nham lớn tiếng chất vấn.

Lúc này, Thiết Quải Lý lấy ra Tam Sinh Thạch, trên đó lóe lên ánh sáng vàng, chỉ thẳng vào Lữ Nham.

“Đây là Tam Sinh Thạch của ngươi, Tam Sinh Thạch chỉ khi gặp chủ nhân của nó, mới tỏa sáng, không thể chối bỏ.” Lời của Thiết Quải Lý, dường như Lữ Nham không nghe lọt tai một chữ nào.

Hắn quay người, đuổi những người trong phòng ra ngoài, trừ Mẫu Đơn, những người khác đều nhận lệnh trục khách.

“Nếu ngươi là thật, tại sao lại không đồng ý chứ?” Mẫu Đơn nhìn Lữ Nham, tuy là lần đầu gặp, nhưng luôn có một cảm giác như đã quen biết từ lâu.

Lữ Nham đặt bảo kiếm sang một bên, chống người ngồi dậy, nói: “Tại sao ta phải đồng ý chứ?” “Thành tiên là mong muốn của bao nhiêu người, bây giờ cơ hội này đã đến với ngươi, lẽ nào lại không muốn sao?” Mẫu Đơn cười cười, sau đó có chút buồn bã, nhưng cảm xúc như vậy cũng thoáng qua.

“Thành tiên có cái tốt của thành tiên, không thành tiên tự nhiên cũng có cái lý của nó.

Nhưng đối với ta, thành tiên thực sự là một chuyện không tốt.” Lữ Nham nói xong, liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Mẫu Đơn thấy vậy, liền đứng dậy rót một tách trà, sau đó nói: “Nếu đã nói chuyện rồi, chi bằng, nói xem có điểm nào không tốt?” “Nếu đã thành thần tiên thì có thể trường sinh, nhưng, ta cần một mạng sống lâu như vậy để làm gì?

Vốn dĩ nên sống một cuộc đời ngắn ngủi, tiêu sái mới đúng.

Hơn nữa, nếu đã trừ yêu, e rằng thành tiên rồi, sẽ không thể gặp lại ta.” Lữ Nham nói, Mẫu Đơn quả thực trong lòng giật mình.

“Ta ở đây mà!

Tại sao lại không thể gặp ta nữa chứ?” Mẫu Đơn có chút hoảng sợ, không cẩn thận làm đổ trà vào váy, liền vội vàng rời khỏi giường.

Lữ Nham thấy vậy, lập tức hiểu ra, đúng vậy.

Cô gái xinh đẹp trước mặt này, quả thực là yêu, tối hôm đó hắn quả thực nhìn thấy yêu khí, nên mới đuổi theo.

“Ngươi thực sự là yêu, Mẫu Đơn Hoa Yêu đúng không?” Lữ Nham vừa dứt lời, Mẫu Đơn ngây người nhìn hắn, luôn cảm thấy trên người hắn có bóng dáng của ai đó.

“Đúng.” Mẫu Đơn trả lời xong, mới phản ứng lại, nhưng đã nước mắt giàn giụa.

“Tái kiến.” Mẫu Đơn nói xong, liền biến mất tại chỗ.

Lữ Nham vốn định đưa tay ngăn lại, nhưng cũng chỉ vô ích.

Không lâu sau, Hán Chung Ly liền đẩy cửa vào, nhìn Lữ Nham có

chút thất vọng, đồng thời trong phòng Mẫu Đơn đã biến mất, liền hỏi: "Mẫu Đơn cô nương đâu?" Hà Hiểu Vân lo lắng cho vết thương của nàng, có chút vội vàng.

"Đi rồi." Lữ Nham chậm rãi nói.

"Nhưng, làm sao có thể?

Ta ngồi ở dưới mà." Hán Chung Ly buột miệng nói ra, sau đó mới nghĩ đến một khả năng khác.

Ngao Tông để không bị nghi ngờ, giành nói trước một bước: "Vậy là yêu đúng không?" Hà Hiểu Vân mạnh mẽ quay đầu lại, vẻ mặt khó tin nhìn Ngao Tông, sau đó quay sang Lữ Nham nói: "Nếu là yêu, ngươi có làm gì nàng không?" "Đương nhiên là không." Lữ Nham nói, giọng điệu đã tốt hơn rất nhiều, có vẻ như sắp hồi phục rồi.

Lúc này, Thiết Quải Lý vốn dĩ im lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng, chỉ thẳng vào Ngao Tông, hỏi: "Nếu là yêu, vậy chắc chắn sẽ có yêu khí.

Mấy người chúng ta không có pháp lực, trừ ngươi ra, ai lại không biết đó là yêu chứ?" Ngao Tông không tránh né vấn đề này, hắn cũng không thể không khâm phục sự tinh tế của Thiết Quải Lý.

"Dù là yêu, vậy có nhất định phải trừ tận diệt sao?

Ngươi cũng thấy rồi, nàng cũng không làm gì, lẽ nào phải giết nàng?

Trời đất hiếu sinh, vạn vật hữu linh, có thể tu hành thành linh, tự nhiên có tạo hóa.

Vì sao lại phải đa sự, một câu nói, là yêu?

Chẳng phải đang nói cho người khác biết, yêu chỉ có một con đường là giết người sao?" Ngao Tông nói khiến Thiết Quải Lý khó mà

phản bác, hắn cũng đỏ mặt tía tai nói một câu: "Ta vốn không có ý này." Hà Hiểu Vân nghe lời Ngao Tông nói, cũng có chút xấu hổ.

Nàng cũng vậy, hầu hết những người có mặt đều coi yêu quái là loại làm ác, điều đó cũng không thỏa đáng.

Cùng lúc đó, trong động phủ của Mẫu Đơn, cả người Mẫu Đơn đều bất an.

Ngay cả việc vận khí bình thường, cũng khiến nàng có chút khó khăn, thỉnh thoảng những suy nghĩ rối loạn, khiến người ta khó mà tập trung chú ý.

"Chuyện gì vậy, thế này không được rồi!" Mẫu Đơn nói, sau đó dừng vận công, nằm xuống giữa cánh đồng hoa lúc trước, ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, nàng lần đầu tiên nhìn thấy người mà nàng thường mơ thấy, trong tiềm thức cho rằng người đó là Lữ Nham, nhưng sau khi tỉnh dậy, nàng lại không biết tại sao, lại có giấc mơ và suy nghĩ như vậy.

Dù sao Lữ Nham cũng chỉ là một mục tiêu mà thôi, không phải là thứ thoáng qua, Mẫu Đơn luôn muốn an ủi, nhưng lại luôn không thể tự chủ được.

Về phía Lữ Nham thì đang nhớ lại chuyện ba trăm năm trước.

Chướng khí độc trong ảo cảnh của Mẫu Đơn, khiến hắn vô tình đánh thức ký ức tiền kiếp, ba trăm năm trước Lữ Nham, là một người say mê hoa cỏ, Mẫu Đơn, là một đóa hoa mà hắn đã dốc nhiều tâm huyết nhất.

Ngay cả trong chiến loạn, tâm huyết tiền kiếp đều bị hủy hoại trong một sớm một chiều, tất cả hoa cỏ đều bị đốt cháy, nhưng đóa Mẫu Đơn đó vẫn sống sót, trải qua ba trăm năm thời gian, cuối cùng

trở thành Mẫu Đơn Hoa Yêu như bây giờ.

"Rốt cuộc là vì sao chứ?" Gần như cùng một lúc, Lữ Nham và Mẫu Đơn đồng thanh nói ra câu này.

Chương 431

Một người vì nhớ mãi không quên, người kia thì vì ký ức tiền kiếp, nhiều lần bị quấy nhiễu.

Lúc này, Ngao Tông đã đến động phủ của Mẫu Đơn.

“Ta cảm nhận được một loại cảm xúc khác lạ.” Ngao Tông nhìn Mẫu Đơn nói.

“Sao cơ?

Thật kỳ lạ, cảm xúc cũng có thể cảm nhận được.” Mẫu Đơn đang quét dọn những cánh hoa rơi rụng trước đó, tâm trí không yên.

Không, cũng vì lời Ngao Tông nói, Mẫu Đơn có chút chột dạ.

“Nếu cần thiết, làm theo trái tim mình sẽ tốt hơn.

Dù sao không phải ai cũng có cơ hội như vậy.” Ngao Tông nhìn thẳng vào mắt Mẫu Đơn, nhìn thấy ký ức sâu thẳm nhất.

Những ký ức đó, mới là vũ khí lợi hại nhất.

Bất kể trước đây Mẫu Đơn đã nỗ lực thế nào, sử dụng mưu kế gì, cũng không mạnh bằng chấp niệm như vậy.

“Ngài, ta có chút không hiểu.” Mẫu Đơn nói, hơi dịch sang một bên, để tránh bị Ngao Tông nhìn thấu.

“Lời nói có thể hiểu được rồi.

Cái gì nên hiểu tự nhiên sẽ hiểu, không cần nói nhiều.” Ngao Tông nói xong, liền rời khỏi đó.

Nhưng, trước khi đi đã để lại một vài thứ.

Trong ba trăm năm tu luyện của Mẫu Đơn, nàng đã hoàn toàn

phong ấn ký ức trước đây, nhưng vì sức mạnh không đủ, luôn có một số ký ức lén lút thoát ra, vì vậy, mỗi khi mơ thấy người đó, đó chính là tiền kiếp của Lữ Nham.

Ngao Tông dứt khoát để lại sức mạnh giải phóng ký ức trong động phủ của Mẫu Đơn, sau khi hắn đi, sức mạnh đó sẽ được giải phóng, như thể khí thể vậy, từng chút một thấm vào ký ức của Mẫu Đơn, mở ra một đoạn ký ức bị phong ấn.

Tất cả mọi thứ trước đây, từ từ hiện rõ trong tâm trí Mẫu Đơn, quả nhiên, đúng như nàng đã biết.

Vài ngày sau đó, Ngao Tông và Hà Hiểu Vân đều không thể gặp Lữ Nham, Ngao Tông thì có thể thông qua Mẫu Đơn, biết được tình hình gần đây của Lữ Nham.

Rõ ràng, Lữ Nham đã biết sự thật, nhưng người trong cuộc thì mờ mịt, lại có ai có thể tự mình giải thoát khỏi điều đó chứ?

Lữ Nham vẫn luôn tìm kiếm Mẫu Đơn, Mẫu Đơn từ chỗ ban đầu tránh mặt, đến cuối cùng ngồi xuống tâm sự, cũng đã trải qua vài ngày đấu tranh tâm lý.

Mẫu Đơn ngồi đối diện Lữ Nham, có chút hoảng sợ, không biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Dù sao nàng cũng đã biết, cái gọi là tiên yêu thù đồ, liệu có nghĩa là ngày chết của nàng đã đến không?

“Ta bây giờ chỉ là một phàm nhân, lại có thể giết được ngươi sao?

Rõ ràng giết ta, sẽ hiệu quả hơn nhiều.” Lữ Nham như thể biết suy nghĩ của Mẫu Đơn.

Thực tế, quả thực là như vậy, sau khi trải qua sự kiện này, Lữ Nham đã biết suy nghĩ của Mẫu Đơn.

Có lẽ vì sự chăm sóc tỉ mỉ ở tiền kiếp, giữa hai người đã để lại một ràng buộc sâu sắc, Ngao Tông ở không xa nhìn mọi thứ.

Trong mắt hắn, Lữ Nham và Mẫu Đơn quả thực có mối quan hệ ràng buộc sâu sắc, tuy những sợi tơ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng trong lý trí của Ngao Tông, hắn có thể cảm nhận được những sợi tơ đang liên kết.

"Thật thú vị quá." Ngao Tông để lại một câu nói xong, liền rời khỏi động phủ.

Khi về khách sạn, Hà Hiểu Vân, Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý thì đang đợi trong phòng khách sạn.

"Sao vậy?

Có nhiều người đợi ta vậy sao!" Ngao Tông trêu chọc nói.

Nhưng, Hà Hiểu Vân tiến lên hỏi trước: "Tiên trưởng, chuyện là vậy, tuy có chút thất lễ, nhưng ta luôn cảm thấy, ngài có thể biết được những chuyện sắp xảy ra, đúng không?" Ngao Tông có chút ngạc nhiên, nàng có thể nhìn thấu một tầng, xem ra quả thực có tiên tư.

Nhưng Ngao Tông cũng không che giấu, chỉ là không hỏi thì không nói.

Bây giờ đã hỏi rồi, thì cũng không có gì tốt để che giấu.

"Đúng vậy, không sai.

Ta biết những chuyện sắp xảy ra." Ngao Tông nói một cách bình thản.

Nhưng, những người còn lại trong phòng, thì không bình tĩnh như vậy nữa, tất cả mọi người đều trong trạng thái kinh ngạc.

"Không đúng a!

Ngay cả Ngọc Đế, cũng chỉ có thể bói hung cát, những thứ ngoài

Thiên Đạo, càng không có cách nào biết được.

Ngươi, lại hoàn toàn biết được!" Hán Chung Ly là người đầu tiên mở miệng sau cơn sốc, nhưng lại vô tình để lộ một số chuyện của Thiên Đình.

"Cho nên a!

Thiên Đình bây giờ so với thời kỳ Thượng Cổ đã suy tàn quá nhiều rồi, ngay cả những chuyện này cũng không biết, chỉ biết chờ đợi cái gọi là Thiên Đạo." Ngao Tông có chút châm biếm nói.

Nhưng, đối với điều này, Thiết Quải Lý cũng có chút phản kháng.

Dù sao trước đây vẫn luôn nghe mệnh Ngọc Đế, bây giờ lại xuất hiện một người mạnh hơn cả Thiên Đình, dù sao cũng có chút khó chấp nhận.

"Ngươi, là phe nào?" Thiết Quải Lý nhìn chằm chằm Ngao Tông, như thể Ngao Tông là một nhân vật nguy hiểm.

"Đừng căng thẳng như vậy, rõ ràng ngay từ đầu ta đã nói rồi, ta là người Minh tộc." Ngao Tông có chút bất lực nói.

"Minh tộc?" Hà Hiểu Vân nghe vậy, có chút mơ hồ, không ngờ lại là lần đầu tiên nghe thấy Minh tộc.

"Đơn giản là, Minh tộc có thể siêu thoát Lục Đạo bên ngoài, không chịu luân hồi." Ngao Tông nhìn những người trước mặt, đơn giản giải thích.

"Nhưng, điều đó không hợp với lẽ thường!" Thiết Quải Lý không hiểu.

"Đúng vậy!

Hơn nữa, trên đời này hẳn là căn bản không có Minh tộc chứ!

Chẳng lẽ, ngươi tự biên tự diễn ra." Ánh mắt nghi ngờ của Hán

Chung Ly khiến người ta khó chịu.

"Tộc nhân của ta ở xa vạn dặm, ta chỉ là được phái xuống để phát triển Minh tộc mà thôi." Ngao Tông cố ý hạ thấp thân phận của mình.

Dù sao, nếu nói ra sự thật, e rằng khó mà đi cùng đường với họ.

Câu chuyện Bát Tiên, dù sao cũng phải tự mình trải nghiệm sau đó mới hay.

"Vậy, tộc nhân của ngươi đông đảo sao?

Bị phái xuống truyền giáo sao?" Thiết Quải Lý nhìn Ngao Tông, hắn cũng là người duy nhất trong phòng này còn tỉnh táo.

"Quả thực có thể nói như vậy." Ngao Tông cũng chỉ có thể gật đầu như vậy.

Chương 432

Dù sao, điều đó cũng nằm trong phạm vi có thể hiểu được.

"Vậy ta hiểu rồi.

Cho nên, ngươi muốn mượn Thiên Đạo ở đây, nên mới đi cùng chúng ta." Hán Chung Ly nhắc lại lời Ngao Tông trước đó.

"Vậy nếu đã như vậy, lại phải đi Đông Hải, vậy ta có bạn đồng hành rồi a!" Hà Hiểu Vân có chút vui vẻ nói.

Ngao Tông thì có chút yên tâm, dù sao sự nghi ngờ của Thiết Quải Lý, cũng đã được dập tắt vào khoảnh khắc này.

Lúc này, Lữ Nham đột nhiên đẩy cửa vào, đi theo sau hắn, chính là Mẫu Đơn.

"Sao, đã bàn bạc xong rồi sao?" Ngao Tông nhìn Mẫu Đơn và Lữ Nham nói.

Nhưng, Mẫu Đơn đối với Ngao Tông, dù sao cũng có chút sợ hãi, dù sao trên người nàng còn có phong ấn mà Ngao Tông đã để lại để uy hiếp, nếu một ngày nào đó, yêu quái bị giết, nàng sẽ cảm thấy áy náy.

"Đưa tay ra." Ngao Tông nói với Mẫu Đơn.

Những người khác đều không hiểu ý Ngao Tông, nhưng Mẫu Đơn thì hiểu rõ hơn ai hết.

"Ngươi nhìn ấn ký của mình xem, chẳng qua là một loại che mắt mà thôi.

Một yêu quái nhỏ, ta hà cớ gì phải làm khó ngươi chứ?" Ngao Tông nói xong, ấn ký trên lòng bàn tay Mẫu Đơn quả nhiên biến mất.

"Chuyện gì vậy?" Lữ Nham vội vàng hỏi.

Ngao Tông liếc nhìn Lữ Nham, chỉ thấy ràng buộc trên người hắn, dường như đã sâu hơn rất nhiều.

Như thể, tất cả các mối quan hệ sau khi được làm rõ, sẽ tự động sâu sắc hơn.

Ngao Tông nhìn Lữ Nham, nói: "Đây là thứ giúp ngươi che giấu yêu khí, đừng căng thẳng." Nhưng, Lữ Nham đã nhận được câu trả lời, vậy thì đến lượt Ngao Tông hỏi.

"Chuyện Quan Vũ thành tiên, ngươi đã cân nhắc thế nào rồi?" Ngao Tông hỏi.

Nhưng, lần này Lữ Nham lại có chút khó xử.

Dù sao, ngay cả ở động phủ của Mẫu Đơn, hắn cũng không thể đưa ra kết luận.

Ở đây, có rất nhiều ánh mắt đang nhìn vào sự lựa chọn của hắn, ngược lại càng khiến hắn lâm vào thế khó xử.

"Ta đang cân nhắc, nhưng, ta sẽ giúp đỡ ngươi trên đường đi." Lữ Nham cuối cùng chỉ có thể nói ra một câu.

"Nếu đã như vậy, vậy ngươi hãy mang thanh kiếm này theo.

Dù sao cũng là một pháp khí, trên đường có nguy hiểm cũng có thể tự vệ." Ngao Tông nói xong, trong tay biến hóa ra thanh kiếm lúc trước, ném cho Lữ Nham.

"Vậy, Mẫu Đơn cô nương có muốn đi cùng ta không?" Hà Hiểu Vân nhìn Mẫu Đơn nói.

Hà Hiểu Vân rất hoan nghênh có thêm nữ tử trong đội ngũ này.

Dù sao đều là nữ tử, cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

Sau khi mọi việc được định đoạt, một khối Tam Sinh Thạch khác liền bắt đầu lóe sáng.

Khối Tam Sinh Thạch này, chỉ hướng về phía kinh thành.

“Thật là, tạo hóa trêu người a!” Ngao Tông nhìn bản đồ, có chút bất lực nói.

“Sao vậy?” Hà Hiểu Vân có chút không hiểu, bản đồ này không phải bản đồ bình thường sao.

Ngao Tông nhìn Hà Hiểu Vân nói: “Ngươi quá đơn giản rồi.

Xem ra, chúng ta phải đi kinh thành rồi.

Nhưng, ta thấy, trừ ta và Mẫu Đơn ra, tất cả đều không có pháp lực, cần phải đi bộ.

Có lẽ sẽ mất hơn nửa tháng!” “Vậy thì quá lạc quan rồi, trên đường đi, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra!

Cho nên, nửa tháng cũng là quãng đường nhanh nhất rồi.” Thiết Quải Lý tạt một gáo nước lạnh, khiến người ta khó mà chấp nhận.

Nhưng, lúc này, Hán Chung Ly lại đưa ra một vấn đề hữu ích: “Vậy, thời gian trước, kẻ hút tinh khí, rốt cuộc là ai?” Khi nói lời đó, hắn đang nhìn Mẫu Đơn, đương nhiên là nghi ngờ Mẫu Đơn.

“Không phải ta, là Long Cung.

Có một lần ta gặp phải, trên người nó có khí tức của Long Cung.” Mẫu Đơn nói xong, hầu hết tất cả mọi người đều nghĩ đến Hoa Long.

“Hoa Long?” Thiết Quải Lý nói.

Mẫu Đơn thì lắc đầu, nói: “Không phải Hoa Long, người đó ngay cả ta cũng không đánh lại, chỉ là một tiểu lâu la từ Long Cung chạy ra mà thôi!” “Thật sao?” Hán Chung Ly hỏi Ngao Tông.

Dù sao, ở đây, chỉ có Ngao Tông có pháp lực, có thể biết được quá khứ và tương lai.

“Có lẽ vậy!

Ta chỉ biết không phải Mẫu Đơn, vì trên người nàng không có mùi vị của con người.

Có lẽ vì sự xuất hiện của ta, nên một số chuyện đã thay đổi, ta chỉ có thể biết hướng đi đại khái, không biết chi tiết.” Ngao Tông nói xong, những người có mặt đều có chút thất vọng.

“Nhưng, nếu đã thành tiên rồi, vậy chúng ta không cần trừ khử yêu tinh hút tinh khí đó sao?” Hà Hiểu Vân nói, có chút lo lắng Mẫu Đơn sẽ vì những lời này mà khó chịu, nhưng nàng ngược lại không hề để ý.

“Theo lý mà nói, quả thực cần như vậy!” Ngao Tông nói xong, liền cất bản đồ đi, không muốn đối mặt với quãng đường xa xôi đó.

Nhưng, Thiết Quải Lý lại lấy ra một bản đồ Xương Lê, dùng màu đỏ đánh dấu những người bị hại liên tiếp trong thời gian gần đây.

“Xem ra, đều là những gia đình cô quả không nơi nương tựa.” Hà Hiểu Vân cẩn thận nhận diện những gia đình trên bản đồ.

Những gia đình này, dường như đều là những người đã mất đi người thân, không ai chăm sóc.

“Dễ dàng ra tay thật, nhưng, làm sao ngươi biết được?” Ngao Tông nhìn bản đồ này, trên đó không có liên kết nào cả.

“Điều này thì không thể biết được.” Hà Hiểu Vân cũng lắc đầu.

Đột nhiên, Ngao Tông như nghĩ ra cách, nói: “Nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta dự đoán, yêu quái này, tiếp theo sẽ đi đến nhà nào thì tốt.” Hà Hiểu Vân là người hiểu rõ nhất về nơi này, nói: “Chi bằng, tối nay chúng ta đến nhà chú Vương, vợ ông ấy mất vì bệnh ác tính năm ngoái, cho nên, hẳn là phù hợp điều kiện.” Tối đó, một nhóm người ở lại nhà chú Vương, muốn ngồi đợi thỏ.

“Không có động tĩnh gì sao?” Thời gian đã gần giờ Tý, Hán Chung Ly có chút mất kiên nhẫn.

“Có khi nào theo chú Vương, đi đến chỗ Hà Hiểu Vân không?” Lữ Nham hạ giọng nói.

“Không thể nào, ta đã thiết lập kết giới ở đó, người khác không thể cảm nhận được nơi đó.

Cho nên, không thể xảy ra chuyện ở nhà Hà Hiểu Vân được.” Ngao Tông vừa nói xong, liền nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Trong đại đường nhà chú Vương, một động quang nhấp nháy ánh sáng thất sắc đột nhiên xuất hiện, từ khoảng không ở giữa, đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Bóng người đó nhìn như một nữ tử.

Chương 433

Chỉ thấy nàng bước ra khỏi động quang, đi dạo trong đại đường, như thể đang tìm kiếm gì đó.

“Kia, dì Vương!” Hà Hiểu Vân suýt chút nữa kinh hô.

Nhưng, Ngao Tông dùng pháp thuật, giam cầm bóng đen đó tại chỗ.

“Chuyện gì vậy?” Đợi Hà Hiểu Vân thắp sáng tất cả đèn trong nhà, xác nhận kẻ giả dạng này thực sự là dì Vương, nàng càng khó tin hơn.

“Không đúng!

Đây là cái gì!” Ngao Tông nhìn động quang đó, có chút tò mò.

“Ở đây, là Nữ Oa Động Thiên.” Dì Vương yếu ớt nói.

“Nữ Oa Động Thiên?” Ngao Tông nhìn dì Vương, đảo có chút kinh ngạc.

Nữ Oa Động Thiên Ngao Tông đương nhiên đã nghe nói đến, nhưng không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Nữ Oa Động Thiên, có thể giao tiếp với một khe nứt quá khứ và tương lai, xuyên qua thời không, Ngao Tông biết sẽ xuất hiện ở Đông Hải trong Bát Tiên, nhưng, bây giờ xuất hiện chỉ để truyền tống một linh hồn, có chút không thông.

“Vậy thì, những người đó đều quay về thông qua Nữ Oa Động Thiên!” Hà Hiểu Vân là người đầu tiên phản ứng.

“Cho nên căn bản không có yêu tinh, chỉ là Nữ Oa Động Thiên đã truyền tống những linh hồn đó trở về, chỉ là, linh hồn ở trong thời

không lâu, sẽ bị tổn thương, nên mới hấp thụ tinh khí của con người." Ngao Tông nói xong, không khỏi cảm thấy khó tin, tất cả sự thật lại là như vậy.

"Nhưng, Nữ Oa Động Thiên thì thần bí khó lường, nhưng, bây giờ lại thường xuyên xuất hiện ở Xương Lê, ta cảm thấy, không phải là trùng hợp." Ngao Tông nói, cảm thấy có chút không ổn.

"Nếu đã như vậy, vậy vào xem sao!" Ngao Tông nghĩ, liền động thân đi vào.

Những người bên cạnh, căn bản không kịp kéo lại, tương tự, lối ra vào Nữ Oa Động Thiên, sau khi hắn đi vào, liền đóng lại.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Hà Hiểu Vân nhất thời không biết phải làm sao cho tốt, dù sao pháp lực của những người này căn bản chưa hồi phục, đối mặt với linh hồn này, cũng không biết phải đối phó thế nào.

Ở một bên khác của Nữ Oa Động Thiên, Ngao Tông lại như cá gặp nước.

"Thì ra là vậy, Nữ Oa Động Thiên, phức tạp rắc rối, giống như mê cung.

Mỗi một con đường đều dẫn đến một nơi khác nhau, đồng thời cũng là một kết cục khác nhau.

Nữ Oa tạo ra thứ như vậy, quả nhiên không nhìn lầm người!" Ngao Tông nói, chọn một con đường đi vào bên trong.

Suốt đường đi chim hót hoa hương, ngược lại khiến Ngao Tông có chút không thích ứng.

Nơi càng đẹp, càng nguy hiểm, đó là tín điều khám phá của Ngao Tông.

Quả nhiên, ở cuối con đường, là một bãi biển.

Trên đó tử thương vô số, bằng vào ký ức trước đây, nơi này hẳn là nơi Bát Tiên đại chiến với Đông Hải rồi.

Nhưng, kết cục này thì không đẹp rồi, Bát Tiên đều trọng thương nặng, nằm trên bãi cát, chờ đợi Long Vương tế cát.

Ngao Tông nhìn những thi thể trên bãi cát, rồi quay bước rời đi, nhưng không ai nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Quả thật, bản thân Ngao Tông không thuộc về thế giới này, hắn chỉ xem được một phần kết cục mà thôi.

Nhưng, khi Ngao Tông định rời đi, cảnh tượng phía sau hắn đột nhiên biến đổi.

Bầu trời hoàng hôn vốn ấm áp, chợt trở nên càng thêm u ám, ẩn hiện những tia sáng màu tím sẫm lập loè trên không.

Kẻ đáng lẽ phải chết trên bãi cát, lại đột nhiên khoác lên mình bộ khôi giáp màu tím thẫm, tựa hồ đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ngao Tông nhìn về phía xa, trên đảo Bồng Lai kia dường như có một bóng hình, nhìn kỹ lại thì cũng có chút quen mắt.

Đó là Ngao Tông của tương lai.

Hắn đã mượn Thiên Đạo của thế giới này để dẫn dắt Minh tộc đến đây.

Ngao Tông vội vàng tránh đi, bởi vì, nếu ở cùng một thời không lại gặp chính mình trong tương lai, sẽ hình thành một nghịch lý, khiến thời không xuất hiện vấn đề lớn hơn. "Thì ra ta mới là biến số đó." Ngao Tông rời khỏi cảnh tượng đó, nhìn những ngã rẽ và một lối thoát khác, hắn do dự.

Dù sao, nếu có thể biết được tương lai, điều đó sẽ cung cấp trợ

lực lớn hơn cho con đường của hắn.

Nhưng, nếu đã làm vậy, chẳng phải sẽ né tránh những lựa chọn khác, kết cục sẽ không còn được hình thành từ những lựa chọn đó nữa sao?

Ngao Tông nhìn lối thoát kia, dứt khoát quyết nhiên bước ra ngoài. "Sao rồi?

Bên trong thế nào?" Hán Chung Ly nóng lòng tiến tới, muốn hỏi rõ tình hình. "Bên trong quả thật có tương lai và quá khứ, nhưng ta chỉ xem tương lai mà thôi." Ngao Tông nói xong, những người còn lại dường như đều mắt sáng rực, nhìn Ngao Tông, hy vọng biết được kết quả cuối cùng.

Ngao Tông tự nhiên cũng biết ý định của họ, liền nói tiếp: "Tương lai sẽ do vô vàn lựa chọn quyết định, cho nên, cái tương lai ta xem, cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Còn về kết cục cuối cùng ra sao, ta chỉ có thể nói, ta đã thành công vượt qua Đông Hải." Nghe những lời này, Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly liền vui mừng khôn xiết.

Hà Hiểu Vân thì lại càng lo lắng tình hình hiện tại, vì Nữ Oa Động Thiên sẽ đưa linh hồn của người chết vào đó. "Còn việc đó, ta không xem, mê cung được tạo thành từ những lựa chọn bên trong Nữ Oa Động Thiên, nên ta chỉ có thể nhìn thấy những thứ hữu hạn.

Nhưng, về chuyện của Vương Đại Nương, ta lại có cách." Chỉ thấy Ngao Tông đặt tay phải lên đầu Vương Đại Nương, nhanh chóng lấy đi ký ức của bà. "Tuy hồn phách không thể quay về, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những gì mắt thấy." Ngao Tông nói, rồi phóng những hình ảnh mà Vương Đại Nương nhìn thấy vào giữa không trung.

Quả nhiên, bên trong là cảnh tượng của Nữ Oa Động Thiên,

nhưng dường như lại có chút không giống lắm.

Khi Ngao Tông tiến vào Nữ Oa Động Thiên, cảnh tượng bên trong là một vùng yên bình, nhưng hiện tại nhìn lại, cảnh tượng này dường như đang bị Nữ Oa Động Thiên hấp dẫn vào trong. "Chắc hẳn có kẻ đã cưỡng ép mở Nữ Oa Động Thiên, dẫn đến sự hỗn loạn." Ngao Tông nói xong, liền một tay đưa Vương Đại Nương trở lại Nữ Oa Động Thiên, ngay sau đó, hắn rót một luồng pháp lực vào Nữ Oa Động Thiên, tạm thời đóng lại nơi đó.

Ngao Tông buộc phải làm vậy, nếu để họ biết Nữ Oa Động Thiên vốn cần hấp thu tinh hồn để duy trì vận hành, e rằng lại phải đại náo một trận, chi bằng cứ để họ tin vào lời nói thần thánh đó. "Không, không chỉ như vậy sao?

Kẻ đó muốn tinh hồn để làm gì?" Hà Hiểu Vân đi đến bên cạnh Ngao Tông hỏi. "Không, y không cần tinh hồn, y muốn ta.

Chắc hẳn là người của Long Cung, muốn nhanh chân hơn ta, tìm một người chưa thành tiên.

Ta phải nhanh chóng lên đường rồi!" Ngao Tông chuyển hướng câu chuyện sang một nơi khác.

Thực tế, quả đúng là như vậy, nếu không có kẻ cưỡng ép khởi động và mở Nữ Oa Động Thiên, thì tinh hồn trong Nữ Oa Động Thiên sẽ không thoát ra ngoài, quay về nơi cuối cùng, rồi gây hại cho những phàm nhân kia. "Nếu đã như vậy, ta hãy mau chóng lên đường thôi!

Chương 434

Nếu Long Cung nhanh chân hơn, mang người đó đi hoặc giết chết, hậu quả sẽ khôn lường." Hán Chung Ly nói xong, liền muốn lên đường.

Ngao Tông nghĩ đến chặng đường gần nửa tháng, có chút không tình nguyện, dù sao ai lại muốn đi lâu như vậy chứ! "Đi bộ mất nửa tháng, lúc đến nơi, chưa chắc đã kịp, không chừng đã thành xương trắng rồi!

Cưỡi ngựa mà đi!

Nhanh lên." Ngao Tông nói xong, liền từ không trung lấy ra mấy chục lạng bạc trắng.

Lúc đó, trời vừa tờ mờ sáng, mấy người liền vội vàng đến trường ngựa, mua những con tuấn mã tốt nhất, như vậy, khoảng bảy ngày là có thể đến nơi.

Nhưng, Ngao Tông vẫn không theo.

Hoa Long không được phép sát nhân ở nhân gian, chính xác hơn là dùng tay sát nhân.

Nếu không, sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt, thật mỉa mai, rõ ràng muốn đối đầu với Thiên Đình, nhưng lại phải chịu sự chế ước của Thiên Đạo.

Ở ngoại ô kinh thành, lại có một chuyện ồn ào.

Chỉ vì một người tên Tào Cẩn Tu, lại một lần nữa được thăng quan tiến chức.

Muội muội của Tào Cẩn Tu là đương kim Hoàng hậu, nên trong triều, mọi người đều kính cẩn gọi y một tiếng Quốc cữu.

Tuy là Quốc cữu, nhưng Tào Cẩn Tu lại là một trung thần, hiền thần nổi tiếng trong triều, với thái độ cương trực không a dua, y cũng đắc tội không ít người.

Nhưng, chung quy trong lòng y có một khúc mắc khó lòng giải tỏa.

Bởi vì thuở nhỏ đã thất lạc đệ đệ, nên trong lòng y luôn day dứt không thôi, vẫn luôn nhớ về đệ đệ, sống trong hối hận.

Hoa Long nghe sinh bình của người này, cười cười nói: "Nếu đã như vậy, chẳng phải càng dễ lợi dụng hơn sao?" Sau đó, Hoa Long liền xuất hiện trong một ngôi miếu đổ nát, nơi thường tụ tập những người ăn mày.

Hoa Long muốn tìm ra một kẻ trong số đó mà y có thể lợi dụng nhất.

Chỉ thấy y dừng lại trước một người ăn mặc rách rưới, Hoa Long có thể nhìn ra ác niệm trong lòng kẻ đó, đủ để hủy hoại vị trạng nguyên mới kia.

Lòng của những người khác hoặc thiện, hoặc thiện ác lẫn lộn, chỉ có kẻ này, sinh ra đã là ác.

Kẻ này cũng không có mấy người quen biết, vậy chính là lựa chọn tốt nhất. "Ta cho ngươi một cơ hội, để ngươi làm công tử nhà phú gia thế nào?" Hoa Long nói trước mặt kẻ đó.

Kẻ trước mặt, tên thật là Vương Nghĩa, vì nạn đói mà chạy đến đây, lang thang không nơi nương tựa. "Ngài nói đùa, ta sinh ra đã mang số mệnh nghèo khổ, ai lại để ta làm công tử phú gia chứ." Vương Nghĩa châm chọc nói, tưởng rằng đây lại là một tên công tử bột muốn tiêu khiển.

Hoa Long trực tiếp dùng phép thuật, sau đó liền xuất hiện trong một căn nhà hoa lệ, tuy không sánh được với gia đình đại phú đại quý,

nhưng ít nhất cũng nhìn ra chủ nhân của căn nhà có chút quyền thế. "Đây là đâu?" Vương Nghĩa hỏi. "Là nơi ngươi sẽ sống sau này, lựa chọn đi, ngươi có muốn không?" Tào Cẩn Nghĩa đương nhiên vạn phần nguyện ý.

Gia đình phú quý như vậy, e rằng cả đời này cũng không gặp được cơ hội như thế, nếu có thể nắm bắt cơ hội này, cả đời sẽ không phải lo cơm ăn áo mặc nữa! "Muốn, muốn, muốn!" Vương Nghĩa nói xong, Hoa Long liền cười.

Sau đó, Hoa Long đưa Vương Nghĩa trở về một quán trọ.

Hoa Long nắm cánh tay Vương Nghĩa, tức thì trong phòng tràn ngập luồng khí quỷ dị, trong đầu Vương Nghĩa đột nhiên tràn ngập những ký ức kỳ lạ, tựa như rót canh, ào ào đổ vào đầu Vương Nghĩa.

Đó là ký ức về một đứa trẻ lớn lên trong một gia đình, một đứa trẻ hiểu chuyện, hiếu thuận và thông minh, được mọi người đặt nhiều kỳ vọng.

Nhưng vào một ngày nào đó, mối ràng buộc với gia đình bị triều đình phá vỡ, sau đó liền biến mất không dấu vết.

Ký ức như vậy, vốn nên là của Tào Cẩn Nghĩa, nhưng giờ đây lại bị quán nhập vào đầu Vương Nghĩa, ký ức vốn thuộc về Vương Nghĩa, chỉ còn lại những ngày tháng làm ăn mày, cho nên, hiện tại Vương Nghĩa, đã trở thành kẻ có cuộc đời của Tào Cẩn Nghĩa.

Một ngày sau, một người ăn mày bất tỉnh trước cửa Tào phủ.

Tào gia tuy là gia đình quyền quý, nhưng gia phong lại thuần lương, một lòng hướng thiện.

Trong đó, có một nguyên do đặc biệt, e rằng là do lão thái thái của Tào gia, vì muốn cầu phúc cho đứa con trai thất lạc.

Tào Cẩn Nghĩa tự nhiên được tiếp vào Tào gia chăm sóc, thỉnh đại

phu đến khám bệnh.

Nhưng, trong quá trình chăm sóc, Tào lão phu nhân cũng phát hiện ra vết bớt độc đáo trên người Tào Cẩn Nghĩa, cộng thêm những ký ức kia, liền một lòng nhận định Tào Cẩn Nghĩa chính là con trai của mình.

Tào Cẩn Tu sau khi bãi triều trở về, phát hiện trong nhà có thêm một nam tử y phục hoa quý, nhất thời cũng khó lòng chấp nhận. "Vị này là ai?" Tào Cẩn Tu nhìn lão phu nhân Tào gia hỏi. "Là Tào Cẩn Nghĩa đó!

Sáng nay được phát hiện bất tỉnh trước cửa nhà ta, mới biết, là Cẩn Nghĩa!" Lão phu nhân nói khi đó, vô cùng kích động.

Nhưng, Tào Cẩn Tu lại mang thái độ hoài nghi, ban đầu đã chấp nhận Tào Cẩn Nghĩa, nhưng lại ngầm phái người đi điều tra nơi chốn của Tào Cẩn Nghĩa, xem có đúng sự thật không. "Quả nhiên là Cẩn Nghĩa!" Tào Cẩn Tu khi nhìn thấy kết quả điều tra, cũng không kìm được sự kích động.

Nhưng, Tào Cẩn Nghĩa lại không như Tào Cẩn Tu tưởng tượng, trưởng thành thành một người mang đại nghĩa, ngược lại trên người lại đầy rẫy những thói hư tật xấu của phường du côn.

Hành vi của Tào Cẩn Nghĩa khiến Tào Cẩn Tu khó lòng chấp nhận, nhưng y luôn cho rằng Tào Cẩn Nghĩa bản tính không xấu, vẫn luôn muốn dạy bảo y hướng thiện, phân biệt thị phi.

Nhưng, khi thực sự gặp chuyện, lại vì Tào lão phu nhân nuông chiều mà khó lòng xử phạt.

Một mặt là trách nhiệm đạo nghĩa, một mặt là sự day dứt đối với đệ đệ, Tào Cẩn Tu ngày ngày giằng xé giữa hai bên, vô cùng thống khổ. "Tuy ngày ngày dạy bảo Cẩn Nghĩa, nhưng y lại ngày ngày gây

họa, không một chút đức hạnh nào đáng có." Tào Cẩn Tu trút nỗi khổ tâm trong lòng với mẫu thân, nhưng Tào lão phu nhân lại vẫn bao che cho Tào Cẩn Nghĩa. "Không phải vì thất lạc gia đình, lưu lạc bên ngoài mà y mới nhiễm những thói xấu đó sao.

Là trưởng tử, con nên bao dung hơn, dạy bảo nhiều hơn mới phải." Tào gia lão phu nhân, không hề có ý định xử phạt Tào Cẩn Nghĩa, Tào Cẩn Tu đành phải thôi.

Nhưng, họa đoan chung quy vẫn là họa đoan, rồi cũng sẽ tích tụ theo thời gian, bùng phát ở một lúc nào đó.

Một ngày trước khi Ngao Tông đến kinh thành, Tào Cẩn Nghĩa cuối cùng đã gây ra một vụ án mạng.

Tại một quán trà, Tào Cẩn Nghĩa thấy muội muội của ông chủ xinh đẹp, liền nảy sinh ý định chiếm đoạt, nhưng, ai lại ngoan ngoãn để người khác mặc sức chém giết chứ?

Ông chủ quán trà tìm cách đuổi Tào Cẩn Nghĩa ra khỏi quán, nhưng lại chọc giận y.

Tối hôm đó, bên ngoài cửa quán trà liền phát hiện có kẻ muốn phóng hỏa đốt quán, nhưng đã bị ngăn cản.

Kẻ ngăn cản đó chính là Ngao Tông và đoàn người, nhưng, lúc đó chỉ có Hà Hiểu Vân, Lữ Nham và Ngao Tông.

Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly thì đang trên đường, họ nghe được một tin tức về "trích tiên" ở vùng ngoại ô kinh thành, với niềm tin không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, liền hướng về phía đó.

Chương 435

Nhưng, tuy quán trà đã được cứu, nhưng muội muội của ông chủ, lại ở trong nhà, bị kẻ khác siết cổ đến chết.

Khi cả đoàn người chạy đến nhà, lại phát hiện tình cảnh muội muội đã thảm tử. "Ta nhất định phải giết chết tên Tào Cẩn Nghĩa đó, dù phải ngồi tù, cũng là vì dân trừ hại!" Ông chủ ngồi bệt trên đất, hung ác nói. "Tào Cẩn Nghĩa?

Là ai?" Ngao Tông nghe cái tên này, cảm thấy quen tai, nhưng cũng không biết rốt cuộc là ai.

Ngao Tông thầm nghĩ, chẳng lẽ là em trai của Tào Quốc cữu?

Nhưng, một người đầy rẫy tội ác như vậy, sao có thể liệt vào hàng tiên ban.

Nhưng vấn đề là, kẻ này chắc chắn có đủ mọi mối liên hệ với Tào Quốc cữu, nếu không, sao có thể bị Hoa Long lầm tưởng chứ! "Là đệ đệ của Tào Cẩn Tu, cũng là Quốc cữu đó.

Thời gian trước, y xuất hiện trước cửa Tào gia, Tào gia cũng nhận y, hừ, lão thiên gia cũng thật mù mắt!" Ông chủ nói xong, liền từ nhà bếp lấy ra một con dao, xem ra muốn tự tay giải quyết Tào Cẩn Nghĩa. "Nếu đã vậy, đó là Quốc cữu, giết hoàng thân quốc thích sẽ bị tru di cửu tộc.

Theo ta thấy, hãy để hoàng gia trừng trị là tốt nhất." Ngao Tông nói xong, trong lòng đã có một kế hoạch.

Nhưng, ông chủ dường như có chút nghi ngờ ý đồ của hắn, dù sao, đây là một người ngăn cản y đi báo thù. "Cứ việc tin ta, bất kể kết quả thế nào, đều sẽ khiến ngươi hài lòng." Ngao Tông nói xong, ông

chủ nhìn thi thể muội muội trên đất, lại nhìn người cha già nua của mình, nghĩ đến tội danh tru di cửu tộc, liền đặt con dao xuống.

Dù sao, nếu cứ xông đi giết người, có thể sẽ bị bắt trước, sau đó bị giết với tội danh đó.

Tào gia, vẫn sẽ là Tào gia đó, thật sự không đáng để mất nhiều như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai, cửa nha môn đã bị vây kín mít. "Nộp đơn kiện!" Phủ doãn đại nhân nhìn đơn kiện, không khỏi cau mày.

Trên đơn kiện, cái tên Tào gia quá rõ ràng, phủ doãn đại nhân cũng lâm vào cảnh khó xử.

Dù sao, tố cáo Quốc cữu, đâu phải chuyện nhỏ. "Sao rồi?

Khó bắt đầu xét xử sao?" Ngao Tông đứng một bên, nhìn phủ doãn, hỏi. "Tố cáo đương triều quốc thích, được không?" Phủ doãn đại nhân không nói nhiều, chỉ hỏi thêm một lần.

Trong triều có luật pháp, người tố cáo đương triều quốc thích, nếu không có chứng cứ xác đáng, vu cáo quốc thích, thì cũng là tội chết.

Những người có mặt đều hiểu chuyện này, phủ doãn cũng không muốn uổng phí mạng người.

Ngao Tông chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: "Đúng, ta muốn tố cáo đệ đệ của Tào Quốc cữu, Tào Cẩn Nghĩa.

Tố ba tội lớn: một là cưỡng hiếp thiếu nữ không thành, xấu hổ mà hóa giận sát hại nàng.

Hai là thân là con nhà quan lại cao cấp nhưng không làm gương, ức hiếp bá tánh, làm đủ mọi điều ác.

Ba là ngụy tạo thân thế, lừa dối hoàng thân quốc thích, vốn là kẻ bùn đất lại muốn làm thượng hoàng." Phủ doãn nghe xong vô cùng

kinh ngạc, thực ra trong lòng cũng rất căm ghét kẻ Tào Cẩn Nghĩa lai lịch bất minh này.

Y ngang nhiên xuất hiện trong phủ Quốc cữu, cậy vào thân phận hoàng thân quốc thích, thường xuyên ăn quỵt trên phố, trêu ghẹo dân nữ.

Kẻ đó đã làm kinh thành vốn yên bình, bách tính an cư lạc nghiệp trở nên ô yên chướng khí.

Chịu ảnh hưởng của tên đệ đệ phá gia này, danh vọng của Tào Quốc cữu trong lòng bách tính cũng lung lay.

Hoàng đế vốn đã trọng dụng Tào Quốc cữu, cũng bắt đầu bất mãn với vị Quốc cữu này, cho rằng nếu đã không có năng lực dạy dỗ tốt đệ đệ, thì làm sao có thể có năng lực cai trị tốt quốc gia.

Chính là cái gọi là "Một nhà không quét, sao quét được thiên hạ!" Chính vì vậy, mấy ngày gần đây, mấy chính sách tiện dân mà Tào Quốc cữu đề xuất đều bị Hoàng đế phủ quyết, tiếng nói phản đối trong triều đình cũng ngày càng lớn, Tào Quốc cữu trên triều đường cũng ngày càng như đi trên băng mỏng.

Phủ doãn vốn xuất thân từ hàn môn, được Tào Quốc cữu một tay đề bạt, mang ơn tri ngộ đối với Tào Quốc cữu.

Do đó, y hy vọng có thể hết sức giúp đỡ Tào Quốc cữu, không để Tào Cẩn Nghĩa trở thành vết nhơ trong cuộc đời của Tào Quốc cữu thanh liêm như trăng sáng.

Nhưng đối với một kẻ ác bá vô ác bất tác như vậy, phủ doãn thực sự không thể dung thứ, trái với đạo làm quan phụ mẫu.

Thế là phủ doãn liền gửi gắm hy vọng vào người nam nhân thần bí khó lường kia, trực giác nhiều năm làm quan mách bảo y, người nam nhân này e rằng ngay cả Hoàng đế trước mặt cũng phải cung kính

nhường nhịn.

Phủ doãn chỉnh lý lại suy nghĩ, dứt khoát vỗ mạnh chiếc kinh đường mộc màu đỏ: "Truyền Tào Cẩn Nghĩa!" Trong lòng y nghĩ, thiên hạ đã yên bình quá lâu rồi, sắp phải loạn rồi.

Đợi chừng hai canh giờ.

Bổ khoái mới từ lầu xanh tìm được kẻ mê muội đó, đợi đến khi y tỉnh táo đến nha môn, đã là hai canh giờ sau!

Tào Cẩn Nghĩa khoác trên mình chiếc cẩm bào hoa lệ, thứ gấm Tô Châu mà lão phu nhân Quốc cữu đã sai ba mươi tú nữ thêu dệt suốt đêm, dưới ánh mặt trời, kim tuyến ngân tuyến lấp lánh, cả người y rực rỡ sáng chói.

Nhưng Tào Cẩn Nghĩa trước mắt rõ ràng không có dáng vẻ tiên nhân như vậy, thân hình y vì trường kỳ say rượu và chìm đắm trong tửu sắc đã sớm trở nên suy yếu vô lực.

Y một tay đẩy phán quan ra, rồi ngồi vào vị trí của phán quan, ăn trái cây do gia phó mang tới.

Y thờ ơ nói: "Tìm ta có việc gì quý báu?

Nếu không có việc gì, ta về nhà ăn cơm đây, ta không thể ở lại cái nơi bẩn thỉu này quá lâu, ca ca của ta Tào Quốc cữu đang đợi ta đấy." Lữ Nham đứng bên cạnh nãy giờ im lặng cuối cùng cũng không kìm được cơn tức giận mà nói: "Cưỡng hiếp dân nữ mà còn ngang ngược như vậy, không lôi ra chém đầu thị chúng thì thật đáng tiếc!" Tào Cẩn Nghĩa thờ ơ nói: "Dân nữ, là dân nữ nào chứ?

Phụ nữ trong tay ta đếm không xuể, chỉ cần ta phất tay là có bao nhiêu cô nương nguyện ý tự mình đầu hoài tống bão, huống chi ta.

Ngày ngày vạn mối cơ hội đâu có thời gian đi đáp lại những thứ nữ đó, thật là chuyện nực cười, vả lại ngươi có bằng chứng không?"

Đồng thời, Hà Tiên Cô vừa là y giả vừa là thiếu nữ, lúc này tiến lên.

Nàng nói: "Ta có thể chứng minh muội muội đó bị người ta sát hại, đây là báo cáo khám nghiệm tử thi của ta.

Khi ta khám nghiệm tử thi, thấy trong tay người chết nắm chặt một sợi tơ, sợi tơ này có lẽ cùng chất liệu với gấm Tô Châu mà Tào Cẩn Nghĩa đang mặc trên người." Tào Cẩn Nghĩa nghe xong khinh miệt nói: "Thì sao chứ, không thì sao chứ, điều đó không thể chứng minh ta đã giết người phụ nữ đó, nói không chừng nàng ta leo lên giường của ta, cố ý cào rách y phục của ta, vu oan cho ta phải chịu trách nhiệm.

Cái dân nữ đó nhan sắc ta nào có thèm nhìn, nếu nàng ta leo lên giường của ta, ta ngược lại có thể suy xét." Nói rồi y cười một cách dâm ô.

Chủ quán trà có muội muội bị Tào Cẩn Nghĩa giết chết, lúc này không thể nhịn được nữa, xông đến bên Tào Cẩn Nghĩa muốn giết y, nhưng lại bị tay chân của Tào Cẩn Nghĩa ngăn lại, rồi bị đá mấy cước.

Chủ quán quỳ trên đất ôm đầu khóc lóc, kêu lên: "Thế giới này rốt cuộc có vương pháp, có chính nghĩa hay không, loại súc sinh này đáng lẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục!" Rồi y quay sang phủ doãn khóc: "Đại nhân!

Kẻ bại hoại này đã giết chết muội muội của ta.

Muội muội ta vốn chỉ lên phố mua chỉ, may y phục, y trên đường nhìn thấy dung mạo muội muội ta, thấy sắc dục nổi lên, liền cứng rắn muốn kéo nàng về làm tiểu thiếp, muội muội ta tự nhiên không chịu.

Y đã giết chết muội muội ta.

Muội muội đáng thương của ta, vốn định năm nay sẽ thành thân."

Tào Cẩn Nghĩa cười lớn, ha ha ha, có bằng chứng nào chứng minh muội muội ngươi do ta giết không?" Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly đứng bên cạnh Ngao Tông đã sớm sốt ruột không yên, liền thúc giục Ngao Tông vẫn luôn im lặng: "Không phải ngươi luôn có cách sao?

Nói mau đi chứ!" Ngao Tông thản nhiên lắc đầu, sau đó phất tay một cái, Tào Cẩn Nghĩa vẫn luôn ngang ngược không biết trời cao đất dày liền rơi vào một ảo cảnh được đo ni đóng giày riêng cho y.

Chương 436

Trong ảo cảnh, y nhìn thấy cô gái bị y khinh bạc rồi sát hại, biến thành một nữ quỷ mười ngón tay đỏ máu, chân dưới lênh láng nước máu, từng bước chân in dấu máu hướng về phía y.

Nàng không ngừng truy vấn: "Vì sao ngươi lại giết ta, nói đi vì sao ngươi lại giết ta?" Ngoài cửa, âm phong nổi lên dữ dội, bên cạnh Tào Cẩn Nghĩa không một bóng người, bên tai y xuất hiện từng trận tiếng quỷ gào, những con quỷ lớn nhỏ ở bên cạnh, gào thét bên tai y, trả mạng ta, trả mạng ta.

Tào Cẩn Nghĩa lại nhìn thấy Địa ngục Tiên Đát trong mười tám tầng địa ngục, nơi trói tội nhân vào những cây cột sắt đỏ rực đang cháy, một bên lại liên tục đổ nước lạnh, không cho chết mà cũng không ngừng lại." Tào Cẩn Nghĩa sợ hãi tột độ, hai mắt mở to, ngã quỵ trên đất, lảo đảo lùi về phía sau không ngừng: "Đừng mà, nếu không phải ngươi không chịu thuận theo ta, ta có đến nỗi giết ngươi đâu?" Đột nhiên ảo cảnh biến mất, Tào Cẩn Nghĩa mồ hôi đầm đìa, y phục xộc xệch quỳ trên đất, hoảng sợ nhìn về phía bách tính đang vây xem.

Những lời y nói ra đã bị bách tính và phủ doãn nghe thấy hết.

Lại có những bách tính kích động phun một ngụm nước bọt về phía y, ném trứng thối, rau thối.

Tào Cẩn Nghĩa vô cùng thảm hại, y định trừng Ngao Tông một cái, nhưng lại bị khí chất lạnh lùng tuấn tú của Ngao Tông làm cho kinh hãi, chỉ có thể nhìn về phía bách tính xung quanh: "Cứ nhìn đi, cứ nhìn ta đi, ta sẽ bảo ca ca ta giết các ngươi!" Phủ doãn ba lần vỗ kinh đường mộc: "Tội nhân này, đợi Tào Quốc cữu chấp thuận thì sẽ giam

vào ngục." Tin tức không lâu sau đã truyền về phủ Tào Quốc cữu, lão phu nhân liền ngất xỉu trong sân.

Tào Quốc cữu về nhà còn chưa kịp uống một ngụm nước, vội vàng cởi triều phục rồi chạy đến nha môn.

Suốt đường đi bách tính đều cúi đầu nói nhỏ, Tào Quốc cữu mang khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ đến nha môn hỏi phủ doãn chuyện gì đã xảy ra, phủ doãn liền kể rõ ngọn ngành mọi chuyện cho Tào Quốc cữu.

Tào Quốc cữu tuy trong lòng cũng đau xót vì đệ đệ vừa mới tìm lại được đã bị tống vào đại lao, nhưng y không vì thế mà mất đi lý trí.

Quốc có quốc pháp, y sẽ không dung thứ cho tội hành của đệ đệ.

Y quay người đối với bách tính nói: "Ta đã không dạy dỗ tốt đệ đệ, trưởng huynh như phụ.

Ta nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích hợp lý về chuyện này." Nói xong liền cúi sâu ba cái về phía bách tính.

Đợi đến khi phiên xét xử tiếp theo kết thúc, trăng đã lên đỉnh đầu, Tào Quốc cữu an ủi thỏa đáng ông chủ quán trà cùng những người khác, và hứa rằng nhất định sẽ cho họ một công đạo.

Rồi y tự tay kéo Tào Cẩn Nghĩa vào đại lao, để y chịu hình phạt ba mươi đại bản.

Phải biết rằng, ba mươi đại bản trong nha môn kinh thành có thể đánh cho một tráng sĩ cường tráng cũng phải nát thịt bươm máu.

Huống chi là thân thể hư nhược như Tào Cẩn Nghĩa.

Tất cả là để y khắc sâu sám hối về hành vi của mình.

Sau đó, Tào Quốc cữu nhìn về phía năm người có dung mạo và khí độ khác biệt, đi thẳng về phía Ngao Tông, y biết rằng chuyến đi đến

nha môn này là do người nam nhân áo đen kia chủ đạo.

Y long trọng cúi đầu trước Ngao Tông và đoàn người, rồi nói: "Mấy vị hiệp sĩ xin hãy dừng bước, tại hạ đã chuẩn bị mấy chén bạc tửu, xin mời các vị nể mặt mà hội tụ." Sau đó, Ngao Tông và đoàn người được sắp xếp dùng bữa tại tửu lầu phồn hoa nhất kinh thành.

Trên bàn rượu, Thiết Quải Lý trêu chọc hỏi tâm tình của Tào Quốc cữu khi tự tay tống đệ đệ vào đại lao như thế nào?

Tào Quốc cữu cười khổ mấy tiếng, nói: "Vị hiệp sĩ ngài đừng trêu chọc ta, làm gì có ai cảm thấy tư vị đó dễ chịu chứ?

Nếu không phải Cẩn Nghĩa vừa mới tìm về, lão thái thái trong nhà khó tránh khỏi có chút nuông chiều, Tào gia ta vạn vạn không thể xuất hiện một kẻ ác bá như vậy." Sau đó y tự rót tự uống mấy chén rượu.

Y thản nhiên nói: "Không sợ chê cười, ta từng nghĩ kẻ ác bá đó không phải đệ đệ của ta, Tào gia ta sao có thể nuôi dưỡng ra loại người như vậy." Ngao Tông lắc lắc chén Nữ Nhi Hồng trong tay, thản nhiên nói: "Ngươi biết đó có phải là đệ đệ ruột của ngươi không?

E rằng có kẻ đã dùng kế ly miêu tráo thái tử, muốn tai họa Tào gia ngươi." Tào Quốc cữu nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng y hiểu rõ, người này tuyệt đối sẽ không tùy tiện nói ra những điều không chắc chắn, tuy mới quen không lâu, nhưng y biết nam tử áo đen này là người có đại cơ mưu.

Y rót đầy chén rượu trống trong tay Ngao Tông, nói: "Lời này là sao?

Ta rõ ràng đã phái người điều tra kinh nghiệm sống của y, chuẩn xác không sai mà." Ngao Tông lúc này lại làm ra vẻ thần bí.

Nói: "Tướng quân, mấy ngày sau ngươi sẽ biết thôi, bây giờ chưa phải lúc." Ngao Tông lúc này không nói, chủ yếu là muốn dẫn Hoa

Long, kẻ đứng sau màn, ra ngoài, lần này sẽ không để Hoa Long dễ dàng chạy thoát nữa, quyết định biến kế của Hoa Long thành của mình, sử dụng vào trong kế hoạch.

Ngao Tông trầm tư một lát, nói với Tào Quốc cữu rằng ngày mai sẽ biết.

Trong lao, Tào Cẩn Nghĩa vừa chịu ba mươi đại bản đã không chịu nổi.

Y nhớ đến vị cao nhân mà mình đã gặp trong miếu trước đây, rồi dùng tín vật mà vị cao nhân đó để lại cho một người láng giềng.

Cứ như vậy, vị cao nhân đó sẽ xuất hiện trước mặt y khi được triệu hoán.

Sau nửa nén hương, Hoa Long xuất hiện trong đại lao, bất mãn hỏi: "Gọi ta muộn như vậy để làm gì?" Kẻ giả danh Tào Cẩn Nghĩa liền ôm chặt chân Hoa Long, nước mũi nước mắt giàn giụa kể hết ngọn ngành mọi chuyện cho Hoa Long.

Lúc này Hoa Long không biết.

Ngao Tông và đoàn người đã đến kinh thành, những ngày tốt đẹp của y sắp kết thúc rồi.

Y khinh miệt nói: "Chỉ cần ngày mai ta dùng chút tiểu kế, có thể khiến Tào Quốc cữu tin tưởng ngươi trăm phần trăm, ngươi cứ yên tâm đi, có việc gì thì đừng tìm ta." Sáng sớm ngày thứ hai, Tào Quốc cữu liền đưa Ngao Tông và đoàn người về phủ, thấy lão thái thái trong phủ, nghe nói y không đưa đệ đệ về, mà lại đưa một đám người lạ mặt trông không dễ chọc ghẹo, thì tình cảm trở nên gấp gáp.

Lão thái thái vô cùng đau lòng nói: "Đệ đệ Cẩn Nghĩa của ta đâu, khi nào mới có thể về nhà?" Tào Quốc cữu là một người con hiếu thảo, thấy lão thái thái đau lòng như vậy, nhất thời luống cuống tay

chân.

Hà Tiên Cô kịp thời tiến lên, ôn tồn nhỏ nhẹ nói với lão thái thái: "Lão thái thái người xin cứ yên tâm, ta sẽ đưa Cẩn Nghĩa về." Cùng với bữa trưa và bữa tối kết thúc, đêm tối tĩnh lặng buông xuống, vầng trăng tròn bị mây đen che khuất, ngoài bức tường gạch.

Chim sẻ kêu từng tiếng.

Tựa hồ đều tượng trưng cho một đêm nay không bình thường.

Vầng trăng xuyên qua những đám mây đen dày đặc chiếu rọi vào phòng Tào Quốc cữu.

Tức thì, trên tường trong phòng liền xuất hiện những bóng cây lốm đốm.

Nhưng trong bóng cây có vẻ tĩnh mịch đó, một cành cây vươn ra, cành cây dần dần hóa thành long trảo, không một tiếng động nào tiếp cận Tào Quốc cữu trong màn gấm, long trảo thò vào, ăn trái cây cỏ đang ngủ trong màn, biểu diễn huyễn thuật.

Long trảo kiêu ngạo nhấc nhấc lên.

Tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng trong chốc lát lại phát hiện Tào Quốc cữu không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Tức thì nó phản ứng lại đã trúng kế.

Đáng tiếc đã quá muộn, nó đã rơi vào trận pháp của Ngao Tông.

Ngao Tông từ khi trở thành tộc trưởng Minh tộc, chưa từng có ai có thể thoát khỏi trận pháp của Ngao Tông.

Huống chi đây là trận pháp mà Ngao Tông đặc biệt thiết kế riêng cho Long tộc.

Hoa Long điên cuồng chạy loạn trong trận pháp, nhưng mãi không tìm được lối ra.

Ngao Tông từ trong bóng tối trung tâm trận pháp chậm rãi bước ra. "Lần trước ta đã tha cho ngươi một lần, nể tình đồng là rồng, nhưng ngươi lần này lại ba lần năm lượt phá hoại kế hoạch của ta.

Ta không ra tay thì không được rồi.

Phải trách thì trách tu vi của ngươi không đủ, lại muốn đối đầu với ta chứ." Nói rồi, y tùy tiện dùng tay không tóm lấy long trảo, từ trong long trảo bắt lấy nghịch lân của Hoa Long, rồi bóp nát.

Không tốn chút sức lực nào.

Cùng lúc đó, Hoa Long nắm chặt miếng nghịch lân gần tim nhất, nhưng cuối cùng miếng nghịch lân cũng tan biến theo gió, Hoa Long không giữ được nguyên hình, gắng gượng thân thể lảo đảo chạy về phía Đông Hải.

Mất khoảng nửa nén hương, Tào Quốc cữu lo lắng hỏi: "Yêu nghiệt sẽ không quay lại nữa chứ?" Ngao Tông nói: "Trong thời gian ngắn sẽ không đâu, hiện giờ y đang tự lo thân, muốn tu luyện lại cũng phải mất mấy trăm năm." Tào Quốc cữu cúi sâu một cái về phía Ngao Tông: "Hiệp sĩ đã giúp đỡ gia đình ta rất nhiều.

Tại hạ không có gì báo đáp, nhưng phàm là việc tại hạ có thể giúp đỡ, xin cứ nói với ta." Ngao Tông đáp: "Rồi sẽ có lúc ngươi giúp được ta." Sau đó, Tào Quốc cữu hỏi: "Hiệp sĩ nhìn qua không phải người tầm thường, tại hạ dám hỏi, người có thể giúp tìm tung tích đệ đệ thất lạc nhiều năm của ta không?

Chương 437

Tìm lại đệ đệ thất lạc nhiều năm vẫn luôn là tâm nguyện của Tào gia ta.

Ngài có thể giúp ta xem đệ đệ Cẩn Nghĩa của ta sống có tốt không?" Ngao Tông thực ra đã sớm từ trong mắt Tào Quốc cữu dò ra tung tích của đệ đệ y, trên người y có những ràng buộc tình thân sâu sắc, nếu không xử lý tốt những ràng buộc tình thân này, con đường thăng tiên của Tào Quốc cữu sẽ gặp nhiều khó khăn, cho nên Ngao Tông vui lòng giúp y nhận lại đệ đệ.

Ngao Tông nói: "Ngươi hãy ra khỏi kinh thành, đi thẳng về hướng tây nam, gặp thôn trang đầu tiên, tìm một vị tiên sinh dạy học thì sẽ tìm thấy người mà ngươi vẫn luôn ngày đêm mong nhớ." Sau đó Ngao Tông liền phất tay áo rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tào Quốc cữu liền đưa lão mẫu thân trong nhà, theo chỉ dẫn của Ngao Tông, đi tìm vị tiên sinh dạy học kia.

Chỉ thấy vị tiên sinh dạy học đó có tám phần giống Tào Quốc cữu.

Hai huynh đệ gặp mặt không cần nói nhiều liền biết, chính là người thân thất lạc nhiều năm.

Lão thái thái của Tào gia ôm chặt Tào Cẩn Nghĩa thật, không chịu buông tay.

Nỗi đau ly biệt nhiều năm, cuối cùng hôm nay đã được viên mãn.

Ngao Tông thấy thời cơ đã đến, liền truyền lời vào đầu Tào Quốc cữu: "Đêm nay giờ Tý, gặp nhau tại Mãn Nguyệt Lâu.

Ta sẽ đợi ở đó, có vài chuyện cần dặn dò ngươi." Tuy Tào Quốc cữu kinh ngạc vì Ngao Tông có thể thiên lý truyền âm, nhưng y càng

mang lòng kích động và cảm kích, muốn đích thân đến tạ ơn vị đại ân nhân đó.

Tào Quốc cữu chưa đến giờ Tý đã sớm phân phó gia nô, phải chuẩn bị tiệc rượu phong phú ở Mãn Nguyệt Lâu, chiêu đãi Ngao Tông và đoàn người thật tốt.

Nếu không có Ngao Tông và đoàn người trượng nghĩa ra tay, y đã bị Hoa Long yêu nghiệt đó lừa gạt rất lâu.

Thậm chí có thể gây ra hậu quả không thể vãn hồi.

Nửa đêm tại Mãn Nguyệt Lâu, mọi người đều uống rượu vui vẻ, không còn ưu tư ban ngày.

Sau ba tuần rượu, Hà Hiểu Vân hỏi Tào Quốc cữu có muốn tu thành thần tiên không.

Tào Quốc cữu dừng lại một lúc, thì ra là thần tiên à, trách không được thần thông quảng đại như vậy.

Nói rồi, y liền một mình dựa vào lan can.

Uống rượu buồn, Ngao Tông thấy vậy liền đi tới, nhưng chưa đợi Ngao Tông nói chuyện.

Tào Quốc cữu liền tự mình lẩm bẩm, giấc mơ ban đầu khi còn nhỏ của y, chỉ là trở thành một tiên sinh dạy học, sau này đệ đệ thất lạc, gia đình tìm kiếm mãi không thấy.

Lão mẫu thân vì tìm đệ đệ mà khóc mù mắt, phụ thân cũng trên đường tìm đệ đệ, bị sơn tặc cướp bóc rồi chết không qua khỏi.

Từ đó y lập chí trở thành một quan phụ mẫu.

Hy vọng có thể dựa vào năng lực của mình, bảo vệ bách tính một phương an cư lạc nghiệp, để đệ đệ y ở nơi không nhìn thấy, cũng có cơ hội sống tốt hơn một chút.

Sẽ không trở thành kẻ ăn mày và lưu dân không nơi nương tựa.

Nhưng theo vị trí càng ngày càng lớn, càng đứng càng cao.

Y nhìn thấy được nhiều thứ hơn, nhìn thấy sa mạc nghèo đói cần gieo mầm.

Nhìn thấy bão tố gây lũ lụt, nhìn thấy bách tính vì thiên tai nhân họa mà lưu lạc, nhìn thấy những lão nhân cô quả mất con cái vì chiến loạn, nhìn thấy những bình dân gia phá nhân vong dưới tay quan tham.

Sở dĩ y phải nỗ lực, phải làm một quan phụ mẫu tốt, nếu quyền lực của ta càng lớn, thì chẳng phải ta có thể giúp đỡ được càng nhiều người hơn sao?

Sau đó y vô ý hỏi một câu: "Nếu ta thăng tiên, ta có thể giúp đỡ được nhiều người hơn nữa không?" Ngao Tông khẳng định đáp: "Sẽ có, bởi vì ngươi sẽ có vô tận thời gian và năng lực bao la, có thể giúp đỡ tuyệt đối không chỉ một triều đại, mà là bách tính ở những thời không khác nhau." Nghe Ngao Tông nói một câu đó.

Tam Sinh Thạch trong tay Thiết Quải Lý tức thì đỏ rực như máu lửa, bốc kim quang bay về phía Tào Quốc cữu.

Ngọc bản mà Tào Quốc cữu thường dùng cũng tan vào thân thể Tào Quốc cữu.

Ngao Tông thấy vậy, không khỏi cảm thán trong lòng, quả nhiên người được cái gọi là Thiên Đạo lựa chọn đều có ưu điểm chí thuần chí tính.

Tấm lòng ái dân như con của Tào Quốc cữu đã vượt xa một quan lại bình thường, càng có chí hướng rộng lớn hơn, một con đường giúp y thành tiên, sở hữu sức mạnh siêu thoát thế tục.

Lúc này Tào Quốc cữu đang trải qua lịch luyện trong ảo cảnh thành tiên.

Vô vàn hồi ức ùa về, vì mải chơi, nên y đã làm mất đệ đệ mới ba tuổi trên phố, sau đó dẫn đến cha mẹ bất hòa, mẫu thân khóc mù mắt, phụ thân vì tìm đệ đệ mà mất mạng.

Muội muội mới mười bảy tuổi vì muốn bảo vệ cả Tào gia đã chọn vào hoàng cung, từ đó sống cuộc đời tranh đấu chốn cung đình.

Tất cả đều là lỗi của y, Tào Quốc cữu rơi vào sự day dứt sâu sắc.

Y vô cùng giằng xé ngồi trên đất, mẫu thân mắt mù và phụ thân hiền lành liên tục trách vấn bên tai y, không ngừng nói: "Tất cả là lỗi của ngươi, nếu không phải ngươi, ta có đến nỗi như vậy không?

Nếu ngươi không chơi bời, nếu ngươi không như vậy, đệ đệ của ngươi đã không phải chịu khổ nhiều năm như thế." Hán Chung Ly nhìn thấy vô cùng căng thẳng.

Một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa như Tào Quốc cữu, nếu rơi vào cục diện khảo nghiệm như vậy sẽ rất khó thoát thân, nếu cứ tiếp tục thế này, có thể sẽ hồn phi phách tán.

Nhưng lúc này không ai có thể giúp đỡ, nếu không thể thoát ra khỏi ảo cảnh, thì những mảnh linh hồn của y sẽ vĩnh viễn chìm đắm trong ảo cảnh đó.

Lúc này, một tiếng nói vang lên.

Thì ra là Tào Cẩn Nghĩa.

Thấy ca ca lâu rồi không về nhà, liền đi tìm, thấy ca ca đau khổ ngồi trên đất, trông vô cùng lo lắng.

Y vội vàng hỏi Ngao Tông và đoàn người, hỏi ca ca bị làm sao rồi?

Nhưng lời nói vừa dứt, liền nghe Tào Quốc cữu tự mình lẩm bẩm: "Tất cả là lỗi của ta, nếu không phải ta, đệ đệ đã không phải lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, khi ốm đau không có tiền, bệnh tật giày

vò thành một thân tàn phế.

Tất cả đều là lỗi của ta." Đệ đệ thông minh nghe xong liền đại khái đoán ra sự tình, ca ca đã gặp ác mộng.

Y ôm chặt Tào Quốc cữu, "Ca ca, chúng ta là người một nhà, người nhà sẽ không chấp nhặt những chuyện đó đâu.

Những năm qua đệ vẫn luôn ghi nhớ lời ca ca nói khi còn nhỏ, phải luôn dũng cảm, chính trực, đối xử thiện lương với mọi người, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Đệ đều nhớ cả, đệ không trách ca ca." "Nếu không phải ca ca những năm qua kiên trì chủ trương chính sách học đường cho bách tính, e rằng những năm đó đệ đã không có tư cách đến trường, đệ vẫn luôn lớn lên dưới sự che chở của ca ca.

Ca ca đã làm rất tốt rồi." Lời nói của Tào Cẩn Nghĩa như một tia sáng mở ra thế giới nội tâm u uất đã cũ mèm.

Tào Quốc cữu đau khổ rên lên một tiếng: "A!" Tức thì kim quang tan rã thành từng mảnh, Tào Quốc cữu như được tái sinh, từ trong kim quang bước ra như ngọc.

Đệ đệ thấy vậy, những chỗ trước đây không hiểu bây giờ đều đã hiểu, y dũng cảm nói với ca ca: "Ca ca cứ yên tâm thành tiên đi, trong nhà đệ sẽ chăm sóc thật tốt, tỷ tỷ ở trong cung, cũng sẽ chăm sóc tốt cho gia đình chúng ta.

Ca ca không chỉ thuộc về một Tào gia, mà còn thuộc về thế gian." Tào Quốc cữu sau khi thành tiên, tuy đã cắt đứt ràng buộc tình thân, nhưng đối với đệ đệ vừa mới nhận lại cũng vô cùng vui mừng.

Y theo gió tiến vào phòng ngủ của mẫu thân.

Nhìn mẫu thân đang ngủ say, y nhẹ nhàng đắp lại chăn cho mẫu thân: "Mẫu thân, đây là lần cuối cùng con dỗ người ngủ rồi, sau này

con không còn ở đây, người nhất định đừng khóc nhiều như vậy nữa, đệ đệ sẽ chăm sóc người thật tốt." Tào phu nhân dường như cảm nhận được, nước mắt chảy ra từ khoé mắt.

Ngao Tông thấy vậy, liền biết lại thu hoạch được một trí đa tinh (tinh tú trí tuệ).

Chỉ cần Bát Tiên đủ trung thành, thì việc giành quyền kiểm soát Thiên Đạo của thế giới này sẽ thêm vài phần.

E rằng Thiên Đạo sẽ không ngờ tới việc hắn dùng Thiên Tuyển Chi Tử làm vũ khí để mở rộng bản đồ tộc nhân.

Chương 438

Lúc này kẻ giả danh Tào Cẩn Nghĩa vẫn đang chờ Tào Quốc cữu cứu ra khỏi lao đã không còn ai hỏi thăm, nửa đời sau y chỉ có thể sống trong đại lao bẩn thỉu hỗn loạn mà thôi.

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, Ngao Tông thấy Tam Sinh Thạch có phản ứng, đang định rời đi, tiến đến nơi tiếp theo.

Nhưng đúng lúc này, Tào phủ truyền đến thánh chỉ của Hoàng đế, mời Ngao Tông và đoàn người vào hoàng cung dự yến tiệc.

Thiết Quải Lý vô cùng lo lắng: "Vô sự bất đăng Tam Bảo Điện, lão Hoàng đế gọi chúng ta vào hoàng cung làm gì chứ?" Lữ Nham thì lại thờ ơ nói: "Sợ gì?

Lão Hoàng đế có ý đồ gì, vào cung thì sẽ biết." Thế là cả đoàn người hùng hổ tiến vào hoàng cung.

Dù đã ở Thiên Đình nhiều năm, Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly khi thấy hoàng cung kim quang rực rỡ cũng không khỏi cảm thán: "Nơi Hoàng đế ở quả nhiên là trung tâm phồn hoa nhất thiên hạ, nhìn xem ngay cả đường đi cũng lát bằng bạch ngọc!" Trên yến tiệc, Ngao Tông và đoàn người gặp muội muội của Tào Quốc cữu, đương kim Quốc mẫu.

Tuy tuổi đã không còn xuân sắc, nhưng thần thái vẫn còn đó, mỗi cái nhíu mày hay nụ cười đều có thể thấy được dáng vẻ tiểu thư Tào gia mỹ miều kinh thành năm xưa.

Hoàng hậu thấy ca ca Tào Quốc cữu liền lộ vẻ kích động.

Có thể thấy tình huynh muội sâu sắc, sau khi yến tiệc tan, Hoàng hậu kéo Tào Quốc cữu vào nội thất để tâm sự.

Trong đại điện chỉ còn lại Ngao Tông, Lữ Nham, Thiết Quải Lý và Hà Tiên Cô bốn người.

Ngao Tông nhấp một ngụm rượu: "Hoàng đế có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, những người có mặt đều là người hiểu chuyện." Hoàng đế cũng lần đầu tiên thấy một thanh niên không sợ hãi như vậy, y vuốt râu trên miệng.

Hỏi: "Đoán xem trẫm năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Thiết Quải Lý nhanh chóng cướp lời: "Chắc khoảng ba mươi mấy tuổi." Hoàng đế vui vẻ ha hả cười lớn: "Trẫm đã hơn sáu mươi rồi.

Tuổi xuân đã không còn, nói đến đây, chắc các ngươi cũng biết trẫm muốn gì rồi chứ.

Các ngươi đã nghe nói đến thần y luyện đan Trương Quả Lão trong dân gian chưa?

Nghe đồn y đã tồn tại từ thời Võ Đại Đế, đến nay vẫn còn sống, trong dân gian đồn thổi y đã mấy trăm tuổi rồi, trong phàm nhân có thể sống lâu như vậy, chỉ có một người.

Trẫm cần các ngươi giúp trẫm tìm y, luyện cho trẫm một viên trường sinh bất lão đan." Hà Tiên Cô không hiểu hỏi: "Phàm nhân sinh lão bệnh tử đều có số phận định sẵn, tại sao người lại muốn cưỡng ép thay đổi quy luật này?" Hoàng đế uống một ngụm mỹ tửu do cung nữ rót: "Trẫm hiện giờ sở hữu giang sơn vạn dặm, hàng trăm triệu bách tính và đội quân hùng mạnh, trẫm sở hữu quá nhiều rồi, nhưng Thiên Đạo lại chỉ cho trẫm vỏn vẹn một trăm năm, trẫm không chỉ muốn làm chủ sinh tử của người khác, trẫm muốn mình sống mãi mãi.

Vả lại, trẫm cũng là một minh quân, nếu trẫm sống đủ lâu, thì bách tính của trẫm tự nhiên cũng sẽ được an cư lạc nghiệp dài lâu." Thật là một lời "làm chủ sinh tử", thật là một lời "bách tính an cư lạc nghiệp", quả nhiên mỗi vị Hoàng đế đều có thể vì tham sống sợ chết

mà tìm ra những lý do cao thượng.

Ngao Tông không khỏi hừ lạnh trong lòng, nói cho cùng cũng chỉ là tham đồ hưởng thụ, không nỡ từ bỏ tất cả, quả nhiên dù là quân vương vĩ đại đến đâu, trước sinh tử rốt cuộc cũng sẽ tỏ ra nhu nhược hèn nhát.

Đợi khi vị Hoàng đế này có thể trường mệnh bách tuế xong, y sẽ nghĩ đến thành tiên, rồi thành thần, rồi trở thành Thiên Đạo.

Dục vọng của Hoàng đế là vô cùng vô tận.

Đúng lúc Ngao Tông định lạnh lùng từ chối lời thỉnh cầu của Hoàng đế, Tam Sinh Thạch của Thiết Quải Lý tức thì sáng lên.

Tam Sinh Thạch sẽ không vô cớ sáng, một khi sáng lên tức là có người hữu duyên ở gần hoặc người hữu duyên xuất hiện.

Chẳng lẽ là thần y luyện đan Trương Quả Lão.

Vậy ta vừa vặn có thể mượn kế của y, thuận theo mệnh lệnh của Hoàng đế để tìm vị Bát Tiên thứ sáu.

Vừa có thể che giấu ý đồ, không để Thiên Đạo phát hiện quỹ tích vận mệnh của chúng sinh thiên hạ đã bị ta âm thầm thay đổi.

Lại có thể phản lại một quân cờ đối với tên Hoàng đế chó má này!

Thế gian này không có ai có thể ra lệnh cho ta Ngao Tông làm việc, thật là không biết điều.

Đây quả là một kế hay, nhất tiễn song điêu.

Nhưng không thể để Hoàng đế này lập tức nhìn ra ý đồ của hắn, hắn liền ám hiệu cho Thiết Quải Lý, Thiết Quải Lý hiểu ý, uyển chuyển từ chối, cứ như vậy mấy lượt, Thiết Quải Lý không tình nguyện đáp ứng.

Hoàng đế hứa hẹn ban thưởng cho Ngao Tông và đoàn người hai

trăm vạn lạng hoàng kim, ngàn mẫu lương điền.

Ngao Tông và đoàn người sau khi bàn bạc liền quyết định dùng số tiền đó để giúp đỡ những bình dân chịu ảnh hưởng của thiên địa dị tượng những năm qua, giúp họ có được cuộc sống hạnh phúc an khang.

Sau đó.

Lữ Nham hỏi Hoàng đế: "Trước đây người chưa từng tìm y sao?

Ta không tin với năng lực của người lại không thể tìm thấy y dưới thiên hạ." Hoàng đế nói: "Trẫm mỗi lần đều tìm, nhưng mỗi lần trẫm thấy đều là thi thể của y.

Vị thần y này tinh thông thuật tá thi hoàn hồn, chết mà sống lại.

Lần đầu tiên tướng quân của trẫm tìm thấy y ở một thôn nhỏ phía tây nam, nhưng khi phát hiện thì y đã chết trong nhà.

Ngay sau đó tướng quân của trẫm vừa về kinh thành, đang tâu báo với trẫm chuyện này, thì mật thám của trẫm lại nhìn thấy y ở vùng núi phía đông.

Lần thứ hai trẫm lại phái người bắt y vào cung, nhưng lần này trẫm tận mắt thấy thi thể của y, trẫm không tin y thật sự đã chết, nên trẫm liền đặt thi thể của y ở Sùng Văn Môn, phơi nắng ba ngày ba đêm, thậm chí trên người y còn mọc đầy nấm.

Không còn cách nào, đành phải sai người mang thi thể y đi chôn trên núi.

Nhưng không lâu sau, tướng quân của trẫm lại nhìn thấy y trong kinh thành.

Trẫm thấy các vị nghi biểu phi phàm, có thể giúp Tào Quốc cữu tìm lại đệ đệ thất lạc nhiều năm, biết các vị đều có chỗ hơn người.

Hy vọng các vị hiệp sĩ có thể giúp trẫm tìm vị thần y này, sau đó sẽ có thưởng lớn.

Vị thần y này vô cùng đáng chú ý, bởi vì y có một con lừa giấy, truyền thuyết kể rằng thổi một hơi, con lừa liền sống lại, rồi y cưỡi lừa đi khắp các ngõ hẻm.

Chỉ cần nhìn thấy một lão nhân cưỡi lừa ngược là y.

Hãy giúp trẫm bắt y về, chuyện này sẽ xong." Nói xong liền sắp xếp một số binh sĩ, hộ tống đoàn người xuất hành, Tào Quốc cữu phất tay: "Ta không cần binh sĩ của ngài, ta đã quen tự tại rồi." Sau đó, Ngao Tông và đoàn người liền rời cung, theo Tam Sinh Thạch đến nơi Trương Quả Lão cư trú.

Trên đường Hà Tiên Cô hỏi Ngao Tông: "Chúng ta thật sự phải giúp hôn quân đó tìm người trường sinh bất lão sao?" Hán Chung Ly cười nói: "Chúng ta nhất định phải tìm Trương Quả Lão đó, còn việc có giao y cho Hoàng đế hay không lại là chuyện khác." Để chuyến đi xa này, Ngao Tông đã làm sẵn một cây quạt bồ, có thể chở bốn người.

Như vậy không cần tốn thời gian và công sức đi bộ tìm Trương Quả Lão.

Đi được hai ngày, Tam Sinh Thạch dừng nhấp nháy ở một khu rừng hoang vu, và liên tục phát ra ánh hồng rực rỡ.

Rõ ràng Trương Quả Lão đang ở nơi này và không xa.

Nhưng Thiết Quải Lý tìm kiếm nửa ngày, đừng nói người, ngay cả một con chim cũng không có, cả khu rừng như thể đã bấm nút tắt tiếng vậy.

Thiết Quải Lý nóng nảy lúc này phẫn nộ mắng một câu: "Tam Sinh Thạch không phải bị hỏng rồi chứ?" Ngao Tông lắc đầu: "Nhất diệp chướng mục, ta cũng bị màn che mắt này lừa rồi." Thực ra Ngao

Tông đã sớm nhìn ra nơi ẩn náu của Trương Quả Lão.

Hắn bước tới, nhẹ nhàng đá vào cành cây cách đó không xa, "Chơi đủ rồi chứ, chơi đủ rồi thì nên ra đi thôi." Hắn nói xong đã lâu, nhưng cành cây vẫn không động tĩnh.

Đúng lúc Hà Tiên Cô nghi ngờ định nói chuyện thì.

Ngao Tông một tay nhổ cành cây, không ngờ dưới cành cây lại là một lão nhân sống sờ sờ.

Cành cây treo một lão nhân tóc bạc trắng, lưng còng, Trương Quả Lão tuy dung mạo đặc điểm rõ ràng, nhưng tinh thông đạo bình tức và thuật chiết chỉ, chỉ cần ẩn mình dưới đất, phàm nhân bình thường không thể tìm thấy.

Nhưng điều đó không thể qua mắt được Ngao Tông, bởi vì Ngao Tông có năng lực nhìn thấu tất cả sinh mệnh thể.

Ngao Tông và đoàn người ở một chỗ, Ngao Tông đã khóa chặt vị trí của Trương Quả Lão.

Sở dĩ Ngao Tông không ra tay, là muốn xem lão già này muốn chơi trò gì.

Chương 439

Nhưng quan sát rất lâu, phát hiện lão già này đơn thuần là không muốn gặp người, nên nếu có ai đó không ra tay, lão già này sẽ không xuất hiện.

Trương Quả Lão bực bội gãi gãi đầu, sau đó lấy ra một tờ giấy gấp, thổi một hơi.

Một con lừa già sống động như thật liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ thấy lão già dùng bàn tay bẩn thỉu của mình móc ra một hồ rượu.

Y khe khẽ ngâm nga một bài ca không thành điệu, lẩm bẩm hỏi: "Tìm ta, rốt cuộc muốn làm gì?

À, ta không luyện đan, ta sẽ không luyện đan đâu." Hà Tiên Cô thấy lão già này tính khí cổ quái.

Mấy vị đại trượng phu mà cứ như vậy nhất định sẽ làm hỏng mục đích chuyến đi, do đó nàng chỉnh lại y phục, thân thiện tiến lên tự xưng thân phận.

Trương Quả Lão thấy cô nương kiều diễm này, ngữ khí liền nhẹ nhàng hơn một chút: "Cô nương ta thấy khí chất thanh lãnh, chắc là một y giả, sao không chuyên tâm hành y cứu người, lại đi theo đám thô hán tử này làm gì?" Hà Tiên Cô vừa kinh ngạc trước ánh mắt tinh tường của Trương Quả Lão, cũng không vì Trương Quả Lão không khách khí mà giận.

Nàng ôn hòa bày tỏ ý đồ của mình: "Chúng ta thụ ủy thác của lão Hoàng đế để tìm ngài.

Nhưng mục đích của ta lại không phải việc này." Nhưng lời chưa dứt, sắc mặt Trương Quả Lão liền trở nên khó coi: "Ta thấy cô nương này không giống kẻ xấu, nhưng lại cũng thụ ủy thác của tên Hoàng đế thối đó để tìm ta, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong." Nói rồi y liền biến mất.

Sự việc xảy ra đột ngột, Ngao Tông cũng không kịp ngăn cản lão giả đó.

Nhưng trên thực tế Trương Quả Lão có thể trốn tránh nhất thời cũng không thể trốn tránh mãi mãi, gần như ngay giây tiếp theo, Ngao Tông đã xác định được vị trí của Trương Quả Lão.

Ngao Tông thầm nghĩ: "Không có kẻ nào ta không tìm được, cũng không có kẻ nào ta không lôi kéo được.

Chỉ là ta không muốn mà thôi." Nhưng hiện tại có một vấn đề, lão già này cứ vậy mà trốn tránh, không cầu sắc, không cầu danh, không cầu tài khí, vậy rốt cuộc vì sao đến nay vẫn chưa thành tiên, trên người y không có dấu vết dục vọng rõ ràng.

Thêm vào đó thời gian quan sát ngắn, muốn đẩy nhanh con đường thành tiên của Trương Quả Lão, cần phải tiếp xúc nhiều hơn.

Ngao Tông là một người hành động, liền lập tức dẫn các tiểu đồng bạn đi tìm tung tích của Trương Quả Lão.

Thực tế Trương Quả Lão cũng không khó tìm, trên đường lớn trong huyện thành, từ xa đã có thể nhìn thấy.

Một lão nhân tóc bạc trắng cưỡi ngược con lừa nhỏ, đi về phía trước.

Những người ăn mặc phú quý thì tránh né không kịp, đều cho rằng đó là một kẻ thần kinh.

Nhưng cũng có không ít người nhiệt liệt đi về phía y, Ngao Tông

dùng Thiên Lý Nhĩ có thể nghe rõ ràng cuộc đối thoại của những người này với Trương Quả Lão.

Thì ra Trương Quả Lão miễn phí luyện chế đan dược cho những bình dân này, đan dược hiệu nghiệm, cơ bản là uống thuốc bệnh liền khỏi.

Có thể thấy Trương Quả Lão trong mắt bình dân có địa vị rất cao, có những nhà không giàu có, không mua được vật phẩm quý trọng, sẽ mang theo một ít rau củ quả hoặc lương thực tự trồng ở vườn nhà.

Cả đoàn người không xa không gần đi theo Trương Quả Lão suốt một ngày.

Trương Quả Lão đặc biệt thích hát tuồng, cơ bản là sẽ ở trong rạp hát cùng với nghệ sĩ tuồng mà hát.

Bài hát y hát trong miệng, nghe kỹ thì rất có ý nghĩa, sẽ dạy bảo người trẻ trân trọng thời gian, hiếu thuận cha mẹ.

Ban đêm, Trương Quả Lão lại biến mất.

Ngao Tông vốn định đi tìm Trương Quả Lão để nói chuyện riêng, nhưng khi đi vào rừng lại phát hiện có điều không đúng, có một luồng lực lượng vô hình ngăn cản, rõ ràng Trương Quả Lão ngay trước mắt, nhưng dù dùng cách nào cũng không thể đột phá kết giới đó.

Ngao Tông nhắm mắt cảm nhận, luồng sức mạnh này không thuộc về yêu, không thuộc về thần tiên, cũng không thuộc về thần.

Luồng sức mạnh này nguyên từ tự nhiên, nguyên từ kim mộc thủy hỏa thổ của Thiên Đạo, Thiên Đạo cuối cùng đã phát hiện ra, không nằm ngoài dự liệu của hắn, cơ chế phòng ngự của Thiên Đạo bắt đầu ngăn cản hành động của hắn.

Vốn dĩ không muốn mạnh mẽ đột phá cấm chế này.

Trong lòng hắn biết nếu bị Thiên Đạo phát hiện hoàn toàn, sẽ chỉ tạo thành trở ngại cực lớn cho hành động của hắn.

Nhưng suy nghĩ rất lâu, chỉ cần dùng sức mạnh thì Thiên Đạo sẽ phát hiện ra thực lực cường đại của hắn, hiện tại chỉ là nghi ngờ hắn, đưa ra một lời cảnh cáo mà thôi.

Chỉ cần ở trong kết giới một hai tháng, kết giới sẽ tự động tiêu tán.

Quả nhiên Thiên Đạo cũng không dễ lừa.

Nhưng bị phát hiện thì sao chứ?

Thế giới này luôn nghiêng về kẻ mạnh, người trong thế giới này có thể đánh bại ta, vẫn chưa sinh ra, huống chi là Thiên Đạo hỗn độn.

Thế là Ngao Tông phản tay vung lên, cưỡng ép giải khai kết giới.

Xung quanh tức thì vang lên một trận âm thanh kết giới vỡ vụn, trên trời cách đó không xa vang lên tiếng sấm lớn, lôi quang cuồn cuộn, Thiên Đạo quả nhiên đã nổi giận.

Ngao Tông mỗi bước đi, thiên lôi sẽ đánh xuống một bước.

Nhưng Ngao Tông lại làm ngơ, những bước chân tưởng chừng bình thường.

Thực tế là hắn đang đi theo một loại Bát Quái trận cổ xưa nào đó, thiên lôi thường chỉ đánh xuống bên cạnh chân hắn, nhưng không thể gây ra tổn hại thực tế cho hắn.

Ngao Tông thậm chí còn kiêu căng bung một chiếc ô.

Hắn huýt sáo một tiếng khinh miệt về phía Thiên Đạo, nói: "Chỉ có chút thực lực đó thôi sao?

Có bản lĩnh thì đánh ta đi chứ.

Ta thích nhất cái kiểu người khác ghét ta nhưng lại không giết được ta đó." Thiên Đạo nghe xong lời đó quả nhiên càng thêm phẫn nộ, từng trận thiên lôi lại giáng xuống.

Như thể muốn biến kẻ tiểu tử không biết trời cao đất dày này thành tro bụi.

Lần này không chỉ có thiên lôi và bão lớn, mà còn có địa liệt sơn hồng (đất nứt núi lở).

Nơi Ngao Tông đi qua không một tấc cỏ mọc, tàn tạ không chịu nổi.

Cứ thế Ngao Tông đấu với Thiên Đạo suốt một đêm, Thiên Đạo cũng không thể làm tổn thương Ngao Tông mảy may.

Chỉ là Ngao Tông cũng có chút chán nản, trước những đợt tấn công không ngừng nghỉ của Thiên Đạo, hắn vung tay một cái liền phản lại tất cả sát thương của Thiên Đạo, lúc đó Thiên Đạo bị ăn một cú đòn, dừng lại một lúc rồi biến mất.

Ngao Tông biết Thiên Đạo sẽ không bỏ qua như vậy, cuộc đấu tranh giữa hắn và Thiên Đạo giờ đây mới thực sự vén màn.

Khi Ngao Tông thoát khỏi kết giới, trời đã sáng rõ.

Kế hoạch một mình đi tìm Trương Quả Lão đương nhiên cũng đổ vỡ, Ngao Tông liền chọn trở về khách sạn.

Sau khi về tới khách sạn, Ngao Tông đang chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi thì vừa mở cửa khách sạn ra, đã thấy Hà Tiên Cô, Thiết Quải Lý cùng một nhóm người đang ăn bữa sáng rất ngon lành. "Huynh đệ, đệ đã chạy đi đâu vậy?

Để ta phải tìm một hồi lâu.

Mau ngồi xuống cùng dùng bữa đi!" Thiết Quải Lý sốt ruột hỏi.

Ngao Tông nhàn nhạt đáp: "Đi giải quyết một số ân oán cá nhân." Mọi người nghe vậy cũng không tiếp tục truy vấn, bởi vì trên mặt Ngao Tông không hề lộ ra vẻ mệt mỏi dù đã giao chiến với Thiên Đạo suốt một đêm.Sau bữa sáng, cả nhóm liền bắt đầu kế hoạch tìm Trương Quả Lão của ngày hôm nay.

Chương 440

Hà Tiên Cô có duyên đặc biệt với Trương Quả Lão, không lâu sau nàng đã phát hiện ra tung tích của ông.

Thực ra Trương Quả Lão cũng không khó tìm, hành tung mỗi ngày của ông đều vô cùng cố định, ngay cả phàm nhân chỉ cần có lòng muốn dò la hành tung cũng dễ dàng tìm ra.

Bình thường Trương Quả Lão ngoài việc đi đến rạp hát hoặc dạo chơi trên núi để hái thuốc, tối lại đến rạp hát nghe kịch hát.

Mặt trời lặn về tây.

Ánh nắng trải dài nửa bên sườn núi, nhóm Ngao Tông chặn Trương Quả Lão trên đường đi đến rạp hát.

Trương Quả Lão bực bội nói: "Lại gì nữa?

Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?

Ta sắp bị các ngươi làm phiền chết rồi!" Theo như kế hoạch của nhóm Ngao Tông trước đó, Hà Tiên Cô bước ra, rõ ràng bày tỏ ý nguyện của mình.

Lúc này Trương Quả Lão mới hiểu ra nguyên nhân, họ muốn ông tọa địa thăng tiên, sau đó đến Bồng Lai hái tiên dược, cứu vãn mạt thế.

Trương Quả Lão ngồi bệt xuống đất: "Người kỳ quặc năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, nhưng ta lại thích những kẻ thần kinh điên khùng.

Nếu không đã sớm trốn đi rồi." Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nhìn nhau cười, "Mấy kẻ nói chuyện bỏ đi giữa chừng, ta còn chưa kịp nói hết." Trương Quả Lão lại nói: "Không được, ta không thăng

tiên, ta thăng tiên để làm gì?

Ta lại không già, ta lại không chết, ta việc gì phải thăng tiên?" Nói xong, ngay cả Tào Quốc Cữu vốn khéo ăn nói cũng không biết phải nói gì.

Nghe vậy, mọi người đều rơi vào trầm tư. "Trừ khi các ngươi cho ta một lý do khiến ta không thể không thăng tiên, nếu không ta sẽ không đồng ý." Trương Quả Lão lại nói.

Không khí dường như ngưng đọng lại.

Mọi người tụm lại một bên cùng nhau suy nghĩ một lát. "Chỉ cần thăng tiên, có thể sở hữu rất nhiều tài phú." "Chỉ cần thăng tiên, có thể cứu vớt thế gian khỏi kiếp tận thế." "Chỉ cần thăng tiên, có năng lực mạnh mẽ hơn để giúp đỡ và chữa trị cho bách tính." "Chỉ cần thăng tiên, có thể thi triển hoài bão." Cả nhóm người người một lời đáp lại.

Trương Quả Lão nghe xong, khinh thường ngoáy ngoáy lỗ tai, nửa ngồi nửa nằm nói: "Ta không cần những thứ này, ta sống đủ lâu rồi, trong cuộc đời ta, ta đã giúp đủ nhiều người rồi.

Ta chỉ là một lão bách tính bình thường, ta đâu có hoài bão cao xa đến thế." "Ta cũng không cần vạn khoảnh ruộng tốt và tài phú vô tận, ta tay trắng cũng có thể tay không đến, tự tại biết bao." Nghe vậy, cả nhóm cũng bó tay, không khí tức thì trở nên yên tĩnh. "Chỉ cần nguyện ý thăng tiên, ngươi có thể tìm lại được những thứ đã từng mất đi." Ngao Tông nói.

Tai Trương Quả Lão khẽ nhúc nhích, nhìn Ngao Tông nói: "Một lão già như ta thì có gì cần tìm đâu chứ?

Nhóc con này, đoán xem ta muốn gì?" "Ta thấy ngươi thường xuyên cưỡi lừa ngược, nhắc nhở thế nhân 'vạn sự hồi đầu khán' (mọi việc hãy nhìn lại).

Thường thì những người như vậy đều đã mất đi những thứ vô cùng quan trọng trong cuộc sống mà muốn tìm lại." "Lại thêm ngươi thường xuyên tìm kiếm dược liệu trong núi, ta đoán ngươi mượn cớ luyện đan để tìm kiếm một thứ gì đó, mà thứ ngươi tìm kiếm đó chắc cũng là một loại dược liệu." "Thứ dược liệu mà một thần y luyện đan lừng danh phải tìm kiếm bao nhiêu năm, tất nhiên phải vô cùng trân quý.

Ta nghe nói những năm gần đây trên giang hồ vẫn có người ra giá cao để tìm kiếm thiên niên Hà Thủ Ô, chắc là ngươi rồi." Trương Quả Lão vừa nghe, không kịp giữ kẽ, đứng bật dậy, chạy đến trước mặt Ngao Tông nói: "Nhóc con đó có thể giúp ta tìm được không?" "Đương nhiên có thể, nhưng ngươi phải hứa với ta hai việc: một là đồng ý thăng tiên, hai là sau khi thăng tiên, bất luận thế nào cũng nhất định phải kiên định đứng về phía ta." Tuy nhiên, Hà Thủ Ô là một thánh vật.

Tung tích của nó không thể tìm thấy bằng cách thấu thị thông thường.

Ngao Tông liền mở Hoàng Kim Đồng.

Hoàng Kim Đồng vừa mở, chỉ cần là thứ tồn tại trên thế gian, mạch long thạch khí của nó đều có thể bị Ngao Tông dò xét.

Sau khi Ngao Tông xem xong tung tích của Hà Thủ Ô, liền nói: "Ở ngay đó." Trương Quả Lão vừa nghe liền vỗ đùi cái bốp: "Ôi trời, hóa ra ở đó à!

Ta mấy năm nay đi nam chạy bắc, cứ tưởng nó đi chơi đâu rồi chứ." Trương Quả Lão nghe tin này, căn bản không kịp đợi đến ngày thứ hai, vội vàng xỏ đôi dép cỏ rách nát của mình, quay người đi về hướng cố hương.

Ngao Tông vươn tay chặn ông lại, nói: "Có ta đây, ngươi cần phải

đi bộ sao?" Nói rồi vung tay áo một cái.

Chỉ thấy một chiếc phi thuyền được trang hoàng tinh xảo xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây không chỉ đơn thuần là một chiếc thảm.

Bên trong phi thuyền có phòng khách, phòng họa, phòng giải trí và đủ loại tiện nghi sinh hoạt.

Ngay cả trong hành trình mệt mỏi cũng có thể giúp mọi người thư giãn.

Ngao Tông hài lòng với thiết kế, thầm nghĩ: "Lẽ ra nên làm thế này sớm hơn.

Người như ta quả nhiên không thích hợp với việc bôn ba vất vả." Phi thuyền đi rất ổn định, tốc độ cũng nhanh, không đến hai ngày đã tới cố hương của Trương Quả Lão.

Nguyên lai, cố hương của Trương Quả Lão là một thôn làng nhỏ ở cực nam bản đồ.

Thôn làng nhỏ này nhiều năm trước đã không còn tồn tại do núi lửa phun trào.

Trương Quả Lão cũng vì chạy trốn trong hoảng loạn mà đánh mất Hà Thủ Ô mà ông chăm sóc.

Mấy năm nay ông thực ra đã tuyệt vọng, cho rằng Hà Thủ Ô đã chìm trong dung nham mà không còn tồn tại nữa.

Nhưng ông lại không cam lòng, nghĩ rằng nó nhất định đang sống tốt ở một nơi nào đó trên thế giới.

Bởi vậy ông vẫn luôn bôn ba khắp nơi, giúp đỡ người qua đường, mong rằng phúc báo tích được có thể một ngày nào đó đổi lại Hà Thủ Ô.

Hiện tại quả nhiên phúc hữu phúc báo, cuối cùng cũng có cơ hội tìm lại Hà Thủ Ô, cũng không biết mấy năm nay nó thế nào rồi.

Phi thuyền nhanh chóng lao về phía một gò đất nhỏ.

Vừa chạy vừa kêu: "Tiểu Khâu Khâu, ta về rồi!

Con ở đâu vậy?" Mọi người trêu chọc: "Sao lại bắt đầu gọi từ xa vậy, làm sao mà nó biết được chứ, cứ từ từ tìm đi, đừng vội, đã đợi bao nhiêu năm rồi mà." Chỉ có Ngao Tông biết rằng khi Trương Quả Lão gọi 'Tiểu Khâu Khâu', một khối đất tơi xốp trên gò đất đó đã chuyển động, và nhanh chóng lao về phía họ.

Quả nhiên thiên niên Hà Thủ Ô cũng thành tinh rồi sao?

Trương Quả Lão đang chạy thì dừng lại, bắt đầu đào một chỗ đất.

Chưa đợi mọi người nhìn rõ ông đang đào gì, một cục bông trắng mập mạp phi nhanh lao vào lòng Trương Quả Lão, "anh anh anh" kêu.

Dường như đang đau khổ tố cáo: "Sao Người bỏ con đi?

Con đã đợi ở đây lâu lắm rồi!" Trương Quả Lão vuốt ve cái đầu trơn bóng của nó: "Ôi bảo bối của ta, tóc của con đâu rồi, mấy năm nay con không được tốt sao?

Ta đau lòng chết mất." Cục bông trắng nhỏ lại "anh anh anh" kêu, mọi người đều không hiểu, e là ngay cả Trương Quả Lão cũng không hiểu.

Ngao Tông khẽ thi pháp thuật, đả thông Nhâm Đốc Nhị Mạch của cục bông trắng nhỏ.

Đợi khi cục bông trắng nhỏ nói câu tiếp theo, nó đã có thể nói chuyện.

Lần này mọi người đều bị giọng sữa non nớt của nó "tra tấn", cục bông trắng nhỏ không thể không trở thành một cái loa nhỏ. "Đa đa

(cha) đi đâu vậy?

Con đã đợi mấy trăm năm rồi.

Người không phải nói không được chạy lung tung khi có chuyện sao?

Chương 441

Vậy mà con vẫn luôn ở nhà đợi.

Người không quên con chứ?" "Số tóc của con là vì khi núi lửa phun trào năm đó, con không kịp thoát thân nên chỉ có thể tiêu hao tu vi, gắng gượng vượt qua trận núi lửa đó." "Lại thêm thôn làng này hoang vu rồi, linh khí tiêu tán, con không cách nào tiếp tục tu luyện hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

Chỉ có thể dựa vào tiêu hao tu vi để đợi.

Bây giờ con cũng không dám đi lung tung, sợ sẽ không tìm thấy Người nữa.

Con vẫn luôn tin rằng chỉ cần con còn sống thì có thể đợi Người trở về." "Xem bây giờ, Người không phải đã trở về tìm con rồi sao?

Con vui quá!" Cục bông trắng nhỏ cứ nức nở không ngừng, như một chú chim sẻ nhỏ vậy.

Trương Quả Lão đau lòng đến mức không nói nên lời.

Đợi hồi lâu, Trương Quả Lão mới nói: "Không sao không sao, ta lại tìm thấy con rồi, ta sẽ không để mất con nữa." Lúc đó, Tam Sinh Thạch của Thiết Quải Lý, không phụ kỳ vọng của mọi người, phát sáng rực rỡ, tỏa ra kim quang, dung nhập vào thể nội Trương Quả Lão.

Trương Quả Lão liền cùng luồng kim quang và ánh hoàng hôn biến mất vào lòng đất.

Mọi người đều kinh ngạc, bởi vì những lần thăng thiên trước đó đều chưa từng trải qua cảnh tượng như vậy.

Hán Chung Ly đã thành tiên thần thần bí bí nói: "Thuộc tính mỗi

người khác nhau, vậy nên phương thức thăng tiên cũng sẽ không giống nhau.

Có người thuộc Lôi, vậy sẽ dẫn thiên lôi.

Có người thuộc Địa, vậy sẽ dung hợp với đại địa, hoán hóa thành tân thân." Trương Quả Lão đã biến mất cũng không chịu thống khổ như mấy lần Bát Tiên phi thăng trước đó, hiện tại ông đang chìm vào một giấc mộng đẹp được dệt nên.

Trong mộng, thôn làng nhỏ chưa từng có núi lửa phun trào, cũng không có núi lửa phun trào gây ra địa liệt sơn hỏa, mọi người sống hòa thuận, hạnh phúc, vui vẻ.

Mỗi sáng sớm, ông cho Tiểu Khâu Khâu uống đủ nước, rồi xuống núi chữa bệnh cho tộc nhân.

Những ngày tháng như vậy trong giấc mộng, cứ trôi qua ngày này qua ngày khác, ngày lại ngày.

Tiểu Khâu Khâu cũng thuận lợi trưởng thành thành một đại cô nương, có một mái tóc đen mượt mà óng ả, sờ vào cảm giác cực kỳ tốt, mỗi ngày lại nũng nịu gọi đa đa, đa đa bên tai ông.

Trương Quả Lão vui đến mức không muốn tỉnh dậy, thực ra điều ông cầu xin chỉ có bấy nhiêu.

Không có người thân ly tán, cũng không có biệt ly với Tiểu Khâu Khâu.

Nguyên lai, nỗi tư niệm đó đã sớm hình thành chấp niệm của Trương Quả Lão, cứ quấn lấy ông hàng trăm năm.

Trong mộng, Trương Quả Lão vào buổi tối đột nhiên nghe thấy một tiếng: "Đa đa mau tỉnh mau tỉnh, con không phải Tiểu Khâu Khâu, con là con!" Đêm đầu tiên, Trương Quả Lão không để ý, sau đó liên tục mấy ngày đều nghe thấy âm thanh tương tự, Trương Quả Lão

sinh nghi, bắt đầu nghiêm túc quan sát Tiểu Khâu Khâu và dân làng, phát hiện mọi người đều có chút khác biệt.

Tiểu Khâu Khâu trong mộng đối với ông trăm phần vâng lời, nhưng một chút cũng không còn sinh động.

Hành động của dân làng càng thêm cứng nhắc.

Mặc dù phương thức hành động và phong cách nói chuyện đều giống như trước, nhưng không gì không tiết lộ sự tê dại và lạnh nhạt, dường như chỉ cần ông rời đi, dân làng sẽ ngừng hoạt động.

Trương Quả Lão là người thông minh, liền hiểu rõ, nguyên lai tất cả đều là giả dối, những gì đã mất sẽ không quay lại.

Con người rốt cuộc vẫn phải nhìn về phía trước.

Thế là, Trương Quả Lão đã khám phá ra mộng cảnh, sau đó tỉnh táo lại trong đất. "Thành tiên rồi ư?

Sao lại là một mảng tối đen thế này?" Lúc này Tiểu Khâu Khâu nói: "Hiện tại con là một hạt giống trong lòng đất, cần nảy mầm cần dinh dưỡng, những năm qua cảm ơn Người đã chăm sóc con, con mãn nguyện dùng sức mạnh còn lại của con trợ giúp Người một tay nhé, đa đa." Trương Quả Lão thống khổ kêu lớn một tiếng: "Không được!" Nhưng Tiểu Khâu Khâu không cần sự đồng ý của Trương Quả Lão liền tiến nhập vào thể nội ông, Trương Quả Lão trong khoảnh khắc cảm giác được trong cơ thể mình có một luồng sức mạnh cường đại, giúp ông phá thổ mà xuất hiện.

Trong mắt mọi người, Trương Quả Lão như Thổ Địa Thần từ trong đất mà hiện lên, toàn thân tỏa kim quang.

Mọi người đều mừng rỡ cho Trương Quả Lão, cảm thấy con đường thành tiên không có trở ngại lớn.

Chỉ có Ngao Tông biết ông đã mất đi thứ gì, bởi vì vừa rồi có một

sinh mệnh thể trên thế giới này đã vĩnh viễn biến mất.

Tiểu Khâu Khâu là ký thác của Trương Quả Lão, cũng là chấp niệm của Trương Quả Lão, cái chết của nó là tất nhiên.

Ngao Tông bất mãn với Thiên Đạo.

Đây cũng là một nguyên nhân để hắn muốn thay thế Thiên Đạo.

Vì sao con người thành tiên lại phải đoạn tuyệt thất tình lục dục, phải mất đi thứ quý giá nhất?

Chẳng phải con người trở nên mạnh mẽ là để bảo vệ những gì mình muốn bảo vệ sao?

Vì sao kẻ xấu có thể tiêu dao tự tại trên thế giới, mà người tốt muốn đắc đạo thành tiên lại khó khăn đến vậy.

Trương Quả Lão buồn bã không vui, vẫn luôn không muốn nói chuyện, lấy cớ muốn đi dạo biển.

Nhưng tâm lý ông sao che giấu được Ngao Tông, Ngao Tông lẳng lặng đi theo ông ra biển.

Trương Quả Lão hỏi Ngao Tông: "Người chết có thể tiến nhập luân hồi, nhưng linh vật chết đi cũng có kiếp sau không?" Ngao Tông trong lòng đồng tình với cảnh ngộ của Trương Quả Lão, bởi vì hắn cũng hiểu cảm giác mất đi thứ chí ái nhất, nhưng hắn vẫn nói thật: "Không thể, linh vật biến mất, vậy thì hồn phi phách tán, quy về tự nhiên." "Nhưng trên thế giới này không ai có thể khiến linh vật chết đi sống lại, trừ ta." Trương Quả Lão vốn vô cùng u uất, tâm tình tức thì sáng bừng, ông biết nhóc con này nhất nặc thiên kim (một lời hứa đáng ngàn vàng).

Chỉ cần có năng lực làm được việc gì đó, thì nhất định có mười phần nắm chắc.

Lúc này, Ngao Tông tùy tay lấy ra một vật.

Chỉ thấy ánh sáng trắng vô cùng chói mắt, một chiếc xương cá làm bằng bạch ngọc, xuất hiện trên lòng bàn tay phải của Ngao Tông. "Đây là Thượng Thượng Phẩm Tiên Thiên Chí Tôn Linh Bảo, xương cá này sẽ phối hợp dựa theo thuộc tính của ngươi, chỉ cần mỗi ngày thổi tấu, cuối cùng sẽ có một ngày nó có thể hóa thành người mà ngươi mong muốn.

Bởi vì linh bảo này có thể chất giống với Hà Thủ Ô, đều thuộc về một loại linh vật." Mỗi ngày ngâm xướng một khúc, giúp xương cá này hấp thu đại thành linh khí thiên địa, Hà Thủ Ô cuối cùng sẽ tái hiện trên thế giới.

Trương Quả Lão cảm kích.

Ông biết loại bảo vật này nhất định không phải tầm thường.

Nhưng ông vẫn vô cùng sảng khoái nhận lấy: "Nếu có việc cần ta, ta nhất định nghĩa bất dung từ mà đứng về phía ngươi.

Lão phu tuy không phải đại nhân vật, nhưng nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy (một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi kịp)." "Có ta nữa!" Thiết Quải Lý đột nhiên xuất hiện từ phía sau bãi cát. "Ta sẽ kề vai chiến đấu cùng ngươi, tuy ta không rõ cụ thể phải làm gì, nhưng hãy yên tâm, ta sẽ đi theo ngươi." Năm người nhìn nhau cười, giữa mấy người đã thiết lập một loại liên hệ mật thiết nào đó, tuy những người khác không nhìn thấy, nhưng Ngao Tông lại biết, biết kế hoạch của hắn lại thành công thêm một bước.

Trước khi Hà Tiên Cô thành tiên, nàng từng có một vị hôn phu đã đính ước.

Là công tử của Từ phủ, một tài phiệt địa phương, công tử Từ và Hà Tiên Cô là thanh mai trúc mã, và vẫn luôn nhiệt liệt theo đuổi Hà

Tiên Cô.

Nếu không phải vì Hàn Tương Tử nhiều năm can thiệp, hai người hẳn đã sớm thành hôn.

Từ gia là một đại gia tộc kế thừa trăm năm ở địa phương, tổ tiên đều thiện lương thích làm việc thiện, là một gia đình lương thiện hiếm có.

Nhưng bà chủ Từ gia và Hàn Tương Tử lại có quan hệ không tốt, trước đây khi Hàn Tương Tử đến nhà Hà Tiên Cô làm khách, bà chủ Từ gia cho rằng hai người đang tư tình.

Cuối cùng, việc hôn sự không còn được nhắc đến nữa.

Nhưng nào ngờ công tử Từ si tình, sau khi Trương Quả Lão thành tiên, liền rời nhà một mạch đuổi theo, dọc đường đều dò la hành tung của nhóm Ngao Tông.

Chương 442

Cuối cùng một ngày kia, đuổi kịp họ trên một hòn đảo nhỏ ngoài biển.

Một ngày nọ, sau khi công tử Từ cùng nhóm Ngao Tông dùng bữa tối xong, liền kéo Hà Tiên Cô lại: "Ta có vài chuyện muốn nói với nàng, chúng ta nói riêng được không?" Hà Tiên Cô thực ra đã sớm biết công tử Từ, từ nhỏ đến lớn đều là một kẻ si tình.

Nếu không phải có hoài bão cứu thế, muốn phổ độ chúng sinh, thì gả cho hắn chắc chắn là lựa chọn không hai của Hà Tiểu Vân.

Nhưng hiện tại, Hà Tiểu Vân nhất định phải từ chối.

Quả nhiên, khi công tử Từ một lần nữa bày tỏ tình cảm ngưỡng mộ với Hà Tiên Cô: "Tiểu Vân, dù sao chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, ta cũng vẫn luôn coi nàng là vị hôn thê của ta.

Nhưng bây giờ nàng đã thành tiên, tên thư sinh thối đó cũng không còn can thiệp nữa, giữa chúng ta không còn chướng ngại nào.

Vì sao nàng lại từ chối lời cầu hôn của ta?

Vậy ta sau này phải làm sao đây?" Nhưng Hà Tiên Cô khuyên nhủ: "Ta là người khắc phu, trách rằng hai ta vô duyên, xin công tử hãy tìm duyên tốt khác." Nào ngờ công tử Từ thề rằng không phải nàng thì không cưới!

Bầu không khí giữa hai người tức thì trở nên căng thẳng.

Nói đến đây, hai người liền không vui mà rời đi.

Hà Tiên Cô cứ nghĩ công tử Từ ngày hôm sau sẽ tiếp tục quấn quýt, nhưng ngày thứ hai không thấy, ngày thứ ba cũng không, qua một tháng công tử Từ vẫn không xuất hiện.

Dù sao cũng là thanh mai trúc mã, Hà Tiên Cô dù đã thành tiên, nhưng vẫn có ký ức của phàm nhân, liền đề nghị đi tìm công tử Từ, xem liệu có bình an không.

Ngao Tông xua tay: "Không cần đâu, ngày mai hắn sẽ đến tìm nàng." Ngày hôm sau công tử Từ thật sự đến tìm Hà Tiên Cô, và tuyên bố sẽ không bao giờ cầu hôn nàng nữa.

Hà Tiên Cô vui mừng, nhưng trong lòng cũng thắc mắc, vì sao chỉ sau một tháng không gặp mà chấp niệm nhiều năm lại có thể hóa giải.

Nguyên lai, Ngao Tông đã khẽ thi một tiểu kế, thả một ít dịch trùng lên người công tử Từ.

Suốt một tháng trời, công tử Từ mắc đủ thứ bệnh lớn nhỏ, thân thể cũng ngày càng suy yếu, mặc dù sẽ không ảnh hưởng đến chức năng cơ thể.

Nhưng hắn cũng tin vào lời nói Hà Tiên Cô có số khắc phu.

Ngao Tông nói: "Công tử Từ không thực sự yêu nàng, chỉ tham vọng hư vinh và sắc đẹp của nàng, không thể chấp nhận bị người khác từ chối, do đó những điều này đã hóa thành chấp niệm của hắn, mấy năm nay vẫn luôn không buông.

Đợi đến khi nàng không còn bất kỳ giá trị nào, hắn tự nhiên sẽ buông bỏ, nói trắng ra là một kẻ chỉ biết tư lợi." Hà Tiên Cô nghe xong không khỏi lắc đầu: "Ta vẫn luôn tin rằng thế giới này có người dũng cảm thì cũng có người yếu đuối, tất cả đều tương đối.

Có yêu quái tự nhiên cũng có thần tiên, ta vẫn luôn nguyện ý vì số ít người tốt trên thế giới này mà hi sinh sinh mệnh của mình." Mặc dù Ngao Tông nghe xong những lời này, trên mặt không có quá nhiều phản ứng, nhưng thực tế trong lòng lại vui mừng.

Quả nhiên những người được Thiên Đạo lựa chọn, ai nấy đều có

phẩm chất ưu tú tuyệt đối.

Nói xong, nhóm Ngao Tông liền xuất phát đi đến nơi Tam Sinh Thạch chỉ thị.

Trên đường đi ngang qua một thôn làng, vốn định tìm nhà dân nghỉ chân, tìm hiểu phong thổ nhân tình của thôn làng, nhưng vừa mới bước vào cổng thôn, đã thấy một luồng tử khí nồng đậm bao phủ trên thôn làng.

Hà Tiên Cô không hổ là bác sĩ, vừa nhìn thiên tượng liền biết thôn làng này đã xảy ra dịch bệnh nghiêm trọng, có người chết.

Nàng vội vàng lao vào thôn làng, tìm dân làng hỏi han.

Nhưng phát hiện trên đường cái trong thôn không một bóng người, dường như cả thôn làng đã trở thành một tòa tử thành.

Nhưng Hà Tiên Cô với thân phận Địa Tiên, có thể cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh thể, chỉ là vì sao dân làng không ai xuất hiện?

Không lâu sau, mặt trời lặn về tây, khi tia nắng cuối cùng biến mất trong thôn làng.

Dân làng ẩn náu trong nhà đều lao ra, xông về phía nhóm Ngao Tông, dường như đã rình rập từ lâu.

Hà Tiên Cô lúc này mới kinh ngạc phát hiện tất cả dân làng đều đã biến thành tang thi.

Hà Tiên Cô từng đọc trong cổ thư, trong sách viết, khi thiên hạ sắp xảy ra đại tai họa, ma quỷ ẩn sâu dưới lòng đất sẽ xuất hiện săn giết loài người, và sẽ rất nhanh, chỉ trong một ngày.

Máu của bất kỳ sinh vật nào cũng có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với chúng, bởi vậy nhóm Hà Tiểu Vân lúc này đã trở

thành thịt trên thớt của dân làng, nhất định sẽ bị xé xác vài miếng.

Nào ngờ, nhóm Ngao Tông đều không phải người bình thường, họ liền rút ra pháp khí của mình để chống cự lại sự tấn công của dân làng, nhưng không hạ sát thủ.

Bởi vì Hà Tiểu Vân phát hiện những dân làng này còn có một tia sinh mệnh lực, trước khi sinh mệnh lực tiêu tán có thể được cứu sống trở lại.

Bây giờ điều cần làm là tìm một nơi an toàn, điều tra kỹ lưỡng nguồn gốc bệnh truyền nhiễm này.

Ngao Tông vốn định dùng năng lực của mình để giải quyết đám dân làng này, thậm chí chữa khỏi cho họ cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Nhưng nghĩ lại, sự việc này không chừng có thể khiến tiên lực của Hà Tiên Cô tiến thêm một tầng nữa, trở thành lần tôi luyện đầu tiên sau khi thành tiên của nàng.

Ngao Tông đứng một bên không nói tiếng nào, lẳng lặng theo dõi hành động của nàng, chỉ cần khi nguy cấp thì ra tay là được.

Trong phạm vi có thể kiểm soát, hắn muốn bạn bè của mình có thực lực mạnh mẽ hơn một chút, như vậy mới có thể tự bảo vệ bản thân.

Lúc đó Tào Quốc Cữu liền đứng ra nói: "Muốn tìm hiểu một địa phương thì cứ đến nha môn là tốt nhất, trong nha môn nhất định có thôn làng sử ký, chắc chắn sẽ có ghi chép về trận bệnh dịch này." Thế là mọi người liền đội Thiết Quải Lý kết giới mà đi về phía nha môn.

Bên ngoài kết giới từng đợt từng đợt tang thi dân làng không biết mệt mỏi lao đến tấn công.

Có người thậm chí đâm sầm vào đến gãy cả tay chân, nhưng vẫn

bò trên mặt đất, dùng lưỡi đẩy mình mà tiến về phía trước, ánh mắt vô cùng hung ác khát máu.

Đến nha môn.

Nhóm Ngao Tông cùng nhau ước định mỗi người luân phiên canh gác qua đêm, cứ mỗi 4 thời thần thì thay một lượt người.

Để phòng có chỗ sơ suất, để những dân làng đã bị dị hóa kia có cơ hội thừa. "Hiện tại chưa rõ nguyên nhân của bệnh dịch, mọi việc lấy cẩn thận làm đầu." Tào Quốc Cữu dựa vào kinh nghiệm làm quan nhiều năm, dễ dàng tìm thấy thôn làng sử ký, tự giác đưa sách cho Hà Tiên Cô.

Trong sử ký ghi chép rằng loại bệnh này là một loại nguyền rủa, người đầu tiên mắc bệnh là Đại Tráng ở cửa thôn.

Đại Tráng sau khi bị một con dê mắc bệnh cắn, liền suốt ngày trốn trong nhà không ra ngoài, đến tối thì ra ngoài làm hại người.

Loại bệnh nhân này thường tụ tập, có xu hướng bạo lực nghiêm trọng, và tốc độ lây nhiễm sau khi bị cắn rất nhanh, ước chừng chỉ bằng thời gian một nén trà, một người bình thường có thể hoàn toàn biến thành một tang thi không lý trí.

Hà Tiên Cô đau đầu nhìn bệnh dịch này, trong lòng không một chút cách nào.

Bởi vì nàng cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Nếu muốn tìm cách giải quyết thì phải tìm lại cuốn cổ thư kia.

Nhưng không biết vì sao, chương tiết vốn dĩ phải nhớ rõ giờ lại không nhớ được một chút nào, dường như bị hạ một loại cấm chế nào đó.

Hà Tiên Cô đem tình huống này nói với mọi người.

Mọi người đều trầm mặc, như Lữ Nham và Tào Quốc Cữu chưa từng trải qua chuyện này, nên không biết.

Nhưng có ba người có mặt hiểu rõ tình huống.

Dường như bị người có năng lực mạnh hơn phong ấn ký ức.

Người đó e là không phải Thiên Đế, mà là Thiên Đạo.

Chương 443

Hiện nay Thiên Đế trầm mê tửu sắc, sẽ không quản những chuyện nhỏ nhặt như vậy, vậy thì là Thiên Đạo rồi, nhưng Thiên Đạo vì sao lại làm vậy?

Hà Tiên Cô vốn là người được Thiên Đạo lựa chọn mà.

Giữa chừng tất nhiên đã xảy ra chuyện gì?

Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly không biết rõ.

Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly đã ở Thiên Đình gần 800 năm, chưa từng gặp phải tình huống bị Thiên Đạo nhằm vào, vậy thì chuyện này... có nguyên nhân, nguyên nhân không phải ở họ, vậy thì ở Ngao Tông rồi.

Ở thôn làng của Trương Quả Lão, cái đêm Ngao Tông biến mất nhất định đã xảy ra chuyện phi thường, chỉ là Ngao Tông không nói.

Nhưng những người có mặt đều không ngốc, mọi người đều im lặng không nói gì, Hán Chung Ly tâm tư tương đối tỉ mỉ, định lén đi tìm Ngao Tông hỏi cho rõ.

Vì đã là bạn bè đồng cam cộng khổ, không thể không biết gì cả.

Ngao Tông vừa thấy đã biết hai người đã sinh nghi.

Liền giơ tay dùng một thượng đẳng linh bảo, giải phong cấm chế của Hà Tiên Cô.

Trong một khoảnh khắc ký ức của Hà Tiên Cô tuôn trào, đầu đau không chịu nổi, nàng ôm đầu rên rỉ một hồi, rồi ngất đi.

Đợi khi Hà Tiên Cô tỉnh lại, nàng nhớ được những việc ghi chép trong cuốn cổ thư đó.

Cần tìm một cây thiên niên Tử Linh Chi.

Dùng bào tử của thiên niên Linh Chi nấu thành canh, phân phát cho những người mắc bệnh.

Không quá một nén hương thời gian là có thể hoàn toàn khỏi bệnh.

Chuyện này nói thì đơn giản, thực tế lại khó thao tác, ví dụ như thiên niên Linh Chi là loại linh vật khó gặp khó cầu, thường đã thành tinh rồi, phải đi đâu mà tìm?

Lại nhìn những dân làng đang lao vào tấn công, làm sao có thể khiến họ ngoan ngoãn ngồi xuống uống canh đây?

Trương Quả Lão thấy Hà Tiên Cô đau đầu như vậy, liền an ủi nói: "Bất luận thế nào, chúng ta phải tìm được thiên niên Tử Linh Chi trước.

Không phải có Ngao Tông sao?

Ngao Tông còn tìm được Tiểu Khâu Khâu của ta, một cây Tử Linh Chi bé tẹo thì có đáng gì, phải không, nhóc con?" Ngao Tông liền nói: "Thông thường độc dược, trong vòng bảy bước tất có giải dược.

Vì ký sinh trùng này từ địa ngục bò ra, vậy ta sẽ đi địa ngục mà tìm." Nói xong Ngao Tông vung tay áo, liền mở Địa Ngục Chi Môn, đưa mọi người xuống dưới.

Trên đường đến Địa Ngục Chi Môn, Ngao Tông nhắc nhở mọi người: "Xin đừng nói chuyện với quỷ khác, nếu đã nói chuyện thì khó lòng quay về." Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly đã ở Thiên Đình hơn 800 năm, chưa từng xuống địa ngục, nhất thời bị phong cảnh địa ngục hấp dẫn bước chân và sự chú ý. "Trong địa ngục cũng có chợ búa à, không biết vị thần tiên đại lão nào đã quản lý địa ngục ngăn nắp như vậy." Ngao Tông thầm nghĩ, đó chẳng phải là ta sao?

Cả nhân tộc, tiên tộc, chỉ cần chết đi, đều do ta quản lý.

Loại ký sinh trùng địa ngục khiến người ta biến thành tang thi này hắn quá quen thuộc, đó là hình cụ dùng để trừng phạt tội nhân ở thập bát tầng địa ngục.

Nhưng những thứ này đều do binh sĩ chuyên môn bảo quản, vậy mà lại bị Thiên Đạo đưa xuống nhân gian.

Ngao Tông thầm nghĩ: "Quả nhiên tộc nhân của ta cũng bắt đầu xuất hiện nội gián rồi sao?

Xem ra mấy năm nay ta quá lương thiện rồi, để một số kẻ bất an phận hoành hành." Ngao Tông đưa mọi người đến thập bát tầng địa ngục, thẳng tay chỉ vào những bông hoa dại đỏ máu trên đống bạch cốt nói: "Đó là thiên niên Tử Linh Chi.

Chỉ là vài bông hoa dại không đáng giá thôi." "Nhưng chỉ có một người có thể đi hái, mỗi bước đi đều sẽ phải chịu lửa địa ngục thiêu đốt.

Hơn nữa, nếu không phải người tuyệt đối thiện lương, sẽ không thể vượt qua." "Môi trường tu luyện của Minh tộc vốn dĩ là kém nhất trong các chủng tộc, nhưng mỗi đại năng của Minh tộc đều không thể coi thường, một người có thể sánh với thiên quân vạn mã của Thiên Đình." Hà Tiên Cô nghe xong Ngao Tông giảng giải liền thẳng tiến lên.

Hà Tiên Cô thầm nghĩ: "Không có người hoàn hảo một trăm phần trăm, ta cũng không phải người hoàn hảo, nhưng ta có một trái tim muốn cứu vớt chúng sinh và kiếp nạn của thế giới.

Ta sẽ thử." Quả nhiên khi bước chân đầu tiên đạp lên tháp bạch cốt, nàng liền cảm nhận được lửa địa ngục nóng rực thiêu đốt.

Loại lửa thiêu đó không phải lửa bình thường, đó là loại thiêu đốt trực tiếp vào linh hồn.

Có vô số tội ác thì thầm dụ hoặc bên tai: "Mau về phe ta đi~" "Ta ở đây tự do tự tại muốn làm gì thì làm, không cần quản nhiều như vậy, sảng khoái biết bao." Những nhân loại mà Hà Tiên Cô đã chữa trị thất bại, cũng xuất hiện trước mặt Hà Tiên Cô: "Đều là lỗi của ngươi, lúc đó không chữa khỏi cho ta, hại ta bây giờ cũng phải lê lết thân bệnh tật, chịu tội trong địa ngục, mãi không thể đầu thai." Đống xương cốt không cao, nhưng Hà Tiên Cô vẫn kiên cường vượt qua ba ngày ba đêm.

Hà Tiên Cô cuối cùng chỉ còn một bước nữa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này nàng lại dừng lại.

Nguyên lai, hình bóng phụ thân Hà Tiên Cô xuất hiện trước mặt nàng.

Ông nói với cô con gái nghiêm khắc: "Con gái ngoan của ta, mấy năm nay con đã vất vả rồi.

Cha cũng sống tốt bên này, con có muốn qua bên này xem cha không?" Người cha nghiêm khắc vẫn luôn mỉm cười nhìn Hà Tiên Cô.

Hà Tiên Cô dao động, bởi vì mấy năm nay nàng thật sự hoài niệm phụ thân của mình, muốn kể hết những nỗi oan ức gặp phải khi hành y cứu người mà không được ai thấu hiểu.

Vì vương triều phong kiến không cho phép nữ nhi ra mặt, nên những oan ức này đều không thổ lộ với người ngoài.

Trong khoảnh khắc, một cỗ chua xót dâng lên lòng nàng. "Ai, ta biết bao muốn nói chuyện với phụ thân!

Chẳng lẽ không thể nói chuyện với phụ thân một lúc rồi mới lấy thiên niên Linh Chi sao?

Lỡ một lần này, không biết khi nào mới có thể gặp lại phụ thân nữa." Mọi người liền thấy Hà Tiên Cô đi về phía một nơi không

người.

Nếu đi thêm nửa bước nữa sẽ rơi xuống đống xương cốt nuốt người, lúc đó liền trở thành một phần của xương cốt trắng xóa.

Mọi người đều nín thở, nhao nhao gọi Hà Tiên Cô, muốn nàng tỉnh lại.

Chỉ thấy nàng nói một câu gì đó, rồi biến mất.

Đợi khi nhìn thấy Hà Tiên Cô lần nữa, trong tay nàng đã cầm Tử Linh Chi.

Không ai biết rốt cuộc nàng đã làm gì ở bước cuối cùng đó.

Hà Tiên Cô sau khi lấy được Tử Linh Chi, mọi người không nói nhiều, liền chuẩn bị lên đường trở về thôn làng.

Nhưng trên đường đột nhiên gặp Quỷ Sai, bị Quỷ Sai chặn đường.

Linh châu vốn dùng để che giấu khí tức, căn bản không thể che giấu được Quỷ Sai.

Quỷ Sai vừa nhìn đã biết không phải quỷ, mà là người của Thiên Đình.

Thiên Đình và Minh Giới vốn dĩ đối lập, thấy kẻ địch tất sát.

Tộc nhân hai bên đều có sự ngăn cách sâu sắc, người của Thiên Đình cho rằng Minh Giới dã man không thể lý lẽ.

Người Minh Giới cho rằng người của Thiên Đình lúc nào cũng mặc y phục trắng, thực chất lại vô cùng đạo mạo ngụy quân tử.

Quỷ Sai thấy Bát Tiên một nhóm người không hề che giấu mà xâm nhập thập bát tầng địa ngục, tức thì nổi giận đùng đùng.

Chương 444

Cảm thấy chó săn của Thiên Đình đang khiêu khích Minh Giới, liền vội vàng hô hoán đồng bạn đuổi giết.

Bát Tiên không muốn làm lớn chuyện, bởi vậy đối với sự truy sát của Quỷ Sai cũng không phản kích.

Mọi người ai nấy thi triển thủ đoạn của mình, dặn dò nhau hẹn gặp ở thôn làng đó.

Nói xong liền tách ra.

Ngao Tông thấy mọi người đã biến mất không còn bóng dáng, liền bộc lộ thân phận Minh Giới Chi Chủ của mình.

Quỷ Sai thấy Minh Tộc Đại Vương đều cúi đầu tỏ vẻ kính sợ.

Một số Quỷ Sai lớn mật hỏi: "Vì sao lão đại Minh tộc chúng ta lại ở cùng với những tiểu lâu la Thiên Đình đó?" Ngao Tông cũng không vì lời nói lớn mật của Quỷ Sai mà tức giận, hắn nói: "Kẻ yếu kém nhất ở thời khắc mấu chốt cũng có tác dụng nghịch chuyển càn khôn, sau này đừng dễ dàng coi thường người khác.

Ta làm tất cả đều vì một dân tộc cường đại hơn." Nói xong liền quay người trở về thôn làng đợi nhóm Bát Tiên.

Ngao Tông cố ý để Quỷ Sai phát hiện, chính là vì một người nào đó trong Bát Tiên, để đẩy nhanh nhân duyên với người của Minh tộc, từ đó khiến kế hoạch được thi triển tốt hơn.

Sự vướng mắc và liên hệ này, đương nhiên càng đậm sâu càng tốt.

Hắn thậm chí còn chia tách Bát Tiên ra, là để một số người có thể tự mình gặp được người có duyên với Minh giới.

Đợi khi về thôn làng, trời đã tối.

Hà Tiên Cô không lâu sau liền mang Tử Linh Chi trở về.

Ngao Tông thấy dáng vẻ buồn bã không vui của Hà Tiên Cô liền an ủi: "Vạn sự hữu nhân tất hữu quả (mọi việc có nhân tất có quả), lựa chọn lần này của nàng là vì thiên hạ, đừng quá khó chịu.

Không chừng phụ thân nàng vì phúc báo của nàng mà đầu thai vào gia đình tốt hơn rồi." Tâm trạng u uất của Hà Tiên Cô cũng tốt hơn một chút, nhưng có vài tiếc nuối rốt cuộc không thể tránh khỏi, ví dụ như vĩnh viễn không thể làm con gái của phụ thân nữa.

Những tiếc nuối và thương tổn này chỉ có thể dựa vào thời gian để xoa dịu, cuối cùng một ngày nào đó Hà Tiên Cô sẽ nguôi ngoai về những ký ức bi thương này.

Hà Tiên Cô tuy rằng hiện tại bi thương, nhưng cũng không vì thế mà suy sụp.

Nàng lập tức đem Tử Linh Chi và các thảo dược khác trộn lẫn rồi nghiền thành bột, đổ vào trong cao thang.

Trong lúc canh Linh Chi đang sôi, Hà Tiên Cô vô cùng phiền não nói: "Làm sao có thể cho những dân làng không lý trí đó uống thuốc đây?

Nếu bị cắn, thần tiên cũng sẽ biến thành tang thi sao?" "Lúc đó nếu xử lý không tốt, cảnh tượng sẽ vô cùng tồi tệ, nhất định phải có một vạn toàn chi sách (kế sách vẹn toàn)." "Ta chờ những người khác về rồi hẵng nói, không chừng có cách hay." Ngao Tông đáp.

Nói xong liền ngồi tĩnh tọa, chờ đợi các Bát Tiên khác trở về.

Không lâu sau, Thiết Quải Lý và Lữ Nham lần lượt về đến thôn làng. "Lão già ta mệt chết rồi, ta lê lết chân để trốn tránh những Quỷ Sai thân hình nhanh nhẹn đó.

Ngươi không biết đâu, ta phải trốn vào nhà xí thối hoắc mới lừa được bọn chúng đi." Thiết Quải Lý vừa thở hổn hển vừa than vãn. "Ta thì khác rồi, ta một quyền đánh ngất tên Quỷ Sai đó, thừa lúc hắn không chú ý, một cái lóe mình đã về đến đây!" Lữ Nham cười nói.

Trương Quả Lão lúc này cũng chậm rãi thong dong trở về dưới ánh trăng: "Sao về sớm vậy?

Không thừa lúc này mà ngắm Minh Giới Âm Dương Hà cho kỹ sao?" "Đó là ranh giới giữa sinh và tử đó, nửa bên trái nhân gian nở những đóa Mạn Đà La màu xanh tượng trưng cho ánh dương và hy vọng nhân gian.

Nửa bên phải Minh Giới nở những đóa Mạn Châu Sa Hoa màu tím." "Hai đóa hoa nương tựa vào nhau mà sinh trưởng.

Một đóa hoa tàn đại biểu cho một đóa hoa nở." "Mỗi một đóa hoa đều đại biểu cho một sinh mệnh lớn nhỏ của nhân gian." "Lão phu thấy gần đây nhân gian thật sự đã xảy ra không ít chuyện à, gần một phần mười những đóa Mạn Đà La xanh đã héo rũ, những đóa Mạn Châu Sa Hoa bên cạnh lại có xu thế âm thầm xâm chiếm Mạn Đà La, cũng không biết tình huống này là chuyện tốt hay chuyện xấu." Nói xong Trương Quả Lão uống trà ừng ực.

Rồi mang theo xương cá đi dạo xung quanh, bắt đầu tu luyện mỗi ngày như thường lệ.

Mặc dù Trương Quả Lão không hề nhắc đến Tiểu Khâu Khâu nữa, nhưng việc ông mỗi ngày không sót một chút nào mà tu luyện có thể thấy trong lòng vẫn luôn nhớ về Tiểu Khâu Khâu.

Ông muốn có thể cùng Tiểu Khâu Khâu mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ chia lìa nữa.

Lúc này, Thiết Quải Lý, người vẫn luôn hình ảnh không rời Hán

Chung Ly, phát hiện Hán Chung Ly mãi không về!

Thiết Quải Lý vô cùng kinh ngạc nói: "Lão Chung đâu rồi, lão Chung có năng lực thoát khỏi Minh Giới trong chớp mắt, sao chưa về?" "Có phải thấy ta chưa ăn bữa tối nên trên đường về mang chút đồ ăn cho ta không?" Nói xong Thiết Quải Lý "hắc hắc hắc" cười dâm đãng, bộ dạng vô tâm vô phế.

Ngao Tông trong lòng thở dài nói: "Có thể làm bạn với Thiết Quải Lý lâu như vậy, Hán Chung Ly thật tốn tâm cơ rồi.

Nhưng bây giờ Hán Chung Ly cũng tự thân khó bảo toàn a." Tào Quốc Cữu lúc này cũng vội vàng chạy về.

Hắn sốt ruột nói: "Vô cùng xin lỗi mọi người, ta sau khi ra khỏi Minh Giới thì bị lạc đường, ta không nhớ lúc đó thôn làng ở đâu." "Ta đã loanh quanh ở lối vào và lối ra của Minh Giới rất lâu, hy vọng có thể đợi một người đưa ta trở về, cuối cùng Lão Chung đã đưa ta về." "Ơ, Lão Chung đâu rồi, không thấy sao?

Hắn bảo ta đi trước, chỉ đường cho ta xong rồi bảo ta đi trước, theo lý thì phải về sớm hơn rồi chứ." Tào Quốc Cữu vô cùng nghi hoặc nhìn mọi người.

Mọi người cũng chỉ có thể im lặng nhún vai, tỏ vẻ không biết gì về hành tung của Hán Chung Ly.

Ngao Tông thầm nghĩ, Hán Chung Ly hôm nay e là không về được rồi.

Nhưng tiến độ bên Hà Tiên Cô cũng không thể dừng lại.

Hắn liền mở miệng nói: "Ta có một cách trước, hãy đổ thuốc canh vào bụng đám dân làng.

Dù sao thuốc canh nguội rồi, hiệu quả sẽ không còn tốt như vậy, lúc đó lại phải phái một người đi đến đống xương hái Tử Linh Chi

nữa." Mọi người thấy cũng đã đi một chuyến Minh Giới, xảy ra nhiều chuyện như vậy, thực sự quá vất vả rồi, cẩn thận sử dụng thuốc canh là tốt nhất.

Lữ Nham vốn thẳng tính nói: "Ta có thể ngưng tụ linh lực thành một sợi dây thừng, trói những tang thi lại, sau đó phái một người đổ thuốc canh vào bụng chúng." Tào Quốc Cữu nghe xong liền vội vàng lắc đầu: "Trong thôn này ít nhất cũng có hai ba trăm người, ta một người dùng linh lực trói một người, vậy thì phải tốn bao nhiêu thời gian chứ?" "Ta lại có một cách hay," Tào Quốc Cữu nói, "hãy cố gắng gây ra động tĩnh lớn một chút.

Hút tất cả tang thi trong thôn lại, tập trung vào một nơi rộng rãi không có chướng ngại vật.

Sau đó, rải thuốc canh lên không trung, để tang thi cảm nhận một trận 'mưa thuốc'." "Như vậy mỗi một tang thi đều có thể nhận được sự tưới tắm của Tử Linh Chi canh, cổ thư cũng không nói nhất định phải uống vào bụng mới được, không chừng thấm vào lớp da thối rữa của tang thi có thể có hiệu quả hóa cốt vi tân phu (thay xương đổi thịt)." Hà Tiên Cô nói: "Lời của Tào Quốc Cữu cũng có vài phần đạo lý, nếu một kế này thành công, vậy thì có công hiệu nhất cử lưỡng đắc." Lúc đó Ngao Tông bước ra, trầm tư đáp: "Hiện tại mọi người vừa mới đắc đạo thành tiên không lâu, không thể ổn định kiểm soát linh lực của mình, nếu không cẩn thận bị tang thi cắn thì nguy hiểm rồi." "Vậy thế này đi, ta sẽ thu hút sự chú ý của tang thi.

Thiết Quải Lý và Hà Tiên Cô phụ trách rải một nồi thuốc canh lên không trung, và cố gắng để mỗi một tang thi đều được tắm mưa thuốc." Hà Tiên Cô bổ sung: "Nhất định phải chú ý để mỗi một tang thi đều được chăm sóc.

Bởi vì nếu một tang thi không được chữa khỏi, trận tai nạn này

không thể kết thúc, sau khi chúng ta đi rồi sẽ tiếp tục tái phát, thậm chí sẽ lây nhiễm sang những thôn làng xa hơn.

Lúc đó nhân loại sẽ phải đối mặt với tai nạn lớn hơn." Không nói nhiều, cả nhóm liền bắt đầu hành động.

Với năng lực của Ngao Tông, tang thi căn bản không thể chạm vào vạt áo của hắn.

Bởi vậy Ngao Tông kiểm soát khoảng cách ngắn, kéo mật độ của tang thi lên mức cao nhất.

Dùng linh lực lần lượt đánh đá vào cửa sổ hoặc bên trong mỗi ngôi nhà trong thôn.

Hút những tang thi đang trốn trong nhà ra, rồi đưa chúng đến cửa thôn, một mảnh ruộng hoang.

Sau lưng Ngao Tông là con sông ngăn cách thôn làng với những nơi khác, Ngao Tông không còn đường lui.

Hà Tiên Cô và Thiết Quải Lý thấy cơ hội liền rải thuốc canh lên không trung lợi dụng trọng lực để thuốc canh rơi xuống người tang thi.

Tang thi thống khổ gào thét, rên rỉ.

Từng con từng con đều ngã xuống đất.

Ước chừng qua nửa nén hương thời gian.

Chương 445

Da của tang thi không còn dấu vết thối rữa.

Dân làng từng người đứng dậy, sờ vào cơ thể mình.

Vô cùng kinh ngạc phát hiện cuối cùng đã biến trở lại thành phàm nhân.

Ai nấy đều quỳ xuống trước nhóm Ngao Tông: "Cứu thế Bồ Tát đã cứu chúng con khỏi nguy nan." Nghe lời dân làng nói, Hà Tiên Cô mới biết nguyên lai dù đã biến thành tang thi, nhưng bản tính loài người vẫn tồn tại, chỉ là không cách nào kiểm soát dục vọng khát máu.

Đó là một chuyện càng thống khổ hơn, trơ mắt nhìn người thân bạn bè yêu quý nhất bị cắn chết mà không thể làm gì.

Không thể không nói, hình phạt của Minh Giới thật sự độc ác.

Hà Tiên Cô không lâu sau liền tìm thấy thôn trưởng, hỏi thôn trưởng về nguyên nhân của sự việc này.

Thôn trưởng nói, lúc đó trong thôn có một vu sư, đầu đội mặt nạ quạ đen.

Hắn nói chỉ cần hướng về hắn mà cầu khẩn, năm đó liền có thể thuận buồm xuôi gió, ngũ cốc phong thu.

Lúc đó cả thôn không ai tin, hắn chỉ tùy tay chỉ một cái, một con dê giấy liền biến thành một con dê sống, có thể kêu be be.

Mọi người liền tin vào lời nói quỷ quyệt của hắn, sau đó giúp hắn cử hành xong tế tự.

Nhưng từ đó vu sư liền biến mất, con dê giấy đó liền bắt đầu cắn

người điên cuồng, người đầu tiên bị cắn chính là Đại Tráng.

Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng: "Không phải vì dâm dục, nên mới hiến tế địa ngục chi trùng ư?

Trong lúc tế tự nhất định đã hiến tế gì đó rồi, phải không?" Thôn trưởng quỳ xuống cầu xin: "A, ta đã hiến tế tám đồng nam đồng nữ, nhưng trong đó cũng có cháu trai nhỏ của ta, ta không còn cách nào khác, nếu không cả thôn ta đều phải chết đói rồi." "Nhưng bây giờ cháu trai đã không còn, mọi người lại biến thành bộ dạng này, cuộc sống thật sự không còn lối thoát." Vừa nói thôn trưởng liền thống khổ khóc lớn, những dân làng đi theo sau thôn trưởng cũng vô cùng đau lòng.

Lúc này, một phụ nữ khóc tố: "Trong số những cô gái bị hiến tế, có con gái của ta nữa.

Ta cũng không biết nó thế nào rồi, tên mặt đen đó nói sau khi những đứa trẻ bị hiến tế sẽ có cuộc sống tốt đẹp, không lo ăn không lo mặc." "Ta nghĩ, vì ta không nuôi nổi con, thì để người khác nuôi đi, chỉ cần nó còn sống là được." Ngao Tông lạnh lùng nói: "Không thể nào, thông thường những đứa trẻ bị hiến tế đều là những đứa trẻ không ai muốn, đứa may mắn thì bị chủ nhân ăn ngay lập tức.

Đứa bất hạnh thì sẽ được giữ lại làm 'hạt giống' để bồi dưỡng, trở thành công cụ giết người, sau này bán mạng cho chủ nhân.

Chúng sẽ phải chịu đựng sự huấn luyện tàn khốc và vô nhân đạo nhất, cùng với những quy tắc hà khắc nhất mới có thể sống sót." "Thậm chí không bằng những đứa trẻ bị ăn ngay từ đầu, chết ngay lập tức không còn đau khổ." Dân làng nghe xong thống khổ kêu lên một tiếng, rồi ngất đi.

Dù sao cũng vừa mới tỉnh lại, thân thể chưa hồi phục tốt, lại nghe phải tin dữ như vậy.

Thôn trưởng thấy vậy, liền quỳ xuống ôm lấy đùi Ngao Tông. "Ân công, ngài có thể giúp ta tìm mười sáu đứa trẻ đã bị đưa đi tế tự không?

Chúng đều là bảo bối ruột thịt của ta, tên mặt đen đó nói có thể cho chúng cuộc sống tốt đẹp, ta mới hiến tế chúng đi." "Xin ngài cầu xin ngài, có thể giúp ta tìm chúng không?" "Đại ân đại đức của ngài ta suốt đời không quên, ta sẽ xây miếu thờ ngài, hàng năm sẽ dẫn con cháu đến cúng bái ngài." Ngao Tông thầm nghĩ, dù sao tai họa này là do Minh tộc của ta gây ra, ta nhất định phải giải quyết.

Nhưng miếu thờ thì không cần thiết, ta còn sống ta đâu cần những thứ của người chết dùng.

Mặt Ngao Tông lạnh lùng: "Được thôi, ta sẽ cố gắng hết sức tìm cho các ngươi, nhưng nếu đã chết thì là đã chết, những đứa còn sống ta nhất định sẽ mang tất cả về." Thôn trưởng nghe xong vừa lo lắng vừa cảm kích: "Vậy xin đa tạ ngài." Nói xong liền cúi đầu lạy Ngao Tông ba lạy sâu sắc.

Hà Tiên Cô lúc này bước ra hòa giải: "Ta nhất định sẽ giúp ngài tìm lại những đứa trẻ bị mất tích.

Mọi người đừng quá lo lắng vội, hãy dọn dẹp thôn làng, bắt đầu lại cuộc sống đi." "Nếu không đợi khi trẻ con trở về, thấy nhà cửa thành ra như vậy, cũng sẽ buồn." Thôn trưởng liên tục gật đầu: "Được, ta sẽ đi dọn dẹp, tối nay các ngài có thể dùng bữa cùng chúng ta không?

Ta nhất định sẽ chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn để chiêu đãi các ngài." Thiết Quải Lý đã sớm điều tra, mỗi nhà mỗi hộ kho lương đều không còn nửa hạt lương thực, hắn kiêu ngạo nói: "Không có chút gì để ăn, đừng có sưng mặt giả làm người giàu." Thôn trưởng nghe xong cũng xấu hổ. "Ta sẽ đi mượn đồ từ hàng xóm để chuẩn bị ít món

ngon, để ân nhân không bị đói." Vừa nói xong, bụng ông liền réo "cô cô cô".

Tào Quốc Cữu lúc này nói: "Vậy nhé, ta cần ra ngoài làm chút việc." Thôn trưởng ái ngại nói: "Vậy ngài cứ đi trước đi, tối gặp." Nói xong, Tào Quốc Cữu kéo Thiết Quải Lý ra khỏi thôn làng, phê bình Thiết Quải Lý: "Người ta nhất định đã trải qua nạn đói, ngươi nói kháy người ta như vậy không tốt lắm đâu." "Ta mới không xấu xa như vậy, đi, ta đi kinh thành mua ít lương thực cho họ, rồi mua thêm ít hạt giống nữa.

Năm nay vừa lúc đầu xuân, đây chính là thời điểm tốt để gieo trồng." Thiết Quải Lý đáp.

Hà Tiên Cô vô cùng vui mừng, bởi vì nàng nhìn thấy khí độc đen bao phủ trên thôn làng đã biến mất.

Quả nhiên chỉ cần dân làng cần cù chăm chỉ canh tác, năm nay nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp.

Tâm trạng u uất mấy ngày nay của Hà Tiên Cô cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

Nàng nói: "Sự không nên trì hoãn, ta mau chóng đi lo liệu đi!" Ngao Tông nghe xong khóe miệng khẽ cong lên không rõ, nghĩ: "Cứ để đám tiểu bằng hữu này làm loạn đi, hiếm khi mọi người lại vui vẻ đến vậy." Nhóm Ngao Tông đến kinh thành, tìm thấy tiệm gạo lớn nhất địa phương.

Cả nhóm vô cùng hào phóng, vận chuyển vài xe gạo, cá và các lương thực chủ yếu khác từ tiệm gạo.

Thiết Quải Lý vui vẻ nói: "Lần trước mua sắm điên cuồng như vậy là trước khi ta thành tiên.

Sau khi thành tiên rồi thì cần gì nữa, động tay một cái là có rồi."

"Bây giờ nghĩ lại, làm phàm nhân cũng khá vui, hy vọng dân làng có thể dựa vào số lương thực này mà chống chọi được đến mùa xuân năm sau." Hà Tiên Cô thì đi đến vài tiệm thuốc nổi tiếng ở kinh thành, mua một ít dược liệu cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày.

Trong thôn hiện tại không có thôn y, dân làng bị bệnh cần phải đi đến tiệm thuốc ở trấn cách đó năm dặm, mà giá cả ở tiệm thuốc cũng vô cùng cao.

Nàng định ở lại thôn làng này thêm một thời gian nữa, đợi đến khi có thể bồi dưỡng ra một số bác sĩ hiểu biết y lý cơ bản rồi mới rời đi.

Như vậy dân làng sau này bị bệnh có thể được chữa trị, giảm bớt tỷ lệ mắc bệnh của thôn làng.

Không lâu sau, nhóm Ngao Tông đã thu dọn xong những thứ đã mua, chuẩn bị lên đường trở về, nhưng trên đường lại gặp một người không ngờ tới.

Là Diễm Thải đã lâu không gặp.

Chỉ thấy linh khí của Diễm Thải không còn sung mãn như lần đầu gặp mặt.

Vảy trên chân thân của nàng cũng ảm đạm đi rất nhiều.

Diễm Thải vốn không phải người tác ác, Ngao Tông liền trong đêm đó tìm thấy Diễm Thải.

Ngao Tông hỏi: "Mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diễm Thải vuốt ve nghịch lân trên người mình, kể lại chi tiết những gì đã xảy ra mấy ngày qua cho Ngao Tông nghe.

Nguyên lai, Hàn Tương Tử trước đó đã đồng ý đến Thượng phủ để làm minh hôn, may mắn nhờ Diễm Thải kịp thời vào phòng ngăn cản Hàn Tương Tử, và trước mặt mọi người hôn Hàn Tương Tử một cái, nói cho Hàn Tương Tử biết nàng yêu hắn.

Thượng viên ngoại giận dữ không thôi, liền hủy bỏ trận minh hôn đó.

Hàn Tương Tử vô cùng phẫn nộ chất vấn Diễm Thải, rồi tuyên bố rằng cả đời này kiếp này sẽ không bao giờ thích Diễm Thải.

Diễm Thải vì chuyện này vô cùng đau lòng, liền trốn vào một ngọn núi sâu để tự chữa lành vết thương lòng.

Nhưng Hoa Long lại xuất hiện trước mặt Diễm Thải, và thổ lộ tình yêu của hắn với nàng.

Nhưng Diễm Thải trong lòng hiểu rõ, đó không phải là tình yêu thuần túy, hắn tham lam địa bàn và thiên quân vạn mã của phụ vương nàng.

Loại đàn ông như vậy trong lòng căn bản không có tình ái, cũng không hiểu thế nào là tình ái.

Diễm Thải chỉ là một quân cờ trong đại nghiệp của hắn, một khi không còn tác dụng, hắn liền sẽ vứt bỏ Diễm Thải.

Bởi vậy Diễm Thải liền quả quyết từ chối lời cầu hôn của Hoa Long.

Thế là Hoa Long tức giận hóa thành cơn phẫn nộ, ngay đêm đó liền đi tấn công một phàm nhân là Hàn Tương Tử.

Hàn Tương Tử đương nhiên không đánh lại Hoa Long, không lâu sau liền trọng thương nặng, may mắn nhờ Diễm Thải kịp thời đến cứu viện mới thoát chết.

Nhưng đợi khi Hàn Tương Tử tỉnh lại, lại hiểu lầm Diễm Thải và Hoa Long là đồng bọn, cấu kết làm bậy, một người đóng vai người tốt, một người đóng vai kẻ xấu, để lừa gạt hắn.

Chương 446

Rồi trước đại đình quảng chúng chửi mắng Diễm Thải, tuyên bố muốn giết Diễm Thải để trút giận.

Cuối cùng, Thái Bạch Kim Tinh kịp thời xuống giải vây, Hàn Tương Tử mới nhận ra mình đã trách nhầm người, trong sự xấu hổ liền lê lết trọng thương mà biến mất.

Vốn dĩ Hàn Tương Tử là một phàm nhân, thực lực căn bản không thể đi xa.

Nhưng khi Hàn Tương Tử vừa ra khỏi cổng thành, liền bị một con thằn lằn lớn tóm đi, hút cạn linh khí rồi hôn mê trên đường.

Đợi khi Diễm Thải phát hiện Hàn Tương Tử, độc của con thằn lằn lớn đã thâm nhập ngũ tạng lục phủ của Hàn Tương Tử, Hàn Tương Tử lâm vào tình thế sinh tử.

Diễm Thải hoảng loạn cực độ, không còn cách nào khác, vì cứu mạng Hàn Tương Tử, nàng đã dùng thất thải long cốt làm dược dẫn, cứu trị Hàn Tương Tử.

Đợi khi Hàn Tương Tử tỉnh lại, phát hiện Diễm Thải đã cứu mình, và Diễm Thải vì cứu hắn mà bị thương, vô cùng cảm động.

Diễm Thải thấy Hàn Tương Tử cuối cùng cũng không còn phản cảm nữa, vô cùng vui mừng, trong lòng nghĩ cuối cùng cũng đã lay động được cái đầu cứng nhắc này.

Nhưng dù sao cũng đã mất đi thất thải long cốt quan trọng nhất, nàng phải nghỉ ngơi cho tốt, liền nói với Hàn Tương Tử rằng nàng phải rời đi một thời gian để về Long Cung tu luyện.

Nhưng đợi khi Diễm Thải trở về, Hàn Tương Tử đã sớm không

biết tung tích, hiện tại Diễm Thải đang đi khắp nơi dò la, hỏi han tung tích của Hàn Tương Tử.

Diễm Thải thầm nghĩ, tiền thân của Hàn Tương Tử là một cây ngọc tiêu.

Tiếng tiêu của hắn tự nhiên là độc nhất vô nhị, chỉ cần đi tìm tiếng tiêu của Hàn Tương Tử, tự nhiên có thể tìm thấy hắn.

Diễm Thải bay trên Loan Nguyệt (Trăng Khuyết), nín thở ngưng thần lắng nghe các loại âm thanh trên thế gian, nhưng lại duy độc không nghe thấy tiếng tiêu của Hàn Tương Tử.

Diễm Thải sốt ruột đến mức thậm chí muốn về Long Cung một chuyến, lấy trân châu trăm năm của Đông Hải để đề thăng linh lực, tìm kiếm Hàn Tương Tử.

Chính lúc Diễm Thải định trở về Long Cung, liền gặp nhóm Ngao Tông, liền khẩn cầu Ngao Tông giúp tìm tung tích của Hàn Tương Tử.

Ngao Tông thông qua Thiên Lý Nhãn tìm thấy nơi Hàn Tương Tử đang ở.

Nguyên lai, Hàn Tương Tử sau khi Diễm Thải rời đi, cũng không lập tức chấn chỉnh lại tinh thần, vừa khó chịu vì vô duyên với Hà Tiểu Vân, lại vừa vì sự nghiệp của mình mà buồn bã, với tư cách là một nhạc sư lại không có bá nhạc (người tri âm).

Hắn liền trở về Thượng gia nơi trước đó định nhập chuế, suốt ngày say ngủ trong mộng hương.

Thượng gia tuy rằng thưởng thức tài khí của Hàn Tương Tử, nhưng cũng không chịu nổi Hàn Tương Tử ngày ngày suy sụp, liền cho Hàn Tương Tử đủ bạc, trục xuất Hàn Tương Tử khỏi Thượng gia.

Nhưng Hàn Tương Tử trong chớp mắt liền đem tất cả tiền bạc

đều cho ăn mày, liền không còn một chút tích trữ nào, cuối cùng lưu lạc bán nghệ kiếm sống, ngủ gục đầu đường.

Nhưng không chỉ có thế, cầm kỹ của Hàn Tương Tử rốt cuộc cũng "khúc cao hòa quả" (bài hát quá cao siêu, ít người hòa theo được), thường xuyên bị khán giả trả tiền mắng chửi Hàn Tương Tử không hiểu âm luật, đàn bừa một hồi.

Hàn Tương Tử càng thêm suy sụp, cả người đều mất đi tự tin.

Thông qua Thiên Lý Nhãn của Ngao Tông, Diễm Thải cuối cùng cũng tìm thấy Hàn Tương Tử, vội vàng lao về phía Hàn Tương Tử, nhưng một con Hoa Long cũng đã tìm thấy Hàn Tương Tử.

Lần này không vội vàng giết Hàn Tương Tử, Hoa Long nói với Diễm Thải: "Người đàn ông này cuối cùng cả đời sẽ không thành tựu gì, không bao giờ vực dậy được." Nhưng Diễm Thải vẫn luôn tin rằng Hàn Tương Tử nhất định sẽ chấn chỉnh lại tinh thần, liền cùng Hoa Long tiến hành đánh cược, nếu thua Diễm Thải sẽ gả cho Hoa Long.

Nếu Hoa Long thua thì nguyện ý không làm phiền Hàn Tương Tử nữa.

Hoa Long trào phúng Diễm Thải: "Phàm nhân đều chỉ tham đồ hưởng thụ, tham sống sợ chết, vừa gặp khó khăn sẽ nghĩ đến từ bỏ, ta thấy Hàn Tương Tử cũng chỉ là một tiểu nhân vật bình thường như vậy thôi." Sau đó Hoa Long biến thành một ăn mày tiếp cận Hàn Tương Tử, thi pháp lên Hàn Tương Tử, khiến Hàn Tương Tử nhập mộng, ôn lại những ký ức ấm áp ngày xưa cùng Hà Tiên Cô.

Nhưng mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, hắn liền khiến Hàn Tương Tử tỉnh dậy.

Hàn Tương Tử thấy vậy, tức giận không thôi, liền muốn một lần

nữa tiến vào mộng hương, nhưng không thể gặp Hà Tiên Cô, khiến hắn tức chết.

Lúc này Hoa Long đóng vai ăn mày thì thầm bên tai Hàn Tương Tử: "Ta có một pháp tử có thể khiến ngươi ngày ngày đều mơ thấy Hà Tiểu Vân." Hàn Tương Tử kinh hỉ hỏi: "Ta chỉ muốn gặp nàng một lần nữa, và tâm sự thật kỹ với nàng." Hoa Long lấy ra một túi thuốc bột màu trắng dụ dỗ Hàn Tương Tử: “Chỉ cần hít một chút thôi là có thể mỗi ngày gặp Hà Tiên Cô.

Lúc đó trong mộng, ngươi muốn Hà Hiểu Vân làm gì cũng được.” Hàn Tương Tử nghe xong: “Không phải Ngũ Độc Tán đó sao?” Hàn Tương Tử lúc đầu từ chối, nhưng Hoa Long cứ để Hàn Tương Tử ngày ngày mơ thấy Hà Hiểu Vân mà không cho y toại nguyện.

Cuối cùng Hàn Tương Tử không cưỡng lại được cám dỗ của Hoa Long, bắt đầu hít Ngũ Độc Tán, lợi dụng độc dược của Ngũ Độc Tán để chìm vào mộng cảnh, cả ngày đắm chìm trong hồi ức ấm áp với Hà Tiên Cô, không muốn tỉnh lại.

Diễm Thải trong lúc đó vẫn luôn khuyên Hàn Tương Tử chấn tác, nhưng Hàn Tương Tử đang chìm đắm trong Ngũ Độc Tán, không thể tự thoát ra.

Hàn Tương Tử thái độ không tốt đuổi Diễm Thải đi, giữa chốn đông người sỉ nhục nàng là một tiện nhân không biết liêm sỉ.

Diễm Thải tức giận nói: “Nếu Hàn Tương Tử đã tự cam đọa lạc, vậy ta cũng muốn cùng ngươi đọa lạc!” Hàn Tương Tử kỳ thực cố ý sỉ nhục Diễm Thải, hy vọng nàng vì bị sỉ nhục mà rời đi, y không thể để một cô nương tốt cũng theo mình mà đọa lạc.

Y biết có đoàn thương nhân trong thôn muốn đến kinh thành, liền lấy cây đoản tiêu tổ truyền của mình làm thù lao, nhờ thương nhân đưa Diễm Thải về kinh thành.

Lúc này Hoa Long thấy Diễm Thải đã rời đi, liền lại hóa thân thành ăn mày, hào phóng chia sẻ Ngũ Độc Tán cho Hàn Tương Tử, nhưng chưa kịp để Hàn Tương Tử dùng.

Diễm Thải đã quay trở lại, và đang bị một đám tráng hán truy đuổi trên phố.

Hàn Tương Tử đứng ra, cứu Diễm Thải đi.

Y vội vàng hỏi Diễm Thải, thì ra tên thương nhân kia tham đồ sắc đẹp và tiền bạc của nàng, muốn chiếm nàng làm của riêng.

May mà Diễm Thải kịp thời chạy thoát, mới may mắn thoát nạn.

Hàn Tương Tử vô cùng hối hận vì sự nóng vội của mình, nhưng thực ra tất cả đều là sự sắp đặt cố ý của Diễm Thải.

Để không để Diễm Thải tiếp tục đọa lạc, Hàn Tương Tử từ chối cung cấp Ngũ Độc Tán cho nàng, nhưng Diễm Thải lại tìm những kẻ ăn mày bên đường để xin, không tiếc dùng mỹ sắc cám dỗ.

Hàn Tương Tử thấy Diễm Thải suýt nữa cởi hết quần áo, vội vàng kéo nàng lại, đưa áo của mình cho nàng mặc, và xung đột với đám ăn mày, nhưng vì võ lực không đủ, lại bị đám ăn mày đánh cho một trận.

Nhưng Diễm Thải, người vốn không chịu nổi nhìn Hàn Tương Tử chịu khổ, lúc này lại lạnh nhạt đứng nhìn.

Hoa Long thấy kỳ lạ liền ẩn mình hỏi Diễm Thải.

Diễm Thải nói: “Ta hy vọng Hàn Tương Tử có thể bị đánh tỉnh, chấn tác lại.” Ngày hôm sau Diễm Thải liền rời khỏi căn nhà hoang phế mà nàng và Hàn Tương Tử đang ở, Hàn Tương Tử lo lắng Diễm Thải lại xảy ra chuyện, liền đi theo nàng không rời, và hết lời khuyên nhủ Diễm Thải đừng cùng mình mà đọa lạc.

Diễm Thải vô cùng phẫn nộ nói: “Cả thế giới này chỉ có ngươi không được vui sao?

Ta cũng rất không vui, nguyên nhân ta không vui chính vì ngươi không tư tiến thủ, không cầu thượng tiến, tự cam đọa lạc.” Hàn Tương Tử vô cùng cảm động trước những hành động mà Diễm Thải làm vì mình, nhưng đối với chất vấn của nàng lại không nói nên lời.

Buổi tối y cảm khái về cuộc đời mình, suy nghĩ trước sau, cuối cùng thừa nhận lỗi lầm của mình với Diễm Thải, y quả thực đã bị dục vọng che mờ mắt, sau này sẽ không bao giờ hít Ngũ Độc Tán nữa, và sẽ quên đi tất cả mọi chuyện trước đây với Hà Tiên Cô, cùng Diễm Thải bắt đầu lại.

Hoa Long tuy là một kẻ vô ác bất tác, nhưng có nguyên tắc, chỉ cần đã hứa chuyện gì thì nhất định sẽ làm, y hẹn gặp Hàn Tương Tử đúng hẹn.

Nhưng lúc này Diễm Thải lại đột nhiên rời khỏi Hàn Tương Tử, Diễm Thải nói với Hoa Long rằng nàng là cháu gái Đông Hải Long Vương.

Sớm muộn gì cũng vì lý do gia đình mà gây bất lợi cho Hàn Tương Tử, thà như vậy không bằng sớm rời đi.

Huống hồ bây giờ Hàn Tương Tử đã trở lại chính đạo, không cần nàng nữa.

Hoa Long khuyên Diễm Thải cùng y đối phó Bát Tiên, dù sao Long và Tiên là mối quan hệ đối lập, cuối cùng cũng là ngươi sống ta chết.

Diễm Thải nghe xong mưu kế của Hoa Long, vô cùng sợ Hoa Long sau này lại đối phó Hàn Tương Tử, liền dương ngôn với Hoa Long: “Ta nhất định sẽ ở bên cạnh Hàn Tương Tử, ta không cho phép ngươi làm hại chàng.” Hàn Tương Tử bên này lại bị ác mộng đeo

bám, một đêm ác mộng thừa lúc Diễm Thải không có ở đó, lén lút tiến vào mộng cảnh của Hàn Tương Tử.

Trong mộng Hàn Tương Tử nhìn thấy Hà Hiểu Vân thành thân với Từ gia công tử, vô cùng đau lòng.

Đang chuẩn bị gieo mình xuống sông tự sát, đúng lúc tìm chết thì gặp Diễm Thải đang bị truy sát.

Diễm Thải trong lúc hoảng loạn liền nhét ngọc bài vào tay Hàn Tương Tử, chúc phúc Hàn Tương Tử bảo quản cẩn thận.

Chương 447

Nhưng tuy trong mộng Hàn Tương Tử không nhận ra Diễm Thải, nhưng cuối cùng vì bất bình mà cứu nàng, sau khi hai người thoát khỏi truy sát, Diễm Thải lại phát hiện ngọc bài không thấy đâu, thần sắc trở nên vô cùng căng thẳng.

Dưới sự truy hỏi của Hàn Tương Tử, Diễm Thải kể ra một câu chuyện tình yêu vô cùng cảm động.

Hai người cảm khái, đồng bệnh tương liên không khỏi ôm nhau mà khóc lớn.

Thiết Quải Lý và Lữ Nham trên mây gặp Hoa Long, Hoa Long phá lệ thỉnh cầu hai vị tiên đi cứu Diễm Thải.

Hai vị tiên hỏi kỹ mới phát hiện Diễm Thải lại là Long Nữ.

Đang cùng Hàn Tương Tử, bị mộng cảnh của ác mộng giam giữ, nhưng mặc cho ba người cố gắng thế nào, vẫn không thể xông vào kết giới mà ác mộng đã giăng ra, chỉ có thể nhìn Hàn Tương Tử và Diễm Thải cùng chìm vào mộng.

Trong mộng Hàn Tương Tử thu lưu Diễm Thải.

Diễm Thải thấy mỗi lần Hàn Tương Tử gặp Hà Hiểu Vân đều trốn tránh, liền châm chọc Hàn Tương Tử vẫn không quên tình cảm với Hà Hiểu Vân.

Hàn Tương Tử tự nhiên phải lên tiếng phản bác, châm chọc Diễm Thải cũng như mình đều vì tình mà khổ, vì vậy hai người cãi nhau một trận lớn mà trở mặt.

Diễm Thải tức giận bỏ nhà đi, Hàn Tương Tử sau khi bình tĩnh lại, vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Diễm Thải, sợ nàng lại như

lần trước bị người truy sát.

Hàn Tương Tử tìm khắp thôn trang và rừng cây đều không thấy Diễm Thải, cuối cùng hai người gặp nhau ở con ngõ nhỏ trước cửa nhà.

Hai người vội vàng chạy đến ôm chặt lấy nhau, thì ra trong cuộc sống thường nhật, hai người đã vô tri vô giác nảy sinh tình ý.

Hoa Long cố ý đột nhập kết giới cũng tiến vào mộng cảnh, hóa thân thành con nhà giàu vẫn luôn theo đuổi Diễm Thải.

Hoa Long nói ra Diễm Thải là yêu quái cho mọi người, nhưng không ai tin, vì vậy Hoa Long đổ máu chó đen vào trong giếng, muốn ép Diễm Thải hiện nguyên hình, nhưng vô hại lại biến thành Long Yêu, gia đình của y và dân làng trong thôn, thì biến thành các loại yêu ma.

Hàn Tương Tử trong một lần mộng cảnh đã ngộ ra rằng, tâm chính thì tiên, tâm tà thì yêu.

Sau đó hai người và ba người, cùng lúc tỉnh lại.

Ác mộng vô cùng kinh ngạc, vì đây cũng là lần đầu tiên ba người có thể cùng lúc tỉnh táo trong huyễn cảnh, nói với ba người: "Mộng cảnh của ba người một chút cũng không ngọt ngào, chán quá!" Rồi xám xịt bỏ đi.

Thiết Quải Lý và Lữ Nham đã nhận ra thân phận Long Nữ của Diễm Thải, nhưng Hàn Tương Tử lại chẳng bận tâm chút nào, chỉ cần hai người tình đầu ý hợp là được, lúc này Diễm Thải lại nói với Hàn Tương Tử: "Thân phận địa vị giữa chúng ta hoàn toàn khác nhau, ta không phù hợp với chàng." Sau đó liền hóa thành thân rồng, rời khỏi Hàn Tương Tử.

Sau khi Diễm Thải hóa rồng bay đi, y dường như chỉ nhớ đến sự

thống khổ và chán ghét.

Hàn Tương Tử vô cùng hối hận vì trước đây đã không trân trọng Diễm Thải, lại căm hận mình không đủ năng lực để bảo vệ nàng.

Thế là Hàn Tương Tử hạ quyết tâm muốn thành tiên, quay đầu hỏi Ngao Tông: "Làm sao ta mới có thể thành tiên?" "Tiên duyên của ngươi mỏng manh, đã lỡ mất thời gian tốt nhất để thành tiên, tiên cơ không còn, cần phải tu luyện thêm một phen." Ngao Tông đáp.

"Chuyến này hãy đi về phía tây xa nhất tìm kiếm cơ duyên đi.

Trong lúc đó phải nắm bắt thật tốt cơ duyên của mình nha." Hàn Tương Tử gật đầu nói: "Ta sẽ nỗ lực." Sau đó Hàn Tương Tử liền quay người rời đi, đi bộ về phía Tây.

Chuyến Tây hành này nhất định gian nan trùng trùng, nhưng đã lỡ mất tiên cơ tốt nhất, thì phải trả giá bằng trăm lần nỗ lực, đó mới là đạo công bằng của thế gian.

Đêm đó Ngao Tông, đã lâu không mơ, lại chìm vào ác mộng, phát hiện trong mộng có một khoảng trắng xóa.

Cách đó không xa lóe lên một ngọn nến le lói.

Ngao Tông từ từ đi về phía trước, đi mãi đi mãi vẫn không thể đến gần ngọn nến kia, ngọn nến đó cứ đứng đó không xa không gần.

Nội tâm Ngao Tông đã lâu không có biến động, lúc này lại bắt đầu dấy lên từng đợt sóng.

Ngao Tông bực bội lắc đầu: "Chuyện gì vậy?" Sau đó Ngao Tông dũng mãnh phóng một luồng linh lực đánh về phía ngọn nến kia, nhưng chưa kịp đến gần ngọn nến thì nó đã biến mất.

Ngọn nến nhỏ lung lay, dường như đang chế giễu Ngao Tông không tự lượng sức.

Ngao Tông tức giận lại thi triển một trận linh lực, lần này còn mang theo Cửu Phẩm Liên Hoa Đăng, muốn đấu cứng rắn, nhưng Liên Hoa Đăng chưa kịp đến gần ngọn nến nhỏ đã tan biến, như thể không hề tồn tại.

Ngao Tông biết lần này đã gặp phải kẻ cứng cựa, tò mò về ánh sáng ẩn sau màn sương mù mờ ảo kia.

Ngao Tông lấy Trảm Thần Kiếm ra, giơ Trảm Thần Kiếm vung về phía trước.

Chỉ thấy một luồng kiếm quang sắc bén bay về phía ngọn nến nhỏ.

Nhưng lại tan biến khi cách ngọn nến một mét.

Dường như trước mặt ngọn nến nhỏ có một tấm chắn vô hình, không biết có thể tự nhiên hòa tan thần lực của y.

Ngay cả Ngao Tông học rộng cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ngao Tông lúc này tỉnh táo lại: "Ta đang ở trong mộng của mình, có người đã đưa ta vào đây, quá to gan." "Không có kết giới nào có thể giam cầm ta." Sau đó Ngao Tông thi triển một pháp thuật cổ xưa, kết giới cũng biến mất, y cũng từ trên giường tỉnh lại.

Tuy đã thoát khỏi kết giới, nhưng tâm trạng của Ngao Tông không khá hơn chút nào.

Y tò mò về ngọn nến có thể hòa tan mọi linh lực kia rốt cuộc là gì.

Lần mơ đó, rốt cuộc là mang theo ác ý hay là cơ duyên tốt đẹp.

Nhưng từ trực giác bản năng của Ngao Tông, đó hẳn là một linh khí chí thuần chí tịnh hiếm có.

Bởi vì sức mạnh của y là tà ác nhất, chỉ có linh lực tinh khiết nhất mới có thể hòa tan.

Nhưng điều đó căn bản là không thể, năng lực hắc ám của y đã được thêm vào đủ loại tà thuật, cùng với bao nhiêu năm cướp đoạt tinh hoa, làm sao có thể tự nhiên hình thành linh khí tinh khiết nhất?

Nhưng loại linh khí này thông thường không có khả năng tự thoát khỏi nơi sinh trưởng, nhất định phải có người mang nó ra ngoài, rốt cuộc là ai đã mang nó ra ngoài?

"Mặc kệ là ai, chỉ cần y lộ diện, ta nhất định sẽ có ngày vén màn chân tướng." Ngao Tông nghĩ thầm.

Kiểu bị nhốt trong kết giới mà không báo trước, y không thích chút nào.

Ngao Tông càng ngày càng tức giận, căn bản không thể ngủ được.

Đành ngồi thiền tu hành cả một đêm, cẩn thận đề phòng ngọn nến kia lại lần nữa tấn công.

Một đêm trôi qua, gió yên sóng lặng, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Ngao Tông mặt đen sầm mở cửa phòng, bực bội ăn bữa sáng, mọi người đều không dám giao tiếp với Ngao Tông, không biết chỉ trong một đêm ngắn ngủi, y đã xảy ra chuyện gì.

Sợ chọc giận vị đại lão này, nếu không cuộc sống sẽ không tốt đẹp, hiện tại mọi người đều trông cậy vào y mới có thể thành tiên.

Ngao Tông quay người rời khỏi kinh thành, tùy ý đi về một thôn trang.

Chuyến đi này không có mục đích, Ngao Tông phát hiện ra tiến độ thành tiên của Bát Tiên mà y đã thúc đẩy trước đó không đủ hợp lý.

Nếu Bát Tiên thành tiên như vậy, tiên lực thường sẽ không mạnh, cần phải trải qua nhiều hơn mới có thể trưởng thành, mới càng tinh

thuần.

Nhưng bây giờ đã thành tiên rồi, có thể từ từ dẫn dắt, từ từ để họ tôi luyện, coi như xem thử thế giới được Thiên Đạo nuôi dưỡng này vậy.

Ngao Tông đi theo trực giác của mình, dẫn mọi người đến một thị trấn.

Thị trấn phồn hoa, mọi người tìm một quán trọ rồi nghỉ chân, không tiện nghỉ chân thì tản ra, vì ai cũng có tiểu thế giới riêng.

Chương 448

Tối hôm đó, thôn trấn tổ chức hoạt động.

Nghe đồn con trai Thành Chủ sắp cưới một tân nương xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng tân nương từ đâu đến thì không ai rõ.

Hôm nay tân nương lần đầu xuất hiện, Thành Chủ vui mừng, tổ chức một bữa tiệc thịnh soạn, muốn toàn thành bá tánh đều được chiêm ngưỡng con dâu nhà mình.

Thị trấn dường như đã lâu không náo nhiệt như vậy, mọi người đều đeo mặt nạ ra khỏi nhà.

Ngao Tông trước khi thành ma không thích những buổi tụ họp như vậy.

Ngao Tông tự nhiên thích những thứ lấp lánh, nên trước đó y đã tự chế tạo cho mình một chiếc mặt nạ kim cương đen tuyền.

Những viên kim cương nhỏ lấp lánh, đeo trên mặt, tạo thành một sức hấp dẫn bí ẩn tự nhiên.

Cộng thêm thân hình cao ráo và dung mạo tuấn tú của Ngao Tông, đã thu hút không ít thiếu nữ khuê các ném khăn thêu và túi thơm cho y.

Ngao Tông không muốn phá hỏng đêm đẹp, đành bất đắc dĩ thu hết tất cả túi thơm lại.

Các cô nương bị lấy túi thơm quả nhiên đều vui vẻ che mặt rời đi, không biết Ngao Tông một đêm đã thu phục bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Ngao Tông đi dọc bờ sông yên tĩnh, không xa là từng nhóm tình lữ,

đang cầu nguyện dưới cây ước nguyện, mong ước có thể cùng ý trung nhân dài lâu, viên mãn hạnh phúc.

Ngao Tông có chút tiếc nuối, lúc này không có giai nhân bên cạnh, có lẽ sống quá lâu rồi chăng, trong lòng cuối cùng cũng có chút cô đơn.

Lúc này, một cô nương va phải Ngao Tông, Ngao Tông theo bản năng ôm lấy eo cô nương, nếu không kịp ôm lấy vị cô nương này, e là nàng đã ngã xuống sông.

Vị cô nương này dường như e thẹn, Ngao Tông chỉ kịp ngửi thấy mùi hương thanh ngọt nhàn nhạt như tự có thể hương, vị cô nương đó liền cúi đầu lanh lẹ chạy đi, chỉ để lại một chiếc túi thơm nhỏ.

Ngao Tông nhặt túi thơm lên, thầm nghĩ chiếc túi thơm này quả thật khác biệt, không giống những cô nương khác nhiệt tình thêu uyên ương, hoa tiên và mai lan trúc cúc, cô nương này chỉ thêu đầy những ngôi sao nhỏ ấm áp trên túi thơm.

Ngao Tông nghĩ, hôm nay đã thu thập được nhiều như vậy, cũng không tiếc một cái này, liền quay đầu cất đi.

Không lâu sau yến tiệc kết thúc, Ngao Tông về khách sạn, nhưng đêm đó lại mơ thấy ngọn nến kia, không xa không gần, sừng sững sau màn sương mù mờ ảo, lần này không bắt được, tâm trạng của Ngao Tông càng thêm bực bội.

Sau gần ba đêm bị giày vò, Ngao Tông cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, muốn bắt lấy ngọn nến nhỏ kia.

Ngao Tông thiết lập một thiết bị phản truy tung trong linh đài của mình, chỉ cần tối nay ngọn nến nhỏ kia lại vào mộng của y, nhất định sẽ theo thiết bị phản truy tung đó mà tìm được nó.

“Lần này ngươi chạy không thoát đâu!” Ngao Tông nghĩ thầm.

Tối đó, ngọn nến nhỏ dường như biết ý đồ của y, không vào mộng

của y.

Nhưng Ngao Tông càng thêm bực bội, từ trước đến nay chưa từng có chuyện y không bắt được một người hoặc một vật nào.

Ngao Tông bực bội đọc Thanh Tâm Chú.

Y biết cảm xúc của mình không bình thường, để trở thành một thợ săn giỏi, thường thì vẻ bề ngoài phải ngụy trang thành một con mồi yếu ớt.

Ngao Tông thay đổi suy nghĩ.

Sau đó Ngao Tông không còn vội vàng bắt lấy ngọn nến nhỏ trong mộng nữa, thời gian của y còn dài, dù sao kẻ muốn bắt y hẳn là thời gian không đủ rồi.

Quả nhiên, ngọn nến nhỏ liên tục xuất hiện mấy đêm, Ngao Tông đều ngồi bất động tu luyện, lần này ngọn nến nhỏ cuối cùng cũng tiến lại gần hơn một chút, chiếu sáng xung quanh.

Nhưng Ngao Tông nhìn ra đó là sự thăm dò của ngọn nến nhỏ, y không động, vẫn giả trang đang tu luyện.

Trong lòng lại nghĩ: "Lần này ta sắp bắt được ngươi rồi." Đêm đó Ngao Tông không thi pháp bắt lấy ngọn nến nhỏ.

Ngao Tông tin rằng trong thức hải, chỉ cần đủ trầm ổn, ngọn nến nhỏ cuối cùng nhất định sẽ không chịu nổi, chắc chắn sẽ chạm mặt y trong đời thực, dù không cố ý tìm Ngao Tông.

Chỉ cần ngọn nến nhỏ xuất hiện, Ngao Tông sẽ biết.

Đêm thứ hai, ngọn nến nhỏ vẫn vào mộng của Ngao Tông, lần này rõ ràng không còn cảnh giác như vậy nữa, lại gần Ngao Tông thêm một chút.

Thậm chí còn vui vẻ lắc lư xung quanh, ánh nến yếu ớt nhấp nháy,

tựa như một đứa trẻ vô ưu vô lo.

Ngao Tông nhìn cũng thấy tò mò, một đứa trẻ ngây thơ như vậy, lại dễ lừa như vậy, sao lại là một kẻ xấu xa?

Chẳng lẽ tất cả đều là ngụy trang, thực chất là một lão yêu quái ngàn năm tâm tư thâm trầm?

Ngao Tông cẩn thận xem xét kế hoạch đó, liệu có phải chính là một cái bẫy của đối phương, để y sập bẫy của ngọn nến nhỏ?

Vì vậy, Ngao Tông lại trì hoãn kế hoạch dụ dỗ ngọn nến nhỏ gặp mặt trong đời thực thêm hai ngày.

Đợi đến khi Ngao Tông xác định ngọn nến nhỏ này thực sự là một đứa trẻ không có tâm cơ, y liền triển khai bước tiếp theo của kế hoạch.

Ngày đó Ngao Tông từ trong túi của mình lấy ra một ít kẹo mạch nha và kẹo hồ lô.

Màu đỏ tươi rực rỡ dường như là thứ ngọn nến nhỏ yêu thích nhất.

Ngọn nến nhỏ đã lại gần Ngao Tông hơn một chút, muốn đến gần cây kẹo hồ lô, nhưng đến một khoảng cách nhất định thì dừng lại, không dám đến gần Ngao Tông nữa.

Ngao Tông thấy vậy, liền ném kẹo hồ lô ra xa, nó liền được ngọn nến nhỏ đón lấy, sau đó kẹo hồ lô tan chảy rồi biến mất.

Ngọn nến nhỏ hài lòng ợ một tiếng, vệt sáng nhỏ trên đầu nhấp nháy, biểu thị sự hài lòng.

Ngao Tông dụ dỗ: "Ngươi thích ăn sao?

Ngày mai ta mang cho ngươi." Ngọn nến nhỏ gật đầu, dùng ngọn lửa vẽ ra hình dạng một loại bánh ngọt.

Loại bánh ngọt đó là đặc sản của thị trấn kia, chứng tỏ ngọn nến nhỏ đã đến thị trấn đó.

Ngày hôm sau, ngọn nến nhỏ đúng hẹn sớm đã có mặt trong mộng cảnh, chờ Ngao Tông.

Ngao Tông ngầm hiểu ý, ném bánh ngọt đi.

Có chút buồn cười là bánh ngọt chưa chạm vào ngọn nến nhỏ đã tiêu hóa mất.

Ngọn nến nhỏ có chút không vui, ủ rũ đứng đó, ánh sáng trên người cũng ảm đạm đi không ít.

Ngao Tông thấy vậy mỉm cười, ý tứ biến linh lực thành một lớp bảo hộ, để bánh ngọt không bị nhiệt độ cao của ngọn nến nhỏ thiêu cháy.

Lúc này ngọn nến nhỏ ăn bánh ngọt xong, nhưng lại không nhả linh lực của Ngao Tông ra.

Cần biết rằng linh lực của Ngao Tông là một trong những loại tà ác nhất trong hàng chục vạn Minh Tộc.

Yêu quái bình thường ăn vào sẽ lập tức thất khiếu chảy máu mà chết, linh lực của Ngao Tông đối với yêu quái bình thường không phải linh đan diệu dược, mà là nụ hôn của tử thần.

Nếu không phải có thực lực cường đại nhất, yêu quái tầm thường không dám dễ dàng nuốt nó.

Ngao Tông thăm dò hỏi ngọn nến nhỏ có muốn gặp mặt một lần không.

“Ngươi có biết không?

Chương 449

Có những món ngon mà ngươi không biết, ta đưa ngươi đi ăn nhé.” Ngọn nến nhỏ phấn khích, nhưng lại lùi lại, tỏ ý từ chối.

Ngao Tông biết rằng có lẽ có người đang khống chế ngọn nến nhỏ này, người đó hẳn là người đã mang ngọn nến nhỏ rời khỏi nơi sinh trưởng, và người đó cũng không phải kẻ tầm thường.

Ngao Tông lại dụ dỗ: “Cha mẹ của ngươi là ai?

Ta đi hỏi, sau khi được cha mẹ đồng ý, ta lại đưa ngươi đi chơi có được không?” Ngọn nến nhỏ xoay tròn ánh lửa, tỏ ý đang suy nghĩ, sau đó vẽ ra hình ảnh Vọng Nguyệt Lâu.

Nó ra hiệu gặp mặt vào tối mùng sáu tháng bảy ở đó.

Ngao Tông cố nén phấn khích, bình thản gật đầu: “Vậy ta sẽ gặp ngươi ở đó vào tối mùng sáu tháng bảy.” Hôm đó, Ngao Tông sớm đã đến điểm hẹn, ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết.

Trong lòng hạ quyết tâm: “Ta nhất định phải tìm ra ngươi.” Lúc đó Ngao Tông nghe thấy tiếng trống kèn vang trời trên phố, thì ra Thiếu Chủ và Thiếu Phu nhân đã ra ngoài.

Chỉ nhìn bóng lưng thướt tha của Thiếu Phu nhân cũng có thể thấy nàng là một tuyệt sắc giai nhân.

Chỉ thấy thiếu nữ đưa cánh tay ngọc ngà ra khỏi xe ngựa, vòng bạc trên cổ tay rung động theo cử động của ngón tay, tiếng chuông nhỏ gắn trên trang sức bạc cũng reo vang trong trẻo.

Tất cả đều toát lên tâm trạng vui vẻ của thiếu nữ.

Một làn gió nhẹ lướt qua, Ngao Tông lại khẽ mở to mắt.

Gió vén màn xe ngựa để lộ vòng eo thon thả của thiếu nữ, trên eo nàng vừa vặn treo chiếc túi thơm y hệt chiếc y đã nhặt được bên sông lần trước.

Ngao Tông cảm thán: "Thì ra là vậy, đáng tiếc, nếu cô gái này chưa thành hôn, ta hẳn rất hứng thú với nàng, dù sao mùi hương trên người hiếm có như vậy." Sau khi xe ngựa đi khuất, Ngao Tông đợi cả đêm không thấy ngọn nến nhỏ hay bất kỳ ai khác ở lầu.

Ngao Tông lúc này mới nhận ra mình bị lừa, khiến tâm trạng vốn đã bực bội càng thêm phẫn nộ.

Chưa đợi đến ngày hôm sau, Ngao Tông đã cưỡng chế tiến vào mộng cảnh của ngọn nến nhỏ, thì ra mấy ngày nay Ngao Tông không chỉ làm quen với ngọn nến nhỏ mà còn thừa lúc nó lơ là lén lút xâm nhập vào thức hải của nó.

Chỉ là Ngao Tông xưa nay là người quân tử, không thích làm những chuyện ép buộc người khác.

Nhưng ngọn nến nhỏ này đã phá vỡ giới hạn của y, khiến y hoàn toàn tức giận.

Ngao Tông một tay túm lấy ngọn nến nhỏ chất vấn: "Tại sao không đến?" Ngọn nến nhỏ ủy khuất lắc lư, tỏ ý thực ra nó đã đến, chỉ là không dám tiến lên, thấy Ngao Tông.

Ngao Tông hỏi: "Vậy sao ta không tìm thấy ngươi?

Rốt cuộc ngươi là ai?" Ngọn nến nhỏ lắc lư thân mình, chia ngọn lửa thành một chiếc chuông nhỏ, sau đó chiếc chuông nhỏ rung rung.

Ngao Tông chợt bừng tỉnh, thì ra là vậy.

Cuộc gặp gỡ trước đó bên bờ sông không phải là một âm mưu, tất cả đều đã được tính toán trước.

Một khi đã biết thân phận của ngọn nến nhỏ, Ngao Tông không do dự nữa, hôm sau liền đến phủ Thành Chủ, thăm Thiếu Thành Chủ.

Ngao Tông tò mò về vị đại năng đã mang ngọn nến nhỏ xuống trần gian.

Vừa bước vào phủ Thiếu Thành Chủ, Ngao Tông đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, đó là khí tức của Thái Tử Thiên Đình Bạch Huyền khi y còn trẻ.

Mười vạn năm trước, Thiên Đình đã bắt đầu suy tàn, bộ dạng như sắp sụp đổ, nhưng vị Thái Tử này đã mang đến bước ngoặt cho toàn bộ Thiên Đình.

Khi Bạch Huyền giáng thế, trăm chim hót vang, rồng phượng tốt lành hiện ra.

Truyền thuyết kể rằng chín trăm chín mươi chín con rồng đã xoay mười vòng quanh phủ Thái Tử.

Vị Thái Tử này vốn không có liên hệ với Ngao Tông, nhưng năm đó khi Thái Tử xuống trần lịch kiếp, vừa vặn gặp phải Ngao Tông bị Long Tộc trục xuất khỏi gia môn.

Hai người từng trải qua một thời kỳ vô cùng khó khăn, cùng nhau sống như phàm nhân, cùng nhau học hỏi, cùng nhau trưởng thành, vô cùng vui vẻ.

Chỉ tiếc là thời gian tốt đẹp không kéo dài.

Đời người phàm nhân ngắn ngủi, khi gặp lại thì y đã là Thái Tử Thiên Đình, không còn ngây thơ đáng yêu như xưa, trở nên thâm sâu khó lường.

Cả người cũng lạnh lùng, không biết sau khi lịch kiếp trở về Thiên Đình đã phải chịu đựng những gì?

Khí tức của cả người đều khác biệt.

Sau đó, Ngao Tông liền cắt đứt liên lạc với Bạch Huyền.

Dù sao, một người là Thái Tử Thiên Đình cao cao tại thượng, một người là con rơi Long Tộc bị đày xuống bùn lầy, không thể làm bạn, con đường của hai người đã định sẵn từ đầu là khác biệt.

Ngao Tông thực ra vẫn luôn cảm kích Bạch Huyền, vì Bạch Huyền đã đồng hành cùng y vượt qua một giai đoạn vô cùng khó khăn.

Nếu không có Bạch Huyền luôn ở bên chăm sóc và bầu bạn, có lẽ y đã sớm sa vào vực sâu, không thể quay đầu.

Tuy sau đó không còn liên lạc.

Nhưng Ngao Tông vẫn luôn giữ những hình ảnh đẹp đẽ về Bạch Huyền cũng như những ngày tháng ấm áp hiếm hoi trong ký ức đen tối của cuộc đời phàm nhân đó.

Ngao Tông đã đợi một lúc lâu trong sảnh tiếp khách của Thiếu Thành Chủ, Thiếu Thành Chủ mới từ từ bước ra.

Điều đầu tiên đập vào mắt là đôi giày trắng tinh.

Người này không hề hoảng loạn hay vội vã, không hề có chút nóng nảy nào, như thể mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay, không có bất ngờ nào hay điều gì không thể đánh bại.

Sự điềm tĩnh của một người chiến thắng bẩm sinh, có chút tương tự với khí tức hiện tại của Ngao Tông.

Ngao Tông gần như ngay lập tức kết luận khi đôi giày đó bước vào đại sảnh: đó là Thái Tử Thiên Đình Bạch Huyền.

Lúc này Bạch Huyền thậm chí còn không che giấu khí tức của mình, áp lực của Thái Tử Thiên Đình trực diện ép về phía Ngao Tông.

Thế hung hãn, như muốn giết chết Ngao Tông, nhưng Ngao Tông

chỉ khẽ vung tay, trường khí đó liền tiêu tán.

Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng: "Nhiều năm không gặp, đây là cách ngươi chào hỏi ta sao?" Bạch Huyền cười cười: "Ta không biết thực lực của ngươi, căn bản không thèm để mắt đến mấy chiêu đó, nên ta không có thu liễm, hai ta không cần khách sáo như vậy, đi thẳng vào vấn đề đi, ngươi hẳn là hiểu mục đích chuyến đi xuống đây của ta chứ?" Ngao Tông có chút đoán được nhưng không dám khẳng định nguyên nhân, liền lấp lửng: "Mấy năm nay nhân gian đại loạn, nên phụ thân Thiên Đế phái ngươi xuống bình định phản loạn sao?" Bạch Huyền dùng đôi mắt màu vàng nhạt nhìn Ngao Tông, nhàn nhạt nói: "Ồ, mấy năm nay không biết những đại yêu quái đó đang tác loạn, khiến dân gian loạn lạc dân chúng lầm than, tai họa khắp nơi, thậm chí trùng ma địa ngục cũng tái hiện, phải không Ngao Tông?" Ngao Tông dừng lại một lúc lâu: "Thiên Đạo là như vậy đó, dù sao có những chuyện không phải ta muốn ngăn cản là có thể ngăn cản, thôi thì không nói nữa." Hai người trong suốt nửa buổi chiều sau đó chỉ nhàn nhạt uống trà, thỉnh thoảng trao đổi bằng ánh mắt.

Tuy không có lời nói giao tiếp, nhưng cả hai đều hiểu những tính toán nhỏ của đối phương, đó hẳn là sự đối đầu của những cường giả trong truyền thuyết.

Bạch Huyền phá vỡ sự bế tắc, nói: "Ngươi hẳn là hứng thú với phu nhân của ta, ta từ cái nhìn đầu tiên đã biết nàng là linh vật độc nhất vô nhị trên thế gian." "Tiểu Trúc Quang sinh trưởng trong Thiên Trì sâu nhất của Thiên Đình, nhiều năm không bị ô nhiễm bởi thế giới bên ngoài, Ngao Tông có tin không?" "Trong Thiên Trì lại thai nghén ra một ngọn lửa nhỏ, ta liền mang nàng về, tận tâm phụng dưỡng, bây giờ cũng đã trưởng thành thành người rồi." "Người đâu, mau đưa Thiếu Phu nhân đến đây." Lần này Thiếu Phu nhân không để Ngao Tông đợi lâu, liền nhảy nhót chạy đến.

Ngao Tông sở dĩ biết Thiếu Phu nhân tâm trạng tốt là vì tiếng chuông bạc trong trẻo đó.

Theo từng bước chân lắc lư, tất cả đều toát lên tâm trạng vui vẻ của thiếu nữ.

Thiếu nữ không đợi hai người đồng ý đã xông vào phòng.

Rộng rãi chào Ngao Tông: "Chào ngươi, ta là Tiểu Trúc Quang thường xuyên vào mộng của ngươi đó, ngươi có biết tên ta không?" "Ta tên Tiểu Tâm." Tiểu Tâm vui vẻ tự lẩm bẩm: "Tốt quá, gặp ngươi rồi ngươi sẽ đưa ta đi ăn ngon, ta ngày ngày bị nhốt trong phủ Thành Chủ, không đi đâu được.

Chán chết mất, mau đưa ta đi chơi đi." "Nghe nói nhân gian thú vị lắm, Tiểu Bạch nói cho ta biết, nhưng Tiểu Bạch lừa ta xuống đây rồi không đưa ta đi đâu cả." "Tiểu Bạch cũng là một kẻ lừa đảo, cũng là một cục đá vô vị, mỗi ngày vào mộng của ta đều không có gì, chỉ có một khoảng trắng xóa, cũng không nói chuyện với ta, cứ ngồi một mình tu luyện, ta sắp chán chết rồi, nếu không phải Tiểu Bạch…" "Khụ khụ.

Tâm nhi không được nói nhiều, chú ý lời nói!" Bạch Huyền ngăn lại.

Tiểu Tâm bất đắc dĩ lắc đầu: "Xem kìa Tiểu Bạch chẳng cho ta làm gì cả, chán chết." Ngao Tông lần đầu nhìn thấy chân dung của Tiểu Tâm, liền bị nàng thu hút.

Trên khuôn mặt trắng trẻo đó, có một đôi môi nhỏ như anh đào và đôi mắt to linh động như nai con, khi nói chuyện chớp chớp, vừa ngây thơ vừa quyến rũ.

Chương 450

Bạch Huyền lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói: "Vậy ngươi đi chơi với Ngao Tông đi, nhớ đeo khăn che mặt, trời tối phải về nhà." Ngao Tông dùng mật ngữ truyền âm: "Ngươi không lo ta moi được gì từ nàng sao?" Bạch Huyền chế giễu: "Không cần thận trọng như vậy, ta vốn không có gì che giấu, chỉ cần ai đó hành sự chính trực, ta tự nhiên không có gì là bí mật.

Ngươi hẳn là biết giới hạn của ta chứ, Ngao Tông." Ngao Tông gật đầu: "Giới hạn của ngươi ta vẫn luôn không quên." Điều này, Ngao Tông nhớ lại chín vạn năm trước hai người đã say rượu ở Trích Tinh Lâu cao nhất kinh thành, cùng nhau đàm luận thiên địa.

Bạch Huyền nói về hoài bão của mình: "Quốc thái dân an, bá tánh có thể sống yên ổn, không có chiến loạn, không có cha mẹ con cái ly biệt, không có người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, hữu tình nhân cuối cùng sẽ thành thân thuộc, nam nữ bình đẳng." Ngao Tông đáp: "Nếu không thay đổi, thì tất cả những gì ta làm đều không trái với sơ tâm của ngươi.

Không biết bây giờ, ngươi không còn là thư sinh nghèo khó chín vạn năm trước nữa." Sau đó Ngao Tông dẫn Tiểu Tâm ra ngoài ăn.

Tiểu Tâm dường như chưa bao giờ tự mình ra ngoài, nên rất tò mò về mọi thứ.

Nàng chỉ vào chiếc kẹo hồ lô mà Ngao Tông đã mua cho nàng trước đó: "Ta muốn ăn cái này, cái này chua chua ngọt ngọt ngon lắm." Thấy bán mặt nạ lại làm nũng: "Ta cũng muốn một cái." Nàng chọn một chiếc mặt nạ hồ ly nhỏ rồi đeo lên, quay sang hỏi Ngao Tông: "Ta có đẹp không?" Ngao Tông tuy không phải thiếu niên đang

mơ mộng tuổi dậy thì, nhưng đàn ông nào có thể chịu được phụ nữ làm nũng như vậy, Ngao Tông ngây ngốc nói: "Đẹp, rất đẹp." Nghe Ngao Tông trả lời, Tiểu Tâm mới hài lòng quay đi.

Sau đó, Ngao Tông đưa Tiểu Tâm đến một quán trà nhỏ không bắt mắt.

Tiểu Tâm nghi ngờ hỏi: "Quán đơn sơ như vậy cũng có đồ ăn ngon sao?" "Ta ra ngoài lâu như vậy, chưa từng vào quán nhỏ không bắt mắt như thế này." "Tiểu Bạch mỗi lần đưa ta đi đều không phải ăn yến tiệc trong cung, thì cũng là ăn món đặc sản ở tửu lầu lớn địa phương, mỗi ngày đều no căng bụng, nhưng quán này nấu ăn có ngon không?" Ngao Tông lắc đầu: "Những món ăn ngon thực sự thường ẩn mình trong ngõ hẻm, tục ngữ có câu rượu ngon không sợ hẻm sâu, chỉ cần có tài năng thật sự, bất kể quán lớn hay nhỏ, đều có thể nấu ra món ăn ngon." Tiểu Tâm nửa hiểu nửa không gật đầu: "Vậy mau đi ăn đi, ta sắp đói chết rồi." Ngao Tông bất đắc dĩ nắm tay Tiểu Tâm: "Ừm, vậy chúng ta vào ăn đi." Tiểu Tâm vừa vào quán, bà chủ liền từ quầy bước ra, cung kính chào Ngao Tông, nhiệt tình nói: "Tiên sinh lại đến rồi, lần này vẫn món cũ chứ?" Ngao Tông đáp: "Phải, chỉ là lần này thêm hai suất." Bà chủ cười lớn sảng khoái: "Lần này lại đưa Thiếu Phu nhân đến sao?

Thiếu Phu nhân quả thật xinh đẹp." Ngao Tông xua tay: "Không phải phu nhân, là con gái nhà bạn bè." Tiểu Tâm không vui lớn tiếng nói: "Ta không phải trẻ con, ta đã mấy chục vạn tuổi rồi!" Bà chủ nghe xong càng vui vẻ cười ha hả: "Quả nhiên là trẻ con mà, làm gì có ai sống lâu như vậy chứ, nếu là ta đã sớm hóa thành tro bụi rồi." Ngao Tông dẫn Tiểu Tâm lên lầu hai của quán nhỏ, một lát sau, Tiểu Tâm ngượng ngùng hỏi: "Không phải không có tiền sao?

Sao chỉ gọi hai suất." Ngao Tông cười nói: "Hai suất không đủ sao?" Tiểu Tâm lấy ra mấy lá kim diệp từ trong túi thơm, nói với

Ngao Tông: “Ta đưa cái này cho ngươi, ngươi có thể giúp ta gọi hai mươi suất không?” Một câu nói khiến Ngao Tông kinh ngạc, Ngao Tông nhìn Tiểu Tâm hỏi: “Một mình ngươi ăn hai mươi suất sao?” Tiểu Tâm nói: “Tiểu Bạch à, ta hơi khó ăn no, mỗi lần Tiểu Bạch đưa ta đi ăn, ta đều ăn hết nửa phủ đệ lương thực.” Ngao Tông cười: “Ăn tốn kém thật đấy, quả nhiên không trách Tiểu Hồng phải dùng thân phận Thiếu Thành Chủ, nếu không làm gì có nhà thường dân nào một ngày ăn hết khẩu phần ăn của mấy chục người.” Trong lúc ăn, Ngao Tông hỏi: “Tiểu Tâm một mình ở nhà sao?” Tiểu Tâm gật đầu.

“Cũng có, lúc ở Thiên Trì, có Quy đại thúc và Hạ đại ca chơi với ta, bây giờ không có ai chơi với ta nữa, nếu có thể, ta muốn trở về làm một ngọn đèn chưa hóa hình, cũng tốt.” Ngao Tông lại hỏi: “Trước khi Bạch Huyền đưa ngươi đi, không hỏi ý kiến ngươi sao?

Không giống phong cách của hắn.” Tiểu Đăng Tâm ngại ngùng nói: “Thực ra y cũng không cố ý đưa ta đi, ta đang chơi gần Thiên Trì, rồi bị lạc đường, y giúp ta tìm đường về nhà, sau đó ta quen y, y hỏi ta có muốn xuống nhân gian dạo chơi không, ta đồng ý rồi.” Sau khi ăn uống no say, Tiểu Tâm cũng mệt mỏi, Ngao Tông liền đưa nàng về phủ Thiếu Thành Chủ.

Giữa đường đột nhiên cuồng phong nổi lên, mây đen che kín mặt trời.

Dân chúng trên phố sợ hãi chạy tán loạn.

Trên đường chạy trốn có một đứa trẻ lạc mẹ, sợ hãi khóc lớn.

Tiểu Tâm nhanh chóng lao tới, ôm đứa bé vào lòng.

Ngao Tông thấy vậy, trái tim vốn bình tĩnh bỗng thắt lại, vội vàng thi pháp đưa đứa bé về bên mẹ.

Y lớn tiếng quát: “Sau này không được như vậy, biết chưa!” Tiểu

Tâm ngây thơ gật đầu, Ngao Tông bấu ngón tay tính toán.

"Chết tiệt!

Bách Yêu Dạ Hành, sao lại sớm hơn nhiều như vậy, Bách Yêu Dạ Hành vốn phải nửa năm nữa mới xảy ra, giờ lại xuất hiện không báo trước, nhân gian e là đại loạn mất!" Ngao Tông thi pháp đưa Tiểu Tâm về phủ Thành Chủ, liền bay lên mây kiểm tra tình hình.

Vừa bay lên mây không lâu, y liền gặp Bát Tiên, họ cũng đang bay lên mây để xem xét sự kiện Bách Yêu Dạ Hành bất ngờ này.

Thiết Quải Lý: "Có thu được tin tức gì không?

Về Bách Yêu Dạ Hành lần này." Tào Quốc Cữu lắc đầu: "Không biết, hôm qua mới tính toán thời cơ Bách Yêu Dạ Hành phải sau Tết Trung Thu." Lữ Nham ngơ ngác hỏi: "Mọi người có biết Bách Yêu Dạ Hành là gì không?

Là yêu quái tụ họp sao?" Hà Hiểu Vân càng sốt ruột không nói nên lời, biết rằng Bách Yêu Dạ Hành không báo trước lần này chắc chắn sẽ gây ra nhiều tai họa, gây thêm nhiều thương vong cho bá tánh.

Trương Quả Lão thở dài: "Không biết Bảo Hộ Thần Giới có xuất hiện kịp thời không, như vậy mới có thể tránh được một số tổn thất." Lữ Nham thấy câu hỏi đầu tiên không ai trả lời, liền hỏi tiếp câu thứ hai: "Bảo Hộ Thần Giới?" Thiết Quải Lý đánh mạnh vào đầu Lữ Nham: "Cái đầu gỗ này, Bách Yêu Dạ Hành chắc chắn không phải yêu quái tụ họp đâu, sao lại tập thể chạy trốn xuống nhân gian, thông thường là yêu giới xảy ra đại sự gì?" "Hoặc là tập thể di chuyển chỗ ở, nhưng yêu giới bình thường di chuyển chỗ ở sẽ thông báo trước cho nhân giới hoặc thần giới, lần này không có bất kỳ tin tức nào, e là yêu giới xảy ra đại loạn rồi." "Bảo Hộ Thần Giới là chỉ một nơi nào đó được bảo vệ không cho ma, yêu, thần tiến vào.

Đó là kết giới mạnh nhất, không thể bị phá giải bởi bất kỳ thứ gì, do linh khí thiên địa tập trung mà thành từ thời thượng cổ." "Kết giới này có ý thức riêng, khi cho rằng nhân gian không có tai họa, nó sẽ tự động biến mất, chìm sâu vào lòng đất, ngủ đông chờ đợi lần đại loạn tiếp theo của nhân gian." Chỉ duy nhất Ngao Tông không tham gia thảo luận.

Y nhìn thấy các loại yêu quái xuất hiện lần này cơ bản đều là những yêu quái đã sống mấy ngàn năm.

Ngao Tông xoa cằm bình tĩnh giải thích: "Thông thường những đại yêu quái như vậy có nơi cư trú yêu thích của mình, không dễ dàng xuất hiện ở nhân gian." "Lần này cơ bản không có tiểu yêu, điều này cho thấy một vấn đề nghiêm trọng, tiểu yêu thậm chí chưa kịp chạy trốn đã bị giết hại, đại yêu không có cơ hội phản kháng chỉ có thể chạy trốn." "Thấy trên người những đại yêu này thậm chí còn có vết thương, ngay cả thời gian xử lý vết thương cũng không có, chỉ lo chạy trốn, chứng tỏ lần này có quái vật bí ẩn mạnh mẽ xâm chiếm yêu giới." Ngao Tông thấy bách yêu hoảng loạn như vậy, liền biết có chuyện lớn không hay.

Quay người liền bay về yêu giới kiểm tra tình hình, cùng đi có Bát Tiên.

Ngao Tông vốn muốn sắp xếp Lữ Nham và Hà Tiên Cô ở lại nhân gian bảo vệ bá tánh.

Nhưng đúng lúc Ngao Tông định sắp xếp, Bạch Huyền cùng Tiểu Tâm cũng bay lên mây gặp y.

Bạch Huyền hỏi Ngao Tông: "Ngươi định đi yêu giới sao?

Vậy cứ yên tâm đi, nhân gian có ta đây." "Thiên Đình bây giờ rất hữu dụng, không cần người của Minh Tộc hiện thân ra bảo vệ bá tánh, ngươi coi Thiên Đình ta là gì?" Bạch Huyền có chút kiêu ngạo

nói.

Ngao Tông cười: "Tốt, vậy vất vả cho Bạch huynh." Ngao Tông biết Bạch Huyền là người ngoài lạnh trong nóng, miệng nói lạnh lùng nhưng thực ra cũng lo lắng cho sự an nguy của bá tánh.

Huống hồ có y ở đó, Ngao Tông cũng yên tâm hơn nhiều.

Ngao Tông dùng Định Giới Miêu xác định được lối vào yêu tộc, sau đó dẫn Bát Tiên đến yêu giới khám phá tình hình.

Tình hình yêu giới lúc này vô cùng bi quan, yêu giới vốn ca múa thái bình, giờ chỉ còn lại một số tiểu yêu chạy trốn khắp nơi, thậm chí có những tiểu yêu chưa thành hình đã bị hút cạn tinh khí chết thảm trên đường.

Ngao Tông tuy là một người lạnh lùng, nhưng cũng không giết bừa kẻ vô tội, y là người chính trực.

Y tức giận nhìn những tiểu yêu vốn có thể khỏe mạnh vui vẻ trưởng thành, bây giờ thậm chí chưa kịp hóa thành hình người đã chết.

Cần biết rằng yêu tộc tu hành vô cùng gian nan, yêu tộc không có tài nguyên tốt để mỗi tiểu yêu đều được hưởng phúc, thậm chí yêu tộc mấy năm gần đây sinh sản cũng trở nên vô cùng khó khăn, không ít ấu tể yêu loại gánh vác hy vọng phục hưng toàn bộ chủng tộc.

Thiết Quải Lý ngạc nhiên hỏi: "Yêu giới thành ra thế này, Yêu Vương đâu?

Yêu Vương ở đâu?" Sau đó, y tùy tay túm lấy một con yêu quái vừa mới thành hình không lâu đang đóng gói hành lý hỏi: "Yêu Vương nhà ngươi đi đâu rồi?" Con yêu quái vốn đang hoảng loạn, khóc nói: "Yêu Vương Hồng Trạch đại nhân không lâu sau khi gặp ác vận, liền khẩn cấp dẫn theo ấu tể đến mật địa yêu tộc ẩn nấp." "Hồng Trạch đại nhân dặn dò ta, bất kể thế nào, yêu tộc phải bảo tồn huyết mạch

cuối cùng, bảo vệ những ấu tể đơn độc, chỉ có người trẻ mới có hy vọng, rồi liền biến mất, bây giờ bặt vô âm tín, không biết tình cảnh của Yêu Vương có tốt không." "Hy vọng yêu tộc ta có thể vượt qua kiếp nạn này, chấn hưng trở lại." Nói xong, liền thu dọn hành lý chạy trốn về nhân gian, yêu giới và nhân giới không qua lại, nhưng yêu tộc đều biết nhân giới hiện tại là nơi an toàn nhất trong Tam Giới, bởi vì ở đó có Tứ Phương Thần Tiên bảo hộ, có Bảo Hộ Thần Giới có thể chống lại một số tổn hại.

Tào Quốc Cữu hỏi Ngao Tông: "Chúng ta nên đi tìm Hồng Trạch trước, hay xem ai là kẻ chủ mưu, nhưng ta sợ chúng ta chuẩn bị không đủ, mạo hiểm đi tìm thì quá liều lĩnh, nếu sau này ta bị thương thì càng tệ." Ngao Tông nói: "Vậy chúng ta chia nhau ra đi, các ngươi đi tìm Yêu Hoàng.

Ta đi xem ai là kẻ gây ra thảm cảnh ở yêu giới, sau đó ta sẽ dùng pháo hoa làm tín hiệu, nhớ để lại mấy người bảo vệ lũ trẻ." Tào Quốc Cữu gật đầu ghi nhớ.

"Vậy chúng ta chia nhau hành động đi." Ngao Tông tăng cường cảm giác, tìm kiếm nơi có dao động linh lực mạnh nhất trong toàn bộ yêu giới.

Điều khiến Ngao Tông chấn kinh là, cách đó không xa năm mươi cây số, y cảm nhận được một luồng dao động linh lực kinh thiên động địa.

Ngao Tông lại một lần nữa cảm nhận tiếng động.

Lần này không phải dao động linh lực, mà là tiếng bước chân của quái vật, có thể thấy hình thể của quái vật khổng lồ.

Ngao Tông không chút do dự đạp nát hư không bay về phía đó.

Khi đến nơi, y phát hiện con yêu quái đó chính là Thượng Cổ Hung

Thú Đào Ngột.

Đào Ngột là một trong Tứ Đại Hung Thú Thượng Cổ, truyền thuyết kể rằng nó là con trai của Thiên Địa Thượng Cổ.

Đào Ngột còn gọi là Ngao Ngoan, lại gọi là Nan Tuần, có khuôn mặt người nhưng thân hình như hổ, toàn thân lông rất dài, rủ xuống, lại có miệng và răng như lợn, có một cái đuôi to dài.

Tương truyền Đào Ngột là con trai của Thiên Đế Chuyên Húc Thượng Cổ, có thân phận vô cùng cao quý.

Nhưng Đào Ngột tính tình vô cùng hung tàn, như mãnh hổ thường làm càn, lại như gia cầm tham ăn biếng làm, lại không thích nghe lời khuyên của người khác, ngay cả lời của phụ thân Chuyên Húc cũng không bao giờ nghe, làm đủ mọi chuyện xấu.

Chuyên Húc muốn dạy dỗ nó, Đào Ngột lại muốn đánh nhau với cha, quả thực là một kẻ phá gia chi tử làm loạn thiên hạ.

Sau đó bị lão phụ thân và chúng thần tứ phương cùng nhau trấn áp vào trung tâm lòng đất, giam cầm, ép buộc ngủ say, không cho tỉnh lại.

Khi Ngao Tông thực sự xuất hành giang hồ, hung thú thượng cổ đã không còn thấy tung tích, truyền thuyết kể rằng đã bị chế phục, nhưng nay lại tái hiện giang hồ, không biết là ý chỉ của ai, vì sao hung thú thượng cổ đã im lặng nhiều năm nay lại tàn phá nhân gian một cách tùy tiện như vậy, Ngao Tông không ngờ nơi đầu tiên bị hại lại là yêu giới, cần biết yêu tộc nổi tiếng hung hãn xảo trá, có thù tất báo, cũng không dễ chọc.

Ngao Tông nghĩ thầm, lẽ ra nơi đầu tiên bị hại phải là nhân gian, loài người phổ biến yếu ớt, không chịu nổi một đòn, linh khí của loài người lại là thuốc bổ tốt nhất cho hung thú thượng cổ, quả thực là miếng mồi béo bở.

Chương 451

Chẳng lẽ lần trước Thiên Đạo giao thủ với mình, phát hiện mình không phải kẻ dễ bắt nạt, liền phái hung thú thượng cổ tấn công sao?

Nhưng không hay rồi, nếu một chọi một, đơn đả độc đấu thì có mấy phần thắng, nhưng ở thời thượng cổ mỗi cử động của nó đều là điềm báo tai họa nhân gian.

Nếu thực sự đánh nhau với hung thú thượng cổ, sự phá hoại gây ra không hề nhỏ.

Ngao Tông nhíu mày thật sâu, không phải sợ không đánh lại, hung thú thượng cổ còn hung hãn hơn y, cũng ngang ngửa.

Chỉ là động tĩnh gây ra khó mà thu dọn, bất kể nhân gian, thần giới, ma giới đều không đủ để nó quấy nhiễu.

Ngay cả khi cưỡng ép đánh bại Đào Ngột, thu phục Thiên Đạo, thì nhân gian cũng không còn là nhân gian như bây giờ, thế giới muốn vận hành lại, ước tính phải mất hàng vạn năm.

Ngao Tông không phải là người vì dục vọng mà không từ thủ đoạn, y tin rằng trong bất kỳ khó khăn nào chỉ cần giải quyết đúng đắn, đều có thể phát triển theo hướng tốt đẹp.

Hơn nữa, y muốn thay thế Thiên Đạo không phải để tàn hại bá tánh, mà là để thế giới này công bằng hơn, để những bá tánh vốn ở thế yếu được hưởng công bằng thực sự.

Đào Ngột nhìn về phía thanh niên cách đó không xa.

Có chút khó hiểu nghiêng đầu, chỉ một động tác nghiêng đầu đó đã khiến nhiều rừng núi bị hủy hoại, động vật nhỏ chết thảm dưới chân nó.

Đào Ngột dùng ngôn ngữ thượng cổ hỏi: “Ngươi vì sao thấy ta không quỳ?

Không sợ ta giết ngươi sao?

Vị Minh Tộc Chi Vương nhỏ bé kia.” Ngao Tông thấy nó đã phát hiện ra mình, cũng không im lặng nữa hỏi: “Vì sao ngươi không im lặng nhiều năm rồi?” Đào Ngột: “Thiên ý như vậy, trời muốn ta tái hiện thế gian, ta chỉ phụng mệnh hành sự thôi.” Ngao Tông nhíu mày càng sâu, quả nhiên.

Là do Thiên Đạo giở trò, Thiên Đạo thật sự đại bất như rồi.

Đặt vạn vật chúng sinh vào tình cảnh nào đây, vì muốn đấu với Ngao Tông mà để dân chúng của mình kẻ chết người bị thương, kẻ chạy trốn.

Ngao Tông hỏi Đào Ngột: “Vì sao ngươi lại nghe lời Thiên Đạo, Thiên Đạo bắt ngươi cưỡng ép tái xuất, không cho ngươi chút lợi lộc nào sao, nếu không vì sao ngươi đang ngủ say lại phải xuất hiện?” Những quái vật thời thượng cổ như Đào Ngột, mỗi cử động đều tiêu hao lượng lớn năng lượng, muốn có được năng lượng phải từ sinh vật hữu cơ mà có.

Sinh vật hữu cơ không phải là loài người, yêu quái, ma tộc và thần sao?

Xem ra một trận chiến thực sự với Thiên Đạo là không thể tránh khỏi.

Ngao Tông tranh thủ một tia cơ hội giải quyết hòa bình, lập tức nói chuyện với Đào Ngột.

Ngao Tông hỏi Đào Ngột: “Thiên Đạo đã giao dịch với ngươi sao?

Khiến ngươi cam tâm làm việc cho y?” Đào Ngột thẳng thắn: “Thiên Đạo ban cho ta tự do tự tại, cho ta sống trong thế gian này

không còn bị quy củ ràng buộc nữa, ngươi phải biết những hung thú bẩm sinh như ta, bị ràng buộc rất nhiều quy củ." "Thực lực của ta vốn dĩ mạnh mẽ như vậy, ta vì sao phải bị trói buộc vào những nguyên tắc chỉ tồn tại để bảo vệ kẻ yếu?" "Kẻ mạnh sinh tồn không tốt sao?

Ta muốn tự do tự tại sống trong thế giới này không được sao?" "Ta từ thời thượng cổ đến nay vẫn luôn bị nguyền rủa, bị ràng buộc.

Thiên Đạo nói cho ta biết, y đã cho ta một cơ hội, cho ta có thể không cần bị ràng buộc nữa, ngươi có thể cho ta sao?" "Và ta có thể tin ngươi sao?

Chỉ là một Minh Tộc Chi Vương bình thường không có gì nổi bật, ta đã gặp quá nhiều chủng tộc, chủng tộc của ngươi thậm chí còn không mạnh mẽ, có tư cách đàm phán với ta sao?

Thực sự quá yếu ớt, đối với ta mà nói." Lời lẽ khinh miệt của Đào Ngột đã kích thích sâu sắc dục vọng thắng thua của Ngao Tông.

Ngao Tông đã lâu không đánh bại một người hay một quái thú như vậy, vì y biết thực lực của mình mạnh mẽ, luôn sợ làm tổn thương người khác, bây giờ ngược lại có thể yên tâm chiến đấu, thật khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Ngao Tông mời Đào Ngột có muốn đánh một trận không?

Nhưng con Đào Ngột to lớn kia lại từ chối.

"Ta không đánh nhau nữa, nếu bây giờ ngươi không ưa những hành động của ta, thì cứ ngăn ta lại đi." "Ta không thèm đánh nhau với ngươi, thật lãng phí thời gian, có thời gian nói chuyện với ngươi, ta thà đi dạo một vòng yêu giới, xem xem yêu giới bây giờ thế nào rồi, ta khá thích mùi vị của trẻ con yêu giới, lần trước ăn trẻ con là mười hai vạn năm trước rồi sao?" "Ơ, ta hình như ngửi thấy mùi trẻ con." Đào

Ngột cười ha hả.

Ngao Tông lần này nhất định phải đánh một trận cứng rắn, đầu tiên liền vung Lục Thần Kiếm ra, hung hăng bổ về phía nó.

Thân kiếm mang theo kiếm quang sắc bén chói mắt tạo thành thế kiếm.

Đào Ngột thậm chí còn không né tránh, dùng thân thể đỡ lấy một kiếm, phát hiện hoàn toàn không có tác dụng gì, đối với Đào Ngột mà nói, chỉ như gãi ngứa cơ thể mà thôi.

Quả nhiên đối với hung thú thượng cổ thực sự cường đại thì căn bản không cần dùng vũ khí bên ngoài để đối kháng, bản thân nó chính là thực lực tuyệt đối.

Ngao Tông cũng không nghĩ chỉ dùng một thanh Sát Lục Thần Kiếm là có thể đánh bại nó.

Ngao Tông dùng máu của mình hiến tế tổ thành một huyết trận, huyết trận này vô cùng mạnh mẽ, đều dùng máu và linh lực của y để tiêu hao.

Vì vậy, chỉ cần linh lực không tiêu tán, huyết trận này sẽ ngăn cản bất kỳ vật gì tiến lên và gây tổn hại cho nó.

Tương đương với một cuộc chiến linh lực giữa hai bên, một hình thức lưỡng bại câu thương, nhưng Ngao Tông tạm thời không có chiến lược nào để đối phó Đào Ngột.

Y cần lợi dụng huyết trận để kéo dài thời gian, Ngao Tông ngay lập tức lấy ra Thiên Địa Huyền Hoàng Công Đức Xích của mình, vũ khí này đặc biệt hữu dụng đối với những kẻ làm điều ác đầy rẫy tội lỗi.

Chỉ cần làm việc xấu, càng làm nhiều việc xấu, tạo ra sát lục càng lớn, thì vũ khí này đối với lực tấn công của nó sẽ càng lớn.

Và vũ khí này có thể tùy ý biến hóa thành bất kỳ hình dạng nào, chủ động đâm về phía kẻ bị tấn công.

Ngao Tông không chút do dự quăng vũ khí ra, Thước Công Đức đại diện cho chính khí hạo nhiên của thiên địa liền bắt đầu vận hành.

Trên bầu trời nhanh chóng viết ra tội ác của Đào Ngột, không lâu sau đã phủ kín cả bầu trời, toàn bộ bầu trời bị bao phủ bởi những văn tự màu huyền hoàng.

Đợi đến khi Huyền Hoàng Xích kết thúc công việc đo lường, nó liền biến hóa hình dạng.

Nhưng nó đã biến hóa từ kiếm, khiên, tường, lưới và tiên tử, cuối cùng thậm chí chưa kịp tấn công Đào Ngột đã tan biến.

Hoặc là Đào Ngột, nguyên bản chân thân của nó vốn vô địch.

Hoặc là năng lực của Huyền Hoàng Xích và thực lực của nó chênh lệch quá lớn, căn bản không có cách nào tấn công, thực lực thật sự không hề sợ hãi.

Ngay lúc Ngao Tông định thu hồi Huyền Hoàng Xích, Đào Ngột há miệng nuốt chửng Huyền Hoàng Xích.

Nó vỗ vỗ bụng: "Món pháp khí này mùi vị không tệ." "Có thể thêm một chút nữa, ta chưa ăn no." Cứ như vậy, Huyền Hoàng Xích đã đồng hành cùng Ngao Tông vạn năm, bị Đào Ngột nuốt vào bụng không còn tồn tại nữa.

Ngao Tông thoáng nhìn, lấy ra Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của mình.

Bên trong ẩn chứa Diệt Thế Lão Tổ thứ ba của Minh Tộc, vừa xuất hiện liền vỗ vỗ đầu: "Lão đệ đã lâu không gặp, lần này tìm ta lại gặp phải phiền phức gì sao?" Lời còn chưa dứt, Diệt Thế Lão Tổ đã nhìn thấy Đào Ngột ở đối diện.

Vô cùng kinh ngạc nói: “Ngươi lại chọc ra nó rồi, lần trước gặp, ngươi đã đào tổ của lão gia, lần này lại dám mang hung thú thượng cổ ra!

Ngươi thật sự càng ngày càng lì lợm.” Ngao Tông thấy Hắc Hồn Lão Tổ định tiếp tục lải nhải liền ngắt lời: “Con hung thú này lớn tuổi hơn ông nội ta, nó có nhược điểm gì, bây giờ ta cần làm gì?” Hắc Hồn Lão Tổ thần bí nói: “Chỉ một chữ: trốn!” Rồi quay đầu liền quay về Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Ngao Tông không thể để Hắc Hồn Lão Tổ dễ dàng rời đi như vậy, phải bắt y đưa ra cách giải quyết mới được.

Quay người túm lấy Hắc Hồn Lão Tổ, nhấc cổ áo y lên: “Nhất định phải cho ta một cách giải quyết, với tuổi của ngươi nhất định đã cùng thời đại với nó.” Hắc Hồn Lão Tổ đảo mắt: “Ta thật sự chưa từng giao thiệp với nó, ta đều thấy nó từ xa là chạy rồi, nhưng ta lại có chút giao tình với một đồng loại tên Bạch Trạch.” “Đi tìm Bạch Trạch có lẽ có cách giải quyết.” Ngao Tông hỏi: “Tình hình bây giờ ta có thể giam cầm nó, rồi đi tìm Bạch Trạch sao?” “Không đơn giản đâu, nó muốn chơi, cứ để nó chơi cho đủ tiện rồi, ngươi không có Sơn Hà Xã Tắc Đồ sao?

Tạo một huyễn cảnh nhốt nó vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mê hoặc nó một lúc, tuy thực lực hùng hậu, nhưng đầu óc không được linh hoạt cho lắm.” Hắc Hồn Lão Tổ đáp.

Muốn dụ Đào Ngột vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Ngao Tông cần phải thân mình dẫn hắn vào.

Bằng không, Đào Ngột cũng chẳng phải kẻ ngu dại, sẽ không tự động bước vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thế là, Ngao Tông lặng lẽ mở Mê Hồn Đăng, thắp sáng nó.

Sau đó, khói mê hồn sẽ tản mát trong không khí, hễ hấp thụ càng

nhiều thì đầu óc sẽ càng mê muội, khiến kẻ hít phải không phân biệt được hiện thực và ảo cảnh, có thể giúp Ngao Tông dụ Đào Ngột vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chương 452

Ngao Tông bèn cố ý chọc giận Đào Ngột.

Hắn phải khiến Đào Ngột nổi cơn thịnh nộ, như vậy Đào Ngột mới có thể hít vào nhiều khói mê hồn hơn, bằng không với thân thể khổng lồ của hắn thì không biết phải đợi bao lâu mới có hiệu quả.

Ngao Tông liều mạng tấn công Đào Ngột, mưu toan khiến hắn phản kích.

Tuy những đòn tấn công này đối với Đào Ngột mà nói chẳng đáng gãi ngứa, nhưng bị đánh lâu cũng sẽ phiền nhiễu, tựa như người bị muỗi đốt cả đêm cũng sẽ vô cùng bực bội.

Đào Ngột cuối cùng vô cùng sốt ruột bước về phía Ngao Tông, nói: "Những đòn tấn công của ngươi đối với ta mà nói, chẳng có chút tác dụng nào, chỉ là vùng vẫy vô ích mà thôi.

Mỗi cử động của ngươi đối với ta, chỉ là thủ đoạn nhỏ kéo dài thời gian mà thôi, thấy ngươi không cam tâm, vậy ta đành phải giết ngươi, như vậy, mới yên tĩnh được chăng?" Lời còn chưa dứt, Đào Ngột đã giáng một quyền, tưởng chừng đơn giản nhưng thực tế tốc độ cực nhanh, Ngao Tông thậm chí chưa kịp phản ứng, nhưng trong tích tắc cuối cùng đã khéo léo né tránh đòn tấn công.

Ngao Tông phủi phủi bụi trên người, hung tợn trừng mắt nhìn Đào Ngột.

Hắn nói với Đào Ngột: "Ngươi cũng có chút thực lực đó sao?

Lại đây!" Thế là hai bên lại lao vào đánh nhau, Ngao Tông không thèm quan tâm mạng sống, ném tất cả vũ khí về phía Đào Ngột.

Đào Ngột vừa dùng thân thể đỡ những vũ khí đó, vừa đuổi theo

Ngao Tông, muốn khiến hắn hồn phi phách tán.

Đào Ngột, cuối cùng dường như mất hết kiên nhẫn, móng vuốt đột nhiên trở nên dài hơn, sắc bén hơn, lông trên da hắn cũng bắt đầu rỉ ra từng tia độc dịch.

Độc dịch đen bóng, uy hiếp Ngao Tông bằng sắc thái của nó, một khi dính phải độc dịch này hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Hoàn cảnh của Ngao Tông ngày càng nguy hiểm, đôi khi thậm chí không thể né tránh đòn tấn công của Đào Ngột, phải lãnh trọn nắm đấm của Đào Ngột, nhưng đối với Ngao Tông lại chỉ như gãi ngứa.

Đào Ngột nói: "Bỏ cuộc đi, bây giờ ngươi căn bản không thể đánh bại ta." Ngao Tông cười nói: "Cũng chưa chắc." Sau đó Ngao Tông biến mất, Đào Ngột lúc này mới phát hiện mình đang ở trong một trận pháp.

Trận pháp này tối tăm không thấy trời đất, không biết lối ra ở đâu.

Đào Ngột bực bội gãi đầu: "Lại là những trận pháp đáng ghét này, năm xưa Bản quân ghét nhất thứ này!" Nói xong, hắn liền muốn dùng man lực phá giải trận pháp này.

Bởi vì mỗi trận pháp cuối cùng đều có trận nhãn, chỉ cần tìm ra và phá hủy trận nhãn, thì trận pháp đó có thể được giải trừ.

Đào Ngột tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Hắn dùng thân thể khổng lồ và sức lực của mình húc vỡ nát mọi cây cỏ, gỗ đá trong trận pháp, không biết mất bao lâu thì trận pháp cuối cùng cũng tan vỡ.

Đào Ngột tuy tốn chút công sức, nhưng cuối cùng cũng thoát ra.

Hắn khinh thường nói với Ngao Tông đang đứng ngoài trận pháp: "Ngươi có thực lực đó sao?

Thật không đáng một đòn.” Sau đó, hắn cũng tiện tay tạo ra một thượng cổ trận pháp, vừa tạo vừa nói: “Tuy Bản quân không thích những thứ kỳ quái này, Bản quân càng thích trực tiếp ra tay, nhưng dù sao ta cũng là con của thượng cổ thiên địa, những trận pháp lộn xộn này ít nhiều cũng học được một ít.” Nói xong, hắn liền ném trận pháp cổ quái đó về phía Ngao Tông.

Lần này Ngao Tông lại không né tránh mà cố ý lãnh trọn một chiêu trận pháp.

Diệt Thế Lão Tổ vội vàng hỏi: “Ngao Tông rõ ràng có thể né tránh, vì sao lại không né?” Ngao Tông trong trận pháp không kịp đáp lời Diệt Thế Lão Tổ, trận pháp này là một trận pháp luyện cấp, tổng cộng có chín chín tám mươi mốt cửa ải.

Chắc chắn năm xưa thượng cổ thiên địa muốn rèn luyện tính tình cho con mình, nên đặc biệt thiết lập ra chăng.

Vì Ngao Tông đã lâu không nói chuyện với Hệ thống.

Lúc này, Hệ thống bên cạnh Ngao Tông vang lên: “Chúc mừng Ký chủ nhận được Thượng Cổ Luyện Cấp Trận Pháp, vượt qua tất cả cửa ải sẽ đăng lên Đại Đạo Chi Lộ.” Ngao Tông thầm cười: “Trong họa có phúc rồi chăng.” Sau đó, Ngao Tông hỏi Hệ thống: “Trận pháp này có thể thu nạp vào hệ thống con, sau đó lại tiến hành thông quan không?” Hệ thống vui vẻ đáp: “Đương nhiên có thể, Chủ nhân, vì ngài thu.” Chẳng mấy chốc, Ngao Tông liền thoát ra.

Diệt Thế Lão Tổ đang lo lắng đi vòng vòng bên ngoài trận pháp thấy Ngao Tông thoát ra nhanh như vậy.

Hắn kinh ngạc hỏi: “Thoát khỏi trận pháp nhanh thế sao, ta vẫn luôn biết tiểu tử ngươi có điều kỳ lạ nhưng không ngờ lại mạnh đến thế a!

Ngay cả thượng cổ trận pháp cũng có thể giải quyết, sau này nhất định phải bao che cho ta nha." Ngao Tông cười cười: "Được rồi, bây giờ Đào Ngột bị ta nhốt trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hắn nghĩ đã giết ta thì ta sẽ tạm thời bỏ qua, vậy chúng ta hãy đi về phía đông tìm Bạch Trạch trước đi." Diệt Thế Lão Tổ lại nghiêm túc nhìn về phía Ngao Tông: "Ngươi lại biết Bạch Trạch ở phía đông nhất, nơi mặt trời mọc mà ta chưa từng nói, làm sao ngươi biết?" Ngao Tông cố ý ra vẻ cao thâm nói: "Ngươi không cần biết vì sao, cứ đi theo ta là được rồi." Ngao Tông trong lòng thì ha hả cười lớn, ở xã hội hiện đại hễ ai đọc truyện ngụ ngôn Hoa Hạ, chẳng phải đều biết Bạch Trạch ở nơi mặt trời mọc, chính là phía đông nhất sao?

Thời gian cấp bách, Ngao Tông chỉ có thể lần nữa tiêu hao lượng lớn linh lực để sử dụng Định Giới Miêu.

Tuy linh khí đối với người bình thường mà nói là tài nguyên tu luyện vô cùng quý giá, nhưng đối với Ngao Tông, nó chẳng qua chỉ là không khí cần hít thở mỗi ngày mà thôi.

Chỉ cần còn sống, thân thể hắn sẽ tự động hấp thụ linh khí thiên địa.

Hiện tại, trên người hắn trữ lượng linh khí nhiều gấp trăm lần thế giới này, dùng mãi không hết, chỉ dùng linh khí khi đến thời điểm mấu chốt.

Sau khi sử dụng Định Giới Miêu, hai người chẳng mấy chốc đã đến nơi phía đông nhất của thế gian.

Nhưng nơi mặt trời mọc bây giờ lại là một vùng hoang vu, tựa như sa mạc Sahara ở thế giới hiện đại kiếp trước, không một bóng người, nơi đâu cũng toát lên khí tức hoang phế.

Diệt Thế Lão Tổ vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng hiện tại, bởi vì khi hắn còn tại thế năm xưa, nơi mặt trời mọc là vùng đất an

ninh nổi tiếng, dù nhân tộc chiến tranh, yêu tộc tranh chấp hay thần ma giao chiến, mọi người đều vô thức tránh né nơi này, vì đây là Utopia cuối cùng của tất cả chủng tộc, nhưng giờ đây lại biến thành ra nông nỗi này.

Tuy Ngao Tông dựa vào kiến thức hiện đại đã xác định được nơi Bạch Trạch tọa lạc, nhưng vấn đề hiện tại là Bạch Trạch rốt cuộc ở đâu.

Tứ Đại Thần Thú thượng cổ và Tứ Đại Hung Thú thượng cổ cùng thời kỳ chìm vào giấc ngủ say, tung tích hiện tại của chúng không ai biết, trừ phi chúng phải tái hiện thế.

"Xem ra vô ích rồi, ta trở về nghiên cứu xem có cách nào khiến Bạch Trạch xuất hiện trở lại không, quả thực những tư liệu về Thượng Cổ Thần Thú thường rất ít, muốn tìm kiếm e rằng phải tốn không ít thời gian." Diệt Thế Lão Tổ nói.

Tìm kiếm chắc chắn sẽ vô ích, vì vậy Ngao Tông quyết định trước tiên đi Yêu Giới tìm Yêu Vương Hồng Trạch xem sao.

Hắn muốn tìm hiểu cụ thể tình hình Yêu Giới, cố gắng thu thập tàn dư, sớm ngày khôi phục sự phồn vinh của Yêu Giới năm xưa.

Vừa về đến Yêu Giới, hắn liền bắn pháo hiệu, muốn liên lạc với Tào Quốc Cữu hỏi thăm tình hình cụ thể hiện tại.

Tào Quốc Cữu cũng không phải kẻ chậm chạp, lập tức hồi đáp tin tức cho Ngao Tông.

Tào Quốc Cữu dùng mật ngữ báo cho Ngao Tông biết, hắn hiện đang ở trong mật đạo của hoàng tộc Yêu Giới, Yêu Vương cũ căn bản không đi xa.

Hắn cho rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Vì vậy, hắn vội vàng đưa tất cả ấu tể Yêu tộc vào trong đó, còn

mình thì đi lại trong đại điện để thu hút sự chú ý.

Chính vì thế mà Đào Ngột khi lướt qua hoàng cung Yêu tộc đã không phát hiện ra những ấu tể Yêu tộc còn sót lại này.

Không ít ấu tể Yêu tộc thậm chí đã may mắn sống sót.

Tào Quốc Cữu thay Yêu Vương truyền lời cho Ngao Tông, Hồng Trạch đã sớm biết Ngao Tông lợi hại.

Hắn muốn mời Ngao Tông, đêm nay đến tẩm cung của mình để đàm đạo.

Ngao Tông đáp: "Được, vậy ta tối nay sẽ trực tiếp đến hoàng cung thương nghị với Hồng Trạch." Khi Ngao Tông đến cung điện Yêu tộc, Yêu Vương Hồng Trạch đang một mình uống rượu đối nguyệt.

Tuy hoàng cung đã sớm không còn rượu ngon, nhưng cũng không ảnh hưởng đến phong thái của Yêu Vương, hắn lấy nước làm rượu uống.

Dưới ánh trăng làm nền, dung nhan yêu mị của Hồng Trạch càng thêm quyến rũ, ai có thể cưỡng lại được?

Trong truyền thuyết, Yêu Vương Hồng Trạch là mỹ nhân đẹp nhất Yêu tộc, vẻ ngoài diễm lệ và đôi mắt phượng hẹp dài đều cho thấy Yêu tộc này vừa nguy hiểm vừa xinh đẹp.

Nhưng dáng yêu thân mảnh khảnh lại khiến người ta nhìn thấy một chút yếu ớt trong bóng lưng, khiến người ta không nhịn được muốn bảo vệ, có lẽ đây là ảo thuật mà Cửu Vĩ Hồ sở trường chăng.

Ngao Tông thẳng thắn nói: "Ta không thích nam nhân, không cần thi triển huyễn thuật với ta." Yêu Vương Hồng Trạch thấy bị vạch trần cũng chẳng hề bực bội: "Bởi vì ta cũng không biết đường đường Minh Tộc Chi Vương lại muốn giúp một Yêu Vương sa cơ lỡ vận như ta, ngươi cần ta phải trả giá thế nào, ngươi cũng thấy rồi, ta chỉ

còn lại chút nhan sắc miễn cưỡng coi được này thôi." Ngao Tông lạnh lùng nói: "Yêu Vương đại nhân hà tất phải khiêm tốn như vậy, mấy năm nay có bao nhiêu thần tiên chết dưới tay ngươi, e rằng mười ngón tay cũng không đếm xuể phải không!

Huống chi nếu thực sự yếu đuối như vậy, năm xưa khi giao chiến với Long tộc cũng sẽ không lấy yếu thắng mạnh.

Chương 453

Nghe nói ngươi từng một mình thách thức trăm vạn Long quân sao?

Một nam tử như thế có thể yếu đuối đến mức không chịu nổi gió, ngươi thật sự coi ta là kẻ ngốc sao?

Có gì thì cứ nói thẳng, mọi người đều là người sảng khoái." Hồng Trạch nghe xong lời Ngao Tông, lúc này mới thực sự nghiêm túc.

Khí tức yêu mị trên người hắn trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại sự ôn hòa và khiêm cung.

Ngao Tông thầm nghĩ trong lòng: "Quả nhiên năng lực thiên sinh của Cửu Vĩ thật mạnh mẽ, suýt chút nữa đã bị mê hoặc, đáng tiếc, ta không thích nam nhân." Hồng Trạch nói thẳng: "Ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng ta, bởi vì ta hiện tại là người yêu tộc muốn phục hưng Yêu tộc nhất, và cũng là người căm hận một kẻ nào đó nhất." Nói xong, hắn liền giơ ngón tay chỉ lên trên.

Ngao Tông trong nháy mắt đã hiểu lời Yêu Vương, xem ra mọi người đều là kẻ thông minh, biết rằng cuộc xâm lược của Đào Ngột lần này không hề đơn giản.

Hồng Trạch tiếp tục nói: "Ta biết mấy tháng trước vào buổi tối ngươi đã giao chiến với Thiên Đạo trong rừng trúc, yên tâm ta sẽ không nói ra đâu." Ngao Tông kinh ngạc, chuyện đó hắn chưa từng nói với bất kỳ ai, nhưng Hồng Trạch lại biết được, nguồn tin tức của Cửu Vĩ Hồ Yêu tộc lại rộng rãi đến vậy sao?

Yêu Vương xoa xoa đôi tay ngọc mảnh khảnh, đôi ngón tay mềm mại, trắng nõn hơn cả nữ nhân, nhẹ nhàng nhấc lên liền ngưng kết thành một Bình Tức Kết Giới.

“Chẳng qua đêm đó ta vừa hay đi ngang qua, không cẩn thận tận mắt chứng kiến ngươi giao đấu với Thiên Đạo mà thôi.” “Thiên Đạo thật là một đứa trẻ sao?

Cũng không sợ người khác nói ra sao, Thiên Đạo vốn tự xưng công bằng, thế mà lại có lúc tức giận đến mức thất thố như vậy.” Tuy ngữ khí Yêu Vương bình thản, nhưng Ngao Tông cũng nghe ra được lời lẽ uy hiếp ẩn chứa trong đó.

Chỉ cần Ngao Tông không muốn giúp Hồng Trạch chấn hưng Yêu tộc, vậy thì hắn sẽ công bố mọi điều đã thấy ra khắp thế gian.

Như vậy cũng đủ khiến kế hoạch của hắn phá sản, chỉ riêng việc trốn tránh truy sát hoặc xây dựng lại hình tượng đã phải nỗ lực mấy trăm năm.

Quả nhiên Yêu Vương này cũng không phải kẻ tầm thường, nhưng không sao, tạm thời liên minh với hắn, và thu nạp Hồng Trạch vào đội ngũ.

Sau này có thể tiếp tục chăm sóc Yêu tộc cũng không tệ, có thể thấy hắn đặt bá tánh Yêu tộc lên trên hết, tốt hơn nhiều so với một số kẻ cai quản Vạn Tiên Thiên Đình.

Ngao Tông nhàn nhạt nói: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi, bây giờ ta có hai việc cần làm.

Việc thứ nhất là thống kê tốt các ấu tể Yêu tộc hiện có, và đi từng nhà tìm kiếm những đứa trẻ lạc đàn, sau đó sắp xếp những ấu tể này vào một nơi an toàn, để chúng tạm thời được bảo vệ và giúp chúng nhanh chóng trưởng thành.” “Việc thứ hai là tìm Thượng Cổ Thần Thú Bạch Trạch, chỉ có Bạch Trạch mới biết nhược điểm của Đào Ngột đáng chết đó.

Ta trước đó vừa giao thủ với Đào Ngột.

Ta phát hiện vũ khí thông thường căn bản không thể đánh hắn, trừ phi biết nhược điểm của hắn, nếu không ta sẽ phí hết tâm tư." Hồng Trạch lại chẳng hề kinh ngạc việc Ngao Tông từng giao thủ với Đào Ngột, ở Yêu tộc e rằng không có chuyện gì mà Hồng Trạch không biết chăng.

Nhưng thần sắc Hồng Trạch lúc này không hề vui vẻ như vậy, thậm chí sắc mặt thực sự đã tối sầm lại, sự khiêm hòa vừa mới biểu lộ trên bề mặt giờ đây căn bản không thể che giấu được nữa.

Hắn mặt đen sầm nói: "Bây giờ lại phải đi tìm Bạch Trạch kia giúp đỡ, thật là châm biếm a." Hắn hỏi Bạch Trạch: "Ngươi vừa đến Nhật Xuất Chi Địa sao?" Ngao Tông đáp: "Ta vừa từ Nhật Xuất Chi Địa trở về, nơi đó bây giờ cũng biến thành một phế tích, không khác gì Yêu Giới hiện nay." Yêu Vương nói: "Vậy thì thật không tệ, hả dạ lắm." "Chỉ có tìm được Bạch Trạch mới có thể đánh bại Đào Ngột sao?" Ngao Tông gật đầu.

"Đúng vậy, tạm thời ta cũng không có cách nào khác, ta dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ tạm thời ngăn chặn Đào Ngột, nhưng cũng không thể cầm chân quá lâu, sớm muộn hắn cũng sẽ phát hiện, khi đó e rằng dù là Yêu Giới, Nhân Gian hay Thần Giới cũng không thể chịu đựng được cơn thịnh nộ ngút trời của hắn." Yêu Vương cũng là một người hiểu chuyện, sau đó liền gật đầu: "Vậy thì cứ tùy ta vậy, ta vừa hay có chút duyên nợ với Bạch Trạch đó.

Nếu muốn tìm Bạch Trạch, ta có thể giúp một tay, nhưng với điều kiện không được phép nhắc tên ta trước mặt Bạch Trạch.

Bằng không ta ngay cả bạn bè cũng không làm được, dù Yêu Giới có diệt vong ta cũng sẽ không cho ngươi giúp." Ngao Tông hỏi: "Vì sao Hồng Trạch lại phản cảm Bạch Trạch đến vậy, mối quan hệ giữa ngươi và Bạch Trạch là gì?" Hồng Trạch thở dài: "Ngươi phải biết,

bản tính của ta là họ Bạch." Mẹ của Hồng Trạch được Bạch Trạch nhặt về từ trong mộ.

Mẹ của Hồng Trạch, Miên Miên, tự thuật: "Chẳng biết đã sống trong mộ bao nhiêu vạn năm, cho đến một ngày có một tên khốn đã phá nát ngôi mộ của ta, ta đã liều mạng đánh nhau nhưng cũng không đánh lại, đánh thua rồi thì nhà cũng không còn, không còn cách nào khác đành đi theo tên khốn đó thôi." Và từ khi ra khỏi mộ, Miên Miên vẫn luôn mặc màu đỏ, thể hiện sự yêu thích cuồng nhiệt với tất cả những thứ vui mừng, hỉ sự.

Đối với điều này, nàng giải thích rằng một người cô độc lâu rồi sẽ khao khát tất cả những thứ náo nhiệt.

Thực ra, Miên Miên cảm thấy màu đỏ có khí thế, đánh nhau thì trông uy phong hơn.

Cha của Hồng Trạch hy vọng tính cách của nàng sẽ ôn hòa hơn một chút, nên đã đặt tên cho nàng là Miên Miên.

Nhưng tính cách của Miên Miên lại không mềm mại như cái tên của nàng, mà khá hoạt bát hiếu động, nóng nảy, thỉnh thoảng lại nổi giận.

Sau khi được Bạch Trạch đưa về nhà, Miên Miên ban đầu từ chối.

Nàng nghĩ mình đã bị giam cầm trong mộ nhiều năm như vậy, giờ là lúc đi du ngoạn giang sơn tươi đẹp.

Nhưng nàng lại thích những thứ lông xù, vì vậy mỗi khi Bạch Trạch lộ ra cái đuôi lông xù, Miên Miên lại mềm lòng.

Miên Miên ghét nhất bị người khác châm chọc hoặc chế giễu.

Do đó, khi vừa đến Nhật Xuất Chi Địa, nàng suốt ngày ra ngoài đánh nhau với người khác, lại vì thường xuyên không đánh lại, nên luôn trở về với đầy mình thương tích.

Mỗi lần Miên Miên đánh thua về nhà, mặt nàng đều tức giận phồng lên.

Bạch Trạch vừa bôi thuốc vừa nghe nàng than vãn về kỹ năng đánh nhau của đối phương: "Nếu không phải hôm nay ta không thoải mái, đã sớm đánh cho kẻ đó hồn phi phách tán rồi, những tiểu yêu quái không biết trời cao đất dày kia, thật làm ta tức chết mà!" Sau đó nàng bình tĩnh lại, liền cầu xin Bạch Trạch dạy võ công.

Miên Miên dọa Bạch Trạch nếu không dạy võ công thì nàng sẽ bỏ nhà đi.

Bạch Trạch thấy buồn cười, bèn mỗi ngày sau bữa cơm đều dạy nàng một ít công phu sơ sài, để khi nàng ra ngoài đánh nhau không đến mức bị thương nặng như vậy.

Miên Miên cứ thế mơ mơ hồ hồ ở bên Bạch Trạch mấy trăm năm.

Nhưng võ công của Miên Miên không hề tiến triển, ngược lại kỹ năng chạy trốn lại học đến mức lô hỏa thuần thanh, thậm chí ngay cả Bạch Trạch đôi khi cũng không tìm thấy nàng.

Nhưng mỗi bữa cơm, Miên Miên đều chủ động trở về đại đường, chờ đợi Bạch Trạch cùng ăn cơm.

Miên Miên trông có vẻ nóng nảy khó dây vào, nhưng lại là một người tâm tư đơn thuần, làm sao có thể sánh với Thượng Cổ Thần Thú Bạch Trạch, cứ thế mơ mơ hồ hồ bị Bạch Trạch dụ dỗ sinh ra một tiểu hồ ly.

Miên Miên tưởng rằng những ngày tháng sẽ cứ thế trôi qua trong những cuộc cãi vã đùa giỡn, nhưng không ngờ một ngày nọ Bạch Trạch đi ra ngoài rất lâu mà không trở về.

Miên Miên đợi trong đại đường mấy đêm liền, cho đến khi cuối cùng nhìn thấy hắn.

Nàng phát hiện Bạch Trạch đang ôm trong lòng một nữ tử dung mạo kiều diễm, trên người nàng ta cũng mặc một bộ hồng y.

Bạch Trạch thậm chí không có thời gian để đáp lời Miên Miên.

Hắn vội vàng phân phó người chăm sóc tốt cho nữ tử kia, bận trước bận sau chờ đến khi Bạch Trạch cuối cùng xử lý xong mọi việc, muốn đi tìm Miên Miên thì Miên Miên đã biến mất.

Miên Miên không đi một mình, đi cùng nàng còn có hài nhi, Hồng Trạch.

Bạch Trạch nghĩ, Miên Miên mấy ngày sẽ về thôi, vì nàng cũng hay làm mình làm mẩy như vậy, chẳng mấy chốc sẽ trở về, kết quả lần này Bạch Trạch đợi rất lâu, đợi đến khi tiễn cô nương hồng y kia đi, Miên Miên vẫn không trở về.

Lúc này Bạch Trạch hoảng loạn, ban bố lệnh truy nã, muốn tìm về hai mẹ con Miên Miên.

Nhưng Miên Miên sau khi thấy lệnh bắt giữ của Bạch Trạch lại hiểu lầm ý của hắn.

Nàng cho rằng Bạch Trạch vô cùng tức giận, muốn bắt hai mẹ con về bí mật giết đi, để tân hoan có thể lên vị.

Miên Miên nào chịu dễ dàng quay về chứ, vừa thấy lệnh truy nã liền bỏ chạy ngay.

Bạch Trạch không tìm thấy người, bèn nhận ra Miên Miên đã hiểu lầm.

Hắn chủ động tự mình đi tìm Miên Miên để giải thích rõ mọi chuyện.

Vốn là một hiểu lầm nhỏ, nhưng sau đó xảy ra biến cố, đã phá vỡ một gia đình vốn có thể mỹ mãn.

Bạch Trạch dựa vào tâm linh cảm ứng tìm được địa chỉ đại khái của Miên Miên.

Hắn định dụ Miên Miên ra ngoài mấy ngày để giải thích rõ ràng.

Miên Miên không biết nghe từ đâu rằng Bạch Trạch đang ở gần đó muốn bắt nàng về.

Chương 454

Nàng hoảng loạn thất thố mang theo Hồng Trạch định rời đi.

Nhưng không ngờ lại gặp phải kẻ thù của Bạch Trạch, Đào Ngột hiện tại.

Đào Ngột trước đó từng có duyên gặp mặt Miên Miên tại hôn lễ của nàng và Bạch Trạch.

Vì vậy, hắn đã sớm nghe nói về ân oán giữa Miên Miên và Bạch Trạch.

Do đó, hắn bắt Miên Miên, định dùng nàng để giao dịch với Bạch Trạch.

Miên Miên cũng là một người cứng cỏi, thấy sắp bị bắt, đương nhiên đã kịch liệt giao chiến với Đào Ngột.

Chẳng mấy chốc Miên Miên đã bị trọng thương, hồn phách không ổn định, phải biết Miên Miên chỉ là một tinh linh, làm sao có thể đánh lại Thượng Cổ Hung Thú.

Khả năng của Miên Miên tuy không đủ, nhưng nhiều năm qua Bạch Trạch đã sớm đặt không ít pháp bảo cứu mạng lên người nàng.

Đào Ngột thấy Miên Miên bị áp chế, luôn có pháp bảo cứu mạng bật ra, đánh mãi không chết được.

Đào Ngột tức giận bèn nuốt chửng nàng, bởi vì bản thân Đào Ngột là một cái thùng khổng lồ, chỉ cần đồ vật đã vào trong bụng thì trừ phi tự nguyện, bằng không sẽ không bao giờ nhả ra.

Bản chất thuộc tính của Đào Ngột chính là một cái thùng, cái thùng mạnh mẽ nhất trên thế giới.

Đến khi Hồng Trạch gọi "Phụ thân", Miên Miên đã sớm bị nuốt chửng, không còn thấy bóng dáng.

Hồng Trạch cứ thế tuổi còn nhỏ đã mất mẹ.

Đây cũng là nguyên nhân Hồng Trạch đoạn tuyệt với phụ thân, nếu phụ thân năm xưa có thể sớm hơn một bước tìm mẫu thân thì có lẽ bây giờ đã không ra nông nỗi này.

Từ đó về sau, Hồng Trạch thề sẽ đánh bại phụ thân, vì mẫu thân báo thù.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không buông tha tên Đào Ngột đáng chết kia, có một ngày hai mối thù này, nhất định phải trả lại gấp bội.

Hồng Trạch dọn ra khỏi Nhật Xuất Chi Địa, không bao giờ quay trở lại, một mình dẫn dắt Yêu tộc, từng bước từng bước xây dựng thế lực của mình, cuối cùng trở thành Yêu Vương.

Đáng tiếc là gia viên do chính tay hắn xây dựng bây giờ cũng bị Đào Ngột một tay hủy hoại.

"Ta với tên khốn đó thề không đội trời chung." Hồng Trạch nói xong, liền phẫn hận đấm vào bàn, lập tức mặt bàn bạch ngọc viền vàng hình vuông vỡ tan tành.

Ngao Tông yên lặng nghe xong câu chuyện của Hồng Trạch, an ủi: "Ta hiểu tâm tình của ngươi, nhưng chính vì những trải nghiệm này mà ngươi mới trở nên cường đại như ngày nay.

Nhiều năm tích lũy cũng khiến ngươi có thực lực, hiện tại có thể đối kháng với Đào Ngột cũng là vạn hạnh trong bất hạnh rồi." "Bây giờ chúng ta hãy thương lượng, làm sao để dẫn Bạch Trạch xuất hiện đây." "Nếu ta tự mình đến Nhật Xuất Chi Địa, tất nhiên có khả năng sẽ khiến Bạch Trạch hiện thân, bất kể ân oán tình phụ tử ngày xưa, cũng đã đến lúc kết thúc rồi." Hồng Trạch đáp.

Ngao Tông sắp xếp Bát Tiên đi chăm sóc các ấu tể Yêu tộc, sau đó liền đi theo Hồng Trạch đến Nhật Xuất Chi Địa.

Hồng Trạch cũng là lần đầu tiên trở về nhà sau mấy vạn năm kể từ lần bỏ nhà đi năm đó.

Hồng Trạch lẩm bẩm nói: "Tên khốn đó cuối cùng cũng hủy hoại gia viên của ngươi rồi, nơi ta và mẫu thân cùng đọc sách, nơi ta và phụ thân cùng luyện võ, nơi ta và những người bạn nhỏ cùng đi học." Tuy ngữ khí Hồng Trạch bình thản không chút phàn nàn, nhưng khóe mắt ửng đỏ lại nói cho Ngao Tông biết.

Hồng Trạch đang cố nén bi thương trong lòng, có lẽ quê hương yêu dấu nhất lúc này cảnh còn người mất khiến hắn đau lòng.

Ngao Tông đi theo Hồng Trạch, dựa vào ký ức, tìm kiếm căn nhà năm xưa hắn và mẫu thân từng ở, giờ đây chỉ còn lại đống nát sắt vụn.

Hồng Trạch đào bới trong đất, tìm thấy một rương báu chôn trong đất.

Hắn lấy ra chiếc chìa khóa đã cất giữ nhiều năm.

Vừa mở rương báu, một trận gió nhẹ thổi qua, không xa liền xuất hiện một nam nhân tóc bạc xõa vai.

Nam nhân để lộ ngực trần, thản nhiên nói: "Nhiều năm rồi, cuối cùng cũng trở về, con trai của ta." Hồng Trạch lập tức đen mặt, phẫn nộ nói: "Nếu không phải năm xưa ngươi cố chấp đưa người nữ nhân đó về, mẫu thân của ta sẽ không đến mức bị tên Đào Ngột kia ăn thịt, ta cũng không biết sau khi bị nuốt chửng thì kết cục ra sao." "Ta thậm chí không dám tưởng tượng mẫu thân năm xưa đã bất lực đến nhường nào khi cầu cứu trong bụng quái thú mà không ai cứu, còn nam nhân nàng yêu thương lại ở bên ngoài vui vẻ với tân hoan." Bạch

Trạch thở dài, chậm rãi nói: “Sự tình căn bản không phải như con nghĩ, ta và Mạc Tà trong sạch, nàng chỉ là ngẫu nhiên được ta cứu về, lúc đó nhân mạng quan trọng, ta nào có nghĩ nhiều như vậy chứ, mẫu thân con giận dỗi, chẳng lẽ con cũng giận dỗi sao?” “Con cũng không còn là đứa trẻ nữa, hãy động não suy nghĩ xem sự tình rốt cuộc là thế nào đi.” Hồng Trạch dù đã sống bao lâu, nhưng khi đối mặt với phụ thân của mình, hắn luôn như một đứa trẻ mất đi lý trí, không hề giống một Yêu Giới Chi Chủ lừng lẫy.

Chỉ có Ngao Tông chú ý đến mái tóc khô héo không chút huyết sắc của Bạch Trạch.

Bình thường mà nói, một Thượng Cổ Thần Thú, mọi thứ trên người cũng như vẻ ngoài đều do linh lực của hắn hóa thành, linh lực càng sung túc thì vẻ ngoài càng có thần thái.

Hiện tại Bạch Trạch rõ ràng chỉ đang gắng gượng, mái tóc tượng trưng cho linh lực đã gần như khô cạn.

Chắc chắn hắn đã phải chịu đựng sự tiêu hao linh lực cực lớn mới thành ra như vậy.

Không biết trong hoàn cảnh nào mà Thần Thú này lại có thể bị trọng thương đến mức này, theo lý mà nói Thần Thú đều có pháp bảo cứu mạng, sẽ không để linh lực tiêu tán đến mức như vậy.

Ngao Tông nói với Hồng Trạch: “Ta có chuyện muốn nói với phụ thân ngươi, hai chúng ta hãy tránh sang một bên, xem thử có gì cần thu thập không, biết đâu có vật phẩm của mẫu thân ngươi.” Hồng Trạch tức giận quay lưng lại, vẻ mặt hờn dỗi, hệt như đứa trẻ vô tư vô lo mấy vạn năm về trước.

Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề: “Vợ ngươi hẳn là còn sống chứ.” Bạch Trạch hơi kinh ngạc.

“Sao ngươi biết?

Phu nhân của ta đã sớm bị con hung thú kia ăn thịt rồi.” “Ngươi không cần lừa ta, ta không phải đứa trẻ tâm tư đơn thuần, nhiều năm nay ngươi vẫn luôn lén truyền linh lực cho Miên Miên phải không, trong pháp bảo ngươi năm xưa tặng Miên Miên, chắc chắn có một lá bài tẩy có thể liên kết linh khí giữa hai người phải không?” “Nếu không, ta thật sự không hiểu vì lý do gì mà một Thượng Cổ Thần Thú lại bị trọng thương đến mức này, mãi mãi không thể lành lại.” Bạch Trạch lại nghiêm túc đánh giá nam nhân lai lịch bất minh này.

Hắn biết rằng mỗi thời đại đều có anh hùng xuất hiện, và Hồng Trạch là anh hùng kiệt xuất nhất trong thế hệ của hắn.

Là một Thượng Cổ Thần Thú, hắn có thể nhìn thấy nhiều điều mà yêu thần bình thường không thấy được, ví dụ như trên người Ngao Tông có một tia Đại Đạo Chi Khí.

Loại Đại Đạo Chi Khí này hắn chỉ cảm nhận được từ Mẫu Thần và Phụ Thần, nhưng từ đó về sau không bao giờ thấy nữa, nam nhân này tiền đồ sau này bất khả hạn lượng.

“Đúng vậy, năm xưa ta tự tay gieo một nửa thức hải của ta vào người Miên Miên, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, thức hải của ta sẽ biết, và ta có thể truyền linh khí vào thức hải đó, giúp Miên Miên vượt qua kiếp nạn, có thể nói chỉ cần ta không chết, Miên Miên cũng có thể sống tiếp.” “Đó là lá bài tẩy của ta, đồng thời chỉ cần Miên Miên chết đi, ta cũng sẽ chết.

Còn về việc vì sao ta không nói cho con ta, bởi vì dù là nó hiện tại hay lúc đó, đều không thể đối kháng với con hung thú kia.” “Ta đến nay vẫn không có kế sách vẹn toàn nào để vừa giết được hung thú vừa cứu được Miên Miên, huống hồ Hồng Trạch lúc đó còn quá non nớt, không hiểu ẩn nhẫn.

Ta nghĩ thà nói dối rằng mẫu thân đã chết để con oán trách ta, trong những ngày tháng oán trách ta, con sẽ nỗ lực rèn luyện, trở thành một người thực sự có thực lực." Bạch Trạch nói xong, cười khổ: "Xem ra mục đích của ta đã thực hiện được rồi phải không?

Ta cũng đã hoàn thành trách nhiệm của một phụ thân rồi." "Nhưng ngươi đã sai rồi, năm xưa Hồng Trạch tuy không hiểu chuyện, nhưng cũng kế thừa một nửa tâm trí của ngươi, sẽ không biết thực lực không thể đối kháng, bất kể thế nào cũng sẽ nỗ lực đề thăng.

Tranh giành một tia hy vọng mẫu thân quay về, sớm ngày ngươi thẳng thắn với hắn, có lẽ hắn đã có một nửa khả năng trưởng thành trong môi trường tràn đầy tình yêu, hiện tại mẫu thân và phụ thân đều vắng mặt khoảng thời gian đó, vĩnh viễn không có cách nào bù đắp được." "Tuy Hồng Trạch không nói, nhưng ta biết trong lòng hắn vẫn hy vọng nhận được tình yêu của phụ thân và mẫu thân, đối với ngươi vẫn tràn đầy kính trọng." Bạch Trạch cười khổ: "Linh khí của ta sắp cạn kiệt, ta sở dĩ xuất hiện là vì mấy ngày trước ta đã dùng linh lực còn sót lại để bói một quẻ, nhân vật then chốt có thể thay đổi vận mệnh cả gia đình ta sẽ xuất hiện vào ngày hôm nay." "Nếu không ngươi thật sự nghĩ tên tiểu tử thối kia mở rương báu là có thể triệu hoán ta sao?

Ta đâu phải chó." Ngao Tông cười cười, "Cũng đúng." Bạch Trạch lại nói: "Hiện tại xem ra ngài chính là nhân vật then chốt trong quẻ bói của ta, Ngao tiên sinh xin ngài chỉ giáo, có cách nào cứu được gia đình ta không?" "Điều ta muốn biết nhất hiện tại là, Đào Ngột có khuyết điểm hay nhược điểm gì, có khả năng bị thương không." "Chuyện này ta cũng có nghe nói qua, truyền rằng toàn thân của một sinh vật hình dung khí cơ bản là không thể công kích, nơi duy nhất yếu ớt, chính là xương sọ, đầu của hắn." "Khi công kích có cách nào tấn công vào đầu hắn, thì sẽ có một tia khả năng thành công, nhưng

đầu của hắn cũng không phải tùy tiện một vũ khí nào cũng có thể phá vỡ được.

Nghe nói Tây Sơn Vương Mẫu Nương Nương đặc biệt thích trồng cây Bàn Đào, dưới gốc Bàn Đào thụ liền chôn giấu một thanh Thiên Cổ Thần Kiếm, chính là chân thân của thanh Lục Thần Kiếm trên người ngươi, có nó thì có khả năng làm tổn thương Đào Ngột." Ngao Tông đem tin tức thu được từ Bạch Trạch nói cho Bát Tiên.

Bát Tiên lúc này đang sầu não, đặc biệt là Thiết Quải Lý thích uống rượu.

Hắn nói với Ngao Tông: "Kể từ khi Tôn Đại Thánh tám ngàn năm trước trộm ăn Bàn Đào, Vương Mẫu Nương Nương trở nên đặc biệt cẩn trọng." "Bàn Đào Viên sớm đã không còn dễ vào như tám ngàn năm trước, nghe nói Vương Mẫu Nương Nương đặc biệt cầu Như Lai Phật Tổ một con Trấn Đào Thụy Thú.

Muốn vào Bàn Đào Viên nhất định phải qua Thụy Thú, sau này có vài tiểu tiên tử không biết sống chết, cố ý muốn xông vào Bàn Đào Viên, nhưng không ai không bị con Thụy Thú kia tha về, chịu phạt ở chỗ Vương Mẫu Nương Nương." "Và trong Bàn Đào Viên có Mê Cung Trận, trận mê cung đó dường như đã có từ thời thượng cổ.

Hiện tại mê cung có trí tuệ, linh chủ của mê cung đó đặc biệt thích trêu chọc người khác.

Không ít tiên nữ phụng mệnh đi hái Bàn Đào đều bị trêu chọc một phen, hiện giờ Bàn Đào Viên cũng không còn nhiều tiên tử thích đến nữa." "Nhưng vì có Mê Cung Trận và Thụy Thú canh giữ, mấy trăm năm nay Bàn Đào mọc đặc biệt sum suê.

Đại hội Bàn Đào bị Tôn Đại Thánh làm hỏng cũng đã hưng thịnh trở lại, biến thành đại hội tuyển mỹ hàng năm, tại đại hội sẽ có các tiên tử đủ sắc màu tranh kỳ đấu diễm, khá thú vị." Thiết Quải Lý nói

nói liền lạc đề, bắt đầu bình phẩm sắc đẹp của các tiên tử.

Hán Chung Ly liền gõ bốp vào đầu hắn, nói: "Trời còn chưa tối mà đã bắt đầu mơ mộng rồi, vũ điệu kia là để cho ngươi xem sao?

Không phải là dành cho các anh tài của Thiên Đình ta!" Đặc biệt Thái Tử Thiên Đình đã trưởng thành gần mười vạn năm vẫn độc thân, có thể nói là "Độc Thân Hoàng Kim Hán" được săn đón nhất, nhiệt tình nhất Thiên Đình.

Thiên Đế và Thiên Hậu đều vì hôn sự của Thái Tử mà sầu não, thỉnh thoảng lại thúc ép hôn.

Chương 455

Vì vậy, những năm gần đây, ý định các tiên tử muốn gả cho Thái Tử cũng ngày càng rõ ràng.

Ngao Tông liền nhớ đến khuôn mặt tuấn tú của Bạch Trạch, người nam nhân miệng lưỡi sắc bén đó muốn tìm được tình yêu đích thực cũng không dễ dàng, e rằng Thiên Đế và Thiên Hậu muốn có con dâu, có thể nói đường còn xa lắm thay.

Cũng dễ hiểu, Thiên Đế và Thiên Hậu hiện tại cũng không đòi hỏi gì.

Chẳng qua là muốn bồng bế cháu trai, muốn con cháu đầy đàn, làm hưng thịnh phe Thiên Đế.

Có cơ hội cũng nên khuyên Bạch Trạch đừng mãi chìm đắm trong sự nghiệp, an tâm tìm một cô nương đi, như vậy có người có thể xử lý những chuyện phiền toái trong phủ khi hắn ra ngoài.

Nghe nói Thiên Đình không thiếu chuyện phiền lòng, nhưng Ngao Tông lại nghĩ, Bạch Trạch chắc sẽ tìm một cô gái giống như hắn, thực sự quan tâm đến dân sinh thiên hạ.

Dù sao tình hình Thiên Đạo hiện tại cũng không mấy lạc quan, cũng không biết khi nào sẽ phải đánh một trận với Thiên Đạo.

Khi đó Nhân Gian, Thiên Giới thậm chí Lục Giới đều sẽ đại loạn.

Nguyên nhân hắn độc thân đến tận bây giờ chẳng phải cũng là như vậy sao?

Ngao Tông không biết khi nào sẽ hiến thân cho đại nghiệp, tốt nhất là đừng làm lỡ dở những cô nương kia.

Hiện tại có chuyện cấp bách hơn, một đám Địa Tiên vừa mới

thành tiên nhưng phẩm cấp không cao, một Yêu Vương, và một Minh Tộc Chi Vương a.

Hỗn nhập Thiên Đình đi tham gia Bàn Đào Hội sao?

Thiết Quải Lý nhìn dáng người của Yêu Vương và Ngao Tông: "Chỉ có thể chịu thiệt thòi thôi." Đến ngày phải đi Bàn Đào Hội.

Hồng Trạch và Ngao Tông mặc một bộ trang phục hoa lệ, làm kinh ngạc Bát Tiên có mặt.

Hồng Trạch không nói nên lời, lườm nguýt, nói với Thiết Quải Lý: "Ngươi đã nghĩ ra cách hay ho gì sao?

Lại muốn hai đại nam nhân, nam giả nữ trang!!" Thiết Quải Lý gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Vậy chẳng phải là không còn cách nào khác sao?

Bàn Đào Đại Hội đối với tất cả tân khách đều sẽ kiểm tra thân phận nghiêm ngặt, đối với những khách không có trong thiệp mời sẽ lập tức bị đuổi đi." "Nhưng đối với nữ tiên tử thì yêu cầu không nghiêm ngặt như vậy, cơ bản là những nữ tiên tử có dung mạo khá đẹp đều sẽ được cho phép tham gia yến hội.

Đôi khi một số nữ tiên tử không có thiệp mời cũng sẽ được cho vào.

Thiên binh cũng sẽ khách khí hơn một chút.

Hơn nữa, bây giờ hai vị ăn mặc cũng rất đẹp, với khí chất một lạnh một nóng.

Nhất định sẽ làm kinh diễm toàn trường, mà nói xem có kỹ nghệ nào khá ổn không?" Ngao Tông dùng tay lạnh lùng đấm mạnh vào Thiết Quải Lý: "Hửm?" Ngữ khí đe dọa của Ngao Tông như đang nói với Thiết Quải Lý, nếu ngươi dám nói thêm một câu nữa, ta sẽ bắt ngươi nhảy múa bụng giữa đại lộ.

Tuy Ngao Tông không nói rõ, nhưng Thiết Quải Lý biết Ngao Tông sẽ bắt hắn làm loại chuyện mất mặt đó.

Thế là hắn cười hì hì, không nói thêm nữa.

Sau đó Ngao Tông và Hồng Trạch liền kéo mạng che mặt, đi tham gia Bàn Đào Đại Hội.

Sau khi kiểm tra an ninh, Hồng Trạch và Ngao Tông giả trang thành nữ tân khách nhàn nhã dạo chơi khắp nơi.

Hồng Trạch không khỏi bĩu môi chế giễu, nói Nhân Gian và Yêu Giới bây giờ đều thảm hại như vậy, còn Thiên Đình một mặt thì ra vẻ chủ trì công đạo cho bá tánh, một mặt lại xa hoa lãng phí, sống xa hoa.

Thật đúng là châm biếm nha, có những người thậm chí còn không có cơm ăn, thế mà ở đây lại dùng những linh vật có linh khí hàng trăm hàng nghìn năm tuổi làm trò tiêu khiển.

Bất cứ thứ gì trong đây nếu đưa cho bá tánh, cũng đủ để một gia đình ăn mấy đời.

Trong khi hai người thì thầm to nhỏ than vãn về Thiên Đình, nào ngờ vẻ ngoài cao ráo, mỹ lệ của họ đã âm thầm thu hút không ít kẻ háo sắc.

Lúc đó, một tên mập cố tỏ ra tiêu sái, bụng phệ, bước đi lung lay với ánh vàng lấp lánh trên người.

“Hai vị tiểu nương tử phương danh là gì và đến từ đâu vậy?” Tên mập mắt tặc lén lút hỏi Ngao Tông và Hồng Trạch.

Hồng Trạch chưa đợi hắn nói xong, liền nhanh chóng liếc mắt trắng dã, sau đó bóp giọng nói: “Kẻ ngụy quân tử kia, cút đi!” Nhưng tên mập đó lại không biết khó mà lui, ngược lại càng tiến tới, xem ra hắn thường xuyên nhận được đãi ngộ như vậy, “Loại tiểu nương tử tính cách nóng nảy như này ta càng thích.” Chờ tên tiểu béo tử nói

xong, Hồng Trạch liền không nhịn được muốn xông lên đánh một trận, nhưng lại bị Ngao Tông kéo lại, hiện tại thân phận không thích hợp để lộ, nếu dây dưa với tên tiểu béo tử này, biết đâu sẽ thu hút sự chú ý.

Tên tiểu béo tử chẳng mấy chốc liền tự xưng gia môn, "Ta là tam hoàng tử Tây Hải Long Vương, mọi người đều gọi ta là Miết Tây." Thì ra là tên Miết Tây khét tiếng xấu xa đó nha.

Miết Tây đầu óc không tốt, đặc biệt háo sắc, thường xuyên đi rình trộm các cô nương nhà người khác.

Gần đây vì đi rình xem tiểu đệ tử Đào Hoa của Vương Mẫu Nương Nương mà bị chó canh cổng của Vương Mẫu Nương Nương cắn đuổi chạy ra khỏi Tây Sơn, chuyện này từng trở thành trò cười.

Không ngờ tên tiểu béo tử đó vẫn không bỏ cuộc, muốn tại Bàn Đào Đại Hội lần nữa được chiêm ngưỡng dung nhan.

Vương Mẫu Nương Nương lại cho phép hắn vào, có lẽ tên tiểu béo tử này cũng đã tốn không ít công sức, cũng không biết lần Bàn Đào Đại Hội này vì sao lại được tổ chức đặc biệt thịnh đại như vậy.

Đợi sau khi qua loa đuổi tên tiểu béo tử đi.

Họ chuẩn bị đến yến hội, xem xét cụ thể sự tình hôm nay, vì sao Bàn Đào Đại Hội lại được tổ chức sớm hơn.

Nào ngờ dung mạo hai người thực sự quá thu hút sự chú ý, vừa vào đã bị nhiều nữ tiên tử cô lập.

Họ bị tách ra đến mức trở nên khá nổi bật giữa đám tân khách, Tên tiểu béo tử lúc này cũng ở Thiên Đình nháy mắt ra hiệu, như thể quen biết thân thiết.

Hán Chung Ly, người đã xử lý xong công việc trong phủ, lúc này đi tới, giúp họ giải vây.

Hắn thở dài nói: “Chọc phải tam hoàng tử Tây Hải Long Vương rồi nha.

Nghe đồn hắn háo sắc.” Hồng Trạch lúc này chen vào: “Dừng lại, không phải nghe đồn, mà là xác thực háo sắc, ngay cả nam nhân cũng không tha.” Thiết Quải Lý nói: “Được rồi, ngồi cạnh ta đi, như vậy trông sẽ nổi bật là tiên tử đã có chủ, sẽ không bị những kẻ độc thân hoàng kim kia dòm ngó.” Nhưng chưa đợi Ngao Tông và Hồng Trạch ngồi cạnh Thiết Quải Lý thì lại có thêm nhiều tranh cãi, mọi người đều cho rằng Thiết Quải Lý cây sắt nở hoa, trâu già gặm cỏ non, không ít đồng sự nam giới ném ánh mắt dâm tục về phía Thiết Quải Lý.

Ngao Tông cũng là lần đầu tiên tham gia tụ hội Thiên Đình sau nhiều năm như vậy.

Ngay từ màn mở đầu của yến hội đã có thể thấy sự xa hoa của yến hội Thiên Đình.

Một trận tiếng chuông trong trẻo, leng keng vang lên, sau đó một trận khói trắng từ từ lan tỏa.

Từ trong làn khói đi ra là tiên tử Cung Thường Nga, rải những cánh hoa quế đặc trưng của Cung Thường Nga.

Mùi hương hoa quế nhàn nhạt, khiến các tiên tử ngửi thấy đều cảm thấy tâm tình thư thái.

Tâm tình vốn nghiêm túc của mọi người bắt đầu thư giãn, tư thế ngồi vốn đoan chính cũng bắt đầu xiêu vẹo.

Thường Nga giẫm lên những cánh hoa tiên rơi lả tả trên không trung, bay từ ngoài cung điện vào đại điện, bước lên chiếc trống bạc được đặc biệt đặt trong cung.

Rõ ràng chỉ thấy một người bước lên, nhưng trống bạc lại chỉ

vang lên tiếng trong trẻo, sau đó Thường Nga liền bắt đầu tuyệt kỹ của mình.

Thường Nga nhảy múa trên mặt trống nhỏ xíu, lợi dụng việc điều khiển chuyển động cơ thể, điều chỉnh trọng lượng của trống đồng, trống đồng nhờ đó phát ra âm thanh có tiết tấu, tiết tấu vô cùng nhẹ nhàng, sau đó tiên tử Cung Thường Nga lấy ra một chiếc đĩa bạc đặc chế, Thường Nga nhẹ nhàng bay lên đĩa bạc, dùng đầu ngón chân phát lực, tấu lên khúc "Cung Lưu Vũ Thường" với độ khó cực cao.

Một khúc nhạc kết thúc, các tân khách tham dự liền bỏ phiếu bằng ngọc bài độc quyền cho Thường Nga, ngọc bài sẽ là căn cứ để bầu chọn nữ tiên tử được yêu thích nhất trong Bàn Đào Đại Hội hàng năm.

Tiên tử Thường Nga từ khi thành tiên cho đến nay đều là ứng cử viên sáng giá nhất cho danh hiệu nữ tiên tử được yêu thích nhất.

Tiếp theo liền là tiểu quận chúa trong Bách Hoa Cung hiến khúc, tuy tiểu quận chúa không phải người có ngũ quan tinh xảo nhất.

Nhưng trên người nàng có một khí chất hoạt bát độc đáo, linh động, chỉ cần nhìn tiểu quận chúa là không nhịn được mà sinh ra hảo cảm, thử hỏi ai mà không dành thiện ý lớn nhất cho cô em gái nhà bên chứ?

Tuy số phiếu bầu cho tiểu quận chúa cũng không ít, nhưng rõ ràng kém Thường Nga một khoảng lớn, quả nhiên trước sự thành thục, đáng yêu không đáng một xu.

Chương 456

Lại có vài nữ tiên tử biểu diễn, phản ứng của mọi người đều bình thường, cho đến khi công chúa út của Đông Hải Long Vương xuất hiện, tiểu công chúa khoác một bộ hồng y, vô cùng diễm lệ.

Nhìn từ ngoại hình thì rõ ràng là một ngự tỷ, nhưng giọng nói lại kỳ lạ đáng yêu.

Khi đôi mắt nàng nhìn về phía ai đó liền như phóng điện, thực tế giọng nói của nàng lại là loại nũng nịu trực tiếp đánh thẳng vào nội tâm nam giới.

Ngao Tông nhìn tiểu công chúa liền ngây người, năm xưa khi hắn vừa bị Long Vương trục xuất khỏi Long Cung, tiểu công chúa là một trong số ít người giúp đỡ hắn.

Tiểu công chúa năm đó chưa thể hoàn toàn tu luyện thành nhân hình.

Nàng kéo lê cái đuôi rồng dài ngoằng, từng bước lảo đảo đi đến trước mặt ca ca, lén lút nhét túi tiền vàng bạc cho Ngao Tông: "Ca ca cầm dùng đi, không đủ thì lại tìm muội, muội sẽ lén lấy từ chỗ mẫu thân một ít cho huynh." Nhưng công chúa út đó ở Long Cung không được đối đãi tốt, túi vàng bạc nàng đưa cho hắn có lẽ là toàn bộ gia tài của tiểu công chúa rồi.

Ngao Tông đã không nhận và nói nàng phải trưởng thành thật tốt, đừng để bị Long Cung, nơi ô nhiễm lớn, làm vấy bẩn.

Bất kể lúc nào cũng phải có sự kiên trì của riêng mình, đừng trở thành quân cờ bị bán đi để liên hôn chính trị của Long Cung.

Tiểu công chúa ngây thơ mộng mị gật đầu, cũng không biết rốt

cuộc có nghe hiểu hay không, nhưng hiện tại Long Cung lại đẩy nàng ra làm tiên tử tham gia Bàn Đào Đại Hội để nam nhân chọn lựa.

Chắc chắn là dùng nàng để liên hôn vì lợi ích giữa các gia tộc, Ngao Tông nắm chặt nắm đấm của mình.

Hắn giận dữ nghĩ, có một ngày, ta nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi đây, không để tiểu công chúa tiếp tục sống trong Long Cung nữa.

Ngao Tông lúc này rơi vào giằng xé nội tâm, hoàn toàn không cảm thấy khí chất trên người mình dần trở nên lạnh lẽo.

Hồng Trạch thấy vậy liền bất động thanh sắc kéo Ngao Tông lại: "Bình tĩnh một chút, chuyện của tiểu công chúa ta sẽ nghĩ cách sau, bây giờ ta cần kiếm thần, nhất định phải bình tĩnh a." Ngao Tông vừa nghe lý trí trở lại liền không còn tức giận như vậy nữa, dù tức giận cũng chỉ im lặng chôn sâu trong lòng, thầm nghĩ mối thù này ta nhất định phải báo, muội muội của Ngao Tông ta sao có thể lộ mặt làm những chuyện không thích.

Đợi đến khi yến hội diễn ra được một nửa, mọi người đều đang uống rượu.

Ngao Tông và Hồng Trạch lén lút rời đi, trực tiếp chạy về phía Bàn Đào Viên.

Thụy Thú của Bàn Đào Viên cũng vì hôm nay là Bàn Đào Đại Hội mà bị thu về, chỉ còn lại Mê Cung Trận.

Ngao Tông tự cho rằng mình có chút nghiên cứu về loại trận pháp và vũ khí này liền tự tiến cử hăng hái: "Ta sẽ vào giải Mê Cung Trận, ngươi hãy ẩn mình trước, đợi khi ta giải khai Mê Cung Trận xong, ta sẽ quay lại.

Nhớ giúp ta kéo dài thời gian với các khách nhân trong đó." Sau đó hắn liền tiến vào Mê Cung Trận, bên trong trận pháp, linh chủ đang vô

cùng nhàm chán ăn những quả Bàn Đào tươi mới hái từ trên cây.

"Lại một trăm năm một lần Bàn Đào Đại Hội, ta lại không thể ra ngoài chơi, phiền chết đi được." Lúc đó, nó cảm nhận được có người ngoài xâm nhập: "Ai, năm nay dường như có một nhân vật thú vị đó nha, nam giả nữ trang, thật không tệ." Nhưng Mê Cung Trận này thực sự khó, Ngao Tông cũng phải tốn không ít công sức trong đó mới gặp được Tiểu Linh, linh chủ của Mê Cung Trận.

Tiểu Linh nói: "Hoan nghênh người lạ đến Mê Cung Trận, bây giờ ngươi chỉ cần trả lời ta một câu hỏi và đồng ý một yêu cầu của ta thì có thể xuyên qua Mê Cung Trận này." Ngao Tông nghĩ, lại có chuyện sảng khoái như vậy sao: "Hỏi đi." Tiểu Linh hỏi: "Chân thân của ta là gì?" Câu hỏi này thực sự khó, linh chủ không có thực thể, chỉ có âm thanh, làm sao có thể phán đoán ra chân thân của linh vật này.

Nhưng Ngao Tông suy nghĩ một lúc, liền nói: "Là thanh Lục Thần Kiếm vẫn luôn trường miên dưới lòng đất của Bàn Đào Viên phải không, chuyến này ta chính là muốn mang ngươi đi." Linh bảo của Lục Thần Kiếm nói: "Ngươi có bản lĩnh mang ta đi bằng thanh tàn kiếm Lục Thần Kiếm trên người ngươi sao?

Thật là si tâm vọng tưởng, từ thượng cổ ta đã chôn mình ở đây, chưa từng rời đi, có một số thần tiên lai lịch bất minh đã đào ta đi nhưng chưa bao giờ thành công." "Trừ khi ta thực sự công nhận người đó là bạn đồng hành, ta mới đồng ý rời đi, nếu không dù có năng lực lớn đến đâu, khí vận mạnh đến mấy, cũng không thể lay chuyển chân thân của ta." "Thanh tàn kiếm thần này là một trưởng lão cấp tổ tông ban cho ta, ta coi ngươi là người hữu duyên với thần kiếm, hãy để ta thử xem, biết đâu ta lại là người hữu duyên với ngươi thì sao." Ngao Tông đáp.

Nghe câu trả lời đó, linh bảo của Lục Thần Kiếm vô cùng khinh

thường ngẩng đầu.

“Ta sẽ không để ngươi dễ dàng tìm thấy bản thể của ta như vậy đâu, ta đâu phải linh vật tùy tiện sao?

Trước tiên hãy trả lời xong câu hỏi khác của ta đã.

Ngươi muốn đào ta ra làm gì?” “Như ngày nay thiên hạ đại loạn, là một Thượng Cổ Thần Kiếm không thể nào không có cảm giác, ta cần dùng ngươi để giúp ta giết Thượng Cổ Thần Thú Đào Ngột.” Linh vật gật đầu.

“Ta thì biết cục diện thiên hạ không thái bình, nhưng Đào Ngột xuất hiện rồi sao?

Ta không có cảm giác gì?” “Vậy ngươi muốn giết Đào Ngột sao?

Ngươi sẽ mang ta ra ngoài làm chuyện xằng bậy sao?

Chủ nhân trước của ta đã rèn ta ra để thay trời hành đạo, để trảm yêu trừ ma, loại bỏ tất cả bất công trên thế gian.

Ta chưa từng làm những chuyện tổn hại bá tánh, ngươi hãy nói rõ trước, nếu ngươi mang ta ra ngoài làm chuyện xấu, ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý.” Ngao Tông cười nói: “Đương nhiên, ta có thể ký kết huyết khế với ngươi, cùng ngươi thương lượng một yêu cầu, chỉ cần ta không đạt được, ngươi liền có năng lực hủy diệt ta.” Lời này ngược lại khiến thần kiếm kinh ngạc, không dám tin trên đời lại có người có thể giao tính mạng của mình cho người khác, hỏi: “Ngươi không lo ta sẽ giết ngươi sao?” “Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng, đã xác định muốn coi ngươi là bạn đồng hành của ta, vậy ta nhất định sẽ trao cho ngươi sự tín nhiệm tương đương, mối quan hệ của hai chúng ta là công bằng.

Hơn nữa, người năm xưa đúc ra ngươi e rằng không chỉ muốn ngươi trừ ma, mà còn muốn ngươi chủ trì công chính phải không, nếu

không vì sao lại đặt tên là Lục Thần Kiếm, Lục Thần Lục Thần, thần nếu không công không chính, liền có thể chém giết." Thần kiếm nghe xong, trầm mặc hồi lâu, nói: "Người đầu tiên ta giết năm xưa chính là chủ nhân của ta, vị thợ rèn kiếm đã đúc ra ta vào khoảnh khắc hoàn thành đã tự lao vào lò rèn để hoàn thành việc khai phong cho ta, việc khai phong của ta tượng trưng cho Lục Thân Bất Nhận, chỉ vì Đại Đạo." Linh vật u uất không vui nói: "Mấy trăm vạn năm rồi vẫn không có chủ nhân nào có thể dạy ta điều gì sao?" Ngao Tông nhàn nhạt cười, nói: "Sau này ta làm chủ nhân của ngươi, ta sẽ dạy ngươi phân biệt thị phi, đừng có mãi trêu chọc các tiểu tiên tử trong Bàn Đào Viên nữa." Bởi vì năng lực lãnh đạo mạnh mẽ của Ngao Tông, khiến thanh thần kiếm vốn đặc biệt thích trêu đùa người khác, cũng cam tâm thần phục dưới trướng hắn.

Nó nói với Ngao Tông: "Ngươi đã vượt qua Mê Cung Trận của ta, vậy là đã qua được khảo nghiệm, tiếp theo ngươi phải tìm kiếm chân thân của ta trong Bàn Đào Viên, thời gian quá lâu rồi ta không nhớ nó ở đâu," "Vì hai chúng ta là người hữu duyên, vậy thì cứ từ từ mà tìm đi, tin rằng trước khi Bàn Đào Đại Hội kết thúc ngươi nhất định sẽ tìm thấy ta thôi." Nói xong liền biến mất, để lại Ngao Tông một mình trong Bàn Đào Viên rộng lớn tĩnh mịch không tiếng động.

Lúc này, tình hình bên ngoài Bàn Đào Viên cũng không mấy lạc quan.

Mục tiêu của tên tiểu béo tử đã chuyển từ tiểu đệ tử của Tây Vương Mẫu Nương Nương sang Hồng Trạch và Ngao Tông.

Vừa kết thúc yến hội, hắn liền đi khắp nơi dò hỏi tin tức của Ngao Tông và Hồng Trạch, vì hai người có dung mạo và thân hình vô cùng xuất sắc, mọi người đều có ấn tượng sâu sắc, chẳng mấy chốc hắn đã tìm thấy Hồng Trạch.

Thậm chí còn muốn dẫn Hồng Trạch tham quan Bàn Đào Viên.

Hồng Trạch vô cùng chán ghét tên tiểu béo tử háo sắc này nhưng lại không có cách nào, một khi tên tiểu béo tử này phát hiện hắn là nam nhân và là người của Yêu tộc, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Lại không thể để tên tiểu béo tử này vào Bàn Đào Viên để hắn phát hiện Ngao Tông đang tìm Lục Thần Kiếm, khi đó Lục Thần Kiếm xuất thế chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn.

Hắn phải đoạt được Lục Thần Kiếm trước khi gây ra chấn động tại chỗ, và rời khỏi Thiên Đình đầy rẫy nguy hiểm.

Hồng Trạch, vì thế chỉ có thể cố nén sự ghê tởm, ở cửa Bàn Đào Viên dây dưa không dứt với tên tiểu béo tử, thu hút không ít nữ tiên tử kinh ngạc đến xem, mọi người đều tiếc nuối cho sự tự cam đọa lạc của tiên tử này.

Tên tiểu béo tử nói: "Vị mỹ nhân tỷ tỷ xin hỏi cô nương đến từ đâu vậy?

Có phải từ Cửu Vĩ Thần tộc ở Khâu Sơn không?

Nghe nói mấy năm nay hành động của quý tộc đều vô cùng kín đáo, Cửu Vĩ Thần tộc phái có ý định tái xuất không?

Nếu có cần ta giúp đỡ cứ việc nói, ta là tam hoàng tử Tây Hải Long Vương, ở Thiên Đình này ít nhiều cũng có chút tiếng nói." Hồng Trạch nghe xong càng thêm cạn lời, tên tiểu béo tử này lại có thể nhìn ra chân thân Cửu Vĩ Hồ của ta.

Nhưng tên tiểu béo tử này không có ý tốt a, vừa muốn tán tỉnh ta vừa muốn dò la chuyện của Cửu Vĩ Thần tộc, quả nhiên cả nhà Tây Hải Long Vương đều là kẻ xấu.

Mấy kẻ mắt mù này không nhìn ra lão tử không thèm để ý sao?

Ta mới không thèm làm người của Cửu Vĩ Thần tộc, bởi vì Bạch Huyền là tộc trưởng Cửu Vĩ Thần tộc, Hồng Trạch hiện tại chưa hòa giải với hắn, tự nhiên không muốn dính dáng đến Cửu Vĩ Thần tộc.

Nhưng vì tình huống nguy cấp nên hắn đành nhịn xuống không chửi bới tên tiểu béo tử.

Lúc đó, Bạch Huyền đã lâu không gặp xuất hiện, một cái liếc mắt đã nhìn ra thân phận Yêu tộc của Hồng Trạch, nhưng lại không kinh động Thiên Binh.

Hắn bất động thanh sắc giúp Hồng Trạch che chắn, đẩy tên tiểu béo tử đi.

Chờ tên tiểu béo tử vừa đi, mặt Bạch Huyền lập tức tối sầm: "Đường đường Yêu Vương Chi Vương lại có ngày phải nam giả nữ trang tham gia yến hội Thiên Đình ta, nếu sớm nói, ta nhất định sẽ gửi thiệp mời và dùng tám kiệu sĩ lớn rước, Yêu Vương thực sự không đáng phải tự tiện mặc nữ trang, truyền ra ngoài có tổn hại danh vọng Yêu tộc không?" Hồng Trạch nghe vậy đáp: "Không chỉ có một mình ta mặc nữ trang đâu, có một người đang ở trong Bàn Đào Viên sống chết không rõ, nếu ngươi lo lắng tình hình, có thể vào tìm, khả biệt tại đây phương ngại ta, thật là mất mặt." Với trí thông minh của Bạch Huyền, đầu hắn vừa chuyển động liền biết người có khả năng đi cùng Hồng Trạch chính là Ngao Tông.

Ngao Tông vào Bàn Đào Viên không chỉ vì ăn Bàn Đào đâu, chắc chắn là vì bên trong Bàn Đào Viên có thứ gì đó quan trọng hơn.

Chết tiệt!

Thượng Cổ Lục Thần Kiếm, hắn muốn trộm thần kiếm của ta, sau đó, Bạch Huyền vội vã muốn vào Bàn Đào Viên, nhưng lại bị Hồng Trạch bên cạnh chặn đường.

Hồng Trạch nói: “Hôm nay trừ Ngao Tông ra, bất kỳ ai khác cũng không được phép vào Bàn Đào Viên.” “Lớn mật!

Ngươi dám ra lệnh cho ta và coi Thiên Đình như nhà ngươi sao?” Sau đó hắn liền thi triển một cấm chế, định Hồng Trạch tại chỗ.

Hồng Trạch vì yêu lực ở Thiên Đình bị hạn chế, nhất thời không có cách nào giải khai cấm chế này nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Huyền tiến vào Bàn Đào Viên.

Chương 457

Bạch Huyền vừa mới bước vào Bàn Đào Viên liền bị kiếm linh của Lục Thần Kiếm cảm ứng.

Kiếm linh kia dùng ngón tay vô hình quơ quàng, vui vẻ nói: "Mấy trăm năm rồi Bàn Đào Viên chưa có ai ghé thăm.

Xem ra mọi người đều đã đến đông đủ, rốt cuộc ai sẽ mang ta về nhà đây?" "Thật đáng mong đợi a." Tiểu kiếm linh không có ý tốt lành nói.

Bạch Huyền tiến vào Mê Cung Trận, cũng trải qua một lần lịch luyện tương đối khó khăn.

Linh lực của hắn tự động tăng cấp mà không cần sư phụ chỉ dạy, Bàn Đào Viên một bên phát ra từng trận thần quang, chuyện này xem ra thật lớn, Hồng Trạch ẩn mình bên cạnh âm thầm kinh ngạc.

"Thôi rồi, thôi rồi, đánh không lại thì ta chạy." Hồng Trạch thổi thổi tay nói.

Dù Bạch Huyền trong Mê Cung linh lực có tiến bộ, nhưng để giải hoàn chỉnh cả mê cung cũng tốn không ít sức lực, trên người ít nhiều đều bị thương.

Khi gặp Ngao Tông lại cố tỏ ra tiêu sái.

"Thật sự là vô dụng a, đáng lẽ ta đã sớm lấy Lục Thần Kiếm rồi." Ngao Tông thấy Bạch Huyền toàn thân là thương tích, muốn nói móc nhưng vẫn lịch sự nhường sang một bên nói: "Đi đi." Khi Bạch Huyền nhìn rõ tình cảnh của Bàn Đào Viên, cũng kinh hãi đến một mức độ nhất định.

Nguyên Bàn Đào Viên trải qua mấy trăm vạn năm đã sinh trưởng

liên kết thành một vùng cực kỳ rộng lớn.

Lục Thần Kiếm đã sớm hòa làm một thể với linh khí nơi đây, căn bản không thể thông qua dò xét linh khí mà tìm hiểu được vị trí cụ thể của Lục Thần Kiếm.

Cách duy nhất để tìm kiếm Lục Thần Kiếm chính là đào hết đất dưới gốc cây lên.

Ngao Tông đã dành công phu đào được một phần ba diện tích đất rồi, còn lại hai phần ba đang định tự mình đào thì thấy Bạch Huyền đến, liền dứt khoát không tiếp tục nữa.

Bạch Huyền cố chấp không chịu khuất phục, hao tốn không ít thần lực đào xới hết cả đất lên, cuối cùng cũng tìm thấy Lục Thần Kiếm.

Khi hắn hưng phấn đi nhổ Lục Thần Kiếm, lại tốn rất nhiều công sức mà không thể khiến Lục Thần Kiếm nhúc nhích dù chỉ một chút.

Ngao Tông chế giễu nói: "Xem ra ngươi không có duyên rồi, từ bỏ đi.

Để ta nhổ thì kết quả cũng như vậy thôi." Lục Thần Kiếm bất động mảy may.

Ngao Tông không tin tà liền dùng toàn bộ linh lực để nhổ Lục Thần Kiếm, quả nhiên Lục Thần Kiếm ẩn ẩn hiện hiện hé mở một khe nhỏ.

Bạch Huyền thấy vậy liền đi giúp Ngao Tông, dùng toàn bộ thần lực.

Cuối cùng Lục Thần Kiếm đã được nhổ ra, nhất thời kim quang rực rỡ, một luồng tường thụy tràn ngập khắp Bàn Đào Viên.

Kiếm vỏ của Lục Thần Kiếm từ từ bay lên khỏi mặt đất, lúc này Ngao Tông và Bạch Huyền mới thực sự nhìn rõ, nguyên lai Lục Thần

Kiếm là hai thanh kiếm được gắn chung vào một vỏ kiếm.

Kiếm linh rất đắc ý nói: "Không sai, nguyên lai hai thanh kiếm của ta năm xưa khi được chú kiếm sư rèn đúc đã là một đen một trắng, tương hỗ phù trì, tương hỗ đối lập, tương hỗ thống nhất, tương hỗ biện chứng." "Chỉ có như vậy mới có thể đạt được sự cân bằng sức mạnh, sẽ không vì một người nắm giữ thắng lợi tuyệt đối mà mất đi phán đoán.

Đến nay đã nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên có hai người cùng nhau rút ra thanh kiếm của ta." "Bây giờ hãy mang ta về nhà đi." Thanh kiếm mẹ là một thanh kiếm đồng đen kịt, bay thẳng đến bên cạnh Ngao Tông.

Nó nói với Ngao Tông: "Thế gian này không chỉ cần quang minh mà còn cần hắc ám, luôn có người phải gánh vác mà tiến lên.

Mong rằng ngươi có thể dùng kiếm này mà xé toạc một con đường trong bóng tối." Giống như lời chúc phúc của chú kiếm sư.

Thanh kiếm con là một thanh kiếm bạc trắng tinh khiết, thân kiếm khá nhỏ nhắn, cũng có một câu nói dành cho Bạch Huyền: "Bạch cũng sẽ ẩn chứa hắc ám, mong rằng ngươi có thể kiên định trong đại chúng, có phán đoán của riêng mình, đừng để bị ý kiến của mọi người dẫn dắt." Bạch Huyền thu kiếm lại, khinh thường hừ lạnh một tiếng về phía Ngao Tông.

Chưa kịp hiểu rõ hay giao tiếp với nhau, từ bên ngoài Bàn Đào Viên đã có rất nhiều người bước vào.

Nguyên do tin tức thượng cổ thần kiếm xuất thế đã sớm truyền khắp Thiên Đình, bây giờ mọi người đều muốn xem ai là người may mắn đó.

Ngao Tông thấy vậy liền dẫn đầu bỏ chạy, trên không trung để lại

một câu: "Xin nhờ huynh đệ giúp ta cản đường." Bạch Huyền không đáp lời, nhưng khi người ta sắp phát hiện Ngao Tông thì hắn lại lên tiếng chặn lại, thu hút sự chú ý của mọi người.

Bạch Huyền thầm nghĩ: "Tên nam nhân này không những cướp bảo vật của Thiên Đình, còn muốn ta, một Thái tử Thiên Đình, làm bia đỡ đạn cho hắn.

Thật quá đáng!" Ngao Tông một mạch chạy xa.

Cuối cùng không còn thấy thần tiên quen mặt nào nữa, vừa định thở phào một hơi thì bị Thiên Binh phát hiện.

"Người của Minh Tộc kia, dám xông vào Thiên Đình!

Mau đuổi theo!" Nguyên lai trong lúc chạy trốn, Thiên Tức Hoàn mà Thiết Quải Lý đưa cho Ngao Tông đã hết hiệu lực.

Ngao Tông chưa kịp uống viên thứ hai thì đã bị Thiên Binh phát hiện.

Lại thêm việc Ngao Tông lần đầu đến Thiên Đình, không hề biết đường.

Chạy một lúc lâu, không những không cắt đuôi được Thiên Binh mà còn dẫn dụ thêm nhiều Thiên Binh truy sát, động tĩnh càng lúc càng lớn.

Ngay khi Ngao Tông đang suy nghĩ có nên một đường giết ra ngoài không, một bàn tay mềm mại kéo hắn lại: "Ca ca mau trốn đi." Nguyên lai là tiểu công chúa Đông Hải Long Cung Liên Nhi.

Liên Nhi vui vẻ thấy ca ca: "Ca ca, muội gần mười vạn năm không gặp huynh rồi, huynh đang chơi trốn tìm sao?" Ngao Tông, thậm chí không kịp tự giới thiệu lại, đã vội vàng hỏi Liên Nhi trong phòng có chỗ nào có thể giấu người không.

Liên Nhi liền kéo Ngao Tông vào phòng mình.

Đợi Ngao Tông bình tĩnh lại, hắn uống một ngụm nước rồi hỏi muội muội những năm qua thế nào.

"Cũng ổn thôi, những năm qua muội vẫn luôn được phụ vương bồi dưỡng, phụ thân cũng đặt nhiều kỳ vọng vào muội.

Dù thế nào thì cũng đã được ban phát vật phẩm, không hề bị giữ lại gì." Muội muội đáp.

Sau đó nàng không nói về chuyện của mình nữa, bắt đầu dùng từng câu "ca ca" để hỏi thăm tình hình gần đây của Ngao Tông và chuyện Minh Giới.

Ngao Tông thấy Liên Nhi hướng về thế giới bên ngoài như vậy, liền đưa ra một đề nghị cho Liên Nhi: "Muội có muốn rời khỏi Long Cung không?

Nếu muốn rời đi, vài ngày nữa ta sẽ sắp xếp đưa muội đến Minh Tộc có được không?" "Như vậy sẽ tự do hơn một chút." Liên Nhi đáp: "Vậy nếu muội đi thì mẫu thân làm sao?

Mẫu thân không thể rời khỏi Long Cung, rời khỏi Long Cung thì còn có thể đi đâu được nữa?" Ngao Tông thở dài: "Vậy thì cứ theo ý muội đi.

Nếu có cần, muội cứ nói với ta, ta có cách đưa cả hai mẹ con rời đi." Nhiều năm không ở bên muội muội, dù là cô nương ngây thơ đến mấy cũng sẽ thay đổi thôi.

Như vậy cũng tốt, có thể tự bảo vệ mình, ở Long Cung, một nơi như hổ lang thì người lương thiện không có đường sống.

Ngay khi Ngao Tông chuẩn bị rời đi, Liên Nhi lén lút đưa cho Ngao Tông một tờ giấy.

Nàng nói Ngao Tông về rồi hãy xem.

Ngao Tông trịnh trọng cất tờ giấy đi rồi rời khỏi, trong lòng lại nghi ngờ, ai đã thông qua muội muội để đưa tờ giấy này cho hắn.

Ngao Tông không cùng Hồng Trạch quay về, mà chọn một mình rời khỏi Thiên Đình.

Bởi vì hắn biết tất cả thông tin trên tờ giấy đó chỉ có thể để một người biết, nếu không Liên Nhi đã không đưa riêng cho hắn.

Khi Ngao Tông trở về Yêu Giới mở tờ giấy ra, lại phát hiện đó chỉ là một tờ giấy trắng.

Không ngờ người đó lại bắt đầu đề phòng cả Liên Nhi.

Chứng tỏ tin tức trên tờ giấy này không thể để bất kỳ ai biết, nếu không những người biết sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng nói một cách bình thường, chỉ cần người truyền tin đủ đáng tin cậy, vậy thì không cần mã hóa, dù sao ai cũng có công cụ truyền mật.

Chương 458

Trừ khi người bị cáo mật, sở hữu năng lượng cường đại, có thể phá giải mọi ngôn ngữ trên thế giới này.

Vậy thì người bị cáo mật là ai thì không cần nói cũng rõ, chỉ có vị Chúa tể đã tạo ra vạn vật của thế giới này, người biết hết mọi chuyện xảy ra trên thế giới này.

Vậy thì cách phòng bị tốt nhất là không nói gì cả.

Chỉ dùng người đặc biệt vào thời gian và địa điểm đặc biệt để truyền lời.

Vậy người bí ẩn này lợi dụng Liên Nhi để truyền lời, muốn biểu đạt điều gì?

Liên Nhi đến từ Đông Hải Long Cung, đại diện cho Long Cung muốn liên hôn, với tâm tư cường đại.

Vậy sau khi Liên Nhi liên hôn với Thiên Đình, Long Cung liền sẽ có được trợ lực cường đại.

Ý đồ tăng cường thế lực của Long Cung lặng lẽ lộ rõ.

Long Cung nhất định sẽ được trợ lực, vậy Thiên Đạo rốt cuộc đã thương lượng điều gì với ai?

Hai bên đã trao đổi điều gì mà khiến Long Cung bất chấp nguy hiểm của chủng tộc, đem dã tâm của mình phơi bày trên giấy.

Mặc kệ, ta nhất định sẽ sớm biết đáp án, nhưng ta nhất định phải phá vỡ kế hoạch của Long Cung trước khi bọn họ thực hiện dã tâm, nếu không nhiệm vụ Bát Tiên Hải sẽ càng không thể hoàn thành.

Khốn kiếp, Bát Tiên Hải!

Đông Hải chính là vùng biển mà Bát Tiên sẽ độ kiếp.

Vậy Thiên Đạo muốn dùng Đông Hải để làm gì?

Ngao Tông âm thầm hạ quyết tâm, ta có cơ hội nhất định phải đến Long Cung một chuyến, làm rõ một vấn đề, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đại nghiệp của ta.

Lúc này Hồng Trạch từ ngoài cửa chạy về trong tình trạng thê thảm.

Vừa thấy Ngao Tông liền mắng xối xả: "Cái tên tiểu tử vô lương tâm này, uổng công ta ở đó giả gái để gánh vác lâu như vậy, không ngờ ngươi lại về sớm hơn ta.

Ta còn lo ngươi ở Bàn Đào Viên bị Bạch Huyền ăn thịt nữa chứ.

Hẳn ngươi cũng nghe rồi, thần lực của Bạch Huyền tăng vọt, nếu sau này là đối thủ của ta, vậy thì thực lực không thể xem thường a." Ngao Tông cất tờ giấy đi, thản nhiên nói với Hồng Trạch: "Không đâu, lập trường của Bạch Huyền từ trước đến nay không phải là Thiên Đình, mà là bách tính.

Một người thật sự có thể vì bách tính mà suy nghĩ, ở Thiên Đình đó thật sự là nhân sĩ lương thiện hiếm có!" Hồng Trạch nghi ngờ nhìn Ngao Tông: "Ta chưa từng thấy ngươi đánh giá cao một ai như vậy.

Đến lúc bị vả mặt thì đừng nói ta không nhắc nhở.

Dù sao thì đối với tất cả mọi người, cũng nên giữ một chút tâm phòng bị." "Kẻ địch cần đề phòng, bạn bè cũng phải đề phòng, tuyệt đối không được sơ ý." Môi trường sống từ nhỏ đã dạy Hồng Trạch rằng không thể đối xử hết lòng hết dạ với người khác, nếu không có ngày nhất định sẽ bị những "bạn bè" mà mình chân thành đối đãi làm tổn thương.

Hồng Trạch đã dùng mấy vạn năm tuổi thọ mới nhìn thấu chân lý

này.

Hắn không hy vọng Ngao Tông cũng bị người mình tin tưởng làm tổn thương, vì vậy, hắn khuyên Ngao Tông từ đầu đừng nên tin tưởng người khác.

Ngao Tông ưỡn ngực uống một ngụm nước nói: "Ta lại tin một câu nói, đối xử với người khác thế nào thì người khác sẽ đối xử với ta như vậy." "Nghi người thì không dùng, đã dùng thì không nghi.

Bạn bè cũng vậy, nếu không chân thành đối đãi, thì làm sao người khác cảm nhận được sự chân thành của ngươi?

Chân tâm đổi lấy chân tâm, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?" Hồng Trạch lắc đầu: "Điều đó chỉ tồn tại trong truyện cổ tích, lừa gạt trẻ con mà thôi.

Ta đã thấy nhiều cảnh tranh giành, nịnh hót lẫn nhau hơn nhiều." Ngao Tông trong lòng hiểu rõ, Hồng Trạch hiện tại như vậy là vì Hồng Trạch cũng chưa thực sự coi hắn là bạn tri kỷ, loại có thể phó thác sinh mệnh.

Hắn và Hồng Trạch cùng đi Thiên Đình tất nhiên cũng đã giữ lại đường lui để có thể rút lui toàn vẹn.

Khi cần thiết, Hồng Trạch nhất định cũng sẽ bán đứng hắn để cầu thoát thân.

Nhưng Ngao Tông không trách móc Hồng Trạch, hắn tin rằng có một ngày hắn cũng sẽ trở thành ngoại lệ đó của Hồng Trạch.

Có thực lực tuyệt đối cường đại, có thể bảo vệ bạn bè, cũng sẽ không lợi dụng bạn bè để giao dịch gì, đó là nguyên tắc làm người của hắn.

Hồng Trạch sau đó lại buôn chuyện hỏi: "Mau cho ta xem thanh thượng cổ thần kiếm đó trông thế nào?" Ngao Tông không chịu nổi

Hồng Trạch cứ lải nhải bên tai đòi xem thần kiếm, liền đưa thần kiếm cho Hồng Trạch.

Hồng Trạch ngay khoảnh khắc tiếp nhận thần kiếm liền tuột tay, bởi vì thần kiếm tự thân cự tuyệt Hồng Trạch tiếp xúc nên trở nên cực kỳ nặng nề, Lục Thần Kiếm cắm sâu vào bùn đất.

Hồng Trạch cảm thấy bất ngờ, không tin liền đi nhổ lại, phát hiện thần kiếm đã nhận chủ rồi, trừ chủ nhân ra thì không ai có thể nhấc nổi.

Hơn nữa lại có tiêu chuẩn chọn chủ, quả nhiên kỳ ngộ là tùy người.

Dù phát hiện thanh thần kiếm này sớm hơn Ngao Tông một nghìn năm cũng không thể lấy được.

Bởi vì Hồng Trạch từ rất lâu trước đã muốn trộm thần kiếm để giết cha của mình và thượng cổ hung thú Đào Ngột.

Nhưng hắn vẫn luôn bận rộn quản lý quốc gia và không rõ thần kiếm rốt cuộc ở đâu nên đã bị chậm trễ.

Quả nhiên có những chuyện thật sự không thể cưỡng cầu.

Hồng Trạch thấy Lục Thần Kiếm không nhận mình cũng không giận dỗi, dù sao thì hắn cũng có kiếm yêu thích rồi, hiện tại vũ khí hắn dùng là một cặp song đao.

Cặp song đao này cũng là khi hắn tu luyện trên núi, vào lúc cửu tử nhất sinh mới phát hiện được.

Khi đó hắn đã lập huyết thệ với kiếm linh của song đao, muốn làm chủ tớ cả đời, không rời không bỏ.

Trừ khi chết đi, nếu không sẽ không đổi vũ khí nữa, bởi vì như vậy khi xuất chinh mới có thể như thần trợ, nhân kiếm hợp nhất.

Hồng Trạch hạ thấp người xuống, tỉ mỉ quan sát thanh thượng cổ thần kiếm.

Chỉ thấy thần kiếm đen kịt toàn thân, phát ra ánh sáng đen nhàn nhạt.

Nhìn kỹ cạnh kiếm, có từng tia máu đỏ chảy ra, dường như đang nói với mọi người, tắm máu nhân gian, đạp vào địa ngục.

Hồng Trạch tặc lưỡi: "Thanh kiếm này nhìn thật không dễ chọc a, dùng thanh kiếm như vậy giết người hẳn là rất sảng khoái đi." Khiến tiểu kiếm linh vẫn luôn ẩn mình trong thân kiếm không nói lời nào tự hào rung rung thân kiếm, phát ra một trận tiếng kiếm reo êm tai.

Hồng Trạch thấy vậy càng vui vẻ nói: "Khen hai câu đã vui rồi này, đúng là một linh vật không kiềm chế được khí thế." Tiểu kiếm linh thấy vậy, tức đến phát điên mắng: "Đồ to gan, khi ta được rèn đúc ra, ngươi còn đang trong bụng mẹ ngươi đó!" Hồng Trạch ghét nhất việc người khác nhắc đến mẫu thân của mình, mắt thấy sắp tức giận thì cặp song đao huyết hồng trên người hắn lại lên tiếng trước.

Một giọng nữ trong trẻo, quyến rũ vang lên: "Cút!

Ta đánh chết ngươi, dám mắng chủ nhân của ta!

Cút!

Ta mà không đấu với ngươi tám trăm hiệp thì ta không phải là Hồng Mân Côi!" Tiểu kiếm linh nghe thấy giọng nữ, liền vô cùng kinh ngạc hỏi: "Ngươi cũng là kiếm linh sao?

Ta tên Tiểu Linh, ngươi tên gì?" Hồng Ngọc Uyên Ương Đao khinh thường nói: "Ta mới không có tên khó nghe như ngươi, ta tên Hồng Mân Côi." "Bởi vì ta ẩn mình trong một biển hoa, biển hoa đó toàn là những đóa hồng tươi thắm.

Chủ nhân của ta nhặt được ta, ngẩng đầu lên thấy biển hoa mỹ lệ

đó liền đặt tên cho ta là Hồng Mân Côi.” Hồng Mân Côi và Tiểu Linh đấu khẩu qua lại rồi không nói nữa, vì cả hai đều thông qua cảm ứng tâm linh mà biết chủ nhân của mình sắp nói chuyện với chủ nhân kia, nên đều trở về kiếm bên trong nghỉ ngơi.

Hồng Trạch: “Vậy thì bây giờ bắt đầu làm chuyện ngươi đã hứa với ta đi.

Ta vì ngươi mà suýt nữa trở mặt với Thiên Đình đó, ngươi nhất định phải làm xong.” Khóe mắt Hồng Trạch vốn ửng hồng, vì kích động mà càng thêm kiều diễm.

Ngao Tông đáp: “Chuyện ta đã hứa cứu mẫu thân và chấn hưng Yêu Tộc, ta từ trước đến nay chưa từng quên.

Chương 459

Đợi ta giết chết Đào Ngột xong, ta thế tất sẽ tìm được mẫu thân của ngươi từ trong bụng Đào Ngột ra, bất kể sống hay chết." Ngao Tông vẫn luôn không thẳng thắn với Hồng Trạch về việc mẫu thân hắn vẫn còn sống, bởi vì hắn cho rằng chuyện gia đình ba người cần được giải quyết, không nên để người ngoài xen vào.

Phụ thân của Hồng Trạch không sai, cũng có đạo lý của phụ thân.

Những gì Bạch Trạch đã dự đoán đều đã xảy ra, con trai hắn Hồng Trạch không trở thành kẻ vô dụng, bất học vô thuật, mà đã trở thành một Minh Quân vì quốc vì dân, xưng bá một phương Yêu Tộc, cũng tạo dựng được một sự nghiệp.

Lúc này, sự thật cũng như việc Bạch Trạch thẳng thắn với Hồng Trạch cũng không thể giải quyết được sự thật mẫu thân của Hồng Trạch bị giam cầm trong cơ thể Đào Ngột đã vạn năm.

Việc cấp bách hiện tại là phải cứu mẫu thân hắn ra.

Bạch Trạch không còn nhiều thời gian nữa, nếu không cứu ra, Hồng Trạch sẽ mất cả mẫu thân lẫn phụ thân, thậm chí giữa hai cha con còn không có cơ hội giải quyết hiểu lầm.

"Hiện tại có Lục Thần Kiếm là xa xa không đủ, cần một thứ gì đó có thể nhốt Đào Ngột.

Đào Ngột nhìn thì thân hình đồ sộ, hành động bất tiện, nhưng thực tế lại cực kỳ linh hoạt, không hề thua kém những loài động vật nhỏ bé.

Hơn nữa, nó còn có bản năng chiến đấu cực cao, là thứ được Thiên Đế truyền lại từ thời thượng cổ, ẩn chứa trong gen của nó."

“Nếu ta không sử dụng một số đạo cụ bên ngoài, e rằng không thể giam cầm nó được một lúc.

Đến lúc đó nó sẽ nhận ra mục đích của ta, nhất định sẽ đề phòng và không để kẻ khác tấn công vào điểm yếu của nó.” “Lục Thần Kiếm không thể dùng để đối đầu trực diện, mà là để tung ra một đòn then chốt khi nó lơ là.” Hồng Trạch: “Thiên hạ có thứ gì có thể nhốt được thượng cổ hung thú sao?

Nếu có thì Đào Ngột đã không thể thoát ra gây họa cho bách tính đến bây giờ.” Ngao Tông đáp: “Ngươi không cần lo lắng, ta biết thứ đó là gì, chính là Giao Sa của Tây Hải Long Vương.

Tương truyền đó là bộ hôn phục được tộc Giao Nhân còn sót lại duy nhất trên thế giới này dệt cho bạn lữ của mình vào ngày tân hôn.” Bộ hôn phục đó ngụ ý có thể cùng người yêu vĩnh kết đồng tâm, gắn bó khăng khít với người yêu, vĩnh viễn không chia lìa, mỹ mãn hạnh phúc.

Không biết Tây Hải Long Vương đã dùng thủ đoạn gì mà có được bộ Giao Sa này, chắc chắn câu chuyện đằng sau đó không hề đẹp đẽ.

Bởi vì tộc Giao Nhân vĩnh viễn không thể tặng Giao Sa tân hôn cho người khác, đó là một sự kỳ thị đối với tín ngưỡng của họ.

Giao Nhân thực ra không hề bị diệt chủng, nhưng vẫn luôn ẩn danh.

Thông tin này rất khó dò hỏi, Thiên Lý Nhãn của Ngao Tông cũng cần thông qua vật phẩm có liên hệ với Giao Nhân mới có thể tìm thấy nơi cư trú của họ.

Vì vậy hiện tại Ngao Tông cũng không biết gì về nơi ở của Giao Nhân.

Thứ duy nhất hắn biết là bộ Giao Sa duy nhất còn tồn tại trên thế

giới này chính là bộ Tây Hải Long Vương đang mặc.

Tương truyền Tây Hải Long Vương thậm chí ngủ cũng phải mặc nó.

"Nhưng thì sao chứ?

Trên thế giới này không có thứ gì mà Ngao Tông ta không thể lấy được." "Tối nay ta sẽ đến Tây Hải Long Vương Cung thám thính một chuyến, xem có cách nào lấy được bộ Giao Sa không.

Tốt nhất là tối nay phải có được, đừng kéo dài thời gian nữa." Hồng Trạch nói vậy.

Khi Hồng Trạch và Ngao Tông đến bờ Tây Hải thì bất đắc dĩ phải dừng lại.

Bởi vì ở bờ biển, khi Ngao Tông chuẩn bị xuống biển thì lại thấy Hồng Trạch đứng yên bất động.

Hồng Trạch mặt đầy xấu hổ: "Ta không biết bơi." Ngao Tông trên đường đã tính toán rất nhiều khó khăn có thể gặp phải khi cướp Giao Sa, nhưng lại không có điều này.

Ngao Tông bất đắc dĩ nói: "Ta biết hồ ly không biết bơi, nhưng ta không biết một con lão hồ ly có mười vạn năm linh tu cũng không biết bơi." Hồng Trạch lúc này hơi mất mặt liền thẹn quá hóa giận nói: "Hồ ly năm tuổi không biết bơi, vậy lão hồ ly mười vạn tuổi không biết bơi chẳng phải bình thường sao?

Tộc hồ ly đâu có ai biết bơi, ta lấy đâu ra mà học bơi?" "Hơn nữa, ta đâu thèm học bơi, làm ướt hết lông trên người, ghê chết đi được, ta mới không thích.

Chỉ có chó mới thích bơi lội, đừng lấy ta so sánh với những giống ngu ngốc như heo chó đó được không?" Ngao Tông đưa cho Hồng Trạch một viên Thổ Tức Hoàn: "Ngậm viên thuốc này, nắm tay ta,

chúng ta có thể lặn sâu vào Long Cung.

Trong Long Cung hẳn là có một lớp phòng thủy tráo, trong đó không cần bơi lội, lúc đó sẽ giống hệt như trên đất liền." "Ngươi không cần sợ hãi, bởi vì dù có buông tay ta thì ngươi cũng sẽ không bị rơi vào nước, Thổ Tức Hoàn sẽ tự động tạo thành một phòng thủy tráo bảo vệ ngươi.

Lúc đó đừng hành động lung tung." Nói rồi hai người liền không chút do dự tiến vào biển.

Hồng Trạch lần đầu tiên vào biển, nhìn thấy rất nhiều thứ kỳ hình quái trạng.

Càng bơi sâu xuống đáy biển, càng phát hiện nhiều sinh vật không thể thấy trên đất liền, ví dụ như một con cá đầu to đuôi bé, con cá này không bơi thẳng về phía trước, mà lại bơi ngược thân về phía sau.

Có một con vật khổng lồ thân hình dài mấy trăm mét, trông rất đáng sợ, nhưng thực tế tính cách lại rất ôn hòa, thịt trên người đều bị một số loài thực vật ký sinh gặm nát nhưng vẫn vô tri vô giác bơi lội.

Không lâu sau liền thấy Long Cung, trên Long Cung có một số lính tôm tướng cua luân phiên canh gác.

Mặc dù số lượng người canh gác không ít, nhưng làm sao ngăn được một Minh Tộc Chi Vương và một Yêu Tộc Chi Vương, dễ dàng tiến vào bên trong Long Cung.

Bây giờ cần làm là trà trộn vào đám đông, tìm Tây Hải Long Vương.

Lần trước giả trai dự Bàn Đào Đại Hội, bởi vì Bàn Đào Đại Hội thẩm tra nghiêm ngặt, có không ít thần tiên giới phân biệt ngụy trang sẽ tham gia đại hội.

Ngao Tông và Hồng Trạch thấy cẩn thận nên mới dùng phương

pháp giả gái.

Đúng như câu nói nơi an toàn nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất, chơi một ván đèn tắt rồi đen tối với thần tiên.

Lúc này thần tiên chắc vẫn không biết, hai thanh kiếm mẹ con của Lục Thần Kiếm đã bị lấy đi.

Nhưng vào một Tây Hải Long Cung bé nhỏ như vậy thì không cần phiền phức đến thế.

Niệm một cái ẩn thân chú, liền trà trộn vào Tây Hải Long Cung.

Hồng Trạch nói với Ngao Tông: "Tây Hải Long Cung nhìn có vẻ tuần tra nghiêm mật, nhưng thực tế lại trăm chỗ sơ hở." "Thậm chí có một số cung nữ và thị vệ không quy củ mà vui đùa, ồn ào với nhau." Hồng Trạch cười nhạo: "Mọi người đều cho rằng cuộc sống riêng tư của Yêu Giới hỗn loạn, nhưng thực tế chúng ta lại rất giữ quy củ.

Nếu gặp người mình thích thì sẽ theo quy củ nhân gian mà Tam Sính Lục Lễ." "Nhưng nhìn Tây Hải Long Cung này, ngay cả cung nữ và thị vệ cũng có thể giữa đại đình quảng chúng mà vui đùa như không có ai, thật sự khiến người ta không thể chịu nổi.

Một cung đình quản lý lỏng lẻo như vậy, đúng là thượng lương bất chính hạ lương oai." Lúc này một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến.

"San Hô ~ San Hô ~ Nàng ở đâu vậy?

Mau để ta ôm một cái nào." Chỉ thấy Tam Hoàng Tử của Tây Hải Long Vương đáng ghét kia, Miết Tây, đang bịt mắt chơi trốn tìm với cung nữ.

San Hô chắc hẳn là cô gái mặc lộng lẫy nhất trong đám cung nữ, San Hô đeo trang sức cũng khá tinh xảo, có vài món ngọc tùng xanh cao cấp, chắc là tân sủng của tiểu béo Miết Tây.

Thực tế, trò trốn tìm này chỉ có Tam Hoàng Tử là chơi vui nhất.

Số người tham gia trốn tìm có thể lên đến hơn ba mươi, nhưng người thật sự tương tác với tiểu béo Miết Tây chỉ có một mình San Hô.

Khi San Hô ve vãn tiểu béo, ánh mắt không ngừng hung hăng trừng về phía những cung nữ ngốc nghếch, có ý đồ, như thể đang nói "dám đụng vào Tam Hoàng Tử là xong đời".

Có lẽ San Hô vốn có cách quản lý hạ nhân, ánh mắt của nàng đã trấn áp tất cả cung nữ có mặt, hoặc cũng có thể mọi người đều biết Tam Hoàng Tử thích mới nới cũ nên không dám dễ dàng tiến lên quyến rũ Tam Hoàng Tử.

Hồng Trạch cười hì hì nói: "Người phụ nữ này xem ra không đơn giản a." Trong lúc tiểu béo chạy, một miếng vảy rơi ra.

Ngao Tông liếc mắt nhìn miếng vảy đó, lặng lẽ đi đến, giấu nó đi trước khi mọi người phát hiện.

Nếu Ngao Tông không đoán sai, miếng vảy đó hẳn là tượng trưng cho thân phận và giấy tờ ra vào của mỗi người.

Vừa rồi khi nhàn rỗi đi dạo, hắn đã thấy mỗi cung nữ và thị vệ trên người đều đeo những đồ trang sức có hình dạng khác nhau, có lẽ đại diện cho vật phẩm thân phận của mỗi người.

Tam Hoàng Tử có thể ở Thiên Đình ba lần bảy lượt trêu ghẹo tiên tử mà không bị Thiên Đình trách phạt, chứng tỏ Miết Tây có địa vị cao ở Tây Hải Long Cung.

Lấy miếng vảy này đi, cũng sẽ có ích cho hành động của Ngao Tông.

Chương 460

Sau đó Ngao Tông và Hồng Trạch rời khỏi hậu hoa viên.

Đến một đại đường giống như nơi xử lý chính sự, nhưng đại đường này lại mọc đầy rong biển, cảm giác đã lâu không có ai dọn dẹp.

Tây Hải Long Cung đã lâu không xử lý chính sự rồi sao, vậy Tây Hải Long Vương quản lý tử dân của mình thế nào?

Chẳng trách một bên Tây Hải luôn chiến loạn không ngừng, phiên vương nổi dậy tứ phía.

Tiếp tục đi vào đại điện.

Liền tiến vào cung điện của Tây Hải Long Vương, bên trong cung điện truyền ra tiếng tơ trúc réo rắt.

Một nam nhân thân hình cồng kềnh đang vui đùa với mấy cô gái thân hình khá đẹp.

Có người đút trái cây, có người xoa bóp lưng, có người cười đùa.

Tóm lại, có bốn năm mỹ nữ vây quanh, nam nhân đó đầu đội Long Quan của Tây Hải Long Cung, chính là Tây Hải Long Vương Miết Bính Khôn.

"Tây Hải Long Vương đã lâu không ra khỏi Long Cung rồi, lần trước ta thấy hắn là một vạn năm trước, năm đó thân hình hắn không đến nỗi biến dạng như vậy." Hồng Trạch vuốt cằm, khẽ gật đầu nói.

Ngao Tông không biết rõ về Tây Hải Long Vương này, bởi vì Tây Hải Long Vương này thực sự không phải là nhân vật lợi hại.

"Kể cho ta nghe về sự tích của Tây Hải Long Vương này đi, để ta

dựa vào tính cách của hắn mà thiết kế kế hoạch trộm Giao Sa." "Tây Hải Long Vương này gan không lớn, bản lĩnh cũng không lớn, nhưng tính khí thì rất lớn, lòng dạ nhỏ hơn bản lĩnh." Hồng Trạch khinh thường nói.

"Nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, dù Tây Hải biên giới chiến loạn nổi lên không ngừng, nhưng thủy chung không ai dám tấn công Long Cung của Tây Hải Long Vương.

Nhìn binh lực phân tán như vậy, hẳn là đã sớm bị người ta lật đổ rồi.

E là hắn có pháp bảo lợi hại nào đó chăng." Ngao Tông quan sát tướng mạo Tây Hải Long Vương, cảm thấy lời Hồng Trạch nói cũng có lý.

Nhìn Tây Hải Long Vương mặt đầy vẻ nhát gan cũng không giống người có bản lĩnh, linh lực của hắn thậm chí còn không mạnh bằng một tiểu tiên trung phẩm trên Thiên Đình.

Theo lý mà nói, linh lực của Tây Hải Long Vương không đến nỗi tệ hại như vậy, bên trong nhất định có điều gì đó kỳ lạ.

Hồng Trạch lúc này lại nói: "Ủa?

Ta không thấy bộ Giao Sa trên người Tây Hải Long Vương a?" Ngao Tông nói thêm: "Những loại Giao Sa có khả năng phòng ngự và tấn công siêu cường như vậy, thường trên người sẽ có kỹ năng ẩn hình, như vậy có thể ngăn chặn những kẻ có ý đồ xấu trộm mất Giao Sa." "Ngươi nói cũng có lý đó, nhưng bây giờ ta phải làm sao đây, ta lại không nhìn thấy bộ Giao Sa đó, lẽ nào phải cưỡng chế đánh bất tỉnh Tây Hải Long Vương rồi lột da hắn sao?" Nhưng loại linh bảo ẩn hình như vậy có thể lừa được mắt của Ngao Tông sao?

Ngao Tông không chỉ có Thiên Lý Nhãn, mà còn có một đôi mắt kế

thừa có thể nhìn thấu chân tướng vạn vật trên thế giới này, đó là phần thưởng Hệ Thống ban cho khi hắn tiến giai Tử U Đại Năng năm xưa.

Không ngờ lúc này lại có thể dùng được, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy thứ này thật vô dụng.

Bởi vì Ngao Tông đối với mọi nguy hiểm và sự tồn tại của sinh vật đều có trực giác nhạy bén, cơ bản không cần dùng đôi mắt này.

Ngao Tông sau đó nhắm mắt lại.

Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, đôi mắt không còn đen sâu thẳm nữa, mà lóe lên ánh sáng tím thần bí.

Đồng tử cũng không phải màu đen, mà là loại màu lưu ly tinh thể tím.

Dường như quái vật đang ẩn mình sâu dưới lòng đất đang chăm chú nhìn con mồi của mình vậy.

Lúc đó Ngao Tông đã nhìn thấy bộ Giao Sa mà Tây Hải Long Vương vẫn luôn ẩn giấu.

Bộ Giao Sa đó được dệt từ những vảy tím, nhưng dù dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu, bộ Giao Sa này vẫn chỉ tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, thấp thoáng, thần bí.

Trông có vẻ yếu ớt nhưng Ngao Tông lại thông qua U Minh Tử Đồng mà thấy được, trên bộ Giao Sa mỏng như cánh ve đó có những vảy sắc bén.

Chẳng trách là bảo vật thượng đẳng, vừa đẹp mắt lại vừa thực dụng.

Lấy bộ Giao Sa này cho muội muội Liên Nhi mặc cũng rất tốt.

Nhưng thông qua U Minh Tử Đồng, Ngao Tông lại nhìn thấy một người hoặc một Giao Nhân vốn không nên tồn tại ở đây.

Một thiếu nữ thần sắc u buồn lặng lẽ ngồi ở góc tối nhất của cung điện, âm thầm rơi lệ.

Mặc dù nàng đã không còn có thể chảy ra những viên trân châu xinh đẹp nữa.

Thỉnh thoảng nàng lại oán hận nhìn về phía Tây Hải Long Vương.

Ngao Tông thông qua những miếng vảy trên người thiếu nữ, liền có thể phán đoán rằng bộ Giao Sa mà Tây Hải Long Vương đang mặc nhất định là của thiếu nữ này.

Thiếu nữ trên người mặc trang phục truyền thống mà Giao Nhân nhất định sẽ mặc khi xuất giá.

Mái tóc vấn thành một kiểu phức tạp và tinh xảo, trông hệt như một cô dâu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẽ hoa điền của cô dâu, phác họa bông Sương Hoa bảy cánh, thánh vật trong truyền thuyết của tộc Giao Nhân.

Ngao Tông chợt nghĩ, giải thích cho linh tu hệ linh nhân, bộ Giao Sa này hẳn sẽ hiển thị rõ ràng nhất.

Nàng Giao Nhân này đã chết lâu rồi, linh hồn đã không còn ngưng kết, chỉ có thể hiện ra hư ảnh.

Nhưng với tư cách là chủ nhân của Minh Giới, Ngao Tông hiểu rõ nhất về cách ngưng kết trạng thái linh hồn.

Nhưng Ngao Tông là chủ nhân của Minh Tộc đã lâu, dưới quyền có nhiều chi tộc nhưng lại chưa từng có chi tộc Giao Nhân nào, bởi vì Giao Nhân không chỉ số lượng hiếm, mà thọ mệnh lại đặc biệt dài.

Linh hồn sau khi chết sẽ trực tiếp chuyển hóa vào bào thai đời tiếp theo mà không tham gia luân hồi.

Vì vậy, trong sổ sinh tử của hắn cũng không có Giao Nhân.

Nhưng nàng Giao Nhân này đã chết quá lâu rồi, không thể tái sinh thành bào thai Giao Nhân nữa.

Vậy nàng là thần dân của hắn.

Theo quy định của hệ thống, tất cả những người chết trên thế giới này đều mặc định là Minh Tộc.

Hắn có quyền ra lệnh, nhưng Ngao Tông từ trước đến nay không bao giờ dùng thực lực áp bức những người chưa thể hiện ác ý với mình.

Hắn đi đến và thương lượng với cô nương Giao Nhân.

"Chúng ta hãy nói chuyện hợp tác đi.

Ta giúp ngươi báo thù, nhưng ngươi phải giúp ta lấy bộ Giao Sa." Cô nương Giao Nhân đang cúi đầu rơi lệ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ngao Tông đang nói chuyện.

Đã nhiều năm như vậy, Ngao Tông là người đầu tiên có thể nhìn thấy nàng.

Nàng vừa kinh hỉ vừa kinh ngạc.

Điều kinh hỉ là cuối cùng cũng có người có thể phát hiện ra nàng, như vậy nàng có thể giãi bày oan khuất.

Điều kinh ngạc là người đó lại biết nàng có thể khống chế Giao Sa.

Cô nương Giao Nhân thực ra cũng biết, Ngao Tông nhìn như đang thương lượng với nàng, nhưng thực chất là ban cho nàng cơ hội báo thù.

Dù sao thì thời gian cũng không còn nhiều, một nam tử muốn có được Giao Sa cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 461

Cô nương lau lau nước mắt nói với Ngao Tông: "Ngài có thể gọi ta là Tử Sương, ta đến từ chi tộc thứ năm của tộc Giao Nhân." Trong câu chuyện của Tử Sương, Ngao Tông cũng lần đầu tiên thực sự tiếp xúc với câu chuyện của tộc Giao Nhân.

Nguyên lai Giao Nhân không giống như lời đồn của người ngoài là chỉ còn một tộc, trong nhiều năm tu dưỡng sinh tức đã khuếch đại thành năm chi tộc.

Tử Sương ở chi tộc của mình là chi tộc mới thăng cấp gần đây nhất, sở hữu năng lực dệt siêu cường, có thể dệt ra tấm lưới chắc chắn nhất thế gian.

Tử Sương là thợ thêu lợi hại nhất trong đại tộc của mình.

Bộ áo cưới mà nàng dệt ra không chỉ là tấm lưới chắc chắn nhất thế gian, đồng thời còn có thể tự động siết chết con mồi trong lưới.

Chỉ cần bị Giao Sa của Tử Sương nhốt vào thì quái vật cũng không thể chạy thoát, vì vậy Tử Sương cũng nhờ vào tài nghệ của mình mà vang danh khắp tộc Giao Nhân.

Ngày đó Tử Sương đang chuẩn bị kết hôn, nhưng bị thợ thêu Điền Thảo vốn luôn đố kỵ với nàng tố cáo mật và mở ra thông đạo trong tộc dẫn ra biển lớn.

Tây Hải Long Vương không tốn một binh một tốt liền tiến vào trong tộc, tàn sát khắp nơi.

Tử Sương vì bảo vệ bách tính trong tộc, liền một mình xông ra chiến trường, mở ra toàn bộ lá chắn bảo hộ cho thôn.

Lá chắn này bao trùm tất cả binh sĩ mà Tây Hải Long Vương mang

đến, nhưng duy nhất Tây Hải Long Vương lại chạy thoát.

Tây Hải Long Vương tìm thấy Tử Sương đang bị trọng thương, lúc đó Tử Sương không có bất kỳ sức kháng cự nào, liền bị Tây Hải Long Vương bắt đi.

Sau đó, Tây Hải Long Vương ép buộc Tử Sương lột vảy ngược của mình để thêu Giao Sa.

Bởi vì thợ thêu Điền Thảo đã nói với Tây Hải Long Vương rằng, sở dĩ Giao Sa của tộc Giao Nhân bền chắc như vậy là vì tấm vảy cuối cùng được nữ Giao Nhân cùng với trượng phu dùng vảy ngược trên người mà thêu thành.

Vì vậy, bộ Giao Sa đại diện cho tình yêu này trở nên đặc biệt bền chắc.

Bởi vì ngày đó Tử Sương chưa hoàn thành động phòng, cho nên Giao Sa của Tử Sương thiếu mất một tấm vảy ngược hoàn chỉnh.

Vì vậy Tây Hải Long Vương đã sống sờ sờ lột vảy ngược của Tử Sương xuống, ép buộc Tử Sương thêu lên đó, nếu không sẽ quay về tàn sát tộc nhân của Tử Sương.

Tử Sương vì muốn kéo dài thời gian để tộc nhân trong thôn kịp thời tu sửa thông đạo, liền đáp ứng yêu cầu của Tây Hải Long Vương.

Hơn nữa tên Tây Hải Long Vương nhân tra đó tham lam sắc đẹp của Tử Sương, cưỡng bức Tử Sương thành thân với hắn.

Tử Sương dưới trọng thương và sỉ nhục mà không trị được, thân vong.

Tử Sương vô cùng khó hiểu và đau đớn, vì sao đã chết rồi mà vẫn bị giam cầm ở Tây Hải Long Cung, không thể trở về quê hương để xem quê hương bây giờ thế nào rồi.

Ngao Tông biết nguyên nhân, bởi vì linh hồn của nàng có quá nhiều oán khí đến nỗi biến thành Địa Phược Linh, dùng linh hồn vĩnh viễn không đầu thai để giam cầm đối phương, dùng cách tiêu hao linh hồn để khiến đối phương không được chết yên.

Đã như vậy, nguyên nhân Tây Hải Long Vương lâu ngày không ra ngoài, và linh lực hư không như thế cũng đã tìm ra.

Linh hồn của Tử Sương đã giam cầm cả Tây Hải Long Vương.

Từ quầng mắt đen sâu thẳm của Tây Hải Long Vương có thể thấy, Tây Hải Long Vương đã lâu không được ngủ yên ổn.

Tính cách của Tử Sương lại không giống vẻ ngoài yếu mềm của nàng, ngược lại là một nữ nhân cứng cỏi, có khí phách.

Ngao Tông: "Ta có cách để ngươi rời khỏi đây, cho ngươi một con đường tốt đẹp.

Chỉ cần ngươi nói cho ta biết bộ Giao Sa làm thế nào để hiện hình là được, ngươi đồng ý không?" Tử Sương tuy tính cách bướng bỉnh, nhưng lại không phải là người không biết thời thế.

Thực tế, Tử Sương nhìn có vẻ đang nói chuyện bình thường, nhưng linh hồn của nàng không ngừng run rẩy cầu xin, vẫn luôn kêu gào muốn Tử Sương quỳ xuống thần phục nam nhân có đôi mắt phát ra tử quang kia.

Tử Sương không nói hai lời liền đồng ý.

"Chỉ cần khiến Tây Hải Long Vương này sống không bằng chết, trả giá gấp bội cho tội nghiệt của hắn, dù ta hồn phi phách tán cũng được." "Ngươi biết thân phận của ta rồi chứ, ta là Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông, sau này ngươi là tử dân của ta, ta sẽ không bỏ mặc ngươi.

Nguyên tắc của ta luôn là người không phạm ta, ta không phạm

người.

Ai đắc tội với ta thì ta sẽ khiến kẻ đó phải trả giá gấp trăm lần." Ngao Tông đáp.

"Bộ Giao Sa này tuy khi ẩn hình cũng có tác dụng bảo vệ, nhưng uy lực chân chính lại ở lúc gặp nguy hiểm.

Vì vậy, chỉ cần tấn công Tây Hải Long Vương này, thì bộ Giao Sa sẽ tự động phản kích." "Chỉ cần bộ Giao Sa thoát ly khỏi sự khống chế của Tây Hải Long Vương, thì ta có thể khiến bộ Giao Sa trở về tay ta.

Dù sao thì ta mới là chủ nhân của bộ Giao Sa đó." "Năm xưa khi Tây Hải Long Vương cướp bộ Giao Sa từ tay ta, hắn đâu có được sự đồng ý của ta.

Giao Sa cũng chưa từng nhận hắn làm chủ." Tử Sương có chút kiêu ngạo nói.

"Nếu thật sự đơn giản như vậy, sao nhiều năm qua ngươi vẫn không có cách nào lấy lại bộ y phục đó về tay mình?" Hồng Trạch đáp.

Tử Sương tức giận, bất bình nói: "Trên người Tây Hải Long Vương này không chỉ có y phục của ta làm vũ khí bảo hộ, mà còn rất nhiều bảo bối khác.

Ví dụ như năm trước hắn đã xin từ ca ca của mình, Đông Hải Long Vương, một Long Nha Hộ Thân Phù." "Thứ đó đủ để khiến ta, một cô hồn dã quỷ này, không thể lại gần nửa bước.

Điều duy nhất ta có thể làm là mỗi ngày khi hắn ngủ thì tiềm nhập vào giấc mộng của hắn để hù dọa." "Ta đã mất gần vạn năm thời gian, mới khiến tên vương bát đản đó tinh thần suy sụp, linh lực suy giảm đáng kể.

Nhưng ta cũng đã phải trả giá tương đương, hiện giờ ta ngay cả hình người cũng không ổn định được, hư ảnh linh hồn lúc có lúc không.

Khi nói chuyện cũng cảm thấy vô cùng khó nhọc.

Nếu không phải hôm nay ta gặp được ngài, thì ta đã sớm trốn sang một bên bế quan dưỡng thần rồi." "Dù sao thì mỗi ngày tiềm nhập vào giấc mộng của hắn, ta cũng cần hao phí rất nhiều linh hồn lực." Tử Sương là một cô hồn dã quỷ không có linh lực, điều duy nhất nàng có thể làm là tiêu hao sức mạnh linh hồn của bản thân để tồn tại.

Loại sức mạnh linh hồn này, nếu không có sự giúp đỡ từ bên ngoài, chỉ có thể thông qua tu luyện nhiều hơn và bế quan dưỡng thần, hoặc là ngủ say.

Hộ Thân Phù mà Long Vương ban cho Tây Hải Long Vương thực chất là một chiếc răng rồng mà Đông Hải Long Vương đã rụng xuống khi còn chưa trưởng thành.

Loại răng rồng này có thể bảo lưu linh lực thuần túy nhất.

Nó có thể bảo vệ người đeo khỏi sự tấn công của Kim Đan tu luyện giả, thậm chí còn có chức năng cảnh báo trước khi đối mặt với ác ý.

Viên răng rồng này được Tây Hải Long Vương đeo sát người, Miết Bính Khôn tuy năng lực kém nhưng tính cách lại vô cùng cẩn thận.

Những món phòng cụ có thể bảo vệ mạng sống của hắn không bao giờ rời thân, thậm chí khi tắm rửa cũng không cởi ra.

Ngao Tông vừa nghe đến Đông Hải Long Vương liền nhíu chặt mày.

Ai cũng biết, hắn và Đông Hải Long Vương có một đoạn ân oán

không hề tốt đẹp, thậm chí rất ác liệt.

Ngao Tông thầm nghĩ, đã Đông Hải Long Vương muốn bảo vệ đệ đệ của mình, vậy ta càng phải giết chết hắn.

Tây Hải Long Vương cũng bị Long Vương liên lụy.

Ngao Tông vốn không muốn đánh rắn động cỏ, nhưng bây giờ Ngao Tông đã thay đổi ý định.

Hắn sẽ cứng rắn đối đầu với Tây Hải Long Vương, dùng cách giết gà dọa khỉ, nói cho Đông Hải Long Vương biết, phải luôn cảnh giác Ngao Tông, đừng nghĩ Ngao Tông hành sự khiêm tốn mà quên đi sự uy hiếp của Ngao Tông.

Cũng tiện thể cảnh cáo Đông Hải Long Vương đừng làm việc quá phô trương.

Ngao Tông nói với Hồng Trạch: "Ta đột nhiên không muốn cẩn thận như vậy nữa rồi, cứ đánh một trận đi.

Dù sao thì khi lên Thiên Giới ta cũng đã chịu uất ức rồi, một Tây Hải Long Vương nhỏ bé không đáng để ta phải cẩn thận đến thế." Ngay sau đó Ngao Tông liền hiện hình, trực tiếp lấy Đoạn Hồn Tiên thường dùng, hung hăng quất về phía Tây Hải Long Vương.

Chương 462

Ngay khoảnh khắc Ngao Tông dùng roi quất về phía Tây Hải Long Vương.

Tây Hải Long Vương liền cảm giác được nguy hiểm, nghiêng người tránh né.

Nhưng với động tác vụng về, làm sao có thể thoát khỏi mắt của Ngao Tông.

Ngao Tông lật tay vung roi, Đoạn Hồn Tiên chính xác đánh trúng đầu Tây Hải Long Vương.

Mặc dù đòn tấn công thực sự đã đánh trúng người Tây Hải Long Vương, nhưng lại bị viên Long Nha kia hóa giải trước.

Ngao Tông từ đan điền vận U Minh Huyền Lực ngưng tụ ở đầu ngón tay, niệm một quyết ấn đánh thẳng vào viên Long Nha trên ngực Tây Hải Long Vương.

Dưới đòn tấn công sắc bén của Ngao Tông, viên Long Nha vỡ vụn ngay lập tức, hoàn toàn không hề kiên cố và lợi hại như trong truyền thuyết.

Nhưng Long Nha trên ngực Tây Hải Long Vương đã vỡ nát, mà y phục của Tây Hải Long Vương vẫn không hiện hình tấn công Ngao Tông.

Chứng tỏ Tây Hải Long Vương có phòng cụ khác.

Tây Hải Long Vương bóp nát một viên thuốc trên đầu ngón tay, viên thuốc đen tản ra thành khói mù.

Lập tức trong không khí tràn ngập hắc khí nồng đậm.

Nơi độc vật đi qua đều bị ăn mòn, những cung nữ không kịp chạy trốn dưới sự tấn công của độc vật đều hóa thành một vũng máu.

Độc vật này không phân biệt địch ta, dù Hồng Trạch là Vạn Yêu Chi Vương có khả năng kháng độc khí.

Nhưng ở chỗ không kịp tránh đã bị cháy xém một chút lông.

Hồng Trạch thấy bộ lông mà mình vốn rất trân quý bị cháy, lập tức nổi giận, công thế vào Tây Hải Long Vương càng trở nên mãnh liệt hơn.

Phòng cụ giữ mạng trên người Tây Hải Long Vương quả nhiên không ít chút nào, dưới công thế mãnh liệt của Ngao Tông và Hồng Trạch vẫn kiên cường chống đỡ được một lúc.

Tây Hải Long Vương thấy đánh không lại Ngao Tông và Hồng Trạch liền ôm đầu quỳ gối: "Tây Độc Khánh Phụ, mau cứu ta!" Lời vừa dứt, một nam nhân liền từ trong độc vật tràn ngập không tan ra bước ra: "A Khôn, cuối cùng cũng tìm ta, đưa quân cứu viện rồi phải không?" Nam nhân vẫy vẫy tay, liền chặn toàn bộ đòn tấn công của Hồng Trạch xuống, chỉ còn đòn tấn công của Ngao Tông vào Tây Hải Long Vương là không vì thế mà tan đi.

Nam nhân nhìn thẳng vào Ngao Tông: "Lại là một thiếu niên anh hùng a." Ngao Tông không vì lời khen của nam nhân mà lơ là, ngược lại càng thêm cẩn thận.

Bởi vì nam nhân này tuy miệng nói lời khen ngợi, nhưng ánh mắt lại băng lãnh vô tình, nam nhân này tuyệt đối không phải loại lương thiện.

Lúc này Hồng Trạch khẩn trương kêu lên một tiếng: "Ngao Tông, cẩn thận sau lưng có độc vật!" Ngao Tông lập tức cảnh giác cao độ, trước tiên niệm một cái bảo hộ tráo, đồng thời trên người bùng cháy

Địa Ngục Minh Hỏa.

Địa Ngục Minh Hỏa này chỉ có chủ nhân Địa Ngục mới có được ngọn lửa, bản thân nó có màu đen, có thể nuốt chửng vạn vật trên thế gian.

Những độc vật mà Khánh Phụ lén lút phái ra khi nói chuyện với Ngao Tông đều bị ngọn lửa của Ngao Tông đốt cháy.

Trong ngọn lửa truyền ra mùi khét khó ngửi.

Lúc này trên mặt Khánh Phụ không còn giữ được nụ cười nữa, hắn uy hiếp Ngao Tông: "Ta hư trưởng mấy tuổi, khuyên ngươi đừng đối đầu với ta nữa, nhiều năm qua những kẻ đối đầu với ta đều đã chết rồi, huống hồ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi." "Ta chơi với ngươi vài chiêu, chỉ là muốn cho ngươi một đường lui, để ngươi dứt khoát nhận thua.

Nếu không đến lúc bị ta đánh bại, đừng có mà khóc.

Quy củ của ta là kẻ thua cuộc sẽ bị làm thành dược dũng." "Cái khuôn mặt đẹp đẽ như vậy, chặt đứt tứ chi, làm thành dược dũng dâng lên cho những kẻ quyền quý thì thật thích hợp." Nam nhân bỉ ổi phát ra từng trận cười nhạo.

Ngao Tông hai tay nắm quyền, xoay xoay cổ tay, hoạt động gân cốt, nói với Khánh Phụ: "Phải không?

Vậy ta cũng muốn nói cho ngươi biết, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.

Nhiều năm qua những kẻ dám kiêu ngạo trước mặt ta đều đã chết hết rồi." Nói xong Ngao Tông liền xông lên, cùng Khánh Phụ đánh giết.

Chỉ thấy Ngao Tông tay trái niệm quyết, tay phải cầm kiếm, đánh Khánh Phụ trở tay không kịp.

Khánh Phụ dường như càng khuynh hướng sử dụng độc vật, thả rất nhiều độc vật hung ác cực độ quanh Ngao Tông.

Nhưng những độc vật này chưa kịp lại gần Ngao Tông đã bị thiêu chết.

Địa Ngục Minh Hỏa của Ngao Tông chính là khắc tinh lớn nhất của những độc vật này.

Khánh Phụ là thủ lĩnh Tây Độc, những năm qua vẫn luôn chìm đắm trong lời tán mỹ của mọi người về độc thuật, ít dành tâm tư rèn luyện thể phách, đến nỗi tuổi tác chưa lớn bằng Ngao Tông mà lại còng lưng, trông giống hệt những lão nhân hoa giáp.

Thoát ly khỏi sự bảo hộ của độc trùng.

Dưới đòn tấn công cận chiến của Ngao Tông, Khánh Phụ tỏ ra không thể chống đỡ, khí thế kiêu căng vốn có dần dần suy yếu.

Trong một đòn kiếm kích của Ngao Tông, Khánh Phụ đã dùng vũ khí duy nhất trên người là Kim Địch để chống đỡ.

Kim Địch không thể tránh khỏi bị vỡ nát, một trận chiến với thanh thế lớn như vậy liền kết thúc.

Khánh Phụ giấu tay vào trong ống tay áo rộng, cố gắng không để người khác nhìn ra sự run rẩy của mình.

Thực tế, trừ Tây Hải Long Vương đang kêu gào muốn Khánh Phụ đi tấn công Ngao Tông.

Ngao Tông và Hồng Trạch, hai người thường xuyên tác chiến, đều nhìn ra đối phương thảm bại, không cần đánh nữa, thắng bại đã rõ ràng.

“Hay là chúng ta thương lượng một chuyện đi, như vậy thua cũng không đến nỗi khó coi, hòa khí sinh tài, phải không?” Hồng Trạch

cười hì hì nói.

Khánh Phụ lúc này đang làm bộ làm tịch: "Lão phu không có gì để thương lượng với lũ tiểu tử miệng còn hôi sữa các ngươi." "Dám làm càn trên địa bàn của lão phu, thật không biết trời cao đất rộng.

Nếu không phải hôm nay lão phu thân thể không khỏe, thì đã sớm đánh cho các ngươi không biết tính mạng là gì rồi." "Sao?" Ngao Tông khẽ nhấc tay, thân thể Khánh Phụ lập tức vặn vẹo chín mươi độ, xương cốt phát ra tiếng gãy giòn tan.

"Bây giờ ta còn là tiểu tử miệng còn hôi sữa nữa không?" Ngay sau đó Ngao Tông lại nhấc tay xoay một vòng.

Thân thể Khánh Phụ triệt để gập đôi, bị Ngao Tông bóp thành một khối cầu.

Như vậy, sự cường ngạnh của Khánh Phụ đã kết thúc trước khi kịp bắt đầu.

Bây giờ còn lại Tây Hải Long Vương ngây dại như gà gỗ, co rúm bên cạnh ghế sợ hãi nói với Ngao Tông và Hồng Trạch: "Các ngươi rốt cuộc muốn gì, ta cho các ngươi không được sao?

Chỉ cần đừng giết ta, ta có thể cho các ngươi tất cả mọi thứ." "Bao gồm vàng bạc châu báu của ta, hoàng cung của ta, những mỹ nữ này của ta, các ngươi muốn thì cứ lấy đi, cầu xin tha mạng cho ta." "Ta thật sự không làm gì cả, tất cả đều là do lão già kia bức hiếp ta." "Bộ Giao Sa trên người ngươi cũng là do lão già kia ép buộc ngươi đi xâm phạm thôn làng của người khác, cưỡng chế người khác lột da, rồi lại cưỡng chế ngươi mặc gần vạn năm sao?" "Ta một chút cũng không thấy ngươi vô tội, thật sự không biết hối cải." Ngao Tông niệm một khẩu quyết, liền hút đi hết linh lực còn lại của Tây Hải Long Vương.

Bây giờ Tây Hải Long Vương này không khác gì người phàm bình thường, thậm chí còn yếu hơn người phàm bình thường.

Thấy Tây Hải Long Vương muốn thi pháp cầu cứu Đông Hải Long Vương, Ngao Tông lại thi hạ một lời nguyền lên hắn.

"Ta nguyền rủa ngươi đời đời kiếp kiếp phải làm súc sinh bị nhân loại nô dịch, trả hết tội nghiệt đời này." Sau đó liền chém giết Tây Hải Long Vương.

Tây Hải Long Vương thậm chí xương cốt cũng không còn, liền lập tức hóa thành tro bụi.

Trên mặt đất nơi Tây Hải Long Vương vừa đứng, chỉ còn lại bộ Giao Sa không bị hư hại.

Tử Sương vội vàng chạy đến ôm lấy bộ Giao Sa, đau khổ khóc lóc.

Nàng đã thật sự chờ đợi một ngày này, đại thù được báo.

Nhưng lại chẳng còn gì nữa, linh hồn sắp tiêu tán, cũng sẽ vĩnh viễn không siêu sinh.

Hơn nữa cũng đã bỏ lỡ gần vạn năm ở bên trượng phu và gia đình.

Chương 463

Nàng vừa vui vừa buồn, liền ngồi bệt xuống đất vừa khóc vừa cười, người không biết chân tướng còn tưởng nàng điên rồi.

Tử Sương như ước định đưa bộ Giao Sa cho Ngao Tông, Giao Sa đối với nàng đã không còn tác dụng gì nữa.

"Nhưng ta vẫn muốn gửi tặng ngài một phần chúc phúc, hy vọng ngài có thể cùng người mình yêu bên nhau trọn đời." Sau đó nàng liền muốn cắt đứt linh hồn lực, vĩnh biệt thế gian.

Nhưng lúc này Ngao Tông hỏi: "Chẳng lẽ ngươi không muốn đoàn tụ với gia đình sao?

Không về nhà xem một chút sao, biết đâu trong nhà vẫn còn người sống sót, đang chờ ngươi trở về." Tử Sương nói: "Ngài có thể tìm thấy thông đạo ra vào của tộc Giao Nhân, nhưng ta cũng không thể chống đỡ để quay về nữa rồi.

Ta cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều, e rằng ngay cả năng lực đi ra khỏi Long Cung này cũng không còn." "Ai nói?

Ta muốn ngươi sống thì ngươi sẽ sống." Ngao Tông đưa tay cho Tử Sương một viên thuốc: "Nếu ngươi tin ta, thì hãy nuốt viên thuốc này vào." Viên thuốc phát ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, nhìn là biết một loại linh dược thượng đẳng.

Tử Sương khi còn sống ở tộc Giao Nhân cũng chưa từng thấy linh dược nào có sắc thái tốt như vậy.

Nàng có chút không dám tin: "Ngài vì sao lại cho ta loại dược vật tốt như vậy?

Nhưng ta không có thứ gì có thể cho ngài nữa rồi, phần đời còn lại

của ta ngài muốn lấy thì cứ lấy đi.

Tử Sương ở đây thề, nguyện ý trở thành tông phó của ngài." Ngao Tông: "Chính xác là ta muốn mạng của ngươi, bởi vì ta có một chức vị phù hợp hơn cho ngươi, ngươi cần đi nhậm chức, ở đó có thể phát huy tài hoa tốt hơn, đến lúc đó sẽ không còn là Tử Sương bị sỉ nhục vạn năm trước nữa." Tử Sương hân hoan đáp ứng, liền ăn viên thuốc đó.

Đợi Tử Sương nuốt vào bụng, nàng mới biết viên thuốc này không chỉ có thể tư dưỡng thân thể, mà còn ẩn chứa tất cả linh lực còn lại của Tây Hải Long Vương.

Nguyên lai Ngao Tông đã đem linh lực của Tây Hải Long Vương đều cho Tử Sương.

Mặc dù linh lực còn lại không nhiều, nhưng cũng đủ để Tử Sương dùng để tu dưỡng sinh tức.

Ngao Tông cũng không một lần cho Tử Sương quá nhiều linh lực, bởi vì những thứ nỗ lực đạt được mới biết trân trọng.

Hơn nữa, chỉ khi năng lực xứng đáng với địa vị thì mới có thể nắm giữ lâu dài những gì hiện có, nếu không thì cho dù có cho nhiều đến đâu cũng chỉ là mây khói mà thôi.

Đợi Tử Sương hấp thu xong linh lực, Ngao Tông hỏi: "Ngươi muốn về nhà hay trực tiếp đi nhậm chức?" Tử Sương do dự hỏi: "Người nhà và trượng phu của ta những năm qua có còn nhớ đến ta không?

Họ có còn trên thế gian này không?" Ngao Tông dùng U Minh Chi Đồng nhìn tình hình gần đây của những người thân của Tử Sương, nói với Tử Sương: "Ta thấy trượng phu và gia đình của ngươi đang sống rất tốt mỗi ngày.

Trượng phu của ngươi từ khi ngươi chết đi cũng không tái giá.

Gia đình ngươi cũng đã lập vô tự mộ cho ngươi.

Bây giờ họ đã chuyển thế rồi, tuy không còn nhớ ngươi, nhưng cuộc sống cũng hạnh phúc mỹ mãn." "Đủ rồi, ta sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của họ nữa.

Ta đã cống hiến cả đời mình cho tộc Giao Nhân.

Bây giờ ta muốn bắt đầu một cuộc sống mới, xin Minh Vương ban mệnh." Minh Vương Ngao Tông trịnh trọng nói: "Minh Giới của ta có một Cẩm Quan Thành, hiện tại đang thiếu Đô Chủ.

Thành phố này chủ yếu phụ trách giao thương của Minh Giới." "Trước đây ngươi giỏi về tài năng dệt may ở tộc Giao Nhân, cũng có thể tiếp tục làm ở Cẩm Quan Thành.

Tốt nhất là dẫn dắt bách tính Minh Giới học may y phục, dẫn dắt họ sống tốt hơn." "Ta thấy ngươi làm việc quả quyết kiên nghị, có thể thử một lần.

Đây là Hắc Vũ Lệnh và phương thức liên lạc chuyên biệt với ta, có vấn đề gì cứ trực tiếp tìm ta." Hiện tại, Giao Sa Yêu tộc đang chuẩn bị bày trận vây khốn Đào Ngột.

Ngao Tông và Hồng Trạch không dám chậm trễ, tức tốc trở về Yêu tộc cùng Bát Tiên bàn bạc việc chinh phạt Đào Ngột.

Tuy Đào Ngột tính tình lỗ mãng, nhưng hắn lại có ưu thế trời sinh và trực giác chiến đấu trong chiến tranh.

Nếu giao chiến với Đào Ngột mà không chuẩn bị kỹ càng, tất sẽ khó tránh khỏi sai sót.

Đào Ngột được Thiên Đạo phù hộ, về khí vận chưa chắc đã thua Ngao Tông có hệ thống gia trì.

Song, đoàn người Ngao Tông thắng ở chỗ Đào Ngột chỉ có một mình tác chiến, còn Ngao Tông lại có một nhóm bạn bè với tính cách và pháp thuật khác nhau cùng chiến đấu.

Chính cái gọi là ba thằng thợ giày hơn một Gia Cát Lượng, huống hồ chi mỗi người một vẻ thông minh mưu trí, đủ sức vạch ra một phương án tác chiến hoàn chỉnh, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Thiên Đạo muốn can thiệp vào một trận chiến như vậy cũng lực bất tòng tâm.

Khi Ngao Tông và Hồng Trạch dẫn theo Giao Sa Yêu tộc trở về, Bát Tiên đang mong ngóng ở Yêu tộc đều thở phào nhẹ nhõm.

Những người lo liệu hậu cần ở Yêu tộc thấy Ngao Tông và Hồng Trạch chậm chạp không về thì vô cùng lo lắng, không tin thực lực hơn tình cảm ràng buộc, sợ gặp phải phiền phức.

Tình hình hiện tại của Yêu tộc và Minh tộc không hề lạc quan, bất cứ chuyện gì xảy ra với một trong hai tộc cũng sẽ khiến Yêu tộc và Minh tộc đại loạn.

Ngoài ra, Thiết Quải Lý còn mang đến cho Ngao Tông một tin tức kinh thiên động địa: Thiên Giới sắp phong Đào Ngột làm Chiến Đấu Thắng Phật.

Đây là lần đầu tiên Thiên Đình công khai bày tỏ sự ủng hộ đối với Đào Ngột, tuyên bố bỏ qua mọi việc hắn đã làm trước đây, ngụ ý chuyện cũ bỏ qua không truy cứu.

Từ đó, Đào Ngột được tẩy trắng thanh danh, với sự công nhận chính thức, lại có tư cách đứng vững trên thế gian, sẽ không còn bị người đời nguyền rủa nữa.

Nhưng sự thật thì kẻ ngốc cũng biết, Đào Ngột sẽ không vì thế mà hối cải, chắc chắn sẽ mượn oai hùm, tiếp tục gây họa cho thế gian.

Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Thiên Đạo giở trò quỷ.

Nếu không có Thiên Đạo ở phía sau chỉ điểm Thiên Đế hành sự, tất Thiên Đế cũng không dám trắng trợn bao che cho Đào Ngột như vậy.

Hồng Trạch tức giận khạc một bãi nước bọt: "Thật không biết Thiên Đạo rốt cuộc đã cho Thiên Đình lợi lộc gì, khiến cho một Thiên Đế lại hồ đồ như vậy, lại phong tên khốn Đào Ngột kia làm Chiến Đấu Thắng Phật.

Đó là danh hiệu chỉ có Tôn Ngộ Không Đại Thánh mới có.

Bây giờ ngoài Tôn Ngộ Không lại có thêm một 'Thánh Cẩu Chiến Đấu' nữa, thế tất sẽ khiến phe chủ chiến và phe hiệp thương mất cân bằng.

Thiên Đình sẽ xuất hiện nhiều kẻ hiếu chiến hơn, chắc chắn sẽ mang đến hỗn loạn và chiến tranh.

Lục Giới đều không muốn thấy điều đó.

Năm xưa, Lục Giới vì để bình định phản loạn, đã hi sinh biết bao đại năng mới đổi lấy cục diện tạm thời hòa bình, kiềm chế lẫn nhau như ngày nay.

Bây giờ Thiên Đình lại một lần nữa thổi lên tiếng kèn chiến tranh, thật sự khiến người ta bất an!

Ngao Tông nghe xong, nở một nụ cười khó lường, thổi một câu chú ngữ.

Chẳng mấy chốc, trên trời xuất hiện một con bướm hồ điệp đen.

Hắn thổi một hơi vào con bướm rồi nói: "Thông tri Minh Giới chuẩn bị chiến tranh." Nếu Thiết Quải Lý không nói cho Ngao Tông tin tức này, thì có thể giả vờ không nhìn thấy tiểu tâm tư ngốc nghếch

của Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đình đã bổ nhiệm hai 'Thánh Cẩu Chiến Đấu' như vậy, thì nhất định có sự suy tính của Thiên Giới.

Ngao Tông không nghĩ rằng ngoài chiến đấu, còn có lý do gì khác để Thiên Đình phong cho hai 'Thánh Cẩu Chiến Đấu' đó.

Hắn phải thông báo cho Minh Giới bắt đầu chuẩn bị.

Một khi Thiên Đình bắt đầu gây chiến, thì Minh Giới, đối thủ không đội trời chung của Thiên Đình, nhất định sẽ là mục tiêu đầu tiên bị tấn công.

Mặc dù Minh Giới đã chuẩn bị sẵn sàng, từ trước đến nay chưa từng lơi lỏng, mọi người vẫn luôn sống trong thận trọng, ngày đêm không ngừng luyện tập.

Tất cả là vì một ngày nào đó giao chiến với Thiên Giới, khi đó sẽ định ra một kế hoạch phản công, khiến Thiên Đình trở tay không kịp, ví dụ như trước tiên sẽ tiêu diệt con 'Thánh Cẩu Chiến Đấu' mới là Đào Ngột kia.

Chương 464

Như vậy có thể cảnh cáo Thiên Đình đừng mơ tưởng đến việc tấn công Minh Giới nữa, Minh Giới ta cũng không dễ bị bắt nạt.

Thiên Giới phong một 'Thánh Cẩu Chiến Đấu', thì Ngao Tông sẽ giết một 'Thánh Cẩu Chiến Đấu'.

Chỉ không biết khi nào Minh Giới và Thiên Đình sẽ thật sự xé toạc mặt nạ, bắt đầu giao chiến, nhưng Minh Giới từ trước đến nay không hề sợ chiến tranh.

Có thể nói người Minh Giới ta vốn là kẻ máu lạnh, ai cũng đã từng chết một lần, không hề sợ hãi cái chết.

Chính cái gọi là kẻ đi chân trần không sợ kẻ đi giày, Thiên Giới đã hưởng vinh hoa phú quý bao nhiêu năm, đến lúc bị lôi xuống ngựa rồi.

Đợi Ngao Tông nói rõ lời, con bướm hồ điệp đen liền tiêu tan theo gió.

Chẳng mấy chốc, tin tức Minh Vương thông báo chuẩn bị chiến tranh sẽ truyền khắp toàn tộc Minh Giới.

Thiết Quải Lý thấy Ngao Tông không hề tránh mặt mình khi liên lạc với người Minh Giới, liền biết Ngao Tông xem hắn là bằng hữu chân chính.

Mặc dù Thiết Quải Lý là thần tiên của Thiên Giới, nhưng cũng có thiện ác phân minh, sẽ không vì là người Thiên Giới mà mù quáng tin tưởng Thiên Giới.

Hắn luôn kiên tín, 'cư an tư nguy', Thiên Giới quả thực đã bị sự bình yên giả tạo che mắt, cũng không cho rằng việc Ngao Tông thông báo Minh Giới chuẩn bị chiến tranh là sai.

Thiên Giới là bên khơi mào tranh chấp trước tiên.

Kết thúc tiểu khúc này, họ liền bắt đầu nghiêm túc thảo luận việc chuẩn bị đối phó với Đào Ngột.

Vì Thiên Đế đã làm rõ địa vị của Đào Ngột, xem Đào Ngột là người của Thiên Đình, nên Bát Tiên lúc này không tiện xuất đầu lộ diện giúp đỡ Ngao Tông và Hồng Trạch, Bát Tiên chỉ có thể đứng đằng sau, cố gắng hết sức kéo dài thời gian của Đào Ngột.

Lữ Nham phẫn nộ bất bình: "Lão Thiên Đế kia, không sợ ta giúp đỡ Đào Ngột sao?

Thế nên mới sớm phong Đào Ngột vào thần vị, khiến ta không tiện ra tay với hắn.

Lão Thiên Đế đó thực lực chẳng ra sao, nhưng tâm nhãn quả thực nhiều như tổ ong vò vẽ." Ngao Tông bèn ngăn lời nói nguy hiểm của Lữ Nham.

Mặc dù Ngao Tông đã thiết lập kết giới cách âm, bên ngoài sẽ không nghe lén được cuộc trò chuyện của họ, nhưng lời nói như vậy của Lữ Nham không phải một hai lần.

Một khi bị Thiên Đế nghe thấy, Lữ Nham nhất định sẽ chịu thiệt thòi không ít.

Hiện tại thực lực của Bát Tiên quá yếu kém, cần để Lữ Nham và các vị Bát Tiên khác ẩn giấu thực lực, không nên quá nổi bật, nếu không hoa đẹp dễ gãy, chim đầu đàn dễ bị bắn.

Thiên Đạo có thể sẽ hoàn toàn từ bỏ Bát Tiên.

Ngao Tông không muốn Bát Tiên vì những lý do chủ quan mà tiền đồ tu tiên bị đình trệ tại đây.

Tào Quốc Cữu, người đã làm quan nhiều năm trước khi thành tiên,

từ lâu đã nhìn thấu động cơ của Thiên Đế qua từng lời nói, hành động gần đây của y.

Tào Quốc Cữu nói: "Thiên Đế hiện tại cảm thấy chúng ta và Ngao Tông qua lại quá thân cận, nên cảnh cáo ta.

Nếu ta còn không hiểu lời cảnh cáo này, kết cục của ta sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Chẳng lẽ ta phải chết một lần để đầu quân cho Minh Giới ư?

Chi bằng ẩn mình thật kỹ, làm tai mắt cho Ngao Tông ở Thiên Giới chẳng phải tốt hơn sao?" Lập trường của Tào Quốc Cữu lập tức rõ ràng, từ giữa Thiên Đế và Ngao Tông đã chọn Ngao Tông.

Trong Bát Tiên, hắn là người nhanh nhất biểu lộ ý định của mình.

Quả nhiên, những kẻ từng làm quan lớn ở kiếp trước đều có nhãn quan, luôn nhìn nhận đại cục.

Nhận thấy sự suy yếu của Thiên Giới và sự lớn mạnh dần của Minh Tộc dưới sự dẫn dắt của Ngao Tông.

Hiện tại, Thiên Giới Thiên Đế và Thiên Đạo độc đoán, chư thần tựa như quân tốt tầm thường, chỉ có thể làm những gì Thiên Đế muốn họ làm, không được phép có nửa điểm bất tuân.

Điều đó là Tào Quốc Cữu không hề ưa thích.

Đoàn người Ngao Tông bàn bạc suốt cả một đêm, cuối cùng quyết định lấy Hồng Trạch làm mồi nhử, dẫn dụ Đào Ngột đến địa điểm đã định để giao chiến.

Sau đó, Lữ Nham và Thiết Quải Lý phụ trách cản chân quân cứu viện của Thiên Đình.

Hà Tiên Cô sẽ ra ngoài hành y, cố gắng tạo ra động tĩnh lớn, thu hút sự chú ý của Thiên Đạo, như vậy có thể kéo dài thời gian cho

Ngao Tông.

Từ đó tăng thêm xác suất chiến thắng cho Ngao Tông khi đánh bại Đào Ngột.

Ngoài ra, Ngao Tông còn bảo Bát Tiên đưa những vật phẩm tích tụ linh lực lớn trên người cho Hồng Trạch.

Mặc dù Bát Tiên đều không hiểu ý đồ của Ngao Tông, nhưng đều làm theo ý hắn, đưa vật tùy thân của mình cho Hồng Trạch.

Thiết Quải Lý còn trêu chọc rằng đừng để lại tín vật nào để tăng thêm may mắn cho mình.

Ngao Tông khẽ gật đầu đồng tình với lời của Thiết Quải Lý: "Cũng gần đúng với công dụng đó." Thực chất, chỉ có Ngao Tông biết rằng Bát Tiên mới là nhân vật chính của thế giới này, tự thân họ có vận khí cực mạnh.

Phàm nhân càng tiếp xúc nhiều với họ thì khí vận sẽ càng tăng cường, làm việc gì cũng 'sự bán công bội'.

Mặc dù đối với Ngao Tông không có tác dụng, nhưng việc đặt đồ vật của họ lên người mình, thông qua việc tăng cường khí tức của Bát Tiên trên người, sẽ giảm bớt sự tồn tại của họ, có tác dụng làm mờ khả năng phán đoán của Thiên Đạo.

Cũng gián tiếp tăng thêm giá trị may mắn của họ vậy.

Dù sao trong mắt Thiên Đạo, Ngao Tông là một kẻ ngoại lai, sợ rằng sớm muộn cũng sẽ không thể tồn tại.

Thoáng chốc đã đến đêm Trung Thu, lúc mà Bát Tiên có linh lực dồi dào nhất, cũng là lúc dễ làm mờ khả năng phán đoán của Thiên Đạo nhất.

Hồng Trạch đã đến phủ đệ mới mà Thiên Giới cấp cho Đào Ngột,

ngay trước cửa động phủ của Đào Ngột để hẹn hắn quyết chiến.

Lúc đầu, Đào Ngột không thèm giao tiếp với Hồng Trạch, nhưng Hồng Trạch từ lúc mặt trời lặn đến khi trăng lên đỉnh đầu, đều không hề có ý định dừng lại.

Đào Ngột muốn giữ gìn thanh danh vừa được tẩy trắng, thế nên đành phải ra ngoài giao tiếp với Hồng Trạch, giả vờ học theo dáng vẻ của văn nhân: "Hồng Trạch lão đệ không phải ta, ngươi có thể công khai, tùy tiện lăng nhục người khác sao?

Việc ta đây chưa từng làm, sẽ không thừa nhận." "Ngươi nhìn động phủ của ta một cái là thấy tận cùng, bốn bức tường trống trơn.

Không có kim ngân tài bảo nào cả." Từ từng câu từng chữ của Đào Ngột có thể thấy hắn đã miêu tả Hồng Trạch thành một kẻ phàm tục tham hư vinh, tham tài bảo.

Như vậy vừa có thể chứng minh mình cao khiết thanh liêm, vừa có thể chứng minh những lời của Hồng Trạch là vu khống.

Hồng Trạch vô ngữ trợn trắng mắt, trong lòng thầm nghĩ: Miệng lưỡi đấu đá bao nhiêu năm, không ai có thể thắng ta.

Hồng Trạch thấy vậy, liền lập tức thực hiện bước thứ hai của kế hoạch, bắt đầu dùng linh lực tấn công Đào Ngột.

Đào Ngột nhất thời không nhịn nổi khí, liền mất lý trí giao chiến với Hồng Trạch, cứ thế quên mất mục đích của mình, trong lòng chỉ có một mục tiêu: giết chết Hồng Trạch.

Hồng Trạch thấy Đào Ngột dần dần mất lý trí, trong lòng liền thầm tán dương: "Thủ đoạn của Ngao Tông quả nhiên bách thí bách linh (trăm lần thử, trăm lần linh nghiệm), đối với kẻ tính cách nóng nảy như Đào Ngột thì không thể chịu nổi kích tướng pháp của người khác." Đến khi Đào Ngột phản ứng lại, hắn phát hiện mình đang ở

trong một khu rừng lạ.

Trực giác chiến đấu trời sinh mách bảo Đào Ngột rằng nơi đây không hề an toàn, thậm chí còn có phục binh bốn phía.

Đôi mắt Đào Ngột lập tức từ mắt người biến trở lại thành mắt thú, đây là đặc trưng khi mãnh thú đối mặt với nguy hiểm mà tiến vào trạng thái tấn công.

Cửu Vĩ Hồ đỏ rực thân hình liền biến đến trước mặt Đào Ngột.

Đào Ngột vốn dĩ đang cảnh giác, lúc này lại thả lỏng cảnh giác.

Chương 465

Hồng Trạch là con của thượng cổ thần thú Bạch Trạch, tất nhiên không thể đối đầu với hắn.

Năm xưa, Bạch Trạch và Đào Ngột chỉ có thể 'thế quân lực địch', ở trạng thái kiềm chế lẫn nhau, huống hồ đây chỉ là một đứa trẻ nửa quỷ nửa yêu, linh lực thậm chí còn chưa bằng một nửa Bạch Trạch.

Đào Ngột cười nhạo Hồng Trạch nói: "Nếu muốn tìm ta báo thù, ta khuyên ngươi nên sớm từ bỏ đi.

Với trạng thái hiện tại của ngươi, có tu luyện thêm vạn năm cũng không thể đánh bại ta." Hồng Trạch đáp: "Chưa chắc!

Mối thù giết mẹ ta, ta nhất định phải báo!" Sau đó, hắn liền ngắt một cái đuôi, biến nó thành linh kiếm phóng về phía Đào Ngột.

Đào Ngột nhất thời không kịp né tránh, đều do hắn chủ quan khinh địch.

Hắn không ngờ Hồng Trạch lại không tiếc lấy chín cái mạng làm cái giá, cũng muốn làm hắn bị thương một chút, nhưng than ôi, linh kiếm đánh đổi bằng một mạng của Hồng Trạch chỉ có thể tạm thời phong tỏa một phần mười linh khí của hắn.

Đào Ngột cười nhạo: "Dùng hết cả chín cái đuôi rồi, linh kiếm cũng chẳng còn nữa.

Trên người ta thì sao đây, đến lúc đó ta còn sống, nhưng ngươi thì đã chẳng còn tồn tại rồi." Hồng Trạch dường như không nghe thấy lời châm chọc của Đào Ngột, lúc đó lại rút thêm một cái đuôi nữa, một lần nữa biến thành linh kiếm hung hăng đâm vào giữa mi tâm Đào Ngột.

Đào Ngột hiện thân né tránh.

Linh kiếm vừa vặn bắn trúng vai trái Đào Ngột.

Đào Ngột lúc này hoàn toàn nổi giận, lột bỏ hình người, hiện ra trạng thái hung thú.

Hắn hung hăng vồ tới vị trí của Hồng Trạch, muốn cắn nát Hồng Trạch.

Theo lý mà nói, Hồng Trạch nên chọn cách né tránh, nhưng Hồng Trạch lại chậm chạp không động đậy.

Đào Ngột chỉ cảm thấy không ổn, chưa kịp né tránh, chỉ thấy Hồng Trạch nhếch mép cười: "Cuối cùng cũng mắc bẫy rồi." Ngay khoảnh khắc Đào Ngột sắp vồ lấy Hồng Trạch, Hồng Trạch nhanh chóng né sang một bên, một tấm lưới to lớn phủ kín từ trên đầu Đào Ngột xuống, trói chặt Đào Ngột.

Đào Ngột muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng không ngờ càng vùng vẫy lại càng chặt, thậm chí còn làm da thịt hắn vốn đao thương bất nhập cũng rỉ máu.

Đào Ngột không tin số mệnh mà tiếp tục vùng vẫy, cho đến khi tấm lưới cuốn cơ thể hắn thành một quả cầu, không nhìn thấy tay chân nữa, Đào Ngột mới từ bỏ.

Đào Ngột vẫn không cam tâm nói: "Có thể vây khốn ta, thì sao chứ?

Tấm lưới này chỉ có công năng vây khốn người, không có năng lực lấy mạng người phải không?" Ngao Tông lúc này mới hiện thân: "Chưa chắc đã vậy." Sau đó, hắn liền rút ra thanh kiếm mẹ của Lục Thần Kiếm hung hăng chém về phía Đào Ngột.

Đào Ngột không nằm ngoài dự đoán, phun ra một thân huyết, trở thành trạng thái nửa sống nửa chết, nhưng vẫn không thể bị một chiêu

đoạt mạng.

Đào Ngột trong lòng thầm nghĩ: Chết tiệt!

Lục Thần Kiếm e rằng phải song kiếm hợp bích, kiếm mẹ kiếm con hợp nhất mới có thể phát huy tác dụng, hoàn toàn giết chết Đào Ngột.

Hiện tại e rằng chỉ có thể trọng thương vô thời hạn.

Đào Ngột cũng nhìn ra sự do dự của Ngao Tông lúc này, cười nói: "Không sao cả, trời cao thương xót ta mà giữ lại cho ta một mạng.

Lục Thần Kiếm chỉ có một nửa công năng, tự nhiên không thể lấy mạng ta." "Ngươi không thể vây khốn ta được bao lâu đâu.

Thiên Giới sắp phát hiện ta biến mất rồi.

Trận chiến giữa ta và Hồng Trạch động tĩnh không nhỏ chút nào, chẳng mấy chốc sẽ tra ra đầu mối.

Đến lúc đó thì xong rồi!

Hahahahahahaha." Đào Ngột lúc này cũng không còn vùng vẫy nữa, mà yên lặng chờ đợi thời gian trôi qua.

Ngao Tông hiểu rõ tầm quan trọng của thời gian.

Một khi Thiên Giới phát hiện Đào Ngột biến mất, thế tất sẽ mật báo cho Thiên Đạo, khi đó tất cả mọi người đều không thoát khỏi liên lụy.

Hồng Trạch tức đến phát hỏa: "Chẳng lẽ ta phải trơ mắt nhìn Đào Ngột bị người của Thiên Giới cứu đi sao?

Ta đã mưu đồ bao nhiêu năm, thi cốt của nương ta vẫn còn trong cơ thể hắn kia, ta không thể đợi thêm một vạn năm nữa." Ngao Tông suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hiện tại chỉ có thể thuận theo ý trời vậy.

Ta sẽ truyền một phong thư thông tấn cho Bạch Huyền, hi vọng hắn có thể đến trước khi người của Thiên Giới đến." Hồng Trạch hỏi: "Có ích gì chứ?

Chẳng lẽ hắn sẽ bất tuân mệnh lệnh của phụ thân hắn, 'ám độ Trần Thương' giúp ta giết chết Đào Ngột sao?" "Ngươi đừng quên rằng việc sở hữu tất cả Lục Thần Kiếm là chuyện cả Thiên Giới đều biết, việc Lục Thần Kiếm có thể giết chết Đào Ngột cũng không phải bí mật.

Một khi tin tức Đào Ngột bị giết truyền ra ngoài, thì Bạch Huyền sẽ là tội nhân số một của Thiên Giới, bị lộ mặt ra như vậy.

Làm mất mặt lão Thiên Đế, hoàng thất Thiên Giới sẽ bị đồn là bất hòa, khi đó sẽ có ảnh hưởng vô cùng bất lợi đến sự thống trị của Thiên Đình.

Mặc dù không biết lão Thiên Đế hiện tại khi nào mới chịu thoái vị nhường hiền, nhưng Bạch Huyền hiện tại là Thiên Đế kế nhiệm được Thiên Giới công nhận.

Lão Thiên Đế không chỉ có một mình Bạch Huyền là con trai, đến lúc đó để cho những kẻ thứ tử có ý đồ bất lương tranh đoạt hoàng vị, thì Bạch Huyền mưu đồ bao nhiêu năm, tất cả đều đổ sông đổ bể, sẽ 'làm áo cưới cho người khác'.

Hắn thật sự sẽ vì ta mà mạo hiểm lớn đến thế sao?

Dù sao việc giết Đào Ngột bây giờ hay giết sau này đối với Thiên Đế cũng chỉ là vấn đề thời gian." "Chỉ có một mình ta Hồng Trạch mới vội vã muốn giết chết Đào Ngột, ngay cả Ngao Tông cũng không vội vã muốn giết Đào Ngột.

Quả nhiên chỉ có mình mới đáng tin cậy, trông chờ vào người khác thì vô vọng.

Không ai có thể 'cảm đồng thân thụ' với ta.

Thôi vậy, dù thế nào đi nữa, ta liều cả tu vi một đời cũng có thể 'đồng quy vu tận' với Đào Ngột.

Cùng lắm thì đến lúc đó trọng thương, ta chạy vào trong cơ thể hắn, mang thi cốt của nương ta ra ngoài.

Dù thế nào đi nữa, hôm nay ta nhất định phải gặp lại nương ta." Hồng Trạch càng lúc càng sốt ruột, nhất thời mất lý trí, ngay cả Ngao Tông cũng không còn tin tưởng nữa, hoặc có lẽ tình huống khẩn cấp đã khiến những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Hồng Trạch bộc lộ ra, từ trước đến nay hắn chưa từng tin rằng Ngao Tông có thể giúp hắn cứu mẹ hắn ra.

Cửu Vĩ tộc thiện về nghi ngờ, suy đoán lòng người, Hồng Trạch đã kế thừa thiên tính đó một cách triệt để.

Lời Hồng Trạch vừa dứt, hắn liền vội vàng muốn liều sống chết với Đào Ngột đang nằm bất động trên mặt đất.

Ngao Tông kịp thời ra tay, ngăn cản hành vi của Hồng Trạch.

Hiện tại, kết quả tồi tệ nhất là làm xáo trộn kế hoạch, hành sự trong hoảng loạn.

Một khi nội bộ của chúng ta hỗn loạn hoặc xảy ra nội bộ lục đục, sẽ trúng ý Đào Ngột.

Hắn sẽ nhân cơ hội nội bộ chúng ta bất hòa mà trốn thoát.

Hiện tại, chúng ta càng nên bình tĩnh chờ đợi kết quả.

Phải canh giữ Đào Ngột, kẻ đầu sỏ gây tội, không cho hắn chạy trốn.

Ta phải có lòng tin vào Bạch Huyền.

Hắn còn lo lắng cho cảnh ngộ của bách tính hơn cả hư danh và địa

vị ở thế tục.

Nếu ta để Đào Ngột tự do hoành hành ở nhân gian mà không quản chế, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra đại loạn.

Huống hồ Đào Ngột được Thiên Đạo ủng hộ, thế tất sẽ càng thêm kiêu ngạo, khi đó sẽ gây ra thương vong nghiêm trọng hơn.

Chương 466

Nhân tộc có lẽ sẽ vì thế mà diệt vong.

Đừng xem thường sức sát thương của Đào Ngột, loài người trước mặt hắn căn bản là không đáng kể, hắn sẽ không trân trọng tính mạng của bách tính.

Ta tin Bạch Huyền cũng biết đạo lý này.

Sau đó, Ngao Tông từ trong túi bách bảo lấy ra một con hạc giấy mà Bạch Huyền đã để lại cho Ngao Tông trước khi thành tiên, dùng để liên lạc bí mật giữa hai người.

Ngao Tông vẫn luôn trân trọng con hạc giấy mà Bạch Huyền để lại, không phải lúc quan trọng thì sẽ không sử dụng.

Năm xưa, Bạch Huyền để lại cho Ngao Tông ba con hạc giấy, bây giờ là con cuối cùng rồi.

Đây là cách nhanh nhất để Ngao Tông liên lạc với Bạch Huyền, tuyệt đối bí mật.

Ngao Tông nói với con hạc giấy: "Gặp nhau ở rừng trúc phía tây bắc thôn Ngũ Vượng." Thôn Ngũ Vượng này từ xa xưa, vì nằm ở điểm phân giới giữa Nhân tộc, Thần, Minh Giới và Yêu tộc, nên những năm đầu vì Nhân tộc và Yêu tộc giao chiến mà bị bỏ hoang cho đến nay cũng không có loài người sinh sống.

Và vì ở lại thôn trang này, khí tức còn sót lại vô cùng hỗn loạn, trong thời gian ngắn khó bị Thiên Đạo phát hiện.

Nó vẫn luôn được Ngao Tông dùng làm cứ điểm nhỏ để làm chuyện xấu.

Dù có bị phát hiện, sau này cũng khó bị truy trách, thuộc về vùng

đất không ai quản lý.

Con hạc giấy bay đi chưa được nửa nén hương, Bạch Huyền liền xuất hiện.

Vừa xuất hiện đã vô cùng sốt ruột nói: "Bản thần quân đang xử lý chính sự, lại bị tên Minh Vương vô sỉ kia lấy tình nghĩa ra để uy hiếp kéo xuống, chẳng hay có việc gì mà gấp gáp tìm ta như vậy?" "Bản quân nói cho ngươi biết, ta là người mỗi ngày vạn việc, nếu vì một chút chuyện nhỏ mà gọi ta xuống, ta sẽ là người đầu tiên giận dữ với ngươi." Mặc dù Bạch Huyền lầm bầm, tỏ vẻ sốt ruột, nhưng thực ra trong lòng rất vui vì Ngao Tông tìm hắn.

Ngao Tông nói: "Ngươi quay người lại nhìn xem thì sẽ biết ta tìm ngươi vì việc gì." Bạch Huyền lúc đó không quay đầu lại nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mặt hắn liền đen sầm lại: "Lại tìm ta xử lý đống lộn xộn của ngươi, lại muốn ta gánh tội thay sao?

Năm xưa nếu không phải ngươi lén trèo tường chỉ để ăn gà quay, ta cũng không đến nỗi bị phu tử đánh ba mươi đại bản, bây giờ lưng còn đau đây này." Sau đó hắn liền quay người lại.

Khi Bạch Huyền nhìn thấy Đào Ngột, hắn không kìm được lấy tay day day trán đau đớn: "Ngươi đã trói hắn lại rồi sao?

Nhưng ta hiện tại là đại hồng nhân của Thiên Giới mà." "Giao Sa tộc Giao Nhân Tây Hải, Lục Thần Kiếm của Bàn Đào Viên Vương Mẫu Nương Nương, e rằng ngươi muốn giết hắn rồi sao?" Bạch Huyền mở to mắt: "Không phải chứ, ngươi thật sự muốn giết hắn sao?

Nếu muốn giết hắn, tại sao lại kéo ta xuống làm gì?

Ta giả vờ không biết chẳng phải tốt hơn sao?" Hồng Trạch lúc đó bổ sung: "Nếu không phải vì ta dựa vào ngươi mà không giết được

hắn, có lẽ sẽ kéo ngươi xuống sao?

Ngươi đã mang Lục Thần Kiếm đến chưa?

Mau giúp ta một tay, giết chết hắn đi, cũng là vì dân trừ hại.” Bạch Huyền vốn dĩ nói nhiều, lúc này lại trầm mặc.

Một lúc sau, hắn nói: “Giết hắn cũng không phải là không được.

Dù sao ta cũng đã nhìn hắn không thuận mắt từ lâu rồi.” Ngao Tông thấy cơ hội bèn nói: “Ta phải nói thẳng với ngươi, một khi giết chết Đào Ngột, Thiên Giới và Thiên Đạo nhất định sẽ biết chuyện này.

Khi đó ngươi phải có một lý do thật tốt để đối phó với Thiên Giới và Thiên Đạo, nếu không sau này ngươi cũng khó tránh khỏi bị hành hạ đến nửa sống nửa chết.

Đào Ngột dù sao cũng là người mà Thiên Đạo gần đây muốn nâng đỡ.” Bạch Huyền nói: “Ta biết chuyện này, nên ta mới do dự như vậy.

Nếu chỉ là giúp ngươi giết một người, ta đã không nói hai lời mà giết rồi.

Ngươi lẽ ra phải nói cho ta sớm hơn, cho ta một chút thời gian chuẩn bị.

Bây giờ thời gian gấp gáp, ta cũng không biết phải bịa ra lý do gì để nói với Thiên Đế và Thiên Đạo.

Ta lỡ tay giết chết Đào Ngột, chuyện như vậy ai mà tin được chứ?” Hiện tại tình huống khẩn cấp, cũng không thể để Bạch Huyền nghĩ ngợi nhiều.

Vừa rồi Thiết Quải Lý truyền tin, Thiên Đế bên kia đã phát hiện Đào Ngột mất tích, chuẩn bị phái truy binh xuống tra xét.

Lữ Nham và Hán Chung Ly đang tìm cách cản chân những truy

binh đó, nhiều nhất không quá ba nén hương thì Thiên binh sẽ tìm thấy khu rừng trúc nhỏ này, khi đó mọi chuyện đều không kịp nữa.

Họa vô đơn chí, Hà Tiên Cô bên kia lại truyền tin: "Vừa rồi Thiên Đạo đã dùng giấc mơ báo mộng, hỏi Hà Tiên Cô có tham gia vào sự kiện bắt cóc Đào Ngột hay không, nếu không thì tại sao mọi người lại hành động rầm rộ như vậy." Thiên Đạo đang áp dụng biện pháp để định vị vị trí của Đào Ngột.

Không quá nửa nén hương, Thiên Đạo sẽ phát hiện ra đối sách mà Ngao Tông và Bát Tiên đã bàn bạc.

Khi đó, Thiên Đạo sẽ báo cho Thiên Đình, để họ trực tiếp phái truy binh đến chặn giết Bát Tiên thì coi như xong đời!

Bạch Huyền nghe tình hình, nói: "Không kịp nữa, cứ trực tiếp giết đi!" Dù Đào Ngột sống hay chết, cuối cùng tội trách cũng sẽ đổ lên đầu đoàn người chúng ta.

Họa đã đến rồi thì khó tránh, muốn chạy cũng không được.

Đào Ngột thấy Bạch Huyền thật sự muốn rút kiếm đâm vào người, liền nói: "Đừng!

Đừng!

Chúng ta có thể thương lượng mà, tha cho ta một mạng.

Ta sẽ về nói với Thiên Đạo rằng ta không cẩn thận bị té ngã.

Không truy cứu tội trách của các ngươi cũng được, nhưng tiền đề là phải tha cho ta một mạng.

Ta đã ngủ say bấy lâu nay, không phải để ra ngoài chịu chết." Ngao Tông thấy vậy, Đào Ngột vốn dĩ cứng cỏi, giờ lại hạ giọng van xin Bạch Huyền đừng giết mình, liền cảm thấy buồn cười.

"Vậy ngươi phải hứa với ta là để Hồng Trạch mang nương hắn ra

ngoài.” Đào Ngột đảo mắt, cười một cách khó coi: “Ta những năm nay đã nuốt quá nhiều người, yêu quái, quỷ thần rồi, sớm đã không biết nương Hồng Trạch là ai nữa.” Chỉ có thể để Hồng Trạch vào trong bụng hắn tìm nương.

Mẹ con, khi khoảng cách gần nhau sẽ có tâm linh cảm ứng.

Nhưng Đào Ngột nhấn mạnh rằng trong bụng hắn có công năng phân hủy, nếu ở lâu sẽ bị tiêu tan, bất kể linh lực của thần tiên có mạnh đến đâu cũng vậy.

Chức năng này ngay cả Đào Ngột cũng không thể kiểm soát, nhiều nhất là nửa nén hương, Hồng Trạch phải ra khỏi bụng hắn.

Hồng Trạch vừa định đồng ý thì bị Bạch Huyền ngăn lại: “Ngươi thật sự muốn tìm nương ngươi sao?

Chưa chắc đâu.

Có lẽ nương ngươi ngay cả xương cốt cũng không còn nữa, và một khi vào bụng Đào Ngột thì tương đương với tự tìm đường chết.

Đến lúc đó, hắn chỉ cần ngậm miệng lại không cho ngươi ra, ta thật sự không thể làm gì được.

Hơn nữa, sau khi ăn ngươi, hắn chắc chắn sẽ tăng cường linh lực rất nhiều, có lẽ hắn đang có ý đồ hấp thu linh lực để câu giờ cho đến khi Thiên Đạo phát hiện.” Đào Ngột vốn dĩ nhiều quỷ kế, lời hắn nói không thể tin được.

Hồng Trạch cũng đau đầu, tiến vào nhất định phải tiến, nhưng làm sao có thể đảm bảo Đào Ngột không nói dối đây?

Nếu vào đó, không tìm được mẫu thân mà mình cũng bỏ mạng, chẳng phải là quá lỗ rồi sao?

Ngao Tông nghe xong, xé một lọn tóc của mình rồi nói: “Tóc của

ta, ta đã truyền linh lực vào.

Nếu linh lực không đủ, ngươi có thể lấy từ lọn tóc này.

Chỉ cần lọn tóc còn đó, ta có thể liên tục truyền linh lực vào trong bụng hắn, giúp ngươi có thể trụ lại trong bụng Đào Ngột lâu hơn một chút.

Như vậy có thêm một tầng bảo đảm." Bạch Huyền nói: "Được, nếu hắn nuốt ngươi, ta sẽ dùng Lục Thần Kiếm của ta, chém từ não hắn xuống, thế tất phải chém hắn ra làm bảy tám mảnh để tìm ngươi ra, cứ yên tâm mà đi đi." Sau đó, ba người bàn bạc xong, Hồng Trạch tiến vào bụng Đào Ngột, hai người còn lại sẽ làm thế nào để kiên trì chờ Hồng Trạch ra, tóm lại là một chữ "ẩn".

Ngao Tông kích hoạt linh lực thăm dò, chỉ cần phát hiện Thiên Đạo đang rình mò, hắn sẽ lập tức chuyển dời vị trí, chơi trò trốn tìm với Thiên Đạo.

Chương 467

Mặc dù Thiên Đạo có thể phát hiện bất cứ lúc nào, nhưng Thiên Đình thì không được, binh lực của Thiên Đình dù sao cũng có hạn.

Thời gian Thiên binh quay lại cũng đủ để Ngao Tông chờ đợi Hồng Trạch ra ngoài.

Sau đó, Ngao Tông yêu cầu Đào Ngột phát lời thề độc, nếu Đào Ngột không tuân thủ lời hứa, nuốt chửng Hồng Trạch mà không nôn ra, thì coi như Đào Ngột vi phạm lời hứa và sẽ chịu chế tài của hệ thống.

Chế tài của hệ thống cũng là chế tài của Ngao Tông, vì hiện tại Đào Ngột được Thiên Đạo chiếu cố, lời thề độc bình thường sẽ bị Thiên Đạo trách phạt, nhưng Đào Ngột hiện tại được Thiên Đạo chiếu cố, hình phạt nhất định sẽ giảm nhẹ.

Do đó, Ngao Tông thay đổi thành chịu chế tài của hệ thống.

Như vậy, phe Ngao Tông mới có thể nắm giữ quyền quyết sách cao hơn.

Đào Ngột vì muốn sống sót liền hớn hở đồng ý, không hề quên lời hứa với Thiên Đạo.

Quả nhiên, giao dịch với tiểu nhân nhất định phải cẩn thận.

Ngao Tông tuy không nói gì, nhưng đã nhìn rõ bản chất bội tín bạc nghĩa của Đào Ngột.

Điều đó cũng dạy cho Ngao Tông một bài học, rằng trên thế giới này, có thể giao dịch với kẻ xấu, nhưng tuyệt đối không thể giao dịch với tiểu nhân.

Kẻ xấu còn có tín ngưỡng nhất định, nhưng tiểu nhân hoàn toàn là

kẻ vị kỷ, cái nào có thể giúp hắn sống sót, hắn sẽ chọn cái đó.

Đợi Hồng Trạch tiến vào bên trong cơ thể Đào Ngột, hắn mới phát hiện bên trong lại có một thế giới khác.

Vì thân hình Đào Ngột khổng lồ, bên trong tràng vị của hắn không hề chật hẹp, có một hành lang rộng đủ cho năm người đi song song.

Mặc dù bên trong tràng vị thỉnh thoảng lại trào ra dịch vị có mùi chua thối, khiến Hồng Trạch khó chịu đựng được, nhưng mọi thứ khác đều tốt.

Tuy nhiên, sự bình yên thường ẩn chứa huyền cơ.

Nơi Hồng Trạch đi qua đều ẩn chứa mùi hôi thối, nhắc nhở Hồng Trạch vạn lần không được lơ là.

Lúc đó Hồng Trạch nghe thấy tiếng lẹt xẹt khe khẽ, một cái miệng rộng như chậu máu cắn về phía Hồng Trạch.

Đó là một con mãng xà ngàn năm, chỉ thiếu một chút nữa là tu thành hình người.

Trên răng nanh của con rắn còn dính một ít thịt vụn tươi mới, báo cho Hồng Trạch biết con rắn này vừa trải qua một trận thắng lợi, đang ăn thịt kẻ bại trận.

Nhưng vô cùng kỳ lạ, tại sao con mãng xà khổng lồ này lại không bị dịch tiêu hóa phân hủy?

Hồng Trạch nhìn kỹ, thấy toàn thân con mãng xà đều phủ những vảy chống độc, dịch vị của Đào Ngột không thể gây hại cho nó.

Xem ra, Đào Ngột muốn con mãng xà này chết chỉ có thể làm nó chết đói.

Hồng Trạch liền ra tay giết chết con mãng xà đó: "Chỉ là một con rắn ngàn năm tu hành mà dám đánh lén ta, thật không biết sống chết."

Sau đó Hồng Trạch liền đi theo một hang động sâu vào bên trong, nghe thấy một trận tiếng ca quen thuộc.

Lúc đầu, Hồng Trạch nghe thấy cứ nghĩ lại là yêu quái nào đó đang mê hoặc, ý đồ dẫn dụ hắn vào cạm bẫy.

Nhưng Hồng Trạch lại không thể không bị dụ hoặc, cứ theo tiếng ca mà đi mãi, không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng hồng y.

Người phụ nữ mặc hồng y quay lưng lại với Hồng Trạch, đang vui vẻ nấu cơm.

Hồng Trạch không dám tin mà gọi một tiếng: "Nương thân sao?" Người phụ nữ hồng y quay người lại, đó chính là dung mạo mà bấy lâu nay Hồng Trạch ngày đêm tơ tưởng.

Hồng Trạch hưng phấn lao tới, ôm chặt lấy người phụ nữ hồng y đó.

Nhưng lại bị người phụ nữ hồng y đẩy ra: "Con trai ta đâu có lớn đến thế." Miên Miên không vui nói: "Ta tuy bị quái vật nuốt vào bụng, nhưng đầu ó ta thì chưa bị ăn mất, ta nhớ rõ con trai ta lúc đó còn nhỏ xíu.

Chẳng mấy chốc con trai ta đã cao lớn như vậy, tuy rằng trông rất đẹp trai, cũng giống cha của con, ta cũng nhận tiểu soái ca này làm con trai, nhưng ta thật sự không phải nương con." "Con trai ta hiện tại lúc mặt trời mọc, chưa thể tu thành hình người, vẫn là một con hồ ly nhỏ Hồng Trạch mà." "Cũng không biết bên ngoài con sống có tốt không, cha con chắc chắn vì ta mà lo lắng đến bạc cả đầu, có lẽ sẽ bỏ bê việc tu luyện, thằng nhóc đó lại là một kẻ ngầm, gặp khó khăn cũng không nói với ai." Miên Miên chắc đã lâu không gặp mặt người lạ, vừa nhìn thấy Hồng Trạch liền thao thao bất tuyệt nói, thậm chí còn không cần Hồng Trạch đáp lời.

Hồng Trạch cũng không hề vội vàng, yên lặng ngồi xuống nghe mẫu thân lẩm bẩm.

Cảnh tượng như vậy hắn đã mơ thấy vô số lần rồi, không ngờ hôm nay lại thật sự trở thành hiện thực.

Đây là cái bẫy của yêu quái, Hồng Trạch cũng cam tâm tình nguyện đắm chìm mãi trong đó, không muốn tỉnh lại.

Miên Miên nói một lúc rồi dừng lại, mới hỏi: "Con vào đây lúc công nguyên năm bao nhiêu rồi, trên giang hồ có xuất hiện một con hồ ly đẹp trai, luôn mặc hồng y không?" "Nếu có, thì đó là con trai ta, con trai ta là con hồ ly đẹp trai nhất trên thế giới này." Lúc đó Hồng Trạch mới khẽ mỉm cười: "Lục Giới có xuất hiện một con hồ ly hành sự kiêu trương, ngang ngược, không ai dám đắc tội." "Chiêu binh mãi mã, bao nhiêu năm nay đi khắp nơi đánh đánh giết giết đã lập nên một tổ chức không nhỏ.

Không hề thua kém phụ thân chút nào." "Hiện tại là công nguyên năm 7862, cách thời điểm nương bị nuốt vào bụng Đào Ngột đã hơn 15.000 năm rồi.

Thời gian lâu đến mức đã thay đổi cả cách tính năm rồi." Miên Miên nói: "Không phải sao, dù sao cũng là con trai ta mà, đương nhiên có bản lĩnh tiêu ngạo giang hồ rồi.

Công nguyên mấy năm thì ta chưa nghe.

Cách tính năm mới sao?

Chờ đã, bây giờ đã trôi qua hơn 1 vạn năm rồi sao?" "Vậy miếng thịt heo khô ta phơi trước cửa nhà chẳng phải đã hóa thành tro bụi rồi sao?

Con trai ta chẳng phải từ một đứa bé sơ sinh đã biến thành ông chú già rồi sao?" Hồng Trạch bị Miên Miên chọc cười: "Vậy mẫu thân

nhìn con xem, nương thấy con già rồi sao?" Nhất thời hai người nhìn nhau, chìm vào một khoảng lặng kỳ quái.

Không biết đã bao lâu, Miên Miên mới phẫn nộ nói: "Thì ra thật là con trai ta, ta còn tưởng ta có thể có thêm một tiểu soái ca hiếu kính mình chứ?" Sau đó Miên Miên vội vàng nói: "Vậy con vào bằng cách nào?

Ôi, cái nơi quỷ quái này vào được mà không ra được, mau ra ngoài đi." "Lần này con sẽ đưa nương ra ngoài, nương có chỗ nào không khỏe không?

Có cần con chữa trị cho nương không?" Miên Miên lúc đó sờ sờ người mình mới phản ứng lại: "À, đã hơn 15.000 năm rồi, ta đã ngủ mà không ăn không uống.

Nhưng cơ thể một chút dị thường cũng không có, ngược lại mỗi ngày đều có một luồng linh lực thần bí, tuôn vào cơ thể ta, bổ sung dinh dưỡng cho ta." "Ngoại trừ có chút nhàm chán, hôm nay thì vào não con quái vật này xem thử, ngày mai thì vào dạ dày con quái vật này khám phá.

Bấy nhiêu năm nay sống cũng không tệ.

Nhưng mà, con quái vật này trông thân hình đồ sộ, nhưng đầu óc thì trống rỗng, ta đi trong não hắn, thậm chí còn có cả tiếng vọng." Thấy Miên Miên lại bị suy nghĩ của mình kéo đi xa, Hồng Trạch vội vàng kéo nàng lại: "Mẫu thân, chúng ta ra ngoài được không?" Miên Miên nói: "Nhưng ta có ra được không?

Bao nhiêu năm nay ta vẫn luôn tìm cách ra ngoài, nhưng bụng của con quái vật này như một cái thùng sắt vậy, một chút cách nào ra ngoài ta cũng không tìm thấy." Hồng Trạch nói: "Con đã chuẩn bị mọi thứ rồi, nương chỉ cần đi theo con là được." Miên Miên nói: "Con trai ta đã lớn rồi, thoáng chốc đã cứu mẹ khỏi nước sôi lửa bỏng, chẳng

phải là vị anh hùng cái thế trong mơ của ta sao?" Miên Miên tuy tuổi đã lớn, nhưng cách đối nhân xử thế và lời nói của nàng, mãi mãi đều mang giọng điệu của một đứa trẻ chưa lớn, dường như chưa từng có chuyện gì có thể khiến nàng phiền não.

Bị giam cầm trong thân thể hung thú tối tăm không thấy mặt trời, Miên Miên cũng không nghe lời oán than nào.

Nàng trời sinh có tính cách lạc quan, bất cứ khó khăn nào cũng không thể đánh gục nàng.

Đó cũng chính là điểm hấp dẫn của Miên Miên, nàng cũng không hỏi Hồng Trạch muốn đưa mình đi đâu, cứ nhảy nhót theo sau Hồng Trạch, thỉnh thoảng lại nói chuyện phiếm với Hồng Trạch.

Nàng cũng không có chút cảm giác 'kiếp sau còn sống sót', vô cùng bình tĩnh, không quá vui vẻ, cũng không quá bi thương.

Lúc đó Miên Miên hỏi: "Bạch Trạch sẽ đợi ta ở cửa ra chứ?

Chàng nói rồi, sau này dù ở đâu cũng sẽ đưa ta về nhà, không phải đã bàn bạc kỹ rồi sao?

Chàng sẽ đến đón ta, Bạch Trạch sẽ ở bên ngoài dẹp yên kẻ địch, hai người thanh đông kích tây, phân công hợp lý, để đưa ta ra ngoài mà." Hồng Trạch cười khổ nói: "Có lẽ vậy, khi đó nương đến cửa nhìn xem chàng có ở đó không?" Mặc dù Hồng Trạch không nói rõ Bạch Trạch có hay không, nhưng từ giọng điệu buồn bã của Hồng Trạch, Miên Miên dường như cảm nhận được sự sa sút tinh thần rõ rệt của hắn.

Trong đoạn đường tiếp theo nàng cũng không nói gì nữa.

"Có phải hai người đã xảy ra hiểu lầm gì trong những năm qua không?

Ta không nghe Bạch Trạch nói gì, thực ra ta cũng rất đau lòng cho

chàng, chỉ là không tiện nói.

Nếu có gì không tốt thì cứ nói với ta, ta sẽ đi mắng chàng một trận, nhưng ngàn vạn lần đừng có thù hằn qua đêm.

Chương 468

Dù sao cũng là người một nhà mà, quan trọng nhất là hòa thuận vui vẻ.” Hồng Trạch kinh ngạc trước lời khuyên của Miên Miên, nhất thời bực tức nói: “Phu quân đó bao nhiêu năm nay, thậm chí còn không hề tìm kiếm, cứ trốn ở vùng đất Mặt Trời mọc đó.

Chỉ có một mình con vẫn luôn tìm cách để đưa nương ra ngoài.” “Nói như vậy, chẳng lẽ nương đã quên năm xưa hai chúng ta đã trốn thoát khỏi hoàng cung đó như thế nào sao?

Có lẽ chàng và Ả Ma Da kia đã sinh không ít hồ ly nhỏ rồi, đã quên nương rồi.” Miên Miên phản bác: “Bao nhiêu năm nay, ta cũng đã suy ngẫm rồi.

Năm xưa nếu không phải ta không cho chàng cơ hội nói chuyện, không để chàng giải thích rõ ràng chuyện người phụ nữ kia là thế nào, ta cũng không đến nỗi phải lưu lạc đến mức này.

Dù sao cũng là người một nhà, cuối cùng cũng cần phải tin tưởng đối phương nhiều hơn một chút.

Con xem vật định tình chàng đưa ta, ta vẫn luôn giữ bao nhiêu năm nay.

Đồ đạc trên người ta sớm đã hóa thành tro bụi, chỉ có cái túi gấm này vẫn còn mới nguyên.” Sau đó Miên Miên liền đưa cái túi gấm vẫn luôn đeo trên người cho Hồng Trạch xem.

Hồng Trạch vừa nhìn thấy liền mở to mắt.

Trong cái túi gấm đó đang tỏa ra từng luồng linh khí dồi dào.

Hồng Trạch kinh ngạc mở cái túi gấm ra, bên trong là tóc của Bạch Trạch.

Lọn tóc đang từ từ tỏa ra linh khí ra bên ngoài, những linh khí này cuối cùng đều sẽ bị Miên Miên hấp thu hết.

Vậy thì mọi chuyện đều được giải thích rõ ràng rồi.

Miên Miên bao nhiêu năm nay, không ăn không uống mà vẫn sống sót đến tận bây giờ, tất cả đều nhờ vào cái túi gấm này.

Bạch Trạch tuy không ở bên cạnh Miên Miên, nhưng vẫn luôn ở vùng đất Mặt Trời mọc, liên tục truyền linh khí cho Miên Miên, mỗi ngày không ngừng nghỉ.

Như vậy mới đảm bảo Miên Miên cũng có thể tồn tại được trong cơ thể hung thú đó.

Nhưng tất cả những điều này Bạch Trạch đều không nói cho Hồng Trạch biết.

Hồng Trạch nhất thời mắt đỏ hoe, vừa đau lòng cho sự hi sinh của Bạch Trạch bao nhiêu năm nay, lại vừa cảm thấy Bạch Trạch coi thường mình, cho rằng mình không thể hiến dâng linh lực cho mẫu thân.

"Con xem thường ai chứ?

Lại một mình âm thầm truyền linh lực suốt mười lăm ngàn năm, linh lực của một người lại có thể chống đỡ được sự tiêu hao gấp đôi bấy nhiêu năm.

Chẳng trách tóc chàng đều bạc trắng cả rồi, con cứ tưởng là do chàng cố ý tẩy trắng tóc chứ." Từ lọn tóc khô cằn bạc trắng của Bạch Trạch có thể thấy linh lực còn sót lại của Bạch Trạch không còn nhiều nữa.

Chắc chắn khi đó Bạch Trạch cùng Ngao Tông đi đến vùng đất Mặt Trời mọc thì đã ở trạng thái cường nỗ chi mạt (cung mạnh hết đà).

Tất cả là để Miên Miên yên tâm, nhưng nếu đã nói cho Hồng Trạch biết một chút tin tức, thì cũng không đến nỗi suy yếu thành ra như vậy.

Rốt cuộc chàng đang cố chấp điều gì vậy?

Miên Miên nghe Hồng Trạch giải thích về cái túi gấm, cũng lo lắng: "Sao mà ngốc thế, ta vốn dĩ là một quỷ hồn, chết rồi cũng chẳng sao cả, nhưng một Thụy thú ban phúc cho một phương mà lại gặp chuyện, thì vùng đất đó sẽ bị bỏ hoang.

Khi đó, sinh linh sống trên vùng đất đó sẽ ra sao?

Thiên Đạo phải mất bao nhiêu năm nữa mới có thể sinh ra một Thụy thú ngốc nghếch như vậy chứ?

Rõ ràng trách nhiệm nặng nề mà." Miên Miên vốn dĩ không vội vã muốn ra ngoài, giờ lại vô cùng lo lắng, nắm lấy tay Hồng Trạch nói: "Mau, chúng ta nhanh ra ngoài gặp phụ thân đi." Trên đường ra ngoài, Miên Miên và Hồng Trạch đi qua một đường hầm dài và hẹp, đường hầm đó mọc đầy những gai cứng ngắc.

Hồng Trạch nói với Miên Miên, chỉ cần xuyên qua đường hầm này là có thể ra ngoài rồi, nhưng phải bước đi thật nhẹ nhàng, nếu không hậu quả sẽ không mấy hay ho.

Miên Miên vừa hỏi tại sao, liền dẫm phải một chỗ bùn lầy, một vũng bùn lầy khiến Miên Miên ghê tởm mà dậm chân.

Hồng Trạch chưa kịp ngăn lại, liền nghe thấy trong sâu đường hầm truyền đến một trận tiếng động rung trời chuyển đất.

"Chạy mau!" Hồng Trạch vội vã kéo Miên Miên chạy ra ngoài cửa động, đồng thời niệm một chú phong trần cho nàng.

Nhưng đáng tiếc tất cả đã quá muộn, trong tích tắc, Miên Miên và Hồng Trạch liền theo dòng hồng lưu kia bị cuốn phăng ra ngoài cơ thể

Đào Ngột.

Miên Miên chưa kịp nhìn rõ mọi thứ xung quanh, liền không kìm được nôn thốc nôn tháo ra.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra thế nào là đại sự bất hảo, dòng hồng lưu kia căn bản chính là dịch tiêu hóa của Đào Ngột.

Vừa rồi bước chân xuống đúng vào điểm nhạy cảm của Đào Ngột, khiến Đào Ngột không kìm được liền phun hai người ra ngoài.

Miên Miên cười khổ nói: "Cũng tiết kiệm được thời gian rồi.

Ta mau đi tìm phụ thân con đi, cũng không biết chàng bây giờ ra sao rồi." Trước mặt Miên Miên xuất hiện một bàn tay sạch sẽ và khô ráo: "Ồ, tìm ta sao?

Không cần phu nhân phí tâm, những năm nay ta vẫn sống rất tư nhuận." Miên Miên nghe thấy tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Trạch ăn mặc chỉnh tề, tóc xõa, liền kích động nhào vào người chàng.

"Sống không tồi, xem tóc chàng đều bạc trắng cả rồi, trông không còn anh tuấn nữa." Bạch Trạch an ủi nói: "Ta chỉ nhất thời hứng thú, nhuộm trắng tóc mình vậy thôi, sau này khi tóc trắng rụng đi, thời gian dài rồi cũng sẽ mọc lại thôi." "Còn nàng những năm nay ở trong đó sống ra sao, có bị những sinh vật trong đó bắt nạt không?" Miên Miên đấm đấm vào ngực Bạch Trạch: "Đương nhiên không rồi, ta là tiểu bá vương trong động phủ đó mà.

Ta đã xử lý mọi chuyện an ninh ở đó rất tốt rồi, không ai dám chọc ghẹo ta cả.

Những kẻ bắt nạt ta không kịp sống lâu đều đã chết rồi, dần dần trong động chỉ còn lại một mình ta." "Ta sống rất nhàm chán và có chút tủi thân, năm xưa nếu không phải chàng mang người phụ nữ kia về nhà, ta cũng không đến nỗi một mình ở trong động đó lâu như vậy.

Chàng biết đó, ta sợ nhất là ở trong hang động khép kín.

Để ta chịu một vạn năm tội vô ích, chàng nhất định phải bồi thường cho ta, đưa ta đi ăn một bữa thật ngon." Bạch Trạch xoa xoa đầu Miên Miên: "Được rồi, được rồi, người phụ nữ kia là Ma Da mà ta cứu được trên đường, ta và nàng căn bản không quen biết.

Chỉ là trên đường thấy Ma Da bị tà ma làm hại, liền đưa về cứu chữa.

Vừa định giải thích với nàng, nàng đã biến mất rồi.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nàng cứ như một đứa trẻ vậy.

Lát nữa ta đưa nàng đi ăn món cá hoa quế mà nàng thích nhất nhé?" Hai vợ chồng đã lâu không gặp mặt, liền không coi ai ra gì mà trò chuyện, hoàn toàn phớt lờ Ngao Tông, Hồng Trạch đang ở hiện trường và Đào Ngột đang bị trói ngũ hoa trên mặt đất.

"Khụ khụ, có ta ở đây, hai người muốn ra ngoài ăn đồ ngon, không nghĩ đến việc dẫn theo ta sao?" Hồng Trạch ngạo kiều ngẩng đầu, phẫn nộ bất bình.

Bạch Trạch nhìn Hồng Trạch rồi cũng xoa xoa đầu hắn.

Hai cha con vốn như nước với lửa, nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy Miên Miên, tất cả đều ngầm hiểu mà hòa giải.

Thấy Hồng Trạch đã cứu được mẫu thân mình, Ngao Tông liền bắt đầu bàn bạc kế hoạch với Đào Ngột.

Hắn nói với Đào Ngột: "Ngươi có năng lực lớn nhưng tính tình tà ác.

Có khả năng sau khi vết thương lành lại sẽ quên mất nỗi đau, để ngăn chặn ngươi tiếp tục gây họa cho nhân gian, ta sẽ dùng Lục Thần Kiếm để phá hủy tu vi của ngươi, đồng thời khống chế thân hình của

ngươi ở thời kỳ ấu tể, mãi mãi không lớn lên được." "Quyết định như vậy ngươi có thể chấp nhận không?" Đào Ngột lúc này chỉ muốn sống sót, không nói hai lời liền chấp nhận yêu cầu của Ngao Tông: "Được rồi, lần này ta thật sự biết lỗi rồi, sau này sẽ không tùy tiện giết người nữa." Ngao Tông nghe xong không có ý kiến gì về lời nói của hắn, tin rằng thời gian sẽ mang đến sự thật.

Sự thật về Đào Ngột, sớm muộn gì cũng sẽ nhìn ra được.

Và cảm nhận được Thiên binh sắp bức đến khu rừng trúc nhỏ, Ngao Tông trước tiên thi triển Thập Nhị Cổ Hồn Châm lên Đào Ngột, hủy hoại từng tấc gân cốt của hắn.

Sau đó, hắn hợp nhất Lục Thần Kiếm lại, đâm vào giữa mi tâm Đào Ngột.

Đồng thời thi hạ Hiến Hồn Lệnh, có thể khống chế tu vi của người bị chú ở một mức độ nhất định.

Nếu không có sự cho phép của người thi chú thì không thể giải trừ được, nếu muốn cưỡng chế phá giải, sẽ phải đối mặt với nguy cơ hồn phi phách tán.

Chương 469

Và người bị chú sẽ tuân theo mệnh lệnh của người thi chú trong mọi lời nói và hành động.

Kể từ đó, Ngao Tông liền có thêm một trợ lực mạnh mẽ là Đào Ngột.

Thiên Đạo coi như mất cả chì lẫn chài vậy.

Đợi Thiên binh đuổi đến khu rừng trúc nhỏ, liền chỉ còn lại một con Đào Ngột đã bị thoái về thời kỳ ấu tể đang kêu gào chờ đợi, tất cả những người khác đều đã rời đi.

Đào Ngột cuối cùng được Bạch Huyền giả vờ mang về nuôi làm sủng vật.

Mặc dù sau khi Bạch Huyền trở về Thiên Đình, cũng bị Thiên Đế gọi đến tra hỏi một trận.

Nhưng Đào Ngột dù sao cũng có mệnh môn nằm trong tay Ngao Tông, cũng không hủy lời hứa mà tố giác Ngao Tông.

Bạch Huyền, một 'lão cáo già' đã lăn lộn triều đình nhiều năm, cũng theo kế hoạch mà qua mặt Thiên Đế.

Mọi người ban đầu cứ tưởng chuyện này đã qua rồi, nhưng ngày hôm sau, khi Thiên Đế được Thiên Đạo triệu đến mật đàm trở về, Thiên Đế hạ chiếu thư, phái người đi theo đoàn người Ngao Tông.

Trên mặt ngoài, Thiên Giới lo lắng đoàn người Ngao Tông gặp phải khó khăn.

Sợ đoàn người Ngao Tông giống như lần trước gặp phải thượng cổ hung thú, từ đó phát sinh nguy hiểm.

Thực chất là phái người theo dõi sát sao nhất cử nhất động của Ngao Tông, giám sát hành vi của Ngao Tông theo thời gian thực, cảnh cáo Ngao Tông không được tùy tâm sở dục trong khu vực Thiên Đế quản hạt.

Đối mặt với sự khiêu khích như vậy của Thiên Đế, Bát Tiên đều vô cùng bất mãn.

"Hay là ta trực tiếp xông vào Thiên Đình, nói với Thiên Đế rằng Bát Tiên chúng ta không làm nữa, không có người ủng hộ ngươi nữa vậy!

Đông Hải ta cũng có thể vượt qua!" Ngao Tông trầm tư, ngăn cản Bát Tiên: "Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nếu họ muốn phái người theo dõi, thì cứ để họ làm theo ý mình đi.

Hơn nữa, có Bạch Huyền ở Thiên Đình giúp ta trông chừng, cũng không xảy ra chuyện gì được.

Từ trước đến nay không phải là ta chủ động tìm phiền phức, mà là phiền phức chủ động tìm đến ta sao?" Thiết Quải Lý nghe xong, lập tức hiểu rõ.

Suốt chặng đường đi, dường như mọi chuyện đều đã được định đoạt trong cõi vô hình, dù Thiên Đế có phái người theo dõi hay không, một số chuyện không phải Thiên Đế có thể ngăn cản được.

"Nhưng có người theo dõi thì dù sao cũng không tiện, ví dụ như sau này ta đến Yêu tộc phải cẩn thận rồi.

Cũng không thể tùy tiện nói chuyện, thật là gò bó chết đi được." Lữ Nham bất mãn nói.

"Nhưng nghe nói Yêu tộc đang chuẩn bị dời nhà cả tộc, có lẽ sau này Yêu tộc sẽ không còn ở đây nữa." Hà Tiên Cô vừa nấu canh thuốc vừa nói với mọi người.

“Đúng vậy, bản thiếu gia muốn rời khỏi cái nơi nghèo nàn quỷ quái này, định dẫn những ấu tể còn lại của Yêu tộc đến vùng đất Mặt Trời mọc, đó là một nơi tốt để 'hưu dưỡng sinh tức'.

Bây giờ mẫu thân ta cũng đã trở về, phụ thân cũng không cần mỗi ngày tiếp tục truyền linh lực cho mẫu thân nữa.

Mọi người có thể trùng tu vùng đất Mặt Trời mọc, ta định triệu hồi những yêu quái lưu lạc bên ngoài về, mọi người đồng tâm hiệp lực để chấn hưng Yêu tộc.

Bất kể nhà mới có giàu có hay không, cuối cùng cũng cần có một nơi để quy về, như vậy lòng yêu quái cũng sẽ có một chỗ để về.

Khi ta an định Yêu tộc xong, xin mời mọi người cùng đến vùng đất Mặt Trời mọc dự tiệc nhé.

Ta quen biết mọi người lâu như vậy rồi, đều chưa được ăn uống tử tế, mỗi ngày không phải bận rộn chăm sóc ấu tể, thì cũng đang bàn bạc việc làm thế nào để đánh bại Đào Ngột.” “Vậy mẫu thân và phụ thân có kế hoạch cùng ngươi chấn hưng Yêu tộc không?” Hán Chung Ly hỏi.

“Hai người đó không quản những chuyện phiền toái này đâu.

Mẫu thân ta vẫn luôn du ngoạn thế giới, nhưng phụ thân ta vẫn luôn bận rộn xử lý chính sự, không có thời gian bầu bạn với mẫu thân.

Lại cảm thấy ta còn nhỏ, không thể gánh vác việc lớn nên đã trì hoãn, sau đó lại gặp phải Đào Ngột, cứ thế trì hoãn việc đưa mẫu thân ra ngoài suốt mười lăm ngàn năm.

Mẫu thân ta ngoại trừ trước đây chôn mình trong mộ phần và ở vùng đất Mặt Trời mọc, chưa từng đi đâu cả.

Phụ thân ta liền nhân cơ hội dẫn mẫu thân đi du ngoạn thế giới,

viên mãn giấc mơ hiệp lữ của mẫu thân.” “Như vậy cũng rất tốt.

Sau này ngươi sẽ là lãnh chúa của vùng đất Mặt Trời mọc, vậy ngươi có trở thành Thụy thú thế hệ mới không?” “Không?

Thụy thú không phải muốn làm là có thể làm được.

Yêu quái có huyết mạch không thuần khiết như ta cần phải nỗ lực gấp trăm lần so với yêu quái bình thường, mới có một tia cơ hội trở thành Thụy thú trấn thủ một phương.” Ngao Tông và Hồng Trạch chỉ đơn giản gặp mặt một lúc rồi chia tay, dù sao mọi người đều có những việc quan trọng hơn cần phải hoàn thành.

Mọi người đều là anh hùng thiếu niên, sau này tuy hiện tại mỗi người một phương, nhưng tin rằng trong tương lai không xa đều sẽ gặp lại nhau ở đỉnh phong.

Không lâu sau, quan viên mà Thiên Đế phái xuống đi cùng Ngao Tông đã đến, không ngờ đó lại là Thác Tháp Thiên Vương Cái Địa Hổ, một trong Tứ Đại Thiên Vương trên cao Vân Tiêu.

Thác Tháp Thiên Vương tay trái cầm Thiên Cương Đao.

Thiên Cương Đao chuyên dùng để trừng trị những yêu quái thân tâm, lời nói, hành động bất chính.

Năm xưa, Lý Tịnh từng dùng thanh đao này để chế ngự Hồng Hài Nhi, cứng rắn đưa Hồng Hài Nhi đang hoành hành tác oai tác quái trên Hỏa Diệm Sơn đến chỗ Quan Âm Nương Nương thụ phạt.

Tính cách vô pháp vô thiên của Hồng Hài Nhi cũng bị thanh đao này chế ngự.

Bên trái là Tháp Thất Bảo Xá Lợi Tử Như Ý Hoàng Kim Bảo Tháp trong suốt tinh xảo, chuyên dùng để trấn áp yêu quái.

Cái tháp này, sau khi Cái Thiên Hổ thành tiên, vì để chế ngự đứa

con nghịch ngợm của mình mà cầu xin Phật Tổ cho mượn.

Cái tháp này cũng chuyên dùng để hàng phục yêu quái, yêu quái bị tháp này trấn giữ cuối cùng đều sẽ được khuyên phục quy y cửa Phật.

Đối với yêu quái vốn dĩ chủ trương tùy tâm sở dục mà nói, đó là hình phạt khủng khiếp nhất.

Thiên Giới phái Thác Tháp Thiên Vương Cái Thiên Hổ đi cùng, có thể nói là 'đúng bệnh bốc thuốc' rồi.

Một đám yêu quái bị một người chuyên hàng phục yêu quái trông chừng, thật sự không thể cử động được.

Bất cứ khi nào có ý nghĩ lệch lạc đều có thể phải ăn một nhát Thiên Cương Đao và bị trấn áp bởi trấn yêu bảo tháp của Thác Tháp Thiên Vương.

Thác Tháp Thiên Vương mặt mày đen sầm nói: “Lũ tiểu tử gây rắc rối, sau này nhất định phải cẩn thận hành sự nhé.

Ta đối phó với các ngươi có một bộ chiêu thức riêng, một khi để ta phát hiện có hành vi cử chỉ bất thường, thì Thiên Cương Đao của ta sẽ chờ sẵn đấy, đừng trách ta không báo trước.” Thác Tháp Thiên Vương tính tình vô cùng chính trực, nhưng lại có một chút cứng nhắc trong suy nghĩ.

Hắn không hề nhận ra một chút dị nghị nào trong mệnh lệnh Thiên Giới phái hắn xuống đi cùng Ngao Tông, vô cùng tin tưởng Thiên Đình.

Trong khi các thần tiên khác đều sẽ do dự, khước từ chối một công việc tưởng chừng vô cùng đơn giản, thì chỉ có Thác Tháp Thiên Vương khi nhận mệnh lệnh này, không nói hai lời liền chấp nhận.

Thác Tháp Thiên Vương hỏi: “Ngao Tông hiện tại có kế hoạch gì?” Mặc dù trên thực tế Ngao Tông quả thực là người đứng đầu cả

đội, nhưng trên danh nghĩa thì lấy Bát Tiên làm chủ, Ngao Tông chỉ cùng Thiết Quải Lý đi tìm một mưu sĩ cho Bát Tiên.

Nhưng Thác Tháp Thiên Vương thậm chí còn chưa tìm hiểu rõ tình hình của tất cả mọi người, đã trực tiếp chọn cách hỏi Ngao Tông, có thể thấy Thác Tháp Thiên Vương có nhãn lực cực kỳ sắc bén.

Không khí trong chốc lát trùng xuống, Thiết Quải Lý vội vàng ra mặt làm hòa: "Chúng ta định đi về phía tây bắc một chút." "Tam Sinh Thạch không có chút phản ứng nào, chứng tỏ người hữu duyên trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện.

Hãy đi theo các hướng khác, xem trên đường có thể nhận được gợi ý về người hữu duyên với tu hành và Quan Vũ không." Thác Tháp Thiên Vương biểu thị sự hiểu rõ: "Vậy ta lập tức xuất phát đây, đừng chậm trễ thời gian nữa." Ngao Tông cùng đoàn người sửa soạn hành lý đơn giản rồi đi về phía đại mạc Tây Bắc.

Đi qua sa mạc hoang vắng không người, Thiết Quải Lý nhìn phiến sa mạc dưới chân mà tiếc nuối.

Khi Thiết Quải Lý vừa mới thành tiên, phiến sa mạc này từng là một dải lục châu tươi tốt.

Chương 470

Sau này, con người không ngừng chặt phá khai khẩn, tàn sát bừa bãi các loài động vật cư trú nguyên bản nơi đây.

Rất nhiều chủng tộc quý hiếm, hoặc là phải di tộc, hoặc là chưa kịp di chuyển đã bị nhân loại đốt giết cướp đoạt, dẫn đến tuyệt diệt.

Dải lục châu vốn phồn vinh nay đã biến thành một vùng đất chết không động thực vật.

Phàm nhân thấy nơi này không có nước, không có động thực vật, cho rằng phiến lục châu này không còn giá trị nên dần dần cũng không đến nữa.

Ngao Tông vốc một vốc cát chảy trong tay, lắng nghe tiếng kêu than và gào thét của các loài động vật ẩn trong gió.

Con người cuối cùng sẽ phải trả giá cho hành vi của mình.

Cứ chờ xem, sẽ có một ngày những kẻ làm hại phàm nhân, cũng sẽ chết theo cùng một cách.

Ta, Ngao Tông, sẽ đòi lại công đạo cho các ngươi.

Ngao Tông liền tấu một khúc Thất Tức An Hồn Khúc.

"Hãy yên nghỉ, đầu thai cho tốt, kiếp sau đừng làm kẻ bị ức hiếp nữa.

Ta sẽ chấn hưng gia viên của các ngươi." Theo tiếng Thất Tức An Hồn Khúc của Ngao Tông vang lên, phiến sa mạc vốn tĩnh mịch vô thanh đột nhiên cuồng phong nổi dậy.

Những u linh đã chết mà không muốn đầu thai đang dùng cách riêng của mình để cáo biệt mảnh đất đã sinh dưỡng chúng.

Cáo biệt Địa Phược Linh cố chấp canh giữ nơi đó, phiến thổ địa này sắp sửa đón nhận tân sinh.

Hà Tiên Cô chắp hai tay cầu nguyện, kỳ vọng dùng tiên tử linh khí tân sinh để truyền vào sức sống mới cho phiến thổ địa.

Tiếp tục đi ba ngày ba đêm, họ đến một thị trấn nhỏ nơi biên thùy.

Lúc này, đường phố trong trấn vô cùng náo nhiệt, bởi một đoàn tạp kỹ từ kinh thành đang biểu diễn tại đây.

Bách tính Đại Tây Bắc về cơ bản cả đời đều không rời khỏi thành trấn, thêm vào đó giao lưu bên ngoài vô cùng thiếu thốn, bởi vậy dân làng đối với mọi sự vật từ bên ngoài đều vô cùng hiếu kỳ.

Ngao Tông cùng đoàn người sớm đã quen với những màn biểu diễn tạp kỹ, khi định rời đi thì một tiếng thiếu nữ trong trẻo thu hút sự chú ý của mọi người.

"Cầu xin ngài, đừng đuổi ta ra khỏi đoàn tạp kỹ.

Ngài giờ đuổi ta ra thì ta biết đi đâu?

Một mình tiểu nữ tử ta mang theo mẫu thân, e rằng chưa đi khỏi Đại Tây Bắc đã chết mất rồi.

Trước đây ngài từng nói tốt với ta, dẫn ta đi khắp nơi biểu diễn.

Ta bán nghệ cho ngài, ngài chăm sóc sinh kế cho ta và nương ta." Người đàn ông cao lớn, thân hình phì nhiêu trước mặt thiếu nữ, một tay đẩy nàng ra, không chút lưu tình nói: "Muốn không bị đuổi khỏi đoàn tạp kỹ, muốn nương ngươi có tiền chữa bệnh thì nghe lời ta, gả cho một trấn trưởng trong trấn làm thê thiếp thứ mười tám.

Ta hảo tâm khuyên ngươi, đó là kết cục tốt nhất rồi.

Gả cho trấn trưởng làm thiếp, nếu không ta ném ngươi ra khỏi đoàn tạp kỹ này, e rằng ngươi và nương ngươi chưa ra khỏi trấn đã bị

những nam nhân hoang dã kia xâu xé.

Vả lại, người ta trấn trưởng thành tâm muốn, dẫn ngươi đi hưởng vinh hoa phú quý chẳng phải tốt hơn sao?

Ta khuyên ngươi hãy nhận rõ một chút hiện thực đi." Cô gái nghe đoàn trưởng đoàn tạp kỹ nói xong, liền ngồi sụp xuống đất khóc thầm.

Bên cạnh có một phu nhân y sam lam lũ, ôm chặt lấy cô gái: "Không sao đâu, nương không cần con phải ủy khuất làm thiếp cho người khác.

Làm thiếp có gì tốt chứ?

Cả đời bị giam hãm trong một khuê phòng, tranh giành đấu đá với những nữ nhân khác.

Nương không cần Chuyên Hòa phải hy sinh như vậy, dù sao cũng chẳng sống được bao ngày nữa." Chuyên Hòa khóc nói: "Nhưng trên đời này con chỉ còn hai người thân là chúng ta.

Nếu ngài cũng bỏ con đi, con biết đi đâu?

Nữ nhi bất hiếu, chưa mang lại cho nương một ngày tốt lành." Hà Tiên Cô đứng bên cạnh nghe thấy, không kìm được nữa, liền đỡ lấy lão phu nhân rồi nói với Chuyên Hòa: "Không sao đâu, trước tiên hãy đi cùng ta.

Ta là một đại phu, ta có thể xem bệnh tình cho nương ngươi.

Nói không chừng ta có vài cách đấy." Đôi mắt vốn ảm đạm vô quang của Chuyên Hòa bỗng sáng lên: "Thật sao?

Thật làm phiền tiểu thư quá, ngài đúng là một vị Bồ Tát sống!" Chuyên Hòa tuy dung mạo bình thường, nhưng lại có một giọng nói trong trẻo và đôi mắt linh động.

Khi nói chuyện, đôi mắt chớp chớp trông vô cùng hoạt bát và mê hoặc lòng người.

Chuyên Hòa tính cách khá nội liễm, trên đường đi cùng Ngao Tông đến khách sạn không nói một lời nào, lặng lẽ trốn sau Hà Tiên Cô, dùng ánh mắt lén lút đánh giá mọi người.

Tuy mọi người đều cảm nhận được ánh mắt của Chuyên Hòa, nhưng không ai vạch trần.

Dù sao một nữ sinh nhỏ tuổi mang theo mẫu thân lưu lạc khắp nơi, dù tính cách có kiên cường đến mấy thì chung quy vẫn ở thế yếu.

Nhút nhát cẩn thận cũng là chuyện bình thường.

Đến khách sạn, Hà Tiên Cô trước tiên bắt mạch cho mẫu thân Chuyên Hòa, rồi sau khi sắp xếp ổn thỏa cho mẫu thân Chuyên Hòa, liền ra đại sảnh cùng Chuyên Hòa bàn bạc bệnh tình của mẫu thân nàng.

Nàng khẽ lắc đầu, nói với Chuyên Hòa: "Ta xin lỗi, mẫu thân ngươi quả thật bệnh đã vào hồi nguy kịch, thời gian không còn nhiều.

Ta chỉ có thể làm vài viên thuốc, để mẫu thân ngươi trong những ngày còn lại không phải chịu đựng dày vò của bệnh tật." Khi bị chủ đoàn tạp kỹ đuổi ra ngoài, Chuyên Hòa không hề khóc.

Nhưng một khi nghe Hà Tiên Cô chẩn đoán bệnh tình của mẫu thân, Chuyên Hòa không kìm được nữa, nước mắt tuôn như mưa, không thể kìm nén.

Chuyên Hòa nức nở nói: "Từ khi phụ thân qua đời, ta đã đưa mẫu thân lưu lạc khắp nơi.

Thật không dễ gì mới trả hết nợ của phụ thân, nhưng mẫu thân lại ngã bệnh.

Ta quả thật là một nữ nhi bất hiếu.” Hà Tiên Cô an ủi: “Ta thấy ngươi đã làm rất tốt rồi.

Vừa gánh vác món nợ khổng lồ của phụ thân, vừa chăm sóc lão mẫu thân.

Ngươi không bỏ rơi mẫu thân mà rời đi, mà luôn ở bên cạnh phụng dưỡng.

Ngươi đã làm đủ rồi.

Mệnh số đều đã định, lần này mẫu thân rời đi trước.

Nói không chừng kiếp sau sẽ gặp lại bằng một cách khác.” “Ngươi muốn đi đâu?

Ta có thể đưa ngươi một đoạn đường.

Cũng tiện bảo vệ ngươi khỏi đoàn tạp kỹ ăn thịt người và tên trấn trưởng kia,” Thác Tháp Thiên Vương vốn thiết diện vô tư cũng bổ sung.

Chuyên Hòa nói: “Nhà ta ở một thị trấn nhỏ phía tây nam tên là Phúc Nguyên Trấn, khí hậu cũng dễ chịu.

Nếu ngài không quen thuộc vị trí địa lý vùng tây nam, ta có thể giới thiệu cho ngài trên đường về.

Mấy năm nay ta đã đi khắp các bộ lạc lớn nhỏ ở vùng tây nam, đối với địa hình và phong thổ nhân tình ở đó cũng biết đôi chút.” Lữ Nham ghét nhất chuyện ác bá ức hiếp kẻ yếu, nói: “Trước khi rời khỏi cái nơi quỷ quái này, ta nhất định phải đi giáo huấn tên trấn trưởng kia.

Chương 471

Là một vị phụ mẫu quan, vậy mà không bảo vệ bách tính, thậm chí còn cầm đầu làm ra chuyện xấu ức hiếp phụ nữ.

Nói không chừng hắn còn làm không ít chuyện đáng ghê tởm hơn dưới trướng nữa." Lữ Nham cùng Thiết Quải Lý và Tào Quốc Cữu cả gan đêm đến phủ trấn trưởng.

Chẳng qua chỉ là một trấn trưởng của thị trấn nhỏ biên thùy, một quan cửu phẩm nhỏ nhoi.

Mức độ xa hoa của phủ đệ, vậy mà không hề kém cạnh các quan lại quyền quý trong kinh thành.

Thậm chí còn đẹp đẽ hơn cả một số phủ quan nhị phẩm đại thần.

Toàn bộ phủ đệ được trang hoàng mỹ luân mỹ hoán.

Ngay cả những cây cột dùng để chịu lực cũng được chạm khắc tinh xảo hình rồng phượng.

Chớ nói đến đại sảnh tiếp khách, ngay cả ghế cũng được làm bằng bạch ngọc.

Tên trấn trưởng này còn thích phô trương thanh nhã, trang trí bình phong ở khắp các góc trong đình viện.

Có thể thấy, toàn bộ phủ đệ đều do đại sư dụng tâm thiết kế.

Đi trong đình viện có thể nghe thấy, không biết từ góc nào truyền đến tiếng đàn của nhạc sư, tiếng đàn trong trẻo nghe rất lọt tai.

"Một tên trấn trưởng mà khẩu vị không tệ, nhưng người đó đi đâu rồi?

Dẫn ta đi tìm xem nào." Lữ Nham đốt Dẫn Lộ Hương.

Một khi được đốt, nó sẽ phát ra một luồng khói xanh dẫn đường cho người cầm tìm kiếm vật phẩm mục tiêu, vô cùng tiện lợi và hữu dụng.

Đây là thứ hiếm có ở Thiên giới, ai nấy đều ca ngợi.

Nó có thể thường xuyên giúp một số nữ tiên tử sơ ý tìm kiếm những món trang sức nhỏ bị thất lạc ở các góc, nhưng chỉ giới hạn ở vật vô tri hoặc phàm nhân.

Phàm là kẻ có chút linh khí sẽ phát hiện thân mình bị một loại linh khí nào đó đánh dấu, sẽ tự động bài xích nó.

Nếu gặp phải một số thần tiên có tính khí không tốt, sẽ bị mắng một trận.

Nhưng thứ này đối với trấn trưởng thì đủ rồi.

Không mất nhiều thời gian, Lữ Nham liền tìm được nơi ở của trấn trưởng.

Trấn trưởng sinh ra lông mày mắt thanh tú, mặc một bộ bạch y.

Nếu không nhìn hành động hiện tại của hắn, người không quen biết sẽ nghĩ hắn là một quân tử phong nhã.

Tên cầm thú đội lốt quan lại này đang lăng nhục các thị nữ và tiểu thiếp trong phủ.

Trước đó không biết tiếng nhạc cụ từ đâu truyền đến, cũng là từ căn phòng này vọng ra.

"Hèn chi ta không tìm thấy tên trấn trưởng này ở đâu." Căn phòng nằm giữa hồ trong phủ, bốn phía không có lối ra nào.

Ngay cả Lữ Nham và những người khác cũng phải dùng tiên lực bay qua mặt hồ.

Xung quanh toàn bộ hồ chỉ có một chiếc thuyền nhỏ.

Chiếc thuyền nhỏ tuy vô cùng tinh xảo, nhưng sức chứa của nó chỉ đủ cho một người sử dụng.

E rằng chỉ dành cho một mình trấn trưởng đi lại.

Lữ Nham và những người khác dẫn đầu bước vào phòng.

Đầu tiên họ thấy một nhạc sư mặc y phục mỏng manh đang đánh đàn, nhưng dù tiếng đàn có tiết tấu nhẹ nhàng du dương.

Nhưng biểu cảm của nhạc sư lại đầy sợ hãi và thống khổ.

Chỉ thấy nhạc sư để trần đôi chân nhỏ nhắn đứng trên một chậu gỗ hình chữ nhật đầy băng khối.

Đôi chân lạnh cóng đỏ ửng, thậm chí có máu tươi rỉ ra từ chân, hòa lẫn vào nước băng tan chảy.

Cảnh tượng hành hình này tạo thành một sự tương phản rõ rệt với âm nhạc vui tươi, toàn bộ khung cảnh vô cùng quái dị.

Trấn trưởng không hề vui vẻ với các tiểu thiếp, hắn cầm một cây roi dài quất vào hàng tiểu thiếp đang đứng.

Vừa quất, vẻ mặt hắn vừa tỏ vẻ vô cùng hưởng thụ, hoàn toàn bỏ qua những cô nương gầy yếu đang ôm vai nức nở thầm lặng.

Chẳng bao lâu, trấn trưởng liền phát hiện có một cô nương không kìm được mà khóc thành tiếng.

Cô nương mặc y phục màu tím nhạt, nước mắt chảy dọc theo cằm xuống y phục, biến thành từng đóa hoa tím tươi thắm, vừa kiều diễm lại vừa yếu ớt.

Trấn trưởng đến trước mặt cô nương áo tím, không nói hai lời liền càng hung ác hơn mà quất roi vào nàng: “Khóc à?

Ngươi có thể vào phủ đệ của bản quan là phúc khí tu ba đời kiếp trước rồi đấy.

Khóc đi, khóc nữa thì lôi nó xuống cho cá sấu ăn." Cô nương nghe vậy càng sợ hãi hơn, cố gắng kìm nước mắt lại nhưng tiếc thay nước mắt cứ không nghe lời mà tuôn ra.

Trấn trưởng hiển nhiên đã mất kiên nhẫn.

Hắn vỗ vỗ tay gọi mấy thị nữ nói: "Này, mau lôi con nha đầu không biết trời cao đất rộng này xuống cho cá sấu ăn đi.

Hôm nay bảo bối của ta chưa ăn cơm đâu, vừa hay lấy nó làm món khai vị." Tuy mấy thị nữ mà trấn trưởng gọi ra đều lộ vẻ không đành lòng trên mặt, nhưng tiếc thay trong phủ đệ không ai dám phản bác lời trấn trưởng.

Thị nữ chỉ đành dùng sức lôi cô nương áo tím ra ngoài.

Cô nương áo tím vội vàng quỳ xuống, dập đầu về phía trấn trưởng: "Đại nhân tha mạng cho ta đi, ta biết lỗi rồi, lần sau ta sẽ không dám khóc nữa." Tiếc thay, trấn trưởng lúc này đã đi vào buồng trong, tiếp tục hành hạ các cô nương còn lại một cách tàn nhẫn hơn.

Thị nữ cũng bất lực nói với cô nương áo tím: "Ta cũng không có cách nào khác.

Bây giờ hoặc là ta lôi ngươi xuống, hoặc là ngươi tự nhảy xuống kết liễu đi.

Bị cá sấu cắn chết còn tốt hơn là bị tiếp tục hành hạ." "Không, ta muốn ra ngoài gặp mẫu thân.

Nàng nhất định đang chờ ta ở bên ngoài," cô nương áo tím đáp, rồi quay người giãy giụa.

Thị nữ nói: "Muốn chạy thì chạy đi đâu được chứ?

Toàn bộ đình giữa hồ chỉ có thuyền nhỏ là dùng được.

Chìa khóa mở thuyền nhỏ thì trấn trưởng vẫn luôn mang theo bên

mình.

Ngươi có muốn đi cũng không đi được đâu.” Cô nương áo tím tức thì nản lòng, vậy phải làm sao đây?

Ta bị nhốt ở đây ba năm, ngay cả quyền bước ra khỏi đình giữa hồ cũng không có, chi bằng chết đi cho rồi.

“Nhưng lại không rẻ cho cái súc sinh đó và thú cưng của hắn.

Bên cạnh ta ngay cả thứ có thể tự sát cũng không có,” cô nương áo tím đau khổ khóc lóc.

Chương 472

Thị nữ nói: “Ta nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp ngươi sống thêm một nén hương nữa.

Chậm hơn thì ta cũng khó giữ được tính mạng.” “Vị cô nương kia xin chờ một lát,” Lữ Nham lên tiếng ngăn cản cô nương áo tím đang định nhảy hồ tự vẫn: “Nếu ta có cách giúp ngươi thoát khỏi kiếp nạn này, ngươi có bằng lòng phối hợp với ta không?” Cô nương áo tím đường cùng, thậm chí còn không hỏi Lữ Nham là người phương nào, chỉ cảm thấy Lữ Nham có thể đột phá trùng trùng tuần tra của phủ đệ mà đến đình giữa hồ.

Nếu được giúp đỡ, đó chính là kỳ ngộ trời ban.

Cô nương áo tím sảng khoái đáp: “Đương nhiên nguyện ý, muốn ta làm gì cũng được, chỉ cần có thể đưa ta ra khỏi Từ Vương phủ này.” “Ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần tập hợp các tỷ muội của ngươi lại một chỗ.

Đến lúc đó ta sẽ thi pháp đưa các ngươi rời đi, bảo đảm không sót một ai.

Những chuyện còn lại cứ để ta xử lý.” “Vậy đa tạ ân công.” Sau đó cô nương áo tím liền chạy về tẩm thất, tập hợp các tỷ muội hôm nay không bị triệu kiến lại một chỗ, bàn bạc chuyện đào thoát.

Nhưng không phải tất cả các cô nương đều bằng lòng chạy trốn cùng cô nương áo tím.

Bởi vì bao nhiêu năm nay chưa từng có ai chạy thoát khỏi đình giữa hồ.

Cũng có không ít người nhà phái thủ hạ đến tìm kiếm ở đình giữa

hồ, nhưng cuối cùng cũng không thể đưa con gái mình thoát khỏi tay trấn trưởng.

Dường như tên trấn trưởng này có thế lực lớn từ kinh thành chống lưng để làm càn.

Thị trấn biên thùy này nhiều năm rồi, trong thời gian đó cũng có quan kiểm sát từ kinh thành đến tra xét tham ô của quan viên trong phủ, nhưng chưa từng có quan viên nào hặc tội những hành vi xấu xa của trấn trưởng.

"Xem ra thế lực sau lưng tên trấn trưởng này không hề nhỏ đâu," khi Lữ Nham nghe xong lời thuật của cô nương áo tím, liền cảm khái, "Nhưng tiếc thay hắn lại gặp phải ta một lần này.

Ta nhất định phải khiến hắn thân bại danh liệt mới được, phải khiến hắn quỳ gối xin lỗi trước mặt từng người thân của những nạn nhân." Thiết Quải Lý cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, loại hùng hài tử này vừa nhìn đã thấy bị người nhà làm hư rồi.

Phải để lão nhân gia ta đây giáo huấn một trận." Chỉ có Tào Quốc Cữu khi nghe đến Từ Vương phủ đệ, vẫn trầm mặc đến giờ không nói lời nào.

Hắn vẻ mặt khó coi nói với mọi người: "Chúng ta hành sự cần cẩn thận một chút.

Trong đó e rằng không chỉ có một tên tham quan và ác bá.

Trong này e rằng còn ẩn chứa âm mưu sâu xa hơn." "Vậy thì, chúng ta chia binh làm hai đường.

Một đường đi cứu các cô nương, một đường đi điều tra Từ Vương phủ này xem rốt cuộc có âm mưu gì?" Hán Chung Ly đáp.

Mọi người bàn bạc, quyết định Lữ Nham và Hán Chung Ly, những người có võ lực mạnh hơn, sẽ đi giải cứu các cô nương.

Ngoài ra Thiết Quải Lý và Tào Quốc Cữu thì đi khắp nơi xem có chỗ nào bất thường.

Trương Quả Lão thì phụ trách canh gác, thu hút sự chú ý của quan binh trong phủ, cố gắng giảm thiểu thương vong cho nhân viên.

Chẳng bao lâu, cô nương áo tím liền sắp xếp xong danh sách những cô nương bằng lòng liều mình chạy trốn.

Những cô nương còn lại cũng đã được an trí ổn thỏa.

Một khi cô nương áo tím thoát ra ngoài, các cô nương còn lại cũng sẽ theo sát phía sau.

Không cần lo lắng có người thông tin mật báo, bởi vì tất cả các cô nương có mặt đều bị tên trấn trưởng này đốt giết cướp đoạt.

Đều không được sự đồng ý của các cô nương và cha mẹ họ, thậm chí có vài cô nương đang đi trên đường thì bị đánh thuốc mê bắt đi.

Nói cho hay thì là làm tiểu thiếp của trấn trưởng, nhưng thực tế là đồ vật để thỏa mãn tâm lý hành hạ của trấn trưởng.

Thiết Quải Lý lay động Tam Sinh Thạch trong tay, thi pháp đóng băng mặt hồ, khiến những con cá sấu vốn đang rục rịch dưới mặt hồ bị mắc kẹt dưới đáy hồ không thể thoát ra.

Sau đó để các cô nương bay lên chiếc đấu bồng, lợi dụng đêm tối và ánh trăng mà thoát khỏi đình giữa hồ.

Nhưng khi cô nương cuối cùng chạy ra giữa hồ thì lại bị trấn trưởng phát hiện.

Té ra tên trấn trưởng này cũng là một tu tiên chi nhân, linh lực không hề thấp.

Hắn lập tức chặn cô nương đang chạy trốn.

“Ai cho ngươi gan mà dám chạy ra khỏi đình giữa hồ này?

Ta chẳng phải đã khuyên ngươi đừng chạy trốn rồi sao?" Ngay sau đó, hắn dậm chân một cái, mặt băng tức thì vỡ nát.

Cô nương liền bị con cá sấu bắn ra khỏi hồ cắn nát bấy.

Lúc đó Thiết Quải Lý đang ở trên bờ tiếp ứng các cô nương, nhất thời không ngăn kịp trấn trưởng, đành trơ mắt nhìn cô nương rơi xuống đáy hồ, mất đi sinh mệnh.

Thiết Quải Lý lập tức giao chiến với tên trấn trưởng kia.

Trong lúc giao đấu, Thiết Quải Lý lại có chút không đỡ nổi.

Ông không hiểu vì sao một phàm nhân nhỏ bé lại có linh lực khổng lồ đến vậy.

"Chết tiệt, ta trúng kế rồi!

Hóa ra một phàm nhân lại có linh lực.

Lúc đó ta dùng Dẫn Lộ Hương đã bị hắn phát hiện rồi," Lữ Nham vô cùng hối hận vì sự sơ suất lúc đó.

Té ra một phàm nhân vậy mà lại là bán tiên chi nhân.

Nếu đã nghe lời Tào Quốc Cữu cẩn thận hơn một chút, cũng sẽ không đến nỗi để một cô nương trẻ tuổi như vậy phải chết.

Nhưng chỉ là một bán tiên, Lữ Nham và Thiết Quải Lý hai người đối phó thừa sức.

Ngoại trừ sự sơ suất ban đầu, hai người không mất nhiều thời gian liền trói trấn trưởng bằng dây trói ngũ hoa.

Lữ Nham hung hăng đá mấy cước vào tên trấn trưởng, nhưng vẫn cảm thấy chưa hả giận.

Nhưng trấn trưởng khí diễm vẫn kiêu ngạo, hắn phun ra một ngụm máu, nói với Lữ Nham và Thiết Quải Lý: "Các ngươi dám làm

ta bị thương dù chỉ một li, thúc thúc ở kinh thành của ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi đâu." Lúc này Tào Quốc Cữu vội vàng chạy đến: "Con cháu Từ gia ở kinh thành, một danh môn vọng tộc vốn hành sự khiêm tốn, vậy mà lại đang tàng trữ binh khí, luyện binh mưu phản.

Hèn chi lại để con cháu trong nhà bị phái đi biên cương xa xôi." Lúc đó, tấu lên hoàng đế: "Bảo là để con cháu trong nhà Từ Chí đi làm kiến thiết cho quốc gia, củng cố hảo cảm của hoàng đế.

Tìm một nơi xa xôi, trời cao hoàng đế xa, để tạo phản." "Hoàng đế cũng thật là, vừa nghe Từ gia nói là để làm kiến thiết, liền phong vương cho Từ Chí kia, ban thưởng bách dặm thổ địa, cho hắn ở đó thu thuế.

Thật là mắt đã già rồi." Tào Quốc Cữu lắc đầu, nói đầy vẻ hận sắt không thành thép.

Đi thôi, ta mang tên Từ Chí này đi gặp Ngao Tông xem sao.

Tham khảo ý kiến, xem có cách nào tốt hơn không.

Khi về khách sạn, nhóm Lữ Nham đã kể rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Ngao Tông.

Ngao Tông trầm tư một lát: "Vậy thì phế đi linh lực, chặt đứt linh căn của hắn, để hắn làm một kẻ tàn tật suốt đời đi." "Nếu đã coi thường bách tính dân thường, vậy thì thay đổi dung mạo của hắn, ném hắn vào con hẻm nhỏ bẩn thỉu nhất kinh thành làm tiểu quan đi.

Để hắn nếm trải sự tàn khốc khi không thể nhận lại người thân, xem thế nào mới gọi là nhân gian hiểm ác." "Chuyện Từ gia luyện binh tạo phản, cứ để hoàng đế xử lý đi.

Tào Quốc Cữu hắn có liên hệ với Tào gia.

Hãy gửi một mật tín cho Tào gia, bảo Tào gia chuẩn bị sẵn sàng

hặc tội Từ phủ, nhất định phải một kích trí mệnh." "Hơn nữa, ta thấy Từ Chí không giống như có tuệ căn bẩm sinh, mà giống như được ghép nối sau này.

Chương 473

Cho nên mới mang theo linh lực khổng lồ như vậy.

Nếu không, với cái tính ham ăn lười làm của Từ Chí, hắn nào có thể chuyên tâm tu luyện, tích lũy nhiều linh lực thuần tịnh đến thế." Nghe vậy, Hán Chung Ly hung hăng nắm lấy thất tấc của Từ Chí nói: "Ta khuyên ngươi thành thật khai ra, chuyện linh căn là thế nào.

Nếu không, ta sẽ khiến ngươi không thấy được mặt trời ngày mai." Từ Chí nói: "Các ngươi có bản lĩnh thì đi tìm đi!

Sư phụ của ta là Hà Thần ở Phúc Nguyên Trấn phía tây nam, sở hữu pháp lực vô biên.

Tương truyền ngay cả Nữ Oa cũng là bại tướng dưới tay ngài ấy.

Để ta nói cho các ngươi biết, bây giờ các ngươi đối xử với ta thế nào, ngài ấy chắc chắn sẽ báo thù cho ta.

Cứ chờ mà xem." "Vậy chuyện này trở nên có chút thú vị rồi," Ngao Tông xoa xoa tay nói.

Hắn liền phế đi linh lực của Từ Chí: "Để dụ con Hà Thần kia xuất hiện, ta cần mang Từ Chí đến Phúc Nguyên Trấn.

Ta muốn xem thử nhân vật nào mà có thể đánh bại Nữ Oa, đệ tử của ta." Chỉ thấy Chuyên Hòa vẫn luôn trốn ở góc phòng, dùng ánh mắt lén lút nhìn Từ Chí đang nằm trên đất không thể nhúc nhích.

Nàng vừa sợ hãi lại vừa cảm thấy hả hê.

Cuối cùng nàng yếu ớt hỏi: "Ta có thể đến đánh mấy cái không?

Bởi vì ta đã mất đi bát cơm kiếm sống bấy lâu, bây giờ công việc cũng mất, mẫu thân lại không còn sống được bao lâu nữa." Lữ Nham

sảng khoái đáp: "Vậy ngươi cứ đi đánh hai cái đi." Chuyên Hòa đã chuẩn bị tâm lý rất lâu, cuối cùng cũng bước tới.

Nàng định đạp mấy cái, nhưng lại nhấc chân lên rồi hạ xuống, nói: "Thôi rồi, kẻ đáng hận ắt có chỗ đáng thương.

Oan oan tương báo biết bao giờ mới dứt.

Ta không ghi mối thù này, hy vọng Từ huynh sau này có thể cải tà quy chính." Ngao Tông cùng đoàn người ngay hôm sau liền đột nhập phủ trấn trưởng.

Tài sản của trấn trưởng toàn bộ được phân phát cho bách tính dân thường, để họ có thể sống tốt hơn, đồng thời thông báo triều đình bổ nhiệm một vị phụ mẫu quan mới nhậm chức ở biên cương.

Cứ như vậy, đoàn người mang theo Từ Chí, cùng xuất phát đi Phúc Nguyên Trấn.

Tuy Phúc Nguyên Trấn ở tận cực tây nam, nhưng không ngăn được mọi người đều là thần tiên, ai cũng có pháp khí riêng.

Chẳng mấy ngày đã đến Phúc Nguyên Trấn.

Phúc Nguyên Trấn không như cái tên của nó, đất đai màu mỡ, bách tính an cư lạc nghiệp.

Trái lại, nó càng hoang tàn hơn.

Còn hoang vu hơn cả thị trấn sa mạc mà Ngao Tông cùng đoàn người đã đi qua trước đó.

Chuyên Hòa vô cùng không tin, nàng dụi dụi mắt nói với mọi người: "Phúc Nguyên Trấn tuy không giàu có, nhưng mà mọi người đều có thể ăn no mặc ấm." "Vì sao bây giờ đất đai không có ai cày cấy, ngay cả trên đường cũng không có ai đi lại?

Chẳng lẽ đã trở thành thành hoang rồi sao?" Ngao Tông đáp: "Cứ

để ta đi vào xem xét tình hình rồi sẽ rõ." Trên đường lác đác vài người hành hương y phục lam lũ đang cúi đầu, lặng lẽ đi.

Biểu cảm của mọi người đều đờ đẫn, thống khổ.

Chuyên Hòa chặn lại mấy người hành hương kia: "A bá, con là Chuyên Hòa đây, ngài còn nhớ con không?

Vì sao Phúc Nguyên Trấn lại thành ra thế này?" Một lão giả trong số những người hành hương thấy Chuyên Hòa liền hoảng sợ nói: "A Hòa!

Con mau quay về đi, mau đi đi, nhân lúc bọn chúng chưa phát hiện.

Các cô nương trẻ tuổi trong thôn đều bị Hà Thần bắt đi để phụng sự Hà Thần rồi." Lão giả vội vàng đẩy Chuyên Hòa ra ngoài thôn: "Mau đi đi, đừng ở lại đây nữa.

Chậm một chút bị bọn áo đen phát hiện thì mọi người đều chỉ có thể ôm cái chết." Trương Quả Lão kéo lão giả lại: "Vị huynh đài, ta thấy tuổi của ngài cũng xấp xỉ ta.

Ta có thể tìm một nơi kín đáo để nói chuyện về những gì đã xảy ra với trấn này được không?

Các vị ở đây đều là tu tiên giả.

Nếu ngài bằng lòng kể rõ mọi chuyện cho ta, nói không chừng ta có cách tốt để giúp ngài thoát khỏi cảnh khốn cùng này." "Làm gì có cách nào chứ?

Cái trấn này sớm đã không còn hy vọng rồi, ai!

Thôi được rồi, nếu các vị không chịu rời đi, vậy thì đi theo ta vậy." Lão giả đáp.

Lão giả bước đi loạng choạng dẫn Ngao Tông cùng đoàn người về chỗ ở của mình.

Nhưng không, lão giả càng đi càng xa, đi ra khỏi thôn làng, vào trong rừng cây, rồi lật một đống đất lên: "Vào đi, nhà ta đó." Nơi đó đâu phải là chỗ ở chứ?

Rõ ràng là một cái hang động dưới lòng đất, chỉ có thể miễn cưỡng chứa được một mình a bá cư trú.

Giống như thân thể chín thước thẳng tắp của Ngao Tông đứng trong hang động thì đầu sẽ ở ngoài động.

Không còn cách nào khác, Ngao Tông cùng đoàn người chỉ đành thi pháp thu nhỏ thể hình.

Cứ như vậy tám người mới miễn cưỡng chen vào trong hang động.

Lão giả vô cùng kinh ngạc khi Ngao Tông và những người khác có thể thu nhỏ thể hình, nói: "Lão phu ta sống bấy nhiêu năm, vẫn luôn nghĩ thần tiên thực ra đều là chuyện hư vô.

Không ngờ trước khi chết lại có thể gặp lại thần tiên một lần, cũng coi như là có phúc khí rồi.

Hy vọng các vị thần tiên có thể mang phúc khí tốt lành đến cho Phúc Nguyên Trấn." Sau đó lão giả giới thiệu: "Mọi người cứ gọi ta là Lý bá.

Ta là người bản địa sinh ra và lớn lên ở Phúc Nguyên Trấn này, ngay cả Chuyên Hòa cũng do ta nhìn lớn lên." "Phúc Nguyên Trấn nhiều năm nay vẫn là một thị trấn nhỏ có dân phong khá thuần phác, mọi người đều khá hòa thiện.

Tuy không giàu có, nhưng cuộc sống cũng tạm ổn.

Từ khi thay đổi một vị Hà Thần năm năm trước, tình hình đã khác hẳn." "Thay đổi một vị Hà Thần nghĩa là sao?

Chẳng lẽ nơi đây vẫn luôn có tập quán tế bái Hà Thần sao?" Hà Tiên Cô tò mò hỏi.

Mọi người đối với việc thôn làng này có tục tế bái Hà Thần thực ra đã sớm không lạ gì.

Thế gian rộng lớn, có một số nơi quá xa xôi, Thổ Địa Thần có thể không thể quán xuyến hết.

Mọi người sẽ tế bái yêu quái khá nổi danh ở địa phương.

Chỉ cần những yêu quái này một lòng hướng đạo, hưởng hương hỏa của bách tính thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Trái lại còn giúp ích rất lớn cho việc tu tiên đắc đạo của những yêu quái đó." Chuyên Hòa bổ sung: "Ta vẫn luôn có tập quán tế bái Hà Thần của Phúc Nguyên Hà.

Đại hội tế tự cũng không đặc biệt long trọng, chỉ là mọi người đều sẽ lấy ra một số vật phẩm trân tàng trong nhà để tế bái Hà Thần.

Hà Thần cũng không đòi hỏi đồ tế bái của mọi người, mỗi khi tế bái xong, Hà Thần đều sẽ hạ ý chỉ cho mọi người mang về." "Hà Thần trước kia đều nói mọi người chỉ cần tấm lòng, hưởng chút hương hỏa là đủ rồi.

Nhưng từ khi Phúc Nguyên Hà xảy ra hồng thủy năm năm trước, thiên lôi đánh suốt ba ngày, mọi người đều cho rằng yêu quái trong Phúc Nguyên Hà đang đánh nhau." "Năm đó, toàn bộ mùa màng đều bị ngập úng chết.

Sau đó, Hà Thần của Phúc Nguyên Hà đã thay đổi.

Từ chỗ không đòi hỏi đồ vật của mọi người, bây giờ lại cưỡng chế yêu cầu bách tính cúng tế vật phẩm chỉ định.

Chương 474

Nếu không cúng thì sẽ bắt đi trẻ nhỏ.” “Ban đầu mọi người đều có thể cung cấp những vật phẩm mà Hà Thần cần.

Nhưng dần dần Hà Thần càng lúc càng quá đáng, thứ đòi hỏi càng lúc càng quý giá, và càng lúc càng thường xuyên.

Từ chỗ một năm cúng một lần, bây giờ mỗi tháng phải cúng tế một lần vật phẩm.” “Mọi người thực sự không thể cung cấp được nữa, khẩn cầu Hà Thần có thể khoan dung thêm mấy tháng.

Nhưng Hà Thần đã từ chối lời thỉnh cầu của mọi người, và từ tối hôm đó, liên tục xảy ra chuyện trẻ con bị mất tích.” “Chẳng bao lâu, dị tượng từ trời giáng xuống.

Hà Thần muốn xây Thông Thiên Tháp, dùng để đăng tiên, bắt đầu cưỡng ép bắt đi thanh niên lao động.

Nếu không cung cấp người thì cần phải cúng tế những vật phẩm vô cùng quý giá để thỏa mãn nhu cầu của Hà Thần.” “Bây giờ tất cả lao động trong thôn đều bị kéo đến phía đông thôn để xây Thông Thiên Tháp.

Ngay cả những người già yếu bệnh tật như ta cũng không thoát khỏi.” “Từ một tháng trước đã yêu cầu ta phải đi đào cát trong sông, dùng để xây Thông Thiên Tháp.

Nghe nói Hà Thần muốn xây tượng người để lưu truyền trăm đời.” Lữ Nham tức giận đấm xuống sàn: “Làm gì có chuyện này!

Chưa từng thấy yêu quái nào kiêu căng đến thế.

Bây giờ những yêu quái có năng lực đều bị Hồng Trạch gọi về, xây dựng lại vùng đất mặt trời mọc.

Vậy mà lại có một yêu quái dám làm càn gây họa nhân gian, đúng là bại loại của yêu tộc!" Ngao Tông hỏi: "Vậy a bá vì sao lại ở dưới lòng đất mà không chọn ở trong thôn?

Ta thấy trong thôn có rất nhiều nhà bỏ trống." "Là vì Hà Thần đó có yêu cầu kỳ quái: 'Những phàm nhân các ngươi không xứng sống trên mặt đất.

Các ngươi phải toàn bộ sống dưới lòng đất.' Như ta đã nhờ Vương Khoan giúp ta xây cái hang này." "Thằng bé đó, từ khi giúp ta đào xong cái hang này, đã bị cưỡng chế gọi đi xây Thông Thiên Tháp.

Cũng không biết bây giờ ra sao rồi.

Nghe nói có không ít thanh niên vì ngày đêm xây cái Thông Thiên Tháp chết tiệt đó mà kiệt sức chết rồi." "Cảnh tượng thi thể vô cùng kinh hoàng.

Những thanh niên đã chết đó không được chôn cất tử tế, mà bị vứt bừa bãi vào cái hố lớn do Hà Thần đào.

Bây giờ đều bị dân làng gọi là Vạn Nhân Khanh.

Có lẽ phải chết thêm bách tính của ta nữa, mới lấp đầy cái hố đó mất." "Không nói nhiều nữa, thời gian cũng không còn sớm.

Ta cần lợi dụng trời tối đi đào cát dưới sông.

Hà Thần ban đêm không nghỉ ngơi, đi đào cát lúc này sẽ không ảnh hưởng đến giờ giấc.

Ban ngày khi hắn ngủ thì những dân thường như ta bị nghiêm cấm đến gần Phúc Nguyên Hà để quấy rầy." Dứt lời, Lý bá định ra khỏi hang động, nhưng lại bị Ngao Tông một tay ngăn lại.

"Từ tối nay trở đi, a bá không cần phải ra bờ sông nữa.

Để ta đi thay.

A bá cũng đã lớn tuổi rồi, hãy nghỉ ngơi sớm đi." "Loại việc nặng nhọc này hợp với người trẻ tuổi như chúng ta hơn.

Vả lại, trời tối e rằng bọn giám công cũng không biết là ai.

Chỉ cần số người đủ là được chứ gì?" Lý bá do dự nói: "Theo lý thì đúng là như vậy, nhưng đi rồi thì sao chứ?

Nếu bị phát hiện thì đều phải ở lại làm khổ lực cho Hà Thần kia.

Chi bằng nhân lúc bọn áo đen chưa phát hiện, sớm ngày rời đi thôi.

Cái Phúc Nguyên Trấn này ta không muốn để người trẻ tuổi nào đặt chân vào nữa." "Không sợ chúng ta đông người sức mạnh lớn sao?

Ta mới không tin một Hà Thần lại lợi hại đến mức có thể đánh bại Ngao Tông nhà ta.

Tuy Ngao Tông không dễ dàng động võ, nhưng từ trận chiến với Đào Ngột lần trước, Lữ Nham đã biết Ngao Tông là một nhân vật lợi hại.

Ngay cả Thượng Cổ Hung Thú cũng có thể bị đánh bại, huống chi chỉ là một yêu quái chưa thành tiên kia chứ?" Lữ Nham đáp.

Cưỡng ép giữ a bá lại, ngay sau đó Ngao Tông lên tiếng: "Mọi người đều đeo mặt nạ, lén lút tiềm nhập chỗ ở của Hà Thần.

Ta muốn xem thử vị Hà Thần lợi hại kia rốt cuộc là thần thánh phương nào." Mọi người đều ngầm hiểu, đeo mặt nạ, thay đổi khí tức, giảm cảm giác tồn tại của mình xuống thấp nhất, rồi đi theo chỉ dẫn của a bá đến bờ sông.

Giả trang phàm nhân đào cát ở bờ sông, quả nhiên ở bờ sông có mấy tên áo đen đang hung thần ác sát chỉ huy phụ nữ, trẻ em và a bá lao động.

Những kẻ áo đen này trong tay cầm roi đen thô.

Trông thấy những người dân thường kia động tác chậm chạp một chút, liền hung hăng quất vào người họ, không chút nể nang cũng không có chút lòng trắc ẩn nào đối với những người già yếu, bệnh tật, trẻ nhỏ.

Lữ Nham nhất thời không đành lòng muốn tiến lên ngăn cản hành động của bọn áo đen, nhưng lại bị Ngao Tông cản lại.

"Nhẫn một lúc biển rộng trời cao.

Ta trước hãy đứng yên quan sát biến hóa, xem rốt cuộc là chuyện gì?" Lữ Nham đã rút kinh nghiệm từ lần trước ở phủ Từ Chí vì nhất thời khinh địch mà dẫn đến sinh mệnh vô tội hy sinh, cho nên để tránh thêm nhiều thương vong cũng đành nhẫn nhịn.

Trương Quả Lão dùng linh lực dò xét bọn áo đen, nói với mọi người: "Đều không phải nhân loại, thậm chí cũng không phải yêu quái.

Là một đám vật phẩm không có sinh mệnh lực đang bị từng luồng linh lực thao túng." Lữ Nham thầm may mắn vì may mà không nhất thời xung động đi ngăn cản bọn áo đen kia, nếu không không những không bắt được chúng mà ngược lại còn bị Hà Thần phát giác.

Hà Tiên Cô phụ họa nói: "Ta thấy bách tính này thực ra không có lo lắng về sinh mệnh.

Đợi ta giải quyết xong Hà Thần rồi sẽ giải cứu họ.

Ta sẽ cho Ngao mấy thang thuốc, thân thể sẽ nhanh chóng hồi phục." Ngao Tông cùng đoàn người lợi dụng ánh trăng đi đến Thông Thiên Tháp xem thử những thanh niên kia rốt cuộc thế nào.

Té ra tình hình bên Thông Thiên Tháp còn tệ hơn tình hình ở Phúc Nguyên Hà.

Gần ngàn thanh niên, vậy mà không một ai có cơ thể lành lặn.

Có vài người bị què chân, cổ tay cũng đang khiêng đá xây Thông Thiên Tháp.

Đứng trên tháp cao gần trăm mét, vậy mà không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào.

Có vài thanh niên hiển nhiên vì quá mệt mỏi mà đứng không vững, chỉ cần lơ là một chút là sẽ ngã từ trên tháp xuống.

Khi sắp rơi xuống đất biến thành một bãi bùn nhão, Ngao Tông ra tay, lặng lẽ đặt họ xuống đất, không kinh động Hà Thần.

Những thanh niên vốn tưởng mình đã chết chắc, thấy mình từ trên cao tháp rơi xuống mà không hề hấn gì, trong lòng nảy sinh cảm kích, liền bái về phía đông, dường như cảm tạ thần linh chiếu cố.

Trong hệ thống của Ngao Tông, điểm tích phân vì làm việc thiện lại tăng thêm vài điểm nhờ lần ra tay nhỏ này.

Sau đó lại đến Vạn Nhân Khanh.

Vạn Nhân Khanh thực ra không lớn, nhưng rất sâu.

Hà Tiên Cô tỉ mỉ xem xét tình hình bên trong, tức thì vô cùng phẫn nộ, tức giận nói: "Bên trong thậm chí có rất nhiều người chưa tắt thở, bị ném vào hố bẩn thỉu, để mặc sống chết.

Yêu quái dựa vào đâu mà coi thường con người đến vậy?

Yêu quái này cũng quá tội ác tày trời rồi!" Ngao Tông cùng đoàn người lại lặng lẽ vận chuyển những người còn sống bên trong ra ngoài, tìm một căn nhà không người ở, an trí họ ổn thỏa rồi dặn dò Hà Tiên Cô chăm sóc tốt cho họ ở đó.

Chương 475

Để tránh bị bọn áo đen phát hiện, họ đã thiết lập chú ẩn thân cho căn nhà đó.

Ngoại trừ Ngao Tông cùng đoàn người biết sự tồn tại của căn nhà này, những người khác đều không thể dò tìm vị trí của nó.

Ngao Tông tìm một thanh niên vẫn còn thần trí tỉnh táo hỏi: "Ngươi đã từng xuống phủ đệ Hà Thần dưới đáy sông chưa?

Cấu trúc cụ thể thế nào?

Ngươi có biết những đứa trẻ trong thôn bị bắt đi ở đâu không?" Thanh niên khó xử nói: "Vị ân nhân, ngài còn chưa hỏi tên của ta.

Ta tên là Vương Khoan, xin hỏi ân nhân họ gì tên gì?

Sau này có cơ hội ta nhất định sẽ báo đáp ngài." "Chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.

Mau trả lời câu hỏi của ta đi.

Trả lời sớm một giây, ta liền có thể tìm ra và cứu những đứa trẻ kia." Nghe Ngao Tông trả lời, Vương Khoan cũng lắp bắp nói: "Chỗ ở của Hà Thần ta cũng đã xuống vài lần.

Vì đa số thanh niên trong thôn ta đều có khả năng bơi lội khá tốt, Hà Thần thỉnh thoảng sẽ bảo chúng ta bơi xuống đáy sông, mang thức ăn cho ngài ấy.

Điều khiến ta hiếu kỳ là dưới đáy sông có hai căn nhà giống hệt nhau, nhưng căn nhà bên phải quanh năm không mở, dường như không có ai ở.

Hiện tại Hà Thần đang ở căn phủ đệ bên trái." "Ân nhân muốn

xuống sông xem tình hình sao?

Vậy phải cẩn thận đấy nhé, đừng vào nhầm nhà.

Nhưng cụ thể những đứa trẻ ở đâu thì ta thực sự không biết.

Hà Thần giấu những đứa trẻ đó rất kỹ.

Ta đã xuống mấy lần cũng không tìm thấy chúng.

Bởi vì trước đây ta cũng từng lén lút đưa một hai đứa trẻ ra ngoài, nhưng đều không có cách nào tìm thấy." "Nghe nói ngày mai là ngày ta định kỳ đưa thức ăn cho Hà Thần.

Bọn áo đen sẽ mở đường đến thần cung dưới đáy sông.

Ân nhân có thể giả trang thành ta để đưa thức ăn cho Hà Thần." "Như vậy có thể lén lút tiềm nhập xem xét tình hình cụ thể, hy vọng có thể một mẻ tóm gọn Hà Thần." "Nếu có thể, xin hãy giúp ta tìm kiếm vị Hà Thần ban đầu được không?

Dù sao vị Hà Thần cũ thực sự đã bảo hộ thôn ta gần trăm năm mưa thuận gió hòa." "Hiện tại mọi người đều bàn tán rằng Hà Thần mới đã giết chết Hà Thần cũ.

Nhưng ta tin Hà Thần cũ vẫn còn sống.

Nhưng dù cuối cùng Hà Thần cũ sống chết ra sao, ta cũng muốn tìm lại tung tích của Hà Thần cũ, để tế bái.

Xin đa tạ các vị ân công." Chờ đến ngày thứ hai, Ngao Tông cùng đoàn người giả trang thành dân làng Phúc Nguyên Trấn, mang thức ăn dâng lên Hà Thần.

Thực ra cũng không hẳn là thức ăn.

Bởi vì bản thân thôn làng này không có lương thực.

Toàn bộ là dược liệu mà một số thanh niên từng làm thợ săn ở

Phúc Nguyên Trấn đã ngàn dặm xa xôi đi vào thâm sơn hái về.

Những dược liệu này vừa mới hái không lâu, thậm chí còn phảng phất hơi ẩm ướt và mùi đất tươi.

Dân làng Vương Liệt Hổ khi dâng những dược liệu này, vẻ mặt đau lòng nói: "Ở đây tùy tiện một củ nhân sâm cũng đủ cho nhà ta ăn uống no đủ hơn một năm." "Cha mẹ ta đều cảm thấy đi vào núi quá nguy hiểm.

Dựa vào cày cấy tuy cực khổ một chút cũng có thể sống những ngày ấm no, nhưng trong ruộng không có lương thực, động vật nhỏ gần núi sớm đã bị ta săn bắt hết rồi." "Tên yêu quái đó khẩu vị càng lúc càng lớn, đồ ăn chay gần thôn không thể thỏa mãn hắn.

Hắn bắt đầu đòi hỏi dược liệu quý hiếm và thịt.

Không ít thanh niên trong thôn thậm chí còn chưa thành niên đã bị tên yêu quái đó gọi đi vào thâm sơn làm thợ săn." "Em trai ta mới mười bốn tuổi, thậm chí còn chưa cao đến cây thương.

Vậy mà bị bọn áo đen cưỡng chế yêu cầu đi săn bắt, chưa từng thấy vài lần mãnh cầm." "Có một lần khi đang hái thuốc trên núi thì bị hổ tấn công.

Ta cứu kịp thời nhưng cũng bị hổ cắn trọng thương.

Hôm nay em ấy lại bị sốt cao, không biết đứa em trai khổ mệnh của ta còn sống được bao lâu." Lữ Nham nói với Vương Liệt Hổ: "Em trai ngươi tên gì?

Hiện tại đang ở đâu?" "Ở đây ta có một y giả, y thuật vô cùng cao minh.

Ngươi nói cho ta vị trí, ta sẽ bảo y giả đó đi cứu em trai ngươi, hy vọng bây giờ vẫn còn kịp." Vương Liệt Hổ vốn chỉ tuyệt vọng than thở một câu, vậy mà lại gặp được chuyển cơ.

Hắn kích động quỳ xuống, nắm lấy tay Lữ Nham: “Ân nhân, cầu ngài cứu lấy em trai ta!

Em trai ta tên là Vương Cầu Tri.

Mười tám đời tổ tông nhà ta đều là nông dân.” “Em trai ta tuy gầy yếu, nhưng lại có chút thiên phú đọc sách.

Người nhà đều hy vọng nó có thể đọc sách nhiều hơn, không cầu thi đỗ công danh, ít nhất sau này có thể làm thầy khai tâm cho trẻ con trong thôn, thay đổi tình cảnh bùn lầy của gia đình ta.” Hiện tại em ấy được giao cho Lý bá chăm sóc.

Lý bá là một lương y được mọi người trong thôn ta công nhận là người rất cẩn thận.

Sau đó Vương Liệt Hổ xé rách y phục của mình, từ lớp lót bên trong y phục lấy ra một củ nhân sâm nhỏ xíu gầy guộc.

Hai tay run rẩy đưa cho Lữ Nham: “Hai ngày trước ta tìm thấy mầm nhân sâm này bên vách đá.

A bá nói em trai ta hiện tại hoàn toàn nhờ nhân sâm này mà giữ được mạng.

Tuy củ nhân sâm này chỉ bé xíu thôi, nhưng hy vọng có thể giúp ích cho bệnh tình của em trai ta.” Sau đó hắn nói với những dân làng đi cùng: “Thật sự xin lỗi các vị, ta không ngờ mình lại lén lút giấu một củ nhân sâm.

Chỉ là em trai ta thật sự không còn sống được bao lâu nữa, hiện tại đang nhờ mầm nhân sâm này mà giữ được mạng.

Đại ân đại đức của các vị Vương mỗ này sẽ ghi nhớ trong lòng.” Sau đó hắn dập đầu một cái thật mạnh trước mặt dân làng.

Dân làng thì vẻ mặt khoan dung nhìn Vương Liệt Hổ: “Sớm đã

biết thằng ranh này lén lút giấu củ nhân sâm nhỏ rồi, chỉ là chúng ta không muốn nói thôi.” “Xem cái củ nhân sâm nhỏ mà ngươi giấu so với những dược liệu ta đưa cho tên yêu quái kia thì quả là nhỏ như hạt vừng so với quả dưa hấu.

E rằng tên yêu quái đó có nhận cũng chỉ vứt đi thôi.” “Chúng ta đều là huynh đệ tốt lớn lên cùng nhau, có gì mà không tiện chứ?

Có thể giúp thì giúp thôi.

Hơn nữa, em trai ngươi chẳng phải cũng là em trai của chúng ta sao?” Một tráng hán thân hình vạm vỡ, một tay kéo Vương Liệt Hổ, phủi phủi bụi trên người hắn, nói.

Lữ Nham vội vàng đáp: “Mau về nhà xem em trai ngươi đi.

Bây giờ là lúc cần ngươi nhất.

Chuyện đối phó với tên yêu quái đó cứ giao cho ta.” Ngao Tông và những người khác đã bàn bạc xong đối sách, chẳng bao lâu sau bọn áo đen liền đến.

Chỉ thấy tên áo đen đó mặt không biểu cảm kiểm tra dược liệu và thức ăn mà Ngao Tông mang đến, rồi thổi một tiếng còi màu đen.

Mặt sông vốn không gợn sóng tức thì tách ra làm hai, lộ ra lòng sông bằng phẳng.

Ngao Tông và những người khác dựa theo lời dặn của Vương Liệt Hổ, thuần thục khiêng thức ăn và dược liệu đi vào lòng sông.

Trương Quả Lão dùng mật ngữ, lặng lẽ hỏi Ngao Tông: “Cái còi màu đen đó trông có vẻ lợi hại.

Chương 476

Ta thành tiên muộn, kiến thức cũng không nhiều.

Xin hỏi Ngao Tông, cái còi đó là của nơi nào vậy?" Ngao Tông vẻ mặt trầm tĩnh đáp Trương Quả Lão: "Là của Đông Hải Long Cung, dùng để trấn định hồng thủy.

Cái còi này có thể ra lệnh cho bách dặm sông nước." "Lại là đồ của Đông Hải Long Cung.

Đông Hải Long Vương rốt cuộc lại đang mưu tính chuyện quỷ quái gì?

Ngao Tông trăm mối không hiểu.

Một ngày nào đó có cơ hội nhất định phải liên lạc với người bí ẩn của Đông Hải Long Cung, hỏi thăm tình hình gần đây của Long Cung." Đông Hải Long Vương hoang đản không kiềm chế, nhưng không phải là kẻ hào phóng tùy tiện cho người khác đồ vật.

Hiện tại bảo vật Đông Hải Long Cung đã xuất thế mấy lần, Đông Hải Long Vương rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

Ngao Tông cùng đoàn người đi dọc theo đường hầm một lúc lâu.

Cuối đường hầm ẩn hiện ánh đèn yếu ớt, kèm theo tiếng nữ ca nhẹ nhàng, nghe lâu khiến thần kinh cũng thư giãn.

Tào Quốc Cữu đắm chìm trong tiếng ca ngọt ngào không thể thoát ra, thậm chí còn lấy ngọc địch mang theo bên mình ra hòa tấu cùng tiếng ca đó.

Lữ Nham nhất thời hứng khởi, vậy mà rút kiếm theo tiếng ngọc địch và tiếng ca mà múa.

Theo tiếng hát hòa cùng tiếng sáo của ba người, trong hang động bay lượn rất nhiều hạt sáng lấp lánh.

Trương Quả Lão nhẹ nhàng nâng tay, một hạt sáng dừng lại trên đầu ngón tay Trương Quả Lão.

Trương Quả Lão nheo mắt lại nhìn kỹ, hóa ra là những con vi khuẩn nhỏ toàn thân phát sáng.

Những con vi khuẩn nhỏ linh động nhảy nhót trên đầu ngón tay Trương Quả Lão.

Dần dần, trên người Trương Quả Lão tụ tập càng lúc càng nhiều vi khuẩn nhỏ, chúng bập bềnh theo tiếng ca.

Hán Chung Ly thấy cảnh tượng mỹ diệu như vậy, liền lấy ra bút vẽ Mã Lương đã trân tàng nhiều năm, ghi lại cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, một bàn tay ghì chặt lên vai Hán Chung Ly, trầm giọng nói: "Tỉnh táo lại một chút, chúng ta đã trúng kế rồi." Hán Chung Ly như thể bị một trận mưa lớn dội ướt toàn thân, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Đúng vậy!

Mục đích của chúng ta ở đây không phải là tìm kiếm bí cảnh.

Một con đường vốn để vận chuyển thức ăn vì sao lại có tiếng ca và sinh vật phát sáng tồn tại chứ?" Nhưng ngay khoảnh khắc tiếng ca truyền đến, mọi người đều bị tê liệt, không hề cảm thấy chút dị thường nào, chỉ có Ngao Tông vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Ngao Tông thực ra chưa từng rơi vào huyễn cảnh.

Ngay từ khoảnh khắc tiếng ca vang lên, hắn đã biết mình trúng kế rồi.

Sở dĩ chậm chạp không nói cho mọi người, là vì hắn muốn biết chủ nhân của cái bẫy này muốn làm gì.

Bởi vậy, khi mọi người đắm chìm trong cái bẫy tuyệt đẹp đó, Ngao Tông đã đi đến cuối đường hầm, phát hiện sở dĩ có tiếng ca tuyệt đẹp là vì có một con nhân ngư bị trói trong bể nước, bị cưỡng ép yêu cầu hát, nếu không sẽ không được cho thức ăn.

Nhân ngư nói với Ngao Tông: "Ta bị một quái vật khổng lồ nuốt vào bụng.

Đến khi tỉnh lại thì bị trói trong bể, không thể nhúc nhích được nữa.

Nếu không hát, bọn áo đen sẽ để ta chết đói ở đây." Ngoại trừ mỗi ngày khi ăn sẽ có một nhân ngư khác thay thế hát, ngoài ra thì lúc nào cũng cần hát để mê hoặc những người đi vào đường hầm này.

Hai nhân ngư này đều thuộc tộc nhân ngư Tây Hải, vốn là a tử tộc nhân.

Ngao Tông nói: "Hiện tại Tây Hải không an toàn.

Sau khi ta thả các ngươi ra, hãy bơi theo hướng ta chỉ dẫn về Minh Giới.

Đến lúc đó sẽ có tiền bối tộc nhân ngư tiếp ứng." Ngao Tông ban tặng nhân ngư rồi cho hai người, mỗi người một viên Đại Bổ Hoàn linh lực tự chế, có thể trong thời gian ngắn nâng cao giới hạn linh lực tối cao của cảnh giới người sử dụng.

Tuy thời gian không dài, nhưng đối với tác chiến ngắn hạn và tình huống khẩn cấp thì thực sự vô cùng hữu dụng.

Nhân ngư hướng Ngao Tông xin lỗi, rồi nói với Ngao Tông: "Vị ân nhân, ta tên là Lam Trân, còn huynh đệ của ta tên là Phấn Nhan Vĩ.

Hai chúng ta bị trói, trên người không mang theo thứ gì tốt để báo đáp ân công." "Ta xin tặng ân công vảy cá.

Ân công dựa vào tín vật này, thấy vảy cá như thấy người.

Nếu ân công có chỗ nào cần chúng ta, Lam gia và Phấn gia chúng ta nhất định sẽ hết lòng tương trợ.

Xin hỏi ân công cao tính đại danh." "Tại hạ tên là Ngao Tông, sau này cứ gọi ta là Ngao huynh là được.

Ta ở Minh Giới có chút thực lực.

Nếu gia tộc của ngươi có cần gì, có thể tìm Tử Sương.

Nếu ta có thể giúp, ta cũng sẽ giúp." Ngao Tông đáp.

Ngay sau đó liền mở Định Giới Miêu, đưa Lam Trân và Phấn Nhan Vĩ đi.

Nếu không phải Ngao Tông đã đưa hai nhân ngư này đi, e rằng Trương Quả Lão cũng không dễ dàng tỉnh táo như vậy.

"Ta đoán trong những con vi khuẩn nhỏ phát sáng kia, có thành phần gây mê hoặc.

Xem Lữ Nham và Hán Chung Ly đắm chìm không thể thoát ra kìa.

Ta đoán khi ta vừa bước vào đường hầm, chủ nhân của cái bẫy này đã phát hiện ta không phải phàm nhân." "Nhưng cũng không biết có dụng ý gì.

Ta thấy hắn nhốt ta ở đây, cũng không có ý làm hại ta.

Vừa nãy khi ta đưa hai nhân ngư ra ngoài, cũng không cảm thấy có bất kỳ hạn chế nào." "Nhưng dù sao đi nữa, ta đoán chủ nhân của cái bẫy này cũng sắp xuất hiện rồi." Không nằm ngoài dự đoán, lời Ngao Tông vừa dứt, toàn bộ đường hầm tức thì trời đất quay cuồng.

Ngao Tông và những người khác bị đường hầm dựng đứng đưa vào một hố đen sâu không thấy đáy.

Trong hố đen có một giọng nói già nua, nói với Ngao Tông và những người khác: "Mau đi đi, nơi đây quá nguy hiểm rồi, không phải chuyện mà những người trẻ tuổi các ngươi có thể giải quyết được." Ngao Tông vốn gan dạ cẩn trọng, theo tiếng nói bước thêm mấy bước về phía trước, nhờ vào U Minh Tử Đồng.

Hắn nhìn thấy giọng nói già nua đó phát ra từ một lão nhân tứ chi và đầu lâu đều bị trói chặt.

Ngao Tông tạm dừng, nói với lão nhân: "Nếu ta không đi thì sao?" Chỉ thấy lão nhân không ngẩng đầu lên, ha hả cười mấy tiếng rồi nói với giọng tang thương: "Nếu ngươi không đi nữa, kết cục sẽ giống như ta, vĩnh sinh vĩnh thế bị nhốt trong cái hang động không thấy mặt trời này, không biết thời gian trôi qua, không ngửi thấy hương hoa, không nhìn thấy màu sắc bầu trời." "Ta thấy ngươi không phải phàm nhân, hơn nữa trên người lại được chính đạo quang mang bao phủ, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Hà tất phải không biết sống chết, cố chấp xông vào hang hổ sào sói chứ?" "Chi bằng thế này, ta đưa ngươi ra ngoài.

Ngươi giúp ta đi tìm một người, vậy thì chuyện này sẽ có chuyển cơ." "Ngươi muốn tìm vị thần thánh nào?

Ta muốn nghe xem vị thần thánh nào có thể giải quyết được chuyện yêu quái vượt Thiên Giới, Thần Giới, tự ý xây dựng Thông Thiên Tháp đại sự này." "Minh Tộc Chi Vương Minh Giới, Ngao Tông!

Vị đó mới thật sự là Sử Tiền Đại Năng.

Một mình ngài ấy liền có thể phiên vân phúc vũ, xây dựng một thế kỷ mới.

Ngươi giúp ta gọi ngài ấy, giúp ta nói với Ngao Tông, ta có một bí

mật kinh thiên động địa muốn nói.” Ngao Tông lúc này chấp tay sau lưng, lại ra vẻ bí ẩn: “Ta muốn nghe xem bí mật kinh thiên động địa nào có thể gọi được ta chứ?” Lão nhân nhất thời không phản ứng, nói: “Ngươi lại không phải Ngao Tông.

Chuyện này nói cho ngươi cũng không có ích gì, ngược lại còn có họa sát thân.

Chương 477

Ngươi xem ta chẳng phải đã rơi vào kết cục như thế này rồi sao?" Nói xong, lão nhân mới chợt phản ứng lại: "Ngài chính là Minh Tộc Chi Vương Ngao Tông!

Té ra một Sử Tiền Đại Năng đường đường vậy mà lại trẻ tuổi đến thế.

Quả nhiên người không thể trông mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể đong bằng đấu.

Xin vị tiền bối lượng thứ cho sự mạo phạm trước đó của ta." Không phải Ngao Tông thừa nhận mình là Minh Tộc Chi Vương, lão giả liền tin.

Khi Ngao Tông thừa nhận thân phận của mình, hắn đã phóng ra uy áp chuyên thuộc về Minh Tộc Chi Vương.

Loại uy áp bẽ nghẽ của vương giả đó không thể xem nhẹ, khiến người ta không tự chủ được mà muốn thần phục.

Trong Lục Giới, uy áp của Ngao Tông là lợi hại nhất.

Ngao Tông thi pháp biến ra một chiếc giường mềm mại để ông và Trương Quả Lão ngồi xuống nghỉ ngơi.

Còn về Lữ Nham và Hán Chung Ly, sớm đã bị những con vi khuẩn nhỏ mê hoặc đến mức không phân biệt được phương hướng.

Hai người vừa vào hang động liền bất tỉnh ngủ say, hiện tại vẫn chưa tỉnh.

"Bây giờ hãy nói cho ta nghe tình hình cụ thể đi, bao gồm cả việc Hà Thần vốn đang yên ổn vì sao lại sa sút đến mức này, và cũng nói cho ta biết tin tức kinh thiên động địa mà ngươi biết đi." "Không ngờ

ngài lại nhìn ra thân phận Hà Thần của ta.

Ta cũng mừng rỡ vì bị nhốt mấy năm nay, nhưng mấy năm nay vậy mà vẫn có người nhớ đến ta, lén lút đốt cho ta mấy nén hương hỏa." "Ta cũng nhờ vào mấy nén hương hỏa đó mới miễn cưỡng duy trì chút linh lực mỏng manh, có thể chặn các ngươi trước khi các ngươi tiến vào đường hầm thật sự." "Ngươi nhiều năm như vậy, vẫn luôn một lòng bảo hộ Phúc Nguyên Thôn, giữ cho Phúc Nguyên Thôn mưa thuận gió hòa.

Người dân đã nhận ân huệ của ngươi, tự nhiên đời đời kiếp kiếp đều sẽ cảm ân ngươi." Ngao Tông đáp.

"Bây giờ ngươi gặp nạn, tự nhiên họ cũng lo lắng.

Trước đây ta có một tiểu tử tên Vương Khoan, hắn dặn dò ta tìm vị Hà Thần cũ." "Ta tên là Nhĩ Thiều, chân thân là một con rắn hai đầu, tu hành hơn năm ngàn năm.

Gần đây vừa nhận được ý chỉ của thượng thiên, đang chuẩn bị phi thăng thành tiên.

Vốn dĩ ta cứ ngỡ, khổ tu của mình cuối cùng cũng có kết quả.

Nào ngờ một ngày trước khi ta thăng tiên, ta lại đón nhận một tin dữ trong đời." "Đệ đệ đã cùng ta chung một thân thể nhiều năm, vào tối hôm đó lại nhất quyết muốn tách khỏi nhục thân với ta.

Đệ đệ vốn ngoan ngoãn, vậy mà đột nhiên có một ngày lại trở mặt." "Ngày hôm đó ta vừa mới chịu tám mươi mốt đạo thiên lôi của Thiên Đạo, thân thể vô cùng suy yếu.

Huynh đệ ta tình cảm vốn tốt đẹp, cho nên khi chịu thiên kiếp, ta đã dùng một nửa linh lực để bảo vệ nó dưới tấm chắn tránh lôi." "Ngay khi ta vừa chịu xong thiên lôi, chuẩn bị hồi phục nghỉ ngơi, thì đứa đệ đệ ở dưới tấm chắn tránh lôi đó đột nhiên lại đánh lén ta." "Nó

bao nhiêu năm nay đều giả vờ thuận theo ta, người ca ca này.

Mục đích là một ngày nào đó vừa có thể đắc thăng tiên, lại vừa có thể tách ra khỏi ta để sử dụng thân thể riêng.

Nó đã sớm chịu đủ hai linh hồn cùng cư ngụ trong một thân thể rồi." "Vấn đề này thực ra là do ta và đệ ấy đã thương lượng từ lúc ban đầu khi còn là hai con rắn nhỏ.

Ta hỏi đệ ấy có muốn cùng nhau tu luyện không, như vậy con đường thành tiên sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi với một nửa công sức, đệ ấy cũng đã đồng ý." "Sau này đệ ấy bỏ phế tu luyện, toàn bộ con đường thành tiên đều do ta dùng linh lực từng bước từng bước một mà tạo ra, ta cũng chưa từng một lời oán trách, đệ đệ của mình, chung quy vẫn phải cưng chiều." "Kết quả đêm nọ đệ ấy lại nói với ta rằng đã sớm chướng mắt việc ta làm Phúc Nguyên Trấn Thần, giúp đỡ dân làng tiêu hao linh lực, cho rằng loài người ti tiện như vậy đáng lẽ phải phục vụ yêu quái như chúng ta." "Nhưng đệ ấy nào hay chúng sinh đều bình đẳng, ta tức giận liền cãi vã với đệ ấy, nhưng linh lực của ta và đệ ấy tương đương, khí tức cũng giống nhau, trong tình trạng trọng thương ta căn bản không đánh lại, liền bị đệ ấy đánh cho bất tỉnh." "Nhưng vào khoảnh khắc ta bất tỉnh, ta đã nghe được đệ ấy đối thoại với Thiên Đạo, hỏi Thiên Đạo rằng nếu đệ ấy thay thế ca ca, đệ ấy có thể trở thành Giao Long không, trở thành Giao Long có đảm bảo đệ ấy sẽ thành Chân Long không, từ đó trở thành tân nhiệm Đông Hải Long Vương." "Lúc ấy ta nghe Thiên Đạo nói, đương nhiên không thành vấn đề, thế giới này tự nhiên ta muốn ai trở thành gì thì sẽ thành đó, giao dịch với ta là có lợi nhất." "Tuy ta nghe không nhiều, nhưng chỉ cần hai câu nói ấy ta đã biết là một âm mưu động trời.

Sở dĩ ta muốn Minh Giới Chi Vương ngài ra tay là bởi vì tứ hải đều biết, Đông Hải Long Vương và đệ ấy có mối thù không đội trời chung, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu của ta." Ngao Tông nhìn

người đàn ông tuy tứ chi và đầu lâu đều bị trói buộc, hiện tại dù lâm vào tuyệt cảnh, linh lực toàn vô, nhưng vẫn bày mưu tính kế, lợi dụng những thứ tưởng chừng nhỏ bé mà phát huy sức mạnh tuyệt đối, kiến thức và mưu kế cũng thuộc hạng nhất.

Ngao Tông thầm nghĩ đây là người có thể kết giao bằng hữu, liền hỏi: "Vậy hiện tại ngươi có kế hoạch gì?" Nhĩ Thiều đáp: "Hiện tại việc khẩn yếu nhất của ta là đoạt lại sức mạnh của mình.

Tuy năng lực của ta không xuất chúng, nhưng ta có một số kỹ năng bẩm sinh, ta có một đôi mắt có thể nhìn thấu bản chất của thế giới, đó cũng là cội nguồn sức mạnh của ta." Ngao Tông thầm nghĩ, lại có chỗ tương đồng với U Minh Tử Đồng của ta, không biết đôi mắt này có thể sánh bằng U Minh Tử Đồng của ta chăng.

"Ta có thể cảm nhận vị trí đại khái của một con mắt, nhưng ngài cũng đã thấy, hiện tại ta chẳng khác gì một phế nhân, xin ngài làm phiền giúp ta lấy về một con mắt được không?" "Phần còn lại ta có thể tự mình tìm về, đồng thời ta có thể báo cho ngài kỹ năng của Nhĩ Thuận, để ngài sau này đối phó với đệ ấy có chút chuẩn bị, đệ ấy có kỹ năng hỏa sơn, có thể trong nháy mắt khiến nước trong phạm vi mười dặm xung quanh trở nên cực kỳ nóng bỏng, như thể đang ở trong dung nham vậy." "Tuy kỹ năng này có phạm vi nhỏ, nhưng trong cận chiến vô cùng thực dụng, giống như loại yêu quái thân nước như ta đây vốn dĩ rất sợ nóng bức." "Nhĩ Thuận tuy linh lực không cao, nhưng thiên phú này của đệ ấy thực sự là gian lận, trong lần giao chiến trước, ta đã chịu thiệt thòi, bị thiêu cháy mà hiện nguyên hình." "Sau đó ta sống sờ sờ bị ép thoát khỏi nhục thể, hiện tại ngài nhìn thấy ta thực ra chỉ là một thân thể ở trạng thái linh hồn mà thôi, thật là, tu hành hơn năm nghìn năm, vậy mà đến nhục thân của mình cũng không giữ được." "Khiến Ngao Tông tiền bối chê cười rồi." Nhĩ Thiều khó khăn nói.

“Áo vận trong sinh mệnh đều là định số, kỳ ngộ cũng là khảo nghiệm, phàm là thứ đã mất đi, nhất định sẽ đón chào một bước ngoặt mới.

Đôi mắt gần nhất hiện đang được cất giấu ở đâu?” Ngao Tông hỏi.

“Ta cảm giác nó được đặt ở tận cùng sa mạc phía tây, trong một ngôi mộ của hoàng đế loài người vào thời thượng cổ.

Ngoài ra thì không còn gì nữa.

Tiền bối có thể rút đi một nửa linh hồn của ta, để ta đi theo ngài, như vậy càng gần con mắt, cảm tri của ta sẽ càng chính xác.” “Chỉ cần để lại một nửa của ta ở đây để đối phó với Nhĩ Thuận là đủ rồi.” Nhĩ Thiều nói.

“Được thôi, quá trình rút ra một nửa linh hồn vô cùng thống khổ, thức hải bị chia đôi, quá trình dung hợp sau này cũng cực kỳ gian nan.” “Hơn nữa linh hồn bị phân tách sẽ vô cùng suy yếu, trạng thái hiện tại ngay cả ánh mặt trời gay gắt cũng không thể tiếp xúc.

Huống hồ là đi đến những nơi cao ôn nóng bức như sa mạc, chỉ trong chốc lát sẽ có nguy cơ hồn phi phách tán.” Ngao Tông nhắc nhở.

“Chính như tiền bối đã nói, có khó khăn ắt có kỳ ngộ.

Muốn làm thành một việc gì đó, ắt phải trả giá.

Cái giá này ta gánh chịu được, đại sự không thành thì kiếp sau ta lại đầu thai tu luyện vậy.” “Chỉ là ta không thể để Nhĩ Thuận tùy ý lăng nhục dân làng Phúc Nguyên Trấn nữa, đã nhận hương hỏa của họ, ta phải vĩnh viễn bảo vệ ước định giữa ta và họ.” Ngao Tông nghe xong liền nói: “Vậy ta bắt đầu ngay đây.” Nói rồi, hắn lấy ra Trừu Hồn Tiên, tách linh hồn của Nhĩ Thiều, cắt linh hồn y thành những mảnh mỏng.

Quá trình cực kỳ huyết tinh, ngay cả Lữ Nham và những người khác cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Nhĩ Thiều dù đau đớn quằn quại trên mặt đất, cuối cùng đến sức nói cũng không còn, chỉ cuộn mình trong góc, nhưng không hề kêu la xin dừng lại.

Lữ Nham nhìn đống mảnh linh hồn tàn khuyết kia, nói: "Ta kính phục ngươi là một hảo hán." Mảnh linh hồn suy yếu của Nhĩ Thiều khẽ cúi đầu chào Lữ Nham, tuy là một động tác nhỏ bé, nhưng đối với một linh hồn tan nát mà nói, đã là vô cùng không dễ dàng.

"Hiện tại ta cần đặt mảnh linh hồn của y vào lò rèn để chế tạo lại, như vậy mới có thể khiến linh hồn trở nên vững chắc hơn, không như bây giờ, chỉ một trận gió cũng có thể khiến hồn phi phách tán." "Chỉ là sự thống khổ này không kém gì khi vừa bị tách linh hồn, mong rằng y có thể chịu đựng được, nếu không chịu đựng được, vậy thì sẽ trực tiếp trở thành tro tàn trong lò rèn." Mảnh linh hồn của Nhĩ Thiều chỉ sau khi nghe nói nỗi thống khổ không kém gì việc mài mòn linh hồn trên đá chiến, đã run rẩy, sau đó liền kiên định nói với Ngao Tông: "Xin tiên sinh giúp ta trọng tạo thân thể, làm phiền tiền bối rồi." Lần rèn đúc linh hồn Nhĩ Thiều này, kéo dài ròng rã ba ngày ba đêm.

Từ lò rèn thỉnh thoảng truyền ra tiếng động, chứng tỏ Nhĩ Thiều vẫn còn sống.

Hiện tại lò rèn không còn chút động tĩnh nào, Lữ Nham khẽ đẩy Thiết Quải Lý hỏi: "Nhĩ Thiều sẽ không trở thành cái đó chứ?" Lữ Nham không nói rõ, nhưng mọi người đều hiểu, ý của Lữ Nham là Nhĩ Thiều sẽ trở thành tro tàn trong lò rèn, từ đó tan biến.

Thiết Quải Lý lấy quạt bồ đánh Lữ Nham, nói: "Đánh chết cái mồm quạ đen của ngươi đi.

Người tốt tự có phúc báo, đợi thêm chút nữa, chắc chắn sẽ có tin

tức tốt.” “Được rồi.” Từ khi Nhĩ Thiều vào lò rèn, Ngao Tông chưa từng nói một lời, lúc này hắn khẽ nhấc ngón tay nói.

Chỉ thấy theo lời Ngao Tông vừa dứt, lò rèn từ từ mở ra, linh hồn Nhĩ Thiều từ bên trong lò rèn nhẹ nhàng bay ra.

Nhĩ Thiều nói với mọi người vẫn luôn lo lắng: “Các vị đã đợi lâu rồi, tại hạ mọi việc đều ổn thỏa, cảm tạ dược liệu của Ngao Tông tiền bối.

Linh hồn vốn bị trọng thương của ta, sau ba ngày ba đêm tu dưỡng đã được tẩm bổ, hiện tại tinh thần cũng tốt hơn nhiều so với ba ngày trước.” Mọi người chỉnh đốn, sửa sang lại tinh thần, chuẩn bị lên đường đi sa mạc phía tây, nhưng lúc này bên ngoài địa lao lại truyền đến tiếng động.

“Ca ca, ta khuyên huynh hãy từ bỏ chống cự, dung nhập vào thân thể của ta đi.” Nguyên là Nhĩ Thuận, mỗi tuần lại đến xem ca ca mình đã chết chưa.

Tuy Nhĩ Thuận chưa vào, nhưng giọng nói lại đầy kiêu ngạo, mang theo sự tự tin không thể che giấu.

“Những linh lực còn sót lại đó có thể dùng cho ta, chúc ta sớm ngày thành rồng.

Giống như tộc song đầu xà chúng ta bấy lâu nay vẫn bị coi là dị loại trong tộc rắn, vẫn luôn sống đơn độc.” “Dù đi đến đâu cũng bị coi là điềm xấu.

Huynh nghĩ sau khi những dân làng Phúc Nguyên Thôn mà huynh vẫn luôn bảo hộ biết được song đầu xà thì có còn tin phụng huynh nữa không?

Chẳng phải huynh cũng chưa từng nói cho họ biết chân thân của mình, cốt để giống ta đều không tin tưởng nhân loại đó sao.” “Ta liên

thủ với huynh, mượn sức mạnh của Thiên Đạo.

Thống trị Đông Hải, sau khi trở thành Đông Hải Long Vương ta thống trị nhân gian còn xa nữa sao?

Đến lúc đó ta có thể ngẩng cao đầu, ưỡn ngực trong chủng tộc từng xem thường ta." "Con cháu đời đời của ta cũng sẽ được hưởng lợi, không cần phải trốn đông trốn tây nữa, có thể lớn lên ở những nơi rộng rãi.

Mẫu thân và phụ thân đã từng mang ta khi còn thơ ấu đi khắp nơi ẩn nấp, chịu biết bao đòn roi từ nhân loại." "Chẳng lẽ huynh đã quên rồi sao?

Nếu không phải nhân loại có thành kiến, mẫu thân và phụ thân sẽ không bị nhân loại đánh chết khi đi kiếm ăn, những kẻ coi ta là điềm gở đó đã lột da thịt của cha mẹ ta bán với giá cao, ta thậm chí còn không có cơ hội liệm thi cho cha mẹ." "Nhưng huynh lại mạo hiểm lớn như vậy, một khi việc Thiên Đạo làm bị Đông Hải Long Vương biết được, chúng ta sẽ không còn xương cốt mà táng.

Chương 478

Hơn nữa, ta đã giao du với Thiên Đạo nhiều năm như vậy, phải mất gần sáu nghìn năm mới có cơ hội thành tiên." "Cái Thiên Đạo này trông có vẻ ngây thơ dễ lừa, nhưng thực chất là một tiểu nhân keo kiệt, phải bỏ ra gấp mười, trăm lần nỗ lực mới may ra được nó cân nhắc cho thu hoạch.

Thiên Đạo vốn không công bằng, muốn có được, ta cần dựa vào nỗ lực của chính mình." "Thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí.

Vì sao Thiên Đạo lại đột nhiên tìm đến huynh để thay thế Đông Hải Long Vương?

Ta đã ở trong địa lao này nhiều năm, thủy chung đều cảm thấy đây là một cạm bẫy, ta không thể để huynh bị Thiên Đạo lừa gạt." Nhĩ Thuận khinh thường cười một tiếng: "Mấy lời này ta đã nghe huynh lặp đi lặp lại bấy nhiêu năm rồi, ta nói cho huynh biết là vô dụng thôi, huynh không tin Thiên Đạo lẽ nào lại tin ta sao?

Tin những dân làng Phúc Nguyên Thôn ti tiện đó sao?

Dựa vào chút hương hỏa đó ta phải mất bao nhiêu năm mới có thể trở thành Đông Hải Long Vương chứ?" "Chỉ có huynh mới ngu xuẩn như vậy, những năm qua hao phí linh lực đi giúp đỡ.

Ta đã sớm bảo huynh đi theo Võ Đạo, đằng này lại cứ phải đi theo Chúng Sinh Đạo.

Loài người đều là sinh vật bị lợi ích thúc đẩy, một khi mất đi giá trị sẽ lại tìm chỗ dựa khác." "Nhìn xem bấy nhiêu năm huynh có tìm được chỗ dựa nào không?

Ta thì chưa từng thấy.

Dựa vào Quyền Lực Chi Nhãn và Hỏa Sơn Chi Lực của hai huynh đệ chúng ta, nếu có thể tu Võ Đạo thì đã sớm trở thành Sát Lục Thần rồi." "Căn bản không cần phải khổ sở tu luyện ở Phúc Nguyên Thôn, trở thành một Bán Tiên còn không bằng Địa Tiên, ngay cả phẩm giai trên Thiên Đình cũng không có.

Uổng công tu hành gần sáu nghìn năm, có cơ hội chi phí Bán Tiên đã là cảm ơn trời đất rồi." Ngao Tông nhân lúc hai huynh đệ đang khẩu chiến, lén lút mở Định Giới Miêu, cho các vị tiên rời khỏi địa lao.

Khi cảm nhận được các vị tiên đã ở nơi an toàn, liền thông báo cho Nhĩ Thiều biết đã đến lúc rời đi.

Nhĩ Thiều thấy thời gian không còn nhiều, liền nói với đệ đệ: "Ta khuyên huynh một câu, hãy quay đầu là bờ đi.

Nhân lúc bây giờ huynh chưa giết quá nhiều sinh linh, tu luyện lại vài vạn năm, ca ca sẽ cùng huynh, như vậy không tốt hơn sao?" Nhĩ Thuận không hề nghe lọt tai những lời đó, nói: "Loài người đều đáng chết, giết nhiều sinh vật như vậy mà không thấy trời phạt, lại cứ phải trừng phạt những yêu quái vốn dĩ tu luyện khổ sở như chúng ta." Nói rồi, y liền vươn tay hút lấy linh lực còn sót lại của ca ca.

Mảnh linh hồn vốn đã suy yếu vì bị xiềng xích giam giữ một nửa, sau khi bị Nhĩ Thuận hút đi linh lực, càng suy yếu đến mức trở thành dạng bán trong suốt.

Nhĩ Thuận thấy tình huống này đắc ý cười cười, nói với Nhĩ Thiều: "Ta xem huynh có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Theo tình hình này, hai lần tới chính là lần cuối cùng ta và huynh gặp mặt.

Cứ để huynh sống lay lắt thêm vài tháng trong địa lao đi." Sau đó,

y liền đắc ý nghênh ngang rời đi.

Nhĩ Thiều thấy Nhĩ Thuận đã đi, liền vội vàng cho mảnh linh hồn còn lại uống dược liệu tẩm bổ linh lực.

"Thiên Đạo đã ban cho đệ ấy một bảo vật có thể hấp thụ linh lực của người khác làm của riêng, khiến đệ ấy có thể hấp thụ linh lực mà không cần chuyển hóa, cũng không có tác dụng phụ nào khác.

Nhưng hạn chế duy nhất là mỗi lần hấp thụ lượng không lớn." "Cũng may mấy năm nay ta chưa từng ngừng tu luyện linh lực, nếu không đã sớm bị Nhĩ Thuận hút đến khô kiệt rồi." Nhĩ Thiều tự giễu.

"Ta phải nhanh chóng đi thôi, cần phải quay lại trước khi đệ ấy phát hiện.

Nửa linh hồn còn lại thậm chí không thể nói chuyện, dựa vào cái tính cách kiêu ngạo của đệ ấy." "Mỗi lần đều phải nói vài câu độc địa, một lần không phát hiện được, lần thứ hai ắt cũng sẽ phát hiện ra manh mối, đến lúc đó sẽ không có lợi cho ta lấy lại hoàn chỉnh Quyền Lực Chi Nhãn." Sau đó hai người liền bước vào Định Giới Miêu, tới địa điểm Ngao Tông đã định vị.

Lữ Nham và những người khác đã sớm mua sắm đầy đủ thực phẩm và y phục cần thiết ở các thị trấn lân cận, đợi Ngao Tông và mọi người tới là có thể xuất phát.

Trương Quả Lão nói: "Ta đã hỏi thăm người dân các thị trấn xung quanh về ngôi mộ vương gia nổi tiếng gần đây, đó là Tây Sở Vương Mộ.

Lúc bấy giờ, Tây Sở Vương đã tốn ròng rã ba mươi năm để xây dựng lăng mộ, mức độ tinh xảo của nó không hề kém Lăng Mộ Tần Vương, thậm chí còn vượt xa quy cách của Lăng Mộ Tần Vương." "Ta đã mời một hướng đạo địa phương dẫn chúng ta đến Tây Sở

Vương Mộ, bởi vì lăng mộ nằm sâu nhất trong sa mạc, cần một hướng đạo kinh nghiệm phong phú để dẫn đường." "Như vậy chúng ta vừa có thể tránh được phiền phức do không quen thuộc thời tiết sa mạc, lại vừa có thể đi theo lộ tuyến nhanh nhất để đến mộ địa, sớm ngày giúp Nhĩ Thiều tìm về Quyền Lực Chi Nhãn." Trong khoảng thời gian ngắn theo Ngao Tông hành tẩu, Lữ Nham đã nảy sinh sự ăn ý kinh người với Ngao Tông.

Chỉ cần Ngao Tông nói vài câu, Lữ Nham liền có thể hiểu ý Ngao Tông muốn biểu đạt, sắp xếp mọi người đâu vào đấy.

Ngao Tông nhìn cây dù đen trong tay, nói: "Sự bất nghi trì, chúng ta hiện tại xuất phát đi." Trong cây dù đen đang an trí một nửa linh hồn của Nhĩ Thiều, bởi vì linh hồn của Nhĩ Thiều không thích hợp ở dưới ánh mặt trời lâu dài, do đó Ngao Tông đã lấy từ bảo khố ra Thập Toàn Chí Âm Tán.

Hắn đặt Nhĩ Thiều an ổn vào bên trong, như vậy Nhĩ Thiều không cần tốn linh lực để đi lại bên ngoài, mà vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Người dẫn đường là một tiểu hỏa tử vô cùng trẻ tuổi và đầy sức sống, vừa thấy Ngao Tông và đoàn người liền tự động chào hỏi thân mật: "Chào các vị đại lão gia, tại hạ Lưu Hồng Y." "Từ nhỏ đã lớn lên ở thị trấn nhỏ Cách Hồ Nạp thuộc sa mạc phía tây, ta mong muốn trở thành một thương lữ hành tẩu trong sa mạc, đem những sản phẩm tốt như lông cừu và thịt bò của mình bán đi." "Sau đó lại mang những thợ thủ công giỏi và hạt giống canh tác đến Tây Bắc, để người dân sa mạc ai ai cũng được ăn cơm." "Xưa kia có một công chúa Tây Bắc chúng ta thành thân với đại vương của ta, trong của hồi môn có thợ thủ công tài giỏi, cùng với hạt giống canh tác." "Nhờ đó mà một số bách tính Tây Bắc chúng ta mới thực sự từ biệt lều bạt, xây được nhà gỗ, hiện tại ở và ngủ cũng không cần lo lắng nhà cửa bị thổi bay."

“Nhưng, ta muốn người dân sa mạc được sống tốt hơn nữa.” Tuy Tào Quốc Cữu và những người khác đã thành tiên, nhưng cũng từng có một đoạn kinh nghiệm phàm nhân sâu sắc, thấu hiểu hạt giống tốt và thợ thủ công lão luyện có thể mang lại lợi ích lớn đến mức nào cho bách tính.

Chỉ là hiện tại có quá nhiều quan viên bất tài và hủ bại, không hề để mắt đến cuộc sống khốn khổ của dân chúng, nhưng thiếu niên này lại ý thức được một điều, mọi người đều nảy sinh thiện cảm lớn với thiếu niên có hoài bão này.

“Ta có một nhóm thương lữ chuyên du tẩu phàm gian, sau khi nhiệm vụ lần này của ta kết thúc, ngươi có thể gia nhập, họ đều là hạng hiệp khách kiến thức rộng rãi, đi theo mà học hỏi thêm nhiều điều, ghi nhớ sơ tâm, tạo phúc bách tính Tây Bắc.” Ngao Tông đáp.

Ngao Tông thầm nghĩ, người kinh doanh thì nhiều vô số kể, nhưng người có đầu óc linh hoạt, kiến thức uyên bác như thế này thì không hề thiếu.

Ngao Tông vốn có trực giác nhìn người.

Trực giác của hắn mách bảo Ngao Tông rằng thiếu niên này là một tài năng có thể bồi dưỡng, lập tức liền đặt cược.

Dùng người cần phải quả quyết, Ngao Tông vẫn luôn giữ tiêu chuẩn dùng người như vậy, bất kể là Ngao Sương hay bây giờ là Lưu Hồng Y, đều bị Ngao Tông nhìn trúng và xác định là người cần bồi dưỡng.

Lưu Hồng Y quả nhiên là một người dẫn đường giỏi, có thể phân rõ đông tây nam bắc trong sa mạc rộng lớn, có thể dẫn Ngao Tông và đoàn người đến những nơi có thực vật để tiếp tế, chuyến đi sa mạc lần này diễn ra thuận lợi, tốt hơn rất nhiều so với lần trước đến thị trấn Từ Chí.

Lưu Hồng Y ngoài việc đối xử nhiệt tình và rất hiểu chuyện, thấy Ngao Tông và những người khác khí độ phi phàm, lại không hề nói rõ mục đích đến Tây Sở Vương Mộ, liền cũng đủ kiên nhẫn không hỏi thêm.

Dọc đường đi, Ngao Tông càng ngày càng có hảo cảm với Lưu Hồng Y.

Nếu không có gì bất ngờ, sau này Lưu Hồng Y nhất định có thể tạo phúc một phương.

Sau năm ngày, liền đến Tây Sở Vương Mộ nằm sâu trong sa mạc.

Đối với Tây Sở Vương Mộ, thực ra cư dân địa phương đều biết vị trí đại khái, nhưng hỏi ai đã thực sự vào bên trong, thì lại chưa từng có một ai vào, hoặc có người từng vào, nhưng lại không có ai có thể thoát ra.

Tại nơi truyền thuyết về Tây Sở Vương Mộ, Lưu Hồng Y đang chuẩn bị chào tạm biệt Ngao Tông và đoàn người.

Ngao Tông nói: "Các vị lão gia, ta xin tiễn các vị.

Tuy không biết vì sao các vị muốn tìm Tây Sở Vương Mộ, nhưng ta xin mạnh dạn khuyên các vị lão gia hãy cẩn thận trên đường đi.

Về truyền thuyết, Tây Sở Vương đã triệu tập hàng trăm vị thợ thủ công tài năng để chế tạo lăng mộ." "Và những thợ thủ công đó sau khi hoàn thành việc xây dựng lăng mộ Tây Sở Vương đều bị Tây Sở Vương ám sát, cùng Tây Sở Vương chôn cất trong lăng mộ này.

Ngôi mộ đó tích tụ gần ngàn năm oán khí, không thể xem thường.

Hồng Y biết các vị lão gia cũng có bản lĩnh lớn, nhưng xin các vị đừng lơ là chủ quan." Lữ Nham lại tò mò: "Ta khi hỏi thăm về Tây Sở Vương Lăng Mộ, vì sao lại không nghe những lời đồn này?

Tiểu tử ngươi tin tức cũng khá linh thông đó.” Lưu Hồng Y ngượng nghịu gãi đầu: “Ta cũng chỉ nghe loáng thoáng thôi ạ.” “Được rồi, ta sẽ cẩn thận.

Ngươi về nhà đi, mẫu thân ngươi lo lắng cho ngươi, tuy không nói ra, nhưng lúc ngươi ra khỏi nhà vẫn luôn đứng ở cửa nhìn ngươi đi khuất.” Lữ Nham đáp.

“Mau về đi, đừng để mẫu thân ngươi lo lắng quá lâu.” Trương Quả Lão xen vào nói.

Lưu Hồng Y: “Vâng, vậy các vị lão gia, tại hạ xin cáo từ, hẹn ngày gặp lại.” Nói rồi, liền dắt lạc đà quay đầu rời đi.

Mọi người thấy Lưu Hồng Y đã rời đi, liền bắt đầu phóng thích linh lực dò xét xung quanh, nhưng lại phát hiện bên dưới sa mạc này căn bản không có gì cả.

Tào Quốc Cữu đang định tò mò hỏi.

Ai ngờ không xa liền truyền đến tiếng cầu cứu của Lưu Hồng Y.

Ngao Tông và những người khác chỉ kịp từ xa nhìn thấy nửa thân Lưu Hồng Y đang cầu cứu, chưa kịp đến gần thì đã thấy Lưu Hồng Y bị một sinh vật không rõ trong sa mạc kéo đi mất.

Hán Chung Ly tức giận muốn đuổi theo sinh vật không rõ kia, nhưng bị Ngao Tông ngăn lại, nói: “Không cần đuổi, không kịp đâu, nó đã chạy mất rồi.” Trương Quả Lão bổ sung: “Hiện tại địch ở trong tối, tình thế như vậy không có lợi cho chúng ta đi cứu Lưu Hồng Y, chúng ta thậm chí còn không rõ sinh vật không rõ đó là gì.” “Việc cấp bách hiện tại là phải tìm lối vào Tây Sở Vương Mộ, ta đoán sinh vật không rõ này nhất định có liên hệ không nhỏ với Tây Sở Vương Mộ.” Tào Quốc Cữu nói: “Thật là nhẹ nhàng, hiện tại bên dưới sa mạc này căn bản không có kiến trúc nào, chúng ta tương đương với việc đã

mất đi thông tin về Tây Sở Vương Mộ." "Đừng vội, hiện tại tin tức chẳng phải đang ở ngay trước mắt chúng ta sao?

Bởi vì sinh vật không rõ này có liên hệ với Tây Sở Vương Mộ, vậy thì nơi nó cư trú nhất định không xa Tây Sở Vương Mộ.

Chương 479

Ta có thể theo dõi vị trí của nó, từ đó tìm ra Tây Sở Vương Mộ." Ngao Tông nói.

Không chậm trễ, Ngao Tông phóng thích Truy Tung Linh Tố, một loại sinh vật đặc hữu của Minh Giới, có thể thông qua khí tức lưu lại trên một vật phẩm nào đó mà truy tung đến ngàn dặm, chỉ cần mục tiêu trong phạm vi nghìn mét, đều có thể tìm thấy vị trí cụ thể.

Trương Quả Lão vốn là người tu luyện đan dược, thấy loại sinh vật hiếm thấy này, tổng không nhịn được muốn nghiên cứu, ngượng nghịu xen vào nói: "Tuy rằng điều này có vẻ không đúng lúc, nhưng Ngao Tông có thể chia sẻ sinh vật này cho ta không?

Ta có thể nghiên cứu để cải tiến thành vật phẩm truy tung thực dụng hơn." Ngao Tông tùy tay đưa Truy Tung Linh Tố cho Trương Quả Lão, loại sinh vật này ở Minh Giới thì bắt một nắm lớn.

Bởi vì linh lực ở Minh Giới không hề phong phú.

Cho nên bất kể là người hay sinh vật sống ở Minh Giới, đều đã diễn sinh ra phương thức sinh tồn đặc hữu, giống như Truy Tung Linh Tố ban đầu chỉ là một con bọ rùa bình thường mà thôi.

Trương Quả Lão vừa nhận Truy Tung Linh Tố, liền yêu thích không rời tay nghiên cứu, đến quên cả mục đích ban đầu.

Tào Quốc Cữu ngắt lời nói: "Trương lão ta biết ngài rất sốt sắng nghiên cứu, nhưng hiện tại việc quan trọng nhất là phải tìm về Lưu Hồng Y, cậu ấy đang đợi chúng ta đi cứu đó." Trương Quả Lão vội vàng nhét Truy Tung Linh Tố vào túi, nói: "Đúng vậy, chúng ta hiện tại xuất phát đi, tiện thể để ta xem tiểu đông tây đáng yêu này rốt cuộc sử dụng như thế nào." Ngao Tông và đoàn người theo dấu sinh vật

không rõ kia đến một ngôi miếu nhỏ đổ nát.

"Sinh vật không rõ này chạy thật nhanh, cả đường chúng ta không hề ngừng nghỉ một chút nào, toàn bộ đều là đuổi theo nó mà chạy." Lữ Nham kinh ngạc nói.

Chưa kịp đợi Lữ Nham lau khô mồ hôi trên người, Tào Quốc Cữu liền lên tiếng nói: "Ta cảm thấy sinh vật không rõ này dường như cố ý dẫn chúng ta đến đây." "Xem ra nó một đường không hề quanh co với chúng ta, cũng không tấn công chúng ta.

Chúng ta truy tung rõ ràng như vậy, mà nó lại không có ý đồ tấn công." "Chỉ là dẫn chúng ta vào trong, sau khi vào trong lại biến mất một cách khó hiểu?

Rõ ràng nó có năng lực thoát khỏi chúng ta, chỉ là không dùng đến." "Vậy có khi nào sinh vật này bị người ta nuôi dưỡng, bị người ta sai khiến dẫn chúng ta đến đây không?

Cũng không biết ý đồ của người nuôi dưỡng đó là gì?

Liệu có phải không có ý tốt?" Hán Chung Ly đoán.

"Chúng ta đừng quản rốt cuộc ý đồ là gì, chúng ta cứ việc đi vào xem thử là được.

Dù sao bên trong có bẫy, chúng ta đông người như vậy cũng không thể thua một người.

Nếu có một người có thể đánh lại nhiều người như chúng ta, thì hắn đã sớm xuất hiện rồi, không cần phải rụt rè như vậy." "Hơn nữa, chúng ta có Ngao Tông huynh ở đây.

Ta e rằng luận về trí lực, Ngao Tông dám xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất.

Luận về võ lực, Ngao Tông lại là Sát Thần nổi danh lẫy lừng

trong Lục Giới.” Lữ Nham tiến lên vỗ vỗ vai Ngao Tông nói: “Huynh đệ, ta có thể trông cậy vào ngươi đúng không?” Ngao Tông phất tay hất tay Lữ Nham đang đặt trên vai hắn: “Không được.

Vạn sự phải tự dựa vào mình, đừng mãi trông chờ người khác sẽ cứu, như vậy sẽ chết nhanh hơn.” Tuy Ngao Tông ngữ khí vô cùng không khách khí, nhưng Lữ Nham lại không hề bận tâm, nói: “Ta biết Ngao Tông huynh nhất định lo lắng cho ta, ta sẽ chú ý thật tốt, nhất định không lơ là chủ quan nữa.” Sau đó, Ngao Tông và đoàn người liền đi vào trong ngôi miếu nhỏ.

Ngôi miếu bề ngoài trông đổ nát, nhưng bên trong lại đốt hương hỏa nghi ngút, mùi hương tràn ngập chóp mũi, trông có vẻ như luôn có người tỉ mỉ chăm sóc ngôi miếu này.

Trước khi thăng tiên, Lữ Nham chỉ là một bộ khoái không có nhiều kiến thức.

Chỉ thấy trong ngôi miếu nhỏ này hương hỏa thịnh vượng, ngay cả Bồ Tát cũng dùng ngọc trắng làm thân, lưu ly làm mắt, huống chi là pho tượng Phật trong chính đường.

Pho tượng Phật được mạ vàng toàn thân, hiền từ nhìn mọi người.

Lữ Nham kinh ngạc nói: “Thật sự quá đẹp!

Ta cảm thấy pho tượng Phật này đang nhìn ta, mỉm cười với ta.” Nói rồi, liền không tự chủ được muốn quỳ bái pho tượng Phật đó.

Khi Lữ Nham sắp sửa quỳ hẳn xuống, Ngao Tông liền một tay kéo Lữ Nham lại.

“Ta bảo ngươi chú ý không nghe, vừa mới vào miếu đã bị hương hỏa làm cho mê mắt, trúng huyễn tượng rồi.

Bây giờ ngươi xem lại xem ngôi miếu này có còn huy hoàng không?” Ngao Tông giơ tay rắc một nắm Thiên Sơn Thiên Trì Linh

Thủy vào mắt Lữ Nham, Lữ Nham không khỏi dụi dụi mắt.

Đợi đến khi một lần nữa mở mắt ra, hắn đã ngây người.

Trước mắt nào có pho tượng Phật phú quý đường hoàng và Bồ Tát băng thanh ngọc khiết nào.

Hiện tại, bên trong ngôi miếu này cũng như bên ngoài, đều đổ nát, giăng đầy mạng nhện.

Ở lâu thậm chí có thể ngửi thấy mùi hôi thối thoang thoảng.

Lữ Nham nhìn xuống tấm bồ đoàn sắp quỳ, phía trên rõ ràng cắm đầy kim bạc và lưỡi dao.

Một khi Lữ Nham quỳ xuống, sẽ bị những kim bạc và lưỡi dao này đâm xuyên đầu.

"Những kẻ đó thật độc ác, muốn đẩy ta vào chỗ chết!" Lữ Nham phẫn nộ gào thét.

"Đừng la lối nữa, có người đến rồi." Trương Quả Lão kéo kéo tay áo Lữ Nham nói.

Từ nội thất ngôi miếu đi ra, một lão nhân chống gậy, khập khiễng bước về phía Ngao Tông.

Ngao Tông phát hiện cây gậy trong tay lão nhân không chỉ là một cây gậy, trên đầu cây gậy còn có một chiếc đèn làm bằng giấy.

Chiếc đèn này không có ngọn lửa, nhưng lại ẩn ẩn phát ra ánh sáng.

"Thật thần kỳ, chiếc đèn này dựa vào cái gì mà phát sáng vậy?" Trương Quả Lão không khỏi muốn lấy xuống nghiên cứu.

Người cầm đèn đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến trước mặt Ngao Tông, đứng thẳng người nói: "Ngôi miếu này một ngàn năm mới mở một lần, phàm là người hữu duyên, chỉ cần mọi người có thể ra

khỏi thần miếu đều sẽ nhận được một vật phẩm mà mình cần nhất." "Có chuyện tốt như vậy sao?

Nhất định là có yêu cầu." Quả nhiên gừng càng già càng cay, Trương Quả Lão liếc mắt một cái đã nhìn ra điều bất thường của người cầm đèn.

Người cầm đèn từ từ nói: "Ta là người thủ hộ thần miếu này.

Chỉ cần trả lời đúng câu hỏi của ta thì có thể đi vào cánh cửa bên trái, trả lời sai thì phải đi vào cánh cửa bên phải.

Hoặc có thể tiến hành trả lời nhiều câu hỏi, chỉ cần trả lời đúng liên tục hai câu trở lên, thì có thể đi vào cánh cửa may mắn bên trái của ta." "Đương nhiên cũng có thể không trả lời câu hỏi mà trực tiếp xông vào, chỉ là như vậy sẽ không còn sự phân biệt giữa sinh môn và tử môn, tất cả đều là tử môn có vào không ra.

Hãy lựa chọn đi." Ngao Tông trực tiếp lên tiếng nói: "Hãy hỏi vấn đề đi." Người cầm đèn quỷ dị cười hai tiếng: "Vấn đề của ta là các ngươi phải đoán ra chân thân của ta." Thật xảo trá.

Ngao Tông và đoàn người chỉ vừa gặp người cầm đèn chưa đầy một khắc mà đã phải đoán ra thân phận thật của hắn.

Tính khí nóng nảy của Lữ Nham lập tức bùng lên, không nhịn được xông lên đánh người cầm đèn, nhưng bị Thiết Quải Lý giữ chặt lại.

"Đừng manh động, người cầm đèn kia căn bản không thể đánh chết.

Nhìn cái bóng của hắn kìa, dưới ánh nến lại làm động tác ngược lại với người cầm đèn.

Ta hiện tại nhìn thấy hắn chỉ là một huyễn tượng mà thôi." "Hiện tại xông lên chọc giận hắn, căn bản không phải là một lựa chọn tốt."

Hán Chung Ly hỏi: “Có gợi ý nào không?” “Đương nhiên có, ta không có quá khứ cũng không có tương lai.

Từ trẻ con ba tuổi cũng biết ta, đến ông lão râu tóc bạc phơ cũng sẽ nhớ đến ta.” Người cầm đèn thản nhiên đáp.

Thiết Quải Lý thử thăm dò nói với người cầm đèn: “Tài phú sao?” Người cầm đèn quỷ dị cười nói: “Trả lời sai rồi, xem ra ngươi chỉ có thể đi con đường chết đó.

Nói rồi, hắn liền tiêu tán.” “Đã trả lời rồi sao?

Ngao Tông còn chưa trả lời mà.” Lữ Nham cũng chất vấn.

Nghe câu trả lời của hắn, Thiết Quải Lý bất đắc dĩ hỏi: “Chỉ còn một cơ hội thôi sao?

Ta cũng sẽ đưa ra cho mọi người một hướng suy nghĩ.” Lúc này, Ngao Tông mở miệng ngắt lời hắn.

Chương 480

“Thôi rồi, xem ra hắn cũng chỉ muốn làm khó chúng ta mà thôi.

Bất luận thế nào cũng sẽ dẫn chúng ta đi về phía con đường chết.

Hiện tại chúng ta xuất phát đi, đừng chần chừ nữa.” Nói rồi, Ngao Tông liền dẫn đầu đi trước đội ngũ, là người đầu tiên bước vào cánh cửa nhỏ bên phải.

Ngao Tông là một người như vậy, người ít nói mà hành động quả quyết.

Với tư cách là thủ lĩnh của đội ngũ nhỏ này, chỉ cần có hắn ở đây, sẽ không để mọi người phải đối mặt với nguy hiểm.

Đây là một trong những cách Ngao Tông thu phục nhân tâm: lấy thân mình làm gương, bảo vệ người khác.

Khiến Thiết Quải Lý và những người khác trong quá trình tiếp xúc với Ngao Tông dần dần đều lấy ý chí của Ngao Tông làm cốt lõi.

Khi Ngao Tông và đoàn người hoàn toàn bước vào cánh cửa nhỏ bên phải, cánh cửa liền nặng nề đóng sập lại, khít khao không một khe hở.

Lữ Nham lay kéo cánh cửa một hồi lâu cũng không có cách nào tạo ra khe hở, không lâu sau liền bỏ cuộc.

Hắn chán nản nói: “Ta đành chịu số phận mà đi về phía trước vậy.

Con đường này sâu không thấy đáy sao?” Ngao Tông lúc này cũng phát hiện ra, tuy U Minh Tử Đồng của hắn có thể giúp hắn nhìn thấu vạn sự vạn vật trên thế giới, nhưng trong một đường hầm lại không có cách nào thi triển, dường như có thứ gì đó đã áp chế năng lực của U Minh Tử Đồng.

Ngao Tông là người sở hữu linh lực cường đại, lại có nửa bảo khố của Long Tộc, Phượng Tộc, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào trực giác mà đi về phía trước.

Huống hồ Thiết Quải Lý, Hán Chung Ly, Lữ Nham, Trương Quả Lão và những người khác.

Thậm chí còn không phân biệt được đông tây nam bắc.

Hán Chung Ly hoảng loạn dò dẫm về phía trước: "Ngao Tông huynh hiện tại đang ở đâu vậy?

Mau nghĩ cách đi, ta hiện tại ngay cả đường cũng không nhìn thấy, phải đi như thế nào đây?" Ngao Tông phát hiện hiện tại hắn cũng như phàm nhân vậy, linh lực đều không dùng được.

Hắn chỉ có thể lấy từ trong gói đồ hiện đại ra sợi dây thừng dùng để leo núi, đưa cho Thiết Quải Lý đang ở gần nhất.

Sau đó nói với Thiết Quải Lý: "Cầm lấy sợi dây thừng trong tay ta, sau đó buộc vào eo của ngươi, rồi truyền cho người thứ hai." Thiết Quải Lý thậm chí còn không biết Ngao Tông đưa về phía nào, dò dẫm trong không trung một hồi lâu.

Cuối cùng cũng nắm được sợi dây thừng Ngao Tông đưa, sau khi buộc sợi dây vào người, liền truyền cho Trương Quả Lão đang ở gần nhất: "Trương lão, buộc sợi dây này vào đi." Trương Quả Lão làm theo, sau đó cũng theo cách của Thiết Quải Lý, truyền sợi dây cho Tào Quốc Cữu đang ở gần nhất.

Tào Quốc Cữu sau khi buộc sợi dây vào người, liền đưa sợi dây cho Lữ Nham.

Nhưng Lữ Nham vốn nhiều lời vậy mà lại không nói gì, liền nhận lấy sợi dây và buộc vào.

Sau đó kéo kéo sợi dây biểu thị đã buộc xong.

Tào Quốc Cữu nghĩ Lữ Nham sợ hãi liền trấn an hắn, thầm nghĩ đừng hù dọa tiểu tử này nữa là được.

Sau đó Tào Quốc Cữu cũng nói với Ngao Tông: "Ta đã buộc xong sợi dây, hiện tại có thể xuất phát rồi." Đứng ở phía trước cùng, Ngao Tông không rõ chuyện gì đang xảy ra phía sau, liền dẫn dắt đội ngũ đi về phía trước một lúc, cho đến khi từ xa truyền đến giọng nói của Lữ Nham: "Mọi người ở đâu rồi?

Sao không ai nói gì vậy?

Nói một câu đi, ta sợ." Tào Quốc Cữu lúc này mới phản ứng lại, trong lòng lập tức rùng mình.

Nếu Lữ Nham không hề buộc dây thừng, vậy thì người đang đứng sau lưng mình là ai?

Người đứng sau lưng Tào Quốc Cữu vỗ vỗ vai Tào Quốc Cữu: "Ngài có nghe thấy tiếng gì không?

Ta hình như nghe thấy một người có giọng nói giống ta, ngài có nghe thấy không?" Tuy giọng nói của người đó bắt chước giọng Lữ Nham rất giống, nhưng Tào Quốc Cữu lúc này nghe lại thấy quỷ dị.

Tào Quốc Cữu lo lắng hiện tại mình hoàn toàn không có linh lực, một khi vạch trần thân phận của thần bí nhân này, sẽ rơi vào nguy hiểm, liền đánh trống lảng: "Có sao?

Ta không nghe thấy." Đồng thời hỏi Thiết Quải Lý ở phía trước: "Ngài có nghe thấy tiếng động gì từ phía sau không?" Lúc này Thiết Quải Lý không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vàng cũng hùa theo nói: "Lão Nham, tai ngươi có vấn đề rồi sao?

Ta cũng không nghe thấy tiếng gì." "À, vậy sao?

Vậy có lẽ ta thật sự nghe nhầm rồi.

Hay là ta quay lại xem thử có chuyện gì xảy ra.” Thần bí nhân đáp.

Tào Quốc Cữu lo lắng lúc này quay lại, Lữ Nham sẽ đánh nhau với thần bí nhân hiện tại, liền vội vàng ngăn lại, nói: “Chúng ta đang gấp gáp, phía trước còn có Lưu Hồng Y cần cứu đó, đừng gây chuyện nữa.

Hiện tại quay lại e rằng sẽ chậm trễ không ít thời gian.” Tuy cái cớ này đầy rẫy sơ hở, nhưng thần bí nhân dường như cũng không có ý định tiếp tục đùa giỡn, liền không vạch trần Tào Quốc Cữu.

Ngao Tông do ở quá xa, chỉ nghe được những tiếng đối thoại mơ hồ, đối với toàn bộ sự việc ngọn ngành cũng không rõ.

Đợi đến khi Thiết Quải Lý kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Ngao Tông, thần sắc Ngao Tông lập tức trầm xuống.

Không ngờ vừa vào tử môn đã có người để mắt tới.

Hiện tại họ giống như những chú dê con lạc vào bầy sói, trong mắt của những cư dân bản địa giống như những món bột thơm lừng.

Cũng không biết Lữ Nham bị bỏ lại sẽ có gặp phải bất trắc gì không?

Lữ Nham là người tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, cũng không biết có hành động lỗ mãng gì không.

Chỉ có thể chúc hắn may mắn rồi.

Hy vọng hắn có thể luôn nhớ lời dặn dò, cẩn thận hành sự, làm việc phải suy trước tính sau, nếu không trong Tây Sở Vương Lăng Mộ đầy rẫy nguy hiểm này, sẽ khó mà sống sót đi ra ngoài.

Hiện tại thần bí nhân đó không có hành động gì khác, Ngao Tông chỉ có thể vừa đi về phía trước, vừa nghĩ cách.

Chỉ cần tìm được nơi có ánh sáng, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Quả nhiên, hiện thực thật tàn nhẫn.

Ngao Tông đi chưa được bao lâu liền nghe thấy tiếng vật nặng lăn xuống từ không xa.

Ngao Tông để tra rõ tình huống, thận trọng kích hoạt U Minh Tử Đồng đệ tứ trọng "Vạn Vật Chi Đồng".

Giai đoạn này của U Minh Tử Đồng có thể mượn mắt của các sinh vật khác để nhìn rõ tình hình xung quanh, nhưng một khi bị chủ thể phát hiện, sẽ có nguy cơ bị phản phệ.

Ngao Tông vốn ghét nhất phiền phức, do đó trong những tình huống không cần thiết sẽ ít sử dụng cảnh giới U Minh Tử Đồng này.

Nhưng hiện tại hai mắt không nhìn thấy, chỉ có thể mượn mắt của cư dân bản địa.

Không biết đã dùng mắt của cư dân bản địa nào, thế giới của Ngao Tông chỉ còn một màu đen trắng, nhưng cũng đủ để sử dụng.

Ngao Tông nhìn thấy từ phía chính diện lăn xuống một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá này không hề đơn giản, từ trên cao lăn xuống, tất cả nhũ đá trên đường đều bị nghiền nát thành bột.

Không khó để tưởng tượng nếu bất kỳ ai trong đoàn người bị nghiền nát thì hậu quả sẽ ra sao?

Có thể dùng sức mạnh để chống đỡ một lúc, nhưng con đường này chỉ có một, một khi bị tảng đá lớn này chặn lại, thì sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trên con đường này.

Lúc này Hệ thống, vốn im lặng đã lâu của Ngao Tông, lên tiếng: "Chủ nhân, trong ta có một Đào Sinh Thần Khí, chỉ cần tiêu phí năm vạn linh lực là có thể có được, ngài có muốn nhận không?" Đúng là

ngồi trên đất ra giá.

Chương 481

Ngao Tông thấu hiểu tính cách của Hệ thống, không nói gì khi không có nguy cơ, không kiếm chác một khoản thì không gọi là Hệ thống.

Dù sao linh lực vốn dĩ dùng không hết, cho năm vạn thì có sao đâu.

Ngao Tông không nói hai lời liền giao dịch.

Lúc này, đôi mắt vốn chỉ nhìn thấy hai màu đen trắng của Ngao Tông hiện giờ lại có thêm một màu cam.

Hệ thống báo rằng Đào Sinh Thần Khí này sẽ liên tục hoạt động cho đến khi Ngao Tông ra khỏi lăng mộ, chỉ cần lâm vào tuyệt cảnh, ắt có một tia đường thoát.

Ngao Tông tuy có chút bực mình vì Hệ thống ngồi trên đất ra giá, nhưng cũng không thể không khâm phục thiết kế của Đào Sinh Thần Khí này.

Đúng là không hổ danh Đào Sinh Thần Khí, đơn giản thô bạo, nhưng vô cùng thực dụng.

Nhưng đợi đến khi Ngao Tông nhìn rõ vị trí của lối ra, hắn lại không còn tâm tình để khen ngợi Đào Sinh Thần Khí này nữa.

Lối ra này cách tảng đá khổng lồ chưa đầy một trăm mét, theo tốc độ lăn của tảng đá càng ngày càng nhanh, Ngao Tông và những người khác nếu không nhanh chóng tăng tốc thì sẽ không còn hy vọng thoát ra được.

Ngao Tông ra lệnh một tiếng: "Chạy theo ta!" Mọi người đều nắm chặt sợi dây thừng buộc ở eo, ăn ý theo bước chân của Ngao Tông chạy về phía lối ra.

Tuy mọi người không nhìn thấy gì, nhưng trong lòng đều nóng như lửa đốt.

Nhưng đối với mệnh lệnh của Ngao Tông, lại không có một ai nghi ngờ.

Mọi người đều nguyện ý chạy theo sự chỉ dẫn của Ngao Tông.

Chỉ là chưa đợi Ngao Tông chạy được hai bước, hắn liền phát hiện mình tưởng chừng đang chạy về phía trước, nhưng thực tế lại đang lùi về phía sau.

Chạy càng nhanh, thực tế lại càng lùi về phía sau nhanh hơn.

Ngao Tông dừng lại, mọi người phanh không kịp, kẻ trước người sau va vào lưng nhau.

Tào Quốc Cữu bị thần bí nhân đụng phải, nổi cả da gà, phát hiện thần bí nhân này lại không hề có thân nhiệt, toàn thân lạnh buốt như người chết.

Thần bí nhân thấy đụng phải Tào Quốc Cữu, đặt bàn tay lạnh lẽo lên cánh tay Tào Quốc Cữu, giả vờ quan tâm hỏi: "Lão Tào có sao không?

Có bị đụng đau không?" Tào Quốc Cữu lúc này không dám đắc tội thần bí nhân, liền uyển chuyển đẩy tay thần bí nhân ra, nói: "Ta không sao.

Ngài có bị đụng đau không?" Thần bí nhân lại âm hiểm cười cười: "Đương nhiên là không rồi, ta làm sao biết đau được?" Lời nói mang ẩn ý này khiến Tào Quốc Cữu không khỏi rùng mình.

Thiết Quải Lý ở gần Ngao Tông nhất hỏi: "Ngao Tông, vì sao đột nhiên lại dừng lại?" Ngao Tông trầm giọng nói: "Đây là đường hầm không gian điên đảo, ta đã tiến vào một không gian gương.

Ta tưởng chừng đang đi về phía trước, nhưng thực tế trong hiện thực ta lại đang lùi về phía sau.

Giống như hiện tại ta nhìn thấy lối ra ở bên trái, nhưng thực tế ta phải đi đến lối ra ở bên phải." "Không gian này có chút thú vị, nhưng không làm khó được ta.

Ta hiện tại sẽ nhắm mắt lại, đi theo cảm giác của mình về phía trước.

Bất luận ở đâu, tuy đôi mắt ta có thể lừa gạt, nhưng cảm giác phương hướng mà ta đã hình thành trong nhiều năm sống ở hiện thực sẽ không thay đổi." Trương Quả Lão xen vào nói: "Nhưng vừa nãy ta cũng không có cách nào xác định phương hướng cả, chuyện gì vậy?

Ta hiện tại cũng không nhìn thấy gì, nhưng cũng không biết đông tây nam bắc nên đi như thế nào." "Sở dĩ ta không dám xác định đông tây nam bắc, là bởi vì trong lòng ta sợ hãi, ta không biết bước chân tiếp theo sẽ đạp vào đâu, sợ rằng một bước sai sẽ dẫn đến tử vong." Ngao Tông đáp.

"Do đó trong lúc hoảng loạn đã bỏ qua phán đoán trực tiếp nhất từ sâu thẳm nội tâm." "Thực tế đường hầm này được thiết kế vô cùng đơn giản, chẳng qua là lợi dụng không gian gương để làm loạn cảm giác phương hướng của chúng ta, và dùng bóng tối để tăng cường nỗi sợ hãi của chúng ta.

Chỉ cần ta nhìn thấu hai điểm này, việc thoát ra khỏi đây sẽ vô cùng đơn giản." "Hiện tại ta sẽ nhắm mắt lại chạy về phía trước, đừng giữa chừng mở mắt ra, đừng lo lắng sẽ hụt chân, chỉ cần ta cứ thế xông thẳng về phía trước là sẽ không có vấn đề gì." Lời nói quả quyết của Ngao Tông đã tăng cường niềm tin thoát khỏi đây cho mọi người, ngay cả Tào Quốc Cữu cũng tạm thời quên đi thần bí nhân lúc nào cũng có thể bùng nổ ở phía sau.

Ngao Tông một lần nữa nhắm mắt lại, lúc này đông tây nam bắc liền trở nên vô cùng rõ ràng.

Ngao Tông kiên định chạy về phía trước, chỉ cảm giác tiếng của tảng đá khổng lồ càng ngày càng gần.

Vào khoảnh khắc cuối cùng khi sắp sửa đâm sầm vào mặt, Ngao Tông liền rẽ phải một cái, đưa tất cả mọi người đến lối ra.

Mọi người ai nấy đều cảm thấy như thoát chết mà thăng thiên.

Ngao Tông nhắm mắt sờ sờ khối đá nhỏ trong tay, trong lòng âm thầm kinh ngạc, đây vậy mà lại là Huyền Thạch do Hỗn Độn khai thiên tích địa năm xưa lưu lại.

Khối Huyền Thạch này cực kỳ nặng, hơn nữa khối Huyền Thạch này có một đặc tính là bất kỳ sinh vật nào đến gần cũng sẽ mất đi dị năng, chỉ còn lại những thứ bản chất nhất.

Giống như những người tu tiên như Ngao Tông đây, sau khi bị tước đoạt linh lực chỉ còn lại thể chất.

Vậy thì bí ẩn về việc ban đầu Ngao Tông và các vị tiên mất đi linh lực đã được tìm thấy.

Ngao Tông sờ sờ bức tường, gạt bỏ lớp tro bụi trên tường, khi cảm nhận được chất liệu bức tường cũng giống như Huyền Thạch.

Liền có một suy đoán táo bạo, e rằng toàn bộ lăng mộ này đều được chế tạo từ Huyền Thạch, như vậy có thể triệt để tránh được một số thợ thủ công tài năng lợi dụng năng lực đặc biệt để tiến hành đạo mộ.

Nếu có thể khoét xuống một khối Huyền Thạch mang về chế tạo lại, không chừng có thể chế tạo ra một vũ khí tốt để chiến đấu.

Nhưng hiện tại dùng Lục Thần Kiếm để cạy Huyền Thạch thật sự

quá kỳ quái.

Trước tiên hãy tìm ra Chân Tướng Chi Nhãn đang ẩn giấu trong Tây Sở Vương Lăng Mộ đã.

Sau đó sẽ vơ vét hết Huyền Thạch trong đây.

Cần phải làm một mẻ lớn, hiện tại mà tùy tiện mang Huyền Thạch đi, không chừng sẽ khiến chủ nhân lăng mộ phản cảm.

Sau đó, Ngao Tông và đoàn người liền tiếp tục dò dẫm đi về phía trước, tuy mắt vẫn còn mờ, nhưng theo thời gian mắt dần thích ứng với ánh sáng trong động, Thiết Quải Lý và những người khác cũng đã có thể nhìn thấy một số thứ.

Trương Quả Lão phất phất chiếc quạt bồ rách trên tay rồi nói: "Đường hầm này càng ngày càng nóng nhỉ, ta vừa mới vào lúc nãy còn loáng thoáng cảm thấy hơi lạnh, nhưng bây giờ lại thấy thật nóng, nhiệt độ bên trong cao quá." "Hơi giống hỏa sơn Hồng Hài Nhi cư trú nhỉ, đều nóng như vậy.

Năm xưa ta đã từng đến nơi nóng bức đó cùng Bảo Tháp Thiên Vương để trấn áp Hồng Hài Nhi mà." Hán Chung Ly bổ sung.

Ngao Tông không đáp lại lời than vãn của các vị tiên, cứ thế tự mình đi về phía trước.

Dần dần Ngao Tông phát hiện, U Minh Tử Đồng của hắn cũng đã có thể sử dụng bình thường trở lại.

Hắn quay đầu nhìn thần bí nhân kia một cái, không ngờ thần bí nhân kia đã sớm thay quần áo và da thịt giống hệt Lữ Nham.

Lúc này hắn, với bộ dạng của một hắc y nhân, nói: "Ngao Tông huynh không đi tiếp sao?

Phía trước có lẽ có thứ tốt đó." Loại lời nói mang tính dụ dỗ này,

Ngao Tông chỉ cần nghe một lần, lần thứ hai chắc chắn sẽ không thèm để ý nữa.

Chỉ là hiện tại, bất kể có để ý hay không lời của thần bí nhân kia.

Ngao Tông đều chỉ có thể đi về phía trước, bởi vì toàn bộ đường hầm chỉ có một lối đi, nếu Ngao Tông và đoàn người không muốn ra ngoài, sớm muộn gì cũng sẽ bị thiêu nóng chảy.

Ngao Tông đi dọc theo đường hầm tối đen về phía trước, Ngao Tông tỉ mỉ lúc này phát hiện độ dày của hai bên vách hầm càng ngày càng mỏng, từ chỗ ban đầu dày mười mấy tấc giờ mỏng như cánh ve, dường như chỉ cần chọc một cái là sẽ vỡ tung.

Nhưng không có ai dám đi khiêu chiến xem sau khi đường hầm này nổ tung sẽ xuất hiện thứ gì?

Mọi người đều cẩn thận từng li từng tí xuyên qua lớp vách hầm mỏng nhất đó.

Nhưng đến lượt thần bí nhân, hắn lại dừng lại, hỏi Ngao Tông: "Vì sao không chọc một cái xem sao, trông có vẻ thú vị đó." Sau đó liền chọc thủng vách hầm.

Ngón tay mà thần bí nhân dùng để chọc thủng vách hầm, đã sớm bị dung nham đột ngột phun ra làm tan chảy, thân thể hắn không lâu sau cũng tan chảy trong vũng dung nham đó.

Chương 482

Câu nói cuối cùng trước khi đi, hắn vậy mà lại nói với Ngao Tông: "Ta tự mình lo liệu mọi việc, ta sẽ đợi ngươi ở Tây Sở Vương Lăng Mộ này!" Ngao Tông tuy rằng thần bí nhân đã để lại một câu nói không rõ ràng rồi biến mất, nhưng hắn không hề bất ngờ việc thần bí nhân nhận ra mình.

Bấy nhiêu năm nay Ngao Tông vẫn luôn đi nam xông bắc, nỗ lực mở rộng chi nhánh Minh Giới, người có lòng muốn biết dung mạo Ngao Tông cũng không khó khăn gì.

Ngao Tông trong chuyến đi Tây Sở Vương Lăng Mộ lần này cũng không hề che giấu dung mạo và hành tung, do đó trên đường bị người khác nhận ra, và bị theo dõi cũng không có gì lạ.

Nhưng thần bí nhân này một đường đi theo đoàn người, giữa đường cũng không hề ra tay, hoàn toàn có thể ở đoạn đường hầm tối đen đó mà tiến hành chặn giết Ngao Tông và đoàn người.

Thế nhưng lại không hề làm gì, đến phút cuối cùng trong đường hầm dung nham lại tự bạo, có phải là vì đã đạt được mục đích của hắn không?

Nghi vấn này cần được kiểm chứng, hiện tại điều quan trọng nhất là phải thoát ra khỏi đây trước khi dung nham hoàn toàn lấp đầy đường hầm.

Hiện tại dung nham theo những chỗ nứt vỡ càng ngày càng nhiều, tốc độ chảy cũng càng ngày càng nhanh.

Tào Quốc Cữu thấy thần bí nhân không còn, vốn núp sau lưng hắn, lúc này như sống sót sau đại nạn mà vỗ vỗ ngực: "Thần bí nhân này thật kỳ lạ, muốn một đường đi theo chúng ta, hoàn toàn không cần

phải tách Lữ Nham và ta ra.

Hiện tại ta đã mất liên lạc với Lữ Nham, cũng không biết bên đó ra sao rồi." Thiết Quải Lý an ủi: "Lữ Nham là người có phúc của kẻ ngốc, yên tâm đi, sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn đâu.

Thần bí nhân kia đối với chúng ta xem ra không có ác ý, việc tự bạo của hắn càng giống như nhiệm vụ của hắn đã được hoàn thành vậy." "Việc tách Lữ Nham ra cũng không gây ra tổn hại gì.

Cũng đến lúc để Lữ Nham tự mình lịch luyện rồi, ở cùng chúng ta lâu như vậy, chưa từng có cơ hội ra ngoài lịch luyện một mình." "Tuy Lữ Nham gan không nhỏ, thân thủ cũng không tệ, nhưng lại thiếu một chút tỉ mỉ.

Nhân chuyến đi Tây Sở Vương Lăng Mộ lần này, có thể để Lữ Nham nhân cơ hội rèn luyện, ta thấy Tây Sở Vương Lăng Mộ này, khắp nơi đều toát ra sự quỷ dị." "Thời gian không còn nhiều, chúng ta nhanh chóng đi về phía trước đi.

Vách hầm này càng ngày càng mỏng, chỉ trong chốc lát sẽ có nguy cơ dung nham phun trào lượng lớn." Ngao Tông vừa đi vừa nói.

Đoạn đường hầm còn lại không dài, Thiết Quải Lý đi chưa được bao lâu liền phát hiện đã đến trọng điểm, là một cửa động ở cuối đường.

Lúc này Ngao Tông và đoàn người đang ở một cửa động giữa vách đá cheo leo.

Phía dưới cửa động đang chảy cuồn cuộn dung nham, dọc theo bờ sông va đập vào nhau, thỉnh thoảng lại bắn ra những con sóng dung nham cao gần trăm mét.

Ngao Tông cúi người, khắp nơi tra xét cửa động, xem liệu có thể tìm thấy dây xích để sang bờ đối diện qua sông dung nham không.

Quả nhiên ở hai bên trái phải cửa động đều có tàn tích dây xích sắt, chứng tỏ ban đầu có một cây cầu sắt cung cấp cho thợ thủ công xây dựng lăng mộ đi lại.

Nhưng hiện tại do thời gian quá lâu xa, cầu sắt liền bị dung nham xâm thực hết rồi.

"Vậy chúng ta đi bằng cách nào?" Ngao Tông dùng U Minh Tử Đồng, ước lượng khoảng cách giữa cửa động và bờ đối diện, hóa ra là gần một nghìn mét.

Nếu như trước đây có linh lực, thì một nghìn mét cỏn con không đáng để nhắc đến, nhưng hiện tại mọi người đều mất đi linh lực.

Ngao Tông có thể thông qua công cụ và thực lực mà Hệ thống ban cho để vượt qua dòng sông dung nham này, nhưng Thiết Quải Lý và những người khác ắt sẽ bị bỏ lại.

Trương Quả Lão lúc này cũng gặp khó khăn, đưa ra kiến nghị: "Chi bằng ta quay lại xem thử có lối ra nào khác không." Lời vừa dứt, phía sau Ngao Tông và những người khác liền xuất hiện tiếng dung nham sôi sục.

Con đường quay lại đã bị dung nham phun ra từ vách đá che phủ.

Trương Quả Lão thấy tình huống này liền nhún vai: "Ta đúng là có cái mồm quạ đen.

Quay lại chắc chắn không được rồi.

Chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách thôi, dòng dung nham này chảy càng ngày càng nhanh, không quá nửa nén hương chắc chắn sẽ tràn vào cửa động mà chúng ta đang ở." Ngao Tông lúc này liền nghĩ đến Đào Sinh Thần Khí mà Hệ thống đã ban trước đó, ôm một tia hy vọng mà mở nó ra.

Càng khiến người ta cạn lời hơn là Đào Sinh Thần Khí này lại

hiển thị hướng lối ra nằm dưới đáy sông dung nham.

Chẳng lẽ muốn ta bơi xuống đáy sông, từ lối ra dưới đáy mà rời đi sao?

E rằng người thường chưa kịp xuống đáy sông dung nham đã bị thiêu thành tro, hoặc có lẽ ngay cả tro cũng không còn.

Thể chất của Ngao Tông tuy dị thường, hoặc thậm chí còn cường đại hơn cả thần tiên, nhưng lợi hại đến mấy cũng có giới hạn, nhiều nhất chỉ có thể dừng lại trong sông dung nham mười nén hương.

Nếu như trong vòng mười nén hương không tìm được lối ra, vậy thì Ngao Tông chỉ có thể lại lần nữa phục sinh trong Thương Trọng Sinh mà Hệ thống cấp, như vậy việc xây dựng nền tảng ở thế giới này sẽ phải quay về con số không, tương đương với việc bắt đầu lại từ đầu.

Tuy Ngao Tông có vô hạn thời gian để bắt đầu lại vô số lần trong một thế giới, và cũng sở hữu sự kiên nhẫn cực kỳ bền bỉ, nhưng Ngao Tông vẫn luôn là một người cực kỳ theo đuổi hiệu suất và không thích lãng phí thời gian.

Đối với việc vào Thương Trọng Sinh, cái giá phải trả là mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu, Ngao Tông đương nhiên không hài lòng.

Bấy nhiêu năm nay đã trải qua biết bao thế giới khác nhau, chưa một lần nào tiến vào Thương Trọng Sinh.

Mỗi lần đến một thế giới mới, hắn đều xem như chỉ có một mạng để liều mạng, mới có được thành tựu như ngày nay.

Tuy Hệ thống mấy năm nay vô cùng đen tối, nhưng đạo cụ mà Hệ thống cung cấp lại vô cùng thực dụng và đáng tin cậy.

Ngao Tông quyết định đánh cược một phen, nhảy xuống sông dung nham xem thử tình hình bên dưới.

Ngao Tông nhắm mắt ngưng thần, tìm kiếm trong bảo khố được cất giữ trong thức hải những y phục có thể chịu được nhiệt độ cao và dung nham.

Hắn nhớ rằng ở thế giới trước có một chiếc cà sa do Thập Hoang tiền bối tặng, có thể trong thời gian ngắn chống lại nhiệt độ cao của dung nham.

Dường như được gọi là Thất Bảo Lang Vĩ Quyết Cửu Phẩm Cà Sa.

Kể từ thế giới đó, Ngao Tông chưa từng dùng đến chiếc cà sa này nữa.

Ngao Tông bước vào thế giới thức hải của mình, tùy tâm sở niệm.

Hắn tùy tay chỉ một cái, Thất Bảo Lang Vĩ Quyết Cửu Phẩm Cà Sa liền bay ra từ trong số rất nhiều bảo vật.

Ngao Tông sờ sờ chiếc cà sa đó, vẫn như mới, thậm chí phẩm giai còn tăng lên không ít nhờ được thức hải tẩm bổ.

Ngao Tông mặc chiếc cà sa đó vào, toàn bộ khí chất con người hắn lập tức trở nên thanh lãnh lại cấm dục, cử chỉ động tác đều giống như thần Phật cứu người khỏi nước sôi lửa bỏng.

Sau khi Ngao Tông ra khỏi thức hải liền nói với Thiết Quải Lý và những người khác rằng hắn sẽ nhảy xuống sông dung nham để tìm hiểu rốt cuộc.

Thiết Quải Lý và những người khác lo lắng không thôi, nói: “Ta biết năng lực của Ngao Tông huynh phi phàm, việc huynh muốn nhảy vào dung nham kia, nhất định là kết quả sau khi suy nghĩ sâu xa, chắc chắn huynh có bản lĩnh bảo vệ tính mạng.” “Nhưng ta cũng muốn dặn dò vài câu, nếu như ở dưới sông tìm thấy lối ra thì đừng vội vàng đi ra, phòng khi lối ra có nguy hiểm.

Hãy xem rõ tình hình rồi quay lại bàn bạc, mọi việc lấy an toàn làm chủ.” Ngao Tông đáp lời ừ hử, để xoa dịu nỗi lo của Thiết Quải Lý cùng những người khác.

Chàng liền vút mình một cái, một thân một mình nhảy vào sông nham thạch.

Với Cửu phẩm Ca sa của Thất Bảo Lang Vĩ Quyết hộ thân, Ngao Tông không hề cảm thấy nóng bỏng, thậm chí còn có một luồng ấm áp chảy khắp toàn thân.

Điều đáng kinh ngạc là dưới lòng nham thạch không hề không có sinh mệnh.

Một vài con cá nhỏ toàn thân đỏ như máu bơi lội ung dung quanh Ngao Tông, trông thật tự tại.

Ngao Tông lấy ra một chiếc túi tầm bảo, bắt một ít cá nhỏ bỏ vào Thức Hải, dùng để nghiên cứu về sau cách sinh vật có thể sống lâu dưới nham thạch.

Nếu để Trương Quả Lão thấy mấy sinh vật này, chắc chắn ông ta sẽ thích mê mẩn.

Giờ này có lẽ ông ta đang hối hận vì không xuống sông nham thạch theo.

Ngao Tông trong sông nham thạch không phát hiện thấy sinh vật lớn nào, có lẽ môi trường đặc biệt ở đây không thể cung cấp đủ thức ăn cho các sinh vật lớn, những con cá nhỏ vừa rồi cũng có thể tích cực kỳ bé nhỏ.

Ngao Tông mở Thần khí cầu sinh, theo chỉ dẫn, bơi sâu vào lòng sông, càng bơi càng sâu, thậm chí ngay cả những con cá nhỏ trước đó cũng không còn tồn tại.

Chương 483

Lòng sông nham thạch một mảnh tĩnh mịch, dường như ngay cả nham thạch cuồn cuộn sóng dữ trước đó cũng đều ngưng đọng lại.

Mọi sinh mệnh đều trở về tĩnh lặng, nhưng nơi càng tĩnh lặng lại càng tượng trưng cho những hiểm nguy khó lường.

Càng đến gần lối ra mà Thần khí cầu sinh chỉ dẫn, cảm giác nguy hiểm trong lòng Ngao Tông càng trở nên rõ rệt, một sự cảnh giác bẩm sinh với những thứ chưa biết và linh cảm về nguy hiểm khiến Ngao Tông càng quan sát tỉ mỉ những vật xung quanh.

Nhưng môi trường dưới lòng sông nham thạch không khác gì so với trên mặt sông, chỉ có thêm rất nhiều khối sa thạch khổng lồ, xếp đặt lồi lõm không đều.

Khi nhìn những sắp xếp này, Ngao Tông chợt nhận ra, vì sao những sa thạch trong sông lại được sắp xếp có trật tự đến vậy, chúng còn tự tạo thành những đường cong mềm mại như thể thân thể của một sinh vật nào đó.

Thân thể?

Nếu những sa thạch này đều là bộ phận cơ thể của một sinh vật nào đó, thì sinh vật ấy cũng quá to lớn rồi, thân hình uốn lượn khúc khuỷu kéo dài đến tận nơi Ngao Tông không thể nhìn thấy.

Ngao Tông vẫn luôn theo dõi những sa thạch này, trực giác mách bảo chàng, chỉ cần đi theo chúng, nhất định sẽ tìm thấy đáp án, hơn nữa Thần khí cầu sinh cũng chỉ dẫn Ngao Tông bơi về phía trước.

Các sa thạch đột nhiên dừng lại ở một chỗ, Ngao Tông đứng tại nơi đột ngột đó, tỉ mỉ quan sát.

Ngay khi Ngao Tông chưa kịp nhìn ra manh mối gì, một khối sa thạch đột nhiên chuyển động.

Lập tức, trên lòng sông nham thạch màu cam đỏ vốn đang chảy, đột ngột xuất hiện một đôi mắt đỏ như máu mang theo ánh sáng lấp lánh.

Ngao Tông chăm chú nhìn đôi mắt ấy, chủ nhân của đôi mắt ấy cũng đồng thời nhìn Ngao Tông, hai bên nhìn nhau không nói nên lời.

Dưới vẻ ngoài bình tĩnh của Ngao Tông, nội tâm chàng đang gào thét, hóa ra là Tổ Hỏa Long viễn cổ.

Đã trải qua bao nhiêu thế giới, một con Tổ Hỏa Long viễn cổ cũng chưa từng thấy, thế mà lại có một con cư ngụ trong một mộ huyệt phàm nhân.

Ngao Tông cúi người thật sâu về phía đôi mắt ấy: "Tại hạ Ngao Tông bái kiến tiền bối, đột ngột không mang theo lễ vật, lần này tiến vào Tây Sở Vương Lăng Mộ có nhiều quấy rầy, xin tiền bối lượng thứ." Không phải Ngao Tông không đánh được, mà là Tổ Hỏa Long viễn cổ là một sinh vật có tính tình thuần khiết và giàu lòng chính nghĩa.

Là tinh huyết do Hỗn Độn khai thiên tích địa để lại, mỗi cử chỉ đều đại diện cho sự biến đổi của sơn hà.

Trong truyền thuyết, các tai họa địa chất như động đất và núi sông sụp đổ, một phần nguyên nhân là do sự hoạt động của chúng dưới lòng đất.

Nhưng phi thường thời kỳ sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi cư ngụ và ngủ đông, Ngao Tông không muốn chọc giận con Tổ Hỏa Long viễn cổ trước mắt, lo sợ một khi nó vận động, toàn bộ Tây Sở Vương Lăng Mộ sẽ sụp đổ.

Vì vậy trước tiên chàng lễ phép hỏi thăm Tổ Hỏa Long, thăm dò thái độ của đối phương.

Chỉ thấy con Tổ Hỏa Long kia chớp chớp mắt không nói gì, nhưng ý tứ của nó lại truyền đạt rõ ràng vào đại não Ngao Tông, con Tổ Hỏa Long này có thể tích khổng lồ, chỉ cần nói một câu cũng có thể gây ra động đất.

"Kẻ trẻ tuổi ngươi đến đây làm gì, cũng muốn trộm bảo vật sao?

Ta khuyên ngươi nên quay về sớm đi, ta là một trong những thần thú phụ trách trấn thủ bảo vật, hơn nữa trong Tây Sở Vương Lăng Mộ này tồn tại trên vạn cơ quan lớn nhỏ." "Bấy nhiêu năm qua, ta chưa từng thấy ai có thể đoạt được bảo vật ở đây.

Tất cả đều có vào không ra, cuối cùng đều bị ta dung nhập vào hư vô." "Nhân lúc ta hiện đang nói chuyện với ngươi, hãy thức thời rời đi đi, ta thấy ngươi có khí vận được bảo hộ siêu thoát khỏi Thiên Đạo, hẳn cũng là một người có kỳ ngộ, hãy trân trọng sinh mệnh của mình." Ngao Tông thẳng thắn nói: "Ta tuy có hứng thú với bảo vật của ngươi, nhưng mục đích ta tiến vào đây không phải vì những thứ đó, ta có một người bằng hữu bị một sinh vật không rõ bắt vào Tây Sở Vương Lăng Mộ này, hơn nữa ta có một vật phẩm bị giấu trong Tây Sở Vương Lăng Mộ." "Là Chân Tướng Chi Nhãn mà Tây Sở Vương vốn sở hữu, cùng với bằng hữu của ta.

Ta đều cần lấy, nếu không ta sẽ không rời đi." Tổ Long viễn cổ chuyển động đôi mắt khổng lồ: "Ta cũng không phải là thần thú không biết lý lẽ, hơn nữa về Chân Tướng Chi Nhãn kia, ta cũng từng nghe qua, chỉ là mắt của một tiểu yêu quái mà thôi, cũng không quý trọng gì." "Nếu ngươi cần, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm lại bằng hữu và Chân Tướng Chi Nhãn, sau khi có được cả hai thì hãy nhanh chóng rời đi." Ngao Tông với vẻ mặt lo lắng nhìn về phía chân thân dài không thấy

đáy của Tổ Long viễn cổ, khó xử hỏi: "Nếu ngươi bằng lòng giúp ta, ta tự nhiên hoan hỉ, nhưng ngươi định kéo cái thân thể khổng lồ đó đi cùng ta tìm người sao?" Tổ Long viễn cổ liếc Ngao Tông một cái: "Đương nhiên không phải, ngươi đợi đó." Chẳng mấy chốc, từ trong đôi mắt khổng lồ của Tổ Long viễn cổ bước ra một nam tử phiêu dật.

"Bây giờ ta có thể đi được rồi." Nam tử nói mà không hề chậm trễ.

"Tại hạ có một thỉnh cầu, mấy người bằng hữu của ta đang ở đường hầm đối diện, hiện giờ đều sắp bị dòng nham thạch nóng chảy thiêu chết, không biết có thể thỉnh tiền bối giúp một đoạn đường đến cửa hang đối diện được không?" Ngao Tông lạnh nhạt đáp.

"Ngươi cứ gọi ta là Diệp Vũ Hồng là được, đó là tục danh của ta ở phàm thế.

Nhiều người như vậy mà lại không có khả năng tạo ra một cây cầu sắt sao, bây giờ những bậc đắc đạo linh lực lại kém cỏi đến mức này sao?

Ngay cả hạn chế của huyền thạch cũng không thể phá giải." "Thôi được, đã muốn ta đi cùng ngươi tìm người và tìm Chân Tướng Chi Nhãn, vậy ta miễn cưỡng làm khó một chút, giúp ngươi xây một cây cầu vậy." Nói xong, Diệp Vũ Hồng liền giơ tay, nham thạch và sa thạch trong sông tụ lại thành đống, Diệp Vũ Hồng đưa tay lên.

Sa thạch và nham thạch liền hòa vào làm một, hình thành một con rồng lửa.

Rồng lửa bơi lên mặt sông, rồi vọt khỏi mặt sông, dựng một cây cầu đá kiên cố giữa hai cửa hang.

"Bây giờ có thể đi được rồi chứ, ta muốn quay về tiếp tục ngủ nướng đây." Diệp Vũ Hồng nói.

Ngao Tông muốn xuống sông nham thạch tìm lối ra, mọi người đều kinh ngạc không thôi, lối ra chưa tìm được lại mang về một người.

“Ngao huynh, không phải ngươi đi tìm lối ra sao?

Không tìm thấy cơ quan nào mà lại dẫn về một nam nhân toàn thân đỏ rực lửa, là ai vậy?” Thiết Quải Lý không hiểu hỏi.

Diệp Vũ Hồng tự giới thiệu: “Ngô chính là Tổ Hỏa Long viễn cổ do tinh huyết của Hỗn Độn hóa thành, các ngươi lũ tiểu bối cứ gọi ta là Diệp tiền bối là được.” Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc ngây người, không phải họ nghi ngờ Diệp Vũ Hồng nói dối, bởi vì người có thể từ trong nham thạch đi ra mà không hề hấn gì, hoặc là giống như Ngao Tông mang theo bảo vật phòng hộ và chuẩn bị đầy đủ các biện pháp bảo vệ, hoặc là người sở hữu hỏa thuộc tính thuần túy nhất hoặc là thần thú.

Sông nham thạch này trừ cửa hang mà Ngao Tông và mọi người đang ở và cửa hang đối diện ra, không còn lối thoát nào khác, ngay cả việc một người muốn mạo xưng Tổ Hỏa Long viễn cổ cũng không khả thi.

Bởi vì từ khi Ngao Tông nhảy xuống sông nham thạch đến khi chàng quay lại, Thiết Quải Lý vẫn luôn chăm chú nhìn bờ đối diện.

Việc có cách vượt qua sông nham thạch không chỉ dựa vào một mình Ngao Tông.

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc Ngao Tông và đoàn người xuất hiện trong đường hầm đã nhảy xuống nham thạch, bây giờ cũng đã gần hai nén hương, không ai có thể ở trong sông nham thạch lâu như vậy mà không có bất kỳ sự phòng hộ nào.

Khi kinh ngạc vì một thần thú vốn chỉ tồn tại trong Thượng Cổ

Bách Thú Đồ của thần tiên, đột nhiên không hề báo trước xuất hiện trước mặt, nhất thời mọi người không thể chấp nhận được.

"Tiền... tiền bối ngài... ngài là Tổ Hỏa Long viễn cổ, ta... ta có thể chạm vào ngài không?" Hán Chung Ly căng thẳng đến mức nói lắp bắp.

Thần tiên trong mắt phàm nhân trông có vẻ cao không thể với tới, nhưng trên thực tế cũng có đối tượng để ngưỡng mộ.

Nếu bàn về người sùng bái thần tiên, ai sẽ là người đó?

Tổ Hỏa Long viễn cổ có thể xếp vào mười vị thần thú hộ mệnh hàng đầu.

Trong truyền thuyết mà thần tiên ngưỡng mộ, Tổ Hỏa Long viễn cổ sở hữu đại não trí tuệ, thể phách khổng lồ và thân thể đao thương bất nhập, cùng với năng lực cường đại siêu việt, hơn nữa Tổ Hỏa Long viễn cổ tuy là một thần thú thuộc tính hỏa, nhưng lại giỏi pháp thuật thuộc tính băng.

Có thể nói là một thần thú song tu thủy hỏa hiếm có và cường hãn.

Truyền văn rằng khi Hỗn Độn sơ khai, nó có thể dùng thân hình của mình, giúp Hỗn Độn, khai thiên tích địa, tạo ra núi sông và đất liền.

Sau đó Hỗn Độn quy về Lục giới, Tổ Hỏa Long viễn cổ cũng chìm vào giấc ngủ sâu.

Diệp Vũ Hồng kiêu ngạo nói: "Đương nhiên không được, Bản tọa không phải muốn chạm là chạm, người muốn tiếp cận Bản tọa thì có thể xếp hàng từ Thiên Đình Thiên Sơn Dao Trì đến mười tám tầng địa ngục của Minh Giới.

Một tên tiểu thần tiên nho nhỏ dám mơ tưởng tiếp cận Bản tọa.

Nếu không có duyên phận với Bản tọa, Bản tọa thậm chí còn không muốn hiện thân, huống hồ một tiểu thần tiên nho nhỏ." "Người hữu duyên?" Tào Quốc Cữu nắm bắt kẽ hở trong lời nói của Diệp Vũ Hồng, hỏi Diệp Vũ Hồng.

Diệp Vũ Hồng biết mình lỡ lời, liền im lặng không nói nữa, sau đó chuyển đề tài: "Mau đi đi, không đi nữa, nham thạch phía sau sẽ thiêu các ngươi thành tro bụi." Tào Quốc Cữu liếc Ngao Tông một cái, ám chỉ Ngao Tông rằng trên người Tổ Hỏa Long viễn cổ có bí mật có thể tìm hiểu, không chừng có thể giải khai chìa khóa cho những điều quỷ dị của Tây Sở Vương Lăng Mộ.

Ngao Tông cùng đoàn người và Diệp Vũ Hồng đi qua cầu đá, liền đến trước một cánh cổng đá.

Tào Quốc Cữu hỏi Diệp Vũ Hồng: "Ngài đã tồn tại lâu như vậy, ngài có biết phía sau cánh cổng đá là gì không?

Chương 484

Hay là nó quá nguy hiểm, chúng ta có thể đổi sang đi đường khác được không?" Diệp Vũ Hồng như thể đã sớm dự liệu câu hỏi này, khoanh tay đứng một bên nói: "Ta chỉ phụ trách đi cùng ngươi tìm bằng hữu và Chân Tướng Chi Nhãn.

Những thông tin thừa thãi ta sẽ không nói cho ngươi biết, nếu muốn thám hiểm lăng mộ thì phải tự dựa vào chính mình, đừng hòng moi được thông tin hữu dụng từ ta." Cũng nhanh, trong Tây Sở Vương Lăng Mộ này, Ngao Tông và những người khác đã đi lâu như vậy, Ngao Tông chưa từng gặp bất kỳ chỗ rẽ nào, bất kể từ người cầm đèn chỉ dẫn cửa chết hay đường hầm ven sông đều đi thẳng một mạch.

Hơn nữa không có ngã rẽ nào để Ngao Tông và mọi người lựa chọn, dường như mọi thứ đều đã được ai đó sắp xếp sẵn lộ trình, để Ngao Tông đi đến nơi đã định trước.

Ngay cả việc Diệp Vũ Hồng xuất hiện cũng dường như đã được sắp đặt, như lời hắn nói trước đó, chỉ phụ trách đi cùng, rõ ràng có người đã dặn dò Diệp Vũ Hồng cần phải đi theo, vậy người như thế nào mới có thể sai khiến được thần thú thượng cổ?

Và lý do yêu cầu Diệp Vũ Hồng đi cùng suốt chặng đường là gì?

Để giám sát Ngao Tông và đoàn người không lệch khỏi kế hoạch, hay để bảo vệ an toàn cho họ?

E rằng là vế trước, Ngao Tông đã đi qua nhiều thế giới như vậy, chàng không tin có người nào sẽ thuần túy hảo tâm giúp đỡ những người lạ mặt chưa từng gặp, mỗi người đều có mưu đồ và kế hoạch riêng.

Nhưng hiện tại Ngao Tông không trực tiếp hỏi Diệp Vũ Hồng, mà định tĩnh quan sát diễn biến, xem mục đích theo dõi của Diệp Vũ Hồng là gì.

Có lẽ vì Ngao Tông và mọi người dừng lại quá lâu trước cánh cổng đá, cánh cổng đá nhỏ trước mặt Ngao Tông đã mở ra.

Vậy là Ngao Tông và mọi người hoàn toàn không còn lối thoát, vì cánh cổng đá mở ra, con đường phía sau cũng xuất hiện một cánh cổng đá, hoàn toàn phong kín đường đi của Ngao Tông.

Tào Quốc Cữu thấy tình hình hiện tại, càng cảm thấy phía sau cánh cổng đá tràn đầy nguy hiểm.

Thậm chí y còn đề nghị: "Không bằng chúng ta từ bên cạnh đánh ra một con đường mà đi đi, ta thấy chuyến đi Tây Sở Vương Lăng Mộ lần này, chúng ta đã bị người ta nhắm tới từ sớm, hiện tại mỗi hành động của chúng ta đều nằm trong kế hoạch của đối phương, nếu cứ đi theo lộ tuyến của đối phương, chúng ta sẽ trở nên rất bị động." Ngao Tông cũng biết nếu cứ tiếp tục đi như vậy, e rằng lành ít dữ nhiều, nếu không thì như lần vượt ải đầu tiên gặp sông nham thạch, cũng không biết ải thứ hai sẽ gặp phải cái gì.

Ngao Tông từ Bảo khố Thức Hải điều ra công cụ có thể phá tường, phân phát cho Thiết Quải Lý và Tào Quốc Cữu, bảo họ chia nhau ra hành động để tìm cách phá tường.

Chỉ nửa nén hương trôi qua, bức tường vẫn không hề suy chuyển, Tào Quốc Cữu thậm chí còn vứt bỏ công cụ xuống đất ngồi bệt: "Gõ nửa ngày mà ngay cả một viên gạch tường cũng không gõ ra được, nhiệt độ thì ngày càng nóng." Diệp Vũ Hồng vẫn luôn dựa vào tường không nói gì, đúng lúc đó cười khẩy một câu: "Ta khuyên các ngươi mau rời đi đi, không nhận ra khoảng cách giữa các bức tường ngày càng rút ngắn sao?

Thử chạm vào xem, bức tường này nhiệt độ đã cực cao rồi.” Theo sau lời nói của Diệp Vũ Hồng vừa dứt, Ngao Tông rõ ràng cảm thấy các bức tường không còn chỉ từ từ dịch chuyển như trước, mà đang nhanh chóng ép vào giữa, Ngao Tông vội vàng ra lệnh một tiếng: “Mau chạy!” Ngao Tông cùng đoàn người tiến vào phía sau cánh cổng đá, chìm vào bóng tối vô tận.

Không đợi Ngao Tông và đoàn người kịp thở một hơi, thân thể họ đã không ngừng rơi xuống, nguyên do là thân thể họ đã ở trạng thái lơ lửng từ khi tiến vào cánh cổng đá.

Tào Quốc Cữu thậm chí chỉ kịp hét lên trong không trung: “Mau tìm thứ gì đó để bám vào vách tường!

Nếu không với độ cao này, chúng ta tiếp xúc với mặt đất chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.” Ngao Tông rút Lục Thần Kiếm của mình ra, hung hăng đâm vào vách tường, Lục Thần Kiếm cắm sâu vào vách tường, từ trên xuống dưới kéo dài gần trăm mét lửa.

Đồng thời, chàng vươn chiếc trường tiên vẫn luôn buộc ở eo, cuốn lấy Thiết Quải Lý, Hán Chung Ly và những người khác.

Mãi đến khi Lục Thần Kiếm của Ngao Tông găm vào khe tường, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Thiết Quải Lý ở cuối cùng của cả đội nói: “Chân ta hình như đã chạm vào thứ gì đó rồi, chắc là mặt đất, ta có nên nhảy xuống xem tình hình không?” Không đợi mọi người kịp phản ứng, y đã nhảy xuống, nhưng không ngờ sau khi Thiết Quải Lý nhảy xuống, lại không có tiếng động nào, ngay cả tiếng rơi cũng không có.

Ngao Tông trong lòng thầm kêu lên một tiếng: “Không hay rồi!” Tên Thiết Quải Lý này vốn rất cẩu thả, lại còn không cẩn thận, thế mà lại vội vàng nhảy xuống.

Ngao Tông ném xuống một viên Dạ Minh Châu, Dạ Minh Châu lấp lánh ánh sáng yếu ớt, ngay khoảnh khắc chìm vào mặt đất, đã cho Ngao Tông thấy rõ tình hình hiện tại.

Ngao Tông và đoàn người cùng Lục Thần Kiếm đang bị kẹt trên vách tường, ngay phía dưới lại là một hố cát lún hình phễu.

Sa thạch đang nhanh chóng chảy về giữa, hình thành một cái phễu.

Chắc chắn Thiết Quải Lý vừa nhảy mạnh xuống đã bị chôn vùi vào cát lún, theo những sa thạch kia trôi về giữa hố cát lún.

"Ta phải mau chóng tìm cách cứu lão Lý ra, nếu không một lát nữa e rằng ông ấy sẽ ngạt thở mà chết mất." Tào Quốc Cữu vội vàng nói.

Ngao Tông lớn tiếng hô xuống mấy tiếng, gọi mấy lần tên Thiết Quải Lý.

Không ngoài dự đoán không có ai đáp lại, Ngao Tông từ Bảo khố phóng ra mấy quả cầu dưỡng khí.

Các cầu dưỡng khí cũng theo dòng sa thạch chìm vào giữa hố cát lún, hy vọng Thiết Quải Lý thấy được mấy quả cầu đó có thể hiểu được ý nghĩa của chúng.

"Hiện tại chúng ta càng cần phải thoát khỏi cảnh khốn này, trước tiên hãy đưa chúng ta lên bờ, nếu không chẳng bao lâu nữa, ta cũng sẽ rơi xuống hố cát lún giống như Thiết Quải Lý vậy." Hán Chung Ly nhắc nhở.

Lúc này Diệp Vũ Hồng đang lơ lửng giữa không trung cũng chế nhạo Ngao Tông và đoàn người: "Mấy người các ngươi nếu không xông vào Tây Sở Vương Lăng Mộ, hiện tại ở bên ngoài ít nhất cũng được cẩm y ngọc thực, bây giờ lại tự chuốc lấy kết cục như vậy, ta khuyên các ngươi nên sớm từ bỏ, sớm rời khỏi Tây Sở Vương Lăng Mộ đi." Ngao Tông không để ý lời lẽ lạnh nhạt của Diệp Vũ Hồng,

kích hoạt Thần khí đào sinh, quả nhiên nó cũng chỉ thẳng vào giữa dòng cát lún.

"Để ta nhảy xuống ư?

Chắc chắn không đơn giản như vậy." Hiện tại mà nhảy xuống, e rằng thập tử nhất sinh.

Lúc này, nghĩ đến độn địa thuật của Trương Quả Lão, Ngao Tông hỏi Trương Quả Lão: "Trương lão, không biết ngài có thể thử độn thổ trong sa mạc không?" Trương Quả Lão nhất thời nghẹn lời, nói: "Tuy ta vẫn luôn cư ngụ ở vùng Tây Nam, nhưng nguyên lý độn thổ cơ bản là nhất trí, Ngao huynh muốn ta xuống thám thính động tĩnh dưới bùn cát sao?" Lúc này Hán Chung Ly ở dưới đáy nói với mọi người: "Các vị mau chóng tìm đối sách, ta thấy bùn cát này không những sẽ chảy xuống, mà còn chảy ngược lên." Sau đó mọi người liền nhìn thấy một chiếc giày của Hán Chung Ly bị bùn cát leo lên cuốn đi.

Hóa ra bùn cát này lại thành tinh.

Không khó để tưởng tượng, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị bùn cát cuốn đi hết.

Ngao Tông thấy vậy liền mở U Minh Đồng ra để dò xét.

Dưới sự quan sát tỉ mỉ của Ngao Tông, chàng phát hiện bùn cát này không phải là bùn và cát thuần túy, mà giữa bùn cát còn lẫn lộn những ký sinh trùng có hình thể và màu sắc cực kỳ giống với bùn cát.

Những ký sinh trùng này không con nào là không mang theo răng nanh sắc bén, Ngao Tông thấy chiếc giày bị cuốn xuống đang dần bị ký sinh trùng gặm sạch, nếu cứ mạo hiểm nhảy xuống chắc chắn sẽ bị ăn đến không còn một mẩu xương.

Nếu để Trương Quả Lão độn thổ thám thính tình hình, cũng không thể để ông ấy mặc đạo phục rách rưới mà tiến vào bùn cát, e rằng

chưa được bao lâu sẽ bị ký sinh trùng cắn cho đầy mình vết thương.

Ngao Tông từ Bảo khố tặng cho Trương Quả Lão một bộ Kim Lũ Ngọc Y, bộ y phục này có thể phòng ngự tối đa sát thương vật lý.

Sát thương của côn trùng nhỏ trông có vẻ không lớn, nhưng những đòn tấn công vật lý với số lượng đông đảo như vậy lại rất thích hợp để dùng Kim Lũ Ngọc Y chống đỡ.

Ngao Tông thấy Trương Quả Lão đã mặc chỉnh tề, liền dặn dò Trương Quả Lão: "Trương lão, một khi gặp vấn đề không thể giải quyết trong thời gian ngắn." "Thì hãy xé lá bùa ta đưa cho ngươi, ngươi có thể lập tức rời khỏi Tây Sở Vương Lăng Mộ, sau đó chờ tin tốt của ta ở khách sạn." Trương Quả Lão đáp một tiếng, liền như cá gặp nước mà tiến vào trong bùn cát, giống như Ngao Tông dự đoán, bùn cát này không phải là cát lún bình thường, mà mang theo sát thương vật lý.

Ngay khoảnh khắc Trương Quả Lão tiến vào bùn cát, vô số ký sinh trùng xông về phía ông, đáng tiếc đều bị Kim Lũ Ngọc Y ngăn chặn bên ngoài.

Trương Quả Lão biến mất một lát rồi không lâu sau liền nhô đầu lên, ông ấy tìm thấy Thiết Quải Lý, Thiết Quải Lý đang nằm ở tầng đáy của bùn cát, dựa vào hai bình dưỡng khí ít ỏi để hô hấp, trên người đầy vết máu, e rằng đã bị ký sinh trùng cắn không ít.

Có lẽ những ký sinh trùng này có tác dụng gây tê, Thiết Quải Lý hiện tại đang nằm ở nơi sâu nhất của bùn cát, hôn mê bất tỉnh.

"Ta định kéo lão Lý đi tìm lối vào một chút, ta thấy bên phải vị trí lão Lý đang nằm có một cái động sâu." "Ta sẽ đưa lão Lý đi thăm dò tình hình trước, nếu có thể, trước tiên hãy đưa lão Lý ra khỏi cái động đó, để ông ấy hồi phục đã." Ngao Tông lợi dụng Tử U Minh Đồng một đường theo dõi hành tích của Trương Quả Lão, thẳng tiến vào

giữa hố cát lún.

Những ký sinh trùng trong hố cát lún vì hấp thụ máu của Thiết Quải Lý, từ đó trở nên càng thêm hưng phấn, tốc độ leo lên càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã túm lấy ống tay áo của Hán Chung Ly.

Ký sinh trùng điên cuồng cắn xé tay chân Hán Chung Ly, Hán Chung Ly thực sự không chịu nổi, liền buông chiếc trường tiên Ngao Tông buộc trên tay, rơi xuống hố cát lún, Hán Chung Ly đau đớn kêu lên một tiếng trong hố cát lún rồi biến mất.

Ký sinh trùng càng thêm hưng phấn bò vào cơ thể Tào Quốc Cữu, Tào Quốc Cữu cũng như Hán Chung Ly, vì đau đớn và ngứa ngáy mà buông tay đang nắm chặt trường tiên, hiện tại người duy nhất có thể bám vào vách tường chỉ còn lại một mình Ngao Tông.

Ngao Tông không chờ Trương Quả Lão quay lại báo tin nữa, Ngao Tông liền vút mình một cái, tóm lấy cánh tay duy nhất còn sót lại bên ngoài của Tào Quốc Cữu, cùng Tào Quốc Cữu rơi vào trong hố lún.

Tào Quốc Cữu vì bị ký sinh trùng kéo xuống hố cát, nên không kịp mặc Kim Lũ Ngọc Y.

Ngay trong hố cát, y liền bị ký sinh trùng xông lên người cắn xé, thậm chí có vài ký sinh trùng theo tai Tào Quốc Cữu tiến vào thể nội, Tào Quốc Cữu đau đớn lăn lộn trong đống cát.

Ký sinh trùng cắn xé khiến Tào Quốc Cữu không nhịn được phải gãi da thịt của mình, chẳng mấy chốc, da thịt Tào Quốc Cữu đã bị gãi đến chảy máu, thậm chí sâu đến tận xương.

Ký sinh trùng dường như có thể phóng ra một số chất dẫn truyền thần kinh gây tê liệt, Tào Quốc Cữu dù thấy máu thịt bị gãi nát vẫn không thể kiềm chế được việc tự cào cấu da thịt mình.

Mặc dù Ngao Tông đã ngay lập tức cho Tào Quốc Cữu mặc Kim Lũ Ngọc Y, nhưng hiệu quả rất nhỏ, những ký sinh trùng đã xâm nhập vào cơ thể Tào Quốc Cữu vẫn đang tùy ý phá hoại ngũ tạng lục phủ của y.

Hiện tại trong hố cát, Ngao Tông di chuyển cũng vô cùng khó khăn, càng không nói đến việc loại bỏ ký sinh trùng trong cơ thể Tào Quốc Cữu, chỉ có thể không ngừng lấy linh đan diệu dược từ Thức Hải ra, để kéo dài sinh mệnh cho Tào Quốc Cữu.

Chương 485

Ngao Tông giúp Tào Quốc Cữu phong bế lục cảm, khiến y không còn cảm thấy đau đớn nữa, nhưng do mất máu quá nhiều, Tào Quốc Cữu vẫn hôn mê.

Thời gian cấp bách, nếu cứ để Tào Quốc Cữu tiếp tục mất máu chắc chắn sẽ gây ra họa lớn.

Nhưng điều khó khăn nhất trong bùn cát không phải là ký sinh trùng, mà là những sa thạch vô khổng bất nhập.

Mỗi khi Ngao Tông đào mở một chỗ, ngay lập tức sẽ có những sa thạch khác lấp đầy, vì vậy Ngao Tông dù biết lối ra ở đâu, cũng phải tốn rất nhiều sức lực để di chuyển từng bước.

Tình hình hiện tại không khỏi khiến Ngao Tông nhớ lại thời kỳ còn là ấu long tu luyện năm xưa, vì không có trưởng bối chỉ dạy, Ngao Tông đã dùng sai rất nhiều phương pháp tu luyện, tốn nhiều thời gian hơn những người cùng tuổi để tu luyện hình thái ấu long.

Nhưng Ngao Tông cũng nhờ họa mà được phúc, biết nhiều con đường tu luyện hơn những con rồng bình thường.

Chàng nhớ đến một lần cùng tộc bán yêu cự nhân tu luyện mà có được một bí phương tu luyện, giống như tộc cự nhân vì vóc dáng cao lớn, khi chiến đấu thường xuyên bị ngất xỉu do thiếu oxy.

Vì vậy họ sẽ tu luyện một phương pháp đặc biệt, có thể giúp tộc cự nhân khi chiến đấu vừa phát huy được thực lực siêu thường, lại vừa có thể nín thở không cần oxy hỗ trợ.

Ngao Tông nhắm mắt ngưng thần, nhớ lại bí phương tu luyện cùng tộc cự nhân hồi còn là ấu long hàng vạn năm trước.

Huyết dịch trong cơ thể theo mỗi hơi thở của Ngao Tông, tùy ý do chàng thao túng, Ngao Tông dồn oxy trong cơ thể nén vào đan điền.

Cách này có thể tối đa hóa việc tránh nhiễu loạn do oxy bên ngoài giảm nhanh.

Ngao Tông cảm thấy sức mạnh trong cơ thể không ngừng được cung cấp, dần dần tốc độ bù cát lấp đầy không còn nhanh bằng tốc độ chàng đào mở hố cát tiếp theo.

Mặc dù môi trường trong hố cát vẫn vô cùng khắc nghiệt, nhưng Ngao Tông lại có được một chút bình tĩnh trong quá trình tu hành không ngừng nghỉ, sau một nén hương Ngao Tông lại đột nhiên ngộ đạo.

Chàng đã thông suốt yếu quyết của bí phương bế khí mà tộc cự nhân tu luyện.

Bởi vì khi Ngao Tông lặp lại một bí phương tu luyện, trong đầu chàng không hề ngừng suy nghĩ, Ngao Tông ngược lại không ngừng suy xét lại, vì sao năm xưa khi tu luyện bí phương này lại thất bại.

Bởi vì năm xưa chàng còn trẻ người non dạ, không nguyện ý chuyên tâm học tập một thứ gì đó.

Tuy tất cả các phương pháp chàng đều nguyện ý thử, nhưng thủy chung không chịu nhẫn nại dành thời gian lặp đi lặp lại cùng một việc, dẫn đến những bí phương cần nền tảng vững chắc như vậy, trên người chàng lại không có hiệu quả.

Ngao Tông trong hố cát vô thức vận khí, cánh tay chậm rãi vẫy vùng trong hố cát, lặp lại bài Ngũ Hành Bát Quái Thao mà năm xưa mỗi sáng chàng đều theo tộc trưởng tộc cự nhân học tập.

Đợi sau khi huyết dịch của Ngao Tông vận hành ba chu thiên trong cơ thể, Ngao Tông tỉnh lại, phát hiện trên người lại xuất hiện một lớp

bùn đục, vốn dĩ Ngao Tông tưởng rằng thân thể mình trong quá trình thăng cấp hằng năm đã sớm tu luyện ra thể chất thuần khiết rồi.

Nào ngờ khi lần thứ hai suy xét lại bí phương tu hành của tộc cự nhân, lại có thể khiến thể chất của chàng tiến thêm một tầng nữa, quả nhiên người xưa nói "ôn cố tri tân" không lừa ta.

Hơn nữa trong lần thăng cấp này của Ngao Tông, Tào Quốc Cữu vẫn luôn hôn mê bất tỉnh ở bên cạnh cũng được hưởng phúc trạch, khi cơ thể Ngao Tông bài trừ chất bẩn cho Ngao Tông, cũng đã tịnh hóa môi trường xung quanh.

Các ký sinh trùng xung quanh cơ thể Ngao Tông bị tự động tấn công, tiện thể ký sinh trùng trong cơ thể Tào Quốc Cữu cũng bị loại bỏ hết, hiện tại trong hố cát nơi Ngao Tông đang ở không có bất kỳ ký sinh trùng nào, ngay cả tàn hài của ký sinh trùng cũng không còn tồn tại.

Ngao Tông nhờ vào sức mạnh mới có được từ lần đột phá này, một hơi đưa Tào Quốc Cữu đến lối ra của hố cát, dùng sức đẩy Tào Quốc Cữu, Tào Quốc Cữu liền như một bao tải vải bố rơi ra khỏi lối ra của hố cát lún.

Không đợi Ngao Tông cũng nhảy ra khỏi hố cát lún, liền nghe thấy một tiếng rên rỉ đau đớn từ lối ra, hóa ra khi ném Tào Quốc Cữu ra khỏi cửa hang, y không may đã đập trúng người Trương Quả Lão, người trước đó đã đi xem xét tình hình tiện thể cứu Thiết Quải Lý.

Trương Quả Lão xoa xoa xương cụt của mình: "Tuy lão phu sống đủ lâu, nhưng không hy vọng mình chết lại là bị một nam tử to lớn đập gãy xương cụt ở lưng mà chết." Ngao Tông ngượng ngùng nói lời xin lỗi, đồng thời hỏi Trương Quả Lão hiện tại tình hình rốt cuộc như thế nào, ông ấy có thăm dò môi trường gần lối ra chưa?

Và tình hình của Thiết Quải Lý ra sao rồi?

“Ta thấy y đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, e rằng tình trạng không tốt chút nào, Trương lão ngài xem có thể cho y uống mấy viên linh đan diệu dược, bảo toàn tính mạng, đợi ta ra ngoài rồi tìm Hà Tiên Cô tìm cách sau.” Trương lão: “Tuy ta không giỏi chẩn đoán bệnh tình và kê đơn thuốc như Hà Tiên Cô, nhưng đối với việc xem bệnh tình của người khác ta cũng có vài phần hiểu biết,” “Khi ta thấy Thiết Quải Lý, y đang nằm ở đáy hố cát lún bị ký sinh trùng ăn, ta vội vàng khoác cho y một bộ Kim Lũ Ngọc Y, liền kéo Thiết Quải Lý đi về phía lối ra, nhưng ở cách lối ra không xa, ta gặp phải một sinh vật khổng lồ không rõ, nhưng toàn thân trong suốt, cản trở lối ra của ta.” “Thực ra nếu không phải nó thỉnh thoảng cử động, ta cũng tưởng chỉ gặp phải chướng nhãn pháp, nhưng trên thực tế khi tay ta đặt lên bức tường trong suốt do sinh vật không rõ đó tạo thành thì có thể cảm nhận được nhiệt độ và bức tường có phập phồng.” “Tuy chỉ ở đó một thời gian ngắn, nhưng ta cũng đã nhận ra sự tồn tại của sinh vật không rõ đó.

Và khi ta vất vả lắm mới kéo Thiết Quải Lý ra khỏi hố cát lún, thoát khỏi vòng vây của ký sinh trùng.” “Ta liền độn thổ đi xung quanh xem xét tình hình, phát hiện tuy không tìm thấy kẻ địch rõ ràng, nhưng ta luôn có cảm giác bị giám sát, nhìn nhánh cây ta đặt ở bên phải đất, thực ra vị trí ban đầu của nó là ở bên trái ta, không biết trên cửa ải này rốt cuộc tồn tại những sinh vật gì.” Ngay khi Ngao Tông và mọi người đang còn kinh ngạc, tai Ngao Tông khẽ động liền nghe thấy tiếng động từ phía sau tấn công tới, chàng liền quay đầu sang trái, né tránh một lợi khí không rõ từ sau lưng đánh lén.

Thiết Quải Lý để pháo hiệu khói ở thắt lưng.

Vậy vừa rồi có sinh vật nào đó đã lén lấy đồ của Thiết Quải Lý ngay dưới mí mắt hắn sao?

Thật là một tên trộm ngông cuồng.

Ngao Tông cảnh giác nhìn quanh bốn phía, nói với Trương Quả Lão: "Trương lão, ta đi xung quanh xem xét tình hình, cố gắng điều tra ra sinh vật không rõ kia, sau đó nhờ ngài giúp ta chăm sóc Tào Quốc Cữu và Thiết Quải Lý." Trương Quả Lão muốn nói lại thôi: "Được rồi, ngươi cứ đi xung quanh xem xét tình hình trước, mọi việc cẩn thận." Ngao Tông sau đó liền bắt đầu nghiên cứu cửa ải này, ai có thể ngờ cửa ải này lại là một tửu lâu (nhà hàng), đồ ăn trong tửu lâu đủ thứ, đã bao nhiêu năm vẫn giữ được hương vị vừa ra lò.

Nhưng Ngao Tông và đoàn người tự nhiên không dám ăn, ai biết đâu đây lại là chướng nhãn pháp, Ngao Tông tỉ mỉ nhìn khắp mọi ngóc ngách, lập tức phát hiện ra điều bất thường, trên chiếc bàn vuông bỗng dưng có thêm một chiếc ghế đẩu.

Ban đầu Ngao Tông cũng không để ý đến chiếc ghế đẩu thừa ra, chàng ban đầu cho rằng đó là cách bài trí bàn ghế vốn có của một tửu điếm trong cửa ải, nhưng sau khi Ngao Tông đi vài vòng, chàng phát hiện cả trà lâu này chỉ có duy nhất một chiếc ghế đẩu thừa ra, hơn nữa hướng của chiếc ghế đẩu đã thay đổi.

Chiếc ghế đẩu đó vẫn luôn xoay quanh Ngao Tông.

Ngao Tông chậm rãi đi về phía ghế đẩu, chiếc ghế đẩu nhỏ thậm chí còn khẽ run rẩy hưng phấn theo bước chân của Ngao Tông.

Những điểm bất thường ngày càng nhiều, đột nhiên chiếc ghế đẩu kia nhào về phía Ngao Tông, hình thái ghế đẩu biến mất, theo sau là một con nhện móng vuốt dài mặt người toàn thân đen kịt trực tiếp lao về phía Ngao Tông.

Ngao Tông theo bản năng dùng Lục Thần Kiếm trực tiếp chống đỡ đòn tấn công đầu tiên của nhện móng vuốt dài mặt người, nào ngờ con nhện móng vuốt dài mặt người sau khi lùi lại một chút liền lập tức một lần nữa tập kích Ngao Tông, há ra hàm răng sắc bén.

Ngao Tông nào còn cho con nhện này cơ hội đánh lén nữa, chàng rút một thanh Lục Thần Kiếm từ trong vỏ ra, xoay người hung hăng chém về phía nhện móng vuốt dài mặt người.

Nào ngờ loại nhện nguyên thủy này có sức sống ngoan cường đến vậy, dưới hai lần tấn công của Ngao Tông vẫn không hề hấn gì, loại nhện này dường như cũng có trí tuệ.

Khi nhện phát hiện không có cách nào tấn công trực diện Ngao Tông, con nhện nguyên thủy đó lại lùi một bước, nhân lúc Ngao Tông sơ hở, liền hòa mình vào những vật xung quanh.

Ngao Tông nhất thời không kịp chuẩn bị, quên mất không để ý con nhện tấn công biến hình thành dạng gì.

Ngao Tông cầm kiếm, chém loạn xạ hòng tìm con nhện biến hình thành vật khác kia.

Trong lúc Ngao Tông chém về phía trước, con nhện biến hình đó từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh vào gáy Ngao Tông.

Ngao Tông cảm thấy nguy hiểm, liền xoay người lộn một vòng né tránh đòn tấn công của nhện biến hình, nhưng nhện thấy đánh lén không thành, lập tức biến hình thành vật khác, khiến Ngao Tông không có cách nào phản kích.

Mặc dù Ngao Tông khi lần đầu tiên thấy loại nhện móng vuốt dài mặt người này, có chút không kịp phản ứng, nhưng sau mấy hiệp giao chiến, Ngao Tông phát hiện lực tấn công của loại nhện biến hình này thường không cao, chủ yếu dựa vào đánh lén để giành chiến thắng.

Chỉ cần lưu tâm quan sát sự bất thường của các vật xung quanh, liền có thể phát hiện sự tồn tại của loại nhện này, hơn nữa trong một môi trường lớn như vậy không chỉ có một con nhện móng vuốt dài mặt người.

Có nhiều nhện hơn ẩn nấp trong bóng tối, chờ đợi Ngao Tông lơ là cảnh giác để đánh lén Ngao Tông.

Chết tiệt!

Ngao Tông lúc này nhớ đến Trương Quả Lão và những người khác ở gần lối ra, nếu nhện móng vuốt dài mặt người nhân lúc không chú ý mà tấn công, thì sẽ rất không hay.

Mặc dù có Diệp Vũ Hồng ở một bên đi cùng, nhưng Ngao Tông biết Diệp Vũ Hồng sẽ không viện trợ khi nhện móng vuốt dài mặt người tấn công Trương Quả Lão, ngay cả khi Trương Quả Lão và đoàn người bị nhện móng vuốt dài mặt người tấn công đến chết, hắn cũng sẽ không có một chút thương xót nào.

Nhiệm vụ của bản thân Diệp Vũ Hồng chỉ là giám sát xem họ có hành động đúng theo kế hoạch hay không mà thôi, nếu họ không thể đi đến cuối cùng, Diệp Vũ Hồng và người bí ẩn đứng sau hắn cũng sẽ tìm người khác, để thực hiện mục đích của hắn.

Nhưng trong lúc Ngao Tông giao chiến với nhện móng vuốt dài mặt người, Ngao Tông không hay biết đã theo nhện móng vuốt dài mặt người đi vào bên trong tửu lâu, đợi đến khi Ngao Tông đi ra khỏi tửu lâu, đã tốn không ít thời gian.

Nhưng ngoài ý muốn, Ngao Tông từ xa liền nhìn thấy Trương Quả Lão đang ngồi tại chỗ, sốt ruột chờ Ngao Tông quay lại, Ngao Tông không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mắn mọi thứ đều kịp thời, có lẽ những con nhện mặt người đều bị kiềm chế.

Ngao Tông một đường chạy nhỏ đến bên cạnh Trương Quả Lão, vừa định nói hai câu hỏi thăm tình hình Trương Quả Lão, chỉ thấy sắc mặt Trương Quả Lão biến đổi, với vẻ mặt lạnh lùng cầm một thanh

đao hung hăng đâm về phía Ngao Tông.

Mặc dù Ngao Tông kịp thời né tránh đòn tấn công của Trương Quả Lão, nhưng cánh tay cũng suýt bị chém ra một vết máu, lưỡi đao dường như là một thanh đao được tẩm nhựa cây kiến huyết phong hầu.

Mặc dù nhựa cây kiến huyết phong hầu không đủ để lấy mạng Ngao Tông, nhưng cũng có thể khiến Ngao Tông chảy máu không ngừng trong thời gian ngắn.

Chương 486

Trương Quả Lão với vẻ mặt âm trầm không ngừng tấn công Ngao Tông, lúc này từ trong tửu lâu cũng bước ra rất nhiều người có hình dáng y hệt Trương Quả Lão, liều mạng vây công Ngao Tông.

Ngao Tông vội vàng nuốt một viên Thập Toàn Linh Lực Đại Bổ Hoàn, cưỡng ép đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, đối kháng với những "Trương Quả Lão" kia.

Trong tình huống Ngao Tông liều mạng uống thuốc bổ trợ linh lực, giao phong giữa "Trương Quả Lão" và Ngao Tông duy trì ở trạng thái bất phân thắng bại.

Mặc dù Ngao Tông có lòng tin tiếp tục đánh, chưa chắc nhện mặt người móng vuốt dài có thể chiếm ưu thế lớn, nhưng Ngao Tông hiện tại không có thời gian, Trương Quả Lão, Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly cùng những người khác, chắc chắn đã bị lũ nhện mặt người móng vuốt dài kia bắt đi.

Không biết hạ lạc ra sao, nếu cứ tiếp tục dây dưa với những "Trương Quả Lão" này tất sẽ ảnh hưởng đến đại cục, không chừng những Trương Quả Lão này là do người bí ẩn phái đến để kéo dài thời gian, hiện tại không phải lúc lưu luyến chiến đấu, vì vậy Ngao Tông từ Bảo khố Thức Hải lấy ra những quả bom đã đổi từ hệ thống.

Ngao Tông vung tay ném bom lên trời như thiên nữ tán hoa, đồng thời dùng tay vung lên, những đốm lửa linh tinh liền bám vào bom, những quả bom này chưa kịp chớp mắt đã rơi xuống đất, làm nổ tung những Trương Quả Lão kia.

Những "Trương Quả Lão" bị thương không thể duy trì hình người, đều hóa thành nguyên hình là nhện móng vuốt dài mặt người.

Thấy Ngao Tông có vũ khí khác, chúng đều bỏ chạy.

Ngao Tông chỉ kịp tóm lấy con nhện móng vuốt dài mặt người gần nhất, không cho nó rời đi, nếu không sẽ thật sự mất tin tức của đồng đội, giữ lại con nhện này, mới có cơ hội dò la ra tung tích của Thiết Quải Lý và những người khác.

Con nhện móng vuốt dài mặt người bị Ngao Tông tóm lấy, không ngừng giãy giụa, muốn tấn công Ngao Tông.

Mặc dù Ngao Tông đã nhanh nhất có thể bẻ gãy tứ chi của nó, nhưng nó vẫn không ngừng uốn éo trên mặt đất.

Trong miệng nó không ngừng phát ra tiếng xì xì, trông như đang gào thét, nhưng thực ra là đang dùng ngôn ngữ độc đáo của loài nhện để cầu cứu đồng bạn.

Ngao Tông tìm một nơi kín đáo khoanh chân ngồi xuống, điều chỉnh tần suất hô hấp của mình, muốn nhanh nhất có thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Đồng thời chờ đợi nhện móng vuốt dài mặt người gọi đồng bạn ra, để theo nhện đi đến hang ổ của chúng, tìm Thiết Quải Lý và những người khác.

Quần thể nhện móng vuốt dài mặt người rất đoàn kết, không lâu sau khi con nhện bị bắt kêu cứu, liền có không ít nhện xuất hiện, đến khiêng con nhện móng vuốt dài mặt người kia đi, Ngao Tông liền bám sát theo sau.

Theo sau liền là một cửa hang không mấy dễ thấy.

Cửa hang này không giống như nhện bình thường giăng đầy tơ nhện, nhìn qua càng giống một cái lối vào do đạo mộ giả bình thường khai quật mà thôi.

Ngao Tông dùng linh lực ít ỏi để ẩn thân, không muốn quá sớm lộ

diện trong một hang ổ xa lạ không hề quen thuộc.

Hơn nữa Ngao Tông đã đi qua bao nhiêu thế giới, chưa từng gặp sinh vật nào tự thân mang khả năng biến hình, hơn nữa loại biến hình này không giống tắc kè hoa.

Tắc kè hoa chỉ đơn thuần điều chỉnh màu da của mình tương tự hoặc giống với màu sắc môi trường xung quanh, loại chỉ biến đổi màu da như vậy, người cẩn thận khi quan sát tỉ mỉ môi trường cũng có thể nhìn ra.

Nhện móng vuốt dài mặt người lại có thể hoàn toàn chuyển hóa thành một loại tồn tại khác, điều này lại khơi dậy không nhỏ sự tò mò của Ngao Tông.

Chàng muốn đi nghiên cứu rốt cuộc sinh vật này là gì?

Chưa từng gặp sinh vật nào có khả năng biến hình kỳ lạ đến vậy.

Ngao Tông một đường bám theo những con nhện móng vuốt dài mặt người này, chỉ thấy chúng đặt con nhện bị thương lên một nơi tương tự như tế đàn.

Những con nhện thành kính vây quanh tế đàn, giơ hai móng vuốt làm động tác tế bái.

Chúng cúi người mấy lần về phía trước, sau đó liền dùng hai chiếc móng vuốt dài phía trước miệng nhanh chóng và mạnh mẽ gõ vào mặt đất, trong miệng phát ra từng trận tiếng xì xì.

Tiếng động ngày càng lớn, từ bốn phương tám hướng của cả cửa hang dần dần tràn ra rất nhiều nhện, bất kể là nhện lúc nào, đều có thể phát ra tiếng động có tiết tấu trong cùng một đoạn âm thanh.

Trong mắt Ngao Tông, đó là một đoạn vũ khúc có tiết tấu, nhện móng vuốt dài mặt người theo đoạn vũ khúc đó mà làm ra những động tác độc đáo, càng giống một loại lễ hội ăn mừng trước khi nghi thức

tế điện bắt đầu.

Khoảng hai khắc (nửa giờ) thời gian, vũ khúc của nhện kết thúc, tất cả chúng hoan hô xông lên tranh giành nhau nhào vào tế đàn để phân chia con nhện đang thoi thóp kia.

Con nhện nằm trên tế đàn, dường như đã sớm dự liệu được số phận của mình, vẻ mặt trên khuôn mặt nó không hề có một chút kinh hãi, ngược lại còn lộ ra biểu cảm vô cùng hưởng thụ, và vinh hạnh.

Con nhện bị thương kia dưới những móng vuốt của bầy nhện đã bị chia nhau ăn sạch, ngay cả bộ mặt giống hệt mặt người kia cũng không còn sót lại.

Có lẽ đây là sự khác biệt giữa con người và động vật, con người khi người thân qua đời sẽ càng tin vào việc an táng vào đất, cầu nguyện linh hồn người thân có thể được an nghỉ.

Động vật lại càng nghiêng về kẻ mạnh ăn kẻ yếu, sử dụng tài nguyên một cách hiệu quả.

Chỉ cần có thể sống sót, cũng chẳng bận tâm đến huyết mạch thân tình.

Có lẽ cách làm này – một khi bị thương liền gọi đồng bạn mang về ăn thịt – đã kéo dài hàng năm trong một chủng tộc rồi.

Trong bữa tiệc tàn sát đồng loại, con nhện móng vuốt dài mặt người gần con nhện bị thương nhất tự nhiên là ăn nhiều nhất, sau khi ăn no chúng xếp thành một hàng, đi về phía tế đàn cao hơn chờ đợi.

Ngay lúc Ngao Tông đang tò mò mấy con nhện này đang làm gì, con nhện biến hình hình người nhảy xuống từ giữa cửa hang đã cho Ngao Tông đáp án.

Nó không chút khách khí bò lên tế đàn trung tâm, há miệng ngoạm, nhấm nuốt mấy con nhện được dâng lên làm thức ăn.

Điều khiến Ngao Tông kinh ngạc là, con nhện này rõ ràng đã tiến hóa rất nhiều.

Mặc dù khác với những con nhện khác vẫn cần dựa vào tám chiếc móng vuốt dài để di chuyển, nó có thể độc lập dựa vào hai chiếc móng vuốt dài rõ ràng càng cường tráng hơn để đi lại.

Nhưng nó vẫn chưa tu luyện ra ngoại hình con người, vẫn toàn thân màu đen, chỉ có khuôn mặt ẩn hiện mơ hồ có thể nhìn ra hình dáng con người.

Con nhện biến hình hình người này sau khi ăn xong bốn con nhện móng vuốt dài mặt người liền thoải mái xoa xoa bụng, lớn tiếng nói: "Thật thoải mái." Lại còn nói ngôn ngữ loài người, chủng tộc này sau khi tiến hóa, lại tiến hóa theo hướng con người, chẳng lẽ trên thế giới này còn có một nhánh nhân tộc chưa được biết đến mà chưa tịnh hóa sao?

Con nhện biến hình hình người kia, sau khi ăn xong những con nhện nhỏ khác liền không có ý định rời đi mà lại ngồi xuống tĩnh tọa, hít một hơi thật sâu.

Thân thể nó lập tức phát sinh biến hóa, Ngao Tông chỉ thấy nhện biến hình hình người hóa thành mấy đạo hư ảnh rồi biến mất, thay vào đó là hàng trăm con nhện móng vuốt dài mặt người hình người biến hình xuất hiện từ hư không.

Hóa ra chủng tộc này dựa vào việc thôn phệ đồng loại để sinh sản, con nhện móng vuốt dài hình người bị thương trước đó kêu gọi đồng bạn đến mang đi, nguyên nhân lại là để tham gia vào quá trình sinh sản của chủng tộc này, trách không được khi bị đồng loại thôn phệ, vẻ mặt nó lại thản nhiên như vậy.

Lúc này phía sau Ngao Tông xuất hiện một giọng nam trầm thấp khàn khàn: "Xem đủ chưa?

Dám tự tiện xông vào cấm địa tộc ta, đúng là tội đáng vạn chết.” Ngao Tông, thậm chí còn chưa quay đầu lại đã có thể cảm nhận được một luồng đao phong lạnh lẽo truyền đến từ phía sau.

Ngao Tông nghiêng người lăn ra xa, tuy hầu như không gây ra tiếng động, nhưng lại thu hút sự chú ý của nhện móng vuốt dài mặt người.

Nhện móng vuốt dài mặt người căn bản không thể nhìn thấy vị trí của Ngao Tông, vì sau khi Ngao Tông ẩn thân, âm thanh của chàng tự động bị che giấu.

Một bên thăm dò Ngao Tông, một bên dùng ngôn ngữ độc đáo của loài nhện nói với những con nhện nhỏ khác rằng có viện binh phía trước.

Trong khoảnh khắc, vô số nhện móng vuốt dài mang theo răng nanh sắc bén tập kết về phía cửa hang.

Ngao Tông trong lòng rõ ràng, lúc này mà chơi đùa với nhiều nhện như vậy hiển nhiên có chút vô vị.

Nhưng với tình hình hiện tại, nếu không xử lý những tiểu tạp toái này, sau này cũng sẽ là tai họa, theo sự thăng cấp của trận chiến, tất cả các cửa hang đều chật cứng nhện.

Vậy là Ngao Tông tay phải cầm Lục Thần Kiếm, tay trái cầm Phích Lịch Huyền Hỏa Trường Tiên, phát động tấn công lũ nhện.

So với nhện biến hình hình người, những con nhện móng vuốt dài chỉ có hình thái mặt người kia dưới công thế mãnh liệt của Ngao Tông, căn bản không đáng sợ.

Ngao Tông chẳng mấy chốc đã tiêu diệt hết những con nhện móng vuốt dài mặt người kia.

Con nhện có hình thái loài người kia thấy tử dân đều bị Ngao Tông

sát đến hồn phi phách tán, công thế đối phó Ngao Tông càng trở nên kịch liệt hơn.

Chỉ thấy con nhện kia vung ra móng vuốt dài sắc bén, hóa ra trong quá trình tiến hóa của nhện biến hình hình người, móng vuốt dài đã được bảo lưu lại, thậm chí còn mang theo độc dịch kiến huyết phong hầu cực kỳ nguy hiểm.

Chương 487

“Hôm nay nếu ta không giết chết tên cuồng đồ ti tiện này, ta không còn là Cự Phong Chiến Hồn!” Con nhện kia kiêu ngạo gào thét.

Ngao Tông giao chiến với Cự Phong Chiến Hồn mấy hiệp, mới biết vì sao nó lại tên là Cự Phong.

Mặc dù Cự Phong Chiến Hồn toàn thân không có bất kỳ linh lực nào, nhưng tốc độ di chuyển cực kỳ nhanh, nhanh đến mức chỉ cần thân hình vừa động liền có thể lập tức biến mất trước mặt Ngao Tông.

Trong các chiêu tấn công, Ngao Tông chiếm ưu thế, Cự Phong Chiến Hồn cũng có thể lợi dụng ưu thế địa hình biến hình thành bất kỳ vật thể tĩnh nào, chỉ cần Cự Phong Chiến Hồn không động, Ngao Tông căn bản không thể tìm ra nó.

Ngao Tông trong giai đoạn đầu giao chiến đều không tìm ra đối sách tấn công phù hợp, nhưng Ngao Tông lại có đủ dã tính, không phải loại người thấy nguy hiểm liền muốn nhận thua, thường thì những khó khăn như vậy sẽ càng kích thích đấu chí của Ngao Tông.

Ngao Tông ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Cự Phong Chiến Hồn: “Đã nhiều năm rồi ta không đánh một trận nghiêm túc như vậy, ngươi tuy có chút bản lĩnh nhưng so với ta còn kém xa!” Chỉ thấy tốc độ của Ngao Tông ngày càng nhanh, dần dần nhanh hơn Cự Phong Chiến Hồn đến gấp năm lần, vậy là ưu thế về tốc độ của Cự Phong Chiến Hồn, đã bị Ngao Tông nhanh chóng kéo xuống.

Cự Phong Chiến Hồn không thể nào dựa vào ưu thế tốc độ để tấn công Ngao Tông được nữa.

Mỗi lần Cự Phong Chiến Hồn muốn di chuyển nhanh, Ngao Tông

nhờ tốc độ di chuyển nhanh gấp năm lần lại có thể chặn đứng quỹ đạo vận động của Cự Phong Chiến Hồn, đồng thời ra đòn chí mạng mỗi cú đánh.

Sau mấy hiệp, trên người Cự Phong Chiến Hồn đã bị đao kiếm chém ra không ít vết.

Cự Phong Chiến Hồn hiển nhiên không thể chịu đựng được nữa, bị áp chế trong thời gian dài, thể lực tiêu hao quá lớn.

Sự khiêm tốn của Ngao Tông khiến Cự Phong Chiến Hồn lầm tưởng rằng lực chiến đấu của nó không kém Ngao Tông.

Nó nhìn chằm chằm Ngao Tông như hổ rình mồi, muốn ra đòn chí mạng, nhưng vì thể lực thực sự không chịu nổi.

Mặc dù hiện tại trong quá trình giao chiến, hai bên đều chưa dùng đến chiêu thức khác.

Nhưng dưới chân hai bên đang dừng lại, đều đã chảy ra không ít máu tươi của Cự Phong Chiến Hồn, hơn nữa máu tươi có xu thế tiếp tục lan rộng ra ngoài, có thể thấy Cự Phong Chiến Hồn bị trọng thương không nhẹ.

Cự Phong Chiến Hồn lúc này mới nhận ra Ngao Tông không phải kẻ tầm thường, phải dùng cách khác để đánh bại đối thủ.

Lần này Cự Phong Chiến Hồn ra tay trước, chỉ thấy nó hung hăng vung ra một luồng đao quang về phía Ngao Tông, chỉ thấy Ngao Tông nhẹ nhàng né tránh.

Thấy vậy, Cự Phong Chiến Hồn lại lập tức vẫy cái đuôi thô tráng để quấy nhiễu rồi tấn công.

Vậy là Ngao Tông tùy tay hút lấy một bộ thi thể nhện đã chết đặt ở phía sau để chống đỡ tấn công, đồng thời giả vờ bị thương.

Thấy máu tươi chảy ngang, nhưng Cự Phong Chiến Hồn không biết đó là mưu kế của Ngao Tông, cho rằng Ngao Tông đã bị thương.

Nó ánh mắt có thể thấy được thư giãn ra, nói với Ngao Tông một lời điên cuồng: "Tất cả đã kết thúc, ta sẽ gặp ngươi dưới địa ngục." Vậy là khi Cự Phong Chiến Hồn dùng ra chiêu cuối cùng chí mạng, chỉ thấy một trận kim quang chợt hiện.

Từ trên vai Cự Phong Chiến Hồn mọc ra một cái gai dài khổng lồ, bay về phía Ngao Tông.

"Ai da, đồ rác rưởi." Ngao Tông khinh thường cười.

Chỉ thấy Ngao Tông với tốc độ nhanh nhất chém Lục Thần Kiếm về phía đầu Cự Phong Chiến Hồn.

Khi Ngao Tông còn chưa nói xong, đầu Cự Phong Chiến Hồn đã rơi xuống đất.

Cự Phong Chiến Hồn chỉ kịp để lại một câu trước khi chết: "Sao có thể?" rồi hóa thành tro bụi.

"Chúc mừng chủ nhân." Hệ thống dựa vào biểu hiện của Ngao Tông đưa ra phần thưởng.

"Chủ nhân ngài vừa rồi thật sự quá ngầu, biểu hiện của ngài đã được đổi thành tích phân, xin hỏi ngài có muốn đổi thứ gì không?" Ngao Tông hỏi: "Tích phân ta giữ lại, có thể đổi được đạo cụ gì?" Hệ thống dừng lại một chút, nói: "Trong ta có một Nữ Oa Tín Tức Tố, có thể bổ sung năng lượng cần thiết cho cơ thể ngươi, nhưng Nữ Oa Tín Tức Tố này là một vật phẩm tiêu hao, khi dùng hết một lọ, cần phải bổ sung ngay lọ thứ hai, nếu không năng lượng không thể tiếp tục duy trì." "Hơn nữa trong ta chỉ có hai lọ dược hoàn tín tức tố này, chủ nhân cần phải trốn thoát khỏi Tây Sở Vương Lăng Mộ trước khi hai lọ tín tức tố này dùng hết, tìm nơi có thể bổ sung linh lực, nếu không

sẽ chết vì linh lực suy kiệt." "Tác dụng phụ của Nữ Oa Tín Tức Tố này rất lớn, trong quá trình vận động kịch liệt, chắc chắn sẽ xuất hiện các triệu chứng như choáng váng, ảo giác và thân thể vô lực, xin chủ nhân chuẩn bị sẵn sàng." Nói xong, Ngao Tông liền dùng sáu mươi tám vạn tích phân tích trữ trong hệ thống đổi lấy hai lọ Nữ Oa Tín Tức Tố.

Hai lọ tín tức tố là vật phẩm có giá trị tích phân cao nhất mà Ngao Tông đã đổi trong nhiều năm, là thứ có thể cứu mạng vào thời điểm quan trọng, có giá trị cực cao.

Trước mắt Ngao Tông xuất hiện hai ống kim tiêm lấp lánh ánh sáng xanh u ám, theo Nữ Oa Tín Tức Tố được tiêm vào, Ngao Tông cảm thấy trong cơ thể mình được rót vào một luồng sức mạnh cường đại, hơn nữa cả người đầu óc trở nên càng thêm tỉnh táo.

Chàng dường như không biết mệt mỏi, kéo Lục Thần Kiếm, đi sâu hơn vào trong hang động, trên đường đi không còn gặp bất kỳ con nhện nào khác.

Có lẽ trong trận đại chiến vừa rồi, tất cả nhện trong hang động đều đã bị Ngao Tông tiêu diệt hết.

Không tốn bao nhiêu thời gian, Ngao Tông đã tìm thấy Thiết Quải Lý và những người khác, đều bị độc tố của nhện làm tê liệt, bị tơ nhện quấn thành hình dạng như kén tằm, đang hôn mê ngủ say bên trong, ngược lại cũng không gặp nguy hiểm.

Có lẽ vì Thiết Quải Lý vừa bị bắt về, lũ nhện đã bị con nhện bị thương gọi đi, thu hút sự chú ý của chúng.

Sau đó liền không có cơ hội giải quyết Thiết Quải Lý và những người khác để có một bữa tiệc lớn.

Không lâu sau khi Ngao Tông tìm thấy Thiết Quải Lý, Diệp Vũ

Hồng đã lâu không thấy tung tích, dường như vừa đúng lúc xuất hiện trước mặt chàng.

Hắn nhìn Ngao Tông với vẻ mặt khinh thường: "Ngươi lại sống sót đến bây giờ, cũng là bản lĩnh của ngươi." Sau đó ném một vật phẩm vào lòng Ngao Tông.

Ngao Tông dùng tay không đỡ lấy, định thần nhìn kỹ, hóa ra là Nhĩ Thiều Chân Tướng Chi Nhãn.

Nào ngờ Diệp Vũ Hồng lại trong thời gian biến mất đã giúp Ngao Tông tìm được Chân Tướng Chi Nhãn.

Diệp Vũ Hồng quay người vẫn với giọng cứng nhắc nói: "Ta không thể nhìn mấy tiểu bối các ngươi chết trước mặt ta, từng đứa một trông đều không tệ." "Cầm thứ ngươi muốn rồi mau đi đi, Tây Sở Vương Lăng Mộ không phải nơi nên ở.

Người bạn bị sinh vật lạ bắt đi, ta đã tìm về rồi, ta ném hắn ở cửa hang, bây giờ hắn chắc đang mơ màng sưởi nắng, cứ theo lối ra ta chỉ mà đi thẳng, là có thể rời khỏi Tây Sở Vương Lăng Mộ." Diệp Vũ Hồng tùy tay vẫy một cái, một lối đi bí mật xuất hiện trước mặt mọi người, nếu không phải bên cạnh có một nhóm bằng hữu bị trọng thương, Ngao Tông chắc chắn sẽ tiếp tục thám hiểm Tây Sở Vương Lăng Mộ.

Nhưng hiện tại thân thể Thiết Quải Lý không thể chậm trễ, Ngao Tông và những người khác cúi người hành lễ với Diệp Vũ Hồng: "Đa tạ tiền bối giúp đỡ, sau này có duyên gặp lại." Rồi dẫn theo một nhóm đồng bạn rời đi.

Sau khi Ngao Tông cùng đoàn người rời khỏi Tây Sở Vương lăng mộ, liền nhìn thấy Lưu Hồng Y đang hôn mê trên sa mạc.

Ngoài việc thân thể hơi bẩn thỉu, Lưu Hồng Y cũng không có vết

thương nào.

Ngao Tông lại thi pháp trói Lưu Hồng Y lại, rồi nói: “Đừng giả vờ nữa, ai cũng biết chân diện mục của ngươi, mau tỉnh lại đi.” Nhưng Lưu Hồng Y vẫn không tỉnh, Ngao Tông hừ lạnh một tiếng.

“Không chịu tỉnh sao, quả nhiên không bao giờ đánh thức được kẻ giả vờ ngủ.” Lúc này, Tào Quốc Cữu liền túm lấy Lưu Hồng Y, kẹp chặt nhân trung của y, kích thích đại não.

Lưu Hồng Y không chịu nổi vài lần giày vò, liền tỉnh lại.

Nhưng Lưu Hồng Y vẫn cứng miệng nói: “Ai da, chuyện gì vậy?

Ta đang ở đâu?

Trước đó ta bị một sinh vật không rõ kéo đi, liền bị dọa ngất, mãi cho đến bây giờ mới tỉnh lại.” “Ta trước nay không có tính kiên nhẫn tốt.

Ta cho ngươi một khắc đồng hồ để giải thích rõ ngọn ngành sự việc, nếu không ta sẽ không còn nói chuyện tử tế với ngươi như bây giờ nữa đâu.” Ngao Tông đáp.

Tào Quốc Cữu và những người khác tuy không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn vô điều kiện tin tưởng sự lựa chọn của Ngao Tông.

Lập tức hăm dọa Lưu Hồng Y: “Ta khuyên ngươi nên khai ra đi, ta không dễ chọc đâu.” Trương Quả Lão bổ sung: “Ta thấy bản chất ngươi cũng không xấu, Lưu Hồng Y.

Nếu ngươi có nỗi khổ tâm gì, cứ nói với ta, ta chắc chắn sẽ suy xét kỹ lưỡng và cố gắng giúp đỡ.

Nhưng nếu để ta biết ngươi chỉ vì tư lợi cá nhân mà khiến ta lâm vào cảnh này, thì ngươi có thể sẽ phải nếm thử tư vị của Thập Bát Tầng Địa Ngục sớm đấy.

Ngươi đã đưa Lữ Nham đi đâu?

Ta khuyên ngươi mau chóng đưa y ra.

Mục đích của việc sắp đặt để chia rẽ ta và Lữ Nham là gì?

Ngươi cũng cần phải giải thích rõ ràng cho ta." Lúc này, Chung Hán Ly lại nói: "Ngươi rốt cuộc có quan hệ gì với Sử Tiền Tổ Hỏa Long?

Chương 488

Vì sao y lại nghe lời ngươi?

Rõ ràng y có thể trực tiếp đưa ta đi lấy Chân Tướng Chi Nhãn, vì sao lại bắt ta chịu khổ một phen vô ích?" Lưu Hồng Y không còn lảng tránh nữa, liền lạnh mặt nói: "Nếu không có sự giúp đỡ của Sử Tiền Tổ Hỏa Long, ta e là đã chết trong đó rồi.

Ta sớm biết tất cả mọi chuyện đều không thể giấu giếm được, nhưng chỉ cần đưa các ngươi vào Tây Sở Vương lăng mộ, mục đích của ta đã hoàn thành một nửa.

Đáng tiếc là không thể khiến các ngươi đi hết tất cả cạm bẫy, nếu không các ngươi đã sớm tổn binh chiết tướng, chứ không phải bây giờ lập tức đến chất vấn ta.

Các ngươi phải cảm ơn ta.

Nếu không có sự giúp đỡ của ta, e là các ngươi sẽ phải đi trên sa mạc hai ba tháng trời cũng không tìm thấy chút bóng dáng nào của Tây Sở Vương lăng mộ.

Làm sao có thể trong vỏn vẹn chưa đầy nửa tháng đã lấy được Chân Tướng Chi Nhãn mà thoát khỏi lăng mộ được?

Về phần Lữ Nham, ta chia tách y ra là chủ yếu vì muốn dùng huyết dịch của Bát Tiên để mở một rương bảo vật thượng cổ.

Ta thấy trong đoàn người các ngươi, y là người dễ lừa nhất.

Do đó ta mới chia tách y ra.

Rương bảo vật đó liên quan đến truyền thừa gia tộc của ta, không hề trái với mục đích của các ngươi.

Cũng không cần truy hỏi thêm, ta sẽ không nói rương bảo vật đó cất giấu gì.

Lữ Nham có lẽ đang đợi ở lối vào.

Ta thấy tinh thần các ngươi không ổn định, không chừng chốc nữa sẽ phát điên mất.

Còn về mục đích của ta, ta có thể nói trên đường đi.

Chẳng lẽ việc cấp bách nhất hiện giờ không phải là đưa Lữ Nham ra ngoài sao?

Ta có thể chỉ cho các ngươi một con đường sáng, coi như bán cho các ngươi một ân tình vậy." Ngao Tông liền đặt Lục Thần Kiếm ngang cổ Lưu Hồng Y một cách nhanh chóng: "Ta nhớ ta đã nói ta không có tính tình tốt và sự kiên nhẫn.

Nếu ngươi còn luyên thuyên và kiêu ngạo như vậy nữa, ta không chắc giây sau sẽ không khiến đầu ngươi lìa khỏi cổ.

Ta yêu cầu ngươi lập tức đưa Lữ Nham ra ngoài." Dưới sự đe dọa của cái chết, thái độ của Lưu Hồng Y rõ ràng trở nên ôn thuận hơn.

Quả nhiên con người ta đều là sinh vật ỷ mềm sợ cứng, có vài kẻ chỉ cần đối xử hòa nhã một chút là lập tức được đằng chân lân đằng đầu.

Y ân cần chỉ cho Ngao Tông lối vào Tây Sở Vương lăng mộ rồi nói: "Lữ Nham ở bên trong, ta tuyệt đối không làm y bị thương chút nào." Lối vào Tây Sở Vương lăng mộ vừa mở, Lữ Nham liền vọt ra từ cửa động, ôm chầm lấy Tào Quốc Cữu: "Ta đợi các huynh mãi!

Trước đó bị tách ra, ta lo lắng muốn chết!" Sau đó, Ngao Tông thấy Thiết Quải Lý bị trọng thương hôn mê trên lưng lạc đà, mỗi người ít nhiều đều có vết máu, liền lên tiếng nói: "Chúng ta mau rời

khỏi cái nơi quỷ quái này đi, về khách sạn chỉnh đốn rồi tính toán bước tiếp theo." Thấy Lưu Hồng Y bị trói, y cũng không hỏi thêm gì.

Quả nhiên chuyến thám hiểm một mình vào Tây Sở Vương lăng mộ đã dạy cho Lữ Nham không ít điều.

Trên đường về trấn nhỏ, Lưu Hồng Y giải thích rằng y là hậu duệ của những kẻ đạo mộ đợt đầu, chỉ là tất cả những kẻ đạo mộ đi vào Tây Sở Vương lăng mộ sau đó đều không ai trở ra nữa.

Mẫu thân của y và phụ thân có quan hệ tốt.

Sau khi phụ thân y tiến vào Tây Sở Vương lăng mộ liền mất tích.

Mẫu thân không tin phụ thân đã thực sự chết, liền dọn đến sống gần Tây Sở Vương lăng mộ.

Lưu Hồng Y từ nhỏ lớn lên quanh Tây Sở Vương lăng mộ, liền quen biết Sử Tiền Tổ Hỏa Long Diệp Vũ Hồng khi y ra ngoài tản bộ.

Y cũng không thể ra lệnh cho Sử Tiền Tổ Hỏa Long, chỉ là vì loại thần thú tiền sử này bản tính lương thiện, đã hứa với Lưu Hồng Y sẽ giúp y tìm tung tích hoặc di hài của phụ thân.

Sở dĩ Sử Tiền Tổ Hỏa Long đồng hành cùng Ngao Tông và đoàn người, chỉ vì cần đi theo Ngao Tông qua mỗi cửa ải để quan sát xem có hài cốt của phụ thân Lưu Hồng Y hay không.

Lưu Hồng Y đã âm thầm sắp đặt từng cửa ải mà phụ thân y có thể đã đi qua, khiến Ngao Tông phải lặp lại một lần, nhưng đều không nhìn thấy hài cốt của phụ thân.

Lưu Hồng Y vốn không muốn gây ra thương vong.

Thấy Thiết Quải Lý không chống đỡ nổi nữa, liền quyết định thả Ngao Tông cùng đoàn người rời đi.

Sau khi giải thích rõ ngọn nguồn và mục đích cho Ngao Tông cùng

đoàn người, Lưu Hồng Y thành thật xin lỗi Ngao Tông: "Thật sự xin lỗi, chỉ vì ngay từ đầu ta đã biết phải đánh nhanh thắng nhanh, mau chóng rời khỏi Tây Sở Vương lăng mộ này.

Nhưng ta cần biết phụ thân ta cụ thể ở vị trí nào, nên đã tìm cách trì hoãn không ít thời gian.

Tại hạ thực xin lỗi.

Sau này nếu có gì cần, cứ việc sai bảo ta.

Dù ta chỉ là một phàm nhân, nhưng ta nhất định sẽ cố gắng làm những gì trong khả năng của mình." Sau khi Ngao Tông hồi phục linh lực, liền lập tức chữa trị vết thương cho Thiết Quải Lý.

Thấy Thiết Quải Lý đã không còn nguy hiểm, chỉ cần tĩnh dưỡng vài tuần là có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao.

Ngao Tông nói với Lưu Hồng Y: "Ta đã dùng U Minh Tử Đồng tra xét tiền thế kim sinh của phụ thân ngươi.

Mối tình phụ tử kiếp này của các ngươi đã sớm đoạn tuyệt rồi.

Nếu ngươi muốn tìm lại phụ thân, hãy đến Minh Giới của ta làm hộ vệ đi.

Đến một ngày nào đó, khi phụ thân ngươi tái nhập luân hồi, các ngươi sẽ lại tương kiến." Lưu Hồng Y cúi mình thật sâu về phía Ngao Tông, bày tỏ đã nhận lời việc này.

Từ đó, trong đội ngũ của Ngao Tông lại có thêm một mãnh tướng.

Lúc này, tại Đông Hải Long Cung, Linh Y đang chữa trị cho Hoa Long.

Hoa Long bị Ngao Tông rút mất toàn bộ long cốt, cả con rồng hóa thành nguyên hình, bị đưa về Long Cung.

Đông Hải Long Vương, Long Vương đương nhiệm, vô cùng đau

lòng.

Y vẫn luôn muốn Hoa Long kế nhiệm ngôi vị, nhưng giờ đây Hoa Long ngay cả một đốt xương cũng không giữ được.

Bị Ngao Tông sống sờ sờ rút mất.

Nếu tin này truyền ra, Hoa Long đừng nói là kế nhiệm Đông Hải Long Vương tiếp theo, ngay cả khả năng trở thành quận vương cũng cực kỳ mong manh.

Các con cái khác của y chắc chắn sẽ tìm mọi cách ngăn cản Hoa Long kế thừa ngôi vị.

Lúc đó, Hoa Long ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Long Vương sốt ruột, tìm kiếm các thần y nổi tiếng nhất trong Lục Giới để chữa trị cho Hoa Long, nhưng đáng tiếc không mấy người có kết quả tốt.

Thực ra, các thần y trong Lục Giới không chữa trị cho Hoa Long có hai nguyên nhân: thứ nhất, họ đã nhận chỉ thị từ Thiên Giới rằng Đông Hải muốn tự mình phong tỏa thông tin; thứ hai, Hoa Long nhiều năm nay đã khét tiếng xấu, đi khắp nơi phá hoại chuyện của các chủng tộc khác, tin đồn đã lan truyền khắp Lục Giới, không ít thần y vô cùng căm ghét Hoa Long.

Do đó, tuy có cách khiến vết thương của Hoa Long lành lại, nhưng tất cả đều ngầm không hẹn mà cùng không đưa ra những phương pháp đó.

Cuối cùng, Linh Y của Đông Hải Long Cung bẩm báo Long Vương, kiến nghị lấy ra Thất Tiết Long Cốt trong phòng bảo vật của Đông Hải Long Cung, thay thế cho đốt long cốt bị mất của Hoa Long.

Hơn nữa, Thất Tiết Long Cốt này là do vị Long Vương tiền sử thượng cổ đã rụng xuống trước khi viên tịch.

Nếu cấy Thất Tiết Long Cốt vào cơ thể Hoa Long, vết thương của y không những có thể lập tức lành lại, mà còn có thể tăng cường gần gấp mười lần lực công kích và lực đề kháng.

Chương 489

Những năm qua, dù Long Vương gặp phải khó khăn lớn đến mấy cũng chưa từng dùng Thất Tiết Long Cốt.

Ấy vậy mà hôm nay, vì muốn chữa khỏi vết thương cho con trai, y lại lấy ra cả báu vật trấn cung như Thất Tiết Long Cốt.

Chỉ thấy Hoa Long đang nằm trên chiếc giường ngọc trai đá quý biển sâu mà Long Vương đặc biệt chế tạo để chữa trị cho y.

Thần y dùng linh thuật lấy một đốt long cốt từ tầng bảo vệ dày đặc ra, rồi cấy vào cột sống của Hoa Long.

Hoa Long rõ ràng cảm nhận được một luồng linh lực xa lạ mà mạnh mẽ bùng phát từ cột sống của mình, cả người như được tái sinh.

Y lập tức vọt ra khỏi chiếc giường ngọc trai đá quý biển sâu đã nằm mấy ngày, trên mặt đất hóa thành nguyên hình, rồi nhanh chóng bơi lượn vài vòng dưới biển, gây ra không ít sóng gió.

Hoa Long tay trái ôm lấy vài nữ yêu quái vừa mới tùy tiện bắt về từ biển, nói với Đông Hải Long Vương: "Phụ thân, con nhất định phải báo mối thù này, phải cho Ngao Tông cái tên không biết tốt xấu kia nếm mùi lợi hại của con!" Đông Hải Long Vương khẳng định nói: "Con cứ yên tâm, ngày đó chắc chắn không còn xa nữa.

Vài ngày trước, ta đã đích thân lên Thiên Đình cảnh cáo cái tên Ngọc Đế kia.

Ai ngờ Ngọc Đế lại phớt lờ lời cảnh cáo của ta, cứ khăng khăng cho Ngao Tông dẫn Bát Tiên đi Đông Hải hái thuốc.

Cái lão hồ đồ Ngọc Đế kia cho rằng Ngao Tông chỉ là một thanh

niên, không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Y chỉ phái Thác Tháp Thiên Vương đi theo Ngao Tông để tùy thời báo cáo hành tung của hắn, nhưng căn bản không có chút hiệu quả chế ngự nào đối với Ngao Tông.

Lại còn, Ngọc Đế không hề trách phạt Bát Tiên.

Y cho rằng mọi chuyện tranh chấp giữa con ta và Bát Tiên chỉ là hiểu lầm nhất thời mà thôi.

Y còn cảnh cáo ta không được can thiệp vào nhiệm vụ tìm Bát Tiên của Thiết Quải Lý và Chung Hán Ly.

Mặc dù cái Thiên Đình hỗn trướng đó không ủng hộ ta.

Nhưng không sao cả, phía sau ta có Thiên Đạo tôn quý giúp đỡ.

Ta đã chính thức xé rách mặt với Ngọc Đế.

Từ hôm nay trở đi, Đông Hải ta sẽ triệt để phong tỏa, chỉ cần có thần tiên nào đi qua Đông Hải, tất định sẽ bị giết không tha.

Mau truyền lệnh xuống, Đông Hải phong tỏa lần này, bất kể là bay trên trời hay đi dưới đất, một khi phát hiện thần tiên, nhất luật giết trước tấu sau." Thế là Đông Hải triệt để phong tỏa, mọi việc ra vào đều phải trải qua sự thẩm duyệt nghiêm ngặt.

Đông Hải Long Vương kiêu ngạo nói: "Con trai à, vài ngày tới con cần tĩnh dưỡng thêm.

Chuyện đối phó Bát Tiên và Ngao Tông cứ giao cho phụ thân ta.

Ta không tin Ngao Tông cái tên tiểu tử thối đó.

Vạn năm trước ta có thể đuổi hắn ra khỏi gia môn, vạn năm sau ta vẫn có thể đưa hắn vào chỗ chết!" Lúc này, Ngao Tông đang ở một trấn nhỏ trên sa mạc xa xôi cũng đã nhận ra Đông Hải Long Vương đã lâu không có động tĩnh.

Ngao Tông suy nghĩ, cần phải đi Đông Hải một chuyến nữa.

Xem thử Đông Hải Long Vương rốt cuộc đang toan tính gì, để các hảo hữu có sự chuẩn bị phản kích.

Ngao Tông nói với Bát Tiên: "Chuyện ở Phúc Nguyên Trấn giao cho Hà Tiên Cô, Tào Quốc Cữu và Trương Quả Lão.

Các ngươi hãy an trí ổn thỏa những thôn dân bị thương đó.

Thiết Quải Lý và Chung Hán Ly hai ngươi trở về Thiên Đình xem xét tình hình hiện tại, và đưa Thác Tháp Lý Thiên Vương đi cùng, như vậy ba người ở Phúc Nguyên Trấn sẽ không hành động tùy tiện, không dễ gặp trở ngại.

Lữ Nham cần phải tiếp tục rèn luyện.

Ta thấy cơ duyên của y chưa tới, cần phải không ngừng khai phá tiềm năng.

Ta cần trở về Đông Hải liên hệ với muội muội Liên Nhi để xem Đông Hải Long Vương đang toan tính gì?

Cũng là để tìm người thần bí đã gửi mật hàm cho ta tại Bàn Đào Đại Hội trước đó." Vài người bàn bạc xong kế hoạch sau này liền chia tay.

Mỗi người đều đạp thần khí đi đến nơi cần đến.

Lưu Hồng Y nói với Ngao Tông rằng cần chăm sóc mẫu thân xong xuôi, đợi đến khi mẫu thân qua đời mới đi Minh Giới làm môn vệ.

Ngao Tông bày tỏ sự thấu hiểu, cũng để mặc Lưu Hồng Y phát triển.

Sau đó, Ngao Tông liền xuất phát đi Đông Hải Long Cung.

Đến một thôn chài nhỏ cách Đông Hải không xa, liền phát hiện thôn chài đã tăng thêm rất nhiều lính tôm tướng cua của Đông Hải.

Chúng kiêu ngạo mặc cung phục thống nhất của Long Cung, khắp nơi kiểm tra.

Một khi gặp mặt lạ liền trực tiếp giết chết.

Ngao Tông nhân lúc binh sĩ không chú ý liền lén lút bắt một tên lính tôm tướng cua đến chỗ vắng vẻ tra hỏi tình hình.

Tên lính tôm tướng cua vừa thấy Ngao Tông liền sợ hãi, tuôn hết mọi chuyện ra.

Y vừa cầu xin Ngao Tông đừng giết, hoàn toàn không còn dáng vẻ hống hách lúc nãy.

Ngao Tông sau khi có được tin tức cần thiết, liền một kiếm chém giết tên hà binh chỉ biết tàn hại sinh linh đó.

Đông Hải vậy mà đã triệt để phong tỏa.

Có lẽ sau khi Đông Hải Long Vương được Thiên Đạo ủng hộ, hành sự trở nên kiêu ngạo hơn không ít.

Năm xưa khi đi dự yến hội ở Thiên Đình, Đông Hải Long Vương chỉ là một tiểu vương dám giận nhưng không dám nói khi đối mặt với uy áp của Ngọc Đế.

Đêm khuya, Ngao Tông đến bờ biển, huýt sáo vài tiếng, nhưng tiếng sáo không phát ra âm thanh.

Khoảng nửa nén hương sau, mặt biển yên tĩnh liền lén lút nhô ra nửa cái đầu, đó là muội muội Liên Nhi.

Liên Nhi nhanh chóng bơi đến bên Ngao Tông, khe khẽ nói: “Ca ca, đệ tới rồi.

Có gì đệ có thể giúp ca ca không?” Ngao Tông hỏi Liên Nhi: “Đệ còn nhớ tấm mật hàm đệ đưa cho ta ở Bàn Đào Đại Hội trước đó là ai đưa không?” “Đương nhiên đệ biết chứ, để đệ nghĩ xem.” Ai ngờ

Liên Nhi nghĩ mãi nửa ngày, lại không nhớ ra lúc đó ai đã đưa tấm mật hàm đó.

Liên Nhi nhíu mày nói: "Đệ chỉ nhớ lúc đó đang buồn bực ở hậu hoa viên, vì phụ thân muốn gả đệ cho Thiên Đình Thái Tử.

Ai ngờ trong lùm cây ở hậu hoa viên lại có một giọng nói dụ dỗ đệ.

Chỉ cần đệ đưa tấm mật hàm đó cho ca ca, thì đệ sẽ có cơ hội tự quyết định hôn nhân của mình.

Mặc dù đệ đã nhìn thấy dáng vẻ của người thần bí đó, nhưng giờ bảo đệ nhớ lại cụ thể thì lại không được.

Ai, cái đầu của đệ lại không dùng được vào lúc quan trọng thế này!" Muội muội ảo não nói.

Ngao Tông vỗ vỗ đầu Liên Nhi: "Không sao đâu, ta đã thi cấm chú, khiến đệ sau khi kết thúc giao lưu với y sẽ tự động quên đi dáng vẻ của y.

Ta khẳng định y giờ đây đã biết ta trở về Đông Hải.

Ta sẽ dừng lại vài ngày ở gần đây, tĩnh chờ người thần bí đó xuất hiện.

Chương 490

À phải rồi, ca ca, nếu muốn về Đông Hải Long Cung, nhất định phải cẩn thận.

Phụ vương sau khi từ Thiên Đình về đã tức giận với Thái Tử ca ca, muốn tuyên chiến với Thiên Đình.

Giờ cả Đông Hải đã bị phong tỏa, việc ra vào bị kiểm tra rất nghiêm ngặt.

Những thôn chài nhỏ như thế này đã sớm bị lính tôm tướng cua cướp bóc vài lượt rồi.

Chỉ cần phát hiện một khuôn mặt lạ là lập tức giết không cần hỏi.

Ca ca muốn vào Đông Hải Long Cung, nhất định phải che giấu thân phận thật kỹ, đừng để bị phát hiện, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Nếu muốn vào, tốt nhất là có được thân phận của một lính tôm tướng cua.

Như vậy vào Long Cung vừa an toàn lại tiện lợi.

Mặc dù mệnh lệnh của phụ thân được ban hành trực tiếp đến các tướng lĩnh, nhưng thực tế các tướng quân lại không quá nghiêm ngặt trong việc giám sát người dân.

Như đệ hôm nay ra ngoài cũng đã liên hệ với một hà binh quen biết, để y hôm nay không cần tuần tra.

Đệ thế ca ca trực ban, như vậy đệ sẽ có một nén hương rảnh rỗi, có thể giao lưu tin tức với ca ca.

Nhưng như vậy đệ cũng không thể ngày nào cũng ra ngoài, dễ

khiến phụ vương cảnh giác.

Trước đó, đệ muốn bỏ nhà đi để phản đối việc phụ thân chỉ hôn, đã chọc giận phụ thân, y đã lâu không đến viện tử của mẫu thân đệ.

Sau này đệ không thể ngày nào cũng ở cùng ca ca được.

Ca ca xin hãy tự chăm sóc tốt.

Nếu có cơ hội, hãy về thăm mẫu thân, bà ấy cũng nhớ ca lắm." Ngao Tông gật đầu đáp ứng: "Nếu có thời gian, ta sẽ đến thăm mẫu thân.

Hiện giờ với thân phận của ta đi thăm mẫu thân cũng không thích hợp.

Sẽ có một ngày, ta đường đường chính chính trở lại Đông Hải Long Cung." Sau khi Ngao Tông từ biệt Liên Nhi, liền tìm một căn nhà dân bỏ hoang lâu năm không có người ở để tạm trú.

Cứ thế vài ngày bình yên trôi qua.

Một đêm nọ, khi Ngao Tông đang ngồi thiền tu luyện, đột nhiên nghe thấy tiếng kiếm địch nhanh chóng xuyên qua cửa sổ.

Ngao Tông tay không bắt lấy mũi tên cắm vào giữa lông mày.

Ngao Tông mở mũi tên ra, thấy trên đó có một mảnh giấy viết rằng ngày mai có việc quan trọng cần bàn bạc ở đỉnh Đà Phong Tháp.

Trên mảnh giấy chỉ viết đúng một câu, ngay cả chữ ký cũng không rõ là của ai.

Ngao Tông cất mảnh giấy, cũng không vội vã.

Dù sao thì cũng đã đợi lâu như vậy rồi.

Ngày hôm sau, Ngao Tông đúng giờ đến Đà Phong Tháp.

Từ xa, y đã nhìn thấy trên đỉnh Đà Phong Tháp có một người đang

chắp tay sau lưng nhìn sóng biển Đông Hải.

Chưa đợi Ngao Tông đến gần, Cộng Công liền quay người lại nói với Ngao Tông: "Đến rồi đó.

Mau nhìn xem mặt biển Đông Hải giờ đã không còn trong xanh như mười vạn năm trước nữa." Ngữ khí vô cùng thân thuộc, cứ như thể Ngao Tông là hảo hữu lâu ngày không gặp của y vậy.

Ngao Tông bước tới, hơi cúi mình hành lễ với Cộng Công: "Ngài chính là người thần bí năm xưa đã đưa mật hàm cho ta ở Bàn Đào Đại Hội phải không?

Ngài những năm qua vẫn luôn ẩn mình trong Đông Hải Long Cung ư?

Ngài có mục đích gì cần ta giúp đạt thành, chúng ta nói thẳng đi, hiện tại thời gian cũng không còn nhiều." Cộng Công nghiêm nghị nói: "Ngày nay dịch bệnh hoành hành nhân gian, vô số thượng cổ ma thú hoành không xuất thế, khiến cuộc sống của bách tính lầm than.

Nhưng những kẻ như Đông Hải Long Vương và Ngọc Đế Thiên Giới lại chỉ lo hưởng lạc trước mắt hoặc kéo bè kết phái, đã đánh mất sơ tâm vì bách tính.

Ta cần phải chấn chỉnh một việc.

Ngươi có tin không?

Năm xưa, Đông Hải Long Vương cấm Thiết Quải Lý và Chung Hán Ly qua Đông Hải để hái dược thảo tiên nguyên ở hải đảo, đơn giản chỉ vì Thiên Giới Ngọc Đế và Đông Hải Long Vương có một ván cờ.

Ngọc Đế Thiên Đình đã hứa với Đông Hải Long Vương rằng, trong ván cờ năm đó, chỉ cần Đông Hải Long Vương thắng, y sẽ ra lệnh cho chúng sinh Thiên Giới trong vòng ba trăm năm không được

đặt chân vào lãnh địa Đông Hải.

Nhưng lệnh của Ngọc Đế Thiên Giới vừa ban ra chưa đầy trăm năm, ở phía đông Đông Hải liền xuất hiện một đảo dược thảo có thể chữa trị dịch bệnh nhân gian.

Ngọc Đế liền muốn hủy bỏ lời hứa, Đông Hải Long Vương tự nhiên không bằng lòng, hai bên liền đối kháng.

Vài ngày trước, Đông Hải Long Vương đã đích thân bay lên Thiên Đình chất vấn Ngọc Đế, hỏi Ngọc Đế vì sao lại phái Thiết Quải Lý và Chung Hán Ly tự ý qua phía đông Đông Hải, làm bị thương con trai y là Hoa Long, lại còn dung túng cho Ngao Tông đi tập hợp Bát Tiên.

Một bên, Ngọc Đế cảm thấy Long Vương Đông Hải đã mạo phạm uy nghiêm của mình.

Mặt khác, Long Vương lại cảm thấy Ngọc Đế không giữ lời hứa.

Sau đó, trước mặt chư tiên, y lớn tiếng tuyên bố sẽ triệt để phong tỏa Đông Hải, từ nay về sau, bất kỳ thần tiên Thiên Giới nào dám tự ý qua Đông Hải đều sẽ bị giết không tha.

Hai kẻ đó nói chuyện mà không hề quan tâm đến sự sống chết của bách tính.

Ta sở dĩ truyền mật hàm cho ngươi là vì nhìn trúng khí phách và thực lực của ngươi.

Mặc dù ta chỉ là một thủy thần nhỏ bé, nhưng ta có thể ban cho ngươi một bảo vật.

Với bảo vật này, ngươi có thể hiệu triệu tất cả sông ngòi hoặc đại dương trong phạm vi gần vạn dặm.

Ta thấy ngươi có vẻ không hợp với Đông Hải Long Vương, có lẽ sau này sẽ giao chiến với y.

Ngươi có thể giữ bảo vật này lại, biết đâu sẽ có đại dụng." Sau đó, Cộng Công liền lấy ra một chiếc hộp gỗ từ trong lòng.

Ngao Tông chậm rãi mở hộp gỗ ra, phát hiện bên trong không ngờ lại là mảnh đá còn sót lại sau khi Bất Chu Sơn đổ sập năm xưa.

Cộng Công nhắc nhở: "Và gần đây, Đông Hải Long Vương cùng Thiên Đạo đang mật mưu một hành động ám sát ngươi.

Ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận, đặc biệt khi nghỉ ngơi, có thể đặt thêm vũ khí phòng thân.

Đồng thời thông báo cho bằng hữu bên cạnh ngươi hành sự cẩn trọng hơn.

Nếu muốn bảo toàn tính mạng, ta kiến nghị ngươi nên ra vào một mình, đừng để liên lụy người khác." Ngao Tông uyển chuyển cảm ơn lời nhắc nhở của y, nói với Cộng Công: "Ta xưa nay không e ngại khó khăn, bằng hữu của ta cũng vậy.

Họ sẽ không vì những khó khăn hiện tại mà rời xa ta.

Một Đông Hải Long Vương nhỏ nhoi không đáng để ta bận tâm đến thế.

Y chỉ là hòn đá lót đường để ta hoàn thành đại nghiệp mà thôi.

Kể từ khi ta đã lựa chọn con đường đối kháng Thiên Đạo, thì việc binh đao tương kiến với Thiên Đạo chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 491

Nếu dám ám sát ta, vậy thì cứ làm đi.

Ta muốn xem ai lại dám không biết tốt xấu đến vậy, muốn ám sát ta." Ngao Tông cũng không tự phụ, chỉ là rất tự tin vào võ lực của mình mà thôi.

Nhiều năm chinh chiến đổ máu đã sớm khiến Ngao Tông hình thành một hệ thống đánh giá chiến đấu.

Sự tự đánh giá của Ngao Tông và những gì Hệ thống trong đầu y báo cho biết, thì trong đó sớm đã không có ai có thể địch lại y.

Việc y bình thường đối đãi với người và vật khiêm tốn như vậy, chỉ là sự tu dưỡng ngấm vào cốt tủy mà thôi.

Ngao Tông lại hỏi: "Tiền bối, ngài đừng giấu ta.

Ngài sau này có kế hoạch gì không?" Cộng Công nhất thời ngập ngừng.

Trong lòng Cộng Công chỉ sơ bộ có ý thức đối kháng Thiên Giới và Đông Hải Long Vương chứ không có kế hoạch cụ thể nào.

Loại tiền bối này lại dựa vào thân phận của mình mà không tìm hiểu Ngao Tông và bằng hữu của y, liền tùy ý đánh giá Ngao Tông và bằng hữu của y.

Có lẽ Cộng Công có ý tốt ban đầu, nhưng Ngao Tông sẽ không chấp nhận loại ánh mắt nhìn xuống và sự thương hại đó.

Y cũng không cần loại giúp đỡ tự cho là cao ngạo đó.

Ngao Tông liền dùng linh lực ném mảnh đá Bất Chu Sơn trong hộp gỗ trả lại cho Cộng Công: "Tại hạ không cần những thứ này của ngài.

Ta dựa vào nỗ lực của mình.

Ta cũng có thể đánh bại Đông Hải Long Vương và Thiên Đạo.

E rằng ngài đưa vật này cho ta, cũng chỉ vì muốn biến ta thành con dao trong tay ngài, để đánh bại tử địch của ngài là Đông Hải Long Vương và Ngọc Đế mà thôi.

E rằng ngài cũng có ý niệm muốn trở thành Ngọc Đế tiếp theo phải không?

Năm xưa ngài giao chiến với Chuyên Húc, không màng đến sống chết của bách tính nhân gian, đâm vỡ Bất Chu Sơn, khiến hồng thủy và mưa lớn gây ra tai họa cho bách tính, chút nào cũng không ít hơn dịch bệnh hiện tại.

Kẻ tội nghiệt đầy mình như ngài thì có gì khác với Ngọc Đế Thiên Đình, Đông Hải Long Vương hiện tại?

E rằng người ta còn tốt hơn ngài ấy chứ.

Giờ ngài bị Phật Tổ trấn áp dưới Cửu Nghiệt Sơn, mà vẫn còn hội đàm với ta, cũng chỉ có thể dùng phương thức linh hồn xuất khiếu mà thôi.

Ngài nghĩ ta không phát giác ra sao?" Sau đó Ngao Tông một quyền đánh thẳng vào cái bóng của Cộng Công đang đứng sừng sững bên vách đá.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, giọng nói đó lập tức tiêu tán, đó chỉ là một linh phách phân thân của Cộng Công mà thôi.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh phách phân thân của Cộng Công lại xuất hiện sau lưng Ngao Tông.

Linh hồn y không còn cao khiết bất phàm như lúc ban đầu, oán hồn quấn thân, cả khuôn mặt đau khổ và nanh ác.

Y giận dữ lao vào Ngao Tông, nhưng lại bị Ngao Tông dùng một ngón pháp thuật định trụ thân thể, rồi gầm lên với Ngao Tông: "Ngươi vậy mà dám cự tuyệt ta!

Đáng ghét như Chuyên Húc năm xưa!

Ta sẽ giết ngươi!" "Muốn giết sao, ta cũng không thiếu một kẻ địch.

Tiền đề là ngươi phải thoát khỏi Cửu Nghiệt Sơn đã." Nói đoạn liền đánh tan linh phách của Cộng Công.

Cùng với sự biến mất của Cộng Công là mảnh đá Bất Chu Sơn.

Quả nhiên đúng như Ngao Tông đoán, mảnh đá đó chỉ là do Cộng Công dùng bí thuật huyễn hóa của thượng cổ mà thành.

Có thể lừa gạt được vài thần tiên khác, nhưng không thể lừa được Ngao Tông với U Minh Tử Đồng.

Khi Ngao Tông dùng U Minh Tử Đồng nhìn thấy cái gọi là mảnh đá Bất Chu Sơn chỉ là một khối sương mù, y liền suy nghĩ về dụng ý của Cộng Công.

Sau vài câu thử dò, y phát hiện dã tâm của Cộng Công nhiều năm qua vẫn không thay đổi.

Bị giam cầm trên Cửu Nghiệt Sơn cũng không khiến y hối cải.

Quả nhiên loại người xấu này nhất định phải chém giết trừ tận gốc.

Hình phạt của Phật Tổ năm xưa quá nhẹ rồi.

Cộng Công đã không dụ dỗ được y, vậy tất sẽ đi dụ dỗ người khác.

Với tính cách có thù tất báo của Cộng Công, thì kẻ bị y dụ dỗ tiếp theo tất sẽ tấn công.

Cứ chờ xem, nếu Cộng Công nhanh tay thì đêm nay sẽ có câu trả lời.

Đêm đã khuya, Ngao Tông nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng đêm nay đặc biệt tròn đầy, xung quanh tĩnh mịch ngay cả tiếng chim hót cũng biến mất.

Ngao Tông dùng linh lực hóa thành một đường đao, chém xuống cái cây cách đó không xa.

Ngao Tông vừa tấn công vừa nói: "Đã thiết lập kết giới rồi, hà tất không lộ chân diện mục, cứ phải trốn tránh như vậy?" Kẻ ẩn mình trong bóng tối dường như bị Ngao Tông chọc giận, lập tức hiện thân nói: "Bản Thái Tử ta không thèm giao thủ trực diện với ngươi." Đó chính là Hoa Long, điện hạ Thái Tử của Đông Hải Long Vương.

Hoa Long không hề làm theo lời dặn, đợi vết thương lành hẳn mới ra ngoài, mà đã nóng lòng muốn tìm Ngao Tông báo thù.

"Một con rồng nhỏ bé hèn mọn như ngươi, vậy mà dám làm tổn hại long cốt của Bản Thái Tử.

Mối thù này sao ta có thể không báo?

Huống hồ ta vừa được cao nhân tương trợ, lại có vũ khí có thể nhất kích trí mạng ngươi." Không ngờ Cộng Công lại nhanh chóng tìm được hạ gia mới.

Đáng tiếc là kẻ y tìm được lại là Hoa Long ngu xuẩn, nhanh chóng tự mình bại lộ, lần này Cộng Công muốn đứng ngoài cuộc cũng không thể được nữa.

Sau đó Hoa Long lại lầm bầm tự nói: "Chính vì ngươi mà Diễm Thải nhanh chóng mê luyến Hàn Tương Tử.

Ta và Diễm Thải lớn lên cùng nhau thanh mai trúc mã, người nhà đã sớm sắp đặt hôn sự giữa ta và nàng.

Giờ nàng đang kháng nghị ở Long Cung, vậy mà lại chống đối ta, không thể ở bên Hàn Tương Tử, cũng không muốn thành hôn với ta.

Từ trước đến nay chưa từng có ai có thể cự tuyệt ta, Diễm Thải cũng không thể.

Nhưng tất cả đều là lỗi của Ngao Tông ngươi.

Nếu không phải ngươi từ giữa xen vào chuyện của Diễm Thải và Hàn Tương Tử, hai người họ căn bản không thể nào quen biết và nhận ra nhau." Ngao Tông đáp: "Nếu người ta cô nương đã không muốn làm vợ ngươi, vậy thì hãy buông tha cho người khác đi.

Ngươi chỉ là không chấp nhận được việc Diễm Thải thích người khác và từ chối ngươi mà thôi.

Chẳng lẽ ngươi thật sự thích Diễm Thải sao?

Ta thì không nghĩ vậy." Sau đó, công kích của Ngao Tông càng lúc càng mãnh liệt.

Y dùng Lục Thần Kiếm như một đòn chí mạng, một lần nữa đâm xuyên long cốt của Hoa Long.

Ngao Tông một chân đạp lên đầu Hoa Long, nói với y: "Ngươi vốn không phải đối thủ của ta.

Chương 492

Trước đó nếu không phải ngươi không biết tự lượng sức, ba lần năm lượt khiêu khích ta, ta nhìn vào lần đầu phạm lỗi, mới chỉ rút long cốt của ngươi.

Giờ ngươi lại không biết hối cải, nghe lời Cộng Công truyền ngôn, muốn ám sát ta, xem ra ngươi không muốn sống nữa rồi." Lúc này Hoa Long vẫn vô cùng kiêu ngạo: "Cứ chờ xem!

Ta có mảnh vỡ Bất Chu Sơn do Cộng Công tặng.

Ta sẽ dùng sức mạnh của đại hải để xuyên thủng ngươi!" Ai ngờ Hoa Long lục lọi túi áo rất lâu, nhưng lại không tìm thấy viên bảo thạch quý giá mà y cất giấu trong tay áo.

Ngao Tông dùng chân đá đá vào đầu Hoa Long: "Đầu óc ngươi không chỉ mọc rong biển thôi đâu, cái tên Cộng Công đó rõ ràng là dùng lời lẽ dối trá mà ngươi vẫn tin sao?

Nếu khối đá vỡ nát đó thật sự là mảnh vỡ Bất Chu Sơn, y sẽ thẳng thừng tặng cho một kẻ chưa từng gặp mặt như ngươi sao?" Hoa Long bị Ngao Tông đạp dưới chân vẫn không chịu bỏ cuộc nói: "Cái đó rõ ràng thuộc về cơ duyên của ta!

Ngươi rõ ràng đang đố kỵ ta nên mới nói lời hồ đồ như vậy, muốn ta từ bỏ Cộng Công!" Ngao Tông thấy Hoa Long vẫn không chịu thay đổi ý định, liền từ bỏ ý niệm muốn sửa chữa y, một tay rút tuỷ sống của y ra.

"Không ngờ phụ vương ngươi lại yêu thương ngươi đến thế, vậy mà nỡ dùng Vạn Niên Long Cốt để bù đắp cho đốt long cốt bị mất của ngươi.

Đáng tiếc là phụ thân ngươi ban cho bao nhiêu thứ tốt, ngươi đều không biết trân quý.

Xem ra Vạn Niên Long Cốt này căn bản không dung hợp được với thân thể ngươi.

Đã vậy thì ta sẽ thu lấy, ta sẽ dùng Vạn Niên Long Cốt này làm một cây long tiên, dùng nó để rút gân lột da những kẻ bại hoại trong Long Tộc." Sau đó Ngao Tông liền vứt Hoa Long đang đau khổ kêu rên trên mặt đất, tiêu sái rời đi.

Hoa Long vạn vạn không ngờ, cảnh tượng Ngao Tông cầu xin dưới chân mình ban đầu, giờ lại biến thành y một lần nữa mất đi long cốt.

Hoa Long hối hận vì không nghe lời cảnh cáo của phụ thân, khiến y phải trả một cái giá lớn như vậy.

Hoa Long nhất thời không biết làm sao để về đối mặt với phụ thân, liền chạy đến quán rượu phàm gian uống rượu giải sầu.

Y hào phóng ném xuống một đống ngân phiếu lớn, kêu lão mụ gọi một đám kỹ nữ đầu bài của Xuân Lâu đến cùng uống rượu.

Nhưng Hoa Long càng uống càng buồn, trong lúc uống rượu y lại nghĩ đến Diễm Thải mà y đã ái mộ bao năm, nàng đã không để ý đến tình cảm nồng nhiệt của y, thậm chí còn nói ra những lời tổn thương tự tôn của y.

Kẻ địch nhiều năm như Ngao Tông, vậy mà lại dễ dàng đánh bại y hết lần này đến lần khác.

Kẻ dưới trong Long Cung đều bàn tán rằng luận về dung mạo, tài hoa, võ lực, y đều không bằng cái tên bị đuổi ra khỏi Long Cung.

Mặc dù không ai nói thẳng ra, nhưng ánh mắt mọi người nhìn y càng lúc càng khinh bỉ.

Hoa Long càng lúc càng cảm thấy không cam lòng.

Dựa vào đâu mà Ngao Tông có thể được vạn người ca tụng, còn y, rõ ràng là Thái Tử, lại phải như một con sâu, trốn trong quán rượu, buồn bực uống rượu?

Thêm vào đó, y lại còn dâng Vạn Niên Long Cốt mà phụ thân đã trân tàng nhiều năm cho Ngao Tông.

Hoa Long nhất thời không biết làm sao để về đối mặt với phụ thân coi trọng y đến vậy.

"Không!

Không thể để phụ thân biết ta đã mất Vạn Niên Long Cốt!" Hoa Long thầm nghĩ, nhất định phải tìm cách lấy lại đốt long cốt đã mất, nếu không lần này phụ thân chắc chắn sẽ từ bỏ y để phò tá các thứ tử khác lên làm vương.

Lúc đó y sẽ phải xử sự ra sao?

Đợi sau khi phụ thân triệt để thoái vị, những thứ tử từng bị y ức hiếp chắc chắn sẽ trăm phương ngàn kế báo thù.

Ta không thể để tình huống đó xảy ra.

Hoa Long càng lúc càng tức giận.

Lúc đó y nghe thấy bên ngoài bao sương có hai người dân đang bàn tán về Ngao Tông cùng đoàn người, rằng nhiều năm qua họ đi khắp nơi, tạo phúc cho bách tính.

"Một người đàn ông thật sự mong rằng một ngày nào đó có thể gặp được vài vị thần tiên sống, để cảm tạ thật lòng.

Bởi vì Ngao Tông cùng đoàn người, mậu dịch tây bắc đã phồn vinh hơn không ít.

Bách tính bình dân ở nhà tích trữ lương thực hoặc lông cừu đều có

cơ hội bán ra, cuộc sống tốt hơn nhiều, không còn phải chịu đói nữa." "Thật không biết mấy vị thần tiên sống đó trông thế nào, chắc chắn là phong thái phi phàm, vẻ đẹp tựa vân tùng." Hoa Long vừa nghe, cơn giận càng bốc lên trong lòng, y phá cửa xông ra, ấn hai người đàn ông đang nói chuyện vào tường.

Hoa Long giận dữ nói: "Nói thêm một câu nữa, ta sẽ chặt đầu các ngươi!

Mấy kẻ đó nào có tốt đẹp gì, đều là lũ tiểu nhân đạo mạo giả dối!" Ai ngờ hai người bị ấn vào tường lại cho rằng Hoa Long chỉ là say rượu, liền thành thật nói: "Ngao Tông quả thực đã làm không ít việc tốt cho chúng ta.

Không giống như ngươi, trông thì lộng lẫy sáng sủa, nhưng thực tế lại chẳng làm được việc gì, e rằng đã làm không ít chuyện thất đức rồi chứ?" Thế là, hai người đó lại bắt đầu chế giễu.

Hoa Long tức giận nói: "Tin hay không ta giết các ngươi!" Mấy người đàn ông kia càng không sợ chết nói: "Có bản lĩnh thì làm đi!

Ta không tin hai người đàn ông to lớn như chúng ta lại không đánh lại được một thư sinh yếu ớt như ngươi!" Nói đoạn liền tiện tay rút chiếc ghế gỗ trắc cạnh bên, đánh vào đầu Hoa Long.

Hoa Long nhất thời né tránh không kịp, cột sống phía sau liền bị đánh trúng, lập tức kêu rên đau đớn một tiếng.

Cả người y nằm vật trên đất nửa ngày không động đậy.

Xung quanh các cô nương và người phục vụ không một ai đến đỡ, dù sao danh tiếng của Ngao Tông cùng đoàn người thật sự quá tốt.

Những cô nương sa vào phong trần, sống bằng cách bán nụ cười đó, ít nhiều cũng vì công tích của Ngao Tông và đoàn người mà cuộc sống của họ được thay đổi.

Hoa Long thấy tất cả những người có mặt ở đây cũng như những người phục vụ trong Long Cung, không một ai nói đỡ cho y, lại còn đứng tại chỗ nhìn y chằm chằm, liền dùng linh lực khóa chặt cả tòa tửu lâu, rồi nói lời cay độc: "Tối nay không một kẻ nào có thể thoát khỏi đây!" Hoa Long dùng linh khí hút lấy người đàn ông đầu tiên chế giễu y, cắt đứt cột sống của y ta, rồi dùng linh khí sống sờ sờ kéo cột sống ra khỏi cơ thể y ta.

Đợi khi y hút cột sống của người đàn ông đó vào cơ thể, Hoa Long cảm thấy vết thương trên cột sống của mình lập tức tốt hơn đến phân nửa.

Quả nhiên, dùng tiên huyết và tủy xương người để tẩm bổ thì y cho rằng hiệu quả nhất.

Mặc dù Linh Y trong Long Cung có nhắc nhở rằng phương pháp dùng cột sống người để chữa thương không khác gì sát sinh, cực kỳ tổn hại công đức, nhưng giờ Hoa Long đã không màng đến những thứ khác nữa.

Y chỉ muốn giết hết những kẻ nhân loại chế giễu y trước mắt, rồi dùng tiên huyết của họ để tẩm bổ thân thể, dùng tủy xương của họ để lấy hình bổ hình, bù đắp cho long cốt đã mất trong cơ thể.

Các cô nương trong tửu lâu thấy tình huống này liền la hét muốn bỏ chạy, nhưng đều bị Hoa Long bắt lại, rồi dùng lụa trắng trói lại treo lên xà nhà của tửu lâu.

Nhất thời, tiếng la hét và máu tươi tràn ngập cả tửu quán.

Nhưng lúc này Hoa Long đã mắt đỏ ngầu, hoàn toàn không màng đến hậu quả về sau.

Y chỉ biết giết, giết, giết!

Trong quá trình lấy cột sống, Hoa Long đã dùng một phương pháp

tàn bạo nhất, không giết người trước, mà tra tấn đến mức thoi thóp, rồi mới sống sờ sờ rút cột sống của người đó ra.

Hoa Long vô cùng hưởng thụ những tiếng la hét và khóc lóc do sợ hãi mà những người đó phát ra.

“Thích những người này sao?

Lại cho ta thêm vài kẻ nữa để cung cấp linh khí nào!” Không lâu sau, Hoa Long liền tàn sát xong toàn bộ khách khứa và người phục vụ trong tửu quán.

Sau đó Hoa Long đạp lên một thân đầy máu khí rời khỏi tửu quán vắng tanh không một bóng người đó.

Sáng ngày hôm sau, các thương nhân vẫn như thường lệ bày bán gần tửu quán.

Từ xa, họ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Chương 493

Vừa đẩy cửa tửu quán ra, liền nhìn thấy đám bách tính nằm ngổn ngang trên đất và những cô nương bị treo một cách tàn nhẫn trên xà nhà.

Trong số bách tính đang vây xem, không ít người sau khi nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu đó đã không nhịn được mà nôn mửa.

Mặc dù quan phủ đã xử lý vụ án này ngay lập tức, nhưng vì dựa vào sức mạnh của phàm nhân, họ vẫn không thể nào phá án được.

Vụ án này vẫn trở thành một vụ án treo, bách tính đều nghi ngờ là yêu quái gây họa.

Nhất thời, dân tình xao động.

Sau khi Hoa Long trở về Đông Hải, được Đông Hải Long Vương khen ngợi vì sắc mặt tốt, ngay cả linh lực cũng tăng lên không ít.

Tư tưởng của Hoa Long dần thay đổi.

Y cho rằng chỉ cần thực lực đủ mạnh, thì mọi lỗi lầm mình phạm phải đều có thể được tha thứ.

Y bắt đầu lén lút Đông Hải Long Vương, đi đến vài thôn xóm nhỏ gần Đông Hải để bắt dân làng bổ sung dinh dưỡng cho cột sống.

Hà Tiên Cô, người vẫn luôn được Ngao Tông sắp xếp ở gần Phúc Nguyên Thôn để cứu chữa dân làng, gần đây cũng gặp phải rắc rối.

Cùng với việc danh tiếng của Hà Tiên Cô tại Phúc Nguyên Thôn dần lan rộng, bách tính các thôn trang lân cận cũng tìm đến Hà Tiên Cô để chữa bệnh.

Một tháng sau, Hà Tiên Cô đến Cổ Việt Thôn cách Phúc Nguyên

Thôn khoảng một trăm cây số để chữa trị dịch bệnh.

Vốn dĩ cho rằng chỉ là dịch bệnh đơn giản, nhưng trong một lần Hà Tiên Cô cho thuốc, dân làng lại xuất hiện hiện tượng trúng độc tập thể, ngay cả thôn quan địa phương cũng tiêu chảy không ngừng.

Hà Tiên Cô cùng dược đồng khẩn cấp chữa trị cho dân làng bị trúng độc.

Mặc dù đã chữa khỏi cho họ, nhưng nguyên nhân của lần trúng độc này vẫn không thể điều tra ra, không ít bách tính bắt đầu nghi ngờ y thuật của Hà Tiên Cô.

Lý Xuân, thôn quan tham lam của Cổ Việt Thôn, càng lợi dụng cơ hội này uy hiếp Hà Tiên Cô phải bồi thường một ngàn lạng vàng, và yêu cầu Hà Tiên Cô bồi thường một trăm lạng bạc riêng cho mỗi dân làng bị trúng độc.

Nếu không, y sẽ phái quan binh cấm Hà Tiên Cô tiếp tục cứu chữa dân làng.

Nhưng Hà Tiên Cô làm sao chịu nổi cái sự hống hách đó chứ.

Nàng vô cùng bất đắc dĩ nhưng lại không có cách nào.

Thứ nhất là không thể lấy ra một ngàn lạng vàng, thứ hai là nàng không hề làm sai, rõ ràng có người đang hãm hại nàng.

Nhưng Lý Xuân lại vì lợi ích trước mắt mà phủ quyết yêu cầu của Hà Tiên Cô muốn điều tra lại vụ án, còn chế giễu nàng.

“Nếu y thuật không được thì đừng làm thầy thuốc nữa.” Hà Tiên Cô dựa vào y thuật mà thành tiên.

Mặc dù nàng tin rằng y thuật cần không ngừng tinh tiến, và y thuật của nàng cũng không phải hoàn hảo nhất, nhưng đối với việc dùng thuốc, nàng có mười phần nắm chắc độ chính xác.

Hà Tiên Cô vốn là một yếu nữ, làm sao chịu nổi sự uy hiếp hết lần này đến lần khác của thôn quan như vậy?

Bất đắc dĩ, nàng liền dùng phi cáp truyền thư, khẩn cấp triệu hồi Ngao Tông về.

Ngao Tông vừa trở về liền nhìn thấy khuôn mặt rầu rĩ của Hà Tiên Cô và những thôn dân đang rên rỉ đau đớn nằm trong y quán.

"Có chuyện gì vậy?" Ngao Tông quan tâm hỏi.

Y biết Hà Tiên Cô vốn là người mạnh mẽ, một khi đã dùng phi cáp truyền thư triệu hồi y thì chắc chắn đã gặp phải chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Hà Tiên Cô cặn kẽ kể lại ngọn ngành sự việc cho Ngao Tông nghe.

Ngao Tông nghe xong cũng trầm mặc một lát.

Chuyện thôn quan chỉ là việc nhỏ, chỉ là nguyên nhân lần trúng độc này, ngay cả Hà Tiên Cô cũng không tìm ra.

Vậy rất có thể đây không phải là trúng độc tự nhiên, mà là có người cố ý làm ra.

Trên thế gian này có vô số độc dược khiến người ta không thể phát hiện.

Làm thế nào để tìm ra thuốc giải cũng là một vấn đề đau đầu.

Nhưng hiện tại điều quan trọng nhất là giải quyết thôn quan, và tìm ra kẻ hạ độc, như vậy mới có thể truy tận gốc rễ để tìm ra thuốc giải độc.

Và Ngao Tông vừa nhìn sang bên trong y quán, thấy có ba bốn bệnh nhân nằm đó, không giống trúng độc nhưng lại mang vẻ mặt đau khổ.

Hà Tiên Cô thấy Ngao Tông đang nhìn về phía những bệnh nhân

đó.

Và bổ sung: "Mấy người này hôm qua cùng đến cầu chữa bệnh.

Không giống bị bệnh, nhưng thân thể lại vô cùng suy yếu, cứ như thể toàn bộ tinh khí đều biến mất vậy.

Mặc dù hiện tại không có bệnh tật gì, nhưng sau này chỉ cần hơi không chú ý bảo dưỡng thân thể, liền sẽ trăm bệnh quấn thân.

Thực tế, tất cả cột sống ban đầu dùng để chống đỡ cơ thể đều biến mất.

Ta nghi ngờ là yêu quái làm.

Chỉ có yêu quái mới có thể không gây ra bất kỳ vết thương ngoài nào mà lấy cột sống ra khỏi cơ thể người, chỉ cần cột sống là đủ." Ngao Tông cũng cảm thấy kỳ lạ.

Y đi qua nhiều thế giới như vậy mà chưa từng thấy yêu quái nào chỉ lấy cột sống người.

"Chuyện này ta lát nữa sẽ đi điều tra, không phiền Hà Tiên Cô bận tâm.

Hiện tại vấn đề chủ yếu nhất là tìm ra nguyên nhân của lần trúng độc này.

Ta nghi ngờ kẻ gây ra không có ý tốt.

Nếu lần này ta không tìm ra nguyên nhân trúng độc, để mặc cho y ta tiếp diễn, thì sau này chắc chắn sẽ phiền phức không ngừng." Hà Tiên Cô gật đầu nói: "Được.

Ta sẽ quay về nghiên cứu lại nguyên nhân trúng độc của dân làng.

Lần này ta sẽ không tìm nguyên nhân từ các dược liệu hiện có, mà sẽ về lật xem điển tịch, xem có loại độc dược nào có thể hạ độc, mà khi trộn lẫn với dược liệu liền biến mất hay không.

Hy vọng có kết quả tốt.

Nếu biết được độc dược, thì đại khái cũng có thể tìm ra hung thủ đến từ đâu." Hà Tiên Cô vẻ mặt lo âu nhìn những thôn dân vì bệnh mà sắc mặt vàng vọt, thở dài một tiếng.

"Bách tính ta vì dịch bệnh, hồng thủy và yêu quái quấy nhiễu, đã lâu không thể quay lại cuộc sống bình thường.

Thế đạo càng lúc càng không yên bình." Ngày hôm sau, Ngao Tông liền bắt đầu điều tra những thôn dân bị mất cột sống.

Y phát hiện không một trường hợp nào ngoại lệ, tất cả đều mất tích một thời gian ở gần Đông Hải, và khi xuất hiện trở lại thì ký ức hoàn toàn trống rỗng.

"Chẳng lẽ Đông Hải Long Vương lại bắt đầu làm trò quỷ gì sao?" Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì không phải Đông Hải Long Vương.

Y không đáng phải phí công sức lớn đến vậy vì mấy phàm nhân kia, vừa muốn lấy cột sống lại không làm hại tính mạng họ.

Vậy thì chỉ còn lại Hoa Long, kẻ gần đây lại bị rút mất cột sống.

Chương 494

Trước đó khi y khiêu khích, không nên tha mạng cho y.

Thật sự quá nhân từ rồi.

Nếu sớm biết thế, lúc đó nên để đầu y rơi xuống đất, không cần phải để y bây giờ đi tai họa bách tính.

Ngao Tông vốn là một người hành động.

Sau khi xác định Hoa Long là kẻ đầu têu gây họa, y liền dùng U Minh Tử Đồng xác nhận vị trí của Hoa Long.

Không ngờ Hoa Long đang ở trong một khu rừng cây nhỏ cách đó không xa, hấp thụ huyết dịch và cột sống của phàm nhân.

Ngao Tông liền rút Lục Thần Kiếm ra.

Lục Thần Kiếm bay đến trước mặt Hoa Long, cắt đứt hành vi hấp thụ cột sống của nhân loại của Hoa Long.

Ngao Tông chỉ thấy Hoa Long đã lâu không gặp, lúc này như một dã thú mất đi lý trí, trở nên không ra người không ra quỷ, xuất hiện tướng mạo đọa ma.

Hoa Long lúc này hiện ra nửa thân nguyên hình, dùng đuôi rồng hiện hình nhanh chóng vung về phía Ngao Tông.

Ngao Tông linh hoạt né tránh.

Lần này y thậm chí còn không muốn dùng Lục Thần Kiếm, cảm thấy Hoa Long như vậy căn bản không đáng để tấn công.

Y liền triệu hoán Minh Giới môn khuyển, cũng là thú cưng yêu quý của Ngao Tông: Ách Vận Tam Đầu Cẩu.

Tuy chỉ là một con chó giữ cửa, nhưng thể hình của nó lại không

kém cạnh Hoa Long nửa rồng nửa người.

Ngao Tông xoa xoa trán của Ách Vận Tam Đầu Cẩu rồi nói: "Khuyển nhi, mau đưa cái súc sinh mà Lục Giới không dung thứ này về địa ngục để cải tạo lại đi." Địa Ngục Tam Đầu Khuyển vì được Ngao Tông chạm vào, thoải mái cúi thấp đầu, dụi dụi vào đùi Ngao Tông.

Miệng nó phát ra tiếng gầm gừ thoải mái.

Có thể thấy Địa Ngục Tam Đầu Khuyển vô cùng yêu thích Ngao Tông, nhưng nó cũng luôn ghi nhớ chức trách của mình.

Nghe lệnh Ngao Tông, không lâu sau liền lao về phía Hoa Long đang rên rỉ trên mặt đất.

Hoa Long đường đường là Thái Tử Long Tộc vậy mà lại không có chút sức lực phản kháng nào trước Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

Hoa Long tuy cũng không ngừng giãy giụa, nhưng sức mạnh của y sau khi bị rút long cốt căn bản không đáng nhắc tới trước mặt Tam Đầu Khuyển.

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển tuy không thể nói tiếng người, nhưng cực kỳ thông linh.

Ngao Tông nói với Địa Ngục Tam Đầu Khuyển: "Con rồng thối nát này bây giờ vẫn không biết hối cải, cứ để nó cắn đi, không biết điều, còn nghĩ phụ thân nó có thể cứu nó sao.

Lần này đưa nó đến Minh Giới một chuyến, tự nhiên là muốn nó khắc sâu thể nghiệm đạo đãi khách của Minh Giới.

Chúng ta có Thập Bát Tầng Vạn Quỷ Địa Ngục, có thể từng tầng một cho nó thể nghiệm.

Nếu phụ thân nó không dạy nó cách làm người, vậy Thập Bát

Tầng Địa Ngục sẽ dạy nó cách làm người." Địa Ngục Tam Đầu Khuyển sau khi nhận lệnh của Ngao Tông, vui vẻ nhảy nhót quanh Ngao Tông cùng đoàn người vài vòng.

Mặc dù Tam Đầu Khuyển không nói gì, nhưng từ hành động của nó có thể thấy, nó vô cùng vui mừng khi lâu ngày không gặp chủ nhân.

Ngao Tông và Địa Ngục Tam Đầu Khuyển hàn huyên không lâu, liền mở ra Minh Giới chi môn.

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển lại nhảy nhót trở về.

Tam Đầu Khuyển rõ ràng không biết thân hình to lớn của mình.

Thiết Quải Lý, Chung Hán Ly và những người khác bị Địa Ngục Tam Đầu Khuyển vây quanh đi vài vòng, phát hiện xung quanh đã không còn bằng phẳng.

Từng hố lớn nhỏ, những hố nông mới bị dẫm đạp, bụi đất dính lên y phục trắng như tuyết của các thần tiên khiến họ trông vô cùng lem luốc.

Thiết Quải Lý phủi phủi y phục, cười khổ nói: "Thú cưng nhỏ của Ngao Tông nuôi khá là hoạt bát đấy nhỉ." Ngao Tông ở bên cạnh tự cười nói: "Nếu ngươi thích, ta tặng ngươi một con.

Trong địa ngục Minh Giới của ta nuôi đến hàng vạn con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển như vậy.

Con nào con nấy cũng đều là sinh vật cực kỳ hoạt bát hiếu động." Theo lời giải thích của Ngao Tông, Chung Hán Ly và những người khác mới biết, hóa ra những Địa Ngục Tam Đầu Khuyển này thực chất cũng thay thế người canh giữ trong địa ngục Minh Giới.

Có đôi khi thú cưng còn trung thành hơn con người rất nhiều.

Kể từ khi Ngao Tông bổ nhiệm những Địa Ngục Tam Đầu

Khuyển này làm người canh giữ địa ngục, sau này không còn một ác quỷ nào có thể thoát khỏi Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Dù cho giai đoạn huấn luyện ban đầu có gian nan một chút, nhưng Ngao Tông vẫn vui vẻ bồi dưỡng từng con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển một.

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển tuy có ngoại hình hung tợn đáng sợ.

Nó có ba cái đầu luôn cảnh giác bốn phía, và cái đuôi giống hệt đuôi rắn đuôi chuông.

Ở phần cuối đuôi mọc một cơ quan rung động hình rắn, thông qua tần suất rung động để kiểm tra bất kỳ âm thanh nào xung quanh.

Do đó, mặc dù có vài ác quỷ nổi tiếng về khả năng ẩn nấp, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc phát ra âm thanh trong quá trình di chuyển, và có thể bị Địa Ngục Tam Đầu Cẩu tóm gọn với tốc độ nhanh nhất.

Và trên đầu và lưng của loại Địa Ngục Ác Khuyển này đều quấn đầy những con rắn độc.

Nước bọt chảy ra từ miệng chúng đều chứa độc lá Ô Đầu Thảo cực độc.

Nơi ở của loại sinh vật này cũng vô cùng tiện lợi, chỉ cần bên bờ Âm Dương Hà dựng lên một đóa Mạn Đà La là chúng có thể ngủ say.

Chung Hán Ly hỏi: "Ta nghe nói về Thập Bát Tầng Địa Ngục đã lâu, nhưng cụ thể mỗi tầng có hình phạt gì thì ta chưa từng thấy.

Giả như sau này có cơ hội đến Minh Giới, ngươi có thể dẫn ta đi thăm Thập Bát Tầng Địa Ngục được không?" Ngao Tông cười nói: "Cũng không cần phiền phức như vậy.

Đợi Hoa Long chịu hết Thập Bát Tầng Địa Ngục, ta sẽ đích thân

vứt Hoa Long trước cửa Đông Hải Long Cung.

Để Đông Hải Long Vương xem xem con trai yêu quý của y rốt cuộc là một cầm thú khoác áo y quan như thế nào.

Lúc đó, dựa vào những vết sẹo trên người Hoa Long mà đoán xem y rốt cuộc đã trải qua mười tám loại hình phạt nào.

Như vậy tự nhiên là có thể hiểu rõ cụ thể về Thập Bát Tầng Địa Ngục rồi phải không?" Nói đoạn Ngao Tông lộ ra một nụ cười khát máu.

Thập Bát Tầng Địa Ngục là do Ngao Tông tốn vài năm trời, kết hợp đủ loại hình phạt cổ đại và hiện đại mà tổng kết ra.

Vừa không khiến oán quỷ hồn phi phách tán, lại có thể khiến chúng cảm nhận tối đa sự thống khổ, giày vò kép về tinh thần và thể xác.

Sau đó, Ngao Tông dẫn Thiết Quải Lý và những người khác trở về thôn trang của Hà Tiên Cô.

Hà Tiên Cô vừa thấy Ngao Tông và mọi người liền hưng phấn chạy đến, vui vẻ nói: "Ta biết bệnh của dân làng rồi!

Là Cửu Đầu Ô Thảo.

Loại cỏ này tuy toàn thân đen tuyền, nhưng nhựa của nó lại không màu không mùi, vào nước liền tan.

Hơn nữa, thời gian sinh trưởng của Cửu Đầu Thảo càng lâu, thì độc dịch càng lợi hại, được coi là độc dược trăm năm khó gặp.

Nhưng hiện tại có một điểm đáng ngờ: "Muốn trồng Cửu Đầu Ô Thảo, phải tốn vài trăm năm mới miễn cưỡng hình thành được nhựa cây.

Chương 495

Độc mà dân làng trúng phải e rằng cần một ít Cửu Đầu Ô Thảo ngàn năm tuổi mới có hiệu quả.

Vậy ai sẽ vì một nhóm phàm nhân mà tốn công sức trồng Cửu Đầu Ô Thảo ngàn năm tuổi chứ?

Trong Lục Giới có bao nhiêu độc dược có thể giết người vô hình, hà cớ gì lại phải là Cửu Đầu Ô Thảo!" Hà Tiên Cô nhíu mày thanh tú.

Ngao Tông gõ gõ trán Hà Tiên Cô: "Không cần suy nghĩ nữa.

Người thần bí dùng Cửu Đầu Ô Thảo hạ độc đó chắc chắn là nhắm vào Minh Giới.

Ngươi vừa thành tiên không lâu, tự nhiên không biết.

Cửu Đầu Ô Thảo là thực vật độc đáo của Minh Giới, ngay cả độc dịch của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển cũng là nhựa Cửu Đầu Ô Thảo.

Việc trồng Cửu Đầu Ô Thảo ngàn năm tuổi ở Minh Giới, tuy không nhiều, nhưng cũng không khó tìm.

Tất cả những sự kiện trúng độc này không phải là trùng hợp ngẫu nhiên.

Trong Lục Giới đều đang xảy ra những dịch bệnh tương tự.

Kẻ hạ độc muốn dùng những sự kiện này để dẫn Thiên Giới hoặc Thiên Đạo cảnh giác đối với Minh Giới, khiến Minh Giới dưới sự giám sát của hai bên không tiện tùy ý hành động.

Kẻ đó thật sự xảo quyệt." Mặc dù loại thủ đoạn hạ độc này không hiếm gặp, nhưng lại không thể phủ nhận hiệu quả của nó.

Lâu rồi Thác Tháp Thiên Vương lại xuất hiện trước mặt mọi

người.

“Cái đám tiểu hài thối các ngươi thật khiến người ta phiền lòng.

Ta vừa về Thiên Giới chưa đầy hai ngày đã bị Ngọc Đế phái đi giám sát, lần này là để điều tra triệt để các sự kiện trúng độc gần đây xảy ra trong Lục Giới.

Một khi phát hiện bàn tay đen tối của Minh Giới, y sẽ thay Thiên hành đạo tiến vào Minh Giới.

Đừng trách ta không nhắc nhở, Minh Giới và Thiên Giới một khi khai chiến, hòa bình Lục Giới sẽ bị phá vỡ, các ngươi sẽ trở thành tội nhân của lịch sử!” Lời nói của Thác Tháp Thiên Vương nghe có vẻ lạnh lùng vô tình và chế giễu, nhưng thực tế y đang uyển chuyển nhắc nhở Ngao Tông và đoàn người gần đây hành sự phải cẩn thận hơn, đừng để Ngọc Đế Thiên Giới tìm được lý do thích hợp để khai chiến.

Ngao Tông luôn lễ độ đối đãi với những người có thiện ý.

Y giơ tay lên, khẽ nói lời cảm tạ với Thác Tháp Thiên Vương: “Đa tạ Thác Tháp Thiên Vương nhắc nhở, ta sẽ hành sự chú ý hơn.” Bởi vì Tháp Tháp Thiên Vương đã mang theo tin tức từ Ngọc Đế Thiên Đình, nên tin tức về dịch bệnh mà Thiên giới thu thập cũng đã được mang tới.

Ngao Tông và những người khác bắt đầu điều tra từ những thôn trang bùng phát dịch bệnh sớm nhất.

Sau khi Ngao Tông xem xét một loạt tư liệu mà Tháp Tháp Thiên Vương cung cấp, hắn phát hiện thôn trang đầu tiên bùng phát dịch bệnh lại chính là Phúc Nguyên thôn.

Thôn trang từng bị Song Đầu Xà thống trị kia cũng không biết tình hình giờ ra sao.

Ngao Tông từ khi trở về Đông Hải đã không đi Phúc Nguyên thôn

điều tra tình huống.

Nghe Hà Tiên Cô kể, không lâu sau khi Ngao Tông rời khỏi Phúc Nguyên thôn, Thiên Đình liền phái binh chi viện.

Mặc dù Nhĩ Thuận thông qua việc học tập tà đạo mà có linh lực siêu cường, nhưng một quyền khó địch bốn tay, không bao lâu đã bị Thiên binh Thiên Đình bắt giữ.

Chỉ là vào giai đoạn sau, khi áp giải Nhĩ Thuận về Thiên giới thì hắn lại lợi dụng một sơ hở mà trốn thoát, hiện giờ mang theo nửa hồn phách còn lại của Nhĩ Thiều, hạ lạc bất minh.

Muốn tìm Nhĩ Thuận cũng không phải chuyện khó, Ngao Tông chỉ cần nuôi dưỡng nửa hồn phách còn lại của Nhĩ Thiều, chỉ cần có nó thì có thể biết được tung tích của Nhĩ Thuận.

Nhưng hiện tại điều quan trọng hơn là phải điều tra rõ ai đã hạ độc ở Phúc Nguyên thôn.

Ngày hôm sau, Ngao Tông liền dẫn Hà Tiên Cô cùng đoàn người quay trở lại Phúc Nguyên thôn.

Chỉ thấy thôn dân Phúc Nguyên thôn đã bắt đầu cuộc sống mới, những ruộng lúa bị bỏ hoang từ lâu giờ đã có người canh tác, trên những con đường nhỏ có người đi lại, thỉnh thoảng có thể nghe tiếng gà gáy.

Trong học đường, có thể nghe thấy tiếng trẻ thơ ê a đọc sách.

Lý bá, người trước đây bị những công việc nặng nhọc đè cong lưng, giờ cũng đang cùng Kỳ lão đầu đánh cờ dưới gốc cây đa cổ thụ, cả thôn trang chìm trong một bầu không khí hòa thuận.

Nhĩ Thiều, người được Ngao Tông cố ý mang ra, thấy cảnh tượng này không khỏi xúc động cảm thán, nói rằng dù không có hắn bảo hộ thì Phúc Nguyên thôn cũng đã chấn hưng trở lại.

Sau này dù không thể tiếp tục bảo hộ Phúc Nguyên thôn, hắn cũng có thể an tâm rời đi.

Chưa tới cửa thôn, Ngao Tông và đoàn người đã nhìn thấy từ xa một pho tượng mới được dựng lên ở cửa thôn.

Ngao Tông đứng chính giữa, Nhĩ Thiều ở bên trái, Hà Tiên Cô ở bên phải, cả ba cùng nâng đỡ Ngao Tông.

Trước pho tượng, không ít người đang tiến hành tế bái.

Ngoài việc để thôn dân Phúc Nguyên thôn có một nơi gửi gắm tâm tư, thì đó còn là những lời chúc phúc chân thành của những thôn dân chất phác dành cho Ngao Tông và đoàn người.

Họ hy vọng Ngao Tông và đoàn người sau khi nhận được hương hỏa của bách tính có thể đạt được phúc báo.

Vừa vào thôn không lâu, Chuyên Hòa liền chạy về phía Ngao Tông và đoàn người, với đôi má hồng hào, nói với Ngao Tông: "Ta đã nhìn thấy ngài từ xa, cứ nghĩ sẽ không còn gặp lại ở Phúc Nguyên thôn nữa." Thiết Quải Lý liền vội vàng ngăn lời cảm kích của Chuyên Hòa lại.

Chuyên Hòa lại nói: "Lý bá kiên quyết muốn xây từ đường và đắp tượng cho các vị, ta không ngăn được.

Khi thấy những pho tượng đó, mong các vị đừng trách móc, đó là việc ít ỏi mà mọi người có thể làm cho ân nhân." Thiết Quải Lý tiếp lời: "Đây đều là những việc thần tiên chúng ta nên làm, khi ta giúp đỡ cũng không đòi hỏi báo đáp gì.

Việc các vị có thể sống tốt hơn hiện tại chính là báo đáp lớn nhất đối với ta." Chuyên Hòa nghe vậy càng thêm xúc động, vội vàng quỳ xuống, khấu đầu thật sâu trước Ngao Tông và đoàn người.

Những thôn dân xung quanh vẫn luôn chú ý đến mọi hành động

của Chuyên Hòa, vừa thấy Chuyên Hòa khấu đầu, mọi người đều đồng loạt buông bỏ công việc đang làm, hướng về phía Ngao Tông và đoàn người bày tỏ lòng biết ơn chân thành nhất.

Mặc dù Phúc Nguyên thôn không lớn, nhưng cảnh tượng tất cả thôn dân Phúc Nguyên thôn tự phát khấu đầu trước Ngao Tông lại vô cùng hoành tráng.

Trong khoảnh khắc đó, chư tiên đều cảm động đến không biết phải làm sao, chỉ đành vội vàng đỡ thôn dân dậy.

Sau khi an ủi thôn dân xong, Ngao Tông hỏi Chuyên Hòa liệu thôn có lại trải qua một trận dịch bệnh nữa không.

Chuyên Hòa đáp: "Vâng, trận dịch bệnh đó tuy không lớn, nhưng triệu chứng trúng độc của thôn dân lại có vài phần kỳ dị." "Nhưng cũng có mấy thôn dân vì nhiễm dịch bệnh mà chết đi, hiện tại vẫn chưa tìm được phương pháp giải quyết tốt.

Không ít người đang ở y quán dùng sâm núi trăm năm để giữ lấy mạng sống, nếu ngài không đến, ta sẽ phải dùng phi hạc truyền thư đi tìm ngài." Chuyên Hòa vừa nói vừa dẫn Ngao Tông và đoàn người đến y quán.

Ngao Tông phát hiện sự việc diễn biến phức tạp hơn nhiều so với vẻ nhẹ nhàng mà Chuyên Hòa miêu tả.

Có tới mười mấy thôn dân vì trúng độc mà đau bụng, đau đầu, nằm liệt trên giường không thể động đậy, thậm chí còn có người sùi bọt mép.

Thảo y Kha Y trong thôn càng bận rộn đến luống cuống tay chân.

Chuyên Hòa chạy đến vỗ vỗ Kha Y, nói: "Ân công thôn ta, Ngao Tông, Thiết Quải Lý, Hà Tiên Cô cùng đoàn người.

Nếu không có họ, e rằng tất cả thôn dân đều sẽ vật lộn trong khổ

nạn.” Kha Y đơn giản tự giới thiệu với Ngao Tông và đoàn người, rồi lại muốn quay về trị bệnh, nhưng bị Ngao Tông ngăn lại: “Lần trước ta đến Phúc Nguyên thôn thì cô không có ở đây, cô mới đến đây gần đây sao?

Đã nghiên cứu bệnh tình này bao lâu rồi?

Có tin tức gì có thể cung cấp không?” Kha Y nhìn Ngao Tông, thở dài nói: “Ta vốn là người kinh thành, chỉ là mấy ngày trước đi ngang qua Phúc Nguyên thôn, thấy một thôn trang chỉ có thảo y, ngay cả một đại phu cũng không có, ta là đại phu tự nhiên xót thương bệnh nhân, liền ở lại chăm sóc và giúp đỡ bệnh nhân.” “Ta đã nghiên cứu về căn bệnh này, ta nghi ngờ có một loại độc vật nào đó đã hòa vào nước sông mà thôn dân dùng hàng ngày.

Lượng sử dụng không lớn, nếu không sẽ không xuất hiện những triệu chứng theo từng giai đoạn như vậy, chỉ là trong sinh hoạt hàng ngày, nó từ từ xâm nhập vào cơ thể thôn dân.

Những người có sức đề kháng kém không bao lâu đã chết.” Kha Y trầm tĩnh nói, giọng điệu ổn định không phù hợp với khuôn mặt non nớt của nàng.

Chương 496

Mặc dù cô gái này tuổi không lớn, nhưng kinh nghiệm hành y lại vô cùng phong phú.

Ngao Tông quan sát cách Kha Y băng bó cho bệnh nhân, vô cùng chuyên nghiệp.

Những ngón tay thon dài của Kha Y có những vết chai lớn nhỏ, đặc biệt là ở chỗ hõm giữa ngón cái và ngón trỏ, đó là vết chai hình thành do cầm kim bạc lâu ngày.

Cô gái này chắc chắn đã tiếp xúc với y thuật từ nhỏ, có lẽ xuất thân từ một thế gia y thuật, ngay từ khi còn nhỏ đã được phái ra ngoài giang hồ để lịch luyện, tăng cường kiến thức và y thuật.

Theo sự chỉ dẫn của Chuyên Hòa, Ngao Tông đã đến vài nơi mà thôn dân thường lấy nước uống.

Quả nhiên, dù là giếng nước, giếng nước sông Phúc Nguyên hay dưới lòng sông, đều yên tĩnh đặt vài bụi Cửu Đầu Ô Thảo.

Những bụi Cửu Đầu Ô Thảo này trông như mới được đặt vào, lúc này đang tiết ra dịch, không ngừng ô nhiễm nguồn nước của Phúc Nguyên thôn.

Ngao Tông thi pháp vớt những bụi Cửu Đầu Ô Thảo này ra khỏi nước, và đặt một kết giới bảo hộ.

Trong phạm vi kết giới bảo hộ, chỉ cần có người ném đồ vật xuống nước, Ngao Tông sẽ lập tức biết và bắt giữ.

Vì những bụi Cửu Đầu Ô Thảo này mới được đặt vào, chứng tỏ kẻ hạ độc không ở xa, có lẽ sẽ quay lại hiện trường để xem xét tình hình.

Hán Chung Ly vỗ đầu một cái: "Phải rồi, ta có thể dựa vào dấu chân gần giếng để điều tra, chắc chắn sẽ tìm ra hung thủ." Ngao Tông tiến lên phía giếng, lấy ra một vật, nói: "Không cần phiền phức vậy đâu, hung thủ đã để lại dấu vết chờ ta đi tìm rồi." Hán Chung Ly nhìn về phía trước, lại thấy một mảnh vải gấm, hình dạng không đều: "E rằng là mảnh vải bị xước ra từ quần áo nào đó, chất vải tơ lụa mềm mại, e rằng giá trị không nhỏ nha." "Ồ, ta hình như biết hung thủ là ai rồi." Tào Quốc Cữu sờ sờ chất vải: "Đây là cống bố đặc biệt chỉ có quan phụ mẫu cửu phẩm mới có.

Ta nhớ cái thôn quan kia cũng mặc loại vải này." "Đi thôi, ta đến phủ đệ thôn quan xem thử tình hình.

Nếu thật sự là hung thủ, trong nhà hắn chắc hẳn còn không ít Cửu Đầu Ô Thảo, làm công cụ cho lần phạm án tiếp theo." Vào cửa chính phủ Lý Khoan, không có chỗ nào bất thường.

Lộc bổng của quan cửu phẩm không nhiều, một tòa trạch viện ba gian do triều đình thống nhất phân phát cũng hợp lý.

Không phải Lý Khoan không ham tiền tài, những quan tham ta từng thấy trước đây, cách bài trí trong nhà đều như biệt viện của hoàng đế.

Tào Quốc Cữu vỗ vỗ cây quạt trong tay nói: "Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, có lẽ Lý Khoan thanh bần chỉ là một loại che đậy, ta đã thấy không ít quan tham hữu danh vô thực như vậy rồi.

Triều đình mấy năm trước có một quan nhị phẩm tên là Hiên Viên Vũ Khôn, trong nhà hắn có số tiểu thiếp nhiều ngang với phi tần trong cung, ai nấy đều xinh đẹp kiều diễm.

Hắn ẩn mình bên cạnh hoàng đế nhiều năm, giả bộ là một lão học giả thanh cao, bình thường hoàng thượng ban thưởng cũng không hề nhận, lấy cớ là muốn quyên góp cho dân chúng.

Hắn tuyên bố với bên ngoài rằng cuộc sống thanh bần không sao cả, một bộ quan phục mặc hơn hai mươi năm, không hề thay, chỗ nào cũng vá víu.

Hoàng đế thậm chí còn tác hợp tiểu quận chúa với con trai của Hiên Viên Vũ Khôn.

Nhưng trên danh nghĩa và thực tế, hắn có hai căn nhà.

Một căn là trạch viện bốn gian do triều đình ban tặng, bình thường dùng để chiêu đãi quan viên triều đình, trong đó không có gì đặc biệt ngoài vài bộ bàn ghế gỗ hoàng lê phổ thông nhất và một người vợ đã đồng hành nhiều năm.

Căn nhà ở thực tế khác lại nằm gần căn nhà do triều đình cấp, Hiên Viên Vũ Khôn đã xây dựng một mật đạo giữa hai căn nhà.

Ban ngày, hắn ra vào căn trạch viện bốn gian kia để lên triều và hạ triều, tối đến lại về căn nhà phúc địa đã mua kia để nghỉ ngơi.

Đến khi hoàng đế muốn tuyển phò mã cho tiểu quận chúa, con trai út của Hiên Viên Vũ Khôn đã bị phanh phui tội say rượu giết người, cưỡng đoạt phụ nữ nhà lành.

Sau đó, Lục Phiến Môn tiến hành điều tra, vì vụ án này liên lụy rất nhiều, sau này còn liên quan đến Đông Hán và Tây Hán.

Một khi đã điều tra, gia sản của Hiên Viên Vũ Khôn bị phanh phui hoàn toàn.

Hóa ra bề ngoài hắn không nhận những bổng lộc mà hoàng đế ban, không thật lòng muốn mưu cầu phúc lợi cho bách tính, thực tế là hắn không coi trọng những lợi ích nhỏ nhặt đó.

Hắn đã bí mật xây dựng một đế chế thương nghiệp, phụ trách buôn bán chức quan, quan muối và cống bố của triều đình.

Ngay cả việc tuyển chọn phi tần của hoàng đế cũng có liên quan đến hắn, nhãn tuyến của hắn có thể nói là bố trí khắp tiền triều hậu viện.

Hoàng đế biết chuyện đó, biết Hiên Viên Vũ Khôn đã cài nhãn tuyến vào hậu cung thì nổi giận lôi đình.

Những lời tâm sự gối chăn của hoàng đế và phi tần trong nhiều năm có thể đã lọt vào tai Hiên Viên Vũ Khôn không sót một chữ nào, hoàng đế tức giận đến mức mất đi lý trí.

Vì chuyện Hiên Viên Vũ Khôn này liên quan đến hậu cung, hoàng đế ngay cả Tây Hán cũng không tin, nhất định phải tự mình điều tra.

Điều tra sau đó phát hiện có hai mươi sáu phi tần có liên hệ mật thiết với Hiên Viên Vũ Khôn.

Hoàng đế không nói hai lời, tru sát cửu tộc của Hiên Viên Vũ Khôn, và biến Hiên Viên Vũ Khôn thành thây khô, treo ở Huyền Vũ Môn, giết gà dọa khỉ để cảnh cáo mỗi một quan viên không được cố gắng dò la tin tức của thiên tử." "Được rồi, bây giờ mọi người hãy cẩn thận một chút, ta cảm thấy xung quanh có linh lực dao động." Hán Chung Ly cẩn thận nhắc nhở.

Bát Tiên và những người đã theo Ngao Tông du hành nhiều năm, nghe thấy cảnh báo nguy hiểm của Hán Chung Ly, đều dừng lại những lời nói đùa, ai nấy đều tiến vào trạng thái chiến đấu.

Trương Quả Lão, người trước đó được Ngao Tông phái đi xem xét địa hình, trở về nói với mọi người: "Bề ngoài thì chỉ là một tiểu viện ba gian bình thường không có gì đặc biệt, nhưng thực tế Lý Khoan đã xây dựng vô vàn mật đạo dưới các căn phòng.

Ta vừa mới đi qua sơ lược, đã phát hiện không ít bí mật rồi." "Đi theo ta, ta sẽ dẫn mọi người vào lối vào của mê cung." Sau đó, mọi

người liền đi theo Trương Quả Lão đến một đình viện ở góc hậu hoa viên.

Trương Quả Lão nhẹ nhàng xoay chuyển đình viện, dùng tấm bình phong trang trí được Trương Quả Lão ghép lại.

Lập tức dưới đình viện xuất hiện một lối cầu thang kéo dài xuống dưới.

Tào Quốc Cữu vừa đi vào đường hầm vừa cảm thán, không ngờ Lý Khoan này là một chuyên gia mê cung, lại đặt mật đạo trong đình viện.

Thông thường các gia đình quyền quý đều đặt mật đạo trong thư phòng hoặc sương phòng, như vậy tiện lợi để rời đi bất cứ lúc nào.

Không ngờ Lý Khoan này lại mạo hiểm, đặt mật đạo ở một góc xa nhất so với thư phòng.

Nếu không có dị năng thiên phú của Trương Quả Lão, chỉ dựa vào phàm nhân tìm kiếm mật đạo, dù có Tây Hán tự mình ra mặt cũng khó mà phát hiện được.

"Có lẽ đây căn bản không phải mật đạo Lý Khoan dùng để tẩu thoát, mà có lẽ chỉ là một phòng chứa đồ, nên tự nhiên phải đặt manh mối ở nơi ít rõ ràng nhất." Ngao Tông sờ sờ bức tường bên cạnh cầu thang, trên tường tích một lớp bụi dày, chứng tỏ ít khi có người qua lại.

Trương Quả Lão chỉ xuống đất: "Xem kìa, không phải có một chuỗi dấu chân mới sao?" Mọi người theo hướng ngón tay của Trương Quả Lão, nhìn xuống mặt đất, quả nhiên có một chuỗi dấu chân mới từ cầu thang dẫn ra ngoài tiểu đình.

"Ta sẽ đi theo dấu chân này vào mật thất xem sao, có lẽ sẽ có phát hiện mới.

Lý Khoan này tuy xây dựng mật thất ẩn mật đến vậy, nhưng thực chất cũng là một người tự phụ, vậy mà ngay cả dấu chân rõ ràng như vậy cũng không xóa đi." Thiết Quải Lý nói.

Mọi người theo dấu chân đi vào, dấu chân dần trở nên lộn xộn, chứng tỏ bên trong thường xuyên có người hoạt động.

Trong mật thất, vàng bạc châu báu, thư họa bút nghiên, mọi thứ đều có đủ.

Lý Khoan tuy chỉ là một quan cửu phẩm nhỏ bé, nhưng trong những năm qua, thông qua việc nô dịch thôn dân cũng đã tích lũy được một khoản tài sản không nhỏ.

Nhìn những thư họa của các danh nhân này, chắc chắn có người đang âm thầm ủng hộ hắn.

Nhưng mọi người tìm kiếm một vòng trong mật thất, chỉ thấy một ít vàng bạc châu báu, trên thực tế ngay cả mùi dược liệu cũng không ngửi thấy.

"Ta sẽ tìm khắp nơi xem có mật đạo nào khác dẫn đến phòng của Lý Khoan không.

Lối vào mật đạo ta vừa đi qua không có dấu chân nào tiến vào, so với việc Lý Khoan đi vào từ một mật đạo khác." Trương Quả Lão đề nghị.

Lần này Ngao Tông không đưa ra bất kỳ ý kiến chỉ điểm nào, hắn cho rằng việc điều tra vụ hạ độc ở Phúc Nguyên thôn lần này vừa hay là một cơ hội lịch luyện cho Bát Tiên, chỉ cần cung cấp trợ giúp khi cần thiết là được.

Do đó, từ khi vào đường hầm, hắn ít nói, luôn phối hợp với Bát Tiên hành động.

Hiện tại xem ra họ thích ứng rất nhanh, đã bắt đầu có những suy

đoán hợp lý.

Chương 497

Lữ Nham, người có vận khí không tệ, không lâu sau đã tìm thấy một cái chìa khóa mật đạo, đối chiếu cái chìa khóa với tất cả vật phẩm có lỗ trong phòng, không lâu sau lại mở ra một mật đạo khác.

Con đường này có lẽ dẫn đến nhà của Lý Khoan, con đường này lại được trang trí rất tốt, không như cái cầu thang nhỏ bằng đất trước đó.

Lần này, đường hầm dẫn đến phòng của Lý Khoan.

Dọc đường đều thắp đèn bất diệt.

Tương truyền, loại đèn bất diệt này được làm từ mỡ cá nhân ngư.

Nó không ngừng cháy, có thể thắp sáng mãi mãi.

Hơn nữa, mùi hương của nó vô cùng dễ chịu, mỡ cá nhân ngư khi đốt chỉ tỏa ra một mùi hương hoa thoang thoảng.

Khiến người ta thư giãn thần kinh, an nhàn thoải mái.

Những thứ ngàn vàng khó cầu trên thị trường lại trở thành vật trang trí tùy tiện trong đường hầm của Lý Khoan.

Lý Khoan này đối với bảo vật linh giới hiểu biết không ít, e rằng cũng là một người tu đạo.

"Ta nhất định phải cẩn thận hơn nữa, mọi chuyện bây giờ trở nên quá đơn giản rồi." Lữ Nham vừa dứt lời, từ bên trong đường hầm liền rơi xuống vô số phi tiêu kiếm bạc, hai bức tường bắt đầu khép lại, có ý đồ muốn ép chết mọi người sống.

Ngao Tông thấy tình huống không ổn liền lập tức bay đến đối diện, vừa kịp kéo Thiết Quải Lý và những người khác trở lại.

Chỉ thấy giữa Ngao Tông và Thiết Quải Lý cùng mọi người xuất hiện một hàng rào sắt chắn ngang, trừ một mình Ngao Tông, tất cả những người khác đều bị vây khốn.

Họa vô đơn chí, không biết từ góc nhỏ nào bắt đầu đổ nước vào, không bao lâu nước đã ngập đến đầu gối của Thiết Quải Lý và những người khác.

Thiết Quải Lý vừa định thi pháp tạo một kết giới cách thủy cho mọi người, nhưng phát hiện linh lực đã mất tác dụng.

"Chuyện gì vậy?" Hán Chung Ly thấy Thiết Quải Lý không thể thi triển linh lực, hắn cũng thử, phát hiện linh lực của tất cả mọi người đều bị cấm cố.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa Thiết Quải Lý và đoàn người sẽ bị chết đuối trong đường hầm.

Tào Quốc Cữu phân tích: "Hóa ra đây là một cái bẫy.

Lý Khoan cố ý để lại dấu chân ở tiểu đình, dụ dỗ ta tiến vào đường hầm, rồi lại đặt một ít vàng bạc châu báu để ta mất cảnh giác.

Có lẽ cái đường hầm này cũng cố ý để ta nhìn thấy." "Hiện tại, cây đèn bất diệt bên cạnh ta cũng đã được tẩm một loại hương liệu dễ bay hơi, có thể khiến người ta mất linh lực trong thời gian ngắn.

Bây giờ, trừ một mình Ngao Tông, tất cả những người khác đều chỉ có thể bị nhốt ở đây mà chờ chết." Trương Quả Lão vỗ vỗ mấy cái: "Trước đây khi xem xét địa hình, ta đáng lẽ phải điều tra kỹ hơn xem bên trong rốt cuộc có cơ quan hay không.

Nếu lúc đó ta đã phát hiện ra cái bẫy, thì bây giờ mọi người cũng sẽ không bị động như vậy." "Người ta ai cũng có lúc trăm cái chặt có một cái lọt, trưởng lão cũng không cần phải tự trách như vậy.

Chúng ta có Ngao Tông đây mà, chỉ cần Ngao Tông không bị vây

khốn, chúng ta vẫn có hy vọng thoát ra ngoài." Lữ Nham lại lạc quan nói.

"Ngươi đúng là lớn mật, nhưng trên thực tế thì không ai có thể thoát được đâu." Chỉ thấy Lý Khoan xuất hiện ở lối ra của đường hầm không xa.

"Các ngươi không thể thoát được đâu.

Đây là bản vẽ do một cao nhân thế ngoại để lại cho ta, ta đã dựa theo bản vẽ để phục chế lại đường hầm mê cung này, không thể nào bị phá giải được." Nói xong, Lý Khoan định rời đi nhưng bị Ngao Tông tóm lấy.

Ngao Tông dùng giọng trầm thấp nói: "Đi sao?

Ngươi cần phải được sự đồng ý của ta thì mới có thể rời đi." Ai ngờ Lý Khoan quay đầu lại, cười hì hì với Ngao Tông một tiếng: "Ngươi nghĩ ta sẽ dùng chân thân của mình để mạo hiểm sao?" Sau đó, Lý Khoan mà Ngao Tông tóm lấy liền biến mất.

Hóa ra là ẩn thân thuật thất truyền nhiều năm của Vu tộc.

Không ngờ một quan cửu phẩm nhỏ bé lại là hậu duệ của Tổ Vu nhất tộc.

Tổ Vu nhất tộc giỏi về bói toán, chắc chắn đã sớm đoán được Ngao Tông và đoàn người sẽ đến, nên cố ý đặt bẫy.

Vào thời thượng cổ, Tổ Vu nhất tộc, là một trong những nhánh nhỏ nhất của loài người, giỏi dùng bói toán và gieo quẻ để thay Thiên Đạo truyền đạt ý chỉ xuống phàm trần, có thể nói là người phát ngôn của Thiên Đạo ở phàm gian, do đó địa vị vào thời thượng cổ tương đối cao quý.

Sau đại chiến Thần Ma và khi loài người thiết lập các triều đại phong kiến, sự tồn tại của Thiên Đạo giữa loài người dần suy giảm.

Tổ Vu nhất tộc cũng dần ẩn mình, Ngao Tông là người Tổ Vu đầu tiên mà hắn gặp trong gần vạn năm qua.

Tương truyền, người Tổ Vu vì thường xuyên giao tiếp với thần thông linh nên tuổi thọ ngắn hơn người thường, và thường chết yểu.

Nhưng Thiên Đạo để bù đắp, đã ban cho họ trí thông minh siêu việt và dung mạo xuất chúng.

Ngao Tông hồi tưởng lại khi lần đầu thoáng thấy Lý Khoan, dung mạo của Lý Khoan thuộc loại mặt đại chúng, hoàn toàn không thể tìm thấy trong biển người.

Dung mạo như vậy, miễn cưỡng coi là thanh tú, nhưng muốn so với Phan An thì hoàn toàn không đủ.

Mặc dù Lý Khoan nhờ ưu thế địa hình, trong quá trình truy đuổi đã tạm thời thoát được một đoạn.

Nhưng sau đó, khi Ngao Tông dần thích nghi với hoàn cảnh, không lâu sau đã bắt được Lý Khoan, trói lại, rồi ném hắn xuống trước đường hầm đang chảy nước: "Tốt nhất bây giờ ngươi hãy nói ra cách ngăn dòng nước lại, nếu không ta sẽ khiến ngươi không thấy mặt trời ngày mai." Ngao Tông tức giận nói.

Nhưng Lý Khoan này lại là một kẻ cứng đầu, nói: "Muốn giết thì cứ giết ta đi, dù sao ta cũng sẽ không để nước ngừng chảy.

Bọn thần tiên các ngươi sớm đã trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của một số người.

Dùng mạng của ta đổi lấy mạng của các ngươi, ta đương nhiên sẽ không bỏ cuộc." Ngao Tông đáp: "Ồ?

Ngươi dám ngang ngược như vậy sao?

Ta có một vạn cách khiến ngươi sống không bằng chết.

Nhân lúc ta còn muốn thương lượng đàng hoàng với ngươi, mau chóng đóng nước trong đường hầm lại!" Sau đó, hắn giơ ngón tay điểm vào trán Lý Khoan, cưỡng ép đọc ký ức của Lý Khoan.

Phương pháp đọc ký ức này cực kỳ tổn hại đến đại não của người bị đọc, Ngao Tông sẽ không sử dụng nếu không cần thiết.

Nhưng đối với loại cặn bã như Lý Khoan, cũng không cần phải khách khí như vậy.

Nhưng sự việc lại không như Lý Khoan đã nói.

Lý Khoan hiện tại đang đứng trước mặt Ngao Tông căn bản không phải là quan phụ mẫu Phúc Nguyên thôn thật.

Lý Khoan hiện tại là người bịt mặt tự mình tuyển chọn từ Vu tộc, tên thật là Tổ Vân Hạo.

Và đã truyền thụ cho Tổ Vân Hạo thuật cải dung.

Người bịt mặt đã thay đổi thân hình cao gầy và dung mạo thon dài của Tổ Vân Hạo thành dáng vẻ của Lý Khoan và những phàm nhân khác.

Đồng thời, để Tổ Vân Hạo bắt chước từng lời nói, hành động của Lý Khoan từ nhỏ.

Cho đến khi Tổ Vân Hạo có thể bắt chước Lý Khoan một cách hoàn hảo, liền giết chết Lý Khoan thật.

Nhưng bắt chước một người nói dễ vậy sao, chỉ riêng việc bồi dưỡng một quan phụ mẫu bình thường như vậy đã tiêu tốn gần hai mươi năm thời gian của Tổ Vân Hạo.

Ngao Tông chất vấn Tổ Vân Hạo liệu có thấy được chân diện mục của người bịt mặt kia không, Tổ Vân Hạo lắc đầu.

Nhiều năm như vậy, Tổ Vân Hạo chỉ gặp người bịt mặt hai lần,

một lần là khi hắn được đưa ra khỏi Vu tộc, lần thứ hai là khi hắn được lệnh đi thay thế Lý Khoan, thôn quan tiền nhiệm của Phúc Nguyên huyện.

Chương 498

Trong mấy chục năm huấn luyện của Tổ Vân Hạo, người bịt mặt chưa từng đến gặp Tổ Vân Hạo, hoặc chỉ âm thầm quan sát xem Tổ Vân Hạo có đạt yêu cầu hay không.

Vẫn luôn là một lão Vu Sư huấn luyện Tổ Vân Hạo, nhưng chưa từng dạy Tổ Vân Hạo võ nghệ, chỉ dạy cách học thuật cải dung.

Tính cách thật sự của hắn cũng không hề giống Lý Khoan, ngay cả việc ham tiền và háo sắc cũng chỉ là giả bộ, chỉ để hoàn thành mệnh lệnh mà thôi.

Những đứa trẻ như Tổ Vân Hạo được tuyển chọn từ Vu tộc, vừa ra khỏi tộc đã biết được vận mệnh của mình.

Tổ Vân Hạo sẽ không có cuộc sống riêng, chỉ sẽ trở thành con dao trong tay kẻ khác.

Nhưng đó cũng không phải lý do để Tổ Vân Hạo đi sát hại bách tính vô tội.

Dưới sự huấn luyện méo mó lâu dài, hắn đã sớm mờ nhạt đi quan niệm đạo đức của người thường.

Mặc dù hắn cố gắng biện minh cho sự vô tội của mình, nhưng trên thực tế có lẽ chỉ là thuật ngụy biện mà thôi.

Ngao Tông không hề nghe thấy trong lời biện bạch của hắn có chút lòng trắc ẩn nào đối với người thường, chỉ có sự phẫn nộ trước sự bất công của vận mệnh.

Loại người này thường là kẻ vô năng nhất, vừa phẫn nộ lại vừa an phận với hiện trạng, dần dần trở nên tầm thường nhưng lại không muốn thay đổi hiện trạng, thậm chí sẽ dần dần trở nên chai sạn.

Ngao Tông một cước đá vào người hắn, nói: “Đó không phải là lý do để ngươi giết người bừa bãi.

Mau nói cho ta biết ngươi liên lạc với người bịt mặt kia như thế nào!

Đừng có viện cớ nữa.

Nếu không hài lòng, ngươi hoàn toàn có thể thay đổi hiện trạng đó, nhưng cho đến nay ngươi vẫn chưa làm gì cả.” Thiết Quải Lý bổ sung: “Chẳng lẽ những bách tính cần cù chăm chỉ mưu sinh đó không vô tội sao?

Họ hoàn toàn không biết gì về mọi chuyện.” Lúc này Tổ Vân Hạo mới lộ ra chân diện mục, nói: “Muốn ta giúp các ngươi cũng được, nhưng tiền đề là các ngươi phải giúp ta thoát khỏi tên bịt mặt kia.

Nhiều năm qua ta không phải chưa từng trốn thoát, chỉ là mỗi lần trốn thoát đều bị bắt lại.” “Ta cần các ngươi giúp ta đổi một thân phận khác, sống một cuộc đời mới.

Nếu không, các ngươi cứ giết ta đi, ta cũng sẽ không hé nửa lời, dù sao cuộc sống của ta cũng đã sớm không còn ý nghĩa gì nữa rồi.” Tổ Vân Hạo này đã có tính toán từ trước, lại dám dùng mạng sống để ép buộc, hắn đã nhìn thấu tâm trạng muốn phá án gấp gáp của Ngao Tông.

“Ta có thể đồng ý, nhưng tiền đề là ta phải đảm bảo ngươi sẽ không phản bội ta, loại người phản chủ như ngươi, làm sao ta có thể tin tưởng được?” “Ta có một viên Cửu Chuyển Xuất Khiếu Hoàn.

Ăn viên thuốc này vào, ngươi phải tuyệt đối trung thành với ta.

Phàm là có ý định phản bội ta, ngươi sẽ thất khiếu xuất huyết mà chết, và vĩnh viễn không được siêu sinh.” Ngao Tông lấy viên thuốc ra nói.

Tổ Vân Hạo cúi đầu, trầm mặc rất lâu, đột nhiên như đã quyết định xong: “Ta có thể đồng ý, nhưng các ngươi phải lập thề với ta, sau khi việc thành công nhất định phải thả ta rời đi.

Như vậy ta cũng sẽ không sợ các ngươi thất hứa.

Ta mạo hiểm tính mạng để giúp các ngươi làm việc, nhưng phàm là có một chút bất trắc, không chỉ ta mà gia đình ta cũng khó thoát khỏi tai ương.” “Tự nhiên có thể.” Ngao Tông và Tổ Vân Hạo dùng dao rạch rách lòng bàn tay, hai bàn tay chạm vào nhau, liền lập hạ huyết thệ.

“Ta cần làm gì, chỉ cần giúp các ngươi dẫn dụ người bịt mặt đi là được, đúng không?” Tổ Vân Hạo hỏi.

“Đương nhiên không chỉ vậy.

Theo lời miêu tả của ngươi, người bịt mặt kia tính cách hẳn là vô cùng cẩn trọng.

Ta phải dùng lý do ít gây chú ý nhất để dụ hắn vào cái bẫy đã bố trí sẵn, khiến hắn khó thoát khỏi gông cùm, nếu không một khi đã để hắn trốn thoát, sau này sẽ không bao giờ tìm được nữa.” “Hàng tháng vào ngày mười lăm, ta đều sẽ dùng phi hạc truyền thư với hắn.

Nhưng theo điều tra trước đây của ta, con hạc hắn nuôi là của một nông hộ gần đó, nên lúc đó hắn nhất định sẽ ở gần ta.” “Chỉ là hắn chưa bao giờ gặp mặt ta.

Mọi chuyện đều trao đổi trực tiếp, nhưng lần này báo cáo tình hình, ta sẽ yêu cầu được nói chuyện trực diện với hắn.” “Hy vọng cách nhìn có vẻ ngu xuẩn nhất này có thể hữu hiệu.

Nhiều năm qua, ta chưa từng đưa ra yêu cầu tương tự nào.

Ta luôn cảm thấy thân phận của người bịt mặt này vô cùng bất phàm, ta biết càng nhiều chỉ càng chết nhanh.” Tổ Vân Hạo nói.

Hắn không gì khác ngoài ám chỉ Ngao Tông về mức độ rủi ro của việc này, hy vọng Ngao Tông sau khi kết thúc có thể giữ lời hứa thả hắn đi.

Hắn cũng không yêu cầu Ngao Tông ban thưởng vàng bạc châu báu, chỉ riêng bức tường danh họa trong mật thất của Tổ Vân Hạo đã đủ cho hắn cẩm y ngọc thực cả đời rồi.

"Vậy là ngươi đã vào Minh giới để hái Cửu Đầu Ô Thảo sao?

Theo ta biết, nếu không có người Minh tộc dẫn đường, người bình thường không thể vào được Minh giới." Nghe vậy, Tổ Vân Hạo càng cười lớn một cách vô tư lự, nói: "Vì Minh giới chi vương đã ở đây, ta cũng thành thật mà nói.

Cánh cửa Minh giới vĩnh viễn rộng mở cho những linh hồn đã chết, ta chỉ cần mỗi lần vào Minh giới đều giết một người là được." "Ngươi không biết sao?

Chỉ cần phương thức sát hại phàm nhân đủ tàn nhẫn, thì nơi Minh giới có thể tiến vào sẽ càng nhiều.

Dù sao thì việc quyết định linh hồn đã chết sẽ đi xa đến đâu, là phải dựa vào oán khí.

Thậm chí có thể đi đến tầng thứ chín của Minh giới, Địa Ngục U Ốc." "Ta có Cửu Đầu Ô Thảo ngàn năm, ta chuyên môn sát hại một cô dâu, giết chết chú rể mới cưới ngay trước mặt nàng ta, rồi chặt nát toàn bộ tứ chi của chú rể, nấu thành canh ép nàng ta uống, không chịu nổi liền tự sát.

Khi ta theo oán khí của nàng ta tiến vào Minh giới, đi qua Âm Dương Hà, cả con sông Mạn Châu Sa Hoa đều nở rộ.

Cảnh tượng đó đẹp cực kỳ, chỉ tiếc là lúc đó không có ai cùng ta thưởng thức." Những vị thần tiên tốt bụng, chí thuần chí tịnh, một

lòng hướng về dân chúng như Tào Quốc Cữu chưa từng nghe thấy thủ đoạn bẩn thỉu và hèn hạ như vậy để vào Minh giới.

Ban đầu họ còn muốn thỉnh cầu Ngao Tông dẫn đi tham quan Minh giới một lần.

Thiết Quải Lý và đoàn người chưa từng dùng thủ đoạn tàn nhẫn đến vậy để giết một người rồi vào Minh giới, không ngờ lại lợi dụng lỗ hổng của Minh giới trong việc thu nhận linh hồn lạc lối, tự tiện xông vào Minh giới.

Kẻ gây án lại dám ngang ngược như vậy trước mặt Minh giới chi vương Ngao Tông, không hề có ý hối hận.

Ngao Tông sớm đã nhẫn không thể nhẫn được tên Tổ Vân Hạo ngang ngược này, một quyền đánh vào mặt hắn, lập tức đánh gãy nửa bên xương gò má, một bên mắt không ngừng muốn lồi ra ngoài.

Tổ Vân Hạo rên rỉ đau đớn một tiếng, nhưng giây tiếp theo, hắn lại dùng lưỡi liếm láp máu của mình, vẻ mặt của Tổ Vân Hạo vừa tham lam lại vừa hưởng thụ.

Tổ Vân Hạo nói với Ngao Tông: "Ta đã nói với ngươi rồi, ta không sợ chết, muốn đánh thì cứ đánh mạnh tay vào.

Ta biết loại cặn bã như ta không xứng đáng sống trên đời này.

Nhưng ta đã chịu nhiều khổ sở như vậy, tại sao người khác lại có thể sống tốt hơn ta chứ?" Tâm lý méo mó sớm đã vặn vẹo quan niệm về sự vui vẻ của Tổ Vân Hạo.

Nhiều năm huấn luyện phi nhân tính đã khiến hắn chuyển tất cả những đau khổ mà người bịt mặt tạo ra lên người khác.

Chỉ cần người khác sống thảm hơn hắn, hắn liền cảm thấy vui vẻ.

Hắn cũng không quan tâm người khác đánh mắng mình, dù sao

cũng sẽ tìm cách bù đắp ở nơi khác.

Mặc dù miệng hắn nói không sao, nhưng thực tế lại lòng dạ hẹp hòi, bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Nếu Ngao Tông thả hắn đi, thì giây tiếp theo hắn sẽ lại đi giết người để giải tỏa nỗi đau của mình.

Ngao Tông sớm đã nhìn thấu loại người này, sẽ không để loại người này tiếp tục sống tạm bợ trên đời.

Chỉ là hiện tại tạm thời cần hắn để dụ dỗ người bịt mặt xuất hiện, nên mới tạm giữ mạng hắn thêm một lúc.

Không ngờ hắn lại táo bạo đến vậy, hết lần này đến lần khác xâm nhập vào Minh vực thuộc quyền quản lý của ta.

Nhưng điều này cũng nhắc nhở Ngao Tông một điều, kết giới Minh giới có chỗ cần phải cải tiến.

Chương 499

Ngao Tông dùng Hắc Hồ Vũ Điệp truyền tình huống này cho đại tướng giữ cửa Nạp Nhĩ Mộc, bảo Nạp Nhĩ Mộc tìm cách giải quyết.

Hiện tại mâu thuẫn với Thiên giới ngày càng kịch liệt, chiến tranh một mất một còn sắp bùng nổ, không thể để cổng thành thất thủ vào thời khắc quan trọng này.

Nhưng từ khi Ngao Tông trở thành Minh giới chi vương, chưa từng có ai dám ngang ngược như vậy trước mặt Ngao Tông.

Ngao Tông ma quyền sát chưởng, các kinh lạc trong tay phát ra tiếng kêu giòn giã.

Hắn nói với Tổ Vân Hạo: "Chưa từng có ai dám trước mặt ta làm tổn hại Minh giới hoặc xem thường người Minh giới, ngươi biết tại sao không?

Bởi vì một khi ta biết được những tình huống này, ta sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết." "Hôm nay ngươi dám để bách tính của ta chịu đựng sự tra tấn như vậy, thì ta sẽ gấp trăm lần, ngày mai ta sẽ khiến ngươi chịu gấp vạn lần, đó là tông chỉ làm người của ta." "Từ bây giờ ta và ngươi hủy bỏ khế ước, ta tự có cách để dụ dỗ người bịt mặt kia xuất hiện, ngươi lập tức biến mất đi." "Ngươi không phải muốn thoát khỏi sự khống chế của người bịt mặt để trở lại tự do sao?

Vậy thì xuống địa ngục đi.

Sau khi xuống địa ngục, ngươi sẽ vĩnh viễn sống ở mười tám tầng địa ngục, không bao giờ còn thấy mặt trời nhân gian nữa." "Ngươi không phải không sợ chết, mà là cực kỳ sợ chết.

Tổ Vân Hạo từ trong xương tủy là một kẻ hèn nhát yếu đuối, nếu

không đã không đưa ra nhiều điều kiện như vậy.

Chính vì sợ chết nên mới chần chừ không chịu phản kháng người bịt mặt, lại còn viện cớ nhiều lời đường hoàng như vậy, chẳng qua là tự lừa mình dối người mà thôi." Ngao Tông vừa nói vừa nghiền nát từng đốt ngón tay, ngón chân của Tổ Vân Hạo.

Rồi lại nhổ từng chiếc răng của hắn một cách thô bạo, hoàn toàn bất chấp Tổ Vân Hạo giãy giụa trong đau đớn.

Sự phản kháng của Tổ Vân Hạo đối với Ngao Tông không nghi ngờ gì là kiến càng lay cây, không đáng nhắc tới.

Ngao Tông chỉ cần thi triển một chú cấm cố, là có thể khóa chặt Tổ Vân Hạo xuống đất, mặc sức tra tấn.

"Để ta xem rốt cuộc ngươi đã giết bao nhiêu người.

Người xưa nói nợ máu phải trả bằng máu, ngươi nợ người khác bao nhiêu, vậy thì hãy trả lại cho họ đi." Nói xong, Ngao Tông mở cánh cửa Minh giới, và thông qua U Minh Tử Đồng, chọn ra tất cả những phàm nhân bị Tổ Vân Hạo tra tấn đến chết, bao gồm cả những thôn dân bất hạnh trúng phải Cửu Đầu Ô Thảo mà chết mang theo oán khí cũng được đưa vào bên trong.

Hắn để họ lấy những công cụ thích hợp để tra tấn Tổ Vân Hạo.

Những người đó khi bị Tổ Vân Hạo hại chết, trong lòng căm hận đến mức nào, thì sau khi trở thành oán quỷ tâm thái sẽ càng trở nên cực đoan.

Không ít người đã chọn những công cụ hình phạt cực kỳ tàn nhẫn.

Ngay trước mặt mọi người, oán quỷ ngay tại chỗ lột da Tổ Vân Hạo.

Lúc này Tổ Vân Hạo không còn bình tĩnh được nữa, liều mạng

gào thét và nói lắp bắp: "Mau cút đi, lũ phàm nhân các ngươi, dám động vào ta, mau cút khỏi người ta!" Nhưng phàm nhân đã biến thành oán quỷ nào còn quan tâm đến lời đe dọa của Tổ Vân Hạo?

Trong lòng tất cả mọi người chỉ muốn giết chết Tổ Vân Hạo.

Nhưng những công cụ hình phạt mà Ngao Tông cung cấp chỉ tra tấn linh hồn của Tổ Vân Hạo, cơ thể vẫn hoàn toàn không bị tổn thương.

Như vậy có thể đảm bảo Tổ Vân Hạo sẽ không chết ngay tại chỗ, nhưng lại có thể chịu đựng cảm giác đau đớn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Đây là phương pháp Minh giới thường dùng để trừng phạt phạm nhân.

Thiết Quải Lý và Tào Quốc Cữu không khỏi rời mắt đi, mặc dù họ cũng căm ghét Tổ Vân Hạo vì coi thường mạng sống phàm nhân mà ra tay.

Nhưng họ chưa từng muốn đối xử tàn nhẫn đến vậy với một sinh mạng.

Đây là đặc tính của những vị thần tiên chí thành chí tịnh trong tâm can họ.

Đa số đều tin vào ác giả ác báo, hiện tại không báo thì chỉ là chưa đến lúc.

Nhưng Ngao Tông lại luôn chấp hành theo phương châm: chỉ cần phạm lỗi, ta sẽ thay trời hành đạo.

Những oán quỷ bị Tổ Vân Hạo giết chết đã tiến hành hình phạt hết lần này đến lần khác với Tổ Vân Hạo, nhưng vẫn không hề thỏa mãn, thậm chí còn muốn kéo linh hồn Tổ Vân Hạo ra khỏi thể xác, mang về Minh giới để tiếp tục hình phạt.

Là Minh giới chi chủ, tự nhiên Ngao Tông hào phóng đồng ý yêu cầu hợp lý của những oán quỷ đó, tự tay tách linh hồn Tổ Vân Hạo ra khỏi thể xác.

Tổ Vân Hạo vẫn cố gắng nắm lấy một tia hy vọng, nói với Ngao Tông: "Ta đã lập huyết thệ với ngươi, ngươi không thể làm hại ta.

Nếu không tuân theo khế ước, ngươi sẽ phải chịu thiên khiển." Ngao Tông lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta chưa bao giờ sợ thiên khiển, Thiên Đạo muốn làm gì thì cứ làm đi, chẳng qua là đánh mấy đạo thiên lôi, phái mấy lần truy binh mà thôi.

Ta dám để những oán quỷ này mang ngươi về Minh giới, tự nhiên ta có năng lực chịu đựng hình phạt đó." Ngao Tông nói với Tổ Vân Hạo: "Chưa từng có ai dám trước mặt ta ngang ngược như vậy, ta vốn dĩ rất bao che khuyết điểm, ngươi lại dám ức hiếp tộc dân của ta!

Ta nhất định phải giết chết ngươi.

Mức độ trừng phạt của huyết khế này được so sánh với năng lực của hai bên khế ước, linh lực của ngươi và ta chênh lệch quá lớn, hình phạt của khế ước này đối với ta chẳng qua chỉ là mưa phùn mà thôi." Nói xong, Tổ Vân Hạo liền bị những oán hồn kia kéo vào Minh giới.

Từ nay về sau, hắn không cần phải giết người mới có thể có được tư cách vào Minh giới nữa, mà có thể đời đời kiếp kiếp ở lại Minh giới chịu đựng sự tra tấn.

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cơ hội duy nhất để tìm ra người bịt mặt đã không còn nữa rồi." Thiết Quải Lý hỏi.

"Không cần vội, ta không phải còn giữ thể xác của Tổ Vân Hạo sao?

Ta có thể phân một nửa linh hồn ra thay thế Tổ Vân Hạo để dụ dỗ người bịt mặt.” Ngao Tông nói.

“Nhưng tách linh hồn ra là có nguy hiểm, quên lúc trước Nhĩ Thiều tách linh hồn đau khổ đến mức nào sao?

Dù sao thì di chứng sau khi tách linh hồn cũng không thể loại bỏ được.

Hiện tại đang là lúc cần người, chủ tướng của chúng ta mà chia linh hồn làm đôi thì không thích hợp.” Trương Quả Lão nói.

“Nếu đã vậy, vậy thì để ta chia linh hồn làm đôi đi.

Ta thể lực tốt, tinh thần cũng hồi phục nhanh, tuy đầu óc không tốt lắm, nhưng thay thế một Lý Khoan thì vẫn có thể đối phó được.” Lữ Nham tự mình xung phong nói.

Hán Chung Ly cầm gậy của Thiết Quải Lý đánh vào chân Lữ Nham, Tào Quốc Cữu theo bản năng liền phản kích: “Ngươi xem hắn có biết giả bộ không.

Phản ứng có điều kiện trên cơ bắp như vậy, nếu không giả bộ hai ba chục năm, không thể nào bắt chước giống được.” “Ngươi xem Tổ Vân Hạo kia không phải từ khi còn nhỏ đã bắt chước Lý Khoan sao?

Hai người cùng lớn lên mới có thể học được chín phần.

Còn loại người đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, thô lỗ như ngươi, đừng có động vào những việc tinh tế.” Hán Chung Ly châm chọc nói.

“Vậy giờ phải làm sao?” Lữ Nham bất lực gãi đầu.

“Ta, ta có thể vào thay thế Lý Khoan.” Từ trong chiếc ô đen của Ngao Tông truyền ra giọng nói đã lâu không nghe của Nhĩ Thiều.

Linh hồn Nhĩ Thiều nhẹ nhàng bay ra từ chiếc ô đen.

Lúc này mọi người mới phát hiện hắn không còn tụ quang nữa.

Giờ đây, hồn phách Nhĩ Thiều đứng dưới ánh nắng mặt trời cũng sẽ không tiêu tán.

Linh hồn cũng dần ngưng thực, không còn yếu ớt như ban đầu, một kích liền tan rã nữa.

Hắn trước tiên cúi chào Ngao Tông, bày tỏ lòng biết ơn: "Đa tạ các hạ đã chiếu cố ta bấy lâu nay, ta được nuôi dưỡng trong chiếc ô đen rất tốt.

Hiện tại đã có thể duy trì hồn thể dưới ánh nắng mặt trời mà không tiêu tán." "Ân tình của các vị đối với ta, ta không biết lấy gì báo đáp.

Chương 500

Nay nghe các vị cần một hồn phách để nhập vào thể xác Lý Khoan, tại hạ nguyện ý thử sức.” Nhĩ Thiều nói với Ngao Tông.

“Nhập vào thể xác người khác cũng sẽ tiêu hao tinh thần lực, ngươi chắc chắn có thể chịu đựng được sao?” Ngao Tông nghiêm túc hỏi.

“Có thể.

Ta hiểu rõ về cơ thể của mình.

Một chút tiêu hao tinh thần lực khi nhập vào cơ thể người khác, ta có thể gánh vác được.” Nhĩ Thiều đáp.

“Vậy thì xin Nhĩ Thiều huynh vất vả nhập vào thể xác Tổ Vân Hạo.

Nếu có bất kỳ điều gì bất thường, xin hãy báo cho ta biết.” Tào Quốc Cữu nói.

Để giảm thiểu tiêu hao linh lực của Nhĩ Thiều, Ngao Tông đã mở thông đạo Thức Hải của Tổ Vân Hạo.

Như vậy, Nhĩ Thiều có thể nhập vào thể xác Tổ Vân Hạo với tiêu hao linh lực ít nhất, đến lúc đó sẽ có nhiều tinh lực hơn để giải thích và đóng giả Tổ Vân Hạo, nhằm dụ dỗ người bịt mặt xuất hiện.

Cùng với việc Nhĩ Thiều từ từ nhập vào thể xác Tổ Vân Hạo, thi thể Tổ Vân Hạo cũng dần có hô hấp, sắc mặt bắt đầu hồng hào.

Khi Tổ Vân Hạo lần nữa mở mắt, hắn liền bày ra dáng vẻ vừa kinh khủng vừa ngang ngược: “Đừng có động vào ta, ta có vô vàn cơ hội có thể giết chết các ngươi.” Ngay khoảnh khắc Nhĩ Thiều nhập vào thể xác Tổ Vân Hạo, hắn đã coi mình là Tổ Vân Hạo, cố gắng hết

sức để bắt chước Tổ Vân Hạo, như vậy mới có thể lừa dối người bịt mặt ở mức độ cao nhất.

Không ai có thể đảm bảo người bịt mặt không lén lút quan sát gần đó.

Nếu không cẩn thận để lộ sơ hở, thì sẽ mất trắng tất cả.

Nhĩ Thiều đưa cho Ngao Tông một ánh mắt, ám chỉ Ngao Tông trói mình lại.

Ngao Tông tâm ý tương thông, liền thô bạo trói hắn lại, rồi ép hắn đến một nơi trống trải.

"Ngươi có nói ra kẻ chủ mưu phía sau là ai không?

Nếu không, vậy thì phơi thêm một ngày nữa đi.

Chờ mặt trời thiêu ngươi thành thây khô." Thiết Quải Lý đe dọa.

Tất cả mọi người đều bày ra vẻ mặt căm ghét Nhĩ Thiều, rồi sau một trận trừng phạt giả vờ.

Mọi người đều lần lượt rời đi, để lại một mình Nhĩ Thiều quỳ trong đình viện bị mặt trời nung nấu.

Cứ như vậy kéo dài ròng rã ba ngày.

Thiết Quải Lý thấy Nhĩ Thiều vẫn như mọi khi, quỳ trong đình viện chịu đựng cái nắng gay gắt, lo lắng hỏi Ngao Tông: "Làm vậy thật sự được sao?

Sẽ không chết trước khi người bịt mặt xuất hiện chứ?" "Không cần lo lắng đâu, loại hình phạt đơn giản này, Nhĩ Thiều không thèm để mắt tới đâu.

Năm đó hắn tu luyện gần năm ngàn năm đạo, chịu khổ còn nhiều hơn bây giờ gấp bội." Hán Chung Ly ở bên cạnh nói.

“Không phải ai cũng được Thiên Đạo chiếu cố như ngươi, vừa mới làm người mười mấy năm đã có thể đắc đạo thăng tiên.

Còn loại người như hắn và Minh tộc, không những điều kiện tu luyện gian khổ, mà còn cần tốn rất nhiều thời gian mới miễn cưỡng thành một Địa Tiên.” “Vừa mới thành tiên không lâu, đương nhiên chưa hiểu đạo lý.

Loại chuyện chỉ là phơi nắng dưới mặt trời, phàm nhân nữ tử còn có thể kiên trì được một tuần, huống chi là Nhĩ Thiều, một đại yêu đã tu luyện nhiều năm.” Thiết Quải Lý nói.

“Ta cứ chờ đi, ta tin không lâu nữa người bịt mặt sẽ không chịu nổi mà xuất hiện.

Hắn chắc chắn cũng đang đoán mò, rốt cuộc có phải là một cái bẫy để dụ hắn ra hay không.

Ta nhất định phải giữ bình tĩnh, tiểu tiết không nhẫn, tất loạn đại mưu.” Ngao Tông cảnh cáo.

Trong quá trình dụ dỗ lần này, Ngao Tông cũng đã giao cho Bát Tiên còn lại một bài học, dặn dò họ khi chờ đợi con mồi thì đừng nôn nóng, nóng vội thì không ăn được đậu phụ nóng, người kiên nhẫn đến cuối cùng mới là người chiến thắng.

Nhưng người bịt mặt áo đen vô cùng cẩn thận, sau khi Nhĩ Thiều quỳ dưới ánh nắng mặt trời ròng rã nửa tháng.

Hắn mới dùng phi hạc truyền thư cho Nhĩ Thiều, thậm chí không hỏi trực tiếp, mà chỉ đơn giản hỏi về tiến độ nhiệm vụ trong thư tín.

Nội dung thư tín cực kỳ đơn giản, chỉ có bốn chữ: “Mọi việc ổn chứ?” Một câu nói vô cùng ngắn gọn, thậm chí không cung cấp bất kỳ tin tức nào khác cho Ngao Tông.

Chắc hẳn đó là một loại mật ngữ, cần trả lời nội dung cụ thể để

xác nhận thân phận của nhau.

Nhưng lần này thư hồi âm không thể trì hoãn quá lâu, nếu trì hoãn thêm một ngày nữa, người bịt mặt có lẽ sẽ phát hiện ra manh mối.

Do đó, Ngao Tông và đoàn người liền đêm hôm đi đến địa lao để hỏi Tổ Vân Hạo về mật ngữ giao tiếp với người bịt mặt.

Tổ Vân Hạo sớm đã biết rằng họ nhất định sẽ quay lại hỏi về mật ngữ giao tiếp giữa hắn và người bịt mặt.

Hắn đặt chân trái lên chân phải, đầu gối chân phải chống lên.

Cả người hắn lắc lư theo nhịp chân.

"Ta có thể nói cho các ngươi biết mật ngữ giữa ta và người bịt mặt không?

Tiền đề là các ngươi phải thả ta ra khỏi mười tám tầng địa ngục một thời gian.

Ta đã chịu đủ mùi máu tanh và những hình phạt không ngừng nghỉ mỗi ngày ở mười tám tầng địa ngục rồi." Sau đó Tổ Vân Hạo kéo chiếc y phục nô lệ chuyên dụng ra.

Làn da kinh hoàng lộ ra từng vệt máu.

"Hoặc nếu các ngươi không muốn thả ta đi, vậy thì hãy ban cho ta cái chết đi." Nói xong Tổ Vân Hạo liền ôm chầm lấy đùi Ngao Tông, nhưng bị Ngao Tông linh hoạt né tránh, hắn ngã nhào về phía trước, sau đó liền khóc lóc thảm thiết.

Thiết Quải Lý huých huých Hán Chung Ly đang đứng cạnh xem kịch, dùng ánh mắt ra hiệu.

"Hắn đã trải qua những gì ở mười tám tầng địa ngục vậy?

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà một kẻ kiêu ngạo, ngang ngược như vậy lại biến thành cái dạng quỷ này." Hán Chung Ly vỗ quạt vào

đầu Thiết Quải Lý: “Kẻ lắm chuyện này, hình phạt của người khác thì sao lại là bí mật của Minh giới.

Đừng bận tâm nữa.

Hiện giờ nhìn Tổ Vân Hạo thế này, hắn đã hoàn toàn thần phục ta rồi.” “Tiếp theo, hắn chắc chắn sẽ biết gì nói nấy, nói không sót một chữ.

Không thể không nói, mười tám tầng địa ngục thật sự là một nơi tốt để bức cung.” Tổ Vân Hạo, người đã bị mười tám tầng địa ngục bức ép đến phát điên, sau một hồi đấm ngực dậm chân liền tự phỉ báng mình: “Giữa ta và người bịt mặt có một bộ mật ngữ chuyên dụng.

Khi người bịt mặt dùng phi hạc truyền thư hỏi ‘Hôm nay mặt trăng thật tròn’ thì đó là ám hiệu ta phải đến bên gốc cây liễu thứ ba cạnh sông Phúc Nguyên vào ngày mười lăm hàng tháng để đợi.

Mỗi lần hắn sẽ phái người tiếp ứng khác nhau để giao nhiệm vụ cho ta.” “Khi hắn hỏi ‘Mọi việc ổn chứ?’, thì đó là hỏi ta có bị lộ thân phận hay không.

Ta cần phải bắn một quả pháo hoa màu xanh lên trời.” “Nếu trong vòng hai canh giờ ta không có bất kỳ hồi đáp nào, thì có nghĩa là ta đang thân lâm tuyệt cảnh.

Hắn sẽ chuẩn bị sẵn sàng để mang những thứ quan trọng đi, và từ bỏ ta.” “Giống như lúc trước khi làm bẫy dụ dỗ, ta sẽ báo cáo trước với người bịt mặt.

Thảng hoặc đồng ý, ta liền thực thi hành động.

Có lẽ vì sau lần báo cáo gần nhất, ta đã quá lâu không liên lạc với hắn, nên hắn đã sinh nghi.” “Vậy có thể hẹn hắn ra gặp riêng được không?” Thiết Quải Lý hỏi.

“Có thể.

Chương 501

Lúc đó khi ta giết Lý Khoan, hắn đã đưa cho ta một nửa ngọc bội.

Nếu ta thật sự cần, hắn sẽ kịp thời xuất hiện trước mặt ta.

Nhưng cơ hội chỉ có một lần, vì vậy nhiều năm qua ta chưa từng dùng, cũng không biết có phải hắn lừa ta không." "Muốn dùng thì cứ lấy đi!" Sau đó Tổ Vân Hạo há miệng thật to, từ trong miệng hắn không biết từ đâu lôi ra một sợi dây thừng mảnh dài, sợi dây thừng kéo dài ra từ miệng hắn, trên dây còn dính cặn thức ăn của Tổ Vân Hạo trông ghê tởm cực kỳ.

Cuối sợi dây buộc một nửa miếng ngọc bội, do cạnh ngọc bội sắc bén, lại ẩn ẩn dính sợi máu: "Chẳng trách lúc trước khi khám nhà không thấy.

Tên này xảo quyệt cực kỳ, chắc là tính toán người bịt mặt sẽ đến cứu." "Vì đã bị Ngao Tông bắt xuống mười tám tầng địa ngục chịu phạt, lại còn tăng cường kiểm tra xuất nhập khẩu Minh giới, nên người bịt mặt muốn cứu Tổ Vân Hạo thoát khỏi Minh giới cũng lực bất tòng tâm." Tào Quốc Cữu phán đoán.

"Vì vậy Tổ Vân Hạo mới sảng khoái đưa miếng ngọc bội này cho ta, muốn từ ta giành lấy lợi ích lớn hơn.

Tên tiểu nhân này thật sự quý mạng." "Từ một phần vạn khả năng mà tìm ra đường sống, cái quyết đoán kiên trì không ngừng nghỉ đó cũng đáng để học tập đấy chứ." Lữ Nham véo cằm hắn, nói như có suy nghĩ.

Thiết Quải Lý như một bà mẹ già, một bạt tai đánh mạnh vào đầu Lữ Nham: "Ngươi suốt ngày không học cái tốt, cứ học cái xấu.

Sao không học Ngao Tông xem nào?" Lữ Nham xoa xoa cái đầu đau, lầm bầm nói: "Nếu ta mà tốt như vậy thì đã đắc đạo rồi." Vẻ mặt thành thật đó khiến Hà Tiên Cô không nhịn được cười: "Được rồi, đừng có trêu chọc nữa, các ngươi không biết tính tình của hắn sao?" "Được rồi, hiện tại đã biết cách dụ dỗ người bịt mặt xuất hiện, vậy thì ta không nên chậm trễ, giờ chúng ta khởi hành thôi." Tào Quốc Cữu lên tiếng kéo mọi người trở lại chủ đề đang dần đi chệch hướng.

Ngao Tông nhìn những người bạn ồn ào này, tuy mỗi người có tính cách khác nhau, nhưng đều có tình yêu thương.

Những tiền bối trẻ tuổi như Lữ Nham và Hà Tiên Cô thường được những bậc trưởng bối như Tào Quốc Cữu và Thiết Quải Lý chăm sóc.

Mọi thứ đều diễn ra theo đúng dự kiến.

Ngao Tông và đoàn người sau khi trở về từ Minh giới, lại hăm hở chạy đến trước mặt Nhĩ Thiều để 'đánh đập' hắn một trận.

Đồng thời bí mật nói cho Nhĩ Thiều kế hoạch của họ.

Nhĩ Thiều nhận lấy nửa miếng ngọc phỉ thúy dính máu kia, lặng lẽ gật đầu.

Đợi đến khi mặt trăng lên cao, Ngao Tông và đoàn người đã rời đi.

Nhĩ Thiều nhanh chóng đập nát miếng ngọc phỉ thúy.

Miệng hắn lẩm bẩm nói: "Hy vọng tiền bối kịp thời ứng cứu vãn bối.

Vãn bối chỉ hai ngày nữa là không chịu nổi rồi, hy vọng tiền bối giữ lời hứa." Trong kế hoạch của Nhĩ Thiều, Tổ Vân Hạo nhất định đã thực hiện một loại giao dịch ngang giá nào đó với người bịt mặt, nếu không một kẻ ích kỷ và lạnh lùng như Tổ Vân Hạo sẽ không cam tâm tình nguyện làm việc cho người bịt mặt mãi.

Rõ ràng, những nỗ lực và biểu hiện của Nhĩ Thiều trong mấy tuần qua đã thành công lừa dối người bịt mặt.

Người bịt mặt từ trên trời giáng xuống trước mặt Nhĩ Thiều.

Chỉ khi người bịt mặt vừa xuất hiện trước mặt Nhĩ Thiều, Nhĩ Thiều liền nhíu chặt mày lại, vì hắn phát hiện đó lại là một người quen, thậm chí còn chưa kịp tìm cách ăn nói cho tốt.

Rõ ràng người bịt mặt cũng phát hiện ra vấn đề, liền quay người bỏ chạy.

Ai ngờ bị Ngao Tông và đoàn người đã chờ đợi bấy lâu tóm gọn.

"Xem ngươi còn có thể chạy đi đâu!" Thiết Quải Lý một tay giật xuống mặt nạ của người bịt mặt, phát hiện đó lại là người quen, chính là đệ đệ của Nhĩ Thiều, Nhĩ Thuận.

Giữa hai huynh đệ đã có tâm linh tương thông, ngay khoảnh khắc Nhĩ Thuận xuất hiện trước mặt Nhĩ Thiều, hai người đã nhận ra đối phương.

"Ngươi biến mất lâu như vậy, không ngờ lại làm người bịt mặt.

Ta thấy cuộc sống của ngươi cũng không tốt đẹp gì nhỉ, chẳng lẽ Thiên Đạo không giúp ngươi sao?" Lữ Nham vui vẻ châm chọc.

Nhĩ Thuận hậm hực không cam lòng nhổ một bãi nước bọt: "Ta chỉ là tư chất nông cạn, Thiên Đạo muốn ta rèn luyện thêm một chút mà thôi.

Buổi tối ta sẽ đắc đạo thành tiên, đến lúc đó tất cả đều phải nghe lệnh của ta." "Ngược lại, ca ca tốt của ta, không ngờ ngươi lại trốn thoát được, lại dùng chiêu tổn hại là hợp nhất linh hồn làm đôi.

So với tháng trước khi ta đến nhà lao thăm ngươi, ngươi chỉ còn nửa linh hồn, đúng không?" "Không ngờ ngươi lại lừa dối ta lâu như

vậy, nhưng cũng không sao cả.

Ta đã hút cạn tất cả linh lực của nửa linh hồn còn lại của ngươi rồi, không lâu nữa, nửa linh hồn đó sẽ tiêu tán mà thôi." Nhĩ Thiều xen vào nói: "Ngươi hãy lo lắng cho chính mình đi.

Bây giờ ngươi đã rơi vào tay Ngao Tông, liệu ngươi có thể sống sót rời khỏi Minh giới được không." Dường như đã đánh trúng điểm yếu của Nhĩ Thuận.

Kể từ trận đại chiến ở Phúc Nguyên thôn lần trước, Nhĩ Thiều đã mất đi phần lớn linh lực.

Sau đó, Thiên Đạo biết chuyện đã lấy đi nhiều kỹ năng của Nhĩ Thuận làm hình phạt, hại hắn phải làm việc cho kẻ bịt mặt kia.

Mặc dù Nhĩ Thuận không nói gì thêm, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Ngao Tông.

Giá như ánh mắt có thể giết người, thì Ngao Tông đã chết dưới mí mắt của Nhĩ Thuận từ lâu rồi.

Đáng tiếc, Ngao Tông đã sớm miễn dịch với loại cừu hận này.

Hắn một cước đá vào người Nhĩ Thuận: "Trên đời này có vô số người căm ghét ta, thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít." "Ngươi mau thành thật nói rõ là ai chỉ điểm ngươi, lại dám hạ độc hại bách tính, ngươi có biết làm vậy sẽ phải chịu thiên khiển không?" Thiết Quải Lý một tay túm lấy cổ áo Nhĩ Thuận chất vấn.

"Trước đó ngươi bị thiên binh Thiên giới đánh trọng thương, sau đó đã đi đâu?

Sao lại muốn cuốn thổ trùng lai?

Tìm một nơi ẩn mình sống yên ổn không tốt hơn sao?" Lữ Nham

cũng nghi ngờ hỏi.

“Ngươi đã giấu nửa kia linh hồn của Nhĩ Thiều ở đâu?

Mau nói ra.” Hà Tiên Cô vội vàng hỏi Nhĩ Thuận.

Lòng người làm y như lòng cha mẹ, không muốn nhìn Nhĩ Thiều một người lương thiện như vậy tan thành mây khói.

Nhưng Nhĩ Thuận cũng là một kẻ cực kỳ giảo hoạt, nhìn thấu sự lo lắng của Bát Tiên và những người khác, lập tức cứng miệng.

“Biết thì sao, ta cố tình không nói đấy, vậy thì đại gia cùng chết đi.

Dù sao bị bắt rồi ta cũng sống chẳng bao lâu.” Ý trong lời nói là Ngao Tông và những người khác phải đảm bảo an toàn cho hắn, nếu không hắn sẽ không chịu tiết lộ tin tức.

Ngao Tông và những người khác đều là quân tử, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, nếu đã hứa đảm bảo an toàn cho Nhĩ Thuận, vậy tất nhiên sẽ không làm khó hắn.

Nhưng Nhĩ Thuận đã làm đủ chuyện xấu xa, bất kỳ ai trong Bát Tiên cũng không muốn thả hắn đi, nếu thả hắn đi, làm sao chịu nổi, làm sao đối mặt với những bách tính vô tội đã mất mạng kia.

Thiết Quải Lý trầm mặc, mọi người đều không muốn nói, đang chờ Ngao Tông đưa ra một phương pháp.

“Hay là cứ quẳng hắn xuống địa ngục chịu tra tấn đi, rồi sẽ có một ngày hắn không chịu nổi tra tấn, như Tổ Vân Hạo mà cầu xin ta ban cho cái chết sảng khoái.” Lữ Nham đề nghị.

“Tuyệt đối không được!

Nhĩ Thuận khác với Tổ Vân Hạo.

Nhĩ Thuận dù sao cũng là đại yêu tu hành hơn ngàn năm, loại khổ đau da thịt đơn giản này hắn có thể chịu đựng vài trăm năm.

Đến lúc đó thì hoàng hoa thái đều nguội lạnh rồi, con người đâu có vài trăm năm tuổi thọ mà chờ đợi chân tướng sáng tỏ.” Hán Chung Ly nói.

“Hơn nữa, ta cũng cần phải luôn chú ý tình trạng cơ thể của Nhĩ Thiều, cậu ấy cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, thêm hai tháng nữa chắc chắn sẽ tan thành mây khói.” Hà Tiên Cô cũng lo lắng nói ra.

Ngao Tông và vài người khác đang bàn bạc cách giải quyết sau lưng Nhĩ Thuận.

Chương 502

Nhĩ Thiều nhìn ra sự lo lắng của họ, chủ động đề xuất: "Nếu không tìm lại được nửa kia linh hồn của ta cũng không sao.

Có lẽ là mệnh ta vốn như vậy.

Tìm ra kẻ đứng sau giật dây mới là quan trọng.

Sớm một ngày tìm ra kẻ đứng sau có thể cứu vớt được nhiều sinh mệnh bách tính hơn.

Ta chỉ là một con yêu quái bình thường, không đáng để vì ta mà chậm trễ nhiều sinh mệnh quý giá như vậy.

Chúng sinh đều bình đẳng, không thể vì ta quen biết các vị mà phá vỡ nguyên tắc hành xử.

Nếu một ngày ta không còn trên thế gian này, ta cũng sẽ không có nửa phần oán hận.

Vậy nên cứ làm những việc cần làm đi." Thấy Nhĩ Thiều hiểu đại nghĩa như vậy, mọi người càng thêm đau lòng.

Một yêu quái lương thiện như vậy lại đoản mệnh, còn những kẻ làm đủ chuyện xấu xa, lại có thể sống trên thế gian hưởng vinh hoa phú quý.

Lữ Nham dùng sức vỗ vào người Nhĩ Thiều lớn tiếng nói: "Huynh đệ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi xảy ra chuyện gì." Lữ Nham là người luyện võ nên sức lực rất lớn, suýt chút nữa đã khiến Nhĩ Thiều vốn đã suy yếu ngã lăn ra đất.

"Đa tạ ý tốt của Lữ huynh, nhưng huynh cũng không cần quá lo lắng cho ta." Nhĩ Thiều xoa xoa bả vai bị đau cười ngượng ngùng nói.

“Hiện giờ Nhĩ Thuận vẫn không chịu nói ra kẻ đứng sau là ai?

Ta bây giờ phải làm gì để hấp dẫn kẻ thần bí đứng sau Nhĩ Thuận xuất hiện?” Lữ Nham cau mày.

Ngao Tông suy nghĩ một lát rồi nói: “Hay là vậy đi, ta sẽ chia ra hai cách.

Ta trước tiên phái người áp giải Nhĩ Thuận về Minh Giới địa ngục giáo huấn, xem có thể moi được gì từ miệng hắn không.

Thứ hai, đã biết Nhĩ Thuận chỉ sau khi bại trận trước binh sĩ Thiên Đình mới quen biết kẻ đứng sau giật dây, vậy ta sẽ đi điều tra khoảng thời gian đó Nhĩ Thuận rốt cuộc đã trải qua những gì.

Chuyến này nguy hiểm trùng trùng, một khi bị kẻ đứng sau phát giác ta đang điều tra, không chừng sẽ gặp phải một số vấn đề.

Trước tiên mọi người hãy về khách điếm tu hành chỉnh đốn, đợi ta phái người áp giải Nhĩ Thuận về Minh Giới rồi sẽ nói.” Thiết Quải Lý và những người khác đều thấy hai phương pháp này khả thi, liền cáo từ Ngao Tông quay về khách điếm chỉnh đốn sau một ngày bận rộn.

Thật sự có chút mệt mỏi, chỉ có Nhĩ Thiều ở lại, nói lời từ biệt với đệ đệ của mình, lần chia ly này không biết khi nào mới gặp lại, không chừng sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

“Đệ đệ, ta nhớ trước kia chúng ta chơi rất thân, tuy chỉ cùng chung một thân thể, nhưng đôi bên sẽ phân chia thời gian, buổi sáng là ta, buổi tối là đệ, như vậy không ai quấy rầy ai.

Sau này nói đợi tu thành tiên rồi sẽ làm cho ca ca một thân thể, những chuyện đó đệ quên cả rồi sao?

Nhưng dù thế nào đi nữa, ta vẫn luôn coi đệ là đệ đệ của ta, chỉ cần đệ chịu hối cải, ca ca có thể cùng đệ làm lại từ đầu.” Nhĩ Thiều nói với Nhĩ Thuận.

“Đừng có tiếp tục làm người tốt nữa!

Ngươi có nhớ không?

Có một lần buổi tối bên bờ sông, ngươi đã cứu một cô nương tên là Nhược Hy, sau khi được cứu, Nhược Hy liền thầm yêu ngươi, thường xuyên đến tìm ngươi vào ban ngày.

Nhưng ban ngày ngươi lại đang ngủ say, căn bản không có cơ hội gặp cô nương đó, chỉ có ta bầu bạn với Nhược Hy một thời gian, sau đó ta đã yêu nàng một cách vô phương cứu chữa.

Nhưng có một lần cả hai chúng ta gặp nhau vào ban đêm, lời nói dối bao ngày của ta đã bị vạch trần, từ đó về sau Nhược Hy không còn tìm ta nữa, ta đi bao nhiêu nơi cũng không tìm được nàng.

Nếu không có ngươi, ta và nàng chắc chắn đã bạc đầu rồi!

Từ lúc đó ta liền thề, nhất định có một ngày ta phải tách khỏi ngươi, dù có đi con đường thành tiên nào khác, con đường bàng môn tả đạo nào đi nữa, ta cũng nhất định phải thử.

Ta hận ngươi thấu xương, ngươi đã cướp đi bao nhiêu thứ của ta khiến ta không thể trở thành một con yêu hoàn chỉnh!

Điều ta ghét nhất là cái vẻ “ca ca” tốt bụng đó của ngươi, mỗi lần ta nhìn thấy bộ dạng đó, trong lòng ta lại ghê tởm vô cùng, hận không thể xé toạc cái mặt giả nhân giả nghĩa đó ngay lập tức!

Nghe nói có một ngày người liên hệ với ta, ta có thể sớm tách khỏi ngươi và đắc đạo thành tiên, ngươi không biết mấy ngày đó tâm trạng ta vui vẻ đến nhường nào đâu.

Cái tính cách “người tốt thối” đó khiến ta chịu bao nhiêu thiệt thòi, để duy trì hình tượng của ngươi, ban ngày ta không bao giờ tranh giành thứ gì với người khác, luôn chú ý từng hành động, sợ làm phiền đến ngươi.

Nhưng còn ngươi thì sao?

Ngươi đã làm gì ta?

Ngươi lại cướp đi cô nương mà ta yêu nhất đời khỏi ta.

Ta không còn cách nào khác mới nhẫn nhịn, bây giờ ta có cơ hội tách khỏi ngươi, ta hà tất không làm chứ?" Nhĩ Thuận phẫn nộ nói, sâu trong lòng hốc mắt đỏ hoe, trông vô cùng tiều tụy.

"Nhưng đệ chưa từng cho người ta một thân phận đúng đắn, khi giao du với nàng còn dùng cả tên giả.

Đệ chưa từng tin tưởng nàng, như vậy ở bên nhau liệu có thật sự hạnh phúc không?

Đau muộn không bằng đau sớm, đệ đệ à." Nhĩ Thiều nói.

"Hơn nữa, năm đó cũng không hoàn toàn là lỗi của ta.

Ngươi đã hứa hôn với Nhược Hy, vì sao đột nhiên muốn hủy bỏ?

Vì sao chỉ vì không tìm được Nhược Hy mà ngươi đã quả quyết từ bỏ, tự ti trong lòng?

Ngươi thua kém ca ca ngươi nhiều lắm.

Một khi gặp khó khăn, liền đổ lỗi tất cả cho Nhĩ Thiều, chẳng lẽ Nhĩ Thiều mấy năm nay quá nuông chiều ngươi rồi sao?

Khiến ngươi quên mất trời cao đất rộng." Ngao Tông bổ sung.

"Đệ đệ có biết không?

Năm đó Nhược Hy chủ động hẹn ta gặp vào buổi tối, nàng đã sớm phát hiện ta và ngươi vào ban ngày và ban đêm căn bản không phải cùng một người, nàng tìm ta là để kiểm chứng nghi ngờ.

Mặc dù sự xuất hiện của ta đã khiến Nhược Hy nhìn rõ chân tướng sự việc, nhưng nàng chưa từng muốn giải trừ hôn ước với

ngươi.

Nhược Hy vẫn nguyện ý chấp nhận ngươi, trở thành nương tử của ngươi.

Lúc đó ngươi không tìm thấy nàng, chỉ vì gia tộc đang thúc giục thành thân, nàng bị buộc phải ở trong từ đường cấm bế, từ đường có khả năng bình định mọi linh lực định vị, vì vậy ngươi không tìm được Nhược Hy.

Ngươi một chút cũng không tin tưởng Nhược Hy, khi nghe tin nàng muốn gặp ngươi, trong đầu ngươi đã vô thức hành động trốn tránh Nhược Hy.

Chờ khi Nhược Hy cuối cùng thoát khỏi từ đường, nàng phát hiện ngươi đã biến mất.

Lại bị từ hôn, gia tộc nàng lại là loại gia đình trọng nam khinh nữ, một khi con gái bị từ hôn chắc chắn sẽ khiến gia tộc mang tiếng xấu.

Trong tình cảnh đau đớn mất người yêu và áp lực gia tộc, nàng đã chọn kết thúc sinh mệnh của mình." Nhĩ Thuận nghe xong, đau khổ nắm lấy tóc mình, không ngừng giật mạnh, "Chẳng lẽ sự thật lại là như vậy?

Vì sao không nói cho ta sớm hơn?

Khiến ta lầm đường lạc lối, phân tán yêu tính!" Nhĩ Thuận lý lẽ hùng hồn chất vấn.

"Năm đó Nhược Hy muốn dành cho ngươi một sự bất ngờ nên ta đã không nói ra, chỉ chuẩn bị cho ngươi một niềm vui, sợ rằng ngươi sẽ không bao giờ được nhìn thấy." Nhĩ Thiều nói.

Chương 503

“Hiện giờ Nhược Hy e là đã sớm đầu thai kiếp khác rồi, ngươi đừng quấy rầy nàng nữa, hãy để nàng bình thường làm một phàm nhân đi.

Bây giờ ngươi hãy theo ta về Minh Giới, chịu phạt cho tốt, nhân cơ hội này mà tự kiểm điểm xem rốt cuộc mình đã làm sai những gì, đã hiểu lầm bao nhiêu người yêu thương và quan tâm mình.” Ngao Tông nắm chặt cổ áo Nhĩ Thuận, tiện tay mở ra cánh cổng Minh Giới, ném hắn vào Minh Giới như ném một bao tải.

“Loại nhân tra như ngươi không đáng để ta tốn sức mời Minh Giới đến.” “Ai da, đập vào đầu ta rồi!” Một địa tinh thấp bé, từ cánh cổng Minh Giới mà Ngao Tông mở ra, ló đầu ra bước từng bước run rẩy đến trước mặt Ngao Tông.

Địa tinh dáng người gầy gò nhỏ bé, chiều cao thậm chí không tới đầu gối Ngao Tông.

Nó có hai cái tai khổng lồ như cánh dơi, và đôi mắt to như dạ minh châu ngàn năm, chỉ là trong đôi mắt hơi lộ ra quầng sáng xanh lục.

Địa tinh thấy Ngao Tông trước mặt, cúi đầu thật sâu, cái mũi dẹt dài gần chạm mặt đất thô ráp.

“Địa tinh Trình Truy Phong tại đây cung kính bái kiến Minh Vương đại nhân, không biết đại nhân gọi tiểu nhân ra có việc gì.

Có cần Truy Phong làm gì không ạ?” Vừa nói nó vừa trừng đôi mắt to tròn, ngây ngốc nhìn Ngao Tông.

“Ngươi đi bắt con xà tinh đang say rượu phong trên mặt đất kia, đưa về Minh Giới tra hỏi kỹ càng, xem có thể moi ra được gì từ

miệng hắn không.” Truy Phong xem lời của Ngao Tông như thánh chỉ, cũng không hỏi Ngao Tông vì sao lại muốn làm vậy, trong lòng nó chỉ nghĩ sẽ làm tốt tất cả những gì Ngao Tông yêu cầu.

“Vâng, Minh Vương đại nhân, Truy Phong nhất định sẽ moi ra tất cả những gì ngài muốn.” Sau đó, một tay liền mang Nhĩ Thuận có thân hình to lớn trở về Minh Giới.

Lúc này loại địa tinh nhỏ bé này rất hữu dụng, đối với chủ nhân sẽ không hỏi nhiều.

“Loại địa tinh nhỏ bé này được bồi dưỡng như thế nào vậy?

Ta nhìn mà phát thèm, Minh Giới có loại tiểu tinh linh này sao?

Ta có thể mang vài con về bồi dưỡng không?” Nhĩ Thiều nhìn thấy mà mắt đỏ hoe.

“Muốn thì được thôi, ta có thể cho ngươi vài con địa tinh mới sinh, chỉ là ngươi nhất định phải bồi dưỡng thật tốt, không được ngược đãi, nếu không nhất định sẽ mang tai họa về cho gia đình ngươi.” Ngao Tông dặn dò.

“Đương nhiên sẽ không, ta đơn thuần chỉ cảm thấy loại tiểu tinh linh này rất đáng yêu, có thể nuôi hai con làm thú cưng thử xem.

Bây giờ Nhĩ Thuận đã bị đưa về Minh Giới, ta cũng nên bắt tay vào hành động tiếp theo rồi.

Ngoài ra, vô cùng cảm tạ Minh huynh, đã nguyện ý xem Minh Giới là nơi ẩn náu cho đệ ta.

Tuy huynh không nói ra, nhưng ta đã nhận ra, đệ đệ ta đến Minh Giới là nằm trong phạm vi thế lực của Minh huynh, sẽ không vì nhiệm vụ thất bại mà bị diệt khẩu.

Đa tạ huynh đã quan tâm huynh đệ chúng ta như vậy.” “Cũng

không cần phải đa tạ ta như vậy.

Ta chỉ thuận tiện mà thôi.

Không thể mỗi lần đều bị kẻ đứng sau giật dây dắt mũi.

Ta nhất định phải có một số biện pháp phản kích, không chừng đệ đệ kiệt ngao bất tuần của ngươi chính là vũ khí tốt nhất để ta phản kích." Đợi Ngao Tông và Nhĩ Thiều hai người trở về khách điếm, liền nhìn thấy cố nhân đã lâu không gặp, tiểu cô nương Diễm Thải.

"Diễm Thải tiểu cô nương lại trốn khỏi Đông Hải Long Cung rồi ư?

Vì sao vậy?

Không phải đã đoạn tuyệt với Hàn Tương Tử rồi sao?" Thiết Quải Lý và những người khác đang vây quanh Diễm Thải thành một vòng tròn, rất nhiều câu hỏi cứ như mũi tên bắn ra xối xả.

"Mọi người nói chậm một chút, ta căn bản không kịp giải thích.

Sở dĩ ta rời khỏi Đông Hải Long Cung là vì Đông Hải Long Vương luôn ép ta phải thành hôn với Thái tử, nhưng ta căn bản không thích Thái tử.

Thế nhưng cho dù ta có làm loạn thế nào cũng không ai chịu lắng nghe ý kiến của ta, lâu dần xung quanh nơi ta ở thậm chí còn có một vòng binh tôm tướng cua canh gác để ngăn ta trốn thoát.

Vì biểu ca Thái tử gần đây mất tích, Đông Hải Long Vương đã phái rất nhiều binh tôm tướng cua đi khắp các làng chài xung quanh để tìm biểu ca Thái tử Long.

Nhưng theo ta được biết, tất cả các cuộc tìm kiếm đều không thu hoạch được gì.

Vì không tìm thấy biểu ca Thái tử, mọi chuyện đều loạn cả lên,

thế là ta nhân cơ hội này lén lút trốn ra ngoài chơi đùa.

Ta đã sớm không còn coi Hàn Tương Tử ra gì nữa, duyên phận giữa ta và hắn đã hết, mọi người đừng nhắc đến nữa." "Nếu ngươi thật sự không vương vấn Hàn Tương Tử, vậy trên người ngươi treo ngọc tiêu làm gì?

Rõ ràng trong lòng ngươi vẫn thích Hàn Tương Tử, đang tự lừa dối mình đấy." Lữ Nham trực tiếp chỉ vào ngọc tiêu nói.

Nụ cười rạng rỡ ban đầu của Diễm Thải lúc này không thể duy trì được nữa, dần dần tâm trạng trở nên buồn bã: "Ta há chẳng biết điều đó sao, nhưng thân phận ta và hắn quá khác biệt, ta chung quy không thể ở bên hắn được." Hà Tiên Cô thấy tình trạng này, liền kéo Diễm Thải: "Đừng nghĩ nhiều nữa, ta cho ngươi xem vài thứ hay ho." Liền kéo Diễm Thải thoát khỏi cuộc nói chuyện gượng gạo.

Hà Tiên Cô kéo Diễm Thải vào phòng để khuyên nhủ nàng.

"Mọi chuyện tự có định số, không cần quá vướng bận duyên phận với Hàn Tương Tử.

Nếu có duyên, tự nhiên sẽ có tình nhân cuối cùng thành quyến thuộc.

Việc Hàn Tương Tử có thể tập hợp đủ hay không quyết định đến việc Bát Tiên chúng ta có thể đến Dược Đảo hái thuốc hay không, duyên phận giữa hai người không thể do hai người tự quyết định được, nó liên quan đến việc sinh mệnh Lục Giới có bị hủy hoại trong một sớm một chiều hay không.

Ngươi và Hàn Tương Tử đều có sinh mệnh lâu dài, không cần vội vàng trong một sớm một chiều có thể ở bên nhau hay không.

Chờ chuyện Dược Đảo kết thúc, e rằng mâu thuẫn giữa Đông Hải và Thiên Giới hiện tại cũng sẽ theo đó mà kết thúc, lúc đó lại để Hàn

Tương Tử đến phủ cầu thân, phụ thân ngươi cũng sẽ đồng ý thôi.

Hiện tại điều quan trọng nhất là sự lựa chọn và phán đoán của ngươi.

Ngươi nghĩ theo phe phụ thân, ngăn cản ta đến Dược Đảo hái thuốc thì tốt hơn, hay theo ta, giúp ta cùng đi Dược Đảo hái thuốc?" Nghe xong lời của Hà Tiên Cô, Diễm Thải rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Rất lâu sau Diễm Thải mới lên tiếng: "Nhưng ta vừa không muốn phản bội phụ thân, lại không muốn mất đi Hàn Tương Tử, vậy phải làm sao đây, chẳng lẽ cả hai không thể vẹn toàn sao?

Mẫu thân ta từng nói với ta rằng, trên đời này tình nhân là khó tìm nhất, bảo ta nhất định phải tìm một lang quân như ý cùng ta bạc đầu giai lão, phụ thân ta lại nói, nam tử cần lấy thiên địa làm nghiệp, phải có chí hướng vĩ đại.

Ta cũng không thể quên lời mẫu thân dặn dò, nói rằng người có thể thổi được cây ngọc tiêu kia chính là chân mệnh thiên tử của ta.

Trước khi lâm chung, mẫu thân dặn ta phải nắm bắt thật tốt, bởi mẫu thân ta vì lợi ích liên hôn mới gả cho phụ thân, cả đời không được hạnh phúc, cuối cùng uất ức mà qua đời.

Nhưng phụ thân lại từ nhỏ đã nói với ta, nam nhi chí tại tứ phương, nếu không thể thực hiện chí hướng, chẳng khác nào phế vật.

Ta một chút cũng không muốn Hàn Tương Tử vì ở bên ta mà từ bỏ sứ mệnh của hắn.

Phụ thân ta tuy cùng phe với Đông Hải Long Vương, cũng đã làm đủ chuyện xấu, nhưng đối với ta lại là một phụ vương tốt, chưa từng để ta thiếu thốn ăn mặc, cũng luôn quan tâm ta trưởng thành, tuy thời gian bầu bạn không nhiều, nhưng cũng luôn chiếu cố ta mọi nơi mọi chốn.

Ta thật sự không muốn bất đồng với phụ thân.” Diễm Thải càng nói càng cảm thấy vô phương, không màn hình tượng mà dùng tay cào loạn kiểu tóc của mình.

Hà Tiên Cô thấy Diễm Thải phiền não như vậy, liền lấy lược gỗ bên cạnh bàn trang điểm nhẹ nhàng chải lại mái tóc rối bù như ổ gà của Diễm Thải.

“Hay là đừng nghĩ nữa, phụ hoàng ngươi hiện tại đâu có ép ngươi chọn một lập trường nào?

Vậy thì đợi đến khi sự việc phát triển không còn cách nào hóa giải được nữa thì hãy lựa chọn.

Nhiệm vụ hàng đầu của ngươi bây giờ chính là tiếp tục vui vẻ hạnh phúc, làm Diễm Thải hoạt bát, tươi sáng trong ấn tượng của ta.” Hà Tiên Cô viết cho Diễm Thải mấy thang thuốc an tâm ngưng thần, “Ta mấy ngày sẽ sắc cho ngươi vài thang thuốc, uống vào tâm tình sẽ tốt hơn một chút.

Mấy ngày tới ngươi có thể theo ta đi tìm kẻ đứng sau Nhĩ Thuận.

Dù thế nào, trừng gian trừ ác tổng không sai phải không?” Hà Tiên Cô dùng tay nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay Diễm Thải, chậm rãi nói.

Diễm Thải vốn tính tình thẳng thắn liền được Hà Tiên Cô vài ba câu hóa giải.

Chương 504

“Đương nhiên là đi cùng!

Công phu của ta không tệ, có thể giúp các người đánh quái vật.” Diễm Thải vui vẻ cười nói.

“Biết ngươi lợi hại rồi, mau đi tắm rửa đi, xem ngươi khóc đến thành người đẫm lệ rồi kìa.” Hà Tiên Cô thúc giục Diễm Thải về phòng thu dọn.

“Đợi ngươi chỉnh lý tâm trạng xong xuôi, chúng ta có thể cùng đi dạo huyện thành, nghe nói ở đó có không ít đồ ăn, chúng ta có thể cùng đi ăn uống thả ga.” Vất vả lắm mới dỗ được Diễm Thải về phòng, Hà Tiên Cô liền thay một bộ y phục tươi tắn, chuẩn bị cùng Diễm Thải ra ngoài dạo phố.

Hà Tiên Cô quay về đại sảnh chờ đợi Diễm Thải thì nhìn thấy Thiết Quải Lý, Hán Chung Ly và Tào Quốc Cữu đang nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái.

Hà Tiên Cô cúi đầu nhìn y phục của mình, xoay một vòng hỏi mọi người: “Sao vậy, hôm nay ta mặc có kỳ lạ không?” “Không phải vấn đề y phục, y phục đẹp lắm.

Chỉ là không ngờ Hà Tiên Cô lại có thiên phú dỗ dành nữ nhân, vài ba câu liền dỗ cho tiểu cô nương Diễm Thải vui vẻ.

Lúc trước ở đại sảnh khi nàng ấy buồn bã, ta đều lo muốn chết.” Lữ Nham ngượng ngùng nói.

“Không phải, bản thân Diễm Thải vốn rất vui vẻ, nhắc đến Hàn Tương Tử đã lâu không liên hệ thì liền buồn bã.

Nếu nàng ấy thật sự khóc ở đại sảnh, mấy lão gia như chúng ta e

rằng một chút cách nào cũng không có, đến lúc đó người khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lại tưởng chúng ta ức hiếp người ta." Tào Quốc Cữu nói.

"Thật sự là vậy đó, ngươi cũng biết ta, ta nói chuyện chẳng có não, không kịp phản ứng gì nhiều." Lữ Nham hối lỗi nói.

"Ai, đôi khi ta cũng không biết nên làm thế nào, hãy đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ, chi tiết thì ta không rõ." Thiết Quải Lý vỗ vỗ đầu Lữ Nham nói.

"Như vậy nhất định sẽ giống như Tảo Bả Tinh Thiên Giới mà cô độc đến già." Thiết Quải Lý bổ sung.

"Nhưng để hiểu tâm lý nữ sinh, Diễm Thải vướng mắc không ngoài việc khó lựa chọn giữa gia đình và Hàn Tương Tử, nhưng chuyện này lại không phải do nàng ấy có thể quyết định.

Ta chẳng qua chỉ cung cấp một phương pháp giúp nàng tạm thời quên đi phiền não mà thôi, chuyện này chung quy vẫn chưa được giải quyết, sớm muộn gì cũng sẽ gây họa lớn." Hà Tiên Cô thấp thoáng lo lắng nói.

"Thật là vậy đó, nhìn Hàn Tương Tử bây giờ muốn thành tiên, chẳng qua là muốn ở bên Diễm Thải.

Nếu sau khi thành tiên lại càng xa cách Diễm Thải thì sao.

Cũng không biết là chuyện tốt hay xấu." Trương Quả Lão chống cằm.

"Đến lúc đó lại không muốn thành tiên nữa, vậy thì phiền phức của chúng ta lớn lắm.

Nhưng Hàn Tương Tử là một phần quan trọng nhất trong Bát Tiên chúng ta, nếu cứ mãi không về đúng vị trí, cũng sẽ ảnh hưởng đến việc chúng ta đi hái thuốc.

Bây giờ lâu như vậy không có động tĩnh, rốt cuộc hắn đã đi đâu làm gì?

Cũng là một ẩn số." Thiết Quải Lý là một trong những Bát Tiên được tìm thấy sớm nhất, nhưng hiện tại lại cùng Lam Thải Hòa lâu lắm không có tin tức.

"Hiện tại chúng ta cách Dược Đảo Đông Hải càng ngày càng xa, vẫn luôn phải xử lý những vấn đề liên tục phát sinh.

Bên Thiên Giới cũng vài lần phái người ra ngăn cản chúng ta, ta cũng không biết rốt cuộc là không muốn ta đi Dược Đảo Đông Hải hái thuốc sao?" Thiết Quải Lý và những người khác đứng trong đại sảnh, cau mày khổ sở trò chuyện.

Ngao Tông từ trong phòng bước ra nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức cảm thấy buồn cười.

"Đừng nói nhiều nữa, vạn sự có ta, tiến triển của Hàn Tương Tử hiện tại không tệ, ta có chú ý rồi.

Bây giờ mọi người giải quyết xong chuyện phiền phức này là được.

Bây giờ mọi người đã chỉnh đốn xong xuôi rồi chứ, chúng ta xuất phát thôi, thời gian không còn nhiều." Ngao Tông thúc giục.

"A, bây giờ phải xuất phát rồi sao?

Nhưng ta vừa mới thay y phục xong, chuẩn bị cùng tỷ tỷ Hà Tiên Cô đi ăn cơm mà." Diễm Thải từ lầu hai khách điếm ló đầu ra hỏi.

"Nếu ngươi muốn du sơn ngoạn thủy, ăn uống vui chơi thì cứ đi đi, ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi để bồi ngươi.

Nếu muốn cùng ta xuất phát, thì mau về phòng thu thập đồ đạc cho tốt, giờ Thìn khắc thứ ba ta sẽ xuất phát." Ngao Tông lạnh lùng nói

với Diễm Thải.

Rồi hắn quay người rời đi: "Thu thập đồ đạc xong xuôi thì cùng ta đi ăn cơm đi, ta ăn đơn giản thôi, ở khách điếm ăn một chút là được rồi." Hà Tiên Cô sau khi Ngao Tông rời đi liền xin lỗi Diễm Thải: "Huynh Ngao Tông trước đây không như vậy, có lẽ gần đây chuyện nhiều nên tính khí của huynh ấy hơi nóng nảy, đối với ngươi hơi nghiêm khắc một chút." "Không đâu, vì sao tỷ phải xin lỗi ta?

Ta một chút cũng không thấy huynh ấy hung dữ với ta, ngược lại ta thấy huynh ấy thật có mị lực, thật là một nam nhân tốt.

Ta sẽ thu thập đồ đạc cùng huynh ấy đi thám hiểm." Diễm Thải hưng phấn nhảy tót trở về phòng.

Để lại Hà Tiên Cô một vẻ mặt ngơ ngác đứng tại chỗ không biết làm sao.

Thiết Quải Lý đi cùng Ngao Tông hỏi Ngao Tông vì sao đột nhiên lại hung dữ với Diễm Thải như vậy: "Hiện tại nàng cần một mình tự tiêu hóa tình huống hiện tại, không phải ai cũng sẽ đặc biệt chiếu cố nàng.

Đối với nàng nghiêm khắc mới khiến nàng cảm thấy mình không làm chậm trễ thời gian của mọi người, như vậy ngược lại càng có thể giúp nàng thoát khỏi khúc mắc trong lòng.

Hơn nữa, đi theo ta định là phải chịu khổ, đồng hành cùng ta, nàng sẽ không còn là tiểu công chúa của Nam Hải Long Vương nữa.

Ta không giống vương phủ của nàng có một đám đầy tớ hầu hạ ngày đêm.

Không chịu nổi thì sớm rời đi, ta không cần loại tú hoa chẩm đầu như vậy." Ngao Tông khách quan đánh giá Diễm Thải.

Mọi người đều ăn một bữa cơm đơn giản, dựa vào cảm ứng song

sinh giữa Nhĩ Thiều và Nhĩ Thuận, tìm kiếm tung tích của nửa linh hồn yếu ớt đó.

Là Nhĩ Thiều chỉ có nửa linh hồn, đương nhiên không thể chỉ đơn thuần dùng thực phẩm bổ sung duy trì tinh lực, mà cần phải ăn Thập Toàn Linh Lung Đại Bổ Hoàn do Ngao Tông đặc chế.

Phải nói Ngao Tông không chỉ là một thủ lĩnh xuất sắc, mà còn là luyện dược sư lợi hại số một thiên hạ.

Ngay cả Trương Quả Lão đã chuyên nghiên luyện dược hàng trăm năm, sau khi thấy Thập Toàn Linh Lung Đại Bổ Hoàn của Ngao Tông, cũng không thể không thán phục.

"Nhiều năm như vậy, ta đã gặp không ít người trẻ tuổi kiệt xuất luyện chế ra linh dược bổ sung linh lực, nhưng chưa từng có một luyện dược sư tân tú nào có thể luyện chế ra dược hoàn hoàn mỹ đến vậy, đừng nói là tân tú, ngay cả trên đại lục này cũng chưa từng có luyện dược sư nào có thể sánh ngang với Ngao Tông huynh.

Lão phu trước mặt Ngao Tông huynh còn không dám tự xưng là luyện dược sư ưu tú.

Xin Ngao Tông huynh hãy chỉ điểm thêm cho ta về công phu luyện dược, ta tin rằng qua sự chỉ dạy của Ngao Tông huynh, dược phẩm của ta nhất định sẽ thăng cấp mấy giai phẩm.

Lão phu bên cạnh cứ ngây người ra mà nói, hãy nhìn sắc thái của dược hoàn, hãy ngửi mùi dược hương nồng đậm, tất cả tinh hoa của dược liệu đều được hoàn mỹ chắt lọc trong một viên dược hoàn.

Thật không thể không nói đây là một viên đan dược hoàn hảo, đời này lão phu chỉ cần luyện ra được một viên dược hoàn có sắc thái như vậy là ta chết cũng không hối tiếc." Ngao Tông thấy Trương Quả Lão trân trọng sờ nắn viên dược hoàn trong tay, lên tiếng nói: "Trương lão,

ngươi có cần lấy vài viên để nghiên cứu không?

Ta còn một đống, đều là đan dược ta rảnh rỗi vô vị luyện chế tùy tiện mà thôi.” Rồi hắn tiện tay từ trong bao đồ của mình ném vài bình dược cho Trương Quả Lão.

Trương Quả Lão cung kính nhận lấy mấy bình dược như nhận thánh chỉ: “Đa tạ lão sư tứ dược, tại hạ về sẽ nhất định dùng tâm nghiên cứu.” “Đại khả không cần gọi ta là lão sư.

Chúng ta đều là luyện đan sư, có vấn đề có thể cùng nhau thảo luận.

Mỗi người đều có cái nhìn độc đáo riêng, dung hợp nhiều ý kiến mới có thể sáng tạo.

Trương lão không cần tự xem thường mình như vậy.” Ngao Tông uyển ngôn từ chối yêu cầu làm học trò của Trương Quả Lão.

“Học sinh của lão sư tại đây cáo lui.” Rồi Trương Quả Lão liền như không có ai bên cạnh mà ôm mấy bình dược đó, trở về phòng riêng của mình luyện chế đan dược.

Chỉ còn lại Lữ Nham vừa nãy vô tình thất thần và Ngao Tông ở cùng nhau.

Lữ Nham do dự chỉ vào hắn: “Vậy ta cũng xin cáo lui trước.” “Không được, ngươi ở lại.

Chương 505

Hiện tại ta bắt đầu đặc huấn cho ngươi.

Ta đã quan sát tròn một tháng, phát hiện võ nghệ của ngươi đang dần thoái bộ, e rằng thời gian qua ngươi không thường xuyên tu luyện để nâng cao.

Ngươi là tiên nhân có võ lực đứng đầu trong Bát Tiên.

Ngươi cần phải bảo vệ đồng đội của mình vào những thời khắc then chốt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng ngươi sẽ là người chết đầu tiên.

Vậy thì lấy cái đỉnh đồng dùng để đựng hoa sen ra, đội cái vạc lớn đó hai canh giờ, không được làm rơi dù chỉ một giọt nước.

Nếu ta phát hiện ngươi lười biếng, vậy thì tối nay ngươi phải canh đêm." Chưa đợi Lữ Nham phản ứng, hắn liền đặt đỉnh đồng lên đầu Lữ Nham.

Rồi nhanh chóng đánh vào mặt sau đùi Lữ Nham, bắt Lữ Nham đứng tấn.

Rồi hắn quay người rời đi, trước khi đi còn dùng ánh mắt uy hiếp Lữ Nham, khiến hắn dám giận mà không dám nói.

Giờ Hợi khắc thứ hai, Lữ Nham đội đỉnh đồng tròn hai canh giờ, vừa đặt đỉnh đồng xuống đất, hài lòng nhìn xung quanh mặt đất khô ráo, chuẩn bị trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Hồ điệp đen tượng trưng cho thân phận của Ngao Tông, bay đến trước mặt Lữ Nham.

Hồ điệp chậm rãi giang rộng cơ thể, trên đó lưu lại một câu nói

của Ngao Tông, "Tối nay đến lượt ngươi canh đêm." Không lâu sau liền hóa thành một luồng kim quang, tiêu tán trong màn đêm.

Lữ Nham bất đắc dĩ thở dài một hơi, Ngao Tông ra lệnh hắn tuyệt đối không dám trái lời, ai mà biết người đàn ông này còn có bao nhiêu chiêu trò chờ đợi.

Lữ Nham chậm rãi đi đến mũi thuyền, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu: "Ơ, tối nay sao không ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của Vân Đóa Tiên Tử nữa nhỉ, ngược lại lại tràn ngập một tầng khí tức huyết tinh nhàn nhạt?

Chắc gần đây gặp nhiều án mạng máu tanh nên sinh ra ảo giác rồi." "Cái đồ ngu ngốc này, mau mở mắt ra xem xảy ra chuyện gì rồi!" Thiết Quải Lý thở hổn hển chạy đến, dùng cây gậy mạnh mẽ gõ vào đầu Lữ Nham.

"Ngươi được giao canh đêm mà phản ứng chậm hơn tất cả mọi người." Lữ Nham mở mắt ra, bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Phỉ Liến đã lâu cư ngụ ở phía đông Thái Sơn đã xuất hiện, dung mạo của Phỉ Liến vô cùng đặc biệt, lập tức khiến Lữ Nham không thể rời chân.

Chỉ thấy Phỉ Liến đạp trên những đám mây trắng như tuyết.

Toàn thân màu đồng xanh, nhưng sừng trâu trên mặt lại trắng muốt.

Một khuôn mặt to lớn chỉ có một con mắt, đang bất động nhìn chằm chằm vào Ngao Tông và đoàn người.

Nó có đôi cánh nhiều lớp giống côn trùng, và cái đuôi rắn không thể bỏ qua đang dựng thẳng phía sau lưng.

"Đừng nói nhiều nữa, mọi người mau vào trong phòng đi." Giọng

nói bình tĩnh của Ngao Tông truyền đến tai mọi người.

Nhưng lúc đó đã không kịp rời đi, đi kèm với sự tiếp cận của Phỉ Liến, vô số ruồi muỗi và côn trùng đột biến bay về phía Ngao Tông và đoàn người.

"Tương truyền, Phỉ Liến đại diện cho tai nạn.

Khi nó lặn xuống nước, nước sẽ lập tức khô cạn.

Khi nó đi trên mặt đất, hoa cỏ xung quanh sẽ lập tức héo úa.

Khi nó sinh sống gần thôn làng của loài người, sẽ dẫn đến tai họa dịch bệnh.

Rốt cuộc là ai đã hấp dẫn nó đến đây?

Vốn dĩ nó là một sinh vật có tính tình vô cùng lười biếng, nếu không có người dẫn dụ, e rằng thêm mười vạn năm nữa nó cũng sẽ không rời khỏi Thái Sơn." "Đừng nói nữa, chuyên tâm đánh côn trùng đi, nếu không nhanh lên, lũ côn trùng này sẽ bay hết vào phòng." "Đó không phải vấn đề mà ta nên quan tâm, nhìn bên ngoài phòng được Ngao Tông dùng kết giới hạn chế.

Ngoại trừ ta, bất kỳ sinh vật nào cũng không được phép tiến vào.

Điều ta cần lo lắng là Phỉ Liến nhìn như đang đi về phía ta, nhưng thực tế lại dần dần đi xuống.

Nếu nó muốn giết ta thì tốt rồi, nhưng rõ ràng nó muốn đi gây tai họa cho bách tính mà." "Theo ta thấy, ngươi nên cùng ta xuống mặt đất, quét sạch những kẻ cản đường này, như vậy con đường tai họa nhân gian sẽ được bằng phẳng." "Nhưng Phỉ Liến thật sự có trí tuệ như vậy sao?

Ta thấy ngay cả mắt nó cũng chỉ có một, sẽ không đến mức không có cả não chứ." Lữ Nham vừa nhảy múa giết côn trùng, vừa hỏi.

“Cũng không hẳn, nó rất thông minh, hiểu rõ thể chất của mình.

Nếu nó cứ ngang nhiên như Hoa Long, thì đã chết từ tám trăm năm trước rồi.

Sở dĩ nó có thể thoải mái nằm dài ở Thái Sơn lâu như vậy mà không hề hấn gì, chính là vì nó không quá nổi bật.” “Chỉ là không biết vì sao lần này lại xuất sơn, ta phải nhanh chóng ngăn cản nó đến phàm gian, nếu không chưa kịp đợi ta đến Dược Đảo Đông Hải hái thuốc, trên thế gian sẽ không còn phàm nhân nữa.” Trương Quả Lão bấm ngón tay tính toán.

“Nhưng ta rốt cuộc phải làm gì để chống đỡ công kích của nó, hiện tại nó thậm chí còn chưa ra tay, chỉ chậm rãi đi về phía ta, trong mắt nó, ta e rằng chỉ là phàm phu tục tử mà thôi.” Lữ Nham vừa vung đao vừa hỏi.

“Bầy hoàng trùng nhiều quá, ta chỉ dùng kiếm và đao, loại vũ khí lạnh này không được, mau đến kho lấy tất cả bó đuốc của ta ra, dùng bó đuốc tấn công côn trùng, đa số côn trùng đều sợ lửa.” Trương Quả Lão lo lắng nói.

“Mau lên, ta bên này sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.” Đó là Hà Tiên Cô, chân thân của Hà Tiên Cô chỉ là một đóa hoa sen, ngoài một số pháp thuật phòng ngự cơ bản, nàng thậm chí không biết dùng đao và kiếm.

Hiện tại nàng cũng chỉ vẽ một trận pháp ngăn cản.

Tạm thời ngăn chặn bầy hoàng trùng cách xa một dặm.

Cùng với sự tiếp cận của Phỉ Liến, trận pháp phòng ngự như vậy trở nên như nước đổ lá khoai, không ít hoàng trùng có thể xuyên qua rìa trận pháp phòng ngự.

Rồi cùng với Phỉ Liến tiến về phía Ngao Tông và đoàn người, càng

lúc càng nhiều côn trùng gây hại kéo đến, trận pháp ngăn cản vốn không thông thạo của Hà Tiên Cô càng trở nên nguy hiểm hơn.

Ngược lại, Lữ Nham chỉ biết dùng đao múa kiếm, xung quanh hắn chất đống không ít xác côn trùng, đã gần đến mắt cá chân Lữ Nham.

Lữ Nham tuy mệt mỏi, nhưng cũng không phải bó tay chịu trói, hắn có sẵn bản mệnh đao kiếm.

Trương Quả Lão và Tào Quốc Cữu cũng mỗi người thi triển thần thông, Trương Quả Lão giỏi luyện chế đan dược, ném từng viên thuốc nổ đã chuẩn bị nhiều năm vào đội ngũ hoàng trùng, tuy động tĩnh lớn, nhưng lực sát thương cũng không hề nhỏ.

Trong chốc lát, xung quanh Trương Quả Lão tràn ngập mùi côn trùng bị cháy xém.

Tào Quốc Cữu thì hóa chân thân thành hai khối ngọc bản, hai khối ngọc bản không ngừng va đập vào nhau giữa không trung.

Đúng như câu "ngọc bản hòa thanh vạn lại thanh" (tiếng ngọc hòa vang vạn tiếng thanh), trong tiếng ngọc bản gõ vang, những côn trùng gây hại không ngừng tấn công dần mất đi lực tấn công, như thiêu thân lao vào lửa mà tự sát, trong chốc lát, xung quanh Tào Quốc Cữu cũng không ngừng rơi xuống xác côn trùng.

Nhưng so với đại quân côn trùng vô tận, thể chất của tiên nhân dù có mạnh mẽ đến đâu, chung quy cũng sẽ có lúc linh lực cạn kiệt, kiệt sức.

Không biết qua bao lâu, Hà Tiên Cô vì linh lực suy kiệt mà ngất xỉu trên thuyền.

Tào Quốc Cữu lo lắng cho Hà Tiên Cô, nhất thời lại đánh sai một khúc nhạc, dẫn đến linh lực phản phệ, càng quỳ xuống đất thổ ra một ngụm tiên huyết nồng đậm.

Những côn trùng thấy tiên huyết, công thế càng thêm mãnh liệt, như sói đói vồ mồi, không quản không cố mà lao vào Tào Quốc Cữu và những người khác.

Lữ Nham thấy tình trạng này, đâu còn tâm trạng chống đỡ những côn trùng ở một phía.

Hắn vội vàng đi bảo vệ Tào Quốc Cữu và Hà Tiên Cô, như vậy liên tục ba vị trí bị thất thủ.

Mặc dù thuốc nổ của Trương Quả Lão rất hữu dụng, nhưng vì là vật tiêu hao.

Không chống đỡ được bao lâu liền cạn kiệt, do côn trùng công thế mãnh liệt, Trương Quả Lão cũng không thể vừa luyện chế đan dược, vừa ném thuốc nổ, trong chốc lát cục diện của phe Ngao Tông trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Ngao Tông vốn đang bay giữa không trung đối kháng với Phỉ Liến, thấy tình trạng như vậy, liền quay người rút lui khỏi chiến trường chính, đứng trên boong thuyền nói với mọi người: “Mau chóng đưa người bị thương về phòng, phần còn lại cứ để ta giải quyết.

Chương 506

Lữ Nham, mau thông báo Thiên Giới mang viện binh đến, hoặc trực tiếp dùng liên lạc phù của ta để liên lạc với Bạch Huyền.

Đừng chờ tin tức từ đám thần tiên tắc trách của Thiên Giới nữa, trực tiếp đi tìm Thái tử Bạch Huyền đi, mau lên, mau đi!" Ngao Tông thúc giục.

Mặc dù hiện tại Phỉ Liến không có ý định tấn công Ngao Tông, nhưng sự tồn tại của loại sinh vật này vốn là một tai họa.

Nếu ở lâu với Phỉ Liến, cả người cũng sẽ vì linh lực tiêu hao nhanh chóng, bị ký sinh trùng xâm nhập vào cơ thể mà suy yếu chết đi.

Đối với Ngao Tông, đối phó một bầy côn trùng gây hại căn bản không đáng nói.

Chỉ thấy tay trái hắn tụ tập linh lực, thi triển Cửu Thiên Huyền Hỏa ẩn chứa trong cơ thể.

Tuy gọi là Huyền Hỏa, nhưng thực tế nó không chỉ là một loại huyền hỏa đơn thuần, mà còn là một loại khí, có khả năng điều khiển tất cả nguyên tố nước trên thế gian.

Cửu Thiên Huyền Hỏa là át chủ bài bao nhiêu năm hắn đi lại giang hồ.

Ngao Tông tay trái chậm rãi phóng ra ngọn lửa màu băng lam, sau đó mạnh mẽ nắm chặt, Cửu Thiên Huyền Hỏa từ nắm đấm của Ngao Tông không ngừng bùng phát, những huyền hỏa này tự động tụ tập hơi nước xung quanh gần ngàn dặm.

Chẳng mấy chốc trời biến đổi, mây đen che khuất mặt trời, sấm sét cuồn cuộn.

Thiên Giới e rằng cũng không ngờ Ngao Tông lại vượt qua Lôi Công Điện Mẫu, chỉ bằng một mình có thể hiệu triệu nguyên tố nước.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ nguyên tố cấu thành bản nguyên thế giới.

Nếu có người có thể nắm giữ một trong số các bản nguyên đó, vậy thì người đó đã nắm giữ một nửa chân lý của thế giới này.

Hiện tượng trước mắt khiến Phỉ Liến, kẻ vốn từ khi xuất hiện vẫn luôn không biểu cảm, cũng khẽ biến sắc.

Ánh mắt Ngao Tông hung ác nói: "Ngươi còn kém xa lắm." Hắn dùng tay trái đang phóng Huyền Hỏa, mạnh mẽ giáng xuống đất một quyền.

Trời đất đại biến, gió lớn nổi lên.

Mưa lớn như trút nước xuống, làm ướt.

Cơ thể Ngao Tông và Phỉ Liến, lúc đó từ mặt đất dâng lên một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Cơn lốc xoáy do nguyên tố nước tụ tập thành, giống như có sinh mệnh, hóa thành một con rồng nước, tùy ý cuộn tròn trong gió, như thể bị giam cầm đã lâu.

Cơn lốc xoáy càng lúc càng lớn, trong thời gian ngắn không có ý muốn tiêu tán.

Cuốn sạch mọi vật xung quanh bao gồm cả mây mù và tinh thần.

Những côn trùng gây hại trông có vẻ hung dữ, nhưng thực tế không có dị năng đặc biệt nào, đều bị thủy long hút vào trong cơ thể.

Phỉ Liến thấy tất cả thuộc hạ của mình đều bị Ngao Tông quét sạch.

Hiển nhiên không còn bình tĩnh nữa.

“Bọn tiểu bối các ngươi lại dám ở trước mặt ta mà càn rỡ đến thế ư?

Ngần ấy năm qua, ngươi là kẻ đầu tiên ở gần ta đến vậy.

Ai ai cũng sợ ta, thấy bóng dáng ta liền muốn chạy xa, nghe thấy tiếng bước chân ta liền sợ hãi kêu la.

Ngay cả các mẫu thân của phàm nhân cũng kể chuyện về ta để dọa con nít ban đêm.

Vì sao ngươi không sợ ta?” “Không sợ thì không sợ, không có nguyên nhân.” Ngao Tông nắm chặt Lục Thần Kiếm trong tay, chặt chẽ nhìn chằm chằm vào Phỉ Liến.

Tính tình của loại thượng cổ hung thú này đa phần hỉ nộ vô thường, vẻ ngoài bình tĩnh, thực tế lại ẩn chứa sát cơ.

Mặc dù Ngao Tông không hề sợ hãi, nhưng đây không phải là nơi tốt để giao chiến với Phỉ Liến, cần phải dẫn nó đến một nơi khác.

Có lẽ nhìn ra địch ý trong mắt Ngao Tông, Phỉ Liến chủ động nói: “Ta cũng không muốn làm địch với ngươi, ta chỉ nhận lời của người khác, ra ngoài đi dạo một chút.

Tiện thể tìm một nam nhân tên Ngao Tông, giết hắn đi, chỉ vậy thôi.” Mặc dù Phỉ Liến không có vẻ háo chiến như các thượng cổ hung thú khác, nhưng giữa lời nói lại đều khinh thường chúng sinh.

Loại thượng cổ hung thú sống quá lâu như vậy đã sớm quên mất sinh mệnh quý giá như thế nào.

“Vậy ngươi có biết Ngao Tông là ai không?

Hắn đã làm sai điều gì mà cần ngươi phải ra tay giết hắn rầm rộ đến vậy?

Nhận lời người khác là có thể bất phân đúng sai, ra ngoài gây họa

cho nhân gian sao?

Ngươi có biết ngươi ra tay một trận sẽ dẫn đến bao nhiêu tai họa không?" Phỉ Liến tùy ý vẫy vẫy tay, nhún nhún cái sừng trâu của mình.

"Chẳng phải chỉ chết vài người sao?

Những người đã chết đó, sau khi ta ngủ một giấc, chẳng phải lại đầu thai chuyển thế mấy đời rồi sao?

Ta thấy ngươi là người đầu tiên tiếp cận ta và nói chuyện nhiều như vậy.

Nếu ngươi có cơ hội sống lâu như ta, tự nhiên ngươi cũng sẽ coi thường chúng sinh như ta.

Từng có thời tuổi trẻ ta cũng giống như ngươi muốn làm chút việc vì thương sinh, nhưng ta phát hiện cho dù ta làm gì, cũng không thể thay đổi việc ta từ khi sinh ra đã là tượng trưng của tai nạn, cuối cùng chỉ khiến mọi người nguyền rủa và khiển trách.

Ngươi có biết không?

Ta năm này qua năm khác trốn trong cái Thái Sơn nhỏ bé đó không dám ra ngoài.

Không một ai nguyện ý nói chuyện với ta, thậm chí nơi ta cư trú còn không có màu xanh lá.

Nhưng bao nhiêu năm qua, chúng sinh đều cho rằng ta đáng phải như vậy, không một ai thương xót những sự hy sinh của ta." Phỉ Liến vừa nói, oán khí trên người càng lúc càng rõ ràng, dần dần ngoại hình cũng thay đổi.

Thậm chí ngay cả cái sừng trâu vốn lồi ra cũng biến mất không còn, chỉ còn lại một khối oán khí nồng đậm không ngừng than khổ

trước mặt Ngao Tông.

Thế mà lại là một thượng cổ hung thú đọa ma, cùng là thượng cổ hung thú, Đào Ngột cũng chỉ bị sắc dục làm mờ mắt, vẫn còn tồn tại lý trí tự chủ, Phỉ Liến này đã sớm bị oán khí của chính mình chi phối ý thức, sẽ không bao giờ tỉnh táo lại nữa.

Nhưng oán khí bản thân không có ý thức muốn rời khỏi nơi sinh ra, ắt hẳn có người đã động tay chân trên oán khí, khiến oán khí đi tìm Ngao Tông.

"Nhận lời của người khác" chẳng qua chỉ là một cái cớ mà kẻ đứng sau giật dây đã bịa ra cho oán khí mà thôi.

Không chừng ngay cả oán khí cổ xưa của Phỉ Liến cũng bị kẻ đứng sau giật dây thúc đẩy.

Bằng không, một thượng cổ hung thú đã chịu khổ trong tình trạng này mười mấy vạn năm, sẽ không thể trong thời gian ngắn ngủi bị oán khí chi phối thân thể.

Hiện tại Ngao Tông cần làm là hấp dẫn oán khí đi, đến một nơi an toàn, rồi sau đó dập tắt khối oán khí cổ xưa này.

Hiện tại không thể dùng cách ban đầu, đưa thượng cổ hung thú không dễ chọc đó về Thái Sơn, vì hiện tại nó chỉ là một khối oán khí, vậy thì không cần khách khí nữa.

Ngao Tông nói với Phỉ Liến: "Ta nói thật cho ngươi biết, ta chính là Ngao Tông mà ngươi tìm.

Ngươi muốn giết ta thì cứ việc.

Nhưng ta cũng không phải kẻ dễ trêu chọc, ai chết ai sống vẫn còn là ẩn số, cứ phóng ngựa đến đi!" Phỉ Liến vốn đã chìm vào hỗn loạn, vừa nghe tên Ngao Tông, hai mắt liền sáng rực: "Đúng vậy, ta phải tìm Ngao Tông để giết hắn, như vậy nhiệm vụ của ta sẽ hoàn thành,

bọn họ sẽ thưởng cho ta, có thể khiến ta thoát khỏi thân phận thượng cổ hung thú, biến ta thành người bình thường." Trong lúc Phỉ Liến tự lẩm bẩm, Ngao Tông nhìn thấu chân tướng toàn bộ sự việc, thì ra kẻ đứng sau đã lợi dụng Phỉ Liến, ban cho nó lời hứa biến trở lại thành phàm nhân.

Chương 507

Nhưng rốt cuộc ai dám đưa ra lời hứa táo bạo như vậy?

Kẻ có thể dễ dàng thao túng vận mệnh của người khác, không ai khác ngoài Ngọc Đế Thiên Đình và Thiên Đạo Lục Giới.

Chẳng lẽ là một trong số họ?

Ngao Tông nhìn vào khối oán khí của Phỉ Liến đang chìm vào thế giới của chính mình không thể thoát ra.

Xem ra cũng không thể biết thêm tin tức nào nữa.

Ngao Tông liền từ bỏ ý định tiếp tục moi lời từ oán khí.

Trong lúc Phỉ Liến tự lẩm bẩm, Ngao Tông bất ngờ đánh lén Phỉ Liến, Phỉ Liến nổi trận lôi đình: "Thằng nhãi ranh thối tha này dám đánh lén ta, ta phải giết ngươi!" Ai ngờ Ngao Tông sau khi đánh lén Phỉ Liến liền quay người bỏ chạy, Phỉ Liến tức tối đâu còn quản được nhiều như vậy, một đường truy đuổi Ngao Tông đến một rừng trúc.

Chỉ thấy Ngao Tông đứng trước rừng trúc, tay cầm hai thanh Lục Thần Kiếm, một thanh kiếm mẹ toàn thân đen tuyền, một thanh kiếm con toàn thân trắng như tuyết.

Thì ra, trong quá trình Ngao Tông và Phỉ Liến truy đuổi nhau, họ đã chạm mặt Bạch Huyền của Hạ Chi Uyên.

Bạch Huyền thấy Phỉ Liến đang đuổi sát phía sau, vội vàng ném Lục Thần Kiếm vào tay Ngao Tông.

Trải qua trận chiến với Đào Ngột, Bạch Huyền và Ngao Tông đã hình thành một sự ăn ý vượt xa người thường.

Chỉ thấy hai người đều không nói gì, chỉ bằng một ánh mắt liền có thể hiểu được ý đối phương, tối đa hóa việc biến thế yếu thành lợi thế, hiện tại đã đến lượt Ngao Tông chủ động.

Bạch Huyền thì đến phi thuyền của Ngao Tông xử lý tàn cuộc, cung cấp dược liệu và linh lực cho Bát Tiên bị thương.

Phỉ Liến dẫn đầu phát động tấn công, dùng móng vuốt trước vỗ vỗ vào lồng ngực rắn chắc, phát ra từng trận gầm rống.

Rồi dùng cái sừng trâu cứng rắn đó, mạnh mẽ húc vào Ngao Tông.

Tuy chiêu thức đơn giản, nhưng tốc độ di chuyển cực nhanh.

Theo đó là Phỉ Liến vì biến dị, móng vuốt hổ toàn thân đỏ rực vồ tới, và cái đuôi rắn luôn dựng thẳng sau lưng Phỉ Liến chưa từng lơi lỏng mang theo độc gai cũng mạnh mẽ đâm về phía sau lưng Ngao Tông.

Những cái sừng trâu hung hãn liên tiếp húc đổ một mảng lớn cây tre.

Rồi uy hiếp: "Hôm nay ngươi không chết thì ta sống." Chỉ thấy Ngao Tông hai tay chắp lại, tạo thành một tư thế phòng ngự, Lục Thần Kiếm vốn được cầm trên tay biến hóa thành một cái thuẫn phủ, phòng ngự công kích của Phỉ Liến.

Trong khoảnh khắc Phỉ Liến tấn công, Ngao Tông nắm đúng thời cơ biến thuẫn phủ thành trường kiếm, mạnh mẽ chém về phía đuôi rắn của Phỉ Liến, trường kiếm và vảy cứng rắn va vào nhau, phát ra những tia lửa chói mắt.

Mặc dù Ngao Tông lần này đánh lén đã đánh trúng Phỉ Liến, nhưng da thịt của Phỉ Liến được vảy cứng rắn bảo vệ, chỉ làm Phỉ Liến bị thương ngoài da, nhưng hôm nay nó dường như đã bị chọc giận.

Khoảnh khắc bị Ngao Tông đánh trúng, nó lập tức nhảy ra xa,

không ngừng dùng móng vuốt hổ cào đất, đào ra một cái hố cạn không nhỏ phía trước.

Thân trước phục xuống đất, nửa thân sau cao ngất.

Tạo ra tư thế tấn công thường thấy ở động vật, đồng thời đuôi rắn không ngừng chuyển động.

Không hay rồi, nó đang phóng thích dị năng của mình, mỗi thế giới ngoài Ngao Tông, ngay cả thượng cổ hung thú cũng có dị năng.

Chỉ thấy cái đuôi rắn nhanh chóng chuyển động, lập tức tạo ra một cơn lốc xoáy lửa tím nhỏ không nhỏ.

Cái đuôi của nó nhanh chóng vung lên, cơn lốc lửa tím liền lao nhanh về phía Ngao Tông.

Nơi cơn lốc lửa đi qua đều hóa thành hư vô.

Ngao Tông lấy chân trái làm điểm tựa mạnh mẽ nhảy tránh, vừa vặn né tránh được điểm tấn công chính của cơn lốc xoáy quỷ dị.

"Công kích cũng khá có ý tưởng đấy." Ngao Tông như một mãnh thú vừa thấy máu tươi, chặt chẽ nhìn chằm chằm vào Phỉ Liến, không hề sợ hãi những chiêu thức quỷ dị của Phỉ Liến.

"Ngươi còn trẻ đấu với ta còn kém xa lắm." Phỉ Liến vung đuôi lại một lần nữa phóng ra một cơn lốc lửa.

Nơi cơn lốc lửa tiếp theo đi qua đều hóa thành tro tàn và bốc cháy.

Đồng thời Phỉ Liến hung hãn vỗ vỗ vào bụng rắn chắc, một tiếng gầm dài, khiến động vật cách xa mười dặm đều tứ tán bỏ chạy.

Sau tiếng gầm rống, Phỉ Liến đứng lên, vung quyền trái quyền phải tấn công nơi Ngao Tông đang đứng.

Vì thân hình Phỉ Liến vốn to lớn, gần như chân Ngao Tông vừa chạm đất, công kích của Phỉ Liến đã lập tức theo sau.

Quả nhiên lời đồn đều không thể tin được, Phỉ Liến bao nhiêu năm qua luôn bị người ta đồn là thượng cổ hung thú tính cách ham ăn lười biếng, hành động chậm chạp, trong bảng xếp hạng thượng cổ hung thú cũng ở vị trí cuối cùng, không có địa vị.

Thực tế công kích của nó còn hung hãn và lợi hại hơn Đào Ngột rất nhiều, tất cả nọc độc mà Đào Ngột tự hào, tốc độ, sức mạnh và trí mưu đều không kém, tuy đã thành công bị Ngao Tông chọc giận, nhưng thực tế công kích của nó luôn tiến công có thể công, lùi có thể thủ.

Nếu không phải Ngao Tông đối chiến với nó mà là người khác thì đã sớm chết dưới móng vuốt hổ rồi.

Ngao Tông bề ngoài dường như đang áp dụng chiến lược né tránh, nhưng thực tế hắn đang quan sát chiêu thức của con hung thú này.

Mọi chiêu thức đều có một quy luật nhất định.

Chỉ cần nắm vững quy luật đó liền có thể chế ngự địch một cách hiệu quả.

Đột nhiên Phỉ Liến phóng ra ngọn lửa độc trên không trung, kèm theo ánh lửa tím, có thể nổ tung giữa không trung.

Ngao Tông nhất thời sơ suất bị đánh trúng nửa người, Ngao Tông nửa quỳ trên đất, chặt chẽ nhìn chằm chằm vào từng cử động tiếp theo của Phỉ Liến, tin rằng Phỉ Liến sẽ tung ra đòn chí mạng tiếp theo.

Quả nhiên, Phỉ Liến thấy Ngao Tông nằm trên đất không thể nhúc nhích, liền bay lên cao, dùng lợi thế trọng lượng cơ thể mà nặng nề lao xuống hướng Ngao Tông.

Ai ngờ khi Phỉ Liến sắp tiếp đất.

Ngao Tông đột nhiên linh hoạt né tránh, khiến Phỉ Liến lao hụt, tạo ra một hố sâu gần 10 mét trên mặt đất.

Phỉ Liến cũng vì lần này phán đoán chiêu thức sai lầm mà phải trả giá, bị đập bất tỉnh trên đất một lúc.

Ngao Tông nắm đúng thời cơ, cầm hai thanh Lục Thần Kiếm, mạnh mẽ chém vào đầu Phỉ Liến, tạo ra ma sát, hai chiếc sừng trâu phát ra tiếng va đập chói tai.

Lần công kích đầu tiên không có hiệu quả, hắn liền nhanh chóng công kích lần thứ hai, dưới sự công kích liên tục nhanh chóng của Ngao Tông, hai chiếc sừng trâu của Phỉ Liến thế mà đã bị Lục Thần Kiếm mạnh mẽ chặt đứt.

Phỉ Liến mất đi hai chiếc sừng trâu, liền mất đi sự kiểm soát cơ thể, chỉ có thể đau đớn lăn lộn trên đất, đừng nói là phản kích Ngao Tông, ngay cả đứng cũng không thể làm được.

Phỉ Liến chỉ có thể dùng đuôi rắn phòng ngự công kích của Ngao Tông, phóng đạn lửa tấn công Ngao Tông.

Chỉ dựa vào đuôi rắn và đạn lửa đơn giản làm sao có thể phòng ngự được những đợt tấn công liên tục của Ngao Tông.

Chẳng mấy chốc đuôi rắn của Phỉ Liến thậm chí còn bị Ngao Tông chặt đứt trên đất, Ngao Tông trước mặt Phỉ Liến, thu cái đuôi của nó.

Nói với Phỉ Liến: "Ta thấy cái đuôi của ngươi có thể làm ra một vũ khí không tệ.

Cảm ơn đã tặng." Rồi hắn tiện tay cho cái đuôi rắn vào túi trữ vật.

Ngao Tông dùng vô số da lông yêu quái làm vũ khí, nhưng chưa thử dùng da lông Phỉ Liến bao giờ.

Nhất thời, tâm chuyên nghiên luyện khí sư của Ngao Tông liền nổi lên.

Ngao Tông thầm nghĩ sau này ta nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng phân tích dược liệu này, nếu không làm thành vũ khí, cũng có thể đổi lấy tích phân cho hệ thống.

Chương 508

Phỉ Liến tức tối nói: "Ta là Phỉ Liến xà vĩ độc nhất vô nhị trên thế gian, ta thà hủy nó đi, cũng không cho loại người như ngươi!" Rồi nó dùng những quả đạn lửa còn lại để hủy hoại cái đuôi rắn.

Ngao Tông dùng giao sa trói chặt Phỉ Liến, khiến Phỉ Liến hoàn toàn không thể nhúc nhích, ngay cả đạn lửa cũng không thể phun ra.

Quả nhiên giao sa mà Ngao Sương đã đưa không chỉ hữu dụng với Đào Ngột, mà ngay cả đối với Phỉ Liến cũng có tác dụng trói buộc không nhỏ.

"Đoán xem bước tiếp theo ta sẽ làm gì với ngươi?

Ta mổ bụng ngươi ra có thể tìm thấy không ít bảo bối đấy.

Ngần ấy năm chắc ngươi đã cất giấu không ít đồ vật rồi nhỉ?" Ngao Tông uy hiếp.

Ngao Tông đã sớm phát hiện ra, mặc dù Phỉ Liến công thế vô cùng hung mãnh, nhưng nhược điểm của nó cũng rõ ràng, khi tấn công sẽ tránh sử dụng bụng, ngay cả khi phòng ngự, điều đầu tiên không phải phòng ngự đầu mà lại là bụng.

Bụng của Phỉ Liến nhất định có mệnh môn.

Phỉ Liến cũng là một kẻ rất biết biến thông, vừa thấy không đánh lại Ngao Tông, liền quay người cầu xin tha mạng, muốn đầu quân vào phe Ngao Tông.

"Hảo hán đừng giết ta, ngươi bảo ta làm gì ta cũng làm." Phỉ Liến co quắp trên đất cầu xin Ngao Tông.

Ngao Tông cũng không ngờ một thượng cổ hung thú lại có thể co được dãn được như vậy.

Nhất thời cũng nguôi giận, nghĩ rằng Phỉ Liến là loại hung thú mà thần tăng quỷ ghét, nếu thu nạp vào dưới trướng, cũng không phải là một phương pháp tồi.

Ngao Tông nói: "Nếu ta không giết ngươi cũng được, vậy thì ngươi hãy làm thức thần của ta.

Thức thần một khi nhận chủ, cần phải dùng sinh mệnh bảo vệ sự an toàn của chủ nhân, với điều kiện yêu quái thật sự nguyện ý làm thức thần của một người nào đó." Phỉ Liến là một thượng cổ hung thú, đã sớm biết về thức thần, liền tức giận nói: "…!" Nhưng không biết nó đã nghĩ gì mà liền từ bỏ.

"Cũng được, làm thức thần của ngươi cũng không phải không thể, dù sao ta thật sự đã thua ngươi rồi.

Nhưng ngươi phải đồng ý thường xuyên dẫn ta ra ngoài đi dạo." "Đương nhiên có thể.

Ta sẽ gửi hồn phách của ngươi vào một ngọc bội và mang theo bên mình, đến lúc đó ngươi sẽ tự do hơn bây giờ rất nhiều." "Nhưng phải chú ý, ta là bệnh tật chi hồn do khí hỗn độn thượng cổ lưu lại, nếu hồn lực không đủ, cưỡng ép thu ta làm thức thần, chớ trách ta huyên tân đoạt chủ, từ nay về sau thân thể này sẽ là của ta." "Làm chủ nhân phải gánh vác mọi chuyện của thức thần, kèm theo tội nghiệt tàn hại sinh mệnh hàng vạn năm của ta, đến lúc đó ngươi sẽ cảm nhận trọn vẹn những gì ta nghĩ, ta muốn, sẽ trở nên hung ác cực độ, khát vọng máu tanh và tai họa." "Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Chuẩn bị cùng ta vượt qua bể khổ rồi chứ?

Ta chưa từng nghe có ai lại to gan như vậy, muốn thu thượng cổ hung thú làm thức thần." Phỉ Lam nói.

"Ta chỉ bắt ngươi làm sủng vật chơi đùa thôi, đừng tự cho mình

quá quan trọng, ta có đủ tự tin để khống chế ngươi, đừng lải nhải nhiều nữa.” Ngao Tông đáp.

“Ngươi thật sự không suy xét, thả ta đi sao?

Ta mang theo vận rủi triền thân, ký kết khế ước thức thần với ta, tương đương với việc đưa hồn phách của ta vào cơ thể ngươi, ngươi cũng sẽ gặp nhiều tai ương bệnh tật, khí vận có thể sẽ bị ảnh hưởng.” Không một yêu quái nào cam tâm tình nguyện trở thành sủng vật của người khác.

Tứ đại hung thú thượng cổ đều như vậy, từ khi sinh ra đã không bị ràng buộc, tự nhiên không muốn chấp nhận trở thành thức thần của người khác.

Ngao Tông thấy Phỉ Lam cứ từ chối, bèn rút Thí Thần Kiếm ra chĩa vào Phỉ Lam: “Một là bây giờ ngươi chết, hai là bây giờ ngươi trở thành thức thần của ta, chọn một con đường đi, bây giờ không phải ta cầu xin ngươi làm thức thần của ta, với tư cách kẻ bại tướng dưới trướng ta, ngươi đã sớm không còn quyền lựa chọn nữa.” Phỉ Lam thấy Ngao Tông đã hạ quyết tâm, bèn không nói nhiều nữa.

Nó cúi đầu, từ bụng mình lấy ra thức hồn, cung kính dâng lên Ngao Tông.

“Một khi ngươi đã tiếp nhận thức hồn của ta, điều đó có nghĩa là ta và ngươi là một thể, ta bỏ bản thể, vậy chủ nhân phải cung cấp cho ta một nơi trú ngụ.” “Ta sẽ đặt thức hồn của ngươi trong thức hải của ta.

Thức hải của ta rộng lớn vô biên, và sẽ không ngừng mở rộng theo sự tăng cường năng lực của ta, cứ yên tâm trú ngụ trong đó đi.

Ta sẽ đặt vào đó một bó Cửu Thiên Huyền Hỏa, mỗi ngày dùng Cửu Thiên Huyền Hỏa ngâm ba canh giờ.

Điều này có thể tạm thời ức chế bệnh tật chi khí trong cơ thể ngươi.

Lâu dần sẽ cho phép ngươi hành tẩu nhân gian một thời gian, mà không ảnh hưởng đến người xung quanh.

Do ngươi có bản nguyên Hỗn Độn chi khí, tiêu diệt Hỗn Độn chi khí tương đương với giết ngươi, vì vậy ta mỗi ngày dùng Cửu Thiên Huyền Hỏa tưới tắm.

Chỉ để Hỗn Độn chi khí bị áp chế mà không tiêu giảm." Sau đó, Ngao Tông đưa thức hồn của Phỉ Lam vào giữa mi tâm của mình.

Thức hồn vừa tiến vào cơ thể Ngao Tông, Ngao Tông lập tức cảm thấy đau đớn tột độ, không chỉ vì thức hồn đi vào, mà còn kèm theo oán khí cùng những cảm xúc tiêu cực hàng vạn năm mà Phỉ Lam đã tích tụ.

Chúng như sóng thần, nhấn chìm toàn bộ thức hải của Ngao Tông, vô số tiếng ai oán của con người, sự ác ý và sát dục không ngừng dụ dỗ Ngao Tông từ bỏ việc nuốt chửng thức hồn, để hắn tự do tự tại làm những gì mình muốn, không cần quản thiên hạ chúng sinh, không cần bận tâm đến hoành đồ đại nghiệp, chỉ cần giết người cướp bóc.

Ngao Tông chìm sâu vào một cơn ác mộng.

Trong mơ, hắn đã có tất cả, không cần hao tâm tổn trí xuyên qua vô số thế giới, 72 chi nhánh Minh Giới tụ hội thành một khối, Bát Tiên cuối cùng cũng tập hợp thành công đi đến Đông Hải Dược Đảo hái thuốc, hái đủ dược liệu và kịp thời mang về nhân gian giúp con người chữa trị dịch bệnh.

Ngao Tông trong mộng đã ngộ Thiên Đạo, trở thành chủ nhân của thế giới này.

Hắn phát hiện loài người cũng chỉ là lũ kiến hôi, chỉ cần vung tay

một cái là có thể quyết định vận mệnh của hàng trăm ngàn con người.

Minh Giới cũng phát triển ngày càng tốt đẹp, không chỉ xây dựng Thông Thiên Tháp tại thôn Phúc Nguyên, mà còn hiệu lệnh tất cả yêu tộc trong Minh Giới cùng xây dựng Thông Thiên Tháp, thống trị chúng sinh Lục Giới.

Đúng lúc này, từ sâu thẳm nội tâm Ngao Tông vang lên một âm thanh quen thuộc.

"Ngươi thật sự muốn điều đó sao?

Quyền lực vô biên và quyền khống chế tuyệt đối thế giới.

Hãy nhìn xem những kẻ đã thề sẽ bảo vệ bách tính và chủng tộc, bây giờ họ ra sao rồi?" Ngao Tông từ Thông Thiên Tháp bay xuống nhân gian, phát hiện cuộc sống của bách tính bây giờ còn khốn khổ hơn, dân chúng còn lầm than hơn so với thời Thiên Đạo cũ còn tồn tại.

Nhân gian không có đế vương loài người bảo vệ, xuất hiện nạn đốt phá, cướp bóc, con người không còn giữ gìn đạo đức lễ nghĩa liêm sỉ nữa.

Ngao Tông lại đi đến Nhật Xuất chi địa, lục châu cuối cùng của Lục Giới, xem hiện giờ ra sao.

Chỉ thấy Hồng Trạch mặc một bộ bạch y, khi thấy Ngao Tông, ánh mắt của y không còn thiện ý mà thay vào đó là địch ý và cảnh giác.

Ngao Tông không tin tà, trở về Minh Giới quê hương của mình để xem, dưới sự thống trị của mình, người dân Minh Giới có được sống thoải mái và sung túc hơn không.

Ngao Tông ẩn thân đi tuần tra trên đường phố, chỉ thấy cảnh đêm rực rỡ tranh giành đã không còn tiếng động, trên đường phố chỉ còn lại những con quạ tượng trưng cho điềm xấu kêu quạ quạ.

Dân số Minh Giới hiện tại là đông nhất trong Lục Giới, nhưng trên đường phố rộng lớn không thấy một bóng người, những người còn lại đã đi đâu hết rồi?

Ngao Tông hóa thành một lão nhân thập hoang, hiện thân đi trên đường phố.

Ngao Tông vô định đi qua các con phố hẻm, bỗng một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy Ngao Tông.

Ngao Tông vừa định phản kháng, thì thấy người đó bịt miệng Ngao Tông, ý bảo đừng nói chuyện.

Ngao Tông hiểu thiện ý của người đàn ông, bèn tạm thời tuân theo, hắn muốn xem người đàn ông này muốn làm gì.

Chỉ thấy người đàn ông dẫn Ngao Tông xuống hầm ngầm, càng đi sâu xuống hầm, đi xuống gần trăm dặm đường, người đàn ông mới dừng lại.

Vì nơi đây rất gần với dung nham địa tâm, người đàn ông lau mồ hôi trên trán, lại muốn lau mồ hôi cho Ngao Tông, nhưng phát hiện Ngao Tông căn bản không hề đổ mồ hôi.

Người đàn ông ngượng nghịu rụt tay về: "Lão bá sức khỏe thật tốt." Rồi người đàn ông lại hỏi: "Lão bá đi ra một mình sao?

Nếu bị người kia nhìn thấy, có thể sẽ gặp chuyện đó." Ngao Tông hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trên đường phố không có một bóng người nào?" Người đàn ông thở dài nói: "Ban đầu Minh Giới của chúng ta phát triển ngày càng tốt đẹp, nhưng từ khi người kia thống nhất Lục Giới, mọi thứ đều thay đổi, bắt đầu trưng dụng nhân lực quy mô lớn và thu thuế cao." Nhưng Ngao Tông chưa từng ra lệnh tăng thuế, cũng không hề ép buộc mọi người phải đi xây dựng Thông Thiên Tháp, Ngao Tông thầm nghĩ "Ta

làm tất cả chẳng phải vì Minh Giới tốt đẹp hơn sao?

Chương 509

Người đàn ông này thật sự không có tầm nhìn." Ngao Tông trong lòng khinh thường.

Ai ngờ tất cả tộc nhân trong gia đình người đàn ông đều bị kéo đi thao trường, luyện tập binh khí, hoặc đi xây dựng Thông Thiên Tháp cao hơn nữa.

Giống như những thôn làng từng có người ở đã không còn ai, huống chi những người đàn ông còn sức lao động như lão bá, một khi bị quan binh nhìn thấy trên đường, chắc chắn sẽ bị bắt đi luyện tập binh khí.

Ngao Tông đang đóng vai một lão nhân đã quá tuổi hoa giáp, lưng thậm chí không thể đứng thẳng, đi đường cần phải chống gậy, ngay cả một lão nhân như vậy cũng không tha.

Ngao Tông ho khan hai tiếng: "Không đến nỗi vậy chứ, sẽ không tha ngay cả một lão già như ta, ta nhớ mười mấy năm trước đâu có như vậy." "Minh Giới từng một thời hòa bình, nhưng theo đà quyền lực của người kia ngày càng lớn mạnh, dục vọng cũng ngày càng cao, hôm nay muốn xây Thông Thiên Tháp, ngày mai muốn làm Ô Thước Kiều, trước đó còn nghe nói muốn làm Minh Giới hoa lệ như Thiên Đình." "Nhưng Thiên Đình từ thuở Hỗn Độn đã tồn tại, Minh Giới của chúng ta bây giờ dù có thịnh vượng đến mấy cũng chỉ là một chủng tộc vừa mới phát triển mấy vạn năm.

Sự tích lũy của Minh Giới và Thiên Đình căn bản là một trời một vực." Nói rồi người đàn ông thở dài một hơi bất lực.

"Dẫn ta đến Thông Thiên Tháp xem một chút đi." Ngao Tông đề nghị.

“Không muốn sống nữa sao, một khi bị phát hiện, cả hai chúng ta đều không về được.

Thôi vậy, ta đoán lão bá lén lút chạy ra, chắc cũng chỉ muốn gặp con cháu trong nhà thôi, bây giờ họ đều đang làm việc trong Thông Thiên Tháp đúng không?

Đợi trời tối ta sẽ dẫn lão bá đi xem, biết đâu có cơ hội gặp được.” Buổi tối, người đàn ông đúng hẹn đưa Ngao Tông đến gần Thông Thiên Tháp.

Ngao Tông nhìn thấy những công nhân đang lao động trên cánh đồng không chỉ quần áo rách rưới mà chân còn bị cùm.

Trong đội ngũ có một lão thái gia, động tác chậm hơn một chút liền bị quan sai đè xuống đất đánh đập.

Con Địa Ngục Khuyển mà hắn yêu quý, lại đang gặm nhấm thi thể ở một bên.

Ngày xưa hắn chỉ cho nó ăn Địa Ngục Mạn Đà La, chưa từng cho nó dính vào đồ mặn tanh.

Làm như vậy mới không bị thú tính khống chế, nhưng bây giờ đôi mắt của nó đã không còn một tia thần trí nào, bị nhốt trong lồng sắt, trở thành máy xử lý thi thể.

Ngao Tông triệt để nổi giận, định thần nhìn kỹ, phát hiện quan sai kia lại là những người đã bị hắn bắt vào mười tám tầng địa ngục như Tiểu Hoa và Tổ Vân Hạo, đang điên cuồng đánh đập tộc dân.

“Vì sao lại trở nên như thế này?” Ngao Tông hết lần này đến lần khác tự vấn chính mình trong những năm tháng chìm đắm trong thành công đó.

“Lục Giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao lại thiện ác bất phân đến vậy?" "Ngươi có biết vì sao không?

Ta dẫn ngươi đi xem nhé." Người đàn ông đứng bên cạnh nói.

Chỉ thấy người đàn ông dẫn Ngao Tông vào một cung điện, trên cung điện có một người đàn ông đứng quay lưng lại, lúc này người đàn ông đó đang ngây người nhìn chằm chằm vào một tấm bản đồ Lục Giới bằng giấy da bò bình thường, đứng yên không nhúc nhích.

Ngao Tông đi đến trước mặt người đàn ông, nhìn rõ khuôn mặt của hắn, phát hiện ra đó chính là mình.

"Ta sẽ đứng cạnh ngươi." Ngao Tông trong lòng tràn đầy khó hiểu, người đàn ông đã dẫn Ngao Tông vào cung điện nói với Ngao Tông, "Hãy bình tĩnh, hãy xem diễn biến phía sau." Chỉ thấy từ trong cung điện bước ra một nhóm đàn ông mặt mày trắng bệch, môi đỏ chót, mặc y phục thái giám, cúi đầu cung kính từng bước một vái chào Ngao Tông, có lẽ họ là nội thị của Ngao Tông.

Họ sắp xếp chỗ ở cho Ngao Tông, chỉ thấy họ mang đến những món ăn thịnh soạn, hỏi Ngao Tông muốn ăn món nào?

Cung kính phục vụ Ngao Tông, cho đến khi hắn ăn xong tất cả các món.

"Hiện tại Thông Thiên Tháp và Ô Thước Hà xây dựng thế nào rồi?

Tộc dân không phản ánh những điểm bất ổn nào sao?

Ta nhất định phải sửa đổi." Thái giám dẫn đầu cười cung kính với Ngao Tông: "Bẩm chủ thượng, mọi việc đều tốt đẹp, tộc dân ngày càng tán thành các sắp đặt của chủ thượng, không ít người còn ca ngợi công đức của chủ thượng ở bên ngoài." Nói rồi hắn cáo lui, ai ngờ người đàn ông đó vừa ra khỏi cửa cung điện, liền thẳng lưng, ra vẻ cao ngạo ban lệnh cho các đại thần bên ngoài.

Các đại thần bên ngoài không thể gặp Ngao Tông, chỉ có thể bất đắc dĩ nghe theo lệnh của thái giám.

Ngao Tông trầm ngâm sâu sắc: "Đây là ta của tương lai sao?

Rốt cuộc ta đã trải qua những gì?" "Đại não của ta sao lại hỗn độn đến mức này?

Vì sao ngay cả những kẻ tiểu nhân rõ ràng như vậy ta cũng không nhận ra?" "Đó là vì ngươi cảm thấy đại nghiệp đã sớm hoàn thành, bèn không còn dốc sức cai trị để duy trì Lục Giới nữa.

Ngày qua ngày chìm đắm trong hoành đồ vĩ đại mà không muốn tỉnh dậy.

Phải biết rằng đánh giang sơn dễ, giữ giang sơn khó, ngươi nên tỉnh lại đi." Người đàn ông nói với Ngao Tông.

"Ngươi bảo ta nên tỉnh lại sao?" Ngao Tông nhắm mắt lại, suy nghĩ kỹ lưỡng ý nghĩa sâu xa của câu nói này.

"Chẳng lẽ ta vẫn luôn chìm trong giấc mơ sao?

Ta phải tìm lối thoát từ đâu?

Ta bị mắc kẹt trong mộng cảnh rồi ư?" Ngao Tông đột nhiên ý thức được.

Thế là Ngao Tông liều mạng chạy về phía trước, chạy ra khỏi cung điện, đi ra khỏi đường phố, chạy thẳng về phía rìa Minh Giới.

Dần dần, những kiến trúc quen thuộc không còn tồn tại, chỉ còn lại từng đoàn sương mù dày đặc.

Ngao Tông đi mãi, đi mệt rồi, bèn khoanh chân ngồi xuống đất.

Hắn bắt đầu suy ngẫm, vì sao lại rơi vào cảnh mộng này?

Từ việc dẫn Bát Tiên truy tìm dấu vết Nhĩ Thuận, trên đường gặp

Phỉ Lam và giao đấu một trận, thu phục Phỉ Lam làm thức thần, Ngao Tông ôm đầu đau đớn, những chuyện sau đó Ngao Tông không nhớ rõ nữa.

"Phải rồi, thu phục thức hồn của thượng cổ hung thú có thể sẽ gặp phải phản phệ, lẽ nào ta bây giờ đang ở trong thức hồn của Phỉ Lam sao?" Nhưng dù biết rõ đang ở trong thức hồn của Phỉ Lam, Ngao Tông cũng không có cách nào.

Bởi vì trong lịch sử chưa từng có bất kỳ ai có thể thu phục hồn phách của thượng cổ hung thú làm thức thần, Ngao Tông cần phải tự mình tìm kiếm lối thoát.

Trong lúc vạn bất đắc dĩ, Ngao Tông nhớ đến một tiền bối què chân mà hắn từng gặp vào giai đoạn đầu tu luyện, người đó đã nói với Ngao Tông rằng: "Phàm là chuyện gì cũng cần có một cái đầu tỉnh táo, nếu gặp phải những chuyện tạm thời không có cách giải quyết, hãy niệm câu Thanh Tâm Chú nhẹ nhàng và đơn giản nhất." "Đừng xem thường nó đơn giản, nhưng đó là căn bản của tất cả những người tu đạo, tương đương với những bài đồng dao mà ngay cả trẻ ba tuổi cũng biết hát vậy, vô cùng quan trọng, nó dạy ngươi, dạy ngươi những kiến thức cơ bản nhất để cầu được Đại Đạo." Ngao Tông chắp hai tay, thành kính niệm Thanh Tâm Chú.

"Đoạn nghi sinh tín tuyệt tương siêu tông, đốn vong nhân pháp giải chân không, Bàn Nhã vị trọng trọng tứ cú dung thông, phúc đức tán vô cùng, nguyện dĩ thử công đức, phổ cập ư nhất thiết, ngã đẳng dữ chúng sinh, giai cộng thành Phật Đạo." Ngao Tông trong từng lần đọc tụng dần dần tìm lại được bản chất ẩn sau sự hỗn độn, vén màn sương mù, từng bước hướng về sơ tâm.

Sơ tâm mỉm cười đối mặt với Ngao Tông và không ngừng biến đổi hình dạng.

Ban đầu là người đàn ông đã kéo hắn trên đường phố, sau đó là lão nhân bị quan sai đánh đập, rồi đến Địa Ngục Khuyển bị nhốt trong lồng sắt làm nơi xử lý thi thể – tất cả đều là sơ tâm.

Sơ tâm không ngừng biến hóa các thân phận khác nhau để giúp Ngao Tông tìm ra bản chất của thế giới, căn bản đằng sau sự vĩ đại, cảnh báo Ngao Tông đừng quên những bách tính đáng kính kia.

Dưới sự giúp đỡ của Thanh Tâm Chú, Ngao Tông dần dần tỉnh táo, chính tâm.

Công đức mà Ngao Tông đã đạt được qua tất cả các thế giới, trong vô thức đều từ mi tâm Ngao Tông tuôn trào.

Chúng không ngừng sắp xếp giữa không trung, thế giới đầu tiên là tận thế cầu sinh, Ngao Tông đã cứu hàng triệu người, và dẫn dắt loài người mới tạo ra trật tự mới.

Thế giới thứ hai là không gian chết chóc vô hạn, giúp tất cả con người bị mắc kẹt thoát khỏi nguy hiểm, và bắt được người sáng lập trò chơi, thiết lập lại quy tắc trò chơi, từ không gian chết chóc trở thành trò chơi thử thách sinh tồn vô hạn, giúp tất cả những người có dị năng rèn luyện tốt hơn.

Công tích Ngao Tông giúp đỡ vô số sinh mệnh và sáng tạo đã từng chút một tụ hội thành văn tự, dần dần ngưng thực.

Từ không trung hình thành một tấm Công Đức Thạch Bi.

Khi Ngao Tông tu luyện thăng cấp thành Đại Năng dị thế giới, Hệ thống đã tặng cho Ngao Tông món quà này, nhưng Ngao Tông chưa từng sử dụng.

Trước đây Ngao Tông từng tìm hiểu cách sử dụng, nhưng Hệ thống luôn thần bí, không nói cho Ngao Tông, đợi đến lúc, tự nhiên sẽ hiểu cách dùng.

Chương 510

Bây giờ tấm Công Đức Thạch Bi này đã tự động kích hoạt.

Công Đức Thạch Bi chậm rãi di chuyển, đến trên đầu Ngao Tông, tỏa ra ánh kim quang rực rỡ nhưng ấm áp.

Công Đức Thạch Bi giúp Ngao Tông ôn lại từng cảnh tượng khi hắn giúp đỡ các sinh mệnh, cùng với lòng biết ơn của họ dành cho Ngao Tông.

Những sinh mệnh được Ngao Tông giúp đỡ, sau khi Ngao Tông rời khỏi thế giới đó, vẫn tiếp tục truyền đi sự ấm áp mà họ nhận được cho những người khác, hình thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp.

Mặc dù Ngao Tông không tồn tại trong thế giới đó, nhưng những sinh mệnh đã tiếp xúc với Ngao Tông cũng luôn tự giác truyền tụng công đức của Ngao Tông xuống, Ngao Tông sẽ vĩnh viễn tồn tại trong lòng mọi người.

Lần lượt trợ giúp Ngao Tông, những trải nghiệm cùng Ngao Tông đã không ngừng tẩy rửa tâm trí Ngao Tông vốn tạm thời bị hồn hỗn độn che mờ.

Từng tiếng gọi đã khiến Ngao Tông cuối cùng cũng tỉnh lại từ cơn ác mộng.

Lần tỉnh dậy này của Ngao Tông rất khác biệt, hắn không chỉ thu phục được Phỉ Lam làm thức thần, mà còn sơ bộ bước vào Trấn Đỉnh cảnh, cách Đại Đạo lại gần thêm một bước, và linh lực của hắn có thể sử dụng càng thêm tự do, linh hoạt.

Ngay cả ba Phỉ Lam cũng không đánh lại Ngao Tông.

Phỉ Lam thấy Ngao Tông không chỉ thu phục được mình, mà còn

liên tiếp thăng hai cảnh giới, vừa ghen tị vừa sợ hãi, bèn trốn trong thức hải của Ngao Tông không dám manh động.

Nhưng nó lại ôm đùi Ngao Tông, nịnh bợ một câu.

"Chủ nhân thật sự rất mạnh, chủ nhân cuối cùng sẽ có một ngày trở thành Thiên Đạo mới, thống nhất Lục Giới." Chỉ tiếc Ngao Tông không ưa những lời như vậy của Phỉ Lam: "Chỉ cần ngươi thành thật làm thức thần của ta, đừng có tơ tưởng gì khác là được." Bị mắng, Phỉ Lam liền trốn sâu trong thức hải của Ngao Tông, không dám ló mặt ra nữa.

Ngao Tông mở kết giới đã thiết lập trong rừng trúc trước đó, và sử dụng sinh mệnh nguyên lực dược tề.

Hắn khôi phục sinh cơ cho cả một rừng trúc, không thể vì cuộc chiến mà khiến cả một vùng động vật mất đi nhà cửa của chúng.

Cộng thêm linh lực mới thăng cấp của Ngao Tông gia trì, rừng trúc lập tức khôi phục sinh cơ, và có xu hướng phát triển phồn thịnh hơn.

Ngao Tông ẩn thân trong rừng trúc, nhìn thấy không ít động vật và tiểu yêu quái sau khi rời đi đã lũ lượt chạy đến rừng trúc này định cư.

Mặc dù đã thiết lập kết giới, động vật không biết chuyện gì đã xảy ra trước đó, nhưng chúng có thể cảm nhận rõ ràng nơi này tốt hơn trước rất nhiều.

Lòng biết ơn của yêu quái lại làm tăng điểm công đức của Ngao Tông, khiến Công Đức Thạch Bi của Ngao Tông lại thêm vài nét công tích.

Ngao Tông không vội quay về Thần Chu, vì Thái Tử Tài Thần nhất định sẽ chăm sóc tốt Bát Tiên.

Chỉ một lần giao chiến này đã khiến Ngao Tông càng phát hiện ra nhược điểm hiện tại của Bát Tiên.

Cần phải tiến hành một đợt huấn luyện tăng cường.

Nếu không, chưa đến Đông Hải Dược Đảo hái thuốc, bọn họ đã lần lượt bị thượng cổ hung thú giết chết rồi.

Ví dụ như Hà Tiên Cô có nhược điểm rõ ràng nhất, phải tăng cường rèn luyện thể lực, không thể chỉ dựa vào y thuật của mình để hành tẩu thiên hạ.

Chỉ biết một vài pháp thuật phòng ngự, làm sao có thể sống sót trong những cuộc chiến khốc liệt được?

Gặp tình huống khẩn cấp, căn bản không thể có người kịp thời bảo vệ Hà Tiên Cô.

Tào Quốc Cữu thì cần tăng cường huấn luyện cơ bản về khả năng chống chịu.

Lại vì nhất thời mất tập trung mà đánh sai nhạc phổ, một sai lầm cơ bản mà thần tiên không thể mắc phải trong chiến đấu, nếu không có Lữ Nham kịp thời giúp đỡ, Hà Tiên Cô và Tào Quốc Cữu đã sớm chết dưới tay lũ sâu bọ nhỏ bé kia.

Lữ Nham cũng ỷ vào võ nghệ cao cường, chiến đấu không hề có chiến lược, dẫn đến việc tiêu hao thể lực không cần thiết.

Chiến đấu ngắn hạn thì tốt, nhưng những cuộc chiến dài hạn như vậy rất dễ kiệt sức.

Cuối cùng có thể sẽ tiêu hao tinh huyết quá độ, dẫn đến tiên lực suy thoái.

Trương Quả Lão gặp vấn đề tương tự Hà Tiên Cô, mặc dù võ lực của ông cao hơn Hà Tiên Cô một chút, nhưng Trương Quả Lão lại giỏi về các pháp thuật độn thổ bỏ trốn.

Nếu sau này gặp phải kẻ địch mạnh hơn, ngay cả cơ hội bỏ chạy

cũng không có, không chừng sẽ mất mạng tại chỗ.

Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly có võ lực và mưu kế đều không tệ, hai bên có sự ăn ý cực kỳ tốt, cùng nhau chiến đấu lưng kề lưng trong những trận chiến dài hơi cũng không thấy mệt mỏi, mặc dù đôi khi có sơ suất, nhưng bên còn lại phát hiện sẽ lập tức lấp chỗ trống.

Nhưng võ lực của họ không quá xuất chúng, mặc dù có thể sử dụng pháp khí bản thể ở một mức độ nhất định nhưng không được thấu triệt.

Đa số đều sử dụng các pháp thuật rất đơn giản, không có phương án tác chiến độc đáo riêng.

Cần phải để họ khám phá thêm những cách dùng mới của pháp khí bản thể, tăng cường lực chiến đấu và tiên lực của họ.

Trên đường đã sắp xếp rõ ràng phương án huấn luyện Bát Tiên, Ngao Tông cũng quay về Thần Chu.

Tình hình trên thuyền không mấy lạc quan.

Hà Tiên Cô vì tiêu hao tiên lực quá độ, mãi vẫn chưa tỉnh lại, ngay cả mái tóc đen óng mượt ban đầu cũng xuất hiện những sợi bạc nhạt.

Đó là biểu hiện của sự suy thoái linh lực của tiên gia.

Trương Quả Lão vội vàng đưa cho Hà Tiên Cô một vài viên đan dược bảo mệnh, hy vọng tiên cô có thể tỉnh lại trong ba ngày.

Bây giờ chỉ có hắn mới có thể cứu Hà Tiên Cô.

Ngao Tông lại đi xem Tào Quốc Cữu đang bị thương nằm trên giường.

Lúc này Tào Quốc Cữu đã tỉnh, vô cùng hối hận vì đã không bảo vệ tốt Hà Tiên Cô.

Là người ở gần Hà Tiên Cô nhất lúc đó, đáng lẽ ra phải kịp thời

giúp Hà Tiên Cô chịu đựng một vài con sâu bọ, kết quả vì mất tập trung mà đánh sai nhạc phổ, ngược lại gây ra phiền phức lớn hơn.

"Nếu đã cảm thấy hối hận, vậy từ hôm nay trở đi, hãy tăng cường huấn luyện dị năng âm nhạc, đừng để đến lúc dùng thì hối hận vì thiếu.

Sau này nếu gặp lại tình huống như vậy, phải kịp thời bảo vệ tốt Hà Tiên Cô." "Nếu Hà Tiên Cô chưa tỉnh, vậy ta sẽ đi trước.

Từ hôm nay trở đi, mỗi người đều phải tự mình đi tu luyện dị năng của mình, ta sẽ căn cứ vào tình hình cụ thể để thiết kế phương án tu luyện chuyên biệt dành cho dị năng của từng người." Sáng sớm ngày thứ hai, tất cả mọi người đều có mặt đúng giờ ở mũi thuyền Thần Chu.

Ngao Tông hài lòng vì mọi người đều tích cực tham gia kế hoạch huấn luyện như vậy, mặc dù miệng thì phàn nàn huấn luyện vất vả, nhưng thực tế ai cũng hiểu tầm quan trọng của việc nâng cao sức mạnh.

Lúc đó Ngao Tông nói với mọi người: "Ta sẽ tạo ra một tiểu thế giới trên thuyền này, mỗi ngày đúng giờ sẽ tiến vào tiểu thế giới đó để tu luyện.

Một tháng trong tiểu thế giới đó tương đương với một ngày trong thế giới thực." "Các ngươi phải nhớ, tiểu thế giới này không thể tự do ra vào, chỉ có hai điều kiện để ra: thứ nhất, giai đoạn tu luyện kết thúc, thứ hai, ta đồng ý cho ra.

Đương nhiên ta cũng hoan nghênh mọi người tiếp tục tu luyện trong tiểu thế giới đó, cho đến khi công đức viên mãn thì thôi." Ngao Tông đặc biệt sắp xếp cho Lữ Nham vào "Địa Ngục Phụ Trọng".

Trong tiểu thế giới này, không chỉ khảo nghiệm thể lực của y, mà

còn là một tiểu thế giới khảo nghiệm khả năng ứng biến ngẫu nhiên.

Trong tiểu thế giới đó, Ngao Tông đã thiết lập hàng ngàn loại tình huống có thể xảy ra trong các trận chiến sau này.

Để Lữ Nham có sự chuẩn bị trước cho các tình huống chiến đấu.

Bởi vì sau này Lữ Nham nhất định sẽ là chủ lực chiến đấu trong Bát Tiên, không chỉ cần có năng lực chiến đấu mà còn cần có kinh nghiệm tác chiến phong phú.

Hiện tại Lữ Nham còn quá non nớt.

Tào Quốc Cữu ngoài một số rèn luyện thể lực cơ bản, Ngao Tông còn sắp xếp cho y một thư viện khổng lồ.

Chương 511

Trong đó ngoài Tôn Tử Binh Pháp của nhân gian, còn bao gồm rất nhiều chiến lược tác chiến dành cho các loại tiên hiệp ma yêu quái khác nhau.

Ngao Tông định vị Tào Quốc Cữu là vai trò quân sư trong Bát Tiên.

Tào Quốc Cữu khi làm quan văn, không nghi ngờ gì là xuất sắc nhất, nhưng hiện tại không chỉ cần hiểu biết dân sinh bách tính, mà còn cần chuẩn bị đầy đủ chiến lược tác chiến.

Y không nên như lần trước, đứng ở tiền tuyến đối kháng Tinh Đình, mà nên ở hậu phương thống lĩnh đại cục.

Đối với Trương Quả Lão, Ngao Tông lại sắp xếp cho ông ta huấn luyện khả năng độn thổ mà ông giỏi nhất.

Trước đây Trương Quả Lão chỉ có thể độn thổ để thăm dò tình hình, nhưng khi ở dưới đất, Trương Quả Lão không thể sử dụng bất kỳ dị năng nào.

Nếu như vậy, rất có thể sẽ bị kẻ địch phát hiện.

Bây giờ Ngao Tông muốn rèn luyện sâu hơn khả năng độn thổ của Trương Quả Lão.

Như vậy sau này, ông ta có thể phát huy tác dụng trinh sát binh trong đội ngũ.

Sớm nắm bắt tình hình địch, tăng cường tỷ lệ thắng trong chiến đấu.

Đối với Thiết Quải Lý và Hán Chung Ly, Ngao Tông sắp xếp cả hai vào cùng một tiểu thế giới, chủ yếu để rèn luyện mức độ ăn ý tác

chiến và lực tấn công của hai người.

Mặc dù theo tiêu chuẩn của Ngao Tông, sự ăn ý của hai người miễn cưỡng đạt mức đạt yêu cầu, nhưng lực chiến đấu của họ lại kém nghiêm trọng, không thể một đòn trí mạng những yêu quái nhỏ, đó là điều Ngao Tông không thể dung thứ.

Ngao Tông trong chiến đấu nhấn mạnh việc kịp thời phát hiện nhược điểm của đối phương, dùng thời gian ít nhất để đánh nhiều hoặc mạnh hơn quái vật.

Ngao Tông sắp xếp ổn thỏa Thiết Quải Lý và mọi người, liền quay về phòng chăm sóc Hà Tiên Cô.

Ngao Tông dùng linh lực chữa trị vết thương ngoài cho Hà Tiên Cô, lặng lẽ nhìn Hà Tiên Cô một lúc lâu: "Nếu đã tỉnh rồi, thì đừng trốn tránh như vậy nữa, vừa rồi vì sao không lên tiếng?" Người phụ nữ đang nằm trên giường, bất đắc dĩ mở mắt ra: "Cuối cùng vẫn bị ngài phát hiện rồi, tôi cứ nghĩ có thể nằm đây thêm vài ngày nữa chứ.

Tôi không muốn đối mặt với Lữ Nham, Tào Quốc Cữu và Trương Quả Lão, không phải vì năng lực của tôi không đủ." "Tào Quốc Cữu cũng sẽ không bất chấp nguy hiểm đến tính mạng để cứu tôi, Lữ Nham cũng sẽ không tự tiện rời trận địa, nếu không phải lúc đó ngài ở đó khi tôi gặp chuyện, e rằng tôi đã sớm tan thành tro bụi rồi.

Nhưng nếu không có tôi thì Lữ Nham và Tào Quốc Cữu bọn họ, e rằng cũng có một đường sống để thoát thân." Người phụ nữ ngồi trên giường than thở.

"Nếu đã biết rõ, vì sao không hành động để thay đổi, lại cứ hoài niệm quá khứ, lại không muốn thay đổi.

Ngươi nên biết rằng nếu bây giờ ngươi không làm, thì sau này nhất định sẽ đi vào vết xe đổ." "Tôi đương nhiên rõ, vì vậy tôi có điều

muốn nói với ngài, xin ngài nhất định hãy sắp xếp tôi vào một tiểu thế giới nghiêm khắc nhất để tu luyện, đợi đến khi tu luyện xong, tôi nhất định sẽ khác biệt hoàn toàn với bây giờ.

Không yêu cầu võ nghệ phải siêu quần bạt tụy đến mức nào, nhưng nhất định phải có khả năng tự vệ, như vậy khi cần thiết tôi có thể tự bảo vệ mình." Nhìn ánh mắt kiên nghị của Hà Tiên Cô, Ngao Tông hiểu được quyết tâm của nàng, bèn thiết lập lại độ khó của tiểu thế giới: "Nếu không chịu nổi, hãy gọi tên ta, ta sẽ cứu ngươi ngay lập tức." "Có những việc cần phải tuần tự tiệm tiến, không thể thực hiện trong thời gian ngắn, hy vọng ngươi đừng tự gây áp lực quá độ cho mình, nếu không sớm muộn gì cũng hình thành ác mộng, làm lỡ việc tu hành." Hà Tiên Cô khẽ cúi người, nhận lời chúc phúc của Ngao Tông, quay người, không chút do dự bước vào tiểu thế giới.

Kế hoạch huấn luyện Bát Tiên chính thức được đưa vào chương trình, tiếp theo đó Ngao Tông một mình bảo vệ an toàn cho Bát Tiên và truy tìm tung tích Nhĩ Thuận.

Theo chỉ dẫn của Nhĩ Thuận, Ngao Tông đến gần Côn Luân Sơn.

Ai cũng biết, Côn Luân Sơn là nơi ở của Tây Vương Mẫu không dễ trêu chọc.

Ngao Tông không muốn gây sự chú ý quá mức, bèn ẩn giấu hành tung của mình, đi xuyên qua Côn Luân Sơn một cách kín đáo.

Nào ngờ, mặc dù Ngao Tông hành sự kín đáo, nhưng vẫn có vài người không có ý tốt tìm Ngao Tông gây chuyện.

Ngao Tông vừa đến trước Côn Luân Sơn, liền bị thị nữ của Tây Vương Mẫu gọi đến trước mặt Tây Vương Mẫu để "huấn thị".

Chỉ thấy Tây Vương Mẫu đó không như Thiên Hậu tóc búi gọn gàng, mái tóc của nàng tùy ý buông xõa, thẳng tuột xuống tận đất.

Tây Vương Mẫu này cực kỳ thích phỉ thúy, chỉ thấy tai, cổ và mười ngón tay của nàng đều được trang sức bằng những viên phỉ thúy lớn nhỏ, ngay cả trên mái tóc buông xõa cũng cài một cây trâm ngọc phỉ thúy đơn giản.

Trên cổ Tây Vương Mẫu không giống những tiên tử bình thường thích trang sức vàng bạc, mà ngực nàng lại đeo đầy những chiếc răng hổ, thậm chí ở cuối còn nối với một chiếc đuôi báo.

Bên cạnh Tây Vương Mẫu có một con Tam Thanh Điểu chuyên đi tìm kiếm thực vật.

Tam Thanh Điểu quỳ gối bên cạnh quyền trượng của Tây Vương Mẫu, chiếc cổ cao vút vừa vặn làm chỗ tựa tay cho Tây Vương Mẫu, kèm theo những cái vuốt ve của Tây Vương Mẫu, Tam Thanh Điểu thoải mái híp mắt lại.

Trong mắt người ngoài, khung cảnh đó tràn ngập sự bình yên, vẻ ngoài của Tây Vương Mẫu cực kỳ có sức lừa dối, từ thượng cổ đã luôn là biểu tượng của thị tộc.

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu là một trong số ít nữ thần có địa vị cao, quyền thế lớn trong Thiên Giới, ở nhân gian không ít triều đại lấy nữ tính làm tôn vinh đều coi việc cúng phụng Tây Vương Mẫu là vinh hạnh.

Mặc dù vị Tây Vương Mẫu trước mắt Ngao Tông khác xa với những gì trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, Tây Vương Mẫu là nữ thần chí cao vô thượng của đạo gia nhân gian, tự thân mang theo khí chất uy nghi không giận mà tự hiển, mặt tròn phúc hậu, lông mày hiền hòa, tuy nắm giữ quyền lực lớn nhưng lại hòa ái dễ gần.

Vị trước mắt Ngao Tông ngoài một chút khí thế uy hiếp, dung mạo

lại kiều tiếu khả nhân.

Mặc dù đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, nhưng nàng thành thần từ khi còn trẻ, năm tháng không để lại quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt nàng.

Nếu ra nhân gian mặc y phục váy áo, thì ngay cả Tô Đát Kỷ cũng không sánh bằng.

Nhưng vị nữ vương kiều lệ trước mắt, lời nói của nàng không hề khách khí, "huấn thị" không chút nể nang.

Trong lần gặp mặt đầu tiên giữa Tây Vương Mẫu và Ngao Tông, Tây Vương Mẫu thậm chí còn không để Ngao Tông giới thiệu đơn giản, liền ra lệnh cho Ngao Tông những việc cần làm, và thông báo cho Ngao Tông phải hoàn thành việc đó trong vòng ba ngày.

Mặc dù Tây Vương Mẫu không nói rõ hậu quả nếu không hoàn thành, nhưng dựa vào vẻ mặt ngạo mạn của Tây Vương Mẫu thì biết hậu quả sẽ không mấy tốt đẹp.

Ngao Tông đâu phải những tiểu tiên bình thường sẽ sợ uy quyền của Tây Vương Mẫu, Ngao Tông khoanh tay trước ngực, nhìn thẳng vào Tây Vương Mẫu: "Chỉ dựa vào Tây Vương Mẫu, không đủ để ta làm việc cho ngươi, yêu cầu ta thái độ cho tốt một chút.

Nếu muốn ra lệnh cho ta, Minh Tộc chi Vương này, thần tiên còn chưa ra đời đâu." Nhưng Tây Vương Mẫu lại không vì thế mà tức giận, ngược lại vì vài câu nói của Ngao Tông mà khí thế của nàng dịu xuống.

Một lúc lâu sau, nàng nói: "Ta thấy ngươi cũng là một người tính cách thẳng thắn, vậy ta nói thẳng nhé, ta và một phàm nhân đang yêu nhau, cần một cách nào đó để hai chúng ta ở bên nhau." Tây Vương Mẫu không hổ là người thống lĩnh vùng Tây Bắc, ngay cả lời cầu xin

cũng không khá hơn lời ra lệnh trước đó là bao.

Có lẽ Tây Vương Mẫu đã nhiều năm không cầu xin ai giúp đỡ, đến nỗi không biết phải mở lời nhờ vả người khác như thế nào.

Ngao Tông vừa nghe thấy giọng điệu như vậy của Tây Vương Mẫu, liền quay đầu định bỏ đi.

Lúc này, Tây Vương Mẫu đang ở vị trí cao liền hoảng hốt, vội vàng bước xuống, kéo tay áo Ngao Tông: "Xin ngài, xin ngài nhất định phải giúp ta." Ngao Tông gạt tay Tây Vương Mẫu ra, kéo vạt áo của mình, tìm một chiếc ghế gỗ ngồi xuống.

"Thái độ cầu xin của ngươi miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Ngươi và phàm nhân đó yêu nhau như thế nào, ta không biết, nhưng phàm nhân đó là ai?" Tây Vương Mẫu mặt đầy xuân sắc: "Là vị quân vương vĩ đại nhất nhân gian, Chu Mục Vương.

Từ khi gặp chàng, ta mới nhận ra thời gian trước đây của ta thật khô khan.

Mặc dù ta có thể thao túng thiên tai địa họa và sự biến đổi của tự nhiên, nhưng cuộc sống của ta chỉ có triều chính." "Chàng thì không như vậy, không chỉ lãnh đạo Chu triều đi đến thịnh vượng, mà chàng còn là người rất thú vị.

Ta đã cùng chàng từ Trường An của Chu triều xuất phát, một đường tây hành đến Thiên Trúc, trên đường đi đều hành thiện thi đức, và trải nghiệm của chàng vô cùng phong phú." "Cơ Mãn là người đàn ông hấp dẫn nhất ta từng gặp, nhưng thân phận của ta không cho phép hai chúng ta ở bên nhau.

Đối với bên ngoài, ta là nữ thần có quyền lực lớn nhất thống quản vùng Tây Bắc, nhưng chàng dù có ưu tú đến mấy cũng chỉ là một phàm phu tục tử." "Ta có thể bất chấp ánh mắt của mọi người để

cưới chàng và ở bên chàng, nhưng khi chàng cùng ta về Côn Luân Sơn, chàng nhất định sẽ phải đối mặt với nhiều điều thị phi hơn.

Ta cần một lý do chính đáng, có thể khiến ta và chàng đường đường chính chính ở bên nhau." "Hai chuyện riêng tư của ngươi, hoàn toàn có thể hóa thành một chuyện của một nữ tử bình thường cùng một người nam tử thủ sinh thủ tử." Tây Vương Mẫu cười khổ: "Ta nào có muốn vậy, nhưng hiện giờ thiên hạ đại loạn, ta không thể bỏ lại vùng Tây Bắc mà ở bên chàng." "Không biết thiên hạ sẽ loạn bao lâu, đợi ta xử lý xong mọi việc, thời gian đã trôi qua mấy trăm năm, e rằng chàng đã hóa xương cốt rồi.

Trước mắt có một chuyện gai góc cần ta xử lý." "Đương nhiên, nếu ngươi bằng lòng giúp ta gánh vác, ta tự nhiên sẽ có thù lao hậu hĩnh.

Ngươi không cần vội từ chối ta, ngươi đang tìm kiếm tung tích Nhĩ Thuận đúng không?

Ta vừa hay có một manh mối quan trọng, có thể giúp ngươi tìm ra kẻ chủ mưu phía sau." Tây Vương Mẫu chắp tay, dùng ngón tay búng búng vào vai mình, phủi đi lớp bụi không tồn tại.

Trên mặt nàng lộ ra nụ cười đắc thắng.

Chương 512

Tây Vương Mẫu làm việc tự nhiên không thể không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, đã sớm phái người dò la hành tung của Ngao Tông.

Nàng đã lợi dụng thế lực ở vùng Tây Bắc để dò la tung tích Nhĩ Thuận, dùng nó để giao dịch với Ngao Tông.

Ngao Tông và Tây Vương Mẫu nói chuyện tự nhiên đã hiểu rõ mục đích của Tây Vương Mẫu, nguyên là muốn Ngao Tông đi đánh giết hung thú.

Nhưng Ngao Tông cũng không dễ bị bắt nạt, nếu đồng ý yêu cầu của Tây Vương Mẫu, hắn phải bóc lột một lớp da của Tây Vương Mẫu, nếu không hắn cũng sẽ không ở nhiều thế giới như vậy được Hệ thống đặt biệt danh là "nhạn bạt mao".

Ngao Tông nói: "Giúp ngươi đương nhiên có thể, nhưng ngươi phải để ta phân chia một nửa bảo khố và một nửa quyền thống trị.

Nếu không thì tìm người khác đi." Thị nữ của Tây Vương Mẫu nghe thấy lời Ngao Tông, kinh hãi đến nỗi quạt còn rơi xuống đất.

Chưa từng có ai dám đưa ra yêu cầu táo bạo như vậy với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu cũng không thể tin nổi mà trợn tròn mắt, chưa kịp nói gì, Ngao Tông tiếp lời: "Vì đã cùng phàm nhân tương tư và ở bên nhau hàng trăm năm, tất yếu sẽ làm lỡ dân sinh bách tính ở vùng Tây Bắc, nhất định phải tìm người giúp đỡ quản lý Tây Bắc.

Có sẵn Minh Tộc chi Vương, vì sao không suy xét?" "Ta quản lý Minh Giới với gần một triệu nhân khẩu, hiện tại có dấu hiệu ngày càng cường thịnh.

Tây Vương Mẫu có thể cân nhắc đầu dựa vào Minh Giới.

Tình hình Thiên Giới hiện tại ngươi cũng rõ, mặc dù có gần vạn thần tiên nhưng gần một nửa đều là những kẻ hồ đồ, Tây Bắc lại không thuộc Thiên Đình quản lý, đến lúc đó hãy suy nghĩ lại việc chọn phe." "Trong lúc tìm người giúp đỡ, lần đầu tiên ngươi lại không liên hệ với Thiên Đình vốn có mối quan hệ khá mật thiết, lại tìm ta một người xa lạ chưa từng gặp mặt, điều này chứng tỏ ngươi đã điều tra về ta, và ta nhất định sẽ trở thành Thiên Đạo tiếp theo." Không phải Ngao Tông nhất thời tức giận, mục tiêu của Ngao Tông ở thế giới này, chưa từng một khắc từ bỏ kế hoạch, và hắn đang từng bước tiến tới mục tiêu.

Thiên Đạo bắt đầu sợ hãi, Ngao Tông có thể cảm nhận rõ ràng.

"Thế giới này đã đổi chủ rồi, hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ lưỡng." Tây Vương Mẫu nghe xong liền chìm vào im lặng hồi lâu.

Nàng biết lời Ngao Tông nói không phải lời nói dối, nếu không nàng cũng sẽ không ủy thác Ngao Tông làm việc, và cũng nhân cơ hội này để gặp mặt Ngao Tông nhằm chừa cho mình một đường lui sau này.

Tây Vương Mẫu có thể trở thành Nữ Đế Tây Bắc, có được trực giác chính trị và cái nhìn đại cục siêu phàm mà người thường không thể sánh kịp.

Mặc dù Tây Vương Mẫu đã ở ẩn lâu năm tại vùng Tây Bắc, nhưng nàng vẫn luôn theo dõi sát sao tình hình Lục Giới.

Tây Vương Mẫu thấy Ngao Tông đã nhìn thấu chiến lược của mình, liền nói thẳng: "Những điều đó ta đều có thể đáp ứng, nhưng ngươi nhất định phải đánh bại con hung thú đó trong vòng ba ngày, nếu không những thứ này, ta sẽ không cho ngươi một chút nào." "Không chỉ vậy, ngươi cần phải khôi phục lại môi trường sinh thái

của vùng đó về bình thường.

Kể từ sau Đại Chiến Thần Ma, tộc Phệ Bức Thú đã hoàn toàn tuyệt diệt, không còn yêu quái nào có thể hạn chế sự sinh trưởng của tộc dơi khổng lồ nữa.

Dẫn đến trong gần trăm năm nay số lượng dơi khổng lồ tăng vọt, nuốt chửng một nửa diện tích Rừng Nguyên Lực." "Theo điều tra của Tam Thanh Điểu, thậm chí có một số dơi khổng lồ đã tu luyện thành hình người, đang xâm lược các thôn làng của loài người.

Nếu không hạn chế chúng, nhất định sẽ gây ra tai họa lớn." "Muốn giết những con dơi này, ta không cần nói nhiều với ngươi nữa, tin rằng kinh nghiệm tác chiến của ngươi có thể giúp được.

Vì ngươi có dã tâm muốn cai trị rộng lớn vùng Tây Bắc nhân gian, vậy thì ngươi phải thể hiện chút thực lực cho ta xem." Nói rồi, Tây Vương Mẫu bất kiên nhẫn nghiêng người nằm trên chiếc ghế quý phi, một tay chống đầu, nhìn Ngao Tông.

"Ngươi còn có vấn đề gì khác không?" Chưa đợi Ngao Tông đặt câu hỏi, Tây Vương Mẫu liền tự lẩm bẩm: "Chắc chắn không có vấn đề gì, vậy ta về nghỉ ngơi đây, nói chuyện với ngươi cả buổi chiều, ta mệt chết rồi." Nói rồi Tây Vương Mẫu liền ngồi lên lưng Tam Thanh Điểu, vỗ vỗ cánh Tam Thanh Điểu.

Tam Thanh Điểu nhận được lệnh của Tây Vương Mẫu liền đứng dậy, duỗi đôi cánh của mình, mang theo Tây Vương Mẫu rời đi.

Ngao Tông bất đắc dĩ nói: "Vương Mẫu Nương Nương, ít nhất người cũng phải nói cho ta biết Rừng Nguyên Lực đi đường nào chứ?" Bóng dáng Tây Vương Mẫu dần nhỏ lại, rõ ràng dừng lại một chút, đợi một lúc, từ trên không trung bay xuống một tấm bản đồ bằng giấy da bò.

Giọng Tây Vương Mẫu truyền ra từ tấm bản đồ: “Ngươi cứ theo lộ tuyến này đi, sẽ đến Rừng Nguyên Lực.

Trên đường đi qua các thôn làng, ngươi cũng có thể vào hỏi tình hình, nghe nói có không ít dơi khổng lồ cướp bóc các thôn làng.

Chắc là có thể biết thêm nhiều tình hình hơn, lời ta nói đã hết, ngươi mau hành động đi.” Tây Vương Mẫu đã tính toán một kế sách rất hay, nếu Ngao Tông đánh bại dơi khổng lồ, vậy thì nàng có thể cùng Chu Mục Vương song túc song phi, và vứt lại cái mớ hỗn độn ở vùng Tây Bắc cho Ngao Tông.

Nếu Ngao Tông không thể đánh bại dơi khổng lồ, vậy thì Tây Vương Mẫu vừa có thể đầu dựa vào Thiên Giới mà không làm tổn hại mối quan hệ với Thiên Giới, vừa có thể nhận phần thưởng, và vẫn duy trì sự thống trị ở vùng Tây Bắc.

Ngao Tông và Tây Vương Mẫu trong lòng đều rõ, đây chỉ là sự trao đổi lợi ích lẫn nhau, không cần phải đầu tư quá nhiều tình cảm vào đối phương, chỉ cần Ngao Tông đánh bại dơi khổng lồ.

Nhiệm vụ của Ngao Tông đã hoàn thành một giai đoạn, lần sau hắn sẽ thu về binh quyền ở vùng Tây Bắc.

Nếu có thể thu về bản đồ Tây Bắc, thì đại quân Minh Giới của Ngao Tông sẽ có thêm một nơi có thể đóng quân ở nhân gian.

Như vậy, lần sau khi đại quân Thiên Giới xâm phạm, quân đội của Ngao Tông đóng ở vùng Tây Bắc có thể phát hiện sớm, kịp thời thông báo cho Minh Giới.

Nếu nắm bắt thời cơ tốt, có thể tiến hành phản công.

Địa thế vùng Tây Bắc thuộc loại dễ thủ khó công, nếu kiểm soát được vùng cao nguyên Tây Bắc, quân đoàn rồng của Đông Hải Long Vương cũng khó lòng công phá.

Đồng thời, đó cũng là lý do vì sao Tây Vương Mẫu với thân phận là một nữ nhi, lại có thể kiểm soát vùng Tây Bắc nhiều năm như vậy.

Ngao Tông đã đánh giá sự cầu cứu lần này của Tây Vương Mẫu, chắc chắn Tây Vương Mẫu đã xảy ra mâu thuẫn với Thiên Giới, nếu không Tây Vương Mẫu cũng sẽ không cầu cứu.

Nếu có thể nắm bắt tốt mâu thuẫn giữa Tây Vương Mẫu và Ngọc Đế, thì có thể củng cố quyết tâm của Tây Vương Mẫu đứng về phía hắn.

Hiện tại thái độ của Tây Vương Mẫu còn khá do dự.

Ngao Tông có thể hiểu được sự cẩn trọng của Tây Vương Mẫu, vì mỗi quyết định của Tây Vương Mẫu đều liên quan đến tất cả các chủng tộc ở vùng Tây Bắc.

Sơ suất một chút, liền giống như Đại Chiến Thần Ma năm xưa, gần một nửa chủng tộc yêu quái ở vùng Tây Bắc đều bị tiêu diệt.

Ngao Tông không hề đề cập đến chuyện này trong cuộc đàm phán với Tây Vương Mẫu, tin rằng đối với bất kỳ quân vương xuất sắc nào, thần dân của họ chính là máu thịt trên thân.

Chỉ cần một người bị thương, trên thân họ cũng như bị ngàn đao vạn quả.

Trước đây nghe Tây Vương Mẫu kể về Đại Chiến Thần Ma năm đó, trên mặt nàng hiện rõ sự chán ghét, cũng không trách Tây Vương Mẫu.

Bởi vì địa điểm của Đại Chiến Thần Ma năm đó được chọn chính là vùng Tây Bắc, vì vậy môi trường bị phá hủy nghiêm trọng nhất cũng chính là Tây Bắc.

Sau chiến tranh, Thiên Giới đại thắng, Tây Vương Mẫu lên Thiên Đình thỉnh cầu Ngọc Đế phái người đến vùng Tây Bắc tiến hành công

trình tu phục nhưng lại bị Ngọc Đế từ chối.

Ngọc Đế nói với Tây Vương Mẫu rằng Thiên Đình cũng bị tổn thất nặng nề do Đại Chiến Thần Ma, không có thêm tinh lực để giúp Tây Bắc tái thiết.

Nhưng không lâu sau đó, Thiên Đình lại đại phí công sức tổ chức tiệc khánh công, quy mô tiệc khánh công lớn đến nỗi kéo dài suốt ba tháng.

Trong thời gian đó, bất kể là Thiên Binh Thiên Tướng hay các vị thần tiên, đều có thể tùy ý sử dụng linh đan diệu dược trong Thiên Đình để thăng tiến tu vi.

Tất cả những thứ tiêu hao đó đủ để khôi phục gần trăm môi trường sinh thái Tây Bắc về tình trạng trước chiến tranh.

Nhưng Tây Bắc lại không nhận được bất kỳ sự đền bù nào, không ít chủng tộc cũng vì thế mà tuyệt diệt.

Tây Vương Mẫu một mình xông lên, đại náo Thiên Đình.

Nàng đặt chiến kiếm lên đầu lão Ngọc Đế, đe dọa sẽ đưa tất cả thần y và linh đan diệu dược về Tây Bắc, nếu không sẽ khiến đầu Ngọc Đế rơi xuống đất.

Như vậy Ngọc Đế mới chịu phái vật tư đến vùng Tây Bắc.

Ngay cả khi Tây Vương Mẫu đã xé toạc mặt nạ với Ngọc Đế để lấy lại vật tư, nhưng nàng cũng đã tốn gần mười vạn năm thời gian, mới miễn cưỡng khôi phục môi trường rừng rậm Tây Bắc.

Và không ít chủng tộc quý hiếm cũng đã tuyệt diệt do sự phá hoại lớn năm đó, dẫn đến môi trường ở vùng Tây Bắc ngày càng khắc nghiệt.

Hiện nay, Tây Vương Mẫu không thể không tự mình ra tay, dẹp

yên từng chủng tộc gây loạn, không thể tùy tiện trừng phạt những chủng tộc phản loạn đó, dù sao bây giờ chủng tộc yêu quái ở Tây Bắc cũng không còn nhiều.

Ngao Tông men theo bản đồ giấy da bò mà Tây Vương Mẫu đưa đi về phía Rừng Nguyên Lực.

Trên đường đi, mặc dù có thể nhìn thấy những mầm xanh mới mọc.

Chương 513

Nhưng dấu vết chiến loạn cũ vẫn còn đó, thỉnh thoảng trên đường sẽ nhìn thấy một hố sâu không thấy đáy.

Bên đường sẽ nhìn thấy những bộ hài cốt cắm đầy mũi tên, không biết những bộ hài cốt đó đã nằm đó bao lâu.

Xương cốt phàm nhân bị chôn dưới đất, dù có phơi bày ra không khí, trăm năm sau cũng sẽ hoàn toàn hóa thành bụi trần.

Nhưng xương cốt của yêu quái và thần tiên thì khác, nếu không có ngoại lực hủy diệt, chúng sẽ tồn tại vĩnh viễn trên thế giới này.

Ngao Tông nhìn thấy đầy lòng đồng cảm, hắn cũng đã từng trải qua Minh Giới sau Đại Chiến Thần Ma.

Lúc đó Minh Giới suýt chút nữa bị oán hồn chen lấn đến vỡ tung, Hắc Bạch Vô Thường bận đến nỗi không kịp thở, Tam Sinh Thạch bên bờ Âm Dương Hà cũng gần bằng mặt sông rồi.

Lúc đó có không ít ác quỷ thoát ra, tùy ý gây loạn ở Minh Giới cũ, khiến dân chúng lầm than.

Đó cũng là do Ngao Tông đã hao phí nhiều năm tâm huyết, mới dần dần tu sửa lại.

Bây giờ ai cũng khen Minh Giới kiến thiết vượt trội, nhưng không biết rằng, dù có Hệ thống giúp đỡ, Ngao Tông cũng đã phải nỗ lực nhiều hơn tất cả mọi người.

Đông Hải Long Vương và Ngọc Hoàng Đại Đế, chỉ coi hắn là mối họa lớn trong lòng đe dọa chính quyền.

Chắc Tây Vương Mẫu tìm hắn cũng vì cùng một lý do, hai bên đều có cảnh ngộ tương đồng, có thể hiểu lẫn nhau.

Nếu Tây Bắc nhân gian và Minh Giới liên kết với nhau, thì nhất định có thể kháng cự hiệu quả Thiên Giới và Đông Hải Long Vương.

Mặc dù Tây Vương Mẫu hiện tại có vẻ như đang chìm đắm trong tình yêu, nhưng có thể tìm đến Ngao Tông, nhờ Ngao Tông giúp đỡ, thì nàng là một người thông minh.

Hiện tại không ít thần tiên cố chấp cho rằng hắn chỉ là một Minh Tộc tiểu hoàng mới xuất giang hồ, khá kiêu ngạo, hoàn toàn không coi Ngao Tông và Minh Tộc ra gì.

Tây Vương Mẫu có lẽ là người thứ hai sau Thái Tử Bạch Huyền bày tỏ thiện ý với Ngao Tông.

Ngao Tông chôn vùi tất cả những hố sâu và hài cốt lộ thiên trên đường, coi như giúp được gì thì giúp.

Dù sao nơi này sau này cũng là của hắn.

Rìa Rừng Nguyên Lực, trong rừng có một khối nguyên thạch.

Khối nguyên thạch này là tinh túy đá còn sót lại khi Nữ Oa vá trời năm xưa.

Sau khi Nữ Oa vá trời, đặc biệt đặt khối nguyên thạch này vào khu rừng này, dùng để giúp vạn vật trong rừng sinh trưởng.

Rừng Nguyên Lực cũng không phụ sự kỳ vọng, là khu rừng có sức sống mạnh mẽ nhất vùng Tây Bắc.

Khối nguyên thạch này đã chống chọi qua Đại Chiến Thần Ma, ngoài Nữ Oa bản thân ra, không một ai có thể lấy đi khối nguyên thạch này.

Nhưng khu rừng này cũng trở thành nơi mà tất cả yêu quái đều tranh nhau đến.

Từ khi tộc Phệ Bức Thú tuyệt diệt, những con dơi khổng lồ vốn

ẩn mình trong màn đêm cũng bắt đầu hoành hành vào ban ngày, đuổi hết tất cả động vật xung quanh, độc chiếm Rừng Nguyên Lực.

Trước đây Tây Vương Mẫu đang bận xử lý chiến tranh giữa biên giới Tây Bắc và Tây Nam, không có thời gian.

Đến khi quay lại, khu vực quản hạt đã xảy ra nội loạn.

Lại đúng vào thời điểm quan trọng này, nàng gặp Chu Mục Vương, sắc đẹp làm lỡ việc chính sự.

Đây là một đạo lý mà tất cả các đế vương nhân gian từ xưa đến nay đều nói với hậu nhân, nhưng không một hậu nhân nào có thể ghi nhớ lời cảnh báo này.

Tây Vương Mẫu cũng vậy.

Một mặt nàng lo lắng Chu Mục Vương tuổi thọ ngắn ngủi, không đợi được Tây Vương Mẫu xử lý xong mọi việc liền quay về Tây Thiên; mặt khác lại lo lắng Rừng Nguyên Lực, nếu kéo dài sẽ gây ra đại loạn.

Thế là nàng tìm đến Ngao Tông và những người hành sự rất kiêu ngạo gần đây.

Vì Ngao Tông muốn mở rộng phạm vi thống trị của mình, vậy thì cứ để Ngao Tông mở rộng đi, nàng có thể có được vài trăm năm thanh nhàn.

Nhiều năm không ngừng nghỉ xử lý chính sự đã khiến Tây Vương Mẫu mệt mỏi, nàng cần nghỉ ngơi.

Nàng nhân cơ hội này bày tỏ thiện ý với Ngao Tông.

Nếu Ngao Tông năng lực không đủ, nàng cũng không mất gì, cùng lắm thì quay lại dọn dẹp mớ hỗn độn mà thôi.

Nếu Ngao Tông có thể xử lý ổn thỏa chính sự Tây Bắc, thì càng

tốt, nàng có thể cùng Chu Mục Vương làm quyến lữ thần tiên vài trăm năm.

Ngao Tông dựa vào sự tự tin của mình, không hề sợ hãi đi sâu vào Rừng Nguyên Lực.

Trên đường gặp vài con dơi nhỏ linh lực yếu ớt, chưa tu thành hình người, Ngao Tông cũng không để ý, dù sao bản ý của hắn không phải là sát sinh, chỉ là để xử lý sự việc mà thôi.

Nhưng Ngao Tông càng đi càng cảm thấy không đúng, luôn có một đôi mắt đang lén lút nhìn trộm.

Ngao Tông âm thầm giả vờ không biết, tiếp tục đi sâu vào rừng, đột nhiên hắn thoắt một cái, Ngao Tông biến mất trong rừng.

Đôi mắt đang lén lút nhìn trộm Ngao Tông, lúc này thấy Ngao Tông biến mất, liền tò mò hiện thân, từ chỗ ẩn nấp bước ra.

Nó sờ sờ những khí giới đeo trên người, tự lẩm bẩm: "Kỳ lạ, rõ ràng vừa nãy còn nhìn thấy, bây giờ tìm không thấy nữa?" "Ngươi đang tìm ta sao?" Giọng Ngao Tông phát ra từ phía sau yêu quái.

Yêu quái sợ hãi kêu lên, sau đó lại dùng tay bịt chặt miệng mình.

Ngao Tông nhìn thấy liền bật cười, một sinh vật dám to gan nhìn trộm lại có chiều cao chưa đến hai thước, thân hình lùn mập, toàn thân lông lá xù xì, hai cái tai to lớn rũ xuống hai bên mắt, chạm xuống đất.

Nó sợ hãi đứng im khi thấy Ngao Tông ở phía sau.

Đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Ngao Tông, nhưng không hề có chút uy hiếp nào, thậm chí còn có chút đáng yêu.

Nhưng Ngao Tông lại tập trung sự chú ý vào trước ngực yêu quái đó, hóa ra là một chiếc ống nhòm tự chế.

Chiếc ống nhòm này Ngao Tông đã nhìn thấy trong thế giới mà

hắn từng đi qua trước đây, cũng từng gặp ở Đại Hoang Giới, không biết một sinh vật như nó nhặt được chiếc ống nhòm này ở đâu.

Yêu quái thấy Ngao Tông nhìn chằm chằm vào ống nhòm, vốn dĩ sợ hãi, lại dùng móng vuốt lông xù ôm chặt chiếc ống nhòm đó.

Run rẩy nói: "Vị đại hiệp, ta vô ý mạo phạm, ta không có tài sản, cũng không có sắc đẹp, xin đại hiệp tha cho ta đi." Một con yêu quái lại hiểu nhiều ngôn ngữ loài người đến vậy, Ngao Tông càng thêm tò mò, chắp tay ra sau lưng, cúi người xuống ngang tầm với yêu quái đó: "Nói cho ta biết tên của ngươi." Yêu quái lần đầu tiên được người khác cúi người xuống ngang tầm nhìn, kinh ngạc đến nỗi đồng tử trong mắt cũng giãn to ra.

"Ta là tộc Phệ Bức Thú, tên là Đồ Tháp Tháp, hiện là trinh sát binh trong tổ Phệ Bức Thú, chủ yếu phụ trách thăm dò tình hình địch." Hóa ra là tộc Phệ Bức Thú, Tây Vương Mẫu chẳng phải nói tộc Phệ Bức Thú đã tuyệt diệt rồi sao?

Hóa ra vẫn còn một vài tộc nhân sống sót: "Vậy ngươi có thể dẫn ta đến thôn làng không?

Ta muốn tìm hiểu tình hình về dơi khổng lồ." Nhưng con yêu quái mềm mại đó lại từ chối yêu cầu của Ngao Tông.

"Ta không thể đưa người không rõ lai lịch vào thôn làng của chúng ta, đại hiệp, nếu muốn giết ta thì giết đi." Nói rồi Đồ Tháp Tháp nhắm mắt lại.

Ngao Tông không nhịn được bật cười, một con yêu quái lại thú vị đến vậy: "Vậy chiếc ống nhòm trên người ngươi là lấy ở đâu ra?" Đồ Tháp Tháp thấy Ngao Tông chú ý đến ống nhòm, liền hớn hở giơ lên: "Ta tự làm ống nhòm đó, nếu không phải dược liệu không đủ, ta cũng có thể làm cho ngài một cái.

Đại hiệp, ta tặng chiếc ống nhòm này cho ngài, xin ngài thả ta đi.” Ngao Tông có rất nhiều thứ đồ chơi như vậy trong túi trữ vật, cũng không hiếm lạ gì, Ngao Tông chỉ kinh ngạc vì tộc Phệ Bức Thú lại có thể làm ra những khí giới tinh xảo như vậy.

Mặc dù con đường tu đạo của yêu quái vô cùng gian nan, nhưng đồng thời chúng đều sở hữu một thiên phú dị năng siêu quần trác tuyệt.

Chỉ nhìn thân hình của Đồ Tháp Tháp e rằng ngay cả ấu tể của dơi khổng lồ cũng lớn hơn nó, một tộc như vậy làm sao có thể trở thành thiên địch của dơi khổng lồ.

Chương 514

Ngao Tông hỏi Đồ Tháp Tháp: "Ngươi ra ngoài làm gì?

Có nhiệm vụ sao?" Đồ Tháp Tháp chỉ vào giỏ đầy xác dơi khổng lồ trên người, hóa ra là ra ngoài kiếm ăn.

Mặc dù thân hình của Đồ Tháp Tháp nhỏ bé, nhưng nó có một kỹ năng kiếm ăn khác biệt, một yêu quái có thể bắt được nhiều dơi như vậy: "Một giỏ trên người ngươi đủ ăn lâu rồi chứ?" Nhưng Đồ Tháp Tháp lại thở dài một hơi: "Chỉ đủ cho nửa ngày ăn của ấu tể trong tộc ta thôi." Một tộc Phệ Bức Thú lại có sức ăn lớn đến vậy, Ngao Tông thấy thân hình y nhỏ bé, hóa ra lại là một kẻ phàm ăn giấu mặt.

Ngao Tông có chút hiếu kỳ hỏi: "Ngươi rời khỏi hang ổ đã bao lâu?

Đang săn mồi ư?

Vì sao lại có thể bắt được nhiều Cự Hình Biên Bức đến vậy trong thời gian ngắn như thế?" Đồ Tháp Tháp đáp: "Đương nhiên là nhờ vào móng vuốt sắc bén và thân pháp nhanh nhẹn của ta rồi.

Mỗi lần săn mồi ta đều ẩn mình trong bóng tối, thừa lúc Cự Hình Biên Bức không chú ý mà vồ tới trước mặt, cắn chết tươi." Y còn dùng hai tay tạo ra tư thế vồ mồi.

Ban đầu, Ngao Tông còn bán tín bán nghi lời Đồ Tháp Tháp nói.

Nhưng sau khi Đồ Tháp Tháp tạo ra tư thế vồ mồi, Ngao Tông liền hoàn toàn xác định tiểu yêu quái này đang nói dối, bởi vì dựa vào thân pháp vụng về cùng động tác vồ mồi sai lệch của Đồ Tháp Tháp, làm sao có thể bắt được những con Cự Hình Biên Bức bay lượn nhanh nhẹn kia.

Ngao Tông một tay nhấc Đồ Tháp Tháp lên, giữ chặt cổ y, nói: "Tiểu tử, ta khuyên ngươi nên nói thật, bằng không ta sẽ không khách khí đâu." Đồ Tháp Tháp giơ hai tay lên, muốn túm lấy cánh tay đang nhấc mình của Ngao Tông, nhưng tiếc thay vì chiều cao hạn chế nên không tài nào với tới.

Cuối cùng, y thở hổn hển nói với Ngao Tông: "Đại hiệp, ta chiêu hết! (Ta nói hết!)" Sau đó, Ngao Tông buông Đồ Tháp Tháp ra, Đồ Tháp Tháp lảo đảo ngã ngồi xuống đống cỏ, khắp người dính đầy cỏ dại.

Y khó nhọc bò ra khỏi đống cỏ, phủi phủi những lá cây còn vương trên người rồi nói với Ngao Tông: "Thật ra cách này không khó chút nào.

Tộc Cự Hình Biên Bức đều vô cùng tham ăn, đặc biệt yêu thích một loại quả đỏ mọng tên là Xích Thử Quả.

Loại quả này vô cùng chua ngọt ngon miệng, cắn miếng đầu tiên sẽ thấy ngọt ngào như Quỳnh Tương Ngọc Lộ trên Thiên Đình vậy.

Miếng thứ hai lại mang theo chút chua ngọt, giống như quả dâu tằm chín đầu mùa hạ.

Chỉ cần ăn một lần, hương vị ấy sẽ khó quên cả đời." Đồ Tháp Tháp định tiếp tục giới thiệu về loại quả này, nhưng tiểu yêu này quả thực không có kiên nhẫn.

Ngao Tông từ khi tu đạo đến nay không phải là kẻ trọng dục vọng.

Ngao Tông ho khan hai tiếng nặng nề, Đồ Tháp Tháp liền là một yêu quái biết nhìn sắc mặt người khác.

Đồ Tháp Tháp thấy Ngao Tông mất kiên nhẫn, liền "thấy gió chuyển hướng", đổi đề tài: "Đại hiệp, ta nói thật này, chỉ cần đặt loại quả này lên bẫy, Cự Hình Biên Bức sẽ lao thẳng vào mà rơi xuống.

Đương nhiên, loại bẫy nhỏ này chỉ có thể dụ dỗ những con Cự Hình Biên Bức chưa từng trải.

Những con dơi đã bị lừa hai ba lần tự nhiên sẽ tránh xa cái bẫy này.

Ở khu rừng này, tộc nhân của ta đều liên kết cùng nhau đặt bẫy liên hoàn để bắt những con dơi ấy.

Thật ra, chỉ mình ta bỏ chút thời gian cũng có thể làm không ít bẫy.

Nhưng bây giờ tộc nhân của ta đã chết gần hết rồi, nếu làm bẫy liên hoàn, động tĩnh sẽ quá lớn, dễ dàng khiến Cự Hình Biên Bức chú ý.

Đến lúc đó, có lẽ ngay cả những tộc nhân còn lại cũng khó bảo toàn." Đồ Tháp Tháp nói đến đây, giọng điệu liền sa sút: "Ta và đồng bạn mỗi năm đều tổ chức một trận thi đấu bắt Cự Hình Biên Bức, xem ai bắt được nhiều hơn thì tối đó sẽ được chia một cánh dơi lớn.

Nhưng đồng bạn của ta đều đã chết hết rồi, chỉ còn lại mình ta là yêu quái thôi.

Nhưng ta nhất định phải kiên cường!

Phía sau ta có một trăm linh tám con Phệ Bức Thú ấu tể còn chưa biết nói đang chờ ta mang thức ăn về nuôi.

Ta không thể suy sụp ý chí vào lúc này, nếu không cả tộc yêu quái sẽ không có cơm mà ăn." "Vậy, trong tộc chỉ còn lại mình ngươi là yêu quái có thể làm việc và săn mồi, những người còn lại đều là lão nhược bệnh tàn và ấu tể sao?" Không cần Ngao Tông tốn chút sức lực nào, Đồ Tháp Tháp liền tự mình tiết lộ tình hình trong tộc.

Lúc này Đồ Tháp Tháp không ý thức được lời mình nói, thuận theo câu hỏi của Ngao Tông mà đáp: "À, thôn của ta nằm dọc theo con suối bên cạnh, đi xuống khoảng một dặm.

Trong thôn không có thanh niên tráng niên nào, chỉ còn tộc y, thôn trưởng và hơn một trăm ấu tể nhỏ thôi.

Bây giờ ta không thể quay về được.

Ta phải săn thêm hơn hai mươi giỏ thịt dơi nữa, nếu không ngày mai các ấu tể trong thôn sẽ phải chịu đói.

Trước kia, mỗi bữa ta có thể ăn hơn hai mươi con dơi nhỏ, nhưng bây giờ mỗi bữa ta chỉ được chia hai con thôi.

Thôn trưởng và bá bá tộc y vì muốn các ấu tể ăn ngon hơn, nên hai người họ chỉ chia nhau nửa con dơi thôi.

Đã lâu rồi ta chưa được ăn no một bữa.

Ta cần săn thêm nhiều con mồi để có thể ăn một bữa no nê.

Nhưng bây giờ hiệu suất vồ bắt dơi quá thấp.

Nếu ta mở rộng bẫy, có thể thu hút nhiều Cự Hình Biên Bức hơn, nhưng đi kèm với đó là nguy hiểm bị phát hiện.

Cần biết rằng những con Cự Hình Biên Bức này có thính giác vô cùng nhạy bén, chỉ cần một chút động tĩnh là chúng có thể lập tức phát giác ra." Đồ Tháp Tháp dường như đã lâu không gặp được ai có thể trò chuyện cùng, y thao thao bất tuyệt kể hết nỗi phiền muộn của mình với Ngao Tông.

Sau một hồi trò chuyện, Ngao Tông đại khái đã hiểu rõ tình hình của tộc Phệ Bức Thú.

Tộc Phệ Bức Thú tạm thời chưa diệt tuyệt, nhưng tất cả lao động chính trong thôn đều đã bị tiêu diệt trong trận Thần Ma Đại Chiến lần trước.

Chỉ còn lại Đồ Tháp Tháp là kẻ "bán điếu tử" đi săn mồi, trong thôn có hai lão yêu quái đang nuôi dưỡng đám trẻ con kia.

Tình cảnh vô cùng gian nan, nếu không có sự giúp đỡ từ bên ngoài, không lâu sau cũng sẽ vì thiếu thốn lương thực mà dẫn đến cái chết thực sự.

"Thần Ma Đại Chiến năm đó, vì sao ngươi không tham gia?" Ngao Tông hỏi Đồ Tháp Tháp.

Dựa theo lời kể của tiểu Đồ Tháp Tháp, năm đó Thần Ma Đại Chiến, trong thôn đã phái tất cả yêu quái đi đối kháng Ma tộc.

Vì sao chỉ còn sót lại Đồ Tháp Tháp một mình, điều này có vẻ rất đáng ngờ.

Đồ Tháp Tháp lau lau nước mắt: "Năm đó ta chỉ là một tiểu yêu quái vừa mới thành niên không bao lâu.

Đúng vào ngày Thần Ma Đại Chiến, ta vừa vẹn gặp phải kỳ tiến giai tu vi, thôn trưởng liền không cho ta ra trận.

Ta đành phải ở nhà hấp thụ linh khí độ thiên kiếp.

Đến khi ta xuất quan tu luyện, liền hay tin toàn tộc ta đều đã hy sinh ở tiền tuyến.

Hơn nữa, Ma tộc còn muốn tấn công thôn trang của ta, thôn trưởng liền ra lệnh cho ta và bá bá tộc y dẫn dắt tất cả ấu tể còn lại trong tộc chạy nạn.

Sau đó ta đã trốn ở hạ nguồn Nguyên Lực Hà ẩn mình, vừa vặn tránh được đợt truy lùng đầu tiên của Ma giới.

Ma tộc đã lục soát thôn trang của ta một lượt, thấy trong thôn không một ai, liền cho rằng toàn bộ chúng ta đều đã diệt tuyệt rồi.

Sau đó Tây Vương Mẫu nương nương cũng phái người đến khám sát tình hình.

Lúc đó ta cũng đã ra ngoài tìm kiếm sự giúp đỡ của Tây Vương

Mẫu nương nương, nhưng lúc đó ta không tin tưởng bất kỳ ai.

Ta luôn cảm thấy có người muốn làm hại các ấu tể của tộc ta.

Chương 515

Đại hiệp tin rằng cũng biết tộc ta không thể hy sinh thêm bất kỳ tộc dân nào nữa.

Vì vậy, đối với việc Tây Vương Mẫu nương nương tìm kiếm, ta liền không tiến hành hồi ứng.

Chắc hẳn Tây Vương Mẫu nương nương cho rằng toàn tộc ta đều đã diệt tuyệt rồi." "Vậy vì sao khi tai nạn xảy ra, ngươi lại không tìm kiếm sự giúp đỡ từ Thiên Đình hoặc Tây Vương Mẫu nương nương?

Theo ta được biết, trong trận Thần Ma Đại Chiến đó, không ít động vật bị trọng thương đều được đưa về nhà cơ mà." Đồ Tháp Tháp nghe vậy càng thêm phẫn nộ, nắm chặt nắm đấm: "Đúng vậy!

Ca ca của ta đã được thiên binh thiên tướng đưa về, nhưng những thiên binh đó chỉ vứt ca ca ta ở cổng thôn rồi không thèm đoái hoài nữa, cũng không phái người đến cứu chữa ca ca ta.

Lúc đó, tất cả đại phu trong thôn ta đều đã được phái ra tiền tuyến, cứu chữa thương binh.

Trong thôn chỉ còn lại ta và tộc y.

Nhưng bá bá tộc y đối mặt với ca ca bị trọng thương thì đành bó tay, cần có linh đan diệu dược mới có thể cứu vãn thương thế.

Cuối cùng, ca ca ta liền chết mà không chữa được." Đồ Tháp Tháp kể xong câu chuyện bi thương, nước mắt không kìm được chảy xuống: "Nếu như ta có cơ hội để tộc nhân trùng phùng, nhưng cần ngài giúp ta tiêu diệt Cự Hình Biên Bức, khôi phục lại sự cân bằng của Nguyên Lực Sâm Lâm, ngài có bằng lòng không?" "Đương nhiên là bằng lòng rồi!

Chỉ cần có thể gặp lại tộc nhân, ta đều nguyện ý làm tất cả." Đồ Tháp Tháp không nói hai lời liền đồng ý.

"Ngay cả phải trả giá bằng sinh mệnh cũng nguyện ý ư?

Nhưng ngươi cần hiểu rõ, đây không phải là chuyện có thể quyết định trong nhất thời bốc đồng.

Ngươi cần suy nghĩ kỹ, nếu ngươi chết rồi, ấu tử và lão nhân trong tộc sẽ không còn nơi nương tựa nữa." Ngao Tông thấy Đồ Tháp Tháp sảng khoái đồng ý như vậy, cố ý hù dọa đôi chút, không ngờ tiểu hỏa tử này lại nghiêm túc coi là thật.

Sắc mặt Đồ Tháp Tháp lập tức trắng bệch: "Thật sao?

Đại hiệp không thể bảo đảm an toàn tính mạng cho ta sao?

Giả như ta thật sự không may bỏ mình hy sinh, xin Đại hiệp nhất định phải chăm sóc tốt các ấu tử trong tộc ta, đó là hy vọng cuối cùng của tộc ta." Ngao Tông xoa xoa đầu y: "Ta không những có thể bảo đảm các ấu tử trong tộc ngươi lớn lên khỏe mạnh, mà ta còn có thể bảo đảm sinh mạng của ngươi vô ưu.

Theo ta làm việc nhất định sẽ không xảy ra bất trắc, bằng không danh hiệu Minh Tộc Chi Vương của ta đâu phải gọi chơi!" Lúc này Đồ Tháp Tháp mới hay, hóa ra người đàn ông cao lớn trước mắt lại chính là Minh Giới Chi Vương lừng danh đã lâu.

Y liền vội vàng quỳ sụp xuống, lắp bắp nói: "Tiểu yêu... tiểu yêu tham kiến Đại vương!

Tiểu yêu có mắt không thấy Thái Sơn, nếu có chỗ nào làm lỡ việc của Đại vương, xin Đại vương rộng lòng tha thứ." Thực tế, người sáng suốt đều có thể nhìn ra sự hưng phấn của Đồ Tháp Tháp, bởi vì Đồ Tháp Tháp đã sớm tìm hiểu về Ngao Tông, liền nhận ra Ngao Tông là vị Minh Giới Chi Vương này.

“Tiểu yêu quái ngươi từ đâu biết được tin tức của ta?” Đồ Tháp Tháp ngẩng đầu nhìn Ngao Tông, nói với Ngao Tông: “Ca ca trước lúc lâm chung đã nói cho ta biết, nếu gặp vấn đề gì hãy đi tìm Minh Giới Chi Vương Ngao Tông.

Minh Giới Chi Vương có thể giúp toàn tộc ta phục hưng.

Trước đây ta vẫn luôn không hiểu chuyện gì.

Người chết thì không thể sống lại, yêu quái cũng vậy, vì sao tìm Minh Giới Chi Vương lại có cách?

Nhưng ta vẫn luôn muốn tìm ngài, chờ khi các ấu tử trong thôn có thể tự lập được rồi.

Ta liền sẽ khởi hành đi tìm lối vào Minh Giới, nhất định sẽ có cách gặp được Đại vương ngài.

Đến khi gặp được Đại nhân ngài, ta mới biết, hóa ra trên thế giới này thật sự có thần nhân tồn tại.” Đồ Tháp Tháp nịnh nọt nói.

“Không cần phải cung phụng ta như vậy, ta biết ý đồ của ngươi, không ngoài việc muốn dựa vào ta để phục hưng tộc Phệ Bức Thú mà thôi.” Nhiều năm như vậy, vô số kẻ đã cung phụng Ngao Tông vì lợi ích của tộc quần mình.

Không ngờ chỉ một lời nói của Ngao Tông tối nay, Đồ Tháp Tháp vốn đang hưng phấn tột độ, lập tức sa sút tinh thần.

Đồ Tháp Tháp oan ức nói: “Ta không có cung phụng ngài!

Ta thật sự sùng bái Minh Giới Đại vương Ngao Tông.

Những ngày này, hễ có thời gian rảnh là ta liền đi khắp nơi dò la tin tức về ngài.

Càng hiểu về ngài, ta càng ngưỡng mộ ngài, ngài trong lòng ta như một cái thế anh hùng vậy.” Ngao Tông ho khan hai tiếng nặng nề, nói:

“Ngươi không cần tiếp tục cung phụng như vậy nữa.

Bây giờ hãy nói kế sách, xem làm thế nào có thể đánh bại Cự Hình Biên Bức đi.” Đồ Tháp Tháp lập tức bị chuyển dời sự chú ý, nói: “Được được được, hoan nghênh Đại vương đến thôn lạc của ta làm khách!

Trong thôn lạc không có gì ngon, chỉ đành làm phiền Đại vương uống một chén trà vậy.” Tiểu Đồ Tháp Tháp này hẳn là khi còn nhỏ đặc biệt đắm chìm vào những câu chuyện tiên hiệp nhân gian, nên đối với lễ nghi nhân gian cũng hiểu biết đôi chút.

Mặc dù Ngao Tông đến thôn lạc của Đồ Tháp Tháp, nhưng cái gọi là trà cũng chỉ là một chén nước vừa mới múc từ Nguyên Lực Hà bên cạnh mà thôi.

Nhưng Ngao Tông lại không bận tâm đến những lễ nghi hình thức.

Hắn luôn cho rằng chỉ cần có thành ý, dù chỉ là một chén nước đơn giản, cũng quý trọng hơn nhiều so với vàng bạc châu báu không có thành ý.

Đồ Tháp Tháp quả nhiên chưa từng từ bỏ việc báo thù.

Trong khi mệt mỏi chăm sóc ấu tử, y cũng tích cực tìm kiếm đối sách để phục hưng.

Ngao Tông không ngồi lâu trong thôn lạc, liền thấy Đồ Tháp Tháp ôm một đống lớn sách vở đi ra.

Ngao Tông nhận lấy những quyển sách Đồ Tháp Tháp đưa, phát hiện tất cả đều là các phương án tác chiến nhắm vào tộc Cự Bức, thậm chí còn có vị trí cụ thể của Cự Hình Biên Bức.

Ngao Tông phát hiện Đồ Tháp Tháp đã xây dựng một mật đạo bí mật, có thể từ lối vào Nguyên Lực Sâm Lâm trực tiếp đến gần thôn lạc của Cự Hình Biên Bức.

Điều này đã tiện lợi rất nhiều cho Ngao Tông trong việc điều binh khiển tướng để đánh úp tộc Cự Hình Biên Bức.

Trong một quyển sách tranh dày cộm, Ngao Tông phát hiện Đồ Tháp Tháp đã ghi chép lại một loạt quan sát về đặc điểm tác chiến, thói quen sinh hoạt và cấu trúc quyền lực của Cự Hình Biên Bức.

Đồ Tháp Tháp tự hào nhìn những tài liệu đã ghi chép mấy ngày nay: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Ta đã học được kiến thức này từ sách của nhân loại.

Ta sẽ áp dụng vào việc tác chiến với Cự Hình Biên Bức, và ta phát hiện nó đã nâng cao hiệu suất săn bắt lên rất nhiều.

Chỉ tiếc chưa kịp phát huy rộng rãi, trong tộc ta đã không còn đồng bạn có thể cùng ta kề vai tác chiến nữa rồi." Dường như y đã nhận ra tâm trạng thất vọng của Đồ Tháp Tháp.

Các ấu tử của tộc Phệ Bức Thú đều vây quanh y, nhảy nhót bám lấy thân Đồ Tháp Tháp.

Có thể thấy, mặc dù các ấu tử này không biết nói, nhưng trong lòng chúng, Đồ Tháp Tháp có một vị trí quan trọng.

"Tin ta, ta sẽ khiến tộc ngươi đoàn tụ." Đối với Ngao Tông mà nói, việc lập tức phục sinh tất cả thân nhân đã hy sinh của Đồ Tháp Tháp không phải là chuyện khó khăn.

Dù sao, tất cả sinh linh đã chết đều là tử dân của Ngao Tông.

Chỉ cần khảo sát năng lực của Đồ Tháp Tháp, nếu năng lực không tồi, có thể từ từ bồi dưỡng làm tâm phúc.

Hiện tại Minh Giới đang cần người, Ngao Tông với tư cách quân vương Minh Giới, khi gặp được người hữu dụng, tất nhiên không thể bỏ qua.

“Vậy thì, ngày mai vào giờ Thần (3-5 giờ sáng), ta sẽ đánh úp tộc Cự Hình Biên Bức.

Tối nay chúng ta hãy ăn một bữa thật ngon đã.” Ngao Tông nói xong, từ trong bọc đồ của mình lấy ra hơn ba trăm thi thể Cự Hình Biên Bức.

Đồ Tháp Tháp kinh ngạc nhìn những thi hài Cự Hình Biên Bức kia: “Tạ ơn Đại vương!

Chương 516

Sẽ không chỉ có hai chúng ta đi đánh úp tộc Cự Hình Biên Bức đó chứ?" Ngao Tông lạnh lùng nói: "Hai người là đủ rồi." Sáng sớm hôm sau, Ngao Tông liền dẫn theo Đồ Tháp Tháp, kẻ đã thức trắng đêm để an bài hậu sự, đi trinh sát tình hình bộ lạc Cự Hình Biên Bức.

Suốt đường đi, Đồ Tháp Tháp cứ căng thẳng nắm chặt lá bùa bình an mà thôn trưởng đã đưa cho y: "Đại hiệp, ta biết dưới tay ngài chắc chắn có những người tài giỏi.

Ngài có thể phái họ đi tiêu sát bộ lạc Cự Hình Biên Bức trước được không?

Hai chúng ta... không phải ta nghi ngờ năng lực của Đại hiệp đâu, mà ta chỉ không yên tâm về năng lực của mình thôi.

Tiểu yêu quái như ta làm sao có thể đánh lại nhiều dơi như vậy chứ?" Y còn dùng đôi mắt to tròn đáng thương nhìn Ngao Tông.

Ngao Tông nghĩ những chuyện nhỏ nhặt thì có thể thương lượng, nhưng những việc lớn tuyệt đối không thể trì hoãn.

Chuyện đã quyết định nhất định phải làm ngay.

Suốt đường đi, Ngao Tông đều phải nhẫn nhịn lời lải nhải của Đồ Tháp Tháp.

Tiểu yêu quái này lải nhải không kém gì Lữ Nham.

Chỉ là Lữ Nham so với Đồ Tháp Tháp, càng hiểu rõ "điểm yếu" của Ngao Tông nằm ở đâu.

Lữ Nham biết Ngao Tông không thích người khác lùi bước trước mặt mình.

Sở dĩ Lữ Nham hiểu rõ "điểm yếu" của Ngao Tông, là vì có lần, một đêm trước khi tác chiến, Ngao Tông đã bắt Lữ Nham, kẻ tiêu cực kháng chiến, treo lên cây suốt một đêm.

Từ đó về sau, Lữ Nham liền "tiêu đình", không bao giờ nói một lời nào có ý lùi bước trước mặt Ngao Tông nữa.

Và trong những trận tác chiến sau này, Lữ Nham đều là người đầu tiên giơ tay xin tham gia vào kế hoạch tác chiến của Ngao Tông.

Ngoài nguyên nhân Lữ Nham vô điều kiện sùng bái Ngao Tông, Lữ Nham còn sợ Ngao Tông sẽ lại treo mình lên cây, suốt một đêm không thể động đậy.

Ngao Tông một tay túm lấy Đồ Tháp Tháp, thầm nghĩ tiểu yêu quái này cần được rèn luyện nhiều hơn, vậy mà dám nói nhiều lời vô ích trước mặt mình.

Ngao Tông thi pháp phong bế miệng Đồ Tháp Tháp lại, nói với y rằng cho đến khi đến bộ lạc Cự Hình Biên Bức, Đồ Tháp Tháp không được nói thêm một lời nào.

Đối với Đồ Tháp Tháp, kẻ lắm lời, đây không nghi ngờ gì là cực hình lớn nhất.

Y điên cuồng giằng xé miệng mình, muốn nói ra một hai từ, nhưng lại phát hiện ngay cả hơi thở cũng không thể phát ra.

Lập tức, từng giọt nước mắt lớn lăn dài.

Ngao Tông đã từng đối mặt với những kẻ địch hung ác nhất thế gian, nhưng chưa từng thấy một tiểu yêu quái nào gặp khó khăn lại khóc lóc như thế này.

Dưới vẻ ngoài cực kỳ lừa bịp của Đồ Tháp Tháp, Ngao Tông hiếm khi mềm lòng, liền giải phong ấn cấm ngôn chú cho Đồ Tháp Tháp.

Ngao Tông cảnh cáo Đồ Tháp Tháp: "Nếu ngươi dám nói thêm một lời nào nữa, ta sẽ khiến ngươi cả đời không thể nói chuyện." Đồ Tháp Tháp dường như thật sự tin lời hắn.

Y vội vàng bịt chặt miệng mình lại, rồi dùng sức gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Đôi tai to lớn của Đồ Tháp Tháp đã vạch ra hai vết hằn nông trên đất bùn, và chóp đuôi cũng dính chút bùn đất.

Ngao Tông thi triển một Tịnh Thân Chú, rửa sạch toàn thân Đồ Tháp Tháp bẩn thỉu.

"Theo ta làm việc, mà người dơ bẩn như vậy, người khác không biết lại tưởng ta là Minh Giới Chi Vương ngược đãi tiểu động vật." Đồ Tháp Tháp dường như đã lâu không được tắm rửa sạch sẽ.

Thấy mình gọn gàng như vậy, y vui vẻ xoay vài vòng.

Và khi Ngao Tông thanh tẩy cho y, cũng tiện tay thay cho y một bộ y phục mới, là áo gấm làm từ cống bố mà phàm nhân dùng để tiến cống hoàng đế.

Một cuộn cống bố, không biết đã để trong túi trữ vật của Ngao Tông bao nhiêu năm.

Không phải vì màu sắc của cuộn cống bố này tươi tắn, mà chỉ vì nó là một bộ y phục bình thường mà thôi.

Mặc dù Ngao Tông quanh năm bốn mùa đều mặc ngoại y màu đen, nhưng bộ ngoại y này cũng rất đặc biệt, có thể tự động nhận biết phương hướng kẻ địch, và có thể phòng ngự tấn công của kẻ địch từ mọi phía.

Đồng thời làm suy yếu sáu thành lực công kích của kẻ địch.

Phải biết rằng bản thân Ngao Tông vô cùng cường đại, ở thế giới

này, hầu như không ai có thể làm Ngao Tông bị thương dù chỉ một chút.

Nhưng tiểu yêu quái Đồ Tháp Tháp lại vô cùng thích bộ áo gấm nhân gian này.

Bộ áo gấm màu đỏ tươi đang thịnh hành nhất nhân gian lúc bấy giờ, khi mặc lên người khiến người ta trông vô cùng có khí sắc.

Còn khi mặc lên người Đồ Tháp Tháp, lại càng tôn lên vẻ đáng yêu của y, giống như một tiểu phúc đại đang đi lại vậy.

Nếu Hà Tiên Cô nhìn thấy, hẳn sẽ ôm Đồ Tháp Tháp không rời tay.

Những tiểu cô nương như Hà Tiên Cô hoàn toàn không có sức kháng cự đối với động vật lông xù.

Trước đây, cô ấy từng nói với Ngao Tông rằng muốn nuôi một linh sủng toàn thân lông xù.

Có thể chọn ra một con thích hợp từ tộc của Đồ Tháp Tháp để đưa cho Hà Tiên Cô làm linh thú nuôi dưỡng.

Ngao Tông thầm tính toán.

Hiện tại Bát Tiên chúng nhân đều chưa có linh sủng thích hợp, cũng có thể tìm kiếm cho họ.

Thông thường, mỗi vị thần tiên khi mới thành tiên đều sẽ có linh sủng chuyên thuộc về mình xuất hiện.

Nhân lúc bây giờ đang đi du lịch khắp nơi, cũng có thể tìm kiếm linh sủng thích hợp cho họ.

Nếu có thể, nuôi thêm hai con cũng không sao.

Ngao Tông cho rằng những vị thần tiên như Hà Tiên Cô, thích hợp nuôi thêm vài linh sủng để làm trợ lực phòng thân và công kích.

Đồ Tháp Tháp vừa vui vẻ liền quên mất lệnh cấm ngôn của Ngao Tông, đang định vui vẻ nói lớn tiếng, nhưng đã bị Ngao Tông dùng ánh mắt ngăn lại.

Ngao Tông dùng tay làm tư thế "cắt cổ", Đồ Tháp Tháp lập tức lại sợ hãi, vội vàng rụt rè bịt chặt miệng mình.

Thôn trang của Tháp Tháp nằm ở rìa Nguyên Lực Sâm Lâm, cách hang ổ của Cự Hình Biên Bức một khoảng không nhỏ.

Nhưng nếu đi từ mật đạo mà Đồ Tháp Tháp đã đào bấy lâu nay đến hang ổ của Cự Hình Biên Bức, thì sẽ không tốn nhiều thời gian mà có thể đến nơi.

Chỉ vừa định ra khỏi mật đạo, trực giác chiến đấu của Ngao Tông liền phát ra cảnh báo nguy hiểm.

Ngao Tông dùng tay giữ chặt Đồ Tháp Tháp đang định bước ra.

Đồ Tháp Tháp không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể căng thẳng nín thở, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Ngao Tông.

Ngao Tông nghe tiếng phân biệt vị trí, trong thức hải mô phỏng ra cảnh tượng bên ngoài mật đạo.

Hóa ra có một tiểu quần Cự Hình Biên Bức đang trú đóng không xa mật đạo.

Nghe dao động âm thanh, một điểm trú đóng không nhỏ, có gần trăm con dơi không ngừng luân phiên.

Chương 517

Cự Hình Biên Bức là một loại động vật quần cư, mỗi con dơi đều có sự ăn ý và phối hợp bẩm sinh với đồng loại.

Khoảng cách giữa mỗi đợt dơi thay ca không quá nửa giây.

Muốn lén lút lẻn ra ngoài lúc chúng đổi ca, thì quả thực là không thể.

Tai của Cự Hình Biên Bức có hệ thống radar cường độ cao, mọi gió thổi cỏ lay xung quanh đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng.

Chỉ cần có một chút bất thường cũng sẽ khiến bầy dơi cảnh giác.

Vì vậy, trước đây khi Đồ Tháp Tháp đi săn, thường chọn những con dơi lạc đàn, và giữ khoảng cách xa với đồng bạn, để nếu chúng rơi vào bẫy cũng không thể gọi đồng bạn đến cứu viện.

"Xong rồi, chúng ta đừng đi đánh úp hang ổ của dơi nữa, ngay cả rời khỏi mật đạo này cũng không làm được." Mặc dù Đồ Tháp Tháp lại nói một câu vô ích, nhưng quả thực đó là sự thật.

Không sử dụng một số phương pháp phi thường, căn bản không thể ra khỏi mật đạo này.

Cưỡng chế xông ra ngoài cũng không phải là không được, chỉ là Ngao Tông đang dẫn theo một tân binh non nớt là Đồ Tháp Tháp.

Nếu mạnh mẽ xông ra, Đồ Tháp Tháp ít nhiều sẽ bị thương.

Hơn nữa, Ngao Tông cũng không thể bảo đảm những trưởng lão Cự Hình Biên Bức kia có bỏ trốn sau khi biết Ngao Tông đã đến hay không.

Như vậy, Ngao Tông sẽ không thể bắt gọn những lão dơi làm ác

kia.

Mặc dù thực lực của Ngao Tông đủ để một mình "trực đảo Hoàng Long", nhưng Ngao Tông lại thiên về những phương pháp tác chiến hiệu suất cao.

Ngao Tông không thích kiểu vô não, chỉ biết giết chóc, sau đó lại để lại hậu hoạn vô cùng, không thể đạt được mục đích.

Và những cách rời khỏi mật đạo mà không gây chú ý cho Cự Hình Biên Bức, Ngao Tông có rất nhiều.

Không cần phải một đường huyết chiến.

Hiện tại chưa rõ tình hình trong thôn lạc, biết đâu lẻn vào có thể thu được một số tin tức bất ngờ.

Hang ổ của Cự Hình Biên Bức chắc chắn không chỉ vì không có thiên địch mà số lượng lại bành trướng nhanh chóng như vậy.

Đằng sau sự bành trướng tốc độ cao này chắc chắn có thế lực khác giúp đỡ.

Bằng không, vì sao chỉ có tộc Cự Hình Biên Bức mới có thể chiếm hữu Nguyên Thạch?

Phải biết rằng trong Nguyên Lực Sâm Lâm, còn có không ít động vật mạnh hơn Cự Hình Biên Bức.

Thực ra, ở nhân gian hành động tự do, mà ngoại giới không thể phát giác được, ngoài việc sử dụng khí vật phụ trợ bên ngoài, còn có hồn phách của con người.

Khi hồn phách của người rời khỏi nhục thể, lúc đó không còn thuộc về nhân gian nữa.

Khi đó, mọi hành động ở nhân gian đều sẽ không để lại dấu vết.

Ngao Tông định sử dụng một thuật linh hồn xuất khiếu đơn giản.

Còn về Đồ Tháp Tháp bên cạnh, Ngao Tông cũng có thể thi triển pháp thuật, cưỡng chế Đồ Tháp Tháp hồn xuất khiếu nửa ngày.

Nhưng hồn phách của Đồ Tháp Tháp không thể ở bên ngoài quá lâu.

Thể chất của Đồ Tháp Tháp hoàn toàn khác với Ngao Tông, linh lực của y không cường đại.

Nếu hồn phách lưu lạc bên ngoài quá lâu sẽ không thể quay về thể xác được.

Ngao Tông dùng ngón tay khẽ chạm vào giữa trán Đồ Tháp Tháp, rồi từ giữa trán y kéo ra thất hồn lục phách của Đồ Tháp Tháp, ngưng tụ chúng thành một hồn thể hoàn chỉnh.

Đồ Tháp Tháp kinh ngạc sờ sờ cơ thể mình, phát hiện hồn phách của mình có thể xuyên qua nhục thể mà ra ngoài.

Đồ Tháp Tháp hưng phấn nói với Ngao Tông: "Đây là lần đầu tiên ta xuất hiện dưới hình thức hồn phách.

Tạ ơn Đại hiệp lại cho ta trải nghiệm một phương thức sinh hoạt mới." Sau đó, Ngao Tông từ trong túi bảo vật triệu hồi Nhĩ Thiều ra, dặn dò Nhĩ Thiều chăm sóc tốt nhục thân của mình và Đồ Tháp Tháp.

Nếu có gió thổi cỏ lay, lập tức thông báo.

Và Ngao Tông để lại cho Nhĩ Thiều một số vũ khí phòng ngự và ẩn thân.

Nếu Cự Hình Biên Bức phát hiện ra mật đạo, Nhĩ Thiều có thể lập tức ẩn giấu nhục thân của Ngao Tông và Đồ Tháp Tháp.

Nhĩ Thiều đang lo không có cách nào báo đáp Ngao Tông, thấy Ngao Tông lại giao cho mình việc lớn như trông nom nhục thân, liền vô cùng ân cần nhận lấy, nói với Ngao Tông: "Ngài cứ yên tâm, ta sẽ

dốc toàn lực, liều cả tính mạng cũng sẽ bảo vệ an toàn cho hai nhục thân." Lần đầu tiên ra khỏi mật đạo, Đồ Tháp Tháp có chút lo lắng bị Cự Hình Biên Bức phát hiện.

Y đứng ở cửa mật đạo, chần chừ không chịu ra.

Chỉ thấy Ngao Tông sải bước lớn ra khỏi mật đạo, nửa ngày không quay lại.

Đồ Tháp Tháp xác nhận an toàn xong, mới rón rén thò đầu ra ngoài.

Đồ Tháp Tháp vừa ra khỏi mật đạo, liền phát hiện Ngao Tông đang đi xuyên qua những lính gác Cự Hình Biên Bức.

Cự Hình Biên Bức cứ như không nhìn thấy Ngao Tông vậy, tiếp tục mục vô tà thị canh giữ phía trước.

Chúng không hề hay biết, vừa rồi có một kẻ địch đã xuyên qua vòng phòng thủ.

Đồ Tháp Tháp thấy Ngao Tông dễ dàng xuyên qua như vậy, liền cũng học theo Ngao Tông, có vẻ có mô có hình.

Sau đó, khi Đồ Tháp Tháp gặp lính gác lần thứ hai, y không còn trốn sau lưng Ngao Tông nữa, mà trái lại còn tích cực tiến lên phía trước, khiêu khích lính gác, thậm chí còn nhảy múa trước mặt lính gác.

Chỉ là lần này Cự Hình Biên Bức dường như cũng đã phát giác ra.

Một con Cự Hình Biên Bức hỏi đồng loại đang đứng gác bên cạnh: "Ta cảm giác như có một luồng gió quỷ dị cứ lởn vởn trước mặt ta không chịu đi, bên ngươi có phát hiện gì không?" Đồng loại của Cự Hình Biên Bức lắc đầu: "Bên ta thậm chí còn không có gió, có phải ngươi đứng gác quá lâu nên xuất hiện ảo giác rồi không?" Mặc dù con Cự Hình Biên Bức đã phát giác sự tồn tại của Đồ Tháp Tháp

đã bày tỏ sự tán đồng với lời của đồng bạn, nhưng ánh mắt của nó không còn lơ là nữa, mà càng thêm tập trung tinh thần canh giữ phía trước.

Đồ Tháp Tháp đứng một bên thậm chí còn không dám thở mạnh một tiếng.

Không ngờ chỉ là một đạo lính gác, mà chênh lệch linh lực lại lớn đến vậy.

Tuyến phòng thủ lính gác Cự Hình Biên Bức đầu tiên mà y đã đi qua trước đó, lại không có thính giác nhạy bén đến thế.

Cứ theo đà này, lính gác tầng thứ ba có thể cảm nhận được sự tồn tại của hồn phách Đồ Tháp Tháp, có lẽ lính gác tầng thứ tư sẽ có thể biết được vị trí hồn phách của Đồ Tháp Tháp.

Cự Hình Biên Bức là sinh vật quần cư, điểm phòng ngự cũng chính là nơi chúng cư trú.

Càng đi vào trong, mật độ dơi sẽ dần lớn hơn, và sự giao tiếp giữa chúng sẽ càng dày đặc hơn.

Nếu Ngao Tông và Đồ Tháp Tháp có bất kỳ sai sót nào trong kế hoạch lần này, để tộc Cự Hình Biên Bức phát hiện ra, vậy thì Ngao Tông và Đồ Tháp Tháp coi như tự chui đầu vào lưới, lúc đó việc thoát ra sẽ rất khó khăn.

Đồ Tháp Tháp đề nghị: "Đại hiệp, không bằng ta dừng lại ở đây đi.

Ta cảm giác thêm hai tầng phòng tuyến nữa, hành tung của ta sẽ bị phát hiện, đến lúc đó lại làm chậm trễ hành trình của Đại hiệp." Ngao Tông nói: "Không cần phải thế.

Ta có thể khiến ngươi không bị phát hiện." Ngao Tông nhỏ một giọt nước Âm Dương Hà đặc trưng của Minh Giới lên đầu Đồ Tháp

Tháp.

Nước sông này có thể làm tăng âm khí của linh hồn.

Chương 518

Khi âm khí linh hồn tăng lên, hồn phách sẽ tiến gần hơn đến cái chết.

Thử hỏi một hồn phách đã chết, làm sao có thể thu hút sự chú ý của sinh linh khác?

Còn về Ngao Tông, chỉ cần hắn tăng cường ẩn mình, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không thể phát hiện hành tung của hắn.

Cứ như vậy, Ngao Tông và Đồ Tháp Tháp đi qua gần trăm tuyến phòng ngự mới đến được trung tâm Nguyên Lực Sâm Lâm.

Hắn nhìn thấy chân diện mục của Nguyên Thạch.

Nguyên Thạch chẳng qua chỉ là một khối vẫn thạch do thiên ngoại khách để lại năm xưa mà thôi.

Nguyên Thạch cho đến nay vẫn không ngừng phóng thích linh khí thuần khiết.

Ngao Tông thấy không ít trưởng lão Cự Hình Biên Bức mặc y phục hoa lệ đang khoanh chân ngồi bên cạnh Nguyên Thạch tu luyện.

Từ trong đầu chúng phân ra một xúc tu chuyên môn truyền thâu linh khí.

Biểu cảm của những trưởng lão này gần như y hệt nhau, đều lộ ra vẻ tham lam và hưởng thụ.

Ngao Tông rời khỏi Nguyên Thạch, đi về phía sâu nhất trong động huyệt của Cự Hình Biên Bức.

Bên trong hẳn là nơi trú ngụ của Độn Thủ Cự Bức, đại vương của Cự Hình Biên Bức hiện nay.

Ngao Tông muốn xem, Độn Thủ Cự Bức muốn giở trò gì?

Nhưng Ngao Tông vừa vào động huyệt không bao lâu đã bị đánh lén.

Kẻ đánh lén Ngao Tông lại không phải là sinh vật lợi hại nào, mà lại là một loại Thực Nhân Hoa mọc trên mặt đất.

Thực Nhân Hoa có thể trải phẳng hoàn toàn trên mặt đất.

Nếu ánh sáng lờ mờ, và người đi đường không chú ý mặt đất, rất khó phát hiện ra Thực Nhân Hoa.

Khi dẫm lên bụng Thực Nhân Hoa, sẽ bị Thực Nhân Hoa nuốt chửng vào túi thức ăn, trở thành phân bón cho Thực Nhân Hoa.

Trong hang ổ của Cự Hình Biên Bức vừa âm u vừa ẩm ướt.

Thực Nhân Hoa này vốn sinh trưởng trong đường hầm, mỗi hơi thở đều hòa làm một với hang ổ này.

Ngao Tông nhất thời không kiểm tra kỹ nên đã trúng chiêu.

Nhưng lực sát thương của Thực Nhân Hoa này không mạnh.

Việc bắt giữ Ngao Tông chỉ là do bản năng sinh vật.

Nhưng phàm Thực Nhân Hoa biết năng lực của Ngao Tông, cho dù có một trăm lá gan, cũng không dám đụng đến Ngao Tông dù chỉ một ly.

Ngao Tông ở trong bụng Thực Nhân Hoa không hề vội vàng thoát ra, mà ngược lại còn cẩn thận quan sát loại vật chủng chưa từng thấy này.

Ngao Tông cầm Lục Thần Kiếm khẽ rạch một cái.

Răng sắc của Thực Nhân Hoa liền đứt một đoạn, và ẩn ẩn lộ ra lớp bụng màu trắng bệch.

Mặc dù Thực Nhân Hoa cũng có phóng thích độc dịch trong túi săn mồi, nhưng độc dịch cấp độ này đối với Ngao Tông không nghi ngờ gì là "gãi ngứa".

Ngao Tông quan sát xong liền dễ dàng rạch bụng Thực Nhân Hoa nhảy ra ngoài, không để ý đến Đồ Tháp Tháp đang bên cạnh hỏi han ân cần, mà cẩn thận quan sát đường hầm này.

Ngao Tông định thần nhìn lại, phát hiện đường hầm này trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại ẩn chứa huyền cơ.

Bốn bức tường của đường hầm mọc đầy Thực Nhân Hoa, hoa này nối hoa kia.

Qua quan sát của Ngao Tông, hắn phát hiện Thực Nhân Hoa sẽ tỏa ra mùi hương khác nhau tùy theo mục tiêu khác nhau.

Mùi hương do Thực Nhân Hoa tỏa ra vừa vặn là mùi của thực vật mục tiêu.

Vừa hay có thể dẫn dụ mục tiêu tìm đến thực vật.

Khi mục tiêu đứng ngay phía trên Thực Nhân Hoa, cũng là trong phạm vi tấn công của cánh hoa Thực Nhân Hoa, thì phiến hàm của Thực Nhân Hoa sẽ nhanh chóng co lại, giam giữ và nuốt chửng toàn bộ con mồi.

Trong bụng Thực Nhân Hoa, nó sẽ không ngừng phóng thích dịch axit trong túi săn mồi, có thể khiến con mồi thối rữa nhanh hơn.

Ngao Tông thấy tình trạng này, liền một tay kéo lấy Đồ Tháp Tháp đang cau mày nhăn mặt.

Không đợi Đồ Tháp Tháp phản ứng, Ngao Tông liền phi nhanh giẫm lên giữa bụng Thực Nhân Hoa, một đường phi bôn.

Hóa ra Ngao Tông đã phát hiện, khi con mồi giẫm lên cánh hoa

Thực Nhân Hoa, giữa lúc Thực Nhân Hoa khép hai hàm lại, có một khoảng thời gian Thực Nhân Hoa không có bất kỳ phản ứng nào.

Chỉ cần trong khoảng thời gian đó rời khỏi phạm vi tấn công của Thực Nhân Hoa, thì đòn tấn công của Thực Nhân Hoa có thể coi là vô hiệu.

Mặc dù khoảng cách rất ngắn ngủi, nhưng với năng lực của Ngao Tông, việc nhanh chóng vượt qua Thực Nhân Hoa không hề có chút khó khăn nào.

Chỉ khổ cho Đồ Tháp Tháp, mặt mày ngơ ngác bị Ngao Tông kéo đi phi bôn.

Gần như Ngao Tông vừa bay qua Thực Nhân Hoa thì giây sau Thực Nhân Hoa liền nhanh chóng khép hai hàm lại.

Nếu bị răng sắc của Thực Nhân Hoa cắn, Đồ Tháp Tháp ít nhiều cũng sẽ bị một số vết thương ngoài da.

Đồ Tháp Tháp căng thẳng ôm chặt cánh tay Ngao Tông, lớn tiếng hét vào tai Ngao Tông: "A a a... ta sắp bị cắn rồi Đại hiệp, ngài có thể ôm ta cao hơn chút nữa không?" Tai Ngao Tông bị chấn động ong ong, thực sự không chịu nổi nữa.

Ngao Tông dùng sức vung một cái, trực tiếp ném Đồ Tháp Tháp ra ngoài đường hầm.

Không ngờ thể lực của Đồ Tháp Tháp lại tệ hại đến vậy.

Sau một đoạn phi dược nhanh chóng, y lại nôn mửa trong góc.

Y vừa ôm tai vừa khóc kể với Ngao Tông: "Đại hiệp, ta có thể đợi ngài quay lại không?

Ta thực sự không đi nổi nữa rồi.

Mới qua cửa ải đầu tiên đã gặp Thực Nhân Hoa, ai mà biết sau này

còn gặp những gì nữa.” Ngao Tông cúi người nhìn y: “Ngươi xác định muốn ở lại đây sao?

Ta không thể bảo đảm tính mạng của ngươi vô ưu.

Ai mà biết sau khi ta đi, nơi này sẽ xuất hiện những sinh linh nào.

Đến lúc đó, một mình ngươi kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, đừng trách ta không nhắc nhở.” Lời của Ngao Tông dường như đã nhắc nhở Đồ Tháp Tháp rằng đây cũng không phải là nơi lương thiện.

Đồ Tháp Tháp lập tức đứng dậy, vỗ vỗ tai mình, nói với Ngao Tông: “Đại hiệp, cơ thể ta đột nhiên lại khỏe rồi.

Ngài không cần lo lắng cho ta, ngài cứ tiếp tục đi về phía trước.” Ngao Tông bất đắc dĩ mỉm cười, liền cùng Đồ Tháp Tháp rời khỏi đường hầm đó.

Nguyên Lực Sâm Lâm không hổ là một trong những khu rừng có sinh mệnh lực mạnh mẽ nhất, ngay cả Thực Nhân Hoa đơn giản cũng có thể phát triển với thân hình to lớn như vậy.

Chương 519

Ngao Tông hiện tại cũng khá mong chờ sau này sẽ gặp những sinh vật nào.

Biết đâu có thể bắt vài con về làm linh thú hoặc làm bạn với tam đầu khuyển của Minh Giới.

Có lẽ thời gian của Ngao Tông không mấy trùng hợp.

Trên đường sau đó, không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Đến khi Ngao Tông đến nơi, Thiên Lý Nhãn của hắn lại nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Hơn nghìn con cự thú hình dạng khác nhau tập trung tại một chỗ tiến hành tư sát, hệt như một buổi yến tiệc của dị thú, luân phiên lên sàn, tương hỗ đấu tranh để chọn ra một thủ lĩnh sao?

Nhưng những trận đấu tranh giành giữa hung thú thì làm gì có chuyện nương tay.

Mỗi trận đấu kết thúc đều đại biểu cho cái chết của một sinh linh khác.

Không lâu sau, đất bùn nơi sinh linh đang ở đã nhuộm đầy máu, nhưng chúng cũng không hề bận tâm.

Hung thú chết đi trở thành thức ăn cho kẻ chiến thắng.

Chúng kéo thi thể của kẻ thất bại sang một bên, ung dung chén no nê.

Như một phần thưởng cho chiến thắng, sau khi ăn uống no say, chúng liền lập tức tiến hành vòng tiếp theo.

Ngao Tông không hề mạo hiểm tiến lên quấy rầy đám hung thú

này, hắn muốn quan sát xem chiêu thức tấn công của những cự hình hung thú chưa từng thấy này.

Hiện tại đang chiến đấu là một con nhện toàn thân lông trắng muốt và một con chuột chỉ có một mắt, toàn thân dính đầy bùn đầm lầy.

Hắn thầm mở Hệ thống đã lâu không dùng, nhấp vào chức năng trinh sát.

Chức năng trinh sát này có thể giúp Ngao Tông nhận biết cấp độ, phương thức tấn công và danh xưng của các sinh vật chưa biết trong thời gian sớm nhất.

Ví dụ, con nhện đang đánh nhau trước mắt này tên là Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu, con chuột đang phòng ngự kia tên là Độc Nhãn Chiểu Trạch Thử.

Năng lực của Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu chủ yếu nằm ở trí lực và tốc độ vượt trội so với sinh vật bình thường.

Nó có thể phun ra đủ lượng độc dịch để giết chết hoặc làm tê liệt đối thủ trong thời gian sớm nhất.

Và hàng nghìn con mắt đó có thể mô phỏng vạn lần hậu quả tác chiến trong đại não của nó, từ các kết quả chiến đấu khác nhau mà chọn ra phương án có lợi nhất cho mình.

Ngoài độc dịch, việc nó lao về phía trước tấn công dữ dội cũng không thể xem thường.

Giả như bị Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu tóm được, vậy thì đừng hòng thoát khỏi hàm răng sắc nhọn của nó.

Đây là một loại sinh vật vừa nguy hiểm lại vừa hung ác.

Nhưng Độc Nhãn Chiểu Trạch Thử mặc dù trông có vẻ tầm thường, nhưng thực tế lại là một loại sinh vật tác chiến quần thể.

Thông thường, chúng tấn công theo đơn vị quần thể, trước tiên dùng số lượng đông đảo bao vây kẻ địch mục tiêu.

Nếu phát hiện lực tấn công không bằng sinh vật mục tiêu, chúng sẽ giả vờ bỏ chạy, đào hang lặn xuống đất.

Thừa lúc sinh vật mục tiêu lơ là cảnh giác, chúng lại tấn công con mồi.

Và lớp da cứng rắn của chúng có tác dụng phòng ngự nhất định đối với các đòn tấn công vật lý, nói tóm lại là khá "trâu bò".

Mặc dù tốc độ hành động của Độc Nhãn Chiểu Trạch Thử không nhanh nhẹn bằng Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu, nhưng tiếc thay Độc Nhãn Chiểu Trạch Thử lại có lượng máu khá dày.

Đánh mấy chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Trong một đòn tấn công, Độc Nhãn Chiểu Trạch Thử ẩn mình dưới lòng đất rất lâu không ra.

Khi các sinh vật khác cho rằng nó sẽ không ra nữa, thì nó lại phi vọt ra từ phía sau Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu.

Hóa ra sau một hồi chiến đấu lâu như vậy, Độc Nhãn Chiểu Trạch Thử đã phát hiện ra điểm yếu chí mạng của Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu.

Nếu tấn công từ phía sau Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu, Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu không có cách nào phản kích, tương đương với việc đã nắm được "thất thốn" của con nhện này.

Độc Nhãn Chiểu Trạch Thử trước tiên phái hai đồng bạn đứng trước mặt con nhện để thu hút sự chú ý của nó, sau đó lại phái những đồng bạn khác tấn công lén từ phía sau con nhện.

Nhất thời, Bạch Hóa Uy Nhiếp Chu bị chuột đánh ngã xuống đất, bụng trơn nhẵn ngửa lên trời, tám chiếc chân yếu ớt quẫy đạp trong

không trung.

Đám chuột không bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời này, tranh nhau xông tới cắn xé bụng con nhện.

Không lâu sau, một con nhện liền chỉ còn lại mấy mảnh chân tàn.

Không đợi đám chuột kịp hoàn hồn, một con cự thú thân hình to lớn đã lao về phía đám chuột.

Hóa ra đó là một con Cự Độc Thiềm Thừ.

Thừa lúc đám chuột không chú ý, vũ khí mà nó dùng để tấn công lén đám chuột lại chính là cái lưỡi của Cự Độc Thiềm Thừ.

Cự Độc Thiềm Thừ sở hữu một cái lưỡi dài gần tám mét, và cực kỳ hiếu chiến, nó sẽ chủ động tấn công các sinh vật khác.

Ví dụ như bây giờ, cái lưỡi khổng lồ lại có độ dính cao kia, đã tóm được một con chuột.

Kèm theo lưỡi thu về là độc tính cường độ cao.

Độc dịch làm tê liệt hành động của con chuột.

Cự Độc Thiềm Thừ liền cuộn con chuột vào trong miệng mình.

Cách tấn công như vậy đối với các sinh vật nhỏ như chuột vô cùng hiệu quả.

Chỉ thấy Cự Độc Thiềm Thừ ba năm hai cái đã ăn sạch con chuột.

Trận chiến thứ hai đã giành chiến thắng dưới đòn tấn công áp đảo của Cự Độc Thiềm Thừ.

Có lẽ là do thiên tính áp chế chăng?

Trong giới yêu quái rất hiếm khi xuất hiện trường hợp lấy yếu thắng mạnh, tất cả các chủng tộc yêu quái đều tôn thờ kẻ mạnh.

Cự Độc Thiềm Thừ đã rút kinh nghiệm từ sai lầm của đám chuột

trước đó.

Sau khi kết thúc một trận chiến, nó không lập tức thả lỏng cảnh giác, mà trái lại không ngừng đảo mắt quan sát mọi động tĩnh trên trường.

Một con cá sấu chỉ có ba mắt ở má trái, còn má phải mọc đầy răng nanh già cỗi, chậm rãi bước ra từ đống yêu quái.

Sự xuất hiện của Tà Nhãn Ngạc Ngư cũng đã thu hút sự chú ý của Cự Độc Thiềm Thừ.

Tà Nhãn Ngạc Ngư trực tiếp gầm dài một tiếng về phía Cự Độc Thiềm Thừ, ý bảo Cự Độc Thiềm Thừ mau chóng nhận thua.

Con cự hình thiềm thừ hành sự kiêu ngạo kia quả nhiên đã lùi bước.

Nhưng ngay cả khi rời khỏi chiến trường, Cự Độc Thiềm Thừ cũng không quay lưng về phía Tà Nhãn Ngạc Ngư.

Chương 520

Có lẽ đây là sự thù địch bẩm sinh giữa các chủng tộc.

Ví dụ như cá sấu và thiềm thừ, cự độc thiềm thừ và chuột, chuột và nhện, mấy chủng tộc này vĩnh viễn không thể đạt được hợp tác, nếu có thì cũng chỉ là lừa bịp lẫn nhau.

Con cá sấu không nói một lời nào, thậm chí không hề biểu hiện bất kỳ hành động nào.

Nó chỉ đơn thuần yên lặng ngồi trong khu vực thi đấu, nhưng lại không có bất kỳ kẻ nào dám tiến lên khiêu khích Tà Nhãn Ngạc Ngư.

Bởi vì lực công kích của Tà Nhãn Ngạc Ngư đứng đầu trong số các động vật này.

Ngay lúc Ngao Tông định rời đi, Đồ Tháp Tháp, kẻ vẫn luôn "giúp đỡ" nhưng lại làm cản trở, lúc này lại gây ra một chuyện "kinh thiên động địa".

Y lớn tiếng hỏi Ngao Tông: "Đại hiệp, những con vật này đánh đánh giết giết xong rồi sẽ làm gì ạ?" Câu hỏi này không chỉ Ngao Tông nghe thấy, mà tất cả động vật có mặt ở đó đều có thể nghe thấy.

Tất cả sinh vật đều tập trung sự chú ý vào bụi cây rậm nơi Ngao Tông và Đồ Tháp Tháp đang ẩn nấp.

Ngao Tông thấy không còn cách nào ẩn mình được nữa, liền bước ra nghênh chiến Tà Nhãn Ngạc Ngư.

Ai ngờ Tà Nhãn Ngạc Ngư căn bản không cho Ngao Tông cơ hội chiến đấu một chọi một.

Chỉ thấy Tà Nhãn Ngạc Ngư gầm dài một tiếng, dường như đang ra hiệu cho tất cả động vật có mặt ở đó xông lên tấn công Ngao Tông.

Và nó cũng dùng tay điên cuồng cào đất, nhanh chóng lao về phía Ngao Tông.

Ngao Tông vì phải không ngừng phản kích đám động vật hung hãn kia.

Vì vậy Ngao Tông không ngừng thay đổi vị trí.

Ai ngờ con Tà Nhãn Ngạc Ngư nhàn rỗi kia, dường như có thể dự đoán vị trí của Ngao Tông, cũng kịp thời điều chỉnh vị trí tấn công.

Cùng với khoảng cách giữa Tà Nhãn Ngạc Ngư và Ngao Tông ngày càng gần, Ngao Tông lại không có cách nào rảnh tay phản ứng lại đòn tấn công của Tà Nhãn Ngạc Ngư.

Ngay khi Ngao Tông định lấy ra một pháp bảo cứu mạng, Đồ Tháp Tháp kịp thời đứng ra, dùng những quả bạo tạc do mình chế tạo để hóa giải đòn tấn công của Tà Nhãn Ngạc Ngư.

Ngao Tông thấy vậy, liền vội vàng đeo cho Đồ Tháp Tháp mấy tầng linh bảo phòng hộ.

Không ngờ đòn tấn công cận chiến của Tà Nhãn Ngạc Ngư càng thêm cường hãn.

Mặc dù Tà Nhãn Ngạc Ngư có tứ chi ngắn ngủn, nhưng đầu lâu của nó lại khổng lồ, có thể lợi dụng những đòn tấn công nhanh chóng không ngừng va đập vào Đồ Tháp Tháp và Ngao Tông.

Và trạng thái của Tà Nhãn Ngạc Ngư còn kèm theo việc nó liên tục "dùng linh dược".

Nếu Ngao Tông không sớm đeo cho Đồ Tháp Tháp mấy tầng vũ khí phòng hộ, e rằng lúc đó Đồ Tháp Tháp đã sớm bị Tà Nhãn Ngạc Ngư xé thành mảnh vụn rồi.

Chẳng trách trước đó Tà Nhãn Ngạc Ngư đứng trên sàn đấu,

không có bất kỳ động vật nào dám tiến lên kháng cự.

Dựa vào lực cắn của hàm răng, tất cả động vật có mặt ở đó đều không thể bảo đảm có thể thoát khỏi miệng Tà Nhãn Ngạc Ngư.

Tà Nhãn Ngạc Ngư thấy Ngao Tông còn dư sức chiến đấu với mình, liền triệu hoán ra một loại côn trùng.

Loại côn trùng này thoạt nhìn trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế phần đuôi của chúng lại có thể bạo tạc, và có thể tự chủ lựa chọn tự thiêu.

Lực công kích của loại bọ cánh cứng này không mạnh, nhưng lại vô cùng khiến người ta mệt mỏi, bởi vì chúng sẽ bay đến trước mặt Ngao Tông hoặc Đồ Tháp Tháp mà tự thiêu.

Mặc dù phạm vi bạo tạc không lớn, nhưng ở một mức độ nhất định, đã cản trở tốc độ xuất kiếm của Ngao Tông.

Cũng không biết con Tà Nhãn Ngạc Ngư này đã triệu hoán từ đâu ra số lượng Hỏa Diễm Giáp Trùng đông đảo đến vậy.

Chưa hết, chỉ thấy Tà Nhãn Ngạc Ngư lại gầm dài một tiếng, từ trên cây nhảy xuống mấy con Trường Tí Viên.

Loại Trường Tí Viên này khác với ấn tượng cố hữu về những con khỉ dài tay gầy gò thông thường.

Chúng lại có thân hình to lớn, nặng nề, điên cuồng lao về phía trước, không quan tâm phía trước có tồn tại động vật vô tội hay không.

Trường Tí Viên một quyền đấm thẳng vào mặt Đồ Tháp Tháp.

Tầng kính bảo hộ cuối cùng của Đồ Tháp Tháp vỡ tan.

Không đợi y kịp phản ứng, một cánh tay khác lại vung tới mặt Đồ Tháp Tháp.

Đồ Tháp Tháp không ngoài dự đoán bị đánh trúng, bay xa mười mấy dặm, bất tỉnh nhân sự.

Ngao Tông lập tức nổi giận.

Không ai có thể làm hại người mà Ngao Tông đã lên tiếng bảo vệ.

Ngao Tông cầm Lục Thần Kiếm hung hăng đâm về phía Trường Tí Viên.

Kiếm thân và cánh tay cứng rắn của Trường Tí Viên va chạm, tạo ra những tia sáng chói mắt.

Ngao Tông lại giơ Tước Cốt Tiên xoắn về phía cổ Trường Tí Viên.

Nhưng cổ Trường Tí Viên cũng không phải là điểm yếu của nó.

Tước Cốt Tiên chỉ có thể cào ra một vết hằn đỏ nhạt ở cổ Trường Tí Viên.

Chẳng lẽ con Trường Tí Viên này không có điểm yếu sao?

Ngao Tông thoáng chốc ngẩn ra.

Nhục thân của Trường Tí Viên vô cùng cứng rắn.

Tiếp tục công kích cũng chỉ tăng thêm vết thương ngoài da của nó mà thôi.

Ngao Tông liền chuyển đổi vị trí công kích.

Khi dị thú có một ưu thế đặc biệt nổi bật nào đó, vậy thì tất yếu sẽ có một điểm yếu chí mạng.

Chỉ là hiện tại Ngao Tông vẫn chưa phát hiện "mệnh môn" của con Trường Tí Viên này nằm ở đâu.

Nhưng Ngao Tông phải kết thúc trận chiến trong thời gian ngắn, bởi vì chiến đấu càng kéo dài, càng có khả năng bị Cự Hình Biên Bức

phát hiện.

Đến lúc đó, dù có tìm được hang ổ trung tâm nhất, cũng không thể bắt được thủ lĩnh của Cự Hình Biên Bức.

Nhưng Trường Tí Viên rốt cuộc cũng là sinh vật chưa khai linh trí, trong quá trình chiến đấu với Ngao Tông luôn ở vào thế bị động.

Không lâu sau, Ngao Tông liền phát hiện quy luật tấn công của Trường Tí Viên.

Loại dị thú này tuy vô cùng cường tráng, nhưng hành động của nó lại vô cùng chậm chạp so với các loài linh trưởng, thậm chí là kém linh hoạt.

Và Trường Tí Viên rất dễ bị kích nộ.

Một khi bị kích nộ, đòn tấn công sẽ không có chương pháp, hơi hiển loạn.

Địa vị bá chủ hiện tại của nó hoàn toàn là nhờ vào man lực bẩm sinh và thể chất cường tráng mà có được.

Chương 521

Có thể nói, nếu đánh nhau, có lẽ trong tất cả sinh linh có mặt không ai có sức lực lớn hơn Trường Tí Viên.

Trường Tí Viên không đánh chết một sinh vật nào, nhưng khi đấu tranh, sinh linh khác cũng không có dòng máu dày dặn như tộc Trường Tí Viên.

Trường Tí Viên trong quá trình đấu tranh cũng có thể giày vò cho đến chết sinh vật khác.

Nếu muốn đánh bại con dị thú này, có thể lợi dụng một đặc trưng tính cách của nó.

Và Trường Tí Viên toàn thân đều có lớp da ngoài cứng rắn.

Ngay cả Lục Thần Kiếm của Ngao Tông cũng chỉ có thể để lại vết kiếm chạm xương trên lớp da ngoài của dị thú, chứ không thể một kích đoạt mạng nó.

Cần biết rằng Ngao Tông chỉ cần một kiếm đã có thể đánh bại Đào Ngột, trực tiếp khiến Đào Ngột quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Vậy mà Trường Tí Viên lại có thể chịu đựng nhiều đòn tấn công của Lục Thần Kiếm mà không ngã xuống đất.

Trường Tí Viên ngoài việc né tránh đòn tấn công của Ngao Tông, còn có thể phản kích lại Ngao Tông.

Trong quá trình chiến đấu với Trường Tí Viên, Ngao Tông phát hiện Trường Tí Viên hữu ý vô ý đều bảo vệ phần bụng dưới của mình.

Mấy lần tấn công, chỉ cần Trường Tí Viên dùng bụng để đỡ.

Nó có thể lập tức tấn công lại Ngao Tông, nhưng Trường Tí Viên lại không làm như vậy.

Nó chỉ dùng tay đỡ đòn tấn công, thủy chung bảo vệ phần bụng, không để Lục Thần Kiếm của Ngao Tông tiếp xúc.

Sinh vật chưa khai linh trí trong quá trình tác chiến dài ngày cũng có thể phát hiện điểm yếu của mình.

Những sinh vật trải qua nhiều trận chiến đều có đủ cách để bảo vệ "mệnh môn".

Trường Tí Viên dường như cũng đã phát hiện ra, đòn tấn công của Ngao Tông ngày càng tập trung vào phần bụng.

Trường Tí Viên từ chỗ ban đầu chủ động tấn công, về sau lại trở thành phòng thủ bị động, đã sớm không còn vẻ kiêu ngạo như lúc đầu.

Trường Tí Viên không ngừng rên rỉ, dường như đang cầu xin Ngao Tông buông tha.

Chiến đấu tiến hành đến bây giờ, thắng bại đã rõ ràng.

Ngao Tông dừng lại ở bước cuối cùng khi tấn công Trường Tí Viên, không có nguyên nhân gì khác, chỉ là muốn xem một con Trường Tí Viên sẽ có hành động gì vào thời khắc cuối cùng.

Khi Trường Tí Viên cúi mình trước Ngao Tông, đột nhiên vung cánh tay dài về phía trước một cái, muốn thừa lúc Ngao Tông không chú ý mà đánh giết Ngao Tông.

Hóa ra Trường Tí Viên đầu hàng chỉ là giả vờ, chỉ mượn cơ hội đầu hàng để đánh lén Ngao Tông, phản kháng ngoan cố.

Chỉ là Trường Tí Viên hiển nhiên đã đánh giá thấp cảnh giác của Ngao Tông.

Ngao Tông căn bản không hề để Trường Tí Viên đến gần.

Hắn chỉ điều khiển Lục Thần Kiếm bay về phía góc dưới bên phải phần bụng của Trường Tí Viên.

Ngao Tông sớm đã nhìn thấy một góc đó, nơi ít được Trường Tí Viên bảo vệ nhất.

Lục Thần Kiếm mang theo khí thế như chẻ tre, xuyên thủng cơ thể Trường Tí Viên, mang theo một số nội tạng của Trường Tí Viên, hung hăng đóng chặt nó vào cây.

Trường Tí Viên thấy gian kế không thành, liền quay đầu muốn bỏ trốn.

Nhưng hành động của nó vốn chậm chạp, cộng thêm đòn tấn công dày đặc như mưa của Ngao Tông.

Trường Tí Viên căn bản không tìm thấy cơ hội bỏ trốn.

Cuối cùng, bị Ngao Tông "thiên đao vạn quả" trực tiếp tại chỗ hóa thành một vũng thịt nát.

Các dị thú đang vây xem thấy thủ lĩnh của chúng là Trường Tí Viên có kết cục như vậy, liền nhao nhao cúi thấp đầu vốn đang kiêu hãnh, hướng Ngao Tông bày tỏ thiện ý.

Trong thế giới dị thú, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Không có bất kỳ dị thú nào sẽ duy trì lòng trung thành lâu dài với thủ lĩnh của mình.

Thấy thủ lĩnh của mình bị người khác đánh giết, chúng sẽ có sự khủng bố, sẽ sợ hãi, nhưng duy nhất không có tâm lý đồng tình.

Tất cả dị thú đều ngưỡng mộ kẻ mạnh, chúng chỉ biết khuất phục trước kẻ mạnh, để thay đổi một thủ lĩnh mới.

Ngao Tông liền trở thành thủ lĩnh mới nhất.

Sau khi tiến hành kết nối tâm linh với tất cả dị thú, Ngao Tông chỉ cần nghe là có thể biết được hoạt động tâm lý của chúng.

Như vậy, việc Ngao Tông điều tra hang ổ Cự Hình Biên Bức liền được "sự bán công bội".

Dù sao, có sự giúp đỡ của thổ dân ở đây, đáng tin cậy hơn nhiều so với "người dẫn đường nửa vời" như Đồ Tháp Tháp.

Ngao Tông đã đặt tên cho những dị thú mà hắn cho là có lực công kích khá mạnh, trong đó có Độc Giác Hùng, Niêm Dịch Xà và một cây Phàn Ngõa Thảo.

Đồ Tháp Tháp thấy Ngao Tông nhanh chóng giải quyết Trường Tí Viên như vậy liền càng thêm sùng bái Ngao Tông.

Đồ Tháp Tháp tự nguyện trở thành tổng quản tạm thời của phân đội dị thú của Ngao Tông, phụ trách chăm sóc nơi cư trú của dị thú và hình thức tác chiến.

Đồ Tháp Tháp vỗ ngực nói với Ngao Tông: "Xin Đại vương cứ yên tâm, ta nhất định sẽ an bài đội ngũ thật tốt.

Ngài chỉ cần xông lên phía trước tác chiến là được." Đồ Tháp Tháp dường như rất thích ở lại làm công tác hậu cần.

Ngao Tông đâu lại không nhìn ra ý của Đồ Tháp Tháp.

Đồ Tháp Tháp không muốn tiếp tục đi theo Ngao Tông, mạo hiểm tính mạng xông về phía trước.

Hắn nói với Đồ Tháp Tháp: "Ta đương nhiên tin tưởng ngươi có thể xử lý hậu cần một cách hoàn hảo.

Nhưng nếu muốn tiếp tục đi theo ta chu du thiên hạ, vậy thì không thể chỉ ở lại hậu cần được.

Những tiên tử giúp ta xử lý mọi việc nhiều không kể xiết.

Vì sao ta phải cần một yêu quái chân tay vụng về, lại nhát gan yếu ớt?" Mặc dù Ngao Tông nói thẳng thừng, nhưng quả thực đó là một đạo lý.

Đồ Tháp Tháp hiện tại chưa đủ tư cách để trở thành trợ thủ của Ngao Tông, cần phải tiếp tục bồi dưỡng.

Một lời của Ngao Tông dường như đã thức tỉnh Đồ Tháp Tháp.

Y biết rằng muốn tiếp tục đi theo Đại hiệp chu du giang hồ, vậy thì phải có đủ bản lĩnh.

Đồ Tháp Tháp lại một lần nữa dấy lên đấu chí, lần đầu tiên chủ động đề xuất muốn đi trước đội ngũ, dò đường cho Ngao Tông.

Mặc dù Ngao Tông không hề cần Đồ Tháp Tháp đi trước dò đường cho mình, nhưng Đồ Tháp Tháp lại có một ý thức vô cùng không tồi.

Chỉ có không ngừng gặp nguy hiểm và giải quyết nguy hiểm, Đồ Tháp Tháp mới có thể không ngừng thăng tiến.

Đồ Tháp Tháp tuy có chút thông minh vặt, nhưng bấy nhiêu năm qua vẫn luôn trốn trong "vòng an toàn", không dám bước ra.

Chương 522

Đồ Tháp Tháp cần tiến lên thăm dò đường, Ngao Tông tuy biết chẳng cần dùng tới Đồ Tháp Tháp, song mượn cơ hội này có thể rèn luyện dũng khí cùng kiến thức cho Đồ Tháp Tháp.

Đồ Tháp Tháp thực sự quá nhỏ bé, trông như một con sóc con, trên thực tế lá gan cũng nhỏ như chuột vậy.

Chỉ vì gió thổi cỏ lay mà đã giật mình kinh hãi, điều này bất lợi cho việc tu luyện hàng ngày của Đồ Tháp Tháp, phải biết tu luyện cần kiên nhẫn bền bỉ, mà Đồ Tháp Tháp lại đúng lúc thiếu sự kiên nhẫn ấy, cực kỳ dễ bị sự vật ngoại giới hấp dẫn.

Ngao Tông hỏi những dị thú vẫn luôn trú ngụ trong hang ổ của cự hình biên bức, chất vấn lý do chúng nguyện ý an thân tại đây.

Câu trả lời của dị thú lại có phần ngoài dự liệu của Ngao Tông.

Hóa ra, thủ lĩnh của cự hình biên bức, Độn Giác Cự Bức, đã chủ động tìm đến thủ lĩnh dị thú để đàm phán.

Nếu dị thú chấp nhận cư trú trong động huyệt này, đồng thời cung cấp nơi trú ẩn và sự che chở cho cự hình biên bức, thì cự hình biên bức sẽ nguyện ý cùng những dị thú này cộng hưởng nguyên thạch.

Còn nếu dị thú không đáp ứng, cự hình biên bức sẽ áp dụng biện pháp đối địch, tất yếu phải đuổi tận giết tuyệt chúng.

Dưới đại bối cảnh Thần Ma đại chiến, tất cả dị thú cơ bản đều tổn thất thảm trọng, ai nấy đều không muốn tiếp tục giao tranh.

Chúng cũng chẳng hay biết cự hình biên bức đã thực hiện những giao dịch gì với Thiên Giới.

Trong Thần Ma đại chiến, cự hình biên bức là chủng tộc có tổn

thất ít nhất.

Một vài chủng tộc dị thú không đồng ý những điều ước bất bình đẳng này, nhưng cũng đành vô khả nại hà, bởi lúc đó mà khai chiến với cự hình biên bức, chẳng khác nào tự mở toang cửa bộ lạc, cho đối phương lý do tiến hành đồ sát chủng tộc của mình.

Tuy cự hình biên bức đã tiến hành đàm phán với tất cả các chủng tộc dị thú, nhưng bản chất của cuộc đàm phán là uy hiếp và dụ dỗ.

Cuối cùng, cự hình biên bức chẳng tốn một binh một tốt nào đã chiếm cứ lâu dài nơi trú ngụ gần nguyên thạch nhất.

Đồng thời phân tán khu vực có thể thụ hưởng linh khí tán xạ từ nguyên thạch cho các chủng tộc dị thú đầu phục.

Thế nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu, những dị thú mang dã tâm sớm đã muốn tạo phản.

Chúng luôn cảm thấy năm xưa cự hình biên bức đã thừa cơ nguy nan của người khác mà lập ra khế ước bất bình đẳng.

Hiện tại, tất cả đều đang có xu thế tích trữ sức mạnh, tìm một cơ hội để lật đổ chính quyền của cự hình biên bức.

Trước đó, đã có những cuộc đối chiến giữa các chủng tộc dị thú khác nhau, hòng tuyển chọn ra một thủ lĩnh có thể dẫn dắt chúng.

Và năm xưa, căn cứ theo yêu cầu của cự hình biên bức, các dị thú đều đã lập hạ huyết khế.

Thảng nếu muốn vi phạm khế ước, tự tiện công kích cự hình biên bức, tất cả chủng tộc dị thú bội ước đều sẽ chịu phản phệ.

Bởi vậy, tất cả kế hoạch tạo phản đều được tiến hành lén lút sau lưng cự hình biên bức.

Thảng nếu bị cự hình biên bức phát hiện, những chủng tộc tham

dự tạo phản đều sẽ tao ngộ tai ương diệt đỉnh.

Khả hiện tại, kẻ dẫn đầu tạo phản lại là một nhân loại, sao hắn không sợ vi phạm lời thề năm xưa?

Đối thủ của cự hình biên bức là Phệ Bức Thú.

Là chủng tộc chịu tổn thất thảm trọng nhất trong Thần Ma đại chiến, lại còn là thiên địch của cự hình biên bức, nên năm xưa khi cự hình biên bức chiêu mộ đồng bạn, Phệ Bức Thú tự nhiên bị bài trừ.

Hiện tại, Phệ Bức Thú đã trở thành chủng tộc yếu thế nhất, dễ bị ức hiếp nhất trong Nguyên Lực Sâm Lâm.

Ngao Tông hỏi dị thú vì sao không tư tự đoạt lấy nguyên thạch.

Ngao Tông há lại tin rằng những dị thú bất chấp thủ đoạn vì đạt mục đích này, sẽ dễ dàng đáp ứng yêu cầu của cự hình biên bức như vậy.

Một vài dị thú bất hảo ý tứ nói: "Trước đây chúng ta có từng đánh lén cự hình biên bức, song ngoài huyết khế ước thúc ra, cự hình biên bức chẳng biết từ đâu có được một trận phòng ngự." "Phi cự hình biên bức thì không được nhập nội, cứ như vậy suốt vạn năm, dị thú đều không hay biết nguyên thạch rốt cuộc bị đặt ở nơi nào.

Kế hoạch tạo phản cứ thế bị trì hoãn mãi, cho đến khi Ngao Tông xuất hiện mới phá vỡ được cục diện bế tắc này." Hóa ra, không phải những dị thú này không tạo phản, mà là cự hình biên bức đã không biết từ đâu có được chiêu cao thủ, khiến những dị thú đầu óão đơn giản này vô phương hạ thủ.

Một vài dị thú đã giúp Ngao Tông và Đồ Tháp Tháp trên đường đi không gặp nguy hiểm nào, và đưa Ngao Tông cùng Đồ Tháp Tháp đến trước cửa hang ổ của cự hình biên bức.

"Bẩm Đại vương, ta chỉ có thể đưa ngài đến đây thôi, nếu đi sâu

vào nữa ta sẽ đau đầu dục liệt, thất khiếu chảy máu mà chết.

Có mấy đồng bạn muốn tạo phản, chưa kịp đi mấy bước đã bị cự hình biên bức cảm ứng, cuối cùng bị trận phòng ngự giết chết rồi." Dị thú nói với Ngao Tông.

Đồng thời, tất cả dị thú đều tề tề lùi về sau một bước, tự hồ đối với hang ổ này vô cùng khủng cụ.

Ngao Tông thấy những dị thú này, lá gan đều nhỏ bé như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Y vốn tưởng rằng Đồ Tháp Tháp có gan nhỏ là do đặc sắc chủng tộc, chứ không phải đặc sắc khu vực.

Hóa ra dị thú trong Nguyên Lực Sâm Lâm đều đặc biệt nhút nhát.

Ngao Tông không còn lý hội những dị thú này nữa, mà sải bước hướng về phía trước, đi sâu vào trong hang ổ.

Đồ Tháp Tháp khẩn trương theo sát phía sau, đợi đến khi dị thú đều không còn nghe thấy gì nữa.

Đồ Tháp Tháp tiễu tiễu nói với Ngao Tông: "Mấy con cự thú này đều có lá gan bé xíu, ta cứ tưởng chúng gan lớn chứ." Đồ Tháp Tháp khá vui vẻ cười cười: "Cảm giác ta không còn là yêu quái có lá gan bé nhỏ nhất trong Nguyên Lực Sâm Lâm nữa rồi.

Ta đi theo Đại vương, sẽ không còn bị Đại vương trào tiếu là tiểu quỷ nhút nhát nữa." Nhưng chẳng bao lâu sau, Đồ Tháp Tháp không cười nổi nữa, bởi vì với trực giác của thiên địch cự hình biên bức, nó cảm giác đằng xa có không ít đôi mắt đang lén lút rình mò.

Đồ Tháp Tháp níu lấy ngón tay Ngao Tông, bất an nói với Ngao Tông: "Ta hình như cảm giác được ánh mắt của mọi người đều không có thiện ý.

Hay là ta rời khỏi mật đạo này trước, rồi tìm cách khác đi." "Khủng phạ hiện tại không kịp rồi." Ngao Tông nhíu mày, khẩn trương nhìn chằm chằm phía trước, tay phải rút ra Lục Thần Kiếm đồng thời tay trái điều động Cửu Thiên Huyền Hỏa, một mặt xử lý những ấu tể cự hình biên bức tập kích từ trên không, một mặt phòng ngự đàn biên bức bay đến từ phương xa.

Tuy số lượng và thể tích của cự hình biên bức bàng đại, song công kích lực không mạnh, Ngao Tông một mình xử lý dư sức.

Đồ Tháp Tháp ở một bên tay chân luống cuống cầm một thanh ngân kiếm phổ thông, chiếu theo những chiêu thức Ngao Tông đã dạy mấy hôm nay, bổn chuyết đâm về phía biên bức.

Tuy Đồ Tháp Tháp ở một bên hơi hoảng loạn, song trải qua mấy hồi hợp cũng cơ bản đã chưởng ác yếu lĩnh công kích, dần dần, thi thể bên cạnh nó càng nhiều, nhãn thần của Đồ Tháp Tháp cũng dần phát sinh biến hóa, song nhãn thông hồng, thị huyết lại nguy hiểm.

Tiền triệu sát tâm nhập thể.

Ngao Tông thấy tình trạng này, liền lấy tay làm nhận, đánh ngất Đồ Tháp Tháp.

Đem Đồ Tháp Tháp bỏ vào Túi Trữ Vật.

Không ngờ Đồ Tháp Tháp nhìn thì giản đơn lạc quan, mà oán khí cùng sát tâm lại trọng đến vậy.

Minh Giới Kiếm Pháp có thể câu dẫn ác niệm sâu thẳm trong nội tâm người thường, thường thì oán khí tích áp trong nội tâm càng thâm hoặc ẩn tàng càng lợi hại thì phản phệ sẽ càng cường, đây cũng là một trong những hậu di chứng của Minh Giới Kiếm Pháp.

Khả Đồ Tháp Tháp vừa mới có hai hồi hợp đã dẫn đến oán khí nhập thể, cần phải ở hậu kỳ hảo hảo sơ đạo oán khí cùng ác niệm,

dẫn đạo Đồ Tháp Tháp khống chế oán khí của nó, phủ tắc dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Ngao Tông tiên tiền vì muốn đa rèn luyện thực lực cho Đồ Tháp Tháp, không ngờ Đồ Tháp Tháp vừa thượng tràng hai phút đã sát tâm nhập thể, hiện tại bất đắc dĩ phải bị Ngao Tông đặt vào Tĩnh Tâm Tuyết Trì để tịnh hóa thân thể.

Không đặt Đồ Tháp Tháp vào Túi Trữ Vật cũng chẳng tệ, cảnh tượng phía dưới không thích hợp cho tiểu hài tử quan khán.

Đồ Tháp Tháp mà thấy Ngao Tông tư văn tự trì lại đại sát tứ phương như vậy, thế tất sẽ cảm giác sợ hãi.

Chẳng nên hách hổ một đứa trẻ.

Hiện tại, trước tiên hãy tìm Độn Giác Cự Bức, điều tra rõ năm xưa rốt cuộc ai trong Thiên Giới đã tư thông, đồng thời hãm hại Phệ Bức Thú.

Chương 523

Phải biết Phệ Bức Thú tinh thông khí giới, nhất định có lưu lại hậu thủ để đào thoát.

Không khả năng lại lạc đắc toàn tộc phúc diệt hạ tràng, kiện sự tình này nhất định phải điều tra rõ ràng.

Không chỉ vì thanh bạch cho tộc Phệ Bức Thú, mà còn vì túc thanh chính đạo, đến lúc đó sẽ khiến những kẻ oa tàng trong ám xử làm chuyện dơ bẩn, bề ngoài lại ra vẻ lưỡng tụ thanh phong đạo mạo ngạn nhiên, phải chịu cái kết lạc hoa lưu thủy.

Kể từ khi tìm kiếm Bát Tiên, Ngao Tông từ trong u minh đã khuy tham được tấm ám võng ẩn tàng trong Lục Giới.

Tấm ám võng này khiên thiệp chúng đa sinh linh, có kẻ đang trong u minh thao khống thế giới này.

Ngao Tông tất yếu phải bắt ra tất cả chúng.

Tuy Ngao Tông đang tấn tốc tiến hành động não, song công phu trên tay cũng không hề đình chỉ.

Cửu Thiên Huyền Hỏa của Ngao Tông tấn tốc nhiên khai trong đàn biên bức.

Đàn biên bức chỉ có công kích phổ thông, không có dị năng, đối mặt với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Ngao Tông, hào vô phản kích chi lực.

Đàn cự hình biên bức phát ra thanh âm thi thể cháy tiêu tí tách, những con biên bức gần Ngao Tông muốn rời đi.

Nại hà công kích của Ngao Tông quá mật tập, khó có cơ hội đào thoát, đồng thời phía sau có đại bả biên bức chẳng hay biết gì lại tiếp

tục xông về phía trước, thí đồ lấy ưu thế số lượng áp đảo Ngao Tông.

Song Ngao Tông há lại sợ hãi chút số lượng đó, nào có thể làm khó Ngao Tông?

Ngao Tông trừ tất cả hệ thống đại năng ra, còn là chiến thần bách chiến bách thắng của Minh Giới.

Chỉ thấy Ngao Tông bất đình niệm khẩu quyết, khiến không ít đàn biên bức có thể nguyên địa tự bạo.

Dưới một đốn thao tác như vậy, số lượng biên bức kịp xông đến không nhiều bằng số lượng Ngao Tông đã giảo sát.

Ngao Tông dưới sự công kích của đàn biên bức chậm rãi hướng về phía trước, nơi y đi qua đều là thi hoành biến dã.

Vì để đại hậu phương, có thể kịp thời thanh lý tràng địa, Ngao Tông vừa đi vừa tiện tay giải khai trận phòng ngự trong hang ổ này.

Thông qua tâm linh cảm ứng, y hô hoán những dị thú vẫn luôn thủ ở cửa vào.

Những dị thú có khứu giác linh mẫn sớm đã ngửi thấy mùi huyết tinh nồng úc truyền ra từ mật đạo, đều thập phần hiếu kỳ cảnh tượng bên trong mật đạo.

Vừa nghe Ngao Tông hô hoán, liền thuấn gian xông vào.

Có con thậm chí còn thực dục đại khai, một đường đều cắn nuốt những thi thể biên bức rơi rụng.

Những biên bức đó thấy tình trạng này liền phân phân chạy về phía sau, nhưng vô nhất lệ ngoại đều bị những dị thú đuổi kịp giết chết.

Dị thú phảng phất bất mãn với những cự hình biên bức này từ lâu.

Từng con từng con một đều ác ngoan ngoan giảo chết cự hình biên

bức.

Một vài dị thú dùng tâm linh cảm ứng cáo tố Ngao Tông, hóa ra những biên bức này ỷ trượng vào chủ nhà, cư nhiên bất phân đại tiểu sai khiến những dị thú vốn dĩ hô khiếu sơn lâm, còn đối với những ấu tể dị thú mà hô hoán chúng đi.

Song dị thú bởi huyết khế cùng thân phận ký nhân ly hạ nên đều nhẫn nhịn.

Nay có Ngao Tông dẫn lĩnh tạo phản, đương nhiên phải báo thù.

Ngao Tông thấy dị thú như vậy tích cực, liền không tái tham dự trận đả đấu.

Ngao Tông an tĩnh bước đi giữa tràng huyết vũ, tại chu vi y đều có số bất thanh biên bức rơi rụng, bì mao của dị thú cũng tiệm tiệm đều chiêm thượng huyết sắc.

Ngao Tông xuyên qua mật đạo hiệp trường đến trung đình của sào huyệt, đối diện không còn là những biên bức phổ thông, mà là một quần có cánh như cua, nhãn tình đỏ rực toát ra u lam quang.

Hiển nhiên đây là những kẻ hoạch ích giả từ huyết khí năm xưa.

Những cự hình biên bức này lợi dụng huyết khí không ngừng hoạch thủ những kinh hỉ độc hữu từ thân thể dị thú, tiệm tiệm tiến hóa thành dị năng cự hình biên bức siêu thoát trên phổ thông cự hình biên bức.

Có vài biên bức thậm chí còn khẩu thổ nhân ngôn: "Đại đảm cuồng đồ, cư nhiên thiện tự xông vào động phủ của cự hình biên bức, không sợ Tây Vương Mẫu quái tội sao?

Ta đây có Nữ Oa Nương Nương chống lưng đấy!" Ngao Tông nghe những phát ngôn vô sỉ của cự hình biên bức này, đốn thì liền bật cười.

“Ta đảo lại chẳng hay, hảo đồ nhi của ta từ khi nào lại thu nạp một đám tiểu lâu la vô dụng như vậy.

Chẳng bằng ta gọi nàng đến, cùng đối chất, xem ai đang tát hoang.

Nếu quả thật nàng đã thu nạp một quần dị thú vô pháp vô thiên, ta sẽ là người đầu tiên trừng phạt nàng.” “Ngươi lại là ai?

Cư nhiên dám trực hô danh tự Nữ Oa Nương Nương.

Nữ Oa Nương Nương há lại là người phổ thông có thể tùy tiện gặp gỡ?” “Mạ?

Bỉ nhân chẳng qua chỉ là Minh Giới Chi Chủ Ngao Tông mà thôi.” Cự hình biên bức nhất tộc nghe danh hiệu của Ngao Tông, phân phân biến sắc thần sắc, tự hồ muốn tham cứu lai vãng của Ngao Tông, biết rằng Ngao Tông chính là sư phụ của Nữ Oa.

Sự tình như kim, tiễn đã tại huyền thượng không thể không phát.

Biết Ngao Tông chính là sư phụ của Nữ Oa, chúng cũng vô khả nại hà, bởi những sai lầm đã phạm hạ quá nhiều, vô pháp vãn hồi.

Kỷ con hồng dực cự hình biên bức, giao thiệp một hồi, tự hồ muốn phái người quay về bẩm báo thủ lĩnh Độn Giác Biên Bức: “Muốn quay về thông phong báo tín ư?

Kim thiên không một ai được đi, toàn bộ đều phải lưu lại cho ta.

Ta đảo lại muốn xem xem thủ lĩnh cự hình biên bức vì sao thấy ta mà trì trì bất xuất.” Tùy hậu, y vung Lục Thần Kiếm, chính đối diện với kỷ con hồng dực cự hình biên bức, tam ngũ lưỡng hạ, liền đem những con cự hình biên bức đó sát tử.

Ngao Tông chỉ lưu lại duy nhất một con hoạt khẩu, cắt phá vũ dực của nó, khiến nó treo lủng lẳng trên trung đình.

Tiên huyết từ vũ dực của cự hình biên bức chậm rãi tích lạc.

Vị đạo huyết tinh, di mạn khắp chỉnh cá không gian, những con còn lại liền chỉ là biên bức cẩu diên tàn suyễn, vô thanh ai minh.

Cảnh tượng này sớm nên hấp dẫn thủ lĩnh của cự hình biên bức, khả Độn Giác Biên Bức lại trì trì chưa xuất hiện.

Kinh Ngao Tông tham tra, động huyệt này chỉ có một xuất khẩu, đó chính là nơi Ngao Tông đã tiến vào.

Thảng nếu Độn Giác Cự Bức bất xuất, vậy thì thế tất nó đang ở một góc nào đó trong động huyệt này, an tĩnh quan sát Ngao Tông cùng đẳng nhân.

Có một dị thú đạo: "Không định con Độn Giác Cự Bức kia thấy Đại vương hung mãnh như vậy đã sớm đào bào rồi chăng?" Kỳ dị thú cũng phân phân nhận khả thuyết pháp này.

Chỉ có Ngao Tông biểu thị sự hoài nghi, bởi vì y biết một thủ lĩnh dám cấu kết với Thiên Giới thì không khả năng có lá gan bé nhỏ như vậy, dám một mình đi giao thiệp với thủ lĩnh các dị thú khác, cũng chẳng phải là một lương thiện chi bối.

Nhất định nó đang ở một góc nào đó chờ đợi một thời cơ, thừa lúc Ngao Tông bất chú ý mà nhất kích chế địch.

Không định có pháp bảo nào chưa sử dụng, Ngao Tông chờ một lát xem sao, nếu nó vẫn không xuất hiện, ta sẽ hủy hoại động huyệt này, đem nguyên thạch tìm ra.

Ngao Tông tri đạo, cầm tặc tiên cầm vương.

Không tìm ra con Độn Giác Cự Bức súc đầu súc não kia, mà đi tìm nguyên thạch thì không được.

Căn nguyên của nhất thiết sự tình đều là một khối nguyên thạch do Nữ Oa bổ thiên còn lại.

Chương 524

Tất yếu phải lấy được nguyên thạch, cự hình biên bức cũng sẽ xuất hiện.

Vừa hay Ngao Tông cũng muốn hồi thu một khối nguyên thạch.

Tái phân phối cũng chẳng đơn giản đối với Ngao Tông, bởi Ngao Tông chân chính có thực lực này.

Ngao Tông là sư phụ của Nữ Oa, tự nhiên có năng lực cầm động nguyên thạch.

Tái bất nhiên liền đem Nữ Oa khiếu đến, để nàng hảo hảo xem thử khu rừng từng được phúc chỉ một phương, hiện tại đã biến thành cảnh địa như thế nào.

Làm người không thể đơn thuần chỉ cấp dư, mà không có sự đả toán lâu dài.

Tượng Nữ Oa vậy, đương thời nàng cận cận ném một khỏa nguyên thạch vào đây, song lại không đi hảo hảo quản lý phiến thổ địa này.

Đạo trí sự bình hành của sinh linh trong đó toàn bộ tao ngộ phá hoại.

Nguyên Lực Sâm Lâm bình bạch vô cố thảm tao hứa đa sát nghiệt.

Nếu không có khỏa nguyên thạch này, Thần Ma đại chiến năm xưa sẽ không lấy Tây Bắc nhất đái làm căn cứ.

Phệ Bức Thú nhất tộc sẽ không tận số tiêu hao đãi tận, y cựu sẽ là tộc bình phàm nhất, nhưng hòa bình nhất trong phiến sâm lâm này.

Ngao Tông đả khai Túi Trân Bảo, một Trân Bảo Thú chỉ cần được

phóng xuất, vậy thì nó sẽ tuần theo bản năng đi tầm hoa bảo vật trong chu vi một vùng.

Chỉ cần đi theo Trân Bảo Thú, vậy thì có thể tìm thấy nguyên thạch.

Con Trân Bảo Thú này Ngao Tông đã lịch kinh thượng cá thế giới thì, từ trong tay một đạo sĩ mà lấy ra.

Bởi vì có một Trân Bảo Thú, nên toàn thiên hạ trân bảo đều chưởng ác trong tay.

Bởi vậy những năm đó Trân Bảo Thú nhất tộc thảm tao trảo bộ.

Toàn tộc mục tiền chỉ còn lại duy nhất một ấu tể Trân Bảo Thú.

Ngao Tông đang tầm hoa biệt đích biện pháp, có thể khiến con Trân Bảo Thú này kế tục phồn diễn hậu đại, xem xem tái kinh lịch thêm vài thế giới.

Có thể tìm ra Trân Bảo Thú thứ hai để tiến hành phồn diễn hay không, đó cũng là điều kiện vị đạo sĩ kia cấp cho Ngao Tông khi trao Trân Bảo Thú, nhất định phải khiến nhất tộc này kế tục sinh tồn.

Ngao Tông ở trong Trân Bảo Viên có tiên tử chuyên môn chiếu cố con tiểu thú này.

Con tiểu thú này, đã hứa cửu chưa xuất hiện, vừa xuất liền khiêu thượng thủ chưởng Ngao Tông.

Trân Bảo Thú mê mẩn thân mình trên thủ chưởng Ngao Tông, có thể lăn lộn vài vòng.

Tiếng 'Ba nãi nãi' hô hoán Ngao Tông: “Chủ nhân, chủ nhân, chung quy cũng thấy ta rồi.” Tuy Trân Bảo Thú thể hình tiểu, song Ngao Tông từ khi nó còn là một khỏa thú đản, liền khai thủy chiếu cố Trân Bảo Thú.

Có thể nói, người đầu tiên Trân Bảo Thú tĩnh nhãn nhìn thấy liền là Ngao Tông, Ngao Tông có thể là tái sinh phụ thân của Trân Bảo Thú.

Do không có mẫu nhũ tư dưỡng, Ngao Tông đặc ý tìm một con bạch long, khiến con bạch long đó uy dưỡng Trân Bảo Thú trưởng đại.

Hứa cửu chưa gặp, nhìn ra được Trân Bảo Thú sống cuộc sống tiểu nhật tử vô cùng không tệ, chỉnh trương kiểm đều bàn hồ hồ, kỷ hồ muốn nhìn không thấy bốn cái trảo tử tiêm tế bị thân mình nó che lấp.

Ngao Tông đưa Trân Bảo Thú đến trước nhãn tình, dùng ánh mắt bình thường ôn nhu hỏi: "Trân Châu, có ngửi thấy mùi vị đặc thù nào không?" Trân Bảo Thú hồn thân tuyết bạch, khi vừa mới phu hóa ra, đại tiểu như một khỏa thiên niên trân châu, bởi vậy Ngao Tông xưng nó là Trân Châu.

Trân Bảo Thú đối với Ngao Tông điềm điềm cười, đạo: "Hảo tượng ngửi thấy một cỗ vị đạo đặc biệt hảo văn.

Trân Châu muốn đi nơi đó xem xem." Trân Bảo Thú đối với trân bảo có phong cuồng thiên chấp, sở hữu kỳ trân dị bảo trên thế giới đều có thể trong tị tử của Trân Bảo Thú hóa thành một cỗ vị đạo kỳ đặc.

Trân Bảo Thú có thể căn cứ theo cỗ vị đạo đó để tầm hoa bảo vật, đồng thời trong Trân Bảo Thú có một tiểu phích hảo đặc thù, thích thu tàng những trân bảo lượng tinh tinh.

Điểm này đảo lại có dị khúc đồng công chi diệu với Ngao Tông, tác vi Long tộc cũng đặc biệt hỉ hoan thu tàng một vài bảo thạch lượng tinh tinh.

Tuy Ngao Tông những năm này sớm đã có thể áp chế cái thị hảo quan hồ thiên tính này.

Song không ảnh hưởng đến việc Ngao Tông những năm này tẩu nam sấm bắc thu thập trân bảo.

Trân Châu mỗi ngày đều trong kho trân bảo của Ngao Tông đả cổn, ôm những trân bảo đó thụy giác, cũng là sự mặc hứa của Ngao Tông, có trân bảo tư dưỡng.

Trân Châu có thể bồi dưỡng ra năng lực tầm hoa trân bảo càng thêm trác tuyệt.

Lần này trân bảo thụ lực liên quan đến căn bản của thế giới, bởi vậy Ngao Tông không nhu yếu Trân Bảo Thú tầm hoa trân bảo, mà cũng sẽ mặc mặc bồi dưỡng thiên tính này.

Tổng hữu một ngày, Trân Châu phải độc lập đi phủ dục hạ nhất đại, không thể để Trân Châu nhất trực hoạt trong ôn sàng, đều sẽ không biết gì.

Trân Châu đắc được mệnh lệnh của Ngao Tông, liền khiêu hạ khỏi thủ chưởng Ngao Tông, vãng bốn phía cửa động mà khứu.

Đột nhiên gian Trân Châu tượng xác định phương hướng vậy.

Nó không đình bào thổ vãng địa để hạ, khả năng nguyên thủy đích vị trí tại để hạ động huyệt.

Trân Châu cảm thấy bào quá chậm, nhiên hậu lại bào hồi đến cước biên Ngao Tông, thân thiết dụi dụi vào cước hõa Ngao Tông.

Ám chỉ Ngao Tông rằng bên trong có trân bảo, muốn Ngao Tông giúp đi oạt thổ.

Ngao Tông sớm đã minh bạch ý đồ của Trân Châu, tùy thủ đem linh lực của mình hóa vi một bả linh sạn, linh sạn tự phát liền đi bào

nê thổ dưới cước hạ Trân Châu.

Có Ngao Tông bang mang khai quật thổ địa, bất nhất hội nhi Ngao Tông liền khai quật xuất một điều thông đạo.

Không ngờ dưới cước để hạ của Ngao Tông đẳng nhân cư nhiên ám tàng một điều thông đạo, khả năng đây là bảo khố chi lộ mà Độn Giác Cự Bức năm xưa khắc ý tàng.

Dị thú phân phân khán ngốc, một đại quần thể hình kiện thạc dã thú trừng trứ mê hoặc Trân Châu tứ xứ quan khán, thì bất thì dùng thô tháo thiệt đầu thiểm thiểm Trân Châu, muốn phát quật bí mật của Trân Châu, có thậm chí muốn đem Trân Châu cật.

Song đều ngại uy hiếp nhãn thần của Ngao Tông, nên lãnh tĩnh lại.

"Khả đây là tư nhân vật phẩm của Đại vương, khả bất năng lộng phôi rồi." Dị thú phân phân ở trong não tử ghi nhớ kiện sự tình này, thảo hảo đem Trân Châu khinh khinh đẩy cấp Ngao Tông.

Trân Châu chi tiền vẫn nhất trực bị dị thú vi nhiễu, thấy có cơ hội có thể đào ly quần bàng nhiên đại vật, lập mã khiêu hạ mật đạo vừa mới oạt xuất.

Ngao Tông tùy hậu cũng cân trứ Trân Châu tiến nhập mật đạo này.

Mật đạo này do niên cửu thất tu, trong mật đạo toàn là bài tiết vật của biên bức, vị đạo không thậm hảo văn.

Ngao Tông tại dị thú ly khai mật đạo này dĩ hậu, một bả hỏa liền điểm nhiên mật đạo.

Triệt để đoạn tuyệt đào sinh chi lộ của Độn Giác Cự Bức, Ngao Tông có một loại trực giác, chỉ yếu tìm được nguyên thạch sở tại địa, liền có thể tìm thấy con Độn Giác Cự Bức đó.

Điều mật đạo này không trường, Ngao Tông ly khai mật đạo, liền

thấy một viên ngọc tròn thiểm thiểm phát quang giữa mật thất, đồng thời có con cự hình biên bức thủ lĩnh đang bò rạp ở hữu trắc nguyên thạch, tham lam hấp thủ linh lực.

Cuối cùng cũng tìm thấy con Độn Giác Cự Bức này.

Độn Giác Cự Bức nguyên bản đã hóa nguyên hình, tận tối đại hạn độ hấp thủ nguyên lực.

Song vừa thấy Ngao Tông đẳng nhân, liền hóa thành nhân hình, nhất kiểm đạo mạo ngạn nhiên nói: "Ta đợi các ngươi đã cửu rồi." Tuy Độn Giác Cự Bức, thí đồ duy trì địa vị lĩnh tụ, song một chút hoảng loạn trong nhãn thần đã bạo lộ khủng cụ trong tâm.

"Mạ?

Chương 525

Ký nhiên như thử vì hà bất nhất tảo hiện thân, lại muốn trốn trong mật thất địa hạ mà cẩu thâu sinh.

Ta khuyên ngươi sớm nhật nhận thâu, phủ tắc Lục Thần Kiếm của ta khả chẳng thiện tra đâu." Ngao Tông đạo.

"Ta từ trước đến nay không hề làm sai sự tình gì, vì hà Minh Giới Đại nhân lại muốn truy sát ngã tộc cùng ngã tộc tộc nhân như vậy, sát hại đãi tận chúng thật sự phù hợp với phong phạm của ngài, một đại minh quân ư?" Độn Giác Cự Bức giảo biện đạo.

"Từ Thần Ma đại chiến đến nay, ngươi cùng tộc nhân đã tư thông với Thiên Giới, thiện tự đảo loạn sự bình hành của sinh linh Nguyên Lực Sâm Lâm.

Tại chiến hậu lại tư tự kiến lập chính quyền, thí đồ khiến nguyên thạch thành vi vật của nhất tộc, lợi dụng quỷ kế khiến các dị thú khác thành nô dịch.

Nhất tộc ngươi đã hưởng thụ quá nhiều đặc thù ưu đãi nguyên bản không nên hưởng hữu, đã đến lúc nên thường hồi.

Sở phạm hạ nhất thiết tội nghiệt cận cận chỉ khiến súc giảm số mục thì xa xa không đủ, nhu yếu xuống Thập Bát Tầng Địa Ngục, Ngao gần thiên niên chiết ma, phương khả bãi hưu." "Bằng!

Ta chỉ là hiểu được biến thông hơn các dị thú khác, càng hiểu được quan sát đại cục, không manh tòng.

Đương niên Thiên Đình mệnh lệnh khiến ta đi tống tử, chỉ có Phệ Bức Thú nhất tộc ngu xuẩn như vậy, bào ra tiền tuyến chiến đấu mà tống tử, ký nhiên đã chết ta tự nhiên không thể lan trứ.

Ta chỉ lược thi tiểu kế, khiến binh sĩ Thiên Giới bạo lộ phương vị của Phệ Bức Thú nhất tộc, đồng thời an bài chúng dưới phạm vi công kích của Ma Tộc, khiến chúng chết lý sở đương nhiên mà thôi.

Ngã tộc có thác ư?

Ta sinh ra không vĩ đại như ngài, ta chỉ muốn hoạt đắc tốt hơn một chút mà thôi." "Nâm dám nói mình không có vì mục đích bất trạch thủ đoạn, thương hại vô cô sao?

Tại nhãn lý của nâm, Đông Hải Long Vương nhất tộc đều là đối lập diện của nâm, tại nhãn lý của ta, Phệ Bức Thú nhất tộc cũng như thử.

Bao nhiêu năm qua, ấu tể của ngã tộc đều thành vi khẩu trung xan, bàn trung vật của chúng.

Ta vì hà không thể đem nhất tộc đó sát tử, tái lại đem nguyên thạch chiêm vi kỷ hữu thì có sao đâu?

Có thể khiến ngã tộc biến đắc càng gia cường đại, nâm xem linh lực của ta sớm đã bất đồng dĩ vãng.

Thậm chí còn tiến hóa xuất dị năng mới, nan đạo không tốt sao?

Bản Lục Giới tẩu hướng thống nhất, ta vì hà không thể thống nhất tiểu tiểu Nguyên Lực Sâm Lâm?" "Nâm chẳng phải cũng thống nhất Lục Giới sao?

Ha ha ha ha ha ha, rốt cuộc ta và ngươi đều là nhất khâu chi hạc, ai nấy đều vì mục đích mà bất trạch thủ đoạn, nâm hà tất cố tác tư thái, giả ý thanh cao chứ?

Tái giả ta đầu hàng hay không đầu hàng thì cũng không thể sát ta, ngoại vật giai hữu kỳ bình hành, sát ta, vô nghi liền sát cả Phệ Bức Thú nhất tộc." "Cú liễu, cái vô tri cuồng đồ này, ngô làm việc không nhu yếu bình giới!

Ngươi vọng vi thủ lĩnh, trong khi tử dân của ngươi bão thụ khuất nhục thì ngươi đang làm gì?

Trốn trong cái mật thất tiểu tiểu, thủ trứ kim ngân tài bảo cùng nguyên thạch của mình, bất cố phản phệ phong hiểm mà độ hấp thủ linh lực." "Nan đạo không phải bởi trong tâm ngươi thanh sở, hiện tại dùng nhất thiết đều không được.

Đương sơ ôm nhất thời nghiêu hạnh, cảm thấy Tây Vương Mẫu sẽ bất chú ý cử động của ngươi.

Liễu bao nhiêu năm qua, Tây Vương Mẫu nhẫn thụ không nổi sự đảm đại vọng vi của ngươi, thỉnh cầu ta bang trợ tiêu diệt tộc ngươi." "Nhữ bị Tự Nhiên Chi Mẫu như thử yếm khí, nan đạo không nhu yếu phản tỉnh sao?

Khi tộc nhân của ngươi đang khẩn cầu sự bang trợ của ngươi, ngươi lại thị nhược vô đổ.

Không cận không xứng trở thành quân vương, càng gia uổng vi đồng tộc.

Quy căn để, ngươi y cựu là con biên bức nọa nhược tị chiến, chỉ biết thâu gian sái hoạt năm xưa mà thôi." "Bao nhiêu năm qua, trừ linh lực tăng trưởng ra, ngươi nhất vô sở hữu.

Tử dân của ngươi tại nguy cơ quan đầu đang chờ đợi bang trợ để ly khai.

Chẳng lẽ ta thật sự không biết ngôn ngữ của biên bức nhất tộc ư?

Ngươi sớm đã không phải là vị biên bức vương nhất tâm ái dân năm xưa nữa rồi." Ngao Tông bao nhiêu năm qua hành đắc chính, hướng không sợ bị nhân nghị luận, tuy ngoại giới đều có dao truyền Ngao Tông chỉ vì dã tâm thống nhất Lục Giới mới tứ xứ hành tẩu, thù bất tri Ngao Tông sớm đã phát hiện đại đạo của thế giới này khai thủy

băng tháp, thiên đạo hữu tư tâm, tùy ý đối đãi sinh linh.

Từ thượng cổ hung thú phân phân hiện thế, dịch bệnh bất minh chính đang tứ xứ truyền bá, ngũ nguyên tố tổ thành thế giới này chính đang phóng khí thế giới này.

Thảng nếu Ngao Tông tái bất xuất thủ chửng cứu Lục Giới.

Vậy thì sở hữu sinh linh tức tương hôi phi yên diệt, song đại họa tương chí chỉ có Ngao Tông, một loại đại năng tức tương khám phá đại đạo, mới có thể cảm tri nhất nhị.

Song kỳ nhân, như Ngọc Hoàng Đại Đế Thiên Giới cùng Đông Hải Long Vương, những đại năng rõ ràng nhất ứng cai đề tiền dự cảnh, lại sớm đã bị quyền lợi đồ độc song nhãn, mông tế liễu cảm quan, sớm đã thất khứ đại đạo tí hữu.

Song thế nhân tổng ngu muội, hạng người vô điều kiện tin tưởng Ngao Tông tổng ở số thiếu.

Tại minh minh chi trung tổng hữu nhân muốn soán đoạt vị trí của Ngao Tông.

Ngao Tông tuy tâm hoài thiên hạ, song lại bất nhậm nhân ức hiếp, bất nhu yếu biệt nhân chỉ điểm làm sự, cũng sẽ không nhân vi nhân bất tín nhiệm mà thất khứ tín tâm.

Sẽ không nhân vi nhân ngộ hội mà cảm nan, dù sự tình có gian nan đến đâu, Ngao Tông cũng đã kinh lịch, không nhu yếu nhận khả của biệt nhân, nhu yếu làm việc mà vấn tâm vô quý tức khả.

Ngao Tông là một nam nhân thực lực cường đại, nội tâm cũng cường đại như vậy.

Dù không có hệ thống bang trợ, Ngao Tông cũng có thể bằng tá thực lực tẩu thượng đỉnh phong.

Đồng thời bao nhiêu năm qua, Ngao Tông tức sử sở hữu cường đại thực lực, cũng sẽ không tứ ý huy hoắc.

Ngao Tông tại một bên kiến lập thế lực, đồng thời cũng tại một bên phù trì kiến thiết, bang trợ sinh linh Lục Giới trọng quy hòa bình.

Tượng Ngao Tông bang trợ Phúc Nguyên Thôn, bang trợ Tử Sương nhất tộc vậy, khiến Lục Giới trọng tân khôi phục trật tự.

Nại hà những kẻ hiểu Ngao Tông chung quy quá thiếu.

"Ngươi tưởng ta sẽ nhậm ngươi bày bố sao?

Bao nhiêu năm qua dị năng tiến hóa của ta chưa có cơ hội sử dụng, đã đến lúc khiến ngươi kiến thức dị năng tân của ta." Độn Giác Cự Bức dùng thủ tí ôm đầu, tùy thân nhất chuyển hóa thành nguyên hình.

Nguyên hình của Độn Giác Cự Bức bất đồng với kỳ cự hình biên bức, trên sí bàng của nó có một đôi tuyền qua cự đại.

Độn Giác Cự Bức phi bán không trung, bất đoạn hốt thiểm sí bàng, xương cuồng đạo: "Khoái thể hội lễ vật Thiên Đạo cấp dư ta đi!" "Hãy khiến tất cả đều thành vi tử dân của ta, hãy khiến Minh Giới Chi Chủ cũng thần phục dưới vũ dực của ta đi!" Hai song huyết hồng sí bàng trương khai, phát xuất sóng điện ba cường liệt lệnh nhân huyễn vựng: "Ta đau đầu quá, Đại vương khoái cứu ta." Nhĩ biên Ngao Tông truyền đến dị thú thống khổ thân ngâm, thậm chí liền linh sủng Ngao Tông vẫn nhất trực quyển dưỡng trong Túi Trữ Vật cũng có bất an phân dị động.

Đốn thì sơn băng địa liệt, Ngao Tông đái lĩnh những dị thú đang tránh trát ly khai sào huyệt của cự hình biên bức.

Ngao Tông đẳng nhân ly khai sào huyệt dĩ hậu.

Liền thấy Độn Giác Cự Bức đã sớm một bước ly khai, cư nhiên

không hề đào bào, phản đứng trên trúc lâm cách sào huyệt không xa.

Ngao Tông đảo lại có chút hảo kỳ.

Sóng điện ba mà con Độn Giác Cự Bức này phát xuất với thanh thế hạo đại rốt cuộc có tác dụng gì?

Trừ việc chấn toái sào huyệt ra, ta vẫn không nhìn ra có chỗ nào bất nhất dạng.

"Ngao Tông, khoái cấp ta quỵ hạ!

Đem thượng vạn niên tu vi toàn bộ chuyển hóa cấp ta, đồng thời đem Túi Trữ Vật trên thân đều cấp ta đệ thượng, ta khả quan sát ngươi đã cửu rồi.

Sở hữu bảo vật đều từ cái đại tử hôi bất lưu thu kia mà lấy ra, mã thượng chiêu cáo Lục Giới, ta tức tương là Minh Giới Chi Chủ tân." Ngao Tông trong tâm lý tức hảo khí lại hảo tiếu vọng trứ con Độn Giác Cự Bức đang nói mộng thoại trên trúc lâm, nó tự tín đến mức sẽ đem sở hữu đông tây cấp cho nó sao?

Nan đạo sóng điện ba vừa mới phát xuất dùng để mê hoặc ư?" Độn Giác Cự Bức thấy ta ngốc tại địa thượng, dùng nhãn thần như nhìn sỏa tử mà nhìn, cỗ hiềm khí kia đều tàng bất trụ, đốn thì liền có chút hoảng loạn, "Sẽ không vô dụng chứ?

Chương 526

Đương thời ta đốn ngộ cái năng lực này thì Thiên Đạo truyền thoại cho ta, sở hữu sinh linh Lục Giới đều sẽ thính mệnh ta." "Thiên Đạo sẽ phiến ta sao?

Ngao Tông, cấp ta thượng!" Vừa lúc Ngao Tông sớm đã bất nại phiền con Độn Giác Cự Bức đang thần thần thao thao trên trúc lâm, cước tiêm khinh khinh nhất điểm liền phi thượng trúc lâm.

Độn Giác Cự Bức thấy Ngao Tông thượng trúc lâm, dĩ vi mệnh lệnh của nó đã sinh hiệu, trên kiểm lộ xuất gian kế đắc sính tham lam tiếu dung.

Khả tại hạ nhất miểu, Ngao Tông liền vung Lục Thần Kiếm, hướng Độn Giác Cự Bức tập khứ.

Độn Giác Cự Bức phản ứng bất cập, nguyên bản cự đại cơ giác trên đỉnh đầu đã bị Ngao Tông khảm khứ một nửa, Độn Giác Cự Bức che trụ cơ giác của nó.

Cấp mang viễn ly Ngao Tông: "Ngươi sẽ không bị sóng âm của ta ô nhiễm, trở thành Thiết Huyết Quân Đoàn dưới thủ hạ của ta sao?" "Khả năng Thiên Đạo hốt du ngươi đó, khiến ngươi tử tâm tháp địa vì nó làm sự tình, chẳng phải Thiên Đạo kinh thường làm vậy sao?

Thiên hạ không hội bằng không điệu hãm bính, ta thấy ngươi càng hoạt càng hồi khứ." Ngao Tông chủy thượng đạo, công phu trên thủ không hề đình chỉ, bất đoạn hướng Độn Giác Cự Bức công kích.

Độn Giác Cự Bức căn bản không phải đối thủ của Ngao Tông.

Bất nhất hội, Ngao Tông liền đem sí bàng của Độn Giác Cự Bức khảm thương, Độn Giác Cự Bức tái dã không phi được, phù trứ đôi sí

bàng thụ thương, nhưng cựu bất tử tâm đạo: "Thắng phụ còn khó nói lắm, Thiết Huyết Quân cấp ta toàn lực công kích Ngao Tông!" Tùy trứ Độn Giác Cự Bức nhất thanh lệnh hạ, sở hữu sinh linh cư trú trong Nguyên Lực Sâm Lâm bất yếu mệnh tự đều hướng Ngao Tông tập khứ, bao quát cả những dị thú vừa mới cùng Ngao Tông kiến lập tâm linh khế ước, song đồng xích hồng công kích Ngao Tông.

Những sinh linh này bản thân tịnh không hề phạm thác, càng có thể nói là tối đại thụ hại giả của một tràng âm mưu.

Ngao Tông không thể loạn sát vô cô, đây là để tuyến Ngao Tông cấp lập hạ, song nại hà sinh linh công kích Ngao Tông quá nhiều, Ngao Tông tịnh không thể bảo chứng bất thương hại nhậm hà nhất chích sinh linh.

Ngao Tông tại tiền nhất tiểu đoạn sinh linh tiến công hạ xử vu phòng ngự địa vị, song không lâu sau liền phát hiện bí mật những sinh linh này bị khống chế, hóa ra bị sóng âm của Độn Giác Cự Bức khống chế thất khiếu, trong não đại chỉ còn lại mệnh lệnh của Độn Giác Cự Bức, nhu yếu trọng tân đả thông thất khiếu của những sinh linh này.

Lần này Độn Giác Cự Bức ngộ hành gia rồi.

Ngao Tông tấn tốc đả khai nhập khẩu tiểu thế giới tu luyện của Tào Quốc Cữu.

Ngao Tông sớm đã đồng thời khai thông song khẩu tiểu thế giới của Bát Tiên, khiến Bát Tiên tại đồng thời tu luyện có thể xem trạng huống ngoại giới.

Tào Quốc Cữu nhất kiến Độn Giác Cự Bức sử dụng sóng âm mê hoặc chúng đa sinh vật thì, liền tri đạo căn kết của chủng tình huống này ở đâu, trong tiểu thế giới cấp đoàn đoàn chuyển.

Hảo tại Ngao Tông không lâu sau cũng nhìn ra căn nguyên của sự

thất khống, thế là Ngao Tông liền sử hoán Tào Quốc Cữu từ trong tiểu thế giới ra.

Tào Quốc Cữu xuất dĩ hậu nhị thoại bất, liền đạn tấu Cửu Khúc Liên Hoa Thanh Tâm Chú mới đốn ngộ.

Chủng chú ngữ đạn tấu này có thể khiến người ta thần trí hồi lung.

Gia cường Tam Hỏa Chi Khí trên thân, đối với những chứng trạng bị mê hoặc khống chế cùng tam hồn thất phách đâu thất đặc biệt hảo dụng.

Độn Giác Cự Bức thấy Thiết Huyết Quân sắp lý trí hồi lung, lập mã muốn trở chỉ Tào Quốc Cữu tấu khúc, không cận gia cường lực độ sóng âm, còn bất yếu mệnh hướng Tào Quốc Cữu phát tiến công.

Tương bỉ với công kích hoảng loạn thất khứ phân thốn của Độn Giác Cự Bức, Tào Quốc Cữu hiển nhiên càng gia tiến thoái hữu độ, công thủ kiêm bị.

Bất nhất hội, Độn Giác Cự Bức bại hạ trận, vô lực đích than đảo trên địa diện, bán phân khí lực đều sử hoán bất xuất.

Độn Giác Cự Bức tri đạo triệt để hoàn rồi, ký không có tộc nhân lại không có nguyên thạch, tòng thử tái vô y trượng.

Ngao Tông nã Lục Thần Kiếm chi tại bột tử Độn Giác Cự Bức, "Cáo tố ta đương niên ngươi tại Thiên Giới hối lộ thùy, có thể khiến ta tri đạo hành binh sách lược của Thiên Giới." "Có thể hãm hại Phệ Bức Thú nhất tộc." "Nói rồi thì sao, nửa phân cũng không động đậy được.

Đồng thời, ngươi nói rồi sẽ khiến ta bất tử ư, sẽ khiến ta ly khai ư?" Ngao Tông thấy Độn Giác Cự Bức tuy không minh ngôn muốn bổ thường, song lời thoại lại ám hàm ý tứ, giả như Ngao Tông phóng nó,

vậy thì nó sẽ thấu lộ tin tức Ngao Tông muốn tri đạo.

Ngao Tông những năm này kinh lịch uy bức lợi dụ quá nhiều, ti hào bất cụ phạ uy hiếp của cự hình biên bức.

"Không thì, ta đánh." Hoàn lời Ngao Tông liền hoạt sinh sinh cát khứ sí bàng mà Độn Giác Cự Bức vẫn dẫn dĩ vi ngạo.

Độn Giác Cự Bức thống đến trực đả cổn, song vũ dực thụ thương bính nê thổ càng gia bội đông thống.

Độn Giác Cự Bức cũng là một hán tử, tri đạo chỉ cần nhẫn trụ trứ một ba chiết ma này thì Ngao Tông sẽ bất sát nó, nó tri đạo mình hữu giới trị tồn tại.

Sự tình năm xưa trừ nó ra không có nhậm hà nhân tri đạo, Độn Giác Cự Bức giảo khẩn nha quan nửa cú thoại cũng không có.

Chỉ chiết ma nhân đích phương thức hữu, không đan chỉ chiết ma trên thân thể, mà còn có chiết ma trên tâm linh.

Ta từ trong hang ổ kia bắt được kỷ chích ấu tể cự hình biên bức kỷ cận sắp phu hóa.

Đương trứ diện Độn Giác Cự Bức mà muốn suất tử chúng.

Độn Giác Cự Bức đốn thì liền hoảng trương, phải tri đạo vương phi của nó mới cương cương sinh sản không lâu, trong quần ấu tể cự hình biên bức này có cốt nhục của nó.

Hổ độc bất thực tử, Độn Giác Cự Bức cũng tri đạo cái đạo lý này, truyền thừa sinh vật là tối vi trọng yếu sứ mệnh.

Độn Giác Cự Bức tái tự tư dã bất hội phóng nhậm hài tử của mình tử điệu tại diện tiền.

Chi tiền Ngao Tông huyết tẩy động huyệt thì, tân hôn vương phi của Độn Giác Cự Bức vì để Độn Giác Cự Bức bất hội nhân vi thỏa

hiệp mà tuyển trạch tự tẫn, tử tại diện tiền Độn Giác Cự Bức.

Lâm chung tiền đối Độn Giác Cự Bức đinh chúc chỉ cần chiếu cố hảo hài tử của nó.

Độn Giác Cự Bức bất năng khí vương phi di ngôn bất cố, nên thỏa hiệp.

"Giả như ta cáo tố mạc hậu chủ sử, ngài có thể phóng hài nhi của ta ư?

Chúng thậm chí đều chưa trưởng đại, chưa nhạ thượng sát nghiệt, thỉnh nâm phân nhất ti trắc ẩn chi tâm cấp cho chúng, ta nguyện ý khứ Thập Bát Tầng Địa Ngục phục tru." Túi Trữ Vật của Ngao Tông động liễu động, Đồ Tháp Tháp chi tiền nhân vi sát tâm nhập thể đã thanh tỉnh rồi.

Ngao Tông đả khai Túi Trữ Vật phóng Đồ Tháp Tháp xuất, Đồ Tháp Tháp phẫn phẫn bất bình thải Độn Giác Cự Bức kỷ cước.

"Ta đều thính đắc, chi tiền khi ngươi ngược sát tộc nhân của ta, không thấy ngươi có trắc ẩn chi tâm đâu.

Ấu tể nhỏ nhất của ngã tộc mới cương cương một chu tuổi.

Tộc lý tiền nhất thiên mới cấp cử bạn khánh sinh yến, khả hậu nhất thiên tàn nhẫn sát hại chúng, ngươi có ký đắc tiếng đề khốc đó không?" "Tộc nhân của ngươi đương trứ diện ấu tể đã sát tử thân nhân của chúng, cấp lưu lại cực đại đích tâm lý âm ảnh.

Nếu bất ta cập thì cản, cản bào mấy con cự hình biên bức đó, ngã tộc một chích ấu tể đều bất năng tồn hoạt, sẽ diệt tộc." "Hiện tại những ấu tể đó vãn thượng thụy giác đều phải dựa trứ ta thụy, thì bất thì sẽ mộng thấy tràng cảnh đương thời, bán dạ sẽ hồi nguyên bộ lạc tìm mụ mụ, song tái dã không còn mẫu thân nữa rồi." "Ngươi cư nhiên dám xa cầu Ngao Tông đại nhân tha thứ ác hành của ngươi.

Đương thời ngươi tại tàn sát ấu tể của ngã tộc thì, chúng chẳng đứa nào trưởng đại, trên thân bán điểm sát nghiệt cũng không có.

Ta đương niên từng xem thấy có những ấu tể bị trảo hồi khứ đương phạn hậu tiêu khiển đích công cụ." "Ngươi đem chúng ném tại bán không trung đương tố cầu để thích, dùng xú trảo tử trảo phá nhung mao tiên nộn.

Có bất thiếu ấu tể đã bị ngươi hoạt sinh sinh chiết ma trí tử.

Đương thời ngươi không có thiện tâm đả phát chúng phóng ly khai, hoặc giả khiến chúng thống khoái tử điệu." Đồ Tháp Tháp càng nói, lệ khí trên thân càng minh hiển, bất nhất hội lệ khí liền bao khỏa toàn thân, song đồng khai thủy lưu huyết, song Đồ Tháp Tháp tự như không hề chú ý, bất đình số lạc trứ Độn Giác Cự Bức.

Tào Quốc Cữu kiến thử hiện trạng muốn khứ trở chỉ.

Khước bị Ngao Tông lan hạ.

Ngao Tông đối với Tào Quốc Cữu khinh khinh dao liễu dao đầu, biểu thị khiến Đồ Tháp Tháp phát tiết oán khí trong tâm.

Bao nhiêu năm cẩu thâu sinh há chẳng vì một ngày này.

Ngao Tông cùng Tào Quốc Cữu không đương sự nhân, không thể đối với tao ngộ của Đồ Tháp Tháp cảm đồng thân thụ.

Bởi vì tại lúc thụ hại giả tuyên tiết nộ hỏa thì, cũng vô quyền trở chỉ.

Ngao Tông có thể vô sở bất năng, song tâm kết của mỗi cá nhân nhu yếu tự mình mới có thể giải khai, thệ giả như tư, sớm nhật giải quyết cũng đối với tu luyện của Đồ Tháp Tháp hữu cực đại đích hảo xử.

Chương 527

Ngao Tông hiện tại duy nhất có thể làm, liền là tại bàng biên an tĩnh bồi bạn trứ Đồ Tháp Tháp, chưởng khống cực hạn lệ khí bính phát của Đồ Tháp Tháp, bảo hộ Đồ Tháp Tháp bất bị lệ khí phản phệ, trở thành nô phó của oán hận.

Song Ngao Tông tại một điểm này đối với Đồ Tháp Tháp hữu quyết định tự tín, tri đạo Đồ Tháp Tháp năng cú chưởng khống tình tự, làm chủ nhân của tình tự.

Ngao Tông nhìn nhân hướng chuẩn xác.

Chỉ kiến Đồ Tháp Tháp trong phẫn nộ tuyên tiết, lệ khí mạn mạn tiêu tán, nhãn tình cũng trục tiệm khôi phục thành vẻ trong trẻo như ấu viên.

"Lần này ta cận đại biểu ngã tộc cô nguyên lượng ngươi một lần, dĩ hậu tái dã bất yếu như thử lạm sát vô cô, đồng thời tộc nhân của ta khả không hề tùy ý bộ sát ấu tể." Hóa ra Phệ Bức Thú nhất tộc thiện vu khí giới, sớm đã thông vận được tốc độ phồn diễn hậu đại của cự hình biên bức nhất tộc.

"Ngã nhất tộc khả có nghiêm cách khống chế tiến thực số lượng, khiến tộc nhân có thể bất đoạn phồn diễn, phủ tắc với trình độ ta chưởng ác công cụ đương niên." "Những cự hình biên bức đó sớm đã diệt tộc rồi.

Ngươi dĩ vi ta bất tri đạo Thần Ma đại chiến an bài khiến ta khứ tống tử ư?

Ta đều tri đạo, chỉ là quân yếu thần tử thần bất đắc bất tử." "Ngã toàn tộc nã tính mệnh đổ Thiên Đình nhân ái, chỉ là ta tín thác sai người, đạo trí toàn tộc phúc diệt hạ tràng.

Sự ngu trung của ngã tộc, đương niên ta từng vô số thứ cáo giới lão thôn trưởng, Thiên Đình muốn nã sinh linh Nguyên Lực Sâm Lâm của ta khứ đương chiến tranh hi sinh phẩm." "Thảng nếu ngã toàn tộc muốn đào, bằng vũ khí của ngã toàn tộc đương thời, năng cú ly khai Nguyên Lực Sâm Lâm hảo hảo tìm một nơi, tu sinh dưỡng tức.

Ngã toàn tộc so với kẻ lạc hoang đào yêu kia dũng cảm hơn nhiều, ta hiện tại đều kính bội chiến đấu dũng khí của ngã toàn tộc." "Biệt trứ mạt hắc ngã Phệ Bức Thú nhất tộc, ta bất cận vì toàn tộc chiến, càng vì Nguyên Lực Sâm Lâm chiến!" Đồ Tháp Tháp tự hào đạo, chủy giác tẫn đối với tiền bối kính bội, tuy nhãn thần Đồ Tháp Tháp có thượng vị chưa tan đi ai thương.

Không ngờ Đồ Tháp Tháp một cá nhân hài tử khước năng minh bạch nhiều đạo lý như vậy, tuy có một bộ phận nguyên nhân do thiên tư thông minh, song càng đa là tại thời gian chính thường có trưởng bối chính xác khuyên đạo.

Đối với lịch sử không thể di vong, phải học hội dĩ sử vi tá giám.

Song đối với bi kịch đã phát sinh không nên trầm miện, tổng kết hảo đạo lý tiền nhân đã dùng tiên huyết cáo tri, trọng tân diện đối sinh hoạt, cũng tại sự giáo đạo của Đồ Tháp Tháp, tuy Đồ Tháp Tháp nhất tộc thương vong thảm trọng, song tổng quy bất đoạn hướng tiền mại tiến.

"Tiếp hạ ta tương tuyên độc thẩm phán đối với ngươi.

Linh lực nguyên thạch ngươi những năm này lạm dụng tư quyền hoạch thủ sẽ bị ngô thủ xuất, đồng thời bình quân tán bố khắp các giác lạc Nguyên Lực Sâm Lâm.

Tộc nhân của ngươi nhu yếu giao cấp Phệ Bức Thú phủ dưỡng trưởng đại, sinh sát dư đoạt toàn hữu kỳ an bài.

Hảo rồi, hiện tại nhu yếu thản bạch ai là mạc hậu chủ sử." "Là một trưởng lão tiên nhân của Thiên Giới, một lão đầu đầu bạc.

Ta chỉ kiến nhất thứ, liền là ngày ta thâu thâu thượng Thiên Đình thì bị phát hiện, song ông ta tịnh không yết xuyên ta, chỉ khiến ta đóa." "Ông ta vấn ta nguyên nhân thượng Thiên Đình.

Đương sơ ta chỉ vì tộc nhân tự vệ mà thôi, không hề muốn thần tiên Thiên Đình khứ bang trợ ngã tộc tiêu diệt Phệ Bức Thú nhất tộc.

Ông ta chủ động đề xuất vấn ta có muốn làm vậy không, ta nào có thể thác qua cái cơ hội này, lập mã đáp ứng." "Nếu muốn quái thì quái những thần tiên đó, tâm tràng của họ so với lũ yêu quái như ta còn ngoan độc hơn.

Chi hậu vị thần tiên đó đã bang ta liên hệ một cá Ma Tộc tướng lĩnh, đem ngã tộc toàn số đái đến khu vực an toàn, trực đến Thần Ma đại chiến kết thúc rồi mới thông tri ta xuất, ta cũng nhân thử đóa được một tràng hạo kiếp." "Vị Ma Tộc tướng lĩnh đó ta đảo lại lược tri nhất nhị, đó là Hắc Trân Châu Ô Nhĩ Hòa Dũng, nhị bả thủ của Đại tướng quân Ma Tộc kiêu dũng thiện chiến năm xưa, một xà hạt mỹ nhân nan đắc.

Thật thoại, đương niên ta nhân vi mỹ sắc của nàng tiên, bị hoạt sinh sinh đả đoạn trảo tử." Độn Giác Cự Bức hoàn bất vong hồi vị.

Phó ý do vị tận tham lam mô dạng đó, khiến những người kiến đều trực hô ác tâm.

"Tại cụ thể vị tiên nhân đó có trường dạng tử nào, hoặc giả có tiêu chí tính vật phẩm nào, có thể khiến ta khứ tầm hoa.

Thiên Đình một thiên cá thần tiên thì có cửu bách cá thần tiên đều trường trứ ngân phát bạch tấn." "Cái đề kỳ này đối với ta ngôn vô nghi bôi thủy xa tân, không định vị thần tiên đó cố ý huyễn hóa thành

như vậy, mê hoặc ngươi, khiến chúng ta không có biện pháp hậu tục tìm ma phiền." Tào Quốc Cữu bổ sung đạo.

Ngao Tông khinh vi điểm liễu điểm đầu biểu thị đối với thuyết pháp của Tào Quốc Cữu nhận đồng.

Phác tố ngoại biểu khả chẳng vì ẩn tàng ngoại mạo, khiến hậu tục tra vô người này.

"Ngã cáp, ta ký đắc vị thần tiên đó tùy thân huề đái một bả ngọc tiêu, bả ngọc địch đó thập phần huyền diệu, khiến người ta xem đệ nhất nhãn liền nhẫn bất trụ luân hãm kỳ trung.

Không thấy ông ta ngoạn trên thủ, khước trọng không hề xuy tấu." "Năng cầm trứ ngọc tiêu tứ xứ tiêu dao chỉ có Hàn Tương Tử thôi nhỉ?

Hàn Tương Tử na thì hậu không có chuyển thế, ta ký đắc đương niên chỉnh cá Thiên Đình chỉ có Hàn Tương Tử nhất nhân sở hữu ngọc địch, đồng thời ngọc tiêu năng khiến nhân nhất nhãn trầm luân cổ kế chỉ có Hàn Tương Tử." "Song Hàn Tương Tử thật sự là nội gian của Thiên Đình trong Thần Ma đại chiến ư?

Vì hà lại làm vậy, bất ứng cai a, tuy đương thời Bát Tiên không có hiện tại như thử thụ Thiên Đình trọng thị, song cũng có na một vài giang hồ địa vị, ta bất thông Hàn Tương Tử vì hà lại làm vậy." Lý Thiết Quải nhất qua nhất quải tẩu xuất.

"Ta cũng tương tín Hàn Tương Tử sẽ bất hội làm vậy, Hàn Tương Tử đương niên cùng hiện tại đích tính cách nhất mô nhất dạng, nhất khối du mộc đầu, bất đổng đắc biến thông.

Xem tự linh hoạt đích ngoại biểu thực tế thượng cố chấp đích, bất hội đồng Ma Tộc đồng lưu hợp ô, tái lại cái âm si hướng nội kia xưa nay bất ái xuất môn." "Khả năng là vì kiến Ma Tộc nhị bả thủ Hắc

Trân Châu ư?

Có kỷ thứ ta ước ông ta xuất khứ Thiên Sơn thải tuyết liên, cũng phải khuyên hảo bán thiên, nã thượng hậu hậu khúc sách biên thượng sơn biên sáng tác.

Hảo kỷ thứ đều điệu hạ sơn rồi, nếu bất thành vi thần tiên, hiện tại đã thành một bồi nê dưới cước hạ Thiên Sơn." "Vậy có nhân từ Thần Ma đại chiến khai thủy đã thiết cục muốn hãm hại ngã Bát Tiên.

Phải tri đạo Hàn Tương Tử là quan kiện của ngã Bát Tiên, đem Hàn Tương Tử nã niết, khởi chẳng phải đem ngã Bát Tiên nhất võng đả tận.

Muốn khiến Ngọc Đế tri đạo Hàn Tương Tử có tư thông Ma Tộc hiềm nghi." "Ngã Bát Tiên khả bất cận cận bất năng khứ dược đảo thải dược, thậm chí liền tiên tịch dã yếu bị cát trừ." Lữ Nham mạc liễu mạc hạ ba sai trắc.

"Biệt đề nữa, bất định thì hậu, Tru Tiên Đài ngã nhân nhân hữu phân.

Hiện tại quan hệ Thiên Giới cùng Ma Giới căng thẳng như vậy, nhất xúc tức phát đích trạng thái.

Ta khả bất năng cân Ngọc Đế thân thỉnh phát hiện án tư thông năm xưa ở Nguyên Lực Sâm Lâm có liên quan đến Hàn Tương Tử, nước Hoàng Hà đều tẩy bất can tịnh oan khuất của ta." "Hiện tại điều trọng yếu nhất là ta bất tự loạn trận cước, manh mục khứ đầu kháo Ngọc Đế.

Ký nhiên Thiên Đình bất năng bang trợ tra cái án kiện này, vậy thì ta tự mình động thủ, tiên khứ Ma Giới xem xem tình huống." Ngao Tông nhất chùy định âm, quyết định tẩu hướng sự kiện nhật hậu.

"Hiện tại tiên đem cái biên bức bất tử tâm muốn đào bào này trảo

khứ Minh Giới tiếp thụ ứng hữu trừng phạt." Độn Giác Cự Bức ngốc tại một bàng mặc bất tác thanh muốn tiễu tiễu ly khai, phát hiện Ngao Tông đã động sát thuyết pháp của nó, tuyệt vọng thảng trên thổ địa bất động.

"Hữu, Đồ Tháp Tháp cũng cân ta hồi nhất thứ Minh Giới, những đông tây ta chi tiền đáp ứng, ta đã chuẩn bị hảo rồi.

Tuy nhiên tại thử thứ trảo bộ trình trung ngươi một điểm mang cũng không bang thượng, đồng thời còn khiến ta bán lộ lao, phòng chỉ sát tâm nhập thể đọa ma." "Song thấy ngươi kinh lịch gia phá nhân vong dĩ hậu vẫn bảo trì thiện lương, y cựu chính trực lạc quan hướng về phía trước mà hoạt, ta giác đắc nên gia tưởng, tùy ta khứ xem xem thân nhân của ngươi đi." Ngao Tông ôn hòa đối với Đồ Tháp Tháp đạo, nội tâm Ngao Tông cũng dũng nhập một cỗ đạm đạm noãn lưu.

Bởi vì Ngao Tông khán trứ Đồ Tháp Tháp giống như chính mình cương cương ly gia xuất tẩu, tuy bản lĩnh cường hãn, song cũng chúng bạn thân ly, một mình trọng tân kiến lập một cái gia.

Cùng Đồ Tháp Tháp cũng biệt vô nhị trí, bản sự Đồ Tháp Tháp bất cường, song tại gia phá nhân vong dĩ hậu nguyện ý vì ấu tể mà che chở một cái gia viên.

"Vậy ta khả dĩ hồi khứ đái thượng thôn trưởng cùng lão thôn y ư?

Trong thôn còn có những ấu tể, những ấu tể đó tuy nhất trực không có mẹ, song ta cũng đã xem thấy hảo kỷ thứ chúng mặc mặc lau nhãn lệ." Đồ Tháp Tháp bất hảo ý tư đạo.

"Nếu ngươi hỉ hoan liền khiếu thượng đi, song bất năng tẩu đâu nhậm hà nhất cá ấu tể, phủ tắc hậu quả tự phụ." Ngao Tông đề tiền tương hiểm ác Minh Giới cáo tố cấp Đồ Tháp Tháp, Minh Giới bất đồng vu nhân gian, mọi người khả không có giảng cứu lễ nghĩa liêm sỉ như vậy.

Những ấu tể hương phún phún là đại bổ chi vật mỗi cá ác quỷ đều khát vọng.

Đồ Tháp Tháp thính dĩ hậu, hiển nhiên do dự, nhìn ra được đang củ kết có nên đái thượng những ấu tể hưng phấn bất thụ quản khống hay không, khả đây là cận tồn hy vọng của Phệ Bức Thú, không khả năng bình bạch vô cố mà mất đi.

"Thế này đi, tiên hồi khứ cân thôn trưởng thương lượng, xem xem có nên đái thượng những ấu tể đó đến Minh Giới hay không, hoặc hứa khả dĩ chinh tuân ý kiến của ấu tể." Lý Thiết Quải đề tỉnh Đồ Tháp Tháp.

Đồ Tháp Tháp thính thủ ý kiến của Lý Thiết Quải dĩ hậu, mã bất đình đề bào hồi thôn trang, lưu cấp chúng nhân một cú thoại: "Các vị tiền bối sảo đẳng, ta khứ khứ rồi về." Ngao Tông nhận thức Đồ Tháp Tháp lâu như vậy, đệ nhất thứ kiến Đồ Tháp Tháp có bộ phạt khinh khoái đến vậy.

Khả năng chung quy cũng ngao đầu rồi chăng?

Đại nghiệp há chẳng vì để Lục Giới nhân nhân đều có thể đoàn viên với gia nhân, giảm thiểu cảnh sinh ly tử biệt ư?

Ngao Tông nhất hành nhân tại đẳng đãi Đồ Tháp Tháp hồi phục thì, thuận tiện thương thảo hạ nhất bộ nên như hà tẩu.

Ngao Tông tư khảo phiến khắc, liền đạo: "Ta bất năng tọa dĩ đãi tễ, nhu yếu khứ Ma Tộc xem xem tình huống, cương hảo ta tại Ma Tộc có nhân đắc thượng thoại, khả dĩ khiến họ bồi đồng ta." "Lánh ngoại, tại khứ Ma Tộc chi tiền ta nhu yếu khứ tầm Tây Vương Mẫu.

Đã đến lúc Tây Vương Mẫu đoái hiện thừa nặc rồi.

Chương 528

Ta nhu yếu chưởng khống tình huống Tây Bắc nhất đái.

Đẳng Đồ Tháp Tháp nhất tộc đoàn tụ dĩ hậu, ta liền tương Nữ Oa khiếu đến, khiến nàng chưởng quản tình huống dân sinh Tây Bắc nhất đái." "Nhân quả đương niên đã chủng hạ, nhu yếu thường.

Phủ tắc tương hội ảnh hưởng đến việc khám ngộ đại đạo chi hậu.

Đạo cơ của Nữ Oa hiện tại bất trát thực, phủ tắc cũng sẽ không làm ra sự tình chỉ phụ trách bá chủng mà bất canh vân.

Xem ra ta nhu yếu hảo hảo lịch luyện Nữ Oa." Thính Ngao Tông nói vậy, sở hữu nhân đều chấn kinh, tri đạo Ngao Tông là sư phụ của Nữ Oa, song không ngờ Nữ Oa đã thành thần lâu như vậy lại vẫn nhu yếu Ngao Tông khứ tiên sách.

Đại gia đều vì Nữ Oa Nương Nương mà niết một bả hãn, phải tri đạo Bát Tiên trừ Hà Tiên Cô đang lịch luyện trong tiểu thế giới.

Kỳ dư sở hữu nhân đều cương cương tòng tiểu thế giới lý xuất, khả đâu liễu đại bán điều mệnh mới đốn ngộ thành công.

Ngao Tông mới nguyện ý đả khai môn tiểu thế giới thông vãng ngoại giới, phủ tắc tại tiểu thế giới lý thốn liễu nhất tằng bì, Ngao Tông dã bất hội lưu hữu ti hào tình diện.

Ngao Tông tại kiện sự tình tu luyện thượng nhất trực đều là nghiêm sư, bởi vì Ngao Tông nã trứ tu luyện tiêu chuẩn để yếu cầu đệ tử, tối kỵ cơ bản công bất lao cố.

Song Bát Tiên đoạn vị cũng nhân vì thử thứ ma luyện mà đắc đạo cự đại phi dược.

"Vì hà Hà Tiên Cô lâu như vậy đều bất xuất?

Ngao Tông đại nhân, Hà Tiên Cô tất cánh là nữ tử, hy vọng nâm đối với nàng yêu cầu khoan tùng nhất ta." Lữ Nham hướng Hà Tiên Cô cầu tình đạo.

"Ngươi nghĩ ta cố ý làm khó Hà Tiên Cô sao?" Ngao Tông nói.

"Ta cố ý yêu cầu gia tăng độ khó của tiểu thế giới để nàng ta đề thăng thực lực, mọi người lại cho rằng ta đã chăm sóc quá mức cho vị tiên cô duy nhất trong Bát Tiên." "Một trận chiến thảm hại đã khiến tâm hồn vốn dĩ mạnh mẽ của Hà Tiên Cô bị tổn thương, nên vừa gặp mặt, nàng ta đã vội vã lao vào tiểu thế giới mà không chịu ra ngoài." "Ta làm vậy không phải để đồng tình hay phản tỉnh, Hà Tiên Cô không cần bất cứ sự chăm sóc đặc biệt nào." "Ngược lại, tất cả mọi người nên nhìn xem, một nữ tử đã nỗ lực đến nhường nào để trở nên mạnh mẽ hơn." "Quyết tâm và nghị lực hái thuốc cứu người của nàng ta còn mạnh mẽ hơn bất cứ ai." "Nếu ta có mặt tại đó, bất cứ ai trong các ngươi cũng không thể sánh bằng một nữ tử như Hà Tiên Cô.

Những kẻ ngông cuồng cho rằng Hà Tiên Cô yếu đuối, hãy xem khi các ngươi nhàn rỗi thì Hà Tiên Cô đang làm gì." Ngao Tông nói xong, mở cửa sổ tiểu thế giới dành riêng cho Hà Tiên Cô thăng cấp.

Như vậy, thế giới bên ngoài có thể nhìn thấy tình hình bên trong mà không ảnh hưởng đến việc tu luyện của nàng.

Mọi người đều nhìn vào, đặc biệt Lữ Nham phản ứng kịch liệt nhất, không thể tin được Hà Tiên Cô lại lựa chọn một tiểu thế giới kết hợp giữa Địa ngục Dung Nham và Địa ngục Băng Hàn.

Đây là yêu cầu cực kỳ cao đối với tố chất thân thể và khả năng chịu áp lực nội tâm của người tu luyện.

Cực hạn nóng lạnh liên tục thử thách giới hạn chịu đựng tối đa của thân thể người tu luyện.

Hà Tiên Cô phải không ngừng tăng cường kỹ năng thân thể, nâng cao giới hạn chịu đựng của bản thân mỗi ngày.

Địa ngục Dung Nham và Địa ngục Băng Hàn có một đặc điểm: mỗi khi người tu luyện ở trong đó thêm một ngày, nhiệt độ Địa ngục Dung Nham sẽ tăng lên một độ, và nhiệt độ Địa ngục Băng Hàn sẽ giảm xuống một độ.

Một số người tu luyện mới đạt đến tiểu thế giới hỗn hợp này, cứ nghĩ rằng đứng ở ranh giới giữa hai địa ngục có thể thuận lợi vượt qua giai đoạn tu luyện.

Thực tế không phải vậy, việc để thân thể ở giữa hai địa ngục cực lạnh và cực nóng thường chỉ có các tu luyện giả cấp cao mới làm được.

Bởi vì thân thể của người tu luyện cần đồng thời chịu đựng hai môi trường cực đoan là cực nóng và cực lạnh.

Chỉ cần sơ suất một chút, đan điền sẽ nghịch chuyển, huyết dịch chảy ngược, thậm chí dẫn đến linh khí tiêu tán, thức hải khô kiệt.

Địa ngục Dung Nham và Băng Hàn được gọi là địa ngục không chỉ vì khí hậu cực đoan, mà còn vì môi trường sinh thái khắc nghiệt, thực vật khan hiếm, và hai địa ngục này thực sự tồn tại.

Đây không phải là địa ngục mà Ngao Tông tùy ý tạo ra, bên trong có cư dân bản địa của Địa ngục Cực Hàn, và có cả những tội nhân bị lưu đày từ Lục giới, những kẻ không hề lương thiện.

Mọi người vì thực phẩm và không gian sinh tồn có thể bất chấp mọi thủ đoạn, là những kẻ cùng hung cực ác, tiểu thế giới mà Ngao Tông cấp sẽ không đảm bảo an toàn cho người tu luyện.

Nhưng Ngao Tông để khích lệ người tu luyện sẽ ban tặng những bí tịch tu luyện phù hợp nhất với bản chất của từng người.

Đây cũng là một cách để Ngao Tông thu phục nhân tâm: theo Ngao Tông có thể đề thăng với tốc độ nhanh nhất.

Sớm ngày khám phá Đại Đạo là điều mà mỗi người tu luyện đều mơ ước, và Ngao Tông giống như một ngọn cờ trong lòng họ.

Có thể lập trường bất đồng, Ngao Tông sẽ bị người khác dị nghị, nhưng thực lực của Ngao Tông trong lòng mỗi người tu luyện đều cao vời vợi, không thể dị nghị.

Hà Tiên Cô vốn không phải là người mạo hiểm, nhưng nàng muốn nhanh chóng đề thăng, để lần chiến đấu tiếp theo có thể kề vai chiến đấu cùng đồng bạn.

Ngay khoảnh khắc bước vào Địa ngục Cực Hàn, Hà Tiên Cô đã cảm nhận được khí hậu cực đoan nơi đây.

Và ở những nơi không thể nhìn thấy, có người đang rình rập.

Phải biết rằng linh khí mới sinh trên người tiên nhân vừa mới thành tiên là thuần khiết nhất, nếu ăn vào có thể sung túc thức hải ở mức độ lớn.

Địa ngục Cực Hàn thiếu thốn thực vật đồng thời cũng thiếu linh khí.

Thực vật ở đây không chỉ dành cho những sinh linh chưa khai linh trí, mà còn có cả người, yêu quái, ma chủng, chỉ cần có thể no bụng và bổ sung linh khí, đều có thể trở thành món ăn trên bàn.

Nơi đây là một thế giới yếu thịt mạnh ăn, nguyên thủy chưa khai hóa.

Sống sót được mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Khi Hà Tiên Cô mới đến Địa ngục Cực Hàn, nàng nghĩ đây chỉ là một địa ngục cực đoan đơn giản.

Nhưng khi Hà Tiên Cô vất vả săn được thực vật, chia sẻ cho những sinh linh đang nằm rạp bên đường xin ăn, chúng lại cướp hết.

Hà Tiên Cô mới phát hiện ra, những kẻ bề ngoài yếu đuối đó, sự yếu ớt chỉ là ngụy trang, thực chất là để khiến đối phương lơi lỏng cảnh giác.

Chờ thời cơ để cướp thực vật mới là bản chất của chúng.

Hà Tiên Cô ban đầu không tin sự thật này, cho rằng nhân tính bản thiện, những kẻ cướp đoạt cũng là vì bị bức bách.

Đối với số thực vật bị cướp đi, nàng không hề truy đòi, và lần sau khi gặp người cần thực vật, nàng vẫn hào phóng ban phát.

Thậm chí nàng còn lấy lương thực dự trữ và thuốc chữa thương ra khỏi túi đồ của mình.

Chia phát cho những người cần giúp đỡ, dần dần danh tiếng của Hà Tiên Cô được truyền đi.

Trước cửa hang động của Hà Tiên Cô lúc nào cũng có hàng người xếp hàng, những người cần giúp đỡ ngày càng nhiều.

Thậm chí có những người không hề có vết thương hay khó chịu cũng tìm đến Hà Tiên Cô, xin thực vật.

Thuốc và lương thực của Hà Tiên Cô chỉ trong hai ngày đã phát hết sạch, không còn lại một chút nào cho mình.

Và để giúp đỡ mọi người ở mức độ lớn nhất, Hà Tiên Cô không hề ăn uống, tất cả đều phát đi.

Khi đối mặt với những người xin thuốc, Hà Tiên Cô chỉ có thể áy náy từ chối.

Nhưng Hà Tiên Cô vạn vạn không ngờ, những bệnh nhân mà nàng đã giúp đỡ nhiều lần, lại lập tức trở mặt, không còn tươi cười niềm

nở với nàng nữa, ngược lại còn buông lời ác ý.

"Nếu không có bản lĩnh thì đừng có đạo mạo giả dối mà giúp người, chỉ dựa vào một chút tích trữ mà tự cho mình là Hoa Đà tái thế, khắp nơi chỉ trỏ người khác làm việc, còn bắt ta đi chăm sóc bệnh nhân." "Nếu không phải vì muốn chút thực vật, ta đã sớm ăn thịt ngươi rồi, nhìn ngươi da thịt non mềm, chắc chắn rất thơm, chi bằng giúp người giúp đến cùng, đưa Phật đến Tây Thiên, hi sinh đi, cho ta ăn no đi." Hơn mười người hàng xóm mà Hà Tiên Cô vẫn tưởng là thân thiết, ngay ngày đầu tiên lương thực của Hà Tiên Cô cạn kiệt đã trở mặt.

Đối với kẻ ác, khi không còn giá trị lợi dụng, chúng không có bất cứ lý do nào để cho kẻ khác sống.

Dưới sự thúc ép của đám người, Hà Tiên Cô không ngừng lùi lại.

Nàng vì cứu chữa bách tính mà không ăn một giọt nước nào suốt những ngày qua, càng không nói đến việc bổ sung linh khí đan dược.

Chương 529

Hiện giờ Hà Tiên Cô ngay cả linh khí để thi triển trận phòng ngự cũng không có.

Nàng vẫn tưởng rằng chỉ cần đối xử tốt với người khác, họ cũng sẽ đáp lại bằng thiện ý.

Hà Tiên Cô rốt cuộc đã nhìn lầm người.

Tào Quốc Cữu và Thiết Quải Lý xem cảnh tượng đó, lo lắng đến toát mồ hôi lạnh.

"Nhanh lên, tấn công hạ bàn, dùng kiếm tập kích huyệt Thái Ất, Mệnh Môn." Lữ Nham lớn tiếng gào thét bên ngoài tiểu thế giới.

"Vô dụng thôi, ngươi có la hét bên ngoài, Hà Tiên Cô cũng không nghe thấy gì.

Trong tiểu thế giới, mọi chuyện chỉ có thể dựa vào bản thân nàng ấy, ngươi không nhận ra sao, Ngao Tông đại nhân cho chúng ta xem chỉ là hồi ức về tiểu thế giới này thôi." Tào Quốc Cữu thờ ơ nói bên cạnh.

"Ngao Tông đại nhân tuy sẽ không đảm bảo an toàn tính mạng của chúng ta, nhưng thực tế nếu chúng ta thực sự gặp nguy hiểm sinh tử, Ngao Tông đại nhân nhất định sẽ ra tay cứu giúp, hoặc ít nhất cũng sẽ báo thù cho chúng ta." Thiết Quải Lý cười hì hì nói.

"Chúng ta hãy tiếp tục xem đi, xem Hà Tiên Cô sau này thế nào.

Hãy học hỏi kinh nghiệm của Hà Tiên Cô, dù sao nàng ấy cũng là người đến Địa ngục Cực Hàn, nơi có độ khó cao nhất trong số chúng ta." Trương Quả Lão bổ sung.

"Sau này ta cũng muốn đến Địa ngục Cực Hàn để tôi luyện, ta

phải báo thù cho Hà Tiên Cô thật tốt, dám bắt nạt Hà Tiên Cô như vậy, thật sự nghĩ Hà Tiên Cô không có ai che chở sao?

Ta đã ghi nhớ những khuôn mặt bắt nạt đó, sau này sẽ tính sổ từng người một." Lữ Nham không cam lòng nói.

Trở lại với Hà Tiên Cô trong tiểu thế giới, nước mắt uất ức bỗng chốc trào dâng, không thể kìm nén muốn chảy ra, nhưng nàng đã cố gắng ngăn lại, không muốn tỏ ra yếu đuối trước đám người hạ tiện đó.

"Ta đã làm gì sai trái để các ngươi lăng nhục ta như vậy?

Ta đã làm gì có lỗi với lương tâm của mình?" Hà Tiên Cô bất cam hỏi.

"Sai lầm của ngươi là quá lương thiện, quá dễ bắt nạt, ngươi không hiểu đạo lý 'không lộ rõ bài tẩy' sao?

Ngươi là người đầu tiên ta gặp ở Địa ngục Dung Nham mà chưa kịp nắm rõ tình hình đã vội vàng ra tay giúp đỡ người khác." Một yêu lang mặt có hai vết sẹo dao nói.

"Những kẻ như ngươi không thể sống sót ở đây đâu.

Vì đã định trở thành bữa ăn cho người khác, chi bằng để ta tiện tay, dù sao chúng ta cũng gặp nhau một lần, ta có thể nhẹ nhàng hơn với ngươi, để ngươi chết nhanh hơn." Một yêu trư vừa thúc ép Hà Tiên Cô, vừa cười nhạo.

"Thậm chí có những kẻ Thập Hoang Giả, sẽ trói những người tu hành mới vào cọc gỗ, từng miếng từng miếng cắt thịt của ngươi, từng chút từng chút uống máu của ngươi, như vậy mới có thể giữ được thịt tươi ngon nhất." Một tên thổ phỉ cánh tay mọc móng vuốt hổ nói.

"Đừng nói nữa, ta không nhịn được muốn lập tức ăn sống nuốt

tươi cô nương nhỏ bé này, cô nương nhỏ bé à, cho ta một bữa no nê được không!" Một thư sinh tướng mạo thanh tú, thân hình yếu ớt, đột nhiên lao tới muốn ôm Hà Tiên Cô.

Nhưng bị Hà Tiên Cô đẩy ra.

Hà Tiên Cô có cảm tình nhất với gã thư sinh này, gã thường xuyên giúp nàng phân phát lương thực và thuốc thang một cách tự nguyện.

Giờ nhìn lại, gã thư sinh này muốn tiếp cận Hà Tiên Cô chỉ là thứ yếu, mục đích thực sự là để tư lợi lương thực và dược liệu.

"Đám tiểu nhân ti tiện vô sỉ các ngươi, không sợ bị trời phạt sao!

Giết hại thần tiên sẽ phải chịu tám mươi mốt tầng Lôi kiếp đó." Hà Tiên Cô cầm Bạch Liên chân thân của mình, phản kháng nói.

"Ha ha ha ha, ngươi không biết rồi sao, Địa ngục Cực Hàn thuộc vùng đất Lục giới không quản, không ai giám sát hành vi của chúng ta, Đại La Thần Tiên vạn năm cũng sẽ không xuất hiện ở đây đâu." Yêu lang chế giễu nói.

Hà Tiên Cô dường như đang nói chuyện với chúng, nhưng thực ra trong lòng đang tìm cách thoát thân.

Nàng mới thành tiên chưa lâu, lại không thể đánh bại mấy con tiểu yêu này.

Vốn dĩ Lữ Nham và những người khác đã bảo vệ nàng bấy lâu nay.

Trước đây ở Phúc Nguyên Thôn, khi cùng Ngao Tông đại nhân tách ra hành động, Ngao Tông cũng đã để Tào Quốc Cữu và Trương Quả Lão cùng đi, và tặng nàng vài phù chú bảo hộ và phù chú trốn thoát, mặc dù nàng chưa từng sử dụng.

"Đúng rồi, mình có thể tạm thời mượn phù chú trốn thoát của

Ngao Tông đại nhân để thoát khỏi cảnh hiểm nghèo này, sau đó sẽ suy xét kỹ lưỡng nên làm gì." Nhưng Hà Tiên Cô chưa từng sử dụng nó, không biết cách dùng.

Nàng hồi tưởng lại cách dùng mà Ngao Tông đã dặn dò.

Loại phù chú trốn thoát này có hai công năng: một là có thể giúp Hà Tiên Cô tạm thời ẩn thân, và điều phối linh lực trong cơ thể, tối đa hóa việc rời khỏi vùng nguy hiểm.

Nhưng có một nhược điểm, loại phù chú trốn thoát nhanh chóng này sẽ mang theo một giai đoạn phong ấn linh lực, trong thời gian phong ấn, Hà Tiên Cô không thể sử dụng bất kỳ linh lực nào, chỉ có thể dựa vào năng lực cơ bản để sinh tồn.

Nhưng tình hình hiện tại khẩn cấp như vậy, Hà Tiên Cô không kịp nghĩ nhiều, đợi rời khỏi nơi này rồi tính sau.

Hà Tiên Cô nhìn đúng thời cơ, bóp nát phù chú trốn thoát, ẩn mình rời khỏi hang động mà nàng đã sống bấy lâu nay.

Đám Thập Hoang Giả thấy Hà Tiên Cô biến mất liền biết miếng mồi ngon sắp trốn thoát.

"Không ngờ một tiểu thần tiên lại có hậu chiêu, ta đã sơ suất rồi." "Cô nương nhỏ bé này nhìn có vẻ yếu đuối, vậy mà lại thường xuyên mang theo pháp bảo như vậy.

Đợi ta bắt được nàng ta, nhất định phải lục soát kỹ thi thể nàng ta, xem rốt cuộc còn lại những gì." Yêu lang ngông cuồng cười nói.

"Đại ca, nàng ta thể lực suy yếu, chắc chắn không chạy xa được, chúng ta tìm quanh đây nhất định sẽ thấy nàng ta.

Ta nhất định phải nhanh chân lên, nếu không miếng thịt ngon này sẽ vào tay người khác mất." Yêu trư lấy lòng yêu lang cầm đầu, nịnh bợ nói.

“Nói nhiều làm gì, mau mau đi tìm cho ta!” Yêu lang không chút khách khí đá yêu trư một cú, thúc giục yêu trư nhanh chóng rời đi tìm Hà Tiên Cô.

Yêu trư sờ sờ mông đau nhức gật đầu lủi đi.

Yêu lang và những kẻ khác cũng theo dấu yêu trư tản ra đi tìm Hà Tiên Cô.

Chúng cuồng vọng cho rằng chỉ cần một người là đủ để đối phó với một tiểu thần tiên như vậy.

Đợi sau khi chúng đã hoàn toàn rời đi, Hà Tiên Cô từ một góc khuất sát vách hiện thân.

Hà Tiên Cô căn bản không đi xa, nàng biết nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, chỉ cần không rời khỏi hang ổ này, thì yêu trư và đám người kia tạm thời sẽ không tìm thấy nàng.

Hà Tiên Cô từ từ ngồi xuống, sờ sờ cái bụng trống rỗng, và chút linh lực còn lại không nhiều.

Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm một hang ổ an toàn trong giai đoạn phong ấn linh lực.

Hang ổ này cũng không an toàn, yêu trư và đám người kia dù không tìm thấy bây giờ thì sớm muộn cũng sẽ quay lại đây.

Hà Tiên Cô đợi đến khuya trong hang ổ, lợi dụng màn đêm đen kịt rời khỏi hang.

Hà Tiên Cô đã suy nghĩ suốt buổi chiều, theo bản năng sinh tồn thông thường, môi trường càng nguy hiểm thì càng là nơi ít người lui tới.

Hà Tiên Cô tập tễnh bước vào sâu trong vùng dung nham, chỉ cần chịu đựng được đòn giáng này, nàng sẽ có thể chấn chỉnh lại tinh

thần.

Hiện tại, trên người Hà Tiên Cô có những vết thương do chống cự với yêu trư và đám người kia để lại, nhưng không có bất kỳ dược liệu nào để chữa trị.

Nàng chỉ có thể hy vọng trên đường đi có thể tìm thấy một vài dược liệu có ích để tự chữa trị.

Hà Tiên Cô luôn nghĩ kỹ năng của mình rất thực dụng, nhưng khi sinh tồn trong nghịch cảnh, lại không nhanh chóng phát huy được tác dụng.

Hà Tiên Cô vì bị thương trên người nên không dám mạo hiểm đi trên con đường lớn.

Chương 530

Vừa rồi, nàng vừa nhìn thấy một người hành hương bị thương giống mình trên đường lớn bị bọn Thập Hoang Giả cướp bóc, lột sạch da thịt, thậm chí không còn sót lại chiếc áo khoác ngoài.

Hà Tiên Cô đã liều mạng kiềm chế không tiến lên giúp đỡ, nếu như trước đây có Lữ Nham và những người khác ở bên, Hà Tiên Cô thậm chí không cần lên tiếng gọi bạn bè giúp đỡ, Lữ Nham cũng sẽ đứng ra.

Nhưng hiện tại, Hà Tiên Cô yếu thế không địch lại số đông, trên người không có một chút phép thuật tấn công nào.

Mấy chục năm trước, nàng luôn lơ là việc tu luyện cơ bản về chiến đấu, thậm chí không thể đánh bại một con yêu trư chưa hóa hình.

Càng không nói đến mấy kẻ đang vây công.

Nàng sợ rằng không thể báo thù cho người hành hương mà còn bị phân thây.

Hà Tiên Cô trơ mắt nhìn người hành hương bị bọn Thập Hoang Giả hành hạ đến chết, nhưng không có một chút cách nào.

Lần đầu tiên Hà Tiên Cô hoài nghi sơ tâm thành tiên của mình, chữa bệnh cứu người liệu có thật sự khả thi không?

Trong loạn thế này, mọi người chẳng quan tâm đến vấn đề thân thể, chỉ cần thân thể có thể tiếp tục chiến đấu, tiếp tục đi lại là sẽ không chữa trị.

Hà Tiên Cô sẽ không bao giờ quên ánh mắt của người hành hương bị sát hại đó, trong tuyệt vọng mang theo lòng trắc ẩn, nhưng không

hề có hận thù.

Người hành hương không trách Hà Tiên Cô chỉ đứng nhìn mà không ra tay cứu giúp.

Dường như nàng ta cũng biết Hà Tiên Cô vô năng vô lực, ánh mắt trắc ẩn đó có thể biết rằng không lâu nữa Hà Tiên Cô cũng có thể gặp phải cảnh tượng tương tự.

Nàng ta không tố giác vị trí của Hà Tiên Cô, chỉ lắc đầu với Hà Tiên Cô, bảo Hà Tiên Cô nhanh chóng rời đi.

Hà Tiên Cô không nhìn thêm cảnh tượng đẫm máu tiếp theo.

Nàng tựa lưng vào tảng đá bên cạnh dung nham, lặng lẽ chờ đợi thời gian trôi qua.

Ước chừng đã đủ rồi, Hà Tiên Cô mới xuất hiện, chậm rãi đi về phía thi cốt của người hành hương.

Mặc dù Hà Tiên Cô không thể cứu người hành hương này, nhưng nàng có thể làm gì đó cho nàng ta.

Nhìn trang phục của người hành hương, có lẽ không phải cư dân bản địa của Địa ngục Cực Hàn, mà là một người tu hành đang tôi luyện.

Đám Thập Hoang Giả vứt thi cốt của người hành hương một cách tùy tiện bên đường.

Hà Tiên Cô lê cái chân bị thương, từng chút một nhặt hết thi cốt, mang theo đống thi cốt lên đường.

Nàng muốn an táng thi cốt thật tốt, nhập thổ vi an, như vậy kiếp sau đầu thai mới không bị tàn tật bẩm sinh, có thể đầu thai vào một gia đình mỹ mãn.

Hà Tiên Cô sờ sờ thi cốt đang ôm trong tay, còn sót lại một chút

hơi ấm của nhân thể.

Người đã khuất thì như vậy, Hà Tiên Cô thân là một đại phu, sự kính sợ đối với người chết còn vượt xa người thường, nàng trân trọng ôm thi cốt trong lòng, đi lên ngọn núi lửa lớn nhất và sâu nhất trong Địa ngục Dung Nham.

Mặc dù có chút vất vả, nhưng như vậy có thể bảo toàn được một mạng sống.

Hà Tiên Cô ở dưới chân núi lửa một đêm, vốn định sáng hôm sau sẽ khởi hành lên đỉnh núi lửa.

Nhưng nửa đêm, cơ thể nàng phát ra cảnh báo, Hà Tiên Cô hiếm thấy bị sốt cao, nàng cố gắng chống đỡ cơ thể, kiểm tra vết thương của mình, phát hiện một vết thương nào đó bị rách nghiêm trọng đã sưng viêm mưng mủ.

Thậm chí có dấu hiệu hoại tử, loại bệnh trạng này phát triển nhanh gấp mười lần so với nhân giới.

Một vết thương nhỏ ở nhân gian cần mười ngày mới có thể trở nên tồi tệ như hiện tại, nhưng ở Địa ngục Dung Nham, vết thương của Hà Tiên Cô chỉ trong một đêm đã bắt đầu thối rữa.

Và kèm theo sốt cao, vết thương nhỏ của Hà Tiên Cô bắt đầu xâm thực vào vùng da lành lặn, vết thương hoại tử ngày càng nhiều.

Hà Tiên Cô đã không uống một giọt nước nào trong ba ngày, so với thực vật, một ngụm nước ngọt còn quan trọng hơn.

Hà Tiên Cô nhất thời có chút suy sụp: “Mình phải làm sao đây, không thể hoảng sợ, nhất định phải có cách.

Trước đây đọc sách nói rằng ở bất kỳ không gian nào, ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ nhất định sẽ cùng tồn tại, cấu thành nguyên tố vàng của không gian.

Vì đã phát hiện ra nguyên tố Hỏa và Thổ rồi.” “Vậy nguyên tố Thủy nhất định ở gần đây, mình phải trấn tĩnh lại, bình tâm xem có gì mà mình chưa phát hiện không.” Hà Tiên Cô nhớ lại lời Ngao Tông từng nói: gặp chuyện không hoảng loạn, làm việc không rối ren, nhất định phải giữ vững nhịp điệu của bản thân.

Hà Tiên Cô hít một hơi thật sâu, điều phối linh khí của mình đến mức tối đa trong thức hải, thắng bại trong một hành động này.

Hà Tiên Cô trong lòng không ngừng cầu nguyện Ngao Tông đại nhân có thể phù hộ cho mình một lần.

Không biết từ lúc nào, Ngao Tông đã vô hình thay thế vị trí của Ngọc Đế trong lòng Hà Tiên Cô.

Khi Hà Tiên Cô lần nữa mở mắt ra, bỗng chốc mắt sáng rõ ràng.

Nhưng việc linh lực tập trung vào thức hải đã tiêu hao rất lớn, Hà Tiên Cô phải nhanh chóng tìm nguồn sinh mệnh – nguyên tố Thủy – trước khi linh lực cạn kiệt.

Nhưng Hà Tiên Cô không biết làm sao để tìm kiếm, đập vào mắt nàng vẫn là dung nham cuồn cuộn và đất khô cằn, không hề có nguyên tố Thủy xuất hiện.

Thấy linh lực sắp cạn kiệt, Hà Tiên Cô không kìm được càng thêm hoảng loạn.

Đột nhiên một trận gió thổi qua, không chỉ làm dịu đi một chút lo lắng của Hà Tiên Cô, mà còn mang theo một hạt giống.

Hạt giống này không có vỏ hoa, cũng không giống hạt giống ở nhân gian có vỏ quả dày.

Nó trực tiếp lộ ra phần thịt quả, và hai đầu có thân cong dài mảnh mai.

Hà Tiên Cô cầm hạt quả này cẩn thận quan sát, không ngờ ở Địa ngục Dung Nham cũng có thực vật sinh trưởng.

Theo lẽ thường, bất kỳ loại quả nào sinh trưởng đều cần nguyên tố Thủy, lượng nhu cầu tùy thuộc vào môi trường khác nhau.

Ở Địa ngục Dung Nham lại tồn tại loại thực vật kỳ lạ này, chứng tỏ chắc chắn có nước, thực vật bản địa chắc chắn sẽ có cách sinh tồn của chúng.

Hà Tiên Cô chợt vỡ lẽ, không còn chăm chú nhìn vào mặt đất dung nham khô cằn nữa, mà chuyển ánh mắt lên không trung.

Quả nhiên, trên không trung trôi nổi rất nhiều hạt giống cùng loại.

Những hạt giống này nhìn có vẻ như đang xoay tròn vô định.

Nhưng thực tế nếu quan sát kỹ có thể thấy, những hạt giống này đang di chuyển về cùng một hướng.

Thực vật cảm nhận ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ mạnh hơn nhiều so với sinh linh khác.

Hà Tiên Cô chậm rãi đứng dậy, cố gắng giảm thiểu việc di chuyển gây kéo căng vết thương.

Nàng ôm thi cốt đi về hướng mà hạt giống đang di chuyển.

Lần di chuyển này vì có mục tiêu nên trở nên có động lực đặc biệt.

Đi chưa được bao xa, Hà Tiên Cô đã thấy những hạt giống này đồng loạt rơi xuống một gò đất.

Lúc đó Hà Tiên Cô chợt vỡ lẽ: “Thảo nào không tìm thấy nguồn nước, hóa ra tất cả đều ẩn dưới lòng đất, thật xảo quyệt!

Chắc không ai ngờ dưới Địa ngục Dung Nham không chỉ có dung nham, mà còn có nguồn nước.

Bị che mắt bởi một chiếc lá, Hà Tiên Cô dùng chiếc chày gỗ vẫn dùng để nghiền thuốc không ngừng đào xuống, đào ra một cái hố cạn, đất dần dần ẩm ướt.

Chương 531

Hà Tiên Cô vui mừng ra mặt: "Thật là linh tuyền!

Quả nhiên trời không diệt ta, mình chưa chết!

Nguồn nước có thể bảo tồn trong dung nham chắc chắn không phải vật phàm." Hà Tiên Cô từ chiếc nhẫn trữ vật trống rỗng lấy ra một cái bầu rượu, dùng để chứa linh tuyền.

Chỉ một giọt linh tuyền đã có thể giải khát, hai giọt có thể nuôi dưỡng thân thể, ba giọt nhỏ lên vết thương có thể khiến vết thương lành lại, đó là một loại thuốc quý hiếm.

Chiếc bầu rượu trong tay Hà Tiên Cô cũng không phải vật phàm, một lần nọ Hà Tiên Cô giúp Tửu Tiên cứu chữa một cây linh dược, Tửu Tiên đã tặng cho nàng.

Tửu Tiên nói với Hà Tiên Cô rằng chiếc bầu rượu này có thể dung nạp trăm sông, mặc dù Tửu Tiên thường phóng đại sự việc, nhưng Hà Tiên Cô có thể nhận ra chiếc bầu rượu này không phải vật tầm thường.

Vốn dĩ nàng định trữ một số loại thuốc thang có thể chữa bệnh dịch, nhưng chưa kịp dùng đến, Hà Tiên Cô đã bước vào tiểu thế giới tôi luyện.

Gặp được linh tuyền trong hoàn cảnh này cũng là một loại khí vận.

Quả nhiên, hàng ngày làm việc thiện, những hành động nhỏ nhặt bình thường có thể giúp ích vào những thời khắc then chốt.

Đợi đến khi Hà Tiên Cô thu thập đủ linh tuyền, nàng liền dừng lại không thu thập nữa.

Hà Tiên Cô là một người biết đủ, nàng biết ở địa ngục này, những sinh linh ở đây còn cần linh tuyền hơn nàng.

Và Hà Tiên Cô đã giúp những hạt giống nhỏ trước đó đào một cái hố cạn, đổ lên một ít linh tuyền, để chúng có thêm cơ hội sống sót.

Những sinh linh trưởng thành trong môi trường gian khổ thường giỏi nắm bắt cơ hội.

Chỉ thấy Hà Tiên Cô vừa chôn xong gò đất, trong gò đất liền nảy lên từng mầm non, bay lượn theo gió.

Đặc biệt, khi Hà Tiên Cô sắp rời đi, những mầm non này đồng loạt cúi cành xuống, bày tỏ lòng biết ơn đối với nàng.

Vạn vật hữu linh, vì vậy vạn vật bình đẳng.

Hà Tiên Cô đã tìm lại được sơ tâm cứu người của mình: "Sau này Hà Tiên Cô ta không chỉ muốn cứu chữa thế nhân, mà còn muốn cứu chữa tất cả sinh linh trên thế giới này." Lập tức, trên người Hà Tiên Cô phát ra một trận Phật quang.

Nàng ngồi xuống đất, đốn ngộ.

Hà Tiên Cô dường như đã lĩnh ngộ được một tia quy luật của Đại Đạo, bỗng chốc cảm động mà khoanh chân ngồi xuống.

Ngao Tông, người vẫn luôn lặng lẽ quan sát tình hình của Hà Tiên Cô, thấy nàng chỉ trong vài ngày đã có thể đốn ngộ quy luật Đại Đạo, đề thăng cảnh giới, vô cùng vui mừng.

Ngao Tông âm thầm bố trí một lớp lưới ẩn tế cho Hà Tiên Cô.

Bên trong lớp lưới ẩn tế này, bất kỳ sinh linh nào cũng không được quấy nhiễu, để Hà Tiên Cô có thể tự mình tiến giai trong tình huống tuyệt đối an toàn.

Đây không phải Ngao Tông ưu ái ai đó, mà chỉ vì tư chất của Hà

Tiên Cô hiện tại còn quá nông cạn.

Nếu nàng mạo hiểm tiến hành thăng cấp cảnh giới mà hoàn toàn không có sự bảo hộ, sẽ dễ dàng dẫn đến sự đố kỵ của kẻ ác, đặc biệt là ở những vùng đất Địa ngục Dung Nham thiếu thốn vật tư và khí hậu cực đoan như vậy.

Một người tu hành mới tấn thăng, linh lực sung mãn nhưng lại không có phòng ngự mà ngủ say, không nghi ngờ gì chính là một con cừu non chờ đợi bị giết thịt.

Hà Tiên Cô hành tẩu giang hồ tự nhiên không hiểu hiểm ác nhân gian, Ngao Tông cần phải bảo vệ nàng, nhưng sau đó nhất định phải nhắc nhở Hà Tiên Cô, hoặc không xuất hiện nhưng tạo ra một sự cố nhỏ, để Hà Tiên Cô tự mình hiểu được đạo lý 'không lộ rõ bài tẩy'.

Lần Hà Tiên Cô gặp kẻ ác này, chủ yếu là vì trong môi trường không quen thuộc đã mạo hiểm để lộ át chủ bài của mình ra, tự nhiên sẽ khiến nhiều người chú ý muốn phân chia Hà Tiên Cô.

Nhưng Hà Tiên Cô không biết sẽ đốn ngộ bao lâu, Ngao Tông liền lưu lại một tia ý thức của mình trong tiểu thế giới này.

So với Bát Tiên, Ngao Tông sẽ càng chú ý đến Hà Tiên Cô, bởi vì Hà Tiên Cô tuy thân là nữ tử, nhưng có nghị lực mạnh mẽ hơn cả Bát Tiên.

Trong rừng nguyên lực, Đồ Tháp Tháp chạy về nhà sau trận thảm sát, mang theo cả làng già trẻ đến trước mặt Ngao Tông, nói với Ngao Tông: "Ngao Tông đại nhân, ta đã quyết định rồi, ta sẽ dẫn cả tộc di cư đến Minh giới, sống cùng với tộc nhân của ta, như vậy có thể phụng sự Ngao Tông đại nhân tốt hơn." Ngao Tông thấy có cả ấu trùng đang ngủ say, được một số ấu trùng lớn hơn ôm trong lòng, có thể thấy tâm trạng muốn đoàn tụ với người thân của họ.

Ngao Tông bất đắc dĩ cười cười, nói: “Ở lại Minh giới là không thể, Minh giới không thích hợp cho tộc ngươi sinh tồn.” “Các ngươi cần phải ở lại rừng nguyên lực, nhưng ta có thể định kỳ mở một con đường đến Minh giới cho các ngươi, các ngươi có thể thường xuyên gặp gỡ tộc nhân của mình, và đừng quên có nhiệm vụ nuôi dưỡng ấu trùng tộc dơi sừng độn trưởng thành.” “Phải biết rằng sự chấm dứt của sinh mệnh không có nghĩa là một sinh linh đã mất đi, mà sự quên lãng mới chính là như vậy.” “Các ngươi phải ghi nhớ thật kỹ tộc nhân của mình, chỉ cần một ngày còn nhớ, thì một ngày đó họ sẽ không tiêu tan.” “Ta có thể luôn đảm bảo linh hồn của họ thuần khiết sẽ không bị ma hóa.” “Đợi ta dặn dò xong xuôi mọi chuyện, vậy thì ta sẽ cùng các ngươi quay về Minh giới.

Đúng lúc ta cần hạ lệnh cho các tướng lĩnh điều tra kỹ lưỡng, năm xưa trong Đại chiến Thần Ma, kẻ nào là gián điệp Minh giới đã thông báo tin tức cho Thiên Đình.

Chỉ cần ta điều tra ra, ta sẽ khiến kẻ đó nếm trải cảm giác sống không bằng chết.” Mặc dù Ngao Tông nói những lời đó một cách nhẹ nhàng như không có gì quan trọng.

Nhưng tất cả những người có mặt đều cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Ngao Tông rất ít khi nói lời độc ác, nhưng một khi đã nói thì nhất định sẽ làm được.

Ai nấy đều toát mồ hôi thay cho kẻ gián điệp Minh giới đó.

Mặc dù tội ác đáng phải nhận, nhưng rơi vào tay Ngao Tông thì đúng là xui xẻo lớn.

Ngao Tông một tay kéo Dơi Sừng Độnt, một tay mở cánh cổng Minh giới.

Đối với Ngao Tông, việc mở cánh cổng Minh giới chỉ đơn giản như về nhà vậy.

Những kẻ đã tốn hết tâm tư để tiến vào Minh giới, thấy cảnh này chắc sẽ tức chết mất.

Và ngay khi Ngao Tông mở cánh cổng Minh giới, một đám tinh linh chỉnh tề từ bên trong cánh cổng bước ra, xếp thành hai hàng, và nói với Ngao Tông: "Hoan nghênh đại nhân về nhà, cảnh tượng này thật náo nhiệt làm sao." Ngao Tông tiện tay ném Dơi Sừng Độn cho các tinh linh.

Các tinh linh vô cùng ăn ý giơ cao hai tay đồng tâm hiệp lực khiêng Dơi Sừng Độn vào cánh cổng Minh giới.

Tất cả những người có mặt đều kinh ngạc: "Thấy Ngao Tông đại nhân thường xuyên bắt phạm nhân, đưa về Minh giới xét xử, những tiểu tinh linh này thậm chí còn chưa giao tiếp với Ngao Tông, vậy mà đã biết Ngao Tông muốn làm gì." Đồ Tháp Tháp chấn động nói.

"Chuyện của đại nhân trẻ con đừng nên hiểu.

Một người như Ngao Tông đại nhân, người duy trì hòa bình Lục giới, tự nhiên kiến thức uyên bác.

Những kẻ xấu xa tội ác tày trời tự nhiên không thể thoát khỏi pháp nhãn của Ngao Tông, vì vậy đối với mọi quyết định của Ngao Tông, chúng ta chỉ cần tuân theo là được, người nhất định giỏi hơn ta." Lữ Nham bổ sung.

Mọi người đều gật đầu đồng tình sâu sắc, từ khi theo Ngao Tông đến nay, Ngao Tông chưa từng đưa ra một phán đoán sai lầm nào, tất cả đều là giúp Bát Tiên dọn dẹp tàn cục.

"Thôi được rồi, ta cũng phải về tiểu thế giới của mình để tu luyện.

Đợi khi Ngao Tông trở lại, ta nhất định phải theo kịp tiến độ tu

hành của Hà Tiên Cô, không thể để Hà Tiên Cô vượt mặt được." Tào Quốc Cữu thấy Ngao Tông đã rời đi, liền đứng ra chủ trì đại cục.

Mọi người cũng thu dọn một chút, chuẩn bị một số vật dụng cần thiết trong tiểu thế giới, rồi lần lượt trở về tiểu thế giới để bế quan tu luyện.

Sau khi Ngao Tông trở về Minh giới, hắn không nghỉ ngơi mà triệu tập các tướng lĩnh Minh giới để bàn bạc về kế hoạch quy hoạch Minh giới trong tương lai.

Mặc dù Ngao Tông hiện tại không thường xuyên ở lại Minh giới.

Nhưng hắn nắm rõ tình hình hiện tại của Minh giới như lòng bàn tay.

Khi biết từ Dơi Sừng Độn rằng có kẻ ở Minh giới đã thông đồng với Ma giới và Thiên giới trong Minh giới nguyên thủy.

Nội tâm Ngao Tông không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Ngao Tông đã tu luyện nhiều năm để giữ bình tĩnh khi gặp chuyện, không lo lắng về cách giải quyết những khó khăn.

Và Ngao Tông không giống những sinh linh bình thường như Đồ Tháp Tháp.

Bất kỳ quyết định nào của Ngao Tông cũng liên quan đến sự sống còn của Lục giới, vì vậy Ngao Tông có tiêu chuẩn riêng trong việc dùng người: không cần kẻ tam quan bất hợp, không cần kẻ tu luyện không vững vàng, không cần kẻ kiêu ngạo tự phụ, không cần kẻ không thiện lương, tính tình giả dối xảo trá cũng không cần.

Chương 532

Ngao Tông cho rằng một người cả đời không thể không phạm sai lầm, Ngao Tông vĩnh viễn hoan nghênh những sinh linh lạc lối biết quay đầu.

Ví dụ như Ô Nhĩ Tuyên, thợ săn yêu thú hiện tại của Minh giới.

Trước đây là lính đánh thuê của Lục giới, vì tiền mà tàn sát vô tội, tội nghiệt chồng chất.

Sau này, một ngày nọ, hắn đi qua một thôn làng.

Có một đứa trẻ đã tặng hắn một người kẹo.

Đó là lần đầu tiên Ô Nhĩ Tuyên nhận quà.

Hắn đứng trên ngọn núi gần thôn làng mười ngày mười đêm, cuối cùng bỏ xuống đao đồ tể.

Vốn dĩ hắn đã nhận lệnh treo thưởng tàn sát thôn làng đó, nhưng sau đó hắn đã bị cảm hóa bởi một người kẹo nhỏ bé.

Trong mười ngày mười đêm trên đỉnh núi, hắn đã quan sát tất cả những người trong thôn làng, phát hiện có những điều bình dị, tốt đẹp.

Ô Nhĩ Tuyên những năm đó đi nam chạy bắc chưa từng ở cố định một vùng nào.

Bởi vì ngoài những lệnh treo thưởng không ngừng, Ô Nhĩ Tuyên còn có vô số kẻ thù ngày đêm truy sát hắn.

Để trả lại công bằng cho gia đình, Ô Nhĩ Tuyên đột nhiên mệt mỏi trong mười ngày đó, không còn tiếp tục những cuộc tàn sát vô tận nữa.

Hiện tại, tất cả tài sản của hắn là số tích trữ mà một gia đình bình

dân phải mất mười mấy đời cũng không dùng hết.

Nhưng Ô Nhĩ Tuyên đồng thời cũng biết, nếu hắn rời đi, không nhận nhiệm vụ này, thì người mua vẫn sẽ tìm người khác để tàn sát thôn làng bình dị tốt đẹp đó.

Vì vậy, Ô Nhĩ Tuyên lại đóng quân trên đỉnh núi thêm một quý nữa.

Trong ba tháng đó, ngoài việc phải xuống làng mua nhu yếu phẩm sinh hoạt, Ô Nhĩ Tuyên, người vốn rất chú trọng môi trường sống, lại chỉ làm một chiếc chiếu cỏ, ngủ trên đất.

Trong ba tháng đó, Ô Nhĩ Tuyên đã chặn đứng ba đợt thích khách, ngăn cản bốn cuộc tấn công của đội quân không rõ danh tính, thậm chí còn đích thân đến đại bản doanh của người mua, giết sạch kẻ đó không còn giáp trụ.

Nếu hỏi Ô Nhĩ Tuyên tại sao lại làm vậy.

Hắn cũng không biết, có lẽ hắn cảm thấy tội nghiệt sâu nặng, muốn cố gắng hết sức để bảo vệ những người dân thôn làng đã từng được ban ơn, cũng là để bù đắp những sai lầm trong quá khứ.

Sau khi Ô Nhĩ Tuyên xác nhận thôn làng đó không còn mối đe dọa nào nữa, hắn liền cắt cổ tự vẫn trên đỉnh núi đã ở ba tháng.

Sau khi chết, linh hồn mê mang của hắn quanh quẩn bên bờ Âm Dương Hà mãi không chịu rời đi.

Một là linh hồn hỗn độn của Ô Nhĩ Tuyên đã tự mình buông bỏ, không muốn tái nhập Lục giới.

Hai là vì sát khí quá nặng, Mạnh Bà Thang của thần Mạnh Bà căn bản không thể tẩy sạch tội nghiệt trên người hắn.

Quỷ sai không có cách nào với Ô Nhĩ Tuyên, chỉ có thể mặc kệ

hắn lưu lại bên bờ Âm Dương Hà, trở thành một trong vạn vạn linh hồn lạc lối, cuối cùng trở thành thực vật U Minh Mạn Đà La.

Cho đến một ngày, Ngao Tông đi qua Âm Dương Hà, vừa nhìn thấy Ô Nhĩ Tuyên.

Ô Nhĩ Tuyên vì tội nghiệt nặng, nên oán khí không ngừng khuếch tán ra ngoài, nuôi dưỡng tất cả sinh linh xung quanh.

U Minh Mạn Đà La vây quanh Ô Nhĩ Tuyên không ngừng sinh trưởng, có cây còn leo lên vòng eo của Ô Nhĩ Tuyên, những bông Mạn Đà La màu tím sẫm tĩnh lặng vây quanh Ô Nhĩ Tuyên, Ô Nhĩ Tuyên trong đó giống như một đóa hoa tàn úa.

Ai cũng không biết lúc đó Ô Nhĩ Tuyên đang nghĩ gì, có lẽ Ô Nhĩ Tuyên cũng không rõ lắm.

"Ngươi muốn ở trên địa bàn của ta bao lâu nữa?

Ta không phải kẻ ngốc đâu, đi thôi, đi thôi." Ngao Tông bước tới, ném cho Ô Nhĩ Tuyên một nắm U Minh Mạn Đà La đang nở rộ.

Đó là lần đầu tiên Ô Nhĩ Tuyên gặp Ngao Tông, hắn nhìn những bông Mạn Đà La trong tay, chúng tỏa ra một mùi hương mê hoặc, khiến người ta không khỏi muốn vĩnh viễn chìm đắm.

Lời nói của Ngao Tông không nghi ngờ gì đã giáng cho Ô Nhĩ Tuyên một liều thuốc tỉnh táo.

"Nếu ngươi không biết sau này muốn làm gì, thay vì trở thành phân bón cho U Minh Mạn Đà La, chi bằng đi theo ta làm việc đi.

Ta sẽ cho ngươi một mái nhà an toàn vĩnh viễn." Ngao Tông vừa nhìn thấy Ô Nhĩ Tuyên đã nhận định Ô Nhĩ Tuyên là người mà hắn cần.

Cô thân một mình không có ràng buộc, một thân bản lĩnh nhưng lại

lầm đường lạc lối, cả đời không gặp được bá nhạc.

Nhưng có hề gì, hắn đã gặp Ngao Tông, người đàn ông đầy bí ẩn và cường đại này.

“Ta có cơ hội làm lại từ đầu không?

Ngươi xem tay ta, đầy máu tanh, ta dùng nước Âm Dương Hà rửa ba trăm năm cũng không sạch.

Ta đã dùng lưỡi đao cắt lòng bàn tay, nuôi dưỡng những bông Mạn Đà La khắp người.

Lâu dần, U Minh Mạn Đà La đã dung nhập vào cơ thể ta, hút máu của ta, làm suy yếu linh hồn ta, nhưng lại không thể hút đi tội nghiệt của ta.” “Ta biết đi đâu về đâu, ta sợ mình đã không còn xứng đáng làm người, làm bất cứ sinh vật nào trong Lục giới nữa rồi.

Ta tuy đã chết, nhưng trái tim ta vẫn sống mãi trong những cuộc tàn sát, ngày qua ngày giày vò ta.” Ô Nhĩ Tuyên nói.

“Hừ, con người ai cũng sẽ phạm sai lầm.

Tội nghiệt của ngươi chỉ có thể tự mình gánh vác.

Sai lầm, tội lỗi đeo bám trên người ngươi, cảnh báo ngươi sau này đừng bao giờ phạm lại lỗi lầm tương tự.

Đừng bao giờ mài mòn những tội nghiệt này, đầu thai chuyển thế rồi, chúng cũng sẽ theo vào linh hồn ngươi, kiếp kiếp thế thế đeo bám.” Ngao Tông lạnh lùng vô tình nói.

Không phải Ngao Tông cố ý làm nghiêm trọng hóa sự việc, bởi vì sai lầm mà con người phạm phải không thể bù đắp được.

Chỉ có dũng cảm đối mặt với sai lầm của mình, mới có khả năng đối mặt với tương lai mới, nếu không sẽ chỉ mãi mãi chìm đắm trong quá khứ, không thể tự thoát ra.

Lời nói của Ngao Tông đã đâm sâu vào Ô Nhĩ Tuyên.

Từ trước đến nay chưa từng có ai nói với hắn như vậy.

Thực ra, trong lòng Ô Nhĩ Tuyên vẫn luôn tồn tại may mắn, chỉ cần không ngừng tự giày vò, một ngày nào đó sẽ có thể tẩy sạch tội ác đầy mình.

Nhưng tiếc thay ba trăm năm qua, ngày qua ngày, Ô Nhĩ Tuyên không lúc nào không nhớ lại cảnh tượng giết người năm xưa, ánh mắt hoảng sợ của những người vô tội bị hại.

"Vậy ta nên làm gì, ta mới có thể đón nhận một cuộc sống mới!" Ô Nhĩ Tuyên băn khoăn hỏi.

Tư thế cúi đầu suốt ba trăm năm của hắn, vào khoảnh khắc này cuối cùng đã bị phá vỡ, hắn ngẩng đầu nhìn Ngao Tông, vẻ mặt thành kính lại mê mang, dường như Ngao Tông hiện tại là cọng rơm cứu mạng duy nhất của hắn.

"Đi theo ta lăn lộn đi, ta có thể đưa ngươi đến một cuộc sống mới, chào mừng đến với đại gia đình Minh giới." Ngao Tông chậm rãi đưa tay ra.

Đằng sau Ngao Tông là núi sông Minh giới rộng lớn và những bông U Minh Mạn Đà La trải dài vô tận.

Dưới lời mời của Ngao Tông, Ô Nhĩ Tuyên đi theo Ngao Tông chinh chiến khắp nơi, đánh hạ ngày càng nhiều giang sơn của Minh giới, trở thành một trong những đại tướng dưới trướng Ngao Tông.

Quay trở lại hiện tại, Ngao Tông phân phó Ô Nhĩ Tuyên: "Hiện tại phái một nghìn tinh binh đi khắp nơi kiểm tra, xem trong thành có chỗ nào bất thường.

Những năm qua ta quá ôn hòa, đến nỗi một số thế lực ẩn sâu cho rằng Minh giới của ta dễ bị bắt nạt." "Dám sắp xếp gián điệp trên địa

bàn của ta, ngươi biết không?

Chương 533

Thông tin ta thu thập được sau một chuyến đi cho thấy từ khi Đại chiến Thần Ma bắt đầu, đã có gián điệp cắm rễ trong Minh giới của ta.

Những gián điệp này không ngừng truyền tống thông tin mật của ta ra bên ngoài." "Hiện tại mối quan hệ giữa ta và Thiên giới ngày càng căng thẳng, nếu không xử lý những gián điệp đó, khi đại chiến xảy ra, ta nhất định sẽ rất bị động.

Bên ta có gián điệp, xem ta có thể trong thời gian ngắn tìm ra một hai gián điệp không.

Sau đó thông qua những kẻ đó, rút dây động rừng, tìm ra những độc lưu của Minh giới." Trong Nghị Sự Đường Minh giới, hơn một trăm đại tướng nghe lệnh của Ngao Tông, chỉnh tề quỳ xuống đáp lời Ngao Tông: "Tuân lệnh, Ngao Tông đại nhân, chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực, diệt trừ gián điệp Minh giới." "Ngoài ra, trong lúc ngài đi vắng, Cẩm Tú Thành do Ngao Sương lãnh đạo đã trở thành thành phố thương mại thịnh vượng nhất của Minh giới, và cũng không ngừng bố trí mạng lưới thông tin của mình.

Hiện tại, mạng lưới thông tin ở đó đã là mạng lưới thông tin mới nhất và đầy đủ nhất của Minh giới.

Có thể để A Sương giải thích tình hình các mặt của Minh giới hiện tại cho ngài." Quân sư của Ngao Tông ở bên cạnh nhắc nhở.

Ngao Tông cảm thấy quân sư nói rất có lý, liền truyền tống Ngao Sương, người đang trấn giữ thành, đến đây.

Ngao Sương thấy Ngao Tông trở về Minh giới, vô cùng kích động, nhưng cũng nhận ra đây là một cơ hội tốt hiếm có, liền theo yêu cầu

của quân sư, kể rõ tường tận tình hình hiện tại của Minh giới cho Ngao Tông.

"Hiện tại Minh giới cũng đang ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng.

Mặc dù bề ngoài có vẻ yên bình, nhưng thực tế lại ẩn chứa nhiều điều huyền bí, đặc biệt các trấn gần Lão Tường Thành liên tục phát ra dị động, nhưng những dị động này cũng đã kịp thời bị các binh sĩ gần Lão Tường Thành ngăn chặn." "Không rõ những dị động này khi nào sẽ đột nhiên tập trung thành một đợt lớn.

Lão Tường Thành tuy nằm ở vùng ngoại vi Minh giới, nhưng nếu bị công phá." "Những thôn làng gần Lão Tường Thành sẽ bị tàn sát, lúc đó nhất định sẽ gây ra bất ổn dân sinh.

Hy vọng Ngao Tông đại nhân có thể chú ý đến những dị động ở biên giới Lão Tường Thành." Ngao Sương đưa ra đề xuất của mình.

Ngao Tông vô cùng vui mừng, Ngao Sương trong thời gian ngắn ngủi vài năm tiếp quản Cẩm Tú Thành, đã trưởng thành từ một thành chủ non nớt trở thành một tướng lĩnh tài năng như vậy.

Hắn nói với Ngao Sương: "Ta sẽ phái người đi điều tra gần Lão Tường Thành, lời ngươi nói rất có lý, ta sẽ tiếp thu ý kiến này thật tốt." Ngao Sương thấy Ngao Tông tiếp thu đề nghị của mình, vô cùng kích động, ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực.

Ngao Sương lúc đó đã hoàn toàn khác với cô tiểu nhân ngư oán trách trời đất ở Tây Hải Long Vương năm xưa.

Sau khi Ngao Tông bãi triều, hắn vừa thưởng trà trong hậu hoa viên vừa suy nghĩ.

Thông tin mới mà Ngao Sương đưa ra, khu vực gần Lão Tường Thành vừa hay là tàn tích còn sót lại từ Đại chiến Thần Ma năm xưa.

Nếu có kẻ nào trốn vào Minh giới một cách lén lút trong Đại chiến

Thần Ma, thì Lão Tường Thành là nơi thích hợp nhất để cư trú.

Nơi đó địa thế xa xôi hẻo lánh, dân cư đông đúc, thành phần phức tạp, thuộc khu vực quản lý tương đối lỏng lẻo của Minh giới.

Không ngờ trong Minh giới được Ngao Tông quản lý nghiêm ngặt, lại tồn tại những kẻ lọt lưới như vậy.

Ngao Tông phân phó Ô Nhĩ Tuyên đi cùng đến gần Lão Tường Thành để điều tra, phải tìm ra gián điệp trong thời gian ngắn nhất.

Không thể chỉ dựa vào người khác, hiện tại gián điệp còn chưa bị trừ khử, thì Minh giới vẫn đang trong nguy hiểm, Ngao Tông cũng không yên tâm rời đi.

Không thể để vào lúc mấu chốt lại xảy ra hỏa hoạn trong nhà, dẫn đến rối loạn.

E rằng những kẻ ẩn mình trong bóng tối cũng sẽ không biết rằng chuyến đi của Ngao Tông đến rừng nguyên lực, lại có thể tìm ra những gián điệp còn sót lại từ Đại chiến Thần Ma trong Minh giới.

Quả nhiên Đại Đạo đứng về phía Ngao Tông.

Ngao Tông sắp xếp Đồ Tháp Tháp ở khu vực linh hồn mới sinh, để Đồ Tháp Tháp đi tìm người thân.

Tộc Đồ Tháp Tháp có cách liên lạc đặc biệt.

Chỉ thấy Đồ Tháp Tháp thổi một tiếng huýt sáo không tiếng động, không lâu sau vô số linh hồn tộc Thú Dơi Ăn Thịt liền từ bốn phương tám hướng tụ tập.

Mọi người thấy Đồ Tháp Tháp đều vô cùng kinh ngạc: "Không ngờ người thanh niên cuối cùng của thôn ta cũng chết rồi, Tháp Tháp cũng bại dưới tay đám dơi khổng lồ đó sao?

Những ngày này ngươi cũng vất vả rồi, thôn ta có được xây dựng

lại tốt đẹp không?" Một nhóm tộc nhân Đồ Tháp Tháp vây quanh Đồ Tháp Tháp không ngừng hỏi han.

Đồ Tháp Tháp thậm chí không có thời gian trả lời từng người một, cuối cùng không chịu nổi nữa liền lớn tiếng hét lên bầu trời: "Mọi người dừng lại hết cho ta, để ta nói!" Chỉ thấy Đồ Tháp Tháp không nói gì, mở chiếc nhẫn trữ vật mà Ngao Tông đã tặng.

Từ trong chiếc nhẫn trữ vật, không chỉ có trưởng thôn và đại phu của thôn Đồ Tháp Tháp, mà còn có cả những ấu trùng lớn nhỏ.

Vừa xuất hiện, chúng liền nhìn khắp bốn phía, tìm kiếm người thân đã lâu không gặp.

Không lâu sau, mọi người đều gặp được người thân của mình.

Đồ Tháp Tháp cũng tìm thấy anh trai của mình, hai anh em im lặng hồi lâu, dường như có điều muốn nói.

Ngao Tông thấy tình hình này liền biết nhiệm vụ của mình tạm thời đã hoàn thành, nói với Đồ Tháp Tháp: "Trước tiên hãy đoàn tụ với gia đình đi, về công việc, ta sẽ phân phó sau." Đồ Tháp Tháp tuy rất vui khi gặp được người nhà, nhưng cũng không quên lời dặn của Ngao Tông, vội vàng gật đầu đầy cảm khái, lần nữa bày tỏ lòng biết ơn đối với Ngao Tông.

Và nhắn lại, sẽ tùy thời cung kính chờ đợi phân phó của Ngao Tông.

Sáng hôm sau, Ngao Tông liền dẫn Ô Nhĩ Tuyên đến các thôn làng gần Lão Tường Thành.

Không ngờ các thôn làng gần đó hoàn toàn khác với các thôn làng trung tâm Minh giới.

Mặc dù không hề lạc hậu, nhưng ánh mắt của người dân ở các thôn làng này đều lộ rõ vẻ gian trá và ý đồ bất chính.

Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên cải trang, lén lút xâm nhập vào các thôn làng này, vì vậy tất cả mọi người trong thôn đều nghĩ họ chỉ là những kẻ ngoại lai mà thôi.

"Xem ra thôn làng này không hề thân thiện với người ngoài." Ô Nhĩ Tuyên khoanh tay nhìn xung quanh.

Thực ra, những năm qua Ngao Tông đều bảo Ô Nhĩ Tuyên đi lại ở các thôn làng Lão Tường Thành này.

Chỉ là Ô Nhĩ Tuyên chưa từng ẩn mình, mỗi lần đến đều bị phát hiện hành tung trước.

Vì vậy, người dân đều đã thay một bộ mặt giả tạo từ trước.

Nhiều năm qua Ô Nhĩ Tuyên cứng nhắc không hề phát hiện ra, ở đây có không ít những hộ đen không đăng ký ở Minh giới.

Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên tuần tra các thôn làng ở khu vực Lão Tường Thành, phát hiện các thôn làng này quả nhiên tồn tại không ít vấn đề, trong số dân làng có thể tồn tại gián điệp của các thế lực khác trong Lục giới.

Vương Ngũ ở Minh Mông Thôn gần mười năm, hôm nay lại đi sang thôn Minh Tước bên cạnh đánh bài lá, sau đó tìm người bạn già Hoa Cô, ăn một bữa cơm ở nhà Hoa Cô, chuẩn bị về nhà ngủ.

Ai ngờ, trong con hẻm quen thuộc không ai để ý, lại bị một người đàn ông đánh ngất.

Khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang ở giữa Âm Dương Hà, Vương Ngũ bị trói ở đầu thuyền, chỉ dựa vào sợi dây mảnh trên đầu mới miễn cưỡng không rơi xuống Âm Dương Hà.

Không xa đó, có một người đàn ông đang câu hắn như câu cá, vẻ mặt hung thần ác sát, trên lưng vác một cỗ quan tài khổng lồ, trong quan tài không ngừng truyền ra sát khí.

Hắn ta trông giống Phán quan Vô Số ở mười tám tầng địa ngục, mặc dù Vương Ngũ cũng chưa từng gặp Phán quan Vô Số trong truyền thuyết, nhưng mọi người đều nói Phán quan trông cực kỳ đáng sợ, không có bất kỳ ác quỷ nào dám nói dối trước mặt vị Phán quan này.

Bên cạnh người đàn ông còn có một sự tồn tại không thể bỏ qua, người đàn ông này có vẻ ngoài anh tuấn, không giận mà uy, thân hình cao lớn đến chín thước, chỉ đứng đó thôi đã có thể khiến người ta phải phục tùng.

Chỉ là bị trói ngược trên Âm Dương Hà như vậy thì làm sao tốt được?

Nếu ta gặp hai vị đại nhân vật này trên đường, nhất định sẽ quỳ xuống bái lạy, không dám nhìn thẳng.

Chỉ là bây giờ ta phải chuẩn bị cho cá ăn thịt người trong Âm Dương Hà, lúc đó ngay cả linh hồn cũng không còn, làm sao mà đi tìm Hồng Cô được nữa.

Ô Nhĩ Tuyên và Ngao Tông vẫn đứng bên bờ Âm Dương Hà, không nói một lời, lặng lẽ nhìn người đàn ông đang hoạt động này.

Với tu vi của họ, sớm đã không cần dùng đến những phương pháp tra tấn ép cung cổ hủ để đối phó với người bình thường.

Chương 534

Chỉ cần đứng đó tạo áp lực, là có thể buộc người bình thường phải khai báo.

Chỉ là Vương Ngũ này, có vẻ hơi quá lộn xộn.

Hai người họ đã đứng bên bờ lâu như vậy, mà không thấy Vương Ngũ nói thẳng ra.

Chỉ thấy hắn xoay người, không ngừng chiến đấu với đám cá ăn thịt người đang rình rập trong Âm Dương Hà, cũng không chịu đầu hàng Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên.

Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên cũng không phải người vội vàng, thậm chí còn biến ra ghế mây, ngồi xuống yên lặng xem Vương Ngũ biểu diễn.

Xem Vương Ngũ này có thể bỏ qua thời gian được bao lâu, mài dũa tính cách của hắn một chút, tránh cho Vương Ngũ sau này dùng những lời khác để lấp liếm.

Lý do Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên chọn Vương Ngũ, một người bình thường, để hỏi chuyện.

Chủ yếu là vì ở các thôn làng khác nhau, tên Vương Ngũ đều xuất hiện trong các cuộc thảo luận của mọi người.

Nếu muốn có được tất cả thông tin trong thời gian ngắn, thì tìm người hoạt động chung ở các thôn làng này là tốt nhất.

Ngao Tông dùng Thiên Lý Nhãn quan sát Vương Ngũ suốt ba ngày, phát hiện người này không hề đơn giản, trông có vẻ là một kẻ ăn hại bình thường, nhưng những nơi hắn đi qua đều là những khu vực có thông tin hỗn tạp nhất của các thôn làng này.

Sòng bạc, quán trà, lầu xanh và miếu hoang nơi ăn mày ở, những nơi này hắn đều có liên quan.

Ấn tượng của dân làng về hắn là không gì không biết, có tiền thì sẵn sàng giúp làm bất cứ việc gì, nếu giá không cao, không ít dân làng có những chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi cần phân xử cũng sẽ tìm đến hắn.

Hắn thậm chí còn đáng tin cậy hơn cả quỷ sai Minh giới.

Nhưng Vương Ngũ đã mất mười năm để tạo ra hình tượng "bách sự thông" một cách tinh tế.

Rốt cuộc Vương Ngũ này muốn biết những gì?

Những điều này cần phải được khai thác từ dân làng này.

Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên biết rõ, người có thể tự do đi lại trong những thôn làng long xà hỗn tạp này, đi khắp nơi thu thập tin tức và giải quyết các vấn đề cho dân làng, mà không bị các thế lực báo thù.

Người đàn ông này bản thân tuyệt đối không đơn thuần như vẻ bề ngoài.

Trong mười năm đó, không một dân làng nào biết Vương Ngũ có biết võ công hay có dị năng gì khác không.

Việc này cũng cần Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên phải thẩm phán kỹ lưỡng.

Vương Ngũ đã giả vờ vùng vẫy trên Âm Dương Hà gần hai canh giờ, nhưng hai người bên bờ đối diện vẫn không nói một lời, chỉ yên lặng nhìn.

Vương Ngũ biết mình đã gặp cao thủ.

Khi chưa rõ tình hình của đối phương, hắn vẫn giữ kín nhu cầu của mình.

Chỉ cần giả vờ không thấy núi Lư Sơn, như vậy sẽ so sánh sự kiên nhẫn của hai bên.

Nếu là bình thường, Vương Ngũ có thể giả lả cười nói với những người như vậy mấy ngày.

Nhưng Vương Ngũ biết rõ, người có thể âm thầm bắt hắn đi, trốn tránh ánh mắt của nhiều dân làng như vậy, hôm nay e rằng không thể thoát thân mà không bị lột da.

Vương Ngũ cuối cùng không chịu nổi nữa, vì số lượng cá ăn thịt người trên Âm Dương Hà ngày càng nhiều, chúng sắp cắn nát máu thịt của hắn, ăn thịt linh hồn của hắn, vậy thì nhiệm vụ sẽ không hoàn thành, Vương Ngũ sẽ biến thành thứ mà ngay cả hắn cũng không dám tưởng tượng.

"Các vị hảo hán, có gì thì nói chuyện đàng hoàng, hà tất phải động đao động kiếm làm gì." Vương Ngũ cười giả lả thăm dò.

Ngao Tông và Ô Nhĩ Tuyên nghe lời mở đầu này, liền biết người đàn ông này sắp vòng vo.

Cần câu cá trong tay Ô Nhĩ Tuyên lại hạ thấp một chút, đầu của Vương Ngũ lúc này chỉ còn cách mặt nước Âm Dương Hà một nắm tay.

Sợi dây buộc tóc trên đầu Vương Ngũ, cũng vì ma sát mà rơi xuống nước.

Mái tóc dài đến eo của hắn cũng chìm xuống Âm Dương Hà.

Khi Vương Ngũ cố gắng ngẩng đầu lên, mái tóc dài vốn mềm mượt đã bị cá ăn thịt người cắn đến lởm chởm.

Vương Ngũ hoàn toàn từ bỏ giãy giụa, ta biết hai người đều muốn chơi thật, mặc dù không biết hai người muốn gì, nhưng chỉ cần không khai ra thông tin mà họ muốn, hôm nay Vương Ngũ sẽ trở thành mồi

cho cá.

“Ta, ta khai hết!

Rốt cuộc các ngươi muốn những thứ gì, ta sẽ nói hết, xin tha cho ta một mạng chó.” Vương Ngũ ôm đầu, nhắm mắt nói.

“Một kẻ dựa vào lừa đảo, lừa gạt, khắp nơi cờ bạc, một tên lừa đảo giang hồ, ngay cả tên cũng là giả, làm sao ta có thể tin ngươi?

Ở Lục giới, biết tên của đối phương là một việc quan trọng.

Chỉ khi biết tên, mới có thể hiểu được quá khứ của người đó.

Vì vậy, một số người trong giang hồ thường dùng tên khác thay thế tên thật, như vậy sau này có thể tiện bề thoát thân.” “Ngươi không biết tên thật của ta sao?

Quả nhiên lúc đặt tên đã quá tùy tiện rồi sao?

Nhưng ta ở Minh Mông Thôn lâu như vậy, cũng không có ai nói tên của ta không đúng.” Ngao Tông trong lòng bỗng cảm thấy một trận câm nín, não của tên gián điệp này trông không được bình thường cho lắm.

Hắn cũng không biết liệu có ai ở khu vực Lão Tường Thành dùng tên thật không, ngay cả người bạn già đó, yêu nguyệt quế kia cũng không tên là Hồng Cô.

Ô Nhĩ Tuyên không văn nhã như Ngao Tông, một tay kéo Vương Ngũ, “Nói cho ta biết tên thật của ngươi, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn, ta sẽ không hỏi những thứ ta không muốn.

Hôm nay, ngươi sẽ cho cá ở Âm Dương Hà ăn.

Ô Nhĩ Tuyên này được nuôi dưỡng bằng máu tươi, lời nói của ta không hề mang tính nhân văn đâu.” “Được rồi, được rồi, bản tăng là truyền nhân đời thứ bảy mươi hai của Bạch Vân Tự, pháp danh Vô

Hoan.

Mười năm trước, vâng lệnh Bạch Vân trưởng lão, ta đến Minh giới điều tra sự việc Thần Ma đại chiến." Vô Hoan ôm đầu, nói với Ngao Tông và U Nhi Tuyên, "Bây giờ có thể thả ta xuống rồi chứ?

Nếu không yên tâm có thể phái người đi điều tra ta, ta có tên trong danh sách đệ tử của Bạch Vân Tự đó." Ngao Tông ra hiệu bằng ánh mắt cho U Nhi Tuyên, U Nhi Tuyên hiểu ý liền sắp xếp việc điều tra Vô Hoan.

Sau khi đã bày tỏ thân phận thì không thể giết bừa nữa, ai cũng không thể nói Bạch Vân Tự không có cấu kết với Ma giới.

Là người của Phật gia, vốn dĩ phải siêu thoát khỏi Lục giới, vì sao lại điều tra việc phàm trần?

Chuyện Thần Ma đại chiến mười vạn năm trước, việc khơi lại cố sự này vốn đã bất thường.

"Giờ có thể thả ta ra chưa?

Ta sắp không chịu nổi rồi, đến lúc ta thành cá khô thì không thể cung cấp tin tức cho các ngươi được đâu." U Nhi Tuyên lạnh lùng hừ một tiếng, "Ta sẽ không tin loại lời nói vô nghĩa hiển nhiên đó.

Tăng lữ Bạch Vân Tự nổi danh là Lục căn thanh tịnh, không cần cạo đầu.

Chỉ cần Lục căn thanh tịnh, thì phiền não tơ (tóc đen) sẽ không mọc ra.

Ta thấy tóc trên đầu ngươi không ít đâu." Lời U Nhi Tuyên nói không sai.

Phàm nhân lòng có tạp niệm, tăng lữ phàm gian dù cạo đầu vẫn sẽ mọc tóc.

Nhưng Bạch Vân Tự, đúng như tên gọi, sừng sững trên núi Bạch Vân.

Chương 535

Người phàm muốn lên Bạch Vân Tự cần đi bộ, cứ năm bước ngoảnh đầu nhìn lại chuyện xưa, mười bước một quỳ, trăm bước bạc đầu.

Khi lên đến Bạch Vân Tự thì nên bạc cả đầu, không còn một sợi tóc đen.

Sau đó do sư phụ Bạch Vân Tự cạo đầu xuất gia, tóc xanh rụng xuống, chuyện cũ theo gió bay đi không ngoảnh đầu lại.

Nhưng vị tăng lữ tự xưng Vô Hoan này lại đầy đầu tóc xanh, trông như một kẻ lưu manh nhỏ bé lăn lộn nơi thế tục.

U Nhi Tuyên thu cần câu, kéo Vô Hoan về bờ.

Vô Hoan lập tức nằm vật ra đất: "Hù chết ta rồi, ta không biết ta lại sợ cá như vậy.

Từ nhỏ cha mẹ bảo ta ăn cá ta cũng không dám ăn, nói gì đến việc nhìn gần những con cá này." Vô Hoan này nhìn có vẻ đại đại liệt liệt, lại chủ động nói ra yếu điểm của mình cho Ngao Tông và U Nhi Tuyên.

Chưa từng thấy người nào thẳng thắn đến mức này.

Bản tính giả vờ ngu ngốc của hắn đáng để suy xét.

Vô Hoan thấy Ngao Tông và U Nhi Tuyên nghi ngờ như vậy, đành bất đắc dĩ nói: "Sự đã đến nước này, ta che giấu cũng chẳng có ý nghĩa gì, đành phải hiện ra chân thân vậy." Vô Hoan phủi phủi bùn đất trên người, lướt đi như mây bay nước chảy, thi triển một thức Thanh Thủy Lưu Vân.

Đây là chiêu thức cơ bản nhập môn của Phật gia, dùng để tẩy rửa

bụi trần trong ngoài, đảm bảo thân tâm hợp nhất.

Chỉ thấy tóc Vô Hoan ào ào rụng xuống, chỉ còn lại một vầng trán trọc lóc.

Nhưng chưa xong, Vô Hoan lại lập tức mọc ra một đầu tóc bạc, giữa đám tóc bạc ấy, một sợi tóc đen trở nên vô cùng nổi bật.

U Nhi Tuyên không nhịn được cười nhạo một tiếng: "Truyền nhân đời thứ bảy mươi hai của Bạch Vân Tự, lại đầy đầu tóc bạc, thậm chí còn có tóc đen.

Hiện giờ Bạch Vân Tự đã sa sút đến mức này sao?

Thật đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây." Vô Hoan nghe U Nhi Tuyên trêu chọc cũng không tức giận, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu: "Một sợi tóc xanh của ta là bằng chứng ta chưa buông bỏ trần thế, còn một đầu tóc bạc của ta biểu thị ta đã chuẩn bị sẵn sàng bước vào đại môn Phật giáo.

Nhiều năm qua, trụ trì Bạch Vân Tự đã thử đủ mọi cách, đều không thể khiến ta đoạn trừ phiền não tơ.

Mãi cho đến khi Huyền Âm trưởng lão đêm quan sát thiên tượng, nói rằng Minh giới u ám có câu trả lời ta cần tìm.

Ta bèn mang theo sợi tóc xanh này xuống Minh giới, không vì bất cứ việc gì, chỉ vì tìm đáp án thoát ly phàm trần." Vô Hoan hiện ra chân thân, tựa như thoát khỏi chiếc mặt nạ thế tục, cả người trở nên thanh khiết và ưu nhã.

Kẻ lưu manh nhỏ bé lăn lộn chốn thị thành kia phảng phất như chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Vô Hoan nhìn Ngao Tông và U Nhi Tuyên, nói: "Chính vì ta có một sợi tóc xanh, ta mới có điều kiện nhập thế.

Ta hiện giờ là cầu nối giữa phàm thế và Phật đạo, một mặt có thể quỳ lạy lắng nghe lời Phật Tổ giáo huấn, một mặt có thể nhập thế đi tìm đáp án của mình.

Sở dĩ khi nhập thế ta lại khác với hiện tại, là vì ta đã ngoại hiện Thất tình Lục dục trên sợi tóc xanh ấy vào thân Vương Ngũ.

Như vậy ta mới có thể là một phàm nhân có máu có thịt.

Đợi khi Vương Ngũ không còn tồn tại, thì ta tự nhiên có thể nhập Phật." "Vậy rốt cuộc nhập Phật quan trọng hay bá tánh thiên hạ quan trọng?

Ta luôn cảm thấy Phật đạo ngày nay vô năng, trừ việc cầu nguyện cho những tai nạn xảy ra, thì còn làm được gì cho thế giới này nữa?" U Nhi Tuyên khinh thường nói: "Đặc biệt là Bạch Vân Tự, đám tăng nhân đó ngày ngày trốn trên đỉnh núi Bạch Vân, chẳng quản thế sự, cũng chẳng biết độ ai khổ, ai kiếp." Thực ra, tăng nhân Bạch Vân Tự tạo ấn tượng không vướng bụi trần, Bạch Vân Tự không cần triều bái hay tiền hương hỏa.

Tất cả bá tánh lên Bạch Vân Tự dâng hương đều bị cự tuyệt ngoài cửa.

Sau này, khi danh tiếng Bạch Vân Tự vang dội, không còn ngăn cản được những bá tánh muốn lên dâng hương cầu nguyện.

Thậm chí dưới chân Bạch Vân Tự còn dựng một bia Vô Trần, ngụ ý một khi vào Bạch Vân Sơn thì phiền não giảm một nửa, lục thân giảm một nửa, lên Bạch Vân Tự sẽ triệt để cách tuyệt với tục thế.

"Ai cũng không biết vì sao Bạch Vân Tự đột nhiên nổi danh bên ngoài, ai cũng không biết tăng đồ Bạch Vân Tự đang làm gì." Vô Hoan nói: "Các ngươi đều không biết ta đã vì Lục giới mà hy sinh những gì.

Sở dĩ ta trường kỳ cư trú trên núi Bạch Vân, là vì toàn bộ ngôi

chùa của ta đều được xây dựng trên lồng giam ác long dưới biển sâu.

Mỗi ngày ta đều quỳ trước lồng giam ác long, đối mặt với tội ác.

Mỗi ngày đều cần niệm kinh để tiêu giảm thần lực của ác long, ngăn nó phá lồng thoát ra.

Mấy đời trụ trì trước của ta cũng vì vậy mà sớm quy Tây.

"Vào ngày Thần Ma đại chiến, ta cũng đã phái sư huynh đi giúp Thiên giới hàng ma, chỉ là các sư huynh ấy từ đó một đi không trở lại.

Ác long không người trấn áp, mấy vị trưởng lão đành cưỡng hành đóng hồn phách của mình lên Bát Quái Phù trấn áp ác long, đời đời kiếp kiếp không được chuyển sinh, cùng ác long trường tồn.

Hiện tại Bạch Vân Tự ta không còn tăng nhân trẻ tuổi, chỉ còn ta và vài sư đệ.

Nhưng ta trì hoãn chưa thể nhập Phật môn, mấy tăng lữ trẻ tuổi căn bản không thể trấn áp ác long.

Nếu ta cưỡng hành đi trấn áp ác long, một tia phàm tâm của ta sẽ trở thành mấu chốt để ác long xuất thế.

Ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ nhập Phật vào đêm trăng tròn ba năm sau, nếu không ác long xuất thế, thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than.

Không phải Bạch Vân Tự ta không làm gì, chỉ là ta thật sự không cần những người muốn siêu thoát tục thế nhập Phật.

Ta càng cần những người mang tấm lòng vì thiên hạ, người nguyện ý vì chúng sinh thiên hạ mà cống hiến tất cả, thậm chí cả sinh mệnh, không hối hận.

Ta vẫn luôn thủ hộ Lục giới." Ngao Tông là một trong các Cổ Long, chưa từng nghe có truyền thuyết về ác long biển sâu bị giam

cầm dưới Bạch Vân Tự.

Tuy Ngao Tông đối với Vô Hoan vẫn giữ một sự nghi ngờ nhất định, nhưng người xuất gia không nói dối.

Chỉ cần Ngao Tông phái người đi kiểm chứng là có thể biết sự thật.

Vô Hoan cũng không có lý do gì phải nói dối.

Ngao Tông nói với Vô Hoan: "Nếu có thể, ta sẽ đến Bạch Vân Tự tế bái Phật Tổ." Vô Hoan nghe vậy bất đắc dĩ nói: "Bạch Vân Tự tự nhiên hoan nghênh Minh giới chi chủ ghé thăm, sự ghé thăm của ngài sẽ khiến bổn tự bồng tất sinh huy (vinh hạnh)." Thực ra, ba người có mặt đều biết, việc đến Bạch Vân Tự bái phỏng chỉ là một cái cớ.

Điều tra thực địa tình hình Bạch Vân Tự mới là mục đích của Ngao Tông.

Hỏi thử xem một đại lão Minh giới tự mình tín ngưỡng bản thân, lại đi triều bái Phật Tổ ư?

Không phải là đi đối đầu với Phật Tổ, hoặc là người thay thế Phật Tổ làm điều nghĩa tận, nhưng những người có mặt đều là người tinh ranh, tự nhiên hiểu hàm ý trong lời nói, đều chỉ điểm tới đó thôi.

Không cần xé toang mặt mũi, ngay cả Vô Hoan cũng rõ, Minh giới muốn điều tra xem Bạch Vân Tự có liên quan bất chính đến Thần Ma đại chiến hay không.

Vậy thì một mạng này, sẽ phải đền ở Minh giới.

Ngao Tông cũng không ngạc nhiên khi Vô Hoan biết thân phận của mình.

Từ khi Ngao Tông và U Nhi Tuyên bắt Vô Hoan, rồi hắn hiện chân thân, Ngao Tông đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc thẳng thắn đối đãi

hoặc uy hiếp.

Nhưng phàm là một gian tế đã điều tra được Minh giới chi chủ Ngao Tông và đại tướng dưới trướng, thì Ngao Tông và U Nhi Tuyên tất sẽ bị biết rõ.

E rằng chỉ có tăng lữ Vô Hoan, loại người đã siêu thoát sinh tử ngoài thân, mới không để ý.

U Nhi Tuyên nói một cách châm biếm: "Vậy hiện giờ chưa nhập Phật môn, ngươi có thể làm gì trong Bạch Vân Tự?

Quy củ của Bạch Vân Tự không thiếu đâu, lục căn bất tịnh e rằng không vào được Bạch Vân Tự đâu nhỉ?" Vô Hoan không hề xấu hổ vì bị chạm đúng chỗ đau, mà thản nhiên nói: "Đương nhiên là tăng quét dọn trước Phật rồi.

Chương 536

Mỗi ngày ta đều đi bộ lên đỉnh núi Bạch Vân, lấy giọt sương đầu tiên của Bạch Vân Sơn, lau chùi đất trước Phật Tổ.

Tuy ta không thể nhập thất tế bái Phật Tổ, nhưng lòng ta vẫn luôn luôn cầu nguyện trước Phật." Vô Hoan nói xong, trịnh trọng hướng về phía Tây mà như có điều gì đó quỳ lạy Phật Tổ, dáng vẻ thành kính không hề chút bối rối.

Có lẽ tăng lữ là như vậy, tuy thân ở hồng trần, nhưng chỉ cần tâm thành thì linh nghiệm.

Ngao Tông có thể nhìn ra lòng hướng Phật của Vô Hoan.

Ngao Tông là một quân vương đại độ, sẽ không vì lập trường khác biệt mà dễ dàng sinh lòng địch ý với người khác.

Chỉ cần đích đến cuối cùng là giống nhau, thì bốn bể đều là bằng hữu.

Ngao Tông nhìn Vô Hoan, ngược lại đã hiểu lý do vì sao hắn lục căn chưa đoạn mà Bạch Vân Tự lại phái hắn hạ sơn lịch kiếp.

Vô Hoan tuy tên là Vô Hoan, nhưng có lẽ chính hắn cũng không biết mình yêu thích phàm gian đến nhường nào.

Mười năm hạ sơn, chi bằng cứ ung dung lăn lộn chốn phàm trần mười năm.

Chỉ khi trở về với bụi trần, mới biết được điều gì có thể từ bỏ, điều gì phải kiên trì.

Làm tăng lữ không phải là chẳng quản gì, không cần phán đoán đúng sai, chỉ cần siêu độ thế nhân là được.

Càng cần tăng lữ có một trái tim từ bi.

Vì những sinh linh đáng thương trên thiên hạ mà xót thương, vì những linh hồn tội ác mà siêu độ.

Không nên lãng phí toàn bộ thời gian trước tượng Phật, thương xót những sinh linh mà thậm chí không biết chúng có đáng thương hay không.

Trong mắt Ngao Tông, tăng lữ không nên mất đi thất tình lục dục.

Nên hòa mình vào Lục giới, thay đổi góc nhìn để nhìn thế gian.

Ngao Tông cho rằng hiện tại đa số tăng lữ đều giống như Tây Thiên, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh thế gian, đứng trên đỉnh cao đạo đức mà giáo hóa thế nhân.

Thực tế, tăng lữ thật sự tốt nên hiểu linh hồn bi thảm là bi thảm như thế nào.

Chỉ khi có sự đồng cảm, mới có thể thực sự hóa giải được tâm kết khi siêu độ.

Tăng lữ không nên lạnh nhạt, càng nên là người có lòng đồng cảm nhất.

Bởi vì hiểu nên mới lý giải.

Vì lý giải chúng sinh đều không dễ dàng, nên khi giáo hóa mới có thể làm ấm lòng người.

Hiện giờ, những khổ hạnh tăng hành tẩu thế gian ngày càng ít đi.

Nói về trước đây có Huyền Trang Tây Thiên thỉnh kinh, nhưng hiện giờ, người dám một mình đi thu phục những linh hồn tác ác có thể nói là ngày càng ít.

Tăng lữ biến mất trong thời đại này, đại biểu cho sứ giả Phật Tổ ngày càng ít, người tín ngưỡng Phật Tổ ngày càng ít.

Vậy thì những biểu đạt tốt đẹp về Phật gia cũng ngày càng ít người biết, mọi người đều càng thiên về dùng bạo lực để trút bỏ bất mãn.

Phật gia có truyền nhân, dạy người ta khi gặp bất mãn có thể hướng về tự nhiên, hướng về Phật Tổ để giải tỏa bất mãn.

Nhưng người hiện tại lại càng thiên về dùng bạo lực bên ngoài để nói với đối phương 'ta không vui'.

Khát vọng chiến tranh của mọi người ngày càng rõ rệt.

Dường như chỉ có giết chóc mới khiến mình vui, chỉ có khiến người khác đau khổ thì ngày của mình mới tốt hơn.

Giống như nhân gian ngoài dịch bệnh, sự đấu đá nội bộ giữa các quân vương cũng ngày càng nhiều.

Tính đến hiện tại, nếu tin lời giải thích của Vô Hoan, thì Ngao Tông có ấn tượng khá tốt với Bạch Vân Tự.

Nhưng vẫn cần đi kiểm tra thực hư.

Giờ cứ mang Vô Hoan đi điều tra xem tình hình Thần Ma đại chiến rốt cuộc thế nào.

Thần Ma đại chiến lần đó, rốt cuộc có bao nhiêu bàn tay vô hình thúc đẩy đằng sau?

Ngao Tông từ trên người Vô Hoan, lờ mờ ngửi thấy dấu vết của một cố hữu đã qua đời.

Nếu thật sự là người đó, thì mọi nghi ngờ hiện tại của Ngao Tông và U Nhi Tuyên đều là thừa thãi.

Cố hữu của Ngao Tông chính là một Vô Danh Tăng đã biến mất trong Thần Ma đại chiến.

Khi xưa, người đó một mình đi đến chiến trường phương Bắc, chỉ

để lại cho Ngao Tông một câu nói: "Tổng phải có người đi xoa dịu một trận phẫn nộ.

Nếu thế tất phải có hy sinh, vậy hãy để ta đi.

Gió xuân dịu dàng, đợi một trận mưa xuân nào đó, ta sẽ trở lại." Từ đó Ngao Tông mất đi tin tức về người bạn đó, trên đời không còn Vô Danh Tăng nữa.

Ngao Tông nhìn thấy bóng dáng cố hữu từ Vô Hoan, nói: "Chúng ta tạm thời kết minh đi.

Thời kỳ đặc biệt này cần tập hợp nhiều sức mạnh, nhanh chóng tìm ra gian tế đã cài cắm ở Minh giới năm đó." Ngao Tông đương nhiên không chỉ có một mục đích.

Nhân cơ hội này, xác định Vô Hoan không phải là người kia.

Nếu thật sự là người kia, thì cần phải bảo vệ hắn chu toàn trước khi chân thân quay về.

Sớm ngày để hắn trở về vòng tay Phật Tổ.

Trước khi chân thân quay về, Vô Hoan đều không có Phật Tổ phù hộ, trước nguy nan cũng chỉ là một phàm nhân.

Chết rồi chỉ có thể đầu thai lại, đợi thêm cả trăm năm nữa.

U Nhi Tuyên nói: "Ở thôn Minh Mông mười năm, ngươi có phát hiện nhân vật khả nghi nào không?

Nhìn thì là thôn dân Minh giới, thực chất là nội gián được phái đến để thăm dò tình hình địch." Vô Hoan: "Ta lại thấy thôn trưởng Thực Nhân Phong của thôn Minh Mông, và lão tình nhân Hồng Cô của ta có chút bất thường." Ngao Tông: "Quả nhiên, một người xuất gia lại đột nhiên có tình nhân, thật là kỳ quái.

Ngươi có phá giới không?" Vô Danh Tăng lại là một lão quang côn

(người đàn ông độc thân) nổi tiếng khắp Lục giới.

Mặc dù hòa thượng ở thế giới này không bị hạn chế việc có thể thành thân hay không.

Nếu gặp được bạn lữ thích hợp thì có thể cùng nhau tham thảo kinh pháp, đó là một cách làm khá phổ biến hiện nay.

Nhưng Vô Danh Tăng lại khinh thường loại chuyện này, cho rằng tình ái sẽ chỉ làm chậm trễ con đường đại đạo.

Chẳng những không trở thành trợ lực, Ngao Tông và Vô Danh Tăng làm bạn nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Vô Danh Tăng dành dù chỉ một chút thiên ái cho bất kỳ sinh linh nào trong Lục giới.

Có lẽ hắn là người duy nhất trên thế giới này công bằng và bác ái.

Trong lúc Ngao Tông hoài niệm cố hữu, một đường dẫn Vô Hoan đi tìm Hồng Cô ở Di Xuân Lâu.

Đã biết thân phận gian tế, thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chương 537

Ngao Tông hóa thân thành một phú thương, đạp cửa Di Xuân Lâu, ra lệnh cho phó nhân U Nhi Tuyên bắt Hồng Cô đi.

U Nhi Tuyên bá đạo nói: "Lão gia ta đã nhìn trúng ngươi, muốn ngươi làm tiểu thiếp thứ 182, không có quyền lựa chọn, đi theo ta đi." Ngao Tông nhiều năm qua cũng được vô số mỹ nữ yêu thích, nhưng thực tế Ngao Tông chỉ có tình cảm thưởng thức, không có tình cảm nam nữ.

Hắn có thể bay lượn mà không để lại dấu vết, sẽ không để bản thân dính líu bất kỳ tình ái nào.

Do đó U Nhi Tuyên mới nói vậy, cũng ám chỉ Ngao Tông đến lúc nên tìm một vương phi về, sinh hạ tiểu vương tử mới của Minh giới.

Nhưng U Nhi Tuyên trong lòng cũng biết, trên thế giới này không có bất kỳ nữ tử nào có thể xứng với quân chủ.

U Nhi Tuyên cũng chỉ mang tính biểu tượng đại diện cho các tướng lĩnh dưới trướng Ngao Tông bày tỏ sự lo lắng về đại sự hôn nhân của quân chủ.

Hắn cũng biết, trước khi Ngao Tông hoàn thành nguyện vọng của mình, sẽ không dính líu tình ái.

Đối với một quân vương biết tự kiềm chế như vậy, U Nhi Tuyên thật sự từ đáy lòng kính phục.

Khi Hồng Cô bị U Nhi Tuyên bắt đi, nàng nhìn Vô Hoan đang đứng ở góc xem trò vui, vội vàng cầu cứu Vô Hoan.

Vô Hoan không ngờ Hồng Cô vốn dửng dưng với mình lại đột nhiên cầu cứu, có chút được sủng mà lo sợ.

Vô Hoan cười hềnh hệch, không hề có vẻ khó xử khi tình nhân bị bắt đi: "Thôi thôi, ta e rằng không có khả năng cứu Hồng Cô.

Nàng cũng biết ta chỉ là một tên nghèo mạt rệp, ngay cả tiền chuộc thân cũng không có, làm sao có bản lĩnh chống lại lão gia có tiền nhà người ta chứ?" Hồng Cô nói với các ân khách xung quanh: "Mấy gã đàn ông các ngươi, lúc tốt thì nói sẽ bảo vệ ta mãi mãi, giờ thì từng người từng người đều không muốn ra tay cứu ta.

Bình thường ta cho các ngươi lợi lộc đều vô ích rồi." U Nhi Tuyên thấy cảnh cũ rích này, vô ngữ nhíu mày.

Cảnh cướp đoạt dân nữ trong các câu chuyện kể ở trà lâu cũng quá giống rồi.

Nhưng thực tế thì người tình, cô nương bị bắt đi cũng không đơn thuần vô tội như vẻ bề ngoài.

U Nhi Tuyên một tay nhấc Hồng Cô lên, thô bạo lôi nàng đi như kéo một con heo con.

Suốt đường đi, Hồng Cô không ngừng giãy giụa, động tác vô cùng khoa trương, ngay cả chiếc váy đang bay trên người cũng sắp rơi xuống, trông Hồng Cô đáng thương cực độ.

Nếu đàn ông bình thường nhìn thấy, chắc chắn sẽ không kìm lòng được mà thương xót.

Nhưng tất cả những người có mặt đều không phải người bình thường.

Một Minh giới chi chủ đã thấy vô số mỹ nữ vật báu, một U Nhi Tuyên hung thần ác sát chưa khai khiếu, một cao tăng đắc đạo tiền thế đã sớm nhìn thấu tình ái.

Vô Hoan vô tình vạch trần Hồng Cô: "Ta khuyên ngươi sớm từ bỏ diễn kịch đi.

Hồng Cô à, ta quen ngươi mười năm, ngươi diễn kịch với ta cũng mười năm rồi.

Một con yêu lão vạn năm ngày nào cũng giả bộ yêu trẻ ngàn năm, ngươi tưởng mình thật sự còn trẻ sao?" Những giọt nước mắt sắp rơi của Hồng Cô lập tức thu về.

"Ngươi tưởng ta không biết ngươi đang thử ta sao?

Ta đã gặp bao nhiêu đàn ông, tự nhiên biết một gã đàn ông khi mê luyến ta sẽ trông như thế nào.

Từ đầu ta đã biết ngươi không yêu ta.

Ngươi vẫn luôn muốn dò la tin tức từ ta.

Cô nãi nãi ta thân kinh bách chiến há lại dễ dàng bị lừa gạt?

Vòng vèo với ta mười năm, cuối cùng cũng không nhịn được mà để lộ sơ hở rồi sao?" Hồng Cô hai chân đan chéo, thoát khỏi sự khống chế của U Nhi Tuyên, bay vọt lên ngọn cây cao.

Tuy bề ngoài Hồng Cô không sợ Ngao Tông và đoàn người, nhưng thực tế trong lòng nàng vô cùng bất an.

Nếu không thì đã chẳng chớp thời cơ thoát khỏi sự khống chế của U Nhi Tuyên.

Trong lòng nàng cực kỳ kiêng kỵ ba người đó.

Kẻ tên Vương Ngũ đó, nhiều năm qua Hồng Cô chưa từng biết hắn muốn làm gì.

Mỗi ngày tiêu chút tiền nhỏ nghe hát hò, cũng không có chuyện trai gái lả lơi, luôn giữ một giới hạn rõ ràng.

Hai phú thương đột nhiên xông vào, nàng cũng chưa từng gặp.

E rằng bọn họ đã dùng dịch dung thuật, nàng cũng không biết sẽ bị

đưa đi đâu.

Hồng Cô cứ thế bị kéo đi, tiến vào cung điện của Ngao Tông.

Khi Hồng Cô nhìn thấy cung điện Minh giới, nàng biết ngày tốt lành của mình đã hết, bắt đầu điên cuồng giãy giụa muốn trốn thoát.

Nào ngờ lần này không phải U Nhi Tuyên bắt nàng, mà là Minh giới chi chủ Ngao Tông.

Dưới tay Ngao Tông, không có bất kỳ sinh linh nào có thể trốn thoát.

Hồng Cô lúc này cũng biến hóa chân thân.

Thân hình Hồng Cô phát sinh biến hóa cực lớn, từ một mỹ nhân kiều diễm, đầy đặn biến thành một nam tử yêu mị, quyến rũ.

"A Di Đà Phật, hiện giờ nam yêu đều đẹp đến thế sao?

Không ngờ ta lại hư dữ ủy xà (giao thiệp xã giao) với một nam yêu lâu như vậy, tội lỗi tội lỗi." Vô Hoan cúi đầu giả bộ sám hối với Phật Tổ.

Thực chất là đang trêu chọc Nguyệt Quý Yêu nam giả nữ trang nhiều năm, trở thành kỹ nữ đầu bảng.

U Nhi Tuyên nhịn không được cười thầm, không ngờ hòa thượng này một chút cũng không đứng đắn.

Nguyệt Quý Yêu thì phẫn nộ, trực tiếp ra tay tấn công U Nhi Tuyên.

Nhiều năm qua ở Minh giới nhẫn nhục chịu đựng vì không muốn bị bọn chó săn Minh giới trêu chọc.

Hắn bất chấp tất cả tấn công Ngao Tông, Vô Hoan và U Nhi Tuyên.

Một đại yêu mười vạn năm sinh khí có thể gây chấn động cực lớn.

U Nhi Tuyên và Vô Hoan căn bản không phải đối thủ của Nguyệt Quý Yêu, hai người không lâu sau đã bị đánh ngã xuống đất, máu chảy không ngừng.

U Nhi Tuyên phấn lực giãy giụa, muốn giúp Ngao Tông đối phó Nguyệt Quý Yêu, nhưng căn bản không thể.

Linh khí của hắn đã tán loạn, ngay cả tay cũng không nhấc lên nổi.

Đã xem thường Nguyệt Quý Yêu này rồi, U Nhi Tuyên tức giận.

Ngao Tông cũng đã lâu không có một trận đánh sảng khoái đến vậy với yêu quái đồng cấp.

Xưa nay, Ngao Tông sau khi chơi đùa đủ rồi liền ra sát chiêu, một kiếm đâm xuyên mi tâm Nguyệt Quý Yêu.

Nguyệt Quý Yêu ứng thanh ngã xuống đất, bị Lục Thần Kiếm cắm sâu vào lòng đất.

Ngao Tông chắp tay sau lưng nhìn Nguyệt Quý Yêu, khá hứng thú: "Nguyệt Quý, nói ra tên của ngươi đi." Ngao Tông đã lâu không chiến đấu với sinh linh đồng cấp, có chút chưa đã thèm.

Chương 538

Ngao Tông không để ý sự thù địch của Nguyệt Quý Yêu.

Chính cái gọi là không ưa Ngao Tông thì nhiều vô kể, thiếu một Nguyệt Quý Yêu cũng chẳng thiếu, thêm một Nguyệt Quý Yêu cũng chẳng thêm.

Ngao Tông không bận tâm, chỉ cần những kẻ địch đó đừng cản đường hắn.

Chỉ là những kẻ đó một chút tự tri cũng không có, từng người từng người như đưa mình vào chỗ chết, nối gót nhau tới, luôn mong muốn đánh bại Ngao Tông, trở thành chủ nhân mới của thế giới.

Nào biết rằng khi không ngừng tiếp cận Ngao Tông, thì lại càng gần cái chết.

Nguyệt Quý Yêu cắn chặt môi, mặc dù đóa hoa giữa mi tâm đang bị Lục Thần Kiếm vô tình giày vò.

Vốn dĩ đóa hoa ở mi tâm là phần mềm mại và quý giá nhất của tiên hoa, bình thường Nguyệt Quý Yêu đều không nỡ để đóa hoa của mình bị thương dù chỉ một chút.

Giờ đóa hoa đã bị hủy hoại hơn phân nửa, ngay cả hình người cũng không giữ được.

Tứ chi Nguyệt Quý Yêu hóa thành cánh hoa, chỉ còn lại nửa thân trên hư thoát nằm trên đất, đau đớn giãy giụa muốn trốn thoát.

Thực ra, khi bị nắm giữ mệnh mạch, yêu quái bình thường đều sẽ dừng mọi hành động, tránh để mệnh mạch của mình lại bị thương hại.

Cần biết rằng đặc biệt là yêu quái giới tự nhiên, rất coi trọng

mệnh mạch.

Nhưng Nguyệt Quý Yêu trước mắt lại coi Ngao Tông như mãnh thú hồng thủy, liều mình chịu hiểm nguy bị xé nát để rời xa Ngao Tông.

Ngao Tông thấy vậy cũng không mềm lòng, lại hung hăng đâm xuống một nhát nữa, đóa hoa của Nguyệt Quý Yêu liền xuất hiện một vết nứt lớn.

"Nói cho ta biết, tên ngươi." Ngao Tông lặp lại lần nữa, không hề có ý tứ xót thương gì.

Nguyệt Quý Yêu như vậy trên tay Ngao Tông, cầu sống không được, cầu chết không xong.

Cuối cùng nàng bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, ta tên Nguyệt Hoài Cẩn.

Mười vạn năm trước, ta thấy Ngao Tông mang theo Huyết Tiên Bảo Câu của mình đồ sát tộc ta.

Có lẽ ngươi không biết, khi ngươi giẫm đạp lên biển hoa nguyệt quý đó, có bao nhiêu ấu tể tộc ta đang ấp nở.

Ngươi phớt lờ lời cầu cứu, tùy ý giẫm đạp, rồi khi đi qua thôn trang ta, một mồi lửa đã thiêu rụi biển hoa nguyệt quý.

Nơi đó chính là chân thân của ta.

Lúc đó, ngươi có biết cảm giác tận mắt chứng kiến người thân chết trước mặt mình không?

Nhiều năm qua, ta vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, chỉ vì một ngày nào đó ta muốn ngươi chết dưới roi dài của ta.

Nhưng không, năm đó ta không đánh lại ngươi, mười vạn năm sau ta vẫn yếu ớt không chịu nổi một kích như vậy." Nguyệt Hoài Cẩn

bất đắc dĩ tự giễu nói.

Ngao Tông nhìn Nguyệt Hoài Cẩn.

Là một Nguyệt Quý Yêu, vốn dĩ không giỏi võ nghệ.

Nguyệt Quý Yêu truyền thống giống như Hà Tiên Cô, càng thiên về thuật phòng ngự, và Nguyệt Quý Yêu có thiên phú phi phàm về trà đạo.

Minh giới và Thiên đình đều có không ít tiên nhân thích Nguyệt Quý Yêu pha trà.

Giống như chủng tộc Nguyệt Quý Yêu không sát sinh này, việc thành tiên tương đối dễ dàng.

Nhưng từ sau khi Nguyệt Linh Thượng Tiên vẫn lạc trong Thần Ma đại chiến, tộc Nguyệt Quý không còn ai bước lên đại đạo nữa.

"Mãi cho đến khi Tôn Chủ bảo ta rằng hắn có thể giúp ta giết ngươi, ta từ bỏ đại đạo, đi làm ăn buôn bán, khắp nơi dò la tin tức của ngươi, chỉ vì một ngày nào đó có thể tìm ra điểm yếu của ngươi.

Chỉ cần tìm ra điểm yếu của ngươi, cộng thêm sức mạnh của Tôn Chủ, ngươi chết chắc.

Ta nhất định phải khiến ngươi chết không toàn thây." Nguyệt Quý Yêu phẫn hận nói.

Tuy sự việc đã qua mười vạn năm, nhưng Ngao Tông lại không hề có ấn tượng gì về việc đồ sát Nguyệt Quý Yêu.

Năm đó hắn toàn tâm toàn ý dồn vào chiến trường Minh tộc trong Thần Ma đại chiến.

Đâu có thời gian đi giết những Nguyệt Quý Yêu chẳng liên quan gì đó?

Không phải Ngao Tông tự đại, mà Ngao Tông cảm thấy nếu muốn

đồ sát tộc Nguyệt Quý, căn bản không cần đích thân ra tay.

Đến giết một thôn trang yêu tộc không có lực tấn công thậm chí còn lãng phí thời gian.

Ngao Tông nghe Nguyệt Hoài Cẩn nói xong, gật đầu: "Theo lời ngươi, năm đó ngươi hẳn là ở chiến trường tiền tuyến.

Vậy làm sao lại biết là ta đã đồ sát gia tộc ngươi?" Ngao Tông vừa nghe đã phát hiện ra sơ hở của Nguyệt Hoài Cẩn.

Nguyệt Hoài Cẩn lại không có Thiên Lý Nhãn, làm sao có thể thông qua người thân mà biết Ngao Tông là kẻ sát nhân?

Tận mắt nhìn thấy cũng không phải là thấy tức là được.

Thường thì chân tướng sự việc phức tạp.

Nguyệt Hoài Cẩn và Ngao Tông trước đây không hề có liên hệ.

Vậy làm sao xác định được Ngao Tông là kẻ sát nhân?

Xem ra Nguyệt Hoài Cẩn cũng không phải người ngu dốt, vậy hẳn nàng đã xác nhận khắp nơi là Ngao Tông ra tay, mới tiềm nhập Minh giới làm gian tế lâu như vậy.

Tôn Chủ không rõ lai lịch kia cũng thật kỳ quái.

Tộc Nguyệt Quý bị đồ sát thôn, đặt ở Lục giới cũng chẳng phải chuyện lớn.

Giả như Tôn Chủ đó thật sự có bản lĩnh đánh giết Ngao Tông, thì tầm mắt của hắn càng nên tập trung vào chiến trường tiền tuyến, thậm chí là ngay trên người Ngao Tông.

Vì sao lại chú ý đến một tộc Nguyệt Quý yêu nhỏ bé?

Chẳng lẽ Nguyệt Hoài Cẩn không có nghi ngờ sao?

Tôn Chủ đã đưa ra chứng cứ, có thể chứng minh tất cả đều do

Ngao Tông ra tay.

Tất cả đều đáng để nghi ngờ.

Nguyệt Hoài Cẩn nghe Ngao Tông hỏi như vậy, lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôn Chủ biết sau này ta gặp ngươi nhất định sẽ hỏi những vấn đề này.

Chứng cứ như núi, ngươi lại còn muốn biện bạch.

Hắn đã đặc biệt cho ta xem tàn ảnh năm đó.

Cảnh cuối cùng còn lưu lại trong đồng tử của người thân ta năm đó, tuyệt đối không thể làm giả được.

Gương mặt ngươi in rõ ràng trên đó.

Khi người thân của ta muốn trốn thoát, ngươi lại bắt họ lại, xé xác thành tám mảnh.

Chương 539

Đợi khi ta quay về thôn Nguyệt Quý, chỉ còn lại một bãi cành khô trên đất, ngay cả cánh hoa cũng không còn.

Ta thậm chí còn không có cơ hội thu liễm thi thể!

Tộc Nguyệt Quý chúng ta sợ lửa nhất, bị U Minh Địa Hỏa thiêu cháy đến mức ngay cả cơ hội chuyển thế cũng không có.

Tộc Nguyệt Quý ta đã chọc ghẹo gì ngài chứ?

Chẳng lẽ chỉ vì một lần pha trà không vừa ý ngài mà ngài ghi hận ta?

Như vậy, vì sao ngài ngay cả phụ nữ, trẻ nhỏ cũng không buông tha!

Đã vậy, vì sao ngài lại độc để ta một mình trên thế giới này." Kẻ giết người đáng hận nhất là không giết tru di cửu tộc, mà giết chết tất cả người thân bạn bè, không cho chết, lại khiến sống không bằng chết.

Ngao Tông thầm nghĩ, cái vị Tôn Chủ kia quả thật hiểu rõ thủ đoạn của mình rất sâu sắc.

Cuối cùng lại giáng lâm trước mặt người sống sót như một cứu thế giả, ban cho chút giúp đỡ nhỏ nhặt, rồi thêm lời an ủi và ám chỉ.

Điều này có thể khiến người sống sót một lòng một dạ làm việc cho hắn.

Vị Tôn Chủ này tuy thủ đoạn cũ rích, nhưng hiệu quả lại rõ rệt.

Xem ra Nguyệt Hoài Cẩn tuyệt đối tin phục vị Tôn Chủ kia.

Nhưng vì sao nhiều năm như vậy, Nguyệt Hoài Cẩn lại không đi

tìm Ngao Tông?

Loại dối trá này, chỉ cần đối chất với đương sự là có thể bị vạch trần.

Tôn Chủ đó đi một nước cờ hiểm thật.

Cũng không biết vị Tôn Chủ này làm cách nào mà ngăn được Nguyệt Hoài Cẩn không ám sát Ngao Tông.

U Nhi Tuyên là người tuyệt đối sùng bái Ngao Tông, cho rằng mọi việc Ngao Tông làm đều đúng.

Dù là giết người phóng hỏa, chỉ cần Ngao Tông muốn làm, U Nhi Tuyên cũng sẽ tuyệt đối tuân theo, không hỏi lý do.

Nhưng hắn căm ghét nhất là người khác vu oan Ngao Tông.

Nhiều năm qua U Nhi Tuyên đã thấy rất nhiều việc Ngao Tông căn bản không làm, hoặc là bịa đặt, vu vạ đổ lên người Ngao Tông, miêu tả Ngao Tông thành một kẻ làm mọi điều ác, một kẻ ác nhân hoành hành.

Thực tế, Ngao Tông về nguyên tắc hành sự còn ưu việt hơn rất nhiều tiên nhân đạo mạo ngạn nhiên.

Nếu có người mạo phạm Ngao Tông, chỉ cần không cố ý, Ngao Tông đều không để bụng, thậm chí còn an ủi những sinh linh đang run rẩy vì lỡ mạo phạm hắn.

Giống như một bữa yến tiệc mười vạn năm trước, Minh giới vốn khiêm tốn, khó khăn lắm mới tổ chức được một bữa yến tiệc.

Bởi vì Ngao Tông cuối cùng đã tập hợp đủ sáu mươi chủng tộc, tiến thêm một bước gần đến mục tiêu của mình.

Thế là Ngao Tông mời các thủ lĩnh và thành viên chủ yếu của những chủng tộc đó đến yến tiệc trong cung điện Minh giới, để liên

lạc tình cảm giữa các chủng tộc, và cùng bàn bạc những ý kiến có thể xây dựng Minh giới tốt đẹp hơn.

Thực ra Ngao Tông rất hài lòng với lần tụ hội đó.

Bởi vì bữa yến tiệc đó đã đưa ra những ý kiến mang tính xây dựng.

Ngao Tông đã thực hiện chúng, và sau vài năm, khi đến mùa thu hoạch, Minh giới cũng không ngừng lớn mạnh nhờ những đề xuất đó.

Đây cũng là một trong những điều đáng nhớ trong cuộc sống phi phàm của Ngao Tông suốt bao năm qua.

Vào cuối bữa yến tiệc, trong tiết mục tân khách kính rượu, một tiểu Nguyệt Quý Yêu rót trà cho Ngao Tông, vì quá căng thẳng nên không giữ vững ấm trà, làm trà trong ấm đổ ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Ngao Tông đã đỡ được ấm trà suýt đổ xuống đất, biến kinh hãi thành kinh hỉ.

Mọi người cũng không làm khó tiểu Nguyệt Quý Yêu đó.

Ngao Tông thậm chí còn đặc biệt tìm quản sự cung đình sau yến tiệc, đến nhà củi cứu tiểu Nguyệt Quý Yêu đang chịu phạt ra.

Hắn an ủi kỹ lưỡng tiểu Nguyệt Quý Yêu vẫn đang khóc vì sợ hãi, dặn dò ba lần bốn lượt rằng sẽ không có hình phạt nào sau đó, cũng sẽ không liên lụy gia tộc.

Nguyệt Quý Yêu mới tạm dừng.

Sau đó Ngao Tông cũng có đến thăm Nguyệt Quý Yêu.

Nhưng tộc Nguyệt Quý vốn thể chất yếu ớt, tiểu Nguyệt Quý Yêu trải qua một phen kinh hãi này lại sinh bệnh.

Ngao Tông phái người từ phòng thuốc mang thuốc men cần thiết và dược liệu bổ dưỡng đến cho Nguyệt Quý Yêu, đích thân bắt mạch

cho nàng, lại dặn dò quản sự không được làm khó Nguyệt Quý Yêu sau lưng.

Đến nỗi sau đó trong cung đình có người đồn rằng Ngao Tông đã thích Nguyệt Quý Yêu.

Ngao Tông không giải thích gì về điều này, xem như có một tấm chắn, quản sự hẳn sẽ không làm khó nàng.

Nguyệt Quý Yêu sau khi khỏi bệnh đặc biệt đến tạ ơn và cáo từ Ngao Tông, cảm ơn sự chiếu cố của hắn.

Nàng còn dự định rời cung đình về quê hương thành thân với thanh mai trúc mã của mình.

Hóa ra, khi ba trăm tuổi thành niên sẽ tổ chức hôn lễ.

Thậm chí nàng còn lấy hết dũng khí mời Ngao Tông đến thôn trang dự hôn lễ.

Ngao Tông lúc đó bận việc nên từ chối, nhưng đã tặng quà cưới cho cô gái đó.

Tình hình tiếp theo Ngao Tông không theo dõi nữa.

Không ngờ có kẻ lại mượn cớ này, lại đặt ra một cái bẫy kéo dài mười vạn năm cho Ngao Tông.

"Người con gái đó... xem ra ngươi đang nói đến chuyện gây kích động như vậy." U Nhi Tuyên mười vạn năm trước không làm việc ở Minh giới cùng Ngao Tông, hoàn toàn không biết gì về sự cố đó, nhưng trực giác nhạy bén mách bảo hắn rằng Nguyệt Quý Yêu gây rối này có quan hệ không nhỏ với Nguyệt Hoài Cẩn.

Nguyệt Hoài Cẩn nói: "Vậy thì nàng là thê tử của ta.

Năm đó nàng về nhà chuẩn bị thành thân với ta, ngay cả phòng tân hôn cũng đã chuẩn bị xong rồi, đợi sau khi Thần Ma đại chiến kết thúc

ta sẽ kết duyên.

Năm đó ta và nàng, với câu chuyện về vị quân vương hai mặt ba dao đó, trong lòng tràn ngập sùng bái.

Nào ngờ lại quay đầu đồ sát thôn làng!

Ngươi có biết ta đã tìm thấy món quà năm đó ngươi tặng trong đống tàn dư không, ta vẫn luôn trân quý mang theo bên mình." Nguyệt Hoài Cẩn khó khăn đỏ hoe mắt, Ngao Tông biết Nguyệt Hoài Cẩn vẫn luôn không thể bước ra khỏi chuyện đó.

Nàng vẫn luôn chìm đắm trong những ký ức đau khổ ấy không thể thoát ra, cũng có thể nói, Nguyệt Hoài Cẩn vẫn luôn sống dựa vào những mối thù hận đó, dựa vào mối thù hận ấy để chống đỡ cuộc sống gian tế tươi cười đón tiếp khách làng chơi.

Ngao Tông thậm chí có chút đồng tình Nguyệt Hoài Cẩn.

Nếu để nàng biết nhiều năm qua mình vẫn luôn giúp kẻ thù giết vợ mình làm việc, không biết nàng có chịu đựng nổi không.

Hoặc có lẽ Ngao Tông không phải hung thủ thật sự không quan trọng, nàng chỉ cần một lý do để có thể tiếp tục sống.

Chương 540

Tiếp tục truyền thừa tộc Nguyệt Quý.

Tộc Nguyệt Quý không biết vì sao chỉ còn lại một người, vậy thì cần gánh vác nhiệm vụ duy trì sự phồn thịnh của tộc Nguyệt Quý.

Không chừng vì Nguyệt Hoài Cẩn có bản lĩnh nhất định, được Tôn Chủ nhìn trúng, nên đã thiết kế để Nguyệt Hoài Cẩn ngoan ngoãn đầu hàng.

Như vậy không cần tốn một binh một tốt mà thu hoạch được một phó nhân tài cán.

Ngao Tông nói: "Ngươi hãy giữ lại tín vật đó, ta có cách để ngươi gặp lại thê tử một lần." Ngao Tông kỳ thực không xa lạ gì với những chủng tộc bị đồ sát.

Mỗi năm đều có rất nhiều chủng tộc bị đồ sát, linh hồn theo sự chỉ dẫn của Tu La đạo đến Minh giới.

Minh giới đã sắp xếp quan sai chuyên trách tiếp nhận những sinh linh bị đồ sát, đáng lẽ ra mệnh số chưa tận này, giúp họ an cư lạc nghiệp tại Minh tộc.

Mặc dù năm Thần Ma đại chiến thương vong thảm trọng, có rất nhiều sinh linh dũng cảm nhập Minh giới, thậm chí đạt đến đỉnh điểm dân số Minh giới.

Ngao Tông vì thế đã tăng cường nhân lực, đi an trí những sinh linh đó.

Nhưng chưa từng nghe bất kỳ quan sai nào phản hồi về việc có người tộc Nguyệt Quý nào đến Minh giới.

Bởi vì mỗi một sinh linh đến Minh giới, đều sẽ có Phán quan phán

đoán nhân quả tiền kiếp hậu kiếp.

Nếu có người Nguyệt Quý nào đến Minh giới, để quan sai biết có kẻ mạo danh Ngao Tông đồ sát thôn làng, nhất định sẽ lập tức bẩm báo Ngao Tông tiến hành điều tra.

Nhưng trong một trăm linh một chủng tộc năm đó, không hề có bất kỳ tộc Nguyệt Quý nào.

Khi Nguyệt Hoài Cẩn nghe Ngao Tông nói, mắt nàng sáng rực.

Chưa từng có ai nói cho Nguyệt Hoài Cẩn biết nàng có thể gặp lại người thân.

U Nhi Tuyên thấy vẻ mặt của Nguyệt Hoài Cẩn thì khinh thường cười nhạo một tiếng: "Chủ nhân của ta lương thiện, bị oan uổng cũng vẫn nguyện ý giúp đỡ.

Nếu là người khác, bị vu oan như vậy đã sớm bị giết rồi, còn giữ lại làm gì mà nói những lời vô ích này." Nguyệt Hoài Cẩn nào đâu không biết tình huống này, nhưng đề nghị của Ngao Tông quá sức hấp dẫn.

Nhiều năm qua Nguyệt Hoài Cẩn đã thử vô số cách tìm kiếm linh hồn tộc nhân, nhưng đều thất bại.

Chỉ có kẻ tử địch của nàng nói rằng có thể khiến linh hồn thê tử nàng tái hiện.

Khiến Nguyệt Hoài Cẩn chết, nàng cũng nguyện ý, chỉ cần trước khi chết được gặp lại thê tử của mình.

Ngao Tông cầm tín vật chậm rãi nói: "Nếu thê tử ngươi có may mắn, nàng sẽ gặp được người thân của mình.

Xem thê tử ngươi có phúc khí đó hay không." Ngao Tông đưa tín vật cho Nguyệt Quý Yêu, một khối Kỳ Lân Tuyết Ngọc.

Khối tuyết ngọc này là bảo ngọc được suối tuyết thần sơn Kỳ Lân quanh năm tắm rửa.

Trước đây khi Ngao Tông đến Kỳ Lân Thần Sơn thu phục Kỳ Lân thì tiện tay mang về làm chiến lợi phẩm.

Kỳ Lân vốn có ý nghĩa xuất nhập bình an.

Kỳ Lân bảo ngọc lại có tác dụng uẩn dưỡng hồn phách, chống đỡ công kích.

Người đeo lâu ngày có thể nhiễm khí vận Kỳ Lân, khí vận cũng sẽ càng cường thịnh.

Cơ thể sẽ ngày càng cường thịnh, người thân bạn bè bên cạnh cũng sẽ được phù hộ.

Đương nhiên đây không phải là tất sát kỹ của Kỳ Lân Tuyết Ngọc.

Kỳ Lân Tuyết Ngọc có thể trong lúc sinh tử tồn vong hấp thu linh hồn người sở hữu vào trong.

Lúc đó Kỳ Lân Tuyết Ngọc sẽ biến thành Kỳ Lân Huyết Ngọc.

Linh hồn người sở hữu có thể hóa thành một sợi huyết tuyến trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc, được Kỳ Lân Tuyết Ngọc không ngừng tư dưỡng, bảo tồn.

Nếu người sở hữu có liên hệ càng chặt chẽ với Kỳ Lân Tuyết Ngọc, thì tỷ lệ Kỳ Lân Tuyết Ngọc hóa linh bảo sẽ càng cao.

Chỉ cần người sở hữu thiết lập khế ước với Kỳ Lân Tuyết Ngọc, thì linh bảo có thể vì mình mà sử dụng.

Giờ xem Nguyệt Quý Yêu dùng linh bảo này thế nào.

Ngao Tông từ trong hộp gỗ đựng Kỳ Lân Tuyết Ngọc lấy ra khối Kỳ Lân Tuyết Ngọc đó, đưa nó ngang tầm mắt, nhìn vào vài sợi huyết tuyến lốm đốm bên trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc.

Ngao Tông khẽ nói: “Cũng không biết Nguyệt Hoài Cẩn may mắn hay bất hạnh.

Hồn lực Kỳ Lân Tuyết Ngọc có thể trong lúc nguy cấp, hấp thu linh hồn tộc Nguyệt Quý Yêu.

Hấp thu càng nhiều thì đại biểu cho linh hồn được trữ tồn càng nhiều.

Trong tuyết ngọc chỉ có lèo tèo vài sợi huyết tuyến.

Xem ra có thôn dân không kịp tiến vào, linh hồn đã biến mất, hoặc bị khí linh hấp thu.

Khả năng này rất lớn.” Bởi vì Ngao Tông phát hiện góc Kỳ Lân Tuyết Ngọc bị thiếu một khối, hẳn là đã có một trận chiến đấu với một khí vật, dẫn đến tổn thương.

Nguyệt Hoài Cẩn nhiều năm qua chưa từng mở được hộp gỗ đá đó, lần đầu tiên thấy Ngao Tông có thể mở được chiếc hộp gỗ đá khít khao kia.

Nàng tức đến mức huyết ứ tắc trong tâm phế đều ho ra.

“Không ngờ lại cài cắm loại khí vật này bên cạnh ta.

Không chừng thứ quỷ quái này đã đồ sát thôn trang ta, là hung khí của ngươi.” Ngao Tông nghe Nguyệt Hoài Cẩn nghi vấn, thậm chí không thèm liếc nàng một cái.

Bởi vì người ta chỉ tin điều họ muốn tin, trước mặt không có chứng cứ đều là ngụy biện.

Nhưng U Nhi Tuyên là tướng lĩnh hộ chủ, một cước đá bay Nguyệt Hoài Cẩn vốn đã suy yếu.

Trên chân thân nửa người nửa hoa của Nguyệt Hoài Cẩn, vì thế mà rơi xuống mấy cánh hoa chân hồn.

Đây đều là tinh phách của Nguyệt Hoài Cẩn, mất rồi thì thật sự mất rồi.

Muốn tư dưỡng ra một hai cánh hoa nữa không biết phải mất bao lâu mới có thể mọc lại.

U Nhi Tuyên bất bình nói: "Ngươi chú ý lời nói của mình.

Đừng để ta nghe thấy dù chỉ một chút vu oan cho chủ nhân nữa, con yêu quái có mắt không tròng kia." Cú đá của U Nhi Tuyên vào Nguyệt Hoài Cẩn không hề lưu tình chút nào, cũng không để ý Nguyệt Hoài Cẩn hiện giờ yếu đến mức nói chuyện cũng khó khăn.

Trong mắt U Nhi Tuyên, tất cả những kẻ mạo phạm Ngao Tông đều phải chết.

"Nguyệt Hoài Cẩn này tin lời gièm pha, nhận giặc làm cha, coi kẻ tử địch là ân nhân mà trung thành mười năm.

Vừa nhìn đã biết đầu óc không tốt, giờ cũng vì sai lầm của mình mà phải trả giá.

Chỉ là không biết trong mười vạn năm qua, nàng đã tiết lộ bí mật gì của Minh giới ta.

Nếu vì Nguyệt Hoài Cẩn này mà Minh giới đại loạn, ta nhất định phải lăng trì nàng." U Nhi Tuyên vừa hung hăng nhìn chằm chằm Nguyệt Hoài Cẩn, đề phòng nàng đồng quy vu tận, cá chết lưới rách.

Chương 541

Một mặt, hắn thấy Ngao Tông không đáng.

Loại lang mắt trắng này nuôi không thuần, cũng không biết vì sao Ngao Tông lại muốn giúp nàng tìm lại thê tử và người thân.

Lẽ ra nên để nàng cô khổ linh đình (cô đơn khổ sở), đợi thêm mười vạn năm nữa mới phát hiện chân tướng.

Ngao Tông thấy vẻ mặt của U Nhi Tuyên, cũng không hề lưu tình mà cho U Nhi Tuyên một cú cốc đầu giữa không trung.

Vừa nhìn đã biết U Nhi Tuyên đang làm hỏng việc.

Ngao Tông đã mất ba trăm năm mới khiến U Nhi Tuyên bớt hung hãn đi một chút.

Không thể vì chuyện này mà khiến nỗ lực của mình uổng phí.

Trước đó đã hứa với U Nhi Tuyên sẽ đưa hắn đến một cuộc sống mới, không để hắn lại phải tìm một chủ nhân khác, lặp lại những ngày tháng đao kiếm vấy máu như trước kia.

Tuy tội lỗi U Nhi Tuyên đã phạm là không thể bù đắp, nhưng làm nhiều việc thiện có thể giúp U Nhi Tuyên thoát khỏi tư tưởng sai lầm rằng chỉ có giết người mới giải quyết được vấn đề.

Chỉ khi thoát khỏi điều này, U Nhi Tuyên mới có thể có những lĩnh ngộ mới trong tu luyện đại đạo sau này.

Vì thế Ngao Tông sẽ dẫn U Nhi Tuyên đi khắp nơi chinh chiến, trải nghiệm hiểm nguy, dùng hành động thực tế để nói cho U Nhi Tuyên biết trên thế giới này, ngoài giết chóc còn có những cách khác để chiến thắng.

Giết chóc chỉ là một loại sơ cấp nhất.

Ví dụ như hiện tại, U Nhi Tuyên dần dần nhận ra trong tiềm thức rằng việc dùng cách đồ sát thôn làng để thu phục lòng người là vô cùng ngu xuẩn và sai lầm.

Như vậy sau này khi U Nhi Tuyên gặp tình huống tương tự, có thể dựa vào cách làm hiện tại mà tìm ra một con đường thích hợp.

Ngoài ra, Ngao Tông nhìn thấy khi U Nhi Tuyên đá Nguyệt Hoài Cẩn, sợi huyết tuyến bên trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc khẽ rung động.

Trong đó, một sợi huyết tuyến nhỏ nhất và mờ nhạt nhất rung động kịch liệt nhất.

"Xem ra có người đau lòng rồi." Ngao Tông khẽ mỉm cười nói.

"Nếu Nguyệt Hoài Cẩn biết linh hồn trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc vừa có thể lựa chọn tu dưỡng, vừa có thể lựa chọn quan sát tình hình thế giới bên ngoài, nhất định sẽ vô cùng hối hận nhỉ." "Nhìn sợi huyết tuyến yếu ớt như vậy, mười vạn năm qua chắc chưa được nghỉ ngơi, tư dưỡng thân thể tử tế.

Chắc là thấy Nguyệt Hoài Cẩn nhận giặc làm cha bao năm qua, tức đến mức ngủ không yên." Ngao Tông mạnh dạn đoán.

Ngao Tông khẽ nắm chặt khối Kỳ Lân Tuyết Ngọc, thầm niệm chú ngữ trong lòng, hô hoán Kỳ Lân Tuyết Ngọc linh bảo xuất hiện.

Nhưng không, sau một lượt chú ngữ mà Kỳ Lân Tuyết Ngọc lại không có phản ứng.

Ngao Tông suy xét nguyên nhân, chẳng lẽ là vì linh bảo trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc không còn nữa sao?

Ngao Tông quan sát Kỳ Lân Tuyết Ngọc, không lâu sau liền tìm ra đáp án.

Ngao Tông nói với Kỳ Lân Tuyết Ngọc: “Bình tâm tĩnh khí, cảm thụ sự biến hóa mới của thân thể ngươi, cẩn thận dò xét mạch lạc của khối Kỳ Lân Tuyết Ngọc này.

Đợi khi thức hải vận chuyển một chu thiên trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc, ngươi có thể thoát ra.” Kỳ Lân Tuyết Ngọc nghe lời Ngao Tông, dường như ý thức được Ngao Tông đang giúp mình rời khỏi khối tuyết ngọc, liền kích động run rẩy.

Từ từ, Kỳ Lân Tuyết Ngọc bắt đầu biến hóa, cả khối tuyết ngọc phát ra ánh sáng lấp lánh.

Trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc có một sợi huyết tuyến vui vẻ lượn quanh tuyết ngọc một vòng, rồi nhạt nhòa biến mất.

Nguyệt Hoài Cẩn vẫn luôn mật thiết chú ý Kỳ Lân Tuyết Ngọc, lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy?

Sao lại có một sợi huyết tuyến biến mất rồi?” Ngao Tông nhàn nhạt nói: “Bởi vì bên trong có một linh hồn đã dung hợp với Kỳ Lân Tuyết Ngọc, tự nhiên sẽ thiếu đi một sợi huyết tuyến.” Nguyệt Hoài Cẩn nghe vậy kích động muốn đứng dậy, nào ngờ nàng hiện tại căn bản không có khả năng di chuyển, chỉ còn ở lại góc phòng thở hổn hển.

Nàng định chất vấn Ngao Tông, nhưng lại phát hiện mình bị Ngao Tông thi triển cấm ngôn chú, nửa câu cũng không nói được.

Ngao Tông cũng không phải người tốt tính.

Nguyệt Hoài Cẩn trước đó đã ba lần bốn lượt khiêu khích hắn, Ngao Tông tự hỏi mình đã cho Nguyệt Hoài Cẩn đủ mặt mũi rồi.

Có lẽ Tôn Chủ nhìn trúng tính cách thẳng thắn không biết uốn lượn của Nguyệt Hoài Cẩn.

Dù yếu thế cũng không hề nhượng bộ, không nhận sai, không nghe

giải thích.

Nếu gặp người khác, e rằng đã sớm bị bịt miệng rồi.

Sở dĩ Ngao Tông thi triển cấm ngôn chú đối với Nguyệt Hoài Cẩn là vì hắn phát hiện, Nguyệt Hoài Cẩn này trước khi gặp được thê tử sẽ không tiết lộ dù chỉ một chút tin tức hữu dụng.

Do đó Ngao Tông cũng không muốn phí lời với nàng.

Thấy nàng nhiều năm qua không sát sinh, Ngao Tông đã giữ lại một mạng.

Rõ ràng Nguyệt Hoài Cẩn này là một Nguyệt Quý Yêu có giới hạn.

Dù muốn báo thù đến mấy cũng không làm hại người vô tội, không lợi dụng người vô tội để đạt được mục đích của mình.

Ngao Tông khá tán thưởng điều này, Nguyệt Hoài Cẩn không làm lỡ dở cuộc đời người khác, chỉ làm hại chính mình.

Ngao Tông thấy động tĩnh từ Kỳ Lân Tuyết Ngọc phát ra, bèn truyền một chút linh lực vào trong, giúp Kỳ Lân Tuyết Ngọc thoát ra.

Sau một trận huỳnh quang, trước mặt mọi người vẫn không hề có động tĩnh gì.

U Nhi Tuyên thấy tình huống này cũng không có cách nào.

"Chẳng lẽ chủ nhân đã sai sót?

Không đúng, Ngao Tông vĩnh viễn sẽ không sai sót.

Chắc chắn là khối đá mục này có vấn đề rồi." U Nhi Tuyên tuy ít nói, nhưng cũng là một nhân vật có tư duy cực kỳ hoạt bát.

Nguyệt Hoài Cẩn thấy Kỳ Lân Tuyết Ngọc chỉ phát ra một trận sáng, cũng không thấy người thân xuất hiện, nàng như đã sớm dự liệu mà cúi đầu, nhìn về phía đống cỏ khô.

Chỉ có Ngao Tông phát hiện ra, trên Kỳ Lân ngọc thạch, có một người tí hon đứng đó.

Do quá nhỏ bé, hai người còn lại đều không để ý đến điểm nhỏ này.

Chỉ có Ngao Tông tinh tế như sợi tóc mới nhìn thấy người tí hon kia đang cố sức vẫy tay.

E rằng đây là linh bảo nhỏ nhất mà Ngao Tông từng thấy, có thể gọi là linh bảo yếu nhất lịch sử.

Bởi vì linh bảo này không giãy giụa được bao lâu, cứ đứng trên Kỳ Lân Tuyết Ngọc mà thở hổn hển.

Ngao Tông nhấc người tí hon đó lên, thổi một hơi.

Người tí hon tiếp nhận thần khí của Ngao Tông, thân hình như một quả cầu mây được bơm đầy khí, phồng lên, không lâu sau đã trưởng thành một tiểu tinh linh cao bằng nửa người.

Tiểu tinh linh thấy Ngao Tông, cung kính thi lễ, nói với Ngao Tông: "Ngao Tông đại nhân, những năm qua, đều nhờ sự giúp đỡ của ngài, tộc ta mới có thể tồn tại được chút ít.

Hoài Cẩn có nhiều điều mạo phạm, xin Ngao Tông đại nhân đại nhân có đại lượng, bỏ qua cho một lần.

Nhiều năm qua, ta vẫn luôn quan sát trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc, không làm bất cứ điều gì bất lợi cho Minh tộc.

Chương 542

Chuyện này tiểu yêu có thể lấy tính mạng ra đảm bảo.

Ngoài ra, nếu ngài cần biết tin tức về vị Tôn Chủ kia, ta có thể kể cho ngài tất cả, nhất định biết gì nói nấy, không giấu giếm chút nào." Tiểu tinh linh thành thật nói.

"A Nhược!

Ta thật là tốt bụng quá đi, nhiều năm qua ngươi không ra ngoài nhìn ta.

Tộc nhân của chúng ta thế nào rồi, mọi người đều ổn chứ?" Nguyệt Hoài Cẩn lo lắng hỏi.

"Ôi, lúc đó kẻ thần bí kia tập kích thôn trang quá đột ngột, mọi người thậm chí còn không kịp phản kháng, bị hắn dùng một thứ khí cụ kỳ quái hút đi Tam hồn Lục phách.

Ta cũng vì trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đã liên thông khế ước với Kỳ Lân Tuyết Ngọc linh bảo, mới có thể tồn tại được chút ít.

Để có thể giữ lại nhiều thôn dân hơn, ta đã giao hoán với linh bảo mới sinh của Kỳ Lân Tuyết Ngọc.

Ta hứa sẽ có thân phận tự do, còn ta thì sẽ trở thành linh bảo của Kỳ Lân Tuyết Ngọc mà sống.

Sau khi trở thành linh bảo, ta liền đối kháng với khí cụ thần bí đó.

Nhưng vì ta vừa mới trở thành linh bảo, các thao tác đều không thể vận dụng, chỉ đoạt lại được một phần nhỏ Tam hồn Thất phách của tộc nhân, còn nhiều thôn dân khác đã bị kẻ thần bí kia bắt đi rồi.

Vì tranh đoạt quá kịch liệt, ta đã hy sinh một phần linh hồn khác mới miễn cưỡng đối kháng được.

Cuối cùng Kỳ Lân Tuyết Ngọc phát ra cảnh báo vỡ nát, ta bị cưỡng chế triệu hồi vào bên trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc, buộc phải chìm vào giấc ngủ sâu.

Từ khi ta tỉnh lại, nhiều năm qua vẫn luôn không ngủ nghỉ.

Vẫn luôn dùng mắt Hoài Cẩn để nhìn thế giới này, nhìn Hoài Cẩn bị kẻ xấu lừa gạt, làm những việc mà Hoài Cẩn không muốn làm.

Trong thôn mọi người ta đều đã an bài cho ngủ say tu dưỡng rồi, Hoài Cẩn đừng lo lắng, mọi người đều không biết đâu." Nguyệt A Nhược cao bằng nửa người khẽ đi đến chỗ Nguyệt Hoài Cẩn, ôm nàng vào lòng.

"Hoài Cẩn đừng trách ta không xuất hiện.

Ta quá suy yếu, từ khi bị triệu hồi vào trong Kỳ Lân Tuyết Ngọc, ta bị giam trong một căn phòng, không thể đi ra ngoài.

Bằng không ta đã ra ngoài làm rõ tất cả chân tướng rồi, không để ngươi bị lừa dối lâu như vậy.

Nếu không phải Ngao Tông đại nhân phát hiện ra ta hữu tâm vô lực (có lòng nhưng không đủ sức), ta hiện tại vẫn không thể ra khỏi Kỳ Lân Tuyết Ngọc.

Tộc ta thật sự phải cảm tạ Ngao Tông đại nhân.

Năm đó kẻ thần bí kia tuy mặc một bộ hắc sa, nhưng ta ghi nhớ sâu sắc cổ tay trái của hắn có một vết sẹo hình trăng lưỡi liềm.

Cái này ta cũng đã thấy trên người Tôn Chủ của ngươi.

Ngữ khí của Tôn Chủ cũng y hệt kẻ thần bí đồ sát thôn làng năm đó." "Không thể nào!

Năm đó ngươi đã tái hiện cảnh tượng tộc ta bị đồ sát, rõ ràng là Ngao Tông giết người, vì sao bây giờ mọi chuyện lại không giống nữa!" Nguyệt Hoài Cẩn đau khổ ôm đầu, tuy chân tướng đến quá muộn, nhưng Nguyệt Hoài Cẩn sớm muộn gì cũng phải biết.

"Làm sai nhiều năm như vậy." A Nhược thấy Nguyệt Hoài Cẩn đau khổ như vậy, đau lòng nói: "Tất cả đều không trách ngươi, nếu năm đó ta có thể để lại dù chỉ một chút dấu vết thì tốt rồi." Nguyệt Hoài Cẩn vòng tay ôm lấy Nguyệt A Nhược: "A Nhược, đừng an ủi ta.

Ta biết nhiều năm qua ta đã khiến ngươi thất vọng rồi.

Không ra ngoài chưa chắc là vô ích đâu.

A Nhược đáng lẽ phải được ta nâng niu trong lòng bàn tay mà bảo hộ, giờ lại còn biết an ủi người khác rồi.

Thôn chúng ta, còn lại bao nhiêu người rồi?

Thôn trưởng và Tiểu Bá Vương có còn không?" Nguyệt Hoài Cẩn hỏi A Nhược.

"Thôn trưởng vì muốn ta có thêm thời gian chống cự, bảo vệ thêm linh hồn thôn dân, thôn trưởng là người đầu tiên chạy đi giao đấu với kẻ thần bí.

Ngươi biết thôn trưởng tuổi đã lớn như vậy, làm sao mà đánh lại được.

Tiểu Bá Vương không yên tâm về thôn trưởng, nên cũng nối gót thôn trưởng đi theo kẻ thần bí mà liều mạng.

Hiện tại sống chết chưa rõ, ta chỉ kịp bảo vệ Vu Thuật Nãi Nãi và một vài tiểu hoa.

Còn lại đều bị bắt đi rồi, cũng không biết những năm qua họ thế

nào.” A Nhược thành thật nói với Nguyệt Hoài Cẩn.

“Tôn trưởng bị trấn áp.

Ác long vực sâu dưới Bạch Vân Tự, vẫn luôn dùng phân thân để sắp xếp nhiệm vụ cho ta.

Trước đó ta cũng đã đi điều tra Tôn Chủ.

Ta lén lút nương theo gió hóa thành một cánh hoa, vẫn luôn theo dõi phân thân đó đến dưới trận pháp Bạch Vân Sơn.” Nguyệt Hoài Cẩn nói với mọi người: Từ mười vạn năm trước, Nguyệt Hoài Cẩn đã từng nảy sinh nghi ngờ đối với Tôn chủ, bởi vì bao nhiêu năm nay, mỗi lần Tôn chủ gặp Nguyệt Hoài Cẩn đều mang theo một chiếc mặt nạ vàng.

Nguyệt Hoài Cẩn cũng chưa từng thấy mặt thật của Tôn chủ.

Không phải Nguyệt Hoài Cẩn nghi ngờ thực lực và lý lịch của Tôn chủ, chỉ là vạn vật chúng sinh đều có lòng hiếu kỳ.

Nguyệt Hoài Cẩn bề ngoài không biểu hiện, nhưng thực tế lại vô cùng tò mò về thân phận thật sự của Tôn chủ.

Chỉ là mỗi lần Nguyệt Hoài Cẩn thăm dò Tôn chủ, Tôn chủ đều lấy lý do khác chuyển chủ đề, không cho Nguyệt Hoài Cẩn biết bí mật đó.

Nguyệt Hoài Cẩn trước đây cho rằng, Tôn chủ là một đại nhân vật bên cạnh Ngao Tông, vì vậy không tiện tự mình lộ diện, để phòng Nguyệt Hoài Cẩn làm lộ thân phận.

Ta Nguyệt Hoài Cẩn đều rất hiểu, biết có một lần gặp mặt, Nguyệt Hoài Cẩn phát hiện Tôn chủ cư nhiên có Như Thần Chưởng cấm cố.

Có một lần Tôn chủ giao cho Nguyệt Hoài Cẩn một kiện pháp

bảo, ẩn ước hiện ra Như Thần Chưởng Phật ấn.

Nguyệt Hoài Cẩn khi đọc sách có thấy một thiên ký tái, ấn ký Như Thần Chưởng thông thường đều dùng trên thân những đại hung chi vật tác ác đa đoan mà không cách nào tiêu diệt được.

Không chỉ cấm cố tự do của hung vật, mà còn hạn chế ma lực và một số thiên phú của y.

Thông thường loại hung vật này trời sinh đã có thiên phú siêu phàm, chỉ cần sử dụng thiên phú đó, thì hung vật kia sẽ vô địch.

Sách ghi chép, Như Thần Chưởng thông thường đánh vào kỳ kinh bát mạch của hung vật, cổ tay vừa vặn là nơi hội tụ một kinh mạch.

Chỉ từ khi Nguyệt Hoài Cẩn biết trên tay Tôn chủ tồn tại Như Thần Chưởng, liền biết Tôn chủ này không phải kẻ lương thiện.

Chỉ là Nguyệt Hoài Cẩn lúc đó bị thù hận che mờ mắt, chỉ cần có thể đánh bại Ngao Tông, theo sau hung vật thì có sao đâu?

Ác nhân tự có ác nhân trị, đại ác nhân như Ngao Tông tự nhiên phải do người càng ác hơn đối phó.

Hai con trai tranh nhau, ngư ông đắc lợi, Nguyệt Hoài Cẩn cứ ngỡ có thể làm ngư ông.

Cảm giác mách bảo Nguyệt Hoài Cẩn rằng biết thân phận thật sự của Tôn chủ không có lợi ích gì, nhưng y lại không thể kìm nén lòng hiếu kỳ.

Có một ngày, y lén lút theo dấu Tôn chủ đến dưới chân núi Bạch Vân Tự ở Trường Bạch Sơn, một đường theo sau đến trước một tòa phong ấn.

Nguyệt Hoài Cẩn thấy phong ấn này tản ra kim quang đỏ như máu, liền biết phong ấn này đang phong tỏa một quái vật không tầm

thường.

Chương 543

Trong phong ấn cư nhiên có nét bút của Phật Tổ.

Hung vật có thể chịu được một chưởng của Phật Tổ, hiện tại còn có thể sinh tồn, so ra nhất định không đơn giản.

Vốn dĩ Nguyệt Hoài Cẩn đã muốn rời đi, ai ngờ đột nhiên trong lòng Nguyệt Hoài Cẩn có một trận thanh âm không ngừng dụ hoặc, dụ hoặc Nguyệt Hoài Cẩn lại gần phong ấn thêm một chút nữa.

Nguyệt Hoài Cẩn nhất thời không đề phòng, trúng kế.

Đến khi phản ứng lại, thì tay đã bị cứa rách, máu tươi không ngừng chảy vào giữa phù chú.

Phù chú phát ra phật quang ôn hòa, không ngừng hút lấy máu của y.

Cũng chính trận phật quang ấm áp mang theo những trận A Di Đà âm này đã thức tỉnh Nguyệt Hoài Cẩn.

Nguyệt Hoài Cẩn vội vàng lùi ra khỏi phạm vi phong ấn, nhưng đã muộn, phong ấn đã bị máu nóng chảy ra một khuyết điểm nông cạn.

Nguyệt Hoài Cẩn ở bên cạnh lo lắng chờ đợi mấy canh giờ, phát hiện vết cháy không còn khuếch đại, liền hướng Tây Thiên cầu khẩn, mong rằng sẽ không thả ra hung vật đáng sợ kia.

Nguyệt Hoài Cẩn tuy hy vọng lợi dụng Tôn chủ để đạt được mục đích đánh bại Ngao Tông, nhưng y vẫn là người lương thiện, không vì nhất thời xung động mà dẫn đến thêm nhiều gia đình tan nát, người chết chóc.

Nguyệt Hoài Cẩn sau khi rời đi vẫn luôn bồn chồn lo lắng, sợ lần sau Tôn chủ triệu kiến sẽ vạch trần thân phận lén lút đi điều tra của y.

Sau đó Tôn chủ chần chừ không triệu hoán, Nguyệt Hoài Cẩn cứ thế đợi ba trăm năm.

Ba trăm năm sau, Tôn chủ triệu hoán Nguyệt Hoài Cẩn, hỏi có nguyện ý làm sứ đồ hay không.

Nếu đáp ứng thì uống huyết của Tôn chủ, khi đó sẽ có vô biên pháp lực và thời gian để tranh đoạt với trời đất.

Giả như đặt vào ba trăm năm trước, Nguyệt Hoài Cẩn đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Nhưng từ khi biết Tôn chủ là đại hung chi vật, Nguyệt Hoài Cẩn đã cảnh giác trong lòng.

Y có thể làm việc cho Tôn chủ, nhưng tuyệt đối không thể thiết lập quan hệ chủ tớ.

Cần phải giữ khoảng cách, việc Tôn chủ phân phó cho Nguyệt Hoài Cẩn nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm.

Bằng không, một khi bất cẩn sẽ vướng vào nhân quả của đại hung chi vật, khi đó đừng nói đến báo thù.

Không chừng sẽ như con khỉ lớn ở Thủy Liêm Động bên cạnh, bị Phật Tổ áp chế dưới Ngũ Chỉ Sơn, hiện tại đều không thể ra ngoài.

Cuối cùng, sự cẩn thận từ nhỏ đã cứu Nguyệt Hoài Cẩn một mạng.

Khi Nguyệt Hoài Cẩn từ chối lời mời của Tôn chủ, Tôn chủ cũng không lộ ra biểu tình bất ngờ, chỉ nói vĩnh viễn hoan nghênh Nguyệt Hoài Cẩn đầu khảo vào lòng y.

Thái độ quang minh lỗi lạc như vậy, khiến Nguyệt Hoài Cẩn phải hối hận muốn đổi lời, trở thành sứ đồ.

Nguyệt Hoài Cẩn là một người ăn mềm không ăn cứng, trong mấy

trăm năm sau đó, mỗi lần Tôn chủ gặp Nguyệt Hoài Cẩn đều sẽ mời y ký kết khế ước.

Có mấy lần Nguyệt Hoài Cẩn đều đã đồng ý, dù sao nhiều năm qua Tôn chủ thật sự chưa từng yêu cầu Nguyệt Hoài Cẩn làm điều gì.

Chỉ là để Nguyệt Hoài Cẩn định kỳ báo cáo tin tức Minh Giới, và vận hành các mối quan hệ của Tôn chủ ở Minh Giới.

Nhưng đều bị Nguyệt Hoài Cẩn uyển chuyển từ chối với lý do chưa chuẩn bị tốt.

Có mấy lần Tôn chủ đều nhịn không được chất vấn Nguyệt Hoài Cẩn, vì sao không đáp ứng.

Nguyệt Hoài Cẩn cá nhân có một loại tâm tư nghịch phản, càng là chuyện không cho y làm, y càng muốn làm; càng là chuyện muốn tích cực thúc đẩy hoàn thành, y lại càng phải suy trước tính sau, khó đưa ra quyết định. "Đồ nhi của ta, làm sứ đồ của ta có thể tung hoành thiên hạ, vì sao lại không muốn?" "Ta không muốn, ta phải dựa vào thực lực của mình để đánh bại Ngao Tông, như vậy ta mới có thể báo thù cho hương thân." Nguyệt Hoài Cẩn nói như vậy.

Ngao Tông nghe xong câu chuyện của Nguyệt Hoài Cẩn, liền bày tỏ sự ủng hộ khẳng định.

Phải biết rằng, một khi đã dính chút khí tức của đại hung chi vật, thì coi như hoàn toàn phản bội đại đạo, từ đó về sau chỉ có thể dựa vào hơi thở của hung vật mà sống.

Hơn nữa, đại hung chi vật có thể thông qua việc tiêm linh hồn của mình vào sứ đồ, thực hiện thay thế thân xác.

Đó là cách thường dùng của đại hung chi vật để thoát khỏi trận pháp.

Xem ra Nguyệt Hoài Cẩn này cũng không phải kẻ ngu dốt, chỉ là

Phật chú dưới Bạch Vân Tự không hoàn chỉnh cần phải được thay đổi kịp thời.

Như vậy, Ngao Tông càng phải đến Bạch Vân Tự xem thử, rốt cuộc là con ác long vực sâu nào.

Ngao Tông sống lâu như vậy, nhưng chưa từng nghe có đồng loại Long tộc nào bị áp chế dưới Bạch Vân Tự.

Ngay cả Vô Hoan, người lớn lên ở Bạch Vân Tự từ nhỏ, cũng chưa từng thấy mặt thật của con ác long vực sâu này.

Vô Hoan cho rằng, loại ác long này tốt nhất là đừng xuất thế, một khi xuất thế, khẳng định sẽ đại biểu cho một trận huyết tinh.

Vô Hoan ở Bạch Vân Tự lâu như vậy, đều không biết Phật gia phù chú vốn phong tỏa ác long vực sâu đã bị tổn thương.

Những vị trụ trì dùng thân mình thử pháp kia không một ai nói chuyện này với y.

Phật gia phù chú bị tổn hại là một đại sự, cũng không biết bốn vị trụ trì đã gánh vác bao nhiêu thay cho Vô Hoan và các hậu bối khác trong tình huống họ không hề hay biết.

Nếu vì phù chú bị tổn hại mà ảnh hưởng đến tâm tính của trụ trì thì thật không tốt chút nào.

Như vậy sự hy sinh của trụ trì có thể uổng phí.

Người Phật gia chú trọng nhất là thân tâm như nhất.

Hiện tại lo lắng nhất là ác long vực sâu sẽ thừa lúc trụ trì thân tâm kiệt quệ mà xâm nhập vào nội tâm của họ, khống chế linh hồn của trụ trì, thậm chí nuốt chửng linh hồn trụ trì, cưỡng ép biến trụ trì Bạch Vân Tự thành nô bộc của y.

Như vậy, ác long vực sâu và tính mạng của trụ trì đều bị ràng

buộc với nhau, e rằng một vinh thì khó cùng vinh, một tổn thì dễ cùng tổn vậy.

Nguyệt Hoài Cẩn vừa nghe, càng thêm lo lắng.

Nếu các vị trụ trì Bạch Vân Tự có gì bất trắc, thì dù y có chết vạn lần cũng khó lòng bù đắp tội nghiệt đó. "Đừng nói nhiều nữa, việc ta cần làm bây giờ là nhanh chóng đến Bạch Vân Tự xem xét tình hình.

Nếu tình huống cho phép, ta có thể giúp gia cố Phật chú.

Ta mấy năm trước vừa vặn lĩnh ngộ Kim Cương Đạo, hiện tại Phật học kiêm tu." "Hơn nữa, ta, loại ác nhân này, tự nhiên có rất nhiều phương pháp để đối phó với kẻ xấu cùng loại.

Trước tiên cứ đi xem tình hình đã, cứu được một vị trụ trì thì cứu một vị, đừng để ác long vực sâu thoát ra ngoài." "Vả lại, nếu ác long vực sâu đã nuốt chửng linh hồn của trụ trì, chư vị khi ra tay tuyệt đối không được nương tay, đừng coi y là vị trụ trì đã xả thân vì người ban đầu." "Tất cả đều sẽ bị kéo vào vực sâu lúc không chú ý, đều sẽ bị nuốt chửng để lớn mạnh sức lực.

Đối với kẻ địch mà nương tay, người khác sẽ không thông cảm đâu." "Đặc biệt là Vô Hoan, sư phụ chắc chắn đã có sự lựa chọn mơ hồ, nhất định phải cẩn trọng.

Phật gia có điều nên làm và có điều không nên làm.

Sư phụ khi hiến thân gia trì Phật chú, đã chuẩn bị tốt cho việc vĩnh viễn không được siêu sinh chuyển kiếp rồi." "Người xuất gia mang lòng từ bi, cũng siêu thoát ngoài thất tình lục dục.

Tình thân, tình bằng hữu, bần tăng từng có, hiện tại cũng vô cùng trân quý, nhưng sẽ không câu nệ trong thất tình lục dục.

Phân rõ đại thị đại phi, ngô đã sớm chuẩn bị tốt rồi." Vô Hoan hiển nhiên vào khoảnh khắc biết phù chú bị phá hủy đã đoán trước được

kết cục hiện tại.

Chương 544

Các vị trụ trì Bạch Vân Tự cũng sớm phát hiện vấn đề này, liền lũ lượt hiện thân đi gia trì phù chú.

Sở dĩ không nói cho Vô Hoan, tất cũng là muốn Vô Hoan trong tình huống như cũ đi xử lý tin tức kinh khủng về việc ác long vực sâu sắp xuất thế.

Trong tình huống không thể tiêu diệt, thì cố gắng tăng cường cấm cố, không cần phải quản đến tình huống của trụ trì.

Nguyệt Hoài Cẩn cũng có thể cảm nhận được dụng tâm lương khổ của trụ trì.

Y cố gắng dùng cánh tay tàn còn lại vỗ vỗ Vô Hoan như một lời cổ vũ.

Vô Hoan gật đầu: "Ta từ khoảnh khắc bước vào Phật môn đã chuẩn bị hiến thân cho đại đạo.

Tuyệt đối sẽ không để bất kỳ yêu ma quỷ quái nào quấy loạn thế gian.

Tuy Phật gia không hành động, nhưng ta cho rằng Phật gia là chủ nghĩa lý tưởng tuyệt đối." "Vì vậy ta dùng hết thảy biện pháp để ước thúc, cố gắng hết sức để tịnh hóa, trên tiền đề giáo hóa thế gian, khi cần thiết sẽ hiến dâng.

Đó là tông chỉ của ta.

Các vị trụ trì bao nhiêu năm nay đều giáo dục ta mọi đạo lý, ta đều hiểu." Tuy Vô Hoan bình tĩnh, nhưng đôi tay run rẩy nhẹ, đã nói cho Nguyệt Hoài Cẩn và Ngao Tông biết sóng lòng y lúc này. "Sự không nên chậm trễ, ta xuất phát thôi." Hiện tại suy đoán nhiều tình huống

như vậy, chi bằng trực tiếp đến hiện trường quan sát, xem có biện pháp nào bù đắp được không, không chừng sự tình chưa tệ hóa như tưởng tượng.

Ngao Tông bao nhiêu năm nay vẫn luôn kiên tin rằng, người tốt tự có báo đáp tốt, một đạo lý thô thiển.

Tuy đôi khi tà ác sẽ chiếm thượng phong, nhưng chỉ cần kiên trì, tổng sẽ có một ngày nghênh đón quang minh.

Ngao Tông sử dụng Thời Gian Miêu, hư không đạp vào cửa Bạch Vân Tự.

Bởi vì Bạch Vân Tự có môn thần bảo hộ, nên chưa được chủ nhân cho phép, dù là loại như Ngao Tông có Thời Không Miêu cũng không thể dễ dàng bước vào.

Tuy Ngao Tông có đủ khả năng để vào bất kỳ không gian nào mà không kinh động chủ nhân, nhưng Ngao Tông sẽ không làm vậy.

Trong đa số trường hợp, Ngao Tông đều sẽ được người khác đồng ý mới vào nhà của họ, đó là lễ nghi của Ngao Tông.

Tuy đã mang Vô Hoan, vị người kế thừa Bạch Vân Tự này về, nhưng do Vô Hoan hiện tại chưa thanh tịnh lục căn, nên cũng không có tư cách tiến vào Bạch Vân Tự.

Chỉ có thể để Vô Hoan dùng bồ câu đưa thư cho sư đệ của mình, để sư đệ mở cửa cho y.

Nhưng chỉ riêng việc đó đã tốn nửa ngày thời gian.

Sư đệ mạnh mẽ kiến nghị Ngao Tông và mọi người ăn cơm trưa xong rồi hẵng đi cấm địa xem xét tình hình.

Nhưng ba người bọn họ đâu có tâm tư ăn cơm, liền lập tức đi cấm địa.

Sau khi vào cấm địa, phát hiện một khu vực đã sớm không còn tấc cỏ nào.

Biên duyên của phù chú phong cấm có một khuyết khẩu rộng gần bằng một người.

Từ trong khuyết khẩu không ngừng tán phát ra hắc khí, hấp thụ năng lượng xung quanh.

Ánh sáng phù chú đã không còn rực rỡ như lúc Nguyệt Hoài Cẩn lần đầu nhìn thấy.

Phù chú lay lắt như ngọn đèn tàn, thỉnh thoảng lóe lên tia sáng yếu ớt, cố gắng hết sức phong cấm hung vật bên trong, chứng tỏ vẫn còn ẩn ước một chút tác dụng.

Nhưng hắc khí từ trong phù chú thoát ra đều đang nói cho người ta biết, ma vật bên trong sắp sửa thoát ra.

Ngao Tông nhíu mày, sự tình lại cũng không nghiêm trọng như đã bàn trước đó.

Chỉ cần phù chú này còn một ngày có tác dụng, thì các vị trụ trì sẽ không bị đồng hóa linh hồn.

Ngao Tông nhẹ nhàng ngửi một cái mùi vị hắc khí tán phát ra. "Bằng hữu quen thuộc đây mà." Ngao Tông mỉm cười. "Túc địch mười vạn năm trước, hôm nay lại hội diện dưới hình thức này.

Chắc chắn kẻ đó hiện tại đang rất tức giận nhỉ.

Một hung vật lại có thể nắm bắt mọi thời cơ, quả là kẻ ngoan độc." "Mất tích mười vạn năm, cư nhiên bị Phật Tổ phong ấn.

Thế gian có thể thanh tịnh mười vạn năm như vậy cũng không dễ dàng.

Mấy năm trước khi ta gặp y, y từng ngông cuồng muốn nuốt

chửng ta, trở thành chủ nhân mới của thế giới này." Ác long vực sâu trong truyền thuyết này năm đó là con xà chín đầu tác ác vô số, Tương Liễu, hoặc thế nhân càng quen thuộc với một cái tên khác.

Cửu đầu xà Tương Liễu, ăn thịt vô số người, nơi nào y đi qua đều hóa thành đầm lầy, toàn thân đều độc, thậm chí máu y còn phát ra mùi hôi thối.

Chim bay thú chạy một khi ngửi thấy, sẽ lập tức chết.

Kể từ khi tai họa này bị Ngao Tông phát hiện, vậy thì cứ để Ngao Tông xử trí vậy.

Ngao Tông thấy phù chú lung lay sắp đổ, chính muốn gia cố.

Dù sao Ngao Tông gia trì phù chú này cũng chỉ cần nửa canh giờ.

Tốt nhất là gia cố thật vững chắc, để Tương Liễu lại bị nhốt trong đó thêm mười vạn năm nữa.

Ngao Tông phân phó mọi người đều tránh xa phù chú.

Sức mạnh mê hoặc lòng người của Tương Liễu không phải người bình thường có thể chống đỡ.

Mười vạn năm trước khi Ngao Tông giao thủ với Tương Liễu đã biết Tương Liễu không thể dễ dàng bị giết chết.

Chỉ cần bị thương, máu chảy ra sẽ biến thành đầm lầy, đầm lầy sẽ phát ra mùi hôi thối.

Phàm là sinh linh chưa khai hóa đi vào đầm lầy, sẽ lập tức chết.

Trước đây Tương Liễu tứ xứ tác ác, không chỉ thích ăn thịt người, còn thích nước, cho rằng thế giới này không nên tồn tại đất liền và ruộng đồng.

Y phá hoại đê đập khắp nơi, nuốt chửng toàn bộ công trình thủy lợi mà phàm nhân vất vả xây dựng trên đê đập.

Ngoài ra, y trời sinh truy cầu sát lục và chiến tranh, không ưa bộ dạng nhân gian yên bình.

Bởi vì thích biến hóa thân phận, tiềm tàng giữa các cá nhân, châm ngòi ly gián, chỉ vì muốn tạo ra phong ba bão táp máu tanh.

Tương Liễu lấy việc gây phong ba bão táp làm niềm vui.

Sau đó vì kẻ thù quá nhiều, chạy đến Minh Giới tránh đầu sóng ngọn gió.

Ngao Tông biết Tương Liễu đến cũng không quản nhiều, vốn Minh Giới hoan nghênh tất cả sinh linh không được chấp nhận đến cư trú.

Chỉ là Tương Liễu không sống yên ổn được mấy ngày, cảm thấy buồn chán, cư nhiên lén lút lẻn vào cung điện của Ngao Tông, muốn đánh lén Ngao Tông, từ đó khiến Minh Giới đổi chủ.

Chỉ là Ngao Tông đâu phải loại đèn cạn dầu.

Từ bước đầu tiên Tương Liễu tiến vào Minh Giới Thần Điện, Ngao Tông đã phát hiện sự xâm nhập của con tiểu xà này.

Chương 545

Y cố ý không cho người đi bắt, để y một đường thông suốt không trở ngại.

Đối với Ngao Tông mà nói, đây chẳng qua là một lần huấn luyện an toàn cho cung điện.

Thông qua việc theo dõi Tương Liễu để phát hiện những thiếu sót của cung điện, tiện cho việc trùng tu sau này.

Ngao Tông và các công tượng Minh Giới quá quen thuộc với cung điện, trong kiểm tra bình thường có thể có những điểm mù.

Ngao Tông không tự mình kiểm tra, vừa hay nhân lúc Tương Liễu đánh lén, để điều tra kỹ lưỡng một lần tính an toàn của Minh Giới cung điện.

Thông qua hành động của Tương Liễu, Ngao Tông phát hiện hiện tại trong cung điện Minh Giới, phó nhân tuần tra không tỉ mỉ, làm việc qua loa đại khái, hơn nữa độ ăn ý giữa các binh sĩ cực kỳ kém.

Tương Liễu có thể dễ dàng hoàn thành một loạt thao tác như giết binh sĩ, hóa hình và hòa nhập vào đội ngũ mà không gây ra động tĩnh nhỏ nào.

Ngao Tông năm đó nhìn thấy liền nhíu cả mày.

Những binh sĩ này sống quá an toàn, cho rằng chỉ cần có Ngao Tông ở đó, thì Minh Giới vĩnh viễn sẽ không xảy ra loạn lạc, điều này cũng liên quan đến người lãnh đạo.

Tướng lĩnh không truyền đạt đủ ý thức phòng ngự cho binh sĩ, mỗi người đều cho rằng mình đang ở trong trạng thái tuyệt đối an toàn.

Tuy Ngao Tông kiến lập Minh Tộc là để bách tính Minh Tộc nhà nhà có ruộng tốt, bữa bữa có thịt ăn, ngày tháng không nhặt của rơi, nhưng lại không thể để những người này hoàn toàn mất đi khả năng dự đoán nguy cơ, hoàn toàn trái với sơ tâm của Ngao Tông.

Thậm chí binh sĩ còn không thể ý thức được đồng đội của mình đã bị thay thế.

Ngay cả khi Tương Liễu hòa nhập vào đội ngũ, hóa thành bộ dạng của binh sĩ cũ, nói chuyện với binh sĩ, cũng không có ai phản ứng rằng đồng đội đã bị thay thế.

Hơn nữa, trong đội ngũ trực đêm, nghiêm cấm trò chuyện và nói chuyện phiếm.

Nếu bị bắt sẽ bị phạt một trăm năm mươi trượng làm trừng phạt, để những người phạm sai lầm đó mãi mãi nhớ lúc nào nên làm gì, lúc nào không nên làm gì.

Một trăm năm mươi trượng là một hình phạt nghiêm trọng ở Minh Giới.

Một trăm năm mươi trượng không chỉ đánh vào thân thể, mà còn đánh vào linh hồn.

Những vết thương linh hồn này cần phải mất năm trăm năm mới miễn cưỡng lành lại được.

Do đó, mỗi binh sĩ tuần tra đêm đều không dễ dàng trò chuyện vào ban đêm, biết quân lệnh như núi, một khi vi phạm, ngoài hình phạt tra tấn thể xác, thậm chí sẽ bị đuổi khỏi đội tuần tra hoàng cung.

Đối với Minh Tộc mà nói, có thể vào hoàng cung làm việc cho Ngao Tông là vinh dự của cả tộc.

Binh sĩ bị đuổi khỏi hoàng cung khi trở về gia tộc đều sẽ bị người khác cười nhạo, và cả gia tộc đều sẽ bị phụ lão hương thân coi

thường, coi là tội nhân của gia tộc.

Ở Minh Giới, có thể làm việc cho Ngao Tông là một việc vô cùng vinh dự.

Mỗi binh sĩ được vào hoàng cung đều là những người được chọn lọc kỹ càng, bất luận võ lực hay trí lực đều vượt xa bình dân Minh Giới bình thường.

Nhưng một điểm này, tất cả binh sĩ đều biết, nhưng Tương Liễu lại không biết.

Tương Liễu ngay lập tức tiến vào đội ngũ.

Để có thể kéo gần quan hệ với binh sĩ, y đã chọn trò chuyện với người khác trong lúc tuần tra đêm.

Các binh sĩ khác tuy thấy binh sĩ do Tương Liễu giả dạng không giống thường ngày, nhưng lại không hề nghi ngờ y.

Có lẽ vì nghi ngờ bị thay thế, tuy không nói chuyện phiếm với Tương Liễu, nhưng cũng không báo cáo với trưởng quan về sự bất thường của một binh sĩ.

Có lẽ là vì mối quan hệ giữa các binh sĩ khá tốt.

Loại hữu hảo này khi tác chiến thì có thể đồng lòng hiệp lực, nhưng trong tình huống này, tất cả đều chọn buông lỏng cảnh giác, đến nỗi trưởng quan cũng không phát hiện ra nghi phạm, và người bạn tốt của y cũng vì đại ý mà mất mạng.

Nhưng trưởng quan hiển nhiên cũng có vấn đề.

Đi ở phía trước đội ngũ, nhưng lại không ý thức được sự bất thường ở phía sau cả đội hình, trong một khoảng thời gian dài.

Tương Liễu cứ nói chuyện một mình, nhưng trưởng quan lại không ý thức được.

Nếu trưởng quan biết tình huống này, nhất định sẽ đi hỏi về lý lịch của Tương Liễu.

Vào lúc đó, tướng lĩnh Bạch Cốt của Ngao Tông tiến lên ngăn cản Tương Liễu tiếp tục đi thăm dò tình hình toàn bộ hoàng cung.

Nhưng lại bị Ngao Tông ngăn cản: "Ta phải dũng cảm xé toang vết thương của mình ra mới có thể lành lại, trở thành người mạnh mẽ hơn." Ngao Tông nói vậy với Bạch Cốt.

Sau khi nghe, Bạch Cốt cũng tĩnh tâm quan sát kỹ lưỡng, và lưu ý những chỗ cần dùng đến khi cải tiến kiến trúc hoàng cung sau này.

Tương Liễu trà trộn vào đội tuần tra chỉ vì muốn đi vào nội viện hoàng cung.

Nhưng do quy định rõ ràng của hoàng cung Ngao Tông, một đội tuần tra chỉ có thể tuần tra trong một khu vực.

Tương Liễu lại không biết tình huống này.

Mắt thấy đội tuần tra hoàn thành giao tiếp, trên đường quay về Tương Liễu không thể nửa đường bỏ cuộc, liền mạo hiểm làm một hành động mà các binh sĩ khác sẽ không làm.

Giơ tay báo cáo với trưởng quan, hơn nữa còn có ba cấp, lại còn đứng tách khỏi đội ngũ.

Đối với loại tình huống này, trưởng quan bao nhiêu năm qua chưa từng gặp.

Trưởng quan bất động thanh sắc sinh nghi tâm, biết rằng một binh sĩ ban đầu, e rằng lành ít dữ nhiều rồi.

Các binh sĩ khác mới dần dần phát hiện sự bất thường.

Người vốn đã đồng hành với họ hơn hai tiếng đồng hồ, e rằng đã bị thay thế rồi.

Tuy trên mặt có vẻ khác thường, nhưng tất cả đều cố gắng giữ bình tĩnh, nghe theo kiến nghị của trưởng quan.

Trưởng quan ngay lập tức phản ứng lại, ôn hòa nói với Tương Liễu: "Vậy ngươi cứ đi trước đi, không sao đâu, cứ đi đi.

Nhà xí của ta ở hướng tây nam hoàng cung, đi ra ba dặm.

Đi theo hướng đó, là có thể thấy nhà xí." Tương Liễu cũng là một yêu quái phản ứng khá chậm, nghe lầm thành ý kiến của trưởng quan, cũng không suy nghĩ kỹ, vì sao trưởng quan lại đột nhiên chỉ rõ phương hướng, rõ ràng y đang giả dạng một binh sĩ đã phục vụ trong hoàng cung rất lâu rồi.

Tương Liễu đang mừng thầm cuối cùng cũng thoát khỏi đội tuần tra, tiếp theo có thể thoải mái đi điều tra tình hình rồi.

Không chừng y có thể tìm thấy cung điện của Ngao Tông, một cử động liền chế phục Ngao Tông.

Sau đó cả Minh Giới đều...

ước chừng sẽ không ai ngờ tới đâu, y cư nhiên có thể trốn thoát dân gian mà không bị bất kỳ ai biết.

Y muốn ở Minh Giới xây dựng lại thế lực, trở lại nhân gian.

Khi đó sẽ bắt gọn tất cả những kẻ áp bức truy bắt y, và linh hồn sau khi chết của họ đều thuộc về sự khống chế của y.

Khi đó muốn họ làm trâu làm ngựa cũng được.

Chờ khi thế lực nhân gian và Minh Giới đều đã thành thục, liền công lên Tây Thiên để thay thế Phật Tổ, khiến Phật Tổ cũng nằm dưới sự khống chế của y.

Chương 546

Tương Liễu đang mơ mộng đẹp đẽ, một trận gió mát thổi qua.

Tương Liễu đột nhiên phát hiện kiến trúc xung quanh đã dần dần biến mất, nghênh đón y lại là một vùng đất trống rộng lớn, đâu có bộ dạng nhà xí nào. "Chết tiệt, trúng kế rồi." Tương Liễu lẩm bẩm.

Nhưng lúc đó đã muộn rồi.

Khi Tương Liễu chủ động bước vào trận pháp phòng ngự mà Ngao Tông thường ngày đã thiết lập, ngay khoảnh khắc Tương Liễu bước vào trận pháp phòng ngự đó, Ngao Tông khởi động trận pháp phòng ngự này, có thể nhốt Tương Liễu trong đó một lúc, đủ để vận chuyển địa lao vững chắc xuống dưới.

Khi đó, đường đường Tương Liễu liền là vật trong lồng.

Ngao Tông thầm nghĩ vị tướng lĩnh này cũng có chút tác dụng, ngay sau khi Tương Liễu phạm nhiều sai lầm, đã có thể nhận ra không phải binh sĩ ban đầu, và dẫn y vào trong trận pháp phòng ngự.

Có trận pháp phòng ngự này, chỉ cần không có sự đồng ý của Ngao Tông, thì Tương Liễu có chắp cánh cũng khó thoát.

Ngao Tông một mình trên đỉnh cao tháp bên cạnh trận pháp phòng ngự, quan sát Tương Liễu một mình trong trận pháp phòng ngự khắp nơi né tránh.

Trong trận pháp phòng ngự có đến ba trăm loại hình thức tấn công.

Chỉ cần Tương Liễu không tìm ra, thì y sẽ vĩnh viễn bị kẹt dưới một loại hình thức tấn công nào đó, và không ngừng nghỉ.

Phải biết rằng không phải ai cũng có gan tự ý xông vào Minh Giới cung điện.

Tương Liễu tự phụ, cư nhiên chưa từng thăm dò rằng Minh Giới cung điện khắp nơi đều có trận pháp.

Dựa vào việc tài cao gan lớn mà tự ý xông vào, muốn dựa vào đội tuần tra đơn giản để tìm Ngao Tông mà bày kế.

Bất luận có năng lực giết Ngao Tông hay không, với tính cách hữu dũng vô mưu như vậy cũng không có cách nào sau khi giết Ngao Tông mà thoát thân được.

Bạch Cốt bên cạnh Ngao Tông rời khỏi Ngao Tông, căn cứ vào phương án của Ngao Tông để chỉnh đốn lại đội tuần tra.

Bạch Cốt là thủ tịch đại tướng lĩnh của đội tuần tra, cũng là người quản lý toàn bộ đội tuần tra.

Y cần nộp một bản kế hoạch chỉnh đốn thích hợp cho Ngao Tông.

Giả như không thể làm Ngao Tông hài lòng, thì Bạch Cốt phải tự mình đi trấn thủ sa mạc phía bắc vạn năm rồi mới về.

Bạch Cốt cũng không phải không muốn đi.

Giả như Ngao Tông muốn đi trấn thủ biên cương, Bạch Cốt sẽ là người đầu tiên chủ động đứng ra xin xuất chiến.

Trong các tướng lĩnh của Ngao Tông không có ai không muốn đi chiến trường chém giết, chỉ là không muốn bị phái đi biên cương dưới hình thức bị xử phạt.

Đối với các tướng lĩnh như Bạch Cốt mà nói, đó là một loại sỉ nhục.

Bạch Cốt thông qua mật tấn, gọi một tướng lĩnh khác của Ngao Tông, Chấp Bút Phán Quan, mang lồng địa lao mà Ngao Tông cần ra khỏi địa lao.

Không bao lâu nữa là có thể bắt sống Tương Liễu.

Tương Liễu ở nhân gian và Minh Giới cũng có danh tiếng.

Bạch Cốt nhịn không được muốn xem bộ dạng suy bại thảm hại của Tương Liễu sau khi bị bắt.

Để Tương Liễu này ở nhân gian ngông cuồng chạy trốn khắp nơi, ở Minh Giới cũng không yên ổn, lại còn muốn thay thế Ngao Tông đại nhân trở thành chủ nhân mới của Minh Giới, cũng không tự xem mình có mấy cân mấy lạng.

Chấp Bút Phán Quan là thủ hạ của Ngao Tông, nhân vật tương tự như Thập Phương Diêm La.

Chỉ là Chấp Bút Phán Quan rất ít khi động thủ trong bình thường.

Chủ yếu là lợi dụng khẩu thiệt chi chiến khiến đối phương bại trận.

Lời đã nói ra, tứ mã nan truy, và chỉ cần nhìn một cái là có thể nói ra chân tướng ẩn giấu của người khác.

Như vậy có thể thông qua tất cả thiện và ác mà đối phương đã phạm phải trong đời để tiến hành xử phạt, hoặc tưởng lệ.

Đối với kẻ tội ác đa đoan như Tương Liễu, gọi Chấp Bút Phán Quan định tội cho Tương Liễu là tốt nhất.

Chỉ cần để Chấp Bút Phán Quan thành công định tội cho Tương Liễu, thì Tương Liễu nhất định phải chịu toàn bộ hình phạt ở Minh Giới.

Bằng không, dù có trốn thoát khỏi Minh Giới, y cũng sẽ vĩnh viễn bị Minh Giới đánh dấu.

Chỉ cần Ngao Tông muốn tìm, thì Tương Liễu có chắp cánh cũng khó thoát.

Không bao lâu, Chấp Bút Phán Quan liền mang theo địa ngục chi

lung và trận pháp phòng ngự, đến gặp Ngao Tông.

Y hưng phấn thỉnh an Ngao Tông, liền hỏi Tương Liễu rốt cuộc đang ở đâu, thật muốn kiến thức nhân vật xấu xa lừng lẫy này.

Ngao Tông dùng tay chỉ vào kẻ tiểu nhân đang chật vật tránh né công kích trong trận pháp phòng ngự: "Vậy là ngươi muốn gặp Tương Liễu đã lâu à?

Khi đó ngươi nói với ta, nếu gặp Tương Liễu, hình phạt đặc chế của ngươi sẽ không hết trong một ngày một đêm sao?

Ta cho ngươi cơ hội đó, biểu diễn đi." Chấp Bút Phán Quan nghe ra sự trêu chọc trong lời nói của Ngao Tông, liền cười bất đắc dĩ. "Vậy xin Ngao Tông điện hạ hãy dừng trận pháp phòng ngự lại.

Địa ngục chi lung của ta đã chuẩn bị xong rồi.

Không có sự cho phép của ta, con cửu đầu xà này vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi." "Hơn nữa, Địa ngục chi lung sẽ tùy theo kích thước của vật bị bắt mà biến đổi lớn nhỏ, đảm bảo sẽ nhốt y thật chặt trong lồng này, sẽ không cho y có cơ hội chạy trốn." "Và ta tin rằng dưới sự chú thị của Ngao Tông đại nhân, con cửu đầu xà này cũng chẳng còn nơi nào để đi." Ngao Tông nghe xong kiến nghị của Chấp Bút Phán Quan, liền dừng trận pháp phòng ngự.

Tương Liễu đang trốn chạy khắp nơi trong trận pháp, thấy trận pháp dừng lại, tưởng rằng đã thoát thân rồi, ai ngờ cái đón đợi Tương Liễu lại là nỗi sỉ nhục lớn nhất đời y.

Tương Liễu chưa kịp bước một bước đã bị Địa ngục chi lung phá đất mà bắt giữ.

Tương Liễu thấy quy cách của Địa ngục chi lung có hơn mười loại biến hóa, muốn từ đó tìm cơ hội thoát khỏi Minh Giới cung điện.

Ai ngờ Địa ngục chi lung vô cùng linh hoạt, có thể tự động điều

chỉnh và biến hóa theo thân thể của Tương Liễu lớn hay nhỏ.

Tốc độ biến hóa cũng vô cùng nhanh, Tương Liễu căn bản không có cách nào thông qua việc biến đổi thân hình để thực hiện sách lược đào thoát.

Chấp Bút Phán Quan thấy thời cơ đã đến, liền hiện thân đối với Tương Liễu tiến hành thẩm phán. "Cửu đầu xà Tương Liễu, những tội trách dưới đây của ngươi, ngươi có quyền không thừa nhận, nhưng mỗi câu nói của ta đều sẽ trở thành hình phạt trong mười vạn năm tiếp theo.

Nếu ngươi không đồng ý mà tiến hành đào thoát, thì ngươi sẽ nghênh đón Minh Giới, sự truy sát không ngừng nghỉ." Tương Liễu nghe Chấp Bút Phán Quan thẩm phán, không thèm quan tâm có bị Minh Giới truy sát hay không.

Tương Liễu biết, chỉ cần không nhận tội, thì những hình phạt thuộc về tội trách này sẽ vĩnh viễn không rơi xuống đầu y.

Chỉ cần không thật sự chịu tội trách, thì Tương Liễu vĩnh viễn là thân tự do.

Cho dù bị truy sát vô hạn kỳ thì sao, chỉ cần có một ngày, y có thể rửa sạch những tội trách này, thì Minh Giới cũng sẽ không có cách nào. "Ngô là thượng cổ thần thú, làm việc tự nhiên có đạo lý của ngô.

Thiêu sát cướp bóc cũng không phải lỗi của ngô.

Chương 547

Ngươi hãy xem những sinh linh ngu xuẩn đó vì sao lại bị ngô nắm bắt sơ hở?

Ruồi nhặng không bay vào trứng không khe hở.

Ngô bận rộn vạn việc." "Nếu không phải đáng đời, ngô hà cớ gì phải đi công kích, đi ngược sát?

Ngươi nên đi hỏi những người đó, rốt cuộc họ đã làm sai điều gì?

Có những tiểu bối, ngay cả cha mẹ ruột của ngô là Thiên Đạo cũng chưa từng giáng thiên phạt trách mắng ngô." "Ngươi có tư cách gì mà vượt quyền trách phạt ngô, thay Thiên Đạo trách phạt ngô?

Ngô nói cho ngươi biết, trên thế giới này không có bất kỳ sinh linh nào có tư cách bình phán ngô.

Ngô làm việc không cần định nghĩa tốt xấu." Mười vạn năm trước Tương Liễu càng giống loại tiểu tử vô pháp vô thiên kia.

Ưu thế trời ban giúp y có thể hoành hành bá đạo trên thế giới này.

Gặp Ngao Tông, đó là điểm thất bại đầu tiên trong đời y, cũng là bước ngoặt cuộc đời sắp tới.

Tương Liễu bị nhốt trong Địa ngục chi lao, cũng không cho rằng mình thua, chỉ là tạm thời ở thế yếu.

Chờ Tương Liễu chỉ cần nắm bắt được cơ hội, thoát khỏi trận pháp phòng ngự và cái lồng này.

Thì lần sau người trong cái lồng này chính là Ngao Tông.

Tương Liễu hung hăng nhìn về phía Ngao Tông, muốn ghi nhớ bộ dạng của kẻ này và vị Chấp Bút Phán Quan đang thao thao bất tuyệt

kia.

Hai người này là vết nhơ lớn nhất trong đời y, tuyệt đối không thể để hai người này tiếp tục tồn tại trên thế giới này, bằng không truyền ra ngoài thì y còn đi lại giang hồ kiểu gì?

Ngao Tông nhìn ánh mắt đầy hận ý của Tương Liễu hiện tại liền biết, một con yêu quái không biết hối cải. "Giả như không hảo hảo chỉnh trị, để con yêu quái này biết Minh Giới cũng không dễ chọc, thì con yêu quái này sau này khẳng định sẽ quay lại báo thù." Ngao Tông cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của Chấp Bút Phán Quan: "Tạm thời bỏ qua đi, xem ra y trong thời gian ngắn không thể nhận tội.

Trước tiên hãy kéo y vào Hỏa Lao vừa mới xây xong của Minh Giới, để y hảo hảo cảm thụ cái gọi là Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên." "Ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, nhất định phải để ta khi xem vào ngày mai, y đã cúi đầu nhận tội và đang phục dịch trong lao.

Bằng không ta sẽ trị tội ngươi." Đối với Chấp Bút Phán Quan mà nói, đây là một chu kỳ thẩm phán khá dài.

Bởi vì Chấp Bút Phán Quan trời sinh có một luồng sức mạnh thanh chính, không chỉ có thể thẩm vấn sinh linh, mà còn có thể thẩm phán linh hồn.

Thường khi nói chuyện, y không chỉ tìm kiếm sự đồng ý dưới quyền hành, mà còn là sự trả lời từ linh hồn.

Người bình thường sẽ cảnh giác với y, nhưng linh hồn đối linh hồn thì lại không như vậy khi đối mặt với sự thẩm phán giữa các linh hồn.

Đa số linh hồn thường sẽ cúi đầu nhận sai, và Chấp Bút Phán Quan có thể nhìn thấy tất cả tội lỗi mà mỗi sinh linh đã phạm phải, ẩn sâu trong linh hồn của họ.

Giả như tội nhân không nhận tội, thì Chấp Bút Phán Quan có thể thông qua việc cưỡng chế xem xét toàn bộ kinh nghiệm sống của nghi phạm để tiến hành thẩm phán.

Có thể nói thiên phú của Chấp Bút Phán Quan khá nghịch thiên, trời sinh thích hợp làm loại công việc thẩm phán hình phạt này.

Khi Ngao Tông lần đầu nhìn thấy y, y là một thư sinh nghèo khó, viết tội lỗi của những người vĩ đại đã qua đời trên cổng chợ.

Nhưng chỉ có một mình Ngao Tông tin, sau đó Ngao Tông mang y về Minh Giới.

Từ đó về sau, y như Khương Tử Nha gặp Bá Nhạc, phát sáng phát nhiệt ở Minh Giới.

Nhưng so ra, công kích của y không giỏi, vì vậy cần phải tiến hành công tác thẩm phán trong địa lao của Ngao Tông có người bảo vệ.

Bằng không, sơ suất một chút sẽ dẫn đến sự báo thù của phạm nhân đối với y.

Nhưng Địa ngục Phán Quan lại không để tâm.

Khi y ở nhân gian, gặp phải tình huống còn nghiêm trọng hơn hiện tại rất nhiều.

Có một số bình dân cảm thấy lời y là nguy ngôn túng thính, những đám người mù quáng đó sẽ đến nhà y để báo thù.

Cũng có người vì tội ác bị vạch trần mà ôm hận trong lòng, tàn sát người thân bên cạnh y.

Dần dần, bên cạnh Chấp Bút Phán Quan đã sớm không còn bất kỳ thân bằng hảo hữu nào, y cũng luôn cô thân một mình hành tẩu trên nhân gian.

Chấp Bút Phán Quan hiểu rõ ý của Ngao Tông, liền phất tay nói:

"Ta hiểu ý của ngài.

Ta sẽ tiến hành thẩm phán y, không có tội ác nào mà ta không thẩm phán ra được." "Chỉ cần y thừa nhận sai lầm, ta có cách để y nhận tội.

Ngao Tông đại nhân, ngài cứ giao cho ta đi." Nói xong, Chấp Bút Phán Quan liền mang Tương Liễu đi.

Lúc đi, Tương Liễu bất bình nhìn về phía Ngao Tông, ánh mắt đó như muốn nói, ta sớm muộn gì cũng sẽ làm tổn thương ngươi.

Nhưng Ngao Tông đối với lời đe dọa trong ánh mắt kia lại xem như không thấy.

Loại người bại dưới tay Ngao Tông như vậy có rất nhiều rồi, Tương Liễu cũng chỉ là một tiểu nhân vật bình thường mà thôi.

So với sự đạm nhiên của Ngao Tông, Chấp Bút Phán Quan hiển nhiên hưng phấn hơn nhiều.

Lâu lắm rồi y chưa thấy một yêu quái đầy tội nghiệt như Tương Liễu.

Dưới sự quản lý của Ngao Tông những năm qua, số phạm nhân có thể tống giam càng ngày càng ít, y đã sớm rảnh rỗi không biết làm gì, hận không thể tìm chút chuyện để làm.

Loại đầu gấu như Tương Liễu hiển nhiên là khẩu hiệu mới của Chấp Bút Phán Quan.

Y kéo Tương Liễu vào địa lao rồi nói với Tương Liễu: "Ta có cả một buổi tối để lắng nghe, có bất bình gì cứ nói với ta." Tương Liễu đâu phải loại người dễ dàng nhận thua: "Nơi này chỉ có ta và ngươi, không lo ta giết ngươi sao?" Chấp Bút Phán Quan lắc đầu: "Ngươi có năng lực đó thì cứ làm đi." Nói xong liền yên tâm ngồi xuống, cửa thành mở rộng, khiêu khích nhìn Tương Liễu.

Tương Liễu đâu chịu nổi cái khí thế đó, liền trực tiếp xông lên phía trước.

Ai ngờ cùng với sự di chuyển của Tương Liễu, y đã trực tiếp chạm vào công tắc của địa lao, vô số ngọn lửa liền lao về phía Tương Liễu.

Tương Liễu tuy là thượng cổ hung thú, có thể không sợ nước lửa bình thường, nhưng đối với U Minh Huyền Hỏa trong địa lao của Ngao Tông lại vô cùng sợ hãi.

Tương Liễu không ngừng bị Địa Ngục Huyền Hỏa thiêu đốt, đau khổ rên rỉ trong địa lao.

Chấp Bút Phán Quan như đã nghe quá nhiều tiếng kêu gào như vậy, bồn chồn gãi gãi tai, rồi nhẹ nhàng đếm ngược: "Ba, hai, một." Ngay khoảnh khắc tiếng đếm ngược kết thúc, U Minh Huyền Hỏa cũng kết thúc ngay lập tức, và theo sau là Hàn Băng từ Thiên Sơn Huyền Trì trên Thiên Đình.

Thiên Sơn Hàn Băng đông cứng U Minh Thần Hỏa, đông cứng cả người Tương Liễu bên trong.

Như vậy Tương Liễu đã chịu nửa đêm tra tấn, nhưng thủy chung không nhận lỗi lầm đã phạm phải.

Tương Liễu cũng là một kẻ thẳng tính, chỉ cần có người ép, thì tính bướng bỉnh của y sẽ nổi lên, dù có thật sự phạm sai lầm cũng sẽ không nhận.

Để xem y cứng đầu đến mức nào dưới sự tra tấn khắc nghiệt của địa lao.

Tương Liễu tin rằng chỉ cần mình chịu đựng được, thì hình phạt trong địa lao sẽ không thể nguy hại đến tính mạng y.

Tương Liễu nhìn rõ, những hình phạt U Minh Huyền Hỏa và

Thiên Sơn Hàn Băng mà y phải chịu trong địa lao Minh Giới, chẳng qua là để y từ bỏ giãy giụa mà thôi.

Cũng sẽ không thực sự làm tổn hại đến tính mạng của y.

Phàm là việc sẽ làm tổn hại đến tính mạng y, thì Ngao Tông cũng sẽ không để Chấp Bút Phán Quan làm như vậy.

Chương 548

Chấp Bút Phán Quan, chẳng qua chỉ muốn lấy được thông tin mà y cần thôi.

Chỉ cần y chịu đựng được, không nhận sai, thì Chấp Bút Phán Quan vĩnh viễn không thể giết y, và vĩnh viễn không thể ném y vào vùng đất chịu phạt kia.

Thế là hai bên giằng co gần một đêm.

Chấp Bút Phán Quan đến khi trời sáng cuối cùng cũng hoảng sợ, nói với Tương Liễu: "Vì sao ngươi không nhận sai?" Ngay khoảnh khắc đó, Tương Liễu liền biết mình có cơ hội, nhẹ giọng nói: "Chẳng lẽ người khác đều nói ta làm sai, thì ta thật sự làm sai sao?

Nếu không phải giữa những phàm nhân này tương hỗ nghi ngờ, tương hỗ lừa bịp nhau, thì ta sẽ có cơ hội để ly gián sao?" "Ta chẳng qua chỉ là vạch trần tất cả bóng tối ẩn giấu dưới đáy lòng con người mà thôi.

Thiên phú của ngươi chẳng phải cũng như vậy sao?

Những tội lỗi mà những người đó đã gây ra, lại thường không chịu thừa nhận.

Rõ ràng trong lòng có dục vọng lại không dám làm.

Ta chẳng qua chỉ phóng đại chúng lên mà thôi.

Giả như không có một ai, ta có thể tạo ra kết quả này sao?" "Ngươi như vậy cần phải đợi Ngao Tông bắt phạm nhân, mới có thể thẩm phán tội nghiệt đã phạm phải.

Phương thức mà ngươi áp dụng khá uyển chuyển.

Ta chẳng qua chỉ dùng biện pháp đơn giản hơn để thực hiện cùng mục đích với ngươi mà thôi, vậy thì vì sao lại không thể?" "Trên thế giới này căn bản không có người tuyệt đối thiện lương, cả thế giới đều tà ác.

Ta chẳng qua chỉ dạo chơi trên thế giới này, vạch trần tất cả những điều ác đó ra trước mắt mọi người mà thôi." Tương Liễu bất động thanh sắc dùng hết toàn thân khí lực, lặng lẽ tiếp cận Chấp Bút Phán Quan.

Thấy ánh mắt của Chấp Bút Phán Quan từ trong trẻo dần dần trở nên mê mang, hỗn độn, y liền biết kỹ xảo của mình đã dùng đúng.

Nửa đêm tra tấn cuối cùng cũng không uổng công.

Tương Liễu là cao thủ thấu hiểu lòng người.

Thừa lúc Chấp Bút Phán Quan nhất thời không đề phòng, y bất động thanh sắc chặt đứt một cái đầu rắn, phát hiện một gông cùm có cách để thoát, chỉ cần người bị trói chết ngay tại chỗ, thì cấm cố sẽ nới lỏng một chút.

Trong kẽ hở khi gông cùm nới lỏng, y đột nhiên thoát ra, và một tay moi ra trái tim của Chấp Bút Phán Quan hoàn toàn không đề phòng, rồi bóp nát: "Của ngươi đó.

Ta là người có thù tất báo.

Ngươi tra tấn ta nửa đêm, ta chỉ lấy một trái tim, không quá đáng chứ?" Chấp Bút Phán Quan thậm chí còn không phản ứng, trợn tròn mắt nhìn Tương Liễu.

Thậm chí trong đầu y vẫn còn văng vẳng lời Tương Liễu vừa nói, đang hoài nghi giá trị tồn tại của chính mình. "Nếu trên thế giới này đều là ác, vậy vì sao ta lại phải vạch trần chúng ra?

Việc ta làm thật sự có thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn sao?"

Kỳ thực Chấp Bút Phán Quan tiến vào Minh Giới bao nhiêu năm, đã sớm không cần trái tim thuộc về con người đó nữa.

So với trái tim đỏ tươi đang đập kia, y càng quan tâm đến nguyên tắc đã kiên trì bao nhiêu năm qua. "Chẳng lẽ ta thật sự sai rồi sao?" Y thậm chí còn không ngăn cản Tương Liễu đào thoát, yên lặng ngây ngốc ngồi trên mặt đất.

Nếu Tương Liễu biết rằng việc y chạy trốn và bóp nát trái tim của Chấp Bút Phán Quan cũng không thể khiến Phán Quan chết ngay tại chỗ, thì Tương Liễu nhất định sẽ dành thêm chút thời gian để hỏa thiêu cốt của y rồi mới rời đi.

Ngao Tông sau khi nhận được tin tức Tương Liễu trốn thoát khỏi địa ngục, liền chạy đến trước mặt Chấp Bút Phán Quan, phát hiện Chấp Bút Phán Quan đã sớm rơi vào hôn mê.

Ngao Tông trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, đã đánh giá thấp quyết tâm trốn thoát của Tương Liễu.

Y cứ ngỡ có thể cùng Chấp Bút Phán Quan xem một màn đấu trí giữa hai kẻ đối đầu về tâm lý.

Nhưng Chấp Bút Phán Quan còn quá trẻ, cư nhiên trong vô thức đã bị Tương Liễu công phá tâm phòng, hiện tại tu vi đại thất, và rơi vào hôn mê, không muốn tỉnh lại.

Ngao Tông không kịp đuổi theo Tương Liễu đã chạy xa.

Y biết trong thời gian ngắn Tương Liễu không thể quay lại Minh Giới, và khi Chấp Bút Phán Quan đưa Tương Liễu về địa lao, Ngao Tông đã lặng lẽ đánh dấu Tương Liễu.

Chỉ cần Ngao Tông biết vị trí địa lý chi tiết của Tương Liễu, thì y có thể tìm thấy bất cứ lúc nào.

Ngao Tông sau khi an trí Chấp Bút Phán Quan xong, quay về địa

lao kiểm tra tình hình, phát hiện Tương Liễu vốn đã chặt đứt một cái đầu để thoát khỏi cấm cố này.

Xem ra Tương Liễu cũng đã phát hiện ra rằng, cấm cố này sẽ nới lỏng một chút khi cái chết xảy ra.

Nhưng đó cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

Ai ngờ Tương Liễu cư nhiên có thể nắm bắt được thời gian ngắn ngủi đó để đào thoát, quả là một kẻ ngoan độc.

Ngao Tông ngẫm nghĩ kỹ, đột nhiên một chuyện hiện lên.

Ngao Tông lập tức dùng tay không ngừng dò tìm vị trí của Tương Liễu, nhưng lại phát hiện không thể tìm ra.

Thì ra Tương Liễu khi thoát khỏi Minh Giới đã phát hiện mình bị Ngao Tông đánh dấu.

Để có thể thoát khỏi sự truy sát của Ngao Tông, Tương Liễu lại quả quyết chặt đứt một cái đầu rắn, dùng làm vật thế thân để đào thoát thăng thiên.

Từ đó, cửu đầu xà Tương Liễu trong truyền thuyết chỉ còn lại bảy cái đầu.

Nhưng mỗi cái đầu còn lại đều không dễ chọc.

Tương Liễu tiêu dao ngoài vòng pháp luật, chỉ là Ngao Tông cũng khó tìm lại tin tức của Tương Liễu.

Nhưng đối với loại thượng cổ hung thú này, không có tin tức chính là tin tức lớn nhất.

Chỉ cần y sống ẩn dật không gây hại nhân loại, thì việc y ở đâu cũng không còn quá quan trọng nữa.

Tuy thời gian Ngao Tông và Tương Liễu ở bên nhau không dài, chỉ vỏn vẹn bảy ngày, nhưng bảy ngày đó cũng đủ để Tương Liễu để lại

ấn tượng khó phai mờ cả đời.

Đến nỗi sau này bị nhốt trong phong ấn Phật chưởng mười vạn năm, kẻ y hận nhất không phải Phật Tổ, mà là Ngao Tông và Chấp Bút Phán Quan, những kẻ đã ban cho y sự sỉ nhục và thất bại.

Nhưng Tương Liễu vừa nghĩ đến Chấp Bút Phán Quan liền vui vẻ.

Tuy mất đi hai cái đầu, nhưng có thể làm tổn hại một đại tướng bên cạnh Ngao Tông cũng không lỗ.

Quay lại ngày hôm nay, mười vạn năm sau.

Tương Liễu từ trong Như Thần Ấn tỉnh lại nhìn về phía Ngao Tông, đột nhiên vô cùng ngông cuồng nói với Ngao Tông: "Ngươi hãy thay ta gửi lời hỏi thăm Chấp Bút Phán Quan.

Trái tim năm đó ta bóp nát rất vừa vặn." Y cố gắng dùng những lời lẽ này để chọc tức Ngao Tông.

Chỉ là Ngao Tông vẫn như mười vạn năm trước, đối với lời lẽ chọc tức của Tương Liễu.

Y không hề có chút phản ứng nào, vẫn tiếp tục gia cố phong ấn.

Phong ấn này cũng chỉ là phong ấn trong thời gian ngắn, cần một kiện pháp bảo mới có thể hoàn chỉnh tu phục một phong ấn bị tổn hại.

Tương Liễu thấy Ngao Tông chỉ không ngừng chồng chất phong ấn, chứ không tu phục cái Như Chưởng Ấn đã bị tổn hại mười vạn năm trước, liền biết Ngao Tông tạm thời không thể hoặc không có khả năng tu phục chưởng ấn này.

Nhưng Tương Liễu đồng thời biết, nếu không nhân cơ hội này thoát khỏi Như Thần Ấn, thì y sẽ vĩnh viễn không có cơ hội thoát ra ngoài.

Chương 549

Hơn nữa hiện tại bị Ngao Tông biết được nơi ẩn thân, Ngao Tông tuyệt đối không thể để y có cơ hội thứ hai để chạy trốn, sẽ để y vĩnh viễn bị áp chế bên trong.

Tương Liễu từ trước đến nay không phải là kẻ nhát gan.

Y đã quyết định liều mình một phen.

Nếu lần này y có thể thoát khỏi, thì y sẽ là hung thú mà ngay cả Minh Giới chi Vương Ngao Tông cũng không thể quản chế.

Ngao Tông xuyên qua từng tầng phong ấn, nhìn thấy đôi mắt hổ thị đam đam của Tương Liễu đang co ro dưới phong ấn.

Ngay khoảnh khắc đó, Ngao Tông liền biết Tương Liễu đã hạ quyết tâm, liền tăng nhanh tiến độ phong ấn trong tay.

Mắt thấy phong ấn cuối cùng sắp hoàn thành, chỉ cần kết thúc một thủ thế nữa, thì ngay cả Phật Tổ tự mình giải khai, cũng phải tốn không ít thời gian.

Tương Liễu cũng nhìn thấy một thần ấn cổ pháp cực kỳ phức tạp.

Trong đầu y liền bắt đầu cảnh báo, biết rằng nếu không rời đi ngay bây giờ thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Tương Liễu liền hiện ra thân cửu đầu xà.

Y cắn đứt hai cái đầu rắn, ngưng tụ linh lực của hai cái đầu rắn đó vào phần thân thể còn lại, rồi hung hăng xông phá phong ấn.

Thượng cổ hung thú đã bị phong ấn mười vạn năm, ma lực vốn tích trữ trong cơ thể vô cùng sung túc.

Y liền đột phá những phong ấn vừa mới bố trí chưa kịp củng cố,

xông lên bầu trời xanh khao khát bấy lâu, tham lam hít mấy hơi không khí. "Ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi!

Cái Phật Tổ đáng chết kia cư nhiên dám phong ấn ta!

Ta giải quyết xong Ngao Tông và những người khác, ta sẽ giết lên Tây Thiên, kéo Phật Tổ xuống thần đàn!" Đây là túc nguyện gần mười vạn năm của Tương Liễu.

Tuy Ngao Tông và Chấp Bút Phán Quan trong lòng Tương Liễu càng xếp hàng đầu, nếu trong danh sách những kẻ y nhất định phải giết, Ngao Tông và Chấp Bút Phán Quan xếp vị trí thứ nhất và thứ hai, thì Phật Tổ thứ ba.

Nhưng hiện tại điều quan trọng nhất chính là giết chết toàn bộ Ngao Tông và nhóm Bát Tiên chưa kịp chuẩn bị kỹ lưỡng.

Từ đó về sau sẽ không còn ai có thể cản được Tương Liễu.

Ngao Tông lo lắng Tương Liễu sẽ chạy trốn, nhưng Tương Liễu sau khi xông lên bầu trời xanh không nghỉ ngơi nhiều liền lao về phía Ngao Tông.

Ngao Tông thấy Tương Liễu có ý muốn giao đấu, liền xoa xoa nắm đấm, muốn cho Tương Liễu xem sự chênh lệch giữa y và Ngao Tông, không phải mười vạn năm ma luyện có thể vượt qua được.

Cuộc đối đầu giữa các cường giả thường càng đơn giản hơn.

Tương Liễu không hiện ra nhân hình, sử dụng chân thân cửu đầu, muốn trực tiếp dùng thực lực nghiền ép Ngao Tông.

Nhưng Ngao Tông thấy tình huống này, không nói hai lời cũng hiện ra Long thân.

Mọi người cũng lần đầu tiên thấy Long thân của Ngao Tông, cư nhiên là một con rồng toàn thân phủ vảy vàng.

Dưới ánh dương quang lấp lánh rực rỡ.

Thiết Quải Lý và những người khác trên cột chống trời có thể thấy phù điêu rồng vàng quấn quanh đó, nhưng chưa từng thấy rồng vàng thật sự, loại thần long thượng cổ này đã sớm tuyệt tích.

Ngay cả Đông Hải Long Vương cũng chỉ là một con thủy long màu xanh băng mà thôi. "Chẳng trách Đông Hải Long Vương muốn giết Ngao Tông để thay thế y.

Ai nhìn thấy một người con ưu tú như vậy, cũng không thể không cảm thán một câu mình đã già rồi.

Huống hồ là một cổ long dã tâm bừng bừng như Đông Hải Long Vương, liệu có thể dễ dàng thoái vị nhường hiền không." "E rằng ngay từ ngày Ngao Tông đại nhân ra đời, Đông Hải Long Vương đã biết mình sắp bị đào thải rồi.

Vì vậy mới muốn thừa lúc Ngao Tông đại nhân lông cánh chưa đầy đủ, ra tay đánh giết Ngao Tông.

Nhưng lại lo lắng không có người kế nhiệm, nên chỉ có thể nửa áp chế nửa thả lỏng như vậy, cho đến tận bây giờ mới triệt để đối kháng với Ngao Tông đại nhân." Lữ Nham đoán.

Cho đến khi Ngao Tông trưởng thành, Đông Hải Long Vương mới cuối cùng thực sự phát hiện, đứa con trai này đã sớm không còn chịu sự quản thúc, trở thành một con rồng cường đại hơn Đông Hải Long Vương vạn lần.

Trương Quả Lão nhìn về phía Ngao Tông nói: "Các ngươi đều sai rồi.

Ta thấy một tầng vảy vàng đó chỉ là lớp biểu hiện ngoài cùng nông cạn nhất mà thôi.

Nhìn bên trong vảy vàng ẩn chứa sắc tím, sắc bạc, và cả sắc lam

cùng những thần tố màu sắc khác đang lưu động trong vảy đó kìa." Có lẽ đây là thực lực của cường giả.

Thoát khỏi sự trói buộc của chân thân nguyên bản, thông qua thực lực mà ngưng tụ ra từng lớp từng lớp thân thể. "Không giống với tất cả chúng ta, ta hóa cốt thành chỉ cũng chỉ có một thân thể.

Hơn nữa chân thân bị thương cũng là một loại tổn hại đối với thất hồn lục phách." Nhưng loại chân thân như Ngao Tông này chỉ là một lớp vỏ tạm thời mà thôi.

Thân thể sẽ không ngừng tiến hóa và thăng cấp cùng với thực lực, vĩnh viễn sẽ không chỉ dùng một thân thể.

Ngao Tông và Tương Liễu không ngừng lượn vòng trên không trung.

Mười vạn năm đã trôi qua, vết thương ở bốn cái đầu mà Tương Liễu đã chặt đứt hiện tại vẫn chưa lành lại, đang không ngừng nhỏ máu xuống đất.

Máu tươi đỏ thẫm rơi xuống mặt đất, lập tức thiêu đốt từng mảng rừng rậm.

Nhưng Tương Liễu không hề để ý.

Y là một kẻ đặt thù hận lên trên hết, chỉ cần có thể giết chết kẻ thù của mình, thì dù có trọng thương thân mình cũng không tiếc.

Nếu có thể cùng kẻ thù đồng quy vu tận, đó cũng không phải là một kết cục tệ.

Dù sao Tương Liễu cũng không nghĩ ra được phương thức tử vong nào thích hợp nữa.

Vô số lần muốn chết, cũng là chết trên chiến trường.

Do đó, y cực kỳ bài xích Phật Tổ đã dùng thần ấn phong ấn Tương

Liễu, chi bằng năm xưa một đao giết chết y luôn.

Nhưng chắc chắn Phật Tổ cũng đã ý thức được, loại hung thú như Tương Liễu không thể giết chết.

Chỉ riêng máu y, mỗi một giọt rơi xuống đều có thể hình thành một đám, một đầm lầy có độc tính.

Mỗi nơi y bay qua, đều sẽ để lại độc khí lâu dài không tan, tất cả sinh linh trải qua đều sẽ vì thế mà bị thương, sinh bệnh thậm chí tử vong.

Biện pháp tốt nhất chính là cấm cố y vô hạn kỳ.

Chỉ cần Tương Liễu còn sống, thì y chính là trạm thu hồi độc khí lớn nhất.

Ngao Tông cũng sớm ý thức được Tương Liễu có lý do tuyệt đối không thể bị giết chết.

Do đó, lần này y cố gắng hết sức giảm bớt thương tích thân thể cho Tương Liễu ở nhân gian, mà tiến hành đả kích lên linh hồn y, tốt nhất là có thể thu hồi linh hồn y rồi nghiền nát.

Như vậy, thân thể y cũng có thể được bảo tồn tốt, và cũng không cần lo lắng Tương Liễu sẽ tái đi tái lại gây hại nhân gian.

Chương 550

Kỳ thực, cuộc chiến tranh giữa Tương Liễu và Ngao Tông, thắng bại đã định từ lúc bắt đầu.

Ngao Tông với thực lực toàn thịnh và Tương Liễu đã mất bốn cái đầu rắn, căn bản không có tính so sánh.

Trên không trung mấy hiệp, Tương Liễu liền không chịu nổi công kích của Ngao Tông mà trực tiếp từ trên cao rơi xuống.

Cái đầu lớn nhất của Tương Liễu bị Ngao Tông chặt xuống, mấy cái đầu rắn nhỏ còn lại không đáng ngại.

Tương Liễu nằm trên đất, ánh mắt đầy thù hận nhìn Ngao Tông, "Vì sao mười vạn năm đã trôi qua, ta vẫn không đánh bại được ngươi.

Phải biết rằng mỗi một ngày ta ở trong đó, ta đều không ngừng nỗ lực thăng tiến pháp lực, mong có một ngày có thể đánh bại ngươi, trở thành chủ nhân mới của Minh Giới." "Rốt cuộc ngươi đã làm gì?

Lại có thể được trời ưu ái đến vậy, so với người bình thường còn phải nỗ lực ít hơn gấp bội.

Ngươi có thể trở thành chủ nhân Minh Giới, có thể thu phục nhiều chủng tộc như vậy để sai khiến, ta không phục.

Như ta đây, rốt cuộc có điểm nào không bằng ngươi?" "Chúng ta vốn là sinh linh cùng một thời đại, vốn nên tương trợ lẫn nhau, nhưng ngươi từ đầu đã không hiểu bản chất của sinh mệnh, chỉ thích giết chóc, thích chiến tranh.

Ngươi vĩnh viễn không giống ta, phương thức tu luyện của ngươi ngay từ đầu đã là máu tanh, là sự sai lầm.

Ngươi lấy việc giết người làm vui, mà không lấy phúc lành của

chúng sinh thiên hạ làm trách nhiệm." "Mọi người đều mắt thấy tai nghe, làm sao có thể trông mong những chủng tộc bị tổn thương đó trở thành trợ lực của ngươi được.

Khi bất hạnh của người khác bắt nguồn từ ngươi, đừng vội trách móc người khác, mà phải tự suy nghĩ rốt cuộc mình đã làm sai ở đâu.

Ta thấy ngươi mười vạn năm qua không hề có chút tự kiểm điểm nào." Ngao Tông cầm Lục Thần Kiếm, từ tốn lau chùi, phảng phất như giây tiếp theo sẽ cắm thẳng vào thân thể Tướng Liễu, chém từng đầu rắn của nó.

Việc Tướng Liễu hoàn toàn bỏ qua động tác lau chùi thần kiếm của Ngao Tông là điều không thể.

Một mặt cảnh giác nhìn Ngao Tông, một mặt tìm kiếm cơ hội đào tẩu, dù sao "còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt" mà?

Năm xưa nó có thể lén lút thoát khỏi Minh Giới, vậy thì nay cũng có thể.

Nhưng Tướng Liễu vừa động đậy, lại phát hiện toàn thân không thể nhúc nhích.

Ngao Tông thấy vậy liền nói: "Đừng phí công vô ích.

Ta vừa rồi khi gia cố phong ấn đã đặt vào đó một đạo Thúc Linh Chú.

Chỉ cần ngươi bước vào nơi này, chú sẽ tự động bắt đầu giam cầm linh hồn của ngươi." "Chỉ cần ở trong phạm vi này, nếu không có sự cho phép của ta, ngươi đừng hòng nhúc nhích nửa phân.

Năm xưa vì ta đã quá lơ là với Thái U, để ngươi có cơ hội đại náo Minh Giới, có cơ hội làm thương hại Chấp Bút Phán Quan.

Chấp Bút Phán Quan hiện giờ đang dưỡng thương ở Đào Hoa

Lâm, không muốn xuất thế.

Tổn thất ngươi gây ra cho Minh Giới năm đó, ta đều sẽ tính toán từng chút một.

Năm đó ngươi đã phá hủy Địa Ngục Chi Lao của ta, sau đó ta phải mất công tìm kiếm Hãn Băng Huyền Thiết phù hợp để tái tạo Địa Ngục Chi Lao, đã chạy khắp mười sáu đại châu, hai mươi bốn hải đảo mới tìm được một khối nhỏ.

Lại còn làm trọng thương Chấp Bút Phán Quan.

Chấp Bút Phán Quan trong lúc đó nhất thời không đề phòng bị đánh trọng thương, hiện giờ đang ẩn mình trong Đào Hoa Lâm, không muốn xuất thế." Tướng Liễu nghe xong, vừa kinh vừa mừng.

Nguyên nhân tức giận là vì chiêu đoạt mệnh thâu tâm của nó lại không thể khiến Chấp Bút Phán Quan chết ngay tại chỗ.

Chỉ bị thương thôi sao?

Quả nhiên Ngao Tông đã để lại không ít vũ khí phòng thân cho hắn.

Mười vạn năm trước đáng lẽ nó phải xác nhận không còn linh hồn nữa rồi mới rời đi.

Vui mừng là vì phát hiện Chấp Bút Phán Quan tuy không mất mạng, nhưng hiện giờ Chấp Bút Phán Quan đang ở trạng thái xác không hồn, cũng chẳng khác gì đã chết là bao.

Tướng Liễu nằm trên đất không ngừng lăn lộn, "Đừng đổ lỗi lên đầu ta!

Năm đó nếu trong lòng ngươi không có nghi ngờ, thì dù ta có khiêu khích và dụ dỗ thế nào, ngươi cũng không nên mắc bẫy." "Ta chẳng qua chỉ phóng đại những phiền não trong lòng ngươi mà thôi.

Mười vạn năm qua đi, không có phương pháp thích hợp nào giúp ngươi thoát khỏi cảnh khốn khó, một người như ngươi khi đã sa vào tâm ma, nếu không có người kịp thời kéo ngươi trở lại cuộc sống, thì sẽ rất nguy hiểm." "Ta thấy Chấp Bút Phán Quan kia phần lớn là không cứu vãn được đâu, từ bỏ đi.

Cùng lắm thì tìm một phán quan khác cho Minh Giới là được." Nói xong, Tướng Liễu ha hả cười lớn, vẻ mặt hết sức trào phúng.

Nhìn thấy Tướng Liễu đắc ý vì có thể hại Chấp Bút Phán Quan ra nông nỗi đó.

"So với giết người, ngươi càng thích nhìn người khác bị dày vò về mặt tinh thần.

Ngươi có cơ hội thì hãy đến Đào Hoa Lâm mà xem, Chấp Bút Phán Quan đường đường năm xưa, giờ đã thành ra bộ dạng gì." Nhưng lúc này Tướng Liễu bại trận biết thời gian của mình không còn nhiều, chỉ có thể công kích và chọc giận Ngao Tông bằng lời nói.

Ngao Tông thấy vậy, liền đưa Tướng Liễu vào Tiểu Thế Giới, hạ đao chém đứt toàn bộ những đầu lâu còn lại.

Tướng Liễu bị chém đứt đầu lâu nhưng không chết ngay lập tức, thân thể không ngừng co giật.

Ngao Tông đã đặc biệt tạo ra một Tiểu Thế Giới cho Tướng Liễu.

Trong Tiểu Thế Giới này, không có sinh mệnh, cũng không có không khí.

Thi thể Tướng Liễu cũng sẽ không vì mục rữa mà gây ra sinh linh đồ thán, nhưng nó cũng không có cơ hội chết đi sống lại.

Trong một thế giới cực kỳ khắc nghiệt, không có sinh mệnh như vậy, nó tuyệt đối không thể sống sót.

Đồng thời Ngao Tông mang nó theo bên mình, một khi Tiểu Thế Giới có dị động, Ngao Tông có thể biết được ngay lập tức.

Tướng Liễu kiêu căng bá đạo như vậy đã bị Ngao Tông giải quyết gọn gàng chỉ trong vài chiêu.

Ngao Tông bước ra từ Tiểu Thế Giới, nói với Bát Tiên: "Việc ta đã giải quyết xong.

Giờ ta sẽ về Nhân Gian tìm Tây Vương Mẫu để lấy manh mối về Nhĩ Thuận." Ngao Tông dẫn Bát Tiên đến phủ đệ của Tây Vương Mẫu.

Lúc này Tây Vương Mẫu đã thu dọn hành lý, chuẩn bị cùng nhân gian đế vương tiêu dao khoái hoạt rồi.

Có thể thấy, Tây Vương Mẫu đã muốn rời khỏi Tây Bắc phúc địa từ lâu.

Đợi Ngao Tông trở về cũng không mời Ngao Tông uống trà, mà đơn giản trao cho Ngao Tông tín vật quản lý Tây Bắc, như thể đó là một món đồ bình thường vậy.

Đối với một thiên chi kiêu nữ như Tây Vương Mẫu mà nói, mất đi quyền lực cũng không có nghĩa là mất đi tất cả.

Nàng còn để lại cho Ngao Tông một gói đồ.

Trong gói đồ này có thông tin về tung tích của Nhĩ Thuận mà nàng đã thu thập được.

Nàng không để lại nhiều lời cho Ngao Tông, phảng phất như Tây Vương Mẫu chỉ tạm thời đi vắng một thời gian ngắn.

"Đây là lần đầu tiên ta thấy Tây Vương Mẫu.

Ta tham gia Bàn Đào Đại Hội Thiên Đình nhiều năm như vậy, một lần cũng chưa từng thấy nàng xuất hiện, hóa ra lại trẻ trung xinh đẹp

đến vậy!

Bước chân của Tây Vương Mẫu vừa rồi, quả thực giống như một thiếu nữ hoài xuân đi gặp tình lang vậy.” Thiết Quải Lý nói.

Chương 551

"Ngươi đoán sai rồi, nàng đi gặp tình lang nhân gian đó." Ngao Tông cầm gói đồ mà Tây Vương Mẫu để lại và cây quyền trượng có thể quản lý một phương Tây Bắc.

Lần này Tây Vương Mẫu rời khỏi ngôi nhà đã ở nhiều năm, chỉ mang theo ba con Tam Thanh Điểu của mình.

Ngao Tông mở gói đồ, bên trong chỉ có vài dòng chữ vỏn vẹn ghi rõ Nhĩ Thuận đã đi vào một Ma Quật ở Tây Bắc, thời gian dài không xuất hiện, cho đến khi Nhĩ Thuận xuất hiện trở lại là lúc y đi đánh lén Ngao Tông.

Những năm gần đây, hành động của Ma Giới ngày càng kín đáo, ít nghe nói có người Ma Giới gây ác ở Nhân Gian.

Nhĩ Thuận là yêu quái đầu tiên mà Ngao Tông thấy có liên hệ với Ma Giới.

Không phải người Ma Giới bản tính xấu xa, chủ yếu là vì vào thời điểm này, Nhĩ Thuận và Ma Giới lại có qua lại riêng tư.

Cũng không biết bình thường Nhĩ Thuận liên lạc với người Ma Giới như thế nào.

Năm xưa Thần Ma Đại Chiến, không chỉ khiến Ma Giới nguyên khí đại thương, mà quan trọng hơn là đã chặt đứt con đường nối Ma Giới với Bổn Nguyên Chi Thụ của Lục Giới, chém đứt ngọn của Bổn Nguyên Chi Thụ, đồng thời sắp xếp Thần Rèn định kỳ đến duy trì, không cho Bổn Nguyên Chi Thụ mọc ra những cành mới.

Bổn Nguyên Chi Thụ không giống cây bình thường mọc từ đất lên trời, mà nó mọc từ đỉnh Thiên Giới xuống dưới.

Nó là trung tâm của thế giới, cùng với sự sinh trưởng của Bổn Nguyên Chi Thụ, đỉnh của Bổn Nguyên Chi Thụ cũng mở rộng khu vực của Minh Giới và Ma Giới ngày càng lớn.

Cùng với sự mở rộng lãnh địa, Minh Giới và Ma Giới cũng có được tài nguyên tu luyện ngày càng nhiều, vì vậy hai giới cũng phát triển nhanh chóng.

Ma Giới và Minh Giới đã bước vào thời kỳ phồn thịnh chưa từng có, nhưng Minh Giới có Ngao Tông biết trương xỉ có độ, kiểm soát tốc độ tiến bộ.

So với Ma Giới, Minh Giới thiên về một quốc độ sinh trưởng hoang dã hơn.

Trong Ma Giới không có quân vương nào thật sự có tuyệt đối thực lực, mỗi một khu vực đều bị chia cắt thành các quốc gia khác nhau, mỗi người tự làm theo ý mình.

Đồng thời mỗi quốc gia Ma Giới đều có những lý niệm tiến giai khác nhau, có những thủ lĩnh chủ trương xâm lược mở rộng.

Ngoài việc không ngừng đấu tranh với các thủ lĩnh nội bộ Ma Giới, một số Ma Thú còn rời khỏi chỗ thân cây Bổn Nguyên Chi Thụ để tìm kiếm nguyên dược liệu tu luyện thích hợp.

Một số Ma Thú ở Minh Giới không biết trân trọng tài nguyên mà Ma Giới khó khăn lắm mới có thêm, lợi dụng việc có chút bản lĩnh mà gây sự ở Minh Giới và Nhân Gian.

Mấy năm đó, biên giới Minh Giới và Ma Giới luôn có một số Ma Vật không tự lượng sức mình gây sự.

Nhưng Minh Giới có Ngao Tông, sẽ không để chúng đắc ý, cũng chỉ để chúng thể hiện chút tồn tại.

Sau đó Ngao Tông hết kiên nhẫn với Ma Giới.

Vì vậy hạ lệnh xuống, đối với tất cả binh sĩ trấn giữ biên giới, "Nếu còn gặp những Ma Vật gây sự đó, giết không tha." Nhưng vẫn hoan nghênh những dân thường Ma Giới muốn đến Minh Giới sinh sống.

Có thể nói trong Lục Giới, Ma Giới là quốc độ có nhiều dân thường nhất.

Nhưng Ngao Tông cũng sẽ sắp xếp đội tuần tra trong Minh Giới, luôn duy trì sự an toàn cho những khu vực hỗn tạp đó.

Dưới sự quản lý nghiêm ngặt cả trong lẫn ngoài của Ngao Tông, Minh Giới chưa từng xảy ra đại loạn do Ma Vật gây sự.

Những Ma Vật muốn sống ở Minh Giới đều biết cần phải cẩn thận sinh sống trong Minh Giới.

Nhưng đối với những Ma Vật muốn sống ở Nhân Gian thì không như vậy, vì dân thường Nhân Gian đa số đều không có linh lực, đối với những Ma Vật có chút ma lực mà nói, dân thường đều là món đồ chơi trong lòng bàn tay.

Không chỉ tác oai tác phúc ở Nhân Gian, mà còn tùy ý làm hại dân thường, dẫn đến không ít thôn làng liên tục gặp tai ương.

Do Ma Vật không được kiểm soát, chúng tứ tán du hành khắp Nhân Gian.

Dù là các đạo sĩ tu hành ở Nhân Gian, hay Địa Tiên như Thổ Địa Công, Thổ Địa Bà đều lũ lượt tấu lên Thiên Đình, hy vọng Thiên Đình có thể xử lý việc đi hay ở của những Ma Vật này.

Lúc đó, Thiên Đình cho rằng đã không thể chặt đứt Bổn Nguyên Chi Thụ, thì hoặc là phải trừng phạt tất cả những Ma Vật gây họa ở Nhân Gian này.

Hoặc là nếu không có phương pháp thích hợp thì phải thỉnh giáo

Minh Giới Chi Vương Ngao Tông, xem rốt cuộc dùng phương pháp nào có thể khiến Minh Giới và Ma Giới hòa bình chung sống.

Nhưng lúc đó Thiên Đình với tư cách là một quốc độ thượng đẳng đường đường chính chính, không cần thiết phải thỉnh giáo những quốc độ đang phát triển, thậm chí còn chưa phải là một quốc độ cường đại, về những vấn đề nan giải này.

Trong mắt của các thần tiên lúc đó, Ngao Tông chẳng qua chỉ là một vị Minh Giới chi chủ nhỏ bé mà thôi, ở Minh Giới còn chưa được tính là Thượng Tiên.

Vì vậy họ đều không đi hỏi ý kiến của Ngao Tông, mà trực tiếp trấn áp hoặc sát hại những Ma Vật làm ác ở Nhân Gian đó, những Ma Vật bản tính ương ngạnh.

Vừa thấy cách xử lý của Thiên Đình thô bạo như vậy, bọn chúng càng tùy ý trả thù, thậm chí có một số Ma Vật vốn chỉ sống kín đáo ở Nhân Gian cũng bị kích động đi tàn sát dân thường một cách tùy ý.

Trong một thời gian, quan hệ giữa Thiên Đình và Ma Giới xuống đến điểm đóng băng.

Người Thiên Giới thấy Ma Giới hiện giờ kiêu căng như vậy, cho rằng Ma Giới hiện giờ cực kỳ bất kính với Thiên Đình, liền nảy sinh ý định khởi binh đi thảo phạt Ma Giới.

Trong một thời gian, Thiên Giới chiêu binh mãi mã, không cho một chút thời gian nào, phảng phất như giây tiếp theo sẽ đột kích Ma Giới.

Người Ma Giới vừa nghe tin tức này liền quần tình kích động.

Thiên Đình này từ trước đến nay đều khinh người, không hề coi người Ma Giới ra gì.

Người Ma Giới không vui, đã lâu rồi.

Bọn họ bàn bạc một lúc liền quyết định sẽ cùng nhau liên binh chống lại Thiên Giới.

Chỉ là một liên minh kết hợp vì chiến tranh thường rất mong manh.

Thiên Giới lại có nhiều văn quan giỏi mưu mẹo.

Chỉ cần những văn quan này phái vài người đến Ma Giới, châm ngòi ly gián, thì quan hệ giữa vài quốc gia Ma Giới lại bắt đầu phân rã, liên minh tốt đẹp ban đầu cũng chỉ như hư thiết.

Những người có thức giả trong Ma Giới lúc đó thấy tình huống này, trong lòng liền có kế sách.

Chưa khai chiến đã biết, đại thế của Ma Giới đã qua, liền lũ lượt chạy trốn đến Minh Giới của Ngao Tông.

Đối với những nhân tài có tiên kiến đó, Ngao Tông đương nhiên không từ chối.

Khi Thần Ma Đại Chiến chính thức bắt đầu, Minh Giới của Ngao Tông đã dung nạp gần mười vạn đại quân Ma Giới, số người Ma Giới lên đến vạn người.

Ngao Tông thậm chí không tốn một binh một tốt đã thực hiện được phương pháp thu nạp nhân tài.

Mặc dù trong trận Thần Ma Đại Chiến này, thế của Thiên Đình mạnh hơn, nhưng số quân đội Ma Tộc còn lại hiện đang chống cự ở Nhân Gian, mọi người cũng ôm quyết tâm tử chiến, trong một thời gian buộc Thiên Đình và Ma Giới đều thương vong thảm trọng.

Thiên Đình năm đó mắt cao hơn đầu, muốn trong trận Thần Ma Đại Chiến, thuận tiện tiêu diệt một quốc độ đang phát triển cường tráng là Minh Giới.

Ngao Tông đã sớm có sự chuẩn bị.

Sớm đã gia cố tuyến phòng ngự xung quanh Minh Giới.

Thiên binh thiên tướng gần ba dặm không thể tiếp cận lãnh địa Minh Giới.

Chỉ có thể bất lực rời đi.

Có thể nói Thần Ma Đại Chiến là một chiến thắng mà Ngao Tông đã 'không tốn một binh một tốt mà thắng'.

Cho đến nay, những nhân tài Ma Tộc ở lại Minh Giới đều đã đóng góp xuất sắc cho sự kiến thiết của Ma Tộc.

Chương 552

Nghe nói Ma Tộc những năm gần đây vừa thống nhất, đã có một quân chủ vô cùng thần bí và lợi hại, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai.

Một mình một ngựa đã biến sáu quốc gia Ma Giới đang trong tình trạng chia rẽ thành tông chủ mới của Ma Giới.

Những năm gần đây Ngao Tông đều bận rộn với hoành đồ vĩ nghiệp, không có thời gian nhàn rỗi để gặp vị Ma Tộc Chân Chủ đó.

Vì đã điều tra sự việc này, và sự việc có liên quan đến Ma Quật, vậy thì Ngao Tông cần phải gặp mặt vị Ma Tộc tông chủ đó rồi.

Ngao Tông trầm tư.

Hiện giờ đã phải đi điều tra Ma Quật Tây Bắc, vậy thì trước tiên hãy hội hợp với Bát Tiên đã.

Sau đó đi Ma Giới thăm viếng cố nhân.

Cố nhân đó ở Ma Giới, có thể nói là có một hai phần địa vị.

Có sự giúp đỡ của họ, việc điều tra mối quan hệ giữa Nhĩ Thuận và Ma Giới sẽ đơn giản hơn một chút.

Nếu có sự giới thiệu, có thể gặp mặt Ma Giới tông chủ thì càng tốt.

Cũng không biết vị lão bằng hữu này những năm qua ẩn cư đơn giản, liệu ảnh hưởng lực của họ còn tồn tại không.

Ngao Tông nói với Bát Tiên: “Hãy về thu dọn hành lý.

Sáng sớm mai ta sẽ đi vào Ma Quật Tây Bắc đó.

Ma Quật này đêm qua ta đã dùng Thiên Lý Nhãn để thấu hiểu, nó

là một cánh cửa trực tiếp dẫn vào Ma Giới." "Không cần bất kỳ người dẫn đường nào của Ma Giới.

Xem ra Ma Giới chuẩn bị tái xuất thế rồi.

Cũng không biết họ có ý đồ gì khác đối với Bổn Nguyên Chi Thụ không." Năm xưa Thần Ma Đại Chiến, Bổn Nguyên Chi Thụ chỉ bị chặt đứt phần Ma Giới đang không ngừng sinh trưởng, đối với lãnh địa Minh Giới thì không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Cũng không biết Ma Giới đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc tái xuất thế hay chưa, phải biết năm xưa họ đã bại trận thảm hại như vậy, quan hệ với Lục Giới cũng tệ đến thế, muốn tái xuất thế ắt sẽ gặp trở ngại.

Những vị giới chủ khai minh như Ngao Tông rất hiếm thấy, phần lớn là những kẻ bảo thủ như Thiên Giới, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để ngăn chặn sự phát triển của Minh Giới.

Thậm chí có thể dẫn đến Thần Ma Đại Chiến lần thứ hai.

Ngao Tông liền chuẩn bị trước, biết đâu một ngày nào đó sẽ bùng phát.

Hiện tại nhìn có vẻ hai bên đều khá bình tĩnh, nhưng thực chất đều ngầm sóng gió.

Ngao Tông biết Nhĩ Thuận có liên hệ với người Ma Giới, vậy thì không chừng trong Ma Giới cũng có những tai mắt của Thiên Giới.

Những năm qua, tin tức về Ma Giới rất ít ỏi, toàn bộ trạng thái của Ma Giới cũng giống như vị Ma Giới chi chủ thần bí kia, rất kín đáo.

Ngao Tông muốn gặp vị Ma Giới chi chủ đó, người có thể thống nhất sáu quốc gia Ma Tộc chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi.

Và theo thông tin từ nội gián của Ngao Tông ở Ma Giới, công cuộc

kiến thiết của Ma Tộc hiện tại không hề thua kém, thậm chí ẩn ước có xu thế bắt kịp Nhân Gian.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngao Tông liền dẫn Bát Tiên đến Ma Quật Tây Bắc.

Ngao Tông đêm qua đã điều tra, toàn bộ khu vực Tây Bắc chỉ có duy nhất một Ma Quật lộ thiên như vậy, phảng phất như để chào đón thế nhân tiến vào, cho nên cổng thành mở toang cũng không thiết lập bất kỳ điều kiện nhập cảnh nào.

Ngao Tông tiến vào Ma Quật.

Ma Quật này tuy bên ngoài nhìn đen tối u ám, nhưng thực chất bên trong lại tràn ngập những tinh thể lấp lánh rực rỡ, khiến người ta nhất thời nghi ngờ không phải đang đi vào vạn Ma Quật, mà là một mỏ khoáng thiên nhiên.

Ngao Tông sờ vào những khoáng thạch đó, những khoáng thạch này đều là thật, cũng không thiết lập bất kỳ pháp trận phòng trộm nào.

Nếu có người thật sự muốn lấy trộm những tinh thể này, bất cứ lúc nào cũng có thể.

"Ma Giới ngày nay cũng thật là rộng rãi." Tào Quốc Cữu nhìn những tinh thể đó mà nói.

Tào Quốc Cữu dù sao cũng là Quốc Cữu triều đình, đối với những bảo vật quý giá này, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra giá trị của chúng.

Ngao Tông nhìn Tào Quốc Cữu, nhàn nhạt nói: "Cứ đi một vòng xem sao, xem tình hình tiếp theo thế nào." Lữ Nham muốn lấy một khối làm kỷ niệm, sau này đến Nhân Gian cũng có thể bán đi, có thể mua không ít trang sức làm quà cho cô nương mình thích rồi.

Nhưng thấy Hà Tiên Cô, Tào Quốc Cữu và những người khác đều

không có ý định lấy đi, liền rụt rè thu tay lại.

Ngao Tông thấy Lữ Nham khao khát những tinh thể đó như vậy liền nói: "Nếu ngươi thích thì cứ đến kho phòng Minh Giới của ta mà lấy tùy ý.

Loại bảo thạch bình thường này ở Minh Giới ta nhiều lắm." Đợi Ngao Tông nói xong câu, không khí trong Ma Quật phảng phất như tĩnh lặng lại.

Mọi người đều biết Ngao Tông có tiền, nhưng không ngờ Ngao Tông lại giàu có đến mức như vậy.

Ngay cả Ma Quật cũng như bị nghẹn lại, những tinh thể vốn đang lưu chuyển cũng ngừng lại ở đó.

Nhưng chỉ một lát sau lại khôi phục lưu chuyển.

Có thể thấy, Ma Quật này đang cố gắng hết sức để duy trì phong thái, chào đón những vị khách từ phương xa.

"Xem ra Ma Giới có thái độ rất thân thiện với ta, đặc biệt chọn một Ma Quật có linh tính như vậy để chào đón ta." Thiết Quải Lý nói.

Ma Quật Huyễn Thải không đi được bao lâu liền đến cuối.

Ngao Tông dùng Thiên Lý Nhãn nhìn ra ngoài Ma Quật, bên ngoài Ma Quật chính là cổng thành Ma Giới.

Ngao Tông gật đầu với mọi người: "Chúng ta ra ngoài thôi.

Ra ngoài là Ma Giới thủ đô rồi, không chừng đã có người chuẩn bị sẵn sàng để đón tiếp ta." Bát Tiên gật đầu, đồng thanh nói với Ngao Tông: "Đã chuẩn bị xong." Ngao Tông liền dẫn chúng tiên đến thủ đô Ma Giới trong truyền thuyết – Vụ Ải Linh.

Quả nhiên, vừa ra ngoài Ma Quật, một người có hình tượng lễ quan liền cúi chào Ngao Tông.

“Chào mừng các vị đại nhân quang lâm.

Chủ nhân của tại hạ đã chờ đợi đã lâu, xin mời các vị theo bước chân của tại hạ, bao phòng và thức ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng cho các vị tùy ý dùng.” Tuy trong lời nói đều toát lên sự cung kính, nhưng ánh mắt của người hầu đó lại luôn đặt trên người Ngao Tông.

Bát Tiên thấy vậy đều lắc đầu, người ta coi trọng ai cơ chứ, rõ ràng là coi trọng Ngao Tông, vị tôn chủ Ma Giới nổi danh Lục Giới kia!

Nhưng chúng tiên đều tỏ vẻ không sao cả, chỉ cần đi theo Ngao Tông khắp giang hồ là có thể được kính trọng.

Nếu không kính trọng Ngao Tông thì cuối cùng cũng sẽ bị Ngao Tông đánh cho phải kính trọng.

Mọi người sớm đã nhận ra sự thật này, yên tâm theo sau Ngao Tông, vừa ngắm cảnh đẹp Ma Giới khắp nơi, vừa lắng nghe lời người hầu.

Ai nấy đều cố gắng tìm hiểu thông tin về Ma Tộc trong thời gian ngắn nhất.

Vừa vào cổng thành, mọi người đều ngẩn ngơ.

Ma Giới nhiều năm trước đã thất bại, không hề tồi tàn như lời đồn đại mà ngược lại cực kỳ phồn vinh.

Đèn hoa vừa lên, thậm chí có những cô nương dân thường còn biểu diễn nghệ thuật trên phố.

Đó là một việc vô cùng khác thường ở Nhân Gian và Thiên Đình, phần lớn các cô nương đều tuân thủ việc ở nhà chăm sóc chồng và cha mẹ chồng, chứ không như ở Minh Giới, các cô nương đều ra ngoài lao động.

Chương 553

Những cô nương nhà giàu trên đường cũng không che mạng, tất cả mọi người đều thẳng thắn nhìn Ngao Tông, dù Ngao Tông rõ ràng là người từ nơi khác đến.

Nhưng người Ma Tộc đều nở nụ cười thân thiện.

"Không ngờ Ma Giới nhiều năm qua đã không còn là Ma Giới mà ta từng biết nữa rồi." "Quả nhiên không thể nghe lung tung lời Thiên Giới.

Nhìn Ma Giới đâu có nửa phần túng quẫn, thậm chí còn phồn hoa hơn cả Thiên Giới." Hán Chung Ly nói.

Cứ thế Bát Tiên một đường ngắm cảnh đẹp trên phố, không lâu sau liền đến phủ đệ của chủ nhân người hầu.

Bát Tiên ngẩng đầu nhìn, hóa ra đó lại là một rừng trúc xanh nước biếc, núi non hữu tình.

Khi Ngao Tông nhìn thấy rừng trúc này, liền biết người mời là ai.

Trước đây đã có một lần liên lạc ngắn ngủi, không ngờ người đó lại nhớ.

Nơi này kể từ sau trận Thần Ma Đại Chiến năm đó, Ngao Tông chưa từng đến nữa.

Nhìn rừng trúc vẫn không hề thay đổi, thậm chí còn um tùm hơn cả năm xưa.

Xem ra vị lão hữu này những năm qua sống không tệ.

Mười vạn năm qua đi, không ít lão hữu của Ngao Tông không chống đỡ nổi sự luân chuyển của tuế nguyệt, lũ lượt ngã xuống.

Những người có thể bầu bạn cùng Ngao Tông đi qua mười vạn năm tuế nguyệt ngày càng ít đi.

Ngao Tông rất trân trọng những lão bằng hữu này.

Tuy không thường xuyên liên lạc nhưng Ngao Tông vẫn luôn hoài niệm.

Không chừng một ngày nào đó những lão bằng hữu này sẽ gặp lại Ngao Tông bằng một cách mà Ngao Tông không muốn thấy.

Ví dụ như trước đây Ngao Tông có một lão hòa thượng rất hợp chuyện ở Phật Gia, tên là Tuệ Tĩnh.

Tuệ Tĩnh đã tu hành hơn vạn năm ở Nhân Gian, là vị lão tổ tông đầu tiên trong Phật Lý của người ta.

Lão hòa thượng Tuệ Tĩnh và Ngao Tông quen biết, tương tri qua những ván cờ.

Lời nói của ông vô cùng phong thú, hài hước, không hề tĩnh lặng như cái tên.

Chỉ vào một buổi chiều nọ, Ngao Tông thấy lão hòa thượng Tuệ Tĩnh nhẹ nhàng bị quỷ sai mời đến trước đại điện của Ngao Tông.

Ngao Tông rõ ràng mấy ngày trước mới cùng lão hòa thượng Tuệ Tĩnh đánh cờ.

Một vị đại năng tu Phật như vậy lẽ ra phải cảm nhận được tử kỳ của mình, có thể chuẩn bị trước để trì hoãn tử kỳ, nhưng lão hòa thượng Tuệ Tĩnh lại không làm vậy.

Sau khi Ngao Tông đánh cờ xong, liền như thường lệ tặng cho Ngao Tông một chén trà.

Ngao Tông không hề cảm thấy chút dị thường nào.

Lão hòa thượng Tuệ Tĩnh nhìn Ngao Tông ngạc nhiên, cười đùa

nói: “Lão hòa thượng ta luôn muốn đến lãnh địa Minh Giới của Ngao Tông xem thử, xem ra cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện được rồi.

Ta thấy nơi đây bình yên hơn Nhân Gian rất nhiều.” “Rõ ràng có phương pháp có thể siêu thoát khỏi trói buộc luân hồi Lục Giới, vì sao lại không làm vậy, mà lại cứ thế không một lời từ biệt mà đi, thật quá không giảng nghĩa khí rồi.

Đại đồ đệ mộc mạc kia của ngươi nếu biết ngươi viên tịch chắc sẽ khóc không ngừng nghỉ mất.” Ngao Tông nhìn lão hòa thượng Tuệ Tĩnh, vừa dẫn lão hòa thượng Tuệ Tĩnh tham quan Minh Giới, vừa nói chuyện phiếm.

“Chỉ Thủy mà, quả thực sau khi ta đi đã khóc rất lâu.

Ta thấy nó một mình ngồi trước Phật Tổ niệm kinh rất lâu.

Tuy không nhìn thấy ta.

Nhưng ta đã luôn ở bên cạnh nó niệm vài ngày kinh nữa.

Đứa trẻ này cái gì cũng tốt, thiên phú cũng tuyệt vời, chỉ là quá trọng tình cảm, không thể nhìn thấu sự ra đi của những người xung quanh.” Lão hòa thượng Tuệ Tĩnh phe phẩy chiếc quạt bồ bên mình nói.

“Chuyện của người trẻ để chúng tự giải quyết đi.

Nếu không thể nhìn thấu một trong bảy tình, cũng sẽ gây ra phiền toái lớn cho việc tu luyện.” Ngao Tông nói với lão hòa thượng Tuệ Tĩnh.

Lão hòa thượng Tuệ Tĩnh hiển nhiên cũng rất lo lắng về điểm này.

“Vì ta viên tịch không nói cho bất kỳ ai, hy vọng Chỉ Thủy có thể nhìn thấu một chút.

Sinh mệnh đến rồi đi là một điều đáng trân trọng, cho nên ta không

thực hiện những biện pháp cứu vãn sinh mệnh của mình." "Đến lúc rồi, tự nhiên ra đi là tốt rồi.

Sinh mệnh cần phải biết nắm giữ và buông bỏ, không phân biệt bi mẫn cũng không phân biệt lãnh đạm." Lão hòa thượng Tuệ Tĩnh cười nói: "Đã đến rồi, vậy để ta cùng ngươi đánh thêm một ván cờ nữa đi.

Đánh xong ta cũng phải xếp hàng đến Mạnh Bà lấy một bát Thất Tình Lục Dục Đoạn Hồn Thang mà uống." "Sao không ở lại Minh Giới đi, ở Minh Giới có thể làm bất cứ điều gì ngươi muốn, chắc chắn sẽ tự tại hơn ở Nhân Gian rất nhiều, không phải phiền nhiễu gì." Ngao Tông níu giữ nói: "Không được, ta sống ngần ấy năm đã đủ rồi, những việc ta làm cũng là những việc ta muốn làm cả đời, ta không có gì hối tiếc.

Còn lại hãy giao cho người trẻ đi." Lão hòa thượng Tuệ Tĩnh kịp thời xua tay.

"Ngươi thì phóng khoáng thật đó, nhưng ta thấy đại đồ đệ của ngươi e là không có ý định buông tha ngươi đâu." Ngao Tông mở Tam Sinh Thạch thông đến Nhân Gian.

Chỉ Thủy hiện tại lại mở ra cuốn kinh thư vẫn luôn đặt trong Tàng Kinh Các.

Dừng lại ở cuốn sách có thể khiến người chết sống lại: "Xem ra niệm bao nhiêu kinh cũng không thể khiến lòng như nước lặng mà." Ngao Tông như có điều gì đó nhìn Tuệ Tĩnh, Tuệ Tĩnh nhất thời cũng hoảng hốt.

"Đứa trẻ này từ nhỏ ta đã biết nó trọng tình cảm, vẫn luôn bảo nó xem nhẹ những vật ngoài thân." "Thôi được rồi, ta đi luân hồi sớm đây." Lão hòa thượng Tuệ Tĩnh xua tay, ngay cả cờ cũng không đánh nữa mà rời đi.

Ngao Tông cứ thế mất đi một lão bằng hữu.

Ngao Tông hồi ức ngắn ngủi trôi qua, cùng với tiểu thư đồng đi đến căn nhà nhỏ của chủ nhân rừng trúc.

Chỉ là ở trước bàn đá bên ngoài căn nhà nhỏ lại bất ngờ không thấy lão bằng hữu.

Ngao Tông nhíu mày, tức thì có một dự cảm chẳng lành, liền sải bước đi vào trong nhà, trong nháy mắt đã ở bên cạnh căn nhà trúc, vung tay mở cánh cửa trúc, hoàn toàn không để ý đến cử chỉ ngăn cản của thư đồng đang hớt hải chạy theo sau.

"Khách nhân!

Căn nhà này đã được hạ cấm chế, cần chủ nhân đồng ý mới có thể mở…" Tiểu thư đồng còn chưa nói hết câu, đã thấy Ngao Tông dễ dàng mở cánh cửa trúc, kinh ngạc phồng cả hai má mũm mĩm.

Thiết Quải Lý nhìn thấy thì mừng khôn xiết, sau này phủ đệ của ta cũng phải đi xin vài tiểu thư đồng như vậy mới được.

"Chủ nhân và ngươi có quan hệ rất tốt, không sao đâu, cứ để hắn đi đi." Quả nhiên, Ngao Tông đi vào phòng, phát hiện vị nam tử phóng đãng bất kham đó lại đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường.

Ngao Tông vội vàng truyền linh lực vào hắn, thăm dò tình hình của hắn.

Xem ra vết thương này là do bị người ta đánh lén từ phía sau, đồng thời đã tham gia một trận ác đấu.

Xem ra kẻ đối địch với hắn cũng không được lợi lộc gì.

Dù sao có thể khiến Ngao Tông phải đến Ma Giới cứu người, rõ ràng đối phương đã không còn tinh lực để xử lý Liễu Thiên Đao nữa.

Ngao Tông nhìn Liễu Thiên Đao vẫn còn hôn mê bất tỉnh, khẽ thở

dài nói: “Liễu Thiên Đao, rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì, lại có người có thể khiến ngươi bị thương nặng đến vậy.” Khi tiểu thư đồng phát hiện chủ nhân bị thương hôn mê, nước mắt liền tuôn rơi như mưa rào.

Chương 554

Người Ma Giới sẽ không chảy nước mắt, vì vậy tiểu thư đồng khóc ra đều là Ma Khí.

Ma Khí bay theo gió lên rừng trúc, bị lá trúc hấp thụ.

“Lá trúc này lại có thể hấp thụ Ma Khí, là bảo vật thượng đẳng a!

Ở Nhân Gian và Thần Giới đều là bảo vật nghìn vàng khó mua, không ngờ ở đây lại có từng nắm từng nắm.” Chung Hán Ly nói.

“Đừng nhìn lá trúc vội, nhìn đứa bé này kìa, khóc đến nỗi sắp tắt thở rồi, mau nghĩ cách đi, không thì đến lúc đó ta sẽ giết Ma Giới chi vật đầu tiên, chính là đứa nhóc này.” Tiểu thư đồng nghe Thiết Quải Lý muốn giết người Ma Tộc, sợ hãi khóc càng to hơn.

Hà Tiên Cô không còn cách nào, bước ra khỏi hàng ngũ, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tiểu thư đồng.

“Không sao đâu, hắn chỉ nói đùa thôi.” Tiểu thư đồng thấy một tiểu thư tỷ ôn nhu như vậy, nỗi sợ hãi mới dần dần biến mất.

“Ta cũng không biết chủ nhân đã làm gì, mấy ngày trước mới hớn hở nói với ta rằng các vị đại nhân sẽ đến, bảo ta chuẩn bị sẵn sàng việc tiếp đón các vị.

Chủ nhân mấy vạn năm nay, lần đầu tiên cười vui vẻ đến vậy.

Sau đó chủ nhân nhận được một tin tức, đi ra ngoài một trận, hôm qua mới trở về.

Trở về xong thì vẫn luôn không xuất hiện.” Tiểu thư đồng vừa khóc nức nở, vừa kể cho mọi người nghe đầu đuôi câu chuyện mà nó biết.

Hà Tiên Cô thấy tiểu thư đồng sắp khóc nữa, vội vàng an ủi tiểu thư đồng yếu ớt này.

"Không sao đâu, ta nhất định sẽ cứu khỏi chủ nhân của ngươi, để hắn lại dạy ngươi nhận chữ, được không?" Hà Tiên Cô sớm đã nhìn thấy, trên bàn cờ bên cạnh căn nhà gỗ nhỏ, rải rác vài tờ giấy trắng lộn xộn, trên đó viết đầy những nét chữ non nớt.

Nét bút vẫn chưa khô, có thể thấy, tiểu thư đồng đã chăm chỉ luyện chữ.

Ngao Tông bảo Hà Tiên Cô châm cứu, cùng Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão thảo luận về bệnh tình của Liễu Thiên Đao.

Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão cũng lần đầu tiên tiếp xúc với bệnh nhân Ma Tộc như vậy, phát hiện kinh mạch của Ma Tộc và Nhân Tộc, Thần Tộc hoàn toàn không giống nhau.

Toàn thân xương cốt đều bị một luồng Hắc Khí bao phủ, thậm chí ngay cả máu cũng có màu đen.

Trương Quả Lão nhỏ máu của Liễu Thiên Đao lên bông Tuyết Liên Hoa mà ông nuôi, tức thì Tuyết Liên Hoa khô héo.

Phải biết Tuyết Liên Hoa là thánh dược giải độc.

"Xem ra người Ma Tộc toàn thân đều là độc." Trương Quả Lão rút những cây kim bạc đã châm trên người Liễu Thiên Đao, khi rút về, đầu kim bạc tiếp xúc với thịt đều biến thành đen kịt sáng bóng, nhìn thấy mà rợn người.

"Hiện tại điều quan trọng nhất là, xương cốt của Liễu Thiên Đao vốn không bị Ma Khí xâm thực, nhưng không hiểu vì sao, lưng của hắn lại trúng một đao.

Vừa vặn đâm xuyên vào xương ức gần tim nhất.

Một đại năng Ma Tộc như vậy đáng lẽ phải có phương án điều trị, nhưng rõ ràng, phương pháp chữa trị thông thường không có tác dụng." "Ừm ừm, đúng vậy, xem ra Ma Khí bắt đầu nuốt chửng xương cốt, xương cốt gần tim đều biến thành đen kịt.

Không biết có cách nào để loại bỏ phần đen kịt này không?

Hoặc là có một cách, thay thế xương cốt bị hư hại, hoặc là làm cho xương cốt nguyên thủy nhanh chóng sinh trưởng trở lại." Hà Tiên Cô đưa ra kiến nghị.

Thực ra Ngao Tông đã nghĩ ra một cách.

Sở dĩ Liễu Thiên Đao nhiều năm như vậy vẫn chưa viên tịch, chủ yếu là vì bản thể của hắn là một cây trúc.

Tốc độ sinh trưởng của cây trúc nhanh chóng, dù có bị thay thế hơn nửa thân thể, cũng có thể nhanh chóng phục hồi.

Thực ra điều quan trọng hơn lúc này, Ngao Tông phát hiện vết thương bị đâm xuyên kia vẫn chưa lành lại.

Bộ y phục màu xanh của Liễu Thiên Đao đã bị máu đỏ đen nhuộm gần hết.

Không biết phải xử lý thế nào, trên đời lại có một loại vũ khí có thể khiến thân thể Liễu Thiên Đao ngừng lành lại.

Xem ra người ám sát Liễu Thiên Đao trước đó cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Ngao Tông đem phương pháp của mình nói cho Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão nghe.

"Có phải là Đồ Ma Đao của Phật Gia không?" Lữ Nham phát biểu ý kiến của mình.

Lữ Nham nhiều năm qua luôn có niềm đam mê cuồng nhiệt với vũ

khí.

Thích đi khắp nơi nghe ngóng và sưu tầm vũ khí.

Lữ Nham nói như vậy, chắc chắn là có lý do.

“Ta nhớ Phật Gia có một thanh Đồ Ma Đao chuyên dùng để đồ sát Ma Tộc.

Thanh Đồ Ma Đao này không tầm thường chút nào, chỉ cần nó có thể tiếp xúc với thân thể Ma Tộc, thì tính mạng của Ma Tộc đó sẽ không giữ được.” “Vì vết thương đó sẽ không ngừng mở rộng, Ma Tộc dù có dựa vào Ma Lực của mình cũng không thể hồi phục.

Ma Lực rót vào càng nhiều, uy lực của Đồ Ma Đao càng rõ rệt.

Ta chưa từng nghe nói có Ma Tộc nào có thể sống sót dưới Đồ Ma Đao cả.” Lữ Nham vừa nói, liền đi vào trạng thái vong ngã, lại bỏ qua một tiểu thư đồng dễ bị giật mình bên cạnh.

Tiểu thư đồng vừa nghe xong lại bắt đầu oa oa khóc lớn.

Hà Hương Viên vội vàng chạy đến dỗ tiểu thư đồng, tiện thể dùng ánh mắt cảnh cáo Lữ Nham phải chú ý lời nói một chút.

Lữ Nham nhận lời cảnh cáo của Hà Hương Viên, ngượng ngùng gãi đầu, tỏ vẻ hối lỗi.

Im lặng rút lui khỏi trung tâm trò chuyện, dùng tay che miệng, tỏ ý sau này sẽ chú ý.

Hà Tiên Cô khó khăn lắm mới dỗ tiểu thư đồng khóc mệt mỏi ngủ thiếp đi, đặt nó trở lại phòng tiểu thư đồng, để nó yên tâm ngủ.

Sau đó trở lại nhà chính tiếp tục cùng Ngao Tông thương lượng đối sách điều trị.

Ngao Tông đối với thanh Đồ Ma Đao này cũng có một hai phần ấn tượng.

Có vẻ là một thanh đao do lão hòa thượng Tuệ Tĩnh tạo ra khi còn trẻ, mỗi ngày đều được Tuệ Tĩnh mang đến trước tượng Phật niệm kinh, dần dần liền có linh tính, đối với vật thể Ma Tộc có độ cảm nhận đặc biệt cao.

Một loại trấn tự chi bảo như vậy đáng lẽ phải được truyền thừa không ngừng, chắc chắn vẫn còn ở chùa Huệ Minh Tự nơi lão hòa thượng Tuệ Tĩnh đã ở cả đời.

Ngao Tông muốn đến ngôi chùa đó xem tình hình, đồng thời cũng muốn biết ai đã cầm Đồ Ma Đao đi ám sát Liễu Thiên Đao, nhưng hiện tại Liễu Thiên Đao vì Ma Khí nhập thể, dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

Ngao Tông cảm thấy cần phải tìm Liễu Thiên Đao đang chìm trong giấc ngủ, hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện thì mới có thể hành động, nếu không mạo muội đến Huệ Minh Tự, vị trụ trì đó cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngao Tông liền giao phó công việc cho Bát Tiên, phải đảm bảo trước khi Ngao Tông trở về, rừng trúc này không bị bất kỳ tổn hại nào.

Lữ Nham và Tào Quốc Cữu phụ trách bên ngoài, chủ yếu là chống địch, đảm bảo an toàn cả trong lẫn ngoài.

Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão phụ trách bên trong, đảm bảo giữ cho Liễu Thiên Đao sống sót, tìm mọi cách.

Điều trị vết thương ngoài của Liễu Thiên Đao, cầm máu.

Thiết Quải Lý và Chung Hán Ly đi điều tra người hầu trong phủ xem có gián điệp đáng ngờ nào không.

Vết thương của Liễu Thiên Đao không biết bị đánh lén ở đâu, phủ đệ tưởng chừng an toàn này cũng cần phải chú ý hơn.

Chương 555

Ngoại trừ tiểu thư đồng ngây ngô kia, những người khác tuyệt đối không thể tin tưởng.

Đồ ăn thức uống cũng phải tự chuẩn bị, các dược liệu chuẩn bị cho Liễu Thiên Đao cũng chỉ có thể chuẩn bị trong căn nhà nhỏ này.

"Hà Tiên Cô hãy đưa tiểu thư đồng đến bên cạnh ta, không thể để nó ở một mình.

Vì Liễu Thiên Đao đã nói chuyện của ta cho tiểu thư đồng này biết.

Vậy thì có nghĩa là hắn tuyệt đối tin tưởng.

Ta vừa rồi đã thăm dò chân thân của đứa bé này, nó cũng chỉ là một măng tre, không có vấn đề gì." Ngao Tông nói một cách ngắn gọn, súc tích, phân phó mọi việc xuống.

Mọi người đều biết sự nghiêm trọng của sự việc, đều gật đầu tỏ ý với Ngao Tông, sẽ cẩn thận hơn.

Ngao Tông đứng bên cạnh căn nhà trúc, thi triển một đạo ẩn thân chú cho căn nhà trúc đó, đồng thời huyễn hóa nó thành một rừng trúc.

Muốn ẩn mình tốt, thì phải ẩn mình giữa phố thị, vì vậy hòa mình vào rừng trúc cũng là một đạo lý.

Có một việc, Ngao Tông không nói cho mọi người biết, đó là Liễu Thiên Đao này quá biến thái, lại đặt chân thân của mình vào rừng trúc, không hề có bất kỳ sự bảo vệ nào.

Ngao Tông không thể để người khác đốt cháy khu rừng trúc này.

Năm xưa, Ngao Tông và Liễu Thiên Đao trong một trận rượu,

Liễu Thiên Đao hứng chí, đối diện với rừng trúc mà ngẫu hứng làm thơ.

Thấy Ngao Tông không hề có hứng thú với những bài thơ sáo rỗng của mình, Liễu Thiên Đao không phục, muốn nói cho Ngao Tông một bí mật lớn.

"Ngươi có bí mật gì chứ, một yêu quái nhỏ bé này, nhiều năm như vậy có thể sống tốt trong Ma Giới ăn thịt người, chẳng phải nhờ cái miệng sao." Ngao Tông gạt thân mình của Liễu Thiên Đao đang bám víu trên người mình như rắn nước ra.

Liễu Thiên Đao tức thì tức giận, "Hay cho Ngao Tông, lại dám coi thường ta, uổng công ta coi ngươi là huynh đệ tốt cùng ngồi bình bình.

"Rốt cuộc có thứ gì muốn cho ta xem, mau chóng lấy ra, đừng vòng vo nữa." Ngao Tông nói với Liễu Thiên Đao.

Liễu Thiên Đao thấy Ngao Tông có hứng thú với bí mật của mình, liền kéo áo Ngao Tông, uốn éo đi vào sâu trong rừng trúc, dừng lại ở một bụi cỏ không bắt mắt.

"Nhìn bụi cỏ có mọc một cây măng nhỏ không, đó chính là chân thân của ta đó.

Ta ngưng đọng chân thân của mình thành một cây trúc nhỏ.

Không cố ý bảo vệ, như vậy kẻ thù của ta có truy tìm cũng sẽ không nghĩ ta có thể giấu chân thân ở đây.

Chỉ cần gốc trúc còn sống, thì ta có thể 'xuân phong xuy hựu sinh'." Ngao Tông nghe xong câu nói đó, đồng tử khẽ giãn ra, biết Liễu Thiên Đao này đúng là một kẻ điên không đi theo lối mòn, không ngờ lại táo bạo đến vậy.

Phải biết trong rừng trúc này ngoài kẻ địch còn có một số Ma Thú ăn cỏ nhỏ bé.

Nếu một kẻ nào đó không cẩn thận mà ăn mất cây măng nhỏ đó, thì Liễu Thiên Đao những năm qua coi như sống uổng phí rồi.

Ngao Tông nói những nghi ngờ của mình cho Liễu Thiên Đao nghe, Liễu Thiên Đao không bận tâm nói: "Cây măng của ta ngay cả cỏ cũng không dùng, ai mà thích ăn chứ?

Hơn nữa ngươi thật sự nghĩ ta không đặt gì sao?

Ta dù sao cũng đã đặt một chú hộ cấp thấp, phòng những Ma Thú chưa khai hóa đó." Ngao Tông đương nhiên cũng nhìn thấy chú hộ đó, bĩu môi.

"Chú hộ đó, ta còn không thèm để ý.

Chỉ cần dùng chút sức lực là ta có thể nghiền nát.

Không lo có những kẻ pháp lực cao cường hơn, trực tiếp bỏ qua chú hộ của ngươi mà ăn mất một cây cỏ nhỏ sao." Liễu Thiên Đao không cho là đúng mà xua tay, "Sẽ không đâu, sẽ không đâu, vận khí của ta từ trước đến nay đều tốt, sẽ không gặp phải tình huống như vậy.

Hơn nữa, trên đời vốn không có 'vạn nhất'.

Nếu gặp phải ta cũng đành chấp nhận số phận.

Nếu chân thân của ta đặt ở đây mà cũng có thể bị phát hiện hoặc bị ăn mất, thì ta cũng cam chịu, cùng lắm thì tu luyện lại thôi." Liễu Thiên Đao luôn cho người ta một cảm giác không bận tâm, phóng đãng bất kham, không coi ai ra gì.

Có lẽ đây là lý do năm xưa Ma Giới tìm Liễu Thiên Đao để đàm phán với Ngao Tông.

Đặt trong toàn bộ Ma Giới, e rằng chỉ có Liễu Thiên Đao mới có thể nói chuyện được với Ngao Tông.

Trên thực tế cũng đúng như vậy, từ một yêu quái nửa người nửa ma, Liễu Thiên Đao vừa có dã tính của Ma Tộc, vừa có thiên tính không bị ràng buộc của Yêu Tộc.

Cộng thêm Liễu Thiên Đao có EQ cực cao, kiến thức cực rộng, Ngao Tông rất ưng ý hắn, vẫn luôn khuyên Liễu Thiên Đao đến Minh Giới.

Nhưng Liễu Thiên Đao lại vì một lý do nào đó mà trì hoãn không chịu.

Ngao Tông biết mỗi người đều có câu chuyện riêng, cũng không khuyên nhiều.

Chỉ là nhiều năm không gặp, khi gặp lại lần nữa, Liễu Thiên Đao lại bị trọng thương bất tỉnh nằm trên giường.

Nhìn Liễu Thiên Đao gầy đi rất nhiều, chắc chắn những năm này hắn đã sống rất không dễ dàng.

Cũng không biết vì sao lại trì hoãn không chịu thoát ly Ma Tộc.

Đến Minh Giới, Ngao Tông nhất định sẽ tiếp đãi hắn thật tốt.

Ngao Tông hiểu rằng, mặc dù Liễu Thiên Đao bị trọng thương, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

E rằng trong tầng sâu ý thức của hắn vẫn không muốn tỉnh lại.

Cần phải đánh thức hắn, nếu không vết thương này sẽ tiếp tục tệ đi, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không cứu được.

Đồng thời Ngao Tông cần biết kẻ ám sát hắn lúc đó là ai, nếu không làm sao đi báo thù được?

Dựa vào thông tin mà Liễu Thiên Đao cung cấp, Ngao Tông đại khái biết ai đã liên lạc riêng với Nhĩ Thuận.

Nếu không đánh thức Liễu Thiên Đao, thì điều này sẽ trở thành

một bí ẩn không lời giải.

Chỉ cần người không chết, linh hồn không rời khỏi cơ thể này, thì chắc chắn nó sẽ ẩn sâu trong một nơi nào đó trong thức hải của cơ thể này.

Ngao Tông quyết định một mình tiến vào thức hải của Liễu Thiên Đao.

Không có ý định dẫn theo Bát Tiên, vì Liễu Thiên Đao dù sao cũng là một Ma Thần gần mười vạn năm, trong thức hải chắc chắn có rất nhiều cạm bẫy.

Ngao Tông lo lắng công lực của Bát Tiên không đủ sẽ sa vào đó, thậm chí còn có thể bị Liễu Thiên Đao nuốt chửng.

Liễu Thiên Đao hiện đang chìm trong giấc ngủ, khả năng lớn cũng đang giãy giụa trong thức hải.

Nếu không tỉnh lại nữa, thì sẽ bị Ma Khí trong thức hải nuốt chửng.

Đến lúc đó, người tỉnh lại có lẽ sẽ không còn là Liễu Thiên Đao mười vạn năm trước nữa.

Đây là một trong những lý do khiến đa số mọi người sợ hãi Ma Tộc, vì đa số người sau khi nhập ma tính cách sẽ thay đổi lớn.

Và nếu hơi không kiểm soát được, thì sẽ bị chính cơ thể mình nuốt chửng, trở thành quái vật không ra người không ra ma.

Giống như ở tầng đáy của Biển Hồn Chết trong Ma Giới, những Ma Tộc thoái hóa bốn chân bò lết đó chính là những sinh linh Lục Giới bị Ma Khí nuốt chửng.

Chương 556

Không ai muốn duy trì mối quan hệ lâu dài với người Ma Tộc, vì cũng không chắc chắn bạn bè của mình lúc nào sẽ biến đổi thành những sinh vật cấp thấp nhất trong Biển Hồn Chết đó.

Để không mất đi một lão hữu vạn năm, Ngao Tông quyết định một mình đi vào thức hải của hắn xem sao, xem không gian chân thật của Liễu Thiên Đao phóng đãng bất kham này trông như thế nào.

Thức hải là nơi bí ẩn nhất của mỗi sinh linh, ngay cả người thân cận nhất cũng sẽ không dễ dàng cho phép người khác tiến vào, dù sao nếu gây ra chút phá hoại trong thức hải của người đó sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tu vi và ngũ cảm của người đó.

Ngao Tông tùy ý ngồi trên một chiếc ghế gỗ, phân phó cho mọi người: "Ta định đi vào thức hải của hắn thăm dò một chút, các ngươi không cần phải lo cho ta, khi linh hồn ta xuất khiếu sẽ tự động khởi động chế độ bảo hộ, chỉ cần bảo vệ thân thể Liễu Thiên Đao là được." Ngao Tông thấy mọi người lo lắng không yên, liền bổ sung thêm một câu, lo lắng sau này có người ngoài tiến vào khi quần chúng Ma Giới lại từ bỏ Liễu Thiên Đao, thì hoàn toàn không cần thiết.

Ngao Tông ở trạng thái tỉnh táo hay không tỉnh táo đều mạnh nhất, thân thể hắn hoàn toàn thiết lập một cơ chế tự bảo hộ hoàn hảo.

Hiện tại dù thủ lĩnh Ma Tộc có đánh lén Ngao Tông, cũng sẽ không lo lắng vị Ma Chủ này có thể gây ra tổn hại gì cho cơ thể của mình.

Ngao Tông trong bất kỳ thời điểm nào cũng sẽ có quyền kiểm soát tuyệt đối đối với cơ thể của mình.

Ngao Tông đốt một nén Dẫn Hồn Hương, cùng với hương khí của Dẫn Hồn Hương không ngừng bao quanh căn nhà nhỏ, dần dần hình

thành một dải khói tạm thời.

Dải khói này chính là con đường để hồn thể Ngao Tông tiến vào hồn thể Liễu Thiên Đao, cũng là con đường Ngao Tông sẽ phải đi qua để trở về.

Khi Ngao Tông tỉnh mở mắt lần nữa, hắn đang ở trạng thái hồn thể, những người xung quanh đã không còn nhìn thấy nữa.

Dải khói trước mắt Ngao Tông vô hạn giãn rộng, biến thành một cây cầu dây.

Ngao Tông bước lên cây cầu dây này, vững vàng đi tới.

Đi khoảng nửa nén hương, Ngao Tông nhìn thấy chân thân của Liễu Thiên Đao, vượt qua chân thân của Liễu Thiên Đao đến giữa lông mày, thì giữa lông mày đã hình thành một cánh cửa lớn.

Cánh cửa lớn này khóa chặt, nhìn kín kẽ, không hề có chỗ nào có thể mở ra.

Nhưng điều đó không thể làm khó Ngao Tông, Ngao Tông dùng tay niệm một quyết.

Khẽ gọi tên Liễu Thiên Đao, cánh cửa lặng lẽ mở ra, như thể chào đón Ngao Tông trở về nhà.

Nhưng Ngao Tông trong lòng hiểu rõ, đây không phải là con đường về nhà ấm áp, mà là một con đường thức tỉnh đầy hiểm trở.

Dù năng lực của Ngao Tông có siêu việt đến đâu, đối với bản thể của Liễu Thiên Đao mà nói, hắn vẫn là một vị khách bên ngoài, và không có sự cho phép đặc biệt nào.

Trực giác chiến đấu của Liễu Thiên Đao sẽ tự động hình thành một hệ thống phòng ngự, nói cách khác sẽ thiết lập từng tầng từng tầng quan ải trong thức hải, cản trở tốc độ của kẻ xâm nhập, từ đó

đạt được mục đích ngăn cấm kẻ đó tiến vào.

Nhưng hiện tại hồn thể của Liễu Thiên Đao đang chìm trong giấc ngủ sâu nhất của thức hải, Ngao Tông bắt buộc phải đi vào trung tâm nhất của thức hải này, đánh thức Liễu Thiên Đao.

Nếu không đánh thức nữa, thì những nơi tỉnh táo trong thức hải này sẽ ngày càng ít đi, dần dần bị Ma Khí nuốt chửng, sẽ chìm vào một mảnh tối tăm.

Đến lúc đó thì sẽ không tỉnh lại được nữa.

Người chết rồi có rất nhiều thời gian để ngủ, không cần vội vàng trong chốc lát.

Ngao Tông nghĩ, liền đi về phía thức hải chưa biết đó.

Ta muốn xem thức hải của Liễu Thiên Đao lợi hại đến mức nào.

Ngao Tông thực ra vẫn luôn muốn cùng Liễu Thiên Đao tiến hành một trận luận võ, nhưng Liễu Thiên Đao, mỗi lần đều từ chối Ngao Tông, vẻ mặt ẩn sâu không lộ, khiến Ngao Tông mỗi lần nhìn thấy đều ngứa ngáy muốn đánh.

Giết chết Liễu Thiên Đao thì có thể buông bỏ mọi lo lắng, đường đường chính chính so tài một trận với Ngao Tông, dù là từ cấp độ trí lực hay cấp độ võ lực.

Hệ thống phòng ngự thức hải, suy cho cùng là do thực lực linh lực và trí lực của chủ nhân cấu thành.

Ba yếu tố tổng hợp năng lực càng cao, thì chỉ số tổng hợp của hệ thống phòng ngự thức hải càng cao.

Đối với một linh lực giả bình thường như Ngao Tông.

Muốn vào cửa thức hải của Ngao Tông, có thể nói là việc còn khó hơn lên trời, ước chừng còn chưa kịp đi vào đã bị Ngao Tông một

chưởng đánh bay.

Đừng nhìn Ngao Tông, chỉ đơn giản vẽ một đạo phù chú, thực tế trong đạo phù chú đơn giản đó, Ngao Tông đã bao hàm tất cả sự thấu hiểu về Liễu Thiên Đao, sau đó trong một khoảng thời gian đã tìm ra mật mã mở cửa đó.

Ngao Tông sau khi bước vào cửa đá, mới phát hiện trong thức hải của Liễu Thiên Đao có nửa khu vực đã bị Ma Khí nuốt chửng.

Nơi minh bạch còn lại không nhiều, đồng thời Ngao Tông phát hiện tốc độ Ma Khí nuốt chửng ngày càng nhanh.

Xem ra dù Ma Khí là chủ nhân của thức hải này, thì cũng muốn bỏ cuộc.

Nếu không thì cũng sẽ không mặc kệ Ma Khí không ngừng nuốt chửng ý thức của mình mà không quản không cố.

Ma Khí từ trước đến nay đều 'tấc tiến xích', chỉ cần để nó một tấc thì nó sẽ nuốt chửng một trượng.

Theo Ngao Tông thăm dò vết thương của Liễu Thiên Đao, Liễu Thiên Đao cũng chỉ mới hôn mê ngắn ngủi gần bốn mươi tám canh giờ mà thôi, không ngờ Ma Khí xâm nhập lại nghiêm trọng đến vậy.

Ngao Tông dựa vào tốc độ Ma Khí nuốt chửng để phán đoán.

Ngao Tông bắt buộc phải cứu Liễu Thiên Đao trong vòng hai canh giờ, nếu không Liễu Thiên Đao sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Mặc dù Ma Khí xâm nhập nghiêm trọng, nhưng các quan ải trong thức hải không hề thiếu một cái nào, thậm chí còn trầm trọng hơn.

Tất cả các quan ải đều được cô đọng trong một khu vực cực kỳ nhỏ, vậy thì chúng sẽ nuốt chửng và dung hợp lẫn nhau.

Tất cả các quan ải sẽ không còn tuân theo logic nữa, Ngao Tông

nếu không chú ý một chút, thì bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào một quan ải khác, vì vậy tất cả các quyết định đều phải được đưa ra nhanh chóng và chính xác.

Ngao Tông vừa phán đoán tình thế thức hải của Liễu Thiên Đao, vừa tiến về phía trước, không lâu sau liền đến quan ải đầu tiên, hóa ra lại là một ván cờ.

Trong ván cờ đã bày sẵn trận cờ, chờ đợi Ngao Tông đến phá giải.

Ngao Tông lại gần nhìn, phát hiện hóa ra đó chính là ván cờ dang dở mà mười vạn năm trước hắn đã cùng Liễu Thiên Đao đánh.

Không ngờ Liễu Thiên Đao vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, và không ngừng diễn biến ván cờ này để cố gắng tìm ra lối thoát.

Lúc đó Liễu Thiên Đao phát hiện mình đi sai nước cờ, muốn ngay tại chỗ lật bàn cờ nhưng Ngao Tông đã từ chối, nói rằng ván cờ này còn một đường sinh cơ, chỉ cần đi đúng quân cờ đó, thì toàn bộ bàn cờ có thể giành chiến thắng tuyệt đối.

Liễu Thiên Đao trong phương diện cờ nghệ, chưa từng thắng Ngao Tông, nghe Ngao Tông nói như vậy, đặc biệt hứng thú với ván cờ này, đã nghiên cứu suốt ba tháng, cho đến khi Ngao Tông rời khỏi Ma Giới cũng không hiểu ra.

Hắn nói với Ngao Tông, đợi đến một ngày nào đó có thể phá giải ván cờ này, sẽ chủ động đến Minh Giới tìm Ngao Tông.

Một ván cờ chưa kết thúc.

Chỉ là mười vạn năm đã trôi qua, Liễu Thiên Đao cũng không tìm Ngao Tông, xem ra vẫn luôn không nhìn rõ thế cờ này.

Thực ra nước cờ cuối cùng, mấu chốt không phải nhìn góc độ chính xác của việc đi cờ, mà là tâm thái của người đi cờ.

Chỉ cần Liễu Thiên Đao chịu lùi một bước để nhìn, thì sẽ phát hiện trong ván cờ đã bày sẵn có một điểm mấu chốt chiến thắng.

Chỉ cần từ bỏ trận doanh lớn nhất đó, thì có thể dùng ít kỵ binh nhất để đột phá trận doanh của Ngao Tông, lấy được đầu của thủ lĩnh.

Chỉ là Liễu Thiên Đao nhiều năm như vậy.

Đối với ván cờ đã đi luôn rất tự tin, không bao giờ quay lại xem rốt cuộc mình có làm sai hay không, hoặc là Liễu Thiên Đao luôn rất cố chấp với những việc đã làm trong quá khứ, không thể nắm giữ cũng không thể buông bỏ.

Hoặc có lẽ Liễu Thiên Đao từ yêu quái nhập ma cũng vì lý do này chăng?

Chương 557

Những đại yêu nhập ma đã đắc đạo nhiều năm như Liễu Thiên Đao không nhiều.

Ngao Tông đi đến thay thế quân cờ quan trọng đó.

Đám mây đen vẫn luôn bao phủ trên bàn cờ tức thì tan biến như mây tan thấy trăng sáng.

“Hóa ra là vậy, ta nhiều năm như vậy vẫn không thể ngộ ra đạo lý này, ta thật ngu muội.” Huyễn ảnh của Liễu Thiên Đao xuất hiện bên cạnh bàn cờ.

Hóa ra ý thức tàn dư của Liễu Thiên Đao phân bố trong các quan ải.

Hiện tại hắn hoàn toàn không nhìn thấy hồn thể của Ngao Tông, chỉ hoàn toàn chìm đắm trong ý thức của mình.

Trong mắt Liễu Thiên Đao, Ngao Tông chẳng qua chỉ là một vị khách lạ đột nhập vào nhà mà thôi.

Là một kỳ si Liễu Thiên Đao hoàn toàn không bận tâm đến việc Ngao Tông đã làm, đã không còn nhớ Ngao Tông nữa.

Ngao Tông nhìn Liễu Thiên Đao trước mặt, tuy Liễu Thiên Đao đã hoàn toàn quên mất Ngao Tông, nhưng Ngao Tông không vì thế mà cảm thấy bối rối.

Năm xưa, Ngao Tông nhàn rỗi sinh nông nổi, ngẫu nhiên học được một cổ pháp gọi là Thuật tu bổ linh hồn.

Cổ pháp này Ngao Tông đã nhiều năm không sử dụng, cảm thấy thật phí công vô ích.

Chỉ là năm đó Hệ thống ban tặng tích phân quá nhiều, Ngao Tông rảnh rỗi nên đã học tất cả công pháp được lưu trữ trong Hệ thống.

Trong số đó, có một quyển cổ thư chuyên giảng về tu bổ linh hồn.

Ngao Tông khi đó thấy thú vị, chọn quyển sách này và nghiên cứu kỹ lưỡng vài tháng.

Sau khi công pháp thành công, y phát hiện căn bản không có cơ hội sử dụng, bởi vì sau khi thánh linh chết đi sẽ hình thành hồn thể, và hồn thể sẽ tự động quy về dân chúng Minh tộc của Ngao Tông.

Ngao Tông căn bản không cần Thuật tu bổ linh hồn, y có thể điều khiển tất cả vong linh trên thế gian, cũng không có ai đáng để Ngao Tông tốn công sức tìm kiếm hồn thể.

Những người mà Ngao Tông muốn bảo vệ sẽ không bao giờ gặp bất trắc, bởi Ngao Tông đáng tin cậy như một ngọn núi vững chãi vậy.

Nhưng Liễu Thiên Đao là sự cố duy nhất trong mười vạn năm qua, vì một lý do nào đó không muốn đi theo Ngao Tông, nhưng lại có mối quan hệ vừa là sư vừa là hữu với y, do đó Ngao Tông không thể không quản.

"Sớm biết bây giờ sẽ thành ra bộ dạng này, năm đó ta nên kéo ngươi vào Minh Giới, không để ngươi lại cái Ma Giới ăn thịt người này.

Có ta giúp đỡ, chẳng lẽ nguyện vọng lại không thực hiện được sao?" Ngao Tông đi tới bên cạnh mảnh hồn phách của Liễu Thiên Đao, một tay túm lấy Liễu Thiên Đao, dùng tay xoa nắn, ngưng kết thành một viên châu trong suốt nhỏ nhắn.

Đột nhiên bị nắn thành viên châu nhỏ, Liễu Thiên Đao kinh ngạc nhìn Ngao Tông.

Nhưng với tư cách một mảnh hồn phách, y không có chút khả năng phản kháng nào, thậm chí còn không có cả ngũ quan để giao tiếp với Ngao Tông.

Chỉ có thể trừng mắt phượng lớn, không ngừng bơi lội trong viên châu nhỏ, mặc cho Ngao Tông mang ra khỏi căn phòng nhỏ mà mảnh hồn phách chưa từng rời đi.

Ngao Tông mang Liễu Thiên Đao bước ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, trong khoảnh khắc đó, cửa ải đã phát sinh biến hóa kịch liệt.

Sự sai lệch thời không khổng lồ khiến mặt đất cát bằng phẳng ban đầu biến thành một huyễn thải toại đạo.

Ngao Tông muốn ngự kiếm trên không, nhưng trong huyễn thải toại đạo này căn bản không có phân biệt cao thấp.

Có thể nói Ngao Tông dường như đang rơi, nhưng trên thực tế Ngao Tông không hề di chuyển, mà thức hải của Liễu Thiên Đao đang vận chuyển với tốc độ cao, thức hải không ngừng làm mới ký ức của Liễu Thiên Đao.

Đột nhiên một trận hấp lực mạnh mẽ hút Ngao Tông về phía tây.

Ngao Tông cũng không giãy giụa, biết rằng những cửa ải này đều phải trải qua.

Các mảnh hồn phách của Liễu Thiên Đao sẽ tự hút lẫn nhau, Ngao Tông chỉ cần đi theo lực hút là có thể tìm thấy tất cả các mảnh hồn phách của Liễu Thiên Đao.

Cảnh tượng xoay chuyển, Ngao Tông đến một rừng trúc.

Rừng trúc một mảnh tịch tĩnh, Ngao Tông ngửi thấy không khí trong lành ngọt ngào, khắp nơi phiêu tán linh khí chưa bị ô nhiễm.

Một kẻ đọa ma bán yêu lại có công lực như vậy, có thể bảo tồn

không khí mười vạn năm trước.

Không khí này sớm đã không còn từ mười vạn năm trước, có lẽ là nơi Liễu Thiên Đao hóa hình vậy.

Ngao Tông đi dạo xung quanh, nơi đâu cũng toát lên sự linh thiêng và an bình, không xa truyền đến tiếng mõ bị gõ.

Bởi vì ở đây gần một ngôi chùa, dưới sự ảnh hưởng lâu ngày, hầu hết các sinh linh ở đây đều dễ dàng tu thành chính đạo.

Không lâu sau, Ngao Tông liền nhìn thấy Liễu Thiên Đao khi đó vẫn là một cây trúc non nhỏ.

Không phải Ngao Tông quen thuộc với Liễu Thiên Đao đến mức nào, chỉ là cây trúc non này y hệt Liễu Thiên Đao mười vạn năm trước khi cho Ngao Tông xem, thậm chí đến cả ngọn trúc nhỏ xíu cũng giống y chang.

Hơn nữa, cây trúc non này tuy không có hình người, nhưng lại mang dáng vẻ của Liễu Thiên Đao mười vạn năm về trước.

Không giống những cây trúc khác, nó không bén rễ trong đất bùn, mà lại bén rễ trong một khe đá.

Không có bùn đất bao bọc, toàn bộ hệ rễ đều lộ ra trong khe đá, bất kỳ cơn gió hay cỏ lay động nào cũng có thể thổi bay cây trúc non cắm rễ nông cạn này.

Nhưng cây trúc non này vẫn kiên quyết từ bỏ bùn đất dễ dàng có được, không ngừng leo lên đỉnh cao nhất của vách đá.

Ngao Tông nhìn thấy những rễ trúc nhỏ xíu bám vào rìa vách đá.

Tuy nhỏ bé và yếu ớt, nhưng chúng đều toát ra một vẻ kiên cường.

Rốt cuộc Ngao Tông đã biết cái tính cách cổ quái ngang bướng của Liễu Thiên Đao này là từ trong bụng mẹ mà có.

Nhưng Ngao Tông biết, những loại thực vật sinh trưởng trong môi trường khắc nghiệt như vậy đều đặc biệt có linh tính.

Có lẽ đó là lý do Liễu Thiên Đao có thể trở thành thực vật đầu tiên hóa hình nổi bật trong rừng trúc này.

Nhưng Ngao Tông biết rằng đó không phải là lý do Liễu Thiên Đao bảo tồn rừng trúc này, nhất định còn có những yếu tố khác.

Ngao Tông ngồi xuống tảng đá bên cạnh Liễu Thiên Đao, từ từ chờ đợi, tin rằng không lâu nữa chân tướng sẽ nổi lên mặt nước.

Quả nhiên, Ngao Tông không ngồi bao lâu, liền nhìn thấy một vị tăng nhân từ trong tự miếu bước ra.

Dường như rất quen thuộc với rừng trúc này, chỉ trong vài bước đã ra khỏi tự miếu và đi đến rìa rừng trúc.

Vị tăng nhân này không chú ý nhiều đến các thực vật khác, mà đi thẳng đến ngồi xuống trước mặt Liễu Thiên Đao.

Nhưng vị tăng nhân này lại không xới đất hay di chuyển Liễu Thiên Đao đến nơi khác.

Y cầm chiếc mõ mang theo bên mình, nhẹ nhàng tụng kinh cho Liễu Thiên Đao, tạo nên một bầu không khí tĩnh lặng và an bình.

Ngao Tông đứng một bên nhìn, lập tức hiểu ra, e rằng đây là người có duyên với Liễu Thiên Đao.

Có lẽ Liễu Thiên Đao đã chấp niệm mấy chục vạn năm, không tiếc lãng phí tu vi, để tinh luyện linh khí thuần khiết nhất cho rừng trúc này, giữ lại đoạn ký ức đó.

Mỗi ngày, vị hòa thượng đều đúng giờ đến bên cạnh cây trúc non Liễu Thiên Đao, tụng kinh cho y.

Những lời tụng không chỉ có Phật kinh, mà còn có không ít kinh

thư lịch sử.

Chương 558

Nhìn vị hòa thượng, Ngao Tông cũng biết đạo lý của việc bứt cây giúp cây lớn, nên không đặt Liễu Thiên Đao vào nơi dễ dàng sinh trưởng hơn, mà thuận theo bản tính của Liễu Thiên Đao, để nó tự do sinh trưởng.

Ngao Tông cũng đã biết vì sao Liễu Thiên Đao lại từng trải nhiều như vậy, hóa ra có người đã tiến hành "thai giáo" cho y.

Chỉ là thời gian trôi qua, ánh mắt của vị hòa thượng dần dần thay đổi.

Ánh mắt không còn chứa đầy sự tĩnh lặng và từ bi nữa.

Thay vào đó, dần dần lan tràn sự phẫn nộ và bất bình đối với thế giới này, nhưng Liễu Thiên Đao lại thức tỉnh vào lúc này.

Liễu Thiên Đao nhìn vị hòa thượng đã chăm sóc y từ nhỏ đến lớn, từ tấm lòng từ bi ban đầu đến sự bạo liệt nóng nảy hiện tại, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Nếu Liễu Thiên Đao chưa từng đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, vậy y sẽ không biết trạng thái như vậy là không đúng.

Nhưng Liễu Thiên Đao vẫn cứ như vậy, vị hòa thượng này đừng nói là nhập Phật, e rằng ngay cả làm người cũng không xong.

Liễu Thiên Đao cực kỳ hoảng loạn, mỗi ngày y đều cố gắng hết sức lay động lá cây, muốn ngăn cản vị hòa thượng này.

Chỉ là vị hòa thượng vẫn tụng những cuốn lịch sử và kinh thư của triều đại đã thay đổi, vị tăng lữ này không còn tụng kinh trước mặt Liễu Thiên Đao nữa, mà lại ngồi trước mặt Liễu Thiên Đao mà than vãn về sự bất công của xã hội, ngày này qua ngày khác.

Bàn tay trắng nõn và mịn màng ban đầu của vị hòa thượng cũng nhanh chóng mọc đầy vết chai sần, chiếc mõ mang theo bên người cũng được thay bằng một con dao mềm dễ dàng tấn công người khác hơn.

Hơn nữa, đa phần thời gian vị hòa thượng cũng không nói gì trước mặt Liễu Thiên Đao, chỉ lẳng lặng luyện tập đao pháp trên một cuốn cổ thư.

Mặc dù Liễu Thiên Đao không biết vị hòa thượng này rốt cuộc đang luyện võ công gì, nhưng từ cuốn cổ thư của vị hòa thượng, y ngửi thấy một luồng khí tức bất tường nồng nặc.

Liễu Thiên Đao là linh vật sinh ra và lớn lên từ đất mẹ, có sự phản cảm tự nhiên đối với những vật tà ác như vậy.

Liễu Thiên Đao khi đó còn non nớt, không hiểu vị hòa thượng này đã trải qua những gì.

Cho đến một ngày nọ, đúng vào ngày Liễu Thiên Đao hóa hình, vị hòa thượng như thường lệ đến trước mặt Liễu Thiên Đao, trút bỏ nỗi buồn trong lòng và luyện võ.

Đó cũng là ngày Liễu Thiên Đao muốn cho vị hòa thượng này xem hình dạng người của mình.

Trong mắt Liễu Thiên Đao, vị hòa thượng không chỉ là bạn, mà còn là thầy của y.

Khi y chưa hiểu rõ chân lý của thế giới này, vị hòa thượng đã luôn tụng Phật kinh cho y, giúp y đẩy nhanh thời gian hóa hình.

Chỉ là lần này, cùng với vị hòa thượng không chỉ có các hòa thượng khác, mà còn có một nhóm người bịt mặt chưa từng gặp mặt.

Vị hòa thượng vừa thấy những người áo đen này, toàn thân bắt đầu đề phòng.

Vị hòa thượng bị những người bịt mặt này vây quanh, mặc dù trong một khoảng thời gian, vị hòa thượng đã khổ luyện không ngừng nâng cao kỹ năng chiến đấu, nhưng cũng không thể chiếm được lợi thế trước những người áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh từ nhỏ này.

Không lâu sau, vị hòa thượng đã rơi vào thế hạ phong.

Những sát thủ này lạnh lùng vô tình, không tốn nhiều thời gian cho vị hòa thượng này.

Kẻ cầm đầu trong số những người áo đen đó đã ra lệnh cho thủ hạ của mình dùng đao đâm chết vị hòa thượng một cách loạn xạ.

Nơi vị hòa thượng bị giết chết đúng là vị trí mà vị hòa thượng từng tụng kinh cho Liễu Thiên Đao mỗi ngày.

Máu từ đầu vị hòa thượng đều bắn lên trước mặt Liễu Thiên Đao.

Liễu Thiên Đao nhiều năm qua chỉ tiếp nhận sương sớm và tuyết mùa đông, chưa từng tiếp xúc với mùi máu.

Lần đầu tiên nếm mùi máu tươi, mất đi người thầy và người bạn quan trọng nhất trong lòng.

Những người áo đen dường như rất bận rộn, không tốn nhiều thời gian đã rời khỏi hiện trường, để lại vị hòa thượng thoi thóp trên mặt đất.

Vị hòa thượng dường như cũng biết thời gian của mình không còn nhiều, liền truyền tất cả linh lực tu vi còn lại vào cây trúc non, dặn dò Liễu Thiên Đao nhất định phải báo thù.

“Những người này đều là kẻ thù đến từ Ma Giới, nhất định phải tìm ra và giết chết chúng, đừng phụ lòng kỳ vọng của ta dành cho ngươi.” Dặn dò cây trúc non Liễu Thiên Đao hãy ghi nhớ thật kỹ.

Như vậy, Liễu Thiên Đao bị cưỡng ép truyền tu vi, giúp y có được ngàn năm tu vi một cách vô ích.

Nhưng lời dặn dò như một lời nguyền rủa đó không chỉ hoàn toàn phong bế con đường tu tiên thành Phật của Liễu Thiên Đao, trói buộc sự tự do của Liễu Thiên Đao trong suốt mười vạn năm, mà còn là một trong những lý do khiến Liễu Thiên Đao không muốn nương tựa Minh Giới.

Liễu Thiên Đao vì vị hòa thượng này mà sớm hơn ngàn năm tu thành hình người.

Và y đã mất mười vạn năm để trả ân tình cho vị hòa thượng đã sớm hóa cốt này.

Nhiều năm qua, y vẫn luôn tìm kiếm những sát thủ đó, để không quên những manh mối về những sát thủ đó, y thậm chí đã tốn gần một nửa tu vi để bảo tồn hoàn toàn và giữ nguyên hiện trường đó.

Ngoài việc tưởng nhớ vị hòa thượng, khả năng lớn hơn là để tìm kiếm những manh mối bị bỏ sót năm đó.

E rằng bí ẩn của cửa ải này sẽ giúp Liễu Thiên Đao tìm ra những người bịt mặt đó, hoặc tìm ra chủ mưu đằng sau những người bịt mặt đó.

Nhưng điều đó không làm khó được Ngao Tông.

Ngao Tông là cao thủ phá án, bao nhiêu âm mưu lớn nhỏ y đã tham gia hoặc bị động tham gia trong những năm qua, Ngao Tông không thể nhớ hết được.

Một vụ án giết người thuê rõ ràng, nhưng thực ra tại hiện trường này không có manh mối đáng để xem xét.

Ngao Tông lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này liền biết những sát thủ này được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Loại hung thủ này, dù có chết cũng không thể để lại bất kỳ manh mối nào.

Vị hòa thượng này có thể biết người đến từ Ma Giới, cũng không phải không có lý.

Điều quan trọng là phải nhìn những cảnh vật nhỏ nhặt ẩn trong góc khuất, đó thường là chìa khóa để phá án.

Ngao Tông một lần nữa quay lại rừng trúc, nhưng lần này không còn chuyên tâm điều tra quá khứ của Liễu Thiên Đao, mà hướng tới ngôi tự miếu đã xuất hiện nhiều lần nhưng y chưa từng vào để tra xét tình hình.

Mặc dù là một tự miếu, Liễu Thiên Đao chưa bao giờ bước vào, do đó không thể điều tra ra nguyên mẫu của tự miếu này.

Nhưng trong tiềm thức của Liễu Thiên Đao lại dành cho tự miếu này một không gian tương đối khách quan.

Ngao Tông biết, với một người tò mò như Liễu Thiên Đao, nếu muốn tìm hiểu người khác, chắc chắn sẽ không đợi đến khi hóa hình, mà sẽ chuẩn bị đầy đủ ở những nơi không nhìn thấy được.

Ngao Tông nhìn về phía tiểu thế giới, hiểu rằng những nơi không nhìn thấy được ở đây không ngoài trời hoặc dưới đất.

Liễu Thiên Đao là một cây trúc non, tất yếu chỉ có thể phát triển trong đất.

Ngao Tông thu nhỏ cơ thể mình vô hạn, sau đó chui xuống đất để kiểm tra, phát hiện dưới đất khắp nơi đều là rễ cây của Liễu Thiên Đao.

Những rễ cây này bao quanh tự miếu, phác thảo ra cấu trúc đại khái của tự miếu.

Xem ra Liễu Thiên Đao đã quan sát kỹ lưỡng tự miếu này.

Dưới tự miếu này, vô số khối vuông lớn nhỏ được vẽ, tất cả những khối vuông này đại diện cho vị trí của mỗi ngôi tự miếu.

Mặc dù Ngao Tông không nhìn thấy hình dáng bên trên của tự miếu này.

Nhưng chỉ cần có đất là đủ rồi, đất đai thường có thể cung cấp manh mối, nhưng không chỉ những gì mắt thịt có thể thấy.

Chương 559

Ngao Tông kỹ lưỡng xem xét kích thước của những tự miếu này, phát hiện bên trong có một căn phòng bí mật.

Căn phòng bí mật này cũng được Liễu Thiên Đao đánh dấu.

Đất xung quanh căn phòng bí mật đều còn tươi mới, tất nhiên có người thường xuyên ra vào, xem ra trong căn phòng bí mật này giấu không ít bảo bối.

Vì đã tìm thấy manh mối, Ngao Tông không chậm trễ liền ngồi xuống gần căn phòng bí mật đó, chờ đợi thời gian trôi qua, đất sẽ dần lún sâu theo dấu chân người.

Ngao Tông phát hiện trong một khoảng thời gian, đất gần đó trở nên đặc biệt lộn xộn và có dấu vết bị người giẫm đạp.

Hơn nữa, trong đất thoang thoảng mùi máu tanh, xem ra động tĩnh của cuộc tàn sát này không nhỏ.

Ngao Tông kỹ lưỡng quan sát sự thay đổi của đất trong một khoảng thời gian, phát hiện vào một khoảnh khắc nào đó.

Trong đất lún xuống một hạt Phật châu màu lam.

Hạt Phật châu này trong khoảnh khắc đã bị người khác nhặt đi, nhưng đã bị Ngao Tông phát hiện.

Xem ra hạt Phật châu này hẳn là bảo vật bị người tranh giành, hạt Phật châu này hẳn đã rơi xuống đất trong quá trình tranh đoạt.

Mặc dù xá lợi này chỉ xuất hiện trong chớp mắt, nhưng cũng đủ để Ngao Tông ghi nhớ xá lợi này.

Xá lợi này chính là xá lợi Phật gia thượng phẩm trong truyền

thuyết.

Truyền thuyết kể rằng xá lợi này là chân thân chuyển thế của Đại Mục Kiền Liên, đệ tử thứ sáu dưới tòa Phật Tổ năm xưa.

Sau khi công đức viên mãn, y đã hóa chân thân thành một viên xá lợi, đặt trong ngôi tự miếu tu hành của mình.

Viên xá lợi Phật tử này không chỉ có công hiệu cải tử hoàn sinh, thậm chí còn có thể tịnh hóa hàng vạn vong hồn.

Chỉ cần nắm giữ viên xá lợi này, có thể khiến tất cả vong hồn và đọa ma chi hồn không kiềm chế được mà thần phục.

Nhưng điều này cũng chỉ là truyền thuyết, vì năm xưa nơi tu hành của Phật tử này rất kín đáo, không ai biết tự miếu tu hành của y là ở đâu.

Vào thời điểm Phật tử này trở về Tây Thiên, dị tượng trên bầu trời kéo dài suốt ba ngày, toàn bộ bầu trời đều nhuộm một màu xanh thẳm u tối.

Và thế gian ba ngày không đón nhận bóng tối, lúc đó mới biết hóa ra Phật tử đã hoàn thành tu hành và trở về vòng tay của Phật Tổ.

Cũng không biết từ lúc nào đã truyền ra sự tồn tại của một viên xá lợi Phật tử, không ít thế lực đều phái người đi tìm kiếm viên xá lợi Phật tử này.

Dù sao thì việc có thể hiệu triệu vong hồn và đọa ma chi hồn là một sự cám dỗ quá lớn, dù chỉ là một lời đồn không tồn tại, cũng phải đi tìm hiểu rốt cuộc.

Một viên xá lợi Phật tử lại được giấu trong một tự miếu nhỏ, trách không được nhiều năm qua không ai có thể phát hiện ra.

Những loại tự miếu nhỏ như vậy, trong Lục Giới có rất nhiều,

ngay cả Minh Giới của Ngao Tông cũng có không ít những tự miếu tương tự không có cả tên.

Xem ra những người Ma Giới có thể tìm thấy ở đây, cũng đã tốn không ít công sức.

Việc vị hòa thượng đọa ma này cũng có lý do, khi tất cả những gì có được không tương xứng với thực lực, sẽ cảm thấy bất an.

Hơn nữa, nếu một ngày nào đó bị phát hiện thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngôi tự miếu này chính là bài học máu me.

Một khi loại xá lợi Phật tử này xuất hiện trên đời, vậy thì việc ẩn giấu sẽ vô cùng khó khăn.

Bởi vì tất cả vong hồn và đọa ma chi hồn đều không kiềm chế được mà thần phục, đi theo nó, đó không phải là hiện tượng có thể che giấu tùy tiện.

Trừ phi những người Ma Giới kia vẫn luôn cố gắng che giấu thực lực, nếu không thì không thể ẩn giấu được đến bây giờ.

Vậy thì chỉ cần tìm thấy viên xá lợi Phật tử này là có thể biết trong số những người Ma Tộc đó, ai là người có thể giải được cửa ải này.

Ngao Tông cần phải thoát khỏi thức hải của Liễu Thiên Đao để đi tìm đáp án ở Ma Giới.

Ngao Tông nhìn ma khí trong thức hải của Liễu Thiên Đao, tính toán thời gian, hẳn là có thể kịp quay về trước khi Liễu Thiên Đao hoàn toàn nhập ma.

Vì đã xác định loại xá lợi Phật tử này nhất định ở một nơi nào đó trong Ma Giới, chỉ cần thoát khỏi thức hải của Liễu Thiên Đao, thả lỏng linh lực để dò xét, tự nhiên có thể cảm nhận được nơi vong hồn

và đọa ma chi hồn tập trung nhiều nhất.

Đến lúc đó vị trí của viên xá lợi Phật tử sẽ được tìm thấy.

Ngao Tông lặng lẽ rút khỏi thức hải của Liễu Thiên Đao, không để Bát Tiên phát hiện.

Nơi y sắp đến nguy hiểm trùng trùng, không phải những thần tiên có năng lực yếu ớt này có thể đối phó được.

Ngao Tông rời khỏi thức hải của Liễu Thiên Đao, khi đang chuẩn bị rời khỏi căn phòng này, Ngao Tông quay đầu nhìn nhóm Bát Tiên đang lo lắng chờ đợi trong phòng.

Ngao Tông tự nhủ, nhất định phải trở về sớm nhất có thể, giải quyết cửa ải này.

Như vậy mới có thể thúc đẩy quá trình Bát Tiên hội tụ và hái thuốc ở đảo Dược.

Hiện tại Bát Tiên đã đi theo y lâu như vậy, Hán Chung Li và Lam Thái Hòa vẫn chưa quy vị.

Nếu cứ kéo dài thời gian mãi, vậy thì Thiên Giới sẽ không tiếp tục dung túng Bát Tiên đi theo Ngao Tông du lịch khắp nơi.

Mặc dù Bát Tiên đi theo Ngao Tông du lịch lâu như vậy, những khả năng và kiến thức thu được còn nhiều hơn rất nhiều so với việc tu luyện.

Ngao Tông đi ra ngoài rừng trúc, không ngừng phóng thích linh lực của mình, không hề che giấu.

Y muốn nói cho toàn bộ Ma Giới biết, Ngao Tông đã đến.

Kẻ nào đã ức hiếp Liễu Thiên Đao của y, Ngao Tông bây giờ sẽ khiến chúng phải muôn phần phụng thờ.

Liễu Thiên Đao không phải là người không có chỗ dựa, không thể

để những mèo hoang chó dại kia ức hiếp được.

Uy áp mạnh mẽ của Ngao Tông, trong khoảnh khắc đã quét sạch toàn bộ Ma Giới, tất cả sinh linh Ma Giới đều biết Ngao Tông đã đến Ma Giới.

Những tội nhân của Minh Giới đang trốn tránh, tưởng rằng Ngao Tông muốn bắt chúng, kẻ thì trốn chạy, kẻ thì tự thú cũng không ít.

Chúng biết, đây là cơ hội cuối cùng, nếu bây giờ không nhận tội, vậy thì đợi Ngao Tông bắt được, sẽ không có luật khoan hồng.

Ngao Tông nhìn thấy những kẻ ác mà Minh Giới đã tìm kiếm bấy lâu nay không có tung tích, hóa ra đa số đều trốn trong Ma Giới.

Ngao Tông thầm nghĩ: "Đến lúc rồi, phải để quan sai Minh Giới đi một vòng Ma Giới, xem còn ai đang trốn tránh không ra mặt." Ngao Tông vẫn luôn không động đến người Ma Giới, cảm thấy sau Thần Ma Đại Chiến, chúng bị trọng thương, y đã thể hiện lòng thương cảm.

Không ngờ chúng lại công khai chứa chấp những tội nhân đang bị Minh Giới tuyên bố truy nã.

Ngao Tông cảm thấy mình đã quá buông lỏng đối với Ma Giới, khiến chúng cho rằng Ngao Tông sợ hãi nên không muốn động đến Ma Giới.

Ma Giới cho rằng cánh đã đủ lông đủ cánh, có thể đối địch với Minh Giới rồi sao.

Ngoài những tội nhân sớm đã sống dưới uy áp của Ngao Tông ở Minh Giới biết Ngao Tông đã đến, một số người lẳng lặng trốn trong bóng tối của Ma Giới, không ra mặt, tự cho rằng có thể bày mưu tính kế, cũng đã biết tin tức về Ngao Tông.

“Đáng đời!

Không ngờ Ngao Tông lại nhanh như vậy, cũng không biết con yêu trúc kia chết chưa." Một người bí ẩn nằm trong hang động dưới lòng đất, toàn thân bị Tỏa Long Tiên trói chặt, không khỏi lẩm bẩm.

Chương 560

Ngao Tông phát hiện, trong Ma Giới này, nơi có nhiều vong hồn nhất lại là cung điện và Đọa Ma Tỉnh.

Cung điện, để duy trì sự thanh tịnh, dù là Minh Giới hay Thiên Giới đều là nơi rất ít vong hồn.

Thế mà cung điện của Ma Giới này lại hoàn toàn trái ngược.

Không biết bên trong rốt cuộc có những gì, có lẽ Ma Giới Chi Chủ đã phái người cưỡng đoạt xá lợi Phật tử.

Nhưng Ma Giới Chi Chủ hiện tại mới chỉ lên ngôi Ma Chủ được vài năm, thậm chí khi Thần Ma Đại Chiến diễn ra, Ma Giới Chi Chủ này còn chưa xuất thế.

Có lẽ xá lợi Phật tử nằm trong Đọa Ma Tỉnh, Ngao Tông biết, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, đạo lý này luôn đúng.

Có lẽ một người nào đó trong Ma Giới đã ném xá lợi Phật tử vào trong đó, nhưng Đọa Ma Tỉnh toàn là ma vật bất chấp sinh mạng, Ngao Tông ra vào cũng sẽ tốn chút thời gian.

Nếu kẻ đứng sau Ma Giới đã đặt xá lợi Phật tử vào Đọa Ma Tỉnh, vậy làm thế nào để lấy xá lợi Phật tử ra?

Ví dụ, xá lợi Phật tử bị ném vào đó, không cách nào xác nhận xá lợi Phật tử có được bảo tồn trong Đọa Ma Tỉnh hay không.

Ngao Tông thầm nghĩ muốn đến Đọa Ma Tỉnh xem tình hình, biết đâu lại có kỳ ngộ.

Ngao Tông có một thiên phú, đối với bảo vật có trực giác bẩm sinh.

Nếu trực giác mách bảo Ngao Tông rằng ở đó sẽ có bảo vật, vậy thì nơi đó mười phần mười có những kỳ trân dị bảo khó kiếm.

Hơn nữa Ngao Tông xưa nay không ngại khó khăn, nếu có thứ gì đó khiến Ngao Tông cảm thấy có tính thử thách, Ngao Tông thậm chí sẽ vui vẻ hơn bình thường.

Không nói nhiều, Ngao Tông đã quyết định đi đến một nơi nào đó, vậy thì sẽ dốc toàn lực.

Ngao Tông chỉ trong vài bước đã đến Đọa Ma Tỉnh.

Gần Đọa Ma Tỉnh, thậm chí bên ngoài còn có không ít đọa ma vừa mới trốn thoát.

Ngao Tông tiện tay giải quyết những đọa ma này.

Những đọa ma này, bất luận là người tốt đến đâu, chỉ cần hiện tại đã đọa ma thành ma vật chưa được khai hóa, vậy thì mọi thứ đều thay đổi, nhìn thấy loại đọa ma này giết sạch là được.

Những đọa ma này chuyên hại người, bất luận là thực vật, động vật, ma hồn hay yêu vật, chỉ cần đánh được, chúng sẽ không chút do dự mà nuốt chửng.

Hơn nữa chúng thích phá hoại, mỗi nơi chúng đi qua đều khiến dân chúng lầm than.

Trước đây có một truyền thuyết, có một ma tộc bình thường đọa ma mất đi lý trí.

Con của y không muốn từ bỏ cha mình, liền giấu nhẹm chuyện này đi.

Cho đến một ngày, người cha đọa ma đó đã ăn thịt người bạn đời mang cơm đến cho mình.

Ăn xong vẫn chưa đủ no, thậm chí còn muốn tiếp tục chạy ra

ngoài ăn thịt người khác.

Đúng lúc đó, mây đen đặc biệt dày đặc.

Người cha già liền theo ánh trăng đi khắp nơi ăn uống thỏa thuê.

Đến khi con trai tỉnh dậy, mới phát hiện người cha đọa ma của mình đã không còn nhận ra mình nữa.

Và khắp thôn đều là thi thể, những thi thể này có dấu vết giãy giụa rất gần, những vết thương bị xé rách không cao, cho thấy bị một sinh linh thấp bé sát hại.

Thanh niên ban đầu tràn đầy tò mò, không phải có người dùng Đồ Long Đao giết cả thôn người, con trai và vợ là hai người may mắn, không bị tấn công.

Chỉ đến khi thanh niên nhìn thấy người cha từ xa trở về, mọi thứ đều sáng tỏ.

Hóa ra cha đã lén chạy ra ngoài giết người.

Mẹ già sớm đã hóa thành một vũng nước, dâng hiến cho đại địa.

Thanh niên nén bi thương trong lòng, đưa vợ con đang hoảng sợ ngất xỉu về nhà ngoại.

Sau khi xử lý xong mọi việc, thanh niên đặc biệt đến tự miếu lấy một túi tro hương, thoa lên Đồ Long Đao.

Lợi dụng lúc người cha vừa đọa ma chưa linh hoạt sử dụng tứ chi để bò và vận động, thanh niên xông đến trước mặt cha, ôm chặt lấy cha.

Lúc này người cha đọa ma không còn nhớ đến thanh niên, tưởng rằng có mỹ vị tự dâng đến tận cửa, không nói hai lời liền cắn chặt lấy thanh niên.

Thanh niên mượn cơ hội này, dùng Đồ Long Đao đã giấu dưới

chân, cùng cha đồng quy vu tận.

Một vật đọa ma lại có khả năng tàn sát cả thôn, trong khoảnh khắc đã gây nên sóng gió ngàn tầng.

Tất cả những gia đình có vật đọa ma đều không thể tiếp tục nuôi dưỡng, mà bị tập trung đưa vào một cái hố sâu.

Cái hố sâu đó chính là Đọa Ma Tỉnh hiện tại.

Ngay cả người Ma Giới cũng cảnh giác với những ma vật thoái hóa đó, ít người dám đến Đọa Ma Tỉnh.

Ma Tộc cũng không có binh sĩ quản lý Đọa Ma Tỉnh, điều đó cũng có nghĩa là tất cả mọi người đều có thể đến Đọa Ma Tỉnh.

Ngao Tông đã đến Đọa Ma Tỉnh, tung người nhảy xuống.

Những người đang lén lút quan sát Ngao Tông từ trong bóng tối đều ngỡ ngàng trước hành động của Ngao Tông.

"Ma Giới Chi Chủ này điên rồi sao?

Không muốn sống nữa à?" "Có phải cố ý gây tranh chấp với Ma Giới không?

Nếu Ngao Tông đại nhân chết ở Ma Giới của chúng ta, Minh Giới chẳng phải sẽ lột da chúng ta sao?

Đến lúc đó chúng ta sẽ không có ngày lành đâu." Một bình dân Ma Giới nói.

"Loại đại nhân vật này nhảy vào, khẳng định có lý do của mình, biết đâu bên trong có kho báu, vào đó để tìm kho báu." "Có phải sẽ mang ra những người đáng sợ từ Đọa Ma Tỉnh, tiết lộ bộ mặt đen tối của Ma Giới bấy lâu nay không?

Vị Ma Giới Chi Chủ mới của chúng ta, làm sao có thể ngồi vững vị trí đứng đầu như vậy, nhất định đã dùng không ít thủ đoạn đẳng

sau.” Lời còn chưa dứt, vị tu sĩ Ma Giới đang nói lời nhàn rỗi về Ma Giới Chi Chủ đã bị bóp nát đầu.

Mọi người thấy tình huống này liền lập tức ngậm miệng, đồng loạt thầm nghĩ: “Ma Giới này, dám nói thật thì lại ít đi một người.

Lần này sợ là không phải độc thủ của Tây Hán Ma Tộc đâu.” Lại nói, Ma Giới Chi Chủ này ngày thứ hai sau khi lên ngôi đã ban hành rất nhiều biện pháp kiểm soát, nắm chặt quyền phát ngôn của tất cả mọi người trong Ma Tộc.

Không ai có thể vượt qua ý kiến của Ma Giới Chi Chủ để bàn luận bất kỳ chuyện gì, dù là pháp luật cũng không được.

Mặc dù dưới sự kiểm soát cao độ của Ma Giới Chi Chủ, Ma Giới đã phát triển rất tốt trong vài năm qua, nhưng người Ma Giới lại không còn vui vẻ nữa.

Họ đều bày tỏ cuộc sống hiện tại một chút cũng không thoải mái, chỉ là những người có ý kiến như vậy đều không còn sống, ngày hôm sau đã chết rồi.

Ngao Tông đã vào Đọa Ma Tỉnh, không để ý đến những lời bàn tán bên ngoài Đọa Ma Tỉnh.

Hiện tại, linh cảm trong lòng ngày càng mãnh liệt, y phát hiện mình ngày càng tiến gần đến bảo vật.

Ngao Tông đã nhiều năm không thu hoạch được bảo vật nào khiến y hứng thú.

Chương 561

Trong khoảnh khắc, tâm tình y cũng có chút phấn khởi.

Không biết, liệu có phải là viên xá lợi Phật tử kia không.

Mặc dù Ngao Tông hiện tại không nói rõ bảo vật đó là xá lợi Phật tử, nhưng thực ra trong lòng Ngao Tông đã có đến chín phần khẳng định.

Bây giờ y muốn xem Đọa Ma Tỉnh này, rốt cuộc có thử thách gì đang chờ đợi.

Ngao Tông không mất nhiều thời gian đã đến cuối Đọa Ma Tỉnh.

Ngao Tông nhìn xung quanh, phát hiện Đọa Ma Tỉnh này yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả khí tức oán hồn cũng không có.

Bên trong e rằng đã xảy ra một cuộc tàn sát lớn?

Mặc dù không nhìn thấy một oán hồn nào ở đây, nhưng Ngao Tông có thể từ những vết sẹo loang lổ trên vách tường mà nhận ra đã từng xảy ra một trận chiến vô cùng kịch liệt.

Kết quả của trận chiến này hiển nhiên là tất cả oán hồn và đọa ma chi vật đều thất bại.

Ngao Tông tiếp tục đi sâu vào hang động, phát hiện ở cuối Đọa Ma Tỉnh nằm một người đàn ông.

Bốn chi của người đàn ông này đều bị Tỏa Long Tiên trói chặt.

Rõ ràng là kẻ chiến thắng cuối cùng của trận chiến đó.

Cũng không biết vị đại năng nào đã đeo Tỏa Long Tiên cho y, có thể hút tất cả vong hồn và đọa lạc chi vật vào bụng mình, đó không phải là một việc có thể làm dễ dàng.

Đến khi Ngao Tông bước lại gần nhìn, phát hiện hóa ra là một người quen.

Người bị Tỏa Long Tiên trói chặt này hóa ra là vị hòa thượng hữu duyên với Liễu Thiên Đao mười vạn năm trước.

Nhưng vị hòa thượng này và người hữu duyên của Liễu Thiên Đao có điểm khác biệt dường như đã lâu.

Mái tóc đã lâu không được chải rũ rượi trên đất.

Nhưng khí tức của người này lại nhất quán với khí tức của người hữu duyên.

"Cuối cùng cũng đến rồi, có thể tiêu khiển thời gian với ta không?

Dù sao đối với ta, thời gian chỉ là thời gian, không có bất kỳ ý nghĩa nào." Người nằm trên đất nói, thấy Ngao Tông không hề căng thẳng hay lẩn tránh.

"Ừm?

Ngươi biết ta đang tìm ai sao?" Ngao Tông hỏi.

"Cả Ma Giới bây giờ đều biết ngươi đang tìm người mà, nói chính xác hơn là đang tìm một vật phẩm nào đó.

Hơn nữa, phàm là người không ngốc đều biết, Liễu Thiên Đao bây giờ đang nương tựa ngươi, bị người khác đâm một nhát, đương nhiên ngươi phải báo thù." "Ồ, xem ra ngươi tuy ở đáy giếng nhưng biết không ít tin tức nha, thậm chí còn biết Liễu Thiên Đao bị người ta đâm một nhát." Ngao Tông trong lòng hiểu rõ, chuyện Liễu Thiên Đao bị tấn công, ngay cả tiểu thư đồng cũng không biết, huống chi là người bí ẩn đã ở lâu trong Đọa Ma Tỉnh này.

Phàm là người biết được chút tin tức nào đó, đều không thoát khỏi liên hệ với vụ tấn công Liễu Thiên Đao.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất nên sớm nói ra những tin tức hữu ích, nếu không ta sẽ không khách khí nữa.” Ngao Tông lạnh lùng nói.

Mặc dù đại khái đã hiểu lý do vị hòa thượng này đọa ma, nhưng sự việc đã xảy ra, lựa chọn sa đọa cùng tội ác là chuyện khác, đừng có làm hại Liễu Thiên Đao.

Liễu Thiên Đao lớn lên nhờ sương sớm và mưa móc không có nghĩa là y cần phải gánh vác chấp niệm của ngươi.

Hơn nữa, hiện tại y chưa chết, chứng tỏ năm đó nhất định đã có biện pháp, để y thoát khỏi một kiếp nạn.

Vậy thì năm đó cưỡng ép Liễu Thiên Đao đọa ma không phải là để y chết, mà có khả năng là khi Liễu Thiên Đao không biết, đã đặt thứ gì đó lên người Liễu Thiên Đao, khiến Liễu Thiên Đao có thêm một mạng thứ hai.

Cũng không loại trừ khả năng này.

Những người cùng đường mạt lộ lựa chọn đọa ma cũng có lý do, Ma Giới có rất nhiều thủ đoạn tự vệ, biết đâu vị hòa thượng năm đó đã đọc được một hai điều gì đó và sử dụng chúng.

“Đừng nhìn ta nghi ngờ như vậy, năm đó ta cũng không muốn.

Ai bảo đám người kia nhìn trúng xá lợi Phật tử trong tự miếu?

Nếu không phải bị quấy rầy nhiều lần, giết chết tất cả sư đệ trụ trì trong chùa.” “Ta cũng sẽ không chọn con đường đọa ma này.

Nếu không phải thời gian tu luyện của ta không đủ, ta cũng sẽ không liều mạng trong mấy tháng cuối cùng mà giao dịch với ma quỷ, mới đổi được hai pháp tử bảo mệnh.” “Nếu trách thì trách thời gian hóa hình của Liễu Thiên Đao lại khéo như vậy.

Ta đã nhìn thấy rồi, chẳng lẽ lại không lợi dụng sao?” Vị hòa

thượng chất vấn Ngao Tông.

"Lựa chọn của ngươi, bây giờ sa đọa thành bộ dạng này cũng đáng đời.

Chắc là không dễ chịu gì nhỉ, ngươi nghĩ có thể phá hủy bao nhiêu ma vật ở đây mới có thể rửa sạch tội nghiệt của mình?" Hóa ra Ngao Tông sớm đã nhìn thấy tất cả tội nghiệt trên người vị hòa thượng này.

Sau khi chết, y không nhập luân hồi, không thành vong linh, mà trực tiếp dùng linh hồn tế hiến cho ma vật thượng cổ, giữ lại tất cả ký ức của kiếp này.

Có thể nói người này nhìn có vẻ sống, nhưng thực ra đã chết từ lâu.

Không có linh hồn, chỉ có một đoạn ý thức và ký ức, tương đương với một khối chấp niệm.

Thân thể của y cũng chỉ là do ma quỷ tùy tiện nặn ra theo hình dáng lúc còn sống mà thôi.

Để hiển thị cho thế nhân xem, một đoạn chấp niệm, một thể xác, cũng chỉ đến thế.

"Trói buộc linh hồn sư huynh đệ của ngươi, khiến họ mãi không thể đầu thai, ngày ngày trước mặt ngươi tụng Chú Thanh Tâm, chắc không dễ chịu gì nhỉ?" Ngoài tội nghiệt trên người, Ngao Tông còn nhìn thấy linh hồn của nhóm người đang ngồi trước mặt vị hòa thượng.

Mặc dù yếu ớt gần như trong suốt, nhưng lại bị một sợi tơ đen siết chặt.

Sợi tơ này giữ cho linh hồn của các sư huynh đệ không bị tiêu tán, nhưng cũng trói buộc sự tự do, không thể rời xa vị hòa thượng dù chỉ nửa bước.

Thấy tội nghiệt sâu nặng như vậy, họ cũng chỉ có thể tụng Chú Thanh Tâm, hy vọng y sớm ngày quay đầu.

“Không, ta còn mong được nghe Chú Thanh Tâm đây.

Như vậy có thể khiến ta hồi tưởng lại những ngày tháng cùng nhau tụng kinh trong tự miếu, thật không vui sao.” “Ta tốn nhiều công sức như vậy, là để ngươi nhìn ta từng chút một giết chết những kẻ đã cướp đi bảo vật của ta, hủy diệt chúng từ kiếp này sang kiếp khác.” Nghe những lời này, các linh hồn hòa thượng xung quanh đều lắc đầu, biểu thị sự không đồng tình.

“Năm đó ngươi muốn Liễu Thiên Đao báo thù bằng cách nào?

Vì sao lại truyền linh lực cho y?” Ngao Tông hỏi.

“Đương nhiên là để tìm một nơi thích hợp, để lưu trữ linh khí và tu vi của ta.

Chẳng lẽ ta thật sự truyền cho con yêu trúc nhỏ bé đó sao?” Sự thật của sự việc lại đơn giản như vậy.

Thậm chí không cần phải tốn nhiều công sức, Liễu Thiên Đao đã thoát ra khỏi sợi dây trói của Ngao Tông, nói với vị hòa thượng: “Bấy lâu nay ngươi đều lợi dụng ta sao?

Chưa bao giờ yêu mến ta sao?” Hóa ra Liễu Thiên Đao đã tỉnh từ sớm, chỉ là vẫn luôn im lặng.

Vị hòa thượng cứng đờ nói: “Ít nhất bây giờ Chí Tâm không có.” Liễu Thiên Đao đột nhiên không màng nguy hiểm xông đến trước mặt Chí Tâm: “Vậy Chí Tâm có không?” Nhìn thấy đôi mắt tràn đầy mong đợi của Liễu Thiên Đao.

Chí Tâm đẩy Liễu Thiên Đao ra, tỏ vẻ không kiên nhẫn nói với Liễu Thiên Đao: “Ta biết, ta không phải ngươi.

Chương 562

Chí Tâm đã chết từ lâu rồi, chết trước mặt ngươi lẽ nào ngươi không biết sao?" Liễu Thiên Đao đứng sững lại, người chết rốt cuộc không thể sống lại, dù có đầu thai cũng không còn như xưa nữa.

"Vậy xin lỗi đã làm phiền, ta… ta muốn rời đi rồi." "Khoan đã, mang cái thứ quỷ quái này đi đi.

Bao nhiêu năm rồi, cứ để nó bên cạnh ta, ghê tởm chết đi được." Chí Tâm ném ra một cái cẩm nang từ trong lòng cho Liễu Thiên Đao.

Liễu Thiên Đao bây giờ chỉ là nửa hồn thể, làm sao có thể đỡ được?

Ngao Tông liền đỡ lấy thay y.

"Thật là một thứ vô dụng, mười vạn năm trước không dùng được, bây giờ ngay cả sức lực để đỡ đồ vật cũng không có, Chí Tâm thật là nuôi ngươi phí công." Theo tính cách của Liễu Thiên Đao, y nhất định sẽ cãi lại, nhưng lần này Liễu Thiên Đao lại cúi đầu không nói gì.

Ngao Tông thấy nút thắt trong lòng Liễu Thiên Đao đã được gỡ bỏ, cũng không mở gói đồ đó ra trước mặt mọi người.

Ngao Tông cuối cùng nhìn Chí Tâm một cái, hai người trao đổi ánh mắt ngắn ngủi, rồi liền tách ra.

Quay về căn nhà trúc nhỏ, Ngao Tông lập tức đưa Liễu Thiên Đao trở về thức hải.

Mặc dù Ngao Tông đã trở về thức hải của Liễu Thiên Đao sớm hơn dự kiến, nhưng hiện tại khi nút thắt trong lòng Liễu Thiên Đao được gỡ bỏ, chấp niệm nhiều năm của Liễu Thiên Đao đã tan biến, ma khí xâm thực càng nhanh hơn.

Thấy Liễu Thiên Đao này không chịu tỉnh lại, "Mau nhìn, tiểu thư đồng gặp chuyện rồi." Ngao Tông nghe thấy Hà Tiên Cô lớn tiếng kêu gọi từ bên ngoài thức hải của Liễu Thiên Đao.

Ngao Tông phân ra một luồng thần thức ra ngoài thức hải để tra xét tình hình.

Hóa ra tiểu thư đồng dần dần không thể duy trì hình người, hóa thành một cây trúc non nhỏ bé đang ngây thơ nhìn chằm chằm.

Ngao Tông vừa nhìn liền biết đây là thứ mà Liễu Thiên Đao đã không làm tốt trong suốt mười vạn năm qua.

Không ngờ nuôi trúc non chưa đủ, lại bắt đầu nuôi trẻ sơ sinh.

Ngao Tông đã thấy nhiều kẻ kỳ lạ trong những năm qua, Liễu Thiên Đao là kẻ đầu tiên hóa chân thân của mình thành hình người.

Ngao Tông trở lại thức hải của Liễu Thiên Đao.

Trong thức hải, mọi thứ đều bị hủy hoại, chỉ còn lại một điểm trung tâm thức hải của Liễu Thiên Đao chưa bị ô nhiễm.

Ngao Tông đi đến điểm đó, kỹ lưỡng quan sát Liễu Thiên Đao.

Ngao Tông biết rằng Liễu Thiên Đao có một nửa yêu tâm.

Liễu Thiên Đao bị cưỡng chế nhập ma, trở thành bán ma bán yêu, nhưng nửa yêu tâm đó từ nhỏ đã nghe những công pháp Phật gia thuần túy nhất mà lớn lên, tự nhiên không thể bị hủy diệt đơn giản như vậy.

Ngao Tông thầm nghĩ, mở cái cẩm nang mà Chí Tâm đã đưa cho Liễu Thiên Đao.

Cẩm nang vừa mở ra, truyền đến một trận mát lạnh sảng khoái, phấn chấn, tựa như dòng nước thanh khiết đầu tiên trong buổi sáng của một ngày hè nóng bức.

Hóa ra đó chính là viên xá lợi Phật tử.

Không ngờ Chí Tâm lại đưa viên xá lợi Phật tử đã giữ mười vạn năm cho Liễu Thiên Đao, đúng là một người kỳ lạ.

Nếu chỉ lợi dụng Liễu Thiên Đao, thì cũng không cần thiết phải đưa viên xá lợi Phật tử này cho Liễu Thiên Đao.

Ngao Tông không có nhiều thời gian để tìm hiểu ân oán của những người này.

Mục đích của Minh Giới là để làm rõ ai đã bí mật thông đồng với ai, và ai đã tiết lộ tin tức của Minh Giới cho Ma Giới.

Ngao Tông hiện tại không quan tâm Liễu Thiên Đao có muốn viên xá lợi Phật tử hay không, được mất đều là nhân duyên.

Ngao Tông trực tiếp lấy viên xá lợi Phật tử, cưỡng chế dung hợp viên xá lợi Phật tử này với nửa yêu tâm của Liễu Thiên Đao.

Lập tức, tất cả ma khí trong thức hải đều bị xua đuổi, thoát ra khỏi cơ thể Liễu Thiên Đao.

Chỉ trong hai hơi thở, trong cơ thể Liễu Thiên Đao đã không còn bất kỳ ma khí nào nữa.

Ngao Tông thấy thức hải của Liễu Thiên Đao dần dần khôi phục và sung mãn, liền rút khỏi thức hải của Liễu Thiên Đao.

Trước khi đi, y còn để lại một đoạn hồi ức cho Liễu Thiên Đao.

Đảm bảo Liễu Thiên Đao vừa tỉnh dậy là có thể xem được.

Liễu Thiên Đao khẳng định sẽ không lẩn tránh.

Nếu Liễu Thiên Đao biết y đã cưỡng ép dung hợp xá lợi Phật tử vào cơ thể mình, nhất định sẽ nổi giận, đại chiến ba trăm hiệp với y.

Ngao Tông muốn hiệu quả đó.

Hiện tại y lo lắng Liễu Thiên Đao không tỉnh lại, nên đặc biệt lưu lại đoạn hồi ức về việc dung hợp hai quả tim vào cơ thể Liễu Thiên Đao.

Có một đoạn cảnh Chí Tâm ở Đọa Ma Tỉnh, là để Liễu Thiên Đao có thể hiểu rằng trong khoảng thời gian y bị trọng thương, có người đã hy sinh vì y.

Mặc dù Ngao Tông không muốn quản chuyện phiền phức này, nhưng Ngao Tông có tình nghĩa mà muốn kể lại diễn biến sự việc này cho Liễu Thiên Đao.

Quả nhiên, công hiệu của xá lợi Phật tử mạnh mẽ.

Ngao Tông vừa ra ngoài chưa đầy nửa nén hương, Liễu Thiên Đao đã tức giận bừng bừng muốn ra khỏi phòng.

Đợi Liễu Thiên Đao ôm vết thương vừa lành, bước ra khỏi nhà trúc, y lại phát hiện bên ngoài một mảnh an bình.

Hà Tiên Cô đang hái thuốc, Lữ Nham và Tào Quốc Cữu đang trao đổi đao pháp, Trương Quả Lão thì vây quanh cây trúc của mình, không biết đang hái cái gì.

Ngao Tông thấy Liễu Thiên Đao đã ra ngoài, cũng không nói nhiều với Liễu Thiên Đao.

Y nắm lấy bím tóc của tiểu thư đồng, nói vài câu với tiểu thư đồng.

Tiểu thư đồng vui vẻ gật đầu: "Dạ phụ thân, những gì người nói con đều biết, con xin từ biệt sư phụ, cùng người hành tẩu giang hồ." Liễu Thiên Đao nghe những lời này, một ngụm máu già suýt thổ mà chưa thổ ra được: "Cái Ngao Tông này, bao nhiêu năm rồi, lại còn chiếm tiện nghi nữa, rõ ràng ngươi biết mà." "Biết thì sao, ân tình ta đã cứu vớt ngươi, đủ để làm cha mẹ tái sinh của ngươi năm đó.

Ta thấy linh khí của ngươi sung túc, có thiên phú, để ngươi làm con nuôi của ta vậy." Liễu Thiên Đao cũng biết Ngao Tông đang cười, hiểu được lời cảnh cáo ẩn chứa trong lời nói của Ngao Tông, tỏ thái độ khinh bỉ trước hành vi không tự cứu mình sau khi bị trọng thương.

Liễu Thiên Đao yếu ớt đi đến một chiếc ghế trúc và nằm xuống, "Ta nào có không muốn giải thoát, nhưng nhìn xem, nửa đời tu vi và ma huyết của ta đều đã giao cho ngươi, ta lấy gì để giải thoát?" Ngao Tông vừa nghe những lời này, liền biết Liễu Thiên Đao thực ra chưa hề mở lòng, nhất định sẽ đi vào vết xe đổ.

"Ta không quản ngươi có thể giải thoát hay không, đó là chuyện riêng của cá nhân, nhưng đừng làm việc ác." "Không thể đổ mọi chuyện lên đầu người khác, hơn nữa có những chuyện ngoài những nguyên nhân khách quan, còn có nhiều hơn những yếu tố chủ quan.

Có người không mở lòng, tự nhiên không thể giải thoát." "Thôi được rồi, chuyện này ta sẽ đi xử lý vậy.

Ta không thể trốn tránh, hơn nữa với viên xá lợi Phật tử hoàn chỉnh của ngươi, khí Phật thuần khiết của ta cũng không thể ở Ma Giới quá lâu, nếu không sẽ bị người khác ghen ghét." "Ta trước đây đã nói với ngươi, ta biết Nhĩ Thuận liên lạc với ai là có lý do.

Nhĩ Thuận tự cho rằng không bị ai theo dõi, lại lẳng lặng đi đến phủ của Mặc Tướng, giao dịch với Mặc Tướng." Mặc dù ta ở xa, nhưng ta có một người bạn bách sự thông, là cao thủ dò la tin tức.

Liễu Thiên Đao dài giọng huýt sáo một tiếng.

Ngay lập tức, có những tiếng chim hót lảnh lót đáp lại Liễu Thiên Đao, từ bốn phương tám hướng bay đến trước mặt Liễu Thiên Đao, lộn xộn nhìn Ngao Tông và những người khác.

Hóa ra là Thúy Vũ Điểu.

Truyền thuyết loại chim này cực kỳ linh tính, nhưng vì quá thông minh, nên rất ít giao du với các sinh linh cùng chủng tộc.

Chương 563

Liễu Thiên Đao thấy nhiều Thúy Vũ Điểu đã đến, liền dang rộng vòng tay đón.

Tất cả Thúy Vũ Điểu đều bay vào lòng Liễu Thiên Đao, không đợi Thúy Vũ Điểu nói.

Liễu Thiên Đao nói trước: "Lần này để ta nói trước được không, lần này ta thật sự có chuyện gấp." Thúy Vũ Điểu thật sự nghe hiểu lời của Liễu Thiên Đao, đều im lặng, mở to mắt nhìn về phía Liễu Thiên Đao.

Liễu Thiên Đao khéo léo lấy ra một túi linh thực dành riêng cho Thúy Vũ Điểu, vừa cho ăn vừa nói: "Trước đây không phải ngươi đã nhìn thấy một con rắn hai đầu nói chuyện với Mặc Tướng sao?

Cụ thể đều đã ghi lại hết rồi đó." Thúy Vũ Điểu dừng lại một lúc lâu, kêu lên những tiếng hót trong trẻo.

Ngao Tông nhìn cảnh này, có chút đau đầu.

Mặc dù Ngao Tông biết ngôn ngữ của nhiều chủng tộc sinh linh, nhưng không có nghĩa là Ngao Tông tinh thông tất cả các ngôn ngữ.

Ngao Tông dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người có mặt, Bát Tiên cũng hoàn toàn bó tay với ngôn ngữ chim chóc.

"Mặc dù ta biết Liễu Thiên Đao nói chuyện với chim là chuyện thường ngày, nhưng ta không hiểu." Lữ Nham trực tiếp thẳng thắn nói.

Liễu Thiên Đao nghe chim hót một lúc lâu, rồi nói với mọi người: "Đại nhân, ta đã làm theo cách của người đi lục soát sạch sẽ thôn Phúc Nguyên.

Tạm thời bên ta chưa tìm thấy gì cả." "Ta không tìm thấy Tỏa Long Tiên Cửu Chuyển mà người cần, nhưng người đã hứa với ta, chuyện để ta thành rồng đến lúc đó sẽ thực hiện được chứ?

Ta nóng lòng muốn bay lên trời xanh, chặt đầu chó của Thiên Đế." Những lời khoác lác của Nhĩ Thuận không hề coi Ngao Tông và Long Vương, những cự long thượng cổ kia ra gì.

Nhưng Mặc Tướng lại không hề để ý đến lời nói của Nhĩ Thuận.

"Nếu không tìm thấy, vậy thì không có ý nghĩa gì nữa." Mặc Tướng giơ tay lên, trong khoảnh khắc đã lột sạch vảy rắn của Nhĩ Thuận.

"Nói thêm một lời, ta sẽ biến ngươi thành xác rắn." Thúy Vũ Điểu kể lại cuộc đối thoại đó rành mạch cho Liễu Thiên Đao, rồi Liễu Thiên Đao lại kể lại cho Ngao Tông và Bát Tiên.

"Quả nhiên Nhĩ Thuận và những kẻ như y ở đâu cũng chỉ là một quân cờ.

Loại yêu quái không muốn nỗ lực, chỉ muốn thông qua nương tựa người khác để đạt được địa vị cao hơn, bất kể là Thiên Đạo hay Ma Giới, đều chỉ là quân cờ trong kế hoạch." "Đừng vội, Thúy Vũ Điểu có lời muốn nói." Liễu Thiên Đao dùng tay nhặt một con Thúy Vũ Điểu nhỏ đang lo lắng nhảy nhót, mãi không nói được.

Thúy Vũ Điểu thấy Liễu Thiên Đao nhìn mình, vui vẻ nói chuyện với Liễu Thiên Đao, vừa nói vừa múa may quay cuồng.

Có thể thấy Liễu Thiên Đao có địa vị cao trong lòng bầy Thúy Vũ Điểu.

Được Liễu Thiên Đao lắng nghe, những con Thúy Vũ Điểu này sẽ cảm thấy vinh dự.

Có con vui mừng đến mức lông xù lên, được Hà Tiên Cô chọn ra

vuốt ve bộ lông.

Cảm giác được vuốt ve lông vũ khiến Thúy Vũ Điểu thoải mái híp mắt lại, không ngừng cọ cọ vào Hà Tiên Cô.

Mặc Tướng: "Nếu dám làm càn trong phủ của ta, đừng trách ta hầm món canh thịt rắn của ngươi.

Kẻ bị Thiên Đạo vứt bỏ lại dám muốn lợi lộc trong phủ của ta, cút!" Trong tích tắc, Nhĩ Thuận, kẻ không còn lớp vảy rắn nào, bị đuổi ra khỏi phủ của Mặc Tướng.

Thúy Vũ Điểu nghe lệnh Liễu Thiên Đao, một đường đi theo Nhĩ Thuận, đến một ngôi tự miếu rách nát, đặt một mảnh giấy xuống đất.

Lén lút rời đi.

Thúy Vũ Điểu chờ cả ngày cũng không thấy ai, trong tự miếu chỉ có một lão hòa thượng.

Sáng sớm hôm sau, lão hòa thượng đang quét lá rụng trong tự miếu.

Thúy Vũ Điểu vẫn không có cơ hội xác minh tình hình.

Do đó cũng không tìm ra người liên lạc thứ hai của Nhĩ Thuận ở Ma Giới là ai.

Ngao Tông: "Vậy thì ta sẽ đến ngôi tự miếu đó xem tình hình.

Biết đâu lão hòa thượng đó là chìa khóa giải mã." Ngao Tông nghe xong, liền gọi Liễu Thiên Đao dẫn đường.

Đoàn người rầm rộ lên đường.

"Chúng ta đi tìm lão hòa thượng đó lộ liễu như vậy, lão hòa thượng đó có thấy chúng ta từ xa mà bỏ chạy không?" Lữ Nham lo lắng hỏi.

“Không chạy được đâu, có ta ở đây mọi chuyện đều ổn.

Bây giờ ta sẽ đi tìm người đó.” Ngao Tông bay lên Lục Thần Kiếm, đường hoàng đi đến ngôi tự miếu đó tìm người.

“Ngao Tông đại nhân khác thường quá, xưa nay đều rất kín đáo, không ngờ sau khi đến Ma Giới lại khoa trương như vậy, không sợ chuyện gì sao.” Lữ Nham cảm thán.

Không phải Lữ Nham làm ầm ĩ chuyện nhỏ, Ngao Tông thật sự khác hẳn ngày xưa.

“Những nơi như Ma Giới, cũng giống như Minh Giới, đều dựa vào thực lực để chiến thắng.

Ở đó có bao nhiêu người thật sự sẽ lễ nghi khiêm tốn với ngươi?

Trong mắt họ, ai có thực lực cường hãn, người đó mới là cường giả chân chính, đến lúc đó tự nhiên sẽ tôn kính, phục tùng.” Liễu Thiên Đao bổ sung.

Thực ra y có chút cảm động vì Ngao Tông lại đứng ra vì mình.

Dù sao đã nhiều năm không gặp mặt, lần đầu gặp lại, Liễu Thiên Đao đã gây nhiều phiền phức cho Ngao Tông.

Ngao Tông thậm chí vì Liễu Thiên Đao mà đặc biệt đi một chuyến Đọa Ma Tỉnh.

Liễu Thiên Đao không phải người không biết phải trái, y biết Ngao Tông tốt với mình.

Ngay từ nhiều năm trước Ngao Tông đã khuyên y về Minh Giới, chỉ là y vẫn luôn bị kẹt trong tâm nguyện của Chí Tâm, mãi không hồi đáp lời thỉnh cầu của Ngao Tông.

Sau khi mọi chuyện qua đi, Liễu Thiên Đao đã tốt hơn, y muốn mang tiểu thư đồng đến Minh Giới sinh sống.

Thân phận hiện tại của y không còn thích hợp để tiếp tục ở lại Ma Giới nữa.

Trong lòng Liễu Thiên Đao muốn dốc toàn lực giúp Ngao Tông tiếp tục xây dựng Minh Giới tốt đẹp.

Như vậy Ngao Tông lại có thêm một đại tướng mới, có thể giúp Ngao Tông thu hút thêm nhiều người định cư ở Minh Giới.

Cứ như vậy về lâu dài, Ngao Tông có thể sớm thực hiện mục tiêu triệu dân của Minh tộc.

Cũng không biết trên đường đi đã thu hút bao nhiêu sự chú ý.

Ngao Tông đã đến tự miếu.

Ngôi tự miếu này lại khác với những ánh mắt dòm ngó bên ngoài.

Đây là một ngôi tự miếu cổ kính hiếm có, bên trong hương hỏa lèo tèo, y hệt những ngôi tự miếu hương hỏa thịnh vượng ở nhân gian.

Ngao Tông gõ cửa.

Không lâu sau, cửa từ từ mở ra, từ trong tự miếu bước ra một lão hòa thượng.

Thúy Vũ Điểu thấy lão hòa thượng này, liền hưng phấn nhảy nhót.

Chương 564

Liễu Thiên Đao đã sớm ẩn thân cho Thúy Vũ Điểu, là để bảo vệ an toàn cho Thúy Vũ Điểu, không thể để ma vật ở đây biết rằng tất cả Thúy Vũ Điểu khắp Ma Giới đều là tai mắt của Liễu Thiên Đao, điều đó có thể đẩy Thúy Vũ Điểu vào tuyệt lộ.

Lão hòa thượng thấy Ngao Tông và những người khác không hề kinh ngạc, cũng không tò mò Ngao Tông làm thế nào phát hiện ra nơi đây.

Giống như một đệ tử Phật gia bình thường, y khẽ cúi người chào Ngao Tông và những người khác, dùng một nghi lễ Phật gia đơn giản nhất.

Ngao Tông thấy vậy, cũng dùng nghi lễ tương tự đáp lại lão hòa thượng.

Hiện tại nhìn không thấy bất kỳ điểm bất thường nào.

Có thể duy trì một ngôi tự miếu như vậy ở Ma Giới là một việc vô cùng khó khăn, cho thấy lão hòa thượng này đã kiên trì rất lâu rồi.

Ngao Tông biết loại người như vậy đáng được tôn trọng.

Bát Tiên và những người khác, sau khi nhìn thấy tình hình như vậy, cũng lần lượt thi lễ với lão hòa thượng.

Lão hòa thượng mở cửa gỗ, hoan nghênh Ngao Tông và những người khác bước vào.

Ngao Tông bước vào cũng không nhìn ra có chỗ nào bất thường.

Vừa quan sát tình hình xung quanh, vừa hỏi dò lão hòa thượng những manh mối cần thiết.

Ai ngờ lão hòa thượng này, dường như đã biết từ sớm Ngao Tông muốn hỏi gì.

"Vị thí chủ này, xin đợi một lát, người mà thí chủ cần sẽ đến sau.

Trong lúc chờ đợi, xin các vị thí chủ uống một chén trà trước." Nói xong, lão hòa thượng liền lui ra.

Xem ra lão hòa thượng đã biết rõ mục đích của Ngao Tông.

Vừa không lẩn tránh, cũng không trực tiếp nói cho Ngao Tông biết chủ mưu đằng sau chuyện này rốt cuộc là ai, chỉ đơn giản là rót trà cho Ngao Tông.

Nhưng không lâu sau, bên ngoài tự miếu quả nhiên xuất hiện một người bí ẩn.

Cùng với người này là những đám mây đen cuồn cuộn trên trời, và một thiên kiếp sắp sửa giáng xuống nhưng mãi không thấy đâu.

Người này lại mang theo thiên kiếp đến tự miếu, xem ra là muốn Ngao Tông phải chịu đựng những thiên lôi này một cách sống sượng.

Nhưng Ngao Tông đâu phải là kẻ dễ đối phó.

Chỉ thấy Ngao Tông khẽ đẩy một cái, toàn bộ tự miếu trong chớp mắt đã thiết lập một lớp lưới phòng hộ.

Gần như ngay giây tiếp theo, thiên kiếp đã đánh xuống tự miếu.

Tự miếu không hề lay động, thiên lôi bị bắn ngược lại lên người người bí ẩn kia.

Không đợi người bí ẩn đó kịp phản ứng, những luồng thiên lôi liên tục như bị dồn nén lại, tất cả đều giáng xuống.

Người bí ẩn dẫn đến thiên kiếp đó dường như lần đầu tiên cảm nhận được nỗi đau của thiên kiếp, kêu lên một tiếng đau đớn, rồi bắt đầu ném ra các pháp bảo cứu mạng như không cần tiền vậy.

Một số pháp bảo thậm chí không thể dùng để đối phó với thiên kiếp, nhưng y không ngần ngại ném ra tất cả.

Lữ Nham lớn tiếng hô: "Vị hòa thượng này, e rằng muốn dẫn chúng ta vào tự miếu này để cùng chết với con quái vật đó sao!" Ngao Tông tuy trong lòng có một khoảnh khắc thoáng qua suy nghĩ đó, nhưng nhanh chóng bị y dẹp bỏ.

Bởi vì lão hòa thượng này thân thể trong sạch, ngay cả ánh mắt cũng tràn đầy sự an bình và tĩnh lặng, sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt này mà lựa chọn để Ngao Tông cùng tự miếu đồng quy vu tận.

Hơn nữa Ngao Tông còn nhìn thấy một số tảng đá từ trên trời rơi xuống, không phải do nguyên nhân tự nhiên, mà có người cố ý sắp xếp, tính toán thời gian đá rơi.

Xem ra kẻ đó vừa nhìn thấy Ngao Tông đến tự miếu, liền bắt đầu thiết kế, khiến những tảng đá này rơi xuống, như vậy Ngao Tông có thể chết trong một tai nạn.

Chỉ là kẻ chủ mưu đằng sau này.

Vì sao lại căm hận Ngao Tông đến vậy?

Vì sao lại vội vàng muốn Ngao Tông chết đi?

Ngao Tông tuy nhìn có vẻ lạnh lùng vô tình, nhưng thực ra số người chết dưới tay y chiếm một phần nhỏ.

Do đó kẻ thù của Ngao Tông thực ra ngoài nhóm người muốn tranh giành quyền lực, không có nhiều người thật sự muốn Ngao Tông chết.

Xem ra ngôi tự miếu này có quan hệ ngàn tơ vạn mối với những người bên ngoài Ma Giới.

Ngao Tông chăm chú ghi nhớ những gì mình đang gặp phải, sau đó

sẽ ra khỏi Ma Giới, để những người này phải trả giá gấp bội.

Cố ý sắp đặt một người sắp đối mặt với thiên kiếp đến nơi ở của Ngao Tông, muốn mượn cơ hội này để giết chết Ngao Tông, cũng không phải là một ý tưởng tồi.

Như vậy vừa có thể tránh được cảnh cáo của luật pháp tự nhiên.

Lại có thể giết chết Ngao Tông một cách lặng lẽ.

Chỉ là năng lực của Ngao Tông thực sự quá mạnh mẽ, y chỉ nhẹ nhàng vung tay.

Liền bắn ngược lại tất cả thiên kiếp, giáng mạnh lên người kẻ sắp độ kiếp kia.

Mặc dù đẳng cấp của thiên kiếp này rất cao, hóa ra lại là thiên kiếp của Trừ ma đạo sĩ.

Đặc điểm của loại thiên kiếp này là lực tấn công sẽ mạnh mẽ hơn nhiều so với các loại thiên kiếp khác.

Chỉ cần người ứng kiếp vượt qua được bài kiểm tra này, vậy thì sẽ có được linh lực mạnh hơn bản thân gấp mười lần.

Có không ít người đều đi theo con đường tu hành của Trừ ma đạo sĩ, chỉ vì thiên kiếp này.

Nhưng những người tu luyện đều hiểu rằng, nếu năng lực của mình không thể chịu đựng được trong phạm vi của thiên kiếp, không thể dễ dàng thử cưỡng ép độ thiên kiếp.

Nhiều năm trôi qua, không ngờ có người đã phát hiện ra lỗ hổng của thiên kiếp này, đó là vào khoảnh khắc chịu đựng thiên kiếp, cố ý đến bên cạnh một người có khí vận mạnh hơn để độ kiếp.

Thiên kiếp vào khoảnh khắc tấn công sẽ tự động nhận biết người có khí vận mạnh mẽ hơn trong một khu vực nhất định để tấn công,

vậy thì người ứng kiếp có thể thoát khỏi một kiếp nạn.

Ngao Tông đối với tình huống như vậy chỉ coi thường.

Người tu luyện đã lựa chọn con đường của Trừ ma đạo sĩ, vậy thì việc độ thiên kiếp nên là do mình chịu đựng, vạn vạn lần không thể để người khác thay thế.

Nhưng không ai nghe những lời này của Ngao Tông, đặc biệt là nhân giới và thiên giới, đều cho rằng chỉ cần độ kiếp thành công, bất kể bằng cách nào độ kiếp, chỉ cần thành công là được.

Thực tế không phải vậy, từng lớp thiên kiếp, không ngừng tẩy rửa thân thể người tu luyện.

Không ngừng làm mới giới hạn thân thể người tu luyện, phá vỡ kinh mạch cũ, tái tạo ra kinh lạc hoàn toàn mới.

Đó mới là ý nghĩa thực sự của việc thiên kiếp giáng xuống.

Hiện tại nhiều người cho rằng thiên kiếp giáng xuống chỉ là để thử thách người tu luyện, nào biết bản chất của từng trận thiên lôi giáng xuống là sự ban tặng.

“Vì sao ngươi lại làm như vậy?

Ta và ngươi hẳn là không oán không cừu chứ!” Ngao Tông một tay túm lấy cổ họng lão hòa thượng.

Chương 565

Bát Tiên và những người khác chưa từng thấy Ngao Tông trong tình trạng máu lạnh bạo lực như vậy.

Mọi người đều ngây người, muốn tiến lên nhưng không dám khuyên can, chỉ có Liễu Thiên Đao dùng hai tay gạt tay Ngao Tông xuống, rồi vỗ vỗ quần áo lão hòa thượng, nói với lão hòa thượng: "Người bị ai uy hiếp, người nói cho ta biết, ta nhất định sẽ bảo vệ người." Lão hòa thượng chỉnh lại, vỗ vỗ tay áo đã bị Ngao Tông làm xộc xệch trước đó nói: "Không ai uy hiếp ta, ta làm như vậy là tự nguyện.

Ta đã thiên tân vạn khổ câu dẫn ngươi đến tự miếu, là vì ngày hôm nay." "Có thể giết chết Ngao Tông, kẻ phá hoại thế giới này, nhưng ta đã dốc hết sức mình, cũng chỉ có thể làm được đến đây thôi.

Thật đáng quý đối với vị vương của ta." Ngao Tông vô cùng khó hiểu hỏi: "Vị vương của ngươi không phải là một hòa thượng sao?

Vì sao lại có thủ lĩnh?" Ngữ khí của Ngao Tông không vì thế mà dịu đi, không biết loại lời đồn đại này lão hòa thượng nghe từ đâu, ngay cả một lão hòa thượng vốn không nên tin vào lời đồn, lại cũng tin vào lời nói như vậy.

"Vị vương của ta là Chí Tâm đại nhân, chủ nhân của Ma Giới.

Vì hòa bình của Ma Giới, không tiếc nhập ma đạo để chủ trì chúng sinh.

Ở những nơi ngươi không biết, y đã bỏ ra rất nhiều nỗ lực, nhưng ngươi lại không một chút cảm kích nào, thậm chí còn muốn giết chết vị vương của ta." "Nếu muốn giết thì cứ giết đi, ta có thể làm được một việc vì vương của ta là ta mãn nguyện rồi.

Lão hòa thượng này nhìn có vẻ cởi mở, nhưng thực ra lại là một người cố chấp." Bất kể sau đó Bát Tiên làm cách nào hỏi han lão hòa thượng, y cũng không hé răng nửa lời tiết lộ quá trình giao dịch với Nhĩ Thuận, cũng không tiết lộ nhiệm vụ của Ma Giới Chi Chủ?

Ngao Tông kể từ khi biết người dựa dẫm của lão hòa thượng là Ma Giới Chi Vương, liền rơi vào trầm mặc hồi lâu, ngồi trên ghế dưới gốc cây bồ đề không nói một lời.

Bởi vì Ngao Tông phát hiện, thời gian ở đây đã xuất hiện sai lệch.

Căn cứ theo lời lão hòa thượng nói, Chí Tâm chỉ mới đến Ma Giới ba trăm năm trước, không thể là chủ mưu đằng sau Thần Ma Đại Chiến năm đó.

Vậy thì chủ mưu đằng sau Thần Ma Đại Chiến là người khác, rốt cuộc là ai?

Hay là cần phải đi tìm Chí Tâm mới có thể hỏi rõ?

Hiện tại nghi vấn trùng trùng, Ngao Tông cảm thấy mình đã bị cuốn vào một mê cung khổng lồ, không cách nào thoát ra được.

Đột nhiên Ngao Tông chợt bừng tỉnh, nghĩ ra một chuyện.

Nếu ta không thể đi tìm Ma Giới Chi Chủ, thì hãy gọi Ma Giới Chi Chủ tự mình đến đây đi.

Ngao Tông bước vào thư phòng của lão hòa thượng, một ánh mắt liền nhìn thấy con hạc giấy dùng để liên lạc nằm trên bàn.

"Xem ra ngươi rất tự tin vào thư phòng của mình nha, lại có thể để những thứ quan trọng này nằm trên bàn mặc cho người khác tùy tiện lấy." Ngao Tông cầm con hạc giấy nói với lão hòa thượng.

Lão hòa thượng trong giây lát không biết đáp lời thế nào, đỏ mặt tía tai, "Đừng dùng thứ đó, đó là tín vật liên lạc giữa ta và Đại

vương.” Ngao Tông đợi chính là câu nói này, mở con hạc giấy ra, để lại một câu nói bên trong con hạc giấy: “Nếu muốn lão hòa thượng này sống, vậy thì trong vòng nửa canh giờ ngươi nhất định phải xuất hiện trước mặt ta, nếu không ta sẽ tàn sát Ma Giới.” “Và giết chết chân thân còn lại đang sám hối trong Đọa Ma Tỉnh của ngươi.

Xem ai nguyện ý vì ngươi mà hy sinh, để tội nghiệt đầy mình của ngươi có thể tiếp tục làm một hòa thượng Chí Tâm trong sạch.” Ngao Tông nói xong, để con hạc giấy bay đi đưa tin.

Tin rằng trong vòng nửa canh giờ, y có thể gặp được một Chí Tâm khác.

Sự tình này lại liên quan đến Chí Tâm, một Chí Tâm sau khi bị hắc y nhân ám sát năm đó, lại trở thành Chủ nhân Ma giới.

Ngoài ra, một Kỹ Tâm khác đang chịu khổ trong Đọa Ma Tỉnh, không ngừng tịnh hóa vật đọa ma trong đó, vậy ai là Kỹ Tâm?

Vì sao lại có hai người cùng tồn tại ở những nơi khác nhau?

Tất cả đều là những bí mật cần được giải đáp.

Lão hòa thượng kia quả nhiên có liên hệ mật thiết với Chí Tâm.

Trong vòng nửa canh giờ sau khi Thiên Chỉ Hạc biến mất, Ngao Tông cuối cùng đã gặp được vị danh tiếng lẫy lừng – Chí Tâm.

Chí Tâm là người xuyên suốt cả hai câu chuyện về Kỹ Tâm và Liễu Thiên Đao, nhưng Chí Tâm mà Ngao Tông gặp lại có một diện mạo khác.

Chí Tâm này không mặc y phục Phật gia truyền thống, ngược lại mặc ma phục vải thô bình thường, linh lực không hề ngoại tiết, cũng không thích nói chuyện.

Khi gặp Ngao Tông lần đầu tiên, y chỉ khẽ cúi đầu bày tỏ thiện ý.

Loại người này, Ngao Tông đã gặp nhiều rồi.

Nếu lão hòa thượng không nói trước rằng đây là Ma giới chi chủ Chí Tâm, thì khi Chí Tâm đứng trước mặt Ngao Tông, Ngao Tông cũng chỉ nghĩ y là một tăng lữ bình thường mà thôi.

Thấy Ngao Tông không nói nhiều, Chí Tâm liền đỡ lão hòa thượng vẫn quỳ dưới đất không chịu đứng lên: "Huệ Thiền tiền bối, ngài đứng lên trước đi, vãn bối đã chậm trễ rồi." Chí Tâm truyền nội lực cho hòa thượng Huệ Thiền đang bị ứ tắc kinh mạch do quỳ lâu, giúp hòa thượng Huệ Thiền có thể đi lại tốt hơn.

Trong lúc đó, y hoàn toàn phớt lờ Ngao Tông và những người khác.

Rõ ràng, Chí Tâm hoàn toàn không xem Ngao Tông ra gì.

Sự phớt lờ như vậy khiến Bát Tiên nổi giận, Lữ Nham nóng tính muốn xông lên đánh nhau với Chí Tâm.

Nhưng bị Thiết Quải Lý và những người khác ngăn lại: "Đừng vội, xem Ngao Tông đại nhân còn chưa có phản ứng kia.

Minh năng đối với hành vi của Chí Tâm này biểu thị có thể chấp nhận, đợi xem Ngao Tông đại nhân phản ứng, ta mới hành động, đừng làm hỏng kế hoạch của đại nhân." Thực ra Ngao Tông đối với hành vi của Chí Tâm vừa hiểu vừa khó hiểu.

Chí Tâm thật sự không để ý Ngao Tông sao?

Từ sự đề phòng và lạnh nhạt ẩn sâu trong Chí Tâm, Ngao Tông có thể nhìn ra, Chí Tâm vô cùng để ý Ngao Tông.

Thậm chí Ngao Tông có thể khẳng định, Chí Tâm đối với việc điều tra, đã bắt đầu từ lúc Ngao Tông không hay biết.

Nhất cử nhất động của Chí Tâm tưởng chừng như đang phớt lờ

Ngao Tông, nhưng từ phương hướng tác chiến, Chí Tâm toàn bộ quá trình đều đang đề phòng công kích của Ngao Tông, Chí Tâm đang tiến hành phòng ngự.

Chí Tâm có địch ý với Ngao Tông, Ngao Tông rõ ràng có thể cảm nhận được.

Sau khi Chí Tâm đưa lão hòa thượng về tự miếu, y dùng linh lực phong tỏa toàn bộ tự miếu.

Ngao Tông nhìn Chí Tâm, với tư cách là một người triệt để đọa ma, linh lực trên người y lại thuần túy, không có chút dấu hiệu ma hóa nào.

"Quả nhiên Lục giới vô kỳ bất hữu, Ma giới chi chủ lại là một Phật tu, buồn cười hay không?" Ngao Tông ngồi dưới gốc Bồ Đề, lặng lẽ nhìn Chí Tâm: "Trong tâm không có Phật, lại tu thành Phật đạo, chẳng lẽ dựa vào một nửa chân thân trong Đọa Ma Tỉnh sao?" Ngao Tông trong khoảnh khắc Chí Tâm hành động, liền nhìn thấu mọi hành vi của Chí Tâm cho đến nay, e rằng y đã chia linh hồn của mình làm hai, ban cho nửa kia ý thức tự do, và tên trên sổ sinh tử của Phán quan Địa ngục cũng là một thể.

Chỉ là làm như vậy có nguy cơ cực lớn, ý thức tự do dễ dàng không chịu sự quản khống của nguyên thân, dù sao không ai muốn vĩnh viễn phục tùng dưới sự quản khống của người khác.

Chỉ là Chí Tâm có thể khiến Kỹ Tâm ngoan ngoãn ở trong Đọa Ma Tỉnh nhiều năm như vậy, e rằng không có điều kiện trao đổi tương đương, nếu không Kỹ Tâm cũng sẽ không ngoan ngoãn ở dưới đó lâu như vậy.

"Rốt cuộc là Chí Tâm bốc đồng mười vạn năm trước trong Đọa Ma Tỉnh, hay là tăng lữ đạo cốt tiên phong này không chán nản mà giảng kinh thư cho Chí Tâm suốt mười vạn năm?" Ngao Tông nửa

đùa nửa thật hỏi Liễu Thiên Đao.

Rõ ràng Liễu Thiên Đao thấy Chí Tâm lúc này, cũng hiểu ra chút ít: "Kỹ Tâm đã đọa ma, năm đó tất cả mọi thứ đều được sắp đặt, cố ý lên kế hoạch." "Lời này sai rồi, người xem toàn thân ta có nửa điểm dấu hiệu đọa ma sao?

Ma giới chọn ta làm chủ tể nơi đây, chỉ vì ta có duyên với Ma giới mà thôi." Chí Tâm nói: "Đừng lấy ta mà so với vị kia trong Đọa Ma Tỉnh, thành thật mà nói ai cũng thấy chúng ta là cùng một người, nhưng ta và y khác nhau.

Ta đã hoàn toàn ma hóa, ta từng bị diệt môn!" "Ta bây giờ là Ma giới chi chủ, ta không vì việc năm đó kẻ ác sát hại cả nhà ta mà dùng thủ đoạn tương tự để sát hại người khác, ngược lại ta đặc biệt trọng dụng một số người, để họ có thể tiếp tục cống hiến cho Ma giới." "Ngươi cũng biết, bần tăng là một tăng lữ, sớm muộn gì cũng phải hồn về Tây Thiên, đầu nhập lại vào vòng tay Phật tổ, chỉ là ta hiện tại cần tiếp tục phát triển Ma giới, để người Ma giới không còn cần phải giết chóc vì ba bữa cơm no." "Đó là tâm nguyện của ta, cũng là lý do bần tăng nguyện ý làm Ma giới chi chủ, nếu không năm đó khi các trưởng lão Ma giới hết lòng khuyên ta làm Ma giới chi chủ, ta đã từ chối rồi." Dù Chí Tâm có vẻ đạo mạo nghiêm nghị đến đâu, cũng không thể che giấu sự thật rằng y đã cưỡng ép linh hồn của mình phân làm hai vì muốn thoát khỏi tội nghiệt.

Những lời nói ích kỷ và tự phụ của y thực sự không thể khiến Ngao Tông tin rằng y không vì việc Ma giới diệt vong mà ra tay.

Người dị tộc không thể làm thủ lĩnh, đặc biệt là Chí Tâm, một tăng lữ chuyên trừ ma, sao có thể làm thủ lĩnh Ma tộc được?

Chỉ có những trưởng lão Ma giới, tất cả những người có mặt đều chưa từng thấy, ai cũng không biết Chí Tâm có đang nói dối hay

không.

Cuộc đối thoại giữa Ngao Tông và Chí Tâm đến đây là kết thúc.

Chí Tâm trước mắt đây chính là Chí Tâm đã tẩu hỏa nhập ma năm đó, y đã xem qua bí tịch trong tự miếu, cưỡng ép chia linh hồn của mình làm hai, tách ra một linh hồn khác.

Chương 566

Linh hồn kia có quan hệ mật thiết với Chí Tâm trước khi gặp tai họa, nếu không Kỹ Tâm trong Đọa Ma Tỉnh kia cũng sẽ không giao Phật tử xá lợi cho Liễu Thiên Đao.

Bây giờ muốn ép hỏi Chí Tâm, năm đó đại chiến Thần Ma Minh giới gặp vấn đề, chẳng lẽ không phải Chí Tâm đã ngầm giở trò đen tối?

"Không cần hỏi nữa, tin tức được truyền đi bí mật, là do ta truyền đi." Liễu Thiên Đao nói, những lời tiếp theo khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc: "Không phải ta là Liễu Thiên Đao, kẻ phản bội Minh giới năm đó.

Năm đó cũng có một tăng lữ kêu ta giao một xâu chuỗi Phật châu cho Ngao Tông.

Ta thấy màu sắc của chuỗi Phật châu này rất rực rỡ, là bảo vật thượng hạng, liền tự ý lấy chuỗi Phật châu này mượn hoa hiến Phật cho vị quản sự bên cạnh Ngao Tông.

Vị quản sự đó thời gian đó đặc biệt thích, luôn đeo chuỗi Phật châu này trên người." "E rằng lúc đó, vị quản sự kia theo Ngao Tông chinh chiến khắp nơi, vô tình truyền tin tức ra ngoài.

Theo ta được biết, vị quản sự kia vài năm trước vì nhận hối lộ đã bị Ngao Tông lăng trì xử tử rồi phải không?" Ngao Tông bách mật nhất sơ (tuy cẩn thận nhưng vẫn có sơ sót).

Năm đó ai cũng đã chuẩn bị phòng bị, dặn dò đi dặn dò lại vị quản sự kia, đừng đi nhận lễ vật của khách, nhưng y vẫn chứng nào tật nấy, thậm chí ngay cả trong thời kỳ đại chiến Thần Ma, vẫn nhận lễ vật của người ta.

E rằng lúc đó, Minh giới đã nghe không ít tin đồn về Ma giới.

Vị quản sự này, không kiểm soát được bản tính, sau đó bị lăng trì xử tử cũng có nguyên nhân, Ngao Tông không phải là người vô duyên vô cớ giết người.

Ngao Tông trợn mắt nhìn Liễu Thiên Đao một cái thật dữ tợn, sao lại dễ dàng bị người khác nhìn thấu kẽ hở trong cung đình năm đó như vậy.

"Nhưng khi ta lên kế hoạch, ta đã nghĩ rằng, đồn rằng Minh giới chi vương cũng chẳng đến mức này, chỉ cần thi triển chút tiểu kế là có thể có được tin tức cần thiết." Ngao Tông nghe vậy, khẽ chạm vào chiếc ngọc giới trên tay, truyền tất cả tin tức vừa nghe được trong đó cho các đại thần đang quỳ rạp dưới đất trong đại sảnh Minh giới.

Một số người thậm chí còn đang run rẩy.

Bởi vì sự việc này có điểm giao thoa với chức quyền của một số đại thần liên quan, nếu để Ngao Tông đại nhân sau khi trở về nhìn thấy những sai sót ở bên cạnh, thì không chỉ công danh sự nghiệp bị hủy hoại, mà còn khiến gia tộc bị sỉ nhục.

Nghiêm trọng hơn, e rằng ngay cả tư cách trở thành tộc dân Minh giới cũng không có, nếu để một người bị Minh giới cự tuyệt, thì điều đó có nghĩa là bị Lục giới vứt bỏ.

Sẽ vĩnh viễn không được đầu thai, không ít đại thần bắt đầu liên hệ thuộc hạ để theo dõi sự việc này.

Ai cũng không biết Ngao Tông lúc đó sẽ xem xét kết quả điều tra vụ án nào, chỉ có thể chuẩn bị càng nhanh càng tốt, Hàn Tương Tử tuy bình thường ít nói, nhưng ở Minh giới địa vị có thể sánh ngang với Khoa Phụ, đấng tạo hóa nguyên thủy của thế giới này.

"Đã xác nhận tình hình gián điệp Ma giới năm đó, vậy thì Ngao

Tông cũng không khách khí với Chí Tâm nữa.

Năm đó ngươi hại hàng triệu tộc dân Minh giới tan thành mây khói, đến tro cốt cũng không còn, mối thù này ta nhất định phải báo." "Hơn nữa, loại người như ngươi, làm Ma giới chi chủ khẳng định không tuyệt đối chỉ chăm sóc bách tính Ma giới, nói không chừng sau khi nắm quyền Ma giới sẽ phá hoại chúng sinh Lục giới." Lữ Nham đột nhiên bổ sung.

Liễu Thiên Đao đã ở trong Ma giới gần vạn năm đột nhiên như hiểu ra: "Nếu vì phá hoại sự tồn tại của Lục giới, vậy thì việc bí mật đánh thông Bản Nguyên Chi Thụ đã xảy ra từ lâu rồi.

Những năm nay, chẳng phải từ sớm đã bí mật vận chuyển ma binh phân tán khắp Lục giới sao?" "Có một lần ta nhìn thấy ma binh thành đàn kéo nhau đến Bản Nguyên Chi Thụ, ta tưởng là để huấn luyện, nhưng đến nơi mới phát hiện, hóa ra Ma giới không biết từ đâu có được hạt giống cây quế của Tầm Nguyệt Cung." "Những hạt giống này nảy mầm trên Bản Nguyên Chi Thụ, dựa vào Bản Nguyên Chi Thụ mà lớn lên, kéo dài xuống mặt đất nghìn dặm.

Ta vốn tưởng rằng Ma giới chi chủ muốn Ma giới có thể kết nối với thế giới bên ngoài, nên đã tạo ra cành cây quế đó." "Bây giờ nghĩ lại e rằng không phải vì để bí mật vận chuyển ma binh." Liễu Thiên Đao nói.

"Ha ha ha ha ha, bây giờ ngươi biết thì đã quá muộn rồi, ma binh dưới trướng ta đã bố cục hoàn tất, chỉ cần ta ra một lệnh có thể công phá Bản Nguyên Chi Thụ của Lục giới, đánh thẳng vào Hoàng Long, chỉ cần không có Bản Nguyên Chi Thụ, thế giới này không có sự chống đỡ của sáu nguyên tố, sẽ giống như Ma giới mà thôi.

Chẳng lẽ để Ma giới và Lục giới không thấy Ma giới có một sự tiến bộ sao?

Ta đâu có nói đó là một loại tiến bộ nào đâu.” Chí Tâm điên cuồng cười, ma lực cuồng bạo không còn có thể bị áp chế, từ Đọa Ma Tỉnh tuôn trào ra.

Tập trung trên người Chí Tâm, trên người Chí Tâm xuất hiện hai loại linh lực đạt đỉnh phong, hai loại khuôn mặt luân phiên xuất hiện trước mặt Chí Tâm, trông vừa đáng sợ vừa đáng thương.

Hóa ra Chí Tâm mười vạn năm rồi vẫn chưa thoát ra khỏi đó, vẫn bị mắc kẹt trong khoảng thời gian bị diệt môn năm đó.

“Ta đã quan sát Ngao Tông lâu rồi, ngươi có thể thoát ra khỏi cảnh bị mọi người vứt bỏ, bạn bè ly tán, thân nhân bị sát hại.” “Vì sao ngươi đều làm tốt như vậy?

Muốn tu luyện, vậy thì trở thành đệ nhất trong Lục giới; khi đã trở thành Minh giới chi chủ, từ một Minh giới vừa mới manh nha, bây giờ tất cả mọi người đều không dám phớt lờ, ngay cả bạn bè cũng ngày càng nhiều.” “Còn ta thì không có gì, muốn tu luyện, chỉ có thể trước tiên tước bỏ ma cốt của nửa thân, ngươi có biết đau đến mức nào không?

Muốn xây dựng Ma giới cho tốt, ta lại phát hiện điều đó là không thể, người trong đó ích kỷ và tham lam, được rồi lại muốn tốt hơn nữa.” “Họ sẽ không bao giờ cảm kích sự cống hiến của ngươi, thậm chí ngay cả bạn bè ta cũng không có, đều đã chết mười vạn năm trước, giống như ta, ha ha ha ha…” Chí Tâm vừa điên cuồng trút bỏ cảm xúc của mình, tay y cũng không hề do dự.

Y rút bội kiếm ra đâm về phía Ngao Tông, bội kiếm của Chí Tâm vừa lóe sáng, liền thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, hóa ra bội kiếm y cầm giống hệt Lục Thần Kiếm, thậm chí thanh kiếm trên tay Chí Tâm lại nhiều hơn một thanh, hoàn chỉnh hơn thanh của Ngao Tông.

Bởi vì Lục Thần Kiếm của Ngao Tông, Tử Kiếm đang ở chỗ Bạch Huyền, bên đó đang bị mọi người chú ý, nhất thời không thể giao cho Ngao Tông.

“Như vậy đại nhân ta sẽ không thiệt thòi chứ, dù sao bội kiếm trên tay Chí Tâm nhiều hơn một thanh so với Ngao Tông.” Lữ Nham hỏi.

“Ngươi tưởng Lục Thần Kiếm ở đâu cũng có sao?

Đây rõ ràng là hàng giả, Lục Thần Kiếm khi khai thiên tích địa chỉ có một thanh, và chỉ có Ngao Tông mới có thể sử dụng.” “Ngươi sợ rồi phải không?

Thanh kiếm này ta chế tạo dựa trên Lục Thần Kiếm trên người ngươi, có thể chống lại tất cả công kích của Lục Thần Kiếm.” Chí Tâm kiêu ngạo nói.

“Hừ, vậy thì thử xem, thanh kiếm giả của ngươi muốn đánh vỡ Lục Thần Kiếm của ta, cũng giống như tâm nguyện của ngươi, tất cả đều là giả.” Lời Ngao Tông vừa dứt, liền nhìn thấy một kẽ hở chí mạng ở chỗ công kích của Chí Tâm.

Hắn quay kiếm chém ra, đâm mạnh xuyên qua cơ thể Chí Tâm.

Chí Tâm không dám tin tuyệt chiêu đã khổ luyện vạn năm của mình, lại bị một chiêu đơn giản như vậy hóa giải.

“Không thể nào, chiêu này ta đã luyện mười vạn năm, không có lý nào lại bị hóa giải đơn giản như vậy, ta nhiều năm nay đều sử dụng cùng một chiêu số, không thể nào có lỗi được.” Chí Tâm ngực thủng một lỗ lớn, vô lực ngã xuống đất, ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm Ngao Tông, không cam tâm muốn có một đáp án: “Ta đâu chỉ có một chiêu thức, người khác nhau sử dụng chiêu thức khác nhau chẳng phải là bình thường sao?” Ngao Tông một cước đạp lên ngực Chí Tâm: “Cút đi, bại tướng dưới tay ta, hẹn gặp lại.” Nói rồi lại một

cước đạp lên Chí Tâm, Chí Tâm lập tức tan thành một bãi thịt nát.

Tuy thân thể đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn, linh hồn bị tách ra không thể dung hợp.

Ngao Tông nhìn về phía linh hồn mà hắn đã từng thấy trong Đọa Ma Tỉnh trước đó, nói: "Từ nay về sau, ở Ma giới, ngươi hãy theo Liễu Thiên Đao xây dựng Ma giới đi." Liễu Thiên Đao nghe Ngao Tông sắp xếp, vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Ngao Tông lại có một quyết định như vậy.

Y tưởng rằng với những tội lỗi mà Kỹ Tâm đã gây ra, đủ để Kỹ Tâm chịu hàng nghìn năm trừng phạt trong mười tám tầng địa ngục của Minh giới.

Ngao Tông thấy ánh mắt ngạc nhiên của Liễu Thiên Đao: "Không có gì, ta đâu muốn mười tám tầng địa ngục vốn đã đầy lại thêm vài người nữa." "Nếu đã có phương thức trừng phạt tốt hơn, vì sao không sử dụng, huống hồ, Ma giới chẳng phải cũng cần tồn tại sao?

Ta không yên tâm Kỹ Tâm, ngươi cũng không yên tâm phải không?" "Huống hồ, chẳng phải ngươi không muốn tiếp tục đoàn tụ với bạn bè của mình sao?

Tuy không nói rõ, nhưng ta đều biết ngươi muốn những điều này.

Bây giờ rời khỏi Ma giới." "Sau này cũng sẽ tìm cách quay lại, ta hiểu tâm tư của ngươi.

Thay vì đến lúc đó ngươi nhập Minh tộc, rồi lén lút quay về Ma giới, không bằng để ngươi ở yên trong Ma giới đi, có thể tăng thêm một phần sức mạnh cho Ma giới đã sống mười năm, chẳng phải sẽ không trồng tre sao?" "Để ngươi ở Ma giới trồng tre là được rồi." Ngao Tông vài lời, đã sắp xếp vị trí của Liễu Thiên Đao trong Ma tộc, một kẻ nhàn rỗi, ông già trồng tre.

Ngao Tông biết Liễu Thiên Đao không thích lừa dối nhau trên triều đình, thích cuộc sống bình dị ở ruộng vườn.

Nếu đã như vậy, không bằng trực tiếp để Liễu Thiên Đao an tâm sống cuộc sống an yên ở Ma tộc.

Hơn nữa, Ngao Tông phát hiện Kỹ Tâm đã đọa ma kia, năng lực cũng mạnh mẽ, và tâm địa lương thiện, từ việc không oán không hối mà tịnh hóa đọa ma trong Đọa Ma Tỉnh, có thể thấy y thích hợp để quản lý Ma giới.

Nếu đã có người có thể dùng được, vậy thì Ngao Tông không cần tốn nhiều tâm tư như vậy để sắp xếp nhân lực quản lý Ma giới nữa, không ngờ Ma giới lại dễ dàng bị Ngao Tông thu vào trong túi.

Chủ yếu cũng là duyên phận, Ma giới chi chủ và Liễu Thiên Đao đã có duyên phận mật thiết, và Chí Tâm kia tuy Phật lực thuần túy, nhưng thực lực lại không ra sao, cũng không biết Chí Tâm kia làm sao lại lên làm Ma giới chi chủ.

Ngao Tông nghĩ trong lòng như vậy, thực ra người khác lại không nghĩ vậy, ai cũng có thể thấy, Chí Tâm là một kẻ tàn nhẫn, tuy trông có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng thực chất là một người tâm ngoan thủ lạt.

Người Ma giới cũng không phải kẻ ngốc, có thể trong thời gian ngắn thu phục Ma giới, nhất định đã đánh bại một giai cấp nào đó trong Ma giới, nắm giữ một quyền lực nào đó.

Về phần này, với tư cách là linh hồn khác của Chí Tâm, Kỹ Tâm nhất định hiểu rõ nhất.

Kỹ Tâm là lựa chọn tốt nhất để tiếp quản Ma giới trong thời gian ngắn, về sau nếu Kỹ Tâm cần giúp đỡ, Ngao Tông có thể điều phái nhân lực từ Minh giới.

Về phần Chí Tâm đạo mạo u ám kia, tự nhiên phải giao cho Phật tổ xử lý.

Chương 567

Tín đồ của ngài xuất hiện một bại loại như vậy, khẳng định không phải độc nhất.

Nói không chừng có thể lấy Chí Tâm làm ví dụ, tìm ra nhiều bại loại Phật gia hơn, cũng là cống hiến cho Lục giới.

Quả nhiên thiên hạ rộng lớn vô kỳ bất hữu, có trụ trì chùa Bạch Vân hi sinh vì người, phong tỏa lẫn nhau.

Cũng có những kẻ lòng dạ đen tối như Chí Tâm, vì tư lợi, cưỡng ép tịnh hóa cơ thể mình.

Ngao Tông giải quyết xong chuyện Ma giới, liền khởi hành về Minh giới, định tiếp tục tìm kiếm tung tích hai vị tiên còn lại.

Lúc này, người Minh giới biết chủ thượng của họ sau khi đi Ma giới, liền thu phục Ma giới thành địa bàn quản hạt của mình.

Họ lũ lượt chúc mừng Ngao Tông, chỉ duy nhất có một lão nhân không phục, cho rằng Ngao Tông dựa vào những tà ma ngoại đạo và cái gọi là khí vận để thực hiện, một chút cũng không bước đi vững chắc.

Nhưng Ngao Tông chưa từng trách phạt lão nhân này, cho rằng lão nhân này không công nhận cũng không sao, chỉ cần có thể phân biệt phải trái, làm việc cho Minh giới là được.

Lão nhân này cũng không phải tự cao tự đại, bây giờ đang nắm giữ đại quyền tài chính của Minh giới, là trưởng lão Băng Đồ tộc, Băng Xuyên Nhận.

Băng Xuyên Nhận từ khi Ngao Tông tiền nhiệm, khắp nơi đối đầu với Ngao Tông, chỉ trích các chính sách của Ngao Tông.

Theo lời y, Minh giới phát triển quá nhanh, nên củng cố nền tảng từ bên trong, rồi từng bước mở rộng ra bên ngoài, không nên như Ngao Tông, mỗi lần trở về đều mang về chủng tộc khác và lãnh địa mới.

Hiện nay Minh giới chi tiêu lớn, nơi nào cũng cần dùng tiền, kẻ thù lại ngày càng nhiều, vấn đề tiền bạc cũng ngày càng lớn.

Thực ra đối với Ngao Tông, trước đây đây không phải là vấn đề, hắn giao kim khố cho Băng Xuyên Nhận, để y tự mình sử dụng.

Không cần báo cáo với Ngao Tông, kết quả lão đầu này lại cho rằng Ngao Tông đang nghi ngờ năng lực của mình, lại chưa từng sử dụng kim khố mà Ngao Tông đã giao, dựa vào chính sách bảo thủ để sắp xếp đại quyền tài chính của Minh giới.

Lần này Ngao Tông mang theo Băng Xuyên Nhận đầy rẫy bất mãn lên đường trở lại, tiện thể trên đường xem có thể tìm thấy một số dự án khai thác nguồn thu cho Minh giới hay không, nếu không lão đầu kia nhất định sẽ lại gây rối.

Lần này Ngao Tông và Bát Tiên tiếp tục đi về phía đông nam.

Theo thông tin từ Diễm Thải, lần cuối cùng nàng liên lạc với Hàn Tương Tử, Hàn Tương Tử và Diễm Thải đang ở khu vực Nam Lĩnh.

Cả tám người đã cùng nhau quyết định tìm lại Hàn Tương Tử, để Hàn Tương Tử sớm ngày trở về đội ngũ, như vậy có thể giúp tìm người cuối cùng trong Bát Tiên.

Lần này thật may mắn, đi trên đường không lâu, đã nhìn thấy Hàn Tương Tử, vì không có tiền nên chỉ có thể bán nghệ bên đường.

Không ngờ Hàn Tương Tử chỉ vài năm không gặp, đã thay đổi hoàn toàn so với lúc đầu.

Cái khí chất thư sinh ngốc nghếch kia đã không còn thấy nữa, tuy

vẫn thẳng thắn, nhưng không còn mục nát nữa.

Hàn Tương Tử thấy Diễm Thải, trong mắt lộ rõ sự hưng phấn.

Nhưng cả hai đều kiềm chế lại, biết rằng hiện tại y không thể mang lại hạnh phúc cho Diễm Thải, phải gấp rút tu luyện, để trời cao lại rủ lòng thương.

Vì vậy Hàn Tương Tử thấy Ngao Tông, sẽ chủ động nói chuyện với Ngao Tông, học hỏi kiến thức tu luyện từ Ngao Tông, không còn vì Diễm Thải mà đi hỏi khắp nơi.

Ngao Tông thấy Hàn Tương Tử như vậy, biết Hàn Tương Tử mấy năm nay đã trưởng thành không ít.

Nhưng càng tuyệt vọng hơn, cùng với việc mấy năm nay chấp niệm của Hàn Tương Tử đối với Diễm Thải càng sâu, Ngao Tông phát hiện tiên đồ của Hàn Tương Tử càng ngày càng xa vời, từ xưa đến nay chưa từng có ai lấy tình lập đạo, tiên đồ của Hàn Tương Tử thật sự gập ghềnh.

Tuy Hàn Tương Tử những năm nay đạo thuật và âm thuật tiến triển không ít, nhưng còn cách việc đắc đạo thành tiên xa vời lắm.

Hàn Tương Tử đi theo Ngao Tông và những người khác nghỉ ngơi tại một khách sạn.

Nửa đêm, Ngao Tông đứng trước cửa phòng Hàn Tương Tử, nói với Hàn Tương Tử: "Ta biết ngươi chưa ngủ, ra đây đi.

Chỉ có ta và ngươi, không có người khác." Lời Ngao Tông vừa dứt, Hàn Tương Tử liền đẩy cửa bước ra, nói với Ngao Tông: "Ngao Tông đại nhân, có điều gì muốn chỉ giáo không?

Ngài xem khi nào ta mới có thể đắc đạo thành tiên.

Ta làm sao mới có thể ở bên Diễm Thải được?" Ngao Tông vừa

nghe liền biết, tình yêu của Hàn Tương Tử đối với Diễm Thải, đã không thể tự thoát ra được trong những năm tháng dằn vặt này.

"Hàn công tử, ta biết kiếp trước của ngươi là một cây ngọc tiêu, cũng biết kiếp này ngươi là nhạc sư xuất sắc nhất trong Lục giới, xin hỏi tối nay có rảnh có thể tấu một khúc cho ta nghe không?" Ngao Tông không trả lời câu hỏi của Hàn Tương Tử, ngược lại đưa ra lời mời tấu một khúc cho Hàn Tương Tử.

Hàn Tương Tử không hiểu sao, không biết Ngao Tông đột nhiên muốn tấu một khúc có ý nghĩa gì.

Hàn Tương Tử gãi gãi đầu, do dự nói: "Những khúc nhạc này của ta, đều là thổi chơi thôi, tuyệt đối không phải là những khúc nhạc tinh xảo, hơn nữa mấy năm nay ta sáng tác rất ít, toàn tâm toàn ý đều dồn vào tu luyện." Ngao Tông vừa nghe, liền tò mò, với tư cách là một nhạc tu, không tu luyện kỹ nghệ của mình cho tốt, vậy y đang làm gì?

Ngao Tông thắc mắc.

"Vậy những năm nay các hạ rốt cuộc đang tu luyện những kỹ xảo gì?" "Ta đang tiến tu kiếm đạo, thấy dáng vẻ thư sinh văn nhược như ta, không xứng với loại Tây Hải chi nữ, thiên chi kiêu nữ như Diễm Thải, không thể ở bên một thư sinh nghèo khó như ta, ta vai không thể gánh, tay không thể xách." Thảo nào, Hàn Tương Tử càng ngày càng xa rời việc đắc đạo thành tiên, hóa ra y đã từ bỏ âm nhạc của mình, ngược lại giữa chừng lại chọn kiếm đạo, tuy là lựa chọn, là ý chí của cá nhân.

Nhưng Ngao Tông có thể khẳng định Hàn Tương Tử đã chọn một phương thức tu luyện không phù hợp nhất, Hàn Tương Tử trời sinh không có thể chất luyện võ, thậm chí ngay cả Diễm Thải cũng phù hợp luyện võ hơn vạn lần, hơn nữa lại không có ai dẫn dắt y nên tu luyện võ thuật như thế nào.

Dựa vào mò mẫm, tu luyện thêm vạn năm nữa cũng không có cơ hội đắc đạo thành tiên, Hàn Tương Tử như vậy khác gì những phàm phu tục tử mù quáng đắc đạo thành tiên kia.

Ngao Tông đưa Hàn Tương Tử lên một ngọn tháp cao, đối mặt với giang sơn tú lệ và bầu trời vô biên vô tận, Ngao Tông hỏi Hàn Tương Tử: "Ngươi có cảm nhận gì không, có thể tấu một khúc cho ta nghe không?" Hàn Tương Tử hít sâu một hơi, nói với Ngao Tông: "Ta đã lâu rồi không thấy phong cảnh đẹp như vậy, may mà ngài đưa ta lên, nếu không ta có thể cả đời cũng không thấy được cảnh sắc như vậy, ta quả thật có một khúc nhạc muốn tấu." Nói rồi Hàn Tương Tử liền tấu đàn, khúc nhạc bắt đầu nhẹ nhàng, tiết tấu khoan thai, là một khúc nhạc hiếm có, nhưng từ giữa chừng, toàn bộ khúc nhạc phong cách đột ngột thay đổi, trở nên ai oán thê lương, dù là từ phong cách hay tiết tấu, đều có thể nghe ra.

Người tấu đàn u uất không đạt chí, và nỗi nhớ nhung người yêu ẩn chứa trong sự ai oán đó, Ngao Tông khẽ nhíu mày nghe hết toàn bộ khúc nhạc.

Khúc nhạc của Hàn Tương Tử đến giai đoạn sau, bố cục bắt đầu nhỏ lại, khúc nhạc ban đầu được viết dựa trên giang sơn hùng vĩ, nhưng về sau, người nghe khúc nhạc chỉ nghe ra sự mê mang của người tấu đàn đối với tương lai, và nỗi khổ vì tình yêu không thể thoát ra.

Hàn Tương Tử thấy Ngao Tông nhíu mày, biết Ngao Tông không hài lòng với màn trình diễn, cúi đầu ủ rũ nói: "Không… không tốt, ta cũng biết mấy năm nay ta không làm nên trò trống gì, bạn bè bên cạnh đều lần lượt thăng tiên." "Ta vẫn ở đây, bắt đầu từ con số không.

Thực ra ta biết tâm thái hiện tại của mình không đúng, làm gì có chuyện lập tức thăng tiên." "Nhưng, nếu thật sự có phương pháp lập

tức thăng tiên ta cũng sẽ thử, chỉ cần có thể thăng tiên, ta đều nguyện ý đi làm, khổ cũng nguyện ý chịu." Ngao Tông vừa nghe, liền cảm thấy đại sự không ổn, Ngao Tông từ ngữ khí của Hàn Tương Tử đã nghe ra chuyện muốn dùng tà môn ngoại đạo để tu tiên, đi loại tà ma ngoại đạo đó cố nhiên có thể tu tiên, nhưng những người thành công đều là những tà tiên, không khác gì đọa ma.

"Không ai nói với ngươi, để ngươi có ý nghĩ muốn dựa vào tà pháp để thành tiên, ta nói cho ngươi biết điều đó một chút cũng không khả thi, loại tiên tu luyện ra đều vô dụng, đừng nghĩ đến loại phương pháp đó, muốn thành tiên, ta có thể chỉ con đường sáng cho ngươi đi." "Vậy thì ngươi hãy đoạn tình tuyệt ái với Diễm Thải đi, nghệ thuật âm nhạc của ngươi cao siêu, ta từ khúc nhạc vừa rồi có thể nghe ra ngươi có tạo nghệ sâu sắc về âm nhạc, hoàn toàn không cần thiết phải tu kiếm đạo." "Nhưng ta không muốn tiếp tục làm tên thư sinh vô dụng kia nữa, nếu tiếp tục tu luyện, thành tiên rồi, cũng chỉ là một tiểu nhạc tiên mà thôi, có khác gì nhạc sư phàm gian đâu, chẳng phải để người ta mua vui sao?" "Ta muốn đi làm kiếm tiên, như vậy ta có thể bảo vệ Diễm Thải, ở Thiên Đình có đủ quyền phát ngôn, để Thiên Đế tác thành tình yêu của ta và Diễm Thải." Hàn Tương Tử không biết nghe được từ đâu, ngay cả Nguyệt Tiên cũng là vị trí chuyên mua vui ở Thiên Đình, vậy mà y lại định từ bỏ thiên phú của mình.

Hơn nữa, Hàn Tương Tử này đầy đầu ý nghĩ thành thân với Diễm Thải, kết tình trăm năm.

Một chút đại nghĩa cũng không đặt trong lòng, giống như khúc nhạc vậy, bố cục nhỏ, tình yêu nhỏ.

Ngao Tông tức giận rồi, chưa từng thấy người nào khó giao tiếp như vậy, thật sự là cái đầu gỗ.

"Ngay cả Diễm Thải cũng có thể phân biệt được đúng sai lớn, sao

ngươi lại không thể hiểu rõ tình thế hiện tại chứ?

Ngay cả ngươi cũng không coi trọng chức vị nhạc tiên, có ai có thể kiên trì được?" "Tuy hiện tại Thiên Đình hủ bại, đa số nhạc tiên đều trở thành những nhân vật tương tự phàm gian, thực tế lại không phải như vậy, nhạc tiên tồn tại là để bình ổn những bất mãn trong lòng con người." "Mỗi một tiên chức đều có lý do tồn tại của nó, không thể tùy tiện hạ thấp thiên phú của mình." "Vấn đề chủ yếu nhất hiện tại là tính cách trọng tình trọng nghĩa của ngươi, khiến ngươi trước đây mắc kẹt trong tình yêu với Hà Tiên Cô, bây giờ lại mắc kẹt trong tình yêu với Diễm Thải, đều vùi đầu vào tình yêu." "Ngươi đã phớt lờ mọi thứ, thậm chí tùy ý nghe lời gièm pha của kẻ tiểu nhân, lại còn dùng tà môn ngoại đạo để đắc đạo thành tiên, thật sự là sa đọa." "Đừng nói nữa, ta không cho phép như vậy, cũng không dễ dàng, ngươi đi khắp nơi dò hỏi tin tức có thể thành tiên, cũng không có ai giúp, nên mới bị kẻ tiểu nhân mê hoặc." "Không thành tiên thì thôi, ta đi làm một đôi uyên ương hoang dã cũng được, Hàn Tương Tử, ta đi đây." Diễm Thải đứng trước mặt mọi người, nói với Ngao Tông và Bát Tiên ẩn mình trong bóng tối.

"Vấn đề bây giờ là Hàn Tương Tử nhất định phải thành tiên, không thành cũng phải thành, thành cũng phải thành." Tào Quốc Cữu đứng ra nói.

Tào Quốc Cữu là một vị tể tướng quốc gia, tự nhiên biết sự nghiêm trọng của dịch bệnh hiện tại: "Bây giờ không có thời gian cho phép chúng ta tiếp tục trì hoãn nữa, trong một thời gian ngắn, Hàn Tương Tử nhất định phải trở về vị trí Bát Tiên." "Vì sao phải ép buộc, để y làm một người phàm bình thường không tốt sao?

Hành trình đến đảo dược kia không thể tìm người khác sao?" "Không được, chỉ có y, trời đã định, số phận đã định.

Ngươi và ta đều không thể quyết định.” Đột nhiên, ánh lửa khắp trời hướng về phía Ngao Tông và những người khác.

“Ta đã chờ lâu rồi.” Hoa Long vốn bị giam trong mười tám tầng địa ngục lại một lần nữa xuất hiện.

Hóa ra Hoa Long lại bị người ta cứu ra khỏi mười tám tầng địa ngục.

Trong địa ngục của Ngao Tông, mười tám tầng địa ngục không thể nào lén lút trốn thoát ra ngoài nếu không có sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Có người bí mật giúp đỡ cũng chịu tổn thất vô cùng lớn, bởi vì mỗi một tầng địa ngục, đều không có nơi nào có thể thông nhau.

Chương 568

Nhưng địa ngục thực sự là một dạng phân cấp từ trên xuống dưới, muốn đưa người ra khỏi tầng địa ngục dưới cùng, cần phải đi qua từng tầng địa ngục phía trên.

Cứ như vậy, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế bản thân Ngao Tông cũng không thể rời đi hoàn chỉnh khỏi tầng thứ mười tám.

Vì vậy, mười tám tầng địa ngục của Ngao Tông cũng được người Lục giới gọi là Địa ngục Vô Nhai, một địa ngục đi vào không có lối ra.

Mỗi một tầng nha dịch trong mười tám tầng địa ngục đều là cư dân nguyên thủy của tầng địa ngục đó, bình thường nếu không có đại sự, những nha dịch này sẽ không rời khỏi tầng địa ngục của mình.

Lúc đó, Ngao Tông nhận được thông báo từ nha dịch trong mười tám tầng địa ngục, Hoa Long đã được Đông Hải Long Vương chuộc về bằng giá cao.

Hóa ra Ngao Tông khi thành lập mười tám tầng địa ngục đã có một cơ chế tự sáng tạo.

Chính sách chuộc tội, chính sách chuộc tội này khi mỗi một phạm nhân đi vào địa ngục, sẽ có phán quan chuyên trách, căn cứ vào tình hình của phạm nhân đó, tiến hành thẩm phán.

Thiết lập điều kiện chuộc tội tương ứng, nhưng điều kiện chuộc tội như vậy thường vô cùng khắc nghiệt, không phải chủng tộc bình thường có thể gánh vác được, vì vậy các trường hợp chuộc tội phạm nhân rất ít.

Quan sai đưa tin bẩm báo Ngao Tông: “Đại nhân, Đông Hải Long

Vương nguyện ý tặng một nửa bảo khố Đông Hải, và hứa cắt đất một vạn dặm, giao cả những thôn làng phía tây Đông Hải cho ngài." Điều này phù hợp với điều kiện chuộc tội của ta, vì vậy ta đã cho phép Hoa Long chuộc tội.

Ngao Tông nghe xong cũng không có phản ứng lớn, bởi vì năm đó khi nha dịch thương lượng với Ngao Tông, Ngao Tông đã cố ý chế định điều kiện chuộc tội đó.

Là để từng chút một gặm nhấm địa bàn của Đông Hải Long Vương, nếu Hoa Long Ngao Tông có thể bắt được một lần, thì Ngao Tông có tự tin, có thể bắt được lần thứ hai.

Ngao Tông nhìn phản ứng đầu tiên của Hoa Long, từ sự không kiên nhẫn lúc này lại thành con rồng ngu xuẩn lại đi tặng tiền, thật sự buồn cười đến cực điểm.

Ngao Tông nói với Hoa Long: "Phụ thân ngươi có biết lần này ngươi lén lút đi ra không?

Lần này điều binh e rằng phụ thân ngươi không hề hay biết, ngươi mau đi thông báo Đông Hải Long Vương, đứa con phá gia chi tử của ngài ấy lại đi tặng tiền rồi." Hoa Long vừa nghe lập tức lửa giận bốc ba trượng, Long Vương đã chính thức nói chuyện với Hoa Long, muốn hủy bỏ vị trí Thái tử của Hoa Long, lập người khác làm người thừa kế Đông Hải Long Vương.

Đông Hải Long Vương gần đây mới có thêm một đứa con trai, vô cùng thất vọng về Hoa Long, từ bỏ Hoa Long làm người thừa kế của mình, để Hoa Long đi đến một hòn đảo nhỏ sống hết quãng đời còn lại.

Hoa Long binh lính này, bây giờ trong tay chỉ còn lại toàn bộ binh lực, thậm chí vì bổ sung nhân số, đã kêu không ít gia nhân, giả vờ làm kỵ binh ra trận.

E rằng những điều này Ngao Tông đều đã phát hiện rồi phải không, Hoa Long vừa đoán vừa không ngừng đổ mồ hôi lạnh vì căng thẳng.

Ngao Tông một vẻ mặt khó hiểu nhìn người đàn ông chột dạ này, mười tám tầng địa ngục cũng không thể khiến người đàn ông này nhìn nhận lại những sai lầm đã gây ra sao.

Giống như Hàn Tương Tử, tính cách đều cứng đầu, không chịu sửa đổi, chỉ là Hàn Tương Tử có ta đi sửa đổi, còn Hoa Long này vẫn luôn sống trong Đông Hải Long Cung.

E rằng không có ai dạy dỗ, ánh mắt đồng tình của Ngao Tông đâm sâu vào mắt Hoa Long, tên thứ tử to gan này lại dám nhìn như vậy.

Hoa Long bất chấp tất cả, hôm nay phải khiến Ngao Tông chết ở đây, Hoa Long dốc toàn lực, để Ngao Tông xem tận mắt, chỉ đối với Ngao Tông mà nói, một chút ý nghĩa cũng không có.

"Thực lực, thực lực." Ngao Tông nghĩ thầm, nếu ngươi một lòng cầu chết, không cho ta chút cơ hội nào, vậy thì hãy kết thúc ở đây đi.

Ngao Tông rút Lục Thần Kiếm ra, trận chiến này, trực tiếp hướng về yếu huyệt của Hoa Long mà công kích.

Dưới nhiều lần công kích như vậy, Ngao Tông đã sớm nhìn ra yếu huyệt của Hoa Long.

Chỉ là hắn chưa từng ra tay giết người, hy vọng Hoa Long có thể sửa đổi, chỉ là lần này đến lần khác, đã sớm khiến Ngao Tông cạn kiệt kiên nhẫn đối với Hoa Long.

Hoa Long cũng thấy Ngao Tông xuất kiếm công kích yếu huyệt, nhưng ngoài dự liệu, Hoa Long không hề trốn tránh, trực tiếp xông về phía Ngao Tông, xem ra Hoa Long đã chuẩn bị tinh thần cá chết lưới rách rồi.

Ngao Tông không sao cả, dù sao tất cả công kích của Hoa Long đối với Ngao Tông đều vô ích, nhưng khi Hoa Long sắp tiếp cận phạm vi công kích của Ngao Tông, đột nhiên lại chuyển hướng tấn công Hàn Tương Tử.

Hàn Tương Tử bản thân cách Ngao Tông gần, nhất thời không phản ứng kịp, bước chân lảo đảo, lùi lại vài bước, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Trong khoảnh khắc Hoa Long sắp tiếp xúc với Hàn Tương Tử, một người lao đến trước mặt Hàn Tương Tử, ôm chặt lấy Hàn Tương Tử.

Đợi Hoa Long nhìn rõ ai xong, không kịp xoay mũi kiếm, như vậy, kiếm của Hoa Long xuyên qua cơ thể Diễm Thải, bởi vì đây là một chiêu ẩn chứa toàn bộ tu vi của Hoa Long, không chỉ đơn giản là một kiếm.

Mũi kiếm sắc bén lập tức chấn động tứ kinh bát mạch của Diễm Thải, tất cả linh mạch của Diễm Thải bị chấn đoạn ngay tại chỗ, máu tươi chảy ra từ bảy lỗ.

Hà Tiên Cô thấy vậy, vội vàng kéo Trương Quả Lão đến kiểm tra tình hình của Diễm Thải, Trương Quả Lão chẩn đoán huyết mạch của Diễm Thải, lắc đầu với Hàn Tương Tử, bày tỏ không thể cứu được.

Hàn Tương Tử không tin, không có lý nào một vết kiếm đơn giản như vậy, lại có thể làm khó hai vị Hoa Đà tái thế là Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão.

Hàn Tương Tử hai tay ôm chặt Diễm Thải, cầu xin Ngao Tông, nói với Ngao Tông: “Ngao Tông đại nhân, cầu xin ngài cứu nàng đi, ta không thể sống tiếp được nữa.” Có vết kiếm mà ngay cả người bình thường cũng có thể chịu được, nhưng có vết kiếm lại không phải vậy, đủ để một kích chí mạng.

Ngao Tông thấy tình hình của Diễm Thải cũng vô cùng đau đầu.

“Diễm Thải có lời muốn nói với ngươi, ta kiến nghị hai người nói chuyện thêm, thời gian của nàng không còn nhiều nữa.” “Hàn Tương Tử, ngươi còn nhớ không, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ở thôn nhỏ bên bờ Đông Hải, mẫu thân ta vừa qua đời.” “Ngươi đã đưa ta ra khỏi nỗi đau mất mẹ, ngươi còn nhớ lần đầu tiên ngươi tấu bài hát cho ta nghe không?

Hay vô cùng, là bài hát hay nhất ta từng nghe trong đời.” “Có thể tấu lại một lần nữa không?

Ta muốn nghe thêm, sau khi ta đi ngươi đừng quá đau buồn, hãy sớm ngày thoát ra, ta mệt quá, lạnh quá.” “Được, ta sẽ tấu lại cho nàng nghe, ta không chỉ có thời gian cho một bài hát, ta có thời gian, có thể bạc đầu giai lão.” “Cầu xin nàng đừng rời xa ta.” Hàn Tương Tử run rẩy cầm ngọc tiêu, một khúc ca đơn giản, tiếng ca nhẹ nhàng du dương, khiến người nghe tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

Chỉ là ở cuối khúc, Hàn Tương Tử không nhịn được, khóc òa lên, tiếng đàn đứt đoạn, càng tăng thêm bao nhiêu bi thương.

Diễm Thải ngậm viên Thập Toàn Đại Bổ Hoàn khẩn cấp của Hà Tiên Cô, cố gắng chống đỡ cơ thể, khó khăn nâng tay, nhìn về phía Hàn Tương Tử.

“Đàn… đàn hay lắm, ta thích nghe ngươi thổi khúc nhạc, Hàn Tương Tử trời sinh thích hợp làm nghề này, đừng vì lời nói của người khác mà từ bỏ thiên phú của mình.” “Dưới gầm trời này, không có nhạc giả nào xuất sắc hơn ngươi, ta biết ngươi vẫn luôn có một tấm lòng cứu thế.” “Ta từ khúc nhạc của ngươi đã nghe ra điều đó, hy vọng ngươi có thể cả đời làm những việc mình yêu thích, đó là lý do ta yêu Hàn Tương Tử đó, đừng làm kiếm tu nữa.” “Dưới trời có vô số kiếm tu, chỉ có một Hàn Tương Tử yêu thổi tiêu, hãy sống tốt, đừng

vì lời gièm pha của người khác mà lay chuyển tín ngưỡng của mình, ta biết ngươi không phải loại người bất chấp thủ đoạn để thành công." "Đừng… đừng nói nữa." Hàn Tương Tử một tay lau đi máu tươi chảy ra từ Diễm Thải, nhưng lại phát hiện không thể cầm được, tất cả mọi người đều biết Diễm Thải sắp chết.

Kinh mạch của nàng bị kiếm phong chém đứt loạn xạ, máu tươi sẽ chảy ngược ra ngoài cơ thể, Diễm Thải cũng sẽ chết vì không chịu nổi đau đớn và mất máu quá nhiều.

"Biểu muội, sao lại ngốc thế, vì sao lại phải đỡ kiếm cho cái tên Hàn Tương Tử chết tiệt kia, ngươi có thể sống tốt mà." "Cha kêu ta sớm ngày thành thân, nhưng nàng không chịu, cứ muốn đi theo tên thư sinh vô dụng này." Hoa Long vì tập kích không thành, bị Ngao Tông áp chế xuống đất, không cam lòng gào thét.

"Biểu ca, ta quen biết huynh một trận, biết huynh không phải là kẻ xấu xa tột cùng, chỉ là cố chấp mà thôi, sau khi ta đi, cũng đừng tự trách." "Ngao Tông đại nhân đều là người tốt, sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý, biểu ca, nghe ta khuyên một câu, buông bỏ chấp niệm đi, đừng chấp mê bất ngộ." Diễm Thải nói đi nói lại, máu tươi không ngừng chảy ra, Ngao Tông cũng thấy thế giới thức hải vốn ngũ sắc rực rỡ của Diễm Thải đang không ngừng sụp đổ.

Theo đó, linh hồn của Diễm Thải cũng đang không ngừng vỡ vụn, Hoa Long thật sự sợ hãi, cả đời này hắn chỉ quan tâm đến biểu muội Diễm Thải một người mà thôi.

Không ngờ Diễm Thải lại chết vì mình, nước mắt máu của Hoa Long không ngừng chảy ra, cầu xin Ngao Tông có thể để Diễm Thải sống lại một kiếp.

Nhưng lần này ngay cả Ngao Tông cũng vô năng vi lực, tuy Ngao Tông có thể khiến Diễm Thải phục sinh, nhưng làm như vậy trái với

quy luật tự nhiên, sẽ khiến thế giới này sụp đổ nhanh hơn.

Hơn nữa, trong khoảnh khắc Diễm Thải ý chí muốn ở bên Hàn Tương Tử, số phận đã định kết cục như vậy, Ngao Tông cũng không phải không từng cố gắng xoay chuyển.

Chỉ là duyên phận của Hàn Tương Tử, Diễm Thải và Hoa Long là như vậy, cứ quấn quýt như vậy, nhất định sẽ là kết cục này, dù có lặp lại bao nhiêu lần đi nữa.

Diễm Thải cuối cùng chống đỡ không nổi, từ từ nhắm mắt lại, khôi phục chân thân, biến thành một con tiểu long màu hồng.

Hàn Tương Tử ôm chặt đầu Diễm Thải, dịu dàng hôn một cái.

Khi Diễm Thải còn sống, Hàn Tương Tử chưa từng có cơ hội có thể thân mật như vậy với Diễm Thải.

Hàn Tương Tử cầm ngọc tiêu, tấu một khúc cuối cùng cho Diễm Thải, âm thanh du dương, là lời chúc phúc và hoài niệm của người còn sống đối với người đã khuất, và ẩn chứa sự kiên định của người sống đối với cuộc sống tương lai.

Đó là một lời hứa, hứa hẹn sẽ sống tốt hơn.

Lữ Nham thấy Hàn Tương Tử như vậy, vô cùng lo lắng, lén lút liên hệ Ngao Tông: "Hàn Tương Tử sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Sẽ không nghĩ thông suốt sao?

Ta chưa từng thấy y như vậy, liệu có từ nay sa đọa không?" "Là Bát Tiên, là bạn của y, ta cũng hy vọng y sẽ ngày càng tốt hơn, cho dù chỉ làm một phàm nhân tuổi thọ vài trăm năm cũng tốt." "Yên tâm đi, Hàn Tương Tử sẽ ổn thôi, hơn nữa hình dáng hiện tại của y, cũng không phải do ta tạo ra.

Hàn Tương Tử cũng hiểu, với tính cách hẹp hòi của Hoa Long,

nếu không có ta và Diễm Thải bảo vệ, Hàn Tương Tử đã sớm đầu thai luân hồi rồi." Thiết Quải Lý chen lời nói: "Ngươi biết ta muốn nói gì không?" Lữ Nham kinh ngạc hỏi.

Chương 569

"Với biểu cảm này, ta không đoán ra ngươi muốn hỏi gì sao?

Ngao Tông đại nhân trước đây cũng đã nói, kết cục của Hàn Tương Tử và Diễm Thải sẽ không tốt, ta đã có điềm báo về kết cục này." Thiết Quải Lý nói.

"Hàn Tương Tử, tình cảnh như vậy, y đã buông bỏ hay chưa?" "Cứ thử xem." Ngao Tông ném Hoa Long tứ chi bị chém đứt xuống trước mặt Hàn Tương Tử: "Ngươi hãy xử lý hắn đi, ta sẽ không ngăn cản quyết định của ngươi, dù sao Hoa Long thật sự tội đáng vạn tử." Hàn Tương Tử từ trong y phục của mình lấy ra một mảnh gấm sạch sẽ, trước đây Diễm Thải đã tặng để lau mồ hôi, y dùng một mảnh khăn lụa lót dưới đầu Diễm Thải, không để đầu Diễm Thải chạm trực tiếp vào đất cứng và bẩn thỉu.

Ngao Tông hỏi Hàn Tương Tử nên xử lý Hoa Long như thế nào, Hàn Tương Tử an táng xong thi thể Diễm Thải, liền đi về phía Hoa Long, chỉ thấy Hàn Tương Tử từ từ siết chặt nắm đấm.

Nắm chặt lấy y phục Hoa Long, đấm từng quyền vào mặt Hoa Long: "Vì sao ngươi lại giết nàng, sao ngươi không nhắm vào ta chứ!" "Ta lấy mạng đổi mạng với ngươi." Hàn Tương Tử vừa nói vừa đấm mạnh vào Hoa Long, Hoa Long cũng cam chịu số phận, để mặc Hàn Tương Tử đánh đập: "Giết ta đi, đằng nào ta cũng không sống nữa." Hoa Long nói xong, nhắm mắt lại, chờ Hàn Tương Tử ra đòn cuối cùng, chỉ là đòn cuối cùng trong tưởng tượng của Hoa Long mãi không đến, Hoa Long nửa mở mắt, chỉ thấy Hàn Tương Tử cầm kiếm của Diễm Thải, giơ lên giữa không trung.

Cả cánh tay y đều run rẩy không ngừng: "Đi đi, đừng để ta thấy

ngươi nữa, A Thải muốn ngươi sống tốt, không thể phụ lòng hy vọng của nàng." Cuối cùng Hàn Tương Tử đã buông tay cho Hoa Long rời đi, khi Hoa Long rời đi, cúi đầu ủ rũ, hoàn toàn mất đi phong thái Thái tử Đông Hải Long Cung.

Lữ Nham thấy Hàn Tương Tử như vậy, muốn tiến lên an ủi, nhưng bị Ngao Tông ngăn lại: "Y sẽ hiểu, cứ để y yên tĩnh một chút." Như vậy, Hàn Tương Tử mang thi thể Diễm Thải đi, không biết đi đâu, vài ngày sau, khi mọi người có tin tức về Hàn Tương Tử, thì đó là lúc Hàn Tương Tử thành tiên, trời giáng dị tượng.

Bách linh điểu vây quanh một ngôi nhà nhỏ bên hồ suốt ba ngày không rời, mọi người nghe tin vội vàng đến, khi gặp lại Hàn Tương Tử, thì Hàn Tương Tử đã thay đổi hoàn toàn, như được tái sinh.

Y thành tiên bằng một khúc u ca, trở thành nhạc tiên trẻ nhất trong lịch sử, từ đó về sau lấy tiêu làm người.

"Ngao Tông tiền bối, đã lâu không gặp." Câu nói thành tiên này của Hàn Tương Tử dành cho Ngao Tông, Ngao Tông biết câu "đã lâu không gặp" này không phải của Hàn Tương Tử đời này, mà là của Hàn Tương Tử đã hồn về chính thân, khôi phục ký ức tiền thế, Hàn Tương Tử đã có duyên gặp mặt Ngao Tông từ mười vạn năm trước.

Mười vạn năm trước, Hàn Tương Tử trước thềm đại chiến Thần Ma, đã có duyên gặp mặt Ngao Tông, chủ yếu là vì lần đó, Thiên giới và Minh giới không giao hảo, Hàn Tương Tử chủ hòa đã lén lút đến Minh giới tìm kiếm một phương pháp hòa giải khác.

Hàn Tương Tử đã đề xuất những phương pháp và ý kiến có thể khiến hai giới hòa bình chung sống, chỉ là trong mắt Ngao Tông, điều đó thực sự quá lạc quan.

Hiện tại Minh giới chủ động đình chiến với Thiên giới.

Trong mắt người Thiên giới, điều đó thực chất là một biểu hiện của sự yếu kém, Thiên Đế Thiên giới sẽ không vì thế mà hòa bình chung sống với Ngao Tông, ngược lại sẽ vì Ngao Tông đình chiến mà thừa thắng truy kích, lúc đó sẽ khiến Minh giới chịu nhiều tổn thất hơn.

Ngao Tông tự nhiên phủ quyết đề nghị của Hàn Tương Tử: "Ngươi hãy đi nói chuyện với Thiên Đế cho tốt, rồi hãy đến Minh giới đi, ta thấy ý kiến này ngay cả Nghị Sự Đường cũng không thông qua được." Ngao Tông nói như vậy với Hàn Tương Tử, nhưng Hàn Tương Tử không tin, trong mắt Hàn Tương Tử Thiên Đế, khẳng định là một vị quân vương minh trí hiếm có, khẳng định sẽ không đặt sự an nguy của bách tính vào nguy hiểm.

"Tại hạ tự nhiên sẽ bẩm báo Thiên Đế, chỉ là muốn tham khảo ý kiến của Minh giới chi chủ, Ngao Tông tiền bối, xem liệu có thể thực hiện được hay không." Hàn Tương Tử đối với Thiên Đế có sự tin tưởng, Ngao Tông đến nay vẫn nhớ.

Có lẽ là phong thái nhạc giả năm đó, nhạc giới năm đó phổ biến lưu hành một loại không khí tích cực muốn chiến đấu, cho rằng chỉ cần có người có thể đứng ra hòa giải, thì có cơ hội đình chiến.

Hàn Tương Tử là người kiệt xuất trong nhạc giới, tự nhiên là người dẫn đầu của phong khí đó.

Ngao Tông lại nghe Hàn Tương Tử du tẩu khắp nơi, muốn hô hào tin tức đình chiến, Ngao Tông đối với loại tuyên truyền hòa bình tự nhiên không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Ngược lại, Ngao Tông cho rằng những người này nguyện ý tự mình du tẩu khắp nơi, bất chấp nguy hiểm của bản thân đến những quốc gia xa lạ thậm chí đối địch, tuyên dương chủ trương của mình, thật sự đáng khâm phục.

Nếu có một vị quân vương nào đó có thể bị thuyết phục, thì chiến cuộc Lục giới tự nhiên sẽ khác rất nhiều.

Trong thời kỳ chiến tranh, tất cả sự tin tưởng đều dễ dàng sụp đổ.

Sự tin tưởng của Ngao Tông đối với Hàn Tương Tử tự nhiên cũng mỏng manh, nhưng Ngao Tông nguyện ý cho Hàn Tương Tử một cơ hội, liền nói với Hàn Tương Tử: "Ta trước tiên cho ngươi một đáp án khẳng định, nếu Thiên Đình Thiên giới nguyện ý đình chiến, thì Minh giới nhất định sẽ phối hợp." "Lời ta nói là lời nói ra là làm, ngươi hãy về hỏi quân vương Thiên Đình xem ý kiến thế nào đi." Hàn Tương Tử nhận được câu trả lời khẳng định từ Ngao Tông, cam đoan với Ngao Tông: "Ta nhất định sẽ hồi đáp sớm nhất, nhất định trong thời gian ngắn sẽ mang đến tin tức tốt nhất cho Lục giới." Sau khi Hàn Tương Tử kết thúc cuộc gặp mặt với Ngao Tông, lập tức khởi hành quay về Thiên giới, không dừng lại lâu ở Minh giới.

Nhưng từ đó về sau, Ngao Tông không còn tin tức của Hàn Tương Tử nữa, mãi đến vài nghìn năm gần đây mới biết, Hàn Tương Tử và các vị Tiên đồng cấp trong Bát Tiên bị đày xuống phàm gian, chịu khổ nạn trăm kiếp.

"Thật đáng thương cho Hàn Tương Tử, bây giờ ngươi có còn cảm thấy vị quân vương yêu thương bách tính trong lòng Thiên Đình đã không còn nữa không?" Ngao Tông hỏi, "Ngài đừng giễu cợt ta, ngài xem ta vì một câu kiến nghị táo bạo trước điện, mà vài người bạn đồng hành cũng bị liên lụy, tuy ký ức chưa về vị trí, nhưng ngài cũng biết, vài người bạn đồng hành nhất định phải ủng hộ ta." "Họ cũng bị liên lụy, chịu Thiên Lôi chín chín tám mốt đòn, bị giáng chức tiên vị, đày xuống Trầm Tiên Tỉnh, chịu hết khổ nạn trăm kiếp, mỗi kiếp đều không được chết yên, may mắn thay mọi thứ đã qua, chỉ cần Bát Tiên chúng ta đoàn tụ." "Vậy ngươi có thể buông bỏ Diễm Thải được không?

Tình yêu kiếp này có thể nói là chưa bắt đầu đã kết thúc, lại có một kết cục bi thảm như vậy." Lữ Nham trực tiếp hỏi một vấn đề mà tất cả mọi người đều quan tâm.

Ký ức hồi phục, nếu là tình yêu kiếp này, sẽ không vì thời gian dài hay ngắn mà khiến tình yêu phai nhạt.

"Ý thức ta vừa trở về cơ thể, ký ức tuôn trào vào đầu ta, sống chung với Diễm Thải, như thể đã trải qua trăm kiếp, ta không thể nhớ lại hết." Hàn Tương Tử trả lời, bề ngoài có vẻ ung dung, thực chất, Hà Tiên Cô cẩn thận nhìn tay Hàn Tương Tử, y đang đeo sợi dây chuyền mà Diễm Thải yêu thích nhất.

Có lẽ vẫn đang yêu đó, nhưng số phận khiến Diễm Thải và Hàn Tương Tử không có cách nào gặp nhau trong kiếp này, tổng sẽ có cơ hội thôi, Hàn Tương Tử đang quay về nguyên bản của mình, Hà Tiên Cô đoán.

"Nếu Hàn Tương Tử đã trở lại vị trí, vậy thì chúng ta hãy cùng khởi hành đi tìm người cuối cùng, Lam Thải Hòa đi, sớm ngày Bát Tiên đoàn tụ, chúng ta mới có thể đi bái kiến Thiên Đế nhận mệnh, đi đảo dược hái thuốc." Tào Quốc Cữu thấy mọi người có vẻ hơi sa sút tinh thần, liền đề xuất kiến nghị, muốn bắt đầu một hành trình mới, như vậy sớm ngày kết thúc nhiệm vụ, tương lai Bát Tiên sẽ đi về đâu cũng có thể quy kết.

Ngoài ra còn một vấn đề đang ở ngay trước mắt, đã xử lý Hoa Long của Đông Hải Long Cung, nhưng cuộc đối đầu giữa Ngao Tông và Đông Hải Long Vương vẫn đang giằng co, sớm muộn cũng sẽ đến lúc không thể không khai chiến.

Chỉ có giải quyết triệt để vấn đề này, Bát Tiên mới có thể yên tâm đi đảo dược hái thuốc, nếu không, dù Bát Tiên làm thế nào, cũng sẽ bị Đông Hải Long Vương ngăn cản.

“Ta đã đi những nơi nào rồi nhỉ, cảm giác những năm nay ta đi nam chạy bắc, nơi nào cũng đã đi qua.” Lữ Nham vò đầu bứt tóc, thật sự những năm nay, Bát Tiên vừa cứu người, vừa tìm kiếm các thành viên Bát Tiên.

Đã đi khắp Lục giới, dù là Tiên giới, Ma giới, Yêu giới, Phật giới hay Minh giới đều có dấu vết và việc làm của Bát Tiên được truyền bá.

“Nếu muốn tìm người, rốt cuộc phải đến nhân gian tìm kiếm, theo tính cách của Lam Thải Hòa mười vạn năm trước, nhất định sẽ ở nơi náo nhiệt nhất của nhân gian.” Hàn Tương Tử thấy mọi người khổ não như vậy, liền đưa ra kiến nghị của mình.

Ngao Tông tuy đã có cách đi nhân gian, nhưng muốn Bát Tiên phải tự suy nghĩ, không ngừng nâng cao năng lực mới được, không thể chỉ là những binh sĩ giỏi làm, mà phải là những tướng lĩnh biết chỉ huy, như vậy sau này mới có thể tự mình gánh vác.

Lý do lớn nhất khiến Bát Tiên thất bại trong việc thăng cấp năm đó, có một nguyên nhân lớn là ảnh hưởng và năng lực của Bát Tiên không đủ, không đủ để Thiên Đế chấp nhận một đề nghị rõ ràng là chịu thiệt và nhượng bộ.

Nếu để sự việc này, để Ngao Tông đi nói chuyện, hoặc thậm chí để lão đầu Thái Bạch Kim Tinh, đi nói chuyện với Thiên Đế, hiệu quả sẽ không yếu như vậy, thậm chí không đến nỗi thảm cảnh toàn bộ bị đày xuống phàm.

Ngao Tông hy vọng chuyến đi nhân gian lần này, có thể nâng cao ảnh hưởng của Bát Tiên, để Bát Tiên có thể có chỗ đứng vững chắc tại Thiên Đình, và khiến Bát Tiên có ý thức phản kháng.

Năm đó khi bị đày xuống phàm trần, Bát Tiên đều thụ động chấp nhận toàn bộ.

Ngay cả một chữ "không" cũng không nói với Thiên Đế, Ngao Tông muốn Bát Tiên tiềm thức cảm thấy rằng Thiên Đế cũng chẳng có gì ghê gớm, dù sao cũng có Ngao Tông chống lưng.

Như vậy, sau này Bát Tiên ở Thiên giới, mối liên hệ với Ngao Tông sẽ không còn mật thiết như bây giờ, nhưng vẫn là những người bạn trung thành nhất của Ngao Tông.

Trong Bát Tiên, người duy nhất đã khôi phục ký ức trước khi trở về là Hàn Tương Tử.

Ngao Tông tuy có hệ thống gia trì biết tính cách của Lam Thải Hòa, nhưng xét về độ quen thuộc, thì chắc chắn Hàn Tương Tử, người từng sớm tối bên Lam Thải Hòa, sẽ quen thuộc hơn.

"Nếu đã như vậy, chúng ta hãy đến nơi náo nhiệt nhất của nhân gian đi, thật ra, những năm nay ta cứ loanh quanh ở những ngóc ngách, những thôn làng đổ nát để tìm người, chưa từng được ăn một bữa ngon nào." Thiết Quải Lý than thở, cũng vì tìm Lam Thải Hòa, Thiết Quải Lý mới bày tỏ suy nghĩ của mình, nếu Ngao Tông tiếp tục để Bát Tiên đi đến những nơi hẻo lánh, thì cũng không có ý kiến gì, vẫn sẽ đi.

Dù sao con đường thành tiên là để bách tính an cư lạc nghiệp, những năm nay tuy có vất vả chút, nhưng nhờ sự cố gắng gian khổ của Bát Tiên, không ít thành trấn đã được phục hồi.

Không ít bách tính cũng có cơ hội tái sinh, ví dụ như Bá Lão ở thôn Phúc Nguyên, cách đây không lâu đã gửi thư cho Hà Tiên Cô, đặc biệt cảm ơn sự giúp đỡ của Bát Tiên, nếu không có họ, Bá Lão hiện đang xây dựng Thông Thiên Tháp.

Và cũng bắt đầu lại việc tế bái Hà Thần Nhĩ Thiều của sông Phúc Nguyên, Nhĩ Thiều tuy bây giờ không còn thân thể, nhưng có hương hỏa của dân làng, Nhĩ Thiều cũng đã thoát khỏi yêu khí, trở thành Hà Thần Phúc Nguyên Thôn đúng nghĩa.

Cũng vì vậy không cần phải ký gửi dưới sự bảo hộ của Ngao Tông, mà có thể ở mãi với dân làng Phúc Nguyên Thôn.

Ngoài ra, A Hòa, cô bé Ngao Tông mang về từ thị trấn nhỏ biên thùy Tây Bắc, gần đây đã thăng tiên, vốn là Chuyên Hòa yêu nữ.

Ba vạn năm trước, bị kẻ tiểu nhân vu oan, bị người cha yêu thương nhất đánh xuống phàm gian lịch kiếp, sau đó khi luân hồi chuyển thế, bị kẻ có tâm bí mật theo dõi tráo đổi thân phận.

Vì vậy mất liên lạc với Chuyên Húc, sau này Chuyên Húc làm rõ sự thật, cũng đã mất liên lạc với yêu nữ.

Theo Bách Hoa Tự trong cung Chuyên Húc, sau khi Chuyên Hòa xuống phàm trần thì không còn nở rộ nữa, vốn dĩ Chuyên Húc đã lên kế hoạch đợi Chuyên Hòa trưởng thành, sẽ để nàng quản lý việc Bách Hoa nở rộ ở Bách Hoa Cung của Thiên giới.

Chỉ là Chuyên Hòa chưa kịp trưởng thành đã bị tước bỏ vị trí này, theo tin tức Chuyên Hòa trở về hoàng cung Chuyên Húc lần này, Chuyên Húc Thiên Thần đã mở tiệc khoản đãi các vị khách quý suốt ba tháng.

Chuyên Hòa trở về cung, tự nhiên đã hết lời ca ngợi Ngao Tông và những người đã ra tay giúp đỡ nàng khi gặp nạn, Chuyên Húc Thiên Thần thậm chí còn đặc biệt gửi thư cho Ngao Tông, bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Thậm chí còn hứa với Ngao Tông, nguyện ý đáp ứng một yêu cầu của Bát Tiên, điều mà biết bao thần tiên mơ ước có được lời hứa từ Chuyên Húc Thiên Đế thượng cổ.

“A Hòa là con gái của Chuyên Húc, tất cả đều giao cho ta.” Lữ Nham vui vẻ nói.

Nhưng bảy người còn lại đều trầm mặc, không khó để suy đoán,

năm đó Thiên giới xuất hiện một tình huống mà bất cứ ai nói chuyện tùy tiện cũng bị kéo xuống phàm gian lịch kiếp.

Chương 570

Do quyền lực của quan thẩm phán quá lớn, các vụ án căn bản không được nghiên cứu kỹ càng, đã kết án, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, như vụ Chuyên Hòa, chỉ cần điều tra kỹ lưỡng một chút, là có thể phát hiện sự thật.

Chỉ là sự thật đã chậm ba vạn năm, nghe thư của Chuyên Hòa, Hà Tiên Cô không nghe thấy sự bất mãn của Chuyên Hòa với cuộc sống, nhưng tình hình bên Chuyên Húc cũng không đơn giản, Chuyên Hòa trở về vị trí, cũng phải đối mặt với đấu đá nội bộ.

Mỗi người đều đang gánh nặng tiến lên, là bạn của Chuyên Hòa, Ngao Tông và những người khác chỉ có thể bày tỏ sự khuyến khích và ủng hộ.

Ngao Tông đã xem xét lại những việc mình đã làm trong những năm qua, và những người cùng vật mình đã gặp, phát hiện không ít tình huống là âm mưu của các nhân vật lớn, những âm mưu này liên kết chặt chẽ với nhau, rất khít khao.

Những gì mình gặp phải đều là vì quá dư thừa, chỉ là những âm mưu đấu đá vô dụng, có những âm mưu thậm chí đã được sắp đặt từ mười vạn năm trước.

Những người bị hại, có những người là dân thường, nhưng Ngao Tông phát hiện tỷ lệ thần tiên hoặc linh vật chuyển thế ngày càng cao, có lẽ là linh vật tập thể đã xảy ra tai nạn, không thể không chuyển thế vào cùng một khoảng thời gian.

Nguyên nhân của việc chuyển thế tập thể vẫn chưa rõ ràng.

Nhưng, sự ra đời của linh vật và thần tiên mới có nghĩa là một kỷ nguyên mới sắp đến, những đại năng đã ở vị trí cao lâu năm, đến lúc

phải xuống đài, thế giới này không thuộc về những sinh vật đã tồn tại vĩnh hằng.

Mà thuộc về những người của thế hệ mới, dùng những ý kiến khác nhau, để tái kiến tạo thế giới sắp sụp đổ này.

Tuy Ngao Tông và Đông Hải Long Vương vẫn chưa có tiếp xúc trực tiếp.

Nhưng Ngao Tông dám khẳng định, nguyên nhân hình thành những âm mưu đó đều có sự nhúng tay của Đông Hải Long Vương, ít nhiều đều có bóng dáng của Đông Hải Long Vương trong những chuyện này.

Như vậy, trong quá trình Ngao Tông chỉnh lý, Bát Tiên đã đến quốc gia phồn vinh nhất ở nhân gian, Hiên Viên Vương Triều.

Vừa bước vào cổng thành, Bát Tiên đều chấn kinh, không ngờ, chỉ là một khu chợ cổng thành, lại được quản lý ngăn nắp như vậy, và dân cư đông đúc.

Đoàn người Ngao Tông đi dọc đường, phát hiện hàng hóa ở mỗi quầy hàng đều không giống nhau, một khu chợ cổng thành nhỏ bé lại bao la vạn tượng.

Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão vừa thấy có bán dược liệu bản địa, liền xông vào tìm xem có dược liệu mới lạ nào để mua không, Ngao Tông ho khan vài tiếng, Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão mới có chút thu liễm.

Hàn Tương Tử thấy Bát Tiên hoạt bát như vậy, biết Ngao Tông đã chăm sóc Bát Tiên rất tốt: "Thật sự vất vả cho Ngao Tông đại nhân rồi, ân huệ của Ngao Tông đại nhân, Hàn Tương Tử khó lòng báo đáp, sau này nếu Ngao Tông đại nhân có bất kỳ chỉ thị nào, Hàn Tương Tử nhất định sẽ theo hầu trước sau, đến chết mới thôi." Ngao Tông biết ý

của Hàn Tương Tử, Hàn Tương Tử tuy có cách suy nghĩ hơi xa rời thực tế, nhưng nhiều năm rèn luyện ở phàm gian, Ngao Tông nhìn ra được sự trưởng thành của Hàn Tương Tử, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hàn Tương Tử nhất định có thể trở thành một nhà lãnh đạo xuất sắc hơn.

"Không cần khách khí nhiều lời, ý của ngươi ta đều hiểu, bây giờ hãy nhanh chóng đi tìm Lam Thải Hòa đi, theo ý của ngươi, Lam Thải Hòa nhất định ở gần đây, nhưng Tam Sinh Thạch trong tay Thiết Quải Lý không hề phát sáng, e rằng đã đoán sai rồi." Ngao Tông hỏi, Ngao Tông không chất vấn ý của Hàn Tương Tử, nhưng người lãnh đạo rất kỵ việc làm việc tùy tiện, Ngao Tông đang bồi dưỡng năng lực này cho Hàn Tương Tử.

"Sẽ không sai đâu, Lam Thải Hòa tuy là người khiêm tốn trong Bát Tiên, nhưng trong cuộc sống lại là một người đàn ông vô cùng nhiệt tình và hoạt bát, mong muốn sự náo nhiệt, nếu lần này đầu thai làm người, nhất định sẽ ở đây." "Vậy thì ta đi khắp nơi tìm kiếm vậy, xem Tam Sinh Thạch có phản ứng gì không." Thiết Quải Lý chỉ có một viên Tam Sinh Thạch trong tay, vì vậy để Ngao Tông ngồi đợi tin tức, nhưng Ngao Tông từ chối.

"Ta không già, còn có thể cử động, không cần phải đối xử với ta như vậy." "Lam Thải Hòa rốt cuộc ở đâu?" Lữ Nham tuy tò mò nhìn mọi thứ xung quanh, vương triều Hiên Viên cũng có một lời đồn.

Sau khi lập vương triều, lại không hề có thiên tai nhân họa nào xảy ra trong lãnh thổ, dần dần trong dân gian có lời đồn, đế vương Hiên Viên vương triều là Thiên Đế chuyển thế.

Với mục đích hàng phục thế gian, khiến tất cả bá tánh trên thế giới có thể thoát khỏi nạn đói và dịch bệnh.

Chỉ Ngao Tông và Bát Tiên trong lòng rõ ràng, cho dù Thiên Đế

chuyển sinh, cũng không phải vị Thiên Đế đang ngự trị trên Dao Trì kia.

Phàm trần, cũng không phải người kế thừa vương triều Hiên Viên hiện tại, Thiên Đế có thể có nhiều thành tựu vĩ đại, nhưng hiện tại trên tay Thiên Đế không biết đã nhuốm bao nhiêu máu của bình dân.

Ngao Tông thầm nghĩ, đã đến đây, vậy tất yếu phải đi gặp vị hiền vương trong truyền thuyết, rốt cuộc là người thế nào.

Nói không chừng có thể chứng kiến một Thiên Đế ra đời, Ngao Tông bỗng bóp ngón tay tính toán!

Phát hiện tử vi tinh của Thiên Đế ẩn ẩn có xu thế vẫn lạc, hiện tại đã ảm đạm đi rất nhiều.

Hẳn Thiên Đế hiện tại nhất định vô cùng lo lắng, dù sao tử vi tinh vẫn lạc, sẽ không thể xưng bá toàn bộ Thiên Giới, chứ đừng nói đến Lục Giới.

E rằng chỉ có Thiên Giới mới cường điệu chuyện sao chổi như vậy, ngay cả chức vụ thiên ty trong vương triều nhân loại, cũng phỏng theo thất thần tinh quân của thiên kiếp mà chế định.

Ngao Tông khi đến thế giới này, một Thiên Đế đã tồn tại trong Lục Giới, Ngao Tông chưa từng tận mắt chứng kiến một chủ nhân Thiên Giới ra đời như thế nào.

Trăm thần Thiên Giới, làm sao mới chấp nhận một Thiên Đế mới ra đời, những điều này Ngao Tông đều muốn nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, giả như vương triều Hiên Viên đến nay không có cảnh báo thiên tai.

Minh chứng Hiên Viên vương triều có khả năng là quân vương tiếp theo của Thiên Đình, thật thú vị biết bao, xem tân và cựu quân vương Thiên Giới cạnh tranh lẫn nhau, chuyện như vậy không liên

quan đến ta, nhưng lại có thể xem một màn náo nhiệt tốt.

Ngao Tông tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, nhưng hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là phải tìm Lam Thải Hòa.

Lam Thải Hòa tính cách nhiệt tình, thích náo nhiệt, tốt nhất là đến những nơi chợ buyên, mua bán, nói không chừng có thể gặp được Lam Thải Hòa đang náo nhiệt.

Ngao Tông trầm tư một lát, liền gọi Hà Tiên Cô và Trương Quả Lão, những người đang say mê chọn lựa dược liệu không thể thoát ra, quay lại.

"Ta đi chợ xem sao, có thể sẽ gặp được Lam Thải Hòa đang hóng chuyện náo nhiệt, bởi vì không ai biết dáng vẻ của Lam Thải Hòa sau khi trọng sinh." Bởi vậy Bát Tiên và những người khác chỉ có thể hoàn toàn dựa vào Tam Sinh Thạch trong tay Thiết Quải Lý, chỉ là Bát Tiên không có, vì không có chợ.

Tam Sinh Thạch trong tay Thiết Quải Lý không ngừng sáng lên không thể khống chế, trên đường đi Thiết Quải Lý và Tam Sinh Thạch không ngừng tranh giành.

Có lẽ vì Bát Tiên tập hợp Thất Tiên, linh lực của Tam Sinh Thạch cũng không ngừng tăng lên, đạt đến đỉnh cao nhất trước khi Bát Tiên hội tụ.

Do đó, để có thể khôi phục triệt để linh lực, mỗi khi Tam Sinh Thạch đến gần người hữu duyên, nó sẽ rung động đặc biệt dữ dội.

Mặc dù Thiết Quải Lý đã bỏ ra nỗ lực cực lớn để không cho Tam Sinh Thạch bay đi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi một nén hương, hắn cố gắng hết sức phóng thích linh lực, và ghì chặt Tam Sinh Thạch.

Mục đích là để Tam Sinh Thạch ngoan ngoãn hơn, để Tam Sinh

Thạch ý thức được rằng chúng ta đều là một thể chung.

Ngao Tông thấy Thiết Quải Lý trông có vẻ chật vật, liền tiến lên nhẹ nhàng gõ vào thân Tam Sinh Thạch, Tam Sinh Thạch như có linh tính vậy, rùng mình một cái.

Ngay lập tức bất động, "Xem ra Tam Sinh Thạch cũng mềm nắn rắn buông a, xem Ngao Tông đại nhân vừa ra tay, Tam Sinh Thạch liền không động đậy, Thiết Quải Lý phải học hỏi thật tốt." Chung Hán Ly vừa phe phẩy quạt vừa nói.

"Đừng nói nhảm nữa, mau đi tìm Lam Thải Hòa, vì Tam Sinh Thạch phản ứng mạnh như vậy, chứng tỏ Lam Thải Hòa ở gần đây." Một câu nói của Hàn Tương Tử khiến mọi người tỉnh táo lại, không còn đùa cợt nữa.

Vương triều Hiên Viên phồn hoa, khiến Bát Tiên tưởng rằng vẫn đang ở thời bình dân, thế giới này không xảy ra tai họa lớn như vậy, bá tánh đều tương đối sung túc.

Chỉ một câu nói của Hàn Tương Tử, khiến mọi người lập tức quay về thực tại, đều có chút suy sụp, ngược lại, Ngao Tông lại nhìn Hàn Tương Tử bằng ánh mắt khác.

Hàn Tương Tử vậy mà có thể trong hoàn cảnh xa lạ, ngay lập tức tổ chức tốt những vị Bát Tiên còn lại để đi tìm Lam Thải Hòa, chứng tỏ Hàn Tương Tử có địa vị rất cao trong Bát Tiên.

Quan trọng nhất là mọi người đều tin phục Hàn Tương Tử, tuy Tào Quốc Cữu cũng có năng lực này, nhưng Tào Quốc Cữu tính khí quá tốt, hơn là một người lãnh đạo, càng giống một vị trưởng bối quan tâm con cháu.

Tào Quốc Cữu tuy có cái nhìn đại cục, nhưng đa số thời gian, đều sẽ dung túng sáu vị tiên còn lại, thường sẽ làm giảm hiệu suất nhiệm

vụ.

Thất Tiên đi trên đường tìm kiếm Lam Thải Hòa, đúng lúc mọi người đang gặp khó khăn, có một người mặc đồ rách rưới, đeo chiếc đai lưng xanh lá cây dài sáu thước, một chân đi đôi giày da dày, một chân để trần, thấy mọi người ngạc nhiên nhìn.

Hắn tưởng mọi người ngạc nhiên vì trang phục kỳ dị, ngại ngùng nói, "Ta bình thường không như vậy, hôm nay vì thấy mấy vị thần tiên từ bên ngoài đến, nhất thời nóng lòng đến mức chưa kịp cởi giày dép cho con, vội vàng từ nhà chạy ra." "Mấy vị khách quan đừng tin tên lừa đảo này, cả ngày chẳng làm gì, cứ đứng giữa đường chặn người, cầm cái bảng dài khoảng ba thước, bắt người khác nghe hát." "Trong thôn chúng ta, bất kể già trẻ lớn bé đều xem hắn hát, khi hát thì dường như phát cuồng, nhưng lại dường như không phải, tóm lại, bài hát mà hắn hát ta không hiểu một câu nào, trước đây đã từng có một kỹ nữ ca hát, bị hắn so tài đến mức phải bỏ chạy." "Từ đó về sau, dưới kinh thành vương triều Hiên Viên chúng ta, ít thấy những gánh hát dân gian biểu diễn, tất cả đều bị Từ Kiên dọa chạy mất, nhưng Từ Kiên lại không chịu đi rạp hát mà hát, nói rằng hát là để cho người hữu duyên nghe." "Cũng không biết người hữu duyên đó rốt cuộc là ai, Từ Kiên mỗi ngày sống nhờ vào chút tiền của du khách bố thí, còn lại đều nhờ vào người vợ tài giỏi kia, nếu không đã chết đói trên đường rồi." Một người bán bánh trên đường nói với Ngao Tông.

Ngao Tông và đoàn người cũng không phải những người có lòng hiếu kỳ đặc biệt nặng, đối với cuộc sống của người khác không chút hứng thú, thậm chí khi nghe xong lời của người bán bánh đầu tiên.

Lữ Nham bắt đầu có chút buồn ngủ, ngáp một cái vô vị.

Chỉ đợi khi người bán hàng rong này nói xong, Tam Sinh Thạch như đã xác nhận xong vậy.

Nó bay thẳng về phía Từ Kiên, tựa như con cái về nhà, không ai có thể giữ lại được, sau một khoảnh khắc, Tam Sinh Thạch hoàn toàn dung nhập vào thể nội Từ Kiên.

Không còn thấy hình dáng linh thạch nữa, khoảnh khắc đó thực sự quá nhanh, đối với Từ Kiên một phàm nhân hiện tại mà nói, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hắn thậm chí còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Ôi, các vị có thấy gì không?

Ta vừa rồi hình như cảm giác có thứ gì đó đi vào trong cơ thể ta, nhưng bây giờ lại không thấy nữa." Từ Kiên khó hiểu hỏi, tốc độ của Tam Sinh Thạch quá nhanh, ngay cả Từ Kiên, kiếp chuyển thế của Lam Thải Hòa, cũng không nhìn thấy, chứ đừng nói đến mấy người bán hàng rong kia.

Chương 571

"Làm sao ta biết có thứ gì xuyên qua người ngươi, mỗi ngày ngươi đều hôi thối, ta thậm chí còn không muốn nhìn." Một tiểu thương nói.

Nhưng Từ Kiên hiển nhiên có tính cách của một lão hảo nhân, bị hàng xóm châm chọc khắc nghiệt như vậy, cũng không vì thế mà cảm thấy không vui, ngược lại còn ngây ngô cười khì.

Mọi người thấy Từ Kiên dáng vẻ như vậy, đều bất đắc dĩ lắc đầu, "Cũng không biết người như thế này, làm sao mà tìm được một người vợ vừa tài giỏi lại vừa xinh đẹp như hoa." Từ Kiên dường như thích người khác khen vợ mình, liền nói với mọi người: "Đều là lễ vật mà thượng thiên ban tặng ta, có một ngày trên trời có thể rơi xuống một tiên nữ nữa." "Được rồi được rồi, tiếp tục khoác lác đi, tiên nữ nào lại để mắt đến thứ hàng hóa như ngươi chứ." Mọi người dường như đã nghe câu này quen rồi, thậm chí không hề kinh ngạc, chỉ bất kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

"Lam Thải Hòa thật sự có người yêu cũ ở Thiên Đình, khi Lam Thải Hòa bị giáng xuống phàm trần, người đó cũng theo Lam Thải Hòa xuống." "Tình sâu nghĩa nặng như vậy thật khó quên a." "Có tiện cho ta đến nhà ngươi thăm viếng không, ta muốn xem vị phu nhân xuất sắc trong mắt ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào." Tào Quốc Cữu hỏi Từ Kiên.

"Đương nhiên có thể rồi, các vị bằng hữu muốn ăn gì, ta sẽ bảo nội tử làm cho các ngươi." Lam Thải Hòa vui vẻ nói, xem ra Lam Thải Hòa thích người khác đến nhà làm khách.

"Phu nhân nhà ngươi tính cách thế nào vậy?" Hà Tiên Cô hỏi.

Lam Thải Hòa thấy một cô nương dung mạo hiền lành, ngữ khí càng thêm thân thiết, "Phu nhân nhà ta a, là một người ngoài lạnh trong nóng, bình thường thích yên tĩnh, không ra ngoài." Trong lúc Từ Kiên thao thao bất tuyệt suốt đường, nhà của Từ Kiên, không giống vẻ ngoài rách nát của Từ Kiên, mà là một tiểu đình viện ba gian ấm cúng.

Ngao Tông được Từ Kiên dẫn vào nhà, trên đường đi đầy hoa lá cẩm thạch, có thể thấy nữ chủ nhân sống trong đó nhất định rất dụng tâm.

Một nữ tử vẫn đang hóng mát trong đình, đợi Ngao Tông và đoàn người đi vào, nàng mới chậm rãi quay đầu, lần đầu tiên không nhìn về phía Ngao Tông.

Mà nhìn về phía Từ Kiên, "Tướng công về rồi, hôm nay có mệt không a, thiếp thấy mồ hôi đều chảy ra rồi." Vừa nói, vừa cầm quạt bồ thổi gió cho Từ Kiên, Từ Kiên nằm trên nhuyễn tháp trong đình không bao lâu liền ngủ say.

Vợ Từ Kiên chậm rãi đặt quạt bồ xuống, dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngao Tông và đoàn người, bảo Ngao Tông rời khỏi đình này, đợi sau khi hoàn toàn rời xa đình, nữ tử hai tay ôm gối, "Cha, lần này phải cho con lợi lộc gì đó, con mới chịu tha cho người." "Nào ngờ Từ Kiên cũng là một trong Bát Tiên, nếu không quy vị, con có thể đi Đảo Dược Đông Hải hái thuốc không là mấu chốt." Nữ tử nói: "Cứ không ngừng phái Thiên Binh thúc giục con về Thiên Đình, đã bao nhiêu năm rồi, con lần nào cũng đánh đuổi hàng vạn Thiên Binh Thiên Tướng.

Mọi người đánh đến tay con cũng mỏi rồi." "Lưu Quang công chúa, hóa ra những năm này ngươi không chết, mà là xuống phàm trần cùng nam nhân a." Thiết Quải Lý hiếu kỳ nói.

"Không được sao, ta không nỡ, nhưng bị liên lụy, bị phạt luân hồi trăm kiếp, vốn dĩ đã đến bước bàn chuyện hôn gả, muốn cùng phụ

thân đề nghị thành thân rồi." "Ta không muốn để người ở phàm gian này có nhiều nhân duyên tạp nham, ta xuống đây trước đặc biệt đến chỗ Nguyệt Lão, buộc dây nhân duyên của ta vào một người." "Như vậy sẽ không làm chậm trễ việc tu hành của ngươi sao?" Lữ Nham có chút hiếu kỳ hỏi.

"Chậm trễ thì sao, không chậm trễ thì sao, tâm tư của phụ vương ta hiểu rõ nhất, xuống phàm lịch kiếp, chẳng qua là một cái cớ khác để lưu đày thôi, nếu không việc hái thuốc ở đảo dược là việc không thể không làm." "Ta vẫn đang trong vòng luân hồi hỗn độn, đời này qua đời khác, không có điểm dừng." Lời của Lưu Quang công chúa nói rất có lý, vị nữ nhi nhỏ nhất trong truyền thuyết của Thiên Đế, vị nữ nhi được sủng ái nhất vậy mà lại hiểu rõ tâm tư phụ vương như vậy.

Lưu Quang công chúa được sủng ái khắp Thiên Giới, ngoài ưu thế trời sinh, hơn nữa là vì nàng hiểu rõ lòng người đi, "Hơn nữa ta cũng không ngăn cản Lam Thải Hòa tu luyện a, ta chỉ yêu cầu tình cảm chuyên nhất, còn những phương diện khác thì không có hạn chế." "À, vì muốn đánh thức ký ức của Lam Thải Hòa, để người ấy trở về vị trí Bát Tiên phải không, nhưng Lam Thải Hòa có thể trở về vị trí Bát Tiên không chỉ đơn giản là tham ngộ đại đạo đâu, phải được phụ thân ta đồng ý mới có thể tái đăng tiên vị." "Ngươi biết vì sao ta và Lam Thải Hòa tốt với nhau bao nhiêu năm rồi mà vẫn trì hoãn hôn sự không?

Là vì không có công tích nào có thể khiến phụ thân ta hài lòng, do đó trước khi ta xuống phàm trần này, ta đặc biệt đi tìm phụ vương, và lập lời thề thiên địa." "Nhất định phải phong ấn lại Ma Long Châu đã trốn thoát, nếu không Lam Thải Hòa sẽ vĩnh viễn không có ngày thành tiên, nhưng bây giờ ta xuống phàm đã mười vạn năm, cách lời hẹn với phụ vương không đến trăm năm, nếu trong trăm năm này ta không tìm được Ma Long Châu, vậy ta chỉ có thể dùng cách cuối cùng." Lưu

Quang công chúa nói xong, thở dài một hơi, rồi rời đi "Ta mệt rồi, tự nhiên đi, có phòng đã dọn sẵn, các ngươi có thể tùy ý sử dụng." Mọi người quay về đình, Hàn Tương Tử lay lay Từ Kiên, "Ta biết ngươi tỉnh rồi, đừng giả vờ ngủ nữa, ta không có ngu.

Ngươi, không đến nỗi ngay cả giả vờ ngủ và ngủ thật cũng không nhận ra." "Ôi, làm sao mà phân biệt được, ta bao nhiêu năm nay lừa gạt Lưu Quang như vậy mà nàng ấy một lần cũng không phát hiện ra." Từ Kiên vươn vai một cái thật lớn.

"Một người giả vờ ngủ, giả vờ không phát hiện bí mật Lưu Quang không phải phàm nhân, một người thì bí mật bị vạch trần nhưng cũng không muốn đối xử thành thật, tự nhiên sẽ không bị phát hiện." Hà Tiên Cô lập tức sắc bén bình luận.

"Đúng vậy, như Lưu Quang trước đây sẽ giả vờ bán đồ cổ, lừa gạt ta, bây giờ thì lại cả ngày ở nhà không ra ngoài, ngay cả nói dối cũng không muốn bịa ra nữa, xem ra tướng công như ta càng ngày càng không có mị lực." Từ Kiên bất đắc dĩ nói.

"Ai mà chẳng biết, một người mỗi ngày đều nghĩ làm sao mới có thể đốn ngộ đại đạo, sớm ngày thành tiên, một người thì dốc hết toàn lực đi tìm Ma Long Châu đã biến mất, mỗi người đều là cao thủ treo đầu dê bán thịt chó, tưởng đối phương không biết, nào ngờ đáy lòng đã bị nắm rõ mồn một." "Để ta xem vì sao Thải Hòa lại trì hoãn không thành tiên, không có lý nào, dựa vào ngộ tính của Thải Hòa, đáng lẽ phải là người thành tiên sớm nhất trong số chúng ta mới phải." Hàn Tương Tử nói.

Từ Kiên kinh ngạc nhìn một cái, nghe ngữ khí của Hàn Tương Tử, dường như đã khôi phục toàn bộ ký ức.

"...Đã khôi phục ký ức rồi sao?" Từ Kiên hỏi.

"Ừm, bất ngờ sao?" Hàn Tương Tử trêu chọc nói.

Từ Kiên cười cười, lại lộ ra dáng vẻ lão hảo nhân kia: "Hơi tò mò nha, nhìn những người khác dường như chưa khôi phục ký ức, ngươi là người đầu tiên khôi phục ký ức." Hàn Tương Tử nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm nói: "Ngươi không phải cũng đã khôi phục ký ức rồi sao?" Từ Kiên ngây người, hình như là vậy, đúng là đã khôi phục ký ức, nhưng không biết vì sao, tiềm thức lại mách bảo rằng ký ức của hắn không hoàn chỉnh.

Cho nên hắn vô thức cho rằng Hàn Tương Tử là người đầu tiên khôi phục ký ức.

"Ta cảm thấy, ta có thể đã mất một phần ký ức." Từ Kiên trịnh trọng nói.

Mọi người nghe vậy có chút kinh ngạc, chẳng lẽ chỉ khôi phục được một nửa ký ức sao?

"Vậy ngươi có thể cảm giác được phần nào bị thiếu sót không?" Ngao Tông hỏi.

Ta luôn cảm thấy phần ký ức bị mất đi chắc chắn không đơn giản, vì khi xưa Thiên Đế giáng hắn xuống phàm trần và xóa bỏ ký ức, vậy nhất định sẽ không chỉ xóa bỏ một phần nhỏ.

Hoặc giả, một phần nhỏ ký ức đã bị phong tỏa nghiêm mật, Từ Kiên chỉ tìm lại được phần lớn ký ức, còn lại một chút thì không thể tìm lại được nữa.

Cho dù thế nào, phần ký ức đó đều có điểm nghi vấn, mơ hồ có một loại trực giác, liên quan đến kế hoạch năm xưa của Thiên Đế.

Từ Kiên nhìn Ngao Tông, gọi một tiếng tiền bối, nheo mắt lại nói: "Tiền bối, cụ thể thì ta cũng không rõ lắm, những ký ức này đều đột nhiên khôi phục trong một ngày ngẫu nhiên, ta biết ta là ai, nhưng lại thủy chung không thể tìm lại pháp lực năm xưa, thậm chí ngay cả ký

ức của ta cũng thiếu mất một mảnh nhỏ, bao ngày nay ta cũng trăm mối không thể giải." Hàn Tương Tử nhìn Ngao Tông một cái, thấy Ngao Tông không nói gì, liền đứng ra nói: "Vậy ngươi cảm thấy phần ký ức nào xuất hiện thiếu sót?

Ta có thể dựa vào mốc thời gian đó mà đi tìm thử." "À đúng rồi, ngươi chưa nói cho ta biết, vì sao ngươi lại không thể thành tiên?

Dựa vào ngộ tính của ngươi, đã lâu như vậy rồi, cũng nên tu luyện thành tiên rồi chứ." Hàn Tương Tử hỏi.

"Đây cũng là vấn đề của ta nha, ai mà biết ta cả đời cũng không thể tu tiên, chỉ khôi phục được ký ức, còn những thứ khác thì không làm được gì cả." Từ Kiên cười khổ.

Đây cũng là lần đầu tiên mọi người thấy Lam Thải Hòa, sau khi xuất hiện, lại lộ ra vẻ mặt tiêu cực như vậy.

"Về phần ký ức này, ta nhớ khi ở Thiên Đình, là lúc Hàn Tương Tử đi tìm Ngao Tông tiền bối, ký ức của ta đã thiếu mất một phần lớn, còn cả những chuyện trước khi bị giáng xuống phàm trần ta cũng không nhớ nữa." Từ Kiên nói.

Đồng thời, sau khi cố gắng hồi ức một phần sự việc, hắn lộ ra vẻ mặt đau khổ, dường như việc hồi ức đoạn ký ức đó là một chuyện vô cùng đau đớn.

"Không có chút manh mối nào sao?

Hoặc là một chút cũng không?" Hàn Tương Tử không cam lòng hỏi.

"Mỗi lần cố gắng hồi ức, trong đầu liền cảm giác một trận đau đớn như nổ tung, khiến ta không thể tiếp tục nữa." Từ Kiên lắc đầu nói.

Hắn hiện tại cố gắng kiềm chế, không muốn tiếp tục hồi tưởng

những chuyện đó nữa, việc cấp bách trước mắt là thành tiên đã.

Hàn Tương Tử nhíu mày, cũng lâm vào khó khăn, làm sao đây?

Không có chút manh mối nào, dù biết khoảng thời gian đó, nhưng lại không có thứ gì có thể quay ngược thời gian, giúp tìm lại đoạn ký ức đó.

"Khi đó ta nhớ Hà Tiên Cô và ngươi cùng nhau chấp hành nhiệm vụ phải không!" Hàn Tương Tử đột nhiên nói.

Hà Tiên Cô đột nhiên phát hiện bị gọi tên, nàng cũng có ký ức đó, nhưng tiếc là ký ức của nàng chưa khôi phục, Hàn Tương Tử cũng không nhớ, đành bất đắc dĩ lắc đầu, biểu thị cũng không biết.

"Không có cách nào, nếu tất cả đều có thể khôi phục ký ức thì tốt rồi, nhưng hiển nhiên, trong đó nhất định đã bị cản trở," Hàn Tương Tử nói ẩn ý.

Nhưng thực ra mọi chuyện đã rõ ràng như vậy rồi, cộng thêm điểm mất ký ức, dễ dàng suy đoán ra có mối liên hệ mật thiết với Thiên Đế, mọi người chỉ giấu trong lòng, không dám nói ra mà thôi.

Có những lời không thể nói, nếu nói ra, trong cõi u minh có lẽ sẽ đẩy nhanh sự phát triển của sự việc, thậm chí sẽ phá vỡ một tín ngưỡng nhất định, nếu tín ngưỡng sụp đổ, thực sự không biết có thể tin tưởng ai.

"Đừng vội, từ từ, ta sẽ cố gắng giúp ngươi," Ngao Tông nói.

"Đúng vậy, tiền bối, người có nhớ khi đó Thiên Giới có xảy ra chuyện gì không?" Hàn Tương Tử hỏi.

Tuy hắn cũng đã khôi phục ký ức, và là người Tiên Giới, nhưng Ngao Tông luôn có một số thủ đoạn không ai biết, và cường đại hơn hắn, có lẽ Ngao Tông cũng biết thì sao.

“Ta chỉ có thể nói là có quan hệ mật thiết với bên Thiên Giới, còn những cái khác ta cũng không rõ lắm, có lẽ phải tự mình giải quyết thôi.” Ngao Tông nói.

Trong lòng ta có một phương pháp chắc chắn tám chín phần, nhưng không thể mạo hiểm nói ra, dù sao ta cũng là người của Thiên Giới về bản chất, tín ngưỡng Thiên Đế.

Cũng không thể xác định Thiên Đế khi đó đã làm những gì, những chuyện không xác định thì không thể tuyên bố ra.

“Ôi, lấy Tam Sinh Thạch ra xem một chút, vì sao hắn không thể thành tiên.” Thiết Quải Lý nói.

Rồi giơ tay nhẹ nhàng đặt trước mặt Từ Kiên, Tam Sinh Thạch dường như có vẻ không phục, không chịu xuất hiện, Ngao Tông ở bên cạnh trừng mắt một cái, nó liền ngoan ngoãn xuất hiện trong tay Thiết Quải Lý.

Thiết Quải Lý trong lòng có chút khó chịu, hòn đá này thật biết nắn mềm buông cứng, chẳng lẽ hắn không phát hiện sao?

Chương 572

Nhưng mọi người lại phát hiện Tam Sinh Thạch liên quan đến phần ký ức mà Từ Kiên đã mất, trong lòng hắn có một chấp niệm.

Chấp niệm này đã ẩn giấu trong lòng hắn suốt mấy ngàn năm, cho dù không nhớ, nhưng tâm kết vẫn còn, do đó mãi mãi không thể thành tiên, không thể có tiên duyên, không thể tu tiên pháp.

"..." Hàn Tương Tử cũng đau đầu, quả thực là một vấn đề lớn của thế kỷ, tìm lại ký ức, nào đâu phải là chuyện đơn giản, vốn dĩ hắn nghĩ việc cấp bách là trước tiên để hắn thành tiên, lấy thuốc xong hoàn thành nhiệm vụ rồi mới tốt, cũng tiện về bẩm báo Thiên Đế, có lẽ Thiên Đế đại phát từ bi, có thể giúp hắn tìm lại ký ức.

Nhưng kết quả thì lại yêu cầu thành tiên phải tìm lại đoạn ký ức đó, và phá trừ tâm kết của hắn, làm sao mà dễ dàng được!

"Hay là ta đi tìm Quan Âm Đại Sĩ?" Hà Tiên Cô đột nhiên nói.

"Nhưng Quan Âm Đại Sĩ sẽ giúp chúng ta sao?

Người của Phật Giới, vốn dĩ không can thiệp vào chuyện giữa thần tiên, cầu người đó càng không thực tế." Lữ Nham nói.

Quan Âm Đại Sĩ tuy quán thông âm thanh thế gian, dù pháp lực cao cường, nhưng chưa bao giờ can thiệp vào chuyện giữa thần tiên, đặc biệt là chuyện giữa các thiên thần của Thiên Giới.

Mọi người lại một trận rũ đầu ủ rũ, chuyện này quả thật rất khó giải quyết!

"Nếu có một người có thể lợi hại như Quan Âm Đại Sĩ, có thể lay chuyển được người đó, thì tốt biết mấy." Hà Tiên Cô nói, thở dài một hơi.

Tuy nhiên khi mọi người nghe đến đây, lại đột nhiên nghĩ đến một người.

"Mộng Ma!" Hàn Tương Tử và những người khác đồng thanh nói.

Năm xưa cũng vì Hàn Tương Tử, mấy người họ mới quen biết Mộng Ma, chỉ là Mộng Ma chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn, nhất định phải có thứ gì đó để đổi thì mới được.

Mộng Ma tuy không có Tam Thiên Hóa Thân của Quan Âm Đại Sĩ, nhưng lại có thể ngang sức với Quan Âm Đại Sĩ.

Năm xưa khi quyết đấu với Quan Âm Đại Sĩ, Tam Thiên Hóa Thân của Quan Âm Đại Sĩ chỉ có một người, thoát ra khỏi ác mộng của nàng, mới may mắn giành chiến thắng.

Phải biết Mộng Ma có thể đi vào giấc mộng của tất cả mọi người, thậm chí thao túng giấc mộng, Nhân Giới có Tam Thiên Giới, có thể biết có bao nhiêu bá tánh.

Cho nên công lực của Mộng Ma mới cường đại đến vậy.

"Nếu trên thế giới này có ai có thể biết vạn sự trên thế gian, thì đó nhất định là Mộng Ma." Hàn Tương Tử nói.

Mỗi giấc mộng của mỗi người, đều nằm trong lòng bàn tay Mộng Ma, chỉ cần là chuyện liên quan đến giấc mộng, nhất định có thể tìm thấy.

"Vậy chuyện này không nên chậm trễ, ta nên tìm Mộng Ma như thế nào đây?" Hán Chung Ly nói, thấy chuyện này không thể trì hoãn nữa, Đông Hải Long Vương tùy thời đều có khả năng gây khó dễ cho chúng ta, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Bát Tiên quy vị mới được.

Bát Tiên chỉ khi tất cả đều tụ họp lại một chỗ, thì công lực mới là mạnh nhất.

“Ta cũng không biết lần trước tìm Mộng Ma như thế nào, là Diễm Thải tìm được, nhưng nay nàng đã chết, ta cũng không biết phải tìm thế nào.” Hàn Tương Tử nói.

Tuy hắn có vài phần giao tình với Mộng Ma, nhưng cũng không quá sâu.

Là người tiền thế có tâm tính cực kỳ lạc quan, địa vị của hắn trong Bát Tiên cũng rất cao.

Cũng không thể nói, Bát Tiên từ trước đến nay không có ai địa vị cao thấp hơn ai, chỉ là năng lực của Hàn Tương Tử có mắt thấy tai nghe, nếu mọi người đều nguyện ý tin phục hắn.

“Mộng Ma đã muốn nhập mộng, vậy chi bằng ta tạo một giấc mộng triệu hoán nàng ấy thì hơn, như vậy sẽ có cảm ứng, nếu nàng ấy nguyện ý giúp ta thì tự nhiên sẽ xuất hiện.” Hán Chung Ly nói.

“Nhưng Mộng Ma thường nhập vào giấc mộng của phàm nhân, thần tiên không có mộng, cho nên nàng ấy cũng thường không tìm thần tiên, nếu không thể vào giấc mộng của ta thì sao?” Hà Tiên Cô nói.

Vấn đề trọng điểm đã được nói ra, mọi người lại chìm vào suy tư, “Nếu ta chủ động nguyện ý chia sẻ mộng cảnh với Mộng Ma, nàng ấy cũng có thể tiếp nhận mộng cảnh của ta.” Hàn Tương Tử đột nhiên nói với mọi người.

Mọi người nghe vậy, chẳng phải có lối thoát rồi sao?

Chẳng phải là chuyện làm một giấc mộng sao?

Chà chà, thật sự có chuyện làm mộng mà thành.

“Đợi đến đêm nay ở nhân gian, chúng ta sẽ tự mình đi nằm mơ, tục ngữ nói ngày có điều nghĩ đêm có điều mơ, trước khi ngủ cố gắng nghĩ đến Mộng Ma, mấy chữ Mộng Ma, nghe theo triệu hoán của ta,

có lẽ," Hán Chung Ly nói.

"Được!" Mọi người nói.

Nghe vậy cũng có chút thú vị, mấy vị thần tiên vậy mà lại cần thông qua cách nằm mơ để triệu hoán một ma, rồi nhiệm vụ tối nay chính là mơ mộng.

Bảy người, tất cả đều có khí chất thoát tục, dung mạo siêu phàm, tìm một khách sạn bình thường liền vào ở, ngay cả chưởng quỹ trên quầy cũng chưa từng thấy một đoàn người có khí chất thoát tục như vậy, quan trọng nhất không phải dung mạo, thiên hạ người có dung mạo xuất chúng hơn thì nhiều.

Chưởng quỹ nhìn thấy khí chất thanh đạm trên người họ, lại có một loại phong thái tiên nhân.

Mấy người họ đều biến trở lại dáng vẻ khi còn ở phàm gian, tuy nhiên sau khi thành tiên thì có sự khác biệt bản chất so với phàm nhân, sức mạnh nguyên bản trên người họ khác với phàm nhân, cho dù che giấu đến mấy, cũng có chút dị thường.

Người đi đường đều kinh ngạc nhìn, chưa từng thấy người nào có khí chất thoát tục như vậy.

Thanh cao, tường hòa, một thân chính khí, những khí chất mà họ có trên người, tuyệt đối không phải phàm nhân có thể có.

Những người bên cạnh đều liếc mắt nhìn, Hà Tiên Cô bên cạnh nhịn không được cười thầm.

"Lần đầu tiên ta đến tiểu thế giới này, dân phong ở đây lại phóng khoáng như vậy." Lữ Nham nói.

"Một phương nước đất nuôi một phương người, huống chi là một tiểu thế giới khác, có lẽ ở những nơi khác, một số tập tục còn không giống, cũng rất có khả năng chứ." Hán Chung Ly nói.

Thiên hạ rộng lớn, không gì không có, ba nghìn thế giới, mỗi nơi một khác.

Trong khách sạn, mọi người đều niệm thầm tên Mộng Ma trước khi ngủ, thần tiên vốn không cần ngủ, nhưng vì muốn nằm mơ, cũng chỉ đành đi ngủ, lãng phí một đêm thời gian.

Hàn Tương Tử khi mọi người niệm tên Mộng Ma, liền lén lút niệm tên Diễm Thải.

Khó có được một cơ hội có thể nằm mơ, chi bằng tạo một giấc mộng đẹp.

Nhớ Mộng Ma từng nói, nàng có hứng thú với những giấc mộng đẹp, nếu có thể dẫn dụ Mộng Ma, thì càng tốt, nếu không thể dẫn dụ, vậy để hắn say sưa một trận trong mộng cảnh đi.

Người đã khuất, chỉ còn lại một người đau lòng, hắn cũng chỉ có thể tìm kiếm một chút an ủi nhất định trong mộng cảnh.

"Diễm Thải, ta không phải tự nguyện quên nàng." Hàn Tương Tử bình tĩnh nói.

Vào khoảnh khắc thành tiên đó, trong lòng Hàn Tương Tử bỗng nhiên một mảnh thanh minh, thông suốt rồi.

Tình ái tuy quan trọng, nhưng kết cục của hắn và Diễm Thải đã định trước, và đã xảy ra, không còn khả năng vãn hồi, hắn đã dốc hết toàn lực, một đoạn duyên phận cũng đã bỏ cuộc.

Hắn còn có sứ mệnh phải làm, thiên hạ chúng sinh đang chờ Bát Tiên đi cứu vớt, không thể suy sụp như thế này.

Sau này vạn cổ tuế nguyệt, hắn sẽ thật tốt tuân theo lời của Diễm Thải, trở thành một Nhạc Tiên độc nhất vô nhị giữa trời đất, cho dù Diễm Thải không còn, hắn cũng sẽ vì nàng mà thổi lên tiếng sáo du dương nhất.

Diễm Thải sẽ trở thành chương nhạc cảm động nhất trong lòng hắn.

"Ta yêu, Diễm Thải." Hàn Tương Tử lờ mờ thốt ra một câu như vậy, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt, ngay lập tức liền chìm vào giấc mộng đẹp mà mình tạo ra.

"Hàn Tương Tử!" Hàn Tương Tử nghe thấy một giọng nói quen thuộc, liền đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc y phục xanh lục, đang mỉm cười rạng rỡ nhìn hắn, hệt như lần đầu gặp mặt năm xưa.

"Diễm Thải!" Hàn Tương Tử kích động kêu lên một tiếng, mạnh mẽ chạy tới, ôm chầm lấy nàng, siết chặt đến mức như thể đang ôm lấy báu vật đã mất.

"Nhẹ chút, ta không thở nổi." Diễm Thải cười nói.

Chương 573

Hàn Tương Tử mới nhẹ nhàng buông nàng ra, tỉ mỉ nhìn ngắm.

Hắn biết bây giờ đang ở trong mộng cảnh, cũng chỉ trong mộng cảnh mới có thể biểu đạt tình cảm của mình một cách không chút e dè như vậy.

"Ngươi còn nhớ khúc nhạc mà chúng ta từng cùng nhau tấu năm xưa không?" Diễm Thải hỏi.

"Tiêu Dao Vô Cùng." Hàn Tương Tử tình tứ nói, sao có thể quên được chứ?

"Ta rất thích, hay là chúng ta lại hợp tấu một khúc nữa đi?" Diễm Thải nói, trong mắt tràn đầy sự mong đợi.

"Chuyện nàng làm mà ta không đồng ý sao?" Hàn Tương Tử xoa xoa đầu Diễm Thải, hai người nhìn nhau cười, bay vút lên, liền lại lần nữa lên trên vầng trăng khuyết kia.

Ánh trăng thanh lạnh chiếu rọi nhân gian, lúc này trăng đã lên đỉnh trời, tất cả phàm nhân đều chìm vào giấc mộng, chính là thời khắc tốt để tấu tiên nhạc.

Lúc này Hàn Tương Tử đang nằm trên một chiếc giường gỗ đơn sơ, khóe miệng nở nụ cười, nhưng khóe mắt lại vương lệ, người đời không biết đó là niềm vui hay nỗi buồn.

"Nhân gian quả nhiên đẹp," Diễm Thải nhìn xuống màn đêm tĩnh mịch bên dưới, có những đốm lửa nhỏ lẻ tẻ đang cháy, lác đác vài tiếng chó sủa, nhân gian một mảnh tĩnh lặng, tường hòa.

"A, pháo hoa nhân gian vạn năm trường thọ cũng không thể nào sánh được." Hàn Tương Tử nói.

Nguyện vọng lớn nhất của hắn là được cùng Diễm Thải tay trong tay trọn đời, trở thành một đôi phu thê bình thường nhất, nhưng trên người hai người gánh vác sứ mệnh nặng nề, thân phận của họ đã định trước không thể sống như người bình thường, sự ra đi của Diễm Thải suýt chút nữa đã mang đến tai họa diệt đỉnh cho Hàn Tương Tử, nếu không phải sự lương thiện của Diễm Thải đã đánh thức tiên cốt trong hắn, và luôn sưởi ấm trái tim hắn, có lẽ bây giờ hắn đã sớm theo Diễm Thải đi rồi.

Hai người nhìn nhau cười, đều giơ sáo trong tay lên, sáo dài sáo ngắn phối hợp cùng nhau, tấu lên một khúc Thiên Lại chi âm hóa thành từng nốt nhạc, bay lượn trong nhân gian, bay vào từng nhà bá tánh, từ đế vương tướng tướng, đến bá tánh bình thường, trong giấc mộng nghe được Thiên Lại chi âm, đều vui mừng múa hát, cho dù nằm trên giường ván, vẫn vung tay múa chân, trên mặt mỗi người đều mang vẻ vui vẻ.

“Ha ha ha, không ngờ Hàn Tương Tử có một ngày, lại lấy thân phận thần tiên mà tạo ra một giấc mộng đẹp như vậy.” Lúc đó, trong sâu thẳm mộng cảnh của hắn, truyền đến một tiếng cười sảng khoái, nghe rất quen tai.

“Mộng Ma đại ca sao?” Diễm Thải hỏi.

“A, ta hôm nay đặc biệt đi tìm Mộng Ma.” Hàn Tương Tử nói.

Hai người đã ngừng tấu nhạc, Hàn Tương Tử mặt đầy vẻ hạnh phúc, nhưng sâu trong ánh mắt lại mang một tia bi thương khó nhận thấy.

“Hai vị vẫn khỏe chứ?” Dưới vầng trăng khuyết đang ngồi, trên bầu trời đầy sao, từ từ ngưng tụ ra một bóng dáng nam tử nho nhã hư vô phiêu miểu.

“Không biết hai vị tìm ta có việc gì?

Không đúng, Hàn Tương Tử tìm ta có việc gì?" Mộng Ma hỏi.

Thần tiên vốn không bao giờ nằm mơ, do đó chuyện này không thể nào Mộng Ma biết được.

Hàn Tương Tử hơi nhíu mày, rồi lại khôi phục nụ cười ôn hòa nhã nhặn, nhẹ nhàng đỡ Diễm Thải từ vầng trăng khuyết xuống, bay đến bên cạnh Mộng Ma.

"Đã lâu không gặp." Hàn Tương Tử nói, Diễm Thải cũng theo đó gọi một tiếng Mộng Ma đại ca, xem ra mối quan hệ của hai người rất thoải mái.

"Ừm." Mộng Ma sớm đã biết chuyện Diễm Thải qua đời, cũng biết bây giờ chỉ là Diễm Thải trong mộng cảnh của Hàn Tương Tử mà thôi, chứ không phải Diễm Thải thật, trong mắt nàng mang vài phần tiếc nuối, tựa hồ có chút thương hại nhìn Diễm Thải.

"Ta biết Lam Thải Hòa rốt cuộc đã mất những gì trong ký ức." Hàn Tương Tử nói.

"Thần tiên không biết mơ mộng." Mộng Ma lãnh đạm nói.

"Nhưng bây giờ hắn là phàm nhân, phàm nhân sẽ mơ mộng." Hàn Tương Tử nói.

"Ở đây sao?

Đã tìm thấy Lam Thải Hòa rồi sao?

Nhưng ta không hề biết?" Diễm Thải hiếu kỳ hỏi.

"Chẳng qua là tình cờ mà tìm được thôi." Hàn Tương Tử cười nói.

"À, vậy tiếp tục đi, ta không làm phiền nữa." Diễm Thải ngoan ngoãn đứng bên cạnh Hàn Tương Tử, yên lặng lắng nghe hai người nói chuyện.

Trong lòng Hàn Tương Tử, Diễm Thải là người hiểu chuyện, ôn

nhu, hội tụ mọi ưu điểm, nhưng thực ra trong hiện thực nàng lại hoạt bát, linh động, đôi khi còn có chút bốc đồng.

"Vì ký ức đã mất, nên không thể tạo ra giấc mộng liên quan đến phần ký ức đó nữa, ngươi đã tìm nhầm người rồi." Mộng Ma nói.

Dường như nàng không mấy nguyện ý giúp Hàn Tương Tử chuyện này, lời nói của nàng biểu thị sự thấu hiểu nhất định, dù sao nếu thiếu mất một phần ký ức thì ngay cả việc nằm mơ cũng thiếu đi đề tài.

"Nhưng Lam Thải Hòa, mỗi khi cố gắng nhớ lại đoạn ký ức đó, trong đầu liền cảm thấy đau đớn như nổ tung, ta cảm thấy nhất định đoạn ký ức đó quá kích thích, cho nên mới khiến hắn có phản ứng mạnh mẽ như vậy, nếu không lưu lại ấn tượng trong lòng hắn, ta không tin." Hàn Tương Tử phân tích.

"Ôi, nếu có thể bổ sung những điều này, thì tốt biết mấy." Mộng Ma nhẹ nhàng thở dài, dường như có chút tiếc nuối cho hắn.

Hàn Tương Tử luôn cảm thấy lời Mộng Ma có ẩn ý, nhất định nàng biết sự thật, thậm chí sự thật có thể tàn nhẫn, nếu không thì nàng tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

"Bát Tiên quy vị cũng là điều tất yếu, nếu không khôi phục đoạn ký ức bị thiếu sót, phá giải chấp niệm trong lòng Lam Thải Hòa, thì hắn không thể thành tiên." Hàn Tương Tử giải thích.

Hắn biết Mộng Ma tiết lộ thiên cơ cũng sẽ phải chịu nhân quả nhất định, hắn cũng là vì có việc nên mới tìm Mộng Ma giúp đỡ, coi như đây là một lời giải thích.

"Sao..." Mộng Ma nhẹ nhàng nhíu mày, đang suy nghĩ, trong mắt lại tràn đầy vẻ khó hiểu.

"Mộng Ma tiền bối, người nhất định biết chuyện này, phải

không.” Hàn Tương Tử đầy vẻ thành khẩn nhìn Mộng Ma, hy vọng từ miệng nàng có được đáp án chính xác.

“Chuyện này thực sự vượt quá ý liệu của ta, ta cứ tưởng đoạn ký ức đó vẫn luôn được phong ấn, có lẽ có thể khiến hắn tránh được một số kiếp nạn, hoặc làm trì hoãn việc hắn phải chịu kiếp nạn, có thêm thời gian để cường đại dù sao cũng có lợi.” Mộng Ma nói.

Hàn Tương Tử nghe vậy liền thấy có hy vọng, vừa nghe đã biết, Mộng Ma chắc chắn biết.

Diễm Thải ở bên cạnh nhíu mày, nhìn cuộc đối thoại của hai người, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

“Thôi được rồi, đã đến tìm ta rồi, ta cũng không có lý do gì để không giúp, chỉ là về chuyện này, ta cũng chỉ có vài phần manh mối, ký ức của hắn không hoàn toàn, những giấc mơ hắn thỉnh thoảng mơ thấy, cũng chỉ cung cấp một số manh mối, còn lại thì phải tự mình đi tìm.” Mộng Ma nói.

Hàn Tương Tử vô cùng kinh hỉ, cho dù là ký ức không hoàn chỉnh, nhưng chỉ cần có manh mối, có hy vọng, thì vẫn tốt hơn là tìm kiếm lung tung như ruồi không đầu.

“Chỉ là ta làm như vậy, khó tránh khỏi sẽ vì Thiên Đạo, tiết lộ thiên cơ, huống hồ chuyện này không phải nhỏ, ta cần đủ sức mạnh mới có thể chống lại nhân quả.” Mộng Ma nói.

Hàn Tương Tử cũng biết Mộng Ma có ý gì, tuy không nỡ, nhưng đã mất thì đã mất rồi, cho dù giữ lại mộng cảnh cũng vô dụng.

“Ta hiểu.” Hàn Tương Tử nói.

“Diễm Thải, nàng sẽ mãi mãi rực rỡ trong lòng ta, đợi ta hoàn thành sứ mệnh của mình, ta sẽ ngày ngày thổi sáo, chỉ vì một người mà thổi.” Hàn Tương Tử nói với Diễm Thải, nhưng khóe mắt lại đột

nhiên chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt.

Diễm Thải nở nụ cười rạng rỡ với hắn, "Tương Tử, ta sẽ mãi mãi ủng hộ chàng nha." Hàn Tương Tử nghe xong, nước mắt như mưa rơi, Diễm Thải cười xoa xoa đầu hắn, trong mắt mang vài phần không nỡ.

Mộng Ma vẫy tay, bóng dáng Diễm Thải liền dần dần tiêu tán, hóa thành những đốm sáng lấp lánh.

Trong lòng bàn tay Mộng Ma, một hạt châu phát ra ánh sáng thất thải đang ngưng tụ thành hình, thân châu thất thải lưu chuyển, cực kỳ giống Diễm Thải sống động như thật.

Hóa ra, giấc mộng đẹp của Hàn Tương Tử, chính là Diễm Thải.

Tiểu thế giới mộng phương, sau khi không còn Diễm Thải, cũng theo đó mà sụp đổ.

"Đi thôi." Mộng Ma nói với Hàn Tương Tử, vẫy tay, liền đưa hắn ra khỏi không gian mộng cảnh.

Hàn Tương Tử tỉnh lại trong hiện thực, khóe mắt còn vương lệ.

"Thế gian này toàn là những kẻ si tình." Mộng Ma cười thở dài một hơi, vừa bất đắc dĩ lại vừa vui mừng.

Chương 574

Tình ái thế gian nhiều biệt ly, nhưng tình yêu lại là thứ cảm động nhất, Mộng Ma thu thập mộng cảnh nhân gian, thưởng thức bi hoan ly hợp nhân gian, đến nay vẫn chưa thấu triệt được tình yêu.

"Mộng Ma tiền bối, người có thể đưa manh mối đó cho ta được không." Hàn Tương Tử thần sắc có chút buồn bã, sau này trong mộng, hắn cũng không thể tìm thấy Diễm Thải nữa.

Mộng Ma vươn ngón trỏ, chạm vào mi tâm của hắn, một số cảnh tượng liền xuất hiện trong não hải của hắn, Hàn Tương Tử nhận được manh mối liền trừng lớn mắt, vô cùng kinh ngạc.

"Ta tuy không ngạc nhiên như ngươi, nhưng cũng được chỉ rõ, có lẽ sự việc căn bản không hề đơn giản như ta nghĩ." Mộng Ma nói.

"Người... người chẳng lẽ biết chuyện này?" Hàn Tương Tử có chút hoảng hốt, chút ký ức còn sót lại trong mộng cảnh mang lại cho hắn một cảm giác bất an mãnh liệt.

Tín ngưỡng của hắn đang gây ra chuyện.

"Có người sẽ chỉ điểm mê tân của ngươi, tất cả sự thật, cần tự mình đi tìm." Mộng Ma không nói rõ, nếu nói ra, ngược lại sẽ phản tác dụng.

"Được rồi." Hàn Tương Tử cảm thấy cần tiêu hóa thông tin này, rồi mới nói cho đồng bạn.

"Tạm biệt." Mộng Ma liền muốn rời đi.

Nàng đã tiết lộ thiên cơ, rước lấy nhân quả, phải nhanh chóng luyện hóa mộng cảnh, bảo toàn bản thân mới được.

Trước đó nàng hỏi Hàn Tương Tử muốn một giấc mộng đẹp, giấc

mộng càng chân thành thì sức mạnh nàng nhận được càng cường đại, cũng càng hữu ích cho việc tham ngộ đạo pháp.

Chỉ là bây giờ quá nóng nảy, nhân quả, giấc mộng đẹp chỉ miễn cưỡng có thể dùng để bảo toàn thân.

"Tiền bối tạm biệt." Hàn Tương Tử cáo biệt.

Mộng Ma đang định rời đi, nhưng lại đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức cường hãn, khiến nàng không thể không cảnh giác.

"Minh Giới chi chủ?" Mộng Ma nói.

"Chính là ta." Ngao Tông mở miệng nói.

"Vì sao lại cản đường ta?

Ta đã gia nhập Ma Giới, Minh Giới thực sự không thích hợp với ta." Mộng Ma nói.

Nàng cần phải nói rõ với Ngao Tông, nàng biết Ngao Tông có dục vọng thu phục lòng người, và nàng cũng không thể đánh lại Ngao Tông.

"Ngươi đa lo rồi." Ngao Tông chậm rãi bước vào, nhìn hạt châu thất thải trong tay Mộng Ma, nói: "Công lực của ngươi dừng lại không tiến bộ, nếu có thể tham ngộ huyền bí của hạt châu này, nếu tìm được bảy hạt châu Chí Tình Chí Ái như vậy, tham ngộ, thì việc thành Thánh Nhân chỉ còn là chuyện trong tầm tay." Ngao Tông nói.

"Cái gì?" Mộng Ma trừng lớn mắt, hoàn toàn không dám tin, nàng vốn dĩ luôn nhìn thấu tâm tư người khác, chưa từng có một ngày tâm tư của mình bị người khác vạch trần.

Khi sự trần trụi phơi bày dưới ánh mặt trời, nàng mới biết mình bé nhỏ đến nhường nào.

"Minh Giới chi chủ làm sao lại biết được?" Ngao Tông hỏi.

“Tu luyện đến cảnh giới này, bình thường có thể xưng vương xưng bá một phương, nhưng đáng tiếc nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đã đến đỉnh phong, muốn đột phá Thánh Nhân mà vẫn trì hoãn chưa được cơ duyên, chẳng phải cơ duyên có sẵn đang bày ra trước mắt ngươi sao?” Ngao Tông nói.

“Người thật minh sát!” Mộng Ma nói.

“Tình ái thì có, không biết là bảy loại nào?” Mộng Ma hỏi.

Vì đã có một người chỉ điểm ở đây, chi bằng hỏi thêm vài câu.

“Nhân gian có thất tình, gọi là hỷ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục, thất tình đều đủ.

Hỷ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục.

Viên châu trong tay ngươi chính là chí ái chi châu, còn lại thì phải tự mình đi tìm.” Ngao Tông chỉ rõ.

“Đa tạ Minh Giới chi chủ chỉ điểm.” Mộng Ma phát ra lời cảm ơn từ tận đáy lòng, ngàn năm qua, nàng vẫn luôn cố gắng để đột phá Thánh Nhân, chưa từng có ai chỉ điểm như vậy.

“Nhưng xin Minh Giới chi chủ thứ tội, ta thực sự không thể gia nhập Minh Giới nữa, ta từng có ước định với Ma Giới chi chủ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ của ta mới có thể rời khỏi Ma Giới.” Mộng Ma nói.

Ma Giới chi chủ từng có nhân quả nhất định với nàng, nàng phải trả cái quả này, mới có thể được tự do.

“Hạnh và bất hạnh đều có tận cùng, cánh cửa Minh Giới sẽ vĩnh viễn rộng mở vì ngươi.” Ngao Tông nói: “Kết một thiện duyên cũng được.” “Đa tạ Minh Giới chi chủ.” Mộng Ma cung kính cảm tạ, liền rời khỏi đây.

Hàn Tương Tử nhìn hai vị đại năng giao lưu xong tâm đắc, mới lên tiếng.

“Tiền bối, Mộng Ma đã cho ta manh mối.” Ngao Tông đã dự liệu kết quả này, gật đầu.

Hàn Tương Tử thấy hắn gật đầu, tưởng rằng hắn ngầm đồng ý muốn nhận manh mối, liền vội vàng muốn truyền manh mối cho hắn, nào ngờ Ngao Tông lại từ chối.

“Nếu ta không lầm, đây là chuyện nội bộ của Thiên Giới, ta sẽ không can thiệp nhiều.” Ngao Tông nói.

“Ta cần người.” Hàn Tương Tử thành khẩn nói.

“Ta chung quy chỉ là một người ngoài, chuyện như vậy ta không tham gia thì tốt hơn.” Ngao Tông nói, Hàn Tương Tử thấy hắn như vậy, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu.

“Làm sao người lại là người ngoài được?

Tiền bối đã cùng ta vượt qua bao nhiêu khó khăn, thậm chí còn giúp ta, vậy mà lại bị ta nói một câu là người ngoài, trong lòng ta thật sự không thể nào yên.” Hàn Tương Tử nói.

Ngao Tông một đường bầu bạn, chỉ điểm, trong lòng hắn, Ngao Tông vừa là thầy vừa là bạn, không thể là người ngoài.

“Người tin ta đi, bất kỳ ai trong Bát Tiên cũng sẽ như vậy.” Hàn Tương Tử có chút vội vàng, sợ Ngao Tông trong lòng có hiềm khích với hắn.

Nhưng hắn không biết, mục đích của Ngao Tông.

“Thôi được, chuyện này ngươi cứ làm tốt đi, ta sẽ hỗ trợ từ bên cạnh.” Ngao Tông nói.

Vừa có thể giúp hắn tăng cường năng lực, lại không khiến hắn

cảm thấy mình có mục đích khác.

“Được rồi tiền bối.” Hàn Tương Tử nói, có chút ưu thương.

Hàn Tương Tử trực tiếp thi triển một pháp thuật, các tiên nhân liền tỉnh lại.

“Chẳng lẽ đã tìm thấy Mộng Ma rồi sao?” Lữ Nham là người đầu tiên bay ra, hỏi.

Sau đó mấy người khác cũng lần lượt xuất hiện, tập trung ở hậu viện khách sạn nhỏ, không hề làm kinh động bất kỳ phàm nhân nào.

“Mộng Ma đã rời đi, ta đã lấy được manh mối từ tay nàng ấy.” Hàn Tương Tử dứt khoát nói xong, còn lại những chi tiết khác thì tuyệt nhiên không đề cập đến.

“Mộng Ma sẽ dễ dàng tiết lộ manh mối cho ngươi như vậy sao?” Hà Tiên Cô nói, không phải vì lòng dạ hẹp hòi, chỉ là Hà Tiên Cô cảm thấy vạn sự đều có nhân quả, những người có đạo hạnh càng kiêng kỵ một chút.

“Ta trước tiên truyền manh mối cho các ngươi.” Hàn Tương Tử né tránh chủ đề này, mấy đạo quang mang nhập vào giữa trán của mấy người, có một đạo cũng bay đến trước mặt Ngao Tông, Ngao Tông không tiếp thu, quang mang liền tan biến thành tro bụi.

“Vì sao lại có Thiên Phạt?” Hán Chung Ly đặt câu hỏi.

“Có một bóng người, nhưng không nhìn rõ.” Tào Quốc Cữu nói.

“Ta thấy Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ là từ góc độ manh mối này nhìn, Lam Thải Hòa dường như đang ở sau cánh cửa.” Hàn Tương Tử mở miệng nói.

Chương 575

Mọi người trầm mặc, những ký ức này đều chỉ thẳng về Thiên Đình.

Sau một khắc trầm mặc, Hàn Tương Tử không khỏi thở dài, "Như vậy, cuối cùng phải đến Thiên Đình để tháo gỡ nút thắt này." Mọi người đều gặp khó khăn, vốn dĩ muốn sau khi hái tiên dược cứu vớt chúng sinh, rồi mới đi Thiên Đình phục mệnh, nhưng lại phải trước đó đi gây sự với Thiên Đình, nhưng đó cũng là cách giải quyết duy nhất.

Chỉ hy vọng, Thiên Đế trong chuyện này đừng làm khó thái quá, hiện giờ bất cứ ai cũng có thể hiểu rõ, trong đó nhất định có không ít sự liên quan của Thiên Đế.

"Nói nhiều vô ích, vì chúng ta đều tâm biết rõ ràng rồi, vậy thì lên đường thôi." Hàn Tương Tử ra hiệu cho các vị, nên đi Thiên Đình.

Thiết Quải Lý gõ gõ cây quải trượng trong tay, tự lẩm bẩm: "Vốn định sau khi đại công cáo thành, sẽ quay về Thiên Đình phục mệnh.

Cũng chỉ có thể như vậy." Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, lúc này hắn đã hiểu việc hắn quan sát thấy tử vi tinh của Thiên Đế dần dần ảm đạm.

Thất Tiên nhất trí, lập tức lên đường quay về kinh thành, tìm chỗ ở của Từ Kiên, báo cho hắn biết tất cả những gì đã biết.

"Quả nhiên không nhớ gì cả sao?" Hàn Tương Tử truy vấn, đồng thời chủ động truyền những manh mối ký ức đã có vào hải ý thức của Từ Kiên, nhưng sau khi đối phương xem xét kỹ lưỡng, vẫn lắc đầu thất vọng.

“Đừng hồi ức nữa, ta thậm chí đối với đoạn manh mối ký ức này không có chút cảm giác quen thuộc nào, e rằng thật sự phải đi một chuyến.” Hà Tiên Cô nhíu chặt mày, “Thật không nên...

Chẳng lẽ ký ức của hắn bị...” Nói đến đây, Hà Tiên Cô dừng lại, nhưng mọi người đều hiểu rõ lời nàng muốn nói.

Nghi ngờ liệu có phải thủ đoạn của Thiên Đế không, trên thực tế, những người khác cũng có suy nghĩ này.

“Thôi được rồi, để ta chuẩn bị một chút, chúng ta cùng lên đường, ta hiện tại là thân phàm trần, đến Thiên Đình, phải nhờ các ngươi chiếu cố nhiều rồi.” Từ Kiên cười nói, liền lên đường trở về nhà để cáo biệt Lưu Quang công chúa, không lâu sau, Lưu Quang công chúa đi ra khỏi nhà, không thấy Từ Kiên xuất hiện.

Hiển nhiên, Từ Kiên lại giả vờ ngủ say để lừa gạt Lưu Quang công chúa.

Lưu Quang công chúa nghiêm sắc mặt nói: “Chuyến đi Thiên Đình này, các ngươi có bao nhiêu phần chắc chắn có thể thuyết phục phụ vương?

Ta không hy vọng vô tình khiến phụ vương ta giận dữ trút lên đầu các ngươi.” “Không có chắc chắn, nhưng nhất định phải thử, việc hái thuốc ở đảo Đông Hải quá quan trọng, không thể không đi, ta chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc này để thuyết phục Thiên Đế.” Thiết Quải Lý thành thật trả lời.

Hàn Tương Tử lo lắng Lưu Quang công chúa không đồng ý, chỉ đành dùng lời lẽ tốt đẹp khuyên nhủ: “Ta hiểu sâu sắc sự không nỡ của ngươi với duyên phận nhân gian, nhưng đại cục là trọng, mong công chúa có thể nhìn xa trông rộng.” Nói đến đây, Hàn Tương Tử không khỏi nghĩ đến việc hoàn toàn rời đi, thậm chí trong mộng cũng không thể gặp lại Diễm Thải, không khỏi có chút buồn bã.

Lưu Quang công chúa im lặng hồi lâu, nàng biết, bất luận chuyến đi này kết quả ra sao, đôi phu thê phàm nhân này e rằng cũng chỉ đến đây là hết.

Nhưng cuối cùng, Lưu Quang công chúa khẽ gật đầu, nén lại vạn phần không nỡ trong lòng.

"Hiện giờ hắn chỉ là phàm thai nhục thể, Thiên Đình khó có thể chịu đựng linh lực và thần uy nơi đó, mong các vị chiếu cố nhiều." "Tự nhiên rồi, công chúa cứ yên tâm." Hà Tiên Cô cười nói.

Công chúa nhẹ nhàng thở dài, rồi lập tức rời đi, không lâu sau Từ Kiên liền từ trong đình viện bước ra, mặt tươi cười, "Chư vị, lên đường thôi." Thiết Quải Lý liên tục lắc đầu: "Đôi phu thê này thật kỳ lạ, cả hai đều nhìn thấu nhau rồi, nhưng lại không ai vạch trần." Từ Kiên không khỏi cười ha ha, "Khó được hồ đồ mà!

Sống giữa trần thế, vốn dĩ phải chịu vô số ràng buộc vướng mắc, biết càng nhiều, ngược lại càng chịu nhiều áp bức trói buộc." "Ôi, như ta bây giờ vậy, nếu không biết mình là tiên nhân chuyển thế, không có phần trách nhiệm đó, mơ mơ màng màng luân hồi đời này qua đời khác, ngược lại cũng khá tốt..." Sau khi Thất Tiên dẫn Từ Kiên rời đi, ngôi nhà cũng trong một đêm lặng lẽ biến mất không dấu vết, trong kinh thành cũng thiếu đi một người thường xuyên đứng giữa đường lớn tiếng hát "Kẻ điên".

Chuyện này ở kinh thành lại gây ra một trận xôn xao không nhỏ, hầu như nam nữ già trẻ trong kinh thành đều bàn tán xôn xao về chuyện này, có người nói Từ Kiên cả nhà rời khỏi kinh thành rồi, cũng có người nói hắn thật sự thành tiên rồi, thậm chí còn có kẻ nói có lẽ hắn đã chết rồi.

Tóm lại, chúng thuyết phân vân...

Thất Tiên dẫn Từ Kiên, dưới sự đồng hành của Ngao Tông bay

vút lên bầu trời, một đường cũng vô cùng thuận lợi đến Nam Thiên Môn.

Đối với Thiên Cung, Thất Tiên đều vô cùng quen thuộc, nhưng duy chỉ có Từ Kiên thủy chung nhíu mày không nói lời nào.

Hắn phát hiện trong ký ức, những phần liên quan đến Thiên Cung hầu như đều trở nên vô cùng mơ hồ, hắn cũng mơ hồ có thể nhận ra, những ký ức không thể hồi ức được tuyệt đối phần lớn đều liên quan đến Thiên Cung.

Khi đến Nam Thiên Môn, nhìn biển ngạch Nam Thiên Môn khổng lồ cao vút nhập vân, đang nghĩ làm sao để thông báo Thiên Đế cho phép vào, thì lại thấy hai vị thiên binh gác cổng chủ động bước ra từ Nam Thiên Môn.

"Thiên Đế có chỉ, các ngươi đợi đã, Minh Giới chi chủ?!" Hai vị thiên binh vô tình chú ý đến Ngao Tông ở một bên, sắc mặt lập tức đại biến vì chấn động!

Nhưng Ngao Tông chỉ liếc mắt một cái, bảo họ không được không giữ bình tĩnh, Ngao Tông không muốn gây sự chú ý.

Hai vị thiên binh định thần lại, cưỡng ép mình không nhìn về phía Ngao Tông, nói với Thất Tiên: "Thiên Đế có biết các ngươi đến Thiên Đình, lệnh trên đường không được có bất kỳ tiên nhân, thiên binh thiên tướng nào cản trở, có thể trực tiếp lên Cửu Trọng Thiên Lăng Tiêu Điện diện kiến Thiên Đế." "Ồ?

Dễ dàng vậy sao?" Thiết Quải Lý ngạc nhiên.

Thất Tiên vốn dĩ đều nghĩ việc tiến vào Cửu Trọng Thiên sẽ vô cùng khó khăn, ít nhất trên đường cũng sẽ gặp trùng trùng điệp điệp khó khăn, nhưng không ngờ Thiên Đế lại trực tiếp giải quyết phiền phức cho họ.

Hẳn, Thiên Đế cũng biết vì sao.

Ngao Tông khẽ mỉm cười, "Cũng tiết kiệm được không ít chuyện." Lần thứ hai quay lại Thiên Cung, Thất Tiên lại khá cẩn trọng, bay thẳng lên Cửu Trọng Thiên, khi đến lối vào Lăng Tiêu Điện, Từ Kiên lại ngây người đứng tại chỗ, thần sắc có chút đờ đẫn nhìn cánh cửa lớn.

"Nhớ ra rồi sao?" Hàn Tương Tử thấy vậy lập tức hỏi.

Nhưng Từ Kiên vẫn lắc đầu, "Ta đi diện kiến Thiên Đế đi, e rằng chỉ dựa vào một mình ta căn bản không thể tìm lại ký ức." Tám người nhìn nhau, nay đã tụ tập lại, chuyện này không dễ dàng, nay đã đi đến bước cuối cùng rồi.

Cùng nhau bước vào Lăng Tiêu Điện, chỉ thấy trong đại điện mây mù bốc lên, dần dần tan đi, khiến Lăng Tiêu Điện trang nghiêm túc mục hiện ra trọn vẹn trước mắt.

Lúc này, trong đại điện lại không có bất kỳ tiên nhân, thần minh nào, duy chỉ có một bóng người ngồi trên đại điện, từ trên cao phủ xuống nhìn tám người.

Cũng trong khoảnh khắc đó, uy áp của Thiên Đình chi chủ ập đến, tất cả mọi người ngoại trừ Ngao Tông đều bị áp chế!

Hiển nhiên Thiên Đế đã sớm biết chuyện này, và đã giải tán các thần.

"So với ta dự liệu thì nhanh hơn rất nhiều." Giọng nói mang theo uy nghiêm vô thượng của Thiên Đế, vang vọng trong Lăng Tiêu Điện!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khi ánh mắt Thiên Đế rơi trên người Ngao Tông ở một bên, thần sắc của hắn đột nhiên biến đổi.

"Minh Giới chi chủ!" Ngao Tông cười cười, "Không cần để ý đến ta, chuyến này ta chỉ tùy tùng mà thôi, cứ để các ngươi xử lý mọi việc

là được.” Thiên Đế có chút kiêng dè nhìn Ngao Tông một lát, dường như đang phán đoán lời hắn nói.

Dù sao đi nữa, hắn e rằng thực sự khó lòng buông bỏ cảnh giác đối với Ngao Tông.

“Các hạ đến Thiên Cung ta, quả thực vô sự sao?” Ngao Tông không nói gì, chỉ lùi lại một bước biểu thị lập trường của mình, Thiên Đế mới yên tâm.

Cuối cùng, Thiên Đế dời tầm mắt đi, cố gắng hết sức tránh giao tiếp với Ngao Tông, chỉ quay sang hỏi Thất Tiên: “Hiện nay các ngươi đã tề tựu, vì sao không mau chóng đi Đảo Dược Đông Hải hái tiên dược cứu vớt chúng sinh?

Cứ trì hoãn thêm một khắc, sinh linh thế gian sẽ phải chịu thêm một khắc dày vò!” Thiên Đế nói như vậy rõ ràng là biết mà vẫn cố hỏi, làm sao mà hắn không nhìn ra được hoàn cảnh khó khăn mà Từ Kiên đang đối mặt chứ?

Do dự một khắc, Thất Tiên đồng thời hạ quyết tâm, tiến lên đồng thanh thỉnh cầu Thiên Đế: “Chúng ta hiện giờ gặp phải phiền phức, e rằng phải có bệ hạ ra tay mới có thể giải quyết!” Ngay sau đó, Thiết Quải Lý liền kể rõ ngọn ngành sự việc cho Thiên Đế nghe, mặc dù tất cả đều biết Thiên Đế đã sớm tâm biết rõ ràng.

“Chúng ta phát hiện ký ức mà Lam Thải Hòa đã mất e rằng có liên quan đến Thiên Đình, xin bệ hạ giúp đỡ.” Nghe vậy, Thiên Đế không khỏi cảm thấy có chút phiền phức.

Ký ức của Lam Thải Hòa là một phiền phức, thực tế việc để Lam Thải Hòa không ngừng chuyển thế trọng sinh, mục đích cũng là để ký ức của hắn vĩnh viễn bị phong ấn.

Nhưng sự việc đến nước này, dường như thực sự không còn

đường lui nào khác, trừ phi bỏ qua nỗi khổ của thế gian, nhưng điều đó tuyệt đối không thể.

Trầm ngâm một lát, Thiên Đế mở miệng nói: "Ký ức của Lam Thải Hòa bị áp chế, thực ra là do hắn đã phạm phải sai lầm tày trời, không thể không trừng phạt như vậy, trước khi công chuộc tội, tuyệt đối không thể khôi phục ký ức!" "Nhưng xét đến việc đi biển hái thuốc, ta có thể tự mình ra tay tạm thời khôi phục tiên tịch cho hắn, nhưng sau khi hái thuốc cứu tế chúng sinh xong, vẫn phải bị thu hồi pháp lực, tiếp tục nhập vào luân hồi chịu phạt!" Lời này vừa nói ra, Thất Tiên lập tức cảm thấy trong lòng khó chấp nhận.

Đã trải qua không biết bao nhiêu kiếp luân hồi mới tụ họp lại ở đây, nếu lại một lần nữa chia ly, ai biết lần gặp mặt tiếp theo sẽ là sau bao lâu nữa?

Đợi thêm trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm cũng khó!

Có Thiên Đế giúp đỡ, Lam Thải Hòa cũng chỉ tạm thời có được pháp lực vay mượn mà thôi, thủy chung không thể khôi phục chân thân thành tiên, vĩnh viễn chỉ có thể ở nhân gian làm một Từ Kiên mà thôi.

Càng quan trọng hơn, Lam Thải Hòa lúc này vạn phần khát vọng khôi phục ký ức, đối với hắn lúc này, thậm chí còn vượt qua cả khát vọng thành tiên.

Không ai nguyện ý sống với ký ức tàn khuyết, ngay cả phàm nhân cũng không nguyện ý, như vậy đồng nghĩa với việc chấp nhận sự thật hồn phách không hoàn chỉnh.

"Bệ hạ, mong người có thể nương tay một chút, nếu Lam Thải Hòa khôi phục tiên tịch, nhất định có thể lập công chuộc tội!" "Nếu có thể hoàn thành công tích hái thuốc ở biển, đối với Lam Thải Hòa cũng là một công lao không nhỏ, người có thể nương tay một chút dùng

việc này để chuộc tội không?" "Mong bệ hạ có thể hiển Thánh Minh, điều này đối với Lam Thải Hòa vô cùng quan trọng..." Thất Tiên nhao nhao mở miệng khẩn cầu Thiên Đế, thiết tha hy vọng đối phương có thể thay đổi chủ ý.

Chương 576

Thiên Đế khẽ nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Chẳng lẽ các ngươi cho rằng quyết định này của ta không Thánh Minh?

Đừng quên, hiện giờ các ngươi lại thành tiên, Thiên Đình đã ban ân điển lớn nhất rồi!" Hàn Tương Tử trong lòng thầm than một tiếng không ổn, nghe ra Thiên Đế dường như đã hạ quyết tâm.

Thực sự không biết trong ký ức của Lam Thải Hòa rốt cuộc có liên quan đến điều gì, mà lại khiến Thiên Đế phải kiêng kỵ đến vậy!

Trong lúc mọi người đang vắt óc suy nghĩ làm sao để thuyết phục Thiên Đế, Từ Kiên lại bước lên một bước, cung kính bái kiến Thiên Đế.

"Tiểu tiên có tội, nhờ hồng ân của bệ hạ, chỉ phải nhập luân hồi mà không hồn phi phách tán, nhưng tiểu tiên cả gan khẩn cầu bệ hạ, cho tiểu tiên khôi phục ký ức!" "Tiểu tiên chỉ không hy vọng chấp niệm trong ký ức tiêu tan, nếu ký ức không hoàn chỉnh thì dù có tái đăng tiên tịch cũng khó mà khuây khỏa!" Từ Kiên khẩn cầu như vậy, nhưng Thiên Đế vẫn không chút lưu tình cự tuyệt, "Không thể, bản đế đã đưa ra sự thỏa hiệp này, là vì suy xét đến chúng sinh thiên hạ!" Mọi người hoàn toàn bó tay, sâu sắc hiểu rõ tính cách của Thiên Đế, nếu đã bị nghiêm lệnh cự tuyệt, e rằng sẽ không còn khả năng thay đổi nữa.

Thất Tiên nhìn Từ Kiên mặt đầy kiên trì, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có lỗi với hắn.

Sau một kiếp luân hồi, không biết khi nào mới có thể gặp lại, nhưng lại hoàn toàn không thể giúp đỡ một chút nào.

"Ta có một đề nghị." Đột nhiên, Ngao Tông mở miệng cắt ngang sự trầm tịch, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức tập trung vào hắn.

“Minh Giới chi chủ có cao kiến gì?” Thiên Đế ý vị thâm trường nhìn Ngao Tông.

Hắn sớm đã nhìn ra Ngao Tông có ý muốn giúp Bát Tiên, nhưng hiển nhiên không định trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Một chút, Thiên Đế lại lần nữa mở miệng nói: “Quân vô hí ngôn, uy nghiêm của Thiên Đình không thể sớm tối thay đổi, các hạ.

Thân là một giới chi chủ, hẳn nên hiểu nỗi khó xử của ta.” Một tràng lời nói này, chính là ám chỉ, quyết tâm trừng phạt Lam Thải Hòa.

Ngao Tông cười cười, “Đương nhiên, Thiên Đế là chủ của vạn thần, một lời đã nói ra tự nhiên là tứ mã nan truy, ta cho rằng trừng phạt Lam Thải Hòa như vậy, cũng không có gì không ổn.” Lời này vừa nói ra, lập tức khiến Thất Tiên vô cùng khó hiểu, nhưng vì tin tưởng Ngao Tông, họ chọn kiên nhẫn lắng nghe.

Huống hồ Thiên Đế và Minh Giới chi chủ nói chuyện, họ căn bản không có tư cách chen lời.

Thiên Đế khẽ mỉm cười, vừa định phụ họa lời Ngao Tông nói, thì không ngờ Ngao Tông đột nhiên chuyển giọng: “Nhưng ta trước đây nghe nói, Ma Long Châu vẫn đang trốn thoát, Thiên Đình đối với chuyện này vô cùng đau đầu.” “Không sai.” Thiên Đế không biết Ngao Tông vì sao lại nhắc đến chuyện này.

Thấy Thiên Đế đáp lời, Ngao Tông liền cười nói: “Như vậy ta có một đề nghị, có thể trước tiên khôi phục ký ức cho Lam Thải Hòa, đợi sau khi hắn thành tiên và cùng Thất Tiên cứu trị chúng sinh, xem đó như điều kiện chuộc tội, lệnh Thất Tiên bắt Ma Long Châu về Thiên Đình, lấy việc này để xóa bỏ tội của Lam Thải Hòa, thế nào?” Thiên Đế lập tức nghẹn lời, không ngờ Ngao Tông lại có ý đồ này!

Nhưng Ngao Tông lại tiếp lời ngay sau đó: “Ma Long Châu đối với

Thiên Đình cũng là một phiền phức cực lớn, lấy công lao của Bát Tiên để xóa bỏ tội của một mình Lam Thải Hòa, chắc là đủ rồi chứ?" Thất Tiên nghe vậy trong lòng thầm vui mừng, lời nói của Ngao Tông có thể nói là không chê vào đâu được, nhìn thì có vẻ không trực tiếp giúp đỡ, nhưng lại giúp một việc lớn!

Với thân phận Minh Giới chi chủ mà nói ra lời này, có thể nói là đúng lúc.

Chuyện Ma Long Châu đương nhiên cũng là đại họa của nhân gian, nhưng đối với Thiên Đế mà nói, không quan trọng bằng ký ức của Lam Thải Hòa, nhưng lời nói đã xuất phát từ miệng Minh Giới chi chủ, thì hoàn toàn không thể cự tuyệt được nữa.

Dùng công chuộc tội như thế, cũng không trái với hình phạt Thiên Đế đã ban cho Lam Thải Hòa.

Lời nói của Ngao Tông có thể nói là đã cho Thiên Đế một bậc thang danh dự.

Như vậy, Thiên Đế lẽ nào lại có thể không nể mặt Minh Giới Chi Chủ mà một mực từ chối?

Minh Giới Chi Chủ vì sao lại giúp đỡ như vậy?

Thiên Đế không khỏi cảm thán trong lòng một tiếng, dù có miễn cưỡng đến mấy, cũng đành phải lùi một bước.

"Có Minh Giới Chi Chủ trợ lực như vậy, cũng là chuyện may, ta sẽ tháo bỏ tâm kết cho Lam Thải Hòa." Nghe Thiên Đế nói, Bát vị lập tức bái tạ Thiên Đế, "Đa tạ Thiên Đế khoan hồng đại lượng!" Tuy bái tạ Thiên Đế, nhưng trong lòng họ thật sự cảm tạ Ngao Tông, nếu không có hắn giúp đỡ, e rằng cũng chỉ có thể thỏa hiệp, chọn biện pháp bất đắc dĩ nhất.Cảm nhận ánh mắt tràn đầy biết ơn của Hàn Tương Tử và những người khác, Ngao Tông khẽ mỉm cười, không

nói gì.

Cuối cùng, Thiên Đế chậm rãi đứng dậy, nhìn xuống Bát vị phía dưới, giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp Thiên Đình: "Xét thấy Bát Tiên vượt biển hái thuốc, quan tâm nỗi khổ của nhân gian, nên ta sẽ mở một lối thoát, cho phép Lam Thải Hòa khôi phục ký ức, lại lần nữa phi thăng thành tiên!

Nhưng những tội trạng còn lại chưa tiêu, sau khi vượt biển hái thuốc cứu tế chúng sinh, cần phải thu hồi Ma Long Châu đã trốn thoát về Thiên Đình, lấy công của Bát Tiên để chuộc tội cho một người, như vậy mới có thể trở lại Thiên Đình, khôi phục tiên tịch!" Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!

Đúng như Ngao Tông đã nói, những gì hắn yêu cầu hoàn toàn nhất trí, như vậy, Thất Tiên liền an lòng.Hàn Tương Tử cười nói: "Nhờ phúc của tiền bối, chư vị Bát Tiên chúng ta cuối cùng cũng được đoàn tụ!" "Nỗi khổ của chúng sinh thiên hạ, cũng cuối cùng sẽ kết thúc." Thiết Quải Lý cũng thở phào một hơi lớn.

Từ Kiên thì cực kỳ khát khao nhìn về phía Thiên Đế, quả thật nóng lòng hy vọng ký ức có thể sớm khôi phục.

"Nhất định phải ghi nhớ, chỉ thuộc về ký ức, có hiểu không?" Thiên Đế nhìn về phía Từ Kiên, ý có điều chỉ.

Từ Kiên sao lại không hiểu ám chỉ của Thiên Đế, lập tức đáp lời: "Bệ hạ đại khả yên tâm!" Thiên Đế gật đầu, sau đó vung tay áo, Bát vị chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, đồng thời hóa thành lưu quang biến mất trong Lăng Tiêu Điện.Bị Thiên Đế một lần nữa đưa về nhân gian, giờ phút này trong Lăng Tiêu Điện chỉ còn lại Ngao Tông và Thiên Đế.

"Vất vả rồi." Ngao Tông mỉm cười nhìn Thiên Đế.

Thiên Đế bất đắc dĩ cười một tiếng, "Minh Giới Chi Chủ đích thân mở miệng, mặt mũi ta đương nhiên phải nể, chỉ là ta không hiểu, vì sao ngươi lại giúp đỡ như vậy?" "Có vài điều, ta không tiện mở lời, hiện tại điều ngươi nên quan tâm nhất, là Đế Tinh Tử Vi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Đồng tử Thiên Đế co rút lại, hiện tại điều ông ta lo lắng nhất chính là chuyện này, nhưng cũng không bất ngờ, với thần thông của Ngao Tông, việc hắn không quan sát được biến hóa của sao Tử Vi mới là chuyện lạ!

"Ký ức của Lam Thải Hòa bị phong ấn có liên quan đến chuyện này, chuyện này không thể truyền ra ở Thiên Đình, vừa vì sự an định của Thiên Đình, vừa vì trật tự của nhân gian." Thiên Đế không hề che giấu nỗi lo lắng trong lời nói.

Thử nghĩ, nếu chúng tiên biết được, Thiên Đình có khả năng sẽ đổi chủ trong vài ngàn, vạn năm, uy nghiêm của Thiên Đế trong lòng họ nhất định sẽ suy giảm rất nhiều, làm sao có thể quản thúc chúng tiên Thiên Đình như trước đây?

Trật tự thiên địa đã được thiết lập qua vô số năm tháng, nếu muốn sụp đổ tan rã, chỉ cần một câu tin đồn chưa được xác thực, Thiên Đế làm sao có thể không lo lắng?

"Mong Thiên Đế tự mình liệu lấy." Chuyện phiền phức không ngớt, Ngao Tông đương nhiên không có hứng thú nhúng tay vào, đứng ngoài cuộc, giao lại cho Thiên Đế tự mình nhốn nháo là được.

Sau đó, Ngao Tông cũng rời khỏi Lăng Tiêu Điện, quay về nhân gian.Hiên Viên vương triều, bờ biển Đông Cực.

Đông Hải Đảo cách nơi đây một đại dương, chính là vùng biển hùng vĩ rộng lớn ngăn cách Bát Tiên, nhưng giờ đây, đối với Bát Tiên, chướng ngại này sắp bị vượt qua!

Hàn Tương Tử ngẩn người nhìn Đông Hải sóng cuồn cuộn, trong lòng không khỏi hồi ức diễm lệ, ẩn ẩn thấy khổ sở.

Từ Kiên thì khoanh chân ngồi giữa Thất Tiên, hai mắt nhắm nghiền trong trạng thái tu luyện, thần sắc thỉnh thoảng có chút dị thường, dường như đang cố gắng hết sức hồi tưởng lại ký ức đã bị phong trần từ lâu.

Thất Tiên căng thẳng nhìn Từ Kiên, chỉ thấy thần tình lúc thống khổ, lúc hòa hoãn, rõ ràng việc khôi phục ký ức không phải là chuyện dễ dàng.

"Có cần ta giúp đỡ không?" Thấy sắc mặt Từ Kiên có chút tái nhợt, Hàn Tương Tử có chút không yên lòng, hỏi ý kiến Thiết Quải Lý.

Nhưng chưa đợi Thiết Quải Lý trả lời, một giọng nói khác đã lên tiếng trước: "Tâm cảnh đột phá mà Lam Thải Hòa đang đối mặt, ngoại lực trợ giúp hiệu quả rất thấp, thậm chí có thể phản tác dụng, nên để tự y giải quyết thì hơn." Người phát ra tiếng nói chính là Ngao Tông, không biết từ lúc nào đã ở đó.

Hàn Tương Tử lo lắng hỏi: "Tiền bối, như vậy, ta hoàn toàn không thể giúp y sao?" "Đợi là được, đừng coi thường Lam Thải Hòa, tâm cảnh đột phá, người không ở trong đó thì không thể ra sức." Ngao Tông thản nhiên nói.

Thất Tiên vốn rất tin tưởng Ngao Tông, nghe vậy liền yên tâm, an ổn hộ pháp cho Lam Thải Hòa.Mọi người không hề hay biết hành trình tâm cảnh mà Lam Thải Hòa đang trải qua, nhưng y gần như đã hoàn toàn lạc lối trong ý thức hải.

Vào khoảnh khắc ký ức bị phong trần được thức tỉnh, ký ức của vô số lần luân hồi chuyển thế, của hàng trăm thậm chí gần ngàn năm tháng cùng lúc dâng trào vào Nguyên Thần, khiến mấy cái tự ngã ý

thức đó gần như làm ý thức của Lam Thải Hòa hoàn toàn lạc lối!

Khi ý thức của Lam Thải Hòa hoàn toàn rơi vào mê mang, chỉ cảm thấy như đang trôi nổi trong hư vô, thì đột nhiên y phát hiện đôi tay mình bị nắm chặt.

Cảm giác truyền đến là một đôi bàn tay mềm mại ấm áp, lập tức thức tỉnh ý thức bản ngã của y khỏi sự mê mang!

"Ai..." Lam Thải Hòa mở hai mắt, kinh ngạc thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc hiện vào tầm mắt, đó chính là Lưu Quang Công Chúa.

"Lưu Quang..." Lam Thải Hòa nhìn người vợ sớm tối kề cận trước mắt, ánh mắt trở nên dịu dàng rất nhiều, Lưu Quang Công Chúa không nói gì, chỉ nắm chặt tay y, mỉm cười nhìn y.

"Lưu Quang, sau khi ký ức được thức tỉnh, ta chỉ cần phong ấn lại Ma Long Châu, là có thể trở lại Thiên Đình, khi đó ta có thể ở Thiên Đình..." Lam Thải Hòa nói một cách gấp gáp, nhưng chưa kịp nói xong, Lưu Quang Công Chúa trước mắt lại hóa thành ánh sáng bảy màu tiêu tán, cảm giác mềm mại ấm áp trong tay cũng đồng thời biến mất.

"Thì ra là vậy..." Lam Thải Hòa ngẩn người đứng tại chỗ, tay vẫn giữ tư thế nắm chặt, rất lâu sau mới thở dài một tiếng.Mặc dù Lưu Quang Công Chúa rời đi, nhưng vẫn lưu lại một đạo ấn ký trong Nguyên Thần của y, để nhờ đó mà ở phàm gian có thể cảm ứng tung tích của Lam Thải Hòa mọi lúc mọi nơi.

Nhưng không ngờ, ấn ký ấy, khi ý thức y mê thất, lại dung nhập vào ý thức hải của y, vào thời khắc then chốt đã thức tỉnh bản ngã, cứu y một mạng!

"Không hề phân biệt ta, nhưng vẫn lưu lại cho ta một trường tạo

hóa...” Lúc này Lam Thải Hòa đã hoàn toàn khôi phục tất cả ký ức, Nguyên Thần càng dần dần thức tỉnh theo đó, khi ý thức của y một lần nữa dung hợp với Nguyên Thần thành một thể, bản thể của y liền tỉnh lại từ tư thế khoanh chân!

“Bạch nhật phóng ca tu tung tửu, thanh xuân tác bạn!” Lam Thải Hòa đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu dài, giọng nói đó nghe không biết là đang hát hay đang cười lớn, chỉ khiến người nghe cảm thấy tâm tính cực kỳ phóng khoáng!

“Tỉnh rồi!” Thất Tiên hộ pháp cho Lam Thải Hòa liền mừng rỡ như điên!Chỉ thấy Lam Thải Hòa chậm rãi đứng dậy, tứ chi cơ thể vô thức vặn vẹo, đồng thời cất cao tiếng hát, tiếng ca đó khiến Đông Hải hùng vĩ cuồn cuộn dần dần bình tĩnh lại, thậm chí cá tôm đua nhau nhảy khỏi mặt nước!

Chương 577

Trong khoảnh khắc, một đạo hào quang tựa như chiếu rọi từ trên trời xuống bao phủ Lam Thải Hòa, cơ thể y cũng ngay lập tức xảy ra biến hóa long trời lở đất.

“Ta đã biết tất cả...” Lam Thải Hòa hai mắt tinh quang bắn ra, trong khoảnh khắc đó, y liền thành tiên!

Tất cả ký ức trong quá khứ đều lóe lên trong não hải, cũng bao gồm ký ức bị Thiên Đế cố ý phong ấn!

Khi đích thân quan sát ký ức đó, y liền hiểu vì sao ký ức lại bị Thiên Đế phong trần từ lâu.

Vào thời khắc Lam Thải Hòa thành tiên, Thất Tiên đều vội vã đến chúc mừng, đến đây, Bát Tiên cuối cùng cũng được tề tựu một lần nữa tại đây!

Dường như cảm nhận được áp lực của Bát Tiên đắc đạo, Đông Hải vốn bình tĩnh lại cuộn lên sóng lớn ngập trời, dường như đang cảnh giác.Đồng thời, giữa Bát Tiên cũng tự cảm nhận được lẫn nhau, tâm ý tương thông bản năng giữa Bát Tiên, giờ đây lại một lần nữa trở về vị trí, cảm ứng tự nhiên lại sinh ra.

“Cuối cùng...” Thiết Quải Lý tay cầm gậy hơi run rẩy, “Giờ đây vô số năm tháng trôi qua, cuối cùng cũng lại đợi được ngày hôm nay...” “Ta thậm chí còn không nhớ rõ lần tụ hội trước là khi nào nữa.” Hà Tiên Cô cũng cảm khái vạn phần.

Những người khác tuy không nói gì, nhưng tất cả đều nằm trong sự im lặng.

Suốt chặng đường, quả thực không dễ dàng!Lam Thải Hòa lại

nhíu chặt mày, rất lâu sau mới không kìm được nói: “Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao mộng ma lại...

đoạn ký ức này có thể sẽ ảnh hưởng đến tất cả chúng ta...” Thất Tiên trong lòng đều rõ, không hỏi thêm, biết rằng việc đoạn ký ức này có lẽ càng biết nhiều càng không tốt, thậm chí có thể liên lụy đến việc Lam Thải Hòa mất đi tiên tịch, vì vậy đều chọn im lặng không hỏi.

“Lam Thải Hòa, đoạn ký ức đó nên để tiếp tục phong trần thì hơn.” Hàn Tương Tử không kìm được lên tiếng nhắc nhở.

Lam Thải Hòa sắc mặt ngưng trọng gật đầu, lúc này y đã hiểu tầm quan trọng của ký ức đó.

Giống như Ngao Tông đã đoán, đoạn ký ức này có liên quan đến sự ảm đạm của Đế Tinh Tử Vi của Thiên Đế.

Lam Thải Hòa từng trong cơ duyên xảo hợp, vô tình quan sát được sự thật về sao Tử Vi của Thiên Đế ảm đạm, nhưng y lại không dừng lại ở đó, giả vờ như không thấy, mà lại có hành động táo bạo hơn: muốn căn cứ vào những gì nhìn thấy để suy đoán, kết quả suy đoán tự nhiên sẽ phải đối mặt với việc sao Tử Vi của Thiên Đế sẽ rơi rụng!

Đương nhiên, thiên cơ thâm ảo như vậy không phải tu vi của Lam Thải Hòa có thể suy ra được, cuối cùng thất bại, và động tĩnh do việc suy đoán gây ra cũng kinh động đến Thiên Đế.

May mắn thay, chuyện này cũng chỉ có Thiên Đế biết, không ngoài dự liệu, Thiên Đế trong cơn thịnh nộ đã giáng Thiên phạt xuống Lam Thải Hòa, và đưa y vào luân hồi chuyển thế thành phàm nhân đời đời kiếp kiếp, cùng với ký ức bị phong trần vĩnh viễn.

Nếu không có Ngao Tông ra mặt, đoạn ký ức đó tuyệt đối không thể tìm lại được, nhưng dù vậy, y cũng chỉ có thể chọn không nhắc đến ký ức đó với bất kỳ ai.“Biết quá nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt,

như người phàm nói, càng hồ đồ càng vui vẻ, phiền não cũng theo đó mà giảm bớt.

Tìm lại ký ức tức là tìm lại bản ngã, đồng thời cũng đặt lên mình một tầng gông xiềng vô hình, ngươi phải hiểu điều này." Dường như nhìn thấu tâm tư của Lam Thải Hòa, Ngao Tông nói ra những lời chỉ có y mới có thể hiểu.

Lam Thải Hòa gật đầu, "Ta nhất định cẩn ký, đa tạ tiền bối dặn dò." Sau đó, Bát Tiên nhìn nhau, đều biết trong lòng đối phương đang tính toán điều gì.

"Chư vị, hiện tại không phải lúc ôn cố, đã đến lúc vượt Đông Hải hái thuốc cứu chúng sinh!" Hán Chung Ly lớn tiếng nói, chư vị bình phục tâm tình, lập tức hiểu rõ điều cần làm tiếp theo!

"Xuyên qua vùng biển này là có thể đến Đông Hải Đảo..." Ánh mắt Bát Tiên đổ dồn về Đông Hải, lúc này trong mắt họ, chướng ngại của Đông Hải hoàn toàn không đáng kể.

Không cần nói nhiều, Bát Tiên đồng thời lấy ra pháp khí, chuẩn bị vượt biển!Thiết Quải Lý nhìn về phía Ngao Tông bên cạnh, hơi do dự một lát sau, mở miệng hỏi: "Tiền bối, ngài có muốn cùng chúng ta vượt Đông Hải không?" Ngao Tông cười cười, "Đã đi cùng chư vị lâu như vậy, bước cuối cùng sao lại không đi cùng?

Vừa hay ta xem thử Đông Hải Đảo phía đông Tân Hải trông như thế nào!" "Được!" Bát Tiên nghiêm chỉnh chờ đợi, sau đó cùng nhau thi triển pháp khí bay lên không trung, đồng loạt ra tay cưỡng ép Đông Hải bình phục!"Hoa lạp!" Cùng với sự áp chế thần lực của Bát Tiên, Đông Hải lại càng trở nên hung dũng bành trướng hơn, dường như không cam lòng đối kháng với sự áp chế của Bát Tiên, không muốn dễ dàng bình phục như vậy.

Tuy nhiên, dưới sự đồng lòng ra tay của Bát Tiên, sóng gió hung

dũng của Đông Hải dần dần bị áp chế, cho đến cuối cùng càng có thế sắp bị bình phục.

"Hoa!" Trong khoảnh khắc đó, dưới mặt biển Đông Hải, thủy triều ngầm cuộn trào, trong nháy mắt từng đạo hắc ảnh phóng ra khỏi mặt biển bay thẳng lên trời, tựa như cuồng phong bạo vũ ập tới Bát Tiên trên không trung!

Những hắc ảnh này là Giao Long ở biển sâu, vốn tính tình hiền hòa, nhưng vì Ma Long Châu làm nhiễu loạn Đông Hải, đã ảnh hưởng cực lớn đến tâm tính của chúng, khiến chúng trở nên cực kỳ hiếu sát.

"Chư vị, ra tay!" Dưới tiếng hô hào của Thiết Quải Lý, Bát Tiên đều hiển lộ thần thông, ứng phó với những con Giao Long liên tục xuất hiện, trong chốc lát, quanh thân họ tựa như tường đồng vách sắt, bất kỳ con Giao Long nào cũng không thể tiếp cận dù chỉ một phân hào.

Trong khi chống cự Giao Long, Bát Tiên cũng lập tức tiến về Đông Hải Đảo, một đường bình định những con sóng hung dũng dưới chân, chống đỡ những con Giao Long không ngừng nghỉ, gian nan tiến lên.

Càng bay xa trên Đông Hải, họ càng nhận thấy khí tức Ma Long Châu trên vùng biển càng nặng, những con Giao Long tấn công cũng càng mạnh mẽ.

Đến đây, họ cuối cùng cũng hiểu vì sao phải tụ tập sức mạnh của Bát Tiên mới có thể vượt qua Đông Hải, nếu đổi là tiên nhân bình thường, dù có nhiều đến mấy cũng khó mà vượt qua được một nửa Đông Hải.Không chỉ Bát Tiên, Ngao Tông cùng đi cũng trở thành mục tiêu tấn công của những con Giao Long bị ma hóa đó, Ngao Tông không cùng Bát Tiên chống địch, nhìn như cô đơn một mình nhưng ngược lại lại thu hút nhiều Giao Long bị ma hóa hơn tấn công.

Nhưng Ngao Tông đối với điều này lại không hề để ý, trên mặt biển Đông Hải đi lại như đi trên đất bằng, những con Giao Long bị ma hóa liên tục ập tới thậm chí không thể tiếp cận dù chỉ một trượng, liền trong nháy mắt tan thành tro bụi, căn bản không thể chạm tới dù chỉ một phân hào.

Nhưng những con Giao Long bị ma hóa này hoàn toàn không còn thần trí, cho dù trong tình huống vô số đồng bạn tan thành tro bụi, vẫn không ngừng ập tới chịu chết, kết quả tự nhiên là bị Ngao Tông thu hết!

"Chư vị, nhất định phải chú ý nhiều hơn, chúng ta giờ đây mới đi được một nửa Đông Hải, e rằng chặng đường tiếp theo sẽ càng hung hiểm hơn!" Hán Chung Ly vừa dặn dò, lại liên tục quạt chiếc quạt lớn trong tay, trong chốc lát cuốn lên từng trận cuồng phong dữ dội quét sạch mặt biển, bao trùm cùng sóng lớn cuộn trào tiêu diệt hết những con Giao Long cản trở!

Nhưng một luồng cuồng phong mạnh mẽ lại không bay đi xa được bao nhiêu, lại tựa như đâm vào một bức tường vô hình mà nhanh chóng tiêu tán, uy lực trong đó càng bị phân giải triệt để.Đồng thời, Bát Tiên cũng lập tức cảm thấy sóng biển dưới chân càng trở nên hung dũng mãnh liệt, từng lớp sóng biển nặng nề cuồng bạo như núi lở đất trôi, va đập, áp chế về phía Bát Tiên.

"Hưu!" Cơn sóng lớn ngập trời đó khi dâng lên đến không trung, lại đột nhiên phân tán thành vô số mũi tên nước sắc bén, tựa như mưa tên bắn ra, che kín trời đất!

Cũng may Bát Tiên hợp lực chống cự, không bị ảnh hưởng bởi những mũi tên nước đó, ngược lại những con Giao Long bị ma hóa vây công lại bị mũi tên nước tiêu diệt vô số, trong chốc lát tiếng gào thét thảm thiết, tiếng gầm rú vang trời!

“Không ổn rồi...” Thiết Quải Lý nhìn cơn sóng lớn ngập trời đang dâng lên, mày nhíu chặt, đồng thời Bát Tiên cũng lần lượt dựa sát vào nhau, chuẩn bị chống địch.

“Cút ngay!” Một tiếng gầm giận dữ đầy sát khí vang vọng khắp không trung Đông Hải, những con Giao Long bị ma hóa ập tới như thủy triều liền lập tức rút lui, nhưng sóng lớn ngập trời trên mặt biển lại không theo đó mà lắng xuống, ngược lại càng trở nên cuồng bạo hơn.

Chỉ thấy những con sóng biển không ngừng cuộn trào tạo thành tám bức tường nước khổng lồ bao vây Bát Tiên ở trong đó, trên đỉnh con sóng cao nhất, một bóng người ẩn hiện, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bát Tiên.

“Vẫn khỏe chứ, Lão Long Vương!” Hán Chung Ly và Thiết Quải Lý nhìn chằm chằm bóng người đó, thần sắc hơi kiêng dè, biết người đến chính là Đông Hải Long Vương!

Chỉ là lúc này Đông Hải Long Vương đã bị sát khí của Ma Long Châu ảnh hưởng tâm trí, cộng thêm ân oán trong quá khứ với Bát Tiên, làm sao có thể dễ dàng cho Bát Tiên vượt biển?“Các ngươi Bát Tiên hôm nay lại lần nữa tề tựu, vì sao không trân trọng cơ hội ngàn năm có một, ngược lại lại muốn đến Đông Hải chịu chết?” Đông Hải Long Vương nhìn chằm chằm Bát Tiên, trong mắt hận ý càng dâng cao, “Nếu không vào Đông Hải, bản vương không có cách nào chủ động đưa các ngươi đi, nếu ta không giết các ngươi, khó lòng làm nguôi ngoai oán giận của Đông Hải!” Lời vừa dứt, Đông Hải Long Vương lập tức hiện ra bản thể, thân rồng khổng lồ che trời lấp đất bay lên không trung, từ trên cao nhìn xuống Bát Tiên, cảm giác áp bức và hận ý không ngừng ập đến, gần như khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Tuy nhiên, dù vậy, Đông Hải Long Vương vẫn không phát hiện ra

Ngao Tông đang cố ý ẩn giấu khí tức, không biết Minh Giới Chi Chủ ở đây, nếu không làm sao dám đối đầu với Bát Tiên như vậy.

Đương nhiên, Ngao Tông cũng sẽ không nhúng tay vào, cố ý lùi lại xa chiến trường một chút, trong lòng biết rằng tiếp theo cứ giao cho Bát Tiên là được.

Nếu muốn vượt Đông Hải, không qua được cửa ải Long Vương, tuyệt đối không thể.

"Hống!" Long Vương ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa lại một lần nữa khiến mặt biển sóng gió cuồn cuộn, vô số đạo sóng nước hóa thành cự long bay lên không, mũi tên sắc bén, từ bốn phương tám hướng lần lượt tấn công Bát Tiên!"Chư vị, tuyệt đối đừng đại ý!" Bát Tiên không dám lơ là dù chỉ một chút, tám kiện pháp khí đồng thời được kích hoạt đến cực hạn, bảo kiếm của Lữ Nham chém ra, tiếp theo là tiếng sáo của Hàn Tương Tử, không ngừng nghiền nát những con thủy long đang tấn công, những cánh hoa sen bay lượn khắp trời cũng hoàn toàn bảo vệ họ không sót một ly.

Tuy nhiên, công thế của Đông Hải Long Vương càng cuồng bạo lại không hề giảm yếu, thấy đủ mọi thủ đoạn đều không có tác dụng, y liền nổi cơn cuồng tính, dốc toàn lực dẫn dắt nước biển Đông Hải!

Hoa lạp!

Trong chốc lát, cả Đông Hải như sắp lật đổ, cuộn trào, thậm chí ở nhiều chỗ sóng biển dâng cao, có thể nhìn rõ đáy biển Đông Hải qua những vòng xoáy cuồn cuộn.

Dưới thế đầu đó, tự nhiên có vô số sinh linh cá tôm dưới nước, lính tôm tướng cua gặp tai ương, nhưng Long Vương hoàn toàn không vì thế mà dừng tay, ngược lại còn thu thập hết khí tức và hồn phách của những sinh linh sau khi chết, chuyển hóa thành pháp lực!

“Long Vương phát điên rồi sao?!” Bát Tiên trong lòng chấn động, rõ ràng Long Vương không tiếc mọi giá, muốn tiêu diệt họ ở Đông Hải.

“Các ngươi đã thấy chưa?

Sinh linh Đông Hải này, tất cả đều chết vì Bát Tiên các ngươi, nếu bản vương không tiêu diệt các ngươi ở đây, thì sẽ cô phụ tính mạng của chúng!” Long Vương gần như rơi vào điên cuồng, pháp lực của y cũng nhanh chóng tăng vọt.

Vốn dĩ Long Vương ở vùng biển của mình pháp lực sẽ tăng mạnh, giờ đây có thêm sự gia trì của hồn phách nhiều sinh linh, càng tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Long Vương!

Luyện hồn sinh linh như vậy, lẽ nào không sợ Thiên Phạt trừng phạt sao?!” Hàn Tương Tử không kìm được, quát lớn chất vấn.

“Trước đây cản trở chúng ta vượt biển, Thiên Đình ngầm cho phép, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể muốn làm gì thì làm!” Hà Tiên Cô cũng quát mắng.

“Đều câm miệng!” Long Vương lúc này hoàn toàn không thể nghe lọt tai lời họ, ngửa mặt lên trời gào thét, trong chốc lát dẫn xuống vô số đạo cương lôi cuồng bạo, vô tư vô kỵ oanh kích Bát Tiên, trong chốc lát khiến áp lực của họ tăng gấp bội!

Khoảnh khắc tiếp theo, Long Vương kích phát pháp lực đã luyện hóa vô số hồn phách, lại ngưng tụ nước biển tạo thành một tôn đầu rồng khổng lồ, gào thét phẫn nộ trên mặt biển, há cái miệng khổng lồ gần như có thể nuốt chửng cả ngọn núi mà nuốt xuống Bát Tiên.

Chương 578

Oanh long!

Cùng với vô số cương lôi như mưa bão giáng xuống, Bát Tiên trong nháy mắt bị đầu rồng khổng lồ nuốt vào trong, đồng thời hóa thành lôi quang ầm ầm nổ tung, điện quang cuồng bạo trong nháy mắt lan tràn khắp mặt biển Đông Hải.

Cảnh tượng kinh thiên động địa thật sự chấn động, Ngao Tông tận mắt chứng kiến tất cả lại hơi cảm thấy bất ngờ, không ngờ Long Vương sau khi bị Ma Long Châu tấn công lại có thể bộc phát ra pháp lực khủng bố như vậy.

Mặc dù pháp lực đó đã luyện hóa tính mạng của vô số sinh linh mà thành.Ánh lôi quang lan tràn khắp thiên địa cuối cùng vì mất đi sự gia trì của pháp lực tiếp nối, dần dần tiêu tán và lắng xuống.

Long Vương vẫn cúi xuống quan sát phía dưới, ánh mắt tập trung vào trung tâm nơi lôi bạo dần suy giảm, đó chính là nơi Bát Tiên đã ở.

Mặc dù y cho rằng Bát Tiên nhất định không thể chịu nổi một đòn đó, nhưng vẫn muốn đích thân xác nhận Bát Tiên đã chết!

“Thủ đoạn đúng là không tầm thường, nhưng cũng chỉ có thể phong quang nhất thời thôi, đến khi Thiên Đế trách tội, e rằng ngươi không thể gột rửa tội trạng đó.” Ngao Tông bước lên một bước, vừa như tự lẩm bẩm, lại vừa như đang điểm tỉnh Long Vương.

Long Vương lúc này mới chú ý đến Ngao Tông đang ẩn giấu khí tức, trong lòng không khỏi kinh hãi, “Có người sống ư?!” Mặc dù đã bị Ma Long Châu tấn công, Long Vương liền đoạn tuyệt liên hệ với thế giới bên ngoài, căn bản không biết Ngao Tông là Minh Giới Chi Chủ, nhưng có thể sống sót sau trận lôi bạo đó, tu vi nhất định không

tầm thường!

“Ta không quản ngươi là ai, dám xuất hiện ở đây, nhất định là một mối đe dọa lớn!” Long Vương sát ý bùng phát, pháp lực không ngừng tập trung quanh thân, lập tức sắp ra tay với Ngao Tông.

Long Vương đương nhiên không biết mình sắp đối mặt với điều gì, nhưng khi chuẩn bị ra tay, trung tâm nơi lôi bạo đang cuộn trào tan ra, lập tức thu hút sự chú ý của y, y liền kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt!

Chỉ thấy tám kiện pháp khí tập trung trên không trung, hóa thành một đạo bình phong hộ vệ khổng lồ bảo vệ Bát Tiên ở bên trong.

Mặc dù pháp lực tiêu hao rất lớn, nhưng hiển nhiên họ không hề bị trọng thương dưới một đòn của Long Vương.

“Chư vị, xem ra bao nhiêu năm tháng Bát Tiên chúng ta chia lìa, nhưng sự ăn ý giữa nhau lại không hề suy giảm chút nào nhỉ, ha ha ha!” Thiết Quải Lý lớn tiếng cười vang, đắc ý.

“Long Vương cũng đúng là tự tìm đường chết, hôm nay bức lui chúng ta thì sao, ngày sau Thiên Đình truy cứu tội trách luyện hồn của ngươi, e rằng kết cục sẽ thê thảm hơn.” Hàn Tương Tử nhìn thân thể khổng lồ che trời lấp đất của Long Vương, thần sắc khá khinh thường.

“Không thể nào...” Cảnh tượng trước mắt lập tức khiến Long Vương nảy sinh cảm giác thất bại lớn, dù đã dốc toàn lực, thậm chí luyện hồn để có được pháp lực nhưng vẫn không thể đánh bại Bát Tiên.

Sau thất vọng, y liền khó kìm nén được sự phẫn nộ dâng trào, hoàn toàn quên đi Ngao Tông trước mắt, chuyển pháp lực đã ngưng tụ trực tiếp bức về phía Bát Tiên!

“Đừng để y ra tay!” Hán Chung Ly lớn tiếng hô, Bát Tiên liền lập tức chủ động xuất kích, ra tay trước Long Vương một bước để dùng pháp khí trấn áp y!

Tiếng sáo của Hàn Tương Tử đến sớm nhất, dưới tiếng sáo kéo dài không dứt như thủy triều đó, Long Vương đã tiêu hao gần hết pháp lực hầu như khó lòng chống cự, thậm chí cảm thấy pháp lực vận hành cũng xuất hiện đình trệ.

Hán Chung Ly thì nắm lấy cơ hội trong khoảnh khắc đó, vung chiếc quạt lớn trong tay cuốn lên từng trận cương phong giam cầm thân thể khổng lồ của Long Vương, Thiết Quải Lý càng tế ra hồ lô khuếch tán tiên lực áp chế.

Dưới những thủ đoạn liên tiếp, Long Vương trong chốc lát hoàn toàn không thể động đậy, ban đầu y cố hết sức thoát ra, nhưng theo sự phát uy của pháp khí của Tào Quốc Cữu và Lam Thải Hòa, y lại hoàn toàn không có cách nào!

“Lão Long Vương, bị Ma Long Châu ảnh hưởng tâm tính, hôm nay chúng ta sẽ không giết ngươi, ngày sau Thiên Đình tự sẽ có phán xét tội trạng của ngươi!” Lữ Nham tay cầm bảo kiếm, từ trên cao nhìn xuống đầu rồng, lúc này thần kiếm đó được Bát Tiên đồng thời gia trì pháp lực, uy lực không ngừng tăng vọt.

Ngay cả Long Vương bị trói buộc cũng không khỏi hoảng sợ trong lòng, có thể cảm nhận được nếu một kiếm chém xuống, vận mệnh của mình sẽ ra sao.

“Dám giết ta?!” Lữ Nham lạnh lùng cười: “Đương nhiên sẽ không, nhưng dưới sự trách phạt của Thiên Đế, e rằng ngươi khó lòng giữ được tính mạng!” Lời vừa dứt, Lữ Nham đột nhiên giơ trường kiếm lên, pháp lực cuồn cuộn từ thân kiếm bùng phát, thẳng xông lên trời, xé rách từng tầng mây mù.

Sau đó một kiếm uy lực vô cùng chém xuống giữa không trung, chính xác trúng vào đầu rồng khổng lồ của Long Vương!

“Hống!” Long Vương thống khổ vạn phần ngửa mặt lên trời gào thét, thân rồng khổng lồ nhanh chóng co rút lại, trong nháy mắt biến hóa thành hình người ban đầu, từ trên trời rơi xuống Đông Hải!Chỉ thấy bóng dáng Long Vương bị sóng lớn cuồn cuộn nuốt chửng, khoảnh khắc tiếp theo Đông Hải sóng gió hung dũng cuối cùng cũng theo đó mà bình lặng.

Mặt biển không còn cuồng bạo, sinh linh trong nước cũng không còn ai oán thống khổ, cùng với mặt biển gió yên sóng lặng, ma khí không ngừng bốc lên trong Đông Hải cuối cùng cũng dần dần tiêu tán.

“Cuối cùng cũng thành công...” Bát Tiên như trút được gánh nặng, pháp lực của họ gần như đã tiêu hao cạn kiệt, nhưng cuối cùng cũng đã đánh bại Long Vương trước khi tiến vào động quật.

Long Vương không bị giết chết, chỉ bị áp chế tu vi và ma khí, bị cưỡng ép giam cầm dưới đáy biển Đông Hải.

Từ những sự việc y gây ra sau khi bị Ma Long Châu ảnh hưởng, Thiên Đình nhất định sẽ có một khoản nợ với y, đó không phải là chuyện Bát Tiên cần lo lắng.

“Chúng ta cuối cùng cũng thành công!” Thiết Quải Lý run run cây gậy trong tay, mặc dù vì pháp lực tiêu hao quá nhanh mà sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn lớn tiếng cười vang.

Không chỉ riêng y, bảy vị tiên còn lại đều cảm thấy như trút được gánh nặng.

Chướng ngại cuối cùng trên đường đến Đông Hải Đảo cuối cùng cũng bị quét sạch, tiếp theo mọi chuyện đều sẽ xuôi chèo mát mái!“Chư vị, bây giờ không phải lúc buông lỏng.” Lúc này, Ngao

Tông chậm rãi bước đến, mỉm cười nhìn họ, "Mục đích của việc này không phải là đánh bại Long Vương." "Đúng vậy!" Lời này lập tức điểm tỉnh mọi người, chợt nhận ra, hái tiên dược mới là mục đích thực sự!

Ngay lập tức Thất Tiên tiếp tục đi về phía đông, sau khi Long Vương bị đánh bại không còn Giao Long bị ma hóa và sóng gió hung dũng cản trở, một đường tiến lên vô cùng thuận lợi.

Vùng biển rộng lớn mà trong mắt người phàm gần như không thể vượt qua, lúc này đối với Bát Tiên hoàn toàn không còn là chướng ngại, chẳng mấy chốc đã lờ mờ thấy hình dáng mờ ảo của Đông Hải Đảo ở phía bên kia đại dương.

Mặc dù chỉ có thể nhìn lướt qua đường nét mờ nhạt qua sương mù biển, nhưng linh lực dồi dào trên hòn đảo đó, trực bức lên tận trời xanh, đều đang chứng minh rằng trên hòn đảo đó nhất định có linh dược cứu thế nhân.

"Đó là Đông Hải Đảo..." Từ vô số năm tháng trước, Bát Tiên từng tụ họp trên hòn đảo này, nhưng thời gian quá dài khiến ký ức về nơi đây đã mờ nhạt, giờ đây trở lại cố địa quả thực khiến người ta cảm khái.

Cuối cùng, khi hoàn toàn bay qua vùng biển và hạ xuống hòn đảo, nhìn thấy đủ loại tiên thảo linh dược khắp nơi trên đảo hiện vào tầm mắt, mọi người đều vô cùng mừng rỡ.

"Như vậy, thế nhân có cứu rồi, trận ôn dịch này cũng sẽ kết thúc ở đây!" Hà Tiên Cô cẩn thận hái một cây linh dược trong tay, cảm nhận linh lực không ngừng bốc lên từ đó mà vui mừng khôn xiết.Ngao Tông nhìn linh dược trải khắp núi đồi, trong lòng biết Bát Tiên cuối cùng cũng đã hoàn thành mục đích cuối cùng.

Chỉ cần mang những linh dược này về nhân gian, tất cả sẽ kết

thúc!

“Nói đi thì nói lại... vậy cũng có nghĩa là hành trình của ta ở thế giới này, sẽ dừng lại ở đây sao?” Ngao Tông thầm nghĩ.Bát Tiên không hề chần chừ, lập tức bắt tay vào hái linh dược, những linh dược này đa số đều chỉ có hiệu quả dưới sự gia trì của linh lực, một khi linh lực mất đi, linh dược sẽ trở nên vô dụng như thảo dược bình thường.

May mắn thay có hoa lam của Lam Thải Hòa và đài sen của Hà Tiên Cô có thể cất giữ linh dược cẩn thận, tuyệt đối có thể duy trì linh lực bên trong.

“Tiền bối, số lượng thảo dược chúng ta cần không ít, e rằng phải tốn thêm chút thời gian trên Đông Hải Đảo mới có thể quay về, làm phiền ngài phải đợi thêm vài ngày ở đây.” Hán Chung Ly lo lắng Ngao Tông sẽ sốt ruột chờ đợi, đặc biệt vội vàng nói với Ngao Tông, hy vọng hắn có thể đợi thêm vài ngày.

Ngao Tông cười cười, “Không sao, cứ việc hái thuốc là được, ta không định tiếp tục ở lại đây nữa.” “Định tiên về nhân gian xử lý sự vụ sao?

Cũng phải, dù sao cũng là Minh Giới Chi Chủ mà.” Hán Chung Ly như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Không phải vậy,” Ngao Tông phủ nhận, “Mục đích của ta không phải là Đông Hải Đảo, đã hoàn thành việc hái thuốc, ta cũng không cần thiết phải ở lại nữa.” Hán Chung Ly hơi sửng sốt, “Tiền bối...” Lập tức hiểu ra, Ngao Tông đang ám chỉ việc muốn rời khỏi thế giới này, thần sắc của hắn cũng càng khiến y tin vào phỏng đoán của mình.

“Thì ra là vậy...” Hán Chung Ly tuy đã sớm biết sẽ có ngày này, nhưng khi thật sự đến lúc, không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng, dù sao Bát Tiên cũng đã nhận được không ít sự giúp đỡ từ Ngao Tông, đến

nay vẫn chưa báo đáp được.“Núi xanh không đổi, nước biếc vẫn chảy.” Ngao Tông lại cười nhẹ nhàng, “Sau khi hái thuốc quay về, đừng quên nhanh chóng tìm Ma Long Châu, nếu lại bỏ mặc nó không quản lý, e rằng ảnh hưởng mà nó gây ra sẽ không nhỏ hơn trận đại dịch này đâu.” “Chúng ta cẩn ký.” Hán Chung Ly sắc mặt nghiêm nghị đáp lời.

Ngao Tông khẽ nhìn về phía bầu trời Đông Hải, vì cuồng phong bạo vũ đã tan, bầu trời trước đó vốn luôn bị mây mù bao phủ cũng trở nên trong xanh.

“Hậu hội hữu kỳ!” Ngao Tông bước lên một bước, sau đó thân hình liền dần dần mờ ảo biến mất trong tầm mắt của Hán Chung Ly.

“Nơi này một lần biệt ly, tái ngộ không có kỳ hạn a...” Hán Chung Ly nhìn chằm chằm hướng Ngao Tông biến mất rất lâu, thở dài một tiếng.

Ngao Tông rời đi không lâu, bảy vị tiên còn lại cũng biết chuyện này, ai nấy đều có chút buồn bã.

“Tiền bối đã giúp chúng ta nhiều như vậy, mà chưa báo đáp được.” Hàn Tương Tử buồn bã nói.

“Khi tiền bối rời đi, có nói khi nào sẽ quay lại không?” Lữ Nham hỏi.

Hán Chung Ly đương nhiên không thể trả lời câu hỏi này, trầm mặc một lát, liền nói: “Tiền bối rời đi, chúng ta thân mang trọng trách.

Các vị, hãy nhanh chóng hái thuốc quay về thôi, sớm trở về một ngày, nỗi khổ của nhân gian sẽ sớm kết thúc một ngày.” Thất Tiên đương nhiên hiểu rõ, liền nắm chặt tiến trình hái thuốc.Ngao Tông nhìn số lượng được hiển thị trong nhiệm vụ hệ thống, vẫn còn một khoảng cách khá lớn so với mục tiêu.

“Xem ra cần phải tiến vào thế giới tiếp theo.” Ngao Tông tâm niệm vừa động, con thuyền do định điểm miêu chuyển hóa liền xuất hiện trước mắt, khi Ngao Tông ngồi lên, nó liền chậm rãi di chuyển trong hư không.

Ngồi trên đó, Ngao Tông chỉ thấy những điểm sáng xung quanh như những vì sao lấp lánh, thẳng cho đến khi định điểm miêu dần dần tiến gần một điểm sáng và dừng lại.

“Có khai khởi tân thế giới không?” “Có!” Ngao Tông trong lòng khá mong đợi, không biết thế giới lần này mình sắp tiến vào, rốt cuộc là nơi nào?

Chương 579

Định điểm miêu theo lệnh của Ngao Tông liền tiến vào điểm sáng, trong chốc lát hư vô xung quanh biến thành cảnh tượng thay đổi nhanh chóng, cùng với sự tiến lên nhanh chóng của định điểm miêu không ngừng lùi lại.

Xung quanh Ngao Tông trở nên càng rực rỡ, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, và đi kèm với một trận trời đất quay cuồng.

Cho đến khi cảm nhận định điểm miêu không ngừng tiến lên chậm rãi dừng lại, Ngao Tông mở hai mắt, phát hiện mình đã ở trong một sân viện của một khu dân cư bình thường.Lúc này chính là đêm đen, nhưng một đạo tinh quang trên bầu trời lại càng lúc càng lấp lánh rực rỡ, cuối cùng lại như một trận mưa sao băng từ trên trời rơi xuống, mang theo vệt đuôi dài rực rỡ mà lao xuống sân viện.

"Oanh long!" Cùng với một tiếng động lớn, ngôi sao rơi xuống đó lại trực tiếp rơi vào phía sau căn nhà, khiến cả sân viện chấn động kịch liệt!

"Thú vị!" Tiếng động này không nhỏ, chẳng mấy chốc Ngao Tông liền nghe thấy tiếng dân chúng ồn ào phàn nàn bên ngoài sân viện, Ngao Tông không để ý đến những tiếng phàn nàn đó, đang định ra sau sân viện xem rốt cuộc chuyện gì.

Đột nhiên cánh cửa lớn của khu dân cư mở ra, một thanh niên ăn mặc lôi thôi, vẻ mặt bất cần, nhưng tướng mạo lại anh tuấn, đột nhiên đẩy cửa nhà ra, lười biếng ngáp một cái mà phàn nàn.

"Nửa đêm nửa hôm làm ồn ào, tiểu gia vừa mới nằm mơ thấy phát tài...

Ơ, ai đấy?!" Ngao Tông nhìn chằm chằm thanh niên đó, khẽ búng

ngón tay tính toán, liền lập tức biết được thanh niên trước mắt rốt cuộc là ai.

"Cảnh Thiên!" Thanh niên đó đầy vẻ ngạc nhiên, "Ngươi biết tên ta ư, rốt cuộc là ai?" Ngao Tông biết thanh niên trước mắt sau này sẽ phải gánh vác vận mệnh nặng nề như thế nào, nhưng hiện tại hắn tuyệt đối không có hoài bão vĩ đại như vậy, chỉ là một thanh niên sống nay lo mai không của hôm nay có rượu hôm nay say mà thôi.Ngao Tông chuyển niệm một cái, hỏi ngược lại Cảnh Thiên: "Ngươi không muốn đoạt lại cơ nghiệp Vĩnh An Đương của phụ thân sao?" "Vĩnh An Đương?" Nhắc đến chuyện này, trong mắt Cảnh Thiên liền lóe lên một tia tham lam, nhưng lại hiếm hoi nhanh chóng khôi phục lý trí, "Ngươi biết chuyện Vĩnh An Đương sao?" Ngao Tông cười nói: "Ta là cố hữu của phụ thân ngươi, nay đến tìm thì lại phát hiện Vĩnh An Đương đã đổi chủ, phụ thân ngươi cũng đã bệnh mất.

Ta không nỡ thấy cơ nghiệp của lão hữu bị người khác chiếm đoạt, đương nhiên phải giúp ngươi đoạt lại." "Đúng, đúng, đúng!

Đã giúp phụ thân ta đoạt lại, vậy giúp ta cũng như nhau, dù sao ta là con trai y mà..." Cảnh Thiên liền hớn hở ra mặt, cảm thấy Ngao Tông trông khí chất siêu phàm, nhất định là một đại gia lắm tiền nhiều của, có lẽ thật sự có tài lực mua lại Vĩnh An Đương rồi tặng cho mình.

"Không, phụ thân ta lúc còn sống chưa từng nhắc đến ngươi, ngươi trông trẻ như vậy..." Cảnh Thiên trong lòng đang nghĩ, đột nhiên phát hiện từ hậu viện căn nhà truyền ra một trận thất thải hào quang cực kỳ rực rỡ, lập tức không kịp suy nghĩ gì, vội vàng chạy ra hậu viện xem xét.Bức tường hậu viện đã đổ sập gần hết, ánh sáng từ trời giáng xuống đã tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất, ánh sáng bảy màu chính là từ trong cái hố đó lóe ra.

Cảnh Thiên không kịp đau lòng vì bức tường đổ, trực tiếp nhảy vọt vào trong hố, liền thấy một viên ngọc bích màu vàng sắc thái tuyệt đẹp, hình dáng cực kỳ hoa lệ đang nằm yên lặng trong hố.

"Trời ơi!

Lần này thật sự nhặt được bảo bối rồi, ha ha ha ha ha!" Cảnh Thiên mừng rỡ vô cùng nhặt lấy viên ngọc bích đó, hò reo vui mừng.

Đối với đồ cổ ngọc thạch đã ngâm mình nghiên cứu lâu năm, y liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra chất lượng phi phàm của viên ngọc bích, ngay lập tức trong lòng bắt đầu tính toán xem viên ngọc bích này có thể bán được bao nhiêu tiền.

"Tiếc là chỉ có một viên, nếu trời có thể rơi thêm vài viên nữa, bán hết đi không chừng ta có thể trực tiếp mua lại Vĩnh An Đương!" Cảnh Thiên có chút hớn hở nắm chặt viên ngọc bích, nhưng lại hoàn toàn không biết ý nghĩa của viên ngọc bích đó đối với mình."Cảnh Thiên, ngọc bích này không bán được đâu, giá trị của nó tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của ngươi." Lúc đó, Ngao Tông chậm rãi đi đến từ phía sau, thản nhiên dặn dò.

Cảnh Thiên vô thức giấu viên ngọc bích vào trong lòng, "Vượt xa sức tưởng tượng ư?

Có thể bán được bao nhiêu tiền?" "..." Ngao Tông nhất thời không khỏi có chút lo lắng không biết nên giao lưu với tên tham tiền này thế nào.

Lúc đó, Ngao Tông mẫn cảm phát hiện một bóng người lén lút lẻn vào trong sân viện, ngay sau đó Cảnh Thiên chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái, viên ngọc bích trong tay đã bị bóng người đó đột nhiên cướp đi!

"Ấy!

Bảo bối của ta!" Cảnh Thiên liền sốt ruột, vội vàng xông lên muốn cướp lại ngọc bích, nhưng không ngờ bóng người đó lại nhanh chóng biến mất vào trong đêm tối, hoàn toàn không thấy tăm hơi.

Kẻ trộm đó đội nón lá, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt mũi và dáng người.

"Tên trộm đáng chết, đó là Vĩnh An Đương của ta!" Cảnh Thiên muốn khóc mà không ra nước mắt, đang chuẩn bị trèo tường đuổi theo, nhưng Ngao Tông lại ấn vào vai y ra hiệu đợi tại chỗ, "Ta đi giúp ngươi lấy lại." Lời vừa dứt, Ngao Tông cũng biến mất tăm hơi."Sao, chuyện gì vậy..." Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Cảnh Thiên ngây người đứng tại chỗ, nhất thời không hoàn hồn.

Người cướp ngọc bích động tác nhanh như chớp, đồng thời có pháp thuật hộ thân, sau khi trèo ra khỏi sân viện liền lập tức ngự kiếm phi hành bay đi xa khỏi nơi này.

"Cũng có chút đạo hạnh!" Ngao Tông nhìn bóng người bay đi cười lạnh, tâm niệm vừa động trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Người cướp ngọc bích đang toàn thần chú ý ngự kiếm phi hành, nhưng ánh mắt chợt lóe, khoảnh khắc tiếp theo liền kinh ngạc phát hiện trước mắt lại có một người bay lơ lửng chặn đường!

Người chặn đường chính là Ngao Tông, kẻ trộm thấy Ngao Tông không hề ngự kiếm phi hành, chỉ đơn thuần chắp tay sau lưng bay lơ lửng, trong lòng kinh hãi rút ra một sự thật: tu vi của mình tuyệt đối kém xa hắn!

Nhưng dù vậy, y vẫn triệu ra phi kiếm hóa thành ảnh liệt sau lưng, chuẩn bị liều chết một trận.

"Này tên trộm, có vài thứ không thể trộm, tác dụng của viên ngọc bích này ngươi căn bản không thể tưởng tượng, lập tức đưa cho ta."

Giọng điệu của Ngao Tông không thể nghi ngờ.

Kẻ trộm lại lắc đầu, "Tiền bối, hoàn toàn ngược lại, ta chính vì biết giá trị của thứ này, mới cướp đi, thứ này tuyệt đối không thể để Cảnh Thiên bán đi.

Đợi đến khi y cần, ta tự sẽ đích thân đến giao cho y." Lời này lại khiến Ngao Tông bất ngờ, "Ngươi làm sao biết được tác dụng thực sự của ngọc bích?" Kẻ trộm nghe vậy trầm mặc một lát, rất lâu sau mới thở dài một tiếng, "Nếu có thể, ta thật sự hy vọng không còn tham gia vào nỗi khổ của thế gian, nhưng ta không thể trút bỏ gánh nặng mà ta đang mang..." Trong lúc nói chuyện, kẻ trộm cởi nón lá xuống, lộ ra khuôn mặt, đó lại là một khuôn mặt hoàn toàn giống hệt Cảnh Thiên!

Ngao Tông nhíu mày, chưa kịp hỏi, kẻ trộm liền chậm rãi nói: "Ta tên là, Lý Tiêu Dao!" Ngao Tông quan sát Lý Tiêu Dao một lát, trong lòng liền hiểu rõ, "Vốn dĩ không thuộc về thời đại này." "Ta đã hoàn thành trách nhiệm ở thời đại của ta rồi, tuy ta và Cảnh Thiên không phải cùng một người, nhưng giữa hai người cũng có thiên ti vạn lũ liên quan, vì vậy ta có cần thiết phải giúp đỡ y, ít nhất không thể để y bán viên ngọc bích này đi." Lý Tiêu Dao trịnh trọng nói.

Ngao Tông hiểu rõ tất cả, nhưng hôm nay hắn không định nhường viên ngọc bích, tự mình nói: "Ta cũng có ý muốn giúp đỡ Cảnh Thiên, ngọc bích giao cho ta bảo quản sẽ an toàn hơn, và cũng nhất định sẽ phát huy tác dụng vốn có của nó." "Không thể nào!" Lý Tiêu Dao liên tục lắc đầu, nghiến chặt răng, "Ta không thể tin tưởng ngươi, ngọc bích phải ở chỗ ta!" "Sự phản đối của ngươi vô dụng." Ngao Tông cũng lười nói nhảm với y, sau đó vung tay áo, viên ngọc bích đang được Lý Tiêu Dao giấu lại bay ra khỏi lòng, trực tiếp rơi vào tay Ngao Tông.

"..." Lý Tiêu Dao hoàn toàn không ngờ thủ đoạn của Ngao Tông lại như vậy, trong lòng không khỏi có chút uất ức, nhưng ngọc bích đã bị Ngao Tông thu vào tay.

"Ta không cần ngươi tin ta, nhưng đợi đến sau này ngươi nhất định sẽ biết, giao ngọc bích cho ta là lựa chọn chính xác nhất!" Ngao Tông nói xong, liền lại một lần nữa thuấn di rời đi, như thần tiên vậy mà không tiếng động, khiến Lý Tiêu Dao kinh ngạc đến ngớ người.

"Thôi vậy, ta cũng không có lựa chọn nào khác..." Lý Tiêu Dao thở dài một hơi, sau đó ngự kiếm phi hành rời đi.Khi Ngao Tông quay về, Cảnh Thiên đang cuống quýt không biết làm gì.

"Ngọc bích lấy lại được chưa!" Cảnh Thiên thấy Ngao Tông về liền vội vàng tiến lên hỏi, lúc này y quan tâm nhất là chuyện này.

"Không có, tên đó chạy quá nhanh, ta đuổi theo thì đã không còn tăm hơi rồi." Ngao Tông để dập tắt lòng tham của Cảnh Thiên đối với ngọc bích, liền nói dối rằng ngọc bích đã bị mất.

"...Ấy!

Đó là Vĩnh An Đương của ta mà!" Cảnh Thiên khổ não ngồi bệt xuống đất, dáng vẻ như một đứa trẻ mất đồ chơi mà buồn bã.

Tất cả những gì y ảo tưởng trước đó trong khoảnh khắc này đều tan biến, y biết lúc này trong lòng mình thất vọng đến nhường nào.

"Không phải chỉ là một Vĩnh An Đương nho nhỏ, không đáng nhắc đến!" Ngao Tông khinh thường nói, "Nếu ngươi muốn, mười cái Vĩnh An Đương ta cũng có thể cho ngươi." "Nói khoác...

Giờ ngươi trên người e rằng ngay cả một lạng bạc cũng không có, lại muốn cho ta Vĩnh An Đương." Lời của Cảnh Thiên vừa là thể hiện sự bất mãn, đồng thời cũng cố ý chọc tức Ngao Tông, là một chiêu thăm dò để hắn lộ ra gia tài.

Ngao Tông không khỏi cười một tiếng, những tâm tư nhỏ nhặt của tên này hôm nay hoàn toàn không thể giấu hắn, "Ban đầu phụ thân ngươi để ta sau khi chết phò trợ ngươi, chứ không phải trực tiếp cho bạc, ta có một chuyện nếu ngươi giúp ta làm thành, ta trực tiếp tặng ngươi một tòa Vĩnh An Đương, cần gì phải thăm dò ta." "Thật sao?

Đừng nói một chuyện, mười chuyện ta cũng làm!" Cảnh Thiên cũng không còn ngồi than vãn dưới đất nữa, trực tiếp bật nhảy lên, mặt đầy vẻ nịnh nọt.

"Nhưng bây giờ không phải lúc nói cho ngươi, nói rồi ngươi cũng không hiểu!" Ngao Tông sau đó hoàn toàn không để ý đến Cảnh Thiên, trực tiếp bước đi về phía ngoài sân viện.

"Ấy!

Đợi đã!" Lúc này Ngao Tông trong mắt Cảnh Thiên là một ông thần tài di động, liền vội vàng chạy theo, đi ra khỏi sân viện mới phát hiện lúc này là sáng sớm, trên đường phố đã bắt đầu có lác đác người qua lại.

Cảnh Thiên khó khăn lắm mới tìm thấy Ngao Tông trong đám đông, liền vội vàng bước nhanh theo sau nịnh nọt.

"Đại thúc, không phải chuyện gì, làm sao ngươi biết ta làm không được chứ?" "Vạn nhất đó lại là lĩnh vực ta giỏi thì sao, ta không khoác lác đâu, bất kỳ đồ cổ ngọc khí nào trong mắt ta đều có thể nhìn ra được mánh khóe, chưa từng nhìn lầm!" "Hay là bái... là chuyện gì vậy!" Cảnh Thiên suốt đường phí hết tâm tư muốn Ngao Tông mở miệng, nhưng đối phương hoàn toàn không đáp lại nửa lời, khiến Cảnh Thiên nhất thời nóng ruột khó chịu."Không cần phí lời nữa, chuyện này hiện tại, ngươi tuyệt đối không thể làm được.

Hơn nữa, ta hiện tại mà đưa Vĩnh An Đương cho ngươi, e rằng chưa đến hai năm ngươi sẽ phá sản hết, cuối cùng vẫn biến thành kẻ

trắng tay!" Ngao Tông nói một tràng không chút khách khí, khiến Cảnh Thiên nhất thời xấu hổ đỏ mặt tía tai, hoàn toàn không nói nên lời.

"Được rồi... nếu ngươi đã không đồng ý ta, nếu chuyện làm thành nhất định phải cho ta Vĩnh An Đương đấy nhé!" Cảnh Thiên gãi gãi đầu, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Ngao Tông không để ý, khẽ gật đầu coi như đã đồng ý.

"Nói đi thì nói lại, ta nên xưng hô với ngươi thế nào đây?

Ngươi là cố hữu của phụ thân ta, nhưng trông trẻ như vậy, cũng không giống người quen của phụ thân ta." Cảnh Thiên có chút ngập ngừng hỏi.

Chương 580

"Vậy ngươi quả là ít hiểu biết, từ khi phụ thân ngươi mất, có mấy cố hữu đến viếng?

Đảo cũng vô nhu đối ngã thái kính trọng, ta tên là Ngao Tông, gọi ta một tiếng Ngao huynh là được." "Được!

Dù sao ngươi trông cũng xấp xỉ tuổi ta, gọi như vậy ta cũng thấy thoải mái hơn." Cảnh Thiên cuối cùng cũng hài lòng, "Ngao huynh, đã từ xa đến, sao không cùng ta đến Vĩnh An Đương xem thử, dù sao sau này cũng sẽ thuộc về ta đúng không!" Lời Cảnh Thiên vừa dứt, Ngao Tông đang đi phía trước lại đột nhiên dừng bước, Cảnh Thiên suýt nữa đâm sầm vào người Ngao Tông.

"Sao, có chuyện gì vậy Ngao huynh?" Cảnh Thiên vừa định hỏi, nhưng thấy Ngao Tông sắc mặt có chút ngưng trọng phất tay, "Những người qua lại này có chút không đúng." "Không đúng?" Cảnh Thiên nhíu mày nhìn một lát, chỉ thấy những người đi lại trên đường phố và ngày thường không khác gì, căn bản không nhìn ra có gì bất thường.

Đang định hỏi, lại đột nhiên thấy một người qua đường khỏe mạnh bên đường loạng choạng ngã xuống đất run rẩy co giật.

"Bị sao vậy?" "Ai quen người này không, bị làm sao thế!" "Có cần giúp đỡ không?" Trong chốc lát mọi người tụ tập lại xem, xôn xao hỏi han, ai cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Sắp có chuyện rồi, đi thôi, Cảnh Thiên." Ngao Tông lúc này từ khí tức của những người đó mà phán đoán ra chuyện sắp xảy ra, liền ra hiệu Cảnh Thiên lập tức rời đi cùng mình.

Cảnh Thiên đại hoặc bất giải, nhưng chưa kịp đi xa cùng Ngao Tông, lại đột nhiên nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thiết

chói tai, ngay sau đó liền thấy đám đông đang tụ tập hoảng loạn tản ra, tiếng cầu cứu liên tiếp vang lên!

Cảnh Thiên sau đó liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến y rợn người: người đàn ông đang nằm vật vã dưới đất lúc này bò dậy từ dưới đất, cắn chặt vào cổ một người khác, người bị cắn ra sức kêu thảm thiết giãy giụa, máu tươi như suối phun trào ra nhưng không thể thoát được!

Người đàn ông đang xé nát lúc này ánh mắt trở nên đỏ rực như dã thú, đồng thời trong cổ họng phát ra tiếng gầm rú kinh khủng.

"Cứu ta...

Cứu..." Người bị cắn đứt cổ nhanh chóng ngã xuống đất, sau đó kẻ xé nát đẩy xác y sang một bên, chờ đợi hai mắt đỏ rực bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Nhưng lúc này làm gì có người qua đường nào dám tụ tập ở đây, đều như chim thú tán loạn mà bỏ chạy.

Cảnh Thiên ngớ người, "Tên đó phát điên rồi sao?!" "Không chỉ vậy, những người trên đường phố đều có vấn đề rồi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Dường như muốn chứng minh lời Ngao Tông, những người đang chạy tán loạn trên đường phố đột nhiên ngây người đứng lại, sau đó đều trở nên mặt mũi hung ác, động tác cứng nhắc, như dã thú phát ra tiếng gầm rú trầm thấp!

Không chỉ vậy, trong miệng mọc ra răng nanh sắc nhọn, móng tay lập tức kéo dài ra khủng khiếp, khiến người nhìn thấy đều cảm thấy rợn người.

Cảnh Thiên hoàn toàn sững sờ, những quái nhân mặt mũi hung ác đó sau khi tìm kiếm khắp nơi trên đường phố, ánh mắt khóa chặt vào

Ngao Tông và Cảnh Thiên.

Lúc này trong số tất cả người qua đường trên đường phố, chỉ có hai người họ không hề thay đổi, trong mắt những quái nhân này cực kỳ nổi bật!

"Mẹ ơi..." Mồ hôi lạnh trên trán Cảnh Thiên liền tuôn ra, hai chân không tự chủ mà run rẩy.

"Hống..." Những quái nhân đó phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, chậm rãi tiến đến gần, hiển nhiên bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xông lên xé nát họ.

"Có gì đáng sợ, chỉ là hữu danh vô thực mà thôi." Ngao Tông không hề để ý, nhưng Cảnh Thiên phía sau thì đã sợ đến run lẩy bẩy không ngừng!

"Ngao huynh!

Ngao huynh, chúng ta đi nhanh thôi, những người này e rằng thật sự muốn... a a a a a!" Lời Cảnh Thiên chưa dứt, một quái nhân lập tức cuồng loạn lao tới, khiến y không kìm được hét lên.

Nhưng một tiếng hét kinh hoàng lập tức kích thích tất cả quái nhân, họ lần lượt xông lên muốn xé nát y sống sờ sờ.

"Xong rồi..." Cảnh Thiên tuyệt vọng không thôi, nhưng Ngao Tông đang chắn trước mặt y lại không hề để ý phất tay một cái, những quái nhân đó lại như bị đóng băng mà ngưng trệ tại chỗ, không hề động đậy dù chỉ một phân hào, những tiếng gầm rú liên tiếp cũng đột ngột dừng lại.

Những quái nhân nhe nanh múa vuốt đó vẫn giữ nguyên khuôn mặt hung ác trước khi động tác dừng lại, lại như những pho tượng băng hoàn toàn không còn uy hiếp.

"Ngao, Ngao huynh, ngươi làm gì vậy?

Ngươi biết pháp thuật sao, dạy ta đi!" Cảnh Thiên liền trừng lớn hai mắt, thủ đoạn của Ngao Tông quả thực khiến y chấn động một phen.

"Đi trước đã, cả thành trì này đều có vấn đề, bất kể đi đâu cũng sẽ có những quái nhân này vây quanh." Ngao Tông không nói nhiều, ra hiệu Cảnh Thiên đi theo mình rời đi.

Đúng như Ngao Tông nói, cư dân trong thành phố hoàn toàn xuất hiện dị thường, bất kể đi khu vực nào cũng sẽ thấy những quái nhân nhe nanh múa vuốt đó.

Nhưng trước mặt Ngao Tông, những quái vật đó căn bản không đáng kể, căn bản ngay cả một phân hào cũng không chạm tới liền bị cưỡng ép định thân, suốt chặng đường Cảnh Thiên không hề hấn gì.

Cảnh Thiên lúc này căn bản không quan tâm những cư dân này vì sao lại đột nhiên biến thành bộ dạng như vậy, chỉ lo nhanh chóng rời khỏi đây để thoát thân.

Khi sắp bước ra khỏi cửa thành, lại lờ mờ nghe thấy trên đường phố gần đó truyền đến một trận tiếng nữ tử cầu cứu.

Cảnh Thiên không khỏi sửng sốt, "Có người sống bình thường ư?" Suốt chặng đường, tất cả người dân y thấy đều không ngoại lệ biến thành quái vật, đây là lần đầu tiên nghe thấy có người cao giọng cầu cứu.

Ngao Tông lần theo tiếng đó nhìn lại, phất tay một cái liền cưỡng ép hất tung những người dân cản đường, tiếng nữ tử cầu cứu liền xuyên qua màn khói bụi mù mịt truyền đến, càng trở nên rõ ràng hơn!

"Đi!" Ngao Tông cuốn lên một trận cuồng phong thổi tan khói bụi, sau đó thấy một nữ tử bị một đám quái nhân truy đuổi, hoảng loạn chạy về phía mình.

"...Người bình thường ư?" Nữ tử vội vàng chạy đến nhưng không dám lại gần Ngao Tông, chỉ giữ một khoảng cách cẩn thận quan sát hắn.

Vừa khéo lúc này, thân thể cô gái kia lại bị một trận sức mạnh vô hình cưỡng chế kéo đi, không tự chủ mà dựa sát vào Ngao Tông!

Ngay cả Ngao Tông cũng hoàn toàn không ngờ tới, cô gái kia liền bay thẳng vào lòng hắn và ôm chặt lấy.

Cô gái không khỏi kinh hô một tiếng, lập tức xấu hổ cúi đầu, nhưng Ngao Tông không để ý, lập tức xuất thủ định thân toàn bộ những kẻ quái dị đang đuổi theo.

"Đã giải quyết xong, buông ta ra đi, dù có sợ hãi cũng không đến mức như vậy." Ngao Tông nhìn cô gái đang dán chặt vào mình, hờ hững nói.

"Không... ta không buông, ta hình như không cách nào rời khỏi người ngươi..." Cô gái có vẻ cũng sốt ruột, nhưng thử nhiều lần vẫn không có cách nào.

"Hai người này cũng..." Cảnh Thiên cố nén không nói ra hai chữ "ưu thương phong hóa" (lãng mạn quá mức), "Ngao huynh, bản sự lớn như vậy, có cách nào không?" Ngao Tông trong lòng cũng thấy không ổn, dùng thần thức quan sát liền phát hiện, trên người cô gái lại có một nguồn năng lượng đặc biệt cộng hưởng với hắn, nên mới bị hấp dẫn.

Nhưng với Ngao Tông thì cũng dễ xử lý, chỉ cần khẽ động pháp lực can thiệp, liền khiến cô gái rời khỏi người hắn.

"Đa tạ công tử!

Sau này ta nhất định sẽ để gia gia báo đáp công tử thật hậu!" Cô gái tách khỏi Ngao Tông, vô tình nhìn thẳng vào mặt hắn, không khỏi

có chút thẹn thùng.

Ngao Tông không chỉ có dung mạo anh tuấn, khí chất cực kỳ độc đáo và thâm thúy trên người hắn cũng càng thêm mê hoặc lòng người, hầu như khiến bất kỳ nữ tử nào nhìn thấy cũng khó lòng không động tâm.

Ngao Tông lúc này mới chú ý, cô gái trước mắt da trắng như sương tuyết, dung mạo tuyệt mỹ thanh lệ, quả là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

"Báo đáp thì không cần.

Ta chỉ hiếu kỳ, vì sao ngươi không biến dị như những dân chúng kia?" Ngao Tông hờ hững nói.

"Một chút ta cũng không rõ...

Ta chỉ nhớ sau khi tỉnh dậy hôm nay, hầu như tất cả mọi người bên cạnh ta đều biến thành loại quái nhân đó, gia gia cũng không thấy đâu, vừa rồi nếu không có ngươi giúp đỡ, ta có lẽ đã mệnh tang hoàng tuyền rồi..." Cô gái thần sắc có chút buồn bã.

"Gia gia?" Cảnh Thiên nghe lời cô gái nói, lúc này mới cẩn thận đánh giá nàng một phen, không kìm được kinh hô: "Cháu gái của Đường môn chưởng môn nhân, Đường Tuyết Kiến sao?!" "Ngươi biết ta ư?

Thấy bị nhận ra ngay lập tức, Đường Tuyết Kiến thần sắc không khỏi có chút kiêu ngạo, "Xem ra bản tiểu thư ở trong thành cũng có danh khí đó chứ." "Đương nhiên là có danh khí rồi, trong thành này ai mà chẳng biết Đường gia đại tiểu thư đanh đá kia, ai trêu chọc nàng đều phải xui xẻo cả đời!" Cảnh Thiên có ý chọc ghẹo đại tiểu thư này.

"Hồ đồ!" Đường Tuyết Kiến nghe vậy gần như bùng nổ, hoàn

toàn không còn vẻ e dè lúc nãy khi đối diện Ngao Tông.

Cảnh Thiên vội vàng né sang một bên, "Thấy ta nói không sai chứ, đối với ân nhân cứu mạng mà cũng vậy!" "Ân nhân cứu mạng của ta là vị công tử đây, chứ không phải ngươi!

Chương 581

Nếu như đổi lại là ngày xưa, ngươi ngay cả tư cách nói chuyện với bản tiểu thư cũng không có!" Đường Tuyết Kiến giận dữ nhìn Cảnh Thiên, hiển nhiên muốn giáo huấn tên tiểu tử không biết nặng nhẹ này.

Ngao Tông đành phải đứng ra hòa giải: "Đường cô nương, bây giờ không phải lúc tranh cãi, chúng ta đi trước đã." "Đúng vậy, nghe lời công tử." Đường Tuyết Kiến đối mặt Ngao Tông như thể biến thành người khác, lập tức răm rắp nghe lời.

Thoát khỏi thành sau đó, Ngao Tông tùy tay bố trí một đạo kết giới cưỡng chế phong tỏa cả tòa thành trì, khiến những quái nhân bên trong không thể ra ngoài, cũng không thể tiến vào.

"Ta... hay là chúng ta đi tìm gia gia trước, nói không chừng ông ấy có cách đối phó với những quái nhân này." Đường Tuyết Kiến đề nghị với Ngao Tông.

"Y thuật của gia gia vô cùng cao siêu, nghe nói còn có pháp thuật gia trì, có thể chữa được nhiều bệnh lạ mà thầy thuốc bình thường không chữa được, nếu không thì Đường môn làm sao phát dương quang đại được chứ." Cảnh Thiên cũng chen lời.

Ngao Tông lắc đầu, "Thứ này không phải ôn dịch bệnh tật tầm thường, mà là một loại vu thuật kỳ lạ, nếu không có chút đạo hạnh thì căn bản không thể phá giải." "A, cũng chưa chắc đâu..." Đường Tuyết Kiến thần sắc có chút bối rối, đối với gia gia vẫn luôn sùng bái mù quáng, không cho rằng ông sẽ thất thủ.

"À mà, ta thấy công tử không giết những dân chúng biến dị kia, giữ nguyên thân thể họ thì sau này có thể khôi phục bình thường phải

không?

Vậy công tử có cách nào cứu giúp không?" Đường Tuyết Kiến ôm hy vọng hỏi.

Ngao Tông không trả lời, chỉ quay người lùi về hướng ngoài thành.

Loại vu cổ chi thuật nhỏ bé này đối với hắn mà nói quả thực là trò trẻ con, nhưng hắn cũng không cần thiết phải ra tay giải quyết phiền phức này.

Việc can thiệp vào tiến trình của thế giới sẽ chỉ khiến thế giới phát sinh thêm nhiều tai biến dị thường.

Lúc này Đường Tuyết Kiến đang lo lắng gia gia mình bị kẹt trong thành không thể thoát thân, giây tiếp theo chợt kinh hãi cảm giác mặt đất đột nhiên chấn động!

Cảm giác chấn động từng trận dồn dập ập tới, dường như có một vật khổng lồ đang nhanh chóng tiếp cận.

Đường Tuyết Kiến và Cảnh Thiên nhất thời hoàn toàn không thể đứng vững dưới sự chấn động, Ngao Tông ra tay giúp đỡ mới khiến hai người không bị ngã.

Đồng thời với sự chấn động mặt đất ngày càng gần, tiếng dã thú gào thét vang trời cũng theo đó truyền đến.

"Lại... lại nữa rồi?!" Cảnh Thiên theo tiếng nhìn lại, lập tức kinh hãi mặt mày trắng bệch!

Chỉ thấy, một con bạch tượng khổng lồ với thân hình như tường thành, vòi dài, đang trong cơn cuồng bạo tột độ mà xông tới!

Cặp ngà già của nó như lưỡi hái khổng lồ, nơi nào quét qua cây rừng đều đổ rạp xuống đất, đôi mắt nó cũng đỏ ngầu như những quái

nhân biến dị kia.

“Thì ra vu thuật có thể ảnh hưởng cả dã thú, xem ra kẻ thi chú này có ý muốn diệt vong toàn bộ sinh linh trong thành rồi.” Ngao Tông trầm tư.

Khi Ngao Tông chuẩn bị ra tay đánh ngã cự tượng, trên bầu trời bỗng nhiên lóe lên một trận ánh sáng chói mắt sắc bén, mạnh mẽ bổ thẳng vào thân thể cự tượng!

Keng!

Bạch tượng trở tay không kịp, kiếm quang thật sự bổ thẳng vào thân thể nó, nhưng chỉ cắt rách da thịt.

Mặc dù máu chảy như suối, bạch tượng lại không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại trở nên càng thêm cuồng bạo.

Cũng chính lúc này, một thân ảnh mặc đạo bào màu trắng từ trên trời giáng xuống, ngự kiếm trên không trung đối đầu với bạch tượng.

“Mấy vị hãy mau rời đi trước, ta sẽ giúp giải quyết!” Đạo sĩ bạch y ngự kiếm vội vàng nói với Ngao Tông và những người khác, lập tức điều khiển phi kiếm hóa ra vô số đạo kiếm ảnh liên tiếp bắn về phía cự tượng.

Những kiếm ảnh bay múa đầy trời liên tiếp bổ tới, nhưng cự tượng lại không hề bận tâm đến những đòn tấn công đó, chỉ giận dữ đâm sầm về phía đạo sĩ bạch y, vung vòi dài quét ngang từ phía muốn giết chết hắn.

Đạo sĩ bạch y né tránh trái phải không hề bị thương chút nào, ngược lại thế công của phi kiếm càng thêm sắc bén!

“Người này nhìn có vẻ khá có đạo hạnh đó chứ...

Ngao huynh, so với ngươi thì thế nào?” Cảnh Thiên hứng thú

bừng bừng xem trận chiến, một mặt hỏi Ngao Tông.

Ngao Tông không để ý Cảnh Thiên, chỉ nhìn vị đạo nhân bạch y và cự tượng chiến đấu, rất nhanh liền nhận ra cự tượng đang rơi vào thế hạ phong.

Mặc dù mỗi đạo kiếm quang của đạo nhân bạch y đều khó lấy mạng nó, nhưng thắng ở thế công quá sắc bén, cự tượng chỉ có thể dựa vào tính tình cuồng bạo và sức mạnh man rợ để chiến đấu, ai hơn ai kém không cần nói cũng rõ.

Khi cự tượng lại một lần nữa tấn công không thành công, đạo nhân bạch y liền nắm bắt cơ hội này tập hợp lại kiếm quang đã phân tán, trong chớp mắt bắn ra một đạo trực tiếp xuyên vào đầu lâu cự tượng!

Trong khoảnh khắc, cự tượng đau đớn vạn phần phát ra một tiếng gầm dài, sau đó thân thể khổng lồ nặng nề ngã xuống đất, phát ra một tiếng va chạm trầm đục vang trời.

"Được lắm, tên bạch y này nhìn có vẻ có chút đạo hạnh.

Cảnh Thiên lập tức nảy sinh hứng thú không nhỏ với đạo nhân bạch y này.

Sau khi đánh ngã cự tượng, đạo nhân bạch y thu lại kiếm quang, trước mặt Ngao Tông và những người khác hắn khẽ cúi đầu nói: "Chư vị đã phải kinh sợ, ta dường như đã đến chậm một bước rồi." Ngao Tông hỏi: "Các hạ phụ trách xử lý tai họa trong thành?" "Chính xác, bần đạo tên Từ Trường Khanh, phụng mệnh trưởng lão Thục Sơn đến đây, khu trừ tai họa bệnh tà.

Nhưng Thục Sơn đường xá xa xôi, ta vừa mới đến thì tai họa đã bùng phát đến mức độ này, thật đáng hổ thẹn." Từ Trường Khanh thần sắc có chút bất đắc dĩ.

“Trưởng lão của ngươi có thể bốc phệ tiên tri sao, ở Thục Sơn xa lắc xa lơ mà cũng biết nơi đây bùng phát bệnh tai ư?” Cảnh Thiên không kìm được chen miệng hỏi.

“Trưởng lão đã suy đoán được, nhưng sự bùng phát của trận bệnh tai này vượt ngoài dự liệu, khiến cả thành thị đều bị ảnh hưởng.” Từ Trường Khanh nói, lại có chút hiếu kỳ đánh giá ba người Ngao Tông.

Ba người thoạt nhìn dường như không khác gì người thường, nhưng lại có thể ở ngoài cuộc, lẽ nào có bí pháp đặc biệt để bảo toàn tính mạng?

“Mấy vị tốt nhất nên rời khỏi đây nhanh chóng, tiếp theo ta sẽ tiến vào thành giải quyết phiền phức.” Từ Trường Khanh nói xong liền muốn tiến vào thành, nhưng vừa bước đến cổng thành lại phát hiện có một cỗ lực lượng vô hình bức lui hắn, thử nhiều lần vẫn không thể tiến vào được.

Trong lòng kỳ quái, Từ Trường Khanh tưởng rằng trong thành có yêu nghiệt tác quái ngăn cản, rút kiếm định phá vỡ bình chướng.

“Bình chướng này là do ta đích thân bố trí, với tu vi của ngươi không đủ để mở ra.” Ngao Tông nói, liền chủ động ra tay giải trừ kết giới bảo hộ, để Từ Trường Khanh có thể đi qua.

“Pháp thuật thật mạnh!” Từ Trường Khanh trong lòng đại hãi, Ngao Tông vừa ra tay liền có thể cảm nhận được pháp lực của đối phương xa hơn hẳn mình, ít nhất hắn tuyệt đối không thể bố trí một kết giới bảo hộ bao phủ toàn thành.

Chẳng trách có thể bảo vệ hai người kia không bị bệnh tai xâm nhiễm.

“Nếu ngươi muốn vào, ta sẽ không ngăn cản, nhưng ta khuyên ngươi không nên vào thì hơn.

Dịch bệnh lây nhiễm này có pháp lực kỳ lạ gia trì, e rằng giải độc tán ngươi mang theo không thể phá giải được." Ngao Tông hờ hững nói.

Lời này vừa nói ra, Từ Trường Khanh trong lòng càng chấn động, Ngao Tông lại ngay cả dược phẩm hắn mang theo cũng biết rõ!

"Tiền bối, vậy nên làm thế nào đây?" Từ Trường Khanh vì kính nể, ngay cả xưng hô với Ngao Tông cũng biến thành "tiền bối".

Ngao Tông khẽ nhíu mày, "Loại dịch bệnh có vu cổ chi thuật này, một là dùng pháp lực thông thiên cưỡng chế hóa giải, hai là tìm kẻ thi chú, lệnh hắn dừng thi chú mới có thể giải trừ." "Kẻ thi chú..." Từ Trường Khanh còn chưa kịp nghĩ liền quyết định chọn phương án thứ hai, ít nhất hắn không cho rằng mình có "pháp lực thông thiên" như Ngao Tông nói.

"Nhưng thành trì lớn như vậy, ai mà biết kẻ thi chú ở đâu?" Đường Tuyết Kiến thần sắc lập tức có chút khó xử.

Cảnh Thiên thì giả bộ nhíu mày suy nghĩ khổ sở, nhưng lúc này chợt vỗ mạnh vào trán, "Ta hiểu rồi!" Tuyết Kiến và Từ Trường Khanh lập tức nhìn về phía hắn, Cảnh Thiên cũng một vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vừa nãy Ngao huynh nói dịch bệnh này có liên quan đến pháp thuật, bây giờ trong thành vừa tinh thông pháp thuật lại vừa hiểu y đạo, chẳng phải là Đường môn sao?

Nói không chừng có môn đồ nào đó của Đường môn cố ý âm thầm làm điều xấu..." "Hồ đồ, chẳng lẽ ý của ngươi là, thành trì biến thành bộ dạng như bây giờ là do Đường môn ta làm điều xấu!" Lời Cảnh Thiên còn chưa dứt, Đường Tuyết Kiến bên cạnh đã lập tức lên tiếng phản bác.

"Ta không phải là suy đoán sao, hơn nữa, trong cả thành trì này, nơi duy nhất có thể làm được điều này, cũng chỉ có Đường môn, đi tra

một chút nói không chừng thật sự có phát hiện.” Cảnh Thiên thậm chí còn ra vẻ suy xét nghiêm túc.

Đường Tuyết Kiến tức đến mức không nói nên lời.

Ngao Tông không muốn lãng phí thời gian nghe hai người này tranh cãi vô lý, lập tức tiến lên hỏi Đường Tuyết Kiến: “Tuyết Kiến, hôm nay ngươi thấy rất nhiều người biến thành quái nhân, nhưng duy độc không thấy tung tích của chưởng môn nhân, đúng không?” “Không...

Chương 582

cũng không chỉ có một mình gia gia ta là không thấy tung tích đâu.” Đường Tuyết Kiến đối mặt Ngao Tông thì ngay cả ngữ khí cũng trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, dù biện giải, ngữ khí vẫn nhẹ nhàng mềm mại.

Ngao Tông lập tức hỏi: “Còn có ai, cùng lúc báo cho ta biết, rất quan trọng!” “Có...

đệ tử đứng đầu đời thứ hai, Đường Ích, hình như trong tất cả những người Đường gia biến dị, cũng không thấy tung tích của hắn...

Thần sắc Đường Tuyết Kiến có chút hoảng loạn, lúc này ngay cả nàng cũng ý thức được có gì đó không đúng.” Trong những ngày thường, gia gia và Đường Ích thường xuyên bất đồng ý kiến mà tranh chấp, việc Đường Ích khát khao vị trí Đường môn chưởng môn nhân là sự thật ai cũng biết.

Bây giờ bệnh tai hoành hành, chưởng môn nhân và Đường Ích cùng biến mất, quả thực kỳ lạ!

“Thật đúng là để ta đoán đúng rồi!” Cảnh Thiên lập tức có chút đắc ý.

Đường Tuyết Kiến lúc này toàn tâm toàn ý lo lắng sự an nguy của gia gia, căn bản không có tâm tư để ý đến Cảnh Thiên.

Ngao Tông trầm giọng nói: “Sự không nên chậm trễ, ta cần trở lại thành một chuyến, chí ít là tìm ra gia gia ngươi và Đường Ích!” “Đa tạ Ngao công tử...” Đường Tuyết Kiến cảm kích nhìn về phía Ngao Tông.

Ngay sau đó, Ngao Tông mở kết giới bảo hộ, bốn người cùng nhau

bước vào.

Chỉ trong vỏn vẹn một ngày, khắp thành trì đều là xác chết nằm la liệt, máu tươi chảy tràn.

Hầu như khắp nơi đều thấy nhà cửa bị đốt thành tro tàn, mùi hôi thối ghê tởm lan tràn trong không khí.

Nếu không tận mắt chứng kiến e rằng không ai có thể tưởng tượng được, một ngày trước dân chúng thành thị còn an cư lạc nghiệp.

"Tiền bối, đây là thủ đoạn của ngài sao?" Từ Trường Khanh nhìn những quái nhân biến thành như tượng đất, mắt đầy kinh hãi.

Ngao Tông không chút để tâm, "Chỉ là điêu trùng tiểu kỹ mà thôi." "Tuyệt đối không phải điêu trùng tiểu kỹ!

Khi ta ở thôn làng bên cạnh đối phó với những quái nhân này, chúng có pháp thuật gia trì, người tu vi bình thường căn bản không thể dùng định thân thuật mà cấm chế được, vậy mà ngài có thể cấm chế toàn bộ người trong thành!" Ánh mắt Từ Trường Khanh nhìn Ngao Tông hầu như có thể dùng từ sùng bái để hình dung.

Cảnh Thiên ở một bên nghe được nửa hiểu nửa không, nhưng cũng mơ hồ hiểu ra, Ngao Tông bên cạnh hắn tuyệt đối không phải người tầm thường!

"Xem ra Vĩnh An Đường của ta thật sự có hy vọng rồi...

Cha già của ta ơi, người lúc sinh thời quen biết bạn bè lợi hại như vậy, sao không nói sớm cho con biết chứ." Cảnh Thiên không kìm được bắt đầu ảo tưởng, ra vẻ nắm quyền kiểm soát lại Vĩnh An Đường.

Bốn người một đường tiến về phía trước, dưới sự dẫn dắt của Đường Tuyết Kiến đã đến Đường Gia Bảo.

Vốn dĩ đây là quần thể kiến trúc vĩ đại và đồ sộ nhất trong thành, lúc này lại bị những quái nhân hoành hành kia hủy hoại khắp nơi tan hoang, rất nhiều tường bị phá nát bởi sức mạnh man rợ.

Ngay cả Đường môn đại đường nằm ở trung tâm quần thể kiến trúc cũng hoàn toàn sụp đổ, gần như đã trở thành một đống phế tích.

"Sao lại thành ra thế này..." Tuyết Kiến nhìn sân viện mình từ nhỏ đến lớn vẫn luôn ở đó, vừa chấn động lại vừa đau lòng.

"Nhìn bộ dạng này, Đường gia chắc không còn ai nữa rồi...

Không, với quy mô của Đường gia, chắc chắn phải có không ít mật đạo hầm ngầm chứ?" Từ Trường Khanh hỏi Đường Tuyết Kiến.

"Hầm ngầm...

Ta cũng không rõ lắm, ta không luyện công cùng các đệ tử Đường môn, thậm chí ngay cả trường luyện công cũng chưa từng bước vào." Đường Tuyết Kiến có chút ngượng ngùng lắc đầu.

"Không sao, để ta thử xem!" Từ Trường Khanh liền lấy ra một cái la bàn, dùng pháp lực chú nhập vào đó, rồi lẩm nhẩm niệm khẩu quyết thúc đẩy, chỉ thấy kim chỉ trên la bàn quay nhanh chóng, cuối cùng khi chỉ về hướng đông nam thì đột nhiên dừng lại.

Nơi la bàn chỉ tới, lại là một chuồng ngựa đã sập, chỉ còn lại một đống rơm rạ và cọc gỗ nát vụn.

"Ha ha!

Này đậu phụ trắng, cái thứ này hình như không tốt dùng cho lắm, một cái chuồng ngựa đổ nát, chả có cái gì cả..." Cảnh Thiên ha ha cười lớn đi về phía chuồng ngựa, đá đá đống rơm rạ mục nát, miệng vẫn không quên châm chọc Từ Trường Khanh.

"Bạch...

đậu phụ trắng?" Từ Trường Khanh hoàn toàn không hiểu vì sao Cảnh Thiên lại gọi mình như vậy.

Cảnh Thiên chẳng hề bận tâm đáp: "Ngươi xem, từ đầu đến chân đều mặc một thân màu trắng, cả người trắng như một khối đậu phụ trong suốt, đương nhiên là...

Ái!" Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên một cước giẫm nát một tấm ván gỗ trên đất, sau đó cả người trực tiếp rơi vào hố động dưới tấm ván gỗ đó, lăn lộn rồi ngã nhào xuống!

Mọi người lúc này mới phát hiện, thì ra dưới chuồng ngựa chính là một lối vào hầm ngầm.

"Không hay rồi!" Từ Trường Khanh vội vàng tiến lên kiểm tra lối vào hầm ngầm, rồi gấp gáp hỏi vào bên trong: "Cảnh Thiên huynh đệ, có ổn không?" Từ đầu bên kia hầm ngầm truyền đến giọng nói yếu ớt của Cảnh Thiên: "Tiểu gia ta tốt lắm, không ngã chết được đâu.

Cái hầm ngầm đáng ghét này sao lại phải ở đây a a a a a!" Đột nhiên, Cảnh Thiên dường như bị một nỗi kinh hãi cực lớn mà kêu la, Ngao Tông lập tức nhảy từ lối vào hầm ngầm xuống tìm Cảnh Thiên.

Nhưng vừa vào hầm ngầm lại thấy một màn buồn cười, Cảnh Thiên bị một cái đầu lâu trên đất dọa đến mức ngồi sụp xuống, hoàn toàn không dám mở mắt ra.

"Yên tâm đi, tiểu tử này sẽ không chết đâu.

Chỉ một cái đầu lâu mà đã dọa ngươi thành ra thế này, làm sao có thể thành đại sự được!" Ngao Tông hờ hững cười nói.

"Ta, ta không sợ, ta vừa rồi..." Cảnh Thiên nhất thời thực sự không biết tìm cớ gì để biện hộ cho mình.

Tuyết Kiến và Từ Trường Khanh cũng theo sát phía sau đi vào, Đường Tuyết Kiến nhìn cái hầm ngầm dường như quanh co khúc

khuỷu, không khỏi nhíu mày.

"Thì ra Đường gia có một không gian ngầm...

Nhưng vì sao gia gia vẫn luôn không nói với ta?" Lối đi hầm ngầm chỉ có một hướng, Ngao Tông đi trước dẫn bốn người tiến vào, trên đường lại thấy trong đường hầm nằm la liệt không ít thi thể đã mục nát chỉ còn xương cốt.

Đường Tuyết Kiến hoàn toàn không dám nhìn thẳng, chỉ hai tay khẽ run rẩy, nàng chưa từng tưởng tượng được dưới nơi mình ở lại có những bộ xương khô đáng sợ như vậy!

"Đợi đã..." Ngao Tông đột nhiên dừng bước, nhìn thấy ở cuối đường hầm, có hai người mặc áo bào màu đỏ sẫm đang tuần tra canh gác.

"Người của Phích Lịch Đường!" Đường Tuyết Kiến nhìn y phục không kìm được kinh hô.

Tiếng kêu đó lập tức kinh động hai tên canh gác kia, chúng phát hiện ra tung tích bốn người, liền rút trường kiếm xông tới!

"Ai?

Không được phép..." Vừa chạy ra chưa được hai bước, liền ngất xỉu ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Ngao huynh, đây là thủ đoạn của ngươi sao?" Cảnh Thiên nhìn mấy tên nằm la liệt trên đất, lập tức tỏ ra cực kỳ hứng thú với thủ đoạn của Ngao Tông.

"Loại tạp nham này ta cũng lười ra tay giết, để chúng hôn mê là được." Ngao Tông hờ hững nói, "Tuyết Kiến, vừa nãy ngươi nói là Phích Lịch Đường?" "Không sai, ta nghe gia gia nói, họ chuyên môn nghiên cứu những thủ đoạn pháp thuật không phân chính tà, cũng giống như Đường môn vừa tu luyện pháp thuật, lại vừa tu luyện y

thuật, nhưng y thuật mà họ tu luyện lại lấy độc cổ làm chủ." Đường Tuyết Kiến nghe xong, thần sắc hoảng loạn rồi chợt bừng tỉnh, "Ta biết rồi, trận bệnh dịch này nhất định là do Phích Lịch Đường giở trò!

Cũng chỉ có bọn chúng mới sử dụng chú thuật độc ác như vậy!" "Nhưng người của Phích Lịch Đường sao lại ở trong hầm ngầm của Đường gia?" Cảnh Thiên có chút hiếu kỳ.

Đường Tuyết Kiến lập tức tức đến mức không nói nên lời, "Câm miệng!

Gia gia ta căn bản không hề cấu kết với bọn chúng!" Cảnh Thiên khó hiểu, "Ta rõ ràng cũng không nói Đường môn cấu kết mà!" Ngao Tông không để ý hai người họ, trực tiếp tiến lên một bước đá tung cánh cửa lớn của hầm ngầm, cả hầm ngầm lập tức bày ra trước mắt không còn gì che giấu.

Độ lớn của hầm ngầm đều vượt quá dự liệu của mọi người, mấy chục đệ tử mặc trang phục Phích Lịch Đường đang ngồi tọa thiền nghỉ ngơi trong hầm ngầm.

Ở phía trước, đối diện các đệ tử, một trung niên nhân dung mạo hung hãn đang khoanh chân nhắm mắt tọa thiền.

"Tìm chết!

Chương 583

Địa bàn của Phích Lịch Đường cũng dám xông vào!" "Đúng là sống không còn kiên nhẫn nữa rồi!" Bốn người xông vào lập tức khiến các đệ tử Phích Lịch Đường hỗn loạn, phẫn nộ, lại nhao nhao đứng dậy muốn ra tay đối phó.

"Rõ ràng là hầm ngầm của Đường gia ta, ai dám xông vào Đường gia!" Đường Tuyết Kiến gấp gáp mắng mỏ các đệ tử đó, nhưng lại đổi lấy một trận cười lạnh đầy châm chọc.

"Thì ra là Đường gia đại tiểu thư, ai nói đây là địa giới Đường gia?

Ngay cả gia gia ngươi cũng không biết có nơi này, dựa vào đâu mà nói là địa bàn Đường gia!" "Dám xông vào hầm ngầm và đối đầu với Phích Lịch Đường ta!" Đúng lúc này, trung niên nhân hung hãn đang khoanh chân chậm rãi mở hai mắt, liếc nhìn về phía bốn người, hờ hững phân phó: "Đừng để lại người sống." Mấy chục đệ tử Phích Lịch Đường lập tức ứng tiếng, ngay sau đó nhao nhao rút đao bạt kiếm, sát khí đằng đằng mà bức tới.

Cảnh Thiên khinh thường nói: "Chỉ bằng mấy tên cá ươn tôm thối mà muốn đối phó với Ngao huynh của ta sao?

Đơn giản là tìm chết thôi!" Lời hắn còn chưa dứt, đột nhiên có một đệ tử Phích Lịch Đường rút cung nỏ ra bắn, mũi tên sắc bén lướt sát qua tóc hắn, nếu không phải Ngao Tông kịp thời một cước đá hắn ra, Cảnh Thiên lúc này đã biến thành một cỗ thi thể rồi!

"Dừng tay!" Từ Trường Khanh lập tức rút kiếm, một mình hắn liền tiến lên nghênh chiến hơn mười đệ tử Phích Lịch Đường kia.

Mặc dù đệ tử Phích Lịch Đường số lượng đông đảo, nhưng Từ

Trường Khanh kiếm quang vờn quanh thân, hoàn toàn không thể đến gần chút nào, một khi tiếp cận Từ Trường Khanh liền bị lập tức chém đứt binh khí hoặc cưỡng chế bức lui.

"Này đậu phụ trắng không chỉ giỏi đối phó yêu quái, mà đánh người cũng không kém đâu." Cảnh Thiên hâm mộ nhìn thân ảnh Từ Trường Khanh đang giao chiến cận chiến, trong lòng cực kỳ khao khát mình cũng có thể đánh đấm như vậy.

Đao quang kiếm ảnh rực rỡ lóe lên, Từ Trường Khanh thu trường kiếm về vỏ, đám đệ tử Phích Lịch Đường kia đã nằm la liệt trên đất rên rỉ đau đớn kêu la.

Mặc dù mỗi người đều bị thương, vũ khí bị chém đứt, nhưng lại không bị thương gân động cốt, hiển nhiên Từ Trường Khanh đã nương tay.

"Người Thục Sơn ư?" Trung niên nhân hung hãn từ đầu đến cuối không ra tay kia hứng thú nhìn Từ Trường Khanh trước mắt.

"Các hạ chắc hẳn là đường chủ Phích Lịch Đường, La Như Liệt?" Từ Trường Khanh không phủ nhận thân phận của mình.

Đường Tuyết Kiến không thể kìm nén thêm nữa, lập tức mắng La Như Liệt: "Phích Lịch Đường các ngươi không có sự cho phép của Đường môn ta, lại dám xây dựng một mật đạo ẩn giấu dưới Đường Gia Bảo, gia gia ta mà biết nhất định sẽ cho các ngươi biết tay!" "Nha đầu thối, ai nói đây là Đường gia bảo không cần sự cho phép của Đường gia?" La Như Liệt khinh thường cười lạnh, nhìn về phía thông đạo tối đen phía sau, một thân ảnh vừa vặn bước ra từ trong thông đạo.

"Có sự cho phép của vị chưởng môn nhân Đường môn ta, Phích Lịch Đường đương nhiên có thể tiến vào Đường Gia Bảo!" Thân ảnh kia cực kỳ ngạo mạn phát ra tiếng nói, khi bước ra khỏi bóng tối thì

mọi người mới nhìn rõ, một nam tử trẻ tuổi mặc y phục môn đồ Đường môn, mắt trái che bằng một miếng che mắt, trong ánh mắt lóe lên tinh quang.

Khi Đường Tuyết Kiến nhìn rõ dung mạo của kẻ đó, lập tức không kìm được kinh hô: "Đường Ích?

Ngươi lại ở cùng La Như Liệt!" Đường Ích chính là đệ tử đứng đầu đời thứ hai của Đường môn đã biến mất cùng chưởng môn, lại không ngờ rằng hắn lại đứng cùng kẻ thù không đội trời chung của Đường môn.

"Thì ra là vậy..." Ngao Tông lạnh lùng cười, "Tuyết Kiến, tên này chắc hẳn biết gia gia ngươi ở đâu." Đường Ích cười hiểm độc, "Đại tiểu thư, từ nay về sau ngươi nên xưng hô ta là chưởng môn nhân, gia gia ngươi đã vui vẻ truyền thụ vị trí chưởng môn cho ta!" "Không thể nào!" Đường Tuyết Kiến quá hiểu tính cách của Đường Khôn, ông đã nhiều lần nhắc đến việc Đường Ích tâm thuật bất chính, tuyệt đối không thể nào nhậm mệnh hắn làm chưởng môn.

Đúng lúc này, Ngao Tông tiến lên một bước, chất vấn: "Tai bệnh trong thành, là do hành vi của ngươi sao?" "Người chết không cần thiết phải biết chân tướng." La Như Liệt cười lạnh, trong bốn người, kẻ duy nhất hắn có thể để mắt tới, chỉ có một mình Từ Trường Khanh mà thôi.

Còn về Ngao Tông, trong mắt hắn trông không khác gì người bình thường, không đáng uy hiếp, cùng Đường Ích liên thủ tiêu diệt hắn quả thực dễ như trở bàn tay.

"Nếu tai nạn tràn ngập cả thành, vậy bần đạo tất phải ngăn cản!" Từ Trường Khanh rút kiếm, thần sắc cẩn thận nhìn chằm chằm La Như Liệt và Đường Ích.

Mặc dù hắn biết khó mà là đối thủ của hai kẻ này, nhưng vẫn

quyết tử một trận.

"Đệ tử Thục Sơn thì sao chứ, chỉ bằng một mình ngươi làm sao có thể làm nên sóng gió!" Đường Ích đầy vẻ khinh thường, sau đó khuôn mặt hắn dần chuyển sang màu xanh lục, con ngươi trong mắt cũng co lại như mắt dã thú, khắp người bốc lên khói độc màu tím vờn quanh.

"Dám luyện độc công bị Đường môn cấm chỉ!

Gia gia nói quả nhiên đúng, ngươi căn bản tâm thuật bất chính!" Đường Tuyết Kiến thấy cảnh này càng thêm phẫn nộ.

"Chết đi!" Đường Ích bao bọc bởi độc vụ màu tím xông tới, Từ Trường Khanh đã sớm chuẩn bị lập tức vung kiếm nghênh chiến, trong khoảnh khắc kiếm quang và độc vụ va chạm, mắt hoa loạn xạ.

Độc công mà Đường Ích tu luyện là do hắn trường kỳ uống độc dịch khiến huyết dịch và khí tạng của hắn thấm đẫm kịch độc, hòa với pháp lực tương phụ tương thành, mỗi chiêu mỗi thức đều dung hợp kịch độc đủ để khiến người ta mất mạng trong nháy mắt.

Từ Trường Khanh hiển nhiên cũng biết rõ điểm này, mỗi lần phòng thủ tấn công đều lưu lại dư địa, tuyệt đối không để lộ sơ hở bị Đường Ích nắm bắt.

Cùng với thời gian trôi đi, Từ Trường Khanh càng ngày càng áp chế Đường Ích, cho đến cuối cùng Đường Ích thậm chí không thể tấn công, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ dưới thế công của Từ Trường Khanh!

"Đệ tử Thục Sơn thật khó đối phó như vậy!" Trong tình thế cấp bách, Đường Ích không hề giữ lại chút nào kích phát độc công, trong chớp mắt khiến độc vụ vờn quanh thân hắn nhanh chóng khuếch tán, lập tức bao vây Từ Trường Khanh bên trong, ý đồ dùng độc vật hoàn toàn ăn mòn hắn.

Nhưng Từ Trường Khanh đã sớm có phòng bị, chưa đợi độc vụ tụ lại, mượn khoảnh khắc Đường Ích vận công liền tập hợp lại kiếm quang đang tản mát, khiến kiếm nhận sắc bén chói mắt bắn ra, trong nháy mắt xé rách độc vụ!

"Không hay rồi!" Đường Ích trở tay không kịp, trong khoảnh khắc kiếm mang bức đến căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể cố gắng hết sức để thân thể tránh khỏi yếu hại, chỉ nghe một tiếng "phốc xuy", tiếng kêu thảm thiết của Đường Ích vang lên kèm theo máu tươi bắn tung tóe!

Một đạo kiếm nhận của Từ Trường Khanh không đánh chết Đường Ích, nhưng lại chém đứt gọn một cánh tay trái của hắn, đám độc vụ lan tràn trong hầm ngầm cũng triệt để tan đi.

Sau trận chiến này Từ Trường Khanh hầu như đã hao hết tất cả pháp lực, chưa kịp thu trường kiếm về vỏ, La Như Liệt vẫn đứng yên quan chiến bên cạnh đột nhiên ra tay, nhanh chóng bức đến Từ Trường Khanh như một tia chớp đen!

"Chết đi!" La Như Liệt nắm bắt cơ hội đúng lúc, Từ Trường Khanh lúc này căn bản không còn sức phòng ngự, chỉ có thể trơ mắt nhìn chưởng của La Như Liệt chụp thẳng xuống đầu.

"Đáng chết, La Như Liệt lại lừa ta!" Đường Ích nhìn cảnh này lập tức giận dữ bùng lên, La Như Liệt đợi đến khi Từ Trường Khanh cực kỳ mệt mỏi mới chịu ra tay, thậm chí trơ mắt nhìn cánh tay mình bị chém đứt cũng không hề động đậy!

Ầm!

Nhưng đầu lâu của Từ Trường Khanh không bị bóp nát như Đường Ích tưởng tượng, ngược lại La Như Liệt như thể va phải một bức tường không khí kiên cố không thể phá vỡ, trong nháy mắt bị đánh bay ngược lại, nặng nề đâm sầm vào vách đá hầm ngầm.

Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau Từ Trường Khanh, vừa rồi chính hắn đã tự tay ra tay đánh lui La Như Liệt.

"Đa tạ tiền bối ra tay tương trợ!" Từ Trường Khanh lúc này mới thoát khỏi cảm giác nguy cơ sinh tử, trong lòng vô cùng cảm kích Ngao Tông!

"Đường Ích, ngươi thật sự tìm được một đồng đội đáng tin cậy đó." Lời Ngao Tông nói không khỏi mang ý châm chọc.

Đường Ích kinh hồn bạt vía, một tên Ngao Tông nhìn qua chẳng có chút tu vi nào lại có pháp lực cường đại như vậy!

"La Như Liệt, ngươi chưa chết đấy chứ!" Đường Ích gào thét vào La Như Liệt đang bị đánh bay, nhưng lại phát hiện kẻ kia như một con heo chết nằm bất động trên đất, pháp lực khí tức cũng trở nên cực kỳ yếu ớt.

Đường Ích run rẩy như ve sầu gặp lạnh, một kích vừa rồi của Ngao Tông đã trực tiếp trọng thương La Như Liệt, người có tu vi mạnh hơn hắn một chút, khiến hắn hôn mê!

"Tai bệnh trong thành đều là thủ đoạn của La Như Liệt, không liên quan gì đến ta!

À phải rồi, Tuyết Kiến, việc giam giữ chưởng môn nhân cũng là do La Như Liệt uy hiếp ta, ta mới bất đắc dĩ làm vậy!" Đường Ích hiển nhiên đã ý thức được hoàn cảnh của mình như thế nào, vội vàng đổ hết mọi chuyện lên đầu La Như Liệt.

"Bớt nói nhảm!

Gia gia ta ở đâu!" Đường Tuyết Kiến gấp gáp tiến lên chất vấn.

Mặc dù thân phận thấp kém, Đường Ích hiển nhiên vẫn không phục Đường Tuyết Kiến, nhưng khi vô tình cảm nhận được ánh mắt của Ngao Tông, hắn liền không thể không cúi đầu, "Đường Khôn ở

trong mật thất, có thể vào từ cánh cửa cơ quan bên kia." Đường Tuyết Kiến nghe vậy lập tức xông thẳng vào lối vào mật thất, không đợi những người khác theo kịp.

"Này!

Tiểu tử kia nếu không muốn chịu nỗi khổ da thịt, mau chóng giải trừ lời nguyền bệnh tai trong thành đi, nếu không tiểu gia ta sẽ khiến ngươi hối hận cả đời!" Cảnh Thiên tiến lên làm ra vẻ mặt nghiêm nghị chất vấn.

Đường Ích cúi đầu, "Ta... ta không có cách giải quyết, dịch bệnh này là sự pha trộn y thuật và pháp thuật của Phích Lịch Đường và Đường môn, ban đầu ta chỉ dùng để đối phó với người Đường gia, nên không có phối chế thuốc giải, ai ngờ lại lây lan đến mức này..." Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh lập tức trợn tròn mắt, không có thuốc giải chẳng phải có nghĩa là tất cả mọi người trong thành đều không cứu được sao?

"Tên này chắc chắn đang lừa người, để ta lục soát hắn một phen!" Cảnh Thiên nói xong liền muốn động thủ lục soát, nhưng bị Ngao Tông ngăn lại.

"Hắn nói không sai, quả thực không có thuốc giải phối chế, loại độc chú này hoàn toàn được phối chế với công hiệu mạnh nhất, từ khi chế tác đã không hề cân nhắc đến việc giải chú." "Vị tiền bối nói quả thật không sai!" Đường Ích vội vàng gật đầu.

"Vậy bá tánh trong thành, sau này chỉ có thể sống như vậy, không ra người không ra quỷ ư?" Cảnh Thiên hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả này.

Hắn từ nhỏ đến lớn sinh trưởng trong thành trì này, có rất nhiều bạn bè cùng lớn lên trong thành.

Lúc trước khi chạy trốn khỏi thành trì, hắn thấy từng người biến thành quái vật chỉ biết tấn công người, hoàn toàn không nhận ra dáng vẻ của họ, trong lòng đau đớn vô cùng.

Chương 584

Càng như vậy, hắn càng hận không thể tự tay giết chết Đường Ích.

"Không..." Ngao Tông trên dưới đánh giá Đường Ích, cười lạnh một tiếng, "Có một loại phương pháp nhanh hơn việc phối chế thuốc giải." Lời vừa dứt, Đường Ích kinh hãi vạn phần run rẩy, không tự chủ lùi về phía sau.

Ngao Tông đưa tay hư không chộp một cái, Đường Ích lại như bị một bàn tay lớn vô hình kẹp chặt cổ mà nhấc lên, khó khăn đau đớn giãy giụa giữa không trung.

Sau đó, trên mặt, cánh tay và các vùng da lộ ra của Đường Ích xuất hiện từng vệt đỏ như rắn bò dưới da, khiến Đường Ích đau đớn vô cùng!

"A a a a a!" Chỉ thấy mặt Đường Ích nhanh chóng sưng đỏ, sau đó từ màu đỏ chuyển sang màu tím, thần sắc cũng trở nên càng thêm thống khổ.

Phịch một tiếng!

Cuối cùng Ngao Tông buông Đường Ích ra, tên này như một con heo chết ngã vật xuống đất, ho khan yếu ớt, những sợi chỉ đỏ đang bò dưới da cũng dần dần bình ổn lại.

Từ Trường Khanh kiểm tra một chút, lập tức hiểu ra, "Tiền bối, ngài đã phế độc công của hắn sao?" "Những độc chú đó do pháp lực của hắn gia trì, phế bỏ triệt để độc công của hắn, độc chú tự nhiên cũng sẽ theo đó mà giải trừ, không quá ba ngày nữa bá tánh trong thành sẽ khôi phục bình thường." Ngao Tông hờ hững nói.

Lúc này Đường Ích mặc dù không chết, nhưng hiện thực đối với hắn, quả thực còn khó chịu hơn cả cái chết.

Cả đời hắn đều khao khát công lực tiến giai, thậm chí không tiếc nuốt chửng độc vật để tu luyện độc công bị người đời khinh bỉ, bây giờ lại hoàn toàn công dã tràng!

Sau này không có độc công gia trì, không những là một phế nhân, mà những độc vật đã nuốt chửng trước đó cũng sẽ nhanh chóng xâm thực nội tạng, khiến hắn chết một cách cực kỳ thê thảm.

"Tên khốn đó tội đáng phải chịu, Ngao huynh làm tốt lắm!" Nghe Ngao Tông nói vậy, Cảnh Thiên cũng cuối cùng yên tâm.

Ngao Tông khinh thường liếc Đường Ích một cái, kẻ sau liền tự biết điều khó khăn bò đi.

Khó khăn lắm mới giữ được một mạng, tự nhiên không muốn dễ dàng chết đi, mặc dù e rằng cũng không sống được quá hai ngày.

Từ Trường Khanh thì tiến lên phong bế huyệt đạo của La Như Liệt đang trong trạng thái hôn mê, kẻ này làm những chuyện trời đất không dung, quyết định đưa hắn về Thục Sơn để các trưởng lão trừng phạt.

"Tuyết Kiến, Đường môn chưởng môn nhân thế nào rồi?" Ngao Tông nhanh chóng bước vào mật thất hầm ngầm, nhưng lại thấy Đường Tuyết Kiến ngây ngốc nhìn chằm chằm một lão giả bị trói trên giá hành hình, khắp người đầy vết máu và đã chết từ lâu.

Không cần nói nhiều, lão giả kia chắc chắn là gia gia của nàng, Đường Khôn.

"Gia gia bị Đường Ích phế mất kinh mạch, cộng thêm bị tra tấn mấy ngày nay..." Đường Tuyết Kiến không thể kìm nén bi thương trong lòng nữa, ngồi sụp xuống đất khóc thút thít, mãi không nói nên

lời.

"Đường Ích đó quả thực đáng chết." Ngao Tông thở dài một tiếng.

Trong đó không chỉ có một mình Đường Khôn là người chết, có rất nhiều thi thể của người Đường môn bị treo trên giá hành hình, không một ngoại lệ nào đều là các đệ tử nòng cốt và lực lượng trung kiên của Đường môn.

Sau khi trận bệnh tai này kết thúc, Đường môn tất định sẽ triệt để sụp đổ không còn tồn tại, Đường Ích dụng tâm cơ tích lũy, kết quả đạt được lại là một mớ hỗn độn.

"Người đã chết thì đã chết, con đường phía trước còn dài, ngươi phải từ từ thích nghi." Ngao Tông khẽ vỗ vai Đường Tuyết Kiến, khẽ an ủi.

Một câu nói lại như mở ra cánh cửa cảm xúc của Đường Tuyết Kiến, nàng lại trực tiếp quay người ôm chặt lấy Ngao Tông, khóc thảm thiết!

Ngao Tông trở tay không kịp, nhưng nghĩ Đường Tuyết Kiến vừa mất đi người thân, liền cũng không làm gì nữa, chỉ mặc nàng ôm mình khóc nức nở...

Quả nhiên, sau khi độc công của Đường Ích bị phế, dân cư bị cấm chế trong thành đều dần dần khôi phục lại dáng vẻ ban đầu trong vòng ba ngày, hoàn toàn thoát khỏi độc chú.

Chỉ là sau cơn bạo bệnh vừa khỏi, mỗi người đều cực kỳ mệt mỏi suy yếu, vẫn cần một thời gian để hồi phục, nhưng cũng may là triều đình kịp thời phái người đến quản lý và trợ giúp.

Chỉ khiến dân chúng đó tự hỏi, trận bệnh tai kỳ lạ này đến nhanh đi cũng nhanh vậy ư?

Nhưng sau trận đại tai này vẫn còn một sự thật không thể tránh

khỏi: Đường môn đã triệt để không còn tồn tại nữa.

Chưởng môn và các đệ tử nòng cốt đều đã chết, các đệ tử ngoại môn còn lại cũng nhao nhao tan tác như chim thú, một Đường gia lớn mạnh như vậy bây giờ chỉ còn lại một mình Đường Tuyết Kiến, và một đống phế tích vô nghĩa.

Đường Tuyết Kiến không thể không chấp nhận sự thật Đường gia bị diệt môn, trong Đường Gia Bảo hoang tàn thu thập những di vật Đường Khôn để lại sau khi chết, cũng là điều duy nhất nàng có thể làm được.

Đúng như Ngao Tông đã nói với nàng, người đã khuất thì đã khuất, người sống phải như vậy.

"Đường gia có thể trong thành hô mưa gọi gió, Vĩnh An Đường của ta, so với Đường gia thì đến một cọng lông cũng không bằng, bây giờ lại biến thành bộ dạng này..." Cảnh Thiên nhìn Đường gia hoang tàn mà thở dài ngao ngán.

"Ngươi cứ mãi tơ tưởng cái Vĩnh An Đường đó, cách cục của ngươi không thể nhìn xa hơn một chút sao?" Ngao Tông nghe lời hắn nói thì vô cùng khinh thường.

Cảnh Thiên hắc hắc cười, "Không có cách nào a, ai bảo ta nhãn quang nông cạn, không phải ta đời này nếu có thể lấy lại Vĩnh An Đường, làm một chưởng quỹ, đời này cũng đáng rồi!" Ngao Tông không khỏi bật cười, "Chỉ là một Vĩnh An Đường mà thôi..." Đúng lúc này, Từ Trường Khanh cùng mấy đệ tử Thục Sơn đến sau áp giải La Như Liệt rời đi.

"Ngao tiền bối, đa tạ ngài giúp đỡ, lần này có thể bắt giữ La Như Liệt cũng có công lao của ngài, ta nhất định sẽ bẩm báo với ngũ đại trưởng lão để cảm tạ ngài." Từ Trường Khanh cung kính nói.

“Không cần khách khí như vậy.” Ngao Tông hờ hững cười, cũng không để chuyện của hắn trong lòng.

“Đậu phụ trắng, lần này chúng ta kề vai chiến đấu, cũng coi như có duyên, Cảnh Thiên ta nhận ngươi làm huynh đệ, sau này cần giúp đỡ cứ tìm ta!” Cảnh Thiên cũng hào sảng vỗ ngực.

Từ Trường Khanh cười nói: “Như vậy thì đa tạ Cảnh huynh đệ.

Chúng ta cần nhanh chóng quay về Thục Sơn, xin cáo biệt tại đây.” “Ê, đợi chút, làm gì mà vội vàng quay về vậy, ta còn chưa chiêu đãi tử tế mà, hay là theo ta về Vĩnh An Đường ở lại mấy ngày, nghỉ ngơi thật tốt rồi hẵng lên đường!” Cảnh Thiên vội vàng giữ lại.

Từ Trường Khanh lộ vẻ khó xử, cần nhanh chóng quay về nhưng lại không biết từ chối thế nào, khi đang lưỡng nan, Ngao Tông liền mở lời: “Quay về Thục Sơn không cần vội, đã Cảnh Thiên thịnh tình giữ lại thì lúc này rời đi cũng không hay, huống hồ dân chúng trong thành vừa mới thoát khỏi độc chú, có lẽ cần đệ tử Thục Sơn trợ lực.” “Ta hiểu rồi.” Ngao Tông đã mở lời, Từ Trường Khanh đương nhiên phải nể mặt, lập tức phân phó mấy đệ tử Thục Sơn trông coi La Như Liệt thật kỹ, đồng thời cố gắng hết sức giúp đỡ bá tánh trong thành, sau đó cùng Cảnh Thiên đi về Vĩnh An Đường.

Vĩnh An Đường từng là cơ nghiệp do phụ thân Cảnh Thiên sáng lập, nhưng sau khi phụ thân bệnh chết gia đạo suy tàn, Vĩnh An Đường cuối cùng cũng bị người ngoài thu mua với giá thấp, Cảnh Thiên cũng từ thiếu chưởng quỹ biến thành một tiểu hỏa kế ở lại trong đó.

Khi một đoàn người vừa trở lại Vĩnh An Đường, một tiểu hỏa kế béo tốt chất phác từ trong tiệm lập tức chạy ra, vẻ mặt hoảng sợ đứng trước mặt Cảnh Thiên.

Tiểu hỏa kế này chính là bạn cùng lớn lên với Cảnh Thiên ở Vĩnh

An Đường, tên là Mậu Mậu.

“Ngươi đã về rồi!

Mấy ngày nay chưởng quỹ không biết đi đâu, mọi người lo đến chết mất!” Mậu Mậu gấp gáp không thôi.

“Lo ư?

Hừ, sợ ta chết bên ngoài không có người làm việc cho ngươi chứ gì!” Cảnh Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Cùng lúc đó, từ phía cửa hàng truyền ra một tiếng chửi rủa yếu ớt: “Cảnh Thiên, ngươi chưa chết đấy chứ?

Mấy ngày nay tìm mãi không thấy ngươi, tháng trước còn nói không muốn... ai...” Trong lúc nói chuyện, một trung niên nhân ăn mặc sang trọng chống gậy run rẩy bước ra từ trong cửa hàng, thần sắc vô cùng suy yếu.

Hiển nhiên cũng đã gặp nạn trong trận bệnh tai độc chú trước đó.

“Lão già kia, lo mà giữ lấy mạng mình đi, tiện thể nói luôn, ta có hai người bạn muốn ở lại mấy ngày.” Cảnh Thiên hoàn toàn không để ý đến trung niên nhân kia, tùy tiện chào một tiếng rồi đi vào hậu viện.

“Thằng nhóc hỗn đản, mau về đây cho ta!” Trung niên nhân tức đến mức chửi rủa ầm ĩ, nhưng Cảnh Thiên căn bản không quay đầu nhìn lấy một cái, trực tiếp dẫn Ngao Tông và Từ Trường Khanh vào hậu viện.

“Đây là chỗ ở của ta và Mậu Mậu, nơi này tuy không lớn, nhưng chiêu đãi chư vị dư dả.

Đợi sau này ta lấy lại Vĩnh An Đường, nhất định sẽ mời mọi người uống một bữa rượu thật đã!” Cảnh Thiên hào sảng nói.

“Khách tùy chủ tiện.” Từ Trường Khanh vốn là người tu hành,

cũng không bận tâm chỗ ở có hoa lệ hay không, dù chỉ có một nơi để khoanh chân tu luyện cũng không hề để ý.

Đêm đó không có chuyện gì, Từ Trường Khanh liền dùng pháp khí truyền âm ngàn dặm mà Đại trưởng lão giao cho, báo cho Thục Sơn biết tai nạn độc chú đã bình ổn.

Nghe vậy, ngũ vị trưởng lão cuối cùng cũng yên lòng, dặn dò Từ Trường Khanh khi trở về nhất định phải giam giữ La Như Liệt thật kỹ, không được để hắn chạy thoát.

Chương 585

Tuy nhiên ngũ vị trưởng lão không hề hay biết, lúc này dưới màn đêm bao phủ, một thân ảnh đã giáng xuống đỉnh Tỏa Yêu Tháp của Thục Sơn, nhìn xuống toàn bộ Thục Sơn.

"Nhân gian thừa hưởng thái bình đã lâu, ngay cả năm lão bất tử của Thục Sơn cũng bắt đầu buông lỏng cảnh giác rồi, ha ha..." Dưới màn đêm, thân ảnh kia mạnh mẽ một chưởng đánh xuyên đỉnh Tỏa Yêu Tháp, trong chớp mắt cả tòa tháp cao chấn động dữ dội, đồng thời kèm theo từng trận tiếng yêu ma quỷ quái thê lương gào thét vang vọng trời xanh!

Trong Tỏa Yêu Tháp trấn áp tất cả yêu ma làm ác khắp thiên hạ, từ khi Thục Sơn thành lập đến nay đã bắt giữ và trấn áp tất cả ở trong đó.

Bây giờ Tỏa Yêu Tháp bị đánh xuyên, oán khí và yêu khí bị áp chế hàng trăm, hàng ngàn năm trong đó trực tiếp xông thẳng lên trời, sát khí ngập trời!

Tất cả đệ tử Thục Sơn cùng ngũ vị trưởng lão lập tức cảm giác được sự dị thường của Tỏa Yêu Tháp, nhao nhao tiến lên, nhưng phần lớn đệ tử còn chưa kịp đến gần Tỏa Yêu Tháp đã bị sát khí bức người áp chế đến khó mà tiếp cận.

Thân ảnh phá khai Tỏa Yêu Tháp trực tiếp xông vào đỉnh Tỏa Yêu Tháp, toàn thân sát khí bức người khiến không một yêu ma nào dám đến gần nửa bước.

Ở trong Tỏa Yêu Tháp, hắn đảo mắt một lượt, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào một thanh trường kiếm cổ phác nằm trong góc.

"Vật này, cũng nên về với chủ cũ rồi." Hắn nhiếp lấy trường kiếm

vào tay, sau đó bay ra khỏi Tỏa Yêu Tháp nghênh ngang rời đi, chỉ để lại Thục Sơn một bãi chiến trường hỗn loạn không thôi.

Tam trưởng lão lập tức bắt giữ thân ảnh đang rời đi trong đêm tối, thần sắc kinh ngạc, "Tên này muốn thả yêu ma trong Tỏa Yêu Tháp ra để hại thế nhân sao?" Đại trưởng lão lại lắc đầu, "Không kịp lo điều đó, trước tiên phải khống chế Tỏa Yêu Tháp, nếu yêu ma bên trong toàn bộ hoành hành ra thế gian, nhân gian tất định sẽ gặp đại nạn, huống hồ còn có sự tồn tại kia..." Nghe Đại trưởng lão nhắc đến điều này, bốn vị trưởng lão còn lại không khỏi trong lòng chấn động.

"Đệ tử Thục Sơn nghe lệnh, áp chế Tỏa Yêu Tháp, nếu có yêu ma dám xông ra, lập tức cách sát tại chỗ, không cần lưu tình!" Cùng lúc đó, Vĩnh An Đường.

Cảnh Thiên tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ thì thấy bên ngoài vẫn là vầng trăng sáng giữa trời đêm.

Trong phòng không thấy Ngao Tông, duy chỉ có Từ Trường Khanh đang khoanh chân tu luyện.

"Đậu phụ trắng không ngủ ư...

Ngao huynh?

Ngao huynh?" Cảnh Thiên ngáp một cái, liên tục gọi mấy tiếng đều không thấy Ngao Tông đáp lời.

Cảnh Thiên cũng không nghĩ nhiều, đang định trở mình tiếp tục ngủ, nhưng trong lúc mơ màng chợt dựa vào ánh trăng qua khung cửa sổ mà nhìn thấy, một bóng người đang đứng ngoài cửa phòng.

"Mậu Mậu, có chuyện gì vậy?" Cảnh Thiên hỏi một tiếng, bóng người kia không những không đáp lại, mà còn quay lưng rời đi.

"Ra đây." Một giọng nói trầm ổn từ ngoài cửa truyền vào, đối với Cảnh Thiên vô cùng xa lạ, lập tức khiến hắn mất hết ý buồn ngủ.

“Có trộm sao?” Cảnh Thiên không dung nhiều lời, trực tiếp cầm chổi đẩy cửa xông ra ngoài.

Mượn ánh trăng, Cảnh Thiên thấy một thân ảnh cao lớn khôi ngô đang đứng trong đình viện quay lưng về phía hắn, không khỏi nắm chặt cây chổi, “Này, ai đó?” “Phi Bồng, ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra sao?” Sau một tiếng cười lạnh, thân ảnh kia chậm rãi quay lại, một nam nhân dung mạo anh tuấn cương nghị, tóc đỏ rực, đầu mọc hai sừng nhọn hoắt, đôi mắt tinh hồng cực kỳ nóng bỏng trên dưới đánh giá Cảnh Thiên.

Cảnh Thiên nghe vậy lập tức quay đầu nhìn một lượt, nhưng lại phát hiện phía sau không có ai, lúc này mới đầy mặt nghi vấn hỏi: “Ta ư?” Nam nhân nhíu mày, “Không phải Phi Bồng thì là ai?

Đừng có giả ngốc ở đây!” “Đùa đấy à đại ca, ta tên là Cảnh Thiên, không phải Phi Bồng!

Mà nói nửa đêm nửa hôm tìm ta làm gì vậy, sẽ không phải muốn trộm đồ chứ?” Cảnh Thiên cảnh giác đánh giá nam nhân trước mắt, trong lòng càng cảnh giác vạn phần.

“Ta không tin, ngươi lại ngay cả Trọng Lâu ta cũng không nhận ra, càng không thể quên tên của mình!” Nam nhân tự xưng Trọng Lâu đại thủ vung lên, chỉ thấy một đạo ánh sáng chói mắt lóe lên, dọa Cảnh Thiên liên tục lùi lại suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Thì ra vừa rồi Trọng Lâu đã ném ra một thanh trường kiếm, đang cắm ngay trước mặt Cảnh Thiên!

Trọng Lâu lạnh giọng nói: “Ta tìm kiếm hơn một nghìn năm, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi ở đây.

Không cần nói nhiều lời vô nghĩa, để ta xem tu vi một nghìn năm của ngươi tiến triển thế nào!” “Ngươi...

ý gì?

Tặng ta sao?" Cảnh Thiên nhìn thanh trường kiếm kia, trong ánh mắt lóe lên một tia tham lam.

Với sự tinh thông đồ cổ của hắn, chỉ liếc một cái đã nhìn ra thanh trường kiếm này nhất định là cổ vật từ niên đại xa xưa.

Mặc dù vậy, kiếm phong vẫn vô cùng sắc bén, càng chứng tỏ giá trị của nó nhất định không hề nhỏ!

"Là đồ của ngươi, mau cầm lấy và chiến một trận với ta!" Trọng Lâu quát lệnh một tiếng sắc bén, uy nghiêm trong lời nói khiến màng nhĩ Cảnh Thiên hơi nhói đau.

Cảnh Thiên nào quản được nhiều như vậy, lập tức tiến lên rút trường kiếm ra, nâng niu trong tay như bân bảo mà ngắm nghía, suýt nữa thì chảy nước miếng.

"Đang đợi, mau chiến với ta đi!" Trọng Lâu thấy Cảnh Thiên lại không hề động đậy, lời nói lập tức có chút mất kiên nhẫn.

"Ta, ta đâu có đồng ý muốn khai chiến với ngươi a..." Lời Cảnh Thiên còn chưa dứt, Trọng Lâu liền phẫn nộ không thôi xông tới, dùng ma khí hóa thành nhận trong lòng bàn tay bổ thẳng xuống đầu Cảnh Thiên!

Vút!

Ánh đen sắc bén bắn ra từ lưỡi đao, Cảnh Thiên hoảng sợ thất thố, vội vàng giơ trường kiếm chắn trước người.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên theo đó, uy lực một kích của Trọng Lâu hoàn toàn bị trường kiếm chống đỡ, nhưng vẫn còn một phần sức mạnh chưa được hóa giải, trực tiếp đánh bay Cảnh Thiên,

khiến hắn va mạnh vào tường.

Cảnh Thiên chỉ cảm thấy xương cốt của mình suýt chút nữa vỡ vụn trong trận va chạm đó, mấy lần muốn chống đỡ thân thể, nhưng đều lại ngã vật xuống đất, gần như vô lực.

"Không thể nào... ngươi lại yếu ớt như vậy sao?" Trọng Lâu nhìn Cảnh Thiên đang khó khăn thở dốc nằm trên đất, vô cùng khó hiểu.

"Đại ca... ta rõ ràng không hề chọc ghẹo ngươi, vừa ra tay đã muốn lấy mạng ta..." Cảnh Thiên suýt chút nữa thổ ra một ngụm máu.

"Phi Bồng, ngươi cố ý ẩn tàng tu vi không chịu chiến với ta sao?

Bây giờ lại không ở Thiên Đình, không có Thiên Đế quản thúc, ngươi sợ gì!" Trọng Lâu quát lên giận dữ.

Cảnh Thiên vội vàng giải thích: "Ta không phải Phi Bồng, ngươi nhận lầm người rồi!" "Không thể nào!" Trọng Lâu hoàn toàn không để ý lời Cảnh Thiên nói, ngược lại chậm rãi bức tới gần hắn.

Cảnh Thiên tức đến mức gần như muốn thổ huyết, tên này đúng là cứng đầu không thể chữa được, xem ra không đánh chết Cảnh Thiên thì hắn sẽ không dừng lại.

"Đại ca, Trọng Lâu đại ca, chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng được không, ta không phải đã cầm một thanh kiếm sao, đến nỗi phải dùng mạng để đền, ta đền không nổi đâu mà!" Cảnh Thiên vội vàng hạ thấp tư thái nhận thua, nhưng Trọng Lâu căn bản không coi lời hắn nói là gì, ngược lại sát khí càng thêm nặng nề.

"Ta không tin, ngươi dù nguy hiểm sinh tử cũng không chịu lộ ra thực lực!" Đôi cánh ma sau lưng Trọng Lâu giận dữ xòe ra, lại một lần nữa vung chém ra một đạo ma khí quang nhận, trực chỉ đầu lâu Cảnh Thiên.

Nơi ma khí quang nhận đi qua ngay cả gạch xanh trên đất cũng bị

nó xé rách ra những vết nứt khổng lồ sâu không thấy đáy, chỉ riêng áp lực đã khiến Cảnh Thiên kinh hồn bạt vía!

"Ta chết chắc rồi..." Cảnh Thiên tuyệt vọng không thôi, khi cho rằng mình chắc chắn phải chết, thanh trường kiếm nằm ở một bên lại đột nhiên bay đến trước mặt Cảnh Thiên, một lần nữa thay hắn chắn lại đạo quang nhận kia.

Rầm!

Trường kiếm cũng tương tự bùng phát ra dao động pháp lực cường đại hóa giải thế công của Trọng Lâu, lập tức khiến Cảnh Thiên chuyển nguy thành an.

"Không có pháp lực, làm sao có thể lừa được ta!" Trọng Lâu nhìn cảnh này lại càng thêm hưng phấn, lại một lần nữa muốn giao thủ với Cảnh Thiên!

Trong chớp mắt, một thân ảnh màu trắng từ trong đám đông xông ra, đồng thời vô số đạo kiếm khí cũng phóng về phía Trọng Lâu.

"Đồ tiểu tốt hèn mọn, lại dám lén lút tấn công Ma Tôn ta!" Trọng Lâu lập tức thay đổi mục tiêu, đại thủ vung lên liền hóa giải toàn bộ những kiếm khí đang bay tới.

"Đậu phụ trắng, ngươi đến rồi!" Cảnh Thiên nhìn thấy thân ảnh màu trắng thì trong lòng đại hỉ, Từ Trường Khanh cuối cùng cũng đến giúp.

Chương 586

"Xin lỗi Cảnh huynh đệ, ta suýt nữa đến muộn!" Từ Trường Khanh vội vàng đến bên cạnh Cảnh Thiên, cẩn thận nhìn chằm chằm Trọng Lâu trước mặt, "Mà nói, ngươi đã chọc ghẹo gì hắn sao?" "Chọc ghẹo ư?

Ta ngay cả tên này cũng không quen biết, hắn lại trực tiếp xông đến muốn chém chết ta!" Cảnh Thiên trong lòng vô cớ cảm thấy oan ức, hôm nay mà chết ở đây thì quả thực không rõ ràng gì cả!

"Được rồi...

Ma Giới Chi Chủ, Ma Tôn Trọng Lâu!" Từ Trường Khanh trầm giọng nói ra thân phận thật sự của Trọng Lâu.

"Ma Giới Chi Chủ ư?" Cảnh Thiên nghe vậy đầu óc choáng váng, trong lòng nghĩ ta đức độ gì mà lại chọc phải loại đại nhân vật này chứ!

"Đệ tử Thục Sơn, chuyện này không liên quan đến ngươi, bây giờ cút đi ta có thể bỏ qua quá khứ." Trọng Lâu lạnh giọng ra lệnh cho Từ Trường Khanh.

Từ Trường Khanh lại như không nghe thấy gì, vẫn chắn trước mặt Cảnh Thiên không chịu lùi nửa bước.

"Tìm chết!" Trọng Lâu lộ vẻ hung tợn, giây tiếp theo liền sát đến trước mặt Từ Trường Khanh, dùng ma nhận bổ thẳng xuống đầu hắn.

Từ Trường Khanh trở tay không kịp, chỉ kịp giơ trường kiếm ra đỡ, nhưng một kích đó liền đánh bay hắn, thậm chí còn xuyên thủng tường nhà dân!

"Phi Bồng, đợi ta giải quyết tên đệ tử Thục Sơn này rồi lại giao

chiến với ngươi!" Trọng Lâu chỉ nói một câu đó với Cảnh Thiên, rồi lập tức đuổi theo Từ Trường Khanh.

"Ra đây!" Từ Trường Khanh cố nhịn vết thương, biến trường kiếm thành vô số kiếm ảnh đầy trời tấn công Trọng Lâu, nhưng những kiếm ảnh đầy trời đó lại không thể đến gần Trọng Lâu nửa bước, chỉ có thể va vào hộ thể cương khí của hắn rồi tiêu tán.

Mặc dù vậy, Từ Trường Khanh vẫn cắn răng kiên trì tấn công, mặc dù hiệu quả rất nhỏ nhưng cũng không lùi nửa bước.

"Cút đi!" Trọng Lâu mất kiên nhẫn tung một chưởng, trực tiếp đánh mạnh vào ngực Từ Trường Khanh, lập tức đánh cho hắn máu tươi phun ra, ngã vật xuống đống đổ nát của nhà cửa, bất tỉnh nhân sự.

"Đậu phụ trắng!" Cảnh Thiên lập tức trợn tròn mắt, vạn vạn không ngờ Từ Trường Khanh lại bại thảm hại dưới tay Trọng Lâu đến vậy!

"Phi Bồng, ngươi và ta đã quen biết cũ, ta sẽ không giết ngươi, chỉ cần ngươi chiến một trận với ta!" Trọng Lâu lại một lần nữa nhìn về phía Cảnh Thiên, chiến ý trong mắt càng thêm hừng hực.

Cảnh Thiên không khỏi nắm chặt trường kiếm, trong lòng lại càng thêm hoảng loạn.

Đương nhiên hắn biết giao chiến với Trọng Lâu chắc chắn là tìm chết, nhưng lúc này thực sự không có cách nào!

"Ngao huynh...

Ngao huynh!

Ngươi đi đâu rồi!

Cảnh Thiên trong lòng kêu khổ không ngừng!" Bây giờ người duy

nhất hắn có thể trông cậy cũng chỉ có Ngao Tông!

"Phi Bồng, ngươi không cần giỡn cợt ta.

Hôm nay ta chỉ muốn cùng ngươi thống khoái một trận, còn những kẻ tạp nham khác, ta lười động thủ lấy mạng!" Đôi mắt đỏ như máu của Trọng Lâu lạnh băng nhìn chằm chằm Cảnh Thiên, khiến hậu giả toàn thân phát lạnh.

Lúc Cảnh Thiên đang khổ sở suy nghĩ cách thoát thân, Trọng Lâu lại đột nhiên lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn về phía xa, thần sắc chợt trở nên ngưng trọng.

Hắn chợt thấy, vầng trăng trên bầu trời lại ẩn hiện ánh sáng đỏ như máu, lập tức hiểu rõ ý nghĩa của nó!

"Thật không đúng lúc… Phi Bồng, hãy đợi ta.

Sau hôm nay ta sẽ tìm ngươi!" Trọng Lâu chỉ để lại một câu nói, sau đó vội vàng bay đi, biến mất đột ngột và khó hiểu, khiến ngay cả Cảnh Thiên cũng trợn mắt há hốc mồm.

"Tên gia hỏa này, đầu óc có vấn đề ư…" Nhưng Cảnh Thiên cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tiến lên kiểm tra tình trạng của Từ Trường Khanh đang đổ nát trong phế tích.

Ngao Tông đương nhiên không chào hỏi Cảnh Thiên, chỉ nhân cơ hội này kiểm tra luân hồi u minh trong thế giới.

Sinh linh của thế giới được chia thành Lục Đạo: Nhân, Ma, Thần, Quỷ, Tiên, Yêu.

Đại đa số các tộc đều ở lãnh địa của mình, không can thiệp lẫn nhau.

Luân hồi u minh của thế giới cũng hoàn thiện, trật tự và khép kín.

Điều ngoài dự liệu là, luân hồi trong thế giới này hoàn toàn không

bị bất kỳ ai khống chế.

Bất luận là loài người yếu ớt nhất, hay thiên thần cao cao tại thượng nắm giữ chúng sinh, đều không thể can thiệp vào luân hồi dù chỉ một chút.

Từ đó có thể thấy, trong thế giới này, luân hồi tuyệt đối đứng trên vạn vật.

Ngay cả khi đã thành tiên, thần, nếu cuối cùng sa vào luân hồi, cũng không khác gì loài người.

Nhờ đó, Ngao Tông cũng dần hiểu ra, nếu ai đó trong thế giới này có thể thoát khỏi sự ràng buộc của luân hồi, thì e rằng điều đó có nghĩa là người đó thực sự siêu thoát trên tất cả chúng sinh của thế giới.

Ban đầu Ngao Tông chỉ định kiểm tra một lượt ở nơi luân hồi u minh rồi rời đi, nhưng lại khiến quỷ tộc trông giữ khu vực u minh cảnh giác, nhất thời bị vô số quỷ hồn không biết sống chết vây giết.

Đương nhiên, Ngao Tông không tốn chút sức lực nào đã tiêu diệt toàn bộ, nhưng cũng đã hoàn toàn kinh động toàn bộ khu vực u minh, khiến quỷ tộc xôn xao.

Mặc dù Ngao Tông không bận tâm đến quỷ tộc, nhưng không muốn can thiệp vào thế giới này hay đẩy nhanh quá trình sụp đổ của nó, nên lặng lẽ rời khỏi khu vực u minh.

Nhưng trận hỗn loạn đó đã xảy ra, sau khi Hỏa Quỷ Vương hoàn toàn không tìm thấy kẻ xâm nhập, liền lập tức cầu cứu Ma tộc.

Ánh huyết nguyệt mà Trọng Lâu nhìn thấy, chính là tín hiệu cầu cứu của Quỷ tộc, cũng khiến Trọng Lâu không thể không tạm thời gác lại chấp niệm với Phi Bồng mà rời đi.

Dù sao, Quỷ tộc phụ thuộc Ma tộc, sự tồn tại của họ rất quan

trọng đối với Ma tộc.

Ngao Tông vô hình chung đã giúp Cảnh Thiên hóa giải nguy cơ, khi trở lại Vĩnh An Đường thì thấy căn phòng của Cảnh Thiên đã hoàn toàn đổ nát thành phế tích.

Cảnh Thiên đang gắng sức kéo Từ Trường Khanh từ trong phế tích ra, thấy Ngao Tông một khắc đó liền kích động vô cùng như thấy người thân!

"Ngao huynh, đại ca!

Cuối cùng huynh cũng về rồi, ta suýt chút nữa mất mạng!" Nhớ lại tên điên Trọng Lâu, Cảnh Thiên vẫn còn sợ hãi.

"Ma Tôn Trọng Lâu?" Ngao Tông khẽ nhíu mày, tên này cuồng nhiệt với Phi Bồng vô cùng, mà Cảnh Thiên lại là Phi Bồng chuyển sinh sau ngàn năm ở nhân gian.

Chắc chắn sau này Cảnh Thiên khó tránh khỏi việc bị Trọng Lâu hành hạ.

"Ngao huynh, Bạch Đậu Hủ bây giờ sống chết chưa rõ, phải làm sao?" Cảnh Thiên nhìn Từ Trường Khanh đang hôn mê mà không biết phải làm gì.

Ngao Tông kiểm tra một lát, phát hiện Từ Trường Khanh bị thương nặng đến kinh ngạc, trên người có mấy đường kinh mạch chính bị chấn đứt, nếu không chữa trị thì sau này một thân tu vi nhất định sẽ phế bỏ.

Có lẽ Trọng Lâu đã nương tay, nếu không Từ Trường Khanh đã mất mạng từ lâu.

Nhưng vết thương nghiêm trọng như vậy, đối với Ngao Tông căn bản không đáng kể.

Ngay cả khi Từ Trường Khanh bây giờ chỉ còn một sợi hồn phách, cũng vẫn có cách để hắn từ bờ vực hồn phi phách tán mà phục hồi trở thành người sống!

Ngao Tông dùng pháp lực xoa dịu kinh mạch, nguyên thần trong cơ thể Từ Trường Khanh.

Chỉ trong chốc lát, những kinh mạch bị đứt trong cơ thể hắn đã hoàn toàn phục hồi như cũ, so với trước khi bị trọng thương chỉ hơi suy yếu một chút.

“Ngao huynh?

Có cách nào không?

Chương 587

Bạch Đậu Hủ vì cứu ta mới thành ra nông nỗi này, nếu hắn chết ta sẽ phải áy náy cả đời!" Cảnh Thiên liên tục cầu xin Ngao Tông, hậu giả khẽ mỉm cười, "Từ Trường Khanh không sao rồi." Cảnh Thiên hơi sững sờ, sau đó liền thấy Từ Trường Khanh vừa mới giãy giụa trên ranh giới sinh tử dần dần tỉnh lại.

"Cảnh huynh đệ… Ngao tiền bối… Hắn đi rồi sao?" Từ Trường Khanh lúc này vẫn còn nhớ Ma Tôn Trọng Lâu đã đẩy hắn vào tuyệt cảnh, vội vàng hỏi.

"Trọng Lâu đã đi rồi, thương thế của ngươi không nặng, ta đã chữa trị cho ngươi rồi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Chữa trị xong rồi sao?" Từ Trường Khanh trừng lớn mắt.

Trước khi hôn mê, hắn cảm nhận rõ ràng mức độ kinh mạch trong cơ thể bị đứt đoạn, thậm chí còn phát hiện pháp lực không kiểm soát đang hủy hoại nội tạng.

Nhưng bây giờ quả nhiên như Ngao Tông nói, trên người hắn hoàn toàn không có chút thương thế nào, chỉ là pháp lực hao cạn, toàn thân suy yếu mà thôi.

Chẳng lẽ pháp thuật của Ngao tiền bối có thể cao minh đến mức độ này?

Sự chấn động trong lòng Từ Trường Khanh không thể tả.

"Bạch Đậu Hủ, ngươi không chết thật tốt!" Cảnh Thiên thấy vậy không nhịn được vỗ mạnh vai Từ Trường Khanh, thở phào nhẹ nhõm.

"Cảnh huynh đệ, hiện tại tình cảnh nguy hiểm, Ma Tôn Trọng Lâu nếu muốn giết ngươi, nhất định sẽ dụng tâm tích lự mà làm." Từ

Trường Khanh bất chấp sự an nguy của mình, cảnh cáo Cảnh Thiên.

Cảnh Thiên nghe lời hắn nói, khuôn mặt lập tức sụ xuống, đầy vẻ khổ não, "Ta không phải là một phàm nhân sao?

Trọng Lâu ăn nhầm thuốc gì mà cứ phải đuổi theo ta không buông, còn gọi ta là Phi Bồng, điên rồi sao!" Nhưng Cảnh Thiên chợt nghĩ ra điều gì đó, vội vàng từ trong phế tích lục lọi một hồi, tìm thấy thanh cổ trường kiếm mà Trọng Lâu đã ném cho mình.

"Ta bán món đồ này đi, ta có thể cầm một khoản tiền lớn cao chạy xa bay, đến Trường An mở một tiệm cầm đồ lớn hơn cả Vĩnh An Đường, lúc đó Trọng Lâu sẽ không tìm thấy ta nữa chứ?" Từ Trường Khanh khó tin nhìn Cảnh Thiên, hoàn toàn không ngờ hắn có thể nói ra lời này.

"Ma Tôn Trọng Lâu, chạy trời đất cũng tìm được ngươi dễ dàng." Ngao Tông nhìn Cảnh Thiên bằng ánh mắt như thể đang nhìn một kẻ ngốc.

"Vậy thì, ta cứ ngoan ngoãn chờ chết sao…" Cảnh Thiên khổ não không thôi, muốn Ma Tôn Trọng Lâu giết hắn, quả thực còn dễ hơn bóp chết một con kiến.

Ngao Tông tuy có thể bảo vệ Cảnh Thiên, nhưng lại cố ý không làm, mặc cho Cảnh Thiên khổ não, dù sao rắc rối mà.

"Cảnh huynh đệ, có thể cho ta xem thanh kiếm đó không?" Lúc này, Từ Trường Khanh chú ý đến thanh kiếm trong tay Cảnh Thiên, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, liền thỉnh cầu muốn mượn xem.

Cảnh Thiên cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp giao kiếm cho Từ Trường Khanh, hậu giả xem xét kỹ lưỡng một hồi, thần sắc lập tức đại biến, "Ma kiếm trong Tỏa Yêu Tháp!" "Hả?" Cảnh Thiên nghe vậy sững sờ.

Sau đó Từ Trường Khanh liền tỉ mỉ giải thích cho Cảnh Thiên lịch sử và tác dụng của Tỏa Yêu Tháp, cũng kể lại lai lịch của thanh kiếm.

"Nghe nói cách đây ba trăm năm, thanh kiếm này được khai quật từ phế tích của một cổ quốc, vừa xuất thế liền gây ra không ít hỗn loạn." "Thanh kiếm mang theo ma lực và yêu khí căn bản không thể trấn áp, từ ngày xuất thế liền tiêu diệt tất cả sinh linh dám đến gần, gây hại một thời.

Vì vậy đã thu hút sự chú ý của Thục Sơn, lúc đó ba vị trưởng lão đương nhiệm đã đích thân chế phục ma kiếm, và trấn áp nó trong Tỏa Yêu Tháp, trấn giữ đến tận bây giờ." Cảnh Thiên nghe Từ Trường Khanh giảng xong mà nửa hiểu nửa không, nhưng lại càng cảm thấy hứng thú hơn với ma kiếm.

Mặc dù không biết kiếm từ đâu đến, nhưng khi Trọng Lâu ném nó cho hắn, Cảnh Thiên đã cảm thấy thanh kiếm này dường như có một mối liên hệ khó tả với mình.

Huống hồ thanh kiếm đã cứu hắn hai lần trong những lúc nguy cấp, thực sự không cảm thấy nó là một ma khí ăn thịt người.

Chỉ có điều duy nhất có chút thất vọng là, câu chuyện của thanh kiếm khúc chiết như vậy, e rằng không dễ bán đi.

Nếu Từ Trường Khanh biết được suy nghĩ của Cảnh Thiên lúc này, e rằng sẽ tức đến thổ huyết.

"Cảnh huynh đệ, ta ngày mai sẽ trở về Thục Sơn sớm nhất có thể, và mang theo thanh kiếm này về." Từ Trường Khanh trịnh trọng nói.

"Không được!" Cảnh Thiên lập tức đoạt lại ma kiếm từ tay Từ Trường Khanh, nói với vẻ chính đáng: "Trọng Lâu tặng nó cho ta, vậy nó là đồ của ta!" "Cảnh huynh đệ, không phải vấn đề quyền sở hữu, nếu ngươi cứ giữ nó, sớm muộn gì cũng có ngày bị nó hại chết!" Từ

Trường Khanh khổ tâm khuyên nhủ, nhưng Cảnh Thiên hoàn toàn coi lời hắn là gió thoảng bên tai, không lọt vào một câu nào.

"Được rồi, Từ Trường Khanh, không cần khuyên nữa." Ngao Tông thấy hai người giằng co không dứt, liền lên tiếng ngăn lại, "Hiện giờ Từ Trường Khanh trọng thương, đường về Thục Sơn không gần, ta sẽ hộ tống ngươi trở về.

Còn về thanh ma kiếm của ngươi, đợi đến Thục Sơn rồi hãy định đoạt." Ngao Tông lên tiếng, hai người đều lập tức không còn ý kiến gì.

"Tuân lệnh Ngao tiền bối." Từ Trường Khanh gật đầu biểu thái.

"Ngao huynh, thanh kiếm này liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của ta, huynh có thể thương lượng với năm lão ngoan cố của Thục Sơn, giữ lại cho ta được không?" Cảnh Thiên lén lút nói nhỏ.

"Đến Thục Sơn rồi nói." Ngao Tông nhàn nhạt trả lời.

Đúng lúc này, cánh cửa sân viện bị đẩy ra, vợ chồng chưởng quỹ Vĩnh An Đường vừa cằn nhằn vừa đi vào: "Nửa đêm không ngủ gây ra động tĩnh gì vậy?

Nhà cửa sắp bị phá sập của ta rồi!

Thật sự phá nhà ư?!" Chưởng quỹ nhìn đống đổ nát của căn nhà bị sập, kinh ngạc đến nỗi cằm suýt chạm đất!

"…" Cảnh Thiên gãi đầu, muốn giải thích nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Chưởng quỹ giận dữ quát mắng: "Cảnh Thiên!

Tên phá hoại ngươi, ta hảo tâm thu lưu ngươi làm tiểu nhị, ngươi lại phá sập hậu viện của ta!

Ngươi có biết dù nửa đời sau tiền lương của ngươi đều khấu trừ

hết, cũng không đền nổi cho ta không!" "Không phải tiền sao, lắm lời làm gì.

Đợi ít tháng nữa tiểu gia ta cần bao nhiêu sẽ trả bấy nhiêu, đến lúc đó ngay cả Vĩnh An Đường tiểu gia ta cũng sẽ chuộc lại!" Cảnh Thiên nắm chặt ma kiếm trong tay, khinh thường nói.

"Tên tiểu tử ngươi đúng là chỉ giỏi khoác lác!" Mũi chưởng quỹ suýt chút nữa là lệch đi vì tức giận, "Nếu không bồi thường nhà cửa cho ta, cả đời ngươi đừng hòng bước nửa bước ra khỏi Vĩnh An Đường!" "Không hay rồi.

Chưởng quỹ, ta có việc khẩn cấp cần nhanh chóng trở về Thục Sơn, không thể chậm trễ!" Từ Trường Khanh vội vàng tiến lên khuyên nhủ, nhưng chưởng quỹ hoàn toàn không lọt tai một lời nào.

"Bớt nói nhảm đi, hôm nay Cảnh Thiên không đưa tiền thì ai cũng đừng hòng đi!" Ngao Tông thực sự không thể nhìn thêm cảnh chưởng quỹ làm loạn nữa, bước lên một bước hỏi: "Ngươi muốn bồi thường bao nhiêu tiền?" "Đưa tiền?" Chưởng quỹ đánh giá Ngao Tông từ trên xuống dưới một lượt, cảm thấy người này khí vũ bất phàm, dường như là một chủ nhân có thể moi tiền.

"Bao nhiêu tiền?" Ngaao Tông lại chất vấn.

Chưởng quỹ lập tức bấu ngón tay, "Gạch ngói trong nhà, cửa ra vào, có cả xà nhà lớn…" Ngao Tông lười nghe hắn tiếp tục nói nhảm, giơ tay ném ra một thứ gì đó cho chưởng quỹ, "Ta đi đây!" Nói rồi, Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên lập tức đi theo sau hắn ra khỏi cổng viện.

"Đợi đã!

Tiền của ngươi…" Chưởng quỹ vừa định gọi ba người lại, mới phát hiện, lúc này trong tay hắn đang cầm một thỏi vàng! … Đường

đến Thục Sơn xa xôi, nếu đi xe ngựa thông thường vất vả nhất cũng phải mất gần nửa tháng mới đến nơi.

Đương nhiên, Ngao Tông và Từ Trường Khanh căn bản không cần đi xe, chỉ cần phi hành là có thể đến.

Còn Cảnh Thiên không có pháp lực thì được Từ Trường Khanh mang theo cùng phi hành, lúc đầu khi bay lên không trung tên này sợ hãi kêu la oai oái, nhưng nhanh chóng thích nghi với cảm giác bay lượn kỳ lạ đó.

Từ Trường Khanh thấy Ngao Tông căn bản không cần ngự kiếm mà có thể phi hành, trong lòng lại càng kính nể hơn một phần.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy một người có thể phi hành mà không cần ngự kiếm, ngoài các vị trưởng lão.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi một ngày, họ đã đến Thục Sơn, Ngao Tông đã cố ý giảm tốc độ vì Từ Trường Khanh bay khá chậm.

Điều ngoài dự liệu là, vừa mới đến Thục Sơn, đã thấy năm vị trưởng lão Thục Sơn đích thân ra nghênh tiếp!

"Kính chào năm vị trưởng lão!" "Vị này là Cảnh Thiên đến từ ngoại giới, vị này… Ngao tiền bối." Từ Trường Khanh biết, với thân phận của mình tuyệt đối không thể khiến năm vị trưởng lão đích thân ra nghênh tiếp, nhất định là vì Ngao Tông.

"Ngao đạo hữu, thất lễ rồi vì không ra xa nghênh đón!" Đại trưởng lão khách khí chắp tay hành lễ với Ngao Tông, Ngao Tông đương nhiên cũng tượng trưng đáp lễ.

"Trước khi Trường Khanh trở về, đã cáo tri ta có một cao nhân cùng đi, chắc hẳn là Ngao đạo hữu." Đại trưởng lão nói lời khách khí.

"Không dám nhận là cao nhân, chỉ là nhàn vân dã hạc mà thôi." Ngao Tông nhàn nhạt cười.

Chương 588

Ánh mắt Đại trưởng lão lại quét qua quét lại trên người Cảnh Thiên, nụ cười trên mặt càng thêm đậm, thậm chí còn đi vòng quanh hắn, như thể đang thưởng thức một món đồ vật.

"Này lão… lão tiên sinh, trên người ta có chỗ nào đặc biệt sao?" Cảnh Thiên bị Đại trưởng lão nhìn đến sởn gai ốc.

Đại trưởng lão chỉ cười lắc đầu, sau đó căn dặn Từ Trường Khanh: "Trường Khanh, con hãy đi nghỉ ngơi một lát đi, Ngao đạo hữu và Cảnh Thiên là khách quý, ta sẽ đích thân dẫn họ đi tham quan Thục Sơn một vòng." "Vâng lệnh." Từ Trường Khanh cúi người rồi lui xuống.

"Ngao đạo hữu, Thục Sơn của ta cũng có gần ngàn năm cơ nghiệp, nhiều cảnh quan cũng có thể mang ra khoe, dẫn ngươi đi dạo chơi một vòng thế nào?" Đại trưởng lão khách khí thăm dò ý kiến của Ngao Tông.

"Được chứ!" Không đợi Ngao Tông trả lời, Cảnh Thiên bên cạnh lập tức thò đầu lên, miệng đầy hứa hẹn.

Cảnh Thiên không có hứng thú với những cảnh đẹp tráng lệ đó, trong lòng hắn Thục Sơn dù sao cũng có ngàn năm cơ nghiệp, không chừng tùy tiện nhặt một viên gạch bên ngoài cũng có thể bán được giá tốt.

"Không cần đâu." Ngao Tông nhàn nhạt cười, "Đại trưởng lão, chi bằng chúng ta trực tiếp đến Tỏa Yêu Tháp, hà tất lãng phí thời gian?" Đại trưởng lão nghe vậy hơi sững sờ, sau đó hiểu ý mà cười.

Kỳ thực, Đại trưởng lão đang định lấy cớ ngắm cảnh để dẫn Ngao Tông và Cảnh Thiên đến Tỏa Yêu Tháp, nhưng không ngờ Ngao Tông

lại nhìn thấu ý đồ của mình ngay lập tức.

“Ngao đạo hữu, việc Tỏa Yêu Tháp liên quan đến chúng sinh thiên hạ, không thể sơ suất, vì vậy mới phải làm phiền ngươi, nhưng lại sợ ngươi từ chối, nên mới làm như vậy, xin lượng thứ.” Nhị trưởng lão khách khí nói.

“Vậy thì không cần chậm trễ, lên đường đi.” Ngao Tông chuyến này vốn dĩ muốn tận mắt nhìn Tỏa Yêu Tháp.

Tỏa Yêu Tháp nằm ở hậu sơn của giáo phái, ra vào đều có rất nhiều đệ tử canh gác, tất cả đệ tử đều không được phép đến gần Tỏa Yêu Tháp một khoảng cách nhất định, nếu không yêu khí tích tụ lâu ngày trong tháp chắc chắn sẽ ăn mòn những kẻ đến gần.

Nhưng đối với năm vị trưởng lão, cũng như Ngao Tông, những yêu khí này căn bản chỉ là trò trẻ con, Cảnh Thiên cũng có thể dưới sự bảo hộ của Ngao Tông mà dễ dàng đến gần không bị ảnh hưởng.

Nhưng lúc này đỉnh Tỏa Yêu Tháp lại bị hư hại tan tành, tà khí không ngừng tràn ra ngoài, nếu không có pháp trận trấn áp, e rằng yêu ma trong tháp đã sớm trốn thoát.

“Hai ngày trước, Ma Tôn Trọng Lâu đã đến Thục Sơn phá hoại Tỏa Yêu Tháp, lấy đi ma kiếm trong tay Cảnh Thiên.

Mặc dù không cố ý, nhưng Tỏa Yêu Tháp đã bị phá hoại nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng tu sửa, chắc chắn sẽ bị quần yêu hủy hoại sụp đổ trong vòng ba năm.” Đại trưởng lão nhìn Tỏa Yêu Tháp cao lớn nguy nga, trong mắt lại đầy vẻ lo lắng.

Cảnh Thiên không tự chủ lùi lại một bước, “Thanh kiếm này đâu có hại người, ta thấy không cần thiết phải đưa nó trở lại Tỏa Yêu Tháp chứ?” Đại trưởng lão cười nói: “Đương nhiên không có điều đó, thanh kiếm đã vật quy nguyên chủ rồi.” “Vật quy nguyên chủ?

Thanh kiếm này là của ta sao?" Cảnh Thiên nghe vậy càng hồ đồ.

"Ha ha ha ha…" Năm vị trưởng lão đều cười rộ lên, Tứ trưởng lão còn lắc đầu nói: "Đương thời Phi Bồng tướng quân của Thiên Đình, bây giờ lại sa sút đến mức này, thật không biết nên nói sao!" "Lại là Phi Bồng?

Tên gia hỏa đó là ai vậy, Ma Tôn cứ lải nhải mãi, các ngươi cũng không ngừng, thật khó hiểu!" Cảnh Thiên không nhịn được oán thán.

"Phi Bồng, nói chính xác thì, là một ngàn năm trước!" Ngay sau đó Đại trưởng lão liền tỉ mỉ kể lại lai lịch của Phi Bồng cho Cảnh Thiên.

Một ngàn năm trước, Thiên Giới và Ma Giới đối đầu nhau, Phi Bồng tướng quân, vị thần tướng thiện chiến nhất Thiên Đình, phụ trách trấn giữ Thiên Cung, ngăn chặn yêu ma xâm nhập.

Nhưng sau đó, Phi Bồng tướng quân lại vì lơ là chức trách, dẫn đến Ma tộc đại cử xâm nhập Thiên Cung, khiến Thiên Đế nổi giận, liền hạ lệnh giáng Phi Bồng xuống phàm gian, đọa vào luân hồi chịu trừng phạt.

Cứ thế Phi Bồng đã trải qua hơn ngàn năm chuyển thế luân hồi.

Mỗi một lần luân hồi, nguyên thần của Phi Bồng đều dần dần mất đi thần tính và sức mạnh của mình, cho đến khi chuyển sinh lần nữa sau ngàn năm, thì hoàn toàn không khác gì một phàm nhân.

"Phi Bồng tướng quân, người chuyển sinh kiếp này, chính là ngươi, Cảnh Thiên!" Đại trưởng lão chỉ vào Cảnh Thiên, giọng nói già nua trầm ổn và khẳng định.

Cảnh Thiên ngây người nửa buổi, mới lắp bắp hỏi: "Vậy, vậy Ma Tôn Trọng Lâu nói hoàn toàn không sai?

Vậy ta là Phi Bồng tướng quân tái thế!" "Không xứng với danh xưng đó, năm xưa Phi Bồng tướng quân sở hữu tất cả dũng khí, sức

mạnh, pháp lực, thần tính, bây giờ ngươi không có một chút nào, hoàn toàn sa sút thành một phàm nhân tham tài." Đại trưởng lão nói thẳng thừng không chút khách khí, lập tức khiến Cảnh Thiên bị đả kích đến mức trợn trắng mắt.

"Nói với ta những điều hữu ích đi… Vậy, thanh kiếm này cũng là vũ khí mà Phi Bồng đã sử dụng năm xưa?" Cảnh Thiên sờ vào ma kiếm sau lưng.

"Đúng, nhưng cũng không phải." Đại trưởng lão nói những lời cơ mật khiến Cảnh Thiên nghe đến phát điên.

Lúc này, Ngao Tông lên tiếng hỏi: "Đại trưởng lão, dẫn ta đến Tỏa Yêu Tháp, không chỉ để kể những nguy hiểm và câu chuyện này chứ?" "Ngao đạo hữu quả là người thông minh, ta quả thực có việc muốn nhờ." Năm vị trưởng lão nhìn nhau, thần sắc đều trở nên nặng nề.

"Chuyện này, nói ra thì dài, chúng ta năm người cũng thực sự rất hổ thẹn…" Hai mươi lăm năm trước, Yêu Giới và Quỷ Giới vì tham lam sự phồn hoa của Nhân Giới, còn coi vô số nhân tộc là vật phẩm có thể nuốt chửng để tu luyện, liền hẹn nhau liên thủ cùng tấn công Nhân Giới, nô dịch nhân tộc.

Thục Sơn với nhiệm vụ hàng yêu trừ ma, đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm ngăn cản Yêu, Quỷ hai giới xâm nhập.

Hai bên đã triển khai cuộc chiến sinh tử, tình hình chiến đấu cực kỳ thảm liệt.

Nhưng một phái Thục Sơn cuối cùng không phải là đối thủ của liên quân hai giới, cuối cùng bất đắc dĩ, năm vị trưởng lão quyết định tu luyện cấm thuật của Thục Sơn để nâng cao công lực đối phó kẻ địch.

Dưới sự gia trì của cấm thuật, công lực của năm vị trưởng lão

bạo tăng, thậm chí chỉ dùng bảy ngày đã đánh bại liên quân Yêu, Quỷ hai giới, một lần nữa ổn định trật tự Nhân Giới.

Nhưng lúc đó, nguy hiểm của việc tu luyện cấm thuật cũng theo đó mà nổi lên: Tà niệm trong cơ thể năm vị trưởng lão bị cấm thuật đẩy ra ngoài cơ thể, và hội tụ thành một thể, trở thành một tập hợp thể tà niệm cực kỳ mạnh mẽ!

Sức mạnh của thể tà niệm vượt xa dự liệu của năm vị trưởng lão, nhưng may mắn thay nó vẫn đang ở giai đoạn manh nha, nhanh chóng bị trấn áp và phong tồn trong Tỏa Yêu Tháp.

Tuy nhiên, đó lại là một phương pháp xử lý cực kỳ ngu xuẩn của năm vị trưởng lão.

Ban đầu định dùng pháp trận mạnh mẽ của Tỏa Yêu Tháp để trấn áp thể tà niệm, nhưng không ngờ lại khiến nó hấp thụ một lượng lớn tà niệm, oán niệm từ yêu ma trong đó, ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng có pháp trận thượng cổ gia trì, thể tà niệm dù mạnh đến đâu cũng khó thoát khỏi Tỏa Yêu Tháp, nhưng cố tình Trọng Lâu lại xông vào Tỏa Yêu Tháp, phá hủy pháp trận thượng cổ đã duy trì ngàn năm!

Hiện giờ thể tà niệm có thể bất cứ lúc nào phá vỡ pháp trận tàn phá mà thoát ra, năm vị trưởng lão để tránh thể tà niệm thoát ra, cũng không thể không ở lại Thục Sơn lâu dài trấn áp canh giữ.

Với tình trạng Tỏa Yêu Tháp hiện giờ khó có thể trấn áp thể tà niệm lâu dài, kế hoạch hiện tại là nhanh chóng tu sửa pháp trận thượng cổ, mới có thể giúp nhân gian tránh khỏi tai nạn.

“Đương nhiên, trấn áp thể tà niệm chỉ là bước đầu tiên, muốn vĩnh viễn trừ hậu họa, phải triệt để hủy diệt nó.” “Làm sao mới có thể hủy diệt thể tà niệm?” Cảnh Thiên cuối cùng cũng hỏi một câu hỏi hữu

ích.

Đại trưởng lão giải thích cho hắn: "Thời thượng cổ, Nhân Mẫu Nữ Oa sau khi tạo người, vá trời, để vĩnh viễn bảo vệ thái bình cho nhân tộc, đã dùng ngũ loại sức mạnh chí thuần của trời đất là Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Thổ ngưng tụ thành ngũ loại năng lượng thể thuần túy, gọi là Ngũ Linh Châu." "Ngũ Linh Châu không những ẩn chứa năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, có thể trấn nhiếp cực mạnh đối với yêu ma tà túy thế gian, mà cũng chỉ có khi năm viên linh châu tề tụ, mới có thể triệt để hủy diệt thể tà niệm!" "Như vậy, năm vị trưởng lão muốn ta đi tìm Ngũ Linh Châu?" Nghe đến đây, Ngao Tông liền hoàn toàn hiểu rõ.

"Ngao đạo hữu, ta cũng rất muốn đích thân đi tìm Ngũ Linh Châu, nhưng vô năng Tỏa Yêu Tháp cần ta trông giữ, căn bản không thể tách thân." Ngũ trưởng lão bất lực thở dài.

"Ta nói trước, ta tuy là Phi Bồng chuyển sinh, nhưng ta không có chút pháp lực nào, e rằng không giúp được." Cảnh Thiên vội vàng nói.

"Yên tâm đi Phi Bồng, điều này ta đương nhiên biết, ngươi cũng không yếu ớt như tưởng tượng đâu." Nhị trưởng lão vừa nói ra câu này, bốn vị trưởng lão còn lại đều cười lớn, Cảnh Thiên nghe mà mơ hồ.

"Ta không thể rời khỏi Thục Sơn, e rằng phải làm phiền Phi Bồng và Ngao đạo hữu ra tay, việc này quá quan trọng, căn bản không thể chậm trễ.

Có Ngao đạo hữu ở đây, Phi Bồng không cần lo lắng an nguy." "Ta biết tất cả những điều đó!

Nhưng ta dựa vào đâu mà phải nghe lời các ngươi, đi tìm Ngũ Linh Châu chứ, ta đâu phải tiểu nhị!" Cảnh Thiên lập tức bất mãn oán thán.

Hắn vốn không thích năm vị trưởng lão, bây giờ tìm được cơ hội liền muốn làm giảm nhuệ khí của họ.

Đã có cầu ở hắn, không sợ họ trở mặt.

"Vì đó là trách nhiệm của ngươi, trách nhiệm bẩm sinh của ngươi." Đại trưởng lão trịnh trọng nói.

"Trách nhiệm của ta là kiếm tiền lớn, chuộc lại Vĩnh An Đường!" Cảnh Thiên hoàn toàn không coi lời hắn là gì.

Đại trưởng lão thần sắc đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc, "Cảnh Thiên, làm phiền ngươi đi theo ta." Sau đó liền dừng bước trước một tấm bia đá cao lớn không chữ ở cổng Tỏa Yêu Tháp.

Năm vị trưởng lão dường như rất kính trọng tấm bia đá này, sau khi lần lượt bái kiến và hành lễ với tấm bia, liền ra hiệu Cảnh Thiên đặt tay lên đó.

"Gây ra chiêu trò gì đây…" Cảnh Thiên có vẻ khinh thường làm theo, nhưng vừa mới đặt lòng bàn tay lên đó, liền thấy trụ đá bùng phát một đạo quang mang thẳng lên trời xanh!

Đồng thời, linh lực khổng lồ không ngừng dao động từ trong bia đá khuếch tán ra, khiến Cảnh Thiên hoảng sợ lùi lại.

Chương 589

Thật kỳ lạ, tay hắn vừa rời khỏi bia đá, cảnh tượng liền biến mất ngay lập tức, bia đá lại trở về vẻ cổ kính không hoa mỹ như trước.

"Nơi duy nhất kết nối Nhân Giới với Thiên Giới, chỉ có thiên nhân được Thiên Giới công nhận, mới có thể kích hoạt bia đá thông đến Thiên Giới." "Muốn hủy diệt thể tà niệm, thì phải mang Ngũ Linh Châu đến Linh Trì của Thiên Giới, ngâm thể tà niệm ở đó thì sẽ triệt để tiêu diệt nó.

Duy chỉ có thiên nhân mới có thể từ nhân gian đi đến Thiên Giới, và ngươi, là thiên nhân duy nhất mà ta tìm thấy bây giờ." Cảnh Thiên nhíu mày, "Không phải các ngươi lại giở trò chứ?

Ta không tin, pháp thuật lợi hại như vậy mà các ngươi không thể kích hoạt bia đá, ta là một phàm nhân làm sao có thể làm được?" Đại trưởng lão cười khổ, chậm rãi bước lên chạm vào bia đá, nhưng bia đá vẫn như cũ, hoàn toàn không có hiện tượng kỳ lạ như khi Cảnh Thiên chạm vào.

Các trưởng lão khác cũng tương tự.

"Tốt lắm, năm người các ngươi hợp sức lừa ta sao!" Cảnh Thiên vừa nói được một nửa, Ngao Tông lại nói: "Không hề giả vờ đâu, bia đá này quả thực chỉ có ngươi mới có thể kích hoạt." "Làm sao có thể?" Cảnh Thiên lập tức ngây người, hắn tin Ngao Tông tuyệt đối không thể lừa mình.

"Có lẽ là vì ngươi từng là Phi Bồng, cũng có thể là do vận mệnh tương lai, ngươi quả thực là thiên nhân được Thiên Đình công nhận, nhưng rốt cuộc là tốt hay xấu, thì phải xem ngươi." Ngao Tông nhìn Cảnh Thiên, lời nói đầy ẩn ý sâu xa.

“Phi Bồng, nếu ngươi không muốn giúp đỡ, thì có một ngày thể tà niệm nhất định sẽ phá vỡ sự ràng buộc, gây hại cho nhân gian, lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh bị tàn sát.

Lão phu hiểu, trách nhiệm không nên do một phàm nhân gánh vác, nhưng sự thật là như vậy, ta cũng không còn cách nào.” Đại trưởng lão giọng điệu thất vọng.

Nếu có thể, đương nhiên hắn cũng không muốn đặt tất cả hy vọng vào một phàm nhân bình thường, cho dù người này là thiên thần chuyển thế ngàn năm trước.

“Vậy… ta giúp tìm Ngũ Linh Châu, sẽ có nguy hiểm không?” Cảnh Thiên có chút dao động, nhưng trong lòng vẫn còn dè dặt.

“Ngũ Linh Châu là chí bảo mà tất cả sinh linh Lục Giới đều dốc sức tranh giành, nguy hiểm nhất định sẽ có, rất có thể họa đến sinh tử.” Lời nói của Đại trưởng lão khiến Cảnh Thiên chân cũng có chút mềm nhũn.

“Cho nên việc nhờ ta giúp, là mời ta cứu ngươi vào những lúc nguy nan.” Ngao Tông tiếp lời Đại trưởng lão, từ tốn nói.

“Ngao đạo hữu quả nhiên là người thông minh!” Đại trưởng lão hiểu ý mỉm cười.

Cảnh Thiên suy nghĩ, thực sự không muốn nhận trách nhiệm này, nhưng không ra tay thì hậu quả dường như lại cực kỳ nghiêm trọng… “Khái khái Phi Bồng, ta hứa với ngươi, chỉ cần tìm về Ngũ Linh Châu, ta sẽ mở cho ngươi một tiệm đồ cổ lớn hơn Vĩnh An Đường ở Trường An!” Đại trưởng lão thấy vậy, liền thử đưa ra cơ hội cuối cùng cho hắn.

Ban đầu chỉ là thử thăm dò, nhưng rõ ràng đã đánh giá thấp mức độ tham tài của Cảnh Thiên, lời này vừa nói ra hậu giả liền lập tức

nhảy cẫng lên đồng ý!

"Một lời nói ra tứ mã khó đuổi theo, nhất định phải lớn hơn Vĩnh An Đường, nhất định phải ở Trường An!" Năm vị trưởng lão lập tức ngạc nhiên không thôi, dùng đạo lý chúng sinh thiên hạ khó lòng thuyết phục Cảnh Thiên, mà chỉ một chút tiền tài lại thuyết phục được Cảnh Thiên ư?

"Chuyện đã thành rồi." Ngao Tông là người hiểu rõ Cảnh Thiên nhất.

Tuy hắn tham tài, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Chỉ cần năm vị trưởng lão đưa ra sự an nguy của chúng sinh thiên hạ, Cảnh Thiên tuyệt đối không thể từ chối.

Sở dĩ hắn đồng ý với điều kiện này, chỉ là vì Ngao Tông đã hoàn thành công việc tư tưởng cuối cùng cho hắn mà thôi.

"Như vậy, chúng sinh có cứu rồi!" Năm vị trưởng lão vô cùng vui mừng.

Đúng lúc này, Từ Trường Khanh từ bên Tỏa Yêu Tháp đi đến báo cáo tình hình giam giữ La Như Liệt cho năm vị trưởng lão.

"Trường Khanh, chuyện La Như Liệt giao cho sư đệ là được, thương thế của con chưa lành hẳn phải nghỉ ngơi cho tốt." Tam trưởng lão nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của Từ Trường Khanh, lo lắng nói.

"Bạch Đậu Hủ, ngươi đến đúng lúc rồi!" Cảnh Thiên lập tức tiến lên khoác vai Từ Trường Khanh, tự mãn khoe khoang: "Vừa nãy năm vị trưởng lão Thục Sơn cầu xin ta cứu vớt chúng sinh, từ hôm nay ta là đại anh hùng cứu thế giới!

Không chừng đợi ta về rồi có thể làm một trưởng lão ở Thục Sơn, hắc hắc…" Từ Trường Khanh nghe mà mơ hồ, "Cảnh huynh đệ, ta

không hiểu ngươi đang nói gì." "Nói dài dòng thì phải bắt đầu từ một ngàn năm trước…" Cảnh Thiên thêm mắm thêm muối kể lại chuyện Phi Bồng chuyển thế, cùng với chuyện Ngũ Linh Châu cho Từ Trường Khanh nghe một hồi, hầu như toàn những lời vô ích, nhưng cuối cùng cũng khiến Từ Trường Khanh hiểu ra.

"Không nói chuyện trở về, trên đường chỉ có ta và Ngao huynh cũng không thú vị, chi bằng ngươi cũng đi cùng ta thì sao, dù sao cũng tốt hơn là lãng phí thời gian trên Thục Sơn chứ!" Cảnh Thiên bắt đầu lôi kéo Từ Trường Khanh gia nhập đội ngũ.

Từ Trường Khanh mặt lộ vẻ khó xử, "E rằng không thỏa đáng, ta là đệ tử đứng đầu Thục Sơn phải…" "Thôi đi đừng nói nhảm nữa, chẳng phải chỉ thiên nhân mới có tư cách vào Thiên Đình sao, chi bằng ngươi cũng thử xem sao!" Cảnh Thiên không đợi phân trần liền kéo tay Từ Trường Khanh đặt lên bia đá!

"Cảnh huynh đệ, không được!" Từ Trường Khanh đại kinh thất sắc, tấm bia đá này là con đường duy nhất từ nhân giới thông đến thiên giới, ngày thường năm vị trưởng lão tuyệt đối cấm đệ tử chạm vào!

Nhưng khi lòng bàn tay Từ Trường Khanh chạm vào bia đá, bia đá lại bất ngờ bùng phát một cột sáng bảy màu thẳng lên trời xanh, và năng lượng linh lực không ngừng dao động.

Từ Trường Khanh cũng có thể như Cảnh Thiên, kích hoạt bia đá!

Năm vị trưởng lão tận mắt chứng kiến tất cả, sự chấn động trong lòng quả thực khó tả.

Họ đã tốn rất nhiều tâm sức và thời gian để tìm kiếm thiên nhân, nhưng không ngờ Từ Trường Khanh lại là một trong số đó, uổng phí biết bao tâm tư.

“Chẳng lẽ, có liên quan đến tiền kiếp của Trường Khanh?” Đại trưởng lão thầm suy nghĩ, nhưng thần thái không biểu lộ ra ngoài.

Từ Trường Khanh có chút thấp thỏm bất an, “Năm vị trưởng lão, đệ không hề cố ý.” “Không sao, Trường Khanh, lần này con làm tốt lắm!” Đại trưởng lão tươi cười nói, “Có thể kích hoạt bia đá, chứng tỏ con cũng là một trong những thiên nhân được Thiên Giới công nhận, hãy cùng Cảnh Thiên xuống núi đi tìm Ngũ Linh Châu đi.” “Đệ tử tuân lệnh.” Từ Trường Khanh hiểu rõ tầm quan trọng của Ngũ Linh Châu, không chút chần chừ liền đáp ứng.

Mọi việc đã định, Đại trưởng lão lập tức giao la bàn tìm kiếm Ngũ Linh Châu cho Cảnh Thiên, nói rằng la bàn chỉ có thể cảm ứng đại khái phương vị của Ngũ Linh Châu, nhưng vẫn phải dựa vào họ.

Sau vài ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, đợi đến khi pháp lực của Từ Trường Khanh hoàn toàn phục hồi, họ liền quyết định khởi hành, tìm kiếm Ngũ Linh Châu.

Tuy nhiên, trước khi lên đường, Đại trưởng lão đặc biệt đích thân tìm Ngao Tông, đêm khuya hẹn cùng nhau nói chuyện riêng dưới Tỏa Yêu Tháp.

Khi Ngao Tông đến đúng hẹn, chỉ thấy Đại trưởng lão đang ngồi khoanh chân nhắm mắt đối diện Tỏa Yêu Tháp, dường như đang minh tư khổ tu.

“Tỏa Yêu Tháp sừng sững ở nhân gian ngàn năm không đổ, nhưng ở thế hệ trưởng lão chúng ta, e rằng sẽ gây ra họa lớn.” Đại trưởng lão thở dài một hơi thật dài, từ từ quay sang chắp tay hành lễ với Ngao Tông, “Ngao đạo hữu, chuyến này tìm kiếm Ngũ Linh Châu, phải làm phiền ngươi nhiều rồi.” “Không sao.” Ngao Tông ngữ khí đạm nhiên.

“Mặc dù là thiên nhân, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ, tu vi pháp

lực nông cạn.

Nếu chưa trải qua khảo nghiệm về tâm tính, nguy hiểm liên quan, xin Ngao đạo hữu có thể trợ lực." Đại trưởng lão lại lần nữa lên tiếng.

Lúc này, Ngao Tông có vẻ trầm mặc một chút, nhưng rồi lập tức nói: "Chuyện trong khả năng, đương nhiên ta sẽ không từ chối, nhưng nếu là tất cả mọi thứ đã định sẵn, ta sẽ không thay đổi." "Như vậy sao…" Đại trưởng lão không quá thất vọng, dường như đã sớm lường trước điều này.

Những gì đã định sẵn không thể thay đổi, nếu cố gắng xoay chuyển, kết cục cuối cùng sẽ phản tác dụng, đây là đạo lý mà tất cả những người tu vi cao thâm đều hiểu.

"Ngao đạo hữu, lão phu có một vấn đề… Ngươi rốt cuộc đến từ đâu?" Đại trưởng lão tinh thông quái thuật, hầu hết thân phận, kinh nghiệm của tất cả mọi người đều có thể đại khái suy ra, nhưng duy chỉ đối mặt với Ngao Tông trước mắt, những hiện tượng kỳ lạ lại ngoài dự đoán là một khoảng trống rỗng.

Ngay cả khi cùng năm vị trưởng lão thử, kết quả nhận được cũng chỉ là: không có quá khứ, không có hiện tại, càng không có tương lai.

Điều này là tuyệt đối không thể, bất kỳ một sinh linh nào trên đời, sự tồn tại của họ nhất định sẽ ảnh hưởng đến môi trường xung quanh, không có bất kỳ ai có thể hoàn toàn tách rời khỏi thế giới.

Ngao Tông trước mắt, quả thực là một dị số mà họ từng gặp.

Ngao Tông cười, "Vì đã không thể suy ra, ta việc gì phải nói cho các ngươi?" Lời nói đến đây, mọi thái độ đều đã rõ ràng, hai người không hẹn mà cùng mỉm cười.

"Ngày mai sẽ xuống núi rồi, hẹn ngày gặp lại, Ngao đạo hữu!"

“Hẹn gặp lại, Đại trưởng lão!” Đêm vẫn còn sâu, vầng trăng sáng trên bầu trời dần bị mây đen bao phủ, đạo trường Thục Sơn từng được ánh trăng chiếu rọi bỗng trở nên u ám.

Đồng thời, trong một căn phòng nào đó, Cảnh Thiên đang ôm chăn ngủ say sưa, thanh ma kiếm đặt một bên sau khi mất đi ánh trăng chiếu rọi, lại bắt đầu dần dần lấp lánh một trận quang thải cực kỳ rực rỡ… Sáng hôm sau, Ngao Tông tỉnh lại từ trạng thái tĩnh tu ngồi thiền, nhưng điều đầu tiên hắn nhìn thấy lại là, một cô gái mặc y phục màu xanh rách nát đang dựa vào đùi hắn ngủ say!

Cô gái đang ngủ say đó có dung mạo non nớt thanh lệ, trên người ẩn hiện một luồng khí chất khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng thương cảm, nhưng Ngao Tông chưa từng gặp qua nàng.

Hắn thực sự kỳ lạ, trên Thục Sơn chỉ có đệ tử nam, ngay cả khách trọ cũng rất ít nữ giới, thiếu nữ này từ đâu đến?

Lúc này Cảnh Thiên cũng đang ngáp dài ngáp ngắn tỉnh dậy từ giấc ngủ, thấy thiếu nữ đó lập tức kinh ngạc nhảy khỏi giường, “Ngao huynh, có chuyện gì vậy?!” Ngao Tông lắc đầu cười khổ, hắn cũng hoàn toàn không hiểu.

Không ngờ tiếng hét lớn của Cảnh Thiên lại làm thiếu nữ giật mình tỉnh giấc, từ từ vươn vai dụi đôi mắt ngái ngủ.

“Cô nương, ngươi từ đâu đến?” Ngao Tông hỏi.

Nữ tử ngơ ngác không biết trả lời thế nào, cho đến khi nhìn thấy Cảnh Thiên, mới mừng rỡ tiến lên, “Ca ca!” “… Ngươi là ai?” Lần này Cảnh Thiên hoàn toàn mơ hồ.

“Ta là muội muội Long Quỳ của ca ca mà, chẳng lẽ ca ca không nhớ ta sao!” Thiếu nữ tự xưng là Long Quỳ vội vàng nói.

Chương 590

Cảnh Thiên càng hồ đồ hơn, nhìn Ngao Tông thật lâu rồi mới yếu ớt nói: "Tiểu cô nương, ngươi nhận nhầm người rồi, lão cha ta chỉ sinh ta một mình, làm gì có muội muội nào!" "Sao lại vậy?" Thiếu nữ thấy Cảnh Thiên như vậy, đôi mắt ẩn hiện lệ quang, "Thái tử Long Dương, ta là công chúa Long Quỳ, vốn là huynh muội, vì sao ca ca không nhận ta?

Chẳng lẽ đã quên Khương Quốc, quên phụ vương rồi sao!" Ngao Tông nghe đến đây, trong lòng liền mơ hồ hiểu ra, "Hắn không phải Long Dương, tên hắn là Cảnh Thiên, một người phàm nhân bình thường ở Du Châu Thành." "Không thể nào, khí tức trên người ca ca rõ ràng hoàn toàn giống nhau, tuyệt đối không thể sai được!" Thiếu nữ ngữ khí vẫn vô cùng khẳng định, không chút phủ nhận.

"Ngao huynh, phải làm sao?" Cảnh Thiên hoàn toàn hết cách, quay sang cầu cứu Ngao Tông.

Ngao Tông khẽ cười, "Thực ra, ở một mức độ nào đó, nàng không hề nhận nhầm người, chỉ là thời gian quá lâu, vật đổi sao dời mà thôi." "Ngao huynh, không phải ta có vấn đề chứ, lời huynh nói ta càng nghe càng không hiểu?" Cảnh Thiên vỗ vỗ mặt mình, tưởng mình đang nằm mơ.

"Ngàn năm trước, Phi Bồng tướng quân bị giáng xuống phàm gian, lần đầu tiên chuyển sinh ở trần thế, trong số các tiểu quốc sống chen chúc nhau lúc bấy giờ có một tiểu quốc, tên là Khương Quốc." "Khi Phi Bồng ra đời, được quốc vương đặt tên là Long Dương, không lâu sau muội muội của hắn cũng ra đời, tên là Long Quỳ, chính là nàng." Ngao Tông vừa nói ra lời này, thần sắc của Long Quỳ ngược lại càng

thêm buồn bã.

"Ngàn năm sau… Khương Quốc, đã diệt vong ngàn năm rồi sao…" Long Quỳ có chút thất vọng cúi đầu, không nhịn được khẽ nức nở.

Cảnh Thiên vỗ vỗ đầu, "Ngao huynh, để ta hiểu rõ… Cô gái này, là muội muội ruột của Phi Bồng chuyển thế lần đầu tiên ở nhân gian, đúng không?" "Không sai!" Ngao Tông gật đầu.

"Vậy ca ca sau này thế nào?" Cảnh Thiên tò mò hỏi.

"Ta chỉ có thể nói, ca ca đã chết." Ngao Tông nhún vai.

"À… chuyện này ta đương nhiên biết." Cảnh Thiên mơ hồ, sau đó lại đầy tò mò hỏi Long Quỳ: "Nhưng ca ca rõ ràng đã chết rồi, ngươi cũng là người của ngàn năm trước, sao lại còn sống đến bây giờ?

Chẳng lẽ…" "Ta… ta không phải yêu quái đâu, ca ca!" Long Quỳ dường như lo lắng Cảnh Thiên sẽ ghét bỏ mình, vội vàng nói.

"Chỉ là không biết làm thế nào mà ngươi tồn tại đến tận bây giờ, không có ý gì khác đâu." Ngao Tông khẽ giải thích giúp Cảnh Thiên.

"…" Long Quỳ cúi đầu, ánh mắt lóe lên một tia sợ hãi, kể lại tỉ mỉ tất cả những gì đã trải qua trong ngàn năm qua.

Ngàn năm trước, Long Dương và Long Quỳ, kiếp đầu thai của Phi Bồng, vốn là hai huynh muội lớn lên trong hoàng cung vô cùng hạnh phúc.

Nhưng tất cả đã thay đổi sau khi Long Dương kế thừa vương vị Khương Quốc: nước địch vì ganh ghét lãnh thổ Khương Quốc, sau nhiều lần đe dọa dụ dỗ không thành, liền dựa vào quốc lực hùng mạnh, trực tiếp điều đại quân áp sát biên giới bức Long Dương đầu hàng.

Khương Quốc vốn chỉ là một tiểu quốc, dưới sự áp sát của đại

quân tuyệt đối không có khả năng tồn tại.

Không biết có phải ý trời hay không, vào lúc cả nước tuyệt vọng, một thanh cổ kiếm kỳ lạ đã được thuật sĩ Khương Quốc khai quật, và phát hiện bên trong ẩn chứa sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, đủ để đối phó với vạn quân!

Lúc đó họ không biết, thanh kiếm thực chất là vũ khí mà Phi Bồng đã sử dụng, nhưng họ hoàn toàn coi nó là hy vọng duy nhất mà dâng lên cho Long Dương, hy vọng vị quốc vương văn võ song toàn có thể dùng nó để đánh bại quân địch.

Nhưng dù sao cũng là binh khí tiên gia, Long Dương bây giờ chỉ là một nhân loại bình thường, căn bản không thể điều khiển uy năng trong kiếm, muốn sử dụng thanh kiếm thì phải đúc lại nó.

Nhưng khi thuật sĩ đang đúc lại kiếm sắp thành công, đã đưa ra một điều kiện mà Long Dương hoàn toàn không thể chấp nhận, đó là dùng huyết nhục xương cốt của Long Quỳ để tế kiếm, như vậy mới có thể thực sự điều khiển tiên kiếm.

Long Quỳ nghe nói chỉ cần hiến tế là có thể cứu huynh trưởng và quốc gia, liền không chút do dự đồng ý, nhưng Long Dương thà chết trên chiến trường, cũng tuyệt đối không muốn muội muội ruột của mình tế kiếm.

Cuối cùng, Long Dương đã chiến đấu đến người cuối cùng trên chiến trường rồi hy sinh, kinh đô Khương Quốc cuối cùng cũng bị công phá, hoàn toàn diệt vong.

Long Quỳ trong tuyệt vọng, cũng đã chọn nhảy vào lò đúc kiếm tự sát tế kiếm, dẫn đến ma kiếm đại thành, trong tình huống cuồng tính đại phát đã điên cuồng tàn sát tất cả quân địch đến gần, cho đến khi hoàn toàn hao cạn tất cả ma tính, mới tạm thời chìm vào giấc ngủ.

Quân địch sau khi tận mắt chứng kiến thanh ma kiếm đáng sợ đến mức nào, không ai dám có ý định nhúng chàm nó, liền chôn nó cùng với thi thể Long Dương.

Cứ thế chìm vào im lặng mấy trăm năm, khi di tích Khương Quốc được khai quật trở lại, ma kiếm xuất thế lại gây ra hoảng sợ trong trần thế, trưởng lão Thục Sơn lúc bấy giờ liền đích thân hàng phục và trấn áp nó trong Tỏa Yêu Tháp.

Không ngờ yêu khí trong Tỏa Yêu Tháp lại đánh thức Long Quỳ đã chìm vào giấc ngủ kể từ khi tế kiếm, trong Tỏa Yêu Tháp nàng được ma kiếm cụ hiện hóa, nhưng vì pháp lực yếu kém nên thường xuyên bị nhiều yêu quái ức hiếp.

"Vậy là những tên khốn đó trong Tỏa Yêu Tháp đã bắt nạt ngươi mấy trăm năm sao?" Cảnh Thiên nhíu mày, khi thực sự biết được kinh nghiệm của Long Quỳ, hắn thực sự quá đau lòng cho cô bé ngây thơ này.

"Cũng không phải… mỗi lần chúng bắt nạt ta quá đáng, ta sẽ ngủ thiếp đi, đợi ta tỉnh lại thì chúng không còn bắt nạt ta nữa, ngược lại đều trốn vào góc tường, trông có vẻ sợ hãi." Long Quỳ vẻ mặt ngơ ngác nói.

Ngao Tông như có điều suy nghĩ gật đầu, "Long Quỳ, nàng có thể cho ta xem kinh mạch của nàng không?" Nghe yêu cầu của Ngao Tông, Long Quỳ trong lòng không có bất kỳ ý nghĩ phản đối nào, người thanh niên với dung mạo tuấn lãng khí chất đặc biệt trước mắt luôn khiến nàng cảm thấy an tâm, vì vậy liền không chút đề phòng mà giao tay cho hắn.

Ngao Tông nắm lấy mạch đập của Long Quỳ, nhưng lại phát hiện trong cơ thể nàng không cảm nhận được bất kỳ dao động pháp lực nào.

Điều này tuyệt đối không bình thường, hiện giờ Long Quỳ không phải là con người, mà gần giống như tồn tại của yêu, quỷ.

Ngàn năm qua dưới ảnh hưởng của ma kiếm tuyệt đối không thể không có chút pháp lực nào.

Nhưng đột nhiên, hắn cảm nhận được một tia dao động pháp lực cực kỳ ẩn vi chảy trong mạch đập, mặc dù thoáng qua, nhưng Ngao Tông tuyệt đối có thể khẳng định đó là pháp lực thực sự tồn tại!

Chỉ là không biết vì sao đột nhiên tiêu tán.

"Như vậy, nàng hắn đã luôn nương tựa vào ma kiếm, vừa rồi cũng là từ trong ma kiếm mà cụ tượng hóa ra, đúng không?" Ngao Tông hỏi.

"Đúng vậy… nhưng ta không biết làm thế nào để khống chế loại năng lực này, cũng là vô ý mà thoát ly ma kiếm." Long Quỳ thần sắc có chút khổ não, rõ ràng không thích ở mãi trong ma kiếm.

"Không, bây giờ nàng có thể tồn tại được như vậy, đối với ta cũng là một may mắn!" Long Quỳ tuy mặt đầy nụ cười, nhưng cũng khó che giấu sự thất vọng trong lòng.

Ngàn năm đã trôi qua, mọi thứ đều đã vật đổi sao dời, huynh trưởng ruột thịt năm xưa tuy đã chuyển thế luân hồi lần nữa trước mắt, nhưng dù sao cũng không còn là Long Dương năm xưa.

Sự chờ đợi vô vọng, tất cả của nàng đều là vô ích, nàng tuyệt đối không thể đợi được ca ca ruột của mình.

"Vậy tương lai nàng tính sao?" Cảnh Thiên không nhịn được hỏi.

"Ta sẽ đi theo ca ca, dù sao ca ca là người thân duy nhất của ta trên thế giới này." Long Quỳ không trả lời.

"… Nhưng ngươi không phải muội muội của ta mà…" Cảnh

Thiên cảm thấy vô cùng khó xử, bây giờ tự nhiên có một cô muội muội tiện nghi mà hắn hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý.

Huống hồ hắn cho rằng mình sắp phải đại triển quyền cước, hoàn toàn không thể coi một người không có quan hệ huyết thống là người thân của mình.

"Ca ca…" Long Quỳ cúi đầu, thậm chí có chút không nhịn được khẽ nức nở.

"Ta… ai!" Cảnh Thiên cảm thấy vô cùng bất lực, cầu cứu nhìn Ngao Tông, "Ngao huynh, làm ơn giúp ta nghĩ cách!" "Nghĩ cách gì, nàng ấy ở thế gian này cô thân một mình không nơi nương tựa, ta bỏ mặc sao, chẳng lẽ muốn nàng ấy lên Thục Sơn xuất gia làm ni cô sao!" Ngao Tông không khỏi lắc đầu.

"Nói của huynh cũng đúng…" Cảnh Thiên nghĩ kỹ lại quả thực thấy Long Quỳ quá đáng thương, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Bất kể thế nào, Long Quỳ cũng vì chấp niệm với tiền kiếp mà tồn tại đến tận bây giờ.

Ngay sau đó Ngao Tông liền nhìn Long Quỳ, "Long Quỳ cô nương, sau này nàng cứ đi cùng ta, tuy không được tôn quý như khi ở hoàng thất, nhưng cũng sẽ tốt hơn những ngày tháng bị giam cầm trong Tỏa Yêu Tháp." "Đa tạ công tử…" Long Quỳ cảm kích, như vậy, cuối cùng nàng cũng có một người để nương tựa trên thế gian này.

Sự diệt vong của Khương Quốc và những trải nghiệm trong Tỏa Yêu Tháp đã khiến Long Quỳ có một cảm giác sợ hãi sâu sắc đối với thế gian, bây giờ có người để nương tựa trên đời này, thì đương nhiên là tốt nhất.

"Không thể cứ mãi mặc như thế này được, chi bằng ta tìm trưởng

lão làm mấy bộ đạo sĩ y phục, nàng cứ thay trước đi, dù sao cũng tốt hơn bộ y phục rách nát trên người nàng." Ngao Tông nhìn dáng vẻ Long Quỳ, trong lòng có chút không đành lòng.

"Đa tạ công tử, nhưng nếu có thể, ta hy vọng có thể tìm lại váy Quảng Tụ Lưu Tiên, dù sao đó là món quà ca ca tặng ta, cũng là bảo vật của Khương Quốc." Long Quỳ thần sắc có chút mong mỏi.

"Quảng Tụ Lưu Tiên Váy?

Cái này ta biết!" Cảnh Thiên nghe đến bảo vật đồ cổ lập tức hứng thú, "Là một trong những trấn điếm chi bảo của Vĩnh An Đường, năm đó được tìm thấy từ di tích cổ Khương Quốc, nếu ngươi thích, ta sẽ tìm cách lấy cho ngươi, chỉ là lão già kia một đồng cũng không chịu nhích, có chút khó khăn…" Ngao Tông không bận tâm nói: "Ta không cần biết hắn keo kiệt đến mức nào, vì là bảo vật của Khương Quốc, lẽ ra phải vật quy nguyên chủ.

Cảnh Thiên, chúng ta lên đường đi." "Được!" Sau khi chuẩn bị một lát, liền cùng Từ Trường Khanh hội hợp chuẩn bị xuống núi.

"Cảnh huynh đệ, chưởng môn trước khi ta đi đã dặn dò ta giao cho ngươi thứ này, vốn dĩ là đồ của ngươi." Từ Trường Khanh lấy ra một chiếc mũ giáp có chất liệu kỳ dị đưa cho Cảnh Thiên, và không quên dặn dò một câu: "Chưởng môn nói trừ phi vào thời khắc nguy cấp, tuyệt đối không được đội chiếc mũ giáp này, cũng tuyệt đối không được bán nó đi." "Hắc hắc, Bạch Đậu Hủ càng ngày càng hiểu ta…" Cảnh Thiên ôm chiếc mũ giáp tạo hình cổ xưa, trong lòng cảm thán mình đúng là kẻ xui xẻo ôm gạch vàng mà đi ăn xin.

Rõ ràng có nhiều đồ cổ bảo bối như vậy, nhưng lại không thể bán một cái nào, thật là thèm chết người.

"Cảnh huynh đệ, vị này…" Từ Trường Khanh nhanh chóng chú ý đến Long Quỳ đang đi cùng, thần sắc lại xuất hiện một tia cảnh giác.

Hắn rõ ràng cảm nhận được, trên người cô gái có một luồng yêu quỷ khí tức cực kỳ mạnh mẽ và nồng đậm, đối với một đạo sĩ lấy việc hàng yêu trừ quỷ làm nhiệm vụ thì quá mẫn cảm!

Chương 591

Long Quỳ có chút sợ hãi lùi lại tránh, ánh mắt của Từ Trường Khanh nhìn chằm chằm quá bức người.

"Từ Trường Khanh, nàng ấy không phải kẻ địch, không cần như vậy." Một câu nói của Ngao Tông mới khiến Từ Trường Khanh hạ thấp cảnh giác.

"Xin lỗi, Ngao tiền bối, dù sao trách nhiệm của ta.

Chỉ là cô gái quỷ tộc này vì sao lại ở cùng ngươi?" Từ Trường Khanh vẫn không hiểu.

"Chuyện này thì dài dòng lắm…" Cảnh Thiên lại bắt đầu thao thao bất tuyệt diễn thuyết, những chuyện đơn giản có thể nói rõ lại bị hắn nói vừa dở vừa dài, cứ thế lại lãng phí nửa ngày trời, nhưng cuối cùng cũng giảng giải cho Từ Trường Khanh hiểu.

"Thì ra là vậy…" Từ Trường Khanh sau khi hiểu rõ lai lịch của Long Quỳ, lại càng có cái nhìn phức tạp hơn về nàng.

Thục Sơn một mực cho rằng, người thuộc đạo của người, quỷ nhập quỷ giới, là trật tự vạn vật đã định sẵn, tuyệt đối không thể lật đổ.

Rõ ràng, sự xuất hiện của Long Quỳ ở nhân giới, đã vi phạm điều này, nếu là yêu quái bình thường nhất định sẽ được siêu độ đưa về quỷ giới luân hồi.

Nhưng hiện giờ xem ra, Ngao Tông hiển nhiên muốn bảo vệ Long Quỳ, hơn nữa lại có thân phận muội muội từng là của Cảnh Thiên, thực sự không biết phải làm sao.

Ba người quyết định ngự kiếm trở về Du Châu Thành trước, dù

sao khế ước bán thân mà Cảnh Thiên và chưởng quỹ Vĩnh An Đường ký vẫn chưa được thanh lý, huống hồ Ngao Tông cũng quyết định lấy váy Quảng Tụ Lưu Tiên của Vĩnh An Đường tặng cho Long Quỳ.

Tuy nhiên, vừa mới đặt chân vào Vĩnh An Đường, tiếng mắng mỏ chua ngoa khắc nghiệt của chưởng quỹ đã ập đến: "Cảnh Thiên!

Tên tiểu tử ngươi đúng là không biết làm ăn rồi, liên tục mấy ngày không thấy đâu, lại đi đâu làm bậy rồi, ta…" Lão bản vừa bước ra thấy Ngao Tông liền sững sờ, nhưng vẫn không quên vị tài thần đã ném cho hắn một thỏi vàng lần trước.

"Nói nhảm!

Nói cho ngươi biết, tiểu gia ta đã chuộc thân rồi, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai, sớm muộn gì Vĩnh An Đường ta cũng sẽ chuộc lại!" Cảnh Thiên chỉ cao khí ngang, có thể đối xử phóng túng như vậy với chưởng quỹ, trong lòng sảng khoái không thôi.

Chưởng quỹ mặt đầy khinh thường, "Dựa vào tên tiểu tử ngươi, mà chuộc thân ư?

Đưa tiền đây!" "Khái khái, tiền đương nhiên có người trả!" Cảnh Thiên ho khan một tiếng, ném cho Ngao Tông một ánh mắt ra hiệu, nhưng hậu giả hoàn toàn giả vờ không thấy, không hề động đậy.

"Cảnh huynh đệ, ta…" Từ Trường Khanh đang định lấy tiền, nhưng bị Ngao Tông giữ lại, hắn muốn xem Cảnh Thiên khoác lác như thế nào.

"Ngao huynh, cứu cấp giang hồ!" Cảnh Thiên vội vàng nhỏ giọng ra hiệu cho Ngao Tông.

"Cứu cấp?" Ngao Tông vẫn đang giả ngốc.

Lông mày của chưởng quỹ lập tức nhíu chặt lại, "Cảnh Thiên, còn lại bao nhiêu?

Rốt cuộc có trả hay không, đừng lãng phí thời gian!" Bất đắc dĩ, Cảnh Thiên chỉ có thể đầu hàng Ngao Tông, "Ngao huynh, làm ơn đi, nhanh chóng tiễn tên gia hỏa này đi đi, tiền này ta mượn huynh, sau này nhất định sẽ trả!" "Miễn đi, đợi ngươi trả không biết đến bao giờ!" Ngao Tông trực tiếp ném một thỏi vàng cho chưởng quỹ, hậu giả lập tức vô thức chạy lên chộp lấy nhét vào lòng, lập tức trở nên cười hề hề: "Vị đại nhân này thật hào phóng, tiểu tử này vận khí thật tốt…" "Đừng nói nhảm, tiền này không chỉ để chuộc thân Cảnh Thiên, trong tiệm của ngươi không phải có một bảo vật tên là Quảng Tụ Lưu Tiên Váy sao, lấy luôn cho ta." Ngao Tông phân phó.

Chưởng quỹ nghe lời này nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, quát lớn Cảnh Thiên: "Tên tiểu tử ngươi lại xử lý loạn trấn điếm chi bảo!" "Này!

Bây giờ ta không phải tiểu nhị của ngươi nữa, theo ta trong tiệm của ngươi phải là khách, hiểu rõ tôn trọng khách nhân không!" Cảnh Thiên đắc ý dương dương, một câu nói khiến chưởng quỹ nghẹn lời không nói được.

"Quảng Tụ Lưu Tiên Váy… không dễ dàng bán đi…" Ngao Tông không đợi hắn nói xong, lại ném thêm một thỏi vàng nữa, "Đừng không biết điều, số vàng này thừa sức mua cả cái tiệm rách nát của ngươi!" Chưởng quỹ vội vàng thu vàng, lập tức phân phó nô tỳ đi lấy váy Quảng Tụ Lưu Tiên.

"Long Quỳ, vật quy nguyên chủ." Ngao Tông cười ra hiệu Long Quỳ thu lấy.

"Đa tạ Ngao công tử…" Long Quỳ cầm lấy bộ y phục đã xa cách ngàn năm, vừa vui mừng vừa cảm động không thôi.

"Chờ đó đi, tiểu gia ta sớm muộn gì cũng có ngày, sẽ đích thân chuộc lại Vĩnh An Đường, lúc đó sẽ bắt ngươi làm tiểu nhị của ta!"

Cảnh Thiên kiêu ngạo liếc nhìn chưởng quỹ một cái, sau đó quay người bước ra khỏi Vĩnh An Đường.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, Cảnh Thiên chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một trận sáng, không kịp hoàn hồn, thân thể như bị một cỗ xe ngựa nặng ngàn cân tông trúng mà bay ngược ra ngoài, trực tiếp đập vào trụ đình trong tiệm Vĩnh An Đường!

"Tên tiểu tử đáng chết, đồ đạc…" Chưởng quỹ tức giận vừa định mở miệng mắng Cảnh Thiên, nhưng khi nhìn thấy thứ ở cửa hàng, lập tức sợ hãi run rẩy toàn thân.

Đó rõ ràng là một yêu quái đầu trâu thân người, tay cầm chiến chùy, mặc áo giáp rách nát!

"Ca ca!" Long Quỳ vội vã chạy đi xem xét thương thế của Cảnh Thiên, may thay, cũng không chịu trọng thương, chỉ có chút vết trầy xước.

"Người sống… hắc hắc… người sống…" Ngưu Đầu Yêu há to miệng như chậu máu, lẫn lộn máu tươi và nước dãi không ngừng rơi xuống, chậm rãi tiến về phía mọi người trong Vĩnh An Đường, sát ý lẫm liệt.

"Ta bị tên xấu xí kia đánh lén, đáng chết…" Cảnh Thiên miễn cưỡng chống đỡ thân thể, cảm thấy mất mặt vô cùng, chưởng quỹ đã sớm chạy biến mất không còn tăm hơi ngay khi thấy quái vật.

"…" Long Quỳ thấy Ngưu Đầu Yêu thì sợ hãi co rúm lại phía sau, thân thể yếu ớt không kìm được run rẩy.

Nàng nhận ra Ngưu Đầu Yêu, chính là một trong những yêu quái từng ức hiếp nàng trong Tỏa Yêu Tháp!

"Ban đầu, không ít quỷ yêu trong Tỏa Yêu Tháp đã trốn thoát, đều gây họa cho Du Châu thành." Từ Trường Khanh nhíu mày, rút trường

kiếm chỉ vào Ngưu Đầu Yêu, "Nghiệt súc, mau thúc thủ chịu trói!" "Đạo sĩ Thục Sơn?" Ngưu Đầu Yêu vừa nhìn rõ y phục của Từ Trường Khanh, nhưng chẳng những không sợ hãi, ngược lại càng thêm phẫn nộ, "Tòa Tỏa Yêu Tháp kia đã giam cầm ta chờ trăm năm, mối hận này hôm nay phải tính toán rõ ràng!" Ngưu Đầu Yêu đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét phẫn nộ, tiếng gầm chấn động màng tai, hầu như vang vọng khắp Du Châu thành.

Lập tức, vô số đạo yêu khí, quỷ khí lạnh lẽo khóa chặt nơi đây, những oán linh và yêu quái ẩn mình trong bóng tối lũ lượt gào thét tụ tập về, chốc lát đã bao vây chặt Vĩnh An Đường, trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Từ Trường Khanh.

Mối hận bị giam cầm mấy trăm năm khiến bọn chúng căm ghét đạo sĩ Thục Sơn đến cực độ.

"Bạch Đậu Hủ, ta giúp một tay!" Cảnh Thiên vội vàng rút trường kiếm, trong lòng hô lớn, cuối cùng cũng đến lúc được phô diễn anh hùng rồi!

Nhưng Từ Trường Khanh lúc này nào có tâm trí đâu mà để ý Cảnh Thiên, chỉ thầm tính toán trong lòng xem nên ứng phó với đám yêu ma quỷ quái bầy đàn này ra sao.

"Toàn bộ yêu quỷ trong Du Châu thành, đều ở đây ư?" Lúc ấy, Ngao Tông lại bước lên một bước, một mình đối mặt với đám yêu ma gào thét đang kết thành bầy đàn.

"Yên tâm, hôm nay… ai cũng đừng hòng thoát khỏi đây!" Ngưu Đầu Yêu cười nanh ác nhìn về phía Ngao Tông, không hề cảm nhận được dù chỉ một chút pháp lực từ người hắn, chỉ cảm thấy đó chỉ là một phàm nhân mà thôi.

"Trả lời ta." Ngao Tông nhíu mày, "Ta không nghe lời phí lời." Ngưu Đầu Yêu liền sững sờ, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt,

vạn lần không ngờ một phàm nhân hèn mọn lại dám dùng ngữ khí cao cao tại thượng như vậy để nói chuyện với nó.

"Chết đi!" Chẳng nói nhiều, nó trực tiếp vung đại chùy giáng xuống đầu Ngao Tông!

Đại chùy rơi xuống, nhưng lại bị một lực vô hình cứng rắn ngăn chặn giữa không trung, không thể hạ xuống.

Ngưu Đầu Yêu còn chưa kịp hoàn hồn, thân thể đã bị một lực đạo cực kỳ cương mãnh mạnh mẽ đánh bay văng ra ngoài.

"Rầm!" Thân thể đồ sộ cao tới ba mét kia đập mạnh xuống đất, làm vỡ nát một mảng lớn gạch xanh, lục phủ ngũ tạng vỡ nát, thất khiếu chảy máu, chết ngay tại chỗ.

Lúc chết, Ngưu Đầu Yêu vẫn trừng trừng đôi mắt nhìn lên trời, dường như hoàn toàn không thể tin nổi mọi chuyện nó vừa phải đối mặt trước khi chết!

"Nếu có thể một lưới bắt gọn toàn bộ yêu quái trong Du Châu thành thì tốt nhất!" Ngao Tông khẽ hoạt động cổ tay, vừa rồi hắn chỉ khẽ vung một ngón tay, Ngưu Đầu Yêu đã trực tiếp bị nghiền nát, sự yếu ớt của nó vượt quá sức tưởng tượng.

Đám yêu ma ồn ào náo loạn kia lập tức im bặt trong khoảnh khắc.

"Các ngươi vốn dĩ không nên ở đây, đã vậy còn không biết sống chết, thì cũng đừng trách ta không lưu tình." Nụ cười của Ngao Tông dần trở nên lạnh lẽo, "Đều ở lại đây đi!" "Giết!" Thấy Ngao Tông khiêu khích như vậy, chư vị quỷ yêu lập tức bị kích động, nhất thời lại hoàn toàn quên đi tu vi mà Ngao Tông vừa thể hiện, liều mạng xông về phía hắn!

Từ Trường Khanh lùi lại một bước, biết có Ngao Tông ra tay, hắn liền không cần lộ mặt nữa.

“Ngao huynh, ta giúp!” Cảnh Thiên ngược lại hào khí ngút trời, giơ trường kiếm lên, hoàn toàn với tư thế liều mạng xông tới!

Ngao Tông chậm rãi nâng lòng bàn tay lên, trong chốc lát, một xoáy nước màu lam hình thành trong lòng bàn tay hắn, chậm rãi xoay tròn.

Uy năng cường đại bùng phát từ đó, trong nháy mắt xé nát toàn bộ hồn phách và huyết nhục của đám yêu ma kia, hóa thành tro bụi!

Cảnh Thiên giơ Ma Kiếm lên, định bổ thẳng xuống đầu một quỷ hồn, nhưng còn chưa kịp chạm tới, quỷ hồn kia đã tan biến như khói.

“Trời ạ…” Cảnh Thiên trợn tròn mắt, cả người gần như ngây dại tại chỗ.

Đám yêu ma vừa rồi bao vây nơi đây kín mít như thủy triều, giờ đây đến một sợi lông cũng không còn.

Chương 592

“Ngao tiền bối, mỗi khi tại hạ hơi đánh giá tu vi của ngài, pháp lực của ngài lại hoàn toàn làm đảo lộn nhận thức của tại hạ.” Từ Trường Khanh cười nói.

“Nực cười, nếu không phải hai người các ngươi và Cảnh Thiên không giải quyết được đám yêu quái này, ta sẽ không dùng những tiểu kỹ điêu trùng như vậy.” Ngao Tông thờ ơ nói.

Lời nói nghe cực kỳ cuồng ngạo, nhưng Từ Trường Khanh lại không hề cảm thấy Ngao Tông khoác lác.

“Ngao huynh, huynh cũng quá lợi hại rồi, mạnh hơn Bạch Đậu Hủ không chỉ một bậc a!” Cảnh Thiên hưng phấn nói năng lộn xộn, “Vốn dĩ ta muốn Bạch Đậu Hủ dạy ta chút công phu, nhưng giờ xem ra bái huynh làm sư phụ mới là lựa chọn đúng đắn nhất a!” “Bái ta làm sư phụ, e rằng ngươi còn chưa đủ tư cách.” Ngao Tông không chút lưu tình đả kích, “Nếu thật sự muốn học pháp thuật, trước hết hãy học cách cầm kiếm mà không bị ngã!” Cảnh Thiên vẫn không bỏ cuộc, cứ đeo bám Ngao Tông đòi dạy pháp thuật, nhưng Ngao Tông lại trực tiếp phân phó Từ Trường Khanh: “Trong thành chắc hẳn còn một vài cô hồn dã quỷ rải rác, ngươi hãy dẫn Cảnh Thiên đi thu thập chúng đi, tiện thể truyền thụ cho Cảnh Thiên vài chú thuật và kiếm pháp đơn giản.” “Nghĩa bất dung từ, Ngao tiền bối.” Từ Trường Khanh chắp tay đáp lời, sau đó không nói hai lời liền tóm lấy y phục của Cảnh Thiên kéo hắn ra ngoài hàng yêu.

“Dục tốc bất đạt, Cảnh huynh đệ, ngươi cần phải bắt đầu từ những điều cơ bản nhất, nếu ngay cả một thanh kiếm cũng không thể điều khiển tốt, làm sao có thể ngự trị những pháp thuật cao thâm

hơn?" Giọng Từ Trường Khanh giáo huấn Cảnh Thiên dần xa.

Ngao Tông chú ý thấy Long Quỳ vẫn đứng một bên, thần sắc vừa sợ hãi lại vừa có chút né tránh, hiển nhiên đám yêu quái kia đã gợi lại những ký ức không mấy tốt đẹp của nàng trong Tỏa Yêu Tháp.

Ngao Tông thấy dáng vẻ nàng thực sự quá đáng thương, liền không kìm được khẽ an ủi: "Chúng đã hồn phi phách tán rồi, không cần lo lắng." "Ân… đa tạ Ngao công tử…" Long Quỳ ngẩng đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười với Ngao Tông.

Dù không mấy tự nhiên, nhưng hiển nhiên nỗi sợ hãi đã bị xua tan đi không ít.

Lúc này, yêu ma quỷ quái còn lại trong Du Châu thành đã không còn nhiều, đa số đều là tạp ngư với pháp lực cực kỳ yếu ớt.

Từ Trường Khanh cũng vừa hay nhân cơ hội này truyền dạy cho Cảnh Thiên một vài chú pháp khu ma đơn giản.

Bất ngờ thay, Cảnh Thiên học cực kỳ nhanh, bất cứ chú thuật nào cũng có thể nhanh chóng nắm giữ.

Không biết có phải vì nguyên nhân Phi Bồng chuyển thế hay không, nhưng hiển nhiên Từ Trường Khanh rất hài lòng với Cảnh Thiên.

Khi Cảnh Thiên tiêu diệt con yêu ma cuối cùng định thôn phệ hài đồng, hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

"Cuối cùng cũng xong!

Bạch Đậu Hủ, xem ta thể hiện có kém đệ tử Thục Sơn không, chẳng phải tu luyện vài năm nữa là có thể đuổi kịp ngươi ư?" Cảnh Thiên có chút đắc ý.

"Cảnh huynh đệ ngộ tính không tồi, nhưng ta từ nhỏ đã lớn lên

trong Thục Sơn, tu luyện ròng rã hơn hai mươi năm.

Cảnh huynh đệ e rằng không thể chỉ tu hành trong vài năm ngắn ngủi mà đã có thể sánh kịp ta được." Từ Trường Khanh cố gắng dùng ngữ khí không đả kích Cảnh Thiên mà nói.

"Hai mươi năm?

Tốc độ tu hành đó cũng quá chậm rồi!" Cảnh Thiên có chút khó tin.

"Tu hành không chỉ đơn thuần là khu sứ vài đạo phù chú, ví như kiếm thuật, tâm pháp, đạo hạnh, tất cả đều là trọng yếu trong số trọng yếu." "Nếu không nghiên cứu những điều này, chỉ đơn thuần sử dụng vài chú ngữ khu quỷ khu yêu đơn giản thì chỉ có thể đối phó với những tiểu lâu la, căn bản không thể dùng vào việc lớn." "Tầm quan trọng của tâm pháp lại càng không cần phải nói, có thể chống lại yêu ma xâm nhập tâm thần, chướng khí quấy nhiễu…" Từ Trường Khanh lại bắt đầu thói quen thao thao bất tuyệt một tràng dài, Cảnh Thiên đương nhiên không kìm được mà nghe đến ngủ gật.

Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh quay về Vĩnh An Đường, chuẩn bị cùng Ngao Tông rời đi.

Ngay khi sắp bước ra khỏi Vĩnh An Đường, thần sắc Từ Trường Khanh đột nhiên đại biến, lập tức tóm lấy vai Cảnh Thiên kéo lui lại!

"Cẩn thận!" "Bạch Đậu Hủ phát điên à, không thấy ta đang làm gì sao!" Cảnh Thiên bất mãn chất vấn, nhưng lời vừa nói được một nửa thì mắt đã trợn trừng.

Một trận ma khí đen kịt lượn lờ trước mặt, trong chớp mắt ngưng tụ thành hình người.

Mái tóc đỏ rực, dung mạo lạnh lùng cương nghị, sát khí lẫm liệt, đó chính là Trọng Lâu, kẻ mấy ngày trước suýt chút nữa đã bức tử hắn!

“Quái vật tóc đỏ!” Cảnh Thiên không kìm được thốt ra.

Trọng Lâu hoàn toàn không để tâm Cảnh Thiên xưng hô thế nào, “Phi Bồng, lần trước thật đáng tiếc, ta có chút việc nhỏ cần tự mình xử lý, nhưng lần này Bản Ma Tôn sẽ không thất hẹn nữa.” Cảnh Thiên suýt nữa tức nghẹn, “Ta căn bản không có hẹn ước gì với ngươi, nói gì đến thất hẹn?” “Bớt lời vô ích, còn không rút kiếm!” Trọng Lâu giơ cánh tay dao sắc lên, mũi nhọn sắc bén trực tiếp chỉ vào Cảnh Thiên, “Hôm nay Bản Ma Tôn nhất định phải dốc toàn lực chiến một trận ra trò với ngươi!” Cảnh Thiên nghe lời này, trong lòng quả thực muốn chết.

Hắn ngay cả một chiêu của tên này cũng không đỡ nổi, làm sao ứng phó được với công kích dốc toàn lực chứ?!

Khi Cảnh Thiên vắt óc suy nghĩ làm sao để thoát thân, Ngao Tông lại bước ra khỏi Vĩnh An Đường, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

“Ma Tôn Trọng Lâu?” Ngao Tông vừa nhìn đã nhận ra người đàn ông tóc đỏ rực trước mắt tất nhiên là Ma Tôn Trọng Lâu, luồng ma khí ngút trời trên người hắn căn bản không thể che giấu.

Trọng Lâu chỉ liếc nhìn Ngao Tông một cái, rồi không còn để ý đến nữa.

Ngao Tông che giấu khí tức của mình quá tốt, ngay cả tu sĩ như Ma Tôn Trọng Lâu cũng không thể nhìn thấu cảnh giới thật sự của hắn, chỉ có thể thấy hắn ngụy trang thành một phàm nhân bình thường.

“Ài ài… Cảnh Thiên, xem ra hôm nay ngươi trúng số độc đắc rồi, vận khí không tồi, ngay cả cố nhân cũng gặp được.” Ngao Tông cười nói.

“Ngao huynh, mau giúp ta một tay đi, tên này muốn lấy mạng ta, với tu vi của huynh thì thu thập hắn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao!” Cảnh Thiên như vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng cầu cứu Ngao Tông.

“Hả?” Trọng Lâu nghe lời Cảnh Thiên nói, không kìm được liếc nhìn Ngao Tông một cái, “Một phàm nhân mà ngươi lại nhờ hắn giúp ư?” “Đúng vậy, ta là một phàm nhân, đối với Cảnh Thiên thì tùy ngươi xử trí vậy.” Ngao Tông thuận miệng nói, “Không cần lo lắng, Cảnh Thiên, hắn sẽ không lấy mạng ngươi đâu!” “Ta biết…” Cảnh Thiên không ngừng than khổ trong lòng, không hiểu vì sao Ngao Tông lại không chịu giúp hắn!

“Cảnh huynh đệ cứ yên tâm, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi đối phó hắn.

Dù không thắng được, ta cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi chết trước mặt ta!” Từ Trường Khanh thì ôm tâm thái quyết tử chiến chuẩn bị nghênh địch.

“Rắc!” Cảnh Thiên chỉ đành miễn cưỡng bị đẩy lên trận, giờ phút này cũng chẳng có cách nào khác.

“Từ Trường Khanh, đừng nhúng tay!

Trọng Lâu sẽ không giết Cảnh Thiên, hắn sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng nếu ngươi nhúng tay mà chọc giận Trọng Lâu thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì!” Đột nhiên, Ngao Tông truyền âm vào tai Từ Trường Khanh.

“Ngao tiền bối, ngài xác định chứ?” “Nghe lệnh của ta!” Ngao Tông hạ lệnh như vậy, Từ Trường Khanh đành bất đắc dĩ lùi lại, lắc đầu trong ánh mắt kinh ngạc của Cảnh Thiên: “Cảnh huynh đệ, cố

gắng hết sức đi!" "Kẻ thức thời là tuấn kiệt!

Đệ tử Thục Sơn nếu nhất định muốn mạnh mẽ nhúng tay, Bản Ma Tôn nhất định sẽ giết ngươi trước!" Trọng Lâu hiển nhiên rất hài lòng với sự thức thời của Từ Trường Khanh.

"Bạch Đậu Hủ đùa giỡn!

Tên đó sẽ giết ta mất!" Cảnh Thiên giận đến thất bại, nhưng Từ Trường Khanh chỉ đành bất đắc dĩ đưa cho hắn một ánh mắt ra hiệu tự hiểu.

"Quả nhiên vạn sự đều phải dựa vào…" Cảnh Thiên vắt óc suy nghĩ cách, thấy Trọng Lâu càng lúc càng đến gần, vội vàng thốt ra: "Muốn ta chiến một trận với ngươi đương nhiên được, nhưng ta có ba điều kiện!" "Điều kiện?" Trọng Lâu quả nhiên dừng bước, hắn nhìn về phía Cảnh Thiên.

"Cái này… ta…" Cảnh Thiên vắt óc suy nghĩ, nói đại ba điều kiện, chỉ mong có thể trì hoãn tên này thêm một chút.

"Ngươi đang đùa giỡn ta sao?" Trọng Lâu hiển nhiên có chút phẫn nộ, bất đắc dĩ Cảnh Thiên thốt ra: "Đương nhiên không!

Nhưng ngươi là túc địch ngàn năm trước của ta, đã muốn chiến một trận, ta tự nhiên phải dùng trạng thái tốt nhất để ứng đối!" Lời Cảnh Thiên nói cũng là tình thế cấp bách, nhưng Trọng Lâu lại phá lên cười lớn, "Tốt!

Không hổ là kình địch của Bản Ma Tôn, ta thật muốn biết ba điều kiện đó là gì!" Cảnh Thiên càng tỏ ra cứng rắn, Trọng Lâu lại càng thêm thưởng thức.

Sau khi vội vàng suy nghĩ một lát, hắn liền đánh bạo đưa ra điều kiện: "Ngươi biết đấy, đời này ta làm người thanh bần, điều khao khát nhất là tiền bạc, cho nên ta muốn kiếm đủ tiền… cho đến khi có thể

mua lại toàn bộ các tiệm cầm đồ trong Vũ Châu thành thì thôi, đó là điều kiện thứ nhất của ta!" Trọng Lâu vui vẻ đáp ứng, "Tốt, Bản Ma Tôn bây giờ sẽ giúp ngươi cướp lấy toàn bộ Du Châu thành, khi đó không chỉ tiệm cầm đồ, tất cả dân chúng trong thành cũng sẽ làm nô lệ cho ngươi!" "Đừng!

Đừng!

Cái này… kiếm tiền mà, chắc chắn phải nỗ lực thì mới có cảm giác thành tựu, ngươi nhúng tay vào thì còn ý nghĩa gì nữa?" Cảnh Thiên vội vàng ngăn tên kia lại, sợ hắn thực sự hành động.

"Quả nhiên là Phi Bồng, tuyệt không chấp nhận sự ban ơn của người khác!

Vậy thì điều thứ hai!" Cảnh Thiên nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, lại làm bộ làm tịch nói ra điều thứ hai: "Pháp lực của ta bây giờ chưa hoàn toàn khôi phục, phải đợi ta tu luyện đến trạng thái đỉnh phong của tiền thế thì mới có thể chiến một trận với ngươi, nếu không ngươi thắng ta chẳng phải là thừa nước đục thả câu sao!" "Bản Ma Tôn đương nhiên sẽ không, điều này ta cũng đáp ứng!" "Vậy thì, điều thứ ba?" Đến đây Cảnh Thiên lại gặp khó, làm sao mới có thể tìm ra một cách tuyệt đối không thể thực hiện được mà lại có thể khiến Trọng Lâu thoái lui.

"Cái này…" Cảnh Thiên ấp úng mãi vẫn không nói được, Trọng Lâu liền có chút mất kiên nhẫn, "Nếu không thì tạm thời hai điều vậy!" "Đừng!

Ai nói ta không biết!" Trong tình thế cấp bách, Cảnh Thiên mở miệng hỏi ngược lại: "Ngươi có nhớ khi ta ở Thiên Đình thì có một thần khí luôn cùng ta chinh chiến khắp bốn phương không?" Trọng Lâu bị hỏi đến khó hiểu, "Thần khí?

Bản Ma Tôn từ trước đến nay chưa từng thấy ngươi sử dụng,

thần binh của ngươi chẳng phải là thanh kiếm kia sao?" Cảnh Thiên vội nói: "Đương nhiên không phải!

Chương 593

Đó là bảo vật bí mật bất truyền của ta, cực kỳ quan trọng đối với ta.

Ta chuyển sinh ngàn năm qua vẫn luôn tìm kiếm thứ đó, đến khi tìm thấy, ta tự nhiên sẽ quyết chiến với ngươi, cứ quyết định vậy đi!" Trọng Lâu hiếm khi trầm mặc, dường như đang cân nhắc trọng lượng lời nói của Cảnh Thiên.

Cảnh Thiên bề ngoài vẻ mặt trầm trọng trang nghiêm, nhưng thực tế tim đập như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Vạn nhất không cẩn thận chọc giận đại ma đầu này, hôm nay hắn có mà chết chắc!

"Phi Bồng, ngươi hứa, sau khi hoàn thành ba việc này sẽ quyết đấu với Bản Ma Tôn?" Trọng Lâu chậm rãi nói.

"Một lời hứa đáng ngàn vàng!

Nếu ta bội thề sẽ bị trời đánh ngũ lôi oanh, chết ngay tại chỗ!" Cảnh Thiên vội vàng thề độc nhất, dù sao hắn cũng cho rằng những việc này nhất định không thể hoàn thành, Trọng Lâu định trước sẽ không có cơ hội quyết chiến với hắn.

"Bản Ma Tôn từ trước đến nay không giữ lời hứa, cũng không xem lời hứa của người khác là chuyện gì to tát…" Trọng Lâu nhìn chằm chằm Cảnh Thiên hồi lâu, "Nhưng lần này ta sẽ phá lệ, đợi ngươi hoàn thành ba việc này ta sẽ tự mình tìm đến, đừng làm ta thất vọng!" Lời vừa dứt, Trọng Lâu lại hóa thành một đoàn hắc vụ tiêu tan đi.

Cảm giác áp bách mà Cảnh Thiên vừa chịu đựng cũng lập tức tan

biến như khói mây.

“Tên khốn kiếp!” Cảnh Thiên dùng kiếm miễn cưỡng chống đỡ thân thể, mồ hôi trên trán lăn dài, vừa rồi hắn quả thực đã đi một vòng từ Quỷ Môn Quan trở về a!

“Cảnh Thiên, tài năng ba hoa chích chòe của ngươi không tồi!” Ngao Tông thấy bộ dạng Cảnh Thiên, không kìm được mỉm cười.

“Ngao… Ngao huynh… Vừa rồi ta suýt chút nữa mất mạng rồi, huynh không ra tay giúp một tay sao?” Cảnh Thiên lau mồ hôi, oán trách.

“Phi Bồng chân chính thì Trọng Lâu sẽ không lấy mạng ngươi.

Nhưng nói cách khác, nếu ngươi yếu ớt không đáng một lời, Trọng Lâu cũng không thèm giết.

Ta sẽ không dùng tính mạng của ngươi ra đùa giỡn đâu.” Ngao Tông thản nhiên nói.

Lời nói tuy nghe có chút khó chịu chói tai, nhưng may mà cũng khiến người ta yên tâm, Cảnh Thiên nhất thời cũng không còn sợ hãi đến thế.

“Nhưng Ngao huynh, không thấy Long Quỳ đâu?

Nàng không ở lại Vĩnh An Đường sao?” Ngao Tông nghi hoặc, “Đi theo ta.” Ngay sau đó Ngao Tông liền dẫn hai người đi vào Vĩnh An Đường, chỉ thấy Long Quỳ lúc này đang nằm ngủ say trên ghế ở đại sảnh.

Nhưng Long Quỳ lúc này lại hoàn toàn khác biệt so với trước: mái tóc dài đen nhánh của nàng ẩn hiện màu đỏ tươi, chiếc váy tiên tử tay rộng đang mặc trên người cũng đã từ màu lam biến thành màu đỏ sẫm, như thể bị máu tươi nhuộm thấm.

Dù Long Quỳ đang nhắm mắt ngủ say, nhưng xung quanh nàng vẫn mơ hồ toát ra sát ý lẫm liệt, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Nàng và Long Quỳ yếu ớt trước kia quả thực khác biệt như hai người, nếu không phải dung mạo hoàn toàn giống nhau thì căn bản không thể nhận ra.

"Long Quỳ?" Cảnh Thiên nhìn Long Quỳ đang ngủ say lúc này, trong lòng cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

"Long Quỳ với tu vi ngàn năm, sự việc Long Dương tử trận, cùng với những kinh nghiệm bị ức hiếp trong Tỏa Yêu Tháp đã khiến nàng không dám trực diện đối mặt, thậm chí phong ấn ngàn năm tu vi vào một nhân cách hoàn toàn khác." "Hoặc có lẽ, Long Quỳ đã hóa ra một nhân cách cường đại, nhân cách đó dựa vào toàn bộ tu vi của Long Quỳ, và sẽ biến hóa cứu giúp khi Long Quỳ lâm vào nguy hiểm." Sau một hồi giải thích của Ngao Tông, Từ Trường Khanh nghe mà như có điều suy nghĩ, Cảnh Thiên ngược lại càng thêm mơ hồ, "Ngao huynh, ta hoàn toàn không hiểu huynh đang nói gì." "Sau này ngươi sẽ biết, đợi đến khi chính mắt nhìn thấy." Ngao Tông cũng không giải thích thêm.

"Ngao tiền bối, nếu như nhân cách kia chỉ xuất hiện khi gặp nguy hiểm, vậy làm sao có thể đánh thức nàng ấy dậy được?" Từ Trường Khanh không hiểu.

Ngao Tông bật cười lớn, "Đơn giản thôi." "Ngao công tử…" Đúng lúc ấy, giọng Long Quỳ hơi yếu ớt vang lên, Long Quỳ nguyên bản đã tỉnh.

Nàng chỉ có chút khó hiểu nhìn Ngao Tông, "Ngao công tử, vừa rồi thiếp hình như nhớ, ngài đột nhiên ra tay tấn công thiếp…" "Ngươi nhớ nhầm rồi, ta nào có tấn công, là ngươi đột nhiên hôn mê đi thôi." Ngao Tông mỉm cười giải thích.

“Vậy sao…” Long Quỳ nhíu mày cẩn thận hồi ức.

Từ Trường Khanh lập tức hiểu ra.

Chắc chắn Ngao Tông là để ép nhân cách ẩn giấu của Long Quỳ xuất hiện, cho nên mới giả vờ ra tay tấn công Long Quỳ.

“Được rồi, ta đã chậm trễ không ít thời gian, cũng nên khởi hành thôi.

Cảnh Thiên, xem thử la bàn đi.” Ngao Tông ra hiệu nói.

“Được!” Cảnh Thiên nghe lời, lấy ra chiếc la bàn do Đại Trưởng Lão giao, cẩn thận nghiên cứu một lát, liền phát hiện kim chỉ nam của la bàn lập tức chuyển hướng về phía đông nam.

“Có một Linh Châu ở hướng đó, hình như cách ta gần nhất… Nhưng cái hướng này cũng quá chung chung rồi, chỉ là một hướng đại khái thôi!” Cảnh Thiên có chút bất mãn gõ gõ la bàn, “Ngươi nói xem Bạch Đậu Hủ, Đại Trưởng Lão cũng keo kiệt quá!” “Ngũ Linh Châu xuất hiện thần bí khó lường, Đại Trưởng Lão có thể chế tạo ra la bàn đã tốn hết tâm tư, có thể dẫn đường một phần đã là không dễ rồi.” Từ Trường Khanh nói.

Dù sao thì, đã có đại khái phương hướng, tiếp theo liền khởi hành tìm kiếm.

Bốn người xuất phát một đường đi về phía đông nam, mãi sau khi bay ra khỏi Du Châu thành mười mấy dặm, Cảnh Thiên liền phát hiện cảm ứng của la bàn trở nên cực kỳ kịch liệt, đúng là gần Ngũ Linh Châu triệu hoán!

“Chắc chắn Ngũ Linh Châu ở phía dưới, ta mau xuống thôi!” Cảnh Thiên cực kỳ hưng phấn, không ngờ tìm Ngũ Linh Châu lại dễ dàng như vậy, sắp có một viên trong tay rồi.

Nhưng khi hạ xuống, hắn lại phát hiện gần đó chỉ là một mảnh

hoang giao dã lĩnh, chỉ có thể thấy ở đằng xa có một quán trọ già cô độc, nơi đó có dấu hiệu của Thổ Linh Châu.

Chiếc la bàn trước đó cảm ứng kịch liệt lúc này cũng đã ngừng vận chuyển, như thể mất linh, mặc cho Cảnh Thiên có tức giận thế nào cũng không còn tác dụng.

"Chẳng lẽ chúng ta bị la bàn lừa rồi sao?" Cảnh Thiên buồn bực không thôi.

"Thổ Linh Châu chắc chắn ở gần đây, có lẽ có thứ gì đó đã gây nhiễu la bàn, cho nên sau khi chúng ta đến đây la bàn mới không còn tác dụng." Ngao Tông nhíu mày trầm tư một lát, khi vô tình nhìn thấy quán trọ ở đằng xa kia, hắn chợt hơi sững lại.

Ở bên ngoài cửa quán trọ, hắn thấy một cố nhân!

Một nữ tử mặc y phục màu đỏ, cầm trường kiếm đang ngồi nghỉ ngơi bên ngoài quán trọ, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Nữ tử ấy chính là Đường Tuyết Kiến, người mà hắn đã biệt ly ở phế tích Đường Gia Bảo.

Nhưng Đường Tuyết Kiến lúc này không còn vẻ cao cao tại thượng như khi ở Du Châu thành, nàng vừa tiều tụy lại vừa sa sút, đang gục trên bàn chợp mắt một lát.

"Đó chẳng phải… đại tiểu thư Đường gia, tên là… Đường Tuyết Kiến sao!

Sao lại lưu lạc đến nông nỗi này?" Cảnh Thiên kinh ngạc, "Đường gia dù suy bại, thì tổng cũng còn một chút vàng bạc châu báu để lại chứ, đâu đến nỗi thê thảm như vậy a!" Ngao Tông như có điều suy nghĩ, "Xem ra Đường gia công khai lẫn bí mật cũng không ít kẻ thù, Tuyết Kiến có thể toàn thân rút lui khỏi cuộc tranh đấu này quả thực không dễ dàng." "Xem ta đi trêu chọc nàng ta!" Cảnh Thiên vẫn còn

canh cánh trong lòng chuyện Tuyết Kiến gây sự với hắn ở Du Châu thành, thấy đại tiểu thư sa sút đương nhiên có chút ý muốn trêu đùa.

"Thôi đi, ban đầu ta ở Du Châu thành cũng cùng nàng ấy đồng cam cộng khổ, trêu chọc như vậy không hay.

Gặp nhau tức là duyên phận." Ngao Tông lại gọi Cảnh Thiên lại, tên này mới miễn cưỡng an phận.

Đường Tuyết Kiến vì quá mệt mỏi mà dựa vào ghế chợp mắt một lát.

Khi cảm thấy có người đến gần, nàng vội vàng cảnh giác đứng dậy, nhưng lại thấy là cố nhân!

"Ngao công tử!" Đường Tuyết Kiến vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vạn lần không ngờ lại có thể gặp lại!

"Từ biệt Du Châu thành, nay gặp lại quả là duyên phận." Ngao Tông mỉm cười nói.

"Ngày đó… ngài đi quá vội vàng, thiếp chưa kịp cảm tạ ngài tử tế." Tuyết Kiến nhớ lại chuyện ở Du Châu thành năm xưa, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Nàng muốn báo đáp Ngao Tông tử tế, nhưng giờ đây lại sa sút như vậy, thực sự có lòng mà không có lực.

"Tuyết Kiến, tình trạng Đường gia bây giờ ra sao rồi?" Ngao Tông hỏi.

"Không ổn chút nào…" Đường Tuyết Kiến thở dài, "Sau khi gia gia qua đời, lại thêm các đệ tử nòng cốt của Đường gia đều tử vong, tất cả đệ tử cấp thấp cũng lần lượt rời đi, Đường Môn hoàn toàn biến thành một cái vỏ rỗng." "Cứ như vậy, Đường gia ở bên ngoài bị kẻ thù, dù công khai hay bí mật, đều nhân cơ hội đối phó.

Ta lại không giỏi ứng phó những chuyện này, cuối cùng cơ nghiệp Đường gia dần dần khánh kiệt, ta cũng đành phải rời đi.” Nói đến đây, trong mắt Đường Tuyết Kiến ẩn hiện ánh lệ, Đường Môn mà gia gia Đường Khôn coi trọng như sinh mệnh, giờ đây lại nhanh chóng suy bại trong tay nàng, đó là điều nàng cảm thấy có lỗi nhất với gia gia.

Mặc dù Cảnh Thiên vẫn luôn không ưa Tuyết Kiến, nhưng thấy bộ dạng nàng bây giờ, hắn cũng khó mà trêu chọc nữa.

Chương 594

Quan trọng hơn, Cảnh Thiên nhớ đến cha mẹ mình đã sớm qua đời, không kìm được cũng than thở một tiếng: "Cha ta chẳng phải cũng vậy sao, năm đó đi đột ngột như thế, ta cái đứa bất hiếu tử này đã làm bại hoại gia nghiệp của ông, thậm chí còn bán mình làm nô lệ, ai…" "Cứ như vậy, ta thậm chí còn chưa từng thấy dung mạo của sinh phụ sinh mẫu, từ khi hiểu chuyện đã luôn tu hành ở Thục Sơn…" Từ Trường Khanh cũng không khỏi xúc cảnh sinh tình.

"Chuyện của Tuyết Kiến thì cứ để Tuyết Kiến tự lo, hai người các ngươi đừng ở đây mà xúc cảnh sinh tình chứ." Ngao Tông nhíu mày, không muốn hai tên này ở đây mà thi nhau kể khổ.

"Tuyết Kiến cô nương, không biết bước tiếp theo nàng định làm gì, sẽ đi đến đâu?" Từ Trường Khanh hỏi ra vấn đề then chốt nhất.

"Thiếp không biết… Hiện tại thiếp chỉ cố gắng hết sức rời xa Du Châu thành, ngao du bốn phương thôi, đi được đến đâu thì đến đó." Tuyết Kiến tự mình nói.

"Thật khéo, ta cũng vừa hay muốn du khắp bốn phương để tìm một thứ.

Tuyết Kiến cô nương nếu bằng lòng, cùng đi với ta thì sao?" Ngao Tông cười nói.

"Thiếp ư?

Thật sự có thể sao, sẽ không làm vướng chân ngài chứ?" Tuyết Kiến không kìm được tim đập nhanh hơn, vừa có thể cùng Ngao Tông du lịch, trong lòng nàng lại càng cực kỳ mong đợi.

"Yên tâm, ta sẽ ứng phó được.

Dù sao thì cũng an toàn hơn một nữ tử yếu đuối ngao du giang hồ một mình." "Nếu Ngao công tử không chê, vậy thiếp bằng lòng." Tuyết Kiến cũng không tiện nói gì thêm, liền lập tức đáp ứng.

"Này, Ngao huynh đã mở lòng như vậy, nàng cũng phải thật sự phát huy chút tác dụng đi chứ, ít nhất đừng làm một kẻ ăn bám a!" Cảnh Thiên lại không kìm được lèm bèm.

"Yên tâm, tuy ta không tu hành đạo pháp, nhưng nếu luận về kiếm thuật thì thu thập mười tên như ngươi cũng không thành vấn đề!" Đường Tuyết Kiến cũng không khách khí phản bác.

"Hừ, khoác lác…" Một đoàn người nghỉ ngơi một lát ở đây, sau đó trời đã về chiều, không tiện đi đường.

Từ Trường Khanh đề nghị tạm thời nghỉ lại quán trọ một đêm, đợi sáng mai rồi khởi hành.

Nhưng khi thương lượng với lão bản, hắn lại lắc đầu như trống bỏi mà từ chối.

"Tuyệt đối không được!

Ở đây ăn một bữa thì có thể, nhưng nếu muốn ở lại qua đêm, ta tuyệt đối không đồng ý!" Từ Trường Khanh thương lượng: "Lão bản, giá cả có thể thương lượng.

Hiện tại trời đã tối, ta cũng không có nơi nào khác để đi…" "Ngươi có mang cả một núi vàng đến đây, ta cũng tuyệt đối không thể cho các ngươi ở lại!

Là để cứu các ngươi đó, có hiểu không!" Lão bản quán trọ kích động vạn phần, "Phía sau núi quán trọ có yêu quái, mỗi khi đến nửa đêm đều sẽ xuất hiện hút cạn tinh khí của tất cả người sống trong quán trọ!

Mấy người các ngươi muốn ở lại thì tuyệt đối không thể sống đến

sáng mai đâu!" "Yêu quái?" Cảnh Thiên hắc hắc cười một tiếng, lập tức hứng thú, "Này lão bản, e rằng ngươi không biết ta đã trải qua những gì, ta ra tay thì tuyệt đối…" "Thiên thần hạ phàm cũng tuyệt đối không được, quán trọ này không chứa người qua đêm!" Lão bản không nể mặt Cảnh Thiên, cắt ngang lời hắn.

Ngao Tông dứt khoát không nói lời nào, trực tiếp đặt bạc lên quầy, "Ta và Cảnh Thiên nhất định phải ở lại qua đêm.

Nếu ngươi sợ, ta có thể hứa rằng chuyện hắn chết ở đây không liên quan gì đến ngươi." Lão bản quán trọ định từ chối, nhưng khi nhìn thấy bạc mà Ngao Tông đặt trên bàn thì không khỏi giật mình.

Vị khách này ra tay quá hào phóng!

"Được… có thể ở, nhưng phải ký sinh tử trạng, Cảnh Thiên tối nay, nếu chết ở đây thì không liên quan gì đến ta!" "Có thể." Ngao Tông lập tức đáp ứng.

Lão bản lập tức đút bạc vào túi, phân phó tiểu nhị nhanh chóng chuẩn bị phòng trọ, còn dặn dò nhất định phải là phòng tốt nhất.

Cảnh Thiên và Tuyết Kiến hoàn toàn không để lời cảnh cáo của lão bản vào tai, trực tiếp thoải mái về phòng ngủ.

Chỉ có Từ Trường Khanh không yên tâm, quyết định thức trắng đêm canh gác.

"Từ Trường Khanh, Cảnh Thiên tối nay sẽ không có chuyện gì đâu, ngươi cứ đi nghỉ ngơi cho tốt đi." Ngao Tông phân phó.

Từ Trường Khanh vốn kiên trì, nhưng dưới sự phân phó của Ngao Tông đã dao động, liền quay về phòng nghỉ ngơi.

"Ngao công tử, thiếp… thiếp có thể không…" Long Quỳ nhìn căn phòng trống rỗng, trong lòng bất an không thôi, cắn răng đưa ra một thỉnh cầu với Ngao Tông: "Tối nay thiếp có thể ở lại phòng của ngài

không, thiếp không dám ở một mình một phòng…" "?" Ngao Tông nghe lời nàng nói, lập tức sững sờ.

"Công tử đừng hiểu lầm, thiếp chỉ cần ngủ dưới đất là được, chỉ cần cùng ngài ở chung một phòng thiếp sẽ yên tâm hơn, nếu không thiếp sợ nửa đêm thật sự sẽ có yêu ma tấn công…" Long Quỳ nói, thân thể yếu ớt kia lại bắt đầu khẽ run rẩy.

Từ khi ra khỏi Tỏa Yêu Tháp, điều Long Quỳ sợ hãi nhất chính là những yêu ma quỷ quái kia.

"Ngươi cứ việc nghỉ ngơi trong phòng mình là được, ta sẽ không để những yêu ma kia quấy nhiễu ngươi." Ngao Tông nghiêm túc khuyên Long Quỳ, nhưng nàng lại rơi nước mắt, khe khẽ khóc nức nở.

"Ngao công tử… thiếp xin lỗi, thiếp không muốn thêm phiền phức cho ngài… chỉ là thiếp thật sự sợ hãi…" "Thôi được, ngươi cứ ở lại trong phòng ta đi, không cần lo lắng xảy ra chuyện gì, cứ việc ngủ đi!" Ngao Tông thấy vậy cũng không kìm được mềm lòng, liền đáp ứng.

Đương nhiên hắn để Long Quỳ ngủ trên giường, còn mình thì khoanh chân ngồi tĩnh tu trong phòng.

Cứ thế, thoáng chốc đã đến nửa đêm.

Khi ánh trăng sáng trên bầu trời dần bị mây đen che phủ, quán trọ cô độc giữa hoang dã lập tức bị một trận yêu khí cực kỳ nồng đậm bao trùm!

Vì lão bản quán trọ và các tiểu nhị đã rời khỏi quán trọ, hiện giờ người sống bên trong quán trọ chỉ còn có một hàng người của Ngao Tông, trừ Ngao Tông ra thì tất cả đều đã ngủ.

Đối với luồng yêu khí đang ập tới, Ngao Tông đương nhiên cảm

nhận cực kỳ rõ ràng.

Bên ngoài mái hiên quán trọ, một rễ cây to lớn, thô ráp từ cửa sổ bò vào, đầu tiên là tiến sát đến căn phòng mà Ngao Tông đang ở.

Dường như cảm thấy trong phòng chỉ có hai phàm nhân bình thường không có tu vi, luồng yêu khí càng trở nên nồng đậm hơn, rễ cây cũng theo đó mọc ra vô số dây leo bò về phía Ngao Tông.

"Quả nhiên là một vài tiểu yêu quái làm loạn." Trong khoảnh khắc, Ngao Tông đột nhiên mở mắt, nhìn những rễ cây đang dần tiến đến.

Hắn đang định ra tay, đột nhiên một đạo hồng quang lóe lên trước mắt, đánh trúng những dây leo đang nhanh chóng sinh trưởng kia!

"Rắc!" Như thể bị sét đánh, những dây leo kia nhanh chóng bị cắt đứt thành hai đoạn, đồng thời bùng cháy ngọn lửa hừng hực nhanh chóng hóa thành tro bụi.

Một đòn này hiển nhiên đã khiến yêu quái kinh sợ, dây leo lập tức lùi lại rời khỏi phòng quán trọ, ngay cả yêu khí bao trùm xung quanh quán trọ cũng nhanh chóng suy yếu!

"Ai?" Ngao Tông nhìn về phía nơi hồng quang lóe lên, lại phát hiện Long Quỳ không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, tay cầm trường cung màu đỏ, chiếc váy tiên tử tay rộng trên người hoàn toàn biến thành màu đỏ lửa, không hề có chút khí tức yếu ớt nào như trước, thay vào đó là toàn thân sát ý!

Vừa rồi, đạo hồng quang đó chính là bắn ra từ trường cung của Long Quỳ.

Thì ra, luồng yêu khí vừa rồi ập đến, khiến Long Quỳ đang ngủ say cảm thấy nguy hiểm cận kề, trực tiếp đánh thức một nhân cách khác của nàng để tự bảo vệ.

"Chạy ư?" Long Quỳ cười lạnh, ngay sau đó thân ảnh nàng như tia

chớp đỏ rực bay vút ra khỏi mái hiên.

Ngao Tông cũng lập tức theo sát phía sau.

Long Quỳ dọc theo luồng yêu khí dần rút đi mà truy sát, yêu quái trong lúc cấp bách không ngừng vươn ra những dây leo to lớn cản trở, nhưng dưới cung tiễn của nàng đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Mãi đến khi Long Quỳ bắn đứt sợi dây leo cuối cùng, yêu quái sau khi tổn thất một lượng lớn pháp lực đã hoàn toàn hiện nguyên hình, nặng nề rơi xuống trước mặt Long Quỳ, không còn chỗ nào để trốn thoát!

Vừa đúng lúc đó, Ngao Tông cũng theo sát đến nơi, trực tiếp nhìn thấy yêu quái kia, toàn thân da dẻ thô ráp như vỏ cây, miễn cưỡng tạo thành hình người quái vật.

"Nữ hiệp tha mạng… Ta không biết có cao nhân ở đây, nếu không cho ta mười lá gan cũng không dám mạo phạm!" Giọng thụ yêu the thé nửa nam nửa nữ, khàn đặc cực kỳ khó nghe, nhưng lời nói lại tràn đầy sợ hãi.

Ngao Tông đang định hỏi: "Những người qua đường ở quán trọ những ngày qua, đều…" Lời Ngao Tông còn chưa hỏi xong, Long Quỳ đã vẻ mặt chán ghét giơ tay phát ra một đạo liệt diễm màu đỏ, trong nháy mắt thiêu thụ yêu thành tro bụi!

"Ồ!" Ngao Tông nhíu mày, không ngờ Long Quỳ ra tay nhanh như vậy.

"Tên khốn kiếp đó không biết đã đồ sát bao nhiêu sinh linh vô tội, giết hắn là lẽ đương nhiên." Long Quỳ thần sắc lạnh lẽo vô tình, "Nhưng nói đi thì phải nói lại, ta nhớ lần trước ngài cũng muốn giết ta?" "Nếu ta thật sự muốn giết ngươi, làm gì có chuyện ngươi đợi được đến hôm nay?

Dù ngươi có tu vi ngàn năm, nhưng trong mắt ta không đáng một lời.” Lời Ngao Tông tuy chói tai, nhưng ngay cả nhân cách cực kỳ mạnh mẽ của Long Quỳ cũng không thể không thừa nhận Ngao Tông không nói dối.

Chương 595

Lần trước giao thủ, Ngao Tông chỉ một chiêu đã đánh nàng bất tỉnh, muốn giết nàng càng dễ như trở bàn tay.

"Ta không cần người khác bảo hộ, dù là người mạnh mẽ như ngài." Long Quỳ vẫn lạnh lùng như băng.

"Ngươi không cần, nhưng cô ta thì cần.

Ngươi căn bản không biết sự tồn tại của cô ta, huống hồ bản thân ngươi cũng chịu nhiều hạn chế, căn bản không thể bảo hộ cô ta lâu dài, nếu không thì sao lại bị ức hiếp trong Tỏa Yêu Tháp?" Ngao Tông hỏi ngược lại như vậy, ngược lại khiến Long Quỳ á khẩu không trả lời được.

"Cái nha đầu này, thật yếu đuối vô năng…" Cuối cùng, sắc đỏ trên người Long Quỳ dần phai nhạt tiêu tán, lại biến trở về dáng vẻ nguyên bản mà hôn mê, trực tiếp ngã vào lòng Ngao Tông.

"Xuất hiện trong chốc lát, là để gây rối cho ta sao?" Ngao Tông nhìn Long Quỳ đang ngủ say trong lòng, dở khóc dở cười.

Hắn không cho rằng tiểu yêu quái yếu ớt kia là kẻ chủ mưu đằng sau mọi chuyện.

Vốn dĩ hắn muốn hỏi ra chút gì đó từ miệng nó, nhưng lại bị Long Quỳ nhanh tay diệt sát trước một bước.

"Thôi vậy, về rồi tính." Ngày hôm sau.

Lão bản quán trọ và tiểu nhị cẩn thận từng li từng tí mở cửa phòng trong quán trọ, trong lòng vô cùng bất an.

Sợ lại nhìn thấy vài thi thể khô héo nằm la liệt trong cửa hàng, cảnh tượng đó vẫn khiến người ta rùng mình.

“Dù sao thì cũng đã ký sinh tử trạng rồi, sống chết của bọn họ đều không liên quan đến ta…” Lão bản quán trọ lấy hết dũng khí đẩy cửa lớn ra, nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt chấn động: Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh đang hoạt động gân cốt luyện kiếm trong sân, hoàn toàn với bộ dạng khí lực dồi dào, căn bản không có vẻ gì là thi thể cả.

“…Sống ư?” Lão bản quán trọ trợn tròn mắt, như thể nhìn thấy quỷ vậy.

“Ngươi nói gì vậy!

Ta vốn định thưởng cho ngươi, nhưng vì câu nói đó mà một phân tiền thưởng cũng không có đâu, biết không!” Cảnh Thiên mặt kéo dài thượt.

“Nhưng tối qua không bị yêu quái tấn công sao?

Tất cả những người ở lại qua đêm trong quán đều chết hết rồi mà, các ngươi không sao ư!” Lão bản quán trọ không thèm để ý đến lời trêu chọc của Cảnh Thiên, vội vàng hỏi.

“Tối qua ta quả thực không nghe thấy động tĩnh gì của yêu quỷ, sẽ không phải ngươi lừa ta đó chứ?” Cảnh Thiên nhíu mày.

Đúng lúc ấy, Ngao Tông đẩy cửa phòng bước ra, thản nhiên nói: “Lão bản, quán trọ mở ở nơi hoang giao dã lĩnh, khó tránh khỏi chiêu mời một vài thứ không sạch sẽ, ta khuyên ngươi nên sớm dọn khỏi nơi đây thì hơn, tiền kiếm được nhiều đến mấy cũng không quý bằng mạng sống.” “Vị khách quan nói đúng… ai, ta lẽ ra phải nghĩ ra sớm hơn, bọn họ căn bản không phải phàm nhân mà!” Lão bản quán trọ thầm mắng mình ngốc.

Ngao Tông một hàng người đang chuẩn bị rời đi, lão bản quán trọ lại đột nhiên gọi lại.

“Mấy vị trông như những người có đại năng lực, tiểu nhân ta có

một chuyện muốn nhờ giúp, không biết có được không?" "Muốn hàng yêu trừ ma ư?

Vậy thì không thành vấn đề, đây vốn là bổn phận của những người tu hành như chúng ta!" Không đợi lão bản quán trọ nói xong, Cảnh Thiên đã bao biện, vẻ mặt chính khí lẫm liệt, "Đương nhiên ngươi cũng biết, những người tu hành như ta đây luôn cần một ít kinh phí…" "Nghĩa bất dung từ, chúng ta bằng lòng giúp đỡ." Từ Trường Khanh không chút do dự đáp ứng.

"Ta còn chưa ra giá mà!" Cảnh Thiên liền sốt ruột.

"Vậy thì thật đa tạ chư vị!" Lão bản quán trọ vui mừng khôn xiết, vội vàng kể lại sự tình.

Ba năm trước, có một đôi vợ chồng đột nhiên định cư trong một sơn trang nhỏ gần đây.

Người chồng là một nam nhân rất bình thường, nhưng người vợ lại dung mạo như thiên tiên, xinh đẹp cực độ, gây ra không ít xao động trong sơn thôn nhỏ.

Đôi vợ chồng đó cứ thế ở trong sơn trang, ngày ngày người nam cày cấy, người nữ dệt vải, một năm trời trôi qua vẫn yên ổn vô sự, hòa thuận với người trong thôn.

Nhưng đúng vào đầu năm thứ ba, trong sơn thôn xảy ra một chuyện cực kỳ kỳ lạ: một gia đình nào đó trong thôn toàn bộ đều chết thảm, thi thể tập thể nằm la liệt bên ngoài thôn trang!

Đáng sợ hơn là, tất cả thi thể đều trở nên cực kỳ khô héo, hầu như không còn một giọt máu nào.

Tin tức này gây ra không ít chấn động, nhưng ngay cả khi quan phủ vào cuộc điều tra cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, càng điều tra càng mơ hồ, liền cho rằng là do yêu tà tác quái.

Nhưng sự việc không dừng lại ở đó, chỉ mười ngày sau, lại có một gia đình khác toàn bộ chết thảm bên ngoài cổng thôn trang.

Từ đó về sau, cứ như một nghi thức nhất định phải trải qua mỗi tháng, cứ mười ngày lại có một gia đình chết oan.

Sau khi gần mấy chục sinh mạng gặp tai ương, dân làng kinh hoàng nhận định, tai họa giáng xuống hương dân này chính là do đôi vợ chồng yêu quái đã chuyển đến từ một năm trước!

Ngay sau đó, tất cả những nam tử cường tráng trong thôn đều lũ lượt kéo đến trước cửa nhà họ, la hét đòi đuổi họ ra khỏi thôn.

Nhưng cuối cùng sự việc lại không giải quyết được gì, đôi vợ chồng kia vẫn ở lại sơn trang sinh hoạt.

Sau một lần nữa dân làng chết thảm, toàn thôn không ai có thể tiếp tục ở lại đây, không hẹn mà cùng nhau rời khỏi thôn.

Cuối cùng, trong thôn chỉ còn lại hai vợ chồng kia, vẫn cư trú đến tận bây giờ.

"Không thể sai được, đó nhất định là yêu quái, nếu không thì dựa vào đâu mà chúng bây giờ vẫn yên ổn vô sự chứ!" Cảnh Thiên cực kỳ võ đoán khẳng định.

Ngao Tông nói: "Ta thấy, quả thực có cần phải xem xét một phen." Không phải Ngao Tông muốn trảm yêu trừ ma, mà là manh mối về Linh Châu đã bị gián đoạn ở đây, rõ ràng Linh Châu nhất định ở gần đây.

Nếu tra xét kỹ một phen, không chừng có thể tìm được manh mối của Thổ Linh Châu.

"Được rồi… Chư vị phải cẩn thận một chút a, nếu đôi vợ chồng kia thật sự là yêu quái, xin hãy nhanh chóng tiêu diệt chúng đi, khi đó ta mới có thể sống yên ổn được." Lão bản quán trọ lo lắng không yên.

Sau khi xác định chỗ ở của đôi vợ chồng kia, một hàng người liền chủ động tiến về phía trước.

Đó là một sơn thôn nhỏ khá hẻo lánh, không quá xa.

Chỉ thấy sơn thôn hoang phế, ruộng đồng mọc đầy cỏ dại, không biết đã bao lâu không có người canh tác, nhiều ngôi nhà bụi bặm đổ nát, nhưng duy chỉ có một ngôi nhà sân viện sạch sẽ gọn gàng, cực kỳ nổi bật trong thôn.

"Đó là chỗ ở của yêu ma rồi, để ta thu thập chúng!

Bạch Đậu Hủ, ngươi cũng lên cùng ta!" "Đợi ta!" Cảnh Thiên hào khí ngút trời, chẳng nói nhiều lời, trực tiếp rút kiếm xông lên.

Từ Trường Khanh hoàn toàn không thể gọi Cảnh Thiên lại được, cũng vội vàng theo sát phía sau!

Ngao Tông thì không vội, chỉ đứng từ xa quan sát hai tên này hùng hổ xông vào sân viện, rồi lại rút lui ra.

"Ngao huynh, ở trong đó chỉ có một nam nhân đang bệnh nặng nằm trên giường, không thấy yêu quái nào cả, chẳng phải lão bản quán trọ đã lừa ta sao!" Cảnh Thiên không kìm được oán trách.

"Nhưng trong đó rõ ràng có yêu khí, không chừng nữ tử đang ở đó là yêu vật." Từ Trường Khanh bổ sung, "Hay là ta đi tìm nữ tử kia, không chừng nàng ta mới là yêu tà." "Không cần, nàng ấy đến rồi." Ngao Tông đưa mắt nhìn về phía lối vào thôn, chỉ thấy một nữ tử mặc y sam màu lam nhạt đang dừng bước nhìn chằm chằm.

Nữ tử này quả thực dung mạo cực kỳ xinh đẹp, nhưng cảnh giới tu vi dường như không cao, hoàn toàn không thể che giấu luồng yêu khí tràn ngập trên người.

Ngao Tông càng liếc mắt đã nhìn thấu, nguyên thể của nàng chính là hồ yêu!

“Quả nhiên!” Từ Trường Khanh lập tức rút kiếm, chỉ chờ Ngao Tông phân phó liền bắt giữ nàng.

“Thiếp biết thiếp không phải đối thủ của các vị, nhưng thiếp không phải mục tiêu mà các vị muốn đối phó.

Những người đã chết kia không liên quan gì đến vạn ngọc chi ta.” Nữ tử hồ yêu tự xưng là Vạn Ngọc Chi tuy thần sắc hoảng loạn, nhưng lại không thừa nhận có tội.

Từ Trường Khanh vốn không muốn nghe nàng giải thích, đang định ra tay hàng phục, nhưng Ngao Tông lại ngăn lại.

“Tu vi của Vạn Ngọc Chi nông cạn như vậy, nếu là yêu quái chuyên gây họa hút tinh khí thì tu vi tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đây, nàng ấy không nói dối.” Ngao Tông nhìn về phía Vạn Ngọc Chi, “Dù ngươi không giết những người đó, nhưng chắc ngươi cũng biết kẻ chủ mưu gây họa rốt cuộc là ai.” “Thiếp… không thể, nếu không phu quân của thiếp sẽ mất mạng.

Chàng ấy bệnh nặng quấn thân, có thể sống đến bây giờ đã không dễ dàng gì!” Vạn Ngọc Chi trông có vẻ yếu đuối nhưng lại kiên quyết như vậy.

Chương 596

"Có người lấy trượng phu của ngươi làm con tin, ép buộc ngươi phải ở lại đây sao?" Ngao Tông nhìn thần sắc kiên quyết của Vạn Ngọc Chi, trong lòng lập tức hiểu ra một khả năng.

"Tóm lại, nếu chư vị muốn truy tra thì cứ tự nhiên, nhưng thiếp không thể giúp đỡ, chuyện này cũng không liên quan gì đến thiếp." Vạn Ngọc Chi khẽ nhíu mày, trong ngữ khí ẩn chứa chút cầu xin, hiển nhiên không muốn bị liên lụy vào.

"Đi thôi." Mọi người trong lòng có chút thất vọng, khó khăn lắm mới có được manh mối, kết quả lại chẳng thu được gì.

Sau đó, họ định quay lại quán trọ, xem liệu có thể hỏi thêm được chút tin tức nào từ miệng lão bản không.

Nhưng bất ngờ thay, khi quay lại quán trọ, lại thấy nơi đây bị yêu khí ngút trời bao phủ, không ngừng toát ra khí tức huyết tinh.

"Không ổn rồi!" Từ Trường Khanh đại kinh thất sắc, vội vàng tiến lên đá tung cửa lớn quán trọ, nhưng lại thấy lão bản và mấy tiểu nhị trong quán trọ, toàn bộ đều bị hút cạn tinh khí và máu tươi, biến thành những cái xác khô.

"Lão bản quán trọ nhất định biết chuyện!" Ngao Tông lần theo luồng yêu khí còn sót lại trong quán trọ mà tra xét, lại phát hiện yêu khí trong đó lan ra theo hai tuyến đường.

"Chẳng lẽ không phải chỉ một nhóm yêu quái tác quái sao?" Từ Trường Khanh nhíu chặt mày, nhìn về phía Ngao Tông bắt đầu trưng cầu ý kiến của hắn.

Ngao Tông phân phó: "Chia làm hai đường, ngươi và Cảnh Thiên

cùng đi, thiết nhớ bảo hộ hắn cho tốt.” Cảnh Thiên lập tức có chút bất mãn, “Ngao huynh!

Huynh cũng quá không tin tưởng ta rồi, ta dù gì cũng có thể tự mình đảm đương một phương chứ?

Hay là, ta đi theo Ngao huynh một đường…” “Bớt nói phí lời!

Tuyết Kiến và Long Quỳ sẽ đi cùng ta.” Long Quỳ và Đường Tuyết Kiến vui vẻ đồng ý, đi cùng Ngao Tông ngược lại cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Sự không nên chậm trễ, Ngao Tông dẫn đầu chọn tuyến đường có yêu khí nồng đậm nhất mà tiến lên, một con đường thẳng thông vào sâu nhất trong rừng.

Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên đi theo tuyến đường đã định, nhưng lại phát hiện dọc đường đi khắp nơi đều là những mộ địa tử khí trầm trầm và loạn táng cương.

Đặc biệt là khi đi đến gần đêm khuya, những quỷ khí âm u và quỷ hỏa lúc ẩn lúc hiện trong loạn táng cương khiến Cảnh Thiên sợ hãi đến mức suýt nhũn cả chân.

“Cảnh huynh đệ, nếu ngươi thực sự sợ hãi, không bằng tạm thời quay về trước, tiếp theo ta tự mình đi là được rồi.” Từ Trường Khanh ôn tồn an ủi.

“Đùa sao, ai nói ta sợ?

Trong này nếu thật sự có quỷ hồn, tiểu gia ta cũng thu thập y chang, lẽ nào ta còn thiếu quỷ hồn để chơi sao!” Cảnh Thiên không kìm được nâng cao âm lượng.

“Nếu vậy, có phiền ngươi đừng cứ kéo áo ta mãi nữa được không.” Từ Trường Khanh ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

Cảnh Thiên vội vàng buông tay ra, nhưng vẫn cứng miệng: "Ta thấy ngươi sợ, cho nên mới đến gần một chút thôi, đừng không biết điều a." Từ Trường Khanh bất đắc dĩ lắc đầu, đang định nói gì đó, nhưng đột nhiên cảm thấy một luồng yêu khí cực kỳ cường đại đang ập tới, lập tức rút trường kiếm nắm chặt trong tay.

"Chuyện gì vậy?!" Cảnh Thiên bị hành động đột ngột của Từ Trường Khanh dọa giật mình, cũng vội vàng rút kiếm, nhưng nhìn quanh bốn phía lại không thấy bất kỳ kẻ địch nào.

"Tiểu tử ngươi đang dọa ta đó chứ!" "Cảnh huynh đệ, tuyệt đối không được chủ quan.

Đừng quên, chuyến này ta vốn là để truy tìm yêu vật." Cảnh Thiên trợn tròn mắt nhìn quanh, Từ Trường Khanh càng nói vậy hắn càng hoảng hốt trong lòng.

"Vù!" Đột nhiên, một trận gió lạnh lẽo lướt qua, Cảnh Thiên không khỏi rùng mình một cái, đồng thời nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kim thiết va chạm!

"Cảnh huynh đệ!" Từ Trường Khanh kinh hô một tiếng, dọa Cảnh Thiên vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng lại thấy phía sau trống rỗng không một bóng người.

Vị trí mà Từ Trường Khanh đứng trước đó chỉ còn lại vài đốm quỷ hỏa xanh lục đang cháy.

"Bạch Đậu Hủ!

Ngươi đi đâu rồi!" Cảnh Thiên trong lúc hoảng loạn liền sử dụng một vài phù chú miễn cưỡng có thể khống chế, nhưng đánh ra xung quanh hoàn toàn không có tác dụng gì.

"Bị hai tên hèn nhát bám theo, thật xúi quẩy, Linh Châu chưa lấy được lại rước lấy một thân phiền phức!" Một giọng nói âm trầm lại

the thé đột nhiên vang lên.

Cảnh Thiên trong cơn kinh hoàng vội vàng nhìn về phía đó, kinh ngạc nhìn thấy trong ánh sáng mờ ảo phản chiếu từ quỷ hỏa, một bóng người đang nhìn chằm chằm ở không xa!

"Ngươi đã làm gì Bạch Đậu Hủ rồi!" Cảnh Thiên dùng Ma Kiếm chỉ vào bóng người kia, giọng chất vấn mang theo chút run rẩy.

"Cút!" Bóng người kia bất mãn mắng, khó tin một kẻ hèn mọn cũng dám chất vấn mình như vậy.

"Ngươi nói cái rắm!" Cảnh Thiên phá miệng mắng lớn, sự phẫn nộ trong lòng lập tức đè nén nỗi sợ hãi, vung Ma Kiếm xông về phía bóng người kia, hoàn toàn với tư thái muốn liều mạng!

"Tìm chết!" Bóng người kia vung tay một cái thật lớn, một trận chướng khí màu lục ập tới bao phủ Cảnh Thiên, nhưng không ngờ trên Ma Kiếm lại phát ra một trận hồng quang chói lọi, cưỡng chế xua tan toàn bộ chướng khí màu lục đó.

"Chết đi cho ta!" Cảnh Thiên hoàn toàn không bị ngăn cản mà xông tới, trường kiếm thẳng tắp đâm về phía tim.

Bóng người kia hoàn toàn không ngờ Cảnh Thiên lại liều mạng đến thế, trong chớp mắt đã bị áp sát, nhìn thấy trường kiếm sắp đâm vào lồng ngực.

"Phụt!" Cảnh Thiên một kiếm không thể đâm trúng tim, chỉ có thể chém trúng cánh tay mà bóng người kia dùng để đỡ, lập tức dịch lục bắn tung tóe, kèm theo tiếng gào thét phẫn nộ!

"Ta muốn giết ngươi!

A a a a!" Khoảnh khắc tiếp theo, Cảnh Thiên trong lúc bất ngờ bị đánh bay nặng nề, bất tỉnh ngay tại chỗ.

“Tìm chết, đừng trách ta!” Đôi mắt của bóng người kia bắn ra hai đạo hồng quang tà ác, ngay khi định giết Cảnh Thiên, đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên ngăn lại.

“Nếu ngươi dám giết hai người bọn họ, ta sẽ cho ngươi chôn cùng!” Ngao Tông ba người một đường đi tới lại cực kỳ thuận lợi, không có yêu tà nào chặn đường, ngay cả quỷ hỏa cũng không thấy một chút.

Đường Tuyết Kiến và Long Quỳ tưởng rằng nơi đây không có yêu tà, đâu biết nguyên nhân là do Ngao Tông hơi lộ ra chút khí tức của mình, những yêu ma quỷ quái cực kỳ yếu ớt kia liền bản năng tránh xa, tuyệt đối không dám đến gần.

“Cẩn thận một chút, Tuyết Kiến.

Nếu gặp nguy hiểm, cứ ở bên cạnh Long Quỳ, liền có thể vô sự.” Ngao Tông thản nhiên nhắc nhở.

“Không đến nỗi chứ, Ngao công tử, tuy thiếp không hiểu pháp thuật, nhưng nếu luận về kiếm thuật, thiếp cũng không hề kém cạnh đâu!” Đường Tuyết Kiến khẽ cười, “Nếu Ngao công tử cảm thấy hứng thú, ngày khác thiếp có thể thi triển một phen trước mặt ngài, mong ngài chỉ giáo thêm!” Long Quỳ đột nhiên ôm chặt lấy vai Ngao Tông, “Vừa rồi hình như có gió, thiếp cảm thấy hơi lạnh, không phải là ảo giác chứ…” “Đương nhiên không phải ảo giác.” Ngao Tông dừng bước nhìn chằm chằm phía trước, thản nhiên nói: “Bởi vì có kẻ đã phóng chướng khí.” “Ai?” Đường Tuyết Kiến vẻ mặt nghi hoặc, nhưng Long Quỳ bên cạnh lại không kìm được run rẩy, vội vàng dựa sát vào Ngao Tông, nắm chặt vai hắn không dám buông ra.

“Phàm nhân, không thể nhìn thấy.” Ngao Tông vung tay một cái thật lớn, trước mắt Đường Tuyết Kiến chợt lóe lên một trận bạch quang chói mắt.

Khi thị tuyến khôi phục lại, nàng kinh ngạc nhìn thấy xung quanh tụ tập rất nhiều tử hồn vong linh đang lơ lửng giữa không trung!

"…Quỷ yêu…" Tay Đường Tuyết Kiến nắm chặt chuôi kiếm có chút run rẩy, ngày thường chỉ nghe nói về quỷ quái yêu ma, nhưng khi thực sự tận mắt chứng kiến, quả thực khiến lòng nàng run sợ!

"Đạo trưởng… đạo trưởng…" "Tiểu nhân không có ác ý, đạo trưởng, cầu ngài đừng làm hại tiểu nhân…" "Chỉ cầu ngài giúp đỡ thôi, ngài đừng động nộ…" Những quỷ hồn này lại không hề có chút hung thần ác sát nào, ngược lại quỳ xuống bên cạnh Ngao Tông khổ sở cầu xin, tiếng kêu khổ liên miên.

"Ta lại không làm tổn thương các ngươi, hà tất phải như vậy?

Nếu còn ở đây không chịu rời đi, thì e rằng ta phải cân nhắc có nên khu tán các ngươi hay không." Ngao Tông thản nhiên nói.

"Đạo trưởng, tiểu nhân không làm phiền việc của ngài, chỉ thấy ngài pháp lực cao cường, cầu ngài giúp tiểu nhân một chuyện, tiểu nhân đã chịu khổ nạn ở đây quá lâu rồi… ô ô ô…" Quỷ hồn này nói, lại không kìm được khóc nức nở, tiếng khóc u u đó nghe quả thực khiến người ta rợn tóc gáy.

"Nói trước đi." Ngao Tông có chút tò mò, tên này định nhờ hắn giúp chuyện gì?

Một quỷ hồn lão già cẩn thận từng li từng tí nói: "Lúc ngài đi tới, hẳn đã thấy một sơn thôn.

Tiểu nhân đều từng là cư dân của sơn thôn đó, sau đó bị yêu tà hại chết, biến thành cô hồn dã quỷ." "Khi đó tiểu nhân cứ nghĩ, yêu tà giết tiểu nhân là bạch hồ tinh Vạn Ngọc Chi kia, nhưng tiểu nhân quả thực đã trách nhầm rồi, yêu quái giết tiểu nhân là kẻ khác a!" Ngao Tông đang nghe tin tức này, thấy những thôn dân này hẳn là biết kẻ chủ

mưu đằng sau là ai, liền phân phó: "Tiếp tục, càng tường tận càng tốt!" "Tiểu nhân trong thôn trang bị yêu tà sát hại, không chỉ hút cạn huyết nhục của tiểu nhân, mà còn trói buộc hồn phách tiểu nhân ở đây, cung cấp âm khí phụ trợ nó tu luyện, khiến tiểu nhân không thể luân hồi siêu sinh…" "Tiểu nhân vốn chưa hết dương thọ mà đã chết, nếu mãi mãi không thể nhập luân hồi, vậy nhất định sẽ hồn phi phách tán!" "Khẩn cầu đạo trưởng hàng phục yêu quái đó, khi đó tiểu nhân cũng có thể giải thoát rồi…" Chúng quỷ hồn lại một lần nữa quỳ xuống khổ sở khẩn cầu Ngao Tông.

"Yêu quái đó đang ở đâu?" Ngao Tông chất vấn.

Nhưng vấn đề vừa nêu ra, chúng quỷ lập tức á khẩu không nói nên lời, không một ai có thể trả lời.

Ngao Tông nhíu mày, "Ngày thường các ngươi bị nó không ngừng áp bách, mà ngay cả nơi ẩn thân của nó cũng không biết?" "Đạo trưởng bớt giận, ngày thường nó… nó chỉ cần tu hành mới ở đây, bình thường chúng tiểu nhân cũng không thấy nó…" Lời quỷ hồn lão già còn chưa nói xong, nó lại đột nhiên trợn tròn mắt, hồn phách vô duyên vô cớ bùng cháy ngọn quỷ hỏa hừng hực!

Chương 597

Ngao Tông nhíu mày, lập tức ra tay dùng pháp lực đỡ lấy quỷ hồn lão già, ngọn quỷ hỏa đang cháy liền lập tức tắt theo.

"Ngài…" Lão già sợ hãi vạn phần, nhìn quanh nhưng lại muốn nói lại thôi, dường như sợ lời mình nói ra bị nghe thấy.

"Ta và các hạ không oán không thù, những cô hồn dã quỷ này không có lý do gì mà các hạ phải giúp đỡ!

Đừng tưởng tu vi cường đại là có thể muốn làm gì thì làm, chọc giận lão tổ tông cũng y chang không có mạng!" Đột nhiên, một giọng nói ác liệt vang lên bên tai Ngao Tông, mang theo chút ý uy hiếp.

"Rụt đầu rùa rụt cổ, không dám tự mình gặp ta sao?" Ngao Tông lạnh lùng nhìn quanh, sau đó đột nhiên vươn tay chộp lấy hư không, chỉ nghe thấy một trận tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên, kinh ngạc nhìn thấy một bóng người từ giữa không trung rơi xuống.

Thị tuyến của mọi người theo đó mà nhìn tới, kinh ngạc thấy bóng người kia thân thể vặn vẹo quái dị, nhìn kỹ một cái, dọa Đường Tuyết Kiến không kìm được kinh hô một tiếng.

Đó là một thân thể da dẻ thô ráp như vỏ cây, trên người mọc ra vô số cánh tay không theo quy tắc nào, một khuôn mặt dữ tợn vừa giống người lại vừa đáng sợ mọc trên đó.

"Tên này khô cây thành tinh rồi sao!" Đường Tuyết Kiến không kìm được kinh hô, nhưng lời bình đó quả thực rất hợp lý.

Khô thụ yêu vừa xuất hiện, liền dọa chúng quỷ hồn xung quanh lũ lượt quỳ xuống trước nó, dù sao thì nỗi sợ hãi đối với kẻ sau đã khắc sâu vào xương tủy.

Khô thụ yêu liều mạng giãy giụa, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân bị một lực vô hình trói buộc áp chế, căn bản không thể kích phát pháp lực.

"Đáng chết!" Khô thụ yêu kinh hoảng không thôi, hoàn toàn không ngờ tu vi của Ngao Tông lại cường đại đến vậy, việc chế phục nó đơn giản như tóm một con kiến hôi.

"Lão bản quán trọ bị ngươi giết chết?" Ngao Tông chất vấn.

Khô thụ yêu lập tức trầm mặc, không nói một lời.

Ngao Tông thấy vậy cũng lười tiếp tục nói phí lời với nó, lòng bàn tay khẽ vung một cái, trên người nó lập tức bùng cháy ngọn liệt diễm hừng hực thiêu đốt những cánh tay như cành cây!

Liệt hỏa phần thân, khô thụ yêu chưa từng cảm nhận được nỗi đau đớn như vậy, trong lúc giãy giụa liên tục cầu xin tha mạng, nhưng Ngao Tông hoàn toàn không để ý, ngược lại càng làm cho liệt diễm cháy dữ dội hơn.

"Ta bị giết chết, nhưng ta không hề giết người vô cớ!

Ngài hãy hạ thủ lưu tình, nghe ta nói!" Khô thụ yêu phối hợp chịu thua như vậy, Ngao Tông tự nhiên cũng dừng tay, "Kể rõ tường tận từng chi tiết, đừng giấu giếm nửa câu." "Lão bản quán trọ kia tuy nhìn có vẻ chỉ là phàm nhân bình thường, nhưng trong tay hắn có một bảo vật, cực kỳ quan trọng đối với những kẻ tu hành như chúng ta, cho nên ta mới giết hắn để cướp đoạt." "Không, phàm nhân đó chết một chút cũng không oan uổng, vốn dĩ không thể điều khiển bảo vật, lại như một kẻ tham lam nắm chặt không buông, bây giờ có kết cục này cũng đáng đời!" Ngữ khí của khô thụ yêu đầy khinh miệt.

Bảo vật?

Ngao Tông hơi trầm tư một lát, liền chợt hiểu ra, "Thổ Linh

Châu!" "Ngài… ngài biết ư?" Khô thụ yêu có chút hoảng loạn lắp bắp.

Quả nhiên là vậy, Ngao Tông lập tức hiểu ra vì sao la bàn lại đột nhiên mất tác dụng, bởi vì Thổ Linh Châu đang ở gần đây!

Chỉ không ngờ Thổ Linh Châu lại nằm trong tay một phàm nhân.

"Chỉ là khi ta cướp đoạt Thổ Linh Châu, lão thụ ngàn năm lại phái quyến thuộc của nó cùng tranh giành Thổ Linh Châu, cuối cùng bị chúng cướp mất, còn đánh bị thương ta." Khô thụ yêu hằn học nói.

Thì ra Thổ Linh Châu đã bị một nhóm yêu quái khác cướp đi, chỉ không biết tình hình của Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh ra sao.

"Thời gian của ta khá gấp gáp, chúng ta lên đường trước đi." Ngao Tông nhìn chằm chằm khô thụ yêu, trong ánh mắt lóe lên một tia sát ý.

"Lên… lên đường ư?" Khô thụ yêu lập tức hiểu ra, không kìm được run rẩy, "Thượng tiên, những gì ngài muốn hỏi tiểu nhân đều đã trả lời đúng sự thật rồi, không có một câu nào dối trá!

Ngài không thể giết tiểu nhân!" "Ngươi ở đây đồ sát nhiều nhân loại như vậy, lại còn trói buộc hồn phách của họ để tu hành, trái với thiên đạo, tội này vốn đáng phải chết!" Ngao Tông không nói phí lời với nó, khẽ búng một ngón tay, trên người nó trong nháy mắt bùng cháy ngọn liệt diễm hừng hực, trong khoảnh khắc đã bị thiêu thành tro bụi, hồn phi phách tán.

Thụ yêu có tu vi đủ bảy trăm năm, nhưng trong tay Ngao Tông căn bản không đáng một lời.

Theo khô thụ yêu bị thiêu rụi, những quỷ hồn này chỉ cảm thấy khí tức áp chế trói buộc trên người chúng trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, chúng đã được tự do.

"Đa tạ đạo trưởng!" "Nếu không có đạo trưởng tương trợ, tiểu

nhân e rằng sẽ bị trói buộc mấy trăm năm, cho đến khi hồn phi phách tán a!" "Đại ân đại đức, chúng tiểu nhân đời này nhất định sẽ báo đáp!" Chúng quỷ hồn đồng loạt quỳ xuống trước Ngao Tông, cảm kích không thôi.

"Mau chóng đầu nhập luân hồi đi, nếu tiếp tục lưu lại nhân gian không đi, bị những trừ yêu thuật sĩ nhìn thấy nhất định sẽ tiêu diệt các ngươi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Chúng quỷ hồn không lập tức rời đi, lại một lần nữa cúi lạy thật sâu trước Ngao Tông, cuối cùng mới lần lượt rời khỏi khu rừng tràn ngập yêu khí này.

"Ngao công tử, thiếp mau chóng đi tìm ca ca đi, nếu chàng ấy gặp phải những yêu ma kia, e rằng khó mà ứng phó được." Long Quỳ lo lắng không thôi, nàng hiểu rõ với thủ đoạn của Cảnh Thiên bây giờ, chỉ cần yêu ma lợi hại một chút là có thể dễ dàng đánh bại chàng ấy.

"Không cần vội vàng." Ngao Tông thu nhiếp tâm thần, nhanh chóng khóa chặt khí tức của Cảnh Thiên ở một đầu khác của khu rừng, lập tức thi triển Thuấn Di thuật mang theo Đường Tuyết Kiến và Long Quỳ cùng đi tới!

Hai người chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng đột ngột, khi lần nữa hoàn hồn, lại phát hiện mình đang ở một nơi khác.

"…" Tuyết Kiến và Long Quỳ ngây người ra, chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy, một tiên cảnh nhân gian mà ngay cả trong mộng cũng không thể gặp được!

Trong sâu thẳm khu rừng, khói tím mịt mờ lượn lờ, một dòng suối trong vắt chậm rãi chảy, không ngừng có linh khí từ trong đó bốc lên.

Xung quanh, những cổ thụ cao chót vót mọc dày đặc như có linh tính bao quanh bốn phía, khi gió thổi, chúng như đang dò xét những vị

khách không mời mà đến.

Ngao Tông đảo mắt không chú ý cảnh sắc, lập tức phát hiện Cảnh Thiên đang hôn mê dưới gốc cây cổ thụ.

May mắn thay tên kia cũng không có vết thương nào, dường như chỉ vì tiêu hao tinh lực quá độ mà ngất đi. "Ca ca!" Long Quỳ cũng lo lắng không thôi, nhưng không như Ngao Tông có thể nhìn thấu tình trạng thân thể Cảnh Thiên, vì vậy cũng chỉ có thể đứng sốt ruột. "Tỉnh lại!" Ngao Tông nắm lấy mạch đập của Cảnh Thiên, khẽ truyền một luồng pháp lực vào trong, Cảnh Thiên lập tức hoảng loạn tỉnh dậy. "Ta... ta liều mạng!" Cảnh Thiên bật dậy việc đầu tiên là đưa tay nắm lấy cán Ma Kiếm, sau đó mới chợt nhận ra trước mắt không có kẻ địch. "Cảnh Thiên, bình tĩnh lại!" Ngao Tông quát một tiếng sắc bén, âm thanh kia nhập vào tai lập tức khiến Cảnh Thiên nhanh chóng khôi phục thần trí. "Ngao huynh... xin lỗi, ta và Bạch Đậu Hủ đi tìm yêu ma hại người kia, nhưng ta không phải đối thủ, Bạch Đậu Hủ cũng bị bắt đi rồi..." Cảnh Thiên quỳ xuống, thậm chí không dám nhìn thẳng Ngao Tông. "Giữ được tính mạng đã là không tệ rồi." Ngao Tông xuất ngôn an ủi.

Cảnh Thiên không nói gì, chỉ thở dài thườn thượt, "Nếu như tu vi của ta đủ mạnh..." "Tiểu hỏa tử, không cần tự trách, đệ tử Thục Sơn đi cùng ngươi không chết đâu." Đột nhiên, một giọng nói già nua từ sâu trong rừng truyền đến, mọi người lập tức cảnh giác nhìn về phía đó, lại thấy một lão nhân đầu tóc bạc trắng đội nón từ từ đi tới, trên mặt mang nụ cười khó hiểu. "Ngươi đã đưa Bạch Đậu Hủ đi đâu!" Cảnh Thiên lập tức rút Ma Kiếm chỉ vào lão nhân, chất vấn bằng giọng gay gắt. "Đệ tử Thục Sơn kia không phải do ta đưa đi, có kẻ khác." Lão nhân từ tốn nói, "Nếu như ngươi và đệ tử Thục Sơn kia không truy đuổi quá gấp gáp, hài tử của ta cũng sẽ không bị thương, nhưng dù sao cũng không làm hại tính mạng của ngươi." "Bớt nói

nhảm, nói cho ta biết Bạch Đậu Hủ ở đâu, có bắt cái tên yêu quái lén lút kia ra đây, lão gia ta muốn tự mình thu thập nó!" Cảnh Thiên nghiến răng nghiến lợi nói. "Đi đi, lão phu không làm hại ngươi, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể tùy ý hoành hành trong khu rừng này." Lão nhân hiển nhiên không thích cách nói chuyện của Cảnh Thiên.

Lúc này, Ngao Tông đè Cảnh Thiên đang kích động lại, tiến lên chậm rãi nói: "Thân quyến của ngươi đã đem Thổ Linh Châu đi rồi, ta đến vì Thổ Linh Châu." "Ngươi biết sao?" Sắc mặt lão nhân lập tức biến đổi lớn. "Cái khô thụ yêu kia đã khai ra tất cả rồi, đồ tôn của ngươi lẽ ra nên giết nó diệt khẩu." Ngao Tông cười nhạt nói. "Ngươi biết cũng vô dụng, lẽ nào ngươi cho rằng ta sẽ giao Thổ Linh Châu cho ngươi?" Lão nhân chầm chậm lắc đầu, thái độ cực kỳ rõ ràng. "Không cho thì không cho ư?

Nói cho ngươi biết, lão gia ta đây được Thiên Đế đích thân chọn làm Thiên Nhân, thay trời hành đạo tìm Ngũ Linh Châu!

Ngươi mà không cho coi chừng bị trời phạt bị sét đánh chết đấy!" Cảnh Thiên lại bắt đầu thói quen tự thổi tự khoe. "Nếu Thiên Đế thật sự chọn ngươi làm Thiên Nhân, giao trọng trách tìm Ngũ Linh Châu cho ngươi, e rằng Thiên Đế lão nhân gia đã lòa mắt rồi!" Lão nhân nghe xong liên tục lắc đầu, hoàn toàn khinh thường Cảnh Thiên.

Chương 598

"Lão già kia!" Cảnh Thiên định nói, nhưng khoảnh khắc tiếp theo đã bị một sợi dây leo to lớn kéo chân phải lên, treo ngược giữa không trung mà kêu oai oái. "Lão phu ghét nhất việc người khác chỉ trỏ ngang ngược trước mặt ta, vốn không nên..." Lão nhân nói được một nửa, đột nhiên như phát hiện ra điểm mấu chốt, cẩn thận đánh giá Cảnh Thiên đang bị treo ngược, trong mắt đầy kinh hãi. "Phi Bồng tướng quân!" Lão nhân không kìm được thốt lên, sợi dây leo đang treo Cảnh Thiên đột nhiên buông lỏng, trực tiếp khiến Cảnh Thiên ngã chúi đầu xuống đất. "Lão già... muốn đùa chết ta... phì phì!" Cảnh Thiên đau đớn khạc hết đất trong miệng ra. "Phi Bồng tướng quân... không đúng, chuyển thế.

Trời ơi, một ngàn năm đã trôi qua, sao lại lâu như vậy..." Lão nhân ngưng thị Cảnh Thiên trước mặt, có chút hoảng loạn lẩm bẩm.

Mọi người đều có chút khó hiểu nhìn lão nhân, chỉ thấy hắn đột nhiên bước một bước về phía trước, cúi mình thật sâu hành lễ với Cảnh Thiên. "Phi Bồng tướng quân, lão phu không biết ngài chuyển thế trọng sinh, đã mạo phạm nhiều, xin dập đầu một lễ tạ tội với ngài!" Lão nhân trịnh trọng nói. "Thật ra cũng không cần cung kính như vậy, tên kia là chuyển thế của Phi Bồng, nhưng bây giờ lại là một tên lưu manh bĩ cực ở địa phương, vừa tham tài vừa nhát gan!" Đường Tuyết Kiến không chút khách khí vạch trần Cảnh Thiên. "Bất luận Phi Bồng tướng quân chuyển thế bao nhiêu lần, ngàn năm trước ngài có đại ân cứu mạng với ta, chỉ cần ta còn sống vĩnh viễn không quên, dù cho Phi Bồng tướng quân chuyển thế một vạn lần thì có sao!" Lão giả thần tình nghiêm túc ngưng thị Cảnh Thiên, "Ta mắt kém...

Phi Bồng tướng quân, ngàn năm chịu khổ rồi, có lẽ ngài đã sớm

không nhớ lão hủ, nhưng lão hủ tuyệt đối không thể quên dung mạo của ngài!" "Không cần khách khí vậy đâu, à à..." Cảnh Thiên có chút ngượng ngùng gãi đầu, trong lòng không kìm được nghĩ, cái Phi Bồng này đúng là được người ta yêu mến, bạn bè khắp thiên hạ a. "Năm đó lão hủ nghe nói ngài đọa vào phàm trần, trọng sinh luân hồi, vốn định có thể trợ giúp một tay, nhưng đáng tiếc pháp lực của ta có hạn, nếu không ta nhất định có thể cứu toàn bộ ngài và dân chúng của ngài trước khi Khương Quốc diệt vong." "Sau khi ngài chết với tư cách quốc vương Khương Quốc, ta hoàn toàn mất dấu vết của ngài rồi." Lão nhân nói, không tránh khỏi có chút hổ thẹn cúi đầu. "Khương Quốc..." Nhắc đến Khương Quốc, Long Quỳ cũng ảm đạm thương thần. "Ngươi cũng không cần khách khí như vậy!

Bây giờ ta mượn Thổ Linh Châu dùng, dùng xong ta nhất định tự mình trả lại, yên tâm, dù sao ta cũng là Phi Bồng mà!" Cảnh Thiên cười mị mị kết thân. "Nếu ngài được Thiên Đế chọn làm Thiên Nhân, cũng là lẽ thường tình.

Nhưng... lão hủ ta không thể giao Thổ Linh Châu cho ngài." Lão nhân sắc mặt có chút khó xử. "Kháo!" Cảnh Thiên suýt nữa tức chết, nói vống nói váo nửa ngày quay về điểm xuất phát, những lời vừa rồi chẳng khác nào không nói gì! "Năm đó sau khi Nữ Oa bổ thiên để lại Thổ Linh Châu, Thổ Linh Châu vẫn luôn là bảo vật của tộc ta, chỉ mấy chục năm trước bất cẩn bị yêu ma khác trộm mất, nay khó khăn lắm mới tìm lại được, lão hủ thật sự không tiện giao nó ra lần nữa, nếu không tộc nhân sẽ khó mà an lòng." Lão nhân từ tốn nói. "Vậy không còn một chút đường nào để thương lượng sao?

Ta lấy Thổ Linh Châu đâu phải để bán tiền, ta muốn dùng nó để cứu thiên hạ thương sinh, tác dụng phát huy tuyệt đối mạnh hơn là để ở nhà làm tổ tông thờ cúng!" Cảnh Thiên vẫn không chịu bỏ cuộc. "Cũng không phải hoàn toàn không có đường thương lượng..." Lão

nhân dường như đang do dự vì ân tình Phi Bồng tướng quân trước đây, cuối cùng hạ quyết tâm, mở miệng nói: "Chỉ cần ngươi hoàn thành một việc, ta sẽ tự mình giao Thổ Linh Châu cho ngươi, không hai lời!" Cảnh Thiên vội vàng nói: "Nói đi!" "Trong tộc lâm nhất tộc, cổ thụ là kẻ có trí tuệ nhất, bộ tộc của ta sùng bái hiền minh, trí tuệ, nếu Phi Bồng tướng quân có thể thắng lão hủ về mặt trí tuệ, Thổ Linh Châu nhất định sẽ dâng lên." Lão nhân từ tốn nói. "Nguyên lai ngươi cũng là thụ yêu...

Được, ta nghe ngươi, thi đấu đố chữ, chơi cờ, hay giám định cổ vật?" Cảnh Thiên có chút đắc ý, ở phương diện kinh nghiệm hắn không thua kém bất kỳ ai.

Lão nhân không khỏi bật cười, "Những thứ đó chỉ là trí tuệ của con người, cũng là trí tuệ nông cạn của phàm nhân, căn bản không đáng nhắc tới.

Trí tuệ chân chính có thể thấu hiểu vạn vật, mọi quy luật thế gian đều nằm trong lòng bàn tay, suy diễn tương lai, đó mới là đại trí tuệ chân chính trong Lục Giới." "Vậy... vậy phải thi cái gì đây!" Cảnh Thiên nghe mà mơ hồ. "Bốn người có mặt đều được, cùng lão hủ ta đoán lẫn nhau, nếu ta đoán trúng điều các ngươi nghĩ, ta thắng, nếu có một người ta không thể đoán ra, vậy ta thua." Lão nhân đưa ra quy tắc, Cảnh Thiên nghe xong suýt bật cười, "Lão thụ, ngươi chắc chắn muốn thi như vậy sao, như vậy chẳng phải ngươi thua chắc rồi!" "Nếu trong bốn vị có một người có thể khiến ta không thể đoán ra, vậy ta thua cũng cam tâm tình nguyện." Lão nhân cười nói. "Lão tiên sinh, nếu muốn giao Thổ Linh Châu cho Cảnh Thiên, chi bằng trực tiếp lấy ra luôn, hà tất phải vòng vo làm gì." Đường Tuyết Kiến gần như khẳng định lão nhân cố ý buông lỏng. "Được, thi thì thi, ta trước!" Cảnh Thiên sợ lão thụ đổi ý, vội vàng tiến lên đứng trước mặt lão thụ, thật sự không tin lão thụ có thể đoán ra điều hắn nghĩ.

Lão thụ ngưng thị Cảnh Thiên một lúc lâu, liền không khỏi cười nói: "Phi Bồng tướng quân, giá trị Thổ Linh Châu không phải kim ngân tài bảo có thể đo lường, rơi vào tay phàm nhân ngược lại sẽ gây tai họa, ngàn vạn lần đừng như vậy." "...Ngươi nghĩ gì trong lòng ta vậy?!" Cảnh Thiên lập tức đại kinh thất sắc. "Không những vậy, ta biết ngươi xót thương muội muội, vị cô nương áo lam tên Long Quỳ kia, áy náy vì không phải huynh trưởng chân chính của nàng, nhưng lại không hy vọng nàng thất vọng." Lão thụ không khỏi thở dài một hơi, "Ai, năm đó Phi Bồng tướng quân từng độc bá một phương trên Thiên Đình sau khi luân lạc vào phàm trần, cũng bắt đầu bị tâm cảnh phàm nhân ảnh hưởng, ai..." "Thôi đi!" Cảnh Thiên cúi đầu ủ rũ, biết mình đã thua, tự nhiên thức thời lui sang một bên. "Thật thú vị." Khả năng đọc tâm thần kỳ của lão nhân khiến Cảnh Thiên sáng mắt, hắn không tu hành pháp thuật, mà là thiên phú bẩm sinh, một chủng tộc quả thật vô cùng thần kỳ. "Ta... ta thử xem sao, có lẽ ta có thể thành công thì sao." Long Quỳ lấy hết dũng khí tiến lên, nhưng Ngao Tông biết Long Quỳ nhất định không thoát khỏi năng lực đọc tâm của lão nhân.

Quả nhiên, lão nhân chỉ nhìn Long Quỳ một cái, liền chậm rãi lắc đầu, "Cô nương, ngươi quá đơn thuần, trong mắt trừ ca ca của ngươi, còn có một người khác..." "Đừng, đừng nói nữa!" Long Quỳ mặt đỏ bừng, vội vàng ngăn lão nhân lại, "Ta nhận thua là được, xin đừng nói nữa." Nàng vội vàng lùi lại, đồng thời không để lộ dấu vết liếc nhìn Ngao Tông một cái, thần sắc phức tạp. "Lão thụ, ngươi chơi ăn gian a!

Có năng lực đọc tâm sao không nói sớm, lừa ta cá cược!" Cảnh Thiên lập tức bất mãn, cảm thấy bị lão thụ chơi một vố đau. "Phi Bồng tướng quân, nguyện đổ phục thâu, nếu ngay từ đầu ngươi không có tự tin nhất định thắng, ngươi có chấp nhận cuộc cá cược

của ta không?" Lão nhân cười tủm tỉm nói, những lời này lập tức khiến Cảnh Thiên nghẹn lời. "Này, Đường gia đại tiểu thư, đến lượt ngươi rồi!" Cảnh Thiên chỉ có thể nhìn sang Đường Tuyết Kiến, cũng không còn hy vọng Đường Tuyết Kiến có biện pháp tốt, có lẽ cuối cùng phải dựa vào Ngao Tông. "Ngao huynh, thật sự không được, trực tiếp ra tay cướp từ lão thụ yêu thì sao?

Dù sao cũng không cần làm hại tính mạng, đồ vật đối với ta vô cùng quan trọng a." Cảnh Thiên đến bên Ngao Tông, nhỏ giọng nói. "Đã hứa muốn cá cược, thấy sắp thua lại muốn dùng võ lực, vậy tại sao ngay từ đầu ngươi phải đồng ý?

Nguyện đổ phục thâu." Ngao Tông hoàn toàn không để lời Cảnh Thiên vào tai.

Đường Tuyết Kiến do dự một lát, cắn chặt răng bước lên, "Lão tiên sinh... nếu ngài nhìn thấu ta, ta nhận thua, ngàn vạn lần đừng nói ra a!" "Yên tâm đi, tiểu cô nương, nếu không vì cá cược, ta cũng sẽ không dễ dàng đi xem nội tâm người khác." Lão nhân mỉm cười ngưng thị Đường Tuyết Kiến, nhưng chỉ một lát sau, nụ cười trên mặt dần biến mất, dần bị kinh ngạc thay thế. "Sao lại như vậy..." Lão nhân hoàn toàn mất đi vẻ tự tin cực độ trước đó, ngược lại đầy nghi ngờ, thậm chí rất lâu cũng không đưa ra phán đoán. "Vị cô nương này, rốt cuộc là ai?" Lão nhân không kìm được bắt đầu chính thức nhìn thẳng Đường Tuyết Kiến trước mặt, trầm giọng hỏi. "Ta?" Đường Tuyết Kiến nghe mà khó hiểu, "Ta chỉ là một phàm nhân bình thường thôi mà..." "Thật kỳ lạ..." Lão nhân thở dài một tiếng, "Ta không thể thấu hiểu tâm tư của vị cô nương này, ta thua ngươi, Phi Bồng tướng quân." "?!" Cảnh Thiên vừa kinh vừa mừng, vốn không ôm bất kỳ hy vọng nào Đường Tuyết Kiến sẽ thắng, ngay cả Đường Tuyết Kiến cũng không hiểu rốt cuộc vì sao. "Vị cô nương này nhìn có vẻ chỉ là một phàm nhân bình thường, nhưng nội tâm của ngươi đối với ta,

dường như có trùng trùng trở ngại ngăn cách vậy...

Tóm lại, năng lực đọc tâm của ta đối với ngươi vô dụng, Thổ Linh Châu là của ngươi rồi." Mặc dù rất tự ti, nhưng lão nhân nguyện đổ phục thâu, tại chỗ bày tỏ thái độ. "Thật không nhìn ra...

Đường Môn không có bí pháp nào, đã đối phó được lão thụ yêu này sao?" Cảnh Thiên tò mò hỏi. "Từ nhỏ gia gia chỉ dạy ta kiếm thuật, võ công phòng thân, chứ tâm pháp phương thuật này chưa từng truyền thụ cho ta." Đường Tuyết Kiến lắc đầu phủ nhận.

Chương 599

"Chư vị, mời đi." Lão nhân nhường đường, khu rừng rậm rạp phía sau hắn như sống lại mà tách ra một con đường.

Ở cuối con đường, nhìn thấy một pho tượng Nữ Oa đang ngồi ở tư thế cầu nguyện, hai tay ôm một quả cầu phát ra vầng sáng màu vàng nhạt.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Thổ Linh Châu.

Cảnh Thiên suýt nữa không kìm được xông lên lấy Thổ Linh Châu, nhưng lại có chút do dự, sợ rằng thứ đó sẽ gây ra tổn hại gì cho mình. "Yên tâm đi, khí tức Thổ Linh Châu tương hợp với ngươi, cứ việc chạm vào là được, có lẽ là vì ngươi thân là Thiên Nhân." Ngao Tông thấy Cảnh Thiên do dự không quyết, liền mở miệng khuyên. "Được!" Cảnh Thiên mới yên tâm tiến lên, cẩn thận nắm lấy Thổ Linh Châu trong tay pho tượng Nữ Oa, và lấy nó xuống.

Khi chạm vào Thổ Linh Châu, hắn chỉ cảm thấy một luồng linh lực vô danh cuộn trào khắp toàn thân, dường như khiến tất cả kinh mạch trong cơ thể đều hoạt động, thoải mái đến cực điểm!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Thổ Linh Châu trong tay Cảnh Thiên bỗng nhiên biến mất một cách kỳ lạ! "...Thổ Linh Châu đâu?

Lão già lừa ta a, đồ giả!" Cảnh Thiên la hét ầm ĩ, lão nhân thụ yêu lại mặt đầy chấn động. "Phi Bồng tướng quân... trực tiếp dùng tay chạm vào rồi!" Lão nhân thụ yêu đau lòng nói, "Thiên Nhân, có sự cộng hưởng bẩm sinh với Ngũ Linh Châu, người thường đều có thể trực tiếp chạm vào Thổ Linh Châu, nhưng nếu tự mình chạm vào Thổ Linh Châu sẽ lập tức hợp nhất với thân thể của ngươi!" "?" Cảnh Thiên nghe lời này suýt nữa không bật dậy, "Thứ đó có thể tách ra

khỏi cơ thể ta không?" "Lão hủ không biết...

Được rồi, có lẽ Thục Sơn sẽ có cách, sau khi tìm được tất cả Ngũ Linh Châu, xem các vị trưởng lão Thục Sơn có biện pháp nào không." Lão nhân thụ yêu cũng đầy vẻ bất lực. "Nếu không có biện pháp, phải làm sao?" Cảnh Thiên thăm dò hỏi một câu.

Lão nhân thụ yêu lại chỉ lắc đầu cười khổ, không nói một lời, dáng vẻ đó khiến lòng Cảnh Thiên lại một lần nữa thắt lại. "Cũng có cách hay.

Vì Thổ Linh Châu đã dung hợp với thân thể ngươi, điều đó có nghĩa là ngươi chính là Thổ Linh Châu, luyện hóa huyết nhục của ngươi nhất định có thể lấy Thổ Linh Châu ra." Ngao Tông nửa đùa nửa thật nói. "Ngao huynh!

Đừng có đùa như vậy a, ban đầu năm lão già kia đâu có nói tìm Ngũ Linh Châu phải đánh đổi cả mạng sống của ta!" Cảnh Thiên mặt mũi ủ rũ. "Cũng phải, vì nhân gian hiến thân, một cái chết khiến vô số người được cứu rỗi, há chẳng phải là một điều tốt đẹp sao." Ngao Tông cười nói.

Cảnh Thiên nghe xong không có sức phản bác, có cả ý định muốn chết rồi. "Ca ca, Ngao công tử đang đùa với ngươi đấy, đừng sợ." Ngay cả Long Quỳ cũng có chút không chịu nổi, chủ động an ủi Cảnh Thiên. "Ai...

được rồi, lão già, lần này cũng đa tạ ngươi, sau này ta nhất định sẽ trả lại Thổ Linh Châu." Cảnh Thiên có chút ủ rũ chào từ biệt lão nhân thụ yêu.

Nhưng lúc này, sự chú ý của lão nhân thụ yêu hoàn toàn không ở trên Cảnh Thiên, vẫn luôn nhìn chằm chằm Ngao Tông, dường như muốn nhìn xuyên qua hắn vậy.

Ánh mắt Ngao Tông đột nhiên nhìn về phía lão nhân thụ yêu, "Tùy tiện sử dụng năng lực đọc tâm với người khác, e rằng có chút thất lễ đấy." "Xin lỗi...

Tiên trưởng, lần này ta vô lễ." Lão nhân thụ yêu có thái độ vẫn luôn cao ngạo đối mặt với Ngao Tông mà cúi đầu thật sâu tạ lỗi, "Ta không cố ý mạo phạm, chỉ là không nhìn ra tu vi của ngài, lại cảm thấy ngài không phải phàm nhân, cho nên mới làm vậy." Lão nhân thụ yêu toát mồ hôi lạnh suýt chảy ra, mặc dù sử dụng thuật đọc tâm chưa từng nhìn thấu nội tâm Ngao Tông, nhưng lại bị khí tức nguyên thần cường đại của người sau chấn động đến mức kinh hãi không thôi!

Ngay cả Phi Bồng tướng quân vô địch trên Thiên Đình năm xưa, cũng chưa từng có nguyên thần lực cường đại như vậy.

Bất luận thế nào, lão nhân thụ yêu biết vị trước mắt tuyệt đối không thể xem thường.

Lão nhân thụ yêu đột nhiên cung kính như vậy, khiến mọi người không khỏi càng thêm tò mò về Ngao Tông, làm sao có thể chấn nhiếp tên kia đến mức độ này? "Ta đi." Ngao Tông không nhìn hắn nữa, chỉ phất tay áo một cái, thi triển thuấn di thuật đưa mọi người rời khỏi nơi này. "Không ngờ...

Phi Bồng tướng quân lại có cao nhân như vậy tương trợ..." Lão nhân thụ yêu không khỏi thở dài, nếu không cần cá cược mà trực tiếp ra tay cướp đoạt Thổ Linh Châu, e rằng cả tộc lâm nhất tộc toàn bộ diệt vong cũng không thể ngăn cản được vị này! ...Khi mọi người lấy lại tinh thần, lại phát hiện đã quay về khách sạn nơi họ rời đi ban đầu. "Ngao huynh, thủ đoạn của ngươi, thật quá lợi hại đi!" Cảnh Thiên kinh ngạc không thôi. "Từ Trường Khanh đang ở trong đó, vừa rồi ta tìm kiếm khí tức thì phát hiện, an toàn vô sự cũng không cần lo lắng." Ngao huynh nhàn nhạt nói. "Bạch Đậu Hủ về lúc nào?" Cảnh Thiên

nghe lời này vội vàng chạy vào phòng khách sạn tìm kiếm, một lát sau quả nhiên đỡ Từ Trường Khanh khí tức suy yếu bước ra khỏi phòng. "Ngao tiền bối, xin lỗi, mọi chuyện phức tạp rồi, suýt nữa hại Cảnh huynh đệ đánh đổi tính mạng..." Từ Trường Khanh mặt đầy áy náy, không dám nhìn thẳng Ngao Tông. "A, lão gia không sao cả đúng không, người sống là tốt rồi, hơn nữa ta cũng đã lấy được Thổ Linh Châu!" Cảnh Thiên đắc ý nói.

Từ Trường Khanh nghe lời này lập tức sáng mắt, "Ở đâu?" "Ách..." Cảnh Thiên không thể không kể lại chuyện Thổ Linh Châu nhập thể cho Từ Trường Khanh, ai ngờ người sau nghe xong lại không hề lo lắng. "Yên tâm đi Cảnh huynh đệ, năm vị trưởng lão đã biết trước một bước, sau khi có Linh Châu chỉ cần mang về là được, bị nuốt chửng cũng có cách lấy ra." Từ Trường Khanh an ủi. "Cũng kha khá, haha..." Cảnh Thiên nghe lời này trong lòng lập tức thoải mái hơn nhiều, tổng không cần lo lắng bị luyện thành Thổ Linh Châu. "Từ Trường Khanh, vì sao ngươi và Cảnh Thiên cùng lúc hôn mê, nhưng lại tách ra?" Ngao Tông hỏi. "Một chút ta cũng không rõ, lúc đó ta bị yêu nhân tập kích sau đó hôn mê, dường như nghe có người phụ nữ đang gọi tên ta...

Sau đó tỉnh lại là bị Cảnh huynh đệ gọi tỉnh." Từ Trường Khanh nhíu chặt lông mày, hiển nhiên đối với chuyện trước đó cũng khó mà nhớ lại quá nhiều. "Thật kỳ lạ, có người đang âm thầm giúp ta?" Cảnh Thiên nhíu chặt lông mày, "Nếu vậy ta thật sự phải cảm ơn thật nhiều!" Bất luận thế nào, Thổ Linh Châu đã có, tiếp theo cũng không cần thiết lãng phí thời gian, Ngao Tông lấy ra la bàn Linh Châu, phát hiện nó quả nhiên có thể tiếp tục hoạt động bình thường, và chậm rãi chỉ về một hướng khác. "Chư vị, chúng ta đi thôi." Ánh mắt Ngao Tông lướt qua, mọi người đều gật đầu đồng thanh.

Nếu không nhanh chóng rời khỏi nơi này, sau khi chủ khách sạn

chết sẽ dẫn đến quan binh nhất định sẽ nghi ngờ họ, lúc đó sẽ có vô số phiền phức quấy rầy.

Nhưng vừa bước ra khỏi khách sạn, lại phát hiện Vạn Ngọc Chi mà họ tình cờ gặp ở sơn thôn trước đó đang đợi ở đây đã lâu. "Gặp... gặp Thượng Tiên!" Vạn Ngọc Chi nhìn thấy đoàn người Ngao Tông, thay đổi vẻ lạnh nhạt trước đó, ngược lại chủ động tiến lên cung kính hành lễ với Ngao Tông, "Tiểu nữ tử có mắt không biết Thái Sơn, xin ngài đừng trách tội việc trước đây." "Có chuyện gì?" Ngao Tông nhìn ra Vạn Ngọc Chi tìm kiếm đoàn người nhất định có mục đích.

Vạn Ngọc Chi do dự một lát, mới cẩn thận nói: "Khu rừng này vừa mất đi sự che chở của Thổ Linh Châu, hẳn là đã bị Thượng Tiên ngài lấy đi rồi đúng không?" "Đúng vậy.

Nhưng có liên quan gì đến ngươi?" Ngao Tông hỏi ngược lại.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Vạn Ngọc Chi trực tiếp quỳ xuống trước mặt Ngao Tông, và khẽ nức nở cầu xin! "Thượng Tiên!

Pháp thuật của ngài cao cường, xin hãy dùng Thổ Linh Châu cứu giúp phu quân của ta, chàng ấy sắp chết rồi, chỉ có Thổ Linh Châu mới có thể cứu được!" Mọi người nghe lời này đều cảm thấy vô cùng bất ngờ, không hiểu Vạn Ngọc Chi làm sao biết được Thổ Linh Châu đã bị hắn lấy đi? "Hai năm trước ta cùng phu quân đến đây, vì để tìm Thổ Linh Châu, nhưng trưởng lão tộc lâm bất luận thế nào cũng không chịu cho ta mượn Thổ Linh Châu, cho nên ta ở lại đây, hy vọng có cơ hội tìm Thổ Linh Châu." "Khi chư vị lấy đi Thổ Linh Châu, trưởng lão tộc lâm liền báo cho ta tình hình, nếu ta muốn tìm Thổ Linh Châu, chỉ có thể cầu chư vị giúp đỡ." Vạn Ngọc Chi đáng thương nhìn Ngao Tông, "Thượng Tiên, tiểu nữ tử chỉ là một hồ yêu bình thường, không có thứ gì ngài có thể coi trọng để báo đáp, chỉ cần ngài nguyện ý cho ta mượn Thổ Linh Châu cứu phu quân... ta nguyện ý dâng yêu tâm cho

ngài!" "Yêu tâm?

Chương 600

Đó là gì?" Cảnh Thiên đang nghe say sưa bên cạnh hỏi Từ Trường Khanh. "Đó là một loại cơ quan đặc biệt mà yêu tộc tu luyện thành hình người mới có, cũng là nguồn gốc pháp lực của họ.

Người thường nếu có được yêu tâm, sẽ lập tức có được toàn bộ tu vi và pháp lực trong đó." Từ Trường Khanh giải thích. "Vậy Vạn Ngọc Chi nếu không còn yêu tâm, chẳng phải sẽ không có pháp lực sao?" Cảnh Thiên giật mình. "Không chỉ không có pháp lực, sẽ giống như người thường sinh lão bệnh tử, và vĩnh viễn không có cơ hội tiếp tục tu hành, việc Vạn Ngọc Chi muốn làm, tương đương với việc từ bỏ tất cả, từ nay về sau chỉ làm một con người bình thường." Từ Trường Khanh có chút cảm khái, Vạn Ngọc Chi quả thật đối với phu quân có một tấm thâm tình.

Bất kỳ yêu tộc nào tu luyện thành hình người, không chỉ cần thời gian dài đằng đẵng, mà còn phải trải qua vô số thiên kiếp cửu tử nhất sinh, mỗi một yêu quái tu luyện thành người, dù tu vi có yếu ớt đến đâu, kinh nghiệm đằng sau của họ đều là điều người thường không thể tưởng tượng được.

Vạn Ngọc Chi trong lòng lo lắng, sợ Ngao Tông không coi trọng điều kiện của mình mà từ chối. "Yêu tâm của ngươi vô dụng đối với ta.

Nhưng ta có thể ra tay giúp đỡ." Lời của Ngao Tông nằm ngoài dự liệu của Vạn Ngọc Chi. "Đa tạ...

Đa tạ Thượng Tiên!" Vạn Ngọc Chi vội vàng bái tạ, thậm chí có chút nghẹn ngào.

Khi Ngao Tông tận mắt nhìn thấy phu quân của Vạn Ngọc Chi

đang hôn mê, lại thấy tam hồn lục phách sắp rời thể, cách cái chết chỉ còn một bước. "Bệnh chứng phu quân ngươi mắc phải, là yêu thuật thủy độc, quả nhiên cũng chỉ có Thổ Linh Châu mới có thể khắc chế được." Ngao Tông như có điều suy nghĩ. "Không sai, năm đó một kẻ thù của ta tìm đến tận cửa, ta không phải đối thủ của nó, nhưng lại làm thương phu quân của ta." Trong mắt Vạn Ngọc Chi lóe lên chút hận ý. "Cảnh Thiên, giao cho ngươi đấy." Ngao Tông ra hiệu cho Cảnh Thiên. "Chẳng lẽ huynh thật sự muốn luyện huyết nhục của ta thành Thổ Linh Châu sao?" Cảnh Thiên nghe lời này không khỏi lùi lại một bước.

Ngao Tông không chút khách khí nói: "Bớt nói nhảm, chỉ cần ngươi chạm vào cánh tay, Thổ Linh Châu trong cơ thể ngươi tự nhiên sẽ hóa giải thủy độc!" "Nga nga!" Cảnh Thiên mới dám tiến lên một bước, thăm dò nắm lấy mạch đập của nam nhân, kỳ lạ thay không làm gì cả, lòng bàn tay phát ra vầng sáng đặc trưng của Thổ Linh Châu, dần dần theo kinh mạch nam nhân chảy khắp toàn thân.

Chỉ trong một thời gian ngắn, bệnh khí trên mặt nam nhân lập tức biến mất, khuôn mặt trắng bệch cũng dần khôi phục bình thường.

Mặc dù vẫn còn hôn mê, nhưng hơi thở dần đều đặn, Ngao Tông vô nhu thăm dò cũng biết, thủy độc của nam nhân đã hoàn toàn tiêu giải. "Cũng quá lợi hại rồi, ta bây giờ chẳng lẽ có toàn bộ năng lực của Thổ Linh Châu sao!" Cảnh Thiên nhìn hai tay mình, không kìm được kinh hô. "Nghĩ nhiều rồi, bây giờ ngươi chỉ là một vật chứa của Thổ Linh Châu, nó phát lực trong cơ thể ngươi, chứ không phải ngươi đang điều khiển nó." Ngao Tông không chút khách khí đả kích.

Nhưng bất luận thế nào, phu quân của Vạn Ngọc Chi đã được cứu, ân tình này, Vạn Ngọc Chi nhất thời hoàn toàn không biết nên báo đáp Ngao Tông như thế nào cho phải. "Tiên trưởng ân đức như vậy, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích, sau này phàm là có nhu cầu Vạn

Ngọc Chi trợ lực, vạn tử bất từ!" Ngao Tông không để ý, với tu vi của Vạn Ngọc Chi, e rằng cũng không giúp được gì, "Chí ít hắn sẽ hôn mê mấy ngày, ngươi hãy chăm sóc tốt là được.

Ghi nhớ, từ nay về sau vợ chồng các ngươi không nên xuất hiện ở nơi đông người nữa." "Thiếp thân hiểu rõ." Vạn Ngọc Chi lập tức đáp ứng. ...Sau khi rời khỏi thôn trang, Ngao Tông vốn đã định vị bằng la bàn, nhưng lại phát hiện lúc này la bàn lại ngừng hoạt động, hoàn toàn vô dụng. "Chẳng lẽ gần đây có Linh Châu khác?

Vậy thì tốt rồi, chi bằng tóm gọn một mẻ luôn!" Cảnh Thiên lập tức phấn khởi. "Đừng mơ!

La bàn không hiệu nghiệm, cũng chưa chắc chứng minh ta đang tìm Linh Châu, e rằng có một khả năng khác." Ngao Tông suy nghĩ một lát, "Cũng có thể...

Linh Châu mà ta muốn tìm, không nằm trong cùng một giới." "A?" Cảnh Thiên nghe lời này lập tức nản lòng, mặt ủ rũ: "Thiên Địa Lục Giới, ta không thể mỗi giới đều đi tìm từng cái một a, như vậy phải tìm đến bao giờ, e rằng đợi ta già chết rồi cũng không tìm thấy!" "Cũng chưa chắc!" Từ Trường Khanh dường như cũng nghĩ vậy, vội vàng nói: "Ta từng nghe trưởng lão nhắc đến, Ngũ Linh Châu không phải tất cả đều lưu lạc ở nhân gian, từ mấy ngàn năm trước, một cô hồn dã quỷ pháp lực yếu ớt nhờ cơ duyên xảo hợp mà có được Linh Châu tán lạc ở Minh Giới, và nhờ Linh Châu mà tu vi của hắn tăng vọt, thậm chí trở thành thủ lĩnh của vạn quỷ Minh Giới." "Thủ lĩnh vạn quỷ?

Ta hình như có nghe nói qua...

Hỏa Quỷ Vương!" Cảnh Thiên nhíu mày một lát, lập tức thốt ra. "Đúng vậy, không chỉ là truyền thuyết, không ai biết liệu hắn có thật sự nắm giữ Hỏa Linh Châu hay không, năm vị trưởng lão cũng khó mà

đoạn định." Từ Trường Khanh bổ sung. "Bộ ảnh bắt gió, cũng là một manh mối, đi Minh Giới tự mình xem xét cũng tốt, tổng so với việc tìm kiếm không mục đích có ý nghĩa hơn." Ngao Tông lập tức quyết định, mọi người nhất trí, liền quyết định đi đến Phong Đô Quỷ Thành, tiến vào Minh Giới để tìm hiểu rõ ràng.

Phong Đô Quỷ Thành, chính là con đường duy nhất nối liền nhân gian và Quỷ Giới, nhưng mấy chục năm trước trong cuộc đại chiến Tam Giới, con đường này bị năm vị trưởng lão Thục Sơn hợp lực phong tỏa, bây giờ phàm nhân muốn thông hành cực kỳ khó khăn.

Phong Đô Quỷ Thành cách nơi đây rất xa, nhưng với thuật ngự kiếm phi hành, chỉ mất chưa đầy hai ngày.

Trong khoảng thời gian đó, Cảnh Thiên đã học được thuật ngự kiếm từ Từ Trường Khanh, và tự mình điều khiển phi hành, khá có thiên phú, ngay cả Từ Trường Khanh cũng không ngớt lời khen ngợi. "Bạch Đậu Hủ, khi nào thì mới cân nhắc dạy ta một số pháp thuật cao hơn, mạnh hơn a, pháp thuật của ta lẽ ra đã nên tiến bộ hơn nữa rồi!" Cảnh Thiên vừa vô tư ngự kiếm phi hành, vừa la hét với Từ Trường Khanh. "Cảnh huynh đệ, dục tốc bất đạt, nếu tâm pháp đạo hạnh không đủ, tu luyện pháp thuật cao cường đến mấy cũng vô ích." Từ Trường Khanh không vội vàng, nhưng Cảnh Thiên lại sốt ruột không thôi, vừa định tiếp tục truy vấn, Ngao Tông lại phân phó mọi người hạ xuống. "Đến rồi, Phong Đô Quỷ Thành!" Ngao Tông không cần hạ xuống cũng biết, ngay cả trên độ cao vạn trượng cũng có thể cảm nhận được âm khí ập đến.

Giữa trời đất e rằng chỉ có Phong Đô Quỷ Thành mới có âm khí nặng như vậy.

Nhưng khi hạ xuống, trong tầm mắt chỉ là một sơn thôn bình thường, xung quanh chỉ có một khách sạn cũ nát lèo tèo, không có gì

bất thường. "Chẳng phải là Quỷ Thành sao?

Trông thảm hại vậy." Cảnh Thiên vẫn nhìn xung quanh, nhất thời tưởng mình đến nhầm chỗ. "Đương nhiên không sai, nơi đây đã mang tên Quỷ Thành, thì không thể dùng lẽ thường của nhân loại mà phán đoán." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Những kẻ sống ở đây không phải người, mà là quỷ, mắt thịt của người thường không thể nhìn thấy, có lẽ bây giờ chúng đang ở bên cạnh ngươi, nhưng ngươi lại không thể thấy." "Thật hay giả vậy?" Cảnh Thiên vừa dựa vào một tảng đá ngồi xuống, nghe lời Ngao Tông lại lập tức nhảy dựng lên.

Ngao Tông không để ý Cảnh Thiên, nhìn sang Từ Trường Khanh hỏi: "Ngươi biết phàm nhân làm sao tiến vào Phong Đô Quỷ Thành không?" Ngao Tông tuy có cách để tiến vào Phong Đô, nhưng đó là nhờ tu vi của hắn mới làm được, nếu là phàm nhân thì không thể dùng cách của hắn để tiến vào. "Phàm nhân tiến vào Phong Đô Quỷ Thành không khó, chỉ cần vào khách sạn đó trong khoảng thời gian Tý thời Dần thời là được." Từ Trường Khanh xa xa nhìn về phía khách sạn cũ nát đó, sắc mặt có chút cảnh giác.

Ngao Tông cũng có thể cảm nhận sâu sắc, trong khách sạn cũ nát đó một luồng khí tức âm lãnh cực kỳ to lớn ập đến.

Không nghi ngờ gì nữa, khách sạn đó không phải chuẩn bị cho người sống. "Đợi đến Tý thời, hãy vào đi, ta đi trước vào Phong Đô Quỷ Thành thám thính một phen, lúc đó ta sẽ gặp lại các ngươi." Ngao Tông không đợi phân bua, dẫn đầu một bước đi vào khách sạn đó.

Trong lòng mơ hồ cảm thấy, khách sạn có lẽ có mối liên hệ cực kỳ lớn với luân hồi âm ty của thế giới này, có cần thiết phải đi vào thám thính. "Ngao huynh, đợi đã!" Cảnh Thiên thấy vậy vội vàng muốn đi theo, nhưng bị Từ Trường Khanh cứng rắn kéo lại. "Đừng đi!

Âm khí trong khách sạn đó căn bản không phải phàm nhân có thể

chịu đựng, không có tu vi của Ngao tiền bối, tiến vào chắc chắn chết không nghi ngờ!" Nghe lời Từ Trường Khanh, Cảnh Thiên mới ngoan ngoãn đứng im, trân trân nhìn Ngao Tông đi vào khách sạn. "Nhưng nếu Ngao huynh đi rồi, ta phải làm sao?" Cảnh Thiên lo lắng không thôi, có Ngao Tông ở đó luôn rất an tâm, bây giờ đột nhiên rời đi thật khiến hắn khá lo lắng. "Yên tâm đi, Ngao tiền bối rời đi trước, chứng tỏ chúng ta không cần lo lắng an nguy, chí ít ta một mình có thể đối phó được.

Hơn nữa, Cảnh huynh đệ cũng nên nâng cao tu vi hơn nữa thì hơn." Từ Trường Khanh trầm giọng nói. "Tu hành, lại tu hành!

Chương 601

Ta sau này muốn làm ông chủ tiệm cầm đồ, tu luyện đạo hạnh cao như vậy có ích lợi gì!" Cảnh Thiên bực bội vỗ vỗ trán. "Chỉ mong Ngao công tử bảo hộ, đó không phải là thói quen tốt đâu." Đường Tuyết Kiến cũng thêm dầu vào lửa.

Bất luận thế nào, tối nay chỉ có thể tạm thời nghỉ đêm ở nơi hoang vu này, chờ đợi Tý thời.

Từ Trường Khanh thì chủ động yêu cầu canh gác đêm, bảo những người khác cứ việc nghỉ ngơi.

Gần đến nửa đêm Tý thời, Từ Trường Khanh tỉnh lại từ tĩnh tu, vừa định gọi những người khác dậy thì Cảnh Thiên đột nhiên giữ lấy Từ Trường Khanh, ra hiệu đừng gây ra động tĩnh. "Bạch Đậu Hủ, ta vừa rồi suy nghĩ kỹ rồi, đi Phong Đô Quỷ Thành chỉ cần hai chúng ta cùng đi là được, hai cô gái yếu ớt cùng đi, chẳng phải quá nguy hiểm sao?" Từ Trường Khanh không khỏi nhíu mày, "Nhưng ta không thể để họ ở bên ngoài..." "Chí ít họ sẽ an toàn hơn a, cô Đường gia đại tiểu thư kia thì không sao, nhưng muội muội Long Quỳ của ta nếu không cấm phong, vạn nhất gặp phải yêu ma quỷ quái nào làm thương thì sao?

Ngươi cũng biết, tu vi của ta chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi." Cảnh Thiên nói một cách nghiêm túc.

Từ Trường Khanh đầy vạch đen trên mặt, ta và ngươi rốt cuộc ai bảo vệ ai đây?

Cảnh Thiên tiếp tục nói: "Tóm lại, tốt nhất đừng để hai cô gái yếu ớt mạo hiểm, chi bằng ngươi và ta vào trong, để hai người họ ở bên ngoài an toàn." "...Được thôi!" Từ Trường Khanh cuối cùng cũng hạ

quyết tâm, hắn cũng cảm thấy, Phong Đô Quỷ Thành dù sao cũng không thích hợp cho hai cô gái yếu ớt ra vào.

Hai người hạ quyết tâm, liền nhân lúc Đường Tuyết Kiến và Long Quỳ đang ngủ say, lén lút tiến về phía khách sạn cũ nát đó.

Vào lúc nửa đêm, chỉ có thể nhờ ánh trăng yếu ớt mà đi vào căn nhà cũ nát, khi đứng ở cửa hai người đồng thời đẩy cửa lớn của khách sạn ra.

Trong chớp mắt, một luồng khí tức âm lãnh từ trong khách sạn phun ra, Cảnh Thiên không khỏi bịt mũi, nhưng chân lại không tự chủ bước tới mấy bước.

Vài giây sau Cảnh Thiên tỉnh lại, đột nhiên phát hiện mình không biết từ lúc nào đã đi sâu vào trong khách sạn.

Nhưng xung quanh lại tối đen như mực, đưa tay sờ xung quanh, nhưng đều không thể chạm tới. "Bạch Đậu Hủ?

Bạch Đậu Hủ!" Cảnh Thiên trong lòng có chút hoảng loạn, đúng lúc đó đột nhiên bị một bàn tay mạnh mẽ vỗ vào vai, lập tức sợ đến giật mình! "Cảnh huynh đệ, ta đây!" Từ Trường Khanh an ủi, Cảnh Thiên mới lòng còn sợ hãi oán trách: "Người dọa người dọa chết người a huynh đệ!

Không phải ta đang ở đâu a, khách sạn cũng quá tối đi!" "Bây giờ không phải là khách sạn nữa..." Từ Trường Khanh đốt một lá bùa, Cảnh Thiên chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô danh dũng mãnh nhập vào cơ thể, trong khách sạn tối đen như mực cuối cùng cũng dần dần nhìn rõ mọi thứ.

Điều khiến hắn chấn động là, xung quanh không phải cảnh tượng bên trong khách sạn, mà là một con phố cũ nát rộng lớn, thỉnh thoảng có lửa xanh u u cháy, và thỉnh thoảng có người đi lại.

Cảnh Thiên nhìn những người đi lại này, không khỏi sợ đến run rẩy khắp người: "Những người này chân hoàn toàn lơ lửng, mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào!" "Cảnh huynh đệ, ta nói cho ngươi biết, nơi đây là Phong Đô Quỷ Thành, phía trước là Minh Giới." Từ Trường Khanh ghé vào tai Cảnh Thiên hạ giọng, "Nhưng nhớ kỹ tuyệt đối không được nói to, nếu không những quỷ hồn này sẽ lập tức nhận ra nhân loại, sẽ vây công chúng ta!" "Hiểu... ta hiểu rồi!" Cảnh Thiên cố gắng hết sức kiềm chế nỗi sợ hãi, "Chúng ta đi thôi, Bạch Đậu Hủ..." ...Ngày hôm sau, khi Đường Tuyết Kiến phát hiện Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh đã vào Phong Đô Quỷ Thành mà không gọi mình, tức giận lôi đình. "Cái tên hỗn đản chết tiệt này!

Vừa tốt lên một chút lại trở nên quái gở!" "Đợi khi gặp lại ta nhất định phải dạy cho hắn một bài học, thật sự coi ta là cô gái yếu ớt sao!" Đường Tuyết Kiến tức giận không thôi, Long Quỳ bên cạnh thấy vậy cũng không khỏi khuyên nhủ: "Đường tỷ tỷ, ca ca hẳn là lo lắng an nguy của muội nên mới vào, đừng giận nữa." "Hô..." Đường Tuyết Kiến thở dài một hơi, nhưng sự tức giận trong lòng vẫn không tiêu tan, "Long Quỳ, muội chẳng lẽ không lo lắng an nguy của ca ca sao?

Tối nay nửa đêm, ta cũng sẽ vào Phong Đô Thành!" Long Quỳ lập tức sững sờ, "Đường tỷ tỷ, nếu muội mạo hiểm vào trong, e rằng sau khi ca ca ra ngoài tìm không thấy muội, vậy chẳng phải lại sai lầm rồi sao..." Đường Tuyết Kiến không chút để ý nói: "Không sao, ta chủ động vào tìm hắn, nhìn tận mắt ca ca cũng sẽ yên tâm hơn một chút, đúng không?" "Được... vậy nghe lời tỷ, Đường tỷ tỷ." Mặc dù Long Quỳ rất sợ yêu ma quỷ quái bên trong, nhưng một khi đã nhắc đến Cảnh Thiên và Ngao công tử, nàng cũng không thể không miễn cưỡng. ...Cùng lúc đó, cuối Phong Đô Quỷ Thành, cũng là lối vào Minh Giới.

Nơi đây nhìn có vẻ là một bức tường thành cao lớn không thấy đỉnh, nhưng cánh cửa thành màu xanh u u đó chính là con đường duy

nhất để vào Minh Giới.

Nếu phàm nhân bình thường thông qua con đường này, thì khoảnh khắc tiến vào Minh Giới thân xác của họ sẽ hoàn toàn bị hủy hoại, biến thành quỷ hồn, vĩnh viễn không thể rời khỏi tầng thấp nhất của Minh Giới.

Nơi đây không có bất kỳ quỷ hồn nào canh gác, bởi vì nếu không phải đại năng giả, tiến vào Minh Giới thì không còn hy vọng có thể đi ra.

Ngao Tông lần trước không thông qua cửa lớn Minh Giới, lần này định tự mình thám thính kỹ lưỡng trong Minh Giới, đặc biệt là Hỏa Quỷ Vương đang nắm giữ Hỏa Linh Châu kia.

Khi sắp một bước đạp vào trong, lại đột nhiên cảm nhận được khí tức quỷ hồn giữa trời đất trở nên hỗn loạn, những quỷ hồn vốn có trật tự ra vào Phong Đô Quỷ Thành như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh mà ùn ùn tụ tập về một phương hướng! "Nhanh lên!

Đi muộn sẽ không kịp nữa!" "Khó khăn lắm mới có người sống!" "Nhiều quỷ như vậy, sẽ chia nhau ra mà..." ...Ngao Tông nhìn những quỷ hồn đang nhanh chóng di chuyển đó, không chút khách khí đưa tay bắt lấy hai con quỷ hồn vào tay. "Thả ta ra!" "Muốn chết sao!" Hai con quỷ hồn đó dù bị Ngao Tông khống chế chặt chẽ, vẫn liều mạng giãy giụa muốn thoát ra. "Phong Đô Quỷ Thành xảy ra chuyện gì sao?

Sao nhiều quỷ hồn như vậy đều muốn đến đó?" Ngao Tông chất vấn. "Liên quan gì đến ngươi!

Thả lão tử ra!" Lời của con quỷ hồn đó chưa nói xong, liền bị Ngao Tông dùng dương hỏa thiêu cháy tan biến hồn phi phách tán. "Ta chỉ cho ngươi mười hơi thở, nói rõ ràng." Ngao Tông nhìn con quỷ hồn còn lại đang sợ đến run rẩy, ra tối hậu thư. "Phong Đô Quỷ Thành có hai người sống đã vào, bây giờ mọi người đều đang vội vã đi nuốt

chửng huyết nhục của hai người sống đó!" Tên kia sợ đến mức nói năng cũng trở nên cực kỳ rõ ràng, kể hết tất cả những gì mình biết. "Hai người sống?" Ngao Tông lập tức hiểu ra là Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh, tiện tay vứt bỏ quỷ hồn liền lập tức đi tới.

Con quỷ hồn kia nào dám đi tìm huyết nhục của người sống nữa, sau khi thoát khỏi tay Ngao Tông liền chạy như điên khỏi đó, sợ bị Ngao Tông bắt lại lần nữa! ...Cùng lúc đó, trên một con phố cũ nát hẻo lánh nào đó ở Phong Đô Quỷ Thành, Từ Trường Khanh biến ảo ra vô số kiếm khí xoay tròn bảo vệ xung quanh, từng bước đẩy lùi những quỷ hồn đang tấn công như thủy triều.

Cảnh Thiên cũng không rảnh rỗi, vung kiếm dài cố gắng đẩy lùi những quỷ hồn muốn len lỏi vào, nhưng với tu vi của hai người, căn bản không thể duy trì được bao lâu.

Những quỷ hồn đó gần như vô số, bất kể chém giết bao nhiêu cũng sẽ lại tấn công, Từ Trường Khanh trong lòng mơ hồ cảm thấy, dù pháp lực hao cạn cũng không thể giết hết những quỷ hồn này! "Bạch Đậu Hủ, xin lỗi ngươi, lần này ta hại ngươi rồi!" Cảnh Thiên vừa một kiếm chém nát hồn phách con quỷ hồn định tấn công lén Từ Trường Khanh, vừa la hét. "Không sao cả!" Mồ hôi trên trán Từ Trường Khanh không ngừng lăn xuống, nghiến răng nghiến lợi nói: "Quả nhiên Cảnh huynh đệ nhìn xa hơn, may mắn là không mang theo Long Quỳ và cô nương Tuyết Kiến đến đây, nếu không cũng khó mà bảo toàn." "Năm lão già Thục Sơn kia đang lừa ta a, rõ ràng nói ta sẽ thăng quan tiến chức, không ngờ ta sẽ chết ở đây a!" Cảnh Thiên lúc này hối hận đến xanh ruột. "Hai ngươi, vào Phong Đô Quỷ Thành mà không biết ẩn giấu hành tung, chê chết không đủ nhanh sao, tự cho mình là mạnh mẽ?" Đột nhiên, một giọng nói cực kỳ quen thuộc truyền đến, Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh nghe xong không khỏi sững sờ, sau đó trong lòng đại hỉ! "Ngao huynh!" "Ngao tiền bối!"

Trong chớp mắt, những quỷ hồn từ bốn phương tám hướng xông đến dường như bị định thân mà đứng bất động, ngay sau đó liền như bị hổ dữ xua đuổi đàn cừu mà bỏ chạy tán loạn, tranh nhau bỏ chạy khỏi nơi đây.

Ngao Tông căn bản không cần làm gì, chỉ cần hơi tiết lộ một chút khí tức của mình, cũng đủ để dọa những quỷ hồn đó bỏ chạy. "Ngao huynh!

Ngài đã đến rồi..." Cảnh Thiên nhìn Ngao Tông, giản dị như nhìn người thân vậy, suýt nữa thì nước mắt lưng tròng.

Ngao Tông hỏi: "Chỉ có hai ngươi, Long Quỳ và Tuyết Kiến ở đâu?" "Hai cô gái yếu ớt vào Phong Đô Quỷ Thành sao chịu nổi, ta và Bạch Đậu Hủ bàn bạc, để họ ở bên ngoài." Cảnh Thiên thành thật trả lời.

Ngao Tông không nói gì.

Yêu cầu bốn người phải ở cùng nhau, thực tế là hy vọng Long Quỳ sẽ bảo vệ họ, nhưng lại âm sai dương thác mà để Long Quỳ ở bên ngoài.

Nếu có Long Quỳ ở đó, với tu vi ngàn năm của nhân cách kia, đẩy lùi những quỷ hồn này căn bản không thành vấn đề. "Cũng được thôi, đi theo ta đi, đến rồi, cách Minh Giới cũng không xa nữa." "Nhưng nhớ kỹ, hai thân thể phàm nhân, sau khi vào Minh Giới không được tùy ý chạm vào vật thể không rõ, nếu không sẽ bị âm khí đồng hóa, vĩnh viễn không thể rời khỏi Minh Giới!" Ngao Tông cẩn thận dặn dò.

Cảnh Thiên nghe lời này không khỏi rụt cổ, vừa rồi tận mắt thấy quỷ chúng Phong Đô Quỷ Thành điên cuồng đến mức nào, nếu để hắn vĩnh viễn ở lại đó, thì thật sự còn khó chịu hơn chết vạn lần.

Chương 602

Không kịp nói thêm, liền một bước đạp vào cánh cửa u minh thông tới Minh Giới, khi xuyên qua cánh cửa Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên bị khí tức cực hàn trong Minh Giới ảnh hưởng mà run rẩy khắp người, may mắn có Ngao Tông giúp xua tan hàn ý, mới dần dần thích nghi với Minh Giới. "Minh Giới sao?" Cảnh Thiên tò mò nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía là một dãy núi hoang lương cằn cỗi, mặt đất hoàn toàn do đá cứng cấu thành, không có một mảnh đất nào, tự nhiên cũng không có bất kỳ hoa cỏ cây cối nào sinh trưởng.

Bầu trời một màu âm u, không có mặt trời, mặt trăng, tinh tú, chỉ có thể nhờ ánh sáng yếu ớt mà nhìn rõ xung quanh, một số hồn phách dã quỷ lảng vảng khắp nơi. "Nơi đây trông không tệ như Phong Đô Quỷ Thành..." Cảnh Thiên không kìm được rùng mình.

Ngao Tông lấy ra la bàn Linh Châu, phát hiện nó quả nhiên lại khôi phục bình thường, và chỉ về hướng Đông Nam, nhìn theo hướng đó, dường như mơ hồ có thể thấy ở xa xa có một tòa thành trì cực kỳ to lớn sừng sững. "Quỷ hồn Minh Giới, cũng sẽ xây dựng thành trì để sinh tồn như nhân loại sao?" Từ Trường Khanh nhìn tòa thành trì cao lớn đó, trong lòng không hiểu. "Đương nhiên không cần quần cư, nhưng Hỏa Quỷ Vương cần có bộ hạ thuộc hạ tụ tập, vậy đó nhất định là đại bản doanh của Hỏa Quỷ Vương.

Tiên tọa sẽ tự mình thám thính." Minh Giới rộng lớn vượt xa dự liệu, ba người đồng thời ngự kiếm phi hành suốt một ngày trời, mới cuối cùng đến gần tòa thành trì khổng lồ nhìn thấy từ xa.

Khi tiếp cận, Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh mới phát hiện, tòa thành trì cao lớn vượt xa dự liệu của họ, chỉ riêng tường thành đã cao

vút tận trời, căn bản không nhìn thấy đỉnh.

Trên những viên gạch xanh khổng lồ của tường thành đó, thỉnh thoảng có từng luồng tàn hồn lảng vảng ra, khiến cả bức tường thành bị bao phủ bởi tử khí nồng đậm. "Tường thành... e rằng Trường An Thành phồn hoa nhất nhân gian, cũng căn bản không thể sánh bằng, căn bản không phải tường thành mà nhân loại có thể tạo ra!" Cảnh Thiên chấn động mà la hét.

Ngao Tông đạm đạm nói: "Tường thành do vô số oán linh quỷ hồn vây quanh trong đó, tiêu hao hồn phách chi lực mà cường hành tụ tập những tảng đá khổng lồ thành tường thành, cho nên mới có thể xây dựng cao lớn như vậy.

Còn có bao nhiêu hồn phách bị giam cầm trong đó, vậy thì tự đoán đi." "Thật nghiệp chướng..." Từ Trường Khanh nhíu chặt lông mày, những hồn phách bị giam cầm trong tường thành, vĩnh sinh vĩnh thế không thể luân hồi, chỉ có thể bị giam cầm ở đó, chịu đựng sự giày vò vạn năm của tiên ngao, tuyệt đối là một trong những tội ác của Hỏa Quỷ Vương.

Ở lối vào phía dưới tường thành khổng lồ đó, mấy chục tên quỷ binh tuần tra canh gác chặt chẽ cổng lớn, hoàn toàn không cho phép bất kỳ quỷ hồn nào tiến vào, hiển nhiên nơi đây không phải bất kỳ cô hồn dã quỷ nào cũng có thể tự tiện xông vào. "Mấy tên này ngay cả quỷ cũng không chịu cho vào, chứ đừng nói đến ba người sống lớn chúng ta a..." Cảnh Thiên cầu cứu nhìn Ngao Tông, hy vọng hắn có thể nghĩ ra cách hay. "Đừng nhìn chằm chằm ta, ta đã giúp ngươi đến đây rồi, tổng không thể mỗi bước đều giúp ngươi tính toán." Ngao Tông không hy vọng Cảnh Thiên có thói quen ỷ lại. "Nhưng Ngao huynh, dù sao ta cũng chỉ là một phàm nhân a, trách nhiệm gánh trên vai có nặng đến mấy cũng không thể thay đổi sự thật này a!" Cảnh Thiên muốn khóc không ra nước mắt.

Ngao Tông ra hiệu nhìn về phía cửa thành, "Tịnh không phải bất kỳ ai cũng không được phép ra vào thành trì, nhìn kìa!" Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh nghe vậy cẩn thận nhìn về phía cửa thành một lát, quả nhiên phát hiện, bên trong và bên ngoài cửa thành quả thực thỉnh thoảng có những kẻ ra vào lẻ tẻ, điều kỳ lạ hơn là, những kẻ ra vào này đều là những con người sống sờ sờ! "Tuyệt đối không sai!

Trên người họ có khí tức người sống!" Từ Trường Khanh cực kỳ khẳng định.

Cảnh Thiên và hắn nhìn nhau một cái, hai người lập tức hiểu ra cơ hội đã đến, Ngao Tông thì cười không nói.

Cảnh Thiên đợi người sống bước ra khỏi thành trì dần dần rời xa tường thành, liền vội vàng tìm cơ hội tiếp cận nịnh nọt: "Vị đại ca, xin dừng bước, có chuyện muốn hỏi ngài đây!" "Ai vậy?

Người sống!" Nam nhân kia bị Cảnh Thiên dọa giật mình, sau đó kinh ngạc đánh giá ba người.

Vị nam nhân tuy thật sự là người sống, nhưng tướng mạo lại cực kỳ xấu xí, thân hình như cây tre vừa cao vừa gầy, khuôn mặt ốm yếu, như người bệnh chưa khỏi.

Mặc dù trên người mặc y phục rất hoa lệ, nhưng trong đôi mắt nhỏ kia lại mang theo chút vẻ hèn mọn và tinh ranh, nhìn là biết ngay là một kẻ thích chiếm tiện nghi. "Tên hay, tiến vào Minh Giới?

Không muốn sống nữa, có biết địa phương này không?" Nam nhân trừng đôi mắt ranh mãnh nhìn Cảnh Thiên, hiển nhiên có hứng thú với hắn. "Đại ca, ta tên Cảnh Thiên, không biết quý tính?

Vì sao có thể tùy ý ra vào thành trì đó a?" Cảnh Thiên ân cần hỏi. "Bỉ nhân danh viết Triệu Vô Duyên, là một trong những Quỷ Sai của U Minh Quỷ Thành!" "Ngồi trong thành trì này, nhưng duy độc chỉ có

những Quỷ Sai như ta mới có tư cách tùy ý ra vào, bất luận ta là người hay quỷ, hiểu chưa tiểu tử?" Triệu Vô Duyên ngạo mạn liếc nhìn Cảnh Thiên một cái. "Quỷ Sai?

Phụ trách làm gì?" Cảnh Thiên mặt đầy tò mò. "Cái ma, khụ khụ..." Triệu Vô Duyên ho khan hai tiếng, có chút khó xử. "Quỷ Sai, sứ giả giữa Minh Giới và nhân gian, vì vong linh và người thân ở nhân gian truyền tin tức cho nhau, vận tống vật phẩm, cho nên có thể tùy ý xuyên việt âm dương lưỡng giới." Từ Trường Khanh giải thích bên cạnh. "Nguyên lai phụ trách tống đồ vật đi lại a!" Cảnh Thiên hoảng nhiên đại ngộ. "Đừng có lẫn lộn ta với tín sứ nhân gian!

Có thể tùy ý ra vào âm dương lưỡng giới, ngươi có biết đó là thần thông lớn đến mức nào!" Triệu Vô Duyên hừ một tiếng trong mũi, "Ta chỉ cần vận tống một lời nhắn, số tiền kiếm được không phải phàm nhân các ngươi dám tưởng tượng." Từ Trường Khanh cũng gật đầu, "Sớm nghe nói Quỷ Sai là một chức vụ mà nhiều người tranh thưởng muốn được, được chọn trúng quả thực là một chuyện hạnh sự.

Chỉ đáng tiếc Quỷ Sai vì phải thừa thụ âm khí hủ thực nặng, cho nên đều không thể sinh dục hậu đại." "Tiểu tử ngươi không thể ngậm miệng một hồi?

Nếu không có chuyện gì thì đừng cản trở bản đại gia!" Từ Trường Khanh tiếp nhị liên tam địa vạch trần rốt cuộc đã khiến Triệu Vô Duyên triệt để nổi giận, đương hạ sĩ cước. "Đại ca tiêu khí!

Tiểu tử không biết nói chuyện, từ giờ sẽ làm một người câm là được." Cảnh Thiên trừng mắt nhìn Từ Trường Khanh, lại bắt đầu nịnh nọt Triệu Vô Duyên. "Tiểu tử ngươi cũng là người biết nói.

Ta biết ngươi muốn làm gì, muốn tiến vào U Minh Thành đúng không?" Triệu Vô Duyên tên gia hỏa này mắt châu châu xoay tròn, trong lòng liền đưa ra kết luận. "Đại ca mắt tinh thật!

Nhưng ngài cũng biết, bây giờ chúng ta như vậy tiến vào thật sự không thể nào mà..." Cảnh Thiên khổ não thở dài một tiếng.

Triệu Vô Duyên mò mẫm đầu một lát, đột nhiên mắt đảo một vòng, lộ ra nụ cười âm hiểm giảo hoạt, "Huynh đệ, sao không nói sớm!

Ta thấy ngươi thuận mắt, giúp một chút việc nhỏ không thành vấn đề!" Cảnh Thiên văn ngôn đốn thì đại hỉ, "Vậy đại ca có cách nào không..." Triệu Vô Duyên cũng không phế thoại, tiểu tâm dực dực phủng xuất một cái ấm trà bằng đất nung bằng bàn tay, "Trong ấm này đựng một thứ gọi là Vô Căn Thủy, phàm nhân uống sau sẽ không bị quỷ hồn oán linh nhìn thấy." "Chỉ cần ba người các ngươi uống nước trong ấm, ta bảo chứng, ngay cả Hỏa Quỷ Vương cũng vô pháp nhìn thấy ba người các ngươi, trong U Minh Thành tùy tâm sở dục, thế nào thế nào!" Lúc này, Ngao Tông vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng: "Chẳng lẽ một Quỷ Sai nhỏ bé như ngươi, lại có bảo vật có thể giấu được cả Hỏa Quỷ Vương, tùy ý để vật này lưu thông trong U Minh Thành, lẽ nào hắn là kẻ ngu sao?" Triệu Vô Duyên nhan diện đốn thì quải bất trụ liễu, "Không tin thì thôi, tự tìm cách vào thành đi!" Tên gia hỏa kia lại muốn xoay người rời đi, Cảnh Thiên liên mang ôm lấy vai hắn, cười hề hề: "Đại ca, đại ca!

Ngài thấy ta thuận mắt mà, đừng quản người khác, đồ vật này tiểu đệ ta thấy được, ra giá đi!" "Ngươi cũng biết hàng." Triệu Vô Duyên bất tiết đích thôi khai Cảnh Thiên, "Mười hai lượng bạc, Vô Căn Thủy đó, muốn hay không thì tùy!" "Mười hai lượng?!

Ngài cũng quá biết đùa rồi!" Giá cả khiến Cảnh Thiên tên tài nô này đau lòng không thôi, "Hay là thương lượng một chút, tám lượng được không, sáu lượng thì sao!" "Một phân tiền cũng không bớt, muốn hay không thì tùy!" Triệu Vô Duyên mặt đầy đắc ý, hiển nhiên đã nắm chắc Cảnh Thiên. "Ai...

được rồi, ai bảo ta thấy đại ca thân thiết chứ..." Cảnh Thiên liên liên dao đầu, chuyển thân hướng Từ Trường Khanh đưa tay xin tiền, "Mười hai lượng, ta biết ngươi khẳng định có tiền!" Từ Trường Khanh có chút vô nại, "Cảnh huynh đệ, tên kia hiển nhiên là một kẻ lừa đảo, hà tất phải mắc mưu hắn?" "Được rồi bớt nói nhảm đi!" Cảnh Thiên bán thưởng bán yếu đích tòng Từ Trường Khanh thủ lý bả tiền đại nã, trực tiếp thủ xuất thập nhị lượng ngân tử giao cấp Triệu Vô Duyên.

Triệu Vô Duyên hân hỉ đích bả ngân tử sủy tại hoài lý, "Tốt tiểu tử, đúng là một người sảng khoái a, lần sau có cơ hội gặp lại ta khẳng định...

ây!?" Lời chưa nói xong, Cảnh Thiên đột nhiên kích động tiến lên câu trụ kiên bàng, "Đại ca, đừng nói gì cả, ân tình này ta ghi nhớ, có một ngày nhất định sẽ thượng môn tìm ngài!" "Tránh ra!" Triệu Vô Duyên hiềm khí bả Cảnh Thiên thôi khai, trực tiếp chuyển thân ly khứ, dùng giọng mà chỉ hắn mới có thể nghe thấy đích cô trứ: "Đợi có một ngày, ngươi có thể sống đến hôm nay đều là do mồ mả tổ tiên ngươi xanh khói!" ... "Cảnh huynh đệ, tuy tiền tài đối với ta không quan trọng, nhưng cũng không thể cứ trân trân mà bị lừa gạt như vậy." Từ Trường Khanh ngữ trọng tâm trường đích đối Cảnh Thiên giáo, nhưng lời chưa nói xong, Cảnh Thiên sĩ thủ tương thập nhị lượng ngân tử đâu hoài lý, "Trả lại, vật về chủ cũ rồi!" ".....Vừa rồi chẳng phải đã đưa rồi sao?" Từ Trường Khanh sá dị bất dĩ. "Phế thoại, thật sự coi ta là kẻ ngu sao, lừa ta mà không nhìn ra?" Cảnh Thiên đắc ý đích phóng thanh đại tiếu, đề liễu lưỡng khối tạo hình kỳ đặc bài tử hòa nhất mai tiền đại. "Cảnh Thiên, tu vi không thấy tăng trưởng, nhưng thủ đoạn thâu kê mạc cẩu thì ngày càng cao minh rồi." Ngao Tông cười nói, từ khi Cảnh Thiên khoác vai Triệu Vô Duyên, Ngao Tông liền chú ý đến động tác nhỏ trộm đồ của hắn. "Trộm từ

Triệu Vô Duyên sao?" Từ Trường Khanh hoảng nhiên đại ngộ, nguyên lai Cảnh Thiên giả vờ oan đại đầu là có mục đích này.

Chương 603

"Đừng nói là trộm!

Gọi là Diệu Thủ Không Không Thuật, ta nói trước a, trừ mấy tên hỗn đản khanh mông quải phiến này, ta chưa từng dùng chiêu này lấy đồ của ai cả." Cảnh Thiên liên mang vi giải thích đạo.

Cảnh Thiên lấy ra ấm trà bằng đất nung đựng Vô Căn Thủy, tử tế đoan tường phiến khắc, "Đồ này rốt cuộc có tác dụng không?" "Nếu thật sự có tác dụng, tên hỗn đản kia sẽ không mang ra bán đâu." Ngao Tông hào bất khách khí đích đả kích, "Nhưng, hai tấm thẻ bài ngươi trộm được có lẽ có tác dụng." "Ồ?" Cảnh Thiên đâu điệu na tử sa hồ, tương lưỡng mai bài tử phản phục tra khán, nhưng cũng không biết điều huyền diệu trong đó. "Trên thẻ bài có pháp thuật ẩn giấu khí tức người sống, vô cùng cao minh, hẳn là được chế tạo riêng cho những Quỷ Sai này, những Quỷ Sai này có thể tùy ý ra vào U Minh Thành hẳn là nhờ tấm thẻ bài này." Ngao Tông vi Cảnh Thiên giải thích đạo, "Tiểu tử ngươi mao thủ mao cước đích thâu đông tây, thật sự đã trộm được đồ tốt rồi." "Thật sự không tốn chút công sức nào a!" Cảnh Thiên lập tức ném một tấm thẻ bài cho Từ Trường Khanh, cười hề hề: "Ngao huynh, pháp lực cao cường, hẳn là không cần tấm thẻ bài này chứ?" "Phế thoại.

Đừng lãng phí thời gian nữa, vào thành!" Chính như Ngao Tông sở ngôn, chỉ cần đeo lệnh bài trên người, tiến nhập cửa thành thì những quỷ binh kia liên khán đô bất khán nhất nhãn, nhàn đình tín bộ liền tẩu nhập U Minh Thành. "Đồ vật thật sự có tác dụng a!" Cảnh Thiên hân hỉ bất dĩ, chính bàn trứ năng tương lệnh bài mại xuất đa thiểu giới tiền, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong U Minh Thành, hắn liền không cười nổi nữa.

Hắn tượng trung dĩ vi U Minh Thành và nhân loại sở cư trụ đích thành thị nhất dạng, thậm chí có phố xá thương phô.

Nhưng lý chân chính tràng cảnh, lại là một khoảng không rộng lớn không thấy bờ, trên lục địa khắp nơi xương cốt vụn nát, tàn phá bị hủ lạn đích thi hài.

Song nhãn phiếm trứ lục sắc quang mang ô nha đương không lạc hạ, khẳng thực na ta tán phát trứ xú khí đích thi thể, chúng đa mê mang quỷ hồn tắc bài thành hàng liệt mạn vô mục đích tiền hành trứ, dường như có đông tây đang hấp dẫn tiền tiến. "Ngao huynh, chúng ta không nhầm địa phương rồi chứ?" Cảnh Thiên cường nhẫn trứ phản vị đích cảm giác vấn đạo. "Hy vọng lý hữu?

Hào hoa khách sạn phạn trang?" Ngao Tông phản vấn đạo.

Ba người cùng nhau tra khán linh châu la bàn, lại phát hiện phản ứng của nó càng ngày càng kịch liệt, chỉ hướng trứ na ta quỷ hồn tiền tiến phương hướng chấn động! "Khẳng định tại lý liễu!" Cảnh Thiên đốn thì hưng phấn, "Ngao huynh, chúng ta đắc cản khoái nhân ni?" Cảnh Thiên hồi đầu nhất khán, cánh phát hiện Ngao Tông toàn nhiên bất kiến liễu tung ảnh! "Ngao tiền bối?" Từ Trường Khanh dã thốt bất cập phòng, nhị giả lưỡng tương đối thị, giản trực đại hoặc bất giải. "Bạch, Bạch Đậu Hủ, tiếp hạ cai bạn a..." Cảnh Thiên thanh âm lược vi hữu ta chiến đẩu, vưu kỳ U Minh Thành chi trung thi hoành biến dã, quỷ hồn du đãng đích cảnh tượng canh nhượng tâm kinh bất dĩ. "Ngao tiền bối yêu tố tất định hữu đích đạo lý...

Ngã tiên tẩu, khứ hoa hỏa linh châu!" Từ Trường Khanh giảo khẩn nha quan, đương tràng hạ định quyết tâm.

Hắn tri đạo vạn sự bất năng đối Ngao Tông thái y lại, khủng phạ Ngao Tông dã xuất vu dạng đích khảo lự tài hội kinh thường hốt nhiên tiêu thất, nhượng tự hành diện đối vấn đề. "Na đẳng đẳng ngã...

biệt tẩu thái khoái a!" Cảnh Thiên hoảng mang đích cân tại Từ Trường Khanh, sinh phạ cân đâu.

Ngao Tông chi sở dĩ hội đột nhiên tương lưỡng cá đâu hạ, sự xuất đột nhiên: sát giác tại U Minh Thành chi trung hữu Minh Giới luân hồi căn nguyên tồn tại!

Hào vô nghi vấn, tương kỳ chưởng ác tiện ý vị trứ triệt để tiếp quản thế giới đích sinh tử luân hồi, tiến tương thế giới đích tử linh toàn bộ nạp nhập Minh tộc chi trung.

Cảnh Thiên dữ Từ Trường Khanh hữu lệnh bài thủ hộ, chích yếu bất tác tử tuyệt bất hội xuất hiện vấn đề, sở dĩ Ngao Tông tiện duyên trứ na căn nguyên khí tức chủ động khứ tầm hoa.

U Minh Thành tẫn quản thập phân đại, đãn Ngao Tông khoái tiện phát hiện căn nguyên tự vu Minh Hà thâm xử, đương thâm nhập kỳ trung đạo liên quỷ hỏa đô vô pháp khán thanh đích thì hậu, tại nhất phiến âm ám chi trung hốt nhiên sát giác căn nguyên khí tức trục tiệm hướng bức cận!

Na căn nguyên khí tức tự hồ sát giác Ngao Tông tự vu kỳ thế giới nhập xâm giả, dẫn liễu cực trọng âm khí tương nhiễu, dĩ tị miễn bị Ngao Tông sở xúc cập khống chế. "Nan quái na Hỏa Quỷ Vương vô pháp chưởng khống Minh Giới luân hồi...

Kim nhật vận khí chúc thực bất thác!" Ngao Tông tịnh một hữu cường hành tương âm khí phá điệu, tương thần thức tham nhập kỳ trung, trục tiệm khai thủy tương luân hồi căn nguyên ngã đích khí tức dữ mạn mạn đồng hóa.

Tối sơ năng sát giác na tự vu đích phản kháng, đan Ngao Tông hữu đích nại tâm tiêu ma đích để kháng, tại đoản tạm đích bình tĩnh hậu, Ngao Tông tiện sát giác đối cực độ đích bài xích! "Kẻ dám khống chế luân hồi giả, tử!" Tiếng gầm thét tràn đầy phẫn nộ vang vọng trong

não Ngao Tông, hắn chợt phát hiện dòng nước Minh Hà quanh thân cuồn cuộn dâng trào, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành mấy chục Dạ Xoa hình thủy thủ cầm cương xoa, hùng hổ lao tới!

"Cút ngay!" Ngao Tông quát to một tiếng, pháp lực bàng bạc tùy theo cuồn cuộn tuôn ra, trong chớp mắt đánh tan mấy chục Dạ Xoa thành phấn vụn!

Nhưng hiển nhiên chưa kết thúc, dòng nước Minh Hà lại dâng trào, lần nữa hóa ra một con cá voi khổng lồ thân hình như tường thành, há cái miệng lớn định nuốt chửng Ngao Tông!

Con cá voi này bất luận thân hình hay khí tức, đều vượt xa mấy chục Dạ Xoa trước đó!

Hiển nhiên, thế lực thần bí cản trở Ngao Tông, sẽ càng mạnh khi gặp kẻ mạnh.

"Cũng có chút thú vị!" Ngao Tông cười lạnh, pháp lực cuồn cuộn phun ra từ lòng bàn tay, cuốn từng đợt sóng nước như cự long, gào thét lao vào cá voi khổng lồ.

"Oanh!" Hai cỗ uy năng khủng bố va chạm, trong phút chốc khiến mặt Minh Hà chấn động, sóng nước bắn thẳng lên trời, đồng thời khiến toàn bộ đại địa U Minh Thành kịch liệt chấn động!

Những quỷ hồn tiếp xúc với nước Minh Hà rơi xuống từ không trung như mưa bão, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã hóa thành tro tàn tiêu biến.

"Chuyện gì vậy?!" Đám quỷ hồn lơ ngơ trước đó trong khoảnh khắc tỉnh táo lại, kinh hãi kêu khóc, tán loạn bỏ chạy.

"Đồ hỗn trướng!

Tất cả về chỗ cho ta!" Quỷ binh phụ trách trấn thủ thành trì vội vàng dùng vũ lực trấn áp đám quỷ hồn, nhưng số lượng quá nhiều,

hoàn toàn không thể kiểm soát, chỉ đành giết chết tất cả kẻ đào tẩu ngay tại chỗ.

Ai ngờ, đám quỷ hồn lúc này hoàn toàn không sợ quỷ binh, ùn ùn lao tới như thiêu thân lao vào lửa, hoàn toàn với vẻ liều mạng!

"Mau báo cáo Hỏa Quỷ Vương đại nhân, đại sự không ổn rồi!" Thấy vậy, đám quỷ binh cũng mất hết phương hướng.

Càng đáng sợ hơn, đại địa chấn động không hề dần biến mất, ngược lại càng lúc càng dữ dội, thậm chí tùy ý có thể thấy mặt đất bị xé toạc ra những khe nứt khổng lồ.

U Minh Thành bao giờ lại trải qua tai nạn như vậy!

Tất cả nguyên do tự nhiên là do Ngao Tông đang giao chiến với cá voi khổng lồ dưới Minh Hà mà ra.

Con cá voi khổng lồ đó không khó đối phó dưới tay Ngao Tông, hắn không tốn chút sức lực nào đã nghiền nát nó, nhưng dòng nước Minh Hà vẫn cuộn trào, hiển nhiên đang ấp ủ hóa hình lần kế tiếp.

Ngao Tông không định chiến đấu vô tận tại đây, nếu động tĩnh quá lớn, ngay cả toàn bộ U Minh Thành cũng bị hủy diệt, e rằng việc đoạt được Hỏa Linh Châu sẽ trở nên khó khăn hơn.

"Định!" Ngao Tông đột nhiên tập trung pháp lực, trong lòng bàn tay ngưng kết ra một đạo phù ấn hội tụ U Minh chi lực, mạnh mẽ trấn áp dòng nước Minh Hà đang cuộn trào không ngừng.

"Hoa lạp!" Với tu vi cường đại và sự khống chế U Minh lực của Ngao Tông, Minh Hà căn bản không thể kháng cự, hoàn toàn bị mạnh mẽ trấn áp, dòng nước dần dần lắng xuống.

Đương nhiên, chỉ trong chốc lát mà thôi, Ngao Tông trấn áp càng lâu thì sức mạnh đối kháng trong Minh Hà sẽ càng trở nên cường đại, cho đến khi cuối cùng phá vỡ trấn áp, nhưng Ngao Tông cũng không

cần chờ đến lúc đó.

Lại lần nữa nhìn về phía Minh Giới bản nguyên đang dần bị đồng hóa, hắn biết mình đã thành công một nửa.

Minh Giới bản nguyên tự thân vốn không phản kháng, việc cuốn sức mạnh Minh Hà để đối kháng, e rằng là ý thức tự bảo hộ của thế giới, cố ý khiến Minh Giới bản nguyên không thể bị bất kỳ ai thao túng.

E rằng chính vì nguyên nhân này, Minh Giới cho đến nay vẫn chưa bị bất kỳ ai khống chế, bởi vì trên đời không thể có bất kỳ ai có thể như Ngao Tông, sở hữu U Minh chi lực cường đại đến vậy.

Giờ đây bắt đầu ảnh hưởng đồng hóa Minh Giới bản nguyên, tuy rằng cực kỳ chậm chạp, nhưng cứ kéo dài thời gian, nhất định sẽ có thể hoàn toàn khống chế nó, đến lúc đó Minh Giới sẽ triệt để trở thành vật trong lòng bàn tay hắn.

Kế tiếp, mọi thứ cứ giao cho thời gian là được. ... ...

Động tĩnh của Minh Hà náo động cũng tạo cơ hội tốt hơn cho Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh, nhân lúc quỷ hồn hỗn loạn, hai người trực tiếp xông vào sâu bên trong U Minh Thành, phát hiện đám quỷ hồn đang lần lượt đi vào một tòa cung điện khổng lồ.

Chương 604

Cung điện nhìn từ bên ngoài âm u mà trang nghiêm, cánh cổng lớn mở ra cao tới năm mét, bên trong cánh cổng đen kịt, không thể nhìn thấy gì.

Phương hướng mà Linh Châu la bàn chỉ, chính là một tòa thành bảo được xây dựng trên đỉnh cung điện.

Thành bảo đó tuy so với toàn bộ cung điện thì thể tích không đáng kể, nhưng lại xa hoa hơn, hiển nhiên hai tòa kiến trúc khổng lồ này không được xây dựng cùng lúc, người xây dựng cũng không phải cùng một nhóm.

"Đây chẳng phải là cung điện...

Luân Hồi U Minh, quỷ hồn tiến vào đó sẽ đầu thai chuyển thế vào Lục Đạo sao!" Từ Trường Khanh ngẩng đầu nhìn tòa cung điện khổng lồ, trong lòng chấn động đến mức khó mà diễn tả.

Từng nhiều lần nghe nói về Luân Hồi Đại Điện của Minh Giới trong điển tịch Thục Sơn, giờ đây tận mắt chứng kiến, mới phát hiện miêu tả trong sách so với thực tế thì không bằng một phần vạn!

"Lợi hại, thật sự rất lớn...

Ai xây cung điện này vậy?

Có thể có thủ bút lớn như vậy." Cảnh Thiên cũng sáng mắt.

"Không ai biết...

Có lẽ từ khi Lục Giới xuất hiện, Luân Hồi Đại Điện đã tồn tại rồi, trên đời e rằng không có bất kỳ ai có thể tạo ra kỳ công khí thôn sơn hà như vậy." Từ Trường Khanh cố gắng thu lại tâm thần, "Cảnh huynh đệ, Hỏa Quỷ Vương hẳn là ở thành bảo phía trên cung điện, ta phải

mạo hiểm rồi.” “Bằng một đạo sĩ mà dám xông thẳng vào động phủ của Hỏa Quỷ Vương sao?” Đột nhiên, một giọng nói chứa đựng ý giễu cợt truyền đến, lập tức khiến Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên chấn động trong lòng!

Giọng nói quá quen thuộc, hai người vội vàng tìm theo tiếng nói, quả nhiên thấy một người quen, chính là Trọng Lâu.

Trọng Lâu giang đôi ma dực vẫy nhẹ, từ giữa không trung cư cao lâm hạ nhìn xuống, “Thật khéo a, Phi Bồng tướng quân!” “Hồng mao quái?!

Ngươi tới đây làm gì, chúng ta chẳng phải đã định đợi ta hoàn thành ba tâm nguyện rồi mới quyết chiến sao!” Cảnh Thiên thất thanh kinh hô, theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm, sợ Trọng Lâu lao xuống quyết đấu một mất một còn với hắn.

“Yên tâm.” Đôi ma dực khổng lồ sau lưng Trọng Lâu thu lại, hắn từ giữa không trung từ từ hạ xuống, “Ta từ trước đến nay không thích giữ lời hứa với người khác, nhưng với Phi Bồng, ta từ trước đến nay không thất tín.

Ta không tới tìm quyết chiến.” Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh mới thở phào nhẹ nhõm, Cảnh Thiên vội vàng nhân đà xuống nước: “Hồng mao quái, vậy nếu không có việc gì thì từ biệt tại đây nhé, hôm khác ta mời ngươi uống rượu, sau này có cơ hội thì gặp lại!” Kỳ thực trong lòng Cảnh Thiên mong tốt nhất là đời này vĩnh viễn không gặp lại.

Vừa định rời đi, Trọng Lâu đột nhiên bước tới một bước, chặn trước mặt.

“Hồng mao quái!

Ngươi chẳng phải nói sẽ không thất tín với ta sao, vậy là ý gì

đây!" Cảnh Thiên không ngừng lẩm bẩm trong lòng.

"Ngươi muốn làm gì ta không quản, nhưng Quỷ Vương Cung không thể đi." Trọng Lâu chỉ vào Quỷ Vương Cung ở trên cao, hiển nhiên là tòa thành bảo trên Luân Hồi Đại Điện.

"Vì sao?" Cảnh Thiên mơ hồ.

"Bởi vì ngươi sẽ chết.

Nhưng hiện tại ta cần Phi Bồng giữ lại tính mạng, đợi sau khi thực lực khôi phục sẽ quyết chiến với ta!" Trọng Lâu lạnh lùng đáp.

"Nói đùa gì vậy, ta có một tấm bài tử, làm sao có thể..." Cảnh Thiên đưa tay sờ vào tấm bài tử trong ngực, lại không khỏi sững sờ.

Tấm Thân Phận Bài ẩn giấu khí tức người sống đó không biết từ khi nào đã biến mất, cũng có nghĩa là hắn và Từ Trường Khanh lúc này có thể bị bất kỳ quỷ hồn nào nhìn thấy.

Trong U Minh Thành đầy rẫy quỷ hồn, điều này không khác gì một ngọn nến được thắp sáng trong đêm tối, vô cùng nổi bật!

"Thân Phận Bài một khi tiếp cận Luân Hồi Đại Điện, sẽ bị khí tức Lục Đạo trong đại điện ăn mòn mà biến mất, nếu không ngươi nghĩ Hỏa Quỷ Vương sẽ yên tâm để đám quỷ sai đó trong U Minh Thành tự ý hoành hành sao?" Trọng Lâu khinh thường cười lạnh.

"Xem ra vạn sự vẫn phải dựa vào bản thân!" Cảnh Thiên dứt khoát phá quán tử phá suất, "Không có Thân Phận Bài, ta vẫn có thể lôi Hỏa Quỷ Vương ra, cướp đi Hỏa Linh Châu!" "Nếu ngươi có thực lực khi xưa ở Thiên Đình, ta sẽ không nghi ngờ, nhưng hiện tại tốt nhất là ngoan ngoãn quay về, nếu muốn bảo toàn cái mạng nhỏ này." Trọng Lâu lắc đầu, hiển nhiên không cho rằng Cảnh Thiên có thể thành công.

"Hồng mao quái, ngươi cố ý chạy tới đây để nói những lời phí lời

này với ta sao?" Cảnh Thiên nhíu chặt mày, "Cảnh Thiên ta muốn đi Quỷ Vương Cung, đừng cản đường!" "Ngươi muốn trở về nhân gian cứ tự nhiên, nhưng ta sẽ không cho phép ngươi tiến thêm một bước nào nữa." Trọng Lâu thần sắc bình tĩnh nói.

"Cảnh huynh đệ, không cần phí lời với hắn!" Từ Trường Khanh rút trường kiếm, quanh thân huyễn hóa ra mấy chục đạo kiếm khí vờn quanh, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng quyết chiến một mất một còn.

"Đạo sĩ Thục Sơn nhỏ bé, ta không giết Phi Bồng, nhưng không có nghĩa là ta sẽ nương tay với ngươi, nếu dám có thêm một động tác nào nữa, ta lập tức lấy đầu của ngươi!" Trọng Lâu từ từ nâng tay trái, chiếc cổ tay nhọn hoắt xuyên ra, mang theo ma khí nặng nề quanh thân, trong khoảnh khắc đó dường như pháp lực bị Trọng Lâu áp chế, Từ Trường Khanh khó mà vận hành.

"Ra ngoài đúng là nên xem Hoàng Lịch..." Cảnh Thiên cũng rút Ma Kiếm, xem ra hôm nay tránh không được, một trận chiến là không thể tránh khỏi!

Trọng Lâu vốn không cố ý tới cản trở Cảnh Thiên, chỉ vì Hỏa Quỷ Vương có việc cầu xin hắn, hắn mới đặc biệt đi tới, trùng hợp lại gặp hai người Cảnh Thiên dưới Luân Hồi Điện.

"Phi Bồng, ta không giết ngươi.

Nhưng đạo sĩ Thục Sơn này, hôm nay tất chết không nghi ngờ gì!" Trọng Lâu không nói nhiều, trong khoảnh khắc lao thẳng về phía Từ Trường Khanh, ma nhận mang theo tà khí đen tối để lại một vết cắt đen trên không trung, trực tiếp nhắm vào đầu Từ Trường Khanh!

"Keng!" Từ Trường Khanh không dám lơ là nửa phần, vội vàng tập trung tất cả kiếm khí vào một điểm để kháng cự, nhưng không ngờ Trọng Lâu chỉ một kích đã đánh tan kiếm khí của hắn, lập tức khiến Từ Trường Khanh chịu phản phệ, cố sức mạnh phản chấn cũng

khiến hắn chấn động bay ngược ra xa.

“Hồng mao quái, lao vào tiểu gia ta đây!” Trong khoảnh khắc đó, Cảnh Thiên đột nhiên vung Ma Kiếm chém xuống Trọng Lâu, nhưng đối phương chỉ khẽ lướt người đã tránh được, quay người một cước đá trúng ngực Cảnh Thiên, hắn hừ một tiếng liền bay ngược ra xa ngã xuống đất, nhưng vẫn nắm chặt Ma Kiếm.

“Phi Bồng, khó trách ngươi trước sau không chịu chiến đấu với ta, giờ đây quả thực yếu đến mức không đáng nhắc tới.” Trọng Lâu hiển nhiên cực kỳ bất mãn với biểu hiện của Cảnh Thiên.

“Vô nghĩa!

Ta là Cảnh Thiên, Cảnh Thiên, có liên quan gì đến Phi Bồng đó chứ, hồng mao quái ngươi không thể tỉnh táo một chút sao!” Cảnh Thiên lại lần nữa vung kiếm chém tới, mỗi chiêu đều mang tư thái liều mạng tấn công, mặc dù lần này có chút tiến bộ hơn trước, nhưng Trọng Lâu luôn có thể dự đoán được bước tấn công kế tiếp, mỗi lần đều có thể vừa vặn tránh né Ma Kiếm.

“Keng!” Trọng Lâu lại một lần nữa đỡ lấy Ma Kiếm của Cảnh Thiên, liên tục lắc đầu nói: “Phi Bồng, ta không muốn lãng phí thời gian, đã không chịu đi, ta sẽ đưa ngươi về nhân gian!” Dứt lời, Trọng Lâu hất bay Ma Kiếm trong tay Cảnh Thiên, đột nhiên vươn tay nắm lấy đầu hắn, mạnh mẽ nhấc bổng lên!

“Vù!” Trong khoảnh khắc, mấy chục đạo kiếm khí đột nhiên từ phía sau Trọng Lâu đâm tới, nhưng Trọng Lâu lười biếng đến mức không thèm đỡ từng đạo kiếm khí, mặc kệ chúng đâm vào cơ thể hắn, chỉ dựa vào hộ thể cương khí mà không hề bị thương tổn!

“Đáng chết...” Từ Trường Khanh cố gắng chịu đựng vết thương mà ngự kiếm công kích, thấy vậy cũng không quản được nhiều, tự mình cầm kiếm đâm về phía sau lưng Trọng Lâu, nhưng chưa kịp tới

gần đã bị Trọng Lâu dùng ma khí bắt giữ, không thể nhúc nhích dù chỉ một li.

"Đạo sĩ ngươi gan lớn không nhỏ, ngay cả Thục Sơn ngũ trưởng lão cũng không dám dễ dàng khiêu khích ta, mà ngươi lại không biết sống chết!" Dứt lời, Trọng Lâu dẫn ra một đạo ma khí hóa thành lợi nhận trực tiếp nhắm vào ngực Từ Trường Khanh, hiển nhiên là muốn triệt để kết liễu tính mạng của Từ Trường Khanh!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Ma Kiếm của Cảnh Thiên đang nằm một bên đột nhiên kịch liệt chấn động, bay vút lên không trung hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng bay ra, đánh tan ma nhận mà Trọng Lâu đánh ra, thậm chí còn phản công đâm về phía Trọng Lâu!

"Thanh kiếm này đúng là trung tâm hộ chủ!" Trọng Lâu dùng cổ tay đỡ lấy, lại phát hiện Ma Kiếm hoàn toàn không còn mềm yếu vô lực như khi ở trong tay Cảnh Thiên trước đó, ngược lại bùng phát ra năng lượng cuồng bạo đối kháng với hắn.

"...

Phi Bồng Kiếm..." Đồng tử Trọng Lâu đột nhiên co rút, từ Ma Kiếm mơ hồ cảm nhận được sức mạnh của đối thủ cũ ngàn năm trước, trong khoảnh khắc, ý chí chiến đấu trong lòng hắn bùng cháy!

Hiển nhiên, Ma Kiếm vào thời khắc nguy cấp đã bị kích phát ra ý chí chiến đấu cường đại, vừa vì bảo vệ chủ nhân Cảnh Thiên, lại cũng vì lão đối thủ Trọng Lâu.

"Ba!" Dưới một tiếng quát giận dữ, Trọng Lâu dốc toàn lực ứng phó với Ma Kiếm, Ma Kiếm dù sao cũng không có pháp lực liên tục gia trì, cuối cùng cũng dần rơi vào thế hạ phong bị Trọng Lâu đánh bay!

Nhưng dù vậy, Ma Kiếm vẫn dưới ý thức tự thân liều mạng lao vào Trọng Lâu, buộc hắn giao chiến hết lần này đến lần khác, trong khoảnh khắc Trọng Lâu hoàn toàn quên mất Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh, đang say sưa chiến đấu với một thanh kiếm.

Ma Tôn Trọng Lâu, từ đầu đến cuối là một kẻ cuồng chiến, chỉ cần có đối thủ có thể ngang sức với hắn là sẽ bất chấp tất cả mà giao chiến!

"Bạch đậu hủ, đi thôi!" Cảnh Thiên vỗ vỗ cái đầu hơi choáng váng của mình, vội vàng ra hiệu cho Từ Trường Khanh ở cách đó không xa.

Từ Trường Khanh siết chặt răng gật đầu, khi Cảnh Thiên đang vắt óc suy nghĩ cách thoát thân, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói cực kỳ quen thuộc: "Gặp phải phiền phức thì chỉ biết bỏ chạy sao?

Hiện giờ cơ hội ở ngay trước mắt, chẳng lẽ không cho Trọng Lâu một bài học nhớ đời sao!" Cảnh Thiên trong lòng đại hỉ, đây chẳng phải giọng nói của Ngao Tông sao!

Có giọng nói của hắn, nhất định sẽ thoát hiểm, ít nhất cũng không phải trơ mắt nhìn mình chết.

"Ngao huynh, Ma Tôn Trọng Lâu này không dễ đối phó, giải quyết hắn sao mà dễ dàng được, chưa chắc cả Phi Bồng đó cũng không phải đối thủ của hắn!" "Ít phí lời!

Ma Kiếm của ngươi căn bản không thể dây dưa Trọng Lâu quá lâu, một khi ngươi bỏ chạy tuy không sao, nhưng Từ Trường Khanh tất chết không nghi ngờ.

Chương 605

Trừ phi ngươi đánh lui hắn!" "Nếu ngay cả ngươi cũng không nguyện ý giao chiến với hắn, vậy Cảnh Thiên dù có chết tại đây, ta cũng tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ." Ngao Tông không chút khách khí, hoàn toàn không để lại một đường lui nào cho Cảnh Thiên, ngược lại còn muốn ép hắn phải tiến lên!

Nếu cứ như vậy mà chưa khai chiến đã định thắng thua, thì vĩnh viễn chỉ có thể dừng bước tại đây.

"Được!" Ngay cả Ngao Tông cũng nói như vậy, Cảnh Thiên biết mình triệt để không còn đường lui, nghiến chặt răng suy nghĩ làm sao để liều mạng với Trọng Lâu.

"Chờ một chút!" Ngao Tông đột nhiên gọi Cảnh Thiên lại, "Cứ thế xông lên liều mạng với hắn, căn bản là tìm chết." Cảnh Thiên lập tức ngây người, "Đại ca, ngươi đang đùa ta sao?" "Ít phí lời, nghe ta đây!" Ngay sau đó Ngao Tông liền truyền thụ cho Cảnh Thiên một đạo Khu Ma Chú cực kỳ cương mãnh cường đại, và chỉ cho hắn cách thi triển.

Khu Ma Chú không phải xuất phát từ thế giới này, mà là chú thuật do Ngao Tông tự mình tham ngộ trong lúc rảnh rỗi.

Vì chú thuật được tham ngộ một cách tùy ý, nên Ngao Tông không ngừng cường hóa uy lực của nó, cho đến khi đạt được mức mà hắn miễn cưỡng hài lòng.

Đương nhiên, mức độ "miễn cưỡng hài lòng" trong mắt hắn, đối với người khác mà nói, thì không đơn giản như vậy.

Đây là chú thuật duy nhất trong tay Ngao Tông có ngưỡng sử dụng cực thấp, Cảnh Thiên cũng chỉ có thể tạm thời sử dụng, nhưng để đối phó Trọng Lâu thì thừa sức.

Đương nhiên Ngao Tông có thể tự mình ra tay đánh bại Trọng Lâu, thậm chí tiêu diệt hắn, nhưng với tư cách một kẻ ngoại lai cưỡng ép can thiệp vào vận chuyển của thế giới nhất định sẽ dẫn đến không ít phiền phức và hậu quả, thậm chí có thể dẫn đến thế giới sụp đổ.

Cho nên chỉ có thể để Cảnh Thiên đánh bại Trọng Lâu, vừa vặn cũng nhân cơ hội này để Cảnh Thiên hoàn toàn hiểu rõ trọng trách trên vai mình, cũng như tâm thái tuyệt đối không thể trốn tránh.

"Ghi nhớ chưa?

Ma Kiếm không thể dây dưa Trọng Lâu quá lâu, cơ hội của ngươi chỉ có một lần." Ngao Tông dặn dò.

"Bất luận thế nào, cũng phải liều mạng thôi!" Cảnh Thiên nghiến chặt răng, hoàn toàn ôm tâm thái quyết liều một phen!

Cũng đúng lúc đó, cuộc giao phong giữa Ma Kiếm và Trọng Lâu kết thúc, vì Ma Kiếm hoàn toàn thất bại.

Trọng Lâu đánh bay nó sang một bên, Ma Kiếm vì hoàn toàn tiêu hao hết ma lực mà trở nên ảm đạm vô quang, cũng không còn sức lực để bay, Trọng Lâu hiển nhiên đang đầy ý chí chiến đấu.

"Phi Bồng, mau chóng khôi phục thực lực đi, ta đã chờ đợi từ lâu rồi...

Hử?" Trọng Lâu nhìn về phía Cảnh Thiên lúc này, lại phát hiện đối phương hoàn toàn không còn vẻ yếu ớt, vô năng như trước, ngược lại đang thong dong từng bước chậm rãi đi tới, hoàn toàn không thèm để ý đến hắn!

"Trọng Lâu, ngàn năm rồi, ta cứ tưởng ngươi sẽ tu vi bạo trướng, giờ xem ra cũng chẳng ra sao.

Chẳng lẽ từ khi ta chuyển thế trọng sinh, ngươi tự cho rằng thiên

hạ vô địch, không còn tu hành đàng hoàng nữa sao?" Giọng điệu của Cảnh Thiên cũng đã thay đổi, dường như thật sự đang cư cao lâm hạ mà khinh thường Trọng Lâu vậy.

Đương nhiên, đó chỉ là Cảnh Thiên đang giả vờ.

"Phi Bồng?" Trong khoảnh khắc, Trọng Lâu từ trên người Cảnh Thiên lại một lần nữa nhìn thấy bóng dáng Phi Bồng tướng quân năm xưa, cũng như trận đại chiến kinh thiên động địa đó!

"Chính là ta!

Ngươi chẳng phải muốn quyết chiến với ta sao, hà tất phải gây sự trên người một đạo sĩ nhỏ bé, có bản lĩnh thì xông vào ta đây!" Cảnh Thiên thậm chí cực kỳ khiêu khích mà ngoắc ngoắc ngón tay về phía Trọng Lâu.

"Tốt!

Bản Ma Tôn ta đợi một ngày cũng đã tròn ngàn năm rồi, ha ha ha ha!" Trọng Lâu hào sảng không ngớt ngửa mặt lên trời cười lớn, trong phút chốc lao về phía Cảnh Thiên, thậm chí dốc toàn lực!

Lần này hắn hoàn toàn không lưu thủ, muốn quyết chiến một mất một còn với Cảnh Thiên!

"Động!" Trong mắt Cảnh Thiên đột nhiên lóe lên một đạo quang mang màu vàng nhạt, Ma Kiếm đang nằm một bên ảm đạm vô quang như thể được điều khiển mà mạnh mẽ bay lên, trực tiếp đâm về phía sau lưng Trọng Lâu!

Trọng Lâu hoàn toàn không ngờ Ma Kiếm vẫn còn dư lực, nhất thời không khỏi phân tâm, theo bản năng chuyển sự chú ý sang Ma Kiếm để đối kháng với nó, hoàn toàn phớt lờ Cảnh Thiên đang ở trước mặt.

Trọng Lâu theo bản năng cho rằng Cảnh Thiên vẫn chưa khôi

phục thực lực, không đáng uy hiếp.

"Cơ hội tốt!" Cảnh Thiên sáng mắt, mạnh mẽ xông về phía Trọng Lâu, đồng thời nâng hữu chưởng nặng nề vỗ xuống, và trong khoảnh khắc đó trong lòng hắn thầm niệm chú thuật.

Trong phút chốc, lòng bàn tay Cảnh Thiên nhanh chóng biến ra một phù văn kỳ dị, đồng thời kèm theo sức mạnh cực kỳ cường đại cuồn cuộn trong hữu chưởng, đến nỗi ngay cả hắn cũng không dám tin!

Ngay sau đó, Cảnh Thiên không chút do dự đánh ra pháp lực không ngừng xoay tròn trên cánh tay phải, vầng sáng bao quanh như giao long xuất thủy mà dâng trào ra, điên cuồng trút xuống Trọng Lâu.

"Phi Bồng!

Ngươi đánh lén ta!" Trọng Lâu theo bản năng tiếp chiêu, nhưng uy năng cường đại của phù ấn đó trong khoảnh khắc đã đánh nát ma nhận của hắn, đồng thời không chút lưu tình tàn phá ma thể.

Trong chớp mắt, uy năng phù ấn quét qua toàn thân Trọng Lâu, lập tức khiến hắn trọng thương, và hao hết tất cả pháp lực!

Oanh long!

Trọng Lâu nặng nề va vào một dãy núi, cỗ sức mạnh phản chấn khiến sơn thể sụp đổ, ầm ầm chôn vùi Trọng Lâu từng lớp.

"Oa tắc!" Ngay cả Cảnh Thiên cũng bị uy lực của một kích đó chấn động đến há hốc mồm, "Sau này ta chỉ cần một chiêu này chẳng phải có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ sao!" Hoa lạp!

Đá núi chôn vùi Trọng Lâu từng lớp bị phá vỡ ầm ầm, Trọng Lâu chết dí nhìn chằm chằm Cảnh Thiên, cố nén vết thương trong cơ thể, "Phi Bồng, thắng mà không vẻ vang!

Ngày khác, ta sẽ lại giao thủ với ngươi!" Để lại một câu nói,

Trọng Lâu triển khai ma dực rời đi, không còn dây dưa thêm nữa.

Mặc dù Trọng Lâu có thân bất tử, nhưng vết thương cũng ảnh hưởng cực lớn đến việc quyết chiến với Cảnh Thiên, do đó hắn cần phải tĩnh dưỡng một phen.

"Hồng mao quái không chết..." Cảnh Thiên thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, lần này không chỉ thoát một kiếp, còn nắm giữ được pháp thuật lợi hại đến vậy, sau này không cần sợ bị Trọng Lâu dây dưa nữa.

"Cảnh huynh đệ, chú thuật ngươi vừa sử dụng, e rằng không phải sức mạnh của ngươi phải không?" Từ Trường Khanh có chút nghi ngờ nhìn Cảnh Thiên.

Cảnh Thiên lập tức có chút bất mãn, "Bạch đậu hủ, ngươi tận mắt thấy hồng mao đó bị ta một chưởng đánh chạy rồi còn gì, mắt thấy tai nghe là thật!" "Cảnh Thiên!

Đại nạn không chết, lại ở đây khoác lác rồi sao?" Ngao Tông không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh hai người, cười mắng Cảnh Thiên.

"Ngao tiền bối!

Quả nhiên, ta đã hiểu rồi..." Từ Trường Khanh bỗng nhiên đại ngộ.

"Ngao huynh!

Hắc hắc, vừa rồi thật đa tạ ngươi!" Cảnh Thiên bắt đầu xun xoe với Ngao Tông.

"Trước đừng đắc ý, chiêu thủ ấn ta vừa dạy đó, chỉ có thể sử dụng một lần, sau này nếu ngươi thi triển nữa thì sẽ hoàn toàn vô hiệu, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, đừng bất cẩn mà mất mạng!" Ngao Tông nhắc nhở.

“Nhưng ta đã nhớ khẩu quyết rồi, chẳng lẽ không dựa vào khẩu quyết mà có thể tùy ý thi triển sao?” Nụ cười trên mặt Cảnh Thiên lập tức đông cứng lại.

“Sử dụng thủ ấn cần tiêu hao pháp lực căn bản ngươi không thể tưởng tượng nổi, và cũng tuyệt đối không thể gánh chịu được, lần này có thể hoàn mỹ thi triển ra hoàn toàn là nhờ ta đã rót pháp lực vào cho ngươi.” Ngao Tông thản nhiên nói.

Cảnh Thiên lập tức ngây người, Từ Trường Khanh một bên cũng từ từ gật đầu, “Cảnh huynh đệ, uy năng của thủ ấn đó, e rằng ngay cả một trong Thục Sơn ngũ trưởng lão cũng chưa chắc có thể khống chế nó, hiển nhiên không phải thứ mà ngươi hiện tại có thể tùy ý thi triển được.” “Ai...

Mà ta cứ nghĩ mình sẽ dọn dẹp cái hồng mao quái đó, thật xui xẻo...” Cảnh Thiên lại than thở không ngừng, vừa nãy còn ảo tưởng đánh khắp thế giới vô địch thủ cơ mà!

“Giờ đây không thể ẩn giấu khí tức trong Minh Giới, vậy thì không cần phải bó tay bó chân nữa, nhân lúc U Minh Thành đang đại loạn, ngự kiếm phi hành tới Quỷ Vương Cung đi!” Ngao Tông lập tức bay vút lên không, Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh tự nhiên cũng theo sát phía sau.

Trong Minh Giới đang loạn thành một đoàn, hầu như không có bất kỳ quỷ binh nào chú ý đến đoàn người Ngao Tông đang bay về phía trên Luân Hồi Điện.

Không biết có phải vì Minh Giới khác với nhân gian hay không, khi bay Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh chỉ cảm thấy nhanh hơn nhiều so với ở nhân gian, độ cao tưởng chừng xa vời trong chốc lát đã đi được hơn một nửa.

So với Quỷ Vương Cung, Ngao Tông lại càng chú ý đến Luân Hồi

Điện, thứ cấu thành Minh Giới căn bản nhất.

Chương 606

Luân Hồi Điện và thế giới của hắn không có quá nhiều khác biệt, chỉ là luôn có một cỗ sức mạnh như có như không đang ngăn cách giao lưu với Minh Giới.

Ngao Tông rất ít khi gặp phải tình huống này, sức mạnh đó không phải do con người, dường như là bản năng tự bảo hộ của thế giới.

Bất luận thế nào, Ngao Tông muốn khống chế luân hồi của thế giới này hiển nhiên sẽ phải tốn thêm một chút tâm tư.

"Đến rồi!" Bay đến phía trên Luân Hồi Điện, ba người cùng lúc đáp xuống, lại phát hiện bên ngoài Quỷ Vương Cung căn bản không có ai canh gác, cửa đại điện thậm chí có thể đi thẳng vào trong.

"Chuyện gì vậy?

Minh Giới không phải được canh gác nghiêm ngặt không thể xông vào sao?" Cảnh Thiên đầy nghi hoặc.

"Cứ xem trước đã!" Ngao Tông sải bước đi về phía Quỷ Vương Cung, ba người suốt đường đi hoàn toàn không gặp bất kỳ quỷ binh nào cản trở, cho đến khi tiến vào đại điện!

Trên vương vị trong đại điện, rõ ràng thấy một người toàn thân được che phủ bởi hồng bào đang ngồi đoan trang trên đó, bày ra tư thế tu luyện, dường như đang chờ đợi.

"Hỏa Quỷ Vương?" Cảnh Thiên trong lòng cảnh giác, Ma Kiếm sau lưng hắn thậm chí trực tiếp xuất vỏ bao quanh thân.

Sau trận chiến với Trọng Lâu, Cảnh Thiên đã phát hiện Ma Kiếm có thể được điều khiển tùy ý, chính là vào thời khắc nguy cấp mà lần lượt bùng phát thức tỉnh sức mạnh của Phi Bồng tướng quân.

“Hỏa Quỷ Vương tiền bối, chúng vãn bối vốn không có ý quấy rầy, chỉ là hiện giờ Lục Giới sắp có đại nạn giáng xuống, phi Ngũ Linh Châu bất khả giải, vì vậy mới dám mạo muội cầu xin Hỏa Linh Châu, sau khi sử dụng nhất định sẽ hoàn trả ngay!” Từ Trường Khanh thì quy củ bái sơn môn, trình bày ý định.

“Đạo sĩ Thục Sơn!” Một giọng nữ thanh lãnh uy nghiêm vang lên, trường bào màu đỏ che phủ trên người Hỏa Quỷ Vương đột nhiên trượt xuống, chỉ thấy người ngồi trên đó chính là một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, yêu mị.

Nhưng quanh thân nữ tử tản mát ra âm khí nồng đậm, khiến người ta vừa nhìn kỹ không khỏi rùng mình.

“Bản vương sớm đã biết các ngươi sẽ tới, trong U Minh Thành của ta lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, hấp dẫn quỷ binh đi chỗ khác?

Ngươi nghĩ điều quỷ binh đi chỗ khác là có thể dễ dàng đối phó Bản vương sao, thật đáng cười!” Hỏa Quỷ Vương từ từ đứng dậy, trên gương mặt tuyệt mỹ ẩn hiện ý cười, có chút vẻ đẹp của mỹ nhân rắn độc.

“Ngày hôm nay đã tới rồi, đừng hòng rời khỏi nơi này!” Cảnh Thiên nắm chặt chuôi kiếm, “Vô nghĩa, muốn đánh thì mau động thủ!” Trải qua một trận chiến với Ma Tôn Trọng Lâu, Cảnh Thiên tự tin bội phần, phát hiện mình cũng không như trong tưởng tượng mà không có chút sức lực nào để chiến đấu.

“Vậy thì đã đắc tội nhiều rồi!” Từ Trường Khanh hiển nhiên cũng không định tiếp tục phí lời.

“...” Hỏa Quỷ Vương vô cùng phẫn nộ, vạn lần không ngờ hai phàm nhân này lại dám ra oai với mình!

“Khoan đã.” Ngao Tông đột nhiên phất tay, ra hiệu Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh chờ đợi, hắn chậm rãi đi về phía Hỏa Quỷ Vương, thản nhiên cười nói: “Các hạ xem ra vẻ ngoài dữ tợn nhưng nội bộ yếu kém, dường như vẫn còn trọng thương trong người, một trận chiến, e rằng sẽ không chiếm được tiện nghi đâu.” Sắc mặt Hỏa Quỷ Vương đột nhiên biến đổi, không tự chủ lùi lại một bước, hoàn toàn không hiểu Ngao Tông làm sao nhìn thấu vết thương của mình!

Thật sự nàng đang mang trọng thương, đó là vết thương cũ để lại từ trận Tam Giới đại chiến lần trước, giờ đây lại tái phát.

Mục đích Trọng Lâu tới đây, chính là để giúp Hỏa Quỷ Vương khôi phục vết thương, nhưng ai ngờ lại bị Cảnh Thiên và những người khác cản trở mà thất bại.

“Ta tuyệt đối không thể giao Hỏa Linh Châu cho ngươi, ta tuy mang trọng thương, cũng không phải hai phàm nhân như các ngươi có thể đánh đồng!” Hỏa Quỷ Vương vung tay, phía sau nàng lập tức bốc cháy mấy chục đoàn quỷ hỏa màu xanh lục rừng rực, sóng nhiệt ập tới nóng bỏng bức người!

Thậm chí từ khoảnh khắc đó, không khí trong Quỷ Vương Cung cũng nhanh chóng trở nên nóng rực, Cảnh Thiên thậm chí cảm thấy y phục của mình cũng sắp bị đốt cháy.

“Hay cho tên này, cũng không phải là chủ dễ đối phó!” Cảnh Thiên lập tức bị tu vi cường đại của Hỏa Quỷ Vương kéo về hiện thực.

Hỏa Quỷ Vương cười lạnh nói: “Ngươi nghĩ, vì sao trong Quỷ Vương Cung lại không có một tên quỷ binh nào?

Chẳng phải là tự mình không biết sống chết mà đưa mình tới cửa sao!” Dứt lời, âm khí trong Quỷ Vương Cung đột nhiên tăng vọt, từ bên ngoài đại điện truyền đến từng trận lệ quỷ kêu gào thê lương.

Theo tiếng mà nhìn, từ bên ngoài Quỷ Vương Cung, quỷ binh sát khí đằng đằng kéo đến nhiều đến mức nhìn không thấy tận cùng, thậm chí còn có Ngưu Đầu Mã Diện thân hình khổng lồ như núi.

Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh sắc mặt đại biến, nhiều quỷ binh như vậy tuyệt đối không thể đối phó nổi!

"Đám quỷ binh này, giao cho ta đi, còn các ngươi mau lấy Hỏa Linh Châu của Hỏa Quỷ Vương, đừng để vuột mất." Ngao Tông thong dong đi tới cửa Quỷ Vương Cung, ngưng vọng quỷ triều đang ập tới mà thần sắc thản nhiên.

"Nhờ ngươi đó, Ngao huynh!" "Có làm phiền, Ngao tiền bối!" Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh chuẩn bị sẵn sàng một trận huyết chiến, nhưng lại phát hiện Hỏa Quỷ Vương không biết từ khi nào đã biến mất khỏi vương tọa!

"Vết thương của Hỏa Quỷ Vương nặng hơn tưởng tượng, nàng không dám mạo hiểm giao chiến với ta." Ngao Tông cười nói.

Cảnh Thiên mừng rỡ, "Xem ra ta được lợi rồi, đợi cái bạch đậu hủ kia, mau lên đi!" "Đừng vội." Từ Trường Khanh lấy ra một chiếc Định Yêu Bàn, từ giữa không trung lấy một luồng khí tức tàn lưu của Hỏa Quỷ Vương truyền vào trong đó, chiếc Định Yêu Bàn lập tức xoay tròn, sau đó chết dí khóa chặt vào một phương vị.

Cùng lúc đó, Hỏa Quỷ Vương đang chạy trốn đột nhiên phát hiện pháp lực của mình bị áp chế nặng nề, tu vi vốn đã chỉ còn một phần mười lại càng trở nên yếu ớt hơn!

"Đáng chết!

Thục Sơn Cấm Quỷ Thuật!" Hỏa Quỷ Vương trong lòng vô cùng ảo não.

Vốn dĩ với tu vi của nàng tuyệt đối không thể bị loại pháp thuật

này áp chế ảnh hưởng, nhưng giờ đây tu vi suy yếu, liền bị pháp thuật này khắc chế chết cứng.

Từ Trường Khanh thấy Cấm Quỷ Thuật có hiệu quả, không khỏi cười nói: "Hỏa Quỷ Vương e rằng vạn lần không ngờ, có một ngày lại sẽ vấp ngã dưới tay ta.

Cảnh huynh đệ, chúng ta đuổi theo!" Hai người không nói nhiều lời, lập tức ngự kiếm phi hành đi đánh chó ngã nước.

Ngao Tông nhìn đám quỷ binh điên cuồng dũng mãnh như thủy triều, chỉ từ từ nâng lòng bàn tay, hội tụ một luồng U Minh chi lực thành một đoàn trong lòng bàn tay.

Đoàn năng lượng chỉ lớn bằng một bàn tay, nhưng khi nó hiện lên, toàn bộ bầu trời Minh Giới trở nên càng thêm âm trầm, vạn quân quỷ binh bị chấn nhiếp đến run rẩy, hoàn toàn không dám đến gần Ngao Tông dù chỉ một phân hào!

"Nếu các ngươi tự tìm chết, ta liền không lãng phí thời gian nữa..." U Minh chi lực trong lòng bàn tay Ngao Tông đột nhiên lóe sáng, đoàn năng lượng quang cầu đó như một hắc động bùng phát ra lực xé rách cường đại!

Vô số quỷ hồn trong khoảnh khắc đó đều cảm nhận được lực hấp dẫn căn bản không thể kháng cự, cho dù có kinh hoàng giãy giụa bỏ chạy, cuối cùng cũng hoàn toàn không địch lại được lực xé rách của U Minh chi lực, hóa thành từng đạo quang mang bị hút vào trong đó!

Giống như một cơn bão quét ngang bị hút vào U Minh chi cầu, đám quỷ hồn đó trong khoảnh khắc toàn bộ bị nó nuốt chửng hấp nạp, không có bất kỳ một con quỷ hồn nào có thể thoát được.

"Oanh long long!" U Minh chi lực không chỉ tiêu diệt đám quỷ binh đó, ngay cả tường thành ở xa cũng dưới ảnh hưởng của nó mà bị rút

đi phần lớn hồn phách, bức tường thành sừng sững trong Minh Giới suốt mấy ngàn năm chưa từng sụp đổ, lúc này bắt đầu khẽ rung động.

"Chuyện gì vậy..." "Hỏa Quỷ Vương...

Hỏa Quỷ Vương chẳng lẽ không cứu chúng ta sao!" "Tường thành sắp sụp đổ rồi, hậu quả không dám tưởng tượng a!" Dưới ánh mắt kinh khủng của vô số quỷ hồn, tường thành từ nền móng bắt đầu lan ra một vết nứt khổng lồ, không ngừng bò lên trên tường thành mà kéo dài, cho đến cuối cùng các nơi trên tường thành bắt đầu từng mảng lớn sụp đổ bong tróc.

"Hô!" Những quỷ hồn bị tường thành ngăn cách ở bên ngoài, vĩnh viễn lang thang không thể đầu thai luân hồi, sau khi mất đi chướng ngại tường thành liền ùn ùn dũng nhập U Minh Thành và Luân Hồi Điện, quỷ binh đều đã bị tiêu diệt, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Thậm chí còn có một số quỷ hồn bảo lưu ký ức không muốn chuyển thế cũng nhân cơ hội này mà trốn thoát.

Tóm lại, trật tự mà Hỏa Quỷ Vương cực lực duy trì suốt mấy ngàn năm, trong khoảnh khắc đó đã hoàn toàn sụp đổ, nhưng đối với Minh Giới mà nói lại không phải là một chuyện xấu.

Trật tự của Hỏa Quỷ Vương, chỉ vì dục vọng của nàng mà được thiết lập, mấy ngàn năm qua không biết bao nhiêu quỷ hồn và vong linh đã trở thành vật hy sinh vì dục vọng cá nhân của nàng.

"Cảm tạ đại nhân..." "Tiên trưởng từ bi, nếu không có ngài ta không biết phải lang thang bao lâu nữa!" "Ta đã bị nhốt trong tường thành mấy ngàn năm rồi..." Đám quỷ hồn thoát ra từ tường thành, ùn ùn tụ tập bên ngoài Quỷ Vương Cung quỳ xuống khấu đầu cảm tạ Ngao Tông.

"Vào luân hồi đi, ân oán ngàn năm qua cũng nên kết thúc tại đây."

Ngao Tông trầm giọng phân phó, đám quỷ hồn đó đều ứng tiếng tiến vào Luân Hồi Điện chuyển thế.

Đám quỷ binh may mắn tàn tồn dưới tay Ngao Tông tụ tập bên cạnh Minh Hà, run rẩy.

"Bái kiến Quỷ Vương đại nhân!" Chúng cho rằng Hỏa Quỷ Vương đã bị Ngao Tông giết chết, nên hắn là Minh Giới chi chủ mới kế nhiệm.

"Tất cả đi đi, từ nay về sau U Minh Thành sẽ không còn tồn tại nữa, ai nguyện ý lang thang hay nhập luân hồi, tự mình lựa chọn." Đám quỷ binh này quá yếu ớt, giữ lại cũng không có tác dụng gì, Ngao Tông dứt khoát cho tất cả lui đi.

Đám quỷ binh đó không dám tin Ngao Tông lại dễ dàng cho chúng tự do như vậy, phải biết rằng tất cả đều bị Hỏa Quỷ Vương cưỡng ép giam cầm trong U Minh Thành làm nô dịch, đã sớm quen như nô lệ phục vụ Hỏa Quỷ Vương.

"Đại nhân, ngài... chúng tôi đều được tự do rồi sao?" Một quỷ binh cầm đầu cẩn thận hỏi.

Chương 607

“Vô nghĩa, không mau đi!” Ngao Tông nhíu mày.

“Đa tạ đại nhân...

đa tạ đại nhân!” Được Ngao Tông chấp thuận, đám quỷ binh kích động kêu khóc, sau đó lũ lượt tán đi khắp bốn phương tám hướng.

Đến đâu tạm không nói, tóm lại nhất định phải rời xa U Minh Thành như một nhà tù này!

Nhưng quỷ binh vừa mới tản ra, bầu trời đột nhiên bắn xuống mấy chục đạo ma khí lợi nhận xuyên thủng một đám quỷ binh, trong chớp mắt khiến chúng tan thành mây khói!

Quỷ binh sợ hãi lũ lượt lùi lại, lần nữa quỳ xuống khấu đầu cầu xin Ngao Tông: “Đại nhân!

Chúng tôi biết sai rồi, sau này tuyệt đối không dám đặt chân ra khỏi U Minh Thành nửa bước, xin ngài đừng trách phạt!” “Chúng tôi quá ngu độn không hiểu ý ngài, xin ngài thủ hạ lưu tình!” “Đại nhân tha mạng...” Quỷ binh cho rằng vừa nãy Ngao Tông định bắn giết chúng, vì vậy lúc này chỉ biết cầu xin tha mạng.

“Ai?

Xuất hiện đi.” Ánh mắt Ngao Tông lóe lên, đương nhiên hắn không thể làm loại chuyện bội bạc như vậy, ắt hẳn có kẻ khác.

“Không chịu xuất hiện, thì ngươi nghĩ ta không tìm ra sao?” Ngao Tông dứt khoát vươn tay không trung hư trảo, bầu trời không có gì đột nhiên vặn vẹo, sau đó một thân ảnh chật vật từ trong đó vọt ra, hoảng loạn rơi xuống đất.

Ngao Tông mới nhìn rõ, đó là một nam nhân Ma tộc dung mạo cực

kỳ anh tuấn, thân mặc giáp Dạ Ma màu đen, và tay cầm một cây trường cung màu đỏ lửa tản phát ma khí.

Hiển nhiên hắn vô cùng kiêng kị Ngao Tông, nắm chặt trường cung ánh mắt không dám rời khỏi Ngao Tông dù chỉ một khắc.

"Hỏa Quỷ Vương là thuộc hạ Ma tộc, U Minh Thành tự nhiên cũng nên chịu sự khống chế của Ma tộc, liên quan gì đến nhân tộc mà ngươi dám giải tán quỷ binh U Minh Thành!" "Thật nực cười!

Minh Giới tồn tại từ ngày Lục Đạo Luân Hồi ra đời, chưa từng thuộc về bất kỳ ai chi phối." "Cái gọi là Hỏa Quỷ Vương đó chẳng qua chỉ là một trong số những quỷ hồn mạnh hơn mà thôi, sao dám tự xưng là Minh Giới chi chủ." Ngao Tông không thèm để ý lời nói của hắn.

"Ý chí của Trọng Lâu đại nhân, ngươi sao dám..." "Cút!" Ngao Tông quát to một tiếng, pháp lực cuồng bạo ẩn chứa trong đó trong khoảnh khắc đã oanh kích hồn phách hắn chấn động, suýt chút nữa ngất đi!

Nửa khắc sau, hắn mới dần dần khôi phục thần trí, trong lòng đại vi chấn hám.

Ngay cả Ma Tôn Trọng Lâu cũng chưa từng thể hiện pháp lực khủng bố như vậy trước mặt hắn!

"Lập tức cút khỏi đây, sau này nếu ngươi còn dám đặt chân vào Minh Giới nửa bước, ta sẽ khiến ngươi cũng trở thành một trong số quỷ binh." Hắn hoàn toàn không coi lời Ngao Tông là lời đe dọa, lập tức quay người bỏ đi, không dám nán lại dù chỉ một khắc.

Cho đến khi tên Ma tộc đó đi xa, đám quỷ binh đang không dám thở mạnh mới thả lỏng lòng.

"Tên Xích Phong đó, thật sự không chịu buông tha chúng ta sao..."

“May mà Quỷ Vương đại nhân không muốn nô dịch chúng ta.” ... ...

Sau một khắc, U Minh Thành chỉ còn lại những di tích đổ nát, khắp nơi là tường đổ vách nát, hầu như không có bao nhiêu quỷ hồn dám lưu lại nơi này.

Sự xuất hiện của Ngao Tông đã mang lại chấn động không nhỏ, không biết vị cao nhân thần bí này sẽ khống chế Minh Giới như thế nào, do đó tất cả đều không dám đến gần luân hồi, quyết định trước tiên cứ quan sát.

Minh Giới ngày nay sau chuyện này, triệt để trở thành vùng đất vô chủ, ngay cả một người thống trị trên danh nghĩa cũng không tồn tại, Ngao Tông thì hoàn toàn có thể dựa vào võ lực của mình mà cưỡng ép tiếp quản mọi thứ nơi đây.

Hắn đối với điều này không hề có hứng thú, hắn đến thế giới này chỉ vì đoạt lấy luân hồi, không phải để chiếm núi xưng vương, một Minh Giới hoang vu nhỏ bé đối với hắn mà nói không đáng nhắc tới.

“Luân Hồi U Minh, còn cần thời gian dài để bị đồng hóa a...” Ngao Tông ở bên ngoài Luân Hồi Đại Điện cảm thụ khí tức của nó, vẫn chưa cảm nhận được dấu vết bị khống chế.

Sau đó Ngao Tông không nán lại dù chỉ một khắc, lập tức đi tìm tung tích của Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh.

Cùng lúc đó, dưới sự truy sát của Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh, Hỏa Quỷ Vương cuối cùng vì mang trọng thương, không chạy thoát được bao xa, liền bị hai người chặn đầu, chặn đuôi, không còn đường nào để trốn thoát.

Đồng thời, Hỏa Quỷ Vương biết, U Minh Thành mà nàng đã hao phí mấy ngàn năm thời gian xây dựng, trong khoảnh khắc đó đã ầm ầm sụp đổ, không còn tồn tại nữa.

Vừa đau lòng vừa phẫn nộ, căn cơ thống trị Minh Giới của nàng, U Minh Thành sụp đổ, cũng có nghĩa là trong Minh Giới, nàng không còn là một du hồn mạnh hơn ai nữa!

"Hỏa Quỷ Vương, hai chúng ta không có ý làm hại ngươi, chỉ là Hỏa Linh Châu quá quan trọng, việc này thậm chí uy hiếp an nguy của Minh Giới, không thể chậm trễ." Từ Trường Khanh dẫn kiếm khí bao quanh bốn phía, hoàn toàn không để lại bất kỳ đường lui nào cho Hỏa Quỷ Vương, "Ta chỉ cần Hỏa Linh Châu, sau khi sử dụng nhất định sẽ hoàn trả, tuyệt đối không trì hoãn!" "Ít phí lời!" Hỏa Quỷ Vương trong cơn phẫn nộ, đột nhiên dẫn từng đoàn quỷ hỏa nóng rực như bão táp ập tới, nhưng tất cả đều bị Từ Trường Khanh dùng kiếm khí ngăn chặn.

Cảnh Thiên trái phải đỡ đòn, những quỷ hỏa đó vừa tiếp xúc với Ma Kiếm liền trong khoảnh khắc tắt ngấm, may mà hắn cũng không bị quỷ hỏa thiêu thân, "Hỏa Quỷ Vương cũng không như vậy mà!" Nhưng Hỏa Quỷ Vương không chỉ đánh và tiêu hao đến chết, nhân lúc Từ Trường Khanh bị cầm chân, tâm tư của nàng đã đặt lên người Cảnh Thiên.

Nàng sớm đã nhận ra, tu vi của Cảnh Thiên cực kỳ yếu ớt, chỉ là có một thanh Ma Kiếm cường đại bên mình mà thôi, dễ đối phó hơn Từ Trường Khanh rất nhiều.

"Tiểu tử, ngươi dám xông vào Quỷ Vương Cung của ta, đồ hỗn trướng cứ xông vào đi!" Hỏa Quỷ Vương thần sắc oán độc, lặng lẽ để lại một Huyễn Ảnh Phân Thân tại chỗ, bản tôn thì ẩn mình trong một đoàn quỷ hỏa, lặng lẽ bay về phía Cảnh Thiên.

"Hỏa Quỷ Vương!

Nếu ngươi còn không đầu hàng, ngoan ngoãn giao ra Hỏa Linh Châu, đừng trách ta không nương tay!" Cảnh Thiên không hề hay biết

nguy hiểm đang lặng lẽ đến gần.

Khi quỷ hỏa ẩn chứa Hỏa Quỷ Vương đến gần, Cảnh Thiên hoàn toàn không hay biết, vẫn không chút do dự một kiếm chém tan đoàn quỷ hỏa đó!

"Oanh!" Trong phút chốc, quỷ hỏa xanh lục đột nhiên bùng nổ, quỷ hồn bản tướng hung tợn của Hỏa Quỷ Vương đột nhiên xuất hiện, gầm thét gào rú vung lợi trảo chộp lấy đầu Cảnh Thiên!

"Chết đi!" Hỏa Quỷ Vương lúc này hoàn toàn không còn vẻ mỹ miều kiều diễm trước đó, ngược lại khuôn mặt gân xanh nổi đầy, hai mắt đỏ ngầu, làn da xanh xám thô ráp như vỏ cây, răng nanh lật ra lóe lên hàn quang, rõ ràng là một ác quỷ đoạt hồn!

Cảnh Thiên trở tay không kịp, càng không ngờ Hỏa Quỷ Vương lại biến thành bộ dạng hung tợn đáng sợ như vậy, nhất thời không khỏi ngây người tại chỗ không biết làm sao.

"Cảnh huynh đệ!" Từ Trường Khanh mới phát giác mình bị Huyễn Ảnh Phân Thân của Hỏa Quỷ Vương mê hoặc, trong cơn phẫn nộ lập tức hủy diệt Huyễn Ảnh Phân Thân, hoàn toàn không để ý đến những quỷ hỏa u minh đang bắn tới, bắn tất cả kiếm khí về phía Hỏa Quỷ Vương!

Nhưng Hỏa Quỷ Vương hoàn toàn phớt lờ, chỉ cần bắt được Cảnh Thiên, là có thể uy hiếp Từ Trường Khanh.

Vào khoảnh khắc lợi trảo của Hỏa Quỷ Vương sắp chạm vào Cảnh Thiên, một đạo quang nhận màu tinh hồng chói mắt đột nhiên bắn ra cực nhanh, trong chớp mắt đã xuyên thủng thân thể Hỏa Quỷ Vương!

"A!" Hỏa Quỷ Vương thảm thiết kêu một tiếng, thân thể bị quang nhận tinh hồng xuyên thủng mà bay ra, và bị nó chết dí ghim xuống

mặt đất, hoàn toàn không thể thoát ra.

"Ta..." Cảnh Thiên mới hoàn hồn, trong lòng vô cùng sợ hãi, thân phàm thai, nếu bị Hỏa Quỷ Vương chộp trúng thì khó thoát khỏi cái chết!

"Ca ca, không bị thương chứ?" Cảnh Thiên đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc nhưng lại lạnh lùng xa lạ, theo tiếng nhìn đi, rõ ràng thấy Long Quỳ không biết từ khi nào đã xuất hiện ở gần đó mà ngưng vọng!

"Long Quỳ?" Cảnh Thiên lập tức cảm thấy không đúng, lúc này Long Quỳ đang mặc váy tiên ống rộng màu xanh lam đã biến thành màu tinh hồng, tay cầm một cây trường cung màu đỏ máu, trong đôi mắt hoàn toàn không còn vẻ yếu đuối nhút nhát như ngày thường, thay vào đó là sự lạnh lùng vô tình.

"Long Quỳ?" Cảnh Thiên có chút không dám tin vào mắt mình.

"Đây hẳn là Long Quỳ mà Ngao tiền bối từng nhắc đến, một nhân cách khác được hóa thành từ ngàn năm tu vi của nàng.

Cảnh huynh đệ, cẩn thận chút, tu vi của nàng cường đại, ít nhất đánh bại ta cũng là chuyện dễ dàng." Từ Trường Khanh vừa dặn dò, vừa cảnh giác.

"Trời ạ, thì ra Ngao huynh bảo ta và Long Quỳ ở cùng nhau, không phải để ta bảo vệ nàng, mà là để nàng bảo vệ ta!" Cảnh Thiên mới hiểu ra dụng tâm của Ngao Tông.

"Ca ca không sao là tốt rồi." Long Quỳ từ từ đi tới, ánh mắt lạnh lùng vô cùng rơi trên người Hỏa Quỷ Vương, như thể đang đánh giá một đống rác rưởi mà khinh thường.

"Ngươi, cũng là quỷ tộc sao?" Hỏa Quỷ Vương vẫn giữ bộ dạng hung tợn đáng sợ đó, nhìn Long Quỳ sát khí đằng đằng trước mặt,

chấn động không ngớt!

Long Quỳ không đáp lời, chỉ vươn tay hư trảo, quang nhận tinh hồng xuyên thủng trên người Hỏa Quỷ Vương liền hóa giải, sau đó liền bị Long Quỳ mạnh mẽ nhiếp vào lòng bàn tay, nắm chặt lấy cổ nàng!

"Buông... buông ta ra!" Hỏa Quỷ Vương kinh khủng vạn phần, phát giác pháp lực của mình đang bị Long Quỳ điên cuồng cướp đoạt, cứ thế này nhất định sẽ hồn phi phách tán!

"Long Quỳ!

Long Quỳ!" Cùng lúc đó, Đường Tuyết Kiến cũng thở hổn hển đuổi theo, nhưng khi nhìn Long Quỳ với y bào màu tinh hồng thì cũng chấn động không ngớt, "Long Quỳ...

Chương 608

sao lại biến thành bộ dạng này?" Nhưng Long Quỳ hoàn toàn không để ý, chỉ nắm chặt cổ Hỏa Quỷ Vương càng lúc càng dùng sức, Hỏa Quỷ Vương cũng theo đó càng lúc càng suy yếu, thậm chí ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng không thể thốt ra!

"Long Quỳ, đừng giết nàng, Hỏa Linh Châu không biết ở đâu." Cảnh Thiên thấy vậy vội vàng khuyên nhủ.

"Long Quỳ cô nương, nếu ngươi giết Hỏa Quỷ Vương, trận phân tranh này sẽ dẫn đến nhân giới, chỉ sợ cuối cùng tai ương sẽ giáng xuống lê dân bá tánh, ngàn vạn lần hãy thận trọng." Từ Trường Khanh cũng có chút không chịu nổi, thậm chí nhịn không được muốn ra tay ngăn cản, nhưng lại phát hiện ngay cả âm khí tràn ngập quanh thân Long Quỳ hắn cũng không thể đột phá!

"Long Quỳ, bình tĩnh lại chút!

Ta tới đây vì Hỏa Linh Châu, không phải vì giết Hỏa Quỷ Vương!" Cảnh Thiên càng lúc càng sốt ruột, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào.

"Long Quỳ, dừng tay!" Đột nhiên, một giọng nói chứa đựng uy nghiêm từ không xa vang lên, thân thể Long Quỳ cũng theo đó mà khựng lại, bàn tay đang nắm chặt cổ Hỏa Quỷ Vương cũng không tự chủ mà buông ra.

Khoảnh khắc kế tiếp, một thân ảnh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, và nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Long Quỳ, chiếc váy tiên ống rộng của nàng lập tức từ màu tinh hồng trở lại màu xanh lam, và nàng ngất lịm trong lòng thân ảnh đó.

"Ngao huynh!" Cảnh Thiên đại hỉ, một cái liếc mắt liền nhận ra

thân ảnh đó chính là Ngao Tông.

"Làm không tệ, ít nhất cũng không giết chết Hỏa Quỷ Vương." Ngao Tông nhẹ nhàng đặt Long Quỳ trong lòng xuống, nhìn Hỏa Quỷ Vương đang run rẩy ở một bên, thản nhiên nói: "U Minh Thành của ngươi đã bị ta hủy diệt, quỷ binh đại quân cũng không còn tồn tại, từ nay về sau Minh Giới sẽ không còn bất kỳ Hỏa Quỷ Vương nào nữa." "Ngươi, ngươi rốt cuộc đã hủy diệt U Minh Thành..." Hỏa Quỷ Vương đầy lòng tuyệt vọng.

Hỏa Quỷ Vương biết rõ sức nặng trong lời nói của Ngao Tông, điều đó có nghĩa là mọi thứ mà nàng đã gây dựng suốt mấy ngàn năm đều hóa thành hư không, không đáng nhắc tới!

Hơn nữa, U Minh Thành không còn, nàng cũng không thể tiếp tục khống chế vạn quỷ, tất sẽ vĩnh viễn không thể khôi phục trạng thái đỉnh thịnh ban đầu.

"Vì Hỏa Linh Châu, mà bức ta đến bước đường cùng sao?" Hỏa Quỷ Vương trong lòng bi ai không ngớt.

"Này, ta vốn dĩ không định bức ngươi vào đường cùng, nếu ngươi biết điều mà sớm giao Hỏa Linh Châu ra, ta lười phải dây dưa với ngươi!" Cảnh Thiên lập tức kêu la.

"Như vậy, ngươi thấy mình vô tội sao?" Ngao Tông cười lạnh một tiếng, "Năm xưa ngươi dẫn dắt quỷ tộc và yêu tộc liên thủ xâm lược nhân giới, khiến nhân loại ai oán khắp nơi, sinh linh đồ thán, chỉ cần một tội danh này, đã đủ để diệt ngươi!" Hỏa Quỷ Vương trong lòng bi ai không ngớt, nhưng vẫn nghiến răng cố chấp, "Muốn Hỏa Linh Châu, ta thiên sẽ không để ngươi như ý!

Nếu muốn giết ta, cứ việc đi, chỉ cần ta chết, ngươi vĩnh viễn không thể tìm thấy Hỏa Linh Châu!" "Cái đồ chết tiệt mồm cứng này!

Bạch đậu hủ, ngươi có cách nào thu thập nàng ta cho tốt không!" Cảnh Thiên lập tức giận bốc hỏa tam trượng.

"Loại chuyện này ta không làm được." Từ Trường Khanh lắc đầu từ chối.

"..." Cảnh Thiên cũng hoàn toàn không có cách nào, bức cung, cũng không phải để thỏa mãn nhất thời miệng lưỡi, cho dù biết rõ tên này không phải nhân loại cũng khó mà ra tay được.

Ngao Tông hoàn toàn không nói phí lời, chỉ vươn ra một luồng pháp lực nhẹ nhàng nâng Hỏa Quỷ Vương lên, khiến nàng lơ lửng giữa không trung.

"Nếu ngươi muốn giết ta, tuyệt đối không thể tìm thấy Hỏa Linh Châu, nghe cho kỹ đây!" Hỏa Quỷ Vương có thể cảm giác được, Ngao Tông và những người khác hoàn toàn không giống nhau, chỉ riêng việc có thể hủy diệt U Minh Thành đã đủ để thấy hành vi của hắn cường đại đến mức nào.

"Câm miệng!" Ngao Tông phất tay một cái, Hỏa Quỷ Vương lập tức bị sức mạnh vô hình siết chặt lấy cổ họng, một chút âm thanh cũng không thể phát ra.

Ngay sau đó, Ngao Tông dùng U Minh chi lực mạnh mẽ xâm nhập vào quỷ hồn của Hỏa Quỷ Vương, không tốn chút sức lực nào đã tìm thấy Hỏa Linh Châu bị luyện hóa dung nhập vào hồn phách.

Quả thật không sai, Hỏa Linh Châu đã bị hồn phách của nàng đồng hóa, Từ Trường Khanh và những người khác hoàn toàn không có cách nào lấy Hỏa Linh Châu ra khỏi hồn phách nàng.

Nếu đánh cho nàng hồn phi phách tán thì Hỏa Linh Châu cũng sẽ cùng tan nát, e rằng phải mất ngàn năm thời gian, Hỏa Linh Châu mới có thể tụ tập thiên địa linh khí mà trọng sinh.

Nhưng đối với Ngao Tông, thủ đoạn không cần quá cao minh, hắn dễ dàng luyện hóa Hỏa Linh Châu một cách hoàn chỉnh.

Hỏa Quỷ Vương hoàn toàn có thể cảm nhận quá trình Hỏa Linh Châu thoát ly khỏi hồn phách mình, điều này càng khiến nàng thêm sợ hãi Ngao Tông trước mặt, một thủ đoạn mà ngay cả Trọng Lâu cũng không thể làm được!

"Ra!" Ngao Tông vươn tay nhiếp lấy, một viên Linh Châu tản phát vầng sáng màu đỏ, bề mặt cháy rực một tầng hỏa diễm hùng hùng, từ thiên linh của Hỏa Quỷ Vương thoát ra, từ từ rơi vào lòng bàn tay Ngao Tông.

Mất đi sự gia trì của Hỏa Linh Châu, tu vi của Hỏa Quỷ Vương đột nhiên giảm xuống, đã không còn bằng một phần ba so với ban đầu!

Hỏa Quỷ Vương nhìn Hỏa Diễm Châu bị Ngao Tông lấy đi, sắc mặt tái nhợt, nàng biết mình tuyệt đối không thể khôi phục tu vi thời kỳ đỉnh phong, càng không thể giành lại Minh Giới để trở thành một giới chi chủ nữa.

"Ngao huynh, quả nhiên ngươi có cách!" Cảnh Thiên nhìn Hỏa Linh Châu trong lòng bàn tay Ngao Tông, quả thực hai mắt sáng rỡ.

"Hỏa Linh Châu tính chất khá cương mãnh, không như Thổ Linh Châu nhu hòa, cần phải bảo tồn thỏa đáng." Ngao Tông quan sát một lát, liền ném nó cho Cảnh Thiên.

"Được!" Cảnh Thiên theo bản năng định vươn tay chộp lấy, Đường Tuyết Kiến một bên vội vàng gọi hắn lại: "Này!

Ngươi quên bài học Thổ Linh Châu lần trước rồi sao!" "A...

Đúng rồi!" Cảnh Thiên vội vàng rụt tay lại, cầu cứu nhìn về phía Ngao Tông, hy vọng hắn có cách.

“Từ Trường Khanh, Thục Sơn hẳn có truyền thụ cách không nhiếp vật pháp chú, cứ vậy mà đặt nó vào ngọc bình để cất giữ là được.” Ngao Tông nói với Từ Trường Khanh.

“Yên tâm, giao cho ta đi!” Từ Trường Khanh lập tức vươn tay không trung hư trảo, Hỏa Linh Châu chịu sự điều khiển của pháp lực, cuối cùng được thu vào một chiếc ngọc bình nhỏ.

Kỳ lạ là, chiếc ngọc bình đó sau khi cất giữ Hỏa Linh Châu, từ màu xanh lục trong suốt đã biến thành màu đỏ lửa.

“Hỏa Linh Châu có thể chuyển hóa ngọc thạch thành linh bảo!

Thật thần kỳ, chiếc ngọc bình này nếu lâu dài chịu ảnh hưởng của Hỏa Linh Châu, cũng có thể biến thành một bảo vật giá trị không nhỏ a!” Từ Trường Khanh nâng ngọc bình tỉ mỉ quan sát, không khỏi cảm thán.

“Đáng tiền sao?” Cảnh Thiên đúng lúc thò đầu ra hỏi.

Từ Trường Khanh không để ý Cảnh Thiên, hỏi Ngao Tông: “Hỏa Quỷ Vương xử trí thế nào?” Ngao Tông liếc nhìn Hỏa Quỷ Vương một cái, chỉ thấy thần tình nàng ngây dại, dường như vẫn chưa hoàn hồn từ cú sốc tu vi suy yếu.

“Không cần để ý.

Nàng đã áp bức đám quỷ hồn đó trong Minh Giới lâu như vậy, ta không giết, đám quỷ hồn cũng không thể tha cho nàng.” “Cũng phải, oan có đầu nợ có chủ, để nàng tự giải quyết nhân quả cũng khá tốt.” Từ Trường Khanh gật đầu đồng tình nói.

Bất luận thế nào, đã có được viên Linh Châu thứ hai, Ngao Tông lập tức thi triển Thuấn Di thuật mang theo một nhóm người rời khỏi đây, trở về Phong Đô Quỷ Thành.

Những Linh Châu kế tiếp, nhất định phải tìm kiếm trong nhân giới

rồi.

Sau khi đoàn người Ngao Tông rời đi, Hỏa Quỷ Vương từ nỗi bi thống mà hoàn hồn, không thể không chỉn chu suy nghĩ về hoàn cảnh mình đang đối mặt lúc này.

Đúng như lời Ngao Tông đã nói, đám quỷ hồn đã thoát khỏi sự khống chế nhất định sẽ quay lại điên cuồng báo thù!

Nhân quả luân chuyển, trong Minh Giới này nàng bước đi khó khăn, huống chi hiện giờ Minh Giới vô chủ, e rằng mỗi một quỷ hồn cường đại đều hy vọng giết chết Hỏa Quỷ Vương để chứng minh sức mạnh của mình, thay thế nàng trở thành Minh Giới chi chủ.

Điểm chí mạng nhất, hiện giờ vô số quỷ hồn đều cho rằng trên người nàng đang nắm giữ Hỏa Linh Châu, chỉ riêng điểm này đã đủ để nàng trở thành kẻ địch chung của Minh Giới!

"Trọng Lâu đại nhân...

Chỉ có thể dựa vào Trọng Lâu đại nhân thôi, có lẽ hắn có thể giúp ta đoạt lại Hỏa Linh Châu!" Nhắc đến Trọng Lâu, Hỏa Quỷ Vương như vớ được cọng rơm cứu mạng, tâm tư lập tức hoạt bát trở lại! ...
...

Ma Giới, Ma Tôn Đại Điện.

Sau khi trở về từ Minh Giới, Trọng Lâu liền lập tức thôi động ma tâm tu phục vết thương của mình, hắn có thân bất tử, do đó vết thương hồi phục cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong chốc lát đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

"Phi Bồng...

Ngàn năm sau, ngươi ngược lại bắt đầu học dùng những thủ đoạn ti tiện này!" Trong mắt Trọng Lâu lóe lên sự phẫn nộ, lần đầu tiên bị người khác ám hại thê thảm đến vậy, hắn vốn cho rằng Phi Bồng

tướng quân có thể tin tưởng vào nhân phẩm!

"Xích Phong!" Trọng Lâu hô một tiếng, trong Ma Tôn Đại Điện tùy theo hiện ra một đoàn ma khí cuồn cuộn bay lên, sau đó từ từ hóa thành một nam nhân Ma tộc thân mặc giáp Dạ Ma.

Chương 609

Chính là sứ giả Ma tộc Xích Phong, người vừa bị Ngao Tông ép lui ở Minh Giới.

"Ngươi đi báo cho Hỏa Quỷ Vương, nếu phát hiện có phàm nhân nào dám xông vào, đều có thể giết không tha, nhưng duy nhất Phi Bồng chuyển thế thì tuyệt đối không được giết, cứ đuổi hắn đi là được, Bản Ma Tôn ta đang chờ hắn khôi phục tu vi rồi lại chiến đấu một trận với hắn." Trọng Lâu lạnh giọng phân phó.

"Chủ nhân, Minh Giới... không còn Hỏa Quỷ Vương nữa." Kê Phong ngữ khí có chút bất đắc dĩ, "Có một vị cường giả vô danh đã sát nhập Minh Giới, hủy diệt U Minh Thành, giải tán vô số quỷ binh!" "Sao có thể!" Ma Tôn Trọng Lâu thần sắc đại kinh, khi nghe chuyện gần như không thể tin được!

Kê Phong vội vàng nói: "Thiên chân vạn xác!

Hiện tại Hỏa Quỷ Vương đã bỏ trốn, vừa mới truyền ý niệm thần thức cáo tri hạ thuộc, Hỏa Linh Châu của hắn đã bị đoạt đi, Minh Giới giờ vô chủ." "Hỏa Linh Châu là tính mạng của Hỏa Quỷ Vương, ai có thể đoạt đi được!" Trọng Lâu lập tức bạo nộ, quát hỏi.

Kê Phong có chút không dám khẳng định nói: "Nghe Hỏa Quỷ Vương nói, hình như là cường giả Nhân Giới, trong đó có một người pháp lực cực kỳ cao cường, Hỏa Quỷ Vương tự nhận ngay cả khi toàn thắng cũng chưa chắc là đối thủ!" "Nhân Giới?" Trọng Lâu hơi suy nghĩ, không khỏi cười lạnh: "Thì ra là vậy, Phi Bồng đã khiến ta mất hết tu vi, ta thấy e rằng hắn còn mạnh hơn cả ngàn năm trước." Trong mắt Trọng Lâu chỉ có Phi Bồng đáng để xem trọng, hắn cho rằng Cảnh Thiên, kẻ đánh bại Hỏa Quỷ Vương, trước đây chỉ giả vờ

yếu ớt, chẳng qua là cố ý ẩn giấu tu vi mà thôi.

Kê Phong có chút kinh ngạc bất định: "Người đó chưa chắc là Phi Bồng...

Tu vi của hắn rất mạnh, ta chỉ cần một chiêu đã..." "Phế thoại!

Phi Bồng mạnh đến mức ngươi không thể tưởng tượng nổi, sợ rằng hắn là kẻ duy nhất trên thế gian này có thể địch lại Bản Ma Tôn, lẽ nào hắn lại không thể đỡ nổi một chiêu của ta?" Trọng Lâu không chút lưu tình chất vấn.

"Đương nhiên không thể!" Kê Phong nghe vậy cúi đầu, không dám nghi ngờ Trọng Lâu nửa lời!

"Mà Minh Giới biến thành đất vô chủ, đối với ta ngược lại cũng là chuyện tốt." Trọng Lâu chợt chuyển ý niệm, ra lệnh: "Lập tức đến Minh Giới, trấn nhiếp những du hồn đó, tuyên cáo sau này do Ma Yết tạm thời tiếp quản Minh Giới, cho đến khi Minh Giới Chi Chủ tiếp theo xuất hiện." "Tuân mệnh!" Kê Phong đáp lời: "Chủ nhân, vậy ngài định chọn Minh Giới Chi Chủ tiếp theo như thế nào?" Trọng Lâu suy nghĩ một lát: "Nếu Hỏa Quỷ Vương kia có thể khôi phục tu vi, thì do hắn tiếp tục tiếp quản Minh Giới, nếu lâu dài không thể, trong Minh Giới chỉ có thể do ngươi đảm nhiệm!" "Ta?!" Kê Phong lập tức ngây người.

"Không muốn sao?" Trọng Lâu khẽ nhíu mày.

"Không... không dám!

Mọi chuyện đều theo sắp đặt của Chủ nhân!" Kê Phong biết tuyệt đối không có vốn liếng để cò kè mặc cả, đành cứng đầu chấp thuận.

Trên thực tế, trừ Quỷ tộc trong Minh Giới, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sinh linh nào nguyện ý trở thành chúa tể của thế giới đó.

Trở thành Minh Giới Chi Chủ, liền có nghĩa là phải vĩnh viễn lưu

lại trong thế giới mục nát đầy âm khí đó, lâu dần sẽ bị Quỷ hồn đồng hóa, biến thành bán vong linh bị âm khí vây quanh.

Ít nhất đối với Kê Phong, tuyệt đối không muốn tồn tại như một nửa Quỷ hồn như vậy.

Sau khi trở về Nhân Gian, khi lần nữa sử dụng Linh Châu La Bàn để tìm kiếm, lại phát hiện tin tức phương vị ngày càng mơ hồ, chỉ có thể biết được phương hướng đại khái.

Liên tiếp tìm kiếm mấy ngày, manh mối thu được lại càng ngày càng ít, ngược lại khiến một thời gian lâm vào bế tắc.

"Này Bạch Đậu Hủ, cái thứ này không hỏng đấy chứ?

Hay là phải quay về Thục Sơn xin một cái khác về đây." Cảnh Thiên gõ gõ Linh Châu La Bàn, phát hiện phương vị vẫn bất định, không khỏi có chút buồn bực.

"Sao lại thế này, Linh Châu La Bàn do Đại Trưởng Lão tự tay chế tác, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề nào." Từ Trường Khanh tuy nói vậy, nhưng sau một hồi loay hoay vẫn không có kết quả, trong lòng cũng không khỏi buồn bực.

Do hiếu kỳ, Ngao Tông cũng cầm la bàn xem xét kỹ lưỡng, lại phát hiện la bàn cũng không hề bị hư hại nào, ngược lại, bên trong ẩn chứa một cỗ năng lượng vô cùng kỳ lạ đang dao động, cản trở năng lực của la bàn.

Nói cách khác, có người cố ý ngăn cản tác dụng của la bàn!

"Thì ra là vậy..." Ngao Tông thuận theo luồng khí tức này hơi dò xét liền lập tức phát giác, nguồn gốc của năng lượng ngăn cách chính là ở Thục Sơn, do Ngũ vị Trưởng Lão Thục Sơn cố ý làm.

Ngay sau đó hắn nói rõ chuyện này cho Từ Trường Khanh, nhưng đối phương hiển nhiên khó mà tin được: "Ngũ vị Trưởng Lão vì sao

lại muốn ngăn cản ta lấy Linh Châu?" "Có lẽ ý ban đầu của họ, không phải để ngăn cản ngươi có được Linh Châu, mà là có ý đồ khác." Ngao Tông ý vị thâm trường nói: "Hoặc là đang ám chỉ, tạm thời ngừng tìm kiếm Linh Châu?" Từ Trường Khanh tư chất thông minh, Thiền Cơ trong lời nói của Ngao Tông lập tức được hắn lĩnh ngộ thấu đáo: "Ngài nói, Ngũ vị Trưởng Lão hy vọng ta quay về Thục Sơn?" "Có lẽ là như vậy." Ngao Tông gật đầu.

"Lại phải về Thục Sơn?

Nơi đó suốt ngày ăn chay niệm Phật, ta ăn không quen đồ ăn!" Cảnh Thiên một mặt khổ não.

Long Quỳ hiển nhiên càng có bóng ma với Tỏa Yêu Tháp của Thục Sơn, hoàn toàn không hy vọng quay trở lại nơi đó.

"Đi đi mà, sớm nghe phong cảnh Thục Sơn khá đẹp, ta đã muốn tận mắt xem rồi!" Đường Tuyết Kiến đối với chuyện này ngược lại không hề để ý.

"Nhưng nếu cứ trì hoãn mãi, bao giờ mới tìm đủ năm viên Linh Châu chứ, chẳng phải lãng phí thời gian sao?" Cảnh Thiên, người đang giấu Thổ Linh Châu trong cơ thể, trong lòng không khỏi căng thẳng.

"Mài đao không chậm trễ việc đốn củi.

Huống hồ tình huống hiện tại, ngay cả Linh Châu La Bàn cũng mất hiệu lực, làm sao tìm kiếm?

Trước tiên quay về Thục Sơn đã.

Vừa hay, Cảnh Thiên vẫn cần phải hảo hảo tu luyện đề thăng tu vi, tu hành ở Thục Sơn có rất nhiều lợi ích!" Ngao Tông hạ quyết tâm, Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh liền không nói nhiều nữa, hoàn toàn nghe theo phân phó của Ngao Tông.

Ngay lập tức lên đường, chuyển hướng đi về Thục Sơn.

Thục Sơn, Tỏa Yêu Tháp.

Ngũ vị Trưởng Lão nhìn Tỏa Yêu Tháp ngày càng hư hại, mỗi người đều ưu tư trùng trùng.

"Sư huynh, Tỏa Yêu Tháp nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ trăm ngày nữa thôi, thật không ổn." Nhị Trưởng Lão cầu cứu nhìn Đại Trưởng Lão, tất cả đều hiểu Tỏa Yêu Tháp sụp đổ sẽ có ý nghĩa gì.

"Để ta đi, các ngươi đều ở bên ngoài đợi ta." Đại Trưởng Lão trầm mặc một lát, sau đó tự mình động thân bước vào đại môn Tỏa Yêu Tháp.

"Đại sư huynh!" Bốn vị Trưởng Lão thấy vậy thần sắc đại kinh, nhưng Đại Trưởng Lão vẫn không quên quát to ra lệnh họ đợi ở bên ngoài Tỏa Yêu Tháp!

"Tất cả đứng lại!

Chuyện Tỏa Yêu Tháp hôm nay nhất định phải bình định, Thục Sơn cũng quyết không thể không có người trấn áp, nếu ta có bất trắc, thì cũng chỉ có mình ta, vạn vạn không thể để bốn vị Trưởng Lão cùng lúc lâm vào đó!" Dưới một tiếng quát lệnh của Đại Trưởng Lão, bốn vị Trưởng Lão cũng không thể không dừng lại, đợi ở bên ngoài Tỏa Yêu Tháp, tiễn đưa Đại Trưởng Lão tự mình tiến vào bên trong.

"Hỡi ôi, làm sao mà hiểu được..." Tam Trưởng Lão thở dài thườn thượt.

Bốn vị Trưởng Lão không dám chậm trễ, hô hoán đông đảo đệ tử Thục Sơn trấn thủ bên ngoài Tỏa Yêu Tháp, đồng thời vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm Tỏa Yêu Tháp.

Một khi xuất hiện kết quả xấu nhất, họ quyết định hủy diệt cả Thục Sơn cũng phải trấn áp nó!

Chỉ trong chớp mắt, đã ba ngày trôi qua, Đại Trưởng Lão tiến vào Tỏa Yêu Tháp vẫn không có tin tức gì, trên dưới Thục Sơn, từ đệ tử đến Trưởng Lão đều ưu tư trùng trùng, hoàn toàn không biết phải làm sao cho phải!

"Chư vị, e rằng không thể trì hoãn được nữa.

Đại sư huynh đã hy sinh tính mạng, ta cũng không thể để hắn hy sinh vô ích!" Bốn vị Trưởng Lão nhìn nhau, liền hạ quyết tâm, phải nhân lúc Tỏa Yêu Tháp chưa bị phá vỡ hoàn toàn, hủy diệt nó!

Mức độ yêu khí nồng đậm trong Tỏa Yêu Tháp khó mà tưởng tượng nổi, cưỡng ép trấn áp nhất định sẽ dẫn đến hậu quả khó lường, thậm chí cả Thục Sơn cũng có khả năng bị nó lật đổ hủy diệt.

Ngay khi sắp sửa động thủ bố trí đại trận, một đạo truyền âm bỗng nhiên đồng thời vang lên bên tai bốn vị Trưởng Lão: "Đây là phương pháp xử trí khó kiểm soát nhất, một khi làm vậy, đừng nói tính mạng của Đại Trưởng Lão, ngay cả cả Thục Sơn cũng chưa chắc giữ được!" Lời vừa dứt, một thân ảnh liền từ trên trời chậm rãi hạ xuống, phía sau là mấy đạo kiếm quang theo sát hạ xuống, chính là Ngao Tông một đoàn người.

"Ngao đạo hữu!

Ngài đến đúng lúc quá!" Nhị Trưởng Lão thấy Ngao Tông, lập tức trong lòng đại hỉ, vội vàng tiến lên nghênh đón bái kiến.

"Bốn vị Trưởng Lão không cần khách khí, ta vốn nghe tin đến giúp đỡ." Ngao Tông cười nói.

Nhị Trưởng Lão thần sắc có chút xấu hổ: "Sự việc xảy ra đột ngột, ta mới bất đắc dĩ phải cầu trợ Ngao đạo hữu." "Nhị Trưởng Lão, rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao không thấy Đại Sư Bá đâu?" Từ Trường Khanh vội vàng

hỏi.

Chương 610

"Chuyện này cũng hung hiểm..." Nguyên do, khi U Minh Thành ở Minh Giới bị Ngao Tông triệt để hủy diệt, Quỷ tộc bị giam cầm trong Tỏa Yêu Tháp cũng cùng lúc thoát khỏi sự áp chế mà Hỏa Quỷ Vương đã giáng xuống, tu vi khôi phục rất nhiều, lập tức bạo động.

Nếu phong ấn cấm chế của Tỏa Yêu Tháp vẫn còn nguyên vẹn, thì chúng căn bản không thể gây ra sóng gió nào, nhưng oái oăm thay Tỏa Yêu Tháp lại lung lay sắp đổ, những Quỷ tộc đang bạo động này hoàn toàn trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Cuối cùng, trước đêm Tỏa Yêu Tháp sắp sụp đổ hoàn toàn, Đại Trưởng Lão để tránh Tà Niệm Thể bị tà niệm bên ngoài ảnh hưởng mà phá vỡ phong ấn, quyết định tiên phong tiến vào bên trong.

Đồng thời ra lệnh, nếu không thể bước ra khỏi Tỏa Yêu Tháp, lập tức hủy diệt mọi thứ bên trong Tỏa Yêu Tháp, để đảm bảo những yêu ma đó không thể thoát ra ngoài.

"Như vậy, chẳng phải Đại Sư Bá đang gặp nguy hiểm rồi sao!" Từ Trường Khanh chấn động như bị ngũ lôi oanh đỉnh, suýt nữa xông thẳng vào Tỏa Yêu Tháp!

"Như vậy, không còn kế sách nào sao?" Ngao Tông hỏi.

Nhị Trưởng Lão không khỏi cười khổ: "Ngao đạo hữu, nếu ta có biện pháp, sao lại phải đánh cược tính mạng của Đại Trưởng Lão, hoàn toàn là chọn cái nhẹ trong hai cái hại chứ!" "Ngao tiền bối, có thể nhờ ngài..." Từ Trường Khanh muốn nói lại thôi, muốn mời Ngao Tông ra tay giúp đỡ, nhưng lại không biết nên mở lời thế nào.

"Đợi ta một lát." Ngao Tông không đợi Từ Trường Khanh nói hết, liền dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người bước vào Tỏa Yêu Tháp!

“Ngao công tử!” Đường Tuyết Kiến, Long Quỳ thấy Ngao Tông lấy thân phạm hiểm như vậy, không khỏi kinh hô, nhưng Ngao Tông chỉ dặn dò họ cứ ở bên ngoài là được.

“Yên tâm đi, với thủ đoạn của Ngao huynh, xông thẳng Tỏa Yêu Tháp, kẻ xui xẻo chỉ có đám yêu ma quỷ quái mà thôi!” Cảnh Thiên ngược lại vô cùng tin tưởng Ngao Tông.

“Xem ra Ngao đạo hữu đã có cách đối phó rồi...” Bốn vị Trưởng Lão chỉ có thể an ủi như vậy.

Bốn vị Trưởng Lão vốn tưởng rằng có lẽ phải đợi thêm ba ngày ba đêm nữa, nhưng không ngờ Ngao Tông chỉ mới vào chưa đến nửa nén hương, cả Tỏa Yêu Tháp liền đột nhiên chấn động dữ dội, như thể sắp sụp đổ vậy!

“Tất cả đệ tử Thục Sơn tùy thời chuẩn bị sẵn sàng!” Nhị Trưởng Lão thấy cảnh này trong lòng chùng xuống, lập tức trầm giọng phân phó tất cả đệ tử chuẩn bị tử chiến.

“Ngao huynh muốn phá hủy Tỏa Yêu Tháp sao?” Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh đương nhiên không cho rằng Tỏa Yêu Tháp có thể ngăn cản được Ngao Tông.

Nhưng oái oăm thay, khi tất cả đệ tử Thục Sơn đều chuẩn bị liều mạng, chấn động của Tỏa Yêu Tháp dần dần lắng xuống, lát sau liền có hai thân ảnh từ trong đại môn Tỏa Yêu Tháp bước ra.

“Đại Trưởng Lão!

Trời ạ, cả Ngao đạo hữu nữa!” “Ngao đạo hữu thật sự đã đưa Đại Trưởng Lão ra ngoài rồi, không hề hấn gì cả.” “Tu vi của hắn mạnh hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng!” Bốn vị Trưởng Lão thấy cảnh này, có thể nói là vừa kinh vừa mừng, vội vàng tiến lên nghênh đón.

“Chư vị, ta không sao, đa tạ Ngao đạo hữu rồi.” Đại Trưởng Lão từ chối người khác đỡ, tuy sắc mặt trắng bệch, pháp lực suy yếu, nhưng ít nhất cũng không bị thương.

“Đa tạ Ngao đạo hữu ra tay!” Bốn vị Trưởng Lão cảm kích vô cùng, lập tức thành tâm tạ ơn Ngao Tông.

“Yêu vật trong Tỏa Yêu Tháp, ngược lại nhiều hơn ta tưởng, nếu Tỏa Yêu Tháp một ngày nào đó triệt để mất kiểm soát, thì chúng sinh thiên hạ sẽ gặp kiếp nạn.” Ngao Tông thản nhiên nói.

Đại Trưởng Lão nét mặt khó coi: “Điểm này ta cũng rõ, nhưng với pháp lực của ta thật sự không thể cùng lúc tiêu diệt những Yêu tộc này, nếu có thể làm, cái giá phải trả cũng vượt xa tưởng tượng, trừ phi...” “Ngũ Linh Châu, đúng không?” Ngao Tông tiếp lời hắn.

“Không sai.

Ngũ Linh Châu không chỉ để tiêu trừ Tà Niệm Thể của ta, mà còn để triệt để trấn áp Tỏa Yêu Tháp.” Đại Trưởng Lão vén ống tay áo dài, lấy ra một chiếc bình tròn to bằng lòng bàn tay, động tác cẩn thận từng li từng tí, dường như sợ nó vô ý rơi xuống đất vỡ tan.

“Đại sư huynh, thành công rồi sao?” Nhị Trưởng Lão nhìn chiếc bình đó, thần sắc lập tức căng thẳng.

“Quả thực đã thành công, nhưng nếu không có sự trợ lực của Ngao đạo hữu, ta e rằng không thể sống sót bước ra khỏi Tỏa Yêu Tháp.” Đại Trưởng Lão trầm ngâm một lát, liền thận trọng giao chiếc bình cho Ngao Tông: “Ngao đạo hữu, vật này tiếp tục tồn trữ trong Tỏa Yêu Tháp, chỉ sẽ khiến nó càng ngày càng mạnh, e rằng phải giao cho ngài bảo quản rồi.” Ngao Tông nhận lấy chiếc bình, khẽ gật đầu: “Chính là Tà Niệm Thể sao?” “Không sai, Ngao đạo hữu, chúng ta biết, cũng chỉ có ngài mới có thể bảo quản vật này một cách thỏa đáng, xin hãy thận trọng.” Đại Trưởng Lão trịnh trọng dặn dò.

“Yên tâm.” Ngao Tông cũng không nói nhiều, nhưng không chút do dự tiếp nhận, liền khiến Ngũ vị Trưởng Lão yên tâm.

“Ngao huynh, lát nữa cái bình đó có thể cho ta xem một chút không?” Cảnh Thiên ghé sát bên cạnh có chút hiếu kỳ hỏi.

“Ngươi có thể ngậm miệng một lát được không?” Ngao Tông nhíu mày.

“Ngao đạo hữu, ngoài chuyện này ra, còn có một việc muốn nhờ ngài giúp đỡ.” Đại Trưởng Lão có chút ngượng nghịu thỉnh cầu.

“Cứ nói đi.” Như ngài đã thấy, Tỏa Yêu Tháp nhiều chỗ xuất hiện sụp đổ, trong số yêu quái bị phong ấn trong tháp trước đây, có một tôn yêu ma thực lực cực kỳ cường đại đã nhân lúc hỗn loạn trốn thoát, nhưng ta thực sự không thể rảnh tay đi bắt giữ, nếu Ngao đạo hữu tiện, xin hãy giúp một tay.

Đại Trưởng Lão vô cùng thành khẩn nói.

Ngao Tông như có điều suy nghĩ: “Yêu ma thiên hạ vô số, trốn thoát một con, lẽ nào hậu quả lại thập phần nghiêm trọng sao?” Tam Trưởng Lão giải thích cho Ngao Tông: “Con yêu quái đó tên là Thận Yêu, nó thích nhất là khuấy động tranh chấp giữa con người, lấy phẫn nộ và oán hận trong lòng làm thức ăn, nơi nào có nó, nhất định sẽ có chiến loạn phân tranh không ngừng, sinh linh đồ thán.

Lần này nó trốn thoát, tuyệt đối sẽ không vì bị trấn áp năm mươi năm trong Tỏa Yêu Tháp mà co rúm sợ hãi, càng không thể hối cải làm người mới, bởi vì một khi không thể hấp thụ cừu hận và phẫn nộ, tu vi của nó sẽ dần dần thụt lùi, thậm chí biến mất khỏi thế gian, cho nên nhất định phải bị bắt về Tỏa Yêu Tháp.” Tam Trưởng Lão rất hiểu rõ Thận Yêu, bởi vì chính Tam Trưởng Lão từng tự tay bắt giữ con yêu ma đó, ngay cả ông cũng đã chịu không ít thiệt thòi dưới tay Thận Yêu.

“Ngao tiền bối, Thận Yêu ngay cả khi bị phong ấn trong Tỏa Yêu Tháp, cũng từng mê hoặc mấy đệ tử Thục Sơn, khiến họ tự tương tàn sát, suýt chút nữa phá hoại Tỏa Yêu Tháp mà gây ra đại họa!” Từ Trường Khanh hiển nhiên cũng có ký ức rất sâu sắc về Thận Yêu.

Đại Trưởng Lão lắc đầu nói: “Yêu ma trong Tỏa Yêu Tháp, đều từng là tà vật gây hại một phương giữa thiên địa, tuyệt đối không thể thả, khẩn cầu Ngao đạo hữu tương trợ.” Ngao Tông trong lòng cũng cảm thấy con Thận Yêu này thực sự là một mối nguy hại lớn, liền không chút do dự đồng ý ngay.

“Đại Trưởng Lão, hàng yêu trừ ma ta nghĩa bất dung từ, nhưng ít nhiều cũng giúp đỡ chút chứ?

Ta bây giờ vừa phải tìm Linh Châu lại phải chạy khắp thế giới đi tìm con yêu quái kia, làm gì có nhiều thời gian mà lãng phí chứ!” Cảnh Thiên có chút bất mãn oán trách.

Hắn không phải là không muốn giúp, chỉ là từ khi tìm kiếm Linh Châu đến nay, sự giúp đỡ nhận được từ Thục Sơn rất ít, trong lòng không cân bằng.

“A a...

Phi Bồng tướng quân không cần lo lắng, ta hôm qua đã suy đoán ra, con Thận Yêu đó đã trốn đến Lôi Châu Thành, trùng hợp là, ở đó chính có một viên Linh Châu!” Tam Trưởng Lão tự tin cười nói.

“Trùng hợp vậy sao?” Cảnh Thiên nghe vậy lập tức tinh thần, “Lần này sẽ không phải hang rồng ổ hổ nữa chứ!” “Như vậy cũng khỏi khiến ta phải chạy loạn khắp nơi, con Thận Yêu đó ta thuận tay xử lý luôn, các ngươi cứ yên tâm.” Ngao Tông thản nhiên nói.

“Như vậy, có làm phiền Ngao đạo hữu rồi!” Ngũ vị Trưởng Lão lần nữa cúi chào Ngao Tông thật sâu, bày tỏ lòng cảm tạ.

Trong mấy ngày sau đó, một đoàn người ở Thục Sơn nghỉ ngơi một phen, Cảnh Thiên cũng nhân cơ hội này thỉnh giáo Từ Trường Khanh về việc đề thăng tu vi.

Không thể không nói, hiện nay tốc độ tiến triển tu vi của Cảnh Thiên ngày càng nhanh, thậm chí có thể tạm thời giá ngự kiếm khí.

Tuy kiếm khí của hắn uy lực cực yếu, nhưng dưới sự gia trì của Ma Kiếm miễn cưỡng cũng có chút đáng xem, ít nhất ngay cả Từ Trường Khanh cũng gật đầu tán đồng.

Đường Tuyết Kiến thì vô tư vô lự, ở Thục Sơn dạo chơi như ngắm cảnh sơn thủy, và thỉnh thoảng lại bình phẩm cảnh sắc Thục Sơn.

Nàng cũng từng rủ Ngao Tông cùng dạo chơi ở Thục Sơn, nhưng vô ngại luôn không thấy bản tôn của Ngao Tông, đương nhiên là vì Ngao Tông đã sâu nhập Minh Giới để tra xét tình hình luân hồi bản nguyên.

Chỉ có Cảnh Thiên ngẫu nhiên chú ý, từ sau khi đến Thục Sơn, Long Quỳ trở nên hơi khác thường so với trước đây, thường xuyên một mình giữa đêm khuya bên ngoài Tỏa Yêu Tháp, ngưng vọng tòa kiến trúc khổng lồ cao vút tận mây mà xuất thần.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, một đoàn người lại lần nữa tập hợp, mục tiêu lần này là bay đến Lôi Châu, giải quyết Thận Yêu và đoạt lấy Linh Châu.

Trên đường ngự kiếm phi hành, mọi người đều ríu rít thảo luận phong cảnh dọc đường, chỉ có Long Quỳ thủy chung không nói một lời, dường như có tâm sự nặng nề.

“Long Quỳ, chuyện ở Tỏa Yêu Tháp sao?” Ngao Tông liếc mắt một cái liền nhìn ra chuyện Long Quỳ đang lo lắng trong lòng.

“.....” Long Quỳ do dự một lát, khẽ nói: “Tỏa Yêu Tháp không nên tồn tại, những yêu ma bị phong ấn trong đó, ngược lại sẽ theo phong ấn của Tỏa Yêu Tháp mà tụ tập yêu khí, dần dần mạnh lên.” “Làm sao ngươi biết?” Ngao Tông nghe lời nàng nói cũng không bất ngờ.

“Ta ngàn năm tu vi, trong Tỏa Yêu Tháp đã hấp thu quá nhiều yêu khí và quỷ khí mà trưởng thành, trong Tỏa Yêu Tháp có một tôn yêu ma tên là Thiên Yêu Hoàng, thời gian bị phong ấn còn lâu hơn ta, cũng đã mượn Tỏa Yêu Tháp để đề thăng tu vi cực lớn!” Long Quỳ nhẹ giọng nói với Ngao Tông.

“Ngũ vị Trưởng Lão Thục Sơn, e rằng cũng không phải không biết chuyện.” Ngao Tông nói Ngũ vị Trưởng Lão đó một mặt bất đắc dĩ: “Có một số yêu ma quá mạnh, căn bản không thể giết chết chúng, chỉ có thể mượn sức mạnh của Tỏa Yêu Tháp để trấn áp, chẳng qua là chọn cái nhẹ trong hai cái hại mà thôi.

Tai nạn Tỏa Yêu Tháp hiện nay, cũng tất yếu đã được định trước, không ai có thể đảm bảo Tỏa Yêu Tháp vĩnh viễn không bị phá hủy.” Long Quỳ cúi đầu, không nói nhiều nữa, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Lôi Châu Thành là một trong những đô thị phồn hoa nhất Đại Đường, bất luận quy mô dân số, đều vượt xa Du Châu Thành nơi Cảnh Thiên ở, không thể so sánh.

Theo lời Cảnh Thiên, so với Lôi Châu Thành, Du Châu Thành quả thực chỉ là một thôn quê nghèo nàn.

Sau khi tiến vào Lôi Châu Thành, Cảnh Thiên và những người khác lập tức bị sự phồn hoa của Lôi Châu Thành làm cho lóa mắt, ngay cả Long Quỳ cũng bị cảnh tượng đó mê hoặc, mắt không chớp.

Chương 611

"Này Đường đại tiểu thư, năm đó Đường Môn lợi hại như vậy, sao không cân nhắc mở rộng thế lực đến Lôi Châu Thành chứ, đây thật là một nơi tốt!" Cảnh Thiên sau niềm vui lại bắt đầu lải nhải.

"Nếu ngươi không biết nói chuyện thì sẽ chẳng ai coi ngươi là người câm đâu!" Đường Tuyết Kiến không vui đáp trả.

Ngao Tông nhìn quanh, ngược lại thấy có chút kỳ lạ: "Các ngươi không cảm thấy Lôi Châu Thành bây giờ có chút náo nhiệt quá mức sao?" "Quả thực...

Ngao tiền bối nói không sai." Từ Trường Khanh cũng nhìn ra điều bất thường, gật đầu tán đồng.

Phát hiện trên đường phố những người dân này ai nấy đều hớn hở, và đều cùng nhau đổ về một hướng, dường như muốn tham gia một đại hội điển cực kỳ lớn vậy.

"Ngươi nghe nói chưa, Vân gia công tử lại ra tay chữa khỏi một căn bệnh nan y cho một đứa trẻ, căn bệnh đó ngay cả danh y trong vòng trăm dặm cũng bó tay vô sách!" "Vân gia công tử thật thần diệu, mấy năm nay ra ngoài học đạo hạnh pháp thuật, quả nhiên đã thành công rồi." "Tiếc là con trai của chúng ta không thể sánh bằng Lôi gia công tử kia..." Trên đường đi, Ngao Tông mơ hồ nghe thấy những tiếng dân chúng bàn tán xôn xao, người được nhắc đến nhiều nhất, chính là Vân gia công tử được truyền miệng.

Cảnh Thiên đầy lòng hiếu kỳ chặn một người dân lại: "Lão huynh, nghe nói mãi về Vân gia công tử, người đó là nhân vật nào vậy?" "Ngay cả Vân công tử cũng không biết, chắc là người từ nơi khác đến rồi!" Người đó lập tức mày bay mắt phượng nói: "Vân gia là một

trong những gia môn hộ số một số hai ở Lôi Châu Thành, trong thành có không ít sản nghiệp đó, không biết bao nhiêu bá tánh đều phải trông cậy vào Vân gia mà sống, không, ta cũng là người của Vân gia...” “Lão huynh, chính sự, chính sự!

Vân gia công tử rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Cảnh Thiên vội vàng bảo ông ta ngừng lải nhải.

“Haizz, xem cái miệng ta này...

Vân gia công tử ư, là trưởng tử của Vân đại quan nhân, tên là Vân Đình, sau khi trưởng thành từng ra ngoài du lịch tu luyện tiên thuật, hai năm trước vừa mới quay về Lôi Châu Thành.

Cũng lạ, Vân công tử du lịch mấy năm trời, dường như tu vi cũng không có tiến bộ, nhưng một năm trước, Vân công tử hình như gặp đại cơ duyên, tu vi đại đại tinh tiến!” “Tinh tiến thế nào?” Ngao Tông lập tức hứng thú.

“Haizz, để sau rồi nói, Vân công tử lát nữa sẽ khai đàn thụ đạo, ta phải nhanh chân đi, kẻo lỡ mất thời gian!” Người qua đường thần sắc vội vã liền muốn rời đi, nhưng Ngao Tông trực tiếp ném cho một thỏi bạc: “Thời gian của ngươi ta mua rồi, nói rõ tường tận chuyện Vân Đình cho ta nghe.” “Vị công tử này thật hào phóng!” Người đó vui vẻ nhận bạc, sau đó không giấu giếm gì nói tỉ mỉ với Ngao Tông.

Thì ra, Vân Đình một năm trước không chỉ tu vi bạo tăng, thậm chí còn tinh thông y thuật, ngự kiếm thuật cùng hàng yêu thuật và nhiều pháp môn khác, ở Lôi Châu Thành lại trở thành kiệt xuất trong số những người cùng thế hệ.

Hiếm có là, Vân Đình người này tâm địa lương thiện, thường xuyên khai đàn truyền thụ đạo pháp, hàng yêu thuật cho những người trong thành nguyện ý học tập pháp môn, và thường xuyên giúp bá tánh Lôi Châu Thành chữa trị bệnh nan y.

Y thuật của hắn cũng cao minh kỳ lạ, gần như không có bất kỳ căn bệnh nan y nào có thể làm khó hắn, do đó danh vọng của Vân Đình trong thành cũng ngày càng cao.

"À, nghe nói một tháng trước, có một vị đạo sĩ tự xưng đến từ Côn Luân Sơn đích thân ghé thăm Vân gia, nghe nói đạo hạnh thâm bất khả trắc, nguyện ý thu Vân công tử làm đồ đệ đó!" "Còn lại ta không biết nhiều nữa, ngài muốn tìm hiểu thêm thì tốt nhất là đích thân đến xem Vân gia công tử!" Người đó nói xong liền vội vàng rời đi.

"Đi, ta đi gặp gỡ Vân Đình này!" Ngao Tông lập tức quyết định.

"Ngao huynh, chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa chứ, tìm Lôi Linh Châu mới là quan trọng chứ." Cảnh Thiên có chút không hiểu.

"Cứ theo ta đi." Nơi Vân Đình khai đàn thụ đạo chính là trong trạch viện Vân gia, lúc này bên trong bị dân chúng vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài.

Tuy trong số đó đa số người đều không hiểu việc thụ đạo, nhưng ai nấy đều cảm thấy ít nhất cũng tìm cơ hội làm quen với Vân công tử.

Vân Đình thì đang đoan tọa trong trạch viện, kiên nhẫn tỉ mỉ giảng giải những tâm đắc tu luyện mà hắn đã nghiên cứu, bên cạnh hắn thì đứng một lão đạo sĩ tóc bạc trắng, mặc đạo bào bát quái, trông như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ngao Tông đương nhiên không định chậm rãi nghe Vân Đình giảng thuật những thứ nông cạn đó, chỉ thản nhiên nói một câu: "Tâm đắc tu luyện này tuy nông cạn, nhưng cũng chỉ người mới nhập môn mới có thể nghe hiểu, xem ra Vân công tử đối với những pháp môn tu luyện cấp thấp này rất có tâm đắc a." Hắn cố ý vận dụng một chút pháp lực, khiến âm thanh đủ vang lên bên tai mỗi người, Vân Đình lập

tức dừng giảng, gần như tất cả ánh mắt đều tập trung vào người Ngao Tông!

"Ngao huynh, huynh lại muốn gây chuyện sao?" Ngay cả Cảnh Thiên, một kẻ mặt dày như vậy, dưới vô số ánh mắt đổ dồn cũng không khỏi có chút rụt rè.

"Chàng trai trẻ này là ai?

Dám xuất ngôn khiêu khích Vân công tử?" "Sống không còn kiên nhẫn nữa rồi." "Trước mặt nhiều người như vậy mà dám vả mặt Vân công tử, thật có gan." Mọi người bàn tán xôn xao, Vân Đình thì đang dò xét Ngao Tông.

Lời Ngao Tông nói cực kỳ đúng, chỉ là những người vây xem này hoặc là có chút căn cơ nông cạn, hoặc là hoàn toàn không hiểu, căn bản không thể lĩnh hội tâm đắc mà hắn giảng.

Lão đạo sĩ đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh chậm rãi mở hai mắt, trên dưới đánh giá Ngao Tông một phen, thần sắc lộ ra một tia khinh thường.

Trên người Ngao Tông căn bản không có bất kỳ dao động pháp lực nào, chỉ là một phàm nhân bình thường mà thôi.

"Vân công tử, người này đang nói lung tung, không cần để ý." Lão đạo sĩ thản nhiên nói.

Vân Đình do dự một lát, sau đó chắp tay thi lễ với Ngao Tông: "Các hạ muốn chỉ giáo ta?" "Chỉ giáo thì không dám, ta chỉ cảm thấy, hình như ta tinh thông hơn các hạ một chút về đạo tu luyện mà thôi." Ngao Tông cười nói.

Cảnh Thiên và những người khác có chút ngạc nhiên, Ngao Tông vốn luôn phong khinh vân đạm, dường như đối với mọi chuyện trên thế gian đều không quan tâm, nay sao lại châm chọc đối đáp với một

tiểu bối tu vi còn không bằng Từ Trường Khanh như vậy?

"Cảnh Thiên, dùng Linh Châu La Bàn của ngươi xem thử Vân Đình kia!" Bên tai Cảnh Thiên bỗng nhiên vang lên giọng Ngao Tông, hắn vội vàng làm theo, lấy ra la bàn, lại phát hiện kim chỉ nam chính xác vô cùng chỉ thẳng vào Vân Đình.

"Tên này trên người có Linh Châu!" Cảnh Thiên nói nhỏ với Từ Trường Khanh.

"Thảo nào, Ngao tiền bối lại chú ý như vậy." Từ Trường Khanh bỗng nhiên đại ngộ.

Vân Đình thăm dò hỏi: "Không biết các hạ tôn tính đại danh, có thể ra tay chỉ điểm một hai được không, dù sao tu vi của tiểu tử cũng hơi kém." "Không dám nói chỉ giáo." Ngao Tông chậm rãi đưa bàn tay ra, chỉ thấy một đạo kiếm mang sắc bén lập tức từ lòng bàn tay bùng phát xông thẳng lên trời, trong chớp mắt liền biến mất.

"Cái gì vậy?" Dân chúng vây xem nhìn thấy một đầu óc mù mịt, tuy loại pháp thuật này cũng thấy mới lạ, nhưng hoàn toàn không biết đạo lý trong đó.

Nhưng Vân Đình thấy cảnh này, lại đại kinh thất sắc, ngay cả đạo sĩ bên cạnh hắn cũng không khỏi trợn tròn mắt!

"Tiền bối, Vân Đình vô lễ, đã khinh mạn các ngài, xin hãy lượng thứ!" Vân Đình lại chủ động tiến lên, hạ thấp tư thái trước Ngao Tông!

Dân chúng vây xem thấy cảnh này, lập tức chấn động đến nỗi răng khẽ khàng không nói nên lời, trên mặt mỗi người đều lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Vân Đình công tử cao không thể với tới lại hướng một kẻ lai lịch bất minh mà hạ thấp tư thái như vậy, lẽ nào vị này là cường giả tu vi

vượt xa hắn sao!

"Là cao nhân nào vậy?" "Chân nhân không lộ tướng..." "Chưa từng nghe danh hiệu người nào như vậy, là ai vậy?" Dân chúng thì thầm bàn tán, có người trước đó đã lạnh nhạt chế giễu Ngao Tông, không khỏi sợ hãi toàn thân run rẩy, sợ Ngao Tông sẽ tính sổ.

"Chư vị, hôm nay có cao nhân ghé thăm, Vân Đình ta không dám ở đây múa rìu qua mắt thợ, gây cười cho người, xin các vị về đi, giảng đàn hôm nay kết thúc tại đây." Vân Đình khách khí giải tán dân chúng.

Tuy dân chúng ai nấy đều thối lui, nhưng việc bàn tán về chuyện này vẫn chưa kết thúc, ngược lại còn nhanh chóng truyền khắp Lôi Châu Thành.

Sau khi dân chúng toàn bộ tản đi, Vân Đình cung kính nói với Ngao Tông: "Tiền bối, xin mời ngài đến Vân gia phủ đệ một chuyến, vãn bối có một số chuyện muốn thỉnh giáo ngài." Nhưng Ngao Tông căn bản không để ý, chỉ liếc nhìn Cảnh Thiên một cái, người sau lập tức tâm lĩnh thần hội tiến lên: "Vân đại công tử, hạnh hội!

Ngao huynh không có thói quen làm khách nhà người khác, xin thứ lỗi, chúng ta chủ động tìm đến có chuyện quan trọng muốn cầu." "Vị huynh đệ này xin cứ nói, nếu Vân Đình ta có thể giúp đỡ, đương nhiên sẽ không nhường ai." Vân Đình bao quát rộng rãi đáp ứng.

Đương nhiên, nếu không có Ngao Tông ở đó, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy.

Cảnh Thiên cười nói: "Ha ha, Vân huynh sảng khoái như vậy, vậy ta không khách khí nữa!" "Ta cần mượn Lôi Linh Châu của ngươi một lúc, yên tâm huynh đệ, đợi sau khi việc xong nhất định sẽ hoàn bích quy triệu, sẽ không làm lỡ việc của ngươi đâu!" Cảnh Thiên ngữ khí nhẹ nhõm như thể đang vay tiền của huynh đệ.

“.....” Cảnh tượng nhất thời cực kỳ khó xử, Ngao Tông không ngờ Cảnh Thiên gia hỏa này nói chuyện thẳng thừng đến vậy, Từ Trường Khanh cũng không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

“Không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại có được không?” Đường Tuyết Kiến vỗ vỗ đầu, không biết phải làm sao.

“Ta nói sai rồi sao?” Cảnh Thiên một mặt khó xử.

Vân Đình thần sắc phức tạp, lát sau mới chỉnh lý lại tâm tình, thản nhiên hỏi: “Các hạ tôn tính đại danh?” “Cảnh Thiên, gọi ta Cảnh huynh đệ là được!” Cảnh Thiên bộc trực nói.

“Làm sao các ngươi biết Linh Châu ở trên người ta?” Vân Đình hiển nhiên không định che giấu phủ nhận.

Vì Cảnh Thiên đã hỏi ra vấn đề này, thì rõ ràng là có chứng cứ xác thực, phủ nhận cũng không có ý nghĩa gì.

“Tiểu tử, ngươi tưởng đây là chuyện vay hai văn tiền sao?” Lão đạo sĩ đứng bên cạnh Vân Đình lên tiếng chế giễu.

“Ách... huynh đệ, nói thật, nếu không phải vì mấy lão già kia, ta cũng không muốn mở lời đâu, nhưng ta đảm bảo với ngươi, dùng xong nhất định sẽ trả lại!” Cảnh Thiên cứng đầu nói.

“Nếu các hạ không có chuyện gì thì xin hãy rời đi, vốn dĩ ta định mời chư vị đến Vân gia phủ thượng một chuyến, nhưng bây giờ xem ra không có cần thiết nữa.” Vân Đình không nể mặt từ chối.

“Vân Đình, tin cũng được, không tin cũng được, Ngũ Linh Châu không phải phàm nhân có thể chưởng khống, phàm nhân sở hữu nó chỉ có thể mang lại tai họa, lợi ích mang đến cho ngươi, thập phần hữu hạn.” Lúc này, Ngao Tông chậm rãi mở miệng nói.

Chương 612

"Tiền bối đã chủ động mượn Linh Châu, tất nhiên cũng biết sự trân quý và diệu dụng của Linh Châu, nhất định có thể hiểu được lý do tại hạ không thể cho mượn Linh Châu." Vân Đình nói lời cực kỳ khéo léo.

"Chúng ta đi thôi, tìm một khách sạn tốt tá túc mấy ngày, Vân Đình nếu muốn tìm ta giúp đỡ, tùy thời hoan nghênh." Ngao Tông cũng không nói nhiều, ý bảo mọi người cùng rời đi.

Sau khi Ngao Tông một đoàn người rời đi, Vân Đình sắc mặt lập tức âm trầm xuống, hô hoán mấy tên phó nhân: "Hãy điều tra kỹ lai lịch của những người này, tiền đề là đừng để kinh động, nếu không người đó ta không thể chọc vào!" "Công tử cứ yên tâm." Mấy tên phó nhân lập tức đáp lời.

Vân Đình quay đầu liếc nhìn lão đạo sĩ một cái, không nói một lời liền quay về luyện công phòng của Vân gia phủ.

Sau khi khóa chặt đại môn, Vân Đình chậm rãi đưa bàn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay lập tức lóe ra mấy đạo hồ quang điện chói mắt, ngay sau đó một vầng sáng hình tròn màu tím hiện lên trong lòng bàn tay, và không ngừng phát ra điện quang hồ quang sét.

Chính là Linh Châu mà hắn chưởng khống, là Lôi Linh Châu!

"Xem ra thật sự phải cẩn thận một chút rồi." Vân Đình tự lẩm bẩm nói.

Sau khi tìm khách sạn an vị, Đường Tuyết Kiến liền không ngừng oán trách Cảnh Thiên hôm nay nói chuyện quá thẳng thừng, khiến người ta có tâm tư cảnh giác.

“Sau này ta muốn lấy Linh Châu chẳng phải sẽ càng khó khăn hơn sao, có thể chú ý cách nói chuyện một chút không!” Cảnh Thiên nghe đến tai cũng sắp cụp lại, “Bái thác, đại tiểu thư, chẳng lẽ ngươi định đi trộm sao?

Loại đồ vật đó khẳng định giấu rất kỹ, có thể dễ dàng trộm được sao?” “Cảnh huynh đệ, ta nhớ ngươi biết một chiêu gọi là Diệu Thủ Không Không Đạo Thiết Thuật, trộm đồ từ trên người một phàm nhân thì không thành vấn đề chứ, tu vi của Vân Đình cũng không cao.” Từ Trường Khanh bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời hắn nói.

“Bái thác!

Đại đệ tử Thục Sơn đó, bây giờ cũng phải dựa vào trộm cắp để giải quyết vấn đề rồi!” Cảnh Thiên suýt nữa phun ra một ngụm máu cũ.

Ngao Tông thản nhiên nói: “Vô dụng thôi, ngươi tưởng là trộm ví tiền sao, Vân Đình đã tu luyện thu Lôi Linh Châu vào trong cơ thể, không thể trộm đi được.” “Hắn biết sao?

Tầng thứ tu vi của hắn rõ ràng không cao, lẽ ra không nên biết pháp môn cao cấp như vậy chứ.” Từ Trường Khanh hết sức không hiểu.

“Cho nên, Vân Đình này không hề đơn giản, bí mật trên người hắn, không ít đâu.” Ngao Tông khẽ mỉm cười.

Trời dần tối, mọi người ai nấy về phòng nghỉ ngơi, Ngao Tông đang chuẩn bị quan sát tình hình Minh Giới thì, bỗng nhiên sát giác có một ý thức đang truyền tin tức vào tinh thần hải.

“Ai?” Ngao Tông hỏi, nhưng chờ đợi một lát, vẫn không nhận được hồi ứng.

“Ta không đùa giỡn với ngươi, ta chỉ cho ngươi một cơ hội, chủ

động hiện thân, đừng đợi ta thu ngươi ra.” Lời này vừa thốt ra, bên tai hắn liền vang lên một tràng cười khàn khàn: “A a a...

Ngao đạo hữu, đừng hiểu lầm, ta không có địch ý.” Ngao Tông cười lạnh một tiếng: “Thì ra là ngươi.” Thông qua thần thức liền sát giác được, nguồn gốc ý thức không phải bất kỳ ai, mà là chiếc bình đựng Tà Niệm Thể được Cảnh Thiên thu lại.

Nói cách khác, kẻ đang giao lưu với hắn lúc này chính là Tà Niệm Thể.

Gia hỏa này sau khi được phóng thích khỏi Tỏa Yêu Tháp, có thể tiến hành giao lưu ý thức với bên ngoài, từ đó có thể thấy Tà Niệm Thể tuyệt đối không hề đơn giản như vậy.

Thảo nào Ngũ vị Trưởng Lão Thục Sơn lại kiêng kỵ khó lường đối với nó, nếu vật này không bị trấn áp trong Tỏa Yêu Tháp, ngay cả khi chỉ được chứa trong một cái bình, cũng nhất định là một tai họa không nhỏ.

“Xem ra bị giam cầm lâu như vậy vẫn vô dụng, ngươi vẫn không thành thật.” Ngao Tông thản nhiên nói.

“Năm tên ngu xuẩn Thục Sơn đó, ta rõ ràng là cùng một thể với chúng, nhưng lại không hiểu cách sử dụng sức mạnh của ta, còn trấn áp ta.

Trong Tỏa Yêu Tháp, quả thực là bạo khiên thiên vật!” Giọng Tà Niệm Thể đầy phẫn hận, như muốn kể hết nỗi khổ sở đã chịu đựng suốt thời gian qua.

Ngao Tông lười biếng hỏi: “Vậy thì sao?

Ngươi tìm ta để tâm sự à?” Tà Niệm Thể không khỏi cười: “Ngao đạo hữu, tu vi của ngài thần bí khó lường, trong mắt ta ít nhất cũng mạnh hơn năm lão già kia, không biết vì sao lại muốn cùng đám sâu

kiến này ở chung?

Ta tin với tu vi của ngài, xông lên Thiên Cung, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay." "Có gì thì nói thẳng đi, không cần vòng vo tam quốc." "Ngao đạo hữu, ngài cần một trợ lực mạnh mẽ hơn, ít nhất không phải loại vô dụng như Từ Trường Khanh, Cảnh Thiên, thậm chí chỉ có thể kéo ngài lùi lại!" Giọng Tà Niệm Thể bắt đầu tràn ngập sự dụ hoặc.

Một trong những điểm mạnh của Tà Niệm Thể, là có thể bất tri bất giác dùng pháp thuật dần dần mê hoặc tâm tư của người giao lưu, và dùng ngôn ngữ để tuần tự dụ dỗ.

Chỉ tiếc, lần này nó chọn sai đối tượng, không chỉ thuật mê hoặc không có tác dụng với Ngao Tông, mà những lời nó nói còn giống như chuyện cười.

"Thật ra mà nói, ta quả thực cần một trợ thủ, nhưng không phải loại yếu ớt ngu xuẩn như ngươi." Ngao Tông không chút lưu tình châm chọc.

Với thực lực của hắn, ngược lại cần loại người cấp thấp này giúp đỡ, đó mới là một sự vũ nhục lớn đối với Ngao Tông.

"Ngươi!" Tà Niệm Thể bột nhiên đại nộ: "Trong thiên địa này không ai dám coi thường ta, chỉ là ngươi chưa từng thấy sự cường đại của ta!" "Trong Lục Giới, không có bất kỳ ai, dám coi thường ta!" Trong lời nói của Tà Niệm Thể hiển nhiên nộ ý dâng trào, hoàn toàn không thể chịu đựng người khác xem thường sự cường đại của mình.

"Tự cho là tu vi của ngươi, cũng chỉ là..." Ngao Tông khẽ triển lộ chút uy áp thần hồn trong ý thức hải, chốc lát một trận phong bạo ý thức hải cuồng dũng quét qua, khiến Tà Niệm Thể triệt để cảm nhận được một phen!

“.....” Dưới uy áp nguyên thần khổng lồ đó, Tà Niệm Thể chấn động vạn phần, bắt đầu khủng bố!

Nó chưa từng thấy sức mạnh nguyên thần cường đại như vậy, điều đó hoàn toàn vượt xa nhận thức của nó, so với nó thì chỉ cảm thấy như đang nhìn sâu kiến ngắm Thái Sơn vậy.

“Ngươi, không ở trong Lục Giới, cũng không thuộc Ngũ Hành...

Rốt cuộc ngươi là ai?” Tà Niệm Thể trong lòng rõ ràng, nếu Ngao Tông có ý muốn giết nó, thì căn bản không cần Ngũ Linh Châu, một mình hắn là có thể dễ dàng làm được!

Chỉ là nó không hiểu, ngay cả như vậy, vì sao Ngao Tông lại muốn cùng Cảnh Thiên và những người khác đi tìm Ngũ Linh Châu.

“Hiểu rồi, cút đi, đừng quấy rầy ta tu hành.” Ngao Tông thản nhiên nói.

Tà Niệm Thể không dám nói nhảm nữa, lập tức rút lui khỏi ý thức hải của Ngao Tông.

Ngày hôm sau, Ngao Tông và những người khác còn chưa ra khỏi khách sạn, tiểu nhị quán trọ lại vội vàng chạy đến thông báo: “Vân Đình công tử đã chủ động đến, thỉnh cầu vị hồng y nữ tử đến Vân gia phủ thượng một chuyến!” “Hồng y nữ tử?” Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Đường Tuyết Kiến, chẳng phải là nói Đường Tuyết Kiến sao.

“Tìm ta làm gì?” Đường Tuyết Kiến khó hiểu: “Nói với hắn, ta có việc phải bận, không gặp!” “Vân công tử đang đợi bên ngoài, cô nương từ chối e rằng không hay, huống hồ bao nhiêu cô gái ở Lôi Châu Thành đều ngưỡng mộ Vân Đình công tử, từ chối thật đáng tiếc a.” Tiểu nhị quán trọ một mặt tiếc nuối nói.

“Cút đi!” Đường Tuyết Kiến tức giận mắng một tiếng, tiểu nhị

quán trọ kia mới ủ rũ chạy đi.

“Đường đại tiểu thư, phụ nữ chẳng phải đều thích loại nam tử anh tuấn sao?

Huống hồ Vân gia công tử, thân phận hiển hách, ngươi cũng không thèm nhìn tới sao?” Cảnh Thiên đầy hiếu kỳ.

“Phế thoại, ngươi tưởng ai cũng như ngươi mà lấy vẻ bề ngoài để đánh giá người khác sao?” Đường Tuyết Kiến bất mãn: “Trưởng thành anh tuấn thì sao, ta nhìn tên Vân Đình đó ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy kỳ lạ, từ tận đáy lòng ghét bỏ!” Cảnh Thiên gãi gãi đầu: “Cũng đúng... sao hắn không mời Long Quỳ chứ?

Muội muội ta xinh đẹp hơn nhiều, nếu xét về thẩm mỹ bình thường, cũng sẽ không chọn ngươi... ” “Ngậm miệng!” Đường Tuyết Kiến tức giận vô cùng.

Ngao Tông ngược lại thản nhiên cười: “Ta sớm nên biết... không cần đợi ta chủ động tìm đến cửa, hắn sẽ tự mình tìm ta.” “Ngao huynh, lời đó có ý gì?” Cảnh Thiên có chút không hiểu.

Ngao Tông không trực diện trả lời lời hắn, ngược lại tự mình nói: “Vì Linh Châu tạm thời không lấy được, vậy thì trước tiên xử lý những chuyện khác đã.

Các ngươi sẽ không quên chuyện Thận Yêu đấy chứ?” Lời này vừa thốt ra, mọi người mới chợt nhận ra đại sự.

Thận Yêu kia đang ở trong Lôi Châu Thành, nếu cứ trì hoãn nữa ai biết có gây ra đại họa hay không!

“Nơi khả năng nhất mà Thận Yêu ẩn nấp, hoặc là nha môn châu phủ, hoặc là phủ đệ Vân gia, nha môn châu phủ giao cho ta đối phó, các ngươi đi lục soát phủ đệ Vân gia!” “Phủ đệ Vân gia?

Chỗ đó có gì mà dễ lục soát?” Mọi người có chút không hiểu.

Ngao Tông cười nói: “Con Thận Yêu đó giỏi nhất là mê hoặc lòng người, nếu muốn làm gì đó, nhất định phải mượn sự trợ giúp của người có uy vọng trong Lôi Châu Thành, nhờ vào sự tín nhiệm của dân chúng đối với hắn, mới càng dễ dàng mê hoặc lòng dân.

Chương 613

Trong Lôi Châu Thành, người có uy vọng nhất không ai bằng nha môn quan phủ, cùng với gia chủ Vân gia Lôi Châu, hoặc Vân Đình đại công tử." "Hiểu rồi!" Cảnh Thiên bỗng nhiên đại ngộ: "Không chừng Thận Yêu ngụy trang thành người, ẩn nấp bên cạnh hắn!" "Có khả năng...

Ta hôm qua đã phát giác, đạo sĩ đứng bên cạnh Vân Đình tu vi căn bản không thể nhìn thấu, không chừng là Thận Yêu!" Từ Trường Khanh cũng mạnh dạn suy đoán.

"Vậy thì không cần nói nhiều nữa.

Tuyết Kiến, và Long Quỳ ở lại khách sạn...

ừm, bảo vệ Long Quỳ." (Thực ra, Ngao Tông vốn định để Long Quỳ bảo vệ Đường Tuyết Kiến, nhưng đương nhiên không tiện nói vậy.) "Ta tuy không biết pháp thuật, nhưng khinh công kiếm pháp không tồi, hơi giúp một chút việc chắc không thành vấn đề!" Đường Tuyết Kiến đương nhiên nghe ra ý ngoài lời của Ngao Tông, vội vàng bày tỏ không muốn ngồi yên.

"Đại tiểu thư, ngươi tưởng chúng ta đang đi du lịch à, vạn nhất lão đạo sĩ kia thật sự là Thận Yêu, mang theo một cái bình dầu lê thê." Cảnh Thiên liên tục lắc đầu.

"Chẳng qua chỉ là một Vân gia nhỏ bé, ta còn có thể đến cả Minh Giới, lẽ nào Vân gia lại nguy hiểm hơn cả Minh Giới sao!" Đường Tuyết Kiến tất nhiên không phục.

"Đó là vì có muội muội ta..." Cảnh Thiên chưa nói hết lời, Ngao Tông đã ngắt lời: "Tuyết Kiến, cẩn thận là tốt nhất, nghe lời ta!" "Được rồi..." Đường Tuyết Kiến thực sự không thể làm trái lời Ngao

Tông, liền ngoan ngoãn đáp ứng.

Ngay sau đó, hai bên liền chia nhau hành động, Ngao Tông lập tức động thân đi về phía nha môn châu phủ Lôi Châu.

"Đứng lại, ngươi làm gì!" Thủ vệ nha môn châu phủ thấy có người dám xông vào, lập tức tiến lên ngăn cản hỏi.

"Đưa ta đi tìm đại nhân phủ nha!" Ngao Tông lười nói nhảm, trực tiếp sử dụng Nhiếp Hồn Thuật đối với hắn, khống chế hắn ngoan ngoãn dẫn mình vào phủ nha.

Vân phủ.

Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên đợi khi màn đêm buông xuống thì lặng lẽ lẻn vào bên trong, lại phát hiện việc phòng bị ở đây lỏng lẻo hơn so với tưởng tượng.

Ngay cả Cảnh Thiên cũng có thể dễ dàng lẻn vào, trong lòng hắn có chút lơ là.

"Bạch Đậu Hủ, dù sao ở đây cũng không có người canh gác, chúng ta nhân cơ hội này đi tìm Vân Đình, mượn Linh Châu thế nào?" "Mượn, trộm, hay là cướp?" Từ Trường Khanh sao lại không hiểu ý Cảnh Thiên trong lòng chứ.

"Hắc hắc...

Dù sao sau này ta cũng sẽ trả, đương nhiên là mượn rồi." Cảnh Thiên không khỏi cười gian.

"Ý của Ngao tiền bối là điều tra Thận Yêu, đừng gây thêm rắc rối!" Từ Trường Khanh đương nhiên phủ định ý của hắn.

"Nhưng..." Cảnh Thiên vừa định phản bác, Từ Trường Khanh bỗng nhiên nắm lấy vai Cảnh Thiên, ra hiệu hắn ngậm miệng.

Cảnh Thiên lúc này mới phát hiện, lão đạo sĩ kia không biết từ khi

nào đã bước ra khỏi đạo trường, đang chậm rãi đi bộ trong sân đình không một bóng người.

"Cơ hội rồi..." Cảnh Thiên vội vàng nắm chặt chuôi kiếm liền muốn động thủ, nhưng Từ Trường Khanh lại một lần nữa nắm lấy hắn.

"Cảnh huynh đệ, đừng lỗ mãng, ta đâu có làm gì, chỉ là trước tiên xác thực thân phận của hắn đã!" Nhưng đã muộn rồi, hai người vừa hành động, lập tức kinh động lão đạo sĩ kia.

"Ai?

Đêm khuya thanh vắng dám tự tiện xông vào Vân phủ!" Đạo sĩ phất trần một cái, quát lớn.

"Chết tiệt!" Thấy vị trí bị lộ, phản ứng đầu tiên của hai người là động thân bỏ chạy, nhưng không ngờ lão đạo sĩ kia lại tung ra một lá phù lục, lại tạo thành một kết giới trong suốt xung quanh họ, hoàn toàn không thể vượt qua!

"Các ngươi tiểu nhân, tưởng ở đây có thể muốn đi là đi sao?" Đạo sĩ cười lạnh, chậm rãi tiến lại gần hai người, khi nhìn rõ mặt Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh, liền khinh thường nói: "Thì ra là hai tên các ngươi, Vân công tử không chịu cho mượn Lôi Linh Châu, liền định dùng cách cướp đoạt sao, thật mất mặt Đạo môn!" "Ta nói trước nhé, ta không phải mấy đạo sĩ xuất gia kia đâu, ta lần này cũng không phải để trộm đồ!" Cảnh Thiên mặt dày biện giải.

"Ít nói nhảm đi, hai tên tiểu tặc các ngươi không hảo hảo giáo huấn một phen, ngày sau sợ rằng sẽ làm ác như vậy, hôm nay bản đạo sẽ chặt tay các ngươi coi như cảnh cáo!" Lão đạo sĩ vung phất trần trong tay, lại lập tức biến thành cứng rắn và sắc bén như lưỡi đao!

"Chơi thật sao!" Cảnh Thiên không ngờ đạo sĩ này lại độc ác như

vậy, vội vàng cầu cứu Từ Trường Khanh: "Bạch Đậu Hủ, mau nghĩ cách đi!" Nhưng Từ Trường Khanh lại không để ý đến Cảnh Thiên, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm lão đạo sĩ đang dần tiến lại gần, dường như muốn nhìn thấu hắn vậy.

"Bạch Đậu Hủ, Bạch Đậu Hủ!" Cảnh Thiên lo lắng không thôi, liên tiếp hô hoán mấy lần cũng không nhận được hồi ứng, liền dứt khoát rút Ma Kiếm ra chuẩn bị tử chiến với đạo sĩ.

"Vô tâm khôi lỗi...

Rốt cuộc là kẻ nào đang thao túng?" Từ Trường Khanh bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không cuối, nhưng lão đạo sĩ kia như không nghe thấy, vung phất trần chém về phía Cảnh Thiên!

"Choang!" Cảnh Thiên vung kiếm chém ngược, hai bên binh khí chạm nhau phát ra một trận tiếng kim thiết va chạm, phất trần của lão đạo sĩ bị Cảnh Thiên cứng rắn chém đứt!

Cảnh Thiên đại hỉ, nghĩ rằng gia hỏa này cũng không đến nỗi, hô to một tiếng lại tiến lên một bước giao thủ với hắn, trường kiếm không chút lưu tình đâm về phía đạo sĩ.

Nhưng ngoài ý muốn, lão đạo sĩ kia dường như đột nhiên không còn ý thức, ngay cả Ma Kiếm đâm thẳng vào mặt cũng không ngăn cản, cứ thế đứng thẳng ở đó mặc cho Cảnh Thiên đâm.

"Ai!" Cảnh Thiên trong lòng hoảng hốt không thôi, lo lắng không cẩn thận giết người liền vội vàng dừng bước, nhưng Từ Trường Khanh lại một cước đá vào mông Cảnh Thiên, ép hắn một kiếm đâm về phía trước!

"Phốc xuy!" Lưỡi kiếm sắc bén chính xác xuyên thủng lồng ngực đạo sĩ, Cảnh Thiên lập tức tức giận la hét: "Bạch Đậu Hủ hại chết ta rồi!

Ngươi có biết tội giết người không!" "Cảnh huynh đệ, ngươi nhìn kỹ lại xem, có thật là giết người rồi không?" Từ Trường Khanh lại cười nhạt.

"Chẳng phải là người sống sờ sờ sao, ngươi lừa ta lừa...

Ơ?

Cái gì vậy?" Cảnh Thiên nhìn kỹ lại, lại phát hiện lưỡi kiếm của mình xuyên qua hóa ra là một người rơm chỉ to bằng lòng bàn tay, đâu phải đạo sĩ?

"Lão đạo sĩ đó chạy rồi sao?" "Đương nhiên không phải chạy rồi, từ đầu đến cuối, ngươi đều đang giao thủ với người rơm này!" Từ Trường Khanh nhìn người rơm cười lạnh.

"Đây là một loại Thiên Môn Khôi Lỗi Thuật, có thể khiến một vật phẩm trong một thời gian nhất định biến hóa thành hình dạng của vật chủ, và có pháp lực nhất định, nhưng chỉ cần mất đi liên kết với chủ nhân, hoặc hao hết pháp lực sẽ khôi phục nguyên dạng.

Lão đạo sĩ kia..." Cảnh Thiên bỗng nhiên đại ngộ: "Quả nhiên là Thận Yêu!" "À, ta vừa mới gây ra động tĩnh lớn như vậy trong sân đình, vì sao vẫn không có người Vân gia nào xuất hiện?" Từ Trường Khanh cảnh giác nhìn quanh.

Quả đúng như lời hắn nói, ở đây thực sự yên tĩnh đến kỳ lạ, hoàn toàn không giống với sự đông đúc nhộn nhịp của Vân gia vào ban ngày!

"Bạch Đậu Hủ, chúng ta mau rời khỏi đây thì hơn!" Cảnh Thiên trong lòng sát giác không ổn.

Nhưng chưa đợi hai người động thân, lại phát giác trên người như bị giáng xuống vạn cân trọng lực, mỗi bước đi đều phải tốn rất nhiều khí lực!

“Không ổn, yêu khí Vân gia phủ đột nhiên rất nặng...” Từ Trường Khanh nghiến răng nghiến lợi, ngay sau đó bỗng nhiên nhìn thấy, trên không trung yêu khí ngưng kết thành hàng chục đạo mũi tên sắc bén, nhanh chóng bắn tới!

“Đi!” Từ Trường Khanh vội vàng triệu ra vô số kiếm khí ngăn cản, trong tình thế cấp bách Cảnh Thiên cũng bùng phát ngự kiếm thuật cực mạnh, Ma Kiếm thoát tay ra như cơn lốc xoáy quanh thân, chặn đứng tất cả mũi tên yêu khí!

Nhưng bị yêu khí tràn ngập hạn chế pháp lực, nhanh chóng khó có thể duy trì, nhưng số lượng mũi tên yêu khí lại nhanh chóng tăng vọt.

“Đinh!” Khi pháp lực của Cảnh Thiên cạn kiệt, Ma Kiếm chặn đứng mũi tên cuối cùng cũng cuối cùng rơi xuống đất, Cảnh Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên sắc bén đó bắn về phía lồng ngực hắn!

“Chết chắc rồi...” Khi Cảnh Thiên chuẩn bị chờ chết, bỗng nhiên một đạo cường quang lóe lên trên không Vân gia phủ, khiến Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên đều không tự chủ được nhắm mắt lại.

Khi lần nữa hoàn hồn, phát hiện yêu khí ngập trời trong Vân gia phủ đã hoàn toàn tiêu tán, sự áp chế pháp lực trên người cũng khôi phục bình thường.

“Tốt, cũng có chút bản lĩnh, có thể kiên trì cho đến khi ta đến cứu.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, hai người theo tiếng nhìn tới, lại thấy Ngao Tông không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt, mỉm cười nhìn họ.

“Ngao...

Ngao huynh!

Cuối cùng huynh cũng đến rồi!” Cảnh Thiên suýt nữa là nước mũi nước mắt tuôn rơi mà khóc òa, lúc này thấy Ngao Tông quả thực

không gì thân thiết hơn!

"Ngao tiền bối, đa tạ ngài lại cứu ta một mạng..." Từ Trường Khanh cảm kích vô hạn nói: "Ân tình này Trường Khanh e rằng khó mà trả được." Ngao Tông thản nhiên nói: "Tất cả người trong Vân gia phủ đều bị yêu khí bao trùm mà hôn mê say ngủ, ta đã xua đuổi yêu khí, ngày mai sẽ tỉnh.

Ngoài ra, các ngươi đã biết thân phận thật sự của con Thận Yêu kia chưa?" "Lão đạo sĩ bên cạnh Vân Đình, là Thận Yêu, Ngao huynh nói không sai, không chừng có tâm tư đoạt lấy Linh Châu!" Cảnh Thiên vội vàng nói.

Chương 614

"Chuyện này còn phức tạp hơn nhiều..." Ngao Tông khẽ nhíu mày: "Nghiêm khắc mà nói, lão đạo sĩ kia, cùng với Vân Đình, đều là Thận Yêu!" "À?" Cảnh Thiên nghe lời hắn nói lập tức sững sờ, ngay cả Từ Trường Khanh cũng nghe mà mơ hồ.

Ngao Tông liền tỉ mỉ giảng thuật, thì ra hôm nay khi hắn đến nha môn châu phủ tra xét, cũng không hề phát hiện tung tích liên quan đến Thận Yêu.

Nhưng hắn cũng không đi một chuyến vô ích, đã dùng thần thức tra duyệt toàn bộ sổ sách trong châu phủ một lượt, chỉ dùng một lát ngắn ngủi đã làm xong.

Trong những sổ sách đó Ngao Tông phát hiện một sự thật kinh người: Gia chủ Vân gia căn bản không có con trai, chỉ có hai cô con gái!

Lật xem tất cả sổ sách, cũng căn bản không tìm thấy tên Vân Đình.

"Vậy, vậy chẳng phải Vân Đình là do Thận Yêu huyễn hóa ra, người đó trên thực tế căn bản không tồn tại sao?" Cảnh Thiên chấn động không thôi: "Nhưng, gia chủ Vân gia và tất cả phó nhân gia quyến trên dưới Vân gia phủ rõ ràng đều biết Vân Đình tồn tại, ngay cả bá tánh khắp thành đều coi Vân Đình là đại công tử do gia chủ Vân gia nuôi dưỡng từ nhỏ!" "Ta hiểu rồi!" Từ Trường Khanh đang im lặng lắng nghe bên cạnh, bỗng nhiên trợn tròn hai mắt.

"Đúng như ngươi tưởng!" Ngao Tông trầm giọng nói.

"Đợi đã... ta không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì vậy?!" Cảnh Thiên nhìn họ như đang đố kỵ với nhau, trong lòng sốt ruột vô cùng.

Từ Trường Khanh hít sâu một hơi, sau đó trầm giọng nói: "Vân Đình người này căn bản không tồn tại, Thận Yêu đã sửa đổi ký ức của tất cả bá tánh Lôi Châu Thành, khiến họ kiên tin Vân Đình vốn là trưởng tử Vân gia, cho nên mới giống như những gì chúng ta đã thấy!" "Sao có thể như vậy?" Cảnh Thiên trong lòng kinh hãi đến mức không thể tin nổi, cả Lôi Châu Thành mấy chục vạn lê dân bá tánh, đều bị Thận Yêu thao túng ký ức như vậy, thay đổi hiện thực mà họ nhận định!

"Vậy chẳng phải, ngay cả chúng ta cũng sẽ bị Thận Yêu ám, thay đổi ký ức, thậm chí khiến chúng ta nhận định Thận Yêu là thuộc hạ, cam tâm tình nguyện mặc cho nó xử trí!" "Yên tâm, ta đã thiết hạ cấm chế trên người mỗi người các ngươi rồi, huyễn thuật của nó không ảnh hưởng được, nếu không thì hôm qua khi gặp mặt ở Vân gia phủ, các ngươi đã xui xẻo rồi." Ngao Tông nói một phen liền khiến Cảnh Thiên hết sức yên tâm.

"Thì ra Ngao tiền bối lúc đó đã nhìn thấu thân phận thật sự của Thận Yêu rồi." Từ Trường Khanh khâm phục không thôi.

Nhưng Ngao Tông lại nghĩ, đêm khuya lẻn vào Vân phủ, vì sao không thấy Thận Yêu ở đây, chỉ để lại một đạo sĩ khôi lỗi ở đây chờ đợi?

"Về khách sạn, đi tìm Đường Tuyết Kiến!" Ngao Tông bỗng nhiên động thân rời khỏi Vân phủ, hai người không hiểu ý hắn, nhưng vẫn theo sát.

Cảnh Thiên vội vàng hỏi Từ Trường Khanh bên cạnh: "Ngao huynh có ý gì?

Đường đại tiểu thư kia có quan hệ gì với Vân gia sao?" "Hôm nay Vân Đình kia đích thân đến khách sạn bái phỏng tìm Tuyết Kiến cô nương, nhất định là có ý đồ khác, e rằng lúc này hắn đã đi đến khách

sạn tìm Tuyết Kiến cô nương rồi!" Từ Trường Khanh cấp thiết nói.

"Gia hỏa!

Ta sớm đã nhìn ra hắn có mưu đồ bất chính rồi!" Cảnh Thiên lúc này mới chợt nhận ra.

Cùng lúc đó, Đường Tuyết Kiến và Long Quỳ đang bách lại vô liêu chờ đợi tin tức trong khách sạn.

"Cũng không biết bao giờ họ mới về, Ngao công tử thì ta không lo, Từ đạo trưởng và Cảnh Thiên nếu gặp phải Thận Yêu thật sự, thì e rằng sẽ phiền phức lắm." Long Quỳ cười nói: "Tuyết Kiến tỷ tỷ, cũng chính vì vậy, ta mới không thể đi gây thêm rắc rối, cứ ở đây đợi là tốt nhất." "Tuy nói vậy..." Đường Tuyết Kiến vừa định nói, bất chợt liếc nhìn Long Quỳ trước mặt, lại lập tức sợ hãi đứng bật dậy!

Thì ra, Long Quỳ vừa nãy còn đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, lúc này toàn thân y phục đã biến thành màu huyết hồng, sát khí tràn ngập!

"Long Quỳ, đừng xúc động!" Đường Tuyết Kiến trước đó đã từng thấy cảnh Long Quỳ biến thành màu đỏ, trong lòng không khỏi có chút kinh hoàng.

"Có kẻ không mời mà đến rồi." Ánh mắt Long Quỳ lạnh lùng, trong phòng ốc nhìn quanh một lượt, bỗng nhiên huyễn hóa ra một cây huyết sắc trường cung, bắn ra một đạo mũi tên pháp lực uy lực vô cùng về phía cửa sổ đóng chặt bên ngoài phòng ốc!

"Oanh!" Mũi tên chứa đựng pháp lực ầm ầm nổ tung, trong chớp mắt phá hủy bức tường bên hông khách sạn, những tảng đá vỡ nát và cột gỗ bay tứ tung, kèm theo một trận khói bụi bao trùm cả căn phòng.

"Long Quỳ..." Đường Tuyết Kiến sợ đến nỗi cấm nhược hàn thiền, xuyên qua bóng tối mờ mịt trong căn phòng, mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh từ trong đêm tối trốn ra khỏi phòng.

Long Quỳ cười lạnh, theo sát phía sau truy đuổi, Tuyết Kiến đương nhiên cũng không cam lòng do dự nắm chặt trường kiếm theo sát Long Quỳ, may mà khinh công của nàng không tồi nên suốt đường không bị bỏ lại.

"Yêu tà, đứng lại!" Long Quỳ một mặt đuổi sát, một mặt kéo tinh hồng trường cung bắn ra từng đạo mũi tên pháp lực, hoàn toàn không định chừa đường sống cho kẻ đào tẩu.

Tuy nhiên, trên đường truy sát, Long Quỳ không chỉ không bị thương, ngược lại còn phá hủy không ít kiến trúc dọc đường, một đường đi qua khiến dân chúng kinh hô không ngừng.

Truy sát thẳng đến rừng thông ngoại ô, khi Long Quỳ sắp sửa áp sát kẻ đào tẩu kia, bỗng nhiên như trúng tà mà dừng động tác, sau đó y bào tinh hồng trên người nhanh chóng phai đi, mềm nhũn ngã xuống đất.

Long Quỳ lần nữa khôi phục nguyên dạng, nhưng cũng vì pháp lực tiêu hao kịch liệt khó mà chịu nổi mà hôn mê bất tỉnh.

"Thật không ngờ...

Đạo hạnh ngày càng cường đại, từ khi rời khỏi Tỏa Yêu Tháp hình như cũng không tồi, a a..." Kẻ đào tẩu cuối cùng cũng dừng bước, như đang săm soi chiến lợi phẩm mà đánh giá Long Quỳ đang hôn mê dưới đất.

"Này, có bản lĩnh thì đến đây với ta đi?!" Đường Tuyết Kiến lúc này nhìn thấy khuôn mặt của kẻ đào tẩu kia, lập tức kinh ngạc không thôi.

Người đó chẳng phải Vân gia công tử, Vân Đình sao!

"Đường cô nương, thân phận của ta không quan trọng, ngược lại, ta chưa từng thấy có phàm nhân nào, có thể không bị ta nhìn thấu tâm

thần, ngược lại ngươi là một ngoại lệ...” Lúc này Vân Đình hoàn toàn không còn bộ dáng công tử quý tộc như trước, toàn thân tà khí tràn ngập, hai mắt đỏ như máu!

Đường Tuyết Kiến không chút do dự rút kiếm, dù ngu ngốc đến mấy cũng có thể nhìn ra Vân Đình tuyệt đối không phải người thường.

“Vân Đình, thảo nào ta sớm đã thấy ngươi không vừa mắt, thì ra ngươi thật sự không phải người tốt!” Đường Tuyết Kiến nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ngươi sai rồi, ta vốn dĩ không phải người thì nói gì đến người tốt với kẻ xấu?” Vân Đình lộ ra một nụ cười khiến người ta ghê tởm, tà khí âm trầm: “Ta và Long Quỳ từng là cố nhân, dù sao chúng ta đã cùng bị giam cầm mấy chục năm trong cái nơi chết tiệt đó!” “Giam cầm?” Đường Tuyết Kiến nghe lời hắn nói khẽ giật mình, lập tức liên tưởng đến Tỏa Yêu Tháp Thục Sơn: “Thận Yêu!” “Tiểu nha đầu, ngươi biết không ít.

Dù sao ngươi cũng ở cùng với đạo sĩ Thục Sơn kia, hiểu rõ những chuyện này cũng là bình thường.” Khuôn mặt Thận Yêu ngày càng vặn vẹo, ngũ quan trở nên dữ tợn hơn.

“Ngươi đã làm gì Long Quỳ rồi?” Đường Tuyết Kiến lúc này không thể lo lắng gì khác, nhìn Long Quỳ vẫn còn hôn mê bất tỉnh mà trong lòng lo lắng.

“Chỉ dùng một chút huyễn thuật thôi.

Nha đầu này tuy có ngàn năm tu vi, nhưng tâm trí vẫn đơn giản như một đứa trẻ, đối phó dễ dàng hơn cả.” Thận Yêu chậm rãi tiến lại gần Đường Tuyết Kiến, nó có thể sát giác được, trái tim của Đường Tuyết Kiến dường như là nguồn gốc linh lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu có thể nuốt chửng trái tim của nàng, tu vi của nó nhất định sẽ tăng

vọt!

"Chết đi!" Đường Tuyết Kiến hoàn toàn không màng tính mạng xông lên liều chết với Thận Yêu, nhưng chưa đợi kiếm của nàng tiếp cận, lập tức cảm thấy đầu đau như búa bổ, sau đó giống như Long Quỳ mềm nhũn ngã xuống hôn mê.

Thận Yêu khinh thường cười lạnh, khi chuẩn bị động thủ lấy ra trái tim của Đường Tuyết Kiến, bỗng nhiên phát giác toàn thân bị một trận pháp lực cấm chế cường đại áp chế!

"Ai!" Thận Yêu trong lòng đại kinh, vội vàng muốn dùng pháp lực cưỡng ép phá tan cấm chế, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Thận Yêu trong lòng kinh khủng không thôi, biết điều đó có nghĩa là, tu vi của kẻ giáng cấm chế, vượt xa nó!

"Ai?

Chẳng lẽ là mấy lão già thối tha Thục Sơn kia?

Tỏa Yêu Tháp còn chưa bình định mà dám ra ngoài dạo chơi, thật có gan!" Dẫu miệng lưỡi Sách Yêu có kiêu ngạo cuồng vọng đến mấy, trong lòng vẫn thấp thỏm bất an, bởi Thục Sơn ngũ lão, dù là bất kỳ ai trong số họ, hắn cũng tuyệt đối không thể địch lại.

Cách duy nhất để thoát khỏi Tỏa Yêu Tháp là đánh cược rằng ngũ lão sẽ không dễ dàng rời khỏi Thục Sơn!

"Nói ra lại chột dạ, xem ra Thục Sơn ngũ lão đã để lại không ít bóng ma trong lòng ngươi." Một giọng nói mang ý trào phúng vang lên, ngay sau đó ba thân ảnh đã xuất hiện ngay trước mặt Sách Yêu!

Chính là ba người Ngao Tông.

Sau khi quay lại khách sạn mà không tìm thấy tung tích Đường Tuyết Kiến và Long Quỳ, Ngao Tông liền thuận theo khí tức để truy

tìm.

“Ta tưởng là ai!

Hóa ra chỉ là một đạo sĩ Thục Sơn và hai phàm nhân, mà dám tranh đấu với ta sao?” Sách Yêu thấy rõ khuôn mặt của Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh thì không khỏi cười lạnh.

Hắn không thèm để mắt đến hai phàm nhân kia, còn tu vi của Từ Trường Khanh cũng không đáng để hắn quan tâm.

“Vân Đình, không đúng, Sách Yêu, lá gan ngươi không nhỏ!

Dám ra tay với cả một thành người, không sợ Thiên Đế biết chuyện mà lấy mạng ngươi sao!” Cảnh Thiên nhìn Long Quỳ đang hôn mê nằm trên đất, giận dữ ngút trời.

Chương 615

Nếu không phải Ngao Tông đưa mọi người nhanh chóng đến đây, e rằng sống chết của muội muội hắn còn chưa biết ra sao!

"Vô nghĩa!

Thiên Đế có giữ được thân mình hay không còn là một ẩn số, mà dám ra tay với ta sao?" Sách Yêu cười gằn cuồng vọng, "Trước tiên, ngươi hãy nghĩ xem làm sao để sống sót đã!" "Đồ đáng chết…" Cảnh Thiên không chút do dự vung Ma Kiếm, một bước lao tới định giao chiến với Sách Yêu, nhưng chưa kịp chạy hai bước, hắn đột nhiên như bị đóng băng, đứng khựng lại!

"Hồn phách của ngươi dường như có tiềm năng lớn, nhưng hiện tại lại vô dụng.

Tâm trí của ngươi quá đơn giản." Sách Yêu khinh thường cười lạnh một tiếng, dường như chỉ cần một chút thủ đoạn nhỏ đã khiến Cảnh Thiên mất đi chính mình.

Quả nhiên, Cảnh Thiên quay đầu lại nhìn Từ Trường Khanh bằng đôi mắt đỏ ngầu đầy sát khí!

"Từ Trường Khanh!

Ngươi giết cả gia đình ta, hủy hoại Vĩnh An Đường mà phụ thân ta để lại, hôm nay ta không giết ngươi thì uổng phí làm người!" Từ Trường Khanh nghe lời đó suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Sách Yêu đã sửa đổi ký ức của Cảnh Thiên đến mức thù hận sâu sắc như vậy.

"Cảnh huynh đệ, hãy bình tĩnh!" Từ Trường Khanh vội vàng rút kiếm ngăn Cảnh Thiên lại, nhưng tên này như phát điên, mỗi chiêu

mỗi thức đều liều mạng, hận không thể xé xác Từ Trường Khanh thành vạn mảnh.

Từ Trường Khanh vừa ngăn cản vừa không thể làm hại Cảnh Thiên, nhất thời hoàn toàn bị áp chế nhưng lại không có cách nào.

"Từ Trường Khanh, mấy lão già kia coi trọng ngươi quá rồi!" Sách Yêu khinh thường châm chọc, lười tiếp tục thi triển huyễn thuật lên Từ Trường Khanh.

Điều duy nhất khiến hắn ngạc nhiên là Ngao Tông đứng một bên lặng lẽ quan sát mọi chuyện, không hề ra tay cũng không bỏ chạy, cực kỳ trầm tĩnh.

"Tiểu tử, ngươi cũng đi giúp Cảnh Thiên một tay, băm Từ Trường Khanh thành thịt vụn đi!" Sách Yêu không nói nhiều, trực tiếp thi triển một đạo huyễn thuật lên Ngao Tông, nhưng lại phát hiện người sau không hề trở nên điên cuồng như hắn tưởng tượng.

"Chuyện gì vậy?" Sách Yêu bất ngờ, lại thi triển thêm một đạo huyễn thuật nữa, nhưng phát hiện nó hoàn toàn không có tác dụng với Ngao Tông, người sau đầy vẻ khinh thường nhìn hắn.

"Tiếp tục đi." Một câu nói ngắn gọn của Ngao Tông lại trào phúng đến mức khiến Sách Yêu gần như phát điên!

Một phàm nhân bé nhỏ lại có thể xem thường huyễn thuật của hắn như vậy, đây là một sự sỉ nhục tột cùng đối với hắn!

"Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Sách Yêu trong cơn thịnh nộ trực tiếp thi triển pháp chú huyễn thuật mạnh nhất lên Ngao Tông, không chỉ muốn sửa đổi ký ức của Ngao Tông, mà thậm chí còn muốn khống chế luôn hồn phách của hắn!

Lập tức, quanh thân Ngao Tông bị một đạo yêu khí đen kịt bao phủ dày đặc, chỉ trong chốc lát lại tiêu tán.

Sách Yêu kinh hãi liên tục lùi về sau, hắn hiểu rằng huyễn thuật của mình hoàn toàn không có tác dụng với Ngao Tông, ngay cả thủ đoạn mạnh nhất cũng vậy!

"Huyễn thuật của ngươi so với các tiểu yêu quái khác thì cao minh hơn, nhưng dùng để đối phó với ta thì quả là nằm mơ giữa ban ngày." Ngao Tông vung tay lên, Sách Yêu chỉ thấy trước mắt lóe lên một trận quang mang trắng xóa, giây tiếp theo liền cảm thấy linh hồn mình như thoát ly khỏi thân thể mà bay lượn, dường như hoàn toàn không thể khống chế được thân thể mình nữa.

Đồng thời, hắn rõ ràng cảm thấy những ký ức không thuộc về mình đang điên cuồng tràn vào trong đầu, khiến đầu đau như muốn nứt ra, hồn phách đau đớn như bị xé nát!

Không cần phải nói nhiều, Ngao Tông lại dùng huyễn thuật phản chế.

Tu vi của hắn vậy mà mạnh đến mức Sách Yêu hoàn toàn không thể chống lại.

Sách Yêu không chút do dự, thừa lúc hồn phách mình vẫn còn có thể bị ý thức thao túng, liền muốn từ bỏ nhục thân để trốn thoát.

Nhưng Ngao Tông hiển nhiên đã liệu trước một bước, tiện tay vung ra một đạo cấm chế pháp thuật, liền khóa chặt hồn phách của hắn trong xác thịt, không thể trốn thoát!

"Quỳ xuống!" Ngao Tông quát một tiếng, Sách Yêu lập tức quỳ xuống, lúc này thân thể của hắn không còn bị hồn phách của chính hắn thao túng nữa!

"Đừng tưởng rằng ngươi có thể dễ dàng giết chết ta!

Căn nguyên hồn phách của ta tồn tại trong đầu óc của tất cả những con người mà ta đã sửa đổi ký ức, hôm nay ngươi giết ta hồn

phi phách tán, ta cũng vẫn có thể sống lại trong ký ức của chúng!" Sách Yêu không hề sợ hãi mà còn phản đòn lại Ngao Tông, hoàn toàn không sợ sẽ chết trong tay hắn.

"Mấy trò tiểu xảo điêu trùng ấy, không cần phải lấy ra khoe khoang đâu." Ngao Tông khinh thường cười lạnh, chậm rãi xòe bàn tay ra, một đạo U Minh Chi Lực thuần túy đến cực điểm ẩn hiện trong lòng bàn tay.

"……" Sách Yêu lập tức biến sắc kinh hãi, ngay lập tức hiểu điều đó có nghĩa là gì!

U Minh Chi Lực có thể cưỡng chế đưa hồn phách của hắn vào luân hồi.

Chỉ cần hồn phách chính nhập vào luân hồi, cho dù có để lại vô số căn nguyên trên thế gian cũng vô tác dụng, tất cả đều sẽ tiêu tán theo.

Nhập luân hồi, tức là một thế giới hoàn toàn kết thúc!

"Thượng tiên, Thượng tiên, cầu xin ngài ra tay lưu tình!

Tiểu nhân không cố ý xúc phạm ngài, tiểu nhân nhất định sẽ cảm kích ngài vô cùng!

Ngài hãy giữ lại tính mạng của tiểu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ cố gắng hết sức để phục vụ ngài!" Khoảnh khắc đó, Sách Yêu hoàn toàn nhận thức được sự chênh lệch tu vi một trời một vực giữa mình và Ngao Tông, không dám có chút nào khinh suất nữa, trực tiếp liên tục cầu xin!

Lần này Ngao Tông không hề khống chế thân thể của hắn, nhưng hắn lại hoàn toàn khuất phục.

"Ngươi sẽ chọn thu lưu một con kiến hôi làm nô bộc của mình sao?" Ngao Tông thậm chí còn không thèm nhìn hắn lấy một lần, cưỡng ép làm nhục thân của hắn vỡ nát, đồng thời thu hồn phách

chính vào lòng bàn tay phong ấn lại.

Hắn không thèm giết chết Sách Yêu triệt để, chỉ cần phong ấn thần hồn của hắn rồi giao cho Thục Sơn ngũ lão xử trí là được.

Huống hồ, phong ấn U Minh do chính hắn tự tay đặt xuống, trừ phi có người tu vi mạnh hơn Ngao Tông tự mình giải trừ phong ấn cho Sách Yêu, nếu không vĩnh viễn sẽ không có ngày thoát ra được để sống lại!

Bị phong ấn vĩnh viễn như vậy, tuyệt đối còn hành hạ hơn là tiêu diệt triệt để!

Ngay khoảnh khắc hồn phách Sách Yêu bị thu đi, huyễn thuật mà Cảnh Thiên trúng phải lập tức được giải trừ, thanh kiếm đang đâm về phía Từ Trường Khanh trực tiếp rơi xuống đất, sau đó hắn ngã vật ra hôn mê.

"Cuối cùng cũng…" Từ Trường Khanh dùng trường kiếm chống đỡ thân thể, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Vừa rồi vì cố gắng hết sức không làm thương Cảnh Thiên, hắn đã gần như kiệt sức.

"Ngao tiền bối, lần này lại làm phiền ngài rồi…" Từ Trường Khanh vô cùng cảm kích, cũng một lần nữa nhận ra sự chênh lệch to lớn giữa mình và những yêu tà kia.

Nếu không có Ngao Tông ở đây, e rằng hắn và Cảnh Thiên sẽ chết thảm khốc.

Đồng thời, Cảnh Thiên và Long Quỳ đang hôn mê dưới huyễn thuật cũng từ từ tỉnh lại.

Long Quỳ thì tốt hơn một chút, có thiên niên tu vi hộ thể, đối với nàng chỉ như ngủ một giấc, nhưng nhục thể phàm thai của Cảnh Thiên thì thảm hại rồi.

Vừa tỉnh dậy hắn đã đau đầu kêu oa oa, suýt chút nữa lại hôn mê.

“Bạch đậu hủ, ta hình như đã mơ một giấc… mơ thấy ngươi giết cả nhà ta, đốt Vĩnh An Đường của ta đi…” Cảnh Thiên nói yếu ớt.

“Vậy ngươi tỉnh táo hơn một chút thì tốt hơn.” Từ Trường Khanh nghe lời đó theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm, sợ Cảnh Thiên lại một lần nữa nổi điên liều mạng, không tốt cho việc tỉnh táo trở lại.

“Không cần đâu, chắc chắn là tên Sách Yêu khốn kiếp kia đã rót ký ức vào đầu ta!

Ai, đau đầu chết mất…” “Ngao công tử… tên Sách Yêu kia có khống chế ta làm hại ai không?” Long Quỳ sau khi tỉnh dậy lại đầy vẻ lo lắng.

“Yên tâm, không có chuyện gì đâu.” Ngao Tông mỉm cười nhạt.

Nhưng điều kỳ lạ là, mặc dù mọi người đều đã tỉnh, Đường Tuyết Kiến vẫn hôn mê bất tỉnh, thậm chí Long Quỳ gọi nhiều lần cũng không có phản ứng.

“Tuyết Kiến tỷ tỷ?

Chẳng lẽ bị Sách Yêu làm thương sao…” Long Quỳ lo lắng đỡ Đường Tuyết Kiến dậy, nhưng vừa đỡ thì lại không khỏi kinh hô mà lùi lại!

Chương 616

Nàng kinh hãi nhìn thấy, bàn tay của Đường Tuyết Kiến đã trở nên thô ráp như vỏ cây khô!

"Chuyện gì vậy!" Cảnh Thiên và những người khác đều chấn động không thôi, Ngao Tông lập tức tiến lên, nắm lấy cánh tay của Đường Tuyết Kiến, xé toạc lớp áo bên cạnh!

"Ai nha, Ngao huynh, ngươi cũng gấp gáp quá rồi…" Cảnh Thiên vội vàng quay ánh mắt đi chỗ khác.

"Ít nói nhảm đi, nhìn xem!" Cánh tay của Đường Tuyết Kiến lộ rõ trước mắt mọi người, tất cả kinh hãi nhìn thấy cánh tay đó hoàn toàn biến thành hình dạng cành cây khô!

Nào còn là cánh tay của con người nữa!

"Đường Tuyết Kiến cũng là một cây yêu sao?" Cảnh Thiên nhìn mà trợn mắt há mồm.

"Đương nhiên không phải!

Tuyết Kiến tỷ tỷ rõ ràng là phàm nhân mà, sao lại biến thành bộ dạng này!" Long Quỳ sốt ruột không thôi, cầu cứu nhìn về phía Ngao Tông, hy vọng hắn có thể nghĩ ra cách nào đó.

"Chẳng lẽ là pháp thuật của Sách Yêu?" Từ Trường Khanh cũng có chút không chắc.

"Đương nhiên không phải, tên Sách Yêu đó nhiều nhất cũng chỉ có năng lực sửa đổi ký ức của người khác, hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến hiện thực!" Ngao Tông quan sát một lúc, rồi đưa ra một kết luận khiến tất cả mọi người đều chấn động: "Cơ thể Tuyết Kiến phát sinh biến hóa, huyễn thuật của Sách Yêu chỉ làm gia tăng quá

trình biến hóa mà thôi.” “Vậy Đường Tuyết Kiến thực sự là một cây yêu sao!” Tên Cảnh Thiên lại bắt đầu nói bừa.

“Cảnh huynh đệ đừng nói bậy nữa, chúng ta nên mau chóng cứu Tuyết Kiến cô nương mới phải!” Từ Trường Khanh vội vàng nói.

Ngao Tông nắm lấy mạch đập của Đường Tuyết Kiến cảm thụ một chút, phát hiện thân thể nàng hoàn toàn biến thành gỗ cây mất đi sinh cơ, nhưng trái tim vẫn đập mãnh liệt, hoạt động hơn hẳn phàm nhân bình thường.

Thậm chí trong trái tim nàng còn ẩn chứa linh lực khó lường, tuyệt đối không phải là trình độ mà một phàm nhân có thể đạt được!

“Đường Tuyết Kiến cũng không phải người tầm thường…” Ngao Tông tự lẩm bẩm, mơ hồ cảm thấy, trái tim của Đường Tuyết Kiến dường như có liên quan đến khí tức của Thiên Giới trong thế giới này?

Chẳng lẽ điều này chứng minh rằng bản thân Đường Tuyết Kiến không sinh ra ở phàm gian, mà đến từ Thiên Giới!

Ngao Tông ngay lập tức kể lại tất cả những gì mình đã tra xét cho mọi người, sự kinh hãi của họ cũng có thể tưởng tượng được.

“Thân thế của Tuyết Kiến cô nương cũng phi phàm như vậy… Vậy chẳng lẽ, ta phải đi sâu vào Thiên Giới mới có thể khám phá rõ thân thế của nàng!” Từ Trường Khanh chợt tỉnh ngộ.

“Nhất định là vậy.” Ngao Tông gật đầu nói.

“Nhưng ta chưa thu thập đủ Ngũ Linh Châu, hơn nữa Thiên Nhân Giới Bi kia chỉ cho phép ta và Bạch đậu hủ tiến vào Thiên Giới, liệu có thể đưa Đường Tuyết Kiến lên đó không?” Cảnh Thiên khó hiểu hỏi.

Từ Trường Khanh lại lắc đầu nói: “Muốn tiến vào Thiên Giới,

không chỉ có Thiên Nhân Giới Bi của Thục Sơn là cách duy nhất.

Còn có một con đường khác, ở đó không cần giới hạn Thiên Nhân, bất kỳ sinh linh nào cũng có thể tự do ra vào." "Thật hay giả vậy?" Cảnh Thiên lập tức tinh thần phấn chấn.

"Đương nhiên, chỉ cần ngươi có thể sống sót mà đến gần nơi đó!" Từ Trường Khanh hít sâu một hơi, "Nơi đó chính là Ma Giới Chi Tỉnh, bị Ma Tôn Trọng Lâu cưỡng ép khai phá ra một con đường thông đến Thiên Giới!" Nói cách khác, điều đó có nghĩa là e rằng phải tiến vào Ma Giới, và trong trường hợp đánh bại Trọng Lâu, hoặc được hắn cho phép, mới có thể sử dụng Ma Tỉnh!

Cảnh Thiên vội vàng nhìn Ngao Tông, nhưng chưa kịp mở lời thì Ngao Tông đã từ chối thẳng thừng: "Ân oán giữa Trọng Lâu và tiền thế của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào, ngươi phải tự mình nghĩ cách giải quyết!" "Nhưng nếu ta không giải quyết được Trọng Lâu, Đường Tuyết Kiến chẳng phải sẽ gặp xui xẻo sao…" Cảnh Thiên khó xử.

"Ta đương nhiên có cách của ta, nhưng ngươi phải tự mình tìm cách, đừng có chuyện gì cũng muốn ỷ lại vào ta!" Ngao Tông không chút khách khí phê bình.

Cảnh Thiên đành bất lực nhìn Từ Trường Khanh, người sau lại dành cho hắn một ánh mắt rất khẳng định, "Cảnh huynh đệ, ta tin ngươi!" "Ca ca, Ngao công tử không thể lúc nào cũng dọn sẵn đường cho huynh, huynh phải tự mình làm thì mới giống Long Dương ca ca của tiền thế chứ." Long Quỳ cũng khuyên nhủ.

"Được rồi, ta sẽ tự mình nghĩ cách, đi giải quyết tên hồng mao quái đó, đi Ma Giới tìm Ma Tỉnh!" Cảnh Thiên cắn chặt răng, một hơi đồng ý!

Ngao Tông khẽ mỉm cười, điều hắn muốn chính là hiệu quả đó,

tuyệt đối không thể để Cảnh Thiên nghĩ rằng mọi chuyện đều có người chống lưng.

"Dáng vẻ Tuyết Kiến thế này, e rằng không thể đi đường được…" Ngao Tông lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, dùng pháp lực thu Đường Tuyết Kiến đã bị mộc hóa vào trong đó, đồng thời cấm chế thân thể nàng tiếp tục mộc hóa.

"Đúng rồi Ngao huynh, Lôi Linh Châu!

Sách Yêu giấu nó ở đâu rồi!" Cảnh Thiên chợt nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng.

"Yên tâm!" Ngao Tông xòe bàn tay ra, chỉ thấy một viên cầu phát ra điện hồ màu tím lấp lánh ẩn hiện trong lòng bàn tay, đó chính là Lôi Linh Châu.

"Lôi Linh Châu, vốn là truyền gia chi bảo của Vân gia.

Vân gia cũng nhờ đó mà bồi dưỡng ra được nhiều đệ tử có căn cơ tu hành, nên Sách Yêu mới nhân đó mà để mắt đến Vân gia." "Nếu cho Sách Yêu thêm chút thời gian, đợi sau khi hắn hoàn toàn đồng hóa Lôi Linh Châu, tu vi của hắn sẽ lên một tầng nữa.

Lúc đó huyễn thuật sẽ lan rộng ra nhiều người hơn, thậm chí toàn bộ Đại Đường." Từ Trường Khanh nghe mà không khỏi rùng mình, sự nguy hiểm của Sách Yêu quả thực quá kinh khủng, may mắn là đã được giải quyết.

Sau khi giao Lôi Linh Châu cho Từ Trường Khanh bảo quản, mọi người liền quyết định lên đường đến Ma Giới, tìm kiếm cách thông đến Thiên Giới.

Trước đó, họ phải đích thân đến Lôi Châu Thành một chuyến, giải trừ những ảnh hưởng mà Sách Yêu đã gây ra.

Khi quay lại Lôi Châu Thành, họ thấy người dân trong thành đi lại

trên đường phố đều như vừa tỉnh giấc mộng lớn, ngơ ngác lại lảo đảo va vào nhau, đồng thời bàn tán xôn xao.

"Ta hình như đã mơ một giấc mộng, Vân đại quan nhân có một trưởng tử, đặc biệt yêu thương người dân trong thành…" "Ừm, ta cũng nhớ thế, nhưng Vân gia chỉ có một đôi nữ nhi, nào có công tử nào!" "Đúng vậy, ngay cả con rể thượng môn cũng không có một ai." "Ôi trời đau đầu quá, ta cảm giác như đã mơ một giấc mộng dài đến hai tháng vậy, thật sự…" … Những người dân này hiển nhiên đã thoát khỏi huyễn thuật của Sách Yêu, nhưng những ký ức giả dối đã được tiêm nhiễm trước đó không hề biến mất, vì vậy cũng gây ra không ít phiền toái cho họ.

Đi ngang qua khách sạn họ từng ở trước đây, thậm chí còn thấy ông chủ khách sạn đang phiền não oán trách khi nhìn căn phòng bị Long Quỳ phá hủy gần hết tường: "Vừa mơ thấy căn nhà bị dỡ bỏ, tỉnh dậy thì thành thật…" Dù sao, nhìn dọc đường đi, người dân chỉ thấy tinh thần ý thức có chút hoảng hốt mà thôi, không có gì đáng ngại lớn.

Nhưng khi trực tiếp đến phủ đệ Vân gia, họ lại phát hiện toàn bộ Vân phủ gần như đã lật tung trời, trên dưới hỗn loạn một đoàn, thậm chí ngay cả ngoài cổng Vân phủ cũng có thể nghe rõ tiếng ồn ào náo nhiệt bên trong!

"Đúng là gặp quỷ mà… Lão gia làm sao có thể đánh mất Lôi Linh Châu chứ, chẳng lẽ không muốn mạng nữa sao!" "Ngay cả Lôi Linh Châu cũng có thể bị trộm đi, tên trộm đó chắc chắn không phải người tầm thường." "Im miệng, không muốn sống nữa sao!" … Nghe tiếng ồn ào hỗn tạp trong Vân phủ, mọi người trong lòng liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Hay là, ta đi tìm gia chủ Vân gia, báo cho y biết Lôi Linh Châu đã

quay về, thế nào?" Từ Trường Khanh hỏi ý kiến Ngao Tông.

"Không thể được.

Ngươi nghĩ gia chủ Vân gia có cảnh giới cao siêu đến đâu, sẽ lấy thiên hạ chúng sinh làm trách nhiệm của mình sao?

Nếu để y biết Lôi Linh Châu bị giấu, nhất định sẽ lập tức giam cầm ngươi trong Vân phủ, thậm chí tra tấn nghiêm hình." Ngao Tông còn chưa suy nghĩ đã trực tiếp từ chối.

Đối với phàm nhân, sức mạnh của linh châu quả thực là thứ độc dược đáng sợ nhất.

Nếu đã từng được hưởng thụ, mà mất đi pháp lực cường đại do Lôi Linh Châu mang lại, điều đó còn đau khổ hơn cả việc bị tước đoạt tính mạng!

Trong tình huống đó, bàn luận với y về an nguy Lục Giới, hay những tình cảm cao cả vì lê dân bá tánh, có ý nghĩa gì?

Y chỉ quan tâm đến quyền uy và địa vị của mình mà thôi.

"Mấy tên ở Vân phủ thì tính là gì, có thể thu thập ta và Bạch đậu hủ sao?

Ngao huynh, ngươi lo xa quá rồi." Cảnh Thiên hiển nhiên rất coi thường điều này.

"Nếu thực sự động thủ, chẳng lẽ dùng Ngự Kiếm Thuật giết mấy phàm nhân để uy hiếp sao?

Đừng quên ta còn phải hành sự ở nhân giới, gây phiền phức không phải là chuyện tốt." Ngao Tông không vui nói.

"Ách, đúng vậy…" Cảnh Thiên mặt đầy xấu hổ.

Mọi người sau đó không chần chừ nữa, cũng không bận tâm tìm kiếm linh châu tiếp theo, chọn cách trực tiếp đến Ma Giới!

Như Từ Trường Khanh đã nói, có rất nhiều cách để từ nhân giới thông đến Ma Giới, trong đó đơn giản nhất chính là thông qua bờ biển phía tây của Vô Tận Chi Hải.

Ở đó có một con đường có thể tự do ra vào hai giới, ngay cả phàm nhân không có tu vi cũng có thể tiến vào.

Đương nhiên, những người tiến vào Ma Giới, điều đáng lo ngại nhất là làm sao đối phó với vô số ma vật liên tục xuất hiện trong Ma Giới, nơi đó còn hiểm ác gấp vạn lần Minh Giới… Thiên Giới, Thiên Cung.

Chương 617

Lúc này, Thiên Đế đang cùng một đám tiên quan bàn bạc chuyện bố cục Lục Giới sắp tới.

Đúng lúc đó, một tiên sứ truyền tin bước vào tiên cung bẩm báo: "Bệ hạ, Cảnh Thiên và những người khác đã đoạt được viên linh châu thứ ba." Thiên Đế có chút bất ngờ, "Cảnh Thiên còn nhanh hơn ta dự liệu.

Tiếp theo họ sẽ đi đâu để tìm linh châu?" "Khải bẩm Bệ hạ, họ không tiếp tục tìm kiếm linh châu, mà chủ động tiến vào Ma Giới, không biết có ý đồ gì." Tiên sứ đáp.

"Đi Ma Giới?" Thiên Đế không khỏi cười khẽ, "Chẳng lẽ Cảnh Thiên thực sự nghĩ mình là Phi Bồng, muốn đi tìm Trọng Lâu đại chiến một trận sao?" "Bệ hạ, chúng ta có nên ngăn cản Cảnh Thiên không?

Nếu làm Ma Giới hỗn loạn, thì sự tình ảnh hưởng đến Thiên Giới là nhỏ, nhưng trì hoãn việc tìm kiếm linh châu, ảnh hưởng đến an tĩnh Lục Giới là chuyện lớn ạ." Một tiên quan không khỏi lên tiếng thỉnh cầu, lời nói đó cũng khiến mọi người nhao nhao phụ họa.

"Không cần, Cảnh Thiên không phải Phi Bồng, không ngông cuồng như vậy.

Làm việc gì hắn cũng nhất định cân nhắc đến an nguy của mình, tuyệt đối sẽ không đi chịu chết vô ích, cứ tiếp tục chờ đợi là được." Thiên Đế chưa suy nghĩ đã phủ nhận lời thỉnh cầu của tiên quan.

"Tiếp tục quan trắc.

Mỗi lần chuyển sinh của Phi Bồng đều phi thường, lần này tuyệt

đối không chỉ là một tên tiểu hỗn hỗn đơn giản đâu!" "Tuân mệnh!" Các tiên quan nhao nhao đáp lời.

"Ngoài ra…" Thiên Đế suy nghĩ một chút, "Rốt cuộc ai đã làm Minh Giới hỗn loạn, đã tra ra chưa?" Vừa hỏi, các tiên quan lập tức im lặng như tờ, đều lắc đầu bày tỏ không biết.

"Mau chóng tra rõ, nếu nhân lực không đủ, hãy điều động thêm một số Thiên Binh Thiên Tướng, chuyện này vô cùng quan trọng!" Luân hồi của Minh Giới là căn bản của thế giới.

Nếu không tra rõ, vạn nhất Minh Giới xảy ra động loạn gì, e rằng sẽ nguy hiểm đến an nguy Lục Giới.

Mức độ lo lắng của Thiên Đế về chuyện này còn vượt xa Cảnh Thiên và những người khác.

Thiên Đế không lo lắng Minh Giới bị thay đổi chủ nhân hết lần này đến lần khác, chỉ sợ trên thế giới này, có người thực sự nắm giữ luân hồi của Minh Giới! … Việc xuyên qua thông đạo Ma Giới đối với nhóm người Ngao Tông quả thực thuận lợi ngoài sức tưởng tượng.

Khi đến Ma Giới, họ lại phát hiện Ma Giới hoàn toàn không giống như quang cảnh trong tưởng tượng.

Nơi đây không âm u mờ mịt như Minh Giới, cũng không tràn ngập ma khí khiến người ta kinh sợ, ngột ngạt.

Ngược lại, nơi đây có quang cảnh gần như tương đồng với nhân giới, cũng có thể nhìn thấy sông núi khắp nơi.

Điều kỳ lạ duy nhất là thỉnh thoảng lại xuất hiện những yêu ma có hình dáng kỳ dị, và trên bầu trời đồng thời xuất hiện cả mặt trời và mặt trăng.

"Cảnh sắc không tồi, sau này đợi ta phát đạt rồi, nhất định phải

xây một khu sơn thủy viên lâm rộng lớn ở Ma Giới để ở, cuộc sống nhất định sẽ rất thoải mái!" Cảnh Thiên nhìn cảnh sắc sơn thủy xuất chúng mà càng nói càng lệch.

"Ma Giới sẽ bản năng bài xích người ngoại lai, đặc biệt là những nhân loại như ngươi.

Nếu ở lại Ma Giới quá lâu, nhục thân sẽ mục rữa, cuối cùng hồn phách sẽ từ từ tiêu tán." Lời nói của Từ Trường Khanh lập tức dập tắt tất cả nhiệt huyết của Cảnh Thiên.

"Thôi được rồi, chúng ta phải nhanh chóng lên đường đi tìm Ma Tỉnh kia… Bạch đậu hủ, ngươi biết nó ở đâu không?" "Không cần đâu, có người dẫn đường cho ta rồi." Lời nói của Ngao Tông khiến mọi người thu lại sự chú ý, sau đó kinh hãi nhìn thấy, bốn phía không biết từ lúc nào đã bị từng bầy yêu ma bao vây!

Mặc dù Ma Tộc khác Quỷ Tộc, nhưng lại có một điểm chung nhất trí: cực kỳ khát vọng huyết nhục của nhân loại.

Giờ đây, ở Ma Giới rộng lớn lại đột nhiên xuất hiện nhân loại, chẳng khác nào ném một khối thịt tươi sống đầy máu vào giữa một đàn dã thú đói bụng, làm sao không thể khiến những yêu ma đó xôn xao chứ!

"Lại phải đánh nhau sao?" Cảnh Thiên nhíu chặt mày, nếu phải đại chiến một trận với đám đồ vật này, e rằng đánh ba ngày ba đêm cũng không thoát ra được!

"Đương nhiên không phải." Ngao Tông nhìn về phía một chỗ trong vòng vây, chỉ thấy các yêu ma ở đó đang nhao nhao nhường ra một khoảng trống, một thân ảnh như thủ lĩnh từ từ bước ra khỏi đám ma vật.

"Hồng mao quái?" "Trọng Lâu?" Nhìn thấy thân ảnh đó, Cảnh

Thiên và Từ Trường Khanh không khỏi thốt lên, chẳng lẽ không phải là người quen cũ sao?

"Ma Giới đã có hơn ba trăm năm rồi, không có nhân tộc nào tự tiện xông vào.

Lần trước tên nhân tộc xông vào đây, kết cục thảm hại vô cùng." Ma Tôn Trọng Lâu chậm rãi bước đến trước mặt họ, trên mặt mang theo nụ cười trêu đùa, "Phi Bồng, lá gan của ngươi không nhỏ, nếu là ngươi của ngày xưa, Ma Giới có thể tự do ra vào, nhưng giờ đây ngươi chỉ là một phàm nhân yếu ớt, chẳng lẽ không sợ chết sao?"
"Hồng mao quái, lần này ta không phải đến tìm ngươi đánh nhau, ta có việc quan trọng cần làm." Cảnh Thiên vội vàng khiến tên kia từ bỏ ý định giao chiến với hắn.

"Bất kỳ ai tiến vào Ma Giới, bất kể làm chuyện gì, đều phải được sự đồng ý của ta, nếu không thì chẳng làm được việc gì cả." Trọng Lâu khinh thường cười nói.

"Hải, cũng không phải chuyện lớn gì, trong Ma Giới có một cái Ma Tỉnh thông thẳng lên Thiên Giới đúng không?

Cho ta mượn đi một chuyến, không vấn đề gì chứ, xem như nể mặt tình nghĩa trước đây chúng ta giao thủ, ách, tình nghĩa đó!" Cảnh Thiên lại bắt đầu phát huy tài năng truyền thống của một kẻ giao du, thân thiết.

"Ma Tỉnh do Sơ Đại Ma Tôn chế tạo, chỉ cho phép người trong Ma Tộc sử dụng, nếu không ngay cả tiên nhân đến đây, cũng đừng hòng tiến vào Ma Tỉnh.

Còn đám nhân tộc này, càng không thể nào." Trọng Lâu không chút lưu tình từ chối.

Cảnh Thiên vội vàng nói: "Nể mặt Phi Bồng tướng quân mà!

Chẳng phải một ngàn năm trước chúng ta có tình nghĩa sao!" "Nhắc đến!" Trọng Lâu nghe vậy lập tức nổi giận, "Tu vi của ngươi rõ ràng đã hoàn toàn khôi phục, nhưng lại dùng ba nguyện vọng để lừa ta, không chịu giao chiến với ta!" Điều Trọng Lâu nói hiển nhiên là trận chiến ở Minh Giới lần trước, từ đó có thể thấy trận chiến đó đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng hắn.

Cảnh Thiên hoàn toàn bó tay, suy nghĩ khổ sở nửa ngày, đành bất đắc dĩ nói: "Vậy… ngươi xem, làm sao ta mới được phép tiến vào Ma Tỉnh?" "Giao chiến với ta!

Nếu ngươi thắng, từ nay về sau đừng nói là Ma Tỉnh, ngay cả đến Ma Tôn Điện của ta, ngươi cũng có thể tự do ra vào, ta tuyệt đối không ngăn cản!" Câu trả lời của Trọng Lâu rất dứt khoát.

Cảnh Thiên nghe mà đau cả đầu, đành bất đắc dĩ lùi về phía Ngao Tông, nháy mắt với hắn.

"Ngao huynh, ngươi không ra tay, vậy cho ta mượn một ít pháp lực, để ta sử dụng pháp chú lần trước bức lui Trọng Lâu, tổng cộng cũng được chứ?" Ngao Tông hoàn toàn không động đậy, "Nếu ngươi không giải quyết được, ta sẽ đi Ma Tỉnh, lúc đó đừng theo ta cùng tiến vào Thiên Giới." Quả nhiên, vạn sự phải dựa vào chính mình.

Trong hoàn cảnh vạn bất đắc dĩ, Cảnh Thiên cũng đành phải đồng ý yêu cầu của Trọng Lâu: "Được!

Hồng mao quái, ta đồng ý yêu cầu của ngươi, sẽ chiến đấu một trận thật đã đời với ngươi!" "Hahahaha!

Tốt, sớm nên như vậy mới phải!" Trọng Lâu cuồng ngạo không kiềm chế được mà cười lớn, hắn đã đợi một ngày này, nhưng quá lâu rồi!

"Mau mau lui ra cho ta, cuộc đối đầu giữa ta và Phi Bồng, nếu ai bị

thương, chết cũng vô ích!" Trọng Lâu ra lệnh một tiếng, nơi nào có yêu ma dám ở lại đó chờ đợi, tất cả đều tan tác như chim thú, chờ đợi trận đại chiến kinh thiên động địa kia.

"Phi Bồng, hôm nay ta muốn chiến đấu một trận thật đã đời!" Ma nhận trên cánh tay Trọng Lâu triển khai, lập tức ma khí ngút trời, khí thế cực kỳ kinh người!

"Đợi đã!

Hồng mao quái, ngươi hiểu lầm ý của ta rồi!" Cảnh Thiên thấy hắn ra vẻ muốn đại chiến một trận thì vội vàng kêu dừng lại, nào có thật sự muốn đại chiến một trận với Trọng Lâu chứ.

"Vô nghĩa, vừa rồi rõ ràng ngươi muốn đại chiến một trận, giờ sao lại lật lọng?" Trọng Lâu rất bất mãn, "Ta mặc kệ, đã muốn chiến thì hôm nay không chiến một trận, đừng hòng rời khỏi đây!" "Ta, ta muốn đại chiến một trận, nhưng ta không nói là khai chiến ngay bây giờ!" Cảnh Thiên sốt ruột đến mức trán toát mồ hôi lạnh, "Ý của ta là, nếu ngươi đồng ý cho ta tiến vào Ma Tỉnh, thì sau khi ta từ Thiên Giới trở về, nhất định sẽ đại chiến một trận với ngươi!" Trọng Lâu nhíu mày, "Ngươi nói, phải cho ngươi thông qua Ma Tỉnh trước, ngươi mới bằng lòng giao chiến với ta sao?" "Đúng là ý đó, haha…" Cảnh Thiên cười xuề xòa.

"Một lời nói bậy!

Ta sao biết được sau khi ngươi tiến vào Thiên Giới có quay lại tìm ta không, hôm nay nếu không đại chiến một trận, ta tuyệt đối sẽ không thả ngươi rời đi!" Trọng Lâu hiển nhiên đã chán ngán với những yêu cầu và lời hứa hẹn liên tiếp của Cảnh Thiên, không muốn nói nhảm với hắn nữa!

"Hồng mao quái, ngươi cũng quá bá đạo rồi đó!" Cảnh Thiên lập tức vô cùng bất mãn.

“Bây giờ ngươi giao thủ với ta, đợi ta đánh lên đó ép ngươi giao thủ sao?” Lời nói của Trọng Lâu càng khiến Cảnh Thiên trong lòng lạnh lẽo.

“Cảnh huynh đệ, xem ra hôm nay không chiến đấu một trận đàng hoàng, Trọng Lâu sẽ không để chúng ta đi đâu.” Từ Trường Khanh ngược lại nhìn rõ, dứt khoát rút kiếm chuẩn bị chiến đấu.

“Ta… ta cũng giúp huynh một tay, ca ca!” Long Quỳ vội vàng đứng sau Cảnh Thiên, nàng biết trong cơ thể hắn tiềm ẩn một nhân cách khác, hy vọng có thể thức tỉnh nó vào những thời khắc nguy cấp để trợ lực cho Cảnh Thiên.

“Ta chỉ giao thủ với Phi Bồng, đám người tạp nham này lui ra, nếu không ta sẽ giết chúng trước!” Trọng Lâu bất mãn quát lệnh.

“Đợi đã!” Cảnh Thiên vỗ vai Từ Trường Khanh, ra ý bảo y đứng sau mình, rồi chậm rãi bước lên, “Trọng Lâu, ngươi căn bản không hiểu, vì sao ta không muốn chiến đấu với ngươi!” Lời nói của Cảnh Thiên thậm chí khí thế cũng thay đổi theo, nghe không hề giống Cảnh Thiên phong thái lãng tử ngày thường.

“Ngươi… Phi Bồng.” Trọng Lâu nhíu mày.

Chương 618

"Nếu ngươi cảm thấy, chiến thắng ta mà bây giờ pháp lực chưa khôi phục đến một phần trăm đỉnh phong của ngươi, sẽ khiến ngươi có cảm giác thành tựu, vậy ta sẽ ở đây mặc cho ngươi đoạt lấy tính mạng!" Cảnh Thiên vậy mà hoàn toàn ra dáng không hề sợ chết, khác biệt một trời một vực so với trạng thái trước đó.

"Chưa khôi phục đến một phần trăm?

Ngươi đang lừa gạt ta sao!" Trọng Lâu nghiến răng nghiến lợi, "Trước đây ngươi suýt chút nữa đã lấy mạng ta!" "Đó… đó là lúc ta trong tình thế cấp bách, bất đắc dĩ phải hao phí nguyên thần chi lực để đối kháng với ngươi, cưỡng ép giành lấy pháp lực thời kỳ đỉnh phong!

Chẳng lẽ ta phải trơ mắt nhìn ngươi lấy mạng ta sao?

Ngươi có biết sau trận chiến đó ta đã mất bao lâu mới khôi phục thương thế không!" Cảnh Thiên nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, thậm chí còn nói một cách nghĩa chính ngôn từ.

Quả nhiên, Trọng Lâu bị lời nói đó làm cho ngẩn người, thậm chí bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

"Lời ngươi nói quả thực là thật sao?" "Tự nhiên, ta hà cớ gì phải lừa ngươi!

Ban đầu ta cũng có ba nguyện vọng với ngươi, nếu không hoàn thành chúng, pháp lực của ta làm sao có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong!" Cảnh Thiên trầm giọng nói.

"Ta không muốn thừa lúc nguy nan của người khác, nếu đúng như ngươi nói, vậy hôm nay ta có thể không giao chiến với ngươi." Trọng

Lâu dứt khoát thu Ma Nhận, hoàn toàn không còn sát ý như trước nữa.

"… Trọng Lâu lại dễ bị lừa gạt như vậy sao?" Long Quỳ nhìn cảnh tượng này không khỏi thấp giọng than.

"Vì người đối diện là Cảnh Thiên, là Phi Bồng tướng quân năm xưa.

Nếu là bất kỳ ai khác, đều sẽ bị chém bay đầu trước khi nói nhiều lời vô nghĩa với Trọng Lâu như vậy." Ngao Tông thản nhiên nói.

Đúng vậy, không phải Trọng Lâu dễ bị lừa gạt, chỉ là hắn sẵn lòng vô điều kiện tin tưởng Cảnh Thiên, nói cách khác, tin tưởng Phi Bồng.

Cùng với Phi Bồng dây dưa mấy trăm năm, và đã chờ đợi một ngàn năm, hai người họ vừa có ý chiến đấu vừa là tri âm tri kỷ, nên Trọng Lâu mới sẵn lòng dành sự tin tưởng đó cho hắn.

Cảnh Thiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, "Vậy Ma Tỉnh…" "Ta đã nói trước rồi, muốn tiến vào Ma Tỉnh thì phải đánh bại ta!" Trọng Lâu chưa kịp nghĩ đã từ chối thẳng thừng.

"Thật ra, ta có lý do không thể không quay về Thiên Giới.

Đối với việc ta khôi phục thực lực tu vi, Thiên Giới có sự giúp đỡ quá quan trọng, ta phải đến Thiên Giới sau đó mới có thể giao chiến với ngươi!" Trong tình thế cấp bách, Cảnh Thiên đành phải tiếp tục bịa đặt theo những gì đã ngụy tạo trước đó.

"?" Trọng Lâu nghe lời đó lập tức nhíu mày, "Chẳng lẽ ngươi có pháp bảo để lại trong Thiên Giới sao?

Ta sẽ đích thân giết lên Thiên Giới để lấy về cho ngươi!" "Đương nhiên không phải!

Tóm lại… chuyện này không liên quan đến ngươi, ta nhất định phải lên Thiên Giới, nếu ngươi muốn giao chiến với ta, vậy hãy cho ta

tiến vào Ma Tỉnh!" Cảnh Thiên cắn chặt răng, cố gắng khiến ngữ khí của mình trở nên cứng rắn.

"Ma Tôn đại nhân, tên này nhìn có vẻ như toàn nói bậy nói bạ, khó mà biết đâu là thật đâu là giả, ngài tuyệt đối đừng dễ dàng tin tưởng!" Khê Phong bên cạnh Trọng Lâu nhỏ giọng nhắc nhở.

"Không cần ngươi dạy ta!" Trọng Lâu nhìn thẳng vào Cảnh Thiên trước mặt, trầm giọng nói: "Phi Bồng, ta hy vọng ngươi hiểu rằng, ta không tin lời ngươi, ta bằng lòng tin ngươi!" Nói xong, Trọng Lâu vung tay lên, ra lệnh cho lũ yêu lui ra, đồng thời phân phó Khê Phong: "Dẫn hắn đi tìm Ma Tỉnh." Khê Phong lập tức ngây người, không dám tin Ma Tôn Trọng Lâu sắc sảo bá đạo ngày thường lại tin tưởng lời Cảnh Thiên đến vậy.

"Đại nhân, ngài có muốn suy nghĩ lại không?" Khê Phong khuyên nhủ.

"Ít nói nhảm đi!" Trọng Lâu quát lớn, tiếng gầm thét đó thậm chí khiến mặt đất cũng rung chuyển, khiến Khê Phong đành phải cúi đầu, "Hạ thuộc tuân mệnh!" "Tất cả đi theo ta!" Dù có bất mãn đến đâu, Khê Phong cũng chỉ có thể làm theo.

Cảnh Thiên nhất thời không biết phải làm sao, đối phương tin tưởng hắn như vậy, ngược lại khiến hắn có chút áy náy.

"Hồng mao quái… Lần này đa tạ, ta nợ ngươi một ân tình, sau này nhất định sẽ trả!" Cảnh Thiên lần đầu tiên trịnh trọng bày tỏ lòng cảm ơn với Trọng Lâu.

Hắn chợt hiểu ra, Phi Bồng và Trọng Lâu rõ ràng là thần ma đối địch, nhưng lại có thể trở thành đối thủ cũ và tri kỷ của nhau.

"Hy vọng ngươi đừng thất hứa, đợi đến ngày ngươi thực sự giao thủ với ta, ta sẽ không lưu tình, và ngươi cũng phải dốc toàn bộ thực

lực để ứng chiến.” Trọng Lâu thản nhiên nói.

“Nếu thực sự có ngày đó, ta thà đánh một trận với ngươi cũng không sao, nhưng tiền đề là ta phải khôi phục được tu vi năm xưa!” Cảnh Thiên không khỏi thầm nghĩ, nếu sau này có cơ hội thì… Ma Giới Chi Tỉnh nằm trong Ma Thần Điện của Trọng Lâu.

Mục đích ban đầu khi xây dựng nó, là trong cuộc đại chiến thần ma thời viễn cổ, Sơ nhiệm Ma Tôn đã tạo ra nó để tiện cho việc tấn công Thiên Giới.

Việc xây dựng Ma Giới Chi Tỉnh cũng gặp phải rất nhiều trở ngại từ Thiên Đình, đó tự nhiên cũng là một trận đại chiến cực kỳ thảm liệt.

Vô số thi hài của Ma Tộc và tiên nhân cũng chất đống dưới Ma Thần Điện, không đếm xuể.

“Cũng quá khí phái rồi đó!” Khi mọi người đến Ma Thần Điện, họ lại phát hiện đại điện còn hùng vĩ nguy nga hơn trong tưởng tượng rất nhiều!

Đại điện liên miên bất tuyệt gần như chiếm trọn cả một dãy núi, vật liệu sử dụng cực kỳ tinh xảo xa hoa, còn hoành vĩ gấp vạn lần bất kỳ kiến trúc nào mà Cảnh Thiên từng thấy ở nhân gian!

“Thật đó, Bạch đậu hủ, ta mặc kệ, chỉ cần được nhìn cảnh tượng này một lần, kiếp này cũng không sống uổng phí!” Cảnh Thiên không khỏi cảm thán.

“Thảo nào trong Lục đạo luân hồi, Thiên Giới lại đứng đầu.” Từ Trường Khanh hiển nhiên cũng có cảm xúc sâu sắc về điều này.

“À mà… Ngao huynh ở đâu?

Người cùng lên với ta, hẳn cũng ở trong khu rừng này chứ?” Cảnh Thiên chợt nhớ đến Ngao Tông, vội vàng nhìn quanh, khiến hắn yên

tâm là Ngao Tông đang ở không xa, dưới một cây đại thụ cao ngất trời có lá màu tím, mãi nhìn chằm chằm, như đang trầm tư vậy.

Cảnh Thiên vội vàng chạy tới, "Ngao huynh, huynh làm ta sợ chết khiếp rồi, nếu không tìm thấy huynh thì ở Thiên Giới này không biết phải đi đâu…" "Vô nghĩa, ta lại không phải người của Thiên Giới, càng không thể dẫn đường cho ngươi." Ngao Tông thản nhiên nói, chậm rãi bước lên vuốt ve cây đại thụ khổng lồ trước mặt.

"Ngao huynh, chúng ta không nên đi tìm những tiên nhân ở đây để nhờ giúp đỡ sao?

Mà nói thật ta không bị đuổi đi chứ?" Ngao Tông cắt ngang lời Cảnh Thiên: "Không cần đi đâu cả, có lẽ ta ở đây sẽ giải quyết được vấn đề." Từ Trường Khanh thăm dò hỏi: "Ngao tiền bối, ngài có cách sao?" "Nhìn cây trước mặt, các ngươi không thấy quen sao?" Ngao Tông ra hiệu về phía cây đại thụ cao ngất trời.

Nghe lời hắn nói, hai người cẩn thận quan sát cây đại thụ một lúc, Từ Trường Khanh là người đầu tiên nhìn ra manh mối: "Cây này… chẳng phải giống y hệt cây mà Tuyết Kiến cô nương cuối cùng biến thành sao!

Không kể đến đường vân hay cành lá… chỉ là cây mà Tuyết Kiến cô nương biến thành không lớn cao như vậy thôi!" Cảnh Thiên lập tức nhíu mày, "Bạch đậu hủ, trí nhớ của ngươi cũng quá tốt rồi đó!" "Không sai, đương nhiên là giống y hệt, e rằng không chỉ là trùng hợp, Tuyết Kiến nhất định có mối liên hệ cực kỳ lớn với cây này." Ngao Tông đồng tình nói.

Đúng lúc đó, đột nhiên cảm thấy linh lực bốc lên trong khu rừng càng lúc càng dày đặc, thậm chí dần dần nhanh chóng tập trung về một chỗ, và chuyển hóa thành một luồng khí tức khác.

Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên đã sớm quen với những biến cố

như vậy, đây là dấu hiệu kẻ địch xuất hiện, lập tức không chút do dự rút kiếm đối diện!

"Không cần cảnh giác như vậy, nhân tộc." Một giọng nói nhẹ nhàng từ từ vang lên, nghe vào tai chỉ khiến người ta cảm thấy thân thiết dịu dàng, hoàn toàn không thể nảy sinh nửa điểm địch ý.

Lời nói vừa dứt, liền thấy một nữ tử tuyệt mỹ mặc váy lụa trắng, đang từ từ đi đến dưới sự bao quanh của linh lực.

"Đường Tuyết Kiến?" Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh đồng thời kinh ngạc, nữ tử trước mặt có dung mạo giống y hệt Đường Tuyết Kiến!

Chỉ là khí chất nàng dịu dàng thân thiết hơn Đường Tuyết Kiến, khiến dung mạo vốn đã xuất chúng tuyệt mỹ của nàng trở nên khuynh quốc khuynh thành.

"Đường đại tiểu thư… không đúng, không phải Đường Tuyết Kiến đúng không?" Cảnh Thiên vỗ vỗ đầu, nhất thời không biết phải xưng hô với nữ tử này thế nào.

Nữ tử khẽ mỉm cười, "Ta tên là Bích Dao, là tiên nhân thủ hộ khu tiên lâm này của Thiên Giới.

Ta sớm đã cảm nhận được các ngươi tiến vào Ma Tỉnh, nên đã vận dụng chút pháp lực để đưa các ngươi đến đây." Từ Trường Khanh nghiêm nghị kính cẩn nói: "Bích Dao Thượng Tiên, ngài biết ý đồ của chúng ta sao?" "Đương nhiên." Bích Dao nhìn Ngao Tông, "Ta có thể cảm nhận được, hài tử đó đang được mang theo bên người ngươi, đúng không?" Ngao Tông không nói nhiều, chỉ lấy ra bình ngọc phóng thích Đường Tuyết Kiến đã hóa thành thụ mộc.

Lúc này nàng hoàn toàn không còn ý thức, đã biến thành một cây thụ mộc.

Bích Dao thậm chí có chút tình không tự cấm mà tiến lên vuốt ve thụ mộc, trong ánh mắt thoáng có chút ướt át, "Chớp mắt đã lâu đến vậy rồi…" "Tiên tử, nhất định ngài biết rõ nguyên do của Đường Tuyết Kiến, ta không thể để nàng cứ như vậy mãi, ngài hẳn là biết cách hóa giải, đúng không?" Ngao Tông trầm giọng hỏi.

Bích Dao sắc mặt ngưng trọng gật đầu, "Chuyện này, nói ra thì dài dòng lắm…" Nguyên lai, một ngàn năm trước, sau khi Phi Bồng bị biếm xuống phàm gian, Thiên Giới liên tục bị Ma Tộc xâm nhiễu, khiến chư tiên khốn đốn.

Cuối cùng, sau một lần nữa bức lui Ma Giới tấn công, tổn thất thảm trọng, Bích Dao không đành lòng nhìn Thiên Đình tiếp tục bị Ma Giới xâm phạm tổn hại, quyết định vì Thiên Đình mà một lần nữa tìm về Phi Bồng tướng quân.

Nàng đã cắt bảo vật Nguyện Linh Ngọc của mình thành hai nửa, trong đó một nửa phú cho khí tức linh hồn của Phi Bồng, để nó rơi xuống phàm gian đi tìm Phi Bồng.

Đúng lúc đó, cây thần thụ ở tiên lâm mà nàng phụ trách trông coi cũng đồng thời kết ra hai quả thần thụ, Bích Dao mạo hiểm lớn giấu đi một quả, lấy quả thực làm tâm, cành lá làm thể, phỏng theo dáng vẻ của mình mà chế tác ra một sinh linh mới.

Chương 619

Nàng đeo nửa còn lại của Nguyện Linh Ngọc lên sinh linh đó, để nó đầu nhập nhân gian đi tìm Phi Bồng tướng quân.

Sinh linh đó sau khi được đưa xuống phàm gian đã rơi vào Đường gia ở Du Châu thành, được gia chủ Đường gia lúc bấy giờ thu lưu, và đặt tên là Đường Tuyết Kiến.

"Vận khí của ta có lẽ rất tốt, chỉ mất một thế thời gian đã tìm được chuyển thế của Phi Bồng, may mắn là cuối cùng ngươi cũng chịu quay về Thiên Giới." Bích Dao vui mừng nói.

"Quả thực kia lợi hại như vậy sao?" Cảnh Thiên nghe lời đó không khỏi nhìn về phía cây đại thụ cao ngất trời.

"Thần thụ quả thực là bảo vật ngay cả Thiên Đế cũng cực kỳ coi trọng, một ngàn năm mới có thể kết ra một quả, song sinh song đế càng gần mười vạn năm chưa từng xuất hiện, nên Đường Tuyết Kiến tuy chỉ là một phàm nhân tồn tại, nhưng bản chất lại cực kỳ trân quý." Bích Dao chậm rãi giải thích.

"Thảo nào, những yêu ở trên biển kia lại thèm muốn Tuyết Kiến đến vậy, tất cả đều nhìn ra trái tim nàng là vật phẩm cực kỳ cường đại và trân quý." Ngao Tông như có điều suy nghĩ.

"Phi Bồng tướng quân, một ngàn năm lưu lạc nhân gian, quả thực không dễ dàng, Thiên Giới tuyệt đối không thể tiếp tục bị yêu ma tấn công." Bích Dao thành khẩn nhìn về phía Cảnh Thiên, "Ta hy vọng ngươi có thể một lần nữa quay về Thiên Giới, để củng cố nơi đây!" "Lời tuy nói vậy, nhưng ta…" Cảnh Thiên bất lực thở dài, "Ta bây giờ chỉ là một phàm nhân bình thường, ngay cả pháp lực cũng phải tu luyện lại từ đầu từng chút một, căn bản không có cách nào giúp đỡ

được!" "Nhưng, chẳng lẽ thật sự không thể khôi phục một chút nào sao?" Bích Dao mong chờ hỏi.

"Bích Dao tiền bối, với tốc độ tu hành của huynh ấy hiện giờ, cho dù đạt đến trình độ của ngài cũng cần phải mất vài trăm năm tu hành." Từ Trường Khanh đành phải mở lời nhắc nhở.

"Vài trăm năm…" Bích Dao thần sắc thất vọng, sau đó một lúc lâu mới bất lực cười khổ một tiếng, "Ta cứ tưởng chỉ cần tìm về Phi Bồng tướng quân, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng, không ngờ… ta quả nhiên quá ngây thơ rồi." Lúc này, sự mất mát trong lòng Bích Dao, thật sự không ai có thể cảm nhận được.

Ban đầu vì tìm về Phi Bồng, nàng đã giấu thần thụ quả thực mà mạo phạm, hành động đó đủ để bị biếm xuống phàm gian, vĩnh viễn không được nhập Thiên Đình, đó là một đại tội.

Nhưng dù mạo hiểm lớn như vậy, khi thực sự tìm thấy chuyển thế của Phi Bồng, hắn lại chỉ là một người bình thường, không còn cách nào bảo vệ Thiên Đình nữa.

Nỗi thất vọng đó, cũng chỉ có Bích Dao mới biết.

"Bích Dao tiên tử, sau này nếu ta có thể khôi phục tu vi thời Phi Bồng, Thiên Đình nếu gặp nạn, ta nhất định sẽ giúp đỡ.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại ta không thể giúp Thiên Đình bất cứ điều gì." Cảnh Thiên không khỏi tiếc nuối nói.

"Không trách được, là do ta nghĩ quá tốt rồi…" Bích Dao buồn bã thở dài một hơi, trong đầu bất giác hiện lên dáng vẻ anh dũng của Phi Bồng tướng quân năm xưa trấn thủ Thiên Đình, bức lui vô số đại quân yêu ma.

Chỉ đáng tiếc, có lẽ cảnh tượng đó sẽ không bao giờ xuất hiện ở Thiên Giới nữa, Phi Bồng tướng quân cũng sẽ không quay lại lần nữa.

“Bích Dao tiền bối, chuyến đi này ta hy vọng ngài có thể cứu Tuyết Kiến cô nương, ta không có cách nào để nàng khôi phục thành dáng vẻ phàm nhân bình thường nữa.” Từ Trường Khanh cầu xin.

Nhưng Bích Dao lại hỏi ngược Từ Trường Khanh: “Vì sao ngươi muốn nàng phục nguyên thành phàm nhân?” Từ Trường Khanh không ngờ Bích Dao sẽ hỏi như vậy, hơi sững sờ một chút, sau đó chậm rãi trả lời: “Tuyết Kiến cô nương vốn là phàm nhân, biến thành bộ dạng như bây giờ cũng có nghĩa là không thể sống như một phàm nhân bình thường nữa, cho nên…” “Sai rồi, bộ dạng hiện giờ, mới là bộ dạng nguyên bản của Đường Tuyết Kiến.” Bích Dao lắc đầu phủ nhận, “Nàng là sinh mệnh được tạo thành từ quả thực và cành lá của thần thụ này, sở dĩ biến thành hình người là do pháp thuật của ta.

Giờ đây, chỉ là pháp lực ta ban cho nàng đã hao hết, nên nàng mới biến về nguyên dạng mà thôi.” Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên lúc này mới hiểu ra, nguyên lai Đường Tuyết Kiến biến thành bộ dạng đó đã sớm được định sẵn.

“… Giờ đây Tuyết Kiến cô nương đã quen với việc sống như một phàm nhân, vãn bối nghĩ, có lẽ tiếp tục làm phàm nhân cũng là tâm nguyện của Tuyết Kiến cô nương.” Từ Trường Khanh đáp.

“Làm lại phàm nhân, chịu một trăm năm sinh lão bệnh tử, tình dục khổ sở hành hạ, cuối cùng vứt bỏ tất cả ký ức và thành tựu mà đọa vào luân hồi, một đời kết thúc như vậy sao?” Bích Dao lắc đầu, hiển nhiên hoàn toàn khinh thường lời nói của Từ Trường Khanh, “Thân là phàm nhân, coi mọi khổ đau là chuyện thường tình, nhưng không biết Tuyết Kiến với tư thái này có thể tồn tại ở Thiên Giới hàng ngàn thậm chí hàng vạn năm, nếu thực sự có tạo hóa, thậm chí có thể tu luyện lại thành hình người, để đăng tiên ban.” “Như vậy, so với việc trở thành một phàm nhân bình thường, chẳng phải tốt hơn hàng trăm hàng ngàn lần sao?” “…” Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh nhất thời cũng không

biết phải nói sao.

Nếu Tuyết Kiến có thể có được một nơi quy tụ tốt hơn như vậy, vậy hà tất phải để nàng một lần nữa làm người, tiếp tục chịu khổ luân hồi hành hạ?

"Bích Dao tiên tử, ta ngược lại không nghĩ vậy." Ngao Tông lại đưa ra ý kiến phản đối, "Tuyết Kiến hiện giờ tuy đã hóa thành thần thụ, nhưng vẫn có tâm trí và ý thức của nhân loại, nếu phải chịu đựng việc không động đậy, không nói năng như vậy, chỉ vì một khả năng nhỏ nhoi trở thành nhân loại sau vạn năm, e rằng nàng sẽ không cam lòng." Bích Dao sắc mặt hơi đổi, "Các hạ dựa vào đâu mà cho rằng Tuyết Kiến, làm một phàm nhân lại tốt hơn?" "Ta đương nhiên sẽ không thay nàng quyết định.

Nhưng nếu Tuyết Kiến cố chấp muốn một lần nữa biến thành nhân loại, vậy ngươi sẽ làm thế nào?" Ngao Tông hỏi ngược lại.

"Sở dĩ Tuyết Kiến lại như vậy, là vì nàng căn bản chưa từng trải qua luân hồi sinh tử hoàn chỉnh.

Nếu thực sự hiểu rõ, nhân sinh tại thế không phải là hết trận ma nạn này đến trận ma nạn khác, thì nàng sẽ càng nguyện ý lựa chọn ở lại Thiên Giới." Bích Dao vẫn cố chấp với ý kiến của mình.

Hiển nhiên, nàng dù thế nào cũng không chịu để Tuyết Kiến phục nguyên hình người.

Nhưng Ngao Tông đợi câu nói của nàng, "Nếu Tuyết Kiến thực sự trải qua mấy lần luân hồi sinh tử, nhưng vẫn mãi không chịu từ bỏ thân người trần thế, vậy ngươi sẽ làm thế nào?" "Nếu đã như vậy, ta đương nhiên cũng không ngại toại nguyện tâm nguyện của Tuyết Kiến." Bích Dao thản nhiên nói.

"Được, vậy đi theo ta!" Ngao Tông mỉm cười nhạt, sau đó vung

tay lên, Bích Dao lập tức hóa thành một đạo quang mang bay vào trong thể nội Tuyết Kiến, Ngao Tông cũng theo sát phía sau!

"Chuyện gì vậy?!" Cảnh Thiên nhìn cảnh tượng này bị kinh hãi không nhỏ, ngay cả Từ Trường Khanh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Ta, ta chưa từng thấy thủ đoạn pháp thuật như vậy, cứ đợi xem đã…" Từ Trường Khanh chỉ có thể nói như vậy. … Bích Dao chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, khi lấy lại tinh thần, phát hiện mình đang ở trong một thành trì nhân giới không một bóng người.

Phố phường, cửa hàng, dân cư đều đầy đủ, nhưng lại không thấy bất kỳ người đi đường nào trên phố, hoàn toàn không có chút sinh khí nào.

"Nhân giới?" Bích Dao trong lòng kinh hãi, Ngao Tông trong nháy mắt đã đưa nàng từ Thiên Giới đến nơi này, tu vi như vậy quả thực thâm bất khả trắc!

"Đây không phải nhân giới, tất cả những gì ngươi nhìn thấy trước mắt, đều là huyễn tượng mà thôi." Ngao Tông từ một bên chậm rãi đi tới, giải thích cho Bích Dao.

"Ngươi giam ta trong huyễn tượng để làm gì?" Bích Dao trong lòng lập tức cảnh giác, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng tử chiến với Ngao Tông.

"Chính xác mà nói, không phải ta giam ngươi ở đây, mà là Tuyết Kiến." Ngao Tông khẽ mỉm cười, "Đây là sự cụ thể hóa của huyễn tượng trong lòng Tuyết Kiến, là Du Châu thành nơi nàng lớn lên từ nhỏ ở nhân gian." "Thì sao chứ?" Bích Dao vẫn nhìn quanh, thần sắc khinh thường, "Chẳng qua là những căn nhà mà loài người yếu ớt dùng đá vụn và đất sét xây dựng mà thôi, không cần mấy trăm năm, những thứ này đều sẽ biến thành phế tích đổ nát, không có ý nghĩa gì."

“Ngươi từ khi sinh ra đã tồn tại ở Thiên Giới, căn bản không biết đối với một phàm nhân, đối với Tuyết Kiến có ý nghĩa trân quý đến mức nào.” Ngao Tông nghiêm túc nói, “Ngươi chưa từng tiếp xúc với nhân gian khói lửa, nên không thực nhân gian khói lửa.

Nhưng Tuyết Kiến từ khi sinh ra đã đắm chìm trong thế tục phàm nhân, cũng đã định trước không thể thoát ly thế tục.” Bích Dao hơi nhíu mày, “Đó là vì nàng chưa từng chịu đựng sự khổ đau hành hạ của luân hồi.” “Nếu đã như vậy, dám cùng ta đánh cược một trận không?” Ngao Tông không mất thời cơ nói, “Nếu Tuyết Kiến trải qua ngũ thế luân hồi sinh tử, vẫn nguyện ý tồn tại ở trần thế gian, không muốn ở lại Thiên Giới, vậy thì hãy để nàng một lần nữa biến thành dáng vẻ nhân loại.” “Ngược lại, nếu nàng không nguyện ý tiếp tục làm người, thì để nàng ở lại Thiên Giới, chờ đợi tạo hóa sau vạn năm, thế nào?” “Cược thì cược!” Đối với điều kiện của Ngao Tông, Bích Dao chưa suy nghĩ đã đồng ý, nàng căn bản không cho rằng mình sẽ thua!

Thiên nhân nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, Ngao Tông căn bản không cần lo lắng nàng sẽ bội ước.

“Lời tuy nói vậy, làm sao ngươi có thể khiến Tuyết Kiến thể nghiệm ngũ thế luân hồi?

Chẳng lẽ muốn ta đưa hồn phách một lần nữa đầu nhập hạ giới luân hồi?

Chờ đến lúc đó, hai phàm nhân kia e rằng không chờ nổi đâu.” Bích Dao hỏi.

“Ta tự có cách.” Ngao Tông vung tay lên, huyễn tượng Du Châu thành được cấu thành từ ký ức của Tuyết Kiến bắt đầu dần dần vặn vẹo, cuối cùng cảnh tượng xung quanh hoàn toàn biến thành một khoảng trắng.

Sau đó, chỉ thấy hồn phách của Đường Tuyết Kiến đang bay lượn giữa không trung, co mình ôm lấy hai chân, hai mắt nhắm chặt.

"Không cần phải để nàng tự mình thể nghiệm luân hồi, quán thâu ký ức ngũ thế luân hồi vào trong đầu nàng, cũng sẽ có hiệu quả tương tự." Ngao Tông thản nhiên nói.

"Ngươi có thể làm được sao?" Bích Dao biến sắc, "Tuyết Kiến không giống phàm nhân bình thường, thần thụ quả thực tâm của nàng khiến nàng hoàn toàn không bị bất kỳ huyễn tượng nào trên thế gian này giam cầm, e rằng ngươi không làm được!" "Chỉ cần nhìn là được!" Ngao Tông chậm rãi bước lên, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào trán nàng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng xung quanh nàng như đèn kéo quân nhanh chóng thay đổi!

Những cảnh tượng này đều là ký ức về ngũ thế luân hồi mà Tuyết Kiến đã trải qua trong đầu, tất cả cũng cùng với ý thức của nàng hiện ra trước mắt Bích Dao.

Trong đầu Tuyết Kiến, kiếp thứ nhất nàng trở thành con gái của một hộ nông dân bình thường, sau khi lớn lên, lại vì một trận bệnh nặng mà qua đời, chỉ vừa đôi mươi.

Kiếp thứ hai, nàng chuyển sinh thành một nữ tử từ nhỏ đã hung ác hiếu chiến, lớn lên lại nữ cải nam trang tòng quân, lập được vô số chiến công.

Nhưng cuối cùng, chưa đầy ba mươi tuổi, nàng bị tâm phúc trong quân đội phản bội mà chết trận sa trường.

Cứ như vậy, đến kiếp thứ ba, thứ tư, hầu như đều chết yểu khi còn rất trẻ.

Duy nhất chỉ có kiếp thứ năm, hiếm hoi được sinh ra trong một gia

đình đại hộ, nhưng khi đến tuổi trưởng thành, cả gia đình lại chết vì một trận bệnh lạ không rõ nguyên nhân, chỉ duy nhất nàng may mắn thoát nạn.

Tuyết Kiến may mắn sống sót bị mọi người coi là thiên sát cô tinh, không ai nguyện ý tiếp cận, cuối cùng nàng cô độc sống đến già trong trạch viện xa hoa không một bóng người.

Cứ như vậy, ngũ thế luân hồi liền kết thúc.

"Kỳ lạ, vì sao Tuyết Kiến ở nhân gian lại hiếm khi có thể an nhiên sống hết một đời như phàm nhân bình thường, mà trái lại liên tục gặp trắc trở, thường xuyên đoản mệnh?" Bích Dao trong lòng có chút khó hiểu.

Nàng biết đây không phải do Ngao Tông cố ý, vì những gì hắn truyền vào chỉ là mô phỏng suy diễn ngũ thế luân hồi, cuối cùng đi đến đâu là do Tuyết Kiến quyết định.

"Vì Tuyết Kiến bản chất không phải là sinh linh định sẵn phải tồn tại trong luân hồi, tự nhiên cũng không có số mệnh đã được luân hồi định sẵn." "Chỉ riêng điểm này, tất cả mọi hướng đi của sinh mệnh nàng, hoàn toàn do lựa chọn của nàng quyết định, không có sự thúc đẩy hay trợ giúp từ định mệnh, nên sinh mệnh của nàng cũng khó mà giống như sinh mệnh bình thường, sống một đời bình phàm." Ngao Tông giải thích cho Bích Dao, Bích Dao trong lòng vậy mà cũng bất giác có chút ngưỡng mộ Tuyết Kiến.

Chương 620

Sinh linh của Thiên Giới cũng bị luân hồi khống chế, hướng đi của họ, số mệnh định sẵn chiếm phần lớn tuyệt đối.

Đường Tuyết Kiến lại là người thực sự có thể thoát khỏi sự ràng buộc của số mệnh, nói cách khác, e rằng trong tất cả sinh linh mà nàng biết, nàng là người duy nhất có thể hoàn toàn dựa vào hành vi để chi phối số mệnh!

Bích Dao làm sao không thể ngưỡng mộ chứ?

Cùng với việc ký ức ngũ thế luân hồi kết thúc, hồn phách của Đường Tuyết Kiến cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại sau hôn mê, nàng bàng hoàng nhìn quanh bốn phía.

"Ngao… Ngao công tử?" Ngũ thế ký ức luân hồi, sau này hồi tưởng lại như một giấc Nam Kha nhất mộng, may mắn là không làm phai nhạt ký ức một đời của Đường Tuyết Kiến.

"Chào mừng trở lại, Tuyết Kiến." Ngao Tông mỉm cười nhạt, "Cảm giác ngũ thế luân hồi, dường như không dễ chịu lắm?" "Có chút, quá dài…" Đường Tuyết Kiến thở dài một hơi thật dài.

Ký ức luân hồi năm kiếp không chỉ khổng lồ mà còn khiến Đường Tuyết Kiến trong lòng dâng lên cảm khái khó tả.

Đường Tuyết Kiến trước kia chỉ là một tiểu thư không thích nghi được với sự sa sút của gia đạo, nhưng nay, hiển nhiên lại là một nữ tử có tâm cảnh già dặn.

Năm lần luân hồi sinh tử liên tiếp đã giúp nàng nhìn thấu nhiều điều, càng cảm ngộ vô số.

"Ngao công tử, ta không chết mà đi vào luân hồi, vì sao có thể gặp

lại...” Đường Tuyết Kiến cuối cùng cũng hồi phục từ ký ức hỗn loạn, lập tức nhớ lại điều gì đã được thi chú trước khi nàng hôn mê.

“Yên tâm, ngươi căn bản không chết, năm kiếp luân hồi ngươi đã trải qua, chẳng qua chỉ là huyễn tượng ta đưa vào não hải của ngươi mà thôi.” Ngao Tông tỉ mỉ giải thích ngọn nguồn sự việc cho Tuyết Kiến, bao gồm cả việc nàng đã giáng sinh xuống thế gian như thế nào, không hề giấu diếm.

“Thì ra là vậy...” Sắc mặt Đường Tuyết Kiến có chút khác lạ, trước kia nàng đúng là biết mình không phải cháu ruột của Đường Khôn, nhưng chưa từng trải qua chuyện quanh co như thế.

Đặc biệt, việc mình không phải nhân loại khiến trong lòng nàng có một cảm giác dị thường khó tả.

Bích Dao nhìn thẳng vào mắt Tuyết Kiến, từng chữ từng câu nói: “Ngươi nguyện ý tiếp tục làm một phàm nhân, chịu khổ luân hồi ở chốn trần thế, hay lưu lại Thiên Giới cùng ta tu hành?” “Vạn năm sau, ta tin với thiên tư của ngươi nhất định có thể lần nữa hóa thành nhân hình, khi đó liền có thể chân chính bước vào hàng tiên ban!” Đường Tuyết Kiến lại hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào, không kìm được nhìn về phía Ngao Tông, nhưng hắn chỉ mỉm cười nhạt nhẽo ám chỉ nàng: “Chỉ cần đưa ra lựa chọn ngươi công nhận là được, Bích Dao tiên tử cũng thật lòng vì tốt cho ngươi.” “Ta... sau khi trải qua năm kiếp luân hồi, cũng đã hiểu rõ một đạo lý.” Đường Tuyết Kiến khẽ nhíu mày: “Con người sống trên đời, vốn dĩ không ngừng có khổ đau giày vò đi kèm, chỉ cần thân thể phàm tục thì khó tránh khỏi.” Bích Dao cười nói: “Xem ra trải nghiệm này đối với ngươi cũng không phải vô dụng, với tư cách một phàm nhân mà có thể lĩnh hội được điều này, thật sự không dễ!” “Bích Dao tiên tử, ta... ngài e rằng đã lầm rồi, ta cảm thấy, tiếp tục lưu lại phàm gian làm một phàm nhân bình thường, có lẽ càng thích hợp cho sự tồn tại của ta.” Đáp án Đường

Tuyết Kiến đưa ra khiến Bích Dao vô cùng bất ngờ!

“Tuyết Kiến!

Ngươi phải hiểu rõ, sau khi trở thành phàm nhân, ngươi chỉ có ký ức trăm năm, sau đó liền phải tiếp tục nhập luân hồi chịu khổ, cứ thế vĩnh viễn lặp đi lặp lại không ngừng, không có đường giải thoát!” Bích Dao vội vàng nói.

“Ta biết... ta đều đã trải qua trong năm kiếp luân hồi, nhưng ta không thể cứ mãi lưu lại Thiên Giới, vạn năm làm một khúc gỗ không thể động đậy, cho dù có thể nhờ đó mà bước vào hàng tiên ban!” “Sinh lão bệnh tử ở chốn trần gian tuy không thể thoát khỏi, nhưng ít nhất mỗi một lần luân hồi, ta đều là một sinh mệnh hoàn toàn độc lập, không vì tu hành mà sống, cũng không vì người khác mà sống, đối với ta điều đó còn tốt hơn nhiều so với việc lưu lại Thiên Giới!” Giọng Đường Tuyết Kiến trầm ổn, lời nói này hoàn toàn không phải nhất thời xúc động, nhưng Bích Dao lại hoàn toàn không thể chấp nhận!

“Tuyết Kiến!

Ngươi hãy nghĩ kỹ, nếu lần này rời khỏi Thiên Giới, e rằng dù luân hồi bao nhiêu lần cũng không thể trở lại nơi này, lãng phí vô ích Thần Thụ chi Tâm của ngươi!” Bích Dao vẫn khuyên nhủ tận tình.

Nhưng rõ ràng lời Bích Dao hoàn toàn không thể lay động Đường Tuyết Kiến, nàng chỉ thành khẩn thỉnh cầu Bích Dao: “Tiên tử, xin ngài phục hồi nhân thân cho ta, xem như... ta đã đưa Phi Bồng trở lại Thiên Giới!” Ngao Tông cười không nói, sự việc đã đến nước này, ai thắng ai thua không cần nói thêm.

“Xem ra, ta rốt cuộc không thể thắng các hạ...” Bích Dao thở dài một hơi, trong lòng thất lạc khó tả.

“Tự cho rằng thiên nhân siêu việt tất cả, nào ngờ cái gọi là mỹ hảo

ấy, chẳng qua chỉ là thứ ngươi tự cho là đúng, đối với phàm nhân mà nói nào có chút sức hấp dẫn.” Ngao Tông nhàn nhạt nói.

“Nếu Tuyết Kiến trở lại thành phàm nhân, các hạ sẽ tiếp tục lưu lại nhân gian, đưa nàng lên con đường tu hành sao?” Bích Dao mong chờ hỏi.

Ngao Tông lắc đầu, “Nàng quyết định thế nào, không liên quan đến ta.” “Là vậy sao...” Bích Dao thấy Tuyết Kiến cảm kích nhìn Ngao Tông, trong lòng chợt hiểu ra mình đã sai thật rồi.

Đã ban cho Tuyết Kiến sinh mệnh, việc nàng nên quyết định thế nào, vốn dĩ không nên can thiệp.

“Ngao tiền bối, ta đi đây.” Bích Dao sau khi đã hiểu rõ mọi chuyện, cũng không còn tâm thái lo được lo mất như trước nữa.

Ngao Tông không nói nhiều, chỉ phất tay áo, kết thúc mộng cảnh của Tuyết Kiến, rồi cùng Bích Dao rời khỏi đây, trở lại Thiên Giới.

Lúc này, Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh đang vô vị trông chừng bản thể của Đường Tuyết Kiến, chợt thấy ánh sáng lóe lên liền tưởng có kẻ địch tập kích.

“Ngao huynh, thì ra là ngươi!” Cảnh Thiên thở phào nhẹ nhõm, “Thế nào, đã thu phục được nàng chưa?” Ngao Tông không nói gì, chỉ nhìn sang Bích Dao bên cạnh, nàng thở dài bất đắc dĩ: “Muốn khôi phục Tuyết Kiến thành người, cần một khoảng thời gian không ngắn, pháp lực tiêu hao lại càng khổng lồ, ta hy vọng trước đó các ngươi có thể hộ pháp cho ta.” “Đương nhiên rồi, nghĩa bất dung từ!” Từ Trường Khanh cũng lập tức đồng ý.

Sau đó, như Bích Dao yêu cầu, mọi người lần lượt lui ra ngoài rừng chờ đợi, đề phòng bất kỳ kẻ lạ mặt nào xông vào.

Và vạn phần dặn dò, bất luận tiên nhân yêu ma, bất kỳ ai cũng

không được phép vào rừng!

Cảnh Thiên chán nản dựa vào một gốc cây lớn, không nhịn được hỏi: "Ngao huynh, Bích Dao có đáng tin không?" "Yên tâm, ít nhất nàng đáng tin hơn ngươi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Ta không phải ý đó... ai..." Cảnh Thiên nghe lời Ngao Tông nói mà mặt đầy xấu hổ.

Từ Trường Khanh cười nói: "Nếu Ngao tiền bối đều cảm thấy là người có thể tin cậy, vậy chắc chắn sẽ không có sai sót." "Ta không nghĩ chúng ta nên phòng ngừa hậu họa từ trước sao, dù sao trên đường đi đều bị... ai da!" Cảnh Thiên chợt ngã nhào, lập tức ngã dập mặt xuống bùn một cách chật vật.

Cùng lúc đó, mọi người đều bắt đầu cảm nhận được mặt đất rung chuyển nhẹ nhàng, chấn động, dường như có một luồng năng lượng khổng lồ đang không ngừng thở trên mảnh đất này!

"Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy!" Cảnh Thiên vội rút Ma Kiếm, kinh hãi vạn phần, "Thảo nào Bích Dao tiên tử bảo ta trông chừng cẩn thận, thật sự sẽ có ma vật quấy phá a!" "Không đúng!" Ngao Tông khẽ nhíu mày, quét mắt nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt chợt dừng lại giữa một tầng mây trên bầu trời.

Từ tầng mây đó làm trung tâm, một trận ma khí cuồn cuộn dần lan rộng, dần nuốt chửng cả bầu trời thành màu đen!

"Khí tức..." Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh nhìn nhau, đồng thanh nói: "Ma Tôn Trọng Lâu?!" Tuyệt đối không sai được, giao thủ với Trọng Lâu nhiều lần như vậy, khí tức của hắn đơn giản là quen thuộc như một người bạn cũ, chỉ là hoàn toàn không hiểu Trọng Lâu vì sao lại ở đây.

Tầng mây tan đi, thân ảnh Trọng Lâu quả nhiên ẩn hiện trên bầu

trời, nhìn xuống từ trên cao.

"Cái tên hồng mao quái này cố tình chọn lúc này đến quấy rối sao?

Thật là cố ý mà!" Cảnh Thiên nóng lòng như lửa đốt.

"Cảnh huynh đệ, ngươi lầm rồi khi nghĩ người của Ma Giới quá tốt, quá lương thiện.

Trọng Lâu chỉ đối với Phi Bồng, xem như bạn cũ, nhưng điều đó không thể thay đổi bản chất của hắn." Từ Trường Khanh thở dài nói.

"Thôi được rồi, sự đã đến nước này không cần nói thêm vô ích, dù sao cũng không tránh được họa!" Cảnh Thiên lại hiếm khi chuẩn bị sẵn tinh thần như vậy.

Ánh mắt Trọng Lâu quét qua khu vực này, nhanh chóng khóa chặt Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh, cười lạnh một tiếng rồi lao tới.

"Trọng Lâu, đứng lại!" Chưa đợi Trọng Lâu hạ xuống, từ phía bắc chợt bay tới một trận tường vân bao trùm trời đất, đó rõ ràng là các tiên binh tiên tướng của Thiên Giới.

Mỗi lần Ma Giới xâm lấn đều là đại phiền toái cho Thiên Giới, tự nhiên họ cũng cực kỳ coi trọng mọi hành động của Trọng Lâu.

"Lập tức rời khỏi Thiên Giới!

Đây không phải nơi ngươi có thể tùy tiện làm càn!" "Ta không muốn giao chiến với ngươi, nhưng nếu ngươi làm càn, nhất định sẽ phải trả giá!" "Mau chóng lui đi!" Các tiên nhân nhao nhao quát lệnh.

Nhưng Trọng Lâu căn bản không thèm liếc mắt nhìn, "Ta không đánh Thiên Giới, đừng cản đường ta.

Ta đến đây chỉ để tìm người." "?" Các tiên nhân mới chú ý đến Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên, không khỏi kinh hãi, hai phàm nhân sao lại ở Thiên Giới?

“...Ngươi quả nhiên không tấn công Thiên Giới sao?” Một vị tiên nhân hỏi.

Chương 621

"Vô nghĩa!

Nếu ta đánh vào Thiên Giới, các ngươi đã sớm thành vong hồn dưới đao của ta rồi!" Trọng Lâu quát lớn một tiếng đầy bực bội, lập tức chấn động khiến tầng mây trời đất tan rã!

Các tiên nhân quả thật không muốn giao thủ với Trọng Lâu, thấy Trọng Lâu quả nhiên không có ý đánh Thiên Đình, nhất thời đều nảy sinh ý thoái lui.

"Chỉ cần ngươi không đánh Nam Thiên Môn, không hủy hoại khu rừng Thần Thụ này, ta có thể không xen vào." Một vị tiên nhân trầm giọng nói.

"Không thể nào!" Cảnh Thiên suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, những vị thần mà hắn vẫn luôn thấy cao cao tại thượng ở nhân gian, lại chủ động thoái lui trước Ma Tôn Trọng Lâu!

"Hừ!" Trọng Lâu cực kỳ khinh thường, hoàn toàn không để ý, trực tiếp tìm đến Cảnh Thiên.

"Đi thôi, đợi khi Trọng Lâu gây loạn thì tính sau." Mấy vị tiên nhân cầm đầu lập tức thống nhất ý kiến, chủ động rút lui.

Sự cường đại của Trọng Lâu ai cũng biết, nếu không phải Thiên Đế có lệnh, ai cũng không muốn giao thủ với Trọng Lâu vừa mạnh vừa khó dây vào.

Từ sau khi Phi Bồng vẫn lạc phàm gian, dưới trướng Thiên Đế hầu như không có thần linh nào nguyện ý giao thủ với Trọng Lâu, đó cũng là lý do vì sao Ma Giới thường xuyên xâm nhập Thiên Giới.

"Chẳng phải thần linh đều là cứu tinh của phàm nhân sao?

Đến cả bọn này cũng sợ cái tên hồng mao quái đó!" Cảnh Thiên suýt chút nữa phun ra một ngụm lão huyết.

Trọng Lâu đích thân giáng lâm tại lối vào Thần Mộc Sâm Lâm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cảnh Thiên: "Phi Bồng, thật khéo!" "Vô nghĩa, ngươi đến đây không phải vì tìm ta, lẽ nào là đi dạo sao!" Cảnh Thiên không chút khách khí châm chọc, "Nói thật, ngươi định thế nào?

Trước kia không phải đã đồng ý với ta, đợi ta khôi phục tu vi rồi mới giao chiến sao!" "Đúng là vậy." Trọng Lâu cười lạnh một tiếng, "Nhưng ta lại phát hiện, dường như khi sinh mạng của ngươi, hoặc của đồng bạn ngươi bị đe dọa, ngươi có thể tạm thời khôi phục tu vi đến trạng thái đỉnh phong, hoàn toàn có thể giao chiến với ta!" "Đợi sau khi ngươi khôi phục tu vi, một trận đại chiến sinh tử đương nhiên không thể tránh khỏi, hiện tại ta ngược lại muốn thử xem, ngươi bây giờ có thể giao chiến với ta đến mức nào!" "Ý ngươi là sao!" Cảnh Thiên lập tức sốt ruột, Trọng Lâu rõ ràng là đang uy hiếp!

"Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng ngươi.

Nhưng hôm nay... nếu ngươi không thể bức lui ta, vậy thì..." Ánh mắt Trọng Lâu rơi trên người Từ Trường Khanh: "Cái đạo sĩ Thục Sơn này, ta muốn hắn chết." Từ Trường Khanh tức giận cực độ, ngược lại cười lạnh, dứt khoát rút kiếm chỉ vào Trọng Lâu, trầm giọng nói: "Cảnh huynh đệ, không cần lo lắng cho ta, Trọng Lâu muốn mạng ta không dễ vậy đâu!" "Tiểu đạo sĩ, ta đã tha cho ngươi hết lần này đến lần khác, nhưng hôm nay... nếu ngươi tùy tiện xen vào, ta không chỉ muốn ngươi chết, mà còn muốn ngươi hồn phi phách tán!" Trọng Lâu hoàn toàn không coi khí thế của Từ Trường Khanh ra gì.

"Ngao huynh, bây giờ thật sự là lúc sinh tử quan trọng!

Chẳng lẽ huynh cứ đứng nhìn Bạch Đậu Hủ bị Trọng Lâu lấy mạng sao!" Cảnh Thiên vạn phần bất đắc dĩ cầu cứu Ngao Tông,

nhưng hắn lại không muốn nghe hết lời của Cảnh Thiên mà quay người bỏ đi.

"Chưa đến mức hoàn toàn không giải quyết được!" "Lần này thật sự xong đời rồi!" Cảnh Thiên lúc này có cảm giác muốn chết đến nơi.

"Cảnh huynh đệ, ngươi cũng không cần phải buồn bã, chưa khai chiến đã định thắng thua, sao có thể dốc toàn lực tác chiến chứ!" Từ Trường Khanh cất tiếng cười lớn, "Với lại ta đã sớm nhìn thấu sinh tử, từ ngày ta hạ sơn đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ hy sinh trong một lần đối kháng yêu ma nào đó rồi!" "Ngươi chuẩn bị sẵn sàng cái chết, ta thì chưa chuẩn bị xong để hại chết ngươi đâu." Cảnh Thiên nghiến chặt răng, rút Ma Kiếm chậm rãi bước về phía Trọng Lâu, "Hồng mao quái, lão tử ta sớm đã nhìn ngươi không vừa mắt rồi, nếu Cảnh Thiên này không đánh chết ngươi, ta thề sẽ không xong đâu!" "Tốt!

Ta chờ lời này của ngươi!" Trọng Lâu ma dực giận dữ mở ra, "Cứ phóng ngựa tới đi!" "Xem cho kỹ đây!" Cảnh Thiên hít một hơi thật sâu, hoàn toàn ôm theo ý chí quyết tử lao về phía Trọng Lâu, nhưng chợt bị một lực lượng vô hình siết chặt lấy, cứng rắn nâng cơ thể hắn lên!

"Cảnh Thiên, cứ xông lên như vậy hoàn toàn là tìm chết, ta giúp ngươi một tay!" Giọng Ngao Tông chợt vang lên, giây tiếp theo từ khu rừng rậm rạp kia chợt bay ra mấy đạo hà quang lao về phía Cảnh Thiên, bao trùm lấy hắn!

Khoảnh khắc đó, Cảnh Thiên chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn mình dường như có thứ gì đó tiềm ẩn bị khai quật, một trận sức mạnh kỳ lạ dũng mãnh khắp toàn thân, và dường như cảm nhận được bên trong cơ thể có một ý thức khác tồn tại!

"Đánh bại hắn!" Một âm thanh trực kích hồn phách, vang dội trong não hải Cảnh Thiên!

Đúng lúc này, Cảnh Thiên chỉ cảm thấy mình dần dần nắm giữ một sức mạnh cường đại không thể tin nổi, ngay cả ý thức của hắn cũng bị ảnh hưởng, dường như giữa trời đất không có thứ gì không thể bị chiến thắng.

Khi hà quang tan đi, Cảnh Thiên đã xảy ra một biến hóa long trời lở đất: trên người hắn khoác một bộ áo giáp bạc cực kỳ uy vũ hoa lệ, khí tức bức người và chiến ý bùng phát, khiến người ta gần như không dám nhìn thẳng!

Còn luồng khí tức cường giả lúc ẩn lúc hiện toát ra, càng khiến người ta cảm thấy Cảnh Thiên như thoát thai hoán cốt!

"...Phi Bồng tướng quân?!" Từ Trường Khanh nhìn cảnh này, đầy mắt chấn động!

Khoảnh khắc đó hắn cũng cuối cùng đã hiểu, vì sao Phi Bồng ở Lục Giới lại có uy danh lừng lẫy như vậy.

"Phi Bồng sớm đã không còn nữa, lúc này vẫn là Cảnh Thiên, không cần kinh ngạc." Ngao Tông đứng cạnh Từ Trường Khanh, nhàn nhạt nói: "Pháp lực của Phi Bồng không hề bị tiêu diệt trong luân hồi, chỉ là theo mỗi lần luân hồi mà bị áp chế sâu hơn thôi.

Nay Cảnh Thiên mặc lại bộ áo giáp năm xưa của Phi Bồng, liền sẽ đánh thức lại sức mạnh đó." "Thì ra là vậy!" Từ Trường Khanh chợt tỉnh ngộ, "Ngao tiền bối, ngài tìm đâu ra bộ áo giáp này?" "Đa tạ Bích Dao.

Năm xưa khi Phi Bồng vẫn lạc phàm gian, đã lưu lại một bộ áo giáp ở Thiên Đình.

Bích Dao vì chờ đợi Phi Bồng tướng quân có ngày trở lại Thiên Giới, liền giữ gìn nó đến tận hôm nay." "Vừa rồi, khi quyết định phục hồi Tuyết Kiến, nàng đã giao bộ áo giáp này cho ta." Ngao Tông cười

nói.

Từ Trường Khanh như có điều suy nghĩ, "Thì ra ngài đã có tính toán từ trước." "Tiếp theo, hãy xem trò hay đi!"...

"Phi Bồng tướng quân, ngàn năm không gặp, vẫn khỏe chứ!" Trọng Lâu nhìn Cảnh Thiên trước mắt, dường như trở về ngàn năm trước, vào ngày cùng Phi Bồng tướng quân đại chiến.

Cố nhân trùng phùng, sao không khỏi cảm khái!

"Ngàn năm qua đi, thì ra là vậy." Lúc này trong ý thức Cảnh Thiên, dần dần thức tỉnh những suy nghĩ và ký ức của Phi Bồng, ý thức của hắn khoảnh khắc đó hoàn toàn là sự dung hợp của hai ký ức.

"Bớt nói nhảm!" Cảnh Thiên chợt bạo phát, vọt thẳng lên trời vung Ma Kiếm chém xuống đầu Trọng Lâu, luồng kiếm khí cuồng bạo lao tới khiến các mảnh thiên thạch lơ lửng trên bầu trời vỡ vụn!

"Xem cho kỹ đây!" Trọng Lâu tự nhiên không chút lùi bước, vung ma nhận sắc bén nặng nề đón đỡ một đòn.

Trong khoảnh khắc, tiếng kim thiết chói tai vang lên, hai lưỡi đao sắc bén ma sát vào nhau, khi bốn mắt nhìn nhau thì sát ý cuồng bạo càng bùng phát không ngừng!

"Keng!" Hai người sát vai nhau, một chiêu thăm dò cả hai đều dốc toàn lực ứng phó, và đều không bị thương.

"Đi!" Cảnh Thiên vung Ma Kiếm, pháp lực cuồng dũng không dứt lập tức hóa thành kiếm ảnh đầy trời, như cuồng phong bão táp vây hãm Trọng Lâu trong đó.

Trọng Lâu ban đầu có thể liên tiếp đẩy lùi kiếm khí, nhưng khi thế công càng trở nên cuồng bạo, ma nhận của hắn cũng không thể tiếp tục chống đỡ.

Cuối cùng Trọng Lâu không thể nhịn được nữa, chợt bạo phát ma khí trong cơ thể chấn vỡ tất cả kiếm quang bao phủ xung quanh, đồng thời tụ tập một luồng ma lực cực kỳ khổng lồ trong lòng bàn tay, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một khối năng lượng khổng lồ.

"Phi Bồng, ta muốn xem ngươi có thể đỡ được chiêu này không!" Trọng Lâu ha ha cười lớn, khối năng lượng khổng lồ lớn hơn cả thân thể hắn một chút đột nhiên ném ra, lấy thế che trời lấp đất lao thẳng vào Cảnh Thiên!

Thậm chí theo đà tiến đến gần, thể tích của khối năng lượng ma khí càng lúc càng lớn, năng lượng bên trong cũng càng lúc càng kinh khủng.

Khoảnh khắc đó, Cảnh Thiên bản năng cảm nhận được một tia uy hiếp, theo bản năng liền muốn lùi lại né tránh, nhưng không biết vì sao, một ý thức khác trong linh hồn lại cưỡng bức hắn không được lùi bước!

"Đánh bại hắn!" Âm thanh đó lần nữa vang lên bên tai, hoàn toàn nuốt chửng chút sợ hãi cuối cùng của Cảnh Thiên, chỉ còn lại chiến ý vô cùng vô tận!

"Trọng Lâu!" Cảnh Thiên phẫn nộ ngửa mặt lên trời gầm thét, Ma Kiếm trong tay chỉ thẳng lên trời, pháp lực cuồn cuộn không ngừng được quán thâu bao phủ lên Ma Kiếm, lập tức kiếm mang của Ma Kiếm bạo trướng, thẳng tắp xông thẳng lên trời!

Cảnh Thiên vung kiếm mà gần như không nhìn thấy tận cùng kiếm mang, Ma Kiếm hoàn toàn bị pháp lực nuốt chửng, dưới một tiếng gầm giận dữ chém xuống khối năng lượng ma khí.

Hai luồng uy năng cực kỳ đáng sợ va chạm vào nhau, bùng phát không chút bảo lưu, trong khoảnh khắc lan rộng khắp cả trời đất, lấy điểm va chạm của hai người làm trung tâm dần dần nuốt chửng tất

cả!

“Tốt lắm, quả nhiên gặp phải đối thủ xứng tầm!” Ngao Tông cười lớn một tiếng, tiện tay bố trí một kết giới bảo vệ khu rừng Thần Mộc này, khiến nó không hề bị ảnh hưởng bởi uy lực của vụ nổ.

Bất kể những thần thụ bị hủy hoại đáng tiếc, Bích Dao thì tuyệt đối không thể bị ảnh hưởng.

“Ngao tiền bối, Cảnh huynh đệ sẽ không sao chứ?” Từ Trường Khanh lo lắng.

“Ngươi cứ xem trò hay đi.” Ngao Tông nói một cách không hề bận tâm.

Luồng năng lượng không ngừng bùng phát đó sau khi tàn phá một lát, liền dần dần suy yếu, cho đến khi thân ảnh Trọng Lâu và Cảnh Thiên lần nữa hiện ra giữa trời đất.

Các thiên thạch, mảnh vụn tinh tú trên bầu trời đã hoàn toàn vỡ nát thành những hạt nhỏ, Cảnh Thiên và Trọng Lâu thì đứng cách xa nhau, cả hai đều thở hổn hển không ngừng.

Chương 622

“Làm tốt lắm, Phi Bồng!

Hahahahaha!” Trọng Lâu không kìm được cười lớn.

Đã ngàn năm chưa từng chiến đấu đến mức này, hôm nay thật sự sảng khoái biết bao!

“Hồng mao quái...

Trọng Lâu!

Lão già thối nát!” Cảnh Thiên nắm chặt chuôi kiếm, vào một khoảnh khắc nào đó mơ hồ khôi phục ý thức bản thân, vì vậy cũng nảy sinh một chút sợ hãi đối với Trọng Lâu.

Và pháp lực hao phí quá nhiều, cũng khiến trong lòng hắn vô cớ nảy sinh một tia ý muốn thoái lui.

Dù sao hắn cũng chỉ mới thức tỉnh một phần pháp lực của Phi Bồng, căn bản không thể so sánh với trạng thái đỉnh phong của hắn.

“Phi Bồng, ta vẫn là bộ dạng cũ, nhưng ngươi lại ngày càng suy yếu!” Trọng Lâu ma dực lại một lần nữa triển khai, luồng ma khí bùng phát hiển nhiên cho thấy hắn vẫn còn dư sức.

Không chút nghi ngờ, tiếp tục chiến đấu Cảnh Thiên chắc chắn sẽ bại.

“Thật...

để ta đối phó cái quái vật này...” Pháp lực tiêu hao quá nhiều, khiến tư duy Cảnh Thiên dần dần trở lại, trong lòng hắn càng nghĩ nhiều hơn về việc làm sao để dừng chiến.

“Cảnh Thiên, khó khăn lắm mới đánh đến nước này, không giành

chiến thắng, ngược lại còn muốn thoái lui sao?" Đúng lúc đó, giọng Ngao Tông chợt truyền vào tai hắn, khiến Cảnh Thiên lập tức tỉnh táo khỏi nỗi sợ hãi.

"Cũng đúng a, khó khăn lắm Cảnh Thiên mới có thể mượn sức mạnh của Phi Bồng, không đánh cho thống khoái thì sao cam lòng, dù sao cũng đã dạy dỗ tên hồng mao quái này một trận rồi!" Ngao Tông đương nhiên cũng có ý muốn xem tiếp màn kịch này, chậm rãi ngưng tụ một luồng pháp lực, bắn vào trong cơ thể Cảnh Thiên, khiến pháp lực của hắn lập tức hoàn toàn khôi phục!

"Tốt!" Cảnh Thiên kích động ngửa mặt lên trời hú dài, khoảnh khắc đó lại một lần nữa ý chí chiến đấu sục sôi.

"Phi Bồng, ta biết pháp lực của ngươi chưa khôi phục.

Không cần đánh bại ta, chỉ cần đâm kiếm vào tim ta, liền thắng." Trọng Lâu nhàn nhạt nói.

Trọng Lâu vốn là bất tử chi thân, vì vậy mới dám kiêu ngạo như thế.

"Không cần khiêm nhượng, hôm nay không chặt đầu ngươi, ta cũng không thắng!" Cảnh Thiên lập tức hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng về phía Trọng Lâu, hai người qua lại giao chiến, thuần túy dùng kiếm thuật, pháp lực, sức mạnh mạnh mẽ đối chọi nhau, quyền quyền đến thịt, chiến đấu có thể nói là sảng khoái đẫm máu!

Càng chiến đấu, Cảnh Thiên càng phát hiện chiến ý tiềm tàng trong linh hồn mình được khai quật nhiều hơn, việc khống chế pháp lực và vũ khí cũng càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Trọng Lâu cũng không hổ là Ma Tôn, dưới sự giao thủ như vậy Ma Kiếm của Cảnh Thiên đừng nói là đâm trúng tim hắn, cho dù có đâm bị thương hắn, muốn phá vỡ bộ áo giáp kia cũng khó khăn vạn

phần!

"Phi Bồng!

Hiện giờ tuy ngươi không dũng mãnh như năm xưa, nhưng cũng có thể thấy ngươi nhất định có thể trở lại đỉnh phong thực lực, khi đó nhất định sẽ khiến bản Ma Tôn chiến đấu càng thêm thống khoái!" Ma Tôn một mặt cản phá công kích của Cảnh Thiên, một mặt lại khen ngợi không ngớt.

Nếu là Cảnh Thiên của ngày thường nghe được lời khen ngợi từ cường giả như vậy, nhất định sẽ vui mừng như điên, nhưng lúc này hắn chỉ nghĩ làm sao có thể chém chết cái tên hồng mao quái trước mặt.

"Thật là lắm lời!" Cảnh Thiên sau khi một lần nữa công kích bị cản phá, dưới cơn thịnh nộ lại liều mạng xả thân hung hăng va vào Trọng Lâu, hoàn toàn là tư thái chiến đấu liều mạng!

Trọng Lâu hoàn toàn không ngờ cách chiến đấu của Phi Bồng lại điên cuồng đến thế, không kịp phòng bị dưới cú va chạm mãnh liệt mà bay ngược ra ngoài, rồi nặng nề va vào một tảng thiên thạch lơ lửng, trong khoảnh khắc bị bụi bặm vùi lấp.

Một kích này không làm Trọng Lâu bị thương, nhưng Cảnh Thiên lại nắm bắt lấy cơ hội thoáng qua, chợt đuổi sát lên, trong khoảnh khắc Trọng Lâu chưa kịp hoàn hồn, liền đâm thẳng trường kiếm vào ngực Trọng Lâu.

"Phập!" Trong khoảnh khắc, lưỡi kiếm sắc bén dưới sự gia trì của pháp lực cường đại, như dao nóng xuyên bơ mà xuyên qua áo giáp, đồng thời đâm xuyên trái tim Trọng Lâu!

Trong một khoảnh khắc, cảm giác đau đớn kịch liệt đã lâu mới truyền đến, Trọng Lâu chợt phát hiện trái tim mình ngừng đập trong

chốc lát.

Cảnh Thiên thật sự đã đâm xuyên trái tim hắn!

"Trọng Lâu, thế nào?" Cảnh Thiên hai mắt đỏ ngầu, chiến ý hùng dũng bức người, và dần dần chậm rãi đâm trường kiếm sâu vào tim hắn: "Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng, ngươi có thể dễ dàng thắng ta sao!" "A a a a a!" Dưới cơn thịnh nộ của Trọng Lâu, ma khí trong cơ thể hắn cuồn cuộn dâng trào, như sóng thần cuồng bạo bùng phát, đột nhiên bức lui Cảnh Thiên ra xa mấy chục trượng, thậm chí Cảnh Thiên suýt chút nữa không nắm chặt được Ma Kiếm trong tay.

Không biết là do đã đâm xuyên trái tim Trọng Lâu, hoàn thành tâm nguyện một trận chiến giữa Phi Bồng và Trọng Lâu, ý thức Phi Bồng dần dần suy thoái, thần tính trong ý thức Cảnh Thiên biến mất, một lần nữa vì khoảng cách giữa ý thức người phàm và Trọng Lâu mà sinh ra chút ý muốn thoái lui.

Trọng Lâu giận dữ nhìn Cảnh Thiên, Cảnh Thiên lại không kìm được rụt cổ lại: "Hồng mao quái, ngươi nói rồi mà, chỉ cần ta đâm xuyên trái tim ngươi, ta thắng, thì nên dừng lại đi chứ!" Ai ngờ, Trọng Lâu lại chợt cất tiếng cười lớn, từ tiếng cười đó liền có thể biết được trong lòng hắn lúc này sảng khoái đến mức nào: "Phi Bồng, hôm nay cuối cùng ngươi cũng không còn thoái thác nữa rồi, tuy chưa hoàn toàn phân định thắng thua, nhưng cũng đã khiến ta thật sự thống khoái một trận!" Cảnh Thiên cuối cùng cũng yên lòng, "Vậy, bây giờ có thể dừng tay chưa?" "Đương nhiên, ta tuân thủ lời hứa, vốn dĩ ta cũng không có hứng thú giết một phàm nhân." Trọng Lâu cười nói, "Lần tới, ta sẽ đợi sau khi ngươi khôi phục tu vi, rồi cùng ngươi tái chiến một trận!" Dứt lời, Trọng Lâu vung ma dực, vút lên bay khỏi bầu trời này.

"Tên này, cuối cùng cũng đi rồi..." Cảnh Thiên không kìm được

thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền cảm thấy bộ áo giáp trên người nặng như vạn cân, đè đến mức hắn gần như không thở nổi.

Vội vàng hạ xuống mặt đất, lúc này pháp lực đã thức tỉnh hoàn toàn biến mất, lần nữa trở lại bộ dạng trước kia, bộ áo giáp bao phủ trên người hắn cũng lần lượt rời đi, hóa thành lưu quang biến mất.

Cảnh Thiên nhìn bộ áo giáp biến mất, trong lòng có chút thất vọng, trong thâm tâm mơ hồ có chút ỷ lại vào sức mạnh cường đại kia, nay nó biến mất tự nhiên vạn phần không nỡ.

"Với pháp lực hiện tại của ngươi, không thể hoàn toàn điều khiển nó.

Đợi khi ngươi có đủ tư cách, nó tự nhiên sẽ quay lại." Lúc này, Ngao Tông đứng cạnh Cảnh Thiên, "Pháp lực của ngươi vốn dĩ không dựa vào những bộ áo giáp đó, mà là tiềm năng chưa được khai quật từ chính bản thân ngươi!" "Nếu ta có thể hoàn toàn khai quật tiềm lực, chẳng phải có thể dễ dàng đánh bại Trọng Lâu sao?" Cảnh Thiên đầy hy vọng hỏi.

Ngao Tông không để ý, chỉ nhìn sâu vào Thần Mộc Lâm, nhàn nhạt nói: "Bích Dao đã hoàn thành." Quả nhiên không ngoài dự đoán, Bích Dao nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt, theo sát phía sau nàng là Tuyết Kiến đã khôi phục nhân hình.

"Ngao công tử... lần này thật sự đa tạ ngài." Đường Tuyết Kiến mỉm cười với Ngao Tông, mặc dù sắc mặt nàng có chút tái nhợt.

"Vừa mới khôi phục nhân thân, ngươi cần từ từ thích ứng, hiện tại chưa thể lập tức về nhân giới, cần phải tu dưỡng một thời gian tại Thần Mộc Lâm." Bích Dao dặn dò.

"Dù sao ta cũng chưa dạo chơi đủ ở Thiên Giới.

Bạch Đậu Hủ, chúng ta nhân cơ hội này đi dạo một chút xem sao?

Phàm nhân nào có cơ hội vào Thiên Giới chứ." Cảnh Thiên vỗ vai Từ Trường Khanh, nhiệt tình nói.

"..." Từ Trường Khanh có chút động lòng, nhưng Cảnh Thiên dứt khoát coi như hắn đã đồng ý, lại mời Ngao Tông cùng tham gia, nhưng hắn lại dứt khoát từ chối.

"Ta không có hứng thú cùng các ngươi đi dạo chơi, Thiên Giới rộng lớn lắm, cẩn thận đừng lầm vào lãnh địa của tiên nhân nào đó." Ngao Tông dặn dò.

"Yên tâm, Ngao huynh!" Cảnh Thiên liền đồng ý, sau đó thu Ma Kiếm nhanh chóng bước ra ngoài Thần Mộc Lâm.

Đương nhiên không phải chỉ đi dạo xem phong cảnh, quan trọng hơn là... nếu nhặt được bảo bối ở đây, đem xuống nhân giới bán chẳng phải sẽ phát tài sao.

Nhưng chưa đi được bao xa, bầu trời chợt bị bao phủ bởi một tầng hà quang ngũ sắc, sau đó lại có một tiên tướng dẫn theo mấy chục tiên binh từ trên trời giáng xuống, cản đường trước mặt Cảnh Thiên!

"Làm gì đó!" Cảnh Thiên vội lùi lại, theo bản năng nắm chặt chuôi Ma Kiếm sau lưng, rõ ràng kẻ đến không có ý tốt.

"Phi Bồng tướng quân, không biết ngài trở về Thiên Đình, có thất lễ không nghênh đón từ xa." Vị tiên tướng cầm đầu ngữ khí cứng nhắc, hoàn toàn không nghe ra ý đón tiếp.

"Vừa nãy Trọng Lâu đến Thiên Giới sao không thấy nghênh đón?" Cảnh Thiên nghĩ đến chuyện đám tiên binh tiên tướng kia bỏ mặc mình trước Trọng Lâu, tức giận không thôi.

Tiên tướng cũng không để ý đến lời lẽ bất thiện trong lời Cảnh Thiên, tự mình nói: "Với sự cường đại của yêu ma Trọng Lâu, căn

bản không phải tiểu tiên như chúng ta có thể ứng phó được, nếu không kinh động Thiên Đế, chúng ta vẫn luôn không đối phó." "Huống hồ, Phi Bồng tướng quân chẳng phải đã đánh lui Trọng Lâu rồi sao, hà tất trách móc chúng ta?" Cảnh Thiên suýt nữa bị lời nói đó chọc tức cười, "Thôi được rồi, bớt nói nhảm đi, tìm ta làm gì, đánh nhau à?

Vừa rồi Trọng Lâu thảm hại thế nào ngươi cũng thấy rồi đó!" "Phi Bồng tướng quân không cần khẩn trương, chỉ là Thiên Đế biết ngài trở lại Thiên Giới, hy vọng mời ngài đến Lăng Tiêu Điện một chuyến." Tiên tướng thần sắc vẫn lạnh nhạt.

"Thiên Đế?" Nghe lời này, Cảnh Thiên và Từ Trường Khanh đều kinh ngạc không thôi, đó chính là chủ nhân của một giới uy danh chấn động Lục Giới, bất kỳ ai nhắc đến cũng như sấm bên tai.

Bất kể thế nào, cho dù Cảnh Thiên có cơ hội đích thân gặp mặt một lần, trải nghiệm đó cũng đủ để hắn khoe khoang cả đời.

Chương 623

“Thiên Đế... chắc không phải muốn trừng phạt ta chứ...” Cảnh Thiên vừa mới đại chiến với Trọng Lâu ở đây, gây ra không ít phá hoại, không trách phạt được Trọng Lâu, e rằng sẽ đổ giận lên người hắn a.

“Phi Bồng tướng quân không cần lo lắng, Thiên Đế chỉ muốn trò chuyện phiếm với ngài một chút, dù sao đã ngàn năm chưa gặp mặt rồi.” “Trò chuyện phiếm sao?

Thì ra Thiên Đế cũng rảnh rỗi mà trò chuyện với người khác sao?” Từ Trường Khanh ở phía sau huých Cảnh Thiên, hắn mới ý thức được lời mình không ổn, vội vàng ho nhẹ một tiếng đầy xấu hổ.

Tiên tướng nhìn Cảnh Thiên trước mặt, lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Ngàn năm trước, khi Phi Bồng chưa sa đọa phàm gian, hắn chính là một vị tiên tướng dưới trướng Phi Bồng, vô cùng kính ngưỡng Phi Bồng tướng quân.

Nhưng nhìn bây giờ, hoàn toàn không còn uy nghiêm năm xưa, chỉ là một tên tiểu hỗn hỗn nói năng lung tung.

Ai tận mắt thấy thần tượng trong lòng mình sụp đổ, nhất định đều không dễ chịu.

“Phi Bồng tướng quân xin hãy yên tâm đi cùng ta, đừng quá lo lắng, dù sao năm xưa ngài cũng có công lao hiển hách với Thiên Đình.” Cảnh Thiên có chút cảnh giác nhìn về phía Ngao Tông, nhưng hắn lại gật đầu ám chỉ: “Cứ đi đi, có ta ở đây.” Lời nói này đã cho Cảnh Thiên sự tự tin cực lớn, hắn liền gật đầu đồng ý: “Đi!” “Phi Bồng tướng quân, Thiên Đế chỉ mời một mình ngài, vị phàm nhân kia

không cần đi theo, Lăng Tiêu Điện không phải là nơi ai cũng có thể tùy ý ra vào." Tiên tướng thấy Cảnh Thiên muốn đi cùng Từ Trường Khanh, liền lên tiếng nhắc nhở.

"Cái Thiên Đế này lắm chuyện quá vậy?" Cảnh Thiên nhíu mày.

Từ Trường Khanh cười nói: "Cảnh huynh đệ, vốn dĩ Thiên Đế cũng chỉ mời một mình ngươi đi, ta nếu đi theo thì không hay, ngươi mau đi mau về đi." Không còn cách nào, Cảnh Thiên dù không tình nguyện cũng chỉ có thể đi.

"Ngao tiền bối, chẳng lẽ Thiên Đế muốn Cảnh huynh đệ trở lại Thiên Đình, trấn thủ Thiên Giới sao?" Từ Trường Khanh hỏi Ngao Tông.

"Không thể nào." Ngao Tông liền phủ nhận.

"Vì sao?

Chẳng lẽ vì tu vi của Cảnh huynh đệ không đủ mạnh?" "Cho dù tu vi của hắn trở lại đỉnh phong năm xưa, thậm chí vượt xa, Thiên Đế cũng tuyệt đối không thể để hắn trở lại Thiên Đình, chỉ vì thân phận Thiên Đế của ngài!" Từ Trường Khanh không hiểu, nhưng Ngao Tông thì rõ ràng, nếu Thiên Đế thu hồi mệnh lệnh ngàn năm trước, chẳng phải đang nói với chúng tiên ở Thiên Đình rằng ngàn năm trước ngài đã sai lầm sao.

Với thân phận chủ của một giới, nhất định phải vĩnh viễn anh minh, và luôn luôn anh minh, ít nhất là để người khác thấy mình anh minh, tuyệt đối không thể làm bất cứ điều gì làm tổn hại đến sự anh minh đó.

Không chỉ vì địa vị, mà còn vì để ổn định lòng người ở Thiên Giới, chủ của một giới nhất định phải như thế!

Có lẽ Thiên Đế thật sự hối hận vì đã trục xuất Phi Bồng, nhưng

quyết định đã đưa ra, một lời nói ra bốn ngựa khó đuổi. ...

Khi Cảnh Thiên đến Lăng Tiêu Điện, nơi mà ở phàm gian người người truyền miệng, hắn chỉ cảm thấy hai mắt mình gần như không đủ nhìn, mọi thứ ở đây đều vượt xa nhận thức của hắn!

Không chỉ hoa lệ, mà sự uy nghiêm, đại khí trong đó, hoàn toàn không phải một phàm nhân có thể tưởng tượng được!

Lúc này, Thiên Đế đang ngồi trên Lăng Tiêu Đại Điện, mỉm cười chờ đợi Cảnh Thiên.

"Phi Bồng tướng quân, ngàn năm trôi qua, vẫn khỏe chứ!" Cảnh Thiên lúc này mới nhìn rõ dung mạo Thiên Đế, dường như không uy nghiêm khó gần như hắn tưởng tượng, nụ cười hòa ái, vô cùng thân thiết.

"Thiên, Thiên... hải!

Thiên Đế đại nhân!" Cảnh Thiên nhất thời nói năng lúng túng, lại không biết nên mở lời thế nào.

Chúng tiên trong Lăng Tiêu Điện thấy bộ dạng của Cảnh Thiên, đều không nhịn được cười lớn.

"Phi Bồng tướng quân, ngàn năm trôi qua ngài lại trở nên đầy hơi thở nhân gian rồi." "Không còn thấy dáng vẻ năm xưa nữa, thời gian trôi qua thật nhanh!" "Phi Bồng tướng quân, không biết ngài còn nhớ chúng ta không..." Chúng tiên tranh nhau nói, khiến Cảnh Thiên nghe mà đầu óc mù mịt.

"Các ngươi đều lui xuống đi, trẫm chỉ nói chuyện với một mình Cảnh Thiên." Thiên Đế nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, chúng tiên đều im bặt, hành lễ với Thiên Đế rồi rời đi, nhanh chóng trong điện chỉ còn lại Cảnh Thiên và Thiên Đế.

“Xưng hô Phi Bồng dường như có phần không thỏa đáng, sự hiểu biết của ngươi về Phi Bồng e rằng còn thua kém bất kỳ ai trong Thiên Giới, trẫm cứ xưng hô ngươi là Cảnh Thiên đi.” Thiên Đế cười nói.

“Xưng hô thế nào cũng được... a a, Thiên Đế đại nhân, vừa rồi ta đã vì Thiên Đình mà đánh đuổi Trọng Lâu xâm phạm từ Ma Giới, đây là một đại công đúng không!

Ngài có thể nể tình mà thưởng cho ta một chút không?” Cảnh Thiên cười cợt xán lạn tiến lên nhận công, “Cho nhiều không chê nhiều, cho ít cũng không chê ít, ta không kén chọn đâu.” “À à...” Thiên Đế không khỏi cười, nhưng tiếng cười lại có vẻ bất đắc dĩ, “Cảnh Thiên... ngươi trở thành bộ dạng này, ta cũng có một phần trách nhiệm nhất định a.” “Ý gì?” Cảnh Thiên có chút không hiểu.

“Ngươi có biết, năm xưa Phi Bồng vì sao bị biếm xuống phàm gian không?” Thiên Đế giọng bình thản, từ từ kể lại chuyện ngàn năm trước cho Cảnh Thiên.

Thì ra, năm xưa Phi Bồng tướng quân ở Thiên Đình địa vị còn cao hơn nhiều so với Cảnh Thiên tưởng tượng, Thiên Đế vô cùng coi trọng hắn, còn yên tâm giao tất cả tiên binh trấn thủ thiên môn cho Phi Bồng quản lý.

Lúc đó, Ma Giới là kẻ địch chính của Thiên Đình, nhưng Phi Bồng lại cực kỳ tự tin phái tất cả tiên binh đi nơi khác, một mình trấn thủ lối vào Ma Tỉnh.

Cũng chính vì vậy, khi Phi Bồng lại một lần nữa quyết chiến với Trọng Lâu, đại quân Ma Giới thừa cơ tiến vào Thiên Giới triển khai xâm lấn.

Mặc dù Thiên Giới vẫn đẩy lùi được cuộc tấn công của Ma Giới, nhưng số lượng thiên binh tiên tướng tử thương không đếm xuể.

Thiên Đế khi biết chuyện này liền nổi trận lôi đình, trong Lăng Tiêu Điện lớn tiếng trách mắng Phi Bồng, ra lệnh hắn hối lỗi.

Ai ngờ, Phi Bồng không những không bày tỏ hối lỗi, ngược lại còn ở trên đại điện xông thẳng vào Thiên Đế, và không chút lưu tình chế giễu chúng tiên!

Cuối cùng, Thiên Đế liền biếm hắn xuống phàm gian, đồng thời hạ lệnh vĩnh viễn không cho phép Phi Bồng trở lại thần vị, cho đến tận hôm nay.

"Dường như cũng khá phù hợp với tính cách của Phi Bồng..." Cảnh Thiên như có điều suy nghĩ, "Nhưng làm như vậy hậu quả cũng không nhỏ a, thiếu đi sự uy hiếp của Phi Bồng, nhiều yêu ma quỷ quái như vậy đều tùy thời tùy lúc nhòm ngó Thiên Giới, Phi Bồng tướng quân trước kia cũng có công lao hiển hách như vậy, cứ thế bị biếm xuống sao?" Thiên Đế thở dài một hơi, "Đó cũng là một trong những điều trẫm hối hận nhất, Phi Bồng công lao vất vả hiển hách như vậy, đối với hắn mà nói hình phạt này, thật sự quá nghiêm khắc..." "Ngươi tưởng trẫm thân là chủ của một giới, có thể muốn làm gì thì làm sao?

Nhưng quyền lực mang đến cả những trách nhiệm khó lường, trẫm cũng bị trách nhiệm trói buộc a." Cảnh Thiên gãi đầu, "Thật không hiểu mấy vị thần tiên này, rõ ràng đều có pháp lực thông thiên, lại sống khổ não như phàm nhân vậy." Thiên Đế cười khổ, lúc đó chợt nhớ lại một câu nói mà Phi Bồng đã nói với chúng tiên khi đối mặt với sự trách cứ ở Thiên Đình.

"...Chỉ biết trốn sau Tứ Đại Thiên Môn, thanh tâm quả dục tu hành, lại cho rằng đó là chính đạo của thế gian, tất cả đều sai, sai hoàn toàn..." Nhìn Cảnh Thiên trước mắt, Thiên Đế chợt hiểu ra, năm xưa Phi Bồng bị biếm xuống phàm gian, có lẽ chính là điều hắn cầu mong?

Cũng có thể, khi đại chiến cuối cùng với Trọng Lâu hắn chưa chắc

đã không biết kế "điệu hổ ly sơn", nhưng hắn cố tình làm như vậy!

"Nhưng Thiên Đế đại nhân, ta có một điều không hiểu.

Rõ ràng đã biếm Phi Bồng tướng quân xuống phàm gian, và vĩnh viễn không cho phép trở lại Thiên Đình, vì sao lại chọn Phi Bồng, à, tức là ta, thành thiên nhân, chấp hành nhiệm vụ tìm kiếm Linh Châu?" Cảnh Thiên trăm mối không giải.

"Cảnh Thiên à, ngươi cũng như phàm nhân trên đại địa, ấu trĩ đáng cười." Thiên Đế thở dài một hơi, "Các ngươi đều cho rằng tiên nhân Thiên Giới ngự trị lên trên mọi sự tồn tại thế gian, nhưng căn bản không biết, dù là trẫm thân là chủ của một giới, cũng vẫn bị vô hình trung thúc đẩy mà hành động." "Cái gọi là thiên thần, tiên nhân, chẳng qua cũng chỉ là chúng sinh cường đại hơn mà thôi.

Chúng sinh vạn vật không chỉ bao gồm người, quỷ, yêu, mà còn bao gồm cả tiên nhân Thiên Giới." "Là vậy sao..." Cảnh Thiên như có điều suy nghĩ gật đầu.

Mặc dù không hiểu những đại đạo lục giới huyền ảo đó, nhưng lời Thiên Đế nói không nghi ngờ gì là đang tiết lộ một tin tức, rằng việc chọn thiên nhân không phải do ngài quyết định.

Cảnh Thiên lại hỏi: "Vậy, cái gọi là thứ nắm giữ chúng sinh lục giới, rốt cuộc là gì?" "Ở tiên giới, được gọi là Đại Đạo, ở phàm gian, được gọi là Vận Mệnh." Ngọc Đế nhàn nhạt nói.

"Được rồi..." Trong lòng Cảnh Thiên đối với Ngọc Đế kính sợ giảm đi vài phần, nhưng lại vô cớ dâng lên một tia vô lực đối với thứ kia.

Nếu vận mệnh có thể nghiền ép tất cả, vậy chẳng phải chứng tỏ mọi nỗ lực thay đổi hiện trạng đều vô nghĩa sao?

"Cũng đừng nghĩ như vậy, trên đời cũng không phải chưa từng

xuất hiện chuyện ‘nhân định thắng thiên’, kỳ công đó đã được hoàn thành ngàn năm trước.” Thiên Đế hiển nhiên nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Cảnh Thiên, lên tiếng an ủi.

“Ta ư?” Cảnh Thiên lập tức hứng thú, “Chuyện ‘nhân định thắng thiên’ đó?

Ngọc Đế đại nhân kể cho ta nghe đi!” Thiên Đế lắc đầu, hiển nhiên không định kể chuyện này cho Cảnh Thiên, “Đến lúc rồi không cần trẫm nói, ngươi tự nhiên sẽ biết.” “Cố làm ra vẻ thần bí...” Cảnh Thiên dùng âm thanh chỉ đủ nghe khẽ oán thán, nhưng Thiên Đế lại nói: “Không phải trẫm cố làm ra vẻ thần bí, hiện tại ngươi biết chuyện này đối với ngươi không phải chuyện tốt!” Cảnh Thiên sợ hãi vội vàng gật đầu, “À...

Chương 624

đúng, đúng!" "Thôi được rồi, lần này cũng đã chậm trễ không ít thời gian.

Đường Tuyết Kiến chắc đã khôi phục gần xong, ngươi cũng nên về nhân gian rồi." Thiên Đế thu hồi suy nghĩ, dường như cảm thấy không thể nói chuyện với Cảnh Thiên quá nhiều nữa.

"Được rồi, đợi sau này ta tìm đủ Ngũ Linh Châu rồi gặp lại, khi đó chúng ta hai người sẽ hảo hảo ôn chuyện!" Cảnh Thiên vẫy vẫy tay, đại đại liệt liệt chào Thiên Đế.

"Khoan đã!" Thiên Đế chợt đứng dậy, "Cảnh Thiên, trẫm có một việc cần ngươi giúp đỡ." "Ta?

Giúp đỡ?" Cảnh Thiên tưởng mình nghe nhầm.

"Đương nhiên!" Thiên Đế thần tình cực kỳ kiên định, hoàn toàn không giống đang nói đùa. ...

Thần Mộc Lâm.

Từ Trường Khanh vì để tránh làm phiền người khác, một mình ngồi xuống tu luyện ở bên ngoài.

Linh lực ở Thiên Giới nồng đậm đến không thể tin nổi, tốc độ tu hành ở đây đơn giản là gấp mười lần so với tu hành ở nhân gian, ngược lại khiến hắn cảm thấy sau này nếu có cơ hội tu hành ở Thiên Giới, nhất định phải ở lại một thời gian dài.

Khi đang dần dần tiến vào cảnh giới, hắn chợt nghe bên tai vang lên một giọng nói hơi âm trầm: "Từ Trường Khanh, bây giờ ngươi làm một con rối không có ký ức, bị tước đoạt tất cả, dường như lại rất vui vẻ trong đó a." "Ai!" Từ Trường Khanh lập tức cảnh giác,

nhưng nhìn xung quanh lại không thấy bất kỳ ai!

“Ta đây, ngươi vẫn luôn mang ta bên mình, chẳng lẽ quên rồi sao?” Giọng nói đó mang theo chút trêu đùa.

Mang bên mình...

Từ Trường Khanh chợt nhớ ra, lập tức từ trên người móc ra ngọc bình giam cầm tà niệm thể, nhưng lại phát hiện ngọc bình từ màu xanh biếc ban đầu đã hoàn toàn biến thành màu tím đen!

“Thứ quỷ quái đó chỉ có thể giam cầm bản thể của ta, nhưng muốn giam cầm ý thức của ta thì còn lâu mới đủ.” Tà niệm thể dường như có chút đắc ý.

“Ngươi biết mình không còn sống được bao lâu, cho nên muốn tìm người trò chuyện trước khi chết sao?” Từ Trường Khanh nhíu mày, nhưng hắn biết rõ tên này rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào.

“Không cần sốt ruột, Từ Trường Khanh.

Năm lão già đó vẫn luôn đánh giá thấp sự cường đại của ta, cho rằng ta chỉ biết mê hoặc lòng người, nhưng nào biết ta còn có một năng lực cường đại hơn nhiều!” Tà niệm thể tiếp tục nói.

“Ồ.” Từ Trường Khanh không kiên nhẫn nghe nó nói tiếp, đang định phong ấn ngọc bình lại, tà niệm thể lập tức sốt ruột, vội vàng nói: “Năm lão già đó vẫn luôn lừa dối ngươi, cuộc đời ngươi vốn không nên như vậy, khiến ngươi và người quan trọng nhất trong đời, người ngang với sinh mệnh, kiếp này không còn duyên gặp lại!” Từ Trường Khanh nhíu mày, “Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?

Ta từ nhỏ đã lớn lên ở Thục Sơn, ngoại trừ nhiều đệ tử và năm vị sư phụ ra, thì chỉ gặp Cảnh huynh đệ và những người khác!” “A a a a...

Từ Trường Khanh à, ngươi tưởng tất cả chỉ có kiếp này thôi sao?”

Tà niệm thể cười lạnh.

"Chuyện không phải của kiếp này, không liên quan đến ta của kiếp này.

Khi ta kiếp trước đi vào luân hồi đầu thai, đã buông bỏ tất cả của kiếp trước, hà tất phải nhắc lại?" Từ Trường Khanh căn bản không để lời nó nói vào tai.

"Lời này sai rồi!

Ngươi nhìn Cảnh Thiên đó không?

Dù là chuyện xưa của Phi Bồng tướng quân, Long Dương ngàn năm trước để lại, đến nay vẫn còn vướng bận, không thể thoát khỏi, ngươi làm sao có thể?" Tà niệm thể không bỏ lỡ thời cơ nhắc đến Cảnh Thiên.

Từ Trường Khanh nhíu mày, không nói gì.

"Không chỉ buông bỏ, mới có nghĩa là kết thúc.

Khi người cuối cùng vướng bận cũng buông bỏ, mới có nghĩa là ngươi thật sự kết thúc được, nhưng người đã vướng bận ngươi ba sinh ba thế kia, căn bản không buông bỏ!" "Cái người kia, rốt cuộc là ai?" Từ Trường Khanh cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi tà niệm thể.

Vừa hỏi, tà niệm thể liền thầm đắc ý, biết kế hoạch nó bày ra cuối cùng cũng đã bước đầu thành công!

"Nếu không phải vì người kia, ngươi đã không xuất hiện ở Thục Sơn, và khi tìm kiếm thổ linh châu đã không chết trong khu rừng đó.

Nhưng năm lão già kia, đã phong ấn ký ức của ngươi, căn bản không định cho ngươi biết sự tồn tại của người đó!" Từ Trường Khanh có chút không kiên nhẫn, có chút không kìm được lớn tiếng

chất vấn: “Đừng giở trò bí ẩn nữa, lập tức nói cho ta biết!” “Ta đương nhiên sẽ nói, nhưng không phải nói thẳng, ngươi phải tự mắt chứng kiến những ký ức này, mới có thể thật sự hiểu rõ mọi chuyện.” Lúc này, đạo tâm của Từ Trường Khanh đã có chút không kìm được, hoàn toàn không ý thức được, hoàn toàn bị tà niệm thể dẫn dắt!

“Mau lên!” Trong lòng Từ Trường Khanh sốt ruột, nhưng đúng lúc đó chợt phát hiện có người hung hăng vỗ vai mình!

“Từ Trường Khanh, tỉnh táo lại cho ta!” Một âm thanh vang dội bên tai Từ Trường Khanh, lập tức khiến hắn kinh hãi tỉnh táo, cũng khiến hắn thoát khỏi sự mê hoặc của tà niệm thể trong chớp mắt!

“Chết tiệt, suýt nữa thì thành công!” Tà niệm thể khổ não không thôi, vốn dĩ Từ Trường Khanh đang dần tiến vào cảnh giới, nếu thêm chút thời gian nhất định có thể khiến hắn lún sâu hơn một bước, nhưng lại bị Ngao Tông cắt ngang vào thời khắc then chốt!

Nếu là người khác, tà niệm thể đã dứt khoát vặn vẹo tâm trí khiến hắn phát điên, đỡ phải gây cản trở, nhưng Ngao Tông lại cường đại đáng sợ, căn bản không phải đối tượng mà nhiếp hồn thuật có thể ảnh hưởng được.

“Tên kia, bây giờ ngươi càng lúc càng không cam chịu tịch mịch, có muốn ta để lại cho ngươi một bài học sâu sắc không?” Ngao Tông lạnh giọng chất vấn, tà niệm thể lại không dám trả lời Ngao Tông nửa lời.

“Ngao tiền bối, đa tạ ngài đã giúp đỡ...” Từ Trường Khanh thở hổn hển từng ngụm lớn, phát hiện đạo tâm của mình đã dao động!

Phải biết rằng, tu hành ở Thục Sơn bấy nhiêu năm, chưa từng có tình huống này, lời năm vị trưởng lão nói quả nhiên không sai, tà niệm thể quá giỏi mê hoặc lòng người rồi.

“Ngươi không nên giao lưu với tà niệm thể, chỉ cần mở miệng nói chuyện với nó, nhất định có thể kéo kẻ giao đàm vào vực sâu.” Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Trừ khi Từ Trường Khanh có pháp lực và ý niệm lực cường đại như Ngao Tông, mới có thể khiến tà niệm thể hoàn toàn không thể ảnh hưởng, nhưng điều đó là không thể.

“Ngao tiền bối, tà niệm thể này xin giao cho ngài bảo quản đi, vãn bối e rằng...” Từ Trường Khanh có chút không dám nói tiếp.

Ngao Tông lại cười, “Tà niệm thể căn bản không phải một thực thể cụ thể tồn tại, dù ngươi có mang nó bên mình, chỉ cần tâm trí ngươi xuất hiện sơ hở, nó cũng sẽ tùy thời tìm cơ hội xâm nhập.

Ném nó đến chân trời góc bể cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Từ Trường Khanh chậm rãi gật đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng, “Ta hiểu rồi... xin ngài yên tâm, ta sẽ không nói chuyện với tà niệm thể nữa.” Ngao Tông nghe lời hắn nói, nhưng lại nhìn chằm chằm Từ Trường Khanh một lát, biết hắn có chút luống cuống, mới trầm giọng hỏi: “Thật sự sẽ không?” “Ngài... ngài đang lo lắng ý chí lực của ta không đủ sao?

Xin ngài hãy yên tâm điểm này, sự khổ tu ta đã trải qua ở Thục Sơn đủ để ta không bị bất kỳ sự mê hoặc nào khống chế!” Từ Trường Khanh thần sắc kiên định.

“Không phải mê hoặc, ngươi quá xem nhẹ tà niệm thể rồi.” Ngao Tông không nói thêm nữa, nhìn về phía ngoài Thần Mộc Lâm, “Cảnh Thiên về rồi.” Nếu Từ Trường Khanh nhất định phải trải qua, vậy cũng chỉ có thể để hắn gánh chịu, nói nhiều vô ích.

“Bạch Đậu Hủ, Ngao huynh!” Cảnh Thiên từ xa vẫy tay, hiển nhiên vô cùng phấn khích.

Nhưng Từ Trường Khanh và Cảnh Thiên đều không chú ý, tà niệm bị giam cầm trong bình chợt thò ra một luồng khí tức màu đen lao về phía Cảnh Thiên.

Khi luồng khí tức màu đen đó sắp tiếp cận Cảnh Thiên, quanh thân hắn chợt dâng lên một đạo quang mang màu vàng nhạt không dấu vết, cưỡng ép chấn tan luồng khí tức màu đen kia!

"Không ổn!" Tà niệm thể lập tức phát hiện, khí tức Phi Bồng tướng quân để lại, căn bản không thể xâm nhập vào nội tâm Cảnh Thiên.

Trong tình thế cấp bách nó cũng đành phải từ bỏ ra tay với Cảnh Thiên, tiếp tục ẩn mình.

"Cái Thiên Đế kia cũng không cao cao tại thượng như ta tưởng tượng... mà nói, chúng tiên Thiên Giới cũng không đặc biệt đến thế, chẳng qua cũng chỉ là những phàm nhân cường đại hơn mà thôi." Vừa gặp mặt Cảnh Thiên đã thao thao bất tuyệt.

"Tên kia, nếu ngươi có gan, lần tới hãy nói trước mặt chúng tiên ở Lăng Tiêu Điện." Ngao Tông cười nói.

"Tên đó sao dám, chỉ giỏi nói sau lưng người khác thôi!" Đường Tuyết Kiến không biết từ lúc nào cũng đã ở bên cạnh mọi người, khẽ cười, khí sắc hiển nhiên đã tốt hơn nhiều so với trước.

"Tuyết Kiến, ngươi cũng đã có một cảnh giới tu vi nhất định rồi sao?" Ngao Tông cảm nhận thấy trong cơ thể Tuyết Kiến có pháp lực ẩn hiện.

Chương 625

Tuy pháp lực không mạnh, nhưng cũng có nghĩa là nàng đã bắt đầu có chút căn cơ tu hành, điều này rất quan trọng.

"Phải nhờ Bích Dao tiên tử, ta với thân phận phàm nhân đi lại ở thế gian có nhiều bất tiện, cho nên nàng đã giúp ta một tay." Nhắc đến Bích Dao, trong lòng Tuyết Kiến có chút không nỡ, luôn cảm thấy khi đối mặt với Bích Dao, giống như đang đối mặt với mẫu thân ruột thịt vậy, vô cùng thân thiết.

Dù sao nàng cũng được Bích Dao đích thân sáng tạo ra.

"Sau này ta sẽ trở về nơi đó, không cần nói nhiều nữa, hãy đi Ma Tỉnh đi!" Ngay sau đó, mọi người không còn dừng lại, lần lượt chuẩn bị trở về Ma Giới. ...

Cùng lúc đó, Thục Sơn.

Năm vị trưởng lão cùng tụ tập trong nghị sự đường, trong nghị sự đường vốn bình tĩnh trang nghiêm ngày thường, nay lại vang lên từng trận tiếng trẻ con khóc ré, bởi vì đại trưởng lão đang ôm trong lòng một đứa bé vô cùng phấn nộn đáng yêu.

Đứa bé chỉ khóc ré một lát liền ngủ say, nhưng sắc mặt năm vị trưởng lão lại càng lúc càng ngưng trọng.

"Khi Trường Khanh về, nên nói chuyện này với hắn thế nào?" Đại trưởng lão lên tiếng hỏi trước.

"Ta đã nói rồi, chuyện này khó giấu, bây giờ muốn giải thích với hắn, bảo ta biết phải làm sao! " Tam trưởng lão thở dài nặng nề một tiếng, "Nếu Trường Khanh biết chuyện tiền thế kim sinh, nhìn thấy cốt nhục ruột thịt của mình, lẽ nào còn có thể tiếp tục bình tĩnh tu

hành sao?" Đại trưởng lão cau chặt mày, "Chuyện này, quả thật là lỗi của ta.

Không tốt khi lại rời đi, nếu không sự việc sẽ càng thêm phiền phức." "Hay là ta tiếp tục giấu đi?

Giao đứa bé này, Thanh Nhi, cho Trường Khanh chỉ đạo, nuôi dưỡng lớn lên, nhưng không cho hắn biết đó là cốt nhục ruột thịt của mình, thế nào?" Tứ trưởng lão mở miệng đề xuất một ý tưởng nghe có vẻ tồi.

Nhưng mặc dù vậy, cách làm của hắn lại khiến mọi người sáng mắt ra.

Hiện tại quan trọng nhất là ổn định Từ Trường Khanh, tuy phương pháp này quá thiếu đạo đức, nhưng từ một khía cạnh nào đó cũng là vì tốt cho Từ Trường Khanh.

Ai cũng không biết, nếu Từ Trường Khanh thật sự biết rõ toàn bộ sự việc, một khi mất đi lý trí sẽ xảy ra chuyện gì!

Dù sao Từ Trường Khanh là thiên nhân, định trước sẽ tạo nên nghiệp lớn trên đời, cho nên tuyệt đối không thể để hắn lệch khỏi chính đạo.

Ít nhất năm vị trưởng lão đều nghĩ như vậy.

"Đi một bước sai, tiếp theo liền bước bước sai, không biết phải giấu bao lâu đây..." Đại trưởng lão tiếc nuối than thở, "Tạm thời cứ quyết định vậy đi, đợi Trường Khanh trở về, để cha con hắn sớm tối ở bên nhau cũng tốt." "Tà niệm thể..." Nhắc đến chuyện này, trái tim bốn vị trưởng lão lại bắt đầu treo lơ lửng.

Hiện tại đó tuyệt đối là nỗi lo lớn nhất, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng kết thúc chuyện này, để thiên hạ được thái bình triệt để! ...

Giếng Ma Giới.

Khi trở lại Ma Giới, Cảnh Thiên hơi khó chịu, "Ta cảm giác ở đây không tốt bằng Thiên Giới chút nào, tuy không nói được rốt cuộc chỗ nào tốt hơn..." "Linh khí ở Thiên Giới nồng đậm hơn nhiều so với ở đây, thân là người tu hành thì mẫn cảm nhất với linh lực, cho nên ngươi mới thích Thiên Giới hơn, điều đó là đương nhiên." Từ Trường Khanh cười nói.

"Tu hành..." Cảnh Thiên nghe mà tai đã chai lì, tên Từ Trường Khanh này hễ có cơ hội là lại cố gắng nhồi nhét quan niệm phải nỗ lực tu hành vào hắn, khiến hắn phiền không chịu nổi.

Đúng lúc đó, Khê Phong dẫn theo một đám yêu ma đến đây, lập tức bao vây đoàn người, khí thế bức người!

"Khê Phong!

Ngươi làm gì đó!" Cảnh Thiên lớn tiếng chất vấn, "Chủ tử Trọng Lâu đã nhiều lần bày tỏ không thể làm khó ta, nhưng ngươi thì hay rồi, hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của tiểu gia!" "Ta nói cho ngươi biết nhé, vừa rồi ở Thiên Đình ta đích thân đánh đuổi Trọng Lâu rồi đó, ngươi muốn chết thì cứ việc xông lên, ta đối với ngươi sẽ không nương tay đâu!" Lời đe dọa này dường như có tác dụng hạn chế, Khê Phong chỉ nhìn chằm chằm một lát: "Không chết à?" "Ngươi mong ta chết sao?!" "Không phải vậy, trật tự Thiên Giới rất nghiêm ngặt, bất kể chủng tộc nào chưa được cho phép mà bước vào Thiên Giới, đều cực kỳ có khả năng sẽ bị xử tử chém giết." Trong khi nói, Khê Phong ra lệnh cho yêu binh đi theo tản ra, đồng thời phân phó gọi Long Quỳ.

"Ca ca, Ngao công tử, cuối cùng cũng về rồi!" Long Quỳ nhìn thấy họ mà phấn khích không thôi, càng vui hơn khi thấy Đường Tuyết Kiến trông an nhiên vô sự.

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

ta đã lo lắng suốt một tháng nay!" "Một tháng?" Cảnh Thiên nghe mà đầu óc mù mịt, "Ta ở Thiên Giới rõ ràng chỉ ở hai ngày thôi mà." Khê Phong giải thích: "Tốc độ dòng chảy thời gian ở Thiên Giới, không giống với các thế giới khác." "May mà không chậm trễ quá nhiều thời gian... nếu còn mất thêm chút thời gian nữa, không chừng năm vị trưởng lão Thục Sơn đều sẽ già chết mất." Cảnh Thiên không nhịn được thầm nghĩ.

"Đa tạ ngươi đã giúp ta chăm sóc Long Quỳ, sau này sẽ gặp lại." Ngao Tông nhàn nhạt nói, sau đó liền muốn cùng mọi người rời khỏi đây, cần phải nhanh chóng tìm kiếm hai viên Linh Châu còn lại.

Sau chuyện của Từ Trường Khanh, mọi người đều cho rằng nhất định phải nhanh chóng thu thập tà niệm thể, nếu không ai có thể đảm bảo nó sẽ không gây ra họa lớn hơn nữa.

"Chư vị, xin đợi một lát!" Khê Phong đột nhiên gọi họ lại.

"?" Ngao Tông liếc nhìn một cái, tên này không giống Trọng Lâu dễ nói chuyện, nếu hắn cứ muốn cản đường, giáo huấn hắn một trận cũng không phải không thể.

"Chư vị và Trọng Lâu đại nhân đã kết thúc mọi chuyện.

Hiện tại, ta có một việc, muốn thỉnh chư vị giúp đỡ, tuy là thỉnh cầu không phải lúc." Khê Phong chủ động hạ thấp tư thái thỉnh cầu.

"Có việc cần ta giúp đỡ sao?

Chẳng lẽ có cừu gia không đối phó được?" Cảnh Thiên lập tức hứng thú, "Việc này ta có thể nhận, chỉ cần tiền công đủ!

Nhưng nói trước nhé, kẻ quá cường đại thì không." "Không phải... " Khê Phong thần thái có chút khổ sở, "Ta biết các ngươi đang tìm kiếm Linh Châu, ta biết vị trí của một viên Linh Châu, có thể báo cho các ngươi biết!" Mọi người hoàn toàn không ngờ Khê Phong lại đề

xuất điểm này, hiện tại điều họ muốn biết nhất chính là vị trí của Linh Châu!

"Tốt, vậy ngươi nói cho ta biết đi, ta sẽ đi lấy." Cảnh Thiên lên tiếng thăm dò.

Khê Phong lại nói: "Ta có thể nói cho các ngươi biết, nhưng sau khi lấy được viên Linh Châu đó, các ngươi nhất định phải giúp ta một việc!" Cảnh Thiên liên tục gật đầu, "Quả nhiên không có bữa trưa miễn phí mà.

Nói đi!" Vào khoảnh khắc đó, ánh mắt Khê Phong hơi tối lại, khẽ nói: "Ta thỉnh các ngươi giúp ta tìm một người..." Khi Ngao Tông và đoàn người đi qua thông đạo Ma Giới trở về nhân giới, lần nữa đến bên bờ biển mang tên Vô Tận Chi Hải.

Như Khê Phong đã nói, Thủy Linh Châu ở trong Vô Tận Chi Hải, do một nữ tử tên Thủy Bích nắm giữ.

Thủy Bích vốn là tiên nhân Thiên Giới, nhưng vì một nguyên nhân nào đó đã vi phạm thiên quy nên bị biếm vào Vô Tận Chi Hải, phụ trách trấn thủ một vùng biển lớn.

Cũng chính vì vậy, nếu Thủy Bích rời khỏi bờ biển Vô Tận Chi Hải, nàng sẽ hóa thành một pho tượng đá, cho đến khi thủy triều dâng cao nuốt chửng pho tượng đá đó, nàng mới có thể khôi phục nguyên dạng.

Theo Khê Phong nói, nếu có thể tìm thấy bản thể tượng đá của Thủy Bích ở bờ biển, liền đưa nàng trở lại biển cả, và Khê Phong sẽ sớm đến gặp mặt.

Ban đầu Cảnh Thiên có chút không hiểu, Thủy Bích rõ ràng biết bờ biển sẽ biến thành tượng đá, vậy sao còn cố ý chạy ra bờ biển?

Nhưng Khê Phong trả lời rằng, Thủy Bích nhất định sẽ làm vậy,

chắc chắn có thể tìm thấy tượng đá ở bờ biển.

"Khê Phong sẽ không lừa chúng ta chứ?" Từ Trường Khanh nhìn bờ biển mênh mông, chỉ có vỏ sò rải rác trên bãi cát, đâu có bóng dáng tượng đá nào?

"Chắc là không, Khê Phong dường như có chấp niệm với nữ tử tên Thủy Bích đó, giữa họ nhất định có sự ràng buộc." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Ta đến một con chim cũng không thấy..." Cảnh Thiên ngược lại nhàn nhã dạo chơi bên bờ biển, tiện tay nhặt một vỏ sò thổi thử, rồi đặt bên tai nghe.

Nhưng giây tiếp theo, Cảnh Thiên lại mặt đầy chấn động, liên tục cầm vỏ sò đặt bên tai, dường như muốn xác nhận âm thanh hắn nghe được từ trong đó!

"Cảnh Thiên, đến cả một cái vỏ sò mà ngươi cũng nghi thần nghi quỷ..." Đường Tuyết Kiến có chút không chịu nổi bộ dạng của Cảnh Thiên, cũng tiện tay nhặt một vỏ sò đặt bên tai nghe thử, nhưng lại nghe thấy trong vỏ sò có một giọng hát trầm thấp khẽ vang lên!

Tiếng hát đó là do một nam tử ngâm xướng, vô cùng ưu mỹ, nghe vào tai chỉ cảm thấy tâm thần sảng khoái, nhưng tuyệt đối không phải âm thanh mà một vỏ sò bình thường có thể phát ra.

"Gặp quỷ rồi..." Cảnh Thiên lại vội vàng lật vài vỏ sò nghe thử, nhưng lại phát hiện những vỏ sò này đều chứa đựng tiếng hát du dương đó, không hề có ngoại lệ!

"Thật kỳ lạ a...

Chương 626

ai hát bài này vậy?" Cảnh Thiên nghe mà đầu óc mù mịt, "Ngao huynh, Ngao huynh!

Có phải có yêu ma làm quỷ không?" Cảnh Thiên liên tục gọi mấy tiếng đều không thấy Ngao Tông đáp lời, quay mắt nhìn lại thì phát hiện Ngao Tông đang đứng ở bờ biển lúc thủy triều rút xuống mà nhìn một pho tượng đá.

Vừa nãy căn bản không thấy tượng đá trên bờ biển, là vì nó bị nước biển nhấn chìm, nay vừa hay gặp lúc thủy triều rút xuống nên mới thấy pho tượng đá ở đây.

Ngao Tông tỉ mỉ nhìn, lại thấy pho tượng đá có dung mạo một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, lúc này đang cầm một vỏ sò đặt bên tai lắng nghe, khóe miệng mang theo một nụ cười nhẹ.

Hiển nhiên, dù là ngay trước khoảnh khắc biến thành tượng đá, nàng cũng chìm đắm trong tiếng hát từ vỏ sò đó.

"Đây, hẳn là pho tượng đá mà Khê Phong đã nhắc đến, Thủy Bích tiên tử." Ngao Tông khẳng định.

"Đưa nàng trở lại biển, sẽ biến thành nguyên dạng sao?" Cảnh Thiên có chút không dám tin.

"Thử một chút liền biết!" Ngao Tông dùng pháp lực nâng pho tượng đá lên, rồi thả vào biển lớn sóng cuộn hung dũng.

Đồng thời cũng lập tức nhảy theo vào biển lớn!

"Ngao huynh!" Cảnh Thiên nhìn động tác của Ngao Tông như thử cán thúy, nhất thời không khỏi sốt ruột mà đi đi lại lại, lại không biết nên làm thế nào cho phải!

“Ta cũng cùng ngươi xuống, Cảnh huynh đệ!” Từ Trường Khanh lập tức nhìn ra Cảnh Thiên đang phiền muộn vì không thể xuống biển, liền truyền cho Cảnh Thiên một đạo Bế Thủy pháp chú.

“Hảo gia hỏa, có chiêu số kỳ diệu sao không sớm chút dạy ta!” Cảnh Thiên đại hỉ, nóng lòng nhảy xuống biển để tìm Ngao Tông, không tốn quá nhiều sức lực liền phát hiện ra thân ảnh Ngao Tông ở tầng đáy biển nông.

“Ngao huynh!” Cảnh Thiên liền bơi đến bên cạnh Ngao Tông, lại phát hiện lúc này hắn vẫn đang ngưng thị pho tượng đá kia.

“Khê Phong quả nhiên không lừa ta.

Hắn nhờ ta đến tìm nàng.” Nữ tử chậm rãi mở hai mắt, có chút mê mang nhìn Ngao Tông trước mặt, “……Ai?” Nữ tử xinh đẹp đến mức Cảnh Thiên cũng líu lưỡi, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Khê Phong quả nhiên không lừa ta a……” “Đừng hiểu lầm nha, ta còn chưa làm gì hết, nàng ấy đã khóc rồi.” Cảnh Thiên liền vội giải thích.

Đồng thời, Đường Tuyết Kiến và Long Quỳ cũng chậm rãi đến, nhìn thấy nữ tử đang khóc cũng không khỏi sửng sốt.

“Ngao công tử, hành động cũng quá nhanh rồi đó!” “Xin lỗi, vừa rồi nhắc đến cố nhân, nên có chút thương tình thôi.” Nữ tử không còn khóc nữa, chính sắc nói: “Ta chính là Thủy Bích.

Ngươi có biết Khê Phong hiện đang ở đâu không?” “Chính đang ma……” Cảnh Thiên vừa định nói, lại bị Ngao Tông vỗ vai, cứng rắn chặn lại nửa câu sau.

“Khê Phong sẽ sớm đến tìm ngươi, hắn đặc biệt nhờ ta thông báo rằng hắn sắp trở về.” Ngao Tông đáp.

“Thật sao?” Nữ tử nghe vậy không khỏi trợn tròn mắt, “Thật

sao…… Ta đã không biết bao lâu rồi chưa được gặp hắn……" "Chính là như vậy, Khê Phong thỉnh cầu ngươi đừng đợi trên mặt biển nữa, không muốn ngươi lại lần nữa biến thành tượng đá." Ngao Tông tiếp tục nói.

Thủy Bích hơi khựng lại, rồi lại chậm rãi lắc đầu biểu thị từ chối, "Đợi khi Khê Phong trở về, ta sẽ nghe theo mọi lời hắn nói.

Nhưng bây giờ ta nhất định phải đợi trên mặt biển, cho đến khi ta thật sự nhìn thấy hắn trở về mới thôi!" Mọi người đều không ngờ Thủy Bích lại cố chấp đến vậy, Đường Tuyết Kiến hiếu kỳ hỏi: "Khê Phong cùng nàng rốt cuộc có quan hệ gì, vì sao nàng lại có nỗi tương tư lớn đến vậy?" "Chuyện dài lắm……" Thủy Bích không hề che giấu, đem chuyện cũ kể hết cho mọi người.

Nguyên lai Thủy Bích khi xưa ở Thiên Đình, vì chán ghét việc tu hành khô khan ngày qua ngày, không khỏi lén lút xem nhân gian rốt cuộc là cảnh tượng như thế nào.

Thủy Bích âm thầm ngụy trang thành một phàm nhân bình thường tiến vào phàm gian, vừa vặn rơi xuống bãi biển Vô Tận Chi Hải.

Vừa đến nơi này, liền bị một trận ca tiếng ca vô cùng huyền diệu hấp dẫn, vừa định đến gần tìm hiểu rốt cuộc thì lại phát hiện tiếng ca kia đang âm thầm tránh xa.

Cứ như vậy, Thủy Bích dứt khoát không đuổi theo tiếng ca kia nữa, luôn ở lại bên bờ biển, mỗi ngày chỉ lẳng lặng lắng nghe tiếng ca kia vang lên.

Mặc dù vẫn luôn không tận mắt nhìn thấy chủ nhân tiếng ca kia, nhưng ngày qua ngày cũng dần dần cùng người ca hát hiểu rõ tâm ý của nhau, cuối cùng có một ngày người ca hát chủ động đến bờ biển tìm nàng.

Người ca hát kia là một nam tử dung mạo vô cùng tuấn mỹ, tự xưng là Khê Phong, hai người liền ở bên bờ biển trải qua một đoạn thời gian vô cùng tươi đẹp, tình cảm cũng vì vậy mà ngày càng sâu đậm.

Nhưng Khê Phong lại vào một ngày nào đó không từ biệt mà đi, chỉ để lại một phong thư nói với Thủy Bích, sau này nhất định sẽ trở lại tìm nàng.

Khi Khê Phong sắp đi, hắn đã dùng pháp lực lưu giữ tiếng ca của mình trong vùng biển kia, bởi vì tất cả vỏ sò bị sóng biển cuốn vào bờ đều có thể nghe thấy tiếng ca của Khê Phong, lưu lại vì Thủy Bích.

Thủy Bích vì chờ đợi Khê Phong quay về, liền quyết định không trở về Thiên Giới, nhưng cũng vì vậy mà bị Thiên Đình trừng phạt: ở nhân gian chỉ có thể tồn tại dưới dạng tượng đá, chỉ khi bị nước biển hoàn toàn nhấn chìm mới có thể khôi phục nguyên dạng.

Thiên Đế trừng phạt như vậy, vốn là để Thủy Bích biết khó mà lui, và nói với nàng rằng chỉ cần nguyện ý trở về Thiên Giới vĩnh viễn không tiến vào nhân gian, thì sẽ xóa bỏ mọi trừng phạt đối với nàng.

Nhưng Thủy Bích vô luận như thế nào cũng không rời xa Khê Phong, dù ngày qua ngày biến thành tượng đá cũng chưa từng từ bỏ, chỉ vì chờ đợi Khê Phong có một ngày quay về.

"Lão già Thiên Đế, đúng là không chỗ nào không làm kẻ ác nhân!" Cảnh Thiên nhớ đến chuyện Phi Bồng gặp phải, không nhịn được thốt lời than vãn.

"Ngươi tưởng Thiên Đế như ngươi, một kẻ tiểu hỗn hỗn vô ưu vô lo ở nhân thế gian sao?

Những sự tình cần cân nhắc còn xa hơn những gì ngươi tưởng đó!" Ngao Tông nghe vậy liên tục lắc đầu.

“Tóm lại, ta cũng không biết mình đã chờ đợi bao lâu, hình như ngay cả một ngọn núi cao bên bờ biển cũng bị xẻ thành bình địa, nhưng bây giờ Khê Phong có thể lần nữa quay về, vậy là hảo sự rồi!” Thủy Bích vô cùng mừng rỡ, bao nhiêu ngày tháng mong chờ đoàn tụ, cuối cùng cũng sắp thành hiện thực.

Nhưng vừa đúng lúc này, trên thân thể Thủy Bích lại một lần nữa bị bao phủ bởi một lớp đá xám dày đặc, lại sắp biến trở lại thành tượng đá!

“Chuyện gì thế này?

Bây giờ rõ ràng đang ở trong đại hải, sao lại biến thành tượng đá nữa?” Đường Tuyết Kiến đại hoặc bất giải.

“Ta cũng……” Lời của Thủy Bích chưa dứt, liền hoàn toàn hóa thành tượng đá, không thể mở miệng nói lời nào nữa.

Ngao Tông cau mày, “Ắt hẳn Thiên Đình đã gia tăng trừng phạt cho nàng, mới thành ra như vậy.

E rằng sau này chỉ cần nàng lưu lại nhân gian, sẽ vĩnh viễn chỉ có thể biến thành tượng đá, không cách nào giải thoát.” Mọi người nghe vậy đều không thể chấp nhận, Thủy Bích đã đợi lâu như vậy, lại đổi lấy kết quả như thế này!

“Chẳng bằng ta đưa nàng trở về Thiên Giới đi!” Cảnh Thiên lập tức đề nghị.

Từ Trường Khanh lại lắc đầu phản đối: “Bất hành, Thủy Bích tiên tử sở cầu chỉ là được cùng Khê Phong mãi mãi ở bên nhau, dù vĩnh sinh vĩnh thế chỉ có thể làm một tượng đá vô ý thức, cũng tuyệt đối không thể trọng hồi Thiên Giới, như vậy tương đương với tước đoạt ý nghĩa sinh tồn của nàng!” Cảnh Thiên chậc chậc khen ngợi, “Bạch đậu hủ, sao ngươi cũng trở nên thấu hiểu tình cảm đến vậy, không

giống thường ngày chút nào, chẳng lẽ đã ăn nhầm thuốc rồi sao?" "Ta……" Bị Cảnh Thiên nói như vậy, Từ Trường Khanh mới hoảng nhiên đại ngộ, dường như thật sự như Cảnh Thiên nói, bắt đầu trở nên cảm tính.

Trong lòng Từ Trường Khanh có chút bất an, kể từ lần trước bị Tà niệm thể cổ hoặc sau, luôn cảm thấy tư duy không còn lý tính như trước nữa, đây là lần đầu tiên.

Chính xác mà nói, Từ Trường Khanh càng ngày càng cảm thấy mình không giống nguyên bản.

"Bất kể thế nào, chuyện của Thủy Bích phải giải quyết, dù sao trên người nàng có Thủy Linh Châu mà." Cảnh Thiên luôn ghi nhớ chuyện này trong lòng, nếu không phải vì Thủy Linh Châu thì hắn cũng sẽ không giúp Khê Phong chạy một chuyến.

"Bất kể thế nào, cứ đi tìm Khê Phong trước đã, ắt hẳn mọi vấn đề đều sẽ nghênh nhận giải quyết." Ngao Tông đạm đạm nói.

"Ngao tiền bối nói cực kỳ đúng.

Nhưng, Khê Phong rõ ràng là người trong Ma Giới, vì sao lại cùng Thủy Bích tương luyến?" Từ Trường Khanh có một điều không hiểu, "Ma tộc và người Thiên Giới vốn dĩ bài xích nhau, như kẻ địch tự nhiên nước lửa bất dung." "Mặc kệ hắn, đợi tìm được Khê Phong, mọi vấn đề đều sẽ nghênh nhận giải quyết!" Cảnh Thiên tự cáo phấn dũng tiến về Ma Giới, nhưng Ngao Tông lần này lại chủ động yêu cầu đi cùng.

"Trọng Lâu và Khê Phong nhận thức nhau, những tiểu yêu tiểu quái kia ắt sẽ không xem ngươi ra gì đâu, với năng lực của ngươi thì không thể đối phó nhiều yêu ma như vậy." Cảnh Thiên tự nhiên vui vẻ như vậy, "Hảo, ta nghe Ngao huynh, ta cùng đi!" Ngao Tông sắp xếp những người khác ở lại đây bảo vệ tượng đá Thủy Bích, liền

cùng Cảnh Thiên một lần nữa tiến vào thông đạo Ma Giới. …… Cùng lúc đó, Ma Thần Điện.

Trọng Lâu vừa mới khôi phục vết thương do Cảnh Thiên gây ra, bên ngoài Ma Thần Điện liền truyền đến tin tức Khê Phong cầu kiến.

"Cho vào." Trọng Lâu đạm đạm phân phó.

Không lâu sau, Khê Phong chậm rãi bước vào điện, nhưng lần này lại không như thường lệ mà khom lưng hành lễ với Trọng Lâu, ngược lại lại cứ thế ngưng thị Trọng Lâu, dường như đang chờ đợi điều gì.

"Ngươi muốn thử chăng?" Trọng Lâu hiển nhiên đã đoán được ý của Khê Phong, có chút lười nhác hỏi.

Chương 627

"Trọng Lâu đại nhân, lần này ta tất phải rời khỏi Ma Giới, ta có lý do bất khả quay về!" Khê Phong thần sắc quả quyết, quyết tâm trong lời nói hiển nhiên không thể nghi ngờ.

"Vậy thì ngươi thử xem sao." Trọng Lâu cười lạnh, không đứng dậy, chỉ ung dung đổi một tư thế, "Khi xưa ta đã nói với ngươi, quyết định đó nhất định sẽ khiến ngươi hối hận cả đời, nhưng ngươi cứ ngoan cố, bây giờ những gì ngươi đang chịu đựng đều là quả báo ngươi đã gieo khi xưa." Khê Phong thần sắc bi thiết, lời của Trọng Lâu lập tức khiến hắn nhớ về thời điểm ba trăm năm trước, "Kim nhật ta đã chuẩn bị sẵn sàng, hoặc sống rời khỏi Ma Giới, hoặc tử tại đây!" Ngay sau đó, Khê Phong liền điên cuồng lao về phía Trọng Lâu, hai tay hóa thành ma nhận với tư thế liều mạng chém về phía Trọng Lâu!

Nhưng Trọng Lâu thậm chí còn lười biếng không thèm nhìn thẳng, tùy tiện đánh ra một đạo ma khí liền lập tức đánh lùi Khê Phong.

Tuy nhiên Khê Phong dường như đã có kinh nghiệm, cố gắng hóa giải tổn thương do đạo ma khí kia gây ra, chuyển phục địa tiến lên, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất bức cận Trọng Lâu!

Trọng Lâu chỉ lẳng lặng ngưng thị Khê Phong, không hề xuất thủ ngăn cản nữa, trong chốc lát Khê Phong đã bức cận Trọng Lâu chỉ còn vài thước.

Khê Phong đã vô số lần khiêu chiến Ma Tôn Trọng Lâu, đây là lần tiếp cận nhất.

Khê Phong dốc hết toàn lực, chém ma nhận xuống đầu Trọng Lâu, hoàn toàn không lưu dư lực, cũng chưa từng để lại đường lui cho

mình!

Thân ảnh Trọng Lâu bỗng nhiên biến mất tại chỗ, một kích dốc hết toàn lực của Khê Phong hoàn toàn đánh hụt, chỉ cắt xuống mặt đất một vết sâu hoắm.

Ngay sau đó, Khê Phong chỉ cảm thấy cổ mình bị người ta từ phía sau siết chặt, và bị cưỡng chế nhấc bổng lên, đó chính là bàn tay của Trọng Lâu!

Ma lực trên người hoàn toàn bị áp chế không thể thi triển chút nào, mặc dù Khê Phong gần như nghẹt thở, nhưng vẫn dùng hết chút sức lực cuối cùng để bài trừ bàn tay đang siết chặt cổ họng.

"Khê Phong, ngươi xác thực có trường tiến, ta cũng cần phải gia tu luyện rồi." Trọng Lâu nhìn Khê Phong yếu ớt hấp hối, khinh thường ném hắn xuống đất, "Ta khuyên ngươi sau này đừng làm loại huyễn hoặc vô vị đó nữa." "Ma tôn…… đại nhân…… ta kim nhật tất phải ly khai……" Thanh âm Khê Phong vốn đã vô cùng khàn đặc khó nghe nay càng trở nên suy yếu hơn nhiều, "Nếu không thì chết?" Trọng Lâu cười lạnh, đột nhiên nhấc chân đá Khê Phong ra cửa đại điện, "Ta không có hứng thú giết ngươi, cút đi." Nhưng Khê Phong lại một lần nữa lê thân thể tàn tạ của mình chậm rãi bò vào đại điện, mặc dù ý thức của hắn dần dần mơ hồ.

"Không buông bỏ được chấp niệm trong lòng, khi xưa lại vì hà lại đưa ra lựa chọn như vậy?" Trọng Lâu nhìn bộ dạng hắn, cau mày chất vấn.

Khê Phong ho ra một ngụm tiên huyết, suy yếu đáp: "Ta nguyên bản dĩ vi có thể cùng nàng ở một phiến khắc, thử sinh mãn túc…… Khả tam bách niên ta nhật phục nhất nhật đích mới tri, nhược bất năng tái dữ nàng tương kiến, na sinh bất như tử……" "Ta sẽ không để ngươi chết, giao dịch giữa ta và ngươi chưa hoàn thành, ngươi còn

khiếm ta.” Trọng Lâu một lần nữa ngồi trở lại bảo tọa, hoàn toàn không hề có chút liên mẫn nào đối với Khê Phong.

Nhưng Khê Phong lại như không nghe thấy lời Trọng Lâu nói, vẫn đang quỳ bò về phía trước, thẳng đến mức phía sau hắn kéo lê một vệt máu dài.

“Đem hắn ra ngoài, gần đây ta không muốn gặp hắn nữa.” Trọng Lâu phân phó thị vệ hai bên.

“Tuân mệnh.” Hai tên thị vệ kia vừa định tiến lên đỡ Khê Phong, lại có hai đạo kiếm quang nhanh chóng phóng đến, cứng rắn cắm chặt trước mặt bọn chúng!

Hai tên thị vệ liền vội vàng kinh hãi lùi lại, bọn chúng biết đây chỉ là cảnh cáo, nếu còn có hành động nữa, kiếm quang tất định sẽ xuyên thủng đầu bọn chúng.

Trọng Lâu khẽ cau mày, từ đạo kiếm quang dần dần tiêu thất kia sát giác được một khí tức có chút quen thuộc, “Phi Bồng?” Quả nhiên, Ngao Tông và Cảnh Thiên theo sát phía sau. tiến vào đại điện, những thị vệ canh gác bên ngoài đã sớm bị Cảnh Thiên đánh ngã.

“Hồng mao quái, đừng trách ta đã đánh đổ những thị vệ kia nha, bọn chúng căn bản không nghe ta nói hết lời đã muốn động thủ, ta cũng chỉ là tự vệ thôi!” Cảnh Thiên đại đại liệt liệt nói.

Trọng Lâu căn bản không thèm để ý đến những thị vệ bị Cảnh Thiên đánh đổ, “Ngươi có nhàn tâm đến chỗ ta sao, bất phải muốn tầm linh châu ư?” “Sao, bất hoan nghênh ta?” Cảnh Thiên cười hỏi.

“Nếu ngươi là để giao đấu với ta, đương nhiên hoan nghênh!” Trọng Lâu cười ý sâm nhiên, nhìn Cảnh Thiên sau lưng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, liền vội giải thích: “Ta bất giao đấu, ta vì hắn mà đến!” Cảnh Thiên chỉ tay về phía Khê Phong đang hấp hối nằm ở góc tường.

Trọng Lâu khinh thường, "Đáng để ngươi đích thân tranh sao?

Không giết hắn cũng không được, mạng của hắn thường với giá trị của ta, khinh dịch bất năng tử." "Ai muốn mạng hắn chứ!" Cảnh Thiên liền vội giải thích, "Ta muốn đem hắn phóng liễu, cùng ta khứ nhân gian tẩu nhất tranh, na lý hữu nhân tại đẳng hắn hồi khứ ni, trọng yếu!" Khê Phong đang trong trạng thái nửa hôn mê nghe lời Cảnh Thiên nói, lập tức ý thức hôn mê hoàn toàn biến mất!

"Thủy Bích…… Thủy Bích đang đẳng ta……" Khê Phong yếu ớt không thể động đậy, chậm rãi bò về phía Cảnh Thiên, "Ngươi tìm được Thủy Bích rồi…… Hiện tại nàng như hà……" Cảnh Thiên nhìn bộ dạng hắn cau mày, "Huynh đệ của ta, đã ra nông nỗi này rồi sao không ngoan ngoãn nằm yên?

Này hồng mao quái, ngươi có tri bất tri đạo ở nhân gian có một danh nữ tử đang đẳng đãi ở nhân gian." Trọng Lâu bất nhẫn phiền mà ngắt lời hắn, "Ngươi dĩ vi ta đều bất tri đạo sao?" Cảnh Thiên không khỏi ngây người, những lời Trọng Lâu nói thật sự có chút vượt quá dự liệu của hắn.

"Minh minh tri đạo, vì hà……" Cảnh Thiên nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Chẳng lẽ ngươi bất tri đạo, Khê Phong vì hà đột nhiên ly khai Thủy Bích sao?

Bất sở cầu, quái bất đắc nhậm hà nhân." Trọng Lâu lạnh lùng nói.

Nguyên lai, từ ba trăm năm trước, Khê Phong chỉ là một phàm nhân bình thường.

Nhưng Khê Phong thân là phàm nhân dung mạo lại vô cùng xấu xí, một cách tà môn mà cả gia đình hắn đều chết bất đắc kỳ tử khi hắn còn thiếu niên, chỉ còn lại một mình hắn sống sót.

Vì chuyện này cộng thêm dung mạo cực kỳ xấu xí, Khê Phong gần như bị tất cả những người xung quanh cho là kẻ xui xẻo, ai nấy đều bài xích xua đuổi, bất đắc dĩ Khê Phong chỉ có thể sống ở bên Vô Tận Chi Hải không một bóng người.

Trong cuộc sống cô độc ở Vô Tận Chi Hải, Khê Phong đã học được cách lắng nghe tiếng sóng biển và tiếng hải âu gọi, thử ngâm xướng ca tiếng ca, lại phát hiện giọng hát của mình cực kỳ ưu mỹ, đôi khi ngay cả hắn cũng đắm chìm trong đó.

Khê Phong coi đây là ý nghĩa tồn tại của mình, mặc dù sống một mình ở Vô Tận Chi Hải, nhưng vẫn ngày ngày đối diện với sóng biển mà cao ca, ngày qua ngày.

Rồi cũng có một ngày, tiếng ca hấp dẫn Thủy Bích tiên tử từ Thiên Giới xuống phàm, khi hắn tận mắt nhìn thấy Thủy Bích tiên tử, lại hoàn toàn bị dung mạo xinh đẹp của nàng, cùng khí chất bất thực nhân gian yên hỏa chấn động.

Biết Thủy Bích thích nghe ca tiếng ca của mình, hắn liền ngày ngày ngâm xướng, nhưng khi Thủy Bích tìm đến thì lại âm thầm trốn đi, sợ rằng dung mạo xấu xí của mình sẽ khiến nàng đại thất sở vọng.

Cứ như vậy ngày qua ngày, Khê Phong rốt cuộc không thể kiềm chế được lòng ngưỡng mộ đối với Thủy Bích, quyết định làm mọi cách để có thể cùng Thủy Bích ở bên nhau, dù phải trả giá bằng tất cả!

Không biết bằng cách nào Khê Phong đã cầu khẩn thần minh, vì để thực hiện nguyện vọng liền nghĩa vô phản cố tiến vào thông đạo Ma Giới, hy vọng tìm kiếm cường giả giúp đỡ.

Trong Ma Giới trải qua cửu tử nhất sinh, thiên tân vạn khổ mới cuối cùng tìm được Ma Thần Điện, diện kiến Trọng Lâu bản tôn.

Nguyện vọng của Khê Phong vô cùng đơn giản, hy vọng có thể sở hữu một dung mạo vô cùng anh tuấn, nhưng Trọng Lâu lại không làm chuyện không có lợi ích.

Hắn đưa ra yêu cầu với Khê Phong, Khê Phong phải trả giá bằng thứ tốt nhất của mình, cùng với tự do vĩnh sinh vĩnh thế để đổi lấy dung mạo.

Khê Phong vì để có thể thật sự cùng Thủy Bích ở bên nhau, dù chỉ có thể vài ngày, liền quyết định dùng thanh âm của mình để trao đổi, và thề vĩnh viễn thần phục Ma Tôn Trọng Lâu.

Cứ như vậy Khê Phong cũng cuối cùng có được dung mạo mà mình hằng mơ ước, đi tìm Thủy Bích tương kiến, nhưng tất cả tốt đẹp chỉ kéo dài không đến một năm, Trọng Lâu liền vào một đêm đến, đem Khê Phong mang đi.

Từ đó, Khê Phong cũng hoàn toàn mất đi thứ quý giá nhất của một phàm nhân, thanh âm, và trở thành tướng tài đắc lực nhất của Trọng Lâu.

Khê Phong đã trải qua ba trăm năm trong Ma Giới, gần như mỗi ngày đều hối hận mọi việc, khi xưa thân là phàm nhân tuy không thể cùng Thủy Bích tương kiến, nhưng ít nhất cũng có thể hát cho nàng nghe, nhưng bây giờ lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Thủy Bích ngày qua ngày biến thành tượng đá chờ đợi mình quay về.

Cũng chính vì vậy, Khê Phong đã vô số lần thỉnh cầu Trọng Lâu có thể trả lại tự do cho mình, câu trả lời mà Trọng Lâu đưa ra cũng chỉ có một câu: "Đánh bại ta, ngươi có thể mang theo dung mạo và giọng hát đẹp đẽ đó trở về nhân gian!" Cũng chính vì vậy, Khê Phong đã vô số lần liều mạng giao chiến với Trọng Lâu, cho đến bây giờ hắn không hy vọng có thể chiến thắng Trọng Lâu, chỉ cầu có thể chết dưới tay Trọng Lâu!

Nghe xong lời tự thuật của Trọng Lâu, Cảnh Thiên không khỏi lắc đầu thở dài, ngay cả một người thô thần kinh như hắn cũng không khỏi đau lòng.

"Hồng mao quái, ngươi cũng quá tàn nhẫn rồi, để Thủy Bích tiên tử bạch bạch đợi ba trăm năm, chỉ vì muốn giữ lại một thuộc hạ sao?

Ta thật sự không hiểu nổi!" Cảnh Thiên không nhịn được trách mắng.

"Thác, Cảnh Thiên." Đúng lúc này, Ngao Tông vẫn luôn trầm mặc bất ngữ đột nhiên mở miệng, "Trọng Lâu cũng không phải thần minh tùy tiện thỏa mãn tâm nguyện của người đời, hắn là Ma Tôn, đã lấy từ hắn, ắt phải trả giá, Khê Phong nguyện ý tuyển trạch kết quả như vậy, cũng là tự tìm lấy." Trọng Lâu không khỏi cười nói: "Phi Bồng, người bên cạnh ngươi còn nhìn thấu hơn ngươi nhiều.

Chẳng phải Khê Phong một người đã gieo bi kịch cho cả hai!" Khê Phong ở một bên nghe lời này không khỏi siết chặt hai nắm đấm, vừa có phẫn nộ, vừa có bất đắc dĩ.

"Khê Phong, đến bây giờ ngươi vẫn nghĩ, dung mạo quan trọng hơn tất cả sao?" Ngao Tông đột nhiên hỏi Khê Phong.

"……" Khê Phong nghe vậy âm thầm đau buồn, "Ngươi bất tri đạo ta nguyên thủy đích dạng mạo hữu đa yêu sửu lậu, hòa nàng tương bỉ, ta chân đích hình tàm tự uế." Ngao Tông nghe vậy không khỏi lắc đầu, "Ngươi xem ba trăm năm thời gian bạch bạch lãng phí điệu, đến bây giờ vẫn không hiểu rốt cuộc Thủy Bích vì sao lại nguyện ý đợi ngươi ba trăm năm!" Khê Phong cúi đầu, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

"Ma Tôn Trọng Lâu, hãy để Khê Phong đi đi." Ngao Tông nhìn Trọng Lâu đạm đạm nói.

“Ngươi đang mệnh lệnh ta?” Trọng Lâu nghe lời này không khỏi cười lạnh, “Trong thiên địa này, ta thấy ngươi là kẻ đầu tiên dám dùng loại ngữ khí như vậy nói chuyện với ta!” “Hồng mao quái, ngươi thật sự có mắt không thấy Thái Sơn a, ngươi chưa…….” Cảnh Thiên vừa định khoa trương một phen về Ngao Tông, lại bị hắn ngăn lại, “Ta bất hòa ngươi phế thoại, tác vi giao hoán, Cảnh Thiên dĩ hậu tất định hội cứu ngươi nhất mệnh!” “Vô lý!” Thanh âm Trọng Lâu lập tức mang theo phẫn nộ chất vấn, “Thiên hạ vô nhậm hà nhân hữu tư cách, cứu ta nhất mệnh!” “Ngao huynh, ý ngươi là sao!

Một kẻ ngay cả hồng mao quái cũng có thể khinh dịch thu thập, ta lại có thể cứu ai!” Cảnh Thiên nghe vậy lập tức sốt ruột, Ngao Tông đang đem hắn ra làm vật thế chấp!

“Ngươi đáp ứng điều kiện, ta bảo chứng dĩ hậu tuyệt bất hội hậu hối.” Ngao Tông cười ý đạm nhiên, cái tự tin quyết nhiên vô ý lộ ra kia, lại vô tình lây nhiễm cho Trọng Lâu.

Chính là chỗ Ngao Tông tu vi cường đại, có thể trong bất tri bất giác ảnh hưởng đến tình cảm và tâm trí của người khác, người bị ảnh hưởng hoàn toàn không hay biết mình đang đi theo lời Ngao Tông!

Chương 628

"Ngươi năng đoạn ngôn ư?" Trọng Lâu trịnh trọng kỳ sự hỏi Ngao Tông.

"Không phải đoán mò, mà là lời khẳng định, tất định sẽ như vậy." Ngao Tông thần sắc đạm nhiên, nhưng lời nói của hắn lại ma xui quỷ khiến khiến Trọng Lâu không thể nghi ngờ.

Trọng Lâu căn bản chưa phát giác, Ngao Tông trước mắt đã tạo thành ảnh hưởng lớn đến tinh thần ý niệm của hắn đến mức nào.

"Ha ha, hảo!" Trọng Lâu không khỏi phóng thanh đại tiếu, "Phàm nhân, ta thật sự thân nhãn kiến nhất kiến, ngươi cứu ta nhất mệnh chẩm dạng.

Cảnh Thiên, thừa nặc của ngươi ta đã ký hạ rồi!" "Ách, a a, hảo, hảo……" Cảnh Thiên chột dạ đáp, mặc dù ngay cả hắn cũng không hiểu Ngao Tông rốt cuộc đang làm gì.

"Khê Phong, cân ta tẩu ba." Ngao Tông búng tay phóng ra một đạo pháp lực, lập tức giúp Khê Phong khôi phục hoàn toàn vết thương trên người.

"Đa tạ các hạ……" Khê Phong cúi đầu tạ, vạn vạn không ngờ một phàm nhân nhìn như không có pháp lực lại lợi hại đến vậy, ngay cả Trọng Lâu cũng có thể dễ dàng chế phục.

Ngao Tông đạm đạm nói: "Bất tất tạ ta, Thủy Bích tiên tử thời nhật bất đa rồi." "Thời nhật bất đa?" Khê Phong nghe lời này hoàn toàn không hiểu ý nghĩa, nhưng rất nhanh liền phát giác thanh âm của mình lại biến trở về nguyên dạng, cùng ba trăm năm trước không có gì khác biệt!

“Giọng nói của tên này lại có sự tương phản lớn đến vậy sao?” Ngay cả Cảnh Thiên nghe xong cũng không khỏi giật mình, cũng cuối cùng hiểu vì sao ngay cả Thủy Bích tiên tử cũng mê đắm giọng hát của Khê Phong.

“Ma tôn đại nhân, ngài thật sự nguyện ý phóng ta tẩu?” Khê Phong khó tin nhìn Trọng Lâu.

“Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, đừng phế thoại!” Trọng Lâu hào bất khách khí nói.

Khê Phong đại hỉ bất dĩ, vừa định bái tạ, lại đột nhiên phát giác khuôn mặt mình có chút biến hóa, liền vội đưa tay chạm vào, lại phát giác lại lần nữa khôi phục dung mạo xấu xí khi xưa!

Đến mức dung mạo xấu xí đó khiến Cảnh Thiên ở một bên cũng hít sâu một hơi lạnh, cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân vì sao Khê Phong dù vĩnh thế làm nô bộc cũng phải đổi lấy dung mạo.

“Dung mạo xấu xí của ta, tất định sẽ làm Thủy Bích sợ hãi, e rằng tái kiến sẽ làm nàng sợ chạy mất……” Khê Phong thất lạc tự trào nói.

“Thác, Khê Phong.

Ba trăm năm chiết ma hạ, ngươi bất minh bạch nhất thiết bi kịch nguyên do.” Ngao Tông nghe vậy liên tục lắc đầu, “Chẳng lẽ ngươi chân đích dĩ vi, Thủy Bích đẳng tam bách niên, thụ vô số khổ nan chiết ma, chích vi liễu nhất phó bì nang ư?” Khê Phong mê mang một lát, nhưng rất nhanh liền ngộ thấu ý nghĩa lời Ngao Tông nói, “Nguyên lai như vậy……” Hắn cúi đầu, khẽ nức nở, “Ba trăm năm…… Ta đã hại nàng bạch bạch đợi ta ba trăm năm……” “Tẩu ba, ta nhất đồng khứ Nhân Giới!” Ngao Tông không nói nhảm nữa, phân phó Khê Phong lập tức cùng hắn rời đi.

Khi rời khỏi Ma Thần Điện, Ma Tôn Trọng Lâu trầm thanh nói:

“Phi Bồng, kim nhật ta khán tại ngươi đích diện tử thượng, bang ngươi nhất cá mang, ngươi yếu ký trụ!” “Hảo.” Cảnh Thiên thở dài một hơi, lại có thêm một khoản nợ không rõ ràng với Trọng Lâu. …… Khi trở về, Khê Phong vừa chờ đợi lại vừa có chút thấp thỏm, vì để đợi một ngày đó hắn đã đợi ròng rã ba trăm năm, sao có thể không khẩn trương.

Điều càng khiến hắn lo lắng hơn là, bây giờ dung mạo đã trở lại xấu xí như vậy, Thủy Bích liệu có chê bai?

Ngao Tông nhìn bộ dạng Khê Phong, không khỏi cười nói: “Chỉ cần ngươi vẫn là người Khê Phong năm xưa, dùng tiếng ca của mình hấp dẫn Thủy Bích xuống phàm trần, thì dung mạo lại có ý nghĩa gì nữa?” “Đa tạ thượng tiên chỉ đạo……” Khê Phong hoảng nhiên đại ngộ, vì vậy mà đã phạm đại thác, lại làm sao có thể hết lần này đến lần khác phạm lỗi?

Rất nhanh, bọn họ trở về bờ biển Vô Tận Chi Hải, Thủy Bích vẫn với tư thái tượng đá súc lập tại chỗ.

“Ngao công tử, ngài cuối cùng cũng về rồi!” Đường Tuyết Kiến đang canh bên cạnh tượng đá như thấy được cứu tinh, cấp thiết xông đến, “Vừa rồi, Thủy Bích tiên tử một lần nữa khôi phục nguyên dạng, và đã giao đồ vật cho ta rồi!” Nói rồi, Đường Tuyết Kiến cẩn thận nâng một đoàn quang đoàn đang dao động xoay tròn như dòng chảy của nước, khi bị ánh sáng kia chiếu rọi, khiến người ta cảm thấy tâm tỳ thanh lương, như thể được dòng nước nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân.

“Thủy Linh Châu!” Cảnh Thiên không nhịn được kinh hô, “Tuyệt đối bất thác!

Ai lại đem yêu trọng yếu đích đông tây giao cấp ngươi?” “Bởi vì……” Tuyết Kiến nhất thời nghẹn lời, trầm mặc bất ngữ, vành mắt có chút ướt.

Khê Phong cùng đến đã sớm đến bên tượng đá Thủy Bích, nhìn dung mạo tượng đá vô cùng quen thuộc kia, cuối cùng không nhịn được mà rơi lệ, khẽ nức nở nghẹn ngào, "Xin lỗi…… Ta đã chậm trễ ba trăm năm……" "Khê Phong công tử chăng?" Long Quỳ nhìn Khê Phong lệ lưu mãn diện, tiếc nuối nói: "Vừa rồi, Thủy Bích tiên tử lại một lần nữa phục tô liễu, tại nhân gian đã hao hết tất cả tu vi, vô pháp tái độ biến hồi nguyên dạng." "Cuối cùng nàng đã giao Thủy Linh Châu cho ta, thỉnh cầu ta nhất định phải đưa ngươi đến gặp mặt bức tượng đá, và hy vọng sau này ngươi có thể ở bên cạnh nàng mãi mãi, dù chỉ là với thân phận tượng đá……" Đường Tuyết Kiến đến bên cạnh Khê Phong, tiếc nuối nói.

Khê Phong không nói gì, chỉ tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy tượng đá, mặc mặc thùy lệ, lòng như dao cắt vô cùng thống khổ.

Phương pháp tình nguyện đơn phương của hắn, đổi lại chỉ là ba trăm năm cô độc của Thủy Bích, cùng sự tồn tại vĩnh viễn dưới dạng tượng đá.

"Nếu như ta từ trước đến nay chưa từng gặp Thủy Bích, cũng chưa từng nghe tiếng ca của ta thì tốt rồi." Trong lời nói của Khê Phong tràn ngập vô tận hối hận, bi thiết.

Đối mặt với cảnh tượng này, mọi người đều không biết nên làm thế nào cho phải, tuy Khê Phong tự chuốc lấy, nhưng tình cảm của cả hai bên đều sâu đậm đến vậy, cũng khó khiến người ta lý giải.

"Khê Phong, tiếp hạ ngươi tính toán như hà?" Ngao Tông hỏi.

"Ta sẽ ở lại đây, mãi mãi bên nàng, đợi đến khi nàng khôi phục nguyên dạng." Khê Phong kiên định nói, "Nếu như không thể phục nguyên, vậy ta sẽ mãi mãi ở lại đây, cho đến khi Vô Tận Chi Hải khô cạn cũng tuyệt đối không rời đi!" "Dù có đợi thêm ba trăm năm, ba ngàn năm ta cũng sẽ đợi!" Nhìn biểu tình vô cùng kiên quyết của Khê

Phong, Từ Trường Khanh đột nhiên hiểu ra về người mà Tà niệm thể nói đến.

Đối phương chẳng phải cũng giống Khê Phong, vì một chấp niệm mà tìm kiếm ba sinh ba thế, nhưng lại hoàn toàn quên lãng đối phương, thậm chí ngay cả tên của đối phương cũng không biết, nỗi thống khổ mà đối phương phải chịu đựng e rằng còn hơn cả Khê Phong.

"Ngao huynh, ngươi ứng cai hữu bạn pháp chăng?" Cảnh Thiên nhỏ giọng hỏi Ngao Tông, "Thần thông của ngươi na yêu đại, cấp Thủy Bích hạn chế nhất điểm pháp lực nhượng phục nguyên khẳng định bất thành vấn đề!" Cũng quả thực như Cảnh Thiên nói, giúp Thủy Bích tiên tử phục nguyên không phải chuyện khó, nhưng Ngao Tông căn bản không định làm như vậy.

Đây là sự can thiệp cực lớn vào tiến trình thế giới này, cứu vớt một cặp tình nhân, nhưng lại gây ra tổn hại cực lớn cho sự phát triển của thế giới, thậm chí sẽ đẩy nhanh sự sụp đổ, căn bản không đáng giá.

Huống chi, mọi chuyện đều do Khê Phong gây ra, cũng nên do hắn gánh chịu mọi hậu quả.

"Khi Khê Phong và Thủy Bích tiên tử đưa ra quyết định, ngay từ đầu đã biết kết cục sẽ như vậy, lựa chọn chịu đựng, có nhân tất có quả, bất khả canh cải." Ngao Tông đạm đạm nói, không có một chút tình cảm nào xen lẫn, "Mọi chuyện đều đã chú định." "Nhưng, cả hai thật đáng thương." Cảnh Thiên tiếc nuối nói.

"Khả liên?

Khả liên do thùy định nghĩa?" Ngao Tông phản vấn Cảnh Thiên, "Khi xưa tại Vĩnh An Đường bán thân thành tiểu nhị, chung nhật khát vọng đắc Vĩnh An Đường thì khả bất khả liên?

Na ta tại Du Châu Thành trung độc chú tai nạn trung tử khứ giả khả bất khả liên?" "Ngươi có lòng phổ độ như vậy, vì hà bất thân thể lực hành, phản yếu cầu trợ ta?" Cảnh Thiên ngữ tắc, không những hoàn toàn không thể phản bác Ngao Tông, lại càng bị lời nói kia khiến hắn chìm vào suy tư sâu sắc.

"Vậy… Ngao huynh đem Thủy Bích tống hồi Thiên Giới tổng năng tố ba?

Chỉ yếu tại Thiên Giới khả dĩ khôi phục nguyên dạng rồi, tuy nhiên bất năng tại nhất rồi, đãn nhất thiết dã hồi điểm, đối thùy đều kiện hảo sự ba." Cảnh Thiên đề xuất một phương pháp lùi bước thứ hai.

"Bất thác, một cái kết cục nhậm hà nhân đều năng tiếp thụ, đãn duy độc chỉ hữu Thủy Bích bất khả tiếp thụ.

Tại tối hậu nhất thứ phục tô thì, nàng dã tri đạo sở nhất thiết, khả bất khẳng phản hồi Thiên Giới, minh nhất thiết rồi." Ngao Tông hào bất lưu tình địa phản bác lời nói của Cảnh Thiên, lập tức khiến Cảnh Thiên hoàn toàn không còn cách nào giúp đỡ.

"Ngao huynh, ngươi đắc đối, nhất thiết đều ta đích thái thiên chân rồi……" Cảnh Thiên cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được nỗi bi ai vô năng vi lực như vậy, rõ ràng vô cùng hy vọng ra tay tương trợ, nhưng lại chỉ có thể bàng quan.

Cảnh Thiên tiến lên vỗ vỗ vai Khê Phong, miễn cưỡng an ủi: "Huynh đệ, đừng khó chịu nữa, chí ít bây giờ ta đang bồi ngươi ni, biết đâu có một ngày nào đó sẽ trọng tân biến hồi nguyên dạng." "Nếu có ngày đó, ta nguyện ý đẳng.

Nhược đẳng bất, ta tại hải biên dữ cô độc chung lão, dã thậm

hảo.” Khê Phong tại nhất khắc tự hồ đã nhìn thấu mọi thứ mà buông bỏ, không còn bi thương như trước nữa, ngược lại trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Phóng tâm ba, đợi ta dùng xong Thủy Linh Châu nhất định sẽ trả lại cho ngươi.” Cảnh Thiên lại nói, “Ta khả nhất hướng hữu tá hữu hoàn!” “Bất tất rồi, ký nhiên Thủy Bích đã đem tống cấp ngươi, liền giao do ngươi bảo quản rồi.” Khê Phong mãn nhãn ôn nhu nhìn tượng đá, “Ta hiện tại chích yếu hữu Thủy Bích bồi bạn cú rồi.” “Chân si tình……” Cảnh Thiên nhìn bộ dạng Khê Phong, chỉ thầm cảm thán một tiếng trong lòng.

“Chúng ta tẩu ba.” Ngao Tông đối với mọi người ý bảo, ngay sau đó liền cùng ngộ kiến thăng nhập thiên không, chuẩn bị hướng về phương hướng linh châu tiếp theo mà bay đi.

Khi sắp rời khỏi vùng biển này, trong gió biển cuộn phía sau mơ hồ kèm theo tiếng ca của Khê Phong.

Mọi người nghe tiếng ca đều ảm nhiên thương thần, duy chỉ có Ngao Tông ngẩng đầu nhìn trời cao, tự cố tự nói: “Thà để lòng mình tự thiêu đốt, cũng không nỡ khám phá sự thật……” …… Ban đầu mọi người bay theo hướng la bàn, nhưng rất nhanh liền phát hiện, phương vị linh châu đang nhanh chóng biến hóa!

Lúc đầu chỉ về hướng biên giới Đại Đường, nhưng trong vài ngày lại liên tục biến hóa, cho đến cuối cùng hoàn toàn dừng lại ở hướng Thục Sơn.

“Trời ơi, có người đem linh châu tống Thục Sơn sao!?

Thật là không uổng công sức gì, cũng đỡ cho ta phải đi tìm khắp nơi!” Cảnh Thiên lập tức hưng phấn.

Ngao Tông quan sát la bàn một lát, sau đó hỏi Từ Trường Khanh:

“Ngươi có biết chủ nhân nguyên bản của viên Phong Linh Châu cuối cùng là ai không?” Từ Trường Khanh cau mày cẩn thận suy nghĩ một lát, “Đã sớm nghe sư phụ nói, Phong Linh Châu ở Nam Cương ngoài cảnh giới Đại Đường, dường như được một thánh nữ tự xưng là hậu nhân Nữ Oa bảo quản, nhưng cũng chỉ là lời đồn mà thôi.” “A a a a…… Từ Trường Khanh, ta vạn vạn bất ngờ a……” Đúng lúc này, Tà niệm thể đã trầm tịch hồi lâu đột nhiên khẽ cười bên tai Từ Trường Khanh.

“Câm miệng, không có lời phân!” Từ Trường Khanh dùng truyền âm lệ thanh đáp lại.

“Từ Trường Khanh, ngươi đã vong liễu lời ta dặn dò sao?” Ngao Tông đột nhiên một câu nói khiến Từ Trường Khanh tỉnh thần.

Từ Trường Khanh mới nhớ ra lời Ngao Tông, càng hồi ứng lời Tà niệm thể nói, sẽ bất tri bất giác hãm sâu càng lúc càng nhiều!

Chương 629

"Bão khiếm, Ngao tiền bối……" Từ Trường Khanh mới ý thức được trán mình đang toát mồ hôi lạnh, liền vội vàng lau loạn xạ.

"Bất quản, ta muốn đem linh châu đều hoa, ký nhiên chủ động tống Thục Sơn, na ta khứ Thục Sơn!" Ngao Tông đã định chủ ý, mọi người lập tức điều chuyển phương hướng, tiến về Thục Sơn.

"Đem ta đều cảo định, năng tiến nhập Thiên Giới túc thanh Tà niệm thể rồi, na ngũ cá lão đầu khả cấp ta thừa nặc đích, nhất định hội tống ta hòa Vĩnh An Đường nhất dạng hào hoa thương phô!" Cảnh Thiên không khỏi bắt đầu cao hứng.

"Nguyên nhân vì vậy mới nguyện ý tìm kiếm Ngũ Linh Châu sao?" Đường Tuyết Kiến nhìn bộ dạng tham tiền của Cảnh Thiên không khỏi ghét bỏ.

"Hừ, từ nhỏ lớn lên ở Đường Môn, hơn người mặc gấm vóc ăn ngọc thực, dù chỉ một món trang sức cũng đủ cho những kẻ bình dân như ta ăn cả năm, đương nhiên ngươi bất tri đạo nỗi khổ của ta!" Cảnh Thiên đối với bộ dạng bất thực nhân gian yên hỏa của Tuyết Kiến càng thêm khinh thường.

Thục Sơn cách phương vị của bọn họ thật sự quá xa, phải ngự kiếm phi hành trọn mười ngày mới đến nơi.

Vốn lo lắng trong thời gian đó Phong Linh Châu sẽ lại di chuyển vị trí, như vậy vạn dặm xa xôi chạy đến có thể sẽ hoàn toàn công cốc.

May mắn thay tình huống như vậy không xảy ra, cho đến khi đến chân Thục Sơn, Phong Linh Châu vẫn còn ở Thục Sơn.

"Tiếp hạ đem na cá đông tây nã thủ, nhất thiết cảo định…… Ai?

Na hồi sự a bạch đậu hủ?" Cảnh Thiên nhìn thấy cửa đá vào Đạo Môn Thục Sơn sụp đổ nứt toác, lập tức đại vi kinh ngạc.

"Bất diệu!" Từ Trường Khanh nhìn cảnh tượng này đại kinh thất sắc, ở Thục Sơn sống lâu như vậy chưa từng gặp tình huống này!

Phản ứng đầu tiên của hắn là Thục Sơn bị yêu ma tiến công, không đợi những người khác liền trực tiếp xông vào Thục Sơn!

"Uy!" Cảnh Thiên vừa định theo vào, lại cùng một đệ tử từ trong cửa đá đi ra đâm sầm vào nhau.

"Bất thị Cảnh Thiên sao?

Hồi sự a, vừa rồi Từ sư huynh chạy vào vội vàng như vậy……" Tên đệ tử Thục Sơn kia mặt mày mơ màng nhìn Cảnh Thiên.

"Đừng phế thoại, đáo để hồi sự a?" Cảnh Thiên chỉ vào cửa đá bị sụp đổ hỏi.

Đệ tử thần sắc lập tức hoảng trương, "Tiền ta thời nhật, một cái nữ tử đột nhiên ghé thăm Thục Sơn diện kiến ngũ vị trưởng lão, nhưng bất tri đã phát sinh một trận đại chiến, không những đem Thục Sơn đánh cho một đoàn loạn, ngay cả Tỏa Yêu Tháp cũng bị liên lụy, cận hồ băng tháp!" "Cái gì?!" Cảnh Thiên tận mắt chứng kiến Thận Yêu mạnh mẽ đến mức nào, biết yêu ma bị giam trong đó phi thường không tầm thường, trong lòng lập tức khẩn trương.

"Không, có ngũ vị trưởng lão trấn thủ, Tỏa Yêu Tháp ứng cai vô vấn đề ba?" Long Quỳ liền vội hỏi.

"Ngũ vị trưởng lão nhãn hạ tịnh bất tại Thục Sơn, hòa na công kích Tỏa Yêu Tháp thánh nữ nhất đồng ly khứ rồi." Đệ tử hoảng trương đáp.

"Không phải chứ, Tỏa Yêu Tháp nguy tại đán tịch, còn có tâm tư chạy ra ngoài sao?" Cảnh Thiên lập tức ngớ người, giản trực không

dám tưởng tượng hậu quả Tỏa Yêu Tháp băng tháp!

"Tịnh bất dạng, bị na thánh nữ dụng thủ đoạn khốn tại Thục Sơn chi ngoại, tạm thì vô pháp phản hồi Thục Sơn tài hội như thử." Đệ tử giải thích.

Ngao Tông có chút nghi hoặc, "Na thánh nữ vi hà yếu yêu tố?

Chẳng lẽ khắc ý yếu phóng xuất Thục Sơn yêu ma tại thế thượng hoành hành?" "Ta cũng không biết nhiều lắm, nhưng chư vị cũng chính là lúc này, năng bất năng thỉnh bang mang trấn áp Tỏa Yêu Tháp, bây giờ Thục Sơn loạn thành một đoàn rồi……" Lời nói của tên đệ tử kia đầy ý cầu xin.

"Năng hữu đích.

Cảnh Thiên, dữ Từ Trường Khanh, Long Quỳ nhất đồng khứ trấn áp Tỏa Yêu Tháp, ta khứ bang trợ na ngũ vị trưởng lão!" Ngao Tông đương cơ lập đoạn.

Cảnh Thiên mặt mày khó xử, "Ngao huynh, nhược chích hữu ta tam nhân đích thoại, khủng phạ ứng đối bất liễu Tỏa Yêu Tháp……" Ngao Tông cau mày, "Ngươi có nắm chắc đối phó cấm chế giam cầm ngũ vị trưởng lão không?

Bất định như kim đích xử cảnh càng thêm nguy hiểm, nhược vãn khứ nhất bộ đều nan liêu sinh tử!" "Hảo ba, bính liễu!" Cảnh Thiên khẩn giảo nha quan, lúc này cũng không có biện pháp tốt hơn rồi!

"Phóng tâm ba ca ca, Tỏa Yêu Tháp trung thật sự xuất hiện bất trắc, na lánh nhất cá ta ứng cai dã năng bảo hộ hảo đích." Long Quỳ cất tiếng an ủi.

Cảnh Thiên khả bất hi vọng tại muội muội diện tiền ải liễu hình tượng, liền vội nói: "Phóng tâm, nhất thiết khán ta đích, tiên khứ hoa bạch đậu hủ!" Nói rồi liền cùng Long Quỳ lập tức xông vào Đạo Môn

Thục Sơn.

"Tuyết Kiến, lưu tại Thục Sơn ngoại vi, bất yếu khinh dịch tiến khứ." Ngao Tông lại ngữ trọng tâm trường dặn dò Đường Tuyết Kiến.

"Ngao công tử phóng tâm." Đường Tuyết Kiến biết tu vi của mình nông cạn, ai giúp cũng vô pháp bang thượng, liền cũng không còn kiên trì.

Đệ tử hỏi: "Tiên trưởng, thủ đoạn của thánh nữ Nam Cương khó lường, ngài một mình đi e rằng không tiện đối phó, có cần phái một ít người của ta giúp đỡ không?" "Bất tất!" Ngao Tông căn bản bất tái lý hội, trực tiếp phi nhập vân tiêu ly khứ.

"Vị tiên trưởng quả nhiên phi phàm!" Đệ tử Thục Sơn nhìn thấy Ngao Tông có thể không cần ngự kiếm cũng có thể phi hành, trong lòng đối với hắn sùng bái lại càng thêm một tầng. …… Từ Trường Khanh kinh hoảng thất thố sấm nhập Thục Sơn, lại phát hiện Thục Sơn tịnh bất tượng sở tượng trung na dạng lang tạ, chỉ là ở đó không nhìn thấy thân ảnh đệ tử Thục Sơn nào cả.

Thông mang cản Tỏa Yêu Tháp, nhưng Tỏa Yêu Tháp cũng vẫn hảo đoan đoan đích dạng tử, thậm chí ngay cả yêu khí ngày thường xông lên trời cũng tiêu thất bất kiến rồi.

"Không phải Tỏa Yêu Tháp sắp băng tháp sao?

Sao lại an nhiên vô dạng?" Từ Trường Khanh ngốc ngốc đứng tại chỗ, ngay sau đó đi tìm vài đệ tử hỏi, nhưng tìm kiếm khắp nơi lại không có bất kỳ đệ tử Thục Sơn nào.

"Từ Trường Khanh, ngươi bất dụng bạch phí khí lực, hoa bất nhậm hà nhân." Một âm trầm hiểm ác đích thanh âm truyền nhập tai hắn, Từ Trường Khanh hồn thân chấn động, chính là thanh âm Tà

niệm thể!

"Cảo quỷ!" "Ta tịnh bất cảo quỷ, chích thị khả liên ngươi bất tri chân tượng, nhượng ngươi thân nhãn kiến nhất kiến bãi liễu." Đột nhiên, một thân ảnh toàn thân tản phát tà khí, mặc hắc sắc trường bào phù hiện tại trước mặt Từ Trường Khanh, thân ảnh kia có một dung mạo vô cùng xấu xí vặn vẹo, đang mang theo nụ cười hiểm ác ngưng thị Từ Trường Khanh, "Ngươi và ta đệ nhất thứ hội diện ba?" "Năng hóa thành nhân hình?!" Từ Trường Khanh trong lòng đại hãi, lập tức rút kiếm ứng đối, nhưng Tà niệm thể lại cười càng thêm phóng tứ!

"Phải đa tạ ngươi.

Trên người ngươi tà niệm nhượng ta nhật tiệm trưởng thành, ta mới có thể hóa vi nhân hình, càng có thể sáng tạo ra huyễn tượng to lớn như vậy.

Ngươi xem ta bây giờ bất tái na ngũ cá lão gia hỏa đích tà niệm thể cụ hiện, Tà Kiếm Tiên, tà niệm nhược kiếm, đắc đạo thành tiên!" Từ Trường Khanh trầm thanh phản bác: "Nhất phái hồ ngôn, trên người ta khả năng có tà niệm!" "Ta nguyên bản cũng dạng, khả sự thực lại, ác niệm trong lòng ngươi uẩn tàng, viễn viễn siêu tất cả mọi người trong đó, na tam sinh tam thế dĩ luy tích đích tà niệm, ngươi bất thừa nhận dã vô dụng." Tà Kiếm Tiên dường như thích thưởng thức biểu tình của Từ Trường Khanh.

"Thiếu phế thoại!

Tà niệm thể chung quy là Tà niệm thể, dù thế nào, đầu ngươi cũng chỉ có thể bị tống nhập Thiên Trì trung hóa giải!

Đừng vong liễu bản thể của ngươi bị ta chưởng khống trứ!" Từ Trường Khanh thanh tê lực kiệt, nhưng lại như đang che giấu sự chột dạ.

“Chuyện của ta tạm bất đàm.

Từ Trường Khanh, sở dĩ ta sáng tạo huyễn tượng, vì để nhượng ngươi khán nhất khán, na ngũ cá lão gia hỏa phiến ngươi đích, tất cánh ta bất nguyện khán ngươi bị khi phiến.” Tà niệm thể liên liên lắc đầu, dùng một loại ngữ khí nghe có vẻ bi thiên mẫn nhân nói.

“Đừng đem ta đương phổ thông phàm nhân nhất dạng khi phiến……” Từ Trường Khanh tái dã nghe bất hạ khứ lời Tà Kiếm Tiên, huy động trường kiếm mãnh nhiên đâm về phía Tà Kiếm Tiên, nhưng đối phương căn bản không né tránh, ngược lại mặc cho kiếm quán xuyên lồng ngực mình.

Trường kiếm động xuyên, nhưng không có tiên huyết tung tóe, Từ Trường Khanh chỉ cảm thấy như chém vào một đoàn sương khí.

“Đừng đem ta đương tố tầm thường yêu ma, tại ngã nhãn trung, ngươi cũng bất thị tầm thường phàm nhân.” Tà Kiếm Tiên khẽ gạt kiếm của Từ Trường Khanh, nụ cười vẫn vặn vẹo khiến người ta ghê tởm.

“Đáo để cán……” Từ Trường Khanh khẩn giảo nha quan chất vấn, lúc này cũng đã minh bạch, mình đang ở trong huyễn tượng, mọi việc hắn làm đều vô nghĩa.

“Hảo hảo khán khán.” Tà Kiếm Tiên phất tay, trong huyễn tượng trống rỗng đột nhiên xuất hiện thân ảnh ngũ vị trưởng lão, lúc này đang ở bên ngoài Tỏa Yêu Tháp nhất trí cẩn thận ngưng thị phía trước, như lâm đại địch.

Đối đầu với bọn họ, là một nữ tử thân xuyên tử y, che mặt bằng khăn voan.

“Ta tối hậu tái vấn nhất thứ, Thanh Nhi đáo để tại na lý!” Nữ tử lệ thanh chất vấn, thanh âm lạnh lẽo vang vọng khắp Thục Sơn.

“Hài tử quyết bất năng bị đái tẩu, trừ phi ngã ngũ cá tử tại lý!” Đại trưởng lão phản bác, đồng thời cũng đã chuẩn bị cho một trận huyết chiến.

Quả nhiên, hai bên tức khắc đại chiến bùng nổ, nữ tử kia mặc dù cô thân nhất nhân, nhưng pháp lực của nàng lại cường đại đáng sợ, có thể đồng thời đối phó ngũ vị trưởng lão, cận hồ chỉ hơi rơi vào thế hạ phong mà thôi.

“Ta đã thối lui hết lần này đến lần khác, nhưng ngũ cá lão gia hỏa lại bộ bộ khẩn bức, kim nhật ta bất tương Thanh Nhi đái tẩu, tiện hiên phiên tọa Thục Sơn!” Nữ tử cuối cùng không còn đường lùi, trong tuyệt vọng rút Phong Linh Châu ra, uy hiếp ngũ vị trưởng lão.

Đại trưởng lão đại kinh thất sắc, “Thân là hậu nhân Nữ Oa, vạn vạn bất khả như thử!” “Là bọn họ bức ta!” Nữ tử cuối cùng hoàn toàn kích phát Phong Linh Châu, dẫn dắt những luồng phong nhận cuồng bạo giữa thiên địa oanh kích Thục Sơn, Tỏa Yêu Tháp cũng dưới tràng công kích thanh thế hạo đại này, lại lần nữa bị trọng thương!

Chương 630

Ngũ vị trưởng lão dốc hết toàn lực ngăn cản phong nhận phá hủy Thục Sơn, nhưng chung quy không thể chống đỡ được từng bước tiến công của nữ tử kia.

Nữ tử hiển nhiên đối với ngũ vị trưởng lão không có quá nhiều địch ý, nàng tránh khỏi bọn họ trực bức Tỏa Yêu Tháp, cưỡng hành hiên phiên đỉnh tháp.

Nhưng khi hiên phiên đỉnh tháp, nhìn thấy bên trong trống rỗng, lại không khỏi ngây người.

"Thanh Nhi…… Bọn họ đã giấu Thanh Nhi của ta ở đâu!" Nữ tử hai mắt đỏ ngầu nhìn về phía ngũ vị trưởng lão, lệ thanh chất vấn.

"Thu thủ ba, vi thì bất vãn." Đại trưởng lão không khỏi ho ra một ngụm tiên huyết, bất đắc dĩ khuyên nhủ.

Nữ tử lại đột nhiên bình tĩnh lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ký nhiên như thử, ta dùng ngũ cá nhân các ngươi để đổi con gái ta, đợi khi đệ tử của các ngươi đưa con gái ta về, ta sẽ phóng các ngươi!" Lời nói vừa dứt, Phong Linh Châu liền cuộn lên một trận cuồng phong, đem ngũ vị trưởng lão toàn bộ mang rời khỏi nơi này, cuối cùng viên linh châu đã mất đi pháp lực chi phối rơi xuống đất, hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Từ Trường Khanh lần đầu tiên nhìn thấy Ngũ Linh Châu có thể bạo phát ra uy năng khủng bố như vậy, thật sự lợi hại, cũng khó trách các lộ tu hành giả đều vô cùng khát vọng Ngũ Linh Châu.

Cũng đúng lúc này, phó huyễn tượng kia lập tức tiêu thất bất kiến, mọi thứ khôi phục như lúc ban đầu.

“Nữ tử ngươi vừa nhìn thấy kia, chính là người có duyên ba sinh ba thế với ngươi.

Nàng đã để con gái ở Thục Sơn, nhưng ngũ vị trưởng lão lại không định nói cho nàng sự thật, quyết định tiếp tục che giấu mối quan hệ giữa nàng và con gái, cũng vì vậy mà nàng quyết định phải mang con gái đi.” Tà Kiếm Tiên giả vờ thở dài, “Ngũ cá ngụy thiện yêm châm tiểu nhân không chịu trả lại con gái cho nàng, sở dĩ tài bất đắc dĩ đem Thục Sơn đánh lạn, đáng thương, ngũ cá gia hỏa kia không biết đã hại bao nhiêu người……” “Con gái…… Ngươi đang khai ngoạn tiếu mạ?

Ta xuất sinh nhị thập đa niên tòng vị dữ nhậm hà nữ tử hữu tiếp xúc, na lai đích nữ nhi!” Từ Trường Khanh cười lạnh nói.

Tà Kiếm Tiên lại ung dung phản vấn: “Thùy thuyết, thị kim sinh đích nữ nhi?” Ngay sau đó, Tà Kiếm Tiên tướng một lũ hắc sắc khí tức bắn vào não Từ Trường Khanh, lập tức Từ Trường Khanh chỉ cảm thấy đầu thống dục liệt, lượng ký ức to lớn nguyên nguyên bất đoạn dũng nhập, khiến Từ Trường Khanh thống khổ bò phục trên mặt đất mà đại hảm đại khiếu.

Nhưng kịch thống chỉ kéo dài một lát, thẳng đến khi những ký ức kia hoàn toàn phù hiện trong não hải, cuối cùng hắn cũng đã minh bạch mọi chuyện!

Đệ nhất thế khi còn là người trong Đạo Môn, tên là Cố Lưu Phương, vào một dịp lễ hội long trọng nào đó xuống núi du ngoạn, vừa vặn gặp được vị thánh nữ từ Nam Cương đến Thăng Long du ngoạn, tên là Tử Huyên.

Hai người nhất kiến chung tình, nhưng cuối cùng lại vì thân phận đạo sĩ của Cố Lưu Phương mà bất đắc tương luyến, cuối cùng Cố Lưu Phương cũng thê thảm chết trong một tai nạn yêu tà táo động.

Bất tri phủ mệnh trung chú định, đệ nhị thế vẫn xuất gia thành đạo sĩ, tên là Lâm Nghiệp Bình, Tử Huyên tâm tâm niệm niệm bất vong mà tương tư, không quản vạn dặm xa xôi một lần nữa đến Thăng Long tìm kiếm Lâm Nghiệp Bình.

Lần này Tử Huyên và Lâm Nghiệp Bình tịnh bất lưu hạ di hám, Lâm Nghiệp Bình vì chung tình với Tử Huyên, tuyển trạch xuất gia cùng nàng hoàn hôn, nhưng cuối cùng lại vì chủng chủng hiểu lầm lưu lại từ kiếp trước, hai bên phẫn phẫn bất bình mà phân ly.

Tử Huyên tâm hôi ý lãnh, trọng tân hồi Nam Cương lý hành thánh nữ chức vụ, nhưng vừa mới trở về lại tao ngộ tộc nhân bạo động, tức tương bị xử quyết chém giết.

Khi Tử Huyên đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, Lâm Nghiệp Bình đột nhiên hiện thân cứu Tử Huyên, thậm chí cuối cùng vì vậy mà vong, Tử Huyên vạn phần bi thống chi hạ phát hiện mình mang thai cốt nhục của Lâm Nghiệp Bình, hài đồng đản sinh hạ sau đó được Tử Huyên đặt tên là Thanh Nhi.

Đến đây, Tử Huyên nếu tuyển trạch buông bỏ, để Thanh Nhi trở thành người kế thừa vị trí thánh nữ, kết cục tuy bất đắc viên mãn, nhưng cũng đến đây kết thúc.

Nhưng vì vô cùng tương tư Lâm Nghiệp Bình, Tử Huyên tuyển trạch dùng linh châu cưỡng chế phong chế Thanh Nhi, và đem nàng lưu lại Nam Cương phản hồi Thăng Long để tìm kiếm luân hồi kiếp sau!

Một thế luân hồi, chính là Từ Trường Khanh.

Trong lúc Tử Huyên tìm kiếm Từ Trường Khanh, ngũ vị trưởng lão Thục Sơn cũng được biết chuyện này, lo lắng Tử Huyên sẽ vì Từ Trường Khanh mà tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng họa cập Nam Cương, liền hạ một quyết sách: đi trước Tử Huyên một bước tìm kiếm Từ

Trường Khanh luân hồi chuyển thế, nhượng hắn xuất gia tiến nhập Thục Sơn, triệt để đoạn tuyệt niệm tưởng của Tử Huyên đối với hắn!

Một cử chỉ đạt thành sau đó khiến Tử Huyên phẫn hận bất dĩ, nhưng vào lúc đó nàng cũng biết hài nhi là Từ Trường Khanh tuyệt đối không thể yêu nàng, chỉ có thể tạm thời chập phục đẳng đãi.

Cứ như vậy hai mươi năm trôi qua, cho đến khi Từ Trường Khanh xuống núi tìm kiếm linh châu, Tử Huyên liền quyết định lợi dụng cơ hội tiếp cận Từ Trường Khanh.

Nhưng thiên thiên ngũ vị trưởng lão đã sớm nhìn ra ý đồ của Tử Huyên, thường xuyên ngầm ngăn trở Tử Huyên, bách vu vô nại nàng cũng chỉ có thể cố gắng bảo vệ Từ Trường Khanh đang gặp nguy hiểm.

Chính như tìm kiếm Thổ Linh Châu, Từ Trường Khanh trong rừng bị tộc nhân rừng vây quanh, Tử Huyên xuất hiện mới nhượng Từ Trường Khanh bảo trụ tính mệnh.

Nhưng vừa đúng lúc này, Thánh Cô trông coi Thanh Nhi ở Nam Cương thật sự không nỡ nhìn một hài tử đáng yêu như vậy tiếp tục bị phong chế, chủ động ra tay giải trừ phong ấn, và đem nàng tống Thục Sơn, thỉnh cầu ngũ vị trưởng lão phủ dưỡng.

Thánh Cô cử động này nguyên bản chỉ hy vọng Tử Huyên có thể buông bỏ những tình trái này, trở về Nam Cương tiếp tục bảo vệ tộc nhân, nhưng lại không ngờ khiến Tử Huyên đã tích oán từ lâu triệt để thất khống.

Vì vậy nàng thân tự sát Thục Sơn, bức bách ngũ vị trưởng lão giao ra Thanh Nhi, mới phát sinh cảnh tượng Từ Trường Khanh tận mắt chứng kiến kia.

Từ Trường Khanh biết những ký ức này tuyệt đối không phải Tà

Kiếm Tiên ngụy tạo, bởi vì những ký ức này toàn bộ đều dung nhập vào hồn phách của hắn, chỉ cần khẽ khẩy là sẽ thức tỉnh, vừa quen thuộc lại vừa sâu sắc!

Thứ được thức tỉnh không chỉ là ký ức, đồng thời còn có tình cảm đối với Tử Huyên hoàn toàn không thể xóa bỏ, dù sau ba sinh ba thế luân hồi vẫn như cũ.

"Vì hà……" Từ Trường Khanh vừa tự trách, lại vừa vì Tử Huyên vạn phần đau lòng, hắn có thể tưởng tượng được mỗi lần Tử Huyên tìm kiếm thì vô trợ và tuyệt vọng đến mức nào.

"Từ Trường Khanh, kẻ tạo thành tất cả bi kịch của Tử Huyên, chính là ngũ vị trưởng lão Thục Sơn, bình nhật lý giả vờ đối với ngươi ái trọng, nhưng thực tế những gì bọn họ làm lại biến ngươi thành một kẻ ngu si không có ký ức mà lừa gạt hết lần này đến lần khác!" Tà Kiếm Tiên đổ thêm dầu vào lửa mà kích thích Từ Trường Khanh.

Nhưng lúc này Từ Trường Khanh hoàn toàn bị cảm tính áp chế lý tính, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng cũng theo đó bốc lên!

"Sư phụ vì sao phải làm như vậy…… Nhưng chưa từng cân nhắc, hỏi ý kiến của ta!" Từ Trường Khanh hồn thân chiến đẩu, hai mắt đỏ ngầu!

"Bọn họ căn bản không quan tâm ngươi, trong mắt bọn họ ngươi chẳng qua là một trong vạn vạn sinh linh thế gian, chỉ cần có thể duy trì cái gọi là trật tự chó má, cảm xúc của ngươi, trải nghiệm tiền sinh tiền thế, căn bản không trọng yếu." Tà Kiếm Tiên chậm rãi bước đến, ý dụ hoặc trong lời nói từ từ tiến sâu, "Hiện tại ngươi minh bạch đích, thái thiếu liễu." "Khẩu khẩu thanh thanh yếu duy trì trật tự, khả đáo để trật tự?

Bọn họ giác đắc trật tự đang diễn ra hiện tại, nhưng bất tri đạo

thế giới thủy chung đều đang biến hóa, vô nhậm hà nhân hữu tư cách quy định, thế giới cai dạng tử!" "……Đừng nói nữa……" Từ Trường Khanh khẩn giảo nha quan, lờ mờ cảm thấy mình gần như sắp thất khống.

"Ta không nói nữa, có nghĩa là tất cả đều không tồn tại sao?" Tà Kiếm Tiên cười lạnh một tiếng, "Ngươi khả dĩ tuyển trạch vô thị, đợi khi quay về hiện thực sau này giả vờ không nhận ra Tử Huyên, coi như chưa từng có con gái, nhưng đó thật sự là điều ngươi muốn sao?" "Câm miệng!" Từ Trường Khanh bạo nộ vạn phần, mãnh nhiên rút trường kiếm đâm về phía Tà Kiếm Tiên bên cạnh, lưỡi kiếm sắc bén lập tức chém hắn thành hai nửa, hóa thành một trận sương khí tiêu tan trước mắt.

"Ha ha ha ha ha ha!" Tiếng cười lớn phóng tứ đáng ghét kia lập tức vang lên, khiến Từ Trường Khanh từ phẫn nộ trong chốc lát thanh tỉnh.

Hắn liền vội vàng nhìn bốn phía, lại phát hiện Thục Sơn mọi thứ trở nên tàn phá bất kham, hắn cũng tịnh bất tẩu nhập Tỏa Yêu Tháp trung, mà ở ngoài cửa thiền phòng tu hành.

Trường kiếm vẫn được nắm trong tay, nhưng ngọc bình giam giữ Tà Kiếm Tiên đã bị chém thành hai đoạn dưới chân.

Nguyên lai vừa rồi hắn đã trúng Tà Kiếm Tiên dụ phiến, một kiếm kia chém đoạn căn bản bất thị Tà Kiếm Tiên, mà là sự trói buộc cuối cùng!

"Phiến ta, phiến ta!" Từ Trường Khanh mới ý thức mình hoàn toàn biến thành một kẻ ngu ngốc, hoàn toàn không thể tin mình đã phạm phải sai lầm lớn đến vậy!

Thân ảnh Tà Kiếm Tiên phù hiện tại không xa, mang theo nụ cười đặc trưng của mình ngưng thị Từ Trường Khanh, "Những gì ta cho

ngươi thấy, đều là sự thật, sao lại lừa dối ngươi?" "Hơn nữa, việc ngươi giải trừ trói buộc cho ta, cũng có nghĩa là ta khiếm ngươi một ân tình.

Tác vi hồi báo, ta sẽ giúp ngươi giết những kẻ kia báo thù, nhiên hậu tại ta chưởng khống thế giới chi hậu, nhượng ngươi hòa Tử Huyên năng hữu lập túc chi địa!" Từ Trường Khanh trong lòng sao chỉ có thể nói một chữ "hối" cho được, tức khắc bắn ra vô số đạo kiếm khí bức hướng Tà Kiếm Tiên, nhưng kiếm khí lại bị hắc sắc tà khí bao quanh người hắn dễ dàng hóa giải, căn bản không thể thương tổn chút nào.

Hiển nhiên có thể thấy, Từ Trường Khanh căn bản bất thị đối thủ của Tà Kiếm Tiên!

"Kim nhật.

Nhược ngươi ly khai nơi đây, trừ phi tiên sát tử ta!" Từ Trường Khanh điên cuồng lao về phía Tà Kiếm Tiên, nhưng mỗi một chiêu đều bị Tà Kiếm Tiên vừa vặn né tránh, cho đến cuối cùng chỉ bằng hai ngón tay liền đỡ được mũi kiếm của Từ Trường Khanh.

Tà Kiếm Tiên phong khinh vân đạm, nhưng Từ Trường Khanh dốc hết toàn lực cũng vô pháp nhượng mũi kiếm di động chút nào.

"Từ Trường Khanh, ngươi thái vu hủ, nhược ngươi có thể nắm giữ sức mạnh của cả thế giới, sẽ minh bạch ta vì sao lại làm như vậy." Tà Kiếm Tiên khinh thường cười lạnh.

"……Đáo để dục vọng hà vi!" Từ Trường Khanh khẩn giảo nha quan, gần như dùng hết toàn thân khí lực để chất vấn câu nói kia.

"Đem ta yếu đích đông tây." Tà Kiếm Tiên tà ác cười một tiếng, "Khoái hội tri đạo rồi!" Lời nói vừa dứt, Tà Kiếm Tiên hai ngón tay mãnh nhiên phát lực, chấn đứt trường kiếm của Từ Trường Khanh,

ngay sau đó liền hóa thành hắc sắc vụ khí đằng không khứ.

"Từ Trường Khanh, kim nhật ta khiếm ngươi nhất cá tình!

Ha ha ha ha……" Nhìn Tà Kiếm Tiên rời đi, Từ Trường Khanh thất hồn lạc phách đem đoạn kiếm trong tay ném xuống đất, nhất thời trong lòng loạn như ma.

Những ký ức được thức tỉnh, cùng với việc bất cẩn phóng tẩu Tà Kiếm Tiên, những điều này triệt để nhiễu loạn tâm trí Từ Trường Khanh.

"Sư phụ…… Yếu cản khẩn khứ hoa sư phụ!" Tà Kiếm Tiên sau khi thoát thân tất định sẽ đi tìm ngũ vị trưởng lão báo thù, hắn liền tái dã tọa bất trụ, lập tức ngự kiếm phi hành đuổi theo.

"Trường Khanh quý đối vu ngũ vị trưởng lão tài bồi……" Một tay tạo ra sai lầm lớn đến vậy, Từ Trường Khanh hối hận bất dĩ!

Chương 631

…… Ngao Tông tuần theo khí tức lưu lại của ngũ vị trưởng lão truy tầm, lại phát hiện bọn họ tịnh bất bị lỗ tẩu quá xa, chỉ bị phong áp tại một ngôi miếu đổ nát ở dãy núi lân cận.

Kết giới cách tuyệt được thiết lập trong ngôi miếu đổ nát kia cực kỳ cường đại, thậm chí ngay cả Ngao Tông cũng kinh ngạc trong thế giới này lại có người có thể thi triển trận pháp đẳng cấp như vậy, có thể thấy thánh nữ Nam Cương tuyệt đối bất giản đan.

"Ngao đạo hữu!" Ngũ vị trưởng lão nhìn thấy Ngao Tông thì đều đại cảm ý ngoại.

"Pháp lực của thánh nữ Nam Cương mạnh đến vậy, có thể bức ngũ cá ngươi đến tình cảnh này sao?" Ngao Tông ở ngoài kết giới cách tuyệt của miếu đổ nát nhìn bộ dạng thất bại của ngũ vị trưởng lão.

Đại trưởng lão có chút tàm quý, "Ngao đạo hữu kiến tiếu…… Kể từ lần cuối cùng rời khỏi Tỏa Yêu Tháp, ta gần như mỗi ngày đều phải tốn lượng lớn pháp lực để khống chế nó, và giao chiến với nó, nên bị nàng ta thừa cơ mà vào, huống chi nàng còn có Phong Linh Châu." "Na Nam Cương thánh nữ hiện tại hà xứ?" Ngao Tông hỏi.

Tam trưởng lão đáp: "Ngã đẳng chúc thực bất tri, sau khi giam ngã đẳng tại đây, nàng ta vội vã rời đi, tự hồ yếu đóa tị thùy nhất dạng." "Bãi liễu." Ngao Tông nhẹ nhàng chạm một ngón tay vào kết giới cách tuyệt, kết giới kiên cố bất phá kia lập tức thổ băng ngõa giải, yên tiêu vân tán.

Ngũ vị trưởng lão thậm chí không hề sát giác được Ngao Tông có pháp lực ba động, ngược lại càng khiến bọn họ kinh hãi, tu vi của Ngao tiền bối quả nhiên thâm bất khả trắc!

Nhưng khi bước ra khỏi kết giới, ngũ vị trưởng lão đồng thời diện diện tương thứ, dường như sát giác được một chuyện đại bất diệu.

"Quả nhiên, đã là một ngày rồi……" Ngũ vị trưởng lão không hẹn mà cùng thở dài cảm khái.

"Phát sinh sự tình rồi?" Ngao Tông thấy bộ dạng bọn họ có chút bất giải.

"Tà niệm thể của chúng ta, đã được thích phóng xuất, tịnh đắc đạo tu hành!" Đại trưởng lão mãn diện áo hối, "Tất cánh Tà niệm thể tằng kinh là một bộ phận của chúng ta, tuy vô pháp dữ kỳ tâm ý tương liên, đãn năng sát giác, nhất thiết áp chế đích sức mạnh, toàn bộ đều tiêu thất rồi!" Nếu sớm biết hôm nay, khi xưa dù có liều mạng năm người mất mạng, cũng phải đem Tà niệm thể hủy đi.

"Từ Trường Khanh sở vi mạ, vì hà yếu như thử?" Tam trưởng lão thanh âm có chút chiến chiến nguy nguy, vô pháp tiếp thụ đệ tử đạo môn đắc ý nhất của Thục Sơn lại chú thành sai lầm lớn đến vậy!

"Ngươi thái cao cổ Từ Trường Khanh, dĩ vi vô cấu thánh nhân, khả khước là người duy nhất trong số các ngươi bị Tà Kiếm Tiên thành công xâm thực nội tâm." Ngao Tông thâm tri, Từ Trường Khanh người này tuyệt đối không thể chỉ nhìn bề ngoài, trải nghiệm của hắn, e rằng cũng bất cận cận tại Thục Sơn tu hành na yêu giản đan.

"Tàm quý…… Ngao đạo hữu, sở ngươi tịnh bất thác, quá khứ của Từ Trường Khanh bất nhất bàn." Đại trưởng lão bất gia nhậm hà ẩn man, đem tất cả những gì liên quan đến Từ Trường Khanh đều nhất ngũ nhất thập cáo tri, và bao gồm cả chuyện của Tử Huyên.

Ngao Tông nghe xong, chỉ cảm thấy Tử Huyên không đương tràng đem ngũ cá lão gia hỏa sát tử, thật là quá nhân từ.

Lần lượt xuất thủ trở ngại, cận cận chỉ là lo lắng Tử Huyên sẽ trở

thành một biến số với xác suất cực nhỏ ảnh hưởng đến sự an định, xác thực bất ứng cai.

“Thanh Nhi để ở đâu?

Nữ nhi thân sinh của Từ Trường Khanh, chẳng thể sơ suất.” Ngao Tông nhíu mày hỏi.

“.....Bị bắt vào Tỏa Yêu Tháp.” Đại trưởng lão bất lực nói.

Ngao Tông một thoáng ngỡ mình nghe lầm, “?” Tam trưởng lão mở lời giải thích cho Đại trưởng lão: “Ngày trước, Thiên Yêu Hoàng, yêu ma mạnh nhất bị giam trong Tỏa Yêu Tháp, tạm thời thoát ra, lại đột nhiên tập kích ta, thừa lúc ta không đề phòng cướp đi Thanh Nhi, rồi quay lại Tỏa Yêu Tháp!” “Tỏa Yêu Tháp bị Thiên Yêu Hoàng kinh doanh nhiều năm, có thể tạm thời khống chế kết giới trấn áp làm của riêng.

Ta trong thời gian ngắn không thể xông vào Tỏa Yêu Tháp, Tử Huyên liền đánh tới cửa, không kịp giải thích đã khai chiến, bởi vậy mới...” Tam trưởng lão quả thực không còn mặt mũi để nói tiếp.

Ngao Tông lại càng thắc mắc, “Thiên Yêu Hoàng vì sao lại cướp Thanh Nhi?

Hẳn sẽ không biết thân thế của Thanh Nhi, bắt đi có ích gì.” “Điểm này, ta cũng không rõ.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định, Thiên Yêu Hoàng nhất định có ý đồ bất chính.” Đại trưởng lão khẳng định.

“Thôi vậy, hiện giờ điều cấp bách là nhanh chóng cứu Thanh Nhi ra.

Năm vị, sau này nên hạn chế nhúng tay vào chuyện của Từ Trường Khanh thì hơn.” Một lời của Ngao Tông khiến cả năm vị đều không còn chút thể diện nào.

“Ngươi trốn ở đó.

Lẩn khuất lâu như vậy, cũng nên hiện thân rồi chứ?” Ngao Tông chợt nhìn về phía một ngọn núi không xa, tâm niệm khẽ động, một luồng uy áp nguyên thần vô hình phá không mà tới.

“Oanh long!” Ngọn núi tựa như bị lôi đình oanh kích mà nổ tung, đá vụn văng tung tóe, trong làn khói bụi bốc lên có một bóng đen tựa như chạy trốn mà lao đi xa.

“!” Năm vị trưởng lão lập tức đoán định, kẻ chạy trốn kia nhất định là bản tôn của Tà Niệm Thể!

“Nó đã nuốt chửng ta, nếu không có Ngao đạo hữu ở đây, ta khó thoát kiếp này.” Đại trưởng lão trịnh trọng thỉnh cầu Ngao Tông: “Ngao đạo hữu, hiện giờ sự tình khẩn cấp, ta có một thỉnh cầu bất kính, hy vọng ngài có thể chấp thuận chúng ta.” Ngao Tông mơ hồ cảm thấy có lẽ là chuyện chẳng lành, “Cứ nói thử xem.” “Căn cơ tồn tại của Tà Niệm Thể, vốn từ năm người chúng ta mà ra, chỉ cần chúng ta không còn tồn tại, Tà Niệm Thể cũng theo đó mà tiêu vong, bởi vậy...” Nghe tới đây, Ngao Tông mới hiểu, năm vị trưởng lão muốn hắn giết mình!

“Nói đùa gì vậy!” Ngao Tông liên tục lắc đầu, nhưng năm vị kia lại nghiêm nghị nhìn Ngao Tông, hoàn toàn không sợ chết, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng hi sinh!

“Dù ta có thể tự mình chấm dứt, nhưng sau khi chết, Tà Kiếm Tiên nhất định sẽ tìm mọi cách khống chế hồn phách của ta, khiến nó tiếp tục tồn tại.

Chỉ có Ngao đạo hữu mới có thể triệt để khiến ta hình thần câu diệt!” Đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Năm lão già chúng ta, lẽ ra phải đồng quy vu tận cùng Tà Niệm

Thể khi nó được phóng thích cách đây mấy chục năm.

Giờ sống lâu như vậy, cũng là một sai lầm lớn của ta.

Xin Ngao đạo hữu ra tay đi!" "Không sai, hiện giờ cũng chỉ có ngài mới có thể làm được!" .....

"Không thể nào." Ngao Tông lần đầu tiên bị yêu cầu như vậy, đương nhiên không thể chấp thuận, "Chuyện này, các ngươi phải tự mình nghĩ cách giải quyết.

Giết các ngươi không phải là phương pháp duy nhất, lẽ nào không có bất kỳ cách nào để đánh bại Tà Kiếm Tiên?" "Ngao đạo hữu, e rằng ngài không thực sự hiểu Tà Kiếm Tiên rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Đại trưởng lão khổ sở khuyên nhủ: "Bản nguyên của nó chính là tà niệm, mọi tà niệm của bất kỳ ai trong thiên địa đều sẽ bị nó hấp thụ và nuốt chửng, vậy nên, chỉ cần trong Lục giới vẫn còn người mang tà niệm, Tà Kiếm Tiên sẽ không ngừng cường đại, cũng không thể bị đánh bại!" "Vậy thì sao?" Ngao Tông chẳng hề để tâm, "Chỉ có vậy thôi sao?" Năm vị trưởng lão không khỏi ngẩn ra, lẽ nào nó không mạnh sao?

Ngao Tông đã trải qua nhiều thế giới, tất cả những người sống trong thế giới này đều cho rằng thế giới là vô hạn, nhưng Ngao Tông lại biết, một thế giới dù có vĩ đại đến mấy cũng sẽ có giới hạn, tất cả đều có cực hạn.

So với sức mạnh mà Ngao Tông từng thấy, Tà Kiếm Tiên rốt cuộc quá nhỏ bé, chỉ riêng sức mạnh luân hồi của thế giới này cũng đủ khiến Tà Kiếm Tiên run rẩy!

"Ngao tiền bối, như ngài nói, ắt ngài đã có biện pháp để chiến thắng Tà Kiếm Tiên?" Đại trưởng lão dò hỏi.

Nhưng Ngao Tông căn bản không trả lời, trực tiếp xoay người bay

đi, hướng về Thục Sơn.

"Chuyện của Thanh Nhi quan trọng hơn, sau này hãy nói!" Năm vị trưởng lão nhìn bóng Ngao Tông rời đi, đều nhìn nhau không biết phải làm sao.

Cùng lúc đó, tại một nơi hoang dã cách đó ngàn dặm, một luồng hắc khí từ trên trời giáng xuống hóa thành hình người, nằm rạp trên mặt đất thở hổn hển.

Chính là Tà Kiếm Tiên bị Ngao Tông dọa cho chạy trốn, biết rằng nếu Ngao Tông không cam lòng buông tha, nó thậm chí còn không có cơ hội sống sót!

"Người đó, thật quá đáng sợ..." Tà Kiếm Tiên hồi ức lại cảm giác áp bách mà Ngao Tông mang tới, không khỏi hai tay run rẩy.

Nó như một con dê đợi làm thịt gặp phải người đồ tể cầm đao, hoàn toàn không có sức chống cự, càng không có ý niệm đối kháng!

Tà Kiếm Tiên căn bản không hiểu, Ngao Tông đã tu luyện mạnh đến mức nào, dám khẳng định rằng trên thế gian ngay cả Thiên Đế cũng không thể sánh vai với Ngao Tông.

"Không tệ là, hình như hắn không có ý đồ giết ta..." Trong lòng, Tà Kiếm Tiên đại an tâm, trước đó cứ tưởng Ngao Tông vô điều kiện giúp phe Thục Sơn, giờ xem ra không phải vậy.

Thôi vậy, chỉ cần còn sống, cuối cùng sẽ có cơ hội.

Cùng lúc đó, trong Tỏa Yêu Tháp nội.

Cảnh Thiên dựa vào Ma Kiếm khổ sở chống đỡ, Thiên Yêu Hoàng không ngừng tấn công trước mắt lại đang bực mình vì tên ngốc này sao mà dai dẳng đến thế.

Trước đó, khi Cảnh Thiên và Long Quỳ chạy tới Tỏa Yêu Tháp,

không thấy bóng Từ Trường Khanh, nhưng tình hình khẩn cấp, hắn quyết định cùng Long Quỳ đi vào trước.

Nào ngờ yêu ma trong Tỏa Yêu Tháp sau khi phong ấn dần yếu đi, đều đã khôi phục hoàn toàn pháp lực, mỗi lần tiến vào Tỏa Yêu Tháp đều khó khăn muôn phần.

Mãi cho đến khi hắn bắt đầu thử khôi phục phong ấn, Thiên Yêu Hoàng tự mình hiện thân, Cảnh Thiên bị đánh bại không chút nghi ngờ, nhân cách cuồng hóa của Long Quỳ càng bị đánh bại ngay tại chỗ, hóa thành nguyên dạng hôn mê bất tỉnh.

Cảnh Thiên lại vượt ngoài dự liệu của Thiên Yêu Hoàng, tên này dù trọng thương chồng chất vẫn có thể đứng lên liều mạng hết lần này đến lần khác.

Ban đầu Thiên Yêu Hoàng coi hắn như một tên hề để trêu đùa, nhưng càng giao chiến lại càng phát hiện Cảnh Thiên khó đối phó, giống như một miếng kẹo mạch nha không thể nào vứt bỏ.

Chương 632

Mặc dù tu vi của hắn kém xa Thiên Yêu Hoàng, nhưng lại có thể nhờ Ma Kiếm mà gắng gượng chống đỡ, song lúc này Cảnh Thiên cũng sắp tới giới hạn rồi.

"Đáng chết... ta chỉ thiếu một bước là đánh bại nó..." Cảnh Thiên quỳ nửa trên mặt đất, miễn cưỡng dùng Ma Kiếm chống đỡ cơ thể.

"Nói đùa gì vậy!" Thiên Yêu Hoàng bị lời nói đó triệt để chọc giận, sải bước lớn tiến lên vươn bàn tay tóm chặt lấy đầu của hắn!

Cảnh Thiên vừa định giơ Ma Kiếm phản kích, lại phát hiện lúc này ngay cả việc giơ kiếm cũng cực kỳ khó khăn, động tác hơi chậm lại liền bị Thiên Yêu Hoàng hất văng Ma Kiếm.

Lúc này hắn thực sự tay không tấc sắt, hoàn toàn trở thành con dê đợi làm thịt trong tay Thiên Yêu Hoàng.

"Ta đã giết vô số phàm nhân, cũng có không ít kẻ không sợ chết, nhưng loại như ngươi đánh mãi không chết, là kẻ đầu tiên!" Thiên Yêu Hoàng nhe nanh nhìn Cảnh Thiên, "Ta xem thử, sau khi đầu ngươi bị nghiền nát còn có thể đứng dậy không!" "Thứ chó chết... nếu là ta năm đó... giờ bị bóp đầu..." Dù đã đến mức độ này, Cảnh Thiên vẫn hoàn toàn không khuất phục, thậm chí không quên thêm lời châm chọc Thiên Yêu Hoàng.

"Hy vọng kiếp sau ngươi có cơ hội!" Thiên Yêu Hoàng vừa định dùng lực trong lòng bàn tay nghiền nát đầu của hắn, lại chợt cảm thấy một trận lạnh lẽo nhẹ truyền đến cánh tay, giây tiếp theo kịch thống khó nhịn ập tới, khiến nó không tự chủ lùi lại!

Khi nhìn xuống cánh tay, nó không khỏi ngây người: cánh tay của nó đã bị chém đứt gọn gàng, máu tươi và yêu khí đen đang điên cuồng

phun trào!

“A a a a a a!” Thiên Yêu Hoàng ôm cánh tay đau đớn gào thét, thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì!

“Cảnh Thiên, làm không tệ, xem ra ngươi không phải là một tên tiểu tử tham sống sợ chết rồi!” Cảnh Thiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, miễn cưỡng mở mắt nhìn, lại phát hiện Ngao Tông không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt, mỉm cười nhìn hắn.

Dưới chân hắn yên lặng nằm đó cánh tay bị chém đứt của Thiên Yêu Hoàng.

“Ngao huynh, cuối cùng ngài cũng tới rồi...

Haha, tên khốn này sắp gặp xui xẻo rồi...” Cảnh Thiên triệt để mất đi ý thức, đầu nghiêng sang một bên liền hôn mê.

“Tên tiểu tử này khá dai dẳng.” Ngao Tông nhìn Cảnh Thiên đang hôn mê bất tỉnh, trọng thương chồng chất, gật đầu công nhận tên này.

“Ai... có biết đây là lãnh địa của ta Thiên Yêu Hoàng không!” Thiên Yêu Hoàng nhìn cánh tay bị chém đứt, hai mắt đỏ như máu!

Lúc này nó không biết Ngao Tông rốt cuộc mạnh đến mức nào, chỉ cho rằng Ngao Tông đã lén lút tấn công khiến cánh tay nó bị chém đứt.

“Nực cười, nơi này không phải lao lung, mà lũ ngu xuẩn các ngươi lại coi nó là nhà!

Hừ!” Ngao Tông khinh thường cười lạnh, “Đáng đời bị nhốt trong cái nơi quỷ quái này, vĩnh viễn không thể thoát ly.” “Nói bậy!” Thiên Yêu Hoàng lập tức đại nộ, thôi động yêu lực hóa ra một con cự long huyết sắc nhào xuống định nuốt chửng Ngao Tông!

Nhưng Ngao Tông chỉ lười nhác phất tay một cái, một trận pháp

lực càng cường đại đáng sợ xé tan cự long huyết sắc, rồi vẫn còn dư lực công kích, trọng trọng đánh trúng Thiên Yêu Hoàng!

Trong khoảnh khắc, Thiên Yêu Hoàng chỉ cảm thấy như đâm sầm vào một ngọn núi lớn đang bay tới, không chút sức chống cự liền bị đánh bay nặng nề, nhất thời ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng bị trọng thương!

Điều càng đáng sợ hơn là, nó phát hiện yêu lực bị cấm chế, giờ đây hoàn toàn trở thành một phế vật.

"Kẻ nào..." Thiên Yêu Hoàng khó kiềm chế nổi sự sợ hãi, lúc này mới phát hiện mình đã đá trúng tấm sắt.

Kẻ phàm nhân thoạt nhìn không có chút pháp lực nào trước mắt này, tuyệt đối đáng sợ hơn cả năm lão già Thục Sơn kia!

"Thanh Nhi ở đâu?" Ngao Tông mở miệng liền hỏi.

"Thanh Nhi ư?" Thiên Yêu Hoàng không dám nhìn thẳng Ngao Tông, giả vờ ngây ngốc hỏi ngược lại.

Ngao Tông cũng lười tiếp tục nói nhảm với nó, đầu ngón tay khẽ búng, một lưỡi gió khổng lồ ngưng tụ bên cạnh đột nhiên bắn ra, trực tiếp xuyên thủng cánh tay còn lại của Thiên Yêu Hoàng!

"A a a a a!" Cơn đau kịch liệt ập tới, Thiên Yêu Hoàng gần như bị hành hạ đến mất hết thần trí, lại lảo đảo quỳ xuống trước Ngao Tông.

"Ta không hỏi lần thứ hai, trừ phi đầu của ngươi cũng muốn bị chém." Giọng Ngao Tông lạnh lẽo vô cùng.

Thiên Yêu Hoàng cố nhịn kịch thống, không cam lòng trả lời: "Thanh Nhi ở trong đan lô tầng cao nhất của Tỏa Yêu Tháp." "Ngươi luyện hóa nàng ta sao?" Ngao Tông nghe vậy liền hút Thiên Yêu Hoàng lại, một tay nắm chặt thiên linh cái của nó.

“Không!

Không có, sống rất tốt!” Thiên Yêu Hoàng sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng cầu xin: “Thượng tiên tha mạng!

Ta không làm hại tính mạng nàng ta!

Ngài tha cho ta một mạng, ta lập tức dẫn ngài đi tìm!” “Mau đi!” Ngao Tông như vứt rác mà ném Thiên Yêu Hoàng đi, kẻ sau không dám chậm trễ, dùng pháp lực cầm máu xong liền chủ động đi trước dẫn đường tìm kiếm lò đan.

Lại lên ba tầng, Ngao Tông thấy một tầng gần như hoàn toàn bị một chiếc lò đan khổng lồ chiếm cứ, ngọn lửa trong lò đan tuy chưa cháy rực, nhưng vẫn đang hút lấy yêu lực từ khắp Tỏa Yêu Tháp.

Tỏa Yêu Tháp giam cầm vô số yêu ma, thời gian tồn tại của lò đan e rằng cũng lâu như Tỏa Yêu Tháp, yêu khí ẩn chứa trong đó hùng hậu đến mức nào có thể hình dung.

“Chiếc lò đan này vì sao lại được tạo ra ở đây?” Ngao Tông có chút thắc mắc.

“Đệ nhất nhiệm Chưởng môn nhân Thục Sơn khi xây dựng Tỏa Yêu Tháp, muốn lợi dụng yêu khí trong Tỏa Yêu Tháp để luyện chế pháp khí đối kháng yêu ma, bởi vậy liền tạo ra chiếc lò đan này, để nó có thể không ngừng rút yêu lực từ các yêu ma trong tháp.” “Nhưng sau khi thử nghiệm, lại phát hiện pháp khí được tạo ra từ lò đan cực kỳ dễ khiến người sử dụng bị yêu hóa, bởi vậy liền phá hủy nó, và ra lệnh vĩnh viễn không được sử dụng lò đan này.

Nhưng ta bị giam cầm trong Tỏa Yêu Tháp mấy ngàn năm, cũng dần dần có thể nắm giữ cách sử dụng lò đan.” Thiên Yêu Hoàng không dám giấu giếm, biết gì nói nấy.

“Vậy ngươi cướp Thanh Nhi, là để lợi dụng nàng chú tạo pháp

khí?" Ngao Tông nhíu mày.

"....." Thiên Yêu Hoàng không dám nhìn thẳng ánh mắt Ngao Tông, cẩn thận từng li từng tí nói: "Ngài nói không sai.

Ta cảm thấy nữ nhi ấy có huyết mạch Nữ Oa lưu lại, nửa người nửa tiên, sẽ trở thành khí linh cường đại, bởi vậy..." Ngao Tông lười để ý Thiên Yêu Hoàng, số mệnh của tên này để lại cho Từ Trường Khanh, để sau này hắn ta tự xử lý.

"Chủ nhân, ngài..." Hai tiểu yêu phụ trách canh giữ lò đan vội vàng chạy tới, thấy Thiên Yêu Hoàng bị chém đứt một cánh tay, đồng thời bên cạnh còn có một nhân loại, liền vội vàng muốn ra tay tấn công Ngao Tông.

"Đồ ngu, cút!" Không đợi Ngao Tông ra tay, Thiên Yêu Hoàng liền đại nộ, đột nhiên cuộn một trận yêu khí hất bay hai tên ngu ngốc không biết điều kia, trực tiếp va mạnh vào lò đan, "Mau mang cô bé kia ra." ".....!" Hai tiểu yêu không dám chậm trễ, vội vàng bò vào trong lò đan khổng lồ mang một hài nhi đang nằm trong khăn lụa ra, run rẩy giao cho Thiên Yêu Hoàng.

"Đưa cho vị Thượng Tiên kia kìa!

Không phải ta!" Thiên Yêu Hoàng tức đến mức chửi bới, hai tiểu yêu vội cúi đầu chuyển giao cho Ngao Tông, "Thượng tiên, ngài, ngài xem..." Ôm Thanh Nhi vào lòng, chỉ thấy nữ nhi phấn nộn đáng yêu kia dù ở trong ma quật Tỏa Yêu Tháp tràn ngập tà khí, nhưng vẫn đang say ngủ ngọt ngào.

Vừa rồi một phen động tác dường như đã đánh thức Thanh Nhi, tiểu gia hỏa ngáp một cái, trừng đôi mắt đen láy to tròn, tò mò nhìn Ngao Tông.

Một hài nhi đáng yêu như vậy, quả thực dễ khiến người ta nảy

sinh lòng yêu mến, đặc biệt là suýt chút nữa bị luyện hóa trong lò đan khổng lồ, càng khiến người ta khó chịu hơn, Thiên Yêu Hoàng cũng càng thêm đáng ghét.

"Kể từ bây giờ, nếu ta còn nghe thấy yêu ma trong Tỏa Yêu Tháp bạo động, thì tất cả yêu trong đó không cần phải tồn tại nữa." Ngao Tông thản nhiên nói.

"Ngài yên tâm!

Sau này ta tuyệt đối không dám nữa!" Thiên Yêu Hoàng đâu dám phản bác nửa lời, vội vàng đáp lời.

"Tốt nhất là ngươi hãy nhớ kỹ." Ngao Tông lạnh lùng liếc nhìn Thiên Yêu Hoàng một cái, kẻ sau chỉ cảm thấy như bị ngũ lôi oanh đỉnh, một trận kịch thống không rõ nguyên nhân lập tức lan khắp kinh lạc trong cơ thể, khiến nó đau đớn thảm thiết mà ngã xuống đất!

Cơn đau đến nhanh mà đi cũng cực nhanh, Thiên Yêu Hoàng nhanh chóng khôi phục thần trí từ nỗi đau tột cùng, nhưng lại phát hiện Ngao Tông không biết đã đi đâu.

"Chủ nhân, ngài sao rồi?" Hai tiểu yêu kia cẩn thận từng li từng tí tiến lên, nhưng lập tức bị Thiên Yêu Hoàng quát bảo cút đi.

Bởi vì Thiên Yêu Hoàng kinh hãi phát hiện, pháp lực của nó đã hoàn toàn bị phế bỏ, kinh mạch bị hủy hoại, không thể tu luyện lại được nữa!

Chương 633

Thiên Yêu Hoàng lúc này, hoàn toàn giống như một phàm nhân không có pháp lực, một khắc sau sẽ nghênh đón vận mệnh gì trong Tỏa Yêu Tháp, liền không khỏi run rẩy! .....

Ngao Tông mang Thanh Nhi, cùng với Cảnh Thiên và Long Quỳ đang hôn mê bất tỉnh ra khỏi Tỏa Yêu Tháp, tiện tay lại một lần nữa quét sạch những yêu quái không biết sống chết dám cản đường.

Tỏa Yêu Tháp ngày thường chen chúc chật chội, đến nay lại trở nên rộng rãi hơn nhiều, hoàn toàn bị Ngao Tông dọa cho vỡ mật, không còn dám có bất kỳ ý định trốn thoát nào nữa.

Cùng lúc đó, Từ Trường Khanh đi tìm năm vị trưởng lão, nhưng truy lùng được nửa đường lại hoàn toàn không thể tìm thấy khí tức của họ nữa.

"Sao lại thế này..." Từ Trường Khanh lòng đầy lo lắng, chuyến này không chỉ để tìm năm trưởng lão, mà còn tìm cơ hội gặp Tử Huyên một lần.

Lúc này, hắn mới có khát vọng mãnh liệt nhất.

"Từ Trường Khanh, ngươi chậm một bước rồi, vị tu hành giả cường đại đồng hành cùng ngươi đã đưa năm lão già kia đi rồi." Giọng nói đáng ghét của Tà Kiếm Tiên lại một lần nữa vang lên.

"Ngươi dám!" Từ Trường Khanh phẫn nộ không thôi, lập tức ngự kiếm đâm thẳng vào đầu Tà Kiếm Tiên, nhưng mũi kiếm lại cứng đờ dừng lại ở khoảng cách vài tấc so với đầu, rồi rơi xuống đất.

"Từ Trường Khanh, ngươi không thể làm ta bị thương chút nào, ngay cả năm vị sư phụ kia của ngươi, trước mặt ta cũng chẳng đáng

nhắc tới.” Tà Kiếm Tiên khinh thường nói.

“Sẽ có một ngày, ta sẽ tự tay diệt sát ngươi!” Từ Trường Khanh nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đáng tiếc, sẽ không có ngày đó.” Tà Kiếm Tiên cười lạnh, chầm chậm bức tới Từ Trường Khanh, “Ngươi đã phóng thích ta, lẽ ra ta phải cảm ơn ngươi thật nhiều, nhưng trên người ngươi lại tồn tại một trong những điểm yếu hiếm hoi của ta, bởi vậy, ta không thể để ngươi tiếp tục ở trên đời này.” “Ngươi muốn giết ta?” Từ Trường Khanh lạnh lùng nhìn chằm chằm Tà Kiếm Tiên, trong lúc đó dồn toàn bộ pháp lực trong cơ thể, ý đồ vào thời khắc cuối cùng dứt khoát tự bạo thân thể, thử cùng Tà Kiếm Tiên đồng quy vu tận!

“Không cần phí công vô ích, với chút pháp lực đó của ngươi, không thể làm ta bị thương đâu.” Tà Kiếm Tiên lười nhác phất tay một cái, liền lập tức áp chế dao động pháp lực của Từ Trường Khanh, thậm chí tiện tay cấm chế pháp lực nguyên thần của hắn.

“Ngươi, ta không định giết.

Chỉ là tạm thời giam cầm ngươi, đợi đến khi trên thế gian không còn ai có thể uy hiếp ta nữa, ta tự sẽ thả ngươi ra.” Không đợi Từ Trường Khanh hiểu rõ Tà Kiếm Tiên nói rốt cuộc có ý gì, hắn lại kinh hãi thấy Tà Kiếm Tiên hóa thành một trận sương mù đen âm u ập tới, nuốt chửng hắn vào trong đó.

Từ Trường Khanh bị hắc vụ hoàn toàn nuốt chửng, cho đến khi hắc vụ lại lần nữa ngưng tụ thành hình, chỉ còn lại bản thể Tà Kiếm Tiên, căn bản không thấy Từ Trường Khanh đâu.

“Không tệ, ha ha ha ha ha ha ha ha!” Tà Kiếm Tiên cười vang, lập tức tung mình bay đi, trong khoảnh khắc đã biến mất. .....

Sau khi Tỏa Yêu Tháp bình yên, trật tự Thục Sơn mới dần dần

khôi phục bình thường, các đệ tử Thục Sơn dọn dẹp sơn môn đại loạn, năm vị trưởng lão cũng đành phải bế quan tu luyện.

Trước khi bế quan, họ ra lệnh cho các đệ tử Thục Sơn mọi việc đều phải tuân theo sự sắp xếp của Ngao Tông, tạm thời hắn trở thành Đại lý Chưởng môn nhân.

"Ngao đạo hữu, hiện giờ Thục Sơn loạn lạc, trừ ngài ra không ai có thể trấn giữ được.

Ta vốn định để Trường Khanh tạm thời trông nom, nhưng không tìm thấy hắn ở đâu." Đại trưởng lão bất lực nói.

Ngao Tông cũng không chối từ, chấp thuận thỉnh cầu của năm vị trưởng lão, nhưng bày tỏ chỉ có thể giúp duy trì hiện trạng của Thục Sơn, những chuyện khác sẽ không ra tay.

Cảnh Thiên hôn mê ròng rã ba ngày ba đêm mới tỉnh lại, tên này vừa tỉnh dậy đã ăn uống lạ thường, ngay cả đệ tử trông nom cũng kinh ngạc.

Vừa ăn no liền lập tức chạy đi tìm Ngao Tông, "Ngao huynh, giờ ngài khá đấy chứ, ngay cả Chưởng môn nhân Thục Sơn cũng làm được rồi, ngài lừa năm lão già kia sao?" "Gọi là lừa sao, ngươi tưởng đây là một công việc tốt à?

Chẳng qua là họ quăng cái bãi rác này cho ta thôi." Ngao Tông không để tâm.

"Thục Sơn có kim khố không?

Loại đó, loại chứa vàng bạc châu báu ấy..." Mắt Cảnh Thiên gần như đều lấp lánh kim quang.

Ngao Tông không để ý tới tên này, chỉ xòe bàn tay, một vầng sáng màu xanh nhạt hiện ra trong lòng bàn tay, kèm theo từng trận gió xoáy cuồn cuộn quanh, "Cầm lấy." "Phong Linh Châu?!" Cảnh Thiên kinh

hỉ vạn phần, vội vàng lấy ra pháp khí đựng linh châu mà thu nó vào, "Giờ ta đã thu thập đủ năm viên linh châu, chuyện năm lão già kia hứa với ta cũng nên thực hiện rồi!" "Đừng vội nghĩ đến Vĩnh An Đường của ngươi, hiện tại trong tay ta chỉ có ba viên linh châu." Ngao Tông lại dội một gáo nước lạnh vào sự nhiệt tình của hắn, "Từ Trường Khanh đang nắm giữ Hỏa, Lôi Linh Châu, nhưng hiện giờ hắn không biết tung tích." "Sao lại thế này, không ở Thục Sơn sao?" Cảnh Thiên ngây người, từ khi trở về Thục Sơn, hắn chưa từng thấy Từ Trường Khanh nữa.

"Hắn không chỉ không rõ tung tích, mà sau khi phóng thích Tà Niệm Thể của năm vị trưởng lão, nó hoàn toàn thoát ly ràng buộc liền càng trở nên cường đại, lấy tà niệm trong Lục giới làm thức ăn." "Không lâu sau, trong Lục giới sẽ không còn ai là đối thủ của nó nữa." Lời Ngao Tông bình thản như đang kể lại một chuyện không quan trọng.

"Bạch Đậu Hủ lẽ nào không biết hậu quả của việc phóng thích Tà Niệm Thể sao?

Sao lại có thể như vậy!" Nếu không phải Ngao Tông tự mình nói ra, hắn quả thực không thể tin những điều này là thật!

"Sự thật chính là vậy, nếu muốn biết rốt cuộc mọi chuyện ra sao, nhất định phải tìm Từ Trường Khanh trước, chỉ có hắn mới biết tình hình thế nào." Ngao Tông nhíu mày.

Ngao Tông tuy không nói rõ, nhưng trong lòng hắn biết rõ, Từ Trường Khanh tuyệt đối sẽ không chủ động tìm hắn.

Mặc dù không biết Từ Trường Khanh đã trải qua điều gì, nhưng hiển nhiên Tà Kiếm Tiên đã mê hoặc hắn rất thành công.

Từ Trường Khanh vốn chịu sự áp chế lâu dài của năm vị trưởng lão, không khác gì một công cụ không có tư duy tự chủ.

Từ Trường Khanh trước đây chỉ là công cụ để năm vị trưởng lão trảm yêu trừ ma, hoằng dương đại đạo, và cũng cam tâm như vậy.

Nhưng một khi hắn biết, mình vốn không nên như vậy, nên có nhân cách riêng, không cần vì việc thiên hạ mà bị trói buộc, sẽ ra sao?

"Tên Bạch Đậu Hủ kia... rốt cuộc đã làm gì..." Cảnh Thiên ngồi một bên ôm đầu, lặp đi lặp lại suy nghĩ những chuyện này, nhưng dù thế nào cũng không thông suốt.

Trải qua những ngày tháng này, hắn cho rằng mình hiểu Từ Trường Khanh, cũng hoàn toàn coi hắn như huynh đệ.

Nhưng sự thật trước mắt, lại khiến hắn cảm thấy Từ Trường Khanh quá xa lạ.

"Ngao huynh, có thể không..." "Oanh long!" Cảnh Thiên vừa định nói, ngoài phòng chợt vang lên một trận tiếng nổ kịch liệt, ngay sau đó cả Thục Sơn đều rung chuyển!

Cảnh Thiên bất ngờ suýt ngã, có chút kinh ngạc, "Gì vậy?!" Không đợi hắn kịp phản ứng, Ngao Tông đã xông ra ngoài cửa, chỉ thấy các đệ tử Thục Sơn đang dàn trận trên đạo trường, khẩn trương nghênh địch.

Đối diện với họ, chính là một nữ tử mặc y phục màu tím, che mặt bằng mạng che mặt.

"Để các trưởng lão của ngươi cút ra đây, nếu không hôm nay ta sẽ giết sạch tất cả đạo sĩ Thục Sơn!" Giọng nữ tử thanh lãnh mà vô tình.

Chính là Tử Huyên.

Trước đó sau khi tạm thời rời đi rồi quay lại, nàng lại phát hiện năm vị trưởng lão kia đã thoát khỏi kết giới, trong cơn phẫn nộ liền lập tức xông đến Thục Sơn.

Lần này phản ứng càng thêm phẫn nộ, dọc đường đi đánh trọng thương tất cả những kẻ dám cản đường, và phá hủy sơn môn Thục Sơn tan hoang.

Các đệ tử Thục Sơn dù tận mắt chứng kiến sự cường đại của Tử Huyên, nhưng vẫn cố chấp cản phía trước không chịu lùi bước.

"Các ngươi muốn được một tấc lại tiến một thước sao!" "Các ngươi có biết Tỏa Yêu Tháp đã biến thành dạng gì không?

Nếu không có người xử lý hậu quả thì sẽ gây ra đại họa!" "Trong mắt các ngươi lẽ nào chỉ có Từ sư huynh, chưa từng quan tâm đến sự sống chết của chúng sinh thiên hạ sao?

Không phải là Nữ Oa Thánh Nữ sao!" Tiếng trách cứ của các đệ tử hỗn loạn không ngừng, nhưng Tử Huyên hoàn toàn không để lời nói của họ lọt vào tai.

"Người Thục Sơn đều giống như năm lão già ngoan cố kia, ta không chấp nhặt với các ngươi.

Giao nữ nhi của ta ra, ta sẽ rời đi, không làm tổn thương bất kỳ ai!" Tử Huyên lạnh lùng nói, đưa ra tối hậu thư.

Nhưng đông đảo đệ tử cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn nhau, nguyên nhân không gì khác, Thanh Nhi căn bản không ở trong tay họ.

"Buộc ta phải đại khai sát giới!" Tử Huyên phẫn nộ không thôi, linh lực thiên địa bị điên cuồng hấp dẫn và kéo động, hiển nhiên nàng không hề có ý giữ lại chút nào!

"Cướp đi hài tử của người khác, miệng thì nói vì thương sinh thiên hạ, thật là ngụy quân tử quang minh lỗi lạc!" Mặc dù Tử Huyên trong tay không có Phong Linh Châu, nhưng tu vi của nàng muốn đối phó những đệ tử này e rằng không thể dễ dàng hơn.

Chương 634

“Chư vị, chuẩn bị biến trận!” Một tiếng lệnh hạ, các đệ tử vừa định giao chiến với nàng, nhưng ngay sau đó một tiếng quát lệnh đã khiến họ dừng lại: “Tất cả lui xuống, không được xung đột!” Người ra lệnh chính là Ngao Tông.

Các đệ tử đều biết năm vị trưởng lão trước khi bế quan đã giao phó mọi sự vụ của Thục Sơn cho hắn, bởi vậy không ai dám trái lệnh hắn.

“Để năm lão già kia ra gặp ta.” Tử Huyên lạnh lùng nói.

“Họ đã bế quan tĩnh dưỡng vết thương, trước khi bế quan đã giao phó mọi chuyện cho ta, ngươi nói với ta cũng như vậy thôi.” Ngao Tông thản nhiên nói.

“Bằng ngươi sao?

Một phàm nhân tầm thường như ngươi, sao có thể được giao phó!” Tử Huyên hoàn toàn không tin lời Ngao Tông.

“Tin hay không là do ngươi.

Hơn nữa, ngươi không muốn tìm lại nữ nhi của mình sao?” Ngao Tông hỏi ngược lại.

“Ngươi biết Thanh Nhi ở đâu?

Giao nàng cho ta, người Thục Sơn ta bảo đảm một người cũng không giết.” Tử Huyên vừa nghe thấy chuyện liên quan đến Thanh Nhi, liền không kìm được sự sốt ruột.

Ngao Tông đáp, “Giờ thì dễ nói chuyện rồi.

Ta có thể giao Thanh Nhi cho ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý

với ta một điều kiện." "Ngươi không có tư cách đàm điều kiện với ta!

Nữ nhi của ta, bị những ngụy quân tử đạo mạo nghiêm trang này bắt cóc!" Trong lời nói của Tử Huyên ẩn chứa ý vị điên cuồng.

"Năm vị trưởng lão quả thực có lỗi, nhưng nếu ngươi không cố chấp muốn tiến hành một đoạn tình duyên đã sớm kết thúc, mọi chuyện cũng sẽ không đến mức này.

Tất cả đều là lựa chọn của các ngươi, tuy có thể trách người khác, nhưng trách nhiệm lớn nhất là ở các ngươi!" Ngao Tông nghiêm giọng nói.

"Ta không tranh cãi với ngươi!" Tử Huyên cảm thấy cãi cọ với một phàm nhân quả thực lãng phí thời gian, "Lập tức giao Thanh Nhi cho ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay!" "Tùy ngươi tiện." Ngao Tông bỏ lại một câu, trực tiếp xoay người rời đi, quay lưng về phía Tử Huyên.

Quả thực là sự khinh miệt tột độ đối với nàng!

"Tìm chết!" Tử Huyên dưới cơn thịnh nộ, hai tay biến đổi pháp quyết, sau lưng nàng lại do pháp lực hóa thành một con cự mãng ngửa mặt gào thét lên trời!

Dưới sự chỉ dẫn của Tử Huyên, cự mãng kia đột nhiên bay ra, há cái miệng rộng như chậu máu với hàm răng sắc nhọn tấn công Ngao Tông.

"Ngao tiền bối cẩn thận!" Cảnh tượng này khiến tất cả đệ tử đều lo lắng thấp thỏm, nhao nhao lên tiếng nhắc nhở, thậm chí có người còn xông lên giúp Ngao Tông chống đỡ.

Nhưng vào khoảnh khắc cự mãng sắp tiếp cận Ngao Tông, nó lại đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, cứ như chưa từng tồn tại vậy!

"....." Tử Huyên hơi sững sờ, nàng cảm nhận rõ ràng có một pháp

lực mạnh mẽ hơn quanh Ngao Tông đã hóa giải một đòn của nàng, nhưng từ đầu đến cuối nàng không hề cảm nhận được chút dao động pháp lực nào từ Ngao Tông.

Trừ phi, tu vi cường đại của Ngao Tông đã vượt xa nàng, căn bản không thể thăm dò ra mức độ tu vi của hắn!

".....Các hạ, xin đợi đã!" Tử Huyên vội vàng gọi Ngao Tông lại, ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi.

"Ngươi nguyện ý nghe điều kiện của ta rồi sao?" Ngao Tông dừng bước, xoay người lại nhìn Tử Huyên.

"Ngài là tiên nhân từ Thiên giới sao?" "Ta không nghe ngươi bàn luận chuyện khác, ta hỏi lại lần nữa, ngươi không nghe điều kiện của ta sao?" Ngao Tông không có kiên nhẫn nghe hết lời nàng.

Tử Huyên hơi sững sờ, chần chừ một lát rồi gật đầu, "Xin các hạ cứ nói." "Sau khi ta giao Thanh Nhi cho ngươi, ngươi hãy dẫn nàng lập tức quay về Nam Cương, bất luận Thục Sơn có xảy ra biến cố gì, nhân gian biến thành ra sao, ngươi cũng không được rời Nam Cương, càng không được tìm Từ Trường Khanh!" "Nếu ngươi không giữ lời, thì ta bất cứ lúc nào cũng sẽ cướp Thanh Nhi khỏi bên ngươi, đừng nghi ngờ, ta quả thực có thể dễ dàng làm được điều đó!" Giọng Ngao Tông hoàn toàn không giống như đang đàm phán điều kiện, mà ngược lại càng giống một mệnh lệnh.

Tử Huyên lần đầu tiên cảm nhận được uy áp tinh thần hùng vĩ đến vậy từ một người, dường như sự khắc chế của Ngao Tông đối với nàng bắt nguồn từ tận xương tủy, trong huyết mạch, căn bản không thể chống lại!

"Ngài, vì sao nhất định phải ngăn cản ta và Trường Khanh?" Một trận cảm giác bất lực mạnh mẽ ập tới, Tử Huyên thực sự không hiểu, đã khổ sở cầu xin ba sinh ba thế, đâu phải chỉ để có một kết cục như

vậy.

"Sai rồi, ta không hề muốn ngăn cản ngươi." Ngao Tông lắc đầu phủ nhận, "Chỉ là trước khi mọi chuyện kết thúc, ngươi không thể gặp Từ Trường Khanh." "Sau khi mọi chuyện đã an bài, ngươi và Từ Trường Khanh thế nào, liền do ngươi quyết định." Tử Huyên nhất thời không hiểu rốt cuộc Ngao Tông có ý gì, "Các hạ... lời này là sao?" "Từ Trường Khanh đã phóng thích Tà Kiếm Tiên, cùng với Tà Niệm Thể của năm vị trưởng lão kia, ngươi hẳn phải biết hậu quả của chuyện này nghiêm trọng đến mức nào." Ngao Tông lại tiết lộ một tin tức khiến Tử Huyên chấn động không thôi!

Không chỉ Tử Huyên, mà đông đảo đệ tử Thục Sơn cũng khó mà tin nổi tin tức này.

Từ Trường Khanh là điển hình của đệ tử Thục Sơn, sao có thể làm ra chuyện như vậy!

"Từ sư huynh sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Có lầm rồi chăng?" "Sư huynh là người được năm trưởng lão đích thân chọn đi tìm linh châu, trên đời còn có ai chính khí hơn hắn sao?" "Nhất định sai, nhất định..." Tử Huyên chần chừ một lát, hỏi: "Xin hỏi các hạ không lầm chứ, Trường Khanh sẽ không làm như vậy." "Chuyện này, năm vị trưởng lão rất chắc chắn, Từ Trường Khanh hiện giờ cũng không rõ tung tích, cụ thể rốt cuộc thế nào, ai cũng không biết.

Mọi chuyện đều phải đợi khi tìm thấy Từ Trường Khanh thì mới rõ ràng." Ngao Tông nhìn về phía các đệ tử, "Sự thật là vậy, tin hay không là tùy các ngươi.

Có lẽ Từ Trường Khanh có nỗi khổ tâm, nhưng sự thật đã định." Các đệ tử thần sắc ủ rũ, đều thở dài thườn thượt.

Chuyện Từ Trường Khanh lần này đối với họ là đả kích, thậm chí còn lớn hơn cả việc năm vị trưởng lão bị trọng thương.

Thục Sơn dù bị triệt để hủy diệt, cũng có thể xây dựng lại, nhưng gần như tất cả mọi người đều coi Từ Trường Khanh là tấm gương để tu luyện, mong chờ có một ngày có thể giống như Từ Trường Khanh mà tu luyện được một thân hạo nhiên chính khí và pháp thuật.

Nhưng Từ Trường Khanh lại phạm phải tội lỗi không thể tha thứ đến vậy, có thể nói đã khiến trụ cột tinh thần của họ sụp đổ, đả kích sao không lớn!

Ngao Tông dặn dò một đệ tử vài câu, liền lập tức giao Thanh Nhi cho Tử Huyên.

Không biết không cảm nhận được mẫu thân đang ở đây, Thanh Nhi trong giấc ngủ say từ từ tỉnh lại, vươn tay về phía Tử Huyên không xa, vui vẻ mỉm cười.

"Thanh Nhi..." Tử Huyên nhìn nữ nhi bình an vô sự, liền lập tức yên tâm, hung khí trong lòng cũng giảm đi rất nhiều, chỉ muốn đưa nữ nhi về.

"Ta có thể chấp nhận yêu cầu của ngài, trước khi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ không tìm Từ Trường Khanh nữa." "Đương nhiên có thể." Ngao Tông đồng ý, phân phó đệ tử giao Thanh Nhi cho Tử Huyên.

Ôm Thanh Nhi đã trở về trong vòng tay, nhìn gương mặt tươi cười vui vẻ của hài tử như vậy, một tảng đá trong lòng Tử Huyên cuối cùng cũng rơi xuống, đồng thời cũng chợt cảm thấy mình đã nợ Thanh Nhi quá nhiều.

Chỉ riêng việc phong ấn nàng gần trăm năm một chút, liền cảm thấy dù thế nào cũng không thể bù đắp cho Thanh Nhi được.

"Ngày mai ta sẽ rời đi, quay về Nam Cương.

Nhưng, xin các hạ cẩn thận Tà Kiếm Tiên.” Tử Huyên do dự một lát, chợt nhắc đến chuyện này.

“Ồ?” Ngao Tông nhướng mày.

“Tà Kiếm Tiên là tà niệm thể thuần túy, thoát ly vạn vật, tức không nhập luân hồi, cũng không chịu ngũ hành tương sinh tương khắc, muốn diệt sát nó, e rằng vô cùng gian nan.” Tử Huyên tuy biết Ngao Tông tu vi cường đại, nhưng nỗi sợ hãi đối với Tà Kiếm Tiên hiển nhiên còn lớn hơn.

“Ta biết rồi.

Ngươi chỉ cần thực hiện lời hứa là được.” Ngao Tông thản nhiên nói, dường như hoàn toàn không để lời Tử Huyên vào lòng.

Tử Huyên khẽ gật đầu, “Vậy thì, Phong Linh Châu này xin giao lại cho các hạ.” Vốn dĩ, Tử Huyên định giao Phong Linh Châu cho Từ Trường Khanh, nhưng Từ Trường Khanh không có ở đây, giao cho Ngao Tông cũng chẳng khác là bao.

Tử Huyên vừa rời đi, Ngao Tông liền lập tức gọi Cảnh Thiên đến, “Tiểu tử, ta muốn thân chinh Minh giới một chuyến, mọi sự vụ của Thục Sơn, giao cho ngươi quản lý, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng gây loạn!” “A?!” Cảnh Thiên kinh ngạc không thôi, “Ngài cứ hết lần này đến lần khác quăng khó khăn cho ta, Thục Sơn lớn như vậy ta làm sao quản lý nổi!” “Ta có nguyên nhân nhất định phải đi Minh giới một chuyến, tóm lại, chuyện quản lý được thì phải quản, không quản lý được càng phải quản!” Giọng Ngao Tông không cho phép nghi ngờ, trong Thục Sơn, người đáng tin cậy nhất để giao phó, cũng chỉ có Cảnh Thiên và Đường Tuyết Kiến.

Nhưng Đường Tuyết Kiến tu vi quá thấp, cũng khó xử lý những sự vụ này, quan trọng hơn là nàng không giống Cảnh Thiên có Thần Hồn Phi Bồng bảo hộ, nếu bị Tà Kiếm Tiên mê hoặc thao túng sẽ cực

kỳ phiền phức.

“Nhưng Ngao huynh, đột nhiên giao cho ta trọng trách lớn như vậy, ta e rằng...” Cảnh Thiên vẫn không có tự tin, mặc dù cũng biết Ngao Tông không tiện giao phó cho ai khác.

“Sự đã đến nước này, trách nhiệm của ngươi không chỉ là tìm kiếm Ngũ Linh Châu.

Tà Kiếm Tiên bị phóng thích, cũng có nghĩa là gánh nặng trên vai ngươi tăng lên bội phần.

Chương 635

Chuyện này đối với ngươi, cũng chỉ là khởi đầu thôi." Ngao Tông nói với giọng chân thành.

Một lời của Ngao Tông, lập tức khiến Cảnh Thiên tỉnh ngộ, cũng dần dần hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ngao Tông cuối cùng cũng có một ngày sẽ rời khỏi thế giới này, trừ U Minh Luân Hồi của thế giới ra, mọi chuyện đều không liên quan đến hắn.

Trách nhiệm của Tà Kiếm Tiên, cũng tất nhiên phải do người trong thiên hạ gánh vác, không thể hoàn toàn giao cho hắn.

"Ta hiểu rồi, Ngao huynh." Cảnh Thiên trịnh trọng đáp lời, lúc này, hắn cuối cùng cũng dần có phong thái của Phi Bồng tướng quân, cùng Thái tử Long Dương năm xưa.

Nói nhiều vô ích, Ngao Tông lập tức đi về Minh giới.

Sự đồng hóa khí tức bản nguyên luân hồi ở Minh giới, cũng nên kết thúc rồi, có nghĩa là hắn nên có thể tiếp quản U Minh Luân Hồi của thế giới này.

Đây mới là ý nghĩa bản nguyên của thế giới này, còn về Tà Kiếm Tiên, trong mắt Ngao Tông, căn bản không có bất kỳ tính uy hiếp nào.

.....

Cùng lúc đó, Ma giới.

Trọng Lâu nhìn kẻ khách không mời mà đến, đang sấm nhập Ma Thần Điện, trên người tràn ngập hắc khí bất tường, trong lòng có chút hứng thú với hắn.

"Ma Thần Điện dù sao cũng là bộ mặt của Ma giới, dùng những

tên tép riu hôi thối này canh giữ, có thể ngăn cản được ai?" Giọng nói khàn đục của kẻ đó mang theo ý khinh thường và giễu cợt.

"Kẻ nào?" Trọng Lâu lạnh giọng chất vấn.

"Tà niệm hóa kiếm, đắc đạo thành tiên!" Hắn chậm rãi ngẩng đầu, dưới chiếc mũ trùm đen lộ ra một khuôn mặt xấu xí nhe nanh, mang theo nụ cười lạnh lẽo, "Ta là Tà Kiếm Tiên.

Hôm nay đến đây, sẽ thu toàn bộ Ma giới vào tay.

Còn ngươi, có thể làm một viên tướng tài đắc lực của ta." "Lời nói đùa này, nghe cũng có chút thú vị!" Trọng Lâu không kìm được cười phá lên, "Có lẽ ngươi có thể khiến ta có một trận chiến thật vui, ta có thể khiến ngươi chết mà không đau đớn chút nào!" "Trọng Lâu, ta ngưỡng mộ ngươi nhất điểm này nhất.

Bất luận khi nào cũng cuồng vọng tự tin đến thế!" Tà Kiếm Tiên nhe răng cười ngạo mạn, tiếng cười đó quả thực khiến người ta buồn nôn, "Trên thế gian, ngươi vẫn luôn ít gặp đối thủ, vẫn luôn thắng lợi, khiến ngươi hoàn toàn tê liệt rồi." "Ồ?" Trọng Lâu có chút hứng thú chờ Tà Kiếm Tiên nói hết, "Cứ nói đi, dù sao đây cũng là lần phát ngôn cuối cùng của ngươi trong đời này rồi." Tà Kiếm Tiên không nhanh không chậm nói: "Mỗi một lần chiến thắng đều đáng quý, nhưng không biết từ khi nào, ngươi bắt đầu cho rằng chiến thắng là điều hiển nhiên, đó chính là nguyên nhân ngươi nhất định sẽ bại dưới tay ta!" "Nói bậy!" Trọng Lâu vung tay lớn, luồng ma khí cuồn cuộn bị hắn dẫn dắt hóa thành một móng vuốt khổng lồ sắc nhọn vồ xuống đầu Tà Kiếm Tiên.

Nhưng đòn tấn công chưa tới, lại đột nhiên tan biến thành mây khói khi còn cách đỉnh đầu Tà Kiếm Tiên vài tấc, không làm hắn bị thương chút nào.

Đồng tử Trọng Lâu co rút, có thể nhẹ nhàng như vậy đỡ được một

đòn của hắn, tu vi của tên này ít nhất cũng có thể sánh ngang Phi Bồng.

Vốn dĩ hắn đã khá cẩn thận khi đối địch, một đòn đó tuy không dùng hết toàn lực, nhưng cũng là một lần giao thủ thăm dò cực kỳ nghiêm túc, lại phát hiện đối phương quả nhiên phi phàm.

"Thật lòng mà nói, ngươi khiến ta có chút thất vọng." Tà Kiếm Tiên phủi phủi chiếc áo choàng đen, vẻ mặt khinh thường.

"Vậy thì tốt nhất đừng để ta thất vọng!" Đôi cánh ma màu đen khổng lồ của Trọng Lâu mở ra, khẽ vỗ một cái liền hóa thành một cơn lốc đen ập tới, nhanh như chớp áp sát Tà Kiếm Tiên, nhẹ nhàng và nhanh chóng xuyên qua bên cạnh hắn!

"Tích ba!" Sau tiếng nổ lớn như sét đánh, Trọng Lâu đã xuyên qua sau lưng Tà Kiếm Tiên, nhưng giây tiếp theo Trọng Lâu lại lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất!

"....." Trọng Lâu khó mà tin được, ngực hắn bị cắt ra một vết máu sâu, thậm chí có thể nhìn thấy trái tim bất tử đang ẩn hiện đập.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch vừa rồi, Trọng Lâu thậm chí không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã bị trọng thương!

Lưỡi ma ở cổ tay, cũng trong khoảnh khắc giao phong vừa rồi mà gãy thành hai mảnh.

"Ta đã nói trước rồi, chiến thắng căn bản không phải điều hiển nhiên, giờ ngươi đã hiểu chưa?" Tà Kiếm Tiên chậm rãi xoay người, nụ cười lạnh lẽo, nhưng trên người hắn lại không có chút vết thương nào, đầu ngón tay thon dài của hắn nhỏ giọt máu tươi của Trọng Lâu.

"Ngươi đáng để ta dốc toàn lực!" Trọng Lâu thu lại tia khinh thị cuối cùng, thu lại lưỡi ma ở cổ tay, điên cuồng tụ tập ma lực, lại hóa ra chín con mãng xà khổng lồ cuộn quanh sau lưng!

“Hống!” Chín con mãng xà kia há miệng rộng như chậu máu gào thét về phía Tà Kiếm Tiên, tiếng gào thét chấn động đến nỗi cả đại địa cũng khẽ run rẩy.

Nhưng Tà Kiếm Tiên vẫn không có bất kỳ động tác nào, chỉ phủi đi giọt máu trên đầu ngón tay, dường như đang xem một màn biểu diễn vô nghĩa vậy.

“Đi!” Trọng Lâu một chưởng hung hăng vỗ xuống đại địa, nhất thời đại địa nứt toác, ma khí cuồn cuộn xé rách đại địa thành một vết nứt sâu hun hút ập về phía Tà Kiếm Tiên, chín đầu cự mãng kia cũng đồng thời mãnh liệt vồ tới, dường như muốn xé Tà Kiếm Tiên thành từng mảnh vụn!

“Trọng Lâu, nếu ngươi dốc toàn lực thì...” Tà Kiếm Tiên chợt bay lên khỏi mặt đất, mười ngón tay sắc nhọn xẹt qua không trung vô số tia sáng sắc bén, như một tấm mạng kiếm dày đặc như mưa ngăn cản trước người, nhất thời cắt chín đầu cự mãng thành từng mảnh vụn.

“Ngoan ngoãn thần phục đi!” Tà Kiếm Tiên vừa định thừa thắng truy kích, lại phát hiện trên đỉnh đầu Trọng Lâu đã ngưng tụ ra một đoàn ma khí khổng lồ, một đòn được chuẩn bị dốc toàn lực.

“Cảnh Thiên chết tiệt!” Trọng Lâu gầm lên giận dữ, đoàn năng lượng ma khí kia đột nhiên ném ra, Tà Kiếm Tiên căn bản không kịp phản ứng đã bị nó nuốt chửng, nhất thời nổ tung!

“Oanh long!” Uy lực vô cùng khủng khiếp không thể lường trước đó hoàn toàn không bị bất kỳ hạn chế nào, nhất thời san bằng toàn bộ Ma Thần Điện, đồng thời uy năng của nó không ngừng lan rộng, cho đến khi hoàn toàn nuốt chửng cả khu vực đó.

Sau khi uy lực tàn phá một lát, mới từ từ lắng xuống, cho đến khi chỉ còn lại một làn khói đặc chưa tan hết trong khu vực đó.

Trọng Lâu gần như đã cạn kiệt toàn bộ pháp lực, cố gắng chống đỡ cơ thể, nhưng vui mừng phát hiện không có bất kỳ khí tức nào của Tà Kiếm Tiên.

Xem ra, Tà Kiếm Tiên e rằng đã tan xương nát thịt trong uy lực đó rồi.

"Miệng đầy cuồng ngôn, đâu phải đối thủ của bản tôn!" Trọng Lâu không kìm nén được sự kích động trong lòng, có thể đánh bại cường địch như vậy, thực sự khiến hắn vô cùng mãn nguyện!

"Trọng Lâu, thủ đoạn của ngươi chỉ có vậy thôi sao?" Đột nhiên, một giọng nói đáng ghét truyền đến từ phía sau, Trọng Lâu lập tức toàn thân cứng đờ.

Quay đầu nhìn lại, Tà Kiếm Tiên quả nhiên không hề hấn gì, đứng sừng sững ở đó, bàn tay chậm rãi nâng lên một đoàn năng lượng ma khí ngưng luyện đến cực hạn.

Đó chính là đòn cuối cùng mà Trọng Lâu vừa tung ra, lại bị Tà Kiếm Tiên dễ dàng khống chế và thu phục như vậy.

Khoảnh khắc đó, Trọng Lâu cảm thấy sự thất bại chưa từng có, kể từ khi trở thành Ma Tôn, chưa từng có kẻ địch nào có thể nghiền ép hắn đến mức này.

Trớ trêu thay, Trọng Lâu vẫn luôn theo đuổi đối thủ ngang tài ngang sức, sau khi Phi Bồng tái sinh cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp được nữa, nhưng giờ đây lại gặp phải một đối thủ tuyệt đối không thể chiến thắng!

"Nếu có thể chết trong trận chiến này, ta cũng cam lòng!" Trọng Lâu cuồng phóng không thôi cười lớn, triển khai lưỡi ma bị đứt, quyết định liều một trận cuối cùng với Tà Kiếm Tiên, lấy cái chết để tranh đấu!

Khoảnh khắc đó hắn hoàn toàn đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, có thể gánh vác thân phận Ma Tôn bất bại, tự nhiên cũng sẽ không tiếc tính mạng!

Nhưng Tà Kiếm Tiên không định để Trọng Lâu chết ở đây, hơi lóe người liền dễ dàng tránh khỏi đòn sát thủ của Trọng Lâu, giơ tay đánh ra vài luồng ma khí đen quấn quanh toàn thân Trọng Lâu, nhất thời trói chặt hắn lại.

"....." Trọng Lâu dốc toàn lực, nhưng đáng tiếc không thể thoát khỏi sự ràng buộc của những tà khí này chút nào.

Thậm chí khi bị trói buộc, ngay cả pháp lực cũng bị cấm chế phong tỏa, không còn khả năng đối kháng với nó nữa.

"Nếu ngươi nguyện ý thần phục ta, biểu lộ lòng trung thành, vậy sau này ngươi có thể tiếp tục ở lại đây thống ngự Ma giới." Tà Kiếm Tiên cao cao tại thượng, ánh mắt nhìn Trọng Lâu như đang đánh giá chiến lợi phẩm.

"Nói bậy bạ!" Trọng Lâu không chút lưu tình phản bác, "Muốn giết thì giết, muốn lóc thịt thì lóc, hà tất phải nói những lời phí lời này!" Tà Kiếm Tiên cười phá lên, "Ha ha, tốt!

Nếu ngươi dễ dàng khuất phục, ngược lại sẽ vô vị, vừa hay giữ lại tính mạng của ngươi để chứng kiến ta chinh phục Lục giới ra sao!" Rồi đánh Trọng Lâu ngất xỉu, và bay về phía không trung tối cao của Ma giới, giọng nói ngạo mạn cuồng vọng kia nhất thời truyền khắp toàn bộ Ma giới!

"Từ hôm nay, Ma giới đổi chủ, Trọng Lâu đã bị ta đánh bại, ta Tà Kiếm Tiên chính là kẻ thống trị tối cao trong Ma giới, nếu có bất kỳ kẻ nào dám không phục tùng lập tức giết không tha!" Vô số yêu ma trong Ma giới đồng loạt nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, đều thần sắc kinh ngạc.

“Có kẻ nào dám khiêu chiến quyền uy của đại nhân Trọng Lâu như vậy sao?” “Đúng là nói đùa, tên xấu xí kia chán sống rồi à!” “Một lát nữa đại nhân Trọng Lâu sẽ xuất hiện xé xác hắn ra.” Khi chúng yêu ma đang hả hê, Tà Kiếm Tiên chợt vung tay lớn, Trọng Lâu bị trói chặt như một cái bánh chưng từ từ bay lên không trung.

Trọng Lâu lúc này khí tức yếu ớt, trong trạng thái hôn mê, quả thực không thể nhìn ra sống chết.

“Hôm nay, bắt đầu từ Trọng Lâu, nếu có kẻ nào phản kháng, ta bảo đảm kết cục của các ngươi sẽ thê thảm hơn Trọng Lâu gấp trăm nghìn lần!” Tà Kiếm Tiên tùy tay vung lên, Trọng Lâu đột nhiên rơi xuống đất, bị một trận khói bụi cuốn lên che phủ.

Còn vô số yêu ma trong Ma giới, đều ngây người như khúc gỗ, kinh hãi vạn phần!

Thần thoại bất bại của Ma giới, đại nhân Trọng Lâu lại bị kẻ kia dễ dàng đánh bại, chuyện hoang đường đến mức nào, nhưng lại thực sự xảy ra.

Chương 636

Cũng không cần nói nhiều, sự thật bày ra trước mắt, dù không thể tin cũng vô nghĩa.

"Bái kiến Ma Tôn đại nhân!" Đầu tiên một yêu ma dẫn đầu quỳ xuống, sau đó chúng yêu ma nối thành một dải, nhao nhao quỳ xuống, không ai dám không thần phục!

"Bái kiến Ma Tôn đại nhân!" "Bái kiến Ma Tôn đại nhân!" "Từ hôm nay, ngài là chủ nhân mới của chúng ta." .....

Tiếng thần phục vang lên không ngừng, Tà Kiếm Tiên không hề quá hưng phấn, chỉ thần sắc có chút khinh thường.

Những kẻ như lũ kiến hôi đó trong mắt hắn chẳng có ý nghĩa gì, ai lại vì một con kiến hôi quỳ lạy mà hưng phấn chứ?

"Ma giới, trạm đầu tiên thôi." .....

Cùng lúc đó, Minh giới.

Kể từ khi Hỏa Quỷ Vương bị trục xuất, Minh giới tuy không có chủ nhân khống chế, nhưng mọi sinh tử luân hồi lại trở nên càng thêm rõ ràng có trật tự.

Ngao Tông lặn xuống đáy Minh Hà, lần thứ hai tìm kiếm căn nguyên luân hồi kia thì, lại phát hiện nó căn bản không hề có bất kỳ kháng cự nào, ngược lại khí tức dần dần hòa hợp.

Cũng có nghĩa là sự đồng hóa đã hoàn toàn hoàn thành, bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn toàn đưa Minh giới vào trong tầm khống chế!

"Đợi lâu như vậy rồi, cũng nên đi bước cuối cùng thôi." Ngao Tông chậm rãi vươn bàn tay, chạm vào căn nguyên Minh giới đang trôi nổi không định, chỉ cảm thấy nó lại hoàn toàn biến dạng, cuối cùng

hóa thành một luồng sáng lấp lánh chú nhập vào cơ thể Ngao Tông.

Quả nhiên, trong khoảnh khắc đó nó hoàn toàn hợp làm một với Ngao Tông, trong mắt Ngao Tông lấp lánh một trận quang mang màu tím, ý thức hải của hắn cũng theo đó mà khuếch đại!

Kể từ lúc này, ý thức của Ngao Tông hoàn toàn liên kết với Minh giới, mỗi một quỷ hồn trong Minh giới, mỗi một hạt bụi bị gió thổi bay, tất cả đều nằm trong ý thức khống chế của hắn!

Cùng lúc đó, Đại điện Luân Hồi đang luân chuyển Lục đạo chợt ngừng vận hành, vô số quỷ hồn sắp tiến vào trong đó cũng bị đẩy ra.

"Chuyện gì thế này?" "Luân hồi Lục giới chưa từng xảy ra tình huống như vậy mà..." "Ta không vào được nữa...

Chẳng lẽ ta không thể luân hồi chuyển sinh sao?!" Vô số quỷ hồn Minh tộc lòng đầy sợ hãi, nhất thời hoàn toàn không biết phải làm sao.

Nếu luân hồi triệt để sụp đổ, điều đó có nghĩa là họ chỉ có thể vĩnh viễn trở thành quỷ hồn trong Minh giới, không thể chuyển sinh lại được nữa.

Trong lúc hoảng sợ tột độ, Minh Hà lạnh lẽo thấu xương kia chợt sôi trào, vô số quỷ hồn đang giãy giụa, chịu khổ trong đó nhao nhao được phóng thích ra, khóc lóc gào thét bay về phía chân trời!

Những kẻ bị giam cầm trong Minh Hà chịu hành hạ, đa phần đều là ý chí của Hỏa Quỷ Vương.

Giờ đây Ngao Tông đã hoàn toàn nắm giữ luân hồi của thế giới này, liền phóng thích tất cả bọn họ.

Trên Minh Hà đang không ngừng sôi trào chợt dâng lên một cột nước cao mấy chục mét, bóng Ngao Tông liền hiện ra trong đó, nhìn xuống mảnh đất Minh giới rộng lớn!

Tất cả quỷ hồn ngưng vọng vào bóng hình trên bầu trời kia, không hiểu sao lại có một cảm giác sợ hãi muốn phủ phục thần phục hắn.

Sự sợ hãi đó quả thực bắt nguồn từ tận xương tủy, giống như bẩm sinh vậy!

Bởi vì Ngao Tông đã tiếp quản luân hồi của thế giới, sinh tử của tất cả sinh linh trong Minh giới đều nằm trong một niệm của hắn, không ai không bị hắn khống chế.

"Từ hôm nay, ta chính là chúa tể của Minh giới, các ngươi, tất cả sinh linh Minh giới, là tử dân của ta, chịu sự che chở của ta, nghe lệnh của ta!" "Nay ta với thân phận Minh giới chi chủ, ra lệnh luân hồi khai mở lại, luân hồi Lục giới cũng sẽ có biến hóa long trời lở đất, Minh tộc cũng sẽ không còn là chủng tộc ti tiện nhất trong Lục giới!" Ngao Tông chậm rãi nâng bàn tay, cánh cửa Đại điện Luân Hồi từ từ mở ra, ánh sáng luân hồi màu xanh u ám chuyển hóa thành màu tím thẫm, có nghĩa là tầng thứ của Đại điện Luân Hồi đã lên một tầng cao hơn.

Lúc này Đại điện Luân Hồi không chỉ có khả năng đưa quỷ hồn vào luân hồi, mà còn có thể khiến quỷ hồn tiến vào trong đó thăng hoa trở thành Minh tộc.

Điều đó có nghĩa là, những quỷ hồn này sẽ không còn chỉ có lựa chọn tái nhập luân hồi, nếu trở thành Minh tộc, sẽ không còn là những du hồn vô năng lực nữa!

"Kẻ nào nguyện ý trở thành Minh tộc của ta, ta sẽ chuyển hóa các ngươi thành tồn tại trong Minh tộc.

Còn nếu muốn tái nhập luân hồi, chuyển thế thành một trong ngũ đạo, thì cứ việc." Ngao Tông không hề cưỡng ép các quỷ tộc này, công bằng đưa ra lựa chọn một trong hai.

Nhưng cơ hội đang ở trước mắt, tuyệt đại đa số đều không muốn

chọn tái chuyển thế luân hồi, hiện giờ là cơ hội tốt!

"Chúng ta nguyện ý trở thành Minh tộc!" Chúng quỷ hồn nhao nhao quỳ xuống trước Ngao Tông, thành tâm khẩn cầu!

Ngao Tông khẽ mỉm cười, chính là kết quả hắn muốn.

"Chư vị, bắt đầu đi!" Ngao Tông chỉ về phía luân hồi Minh giới, trầm giọng ra lệnh, chúng quỷ hồn liền như cá bơi vậy mà có trật tự tiến vào Đại điện Luân Hồi.

Từ khoảnh khắc đó, quỷ tộc sẽ không còn ti tiện, và sẽ thăng hoa trở thành Minh tộc!

Ngao Tông thần sắc không chút dao động, yên lặng nhìn mọi việc, dường như việc hắn khống chế Minh giới là điều hiển nhiên. .....

Cùng lúc đó, sự biến đổi lớn ở Minh giới đã dẫn đến những thay đổi ở các giới khác nhau, trong đó Thiên giới chịu ảnh hưởng lớn nhất.

Nhật nguyệt tinh thần của Thiên giới bắt đầu vận hành xao động, và ngay cả linh lực của Thiên giới cũng bắt đầu bị ảnh hưởng, phần lớn ngược lại bị Minh giới dẫn vào trong.

Trên thực tế, những linh khí này vốn thuộc về Minh giới, chỉ vì Minh giới từ trước đến nay không có kẻ khống chế mạnh mẽ, nên bị Thiên giới không ngừng rút cạn linh lực.

Nhưng hiển nhiên, kể từ khi Ngao Tông trở thành Minh giới chi chủ, tất cả đều sẽ trở thành lịch sử!

Trong tình huống này, Thiên Đế thậm chí căn bản không cần phái tiên nhân điều tra, trong lòng liền hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Luân hồi Minh giới, đã bị khống chế rồi..." Thiên Đế trong lòng thực sự khó tin, điều đó có nghĩa là luân hồi Minh giới mà hắn từng

tốn hết sức lực cũng không thể khống chế lại bị người khác đoạt lấy.

Luân hồi Minh giới là một trong những căn nguyên cấu thành thế giới, liên quan đến việc thế giới này sẽ đi về đâu, cực kỳ quan trọng.

Ngoài việc quan tâm, Thiên Đế trong lòng cũng không khỏi có chút ghen tị, rốt cuộc ai đã làm được điều này?

"Người thừa kế tiến về Minh giới, ít nhất phải điều tra rõ ràng Minh giới chi chủ hiện nay là ai, rất quan trọng!

Ngoài ra, tuyệt đối đảm bảo không được chọc giận, mạo phạm vị Minh giới chi chủ đó!" Thiên Đế tức khắc hạ lệnh.

Tà Kiếm Tiên sau khi hoàn toàn khuất phục Ma giới, liền tức khắc đến Minh giới.

Mục đích rất đơn giản, khiến quỷ hồn của một giới cũng phải thần phục, đương nhiên cũng có ý niệm thử tìm cội nguồn luân hồi.

Không rõ ràng, cội nguồn luân hồi khó nắm bắt, lần này có khả năng kế hoạch thất bại.

Nhưng khi đến Minh giới, lại phát hiện bên trong hoàn toàn không giống như tưởng tượng.

Không những linh lực cực kỳ sung túc, thậm chí cả những vùng đất hoang vu cũng trở nên sinh cơ bừng bừng, mọc ra rất nhiều cây cối xanh biếc.

Cũng không còn những cô hồn dã quỷ lang thang khắp nơi, bầu trời cũng từ lúc đầu âm u ảm đạm trở nên sáng sủa.

Nếu không xác định đã xuyên qua Phong Đô Quỷ Thành, Tà Kiếm Tiên thậm chí còn cho rằng mình đã đi nhầm đường.

"Kỳ lạ, bộ dạng Minh giới không giống với trong ký ức của năm tên kia…" Tà Kiếm Tiên trong lòng hơi kinh ngạc.

Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, định uy hiếp vạn quỷ trong một giới, lại phát hiện vô số Minh tộc từ bốn phương tám hướng xông tới bao vây hắn ta!

"Kẻ không mời mà đến, sao dám tùy tiện xông vào Minh giới!" "Mau mau rút lui, Minh giới chi chủ có thể tha cho ngươi một mạng!" Tiếng uy hiếp vang lên không ngớt, Tà Kiếm Tiên lạnh lùng nhìn chằm chằm, chỉ lạnh giọng thốt ra một chữ: "Cút!" "Giết!" Các Minh tộc không chút do dự, lập tức muốn hợp sức tấn công Tà Kiếm Tiên, nhưng Tà Kiếm Tiên bỗng nhiên bùng phát một đạo tà khí cuồng bạo cuốn quét bốn phía, trong nháy mắt nghiền nát bọn họ tan thành sương khói.

Minh tộc vốn không có thực thể, ngoại hình chỉ do hồn lực của bản thân ngưng tụ thành, tuy bị đánh tan nhưng không có nghĩa là tử vong.

"Hôm nay, ta quản lý tất cả trong Minh giới, vạn quỷ đều phải nghe theo lệnh của ta, kẻ nào không tuân theo sẽ bị đánh vào Minh Hà, vĩnh viễn chịu tra tấn!" Tà Kiếm Tiên nghiễm nhiên như một vị vương giả, phủ khám tất cả quỷ tộc trên đại địa rộng lớn!

Chương 637

Nhưng ngoài ý liệu của Tà Kiếm Tiên, căn bản không có quỷ tộc nào ngoan ngoãn thần phục, ngược lại còn dẫn tới một làn sóng phẫn nộ mắng chửi!

"Ngươi có tư cách gì mà nói!" "Minh giới chi chủ đã có định đoạt, căn bản không có ai có tư cách thay thế!" "Nếu không mau rút lui, cẩn thận Minh giới chi chủ diệt sát ngươi!" Tà Kiếm Tiên hoàn toàn không ngờ, Hỏa Quỷ Vương đã bị tiêu diệt đã lâu, mà quỷ tộc lại có thể kiên cường bất khuất như vậy, khiến lửa giận của hắn ta bỗng chốc bùng lên.

"Hôm nay, không thấy quan tài không đổ lệ!" Tà Kiếm Tiên chậm rãi xòe tay, đạo tà khí mạnh mẽ ngưng tụ trong lòng bàn tay, quyết tâm muốn tiêu diệt tất cả quỷ tộc trước mắt!

Nhưng ngay khi sắp ra tay, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền vào tai: "Tà Kiếm Tiên, gan ngươi không nhỏ!" Giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng truyền vào tai lại khiến Tà Kiếm Tiên lập tức cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng!

Tà Kiếm Tiên đột nhiên ngẩng đầu, kinh hãi phát hiện người trước mắt chính là Ngao Tông!

"Ngươi… Ngươi lại ở đây…" Tà Kiếm Tiên không khỏi run rẩy hai tay.

"Ta thân là Minh giới chi chủ, thân ở nơi đây thì có gì không thể?" Ngao Tông nhàn nhạt phản vấn.

"Minh giới chi chủ?!" Tà Kiếm Tiên đơn giản là khó tin!

Ngao Tông cũng không nói thêm lời vô ích, quanh thân liền bùng

lên một trận U Minh chi lực mạnh mẽ xoay quanh, nhưng sức mạnh chỉ thoáng qua.

Mặc dù vậy, cũng đủ để Tà Kiếm Tiên cảm nhận rõ ràng, lập tức phán đoán ra, chỉ có kẻ nắm giữ cội nguồn luân hồi mới có U Minh chi lực.

Nhưng hắn ta căn bản không biết, Ngao Tông nắm giữ không chỉ U Minh chi lực của một thế giới, nếu biết chân tướng sợ rằng sẽ kinh hãi lập tức lăn về Tỏa Yêu Tháp, không dám xuất hiện nữa!

"Ta vừa nghe, ngươi muốn chiếm cứ Minh giới, không biết đã được sự đồng ý của ta chưa?" Ngao Tông thần tình đầy vẻ đùa cợt nhìn Tà Kiếm Tiên.

"…Hiểu lầm… Nếu ta sớm biết ngươi ở đây, ta tuyệt đối sẽ không làm vậy!" Tà Kiếm Tiên không dám ngông cuồng dù chỉ một phần, hiện tại thân ở Minh giới tương đương với bị đối phương nắm giữ vận mệnh, một ý niệm liền có thể định sinh tử!

Huống hồ tu vi của Ngao Tông bản thân cũng mạnh mẽ đến khó tưởng.

"Mục đích của ngươi là gì, không liên quan đến ta.

Nhưng tự tiện xông vào Minh giới, vậy là đối địch với ta." Ngao Tông chậm rãi ép sát Tà Kiếm Tiên, hắn ta cũng chỉ có thể từng bước lùi lại, không thể nảy sinh bất kỳ ý niệm chống đối nào.

"Ta lập tức đi!

Tuyệt đối không mạo phạm Minh giới nữa, xin Thượng Tiên tha thứ!" Tà Kiếm Tiên không dám chần chừ dù chỉ một khắc, lập tức xuyên qua thông đạo khi đến, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Ngay cả trước khi đi, Tà Kiếm Tiên vẫn mắng chửi trong lòng, hôm nay đụng phải một vị sát thần.

Cũng may đối phương không hề có chút sát ý nào, nếu không hôm nay tuyệt đối không thể sống sót rời khỏi Minh giới!

Tà Kiếm Tiên vừa rời đi, Ngao Tông liền lập tức cảm giác được, có một vị tiên nhân từ Thiên giới cũng đang lặng lẽ xuyên qua thông đạo.

Nhưng tên này dường như không muốn gây chú ý, vô cùng cẩn thận dè dặt nhưng dù vậy cũng không thể thoát khỏi sự phát giác của Ngao Tông.

"Ra đây!" Ngao Tông quát một tiếng, vị tiên nhân kia liền cảm giác tu vi bị cấm chế, thân hình ẩn giấu trong nháy mắt bộc lộ vô nghi, trực tiếp xuất hiện trước mặt vạn quỷ tộc!

"Tiên nhân?!" Khi nhìn thấy, các Minh tộc vô thức lùi lại tránh xa, nhưng nhanh chóng ý thức được căn bản không cần hoảng sợ.

Minh tộc ngày nay không phải là những quỷ hồn tùy ý bị chém giết như xưa!

"Việc gì phải lén lút như vậy, Thiên Đế phái ngươi đến sao?" Ngao Tông thẩm thị vị tiên sứ kia.

"Không sai… Ngài là Minh giới chi chủ?" Vị tiên nhân kia nhìn Ngao Tông không khỏi ngạc nhiên.

Không phải người đồng hành cùng Cảnh Thiên tiến vào Thiên giới ban đầu sao?!

Chỉ là khi đó trên người Ngao Tông không hề có chút tu vi dao động nào, gần như tất cả tiên nhân nhìn thấy đều cho rằng Ngao Tông chỉ là một phàm nhân bình thường.

Nhưng lại là kẻ nắm giữ cội nguồn luân hồi của Minh giới, một tồn tại có thể ngang hàng với Thiên Đế, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút!

“Ngươi nghĩ sao?” Ngao Tông lười nhác phản vấn.

“Xin lỗi… Xin thứ cho tại hạ thất lễ, ta, ta thay Thiên Đế đến, cung chúc ngài trở thành Minh giới chi chủ, thống ngự vạn chúng quỷ hồn!” Sứ giả Thiên giới cũng rất linh hoạt, một câu nói liền thay đổi ý nghĩa.

“Thiên Đế e rằng không có tâm như vậy.

Thử thăm dò sao, giờ đây đã biết thân phận của ta, Minh giới cũng không cần phải nán lại.” Ngao Tông nhàn nhạt nói, “Về nói với Thiên Đế, nước sông không phạm nước giếng, an tâm làm Thiên Đế là được.

Minh giới và Thiên giới, không hề xung đột.” “Như vậy, tại hạ đã hiểu.” Sứ giả cũng an tâm rất nhiều, nhưng vẫn giả bộ nói: “Thiên Đế cung chúc đại nhân trở thành Minh giới chi chủ, và hy vọng nếu thuận tiện, xin ngài có thể tự mình đến Thiên giới một chuyến, Bệ hạ đang chờ ngài đích thân ghé thăm.” “Ngày sau hãy nói.” Ngao Tông hoàn toàn không để lời của hắn ta vào tai, “Giờ đây ngươi cũng nên rời đi.

Giúp ta chuyển lời đến Thiên Đế, ta không hy vọng thân phận Minh giới chi chủ trong thời gian ngắn truyền khắp Lục giới.” “Tự nhiên.” Tiên sứ đương nhiên hiểu được hàm ý của Ngao Tông, lập tức cáo biệt.

Sau khi tiên sứ rời đi, Ngao Tông cũng nghĩ đến lúc trở về Nhân giới.

Giờ đây đã rời Nhân giới một thời gian, có lẽ cũng nên quay về rồi.

“Đợi sau khi luân hồi của thế giới này ổn định trở lại, liền quay về vậy.” Ngao Tông thầm nghĩ.

Cùng lúc đó, Nhân giới Thục Sơn.

Cảnh Thiên tuy không biết cách quản lý sự vụ, nhưng may mắn là

các đệ tử đều tích cực, ai nấy đều bận rộn đâu ra đấy, cũng không cần quá lo lắng.

Chỉ có một điều Cảnh Thiên lo lắng duy nhất chính là Từ Trường Khanh, phái rất nhiều đệ tử đi tìm nhưng đều không có manh mối.

Nhưng không chỉ vì lo lắng cho Từ Trường Khanh, Ngũ Linh Châu còn cực kỳ quan trọng, nếu không tập hợp đủ thì đồng nghĩa với việc không có cách nào đối kháng Tà Kiếm Tiên.

"Ai, bao nhiêu chuyện phiền phức đều đè lên một mình ta…" Cảnh Thiên nhìn Phong Linh Châu và Thủy Linh Châu đang lơ lửng trong lòng bàn tay, khổ não không thôi.

Vừa lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận huyên náo ồn ào, một đệ tử đột nhiên xông vào phòng, thở hổn hển kêu lên: "Đại chưởng môn, đại sự không hay rồi!

Rất nhiều ma vật từ dưới Thục Sơn kéo lên, các đệ tử chúng ta không chống đỡ nổi!" "Yêu ma nào?!" Cảnh Thiên nghe vậy đại kinh, vô thức muốn tìm Ngao Tông giúp đỡ, nhưng nhanh chóng ý thức được Ngao Tông căn bản không có ở đây.

"Ta đi giúp!" Cảnh Thiên cắn răng, lập tức vồ lấy Ma Kiếm xông ra ngoài, lại phát hiện bên ngoài Thục Sơn bị ma vật như thủy triều bao vây, có rất nhiều đệ tử Thục Sơn thảm tử trong tay yêu ma!

Nhưng dù vậy vẫn có vô số đệ tử không sợ chết chống cự, Long Quỳ cũng hóa ra nhân cách màu đỏ giao chiến với những yêu ma đó.

Mỗi lần kéo cung, những mũi tên đỏ rực bắn ra theo đó nổ tung liền dọn sạch một khoảng trống trong triều ma vật, nhưng nhanh chóng bị ma vật phía sau lấp đầy, giống như lấy chén nước cứu xe cháy.

"Ca ca, không cần nhúng tay, cứ để muội thu thập là được." Long

Quỳ lạnh lùng nói.

"Yên tâm, thu thập đám hỗn trướng này ta rất thạo!" Cảnh Thiên lớn tiếng cười, vừa rút Ma Kiếm ra khỏi vỏ, một thân ảnh đỏ rực đột nhiên bay ra từ giữa đám yêu ma, bức lui nhiều đệ tử Thục Sơn đang cản đường xông thẳng về phía Cảnh Thiên!

Bị tấn công bất ngờ, Cảnh Thiên chỉ kịp vung kiếm chắn ngang trước người, nhưng vẫn bị một đòn đánh bay ra ngoài!

"Ca ca!" Long Quỳ vô cùng phẫn nộ, cây cung dài trong tay lập tức hóa thành một thanh trường kiếm chém về phía kẻ tấn công, nhưng chưa kịp tới gần đã bị dễ dàng đánh lui vài trượng!

"Oan gia ngõ hẹp thật, Tà Kiếm Tiên đại nhân có lệnh, bảo ta đến đây thanh toán nợ cũ với ngươi!" Cảnh Thiên vội vàng dùng Ma Kiếm chống đỡ cơ thể, mới phát hiện kẻ tấn công chính là Hỏa Quỷ Vương.

Nhưng lúc này hành vi của Hỏa Quỷ Vương đã vượt xa cấp độ khi còn ở Minh giới, ngay cả tu vi ngàn năm của Long Quỳ cũng khó mà kháng cự được khí tức của hắn!

"Ta đã ẩn náu trong Minh giới không dám ra ngoài rồi, bây giờ ngươi ôm được đùi lớn của Tà Kiếm Tiên cái thứ xấu xí kia, dám làm càn sao?" Cảnh Thiên dùng trường kiếm chỉ vào Hỏa Quỷ Vương, buông lời châm chọc.

"Thằng nhóc con, ngươi ngông cuồng thật.

Nếu lúc đó không phải thừa lúc tu vi của ta chưa hồi phục, ngươi đã phải chết trong Điện Quỷ Vương rồi, bây giờ sớm là cá bơi trong Minh Hà!" Hỏa Quỷ Vương nhớ lại cảnh bị ép giao Hỏa Linh Châu khi ở Minh giới, không khỏi căm hận nghiến răng nghiến lợi, "Giao Hỏa Linh Châu cho ta, ta có thể cho ngươi chết một cách thống khoái, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Cảnh Thiên

không nói một lời vô ích nào, cầm Ma Kiếm liền đâm tới, nhưng thân hình của Hỏa Quỷ Vương lại thần bí khó lường như quỷ mị, nhát kiếm đâm tới chỉ chạm vào tàn ảnh của Hỏa Quỷ Vương.

Chương 638

Chưa đợi Cảnh Thiên kịp phản ứng, Hỏa Quỷ Vương đã dùng một đạo âm khí màu đỏ tấn công từ phía sau, ngay lập tức quấn quanh cổ Cảnh Thiên!

Hỏa Quỷ Vương chỉ khẽ dùng sức, liền kéo Cảnh Thiên ngã mạnh xuống đất, khi hắn quyết định ra đòn chí mạng cho Cảnh Thiên, Long Quỳ lại liên tục bắn ra vài mũi tên, mỗi mũi tên đều ẩn chứa dao động pháp lực cực kỳ khủng bố.

Long Quỳ trong cơn nguy cấp gần như dốc hết pháp lực vào mũi tên, chỉ để nhanh chóng đánh bại Hỏa Quỷ Vương.

Nhưng âm khí quanh thân Hỏa Quỷ Vương tràn ngập, trong nháy mắt ngưng kết thành một kết giới màu đỏ rực khổng lồ kiên cố không thể phá vỡ, mạnh mẽ đỡ lấy công kích của Long Quỳ!

"Oanh long!" Vài mũi tên sau, lớp bảo hộ không ngoài dự đoán vỡ tan, thần tình Hỏa Quỷ Vương cũng hơi không tự nhiên, hiển nhiên việc đỡ liên tiếp mấy đạo công kích cũng không dễ chịu gì.

"Cút ngay!" Bàn tay gầy guộc của Hỏa Quỷ Vương vươn ra, âm khí cuồn cuộn xé nát từng tấc đất tấn công, khi Long Quỳ vừa định né tránh, đạo tà khí từ mặt đất bùng phát ra đã trói chặt Long Quỳ vào trong, rồi phát nổ!

"Long Quỳ!" Đồng tử Cảnh Thiên đột nhiên co rút, nhưng lại bị đạo âm khí màu đỏ quấn chặt hơn, căn bản không thể thoát thân!

"Giao Hỏa Linh Châu cho ta!

Nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Hỏa Quỷ Vương gào thét phẫn nộ, nhưng Cảnh Thiên căn bản không hề lay

động, thậm chí còn thúc đẩy Ma Kiếm đâm về phía Hỏa Quỷ Vương, đương nhiên bị Hỏa Quỷ Vương dễ dàng hất ra.

"Đồ hỗn trướng, ta giết ngươi, luyện hồn tra tấn cũng vậy thôi!" Hỏa Quỷ Vương hoàn toàn nổi giận, liền định ra tay giết Cảnh Thiên, nhưng đạo âm khí quanh thân không ngừng xoay quanh lại trong nháy mắt bị hóa giải một cách thần bí.

Điều càng khiến hắn ta kinh hoàng hơn, pháp lực cũng trong cùng một khoảnh khắc bị phong ấn cấm chế!

Cảnh Thiên vội vàng nhân lúc dây trói được giải khai mà lăn sang một bên, thở hổn hển, và lập tức nhìn về phía Long Quỳ bị tấn công, nhưng căn bản không nhìn thấy bóng dáng Long Quỳ đâu!

"Sao lại như vậy…" Cảnh Thiên không khỏi hơi thất thần, cho rằng Long Quỳ đã hồn phi phách tán rồi!

"Ai?

Ai đánh lén ta, ra đây!" Hỏa Quỷ Vương vừa phẫn nộ vừa kinh hoàng, kẻ có thể lặng lẽ cấm chế tu vi như vậy, tuyệt đối không thể chọc giận được!

"Hỏa Quỷ Vương, pháp lực mà Tà Kiếm Tiên cấp cho ngươi chỉ có vậy sao, xem ra hắn ta cũng không coi trọng ngươi lắm nhỉ." Một giọng nói trầm ổn theo đó vang lên, Cảnh Thiên và Hỏa Quỷ Vương đồng thời nhìn lại, lại thấy Ngao Tông không biết từ lúc nào đã ở Thục Sơn, đang đứng một bên lạnh lùng nhìn chằm chằm Hỏa Quỷ Vương!

Long Quỳ đang hôn mê bất tỉnh thì được Ngao Tông ôm trong lòng, đã khôi phục lại nguyên dạng và không hề bị tổn thương.

"…" Hỏa Quỷ Vương như bị sét đánh ngang tai, trong nháy mắt toàn thân cứng đờ, trong lòng nảy sinh nỗi sợ hãi run rẩy!

Cho đến nay vẫn nhớ sự tuyệt vọng khi bị Ngao Tông áp chế ở Minh giới, một cường giả căn bản không thể đối kháng!

"Nếu lúc đó ngươi thật lòng thật dạ ở lại Minh giới, không nghe theo lệnh của Tà Kiếm Tiên, cứ ở trong Minh giới mà tồn tại thì cũng chưa hẳn không được." Ngao Tông chậm rãi ép sát Hỏa Quỷ Vương, ngữ khí lạnh lẽo khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Hỏa Quỷ Vương càng nghe ra hàm ý của Ngao Tông, hôm nay hoàn toàn không định chừa cho hắn ta một con đường sống!

"Các hạ… Ta, ta hiểu lầm!

Sớm biết ngài ở đây, ta tuyệt đối sẽ không…" Hỏa Quỷ Vương toàn thân run rẩy, thậm chí ngay cả lời nói cũng không thể nói trọn vẹn một câu!

"Ta không quản ngươi vì sao làm vậy, đã tự mình tìm chết, vậy cũng không cần quay về nữa." Ánh mắt Ngao Tông lóe lên một tia tinh quang màu tím, U Minh chi lực vô hình khuếch tán quanh thân Hỏa Quỷ Vương.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể do âm khí ngưng tụ thành của hắn ta đột nhiên vỡ nát, chỉ còn lại một sợi hồn phách không có gì nương tựa!

Ngao Tông không hề nương tay, mạnh mẽ nhiếp lấy hồn phách đó vào lòng bàn tay, hồn phách Hỏa Quỷ Vương run rẩy bần bật, không ngừng phát ra ý niệm cầu xin tha thứ tới Ngao Tông.

"Ta vừa thật sự thay đổi ý định một chút, trực tiếp giết ngươi thì hơi tiện nghi." Ngao Tông lạnh lùng cười, "Ngươi không thích ném kẻ không phục tùng vào Minh Hà chịu vạn thế tra tấn sao, vừa hay hôm nay để ngươi cũng được trải nghiệm!" Lời vừa dứt, Hỏa Quỷ Vương trong lòng bàn tay Ngao Tông biến mất giữa không trung.

Bị mạnh mẽ truyền tống đến trong Minh giới!

Hỏa Quỷ Vương ngây dại trong Minh giới hoàn toàn khác biệt so với ngày xưa, nhưng nhanh chóng kinh hãi vạn phần, vì vô số vong linh oan hồn đang tiến sát về phía hắn ta!

"Hỏa Quỷ Vương!

Ngươi đã giam cầm ta trong Minh Hà năm trăm năm rồi!" "Bây giờ ngươi cũng có kết cục như vậy!" "Thiên lý luân hồi, sớm nên như thế!" "Đến lúc ngươi phải trả nợ rồi!" Hỏa Quỷ Vương kinh khủng vạn phần, vừa định chạy trốn thì bị mạnh mẽ kéo lại, chết chóc kéo vào Minh Hà lạnh lẽo, cho đến khi hoàn toàn bị nước sông nhấn chìm.

Từ đó về sau, chỉ cần Ngao Tông không thả ra, trừ phi Minh giới và các thế giới cùng nhau sụp đổ, nếu không vĩnh viễn không thể giải thoát khỏi Minh Hà.

Đây cũng là hình phạt mà hắn ta đáng phải chịu.

Sau khi Hỏa Quỷ Vương bị phong ấn, những yêu ma kia liền tản tác như chim bay thú chạy, hoàn toàn không dám nán lại.

Những kẻ ô hợp bị Hỏa Quỷ Vương tụ tập, đến nhanh thì đi cũng nhanh, Thục Sơn cuối cùng cũng không bị công phá.

Nhưng dù vậy, một trận chiến này cũng gây tổn thất không nhỏ cho Thục Sơn, rất nhiều đệ tử thảm tử trong tay yêu ma, thậm chí ngay cả thi thể cũng không thể bảo toàn hoàn toàn.

"Dù sao đi nữa ta cũng sống sót từ trận tấn công này, cũng coi như Thục Sơn thắng nhỏ vậy." Đại đệ tử lắc đầu cười khổ.

Trước đó hầu hết đều cho rằng, Thục Sơn nhất định sẽ bị những yêu ma này công phá, nhưng không ngờ Ngao Tông lại xuất hiện vào thời khắc mấu chốt, cứu vớt.

“Mấy con súc sinh nhỏ bé gây thương tổn này không đáng nhắc tới, nhưng lại dùng tính mạng của nhiều đệ tử Thục Sơn như vậy, cho dù có giết chết nhiều hơn nữa cũng đáng tiếc.” Ngao Tông nhìn những thi thể đệ tử thảm tử, không khỏi lắc đầu.

“Ngao huynh, huynh trở về đúng lúc lắm, bây giờ ta dù sao cũng phải đi tìm lại Bạch Đậu Hủ, nhân gian bị Tà Kiếm Tiên tra tấn đến không ra hình dạng gì nữa rồi!” Cảnh Thiên nghiến răng nghiến lợi nói: “Hắn ta đã dẫn vô số yêu ma quỷ quái vào nhân giới, không biết bao nhiêu nhân tộc bị nô dịch, ta phải nhanh chóng lấy Ngũ Linh Châu diệt trừ tên hỗn trướng đó!” Nguyên do, sau khi Tà Kiếm Tiên chiếm được Ma giới, đã ra lệnh một lượng lớn yêu ma lũ lượt xông vào nhân giới, nhân giới căn bản không thể chống cự những ma vật như thủy triều này, từng tốp từng tốp quân đội chiến tử, và các thành trì cũng bị yêu ma liên tiếp chiếm đóng.

Ma tộc vốn căm hận, ghét bỏ nhân tộc, tất cả nhân tộc dưới sự khống chế của hắn ta đều bị áp bức và nô dịch, chỉ có một số ít người e sợ Tà Kiếm Tiên, và có khả năng nhất định thì sẽ được Tà Kiếm Tiên tiếp nhận, thu nhận làm nô bộc của hắn ta.

Thục Sơn tự nhiên khó mà giao phong với những yêu ma đó, khi giúp đỡ vương triều chống lại sự xâm lược của yêu ma, cuối cùng chiến hỏa cũng dẫn đến Thục Sơn.

Hỏa Quỷ Vương dẫn dắt chúng yêu ma vốn căm hận Cảnh Thiên và Long Quỳ, tự nhiên muốn nhân cơ hội này báo thù, do đó không chút do dự xông thẳng đến Thục Sơn.

“Xem ra Tà Kiếm Tiên dã tâm không nhỏ, mục đích ban đầu hẳn là muốn đưa toàn bộ Lục giới vào trong tầm kiểm soát.” Ngao Tông nghe xong, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Cảnh Thiên khó tin, “Ngao huynh, huynh không phải đang nói đùa

đấy chứ?

Nhân gian dễ dàng chiếm được, Thiên giới có thể nhúng tay vào sao?

Ma giới tên quái vật lông đỏ kia thu thập cũng dễ dàng vậy sao." Ngao Tông phản vấn: "Làm sao ngươi có thể khẳng định Trọng Lâu có thể dễ dàng chiến thắng?

Hắn ta căn bản không phải đối thủ của Tà Kiếm Tiên, nếu không những yêu ma kia vì sao lại nghe theo lệnh của Tà Kiếm Tiên?

Rõ ràng là đã đánh bại Trọng Lâu, và khống chế tất cả ma tộc!" "Không thể nào…" Cảnh Thiên vừa định nói, đột nhiên phát giác một trận tà khí thẳng bức trời cao bao quanh Thục Sơn.

Các đệ tử trong đó cũng lập tức cảm giác được, trái tim vừa khó khăn đặt xuống lại lần nữa nâng lên, và lũ lượt tập trung lại căng thẳng chuẩn bị nghênh địch.

"Tà Kiếm Tiên đến rồi." Ngao Tông lẩm bẩm tự nói, đối với khí tức này hắn ta căn bản không thể quen thuộc hơn.

"Hả?" Cảnh Thiên hơi sững sờ, ngay sau đó kinh hãi phát hiện trên bầu trời Thục Sơn, tà khí tụ lại thành một đám sương đen, và từ trong đó bước ra một người đàn ông trọc đầu xấu xí vô cùng.

"Tà Kiếm Tiên?

Trông xấu quá đi mất!" Cảnh Thiên không nhịn được mà phun ra một câu châm chọc.

"Thằng nhóc này có thể kiên trì đến bây giờ lại khiến ta bất ngờ.

Cảnh Thiên đúng không?" Tà Kiếm Tiên đã được Cảnh Thiên mang theo bên mình trong thời gian dài, tự nhiên vô cùng quen thuộc với hắn ta.

“Đồ xấu xí, ngươi nhận ra ta sao?

Vậy thì đỡ việc rồi, lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, rồi cút vào Tỏa Yêu Tháp thề vĩnh viễn không ra ngoài, ta có thể tha cho ngươi một mạng chó, dù sao ngươi cũng biết khi ta ra uy thì lợi hại đến mức nào mà!” Cảnh Thiên hoàn toàn không coi Tà Kiếm Tiên ra gì.

Chương 639

Tà Kiếm Tiên cũng không tức giận, chỉ cười nói: "Cảnh Thiên, bổn ý của ngươi chẳng phải chỉ muốn làm chưởng quỹ của một tiệm cầm đồ xa hoa, một người có tiền sao?

Việc gì phải nhúng tay vào chuyện của Thục Sơn chứ?" "Nếu bây giờ ngươi giao Linh Châu cho ta, ta sẽ xây cho ngươi một cửa hàng còn to lớn, lộng lẫy hơn cả cung điện hoàng đế trên thế gian này!" Cảnh Thiên không nhịn được mà chửi mắng: "Ngươi nói cái rắm!

Gây họa cho nhân gian thành ra thế này, mở một vạn tiệm Vĩnh An Đương thì có ích gì!

Mau cút vào Tỏa Yêu Tháp đi, đừng ép ta ra tay, ngươi biết ta ngay cả Trọng Lâu còn có thể đánh bại mà!" "Không biết điều.

Nếu ngoan ngoãn nghe lời như Từ Trường Khanh, có lẽ ngươi cũng có thể bảo toàn được một mạng, đợi sau này ta cũng sẽ cho ngươi trở thành một phương lãnh chúa, ít nhất còn tốt hơn vạn lần so với hiện tại." Tà Kiếm Tiên liên tục lắc đầu, trong lời nói đầy vẻ tiếc nuối.

"Bạch Đậu Hủ?" Cảnh Thiên nghe lời nói đó liền sinh lòng cảnh giác, "Ngươi biết hắn ở đâu?" "Đương nhiên!" Tà Kiếm Tiên đắc ý cười, sau đó vung tay một cái, chỉ thấy một thanh trường kiếm bị gãy ném ra, rơi loảng xoảng trước mặt Cảnh Thiên.

"Kiếm Bạch Đậu Hủ!" Cảnh Thiên trong lòng chấn động không thôi, "Ngươi đã giết Bạch Đậu Hủ sao?!" "Không hề, hắn là ân nhân tái tạo của ta, ta sẽ không muốn mạng của hắn, chỉ tạm thời thôn phệ hắn, đừng cản trở chuyện của ta." Nói xong, Tà Kiếm Tiên chậm rãi xòe bàn tay, chỉ thấy Hỏa, Lôi Linh Châu đang xoay quanh trong lòng

bàn tay hắn ta.

"Đồ hỗn trướng…" Cảnh Thiên phẫn nộ ném Ma Kiếm đâm về phía Tà Kiếm Tiên, nhưng đối phương lại không né tránh, trực tiếp dùng hai ngón tay kẹp chặt mũi kiếm đang tấn công, không thèm để ý ném sang một bên, "Ta không nói thêm lời vô ích nữa, giao hai viên Linh Châu kia cho ta, nếu không hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Tà Kiếm Tiên nói xong, ánh mắt lướt qua gương mặt của tất cả mọi người ở Thục Sơn, thích thú thưởng thức ánh mắt tuyệt vọng trước khi chết của những con người này.

Nhưng vừa nhìn qua, liền bị dọa đến hồn bay phách lạc: Ngao Tông cũng đang ở trong đám đông!

Vẫn như thường lệ che giấu khí tức của mình một cách hoàn hảo, ngay cả Tà Kiếm Tiên cũng không phát giác ra sự tồn tại của hắn ngay lập tức.

Lúc này ý niệm trong lòng Tà Kiếm Tiên là bỏ chạy, nhưng kỳ lạ là Ngao Tông lại không nhìn về phía hắn ta, cũng không có ý định ra tay, dường như mọi chuyện xảy ra đều không liên quan đến hắn ta.

"Đồ xấu xí, ngươi muốn Linh Châu, vậy thì trước hết giết ta đi đã!" Cảnh Thiên lạnh lùng cười, "Ngươi không phải đối thủ của ta, nếu ngươi thật sự muốn mạng của ta, e rằng sẽ có một tên quái vật lông đỏ của Ma giới đến liều mạng với ngươi!

Tên đó ngươi không thể đối phó được đâu!" "Quái vật lông đỏ?

Trọng Lâu à!" Tà Kiếm Tiên chợt hiểu ra, tùy tay ném ra một đôi đồ vật cho Cảnh Thiên, "Hãy nhìn kỹ đi!" Cảnh Thiên lúc đầu không hiểu ý, nhưng khi nhìn rõ những thứ đó, tại chỗ chấn động đến không thể tin được.

Đó chính là một đôi sừng nhọn, sừng nhọn của Ma Tôn Trọng

Lâu!

Tâm trạng Cảnh Thiên vô cùng phức tạp, mặc dù vô cùng ghét nhìn Trọng Lâu, nhưng sau khi trải qua nhiều lần giao đấu, cũng có thêm sự ngưỡng mộ đối với Trọng Lâu, nếu không phải tu vi quá yếu, coi hắn ta là đối thủ cũng không phải là không được.

Nhưng sự thật trước mắt không ngừng chứng minh, Trọng Lâu đã bị Tà Kiếm Tiên giết chết, quả nhiên không phải đối thủ!

"…Ngươi đã giết tên quái vật lông đỏ đó sao?" Cảnh Thiên cố gắng giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh, nhưng hai tay lại càng nắm chặt hơn.

"Yên tâm đi, nếu tên đó ngay từ đầu đã quỳ xuống cầu xin tha thứ, chưa chắc ta đã muốn mạng của hắn.

Hắn cũng có chút xương cốt." Tà Kiếm Tiên cười âm hiểm.

"Ta quyết giết ngươi!" Máu trong mắt Cảnh Thiên tràn ra, lần đầu tiên nảy sinh sát ý mạnh mẽ đến vậy!

Từ Trường Khanh và Trọng Lâu liên tiếp gặp nạn, dù sao cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, cho dù tu vi của Tà Kiếm Tiên quá mạnh mẽ.

"Bằng gì?" Tà Kiếm Tiên bật cười, vốn định trực tiếp diệt sát Cảnh Thiên đoạt lấy hai viên Linh Châu, nhưng Ngao Tông ở bên cạnh, thực sự không biết nên ra tay thế nào.

Mặc dù Ngao Tông trông có vẻ không có sát ý đối với hắn ta, nhưng có thể khẳng định chỉ cần hắn ra tay với Cảnh Thiên, Ngao Tông tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Ta có thể cho ngươi một cơ hội, để ngươi cứu Từ Trường Khanh và Trọng Lâu, nếu ngươi có thể đánh bại ta, cho dù tiến vào Tỏa Yêu Tháp bị phong ấn vĩnh viễn, ta cũng tùy tâm trạng." Tà Kiếm

Tiên đột nhiên dùng một giọng điệu dụ dỗ nói.

"Cơ hội?" Cảnh Thiên nảy sinh cảnh giác, tên này mạnh mẽ đến mức có thể đánh bại cả Trọng Lâu, sao lại đột nhiên hòa nhã như vậy, e rằng không phải là một cái bẫy.

"Ngày mai, đích thân ngươi đến Du Châu Thành, ta muốn cùng ngươi tiến hành một cuộc đánh cược công bằng.

Chỉ cần ta thua, điều kiện tùy ngươi đặt ra.

Đương nhiên, nếu ta thắng, ngươi tự nhiên cũng phải giao ra một số tiền cược." Tà Kiếm Tiên cười nói.

Cảnh Thiên không khỏi nhíu mày, "Miệng đầy lời hoang đường, sao ta có thể tin ngươi?" "Tin hay không tùy ngươi." Tà Kiếm Tiên cũng không giải thích, "Nhưng nếu ngươi không muốn, lần sau đưa đến trước mặt ngươi sẽ không phải là sừng của Trọng Lâu, mà là tay của hắn!" Một câu nói khiến Cảnh Thiên căn bản không thể từ chối, chỉ hận không thể một đao chém đứt đầu Tà Kiếm Tiên ngay lập tức!

"Được, ta đồng ý đánh cược với ngươi." Đột nhiên, Ngao Tông mở miệng chấp nhận, "Đừng quên lời hứa ở đây là được." "Ngao huynh!" Cảnh Thiên nghe vậy trán đổ mồ hôi lạnh, căn bản không phải đối thủ của Tà Kiếm Tiên, đánh cược với hắn làm sao có thể thắng?

Ngao Tông nhàn nhạt nói: "Mạng sống của Trọng Lâu đang nằm trong tay hắn, không biết bao nhiêu sinh mạng nhân tộc bị hắn ta nắm giữ trong tay, chọn không đánh cược, ngày mai hắn ta sẽ đưa đầu Trọng Lâu đến, ngày mốt lại đưa đến, e rằng là thi thể hàng vạn bách tính ở Du Châu Thành." Hai tay Cảnh Thiên run rẩy, lúc này cuối cùng cũng hiểu rõ, rốt cuộc mình đang gánh vác một gánh nặng lớn đến mức nào!

Cũng căn bản không thể dựa dẫm Ngao Tông như trước nữa, căn bản không thể để Ngaao Tông thay mình gánh chịu.

"Được, ta cược!" Cảnh Thiên nghiến răng nghiến lợi, một tiếng chấp nhận, cũng không còn lựa chọn nào khác.

"Nhớ mang theo hai viên Linh Châu!

Hahahaha…" Tà Kiếm Tiên lớn tiếng cười rồi rời đi, tiếng cười vang vọng khắp trời khiến người ta ghét bỏ.

Các đệ tử Thục Sơn vô cùng thất vọng, nếu ngay cả Ma Tôn Trọng Lâu cũng không phải đối thủ của Tà Kiếm Tiên, vậy làm sao có thể hy vọng Cảnh Thiên có thể đánh bại Tà Kiếm Tiên?

Những yêu ma trong Tỏa Yêu Tháp càng thêm hưng phấn náo động, sớm đã mong chờ Thục Sơn có một ngày bị lật đổ hoàn toàn, không những được tự do trở lại, mà còn có thể báo được mối thù lớn.

Nếu ngay cả năm lão già kia cũng có thể xử lý cùng một lúc, thì đơn giản là không còn gì tốt hơn.

Cùng lúc đó, Thiên giới.

Những hành động của Tà Kiếm Tiên trong Lục giới, Thiên Đế liền biết được ngay lập tức.

Sau khi tìm hiểu sơ qua về Tà Kiếm Tiên, liền kinh ngạc phát hiện tên này mạnh mẽ vượt xa dự liệu!

Không chỉ không chịu ảnh hưởng bởi tương sinh tương khắc trong Ngũ Hành, mà còn thoát ly khỏi luân hồi, tồn tại độc lập với bất kỳ sinh linh nào trước đây trong thế giới.

Sự tồn tại của hắn ta là tà niệm của thế gian, chỉ cần vạn chúng sinh linh còn tà niệm tồn tại, hắn ta có thể vĩnh viễn không bị tiêu diệt, ngày một ngày hai trở nên mạnh mẽ.

Điều này cũng có nghĩa là, trên thế gian không có bất kỳ sinh linh nào có thể chiến thắng Tà Kiếm Tiên, ngay cả thân là Thiên Đế.

Khi Thiên Đế báo cáo việc này cho các tiên nhân, các tiên nhân đều khó tin!

"Ngài không phải quá tự ti sao?" "Tà Kiếm Tiên chỉ là sự cụ thể hóa của một tà niệm, sao lại mạnh mẽ đến vậy?" "Chắc là không thể nào…" Nhìn các tiên nhân bàn tán xôn xao, Thiên Đế cũng khổ não, mọi việc trước mắt đã vượt xa dự liệu, "Chư vị, lẽ nào ta không hiểu, thoát ly Ngũ Hành, không ở trong luân hồi có nghĩa là gì sao?" Lời này vừa ra, các tiên nhân liền im lặng, cũng dẹp bỏ tia may mắn cuối cùng.

"Bệ hạ, ngài hoàn toàn không có cách nào sao?" Một vị tiên nhân hỏi.

Trầm mặc một lát, Thiên Đế mới hơi không chắc chắn nói: "Có lẽ, Ngũ Linh Châu có thể giải quyết vấn đề… Tiếp theo chỉ có thể giao cho Cảnh Thiên." Hiện tại ba viên Linh Châu đang trong tay Cảnh Thiên, nếu Ngũ Linh Châu thật sự có thể đánh bại Tà Kiếm Tiên, thì Cảnh Thiên quả thật là hy vọng duy nhất.

Vị tiên nhân kia lo lắng nói: "Nhưng Cảnh Thiên muốn đánh cược với Tà Kiếm Tiên, nếu thua Linh Châu thì sao?" "Chỉ có thể hy vọng Cảnh Thiên sẽ không thua." Thiên Đế khẽ nhíu mày, "Đó cũng là cơ hội duy nhất để Cảnh Thiên có thể chiến thắng…" Đêm khuya, Cảnh Thiên nắm chặt Ma Kiếm trong tay.

Nếu nửa năm trước, hắn ta không dám tưởng tượng có một ngày sinh tử của chúng sinh thiên hạ đều sẽ nằm trong tay mình.

Một sơ suất, e rằng vô số sinh mạng sẽ mất đi!

"Cảnh Thiên, ngươi đang khổ não sao?" Lúc đó, cửa phòng đại đường bị đẩy ra, Ngao Tông và Long Quỳ cùng nhau bước vào.

Ngao Tông thấy Cảnh Thiên mặt đầy sầu muộn, biết hắn ta đang khổ não điều gì.

"Ca ca, huynh cũng không cần quá lo lắng, nhất định sẽ có cách thôi.

Tà Kiếm Tiên cũng không phải là tuyệt đối không thể chiến thắng." Long Quỳ khuyên giải, Cảnh Thiên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Không cần lo lắng cho ta." "Nếu muội có thể giúp được gì thì tốt rồi…" Long Quỳ nhớ lại trận thảm bại dưới tay Hỏa Quỷ Vương hôm nay, vẫn còn ấm ức.

"Tu vi của ta quá thấp kém.

Nếu ta có thể một kiếm giết chết Tà Kiếm Tiên, sao phải khổ não nhiều như vậy?" Cảnh Thiên nghĩ đến Từ Trường Khanh sinh tử chưa biết, cùng với Trọng Lâu thảm bại, thực sự không có chút tự tin nào.

Chương 640

Dựa vào đâu mà giao thủ với Tà Kiếm Tiên?

Ngay cả Trọng Lâu cũng bị dễ dàng đánh bại!

"Chưa khai chiến, đã định thắng thua, làm sao có thể dốc toàn lực?" Ngao Tông nhìn ra nỗi khổ não của Cảnh Thiên, liền mở miệng điểm tỉnh, "Suy cho cùng, điều ngươi lo lắng chỉ là không có đủ pháp lực mà thôi." "Nhưng điều ta cần nhất bây giờ chính là pháp lực vô thượng!" Cảnh Thiên cười khổ.

"Không phải chuyện khó!

Cảnh Thiên, bây giờ ngươi cuối cùng cũng hiểu, ngươi sinh ra không phàm!" Đột nhiên, một giọng nói trầm ổn từ ngoài phòng truyền vào, Ngao Tông tuần theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông đội nón lá chậm rãi bước vào đại đường.

"Ngươi?!!" Cảnh Thiên trực tiếp nhảy khỏi ghế, người trước mắt tuy chỉ gặp một lần, nhưng ấn tượng về hắn ta quá sâu sắc rồi.

Chính là người đã cướp khối ngọc bích vừa mới lấy được nửa năm trước, cũng chính vào lúc đó đã gặp Ngao Tông.

Đương nhiên, Ngao Tông cũng nhớ rõ, tên này có một khuôn mặt hoàn toàn giống hệt Cảnh Thiên, tự xưng là Lý Tiêu Dao.

"Cảnh Thiên, đã lâu không gặp, xem ra ngươi ấn tượng sâu sắc về ta." Lý Tiêu Dao nhàn nhạt cười nói.

"Bớt nói nhảm!

Chuyện ngươi cướp đồ của ta hôm đó ta tạm không ghi thù, dám chủ động đến tận cửa gây sự, ngươi nghĩ ta không thu thập được ngươi sao?!" Cảnh Thiên hận không thể lập tức vác nắm đấm đánh

tên này một trận.

"Lúc đó ta rõ ràng đang giúp ngươi!" Lý Tiêu Dao không nhanh không chậm, ánh mắt hướng về Ngao Tông, ý tứ đó quá rõ ràng rồi.

"Sớm biết có ngày hôm nay…" Ngao Tông xòe bàn tay, một khối ngọc thạch màu vàng nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay, đó chính là khối ngọc thạch đã giành lại từ tay Lý Tiêu Dao.

"…" Cảnh Thiên nhìn mà đầu óc mù mịt, đồ vật lại chạy vào tay Ngao Tông sao?

"Lúc đó ta đoạt lại ngọc thạch, chỉ là lo tên này sẽ mềm mỏng cứng rắn đòi lại, cho nên không nói rõ.

Bây giờ vật này cũng nên về với chủ cũ rồi." Ngao Tông ném khối ngọc thạch cho Cảnh Thiên, hắn ta cẩn thận nâng niu trong tay, nhất thời không biết nên nói gì.

"Ngươi còn nhớ lời Bích Dao Tiên Tử đã nói không?

Chắc ngươi không quên vì sao vật này lại đến phàm gian chứ." Ngao Tông thấy vậy liền mở lời nhắc nhở.

"Nga… Đúng!" Cảnh Thiên chợt hiểu ra, vội vàng lấy ra một khối ngọc thạch khác do Bích Dao trao lại.

Trong khoảnh khắc, hai khối ngọc thạch đồng thời cảm ứng lẫn nhau mà lấp lánh, Cảnh Thiên mới nhìn ra được những vết nứt của hai khối ngọc thạch tương ứng với nhau.

"Bích Dao Tiên Tử năm đó ném nó vào phàm gian, không phải để tìm Phi Bồng sao?

Ngoài ra còn có công dụng gì khác?" Cảnh Thiên trong lòng có chút nghi hoặc.

"Không chỉ vậy." Lý Tiêu Dao chậm rãi giải thích: "Mỗi viên linh

ngọc này là một mảnh vỡ còn sót lại từ Đá Bù Trời, trong đó ẩn chứa một phần thần lực của Nữ Oa.

Sau khi Bích Dao Tiên Tử có được, nó đã hấp thu linh lực vạn năm trong Thần Mộc Lâm, cuối cùng linh tính được nâng cao đến mức hiện tại, không ai có thể ước lượng được trong đó có bao nhiêu thần lực khổng lồ." "Nhưng bản thể của nó dù sao cũng là mảnh vỡ của Đá Bù Trời, có thể khiến tâm ý của người sử dụng thông với Thiên Địa Đại Đạo." Lý Tiêu Dao dừng lại một lát, "Nói cách khác, mọi ước nguyện của ngươi đều có thể thông qua nó mà thực hiện được!" Những thông tin này, đối với Cảnh Thiên một phàm nhân tuyệt đối là sự chấn động từ tận đáy lòng.

Thực hiện mọi ước nguyện, là điều mà bất kỳ phàm nhân nào cũng theo đuổi suốt đời!

"Vậy, có thứ này, ta không thể để Bạch Đậu Hủ sống lại sao?" Cảnh Thiên vội vàng hỏi.

"Không được!

Nếu không đánh bại Tà Kiếm Tiên, để Từ Trường Khanh sống lại mười lần cũng không có ý nghĩa!" Lý Tiêu Dao lập tức lắc đầu phủ nhận.

"Nếu ta có thể đánh bại Tà Kiếm Tiên, cần ngươi và thứ này làm gì nhiều nữa!" Cảnh Thiên bỗng chốc nổi giận, nhưng rồi lại như chợt hiểu ra, "Chẳng lẽ… thứ này có thể giúp ta đánh bại Tà Kiếm Tiên?

Có thể lắm!" Lý Tiêu Dao khẽ cười, "Tà Kiếm Tiên tự xưng thoát ly Ngũ Hành, không ở trong luân hồi, nhưng lại ở trong 'Đại Đạo' của thế giới, con người dù mạnh đến mấy, cũng không thể siêu thoát khỏi giới hạn của Đại Đạo đối với cường giả." "Đại Đạo…" Cảnh Thiên nghe mà đầu óc mù mịt, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, Lý

Tiêu Dao thực sự chứng minh rằng có thể dùng ngọc thạch đánh bại Tà Kiếm Tiên!

Ngao Tông lại càng thấm thía lời nói của Lý Tiêu Dao, tất cả sinh linh sinh ra trong thế giới, đều nằm trong 'Đại Đạo' của thế giới.

Duy độc chỉ có những kẻ như bản thân hắn, đến từ thế giới khác, mới siêu thoát khỏi Đại Đạo của thế giới đó.

"Lý Tiêu Dao nói không sai." Ngao Tông gật đầu, ý bảo Cảnh Thiên có thể tin lời Lý Tiêu Dao.

"Được rồi…" Cảnh Thiên nắm chặt hai khối ngọc bội đó, hợp chúng lại thành một, trong nháy mắt ánh sáng rực rỡ từ hai khối ngọc bội cùng bùng phát, chỉ trong chốc lát liền tan biến, cuối cùng hóa thành một khối ngọc bích hoàn chỉnh.

Trên bề mặt khối ngọc bích đó, lưu quang chuyển động, và không ngừng có linh lực bốc lên lan tỏa, không ngừng hiển thị sự phi phàm của ngọc bội!

Cảnh Thiên nâng nó trong tay, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, khối ngọc bội đó đột nhiên hóa thành những đốm sáng rồi tan biến, cuối cùng bay lên trời cao.

"Chuyện gì vậy?" Cảnh Thiên có chút ngạc nhiên.

"Thực hiện ước nguyện của ngươi, tiêu hao hết tất cả năng lượng tự nhiên sẽ biến mất." Lý Tiêu Dao cười nói.

Cảnh Thiên càng khó hiểu, "Nhưng ta rõ ràng chưa hề…" "Bởi vì trong lòng ngươi vốn có khát vọng cháy bỏng đánh bại Tà Kiếm Tiên, nó đã bao trùm mọi khát vọng trong lòng ngươi, cho nên nó đã đáp lại ước nguyện của ngươi." Lý Tiêu Dao cười nói, "Bây giờ ngươi cuối cùng cũng hiểu, vì sao lúc đó ta lại lấy đi ngọc bội chứ?" Thần sắc Cảnh Thiên nghiêm túc, tuy một lời không nói, nhưng cũng trong lòng

hiểu rõ nên làm gì.

“Hy vọng, lúc đó có thể nghe tin tốt của ngươi.” Lý Tiêu Dao không nói thêm, xoay người liền bước ra ngoài cửa, Cảnh Thiên vừa mới tỉnh ngộ, muốn hỏi lại Lý Tiêu Dao thì lại phát hiện hắn đã không còn bóng dáng.

“Nhiệm vụ của Lý Tiêu Dao đã hoàn thành, tiếp theo hãy xem ngươi, có thể đáp lại ước nguyện đã thực hiện không!” Ngao Tông trầm giọng nói.

“Ngao huynh, xin cứ yên tâm!” Cảnh Thiên nắm chặt hai nắm đấm, tuy không hề cảm giác được pháp lực trong cơ thể trở nên mạnh mẽ, nhưng lúc này lòng dũng cảm đang bùng lên trong lòng hắn là không thể nghi ngờ.

Ngày hôm sau, khi Cảnh Thiên và Ngao Tông đích thân đến Du Châu Thành, lại phát hiện nơi đây từ một thành phố nhỏ biên thùy hoàn toàn biến thành địa ngục nhân gian!

Tường thành bị từng đoạn từng đoạn phá nát, bên trong và bên ngoài cổng thành đổ nát nằm la liệt những người dân gầy trơ xương.

Tất cả các kiến trúc trong thành cũng bị phá hoại dữ dội, hoặc bị yêu ma chiếm cứ, thỉnh thoảng sẽ thấy những nhân tộc ăn mặc rách rưới bị những ma tộc đó nô dịch.

Những nhân tộc này đang vận chuyển những khúc gỗ và đá lớn, gần như mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn, nhưng những yêu ma kia vẫn không chút thương xót vung roi da đánh đập.

Không nghi ngờ gì, những nhân tộc này trước đây đều là bách tính cư trú trong Du Châu Thành, giờ đây thành thị thất thủ, người dân cũng bị coi là chiến lợi phẩm chia cho những yêu ma đó.

Cảnh Thiên nhìn mà gân xanh trên trán nổi rõ, thành phố từ nhỏ

mình đã ở, giờ đây lại bị những yêu ma này tàn phá đến mức độ này!

"Ông chú thứ hai ở con phố bên cạnh… Tiệm cầm đồ bán vải vóc, lụa là, trời ơi, ngay cả một đứa trẻ cũng không tha…" Cảnh Thiên nhìn một con yêu ma đầu trâu vung roi da hung hăng đánh một đứa trẻ đang xin ăn, không thể kìm nén được nỗi giận dữ trong lòng nữa!

"Đồ hỗn trướng, đều phải chết!" Cảnh Thiên đột nhiên rút kiếm, trong nháy mắt kiếm quang lóe lên, con yêu ma đầu trâu chưa kịp phản ứng đã bị chém đứt đầu.

"Người loại nào ở đó?!" "Giết hắn!

Thật ngông cuồng!" Một hòn đá ném xuống gây ngàn con sóng, những yêu ma đó lập tức bị Cảnh Thiên kinh động, lũ lượt gào thét xông về phía Cảnh Thiên.

Lúc này Cảnh Thiên đã trải qua vô số lần chiến trường tôi luyện, bất kể kiếm thuật hay pháp thuật đều có sự nhảy vọt về chất, đối phó với những yêu ma nhỏ bé này căn bản không thành vấn đề.

Cùng với việc Ma Kiếm trong tay chém giết liên tiếp, những yêu ma kia từng con từng con bị chém đứt đầu, những kiếm quang không ngừng phát ra càng như cắt cỏ không ngừng chém giết lấy sinh mạng của những yêu ma đó!

Ngao Tông không ra tay, chỉ đứng một bên lạnh lùng quan sát, những tạp ngư này căn bản không đủ tầm đối với Cảnh Thiên.

"Thằng nhóc con, dám làm loạn trước mặt Tà Kiếm Tiên đại nhân, thật sự không biết sống chết!" Một tiếng gầm giận dữ chấn động màng nhĩ đột nhiên vang lên, gần như làm rung chuyển cả những căn nhà đổ nát cũng theo đó sụp đổ.

Những yêu ma đó dường như có điều cảm giác, lũ lượt hoảng sợ lùi lại nhường đường.

Chỉ thấy, một quái vật có cái đầu gớm ghiếc, thân hình cao tới năm mét, tay cầm một cây chiến phủ khổng lồ bước ra từ giữa.

Chương 641

Con quái vật này mỗi bước tiến lên, mặt đất liền rung chuyển một phần, trừng đôi mắt xanh lục nhìn chằm chằm Cảnh Thiên, "Thằng nhóc con, bây giờ lập tức quỳ xuống hướng về phía Tà Kiếm Tiên đại nhân, dập ba cái đầu vang, ta cho ngươi một cái chết thống khoái!" Cảnh Thiên như không nghe thấy lời hắn ta nói, vẩy vết máu trên trường kiếm, "Bảo Tà Kiếm Tiên cút ra đây, ông nội Cảnh Thiên đến rồi." Lời này vừa ra, những yêu ma đó sợ hãi run rẩy cả hai chân!

"Tìm chết!" Con quái vật vung chiến phủ giận dữ nhảy cao, cây chiến phủ khổng lồ như thái sơn áp đỉnh chém thẳng xuống đầu Cảnh Thiên.

Cảnh Thiên hoàn toàn không lùi nửa bước, trong lòng niệm pháp chú, Ma Kiếm trong tay trong nháy mắt hóa thành vô số kiếm quang dũng mãnh xông lên trời, như một cơn bão tố nuốt chửng nó.

Vô số đạo kiếm quang cuốn quét, con quái vật khổng lồ như diều đứt dây từ trên không trung rơi thẳng xuống, cây chiến phủ khổng lồ cũng bị chém thành vài chục đoạn.

Lúc này trên cơ thể con quái vật đã xuất hiện nhiều vết thương chí mạng bị kiếm khí xuyên thủng, triệt để chết đi.

"Đứng đờ ra làm gì, bảo Tà Kiếm Tiên cút ra đây!

Nếu không ông đây cũng thu thập các ngươi luôn!" Cảnh Thiên tra trường kiếm vào vỏ, những yêu ma đó không còn một con nào dám đến gần dù chỉ một chút.

Đúng lúc đó, một trận tà khí yêu phong thổi qua, Tà Kiếm Tiên theo đó hiện thân.

“Cảnh Thiên, việc gì phải phẫn nộ đến vậy?

Những súc sinh này ngươi cứ tùy ý giết, cũng không cần nể mặt ta.

Tình giao tình giữa ta và ngươi không thể so sánh được.” Tà Kiếm Tiên với nụ cười ghê tởm chậm rãi nói.

“Bớt nói nhảm, những thứ hỗn trướng này là do ngươi sắp xếp để thử ta phải không?” Cảnh Thiên lạnh lùng cười, “Ta bây giờ đang ở đây, ngươi muốn đánh cược với ta sao?” “Trước khi đánh cược, ta trước hết định ra tiền cược với ngươi.” Tà Kiếm Tiên lại không vội vàng, “Ngươi có tiền cược nào có thể đánh cược không?

Phải là thứ mà ta có thể nhìn trúng!” “Ngươi đang nói nhảm sao?” Cảnh Thiên xòe bàn tay, hai viên Linh Châu trong lòng bàn tay lấp lánh tỏa sáng, những yêu ma đó không khỏi trừng lớn mắt.

Nếu ai có thể đoạt được hai viên Linh Châu từ tay Cảnh Thiên, thì nhất định có thể trở thành kẻ được Tà Kiếm Tiên trọng dụng nhất!

Cảnh Thiên lạnh lùng nói: “Hai viên Linh Châu, và mạng sống của ta!” “Mạng sống của ngươi vô dụng đối với ta.” Tà Kiếm Tiên căn bản không thèm coi trọng tiền cược đó.

“Thổ Linh Châu đã hợp làm một với thân thể của ta, nếu giết ta luyện hóa thân thể, ngươi cũng có thể có được nó.” Cảnh Thiên không nhanh không chậm nói.

“Được!” Tà Kiếm Tiên lập tức hứng thú, “Tiền cược của ta, là mạng sống của nhân gian, mạng sống của Từ Trường Khanh và Trọng Lâu, và cả mạng sống của ta!” “Nếu ngươi có năng lực thắng được tất cả những thứ đó, ta sẽ chết như ngươi mong muốn.” Trong lời nói của Tà Kiếm Tiên có một chút ý dụ dỗ.

Dường như đang dùng một món tiền cược cực kỳ lớn để dụ dỗ

Cảnh Thiên tham gia cuộc đánh cược.

"Một lời đã định!" Cảnh Thiên hân hoan đồng ý.

Đúng lúc đó, Ngao Tông vẫn im lặng đột nhiên mở miệng: "Tà Kiếm Tiên, lúc đó đừng có hối hận." Một câu nói đột ngột của Ngao Tông khiến Tà Kiếm Tiên run rẩy không để lại dấu vết trong lòng bàn tay, may mắn là nhìn Ngao Tông không có ý định nhúng tay.

"…Tự nhiên, cuộc đánh cược nguyện đánh cược chịu thua, cuộc đánh cược giữa ta và Cảnh Thiên, ta đảm bảo sẽ không có bất kỳ ai nhúng tay vào!" Lời nói của Tà Kiếm Tiên trông có vẻ nói cho thuộc hạ nghe, nhưng thực tế là đang nói cho Ngao Tông.

Hiển nhiên, ý của hắn ta là hy vọng Ngao Tông có thể không nhúng tay vào, nếu không chắc chắn sẽ thất bại.

"Tự nhiên." Ngao Tông khẽ cười, không nói gì, rồi lùi lại một bước, "Cảnh Thiên, xem ngươi đó." "Ta hiểu rồi…" Cảnh Thiên hít sâu một hơi, buông lỏng tay cầm kiếm đang nắm chặt, "Ngươi muốn đánh cược sao?

Ta sẽ cùng ngươi đấu đến cùng!" Tà Kiếm Tiên xòe bàn tay, "Đơn giản, ta đặc biệt chuẩn bị ba trò chơi, và tương ứng với ba ván cược giữa chúng ta!" "Nếu một bên trong chúng ta thua hết tiền cược, trò chơi cũng sẽ kết thúc." Tà Kiếm Tiên hắc hắc cười, "Đương nhiên, ta đều đã đặt cược mạng sống của ngươi, thua cược cũng có nghĩa là mất mạng, tự nhiên cũng không thể tiếp tục." "Vậy thì không cần nói nhiều nữa, bắt đầu đi." Cảnh Thiên không muốn lãng phí thời gian, hôm nay đến đây không có ý định sống sót quay về.

Đương nhiên, đã chuẩn bị tinh thần hy sinh tính mạng, với điều kiện là phải chết cùng Tà Kiếm Tiên!

Tà Kiếm Tiên dường như không thể chờ đợi được nữa, chỉ thấy

hắn vung tay một cái, giữa hai người không trung xuất hiện một bàn cờ, trước mặt hai người mỗi bên đặt một con xúc xắc và một cái bát đổ xúc xắc.

"Cảnh Thiên, nhiều năm trước ngươi rất thích cờ bạc, nhìn những thứ này có quen thuộc không?" Tà Kiếm Tiên cười nói.

Cảnh Thiên châm chọc nói: "Không ngờ, ngươi cũng có sở thích linh tinh như vậy sao?" Nhiều năm trước khi còn ở Du Châu Thành, Cảnh Thiên một lòng muốn giàu sau một đêm, tự nhiên cũng thường thử vận may trên bàn cờ bạc.

Lúc đó Cảnh Thiên vì thế đặc biệt luyện một kỹ thuật đổ xúc xắc siêu việt, chỉ là sau này vì cờ bạc quá dữ dội, bị chưởng quỹ Vĩnh An Đương đuổi theo đánh một trận mới không dám cờ bạc nữa.

Mặc dù vậy, kỹ thuật đổ xúc xắc của Cảnh Thiên không hề suy giảm chút nào, khi nhìn con xúc xắc trong lòng liền biết, e rằng hắn ta thắng chắc rồi.

"Thứ này thật thú vị, ban cho người ta hy vọng dụ dỗ, cuối cùng khiến họ sa vào vực sâu hơn, cuối cùng sinh ra tà niệm không ngừng.

Thực sự là một công cụ cực kỳ tốt để thao túng lòng người." Tà Kiếm Tiên mười một con xúc xắc, thích thú đùa nghịch, "Không thể không nói, thứ này ta rất thích!" "Chơi đi, tùy tiện!" Cảnh Thiên hào sảng ngồi xuống, khoảnh khắc đó dường như lại biến thành tên thiếu niên hỗn hào như trước, toàn thân đầy khí chất giang hồ.

"Đơn giản, chúng ta mỗi người tung một lần, ai có điểm số lớn nhất, người đó thắng!" Tà Kiếm Tiên thản nhiên nói.

"Được!" Cảnh Thiên không chút do dự gật đầu, "Để ngươi trước!" Tà Kiếm Tiên lớn tiếng cười, cầm bát xúc xắc thu vào ba viên xúc xắc, chỉ lắc hai ba cái liền úp xuống bàn mở bát!

“Ngươi thua chắc rồi.” Chưa đợi mở bát, Cảnh Thiên bằng kinh nghiệm từ âm thanh đã phán đoán ra điểm số của Tà Kiếm Tiên sẽ không cao.

“Ồ?” Tà Kiếm Tiên mở bát xúc xắc, quả nhiên, ba viên xúc xắc đều chỉ có một điểm.

“Kỹ thuật đổ xúc xắc của ngươi thật siêu việt, bội phục!” Tà Kiếm Tiên không hề để tâm, ngược lại còn giơ ngón cái lên cho Cảnh Thiên, “Thử xem nếu ngươi có thể thắng được ta, ta sẽ thả tự do cho tất cả bách tính Du Châu Thành ngay tại chỗ!” Ngao Tông khẽ nhíu mày, tên Tà Kiếm Tiên này sao lại để Cảnh Thiên thắng dễ dàng như vậy?

Chắc chắn là một cái bẫy.

Nhưng Cảnh Thiên lúc này chỉ một lòng nghĩ cách thắng, căn bản không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, dù sao những bách tính đang chịu khổ chịu nô dịch kia đều là những người hắn đã nhìn thấy lớn lên từ nhỏ.

Cảnh Thiên cầm xúc xắc lắc, cuối cùng khi đặt xuống, trong lòng phán đoán đã lắc ra được điểm số lớn nhất, bất kể thế nào cũng thắng chắc ván này!

“Tà Kiếm Tiên, ngươi thua rồi!” Cảnh Thiên trong lòng đắc ý, mạnh mẽ vén bát xúc xắc lên, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến thần sắc hắn ta đờ đẫn, nụ cười lập tức cứng lại.

Ba viên xúc xắc mở ra, có hai viên đã vỡ thành bột mịn, viên xúc xắc duy nhất còn nguyên vẹn chỉ có một điểm hướng lên trên!

“Cảnh Thiên, ta biết ngươi muốn thắng, nhưng dùng sức mạnh cũng quá lớn rồi đấy, ha ha ha ha!” Tà Kiếm Tiên lớn tiếng cười cợt.

Quả nhiên, đúng như dự đoán của Ngao Tông, Tà Kiếm Tiên căn

bản không có ý định đánh cược công bằng.

Cảnh Thiên lập tức nhảy khỏi ghế, giận dữ mắng: "Tà Kiếm Tiên, ngươi dùng pháp lực đánh lén ta, không công bằng!" Tà Kiếm Tiên lạnh lùng cười nói: "Ta chưa bao giờ nói không được sử dụng pháp lực, quy tắc trên bàn cược đơn giản và rõ ràng, ngươi đừng dùng quy tắc của loài người để hạn chế ta!" "Nói bậy bạ!" Cảnh Thiên làm sao có thể cam tâm bị Tà Kiếm Tiên đánh lén như vậy, trực tiếp vươn tay nắm chặt chuôi kiếm.

"Ngươi chắc chắn muốn giao thủ với ta sao?" Tà Kiếm Tiên không sợ hãi, "Đừng quên, bây giờ ngươi đã thua cuộc, mạng sống của tất cả bách tính trong thành đều nằm trong tay ta.

Nếu không tuân thủ cuộc cược, ta cũng không cần để ý đến giao ước với ngươi, lập tức giết chết tất cả!" "…" Cảnh Thiên nghiến răng nghiến lợi, nhưng cuối cùng vẫn mạnh mẽ kìm nén sự phẫn nộ, từ kẽ răng thốt ra một câu: "Đủ tàn nhẫn, lần này ta chịu thua!" "Tốt!" Tà Kiếm Tiên hài lòng gật đầu, "Sớm nên như vậy.

Huống hồ, ngươi cũng không phải không có cơ hội thắng lại, nhỡ đâu cuối cùng ngươi có thể thắng được mạng sống của ta, chẳng phải tốt hơn sao?" Trong lúc nói chuyện, Tà Kiếm Tiên khẽ búng đầu ngón tay, nhiếp lấy Phong Linh Châu của Cảnh Thiên đang đặt trên bàn cược vào lòng bàn tay.

Viên Phong Linh Châu đó dường như cảm ứng được ba viên Linh Châu trong tay Tà Kiếm Tiên, lập tức bùng phát ánh sáng xanh biếc rực rỡ, Tà Kiếm Tiên sau khi xác nhận là hàng thật không nghi ngờ gì, liền thu nó vào trong ngực.

"Cảnh Thiên, ngươi thật sự phải cảm ơn ta rất nhiều, đã giúp ta tập hợp đủ năm viên Linh Châu.

Nếu là ta, không biết phải tốn bao nhiêu thời gian." Nụ cười ghê

tởm của Tà Kiếm Tiên lại một lần nữa hiện ra, nhìn Cảnh Thiên có chút buồn nôn.

Cảnh Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, "Ván cược tiếp theo là gì?" "Đơn giản, câu cá!" Tà Kiếm Tiên vung tay một cái, cảnh tượng xung quanh lập tức thay đổi, biến thành một bờ hồ rộng lớn ở ngoại ô.

Đây là ngoại ô Du Châu Thành, Cảnh Thiên có ký ức sâu sắc về bờ hồ này, nhớ rằng khi cha hắn chưa qua đời, thường xuyên đến đây câu cá chơi đùa.

"Thủ đoạn dịch chuyển tức thời, miễn cưỡng cũng khá." Ngao Tông vẫn im lặng đột nhiên mở miệng, dường như công nhận thủ đoạn của Tà Kiếm Tiên.

"Quy tắc tiếp theo rất đơn giản, trong vòng một canh giờ, ai câu được cá trước từ sông, người đó thắng." "Cảnh Thiên, lần này ngươi phải cố gắng hết sức đó, ta và ngươi đang cược tất cả sinh linh trong nhân gian, nếu ngươi thua, tất cả bọn họ tùy ý ta nô dịch, tàn sát, ha ha ha…" Tà Kiếm Tiên hiển nhiên cố ý tăng áp lực cho Cảnh Thiên, cố tình làm vậy.

Cảnh Thiên không để ý đến tên hỗn trướng đó, may mắn là câu cá cũng là trò chơi hắn đã chơi từ nhỏ đến lớn, không hề xa lạ.

Nhưng lần này Cảnh Thiên cẩn thận hơn một chút, "Đồ xấu xí, không biết lần đánh cược này, có thể sử dụng pháp thuật không?" "Dùng pháp thuật thì quá bắt nạt ngươi rồi, cho nên lần này ta sẽ không dùng pháp thuật.

Đương nhiên, ngươi cũng không được dùng." Tà Kiếm Tiên cười nói, "Ngoài ra, ngươi có thể sử dụng bất kỳ phương pháp nào." "Được, đợi lời của ngươi đó!" Cảnh Thiên lập tức ngồi xuống câu cá, kiên nhẫn chờ đợi cá cắn câu.

Chương 642

Tà Kiếm Tiên đương nhiên không thèm tự mình ra tay chơi trò chơi này, ra lệnh cho một tên thủ hạ thay thế hắn ngồi câu cá bên bờ sông, cuộc đánh cược giữa hai bên cũng bắt đầu.

Cảnh Thiên trông có vẻ ngồi đó câu cá yên tâm, nhưng thực tế tâm trí hắn ta căn bản không ở trên cần câu.

Vừa rồi Tà Kiếm Tiên đã chơi âm hiểm một ván, biết tên này tuyệt đối sẽ không yên ổn mà câu cá với mình, nhất định sẽ dùng một số phương pháp khốn nạn để giành chiến thắng.

Thay vì như vậy, chi bằng ra tay trước một bước, giành chiến thắng trong tình huống không phá vỡ quy tắc.

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện có một con cá đang từ từ tiếp cận cần câu, khiến Cảnh Thiên lập tức đề cao tinh thần, chờ đợi con cá cắn câu.

Nhưng khi con cá vừa định tiếp cận lưỡi câu, tên thuộc hạ vẫn ngồi câu cá một bên đột nhiên cầm một hòn đá ném đi, dọa con cá mà Cảnh Thiên vừa khó khăn dụ được chạy mất.

"Ngươi!" Cảnh Thiên bỗng nhiên nổi giận, tên thuộc hạ kia sợ hãi ngã ngồi trên đất run rẩy bần bật, sợ Cảnh Thiên trong cơn giận dữ sẽ chém đầu!

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Tà Kiếm Tiên đang đứng xem cười lớn, "Cảnh Thiên, tức giận sao?

Rõ ràng là theo quy tắc!" "Ta thật sự đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của ngươi!" Cảnh Thiên trừng mắt nhìn Tà Kiếm Tiên, tên này đúng là biết lợi dụng kẽ hở.

Về phần tên thuộc hạ kia, Cảnh Thiên không thèm để ý nữa, dù sao hắn ta cũng chỉ nghe theo lệnh của Tà Kiếm Tiên, cũng là một nhân tộc thân bất do kỷ.

"Tiếp tục!" Cảnh Thiên quăng cần câu xuống hồ nước, mạnh mẽ ép bản thân bình tĩnh lại.

"Tà Kiếm Tiên không có giới hạn, giới hạn của ngươi không thể thấp hơn hắn, làm sao có thể thắng?" Đúng lúc đó, Ngao Tông ở bên cạnh Cảnh Thiên, ngữ khí nhàn nhạt.

"Ta hiểu rồi, Ngao huynh." Cảnh Thiên hít sâu một hơi, lúc này mình đang nắm giữ sinh mạng của tất cả nhân tộc thiên hạ, không thể khinh suất!

Tà Kiếm Tiên mặt đầy ý cười, như đang đánh giá con mồi mà nhìn bóng lưng Cảnh Thiên, mọi hành động đều là để làm rối loạn tâm trí Cảnh Thiên.

Sự việc đến nay, mọi thứ của Cảnh Thiên đều nằm trong kế hoạch, muốn từng bước khiến Cảnh Thiên suy sụp, tận mắt nhìn hắn thua hết tất cả.

Cảnh Thiên nghe lời Ngao Tông, không còn vội vàng cầu thắng, trong lòng niệm khẩu quyết Từ Trường Khanh đã dạy để giữ bình tĩnh.

Cứ như vậy một lát trôi qua, Cảnh Thiên và tên thuộc hạ kia không hề câu được con cá nào, Tà Kiếm Tiên lại có chút sốt ruột.

"Ngươi lập tức nghĩ cách cho ta, nếu trong vòng một nén hương nữa mà không có cá cắn câu, vậy ta sẽ băm nát ngươi cho cá ăn!" Tà Kiếm Tiên lạnh giọng quát.

"…" Tên thuộc hạ sợ hãi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tay cầm cần câu không ngừng run rẩy.

“Đồ xấu xí, có chút bản lĩnh gì, chỉ biết lớn tiếng quát tháo với thuộc hạ sao?

Ta thấy ngươi tự mình đi câu cá cũng không có kết quả tốt đâu.” Cảnh Thiên lại nhân cơ hội này châm chọc Tà Kiếm Tiên một trận.

Tà Kiếm Tiên lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ lát nữa sẽ xem hắn cười thế nào?

Tà Kiếm Tiên nháy mắt với con tiểu yêu bên cạnh, tên này hiểu ý, lặng lẽ bơi lên thượng nguồn con sông, trực tiếp nhảy xuống nước hóa thân thành một con cá, nhanh chóng bơi về phía cần câu của tên thuộc hạ.

“Cắn câu rồi!

Cắn câu rồi!” Tên thuộc hạ vui mừng không ngớt, vội vàng giật cần câu, con cá cắn câu lập tức văng khỏi mặt nước.

Nhưng trong tích tắc, Cảnh Thiên vẫn luôn tĩnh tọa một bên câu cá đột nhiên bạo phát, vỗ tay xông lên tranh đoạt con cá vừa cắn câu đó!

“Cảnh Thiên, ngươi làm gì!” Tà Kiếm Tiên hoàn toàn không ngờ Cảnh Thiên lại chơi chiêu này, nhất thời không khỏi ngây người.

Cảnh Thiên không thèm để ý đến tên đó, sau khi đoạt được con cá trong tay liền khẽ chấm nước, một cú nhảy liền quay về bờ sông.

“Đương nhiên là học ngươi, bây giờ ngươi thua rồi!” Cảnh Thiên tự đắc giơ con cá đó lên khoe với Tà Kiếm Tiên, đắc ý dương dương.

Nhưng chưa đợi hắn ta hoàn hồn, Tà Kiếm Tiên đột nhiên nhảy vọt về phía hắn, bất ngờ không kịp trở tay Cảnh Thiên vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị đối phương trực tiếp giật lấy con cá, và trực tiếp ném vào giỏ cá của tên thuộc hạ.

“Hết giờ!” Đúng lúc đó, thời hạn một canh giờ đã kết thúc, con cá

đó ổn định rơi vào tay phe Tà Kiếm Tiên, thậm chí tên thuộc hạ để ngăn Cảnh Thiên đoạt lại, còn cắm một cây tre vào thân con cá rồi đóng chặt xuống đất.

"Đáng chết!" Cảnh Thiên lúc này mới nhận ra mình đã thất bại, trong lòng vô cùng hối hận, đã đánh giá thấp Tà Kiếm Tiên!

"Cảnh Thiên, ngươi chỉ mới học được chút da lông của ta, tinh túy thực sự còn kém xa lắm." Tà Kiếm Tiên lớn tiếng cười, trong lời nói đầy vẻ châm biếm, "Ngươi nghĩ làm sao có thể thắng được ta, bây giờ sinh mạng của nhân gian, ta có thể tùy ý tước đoạt, không có cách nào ngăn cản!" Cảnh Thiên nắm chặt hai nắm đấm, siết đến kẽo kẹt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Toàn bộ nhân tộc nhân gian, đều đã bị thua, khó tưởng tượng được bao nhiêu sinh mạng đó!

Điều càng khổ não hơn, Thủy Linh Châu trong tay cũng không giữ được.

Tà Kiếm Tiên vẫy tay với Cảnh Thiên, Thủy Linh Châu trong ngực liền bay ra, bị Tà Kiếm Tiên nhiếp vào lòng bàn tay.

"Thủy Bích Tiên Tử… Khê Phong…" Cảnh Thiên đơn giản cảm thấy không còn mặt mũi nào để đối diện với người đã trao Thủy Linh Châu cho mình lúc ban đầu!

"Cảnh Thiên, ván cược tiếp theo là mạng sống của ngươi, ngươi phải chuẩn bị kỹ rồi.

Ta không quan tâm mạng sống của ngươi, ít nhiều gì cũng phải suy xét đến Thổ Linh Châu chứ, a a a…" Tà Kiếm Tiên ngắm nghía Thủy Linh Châu trong lòng bàn tay, lời nói trông có vẻ nói cho Cảnh Thiên nghe, nhưng lại lén lút liếc nhìn Ngao Tông.

Chỉ thấy Ngao Tông vẫn im lặng, mặt không biểu cảm, dường

như căn bản không quan tâm ai có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Ngao Tông càng như vậy, Tà Kiếm Tiên càng yên tâm, có lẽ mục đích của cường giả thần bí này chỉ là vì Minh giới, không quan tâm đến chuyện của hắn ta.

"Ta cược mạng sống của ta, đừng quên ngươi cũng đã cược mạng sống của ngươi, đều là một cuộc mua bán một mất một còn!" Cảnh Thiên lạnh lùng nói.

"Vậy thì ta phải xem ngươi có bản lĩnh lấy mạng của ta không!" Tà Kiếm Tiên vung tay một cái, cảnh tượng xung quanh lại một lần nữa thay đổi, lại một lần nữa bị dịch chuyển tức thời đến trung tâm Du Châu Thành.

Lần này, ở trung tâm thành trì, xung quanh dựng đứng vài cây cột lớn, trên các cột đá bị trói chặt đều là những thủ lĩnh chống đối Tà Kiếm Tiên.

Trong số những người này, Cảnh Thiên vừa nhìn đã thấy Trọng Lâu đang thoi thóp hơi tàn!

"Quái vật lông đỏ!" Nghe có người hô hoán, Trọng Lâu chậm rãi mở mắt, khi nhìn thấy Cảnh Thiên sắc mặt liền căng thẳng, "Ngươi đến đây làm gì?!

Mau đi đi, ngươi không phải đối thủ của tên đó!" Cảnh Thiên không chút khách khí trả lời: "Nói nhảm, ta đến cứu ngươi, lẽ nào ta có thể trơ mắt nhìn ngươi chết sao?" Trọng Lâu thở dài một hơi, "Không cần thiết, Cảnh Thiên, ngươi chỉ có thể phí công mà cũng đánh mất mạng của mình!" Lần này, Trọng Lâu thậm chí không còn gọi là Phi Bồng, mà gọi là Cảnh Thiên.

"Không phải ngươi vẫn luôn ngông cuồng sao, lần này lại bị một

tên xấu xí làm cho khiếp vía!

Ngươi ở trên đó xem cho kỹ, ta Cảnh Thiên sẽ thu thập tên ngu ngốc đó thật tốt!" Trọng Lâu thấy Cảnh Thiên như thế, chỉ đành cười khổ không thôi, Cảnh Thiên còn chưa thể ra tay, làm sao giao thủ với Tà Kiếm Tiên?

"Cảnh Thiên, giờ tính mạng của ngươi đều nằm trong tay ta.

Hy vọng ngươi đừng khiến ta thất vọng." Tà Kiếm Tiên lại lần nữa cười phá lên.

"Lần này, quy tắc cá cược lại càng đơn giản, đoán tên người!" Tà Kiếm Tiên đổi giọng, "Chúng ta mỗi người viết một cái tên lên giấy, chỉ được hỏi đối phương ba câu hỏi, để đoán xem đó rốt cuộc là ai." Tà Kiếm Tiên chậm rãi ngồi đối diện Cảnh Thiên, ý cười lạnh lẽo, "Đương nhiên, cái tên đó, nhất định phải là người mà cả hai ta đều quen biết, như vậy mới có thể đảm bảo cả hai ta đều đoán đúng!" Cảnh Thiên trong lòng có chút không nắm chắc, lần đầu tiên chơi kiểu cá cược trừu tượng như vậy.

"Bốp!" Mũi tên đã trên dây cung, Cảnh Thiên cũng chỉ đành cắn răng mà chấp nhận.

Tà Kiếm Tiên dường như đã nắm chắc phần thắng, "Lần này, giữa ta và ngươi không bị bất kỳ hạn chế nào, bất luận dùng pháp lực hay võ lực đều được.

Nhưng chỉ có một điểm, không được nhìn tên đối phương viết trên giấy!" Cảnh Thiên cười lạnh một tiếng, "Kẻ xấu xí, ngươi luôn định ra quy tắc, lần này cũng nên đến lượt ta thêm vào một điều khoản chứ?" "Hửm?" Tà Kiếm Tiên vui vẻ chấp thuận.

"Những tên nô tài chó má phía sau ngươi, từng tên một, không một kẻ nào được phép giúp đỡ trong cuộc cá cược này!" Cảnh Thiên chỉ

về phía đám tùy tùng phía sau Tà Kiếm Tiên nói.

Tà Kiếm Tiên hơi khựng lại, vừa rồi hắn quả thực có một thủ đoạn, là để đám tùy tùng phía sau giúp đỡ mình thắng cược.

Nhưng Tà Kiếm Tiên cũng không phản đối, "Cứ theo lời ngươi, dù sao ta cũng có cách để thắng." "Vậy thì bắt đầu!" Cảnh Thiên lập tức viết nguệch ngoạc, sau đó vo tròn thành nắm trong lòng bàn tay, tờ giấy kia cũng bị mồ hôi trong lòng bàn tay làm ẩm ướt.

Chương 643

Tà Kiếm Tiên trái lại không vội vàng viết tên, sau đó bắt đầu câu hỏi đầu tiên: "Người mà ngươi viết xuống, thuộc chủng tộc nào?" "Nhân tộc.

Vậy người ngươi viết xuống lại thuộc tộc nào?" Cảnh Thiên đáp lời xong lập tức hỏi ngược lại.

"Không!

Tiên tộc." Tà Kiếm Tiên đáp rất dứt khoát.

Cảnh Thiên vô cùng căng thẳng, do dự không quyết lát sau, hoàn toàn không biết câu hỏi thứ hai nên hỏi thế nào.

"Ta lại hỏi, người này có phải tu hành giả không?" Thấy Cảnh Thiên đã mất bình tĩnh, Tà Kiếm Tiên lại càng dồn ép.

"Là, tu hành giả. …" Trán Cảnh Thiên lấm tấm mồ hôi, mơ hồ cảm thấy, Tà Kiếm Tiên có lẽ muốn đoán tên Từ Trường Khanh mà hắn đã viết.

Nhưng đến giờ vẫn không thể đoán ra, Tà Kiếm Tiên rốt cuộc đã viết tên ai!

"Tiên tộc… Tên này chắc không biết Bích Dao tiên tử, Thủy Bích thì càng chưa gặp… Nhưng trừ hai người đó ra, còn ai là Tiên tộc nữa?" Cảnh Thiên thậm chí còn nghi ngờ tên này đang lừa gạt mình.

"Cảnh Thiên, lẽ nào ngươi không có vấn đề nào muốn hỏi ta sao?" Tà Kiếm Tiên dường như thích thú khi thấy Cảnh Thiên căng thẳng.

Cảnh Thiên thầm mắng trong lòng, giờ mỗi câu hỏi đều liên quan đến tính mạng, lại càng liên quan đến sự sống chết của người trong thiên hạ, làm sao dám qua loa.

Tà Kiếm Tiên sở dĩ dồn ép Cảnh Thiên từng bước, không chỉ vì muốn hắn thất thố, đồng thời cũng ép hắn phải nhìn thẳng vào mình.

Chỉ cần ánh mắt hai bên giao nhau, dù chỉ một khoảnh khắc, Tà Kiếm Tiên có thể lập tức thi triển Độc Tâm Thuật nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, liền có thể lập tức biết được đáp án.

Mặc dù trong lòng hắn đã cho rằng vô hạn tiếp cận với đáp án khả thi, nhưng Tà Kiếm Tiên cũng không mạo hiểm, cố gắng cầu sự chắc chắn.

Cảnh Thiên đang suy nghĩ khổ sở, bỗng nhiên, có một người phù hợp, e rằng thật sự cùng Tà Kiếm Tiên đồng thời quen biết, rất có khả năng là Tiên tộc!

"Người ngươi viết… là người trưởng thành, hay trẻ con?" Cảnh Thiên vừa hỏi, liền khiến Tà Kiếm Tiên hơi sững lại, câu hỏi đã vô hạn tiếp cận đáp án chính xác!

Nhưng lại không thể không trả lời, "Trẻ con." Quả nhiên!

Cảnh Thiên lập tức reo hò nhảy cẫng trong lòng, thật sự đã đoán đúng!

Ngay cả Ngao Tông khi nghe câu hỏi cũng đã thầm đoán, Cảnh Thiên có lẽ đã biết đáp án chính xác.

Tờ giấy viết tên kia tuy có cấm chế pháp thuật, nhưng trước mặt Cảnh Thiên chỉ như hư vô, hắn cực kỳ dễ dàng nhìn thấu cái tên được viết trên đó.

Chỉ là trong số những cái tên, Cảnh Thiên lại chọn viết tên Từ Trường Khanh, tuyệt đối là một sai lầm lớn, quá dễ đoán ra, nhưng ngược lại Tà Kiếm Tiên lại cực kỳ xảo quyệt.

Nếu không phải Cảnh Thiên cuối cùng đã thông suốt một điểm nào đó, e rằng lần cá cược này thật sự sẽ thua hoàn toàn Tà Kiếm Tiên.

“Câu hỏi cuối cùng.” Tà Kiếm Tiên thấy Cảnh Thiên đã gỡ lại một nước, trong lòng không khỏi tức giận, “Người đó không phải đệ tử Thục Sơn sao?” Ngoài dự đoán, Cảnh Thiên lại nhẹ nhàng đáp: “Không phải!” “Hồ đồ!” Tà Kiếm Tiên giận dữ lập tức đứng dậy, trong lòng hắn đã xác định là Từ Trường Khanh, nhưng làm sao lại không phải đệ tử Thục Sơn?

“Cuộc cá cược này của chúng ta tuy có thể tùy ý sử dụng thủ đoạn, nhưng không có nghĩa là được phép nói dối!

Chỉ với việc ngươi vừa nói càn, ngươi đã thua cuộc cá cược này rồi!” Cảnh Thiên lại nhún vai, “Ta cũng không hề nói dối, chỉ là ngươi tự đoán sai, lẽ nào cũng muốn đổ lỗi lên đầu ta?” Tà Kiếm Tiên sắc mặt âm trầm, từng chữ từng câu nói: “Nếu cuối cùng kết quả tiết lộ, ngươi lừa dối ta, vậy ta tại chỗ này sẽ lấy mạng của ngươi, khiến ngươi dù trở thành vong hồn cũng phải hối hận vì đã nói dối ta!” “Vậy phải xem ngươi có sống được đến lúc đó không.” Cảnh Thiên không chút bận tâm, sau đó lại hỏi ra câu hỏi cuối cùng của mình: “Người ngươi viết đó, có mối quan hệ huyết thống với Từ Trường Khanh không?” Tà Kiếm Tiên hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cảnh Thiên, hầu như từ kẽ răng mà nặn ra một chữ: “Có!” Cảnh Thiên lộ ra ý cười, lời này vừa thốt ra, đáp án của Tà Kiếm Tiên không còn khả năng nào khác, không thể rõ ràng hơn được nữa!

Bị Tà Kiếm Tiên liên tục trêu đùa, chịu thiệt, nay cuối cùng hắn cũng tìm được cơ hội phản công tên này, ở ván cược quan trọng nhất.

“Ta biết đáp án của ngươi rồi.” Cảnh Thiên thản nhiên cười nói.

“Ta đã đoán ra từ lâu!” Tà Kiếm Tiên sắc mặt âm trầm, “Thật thà mà nói, ta đang nghĩ, lát nữa sẽ khiến ngươi chết một cách đau đớn nhất!” Cảnh Thiên chỉ về phía Tà Kiếm Tiên, trầm giọng nói: “Tên ngươi viết là Thanh Nhi, con gái của Từ Trường Khanh và Hậu nhân

Nữ Oa Tử Huyên!" "Đoán không sai!" Tà Kiếm Tiên mở tờ giấy hắn viết ra, rõ ràng là hai chữ "Thanh Nhi".

Cảnh Thiên khẽ mỉm cười, "Ta thắng rồi, Tà Kiếm Tiên, theo quy tắc, ngươi phải giao ra tính mạng!" "Khoan đã, làm sao ngươi biết ta lại không đoán đúng?

Tên ngươi viết là Đường Tuyết Kiến!" Tên Đường Tuyết Kiến, vốn là do Tà Kiếm Tiên tùy ý đoán bừa, hắn cho rằng tên Cảnh Thiên viết chỉ có thể là Từ Trường Khanh, câu trả lời cuối cùng của hắn cơ bản là nói dối.

Bất luận dùng tên ai để trả lời, kết quả đều như nhau, dù sao Cảnh Thiên cũng đã gian lận, ván cá cược này hắn đã thắng chắc.

Cảnh Thiên quả thực ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng, đây tuyệt đối là khoảnh khắc sảng khoái nhất của hắn.

Ngay cả khi đánh bại Trọng Lâu năm xưa, cũng không có được cảm giác thỏa mãn như vậy!

"Ngươi thua rồi, Tà Kiếm Tiên!" Cảnh Thiên mở tờ giấy mình viết ra, trên đó rõ ràng là Từ Trường Khanh, "Ta vốn dĩ cho rằng ngươi đã đoán đúng đến tám chín phần, xem ra ta thật sự đã đánh giá cao ngươi.

Cái gọi là mê hoặc lòng người, chỉ bằng chút thủ đoạn ấy ư?" Tà Kiếm Tiên cười lạnh nói: "Cảnh Thiên, dường như ngươi đã lầm rồi, giờ kẻ nên lo sợ chính là ngươi mới phải!" "Từ Trường Khanh rõ ràng là đệ tử Thục Sơn, nhưng ngươi lại cố tình nói dối với câu hỏi của ta, phá hoại quy tắc trước, cho nên ngươi mới phải thua!" Cảnh Thiên lại tỏ ra chẳng hề bận tâm, "Dù ngươi nói thế nào, ta căn bản không hề lừa dối, Từ Trường Khanh đã sớm không còn là đệ tử Thục Sơn rồi!" "Ngụy biện!" Tà Kiếm Tiên nổi giận đùng đùng, ngay lập tức ra thế muốn hạ gục Cảnh Thiên!

“Khoan đã!” Cảnh Thiên cố ý lùi lại một bước bên cạnh Ngao Tông, mượn khí thế của Ngao Tông để dọa lùi Tà Kiếm Tiên, “Ta hỏi, chẳng phải Từ Trường Khanh đã thả ngươi ra sao?” Tà Kiếm Tiên lạnh lùng đáp: “Thì sao chứ?” “Thục Sơn môn quy định, kẻ nào dám thả bất kỳ yêu ma nào trong Tỏa Yêu Tháp ra, không chỉ bị cách chức đệ tử Thục Sơn, mà còn bị phế bỏ tất cả pháp lực, trục xuất khỏi sư môn!” “Khoảnh khắc Từ Trường Khanh thả ngươi ra, hắn đã vi phạm điều quy tắc này, cho nên vào lúc đó hắn đã không còn là đệ tử Thục Sơn, ta cũng không hề nói sai!” Cảnh Thiên cười đắc ý nói.

Như vậy, Tà Kiếm Tiên cuối cùng mới hiểu ra, từ đầu hắn đã tìm mọi cách trêu đùa Cảnh Thiên, nhưng đến thời khắc then chốt lại bị Cảnh Thiên phản đùa lại.

Sắc mặt Tà Kiếm Tiên lúc xanh lúc trắng, hắn không chấp nhận kết quả này, nhưng sự thật quy tắc đã định!

“Cảnh Thiên, ngươi ngược lại đã trưởng thành hơn ta tưởng không ít, lâm nguy không loạn, quả thực đáng khen.” Ngao Tông bên cạnh cười nói, như vậy cũng không uổng phí tâm tư bồi dưỡng Cảnh Thiên.

“Ngao huynh, đi cùng ngươi lâu như vậy, nếu ta không có chút tiến bộ nào, chẳng phải đã sống uổng rồi sao!” Cảnh Thiên tâm trạng thoải mái, cũng hoàn toàn quét sạch mọi lo lắng.

“Làm hay lắm!

Cảnh Thiên!” Ngay cả Trọng Lâu đang bị trói trên cột đá cũng không kìm được mà hô lớn, giờ khắc này hắn thực sự đã công nhận Cảnh Thiên, không còn coi hắn là Phi Bồng nữa.

Phi Bồng mỗi một kiếp luân hồi, quả nhiên đều không phải người tầm thường...

“Bây giờ, đến lúc ngươi thực hiện lời hứa rồi.

Ta không cần ngươi làm gì khác, ta chỉ muốn ngươi chết, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này!” Cảnh Thiên nhìn Tà Kiếm Tiên đang ngây như phỗng, không hề che giấu sự thù hận trong ánh mắt, “Ra tay đi!” “A ha ha ha ha… Cảnh Thiên, ngươi đúng là ngây thơ đến nực cười!” Tà Kiếm Tiên cười lạnh trầm thấp, ánh mắt cũng trở nên điên cuồng hơn, “Ta muốn cược với ngươi, cược thêm mười ván nữa!” “Nói bậy bạ gì đó!

Ngay cả mạng cũng thua ta rồi, lấy gì mà cược với ta!” Cảnh Thiên cũng không phí lời, “Ta không cần bất kỳ vật cược nào của ngươi, ta bây giờ chỉ muốn ngươi chết!” Tà Kiếm Tiên một tay đập nát bàn cược, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Cảnh Thiên, “Ngươi nghĩ, ngươi có quyền lựa chọn sao?

Cược hay không là do ta quyết định, không phải ngươi!

Ta muốn cho thì cho, không muốn cho thì không cho!” Cảnh Thiên không phí lời, trực tiếp rút kiếm thường ra chỉ thẳng vào Tà Kiếm Tiên, “Ta đã sớm biết ngươi là kẻ tiểu nhân lật lọng, ta căn bản không chờ ngươi chủ động dâng mạng, bây giờ, ta sẽ tự tay lấy mạng của ngươi!” “Lấy mạng ta?

Ngươi có bản lĩnh đó sao!” Tà Kiếm Tiên như thể vừa nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, lập tức yêu ma sát khí xung quanh hắn ngút trời, ép thẳng về phía Cảnh Thiên.

“E rằng, ngươi còn chẳng thể đến gần ta!” Cảnh Thiên nhíu chặt mày, mặc dù vậy vẫn không lùi nửa bước, sải bước lớn đi về phía Tà Kiếm Tiên, dù quần ma vây quanh cũng không hề sợ hãi.

“Chủ nhân!

Chủ nhân!” Đúng lúc đó, một tên tùy tùng vội vã chạy đến bên

cạnh Tà Kiếm Tiên, quỳ rạp trên đất vừa thở hổn hển vừa vội vàng báo: "Chủ, chủ nhân… Bên ngoài có rất nhiều đạo sĩ đang kéo đến, không chỉ Thục Sơn, mà các đạo sĩ ở khắp nơi cùng tán tu, tất cả đều đến rồi, muốn diệt chúng ta!" "Ha ha ha ha ha!" "Bằng lũ sâu kiến đó, còn chẳng thể diện kiến đại nhân Tà Kiếm Tiên!" "Đánh cho chúng hồn phi phách tán mới thôi, lũ ngu xuẩn này!" "Dùng thân xác máu thịt của chúng lấp kẽ răng cho ta, thật nực cười!" Đám yêu ma nghe vậy không khỏi cười phá lên, hệt như nghe một con kiến nói muốn đánh bại mình.

"Lũ rùa rụt cổ này ngày thường ngay cả cửa núi cũng không dám ra, giờ lại dám đến tận cửa khiêu khích sao?" Tà Kiếm Tiên cười lạnh nói.

"Là, là để giúp đại chưởng môn tiêu trừ, tiêu trừ…" Tên tùy tùng không dám nói hết nửa câu sau.

"Dọn dẹp sạch sẽ đám rác rưởi đó đi, ta sẽ tự tay giết Cảnh Thiên, của ta." Tà Kiếm Tiên hạ lệnh một tiếng, đám yêu ma khôn ngoan lui ra.

"Đi đi." Ngao Tông ra hiệu cho Cảnh Thiên, người sau không còn chút do dự nào, sải bước lao thẳng về phía Tà Kiếm Tiên!

Ngay khoảnh khắc hai người sắp giao thủ, Ngao Tông bỗng nhiên vung tay, mạnh mẽ truyền tống cả hai từ Nhân Giới đến Minh Giới, lập tức khiến đám yêu ma chưa kịp rời đi vô cùng kinh ngạc!

Chương 644

“Bây giờ, đến lượt ta xử lý mọi chuyện rồi.” Ngao Tông hoạt động cổ tay một chút, rồi đi thẳng về phía cột đá trói Trọng Lâu.

“Tìm chết!” Đám yêu ma trông thấy tình hình lập tức xông lên bao vây Ngao Tông, nhưng chưa kịp đến gần Ngao Tông, liền trong chốc lát hóa thành tro bụi, không một kẻ nào còn sót lại!

“…” Trọng Lâu nhìn cảnh tượng đó, kinh hãi đến mức gần như không thốt nên lời.

Trong mắt hắn, Ngao Tông rõ ràng chỉ là một phàm nhân không chút pháp lực, nhưng chỉ trong một ý niệm đã có thể khiến đám yêu ma kia tan xương nát thịt, tu vi như vậy quả thực đã vượt xa sức tưởng tượng của hắn!

“Trọng Lâu, may mà ngươi vẫn chưa mất mạng.

Nếu giờ ngươi chỉ là một vong linh, ta e rằng không cứu nổi đâu.” Ngao Tông khẽ búng ngón tay, mấy luồng phong nhận từ đầu ngón tay bắn ra, trong khoảnh khắc phá nát xiềng xích trói buộc trên người Trọng Lâu.

“Bây giờ cảm thấy thế nào?” Lúc này Trọng Lâu gần như đã bị phế đi tất cả kinh mạch trên người, nhưng Ngao Tông chỉ vỗ nhẹ lên vai hắn, liền dùng pháp lực khôi phục kinh mạch của hắn như ban đầu.

“Đa tạ… Tiền bối.” Trọng Lâu trong lòng biết, thực lực của Ngao Tông không thể tưởng tượng nổi, hắn thậm chí không có ý muốn khiêu chiến.

Đó là một khoảng cách thật sự như trời với đất!

Hắn thật sự có chút may mắn vì ban đầu đã không chọc giận Ngao Tông, nếu không chắc chắn có thể khiến hắn chết không tiếng động.

"Chưa vội cảm ơn ta, đám yêu ma đó vốn là tùy tùng của ngươi, đều nên giải quyết đi thôi, không nên lưu lại nhân gian." Ngao Tông thản nhiên dặn dò.

"Giao cho ta!" Trọng Lâu lập tức nhận lời.

Trọng Lâu thấy đám thủ hạ của mình từng tên từng tên một không chút do dự đầu hàng Tà Kiếm Tiên, liền vô cùng phẫn nộ.

Những tên khốn kiếp đó không chỉ thần phục Tà Kiếm Tiên để cầu đường sống, mà còn vì lấy lòng Tà Kiếm Tiên mà bán đứng rất nhiều kẻ vẫn trung thành với Ma tộc, giờ phong thủy luân chuyển, cũng đến lúc đòi lại công bằng.

Trọng Lâu phá nát từng cột đá giam cầm thuộc hạ của mình, sau khi thả bọn họ ra, liền vỗ cánh bay ra ngoài thành để tìm kiếm đại quân Ma tộc.

Còn về đám tùy tùng Nhân tộc đang vây quanh ở đó, thì lại lúng túng không biết làm gì.

Chúng chỉ vì cầu đường sống mà thần phục như vậy, tức là cũng không dám chống lại Ngao Tông.

"Các ngươi đều rời khỏi đây đi, mang tất cả bá tánh trong Du Châu Thành đã bị biến thành nô lệ đi.

Sau này hãy quay đầu cho tốt." Ngao Tông không làm khó, dù sao họ cũng bị ép buộc.

"Đa tạ Thượng Tiên!" Mọi người như được đại xá, liền vứt bỏ vũ khí và áo giáp trong tay, không một khắc nào dám tiếp tục nán lại đó!

Ma Tôn bay ra ngoài Du Châu Thành, chỉ thấy bên trong đã hoàn

toàn biến thành.

Chiến trường đẫm máu của tu hành giả Nhân Giới và Ma tộc, hai bên tiến lên từng đợt giao chiến, kiếm quang, phù chú lôi quang, ma khí trên không trung đan xen thành một đoàn.

Mặc dù số lượng tu hành giả Nhân tộc kém xa, nhưng vẫn không sợ chết xông lên phía trước, nhất thời lại khiến Ma tộc đông đảo rơi vào thế hạ phong.

"Lũ hỗn trướng!" Trọng Lâu trong lòng nổi giận đùng đùng, lập tức bay lên phía trước, một tay tóm lấy thống soái đang chỉ huy đại quân Ma tộc!

"Tìm chết… Trọng Lâu?!" Tên thống soái Ma tộc cảm thấy có kẻ dám tập kích, lập tức giận dữ, nhưng sau đó liền kinh hãi nhận ra kẻ tấn công chính là Trọng Lâu!

"Là, không…" Hắn im bặt như ve sầu gặp rét, bị Trọng Lâu siết chặt đầu lâu mà không dám phản kháng chút nào.

"Tên xấu xí kia muốn mạng của ta, chẳng qua là mơ tưởng hão huyền!" Trọng Lâu thần sắc dữ tợn, tên này đã bán đứng tất cả thuộc hạ trung thành của mình, đồ sát, lửa giận trong lòng hắn càng bùng cháy dữ dội, lực đạo trong lòng bàn tay cũng dần dần gia tăng!

"Đại nhân, đại nhân!

Ta thực sự chỉ cầu sống sót thôi…" Trọng Lâu căn bản không thèm nghe hết lời, trực tiếp bóp nát đầu lâu của hắn rồi ném sang một bên, sau đó bay lên trời cao hô lớn: "Tất cả dừng tay!" Tiếng gầm giận dữ gần như khiến tất cả mọi người kinh hồn bạt vía, khi hoàn hồn lại thì kinh ngạc nhìn Trọng Lâu đang lơ lửng trên không trung.

"Đại nhân Trọng Lâu?!" Đám Ma tộc lập tức xôn xao.

Các tu hành giả Nhân tộc thì vô cùng khó hiểu, họ đã nghe nói

Trọng Lâu bị Tà Kiếm Tiên giết chết, nhưng bây giờ chẳng phải hắn đang sống sờ sờ đó sao?

"Trong số các ngươi, kẻ nào chỉ vì muốn bảo toàn tính mạng mà đầu hàng Tà Kiếm Tiên, ta sẽ không truy cứu, lập tức thúc thủ chịu trói, ta đảm bảo không tổn hại tính mạng, nhưng nếu vẫn tiếp tục chiến đấu vì Tà Kiếm Tiên, vậy ta sẽ tự tay lấy mạng các ngươi!" Ánh mắt đầy sát ý của Trọng Lâu quét qua, một đám Ma tộc không khỏi cảm thấy hai chân mềm nhũn, nhao nhao quỳ xuống trước Trọng Lâu!

Phục tùng Tà Kiếm Tiên, chỉ là vì bảo toàn mạng sống, nhưng sự uy nghiêm đối với Trọng Lâu lại xuất phát từ sâu thẳm nội tâm!

Đó là bởi Trọng Lâu cường đại, đồng thời cũng vì hắn che chở Ma tộc, so với Tà Kiếm Tiên, Trọng Lâu càng giống một vị vương giả chân chính hơn.

"Đại nhân Trọng Lâu tha mạng…" Vô số yêu ma nhao nhao quỳ xuống, không còn ai dám chống lại ý chí của hắn.

"Đừng tin lời hắn!

Nếu đại nhân Tà Kiếm Tiên trở về, Trọng Lâu sẽ là kẻ đầu tiên phải chết!" Trong số Ma tộc đó có kẻ ôm ảo tưởng, xúi giục đám yêu ma đừng thần phục!

"Chuyện Tà Kiếm Tiên, đợi sau rồi tính.

Hôm nay ta trước hết muốn mạng của ngươi!" Mắt Trọng Lâu lóe lên một tia tinh mang đỏ thẫm, khoảnh khắc tiếp theo, những kẻ Ma tộc dám không tuân lệnh liền từng tên từng tên một nổ tung mà chết.

Tu vi của Trọng Lâu đã khôi phục đến đỉnh phong, tiêu diệt những kẻ ngu xuẩn này đơn giản không đáng nhắc tới.

Từ giờ phút này, không còn ai dám trái lời Trọng Lâu, chiến

trường chìm trong tĩnh lặng.

"Hiện tại, tất cả Ma tộc hãy nghe lệnh của ta…" Giọng Trọng Lâu ung dung vang vọng trên không trung, "Tất cả mọi người lập tức trở về Ma Giới, không được nán lại!" Cùng lúc đó, Cảnh Thiên đang khổ chiến với Tà Kiếm Tiên trong Minh Giới.

Lúc đầu bị truyền tống đến Minh Giới, Tà Kiếm Tiên có chút hoảng sợ, tưởng rằng Ngao Tông muốn ra tay can thiệp, điều đó có nghĩa là hắn chắc chắn phải chết.

Nhưng ngoài dự đoán, sau khi bị cưỡng chế truyền tống đến đây cùng Cảnh Thiên, không còn thấy bóng dáng Ngao Tông nữa, khiến hắn dần dần yên tâm.

Có lẽ Ngao Tông chỉ không muốn hai người giao chiến ở Nhân Giới, nên mới truyền tống đến đây.

Dù sao đi nữa, chỉ cần Ngao Tông không tham gia chiến đấu, giải quyết một Cảnh Thiên đối với hắn đơn giản không thể dễ hơn.

"Kiếm pháp của ngươi không tinh diệu, pháp thuật lại yếu ớt không đáng nhắc tới, lấy gì mà tranh đấu với ta?" "Ngươi có thể sống sót, một là dựa vào Ngao Tông, hai là nương tựa Từ Trường Khanh, nay cả hai đều không ở đây, cũng có nghĩa là ngươi chắc chắn phải chết!" Tà Kiếm Tiên vừa cười khẩy châm chọc Cảnh Thiên, lại dễ dàng chặn đứng tất cả các đòn tấn công.

Nhưng Cảnh Thiên căn bản không để lời Tà Kiếm Tiên vào tai, dồn tất cả sự chú ý vào Ma Kiếm trong tay, cũng như trái tim của Tà Kiếm Tiên!

"Thôi vậy, ta cũng lười phí lời với ngươi!" Tà Kiếm Tiên lại lần nữa tránh khỏi kiếm của Cảnh Thiên, đang định vươn tay tóm lấy đầu Cảnh Thiên, lại phát hiện người sau cực kỳ linh hoạt né tránh, đồng

thời một tay đánh ra một đạo Khu Ma Ấn để chống lại!

"Tìm chết!" Thấy Cảnh Thiên dám ra tay, Tà Kiếm Tiên nổi giận, tà khí trong lòng bàn tay đột ngột tăng thêm mấy phần, mạnh mẽ ép Cảnh Thiên lùi lại!

Mặc dù vừa giao phong Cảnh Thiên đã rơi vào thế hạ phong, nhưng hắn lại không hề bị thương vì thế, ngược lại nhanh chóng điều chỉnh khí tức rồi lại xông lên!

Chậc, ngay cả Tà Kiếm Tiên cũng nhận ra sự khác lạ, Cảnh Thiên dường như mạnh hơn một chút so với lúc vừa vào Minh Giới giao thủ.

"Chỉ trong một khắc ngắn ngủi, tu vi của ngươi có thể tiến bộ đến vậy sao?" Trong khoảnh khắc Tà Kiếm Tiên thất thần, Cảnh Thiên lại lần nữa vung kiếm xông tới, Tà Kiếm Tiên đương nhiên như thường lệ chống đỡ, nhưng lại phát hiện một kiếm này đã đánh hắn lùi lại mấy bước!

Cảnh Thiên lại càng thừa cơ không ngừng tiến lên bức bách, bất luận kiếm quyết hay pháp thuật đều trở nên tinh xảo hơn mỗi lúc một lần.

Mỗi khi đỡ một pháp thuật của Cảnh Thiên, hắn lại phát hiện uy lực của nó mạnh hơn vài phần, đến cuối cùng lại nhận ra thực lực của Cảnh Thiên hoàn toàn vượt xa tất cả kẻ địch hắn từng gặp trong Lục Giới!

"Không thể nào…" Tà Kiếm Tiên quả thực khó tin nổi.

Không chỉ hắn, Cảnh Thiên đang đắm chìm trong chiến đấu cũng không hề hay biết, nguyện vọng hắn đã hứa đêm đó đang dần dần trở thành hiện thực.

Hắn sẽ không ngừng nhận được sức mạnh, cho đến khi cuối cùng

đánh bại Tà Kiếm Tiên mới thôi!

Chương 645

"Đủ rồi!" Tà Kiếm Tiên giận đến tím mặt, "Ta hết lần này đến lần khác nương tay với ngươi, ngươi thật sự nghĩ có thể thắng ta?!

Bây giờ ta muốn mạng của ngươi, ngươi chắc chắn phải chết!" Trong chốc lát, Tà Kiếm Tiên điên cuồng tụ tập tà khí trong cơ thể, không ngừng ngưng tụ và khuếch đại trong lòng bàn tay, cuối cùng hóa thành một trận bão tà khí phun trào cuộn về phía Cảnh Thiên!

Nơi tà khí đen tối đi qua, đại địa nứt toác, trời đất mờ mịt, tất cả vật cản đều tan nát.

Đây là lần đầu tiên, Tà Kiếm Tiên dốc toàn lực đến vậy!

"Xem đây!" Cảnh Thiên vung trường kiếm, cũng dốc toàn lực vận chuyển pháp lực, lấy trường kiếm làm bút nhanh chóng vẽ trên không trung, ngưng tụ viết xuống một đạo pháp chú.

Khi pháp chú ngưng tụ thành hình, Cảnh Thiên thậm chí cảm thấy cơ thể mình không thể chịu nổi uy lực khủng bố đó, những tảng đá dưới chân hắn dần bị giẫm nát và sụp đổ!

"Đi!" Cảnh Thiên gần như dốc hết toàn lực vung kiếm chém xuống, tất cả uy lực của pháp trận chú thuật tùy theo đó bùng nổ, phun trào ra sức mạnh cường đại va chạm với tà khí, trong chốc lát cuốn thành một luồng khí lãng che trời lấp đất bao phủ cả hai người vào trong.

Đại địa từng tấc nứt toác, bầu trời cũng trong khoảnh khắc trở nên u ám vô quang, dư uy của trận chiến không ngừng khuếch tán, phá nát tất cả những gì cuốn vào trong, không chừa lại thứ gì!

Tất cả sinh linh trong Minh Giới cũng trong khoảnh khắc đó run

rẩy không thôi, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc là cường giả đẳng cấp nào đang giao chiến trong Minh Giới!

Cuối cùng, uy năng lan đến vài trăm dặm dần dần suy yếu, cũng là dấu hiệu cho thấy Cảnh Thiên và Tà Kiếm Tiên đều đã dốc hết toàn lực.

Cho đến khi khói bụi che kín trời đất tan đi, đại địa tan hoang khắp nơi, Cảnh Thiên dùng Ma Kiếm chống đỡ thân thể, thở hổn hển từng hơi.

Nhưng tầm mắt hắn vẫn gắt gao khóa chặt phía trước, nhìn Tà Kiếm Tiên vẫn đứng sừng sững đó.

Hắn có thể cảm nhận được, Tà Kiếm Tiên cũng đã dốc hết toàn lực, giờ chỉ còn đang cố gắng chống đỡ giống như hắn.

"Ngươi… đã làm gì?

Không chỉ là một con sâu kiến, làm sao có thể chống lại ta!" Tà Kiếm Tiên nhìn tà khí đã cạn kiệt trong lòng bàn tay, khó tin nổi.

Ngay cả khi Cảnh Thiên có được tất cả sức mạnh của Phi Bồng năm xưa, cũng không thể giao chiến đến mức độ này!

"Ngươi quá tự đại, chẳng qua chỉ là đạt được chút thành tựu nhỏ.

Từ đầu đến cuối ngươi vẫn chưa thể nhảy ra khỏi Đại Đạo của thế giới này, nói gì đến thiên hạ vô địch?" Cảnh Thiên cười lạnh, "Suy cho cùng, ngươi và chúng sinh, phàm nhân, chẳng có gì khác biệt, cũng đều có khuyết điểm chí mạng!" "Dám dùng từ ngữ phàm nhân như vậy để sỉ nhục ta…" Tà Kiếm Tiên vô cùng phẫn nộ, nhưng lúc này hắn đã không còn sức mạnh để tung ra đòn cuối cùng cho Cảnh Thiên.

Trận chiến đã đến đây, cả hai đều kiệt sức, Tà Kiếm Tiên cũng chỉ đành trơ mắt nhìn mình đánh mất cơ hội tốt để diệt trừ hậu họa Cảnh

Thiên.

"Đợi ngày sau, ta sẽ tìm ngươi tính sổ, đến lúc đó ngươi chắc chắn phải chết!" Tà Kiếm Tiên vươn lòng bàn tay, miễn cưỡng dốc hết khí lực vẽ ra pháp môn truyền tống trước người.

Tình huống lúc này không thể dịch chuyển tức thời, chỉ có thể mượn thủ pháp đơn giản để rời khỏi nơi đây.

"Ngươi muốn đi?" Cảnh Thiên không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này, dùng kiếm chống đỡ thân thể từng bước từng bước đi về phía Tà Kiếm Tiên.

"Nực cười, ngươi thật sự nghĩ có thể giết được ta sao?

Bằng thủ đoạn của ngươi, ngay cả làm ta bị thương một chút cũng không thể!" Tà Kiếm Tiên thấy cảnh này, trong lòng vô cùng tức giận, Cảnh Thiên đã động sát tâm với hắn!

Hắn không sợ đao kiếm của Cảnh Thiên, hắn vốn đã thoát khỏi luân hồi, Cảnh Thiên căn bản không thể giết chết hắn.

Hắn chỉ phẫn nộ vì Cảnh Thiên đã mất đi lòng kính sợ đối với hắn, rõ ràng trong mắt người sau hắn căn bản không đáng một xu!

"Tà Kiếm Tiên… miệng thì luôn nói bất tử bất diệt, không biết ngươi có dám tiếp ta một kiếm này không?" Cảnh Thiên nghiến chặt răng, lấy kiếm mang sắc bén chỉ thẳng vào Tà Kiếm Tiên, lưỡi kiếm mơ hồ lấp lánh sắc màu kỳ dị.

Đó dường như là sức mạnh cộng hưởng từ bản thể Ma Kiếm, cùng với Phi Bồng Tiên Kiếm!

Tà Kiếm Tiên cảnh giác nhận ra, lưỡi kiếm kia dường như có uy hiếp cực lớn đối với hắn, bản năng mách bảo hắn tuyệt đối không thể đón đỡ kiếm này.

“Chết tiệt, ta lại rơi vào bước đường này, ta lại rơi vào bước đường này rồi!” Tà Kiếm Tiên lần đầu tiên cảm thấy nỗi sợ hãi cái chết, nhưng lúc này hắn căn bản không thể giữ thể diện, chỉ muốn bảo toàn tính mạng.

“Ngày sau ta nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ!” Tà Kiếm Tiên lập tức tăng tốc độ vẽ pháp trận, nhưng trong khoảnh khắc đó, bỗng nhiên hắn cảm thấy trong cơ thể có một luồng sức mạnh vô danh đang cưỡng chế kiềm chế hắn, khiến pháp lực không thể vận hành dù chỉ một chút!

“Cái gì!” Tà Kiếm Tiên vô cùng ảo não, “Từ Trường Khanh, ngươi dám!” “Ngày ta chờ đã đến, có gì mà không dám!” Giọng Từ Trường Khanh đầy hận ý vang lên, “Khi ngươi thôn phệ ta năm xưa, đáng lẽ đã phải nhận ra điều này!” “Bạch đậu hủ?!” Cảnh Thiên cũng nghe thấy giọng Từ Trường Khanh, không khỏi mừng rỡ trong lòng, hóa ra tên này vẫn chưa chết!

“Cảnh huynh đệ, mau ra tay, ta không thể trì hoãn quá lâu nhưng đủ để ngươi ra kiếm rồi!” Từ Trường Khanh lập tức cầu cứu Cảnh Thiên.

“Từ Trường Khanh, ngươi ngu xuẩn sao!

Đợi ta chiếm được Lục Giới, ta có thể giao toàn bộ Nhân Giới cho ngươi quản lý, lẽ nào không tốt hơn làm một đệ tử Thục Sơn bình thường gấp trăm lần?

Lúc đó còn có thể báo thù năm lão già kia!” Khoảnh khắc đó, Tà Kiếm Tiên cũng hoảng hốt, vội vàng khuyên Từ Trường Khanh.

“Chuyện đã đến nước này, còn nói nhảm gì nữa!” Từ Trường Khanh hoàn toàn biết cách đối phó với sự dụ dỗ của Tà Kiếm Tiên, căn bản không mắc mưu!

“Chết đi!” Cảnh Thiên dốc hết sức lực, cố gắng vận dụng chút pháp lực còn lại, lần cuối cùng biến Ma Kiếm thành mấy chục đạo kiếm ảnh, lấy thế che trời lấp đất mà bắn ra!

Trong chớp mắt, Tà Kiếm Tiên liền bị mấy chục đạo kiếm ảnh xuyên thủng cơ thể, pháp lực đặc biệt ẩn chứa trong kiếm ảnh khiến Tà Kiếm Tiên không thể hồi phục vết thương nữa, chỉ đành trơ mắt nhìn những lỗ thủng trên người dần dần mở rộng.

“Cảnh Thiên!” Tà Kiếm Tiên cực kỳ tuyệt vọng ngửa mặt lên trời gào thét, cuối cùng dần dần hóa thành tro tàn biến mất, Từ Trường Khanh cũng từ trong đám sương mù đen kịt đó rơi xuống, ngã trên đất hôn mê bất tỉnh.

“Thành công rồi…” Cảnh Thiên thở phào nhẹ nhõm, khi sắp ngã xuống bất tỉnh, lại kinh ngạc thấy đám tà khí đang tan ra bỗng nhiên lại tụ lại!

Mặc dù không hóa thành hình người, nhưng lại biến thành hình dạng ban đầu của tà niệm thể, khiến Cảnh Thiên kinh hồn bạt vía!

“Lẽ nào…” Quả nhiên như hắn nghĩ, tà khí lại lần nữa tụ lại thành tà niệm thể, mặc dù không còn pháp lực ban đầu của Tà Kiếm Tiên, nhưng căn bản không hề biến mất!

“Cảnh Thiên, mối thù hôm nay ta đã ghi nhớ, đợi ta một trăm ngày nữa, ta sẽ lại lần nữa quay lại!” Giọng nói hỗn độn của Tà Kiếm Tiên tràn đầy phẫn nộ, “Lần sau gặp lại, ta sẽ tự tay xé nát ngươi!” “Không thể nào…” Cảnh Thiên vô cùng không cam tâm, suýt chút nữa đã liều mạng nhưng chỉ đổi lấy một kết quả như vậy!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh do lời cầu nguyện mang lại đang dần mất đi, lần sau Tà Kiếm Tiên quay lại thì tuyệt đối không thể chiến thắng được nữa.

“Quả thực có chút tệ, nhưng ngươi đã làm được một bước ngoài dự liệu của ta.” Bỗng nhiên, giọng Ngao Tông vang lên bên tai, Cảnh Thiên mới phát hiện hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh mình.

“Ngao huynh!” Cảnh Thiên vô cùng kích động, lúc này quả thực là thoát chết trong gang tấc!

“Ta vốn dĩ nghĩ lần này ngươi cũng sẽ thua Tà Kiếm Tiên, nhưng ngươi lại thắng rồi, còn ép hắn vào tình cảnh chật vật như vậy.” Ngao Tông mỉm cười tán thưởng, “Sức mạnh ngươi có được vượt xa mong muốn, cũng đáng để ta giúp ngươi một lần!” Ngao Tông nhìn về phía Tà Kiếm Tiên không xa, tên kia vừa nãy định thừa cơ trốn đi, nhưng đã bị Ngao Tông lặng lẽ cấm chế lại.

“Ngươi, ngươi không phải không can thiệp chuyện Nhân Giới sao, ta lại không hề tấn công Minh Giới của ngươi, lẽ ra ngươi không nên can thiệp chứ!” Tà Kiếm Tiên hoảng sợ nói năng lộn xộn, giờ khắc này Ngao Tông ở trước mặt, thật sự khiến hắn cảm nhận được uy hiếp tử vong!

“Ta bao giờ nói, không tham gia vào tranh chấp giữa các ngươi?” Ngao Tông cười lạnh, Tà Kiếm Tiên đúng là ngây thơ đến mức khó tin!

Chỉ vì hắn không ra tay hai lần, liền sinh ra ảo tưởng nực cười như vậy, với việc tên này chuyên nghiên cứu lòng người, lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn như thế, tình cảnh này của hắn cũng đáng đời.

“Từ đầu ngươi vốn không nên xuất hiện trên thế giới này, đến nước này, cũng nên kết thúc rồi.” Ngao Tông không hề che giấu sát ý trong lời nói.

“Ta xuất hiện trên thế giới này cũng là lỗi của loài người, là hành vi ngu xuẩn của năm trưởng lão Thục Sơn đó!

Nếu không phải do những tham niệm đó tồn tại, ta có lẽ đã không thể ra đời, căn bản không phải lỗi của ta!" Tà Kiếm Tiên hoảng sợ không thôi, liều mạng muốn thoát khỏi cấm chế nhưng vô hiệu, tuyệt vọng gào thét: "Ngươi không giết được ta, chỉ cần trên đời còn tà niệm thì ta…" Ngao Tông không đợi hắn nói hết, lòng bàn tay đột nhiên siết chặt, tà niệm thể màu đen đang ngưng tụ liền "phanh" một tiếng nổ tung, rồi nhanh chóng tiêu tán hoàn toàn!

Đồng thời, bốn viên linh châu xuất hiện ở vị trí Tà Kiếm Tiên biến mất, lững lờ trôi lơ lửng giữa không trung.

Cảnh Thiên nhìn mà trợn mắt há mồm, mọi thứ dường như đều là dấu hiệu, Tà Kiếm Tiên đã bị Cảnh Thiên tiêu diệt!

"Kẻ đó yếu hơn ta tưởng một chút.

Không, sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế giới này nữa." Ngao Tông thu bốn viên linh châu đó vào lòng bàn tay, thản nhiên nói.

Chương 646

"Ngao huynh, hắn thật sự chết rồi sao…" Cảnh Thiên nhìn thấy tận mắt, chỉ cảm thấy không thể tin nổi.

Mặc dù hắn đã sớm đoán rằng thực lực của Ngao Tông vượt xa Tà Kiếm Tiên, nhưng không ngờ lại đến mức độ phi lý như vậy, hoàn toàn nghiền ép đối phương không thể chống cự.

"Hắn vốn chỉ là một thể tập hợp tà niệm, tuy có thể không ngừng nhận được năng lượng gia trì từ trời đất, nhưng nếu lực phá hoại mà hắn phải chịu vượt xa lượng tà niệm hắn có thể thu thập, thì việc bị giết chết cũng là chuyện dễ dàng." Đúng như Ngao Tông đã nói, việc giết chết Tà Kiếm Tiên không hề có chút hoa mỹ nào, hoàn toàn dựa vào sức mạnh tuyệt đối mà nghiền ép!

"Nhưng ta không hiểu lắm… Ngao huynh, rõ ràng ngươi có thể dễ dàng tiêu diệt Tà Kiếm Tiên, vì sao lại để hắn hoành hành bấy lâu?" Cảnh Thiên thật sự không thông suốt điểm này.

"Bởi vì ta không thể can thiệp vào tiến trình của thế giới này, nếu không nhẹ thì sẽ làm rối loạn trật tự thế giới, nặng thì sẽ dẫn đến sụp đổ và hủy diệt, ta đang bảo vệ nó." Ngao Tông đáp.

"Thế giới?" Cảnh Thiên lại càng mơ hồ, "Ta không hiểu… Chẳng lẽ ta không thuộc về thế giới này sao?" "Không sai, đúng rồi!" Ngao Tông sau đó đơn giản kể lại hành trình của mình, cũng như mục đích của thế giới này cho Cảnh Thiên nghe.

Ngao Tông cười nói: "Vốn dĩ, ý định của ta chỉ là khống chế luân hồi của Minh Giới, giúp ngươi đối kháng Tà Kiếm Tiên chỉ là tiện tay mà thôi." "Thì ra là vậy…" Cảnh Thiên vỗ vỗ đầu, mặc dù trong đầu vẫn còn hỗn độn, nhưng hắn đã hiểu ra một đạo lý: thế giới này xa xa

không nhỏ như hắn tưởng, nếu Ngao Tông tự xưng là đến từ một thế giới khác, vậy có thể thấy rõ có vô số thế giới cùng tồn tại!

"May mà Ngao huynh đã gặp ta trước, không đụng phải Tà Kiếm Tiên…" Cảnh Thiên trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn, sau đó lại vội vàng hỏi: "Như lời ngươi nói, bây giờ ngươi nên nắm giữ luân hồi của thế giới này rồi chứ?" "Đương nhiên." Ngao Tông hướng về phía xa xăm, trong tâm niệm truyền đạt một mệnh lệnh, trong chốc lát tất cả quỷ hồn, vong linh, Minh Tộc trong toàn bộ Minh Giới đều nhao nhao kéo đến, vây kín bốn phía.

"Bái kiến Minh Vương!" Vạn quỷ đồng loạt quỳ xuống khấu bái, cảnh tượng chấn động quả thực khó mà diễn tả bằng lời, Cảnh Thiên gần như không dám tin vào mắt mình!

Khi mới vào Minh Giới, đám vong linh quỷ hồn này đã ép hắn đến mức gần như không thở nổi, nhưng bây giờ chúng lại ngoan ngoãn thần phục ở đây, quỳ xuống khấu đầu.

Cảnh tượng này còn vĩ đại hơn rất nhiều so với khi Hỏa Quỷ Vương kiểm soát Minh Giới năm xưa!

Bất kể có ảo diệu đến đâu, trước mắt đều là sự thật đã định.

"Từ nay về sau, Minh Tộc sẽ không còn là những quỷ hồn yếu ớt nữa, mà sẽ tồn tại song song như các chủng tộc khác, cũng là một phần cấu thành của thế giới này.

Chẳng bao lâu nữa Minh Giới sẽ trở thành một tồn tại không thua kém gì Thiên Giới." Trong khi nói, Ngao Tông liếc nhìn Cảnh Thiên, "Sức mạnh mà lời cầu nguyện lần trước mang lại cho ngươi chắc hẳn đã tiêu tan hết rồi, nếu ngươi muốn tiếp tục trở nên mạnh hơn, ngoài việc tu hành ở nhân gian ra còn có một cách nhanh hơn và trực tiếp hơn, đó là trở thành một thành viên của Minh Tộc!" "Ngao huynh, đừng đùa nữa, ta đâu có chết!" Cảnh Thiên nghe vậy liền vội vàng lắc

đầu như trống bỏi.

"Ha ha, ai bảo ngươi, muốn trở thành Minh Tộc nhất định phải lựa chọn cái chết?" Ngao Tông không khỏi cười lớn, "Nếu ngươi nguyện ý trở thành Minh Tộc, đạt được hoàn cảnh tu hành cùng thiên phú độc đáo trong Minh Giới, ta bây giờ liền có thể chuyển hóa ngươi." "Vậy, sau khi trở thành Minh Tộc, có thể tu luyện thành tiên không?" Cảnh Thiên đầy mong đợi hỏi.

Ngao Tông lắc đầu, "Không thể, cũng không cần thiết.

Minh Tộc trong tương lai sẽ là tồn tại vượt trên Thiên Giới, Minh Tộc sẽ còn cường đại hơn Tiên Tộc, vậy hà tất phải vứt bỏ thân phận Minh Tộc để trở thành tiên nhân?" Mặc dù Cảnh Thiên nghe mà nửa hiểu nửa không, nhưng Ngao Tông đã nói như vậy, trong lòng hắn liền cho rằng trở thành Minh Tộc tuyệt đối sẽ không sai, ngay lập tức nói: "Được, Ngao huynh, ta nguyện ý gia nhập Minh Tộc của ngươi, từ nay về sau nghe theo sự sai khiến của ngươi!" "Tốt!" Ngao Tông hào sảng vỗ vai Cảnh Thiên, "Bây giờ ngươi đã là Minh Tộc!" "A?" Cảnh Thiên còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên cảm thấy pháp lực đang lưu chuyển trong cơ thể bắt đầu xao động, vừa kịp phản ứng thì sự xao động đó đã biến mất hoàn toàn.

Hắn thử kích hoạt pháp lực, nhưng lại phát hiện pháp lực của mình đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là U Minh Chi Lực đang lưu chuyển trong cơ thể!

Điều khiến hắn kinh ngạc là U Minh Chi Lực không dựa vào kinh mạch trong cơ thể, mà có nguồn gốc từ linh hồn, điều đó cũng có nghĩa là cho dù cơ thể bị trọng thương, chỉ cần linh hồn không diệt thì pháp lực vận hành sẽ không bị ảnh hưởng.

Đối với tu hành giả phàm nhân, đây quả thực là một sự biến đổi chất không thể tưởng tượng nổi, có nghĩa là hoàn toàn giải thoát phàm

nhân khỏi sự trói buộc của nhục thể!

Cảnh Thiên trong khoảnh khắc đó cuối cùng cũng hiểu ra những lời Ngao Tông đã nói.

Các tộc trong Lục Giới, ngay cả Tiên Tộc thăng thiên thành thần tiên, cũng khó thoát khỏi sự hạn chế của chân thân đối với tu vi, nhưng Minh Tộc hoàn toàn không cần lo lắng về sự hủy hoại của thân xác máu thịt, điều đó cũng có nghĩa là không bị ảnh hưởng bởi năm tháng, không bị hạn chế tuổi thọ!

Minh Tộc trở thành chủng tộc mạnh nhất trong Lục Giới, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Ngao huynh, Minh Tộc lớn mạnh chi hậu, có kế hoạch tiến xa hơn nữa không?" Cảnh Thiên không nhịn được hỏi.

Ngao Tông khẽ mỉm cười, "Ta biết ngươi đang lo lắng.

Không cần bận tâm, Minh Tộc không có dã tâm chiếm cứ Lục Giới, ý định ban đầu của ta cũng chỉ là kinh doanh luân hồi Minh Giới mà thôi, các thế giới khác vẫn sẽ như cũ." "Thì ra là vậy!" Cảnh Thiên lúc này mới yên lòng.

Mặc dù là Minh Tộc, nhưng bản tâm hắn vẫn thiên về Nhân tộc, nếu không có gì bất ngờ, hắn vẫn nguyện ý tiếp tục sống ở Nhân Giới.

Nếu Ngao Tông có dã tâm như Tà Kiếm Tiên, trực tiếp thôn tính Lục Giới, thì đó mới thực sự khiến Cảnh Thiên cảm thấy khó xử.

"Chuyện Tà Kiếm Tiên, diễn ra ở thế gian một lần là đủ rồi.

Sau này, nếu thế gian có yêu ma nào khó đối phó, thì cứ giao cho ngươi giải quyết, không thể lúc nào cũng mong ta ra tay giúp đỡ." Ngao Tông mở lòng bàn tay, bốn viên linh châu đó chậm rãi lơ lửng trước mặt Cảnh Thiên.

Không biết có phải là phản ứng với cảm ứng từ bốn viên linh châu kia, Thổ Linh Châu vẫn luôn ẩn giấu trong cơ thể Cảnh Thiên cuối cùng cũng thoát ra khỏi cơ thể hắn, năm viên linh châu đồng thời hội tụ tại đây.

Mặc dù Tà Kiếm Tiếm đã bị diệt sát, nhưng sức mạnh cường đại trong linh châu là điều không thể nghi ngờ, đồng thời, người nắm giữ năm viên linh châu vẫn là tồn tại mạnh mẽ nhất thế gian.

"Lại muốn giao cho ta ư…" Cảnh Thiên nhìn năm viên linh châu đó, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Mặc dù tự mình nắm giữ sức mạnh cực kỳ cường đại, nhưng hắn cũng từ đó mà hiểu ra, nếu mang trong mình pháp lực cường đại mà không có dã tâm, thì tất nhiên cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Cảnh Thiên thực sự đau khổ vì những trách nhiệm đó, hơn nữa hắn cũng không muốn lại nhận được sức mạnh từ ngoại lực, hắn cảm thấy sức mạnh tự mình tu luyện được mới thực sự thuộc về mình.

"Ngao huynh, sau này những trách nhiệm đó, giao cho người khác đi, ta không gánh nổi đâu!" Cảnh Thiên bày ra vẻ mặt "tha cho ta đi", "Sau này ta chỉ làm một chưởng quỹ Vĩnh An Đường, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì tu luyện một chút, ta đâu phải Phi Bồng tướng quân." "Là vậy ư…" Ngao Tông khẽ mỉm cười, cũng không kiên trì nữa, "Uy năng trong Ngũ Linh Châu quá đỗi to lớn, nếu không do chính tay ngươi điều khiển, mà rơi vào tay người khác, e rằng sẽ uy hiếp an nguy Lục Giới." Nói đoạn, Ngao Tông vung tay, năm viên linh châu đang lơ lửng liền đồng loạt bay về phía Luân Hồi Đại Điện, cùng biến mất trong cánh cổng Luân Hồi u ám đó.

"Hãy để hắn mãi mãi ở lại Minh Giới đi, ít nhất thì sẽ an toàn."

Cảnh Thiên gãi gãi đầu, không nhịn được mà than vãn một câu: "Thật kỳ lạ… ta đã phí hoài bao nhiêu tâm lực để tìm Ngũ Linh Châu, kết quả không những không dùng được, mà ngược lại còn giam cầm hắn ở Minh Giới!" Khi trở lại Nhân Giới, đại quân Ma tộc đang hoành hành ở đó đã bị Trọng Lâu khống chế hoàn toàn, và được đưa về Ma Giới.

Đương nhiên, trong số đó có không ít Ma tộc tàn bạo, giết người vô số, đã nhận lệnh của Ngao Tông mà bị xử quyết chém giết.

Nhưng Trọng Lâu trước khi rời đi, vẫn không quên tìm kiếm Cảnh Thiên, nhưng lần này hắn không hề đề xuất muốn đấu pháp với Cảnh Thiên.

"Ngày sau, ta nhất định phải đến Ma Giới một chuyến nữa, ta muốn cùng ngươi hảo hảo nâng chén trò chuyện một trận!" Hiển nhiên, Trọng Lâu hoàn toàn nhận ra, kẻ địch xứng tầm đã không còn trên thế gian này, việc chấp trước tranh đấu với hắn cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cảnh Thiên bây giờ, chỉ là Cảnh Thiên mà thôi, chứ không phải Phi Bồng tướng quân.

Ngay cả Cảnh Thiên cũng tấm tắc khen ngợi, Hồng Mao Quái cuối cùng cũng đã khoát đạt một phen.

Đương nhiên, Trọng Lâu đối với Ngao Tông thì kính sợ, tuy hắn hiếu chiến, thích khiêu khích cường giả, nhưng không có nghĩa là hắn muốn ngu ngốc đi tìm cái chết.

Khi đưa Từ Trường Khanh trở về Thục Sơn, nhìn ngôi trường phái vốn vô cùng quen thuộc như mái nhà xưa, hắn lại có chút do dự.

"Sư huynh, chưởng môn đã nói rồi, chỉ cần huynh nguyện ý nhận lỗi, có thể trở về Thục Sơn, tất cả lỗi lầm có thể bỏ qua, bởi vì đó

không hoàn toàn là trách nhiệm của huynh." Đệ tử bên cạnh tưởng Từ Trường Khanh đang lo lắng, liền vội vàng khuyên nhủ.

"Khi ta bị Tà Kiếm Tiên thôn phệ năm xưa, ý thức của ta ở trạng thái có thể suy nghĩ, minh mẫn, trong khoảng thời gian đó ta đã ngộ ra rất nhiều, cũng hoàn toàn tiếp nhận tất cả ký ức của hai kiếp trước." Từ Trường Khanh trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, "Ta có lẽ không thể hoàn toàn buông bỏ hồng trần, ngược lại, thế tục lại càng thích hợp với ta.

Cho nên, thay ta cáo tội với năm vị trưởng lão, ta sẽ không trở về Thục Sơn nữa." Đệ tử không khỏi ngây người ra, "Sư huynh, không về Thục Sơn, huynh có thể đi đâu?" "Ta muốn đi Nam Cương, đi tìm Tử Huyên!" Từ Trường Khanh kiên quyết và dứt khoát nói.

Cảnh Thiên không khỏi hô lớn: "Bạch đậu hủ, tên này cuối cùng cũng thông suốt rồi!

Ta đã nói rồi mà, làm đạo sĩ cả đời trên cái núi đó có gì hay đâu!" Ngao Tông thì chỉ mỉm cười không nói.

"Sư huynh, nhưng huynh phải cẩn thận đấy!" Đệ tử lập tức sốt ruột không thôi, "Đại trưởng lão có thể là người kế thừa vị trí chưởng môn Thục Sơn, bọn đệ tử chúng ta đều không thể so sánh với huynh, huynh là người kiệt xuất nhất trong số chúng ta!" "Thục Sơn không phải vì ta mà tồn tại, không có ta thì sao chứ?

Ta cũng không phải vì Thục Sơn mà sống, càng không cần thiết phải ở lại đây mãi!" Từ Trường Khanh khoát đạt sảng khoái cười lớn, chỉ cảm thấy đời này chưa bao giờ thông suốt đến vậy!

"Đáng lẽ phải như vậy từ lâu rồi.

Xuất hiện ở Thục Sơn, cũng không phải là vận mệnh mà năm vị trưởng lão cho là đúng, nhưng lại không phải là lựa chọn của ngươi."

Ngao Tông cười nói.

“Ngao tiền bối, những ngày qua quả thực nhờ có sự giúp đỡ của ngài.

Người trong thiên hạ, cũng đều mắc nợ ngài một ân tình lớn.” Từ Trường Khanh vô cùng thành khẩn bày tỏ lòng biết ơn với Ngao Tông.

“Không sao, chỉ là tiện tay thôi.” Ngao Tông thản nhiên nói, không hề khiêm tốn, chỉ vì muốn nắm giữ luân hồi, tiện tay giúp đỡ mà thôi.

“Cảnh huynh đệ…” Từ Trường Khanh nhìn về phía Cảnh Thiên bên cạnh, hai người đều cười, mọi điều đều không nói thành lời.

“Ta đi đây, xin hãy giúp ta chuyển lời đến năm vị trưởng lão!” Từ Trường Khanh giao thẻ thân phận của mình cho đệ tử đang ngây như phỗng bên cạnh, sau đó liền sải bước lớn rời khỏi Thục Sơn.

Chương 647

Từ khoảnh khắc đó, Từ Trường Khanh chỉ cảm thấy cuộc sống hơn hai mươi năm qua, chưa bao giờ nhẹ nhõm đến vậy!

"Ai, hy vọng năm vị trưởng lão có thể chấp nhận sự thật này…" Đệ tử cúi đầu rầu rĩ, chỉ đành mang thẻ thân phận trở lại trên núi.

Chờ đệ tử rời đi, Ngao Tông nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm nói: "Ta cũng gần đến lúc phải đi rồi." Cảnh Thiên bên cạnh nghe vậy, trong lòng bỗng chốc mất mát, hắn biết ý của Ngao Tông khi nói "đi", có lẽ điều đó có nghĩa là hắn sẽ không bao giờ trở lại nữa.

"Ngao huynh, ngươi đi gấp thế sao?" Cảnh Thiên có chút luyến tiếc.

"Ta đáng lẽ phải đi từ lâu rồi, có lẽ bây giờ đi đã là muộn nhất." Ngao Tông mỉm cười nhạt nhẽo.

Cảnh Thiên trầm mặc một lát, lại nói: "Trước khi đi, huynh có thể ghé thăm Long Quỳ, và đại tiểu thư Đường gia không?

Có lẽ là lần cuối gặp mặt." "Không cần như vậy.

Ta vốn dĩ không thuộc về thế giới này, gặp thêm vài lần thì có ích gì?" Ngao Tông vỗ vỗ vai Cảnh Thiên, "Về Du Châu Thành đi, ta đã như nguyện của ngươi, mua lại Vĩnh An Đường cho ngươi, từ nay về sau ngươi sẽ làm chưởng quỹ ở Du Châu Thành!" Cảnh Thiên có chút bùi ngùi, nhưng mọi chuyện đến đây cũng đã hoàn hảo, "Trân trọng, Ngao huynh!" "Ngươi cũng trân trọng." Lời Ngao Tông vừa dứt, liền trong khoảnh khắc biến mất trước mặt Cảnh Thiên, không để lại dấu vết.

"Đi cũng nhanh quá rồi…" Cảnh Thiên lắc đầu cười khổ, e rằng

không có một lời từ biệt quá chính thức nào.

Ngay sau đó, Cảnh Thiên nhanh chóng rời khỏi Thục Sơn, tất cả những gì trong Lục Giới bị Tà Kiếm Tiên phá hoại, cũng đang dần dần khôi phục như cũ.

Trong hư không, Ngao Tông ngồi trên con thuyền nhỏ chậm rãi tiến về phía trước trong một khu vực rộng lớn vô tận, tìm kiếm mục tiêu thế giới tiếp theo.

Vừa rồi, Ngao Tông kiểm tra số lượng nhân khẩu trong Minh Tộc thì thấy tăng vọt, nhưng vẫn còn một khoảng cách khá lớn so với mục tiêu, không thể tranh cãi được, điều đó cũng khiến tu vi của hắn theo đó mà tăng lên không ít.

"Mục tiêu tiếp theo ư…" Ngao Tông vẫn còn đang suy nghĩ, chỉ cảm thấy con thuyền nhỏ đang dần dần tiến gần đến một lối vào thế giới, lực hút phát ra từ đó đang dần dần kéo con thuyền nhỏ lại gần.

Ngao Tông liền không can thiệp nữa, mặc cho con thuyền nhỏ tiến lại gần, cho đến khi ánh sáng chiếu sáng lối vào đó, Ngao Tông trong chớp mắt bị cuốn vào trong, tinh quang lấp lánh quanh người hắn đều nhanh chóng lùi lại, đồng thời cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu trở nên mờ ảo.

Cho đến khi con thuyền nhỏ chậm rãi ngừng hoạt động, Ngao Tông mới phát hiện khí tức bài xích của thế giới dị dạng quanh người đã biến mất, hắn dần dần đồng hóa với thế giới này.

"Lại là nơi nào đây?" Ngao Tông nhảy xuống con thuyền nhỏ, khi nhìn quanh bốn phía thì lại phát hiện mình đang ở rìa một khu vực rộng lớn, ở khu đồi núi không xa có hai phe quân đội số lượng khổng lồ đang đối đầu nhau!

Ngao Tông tuy không biết đường đi của hai đội quân, nhưng hiển

nhiên họ muốn quyết chiến ở đây, trống trận còn chưa vang lên, nhưng chiến tranh đã cận kề.

Số lượng hai đội quân đông đảo nhìn một cái hoàn toàn không thấy điểm cuối, nhưng đội quân phía Bắc bất luận về trận liệt, sát khí, đều vượt xa đội quân phía Nam.

Hiển nhiên, một khi khai chiến, đội quân phía Bắc chắc chắn sẽ chiến thắng đội quân phía Nam, dường như là một trận chiến không chút hồi hộp.

"Cũng có chút thú vị…" Ngao Tông thấy hứng thú, không vội tìm hiểu rốt cuộc đây là thế giới nào, ngược lại trước tiên ngồi xếp bằng giữa tầng mây, chuẩn bị thưởng thức một trận giao chiến vũ khí lạnh quy mô lớn.

Nhưng ngoài dự đoán, từ phía trước đội quân phía Nam tưởng chừng chắc chắn thất bại lại bước ra một hài đồng mặc áo giáp vàng, lưng đeo một thanh trường kiếm gần như cao hơn cả thân mình, đi đến trước trận của hai quân.

"Phái một đứa trẻ làm sứ giả đầu hàng, nước Chu muốn biểu thị thần phục sao?" "Đứa trẻ con, ngay cả thanh kiếm cũng không vác nổi, dám đứng trước mặt ta sao?

Ha ha ha ha!" "Đứa trẻ này trông có vẻ đáng thương thật, lát nữa có thể tha cho một mạng, giữ lại trong quân, ha ha…" Đội quân phía Bắc không ngừng truyền ra tiếng cười nhạo báng, nhìn vạn vạn đại quân lại trốn sau một đứa trẻ, chúng biết trận chiến này chắc chắn thắng!

Đội quân phía Nam chịu sự chế giễu như vậy, nhưng lại không hề lay động, ngược lại đồng loạt lùi lại một bước, cảnh tượng vạn người cùng cúi đầu quả thực hùng vĩ vô cùng.

Hài đồng khoác giáp vàng dường như đứng ngoài cuộc, chỉ tự mình từ sau lưng rút trường kiếm ra, đặt lên vai, rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nơi tầm mắt hắn hướng tới, trên bầu trời có một đường chỉ đỏ thẫm kéo dài, dường như bầu trời đã bị xé toạc một vết nứt, đang không ngừng chảy ra những dòng máu tươi đỏ thẫm.

"Dùng hồn phách của ta, tế Thiên Chi Ngân, không biết có thể dập tắt cơn giận của bầu trời không…" Giọng hài đồng líu lo như lời thì thầm, trên chiến trường rộng lớn cũng chỉ có hắn là có thể nghe thấy.

"Giết!" Cuối cùng, mệnh lệnh của đội quân phía Bắc được hạ xuống, đại quân đánh trống gào thét, vô số mũi trường mâu sắc bén chỉ thẳng về phía trước, cùng với tiếng hô giết rung trời chuyển đất mà xông lên không ngừng.

Đội quân phía Nam vẫn không hề lay động, trên chiến trường chỉ có một mình hài đồng đối mặt với đội quân đang ào ạt như thủy triều.

Sát ý ập đến, gần như đủ để đè bẹp bất kỳ ai trong khoảnh khắc, nhưng hài đồng lại không hề lay động, chỉ cố sức giơ cao trường kiếm, khẽ nhắm mắt lại.

"Hiên Viên Kiếm, trảm!" Hài đồng đột nhiên mở mắt, pháp lực không ngừng tuôn trào từ khắp cơ thể, rót vào trường kiếm, luồng pháp lực ngưng tụ đó xông thẳng lên mây xanh, hài đồng dường như trong khoảnh khắc đã biến thành một cột trụ chống đỡ và kết nối trời đất!

"Kia…" Cảnh tượng đó làm chấn động tất cả binh sĩ, quân quan trong quân, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm, đây là cảnh tượng hùng vĩ nhất mà họ từng thấy trong đời!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, thanh trường kiếm khổng lồ chứa

đựng pháp lực kết nối trời đất đó đột nhiên chém xuống giữa không trung, như một cột đá đổ sập đè xuống lũ kiến vậy, hung hăng bổ thẳng vào đại quân đang ập đến.

"Ầm ầm!" Kèm theo tiếng nứt vỡ, nổ tung kinh thiên động địa, từng trận tiếng kêu thảm thiết xé lòng vang lên, vô số binh sĩ thảm tử dưới một kiếm đó, ngay cả đại địa cũng theo đó bị bổ ra một rãnh sâu hoắm.

Máu tươi và những mảnh thịt vụn mơ hồ chảy tràn trên đại địa đã hoàn toàn chấn động bước chân tấn công của đại quân, nhất thời chúng ngây người tại chỗ, không dám tiến lên thêm một chút nào.

Nhưng hài đồng đó không hề dừng tay như vậy, khi pháp lực trên trường kiếm tan biến, hắn vung ngang trường kiếm, lại một lần nữa điên cuồng rót pháp lực vào, sắc mặt hắn cũng theo đó mà trắng bệch vài phần, nhưng hoàn toàn không hề lay động, lại một kiếm quét ngang!

"Ầm!" Một kiếm chém xuống, như lưỡi hái gặt cỏ, vô số người từng lớp từng lớp ngã xuống, bị cứng ngắc chém ngang lưng mà đứt đoạn, hoặc bị pháp lực nóng bỏng thiêu cháy mà chết, nơi nó đi qua không một ai có thể sống sót.

Khi một kiếm thu về, hai chân hài đồng có chút tê dại, suýt chút nữa không đứng vững được, liền vội vàng dùng trường kiếm chống đỡ thân thể, dường như đã có chút khó chống đỡ nổi nữa rồi.

"Vũ Văn Thác, ngươi đang làm gì, đừng lãng phí thời gian, ngươi có thể chém thêm một kiếm nữa!" Đúng lúc đó, ở phía trước đại quân phía Nam, một nam tử trung niên mặc đạo bào nhíu chặt mày, lớn tiếng quát mắng Vũ Văn Thác.

Hài đồng được gọi là Vũ Văn Thác nghiến chặt răng, lại một lần nữa dốc hết toàn lực thiêu đốt pháp lực, giận dữ nhìn về phía địch

quân.

Lúc này, địch quân đã không còn đội hình, không một ai dám tiến lên tấn công nữa, tất cả đều bỏ chạy tán loạn, không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

"…Tất cả đều phải chết!" Vũ Văn Thác hai mắt đỏ ngầu, khoảnh khắc tiếp theo liền mạnh mẽ nhảy lên không trung, kích phát toàn bộ uy lực của trường kiếm, mang theo uy lực đó lao xuống đám địch quân đang bỏ chạy, như một ngôi sao băng rơi xuống đất.

Khi Vũ Văn Thác tiếp đất, hỏa quang và khí lãng do uy lực trường kiếm bùng phát cuộn thẳng lên trời, nơi uy lực bức đến không có một sinh linh nào sống sót.

Đến đây, địch quân hoàn toàn mất đi nguyên khí, ba kiếm đã tổn thất một nửa, ngay cả việc bỏ chạy cũng chỉ có thể tự mình hành động, không một ai dám đối mặt với Vũ Văn Thác.

Mặc dù Vũ Văn Thác vì thể lực cạn kiệt mà ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

"Tiến công!

Kinh đô Trần quốc ở phía trước, sau khi hạ được thì trận chiến sẽ hoàn toàn kết thúc, Đại Chu của ta sẽ hoàn toàn thống nhất mảnh đất này!" Thống soái đội quân phía Nam trong khoảnh khắc đó rút trường kiếm ra, hạ lệnh đại quân tấn công để đánh đập chó chết đuối.

Sau ba kiếm của Vũ Văn Thác, sĩ khí của đội quân hắn cũng lên cao, ào ạt tiến lên!

Đến đây, Ngao Tông cũng không còn hứng thú xem tiếp nữa, kết quả đã định thì cũng không còn ý nghĩa.

Đương nhiên hắn có thể cảm nhận được, hài tử tên là Vũ Văn Thác kia sở dĩ có thể bùng phát ra lực lượng khủng khiếp như vậy,

không phải xuất phát từ bản thân, mà là từ thanh kiếm trong tay.

Thanh trường kiếm đó phi phàm, dường như có thể trực tiếp câu thông với linh lực trời đất, và phát huy nó lên gấp vạn lần, cho nên Vũ Văn Thác dù là thân hài đồng cũng có thể dùng nó để đánh bại thiên quân vạn mã.

Đương nhiên, thể chất của hắn nhất định cũng phi thường, nếu không khi luồng sức mạnh đó lưu chuyển khắp cơ thể, hắn sẽ lập tức nổ tung mà chết.

Vũ Văn Thác này quả thực có chút thú vị, Ngao Tông mơ hồ cảm nhận rằng hắn sẽ trở thành một biến số của thế giới này, nói cách khác có lẽ có thể ảnh hưởng đến tiến trình của thế giới.

Điều hắn cần chính là một người như vậy, để giúp thúc đẩy tiến trình thế giới.

Khi đang khóa chặt khí tức của Vũ Văn Thác, bỗng nhiên hắn lại phát hiện một khí tức phi thường khác ẩn hiện từ không xa.

Ngao Tông mẫn cảm nhận ra, đó cũng là một biến số có thể ảnh hưởng đến thế giới giống như Vũ Văn Thác, thậm chí không hề kém cạnh Vũ Văn Thác!

"Vậy thì có chút thú vị rồi, hai người cùng lúc thúc đẩy tiến trình của một thế giới, kết quả sẽ ra sao?" Ngao Tông lập tức truy theo khí tức đó, rất nhanh liền tìm thấy một tòa cô thành được đại quân phía Bắc đang tháo chạy bảo hộ.

Tòa cô thành đó tuy phòng vệ cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng đội quân vừa rồi đã bị Vũ Văn Thác đánh tan, thành trì căn bản không người phòng thủ, rất nhanh đại quân liền đã xông vào thành.

Chương 648

Đối mặt với cả thành đầy phụ nữ, trẻ em, người già, đại quân xâm lược không hề có chút lòng thương xót nào, giết chết tất cả sinh vật sống mà chúng thấy, nơi chúng đi qua có thể nói là gà chó không tha.

Tranh chấp giữa loài người, Ngao Tông không tham dự vào, hắn truy theo luồng khí tức đó mà đi, rất nhanh liền tìm thấy một nam nhân trung niên mặc đạo bào đang chạy trốn ra ngoài thành.

Phía sau nam nhân trung niên đó có mấy chục binh lính cường tráng đang truy sát, trong lòng hắn ôm một hài nhi đang khóc lóc, thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Khí tức mà Ngao Tông cảm nhận được phát ra từ trên người hài nhi, chắc chắn là người mà hắn đang tìm kiếm.

Nhìn đám truy binh hung hãn phía sau, Ngao Tông trong lòng do dự, có nên ra tay giúp đỡ hài đồng này không?

Dù thế nào hắn cũng không thể trơ mắt nhìn hài đồng chết đi.

Rất nhanh, nam nhân trung niên ôm hài tử bị dồn đến vách núi, phía sau truy binh cũng lập tức bao vây lại không cho bất kỳ đường lui nào.

Xem ra, chắc chắn phải chết.

"Giao đứa trẻ đó ra, có thể giữ được một mạng.

Bằng không ôm nó nhảy xuống vách núi, cả hai đều chết!" Truy binh cười lớn, hiển nhiên không muốn đứa hài đồng này tiếp tục sống sót!

Trước đó, Ngao Tông thấy người trung niên này ôm hài nhi đang chạy trốn từ trong hoàng cung ra, nhìn thái độ của đám truy binh thì

liền hiểu ra, hài nhi này chắc hẳn là huyết mạch còn sót lại của hoàng thất Trần quốc bị diệt.

"Trần quốc của ta dù chỉ còn lại một người, cũng sẽ có ngày quay lại, khiến hoàng thất Chu quốc nợ máu phải trả bằng máu!" Đạo sĩ bi phẫn không thôi ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó lại trực tiếp ném hài nhi từ vách núi xuống!

"Điên rồi?!" Thủ lĩnh truy binh nhìn cảnh này lập tức kinh ngạc, hắn đoạn nhiên không ngờ tên này thật sự dám ném vị hoàng tử Trần quốc xuống vách núi.

"…Chủ tử ra lệnh mang theo hoàng tử trốn thoát, nhưng ngươi lại giết chết hắn sao?" Thủ lĩnh chửi rủa, trước đó hắn chỉ dùng lời lẽ kích bác, chỉ là không muốn người sau ngoan ngoãn giao hoàng tử ra.

Nếu ngay cả thi thể của hài nhi cũng không tìm thấy, vậy có nghĩa là sau khi trở về không chỉ không có bất kỳ phần thưởng nào, mà nhất định còn phải chịu hình phạt vô cùng nghiêm khắc.

"Bắt lấy hắn!" Dưới cơn giận dữ, hắn cũng chỉ có thể chọn bắt giữ tên đạo sĩ này để giao nộp.

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Đạo sĩ điên cuồng cười lớn, bỗng nhiên tung người nhảy xuống vách núi, trong chớp mắt liền bị từng lớp sương mù dưới vách núi che khuất, không còn thấy bóng dáng.

Dưới đó, bọn chúng hoàn toàn điên cuồng, truy lên xem xét, nhưng lại bị từng lớp sương mù che khuất tầm nhìn, ngay cả một con chim cũng không thấy, nào có bóng người!

"Mẹ kiếp, đi!" Thủ lĩnh binh sĩ phẫn hận không thôi, nhưng cũng không thể không rời đi, trong lòng lo lắng không biết phải đối mặt với sự chất vấn của quan quân cấp trên thế nào.

Nhưng chúng hoàn toàn không biết, khi rời đi, ở một mỏm đá nhô

ra dưới vách núi cheo leo kia, đạo sĩ vừa nhảy xuống đang bám vào một cành cây khô để chống đỡ thân thể.

"Chết tiệt…" Đạo sĩ nhìn vách núi vạn trượng phía dưới, dốc hết sức lực leo lên, nhưng trên cành cây không ngừng phát ra tiếng "rắc rắc" nứt gãy, nghe mà kinh hồn bạt vía!

Chỉ cần sơ suất một chút, sẽ lập tức rơi xuống vách núi mà chết.

Vào thời khắc sinh tử mong manh, bỗng nhiên hắn cảm thấy một luồng sức mạnh vô danh từ từ nâng đỡ cơ thể hắn, khiến hắn dần dần bay lên, cuối cùng lại quay trở lại rìa vách núi.

"Ai?!" Đạo sĩ kinh hồn bạt vía nhìn quanh bốn phía, nếu không phải truy binh đã rời đi, hắn thậm chí còn tưởng là pháp thuật của pháp sư nước địch.

"Không cần lo lắng, ta không có ác ý." Một giọng nói đột ngột vang lên, đạo sĩ mới giật mình nhận ra trước mặt mình không hiểu sao lại xuất hiện một thanh niên, khuôn mặt của thanh niên này đối với hắn vô cùng xa lạ.

Thanh niên đó chính là Ngao Tông, vừa rồi hắn cũng đã ra tay cứu đạo sĩ.

Mặc dù đạo sĩ không hề quen biết thanh niên trông có vẻ không khác gì phàm nhân trước mắt này, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận được, đối phương không phải kẻ địch.

"Vừa rồi, chắc hẳn là các hạ đã cứu ta. …Đại ân đại đức, ta khắc cốt ghi tâm, chỉ là bây giờ ta thực sự không có gì để báo đáp." Đạo sĩ trịnh trọng thi lễ với Ngao Tông, "Ta là Trần Phụ, Quốc sư Trần quốc, sau khi Trần quốc phục quốc, nhất định sẽ trọng hậu đãi các hạ!" Ngao Tông không để ý lời hắn, "Hoàng tử Trần quốc ở đâu, cho ta xem." "Hoàng tử…" Trần Phụ sắc mặt lại có chút chột dạ, không

tự chủ được lùi lại một bước.

“Hài nhi được cứu ra từ hoàng cung.” Ngao Tông thần sắc thản nhiên, “Đứa trẻ bị ném xuống vách núi đó, không phải hoàng tử Trần quốc.

Ngươi có thể lừa được những phàm nhân đó, nhưng không lừa được ta.” “Các hạ rốt cuộc có ý đồ gì?” Hai tay Trần Phụ không khỏi run rẩy.

Vạn vạn lần không ngờ, vừa thoát khỏi truy binh khó khăn lắm, lại từ miệng sói nhảy vào hang hổ!

Ngao Tông thần sắc vẫn bình đạm: "Ta cũng không có ác ý, chỉ muốn xác định đứa trẻ đó chưa chết.

Nếu ngươi không chịu, ta cũng có cách khác để tìm ra.

Nhưng nếu thế, vĩnh viễn đừng mong gặp lại." Cuối cùng, sau khi cân nhắc, Trần Phụ không thể không khuất phục trước người thanh niên thâm bất khả trắc trước mắt.

Trần Phụ lấy ra một cái hồ lô, tháo nút bình.

Từ trong hồ lô liền bay ra một luồng linh khí nhàn nhạt, cuối cùng hóa hình trong lòng Trần Phụ, hóa ra lại là một đứa trẻ đang ngủ say trong nôi.

Trần Phụ nhìn đứa bé trong lòng, vừa mừng vừa chua xót: "Lão phu chỉ có chút tiểu kỹ, đã không cứu được tính mạng Điện hạ...

Không, giờ ta nên gọi là Bệ hạ mới phải." Lúc này, quốc vương Trần quốc hẳn đã chết trong loạn binh, đứa bé này là huyết mạch duy nhất của hoàng thất.

Ngao Tông nhìn đứa trẻ, liền xác định đây chính là người hắn muốn tìm, hắn hài lòng nói: "Vậy đứa bé vừa bị ném xuống vách núi,

là ai?" Trần Phụ hai mắt đỏ hoe, hai hàng lệ cũ không khỏi tuôn chảy: "Đó là con của ta...

Nhưng để bảo vệ huyết mạch cuối cùng của hoàng thất, ta cũng không thể không làm vậy..." Ngao Tông thấy vậy không khỏi lắc đầu.

Trần Phụ trung thành với hoàng thất Trần quốc đến mức có thể ném con ruột xuống vách núi!

Dù chỉ còn một đứa trẻ một tuổi, y vẫn khát vọng phục quốc, một sự cuồng nhiệt khó có thể tưởng tượng. "Hãy chăm sóc đứa bé thật tốt đi, địch quân hẳn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, dù sao bắt được hoàng tử lưu lạc cũng tuyệt đối là một công lớn." "Đa tạ Các hạ." Trần Phụ cúi đầu hành đại lễ với Ngao Tông.

Khi ngẩng đầu lần nữa, y phát hiện Ngao Tông đã biến mất. "Các hạ, ngài ít nhất cũng nên để lại danh tính, để ta... sau này có thể tìm ngài báo ân!" Thanh âm Trần Phụ không ngừng vang vọng giữa vách núi, nhưng không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Đương nhiên, Trần Phụ không biết rằng, đám truy binh kia để tránh bị trừng phạt, đã trực tiếp bắt một đứa bé dân thường nộp lên, nói dối là hoàng tử Trần quốc.

Nguyên soái Chu quốc để nhanh chóng bình định Trần quốc, khiến dân chúng hoàn toàn từ bỏ hy vọng phục quốc, liền không kịp xác minh đã tuyên cáo khắp cả nước, và giam cầm đứa trẻ đó suốt đời. ...

Hoàng tử Trần quốc và đứa trẻ Vũ Văn Thác kia, còn lâu mới có thể thúc đẩy tiến trình thế giới, Ngao Tông liền quyết định trước tiên thám hiểm Luân Hồi U Minh của thế giới này, chờ đợi bọn họ trưởng thành.

Minh Giới của thế giới này dường như có chút khác biệt, từ Nhân Giới căn bản không có cách nào tìm được phương pháp tiến vào Minh

Giới, càng không có Phong Đô Quỷ Thành chỉ dẫn, nhưng điều đó không làm khó được Ngao Tông.

Dùng U Minh chi lực chuyển hóa thành thân Minh tộc, Ngao Tông nhanh chóng bị khí tức Minh Giới của thế giới này đồng hóa, dễ dàng tiến vào Minh Giới.

Minh Giới ở đây không phức tạp như Minh Giới của thế giới khác, người chết sau khi tiến vào Minh Giới chỉ có thể đi qua Hoàng Tuyền Lộ để tiến vào U Minh Luân Hồi.

Trong Minh Giới này không có Diêm Vương thống ngự, càng không có bất kỳ dấu vết nào của khí tức bản nguyên Minh Giới.

Nơi đây, dường như chưa từng bị bất kỳ ai thống ngự cải tạo, tất cả đều tuân theo quy tắc nguyên thủy nhất.

Nhưng Ngao Tông căn bản không tìm thấy bản nguyên Minh Giới ở đâu, ít nhất là trong Minh Giới không thể tìm thấy, chỉ có một khả năng duy nhất: Minh Giới bị người khống chế, nhưng kẻ khống chế không vì thế mà cải tạo Minh Giới, cũng không ở trong Minh Giới. "Nếu vậy, có chút phiền phức rồi..." Ngao Tông nhíu mày, điều này có nghĩa là không tìm được bất kỳ manh mối nào từ Minh Giới, buộc phải tìm từ thế giới khác.

Chương 649

Không, cũng không phải hoàn toàn không thu hoạch gì, vì Minh Giới hiện giờ không có ai trông coi, cũng có nghĩa là có thể ra tay trước với luân hồi Minh Giới.

Hắn đã để lại một luồng U Minh chi lực trong luân hồi Minh Giới, bắt đầu từng bước đồng hóa.

Chỉ cần đủ thời gian, liền có thể thông qua khí tức đồng hóa để thám hiểm rốt cuộc bản nguyên Minh Giới ở đâu.

Mặc dù phương pháp này khá chậm, nhưng điều Ngao Tông hiện tại không thiếu nhất chính là thời gian, dù sao cũng phải đợi Vũ Văn Thác và hoàng tử Trần quốc trưởng thành, ít nhất cũng cần mười mấy năm. "Đừng để ta đợi quá lâu..." Ngao Tông nhìn luân hồi bị U Minh chi lực bao phủ, lầm bầm tự nói. ...

Nhân gian, mười tám năm sau.

Thuở trước Chu quốc diệt Trần quốc, rồi thay thế nó, nhưng vùng đất rộng lớn này cũng không vì thế mà yên ổn.

Trái lại, vì Chu quốc hoàng đế hôn hội vô đạo, dùng đủ loại hà quyên tạp thuế và dùng quân lực mạnh mẽ áp bức bách tính khiến dân gian oán thán dậy đất.

Vết nứt đỏ rực trên bầu trời, dường như cũng theo thời gian mà năm này qua năm khác khuếch đại, và mang đến cho đại địa những tai nạn liên tiếp.

Bất kể là hạn tai, thủy tai, hoàng tai, bệnh tai, mỗi lần đều kèm theo sự khuếch đại của Thiên Chi Ngân mà sinh ra.

Mười tám năm đã qua, hành hạ sinh linh trên khắp vùng đất này

đến cực hạn.

Hoàng thất và quý tộc Chu quốc vẫn ngày ngày đắm chìm trong hưởng lạc, không lo lắng oán hận của dân chúng sẽ làm lung lay quốc gia, dù sao cũng có đại sát khí có thể nghiền nát ngàn quân vạn mã trong tay.

Nhưng hoàng thất Chu quốc không biết rằng, Trần Phụ năm đó thoát chết dưới mắt bọn họ, đã dẫn theo một số ít dân chúng không muốn thần phục Chu quốc, mang lòng mộng phục quốc, ẩn mình vào Phục Ma Sơn hẻo lánh. ... "Vậy, Bệ hạ đã hiểu chưa?

Hiện giờ dân chúng thiên hạ đang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nếu ta nhân thế dựng cao đại kỳ phục quốc, nhất định sẽ có những bậc trung hưng chi sĩ ùn ùn về đầu quân, đây chính là cơ hội tốt của ta." Trần Phụ tóc bạc trắng nhìn người thanh niên có chút lơ đễnh trước mặt, nhíu mày: "Xin hãy nghe kỹ lời ta!" "Nga nga, ta hiểu rồi sư phụ!" Người thanh niên vội vàng đáp lời: "Ta nhất định sẽ tìm cách phục quốc, chấn hưng lại uy thế Trần quốc!" Trần Phụ thở dài một tiếng, người thanh niên trước mắt chính là hoàng tử Trần quốc năm xưa thoát chết, Trần Phụ lấy phục quốc, báo thù làm chí, đặt tên cho hoàng tử là Trần Tĩnh Cừu.

Mười tám năm qua, Trần Phụ đã tìm mọi cách để giáo huấn Trần Tĩnh Cừu, nhưng đáng tiếc tư chất của y bình thường vô kỳ, bất kể là tu hành, nghiên tập, hay đế vương thuật, hầu như mỗi thứ đều học không tinh thông, hiện giờ chỉ là một người bình thường.

Hoàn toàn không giống với kỳ vọng của Trần Phụ, nếu cứ như vậy, làm sao có thể gánh vác được đại nghiệp phục quốc! "Ngươi biết, vì sao ta lại đặt tên cho ngươi là Trần Tĩnh Cừu không?" Trần Phụ lạnh lùng chất vấn Trần Tĩnh Cừu. "Vì ta phải luôn ghi nhớ nỗi nhục mất nước, ghi nhớ mối hận hoàng thất." Trần Tĩnh Cừu thật thà

đáp: "Nhưng sư phụ, mọi chuyện đều phải từ từ, người ta thường nói dục tốc bất đạt mà, nóng vội cầu thành e rằng..." "Câm miệng!" Trần Phụ nhẫn không thể nhẫn, quát to một tiếng! "Sau khi tiên hoàng tử trận năm đó, di nguyện duy nhất là mong Bệ hạ có thể chấn hưng Trần quốc, để những di dân Trần quốc chúng ta có thể trở về cố quốc, nhưng ta chưa từng cảm nhận được nguyện vọng này ở Bệ hạ.

Ngược lại, ngươi ngày càng giống một người bình thường, như vậy Trần quốc, bao giờ mới có thể quang phục đây!" Lúc nói, Trần Phụ không biết tự lúc nào đã lệ rơi đầy mặt. "Con hiểu rồi, sư phụ.

Con hứa từ nay nhất định sẽ tu hành chăm chỉ." Trần Tĩnh Cừu cúi đầu, không dám nhìn mặt Trần Phụ nữa.

Mặc dù mười tám năm qua luôn bị quán triệt tư tưởng phục thù, phục quốc, nhưng từ sâu trong lòng y lại không có nguyện vọng mãnh liệt đến vậy.

Y không hiểu vì sao phải quang phục một quốc độ mà mình chưa từng sống ở đó, thân phận hoàng tử Trần quốc đối với y là một gánh nặng cực lớn, khiến y không thở nổi. "Bệ hạ, đến đạo trường tu hành rồi." Trần Phụ nhìn dáng vẻ cúi đầu của Trần Tĩnh Cừu, không khỏi thở dài một tiếng. "Vâng." Trần Tĩnh Cừu cúi đầu, buồn bã không vui đi ra khỏi phòng, vừa vặn gặp mấy thôn dân Phục Ma Sơn đi ngang qua. "Bái kiến Bệ hạ!" Mấy người này lập tức cung kính hành lễ với Trần Tĩnh Cừu, bọn họ đều là di dân Trần quốc trung thành, nên đối với Trần Tĩnh Cừu đều phát ra sự kính trọng từ tận đáy lòng. "Lý đại thúc, không cần như vậy..." Trần Tĩnh Cừu có chút luống cuống, nhưng bọn họ vẫn quy củ hành lễ rồi rời đi.

Trần Tĩnh Cừu bất đắc dĩ, đi thẳng vào đạo trường bên cạnh.

Nơi đây gọi là đạo trường, thực tế chỉ là một căn nhà tranh vách đất mà thôi, dù sao sống trong Phục Ma Sơn điều kiện cũng bị hạn

chế.

Nhưng Trần Phụ lại rất hài lòng về điều này, y cũng cho rằng môi trường giản dị như vậy thích hợp để rèn luyện tâm trí của Trần Tĩnh Cừu.

Trần Tĩnh Cừu vừa đẩy cửa đạo trường ra, lại phát hiện trong căn nhà vốn dĩ trống không hàng ngày lại có một người đang quay lưng về phía y, ngắm nhìn khắp nơi trong đạo trường. "...Vị nào vậy?" Trần Tĩnh Cừu không nhận ra bóng lưng người này, lập tức cảnh giác.

Y từng nghe Trần Phụ cảnh cáo, nếu có người ngoài Phục Ma Sơn xuất hiện, e rằng đó là thích khách đến hành thích! "Lâu rồi không gặp." Người thanh niên chậm rãi xoay người, chỉ thấy một khuôn mặt tuấn lãng phi phàm, mang theo ý cười nhìn y: "Ta tên Ngao Tông, đã lâu không gặp." Mười tám năm qua, ngoài việc chờ đợi Minh Giới khí tức đồng hóa, Ngao Tông cũng thỉnh thoảng sẽ đến Phục Ma Sơn quan sát Trần Tĩnh Cừu, mức độ hiểu biết của hắn về tên tiểu tử này hoàn toàn không thua kém sư phụ Trần Phụ. "Ngao Tông..." Trần Tĩnh Cừu vỗ vỗ trán, cái tên này quá xa lạ, và khuôn mặt này cũng chưa từng thấy qua.

Mười tám năm qua, y chỉ sống trong Phục Ma Sơn, những người y gặp cũng chỉ có mấy trăm di dân Trần quốc trong núi. "Bệ hạ, Bệ hạ!" Vừa lúc đó, Trần Phụ hưng phấn chạy vào đạo trường, vừa bước vào liền nhìn thấy Ngao Tông, lập tức kinh ngạc đứng sững tại chỗ: "Ngài...

Trời ạ, lần trước biệt ly, nay đã mười tám năm..." Trần Phụ vội vàng vỗ vỗ vai Trần Tĩnh Cừu: "Ta thường nói với con, mười tám năm trước ở bên vách núi đã có một quý nhân cứu mạng ta!" "Thật sao?" Trần Tĩnh Cừu cả kinh, nhưng nhìn Ngao Tông từ trên xuống dưới, trông y cũng không lớn hơn mình mấy tuổi, chẳng lẽ là tiên nhân

trong truyền thuyết?

Nhưng dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, Trần Tĩnh Cừu vội vàng hành lễ với Ngao Tông nói: "Đa tạ...

Ách, đa tạ Ngao tiền bối ân cứu mạng!" "Không cần tạ ta." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu: "Chỉ là tiện tay mà thôi, có thể sống sót là do tạo hóa của ngươi." "Tiên trưởng, ơn nhỏ một giọt nước cũng đáng báo bằng suối nguồn, huống chi là ơn cứu mạng của ngài a!" Trần Phụ kích động không thôi: "Trước đây ta cứ nghĩ việc phục quốc xa vời, làm sao báo đáp ân tình của ngài, nhưng bây giờ thì tốt rồi, ta có cách, không quá ba năm nữa, Trần quốc nhất định sẽ quang phục!

Ngài cứ yên tâm, đợi đến ngày Trần quốc phục quốc, Bệ hạ nhất định sẽ khoản đãi ngài thật tốt!" "Sư phụ, người không phải đang nói đùa chứ?" Trần Tĩnh Cừu nghe những lời này chỉ cảm thấy Trần Phụ đang nằm mơ. "Đương nhiên không!" Trần Phụ liên tục lắc đầu: "Thiên Chi Ngân gần đây ngày càng khuếch đại, sẽ là một trận đại tai nạn lan rộng khắp thiên hạ, cũng có nghĩa là thượng cổ thần khí sắp cảm ứng thiên tai mà xuất thế cứu giúp chúng sinh!" "Năm đại thần khí thời thượng cổ có uy lực cực mạnh, nếu có thể hoàn toàn khống chế, liền sẽ trở thành đế hoàng của đại địa không ai sánh bằng trên thế gian, có tất cả thần lực để lật đổ thiên hạ!" "Lợi hại đến vậy sao?" Trần Tĩnh Cừu nghe mà mịt mờ. "Đương nhiên, đừng coi thường năm kiện thần khí, thời thượng cổ, Hiên Viên Hoàng Đế từng dùng nó để chinh chiến bốn phương, cuối cùng khai tịch thiên địa cho nhân tộc, đó là chí bảo!" Trần Phụ kích động nắm chặt vai Trần Tĩnh Cừu: "Bệ hạ, nếu có thể đoạt được năm đại thần khí trong tay, con sẽ trở thành đế hoàng của đại địa trong thời đại này, hủy diệt Chu quốc dễ như trở bàn tay, Trần quốc chúng ta phục quốc nhất định có hy vọng a!" Mặc dù Trần Tĩnh Cừu không có nguyện vọng phục quốc mãnh liệt đến vậy, nhưng kỳ vọng của sư phụ Trần Phụ, của mấy trăm di dân Trần

quốc trong Phục Ma Sơn đều đè nặng lên người y.

Dù chỉ là vì họ, Trần Tĩnh Cừu cũng cho rằng mình phải liều một phen! "Sư phụ, con nguyện ý thử xem, vì...

ách, vì Trần quốc chúng ta quang phục!" Trần Tĩnh Cừu không chút do dự đồng ý. "Bệ hạ, thiên hạ của Trần quốc, sao có thể vì ta?" Trần Phụ nhìn Trần Tĩnh Cừu nhiệt tình cao trào như vậy, vui mừng nói: "Mặc dù hoàng thất Chu quốc có Hiên Viên Kiếm, nhưng khó lòng thắng được ngũ đại thần khí, chỉ cần công thành, con có thể lần nữa trở thành thiên hạ cộng chủ!" "Hiên Viên Kiếm?" Ngao Tông bên cạnh nghe vậy như có điều suy nghĩ: "Năm đó đứa trẻ tên Vũ Văn Thác kia, dùng nó để đánh bại thiên quân vạn mã của Trần quốc sao?" "Xem ra, Các hạ cũng chứng kiến trận chiến năm đó." Nhắc đến chuyện này, thần sắc Trần Phụ cực kỳ không cam lòng: "Chu quốc chỉ là một nước nhỏ nghèo nàn, lại không biết làm sao có được thần khí Hiên Viên Kiếm thời thượng cổ, đại phá quân ta!

Nếu năm đó không có Hiên Viên Kiếm, Chu quốc e rằng đến ngày nay đã không còn tồn tại!" Trần Phụ từ trong lòng lấy ra một lá bùa, trên đó viết những chú ngữ rất tối nghĩa khó hiểu, trông có vẻ bình thường vô kỳ, nhưng Trần Phụ lại như đang cầm một kiện chí bảo, cẩn thận từng li từng tí giao cho Trần Tĩnh Cừu. "Sư phụ..." Trần Tĩnh Cừu có chút không hiểu.

Trần Phụ cười nói: "Bệ hạ, con có biết vì sao ta lại tập hợp di dân Trần quốc ở Phục Ma Sơn không?" "Thời thượng cổ, hung thú Thao Thiết tác loạn tứ phương, khiến nhân tộc chịu khổ, lúc đó đế hoàng của đại địa, cũng là tổ tiên hoàng đế của con, đã dùng thần khí Côn Luân Kính phong ấn Thao Thiết ở đây, nên nơi này cũng được đặt tên là Phục Ma Sơn, chỉ là niên đại đã quá lâu, không ai biết lịch sử cái tên này." Trần Tĩnh Cừu như có điều suy nghĩ: "Vậy... vậy một trong ngũ đại thần khí thượng cổ là Côn Luân Kính, có thể lấy được ở Phục Ma

Sơn sao?" "Đúng vậy!" Trần Phụ khẳng định: "Hiện giờ ngũ đại thần khí sắp xuất thế, sự trấn áp của Côn Luân Kính cũng dần suy yếu." "Tấm phù chú ta giao cho con, chính là chú thuật duy nhất có thể tiến vào kết giới phong ấn Thao Thiết mà mười tám năm qua ta đã nghiên cứu.

Mười tám năm tâm huyết của ta, giờ cuối cùng cũng có đất dụng võ!" "Sư phụ..." Trần Tĩnh Cừu không ngờ Trần Phụ đã chuẩn bị lâu đến vậy vì mình, trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn vì đạo thuật vô thành. "Ngày mai, sư đồ hai ta chuẩn bị một phen thật tốt, đi tìm kết giới phong ấn Thao Thiết để lấy ra Côn Luân Kính!" Trần Phụ hạ quyết tâm. "Chờ một chút." Đúng lúc đó, Ngao Tông đột nhiên mở miệng: "Nếu lấy Côn Luân Kính đi, vậy phong ấn Thao Thiết chẳng phải sẽ được giải trừ, lúc đó nó sẽ lại một lần nữa quấy phá thế gian, không biết bao nhiêu sinh linh vô tội sẽ thảm tao đồ thán." "..." Trần Tĩnh Cừu hiển nhiên chưa từng nghĩ đến điểm này, có chút do dự hỏi Trần Phụ: "Sư phụ, vậy chẳng phải chúng ta sẽ hại người sao?" "Đồ nhi ngốc, con Thao Thiết kia bị Côn Luân Kính phong ấn nhiều năm như vậy, ma lực sớm đã suy yếu không đáng kể, phong ấn giải trừ cũng chỉ là một con ma thú bình thường mà thôi, vi sư còn có thể dễ dàng chế phục nó!" Trần Phụ cười nói: "Huống hồ, uy lực Côn Luân Kính cực mạnh, trong thời gian trấn áp nó không chừng đã sớm chết rồi, không có gì phải lo lắng." "Nếu vậy thì tốt..." Trần Tĩnh Cừu nghe vậy mới yên tâm, nhưng vẫn có chút không yên lòng dặn dò một câu: "Sư phụ, nếu nó thật sự sẽ gây uy hiếp cho bách tính, vậy người nhất định phải nhanh chóng giải quyết nó đi a." "Yên tâm!" Trần Phụ khẽ cười.

Chương 650

Ngao Tông nghe vậy, nhíu mày đang định nói, nhưng Trần Phụ bên cạnh không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Ngao Tông, cầu xin hắn đừng mở miệng.

Thẳng đến khi Trần Tĩnh Cừu tu luyện, đi ra khỏi đạo trường, Trần Phụ mới mở miệng tạ ơn: "Đa tạ Các hạ đã không nói ra." "Vì sao không muốn nói thật với con trai mình?

Thao Thiết chỉ có Côn Luân Kính mới trấn áp được, với pháp lực của ngươi không thể đối phó được đâu." Ngao Tông nói thẳng. "Bệ hạ là một đứa trẻ, từ nhỏ đã nhân hậu, vừa không muốn ở trên cao, lại không muốn nhìn người khác chịu khổ..." Trần Phụ cười khổ: "Cho nên ta hy vọng lần này có thể dùng tính mạng của ta để con hiểu rằng, muốn có được tất phải mất đi, phải học cách coi nhân mạng là con bài, như vậy mới có thể trở thành một đế vương chân chính!" "Ta hiểu rồi." Ngao Tông khẽ gật đầu, nghe ý của Trần Phụ, e rằng y đã chuẩn bị chết, để Trần Tĩnh Cừu lấy Côn Luân Kính.

Đã là lựa chọn của Trần Phụ, Ngao Tông cũng không nói nhiều nữa.

Trần Phụ đột nhiên lại nói: "Không biết ta có thể nhờ Các hạ một chuyện được không, Bệ hạ..." "Không thể." Ngao Tông không đợi y nói hết đã từ chối, dùng ngón chân cũng có thể đoán được y hy vọng mình có thể giúp đỡ Trần Tĩnh Cừu nhiều hơn. "Số mệnh đã định sẵn, ta sẽ không nhúng tay vào.

Đừng dùng quan tước bổng lộc thuyết phục ta, không có ý nghĩa." "Quả nhiên ta đã nghĩ nhiều rồi..." Trần Phụ cười khổ lắc đầu: "Nhưng ta có chút nghi vấn, rốt cuộc Các hạ là ai?" "Xoạt!" Đột nhiên,

không xa truyền đến một trận tiếng roi ngựa dồn dập và tiếng bánh xe lăn, theo tiếng nhìn tới thì thấy một cỗ xe ngựa đang phi nhanh, trực tiếp xông vào nơi tập trung của di dân Trần quốc! "Có người ngoài!" Không biết ai đó hô to một tiếng, tất cả dân chúng Trần quốc đều lập tức vung đao thương côn bổng bao vây cản trở.

Nếu nơi tập trung cuối cùng bị bại lộ, vậy có nghĩa là sẽ bị Chu quốc phái đại quân áp cảnh, cũng là mất đi hy vọng phục quốc cuối cùng!

Cỗ xe ngựa kia thấy mọi người vây quanh vẫn không chút dừng lại, ngược lại còn kiêu ngạo xông thẳng vào đám đông, lập tức khiến mọi người giận dữ, nhao nhao vung đại đao muốn ngăn cản xe ngựa. "Tránh ra!" Màn xe ngựa đột nhiên vén lên, một thanh âm trong trẻo linh hoạt vang lên, ngay sau đó chỉ thấy một sợi roi dài lóe lên quất những người cản đường phía trước văng ra! "Tìm chết!" Trần Phụ thấy vậy giận dữ, lập tức rút bội kiếm ném ra, thanh trường kiếm liền hóa thành hai đạo kiếm quang bay thẳng về phía xe ngựa. "Uy, thật sao!" Người trong xe ngựa thấy tiểu mạng mình sắp không còn, vội vàng đẩy cửa xe lăn ra ngoài, giây tiếp theo xe ngựa liền bị kiếm quang oanh kích tan nát.

Hai con ngựa thoát cương cũng bị uy lực vụ nổ của kiếm quang làm bị thương, ngã xuống đất không dậy nổi! "..." Ngao Tông mới chú ý, cái bóng vừa nhảy ra khỏi xe ngựa hóa ra là một nữ tử mặc y phục dị vực.

Nữ tử dung mạo tinh nghịch đáng yêu, khí chất cũng khá nhẹ nhàng linh động, vừa nhìn đã biết không phải nữ tử tầm thường, nhưng lúc này lại đang đầy mặt tức giận trừng Trần Phụ. "Con, con sao rồi?!" Trần Tĩnh Cừu đang tu luyện trong đạo trường cũng vội vàng chạy ra, thấy nữ tử lập tức không khỏi kinh hô: "Người ngoài?

Chắc không phải thích khách chứ!" Nữ tử lúc này hướng Trần Phụ tức giận chất vấn: "Vừa nãy ông điên rồi sao, muốn giết ta!

Nếu không phải ta hành động đủ nhanh, đã sớm thành vong hồn dưới kiếm của ông rồi!" Trần Phụ cười lạnh: "Vừa rồi ngươi ra roi đánh người trong tông tộc của ta, địch ý không cần nói cũng rõ.

Là thám tử do Chu quốc phái tới sao, hôm nay đừng mong ra khỏi đây!" "Thám tử Chu quốc!" Nữ tử kiêu ngạo chỉ vào mình: "Ta là trưởng công chúa của bộ lạc Thát Bạt phương bắc, Thát Bạt Ngọc Nhi, không có nửa điểm quan hệ với Chu quốc!" "Thát Bạt thị tộc?" Trần Phụ mới tỉ mỉ quan sát nữ tử, phát hiện trang phục của nàng đích thực là phong cách của thị tộc phương bắc. "Vậy thì sao?

Hôm nay ngươi xông vào đây liền biết bí mật của chúng ta, bất kể là ai cũng không thể sống sót!" Thần sắc Trần Phụ ngoan lệ. "Quá không giảng lý rồi, ta đâu biết ở đây có bí mật!" Thát Bạt Ngọc Nhi nghe lời y nói rất bất mãn.

Trần Phụ không để ý lời nàng, chỉ vung tay một cái dẫn kiếm về lại trong tay, ánh mắt nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi tràn đầy sát ý vô hạn. "...Ông muốn thật sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi không ngờ lão già này lại ngang ngược đến vậy, trong cơn phẫn nộ nàng vung roi dài chuẩn bị giao thủ. "Tiểu nha đầu, ta không quản ngươi vì sao đến đây, nhưng đã xông vào đây thì không thể sống sót ra ngoài được nữa!" Trần Phụ đưa tay vẽ không một đạo phù chú, Thát Bạt Ngọc Nhi liền cảm thấy thân thể mình không thể động đậy mảy may, càng đừng nói đến việc vung roi nghênh chiến! "Ta là trưởng công chúa bộ lạc, ngay cả hoàng thất Chu quốc cũng không dám dễ dàng làm thương ta!

Dám động đến ta thì sẽ không có hậu quả tốt đâu!" Thát Bạt Ngọc Nhi vô cùng hoảng hốt, thuật chú của lão già trước mắt này thật sự quá lợi hại rồi! "Sư phụ... không cần thiết phải vậy chứ?" Đúng lúc

đó, Trần Tĩnh Cừu bên cạnh khẽ nói khuyên: "Nữ tử này không giống người Chu quốc, giáo huấn một trận đuổi đi là được, không cần thiết phải làm thương tính mạng a." Trần Phụ nhíu mày, sao vào thời khắc quan trọng này Trần Tĩnh Cừu lại đại phát thiện tâm! "Nếu thả nữ tử này đi, nàng ta tiết lộ tin tức di dân Trần quốc chúng ta ẩn náu ở đây ra ngoài, kết quả sẽ thế nào?" Trần Phụ liên tục lắc đầu: "Bệ hạ, con đại phát từ bi, nhưng người đầu tiên gặp tai ương chính là mấy trăm tộc nhân trong Phục Ma Sơn này!" Trần Tĩnh Cừu im lặng, hoàn toàn không biết phải làm sao. "Ta vào đây cũng không phải vì muốn dò xét tin tức, ta chỉ biết ở đây có Côn Luân Phục Ma Trận trấn áp tà vật, ta đâu biết có những người này tồn tại a!" Thát Bạt Ngọc Nhi cấp thiết nói.

Trần Phụ không khỏi sững người: "Ngươi biết Côn Luân Phục Ma Trận tồn tại?" Thát Bạt Ngọc Nhi chưa kịp trả lời, đại địa đột nhiên chấn động kịch liệt, cả Phục Ma Sơn như thể xảy ra động đất mà rung chuyển, khiến mọi người hầu như không đứng vững, nhiều dân tộc nhân bất ngờ ngã nhào. "Sơn thể sắp sụp đổ rồi?!" "Cứu mạng, cứu mạng!

Quốc sư đại nhân ngài cứu ta a!" "Mau chạy đi, Phục Ma Sơn trông có vẻ sắp đổ sụp rồi!" Dân chúng hoảng loạn không thôi, nhao nhao lăn lê bò trườn tránh né những tảng đá vụn không ngừng rơi xuống từ sơn thể.

Khi sắp có người bị đá vụn rơi trúng, đột nhiên một đạo kết giới phòng hộ nổi lên, bảo vệ mọi người bên trong.

Những tảng đá lớn rơi từ không trung va vào bình chướng liền bị bật ra, không làm ai bị thương. "Hãy nhanh chóng rời đi đi, đây không phải là trận động đất bình thường." Ánh mắt Ngao Tông lóe lên tia sáng màu tím, đạo bình chướng phòng hộ này chính là do Ngao Tông tạo ra. "Đa tạ Các hạ, lại cứu cả tộc ta một mạng!" Trần Phụ cảm

kích không thôi, và ra lệnh cho tất cả tộc nhân không được dễ dàng rời khỏi bình chướng. "Đợi sau khi động đất kết thúc, toàn tộc ta sẽ rời khỏi đây, nơi này e rằng không thể ở được nữa!" Trần Phụ lại dặn dò Trần Tĩnh Cừu: "Bệ hạ, xin hãy đi theo ta!" "Vâng!" Trần Tĩnh Cừu trong trận đại động đất lắc lư trái phải, nhanh chóng đi theo, Ngao Tông hơi suy nghĩ, cũng theo sau.

Thát Bạt Ngọc Nhi bị giam cầm bên cạnh, sau khi cảm thấy pháp chú trói buộc mình biến mất, phản ứng đầu tiên là muốn chạy trốn khỏi đây, để tránh lão già kia quay lại lại muốn lấy mạng mình. "Động đất này dường như không tầm thường a, không chừng... vậy ta hẳn có cơ hội lấy được Côn Luân Kính!" Mắt Thát Bạt Ngọc Nhi sáng lên, nàng vung roi dài cũng nhanh chóng đuổi theo. ...

Phục Ma Sơn từ bên ngoài nhìn vào, chỉ là một dãy núi không quá cao, nhưng bên trong lại khiến người ta bất ngờ vì một thế giới khác.

Trần Phụ dẫn Trần Tĩnh Cừu đi qua một đoạn đường núi quanh co, khúc khuỷu, bị rừng rậm che phủ.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn thay đổi, hóa ra là một khu đất trống trải bí mật ẩn mình giữa các dãy núi!

Khu đất trống này có hình tròn rất quy củ, ở giữa bố trí một tòa pháp trận, và trong trận nhãn dùng chu sa màu đỏ viết những phù chú kỳ lạ.

Điều kỳ lạ là, toàn bộ sơn thể đều đang chấn động kịch liệt, nhưng duy nhất khu vực pháp trận này lại an ổn bình tĩnh, không chút ảnh hưởng. "Năm đó Hoàng đế phong ấn Thao Thiết, đã bố trí Cửu Long Phục Ma Trận ở đây để trấn áp nó.

Nhưng thời gian đã quá lâu, uy lực pháp trận sắp tiêu tán hết, sự trấn áp đối với Thao Thiết cũng ngày càng yếu.

Hiện giờ pháp trận sắp tan rã, Thao Thiết e rằng cũng sắp thoát ra rồi." Trần Tĩnh Cừu không hiểu: "Sư phụ, người vừa nói, con Thao Thiết kia bị suy yếu mấy ngàn năm, không còn pháp lực nào nữa sao?" Trần Phụ giả vờ không nghe lời y, "Pháp lực kết giới bị suy yếu, ta cũng có thể tìm cơ hội tiến vào trong đó, lát nữa lấy được Côn Luân Kính lập tức ra, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng để ý!

Lấy phù chú ta đã giao cho con ra." Trần Phụ lấy phù chú, cắn đầu ngón tay dùng máu tươi viết phù văn lên phù lục, sau đó một chưởng đánh lên, tấm phù chú lơ lửng giữa không trung bùng phát ra ánh sáng đỏ rực chói mắt, sau đó ẩn vào trong pháp trận. "Ầm ầm ầm!" Ở hướng tây bắc của pháp trận, một bức tường đá cao lớn đột nhiên nứt toác ra, lộ ra một lối vào, bên trong là một sơn động tối tăm không thấy điểm cuối. "Côn Luân Kính ở bên trong." Trần Phụ cố gắng kiềm nén sự kích động trong lòng: "Cẩn thận một chút, Thao Thiết cũng ở trong đó.

Lúc này nó hẳn đã tỉnh lại rồi, vừa rồi sơn thể chấn động là do nó tỉnh giấc mà ra, e rằng bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra khỏi phong ấn." Trần Tĩnh Cừu theo bản năng đưa tay nắm chuôi kiếm, nhưng lại phát hiện mình căn bản không mang theo thanh bạch thiết kiếm kia, trong lòng vô cùng hối hận.

Ngao Tông có thể cảm nhận được, từ trong cửa động không ngừng phun ra tà khí kinh người, nếu bị tà khí xâm nhập lâu dài, ắt sẽ bị ma hóa ảnh hưởng.

Chương 651

Bước vào trong, Trần Tĩnh Cừu mỗi bước đều tỏ ra cẩn thận từng li từng tí, sợ hãi bị những thứ không rõ phục kích trong bóng tối.

Thẳng đến khi đi đến tận cùng, một tòa tế đàn khổng lồ đột nhiên hiện ra trước mắt.

Trên tế đàn đều phủ lớp bụi dày cộm, nhưng chỉ có ở trung tâm một tấm gương đồng cổ kính tạo hình đặc biệt vẫn lấp lánh ánh sáng, không vướng một hạt bụi.

Dường như cảm nhận được có người đến gần, bề mặt Côn Luân Kính dần lóe lên ánh sáng nhàn nhạt đáp lại. "Côn Luân Kính..." Trần Phụ cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng: "Bệ hạ, Côn Luân Kính vốn dĩ là bảo vật của con.

Hiện tại, hãy đi lấy nó đi." Trần Tĩnh Cừu thần sắc ngưng trọng, giờ khắc này ngay cả y cũng không hiểu sao cảm thấy, Côn Luân Kính dường như đang triệu gọi mình.

Nhưng vừa định đưa tay lấy Côn Luân Kính, đột nhiên một trận tiếng phá không 'phách ba tác hưởng' ập tới, bàn tay Trần Tĩnh Cừu đang vươn ra bất ngờ bị một sợi roi dài trói chặt, cách Côn Luân Kính chỉ vài tấc thì dừng lại! "Côn Luân Kính không thể một mình độc chiếm, thấy thì có phần!" Nhìn theo tiếng, chỉ thấy Thát Bạt Ngọc Nhi đắc ý giật sợi roi, không cho Trần Tĩnh Cừu đoạt được. "Uy!

Ta vừa rồi còn khuyên sư phụ tha cho ngươi một mạng, sao lại lấy oán báo ân!" Trần Tĩnh Cừu lập tức nổi giận không thôi.

Thát Bạt Ngọc Nhi tự biết mình đuối lý, nhưng vẫn không chịu buông tay, nàng đã tốn rất nhiều tâm huyết để tìm Côn Luân Kính, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ? "Bệ hạ, ta đã sớm muốn nhanh chóng giết

chết người này!" Trần Phụ cũng vô cùng tức giận, dứt khoát không chút lưu tình búng ngón tay bắn ra kiếm quang sát về phía Thát Bạt Ngọc Nhi.

Thát Bạt Ngọc Nhi để tự vệ cũng không thể không thu roi dài lại để tránh né, nhưng nàng lại vung ra một sợi roi dài khác thẳng tới Côn Luân Kính, hành động này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Trần Phụ, mắt thấy sắp bị Thát Bạt Ngọc Nhi đoạt được!

Trong khoảnh khắc, Ngao Tông vẫn khoanh tay đứng nhìn đột nhiên ra tay lăng không nhiếp lấy Côn Luân Kính vào tay, khiến Thát Bạt Ngọc Nhi ra tay hụt. "Chết tiệt!" Thát Bạt Ngọc Nhi tức giận không thôi, suýt nữa thì đã đoạt được rồi. "Côn Luân Kính là bảo vật của thánh nhân, nếu đã là người của bộ lạc phía bắc, thì không có tư cách tranh đoạt vật này." Ngao Tông không chút khách khí nói, và thu Côn Luân Kính vào trong túi. "Ta đã sớm nên giết chết ngươi, cũng sẽ không có nhiều phiền phức như vậy!" Trần Phụ lạnh lùng nhìn chằm chằm Thát Bạt Ngọc Nhi, sát ý trong mắt không cần nói cũng rõ.

Thát Bạt Ngọc Nhi liên tục lùi lại, giờ khắc này nàng thật sự không biết phải đối phó thế nào, không chừng hôm nay thật sự phải chết ở đây! "Chờ đã!

Có nghe thấy âm thanh gì không?" Thát Bạt Ngọc Nhi đột nhiên nhìn xung quanh, cấp thiết hỏi mọi người. "Bớt nói!" Trần Phụ dẫn kiếm quang, đang định dẫn nó sát về phía Thát Bạt Ngọc Nhi thì Ngao Tông phía sau đột nhiên mở miệng nói: "Cẩn thận, thứ đó đã sống lại rồi." Trần Phụ không khỏi giật mình, giây tiếp theo mặt đất đá trước mặt đột nhiên nứt toác ra, vươn ra một cái móng vuốt cong queo, nhọn hoắt, và kèm theo tiếng gào thét cực kỳ chói tai, vang vọng khắp sơn động!

Dưới tiếng gào thét, cả sơn động cũng theo đó chấn động dữ dội,

và không ngừng có đá vụn lăn xuống, khiến người ta hầu như không thể hô hấp, tà khí càng bùng phát ra. "Sư phụ!" Trần Tĩnh Cừu dưới sự áp chế của tà khí gần như không thể hô hấp, nhưng vẫn kịp thời đẩy Trần Phụ tránh được một tảng đá lăn xuống.

Lúc này, khe nứt trên mặt đất dần được mở rộng, một con tà thú toàn thân khói đen bốc lên, mặt mũi dữ tợn, răng nanh lòi ra, thân hình gần như lấp đầy cả động huyệt, bò ra. "Gào..." Đôi mắt đỏ rực của con tà thú nhìn quanh, đột nhiên nó chạy vọt ra ngoài động huyệt.

Thát Bạt Ngọc Nhi thấy vậy vội vàng lật mình né tránh sang một bên, suýt chút nữa bị tà thú nghiền nát thành thịt nát! "Con Thao Thiết đó sao?!" Trần Tĩnh Cừu lần đầu tiên thấy tà thú khổng lồ như vậy, kinh ngạc đứng sững bất động. "Không thể để nó chạy ra ngoài, nếu không di dân Trần quốc ở Phục Ma Sơn sẽ gặp tai ương!" Trần Phụ lòng nóng như lửa đốt, lập tức gọi trường kiếm về tay đuổi theo, Trần Tĩnh Cừu lo lắng an nguy của Trần Phụ cũng không chậm trễ. "Tiểu ca, cái đó, ..." Thấy mọi người đều đã đi, Thát Bạt Ngọc Nhi tiến sát đến trước mặt Ngao Tông, "Côn Luân Kính ở trong tay ngươi đúng không?

Ra giá đi, bao nhiêu tiền ta cũng mua!" "Ngươi đang nói đùa sao?" Ngao Tông bất đắc dĩ nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi: "Ngươi nghĩ đó là cái gương bình thường có thể nhặt được tùy tiện, kim ngân có thể giao dịch sao?" "A a... vậy ngươi muốn gì, ta có thể lấy ra để đổi!" Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng đổi giọng: "Hay là đi cùng ta đến bộ lạc Thát Bạt thế nào?

Ở đó có nhiều pháp khí, ngươi ưng thứ nào cũng được!" Ngao Tông không để ý, đi thẳng ra ngoài động huyệt, hắn không muốn nhìn Trần Tĩnh Cừu chết trong tay Thao Thiết. "Chờ đã!" Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng đuổi theo, một đường lải nhải không ngừng khuyên nhủ, nhưng Ngao Tông hoàn toàn không lọt tai một câu nào.

Cùng lúc đó, tà thú Thao Thiết xông ra khỏi động huyệt, nhưng uy lực vẫn còn sót lại của Cửu Long Phục Ma Trận vẫn đang trấn áp nó.

Sức mạnh không ngừng ba động trong Phục Ma Trận dường như đã chọc giận Thao Thiết, nó căm hận pháp trận đã phong ấn mình mấy ngàn năm đến tận xương tủy, há to miệng máu phun ra những luồng lôi quang đỏ rực không ngừng nổ tung oanh kích pháp trận! "Ầm ầm!" Cửu Long Phục Ma Trận chấn động kịch liệt, đồng thời khiến Phục Ma Sơn cũng rung chuyển ngày càng mạnh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sụp hoàn toàn! "Nghiệt súc, dừng tay!" Đột nhiên, mấy chục đạo kiếm quang từ trong động huyệt bắn ra, liên tiếp đâm xuyên vào thân thể Thao Thiết.

Mặc dù kiếm quang trúng đích căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào cho Thao Thiết, nhưng hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của nó, nó đột nhiên quay người hổ thị đam đam nhìn chằm chằm Trần Phụ.

Trần Phụ dù chỉ bị Thao Thiết nhìn chằm chằm, vẫn cảm thấy tà khí không ngừng ập đến áp chế lên người, hầu như ngay cả kiếm cũng khó nắm chặt! "Gào!" Con người trước mắt dường như khiến Thao Thiết cực kỳ phẫn nộ, nó không thể tưởng tượng một con kiến lại dám khiêu khích sự tồn tại của mình! "Phàm nhân... nói cho ta, Hoàng đế ở đâu... ta sẽ cho ngươi chết thống khoái..." Thao Thiết há miệng nói tiếng người, chỉ là âm thanh khàn đặc khó nghe, và chói tai đến cực điểm. "Hoàng đế... lão nhân gia đã mất mấy ngàn năm rồi, nếu không con súc sinh ngươi làm gì có ngày hôm nay thấy lại ánh mặt trời!" Trần Phụ nắm chặt trường kiếm, lệ thanh thống xích nói. "Gào!" Thao Thiết hoàn toàn bị lời nói đó kích nộ, dưới một tiếng gào thét thân ảnh khổng lồ của nó như tia chớp lao tới, không chút chậm trễ, móng vuốt sắc bén trực tiếp bổ xuống đầu Trần Phụ!

Trần Phụ căn bản không dám đón đỡ một đòn này, vội vàng lăn

mình né tránh, đồng thời hóa ra một đạo kiếm ảnh đâm về phía đầu Thao Thiết, nhưng vẫn không có tác dụng. "Ầm!" Móng vuốt Thao Thiết bổ hụt, nhưng lại xé toạc mặt đất đá ra một cái rãnh, khiến người xem kinh hồn bạt vía.

Một đòn bổ hụt, Thao Thiết cũng không vì thế mà buông tha Trần Phụ, sau đó lại liên tiếp phát động công thế, Trần Phụ chỉ có thể miễn cưỡng né tránh được vài đòn tấn công rồi không thể không dùng trường kiếm của mình đỡ lấy. "Keng!" Một trận kim thiết giao minh vang lên, thân thể Trần Phụ bay ngược ra ngoài và đâm mạnh vào vách đá, trường kiếm trong tay đã sớm đứt gãy, và một ngụm máu tươi phun ra, hiển nhiên là trọng thương! "Sư phụ!" Trần Tĩnh Cừu thấy vậy lo lắng không thôi, lập tức không còn bận tâm nhiều, trực tiếp dùng tay không vẽ phù chú và đánh ra một đạo hàng ma chú oanh kích Thao Thiết.

Đáng tiếc pháp lực không tinh thông, một đòn đánh xuống đơn giản như gãi ngứa, không những không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào, ngược lại còn càng kích động nó! "Tìm chết!" Cái đuôi khổng lồ của Thao Thiết đột nhiên quật mạnh, trực tiếp quật Trần Tĩnh Cừu bay đi, nhưng vào thời khắc mấu chốt tên tiểu tử này linh quang lóe lên, mười ngón tay ôm chặt lấy đuôi Thao Thiết mới không bị quăng đi. "Đồ hỗn trướng, có bản lĩnh thì xông vào ta!

Ta hôm nay muốn trượng kiếm tru yêu tà, xử lý ngươi!" Trần Tĩnh Cừu còn chưa nói hết lời, trực tiếp bị nện mạnh xuống đất, sau đó cái đuôi khổng lồ của Thao Thiết với gai ngược đâm thẳng vào bụng y, ghim chặt y xuống đất!

Trần Tĩnh Cừu đau đớn, toàn thân khí lực đều tiết hết trong khoảnh khắc đó, và có thể cảm nhận rõ ràng cơn đau kịch liệt truyền đến từ ngũ tạng lục phủ. "Bệ hạ!" Trần Phụ thấy cảnh này đau lòng không thôi, không chỉ vì Trần Tĩnh Cừu thân là hoàng tử, mười tám

năm nuôi dưỡng đã sớm coi y như con ruột!

Trong lúc cấp bách, Trần Phụ không màng tất cả kích phát bí pháp, thanh trường kiếm lơ lửng liền bị pháp lực cuồn cuộn bao phủ, hình thể cũng theo đó tăng gấp mấy lần, hóa thành một đạo lưu quang đột nhiên đâm về phía Thao Thiết.

Chương 652

Nhưng dù vậy, trường kiếm bổ vào thân Thao Thiết không chút tác dụng, ngược lại cơn giận của Thao Thiết bị Trần Tĩnh Cừu khơi lên, nhấc móng vuốt sắc bén định xé nát đầu Trần Tĩnh Cừu! "Chết chắc rồi..." Trần Tĩnh Cừu hai mắt tan rã, tầm nhìn mờ mịt lờ mờ thấy cái móng vuốt đang bổ xuống đầu vẽ ra một đạo nguyệt quang trong không trung.

Vào thời khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một đạo ánh sáng tím đậm lóe lên, móng vuốt Thao Thiết bị chém đứt ngang!

Thao Thiết đau đớn không thôi, giãy giụa lùi lại, và cảnh giác nhìn về phía sâu trong động huyệt, chỉ thấy thân ảnh Ngao Tông từ trong bóng tối chậm rãi bước ra, lãnh đạm nhìn chằm chằm nó.

Từ trên người Ngao Tông, Thao Thiết không hiểu sao dâng lên một trận cảm giác sợ hãi, nó có thể cảm nhận được người trước mắt này không phải nhân tộc, chưa từng xuất hiện trong thế giới này, là một kẻ địch khủng bố hơn bất kỳ cường giả nào nó từng gặp! "Bệ hạ, mau chạy..." Trần Phụ không biết chuyện gì đã xảy ra, cắn răng lấy ra một tấm phù chú, trực tiếp vỗ lên ngực Trần Tĩnh Cừu: "Ta hôm nay dù thế nào cũng không thể để quái vật này chạy thoát, nhất định phải tìm ngũ thần khí, quang phục Trần quốc, báo thù cho dân chúng Trần quốc của ta a!" Trần Tĩnh Cừu trong cơn mơ hồ căn bản không biết chuyện gì xảy ra, nghe lời Trần Phụ cũng vô lực đáp lại, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy bị một bàn tay kéo đi, vết thương ở bụng dường như cũng không đau đến vậy nữa. "Sư phụ...

Sư phụ!" Trần Tĩnh Cừu tỉnh thần, nhìn Trần Phụ dán phù chú lên ngực, thần sắc ngày càng tái nhợt, y vội vàng chạy lên cứu, nhưng lại

bị một bàn tay kéo lại: "Đi không phải tìm chết sao." "Ngao tiền bối?!" Trần Tĩnh Cừu mới phát hiện người bên cạnh mình chính là Ngao Tông.

Lúc này, Trần Phụ mất đi chút ý thức cuối cùng mà hôn mê, dưới chân dần bị băng bao phủ, cuối cùng lan ra toàn thân. "Gào!" Thao Thiết dường như cảm nhận được nguy cơ, quay người liền muốn liều mạng chạy ra ngoài, nhưng chưa kịp xông ra khỏi kết giới Cửu Long Phục Ma Trận, liền cũng bị đóng băng thân thể, cùng với Trần Phụ đông cứng lại một chỗ!

Trong khoảnh khắc đó, cả hai đều biến thành những pho tượng băng vô sinh khí. "Sư phụ... chuyện gì vậy..." Trần Tĩnh Cừu ngây người nhìn Trần Phụ bị đông cứng.

Ngao Tông nhàn nhạt nói: "Sư phụ ngươi vừa rồi dường như đã sử dụng bí pháp, lấy dương thọ làm đại giới, kích phát pháp lực cuối cùng trong Cửu Long Phục Ma Trận, để đóng băng mình cùng Thao Thiết." "Vậy không phá hủy pháp trận, sư phụ ta có thể ra được sao!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng hỏi. "Nếu vậy, Thao Thiết cũng sẽ cùng nhau thoát ra, lúc đó sư đồ hai người sẽ chết.

Sư phụ ngươi sở dĩ làm vậy, là để bảo toàn tính mạng của ngươi!" Ngao Tông thấy Trần Tĩnh Cừu không hiểu chuyện đến vậy, liền lên tiếng cảnh tỉnh. "Ta... ai..." Trần Tĩnh Cừu thất thần ngồi xuống đất, trong lòng vừa hối hận vừa vô lực.

Thao Thiết đã cho y quá nhiều cảm giác thất bại, nếu pháp lực của y có thể mạnh hơn một chút, thậm chí có thể dùng Côn Luân Kính phong ấn nó, thì Trần Phụ cũng sẽ không đến nỗi bị đóng băng! "May mắn đi, vừa rồi nếu không có Ngao công tử ra tay," Thát Bạt Ngọc Nhi đang định mở miệng, nhưng bị Ngao Tông nháy mắt ra hiệu, nàng đành nuốt lời vào bụng.

Vừa rồi nàng tận mắt chứng kiến, Ngao Tông chỉ một cái vung tay đánh ra một đạo phong nhận liền chém đứt một cái móng vuốt của Thao Thiết, và im hơi lặng tiếng chữa lành vết thương chí mạng của Trần Tĩnh Cừu.

Những biểu hiện như vậy, khiến Thát Bạt Ngọc Nhi vừa bội phục vừa hiếu kỳ, nàng chưa từng thấy người nào có pháp lực cao cường như vậy. "Ngao tiền bối, không phải chỉ cần con có năng lực giết chết Thao Thiết, là có thể cứu sư phụ con ra sao?" Trần Tĩnh Cừu đầy hy vọng hỏi. "Có thể.

Nhưng tiên đề là ngươi phải có sức mạnh đó." Ngao Tông chậm rãi gật đầu. "Con hiểu rồi..." Trần Tĩnh Cừu hít sâu một hơi, đột nhiên cuộc đời y đã có một mục tiêu tuyệt đối đáng để tiến lên!

Trước đó, cái gọi là nguyện vọng phục hưng Trần quốc, chỉ là do sư phụ và di dân Trần quốc áp đặt lên y, không phải là kỳ vọng thật sự của y.

Nhưng bây giờ, y bắt đầu vô cùng khát vọng có được sức mạnh, mau chóng cứu sư phụ ra, và giết chết con Thao Thiết đáng ghét kia! "Ngao tiền bối, Côn Luân Kính..." Trần Tĩnh Cừu nhìn Côn Luân Kính trong tay Ngao Tông, thần sắc có chút ngập ngừng, không biết phải làm sao. "Côn Luân Kính là do sư phụ ngươi dùng tính mạng đổi lấy, lẽ ra phải thuộc về ngươi, cứ yên tâm." Ngao Tông không nói lời vô nghĩa, lấy Côn Luân Kính giao cho Trần Tĩnh Cừu. "Ngao công tử..." Thát Bạt Ngọc Nhi thấy cảnh này lập tức trợn tròn mắt, nàng dùng thứ gì đổi cũng không thuyết phục được Ngao Tông, vậy mà hắn lại dễ dàng giao cho Trần Tĩnh Cừu! "Đa tạ, Ngao tiền bối..." Trần Tĩnh Cừu nhận lấy Côn Luân Kính, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Nếu có thể, y thật sự hy vọng Côn Luân Kính có thể đổi lại được sư phụ của mình, nhưng giờ thì đã là kết quả này. "Mọi việc hãy

lượng sức mà làm đi, sư phụ ngươi có kết quả như ngày hôm nay, là vì có chấp niệm phục quốc quá sâu nặng, nhưng lại không có sức mạnh tương xứng." "Nếu sư phụ ngươi không mãi bị chấp niệm đó giam cầm, cũng sẽ không đến nỗi rơi vào kết cục này." Ngao Tông nói bóng gió nhằm thức tỉnh Trần Tĩnh Cừu, người sau nghe xong mày nhíu chặt, cũng không thể hoàn toàn lý giải ý của hắn. "Ngao tiền bối, vậy ta sẽ cố gắng hết sức..." Thát Bạt Ngọc Nhi thấy Trần Tĩnh Cừu đã có Côn Luân Kính, liền nảy sinh ý đồ trên người y: "Tiểu tử, ngươi không phải muốn cứu sư phụ mình sao?

Trong bộ lạc Thát Bạt của ta có không ít người tài dị sĩ, cứu sư phụ ngươi không thành vấn đề!" "Để báo đáp, chỉ cần ngươi chịu giao Côn Luân Kính cho ta, thế nào?" Trần Tĩnh Cừu không nói năng gì mà đáp: "Có thể giúp ta phục hưng Trần quốc không?

Đó mới là nguyện vọng mà sư phụ lão nhân gia vẫn luôn muốn đạt thành!" "..." Thát Bạt Ngọc Nhi bị nghẹn không nói nên lời, quân lực Chu quốc cường đại đương nhiên không phải bộ lạc Thát Bạt có thể sánh bằng, đặc biệt là Hiên Viên Kiếm mà bọn họ nắm giữ, san bằng thị tộc Thát Bạt cũng không thành vấn đề!

Khi đi ra khỏi Cửu Long Phục Ma Trận trở về thôn trang, lại phát hiện nơi đây biến thành cảnh tượng hoang tàn, hầu hết tất cả các căn nhà đều bị đá lăn đổ nát.

Tất cả ruộng đất càng bị bùn đất bao phủ, muốn dọn dẹp những thứ này gần như là không thể.

Nếu không có kết giới bảo hộ của Ngao Tông, e rằng toàn bộ tộc nhân trong thôn trang đều đã chết trong trận tai nạn này. "Bệ hạ về rồi..." "Bệ hạ!" "Ngài cuối cùng cũng về rồi a!

Vừa rồi trận tai nạn đó thật đáng sợ!" "Chúng thần cứ ngỡ ngài sẽ không về nữa!" Mọi người thấy Trần Tĩnh Cừu như thấy cứu tinh mà

ùn ùn xông lên vây quanh, sau khi trải qua trận đại tai nạn vừa rồi hoàn toàn mất đi chủ tâm cốt. "Bệ hạ, không thấy Quốc sư cùng ngài sao?" Có một đứa trẻ nhìn về phía sau Trần Tĩnh Cừu, kỳ lạ hỏi. "Sư phụ..." Trần Tĩnh Cừu do dự một lát, cắn răng nói: "Sư phụ lão nhân gia tạm thời ở lại trong Cửu Long Phục Ma Trận, trấn áp Thao Thiết bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ra.

Chư vị không cần lo lắng, đợi ta ra ngoài du lịch lấy về bốn đại thần khí còn lại thì sư phụ sẽ về." "Oa, ngài có Côn Luân Kính?" Trong đám đông lập tức vang lên một trận hoan hô, bọn họ đương nhiên biết điều đó có ý nghĩa gì!

Bệ hạ cuối cùng cũng thật sự bước những bước đầu tiên trên con đường phục quốc, như vậy cuối cùng có thể lần nữa thấy Trần quốc phục hưng. "Lúc đó nhất định phải giáo huấn cho tốt lũ hoàng thất Chu quốc hỗn đản kia!" "Hừ!

Minh minh tổ tiên hoàng đế sách phong là tướng lĩnh biên cương, đi rồi vận khí lớn có được Hiên Viên Kiếm mới bức bách ta." "Bây giờ thì tốt rồi, đợi Bệ hạ lấy được tất cả thần khí, ta có sinh chi niên cũng có thể nhìn thấy Trần quốc quang phục." Trong khi mọi người bàn tán xôn xao, có một lão giả tóc bạc trắng đến trước mặt Trần Tĩnh Cừu, và run rẩy hành lễ với y: "Bệ hạ, vì ngài muốn ra ngoài, vậy chiếu theo lễ nghi hoàng thất cần phải tiến hành một phen chiêm bốc cho ngài, để xác nhận tiền đồ của ngài thế nào." "Hiện giờ Quốc sư đã không thể trở về, vậy để lão già này chiêm bốc cho ngài vậy." "Phiền ngài rồi." Trần Tĩnh Cừu mặc dù không quá tin chiêm bốc, nhưng dù sao cũng là lễ nghi tổ tông không thể bỏ qua, liền mặc cho lão giả chuẩn bị.

Mặc dù tế đàn chiêm bốc trong thôn trang đã bị phá hủy, nhưng lão giả chuẩn bị một chậu nước sạch, bên cạnh niệm động những chú ngữ tối nghĩa khó hiểu, và thỉnh thoảng viết phù văn trên phù chú. "Đồ

gì vậy, lừa người thôi chứ..." Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn mà mịt mờ, bất kể nhìn thế nào cũng giống một thầy mo nhảy múa đồng cốt ở sơn dã, ý nghĩa lừa bịp nhiều hơn ý nghĩa thực tế. "Thuật chiêm bốc này, cũng có chút môn đạo." Ngao Tông lại từ thuật chiêm bốc nhìn ra được một vài điểm đặc biệt.

Thủ đoạn của thuật chiêm bốc này vô cùng cao minh, ắt hẳn từ thời thượng cổ xa xưa, là pháp thuật được tất cả những đại thần thông giả nghiên cứu ra.

Nó dường như thật sự có một khả năng chiêm bốc nhất định, chỉ là phù văn quá tàn khuyết, cộng thêm pháp lực của người thi chú cực kỳ yếu ớt, e rằng kết quả chiêm bốc ra không mấy rõ ràng. "Thật hay giả vậy?" Thát Bạt Ngọc Nhi và Trần Tĩnh Cừu nghe ngay cả Ngao Tông cũng tán thưởng điều này, lập tức vô cùng ngạc nhiên.

Ngao Tông chậm rãi lắc đầu: "Hoàng thất Trần quốc khi kiến quốc ắt hẳn đã nhận được truyền thừa và trợ lực từ đại pháp thuật.

Chỉ đáng tiếc, khi truyền lại đã không còn bao nhiêu." Trần Tĩnh Cừu nhíu mày, đang định nói, thì lão giả kia lại hô hoán tiến lên. "Bệ hạ, chỉ cần nhìn vào chậu nước này, để khuôn mặt của ngài phản chiếu trong nước là được." Trần Tĩnh Cừu nghe lời làm theo, nhưng kỳ lạ thay, khi bóng phản chiếu của y xuất hiện trong nước, hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác!

Bóng phản chiếu trong nước khoác áo giáp vàng rực, khí chất bùng nổ, tay cầm một thanh trường kiếm uy quang bắn ra, uy phong lẫm liệt!

Chương 653

"Thật sự là ta sao?" Trần Tĩnh Cừu nhìn bóng phản chiếu trong nước, kinh ngạc đến tột độ!

Y hoàn toàn không dám tưởng tượng có ngày nào đó mình có thể biến thành bộ dạng như vậy. "Bệ hạ thật sự sẽ trở thành đế hoàng của đại địa!" Càng ngày càng nhiều dân chúng nhìn thấy bóng phản chiếu trong nước thì nhao nhao hoan hô nhảy cẫng lên, như vậy giấc mơ của họ có hy vọng thực hiện! "Bệ hạ, tiền đồ của ngài, nhất định phải thành công a!" Lão giả chiêm bốc mừng rỡ hai tay đều run rẩy. "Ta sẽ cố gắng hết sức, ha ha..." Trần Tĩnh Cừu nắm lấy tay lão giả, cười gượng. ...

Cùng lúc đó, bên ngoài Phục Ma Sơn.

Một đội binh sĩ trang bị đầy đủ bao vây lối vào Phục Ma Sơn, sau khi xác nhận sẽ không có bất kỳ ai thoát ra, một người trong số đó liền xin lệnh với người dẫn đầu: "Vũ Văn đại nhân, khi nào động thủ?" Người dẫn đầu kia là một nam tử tuấn tú lạnh lùng mặc giáp vàng, trông không giận mà vẫn tự uy.

Không ai khác, chính là Vũ Văn Thác năm đó tay cầm Hiên Viên Kiếm chém giết hàng vạn binh sĩ Trần quốc.

Hiện giờ mười tám năm đã trôi qua, tu vi và sức mạnh của hắn không còn có thể so sánh với thời thơ ấu, hắn là đại tướng đứng đầu Chu quốc, và dưới trướng đã có vô số chiến tích bình diệt bộ lạc, diệt quốc.

Lần này đi, chính là để tìm Côn Luân Kính, và cũng nghe nói di dân Trần quốc ẩn náu ở đây. "Tin tức có đáng tin không?" Vũ Văn Thác hỏi.

Thuộc hạ trầm giọng gật đầu: "Thám tử nói tuyệt đối không sai!" Nhắc đến Trần quốc, Vũ Văn Thác không khỏi nhớ đến ngày mười tám năm trước máu chảy thành sông đó.

Hắn không phải là kẻ cuồng sát vô nhân tính, trước đó hắn căn bản không muốn cầm Hiên Viên Kiếm giết địch.

Nhưng Quốc sư Chu quốc là Dương Tố đã tìm ra hắn là người duy nhất có huyết mạch Hiên Viên, có thể điều khiển Hiên Viên Kiếm.

Dương Tố để ép buộc hắn, dứt khoát bắt giữ mẹ hắn, dùng tính mạng của bà để ép buộc Vũ Văn Thác, và từ đó mở ra con đường sát phạt của Vũ Văn Thác.

Vũ Văn Thác đã bị Dương Tố nô dịch suốt mười tám năm, mãi đến tận bây giờ, Dương Tố đã hứa với Vũ Văn Thác lời hứa cuối cùng: tìm Côn Luân Kính, diệt sạch tất cả hậu duệ Trần quốc, thì có thể thu hồi Hiên Viên Kiên, thả mẹ hắn đi. "Mười tám năm... cũng nên kết thúc rồi." Vũ Văn Thác vung tay một cái, ra lệnh cho mọi người đi theo vào Phục Ma Sơn. ...

Trần Tĩnh Cừu trong đạo trường lục lọi rất lâu, cuối cùng tìm thấy một cuốn sách cổ tên là 《Sơn Hải Lục》. "Tìm thấy rồi!" Trần Tĩnh Cừu hưng phấn giơ cuốn sách này lên: "Ta nhớ sư phụ đã nói với ta rất lâu rồi, từ cuốn sách này có thể biết được nơi ở của ngũ kiện thần khí!" "Để ta xem!" Thát Bạt Ngọc Nhi vừa định đưa tay ra lấy, Trần Tĩnh Cừu vội vàng giấu sách vào trong lòng: "Không thể xem!" "Ai thèm xem." Thát Bạt Ngọc Nhi bất mãn lườm một cái. "Để ta xem thử đi." Ngao Tông mở miệng nói.

Ngao Tông đích thân mở lời, Trần Tĩnh Cừu ngược lại không chút keo kiệt hai tay dâng lên.

Ngao Tông đại khái lật xem một lượt, nội dung trong sách tuy đều là một số thần thoại thượng cổ, nhưng chỉ dùng rất ít trang để ghi lại

ngũ thần khí.

Và trong sách cũng đề cập đến nơi ở của mỗi thần khí, trong đó đề cập Côn Luân Kính chính là ở trong Phục Ma Sơn.

Trong sách nói, tác dụng của Côn Luân Kính là có thể dò xét sinh tử, vận mệnh của nhân sinh.

Trần Tĩnh Cừu cầm Côn Luân Kính trong tay, tỉ mỉ nhìn chằm chằm rất lâu mà không có phản ứng gì, lập tức nhíu mày: "Côn Luân Kính thật hay giả vậy?" "Pháp lực của ngươi không đủ để khu sử nó." Ngao Tông từ tay Trần Tĩnh Cừu lấy Côn Luân Kính, hơi chú pháp lực vào liền thấy mặt kính đó sáng lên! "Ngao công tử pháp thuật thật cao cường!" Thát Bạt Ngọc Nhi vô cùng kinh thán, quả nhiên mọi thứ trong tay Ngao Tông đều hoàn toàn biến đổi.

Nhưng mặt kính lóe sáng chiếu lên mặt Ngao Tông, ngược lại trở thành một mảnh hỗn độn, không thể chiếu ra được. "Chuyện gì vậy...

Côn Luân Kính vô dụng sao?" Trần Tĩnh Cừu có chút nghi hoặc. "Không phải." Ngao Tông thu hồi pháp lực, ném Côn Luân Kính cho Trần Tĩnh Cừu, khẽ cười.

Hắn vốn dĩ không phải sinh linh của thế giới này, Côn Luân Kính tuy có thể nhìn thấu tất cả sinh linh thế gian, nhưng đối với Ngao Tông căn bản vô dụng, hắn không nằm trong đạo lý của thế giới này.

Nói cách khác, với pháp lực cường đại như Ngao Tông, cũng hiếm có bất kỳ pháp thuật tiên tri nào có thể có hiệu lực với hắn. "Thật kỳ lạ..." Trần Tĩnh Cừu dùng Côn Luân Kính lặp đi lặp lại chiếu vào mình, đang lúc suy nghĩ làm sao sử dụng thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng! "Người Chu quốc đến rồi!" "Bệ hạ cứu ta a, người Chu quốc đến rồi!" Trần Tĩnh Cừu nghe vậy lòng kinh hãi không thôi, vội vàng cầm lấy trường kiếm trên bàn lao ra ngoài, kinh ngạc thấy nam nữ già trẻ trong Phục

Ma Sơn nhao nhao hoảng sợ chạy vào sâu trong núi, phía sau bọn họ là một đội binh sĩ trang bị đầy đủ đang đuổi sát.

Trang phục bọn họ mặc chính là giáp của binh sĩ Chu quốc! "Dừng tay!

Chỉ dám truy sát phụ nữ trẻ em sao!" Trần Tĩnh Cừu trong cơn cấp bách lập tức đưa tay vẽ phù chú, một đạo hỏa quang từ trong lòng bàn tay bùng phát bắn về phía đám binh sĩ Chu quốc kia. "Tìm chết!" Trong đám binh sĩ đó xông ra một người vung kiếm chém tan ngọn lửa, người này chính là Vũ Văn Thác!

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngao Tông, như thể đang đánh giá con mồi, sát khí ập đến khiến Trần Tĩnh Cừu không khỏi toát mồ hôi tay.

“Khác với người kia, hẳn là hoàng tử Trần quốc?” Vũ Văn Thác lạnh lùng hỏi.

“Tiểu gia ta chính là Trần Tĩnh Cừu, ta thề phải tiêu diệt Chu quốc, báo thù cho ân sư!” Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi đáp.

“Vũ Văn Thác?” Ngao Tông bên cạnh lập tức nhận ra khí tức của người trước mắt, đúng là kẻ hắn từng gặp.

“Ngươi nhận ra ta?” Vũ Văn Thác nhíu mày, nhưng không nhớ đã từng gặp Ngao Tông.

“Vũ Văn Thác?!” Trần Tĩnh Cừu nghe vậy tức thì nổi giận đùng đùng, dĩ nhiên hắn biết người này chính là kẻ cầm đầu đã tiêu diệt đại quân tinh nhuệ của Trần quốc!

“Ta không đuổi cùng giết tận Trần quốc, nhưng là bất đắc dĩ.” Ánh mắt Vũ Văn Thác lạnh như băng nhìn chằm chằm Trần Tĩnh Cừu, “Nếu muốn báo thù, hãy tìm ta lần nữa, nếu ngươi có bản lĩnh lấy mạng ta, ta tuyệt không oán hận.” Vũ Văn Thác đột nhiên rút kiếm,

trường kiếm đó bộc phát một đạo kiếm quang sắc bén bức người chém thẳng vào Trần Tĩnh Cừu!

Trần Tĩnh Cừu không kịp né tránh, vội vàng giơ Côn Luân Kính trong tay chắn trước người, tại khoảnh khắc kiếm quang áp sát đã bộc phát năng lượng che chắn bảo vệ Trần Tĩnh Cừu.

"Côn Luân Kính?" Vũ Văn Thác liếc mắt đã nhận ra bảo vật trong tay Trần Tĩnh Cừu, hắn dùng pháp lực trong lòng bàn tay cưỡng chế nhiếp lấy, Côn Luân Kính trực tiếp bay vào tay Vũ Văn Thác!

"Ngươi!" Trần Tĩnh Cừu mắt muốn nứt ra, bất chấp tất cả muốn xông lên đoạt lại Côn Luân Kính, Vũ Văn Thác không chút hoảng loạn dùng Hiên Viên Kiếm đỡ một nhát chém thẳng mặt.

"Trả lại cho ta!

Bằng không hôm nay ta sẽ chết!" Trần Tĩnh Cừu lúc này gần như phát điên, dồn hết sức mạnh vào trường kiếm, nhưng khó mà lay chuyển Vũ Văn Thác chút nào.

"Giờ đã rơi vào tay ta, chẳng liên quan đến ngươi nữa." Vũ Văn Thác lười nhác vung kiếm đẩy lùi Trần Tĩnh Cừu, nhưng Trần Tĩnh Cừu lại liên tục lùi vài bước dưới kiếm kình yếu ớt đó mới miễn cưỡng giữ vững thân thể.

"Ta giết ngươi, ta giết ngươi!" Trần Tĩnh Cừu hai mắt đỏ ngầu, hoàn toàn không quan tâm đến chênh lệch thực lực giữa hai người, một lần nữa vung kiếm không chút hoa mỹ chém tới!

Vũ Văn Thác nhíu mày, không hiểu vì sao Trần Tĩnh Cừu lại bất chấp tính mạng như vậy, nhưng hắn cũng không ra tay hạ sát, chỉ đột nhiên dậm chân tạo ra một luồng sóng xung kích khiến Trần Tĩnh Cừu ngã lăn ra đất một cách chật vật.

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi không phải đối thủ của hắn, đừng tìm

chết nữa!” Thát Bạt Ngọc Nhi lớn tiếng hô.

“Vô nghĩa!

Chương 654

Đó là thứ sư phụ ta dùng tính mạng để đổi lấy!" Trần Tĩnh Cừu giờ phút này làm sao nghe lọt lời khuyên can, lại một lần nữa đứng dậy muốn xông tới giết, nhưng lại phát hiện Vũ Văn Thác đã dùng Nham Phong Thuật khóa chặt hai chân hắn, hoàn toàn không thể động đậy.

"Đáng chết!" Trần Tĩnh Cừu liều mạng dùng trường kiếm chém vào tảng đá quấn quanh hai chân, nhưng lưỡi kiếm đã sứt mẻ mà tảng đá vẫn không hề hấn gì.

Từ đầu đến cuối, Ngao Tông đều lạnh lùng đứng ngoài quan sát, ban đầu hắn đã cân nhắc có nên giúp Trần Tĩnh Cừu đoạt lại Côn Luân Kính hay không, nhưng nhanh chóng từ bỏ ý niệm đó.

Vũ Văn Thác và Trần Tĩnh Cừu đều là những người mang thiên mệnh, đều có thể thúc đẩy tiến trình thế giới, Côn Luân Kính trong tay ai cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Nói một bước lùi, nếu có sai sót, Ngao Tông cũng có thể dễ dàng đoạt lại Côn Luân Kính, hắn có thể chờ đợi.

"Ngao công tử, có muốn ra tay giúp hắn không...?" Thát Bạt Ngọc Nhi tiếc nuối nhìn Trần Tĩnh Cừu, cũng không phải cô muốn giúp đỡ Trần Tĩnh Cừu đến mức nào, chỉ là một khi Côn Luân Kính rơi vào tay Vũ Văn Thác, thật sự sẽ không còn cơ hội lấy lại nữa.

Nhưng Ngao Tông như thể không nghe thấy lời cô nói, hai tay chắp sau lưng đứng bất động.

Nhưng thấy Trần Tĩnh Cừu bị khống chế, những binh sĩ đi theo Vũ Văn Thác bắt đầu nảy sinh ý đồ.

Hoàng thất Trần quốc còn sót lại huyết mạch, nếu bắt được thì có thể có một khoản tiền thưởng lớn!

"Tướng quân, ta chặt đứt hai tay tên tiểu tử này, để hắn không thể chống cự, đến lúc đó mang về ta xin công!" Tên binh sĩ nói xong, không đợi Vũ Văn Thác trả lời, liền rút đao đi về phía Trần Tĩnh Cừu.

Nhưng chưa đi được hai bước, Vũ Văn Thác đột nhiên từ phía sau bóp cổ hắn, cứng rắn nhấc bổng lên!

"Rắc rắc!" Tên binh sĩ kinh hãi nghe thấy tiếng xương cổ ma sát, nhưng không nói được một lời nào!

"Ta cho phép ngươi ra tay rồi sao?

Từ đầu đến cuối ta đều không có ý định giết hắn!" Vũ Văn Thác siết chặt bàn tay, cứng rắn bóp gãy cổ binh sĩ, sau đó vứt xác chết sang một bên.

"Tướng quân, ngài..." Các binh sĩ nhìn thấy cảnh này đều không kìm được mà lùi lại một bước, hoàn toàn không hiểu vì sao Vũ Văn Thác lại ra tay với người phe mình.

Ngao Tông vốn định ra tay cứu Trần Tĩnh Cừu, nhưng thấy Vũ Văn Thác như vậy liền thu tay lại, tò mò quan sát.

"Ngươi đã lấy Côn Luân Kính, cũng đã lục soát sào huyệt cũ của Trần quốc, có thể trở về phục mệnh, hà tất sinh thêm chuyện ngoài ý muốn?" Vũ Văn Thác lãnh đạm nói.

"Nhưng hoàng thất Trần quốc còn hậu duệ ở đây, tướng quân!" Binh sĩ vội vàng nói.

"Ta chỉ biết, hoàng thất Trần quốc đã bị tiêu diệt sạch sẽ mười tám năm trước, vị hoàng tử duy nhất cũng bị ném xuống vực sâu, đâu ra cái hậu duệ của ngươi?" Vũ Văn Thác hừ lạnh một tiếng.

Binh sĩ hoàn toàn ngây người, không biết tên binh sĩ nào nhỏ giọng nói: "Nếu Quốc Sư biết ta đã bỏ sót hậu duệ Trần quốc, sẽ trách phạt ta..." "Đương nhiên, cho nên ta không định để ông ta biết.

Nếu tất cả đều chết ở đây, sẽ không ai biết được." Khuôn mặt Vũ Văn Thác lộ ra một nụ cười lạnh đầy sát ý.

Các binh sĩ tức thì kinh hãi không thôi, không hiểu Vũ Văn Thác vì sao muốn giết người diệt khẩu, giờ phút này trong đầu chỉ còn lại một ý niệm: Trốn!

Tất cả quay đầu bỏ chạy, nhưng Vũ Văn Thác làm sao có thể để bọn họ toại nguyện, Hiên Viên Kiếm tức khắc xuất khỏi vỏ, vài đạo kiếm quang giao cắt lóe lên, các binh sĩ đã bị từng người một tiêu diệt.

Trần Tĩnh Cừu nhìn thấy cảnh này gần như ngây dại, không chỉ vì thực lực cường đại của Vũ Văn Thác, mà càng không hiểu vì sao hắn lại giúp mình.

"Ý ngươi là, ra tay giết ta sao?" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Ta chỉ cần Côn Luân Kính để đổi lại mẫu thân của ta, những thứ khác không quan trọng.

Huống hồ ta cũng không thích những kẻ vây quanh ta, chỉ biết động một chút là mách lẻo những tên ngu ngốc." Vũ Văn Thác thu trường kiếm vào vỏ, lãnh đạm nhìn Trần Tĩnh Cừu lần cuối, sau đó quay người rời đi.

"Hoặc là đưa Côn Luân Kính cho ta, hoặc là bây giờ giết ta, bằng không có một ngày ta sẽ đến giết ngươi báo thù, không chỉ vì Trần quốc, mà còn vì ân sư của ta!" Trần Tĩnh Cừu không cam lòng gầm lên về phía bóng lưng Vũ Văn Thác, nhưng hắn không hề quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

“Được rồi, đến đây thôi.” Ngao Tông khẽ búng đầu ngón tay, phong ấn đá khóa hai chân Trần Tĩnh Cừu tức thì phá vỡ, hắn ngồi bệt xuống đất, trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại.

Côn Luân Kính không chỉ có ý nghĩa là một trong Ngũ Thần Khí, mà còn đại diện cho tất cả của sư phụ hắn!

“Ta phải đủ mạnh mẽ, ta có thể một chưởng diệt ngươi, không đến nỗi để ngươi cướp đi Côn Luân Kính!” Trần Tĩnh Cừu nắm chặt trường kiếm đã sứt mẻ, chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp phụ thân nữa!

“Vũ Văn Thác không làm hại tính mạng ngươi, cũng có chút kỳ lạ...” Ngao Tông có chút trầm ngâm sau lưng Trần Tĩnh Cừu.

“Ngao tiền bối, ngài có thể ra tay giúp ta đoạt lại Côn Luân Kính được không?

Trần Tĩnh Cừu nguyện ý lấy sinh mệnh làm cái giá để đổi lấy việc ngài ra tay, từ nay về sau làm nô bộc cho ngài cũng không thành vấn đề!” Trần Tĩnh Cừu cầu xin, giờ khắc này hắn có thể trông cậy cũng chỉ có Ngao Tông mà thôi.

“Thứ nhất, ta không thể, cũng không nguyện ý can thiệp vào chuyện của ngươi.” Ngao Tông chìa một ngón tay, “Nghĩa vụ của ta không phải bảo vệ ngươi.

Thứ hai, chẳng lẽ ngươi chỉ biết cầu người giúp đỡ, không thể tự mình dựa vào sao?” “...” Trần Tĩnh Cừu nghe vậy tức thì nghẹn lời, sắc mặt không khỏi có chút hổ thẹn, “Nếu ta có đủ pháp lực thì...” “Pháp lực, đều là do ngươi tu luyện mà có, Vũ Văn Thác cũng vậy.” Ngao Tông lãnh đạm nói, “Thay vì ở đây tự oán tự than, sao không tự mình suy ngẫm cho kỹ, mười mấy năm tu hành của ngươi?” Lời nói này của Ngao Tông quả thực đã chạm đúng chỗ đau của Trần Tĩnh Cừu.

Từ nhỏ hắn đã không hứng thú với tu luyện, giờ đây pháp lực bình thường, vừa là do thiên phú của hắn tầm thường, vừa là do hắn tu luyện không chuyên tâm mà thành.

"Đa tạ Ngao tiền bối điểm tỉnh!" Trần Tĩnh Cừu hít một hơi thật sâu, biết rằng tuyệt đối không thể dựa dẫm vào người khác nữa.

Ở một mức độ nào đó, cũng vì hắn quá mức dựa dẫm mới hại sư phụ đến nông nỗi này.

"Ngao tiền bối, ta định đi Nguyệt Hà Thành!" Trần Tĩnh Cừu kiên định nói.

Nguyệt Hà Thành chính là nơi cất giữ Nữ Oa Thạch được nhắc đến trong cuốn "Sơn Hải Bí Văn".

Bởi vì Côn Luân Kính đã mất, trước khi có đủ pháp lực để đoạt lại nó, hắn nhất định phải thu thập càng nhiều thần khí càng tốt.

Chỉ có một ngày nào đó hắn có thể tiêu diệt Vũ Văn Thác, một lần nữa cứu sư phụ ra.

"Ta cùng ngươi đi." Ngao Tông khẽ gật đầu.

"Ngươi đúng là tinh lực dồi dào mà...

Ta thì khác, lần này không lấy được Côn Luân Kính, ta phải trở về tìm huynh trưởng phục mệnh, bằng không quay về lại bị giáo huấn cho xem." Thát Bạt Ngọc Nhi đầy vẻ lo âu.

Trần Tĩnh Cừu triệu tập tất cả di dân Trần quốc, căn dặn họ lấy đi tất cả tài sản ở Phục Ma Sơn, và rời khỏi nơi tập trung đó.

"Trần quốc đã biết chỗ ẩn náu của ta, tiếp tục ở lại đây chỉ có đường chết.

Xin mọi người hãy tin ta, ta nhất định sẽ tìm đủ Ngũ Thần Khí, để mọi người không cần phải sống chui sống lủi nữa, ta lấy tính mạng ra

bảo đảm!" Trần Tĩnh Cừu dứt khoát hứa hẹn.

"Bệ hạ, ngài đi một chuyến sẽ lâu chứ?" "Nếu không có thần theo cùng ngài, lỡ đâu gặp người Chu quốc truy sát ngài thì e rằng không ổn..." "Ngài một mình du lịch giang hồ thật sự an toàn sao?" Hiển nhiên, mọi người đều lo lắng cho Trần Tĩnh Cừu, dù sao mười tám năm qua hắn chưa từng rời khỏi Phục Ma Sơn, e rằng cũng không hiểu rõ tình hình bên ngoài.

"Mọi người cứ yên tâm đi.

Nếu ta ngay cả chuyện này cũng không làm được, thì làm sao có thể nói đến chuyện phục hưng Trần quốc!" Trần Tĩnh Cừu hùng hồn vỗ ngực nói.

"Tuổi trẻ khí thịnh, ai..." Thát Bạt Ngọc Nhi ngáp một cái, "Lúc ta rời khỏi bộ tộc cũng nghĩ thế, kết quả giờ phải chịu khổ một rổ.

À phải rồi, Ngao công tử, không biết ngươi có hứng thú đến bộ tộc Thát Bạt của ta xem thử không?" Thát Bạt Ngọc Nhi động tâm tư với Ngao Tông, "Tu vi của ngươi mạnh mẽ như vậy, phụ huynh ta nhất định sẽ trọng đãi, nếu ngươi nguyện ý thì có thể giữ lại cho ngươi vị trí pháp sư tế đàn đó!" "Không cần đâu, ta quen một mình ngao du.

Ở lại một chỗ quá lâu ta sẽ không quen." Ngao Tông không chút do dự từ chối.

"Được rồi..." Thát Bạt Ngọc Nhi tiếc nuối, không hiểu vì sao, chỉ một lát nữa phải từ biệt Ngao Tông mà lại có chút không nỡ kỳ lạ.

"Ngao tiền bối, chúng ta đi thôi.

Trên đường đi, mong ngài hãy chỉ điểm cho ta tu hành." Trần Tĩnh Cừu từ biệt mọi người rồi đi đến bên cạnh Ngao Tông, thành khẩn cầu xin.

Chương 655

“Nếu ngươi có lòng tu hành, ta hơi chỉ điểm một chút cũng không phải không được, đi thôi.” Trần Tĩnh Cừu một lần nữa quay đầu nhìn về Phục Ma Sơn, cũng không biết lần sau trở về sẽ là khi nào.

“Hy vọng lần sau trở về có thể cứu sư phụ ra, để di dân Trần quốc của ta cũng có một nơi tốt đẹp để sống...” Sau khi lấy được Côn Luân Kính, Vũ Văn Thác lập tức quay về đô thành Chu quốc để gặp Dương Tố.

Khi đến phủ Quốc Sư, lại phát hiện mẫu thân của mình được sắp xếp chờ đợi bên ngoài phủ Quốc Sư.

“Nương...” Vũ Văn Thác nhìn thấy mẫu thân mình trong khoảnh khắc không kìm được nước mắt, lần cuối cùng gặp mẫu thân là một năm trước, sau khi hoàn thành nhiệm vụ Dương Tố giao mới được đặc biệt cho gặp một lần.

Vũ Văn Thác vừa định tiến lên, lại phát hiện mẫu thân đang mỉm cười với hắn đột nhiên hóa thành ảo ảnh biến mất, như thể căn bản chưa từng tồn tại.

“Khốn kiếp!” Vũ Văn Thác nghiến răng nghiến lợi, biết lại là ảo ảnh Dương Tố giăng bẫy, cố ý trêu đùa mình!

“Vũ Văn Thác, mọi chuyện làm đến đâu rồi?” Lúc này, từ trong phủ Quốc Sư bước ra một đạo sĩ trung niên, mang theo nụ cười âm trầm nhìn hắn.

Vị đạo sĩ đó chính là Dương Tố.

“Ta đã lấy được Côn Luân Kính, những di dân Trần quốc còn sót lại đều đã bị ta giết sạch.

Chỉ là các binh sĩ đi cùng ta không cẩn thận bị Thao Thiết đã giải trừ phong ấn giết chết, chỉ có một mình ta sống sót." Vũ Văn Thác đưa Côn Luân Kính ra cho Dương Tố xem.

"Vậy có hoàng tộc Trần quốc trốn trong Phục Ma Sơn không?" Dương Tố lại hỏi.

"Không có, tình báo có sai sót.

Vả lại, mười tám năm trước hoàng tử Trần quốc chẳng phải đã bị ném xuống vực sâu rồi sao, đâu ra hậu duệ của hắn." Vũ Văn Thác lạnh lùng nói.

"Ngươi thật sự không nhìn thấy sao?" Sắc mặt Dương Tố mang theo vẻ nghi ngờ.

"Quốc Sư nếu không tin, có thể tự mình đi xem.

Để ta làm việc lại nghi ngờ ta, vậy thì không nên để ta ra tay!" Giọng nói Vũ Văn Thác mang theo chút tức giận.

"Cũng được." Dương Tố lắc đầu, "Bây giờ dùng pháp lực kích hoạt Côn Luân Kính, có thể nhìn thấy cảnh tượng chứ?" Vũ Văn Thác nhíu mày làm theo lời hắn, nhưng lại phát hiện trong Côn Luân Kính xuất hiện gương mặt Trần Tĩnh Cừu, đang giận dữ nhìn thẳng vào hắn!

"Tiểu tử kia?" Vũ Văn Thác trong lòng kinh hãi.

Sau đó khung hình Côn Luân Kính chuyển biến, hắn và Trần Tĩnh Cừu giao chiến, và trận chiến vô cùng kịch liệt, bất phân thắng bại!

Hắn dù thế nào cũng không thể tưởng tượng, tên tiểu tử có thể dễ dàng bị nghiền nát đó lại có thể ngang sức với mình.

Sau đó khung hình lại chuyển, Vũ Văn Thác trơ mắt nhìn mình bị Trần Tĩnh Cừu phản công một kiếm chặt đứt cánh tay!

Cảnh tượng hiện ra trong Côn Luân Kính kết thúc tại đây, sau đó bất kể Vũ Văn Thác rót vào pháp lực thế nào, cũng không còn bất kỳ phản ứng nào.

"Ngươi đã thấy gì?" Dương Tố lạnh lùng hỏi.

Khung hình trong Côn Luân Kính chỉ có người kích hoạt mới có thể xem, cho nên Dương Tố không biết cảnh tượng bên trong.

"Ta thấy mẫu thân ta." Vũ Văn Thác không định nói thật.

"Có chứ?" "Không có nữa." Dương Tố nhìn Vũ Văn Thác một lát, luôn cảm thấy tên tiểu tử này đang nói dối!

"Được rồi, đưa Côn Luân Kính cho ta đi!" Dương Tố vừa định vươn tay lấy Côn Luân Kính, Vũ Văn Thác lại thu tay về, "Mẫu thân ta ở đâu?

Đến lúc đó sẽ tự do rồi chứ?" "Ngũ Thần Khí hiện tại mới tìm được Côn Luân Kính, còn cách mục tiêu dự kiến của ta rất xa.

Đợi sau khi tìm đủ Ngũ Thần Khí, rồi hãy nói đến chuyện của mẫu thân ngươi!" Dương Tố không vui nói.

"Quả nhiên!" Vũ Văn Thác cười lạnh, tức khắc thu Côn Luân Kính vào trong ngực, hoàn toàn không định giao cho Dương Tố, "Ta sớm đã liệu ngươi sẽ thất hứa." "Bớt nói nhảm đi!

Đưa Côn Luân Kính ra đây, chẳng lẽ ngươi muốn chiếm đoạt sao!" Dương Tố thấy vậy tức thì đại nộ, không tin Vũ Văn Thác dám làm trái lệnh của mình!

"Ngươi có giúp ta tìm Ngũ Thần Khí, cũng sẽ không thả mẫu thân ta!" Vũ Văn Thác lạnh lùng nói.

"Vũ Văn Thác!

Ta ra lệnh ngươi lập tức giao Hiên Viên Kiếm và Côn Luân Kính

ra, bằng không hậu quả ngươi tự biết rõ!" Dương Tố nổi trận lôi đình, quyết định phải dạy dỗ Vũ Văn Thác một trận!

"Không giao, thì sao?" Vũ Văn Thác lười nhác hỏi ngược lại, "Ngươi muốn giết ta sao?" Cầm Hiên Viên Kiếm trong tay, Vũ Văn Thác căn bản không sợ Dương Tố có thể đánh bại mình, Dương Tố trong lòng cũng biết rõ điều đó.

"Ta đương nhiên sẽ không làm gì ngươi, nhưng đừng quên mẫu thân ngươi." Dương Tố cảm nhận được sát ý của Vũ Văn Thác, nhưng vẫn bình thản, "Nếu ta không còn mạng, ai sẽ bảo vệ mẫu thân ngươi?" "Ngươi nói đúng, ha ha ha ha!" Vũ Văn Thác lại phá lên cười, "Dương Tố, không bằng ngươi hãy nhìn xem trong phủ Quốc Sư có thiếu người nào không!" Dương Tố nghe vậy sắc mặt tái mét, lập tức phân phó hạ nhân điều tra trong phủ, nhưng lại phát hiện sinh mẫu của Vũ Văn Thác đang bị giam giữ đã không biết tung tích!

"Ngươi đã làm gì..." Dương Tố liên tục lùi lại, sau lưng không kìm được toát mồ hôi lạnh, đó là chỗ dựa duy nhất để hắn áp chế Vũ Văn Thác.

Bằng không với pháp lực của hắn, sớm đã không biết phải chết trong tay Vũ Văn Thác bao nhiêu lần!

"Dương Tố, bấy lâu nay ngươi cũng rất quan tâm ta, hôm nay cũng là lúc ta báo đáp ngươi..." Vũ Văn Thác rút Hiên Viên Kiếm ra, kiếm phong lóe lên ánh sáng khiến người ta không rét mà run, "Ngươi đã bắt ta như một đồ tể giết hại những người vô tội, hôm nay ta cũng muốn ngươi biết cảm giác bị đồ sát là như thế nào!" "Vũ Văn Thác!" Khi hắn sắp giơ kiếm lên, đột nhiên nghe thấy một giọng nói đầy uy nghiêm hô hoán, "Ngươi nghĩ ta ở xa trong hoàng cung, không thể áp chế ngươi sao!

Hôm nay nếu ngươi dám giết Dương Tố, không chỉ ngươi, ta đảm

bảo sẽ khiến mẫu thân ngươi cũng cùng lúc thân tử đạo tiêu!" Vũ Văn Thác nghe thấy giọng nói đó, không kìm được mà run rẩy bàn tay, chủ nhân của giọng nói đó chính là Hoàng đế Chu quốc, Chu Sùng!

Chu Sùng tuy là một vị vua, nhưng mười tám năm qua chưa từng xuất hiện trên triều đường, vẫn luôn bế quan tu luyện, tất cả quốc sự đều giao cho Dương Tố nắm quyền.

Vũ Văn Thác nghe nói, tà thuật Minh Giới mà Chu Sùng tu luyện, có thể trực tiếp câu thông với luân hồi Minh Giới, trong nháy mắt đưa bất kỳ ai vào Minh Giới đọa vào luân hồi, và hồn phi phách tán!

Vũ Văn Thác từng tận mắt chứng kiến, một vị đại thần chỉ nhỏ giọng nói vài câu xấu về Chu Sùng trên triều đường, chưa kịp bước ra khỏi hoàng cung, dưới chân đã xuất hiện vô số bàn tay quỷ kéo hắn xuống lòng đất, biến mất giữa nhân gian.

Người này khiến Vũ Văn Thác cảm thấy vô cùng thần bí khó lường, hắn không sợ đối phó, nhưng nếu liên lụy đến sinh mẫu, hắn thật sự không dám chính diện giao phong!

"Ta chỉ muốn đưa mẫu thân ta ẩn cư thế gian, những chuyện khác ta không quản!" Vũ Văn Thác nói xong, tức khắc ngự kiếm bay đi, không lưu lại thêm một khắc nào.

Dương Tố lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận hỏi: "Bệ hạ, pháp lực của ngài vẫn chưa đạt đến trình độ thiên lý nhiếp hồn sao?" "Nếu Vũ Văn Thác ở trong quốc đô, ta có thể dễ dàng khống chế hồn phách của hắn, nhưng bây giờ thì không, ta vẫn cần chút thời gian." Giọng Chu Sùng có chút tiếc nuối.

"Thật đáng tiếc..." Dương Tố thở dài thườn thượt.

Hiên Viên Kiếm quá đặc biệt, chỉ có người mang huyết mạch hậu duệ Hiên Viên mới có thể sử dụng, nên hắn chỉ có thể tìm Vũ Văn

Thác.

“Đừng lo, ta sẽ trực tiếp khống chế thần hồn Vũ Văn Thác, ngươi không cần phải lo lắng nhiều nữa.

Đến lúc đó, ta chỉ cần lớp da của hắn mà thôi.” Chu Sùng lạnh giọng nói.

“Bệ hạ, ta luôn cảm thấy Vũ Văn Thác đang lừa dối ta, trong Phục Ma Sơn chắc chắn có hoàng tộc Trần quốc, ta muốn tự mình đi điều tra một phen!” Dương Tố cầu xin.

“Tùy ngươi.” Chu Sùng chỉ để lại một câu nói, rồi không còn âm tín nữa.

Nguyệt Hà Thành nằm ở phía tây bắc Thăng Long, tương truyền đó là nơi tập trung của hậu nhân Nữ Oa.

Kể từ khi Hiên Viên Hoàng Đế bình định thiên hạ, hậu nhân Nữ Oa vâng mệnh ở lại đây trông coi Nữ Oa Thạch, nhưng thời gian trôi qua, rất ít hậu nhân Nữ Oa còn tuân thủ sứ mệnh.

“Nghe nói, năm xưa Nữ Oa Thạch vì cất giữ lâu ngày dần mất đi thần lực, cần phải nhờ vào thể xác người sống mới có thể duy trì linh lực, vì vậy có một hậu nhân Nữ Oa trực hệ, đã phong ấn Nữ Oa Thạch vào trong cơ thể, khiến trái tim nàng hòa làm một với nó, cũng vì thế mà rơi vào giấc ngủ dài, đến nay vẫn chưa được đánh thức.” Lúc này, Ngao Tông và Trần Tĩnh Cừu đang ăn uống nghỉ ngơi tại một quán trọ, Trần Tĩnh Cừu kể lại tất cả thông tin về Nữ Oa Thạch mà hắn đọc được trong “Sơn Hải Bí Văn” cho Ngao Tông.

“Vậy là, ngươi muốn lấy Nữ Oa Thạch, phải mổ bụng cô gái Nữ Oa đó lấy trái tim ra sao?” Ngao Tông vuốt ve chén rượu trong tay, “Kiểu chuyện này ta không quen làm lắm, ngươi tự mình làm đi.” “Đương nhiên không phải!” Trần Tĩnh Cừu vội vàng nói: “Muốn lấy

Nữ Oa Thạch, nhất định phải có hậu nhân Nữ Oa cam tâm tình nguyện hiến ra, không thể cướp đoạt, bằng không khi Nữ Oa Thạch bị cướp đi, linh lực của nó sẽ tiêu tán hết, rồi hoàn toàn hủy diệt." "Để nàng cam tâm tình nguyện?" Ngao Tông có vẻ suy tư.

"Khụ khụ...

Nói trắng ra là dùng mị lực nam tính của ta, để nàng yêu ta, lúc đó tự nhiên nàng sẽ chủ động đưa Nữ Oa Thạch cho ta, hắc hắc ~" Trần Tĩnh Cừu không kìm được mà khoe khoang.

Chương 656

“Uống ít rượu thôi.” Ngao Tông nhìn dáng vẻ đó không kìm được lắc đầu.

“Nói gì thì nói, ăn uống no say xong, chúng ta cũng nên lên đường rồi...” Trần Tĩnh Cừu vươn vai một cái thật dài, vừa định mò túi tiền, lại đột nhiên toàn thân cứng đờ.

Ngao Tông nhíu mày, “Đừng nói với ta, ngươi không mang tiền đấy chứ?” “A a...

Lúc đi, ta đã phát hết tất cả tài bảo vàng bạc trong Phục Ma Sơn cho tộc nhân rồi, quên để lại một ít...” Trần Tĩnh Cừu cười gượng, “Ngao tiền bối, không biết trong tay ngài có không...” “Đừng có ý đồ với ta, ta căn bản không có thói quen mang tiền.” Ngao Tông nói thật, sau khi xuyên qua các thế giới hắn vẫn luôn bận điều tra Minh Giới, đâu có thời gian dính dáng đến thế tục.

“...” Trần Tĩnh Cừu vỗ vỗ đầu, khi đang lúc không có cách nào, đột nhiên vô tình liếc sang bàn bên cạnh, mắt tức thì sáng lên!

“Thát Bạt Ngọc Nhi, ngươi ở đây à, đúng lúc quá!” Trần Tĩnh Cừu nhìn thấy một cô gái dùng áo choàng che mặt ở bàn bên cạnh cười ha hả.

Ngao Tông mới phát hiện, người ở bàn bên cạnh quả thực là Thát Bạt Ngọc Nhi, chỉ là cô che mặt lại, hình như không muốn người khác nhận ra.

“Trần Tĩnh Cừu, câm miệng!” Thát Bạt Ngọc Nhi không thể nhịn được nữa, dứt khoát giật phăng áo choàng ra, “Ta ở đây thì sao!” “Ngươi theo dõi ta suốt, đúng không?

Ta đoán ngươi theo sát ta để tìm Nữ Oa Thạch đúng không?

Nếu có tâm tư thì sao không đi cùng ta ngay từ đầu!" Trần Tĩnh Cừu nói thẳng ra ý đồ của Thát Bạt Ngọc Nhi, khiến cô nổi giận không thôi.

"Thì sao, Nữ Oa Thạch đâu phải của riêng ai, ai lấy được thì người đó có!" Thát Bạt Ngọc Nhi dứt khoát cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói rõ.

"Được rồi được rồi, vậy thì xem ngươi có bản lĩnh lấy không." Trần Tĩnh Cừu khinh thường bĩu môi, "Giang hồ cứu cấp, cho ta mượn ít tiền!" Ai ngờ Thát Bạt Ngọc Nhi nghe lời hắn nói không hề để ý, ngược lại lại ngồi xuống như không nghe thấy gì.

"Này, không cần keo kiệt đến vậy chứ, năm xưa nếu không phải sư phụ ta ra tay, ngươi sớm đã chết trong hang động đó rồi!" Trần Tĩnh Cừu vô cùng bất mãn.

"Ta không quen ngươi, bớt nói nhảm đi!" Thát Bạt Ngọc Nhi cũng lười để ý.

"Nếu ngươi không giúp ta, hôm nay ngươi không đi được đâu, cũng đừng hòng đến Nguyệt Hà Thành." Trần Tĩnh Cừu thấy cô không động lòng, liền đổi một cách khác để thuyết phục.

"Ồ, ta đâu phải không biết đường đến Nguyệt Hà Thành, cần ngươi dẫn đường sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi khinh thường nói.

"Thát Bạt Ngọc Nhi, ngươi giúp một chuyện nhỏ này thế nào, chỉ vài lạng bạc mà thôi, không lẽ ngươi không nỡ sao?" Ngao Tông cười nói.

Nghe lời Ngao Tông, Thát Bạt Ngọc Nhi không kìm được mà trong lòng giật thót, sắc mặt có chút vặn vẹo, "Được rồi được rồi, Ngao công tử đã mở lời, ta không chấp nhặt với ngươi nữa.

Những lạng bạc này ngươi cầm lấy...” Thát Bạt Ngọc Nhi thò tay vào ngực, nhưng tức thì sắc mặt cứng đờ, khó xử nhìn về phía Ngao Tông.

“Đừng nói với ta là ngươi cũng không mang tiền...” “Không, tiền của ta hình như bị trộm rồi...” Ba người nhìn nhau, đều một đầu hắc tuyến.

“Khách quan, ăn uống ngon miệng không ạ?” Tiểu nhị bên cạnh hình như nghe thấy cuộc đối thoại của họ, vội vàng tiến đến hỏi với vẻ mặt căng thẳng.

“Cái đó...” Trần Tĩnh Cừu lắp bắp, không biết nên trả lời thế nào.

Một chút bạc lẻ đối với Ngao Tông căn bản không phải chuyện gì, hắn muốn lúc nào cũng có thể biến hóa ra, nhưng hắn lại tò mò Trần Tĩnh Cừu sẽ xử lý chuyện này thế nào, vì vậy dứt khoát chọn cách đứng ngoài quan sát.

“Huynh đệ, nhìn ta cũng không giống người ăn quịt đâu, phải không?” Trần Tĩnh Cừu ho khan một tiếng, làm ra vẻ nói.

“Đương nhiên đương nhiên, a a...” Tiểu nhị cười bồi, “Vậy phiền ba vị tính tiền ạ?” “Thế này, hôm nay ta ra ngoài gấp quá, quên mang tiền, nhưng không vấn đề gì lớn, ta lập tức sẽ sai người mang đến, cho nên...” Trần Tĩnh Cừu chưa nói hết lời, tiểu nhị tức thì nhảy cẫng lên, “Chưởng quỹ, có người ăn quịt!” “Gì?!” Lời này vừa nói ra, tức thì thu hút một đám nhân viên quán bao vây ba người họ, vị chưởng quỹ béo mập chen vào đám đông, chỉ vào mũi Trần Tĩnh Cừu mắng té tát: “Tên tiểu tử ngươi ăn mặc cũng ra vẻ người ra dạng chó, thiếu tiền cơm của lão tử, hôm nay không đưa tiền ra thì đứa nào cũng đừng hòng đi!” “Hỏng rồi hỏng rồi, hại ta cũng phải theo ngươi xui xẻo rồi!” Thát Bạt Ngọc Nhi tức đến giậm chân.

“Kêu ca cái gì, chẳng lẽ lát nữa lúc tính tiền ngươi lại có tiền à?”

Trần Tĩnh Cừu tức đến vỗ đầu, ném ánh mắt cầu cứu về phía Ngao Tông bên cạnh, nhưng hắn hoàn toàn ra vẻ xem kịch.

"Ta cũng không có tiền, e rằng ngươi phải tự tìm cách rồi." "Bớt nói nhảm đi, đưa tiền!" Chủ quán khách sạn hung hăng vỗ bàn.

"Xin lỗi huynh đệ, không phải ta quỵt nợ, đợi ngày nào đó ta trở về nhất định sẽ trả gấp đôi tiền cơm!" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi, sau đó tay trái lập tức biến hóa pháp chú, trực tiếp dẫn ra một đạo chú thuật, trong chốc lát trong phòng bùng lên một trận khói mù dày đặc.

"Chạy!" Trần Tĩnh Cừu nhân lúc hỗn loạn lập tức xông ra ngoài, Thát Bạt Ngọc Nhi tự nhiên cũng theo sát phía sau, để tránh bị giữ lại rửa bát đĩa.

"Tiểu tử này được!" Ngao Tông khẽ mỉm cười, sau đó thân hình hắn như quỷ mị xuyên qua làn khói, cùng với hai người kia rời đi.

"Mẹ kiếp, đuổi theo ta, ta muốn đánh gãy chân nó!" Chưởng quỹ tức đến kêu la om sòm, các nhân viên quán đều cầm gậy gộc xông ra ngoài, hiển nhiên không bắt được họ thì không bỏ qua!

"Thật không ngờ có một ngày ta lại bị phàm nhân đuổi sát phía sau, còn phải chạy thục mạng đến mức này." Trần Tĩnh Cừu đang vùi đầu chạy trốn, lại phát hiện Ngao Tông thong dong đi bên cạnh mình, nhìn kỹ thì thấy hắn đang bay lượn mà chân không chạm đất!

"Ngao tiền bối, ngài chạy nhanh như vậy sao không kéo ta một đoạn!" Trần Tĩnh Cừu sốt ruột hỏi.

"Ăn quịt lại muốn ta giúp, có chút không ổn lắm nhỉ." Ngao Tông cười tủm tỉm nói, nhưng Trần Tĩnh Cừu nghe xong lại muốn thổ huyết, chẳng phải vừa rồi ngài cũng ăn quịt cùng ta sao!

Nhưng Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi đều là người tu

hành, không tốn bao nhiêu sức lực đã cắt đuôi được các nhân viên đuổi theo, lao thẳng vào một khu rừng thông sau đó không còn thấy bóng dáng những người truy đuổi nữa.

"Haizz... suýt nữa bị giữ lại trong khách sạn, như vậy thì thật mất mặt bộ tộc Thát Bạt của ta!" Thấy đã thoát khỏi nguy hiểm, Thát Bạt Ngọc Nhi lại bắt đầu điệu đà.

"Ngươi còn biết xấu hổ ư!" Trần Tĩnh Cừu vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi, suýt nữa thổ huyết.

"Sao lại không biết xấu hổ, rõ ràng không biết tên trộm nào đã lấy trộm ví tiền của ta!

Haizz, ta nên quay về bộ tộc thôi..." Thát Bạt Ngọc Nhi tỏ vẻ khó xử, suy nghĩ đi cũng chỉ có thể theo hai người họ.

"Ta nói trước, theo ta cũng không có ích gì, Nữ Oa Thạch tuyệt đối không thể cho ngươi, nếu ngươi dám cưỡng đoạt thì đừng trách ta không khách khí." Trần Tĩnh Cừu nhìn thấu ý đồ của cô, lập tức không chút khách khí tiêm cho cô một liều thuốc phòng ngừa.

"Ai có bản lĩnh thì người đó lấy!" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức nói.

"Hừ, sợ ngươi không có bản lĩnh lấy, chỉ biết dùng mọi cách trộm thôi!" Trần Tĩnh Cừu có chút khinh thường, nhưng ánh mắt vô tình liếc qua, lại đột nhiên chú ý thấy có điều dị thường dưới một cây cổ thụ cao lớn không xa!

"Không đúng!" Sắc mặt Trần Tĩnh Cừu đại biến, từ nhỏ theo sư phụ học cách phân biệt yêu pháp trừ ma, hắn rất nhạy cảm với yêu khí, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy dưới cây cổ thụ có một đạo yêu khí lóe lên!

Chỉ là con yêu quái đó cố ý che giấu yêu khí!

"Ra đây, là ai!" Trần Tĩnh Cừu tức khắc rút kiếm, chỉ vào cây cổ

thụ đó, trường kiếm trong tay là vũ khí do thợ rèn trong thôn tự tay chế tạo cho hắn khi rời khỏi Phục Ma Sơn.

"Bị thần kinh à?" Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn theo hướng kiếm chỉ, nhưng không thấy gì cả.

Trần Tĩnh Cừu không dám thở mạnh, trong lòng mơ hồ nhận ra, con yêu quái ẩn giấu khí tức kia, pháp lực hình như cực kỳ mạnh mẽ!

Ít nhất không phải hắn và Thát Bạt Ngọc Nhi có thể đối phó được, e rằng chỉ cần hơi bất cẩn một chút cũng có thể mất mạng.

"Ngươi ngay cả kiếm cũng không cầm vững sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn thấy tay Trần Tĩnh Cừu đang run rẩy, trong lòng có chút khinh thường, nhưng vô tình lại chú ý, dưới cây cổ thụ đó có yêu khí màu đen đang nhanh chóng cuồn cuộn bốc lên!

"Ai đang giả thần giả quỷ!" Khả năng cảm nhận yêu ma của Thát Bạt Ngọc Nhi kém xa Trần Tĩnh Cừu, cô theo bản năng vung roi dài quất tới.

Nhưng không ngờ, đạo yêu khí màu đen trông mềm mại yếu ớt kia lại rắn chắc như đá, một roi quất xuống đã bị bật ngược trở lại.

Đồng thời, Thát Bạt Ngọc Nhi kinh hãi nhận ra, roi dài của mình đã bị yêu khí đó xâm nhiễm ảnh hưởng, hoàn toàn không thể chú nhập pháp lực để điều khiển nữa!

"Quái vật!" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức vứt roi dài đi, sợ rằng yêu khí đó sẽ lây nhiễm sang mình.

"Kẻ này, hẳn là đã nhắm vào ta từ sớm rồi." Ngao Tông lại thản nhiên, vừa rồi khi ở tửu quán hắn đã cảm nhận được yêu khí tràn ngập, hiển nhiên là do tên này.

Lúc này, đạo yêu khí màu đen cuối cùng cũng hóa ra một hình dáng mông lung màu đen, ngưng tụ giữa không trung cười ghê rợn.

“Vận khí không tệ, ta vốn định thôn phệ phàm nhân trong khách sạn kia, nhưng hai người các ngươi đối với tu hành của ta lại có ích lợi hơn nhiều a...” “Vụ Yêu!” Thát Bạt Ngọc Nhi liếc mắt đã nhận ra bản thể của quái vật, bộ tộc Thát Bạt phương bắc thường xuyên bị loại yêu quái này đe dọa xâm hại.

Loại yêu vật này bản thân không có hình dạng cố định, bản thể là một làn sương đen, chỉ cần bị nó bao phủ, Vụ Yêu sẽ tức khắc hấp thụ huyết nhục, tinh khí của tất cả sinh linh bên trong, cho đến khi cuối cùng chỉ còn lại bộ xương khô không còn chút sinh cơ nào.

Chương 657

Thát Bạt Ngọc Nhi từ nhỏ đã đối phó vô số Vụ Yêu, nhưng lần đầu tiên thấy một con có tu vi mạnh mẽ như vậy!

"Xem chiêu!" Trần Tĩnh Cừu một tay đánh ra trừ ma chú, một đạo ánh sáng trắng chói mắt xé gió bay tới, nhưng tấn công vào đám sương đen lại như bùn trâu xuống biển biến mất, không hề có tác dụng!

"Chỉ có hai chiêu đó sao?" Vụ Yêu vô cùng khinh thường.

Trần Tĩnh Cừu trong lòng không cam tâm, tức khắc chú nhập pháp lực vào kiếm, xông lên giao chiến với Vụ Yêu.

Trần Tĩnh Cừu gần như mỗi nhát kiếm đều dốc hết toàn lực, trường kiếm đó cũng liên tục tiêu hao pháp lực của hắn, nhưng lại như kiến gặm voi, đừng nói là làm bị thương Vụ Yêu, ngay cả việc đánh tan sương mù cũng khó mà làm được.

"Chút tu vi đó, chưa xuất sư đã dám xông pha giang hồ, đáng đời phải chết ở đây rồi!" Vụ Yêu ngưng tụ ra một bàn tay đột nhiên bóp chặt cổ họng Trần Tĩnh Cừu, hắn khó khăn vung trường kiếm chém loạn xạ, nhưng không có tác dụng.

"Ta giúp ngươi một tay!" Thát Bạt Ngọc Nhi giơ roi lên, nhưng chưa kịp quất ra đã bị sương mù bao trùm toàn thân, căn bản không thể động đậy!

"Được rồi, ta hơi đánh giá cao hai người các ngươi rồi..." Ngao Tông lắc đầu, đầu ngón tay búng ra hai đạo linh khí, trong đó một đạo giải trừ trói buộc cho Thát Bạt Ngọc Nhi, đạo còn lại thì quấn quanh kiếm của Trần Tĩnh Cừu, trường kiếm vốn ảm đạm quang mang tức khắc bộc phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt!

Trần Tĩnh Cừu hoảng loạn vung kiếm chém xuống, trực tiếp chặt đứt cánh tay của Vụ Yêu để thoát thân, Vụ Yêu tức thì bị kịch thống bức lui nhanh chóng.

"Ngao tiền bối...

đa tạ ngài!" Trần Tĩnh Cừu nhìn ánh sáng trên trường kiếm, trong lòng liền biết Ngao Tông đã ra tay, vô cùng cảm kích.

"Quả nhiên Ngao công tử đáng tin cậy mà!" Thát Bạt Ngọc Nhi vui mừng khôn xiết, suýt nữa quên mất trong đoàn người có một cao thủ, vội vàng lùi về phía sau Ngao Tông.

"Ngươi không phải phàm nhân?!" Vụ Yêu kinh hãi không thôi, vẻ ngoài của Ngao Tông thật sự quá lừa dối, bất kể nhìn thế nào cũng chỉ là một phàm nhân không hề có pháp lực!

"Nhìn tu vi của ngươi, hẳn là đã thôn phệ không ít phàm nhân rồi, cũng làm nhiều điều ác." Ngao Tông quanh thân linh lực dần dần ba động, quyết định phải tiêu diệt đầu Vụ Yêu này.

Nhưng nó vừa định bỏ chạy, lại phát hiện khu vực này đã bị hạ một đạo cấm chế vô hình, căn bản không thể phá vỡ!

"Kẻ này rốt cuộc là tu vi cấp bậc nào!" Vụ Yêu kinh hãi vạn phần, giờ mới hiểu ra mình đã đụng phải thiết bản!

Ngao Tông vừa định ra tay, đột nhiên cảm giác được có một đạo khí tức cường hãn đang nhanh chóng tiếp cận, khiến hắn không kìm được mà dừng tay.

"Yêu ma, lập tức lùi xuống!" Một đạo kiếm quang hình lưỡi liềm xé rách không trung bay tới, không lệch chút nào đánh trúng Vụ Yêu, con quái vật đau đớn kêu la thảm thiết, lại trong chốc lát hóa thành một trận khói mù hoàn toàn tiêu tán.

"Tu vi cao cường thật!" Trần Tĩnh Cừu tức thì trợn tròn mắt, tu vi

này ít nhất có thể ngang sức với sư phụ mình!

"Chư vị, có ai bị thương không?" Trong làn khói bụi khi Vụ Yêu bị diệt sát, một tu sĩ mặc áo bào xám bước ra, từ từ thu trường kiếm vào vỏ, mỉm cười nhìn mọi người.

Vị tu sĩ này diện mạo lạnh lùng tuấn tú, nụ cười ôn hòa, dường như không hề có ác ý.

"Vừa rồi các hạ ra tay tương trợ?" Trần Tĩnh Cừu hỏi.

"Ta là đạo sĩ tu hành ở Tề Vân Sơn, đã truy đuổi một con yêu vật khá lâu.

Đến đây thì phát hiện nó đang tấn công chư vị." Vị đạo nhân nhìn về phía Ngao Tông, trong ánh mắt lộ ra một tia kính phục, "Thủ đoạn cấm chế của các hạ phi thường, tu vi chắc chắn cực mạnh, e rằng ta không bằng vãn bối." "Đừng tâng bốc ta, ta chẳng qua cũng chỉ là một tán tu, tu vi không tinh, trừ một tay cấm chế thuật ra, không có thành tựu gì khác." Ngao Tông cười đầy ẩn ý.

"Các hạ tôn tính đại danh?" Trần Tĩnh Cừu hành lễ với tu sĩ, hỏi.

"Không tên không họ, từ nhỏ ta vì yêu thích kiếm pháp mà quên ăn quên ngủ, nên sư phụ đã đặt cho ta đạo hiệu là Kiếm Si." Kiếm Si đáp, "Ta vốn định đi Nguyệt Hà Thành, tình cờ gặp được chư vị, cũng là một mối duyên." "Nguyệt Hà Thành?

Trùng hợp thật, ta cũng phải đến Nguyệt Hà Thành!" Trần Tĩnh Cừu tức thì mắt sáng rỡ, "Không bằng các hạ đi cùng ta thì sao, cũng có người chiếu ứng!" "...

Có tiện không?" Kiếm Si có chút do dự, "Sẽ không làm lỡ chuyện của chư vị chứ?" "Đương nhiên không!" Ngao Tông cười nói: "Đã cùng nhau xuất hành, đương nhiên càng nhiều người càng tốt, như vậy mới an toàn hơn một chút.

Nếu các hạ tiện thì đừng từ chối." "Ngao công tử..." Thát Bạt Ngọc Nhi lén lút thì thầm bên tai hắn: "Kiếm Si này lai lịch bất minh, ai biết có phải người xấu không chứ..." Ngao Tông lại hoàn toàn không để ý lời cô nói.

"Nếu các vị tiện, vậy ta xin cung kính không bằng tuân mệnh!" Kiếm Si cũng không từ chối nữa, một lời đồng ý.

"Kiếm Si huynh đến Nguyệt Hà Thành là vì chuyện gì vậy?" "Nghe nói gần đây ở đó có rất nhiều yêu ma hoành hành, sư phụ phái ta đến đó tiêu diệt yêu ma..." Trần Tĩnh Cừu nhanh chóng nói chuyện với Kiếm Si rất hợp.

Nhưng Ngao Tông nhìn bóng lưng Kiếm Si, cười đầy ẩn ý.

Kiếm Si trước mắt tuy dung mạo lạ lẫm, nhưng hắn lập tức nhận ra, người này chính là Vũ Văn Thác!

Tuy không biết vì sao tính tình đại biến, ngay cả dung mạo cũng thay đổi, nhưng khí tức hồn phách trên người lại vô cùng rõ ràng, Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi không nhận ra, nhưng hắn thì rõ ràng.

Nhưng Vũ Văn Thác trước mắt, không hiểu vì sao ngay cả Trần Tĩnh Cừu cũng không nhận ra, nhìn dáng vẻ không giống giả vờ, dường như là thật.

Ngao Tông tiến hành thăm dò hồn phách, lại phát hiện trong tam hồn thất phách chỉ còn tồn tại thất phách, tam hồn hoàn toàn không biết tung tích.

Như vậy, Ngao Tông cũng lập tức hiểu vì sao Vũ Văn Thác lại biến thành dáng vẻ này, ký ức của hắn hoàn toàn biến mất, gần như khác hẳn với bản thể ban đầu!

"Xem ra, Vũ Văn Thác vì muốn lấy Nữ Oa Thạch mà tốn không ít

tâm tư a...” Ngao Tông mỉm cười thấu hiểu, mơ hồ hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

Thấy rõ nhưng không nói ra, Ngao Tông cũng không định vạch trần Vũ Văn Thác, hắn muốn xem tên này và Trần Tĩnh Cừu, ai có thể khiến thế giới này long trời lở đất hơn!

Cùng lúc đó, trong một sơn động bị kết giới phong ấn, một cô gái cầm thủy tinh quan tượng, nhìn thấy Vũ Văn Thác và Trần Tĩnh Cừu gặp nhau trong gương thủy tinh, không khỏi mỉm cười thấu hiểu, “Thành công rồi!” Cô gái đó tên là Độc Cô Ninh Kha, một trong những quận chúa của Chu quốc.

Tuy gia tộc có quan hệ mật thiết với hoàng thất, nhưng cô vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Vũ Văn Thác, tuy bề ngoài hòa hợp nhưng trong lòng lại ly tán với hoàng thất.

Việc Vũ Văn Thác hồn phách phân ly, tự nhiên cũng xuất phát từ bàn tay của cô: để Vũ Văn Thác chìm vào huyết trì, bị thuật phân thần cắt lìa tam hồn thất phách, tam hồn do cô nắm giữ, thất phách thì hóa thành Kiếm Si lương thiện thuần khiết như hiện tại.

Chính vì, chỉ có người thuần khiết lương thiện mới có thể tiến vào Nữ Oa Cung, mới phải tốn công sức như vậy để đối phó, bằng không Vũ Văn Thác căn bản không có cơ hội tiếp cận Nữ Oa Thạch.

Vũ Văn Thác sở dĩ phải tốn nhiều công sức như vậy, thực ra vì thân phận của hắn quá đặc biệt, cũng đồng thời gánh vác sứ mệnh phục quốc!

Hậu duệ hoàng thất Tề quốc tiền triều, sau khi Tề quốc bị Trần quốc tiêu diệt, hắn vẫn chỉ là một đứa bé trong tã lót, may mắn được mẫu thân cứu thoát, ẩn danh mai họ mới có thể sống sót.

Nhưng không thành, Trần quốc trị vì thiên hạ hôm nay chỉ mới

mười ba năm, Chu Sùng vốn luôn có ý đồ làm phản đã tình cờ có được Hiên Viên Kiếm, và cùng với Dương Tố cũng tìm kiếm Vũ Văn Thác – người có thể sử dụng Hiên Viên Kiếm.

Như vậy, Vũ Văn Thác trong hoàn cảnh mẫu thân bị ép buộc, không thể không dùng Hiên Viên Kiếm giết địch, và làm phó tướng cho Dương Tố chiến đấu mười tám năm.

Vũ Văn Thác khi còn nhỏ, cũng giống như số phận của Trần Tĩnh Cừu, bị mẫu thân truyền thụ một niềm tin: phải khôi phục Tề quốc, báo thù hoàng thất Trần quốc và Chu quốc!

Vũ Văn Thác không quá chấp niệm với việc phục quốc, nhưng vì nguyện vọng của mẫu thân cũng đành làm vậy, nên sau khi cứu được mẫu thân liền quyết định thu thập Ngũ Thần Khí, cộng thêm Hiên Viên Kiếm trong tay để trở thành Hoàng giả Đại Địa quét ngang thiên hạ.

"Hy vọng Vũ Văn Thác mọi chuyện thuận lợi..." Độc Cô Ninh Kha trong lòng thầm cầu nguyện.

Nơi Nguyệt Hà Thành tọa lạc nằm ở rìa Chu quốc, vì hậu nhân Nữ Oa đời đời cư trú ở đây có pháp lực cao thâm khó lường, hoàng thất Chu quốc không dám chọc vào, nên dù gọi là cùng chung chủ quyền, nhưng trên thực tế đã trao quyền tự chủ cao độ cho họ.

Trong Nguyệt Hà Thành người có tiếng nói nhất, chính là tộc trưởng gia tộc đã cai trị thành trì này hàng ngàn năm, được xưng là Tây Vương Mẫu.

Sau khi tiến vào Nguyệt Hà Thành, mọi người không còn tâm trí để ý đến phong thổ dân tình địa phương, mà đang cân nhắc một vấn đề rất thực tế: làm sao mới có thể tiến vào Nữ Oa Thần Miếu để lấy Nữ Oa Thạch.

Đến Nguyệt Hà Thành rồi mới biết, địa vị của Nữ Oa Miếu trong lòng bách tính Nguyệt Hà Thành cao đến phi lý, người ngoài đừng nói là vào trong, ngay cả tiếp cận cũng không được phép.

Huống chi Trần Tĩnh Cừu muốn lấy đi Nữ Oa Thạch, điều đó có nghĩa là sẽ giết chết con gái Nữ Oa!

"Mục đích ban đầu của ngươi là để lấy Nữ Oa Thạch?

Đó không phải là chuyện dễ dàng đâu!" Kiếm Si có chút kinh ngạc, hắn đã phân ly tam hồn, sớm đã không biết mục đích của nơi này.

"Kiếm Si đại ca, có cách nào không?" Trần Tĩnh Cừu đã đặt ý đồ lên người Kiếm Si.

Chương 658

“Huynh đệ, không thể nào đâu.

Một khi Nữ Oa Thạch bị mất, Nguyệt Hà Thành lập tức sẽ chấn động theo, đào đất ba tấc cũng sẽ tìm ra ngươi, thậm chí ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có!

Đến lúc đó phải đối mặt với sự truy sát của toàn bộ tu sĩ Nguyệt Hà Thành, với tu vi của ngươi, không có đường sống đâu.” Kiếm Si không chút nể tình phủ nhận phương pháp của hắn, “Với tu vi của ta, cũng không có đường sống.” “Ai...” Trần Tĩnh Cừu phiền não không thôi.

“Nhìn kìa!” Đột nhiên, Thát Bạt Ngọc Nhi phát hiện phía trước có không ít người dân tụ tập lại một chỗ, nhìn cáo thị trên tường bàn tán xôn xao, lập tức chạy đến nghe họ nói gì.

“Phụ nữ quả nhiên nhiều chuyện...” Trần Tĩnh Cừu lắc đầu, Thát Bạt Ngọc Nhi lại trực tiếp xé cáo thị dán trên tường mang đến trước mặt mọi người, “Nhìn này!” Ngao Tông liếc nhìn cáo thị, nội dung trên đó viết Tây Vương Mẫu bị yêu tà bắt đi, chiêu mộ cao nhân khắp nơi ra tay cứu về Tây Vương Mẫu!

“Không thể nào!” Trần Tĩnh Cừu giật lấy cáo thị xem xét kỹ lưỡng, nhíu mày lại, “Nếu như vậy, thì cảnh giới Nguyệt Hà Thành chẳng phải càng thêm nghiêm ngặt sao...” “Ngốc à!” Thát Bạt Ngọc Nhi không chút khách khí mắng, “Đây là cơ hội của ngươi, hiểu không hả?” Ngay cả Ngao Tông cũng lắc đầu thở dài một tiếng, “Thật không khai khiếu.

Vạn nhất ta cứu Tây Vương Mẫu về, vì cảm kích mà thậm chí cho ta một số quyền hạn trong Nguyệt Hà Thành, đó chẳng phải là cơ hội

của ta sao?" "Đúng vậy!" Trần Tĩnh Cừu bỗng nhiên vỡ lẽ, đây đúng là một cách hay!

Có lẽ vì nguyên nhân xé cáo thị, vài binh sĩ lập tức đến hỏi: "Mấy vị, xin hỏi có chắc chắn có thể cứu về Tây Vương Mẫu không?" "Đương nhiên!" Trần Tĩnh Cừu cũng không hề do dự, một lời đồng ý, "Cứu về Tây Vương Mẫu không thành vấn đề, dù sao ta trên đường đi cũng đã chém giết không dưới hai ba trăm con yêu ma rồi, chỉ là một con báo thù mà thôi..." "Yên tâm!" Các binh sĩ nghe vậy khẽ mỉm cười, "Tây Vương Mẫu là người hào phóng, nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của các vị.

Nhưng nhất định phải cứu bà ấy ra nhé." "Đó là lẽ đương nhiên, hắc hắc..." Trần Tĩnh Cừu mong đợi xoa xoa tay.

Các binh sĩ cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp dẫn họ đến phủ Tây Vương Mẫu.

Ban đầu Trần Tĩnh Cừu nghĩ những người này muốn cấp tiền lộ phí, nhưng đến nơi mới phát hiện, cửa phủ Tây Vương Mẫu gần như bị các cao nhân dị sĩ khắp nơi chen chúc làm nổ tung ngưỡng cửa rồi!

"Ta là đại đệ tử của Nam Sơn Quan Môn, thu thập những con yêu ma đó không thành vấn đề!" "Không phải chỉ vài con yêu quái sao, ta đảm bảo sẽ mang Tây Vương Mẫu về an toàn, chỉ cần cho ta báo thù là được!" "Đừng khoác lác nữa, ta nói cho ngươi biết, nếu ta tìm thấy Tây Vương Mẫu trước, thì công lao là của ta, ai tranh với ta thì chết!" Nhìn phủ Tây Vương Mẫu náo nhiệt như chợ rau, đoàn người Trần Tĩnh Cừu không khỏi cảm thấy đau đầu.

Sự xuất hiện của đoàn người Ngao Tông thu hút một vài người chú ý, nhưng không ai đánh giá cao.

Trong đoàn người, chỉ có Kiếm Si trông có vẻ có chút đạo hạnh, thậm chí còn mang theo một phàm nhân không hề có pháp lực, chẳng

phải sẽ kéo chân sao?

“Đám người tìm chết này.

Không tệ cũng tốt, càng nhiều người, áp lực càng phân tán, dù sao cũng không có cơ hội cứu được Tây Vương Mẫu.” “Ta thật sự hy vọng những người tự lượng sức như vậy có thể nhiều hơn một chút, hắc hắc...” Ai ngờ, trong mắt Ngao Tông, họ cũng chẳng qua là một đám phế vật mà thôi.

“Kiếm Si, một mình ngươi đối phó, e rằng cũng đủ rồi.” Ngao Tông lãnh đạm cười nói.

“Ngao đạo hữu cũng không cần quá xem thường ta.

Tuy pháp lực của ta quả thực mỏng yếu.” Kiếm Si khẽ mỉm cười.

Hai người tự mình nói chuyện phiếm, những người khác gần như không nghe thấy lời họ, nếu không thì đám người kia chắc chắn sẽ nổ tung rồi.

Đúng lúc đó, một nhóm tu sĩ mặc toàn thân áo choàng, khí độ bất phàm, với phong cách dị vực đồng loạt bước vào phủ Tây Vương Mẫu, đám tu sĩ ồn ào tức thì im bặt.

“Trương Liệt?!” Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ dẫn đầu nhóm người đó, kinh hô khẽ, vội vàng trốn sau lưng Ngao Tông, “Ngao công tử, làm ơn đó, ta không muốn bị nhìn thấy!” Ngao Tông tuy không hiểu, nhưng khẽ gật đầu, bước lên một bước che chắn Thát Bạt Ngọc Nhi sau lưng mình, đồng thời che giấu khí tức của cô.

“Khoan đã!” Người đàn ông vạm vỡ được Thát Bạt Ngọc Nhi gọi là Trương Liệt vẫn nhìn một lượt, phất tay ra hiệu cho những người đi theo dừng lại, rồi quan sát kỹ lưỡng một lát.

“Lạ thật, vừa rồi rõ ràng ta cảm nhận được...” Trương Liệt nhíu

mày.

Lúc này, một quản gia của phủ Tây Vương Mẫu bước ra trước mặt mọi người, chậm rãi hành lễ, "Cảm tạ chư vị nguyện ý đến đây giúp đỡ Tây Vương Mẫu, nếu sự việc thành công, tất cả các vị có mặt ở đây đều sẽ được ban thưởng hậu hĩnh." Quản gia lại nhìn về phía Trương Liệt, đặc biệt hành lễ riêng với hắn, "Bộ tộc Thát Bạt nguyện ý ra tay tương trợ, cảm kích khôn xiết!" "Ta không phải vì cứu người, chỉ cần Tây Vương Mẫu sau khi trở về có thể thỏa mãn yêu cầu của ta là được." Trương Liệt không hề để ý nói.

Trần Tĩnh Cừu nghe lời hắn nói thì ngạc nhiên nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi, "Bộ tộc Thát Bạt?

Vậy đó hẳn là đồng bọn của ngươi, sợ gì không dám gặp?" "Ngươi có thể câm miệng được không!" Thát Bạt Ngọc Nhi không nói hay.

"Xin hãy yên tâm." Quản gia khẽ gật đầu, sau đó lại nhìn về phía mọi người, "Chư vị đều biết, Tây Vương Mẫu bị yêu ma nhiếp tẩu, nơi ở của bà ấy chính là Nữ Oa cấm địa của Nguyệt Hà Thành.

Xin chư vị hãy đi, đó là vì chuyện này." "Nữ Oa cấm địa?" Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao!

Nữ Oa cấm địa nằm ở phía nam Nguyệt Hà Thành, lối vào có trọng binh canh giữ, đó là một vùng đầm lầy hoang vu rộng lớn, Nữ Oa Thạch nằm ở trung tâm Nữ Oa cấm địa.

"Nhưng đó là khu vực cấm tuyệt đối của Nguyệt Hà Thành mà, bình thường ngay cả lối vào cũng không thể tiến vào, sao lại có yêu ma xuất hiện ở đó, bắt đi Tây Vương Mẫu?" "Có thể cho phép ta tiến vào Nữ Oa cấm địa, xem ra thật sự không còn cách nào nữa rồi..." "Biết đâu, ta có thể tìm cơ hội lấy Nữ Oa Thạch?" "Tìm chết à!

Thật sự có mạng lấy được, có ra được không?!" Mọi người bàn tán xôn xao, có lo sợ cũng có hưng phấn, nhưng đối với đoàn người Ngao Tông, quả thực là không tốn chút công sức nào.

Đang lo làm sao có thể an toàn tiến vào Nữ Oa Thần Miếu mà!

"Ngao tiền bối, vậy ta mặc kệ Tây Vương Mẫu nhé, trực tiếp đi tìm Nữ Oa Thạch!" Trần Tĩnh Cừu hưng phấn thì thầm bên cạnh Ngao Tông.

Ngao Tông lại chỉ khẽ mỉm cười, "Không đơn giản như vậy đâu." Quản gia cười khổ một tiếng, "Chư vị đều biết tộc Nguyệt Hà Thành ta rất coi trọng cấm địa, nhưng không biết những yêu ma đó làm sao tiềm nhập cấm địa và bắt đi Tây Vương Mẫu, với sức mạnh của Nguyệt Hà Thành không thể cứu được lão nhân gia, nên chỉ có thể cầu cứu các vị." "Nghĩa bất dung từ!" "Cứ giao cho ta đi, hắc hắc..." Mọi người đều vỗ ngực cam đoan.

"Chư vị đều biết, thượng cổ thần khí Nữ Oa Thạch được cất giữ trong Nữ Oa Miếu trong cấm địa, những yêu ma này đến đây cũng là vì muốn tranh đoạt Nữ Oa Thạch." "Nếu các vị giúp Nguyệt Hà Thành hàng yêu phục ma, chúng tôi vô cùng hoan nghênh.

Nhưng nếu có ai mượn cơ hội này mà dòm ngó Nữ Oa Thạch, thì chúng tôi không còn lựa chọn nào khác, dù có phải truy sát đến chân trời góc biển cũng sẽ làm!" Lời nói của quản gia đầy ý uy hiếp, nhưng trong tai những người mang quỷ thai khác, dường như đều tự động bỏ qua.

Cuối cùng, quản gia thông báo cho mọi người, đợi đến chiều tối ngày mai, lối vào Nữ Oa cấm địa sẽ mở ra, lúc đó mọi người có thể tự mình tiến vào bên trong.

Lối vào Nữ Oa cấm địa, chính là con đường độc đạo bằng phẳng duy nhất trong vùng đầm lầy hoang vu rộng lớn đó.

Nhìn một lượt, trong Nữ Oa cấm địa tràn ngập khói mù dày đặc, tương truyền là do Nữ Oa năm xưa tự mình bố trí pháp thuật hộ thân, người tiến vào mê vụ sẽ nhanh chóng mất phương hướng, và vô thức đi ra khỏi Nữ Oa cấm địa, căn bản không thể tiếp cận thần miếu.

Ban đầu chỉ là một chú cấm chế rất ôn hòa, nhưng hậu duệ Nữ Oa truyền thừa đến nay, vô số lần bị những kẻ ác có ý đồ với Nữ Oa Thạch quấy nhiễu, cuối cùng đã biến đổi pháp thuật, khiến khí sương mù trở thành độc vụ có thể độc chết bất kỳ sinh linh nào xâm nhập vào.

Tuy những tu hành giả có chút đạo hạnh có thể chống lại độc tính của sương mù dày đặc, nhưng theo lượng độc khí hít vào tích lũy ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ khiến họ hoàn toàn bạo thể mà chết, thậm chí ngay cả hồn phách linh tính cũng bị hư hại.

"Phủ Tây Vương Mẫu cho rằng, chỉ có người có năng lực tiến vào Nữ Oa cấm địa mới có thể cứu được Tây Vương Mẫu, bằng không đi bao nhiêu cũng chỉ khiến yêu ma béo bụng." Thủ lĩnh thị vệ canh gác nhìn mọi người, lạnh lùng nói: "Vì vậy, ai tự tin có thể không bị độc vụ xâm hại, có thể tùy ý tiến vào, bằng không chết trong cấm địa cũng là tự chuốc lấy!" Hiển nhiên, họ không định xua tan độc vụ, làm như vậy, rất nhiều tu sĩ bình thường muốn "đục nước béo cò" đã chùn bước.

Nhiều tu hành giả có tu vi lớn vô cùng khinh thường, đều ngự kiếm bay vào giữa mê vụ, đồng thời cũng có rất nhiều người biết điều mà lui ra.

Kiếm Si cân nhắc một lát, nói: "Yêu ma tác quái gần đây, nguồn gốc chắc chắn ở trong Nữ Oa cấm địa.

Ta nhất định phải vào tranh một phen.

Ngươi có cách tự vệ không?" Ngao Tông không cần nói nhiều,

Trần Tĩnh Cừu nhíu mày, lấy ra một lá bùa ném vào giữa mê vụ, nhưng nó nhanh chóng bị độc vụ ăn mòn thành tro.

"Trừ tà chú của ta hình như không có tác dụng..." Trần Tĩnh Cừu phiền não không thôi.

"Ta đâu có nhiều cách như vậy, nếu không được, ta chắc cũng phải..." Thát Bạt Ngọc Nhi sắc mặt ảm đạm.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian." Ngao Tông đã lâu không mở miệng đột nhiên búng ngón tay bắn ra hai đạo linh lực chú nhập vào cơ thể hai người, quanh thân họ tức khắc phủ lên một lớp quầng sáng trong suốt nhàn nhạt, "Đi thôi." "..." Trần Tĩnh Cừu thử tiếp xúc với độc vụ, lại kinh ngạc phát hiện độc vụ căn bản không thể tiếp cận chút nào, hắn có thể tùy ý ra vào tự nhiên!

"Ngao đạo hữu, thủ đoạn thật phi thường!" Kiếm Si cũng vô cùng kinh ngạc, tuy hắn cũng có thể dùng pháp thuật giúp tránh độc, nhưng phải duy trì liên tục, một khi gián đoạn kết giới che chắn sẽ biến mất.

Kiếm Si hiểu rõ, tu vi của Ngao Tông tuyệt đối phải mạnh hơn hắn rất nhiều.

"Vị tiền bối này, ngài có thể giúp ta một tay không..." "Ta cũng muốn tìm cơ hội tiến vào, các hạ giúp một tay nhất định sẽ cảm kích khôn xiết!" "Làm ơn các hạ!" Những người vây quanh thấy Ngao Tông có thủ đoạn như vậy, đều xúm lại cầu xin, nhưng Ngao Tông hoàn toàn không để ý, trực tiếp sải bước tiến vào cấm địa.

Thát Bạt Ngọc Nhi vô tình liếc thấy đoàn người Trương Liệt cũng theo sau, vội vàng bước nhanh theo vào mê vụ.

"Pháp thuật hay thật!

Ngao tiền bối, lần này ra ngoài, mong ngài hãy chỉ điểm cho ta tu hành!" Trần Tĩnh Cừu nhìn xung quanh, nhưng chỉ có thể thấy từng

tầng mê vụ.

“Thủ pháp bố trí mê vụ có chút đặc biệt.

Ta dạy cho ngươi một đạo pháp chú, có thể vô hiệu hóa mê vụ.” Ngao Tông truyền thụ một đạo khẩu quyết cho Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi, vừa thử nghiệm, quả nhiên phát hiện mê vụ hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn.

Chương 659

"Thủ đoạn của Ngao tiền bối, nếu ta có thể học được một hai, e rằng có thể tùy tiện bóp chết Vũ Văn Thác!" Trần Tĩnh Cừu tặc lưỡi khen ngợi.

Kiếm Si tuy có thể dựa vào thần thức để tránh né mê vụ che mắt, nhưng vì tò mò cũng đã thử chú ngữ đó, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Điểm lợi hại của chú ngữ là, chỉ cần một chút pháp thuật cực kỳ yếu ớt cũng có thể duy trì, nếu có thể sáng tạo ra chú thuật như vậy, đủ thấy sự thâm sâu trong cách Ngao Tông lý giải chú thuật.

Nếu Kiếm Si biết, chú thuật đó Ngao Tông vừa mới tạm thời sáng tạo ra, e rằng sẽ càng kinh hãi hơn.

Khi nhìn xuyên qua mê vụ, họ kinh ngạc phát hiện yêu khí bên trong cực kỳ nồng đậm, trên bầu trời thỉnh thoảng có yêu ma bay lượn, đánh giá những kẻ xâm nhập.

Nhưng không phải tu sĩ nào cũng có khả năng nhìn xuyên qua mê vụ, ngay cả khi những yêu ma đó ở ngay gần, họ vẫn mang vẻ mặt mơ hồ, không hề hay biết.

"Nếu các ngươi lập tức rời đi, ta có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nếu cố chấp xông vào tìm chết, thì đừng trách thủ đoạn của chúng ta tàn nhẫn!" Một giọng nói âm lãnh không ngừng vang vọng trên không trung cấm địa, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Đồng thời, tiếng kêu gào thảm thiết như quỷ khóc lang gào vang

lên liên hồi, các yêu ma đồng thanh gào thét!

Ngay một tiếng hô, một số tu hành giả tu vi nông cạn tức thì hối hận, đang quay trở lại đường cũ để rời đi, nhưng mê vụ đã khiến họ hoàn toàn mất phương hướng, căn bản không thể quay về.

"Xem ra các ngươi cố chấp tìm chết rồi!" Tiếng cười lạnh khinh thường vang lên, sau đó đám yêu ma đó đồng loạt xông về phía mọi người, cuộn theo từng trận yêu khí bức người cuồng dũng!

"Giết!" Các tu sĩ xâm nhập lập tức huyết chiến với những yêu ma đó, nhưng vừa giao thủ đã không khỏi kinh hãi: những yêu ma này quá mạnh mẽ!

Một số tu hành giả miễn cưỡng có thể tìm thấy phương hướng trong mê vụ vừa giao thủ đã bị tiêu diệt, không có chút sức phản kháng nào.

Những tu hành giả bị mê tâm khiếu vừa tỉnh ngộ, những yêu ma này có thể tồn tại trong độc vụ mà không bị xâm hại, nhưng chúng có thể yếu hơn!

Trần Tĩnh Cừu và những người khác cũng không nằm ngoài dự đoán mà rơi vào khổ chiến, một con yêu đầu dê cầm búa chiến khổng lồ, chỉ một nhát đã bức Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi khó lòng chống cự!

Trần Tĩnh Cừu gần như đã thi triển hết tất cả pháp thuật cả đời mình, nhưng tấn công vào người con quái vật đó không hề gây ra chút tổn thương nào.

Hắn thậm chí không dám dùng trường kiếm để đối đầu với đòn tấn công của con quái vật, không nghi ngờ gì, một nhát búa của con quái vật đó nhất định sẽ chém nát kiếm của Trần Tĩnh Cừu!

"Chết tiệt... quái vật..." Thát Bạt Ngọc Nhi nhiều lần thử dùng roi

dài quấn lấy hai chân yêu ma, nhưng không lần nào thành công, con quái vật đó đơn giản là dễ dàng tránh thoát, không hề bị ảnh hưởng.

"Xem ta đây!" Trong tình thế không còn đường lùi, Trần Tĩnh Cừu dứt khoát liều mạng trực tiếp xông thẳng vào đầu con quái vật!

Khi cây búa sắp chém vào mặt hắn, Trần Tĩnh Cừu đột nhiên trượt chân tránh né, sau đó một đạo thần hành thuật gia trì vào người và theo đó cao cao nhảy lên, một kiếm đâm thẳng xuyên qua lồng ngực nó!

"Gầm!" Con quái vật đau đớn gào thét liên hồi, điên cuồng giãy giụa muốn hất Trần Tĩnh Cừu xuống, nhưng hắn lại không tiếc sức dồn pháp lực khiến trường kiếm đâm sâu hơn.

Cuối cùng, con quái vật không thể chịu đựng được vết thương chí mạng xuyên tim, nặng nề đổ xuống đất chết, Trần Tĩnh Cừu gần như kiệt sức rút trường kiếm ra, vừa rồi vì không muốn bị hất xuống, hắn đã dốc gần như toàn bộ sức lực rồi.

"Ngao tiền bối, Kiếm Si huynh, nhìn ta vừa rồi..." Trần Tĩnh Cừu trong lòng kích động không thôi, đó là con yêu ma đầu tiên bị hắn chém giết mà!

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, thấy đống thi thể yêu ma vỡ nát chất đống như núi bên cạnh Ngao Tông, cùng với Kiếm Si đang dốc sức chém giết bất kỳ yêu ma nào dám tiếp cận, Trần Tĩnh Cừu cứng rắn nuốt một nửa lời vào trong.

Những yêu ma mà họ chém giết mạnh hơn rất nhiều so với con yêu ma hắn đối mặt, Ngao Tông càng đáng sợ hơn, bất kỳ yêu ma nào đến gần quanh thân hắn đều sẽ tức khắc bạo tử, nứt toác cơ thể, quả thực đáng sợ đến cực điểm!

"Ngao công tử quả nhiên pháp lực cường hãn..." Thát Bạt Ngọc Nhi cũng nhìn đến ngây người.

“Nhìn đằng kia.” Ngao Tông không hề để ý đến những thi thể máu chảy thành sông quanh thân, chỉ tay về phía tây bắc, “Đó là Nữ Oa Miếu sao?” Ở cuối hướng hắn chỉ, một kiến trúc cao lớn sừng sững trong màn sương mù dày đặc không thể tan đi, và liên tục ba động linh lực, dường như muốn hấp dẫn người đến gần.

Mặc dù ở đó có yêu ma, nhưng kỳ lạ là không có bất kỳ con yêu ma nào dám đến gần quanh kiến trúc đó.

Đương nhiên, lúc này cũng chỉ có đoàn người Ngao Tông mới phát hiện ra kiến trúc đó, những người khác và các yêu quái đang bận chém giết để bảo toàn mạng sống.

“Không có yêu ma ở đó sao?

Chẳng phải chúng đến vì Nữ Oa Thạch sao?” Trần Tĩnh Cừu có chút không hiểu.

“Linh khí Nữ Oa Thần Miếu quá thịnh vượng, những yêu ma đó một khi đến gần sẽ hồn phi phách tán mà chết.” Kiếm Si giải thích.

“Vậy ta phải nhanh chóng thôi, thứ đó không có tác dụng với con người đúng không?” Trần Tĩnh Cừu hăm hở muốn thử, hận không thể lập tức mở ra Nữ Oa Thần Điện.

Thát Bạt Ngọc Nhi có chút lo lắng nhìn về phía sau, thấy đoàn người bộ tộc Thát Bạt đang chật vật chiến đấu với các yêu ma.

“Đã cùng một bộ tộc, sao ngươi lại phải tránh né hắn?” Ngao Tông thấy vẻ mặt cô có chút kỳ lạ.

“Trương Liệt đó... là phu quân của tỷ tỷ ta.” Ngao Tông vừa hỏi như vậy, Thát Bạt Ngọc Nhi liền không giấu giếm nữa, dứt khoát kể rõ.

Nguyên lai, tỷ tỷ của Thát Bạt Ngọc Nhi sau khi thành thân, bị kẻ thù của bộ tộc hạ chú mắc một căn bệnh hiểm nghèo kỳ lạ.

Thầy thuốc trong bộ tộc cho biết, phương pháp duy nhất để chữa trị là sử dụng Nữ Oa Thạch, Thát Bạt Ngọc Nhi sau khi biết chuyện này liền lập tức quyết định đi tìm Nữ Oa Thạch.

Nhưng tỷ tỷ của cô lo lắng cho sự an toàn của Thát Bạt Ngọc Nhi, căn bản không đồng ý cho cô rời khỏi bộ tộc, liền cầu xin Trương Liệt giam giữ Thát Bạt Ngọc Nhi trong bộ tộc không cho cô đi.

Thát Bạt Ngọc Nhi tận mắt thấy bệnh tình của tỷ tỷ mỗi ngày một nặng hơn, vì thế đành bất chấp tất cả, cố tìm cơ hội trốn khỏi thị tộc để tìm Nữ Oa Thạch.

Mãi đến khi Thát Bạt Ngọc Nhi thực sự rời khỏi thị tộc mới kinh hãi nhận ra, căn bản không tìm được Nữ Oa Thạch ở đâu!

Trong lúc vô vọng, trong thị tộc có lời đồn rằng trên Phục Ma Sơn có Côn Luân Kính, có thể nhờ đó mà động tất mọi thứ, liền ôm tâm trạng thử vận may mà tiến đến Phục Ma Sơn, lại vô tình biết được vị trí của Nữ Oa Thạch.

"Nếu là huynh rể của nàng, vậy tại sao không cho hắn vào tìm kiếm?

Người mà hắn dẫn theo dường như đều là tinh anh của Thát Bạt thị tộc, ít nhất phải nắm chắc hơn một mình ta." Kiếm Si có chút nghi hoặc.

"Nếu là ta, ta nhất định sẽ cầu xin." Thát Bạt Ngọc Nhi có chút bất lực, "Trương Liệt tuy tu vi cao cường, nhưng xa không thể so sánh với Ngao công tử, cho nên. ....." "Ta đã hiểu rồi!" Trần Tĩnh Cừu chợt tỉnh ngộ, "Thì ra là ôm ấp Ngao tiền bối vĩ đại...

À không!" Thát Bạt Ngọc Nhi hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, "Ta chỉ muốn cứu tỷ tỷ mà thôi!" "Nếu có thể lấy Nữ Oa Thạch, giúp một tay cũng không sao." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Dù sao cũng

không phải là việc gì khó khăn." "Đa tạ Ngao công tử. ...." Thát Bạt Ngọc Nhi nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm động, Ngao Tông hào phóng như vậy thực sự nằm ngoài dự liệu của nàng.

Hắn có tấm lòng quảng đại như thế, cũng không uổng công nàng đi theo suốt chặng đường!

"Tóm lại, ta phải lấy Nữ Oa Thạch trước, đúng không!" Trần Tĩnh Cừu vô cùng phấn chấn, đang định tăng tốc bước chân thì đột nhiên không cẩn thận bị vấp ngã.

"Thật xui xẻo. ....." Trần Tĩnh Cừu ngã nhào xuống, vừa vặn nằm gọn trong một bụi hoa.

Ngay lập tức, mùi hương hoa thơm ngát thấm vào tâm tỳ truyền đến, Trần Tĩnh Cừu không khỏi tâm thần lay động, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, bây giờ không phải là lúc thư giãn!

"Trần huynh, không sao chứ?" Kiếm Si vừa định bước tới đỡ Trần Tĩnh Cừu, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của đối phương thì không khỏi ngẩn người!

"Sao vậy?" Trần Tĩnh Cừu thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kiếm Si, hoàn toàn không hiểu.

Hắn căn bản không phát hiện ra, làn da của mình đang ánh lên màu tím sẫm, các mạch máu dưới da không ngừng nhảy múa, dường như đã trúng kịch độc!

Chương 660

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi trúng độc rồi!" Thát Bạt Ngọc Nhi thấy vậy không khỏi kinh hô, Trần Tĩnh Cừu mới phát hiện, dường như có thứ gì đó đang bò dọc theo mạch máu trong cơ thể.

"Không tốt. ....." Trần Tĩnh Cừu kinh hãi phát hiện sức mạnh trên người dần dần tiêu biến, giơ hai tay lên nhìn, dưới lớp da cánh tay của hắn như có vô số con côn trùng đang bò lổm ngổm, lúc ẩn lúc hiện!

"Âm độc pháp chú!" Kiếm Si một tay ấn vào cánh tay Trần Tĩnh Cừu, định dùng pháp lực cưỡng chế xua đuổi sự bất thường trong cơ thể, nhưng kinh hãi phát hiện pháp lực trong cơ thể cũng đang bị nuốt chửng nhanh chóng!

"Thì ra là vậy. ....." Ngao Tông thấy vậy chợt hiểu ra, một tay tóm lấy cánh tay Thát Bạt Ngọc Nhi đang đứng bên cạnh, khiến nàng không kịp phản ứng mà mặt hơi ửng hồng.

Hắn vén ống tay áo Thát Bạt Ngọc Nhi lên nhìn, quả nhiên dưới cánh tay nàng cũng có những vết tích đang dần bò lổm ngổm.

"Chuyện gì thế này!?" Thát Bạt Ngọc Nhi bị cảnh tượng này dọa không nhẹ, vừa nãy nàng không hề phát giác ra điều gì cả!

"Nếu ta không nhầm thì, phàm là tu hành giả nào tiến vào nơi này, hẳn đều đã trúng chiêu rồi." Ngao Tông chỉ quét mắt một lượt, quả nhiên phát hiện liên tiếp có tu hành giả ngã xuống một cách khó hiểu!

"Ta hẳn cũng trúng độc rồi. ....." Kiếm Si hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa cũng ngã quỵ xuống đất, chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể gần như đã tiêu hao hoàn toàn!

"Thứ này có chút âm độc, không những có thể nuốt chửng pháp

lực, dường như còn có thể ăn mòn nội tạng." Ngao Tông vung tay áo, ba người lập tức cảm thấy những thứ kỳ lạ không ngừng bò lổm ngổm trong cơ thể đã yên tĩnh lại không còn xao động, ngay cả pháp lực cũng ngừng thất thoát.

"Thứ này đây." Ngao Tông xòe bàn tay ra, chỉ thấy vài con tiểu trùng màu đen nhỏ bé như hạt gạo nằm trong lòng bàn tay, chúng đã chết hoàn toàn.

"Thôn Linh Trùng?

Không phải là cổ trùng do tu sĩ Nguyệt Hà Thành nuôi dưỡng sao!" Thát Bạt Ngọc Nhi không khỏi kinh hô, "Rõ ràng là cầu cứu, vào đây lại muốn hại ta!" "Ngươi không hiểu sao?" Ngao Tông lạnh lùng cười, "Bọn họ đích thực có chuyện cần nhờ người khác, nhưng cũng không hy vọng tất cả những người tiến vào Nữ Oa cấm địa có thể thuận lợi rời khỏi đây, dù sao nơi này cũng liên quan đến quá nhiều bí mật của Nguyệt Hà Thành!

Nếu quả thật có năng lực cứu được Tây Vương Mẫu, hẳn là có thể áp chế những cổ trùng này mà thuận lợi rời khỏi đây, thì tức là đạt thành mục đích, cũng sẽ không để bí mật của Nguyệt Hà Thành bị tiết lộ!" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi, "Đồ khốn kiếp!" "Nếu đã như vậy, ta cũng chẳng cần khách khí, chuyến này nhất định phải lấy được Nữ Oa Thạch." Ngao Tông lạnh lùng nói.

Thát Bạt Ngọc Nhi có chút lo lắng nhìn về phía những tộc nhân phía sau, Ngao Tông thấy vậy thì an ủi: "Pháp lực của bọn họ tạm thời chống đỡ một trận không thành vấn đề, đợi khi rời khỏi đây, ta sẽ giúp xua đuổi cổ trùng." "Đa tạ Ngao công tử!" Thát Bạt Ngọc Nhi trong lòng cảm động.

Nữ Oa thần miếu cách đó không quá xa, khi sắp tiếp cận, đã có thể cảm nhận rõ ràng linh lực đang dao động từ trong đó.

Thế nhưng khi cách thần miếu vài bước, Ngao Tông lại đột nhiên chậm bước, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Ngao tiền bối, ta đi trước một bước nhé!" Trần Tĩnh Cừu đã chờ đợi rất lâu, nóng lòng bước vào Nữ Oa thần điện, nhưng giây tiếp theo Nữ Oa thần điện như hải thị thận lâu đột nhiên biến mất, ngay cả Trần Tĩnh Cừu đang ở trong đó cũng biến mất không dấu vết!

"Trần huynh!" Kiếm Si kinh hãi không thôi, "Là một cái bẫy!" "Ảo cảnh ngụy trang không tệ, Trần Tĩnh Cừu quá vội vàng." Ngao Tông quét mắt nhìn xung quanh, đột nhiên vươn tay chộp vào không trung, từng tia pháp lực cuộn trào trong lòng bàn tay, ngay sau đó không gian vặn vẹo chấn động, một bóng dáng màu trắng bị cưỡng chế kéo ra khỏi hư không!

"Quỷ hồn?

Chết đi!" Kiếm Si lập tức rút kiếm hóa ra mấy đạo kiếm quang bao quanh, tùy thời chuẩn bị một trận chiến.

Bóng dáng màu trắng kia nguyên hình lại là một nữ quỷ mặt mũi vặn vẹo, oán khí dao động quanh thân nàng gần như khiến không khí đóng băng, đủ thấy pháp lực của nàng mạnh mẽ đến mức nào.

Nữ quỷ kia một tiếng thét chói tai, móng vuốt sắc bén xé rách không trung hóa thành mười đạo băng nhận tấn công, nhưng Kiếm Si lập tức thôi động kiếm quang nghiền nát những băng nhận đó, đồng thời chỉ huy trường kiếm bản thể bay vút về phía nữ quỷ.

Khi kiếm mang tiếp cận nữ quỷ chỉ còn cách vài tấc, thân thể nữ quỷ đột nhiên hóa thành một trận khói trắng tan đi, một đòn tấn công hoàn toàn hụt!

"Cẩn thận một chút, tu vi của nữ quỷ này không hề tầm thường." Kiếm Si vừa kịp thu hồi trường kiếm, phía sau hắn đột nhiên bốc lên

một làn khói trắng dày đặc nuốt chửng hắn vào trong!

"Tiểu xảo mà thôi!" Ngao Tông nhướng mày, một trận linh lực cuồng bạo bùng phát từ quanh thân, lập tức xua tan làn sương trắng định nuốt chửng hắn và Thát Bạt Ngọc Nhi!

"Kiếm Si đã đi đâu rồi?!" Kiếm Si không thấy tăm hơi, Thát Bạt Ngọc Nhi trong lòng không khỏi kinh hoàng, nếu không có Ngao Tông ra tay e rằng nàng cũng sẽ biến mất cùng hắn!

"Là huyễn thuật mà nữ quỷ sử dụng, tuy không thấy tăm hơi, nhưng chỉ là bị huyễn thuật dịch chuyển đến nơi khác." Ngao Tông xòe bàn tay ra, nữ quỷ vừa tấn công liền hiện ra bóng dáng, chỉ là khí tức yếu ớt không phấn chấn, ngay cả oán khí cũng bị áp chế không ít.

"Ngao công tử, ..." Thát Bạt Ngọc Nhi thấy vậy vô cùng chấn động, Ngao Tông chỉ trong chớp mắt đã bắt được nàng ta!

"Ai. ....." Nữ quỷ dường như không dám tin vào sự thật mình bị Ngao Tông bắt giữ, vẫn cố gắng thoát thân, nhưng vô năng vô lực.

"Hai người vừa nãy bị ngươi đưa đi đâu rồi?

Bây giờ họ ở đâu?" Ngao Tông nhàn nhạt hỏi.

Nữ quỷ không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngao Tông, trong ánh mắt tràn đầy oán độc.

Ngao Tông cũng không nói thêm lời vô nghĩa, trong lòng bàn tay một tia cực dương chi hỏa bùng cháy, nữ quỷ lập tức thét lên thảm thiết, nàng căn bản không thể chịu nổi cực dương chi hỏa!

Nhưng tia cực dương chi hỏa thoảng qua rồi biến mất ngay, Ngao Tông không để nàng ta chết quá nhanh, "Nói." "Giết ta đi. ....." Dù yếu ớt không còn sức lực, nhưng khuôn mặt nàng ta càng lúc càng dữ tợn vặn vẹo, hoàn toàn là bộ dạng cầu chết, "Dù sao ta có chết, ngươi có giết ta, những hậu duệ Nữ Oa kia cũng không thể thả người rời khỏi

đây!" Ngao Tông chẳng hề bận tâm, "Thủ pháp huyễn thuật của ngươi không hề cao minh, sở dĩ có thể vây khốn bọn họ, chẳng qua là dựa vào mê vụ pháp chú mà Nữ Oa để lại mấy ngàn năm trước để thi triển mà thôi.

Pháp chú đó không thể lấy mạng bọn họ, chỉ khiến bọn họ mê thất trong khu vực này.

E rằng ngay cả ngươi cũng không biết, bây giờ mình đang ở đâu." Trên khuôn mặt dữ tợn của nữ quỷ dần hiện lên vẻ kinh hãi, lần đầu tiên nàng gặp người có thể nhìn thấu huyễn thuật đến như vậy!

Ngao Tông thu nữ quỷ vào trong, tạm thời giữ lại nàng ta còn có chút tác dụng.

"Ngao công tử, tiếp theo phải làm gì?" Thát Bạt Ngọc Nhi tạm thời cũng không có chủ trương.

"Chỉ cần phá giải mê vụ huyễn trận, bọn họ cũng sẽ thoát khỏi ảnh hưởng của huyễn thuật, chúng ta phải nhanh chóng tìm Nữ Oa thần điện, nơi đó hẳn là trận nhãn của mê vụ huyễn trận." Ngao Tông chậm rãi nhắm mắt, thần thức của hắn bao trùm toàn bộ Nữ Oa cấm địa, chỉ chưa đầy mấy giây, liền đã biết được Nữ Oa thần điện ở đâu!

"Chẳng trách nhiều người đều không tìm thấy, thần điện lại có thể bị ẩn giấu như vậy!" Ngao Tông trong lòng đã có tính toán, lập tức dẫn Thát Bạt Ngọc Nhi đi tới. .....

Trần Tĩnh Cừu sau khi bị nhốt vào huyễn cảnh, chỉ cảm thấy dường như mình đã ngủ say rất lâu mới tỉnh lại.

Khi tĩnh mở mắt, lại thấy mình đang ở trong một cung điện khổng lồ hùng vĩ, ở chính giữa cung điện thì có một nữ tử ăn mặc hoa quý ung dung, khí chất phi phàm đang đoan tọa.

Nữ tử này trong tư thế ngồi thiền, hai tay kết ấn, hai mắt nhắm

nghiền, dường như đang trong trạng thái nhập định sâu.

“.....” Trần Tĩnh Cừu nhìn khuôn mặt nữ tử kia, trong lòng hơi cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không nhớ rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Đúng lúc đó, nữ tử chậm rãi mở hai mắt, nhìn về phía Trần Tĩnh Cừu, mỉm cười dịu dàng, “Trần Tĩnh Cừu, ngươi có thể tìm được đến đây, cũng thực sự không dễ dàng.” “Ngươi biết tên của ta?” Trần Tĩnh Cừu có chút kinh ngạc, nhưng không nhớ đã từng gặp vị nữ tử khí chất phi phàm này.

“Đương nhiên.” Nữ tử cười nói, “Bởi vì ngươi chính là Đại địa hoàng giả kế nhiệm!” Trần Tĩnh Cừu nghe lời này, lập tức như bị sét đánh ngang tai mà chấn động!

“Chờ đã, ...?” Trần Tĩnh Cừu hoàn hồn, vội vàng truy vấn.

Nữ tử khẽ gật đầu, tùy tay chỉ một cái, Trần Tĩnh Cừu mới phát hiện Kiếm Si đang dựa vào bức tường đại điện hôn mê bất tỉnh, “Ta chỉ là đang nói về hắn và ngươi.” “Chúng ta hai người đều sẽ trở thành Đại địa hoàng giả sao?” Trần Tĩnh Cừu trong lòng nghi hoặc.

“Đương nhiên không phải.

Trong số đó chỉ có một người có thể trở thành Đại địa hoàng giả.” Nữ tử cười nói, “Còn về việc rốt cuộc sẽ là ai, phải xem hai người lựa chọn lẫn nhau như thế nào.” Trần Tĩnh Cừu trong đầu như một đống hồ dán, lời nói của nàng không ngừng vang vọng trong đầu, mơ hồ hỏi: “Vậy, ngươi lại biết chúng ta sao?” Nữ tử chậm rãi nói: “Bởi vì, ta là Nữ Oa.” Trần Tĩnh Cừu trợn mắt há hốc mồm, chợt hiểu ra, vì sao lại cảm thấy nữ tử này quen thuộc, thì ra nàng và Nữ Oa thần tượng mà hắn đã thấy trên đường gần như giống hệt nhau!

“Nữ Oa Nương Nương, ta, ta. .....Người.

Chương 661

.....Bái kiến Nữ Oa Nương Nương!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng quỳ lạy Nữ Oa.

"Không cần như vậy, ta hiện nay chỉ là một tia ý thức do Nữ Oa bản tôn lưu lại, nếu không phát giác hai vị Đại địa hoàng giả đồng thời tiến vào cấm địa, ta sẽ không ra tay đâu." Nữ Oa mỉm cười nhạt, "Chuyến này ngươi đến đây, vì Nữ Oa Thạch, đúng không?" "Không sai, ta. .....ta rất cần Ngũ Thần Khí!" Trần Tĩnh Cừu trầm giọng nói, "Nhưng những kẻ canh giữ Nguyệt Hà Thành, họ cũng là hậu duệ của người, thực sự quá bá đạo, ta mới bất đắc dĩ phải xông vào." "Hậu duệ của ta?" Nữ Oa nghe vậy không khỏi lắc đầu, "Bọn họ căn bản không phải hậu duệ của ta." Trần Tĩnh Cừu vô cùng bất ngờ, "Sao lại như vậy?

Rõ ràng bọn họ tự xưng là hậu duệ, đây là sự thật mà các triều đại Thăng Long Vương triều đều công nhận a." "Chỉ là thủ đoạn bịa đặt mà thôi.

Năm đó sau khi ta một tay sáng tạo Nguyệt Hà Thành, rất nhiều tín đồ ngưỡng mộ ta đã lũ lượt đến đây cư trú, cho đến khi ta rời đi thì ở đây đã phát triển thành một bộ lạc quần cư không nhỏ.

Sau đó, thủ lĩnh bộ tộc của họ, cũng là tổ tiên của Tây Vương Mẫu ngày nay, ý đồ muốn lấy Nữ Oa Thạch, nhưng suýt chút nữa vì thế mà mất mạng, cũng từ đó về sau mới hiểu ra, Nữ Oa Thạch căn bản không phải thứ mà phàm nhân có thể nhúng tay vào.

Vì thế họ liền tuyên bố với bên ngoài rằng mình là tộc quần hậu duệ do ta lưu lại nhân giới, canh giữ Nữ Oa Thạch không để nó rơi vào tay người ngoài." Trần Tĩnh Cừu nghe xong lời tự thuật của Nữ

Oa mới chợt tỉnh ngộ, "Thì ra là vậy, đám gia hỏa này có chút không biết xấu hổ, chẳng trách từng người một đều nhỏ nhen như vậy, một chút cũng không giống truyền nhân của người." "Ta ở trần thế gian chỉ có duy nhất một hậu duệ, cũng là nữ nhi của ta, trái tim của nàng chính là Nữ Oa Thạch, cũng vì thế mà ngủ say mấy ngàn năm." Nữ Oa nhìn về phía Kiếm Si đang hôn mê bất tỉnh ở một bên, "Chỉ có Đại địa hoàng giả mới có thể khiến nàng tỉnh lại, cũng có nghĩa là trong hai người, chỉ có một người có thể lấy Nữ Oa Thạch." "Như vậy sao. ....." Trần Tĩnh Cừu cau mày chặt, nhất thời không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Hắn dù sao cũng không muốn làm hại Kiếm Si đại ca, người đã giúp đỡ hắn rất nhiệt tình trên đường, và cũng là Đại địa hoàng giả giống như hắn!

Sự hưng phấn trong lòng đã bị pha loãng đi một chút, vì không biết Kiếm Si có tranh giành Nữ Oa Thạch với mình hay không, mà hắn thì tuyệt đối không thể từ bỏ!

"Đa tạ Nữ Oa Nương Nương chỉ điểm!" Trần Tĩnh Cừu hành lễ tạ ơn, "Có thể làm phiền người đánh thức Kiếm Si đại ca không?" Nữ Oa mỉm cười có chút ý vị thâm trường, "Ta cứ tưởng ngươi sẽ thừa lúc hắn hôn mê, ra tay hạ sát thủ, loại bỏ một đối thủ cạnh tranh." "Suốt chặng đường Kiếm Si đại ca đối với ta cũng giúp đỡ rất nhiều, ta sao có thể hạ độc thủ như vậy với hắn.

Huống hồ, ta không làm được loại chuyện đó." Trần Tĩnh Cừu trầm giọng nói.

"Từ khi sinh ra đến nay, ta chưa từng làm hại bất kỳ sinh mạng nào, mặc dù ta biết muốn phục hưng Trần Quốc không tránh khỏi con đường giết chóc, nhưng nếu tự tay giết chết một người hoàn toàn không có sức chống cự, thì ta rất khó làm được." "Được.

Quả nhiên, mỗi một vị Đại địa hoàng giả tuy hành sự tác phong khác nhau, nhưng đều xứng danh hào kiệt!" Nữ Oa tán thưởng gật đầu.

"Việc thử nghiệm ngươi nên kết thúc đi, thằng nhóc này không giống loại người trong tưởng tượng của ta." Một giọng nói đột ngột truyền đến, Trần Tĩnh Cừu mới phát hiện Ngao Tông không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình.

"Ngao tiền bối?

Người sẽ không dùng thủ đoạn ma quỷ như vậy chứ?" Trần Tĩnh Cừu vội vàng hỏi.

"Chỉ là tiểu xảo mà thôi, ta đến đây vì đã tìm thấy Nữ Oa thần điện chân chính." Ngao Tông nhẹ nhàng búng ngón tay, cánh cửa Nữ Oa thần điện đột nhiên mở ra, Thát Bạt Ngọc Nhi loạng choạng bước vào thần điện, suýt chút nữa thì ngã.

"Ngao công tử, người thật thần kỳ, nơi này quả nhiên là Nữ Oa thần điện!" Thát Bạt Ngọc Nhi mừng rỡ nhìn quanh, lập tức chú ý đến Nữ Oa bản tôn, không khỏi kinh hô: "Nữ Oa thần tượng. .....đã thành người sống rồi?!" "Đừng phóng tứ a, vị này có thể là bản tôn Nữ Oa Nương Nương!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng nhắc nhở.

"Không cần câu thúc như vậy, ta bây giờ không phải là Nữ Oa bản tôn mà chỉ là một đạo ý thức." Nữ Oa mỉm cười nhạt, "Vị cao nhân này không phải Đại địa hoàng giả, cũng có thể tìm thấy bản thể Nữ Oa thần điện, thủ đoạn quả nhiên không tầm thường, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu." Ngao Tông khẽ gật đầu, Nữ Oa thần điện này thực tế cũng bị huyễn tượng che đậy, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một gò đất thấp bé, tiến vào trong cũng không thể tìm thấy Nữ Oa thần điện ở đâu.

Chỉ có Ngao Tông thi triển thủ đoạn mới phá giải được huyễn

thuật, chân chính tiến vào trong.

Huyễn tượng không hề hoàn toàn, dường như để lại một lỗ hổng, Ngao Tông suy đoán đó hẳn là cánh cửa hậu mà Nữ Oa để lại cho Đại địa hoàng giả.

Nếu Trần Tĩnh Cừu thật sự là Đại địa hoàng giả, có lẽ khi tìm kiếm gò đất kia, có thể chân chính tiến vào Nữ Oa thần điện.

Nhưng sau khi trúng huyễn tượng của nữ quỷ, hắn lại được Nữ Oa tự mình ra tay cứu vớt và truyền tống đến Nữ Oa thần điện, cũng là một sự trùng hợp may mắn.

"Phiền xin chỉ điểm, Nữ Oa Thạch ở đâu?" Ngao Tông hỏi.

"Ở ngay phía sau thần điện, nữ nhi Tiểu Tuyết của ta đang ngủ say ở đó." Nữ Oa cũng rất dứt khoát, không hề né tránh mà nói thẳng vị trí, "Nhưng trước đó ngươi hẳn cũng đã hiểu rõ, Nữ Oa Thạch không thể cưỡng đoạt, làm thế nào để Tiểu Tuyết cam tâm tình nguyện giao ra Nữ Oa Thạch, thì phải xem ngươi. ....." Nói đến đây, thân ảnh Nữ Oa trở nên hư ảo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

"Người sao rồi?!" Trần Tĩnh Cừu có chút căng thẳng, Ngao Tông lại chẳng hề bất ngờ, "Tia ý thức này năng lượng sắp cạn kiệt, đó cũng là lẽ tất nhiên." "Không sai. ....." Nữ Oa cười khổ một tiếng, giọng nói của nàng cũng trở nên yếu ớt, "Người ngoài cuộc, phiền ngươi hãy chăm sóc tốt cho Đại địa hoàng giả, đối với thế giới hiện nay họ vô cùng quan trọng." Trong số những người có mặt, cũng duy chỉ có Ngao Tông mới hiểu ý nghĩa của "người ngoài cuộc".

"Ta sẽ cố gắng hết sức.

Nhưng trước đó ta có một vấn đề, hy vọng ngươi có thể giải đáp cho ta." "Nếu ta biết, nhất định sẽ nói cho ngươi." Nữ Oa khẽ gật đầu.

“Vậy Thiên Chi Ngân, rốt cuộc là chuyện gì?” Ngao Tông trầm giọng hỏi.

Trần Tĩnh Cừu lập tức giật mình, “Cái này ta từng nói với Nha tiền bối!

Thiên Chi Ngân...” “Câm miệng!

Ta không hỏi ngươi.” Ngao Tông không khách khí cắt ngang lời hắn.

Ngao Tông trước đó ở Minh Giới đã phát hiện, bản nguyên luân hồi của Minh Giới có một phần khí tức bắt nguồn từ Thiên Chi Ngân, hai bên nhất định có mối liên hệ mật thiết.

Nữ Oa trầm tư một lúc, sau đó chậm rãi mở miệng: “Ý nghĩa của Thiên Chi Ngân trong thế giới này, đích thực phi thường, vượt xa sự hiểu biết của phàm nhân.

Vào thời thượng cổ khi nhân tộc mới lập chân, yêu ma không ngừng xâm nhiễu, đồ sát nhân tộc, cũng vì thế mà khởi phát đại chiến giữa nhân tộc và ma tộc.

Trận chiến kéo dài rất lâu, cái giá phải trả căn bản không phải nhân tộc ngày nay có thể tưởng tượng được, nhưng cuối cùng kết thúc bằng chiến thắng của nhân tộc, và Hiên Viên Hoàng Đế đã dùng Ngũ Thần Khí vĩnh viễn cách ly ma tộc trục xuất vào Ma Giới.

Ma quân thất bại không cam tâm chấp nhận hiện thực, đã dùng cái giá khó tưởng tượng để mở ra thông đạo hai giới, ý đồ một lần nữa sát nhập nhân giới.

Khi thông đạo mở ra, Hoàng Đế đã tiên thệ nhiều năm, nhưng Đại địa hoàng giả kế nhiệm của nhân tộc lại xuất hiện, phá hủy thông đạo, khiến hai giới một lần nữa cách biệt.

“Nhưng vị Đại địa hoàng giả đó khi phong tỏa thông đạo đã bị ma

quân trọng thương, pháp lực khó lòng duy trì để phong tỏa thông đạo hoàn toàn, cuối cùng vẫn để lại một tia vết tích, đó chính là Thiên Chi Ngân ngày nay.

Suốt mấy ngàn năm, ma quân nhiều lần thử đột phá Thiên Chi Ngân để mở lại thông đạo, nhưng đều thất bại, mỗi lần thử đều khiến Thiên Chi Ngân xuất hiện, ma lực của nó cũng sẽ ảnh hưởng đến thế giới gây ra hết thiên tai này đến thiên tai khác." "Thì ra là vậy!" Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi chợt hiểu ra, trước đây những lời đồn đại trong dân gian, chỉ cho rằng Thiên Chi Ngân là một thiên tai lớn luân hồi vài chục năm một lần, sự thật đằng sau lại phức tạp đến vậy.

Ngao Tông cũng vì thế mà hiểu ra, Thiên Chi Ngân đã liên kết với thông đạo Ma Giới, vậy chẳng phải có nghĩa là bản nguyên luân hồi của Minh Giới nằm ở Ma Giới sao?

"Thiên Chi Ngân lần này phi phàm, ngay cả Ngũ Thần Khí cũng cảm ứng triệu hồi xuất thế, e rằng có nghĩa là. ....." Thân hình Nữ Oa dần trở nên hư ảo, cuối cùng hoàn toàn biến mất, chỉ để lại tại chỗ một pho tượng Nữ Oa đoan trang.

"Ý của Nữ Oa Nương Nương chẳng lẽ là, lần này ma quân sẽ thành công sao?" Trần Tĩnh Cừu nghe đến khả năng đó, không khỏi tim đập chân run.

"Nếu Ma Giới xâm nhập, hậu quả e rằng không thể tưởng tượng nổi, nhất định là một trận đại hạo kiếp!" Thát Bạt Ngọc Nhi cũng không dám tưởng tượng hậu quả đó.

"Ngao tiền bối, đã vậy Nữ Oa Nương Nương nói, người hủy diệt thông đạo Ma Giới trước đây là Đại địa hoàng giả, chẳng lẽ ta cũng có trách nhiệm phải đối phó ma quân. ....." Trần Tĩnh Cừu gần như không thể tưởng tượng được mình có thể đối đầu với ma quân, đó là kẻ thù mà ngay cả Hiên Viên Hoàng Đế cũng phải nhờ đến Ngũ Thần Khí và

Hiên Viên Kiếm mới có thể đánh bại!

“Tất cả phụ thuộc vào ngươi.

Khi ngươi nắm giữ sức mạnh, cũng sẽ nắm giữ trách nhiệm tương ứng, nếu không thể gánh vác, có thể giao trọng trách này cho hắn.” Ngao Tông chỉ vào Kiếm Si đang hôn mê ở một bên.

“Trước. .....trước tiên hãy lấy Nữ Oa Thạch đã!” Trần Tĩnh Cừu nghiến răng.

Trần Tĩnh Cừu không nỡ ra tay, trong lòng ôm một ý nghĩ thỏa hiệp mơ hồ, đại khái là sau khi dùng Ngũ Thần Khí phục quốc, sẽ tặng lại cho Kiếm Si, để hắn làm Đại địa hoàng giả là được.

Nhưng sâu thẳm trong lòng, Trần Tĩnh Cừu cũng không biết, sau khi thực sự phục hưng Trần Quốc sẽ như thế nào, làm hoàng đế sao?

Thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Chương 662

Ngao Tông tiến lên, chỉ một ngón tay vào thiên linh của Kiếm Si, chướng khí bao quanh thân hắn liền tiêu tán, và hắn chậm rãi tỉnh lại, "Trần huynh, Ngao huynh, mọi người đều ổn chứ. ....." Kiếm Si tự từ khi bị sương mù vây khốn, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Không cần lo lắng, chúng ta đang ở trong Nữ Oa thần điện." Ngao Tông xòe bàn tay ra, thả nữ quỷ đã bị hắn bắt giữ ra.

"Thật tốt quá!" Kiếm Si cảm thấy lòng mình ổn định rất nhiều, nếu không có Ngao Tông ở đây, e rằng hắn thật sự sẽ bị nữ quỷ tùy ý nhào nặn.

".....Nữ Oa thần điện?" Nữ quỷ yếu ớt không phấn chấn kia nhìn thấy vẻ hùng vĩ của thần điện này, thái độ tiều tụy trước đó lập tức tan biến, "Tìm thấy thật rồi?!" Nàng ta trở nên kích động hơn bao giờ hết, đang định bay ra ngoài nhưng bị kết giới cách ly do Ngao Tông thiết lập cản trở, căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

"Không thể nào!

Ta đã ở đây suốt ba trăm năm, ngay cả triệu tập rất nhiều yêu ma trợ giúp cũng không tìm thấy, sao ngươi có thể tìm thấy được!" Nàng ta như phát điên mà gào thét, giọng nói chói tai gần như khiến người ta đau nhức màng nhĩ!

Dường như chấp niệm trong lòng nữ quỷ điên cuồng kia đã bị chạm đến sâu sắc.

"Chỉ có Đại địa hoàng giả mới có thể tiến vào Nữ Oa thần điện.

Ngoài ra, ngay cả ma quân đến đây cũng không thể tìm thấy thần điện chân chính." Trần Tĩnh Cừu dường như bị tiếng gào thét thê

lương của nàng ta chạm đến, không nhịn được mà nói ra sự thật.

Nữ quỷ hơi sững sờ, rồi lại cười khổ một tiếng vừa chua xót vừa bất lực, "Thì ra là vậy, ta đã phí hoài ba trăm năm quang âm ở đây, thật vô ích. ....." "Ngươi đáng lẽ nên buông bỏ oán niệm mà đầu thai đi, tiếp tục ở lại phàm gian không có ý nghĩa gì cả, trái lại sẽ bị oán niệm ngày càng sâu dày giày vò đến điên loạn hơn, cuối cùng hoàn toàn mất đi bản ngã." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Thượng tiên, cầu xin người, sau khi lấy Nữ Oa Thạch, có thể nào vì ta mà tái tạo cốt nhục trọng sinh không, ta ở nhân gian có chuyện nhất định phải làm, ta nhất định phải khôi phục nhân thân!" Nàng ta lại lần nữa khẩn cầu, thậm chí trực tiếp quỳ xuống dập đầu với Ngao Tông.

Lúc này đâu còn bộ dạng quỷ oán điên cuồng trước đó, hoàn toàn như một nữ nhân đáng thương thê thảm.

"Được." Ngao Tông thấy vậy, cũng không nỡ trực tiếp từ chối.

"Đa tạ tiên trưởng!" Nàng ta cảm kích, "Ở khu vực dãy núi phía đông nam Nữ Oa cấm địa, có một ngôi mộ hoang âm khí vô cùng nồng đậm, xin người hãy siêu độ luôn cả quỷ hồn được chôn cất trong đó, Tây Vương Mẫu cũng bị ta giam giữ ở đó." Ngao Tông gật đầu biểu thị đồng ý, đối với hắn đó không phải là việc gì khó khăn, "Không nói lung tung, vì sao ngươi lại bắt Tây Vương Mẫu?" "Ta bắt nàng ta để hỏi cách tiến vào Nữ Oa thần điện, nhưng nàng ta lại hỏi ba không biết, ta trong cơn tức giận, đã nhốt nàng ta vào trong ngôi mộ đó chờ chết rồi." Nữ quỷ thành thật đáp.

Ngao Tông không nói thêm gì, giải trừ cấm chế đã lưu lại trên người nữ quỷ, và dùng linh lực không ngừng hóa giải oán lực trên người nàng ta.

Theo oán lực dần tiêu tán, tu vi pháp lực của nàng ta cũng dần bị

hóa giải tiêu thoái, cho đến khi oán lực hoàn toàn tan biến, nàng ta trở thành một du hồn không hề có pháp lực, nhưng cũng có nghĩa là có thể tiến vào luân hồi chuyển sinh.

"Tán!" Ngao Tông trong lòng bàn tay hóa ra một đạo phù văn, hồn phách nữ quỷ cũng theo đó chậm rãi trở nên trong suốt, đang dần ẩn mình vào Minh Giới.

"Đa tạ thượng tiên. ....." Hồn phách nàng ta cuối cùng vẫn nhìn quanh một lượt, dường như trước khi chuyển thế, mang theo ký ức cuối cùng nhìn thế giới một lần, nhưng nhanh chóng tan biến, không còn tồn tại.

"Ách, ta dường như không biết tên nàng." Trần Tĩnh Cừu gãi gãi đầu, "Cũng không biết vì sao lại có chấp niệm sâu sắc với Nữ Oa Thạch như vậy." "Trong thế gian có rất nhiều người có chấp niệm cực sâu, nhiều thêm một người không nhiều, thiếu đi một người cũng không thiếu." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Chấp niệm của ngươi đối với Nữ Oa Thạch, chẳng phải cũng vậy sao?" Lời nói này làm thức tỉnh mọi người, sau đó tất cả không nói thêm lời vô nghĩa, lập tức đi đến hậu điện tìm Nữ Oa Thạch.

Hậu điện tương đối hẹp hơn, nhưng cấm chế pháp chú trong đó cũng mạnh hơn, không biết pháp chú tiếp xúc Trần Tĩnh Cừu xong lại biến mất một cách khó hiểu.

"Thủ đoạn hay thật!" Kiếm Si không hiểu nguyên do, cứ tưởng Trần Tĩnh Cừu phá giải chú thuật, kinh ngạc liên tục vỗ tay tán thưởng, khiến Trần Tĩnh Cừu một mặt bối rối.

Sau khi một đạo cấm chế cuối cùng tự động tan đi, một tế đàn khổng lồ liền xuất hiện, một nữ tử mặc váy trắng đang nằm ngủ say ở chính giữa tế đàn.

Không biết đã ngủ say ở đây bao lâu, khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn

trắng nõn hồng hào, lông mi cũng lên xuống theo hơi thở, gần như khiến người ta không thể tin được nàng đã ngủ say ở đây mấy ngàn năm.

"Hậu duệ duy nhất của Nữ Oa, Tiểu Tuyết." Trần Tĩnh Cừu hít một hơi thật sâu, "Ngao huynh, ta đi đánh thức nàng, nếu có bất trắc gì. .....Làm phiền ngươi giúp một tay!" "Yên tâm." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Trần Tĩnh Cừu cẩn thận từng li từng tí đi lên tế đàn, Kiếm Si căng thẳng gọi phi kiếm bao quanh thân, tùy thời chuẩn bị ứng địch.

Chỉ thấy Trần Tĩnh Cừu như lâm đại địch, cẩn thận từng li từng tí ngồi xếp bằng bên cạnh Tiểu Tuyết, dựa theo chú ngữ ký ức Nữ Oa lưu lại trong đầu mà mặc niệm, đồng thời dùng pháp lực thôi động.

"Khởi!" Chú ngữ niệm xong, Trần Tĩnh Cừu quát lớn kích phát chú ngữ, tế đàn đột nhiên phát ra một trận chấn động kịch liệt, vang lên tiếng ầm ầm!

Trần Tĩnh Cừu không biết phải làm sao, Tiểu Tuyết vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng quanh thân nàng lại có pháp lực dao động cực kỳ mạnh mẽ vận chuyển, khiến hắn cảm thấy bất an sâu sắc.

"Trần huynh cẩn thận!" Kiếm Si đồng tử co rút, kinh hãi nhìn một đạo pháp lực xuyên thấu ngưng tụ trên đỉnh đầu Trần Tĩnh Cừu, đột nhiên rơi xuống!

Hắn vội vàng thôi động phi kiếm cản lại, nhưng căn bản không kịp, khi nhìn thấy ngàn cân treo sợi tóc, Ngao Tông lại không biết từ lúc nào đã ở phía sau Trần Tĩnh Cừu, một cước đá hắn ra, mặc cho đạo pháp lực xuyên thấu kia đánh thẳng vào thân thể mình.

"Rắc!" Pháp lực xuyên thấu ngay cả hộ thể cương khí của Ngao Tông cũng khó lòng xuyên thủng liền tiêu tán, sự chấn động của tế

đàn cũng cuối cùng theo đó bình ổn trở lại.

"Thật huyền diệu!" Sống sót sau tai nạn, trái tim Trần Tĩnh Cừu gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vừa nãy nếu Ngao Tông chậm hơn một bước, hắn đã chết chắc rồi!

Đồng thời, Ngao Tông chú ý, Tiểu Tuyết đang ngủ say kia, lông mi khẽ run rẩy.

"Tiểu Tuyết?" Ngao Tông thấy vậy, thử khẽ gọi, thiếu nữ tuyệt mỹ đang ngủ say kia cuối cùng chậm rãi mở hai mắt, trong ánh mắt mang theo chút mệt mỏi và mơ hồ.

"....." Tiểu Tuyết tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Ngao Tông đang đứng một bên, khẽ hỏi: "Đại địa hoàng giả?" "Ta không phải, là hắn." Ngao Tông chỉ vào Trần Tĩnh Cừu ở một bên, đối phương thì bối rối mỉm cười với Tiểu Tuyết, bộ dạng bây giờ có chút chật vật.

"Thì ra là vậy. ....." Tiểu Tuyết chậm rãi ngồi dậy, khẽ xoa trán, "Dù sao đi nữa. .....đã có Đại địa hoàng giả, vậy ta cũng có việc phải đồng hành cùng ngươi." "Mẫu thân và ta đã nói, nếu ta được Đại địa hoàng giả đánh thức, thì chính là Thiên Chi Ngân đã mở ra, cần ta giúp đỡ." Tiểu Tuyết nở một nụ cười tuyệt đẹp thấm vào tim gan mọi người, "Sau này xin chư vị chiếu cố nhiều hơn!" Dù là nữ nhân Thát Bạt Ngọc Nhi cũng không thể không thừa nhận, Tiểu Tuyết thật sự là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, thậm chí đẹp đến mức khiến nàng công chúa cũng có chút tự ti hổ thẹn.

"Không biết, chư vị xưng hô như thế nào?" Tiểu Tuyết nhìn về phía Ngao Tông ở một bên, có chút nghi hoặc.

Không biết vì sao, nàng luôn khó rời mắt khỏi thân hình Ngao Tông, có lẽ là vì khí chất độc đáo xuất chúng mà hắn toát ra, cùng với khuôn mặt khá tuấn tú.

Ngao Tông cũng là người đầu tiên nàng nhìn thấy khi tỉnh lại, một chút cũng có ý nghĩa phi phàm.

Ngao Tông giới thiệu từng người cho Tiểu Tuyết, nàng cũng không ngừng gật đầu lắng nghe, luôn như một đứa trẻ ngây thơ mỉm cười.

"Nếu chư vị cần ta giúp đỡ, cứ việc mở lời nhé.

Trên người ta có Nữ Oa Thạch, có lẽ có thể giúp được một chút." Tiểu Tuyết cười nói.

".....Tiểu Tuyết cô nương, Nữ Oa Thạch ở trên người nàng, không thể lấy đi sao?" Trần Tĩnh Cừu gãi tai gãi má, không nhịn được hỏi vấn đề này, dù sao nó cũng rất quan trọng.

"Đương nhiên có thể.

Ta có nghe mẫu thân nói, nếu không có Nữ Oa Thạch thì ta sẽ lại ngủ say, vì trái tim của ta và Nữ Oa Thạch đã dung hòa làm một." Tiểu Tuyết nghiêm túc trả lời.

"Nhưng nếu. ....." Khuôn mặt Tiểu Tuyết đột nhiên hơi ửng hồng, "Nếu Ngao đại ca cần Nữ Oa Thạch, ta bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra, chỉ hy vọng người có thể chăm sóc ta thật tốt khi ta ngủ say." Trần Tĩnh Cừu lập tức ngây người, Tiểu Tuyết cũng quá đơn thuần rồi!

"Chẳng trách a, chỉ có Đại địa hoàng giả mới có thể đánh thức, nếu là kẻ mưu đồ bất chính, Tiểu Tuyết chẳng phải đã chết chắc rồi sao. ....." Trần Tĩnh Cừu kéo Ngao Tông sang một bên, có chút khó xử hỏi: "Ngao tiền bối, bây giờ phải làm sao?" "Không cần Nữ Oa Thạch sao, nó ở ngay trước mắt ngươi." Ngao Tông cười nói.

"Đừng đùa nữa, tiền bối!" Trần Tĩnh Cừu vẻ mặt bất lực, "Ta sao có thể ra tay được chứ, đó là một mạng người!" "Được rồi, không đùa nữa.

Có Tiểu Tuyết ở đây, hà tất phải lấy Nữ Oa Thạch?

E rằng Nữ Oa Thạch trong tay nàng có thể phát huy uy năng, còn mạnh hơn khi nắm giữ trong tay ngươi.” Ngao Tông nghiêm nghị nói.

Chương 663

".....Cũng đúng a, có Tiểu Tuyết đi cùng ta chẳng phải cũng như nhau!" Trần Tĩnh Cừu chợt tỉnh ngộ.

Ngao Tông từ điểm này cũng có thể nhìn ra sự khác biệt giữa Vũ Văn Thác và Trần Tĩnh Cừu, nếu đổi thành Vũ Văn Thác, e rằng hắn sẽ dùng mọi cách để lấy Nữ Oa Thạch vào tay!

Lúc này Kiếm Si đã không còn ký ức của Vũ Văn Thác, tự nhiên cũng không có ý định cướp lấy Nữ Oa Thạch, chỉ tò mò đánh giá trận pháp tàn phá trong này.

"Tiểu Tuyết cô nương, tâm tư thuần lương, nhưng trên đời có rất nhiều kẻ ác đồ thèm muốn Nữ Oa Thạch, không thể tùy tiện nói với người lạ là trên người mình có Nữ Oa Thạch." Kiếm Si dặn dò.

"Vì sao lại muốn Nữ Oa Thạch?" Tiểu Tuyết nghiêng đầu, có chút khó hiểu hỏi.

"....." Kiếm Si lập tức nghẹn lời, thực sự không biết nên giải thích mọi chuyện như thế nào với một cô nương ngây thơ như vậy.

"Yên tâm, không cần quá lo lắng, sau này chỉ cần đi theo ta là được." Ngao Tông khẽ mỉm cười với Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết thuần lương như vậy, đã vậy trong mắt nàng thế giới cực kỳ tươi đẹp, vậy cũng căn bản không cần phải truyền thụ những điều trầm uất xấu xa cho nàng.

Dù sao, hắn cũng có thể bảo vệ Tiểu Tuyết thật tốt.

"Đa tạ Ngao đại ca!" Tiểu Tuyết ngọt ngào nói.

Không biết vì sao, Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn nụ cười của Tiểu Tuyết đối với Ngao Tông như làm nũng, trong lòng mơ hồ có chút

ghen tỵ.

“Ngao công tử, ta. .....” Ngao Tông thấy Thát Bạt Ngọc Nhi muốn nói lại thôi, liền biết nàng ta có điều gì đó, “Ta có thể đi đến thị tộc của nàng một chuyến, đến lúc đó Tiểu Tuyết ra tay ứng với hẳn có thể giải quyết.” “Như vậy, thật tốt quá!” Một tảng đá trong lòng Thát Bạt Ngọc Nhi cuối cùng cũng rơi xuống.

“Ngọc Nhi tỷ tỷ, nếu muốn chữa trị cho người nhà thì dùng cái này tốt lắm!” Tiểu Tuyết đột nhiên ghé sát lại, xòe lòng bàn tay cưỡng chế ngưng tụ linh lực đang bay lên trong không trung hóa thành một viên linh thạch đưa cho Thát Bạt Ngọc Nhi.

“Linh lực vật hóa!” Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn thủ đoạn này không khỏi kinh thán, thủ pháp như vậy ngay cả đại pháp sư có tu vi mạnh nhất trong Thát Bạt thị tộc cũng tuyệt đối không thể làm được.

Tiểu Tuyết nhìn có vẻ vô hại, thủ đoạn và pháp lực lại cao thâm đến vậy!

“Vật phẩm linh lực chí thuần, e rằng ngay cả người chết cũng có thể hồi sinh, tất nhiên chữa trị một bệnh nặng không thành vấn đề.

Ngọc Nhi, nhận lấy đi.” Ngao Tông cười nói.

Thát Bạt Ngọc Nhi ngây người nhận lấy linh thạch, đột nhiên hoàn hồn: “Chờ đã. .....Làm sao ngươi biết ta cần chữa trị cho tỷ tỷ?

Ta chưa từng nói với ngươi!” Tiểu Tuyết nghiêng đầu, có chút khó hiểu nói: “Ta thấy nếu người khác có vẻ bối rối, thì có thể trực tiếp đọc suy nghĩ trong lòng họ, vừa nãy ta mới biết trong thị tộc của ngươi có tỷ tỷ cần chữa trị, nếu là chuyện nhỏ thì không cần lấy đi trái tim của ta đâu.” Khuôn mặt Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức trở nên bối rối rất nhiều, vừa nãy những gì nàng ta nghĩ chính là làm thế nào để lấy đi Nữ Oa Thạch, nếu Tiểu Tuyết biết được chẳng phải sẽ nảy

sinh địch ý sao!

“Yên tâm, Tiểu Tuyết tâm tư thuần lương, e rằng ngay cả kẻ xấu cũng khó lòng làm hại nàng.” Ngao Tông an ủi Thát Bạt Ngọc Nhi một câu, sau đó lại trịnh trọng nói với Tiểu Tuyết: “Dò xét nội tâm người khác là một việc vô cùng vô lễ, sau này trừ phi gặp kẻ muốn hãm hại, con đừng tùy tiện sử dụng thuật đọc tâm đối với bất kỳ ai.” “Như vậy sao. .....Xin lỗi a, Ngọc Nhi tỷ tỷ.” Tiểu Tuyết lập tức lộ vẻ xin lỗi, không phải làm bộ, vẻ mặt vô cùng chân thành, khiến Thát Bạt Ngọc Nhi mặt đỏ bừng.

“Thực ra nên là ta xin lỗi người mới đúng. .....Ách được rồi, tóm lại là vô cùng cảm ơn, sau này xin đừng dò xét nội tâm của ta nữa.” Thát Bạt Ngọc Nhi có chút hoảng loạn cảm ơn.

“Yên tâm đi, sau này ta sẽ không làm vậy nữa, bất kể với ai.” Tiểu Tuyết thành khẩn đáp.

“Ngao huynh, linh lực của Nữ Oa thần điện đang dần biến mất, dường như vì Tiểu Tuyết được đánh thức, nếu chúng ta không đi nữa thì e rằng không thể rời khỏi đây.” Kiếm Si nói bên cạnh Ngao Tông.

Ngao Tông khẽ gật đầu, đã lấy được Nữ Oa Thạch rồi, thì cũng không cần thiết phải tiếp tục lưu lại.

Nhưng trước khi rời đi, mọi người quyết định trước tiên đi tìm Tây Vương Mẫu, tiện thể siêu độ vị vong linh đang chôn cất trong mộ.

Khi bước ra khỏi Nữ Oa thần điện, nhìn thấy kết giới ẩn giấu bên ngoài đã mất hiệu lực, Nữ Oa thần điện cao lớn hùng vĩ cũng theo đó hiện ra nguyên hình, nhưng vì Nữ Oa Thạch đã bị lấy đi, bây giờ chỉ còn là một đại điện bình thường không hề có thần lực.

Người Nguyệt Hà Thành e rằng cũng không thể ngờ, Nữ Oa Thạch mà họ đã thử mấy ngàn năm không thể có được, lại bị Ngao

Tông và những người khác thu vào túi.

"Sương mù tan rồi!" Thát Bạt Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn quanh, cảnh sắc trong Nữ Oa cấm địa hiện ra không sót một chút, không còn nửa điểm trở ngại, tất cả yêu tà quẩn quanh gần đó cũng đều tháo chạy, quả nhiên đều bị Nữ Oa Thạch hấp dẫn đến đây.

"Nhìn kìa, Nữ Oa thần điện!" "Thì ra ở đây, mẹ kiếp, hại lão tử đi oan uổng biết bao nhiêu đường." "Mau đi xem, đừng để người khác giành mất!" Một đám tu sĩ đang mê thất trong sương mù bỗng nhiên nhìn thấy Nữ Oa thần điện cực kỳ nổi bật kia, nhất thời đều đỏ mắt, hoàn toàn quên mất rằng đến đây là để tìm Tây Vương Mẫu, lũ lượt chen chúc kéo đến!

Thậm chí rất nhiều người còn đỏ mắt tranh giành lẫn nhau, ai cũng biết lợi ích khi có được Nữ Oa Thạch.

"Đi thôi." Ngao Tông khinh thường những người này, càng không muốn giao thiệp với họ, bọn họ tất nhiên sẽ vui mừng hão huyền một trận.

Chỉ có điều mọi người không biết, bên ngoài Nữ Oa cấm địa, người của Tây Vương Mẫu phủ đã sớm vỡ tổ, sương mù tan đi, chẳng phải có nghĩa là tất cả bí mật của Nguyệt Hà Thành mấy ngàn năm qua đều sẽ bị bại lộ, Nữ Oa Thạch càng có khả năng sẽ rơi vào tay người khác!

Ngay lập tức, tất cả tu sĩ tự xưng là hậu duệ Nữ Oa trong Nguyệt Hà Thành đều tiến vào Nữ Oa cấm địa, và ra lệnh tuyên bố bất kỳ ai dám nhúng tay vào Nữ Oa Thạch, đều sẽ bị họ truy sát đến cùng! .....

Ngôi mộ mà nữ quỷ miêu tả không khó tìm, cũng là ngôi mộ duy nhất trong cấm địa, chỉ có một bia đá đơn sơ, loáng thoáng có thể nhìn thấy những chữ khó nhận biết trên đó.

“Âm khí nặng thật. .....” Tiểu Tuyết cau mày, “Hồn phách bên trong, hẳn đã bị nhốt ở đây mấy trăm năm, nếu thêm vài chục năm nữa, e rằng sẽ biến thành quái vật gây họa cho thế gian.” “Ta xem. .....” Kiếm Si bước lên vỗ vỗ vào bia mộ, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, trường kiếm phía sau lưng ẩn ẩn xao động, ngay sau đó pháp lực trong lòng bàn tay đột nhiên bùng phát, lại lập tức nghiền nát bia đá!

“Oanh!” Trong làn bụi bặm của bia đá vỡ nát, một trận âm khí đen đặc cuồn cuộn, cuối cùng hóa thành một con ác quỷ mặt mũi dữ tợn gào thét lao về phía Kiếm Si!

“Đi!” Kiếm Si quát lớn một tiếng, trường kiếm lập tức xuất vỏ bao quanh thân ác quỷ, cưỡng chế bức lui, con ác quỷ kia căn bản không thể chịu nổi những kiếm khí bắn ra bao quanh, kinh hãi vội vàng cầu xin: “Thượng tiên tha mạng!” Hồn phách kia mới hiện ra nguyên hình, lại là một thư sinh thanh tú da mặt trắng bệch, nhìn có vẻ vô hại.

“Ngươi là quỷ hồn bị chôn cất ở đây?” Kiếm Si chất vấn.

“Không sai. .....Vừa nãy ta không cố ý tấn công người, chỉ là thấy người phá hủy bia đá của ta, cứ tưởng người muốn quật mộ hủy thi, cho nên ta chỉ muốn dọa người đi, nhưng không ngờ người lại là nhân vật thần tiên như vậy. .....” Thư sinh quỷ hồn sợ hãi run rẩy, nhỏ tiếng biện giải.

“Gã này hình như không nói dối, còn xa mới đạt đến cảnh giới quỷ tu, căn bản không thể làm hại người.” Trần Tĩnh Cừu quan sát một lúc, trầm tư nói.

Kiếm Si thu hồi kiếm khí bao quanh, “Ta không cố ý hủy hoại mộ phần của ngươi, chỉ là trong bia mộ có pháp thuật cấm chế, ngươi bị nhốt ở đây mấy trăm năm không thể chuyển sinh, tu luyện, đều do nó

gây ra, ta đang giúp ngươi." "Người, người. ....." Thư sinh quỷ hồn nghe vậy sững sờ, vẻ mặt từ kinh ngạc ban đầu dần chuyển sang vặn vẹo, phẫn nộ!

"Trần Như Yên!

Ngươi lừa ta!

Ngươi có biết ba trăm năm qua ta đã chịu đựng loại giày vò gì ở nơi quỷ quái này không!" Thư sinh quỷ hồn phẫn nộ ngửa mặt lên trời gào thét, oán khí quanh thân không ngừng dao động khuếch tán, mơ hồ có dấu hiệu mất kiểm soát!

"Bình tĩnh một chút, ta sẽ cứu ngươi!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng quát ngăn, đồng thời đánh ra một đạo chú thuật áp chế oán khí, mới khiến thư sinh quỷ hồn miễn cưỡng bình tĩnh lại.

"Xin lỗi, thượng tiên, ta vô ý xông xáo. ....." Thư sinh quỷ hồn ngồi dưới đất, khóc thút thít, mặc dù không có thân thể không thể chảy nước mắt, nhưng ai cũng có thể thấy hắn đau lòng đến cực điểm.

"Bia mộ đó, là do nữ quỷ kia lập sao?" Trần Tĩnh Cừu có chút nghi hoặc, "Ngươi và nàng ta có thù oán sao, tại sao lại hãm hại ngươi như vậy?" Thư sinh quỷ hồn ngừng khóc, có chút bi ai nói: "Nàng ta tên là Trần Như Yên, giữa ta và nàng ta không có oán không có thù.

Chương 664

Ba trăm năm trước, khi ta còn sống trên đời, chúng ta là vợ chồng." "Vợ chồng?

Lại hãm hại ngươi đến nông nỗi này?" Thát Bạt Ngọc Nhi nghe mà mù mịt, "Chẳng lẽ không phải là cùng gian phu mưu tài hại mệnh hãm hại. ....." "Nữ hiệp cười rồi, không phải như vậy." Ba trăm năm trước, Trần Như Yên và thư sinh là thanh mai trúc mã sống cùng một thôn núi, thư sinh gia cảnh nghèo hàn, lại thi mãi không đậu tiến sĩ, nên cuộc sống cũng ngày càng túng quẫn.

Nhưng ngay cả như vậy, Trần Như Yên cũng không hề chê bai thư sinh, và bất chấp sự phản đối của gia đình mà kết hôn với hắn, phụ thân của nàng ta đối với chuyện này cũng không còn cách nào khác, chỉ để lại một ít điền sản cho hai vợ chồng, để họ tự lực cánh sinh.

Nhưng thật đáng tiếc trời có lúc bất trắc, vừa mới kết hôn hai năm, thôn trang liền đột nhiên bị một trận bệnh tai khó hiểu, thư sinh cũng không may vì thế mà nhiễm bệnh qua đời.

Trận bệnh tai đó không tầm thường, một đám đạo sĩ vân du đã bố trí độc chú để đoạt lấy hồn phách người sống, tất cả những người chết trong dịch bệnh đều sẽ bị cấm cố hồn phách không thể chuyển sinh, chỉ có thể trở thành dược liệu luyện khí.

Trần Như Yên yêu thư sinh sâu sắc căn bản không nguyện chấp nhận hiện thực, dùng mọi cách tìm kiếm cao nhân, tìm phương pháp có thể giải cứu trượng phu, cuối cùng cơ duyên xảo hợp mà bái nhập môn hạ của một quỷ tu trở thành đệ tử, cũng vì thế mà triệt để bỏ đi thân thể biến thành một quỷ hồn có oán lực cực mạnh.

Bằng vào pháp lực cảnh giới quỷ tu, Trần Như Yên dễ dàng giết chết đám đạo sĩ vân du đã bố trí độc chú kia, và đoạt lại hồn phách yếu ớt, tùy thời có thể tiêu tán của thư sinh.

Nhưng tình yêu của Trần Như Yên đối với thư sinh đã đạt đến trình độ bệnh hoạn, nàng quyết định tiêm một lượng lớn oán khí vào hồn phách thư sinh, khiến hắn không cần nhập luân hồi cũng có thể duy trì không tiêu tán, và ở thế gian không ngừng tìm kiếm phương pháp trọng tố thân thể cho hai người.

Cũng chính vì vậy, nàng liền tiềm nhập Nữ Oa cấm địa, ở đây đợi ba trăm năm, hồn phách thư sinh cũng vì thế mà luôn bị áp dưới bia đá không được chuyển sinh.

Nhưng thư sinh căn bản không biết tất cả, Trần Như Yên đối với hắn chỉ đề cập vì để bảo tồn hồn phách hắn hoàn chỉnh mới làm vậy, nhưng không biết thư sinh căn bản không thể chịu đựng được cuộc sống nửa người nửa quỷ như vậy, chỉ muốn nhanh chóng chuyển thế đầu thai!

Hiện nay, biết được ba trăm năm thống khổ mà mình đã chịu đựng, tất cả đều đến từ người vợ kết tóc của mình, sao có thể không điên cuồng.

Đáng thương thay trong ba trăm năm đó hắn luôn lo lắng có làm vướng chân vợ không, gây trở ngại không!

"Vợ ngươi bản ý hắn không như vậy." Trần Tĩnh Cừu thấy vậy không khỏi lên tiếng an ủi, nhưng thư sinh chỉ lắc đầu cười khổ, "Chư vị đại hiệp, có biết Như Yên bây giờ đang ở đâu không?

Ta muốn gặp nàng, có mấy vấn đề ta nhất định phải hỏi!" "Không còn ở thế gian nữa." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Ta đã rửa sạch oán khí cho nàng, để nàng chuyển thế đầu thai, nguyện vọng cuối cùng trước khi đầu thai, nàng đã cầu xin ta siêu độ." Thư sinh nghe vậy vẻ

mặt ngây dại, không ngừng run rẩy, lại một lần nữa khóc thút thít.

"Chuyện gì thế này?

Vừa nãy còn hận Trần Như Yên muốn lột da rút gân, bây giờ lại khóc?" Trần Tĩnh Cừu nhìn mà mù mịt.

Ngao Tông khẽ mỉm cười, cũng không giải thích cho hắn.

Thư sinh trong lòng biết, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không thể có cơ hội gặp lại, sau khi chuyển thế luân hồi, ai cũng không thể nhớ được ai, cho dù kiếp sau gặp lại khi cận kề trong gang tấc.

Nhân duyên dây dưa hơn ba trăm năm, cũng đến đây kết thúc, nhưng tình cảm đó làm sao có thể dễ dàng hóa giải được?

"Đa tạ chư vị đại hiệp. .....Nếu kiếp sau có thể, ta nhất định sẽ báo đáp thật tốt!" Thư sinh cảm kích.

"Cảm tạ ta siêu độ Trần Như Yên, cảm tạ ta đã giúp đỡ?" Ngao Tông hỏi một vấn đề đáng suy ngẫm.

Thư sinh trầm mặc không nói, nửa lúc sau mới thở dài một tiếng, "Có lẽ ta và nàng như trước đây, lấy thân phận quỷ hồn bầu bạn, cũng không tồi. ....." Ngao Tông không nói thêm lời nào, nhìn về phía Kiếm Si, "Siêu độ nàng, cũng là tích cho ngươi một phần công đức." Kiếm Si mặc nhiên gật đầu, trong miệng mặc niệm siêu độ pháp chú, hai tay kết ấn, hồn phách thư sinh cũng theo đó mờ dần, cuối cùng dần tiêu ẩn trong thiên địa.

"Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, hà cớ gì gió thu vẽ quạt sầu. ....." Tiểu Tuyết thần sắc có chút thê lương, "Họ có hy vọng đối phương giải thoát cho nhau, tiếp tục duy trì như ban đầu không?" "Khái khái. ....." Trần Tĩnh Cừu ho khan một tiếng, "Chư vị, Tây Vương Mẫu hẳn đang ở trong mộ phần, chúng ta không nên đưa nàng ra sao." "Đương nhiên!" Kiếm Si khu động phi kiếm, như mấy chục

cái xẻng vung vẩy nhanh chóng xới đất, nhanh chóng đào mở mộ phần, một cỗ quan tài khổng lồ cũng theo đó xuất hiện trước mặt mọi người.

Một đạo kiếm quang lóe lên, nắp quan tài lập tức bị chém thành hai nửa, chỉ thấy một trung niên nhân bụng phệ đang nằm trong đó, bên cạnh thì có một bộ hài cốt khô héo.

Trung niên nhân kia mặt đầy âm khí, hiển nhiên bị cưỡng chế cấm chế, tất nhiên là do Trần Như Yên ra tay.

"Hẳn là thi hài của thư sinh, còn vì sao. ....." Kiếm Si bước lên, tùy tay chỉ vào huyệt đạo của trung niên nhân kia, gã này lập tức như một đứa trẻ bị kích thích mà nhảy dựng lên, tại chỗ tỉnh táo!

"Đừng giết ta, đừng giết ta!

Ta cầu xin người, ta thật sự không biết Nữ Oa thần điện ở đâu cả!

Ta cũng không phải là truyền nhân chân chính của Nữ Oa!

Cầu xin người tha cho ta đi. .....Ô ô. ....." Gã này tại chỗ quỳ xuống dập đầu, vừa khóc vừa nước mắt nước mũi giàn giụa.

"Này!

Nhìn kỹ đây, ta là người sống sờ sờ, không phải quỷ!" Trần Tĩnh Cừu lên tiếng nhắc nhở.

Trung niên nhân mới dám cẩn thận ngẩng đầu lên, phát hiện người đứng trước mặt không phải hồn phách Trần Như Yên, "Cái nữ quỷ kia. .....Ách không, vị quỷ tiên kia đang ở đâu rồi. ....." "Đã được siêu độ rồi, ngươi là Tây Vương Mẫu đúng không?" Trần Tĩnh Cừu hỏi.

"Mẹ kiếp, tiện nhân đó!" Tây Vương Mẫu thay đổi hoàn toàn vẻ nhút nhát yếu ớt trước đó, đứng dậy vừa chửi vừa vỗ bụi đất trên người, "Ngay cả ta đường đường Tây Vương Mẫu cũng dám bắt giữ,

sớm đã cảnh cáo sẽ có đại năng giả thu thập ngươi, đáng đời bị siêu độ!

Nhốt ta cùng bạch cốt khô lâu trong một... .....” Tây Vương Mẫu liếc nhìn mọi người một cái, “Không phải là người trong tộc ta đúng không?

Nhưng dù sao thì các ngươi làm cũng không tệ, hậu duệ tộc ta nợ các ngươi một ân tình, vàng bạc tài bảo tuyệt đối sẽ thỏa mãn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!” Thấy gã này ra vẻ, mọi người đều khá khinh thường, ngay cả Trần Tĩnh Cừu cũng khinh thường: “Cứu ngươi chỉ là tiện thể thôi, ta khuyên ngươi sau này đừng mượn danh hậu nhân Nữ Oa mà ra vẻ lừa bịp, nếu không chỉ không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu rắc rối đâu.” “Tiểu huynh đệ, ngươi nói ta ra vẻ lừa bịp?

Ta chính là hệ truyền thừa của Nữ Oa!” Tây Vương Mẫu lập tức có chút bất mãn.

Ngay cả Tiểu Tuyết cũng không nhìn nổi nữa, “Xưng là truyền nhân Nữ Oa, trong tay ngươi có huyết mạch truyền thừa và lệnh bài của Nữ Oa không?” “Kia. .....” Tây Vương Mẫu có chút chột dạ, “Ta là tộc Nữ Oa mà các triều đại Thăng Long đều công nhận, ta hà tất phải giải thích nhiều với một tiểu cô nương, chẳng lẽ ngươi muốn cướp sao?!” Nàng ta đâu có biết thiếu nữ trước mắt chính là hậu nhân Nữ Oa chân chính.

“Ta đi đây.” Ngao Tông lười đáp lời kẻ ngốc, phất tay ý bảo mọi người cùng rời đi.

“Chờ đã!

Đừng bỏ lại ta a!” Tây Vương Mẫu vội vàng đi theo phía sau, nàng không muốn ở lại một mình ở nơi quỷ quái này, Trần Như Yên đã để lại cái bóng tâm lý quá lớn! .....

Vừa mới đến lối vào Nữ Oa cấm địa, lại phát hiện một đám tu hành giả sát khí đằng đằng đang chuẩn bị tiến vào.

"Nếu các ngươi đi ra khỏi Nữ Oa cấm địa, hãy giao nộp tất cả vật phẩm trên người để ta lục soát, nếu không đừng hòng rời đi!" Những tu hành giả kia lũ lượt giơ pháp khí chặn đường, sát khí đằng đằng!

"Bọn họ có bệnh sao!" Trần Tĩnh Cừu vô cùng bất mãn, "Lúc trước cầu xin ta giúp đỡ thì không có thái độ như vậy!" "Chết đi. .....Chờ, chờ đã, Tây Vương Mẫu?!" Một tu hành giả vừa định quát mắng Trần Tĩnh Cừu, đột nhiên nhìn thấy Tây Vương Mẫu trong đoàn người, lập tức sợ đến biến sắc!

Chương 665

"Bọn họ vừa cứu ta từ trong Nữ Oa cấm địa ra, so với những tên thủ vệ, pháp sư kia thì chức trách hơn nhiều, muốn lục soát ta sao?

Nếu thật sự đánh nhau e rằng các ngươi cũng không phải đối thủ!" Tây Vương Mẫu phá miệng mắng lớn.

Còn những tu hành giả kia không một ai dám cãi lại, trong mắt họ Tây Vương Mẫu chính là người có huyết mạch Nữ Oa trực hệ, địa vị cực cao.

Nàng ta đã biên soạn ra những lời nói dối, chỉ cần mọi người đều tin, tự nhiên cũng sẽ kính sợ trong lòng, địa vị của nàng ta trong lòng họ cũng hoàn toàn khác biệt.

"Xin người bớt giận. .....Chúng tôi vào là vì sương mù trong Nữ Oa cấm địa đã tan đi, Nữ Oa thần điện cũng xuất hiện, lo lắng những tu sĩ xâm nhập vào đó sẽ đánh cắp Nữ Oa Thạch, cho nên mới. ....." Chưa đợi nói xong, Tây Vương Mẫu đã lập tức vỡ tổ, "Nữ Oa Thạch?!

Vậy không mau đi, ở đây làm gì!" "Đi!" Mọi người không ai dám trái lệnh, lũ lượt tách ra xông vào Nữ Oa cấm địa!

Tây Vương Mẫu có chút hồn vía lên mây, thị tộc của nàng đã tìm kiếm Nữ Oa Thạch mấy ngàn năm, nay cơ hội ở ngay trước mắt sao có thể dễ dàng bỏ qua?

"Đám chết tiệt đó, ngay cả đồ của hậu duệ Nữ Oa chúng ta cũng dám nhăm nhe. ....." Suy nghĩ đó, Tây Vương Mẫu liền không thể không ưu tiên nghĩ đến chuyện Nữ Oa Thạch, vội vàng nói với Ngao Tông: "Chư vị, xin sau khi trở về, trước tiên hãy an tọa tại Tây Vương Mẫu phủ của ta, đợi ta từ Nữ Oa cấm địa trở về, nhất định sẽ chiêu

đãi thật tốt!" "Không cần, ta chuẩn bị rời khỏi Nguyệt Hà Thành." Ngao Tông thậm chí còn không thèm nói nhiều liền từ chối.

Tây Vương Mẫu kinh ngạc, những người này dường như không hề hứng thú với vàng bạc châu báu một chút nào, cũng không bị lung lay.

"Như vậy cũng tốt, tiết kiệm được một khoản tiền lớn. ....." Tây Vương Mẫu cũng không khách sáo nhiều, vội vã quay trở lại Nữ Oa cấm địa, tất nhiên là đã định trước sẽ công cốc.

"Chắc đã đánh nhau rồi." Ngao Tông nhìn về phía sâu trong Nữ Oa cấm địa, rõ ràng cảm nhận được bên trong đã xảy ra một trận tranh đấu cực kỳ kịch liệt, Nữ Oa cấm địa e rằng sẽ máu chảy thành sông, "Chỉ đáng tiếc, một mảnh tịnh thổ mà Nữ Oa để lại." Tiểu Tuyết nửa hiểu nửa không nhìn về phía Nữ Oa cấm địa, mơ hồ hiểu ra, vì sao Ngao Tông lại bảo nàng tuyệt đối không được tiết lộ vị trí Nữ Oa Thạch.

Những người đó, mơ hồ khiến nàng cảm thấy đáng ghét.

"Ngọc Nhi!

Quả nhiên là ngươi ở đây!" Đột nhiên, một giọng nói đầy phẫn nộ truyền đến, theo tiếng gọi mà nhìn, chính là Trương Liệt.

Lúc này Trương Liệt đang cùng một đám tộc nhân Thát Bạt thị tộc đi cùng nhau dìu đỡ nhau từ trong Nữ Oa cấm địa đi ra, ai nấy mặt mày tái nhợt, pháp lực yếu ớt, hiển nhiên là cổ trùng đã phát tác.

"Huynh rể. ....." Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn Trương Liệt thì thần sắc có chút không tự nhiên, không tự chủ được mà trốn ra phía sau Ngao Tông.

Trương Liệt mặt mày tái nhợt, nhưng vẫn đầy vẻ giận dữ, "Ngươi có biết vì tìm ngươi, Thát Bạt thị tộc gần như đã náo loạn cả

lên không!

Ngay cả tỷ tỷ cũng vì lo lắng mà bệnh tình lại càng nặng hơn!" "Lại nặng hơn rồi sao?!" Thát Bạt Ngọc Nhi lo lắng không thôi, "Bây giờ tỷ ấy thế nào?

Ta đã tìm thấy dược vật có thể chữa trị cho tỷ ấy rồi, ta sẽ lập tức cùng ngươi quay về thị tộc!" "Không cần ngươi giúp, nhưng, ít nhất cũng đừng gây thêm rắc rối!" Trương Liệt dường như vẫn chưa hết giận, cứ tưởng Thát Bạt Ngọc Nhi nói vậy chỉ là để tránh bị trách phạt mà thôi.

"Ta. .....ta là vì tìm Nữ Oa Thạch!

Tỷ tỷ gần như bệnh nhập cao hoang, ta tổng không thể ngồi yên không quản đúng không!" Thát Bạt Ngọc Nhi có chút tức giận phản bác, "Nếu không nói chuyện ta trốn khỏi thị tộc cho tỷ tỷ biết, bệnh tình của tỷ ấy cũng sẽ không nặng hơn!" "....." Trương Liệt vừa định nói, đột nhiên sắc mặt căng thẳng, một ngụm tiên huyết không nhịn được mà phun ra!

"Đại hãn!" Các tộc nhân lũ lượt vây quanh, nhưng cũng bó tay không giúp được gì, thậm chí có người còn nghiêm trọng hơn cả Trương Liệt.

"Cổ trùng phát tác rồi." Ngao Tông vừa nhìn liền biết chuyện gì xảy ra, đầu ngón tay khẽ búng, mấy đạo pháp lực chảy vào trong cơ thể họ, lập tức giết chết tất cả cổ trùng đó!

"Chuyện gì thế. ....." Trương Liệt và đoàn người hoàn toàn không hiểu, độc cổ trùng đã biến mất rồi.

"Yên tâm, cổ trùng đã chết, không còn uy hiếp gì nữa, sau này hãy đề phòng những người mạo nhận là hậu duệ Nữ Oa thì được." Ngao Tông cười nói.

“Vừa nãy. .....các hạ ra tay?” Trương Liệt có chút nghi hoặc.

“Huynh rể, vị công tử này tên là Ngao Tông, tu vi không hề tầm thường.

Nếu không phải người ra tay, ta nhất định không lấy được Nữ Oa Thạch, chưa chắc ngay cả ta cũng đã chết trong mảnh mê vụ kia rồi.” Thát Bạt Ngọc Nhi không chút khách khí nói.

Trương Liệt nghe lời này trong lòng nghi ngờ, thấy Ngao Tông không phải một phàm nhân không hề có pháp lực, lại có thần thông như vậy sao?

“Chờ đã. .....Ngươi đã lấy Nữ Oa Thạch?!” Trương Liệt đột nhiên hoàn hồn, mặt mày chấn động.

“Vận khí tốt hơn một chút thôi, hắc hắc. .....” Trần Tĩnh Cừu gãi gãi đầu, đồng thời liều mạng nháy mắt với Thát Bạt Ngọc Nhi, dường như đang chất vấn vì sao lại nói ra chuyện quan trọng như vậy.

“Huynh rể ta không phải là loại tiểu nhân ti tiện đó, đừng coi thường huynh ấy.” Thát Bạt Ngọc Nhi khinh thường hừ một tiếng.

“Các hạ nếu trong tay thật sự có Nữ Oa Thạch, có thể nào xin người mang Nữ Oa Thạch đến thị tộc của ta một chuyến, giúp ta giải cứu thê tử không?

Người yên tâm, ta nhất định sẽ đền đáp một cách vô cùng hài lòng!” Trương Liệt chắp tay với Ngao Tông, thành khẩn thỉnh cầu.

Ngao Tông không muốn lãng phí thời gian vô ích, “Trong tay Thát Bạt Ngọc Nhi có thứ có thể cứu trợ tỷ tỷ của nàng, không cần động đến Nữ Oa Thạch. .....” “Ngao tiền bối!” Đột nhiên, Trần Tĩnh Cừu nắm lấy vạt áo Ngao Tông, kéo hắn sang một bên nhỏ giọng nói: “Người đồng ý đi, chúng ta nhất định phải đến Thát Bạt thị tộc một chuyến!” “Vì sao?” Ngao Tông có chút nghi hoặc nhìn hắn.

“Ta đã đọc hết 《Sơn Hải Bí Văn》 một lượt, trong đó có đề cập, Thần Nông Đỉnh là trấn tộc chi bảo của Thát Bạt thị tộc!” Trần Tĩnh Cừu hạ thấp giọng, nhưng cũng khó che giấu sự kích động trong lòng!

“Thì ra là vậy. .....Thằng nhóc này đúng là không chịu đi tay không.” Ngao Tông cười nói.

“Hắc hắc. .....” Trần Tĩnh Cừu gãi gãi đầu, luôn cảm thấy lời Ngao Tông nói như đang mắng mình, nhưng khó che giấu sự kích động trong lòng.

Thần Nông Đỉnh đã là trấn tộc chi bảo của Thát Bạt thị tộc, tất nhiên sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt, trong tình huống bình thường căn bản không có cơ hội chạm vào.

Bây giờ nếu có thể mượn cơ hội này đi sâu vào Thát Bạt thị tộc, thì độ khó để lấy được nhất định sẽ giảm đi rất nhiều, cơ hội đã đến rồi!

“Trương huynh yêu thê tử sâu sắc như vậy, thậm chí không tiếc vì nàng mà đi sâu vào hiểm cảnh, chỉ riêng điểm này đã khiến Trần Tĩnh Cừu ta vô cùng khâm phục a!” Trần Tĩnh Cừu vẻ mặt nghiêm túc, nói năng đĩnh đạc, “Bất kể những thứ khác, chỉ riêng điểm này, ta nhất định phải giúp đỡ ngươi một cách nghĩa bất dung từ, Thát Bạt thị tộc ta nhất định phải đi một chuyến, giúp ngươi!” “Trần Tĩnh Cừu!” Thát Bạt Ngọc Nhi nghe lời này lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái, thằng nhóc này vô sự hiến ân cần, khẳng định có mưu đồ.

“Như vậy thật tốt, thật tốt!” Trương Liệt vui vẻ liên tục chắp tay, “Nếu chư vị thật sự có thể chữa khỏi thê tử của ta, nhất định sẽ có trọng tạ!” Trương Liệt nhìn có vẻ là một người thẳng tính, không có nhiều tâm cơ và lại trực tính, điều này lại khiến Ngao Tông không ghét bỏ, “Vậy thì đi một chuyến đi.” “Đúng rồi, ta chưa cảm tạ ân nghĩa vừa nãy các hạ ra tay giúp đỡ. .....” Trương Liệt nhìn về phía

Ngao Tông, mặc dù ngay cả Thát Bạt Ngọc Nhi cũng được cứu, nhưng hắn thật sự không thể nhìn ra một phàm nhân có điểm đặc biệt gì.

"Nếu là vàng bạc châu báu, không cần lấy ra tạ ơn.

Tiện thể nói thêm, công pháp mà ngươi tu luyện có ẩn họa lớn, gần đây tốt nhất nên tạm thời dừng tu vi, bồi đắp thật tốt nền tảng, nếu không dễ dàng cảnh giới sẽ tụt dốc." Ngao Tông một câu nói ngắn gọn, lập tức khiến Trương Liệt vô cùng chấn động!

Chương 666

Điều Ngao Tông nói chính là điều hắn đang lo lắng gần đây, ngay cả hắn cũng có thể cảm nhận tốc độ tu vi tiến triển quá nhanh, nhưng lại không nỡ bỏ qua cơ hội thăng cấp cảnh giới tốt đẹp này.

Bị nhắc nhở như vậy, thực sự như thể được gội rửa tâm trí, hắn mới tin rằng Ngao Tông thật sự là một đại năng giả không thể coi thường, ngay cả bí mật ẩn giấu như vậy cũng có thể nhìn thấu!

"Tiền bối quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng!" Trương Liệt kính cẩn, lần nữa chính thức hành lễ với Ngao Tông.

"Đừng gọi tiền bối nữa, ta có già đến vậy sao?

Cứ gọi ta một tiếng Ngao huynh là được." Ngao Tông nhìn khuôn mặt đầy râu của hắn, lập tức bảo đổi cách gọi.

"Cũng tốt, gọi Ngao huynh nghe thân thiết hơn!" Trương Liệt cười ha hả.

"Ngao công tử, Thát Bạt thị tộc ở nơi thảo nguyên Bắc Cảnh đẹp nhất, ngài nhất định sẽ thích!" Thát Bạt Ngọc Nhi hiển nhiên vô cùng vui vẻ.

Cùng lúc đó, trong Nữ Oa cấm địa mơ hồ truyền đến tiếng chửi rủa, tiếng đấu pháp, cùng tiếng kêu thảm thiết xé lòng, hiển nhiên bên trong đang xảy ra một trận chiến vô cùng thảm liệt.

"Hừ, hiện tại tất cả mọi người trong Nữ Oa cấm địa đều là đồ hỗn trướng, những kẻ ở Nguyệt Hà thành kia đã hại ta, sau này ta nhất định phải tìm bọn chúng tính sổ tử tế!" Trương Liệt trúng cổ trùng, suýt mất mạng, liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này, Nữ Oa cấm địa có đánh nhau đến mức nào cũng không

còn liên quan gì nữa, một đoàn người lập tức rời khỏi Nguyệt Hà thành, không ở lại cái nơi quỷ quái này dù chỉ một khắc.

Khi rời Nguyệt Hà thành, trời đã chạng vạng, Trương Liệt xác nhận bốn phía không có ai, liền lấy ra một cái hồ lô lớn bằng bàn tay, mở nút ra, chỉ thấy một trận khói sương từ trong đó chậm rãi bay lên, cuối cùng hóa thành một cỗ xe giá khổng lồ!

"Đây là bảo vật trong tộc ta, một lần có thể chở gần hai mươi người bay lượn, chuyến đi này đường xa, ta tạm dùng nó để đi đường vậy." Trương Liệt cười nói.

"Hương Xa Bạch Long!" Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn thấy vật này thì kích động đôi mắt sáng rực, năm xưa lúc trốn khỏi bộ lạc, làm đủ mọi cách cũng không thể mang theo nó.

"Thật là một món đồ tốt..." Trần Tĩnh Cừu nhìn đôi mắt sáng rực, nhịn không được đưa tay lên vuốt ve đôi chút, trong lòng cảm thán thực lực của Thát Bạt thị tộc quả nhiên không tầm thường!

"Món đồ này... hình như chưa bổ sung linh lực, chắc là không bay được?" Kiếm Si đánh giá từ trên xuống dưới, ra vẻ suy tư nói.

"Đương nhiên, mỗi lần bay đều phải tiêu hao một lượng lớn linh thạch, thật đau đầu." Trương Liệt phân phó tùy tùng tiến lên bổ sung linh lực cho Hương Xa Bạch Long, đồng thời dặn mọi người chờ một lát.

Đúng lúc đó, thần thức mẫn tuệ của Ngao Tông phát giác, có một luồng khí tức đang nhanh chóng tiếp cận, và âm thầm quan sát!

"Có thú vị, xem ra chuyện này còn lâu mới kết thúc..." Ngao Tông cười lạnh, nhưng cũng không nói cho bất kỳ ai, giả vờ hoàn toàn không biết gì.

Mọi người đương nhiên cũng không hề hay biết, kẻ đang âm thầm

dòm ngó kia, chính là Độc Cô Ninh Kha, quận chúa Chu quốc, kẻ đang liên thủ với Vũ Văn Thác.

Ninh Kha nhìn Kiếm Si và mọi người vô cùng tự nhiên ở cùng nhau, lời nói hoàn toàn không giống Vũ Văn Thác ngày trước, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, không lấy được Nữ Oa Thạch, càng không thể mong chờ Vũ Văn Thác bây giờ sẽ cướp Nữ Oa Thạch!

"Không còn cách nào khác, phải dựa vào ta..." Ninh Kha nhíu chặt mày, lấy ra một cây sáo dài khẽ thổi, một tiếng sáo du dương vang vọng khắp màn đêm.

"Ai?" Tiếng sáo vô duyên vô cớ vang lên khiến mọi người khá khó hiểu, nhìn quanh nhưng không thấy một ai.

Trong lúc Trần Tĩnh Cừu còn đang bối rối, Kiếm Si lập tức triệu hoán phi kiếm, cảnh giác không thôi, "Chư vị, trong tiếng sáo có chú âm khu sử yêu tà, xin hãy cẩn thận!" Lời Kiếm Si vừa dứt, trên bầu trời đêm đã lóe lên từng đạo thân ảnh đen kịt, âm khí, yêu khí tràn ngập bốn phía đột nhiên tăng lên, ai cũng có thể nhận ra có tà vật không tầm thường đang tiếp cận!

"Ai vậy chứ, yêu quái không có mắt, chọc giận lên đầu bọn ta, thật đúng là chán sống mà!

Nương ta ơi!" Trần Tĩnh Cừu vừa rút kiếm ra, lại thấy trên không trung vài đạo quỷ ảnh đen kịt ẩn hiện, diện mạo hung tợn đáng sợ, và đang nhanh chóng tiếp cận!

Không những thế, yêu tà bốn phía tụ tập càng lúc càng nhiều, quả thực khiến người ta tê dại cả da đầu.

"Ta ở Nữ Oa cấm địa cũng chưa từng thấy nhiều yêu quái đến vậy...

Không đúng, những yêu quái này là từ Nữ Oa cấm địa trốn ra!"

Trương Liệt có chút căng thẳng, lập tức rút thanh đại kiếm bản rộng ra, và ra lệnh cho tùy tùng phía sau chuẩn bị nghênh chiến!

"Sao lại hung bạo đến thế?

Ta rõ ràng không hề chọc giận chúng mà." Tiểu Tuyết mơ hồ, hoàn toàn không thể hiểu vì sao những yêu ma này lại có địch ý lớn đến vậy.

"Chư vị, cẩn thận!" Kiếm Si cao giọng hô, phi kiếm chợt hóa ra mấy chục đạo kiếm quang lướt trên không, đẩy lùi những quỷ hồn đang bay lượn.

Hành động này giống như kích thích tất cả yêu tà, trong phút chốc chúng thi nhau gào thét thê lương lao lên, hoàn toàn lấy tư thế liều mạng sống chết mà giao chiến!

Sau khi trải qua trận chiến ở Nữ Oa cấm địa, mọi người căn bản không ở trạng thái toàn thịnh, đánh càng thêm vướng víu, hoàn toàn không thể phát huy toàn lực.

Nhưng nhìn lại những yêu tà kia, cho dù bị chém trọng thương, vẫn như mất trí mà gào thét liều mạng xông lên!

"Những quái vật này phát điên rồi, lẽ nào là vì Nữ Oa Thạch sao!" Trần Tĩnh Cừu bị bốn con yêu quái vây chặt, miễn cưỡng dựa vào kiếm thuật và phù chú dần tinh tiến mà liên tiếp giết chết ba con, cho đến khi trường kiếm đâm vào ngực con yêu quái cuối cùng, con nghiệt súc kia chết vẫn nắm chặt kiếm không buông, Trần Tĩnh Cừu cũng mệt đến gần như kiệt sức, ngay cả kiếm cũng không rút ra được nữa.

"Mẹ nó, súc sinh..." Trần Tĩnh Cừu cánh tay đau nhức mềm nhũn, nhưng đúng lúc đó một con yêu thú xông thẳng đến sau lưng Trần Tĩnh Cừu, há cái miệng lớn như chậu máu cắn xuống cổ!

Lúc này Trần Tĩnh Cừu đừng nói rút kiếm phản kích, ngay cả sức

lực giơ tay lên cũng không có.

Nhìn thấy sắp bị cắn đứt cổ, con yêu thú kia đột nhiên bị một cỗ lực lượng vô hình bóp nát thành một cục, không hiểu sao nổ tung thành một đám huyết vụ.

"Trần Tĩnh Cừu, cẩn thận phía sau." Giọng Ngao Tông truyền đến, Trần Tĩnh Cừu không hiểu sao cảm thấy pháp lực đã cạn kiệt lại dồi dào trở lại.

"Đa tạ, Ngao tiền bối!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng rút kiếm từ thi thể yêu quái ra.

Trong số mọi người, Tiểu Tuyết tuy không tự mình hàng yêu, nhưng thủ đoạn lại càng cao minh hơn, mỗi lần kết ấn thi pháp trong tay, liền có vài đầu yêu tà, quỷ hồn thoát khỏi sự khống chế của tiếng sáo kia, hoảng loạn bỏ chạy.

"Đã đến lúc rồi!" Ninh Kha đang quan sát trong bóng tối phát hiện Tiểu Tuyết hoàn toàn không phòng bị, lập tức nổi sát tâm, cổ tay lật chuyển một con đoản đao chợt hiện ra trong tay, mượn màn đêm và vô số yêu thú che chắn mà lén lút tiếp cận sau lưng Tiểu Tuyết.

Phải thừa lúc hỗn loạn móc tim Tiểu Tuyết lấy đi Nữ Oa Thạch!

"Cuối cùng cũng ra tay!" Ngao Tông lập tức phát giác những hành động nhỏ của Ninh Kha, khi còn cách lưng Tiểu Tuyết chỉ vài bước, Ngao Tông lập tức ra tay, một đạo cấm chế thuật liền chặn nàng lại!

"Đông!" Ninh Kha không hiểu sao cảm thấy trước mắt như có một bức tường trong suốt, lao tới đâm sầm vào khiến đầu váng mắt hoa, ngay cả pháp thuật khống chế đang thầm niệm trong lòng cũng theo đó mà mất hiệu lực!

"Gầm!" Trong chốc lát, những quỷ hồn, yêu tà kia đồng thời mất đi sự khống chế và gông cùm, không còn dám liều mạng sống chết

nữa, thi nhau kêu thảm thiết bỏ chạy!

"Không hay rồi!" Ninh Kha trong nháy mắt liền hoàn hồn, Tiểu Tuyết cũng lập tức phát giác có người ở phía sau chuẩn bị tập kích, vội vàng quay đầu lại nhìn, hai nữ nhân liền bốn mắt nhìn nhau.

"Chỉ có thể liều mạng!" Ninh Kha nghiến chặt răng, trực tiếp ném con đoản đao trong tay về phía tim Tiểu Tuyết, đối phương hoàn toàn không phòng bị, căn bản không kịp né tránh.

"Keng!" Trong nháy mắt, một đạo kiếm khí do Ngao Tông điều khiển phá không bay tới, trực tiếp đánh rơi con đoản đao kia.

Làm vậy, Ninh Kha hiểu rõ không còn cơ hội tiếp tục ám sát, không kịp bực bội liền quay người nhanh chóng xông vào rừng sâu bỏ chạy.

"Kẻ đó là ai?

Sao những yêu quái này lại chạy hết rồi?!" Trần Tĩnh Cừu bị cảnh tượng trước mắt làm cho vô cùng khó hiểu.

"Những yêu thú này đều bị nữ nhân kia điều khiển, thừa lúc hỗn loạn muốn móc tim Tiểu Tuyết lấy Nữ Oa Thạch!" Ngao Tông lạnh lùng nói.

"Móc tim?" Tiểu Tuyết theo bản năng lùi lại một bước, trong lòng có chút hoảng loạn, "Ta không hề chọc giận ai mà!" "Trên người nàng có Nữ Oa Thạch, đó là lý do tốt nhất để giết người.

Ta đã nói với nàng trước đó, Nữ Oa Thạch tuyệt đối không thể để nhiều người biết!" Ngao Tông nói, "Ta đã từng nói với nàng, Nữ Oa Thạch tuyệt đối không thể để nhiều người biết!" Tiểu Tuyết trong lòng vừa chấn động vừa kinh hãi, tuy biết trên đời không ai có thể đối xử tốt với mình, nhưng không ngờ lại trở thành đối tượng bị mọi người muốn giết!

“Cái đồ hỗn trướng, bình thường ta ghét nhất những kẻ lén lút hại người!

Trương Liệt tức giận không thôi, ném thanh đại kiếm lên không trung, một bước đạp lên ngự kiếm phi hành đuổi theo, thề phải bắt được kẻ đó băm vằm vạn đoạn mới thôi.” “Ta giúp một tay!” Kiếm Si cũng lập tức theo sát phía sau.

Chương 667

Ngao Tông thấy Trần Tĩnh Cừu cũng có ý muốn thử sức, liền phân phó: "Ngươi cứ ở lại đây bảo vệ Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi đi, ta đi giúp là được." Còn không đợi Trần Tĩnh Cừu đồng ý, Ngao Tông lập tức độn thổ biến mất, Trần Tĩnh Cừu thậm chí còn không nhìn rõ bóng dáng Ngao Tông.

"Nhanh quá đi..." Trần Tĩnh Cừu mơ hồ, nhưng vì có Ngao Tông dặn dò cũng không dám đi lung tung, chỉ có thể ở lại đây chờ đợi.

Ninh Kha không kịp bực bội vì chuyện ám sát thất bại, trong rừng lẩn tránh Trương Liệt và Kiếm Si tìm kiếm, mấy lần suýt bị Trương Liệt bắt được.

"Kẻ đó chạy thật nhanh..." Trương Liệt tìm kiếm khắp nơi không thấy dấu vết, đành tạm hậm hực quay về.

Ninh Kha trong bóng tối quan sát bọn họ rời đi, vẫn không khỏi nơm nớp lo sợ, mãi cho đến khi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tên Vũ Văn Thác chết tiệt, thật sự quên hết rồi, lại ra tay độc ác với ta!" Ninh Kha nhìn vết thương do kiếm khí cắt trên cánh tay phải, trong lòng không khỏi tức giận.

"Nàng phải may mắn vì đã thất thủ, nếu không thì đã bị chặt đứt đầu rồi." Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng bất ngờ truyền đến từ phía sau, nàng vội vàng quay người nhìn lại, lại thấy Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau ngọn núi!

"Các hạ là ai?" Ninh Kha cảnh giác, lòng bàn tay lật một cái liền xuất hiện một thanh đoản kiếm.

“Ta là ai không quan trọng, nhưng nếu nàng chỉ dựa vào chút thủ đoạn nhỏ nhặt mà đấu với ta, thì chẳng khác nào tìm chết.” Ngao Tông không thèm để ý, thò tay ra, đoản kiếm trong tay Ninh Kha tự động bay ra, rơi vào tay hắn.

“Kết giới cản trở nàng ám sát Tiểu Tuyết vừa nãy, là do ta bố trí.

Nàng không cần nghĩ đến việc bỏ chạy như thế nào, chỉ cần ta ở đây, nàng tuyệt đối không thể rời đi một bước.” Ninh Kha do dự một lát, “Cản trở ta ám sát Tiểu Tuyết?

Vậy thì...” “Vậy giết ta há chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.” Ngao Tông khẽ mỉm cười, “Ta không muốn mạng của nàng, nếu nàng bây giờ chết, thì Vũ Văn Thác sẽ không còn cơ hội biến trở về nguyên dạng.” “Ngươi... biết Vũ Văn Thác...” Ninh Kha kinh ngạc không thôi, lúc này chỉ có nàng và Vũ Văn Thác biết chuyện!

Hiện giờ Vũ Văn Thác đã sớm không còn ký ức liên quan gì, cũng tuyệt đối không thể tự mình nói cho Ngao Tông.

“Vậy tại sao ngươi lại ngăn cản ta lấy Nữ Oa Thạch?

Định giúp ta, hay muốn cản trở ta?” Ninh Kha hoàn toàn không hiểu Ngao Tông rốt cuộc có động cơ gì.

“Giúp đỡ?” Ngao Tông cười lạnh, “Chuyện của ta nàng không thể nào hiểu được.

Nếu không phải vì Vũ Văn Thác, nàng có chết ở đây cũng không liên quan gì đến ta.” “Chỉ cần ghi nhớ, nếu nàng còn dám ra tay sát hại Tiểu Tuyết, ta sẽ tại chỗ lấy mạng nàng, sẽ không tha thứ một lần nữa!” Để lại vài lời đó, Ngao Tông liền lập tức rời đi, Ninh Kha thậm chí còn chưa nhìn rõ bóng dáng Ngao Tông, hắn đã biến mất.

“Thật kỳ quái...” Ninh Kha nhíu chặt mày, cũng đành tạm thời từ bỏ ý niệm đoạt lấy Nữ Oa Thạch.

Nếu có Ngao Tông ở đây, cho dù bỏ ra mười cái mạng cũng không thể lấy được!

Trương Liệt và Kiếm Si không tìm thấy mục tiêu, chỉ có thể chọn rời đi, nhưng trên đường trở về, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Suốt đường đi, hình như dần dần lạc mất phương hướng trong đêm tối, con đường đi cũng càng lúc càng xa lạ, căn bản không phải con đường đã đi.

"Chuyện gì vậy?

Hai chúng ta lạc đường rồi sao?" Trương Liệt nhíu chặt mày.

Kiếm Si không nói gì, suy tư một lát sau đánh ra một thủ chú thuật, trong chốc lát bùng phát một đạo quang mang cực kỳ chói mắt chiếu sáng bốn phía.

Lập tức, họ phát hiện không phải ở trong rừng lúc truy đuổi trước đó, mà là đang ở trong một rừng đá!

Quanh thân nhìn một cái, tất cả những gì có thể thấy cây cối, đều là từng cột đá sừng sững, chỉ là trong đêm tối nhìn qua càng giống cây cối.

"Những cột đá này, hình như là một phần cấu thành của pháp trận...

Kiếm Si trong lòng cảnh giác, "Trương Liệt huynh, cẩn thận một chút, e rằng hôm nay ta gặp vận rủi rồi." "Ý huynh là sao?" Trương Liệt có chút không hiểu.

"Nó gọi là Thạch Môn Trận, ta cũng chỉ thấy trong điển tịch, do Hiên Viên Hoàng Đế tự mình sáng tạo, dùng để vây khốn thượng cổ hung thú, không biết vì sao ở đây cũng có một chỗ..." "Lẽ nào có người dùng thứ này hãm hại chúng ta?!" Trương Liệt hỏi.

Kiếm Si lắc đầu, "Không phải đâu, pháp trận to lớn như vậy không thể bố trí xong trong thời gian ngắn được, chắc là chúng ta xui xẻo không cẩn thận xông vào một pháp trận thượng cổ còn lưu lại đến bây giờ!" "Không phải chỉ là một đống cột đá thôi sao, có thể tà môn đến mức nào chứ!" Trương Liệt không tin tà, vung đại kiếm mạnh mẽ chém đứt một cột đá, trong chốc lát đá vụn và khói bụi bắn tung tóe!

Nhưng điều tà môn là, cột đá vừa bị chém đứt, khói bụi còn chưa tan đi thì lại lần nữa phục hồi nguyên trạng!

"Ầm ầm..." Đột nhiên, những cột đá này bắt đầu cộng chấn lẫn nhau, từng trận tiếng vang không ngừng ập đến, khiến người nghe tâm phiền ý loạn, thậm chí ngay cả pháp lực trong cơ thể cũng trở nên khó khăn khi vận chuyển.

"Đáng chết!

Ta không tin cái tà môn này!

Trương Liệt nổi giận, đại kiếm liên tiếp vung chém, những cột đá bị chém đổ ở khắp nơi, nhưng chỉ trong vài hơi thở lại khôi phục nguyên trạng, hoàn toàn vô ích!" "Pháp trận quỷ quái gì thế này!" Trương Liệt gần như mệt mỏi rã rời, phát hiện trong Thạch Lâm Trận, pháp lực của mình tiêu hao gần như gấp mấy lần so với bình thường, rất nhanh liền cạn kiệt pháp lực.

Kiếm Si nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế pháp lực của hắn cũng bị pháp trận tiêu hao một cách khó hiểu, hoàn toàn bó tay không làm được gì.

"Ầm ầm..." Sự cộng chấn của Thạch Lâm Trận càng lúc càng dữ dội, thậm chí còn cảm thấy mặt đất dưới chân cũng chậm rãi rung chuyển, đồng thời bên dưới không ngừng có linh lực bốc lên lan tỏa, dường như có một thể năng lượng cường đại đang dần tiếp cận.

“E rằng có chút không hay rồi, nếu bây giờ có quái vật xuất hiện, ta dường như không thể chống đỡ nổi...” Trương Liệt thở hổn hển, thanh đại kiếm bình thường dùng nhẹ nhàng giờ đây trong tay cũng trở nên nặng như ngàn cân.

Kiếm Si im lặng không nói, tuyệt đối không dám phân tâm, ở trong pháp trận thượng cổ.

Nếu xuất hiện bất kỳ vật thể nào không thể lường trước, cho dù là lúc toàn thịnh cũng không thể đối phó, huống chi là bây giờ!

Đột nhiên, linh lực từ dưới địa mạch bốc lên dần ngưng tụ giữa không trung, cuối cùng hóa thành một thân ảnh hư ảo bán trong suốt, cao tới mấy chục trượng, cho dù là thân hình cao lớn như Trương Liệt, trước mặt nó cũng chỉ như người lùn.

“Linh của pháp trận...” Kiếm Si khó khăn thốt ra vài chữ, bị khí tức của trận linh áp bách đến mức hô hấp cũng vô cùng khó khăn, nếu kẻ đó muốn giết họ, dễ như trở bàn tay!

“Các ngươi, không được vượt qua...” Trận linh thò tay ra, một cây chiến chùy khổng lồ hoàn toàn do pháp lực ngưng tụ thành hiện ra trong lòng bàn tay, lực áp bách vô hình ập đến, nó chậm rãi giơ chiến chùy lên, mục tiêu đã khóa chặt vào hai người họ, sát khí tràn ngập trời.

“Ta liều mạng với ngươi...” Trương Liệt không cam lòng chết một cách vô ích, dưới một tiếng gầm giận dữ, dốc hết toàn lực vung đại kiếm chém về phía trận linh, nhưng đối phương dùng trọng chùy mạnh mẽ oanh kích lên đại kiếm, chỉ nghe một trận tiếng kim loại vỡ vụn vang lên, Trương Liệt đột ngột rơi xuống đất, một ngụm máu tươi không nhịn được phun ra.

Còn thanh đại kiếm hắn cầm trong tay, thì hoàn toàn biến thành những mảnh vụn.

“Đi!” Kiếm Si thừa cơ hội này xông lên, miễn cưỡng nắm được khe hở, nhưng đáng tiếc một kiếm chém xuống không những không làm trận linh bị thương, thậm chí ngay cả lưỡi kiếm của hắn cũng bị mẻ.

“Đông!” Trận linh không hề nương tay, trở tay một phát liền nắm Kiếm Si trong lòng bàn tay, mạnh mẽ dùng sức, Kiếm Si lập tức nghe thấy trong cơ thể truyền đến một trận tiếng xương cốt vỡ nát, cùng với cơn đau kịch liệt do nội tạng vỡ nát!

“Lần này thật sự chết chắc rồi...” Ý thức của Kiếm Si trong nháy mắt mơ hồ, không còn ôm bất kỳ hy vọng sống sót nào.

“Kiếm Si huynh, đợi đã, ta giúp huynh...” Trương Liệt ôm ngực, miễn cưỡng dùng đoạn kiếm chống đỡ cơ thể, nhưng vừa mới đi được hai bước, liền ngã sụp xuống đất, sự chú ý của trận linh cũng theo đó chuyển sang Trương Liệt, mạnh mẽ giơ chân lên liền đạp về phía đầu hắn!

Nhưng vào khoảnh khắc đầu Trương Liệt sắp bị đạp nát, trận linh đột nhiên dừng động tác, chậm rãi thu hồi chân lớn, có chút quan sát Trương Liệt một lát.

Trận linh không hiểu sao thu hồi chiến chùy, sát ý xông thẳng lên trời cũng chợt biến mất, sau đó không thèm để ý mà vứt bỏ Kiếm Si đang hôn mê, quay người rời đi.

Trương Liệt chỉ cảm thấy ý thức của mình dần mơ hồ, vào khoảnh khắc sắp hôn mê, mơ hồ nghe thấy có người ở bên cạnh.

“May mà ngươi đã giúp ta...” Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Liệt đột nhiên phát hiện cơn đau do nội tạng vỡ nát đang dần thuyên giảm, pháp lực cạn kiệt cũng đang nhanh chóng hồi phục, rất nhanh liền tỉnh táo.

“Ai?!” Trương Liệt đột nhiên nhảy dựng lên, lại phát hiện nội thương, xương cốt của mình đã hoàn toàn phục hồi về trạng thái toàn thịnh!

“May mà còn lại một hơi thở.” Trương Liệt mới nhìn thấy Ngao Tông ở bên cạnh, thần sắc có chút ngây người: “Vừa nãy ngài đã ra tay cứu ta...?” “Chỉ là tiện tay mà thôi.” Ngao Tông không hề để ý.

Nhưng phải biết rõ, vừa nãy ngũ tạng lục phủ của hắn đều xuất hiện vết thương chí mạng, gần như chắc chắn phải chết, nhưng lại bị Ngao Tông sống sượng cứu sống, khiến hắn căn bản không dám tưởng tượng.

Ngay cả pháp sư và thầy thuốc có pháp lực cao cường nhất trong Thát Bạt thị tộc cũng căn bản không làm được một chút nào, đủ để chứng minh pháp lực của Ngao Tông rốt cuộc mạnh mẽ đến nhường nào.

Chương 668

Trong lòng sự kính sợ liền không thể tránh khỏi lại tăng cao rất nhiều.

“Vết thương của huynh ấy nặng hơn một chút, không tốt...” Ngao Tông búng tay bắn ra một luồng linh lực bao quanh thân thể Kiếm Si, đối phương quả nhiên cũng kỳ tích tỉnh lại.

“Ngao huynh, đa tạ huynh, lại cứu ta một mạng!” Kiếm Si cảm kích không thôi, không khỏi cảm thấy nợ Ngao Tông quá nhiều.

“Nhắc mới nhớ, trận linh vừa nãy cũng bị huynh đánh lui sao?” Trương Liệt hỏi.

“?” Ngao Tông lắc đầu, “Kẻ đó tự rời đi, không liên quan gì đến ta.” Kiếm Si đầy vẻ khó hiểu, “Trận linh đó rõ ràng định giết chết ta, sao phút cuối lại nương tay rồi?” “Trận linh sẽ giết chết bất kỳ kẻ xâm nhập nào, nếu có ngoại lệ, hoặc là do người bố trận chỉ định, trận linh sẽ không tấn công, hoặc là chính người bố trí pháp trận.” Ngao Tông thản nhiên nói.

Kiếm Si và Trương Liệt nhìn nhau, những điều kiện này căn bản không hề dính dáng đến họ.

Ngao Tông lại nói: “Trương Liệt, ngươi xuất thân từ Thát Bạt bộ lạc Mạc Bắc, nhưng vào thời thượng cổ, tổ tiên của Thát Bạt thị tộc sinh sống tại Thăng Long, chịu sự thống trị của Hiên Viên Hoàng Đế, tổ tiên của ngươi, chính là xuất thân từ Thần Nông nhất tộc.” Kiếm Si là người đầu tiên hiểu ra, vội vàng nói: “Trương Liệt có huyết mạch truyền thừa của Thần Nông, người sáng tạo Thạch Lâm Trận, chính là Thần Nông thị!” “Không sai!” Ngao Tông gật đầu, bí mật này hắn nghe được từ miệng Trần Tĩnh Cừu, cũng là nguyên nhân Thát Bạt thị

tộc sở hữu Thần Nông Đỉnh, "E rằng huyết mạch của ngươi không đơn giản là chi thứ, không chừng là huyết thống trực hệ." Trương Liệt nghe mà mờ mịt, hồi lâu sau mới nói: "Vậy như lời Ngao huynh nói...

đó là nguyên nhân trận linh bỏ qua việc giết ta sao?" "Chắc là vậy, ngoài điều này ra, cũng sẽ không có khả năng nào khác." Ngao Tông đưa ra một câu trả lời khẳng định.

Tâm tư Trương Liệt có chút bay bổng, trong Thát Bạt thị tộc cũng có truyền thuyết, nếu sở hữu huyết mạch trực hệ của Thần Nông, liền có thể chưởng khống Thần Nông Đỉnh, và có thể trực tiếp sở hữu nó làm chủ nhân.

Nếu điều đó thực sự là thật, trở về thị tộc nhất định phải tự mình thử xem sao.

Kiếm Si cầm lấy thanh trường kiếm bị mẻ lưỡi, nhìn lưỡi kiếm tả tơi không khỏi cười khổ, "Kiếm linh muốn phục hồi nó, e rằng phải tốn không ít thời gian rồi." "Ha, huynh mạnh hơn ta nhiều rồi!" Trương Liệt nâng thanh đại kiếm gần như chỉ còn lại chuôi, "Lão hỏa kế của ta thọ chung chính tẩm rồi, e rằng ngay cả kiếm linh cũng tiêu vong, trở về thị tộc ta phải chế tạo lại một thanh khác." Cái gọi là kiếm linh, là một thể linh hồn độc nhất vô nhị tồn tại trong thế giới này, sau khi tu hành giả rèn đúc ra vũ khí thuộc về mình, đều sẽ tiến hành linh vận cung dưỡng cho nó, để vũ khí sinh ra linh thức thuộc về mình.

Mặc dù linh thức sinh ra sau này không có trí tuệ cực cao, nhưng lại có sự gia trì cực mạnh đối với vũ khí, có thể khiến pháp lực mà chủ nhân rót vào tăng lên gấp bội, và sẽ luôn đi theo chủ nhân, cho đến khi chủ nhân thọ chung chính tẩm hoặc chết vì bất đắc kỳ tử, kiếm linh liền sẽ tự mình tiêu vong, không còn tồn tại nữa.

Một lợi ích khác của kiếm linh là có thể khiến vũ khí bị tổn hại dần dần phục hồi, vì vậy Kiếm Si không hề lo lắng về vũ khí của mình.

Nhưng cũng không phải bất kỳ kiếm linh nào cũng sẽ tiêu vong sau khi chủ nhân qua đời, nếu như Hiên Viên Kiếm lưu truyền đến nay, kiếm linh trong đó sẽ vĩnh viễn không tiêu vong, và sẽ lựa chọn người nó công nhận làm chủ nhân.

Nhưng kiếm linh của Hiên Viên Kiếm quá bá đạo, chỉ cho phép người sở hữu huyết mạch Hiên Viên sử dụng và điều khiển, kiếm linh mạnh mẽ như vậy dưới gầm trời này cũng chỉ có Hiên Viên Kiếm mà thôi.

"Thạch Lâm Trận, có nên hủy diệt nó không?

Nếu sau này có người không cẩn thận xông vào, tuyệt đối chắc chắn sẽ chết." Kiếm Si nhìn Ngao Tông, trưng cầu ý kiến của hắn.

Bởi vì trong số đó cũng chỉ có Ngao Tông có thực lực hủy diệt Thạch Lâm Trận.

"Ngao huynh, có thể đừng hủy diệt nó không?" Không đợi Ngao Tông bày tỏ thái độ, Trương Liệt lập tức mở miệng thỉnh cầu: "Vì Thạch Lâm Trận có liên quan đến huyết mạch Thần Nông, ta sau này sẽ dẫn tộc nhân đến đây, xem xem trong trận pháp có bí mật gì có thể giúp Thát Bạt thị tộc của ta hưởng lợi không." "Tùy ngươi vậy.

Vì Thạch Lâm Trận là do tổ tiên của ngươi bố trí, như vậy thì..." Ngao Tông mạnh mẽ dậm chân một cái, một đạo kết giới khổng lồ theo đó triển khai và bao phủ toàn bộ Thạch Lâm Trận, "Kết giới cấm chế này ta đã để lại khí tức của ngươi, trừ phi ngươi tự mình dẫn tộc nhân tiến vào, nếu không sẽ không có bất kỳ ai có thể xâm nhập vào trong." "Như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không có ai vô duyên vô cớ gặp nạn." Kiếm Si đối với điều này ngược lại không có ý kiến.

Có sự giúp đỡ của Ngao Tông, thuật mê hoặc của Thạch Lâm Trận đối với họ không còn tác dụng nữa, chỉ trong chốc lát liền đi ra khỏi mê trận.

Bởi vì pháp thuật kết giới do Ngao Tông thiết lập, đi ra khỏi pháp trận liền không thể nhìn thấy nó nữa, chỉ có Trương Liệt mới có thể cảm nhận được khí tức yếu ớt bên trong.

"Đợi sau này có cơ hội rồi tính..." Trương Liệt nghĩ trong lòng.

Sau khi trở về, Thát Bạt Ngọc Nhi thấy Ngao Tông và Trương Liệt đều không hề hấn gì liền yên lòng, ngược lại không quan tâm có bắt được Ninh Kha hay không, ít nhất người không sao là tốt rồi.

Sau trận chiến vừa rồi, mọi người đều cảm thấy không thể tiếp tục dừng lại ở cái nơi quỷ quái này, vì vậy thi nhau ra tay hỗ trợ Hương Xa Bạch Long bổ sung pháp thuật, cuối cùng sau một canh giờ liền kích hoạt nó.

Ngay sau đó, mọi người không còn chần chừ thời gian nữa, thi nhau nhảy lên và cùng nhau đi đến Thát Bạt thị tộc.

Theo lời Trương Liệt nói, Hương Xa Bạch Long ít nhất cần ba ngày mới có thể đến nơi, trong thời gian đó mọi người đều không hẹn mà cùng chọn tịnh tu, để giải tỏa sự mệt mỏi do mấy trận đại chiến trước đó để lại.

Tiểu Tuyết ngược lại tinh lực dồi dào, luôn quấn lấy Ngao Tông nói chuyện phiếm, và tò mò hỏi về những chuyện đã trải qua trước đó, thỉnh thoảng lại nghe thấy nàng liên tục kinh hô.

"Ôi chao, tên Vũ Văn Thác đó thật quá xấu xa, có thể tùy tiện giết người để cướp đồ sao!" Tiểu Tuyết phẫn nộ bất bình.

"Tên khốn đó, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta sẽ chiến đấu đến chết với hắn!" Sư phụ của Trần Tĩnh Cừu bị phong ấn trong Phục Ma

Sơn, đôi mắt hắn đỏ ngầu, không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Ngao Tông nhìn Kiếm Si đang tịnh tu bên cạnh Trần Tĩnh Cừu, cười mà không nói, "Nếu thật sự có ngày đó, liệu ngươi có thể không chút do dự mà ra tay sát thủ, đó là một ẩn số." "Vì sư phụ của ta, vì những dân di cư Trần quốc kia, ta không có gì là không thể làm được!" Trần Tĩnh Cừu nghiến chặt răng, đột nhiên trầm giọng khẩn cầu Ngao Tông: "Ngao tiền bối, một đường đi ta đều không dám làm phiền ngài giúp đỡ, nhưng lần này... ngài có thể giúp ta rèn một thanh kiếm tốt không?

Nó vô cùng quan trọng đối với ta!" Cái gọi là rèn tạo, không chỉ là chế tạo ra một thanh kiếm, mà là giúp rèn luyện ra một đạo kiếm linh.

Mỗi một đạo kiếm linh ra đời đều do chủ nhân tiêu tốn một lượng lớn pháp lực và nguyên thần lực ngưng tụ thành, nhưng hiện giờ Trần Tĩnh Cừu căn bản không làm được một chút nào.

Vốn dĩ sư phụ từng hứa, đợi đến khi hắn trưởng thành sẽ tự mình ngưng luyện kiếm linh cho hắn, nhưng tất cả chưa thực hiện thì sư phụ đã bị phong ấn, chỉ có thể cầu cứu Ngao Tông.

"Ta ra tay giúp ngươi cũng được, nhưng việc hình thành kiếm linh phần lớn đều tự ý chí của chủ nhân, nếu ý chí lực của ngươi không đủ, kiếm linh ngưng luyện ra cũng sẽ là tàn phẩm." Ngao Tông thản nhiên nói, "Với pháp lực hiện tại của ngươi, khả năng ngưng tụ kiếm linh thành công không cao, một khi thất bại sẽ tổn thương nguyên thần, khó phục hồi." "Dù sao cũng không chết được, ta cũng đã chịu không ít khổ rồi, không kém một lần này nữa!" Trần Tĩnh Cừu rút trường kiếm ra, nhìn lưỡi kiếm như răng cưa nhíu chặt mày, "Nếu lần này không thử, không chừng sau này ta sẽ vô duyên vô cớ chết trong tay con yêu quái nào đó." "Được!" Ngao Tông thấy vậy liền không nói lời thừa thãi, cầm lấy thanh trường kiếm, dùng đầu ngón tay khẽ vuốt

lên lưỡi kiếm, lưỡi kiếm kia lập tức phục hồi như ban đầu, đồng thời trên thân kiếm cũng lấp lánh quang mang chói mắt.

Chỉ bằng pháp thuật hơi chút sửa đổi, cường độ của thanh kiếm liền thoát thai hoán cốt, ngay cả pháp khí thông thường cũng không thể sánh bằng, trong tình huống không có kiếm linh gia trì.

"Trần Tĩnh Cừu, hãy tập trung thần thức của ngươi vào kiếm, tập trung tất cả tinh lực, không được có chút nào lơ là chểnh mảng!" Ngao Tông quát to.

Trần Tĩnh Cừu lập tức làm theo lời Ngao Tông, nhưng thần thức của hắn thực sự quá yếu, lại thêm pháp lực duy trì quá ít, thần thức vừa mới tập trung được một lát đã khó có thể tiếp tục.

"Nếu không thể kiên trì được nữa, bây giờ buông ra ta sẽ không làm tổn thương nguyên thần của ngươi, nhiều nhất cũng chỉ khiến ngươi suy yếu một lát." Ngao Tông thấy vậy nhíu mày.

"Không cần...

Ngao huynh, xin hãy tiếp tục!" Trần Tĩnh Cừu nghiến chặt răng, dùng phương thức gần như điên cuồng rút cạn pháp lực của mình, quán chú thần thức vào lưỡi kiếm.

Phương pháp này gây gánh nặng cực lớn cho kinh mạch, Trần Tĩnh Cừu gần như cảm thấy mỗi một kinh mạch trong cơ thể đều đang ẩn ẩn đau nhức, ngay cả nguyên thần cũng có cảm giác bị xé rách dần dần.

Điều đáng sợ hơn là những cảm giác đau đớn này theo thời gian trôi qua dần tăng lên, cho đến cuối cùng Trần Tĩnh Cừu đau khổ đến mức gần như muốn hôn mê.

Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn không có ý muốn từ bỏ, đôi mắt đỏ ngầu vẫn nghiến răng kiên trì.

“Hay là để ta giúp một tay...” Tiểu Tuyết thấy hắn đau khổ như vậy không đành lòng, vừa định ra tay liền bị Ngao Tông quát dừng lại, “Kiếm linh đang mượn thần thức của hắn để hình thành, nếu ngươi nhúng tay vào thì kiếm linh sẽ có khí tức của ngươi lẫn vào, không thể phát huy toàn bộ uy lực của kiếm linh được!” Trần Tĩnh Cừu nghe vậy, biết rằng nỗ lực của mình cuối cùng cũng có tác dụng, lúc này liền không còn bảo lưu gì nữa, càng tiến một bước áp chế tất cả tiềm lực quán chú thần thức!

“Tốt!” Ngao Tông thấy hắn có quyết tâm như vậy, biết rằng không uổng công giúp một tay, hơi chút phụ trợ pháp lực gia trì, trên chuôi kiếm đồng thời hóa ra một đoàn quang cầu màu trắng do linh lực ngưng tụ thành.

Quang cầu màu trắng trên chuôi kiếm chậm rãi nhảy múa, như có sinh mệnh vô thức hấp thu linh lực giữa trời đất và thần thức của Trần Tĩnh Cừu, chính là kiếm linh sơ hình.

Thần thức mà Trần Tĩnh Cừu rót vào thì đang lưu lại nguyên thần lạc ấn cho nó, như vậy mới có thể khiến kiếm linh sau khi hình thành liền tâm ý tương thông với chủ nhân.

Cuối cùng, vào lúc Trần Tĩnh Cừu sắp vì đau đớn kịch liệt mà hôn mê, kiếm linh đang nhảy múa trên chuôi kiếm cuối cùng cũng hóa thành một đạo lưu quang rót vào trong trường kiếm, trong chốc lát khiến thanh kiếm phát ra quang hoa chói mắt!

Một đạo linh lực khổng lồ lấy nó làm trung tâm mà lan tỏa ra, năng lượng dồi dào trong kiếm linh bùng phát, chính là dấu hiệu nó đã hoàn toàn ra đời.

Mỗi một kiếm linh đều có nghĩa là một sinh mệnh sở hữu trí tuệ cấp thấp, hành động này sáng tạo sinh mệnh cũng không hề sai!

“Cộp!” Khi kiếm hình thành, Trần Tĩnh Cừu khó mà kiểm soát

được mà đổ sụp xuống đất, không còn chút sức lực nào để chống đỡ nữa.

"Tiểu Tuyết, giúp hắn một tay." Ngao Tông phân phó.

"Được!" Tiểu Tuyết lập tức thôi động Nữ Oa Thạch, một luồng linh lực chậm rãi rót vào cơ thể Trần Tĩnh Cừu, hắn mới dần dần tỉnh lại.

"Ngao tiền bối, ta không phải đã thành công rồi sao?" Trần Tĩnh Cừu tỉnh lại việc đầu tiên liền hỏi.

"Đương nhiên!" Ngao Tông ném trường kiếm cho Trần Tĩnh Cừu, đối phương vội vàng đưa tay ra bắt, nhưng lại phát hiện trường kiếm như có linh tính với tâm trí mình, chuôi kiếm trực tiếp bay vào lòng bàn tay!

Khoảnh khắc đó, hắn phát hiện trong kiếm dường như có một ý thức đang cộng hưởng với mình, bất luận đưa ra mệnh lệnh gì nó đều sẽ nhận được phản hồi.

Chương 669

"Xuất!" Trần Tĩnh Cừu tâm niệm vừa động, trường kiếm lập tức như quang ảnh lướt không bay đi, xoay tròn một vòng trên đỉnh đầu rồi lại quay về lòng bàn tay.

"Tốt quá rồi!

Sau này ta cũng có thể tùy tâm ngự kiếm như Kiếm Si đại ca rồi!" Trần Tĩnh Cừu nắm chặt chuôi kiếm, khẽ vuốt lên lưỡi kiếm sắc bén, kích động vạn phần!

"Hiện tại pháp lực và tầng thứ kiếm linh của ngươi đều quá thấp, xa xa không bằng Kiếm Si, còn phải xem sự tu luyện sau này của ngươi." Ngao Tông cười nói.

"Minh bạch!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng gật đầu, bất luận thế nào cuối cùng hắn cũng đã bước ra bước đầu tiên của con đường tu hành chính thức.

"Ta rời khỏi Phục Ma Sơn vào ngày rằm, vậy thì ta sẽ đặt tên kiếm là Thập Ngũ vậy." Trần Tĩnh Cừu lẩm bẩm tự nói, đồng thời cũng cảm thấy kiếm linh đang phản hồi, hiển nhiên là đã chấp nhận cái tên này.

Sau đó Ngao Tông lại truyền thụ cho Trần Tĩnh Cừu một số tâm pháp kiếm quyết cùng công pháp tu luyện, những thứ này đều là do hắn tạm thời biên soạn ra.

Nhưng cho dù như vậy, với tầng thứ kiến thức của hắn, cho dù tùy ý viết ra thì ở thế giới này cũng là công pháp cấp đỉnh hiếm có.

Trần Tĩnh Cừu tuy không hiểu, nhưng có thể cảm giác được những công pháp này mạnh hơn rất nhiều so với những gì Trần phụ

đã dạy hắn ban đầu, sau khi tạ ơn liền đắm chìm vào đó mà nghiên cứu tỉ mỉ.

"Trần lão đệ, chúc mừng a, phẩm chất kiếm linh không tầm thường chút nào!" Đúng lúc đó, cánh cửa phòng hắn bị đẩy ra, Trương Liệt đang đứng ở cửa với vẻ mặt tươi cười.

Vừa nãy cảm nhận được dao động linh lực khi kiếm linh ra đời, biết là do Ngao Tông giúp đỡ, trong lòng Trương Liệt vô cùng ngưỡng mộ Trần Tĩnh Cừu.

"Vận khí tốt, vận khí tốt!" Trần Tĩnh Cừu miệng thì khiêm tốn, nhưng nụ cười trên mặt lại hoàn toàn không che giấu được.

"Đợi sau này về thị tộc, ta sẽ tìm vài tộc nhân giúp đệ bồi luyện, có lẽ có thể giúp đệ nhanh chóng chưởng khống kiếm linh, đối với việc tu hành của đệ cũng có lợi ích rất lớn." "Đa tạ Trương đại ca!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng cảm tạ.

Ngao Tông nói: "Trương Liệt, ngươi xong chưa?" "À à, đúng vậy.

Ta đến đây, chính là thông báo chư vị, hãy chuẩn bị lên đường thôi!" Mọi người lập tức thi nhau bước ra khỏi khoang thuyền, Tiểu Tuyết càng thêm hưng phấn và mong đợi, vào thời thượng cổ nàng nghe nói cảnh sắc thảo nguyên Bắc Cảnh và Thăng Long rất khác biệt, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội được chiêm ngưỡng.

Đứng bên ngoài khoang Hương Xa Bạch Long, gió lạnh trên cao không ngừng lướt qua bên cạnh, những tầng mây bao quanh bốn phía đều nhanh chóng lùi lại phía sau.

Theo độ cao của Hương Xa Bạch Long dần hạ xuống, tầm nhìn của họ cũng không còn bị mây mù cản trở, hoàn toàn có thể nhìn rõ phía dưới là một vùng thảo nguyên xanh biếc bao la.

Dân du mục Thát Bạt thị tộc trên thảo nguyên đó ba năm hai lượt

chăn thả gia súc, uống nước, ở trung tâm được bao quanh bởi những lều bạt và mái vòm rải rác, một thành bang nhỏ được tường thành thấp bao quanh bảo vệ, kiến trúc độc đáo hiện lên vô cùng nổi bật, hoàn toàn không giống những bộ lạc thảo nguyên thông thường có thể xây dựng được.

Phía sau Hãn thành là một dãy núi khổng lồ cao chót vót kéo dài, nơi cao nhất mây mù lượn lờ, thậm chí còn có tuyết dày tích tụ trên đỉnh núi.

"Đây là Hãn thành của ta, mấy năm trước chiến loạn ở Thăng Long, có rất nhiều công tượng Thăng Long đến Bắc Cảnh tị nạn, Đại Hãn ngược lại đã tiếp nhận tất cả, và thỉnh cầu giúp đỡ chế tạo nên tòa Hãn thành này." Trương Liệt lần lượt giải thích cho mọi người, "Tuy quy mô thành trì không thể sánh bằng Thăng Long, nhưng cái gì cũng có, binh khí chế tạo ra hầu như không kém Thăng Long là bao!" Khi Hương Xa Bạch Long sắp hạ cánh, tất cả dân chúng Thát Bạt thị tộc và thị vệ trong Hãn thành đều thi nhau tụ tập, nhiệt liệt hoan nghênh họ trở về.

"Trương Hãn đã về!" "Chắc chắn Trưởng công chúa có cứu rồi, tốt quá!" "Trời không tuyệt đường người mà!

Nếu Trương Hãn lấy được Nữ Oa Thạch, vậy thực lực Thát Bạt thị tộc của chúng ta lại mạnh thêm vài phần!" Trương Liệt vừa bước xuống Hương Xa Bạch Long, một đám dân chúng lập tức vây quanh, nhiệt tình hỏi han đủ thứ.

"Trương Hãn, Nữ Oa Thạch có thể cho ta xem một chút không!" "Khi nào thì cứu Trưởng công chúa?

Ngài phải nhanh lên!" "Thật không đúng lúc, bệnh tình của Trưởng công chúa lại nặng thêm rồi..." Trương Liệt ban đầu bị mọi người nói một câu ta một câu làm cho đầu váng mắt hoa, nhưng khi

nghe đến "bệnh tình gia trọng", liền không kìm được nữa, lập tức đẩy đám đông ra chạy về phía Hãn vương cung!

"Chư vị, xin lỗi ta phải thất bồi trước..." Thát Bạt Ngọc Nhi cũng lo lắng không thôi, tương tự vội vàng theo sau.

Đương nhiên, khi Trương Liệt rời đi cũng không quên dặn dò người tiếp đãi Ngao Tông và đoàn người, dẫn họ vào Hãn vương cung bày yến tiệc khoản đãi tử tế một phen.

Sau yến tiệc, mọi người đối với Hãn vương thành cũng không mấy hiểu rõ, dứt khoát ở trong Hãn vương cung chờ đợi, Trần Tĩnh Cừu thì có chút không yên, nhìn quanh khắp nơi, xoay trái xoay phải, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Không cần lãng phí thời gian." Ngao Tông đương nhiên nhìn ra Trần Tĩnh Cừu đang có ý đồ, "Ngươi sẽ không nghĩ rằng Thần Nông Đỉnh được đặt ở giữa đường, ai cũng có thể chạm vào chứ?" "À à, cũng không phải..." Trần Tĩnh Cừu có chút ngượng nghịu cười cười, nhưng lúc này trong lòng thực sự ngứa ngáy khó chịu, "Ngao tiền bối, không biết có cách nào tìm Thần Nông Đỉnh không?" "Cũng không khó, Thần Nông Đỉnh là một pháp bảo ẩn chứa linh lực cường đại, chỉ cần có pháp khí dò tìm linh lực, và có đủ pháp lực để kích hoạt là có thể tìm được." Ngao Tông lại hỏi ngược lại: "Nhưng, Trương Liệt không quản vạn dặm xa xôi mang nàng về, lại thịnh tình khoản đãi như vậy, ngươi muốn báo đáp thế nào?" "Ách..." Trần Tĩnh Cừu thần sắc không khỏi có chút ngượng nghịu, "Nhưng dù sao ta cũng vì Thần Nông Đỉnh, tổng phải bước ra một bước chứ, cũng không thể không màng đến..." Lời vừa thốt ra, Trần Tĩnh Cừu đột nhiên ý thức được, cách nghĩ của mình càng lúc càng không giống bình thường, sự khao khát Ngũ Thần Khí gần như khiến tính cách của hắn cũng sắp thay đổi theo!

Nếu giết Vũ Văn Thác, đó là mối thù không đội trời chung, nhưng Trương Liệt, cùng với Thát Bạt thị tộc đều không oán không thù gì với hắn, lại giúp hắn không ít, sao có thể làm ra chuyện như vậy?

"Ta hiểu rồi, Ngao tiền bối...

Chuyện Thần Nông Đỉnh, để sau rồi tính." Trần Tĩnh Cừu cưỡng ép mình gạt bỏ ý niệm đó.

"Có thể tỉnh ngộ là tốt rồi." Ngao Tông nói đầy thâm ý.

Trần Tĩnh Cừu khác với Vũ Văn Thác, để có thể trở thành tư cách của Đại Địa Hoàng Giả, e rằng tính tình chân thật, lương thiện mới phù hợp, thủ đoạn bá đạo lôi đình như Vũ Văn Thác thì không thích hợp.

Nếu thực sự càng ngày càng quen dùng những thủ đoạn đó, thì e rằng cũng sẽ dần dần mất đi tư cách trở thành Đại Địa Hoàng Giả.

Trần Tĩnh Cừu đương nhiên không có nhiều suy nghĩ như vậy, chỉ tiềm thức không hy vọng trở thành người như Vũ Văn Thác mà thôi.

"Nếu như thỉnh cầu Trương huynh, mượn Thần Nông Đỉnh dùng một lần, sau này rồi tính..." Trong lúc Trần Tĩnh Cừu nhíu mày khổ tư, trường kiếm Thập Ngũ đột nhiên thoát khỏi vỏ, như lưu quang bay về phía ngoài Hãn vương cung!

"Thập Ngũ!" Trần Tĩnh Cừu không khỏi kinh hô, vội vàng thôi động ý thức dẫn nó quay về, nhưng Thập Ngũ lại hoàn toàn không để ý, Trần Tĩnh Cừu cũng đành phải vội vàng đuổi theo.

Cùng lúc đó, Ngao Tông chậm rãi mở đôi mắt, nhìn về hướng Thập Ngũ bay đi, thần sắc hơi chút kinh ngạc, "Ai dám tự tiện xâm nhập cấm địa Thát Bạt thị tộc?" Trần Tĩnh Cừu một đường đuổi theo Thập Ngũ cuồng bôn, không biết sao nó cứ bay về phía đỉnh núi tuyết, mãi cho đến khi Trần Tĩnh Cừu mệt đến gần như kiệt sức thì Thập

Ngũ mới dừng lại, một lần nữa bay về vỏ kiếm sau lưng Trần Tĩnh Cừu.

"Mệt chết ta rồi..." Trần Tĩnh Cừu tức không nói nên lời.

"Đứng lại!" Khoảnh khắc tiếp theo bên cạnh Trần Tĩnh Cừu đột nhiên không hiểu sao xông ra mấy chục võ sĩ toàn thân vũ trang, mỗi người cầm kích dài đại đao chỉ vào Trần Tĩnh Cừu quát lớn giận dữ!

"Đợi đã!

Đừng ra tay!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng giơ đồng hồ ra hiệu mình không có ác ý, "Ta là khách do Trương Hãn mời, xem đây..." Hắn luống cuống tay chân lấy ra lệnh bài ra vào Hãn vương cung, thị vệ cầm đầu nhìn một cái, xác nhận là vật thật không sai, liền phân phó binh lính hạ vũ khí.

"Ngài đích thực là khách nhân, nhưng đây là cấm địa của Thát Bạt thị tộc, không có người ngoài nào có thể ra vào, cho dù ngài là khách nhân cũng tuyệt đối không được." Trong lời nói của binh sĩ có ý đuổi đi.

"Được...

Không, ta vừa nãy đuổi theo kiếm linh đến đây, hình như bên trong có thứ gì đó đang hấp dẫn nó, chẳng lẽ có tà túy ở đây?" Trần Tĩnh Cừu hướng về phía ngọn núi tuyết xa xa nhìn một cái, nhịn không được hỏi.

"Không thể nào.

Núi tuyết là thánh địa của chúng ta, có trấn tộc chi bảo che chở, bất kỳ yêu tà nào đến gần đều không thể tiếp cận.

Vả lại đây không phải chuyện ngài nên lo lắng cho chúng ta." Binh sĩ tuy rằng mỉm cười, nhưng trong lời nói có chút không kiên nhẫn.

Trong vạn bất đắc dĩ, Trần Tĩnh Cừu cũng chỉ có thể bỏ cuộc, tuy rằng có ý định mượn cơ hội này đi vào xem Thần Nông Đỉnh ở đâu.

"Xem ra, muốn mượn Thần Nông Đỉnh đi dường như không phải là một chuyện dễ dàng..." Cùng lúc Trần Tĩnh Cừu rời đi, tại một góc nào đó trên ngọn núi tuyết rộng lớn, một thân ảnh giải trừ thuật tàng nặc, lẳng lặng hiện thân trong vùng núi tuyết.

Người hiện thân chính là Độc Cô Ninh Kha, nàng nhìn những binh sĩ đang tuần tra khắp nơi khinh thường cười lạnh.

"Thát Bạt thị tộc sở hữu pháp bảo như vậy, sức mạnh bảo vệ mạnh nhất mà có thể điều động ra lại chỉ có chút này, bị lấy đi chỉ là chuyện sớm muộn!" Độc Cô Ninh Kha biết, lúc này nhìn chằm chằm vào Thần Nông Đỉnh tuyệt đối không chỉ có nàng và Trần Tĩnh Cừu, khi Trần Tĩnh Cừu đuổi theo, nàng cũng cảm giác được một tà túy không rõ từ đâu xâm nhập vào núi.

"Xem ra, Thát Bạt bộ lạc sắp náo nhiệt rồi..." Trần Tĩnh Cừu trở về thì đúng lúc gặp Trương Liệt và Thát Bạt Ngọc Nhi thất hồn lạc phách quay về.

"Trương huynh, chắc chắn bệnh đã khỏi rồi chứ?

Đó là bảo vật được chiết luyện từ Nữ Oa Thạch, thế gian hiếm có!" Trần Tĩnh Cừu nói một cách hào sảng.

"Đa tạ Trần huynh quan tâm, nhưng..." Trương Liệt cười khổ một tiếng, "Viên linh thạch đó đối với nàng căn bản không có tác dụng gì, cho dù linh lực hoàn toàn cạn kiệt cũng không thấy bệnh tình có một chút chuyển biến tốt." "Sao có thể chứ?!" Trần Tĩnh Cừu kinh ngạc không thôi, ngay cả Ngao Tông ở một bên cũng có chút khó hiểu.

Viên linh thạch kia tuy không phải bản thể của Nữ Oa Thạch, nhưng tuyệt đối có thể chữa khỏi bất kỳ bệnh tật nào mà phàm nhân

mắc phải.

Thậm chí nếu người sử dụng có thủ đoạn, có thể tiêu hao hết năng lượng trong đó để rèn đúc lại một thể phàm nhân, không có bất kỳ bệnh tật nào mà không thể chữa tận gốc.

Chương 670

“Vậy thì bệnh gì?

Không nên như vậy chứ...” Tiểu Tuyết cũng có chút sốt ruột, “Hay là để ta vào xem sao?” Trương Liệt liên tục gật đầu, biết Nữ Oa Thạch ở trên người Tiểu Tuyết, “Nếu các hạ bằng lòng thì còn gì bằng!” “Chờ đã.” Ngao Tông đột nhiên mở miệng, “Trương Liệt, ngươi xác định phương pháp sử dụng có đúng không?” “Không sai, là phương pháp Ngao huynh đã dạy ta trước đó, một li một tí không sai, dù sao cũng liên quan đến tính mạng thê tử của ta mà!” Trương Liệt gật đầu nói.

“Ta tận mắt nhìn thấy, không có vấn đề gì!” Thát Bạt Ngọc Nhi cũng phụ họa nói.

“Nếu vậy, thật là một bệnh tình phiền phức...” Ngao Tông thần sắc cố ý làm ra vẻ khó xử, “Hay là thế này, ta cũng đi vào giúp một tay thì sao?

Tiểu Tuyết dù sao cũng mới trải sự đời, rốt cuộc có rất nhiều điều không hiểu.” “Đương nhiên rồi!” Trương Liệt đại hỉ, nếu Ngao Tông ra tay thì còn gì vui hơn, tuyệt đối là một vinh hạnh lớn!

“Hai người các ngươi, hãy canh giữ bên ngoài cửa cho tốt.” Ngao Tông quay người phân phó Trần Tĩnh Cừu và Kiếm Si.

“Yên tâm đi, có hai chúng ta ở đây, bảo đảm không để một con ruồi muỗi nào bay vào!” Trần Tĩnh Cừu vỗ ngực bảo đảm, Kiếm Si ở bên cạnh cũng theo đó gật đầu.

“Ta không phải là không cho người vào.” Ngao Tông cười đầy thâm ý, khiến hai người họ đều có chút không hiểu.

Tiến vào trong cung, Trương Liệt lui tất cả thị vệ và bác sĩ, và cách tấm bình phong cẩn thận từng li từng tí hỏi vào bên trong: "Nguyệt Nhi, nàng bây giờ thế nào rồi?" "Vẫn như cũ... khụ khụ..." Bên trong truyền ra một giọng nữ vô cùng yếu ớt, nghe qua dường như đã bệnh nặng từ lâu, khí tức yếu ớt.

Nữ tử đó chính là tỷ tỷ của Thát Bạt Ngọc Nhi, thê tử của Trương Liệt, tên là Thát Bạt Nguyệt Nhi.

"Ta đã đích thân thỉnh người nắm giữ Nữ Oa Thạch đến giúp đỡ, có nàng ấy giúp, bệnh tình của nàng chắc chắn sẽ không sao!" Trương Liệt cẩn thận từng li từng tí kéo tấm bình phong ra, chỉ thấy một nữ tử dung mạo cực đẹp, nhưng đầy vẻ bệnh tật nằm trên giường bệnh, có khí vô lực nhìn về phía họ một cái.

"Thì ra là vậy..." Ngao Tông nhìn Thát Bạt Nguyệt Nhi thì mỉm cười đầy thâm ý.

"Ngao đại ca, sao vậy?" Tiểu Tuyết có chút khó hiểu hỏi.

Ngao Tông lại chỉ cười mà không nói.

"Tiểu Tuyết cô nương, làm phiền nàng rồi." Trương Liệt có chút căng thẳng nhìn Tiểu Tuyết.

"Chuyện nhỏ thôi!" Tiểu Tuyết nhanh chóng đi về phía Thát Bạt Nguyệt Nhi, tiến lên nắm lấy cổ tay nàng ấy thăm mạch, không khỏi nhíu mày, "Âm khí nặng quá..." "Đa tạ, Tiểu Tuyết cô nương." Thát Bạt Nguyệt Nhi dịu dàng mỉm cười với Tiểu Tuyết, và mang theo chút áy náy vì đã làm phiền.

"Không sao!

Nàng ấy dường như bị nhiễm tà túy, năng lượng ẩn chứa trong linh thạch vừa nãy cũng đã bị nó hấp thu cạn kiệt rồi, vì vậy ta dùng Nữ Oa Thạch chắc chắn có thể chữa khỏi bệnh!" Tiểu Tuyết tự tin

nói.

"Tà túy..." Trương Liệt nghe vậy như có điều suy nghĩ, "Nhắc mới nhớ, ta vừa mới thành hôn được hai năm, sau khi đi tế bái núi tuyết một lần nữa, trở về liền nhiễm trọng bệnh không khỏi, nhưng núi tuyết là thánh địa sẽ không có tà túy xuất hiện, vì sao vậy?" "Ngươi dựa vào đâu mà có thể khẳng định núi tuyết sẽ không có tà túy?" Ngao Tông hỏi.

Trương Liệt khẽ mỉm cười, "Có Thần Nông Đỉnh trấn áp, bất kỳ tà vật nào đến gần đều sẽ bị Thần Nông Đỉnh hấp thụ vào trong, vì vậy nơi đó tuyệt đối không thể xuất hiện tà vật." "Phàm việc đều có ngoại lệ..." Ngao Tông liên tục lắc đầu.

"Cứ giao cho ta là được rồi!" Tiểu Tuyết chậm rãi xòe bàn tay, vào khoảnh khắc chuẩn bị sử dụng Nữ Oa Thạch, Thát Bạt Nguyệt Nhi đột nhiên mạnh mẽ ngồi dậy, một tay nắm lấy cổ tay Tiểu Tuyết!

Tiểu Tuyết bất ngờ không kịp phòng bị mà kinh hô một tiếng, lại hoàn toàn đứng đơ tại chỗ không biết phải làm sao, Thát Bạt Nguyệt Nhi thần tình đột nhiên trở nên cực kỳ độc ác, một bàn tay khác thò ra hướng về phía tim Tiểu Tuyết mà tóm lấy!

Ngón tay của nàng ấy cũng trong nháy mắt mọc ra móng vuốt nhọn sắc bén, hành động này hiển nhiên là muốn cướp Nữ Oa Thạch!

Mọi người đều bị cảnh tượng đột ngột này làm cho kinh ngạc ngây người, duy chỉ có Ngao Tông vẫn giữ vẻ lạnh tĩnh, trong mắt một đạo tinh mang lóe lên, thân thể Thát Bạt Nguyệt Nhi lại như bị vật nặng va đập mà bay ra ngoài.

"Nguyệt Nhi!" Trương Liệt chấn động không thôi, vội vàng xông lên phía trước muốn kiểm tra, thì một thân ảnh màu đen từ trên người Thát Bạt Nguyệt Nhi thoắt cái nhảy ra, nhanh chóng vòng qua mọi người chạy ra khỏi cổng cung, hoàn toàn không rõ tung tích.

“Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy...” Thát Bạt Ngọc Nhi đầy vẻ chấn kinh, nửa ngày sau mới hoàn hồn, dường như thấy có yêu vật từ trong cơ thể tỷ tỷ chạy ra!

“Nguyệt Nhi!” Trương Liệt sốt ruột ôm Thát Bạt Nguyệt Nhi, nhưng bất luận hắn hô hoán thế nào, đối phương đều không có dấu hiệu tỉnh lại, ngược lại mạch đập càng lúc càng yếu ớt.

“Để ta!” Trong tình thế khẩn cấp, Tiểu Tuyết không màng đến sự cố vừa xảy ra trước đó, lập tức tiến lên nắm lấy tay Thát Bạt Nguyệt Nhi để quán thâu linh lực cho nàng ấy, đối phương mới dần dần khôi phục dấu hiệu sinh mệnh.

Cùng lúc đó, Trần Tĩnh Cừu đang hướng Kiếm Si thảo luận tâm đắc tu luyện, nhưng lời của đối phương hắn một câu cũng không hiểu.

“Kỳ thực, điều quan trọng nhất trong tu luyện chính là quyết tâm kiên trì bền bỉ, hoặc có lẽ là vì một mục tiêu nào đó mà tu luyện, tiến bộ tu vi để đạt được mục đích, nhưng...” Lời Kiếm Si vừa nói được một nửa, đồng tử đột nhiên co rút, lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, đâm về phía sau lưng!

Trần Tĩnh Cừu bất ngờ không kịp phòng bị mà lùi lại một bước, ngay sau đó liền nghe thấy một trận tiếng kêu thảm thiết chói tai, lần theo tiếng động nhìn lại thì phát hiện thanh trường kiếm kia đã đâm trúng một bóng đen ghim nó xuống mặt đất!

Bóng đen kia không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai khó nghe, vừa giãy giụa thì bóng đen bao phủ trên thân nó cũng dần dần biến mất, đó là một con thỏ có thân hình gần bằng con chó sói, đôi mắt đỏ ngầu, răng nanh sắc nhọn!

Con thỏ đó bị đâm xuyên bụng ghim xuống đất, đôi mắt đỏ rực hung ác nhìn chằm chằm, nhưng căn bản không thể giãy thoát.

“Cái thứ này...” Trần Tĩnh Cừu bị con vật đó trừng đến rợn tóc gáy, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Ta cũng không biết...

Ngay từ đầu ta đã cảm thấy trong Hãn vương cung này nhất định có tà túy quấy phá, xem ra là tên này rồi.” Kiếm Si đánh ra một đạo phù chú lên người con thỏ yêu, tiếng kêu thảm thiết của nó lập tức trở nên bi thương hơn, ngay sau đó hoàn toàn chết đi.

Kiếm Si trong lòng mừng thầm vì đã ra tay không chút do dự, nếu chậm một khắc chỉ sợ con thỏ yêu này sẽ chạy thoát.

“Thứ hỗn trướng này!” Lúc đó, Trương Liệt vác một thanh đại kiếm từ trong cung xông ra đầy tức giận, nhìn thi thể con thỏ yêu vẫn không thấy hả giận, giơ đại kiếm lên mạnh mẽ chém nát thi thể nó từng nhát một!

Từ tất cả những gì vừa xảy ra, hắn đoán ra được, thê tử của hắn mấy năm nay vẫn luôn bệnh nặng, chắc chắn là do con thỏ yêu này gây ra!

“Thảo nào tên khốn đó nhất định phải dùng Nữ Oa Thạch mới chữa khỏi bệnh, là muốn mượn cơ hội này để lấy Nữ Oa Thạch!

Cái đồ hỗn trướng suýt chút nữa đã hại chết ta và Nguyệt Nhi!” Càng nghĩ như vậy, Trương Liệt trong lòng càng thêm phẫn nộ, chỉ trong chốc lát liền chém thi thể thỏ yêu đến mức không còn nhận ra hình dạng ban đầu.

“Người đâu!

Gọi những thầy thuốc pháp sư đã chữa trị cho Nguyệt Nhi đến đây!” Trương Liệt trong lòng vẫn cảm thấy chưa hả giận, nhưng thuộc hạ vội vàng đến lại thông báo một tin tức khiến hắn vô cùng bất ngờ.

“Tất cả các thầy thuốc pháp sư trong Hãn vương cung vừa nãy đều đột nhiên không hiểu sao tự sát, không để lại một người sống sót nào!” “Thật là thủ đoạn của súc sinh...

Trương Liệt tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, “Nghiền nát thi thể của cái đồ hỗn trướng đó, tán cốt dương tro!” Cùng lúc đó, dưới sự giúp đỡ của Tiểu Tuyết, Thát Bạt Nguyệt Nhi cuối cùng cũng tỉnh lại từ hôn mê, “Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì...” Lúc này Thát Bạt Nguyệt Nhi tuy vẫn còn yếu ớt, nhưng tà khí ẩn hiện quanh thân đã tiêu tan, sắc mặt cũng đang dần hồng hào trở lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Tỷ tỷ, bây giờ tỷ cảm thấy thế nào?” Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng hỏi.

“Dường như... vừa nãy hôn mê một lúc, sau đó liền khá hơn rồi, thật kỳ lạ...” Thát Bạt Nguyệt Nhi vẻ mặt khó hiểu.

“Tốt quá rồi!” Tiểu Tuyết cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, “Ta vừa nãy không hiểu, vì sao tỷ ấy lại đột nhiên muốn giết ta chứ, ta cứ nghĩ ta đã làm chuyện gì khiến tỷ ấy ghét... nhưng bây giờ không sao là tốt rồi!” “Tiểu Tuyết cô nương, đa tạ nàng!” Thát Bạt Nguyệt Nhi chân thành cảm tạ, “Từ nay về sau, nàng là quý khách của Thát Bạt thị tộc ta, cần giúp đỡ cứ việc mở miệng!” “Cũng không cần khách khí như vậy...” Tiểu Tuyết có chút ngượng ngùng, nhưng hiển nhiên khá vui vẻ.

“Nguyệt Nhi cô nương.” Đột nhiên, Ngao Tông vẫn im lặng từ nãy đến giờ mở miệng, “Vừa nãy Thát Bạt Ngọc Nhi có nói với ta, chuyện nàng ấy vừa vào núi tuyết hai canh giờ trước, lúc đó nàng ấy không phát hiện trong núi tuyết có tà túy sao?” Câu nói đột ngột của Ngao Tông lập tức khiến Thát Bạt Ngọc Nhi đang đắm chìm trong niềm vui sững sờ, ngay sau đó không hiểu sao nhìn về phía Ngao Tông.

“Ngao công tử,……” Thát Bạt Ngọc Nhi vừa định hỏi, chợt ý thức được, lại ngậm miệng không nói.

“Lúc nhỏ ư...?” Thát Bạt Nguyệt Nhi do dự một lát, sau đó lại nói: “Chắc là không có, từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng nghe trong Tuyết Sơn Thánh Địa có bất kỳ điều dị thường nào, có lẽ việc thỏ yêu xuất hiện cũng chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi.” Có một khắc, thần sắc Thát Bạt Ngọc Nhi trở nên tái nhợt, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Chuyện cũ đến vậy rồi, không nhớ cũng là bình thường...” “Ngọc Nhi, hãy chăm sóc tỷ tỷ cho tốt.” Ngao Tông mang ý vị thâm trường cuối cùng nhìn Thát Bạt Nguyệt Nhi một cái, sau đó liền gọi Tiểu Tuyết cùng nhau rời đi. *** Vợ đại bệnh được chữa khỏi, Trương Liệt phấn khởi liền đem chuyện này thông báo cho Thát Bạt tộc, nhất thời trên dưới Hãn thành hoan hô tưng bừng, người người chạy đi báo tin vui.

Dù sao với thân phận trưởng công chúa của Thát Bạt thị tộc, từ nhỏ đã có danh tiếng cực cao trong dân chúng, bởi vậy đây cũng là một chuyện đại sự đáng để cả bộ lạc ăn mừng.

Còn về Ngao Tông và những người khác đã cứu giúp Thát Bạt Nguyệt Nhi, bọn họ được mọi người xem như anh hùng.

Trương Liệt liền thiết lập một bữa yến tiệc cực kỳ long trọng trong Hãn vương cung để khoản đãi mọi người.

Chương 671

"Chư vị, một đường qua, cũng nhờ các vị giúp đỡ.

Nếu không có sự giúp đỡ của các vị, e rằng thê tử ta đã bị con thỏ yêu kia giày vò đến chết.

Bất luận thế nào, ân tình này Trương Liệt ta sẽ khắc cốt ghi tâm cả đời, sau này bất luận khi nào, các vị vĩnh viễn là thượng khách của Thát Bạt thị tộc ta!" Trong bữa tiệc, Trương Liệt nâng chén rượu hướng mọi người bày tỏ lòng kính trọng, đồng thời, rất nhiều thị vệ khiêng mấy cái rương lên, trong đó một rương chứa đầy pháp khí, linh thạch, phù lục và các vật dụng thường dùng của người tu hành, mấy rương khác thì chứa đầy ắp vàng bạc châu báu.

"Chư vị, Thát Bạt thị tộc ta không giàu có như Thăng Long, vật sản khá nghèo nàn, nên chỉ có chút bạc lễ mọn này, hy vọng chư vị đừng chê." Ngao Tông hoàn toàn không có hứng thú với những thứ này, Kiếm Si cũng đã quen khổ tu, tất cả tài phú và pháp khí nhiều đến mấy cũng vô dụng với hắn, Tiểu Tuyết thì khỏi phải nói, đều lắc đầu từ chối.

Còn về Trần Tĩnh Cừu, từ nhỏ sống ở Phục Ma Sơn, tuy cuộc sống không xa hoa vô độ, nhưng cũng cơm áo không lo, những tài bảo này đối với hắn thật sự không có mấy hấp dẫn.

"Trương huynh, tài bảo này... dù sao thì mọi người đều là người tu hành. ...Nhưng ta có một thỉnh cầu bất kính, không biết, huynh có thể chấp thuận chăng?" Trần Tĩnh Cừu có chút thấp thỏm hỏi.

"Trần huynh khách khí quá, có yêu cầu gì cứ nói thẳng!" Trương Liệt hào sảng nói.

Trần Tĩnh Cừu do dự một lát, tức thì nghiến răng nói: "Ta, muốn

mượn Thần Nông Đỉnh một lần!" Lời này vừa nói ra, nụ cười trên khuôn mặt tất cả người Thát Bạt thị tộc trong bữa tiệc đều lập tức ngưng đọng, thần sắc Trương Liệt càng dần trở nên lúng túng.

"Trần huynh, huynh không đùa chứ?" "Thần Nông Đỉnh vô cùng quan trọng đối với ta, ta cần dùng nó để đối phó cừu gia, cứu sư phụ ta.

Nếu ta có thể thành công, nhất định sẽ không quên ơn giúp đỡ của Trương huynh!" Trần Tĩnh Cừu liền nói.

Lời chưa dứt, tất cả trưởng lão Thát Bạt thị tộc liền nhao nhao mở miệng từ chối: "Thần Nông Đỉnh là thánh vật của Thát Bạt thị tộc, không thể rời khỏi Tuyết Sơn!" "Là căn cơ của Thát Bạt thị tộc ta!" "Dù có ơn cứu mạng trưởng công chúa, cũng tuyệt đối không thể phá lệ.

Huống hồ chúng ta tin rằng ngươi có thể quay về sao!" ...Trần Tĩnh Cừu nghe mà đau cả đầu, nhưng suy đi nghĩ lại, hắn cũng chỉ có thể nghiến răng thốt ra một câu: "Ta dám lấy tính mạng mình ra đảm bảo, dù ta có bỏ mạng, trước đó cũng nhất định sẽ mang Thần Nông Đỉnh trở về!" Một vị trưởng lão lắc đầu thở dài nói: "Hài tử, tính mạng ngươi có tác dụng gì?

Ngươi thật sự mất mạng, nhưng ta sẽ mất Thần Nông Đỉnh, căn cơ của Thát Bạt tộc, việc này liên quan đến việc bộ lạc của ta có thể tồn tại trên thế gian hay không, đó là tính mạng của mấy chục vạn tộc nhân đó!" "Tính mạng một người, sao gánh vác nổi?" Dưới lời lẽ đó, Trần Tĩnh Cừu thật sự á khẩu không trả lời được.

"Trần đại ca, vì sao huynh nhất định phải mượn Thần Nông Đỉnh?" Tiểu Tuyết tò mò hỏi.

"...Ai, tóm lại là có việc đại sự..." Trần Tĩnh Cừu nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào với Tiểu Tuyết, nhưng bất luận thế

nào, hiện giờ xác thực không thể dựa vào con đường chính đáng, ít nhất là không thể có được Thần Nông Đỉnh bằng cách Thát Bạt thị tộc cho phép.

Trương Liệt ho khan một tiếng, để xoa dịu sự lúng túng, chậm rãi nói: "Lời Trần huynh ta có thể hiểu, nhưng việc này, là ý chí của toàn tộc, không phải của riêng ta, hay một vị trưởng lão nào cả. ..." "Báo!" Đột nhiên, bên ngoài Hãn vương cung truyền đến một trận hô hoán truyền lệnh cấp thiết, một thị vệ thở hổn hển xông vào vương cung, quỳ một gối trước Trương Liệt vội vàng bẩm báo: "Trương Hãn, mười vạn hỏa cấp!" "Thát Bạt Kiệt?" Trương Liệt có chút ngạc nhiên, "Ngươi không ở Tuyết Sơn trấn thủ, lại tự mình bẩm báo?

Chẳng lẽ dưới trướng không có binh lính truyền lệnh sao?" Thát Bạt Kiệt nắm chặt hai quyền, thần sắc tràn đầy xấu hổ, "...Tất cả đều chết trong Tuyết Sơn rồi, tổng binh cũng đã tử trận, trước khi chết dặn ta nhất định phải tới thông báo cho ngài, có kẻ đang xông vào Tuyết Sơn!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều xôn xao, các trưởng lão thị tộc càng không thể ngồi yên!

"Dám xông thẳng vào thánh địa của tộc ta, là muốn tìm cái chết sao!" "Kẻ nào cả gan đến vậy!" Trần Tĩnh Cừu vẻ mặt mờ mịt, theo bản năng nhìn sang Ngao Tông bên cạnh, nhưng lại phát hiện người sau khẽ lắc đầu, biểu thị không hề hay biết.

"Ta cứ tưởng là thủ đoạn của người đó, Ngao tiền bối!" Trần Tĩnh Cừu lén lút truyền âm nói.

"Đương nhiên không phải, loại thủ đoạn hạ lưu đó ta không thèm làm." Ngao Tông đáp.

Trương Liệt lại tỉnh táo, lập tức truy hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Ta vốn đang tuần tra trong Tuyết Sơn, nhưng có một đám người từ bên ngoài núi, mặc y phục Thăng Long, nhất định muốn xông vào

Tuyết Sơn, ta đương nhiên không cho phép, nên đã giao chiến." "Nhưng tên đạo nhân cầm đầu quá lợi hại, ta căn bản không phải đối thủ, tổng binh đã liều mạng bảo vệ ta, để ta thông cáo bộ lạc." Thát Bạt Kiệt nhìn thanh kiếm gãy, trong lòng phẫn hận không thôi!

Trương Liệt lập tức phân phó thuộc hạ mang đến một thanh đại kiếm mới toanh, đồng thời ra lệnh cho vệ quân chuẩn bị xuất động.

"Xin lỗi chư vị, ta nhất định phải đích thân tới Tuyết Sơn một chuyến, việc này liên quan đến sự tồn vong của bộ lạc, ta không thể trì hoãn!" Ngay cả chiến sĩ canh giữ Tuyết Sơn cũng bị những kẻ không mời mà đến kia đánh bại, đủ thấy những kẻ xâm nhập kia khó đối phó đến mức nào, nếu Thần Nông Đỉnh thật sự bị cướp đi, thì đối với Thát Bạt bộ lạc sẽ là đả kích chí mạng.

"Nếu đã có phiền phức, ta cũng không ngại giúp một tay." Ngao Tông đứng dậy, đồng thời ra hiệu cho Trần Tĩnh Cừu, hắn lập tức tâm lĩnh thần hội, "Nếu ta đã ở đây, vậy nghĩa bất dung từ!" "Nếu Ngao huynh có thể ra tay, vậy quả là vinh hạnh!" Trương Liệt thấu hiểu thủ đoạn của Ngao Tông, nếu có hắn ở đây, những kẻ xâm nhập kia e rằng không đáng để lo ngại!

"Cứ đi rồi tính." *** Thánh địa Tuyết Sơn của Thát Bạt thị tộc, chính là nơi cực hàn trên đỉnh núi đó, nơi quanh năm tuyết đọng không tan, cái lạnh khắc nghiệt đủ để bất kỳ phàm nhân nào lại gần cũng phải đóng băng.

Những kẻ có thể ra vào Tuyết Sơn, đa số đều là người có tu vi, có thể sử dụng một ít pháp thuật để xua đi hàn khí.

Bởi vậy những người canh giữ ở đó, hầu như đều là những người có thiên phú tu luyện trong Thát Bạt thị tộc, được đưa vào Tuyết Sơn để lịch luyện.

Cho nên việc họ chết, không chỉ báo hiệu Tuyết Sơn đang nguy

cấp, mà còn là tổn thất khó mà chấp nhận được.

Khi Trương Liệt tập hợp một đoàn người đến đây, liền phát hiện pháp trận phòng hộ ở đó đã bị phá hủy hoàn toàn, khắp nơi đều nhìn thấy tộc nhân Thát Bạt đã chết.

"Lũ hỗn trướng..." Trương Liệt nghiến răng ken két, trong mắt tràn ngập sát ý, trong số những người này có không ít là môn đồ của hắn!

"Hãy xem có ai còn cứu được không!" Trương Liệt lập tức ra lệnh cứu người, đồng thời bất chấp tất cả xông thẳng vào bên trong Tuyết Sơn.

"Đợi ta với!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng la lớn, nhưng vừa mới vượt qua cấm địa Tuyết Sơn không xa, liền chợt cảm thấy hàn khí xung quanh lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, thậm chí cái lạnh còn thấu xương tủy, khiến hắn cảm giác như máu trong người sắp đóng băng vậy!

"Cẩn thận một chút!" Ngao Tông đột nhiên vỗ vào vai Trần Tĩnh Cừu, hắn mới phát hiện hàn ý kia lập tức tan biến.

"Đa tạ Ngao tiền bối..." Trần Tĩnh Cừu rùng mình một cái, vội vàng triệu hồi Thập Ngũ lơ lửng quanh người, dùng nó để xua đi hàn khí.

"Sớm nghe cấm địa Tuyết Sơn của Thát Bạt thị tộc có thể đóng băng phàm nhân trong nháy mắt, ta cứ tưởng là lời nói khoa trương, giờ xem ra lại là thật. ..." Kiếm Si tò mò nhìn xung quanh, cơ hội có thể đường hoàng tiến vào cấm địa của Thát Bạt thị tộc như vậy, e rằng cũng chỉ có một lần này.

Một đường đuổi theo Trương Liệt, con đường trong cấm địa Tuyết Sơn cũng cực kỳ gập ghềnh hiểm trở, nhưng vẫn có thể nhìn

thấy một đám dấu chân hỗn loạn trên mặt tuyết, hiển nhiên những dấu chân này là của những kẻ xâm nhập kia.

Cuối cùng, sau khi xuyên qua một đoạn đường tuyết dài, đến đỉnh núi, mọi người mới phát hiện trên đỉnh núi có một vùng trũng, trong trung tâm vùng trũng có một hồ nước hoàn toàn không đóng băng, một cái đỉnh đồng vuông lớn lơ lửng trên mặt hồ, đang dần tỏa ra linh lực xung quanh.

"Kia là Thần Nông Đỉnh!" Trần Tĩnh Cừu đối với thứ này thật sự quá mẫn cảm, mặc dù chưa từng thấy bao giờ, nhưng linh lực mạnh mẽ tỏa ra từ đó tuyệt đối có thể chứng minh!

Trương Liệt đứng ở rìa vùng trũng, có thể nhìn rõ một đám người lạ đang vây quanh hồ, dường như đang tìm cách tiếp cận Thần Nông Đỉnh.

"Dừng lại cho ta!" Trương Liệt phẫn nộ gào thét một tiếng, đồng thời đột nhiên ném thanh đại kiếm trong tay ra, hướng thẳng về phía đám người kia!

Trong khoảnh khắc đại kiếm bay ra, trên không trung vang lên một trận oanh minh kịch liệt, sau đó một đạo lôi đình giáng xuống cùng với đại kiếm đánh thẳng vào đám người không mời mà đến kia.

"Oanh long!" Hiển nhiên cũng đã phát hiện ra cuộc tập kích của Trương Liệt, mấy chục đạo linh lực tuôn ra giữa không trung, cưỡng ép hóa giải uy năng của nó!

Đại kiếm sau khi mất linh lực liền rơi xuống một bên, Trương Liệt lập tức nhảy xuống vồ lấy đại kiếm, mắt đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm vào đám người kia, "Không biết đây là chỗ nào sao, dám xông vào đây chẳng lẽ chán sống rồi!" "Đại Hãn của Thát Bạt thị tộc?" Trong đám người đó, một đạo sĩ bước ra, đánh giá Trương Liệt từ trên xuống dưới một lượt, "Chắc không phải, lão già đó chỉ định

ngươi làm đại lý đại hãn thôi phải không?" "Biết thân phận của ta, còn không mau cút!" Trương Liệt lạnh lùng nói.

"Ha ha ha ha. ..." Đạo sĩ mặt mày âm trầm khinh miệt cười lạnh, "Đại Hãn chân chính của Thát Bạt thị tộc, cũng không dám nói chuyện với ta kiểu đó." "Bớt nói nhảm!

Không cút thì chết!" Trương Liệt không dây dưa, trong cơn phẫn nộ liền vung đại kiếm chém thẳng tới, chém ngang lưng đối phương!

Thân hình Trương Liệt cao lớn hơn rất nhiều so với đạo sĩ gầy yếu, cộng thêm thanh đại kiếm gần bằng chiều cao của mình, khi đón đầu tấn công uy thế như Thái Sơn áp đỉnh, khí thế bức người.

Nhưng đạo sĩ hoàn toàn không có ý lùi bước, tiện tay quăng phất trần ngang thân trước người cản lại, cây phất trần trông còn không to bằng chuôi kiếm đại kiếm vậy mà lại dễ dàng đỡ được đòn toàn lực của Trương Liệt!

"Oanh!" Toàn bộ sức mạnh của đòn tấn công được hóa giải, dư uy tản ra thổi bay tuyết đọng trên mặt đất, gân xanh trên trán Trương Liệt nổi lên, hắn dồn toàn bộ pháp lực và sức mạnh vào đại kiếm, nhưng lại hoàn toàn không thể khiến phất trần trong tay đạo sĩ nhúc nhích mảy may.

"Đúng là có chút bản lĩnh, nhưng thời gian tu hành còn quá ngắn." Đạo sĩ khẽ cười, phất trần đột nhiên vung lên, Trương Liệt liền bị sức phản chấn oanh kích bay ra ngoài!

Nhìn thấy đầu Trương Liệt sắp đập vào một tảng đá nhô ra, đột nhiên một luồng lực lượng vô hình cưỡng ép giữ hắn lại giữa không trung, sau đó chậm rãi đáp xuống đất.

"Ngao tiền bối!" Thoát chết trong gang tấc, trong lòng Trương Liệt cuồng hỉ, biết là Ngao Tông đang giúp mình!

“Phiền phức!” Đạo sĩ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Ngao Tông và đoàn người cũng đang ở bên cạnh hồ, nhưng không lo lắng những người này sẽ gây ra mối đe dọa cho mình.

“...Ân?” Ánh mắt đạo sĩ đột nhiên dừng lại trên người Kiếm Si, không nhịn được thốt lên: “Vũ Văn Thác!

Chương 672

Ngươi cũng ở đây!" Mặc dù lúc này ngoại hình của Kiếm Si khác xa Vũ Văn Thác, nhưng khí tức nguyên thần tuyệt đối không thể sai được!

"Ai là Vũ Văn Thác?" Kiếm Si vẻ mặt nghi hoặc hỏi lại.

"Còn giả vờ với ta!" Đạo sĩ nghiến răng nghiến lợi, "Năm xưa ta đã trao Hiên Viên Kiếm cho ngươi, dạy ngươi tu hành, ngự kiếm chi thuật, vậy mà lại nuôi ra một tên bạch nhãn lang như vậy!" Tên đạo sĩ đó, chính là quốc sư của Chu quốc, cũng là sư phụ của Vũ Văn Thác, Dương Tố.

"Thật khó hiểu..." Kiếm Si nhíu mày chặt hơn, căn bản không nhớ có qua lại gì với lão đạo nhân này, chuyện về Hiên Viên Kiếm lại càng kỳ lạ hơn.

"Dương Tố!" Trần Tĩnh Cừu vừa nhìn thấy đạo sĩ liền nhận ra thân phận của tên này, hai mắt đỏ ngầu!

Cha Trần năm xưa thường nhắc đến Dương Tố, chính hắn là kẻ truy sát cha Trần không ngừng nghỉ, mới bức cha Trần không thể không bỏ lại hài tử để đổi lấy tính mạng Trần Tĩnh Cừu.

Cha Trần cũng thường đưa bức họa của Dương Tố cho hắn xem, và dặn dò rằng nếu có cơ hội, nhất định phải tự tay giết chết tên hỗn trướng này, để báo thù.

Trong mắt Trần Tĩnh Cừu, người quan trọng nhất chính là sư phụ, trong lòng hắn cũng sớm bị cha Trần gieo rắc vào mối thù hận sâu đậm.

Giờ đây cuối cùng cũng tận mắt thấy bản thân hắn, đương nhiên

hắn muốn giết chết tên này rồi mới hả dạ!

"Lại là ai nữa đây, nhận ra ta à!" Dương Tố không kiên nhẫn.

"Hậu duệ hoàng thất Trần quốc, Trần Tĩnh Cừu.

Mười tám năm trước, vị hoàng tử duy nhất sống sót sau cuộc truy lùng, chính là ta!" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hoàng thất Trần quốc quả nhiên vẫn còn dư nghiệt.

Vũ Văn Thác, ngươi không lừa ta, hỗn trướng!" Dương Tố tức đến mức chỉ vào mũi Kiếm Si mà mắng chửi.

"Gì cơ?" Kiếm Si kiên trì nhìn Dương Tố như nhìn một kẻ ngốc, hoàn toàn không hiểu vì sao lão đạo nhân xa lạ này lại oán hận mình đến vậy.

"Gã đó mù mắt rồi sao!

Ngay cả Vũ Văn Thác mà cũng không nhận ra à?

Nếu không phải tại chỗ này, nếu không hôm nay ta sẽ giết ngươi thành trăm mảnh!" Trần Tĩnh Cừu rút kiếm chỉ thẳng vào Dương Tố, mắt đầy giận dữ nhìn chằm chằm.

"Thôi được rồi, ta cũng lười nói nhảm với các ngươi!" Dương Tố vung phất trần, sáu tên tùy tùng phía sau lập tức bước lên, đồng loạt rút kiếm chuẩn bị chiến đấu.

"Đừng chừa lại kẻ sống sót nào, hôm nay tất cả mọi người ở đây đều phải chết." Dương Tố thản nhiên phân phó.

"Xin cứ yên tâm!" Năm người đồng thanh đáp, giọng nói đồng bộ như phát ra từ một người.

"Chư vị hãy cẩn thận một chút, lão đạo nhân đó không đơn giản, đám thuộc hạ kia cũng chắc chắn không tầm thường." Trương Liệt trầm giọng dặn dò mọi người bên cạnh.

“Ta cũng giúp một tay!” Thát Bạt Ngọc Nhi vung roi liền muốn xông lên, nhưng Trương Liệt lại quát lớn: “Không được tìm cái chết!” Ngay cả Ngao Tông cũng nói: “Ngọc Nhi, tu vi của ngươi giờ ngay cả Trần Tĩnh Cừu cũng khó sánh bằng, tham gia vào cục diện này chỉ tổ vướng chân mà thôi.” “Được rồi...

Các vị hãy cẩn thận nhé!” Thát Bạt Ngọc Nhi vốn định kiên trì, nhưng ngay cả Ngao Tông cũng đã nói vậy, nàng đành bất mãn lùi lại.

“Giết!” Năm người đồng loạt ném trường kiếm lên không trung, tức thì kiếm quang như bị dẫn dắt nhanh chóng rơi xuống xung quanh Ngao Tông và những người khác, bố trí thành trận ngũ mang tinh, và linh lực giữa chúng tương hỗ dẫn dắt.

“Mau phá trận pháp đi!” Trương Liệt chợt cảm thấy không ổn, vung đại kiếm hung hăng chém tới, nhìn thấy sắp bổ đôi một thanh phi kiếm thì, trong trận ngũ mang tinh đột nhiên vô số đạo kiếm quang xuất hiện từ hư không, đồng loạt bắn về phía mọi người!

Trương Liệt trở tay không kịp, chỉ kịp vung đại kiếm chắn trước người, nhưng vẫn bị uy lực của kiếm trận oanh kích lùi liên tiếp.

“Xem ta đây...” Trần Tĩnh Cừu cũng tương tự, hừng hực khí thế muốn thử sức, nhưng chưa kịp xông ra hai bước đã bị những kẻ tiện nhân kia cưỡng ép áp chế, chỉ miễn cưỡng dùng phi kiếm thuật chống đỡ!

Duy có tình hình của Kiếm Si khá hơn một chút, hắn xoay sở né tránh trong kiếm trận, trong lòng biết cách duy nhất để phá trận này chính là giết chết năm tên kia.

Khi hắn đang tìm cách tấn công, năm tên kia lại nhanh hơn một bước nhận ra mối đe dọa từ Kiếm Si, đồng thời chia ra hai người để hạ thủ!

“Chết!” Hai người đó đồng thời hóa thành kiếm quang, một trước một sau kẹp đánh Kiếm Si, hắn không thể không phân hóa trường kiếm thành kiếm quang che chắn quanh người để tránh bị kiếm trận làm thương, và dùng phù lục cưỡng ép giao chiến!

Trương Liệt cũng được đối xử tương tự, dưới sự bao vây của hai người hai bên gần như thất bại, nếu không có pháp bảo hộ thân của bộ lạc e rằng đã bị thương nặng.

“Khốn kiếp!” Đại kiếm trong tay Trương Liệt như một cái chiến chùy, mỗi lần chém xuống đất đều phá tan một trận đá vụn văng tung tóe, nhưng cố tình luôn bị hai tên kia né tránh khéo léo, căn bản không thể làm thương được.

Cảm giác bất lực như pháo lớn bắn muỗi hầu như khiến Trương Liệt phát điên, nhưng hắn lại không thể làm gì được!

“Ngao đại ca, người không giúp sao?” Tiểu Tuyết nhìn ba người rơi vào khổ chiến, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột.

Đương nhiên nàng muốn ra tay giúp, nhưng không biết vì sao Ngao Tông luôn ngăn cản.

“Ba người họ đủ sức đối phó.

Đừng quá coi thường, tiềm lực của họ tuyệt đối vượt ngoài tưởng tượng.” Ngao Tông thản nhiên nói, “Hiện giờ có việc quan trọng hơn.

Dương Tố đang muốn tiếp cận Thần Nông Đỉnh.” Nghe Ngao Tông nhắc nhở như vậy, Tiểu Tuyết mới phát hiện Dương Tố đang chầm chậm bước đi trên mặt hồ, mỗi bước hắn đặt xuống đều khiến mặt hồ đóng băng, hình thành một con đường băng để hắn có thể đi qua.

Mặc dù Tiểu Tuyết không biết mục đích của Dương Tố, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy hắn không phải người tốt, ít nhất là tuyệt đối

không thể để Thần Nông Đỉnh rơi vào tay hắn.

"Vậy... ta đi ngăn hắn!" Tiểu Tuyết cuối cùng nhìn ba người đang khổ chiến một cái, cũng đành phải gạt bỏ do dự, trực tiếp bay về phía Thần Nông Đỉnh!

"Đồ ngu!" Dương Tố nhìn cảnh này không khỏi cười lạnh, Thần Nông Đỉnh bản thân vốn có cấm chế ngăn cản tà túy, phàm nhân lại gần sẽ bị tấn công, trừ phi là người có huyết mạch Thần Nông trong Thát Bạt thị tộc, hoặc có chú pháp phá giải cấm chế tổ truyền, nếu không cưỡng ép xông vào cấm chế sẽ bị Thần Nông Đỉnh cưỡng ép tấn công.

Đó cũng là lý do vì sao hắn lại cẩn thận băng qua sông như vậy, có một cách có thể lợi dụng kẽ hở để tránh bị Thần Nông Đỉnh tấn công, nhưng cứ thế bay thẳng tới như vậy thì kiểu gì cũng tìm cái chết.

Tuy nhiên, điều khiến hắn kinh ngạc là, Tiểu Tuyết nhẹ nhàng lướt xuống trên Thần Nông Đỉnh, không hề chịu bất kỳ đòn tấn công nào, ngược lại linh lực trong đó đang dần hòa nhập vào cơ thể Tiểu Tuyết!

"Ngươi đang làm cái quái gì vậy?!" Dương Tố nhìn cảnh này lập tức phát điên, phải biết rằng để có thể tiếp cận Thần Nông Đỉnh, hắn đã phải bỏ ra gần hơn mười năm chuẩn bị, nhưng so với thiếu nữ trẻ tuổi trước mặt thì chẳng khác gì trò đùa.

"...Mau rời đi đi, Thần Nông Đỉnh không phải thứ ai cũng có thể chạm vào!" Tiểu Tuyết cố gắng làm cho giọng mình hung dữ, nhưng giọng nói non nớt của nàng nghe vào tai người khác lại càng giống một con mèo con nhe nanh múa vuốt với người khác vậy.

"Tiếp cận Thần Nông Đỉnh?

Ngươi nói cho ta biết, ta có thể không giết ngươi." Dương Tố

không để ý đến lời Tiểu Tuyết, chỉ lạnh lùng chất vấn.

"Ta... ta cũng không dùng thủ đoạn gì cả...

Không không phải trọng điểm, sao ngươi không đi!" Tiểu Tuyết tức đến giậm chân, thật sự không biết nên quát tháo tên này thế nào.

"Thôi được rồi, đợi ta bắt được ngươi rồi sẽ luyện hồn cho ngươi biết." Dương Tố hiển nhiên không muốn lãng phí thời gian, lại lần nữa tiến về phía Thần Nông Đỉnh, nhưng con đường băng dưới chân lại không tiếp tục ngưng kết về phía trước, suýt nữa hắn đã giẫm chân vào hồ nước!

Hồ nước đó trông có vẻ bình thường, thực tế lại là một cái bẫy có uy lực vô cùng khủng bố, rơi vào nước chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì!

"Hừ!" Dương Tố đại nộ, lập tức phát hiện Tiểu Tuyết đang giở trò, nhưng khi cảm nhận pháp lực của Tiểu Tuyết, lại lần nữa kinh hãi, "Trên người ngươi có Nữ Oa Thạch, là hậu nhân Nữ Oa!" Tiểu Tuyết không đáp lại lời Dương Tố, chỉ hai tay kết ra một đạo pháp ấn phong tỏa cưỡng ép gần Thần Nông Đỉnh, không cho Dương Tố bất kỳ cơ hội tiếp cận nào.

"Hôm nay ta may mắn thật, có thể đồng thời lấy được hai kiện thần khí!" Dương Tố trong lòng cuồng hỉ không thôi, mặc dù biết uy lực của Nữ Oa Thạch rất mạnh, nhưng Tiểu Tuyết hiển nhiên không thể hoàn toàn điều khiển nó, nên hắn là có cơ hội đánh bại nàng.

Quan trọng hơn, Tiểu Tuyết hoàn toàn không có sát tâm với hắn, đây là lợi thế lớn nhất.

"Hừ!" Dương Tố hai tay biến động chú ấn, quanh thân tức thì bốc lên một trận sương mù băng giá âm hàn thấu xương, và dần ngưng tụ thành hai con cự long nanh vuốt dữ tợn quấn quanh thân hắn, sát ý

trực tiếp bức tới Tiểu Tuyết.

Chương 673

"Được thôi!

Nếu ngươi không đi, ta sẽ đánh gãy chân ngươi!" Tiểu Tuyết trong lòng có chút hoảng sợ, căn bản không có kinh nghiệm chính diện nghênh địch, nhưng hiển nhiên một trận chiến là không thể tránh khỏi!

"Đi!" Dương Tố không hề nương tay, hai con băng long phun ra sương mù băng giá thấu xương, trong đó xen lẫn vô số mũi nhọn kết tinh từ băng, đồng loạt bắn về phía Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết tức thì thúc giục Nữ Oa Thạch, trong hai tay bùng phát ra lực hấp dẫn mạnh mẽ hút toàn bộ những sương mù băng và mũi nhọn băng đó vào lòng bàn tay, ngưng kết thành một quả cầu băng lớn bằng bàn tay, tức thì đột nhiên đẩy mạnh một cái, quả cầu băng đó lập tức bạo liệt giữa không trung, hóa thành một trận bão tuyết cuồng bạo.

"Oanh!" Dưới sự thúc giục pháp lực của Tiểu Tuyết, trận bão tuyết đó chuyển hóa thành một trận liệt hỏa thiêu đốt, và cuộn thành một cơn lốc lửa cuồng bạo trực tiếp bao trùm lấy Dương Tố!

Ngọn lửa nóng rực trong nháy mắt làm tan chảy hai con băng long của Dương Tố, ngay cả hàn khí hộ thân cũng bị thiêu cháy sạch, toàn bộ cơ thể hắn trực tiếp bộc lộ dưới sự thiêu đốt nóng rực của ngọn lửa.

"Ngươi dám ra tay sát hại lão tử sao!" Dương Tố đau đến mức kêu la thảm thiết, ngay cả tóc và râu cũng bị thiêu cháy, trông chật vật không tả xiết.

Nếu không phải trong lúc vội vàng hắn rút ra mấy chục đạo phù lục ném ra bảo vệ, e rằng đã bị thiêu thành tro bụi trong nháy mắt.

“Ách...” Tiểu Tuyết có chút toát mồ hôi, nàng căn bản không có ý giết Dương Tố, chỉ là hoàn toàn không biết uy lực pháp lực của mình lại mạnh mẽ đến vậy.

Đương nhiên, cũng không phải Dương Tố yếu đến thế.

Bất đắc dĩ, Dương Tố chỉ có thể lùi ra xa, tìm cách di chuyển linh hoạt.

“Sao ngươi không đi?

Vừa nãy suýt chết rồi đó!” Tiểu Tuyết có chút ngây thơ hỏi.

Dương Tố không trả lời, chỉ cảm thấy Tiểu Tuyết hỏi ra câu hỏi này đơn giản là đang sỉ nhục hắn!

Bất luận thế nào, hắn xác định rằng nếu tiếp tục chính diện giao phong với Tiểu Tuyết, hoàn toàn chẳng khác nào tìm cái chết.

Hắn nghĩ ra một cách hay, Tiểu Tuyết đã là một thiếu nữ có tâm tư cực kỳ đơn thuần, liền lặng lẽ phóng ra một đạo phù lục phân thân, và ngụy trang nó thành hình dạng một con ếch xanh, từ phía bên kia hồ nước lặng lẽ ngưng băng qua sông.

“Nếu ngươi còn không ra tay, đám đồng bạn kia của ngươi chắc chắn sẽ chết, ta thì cứ việc kéo dài, chỉ là không biết ngươi có cam lòng ngồi nhìn đồng bạn bị giết chết hay không?” Dương Tố gian xảo cười quỷ quyệt, cố ý dẫn sự chú ý của Tiểu Tuyết về phía Trần Tĩnh Cừu và những người khác.

Quả nhiên, Tiểu Tuyết có chút bất an, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía chiến trường, nhưng nàng biết lúc này tuyệt đối không thể rời đi.

Ngược lại, Dương Tố lại an ổn ngồi xuống nhắm mắt đả tọa, hoàn toàn giữ thái độ không nhanh không chậm.

Nếu Tiểu Tuyết cứ như vậy, hoàn toàn bị phân tán chú ý, như vậy căn bản sẽ không chú ý đến phân thân giả mà hắn phái ra. *** "Cút ngay!" Trần Tĩnh Cừu liên tiếp chém bay mấy chục đạo kiếm quang, có lần suýt nữa bị đâm xuyên tim, may mà né tránh kịp thời.

"Trương huynh, ta giúp huynh!" Trần Tĩnh Cừu chưa kịp xông tới, đột nhiên một đạo lạc lôi giáng xuống giữa không trung, hắn vội vàng né tránh, phát hiện người cuối cùng trong số năm tên kia cũng bắt đầu ra tay đối phó với hắn!

"Tên này là hoàng tử Trần quốc, nhân vật bị truy nã số một của Đại Chu quốc, tính mạng của ngươi đủ để ta đổi lấy vinh hoa phú quý nửa đời sau rồi. ..." Tên tu sĩ đó lộ ra thần sắc thèm thuồng nhìn Trần Tĩnh Cừu, hận không thể bây giờ có thể vặn đầu Trần Tĩnh Cừu xuống.

"Huynh đệ, ta khuyên ngươi hãy bình tĩnh một chút, những kẻ đối địch với ta hầu như đều không có kết cục tốt đẹp..." Trần Tĩnh Cừu lời chưa dứt, tên tu sĩ đó đã vung tay đánh ra một đạo phù chú hóa thành vô số châm vũ dày đặc lao thẳng tới, hắn vội vàng kích phát pháp lực hình thành hộ thể cương khí ngăn cản.

Nhưng dưới sự tấn công dày đặc không ngừng như vậy, Trần Tĩnh Cừu phát hiện khoảng cách tu vi với đối phương khá lớn, căn bản không thể cứng đối cứng lâu dài!

"Chết đi!" Thấy Trần Tĩnh Cừu bị kéo dài, tên tu sĩ đó lại đắc ý vạn phần vung ra một cái pháp bảo hình quang luân, trong chớp mắt hóa thành năm đạo quang ảnh bay về phía tứ chi và cổ Trần Tĩnh Cừu, hành động này hiển nhiên muốn cưỡng ép Trần Tĩnh Cừu phân thây thành từng mảnh.

"Mẹ kiếp!" Trần Tĩnh Cừu sợ đến hồn phi phách tán, bất chấp tất cả bùng nổ pháp lực khiến hắn bay lên không trung, và nhanh chóng

vung Thập Ngũ chém ngang hai bên trước người phá nát quang luân.

Nhưng khi chém nát mảnh quang luân cuối cùng, quang luân đó lại phân thành hai, lần lượt lao về phía cổ và eo hắn!

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Tĩnh Cừu bất chấp tất cả cắn nát đầu lưỡi phun ra một ngụm tiên huyết, và trong lòng mặc niệm pháp chú khiến tiên huyết hình thành một đạo bình chướng màu máu chắn lại quang luân!

"Oanh!" Bình chướng ầm ầm vỡ nát, Trần Tĩnh Cừu cũng bị sức phản chấn kia đánh bay nặng nề rơi xuống đất, vừa nãy chú huyết đó đã tiêu hao quá nhiều nguyên khí của hắn, hầu như không còn sức chiến đấu.

"Chút thủ đoạn nhỏ mọn cũng dám đấu với ta sao?" Tên tu sĩ đó thấy Trần Tĩnh Cừu đã hết phép, không khỏi khinh miệt cười lớn, tức thì đầu ngón tay phun ra một đạo kiếm mang, thân hình như tia chớp lướt tới.

Hiển nhiên là muốn giáng cho Trần Tĩnh Cừu đòn cuối cùng.

"Thập Ngũ, giúp ta một tay!" Trong lúc nguy cấp, Trần Tĩnh Cừu cũng chỉ có thể nỗ lực cuối cùng: dồn toàn lực ném Thập Ngũ ra, hy vọng có thể dùng nó để ngăn cản tên đó!

"Vô dụng!" Tu sĩ tiện tay chém một cái liền đánh bay Thập Ngũ sang một bên, nhưng đúng lúc đó, trên bề mặt Thập Ngũ cắm trên đất dần dần xuất hiện từng vết nứt, cuối cùng đột nhiên bùng nổ, và phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Tên tu sĩ đó trở tay không kịp bị chói mắt, theo bản năng lùi về phía sau, nhưng những mảnh vỡ kiếm phong của Thập Ngũ lại lợi dụng lúc này đồng loạt bắn tới, mấy chục mảnh vỡ sắc bén đâm vào cơ thể hắn!

Thân hình hắn tức thì cứng đờ, khó tin nhìn mấy chục vết thương máu phun như suối trên người, cuối cùng bất cam ngã xuống đất, hoàn toàn trút hơi thở cuối cùng.

Trong lòng Trần Tĩnh Cừu cuối cùng cũng buông xuống, mệt nhoài ngồi bệt xuống đất, yếu ớt gọi: "Thập Ngũ, về đi!" Dưới một tiếng lệnh, những mảnh kiếm phong vỡ nát trong thi thể tên tu sĩ lần lượt bay ra, tụ hợp lại thành một thanh kiếm hoàn chỉnh, chậm rãi rơi xuống bên cạnh Trần Tĩnh Cừu.

Vừa nãy lệnh kiếm linh Thập Ngũ tự nổ tung trường kiếm để tập kích, cũng là cách cuối cùng trong lúc nguy cấp, nhưng lại không ngờ hiệu quả đến vậy.

Mỗi mảnh kiếm phong vỡ nát đều được kiếm linh dốc toàn lực gia trì, uy lực bùng phát ra vượt xa dự liệu của hắn.

"Vất vả rồi, Thập Ngũ..." Trần Tĩnh Cừu nắm chặt chuôi kiếm, cảm nhận kiếm linh đã trở nên cực kỳ suy yếu, trong lòng không khỏi có chút áy náy, việc tự nổ tung kiếm thân đã gây tổn thương cực lớn cho Thập Ngũ, không biết bao lâu mới có thể khôi phục.

Không còn pháp lực và phi kiếm che chở, Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn bộc lộ trong kiếm trận, cảm nhận kiếm ý không ngừng lướt qua bên người, Trần Tĩnh Cừu không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Trần huynh!" "Cẩn thận một chút, ta giúp huynh!" Đúng lúc đó, Kiếm Si và Trương Liệt mượn sức đẩy lùi, khéo léo né tránh đến bên cạnh Trần Tĩnh Cừu, một trái một phải bảo vệ hắn.

Đương nhiên, bốn tên tu sĩ kia cũng theo đó lao tới, bao vây ba người vào giữa.

"Làm hay lắm Trần huynh!

Ta đánh lâu như vậy mà còn chưa diệt được một tên!" Trương

Liệt không hề tiếc lời khen ngợi.

"Ngại quá, chỉ là vận may thôi." Trần Tĩnh Cừu không khiêm tốn, nếu không phải tên kia vội vàng muốn chém đầu hắn mà khinh suất, với chút thủ đoạn đó hắn tuyệt đối không thể giết chết được.

Nhưng hiển nhiên, những tên này sẽ không còn sơ suất như trước nữa, rõ ràng đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, chỉ không ngừng sử dụng pháp trận để áp chế, dần dần tiêu hao pháp lực của họ.

Hiển nhiên, cứ như vậy ba người sớm muộn gì cũng sẽ bị hao tổn đến chết, Kiếm Si cảm giác pháp lực của mình dần trở nên trống rỗng, thần sắc càng lúc càng lo lắng, "Phải làm sao đây. ..." "Chư vị, không cần lo lắng!" Trương Liệt lại lớn tiếng cười nói, tức thì từ trong lòng ngực lấy ra một túi trữ vật, đổ một đống linh thạch từ bên trong ra.

Lập tức, pháp lực trống rỗng trong cơ thể được những linh thạch đó dần dần bổ sung, ngay cả Trần Tĩnh Cừu cũng phát hiện pháp lực của mình sắp tràn đầy!

"Thật là hào phóng a, Trương huynh!" Trần Tĩnh Cừu thấy vậy kinh hô, nhiều linh thạch như vậy lại trực tiếp dùng để hấp thụ pháp lực, đơn giản là quá xa xỉ!

"Với thân phận của ta, kiếm chút linh thạch không khó, lại đang lúc sinh tử cận kề, quan tâm mấy thứ đó làm gì!" Trương Liệt cười lớn nói.

"Đã vậy, ta chẳng sợ gì nữa!" Kiếm Si đại chấn phấn, tức thì tăng cường hộ thể cương khí lần nữa, lúc này thật sự kiên cố như thành đồng vách sắt, hoàn toàn không lo bị kiếm khí hoành hành trong pháp trận làm thương!

Hiển nhiên, so sánh như vậy, bên Trần Tĩnh Cừu càng có thể kéo

dài hơn.

“Chết tiệt!” Bốn tên kia tức đến mức hỏng bét, không kìm được đồng loạt xông lên, lúc này Trương Liệt và Kiếm Si tựa lưng vào nhau dựa vào đó, hiển nhiên càng không dễ bị đánh bại, lại càng tránh được việc bị phá vỡ phòng ngự.

“Xem ta đây!” Trần Tĩnh Cừu cũng đồng thời lục lọi trong túi hành lý, trực tiếp vung ra một đống phù chỉ ném lên không trung.

Những phù chỉ này đều là những phù chú đơn giản mà hắn đã chế tác khi luyện tập chú pháp ở Phục Ma Sơn, có loại gia trì tốc độ, có loại gia trì tinh thần lực, sức mạnh thân thể, đủ mọi loại.

Chương 674

Mặc dù mức độ tăng cường không lớn, nhưng có còn hơn không, lại càng khiến Trương Liệt vốn thiếu tốc độ như hổ thêm cánh, công thế tức thì trở nên mạnh mẽ.

"Xem cho rõ đây!" Trương Liệt dưới sự gia trì tốc độ một kiếm chém ra, tên tu sĩ bị khóa định kia căn bản không kịp né tránh, vội vàng chỉ kịp hai tay kết ấn ngưng tụ pháp lực thành bình chướng bảo vệ, nhưng lại bị đại kiếm trong nháy mắt bổ nát, kiếm phong vẫn còn dư lực giáng xuống, trực tiếp chém thương ngực hắn, thậm chí ngay cả xương sườn cũng bị chặt đứt!

"A a a a!" Tên tu sĩ đó lập tức trọng thương ngã xuống đất, Trương Liệt liền tiến thêm một bước bóp chặt đầu lâu hắn, nhưng phát hiện đồng bạn của hắn từ phía sau lao tới muốn cứu hắn, hắn dứt khoát nhấc đầu tên đó quay người chắn trước người mình, kiếm mang lao tới liền xuyên thủng ngực đồng bạn của hắn!

Thấy một đòn không thành công, kẻ đánh lén cũng không còn quan tâm đến thất bại, chỉ có thể vứt bỏ thi thể đồng bạn lùi lại, ba người lại tụ tập lại một chỗ, lúc này ngay cả số người cũng không còn chiếm ưu thế.

Hoàn toàn không ngờ, Trần Tĩnh Cừu và đoàn người phối hợp với nhau đã bức họ đến tình cảnh này, tiến thoái lưỡng nan.

"Đồ ngu!

Bị mấy tên tiểu tử lông vàng mới ra khỏi động ép đến bước đường này!" Dương Tố thấy cảnh này tức đến mức mắng chửi té tát, những người này đều là cao thủ do hắn tự mình bồi dưỡng, vậy mà lại từng người một vì khinh suất mà bị đánh bại, "Trong vòng một nén

hương, nếu còn không giết được ba tên đó, thì cũng đừng hòng sống sót trở về theo ta!" Lời này vừa nói ra, ba tên tu sĩ nhìn nhau, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, lần lượt vẽ ra một đạo phù chú, và rạch ngón tay nhỏ tiên huyết lên đó.

"Cẩn thận một chút, chư vị!" Kiếm Si không khỏi lùi lại một bước, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, những loại pháp thuật dùng huyết để hình thành chú ngữ đều có uy lực vô cùng khủng bố.

Sau khi vẽ huyết chú, tóc đen trên đầu bọn họ tức thì bạc đi một nửa, thần thái cũng trở nên già nua rất nhiều, ngay cả bước chân cũng trở nên xiêu vẹo.

Nhưng trận pháp dưới chân lại dưới sự gia trì của ba đạo huyết chú đó, dần dần biến hóa trọng tụ, thậm chí kiếm khí trong trận pháp cũng biến thành màu máu!

"Kia..." Trần Tĩnh Cừu vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía sau ba người, chỉ thấy một trận sương mù màu máu cuộn xoắn như bàn long bốc lên, cuối cùng hóa thành một quái vật khổng lồ có hình dạng cực kỳ méo mó, chỉ có nửa thân trên!

Quái vật toàn thân do những mảnh máu đỏ ngưng tụ thành, khi gào thét ngay cả không khí cũng theo đó trở nên nồng nặc mùi huyết tinh.

"Mùi huyết tinh này có độc!" Kiếm Si đại kinh thất sắc, vội vàng nhắc nhở Trần Tĩnh Cừu và Trương Liệt nín thở để tránh hít phải độc khí!

"Giết chúng nó!" Ba tên tu sĩ vì nguyên khí đại thương hoàn toàn không thể chiến đấu nữa, nhưng vẫn quát lớn ra lệnh cho huyết ma giết chết Trần Tĩnh Cừu và đoàn người.

"Gầm!" Huyết ma ngửa mặt lên trời gào thét, sau tiếng gầm chói tai, đột nhiên giơ cái vuốt sắc bén khổng lồ của mình nhằm thẳng vào

ba người Trần Tĩnh Cừu mà hung hăng bổ xuống, ba người tức thì đồng thời dốc sức, cưỡng ép vận chuyển cương khí chống đỡ.

"Ba!" Dưới vuốt lợi của huyết ma, bình chướng mà ba người dựa vào để bảo vệ bị phá nát không chút bất ngờ, tức thì bị cơn bão độc khí hoành hành quanh thân huyết ma xâm thực!

Trong chớp mắt, ba người phát hiện pháp lực trong cơ thể đang bị tiêu hao nhanh chóng, như thể bị thiêu đốt vậy, Trần Tĩnh Cừu có pháp lực yếu nhất thậm chí bị tiêu hao sạch ngay tại chỗ.

Huyết ma há miệng rộng như chậu máu, phun ra sương mù máu mang mùi tanh hôi nồng nặc, ba người cảm thấy cấm chế pháp lực càng lúc càng sâu.

"Chư vị, hãy tìm cách thoát thân, ta sẽ cầm chân nó!" Đối mặt với huyết ma, Kiếm Si biết căn bản không có cơ hội thắng, liền lập tức hóa phi kiếm của mình thành mấy chục đạo kiếm quang đồng loạt đâm về phía huyết ma, bức nó cưỡng ép chuyển sự chú ý sang mình.

"Nói bậy!

Trương Liệt ta chưa từng có thói quen lâm trận bỏ chạy!" "Ta cũng vậy, hơn nữa ta cũng chưa chắc sẽ chết!" Trần Tĩnh Cừu và Trương Liệt hoàn toàn không có ý định rời đi, nhưng huyết ma vung một chưởng liền đánh bay hai người, rơi xuống đất tức thì trọng thương.

"Không ổn rồi..." Kiếm Si quỳ một gối trên đất, phát hiện pháp lực của mình đã hoàn toàn tiêu hao sạch, nhưng dốc hết sức lực cũng không thể làm thương nó mảy may, e rằng hôm nay... không ai có thể thoát khỏi đây!

"Để Vũ Văn Thác lại, ta muốn hỏi Hiên Viên Kiếm ở đâu, thứ đó rất quan trọng với ta!" Dương Tố quát lớn phân phó.

“Tuân lệnh!” Huyết ma dưới sự thao túng của ba tên tu sĩ, tạm thời buông tha Kiếm Si, chuyển hướng bức tới Trương Liệt và Trần Tĩnh Cừu.

“Ta đường đường là hoàng giả... ta lại có thể chết trong tay quái vật, thật hoang đường...” Trần Tĩnh Cừu gần như dốc toàn lực muốn bò dậy, nhưng nhìn huyết ma càng lúc càng bức tới, cuối cùng hoàn toàn mất đi ý thức ngã xuống đất.

Trương Liệt cảm giác nhiều chỗ xương cốt trong cơ thể bị gãy, nắm chặt chuôi kiếm trong lòng có chút bất cam, nhưng tự nhận mình cũng không phải kẻ dễ chết.

“Ngao công tử, xin...” Thát Bạt Ngọc Nhi không thể nhìn tiếp được nữa, vừa định hướng Ngao Tông bên cạnh cầu xin, nhưng lại phát hiện hắn đang chậm rãi bước vào trong trận pháp.

“Đủ rồi, dừng tay đi.” Ngao Tông một mình đối mặt với huyết ma khổng lồ, thản nhiên nói.

Thân hình hắn so với huyết ma, hầu như không đáng nhắc tới, tuy đã thu hút sự chú ý của huyết ma, nhưng dường như nó không hề để hắn vào mắt.

“Mặc kệ hắn!

Mau hoàn thành việc chính đi!” Dương Tố căn bản không để Ngao Tông vào mắt, trong mắt hắn Ngao Tông chỉ là một phàm nhân không có pháp lực.

Chỉ có Trương Liệt và Kiếm Si nhìn cảnh này, trong lòng đại thở phào một hơi, biết rằng cuối cùng đã được cứu rồi!

“Trương huynh, cẩn thận một chút...” Kiếm Si đi đỡ Trương Liệt đứng dậy, phát hiện ngoài một số vết thương gân cốt ra thì không có gì đáng ngại lớn, ít nhất là mạnh hơn rất nhiều so với lần trước trong

trận đá lâm.

“Vì sao ngay từ đầu Ngao huynh không ra tay diệt tên đó?” Trương Liệt trăm mối vẫn không giải được.

“Ngao huynh từng nói, dường như vì một số nguyên nhân mà không thể can thiệp quá nhiều vào việc của chúng ta, cũng là muốn chúng ta không thể luôn ỷ lại. ...” Kiếm Si nhíu mày.

Nếu Ngao Tông cũng không kìm được ra tay cứu, thì điều đó có nghĩa là họ thật sự đang đối mặt với cục diện chết chắc, nếu không có Ngao Tông ở đây, chẳng phải đã chết rồi sao.

“Nếu ngươi không dừng tay, đừng trách ta khiến ngươi hồn phi phách tán.” Ngao Tông lời này vừa nói ra, lại khiến ba tên tu sĩ kia cười phá lên!

Lời này nghe như kiến đe dọa voi muốn giẫm chết nó vậy, hoang đường vô cùng.

“Tên tiểu tử này chắc chắn bị điên rồi, lại muốn tìm cái chết đến vậy!” Dương Tố không khỏi cười lạnh, “Vậy thì cứ giết hắn trước, cho thỏa mãn!” “Tuân lệnh!” Ba người tức khắc ra lệnh cho huyết ma, huyết ma xấu xí kia liền hướng ánh mắt về phía Ngao Tông, trong chớp mắt dẫn một trận bão sương mù máu cuồng dũng bao trùm lấy hắn.

Nhưng Ngao Tông lại không bị thối rữa thành xương trắng như trong dự liệu, ngược lại vẫn thản nhiên tự nhược, không hề tổn hại.

“Ngươi đang làm gì vậy, đừng lãng phí thời gian!” Dương Tố cứ tưởng tên này nương tay, tức đến mức mắng chửi té tát.

“Giết hắn!” Ba người đồng thanh ra lệnh, huyết ma há miệng phun ra một cột máu nồng đặc nhấn chìm Ngao Tông vào trong đó!

Nhưng ngoài dự liệu, cột máu đó ngay cả hộ thể cương khí của

Ngao Tông cũng không phá vỡ được, phun vào quanh thân đều bị bắn ra hết, hoàn toàn không thể làm thương hắn mảy may.

Ngao Tông thản nhiên như vậy, ngược lại triệt để chọc giận huyết ma, tên này có tất cả ham muốn phá hoại bản năng nhất, hoàn toàn không thể chấp nhận có bất kỳ ai có thể cứng đối cứng với đòn tấn công của mình!

"Gầm!" Huyết ma phẫn nộ gào thét, giơ vuốt khổng lồ nhằm thẳng vào Ngao Tông bổ xuống, nhưng khi cự chưởng của nó đánh vào hộ thể cương khí, sức phản chấn khổng lồ từ quanh thân Ngao Tông trong chớp mắt đã oanh kích nát bét cự trảo của huyết ma, nổ tung thành một khối sương máu!

"Hoa lạp!" Giữa trận chấn động lớn tức thì hạ xuống một trận mưa máu, huyết ma đau đớn gào thét rời xa Ngao Tông, cường đại của nhân loại trước mặt khiến nó theo bản năng sợ hãi.

"Cút ngay!" Ngao Tông đột nhiên dậm chân một cái, một đạo U Minh chi lực cuồng dũng dọc theo mặt đất tấn công, nơi nó đi qua xé toạc mặt đất thành một vết nứt cực sâu, khi trực tiếp đánh vào quanh thân huyết ma, trong nháy mắt đã nổ tung nó thành trăm mảnh, không còn dấu vết gì!

"Oanh long!" Uy năng bạo tạc kia lan rộng ra, cưỡng ép phá hủy cả trận pháp, khi sương tuyết đầy trời tan đi, ba tên tu hành giả kia cũng tức thì bị sức phản phệ mạnh mẽ triệt để hủy diệt nhục thân!

"Quả nhiên, Ngao đại ca ra tay thì không sao rồi..." Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết đang quan chiến từ xa nhìn cảnh này tức thì yên lòng, quả nhiên cuối cùng vẫn phải dựa vào Ngao Tông.

Dương Tố khó tin nhìn cảnh này, có lúc cứ tưởng mình đã sinh ra ảo giác, nhưng sự thật chính là như vậy!

“Đây là một chân nhân không lộ tướng, ta phải mau rời đi!” Dương Tố không ngốc, liếc mắt một cái liền nhìn ra thực lực của Ngao Tông vượt xa mình, lập tức hành động rời xa hồ nước đó, và lật người bay lên đỉnh Tuyết Sơn, trong nháy mắt liền biến mất không còn bóng dáng.

“Tên đó quả nhiên biết thời thế, chạy khá nhanh.” Kiếm Si cười lạnh, không biết vì sao đối với Dương Tố hắn lại có một loại cảm giác chán ghét khó hiểu.

“Ngao đại ca, Thần Nông Đỉnh không sao, có thể yên tâm rồi!” Tiểu Tuyết từ xa vẫy tay với Ngao Tông, rất vui vẻ, nhưng lại không chú ý phía sau Thần Nông Đỉnh, một con ếch xanh gấp bằng phù chỉ đang chậm rãi nhảy nhót tiến gần Thần Nông Đỉnh.

“Tiểu Tuyết, cẩn thận!” Ngao Tông cực kỳ mẫn tuệ sát giác dị thường, lập tức lên tiếng nhắc nhở, khi Tiểu Tuyết chưa kịp hoàn hồn, con ếch xanh bằng phù chỉ đó đã nhảy vọt lên Thần Nông Đỉnh, há miệng phát ra tiếng kêu chói tai.

“Oạp!

Chương 675

Oạp!" Thân hình con ếch xanh bằng phù chỉ nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt bạo tạc dẫn một đạo năng lượng ba động cực kỳ khủng bố oanh kích Thần Nông Đỉnh, luồng khí lãng cuộn trào cuốn theo khói bụi, tuyết rơi tứ tán nhấn chìm Tiểu Tuyết và Thần Nông Đỉnh vào trong đó!

"Chuyện gì vậy!" Trương Liệt trong lòng kinh hãi không thôi, Thần Nông Đỉnh phải được pháp thuật kết giới bảo vệ mới có thể ở lại Tuyết Sơn, vụ nổ có uy lực như vậy e rằng sẽ phá hủy kết giới, lúc đó Thần Nông Đỉnh sẽ tự động bay đi, triệt để thoát khỏi sự khống chế của Thát Bạt thị tộc!

Một đạo lưu quang lóe lên, thân hình Tiểu Tuyết xông ra từ uy lực của vụ nổ, may mà Ngao Tông nhắc nhở kịp thời, nàng không hề bị thương.

"Chư vị, hình như có gì đó không ổn. ..." Tiểu Tuyết tán đi hộ thể cương khí, lo lắng nhìn về phía khói bụi bạo tạc, dựa vào sự liên kết giữa Nữ Oa Thạch và Thần Nông Đỉnh, nàng có thể cảm giác Thần Nông Đỉnh càng lúc càng cuồng bạo.

"Không hay rồi!" Trương Liệt dường như có dự cảm, hoàn toàn bất chấp tính mạng xông về phía Thần Nông Đỉnh, nhưng chưa kịp lại gần, Thần Nông Đỉnh đã bay ra từ trong khói bụi, thẳng tắp lao lên bầu trời biến mất không còn bóng dáng!

"Không!

Thần Nông Đỉnh!" Trương Liệt hai mắt đỏ ngầu, đó là thần vật của tộc, cũng là nơi ngưng tụ nhân tâm, một khi mất đi có nghĩa là Thát Bạt thị tộc sẽ suy tàn!

“Phu quân!

Phu quân!

Phải làm sao đây!” Thát Bạt Ngọc Nhi tức thì mất đi chủ tâm cốt, sốt ruột vạn phần.

Trương Liệt nắm chặt nắm đấm ken két, sắc mặt âm trầm không thôi, nhưng không biết phải làm sao.

“Tiểu Tuyết, giúp họ khôi phục nguyên khí.” Ngao Tông nói một câu rồi liền bay lên không trung đuổi theo Thần Nông Đỉnh, trong nháy mắt liền biến mất không còn bóng dáng.

Tiểu Tuyết không dám chậm trễ, vội vàng thúc giục Nữ Oa Thạch giúp ba người khôi phục pháp lực.

Trần Tĩnh Cừu cũng từ trạng thái hôn mê dần dần tỉnh lại, sau khi biết Thần Nông Đỉnh đã bay đi thì đại kinh thất sắc, nếu Thần Nông Đỉnh lần này mất tích, e rằng sẽ khó có cơ hội tìm thấy nữa, đây là cơ hội duy nhất!

“Ta cũng đi giúp Ngao huynh, mọi người ở lại đây chờ ta!” Trần Tĩnh Cừu tức khắc thúc giục Thập Ngũ ngự kiếm phi hành, may mà pháp thuật sư phụ hắn từng dạy, tuy sử dụng còn sơ suất nhưng tốc độ cũng không chậm.

“Ta cũng đi giúp một tay vậy.” Kiếm Si theo sát phía sau Trần Tĩnh Cừu, Thát Bạt Ngọc Nhi và Trương Liệt nhìn họ bay lên không trung, thật sự hữu tâm vô lực.

Trong pháp thuật tu luyện của Thát Bạt thị tộc, căn bản không có thủ đoạn ngự kiếm phi hành, tuyệt đối không thể đuổi kịp.

“Thật tồi tệ...” Trương Liệt ảo não không thôi, hoàn toàn không thể tưởng tượng được Thần Nông Đỉnh nếu mất đi, hậu quả sẽ thế nào!

“Phu quân, cũng không cần quá lo lắng, Ngao công tử cũng đã ra tay giúp đỡ, đoạt lại Thần Nông Đỉnh chắc hẳn không thành vấn đề!” Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng an ủi Trương Liệt, mặc dù trong lòng cũng không chắc.

“Thần Nông Đỉnh không phải là một kiện khí vật sao, vì sao lại khiến người ta bận tâm đến vậy?

Ý nghĩa tượng trưng dù có sâu sắc đến đâu, cũng không quý giá bằng tính mạng mấy chục vạn tộc nhân a.” Tiểu Tuyết không hiểu.

Trong mắt nàng, Thát Bạt thị tộc không thể lợi dụng Thần Nông Đỉnh, giữ trong tay nó chỉ có tác dụng như một linh vật vậy, hà tất phải bận tâm đến thế?

Lại càng không nên vì mất đi Thần Nông Đỉnh mà tan rã, chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao.

“Tiểu Tuyết cô nương... ta khó mà giải thích được, thôi không nói nữa. ...” Trương Liệt cười khổ một tiếng, vừa phẫn nộ lại vừa bất lực.

Hắn hạ quyết tâm, nếu Thần Nông Đỉnh thật sự bị Dương Tố dùng thủ đoạn đoạt đi, thì dù có chết, cũng phải hướng Chu quốc báo thù này, máu rửa tên cẩu tặc đó!

“Mọi người hãy quay về trước đi, dòng hàn khí Tuyết Sơn nếu không có Thần Nông Đỉnh trấn áp, e rằng sẽ ảnh hưởng rất lớn.” Tiểu Tuyết không nhịn được lên tiếng khuyên nhủ.

“Ta ở lại đây trước đã, nếu quay về nói với tộc nhân là Thần Nông Đỉnh đã mất tích, e rằng...” Trương Liệt đơn giản là không dám tưởng tượng. ...

Thần Nông Đỉnh sau khi bay ra từ kết giới Tuyết Sơn, không hề chịu bất kỳ chỉ dẫn nào, hoàn toàn bay lượn tứ phía một cách vô

phương hướng, vô ích tiêu hao linh lực.

Cuối cùng, Thần Nông Đỉnh như một đứa trẻ chơi đùa mệt mỏi, chậm rãi rơi xuống một ngọn núi sâu vắng vẻ không người.

Ngao Tông vẫn luôn đi theo khí tức của Thần Nông Đỉnh, thứ đó luôn không thoát khỏi phạm vi cảm tri của Ngao Tông, liền lập tức tìm đến nơi Thần Nông Đỉnh đang ở.

"Tên Dương Tố đó thật đúng là thủ đoạn." Vị trí này cách Thát Bạt thị tộc cực kỳ xa xôi, trong thời gian ngắn căn bản không thể bị tộc nhân của họ tìm thấy.

Dương Tố cũng là người đầu tiên truy lùng theo Thần Nông Đỉnh, trực tiếp hiện thân khi nó hạ xuống, nóng lòng không đợi được.

"Lãng phí nhiều thời gian như vậy, Thần Nông Đỉnh cuối cùng cũng sắp rơi vào tay ta rồi!" Dương Tố nhìn Thần Nông Đỉnh có ánh sáng có chút ảm đạm, trong lòng không khỏi đắc ý, mặc dù đã tổn thất năm tên môn sinh đắc ý, nhưng nếu có thể có được Thần Nông Đỉnh, tất cả đều đáng giá.

"Đứng lại!

Thứ này không thể chạm vào!" Khi Dương Tố sắp chạm vào Thần Nông Đỉnh, một tiếng quát lạnh lùng và sắc bén vang lên ngăn cản, "Thứ này không thể chạm vào!" Dương Tố nhíu mày chặt hơn, quay người nhìn lại, lại thấy một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, quanh thân đang tỏa ra yêu lực khổng lồ bức người.

"Thát Bạt Nguyệt Nhi!" Ngao Tông trong bóng tối nhìn thấy nữ tử kia, lập tức nhận ra thân phận thật của ả, không khỏi cười lạnh.

Khi nhìn thấy Thát Bạt Nguyệt Nhi lần đầu tiên, hắn đã nhận ra bản thể của ả chính là con thỏ yêu kia.

Con thỏ yêu trốn thoát khỏi vương cung ngày hôm đó, chẳng qua

là phân thân huyễn ảnh mà nó tạo ra, có thể lừa dối bất kỳ ai, nhưng căn bản không thể lừa được Ngao Tông.

Điểm này, Thát Bạt Ngọc Nhi tuy không nhìn ra, nhưng cũng từ vài lời ám chỉ của Ngao Tông mà biết được chân tướng.

Mặc dù không biết yêu quái kia làm thế nào để lại gần Trương Liệt, nhưng hiển nhiên là mượn danh nghĩa bệnh tật để Trương Liệt đi tìm Nữ Oa Thạch, và cướp đoạt nó.

Chỉ tiếc là hoàn toàn thất bại, nếu không có Ngao Tông ngăn cản, với tu vi của ả muốn đoạt được Nữ Oa Thạch cũng thiên nan vạn nan.

Hiển nhiên, sau khi cảm giác Thần Nông Đỉnh rời khỏi Thát Bạt thị tộc liền lập tức truy đuổi, chắc chắn ả cũng đã thèm muốn Thần Nông Đỉnh từ lâu.

"Ha ha ha ha. ..." Dương Tố nhìn chằm chằm vào Thát Bạt Nguyệt Nhi trước mặt, không khỏi cười lạnh, "Yêu tộc các ngươi từ lâu đã có lời đồn, có kẻ tiềm phục trong Thát Bạt thị tộc ý đồ đoạt Thần Nông Đỉnh, quả nhiên là vậy." Thát Bạt Nguyệt Nhi nhíu mày, "Ngươi nhận ra ta?" "Đương nhiên, năm xưa bệ hạ phái ta đến Thát Bạt thị tộc làm sứ giả, khi điều tra thân thế của ngươi, ta đã thấy, Hãn vương phu nhân, lúc đó ngươi đi cùng Trương Liệt, cũng đâu có giả vờ bệnh nặng." Dương Tố thản nhiên cười nói, dường như đang đắc ý vì biết được bí mật này.

"Nếu đã biết thân phận của ta, vậy ngươi tuyệt đối không thể sống rời khỏi đây." Thần sắc Thát Bạt Nguyệt Nhi càng lúc càng âm lãnh.

"Nực cười, bằng ngươi sao?

Nhưng ta ngược lại rất hiếu kỳ, sau khi đoạt được Thần Nông Đỉnh, ngươi sẽ không quay về tiếp tục làm Hãn vương phu nhân chứ?

Ngươi vẫn còn vương vấn tình cảm với Trương Liệt sao?" Thát

Bạt Nguyệt Nhi không để ý đến lời hắn, chỉ chậm rãi bước tới gần, "Hiện tại, ngươi chủ động rút lui, ta cũng sẽ không tha!" "Hừ!" Dương Tố không chút lưu tình dùng khí thế uy áp để áp chế yêu khí của Thát Bạt Nguyệt Nhi, hai bên chưa giao thủ, nhưng sát khí đã ngập trời.

Ngay lúc đó, Ngao Tông chợt phát hiện Kiếm Si và Trần Tĩnh Cừu đang đuổi tới, để không bộc lộ, lập tức truyền âm cho hai người lại gần, và đặt kết giới ngăn cách khí tức cho họ, để tránh bị hai tên kia phát hiện.

"Ngao tiền bối?" Trần Tĩnh Cừu và Kiếm Si mượn sự ẩn nấp khí tức chậm rãi đáp xuống đất, có chút không hiểu vì sao Ngao Tông lại cẩn thận đến vậy.

"Chúng ta giải quyết Dương Tố chắc chắn dễ như trở bàn tay, lãng phí thời gian làm gì chứ?" Trần Tĩnh Cừu đại hoặc bất giải.

"Không chỉ Dương Tố, còn có người quen." Ngao Tông ra hiệu.

"Người quen..." Kiếm Si nhíu mày, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thát Bạt Nguyệt Nhi, "Chẳng phải đó là Hãn vương phu nhân sao?

Yêu khí sao lại nặng đến vậy?" "Bởi vì ả ta căn bản không phải nhân loại bình thường!" Ngao Tông đơn giản kể tóm tắt chuyện của Thát Bạt Nguyệt Nhi cho hai người nghe mà họ phải tặc lưỡi.

Chương 676

“Vậy vì sao không nói cho Trương Liệt biết chứ?” Trần Tĩnh Cừu vội vàng hỏi.

“Mặc dù là thê tử của Trương Liệt, nhưng ả ta cũng không mượn cơ hội này để làm hại Trương Liệt, thiên phú tu hành của Trương Liệt vốn không tốt, việc tăng trưởng một bước nhờ ngoại lực, e rằng cũng là thủ đoạn Thát Bạt Nguyệt Nhi ngầm dùng.” Lời nói của Ngao Tông, tất cả ý tứ đều không cần nói cũng hiểu.

“Ngao huynh, tuy Thát Bạt Nguyệt Nhi có mưu đồ, nhưng tình cảm phu thê với Trương Liệt là thật sao?” Kiếm Si chợt bừng tỉnh.

Ngao Tông chỉ cười không nói.

Ngay lúc đó, Thát Bạt Nguyệt Nhi và Dương Tố đã khai chiến, tương hỗ đấu pháp tranh giành Thần Nông Đỉnh.

Mặc dù trước đó họ đã buông lời hăm dọa nhau, nhưng khi thật sự khai chiến đều xuất phát từ kiêng kỵ mà tự giữ lại sức, hiển nhiên là sợ đối phương có viện trợ từ bên ngoài.

Dưới sự giao chiến như vậy của hai bên, Thần Nông Đỉnh ngược lại bị bỏ rơi một bên.

“Thật là cơ hội tốt. ...” Trần Tĩnh Cừu nhìn mà hừng hực khí thế muốn thử sức, hướng Ngao Tông ném ánh mắt thăm dò, người sau thì khẳng định gật đầu, “Yên tâm đi, khí tức của ngươi đã bị ta ngăn cách, tuyệt đối không thể phát hiện.” “Vậy ta không khách khí nữa!” Trần Tĩnh Cừu mượn thế lặng lẽ thoát ra, ẩn mình trong rừng cây chậm rãi tiến gần Thần Nông Đỉnh, khi cách Thần Nông Đỉnh không xa thì Thát Bạt Ngọc Nhi và Dương Tố lại đột nhiên quát lớn: “Dám lại gần nữa thì chết chắc!” "Ngao tiền bối, chuyện gì vậy ạ!" Trần

Tĩnh Cừu giật mình run rẩy cả người, vội vàng xoay người né tránh, đồng thời rút kiếm sẵn sàng nghênh chiến.

Nhưng nhanh chóng phát hiện, khí thế phẫn nộ của hai người kia không nhắm vào mình, mà ở phía bên kia Thần Nông Đỉnh.

Chỉ thấy một nữ tử mặc trang phục bó sát cách Thần Nông Đỉnh chỉ một bước, nhưng lại bị pháp lực do hai người kia cùng thi triển giam cầm tại chỗ, không thể động đậy! "Nàng?" Kiếm Si nhìn nữ tử thì nhíu mày, "Chẳng phải ả ta chính là kẻ năm xưa ở Nguyệt Hà Thành đã ám hại nữ nhân của ta sao!" "Không sai." Ngao Tông cũng liếc mắt nhận ra, nữ tử đó chính là Độc Cô Ninh Kha. "Nhân gian càng lúc càng náo nhiệt, không ngờ nữ tử này cũng có tâm tư, có thể tìm được vị trí Thần Nông Đỉnh nhanh như vậy." Kiếm Si lâu thật lâu nhìn chằm chằm Ninh Kha, không biết vì sao, cứ cảm thấy nữ nhân này rất quen thuộc, thậm chí có cảm giác thân thiết khó hiểu, nhưng lại không thể nói rõ nguyên do vì sao. "Ngao tiền bối, ta có nên chủ động tấn công, cướp lấy Thần Nông Đỉnh không?" Kiếm Si hỏi. "Ta cứ xem xem, tiếp theo sẽ diễn ra một vở kịch hay thế nào." Ngao Tông cười nói, hiển nhiên không hề có ý định ra tay. "Nếu ngươi và Trần Tĩnh Cừu muốn ra tay, ta cũng sẽ không ngăn cản đâu." Hiển nhiên là đang ám chỉ, mọi chuyện đều phải tự mình làm. "Thôi được..." Kiếm Si cân nhắc một phen cục diện chiến đấu của hai bên, cũng đành dẹp bỏ ý niệm.

E rằng chỉ một Dương Tố đã đủ để đối phó với hắn và Trần Tĩnh Cừu rồi. "Chậm một bước rồi..." Ninh Kha trong lòng hối hận, nếu tốc độ nhanh hơn một chút, có thể mang Thần Nông Đỉnh bỏ trốn ngay lập tức. "Ninh Kha?

Ngươi cũng muốn cướp Thần Nông Đỉnh!" Dương Tố mặt đầy vẻ ngạc nhiên, liếc mắt liền nhận ra nữ tử này là quận chúa Chu quốc, nhưng lại không thân thuộc với Ninh Kha, thậm chí còn cho rằng

người này trong Chu quốc chỉ là một sự tồn tại có cũng được không có cũng không sao. "Dương Tố, ngươi nghĩ Bệ hạ chỉ phái một người đi tìm Ngũ Thần Khí sao?" Ninh Kha cố ý cười lạnh, tiện miệng nói bừa: "Mật thám Chu quốc không chỉ có một mình ta, những kẻ có cấp bậc cao hơn ngươi nhiều không cách nào tưởng tượng được, sự tín nhiệm của Bệ hạ đối với ta tuyệt đối không thể sánh kịp!" "Nói bậy bạ!" Dương Tố giận đến méo cả mồm, tuy rằng tin Chu Sùng sẽ đồng thời phái nhiều tuyến mật thám tìm Ngũ Thần Khí, nhưng tuyệt đối không tin sẽ phái một nha đầu pháp lực mỏng manh như ả ta! "Ngươi chỉ là một con chó của Đại Chu hoàng thất, mà dám nghĩ có thể so sánh với quận chúa ta, thật nực cười!" Ninh Kha tựa hồ diễn rất nhập vai, buông lời châm chọc Dương Tố. "Hai kẻ này không cùng phe sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi lùi lại vài bước, thần sắc nghi ngờ. "Hừ!" Dương Tố lười để ý Thát Bạt Ngọc Nhi, đối với lời nói của Ninh Kha tuy không hoàn toàn tin tưởng, nhưng dưới tiềm thức lại xem Ninh Kha là đồng bọn của mình. "Ninh Kha quận chúa, bất luận ta hay ngươi có phẩm cấp cao hơn, không bằng chúng ta liên thủ trước giết chết ả yêu nhân này, rồi hãy tranh luận ai sẽ đoạt được Thần Nông Đỉnh, thế nào?" Dương Tố đề nghị, Ninh Kha lúc đầu từ chối, dù sao nàng cũng biết Dương Tố đối với Thần Nông Đỉnh là quyết tâm có được, nếu Thát Bạt Ngọc Nhi bị giết chết, nàng ta tuyệt đối không thể đoạt được Thần Nông Đỉnh từ tay Dương Tố. "Tiểu cô nương, tên đạo sĩ này già đời gian xảo, ngươi nghĩ hắn sẽ nhường Thần Nông Đỉnh cho ngươi sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi hiển nhiên cũng không muốn hai kẻ kia liên thủ, tìm mọi cách khơi mào mâu thuẫn giữa bọn họ, "Ngươi phải nghĩ cho kỹ đó!" "Yêu nhân!

Chuyện của Đại Chu quốc ta không đến lượt ngươi xen vào!" Dương Tố giận đến phá khẩu đại mắng, "Quận chúa!

Nếu ngay cả người cùng phe ngươi còn không tin, thì sao có thể

dễ dàng tin một yêu nhân được!" Ninh Kha cố ý tỏ vẻ khó xử, thực tế trong lòng đang tính toán làm sao để đồng thời giải quyết cả hai người, cho Thần Nông Đỉnh vào túi của mình.

Hiển nhiên, bất kể ai trong hai người ở lại, đều không có duyên với Thần Nông Đỉnh.

Màn trình diễn xa hoa của ba người, Trần Tĩnh Cừu lại xem đến say sưa thích thú, "Thật có ý nghĩa...

Nếu ta lặng lẽ phục kích trong bóng tối chuẩn bị ra tay, không biết họ sẽ phản ứng thế nào?" Ánh mắt Kiếm Si vẫn luôn khóa chặt vào Dương Tố, nhưng vẫn không quên dặn dò Trần Tĩnh Cừu một câu: "Trần huynh, tìm cơ hội lập tức ra tay, không thể mềm lòng, cả ba người đều là kẻ tội lỗi chồng chất, dù có giết chết ngay tại chỗ cũng không đáng tiếc, ta nhất định phải mang Thần Nông Đỉnh về!" "Yên tâm!" Trần Tĩnh Cừu từ lâu đã không ưa hai kẻ Chu quốc kia.

Lúc đó, Độc Cô Ninh Kha cố ý khó xử hỏi Dương Tố: "Nếu ta liên thủ với ngươi, ngươi sẽ không tranh công với ta chứ?" "Đương nhiên sẽ không, quận chúa!" Dương Tố đại hỉ, vội vàng nói: "Ngươi biết đấy, Dương Tố ta trước nay luôn trung thành tận tâm với hoàng thất.

Ta tìm kiếm Thần Nông Đỉnh cũng là để cống hiến cho Hoàng đế Bệ hạ." "Chỉ cần Hoàng đế Bệ hạ cuối cùng có thể đoạt được Ngũ Thần Khí, công lao giao cho ai cũng như nhau, ta chỉ mong quận chúa lúc đó ở trước mặt Hoàng đế nói giúp ta vài lời tốt đẹp, ta liền vô cùng cảm kích rồi." Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng Dương Tố lại nghĩ, sau khi giết chết Thát Bạt Ngọc Nhi, sẽ giết cả Ninh Kha, ngụy tạo thành giả tượng hai người chết cùng Thát Bạt Ngọc Nhi.

Thát Bạt Ngọc Nhi thần sắc lạnh lẽo, biết hôm nay khó thoát khỏi một trận khổ chiến. "Ngươi nghĩ hai kẻ các ngươi liên thủ có thể giải quyết được ta sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi chậm rãi đưa tay ra, dưới sự

nâng đỡ của pháp lực, thân thể nàng từ từ bay lên không trung, yêu khí quanh thân cũng trở nên càng lúc càng nồng đậm! "Hôm nay ta có chết, cũng không để các ngươi đoạt Thần Nông Đỉnh!" Dương Tố lười nói thêm lời vô nghĩa với nàng, vung phất trần đánh ra một dải lụa năng lượng bức tới Thát Bạt Ngọc Nhi, đồng thời nhanh chóng áp sát nàng.

Ninh Kha cố ý di chuyển linh hoạt, trông có vẻ như đang tìm kiếm thời cơ tấn công thích hợp, Dương Tố căn bản không trông mong nàng giúp đỡ, dù sao mục đích của hắn chỉ cần Ninh Kha không giúp Thát Bạt Ngọc Nhi là được. "Cút!" Thát Bạt Ngọc Nhi hét lớn một tiếng giận dữ, yêu lực quanh thân cụ thể hóa thành một cái đầu thú hung tợn, mở cái miệng rộng như chậu máu cắn thẳng xuống đầu Dương Tố!

Dương Tố vung phất trần, ngưng tụ một trận băng tinh lạnh giá bao quanh thân, khi đầu thú cắn xuống thì va chạm với tấm chắn băng tinh bùng nổ, uy năng kinh khủng trong chớp mắt san phẳng đất đai, cỏ cây!

Dương Tố nhân cơ hội này, phất trần trong tay lại hóa thành một cây băng thương khổng lồ, nhân lúc đầu thú uy lực suy yếu dần thì đột nhiên ném ra, thẳng hướng tim Thát Bạt Ngọc Nhi!

Thát Bạt Ngọc Nhi không dám khinh thường, tức khắc dốc hết sức lực ngưng tụ yêu lực hóa thành một tấm chắn khổng lồ chặn trước người, nhưng vẫn bị băng thương đó đánh một kích gần như vỡ nát. "Không ổn..." Thát Bạt Ngọc Nhi vào lúc này sát giác chênh lệch tu vi với Dương Tố quá lớn, băng thương không ngừng xoay tròn, liên tục tiêu hao pháp lực của nàng, nhưng căn bản không cách nào phá vỡ nó.

Đồng thời ánh mắt liếc qua chú ý, Ninh Kha đã chờ đợi bấy lâu ở một bên chuẩn bị ra tay. "Hôm nay vận khí tốt, Thần Nông Đỉnh ta từ

bỏ, mối thù này ta cũng ghi nhớ rồi!" Thát Bạt Ngọc Nhi bi phẫn không thôi, dốc hết sức lực đẩy lùi băng thương, và nhân cơ hội này rút lui chuẩn bị bỏ trốn ngay lập tức. "Muộn rồi!" Dương Tố cười lớn phóng túng, lúc đó một con ếch giấy do phù chỉ gấp thành bỗng nhiên từ một góc khuất nhảy ra, trực tiếp nhảy đến trước mặt Thát Bạt Ngọc Nhi và nổ tung!

Dương Tố cố kỹ trọng thi căn bản không ai ý thức được, Thát Bạt Ngọc Nhi bị đánh bất ngờ chấn tán yêu khí hộ thể, chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì băng thương đã tới, xuyên thủng bụng nàng và đóng chặt xuống đất! "Phụt!" Thát Bạt Ngọc Nhi phun ra một ngụm máu tươi, khi trọng thương, hàn khí trong cơ thể cũng không ngừng xâm nhập, ngay cả pháp lực cũng không giữ nổi dần bị hàn khí ăn mòn ngũ tạng lục phủ, hoàn toàn trở thành con cừu chờ làm thịt. "Lấy đi tính mạng ngươi, ngược lại có thể đổi được một khoản thưởng, chuyến đi này cũng không uổng phí!" Dương Tố nhanh chóng đến sau lưng Thát Bạt Ngọc Nhi, huyễn hóa phất trần thành một lưỡi đao, không chút do dự chém thẳng xuống đầu nàng! "Phụt xuy!" Một đao chưa kịp chém xuống, Dương Tố đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận đau nhói kịch liệt, khó tin nhìn lưỡi kiếm xuyên qua ngực mình, "Ninh Kha quận chúa..." Ninh Kha cầm chặt chuôi kiếm, và không ngừng đâm sâu lưỡi kiếm vào, nụ cười lạnh lẽo, thì ra nàng ta vừa rồi tìm kiếm thời cơ căn bản không phải để đối phó Thát Bạt Ngọc Nhi, mà là để giết Dương Tố!

Không thể để bất kỳ ai trong hai người ở lại, phải khiến cả hai đều bị trọng thương, không còn khả năng chống cự. "Đừng trách ta, ta có lý do nhất định phải đoạt Thần Nông Đỉnh.

Hơn nữa, sau khi ngươi giết chết yêu thỏ, ngươi cũng sẽ không tha cho ta, đừng tưởng ta không biết Dương Tố ngươi có ác danh lang sói ngoài kia." Ninh Kha cười tàn nhẫn, dần dần đâm sâu mũi kiếm

vào. "...Hỗn trướng!" Dương Tố phẫn nộ không thôi, vạn vạn không ngờ mình đã lừa gạt người cả đời, lại bị một nha đầu còn hôi sữa ám hại.

Lưỡi kiếm đâm vào tim không phải vật phàm, đó là Phá Ma Nhận chuyên môn khắc chế người tu hành, khiến hắn căn bản không thể thi triển bất kỳ pháp thuật nào!

Ngao Tông và những người khác đang âm thầm quan sát màn này không khỏi tấm tắc khen ngợi, Độc Cô Ninh Kha quả thật đủ tàn nhẫn. "Khó trách người ta đều gọi là mỹ nhân lòng dạ rắn rết, sau này ta tuyệt đối không dám tin những nữ nhân xinh đẹp nữa." Trần Tĩnh Cừu rụt rụt cổ. "Đừng tưởng ngươi có thể giết được ta, nha đầu thối!" Trong cơn phẫn nộ, Dương Tố đột nhiên lấy ra một xấp bùa chú vung mạnh lên đầu mình, khiến pháp lực yếu ớt tự có trong các lá bùa tương hỗ dẫn nổ.

Chương 677

"Điên rồi!" Ninh Kha thấy vậy kinh hãi biến sắc, vội vàng rút Phá Ma Nhận né người lui lại, giây tiếp theo Dương Tố liền bị từng đợt khí lãng do vụ nổ bùa chú gây ra bao vây, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vô cùng đau đớn! "Độc Cô Ninh Kha, ngươi hãy nhớ kỹ, ta sớm muộn gì cũng có ngày sẽ giết ngươi!" Sau tiếng chửi rủa đầy phẫn nộ đó của Dương Tố, liền trong làn khói bụi nhờ vào Phi Hành Phù bay lên trời nhanh chóng biến mất, trong tình cảnh này hắn cũng chỉ có thể từ bỏ Thần Nông Đỉnh. "Đáng tiếc, suýt nữa thì có thể giúp Vũ Văn Thác báo thù rồi." Ninh Kha không bận tâm thân phận có bị tiết lộ hay không, dù sao nàng cũng đã quyết định sau khi đoạt được Thần Nông Đỉnh sẽ rời khỏi Chu quốc hoàng thất. "Còn về..." Ánh mắt Ninh Kha rơi trên người Thát Bạt Ngọc Nhi với khí tức yếu ớt, "Ta vốn không định giết ngươi, nhưng nếu để ngươi sống sót đi ra ngoài sẽ mang lại quá nhiều phiền phức, vì vậy không thể không chết." Thát Bạt Ngọc Nhi không nói gì, chỉ cắn chặt răng cam chịu số phận, biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết.

Khi Ninh Kha chuẩn bị giơ Phá Ma Nhận chém xuống đầu nàng, bỗng nhiên một giọng nói vang lên lệnh nàng dừng lại: "Ninh Kha, đủ rồi, ta muốn mang Thát Bạt Ngọc Nhi về tính sổ, hiện tại nàng ta không thể chết." Giọng nói vang lên khiến Ninh Kha không khỏi run rẩy cả người, ấn tượng của nàng về giọng nói đó quá sâu sắc! "..." Ninh Kha quay người nhìn lại, Ngao Tông và đoàn người cũng không còn ẩn mình nữa mà xuất hiện, mọi người đều lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng. "Vũ Văn Thác... ngay cả ngươi cũng muốn giết ta..." Ninh Kha nhìn Kiếm Si với ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, mặc dù nàng cũng biết Kiếm Si lúc này không có lựa chọn

nào khác.

Thát Bạt Ngọc Nhi khi nhìn thấy Kiếm Si, thần sắc lộ ra vẻ tuyệt vọng mà ngay cả trước khi chết nàng cũng chưa từng có, biết thân phận của mình nhất định đã bị tiết lộ. "Các ngươi đã chờ đợi ở đây từ lâu rồi, chuẩn bị ngồi mát ăn bát vàng à!" Ninh Kha phẫn nộ không thôi. "Lời nói đó không đúng rồi, nếu ta muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức đoạt Thần Nông Đỉnh, chỉ là hiếu kỳ rốt cuộc sẽ diễn ra một vở kịch như thế nào nên mới chậm chạp không ra tay." Ngao Tông cười nói.

Ninh Kha biết, với bản lĩnh của Ngao Tông những lời này tuyệt đối không phải nói đùa, từ khoảnh khắc hắn phục kích ở đây, nàng tuyệt đối không thể đoạt được Thần Nông Đỉnh.

Nhìn Thần Nông Đỉnh cách đó chỉ vài bước, nàng tiếc nuối thở dài, "Có thể tha cho ta một mạng không?" "Không được!" Trần Tĩnh Cừu không chút do dự bác bỏ.

Kiếm Si cũng lạnh lùng nói: "Ngươi và Dương Tố đều có ý đồ trộm Thần Nông Đỉnh, nàng là kẻ thù của Thát Bạt thị tộc, phải mang nàng về giao cho Thát Bạt thị tộc xử lý." "Kiếm Si!

Ngay cả ngươi cũng vậy!" Ninh Kha phẫn nộ và tuyệt vọng gào lên với Kiếm Si, khiến Kiếm Si mặt đầy khó hiểu, hắn căn bản không quen biết nữ nhân này mà. "Để nàng đi." Lúc đó, Ngao Tông mở miệng, "Tạm thời giữ lại một mạng.

Kiếm Si, tin ta đi, nếu hôm nay ngươi đẩy nàng ta vào đường cùng, sau này ngươi nhất định sẽ hối hận." Trong tay Ninh Kha đang nắm giữ ba hồn của Vũ Văn Thác, nếu nàng chết đi, Vũ Văn Thác sẽ vĩnh viễn không thể trở lại như xưa. "Ngao huynh, ta...

Thôi được, vậy nghe huynh vậy." Kiếm Si có chút do dự, nhưng sau khi suy nghĩ quyết định tin tưởng Ngao Tông. "Đa tạ tiền bối..."

Ninh Kha thần sắc phức tạp nhìn Kiếm Si một cái rồi quay người rời đi, bóng dáng nàng ẩn vào trong rừng cây biến mất.

Thát Bạt Ngọc Nhi biết lúc này cũng đến lượt mình, thần sắc hơi thê lương, "Giết ta, ta không một lời oán trách, ta chỉ cầu một chuyện trước khi chết, đừng nói thân phận thật của ta cho Trương Liệt được không?" Ngao Tông lắc đầu, "Ta vốn không định giết nàng." Tùy tiện vung tay, cây băng thương giam cầm Thát Bạt Ngọc Nhi liền tan chảy, vết thương của nàng cũng theo đó mà phục hồi. "Nhưng nàng phải cùng ta về Thát Bạt thị tộc, chịu sự trừng phạt, để Trương Liệt định đoạt." Thát Bạt Ngọc Nhi nghe lời Ngao Tông nói, thần sắc lại càng trở nên thê khổ, "Vậy xin hãy giết ta đi, ta không muốn Trương Liệt biết thân phận thật của ta!

Nếu điều đó có thể đổi lấy việc chàng nhớ đến ta cả đời sau này, ta cũng cam tâm tình nguyện chết!" Trần Tĩnh Cừu nghe những lời đó thì mù mịt, "Vì một người mà?

Vậy lúc đầu làm gì mà cứ tìm mọi cách để có được Ngũ Thần Khí, sống cuộc sống an nhàn không được sao!" Thát Bạt Ngọc Nhi cười khổ lắc đầu, "Nếu sớm biết có ngày hôm nay, ta cũng sẽ không làm như vậy..." "Rốt cuộc, cũng chỉ vì Thần Nông Đỉnh, đâu cần phải lo lắng nhiều như vậy!

Hơn nữa, nếu ngươi thật sự có tình cảm với Trương Liệt, cũng đâu thấy ngươi bỏ qua việc tranh đoạt Thần Nông Đỉnh." Trần Tĩnh Cừu khinh thường.

Khuôn mặt Thát Bạt Ngọc Nhi có chút ửng hồng, vội vàng biện giải: "Lần này ta tranh đoạt Thần Nông Đỉnh không phải để chiếm độc quyền, ta định mang nó về Thát Bạt thị tộc giao cho Trương Liệt!" Kiếm Si và Trần Tĩnh Cừu nhìn nhau, hiển nhiên đều không tin lời Thát Bạt Ngọc Nhi. "Đủ rồi, Thát Bạt Ngọc Nhi thật sự ở đâu,

giao nàng ta ra rồi ta sẽ đưa về Thát Bạt thị tộc, ngươi đã gây họa cho Trương Liệt lâu như vậy, cũng đến lúc phải rời đi rồi!" Trần Tĩnh Cừu lạnh lùng nói. "Thát Bạt Ngọc Nhi, rốt cuộc là sự tồn tại chân thực, hay là sản phẩm do ngươi bịa đặt ra, và đã sửa đổi ký ức của cả tộc?" Ngao Tông từng gặp phải loại yêu quái cũng có thủ đoạn như vậy. "Chuyện đó... loại huyễn thuật đó ta không thể thi triển ra, Thát Bạt Ngọc Nhi quả thật là một người tồn tại chân thực, ta cũng chỉ sau khi kết hôn với Trương Liệt mới phụ thân vào người nàng." Thát Bạt Ngọc Nhi cúi đầu, hồi tưởng lại những năm tháng đã sống, lại phát hiện khoảng thời gian đó là những ngày tháng vui vẻ nhất sau khi tu luyện thành hình.

Thậm chí, đôi khi ngay cả nàng cũng bắt đầu quen với thân phận Thát Bạt Ngọc Nhi, không tự chủ mà nhập vào thân phận trưởng công chúa của thị tộc. "Trương Liệt thật sự là một người đàn ông tốt, ta biết mình chiếm giữ thân thể của nàng ấy là có lỗi, vì vậy mỗi khi bộ lạc đối mặt với nguy hiểm, ta đều cố gắng ra tay giúp đỡ.

Nếu có thể giúp các vị truy hồi Thần Nông Đỉnh, ta cũng sẽ trả hết những gì còn nợ." Thát Bạt Ngọc Nhi thành khẩn nói: "Chư vị, hủy diệt nguyên thần của ta có thể được, nhưng đừng hủy diệt cùng lúc thân thể mà ta phụ thân vào, nếu không Thát Bạt Ngọc Nhi thật sự cũng sẽ cùng chết đi, chỉ cần nguyên thần của ta bị hủy diệt, linh hồn bị áp chế của nàng ấy có thể trở lại ý thức." Nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi khẩn cầu như vậy, mọi người lại có chút do dự.

Yêu thỏ cũng không độc ác như họ tưởng, mặc dù ý định ban đầu của nàng là vì Ngũ Thần Khí, nhưng ở bộ lạc nhiều năm không những không làm chuyện xấu, ngược lại còn giúp Trương Liệt rất nhiều.

Trong Thát Bạt thị tộc, người duy nhất bị tổn hại trực tiếp, chính là bản thể Thát Bạt Ngọc Nhi. "Ngao tiền bối, hay là ta...

ách..." Trần Tĩnh Cừu nhìn về phía Ngao Tông, mặt có chút khó xử. "Hai người các ngươi quyết định đi." Chuyện có thể thông cảm được như vậy, Ngao Tông không tham gia, để họ tự phán định là được.

Khó khăn ném cho hai người, sau khi khó khăn do dự một lúc, họ liền đạt được đồng thuận. "Ta không giết nguyên thần của ngươi, nhưng ngươi phải rời khỏi thân thể Thát Bạt Ngọc Nhi, để nguyên thần của nàng ấy trở về, và vĩnh viễn không thể quay lại Thát Bạt thị tộc." Kiếm Si đưa ra một biện pháp thỏa hiệp nhất, "Nếu ngươi có thể làm được, thì có thể tha cho ngươi một mạng." Thát Bạt Ngọc Nhi kinh ngạc không thôi, ánh mắt nhìn Kiếm Si đầy vẻ cảm kích, "Chư vị, vô cùng cảm kích...

Ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, sau này nếu ta dám bước nửa bước vào Thát Bạt thị tộc, ta sẽ hồn phi phách tán!" Lời vừa dứt, hai mắt Thát Bạt Ngọc Nhi bỗng nhiên thất thần, rồi ngã xuống đất ngất đi, đó là dấu hiệu nguyên thần của yêu thỏ rời đi.

Không biết có phải vì chấp niệm hay không, khi hồn phách của yêu thỏ rời khỏi thân thể, vẫn giữ dáng vẻ Thát Bạt Ngọc Nhi, nhìn bản thể đang ngất trên đất, thần sắc nàng ta có vẻ hối lỗi, "Xin lỗi, đã chiếm dụng thân thể của ngươi lâu như vậy..." "Khoan đã...

Nếu hồn phách của nàng ấy trở về thân thể, vậy chẳng phải sẽ thiếu mất mấy năm ký ức sao?

Lúc đó làm sao mà tiếp tục chung sống với Trương Liệt được?" Trần Tĩnh Cừu đột nhiên nhận ra một chuyện phiền phức. "Xin chư vị yên tâm, khi ta rời đi sẽ để lại những ký ức đó trong hồn phách của nàng ấy, trừ việc không có ý thức của yêu thỏ ra, mọi ký ức đều sẽ không thiếu." Yêu thỏ giải thích.

Trần Tĩnh Cừu mới yên tâm, như vậy là tốt rồi, nếu không thật sự

lo lắng mọi chuyện sẽ rất phiền phức. "Ta xin chư vị cho phép, mang nguyên thần của ta đến Thát Bạt thị tộc, gặp Trương Liệt lần cuối được không?

Lần cuối cùng thôi, sau đó ta tuyệt đối sẽ không quay lại nữa!" Yêu thỏ khẩn cầu. "Được thôi, nhưng không thể để Trương Liệt biết." Trần Tĩnh Cừu gật đầu đồng ý. "Đa tạ thiếu hiệp!" Yêu thỏ cảm tạ xong, liền ẩn đi thân hình phụ thân vào thanh kiếm của Trần Tĩnh Cừu, kiếm linh Thập Ngũ theo lệnh của Trần Tĩnh Cừu, cũng không bài xích hồn phách của nàng ta.

Bất kể thế nào, chuyện này cuối cùng cũng đã kết thúc, hiện tại có một việc quan trọng cuối cùng là Thần Nông Đỉnh.

Ánh mắt ba người đồng loạt rơi trên Thần Nông Đỉnh, giờ đây vật này hoàn toàn do họ nắm giữ.

Trần Tĩnh Cừu trong lòng có chút rối rắm, hoàn toàn có thể thu Thần Nông Đỉnh đi, sau đó nói dối Trương Liệt rằng Thần Nông Đỉnh bị Dương Tố cướp mất, dù sao sau này cũng sẽ quay về.

Nhưng Trương Liệt đối với hắn không chút đề phòng, lại vô cùng nhiệt tình khoản đãi, Trần Tĩnh Cừu thật sự khó lòng dùng thủ đoạn như vậy.

Ở Thát Bạt thị tộc vài ngày, hắn cũng đã chứng kiến con người Trương Liệt, coi hắn như huynh đệ, Trần Tĩnh Cừu nếu có thể làm ra loại thủ đoạn đó, thì không phải là hắn rồi. "Trần huynh, ngươi có ý định gì không?" Kiếm Si nhìn Trần Tĩnh Cừu, đối với Thần Nông Đỉnh hắn không có nhu cầu, nhưng biết chấp niệm của Trần Tĩnh Cừu. "Trả về!" Trần Tĩnh Cừu cắn răng, lại nói ra lời ngoài dự liệu của mọi người, "Vật này vốn thuộc về Thát Bạt thị tộc, mục đích ta đến đây lần này cũng là để giúp Trương Liệt tìm lại, sao có thể chiếm độc quyền!" "Tốt!" Kiếm Si lộ ra một nụ cười an ủi, "Trần huynh,

quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi!" "Quả nhiên là Đại Địa Hoàng Giả trời sinh, như vậy mới xứng đáng." Ngao Tông cũng không ngừng gật đầu, như vậy cũng không uổng phí công giúp đỡ. "Ta sẽ quay về, đưa Thát Bạt Ngọc Nhi và Thần Nông Đỉnh về." Trần Tĩnh Cừu hạ quyết tâm.

Chương 678

"Vậy, ngươi định làm sao để đoạt được Thần Nông Đỉnh?" Ngao Tông lại hỏi, "Đối với ngươi đó là vật nhất định phải đoạt được." "Mượn!" Trần Tĩnh Cừu từ trong kẽ răng nói ra một chữ, khiến Ngao Tông và Kiếm Si không nhịn được bật cười.

Trần Tĩnh Cừu bước lớn đi về phía Thần Nông Đỉnh, đối mặt với cái đỉnh cao ngang người, chậm rãi đưa tay ra chạm vào.

Thần Nông Đỉnh tựa hồ cảm nhận được thân phận Đại Địa Hoàng Giả của Trần Tĩnh Cừu, không hề bài xích hắn, linh lực chảy ra và giao hòa với hắn.

Trần Tĩnh Cừu có một cảm giác thần kỳ như nước sữa hòa tan với Thần Nông Đỉnh, phảng phất như trong khoảnh khắc đó hoàn toàn dung hợp làm một.

Trần Tĩnh Cừu nhất thời có chút không nỡ rời Thần Nông Đỉnh, nhưng lý trí đã chiến thắng dục vọng, hắn thử dùng pháp lực dẫn dắt Thần Nông Đỉnh, nó hoàn toàn hóa thành một luồng linh lực chảy vào trong cơ thể, bị thu nhập vào trong cơ thể. "Trần huynh, ngươi biết chú pháp thu nhập Thần Nông Đỉnh sao?" Kiếm Si nhìn cảnh này kinh ngạc không thôi. "Ta không biết." Trần Tĩnh Cừu lắc đầu phủ nhận, "Tựa hồ, là một loại bản năng của ta..." "Ta cảm thấy Thần Nông Đỉnh giống như có huyết mạch tương liên với ta vậy, thao túng nó như điều khiển cánh tay, nhẹ nhàng tự nhiên." Trần Tĩnh Cừu suy tư. "Đó là chuyện bình thường, là Đại Địa Hoàng Giả trời sinh, có sự tương ứng tự nhiên với Ngũ Thần Khí nên mới như vậy." Ngao Tông giải thích. "Nhưng lúc trước ta đoạt được Côn Luân Kính thì không có tình huống này." Trần Tĩnh Cừu nói, lúc trước ngay cả việc khu sử

Côn Luân Kính tạo ra hình ảnh hắn cũng không làm được. "Bởi vì căn cơ pháp lực của ngươi lúc đó quá mỏng manh, cho nên không thể giao tiếp với Côn Luân Kính." Ánh mắt Ngao Tông vô tình nhìn về phía Kiếm Si, nếu Kiếm Si thử ra tay, e rằng cũng có thể làm được một chút giống Trần Tĩnh Cừu. "Đi thôi, chúng ta về Thát Bạt thị tộc." Ngao Tông vươn một sợi pháp lực, nâng Thát Bạt Ngọc Nhi đang hôn mê lên, sau đó liền cùng nhau ngự kiếm phi hành quay trở về. ...Cùng lúc đó, Dương Tố đang hoảng loạn bỏ chạy không biết đã bay bao xa, thẳng đến khi pháp lực sắp cạn kiệt thì tìm một khu rừng vắng vẻ không bóng người đáp xuống.

Mặc dù biết Ninh Kha tuyệt đối không thể đuổi xa đến thế, nhưng Dương Tố đột nhiên như chim sợ cành cong, dốc hết pháp lực cuối cùng bố trí từng tầng kết giới bảo vệ ẩn mình, sau đó vội vàng khôi phục vết thương. "Đáng chết, cái nha đầu tóc vàng này lại có tâm cơ đến vậy, ta thật sự đã xem thường nàng ta rồi..." Dương Tố nuốt chửng một nắm lớn đan dược, cảm nhận vết thương đang dần hồi phục, nghiến răng nghiến lợi vì tức giận.

Quả thật hắn chơi bời cả đời lại bị chim mổ mắt, nếu sớm biết thân phận của Ninh Kha, lúc đầu nhất định sẽ đề phòng nàng ta mọi cách. "Sau khi về Chu quốc, ta nhất định phải tấu lên Bệ hạ một bản tấu thật dài!

Dù Bệ hạ không trừng phạt, ta cũng phải tìm cơ hội báo thù một lần thật ác!" Ánh mắt Dương Tố lóe lên vẻ oán độc, không chỉ vì Thần Nông Đỉnh, hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai tranh giành địa vị của mình trong Chu quốc! ...Cùng lúc đó, Trương Liệt và Thát Bạt Ngọc Nhi thất lạc đi xuống núi tuyết, vừa vặn gặp được trưởng lão và một nhóm thị vệ đang đi vào từ ngoại vi núi tuyết. "Trương Hãn!" Mọi người thấy Trương Liệt liền lập tức xúm lại, sau khi thấy Trương Liệt không có gì đáng ngại liền yên tâm. "Trương Hãn, chỉ có

mình ngài thôi sao?

Những người khác đâu?" Một vị trưởng lão hỏi. "..." Trương Liệt thần sắc ảm đạm, "Chư vị, ta xin lỗi!" Mọi người nhìn nhau không hiểu vì sao, Trương Liệt trầm giọng nói: "Nhóm người kia lẻn vào đỉnh núi tuyết, sau khi phá hủy kết giới cấm chế, Thần Nông Đỉnh không thể kiểm soát được bay ra khỏi núi tuyết, Trần huynh và những người khác biết ngự kiếm phi hành, đã đuổi theo rồi." "Cái gì?!" Mọi người nghe vậy chấn động đến há hốc mồm!

Ý nghĩa của Thần Nông Đỉnh đối với họ là không lời nào tả xiết, tin tức này đơn giản như sét đánh ngang tai, khiến họ căn bản không thể chấp nhận được! "Đám súc sinh hèn hạ!

Ta sớm đã nhìn ra năm đó phái sứ giả tiếp xúc với ta là vì Thần Nông Đỉnh!" "Chu quốc lẽ nào muốn tuyên chiến với ta sao, thật sự nghĩ Thát Bạt thị tộc ta dễ bắt nạt!" "Thần Nông Đỉnh rốt cuộc phải làm sao..." "Trần Tĩnh Cừu và những người khác đi truy đuổi, có đáng tin không?

Trước đây hắn từng hỏi mượn Thần Nông Đỉnh của chúng ta, vạn nhất..." ...Mọi người thất chủy bát thiệt, có người phẫn nộ cũng có người cúi đầu khóc lóc, có người lập tức xông ra ngoài núi tuyết để tìm Thần Nông Đỉnh! "Chư vị, xin yên tĩnh!" Trương Liệt không thể nghe nổi nữa, ra hiệu cho mọi người im lặng, "Thần Nông Đỉnh bị mất, trách nhiệm lớn nhất là của ta, sau này theo luật pháp tông tộc xử trí ta thế nào ta cũng không có bất kỳ dị nghị nào, cam tâm tình nguyện!" "Nhưng ta tin Trần huynh và những người khác nếu thật sự tìm thấy Thần Nông Đỉnh, nhất định sẽ mang nó về, ta bây giờ đi tìm cũng không biết tung tích, từ đâu mà tìm?" Dưới những lời này, mọi người lần lượt yên tĩnh lại, nhưng cảm xúc trên mỗi khuôn mặt đều khó mà kiểm soát được.

Họ không tin Trần Tĩnh Cừu, có người thậm chí còn âm thầm hạ quyết tâm, nếu Trần Tĩnh Cừu và những người khác một đi không trở lại, thì dù có truy sát đến chân trời góc bể cũng phải bắt hắn về xử quyết! "Hãn vương, ta xin phép quay về trước đã..." Một vị trưởng lão tiến lên, "Đó không phải lỗi của ngài." Trương Liệt cúi đầu trầm mặc không nói, cũng không còn mặt mũi nào để gặp tộc nhân nữa.

Thát Bạt Ngọc Nhi lo lắng cho phu quân, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào, cũng trầm mặc.

Khi vừa mới bước ra ngoại vi núi tuyết, bỗng nhiên liếc thấy trên bầu trời có vài bóng người đang nhanh chóng tiếp cận, đó chính là những tu sĩ đang ngự phi kiếm. "Chư vị, nhìn kìa!" Thát Bạt Ngọc Nhi đột nhiên chỉ tay về phía chân trời, sau đó mọi người đồng loạt chú ý đến cảnh này, đồng thời ngước nhìn bầu trời, không khỏi kinh hô! "Đó chẳng phải Trần Tĩnh Cừu và đoàn người sao!" "Thật sự đã về, nhưng không thấy Thần Nông Đỉnh?" "Chẳng lẽ không đoạt được Thần Nông Đỉnh sao..." Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, Trần Tĩnh Cừu và đoàn người chậm rãi đáp xuống đất, nhưng trừ Trương Liệt và Thát Bạt Ngọc Nhi ra, hầu hết mọi người đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn họ. "Huynh đệ!

Cuối cùng cũng về rồi!" Trương Liệt lập tức tiến lên, vỗ mạnh vào vai Trần Tĩnh Cừu nhìn khắp lượt, "Không sao chứ, tên đạo sĩ già đó lợi hại lắm đấy!" "Yên tâm, tên đó, mười tên nữa cũng không phải đối thủ của ta!" Trần Tĩnh Cừu đắc ý khoác lác. "Ha ha ha!" Trương Liệt nghe vậy không khỏi bật cười, "Tiểu tử ngươi được lắm!

Có thể nói lớn như vậy khẳng định là không sao rồi!" "Trương Liệt, ngươi xem tình hình thế nào?" Ngao Tông khẽ búng ngón tay, một thanh phi kiếm chậm rãi đáp xuống đất, Trương Liệt mới kinh hãi phát hiện Thát Bạt Ngọc Nhi đang nằm trên phi kiếm hôn mê bất tỉnh. "Trưởng công chúa!" Mọi người thấy cảnh này liền vây quanh,

Trương Liệt đã cẩn thận bế Thát Bạt Ngọc Nhi từ trên phi kiếm xuống, nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng mà đau lòng không thôi.

Hắn thấy Thát Bạt Ngọc Nhi không có vết thương nào, chỉ là thân thể quá suy yếu dẫn đến hôn mê thôi. "Chuyện gì vậy?

Ngọc Nhi không phải nên ở trong tẩm cung an ổn sao..." Trương Liệt ôm chặt Thát Bạt Ngọc Nhi, đầu óc trống rỗng. "Chuyện là thế này, khụ khụ..." Trần Tĩnh Cừu đã chuẩn bị sẵn một lời nói dối, nói rằng Dương Tố và những người khác không những có ý đồ cướp đoạt Thần Nông Đỉnh, mà còn bắt cóc Ngọc Nhi làm con tin uy hiếp Thát Bạt thị tộc.

Vì vậy khi tập kích núi tuyết, hắn đã âm thầm phái một nhóm người khác đến tẩm cung bắt cóc công chúa, vừa kịp lúc đuổi theo thì đã cứu được Thát Bạt Ngọc Nhi. "Đám vương bát đản!

Ta sớm muộn gì cũng có ngày tính sổ với Chu quốc!" Trương Liệt phẫn nộ đến mức hai mắt đỏ ngầu, Thát Bạt Ngọc Nhi là điểm yếu tuyệt đối của hắn, không cho phép bất kỳ ai dám đụng chạm! "Không sao đâu, ta nợ ngươi một ân tình, thật sự không biết phải trả thế nào." Trương Liệt phân phó tùy tùng đưa Thát Bạt Ngọc Nhi về tẩm cung, mặt đầy vẻ cảm kích nhìn mọi người, "Ta chỉ có thể nói, chỉ cần ta còn là Hãn vương ở Thát Bạt thị tộc một ngày, các vị chính là khách quý của Thát Bạt thị tộc!" "Khách khí quá rồi, quá khách khí rồi Trương huynh, hắc hắc..." Trần Tĩnh Cừu có chút ngượng ngùng gãi đầu, nhìn Trương Liệt mặt đầy vẻ khổ đại cừu thâm, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng. "Trương huynh, Thát Bạt thị tộc và Chu quốc vẫn luôn có thù hận sao?" "Kể từ ngày Chu quốc ra đời, thù hận đã khó mà hóa giải rồi!" Giữa hai lông mày Trương Liệt có chút ngưng trọng, kể cho mọi người nghe chuyện cũ giữa Chu quốc và Thát Bạt thị tộc.

Nguyên lai, năm đó sau khi Trần quốc bị diệt vong, Thát Bạt thị tộc trên danh nghĩa vẫn là đồng minh với Trần quốc, nhưng Hãn vương lúc đó biết, không cần thiết phải tiếp tục kết minh với một quốc gia đã diệt vong, phong thủy luân chuyển, cũng đến lúc phải thăm dò lẫn nhau với Chu quốc rồi.

Ban đầu, Hãn vương để biểu thị thành ý, chủ động đề xuất ý định muốn đến bái kiến Chu quốc, và bày tỏ nguyện ý giao hảo với Chu quốc.

Phản ứng của Chu quốc liền là, hy vọng Hãn vương Thát Bạt thị tộc có thể đích thân đến Chu quốc bái kiến, Hãn vương để biểu đạt thành ý, thậm chí chỉ mang theo một lượng nhỏ tùy tùng liền đến biên giới Chu quốc để hội kiến.

Đáng tiếc thủ đoạn của Chu quốc luôn âm ngoan độc ác, trên đường đã phục kích đoàn người của Hãn vương, tàn nhẫn giết chết ông, và nhân lúc Thát Bạt thị tộc tạm thời quần long vô thủ hỗn loạn, đột nhiên dùng trọng binh vây quét, chiếm đoạt một vùng lớn mục trường, thảo nguyên của Thát Bạt thị tộc, ngay cả binh lực tinh nhuệ cũng bị trọng thương rất nhiều.

Sau trận chiến này, Thát Bạt thị tộc và Chu quốc kết thành mối thù hận khó hóa giải, nhưng vì quốc lực bị suy yếu rất nhiều, không có sức lực đối kháng Chu quốc.

Do đó, khi Chu quốc ra lệnh phải xưng thần phục tùng, Thát Bạt thị tộc vì bảo toàn tộc nhân cũng chỉ có thể trên danh nghĩa xưng thần với Chu quốc.

Nhưng mối thù hận đó đã hoàn toàn kết lại, thậm chí trong mười tám năm tiếp theo, thế hệ tiếp theo trong thị tộc không ngừng bị quán thâu tư tưởng báo thù, thù hận đối với Chu quốc lan tràn khắp cả tộc. "Quả nhiên, cùng là người cùng một cảnh ngộ..." Trần Tĩnh Cừu ý vị

thâm trường gật đầu, "Trương huynh, ta biết thân phận của ngươi, ta và Chu quốc cũng có mối thù huyết hải thâm cừu không đội trời chung.

Nếu có một ngày nào đó, có cơ hội lật đổ Chu quốc, không biết ngươi có thể cùng ta liên thủ không?" "Nếu có cơ hội đó, ta đương nhiên sẽ ra tay, vì Hãn vương bị ám sát năm xưa, và vì những chiến sĩ thị tộc đã chết thảm!" Trương Liệt biết thân phận của Trần Tĩnh Cừu là di dân Trần quốc, liền lập tức không chút do dự đồng ý.

Hắn biết trọng lượng thân phận đó, mặc dù Trần quốc đã diệt vong mười tám năm, nhưng nếu Trần Tĩnh Cừu có sức mạnh nhất định, sau đó dựng lên một lá cờ lớn trong biên cảnh Chu quốc, nhất định sẽ nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều người có lòng hoài niệm Trần quốc.

Tuyệt đối là một đồng minh tiềm năng!

Chương 679

"Chuyện đó, Hãn vương, nói chuyện đủ rồi chứ?" Một trưởng lão không thể không mở miệng ngắt lời, "Trần thiếu hiệp, đa tạ đã mang trưởng công chúa về.

Vì ngươi đã giao đấu với Dương Tố, không biết có nhìn thấy Thần Nông Đỉnh không..." "Tam trưởng lão!" Trương Liệt nhíu mày.

Nhưng Tam trưởng lão vẫn cứng cổ nói: "Trương Hãn, xin hãy chú ý, không phải cứu được trưởng công chúa là mọi chuyện đều ổn, tung tích của Thần Nông Đỉnh cũng rất quan trọng, liên quan đến sự hưng suy của bộ lạc chúng ta!" Trương Liệt nổi giận, đang định phản bác thì Trần Tĩnh Cừu lại vung tay hòa giải, "Trương huynh, đừng như vậy!

Vị trưởng lão này cũng là vì bộ lạc mà thôi!" "Trần huynh, thật sự xin lỗi, ngươi hãy theo ta về bộ lạc trước, sau đó ta sẽ khoản đãi ngươi một phen thật thịnh soạn!" Trương Liệt có chút hối lỗi. "Không cần đâu Trương huynh, lần này ta đến là để từ biệt, và để đưa cho ngươi một thứ." Kiếm Si cười nói. "Một thứ?" Trương Liệt có chút không hiểu. "Đương nhiên là thứ quan trọng nhất, ha ha ha!" Trần Tĩnh Cừu một ngón tay điểm vào huyệt đạo trên cánh tay, hội tụ linh lực Thần Nông Đỉnh vào trong lòng bàn tay, cuối cùng dần dần dẫn nó ra khỏi cơ thể, linh lực đó lại tụ hợp thành Thần Nông Đỉnh! "Thần Nông Đỉnh!" "Trời ơi, thật sự đã tìm lại được rồi!" "Thật quá cảm ơn các vị, đây là cội nguồn của tộc ta mà!" Khi nhóm người kia nhìn thấy Thần Nông Đỉnh, đều kích động đến rưng rưng nước mắt, có người tiến lên vuốt ve kiểm tra, nhiều người hơn thì vội vàng tiến lên vây quanh mọi người để cảm tạ! "Chư vị, thật sự khách khí quá rồi!" Ngao Tông không giống như khỉ bị vây quanh, cười từ chối và phóng

ra một luồng khí tức vô thanh vô tức đẩy họ lùi ra.

Trương Liệt ngây người nhìn chằm chằm Thần Nông Đỉnh hồi lâu, trong lòng có quá nhiều lời không biết phải nói thế nào. "Trương huynh, vật quy nguyên chủ!" Trần Tĩnh Cừu vỗ vỗ vai Trương Liệt, cười nói, "Đây không phải là do thực lực của ta làm được đâu, đa tạ Ngao tiền bối đã ra tay giúp đỡ!" "Ngao tiền bối, Trần huynh...

đa tạ..." Trương Liệt cảm khái vạn phần, "Từ nay về sau các vị chính là đại ân nhân của tộc ta, ta thật sự, ai..." Hán tử thảo nguyên không giỏi ăn nói, nhưng ý nghĩa trong lời nói của hắn thì rõ ràng. "Xin lỗi, Ngao thiếu hiệp, Trần thiếu hiệp, và vị thiếu hiệp...

Trước đây ta đã hiểu lầm, ta xin thành khẩn xin lỗi các vị." Tam trưởng lão mặt đầy vẻ hối lỗi nói.

Phải biết rằng, Trần Tĩnh Cừu trước đây từng hỏi mượn Thần Nông Đỉnh, nhưng đã bị một lời từ chối thẳng thừng.

Giờ đây hắn rõ ràng có cơ hội mang Thần Nông Đỉnh đi thẳng, nhưng lại chọn trả về vật quy nguyên chủ, chỉ riêng khí độ này đã khiến người ta kính nể vạn phần! "Chư vị, xin đừng vội cảm ơn ta, thực ra ta... muốn mượn Thần Nông Đỉnh, ta đảm bảo sau này nhất định vật quy nguyên chủ, nó rất quan trọng đối với ta!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng nói.

Chuyện đã đến nước này, tại hiện trường ai có thể từ chối Trần Tĩnh Cừu được chứ? "Trần huynh, Thần Nông Đỉnh, ta cho huynh mượn rồi!

Bất luận ai phản đối cũng không được!" Trương Liệt đột nhiên vỗ mạnh vào vai Trần Tĩnh Cừu, khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt, "Theo ta về bộ lạc, nhất định phải về một lần, giờ huynh là đại anh hùng của ta!" Thịnh tình khó chối, nhưng vì Trương Liệt đã đồng ý cho mượn Thần Nông Đỉnh, nên hắn cũng không tiện từ chối.

Sau khi quay về bộ lạc, Trương Liệt triệu tập tộc nhân lập tức đến Hãn vương cung, trước mặt các tộc nhân, trịnh trọng hành lễ với Ngao Tông, Trần Tĩnh Cừu, Kiếm Si. "Ngao huynh, Trần huynh, và Kiếm Si huynh, chuyến đi này không chỉ cứu Thát Bạt Ngọc Nhi, mà còn mang Thần Nông Đỉnh có thể sẽ bị thất lạc về, bất kể là điểm nào, ta nợ các vị ân tình không thể trả hết, tất cả mọi người trong tông tộc ta cũng vậy!" Lời nói của Trương Liệt khiến tộc nhân cảm ngộ sâu sắc, hiểu rõ ngọn ngành sự việc, càng kính nể ba người hơn. "Từ ngày hôm nay, Ngao Tông, Trần Tĩnh Cừu, Kiếm Si, sẽ được phong làm dũng sĩ trong Thát Bạt thị tộc, cánh cửa thị tộc sẽ vĩnh viễn mở rộng chào đón các vị!" "Và, ta ở đây xin hứa, sẽ cho các vị mượn Thần Nông Đỉnh, khi nào các vị nguyện ý trả lại thì ta sẽ thu về, nếu không sẽ vĩnh viễn không đòi hỏi!" Lời nói của Trương Liệt, lập tức gây ra không ít sóng gió trong tộc nhân.

Thần Nông Đỉnh khó khăn lắm mới tìm lại được, giờ lại phải cho mượn đi, và thời điểm trả lại thì chưa biết, mặc dù người được cho mượn là đại ân nhân được cả tộc công nhận, nhưng ý nghĩa của Thần Nông Đỉnh đối với họ thật sự quá lớn.

Hơn nữa, Trương Liệt còn phong Trần Tĩnh Cừu và những người khác làm dũng sĩ Thát Bạt thị tộc, đó là sự đãi ngộ cực kỳ cao, nếu lại cộng thêm Thần Nông Đỉnh...

Trương Liệt nhìn mọi người như vậy, thần sắc không khỏi có chút tức giận, lớn tiếng chất vấn: "Chư vị xin hỏi, nếu không có đoàn người của các vị ấy, Thần Nông Đỉnh làm sao có thể tìm lại được?

E rằng Dương Tố sớm đã mang Thần Nông Đỉnh bỏ trốn, dâng cho Chu quốc hoàng thất, cả đời này ta khó lòng có được nó!" "Nếu các vị ấy thật sự dùng mọi thủ đoạn để mang Thần Nông Đỉnh đi, thì hà tất phải trả lại, chẳng lẽ các vị không biết Thần Nông Đỉnh quan trọng đối với ta đến mức nào sao!" "Nhưng, ta phong các vị ấy là dũng

sĩ Thát Bạt thị tộc..." Trong đám đông, không biết ai đó khẽ thì thầm một câu.

Lời nói đó thật sự đã châm ngòi ngọn lửa giận của Trương Liệt, "Tất cả im miệng cho ta!" Trong chớp mắt, đám đông im phăng phắc, cảnh tượng này khiến Trần Tĩnh Cừu không biết phải làm sao. "Trần huynh, lúc đầu ngươi thật sự nên trực tiếp mang Thần Nông Đỉnh đi, hà tất phải trả lại!" Trương Liệt dường như đang dỗi mà nói với Trần Tĩnh Cừu. "Không, không đến nỗi..." Trần Tĩnh Cừu vội vàng xua tay, "Ta lấy tính mạng ra đảm bảo, Thần Nông Đỉnh nhất định sẽ trở về tay ngươi..." "Không cần đảm bảo, Thần Nông Đỉnh cứ việc mang đi!" Trương Liệt nhìn đám đông im lặng, lạnh giọng nói: "Thát Bạt thị tộc chúng ta có nguồn gốc từ thảo nguyên, lấy tín nghĩa đoàn kết các bộ tộc thảo nguyên, mới phát triển lớn mạnh cho đến nay, tín nghĩa, tộc nhân, đó là căn bản lập nghiệp của tổ tiên, chứ không phải một cái Thần Nông Đỉnh chỉ có thể thờ phụng trên núi tuyết!" "Các vị ấy đối với Thát Bạt thị tộc chúng ta có nghĩa cử, ta dùng tín nghĩa đáp lại, là lẽ đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa, lẽ nào ngay cả lời dạy của tổ tông cũng đã quên rồi sao!" Dưới sự trách mắng của Trương Liệt như vậy, không còn ai dám có dị nghị, đều tự giác xấu hổ cúi đầu.

Giống như Trương Liệt đã nói, họ đã xem Thần Nông Đỉnh quá quan trọng, mà quên đi những thứ còn quan trọng hơn. "Chư vị, mời!" Trương Liệt chỉ vào Thần Nông Đỉnh, ý bảo có thể thu Thần Nông Đỉnh đi rồi.

Trần Tĩnh Cừu và Ngao Tông nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu. "Đa tạ, sau này Thát Bạt thị tộc cần ta giúp đỡ, ta nghĩa bất dung từ!" Trần Tĩnh Cừu đặt lòng bàn tay lên Thần Nông Đỉnh, cái đỉnh lớn đó dần hóa thành linh lực dũng mãnh chảy vào trong cơ thể Trần Tĩnh Cừu. "Hắn có chút thủ đoạn đó!" Nhìn Trần Tĩnh Cừu có thể dễ dàng thu nhập Thần Nông Đỉnh như vậy, mọi người không khỏi tắc lưỡi

kinh ngạc, chưa từng thấy bất kỳ ai trong bộ lạc có thể làm được điều này.

Lúc đó, Trần Tĩnh Cừu đột nhiên phát hiện phía sau kiếm linh Thập Ngũ xuất hiện một sự dị thường, nguyên lai hồn phách yêu thỏ phụ thân trên kiếm đã vừa rời đi.

Thấy có thể gặp Trương Liệt lần cuối, nàng cũng đã tâm mãn ý túc, và triệt để buông bỏ mọi chuyện. "Tương phùng tương kiến tri hà nhật, thử thì thử khắc nan vi tình." Ngao Tông ở một bên bỗng nhiên khẽ tự lẩm bẩm. "Đúng rồi, sao không thấy Tiểu Tuyết cô nương ở cùng ạ?" Trần Tĩnh Cừu bỗng nhiên nhớ ra, sau khi về Thát Bạt thị tộc vẫn luôn không thấy bóng dáng Tiểu Tuyết.

Trương Liệt trả lời: "Tiểu Tuyết cô nương à, vừa rồi trên núi tuyết có khí tức Thần Nông Đỉnh, vô cùng hiếm có, nàng ấy đang ở đó cảm thụ, có lẽ có thể có được thu hoạch." Ngao Tông nghe vậy, liền quay người đi về phía núi tuyết, "Ta đi xem sao." "Khoan đã, Ngao huynh, sau này còn có yến tiệc..." Trương Liệt chưa nói hết lời, bóng dáng Ngao Tông đã biến mất. ...Đỉnh núi tuyết.

Tiểu Tuyết đang ở trên đảo giữa hồ, cảm thụ linh lực dao động xung quanh, sau khi tiếp xúc ngắn ngủi với Thần Nông Đỉnh, tựa hồ đối với Nữ Oa Thạch có một tầng cảm ngộ sâu sắc hơn. "Thì ra, cảnh giới mới của Ngũ Thần Khí là như vậy..." Tiểu Tuyết đang cúi đầu suy tư thì chỉ thấy linh lực quanh thân đột nhiên trở nên xao động, sau đó lại không kiểm soát được mà điên cuồng bị dẫn vào trong cơ thể. "Oanh!" Giây tiếp theo, quanh thân Tiểu Tuyết bùng phát một trận khí thế cuồng dũng, cuốn mặt hồ thành một trận sóng gợn cuồng dũng, ngay cả tuyết đọng trên mặt đất cũng bị cuốn lên mạnh mẽ, rơi xuống một trận tuyết lớn phủ kín trời. "Chúc mừng." Tiểu Tuyết trong lúc mơ màng, Ngao Tông không biết từ lúc nào đã ở phía sau nàng, vỗ tay cười nói, "Cảnh giới của ngươi lại thăng một tầng, xem ra chuyến đi

này thu hoạch không nhỏ đâu." "Ngao đại ca!" Tiểu Tuyết thấy Ngao Tông thì vui vẻ chạy tới, "Ta cũng không hiểu chuyện gì, hình như chỉ cần ta nhìn Ngũ Thần Khí, Nữ Oa Thạch sẽ cộng hưởng với ta!" "Đương nhiên." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Dù sao đó đều là thần khí xa xưa tương chiếu, tất nhiên sẽ có sự cộng hưởng bản năng nhất.

Không chừng, khi năm kiện thần khí tương hỗ kích phát, uy lực sẽ tương hỗ tăng bội." "Thần kỳ vậy sao?" Tiểu Tuyết nghe vậy suy tư, "Vậy chẳng phải, ta cũng phải giống như Trần đại ca mà tìm kiếm Ngũ Thần Khí sao." "Nếu nhìn từ góc độ tu hành, thì tự nhiên là vậy." Ngao Tông xòe bàn tay, một viên ngọc châu màu trắng, bề mặt bóng loáng ấm áp, to bằng nắm tay xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, "Ta nhàn rỗi không có việc gì tu luyện một kiện pháp bảo, có thể lưu giữ linh lực, khí tức, đặc tính của bất kỳ bảo vật nào trong đó, ta sẽ đặt tên nó là Thôn Linh Châu, tặng cho ngươi." "Cảm ơn Ngao đại ca!" Tiểu Tuyết vui vẻ không thôi, căn bản không bận tâm đến khả năng đặc biệt của vật này, vì Ngao Tông tặng, lại xinh đẹp bắt mắt như vậy, liền yêu thích không rời tay. "Vật này không chỉ đẹp mắt đâu, sau này nếu có cơ hội gặp được những Ngũ Thần Khí khác, có thể thông qua nó mà lưu giữ đặc tính của Ngũ Thần Khí, như vậy, có thể khiến Nữ Oa Thạch của ngươi trong tình huống không cần đến thần khí khác, uy lực vẫn tăng trưởng theo bội số." Ngao Tông cười nói. "...Lợi hại vậy sao?" Tiểu Tuyết mặt đầy kinh ngạc, lại tỉ mỉ đánh giá Thôn Linh Châu, và thử truyền một luồng khí tức Nữ Oa Thạch vào trong đó.

Quả nhiên, Thôn Linh Châu từ màu trắng ban đầu nhanh chóng chuyển sang màu ngũ sắc giống hệt Nữ Oa Thạch, và có khí tức mạnh mẽ y như nó, Tiểu Tuyết càng ngay lập tức cảm nhận được Nữ Oa Thạch cộng hưởng với nó!

Vui vẻ cất Thôn Linh Châu đi, trong lòng sự hảo cảm đối với

Ngao Tông lại một lần nữa sâu sắc thêm, trong tâm trí nàng gần như coi Ngao Tông là người thân cận nhất. "Ngao đại ca, đã mang Thần Nông Đỉnh về rồi chứ?

Ta biết huynh đích thân ra tay nhất định có thể giải quyết tên đạo nhân kia." Tiểu Tuyết vui vẻ cười nói. "Đương nhiên.

Tiện thể, ta cũng đã giải quyết chuyện của Thát Bạt Ngọc Nhi rồi." Ngao Tông gật đầu nói. "Ngọc Nhi tỷ tỷ..." Tiểu Tuyết nghe vậy, không khỏi trầm mặc một lát.

Ban đầu khi nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi, nàng đã biết yêu thỏ phụ thân trên người nàng ấy, chỉ là nàng quá lương thiện, không vạch trần sự thật, phối hợp giúp Thát Bạt Ngọc Nhi trị liệu. "Yêu thỏ tỷ tỷ đó, cũng không phải người xấu, ít nhất cũng không làm chuyện gì gây hại cho Thát Bạt thị tộc mà, chỉ đáng tiếc..." Tiểu Tuyết thở dài một tiếng, nàng là người nhạy cảm nhất với tâm tình chân thành của người khác, vì vậy khi tiếp xúc với yêu thỏ cũng rất rõ ràng, nàng ấy yêu Trương Liệt sâu đậm.

Chương 680

"Kết cục như vậy cũng không tệ.

Yêu thỏ yêu Trương Liệt, nhưng Thát Bạt Ngọc Nhi thật sự cũng yêu Trương Liệt." Ngao Tông nhàn nhạt nói. "Ngao đại ca, ta muốn ở lại núi tuyết thêm một lúc nữa, huynh có thể ở cùng ta không?" Tiểu Tuyết hỏi. "Đương nhiên có thể." Ngao Tông đồng ý. ...Mọi người nghỉ ngơi vài ngày ở Thát Bạt thị tộc, liền quyết định xuất phát lần nữa.

Khi rời đi, Trương Liệt không lớn tiếng phát động cả bộ lạc tiễn đưa, chỉ một mình hắn tiễn hành. "Tiễn quân ngàn dặm, cuối cùng cũng đến lúc chia tay." Trương Liệt có chút hụt hẫng, "Ta không có quà quý giá nào, xin giao vật này cho ngươi." Trương Liệt lấy ra một cái hồ lô đưa vào tay Trần Tĩnh Cừu, Trần Tĩnh Cừu liếc mắt nhận ra đó chính là pháp bảo Hương Xa Bạch Long của Trương Liệt. "Ngươi, khách khí quá rồi!

Ta đã lấy Thần Nông Đỉnh của ngươi rồi, nào có mặt mũi nhận cái này!" Trần Tĩnh Cừu có chút hoảng hốt. "Hãy nhận lấy đi, coi như là tạ ơn đã cứu Ngọc Nhi." Trương Liệt thành khẩn, "Hơn nữa, ta muốn cảm ơn ngươi đã mang Thần Nông Đỉnh ra khỏi bộ lạc." "Hả?" Trần Tĩnh Cừu tưởng mình nghe nhầm.

Lúc đó, Ngao Tông vẫn luôn im lặng mở miệng nói: "Ngươi sớm đã hy vọng tộc nhân thoát khỏi sự ràng buộc của Thần Nông Đỉnh rồi phải không?" "Quả nhiên, Ngao huynh tuệ nhãn, tâm tư của ta đều không giấu được huynh!" Trương Liệt cười lớn nói, "Không sai, tộc nhân bị Thần Nông Đỉnh hạn chế bước chân quá lâu, sớm đã nên có một ngày như vậy rồi!" Trần Tĩnh Cừu nhìn Ngao Tông và Trương

Liệt, trong lòng không hiểu. "Tổ tiên Thát Bạt thị tộc năm xưa trên thảo nguyên đã trải qua muôn vàn gian nan hiểm trở, dùng pháp lực và mưu kế khổ luyện mà thống nhất các bộ tộc thảo nguyên, giúp ta có một chỗ đứng sinh tồn trên thảo nguyên, và cũng có một thánh địa để thờ phụng Thần Nông Đỉnh." "Nhưng sự việc ngày nay, người trong bộ tộc lại cho rằng, mọi thứ đều là công lao của Thần Nông Đỉnh, mảnh đất này do Thần Nông Đỉnh ban tặng, ta tồn tại trên đời này cũng là công lao của Thần Nông Đỉnh, thậm chí còn cho rằng chỉ cần có Thần Nông Đỉnh ở đây, Thát Bạt thị tộc sẽ vĩnh viễn cường thịnh!" Trương Liệt thần sắc có chút bi ai, "Ngày nay không còn lấy tu hành, luyện thể làm trọng tâm, mà cho rằng triều bái Thần Nông Đỉnh mới là chuyện chính, cứ như vậy tiếp diễn, Thát Bạt thị tộc chỉ có thể ngày càng yếu kém, cuối cùng hoàn toàn tiêu vong trên thảo nguyên." Trần Tĩnh Cừu mới chợt hiểu ra, "Ngươi hy vọng ta mang Thần Nông Đỉnh đi, là để tộc nhân hiểu rằng không thể mọi chuyện đều ỷ lại vào Thần Nông Đỉnh!" "Chính xác." Trương Liệt kể lại chuyện Hãn vương Thát Bạt thị tộc bị Chu quốc ám sát mười tám năm trước.

Lúc đó tuy còn nhỏ tuổi, nhưng hắn cũng từ chuyện này mà hiểu ra một đạo lý, dựa vào sức mạnh của tộc nhân mới là quan trọng nhất, là căn bản để bộ lạc vĩnh viễn trường tồn.

Một cái Thần Nông Đỉnh mà không ai trong bộ lạc có thể kích phát, chỉ là một linh vật vô nghĩa, cuối cùng cũng sẽ trở thành tai họa thu hút tai ương khi Thát Bạt thị tộc suy yếu.

Giờ đây Thần Nông Đỉnh rời khỏi bộ lạc, bước tiếp theo tự nhiên là phải khiến người trong bộ tộc thật sự quen với việc, rời khỏi Thần Nông Đỉnh vẫn có thể trở nên mạnh mẽ hơn! "Quả nhiên, thân là Hãn vương, phải suy tính thật quá nhiều..." Trần Tĩnh Cừu thần sắc có chút ngưng trọng, trước đây hắn chỉ nghĩ rằng có võ lực cường đại mới là điều quan trọng nhất để trở thành quân vương.

Nhưng bây giờ nhìn lại, một quân vương đủ tư cách phải trả giá và gánh vác nhiều hơn những gì hắn tưởng tượng. "Trương huynh, đa tạ..." Trần Tĩnh Cừu hít sâu một hơi, thật sự cảm thấy được khai sáng. "Trương huynh, ta vẫn luôn có một chuyện khá tò mò." Sắp chia tay, ngay cả Kiếm Si cũng nói nhiều hơn, "Rõ ràng là người Thát Bạt thị tộc, nhưng vì sao lại mang họ Thăng Long nhân tính?" "Chuyện này nói ra thì dài." Trương Liệt cũng không chút giấu giếm, "Tổ tiên của ta là một chi của Thát Bạt thị tộc, ba trăm năm trước đã rời khỏi bộ lạc đến Thăng Long sinh sống, bất luận thói quen sinh hoạt hay danh tính đều đã Thăng Long hóa." "Mãi đến năm mươi năm trước, ông nội ta đột nhiên dẫn cả gia tộc quay trở lại Thát Bạt thị tộc, và lập xuống công lao hiển hách cho tông tộc, vì vậy mới được cả thị tộc công nhận, cho nên ta mang họ Thăng Long." "Khi gia tộc truyền đến đời ta, vì ta là người trẻ tuổi có năng lực mạnh nhất trong bộ lạc, nên Đại Hãn đã truyền chức Đại Lý Hãn cho ta, rồi ông ấy rời khỏi bộ lạc đi du lịch, cho đến ngày hôm nay ta cũng chưa thấy ông ấy quay về." Mọi người nghe vậy chợt hiểu ra, nguyên lai tổ tiên Trương Liệt lại có một đoạn quá khứ như vậy. "Đúng rồi, tổ tiên của ngươi vì sao lại quay trở lại sau hơn hai trăm năm rời đi?

Lạc diệp quy căn sao?" "Điểm này, ta cũng từng hỏi phụ thân, nhưng ông ấy vẫn luôn né tránh không nói, ta đến giờ cũng không hiểu chuyện gì." Trương Liệt lắc đầu. "Thôi được, tạm dừng ở đây đi, chúng ta cũng nên lên đường rồi." Ngao Tông nhắc nhở mọi người.

Sau đó, trịnh trọng từ biệt Trương Liệt, liền đạp lên con đường rời khỏi bộ lạc.

Chỉ có Thát Bạt Ngọc Nhi lần này bị Trương Liệt trông giữ trong bộ lạc cấm xuất, cho nên đoàn người cũng chỉ còn lại bốn người. ..."Cái Hương Xa Bạch Long này rốt cuộc phải khu sử thế nào đây!" Trần Tĩnh Cừu nhìn cái Hương Xa Bạch Long đang đông đưa tây lắc

trên không trung mà đại phẫn nộ, vật này tựa hồ căn bản không nghe theo sai khiến, không cách nào sử dụng được. "Hay là để ta thử xem!" Kiếm Si trong miệng mặc niệm chú pháp khu sử, nhưng Hương Xa Bạch Long lại như một con dã thú phát điên trực tiếp từ trên trời lao xuống, đâm sầm vào Kiếm Si! "Toi rồi!" Kiếm Si vội vàng nhảy sang một bên, nhìn Hương Xa Bạch Long sắp đâm xuống đất mà bị hủy hoại, Ngao Tông ra tay cưỡng chế cấm chế nó lại.

Lập tức, Hương Xa Bạch Long như bị đóng băng vậy ngưng trệ trên không trung, trái tim đang treo ngược của mọi người mới được đặt xuống. "Kiếm Si huynh, thủ đoạn của ngươi không bằng ta rồi!" Trần Tĩnh Cừu lau một vệt mồ hôi lạnh, cố ý thoải mái cười lớn.

Vật này là quà Trương Liệt tặng, ở Thát Bạt thị tộc cũng rất quý giá, nếu không cẩn thận làm hỏng, sau này hắn không còn mặt mũi nào đi gặp Trương Liệt nữa. "Chú pháp tựa hồ không hoàn chỉnh, cưỡng chế thao túng chỉ có thể phản tác dụng..." Kiếm Si nhíu mày, "Ngao huynh, không biết huynh có cách nào không?

Thủ đoạn của huynh rất nhiều, hẳn là không thành vấn đề chứ." "Có cách đương nhiên là có, phá hủy trận pháp thao túng của nó, cưỡng chế khống chế phi hành." Ngao Tông gật đầu nói, "Nhưng như vậy để thao túng Hương Xa Bạch Long, phải là người có tu vi nhất định mới có thể sử dụng, mục đích ban đầu khi tạo ra vật này là để người thường sử dụng, sửa đổi như vậy hoàn toàn vô nghĩa." Dù sao chú ngữ nguyên bản rốt cuộc như thế nào, chỉ có người tạo ra mới biết, Trương Liệt e rằng đã sơ suất chuyện này, quên nói cho họ một số điều quan trọng.

Nhìn Trần Tĩnh Cừu và những người khác mặt đầy vẻ thất vọng, Ngao Tông suy nghĩ, liền quyết định ra tay. "Có cách, sửa đổi trận pháp thao túng trong đó, rồi thi gia lại một chú ngữ khống chế mới, như vậy cũng không ảnh hưởng đến việc người thường sử dụng

Hương Xa Bạch Long, nhưng như thế này, vật này sẽ hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Thát Bạt thị tộc." "Vậy, cũng chỉ có thể như vậy." Cách này Trần Tĩnh Cừu và những người khác có thể chấp nhận. "Chờ một chút!" Khi Ngao Tông chuẩn bị ra tay, một bóng người đột nhiên thở hổn hển từ trong rừng cây một bên chui ra, chạy đến trước mặt mọi người, "Không cần tốn công như vậy đâu, phu quân của ta đã quên mất một chuyện quan trọng nên mới như vậy!" "Thát Bạt Ngọc Nhi!" Mọi người không khỏi giật mình, chẳng phải cô gái này chính là Thát Bạt Ngọc Nhi bị Trương Liệt giam lỏng trong thị tộc không cho phép ra ngoài sao, lẽ nào lại trốn ra rồi? "May mắn, nhìn thấy hai tên canh gác không nhịn được ngủ trưa, ta nhân cơ hội trốn ra rồi, hắc hắc..." Thát Bạt Ngọc Nhi thè lưỡi, cười gian, "Nói tóm lại, ta đã quen với việc du ngoạn cùng các ngươi rồi, cứ ở trong bộ lạc mãi thật không quen chút nào." Ngao Tông cười nói: "Ta lại tò mò, ngươi xem những thị vệ canh gác đó, rốt cuộc là thật sự không nhịn được ngủ trưa, hay là ngươi đã cho họ uống thuốc ngủ rồi?" "Không quan trọng!" Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng lảng sang chuyện khác, "Chú pháp sử dụng Hương Xa Bạch Long không sai, chỉ là phu quân của ta quá sơ ý, quên mất chỉ có người mang huyết mạch Thát Bạt thị tộc mới có thể sử dụng Hương Xa Bạch Long!" "Cho nên chỉ cần mang theo vật này, là có thể tùy tâm thao túng nó rồi." Thát Bạt Ngọc Nhi lấy ra một vật giống như phù hộ thân, Trần Tĩnh Cừu có chút tò mò cầm lấy xem, lại phát hiện trong phù hộ ẩn chứa một luồng khí tức tương tự với Thần Nông Đỉnh.

Quả nhiên, khi Trần Tĩnh Cừu mang phù hộ vào người, lại lần nữa khu sử chú pháp, Hương Xa Bạch Long liền ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh, không còn hung hăng nữa.

Cứ như vậy, mọi người cuối cùng cũng có thể ngồi lên Hương Xa Bạch Long mà xuất phát.

Trần Tĩnh Cừu ban đầu rất thích thú thao túng Hương Xa Bạch Long, nhưng dần dần phát hiện vật này có thể hoàn toàn tự động bay, liền cũng dần mất đi hứng thú, ngược lại lấy Thần Nông Đỉnh ra nghiên cứu. "Trong 《Sơn Hải Bí Văn》, Thần Nông Đỉnh có thể luyện chế tiên dược siêu việt sức tưởng tượng của con người, thậm chí có thể cải tử hoàn sinh. ...Đặt một hạt giống vào trong đó, có thể sinh trưởng ra ngũ cốc chất đống như núi. ...Sao mình lại không dùng chứ?" Trần Tĩnh Cừu hồi tưởng lại một lượt, nhưng vẫn không hiểu được, tuy có thể thu nhập Thần Nông Đỉnh, nhưng cũng chỉ có thể làm được chút ít đó thôi.

Kiếm Si cũng không hiểu gì, Thát Bạt Ngọc Nhi càng không cần nói, khi tiến vào đỉnh núi tuyết là lần đầu tiên nàng thấy bản thể Thần Nông Đỉnh.

Ngao Tông có lẽ có cách hay, nhưng hắn sẽ không dùng, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ, ngược lại chỉ sẽ ném chuyện đó cho họ từ từ suy nghĩ. "Tiểu Tuyết, ngươi có cách nào tốt để thôi động Thần Nông Đỉnh không?" Trần Tĩnh Cừu suy nghĩ, cũng chỉ có thể cầu cứu Tiểu Tuyết. "Ta cũng không hiểu...

Tuy ta có Nữ Oa Thạch, nhưng mỗi kiện thần khí chỉ có chủ nhân đã định trong cõi u minh mới có thể hoàn toàn dung hội quán thông, nói cách khác, trời sinh sẽ thao tác thần khí, đổi lại là người khác thì khó." Tiểu Tuyết hơi áy náy nói. "Thôi được..." Trần Tĩnh Cừu thở dài một hơi, hy vọng Thần Nông Đỉnh có thể giúp hắn có được thu hoạch lớn, bây giờ xem ra e rằng khó rồi. "Trần huynh, dục tốc bất đạt, chỉ có tự thân tu vi mới là ổn thỏa nhất, dựa vào ngoại lực chỉ là một loại đường tắt không đáng tin." Kiếm Si nhìn thấu tâm tư của Trần Tĩnh Cừu, cười nói. "Được rồi, xem ra thời gian ta trở thành Đại Địa Hoàng Giả sẽ phải lùi lại rồi, ai ~~" Khi Trần Tĩnh Cừu đang vươn vai cảm thán, Hương Xa Bạch Long đang phi hành đột nhiên chấn

động dữ dội, như thể bị một vật khổng lồ đánh mạnh vào. "Chuyện gì vậy?" Mọi người lập tức cảnh giác, chưa kịp có động tác gì, cú va chạm tiếp theo lại nối tiếp ập đến, khiến cả Hương Xa Bạch Long có xu thế sắp tan rã!

Trần Tĩnh Cừu không thể ngồi yên nữa, lập tức xông ra khỏi khoang thuyền, nhưng kinh hãi phát hiện thân thuyền đã bị hủy hoại tả tơi!

Gần Hương Xa Bạch Long đang bị rất nhiều tiểu yêu bay lượn bao vây, không ngừng tấn công Hương Xa Bạch Long từ bốn phương tám hướng, ở giữa, một con dơi yêu khổng lồ có thân hình gần như lớn hơn Hương Xa Bạch Long vài phần, mặt mày hung tợn đang chuẩn bị lại lần nữa đâm vào Hương Xa Bạch Long!

Hiển nhiên, động tĩnh trước đó đều là do đám súc sinh này gây ra.

Ở một nơi không xa, Dương Tố cưỡi trên lưng một con phi ưng, lạnh lùng nhìn Hương Xa Bạch Long đang chao đảo sắp rơi.

Đám yêu quái này đương nhiên là do hắn triệu tập, mục đích là cướp đoạt Thần Nông Đỉnh và Nữ Oa Thạch, và giải quyết triệt để Trần Tĩnh Cừu cùng đoàn người! "Đám tiểu quỷ các ngươi tiêu đời rồi, ta không tin các ngươi có thể thoát hiểm trong tình cảnh này!" Dương Tố cười lạnh, đối với Nữ Oa Thạch hắn quyết tâm phải có được, hôm nay bất luận thế nào cũng phải đạt được mục đích! "Đồ hỗn trướng!" Trần Tĩnh Cừu lập tức thôi động Thập Ngũ hóa thành hàng chục đạo kiếm ảnh giết về phía dơi yêu, nhưng con cự yêu đó đột nhiên vung hai cánh, cuốn theo cuồng phong yêu khí ập đến, trong chớp mắt thổi tan kiếm ảnh của hắn, ngay cả Hương Xa Bạch Long cũng lại lần nữa run rẩy.

Chương 681

Trần Tĩnh Cừu cưỡng chế ổn định thân hình, trong những kiếm ảnh tiêu tán khắp trời, khống chế bản thể Thập Ngũ xuyên qua chướng ngại yêu khí, khiến Thập Ngũ dốc toàn lực một kích xuyên thủng đầu dơi yêu ngay lập tức! "Gào!" Dơi yêu thống khổ gào thét, thân ảnh khổng lồ của nó cũng theo đó mà mất thăng bằng, trực tiếp bổ nhào lên Hương Xa Bạch Long ôm chặt lấy nó, trong chốc lát Hương Xa Bạch Long mất hết mọi động lực, trực tiếp từ trên không trung lao thẳng xuống! "Trần huynh, nguy hiểm!" Kiếm Si xông ra từ khoang thuyền nhìn Trần Tĩnh Cừu thân hình không ổn định, phía sau bị một con yêu quái khóa chặt, vội vàng khu sử phi kiếm xé nát con yêu quái đó!

Nhưng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, phía sau Kiếm Si mất đi sự bảo vệ, bị một con tiểu yêu nắm lấy cơ hội tấn công, há cái miệng rộng như chậu máu cắn mạnh vào cổ Kiếm Si! "A!" Kiếm Si đau đớn, vội vàng triệu hồi phi kiếm chém giết con yêu quái đang giữ chặt mình, sau khi thoát thân thì bị thương quỳ trên đất, dùng kiếm miễn cưỡng chống đỡ thân thể. "Kiếm Si huynh!" Trần Tĩnh Cừu nhìn thấy cảnh này thì huyết quản đồng tử co rút, vội vàng muốn chạy đến giúp đỡ, nhưng lại bị móng vuốt khổng lồ của dơi yêu ôm chặt lấy eo, hoàn toàn không thể thoát ra. "Không ổn..." Kiếm Si chỉ cảm thấy ý thức của mình dần mơ hồ, khi vừa bị tấn công, liền phát hiện hồn phách của mình như bị đánh mạnh một cái, gần như muốn rời khỏi cơ thể.

Ngay cả khi bị bầy yêu vây quanh, hắn cũng không thể thôi động phi kiếm để bảo vệ nữa. "Cẩn thận!" Trong một sát na, Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi cũng theo sát, Tiểu Tuyết vội vàng phóng ra thánh

quang Nữ Oa Thạch, nơi ánh sáng chiếu đến tất cả các tiểu yêu đều trong chớp mắt hóa thành tro bụi, không một con nào còn sót lại!

"Trần Tĩnh Cừu!" Thát Bạt Ngọc Nhi thấy Trần Tĩnh Cừu sắp bị con dơi quái vật kia tha đi, liền vội vã vung roi ra quấn lấy hắn, cưỡng ép kéo về!

"A a a a!" Hai bên đồng thời dùng sức, Trần Tĩnh Cừu chỉ cảm thấy mình gần như muốn bị xé thành hai nửa, "Nhẹ chút đi!" "Vô nghĩa, sống sót trước đã!" Thát Bạt Ngọc Nhi lại vung ra một sợi roi khác quấn lấy, hai sợi roi đồng thời phát lực, khiến Trần Tĩnh Cừu đau đến méo mó cả mặt.

Nhưng dù vậy, sức mạnh của Thát Bạt Ngọc Nhi vẫn không thể sánh bằng dơi yêu, con quái vật kia đột nhiên phát lực liền kéo Trần Tĩnh Cừu đi, đồng thời kéo cả Thát Bạt Ngọc Nhi cùng bay vào không trung!

"Chết rồi!" Cả hai nhìn cái miệng rộng như chậu máu của dơi yêu bên dưới, triệt để tuyệt vọng!

"Ầm!" Nhưng đúng lúc đó, một luồng lôi cương chói mắt từ trên không giáng xuống, mạnh mẽ đánh trúng đỉnh đầu dơi yêu, uy năng khủng bố kia lập tức thiêu đốt nửa thân thể dơi yêu thành tro bụi, súc sinh kia thậm chí còn chưa kịp kêu thảm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thát Bạt Ngọc Nhi và Trần Tĩnh Cừu đang rơi nhanh từ không trung được một luồng sức mạnh nâng đỡ, nhanh chóng thu về Hương Xa Bạch Long.

"Ngao đại ca!" Thấy cảnh tượng này, Tiểu Tuyết vui mừng nhìn vào khoang thuyền, chỉ thấy Ngao Tông đang với vẻ mặt âm trầm bước ra khỏi khoang thuyền, "Tên Dương Tố kia lá gan không nhỏ, ta tha cho một mạng rồi còn dám đến chịu chết." "Dương Tố?" Tiểu Tuyết nghe lời hắn nói không khỏi ngẩn ra, "Tên đạo sĩ độc ác bị đồng

bọn ám hại đó sao?" Ngao Tông không trả lời Tiểu Tuyết, hắn nhìn sang Kiếm Si đang trong trạng thái nửa hôn mê một bên, và Trần Tĩnh Cừu, Thát Bạt Ngọc Nhi đang yếu ớt nằm bò trên boong tàu, thần sắc càng lúc càng lạnh lẽo.

"Ngao tiền bối, vô cùng cảm kích a…" Trần Tĩnh Cừu gắng gượng dùng kiếm chống đỡ thân thể, nếu vừa rồi Ngao Tông không ra tay, hắn và Thát Bạt Ngọc Nhi đã sớm bị nát thành thịt bùn.

"Chuyện đó để sau đi." Ngao Tông vẫn nhìn xung quanh, đột nhiên quát lớn một tiếng, những yêu ma đang bay lượn quanh Hương Xa Bạch Long lập tức bị chấn nát thành sương máu, không một kẻ nào sống sót!

"Đáng chết!" Dương Tố đang điều khiển yêu ma ở không xa cũng bị tiếng gầm giận dữ kia chấn động không nhẹ, trực tiếp khiến hắn nội thương nặng thêm, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi!

"Trong số người của ta lại có cao nhân lợi hại như vậy!" Dương Tố toàn thân run rẩy, vội vàng điều khiển phi ưng muốn thoát khỏi nơi này, nhưng phi ưng vừa vỗ cánh đã va vào một bức tường không khí vô hình, lập tức đầu vỡ máu chảy rơi xuống.

Không ngờ phản ứng của Dương Tố lại cực kỳ nhanh, khi phi ưng sắp rơi xuống thì vội vàng sử dụng một tấm phi hành phù ý đồ độn đi, nhưng giây tiếp theo liền cảm thấy pháp lực của mình bị cưỡng chế cấm chế, không thể sử dụng chút nào nữa.

Dương Tố kinh hoàng rùng mình một cái, còn chưa kịp nhìn rõ người kia, hắn đã bị cấm chế, hắn biết sự chênh lệch tu vi nghĩa là gì!

"Dương Tố, ngươi cho rằng lần trước chạy nhanh nên giữ được mạng?

Ta nếu không buông tha, ngươi có thể sống đến hôm nay sao?"

Một giọng nói mang theo sự châm chọc vang lên bên tai, Dương Tố còn chưa hiểu chuyện gì đã bị cưỡng ép kéo lên Hương Xa Bạch Long, và bị ném mạnh xuống boong tàu.

Pháp lực của hắn bị cố định, do đó khả năng chịu đựng đau đớn của cơ thể cũng như người phàm, một cú ngã trực tiếp làm nội thương của hắn thêm trầm trọng, lại một ngụm máu phun ra.

"……" Dương Tố gắng gượng ngẩng đầu, khi nhìn thấy Ngao Tông không khỏi sợ hãi toàn thân run rẩy.

Hiển nhiên, những đòn tấn công mà hắn vừa chịu đều đến từ Ngao Tông, mặc dù Dương Tố đã sớm biết Trần Tĩnh Cừu là một cao nhân ẩn giấu, nhưng chưa bao giờ nghĩ thực lực lại khủng bố đến vậy.

"Ngươi muốn Thần Nông Đỉnh và Nữ Oa Thạch đúng không?" Ngao Tông nhìn Dương Tố từ trên cao xuống, ánh mắt ẩn chứa sát ý chập chờn khiến hắn run rẩy.

"Tiền bối, vãn bối không biết ngài tu vi cao thâm đến vậy, nếu không ta tuyệt đối không dám… không dám…" Dương Tố sợ hãi đến nói cũng không liền mạch.

"Đạo nhân chó chết, ngươi một lòng tìm chết đi, hôm nay tiểu gia ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!" Trần Tĩnh Cừu giơ kiếm chỉ vào Dương Tố, nghiến răng nghiến lợi mắng.

Hắn đã chờ đợi cả một ngày, một cơ hội, để giết chết Dương Tố báo thù cho phụ thân Trần quốc và đứa con trai bị đại thế tử giết chết.

Chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất, đó là hắn không tự tay đánh bại tên đó.

"Kiếp sau, đầu thai vào một nhà tốt, tu hành đàng hoàng, biết đâu có cơ hội đây." Ánh mắt Ngao Tông lóe lên một tia trêu tức, ngay sau đó liền muốn kết liễu tên ngu ngốc này.

“Tiền bối, xin ngài chờ một chút!” Dương Tố đột nhiên giãy dụa quỳ xuống trước mặt Ngao Tông, “Ngài nghe ta nói, tên Kiếm Si kia, không phải người tầm thường, hắn là Vũ Văn Thác khét tiếng đó!

Tên này không biết vì sao đã thay đổi thân phận và tiềm phục bên cạnh ngài, chắc chắn cũng là để đoạt Nữ Oa Thạch nên mới ngụy trang như vậy, xin ngài tha cho ta, ta sẽ khiến tên đó lộ nguyên hình!” Trần Tĩnh Cừu không nhịn được chửi lớn: “Ngươi nói bậy bạ gì đó, huynh Kiếm Si làm sao có thể là tên hỗn đản Vũ Văn Thác!” Ngao Tông không nói gì, hắn hiểu rõ thân phận của Kiếm Si hơn bất kỳ ai, hắn nghe những lời vô nghĩa của Dương Tố lọt vào tai.

“Trần Tĩnh Cừu, ngươi làm đi.” Ngao Tông nhìn Trần Tĩnh Cừu, ý bảo.

Hắn lười để tên đó tự tay kết liễu, vừa hay để Trần Tĩnh Cừu tự mình báo thù.

“Đa tạ Ngao tiền bối!” Trần Tĩnh Cừu sốt ruột rút kiếm bước tới, trực tiếp dùng mũi kiếm kề vào cổ hắn, nhìn tên lão già run rẩy như si ngốc kia, trong lòng dâng lên sự sảng khoái khó tả.

“Đồ chó chết, năm đó khi ngươi dồn ta và sư phụ ta vào đường cùng, có nghĩ đến ngày hôm nay không?” “Trần Tĩnh Cừu… à không, phải gọi là Hoàng đế Trần quốc, đúng không!” Dương Tố vội vàng sửa lời, “Chuyện quá khứ ta tạm thời không nhắc tới, nhưng nếu ngươi giết ta, bí mật của Vũ Văn Thác thật sự sẽ bị che giấu, hắn mới là kẻ thù chân chính của ngươi đó!” “Chết!” Nộ khí dâng lên trong lòng Trần Tĩnh Cừu, hắn đột nhiên phát lực vung kiếm chém xuống, mũi kiếm như cắt đậu phụ chặt đầu Dương Tố!

“Cổ đông!” Khi đầu Dương Tố rơi xuống đất, trong ánh mắt vẫn còn sự kinh hoàng chưa tan, Trần Tĩnh Cừu vẫn không nguôi giận, hắn đạp mạnh đầu tên kia xuống, trong không trung cao vạn trượng

lập tức biến mất tăm.

"Sư phụ, tên hỗn trướng đầu tiên…" Trần Tĩnh Cừu nghiến chặt răng, lần đầu tiên cảm thấy, hơn mười năm sư phụ bồi dưỡng hắn đã không uổng phí!

"Làm tốt lắm!" Ngao Tông chậm rãi vỗ tay, ban đầu hắn lo lắng Trần Tĩnh Cừu vì chưa từng hại người nên không dám ra tay, nhưng biểu hiện của hắn quả thực không khiến hắn thất vọng.

Ngao Tông tuy rằng không thích giết người vô tội, nhưng càng ghét kẻ từ bi vô nguyên tắc, thậm chí còn ngu ngốc tha thứ cho kẻ thù!

"Tên này chủ động tìm đến cái chết, cũng đỡ cho ta không ít chuyện." Trần Tĩnh Cừu vẩy khô vết máu trên kiếm, quay người trịnh trọng hành lễ với Ngao Tông, "Ngao tiền bối, cảm kích không thôi!" Nếu không có Ngao Tông ra tay, với năng lực hiện tại của hắn tuyệt đối không thể báo được mối thù này.

Mặc dù trong lòng Trần Tĩnh Cừu vô cùng sảng khoái vì đại thù được báo, nhưng hắn không thích cảm giác giết người, có lẽ cũng là do bản tính trời sinh.

"Kẻ thù chân chính mà ta cần giết, bây giờ chỉ còn lại một Vũ Văn Thác." Trần Tĩnh Cừu nghĩ đến Vũ Văn Thác đã cướp Côn Luân Kính năm xưa, không khỏi lửa giận bốc cao.

"Gần đủ rồi." Ngao Tông đột nhiên vỗ vai Trần Tĩnh Cừu, sau khi ngẩn người một thoáng, hắn đột nhiên tỉnh táo lại, mới nhận ra tâm tính mình vừa rồi có chút hơi vặn vẹo, hoàn toàn không giống bản thân!

"Ta rất hiểu phương pháp báo thù, nhưng đừng vặn vẹo bản tính của mình, hiểu không?" Vài câu nhắc nhở ngắn ngủi của Ngao Tông quả thực đã giúp Trần Tĩnh Cừu rất nhiều, khiến hắn kịp thời tỉnh

ngộ.

“Yên tâm, Ngao tiền bối, ta sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài.” Trần Tĩnh Cừu kịp thời chuyển đổi tâm cảnh, đặt toàn bộ sự chú ý vào Kiếm Si.

Lúc này, Kiếm Si đang trong trạng thái nửa hôn mê, mặc dù đôi mắt vẫn mở, nhưng trong ánh mắt không có chút thần thái nào.

Nhưng kỳ lạ là, cơ thể hắn không hề bị bất kỳ vết thương chí mạng nào, pháp lực vẫn tràn đầy, Tiểu Tuyết hết lần này đến lần khác thi triển pháp thuật trị liệu cho hắn, nhưng không có chút hiệu quả nào.

“Phải làm sao đây…” Tiểu Tuyết có chút sốt ruột, trong lòng ân hận vì không giúp được gì.

“Không phải yêu quái vừa nãy đánh lén mang theo kịch độc, làm tổn thương đầu óc của Kiếm Si sao?” Trần Tĩnh Cừu vội vàng kiểm tra vết thương trên cổ Kiếm Si, “Không bằng thử dùng Thần Nông Đỉnh, xem có thể chữa lành không?” “E rằng không được… Trên người huynh ấy không có bất kỳ độc dịch nào còn sót lại, ta cũng không biết cách sử dụng Thần Nông Đỉnh.” Tiểu Tuyết bất lực.

Trong vạn phần bất lực, Trần Tĩnh Cừu cầu cứu nhìn Ngao Tông, nhưng Ngao Tông đã một bước đến bên Kiếm Si, không cần ra tay kiểm tra, liền biết nguyên nhân.

“Kiếm Si không phải bị thương thể xác, mà là hồn phách.” Ngao Tông nhàn nhạt nói, “Hồn phách của hắn không hoàn chỉnh, tam hồn thất phách thiếu mất tam hồn, cận có thất phách tồn thể.” “Hả?” Tiểu Tuyết kinh ngạc không thôi, “Nếu không có tam hồn, huynh ấy đã sớm mất mạng, không thể sống đến bây giờ được!” “Tam hồn không hề biến mất, chỉ là đã tách rời khỏi cơ thể, nên dù hồn phách không hoàn chỉnh vẫn có thể tồn tại, chỉ là ký ức bị mất đi phần lớn, pháp lực

không bằng một phần ba thời kỳ đỉnh phong.” Ngao Tông đương nhiên biết tam hồn kia nhất định nằm trong tay Ninh Kha, nhưng không nói rõ.

“Vừa rồi có lẽ do yêu quái đột nhiên đánh lén, đã kinh động thất phách còn sót lại của Kiếm Si, thất phách có dấu hiệu muốn tách rời cơ thể, nếu thất phách rời khỏi cơ thể, hắn sẽ chết hoàn toàn, triệt để biến thành một cái xác không hồn.” Tiểu Tuyết nghe xong như có điều suy nghĩ, “Nếu ta tìm được tam hồn trả lại cho cơ thể huynh ấy, thì Kiếm Si sẽ hồi phục bình thường sao?” Ngao Tông khẽ gật đầu, tán thành lời của Tiểu Tuyết.

“Thật tốt quá, vậy ta nhanh chóng đi tìm…” Trần Tĩnh Cừu hưng phấn không thôi, nhưng lời hắn vừa nói được một nửa, đột nhiên, khựng lại.

Hắn làm sao có thể biết ba hồn còn lại của Kiếm Si đang ở đâu, nếu cứ đi tìm một cách vô mục đích, thì thật sự là chuyện đùa!

Chương 682

"Trần đại ca, cũng không nhất định phải chủ động đi tìm đâu, ta có cách khác." Tiểu Tuyết đột nhiên mở miệng, "Ví dụ, để hồn phách của Kiếm Si đại ca tự nguyện trở về." "Làm sao có thể…" Trần Tĩnh Cừu cười khổ lắc đầu.

"Đương nhiên có thể, chẳng lẽ ngươi quên Không Động Ấn sao?" Ngao Tông đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

"Đúng rồi!" Trần Tĩnh Cừu chợt bừng tỉnh, "Ta quên mất thứ đó!" Không Động Ấn, một trong Ngũ Thần Khí thượng cổ, vào thời thượng cổ dùng để đối phó tà túy, quỷ hồn có hiệu lực cực mạnh, là pháp bảo trừ tà mạnh nhất trong Ngũ Thần Khí.

Quan trọng hơn, Không Động Ấn có thể hấp dẫn, khống chế hồn phách của bất kỳ sinh linh nào trong trời đất, chỉ cần có Không Động Ấn, có thể hấp dẫn hồn phách của Kiếm Si trở về, mọi vấn đề cũng sẽ được giải quyết.

"Không Động Ấn…" Trần Tĩnh Cừu vội vàng lật ra 《Sơn Hải Bí Văn》, sau một hồi lật tìm nhanh chóng, cuối cùng đã tìm thấy thông tin liên quan đến Không Động Ấn.

"Năm đó Không Động Ấn ra đời tại Thăng Long, sau khi thiên hạ đại định, Hiên Viên Hoàng đế đã ném nó vào một hòn đảo nhỏ vô danh ở trung tâm Bắc Hải…" Trần Tĩnh Cừu đọc từng chữ một 《Sơn Hải Bí Văn》, lông mày nhíu chặt lại.

Hắn từng nghe phụ thân Trần quốc nhắc đến hòn đảo ở trung tâm Bắc Hải, vùng biển xung quanh hòn đảo đó quanh năm bị bão tố bao phủ, đừng nói thuyền của người phàm, ngay cả tu hành giả có tu vi yếu một chút khi tiến vào bão tố cũng sẽ bị xé nát ngay lập tức.

Nhưng vấn đề không chỉ có vậy, theo lời Nữ Oa nói, khi Thiên Chi Ngân bùng phát lần đầu tiên, có một vị Đại địa Hoàng giả xuất thế, tập hợp Ngũ Thần Khí để ngăn chặn Ma Quân.

Nếu năm đó sau khi lấy đi Không Động Ấn, mà không đặt lại, thì căn bản không biết phải đi đâu để tìm kiếm.

Một khả năng này, khiến Trần Tĩnh Cừu trong lòng chợt lạnh toát.

"Vậy thì sao?

Ít nhất ngươi cũng biết có khả năng nó ở trung tâm Bắc Hải, manh mối duy nhất, nếu không thử thì chỉ có thể để Kiếm Si cả đời sống trong mơ hồ, cho đến khi thể xác già nua mà chết đi." Ngao Tông thấy Trần Tĩnh Cừu tự ti, mở lời nhắc nhở.

"Không sai, dù sao cũng có chút hy vọng…" Trần Tĩnh Cừu hít sâu một hơi, "Cũng được, ta vốn dĩ phải tìm kiếm Ngũ Thần Khí.

Ngao tiền bối, có thể giúp ta một tay không?" Bây giờ Hương Xa Bạch Long bị phá hoại cực lớn, không bị hủy diệt đã là may mắn, muốn thao tác phương hướng căn bản là không thể.

"Đương nhiên." Ngao Tông vung tay lớn một cái, những phần bị hư hại của Hương Xa Bạch Long bắt đầu tự động phục hồi, chỉ trong vài phút đã trở lại như cũ.

Đồng thời, Ngao Tông cũng đã làm một vài động tác nhỏ với trận pháp của Hương Xa Bạch Long, khiến tốc độ bay của nó nhanh hơn gần mười lần so với ban đầu.

Khi Hương Xa Bạch Long một lần nữa khởi động, tốc độ mãnh liệt của nó nhanh đến mức khiến Trần Tĩnh Cừu đứng trên boong tàu suýt nữa bị cuồng phong thổi bay xuống.

"Có thứ này giúp đỡ, chúng ta đến trung tâm Bắc Hải có lẽ chỉ mất vài ngày thôi!" Trần Tĩnh Cừu trong lòng đại hỉ, thời gian hành trình

có thể rút ngắn gần mười lần a!

Còn về Kiếm Si, Trần Tĩnh Cừu ban đầu định để hắn ở trong Thần Nông Đỉnh ôn dưỡng thân thể, nhưng lại phát hiện Kiếm Si tuy không còn ý thức tự chủ, nhưng vẫn có thể phản ứng lại lời nói của người khác.

Trần Tĩnh Cừu bảo hắn tiến thì hắn lập tức di chuyển, bảo hắn dừng thì hắn đứng yên tại chỗ, thậm chí còn có thể thôi động pháp lực, một chút cũng không kém trước đây, cứ như một con rối nghe lời vậy.

"Mặc dù thất phách không ổn định, nhưng dù sao bản năng cơ thể vẫn còn đó." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, "Cũng được, cứ để hắn ở bên ngoài đi, luôn bị nhốt trong Thần Nông Đỉnh sẽ áp chế thần hồn." Ngay sau đó, Trần Tĩnh Cừu sau khi được chỉ phương hướng, lập tức thúc giục Hương Xa Bạch Long toàn tốc tiến lên, mục tiêu thẳng hướng trung tâm Bắc Hải!

Chu quốc, Hoàng cung kinh thành.

Trên triều đường, Chu Sùng nhìn các thần tử cúi đầu bên dưới, lạnh lùng nói: "Nếu không có chuyện gì, đều lui đi." Các quần thần nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng thở dài một hơi, sau đó lần lượt hành lễ với Chu Sùng chuẩn bị lui triều.

"Bệ hạ, thần… các tấu chương mà thần đã dâng lên trong thời gian qua, không biết ngài đã xem chưa?" Một vị Hộ bộ đại thần, lại không chuẩn bị lui đi, mà trái lại lấy dũng khí hỏi Chu Sùng.

Lời này vừa ra, Tể tướng trên triều đường lập tức sắc mặt tái mét, "Trương Văn Thanh!

Đừng nói bậy, khi nào dâng tấu chương, về nhà tỉnh táo lại đi!" "Ta mấy lần này gần như cứ hai ngày lại dâng tấu một lần, làm sao có

thể quên được, lẽ nào Tể tướng đại nhân đã giữ lại văn thư của ta!" Viên quan Hộ bộ tên Trương Văn Thanh kia không những không lui đi, mà còn tiến lên một bước, cứng cổ hỏi.

"……" Tể tướng vốn định mắng cho một trận, nhưng có Bệ hạ bên cạnh nên đành phải dừng lại, "Ngươi về nghĩ kỹ lại cho ta!" "Không cần đâu, hôm nay ta đã mang theo tấu chương, bây giờ ta muốn đích thân dâng lên Bệ hạ, xin ngài xem xét!" Trương Văn Thanh từ trong lòng lấy ra một bộ tấu chương dâng lên, dám nói ra những lời này trên triều đường, hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần hy sinh vì chính nghĩa.

Hắn biết, chỉ cần bước chân ra khỏi hoàng thành, e rằng sẽ không còn cơ hội sống sót nữa, dù hôm nay nhất định phải chết cũng phải dâng tấu!

Tể tướng sắc mặt tái mét, nhìn Chu Sùng với vẻ mặt bình tĩnh như nước bên cạnh không biết phải làm sao.

"Ngươi muốn bẩm báo điều gì?" Chu Sùng lạnh lùng hỏi.

"Các vùng biên giới của Đại Chu quốc ta, nhiều bộ lạc man di liên tục khiêu khích tấn công, dân chúng bị thuế nặng áp bức gần như không thể sinh sống, khắp nơi trong nước lại có dân biến nổi dậy, tất cả đều là mối đe dọa cận kề a!" "Bệ hạ, xin ngài xem xét đi, Tể tướng đã giấu giếm không báo cáo tất cả tấu chương của ta, những chuyện này đều liên quan đến sự sống còn của Đại Chu quốc ta!" Trương Văn Thanh quỳ trên đất, đau lòng chỉ ra những tai họa do con người gây ra, hai tay vẫn giơ cao tấu chương.

"Mang đến đây." Chu Sùng nhàn nhạt phân phó, một tên thái giám bên cạnh vội vàng tiến lên lấy tấu chương dâng lên, Chu Sùng sau khi nhận tấu chương, lại chẳng thèm nhìn mà ném xuống đất.

"Chuyện này trẫm đã biết, ngươi đã tận tâm tận trách, ban thưởng

quan thăng nhất phẩm." Chu Sùng lười biếng nói, "Được rồi, tất cả lui đi." Trương Văn Thanh nhìn Chu Sùng chậm rãi rời đi, trong mắt tràn đầy sự không thể tin nổi!

Hắn có thể không quan tâm gian thần lộng quyền, cũng không quản việc thăng quan nhất phẩm như trò trẻ con, những nguy cơ đủ để khiến Đại Chu quốc diệt vong kia trong mắt Chu Sùng chẳng đáng là gì!

"Tất cả ra ngoài đi, trẫm tự có cách." Giọng điệu của Chu Sùng có chút thiếu kiên nhẫn, ai cũng có thể thấy hắn đã quyết định không để ý nữa.

Trương Văn Thanh lảo đảo bước ra khỏi hoàng thành, nhớ lại cảnh tượng trên triều đường, cũng như việc hắn đã cố gắng hết sức để bù đắp các loại rắc rối lớn nhỏ của đế quốc, chỉ cảm thấy như một trò cười!

Đúng lúc đó, một đội binh lính hung hăng vây quanh Trương Văn Thanh, tên binh trưởng cầm đầu rút ra một lệnh bắt giữ, lạnh lùng nói: "Lại bộ có người tố cáo, trong mười năm làm quan, tham ô vơ vét vô số, chúng ta sẽ khám nhà kiểm chứng, bây giờ theo ta đến Lại bộ, chờ đợi thẩm phán!" Các đại thần gần đó thấy cảnh này đều kinh ngạc muôn phần, Trương Văn Thanh là một viên quan liêm khiết không gì sánh bằng, gia cảnh bần hàn đến nỗi không thuê nổi người hầu, làm sao có thể vơ vét tài sản lớn như vậy!

Hiển nhiên, đây chính là tội danh mà Tể tướng cố ý gán ghép để diệt trừ dị kỷ.

"Triều đình như thế này, Đại Chu quốc sớm muộn cũng diệt vong a!" Trương Văn Thanh tuyệt vọng ngửa mặt lên trời than thở, những binh lính kia nghe vậy đều biến sắc, "Lớn mật, dám ở đây nói lời mê hoặc quần chúng!" Trương Văn Thanh đột nhiên như phát điên lao về

phía binh lính, binh lính không chút do dự giơ trường thương đồng loạt đâm tới, ngay lập tức đâm Trương Văn Thanh thành một cái xác đầy lỗ.

Cuối cùng, khi Trương Văn Thanh ngã xuống đất mất đi hơi thở cuối cùng, trong ánh mắt lại lóe lên sự giải thoát an ủi.

Cuối cùng cũng không cần phải phiền não vì cái đế quốc này nữa… Một lát sau, khi Chu Sùng đang tu luyện Minh thời trong đạo trường hoàng thành, hắn được tin Quận chúa Độc Cô Ninh Kha đến bái kiến.

"Bệ hạ!" Ninh Kha hành một đại lễ sâu sắc với Chu Sùng, "Vừa rồi ngoài hoàng cung, Trương Văn Thanh đã bị…" "Ta biết, ta cũng đã sớm biết rồi." Chu Sùng không hề bận tâm, như thể kẻ chết đi chỉ là một con sâu cái kiến, "Biết rõ Tể tướng đương triều là một kẻ hẹp hòi, lại dám làm chuyện như vậy, đó chẳng phải là tự tìm cái chết sao." Độc Cô Ninh Kha ngạc nhiên nhìn Chu Sùng, "Bệ hạ, rõ ràng ngài đều biết, vì sao lại để tên Tể tướng kia làm càn?" "Tên đó hiểu chuyện, biết tất cả tấu chương đều giúp ta gạt bỏ, chỉ riêng điểm này đã hơn tất cả các Tể tướng rồi.

Ta không cần phải phê duyệt những công văn đó." Thần sắc Chu Sùng đạm nhiên.

Còn về việc quốc gia và dân chúng phải chịu bao nhiêu thiên tai nhân họa, có bao nhiêu người chết đói, Chu Sùng căn bản không bận tâm, đó đối với hắn chỉ là những con số.

Năm xưa dựa vào Hiên Viên Kiếm mà đánh hạ thiên hạ, quốc gia này trong mắt hắn căn bản không phải là một cơ nghiệp, mà giống như một chiến lợi phẩm hơn.

Đến tận ngày nay, hắn vẫn coi dân chúng Chu quốc như dân chúng của quốc gia khác mà áp bức, vì căn bản hắn không coi những người

đó là người.

Xung quanh man di làm loạn thế nào, dân biến khắp nơi thì sao?

Mặc dù Hiên Viên Kiếm hiện tại không trong tay hắn, nhưng nguy cơ có lớn đến mấy, chỉ cần hắn đích thân ra tay đều có thể triệt để dẹp yên, hoàn toàn không cần bận tâm.

Cũng chính vì như vậy, Chu quốc, một đế quốc mới chỉ mười tám năm tuổi, đã xuất hiện các loại dấu hiệu diệt vong đáng sợ.

Ninh Kha biết nói nhiều vô ích, cũng không hiểu cách trị quốc, liền chuyển sang một chuyện khác: "Dương Tố không biết tung tích, khi tranh giành Thần Nông Đỉnh ở bộ tộc Thát Bạt đã bị ám hại, ngay cả ta cũng suýt chết ở đó." Đương nhiên, chuyện này là do Ninh Kha làm.

"Dương Tố đã chết, không cần tìm nữa." Giọng điệu Chu Sùng bình thản, như đang nói về một người hoàn toàn không quen biết.

Ninh Kha nghe lời hắn nói đồng tử chợt co rút, nàng nhớ Dương Tố khi bị ám sát tuy bị trọng thương, nhưng tuyệt đối không đến nỗi chết người!

"Nguyên thần tinh thạch đã vỡ.

Không những không tìm về cho ta một thần khí nào, trái lại còn làm mất Hiên Viên Kiếm, ngay cả Vũ Văn Thác cũng thoát khỏi sự khống chế, làm việc bất lực." Ninh Kha trong lòng thở dài, Dương Tố đã bầu bạn với Chu Sùng mười tám năm, mười tám năm qua vẫn luôn tận tâm tận lực vì hắn mà dốc sức, kết quả khi chết vẫn bị Chu Sùng chê bai là làm việc bất lực.

"Ta nguyện ý thay Dương Tố, tiếp tục tìm kiếm Ngũ Thần Khí cho ngài, hy vọng ngài có thể tin tưởng ta!" Ninh Kha trầm giọng nói.

"Tin tưởng không phải ta cấp cho ngươi, mà là ngươi phải tự tranh thủ, hiểu không?" Chu Sùng nhìn Ninh Kha đầy ẩn ý, "Làm thế

nào ngươi có thể khiến ta tin tưởng, giao cho ngươi trọng trách như vậy?" Việc được ủy phái đi sưu tầm Ngũ Thần Khí, tuyệt đối không chỉ đơn giản là một lệnh bài, trong đó có vô số lợi ích mà người thường không thể tưởng tượng được.

Người được lệnh có thể dựa vào sự cho phép của Chu Sùng mà đi lại không trở ngại trong đế quốc, hơn nữa còn có thể ở một mức độ nhất định tập hợp quân đội, tu hành giả trong nước, thuật sĩ để phục vụ mình, trong quốc khố cất giữ rất nhiều pháp khí cường đại cũng có thể tùy ý điều động.

Bất kể làm gì, cuối cùng đều có thể dựa vào một câu "vì Bệ hạ tìm kiếm Ngũ Thần Khí" mà hóa giải, chỉ cần không làm ra chuyện uy hiếp hoàng vị của Chu Sùng.

Chương 683

Năm xưa khi Dương Tố nắm giữ lệnh này, đã mượn nó để mưu lợi ích khó tưởng, thậm chí vì muốn tăng cường tu vi, hắn còn dùng tính mạng của các thôn dân bình thường ở khắp nơi trong quốc cảnh để hiến tế trận pháp.

Ninh Kha ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt Chu Sùng, "Ta thân là hoàng thân quốc thích, chẳng lẽ sự tin tưởng của Bệ hạ đối với ta, lại không bằng tên đạo nhân độc ác làm đủ chuyện xấu kia sao?

Còn nữa, ta không cần Bệ hạ cấp cho ta bất kỳ quyền lực, quân đội, tu hành giả nào, ta chỉ cần biết được một thần khí đang ở đâu, ngài chỉ cần cấp cho ta một pháp bảo là được, khi đó ta với tư cách Quận chúa xin đảm bảo, nhất định sẽ mang thần khí về!" Chu Sùng xoa cằm, suy nghĩ một lát, "Ngươi muốn pháp bảo gì?" Ninh Kha nói ra một cái tên, lông mày Chu Sùng khẽ nhếch, pháp bảo đó đang bị vứt xó trong quốc khố, giống như một thứ phế vật.

"Có thể cấp cho ngươi, nhưng ngoài ra, trẫm sẽ không cấp cho ngươi bất kỳ thứ gì nữa.

Nếu ngươi tìm về một thần khí dâng lên, trẫm có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của ngươi." "Nhưng khi trở về, nếu ta thấy ngươi không mang thần khí về, thì thân phận Quận chúa của ngươi, cũng không cần giữ lại nữa." Đối mặt với một hoàng thân quốc thích chính thống, dù yêu cầu đưa ra cực thấp, Chu Sùng vẫn không hề từ bi.

"Đương nhiên, tùy Bệ hạ xử trí!" Ninh Kha cúi đầu, hành lễ với Chu Sùng, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt.

Đừng nói thân phận Quận chúa, từ nay về sau nàng cũng sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của Chu Sùng nữa!… Vị trí trung tâm Bắc

Hải, xa xôi hơn Trần Tĩnh Cừu tưởng tượng.

Ngay cả Hương Xa Bạch Long đã tăng tốc gấp mười lần, sau khi bay ra khỏi đường bờ biển, đã lênh đênh trên bầu trời Bắc Hải mười ngày, vẫn không thể đến nơi.

Nhìn vùng biển mênh mông vô bờ bên dưới, hắn thậm chí còn nghi ngờ mình đã lạc đường.

"Chắc là ở phương vị này, sẽ không sai đâu…" Trần Tĩnh Cừu liên tục nhìn la bàn trong tay, lông mày nhíu chặt lại, "Tiểu Tuyết, có cảm ứng được gần đây có Không Động Ấn tồn tại không?" "Không có." Tiểu Tuyết nhìn vẻ mặt thất vọng của Trần Tĩnh Cừu, có chút không đành lòng.

Trần Tĩnh Cừu suy sụp ngồi xuống, nếu chuyến đi này không thu hoạch được gì, thật sự không còn cách nào nữa.

"Này, nhìn kia!" Đột nhiên, Thát Bạt Ngọc Nhi chỉ vào mặt biển kinh hô, "Kia chẳng phải là một hòn đảo sao?" Ánh mắt mọi người lập tức nhìn tới, chỉ thấy trên mặt biển sóng gió cuồn cuộn, một hòn đảo đơn độc như chiếc thuyền nhỏ không ngừng bị nước biển nhấn chìm, sau đó lại nổi lên.

Trên mặt biển rộng lớn vô bờ, duy nhất chỉ có một hòn đảo nhỏ độc lập, thật sự quá kỳ lạ.

"Kia chắc chắn là phù đảo (đảo nổi) đang giấu Không Động Ấn!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng điều khiển Hương Xa Bạch Long hạ xuống hòn đảo đó, đúng lúc sóng biển cũng lặng xuống, toàn bộ diện mạo hòn đảo cũng cuối cùng hiện ra trước mắt.

Phạm vi hòn đảo không lớn, chỉ có một khu rừng rậm rạp, trên bãi cát xung quanh hòn đảo có rất nhiều cá và cua bị sóng biển đẩy lên bờ.

Hạ xuống hòn đảo, Trần Tĩnh Cừu lại đầy hy vọng nhìn Tiểu

Tuyết, nhưng Tiểu Tuyết vẫn lắc đầu, tỏ ý không cảm nhận được tung tích của Ngũ Thần Khí.

"Cũng được, dù sao cũng đã tìm thấy hòn đảo, tiếp theo cứ tìm khắp hòn đảo là được." Trần Tĩnh Cừu lại đầy tự tin.

"Ta thấy, khu rừng trên hòn đảo hơi chướng mắt, không bằng ta đốt một mồi lửa thiêu rụi khu rừng này đi, tìm kiếm chẳng phải dễ dàng hơn sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi đề nghị.

"Là một cách hay!" Trần Tĩnh Cừu lập tức tán đồng, dù sao trên hòn đảo cũng không có người ở, thỉnh thoảng sẽ bị mặt biển che phủ, đốt đi cũng không sao.

"Để ta…" Trần Tĩnh Cừu tâm niệm vừa động, trường kiếm lập tức xuất vỏ, hắn đánh một chú pháp hỏa diễm lên trường kiếm, lưỡi kiếm lập tức bốc cháy hừng hực.

"Thập Ngũ, đi…" Khi Trần Tĩnh Cừu sắp thúc giục phi kiếm đốt cháy khu rừng, ngọn lửa trên thân kiếm đột nhiên tắt ngúm, sau đó mất đi linh tính rơi xuống đất.

"Ai!" Trần Tĩnh Cừu lập tức nhận ra, có người đang cấm chế pháp lực của mình!

"Tiểu huynh đệ, trên hòn đảo này có vài trăm thôn dân sinh sống, một mồi lửa xuống, e rằng tất cả đều sẽ mất mạng, đó là tội nghiệp lớn đó, ngươi có thể ra tay được sao?" Một giọng nói truyền đến, sau đó mọi người chỉ thấy một lão già mặc áo lam, tóc bạc da đồng không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên bãi cát, mang theo nụ cười nhìn Trần Tĩnh Cừu và những người khác.

Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức cảnh giác, đồng thời Trần Tĩnh Cừu lập tức ra lệnh cho Kiếm Si: "Kiếm Si đại ca, giúp một tay!" Kiếm Si mặt không biểu cảm, chậm rãi rút kiếm, đối đầu

với lão già kia, đại chiến sắp bùng nổ.

Nhưng Tiểu Tuyết lại hiếu kỳ đánh giá lão già, dường như không có bất kỳ địch ý nào với ông ta.

"Chư vị không cần như vậy, ta chỉ là một lão già sống ở đây thôi, sẽ không làm hại ai đâu." Lão già thấy mọi người có chút căng thẳng, không khỏi ha ha cười lớn.

"Các vị, ta cảm thấy người này dường như không nguy hiểm, không cần như vậy đâu." Tiểu Tuyết hoàn toàn không có chút cảnh giác nào.

Cũng kỳ lạ, rõ ràng là lần đầu tiên gặp lão già này, nhưng lại không hiểu sao cảm thấy thân thiết, như một trưởng bối đã lâu không gặp vậy.

Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi vẫn không buông bỏ cảnh giới, nhìn sang Ngao Tông xin ý kiến.

"Yên tâm đi, nếu lão ta muốn động thủ, hai người các ngươi không đủ để đánh đâu." Ngao Tông khẽ gật đầu.

Lời nói tuy nghe có vẻ chói tai, nhưng dù sao cũng khiến người ta yên tâm, Trần Tĩnh Cừu thu kiếm về, "Các hạ rốt cuộc là ai?" "Lão phu tên Cổ Nguyệt, một kẻ vô danh thôi." Nụ cười trên mặt Cổ Nguyệt vẫn vậy, "Những cư dân trên hòn đảo này, đã sống ở đây gần ba trăm năm, tuy bị cô lập với thế giới bên ngoài, nhưng cuộc sống yên tĩnh và bình hòa." Trần Tĩnh Cừu nghe mà đầy sương mù.

Hòn đảo này nằm ở vị trí cách lục địa gần nhất xa vạn dặm, ngay cả khi đi Hương Xa Bạch Long cũng phải mất vài ngày mới đến nơi.

Trên đường đi càng có sóng gió, sấm sét khắp nơi, đi thuyền căn bản không thể vượt qua, vậy những người trên hòn đảo này từ đâu đến?

Trong lúc Trần Tĩnh Cừu đang nghi ngờ Cổ Nguyệt, trong khu rừng đột nhiên chạy ra một đám trẻ con chân trần nghịch ngợm, chúng cười đùa nô đùa bên bờ biển, nhặt nhạnh cá và cua bị sóng biển đẩy lên bãi cát.

Chúng nhanh chóng chú ý đến Trần Tĩnh Cừu và những người khác, và cũng cảnh giác những vị khách không mời này.

"Cổ Nguyệt gia gia, họ là người tốt hay kẻ xấu vậy?" Một đứa trẻ nũng nịu hỏi Cổ Nguyệt.

"Yên tâm." Cổ Nguyệt khẽ vỗ đầu đứa trẻ đó, bảo chúng đi chơi chỗ khác trước.

"Mấy vị khách từ xa đến, đường xá xa xôi vất vả, không bằng cứ đến chỗ ở của ta để ta khoản đãi một phen thế nào?" Cổ Nguyệt cười hỏi.

Mọi người nhìn nhau, sau đó đồng ý.

Chỗ ở của Cổ Nguyệt không xa bờ biển, đó là một căn nhà tranh vô cùng giản dị, bên ngoài căn nhà trên một chiếc bàn lớn đã bày đầy đủ trà chén.

"Chư vị chớ chê, ở đây không trồng được trà đặc biệt ngon, ít nhất cũng không thể sánh bằng Thăng Long." Trần Tĩnh Cừu có chút kinh ngạc, "Làm sao ngài biết ta đến từ Thăng Long?" Cổ Nguyệt cười mà không nói, chỉ tự mình rót trà.

"Lão… lão tiên sinh, mục đích chuyến đi này của ta, là để tìm kiếm Không Động Ấn trên hòn đảo này, ngài có thể cho ta biết Không Động Ấn ở đâu không?" Trần Tĩnh Cừu lại sốt ruột hỏi thêm một câu.

"Không Động Ấn không nằm trên hòn đảo này, nó có lực hút quá mạnh đối với hồn phách của người phàm, nếu người phàm sống lâu bên cạnh Không Động Ấn, thì hồn phách sẽ dần dần bị hút đi." Cổ

Nguyệt nhàn nhạt nói.

Trần Tĩnh Cừu nghe vậy sắc mặt có chút thất vọng, "Nhưng trong cổ tịch có đề cập, Không Động Ấn nằm trên hòn đảo này…" Cổ Nguyệt đáp: "Con à, ngươi sai rồi.

Đây căn bản không phải hòn đảo cất giữ Không Động Ấn, hòn đảo đó tên là Thiên Nham Đảo, quả thực nằm ở trung tâm Bắc Hải." "Năm đó sau khi Đại địa Hoàng giả giải quyết nguy cơ Thiên Chi Ngân, không muốn Không Động Ấn rơi vào tay kẻ gian, khi mang nó về đã phong tỏa vùng hòn đảo đó, từ thế giới bên ngoài gần như không thể tiến vào." "Hòn đảo này, cũng là một phần của Thiên Nham Đảo, Đại địa Hoàng giả đã tập hợp tất cả dân chúng trên Thiên Nham Đảo về đây, để họ sinh tồn ở đây." Trần Tĩnh Cừu nghe mà mịt mờ, nhưng điều duy nhất có thể xác định là nơi này tuyệt đối không sai.

"Vậy, ngài có biết làm sao để tiến vào hòn đảo đó không?" Trần Tĩnh Cừu thăm dò hỏi.

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Nếu tìm kiếm Không Động Ấn, nên dựa vào sức mạnh của ngươi, Đại địa Hoàng giả." "Ai, nói thì nói vậy, nhưng đợi đã, ngài vừa gọi ta là gì?!" Trần Tĩnh Cừu đột nhiên bừng tỉnh, nghe Cổ Nguyệt gọi mình là Đại địa Hoàng giả!

"Khí tức trên người ngươi, đã chứng thực ngươi là Đại địa Hoàng giả trời định, không thể nghi ngờ chút nào." Cổ Nguyệt cười nói.

"Thấy ngài năm đó đã gặp Đại địa Hoàng giả, vậy vì sao không thể nói cho ta biết nơi Không Động Ấn đang ở đâu, nó rất quan trọng với ta!" Cổ Nguyệt nhíu mày, "Người trẻ tuổi, thứ gì quan trọng với chúng sinh, thứ gì quan trọng với ngươi?

Ngươi không hiểu vì sao Đại địa Hoàng giả năm xưa lại ẩn giấu Không Động Ấn sao?" Trần Tĩnh Cừu theo bản năng đáp: "Không phải là để ngăn chặn người ta dùng nó để thỏa mãn dục vọng cá

nhân…" Nói đến đây, Trần Tĩnh Cừu đột nhiên nhận ra, việc mình tìm kiếm Ngũ Thần Khí, không phải là để trước tiên cứu Kiếm Si, sau đó là để phục hồi Trần quốc sao?

Còn về việc phục hồi Thiên Chi Ngân, dường như hắn chưa bao giờ cân nhắc… "Lão phu những năm trước được một tiên nhân chỉ dạy một số thuật bói toán có thể nhìn thấu thiên cơ.

Ta không thể giúp chư vị ở những phương diện khác, nhưng giúp bói toán tiền trình, có lẽ có thể giúp ích cho ngươi?" "Thuật bói toán?" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức hứng thú, năm xưa nàng cũng từng chứng kiến thuật bói toán của bộ lạc, nhưng mỗi lần kết quả đều rất mơ hồ.

Có thể nói, mỗi lần bói toán mà nàng thấy đều là những lời vô nghĩa có cũng như không, cho đến nay chưa từng thấy bất kỳ thuật bói toán cao minh nào.

"Thát Bạt cô nương, năm xưa chọn ở lại bộ lạc, có lẽ sẽ có một kết cục tốt hơn, nhưng vì sao nhất định phải cùng Trần Tĩnh Cừu lên đường?" Cổ Nguyệt đột nhiên mở miệng hỏi.

"Sao ngài biết?!" Thát Bạt Ngọc Nhi chấn động trợn to mắt, "Trần Tĩnh Cừu, ngươi không phải đã lén nói chuyện của ta cho ông ấy biết đấy chứ!" "Nói đùa à, ta rảnh rỗi đến mức đó sao!" Trần Tĩnh Cừu liên tục lắc đầu.

"A a, Thát Bạt cô nương hiểu lầm, ta chỉ là thi triển một chút tâm pháp bói toán nhỏ, mới có thể nhìn trộm quá khứ của cô, xin đừng để ý." Cổ Nguyệt cười nói.

Thát Bạt Ngọc Nhi cười khổ lắc đầu, "Đều đã bói ra rồi, ta có để ý hay không thì sao chứ?" Lời tuy nói vậy, Thát Bạt Ngọc Nhi trong lòng vô cùng bội phục lão già, chỉ trong một lát đã có thể bói toán chính xác đến vậy.

“Vậy ta nói thẳng, nếu chuyến này cô có thể thuận lợi trở về, ở lại bộ lạc Thát Bạt có lẽ kết cục sẽ tốt hơn một chút.” Giọng điệu Cổ Nguyệt dường như đang khuyên nhủ.

Chương 684

"Thật sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi nghe mà đầy nghi ngờ, "Ta và huynh ấy ở cùng nhau lại không có chuyện gì, có đâu mà nguy hiểm đến thế!" "Hơn nữa, thật sự gặp nguy hiểm rồi, ta cũng có cách tự vệ, chẳng lẽ ta sẽ chết yểu sao!" Thát Bạt Ngọc Nhi nói lớn.

Cổ Nguyệt mỉm cười gật đầu, dường như đã sớm đoán được Thát Bạt Ngọc Nhi sẽ trả lời như vậy.

"Tiểu Tuyết, bây giờ ngươi có thể giao lưu với Nữ Oa thượng nhân không?" Cổ Nguyệt đột nhiên nhìn Tiểu Tuyết, hỏi.

"Mẫu thân không ở nhân giới, ta đã lâu không nghe thấy giọng của người." Tiểu Tuyết vội vàng đáp, không dám chậm trễ.

"Vậy sao… Lần cuối ta gặp Nữ Oa thượng nhân đã không biết bao lâu rồi, đã vậy lão nhân gia chọn rời đi, hẳn là tin tưởng nhân tộc sẽ tự mình xử lý tốt những chuyện này đi…" Cổ Nguyệt cúi đầu, tự lẩm bẩm.

"Lão tiên sinh, vậy Tiểu Tuyết sau này sẽ thế nào?" Trần Tĩnh Cừu không nhịn được hỏi.

"Điều đó còn phải xem ngươi, Trần Tĩnh Cừu." Cổ Nguyệt nhìn Trần Tĩnh Cừu ánh mắt đầy ẩn ý, "Đại địa Hoàng giả nếu không xuất hiện, Ngũ Thần Khí chỉ có thể vĩnh viễn trầm ngủ không thấy ánh mặt trời." "Nhưng nếu Đại địa Hoàng giả xuất thế, Ngũ Thần Khí cuối cùng sẽ quy phục dưới hiệu lệnh của ngươi, bị hủy diệt hay bảo lưu, tùy thuộc vào cách ngươi sử dụng, vì vậy vận mệnh của Tiểu Tuyết cũng tùy thuộc vào lựa chọn của ngươi." "……" Trần Tĩnh Cừu nghe mà mặt mày ngơ ngác, Tiểu Tuyết trong miệng ông ta biến thành một công cụ sao?

Tiểu Tuyết hiển nhiên đã hiểu những lời này, trầm mặc một lát sau không tự chủ nhìn về phía Ngao Tông, ánh mắt tràn đầy sự bất lực.

"Cũng không hẳn vậy." Ngao Tông vẫn im lặng đột nhiên mở miệng, "Những thần khí khác đều không có ý thức tự chủ, duy độc Tiểu Tuyết và Nữ Oa Thạch nương tựa lẫn nhau, Tiểu Tuyết có thể quyết định vận mệnh của mình, không trở thành phụ thuộc của bất kỳ ai." Cổ Nguyệt nhìn Ngao Tông, bề ngoài trông chỉ là người phàm bình thường, nhưng lời nói lại cao thâm đến vậy, ban đầu ông ta thật sự không chú ý quá nhiều.

Cổ Nguyệt thử bói toán quá khứ và tương lai của hắn, nhưng kinh ngạc phát hiện hoàn toàn không thể nhìn thấu Ngao Tông!

Bất kể quá khứ, hiện tại, hay tương lai của hắn, trong thuật bói toán đều chỉ là một khoảng trắng, không thể nhìn thấy bất cứ điều gì, dường như hắn là một người không có chút liên quan nào với thế giới này!

"Dám hỏi… các hạ từ phương nào đến?

Có thể cho biết một hai không?" Cổ Nguyệt đột nhiên đứng dậy, cung kính hành lễ với Ngao Tông!

"Thân phận của ta không quan trọng." Ngao Tông cười nhạt, "Nói trở lại, thuật bói toán của ngươi cũng khá thú vị." Cổ Nguyệt có chút khiêm tốn cười cười, "So với ngài, e rằng không đáng nhắc đến." Cổ Nguyệt không hề biết, việc có thể nhận được lời khẳng định như vậy từ Ngao Tông, có nghĩa là ông ta là người mạnh nhất mà Ngao Tông từng thấy trong thế giới này.

"Chỉ là, không biết các hạ vì sao lại ở cùng với Đại địa Hoàng giả và những người khác?" Cổ Nguyệt có chút nghi ngờ.

Đương nhiên, phần lớn cũng là lo lắng, dù sao Đại địa Hoàng giả

quá quan trọng đối với thế giới.

Nếu lần này Thiên Chi Ngân không có Đại địa Hoàng giả giải quyết, e rằng thật sự sẽ là một tai ương diệt thế.

"Thế giới bên ngoài." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Chỉ một câu nói ngắn gọn, nhưng lập tức khiến sắc mặt Cổ Nguyệt đại biến.

Bốn chữ ngắn ngủi, thông tin mà nó tiết lộ đối với ông ta không thể rõ ràng hơn.

Bây giờ ông ta cuối cùng đã hiểu, vì sao không thể nhìn thấu tu vi của Ngao Tông.

"Bái kiến tiền bối." Cổ Nguyệt trịnh trọng hành lễ với Ngao Tông, cảnh tượng này khiến Trần Tĩnh Cừu và những người khác gần như ngây dại.

"Không sao, cứ coi như ta không tồn tại là được." Ngao Tông khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu có cơ hội, Cổ Nguyệt thật sự muốn thỉnh giáo Ngao Tông một phen, nhưng đáng tiếc bây giờ không phải lúc.

"Cổ Nguyệt tiền bối, ngài…" Trần Tĩnh Cừu trong lòng ngứa ngáy không thôi, đang định hỏi Cổ Nguyệt về những chuyện không biết liên quan đến Ngao Tông, nhưng ông ta lại đổi chủ đề nói: "Vốn dĩ, Không Động Ấn ở đây không nên bị bất kỳ ai lấy đi, nhưng vì ngươi là Đại địa Hoàng giả, ta cũng có nghĩa vụ giúp đỡ.

Mời theo ta." "Thật sao!" Mọi người nhìn nhau, lập tức hớn hở, vừa rồi còn đang loay hoay làm sao để thuyết phục Cổ Nguyệt giúp đỡ!

Nhưng trước khi khởi hành, Cổ Nguyệt lại nhìn chằm chằm Thát

Bạt Ngọc Nhi rất lâu, khiến nàng không khỏi dựng tóc gáy, "Cổ Nguyệt tiền bối, có vấn đề gì sao?" "Vận mệnh và trọng trách tìm kiếm Không Động Ấn, vốn dĩ không liên quan đến ngươi, nếu ngươi cố chấp xen vào, hậu quả có thể sẽ khiến ngươi hối hận." Cổ Nguyệt trầm giọng nói.

"……" Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Thát Bạt Ngọc Nhi, Trần Tĩnh Cừu có chút do dự không biết có nên để Thát Bạt Ngọc Nhi ở lại không.

"Ta, không bằng cứ ở lại đi, dù sao ta cũng có thể…" "Vô nghĩa!" Thát Bạt Ngọc Nhi không chút khách khí bác bỏ lời nói của hắn, "Đều đã đi đến đây rồi, ta làm sao có thể quay về?

Hơn nữa, Cổ Nguyệt tiền bối vừa nói, chỉ là có khả năng thôi mà!" "Ta thật sự không tin có chuyện phiền phức nào mà ta không giải quyết được!" Một tràng lời của Thát Bạt Ngọc Nhi, khiến Cổ Nguyệt không khỏi nghiêng mắt nhìn, "Được lắm!

Quả nhiên là một nữ tử không tầm thường, đã cố chấp muốn đi, ta giúp ngươi một tay cũng không sao!" Cổ Nguyệt nói xong, thần sắc đột nhiên có chút ảm đạm, tính tình của Thát Bạt Ngọc Nhi khiến ông ta nhớ đến một nữ tử.

Đáng tiếc là ông ta và nàng ấy sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại nữa.

"Đi thôi." Cổ Nguyệt đi phía trước dẫn đường, một đoàn người xuyên qua khu rừng sâu, quả nhiên ở đó có một thôn trang nhỏ dân cư thưa thớt, cùng với những mảnh ruộng không nhiều.

"Cổ Nguyệt tiên sinh!" "Nhìn kìa, tiên sinh bên cạnh dường như có mấy người lạ…" "Không phải người trên hòn đảo à, ở đây đó." "Kỳ lạ thật…" "Chúng ta cẩn thận chút đi, tránh xa ra…" Những thôn dân này hiển nhiên vô cùng kính trọng Cổ Nguyệt, nhưng lại vô cùng nghi

ngờ Ngao Tông và đoàn người.

Bên cạnh một đống đổ nát hoang phế trong thôn trang, Cổ Nguyệt đột nhiên vung tay lớn một cái, một trận cuồng phong cuốn đi tất cả đá vụn trên đống đổ nát.

Một trận pháp vẫn còn nguyên vẹn hiện ra trước mặt mọi người.

"……" Trần Tĩnh Cừu kiểm tra một lát, các hoa văn trên trận pháp vô cùng phức tạp, huyền ảo vượt xa nhận thức của hắn, hắn lập tức từ bỏ ý định cố gắng giải mã nó.

E rằng ngay cả sư phụ hắn ở đây, cũng không thể hiểu được trận pháp này.

"Đây là lối vào duy nhất để tiến vào hòn đảo.

Hãy nhớ kỹ, sau khi đến đó tuyệt đối không được nhắc tên ta, nếu ngươi lấy được Không Động Ấn, tự nhiên sẽ có cách rời đi." Đến đây, Cổ Nguyệt đột nhiên nhìn Trần Tĩnh Cừu, "Tiểu huynh đệ, ta biết đường ngươi đi không dễ dàng, Không Động Ấn không như trước đây, nơi nó ở vô cùng hung hiểm…" "Yên tâm!" Trần Tĩnh Cừu chưa đợi ông ta nói hết đã lập tức đồng ý, "Ta nhất định sẽ tự bảo trọng, sẽ không vô cớ mất mạng!" Cổ Nguyệt lắc đầu cười khổ, "Ngươi hiểu lầm rồi, ta hy vọng dù phải đánh cược cả tính mạng, ngươi cũng phải lấy được Không Động Ấn, mặc dù lời nói này không thỏa đáng, nhưng ta không hy vọng khi đối mặt với nguy hiểm, ngươi chỉ nghĩ đến việc bảo toàn tính mạng." Trần Tĩnh Cừu nghe mà trợn mắt há mồm, hóa ra trong mắt lão già này Không Động Ấn còn quan trọng hơn cả tính mạng a!

"Còn nữa, ta hy vọng ngươi ở lại." Cổ Nguyệt chỉ vào Kiếm Si mặt không biểu cảm, "Ngươi đi đến đó cũng không giúp ích được gì, hãy để hắn ở lại." Trần Tĩnh Cừu đang định hỏi vì sao, đột nhiên, hắn nhớ ra Kiếm Si có một thân phận khác, đó là đồng dạng là Đại địa

Hoàng giả.

Như vậy thì đã rõ, để Kiếm Si ở lại là để bảo toàn một Đại địa Hoàng giả cuối cùng a!

"Hóa ra coi ta là công cụ…" Trần Tĩnh Cừu có chút buồn bực.

Ngao Tông không khỏi cười, "Ta bây giờ đã hiểu vì sao lại có hai vị Đại địa Hoàng giả đồng thời ra đời, hóa ra là muốn giữ lại một người làm phương án dự phòng a." Cổ Nguyệt nói: "Ta không phải là người lạnh lùng vô tình, nhưng Đại địa Hoàng giả cực kỳ quan trọng, đủ để ảnh hưởng đến sự sống còn của thế giới, ta không thể lơ là." "Nói cách khác, khi ngươi trở thành Đại địa Hoàng giả, tính mạng của ngươi, cũng như vận mệnh của ngươi đều không thuộc về ngươi, ngươi đã định sẵn phải cống hiến tất cả cho thế giới." Trần Tĩnh Cừu nghe mà đầy sương mù, mục đích của hắn rõ ràng chỉ là tìm kiếm Ngũ Thần Khí để cứu phụ thân Trần quốc mà thôi.

"Đã như vậy, làm gì mà không ra tay giúp đỡ ta, thực lực của ngài rõ ràng phải mạnh hơn ta chứ?" Thát Bạt Ngọc Nhi có chút bất mãn, cảm thấy cả đoàn người bị Cổ Nguyệt lợi dụng.

"Không thể đâu, ta căn bản không thể tiến vào hòn đảo đó, không phải ta tham sống sợ chết, mà là vì đại cục." Cổ Nguyệt lắc đầu cười khổ.

"Kiếm Si huynh, đành ủy khuất huynh ở lại đây, sau khi lấy được Không Động Ấn ta sẽ lập tức cứu huynh!" Trần Tĩnh Cừu vỗ vai Kiếm Si, sau đó Kiếm Si dường như hiểu ý hắn, chậm rãi bước đến bên cạnh Cổ Nguyệt đứng yên.

"Đi thôi." Ngao Tông dẫn đầu một bước đạp vào trận pháp, đợi khi mọi người đều đã tiến vào, Cổ Nguyệt hai tay biến động pháp quyết, những hoa văn phức tạp trên trận pháp lập tức bùng phát ánh sáng chói mắt, trong nháy mắt đã nhấn chìm Ngao Tông và đoàn

người.

Mãi đến khi ánh sáng tan đi, không còn chút dấu vết nào, trận pháp cuối cùng cũng triệt để tối sầm lại.

"Tất cả đều trông cậy vào ngươi." Cổ Nguyệt thần sắc ngưng trọng, nhìn sang Kiếm Si một bên, "Người trẻ tuổi, tiếp theo ta phải chăm sóc tốt cho ngươi rồi." Kiếm Si không trả lời, chỉ tiến lên một bước đến gần trận pháp.

Cùng một lúc đó, bên bờ biển của hòn đảo này, một luồng ánh sáng đột nhiên xuyên qua bầu trời, nhanh chóng rơi xuống bãi cát rộng lớn hôm qua, cuốn lên một trận cát bụi mù mịt.

Trong làn cát bụi đó, một thân ảnh nữ tử chậm rãi bước ra, chính là Độc Cô Ninh Kha.

"Quả nhiên có hiệu quả… Những gì ghi trong điển tịch không sai." Ninh Kha nhìn xung quanh, chỉ có mấy ngư dân với vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm kẻ đột nhập đột ngột.

"Người đâu?

Ở đây cấm bất kỳ người ngoài nào…" Một người trong số đó định tức giận quát mắng, nhưng Ninh Kha tùy tiện vung tay một cái, mấy người đó lập tức ngã xuống đất bất tỉnh.

Sau đó, nàng bước qua mấy ngư dân đang bất tỉnh, đi sâu vào trong rừng.

Trần Tĩnh Cừu sau một trận chóng mặt quay cuồng, cảm thấy cơ thể mình dường như muốn bị xé nát, mãi đến khi sắp không thể chịu đựng được nữa thì hai chân cuối cùng cũng vững vàng chạm đất.

"Ọe…" Trần Tĩnh Cừu suýt chút nữa nôn ra, đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ vỗ vào vai hắn, "Tỉnh táo chút đi." Trần Tĩnh Cừu nhìn sang chỉ thấy Ngao Tông đang đứng cạnh hắn, Tiểu Tuyết và Thát Bạt

Ngọc Nhi cũng ở đó.

Chương 685

"Không sao rồi…" Trần Tĩnh Cừu nhớ lại cảm giác chóng mặt kinh khủng vừa rồi, vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Thát Bạt Ngọc Nhi không khách khí nói: "Vô nghĩa, khi bị cuốn vào không nên dùng pháp lực đối kháng, nếu không sẽ giống như bây giờ, trước đó Ngao công tử đều đã dặn dò, chẳng lẽ huynh quên rồi sao?" Trần Tĩnh Cừu gãi gãi đầu, Ngao Tông quả thực có nhắc đến, chỉ vì sự sợ hãi không rõ ràng mà hắn quên sạch những lời dặn dò đó.

"Hòn đảo kia…" Trần Tĩnh Cừu đứng dậy, phát hiện xung quanh hoàn toàn là một khu rừng mục nát, che phủ một đống đổ nát hoang tàn.

Bầu trời cũng âm u, không thấy một tia sáng nào, trong không khí tràn ngập mùi tanh của nước biển và mùi mục rữa, nơi này giống như một thế giới đã chết.

"Ta cảm giác như, nơi này và nơi ta ở trước đó không phải cùng một thế giới…" Thát Bạt Ngọc Nhi có chút không chắc chắn nói.

"Đúng, cũng không phải." Ngao Tông giải thích: "Không gian ở đây bị phong tỏa cưỡng chế, không có bất kỳ phương thức giao tiếp nào với thế giới bên ngoài, gần như tương đương với việc bị xóa sổ khỏi thế giới." "Nếu trận pháp cấm chế ở đây bị phá bỏ, thì tất cả sẽ trở lại bình thường, một lần nữa giao tiếp với thế giới bên ngoài." "Không gian cách tuyệt?" Trần Tĩnh Cừu mặt mày chấn động, hắn từng nghe phụ thân Trần quốc nhắc đến loại pháp thuật này, tương truyền chỉ có tu hành giả mạnh nhất thế gian mới có thể thi triển.

Giống như năm xưa Hiên Viên Hoàng đế cấm chế Ma giới, cũng sử dụng loại pháp thuật này, nhưng việc cách ly một Ma giới khổng

lồ như vậy, độ khó tuyệt đối phải vượt xa việc cấm chế một hòn đảo nhỏ.

"Nơi này có chút kỳ lạ… Tiểu Tuyết, ở đây có khí tức của Không Động Ấn không?" Trần Tĩnh Cừu nhìn Tiểu Tuyết, nhưng lại phát hiện nàng đang không tự chủ đi sâu vào khu rừng, dường như có thứ gì đó đang bí ẩn hấp dẫn nàng.

"Không Động Ấn nhất định ở đây, ta dám đảm bảo!" Tiểu Tuyết chưa từng cảm nhận được, có một loại thần khí nào cộng hưởng với nàng đến vậy, ngay cả khi gặp Thần Nông Đỉnh cũng chưa từng trải qua.

"Ở đằng kia!" Trần Tĩnh Cừu lập tức hứng thú, nhưng Tiểu Tuyết nhíu mày cảm nhận một lát, lại có chút áy náy nói: "Ta không biết vị trí cụ thể, hình như có thứ gì đó đang cách ly, đang cầu cứu ta…" "Cầu cứu?" Trần Tĩnh Cừu không kịp nghĩ nhiều, "Được rồi, ta đi tìm xem sao, hòn đảo này chắc cũng không quá lớn!" "Thập Ngũ, đi!" Trần Tĩnh Cừu hạ lệnh một tiếng, phi kiếm phá không bay ra nhanh chóng chém đứt cỏ dại và dây leo xung quanh, cứng rắn khai phá ra một con đường thông thoáng.

Nhưng khoảnh khắc khu rừng bị chặt phá, một luồng âm khí mạnh mẽ không ngừng cuồn cuộn dâng về phía mọi người, cảm giác áp bức gần như khiến người ta nghẹt thở!

Trong chốc lát, vô số bóng trắng âm u ào ào tuôn ra, đó rõ ràng là vô số quỷ hồn đã chết!

"Đáng chết!" Trần Tĩnh Cừu kinh hãi hồn vía lên mây, vội vàng điều khiển phi kiếm đi chém giết, nhưng những vong hồn này không những không phản kích, mà đồng loạt quỳ xuống trước hắn.

"Đại nhân!

Xin thủ hạ lưu tình!" "Ta thật sự không có ác ý a đại nhân!" "Ngài hiểu lầm rồi, ta không phải đến quấy rầy ngài, xin ngài giúp đỡ cứu chúng ta a!" Những quỷ hồn này liên tục khóc lóc, giọng nói nghe mà khiến người ta không khỏi toát mồ hôi lạnh.

"Được rồi… rốt cuộc muốn làm gì?" Trần Tĩnh Cừu thu hồi phi kiếm, nghi ngờ nhìn chúng.

"Chúng ta là cư dân trong một vương quốc, chỉ là trong vương quốc đã diệt vong không còn bất kỳ người sống nào tồn tại, tất cả cư dân đều biến thành vong hồn, giống như chúng ta vậy…" "Vương quốc?" Trần Tĩnh Cừu nghe mà không hiểu, "Đây không phải chỉ là một hòn đảo sao, làm sao lại có vương quốc?" "Ba trăm năm trước, hòn đảo cô lập ngoài hải ngoại này vốn là một vương quốc nhỏ hẹp độc lập, nhưng…" Một quỷ hồn có vẻ già hơn cúi đầu, "Chúng ta đều không biết chuyện gì đã xảy ra, dường như chỉ sau một đêm cả vương quốc đều chết đi, tất cả chúng ta đều biến thành quỷ hồn, không ai có thể rời khỏi nơi này." "Không thể đầu thai sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi không hiểu, nơi này làm sao lại xuất hiện nhiều quỷ hồn không thể đầu thai như vậy, căn bản không hợp với lẽ thường.

Oán khí có sâu đến mấy, nếu không tu luyện thành Quỷ tu, thì sau ba trăm năm cũng sẽ hóa giải gần hết, làm sao lại vẫn như thế này?

"Nữ hiệp, ở đây có một pháp bảo lợi hại trấn áp chúng ta, chúng ta ở lại trên hòn đảo căn bản không thể chuyển thế luân hồi." "Chúng ta một khi cố gắng rời khỏi hòn đảo, sẽ lập tức tan thành mây khói." Lão già quỷ hồn đáp.

"Pháp bảo… lẽ nào là Không Động Ấn sao, Không Động Ấn quả thực có khả năng dẫn dắt hồn phách." Tiểu Tuyết như có điều suy nghĩ.

Hẳn là, có người đã sử dụng Không Động Ấn ác ý khống chế hồn

phách của chúng nên mới như vậy.

"Ta không biết rốt cuộc là chuyện gì, ở đây ba trăm năm đều không thể rời đi, ba trăm năm qua đây là lần duy nhất có người sống xâm nhập vào đây." Lão già quỷ hồn có chút đáng thương nhìn Trần Tĩnh Cừu, "Không biết đại hiệp có cách nào cứu chúng ta ra ngoài không?

Đã có thể vào được đây, nhất định có cách rời đi đúng không, xin ngài giúp đỡ!" "Xin ngài giúp đỡ!" Những quỷ hồn này lại đồng loạt quỳ xuống, liên tục cầu xin.

"……" Trần Tĩnh Cừu gãi gãi đầu, "Chuyến đi này của ta cũng là để tìm Không Động Ấn, có lẽ sau khi lấy đi Không Động Ấn thì có thể…" "Cẩn thận!" Thát Bạt Ngọc Nhi đột nhiên kinh hô, con quỷ hồn đang quỳ trước mặt Trần Tĩnh Cừu đột nhiên biến thành mặt mũi hung tợn, âm khí đáng sợ bốc lên khắp người, gào thét lao về phía Trần Tĩnh Cừu!

Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn không phòng bị, răng nanh của quỷ hồn chỉ cách hắn vài tấc!

"Hưu!" Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một luồng ánh sáng sắc bén lóe lên, ngay lập tức cắt nát con quỷ hồn hung tợn kia thành từng mảnh vụn, hóa giải nguy cơ cho Trần Tĩnh Cừu.

"Chuyện gì vậy!" Trần Tĩnh Cừu vừa tỉnh lại, vội vàng rút trường kiếm lùi lại, lão già kia vừa rồi còn đáng thương cầu xin hắn a!

"Do dự!" Một câu nói của Ngao Tông lập tức khiến Trần Tĩnh Cừu giật mình, ngẩng mắt nhìn lên, chỉ thấy những quỷ hồn vừa nãy còn quỳ dưới đất cầu xin đều biến thành mặt mũi hung tợn, sát ý bức người, hóa ra là từng con ác quỷ hung tợn!

"Ta…" Trần Tĩnh Cừu điều khiển phi kiếm, nhưng lại phát hiện mình hoàn toàn không thể ra tay, trong ấn tượng của hắn những quỷ

hồn này vẫn giữ nguyên dáng vẻ khổ sở cầu xin trước đó.

Ngao Tông nhíu mày, chuyện này tên này đơn giản là như hai người khác nhau, căn bản không có sự quả quyết và tuyệt tình như khi giết Dương Tố trước đó.

Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi đã sớm chuẩn bị chống địch, nhưng Trần Tĩnh Cừu lại đứng đờ ra đó.

"Chẳng lẽ ngươi thà chết oan trong tay chúng cũng không chịu phản kích sao!" Ngao Tông thực sự không thể nhìn nổi tên này lúc nào cũng nhân từ ngu ngốc, hắn quát lớn giận dữ.

"Được… được!" Trần Tĩnh Cừu lập tức tỉnh ngộ, vội vàng điều khiển phi kiếm hóa thành mấy chục đạo kiếm quang, bắt chước cách Kiếm Si ngự kiếm thao túng phi kiếm đồ sát những quỷ hồn này!

Những quỷ hồn này mặc dù đột nhiên biến thành ác quỷ, nhưng bản thân chúng không hề có chút oán khí nào gia trì, cũng căn bản không phải Quỷ tu, giải quyết chúng đơn giản hơn nhiều so với việc thanh trừ những yêu quái có pháp lực yếu nhất.

Chỉ trong một lát, những quỷ hồn này đã hoàn toàn bị thanh trừ.

"Trần đại ca, ta biết huynh khó ra tay, nhưng đối với những quỷ hồn này mà nói, việc huynh triệt để giết chết chúng, chính là giúp chúng một lần nữa đầu nhập luân hồi, đây không phải lúc nhân từ ngu ngốc đâu." Ngay cả Tiểu Tuyết cũng có chút không hiểu.

Trần Tĩnh Cừu cười khổ lắc đầu, ngay cả hắn cũng không hiểu, vừa rồi vì sao lại ra tay mềm yếu đến vậy.

"Cũng không phải kỳ lạ, những quỷ hồn kia vừa rồi vì sao lại đột nhiên phát điên?

Rõ ràng không phải lệ quỷ mà…" Ngao Tông nói: "Có người đang bí mật điều khiển chúng bằng thuật ngự hồn, khiến chúng trở nên điên

cuồng như vậy, e rằng mục đích là muốn giết ta, hoặc là tránh tiết lộ quá nhiều thông tin cho ta." Trần Tĩnh Cừu nghe xong trong lòng càng thêm hổ thẹn, chẳng phải vậy là hắn đã giết chết những người vô tội sao?

"Trần Tĩnh Cừu, hôm nay ngươi làm sao vậy?" Ngay cả Thát Bạt Ngọc Nhi cũng có chút không nhìn nổi nữa.

"Cũng được, vốn dĩ tính tình của ngươi là vậy, ta đi tìm Không Động Ấn trước." Ngao Tông nhìn ra sự rối rắm trong lòng Trần Tĩnh Cừu, liền mở lời giúp hắn giải vây.

Khi mọi người đi ra ngoài khu rừng, Trần Tĩnh Cừu dường như thất hồn lạc phách, vẫn luôn cúi đầu suy nghĩ.

"Ngao tiền bối, chẳng lẽ ta nhất định phải làm những chuyện này vì thế giới sao?" Đột nhiên, Trần Tĩnh Cừu truyền âm vào tai Ngao Tông.

Hiển nhiên những lời Cổ Nguyệt nói trước đó đã khiến trong lòng hắn dậy sóng, hắn căn bản chưa chuẩn bị sẵn sàng để gánh vác vận mệnh nặng nề như vậy, cũng căn bản không nghĩ mình sẽ phải như vậy.

"Vận mệnh đương nhiên không phải trời định, ngươi có thể chọn từ bỏ thân phận Đại địa Hoàng giả, để Kiếm Si gánh chịu tất cả." Ngao Tông nhàn nhạt đáp, "Nhưng ngươi phải hiểu rõ một điều, Tiểu Tuyết nguyện ý giúp đỡ ngươi, Thần Nông Đỉnh chịu sự sai khiến của ngươi, cùng Cổ Nguyệt chủ động đưa ngươi đến đây tìm Không Động Ấn, không phải vì muốn giúp ngươi hoàn thành kế hoạch phục quốc hư vô mờ mịt, cũng không phải để giúp ngươi cứu sư phụ, mà vì ngươi đang gánh vác sứ mệnh Đại địa Hoàng giả." "Nếu ngươi không gánh vác sứ mệnh, hãy giao lại tất cả những gì đã có được, để Đại địa Hoàng giả chân chính hoàn thành!" Trần Tĩnh Cừu trong lòng

không khỏi chấn động, chỉ một đoạn đối thoại ngắn ngủi lại khiến hắn triệt để minh bạch!

Đã chấp nhận những lợi ích mà thân phận này mang lại, thì không có tư cách từ chối trách nhiệm đi kèm.

"Nếu ta không phải hoàng tử Trần quốc thì tốt rồi…" Trần Tĩnh Cừu đột nhiên thở dài một câu không đầu không cuối.

"Ngay cả như vậy, Thiên Chi Ngân vẫn tồn tại, nhất định phải có người đích thân phục hồi, thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách." Lời của Ngao Tông dừng lại ở đó, Trần Tĩnh Cừu thì càng thêm lo lắng.

"Chư vị, có ai phát hiện ra không, chúng ta lạc đường rồi?" Thát Bạt Ngọc Nhi đột nhiên dừng bước, nhíu mày, "Ta vừa nãy nhớ là đã đi con đường này, nhưng bây giờ lại quay về?" "Để ta xem…" Tiểu Tuyết một bước tiến lên, phóng ra ánh sáng của Nữ Oa Thạch, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lát sắc mặt trở nên ngưng trọng, "Quả nhiên là vậy… Đi xa hơn một chút, những quỷ hồn kia đã vây khốn chúng ta ở chỗ đó, dường như chúng ta vẫn luôn xoay tròn tại chỗ." "Thật không ổn rồi…" Trần Tĩnh Cừu nghiến chặt răng, dứt khoát triệu hồi phi kiếm, "Không bằng ta trực tiếp một mồi lửa thiêu rụi khu rừng này thì sao?

E rằng những khu rừng này đã cản trở tầm nhìn của ta!" Mọi người đều tán thành, Trần Tĩnh Cừu cũng không do dự nữa, lập tức ngưng tụ một đạo liệt diễm chú trên phi kiếm, ra lệnh cho nó bay vào trong rừng.

"Ầm!" Cỏ cây trong khu rừng này khi tiếp xúc với ngọn lửa, lập tức bốc cháy hừng hực, và những đốm lửa nhỏ nhanh chóng lan rộng khắp khu rừng, trong nháy mắt đã đốt cháy tất cả cây bụi trong tầm mắt!

“Vấn đề tiếp theo đã giải quyết rồi…” Trần Tĩnh Cừu chưa kịp thu tay, đột nhiên phát hiện những ngọn lửa hừng hực kia đang tiến về phía mình, mọi người vội vàng dùng kết giới bảo hộ ngăn cản ngọn lửa đến gần, nhưng lại phát hiện những ngọn lửa kia như có ý thức tự chủ, điên cuồng va chạm vào kết giới bảo hộ!

“Chuyện gì vậy!” Thát Bạt Ngọc Nhi đại kinh thất sắc, nhìn thấy những ngọn lửa đang cháy bên ngoài tự động ngưng tụ thành một con rắn lửa mặt mũi hung tợn, không ngừng lè lưỡi lạnh lùng nhìn chằm chằm.

“Có người đang thao túng những ngọn lửa này, đáng chết!

Ta đã bị mắc kẹt ở đây bằng một thủ đoạn nhất định!” Trần Tĩnh Cừu tức giận không thôi, không ngờ một mồi lửa lại trở thành thủ đoạn bị người khác lợi dụng!

“Kẻ ngoại lai, dám quấy rầy sự yên tĩnh của vương quốc ta, vậy cũng nên ở lại đây!” Con rắn khổng lồ mở miệng, nói tiếng người, nghe có vẻ như một giọng nữ vô cùng phẫn nộ.

“Tiền bối, ta vô ý mạo phạm, chỉ là đến tìm Không Động Ấn, sau khi lấy được sẽ rời đi, tuyệt đối không quấy rầy!” Tiểu Tuyết vội vàng nói, “Trong đoàn tùy tùng của ta có Đại địa Hoàng giả, cần Ngũ Thần Khí để phục hồi Thiên Chi Ngân…” “Đại địa Hoàng giả!” Con rắn khổng lồ đột nhiên phẫn nộ gào thét, mấy chữ đó dường như chạm vào điểm yếu của nó, khiến nó rơi vào điên loạn.

“Đã là Đại địa Hoàng giả, càng nên chết đi!” Con rắn khổng lồ há miệng phun ra ngọn lửa hừng hực, trong chốc lát bao trùm toàn bộ kết giới phòng hộ, ngọn lửa cũng từ màu đỏ sẫm ban đầu biến thành màu tím đen.

Chương 686

"Tên này uống nhầm thuốc rồi sao, ta cũng đâu có chọc giận nó!" Trần Tĩnh Cừu đầy sương mù, trong lòng nghĩ khi nào mà mình lại trở nên thiên nộ nhân oán đến vậy?.

"Cẩn thận, kẻ này… rất khó đối phó…" Trán Tiểu Tuyết không khỏi lấm tấm mồ hôi, cô nhận ra hỏa diễm màu tím đen có sức ăn mòn cực mạnh, đang nhanh chóng hòa tan pháp lực của mình!

"Kẻ nào là Đại Địa Hoàng Giả trong đám các ngươi, bước ra!

Mau bước ra cho ta!" Giọng nói của người phụ nữ kia càng lúc càng điên cuồng, gào thét thê lương, đồng thời, ngọn lửa cháy xung quanh cũng hóa thành vô số dã thú gào rít, không ngừng tấn công từ bốn phương tám hướng.

"Đáng chết!" Trần Tĩnh Cừu thử dùng phi kiếm chém giết những dã thú lửa kia, nhưng khi phi kiếm chạm vào, chúng lại như trâu đất lún biển, hoàn toàn không thể làm chúng bị thương chút nào.

Thậm chí, mỗi lần công kích, pháp lực của y lại bị ngọn lửa cưỡng chế tiêu hao một phần.

Cứ thế phí sức hồi lâu không những vô hiệu mà còn lãng phí một lượng pháp lực khổng lồ.

Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi lòng nặng trĩu, biết tuyệt đối không thể cầm cự được lâu, mọi áp lực đều đổ dồn lên Tiểu Tuyết.

Trong số đó, Ngao Tông tuy vẫn luôn không ra tay, nhưng sự chú ý của hắn lại bị một nơi nào đó trong hòn đảo vô danh hấp dẫn.

Hắn cảm giác được, trong hòn đảo có một luồng khí tức nguyên bản của luân hồi.

Ngao Tông thầm nghĩ: "Có lẽ, nơi này cũng có một mối liên hệ nhất định với Ma Giới…" Mặc dù đang ở trong kết giới bảo vệ, nhưng thần thức của hắn đã sớm lan tỏa khắp hòn đảo, tìm kiếm mọi khí tức liên quan đến bản nguyên Minh Giới luân hồi.

Ngoài điều đó ra, mọi thứ khác đều không khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Trần Tĩnh Cừu phát giác pháp lực của mình sắp không thể duy trì được nữa, vội vàng la lớn: "Chư vị, ta có cách để xông ra ngoài, nếu cứ tiếp tục giằng co ở đây, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì!" Thát Bạt Ngọc Nhi không chút lưu tình đả kích: "Vô nghĩa, trong tình hình hiện tại xông ra ngoài chẳng phải cũng tìm chết sao!" Khi mọi người đang bó tay không biết làm sao, giọng nói điên cuồng kia lại một lần nữa vang lên: "Đại Địa Hoàng Giả trong đám các ngươi ở đâu, mau chủ động bước ra, ta chỉ cần giết một người!" Thát Bạt Ngọc Nhi đầy nghi hoặc nhìn Trần Tĩnh Cừu: "Trần Tĩnh Cừu, ngươi chọc phải con mụ điên nào vậy?!" Trần Tĩnh Cừu thực sự oan ức muốn khóc, sau khi rời khỏi Phục Ma Sơn, ngoại trừ những người bên cạnh, y hầu như không hề chọc ghẹo ai, vậy mà từ đâu lại nhảy ra một sát tinh muốn mạng y!

Thấy sắp không chống đỡ nổi, Trần Tĩnh Cừu nghiến răng ken két, dứt khoát sải bước tới phía trước, đối mặt với con rắn lửa khổng lồ, hét lớn: "Ta là Đại Địa Hoàng Giả đây!

Không phải muốn mạng ta sao?

Có bản lĩnh thì xông vào đây mà lấy!" Con rắn lửa khổng lồ ngừng công kích, nghi ngờ đánh giá Trần Tĩnh Cừu một lát.

Trần Tĩnh Cừu lớn tiếng nói: "Nếu ngươi có bản lĩnh, ta ở đây, xem ngươi có lấy được mạng của ta không!

Nhưng trước khi ra tay, ngươi phải nói cho ta biết, rốt cuộc ta đã

chọc ghẹo ngươi điều gì!

Dù sao cũng để ta chết một cách minh bạch chứ!" Con rắn lửa khổng lồ phát ra một tràng cười chói tai: "Ha ha ha ha ha ha ha!

Ngươi cũng có tư cách trở thành Đại Địa Hoàng Giả sao?

Ngươi xứng ư?" Những lời chói tai đó lập tức chọc giận Trần Tĩnh Cừu: "Tin hay không tùy ngươi!

Hôm nay ta sẽ ở đây quyết chiến với ngươi, để những người khác rời đi!" Trần Tĩnh Cừu vung tay một cái, Thập Ngũ lập tức hóa thành hàng chục đạo kiếm ảnh bao quanh thân y, sẵn sàng xuất phát.

Con rắn khổng lồ lạnh lùng nhìn y: "Một mạng người đổi lấy mạng của ta, không đáng.

Nếu ngươi là Đại Địa Hoàng Giả thì may ra còn xứng." "Đáng chết… Ngao tiền bối, lần này e rằng lại phải…" Trần Tĩnh Cừu bất đắc dĩ, chỉ có thể thử cầu cứu Ngao Tông, nhưng vừa quay người đã ngây người ra, Ngao Tông đã biến mất rồi!

Trong kết giới bảo vệ chỉ còn lại ba người, thảo nào vừa rồi không nghe thấy Ngao Tông nói chuyện.

Có thể thấy thủ đoạn của Ngao Tông cao siêu đến mức nào, có thể dễ dàng thoát ra như vậy.

Nhưng Trần Tĩnh Cừu không kịp cảm thán, hiện tại trong đầu y chỉ toàn nghĩ cách đối phó.

Tiểu Tuyết kinh ngạc không thôi: "Ngao đại ca rời đi lúc nào vậy?" Mặc dù cô cũng biết Ngao Tông có thể yên tâm giao cho cô, chắc chắn tin tưởng rằng tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng hiện tại thực sự không biết phải phá giải cục diện này thế nào.

Giá như có thể hoàn toàn khống chế Nữ Oa Thạch thì tốt rồi…

Tiểu Tuyết phiền não không thôi, nếu cô có thể làm được một chút, đã không bị mắc kẹt ở đây.

Trần Tĩnh Cừu nghiến răng, dứt khoát nói: "Nếu không tin ta là Đại Địa Hoàng Giả, thì cứ xem đây!" Trần Tĩnh Cừu triệu ra Thần Nông Đỉnh, khi vật này xuất hiện, ánh mắt của con rắn khổng lồ lập tức bị nó hấp dẫn: "Thần Nông Đỉnh… Thu thập Ngũ Thần Khí, quả nhiên là Đại Địa Hoàng Giả?" Trần Tĩnh Cừu vỗ mạnh lên Thần Nông Đỉnh, lớn tiếng nói: "Vô nghĩa!

Ta đã nói với ngươi rồi, ngươi không tin sao!

Không phải ngươi muốn giết Đại Địa Hoàng Giả sao?

Ta ở đây, ngươi có dám lấy mạng của ta không!" Con rắn khổng lồ từ trên cao nhìn xuống: "Thật không ngờ, ba trăm năm trôi qua, lại xuất hiện một Đại Địa Hoàng Giả mới… Hai người kia có thể đi, ngươi ở lại đây." Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi không hề nhúc nhích.

Trần Tĩnh Cừu điên cuồng nháy mắt với hai người kia: "Còn ngây ra đó làm gì, kẻ này cũng chưa chắc đã giết được ta!" Thát Bạt Ngọc Nhi thấy vậy như có điều suy nghĩ, liền nắm lấy tay Tiểu Tuyết lùi ra ngoài.

"Nhưng mà…" Tiểu Tuyết ngơ ngác bị kéo đi, vừa mới bước ra ngoài, kết giới lửa xung quanh lập tức bao vây lại, khóa chặt đường lui của Trần Tĩnh Cừu.

Con rắn khổng lồ dần dần áp sát Trần Tĩnh Cừu: "Mặc dù ta không phải là kẻ giết người, nhưng đã thân là Đại Địa Hoàng Giả, ngươi cũng nên thay kẻ đó chịu sự trừng phạt của ta, cũng coi như giải mối hận trong lòng ta vậy.

Đưa Thần Nông Đỉnh cho ta đi." Trần Tĩnh Cừu chỉ cười lạnh

một tiếng, không hề nhúc nhích, giữa hai lông mày tràn đầy ý khiêu khích: "Ta đâu có đồng ý giao mạng cho ngươi một cách trắng trợn như vậy!

Ngươi có giết được ta hay không, hoàn toàn phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!" "Tốt!" Không ngoài dự đoán, con rắn lửa khổng lồ há cái miệng như chậu máu, hỏa diễm tím đen nhanh chóng bốc lên, xem ra muốn thiêu Trần Tĩnh Cừu thành tro bụi.

"Khoan đã!" Trần Tĩnh Cừu trán vã mồ hôi lạnh, vội vàng quát lớn ngăn lại: "Ngươi muốn giết ta, ít nhất cũng phải để ta chết một cách minh bạch chứ!

Ta với ngươi không oán không cừu, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, dựa vào đâu mà ngươi muốn giết ta!" Giọng nói kia hoàn toàn không thèm để ý Trần Tĩnh Cừu: "Ta muốn giết thì giết, lắm lời làm gì!" Một luồng hỏa diễm tím ngắt hùng hổ phun ra, Trần Tĩnh Cừu vội vàng nấp sau Thần Nông Đỉnh, ngọn lửa bị Thần Nông Đỉnh chặn lại hoàn toàn, một chút uy lực nóng rực cũng không lan đến Trần Tĩnh Cừu.

Trần Tĩnh Cừu vội vàng nói: "Ngươi muốn mạng ta, đoạt Thần Nông Đỉnh cũng được, nhưng hãy cho ta biết ngươi là ai, nếu không ta tuyệt đối sẽ không để ngươi có được Thần Nông Đỉnh!

Đừng nghĩ ta không làm được, với sự khống chế của ta đối với Thần Nông Đỉnh, tuyệt đối có thể khiến nó hoàn toàn tiêu tán linh khí không bị đoạt lấy, cả đời cũng đừng hòng có được!" Con rắn khổng lồ ngừng động tác, cẩn thận xem xét Trần Tĩnh Cừu, dường như đang cân nhắc trọng lượng của những lời vừa rồi.

"Thôi vậy, dù sao ngươi cũng đã định chết rồi." Kẻ đó chọn tin lời Trần Tĩnh Cừu, con rắn lửa khổng lồ tản ra rồi tắt hẳn.

Trong làn khói mù mịt bốc lên, một cô gái mặc váy đen từ từ bước

ra.

Người con gái này dung mạo cực kỳ xinh đẹp, quanh thân có một khí chất lạnh lùng vô cùng đặc biệt, khiến người ta không dám đến gần.

Đặc biệt là sát ý bức người trên khắp người nàng, càng khiến người ta nhìn thấy không khỏi run sợ.

Trần Tĩnh Cừu ngây người ra, hoàn toàn không nhớ đã từng gặp người con gái này.

Trần Tĩnh Cừu khó hiểu nói: "Ta không nhớ đã từng gặp ngươi, ta với ngươi không oán không cừu!" Người con gái lạnh lùng nói: "Ta cũng chưa từng gặp ngươi, nhưng đã là Đại Địa Hoàng Giả, ngươi phải chết!" "Đùa à!" Trần Tĩnh Cừu gần như tức đến nghẹn, thật là tai họa bất ngờ, "Ta không muốn ở lại đây, ta phải tìm Không Động Ấn rồi rời đi!" "Bớt lời!" Người con gái đột nhiên vung tay, con rắn lửa khổng lồ đã tản đi lại một lần nữa bay vút lên trời, phô ra hàm răng sắc nhọn cắn thẳng xuống đầu Trần Tĩnh Cừu!

"Xin đấy!" Trần Tĩnh Cừu nghiến chặt răng, dốc toàn bộ pháp lực còn lại trong cơ thể vào Thần Nông Đỉnh, chiếc đỉnh lớn đột nhiên bùng phát ánh sáng chói mắt, kích thước bành trướng gấp mấy lần trong chốc lát, chắn Trần Tĩnh Cừu ở phía sau!

"Ầm!" Con rắn khổng lồ va chạm vào Thần Nông Đỉnh, thấy không thể phá vỡ liền há miệng phun ra một luồng hỏa diễm rực cháy công kích Thần Nông Đỉnh, nhưng chiếc đỉnh lớn vẫn không hề hấn gì, đứng yên bất động.

Trần Tĩnh Cừu quát lớn: "Thập Ngũ!" Ở phía sau người con gái kia, một đạo kiếm quang nhanh như chớp lao đến, nhắm thẳng vào lưng nàng.

“Kỹ năng vặt!” Người con gái hầu như ngay lập tức cảm nhận được Thập Ngũ, tiện tay bố trí một kết giới bảo vệ liền chặn được phi kiếm.

Nhưng đúng lúc đó, trên thân kiếm Thập Ngũ lại xuất hiện chi chít vết nứt, chỉ nghe “bụp” một tiếng, thân kiếm đột nhiên vỡ vụn, những mảnh vỡ sắc bén của thân kiếm như một trận mưa sắt thép bắn thẳng về phía người con gái!

“Đáng chết!” Người con gái hoàn toàn không ngờ Trần Tĩnh Cừu lại có chiêu này, có chút hoảng hốt, vội vàng dẫn động dây leo xung quanh nhanh chóng mọc ra chắn trước người, đồng thời truyền vào một lượng pháp lực khổng lồ để bảo vệ.

Nhưng dù vậy, vẫn có hàng chục mảnh vỡ xuyên qua kết giới, lập tức tạo ra vài vết thương trên người người con gái.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, khu rừng rung động, hai sợi roi dài đột nhiên từ trong rừng quất ra quấn chặt lấy cánh tay người con gái.

Đồng thời, một vầng sáng thất sắc từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng quấn quanh, trói chặt nàng lại!

Người con gái nổi trận lôi đình, thử dùng pháp lực cưỡng chế phá vỡ vầng sáng thất sắc, nhưng vầng sáng thất sắc lại có thể áp chế sự vận hành của pháp lực, nhất thời nàng hoàn toàn không thể thoát ra.

Chương 687

Sợi roi trói chặt cánh tay kia còn có thể dần dần hút cạn pháp lực của nàng, khiến nàng thực sự bực bội.

Nếu không phải nàng hoàn toàn không đề phòng, những thủ đoạn nhỏ này căn bản không thể đến gần nàng.

Mất đi pháp lực gia trì, con rắn lửa khổng lồ cũng dần tiêu tán, Trần Tĩnh Cừu gần như kiệt sức tựa vào Thần Nông Đỉnh, pháp lực của y đã hoàn toàn cạn kiệt.

"Tốt… Cứu được một mạng rồi…" Lúc này, Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết từ hai bên rừng đi ra, nhìn người con gái bị trói chặt kia với vẻ mặt hài lòng.

Thát Bạt Ngọc Nhi hài lòng gật đầu, hoàn toàn không để ý ánh mắt giận dữ gần như phun ra lửa của người con gái kia: "Xem ra ngươi không có kinh nghiệm tác chiến, tập kích từ phía sau hiệu quả cực tốt." Trần Tĩnh Cừu lớn tiếng cười vang: "Đâu có!

Ta ngay từ đầu đã không chạy trốn, ngươi thật sự nghĩ có thể dễ dàng thu thập ta như vậy sao!" Người con gái lạnh lùng nhìn Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi: "Hai ngươi không tìm cơ hội chạy trốn, lẽ nào không sợ chết sao?

Hai ngươi ngay từ đầu đã không đi, mạo hiểm như vậy có thể sẽ chết đó?" Thát Bạt Ngọc Nhi không chút lưu tình nói: "Vô nghĩa, nếu hai chúng ta sợ chết, đã không đến cái nơi quỷ quái này!

Hơn nữa, nếu Trần Tĩnh Cừu này có chuyện gì, ta và Ngao công tử cũng không tiện ăn nói!" Người con gái dường như vẫn không cam lòng, lại một lần nữa ngưng tụ pháp lực xung kích những sợi dây trói buộc, nhưng càng cố gắng, pháp lực của nàng lại bị tiêu hao càng

nhanh.

Trần Tĩnh Cừu giờ đây lại có vẻ hơi đắc chí tiểu nhân, đắc ý nhìn nàng: "Đừng giãy giụa nữa, sức mạnh của Nữ Oa Thạch, ngươi không thể đối kháng được đâu.

Ta ngược lại rất tò mò, ngươi chưa từng gặp ta, vì sao lại cứ khăng khăng muốn lấy mạng ta?" Người con gái lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Tĩnh Cừu, dường như hận không thể nuốt sống y, khiến da đầu y tê dại.

"Đại Địa Hoàng Giả, đáng chết." "Ta với Đại Địa Hoàng Giả có hiềm khích gì sao?

Hay là với Đại Địa Hoàng Giả tiền nhiệm?" Trần Tĩnh Cừu gãi đầu bối rối: "Lẽ nào kẻ đó với ngươi có thù sâu hận lớn không thành, đều chuyển sang ta cả!

Thôi được rồi, ta cũng không hứng thú với quá khứ của ngươi.

Ngươi nhất định biết Không Động Ấn ở đâu đúng không?

Nói cho ta biết, ta sẽ tha mạng cho ngươi!" "Tha mạng cho ta?" Người con gái kia như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thiên hạ, không khỏi bật cười: "Ngươi có tư cách nói chuyện với ta như vậy sao?

Trong mắt ta, ngươi chỉ là một con kiến hôi, nếu không phải ngươi thừa cơ dùng thủ đoạn lừa gạt, giờ này đã sớm không còn tro bụi nào rồi!" Trần Tĩnh Cừu uy hiếp với giọng điệu gay gắt: "Lừa gạt cũng là bản lĩnh!

Dù sao bây giờ mạng của ngươi đang nằm trong tay ta, muốn sống thì nói thật!" Nàng hoàn toàn không để lời Trần Tĩnh Cừu vào tai, thậm chí trong lời nói còn có ý khiêu khích: "Vậy thì cứ lấy mạng ta đi, ta đang đợi ngươi ra tay đây!" "Ngươi nghĩ ta không dám sao!"

Trần Tĩnh Cừu nổi trận lôi đình, vừa định rút kiếm thì nhớ ra Thập Ngũ đã vỡ thành mảnh vụn, liền nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng nói: "Cho nàng ta một bài học, để nàng ta biết sự lợi hại của ta!" Thát Bạt Ngọc Nhi lườm y một cái: "Sao không tự mình ra tay?

Chuyện động thủ giết người ta chưa từng làm, hay là ngươi muốn?" Thát Bạt Ngọc Nhi nói rồi liền ném một con dao găm cho Trần Tĩnh Cừu, y lập tức ngây người.

Đương nhiên, chỉ là nói miệng vậy thôi, Trần Tĩnh Cừu chỉ khi đối mặt với Vũ Văn Thác và Dương Tố mới có sát ý, kẻ này tuy suýt chút nữa đã giết chết y, nhưng thực sự muốn y kết thúc mạng sống của nàng thì y lại có chút do dự.

Người con gái lười nhác nói: "Ngươi không dám giết ta, nhưng ta thật sự sẽ giết ngươi đó." Nàng đã sớm nhìn ra Trần Tĩnh Cừu không phải loại người lòng dạ độc ác.

"Thôi vậy!" Trần Tĩnh Cừu dứt khoát không tiếp tục giả vờ uy hiếp nữa: "Ta đương nhiên sẽ không giết ngươi, nhưng không có nghĩa là ta không giải quyết được ngươi!" "Cấm chế mà Tiểu Tuyết dùng với ngươi là từ Nữ Oa Thạch, cấm chế sẽ dần dần hấp thu pháp lực của ngươi mà mạnh lên, ngày qua ngày cho đến khi ngươi không thể thoát khỏi.

Nếu ngươi không nói Không Động Ấn ở đâu, vậy thì chuẩn bị tinh thần bị thứ này giam cầm cả đời đi, nếu ngươi chấp nhận được!" Sắc mặt người con gái không khỏi biến đổi, nàng biết Trần Tĩnh Cừu không hề đùa giỡn, Ngũ Thần Khí rất mạnh mẽ, cho dù Tiểu Tuyết chỉ nắm giữ chưa đến một phần mười, nàng cũng tuyệt đối không thể kháng cự.

Người con gái lạnh lùng nói: "Ngươi không cảm thấy ti tiện sao?

Thân là Đại Địa Hoàng Giả, lại dùng thủ đoạn hạ tiện như vậy?"

“Vô nghĩa, Đại Địa Hoàng Giả lẽ nào phải chịu chết?

Đừng trách ta đánh lén, chỉ cần có thể thắng thì cách nào cũng là cách tốt!

Ngươi lại vô lý như vậy muốn giết ta, thì sao?!” Trần Tĩnh Cừu vừa rồi suýt mất mạng, liền tức giận không thôi.

Nếu không phải vào thời khắc quan trọng có Thập Ngũ trợ lực, và liều mạng kích hoạt Thần Nông Đỉnh, giờ này y đã sớm hóa thành một đống than tiêu rồi.

Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn không để ý đến ánh mắt gần như muốn giết người của người con gái, chỉ đưa ra tối hậu thư cho nàng: “Ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi, ở đây bị giam cầm cả đời, hay là giao ra Không Động Ấn.” Nàng ta có vẻ không sợ hãi: “Ngươi nghĩ Không Động Ấn dễ lấy vậy sao?

Không có ta giúp đỡ, ngươi tìm ở đây cả đời cũng không thể có được, nếu không tin thì cứ thử xem!” Trần Tĩnh Cừu ra hiệu cho Tiểu Tuyết: “Ngươi thật sự quá coi thường ta rồi!

Tiểu Tuyết, để nàng ta xem bản lĩnh của chúng ta!” Nhưng Tiểu Tuyết lại có vẻ áy náy: “Trần đại ca, xin lỗi… Từ lúc nãy, ta không cảm nhận được khí tức của Không Động Ấn, dường như bị thứ gì đó cưỡng chế che giấu rồi…” Trần Tĩnh Cừu lập tức ngây người, nhìn nụ cười đắc ý trên mặt người con gái kia, liền hiểu ra mọi chuyện.

Người con gái đắc ý nói: “Ta biết ngươi có Nữ Oa Thạch, nhưng ta đã khống chế Không Động Ấn ba trăm năm, nó đã sớm nhận ta làm chủ.

Trên thế gian này không có ai có thể khống chế Không Động Ấn tốt hơn ta.” Tiểu Tuyết lập tức phản bác: “Vô lý!

Thiên hạ trừ Đại Địa Hoàng Giả, và chủ nhân bẩm sinh của Ngũ

Thần Khí, không có bất kỳ ai có thể khiến Ngũ Thần Khí nhận chủ!" Người con gái khiêu khích nói: "Tin hay không tùy ngươi, nếu ngươi muốn hao phí thời gian ở đây cũng không sao, một Đại Địa Hoàng Giả trên người gánh vác nhiệm vụ cứu thế đúng không?

Cứ ở đây mà chết già vô ích đi, mặc cho Thiên Chi Ngân tiếp tục mở rộng, ngươi có đợi được không?" Trần Tĩnh Cừu cau mày chặt, đương nhiên không thể lãng phí thời gian ở đây một cách vô ích.

Bất kể là Thiên Chi Ngân, phụ thân y vẫn đang đợi y đến cứu!

Trần Tĩnh Cừu bất đắc dĩ phải chọn đàm phán với nàng: "Ngươi có điều kiện gì?

Ta chỉ cần lấy Không Động Ấn rời khỏi đây!" Người con gái lập tức ra giá trên trời, rõ ràng không hề có chút thành ý đàm phán nào: "Muốn lấy Không Động Ấn đi có thể, dùng Nữ Oa Thạch đổi, hoặc là Thần Nông Đỉnh!" Trần Tĩnh Cừu suýt chút nữa tức đến nghẹn, lập tức hiểu ra, mục đích của người con gái là không cho y có được tất cả Ngũ Thần Khí!

Người con gái hoàn toàn tỏ thái độ mặc cho y xử trí, điều này lại khiến y đau đầu nhất: "Muốn giết hay chặt, cứ tự nhiên!" "Được, ta đồng ý, dùng Thần Nông Đỉnh trao đổi!" Trần Tĩnh Cừu đột nhiên ngoài ý muốn đồng ý điều kiện của nàng.

Thát Bạt Ngọc Nhi nghe lời đó suýt chút nữa tức đến thổ huyết: "Trần Tĩnh Cừu, ngươi điên rồi sao!

Đó là thánh vật của bộ tộc ta!" Trần Tĩnh Cừu lén nháy mắt với Thát Bạt Ngọc Nhi, sau đó lại giả vờ trầm tĩnh nói với nàng: "Thần Nông Đỉnh có thể cho ngươi, nhưng ngươi phải dẫn ta đi tìm Không Động Ấn trước." Người con gái cười lạnh một tiếng đầy ẩn ý: "Được, nhưng ngươi đừng thất hứa, nếu không ta sẽ khiến ngươi hối hận cả đời." "Thành giao!" Trần Tĩnh Cừu ra hiệu cho Thát Bạt Ngọc

Nhi cởi trói cho nàng, Thát Bạt Ngọc Nhi lườm y một cái, không hề nhúc nhích.

Thát Bạt Ngọc Nhi bực bội nói: "Ngươi thật giỏi lấy đồ của người khác làm ơn huệ, ngươi có biết Thần Nông Đỉnh có ý nghĩa gì đối với bộ lạc của ta không?

Tóm lại ta tuyệt đối không cho phép giao ra Thần Nông Đỉnh!" Trần Tĩnh Cừu lén truyền âm cho Thát Bạt Ngọc Nhi: "Đồ ngốc… Chỉ cần tìm được Không Động Ấn, lúc đó mọi thứ đều là của ta, còn có chỗ để cò kè mặc cả sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn Trần Tĩnh Cừu một cái, cũng truyền âm nói: "Thật không ngờ, ngươi cũng biết chơi kiểu lừa đảo không giữ chữ tín này?" Trần Tĩnh Cừu tức giận không thôi: "Con mụ này vừa xuất hiện đã muốn mạng ta, còn nói chuyện giữ chữ tín thì ta đã sớm tiêu đời rồi!" Người con gái có chút bực bội hỏi: "Kẻ mập mạp kia đã bàn bạc xong chưa?" Mặc dù nàng không nghe thấy, nhưng rõ ràng cũng nhận ra những người này đang lén lút giao lưu.

Thát Bạt Ngọc Nhi thu lại sợi roi: "Ngươi gặp may, đụng phải Trần Tĩnh Cừu cái đầu to này, món làm ăn này thật hời!

Đừng có giở trò!" Người con gái hoạt động cổ tay, cũng phản ứng nhanh chóng: "Ta muốn mạng ngươi, cũng không cần giở trò." Đương nhiên, pháp lực của nàng vẫn bị cấm chế.

Trần Tĩnh Cừu tạm thời buông cảnh giác đối với nàng, không nhịn được nhiều lời hỏi một câu: "Nói thật, ngươi rõ ràng là người tộc mà?

Bây giờ trên hòn đảo này nghe nói không có một người sống nào, vậy tại sao ngươi lại ở đây?

Vì sao không lợi dụng Không Động Ấn để rời khỏi đây?" Người con gái tự xưng là Hoàng Nữ lạnh lùng nhìn Trần Tĩnh Cừu một cái: "Hòn đảo này là vương quốc của ta, bất kể là quỷ hồn hay vật sống

đều là tử dân của ta.

Nếu ta thân là Hoàng Nữ mà rời khỏi đây, ai sẽ bảo vệ tử dân của ta?

Nếu ngươi muốn xem Không Động Ấn, bớt lời đi!" Trần Tĩnh Cừu thức thời ngậm miệng lại.

Đột nhiên, y nhớ ra, bất kể là Cổ Nguyệt hay những quỷ hồn mà y gặp trước đây đều nói hòn đảo này chín trăm năm trước là một vương quốc cô lập ngoài biển khơi.

Người con gái tự xưng Hoàng Nữ trước mắt này, lẽ nào là người cai trị cuối cùng của vương quốc đã chết kia?… Cùng lúc đó, sau khi Ngao Tông rời khỏi Trần Tĩnh Cừu và những người khác, hắn vẫn luôn tìm kiếm luồng khí tức luân hồi yếu ớt kia trên hòn đảo.

Hắn phát hiện, sau khi hòn đảo bị cấm chế cách ly, nó xuất hiện một chút liên hệ với không gian Thiên Chi Ngân.

Ngao Tông suy đoán, có lẽ cái gọi là phong ấn Ma tộc ở Ma Giới, cách biệt vĩnh viễn với Nhân Giới, về bản chất là đã tạo ra một thế giới không gian rộng lớn để giam cầm chúng.

Giờ đây hòn đảo này bị cách ly với Nhân Giới, có lẽ đang nằm trong một không gian tương đồng với Ma Giới.

"Như vậy, Hiên Viên Hoàng Đế của thế giới năm xưa quả thực có thủ đoạn phi phàm…" Khi Ngao Tông đang suy tư, hắn lại phát giác luồng khí tức bản nguyên luân hồi kia đang dần dần tiếp cận mình!

"Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào Ma Giới, xem ra ngươi cũng có chút thủ đoạn…" Một giọng nói trầm thấp lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Ngao Tông nghe vậy không khỏi mỉm cười nhạt.

Chương 688

Hắn không quan tâm đến những thứ khác, quả nhiên đã chứng thực được suy đoán của mình.

"Trả lời!" Bầu trời âm trầm kia đột nhiên nứt ra một khe hở màu đen, một sợi xích thô lớn xé không mà bắn ra, thẳng hướng đầu Ngao Tông!

"Đừng làm phiền ta." Ngao Tông thờ ơ phất tay, sợi xích đang rơi xuống giữa không trung lập tức vỡ vụn, cảm giác áp bách đối diện cũng biến mất không dấu vết.

Giọng nói kia chấn động: "Rốt cuộc là ai!" Sức mạnh của người trước mắt này vượt xa dự liệu của nó!

Ngao Tông không để ý đến lời nói của nó, tự mình nói: "Hai thế giới này không hoàn toàn liên kết với nhau, hòn đảo này dường như bị cố ý bảo vệ, cho nên không thể tùy ý xâm nhập vào thế giới hòn đảo này, đúng không?" Giọng nói kia không trả lời Ngao Tông, dường như đối với Ngao Tông đã đề cao cảnh giác cực độ.

Ngao Tông cảm giác được khí tức kia dường như lặng lẽ rời đi, thờ ơ cười một tiếng, tùy ý vươn tay giữa không trung tóm một cái, liền cưỡng chế cấm chế kẻ đang ở phía bên kia kết giới thế giới.

"Ngươi làm gì?!" Trong giọng nói kia mang theo sự kinh hoàng và chấn động tột độ, nó phát hiện mình trước mặt Ngao Tông giống như một con côn trùng bị tùy ý nắm nặn, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Ngao Tông thản nhiên nói: "Đừng cố gắng chống cự, ta giết ngươi dễ như trở bàn tay.

Ta chỉ hỏi vài câu hỏi, trả lời tốt thì sẽ không lấy mạng ngươi." Kẻ đó trầm mặc một lúc lâu, rồi bất cam lòng hỏi: "Ngươi biết?" Ngao Tông không hề nghi ngờ suy đoán của mình: "Chúa tể Vạn Ma bị cấm chế trong Ma Giới, Ma Quân, đúng không?

Khí tức ma khí trên người kẻ này cực kỳ mạnh mẽ, tuyệt đối không phải hạng tầm thường." Sau một lát trầm mặc, bên kia liền đáp: "Các hạ đoán không sai.

Lẽ nào Đại Địa Hoàng Giả nhiệm kỳ mới, muốn chém tận giết tuyệt ta?" Ngao Tông căn bản không trả lời lời nó, lại hỏi: "Bản nguyên luân hồi của Minh Giới, cũng trong tay ngươi?" "…Ngươi biết…" Ma Quân có chút chột dạ, mơ hồ cảm giác được có chuyện không hay.

Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề, không chút quanh co: "Ta không muốn nói nhiều lời vô ích với ngươi.

Giao bản nguyên luân hồi ra, ngươi có thể không chết.

Ít nhất ta có thể không tự tay giết ngươi." "Ngươi có tư cách gì mà nói chuyện với ta như vậy, thực lực dù mạnh đến mấy ta cũng…" Lời Ma Quân chưa dứt đã bị chặn lại một cách cứng rắn.

Ngao Tông đã dùng pháp lực cưỡng chế bóp nghẹt nguyên thần của nó, nhốt nó trong thể xác.

Ngao Tông làm vậy là để ngăn nó từ bỏ thể xác để chạy trốn, đồng thời cũng để cảnh cáo rằng, giết nó dễ như trở bàn tay.

Ngao Tông nói với giọng điệu nhàn nhạt: "Ta không lặp lại lần thứ hai, vì là thứ ta muốn, không có lý do gì ta không thể lấy được.

Tiện thể nhắc luôn, ta sẽ giết ngươi để đoạt lấy, cũng như vậy thôi." Ngao Tông cảm giác được một trận ý niệm linh hồn chấn động, nguyên thần của Ma Quân đang cầu xin tha thứ.

Ngao Tông dứt khoát giải khai sự trói buộc đối với nó.

Ma Quân có chút run rẩy: "Các hạ rốt cuộc là ai?

Ta ở Ma Giới hay Nhân Giới đều chưa từng thấy nhân vật hào kiệt nào như vậy!

Một nhân vật cường đại như thế này chắc chắn là cường giả tu luyện từ thời viễn cổ, nhưng vì sao ta chưa từng nghe nói đến?" Ngao Tông thản nhiên nói: "Trên đời này có rất nhiều chuyện ngươi không biết, với tầm mắt của ngươi còn không bằng ếch ngồi đáy giếng.

Đưa bản nguyên luân hồi cho ta." "Ta đâu có dễ dàng đầu hàng như vậy!" Sự khinh miệt của Ngao Tông dường như khiến Ma Quân có chút phẫn nộ, trong chốc lát, nhiều nơi trên bầu trời hư không vỡ vụn, vô số sợi xích đan xen, tràn ngập khí tức tím đen bắn thẳng tới!

Ngao Tông đã sớm đoán được kẻ này không thấy quan tài không đổ lệ, nhẹ nhàng vung tay áo, một trận gió nhẹ thổi từ phía sau.

Khi cơn gió nhẹ rời khỏi quanh thân, nó biến thành một cơn gió lốc cực kỳ khủng bố và mạnh mẽ, xé nát đá và cây cối trên mặt đất, trong chốc lát nghiền nát những sợi xích sắt đang lao tới!

Mỗi khi một sợi xích sắt tan vỡ, liền có một trận ma khí tràn ngập che kín trời đất.

Ngao Tông nhanh chóng bị từng lớp sương mù che phủ, những làn sương mù này dường như có khả năng cách ly thần thức.

Ngao Tông thờ ơ nói: "Xem ra những năm qua ngươi cũng chưa từng bị đả kích, thật sự không biết người ngoài còn có người, trời ngoài còn có trời." Tâm niệm khẽ động, cơn gió lốc chưa tan kia sau khi thổi tan sương mù, lại hóa thành vô số đạo phong nhận cưỡng chế xé rách bầu trời, cứng rắn cắt mở kết giới giữa hai giới.

Trong chốc lát, ma khí cuồn cuộn từ Ma Giới tràn vào hòn đảo,

khiến tất cả quỷ hồn lang thang trên đảo đều kinh hoàng vạn phần!

"Ma khí!" "Lẽ nào Ma tộc đã xâm chiếm rồi sao!" "Cái thứ đáng chết này, rõ ràng đã sớm hiếu kính, lại muốn xâm phạm ta…" Quỷ hồn trên đảo kinh hoàng vạn phần tứ tán bỏ chạy, ngay cả Trần Tĩnh Cừu và những người khác đang ở xa tìm kiếm Không Động Ấn cũng cảm nhận được sự bất thường này.

Hoàng Nữ thầm nghĩ: "Lẽ nào Ma Quân không định tuân thủ khế ước nữa sao?" Ma Quân đang ở trong Ma Giới liều mạng chạy trốn, vốn dĩ cho rằng dốc toàn lực thì việc thoát khỏi tay Ngao Tông không thành vấn đề, nhưng hiển nhiên nó đã quá ngây thơ.

Bất kể nó trốn đến đâu, luôn phát giác khí tức thần bí kia đang không nhanh không chậm áp sát.

Sau nhiều lần cố gắng chạy trốn, nó đành phải từ bỏ.

Ngao Tông không phải không tìm được nó, mà là đang đùa giỡn, để nó nhận thức được sự chênh lệch to lớn giữa hai bên!

Đáng sợ hơn là, Ngao Tông không hề đích thân tiến vào Ma Giới, chỉ bằng thần thức đã ép nó đến mức này.

Sau khi biết không còn đường trốn, Ma Quân đành phải từ bỏ việc chạy thoát thân, biết rằng làm vậy hoàn toàn vô nghĩa: "Tiền bối xin hạ thủ lưu tình, ta có mắt không thấy Thái Sơn!" Ngao Tông cười nhạt, giọng điệu bình thường như đang nói chuyện phiếm với bạn bè: "Ta vừa nói rồi, nếu ngươi tiếp tục chạy trốn, ta sẽ trực tiếp xóa sổ ngươi." Ma Quân nghe mà toàn thân run rẩy.

"Như lời tiền bối đã nói!" Không chút do dự, nó giao ra bản nguyên Minh Giới, luồng khí tức tím đen như ngọn lửa nhảy nhót kia, vừa thoát ly cơ thể liền biến mất không dấu vết.

Ma Quân biết, vật này đã bị Ngao Tông lấy đi, dù có không cam

lòng cũng không có cách nào.

"Thật đáng tiếc, ta còn hy vọng vật này có thể trở thành trợ lực để ta trở lại nhân gian…" Thuở xưa, khi Ma Quân chưa bị phong ấn ở Ma Giới, nó đã phải trả một cái giá cực lớn mới có được thứ này, nhưng dưới vô số năm tháng vẫn hoàn toàn không thể đồng hóa được chút nào.

Nếu đã sớm cùng nguồn khí tức với nó, vậy thì không thể tách rời khỏi cơ thể nó.

Nhưng dù vậy, Ngao Tông vẫn có cách, đại khái là để Ma Quân hồn phi phách tán, hắn cũng vẫn có thể lấy được bản nguyên Minh Giới.

Ma Quân trầm giọng nói: "Xin hỏi tiền bối lai lịch?

Ta thua tâm phục khẩu phục, nhưng ta ít nhất cũng phải biết ta đã thua ai!" "Ngoài thế giới." Giống như lúc trước trả lời Cổ Nguyệt, Ngao Tông chỉ để lại một câu nói, rồi cưỡng chế cấm chế không gian Ma Giới.

Giờ đây mục đích đã đạt, Ngao Tông không định lấy mạng nó, dù sao cũng sẽ làm nhiễu loạn tiến trình của dòng thời gian thế giới.

Ma Quân nhìn không gian bị phong bế trong chốc lát, trong lòng không khỏi cảm thán: "Quả nhiên là người ngoài có người, trời ngoài có trời…" Ban đầu khi gặp Ngao Tông, nó còn nghĩ cách lôi kéo đối phương về cùng phe, bây giờ xem ra đúng là giấc mộng si nhân!

Cường giả như Ngao Tông, e rằng việc trở thành thuộc hạ của hắn cũng đã là chuyện khó khăn rồi.

"Khoan đã… Vừa rồi, ngoài thế giới…" Ma Quân đột nhiên hiểu ra, lặp đi lặp lại mấy chữ, khi tỉnh ngộ thì lập tức chấn động không thôi!

“Ngoài thế giới, thì ra là vậy…” Trong lòng Ma Quân vừa sợ hãi vừa may mắn, giờ đây nó đã hiểu vì sao Ngao Tông không giết nó!… Không Động Ấn theo lời Hoàng Nữ nói, được đặt bảo quản trong hoàng cung.

Nhưng khi đến cái gọi là hoàng cung đó, lại phát hiện đó không phải hoàng cung, mà chỉ là một lăng mộ đồ sộ và nguy nga!

Trần Tĩnh Cừu nhìn lăng mộ đồ sộ và nguy nga đó, cảm nhận luồng khí tức âm lãnh không ngừng ập đến, y thực sự không thể tưởng tượng được việc sống ở đây quanh năm sẽ cảm thấy thế nào: “Quốc vương các đời đều có sở thích đặc biệt như vậy sao…” Hoàng Nữ cực kỳ khinh thường: “Năm xưa khi hòn đảo này bị cấm chế, Đại Địa Hoàng Giả đã hủy diệt vương quốc trên hòn đảo, giết chết tất cả dân chúng bách tính, đồng thời cũng phá hủy tất cả cung điện trên hòn đảo, cho nên bản Hoàng Nữ mới bất đắc dĩ cư trú trong hoàng lăng này.

Hơn nữa, những phàm nhân các ngươi căn bản không hiểu, cư trú ở đây được anh linh của các tiên tổ đời đời phù hộ, hiệu quả tu luyện vượt xa bất kỳ linh mạch nào!” Trần Tĩnh Cừu lại nghe ra một trọng điểm khác: “Cái gì, Đại Địa Hoàng Giả đã giết chết tất cả bách tính trong vương quốc này sao?

Vì sao, Đại Địa Hoàng Giả không phải nên lấy việc giải cứu chúng sinh làm nhiệm vụ của mình sao?” Mỗi khi nhắc đến Đại Địa Hoàng Giả, nàng dường như có vô số oán hận không thể xóa nhòa: “Tiểu tử, ngươi vẫn luôn bị cái danh Đại Địa Hoàng Giả lừa gạt, nào biết các đời Đại Địa Hoàng Giả đều lấy những danh xưng đường hoàng đó để che đậy mọi hành vi độc ác.

Vô số oan hồn vong linh trên hòn đảo này, chính là bằng chứng tốt nhất!” Tiểu Tuyết kinh ngạc: “…Không lẽ có sự hiểu lầm nào đó?

Đại Địa Hoàng Giả từ trước đến nay sẽ không lạm sát vô tội mà." Hoàng Nữ lạnh lùng chất vấn: "Mấy vạn sinh mệnh dân chúng trên hòn đảo này, trong miệng tiểu nha đầu ngươi lại biến thành hiểu lầm sao?

Thật là khẩu khí lớn, ngươi nghĩ mạng người và kiến cỏ không khác gì sao!" Tiểu Tuyết cúi đầu trầm mặc không nói, nhưng vẫn không muốn tin những điều này.

Trần Tĩnh Cừu thầm nghĩ, sau này gặp lại Cổ Nguyệt nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Không, Trần Tĩnh Cừu không phải cũng vì phục quốc mới đi tìm Ngũ Thần Khí sao, ban đầu y căn bản không coi Thiên Chi Ngân là chuyện gì to tát.

Hoàng Nữ lạnh lùng nói: "Không Động Ấn ở bên trong, pháp lực của ta đã bị cấm chế, nếu ngươi muốn, hãy tự mình đi lấy." "Đừng lừa ta!" Trần Tĩnh Cừu lấy ra một đống phù chú, vì thân kiếm Thập Ngũ chưa hồi phục, y cũng chỉ có thể dựa vào những vật ngoài thân này để trợ lực.

Chương 689

Hoàng Nữ dường như không hề lừa dối, khi Trần Tĩnh Cừu đẩy cánh cửa lớn của lăng mộ ra, ngay cửa huyệt mộ âm u đó, một tế đàn sừng sững, trên đó đặt một pháp bảo hình ấn có tạo hình cổ xưa.

"Không Động Ấn!" Trần Tĩnh Cừu vừa nhìn đã phán đoán ra, khí tức đặc hữu của Ngũ Thần Khí tuyệt đối không thể sai được, y có thể cảm nhận Không Động Ấn đang tương ứng với y từ xa!

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi…" Trần Tĩnh Cừu từ từ bước về phía Không Động Ấn, nhưng lại phát hiện Không Động Ấn cũng phát ra ánh sáng chói mắt, dần dần bay về phía y.

Trần Tĩnh Cừu kích động không thôi, vừa định vươn tay lấy Không Động Ấn, trên Không Động Ấn lại bùng phát một trận ánh sáng cực kỳ chói mắt, bao phủ Trần Tĩnh Cừu ở trong đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, xung quanh Trần Tĩnh Cừu hình thành một lồng giam ánh sáng, giam chặt y ở trong đó không thể thoát thân!

"Chuyện gì vậy?!" Mọi người kinh hãi không thôi, Không Động Ấn thì nhanh chóng bay vào tay Hoàng Nữ, dễ dàng hóa giải cấm chế của Nữ Oa Thạch cho nàng.

"Đáng chết!" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức theo bản năng tránh xa Hoàng Nữ.

Hoàng Nữ nhìn Không Động Ấn đang chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay, cười một cách lạnh lẽo: "Ngươi thật sự nghĩ… Ta có thể để ngươi chết thoải mái một chút, vì ngươi đã chủ động dâng Thần Nông Đỉnh đến tận cửa." Tiểu Tuyết hoàn toàn không thể hiểu được: "Không Động Ấn lại nhận nàng ta làm chủ sao?

Rõ ràng Đại Địa Hoàng Giả chân chính đang ở đây!" Hoàng Nữ chậm rãi nâng Không Động Ấn lên, theo đó đá vụn và bụi cát phía sau nàng cũng chậm rãi tụ lại, hình thành vô số mũi tên đá lơ lửng giữa không trung xung quanh nàng.

"Đi!" Mỗi mũi tên đều ẩn chứa uy năng cực kỳ to lớn.

Hoàng Nữ quát lớn một tiếng, vô số mũi tên đá xé không mà bay ra, như một trận mưa bão ập tới!

"Ầm!" Mỗi mũi tên nổ tung đều dẫn đến một trận pháp lực chấn động cuồng bạo, Thát Bạt Ngọc Nhi hoàn toàn không thể ngăn cản, chỉ có thể nép bên cạnh Tiểu Tuyết, dưới sự bảo vệ của Nữ Oa Thạch của cô bé.

Tiểu Tuyết rõ ràng phát giác: "Mạnh quá… Việc cô bé khống chế Ngũ Thần Khí kém xa sự thành thục của Hoàng Nữ.

Ngay cả khi chỉ dựa vào hai thần khí cứng đối cứng cũng đã rơi vào thế hạ phong!" Trần Tĩnh Cừu bị giam cầm trong lồng ánh sáng, sốt ruột không thôi, hoàn toàn từ bỏ hy vọng sống sót, chỉ hy vọng có thể thoát thân càng xa càng tốt.

Hoàng Nữ lạnh lùng nhìn Trần Tĩnh Cừu một cái: "Hôm nay không ai được đi!" Trần Tĩnh Cừu lập tức cảm thấy cổ họng bị nghẹn, không nói được một lời nào.

Ngay sau đó, mặt đất nứt toác, một con rắn khổng lồ hoàn toàn do đá tảng ngưng tụ thành từ trên cao nhìn xuống, khí thế bức người.

Ngay sau đó, con rắn khổng lồ ngẩng đầu gầm thét giận dữ, há miệng to lớn nuốt chửng y, rõ ràng muốn kết thúc y bằng một đòn!

Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết nhìn con rắn đá khổng lồ dần dần áp sát, trong lòng tuyệt vọng không thôi, chỉ sợ lần này chắc chắn sẽ chết!

“Xong rồi…” Nhưng vào khoảnh khắc sinh tử đó, một trận cuồng phong đột nhiên lướt qua, ngưng kết thành một đạo phong nhận khổng lồ như lưỡi dao chém xuống giữa không trung, lại trong chớp mắt chém đứt thân thể con rắn khổng lồ!

“Rắc!” Thân thể con rắn khổng lồ nổ tung, đá vụn lớn như cái đấu tứ tán rơi vãi, tiếp theo là một trận mưa đá dày đặc.

Hoàng Nữ sắc mặt kinh ngạc, sau đó tức giận chất vấn: “Kẻ nào dám ngăn cản ta!” “Kẻ muốn giết người của ta, đương nhiên là không được!” Cuồng phong tan đi, một bóng người từ từ bước ra từ trong màn khói bụi lắng xuống.

Tiểu Tuyết nhìn thấy bóng người đó, lập tức mừng rỡ vô cùng, đó chính là Ngao Tông!

“Ngao đại ca!” Trần Tĩnh Cừu thở phào nhẹ nhõm: “May quá có cứu rồi!” Như vậy cuối cùng cũng giữ được một mạng!

Có Ngao Tông ở đây, liền không còn lo lắng nữa.

“Này, tin ta đi, bây giờ lập tức giao Không Động Ấn đầu hàng, có thể giữ lại một mạng, hiểu không!” Trần Tĩnh Cừu lập tức mượn oai hùm, mặc dù bị nghẹn cổ họng không nói được, nhưng vẫn quật cường truyền âm cho Hoàng Nữ.

Hoàng Nữ vung tay một cái: “Quá nhiều lời vô nghĩa!” Trần Tĩnh Cừu lập tức bị một đống đá hợp lại bao vây và đập mạnh đến bất tỉnh, tên đó lập tức im lặng.

Ngao Tông thản nhiên nói: “Bây giờ thả Trần Tĩnh Cừu ra, giao ra Không Động Ấn, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không ngươi sẽ hối hận.” Hoàng Nữ lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngao Tông, dường như đang cân nhắc trọng lượng của lời nói đó.

Mặc dù Ngao Tông nhìn qua chỉ là một phàm nhân bình thường,

nhưng chỉ một đòn vừa rồi đã dễ dàng xóa sổ con rắn đá khổng lồ mà nàng tạo ra, đủ để chứng minh thực lực phi phàm.

Thậm chí liệu có thể giao chiến ngang ngửa với nàng, người đang cầm Không Động Ấn, hay không cũng chưa biết được.

Hoàng Nữ vung tay một cái, Trần Tĩnh Cừu đang hôn mê lập tức bị ném xuống chân Ngao Tông: "Tiểu tử này ta có thể cho ngươi, nhưng ngươi phải lập tức rời khỏi hòn đảo, vĩnh viễn không được xuất hiện ở đây!" Nhưng Ngao Tông lại không hề nhúc nhích: "Thế Không Động Ấn đâu?" Hoàng Nữ lập tức có chút tức giận: "Đừng được voi đòi tiên, nếu ngươi muốn cướp Không Động Ấn của ta thì đã sớm làm rồi!" "Ta không giết ngươi là đã khai ân rồi!" Ngao Tông nhún vai, từ từ bước về phía Hoàng Nữ: "Vậy thì không còn cách nào nữa.

Đừng trách ta, là ngươi tự tìm lấy." "Tìm chết!" Hoàng Nữ thấy Ngao Tông phớt lờ cảnh cáo của mình thì lập tức nổi trận lôi đình, ngay lập tức thúc giục Không Động Ấn dẫn dắt vô hình, trong chốc lát phía sau nàng huyễn hóa ra năm hung thú Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ với hình thái khác nhau, sát khí ngút trời!

"Tất cả tử dân nghe lệnh của ta!" Hoàng Nữ ra lệnh một tiếng.

Âm khí trên khắp hòn đảo không ngừng tụ tập về đây, những quỷ hồn lang thang khắp đảo cũng vậy.

Những quỷ hồn này thay đổi sự nhút nhát yếu ớt thường ngày, giờ đây trở nên vừa hung tàn vừa nanh ác, hoàn toàn muốn cùng nàng quyết chiến một mất một còn!

Ngao Tông khinh thường, tùy tay vung một cái, những quỷ hồn cuồng bạo kia lập tức tỉnh táo, lại một lần nữa khôi phục dáng vẻ nhút nhát sợ hãi thường ngày, nhìn nhau.

“Miệng thì nói là bách tính tử dân của ngươi, kết quả lại lợi dụng như vậy, ngay cả sau khi chết rồi cũng không dám để linh hồn được yên ổn!” “Hoàng Nữ đại nhân…” “Xin người tha cho chúng ta đi, chúng ta thật sự không giỏi chiến đấu đâu!” “Chúng ta không muốn liều mạng nữa, người hãy để chúng ta yên ổn đi…” Những quỷ hồn này đều quỳ xuống trước mặt Hoàng Nữ, vừa sợ hãi vừa bi ai cầu xin.

Hoàng Nữ nổi trận lôi đình, trong lòng bàn tay huyễn hóa ra một cây roi lửa dài quất mạnh một cái, đánh cho những quỷ hồn kia tứ tán bỏ chạy.

“Một lũ phế vật!” “Không có những tên vô dụng này giúp đỡ, ta cũng có thể tiêu diệt ngươi!” Năm linh thú Ngũ Hành theo ý niệm của Hoàng Nữ mà điều khiển, đều gầm thét lao về phía Ngao Tông!

“Ngao đại ca, người phải cẩn thận một chút, pháp lực của Không Động Ấn không thể xem thường, nàng ta khống chế nó đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, e rằng…” Lời Tiểu Tuyết chưa dứt, cô bé đã chấn động vô cùng trợn to mắt.

Thấy Ngao Tông chỉ tùy ý vung tay áo một cái, liền cuốn lên một trận cuồng phong sắc bén rít gào xé nát linh thú Thủy và Hỏa thành mảnh vụn!

Ngao Tông nói với vẻ phong thái nhẹ nhàng: “Thủ pháp thao túng Ngũ Thần Khí của ngươi quả thực mạnh hơn y một chút, nhưng cũng không đến mức này.” Hắn nhẹ nhàng đạp xuống mặt đất, trên con phố lớn lập tức bùng lên ánh lửa ngút trời, nuốt chửng ba linh thú còn lại vào trong đó, trong chớp mắt thiêu rụi chúng thành tro!

Cũng trong khoảnh khắc đó, Hoàng Nữ đã nhận ra, vội vàng vung roi lửa dài đánh về phía Ngao Tông!

Ngao Tông giải quyết linh thú chỉ dùng một lát ngắn ngủi, hoàn toàn ngoài dự liệu của Hoàng Nữ.

Nàng cũng biết thời cơ ra tay chỉ có trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

"Rắc!" Roi lửa dài quét ngang, kèm theo một tiếng xé gió, nhưng giây tiếp theo đã bị Ngao Tông vững vàng tóm trong tay.

Bất kể Hoàng Nữ kích phát thế nào cũng không thể thu hồi roi!

Ánh mắt Ngao Tông đột nhiên co lại: "Cơ hội ta đã cho, ngươi tự tìm chết!" Chiếc roi dài như có ý thức tự mình vòng trở lại tay Hoàng Nữ, trong chớp mắt trói chặt nàng lại, đồng thời Ngao Tông tiện tay cấm chế pháp lực của nàng.

Sau khi mất đi pháp lực gia trì, Không Động Ấn cũng ảm đạm vô quang rơi xuống một bên.

Lúc này Hoàng Nữ đã hoàn toàn không thể thao túng nó.

Thát Bạt Ngọc Nhi thấy vậy không khỏi lớn tiếng vỗ tay tán thưởng: "Thủ đoạn hay lắm, Ngao công tử!" Người phụ nữ độc ác vừa rồi đã khiến cô phải chịu không ít thiệt thòi, giờ đây cuối cùng cũng hả được một cơn giận!

Hoàng Nữ cố gắng giãy giụa vô ích, ánh mắt nàng nhìn về phía Ngao Tông tràn đầy chấn động và sợ hãi.

"Rốt cuộc là ai, ta chưa từng nghe nói Nhân Giới có nhân vật lợi hại như vậy!" Ngao Tông vung tay một cái: "Ngươi chưa nghe nói đến là đúng rồi." Không Động Ấn bị hút vào lòng bàn tay hắn, đồng thời cũng giải trừ cấm chế trên người Trần Tĩnh Cừu.

Tên đó lập tức hoảng loạn tỉnh dậy: "Ngao, Ngao tiền bối!" Ngao Tông cười nói: "Tiểu tử ngươi mạng lớn, gặp phải con mụ điên này mà còn giữ được một mạng." Sau đó, hắn ném Không Động Ấn cho y: "Bây giờ nó là của ngươi." "…" Trần Tĩnh Cừu nâng Không Động Ấn trong tay, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, vừa rồi y suýt chút nữa bị

thứ này làm cho chết.

Nhưng khi cầm nó trong tay, linh trí của Không Động Ấn lại chủ động giao lưu với Trần Tĩnh Cừu, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi liền nhận Trần Tĩnh Cừu làm chủ, hóa thành linh lực bị hấp thụ vào cơ thể y!

Hoàng Nữ nhìn cảnh này không khỏi than vãn, biết rằng mình không còn cơ hội lấy lại Không Động Ấn nữa.

"Thôi vậy, mạng còn suýt mất thì cần gì Không Động Ấn!" Hoàng Nữ thở dài một hơi, hoàn toàn chuẩn bị cho cái chết: "Thua trong tay các hạ, ta nhận.

Nếu các hạ nguyện ý, xin cho ta một cái chết thống khoái." Ngao Tông nhìn về phía Trần Tĩnh Cừu, lần này y không hề do dự chút nào, cầm thanh tàn kiếm Thập Ngũ bước về phía Hoàng Nữ.

Trần Tĩnh Cừu cũng biết, đều là vì trước đây y không muốn tự tay giết người, cho nên mới suýt chút nữa để Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi mất mạng.

Chương 690

Nếu y lại nhân từ, thực sự không đáng.

“Lần này không trách ta đâu, trước đây ta đã cho ngươi một cơ hội sống sót, ngươi không chịu nắm lấy, ngược lại còn tự chuốc lấy tai họa!” Trần Tĩnh Cừu không chút do dự giơ kiếm lên, đang chuẩn bị chém xuống đầu Hoàng Nữ thì đột nhiên phát giác một luồng sức mạnh vô danh trói chặt thanh trường kiếm của y, khiến tay y căn bản không thể hạ xuống!

“Trần huynh đệ, xin hãy hạ thủ lưu tình!” Đột nhiên, một tàn ảnh từ trên người Trần Tĩnh Cừu lóe ra, hóa thành hình dáng Cổ Nguyệt.

“Cổ Nguyệt?” Trần Tĩnh Cừu khẽ giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Dường như đây chỉ là một phân thần ý thức của Cổ Nguyệt, không phải cả hồn phách.

Cổ Nguyệt nói với vẻ áy náy: “Trần huynh đệ, sự việc xảy ra vội vàng, xin lỗi đã không báo trước cho ngươi.

Bản thể của ta thực sự không tiện tiến vào thế giới này, chỉ có thể mượn ngươi giúp đỡ.” Trần Tĩnh Cừu cau mày: “Có chuyện gì sao?” Cổ Nguyệt này lại coi y như một công cụ, cho nên y cũng không có vẻ mặt tốt đối với Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt khẩn cầu: “Tại hạ hy vọng ngươi có thể nể mặt ta ba phần, tha cho nàng ta một con đường sống.” Trần Tĩnh Cừu không cần suy nghĩ liền lắc đầu từ chối: “Tuyệt đối không thể!

Người phụ nữ này vừa rồi suýt chút nữa đã lấy mạng ba người chúng ta, ta đã tha cho nàng ta một lần rồi!” Cổ Nguyệt có chút xấu

hổ: “Xin lỗi, ta vốn dĩ tưởng Ngao tiền bối sẽ luôn bảo vệ ngươi… Nhưng ta nợ nàng ta, ta thực sự không muốn nàng ta chết!” Trần Tĩnh Cừu tức quá hóa cười: “Bây giờ thấy nàng ta có thể chết trong tay ta, nhưng khi người phụ nữ đó suýt chút nữa giết chết ta, vì sao ngươi không ra tay cứu ta?

Nợ nàng ta, cho nên cảm thấy ta chết trong tay nàng ta cũng không sao ư?!” Cổ Nguyệt lắc đầu cười khổ: “Xin lỗi, sức mạnh ý thức của ta có thể tiến vào thế giới này quá nhỏ, căn bản không thể ngăn cản.

E rằng nếu ta xuất hiện, ngược lại sẽ chọc giận nàng ta khiến ngươi càng nguy hiểm hơn…” “Ta không cần ngươi ở đây giả nhân giả nghĩa cầu xin cho ta, cút đi!” Lời Cổ Nguyệt chưa dứt, Hoàng Nữ đã tức giận quát mắng: “Bây giờ ngươi mới biết ở đây giả vờ làm người tốt sao?

Năm xưa nếu không phải vì ngươi, ta đâu đến nông nỗi này, vương quốc này lại đâu đến nông nỗi này!” Cảnh tượng này khiến mọi người đều có chút mơ hồ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng Nữ nhìn Trần Tĩnh Cừu với ánh mắt giận dữ, ra lệnh y ra tay giết mình: “Tiểu tử, muốn giết ta thì cứ ra tay đi, không cần để ý đến tên hỗn trướng này, ta không cần hắn cầu xin!” “Đủ rồi, vương quốc đã chìm xuống đến mức này, thì sao chứ?” Cổ Nguyệt cuối cùng cũng không nhịn được, lớn tiếng quát mắng nàng.

Ngao Tông cũng mơ hồ nhận ra, quan hệ giữa hai người này hiển nhiên không đơn giản, xem ra cũng là một cặp oan gia.

Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn ngơ ngác: “Rốt cuộc là sao?” Cổ Nguyệt quay người nhìn về phía Ngao Tông, hít sâu một hơi: “Xin lỗi, Trần huynh.

Việc này thực sự vượt quá dự liệu của ta.

Với tư cách Đại Địa Hoàng Giả, ngươi quả thực xứng đáng." Trần Tĩnh Cừu lại càng thêm mơ hồ: "Ta đương nhiên sẽ không yêu cầu khoan thứ vô điều kiện, vậy nên xin hãy tha cho nàng ta một mạng.

Đợi khi ta trở về, ta nguyện dùng tính mạng của mình để đền bù, thế nào?" "Người phụ nữ này đáng để đổi bằng tính mạng ư?" Cổ Nguyệt sắc mặt vô cùng kiên quyết, không hề có chút ý tứ giả dối nào: "Ta nợ nàng ta." Hoàng Nữ nghe lời này, sau một khoảnh khắc chấn động ngắn ngủi, liền nghiến răng ken két hỏi: "Ý gì?" Cổ Nguyệt không nhìn thẳng ánh mắt Hoàng Nữ, im lặng không nói.

"Ngươi nợ ta mấy trăm năm, ngươi nghĩ một mạng của ngươi có thể đổi được sao!

Ngươi muốn chuộc tội, ta cố tình không cho ngươi cơ hội!" Nói xong, Hoàng Nữ cưỡng chế dũng động pháp lực trong cơ thể xung kích ngũ tạng lục phủ, lại muốn tự sát ngay tại chỗ.

"Khoan đã!" Cổ Nguyệt đại kinh thất sắc, nhưng cô chỉ là một ý thức với pháp lực hữu hạn, căn bản không thể ngăn cản Hoàng Nữ!

Ngao Tông thản nhiên liếc nhìn Hoàng Nữ một cái: "Không phải lúc ngươi tự kết liễu." Lập tức khiến pháp lực trong cơ thể nàng bình ổn lại, nhưng việc cưỡng chế vận tác pháp lực như vậy đã khiến nàng bị nội thương cực lớn, không khỏi phun ra một ngụm máu tươi.

Cổ Nguyệt thành khẩn nhìn về phía Ngao Tông: "Ngao tiền bối, có thể dùng một mạng của ta, đổi lấy một mạng của nàng ta không?" Nhưng Ngao Tông chỉ chậm rãi lắc đầu: "Người phụ nữ này suýt chút nữa đã lấy mạng ngươi, cần phải tranh thủ ý kiến của ngươi." Trần Tĩnh Cừu không đợi Cổ Nguyệt mở miệng, liền từ chối: "Mạng của nàng ta thì nàng ta, không liên quan đến ngươi.

Giết người bừa bãi là vô tội." Thát Bạt Ngọc Nhi cũng nói theo:

“Ngay cả trong bộ lạc Thát Bạt, tội lỗi của một người cũng chỉ có thể trừng phạt một người, bất kỳ ai cũng không thể đền bù, nếu không ngay cả đao phủ cũng sẽ từ chối hành hình!” Cổ Nguyệt thở dài một tiếng: “Trần huynh đệ, dù là nể mặt Đại Địa Hoàng Giả, ngươi cũng không muốn giúp ta một lần sao?” “Đại Địa Hoàng Giả?” Trần Tĩnh Cừu nghe vậy khẽ giật mình, lùi lại một bước cẩn thận đánh giá Cổ Nguyệt một lát, rồi đột nhiên hiểu ra!… Cùng lúc đó, bản thể của Cổ Nguyệt đang cùng Kiếm Si canh giữ bên ngoài pháp trận.

Cổ Nguyệt cảm ứng được ý thức của mình xuất hiện, trong lòng không khỏi có chút bất an: “Không biết y có chịu tha cho nàng ta một lần không…” Đột nhiên, sắc mặt Cổ Nguyệt trở nên cực kỳ ngưng trọng, lập tức nhìn về phía khu rừng bên ngoài pháp trận, quát lớn: “Ai!

Đừng giấu đầu lòi đuôi, mau ra đây cho ta!” Lời vừa dứt, một bóng người từ trong rừng lóe ra, từ từ bước về phía pháp trận, đó chính là Độc Cô Ninh Kha!

Ninh Kha vỗ tay cười nói, dường như công nhận thủ đoạn của Cổ Nguyệt: “Ngươi giấu Không Động Ấn ở nơi này thật dụng tâm, nếu không phải ở Nhân Giới vẫn còn lưu lại manh mối để tiến vào nơi này, e rằng thế giới bên ngoài vĩnh viễn sẽ không tìm được nó ở đây.

Không, rõ ràng ngươi hy vọng Đại Địa Hoàng Giả kế nhiệm có thể đến đây, nhưng lại để lại cơ hội tốt cho ta!” Sắc mặt Cổ Nguyệt âm lãnh, tuy không nói một lời, nhưng pháp lực quanh thân dần dần bốc lên.

Đồng thời Kiếm Si cũng đứng bên cạnh Cổ Nguyệt với vẻ mặt vô cảm, chuẩn bị ứng chiến.

Cổ Nguyệt lạnh lùng nói: “Giao ra Phân Thủy Châu, bây giờ lập tức rời đi, nếu không ta sẽ không để ngươi sống sót rời khỏi nơi này!”

Một tia cười nguy hiểm hiện lên khóe miệng Ninh Kha: "Cổ Nguyệt, à không, phải gọi là Đại Địa Hoàng Giả mới đúng, nhưng bây giờ ngươi không gánh vác danh hiệu đó." Nàng có thể hoàn toàn xác định, người trước mắt này chính là Đại Địa Hoàng Giả phong ấn Thiên Chi Ngân đời trước, Cổ Nguyệt!

Phân Thủy Châu mà Cổ Nguyệt nhắc đến, là pháp bảo để tiến vào hòn đảo được dự trữ cho Đại Địa Hoàng Giả nhiệm kỳ tiếp theo, sau khi phong ấn Thiên Chi Ngân mấy trăm năm trước.

Phân Thủy Châu năm xưa được đặt cùng với Hiên Viên Kiếm, cho nên cuối cùng bị Chu Sùng có được, và được đặt trong quốc khố của Chu quốc, nhưng hắn căn bản không biết công dụng của Phân Thủy Châu.

Ngay cả Ninh Kha, cũng là do đọc được trong một cuốn cổ tịch không ai biết, cho nên mới yêu cầu Chu Sùng giao Phân Thủy Châu.

Cổ Nguyệt cũng không ngờ, Trần Tĩnh Cừu và những người khác căn bản không dùng đến nó, ngược lại lại để Ninh Kha nhặt được món hời lớn!

Ninh Kha cười tủm tỉm nhìn Cổ Nguyệt: "Cuốn cổ tịch nhắc đến Phân Thủy Châu đó có tên là 《Nhàn Dị Thú》, ba trăm năm trước được lưu truyền rộng rãi trong nhân gian, bị người ta coi là truyện nhỏ mà đọc, không ai tin là thật, cho nên đến nay vẫn còn lưu truyền, không nhiều lắm, nhưng may mắn là ta đã tìm được một bản.

Tác giả của cuốn sách này, ngươi đó, đã dùng cách này để nhắc nhở Đại Địa Hoàng Giả tiếp theo tìm kiếm Không Động Ấn, ta nói đúng chứ?" Cổ Nguyệt khinh thường nói: "Ta đã sớm biết, Phân Thủy Châu có thể sẽ rơi vào tay kẻ ác.

Cho nên ta đích thân lưu lại trên hòn đảo này ba trăm năm, chỉ để chờ những kẻ như ngươi chủ động đến tìm chết.

Đưa Phân Thủy Châu cho ta đi, ngươi không phải đối thủ của ta." Ninh Kha từ phía sau lấy xuống một gói đồ dài, rũ bỏ tấm vải chống bụi, một thanh trường kiếm cổ xưa hiện ra trong lòng bàn tay: "Ta đương nhiên không phải." "Hiên Viên Kiếm!" Mắt Cổ Nguyệt sáng lên, đã không biết bao nhiêu trăm năm rồi nàng chưa gặp lại vật này: "Ngươi đưa luôn Hiên Viên Kiếm đến đây cũng đỡ cho ta không ít thời gian, vừa hay giao cho Đại Địa Hoàng Giả!" Mặc dù Hiên Viên Kiếm uy lực mạnh mẽ, nhưng Cổ Nguyệt không lo lắng, Độc Cô Ninh Kha không có huyết mạch Hiên Viên, căn bản không thể sử dụng Hiên Viên Kiếm.

"Đương nhiên không phải ta sử dụng, vật này cũng đã đến lúc vật về nguyên chủ rồi!" Ninh Kha đột nhiên ném Hiên Viên Kiếm đến trước mặt Kiếm Si, Kiếm Si vốn vẫn luôn không có ý thức tự chủ, cúi đầu nhìn thanh kiếm đó, liền rút nó ra!

Cổ Nguyệt suýt chút nữa bật cười: "Ta thật không biết ngươi đang gây rối cho ta hay giúp ta nữa.

Người phụ nữ này thật biết phối hợp!" "Nể mặt Hiên Viên Kiếm, lát nữa ta sẽ để ngươi chịu ít khổ sở, tha cho ngươi một mạng." Cổ Nguyệt chậm rãi vươn tay, vừa định tóm lấy Ninh Kha thì đột nhiên phát giác một trận đau nhói tận xương ở phía sau, ngay sau đó lại thấy Hiên Viên Kiếm đâm xuyên qua ngực mình!

Cổ Nguyệt khó tin nghiêng đầu nhìn về phía sau, lại thấy Kiếm Si tay cầm Hiên Viên Kiếm, đâm nó vào sau lưng mình!

"Ngươi…!" Trên khuôn mặt Kiếm Si hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, rồi chậm rãi đâm Hiên Viên Kiếm vào ngực Cổ Nguyệt: "Cổ Nguyệt tiền bối, người thật đúng là tốn công tốn sức rồi." Ninh Kha nhìn cảnh này, hài lòng gật đầu: "Mới đúng là ngươi, Vũ Văn Thác!" Cổ Nguyệt căn bản không kịp quan tâm đến nàng, vội vàng chấn động

pháp lực tấn công Kiếm Si, nhân lúc đối phương rút Hiên Viên Kiếm ra, lập tức né tránh xa.

Ninh Kha đương nhiên không để Cổ Nguyệt dễ dàng chạy thoát, cùng Kiếm Si trước sau kẹp đánh, chặn đường lui của Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt dùng pháp lực bảo vệ tâm mạch, khó tin nhìn về phía Kiếm Si, căn bản không phát giác trên người Kiếm Si có pháp chú bị thao túng.

"Kiếm Si… vì sao…" Nói cách khác, tất cả đều là hành vi tự nguyện của Kiếm Si!

Kiếm Si hất đi vết máu trên trường kiếm, trong ánh mắt tràn đầy sát ý: "Ta không phải Kiếm Si, ta là Vũ Văn Thác." Cổ Nguyệt đột nhiên hồi thần: "…Tam hồn thất phách của ngươi đã toàn bộ trở về rồi!" Lúc này Vũ Văn Thác đã tam hồn thất phách câu toàn.

Ninh Kha ngay khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Cổ Nguyệt, liền phóng thích tam hồn giấu trong tay, để chúng quay về bản thể.

Tam hồn quy vị, thất phách cũng theo đó ổn định lại, Vũ Văn Thác liền khôi phục lại dáng vẻ nguyên bản nhất.

Còn về Kiếm Si, đã hoàn toàn không còn tồn tại nữa.

Vũ Văn Thác cười nói: "Ninh Kha, làm tốt lắm!" Ninh Kha khẽ gật đầu: "Để giúp ngươi, có mấy lần ta suýt chút nữa đã chết trong tay ngươi.

Món nợ này, sau khi trở về ta sẽ tính sổ với ngươi thật kỹ!" Lúc này, trong lòng Cổ Nguyệt có thể nói là bi thương không thôi, vạn vạn không ngờ cái gọi là bản tính của Kiếm Si lại như vậy.

Người như vậy, làm sao có thể trở thành Đại Địa Hoàng Giả!

Cổ Nguyệt cười lạnh một tiếng, máu tươi chảy ra từ khóe miệng:

“Giết ta, e rằng còn xa mới đủ!

Hiên Viên Kiếm tạm thời để ngươi bảo quản, sớm muộn gì ta cũng sẽ đoạt lại!” Ngay sau đó, Cổ Nguyệt thi triển bí pháp, trong chớp mắt hóa thành một đạo lưu quang độn nhập vào lòng đất biến mất không thấy.

Ninh Kha có chút kinh ngạc: “Quả nhiên là Đại Địa Hoàng Giả, ta đúng là đã có chút coi thường nàng ta.” Cổ Nguyệt trọng thương đến mức này mà còn có thể chạy thoát.

Vũ Văn Thác đã hoàn toàn khôi phục bình thường, vận động gân cốt một phen, chỉ cảm thấy như vừa nằm mơ một giấc, Kiếm Si là nhân vật chính trong giấc mơ đó.

Vũ Văn Thác khẽ cười: “Thật dài dòng… nhưng cũng đáng giá.

Chương 691

Cổ Nguyệt, ta và Trần Tĩnh Cừu đều là Đại Địa Hoàng Giả, điều đó có nghĩa là Ngũ Thần Khí ta cũng có thể khống chế được!" "Chỉ đáng tiếc, ta vốn dĩ định hạ thủ lưu tình, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể giải quyết ngươi một thể." Nếu Trần Tĩnh Cừu còn sống, tuyệt đối không thể trở thành Đại Địa Hoàng Giả chân chính, cho nên Trần Tĩnh Cừu phải chết.

Vũ Văn Thác ngồi bên cạnh pháp trận, yên tĩnh chờ đợi: "Ta ở lại đây đợi ngươi quay về, ngươi đi tìm Cổ Nguyệt đi, đừng để lại người sống." Ninh Kha khẽ cười, ngay sau đó lóe thân tiến vào trong rừng, nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng đâu.

"Yên tâm." Trần Tĩnh Cừu thốt lên: "Lẽ nào ngươi là Đại Địa Hoàng Giả tiền nhiệm!" Phân thần ý thức của Cổ Nguyệt chậm rãi gật đầu, thừa nhận sự thật: "Không sai.

Thiên Chi Ngân lần trước do ta phong ấn, Không Động Ấn cũng do ta để lại ở nơi này." Tiểu Tuyết không nhịn được kinh hô một tiếng: "Thảo nào, ta vẫn luôn cảm thấy quen thuộc!

Năm xưa ý thức tàn lưu của mẫu thân từng khi ngủ say đã lấy Nữ Oa Thạch ra giao cho một người, người đó nhất định là ngươi!" Trần Tĩnh Cừu có một cảm giác bị lừa gạt, không khỏi nổi giận: "Vậy sao ngươi không mang Không Động Ấn theo người, mà lại để nó ở cái nơi quỷ quái này bắt ta đi lấy?

Chẳng phải là thêm chuyện sao!" Cổ Nguyệt có chút áy náy nhìn Hoàng Nữ một cái, ánh mắt của nàng ta gần như có thể phun ra lửa, nhìn chằm chằm: "Chuyện này ta có lỗi… Ngươi còn mặt mũi nhắc đến chuyện cũ!" "Chuyện năm xưa không như các ngươi tưởng

tượng.” Cổ Nguyệt cũng bất đắc dĩ phải thuật lại cho mọi người nghe rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì.

Năm xưa, Cổ Nguyệt sau khi biết được thân phận Đại Địa Hoàng Giả, liền quyết định thu thập tất cả Ngũ Thần Khí để tu sửa Thiên Chi Ngân.

Trong quá trình tìm kiếm đương nhiên cũng gặp phải ngàn khó vạn hiểm, và tình cờ gặp được một cô gái tên là Thanh Huyền.

Duyên phận của hai người cũng thật vi diệu, nhanh chóng quen biết và yêu nhau, và trong lúc tìm kiếm Ngũ Thần Khí, Thanh Huyền cũng đã giúp đỡ rất nhiều.

Cuối cùng, Cổ Nguyệt đánh bại Ma Quân, một lần nữa trấn áp Thiên Chi Ngân, nhưng cũng chịu trọng thương hoàn toàn không thể hồi phục, dẫn đến tu vi suy giảm nghiêm trọng.

Cũng chính vì vậy, y chỉ có thể phong ấn Thiên Chi Ngân, chứ không thể hoàn toàn hủy diệt nó.

Cổ Nguyệt biết nhiệm vụ hủy diệt Thiên Chi Ngân chỉ có thể giao cho Đại Địa Hoàng Giả nhiệm kỳ tiếp theo làm, vì vậy đã cố gắng hết sức để trả Ngũ Thần Khí về chỗ cũ.

Khi trả Không Động Ấn về, vương quốc trên hòn đảo vẫn còn hưng thịnh, y cũng tình cờ biết được Thanh Huyền vốn là công chúa trên hòn đảo, và được chỉ định làm Hoàng Nữ kế nhiệm.

Nhưng Thanh Huyền không muốn ở lại trên đảo cô độc sống hết đời, đã đề xuất muốn cùng Cổ Nguyệt phiêu bạt khắp chân trời góc bể, nhưng lại bị Cổ Nguyệt từ chối.

Lý do rất đơn giản, Cổ Nguyệt quyết định phải ở lại đây chờ đợi Đại Địa Hoàng Giả nhiệm kỳ tiếp theo xuất hiện, tuyệt đối không chịu rời khỏi hòn đảo này, thậm chí còn khuyên Thanh Huyền vì quốc dân

bách tính mà ở lại kế nhiệm Hoàng Nữ.

Cuối cùng, Thanh Huyền vô cùng thất vọng, cũng đành phải kế nhiệm trở thành Hoàng Nữ, Cổ Nguyệt cũng giao Không Động Ấn cho Thanh Huyền.

Mặc dù Không Động Ấn chỉ có thể nhận Đại Địa Hoàng Giả làm chủ, nhưng Cổ Nguyệt đã cưỡng chế lệnh Không Động Ấn nhận Hoàng Nữ làm chủ, và giúp nàng thông thạo khống chế Không Động Ấn.

Vốn dĩ, mọi chuyện cũng nên kết thúc ở đây, Cổ Nguyệt cũng nên yên tâm ở lại trên đảo chờ đợi Đại Địa Hoàng Giả nhiệm kỳ tiếp theo.

Nhưng Thanh Huyền sau khi kế nhiệm trở thành Hoàng Nữ, mối hận thù của nàng đối với Cổ Nguyệt ngày càng tăng lên, ngược lại nàng cho rằng mọi bất thuận mà nàng phải chịu, tất cả đều là do Cổ Nguyệt.

Cũng chính vì vậy, nàng bất chấp tất cả tu luyện Không Động Ấn, với hy vọng một ngày nào đó có thể đánh bại Cổ Nguyệt, khiến y phải thần phục nàng.

Nhưng Thanh Huyền đã đánh giá quá cao năng lực của mình, không có Cổ Nguyệt giúp đỡ, dưới sự tu luyện điên cuồng liền khiến Không Động Ấn dần dần thoát ly khống chế.

Cuối cùng có một ngày, khi Hoàng Nữ cưỡng chế tu luyện Không Động Ấn, không cẩn thận đã kích hoạt nhiếp hồn pháp chú của Không Động Ấn, mang đến tai họa mang tính lật đổ cho cả hòn đảo!

Năng lực của Không Động Ấn đã bao trùm toàn bộ hòn đảo, trong nháy mắt hút đi tất cả hồn phách của dân chúng trên đảo.

Trên đảo chỉ còn lại Hoàng nữ và một số ít bá tánh được Cổ Nguyệt kịp thời bảo hộ mà sống sót.

Không Động Ấn mất khống chế, cùng với nỗi bi ai về sự hủy diệt thảm khốc của vương quốc, đã hoàn toàn bóp méo tâm trí của Hoàng nữ.

Nàng ta bất chấp tất cả mà kích hoạt Không Động Ấn, muốn nó bao trùm cả đại lục Thăng Long, dùng hồn phách của tất cả mọi người làm vật tế luyện cho Không Động Ấn.

Bất đắc dĩ, Cổ Nguyệt chỉ có thể ra tay phong cấm phần lớn hòn đảo này, chỉ để lại một khu vực nhỏ để bảo tồn số dân chúng còn lại.

Thanh Huyền cũng như một tù nhân, bị vĩnh viễn cấm chế trong đảo cho đến nay, mấy trăm năm chỉ có thể tu luyện trong hoàng lăng của đảo, và nhìn thấy những vong hồn lang thang khắp nơi.

Cứ như thế mấy trăm năm trôi qua, lòng căm hận của Thanh Huyền đối với Cổ Nguyệt cũng ngày một tăng, cho đến tận hôm nay.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là tự tay giết chết Cổ Nguyệt, bất kể phải trả giá thế nào.

Cũng chính vì vậy, khi biết được thân phận Đại Địa Hoàng Giả của Trần Tĩnh Cừu, nàng mới trút giận lên y.

"Thì ra là vậy…" Mọi người nghe xong, ai nấy đều trầm tư suy ngẫm, Thanh Huyền trong câu chuyện hẳn chính là vị Hoàng nữ đang bị giam cầm hiện tại.

Mọi thứ Thanh Huyền phải chịu đựng quả thực quá nặng nề, việc nàng biến thành tâm trí như vậy cũng là điều có thể lý giải.

Trần Tĩnh Cừu im lặng không nói, Cổ Nguyệt vì trách nhiệm Đại Địa Hoàng Giả mà phải trả giá nhiều như vậy, nếu y thật sự trở thành Đại Địa Hoàng Giả, chẳng lẽ cũng phải hoàn toàn từ bỏ mộng phục quốc sao?

Nếu đã như vậy, phụ thân Trần Tĩnh Cừu chẳng phải sẽ ôm hận

cả đời, cuối cùng thê thảm mà chết ư?

"Một đám hồ ngôn loạn ngữ!

Rõ ràng ban đầu các ngươi sợ Không Động Ấn rơi vào tay kẻ ác, bất chấp tính mạng của tất cả dân chúng trên đảo mà cưỡng chế phong cấm!" "Những bá tánh kia đều bị hại chết, chẳng lẽ các ngươi quên rồi sao!?

Lại muốn đổ trách nhiệm lên đầu ta, các ngươi thật sự nghĩ rằng Đại Địa Hoàng Giả đều quang minh chính đại à!" Hoàng nữ phẫn nộ phủ nhận lời Cổ Nguyệt nói.

Cổ Nguyệt không nói gì, nhìn nàng với vẻ mặt đầy bi thiết và thê lương, cuối cùng lại không kìm được mà rơi lệ.

Trong đầu y hiện về hình ảnh khi mới gặp Thanh Huyền, một thiếu niên ý khí phong phát, còn Thanh Huyền là một thiếu nữ tràn đầy sức sống, cổ linh tinh quái.

"Thanh Huyền, biến cố lần đó đã giáng đòn quá nặng nề cho muội, nên muội vẫn luôn không chịu tin rằng sai lầm của mình đã dẫn đến cái chết của toàn bộ dân chúng…" Cổ Nguyệt chậm rãi bước đến trước mặt Thanh Huyền, khẽ vẫy tay trước mặt nàng, như muốn giúp nàng thức tỉnh ký ức.

"……" Ánh mắt phẫn nộ của Hoàng nữ dần biến mất, dần trở nên kinh ngạc, bi thiết, cho đến cuối cùng nàng cúi đầu lặng lẽ rơi lệ.

Hiển nhiên, nàng đã nhớ lại mọi chuyện năm xưa.

"Đúng là ta đã sai, năm xưa ta quả thực đã hại muội.

Nếu ta không dạy muội cách điều khiển Không Động Ấn một cách kỹ càng, hoặc đơn giản là đưa muội rời khỏi đây…" Cổ Nguyệt trong lòng bi thiết không thôi, không dám nhìn thẳng vào Hoàng nữ nữa.

“Mọi việc đã đến nước này, còn ý nghĩa gì nữa…” Hoàng nữ chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ, mối thù hận trong lòng là ý nghĩa duy nhất giúp nàng chống đỡ suốt mấy trăm năm, nay tất cả đã vỡ tan, nàng cũng mất đi tín niệm duy nhất để tiếp tục tồn tại.

Không có thù hận, lại càng bi ai hơn cả thù hận.

“Cổ Nguyệt, đến đây thôi, ta mệt rồi…” Hoàng nữ chậm rãi nhắm mắt lại, hơi thở dần ngừng, cứ thế trực tiếp chết đi.

“Nếu không phải chấp niệm thù hận trong lòng, nàng ta đã không thể sống được mấy trăm năm, hiện giờ gần như đã méo mó thành một quái vật.

Cứ như vậy mà chết đi, ít nhất cũng là giải thoát.” Ngao Tông nhàn nhạt nói, “Đợi đến khi thế mạt, xóa bỏ tất cả ký ức, mọi thứ cũng sẽ không còn tồn tại.” “A…” Cổ Nguyệt ngẩn người, năm đó y cũng vì thế mà vô số lần tự hỏi liệu có nên vì thân phận Đại Địa Hoàng Giả mà từ bỏ tất cả hay không.

Nhưng cuối cùng đó là số mệnh, không còn lựa chọn nào khác.

“Nếu năm xưa ta chưa từng gặp muội, thì tốt rồi.” Cổ Nguyệt đau buồn không thôi.

Vốn tưởng rằng, mấy trăm năm qua đã tiêu hao hết mọi cảm tình, nhưng khi tận mắt chứng kiến Thanh Huyền chết đi, y vẫn không tự chủ được mà đa sầu đa cảm như thiếu niên năm xưa.

Khi Hoàng nữ chết, vô số vong linh hồn phách trên đảo dường như cảm ứng được, lũ lượt bay đến bên cạnh Hoàng nữ, quỳ bái.

“Cung tiễn Hoàng nữ…” “Hoàng nữ, đi bình an…” “Hoàng nữ bệ hạ…” Vạn quỷ phát ra một tràng tiếng khóc bi thiết thê lương, mặc dù nghe rợn người, nhưng đủ thấy những quỷ hồn này đều phát ra nỗi bi thương từ tận đáy lòng đối với cái chết của Hoàng nữ.

Chúng không hề hay biết nguyên nhân bi kịch của Hoàng nữ, chỉ đơn thuần biết rằng, Hoàng nữ suốt mấy trăm năm qua vẫn luôn che chở hòn đảo này không bị Ma tộc xâm nhập, cố gắng hết sức để bảo vệ chúng.

"Chư vị, xin đừng nói ra chân tướng, mọi việc đã đến nước này, ta hy vọng Thanh Huyền có thể trước khi đầu thai chuyển thế, giữ lại chút uy nghiêm mà một Hoàng nữ xứng đáng có." Cổ Nguyệt thành khẩn thỉnh cầu mọi người.

"Người chết đèn tắt, cũng chẳng có gì hay ho." Trần Tĩnh Cừu lùi lại, có chút buồn bực.

Chương 692

Vốn đối Hoàng nữ mang lòng quyết giết, nhưng nàng lại tự mình kết liễu, mối thù hận cũng tự nhiên tan biến.

"Chư vị, xin lỗi vì đã khiến các ngươi mấy trăm năm không thể chuyển sinh đầu thai." Cổ Nguyệt nhìn các quỷ hồn, vẻ mặt đầy áy náy, sau đó thi triển pháp siêu độ, giúp các quỷ hồn loại bỏ sức mạnh ngăn cản trên thân, chúng cũng cuối cùng tự nhiên rời khỏi thế giới này, chuyển vào luân hồi trọng sinh.

Bởi vì sức mạnh của Không Động Ấn đã biến mất, nên Cổ Nguyệt dễ dàng làm được điều này.

Khi quỷ hồn cuối cùng cũng chuyển thế trọng sinh, ý thức phân thần của Cổ Nguyệt vì tiêu hao quá nhiều năng lượng mà trở nên hư huyễn.

"Chư vị, hẹn gặp lại bên ngoài, tóm lại, đa tạ…" Lời Cổ Nguyệt chưa dứt, thân ảnh hư huyễn kia liền biến mất.

"Thế là xong, tiện nhân kia tự mình kết liễu cũng tốt, đỡ bẩn tay ta." Trần Tĩnh Cừu nhìn Không Động Ấn trong lòng bàn tay, ít nhất mục đích lần này cũng đã đạt được.

"Ngao công tử, giờ chúng ta đi thôi sao?

Không ở lại thêm một chút ư?" Thát Bạt Ngọc Nhi đột nhiên nói.

"Nơi này giờ ngay cả một con quỷ cũng không có, ở lại đây làm gì?" Trần Tĩnh Cừu có chút bất ngờ.

Thát Bạt Ngọc Nhi cười hắc hắc, "Trong này chẳng phải có lăng mộ của các đời quốc vương sao?

Tuy chỉ là một tiểu quốc, nhưng trong lăng mộ chắc chắn cất giấu

không ít vật bồi táng giá trị không nhỏ, không bằng…" Trần Tĩnh Cừu nghe xong chỉ thấy vệt đen hiện đầy đầu, "Ngươi ngay cả ý đồ với người chết cũng muốn ra tay sao?" "Quốc gia này đáng thương đến mức không còn vị quốc quân cuối cùng nào, dân chúng cũng không còn, sau này nơi đây nhất định sẽ hoang phế, những vật bồi táng đó mà cứ để phí hoài ở đây thì quá đáng tiếc!" Thát Bạt Ngọc Nhi nói một cách đường hoàng.

Nàng ta không giống Trần Tĩnh Cừu, thị tộc Thát Bạt của nàng luôn thiếu hụt vàng bạc, loại tiền tệ cứng này.

Giờ có cơ hội thu gom một lượng lớn vàng bạc tài bảo, Thát Bạt Ngọc Nhi đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này.

"Thật đúng là không làm chủ không biết gạo củi đắt đỏ, ngươi có biết duy trì sự tồn tại của một bộ lạc tốn kém bao nhiêu không?

Trước đây thị tộc Thát Bạt có thể dựa vào việc làm ăn với Thăng Long để duy trì, nhưng giờ đã giao ác với Chu quốc, mọi việc đều phải tìm cách khác." Thát Bạt Ngọc Nhi đã nhiều lần thấy Trương Liệt lắc đầu thở dài vì chuyện tài chính.

"Tùy ngươi, thu thập tài bảo thì được, nhưng không được phá hoại lăng mộ, càng không được hủy hoại thi thể." Ngao Tông dặn dò.

"Xin công tử cứ yên tâm!" Thát Bạt Ngọc Nhi nhận được lời đồng ý của Ngao Tông thì vui mừng khôn xiết, vội vàng triệu hồi Hương Xa Bạch Long, và dùng vu cổ thuật của thị tộc Thát Bạt chế tạo ra hai con rối nhỏ, ra lệnh chúng không ngừng qua lại lăng mộ để vận chuyển tài bảo ra ngoài.

Trần Tĩnh Cừu không hề có hứng thú với việc này, Thập Ngũ Kiếm Thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, liền tự mình ngồi sang một bên tu luyện kiếm thể.

Tiểu Tuyết thì cảm thấy hứng thú với Không Động Ấn, sau khi suy ngẫm kỹ lưỡng, nàng lấy ra linh châu mà Ngao Tông đã đưa, phát hiện quả nhiên nó cũng nhiễm khí tức của Không Động Ấn, và bắt đầu cộng hưởng với Nữ Oa Thạch trong cơ thể!

"Thật sự có thể thành công!" Tiểu Tuyết vui mừng không thôi, lập tức bắt đầu tu luyện linh châu để tinh tiến tu vi.

Đương nhiên, Ngao Tông cũng không hề nhàn rỗi, trong lúc mọi người đang bận rộn, y lấy ra Minh Giới Bản Nguyên đã thu được.

Đoàn vật thể rung động như ngọn lửa kia, có màu tím đậm, dường như không có thực thể, chỉ cần dùng sức nắm lấy sẽ xuyên qua, nhưng nếu khẽ đỡ lấy, nó sẽ lơ lửng trong lòng bàn tay.

Khi triệu hoán nó ra, Ngao Tông lập tức cảm nhận được nó đang cộng hưởng với U Minh Chi Lực trong cơ thể mình, dường như đang phát ra lời khát cầu với y.

Ngao Tông mới phát hiện ra, Minh Giới Bản Nguyên của thế giới này không hề có bất kỳ sự kháng cự nào, dường như cực kỳ khát khao có người nào đó có thể điều khiển nó, hoàn toàn không giống như ở thế giới trước kia trăm phương nghìn kế kháng cự y.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, Ma Quân mới có thể dễ dàng lấy được Minh Giới Bản Nguyên, nhưng căn bản không thể điều khiển U Minh Chi Lực, vì vậy mới mãi mãi không thể khống chế nó.

"Vậy thì tốt rồi." Ngao Tông không chút do dự lưu lại khí tức của mình trên Minh Giới Bản Nguyên, và bắt đầu đồng hóa nó.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Minh Giới Bản Nguyên liền dung hợp làm một với y.

Trong khoảnh khắc, một vùng tối tăm không ánh sáng hiện ra trong thức hải rộng lớn của Ngao Tông.

Y có thể nắm rõ mọi thứ trong vùng đó như lòng bàn tay, bất kể là gió thổi cỏ lay, hay một hạt bụi rơi xuống!

Vùng đó chính là Minh Giới của thế giới này, lúc này tất cả quỷ hồn trong Minh Giới đều hoàn toàn bị Ngao Tông nắm giữ trong tay.

Đồng thời, dân số Minh tộc cũng nhanh chóng tăng lên, hiển nhiên số lượng quỷ hồn, quỷ tu của thế giới này cực kỳ khổng lồ.

Kể từ giây phút này, Ngao Tông liền trở thành Minh Giới Chi Chủ của thế giới này!

Trần Tĩnh Cừu đang vùi đầu tu luyện kiếm thể, đột nhiên phát hiện khí hậu xung quanh trở nên âm lãnh.

Y nhìn quanh, kinh hãi phát hiện Thiên Đảo Tự không biết từ lúc nào đã bao phủ một làn âm khí nồng đậm, che kín cả bầu trời!

"Kỳ lạ, âm khí mạnh mẽ đến vậy!" Trần Tĩnh Cừu muốn dùng pháp chú xua đuổi âm khí để tránh né, nhưng lại phát hiện pháp chú không hề có tác dụng.

"Ngao đại ca…" Tiểu Tuyết kinh ngạc nhìn Ngao Tông, lúc này y đã trở thành nguồn gốc của làn âm khí kia.

Cỏ cây, đá tảng quanh thân y, tất cả đều bao phủ một lớp băng sương dày đặc!

"Ngao tiền bối đã làm gì?!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng bước tới, nhưng dù thế nào cũng không thể đến gần Ngao Tông.

Cứ mỗi khi tiến gần thêm một chút, y lại cảm thấy cái lạnh thấu xương kia càng thêm đáng sợ, gần như có thể đóng băng cả tủy xương của y!

"Ngao công tử, không cần ta giúp một tay sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi có chút hoảng hốt, "Âm khí nồng đậm như vậy sẽ không làm công

tử bị thương chứ…" "Không phải âm khí!" Tiểu Tuyết vô cùng khẳng định nói: "Là một tầng khí tức cao hơn âm khí, trực tiếp từ U Minh Chi Lực trong Minh Giới!" Hai ngàn năm trước, Tiểu Tuyết đã tận mắt chứng kiến chiến trường Đại chiến Hoàng Đế và Ma Quân.

Khi đó Ma Quân vì muốn giành chiến thắng, từng cố gắng dẫn U Minh Chi Lực về làm của riêng.

Nếu thành công, e rằng kết cục cuối cùng sẽ không còn là như ngày hôm nay.

Nhưng cuối cùng Ma Quân không thể điều khiển năng lượng cường đại khủng bố kia, thậm chí bị nó phản phệ, đẩy nhanh quá trình thất bại của y.

Đến nay, Tiểu Tuyết không ngờ lại được chứng kiến U Minh Chi Lực khổng lồ như vậy trên người Ngao Tông, nàng có thể khẳng định, nếu U Minh Chi Lực khổng lồ như vậy năm xưa bị Ma Quân dẫn vào thân, chỉ sợ y đã sớm bị nó làm cho bạo thể.

Chỉ trong chốc lát sau đó, U Minh Chi Lực lại thu về tụ lại trong cơ thể Ngao Tông, không còn lộ ra dù chỉ một chút.

Vừa rồi, nguyên thần của Ngao Tông đã tiến vào Minh Giới, hoàn thành việc quản lý Minh Giới, điều đó cũng có nghĩa là y bắt đầu hoàn toàn khống chế luân hồi của thế giới này.

Trong thế giới này, không có bất kỳ một vong linh nào có thể siêu thoát khỏi sự khống chế của y!

"Lần này đơn giản hơn lần trước nhiều." Ngao Tông chậm rãi mở mắt, nở một nụ cười.

"Ngao đại ca, vừa rồi, huynh đã làm chuyện gì kinh thiên động địa vậy…" Tiểu Tuyết không chắc chắn hỏi, cảm thấy Ngao Tông lúc này giống như pho tượng thần mà nàng từng thấy trong thần điện, uy

nghiêm sâu không lường được.

“Cũng không hẳn, chỉ là đã biến Minh Giới thành nơi ta khống chế mà thôi.” Ngao Tông nói với giọng điệu bình thản, như thể đang nói về một chuyện vặt vãnh.

Nhưng mọi người nghe xong lời này đều chấn động như bị ngũ lôi oanh đỉnh!

Khống chế Minh Giới, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Từ thời viễn cổ đến nay, Minh Giới chưa từng bị bất kỳ ai khống chế.

Những kẻ có ý đồ không hề nghĩ đến Minh Giới Bản Nguyên, đã bị U Minh Chi Lực ẩn chứa trong bản nguyên đó làm cho bạo thể.

Nhưng Ngao Tông vừa rồi chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã làm được điều đó sao?

Mọi người đều không thể tin được, không dám tin.

“Không đến mức phiền phức.” Ngao Tông khẽ mỉm cười, trong chớp mắt mọi người chỉ thấy trước mắt tối sầm.

Khi định thần lại, đã phát hiện mình đang ở một nơi bầu trời u ám, đại địa hoang lương không dấu vết.

Chương 693

Nhìn quanh, hầu như không thấy bất kỳ sinh vật nào tồn tại, ngay cả một cọng cỏ cây cũng không có, tựa như một thế giới đã chết.

"Đây là đâu vậy…" Trần Tĩnh Cừu có chút hoang mang nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện không xa có một số người đang xếp thành hàng dài bước đi.

Trần Tĩnh Cừu ban đầu muốn đến hỏi, nhưng Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức kêu lại: "Tuyệt đối đừng đi, tìm chết đấy!" "Đại kinh tiểu quái… Mụ nha!" Trần Tĩnh Cừu ban đầu khá xem thường, nhưng khoảnh khắc tiếp theo liền phát hiện, những người này trên thân có âm khí cực kỳ nặng nề, không có nhục thể, hoàn toàn là quỷ hồn!

Hàng dài bất tận, một đội ngũ được tạo thành từ vô số quỷ hồn vong linh!

Mặc dù những quỷ hồn này không có ý đồ tấn công, nhưng cảnh tượng này tuyệt đối chấn động hơn bất cứ điều gì.

Quá nhiều quỷ hồn như vậy, quả thực không biết phải có bao nhiêu sinh linh chết đi mới có thể tụ tập đủ.

Trần Tĩnh Cừu theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm, có nhiều quỷ hồn như vậy ở đây, nơi này nhất định không phải là một nơi an toàn.

"Trần đại ca, không cần như vậy." Lúc này, Tiểu Tuyết ở bên cạnh chậm rãi mở lời, "Đây không phải nơi hiểm yếu, mà là con đường tất yếu mà tất cả mọi người phải đi sau khi chết, Hoàng Tuyền Lộ." "Hoàng Tuyền Lộ?" Trần Tĩnh Cừu nghe lời nàng nói không khỏi ngẩn ra, mãi một lúc sau mới chợt bừng tỉnh, "Đây không phải nhân gian, chẳng lẽ là Minh Giới?!" Tiểu Tuyết đưa cho Trần Tĩnh Cừu một ánh mắt vô cùng khẳng định, trong đầu Trần Tĩnh Cừu lập

tức "ong" một tiếng, gần như ngừng suy nghĩ.

"Trời ạ… Ta còn chưa khôi phục Trần quốc, lại anh niên tảo thệ sao, hơn nữa ta cũng đâu có làm chuyện ác!" Trần Tĩnh Cừu không khỏi than thở, nhất thời còn tưởng mình đã chết.

"Bình tĩnh chút đi, Trần đại ca, chúng ta hẳn là chưa chết, chỉ là hồn phách bị dẫn vào đây thôi, nếu không thì bây giờ ta đã bị bản năng dẫn đi trên Hoàng Tuyền Lộ để nhập luân hồi rồi!" Tiểu Tuyết vội vàng an ủi.

"Nhưng, rõ ràng không phải…" Ngay cả Thát Bạt Ngọc Nhi cũng đầy vẻ khổ não, tuổi còn trẻ mà đã chết thì ai mà cam tâm cơ chứ!

"Hai đứa, đủ rồi đó!" Lúc này, Ngao Tông chậm rãi đến bên cạnh, "Tiểu Tuyết nói không sai, các ngươi chưa chết, chỉ là hồn phách bị dẫn vào đây hoàn toàn do ý chí của ta mà thôi." "À… tốt…" Ngao Tông đích thân mở lời, Trần Tĩnh Cừu mới an tâm, nhưng vẫn còn chút thắc mắc, "Ngao tiền bối, huynh làm cách nào vậy?

Có thể dạy ta không, sau này ai dám làm khó ta, ta cũng sẽ đưa hắn xuống địa phủ mà hù dọa một phen!" Ngao Tông nhìn Trần Tĩnh Cừu vẻ mặt hưng phấn, không khỏi phải ra lời đả kích nhiệt tình của y: "Không thể nào đâu." "Nếu tu vi không đủ thì ta có thể tu luyện thêm mà, tu luyện thêm mười năm, năm mươi năm, tổng quy cũng có thể làm được chứ!" Trần Tĩnh Cừu vẫn không chịu từ bỏ.

Tiểu Tuyết không khỏi nhắc nhở: "Trần đại ca, không thể đâu, chỉ có Minh Giới Chi Chủ mới có thể làm được điều đó, khiến hồn phách của bất kỳ ai tùy ý qua lại Minh Giới." Tiểu Tuyết sớm đã hiểu rõ, Ngao Tông chính là Minh Giới Chi Chủ không thể tranh cãi.

"Thật sao…" Trần Tĩnh Cừu nghe xong lời nàng nói không khỏi ngây người trong chốc lát, mặc dù không hiểu rõ tầm quan trọng của Minh Giới Chi Chủ, nhưng bốn chữ ngắn ngủi đó đủ khiến người ta

phải kinh sợ.

Khái niệm một Giới Chi Chủ, cường đại hơn hẳn Đại Địa Hoàng Giả rất nhiều.

Ngay cả khi Hoàng Đế Hiên Viên năm xưa dẫn dắt Nhân tộc lên đỉnh phong, cũng vẫn còn kém xa một Giới Chi Chủ.

"Ngao công tử, làm thế nào vậy, đã tu luyện bao lâu rồi?" Thát Bạt Ngọc Nhi khó tin nhìn Ngao Tông, nàng mới hiểu ra người trước mắt mình cường đại đáng sợ đến mức nào!

"Ta đến thế giới này, chính là vì muốn trở thành một Giới Chi Chủ." Ngao Tông cũng không hề giấu giếm, dứt khoát nói thẳng: "Ta vốn không thuộc về thế giới này, ta đến từ một thế giới khác." Sau đó, Ngao Tông kể lại toàn bộ chuyện mình đi tìm Minh Giới luân hồi ở các thế giới khác cho họ nghe.

Đương nhiên, lượng thông tin khổng lồ như vậy trong một lúc cũng khó mà tiêu hóa hết.

Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi nghe xong chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, hoàn toàn vượt xa nhận thức của họ về thế giới!

Vốn tưởng rằng thế giới này cực kỳ rộng lớn, nhưng không ngờ bên ngoài nó còn có vô số thế giới rộng lớn như vậy, thậm chí còn có thể rộng lớn hơn thế giới này.

"Ta nhớ hình như có nghe nói, Thăng Long có một giáo phái từng nhắc đến, có tám ngàn đại thế giới, mỗi đại thế giới đều ẩn chứa ba ngàn tiểu thế giới.

Ta vốn tưởng chỉ là nói nhảm, không ngờ là thật…" Thát Bạt Ngọc Nhi như có điều suy nghĩ.

Tiểu Tuyết thì không bất ngờ như hai người kia, bởi vì nàng từng nghe Nữ Oa nhắc đến khái niệm đa trọng thế giới, và nói rằng, một số

cường giả có thực lực mạnh mẽ có thể vượt qua khe nứt thế giới, qua lại giữa nhiều thế giới.

Nhưng những người có thể làm được điều đó, không một ai trong thế giới này mà không phải là đỉnh cấp cường giả.

Xem ra, Ngao Tông chính là loại cường giả đó.

"Ngao đại ca, nếu đã như vậy, vì sao huynh lại luôn giúp ta chứ?" Tiểu Tuyết có chút không hiểu, một cường giả như Ngao Tông hoàn toàn không cần phải trải qua những chuyện này cùng nàng.

Bởi vì bất kỳ khó khăn hay cường địch nào mà nàng gặp phải, trong mắt Ngao Tông đều không đáng nhắc đến.

"Một lúc nào đó ngươi tự khắc sẽ hiểu." Ngao Tông chỉ khẽ cười, không giải thích nhiều.

"Bây giờ các ngươi đã hiểu vì sao ta không trực tiếp ra tay giúp đỡ rồi chứ?

Bởi vì dòng thời gian của một thế giới, nhất định phải do người trong thế giới đó thúc đẩy.

Nếu bị người ngoài can thiệp, nhất định sẽ xảy ra hỗn loạn." "Nhẹ thì dẫn đến thay đổi lịch sử, nặng thì sẽ khiến thế giới tăng tốc đi đến ngày hủy diệt, sụp đổ hoàn toàn!" "Ta hiểu rồi!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng gật đầu, trong lòng vô cùng may mắn vì được kết giao với Ngao Tông làm sư hữu.

"Ngao tiền bối, vậy như huynh nói, mỗi một thế giới đều sẽ phải đối mặt với lúc sụp đổ sao?" "Không sai." Ngao Tông khẳng định gật đầu, "Nhưng trong vô số thế giới, việc một thế giới nào đó sụp đổ không phải là chuyện quan trọng.

Giống như việc một con kiến chết đi trong thế giới, liệu có ảnh hưởng đến tiến trình của cả thế giới không?" Lời nói này huyền diệu

khó lường, khiến tâm trí mọi người chao đảo.

"Cũng không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về rồi." Ngao Tông phất tay áo, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lại một trận trời đất quay cuồng.

Khi định thần lại, đã thấy mình lại trở về trên hòn đảo.

Hồn phách trở về nhục thể, khiến ý thức của Trần Tĩnh Cừu có chút không thoải mái.

"Được rồi, ta cũng nên đi ra gặp Cổ Nguyệt.

Chúng ta đã giúp tên đó giải quyết chuyện quan trọng như vậy, không khiến hắn nhả ra chút huyết nhục thì không được!" Trần Tĩnh Cừu suýt chết dưới tay Hoàng nữ, lại một trận nghiệp hỏa vô danh bốc lên.

"Dùng Không Động Ấn." Ngao Tông ra hiệu cho Trần Tĩnh Cừu, người sau liền biến Không Động Ấn hiện ra, thử chú pháp lực vào đó để kích hoạt.

Trong chốc lát, bề mặt Không Động Ấn lóe lên một vầng hào quang chói mắt, bao phủ tất cả mọi người trong đó!

Cho đến khi vầng hào quang hoàn toàn biến mất, bọn họ cũng không còn tăm hơi.

Hòn đảo này cũng đã từ biệt những sinh linh cuối cùng còn lưu lại trên đó, từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ sinh linh nào xuất hiện nữa.

Hòn đảo này cũng hoàn toàn bị lãng quên khỏi thế giới. …Trong pháp trận, một trận quang mang lóe lên, Trần Tĩnh Cừu cùng đoàn người lại xuất hiện trong đó!

"Trùng kiến thiên nhật!" Trần Tĩnh Cừu nhìn bầu trời xanh biếc của hòn đảo, trong lòng vô cùng sảng khoái, đây mới là thế giới của

người sống!

"Kiếm Si huynh, hẳn là đã đợi đến sốt ruột rồi chứ, không thấy Cổ Nguyệt và…" Trần Tĩnh Cừu liếc mắt một cái đã thấy Kiếm Si đang ngồi ngoài pháp trận, liền vẫy tay chào từ xa.

Kiếm Si chậm rãi ngẩng đầu, nở một nụ cười đầy ẩn ý với Trần Tĩnh Cừu.

Trong chốc lát, biểu cảm của Trần Tĩnh Cừu cứng đờ, khoảnh khắc sau đó thần sắc đột biến, y nắm chặt chuôi kiếm, mặt đầy chấn động!

"Vũ Văn Thác?!" Khuôn mặt Kiếm Si, đã biến thành bộ dạng của kẻ thù mà y ngày đêm muốn tự tay giết chết!

"Sao lại thế này…" Thát Bạt Ngọc Nhi cũng kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không thể tưởng tượng Kiếm Si lại trùng hợp với Vũ Văn Thác!

Chỉ có Ngao Tông không ngạc nhiên, y biết hồn phách của Vũ Văn Thác đã phục hồi.

Từ nay về sau, Kiếm Si đã không còn tồn tại nữa.

"Lâu rồi không gặp, Trần Tĩnh Cừu." Vũ Văn Thác cười chào hỏi Ngao Tông, "Đa tạ Ngao huynh đã chiếu cố thân thể của ta trước đây, như một sự báo đáp, ta sẽ để ngươi chết một cách nhẹ nhàng hơn." "Ngươi nói bậy bạ gì đó!" Trần Tĩnh Cừu lửa giận ngút trời, vung trường kiếm mạnh mẽ lao tới, kiếm phong trực chỉ trái tim Vũ Văn Thác!

Nhưng Vũ Văn Thác ngay cả kiếm cũng không rút ra, chỉ đơn thuần dùng vỏ kiếm ngang ra chắn trước người, liền đỡ được một kiếm của Trần Tĩnh Cừu.

Dù vậy, y vẫn xem thường Trần Tĩnh Cừu, một kiếm kia đã ép y

liên tục lùi mấy bước.

"Có chút thú vị, hiện tại trình độ tu vi của ngươi đã tiến bộ hơn nhiều so với lần trước ta gặp!" "Hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi, cho dù ta có chết, cũng phải khiến ngươi tan xương nát thịt!" Trần Tĩnh Cừu hai mắt gần như có thể phun ra lửa, chết chóc nhìn chằm chằm Vũ Văn Thác, dường như hận không thể nuốt sống y vậy!

Chương 694

Vũ Văn Thác không khỏi khẽ cười, phất vỏ kiếm một cái, lực đẩy ngược đó buộc Trần Tĩnh Cừu bay ngược ra ngoài.

Nếu không phải Tiểu Tuyết kịp thời dùng pháp lực đỡ lấy thân thể Trần Tĩnh Cừu, e rằng y sẽ bị trọng thương khi rơi xuống đất.

"Vũ Văn Thác, ngươi đã làm gì Kiếm Si!" Trần Tĩnh Cừu dùng kiếm chống đỡ thân thể, phẫn nộ nhìn Vũ Văn Thác, "E rằng ngươi cũng chỉ dám thừa lúc hắn không có ý thức mà đánh lén, không dám quang minh chính đại quyết chiến chứ gì!" "Kiếm Si?" Vũ Văn Thác lắc đầu, "Ta không hề làm hại hắn, bởi vì ta chính là Kiếm Si, Kiếm Si thiếu một phần ba hồn, nay ba hồn của ta đã trở về, đương nhiên sẽ biến thành nguyên dạng." "Ngươi dám hồ…." Trần Tĩnh Cừu định lao lên, nhưng bị Tiểu Tuyết ngăn lại, "Trần đại ca, hình như… hình như hắn thật sự là Kiếm Si!" Tiểu Tuyết khó tin nhìn Vũ Văn Thác, "Thất phách của hắn hoàn toàn giống hệt Kiếm Si, chỉ là so với Kiếm Si thì hoàn thiện hơn nhiều nhờ có thêm ba hồn.

Nay tam hồn thất phách đều đầy đủ, e rằng…" "……" Trần Tĩnh Cừu nghe lời nàng nói chấn động như bị ngũ lôi oanh đỉnh, khó tin nhìn chằm chằm Vũ Văn Thác.

Kẻ sau thì mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn y giống như đang xem xét một kẻ ngốc vậy.

"Không thể nào…" Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn không thể chấp nhận được việc mình lại từng tương trợ kẻ thù mà mình căm hận nhất!

Nhưng y từng dành cho Kiếm Si sự tin tưởng cực lớn, thậm chí vì cứu giúp hắn mà đặc biệt chạy đến đây tìm Không Động Ấn!

"Vũ Văn Thác, rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Trong đầu Trần Tĩnh

Cừu hỗn loạn.

Ngao Tông nhìn bộ dạng của Trần Tĩnh Cừu, không khỏi chậm rãi lắc đầu, y biết chuyện này đả kích Trần Tĩnh Cừu quá lớn.

Kẻ thù không đội trời chung đó, lại trùng hợp với người đại ca mà y từng cho là đáng tin cậy nhất!

Trần Tĩnh Cừu nắm chặt chuôi kiếm, như cầu cứu nhìn về phía Ngao Tông, dường như đang chờ đợi Ngao Tông cho mình một câu trả lời phủ định.

Nhưng Ngao Tông lại như không nhìn thấy, coi như không có chuyện gì.

"Vũ Văn Thác, quả nhiên là thật sao?" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi chất vấn Vũ Văn Thác.

"Sự thật bày ra trước mắt, nếu ngươi không tin, chỉ là tự lừa dối bản thân mà thôi." Vũ Văn Thác ngược lại rất bình tĩnh, "Ta có thể hiểu cách nghĩ của ngươi, nhưng đáng tiếc ta không thể đồng cảm, bởi vì giữa ta và ngươi chỉ có thể tồn tại một người." Nói đến đây, Vũ Văn Thác chậm rãi rút Hiên Viên Kiếm ra.

Trên gương mặt mỉm cười kia lóe lên sát ý, "Để ta trở thành Đại Địa Hoàng Giả, hôm nay ngươi phải chết." "Ngươi vì sao lại lừa dối ta!" Trần Tĩnh Cừu gần như là rít ra từng chữ từ kẽ răng, gào thét một cách điên cuồng.

"Ta không cần nói cho ngươi lý do.

Ngươi có biết vì sao ngươi luôn bị ta đùa giỡn trong lòng bàn tay không?

Bởi vì ngươi quá ngây thơ." Vũ Văn Thác cười nhạo một cách không chút khách khí.

“Vũ Văn Thác!

Hôm nay ngươi dám tự mình dâng mạng, gan cũng không nhỏ đấy!” Thát Bạt Ngọc Nhi vung trường tiên, thực sự hận thấu những người Chu quốc này.

“Người Thát Bạt tộc, nên ngoan ngoãn ở lại bộ lạc của mình, đừng có lêu lổng như vậy.” Vũ Văn Thác lạnh lùng liếc nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi một cái.

“Chết đi cho ta!” Trần Tĩnh Cừu lại lần nữa vung kiếm giết tới, lần này mang theo sự phẫn nộ và sát ý cực độ, thề sẽ chém giết Vũ Văn Thác!

Vũ Văn Thác không hề nương tay, rút Hiên Viên Kiếm ra, một kiếm chém xuống.

Kiếm khí bùng phát giữa không trung khiến Trần Tĩnh Cừu không thể không cưỡng ép chống đỡ.

Trong chốc lát, y bị đánh bay ngược ra ngoài.

“Đáng chết!” Vũ Văn Thác từng bước bức người, vung Hiên Viên Kiếm trực tiếp đến trước mặt Trần Tĩnh Cừu, một kiếm chém thẳng vào mặt y!

“Dừng tay!” Thát Bạt Ngọc Nhi vung trường tiên, Vũ Văn Thác hơi do dự một chút, vung kiếm chém ngược lại, chặt đứt trường tiên thành hai đoạn.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo y đã bị một vầng sáng chói mắt bao phủ, cưỡng chế hạn chế chân tay!

“Thứ này cũng có chút ý tứ!” Vũ Văn Thác nhướng mày, phát hiện ngay cả thần uy của Hiên Viên Kiếm cũng dần bị nó áp chế, hiển nhiên nhà tù ánh sáng này tựa hồ là do Ngũ Thần Khí tạo thành.

Y đoán không sai, chính Tiểu Tuyết đã ra tay, và dốc toàn lực thúc đẩy Nữ Oa Thạch mới có thể làm được như vậy.

Nhưng pháp lực khổng lồ của Vũ Văn Thác không ngừng tuôn trào vào Hiên Viên Kiếm, uy lực bùng phát từ đó trong nháy mắt đã đánh tan nhà tù ánh sáng, ngay cả Tiểu Tuyết đang điều khiển Nữ Oa Thạch cũng lập tức chịu một phản phệ không nhỏ!

"Thật mạnh…" Tiểu Tuyết kinh ngạc không thôi, không ngờ uy lực của Hiên Viên Kiếm lại khủng bố đến vậy.

Nhưng khi Vũ Văn Thác bị trì hoãn trong chốc lát, Trần Tĩnh Cừu liền lao tới.

Vũ Văn Thác không kịp phòng bị, trực tiếp giao chiến cận chiến với Trần Tĩnh Cừu.

Hai người đồng thời thi triển kiếm thuật giao chiến chính diện!

Nhưng Trần Tĩnh Cừu bất kể là vũ khí hay kiếm thuật, hiển nhiên đều không phải đối thủ của Vũ Văn Thác.

Ban đầu y có thể nhờ vào một bụng phẫn nộ và sự liều lĩnh mà chiếm ưu thế, nhưng khi Vũ Văn Thác dần dần thi triển kiếm lộ của mình, Trần Tĩnh Cừu chỉ có thể bị áp chế đơn phương, căn bản không có sức chống cự!

"Ta vốn có thể tha cho ngươi một mạng, nể tình ngươi đã giúp Kiếm Si trước đây, nhưng đáng tiếc ngươi là Đại Địa Hoàng Giả, cho nên không thể không chết!" Vũ Văn Thác một quyền nặng nề đánh trúng ngực Trần Tĩnh Cừu, đánh y ngã xuống đất.

Khi y sắp sửa một kiếm chém xuống đầu Trần Tĩnh Cừu, từ quanh thân Trần Tĩnh Cừu lại lóe ra hai đạo quang mang chắn trước người y, hoàn toàn hóa giải kiếm khí mà y chém ra!

"Thứ gì thế!" Vũ Văn Thác hoàn toàn không thèm để ý, vung Hiên

Viên Kiếm mạnh mẽ chém xuống hai vật kia.

Từ đó bùng phát một uy năng cực kỳ cường đại bức y lùi lại, ngay cả Hiên Viên Kiếm cũng không thể phá hủy được chúng!

Vũ Văn Thác liên tiếp lùi lại, cuối cùng nhờ Hiên Viên Kiếm mới ổn định được thân hình.

Y có chút kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy đó là một ấn bàn hình dạng kỳ lạ, cùng một đại đỉnh tạo hình cổ điển.

"Không Động Ấn, Thần Nông Đỉnh!" Vũ Văn Thác khẽ híp hai mắt, "Quả nhiên ngươi đã có Không Động Ấn.

Ta phải cảm ơn ngươi đã mang hai thứ này đến tận cửa, giúp ta tiết kiệm được không ít thời gian!" "Đồ hỗn trướng!" Trần Tĩnh Cừu thấy Vũ Văn Thác định cướp Ngũ Thần Khí, trong lòng càng tức giận không thôi.

Nhưng y bị Vũ Văn Thác trọng thương, gần như không còn sức chiến đấu.

"Đến đây!" Vũ Văn Thác thử dùng bản năng Đại Địa Hoàng Giả để triệu hoán hai thần khí, nhưng ngoài dự đoán, chúng căn bản không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Vũ Văn Thác có chút kinh ngạc, lại thử nhiều lần, rồi cuối cùng cũng chợt bừng tỉnh, hai kiện thần khí đã nhận Trần Tĩnh Cừu làm chủ, cho nên mới như vậy.

"Cũng được, lại cho ta thêm một lý do nhất định phải giết ngươi!" Ánh mắt Vũ Văn Thác rơi xuống thân Trần Tĩnh Cừu, sát ý lại lần nữa dâng cao.

"Đánh đi!" Trần Tĩnh Cừu không biết làm thế nào để điều khiển Ngũ Thần Khí, chỉ có thể cứng đầu liên tục chú pháp lực vào chúng.

Hai thần khí quả nhiên không làm y thất vọng, đồng thời bùng phát năng lượng cuồn cuộn mạnh mẽ tấn công Vũ Văn Thác!

Uy lực của những đòn tấn công này mặc dù cực kỳ khổng lồ, sau mỗi lần Vũ Văn Thác hiểm nguy né tránh, phía sau y đều bị nổ tung đầy khói bụi và vô số mảnh đá văng tứ tung.

Nhưng Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn không thể khống chế hoàn toàn, điều đó cũng khiến độ chính xác giảm đi rất nhiều, chỉ có thể lãng phí pháp lực vô ích.

Vũ Văn Thác cũng tức giận không thôi, rõ ràng y mạnh hơn Trần Tĩnh Cừu rất nhiều, nhưng lại bị hai thần khí bức bách đến mức hoàn toàn không có sức chống trả.

"Đủ rồi đó!" Vũ Văn Thác gầm lên giận dữ, cảm thấy mình chuẩn bị thừa lúc pháp lực của Trần Tĩnh Cừu suy yếu mà một lần đoạt lấy y.

Nhưng y lại bị một chiếc lồng ánh sáng ngũ sắc cưỡng chế khống chế!

Đương nhiên là do Tiểu Tuyết ra tay, nhưng lần này lại không dễ dàng đột phá như vậy, bởi vì Tiểu Tuyết đã mượn lực gia trì từ hai viên linh châu, năng lực điều khiển Nữ Oa Thạch của nàng đã tăng lên rất nhiều!

"Trần đại ca, ngay bây giờ!" Tiểu Tuyết trán toát mồ hôi lạnh, vội vàng kêu lớn.

Chương 695

"Đánh cho ta!" Trần Tĩnh Cừu cứng đầu chỉ huy.

Khi hai thần khí khóa chặt khí tức của Vũ Văn Thác, chúng lại đột nhiên tán đi ánh sáng rồi rơi từ giữa không trung xuống, trở nên ủ rũ không sức sống.

Trần Tĩnh Cừu cũng thở hổn hển ngã ngồi trên mặt đất, tia pháp lực cuối cùng cũng cạn kiệt, không thể nào điều khiển hai thần khí nữa.

Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn cũng chỉ có thể dựa vào bản năng để bảo vệ Trần Tĩnh Cừu, đương nhiên không thể tấn công Vũ Văn Thác nữa.

"Phá cho ta!" Vũ Văn Thác điên cuồng xuất ra hàng chục đạo kiếm khí tấn công lồng ánh sáng bảy màu đang giam cầm, cuối cùng cưỡng ép phá bỏ cấm chế, và từ Hiên Viên Kiếm phân hóa ra một luồng kiếm khí sát hướng Tiểu Tuyết.

"Chết rồi…" Tiểu Tuyết trong chốc lát luống cuống tay chân, ngay cả động tác thúc giục Nữ Oa Thạch cũng chậm lại mấy phần.

Phi kiếm kia chỉ còn cách nàng không đầy vài tấc, căn bản không kịp đỡ!

"Đinh!" Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo phong nhận tinh tế lóe lên trước mặt, hóa giải kiếm khí kia.

Đó chính là do Ngao Tông ra tay.

"Yên tâm." Tiểu Tuyết có chút bất an nhìn về phía Ngao Tông, người sau thì báo cho nàng một nụ cười, khiến lòng Tiểu Tuyết không khỏi ấm áp, vô cùng an tâm.

“Ngao tiền bối…” Khi Vũ Văn Thác nhìn Ngao Tông, y thậm chí theo bản năng lùi lại một bước.

Giữ lại toàn bộ ký ức của Kiếm Si, y tự nhiên cũng biết Ngao Tông là nhân vật cường đại đến mức nào!

Ngay cả với tâm tính cuồng ngạo bất kham như Vũ Văn Thác, y vẫn không khỏi tự chủ mà e ngại Ngao Tông.

Nhưng y nhanh chóng phản ứng lại, Ngao Tông dường như không có ý định can thiệp vào cuộc chiến giữa y và Trần Tĩnh Cừu, nếu không thì y đã ra tay từ đầu rồi.

“Ngao tiền bối…” Trần Tĩnh Cừu khó khăn nhìn về phía Ngao Tông, dường như đang cầu cứu y, ngay cả Vũ Văn Thác cũng trở nên căng thẳng.

Nếu Ngao Tông ra tay, đừng nói là tranh đoạt thần khí, giết Trần Tĩnh Cừu, ngay cả việc y có bảo toàn được tính mạng hay không cũng là điều khó nói!

Nhưng ngoài dự liệu, Ngao Tông chỉ chậm rãi lắc đầu biểu thị từ chối, “Trần Tĩnh Cừu, ngươi muốn ta bảo hộ ngươi cả đời sao?” “Nếu không có ta giúp, chẳng lẽ từ đầu khi sư phụ bị đóng băng, ngươi đã chết rồi sao?” “Ta hy vọng ngươi đừng quên, ta chỉ là một kẻ ngoại lai, ta xuất hiện ở đây vốn là một sự tình c ngoài ý muốn.

Nếu chỉ có ta tồn tại ngươi mới có thể sống sót, vậy thì ngươi có thể sống đến ngày hôm nay cũng là một sự tình ngoài ý muốn, ngươi không có tư cách trở thành Đại Địa Hoàng Giả!” Trần Tĩnh Cừu bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Suốt chặng đường, mỗi khi gặp nguy cơ, phản ứng đầu tiên của y đều là cầu cứu Ngao Tông!

Ngay cả khi y có thể tự mình vượt qua khó khăn, cũng sẽ có suy

nghĩ "Nếu Ngao tiền bối ở đây thì tốt rồi".

"Ta hiểu rồi, Ngao tiền bối!" Trần Tĩnh Cừu gạt bỏ đi sự được mất cuối cùng, hào không chút do dự nắm chặt chuôi kiếm.

Lúc này, Thập Ngũ Kiếm Thể ở lần bạo phát kiếm vỡ trước đó vẫn chưa lành vết thương, thân kiếm vẫn còn nhiều chỗ sứt mẻ.

Nhưng Thập Ngũ dường như không hề bài xích việc quyết chiến với Trần Tĩnh Cừu.

"Thập Ngũ, xin lỗi, lại phải làm phiền ngươi một lần nữa." Trần Tĩnh Cừu vuốt ve chuôi kiếm, có chút áy náy nói.

Thập Ngũ dường như cũng cảm nhận được nguyện vọng mãnh liệt của Trần Tĩnh Cừu, thân kiếm khẽ run rẩy, dường như sắp bùng nổ.

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi có thể sống sót đến bây giờ khi giao đấu với ta, hoàn toàn là nhờ hai thần khí kia.

Dựa vào tu vi phế vật kia của ngươi, cùng thanh kiếm rách nát đó, liệu ngươi có thể thắng được ta không?" Vũ Văn Thác tràn ngập khinh bỉ, ngang Hiên Viên Kiếm cường đại trong tay, dường như đang biểu thị sự áp chế tuyệt đối của y đối với Trần Tĩnh Cừu.

"Nếu ngươi có thể giết ta thì thôi, nếu không giết được ta, thì dù là một giây cuối cùng trước khi ta nhập địa phủ, ta cũng sẽ giết chết ngươi mới cam tâm!" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi, giơ cao trường kiếm trong tay, miệng rống lên một tiếng: "Vỡ!" "Phanh!" Đột nhiên, kiếm thể lại một lần nữa vỡ vụn.

Kiếm giáp vỡ nát hóa thành vô số đạo lưu quang vây quanh thân Trần Tĩnh Cừu, lấp lánh như những vì tinh tú vận chuyển.

Khoảnh khắc này, Trần Tĩnh Cừu cưỡng ép ý thức của mình kết nối với Thập Ngũ, hoàn toàn không dựa vào pháp lực, mà dựa vào ý

thức của mình cùng Thập Ngũ liên kết để tác chiến!

"Đi!" Trần Tĩnh Cừu tâm niệm vừa động, vô số mảnh kiếm thể vỡ nát kia lướt đi trong không trung tạo thành từng đạo quỹ tích như sao băng, trực tiếp hướng về Vũ Văn Thác, mỗi đạo lưu quang đều thẳng đến yếu hại của y!

"Tích ba!" Mảnh kiếm thể vỡ nát hoàn toàn không địch lại Hiên Viên Kiếm, nhưng chúng lại như một đàn cá bơi dũng cảm không chịu lùi bước.

Mỗi lần bị Hiên Viên Kiếm đánh tan, chúng lại một lần nữa tụ lại, cứ thế lặp đi lặp lại.

Mặc dù ánh sáng của mảnh kiếm thể vỡ nát ngày càng ảm đạm, nhưng thế công lại lần sau mạnh hơn lần trước!

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi căn bản không có thực lực đó!" Vũ Văn Thác giận dữ không thôi, không ngờ mình lại bị Trần Tĩnh Cừu trì hoãn lâu như vậy, vốn tưởng có thể dễ dàng giải quyết y!

Cuối cùng, Vũ Văn Thác không thể không nghiêm túc đối đãi.

Y liên tiếp lùi lại rồi đột nhiên nhảy vọt lên không trung, chú pháp lực cuồn cuộn vào Hiên Viên Kiếm.

Chỉ thấy một cột sáng xuyên thẳng lên trời phá vỡ bầu trời.

Vũ Văn Thác gầm lên một tiếng giận dữ, lệnh nó chém xuống giữa không trung, mạnh mẽ va chạm với luồng ánh sáng kiếm vỡ đang lao tới!

"Phanh!" Kết quả không nằm ngoài dự đoán, dưới một kiếm đó, những mảnh kiếm thể do Thập Ngũ hóa thành tản mát khắp nơi, không thể bay lên được nữa.

Tia tinh thần lực cuối cùng của Trần Tĩnh Cừu cũng hoàn toàn cạn

kiệt, y trời đất quay cuồng rồi ngất xỉu trên mặt đất.

"Không được sao…" Ngay cả trước khi hôn mê, Trần Tĩnh Cừu vẫn còn vô cùng không cam tâm!

"Thật sự nằm ngoài dự liệu…" Vũ Văn Thác thở hổn hển nhìn Trần Tĩnh Cừu đang hôn mê trên mặt đất, lúc này đã thu lại tất cả sự khinh thường đối với y.

"Chẳng trách y cũng có thể trở thành Đại Địa Hoàng Giả, có một khí phách như vậy, giả sử có thời gian, tiền đồ của y cũng vô lượng." Nhưng Vũ Văn Thác hiển nhiên không định cho y thời gian đó, y chậm rãi bước về phía Trần Tĩnh Cừu, hôm nay nhất định phải chém giết y.

"Vũ Văn Thác, dừng tay đúng lúc đi!" Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết đứng chắn phía trước, mặc dù khí thế của Vũ Văn Thác bức người, nhưng họ hoàn toàn không có ý định lùi bước.

"Thát Bạt Ngọc Nhi, nể tình ngươi là công chúa Thát Bạt, ta có thể không giết ngươi, chỉ cần ngươi tránh ra." Ánh mắt Vũ Văn Thác lại rơi xuống Tiểu Tuyết, "Còn ngươi, giao Nữ Oa Thạch ra, đợi ta đến đào tim móc óc!" "Ngay cả loại người như ngươi cũng có thể trở thành Đại Địa Hoàng Giả, thật là nhục nhã cái danh hiệu đó!" Tiểu Tuyết tức giận không thôi.

Vũ Văn Thác cười lạnh một tiếng, khi đang chuẩn bị động thủ, một giọng nói bình thản đột nhiên truyền vào tai y: "Vũ Văn Thác, ngươi cũng nên dừng tay rồi, đừng nói với ta là ngươi thật sự muốn giết Trần Tĩnh Cừu." Toàn thân Vũ Văn Thác cứng đờ, y nhận ra đó là giọng của Ngao Tông!

"Ngao huynh, những ngày gần đây, cũng nhờ huynh chiếu cố mà ta có thể yên ổn.

Nhưng mối thù truyền kiếp giữa ta và hoàng thất Trần quốc, hoặc

y chết, hoặc ta chết." Vũ Văn Thác trịnh trọng nói với Ngao Tông, "Nếu hôm nay ta không giết y, y trưởng thành nhất định sẽ tìm ta báo thù, cho đến khi giết chết ta mới thôi!" "Ta không quản trước đây các ngươi có ân oán gì, tóm lại y không thể chết." Ngao Tông nhàn nhạt liếc nhìn Vũ Văn Thác một cái, "Đương nhiên, ta cũng sẽ không để ngươi giết y." Thấy Ngao Tông như vậy, Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có Ngao Tông ở đây, dù có mười Vũ Văn Thác cũng vô dụng.

Vũ Văn Thác chau mày chặt, "Ngao huynh, vì sao?

Ta tưởng cả hai đều là Đại Địa Hoàng Giả.

Y chết rồi, ta cũng có thể dùng Ngũ Thần Khí để tu phục Thiên Chi Ngân như thường, hơn nữa ta là chủ nhân duy nhất của Hiên Viên Kiếm!" "Hiên Viên Kiếm vẫn luôn trong tay ngươi, làm sao ngươi biết Trần Tĩnh Cừu không phải chủ nhân của Hiên Viên Kiếm?" Ngao Tông hỏi ngược lại, "Vạn nhất ngươi giao Hiên Viên Kiếm cho y, nhưng lại phát hiện y dùng nó lợi hại hơn ngươi gấp bội, vậy ngươi nên làm thế nào đây?" Vũ Văn Thác lập tức nghẹn lời.

Lại nhìn Trần Tĩnh Cừu, y cũng không thể bỏ qua một sự thật, mỗi một đời Đại Địa Hoàng Giả đều là chủ nhân thiên sinh của Hiên Viên Kiếm, bất kể có mang trong mình huyết mạch Hiên Viên hay không!

Vũ Văn Thác biết, hôm nay tuyệt đối không thể giết Trần Tĩnh Cừu trước mặt Ngao Tông được nữa.

Ngày tháng còn dài, cũng không vội nhất thời, chỉ cần y giành trước một bước thu thập tất cả Ngũ Thần Khí, thì y vẫn xứng đáng là Đại Địa Hoàng Giả.

"Ngao huynh, như huynh mong muốn, ta sẽ không giết Trần Tĩnh

Cừu.

Nhưng hai thứ này ta nhất định phải lấy đi.” Vũ Văn Thác chỉ vào Không Động Ấn và Thần Nông Đỉnh đang ảm đạm không ánh sáng, “Ta cũng là Đại Địa Hoàng Giả, nếu y có thể có được, ta cũng có thể lấy đi!” “Tùy ngươi, chỉ cần ngươi lấy được.” Ngao Tông hoàn toàn không bận tâm.

Chương 696

"Được chứ…" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức sốt ruột, Thần Nông Đỉnh kia chính là thánh vật của thị tộc Thát Bạt!

"Những thần khí đó ta đã phải gần như liều mạng mới có được, ngươi có tư cách gì mà lấy!" Tiểu Tuyết cũng tức giận không kém.

Khi đang chuẩn bị ngăn cản Vũ Văn Thác, Ngao Tông lại nắm lấy tay nàng, "Không cần như vậy, cứ để y đi lấy." "Ngao đại ca…" Tiểu Tuyết lòng nóng như lửa đốt.

"A a…" Vũ Văn Thác hoàn toàn không thèm để ý, trực tiếp đi về phía Thần Nông Đỉnh, đặt lòng bàn tay lên đó định thu vào trong cơ thể.

Nhưng ngoài dự liệu, Thần Nông Đỉnh căn bản không hề đáp lại lời gọi, thậm chí còn kháng cự việc chú pháp lực vào đó!

"Kỳ lạ…" Vũ Văn Thác thử nhiều lần nhưng vẫn không thành công, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Y thậm chí muốn cưỡng ép lấy đi Thần Nông Đỉnh, nhưng lại phát hiện Thần Nông Đỉnh như mọc rễ trên mặt đất, căn bản không thể lay chuyển, ngay cả khi dốc hết sức lực cũng vậy!

Không chỉ Thần Nông Đỉnh, Không Động Ấn cũng tương tự như vậy.

Cái ấn bàn chỉ lớn bằng lòng bàn tay kia, lại nặng như một ngọn núi, dốc hết sức lực cũng không thể lay chuyển dù chỉ một chút.

"Thì ra là vậy!" Vũ Văn Thác nghiến răng nghiến lợi vì phẫn hận, bây giờ y cuối cùng cũng hiểu vì sao Ngao Tông lại không ngăn cản y lấy thần khí.

Bởi vì hai thần khí đã nhận Trần Tĩnh Cừu làm chủ, trừ phi giết chết Trần Tĩnh Cừu, nếu không thì đừng hòng lay chuyển được hai thứ đó dù chỉ một chút!

"Thì ra dụng ý của Ngao đại ca là ở đây!" Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi chợt bừng tỉnh, không khỏi bội phục Ngao Tông.

"Ngao công tử, quả nhiên là cao tay!

Cái tên Vũ Văn Thác kia, vừa rồi không phải tự tin lắm sao, có bản lĩnh thì lấy đi chứ!" Vũ Văn Thác nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi đang đắc ý, hận không thể một kiếm chém bay đầu nàng, nhưng Ngao Tông ở đây, y căn bản không thể làm gì được.

"Ngao huynh, huynh đã sớm biết kết quả, hà tất phải trêu đùa ta như vậy?" "Ta đâu có trêu đùa, ta cứ nghĩ ngươi thật sự có bản lĩnh để lấy đi chứ." Ngao Tông cười đầy ẩn ý nói.

"Thôi vậy…" Vũ Văn Thác biết, hôm nay e rằng sẽ công cốc.

Đã tốn kém thời gian như vậy, mà vẫn không lấy được một món thần khí nào.

Mọi tâm huyết y dồn vào kế hoạch này gần như đổ sông đổ biển.

Nhưng y cũng không phải không có được gì, ít nhất cũng biết được vị trí của tất cả thần khí.

"Ta không tin, Trần Tĩnh Cừu có thể cả đời trốn sau lưng ngươi!" Vũ Văn Thác chắp tay vái Ngao Tông một cái, "Ngao huynh, cáo từ, hy vọng lần sau gặp mặt, ta không phải là kẻ địch của huynh." "Điều đó còn phải xem, ngươi là địch hay bạn của Trần Tĩnh Cừu, một mức độ nào đó cũng quyết định mối quan hệ giữa ta và ngươi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Vũ Văn Thác không còn gì để nói, y biết mối thù sâu sắc giữa y và Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn không thể hóa giải.

Quan trọng hơn, cả hai đều là Đại Địa Hoàng Giả, số phận đã định sẵn phải là kẻ địch của nhau!

Đúng lúc này, một thân ảnh lóe ra từ trong rừng, xuất hiện bên cạnh Vũ Văn Thác, "Cổ Nguyệt tên đó chạy nhanh thật, ta đã thất thủ… Đợi đã…" Người này chính là Độc Cô Ninh Kha.

Khi nàng nhìn thấy Ngao Tông và những người khác, không khỏi trong lòng kinh hãi, nàng quá rõ ràng về sự cường đại của Ngao Tông!

"Đi thôi…" Vũ Văn Thác thở dài một hơi, "Bây giờ không phải là lúc ta có được Ngũ Thần Khí." "Được." Ninh Kha rất thức thời, thấy vậy liền không còn kiên trì nữa, cùng Vũ Văn Thác rời đi.

"Ngao công tử, huynh thật sự để bọn họ đi như vậy sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn bóng dáng hai người Vũ Văn Thác rời đi, trong lòng vẫn còn không cam tâm.

Bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách để đoạt Ngũ Thần Khí, và họ cũng sẽ luôn có khả năng bị hai tên đó ám sát.

Bây giờ không chặt cỏ diệt tận gốc, nhất định sẽ để lại hậu họa vô cùng.

"Vũ Văn Thác bây giờ không thể chết." Ngao Tông văn ti bất động, không hề can thiệp vào chuyện này.

Chỉ cần Trần Tĩnh Cừu không chết, mục đích của y đã đạt được.

Việc giữ lại mạng sống của hai Đại Địa Hoàng Giả là điều then chốt để thúc đẩy tiến trình của thế giới.

Thát Bạt Ngọc Nhi tuy không hiểu, nhưng nàng biết Ngao Tông làm việc nhất định có cân nhắc bên trong, nên cũng không còn kiên trì nữa.

"Tiểu Tuyết, ngươi đi giúp Trần Tĩnh Cừu một tay đi." Ngao Tông

phân phó.

"Vâng!" Tiểu Tuyết vội vàng đến bên cạnh Trần Tĩnh Cừu, chú một luồng thần lực vào cơ thể y.

Trần Tĩnh Cừu mới từ từ tỉnh lại.

Vừa rồi không chỉ pháp lực cạn kiệt, tinh thần lực cũng tiêu hao cực lớn, ngay cả khi tỉnh lại ý thức vẫn còn trong trạng thái mơ màng.

"Ngao tiền bối… Ta không chết sao?" Mãi một lúc Trần Tĩnh Cừu mới định thần lại.

Khi y có thể cử động được, phản ứng đầu tiên là đi tìm Thập Ngũ.

Nhưng khi Trần Tĩnh Cừu nhìn thấy những mảnh kiếm thể ảm đạm không ánh sáng, y không khỏi đau lòng.

Thập Ngũ đã nhiều lần cứu mạng y, lần này còn liều mình thiêu đốt linh trí, cùng y chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Nếu không có Thập Ngũ, y căn bản không thể buộc Vũ Văn Thác phải dốc toàn lực vào giây phút cuối cùng!

"Thập Ngũ bị thương thành ra như vậy, cũng không biết có thể khôi phục được không…" Trần Tĩnh Cừu thở dài một tiếng, trước tiên thu thập toàn bộ mảnh kiếm thể vỡ nát, cất vào vỏ kiếm để ôn dưỡng, hy vọng linh trí của Thập Ngũ có thể sống lại nhờ đó.

"Thanh kiếm đó cũng vì chủ nhân mà tận trung tận tụy, cũng thật ngoan cường.

Nếu đổi thành linh trí vũ khí khác, hẳn đã sớm tiêu tán rồi." Thát Bạt Ngọc Nhi thấy biểu hiện của Thập Ngũ trong nhiều khoảnh khắc nguy hiểm, không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Nàng chưa từng thấy loại kiếm linh nào lại liều mạng hộ chủ như vậy.

“Ngày hôm nay, ta và Vũ Văn Thác lại có thêm một món nợ nữa phải thanh toán.” Trong mắt Trần Tĩnh Cừu lóe lên sát ý vô hạn, sự căm hận đối với Vũ Văn Thác lại tăng thêm mấy phần.

Cho đến tận bây giờ y vẫn không thể chấp nhận được, người đại ca Kiếm Si đã liều mình bảo hộ y trong lúc nguy cấp, lại chính là Vũ Văn Thác!

Vũ Văn Thác đã lừa dối y như vậy, vậy thì y cũng quyết tâm phải lấy mạng tên hỗn trướng đó.

“Vậy thì ngươi phải cố gắng nhiều hơn nữa, thanh Hiên Viên Kiếm kia thật sự quá lợi hại, Vũ Văn Thác lại điều khiển nó đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Chỉ dựa vào Thập Ngũ của ngươi e rằng không đủ đâu.” Thát Bạt Ngọc Nhi lười biếng nói.

Không phải nàng muốn đả kích Trần Tĩnh Cừu, mà là muốn y nhìn rõ hiện thực, đừng chỉ dựa vào một bụng nhiệt huyết mà đi chịu chết.

“Ta tự có chừng mực, lần tới khi ta gặp tên đó, ta sẽ liệu sức mà hành động.

Nhưng bất kể dùng phương pháp gì, ta cũng nhất định sẽ lấy mạng hắn.” Trong mắt Trần Tĩnh Cừu lóe lên sát ý, hoàn toàn khác hẳn với con người thường ngày!

“Chư vị!” Đột nhiên, một tiếng kêu khẩn thiết vang lên trong rừng.

Mọi người nhìn theo tiếng gọi, kinh hãi thấy Cổ Nguyệt đang trọng thương nhanh chóng chạy về phía họ.

Lúc này trạng thái của Cổ Nguyệt có thể nói là cực kỳ thê thảm, không chỉ một nửa vạt áo bị máu tươi nhuộm đỏ, ngay cả pháp lực cũng sắp sửa sụp đổ đến bờ vực, nhưng dù vậy y vẫn cố gắng gượng tinh thần để thoát khỏi sự truy sát của Ninh Kha.

“Cổ Nguyệt!” Ngao Tông nhìn thấy y thì không khỏi nhíu mày, bây giờ y vẫn còn canh cánh chuyện Cổ Nguyệt đã làm trước đó.

“Chư vị, nữ nhân kia hình như đã đi cùng Vũ Văn Thác rồi, xem ra các ngươi đã có xung đột không nhỏ nhỉ…” Cổ Nguyệt nhìn xung quanh pháp trận bừa bộn, liền hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Chương 697

"Tên vương bát đản kia may mắn thoát chết một mạng!" Trần Tĩnh Cừu vẫn cứng đầu cứng cổ, không chịu thừa nhận sự thật là mình đã thua Vũ Văn Thác.

"……" Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn bộ dạng của Cổ Nguyệt có chút không hiểu.

"Vũ Văn Thác làm ra chuyện tốt đẹp đấy, ta cứ tưởng ngươi là lựa chọn tốt hơn cho vị trí Đại Địa Hoàng Giả…" Cổ Nguyệt nhíu chặt mày, hiển nhiên đang phẫn nộ bất bình về chuyện này.

"Lão gia hỏa này quả nhiên coi ta là vật thế thân sao?!" Trần Tĩnh Cừu nhíu mày, lời nói của Cổ Nguyệt thật quá "lọt tai".

"Trần huynh đệ, cũng đừng trách ta, dù sao ta cũng đã phải trả giá vì sự ngu xuẩn của ngươi, không phải sao?" Cổ Nguyệt chỉ vào vạt áo nhuốm máu đỏ tươi của mình, cười khổ một tiếng.

"Hừ, chuyện xảy ra trên đảo này, ta sẽ ghi nhớ trước đã." Trần Tĩnh Cừu đương nhiên ám chỉ chuyện Cổ Nguyệt đã ngăn cản y giết Hoàng nữ.

Cổ Nguyệt vẻ mặt có chút xấu hổ, nhưng chuyện đã làm rồi, cũng chẳng ích gì, "Chuyện này ta xin lỗi ngươi, nhưng ta cũng không cần ngươi phải có hảo cảm gì với ta.

Chỉ cần ngươi có thể tu phục Thiên Chi Ngân, sau này muốn lấy mạng ta cũng được." "Phế thoại!" Trần Tĩnh Cừu lười biếng để ý, nếu muốn lấy mạng Cổ Nguyệt, y đã sớm bất chấp tất cả mà ra tay rồi.

Tuy nhiên, y căn bản không phải đối thủ của Cổ Nguyệt.

“Mạng lớn thật đấy, hai tên đó đều tâm ngoan thủ lạt, có thể thoát khỏi tay chúng tuyệt đối không đơn giản đâu.” Ngao Tông bước tới vỗ vai Cổ Nguyệt, cười nhạt nói.

Cũng đúng lúc đó, Cổ Nguyệt kinh ngạc phát hiện vết thương trên người mình trong nháy mắt đã lành lại, ngay cả nguyên khí bị tổn thương cũng khôi phục được hơn nửa.

“Đa tạ Ngao tiền bối!

Mạng sống của ta không đáng tiếc, nhưng Hiên Viên Kiếm nằm trong tay tên đó, thật không phải chuyện tốt đẹp gì…” Cổ Nguyệt vẫn còn lo lắng không thôi.

“Ngươi, năm đó không phải đã chọn sai rồi sao, ngay cả loại hỗn trướng như Vũ Văn Thác cũng có thể lấy Hiên Viên Kiếm?

Ngươi thật sự đang vì thiên hạ chúng sinh sao?” Trần Tĩnh Cừu hỏi một cách chế nhạo.

Cổ Nguyệt cũng thở dài một tiếng, “Ta cũng không biết, giờ đây Đại Địa Hoàng Giả lại là loại người như vậy… Thôi vậy, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ tự tay loại trừ y.” Sau đó, Cổ Nguyệt hướng về họ đưa ra thỉnh cầu, hy vọng khi rời khỏi đây, y có thể được dẫn theo cùng trở về đại lục Thăng Long.

Không vì điều gì khác, chỉ vì muốn giết Vũ Văn Thác để đoạt lại Hiên Viên Kiếm.

“Ngươi có thể đối phó được Vũ Văn Thác sao?” Trần Tĩnh Cừu nhìn vết máu trên người Cổ Nguyệt, hiển nhiên có chút nghi ngờ về y.

“Hừ, ta là bị đánh lén trong tình huống hoàn toàn không phòng bị, nếu chính diện giao chiến, làm sao y có thể là đối thủ của ta!” Cổ Nguyệt vừa nhắc đến chuyện Vũ Văn Thác ám toán mình, liền giận dữ nghiến răng nghiến lợi.

Không ngờ lại tin tưởng hậu bối của mình đến mức giao cho Kiếm Si, đổi lại là kết quả như vậy.

Đặc biệt là thanh Hiên Viên Kiếm từng chinh chiến nửa đời người lại rơi vào tay kẻ này, y cũng khó mà chấp nhận được.

"Ngũ Thần Khí giờ đã có bốn món, tiếp theo, chúng ta nên đi tìm thần khí cuối cùng rồi." Lúc này, Ngao Tông vẫn luôn im lặng đột nhiên mở lời, nhắc nhở mọi người.

"Nga, đúng rồi!" Trần Tĩnh Cừu chợt bừng tỉnh, vội vàng lấy 《Sơn Hải Bí Văn》 ra lật xem.

Nhưng lần này y lại nhíu mày, dường như có một phiền phức không giải quyết được.

"Thần khí tiếp theo, hẳn là Phục Hy Cầm, nhưng 《Sơn Hải Bí Văn》 căn bản không hề nhắc đến nơi ở của Phục Hy Cầm!" Trần Tĩnh Cừu lật đi lật lại, chỉ thấy trong 《Sơn Hải Bí Văn》 ghi rằng, Phục Hy Cầm tại sau đại chiến Thượng Cổ, từng tạm thời lưu lại trên đỉnh núi Thái Sơn ở nhân gian, nhưng sau đó đã bị hậu nhân Phục Hy mang đi, không rõ tung tích.

Chỉ có bấy nhiêu thông tin, căn bản không thể tìm kiếm.

"Chúng ta có thể lợi dụng sự cảm ứng giữa các Ngũ Thần Khí để tìm kiếm không?" Tiểu Tuyết đề nghị.

"Nói đùa, pháp lực của ta chưa đạt đến trình độ đó…" Trần Tĩnh Cừu thở dài một tiếng, bất lực nói.

Ngao Tông khẽ mỉm cười, "Người cuối cùng sử dụng Phục Hy Cầm đang ở ngay trước mặt, các ngươi không biết nên hỏi ai sao?" Một câu nói của Ngao Tông lập tức khiến mọi người bừng tỉnh, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Cổ Nguyệt!

"Vận khí tốt thật." Cổ Nguyệt khẽ cười một tiếng, "Lần trước ta

tìm Phục Hy Cầm không may mắn như vậy đâu, đã phải mất ròng rã ba năm mới tìm thấy.

Nếu không nhờ chút vận khí, e rằng còn phải tốn nhiều thời gian hơn nữa." "Đừng bán nước, ngươi có biết nó ở đâu không?" Trần Tĩnh Cừu nghe lời y nói thì lập tức sáng mắt.

"Năm đó sau khi ta áp chế Thiên Chi Ngân, đã giao nó cho một người bạn của ta, người đó cũng đã giúp ta rất nhiều trong trận chiến Thiên Chi Ngân." Cổ Nguyệt cau mày hồi ức, "Nhưng từ đó về sau ta không còn gặp lại y nữa.

Khi cáo biệt ta, y từng nói hy vọng được đến Thiên Ngoại Tiên Sơn cư trú, ta nghĩ lúc này y hẳn là đang ở đó." "Thiên Ngoại Tiên Sơn?" Trần Tĩnh Cừu nghe xong chỉ thấy mù mịt, chưa từng nghe đến cái tên này.

"Côn Luân Sơn." Thát Bạt Ngọc Nhi nói, "Thiên Ngoại Tiên Sơn là cách gọi của thời viễn cổ, ngày nay không còn ai gọi như vậy nữa." "Ngươi biết sao?" Trần Tĩnh Cừu có chút bất ngờ.

"Phế thoại, trong tộc ta có Thần Nông Đỉnh, phụ hãn thường xuyên kể cho ta nghe về những chuyện thời viễn cổ, tự nhiên ta cũng biết đôi chút." Thát Bạt Ngọc Nhi liếc y một cái.

"Nhưng nếu… người bạn kia không ở Côn Luân Sơn thì sao, có chỗ nào khác để tìm không?" Trần Tĩnh Cừu có chút mong đợi hỏi.

"Vậy thì ta đành chịu vậy." Cổ Nguyệt thở dài, "Ta chỉ là Đại Địa Hoàng Giả, đã từng là như vậy, chứ không phải là một chiêm bốc giả toàn tri toàn năng." "Này, dù gì cũng giúp ta tìm cách đi chứ, ta bây giờ là vì cứu thế đấy!" Trần Tĩnh Cừu có chút bất mãn.

Cổ Nguyệt cười lạnh nói: "Ngươi nói nhiệm vụ của ngươi là cứu thế sao?

Chẳng lẽ mục đích ban đầu của ngươi không phải là cứu sư phụ, dùng Ngũ Thần Khí phục quốc sao?

Nào có ý niệm lòng mang thiên hạ gì chứ!" Trần Tĩnh Cừu bị một câu nói của y làm cho không thốt nên lời.

"Thôi được rồi, không cần nói nhiều, lên đường đi." Ngao Tông ra hiệu cho Thát Bạt Ngọc Nhi, nàng liền hiểu ý, lập tức lấy ra hồ lô chứa Hương Xa Bạch Long, phóng nó ra.

"Hương Xa Bạch Long?

Nha đầu này là hậu duệ Thần Nông!" Cổ Nguyệt có chút kinh ngạc, "Chẳng trách có thể lấy được Thần Nông Đỉnh!" "Nhãn lực không tệ!" Thát Bạt Ngọc Nhi tán thưởng nói.

"À à, năm đó ta cũng từng quen biết một tộc nhân hậu duệ của thị tộc Thần Nông, người đó cũng đã giúp ta không ít.

Chỉ đáng tiếc sau đó y rời khỏi Thăng Long, nghe nói đã đến một bộ lạc ở phía Bắc để định cư…" Thát Bạt Ngọc Nhi nghe lời y nói không khỏi ngẩn ra, vội vàng hỏi: "Vị hậu nhân Thần Nông kia, tên là gì?" "Tên là Trương Trọng Vân, chẳng lẽ ngươi từng nghe cái tên này?" Cổ Nguyệt có chút nghi hoặc.

"Quả nhiên!" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức hiểu ra, Trương Trọng Vân mà Cổ Nguyệt nhắc đến, tất nhiên là tổ tiên của Trương Liệt!

Ba trăm năm trước tổ tiên nàng quay trở lại bộ lạc Thát Bạt, e rằng là sau khi Thiên Chi Ngân được tu phục, tổ tiên nàng mới lấy lại được Thần Nông Đỉnh rồi quay về bộ lạc.

Cứ như vậy, Cổ Nguyệt và tổ tiên Trương Liệt chính là cố nhân!

Nhìn như vậy, Thát Bạt Ngọc Nhi không khỏi đánh giá cao Cổ Nguyệt hơn một chút.

Dù sao ai trong bộ lạc cũng biết, Trương Trọng Vân năm xưa là dũng sĩ số một không thể tranh cãi của thị tộc Thát Bạt, đã lập nhiều công lao hiển hách cho thị tộc Thát Bạt nhờ sức mạnh của mình, giúp nó không bị biến mất trên thảo nguyên chỉ trong vài trăm năm như các bộ lạc khác.

Cổ Nguyệt đã từng kề vai chiến đấu với y, từ đó cũng đủ thấy y lợi hại đến mức nào.

"Kỳ lạ, vậy Trương Trọng Vân năm đó đã chết rồi, vậy mà ngươi vẫn còn sống sót trên đời.

Chẳng lẽ ngươi đã tu luyện tà thuật kéo dài tuổi thọ sao?" Trần Tĩnh Cừu có chút nghi hoặc.

"Tiểu tử này nói chuyện thật khó nghe, gọi là tà thuật?

Ta là tu luyện Trường Sinh Thuật!

Nếu không phải vì chờ đợi vị Đại Địa Hoàng Giả này, ta đã sớm từ bỏ tu luyện mà nhập thổ vi an rồi!" Cổ Nguyệt thực sự không thể kìm nén được nữa, tên Trần Tĩnh Cừu này mỗi câu nói ra đều khiến y tức giận.

"Ôi, Đại Địa Hoàng Giả đời sau không bằng đời trước, để ngươi hủy hoại Thiên Chi Ngân, ta thật sự không an tâm…" Trần Tĩnh Cừu nghe lời y nói chói tai, cũng lười biếng để ý đến lão gia hỏa này nữa. … Hương Xa Bạch Long sau khi bay lên trời xác định phương hướng, liền tiến về phía Côn Luân Sơn.

Chương 698

Theo lời Cổ Nguyệt, địa mạch Côn Luân Sơn không hề liên kết với đại địa, mà là một tiên sơn lơ lửng giữa không trung.

Mỗi trăm năm, Côn Luân Sơn sẽ vì hấp thụ hết linh khí của khu vực đó mà di chuyển đến một khu vực khác để hấp thụ linh khí, tránh việc hủy hoại linh mạch của một địa mạch nào đó.

Chính vì vậy, người thời viễn cổ đã gọi nó là Thiên Ngoại Tiên Sơn.

Nhưng sau trận chiến phong ấn Ma Quân thời thượng cổ, không còn ai nhìn thấy Côn Luân Sơn nữa.

Thậm chí, từng có người ở nhân gian cho rằng Côn Luân Sơn không hề tồn tại.

“Theo ta suy đoán, Côn Luân Sơn hẳn là ở gần khu vực đó, sẽ không sai đâu.” Cổ Nguyệt tự tin nói, “Nhưng nói đi thì nói lại, đã nhiều năm trôi qua như vậy, cũng không biết vị cố nhân của ta bây giờ ra sao rồi.” “Ngươi thật sự có thể xác định được sao?” Trần Tĩnh Cừu có chút không yên tâm.

Cổ Nguyệt không để ý, lờ mờ cảm thấy tên Trần Tĩnh Cừu này cố ý đả kích y.

Hương Xa Bạch Long dần dần rời đi, Cổ Nguyệt từ xa nhìn hòn đảo kia, vẻ mặt có chút đau buồn.

Y đã cư trú ở đó hơn ba trăm năm, có một tình cảm sâu sắc với hòn đảo này. "Không đi tạm biệt đàng hoàng sao?" Không biết từ lúc nào, Ngao Tông đã ở phía sau Cổ Nguyệt, nhàn nhạt hỏi. "Thôi vậy...

Nếu đã tạm biệt, e rằng ta sẽ không đi được." Cổ Nguyệt cười

khổ một tiếng, ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Tất cả cư dân nơi đây, trong mắt y đều trân trọng như con cái.

Một khi y muốn rời đi, họ chắc chắn sẽ tìm mọi cách giữ lại.

Đến lúc đó, Cổ Nguyệt e rằng thực sự sẽ không nỡ rời. "Ta vốn dĩ cũng định, sau khi mọi chuyện kết thúc, sẽ ngừng tu luyện trường sinh chi thuật.

Đến lúc đó, thọ mệnh của ta hẳn cũng sẽ nhanh chóng cạn kiệt, ta sẽ tìm một nơi không người để một mình chết đi." Cổ Nguyệt tự lẩm bẩm, "Ta vốn không nên sống lâu đến vậy." "Vì sao không định mãi mãi tu luyện trường sinh thuật, vĩnh viễn tồn tại?" Ngao Tông hơi thắc mắc. "Ta đương nhiên cũng... ta cũng muốn ở lại trên đảo, nhìn lũ trẻ này đời nối đời trưởng thành.

Nhưng tu luyện trường sinh pháp là hành động nghịch thiên, nếu không có Ngũ Thần Khí trợ giúp, ta căn bản không thể tu luyện thành công." "Nhưng trong những năm tháng sau này, mỗi năm thọ mệnh của ta kéo dài thêm một năm, đều sẽ tiêu hao thêm một phần sức mạnh cơ bản của Ngũ Thần Khí.

Cho đến khi thọ mệnh của ta không còn cách nào kéo dài được nữa, Ngũ Thần Khí sẽ vĩnh viễn mất đi linh lực, biến thành những vật phẩm tầm thường nhất." "Dùng thiên địa linh vật như vậy để ta trường sinh, quá bạo liễm thiên vật.

Hơn nữa, ta cũng không hy vọng trường sinh mãi như vậy, nhìn những cố hữu từng người một chết đi trước mắt, không biết thọ mệnh của mình khi nào mới kết thúc, cảm giác đó quá thống khổ." Nhìn thần sắc có chút khổ não của Cổ Nguyệt, Ngao Tông lập tức hiểu ra, mặc dù y là Hoàng giả Đại Địa, nhưng cách suy nghĩ của y vẫn không khác gì phàm nhân, cho rằng trường sinh là một lời nguyền đáng sợ. "Mỗi người một chí hướng." Ngao Tông chỉ để lại một câu,

rồi xoay người rời đi.

Có được chút thời gian rảnh rỗi, Trần Tĩnh Cừu liền gấp rút tu luyện, một mặt đề thăng tu vi, đồng thời thử cách chưởng khống Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn.

Có lẽ vì hai món thần khí đã nhận chủ, Trần Tĩnh Cừu tu luyện không gặp bất kỳ khó khăn nào, thêm vào đó là sự chỉ điểm của Tiểu Tuyết, tiến độ càng tăng vọt.

Về phần Thập Ngũ kiếm đã vỡ nát, cũng dần dần khôi phục nguyên trạng dưới sự trợ giúp của Thần Nông Đỉnh.

Không biết vì sao, sau khi tái sinh lần nữa, Thập Ngũ trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, vượt xa cường độ trước đây!

Như vậy, Trần Tĩnh Cừu lại càng thêm tự tin, nếu cho thêm chút thời gian, y hoàn toàn có thể đánh bại Vũ Văn Thác bằng Thập Ngũ và hai món thần khí. "Trần đại ca, Vũ Văn Thác không thể xem thường, đừng quên Hiên Viên Kiếm trong tay hắn.

Em cảm thấy hắn đã đạt đến cảnh giới nhị giả hợp nhất với Hiên Viên Kiếm, Hiên Viên Kiếm cực kỳ công nhận hắn.

Ngay cả khi thực lực Vũ Văn Thác không đủ, nó vẫn có thể bộc phát toàn bộ uy lực của Hiên Viên Kiếm." Tiểu Tuyết có chút không yên tâm dặn dò. "Yên tâm đi, trước khi ta trăm phần trăm chắc chắn có thể chặt đầu Vũ Văn Thác, ta sẽ không để bản thân có bất kỳ sơ suất nào!" Trải qua trận chiến này, Trần Tĩnh Cừu cũng hiểu rõ "lưu được thanh sơn tại, không sợ không có củi đốt".

Bảo toàn được tính mạng trong một trận chiến mới có được tư bản để từ từ trở nên mạnh hơn, lao đầu xông lên liều lĩnh đánh nhau căn bản không có ý nghĩa gì.

Thát Bạt Ngọc Nhi trong lòng có chút không vui, rõ ràng ban đầu

nàng mạnh hơn Trần Tĩnh Cừu rất nhiều, nhưng giờ lại trở thành người yếu nhất trong đám. "Trước hết bận, ta cũng đi tu luyện đây." Thát Bạt Ngọc Nhi chịu đả kích không nhỏ, hiển nhiên cũng muốn tìm lại cảm giác của mình. "Ta không nhìn lầm chứ, nữ nhân cũng bắt đầu chăm chỉ tu luyện sao?" Trần Tĩnh Cừu cứ ngỡ mình đang nằm mơ. "Vô nghĩa!" Thát Bạt Ngọc Nhi chẳng thèm nể mặt, liếc xéo y một cái.

Cùng lúc đó, tại một phủ đệ ẩn tàng kín đáo ở Chu quốc.

Vũ Văn Thác nhìn phủ đệ quen thuộc, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trong những năm tháng trở thành Kiếm Si, hắn gần như cảm thấy mình không còn là Vũ Văn Thác nữa.

Nếu tiếp tục không dung hợp với Tam Phách trong một khoảng thời gian nữa, e rằng khi cuối cùng trở lại thành Vũ Văn Thác, hắn cũng sẽ không còn như ban đầu. "Vũ Văn Thác, mẫu thân của ngươi cũng đã được đón về rồi, từ nay về sau ở đây sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Ngươi chỉ cần an tâm tìm kiếm món thần khí cuối cùng là được." Độc Cô Ninh Kha cười nói. "Vâng..." Vũ Văn Thác lẩm bẩm, chầm chậm bước vào phủ đệ, phát hiện một phu nhân trung niên đang ngồi bên hồ nước trong phủ, có chút ngây dại nhìn những con cá bơi lội trong nước. "Thác nhi, con về rồi." Dường như cảm nhận được Vũ Văn Thác, phu nhân quay người mỉm cười với hắn, "Đã nhiều năm trôi qua như vậy, trong ký ức của ta, con vẫn là đứa trẻ năm xưa." "Con đã gần mười năm không gặp người rồi..." Bất tri bất giác, Vũ Văn Thác chầm chậm rơi lệ.

Bị Dương Tố ép buộc, mẫu thân hắn luôn bị giam cầm.

Để ngăn hắn có cơ hội cứu mẫu thân, Dương Tố thường chỉ cho phép hắn nhìn mẹ từ xa, suốt mười năm trời không được nói chuyện

tử tế. "Không sao, mọi chuyện đã qua rồi." Phu nhân từ từ bước đến lau nước mắt cho Vũ Văn Thác, nụ cười vô cùng ấm áp, "Từ nay về sau, con hãy ở đây sống thật tốt, an ổn trải qua nửa đời sau." "Mẫu thân, người không hy vọng con phục hưng Tề quốc, rồi sau đó..." Lời Vũ Văn Thác chưa dứt, phu nhân đã cắt ngang: "Không cần phải như vậy, từ khi mẫu tử ta bị hoàng thất Chu quốc khống chế, ta cũng dần dần hiểu ra rồi.

Quốc gia hưng suy đều do khí số trời định, chỉ bằng sức lực một mình con làm sao có thể phục hưng Tề quốc?" "Nếu vì chuyện này mà con lại phải bỏ ra cả đời, thì có ý nghĩa gì chứ, huống hồ khả năng phục hưng vô cùng mong manh." Khi phu nhân nói, mặt bà mang ý cười, ánh mắt tràn đầy sự nhẹ nhõm, hiển nhiên không hề hoang mang.

Sau khi trải qua sóng gió cuộc đời dài như vậy, ngay cả cuộc sống bình thường cũng vô cùng quý giá, bà không hy vọng con mình tiếp tục gặp sóng gió nữa. "Con hiểu rồi, mẫu thân." Vũ Văn Thác nặng nề gật đầu.

Chốc lát sau, phu nhân dường như vì quá mệt mỏi mà quay về phòng nghỉ ngơi, Vũ Văn Thác vẫn ngồi một mình suy nghĩ trong đình viện.

Ngay cả Ninh Kha đứng phía sau hắn cũng không hoàn toàn để ý. "Để mẫu thân ngươi ở đây tuyệt đối an toàn, ta bảo đảm trên đời này không một ai có thể làm hại được bà, vậy nên không cần phải lo lắng.

Chẳng lẽ ngay cả ta ngươi cũng không tin sao?" Ninh Kha cười nói. "Ta đương nhiên tin ngươi, nhưng cách nghĩ của ta và ngươi không giống nhau lắm." Vũ Văn Thác lắc đầu, "Ninh Kha, ta thấy có thể thích khả chỉ rồi." "Thích khả chỉ?" Ninh Kha không hiểu ý Vũ Văn Thác. "Mọi chuyện nên kết thúc rồi, ta mệt mỏi rồi, không muốn

tiếp tục chinh chiến nữa, còn về Ngũ Thần Khí..." Vũ Văn Thác liếc nhìn Hiên Viên Kiếm đang giấu trong hộp, khẽ cười, "Tùy duyên vậy." Ninh Kha có chút không hiểu, "Ý gì?

Ta không hiểu." "Ta vẫn luôn tìm kiếm Ngũ Thần Khí, một là để cứu mẫu thân, thứ hai là để hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân ta, phục quốc Đại Tề.

Chương 699

Nhưng sự tình đến nay, mẫu thân đã được cứu ra, cũng không muốn tiếp tục vướng bận mọi chuyện.

Vậy ta có cần thiết phải tiếp tục bán mạng vì cái nguyện vọng hư vô phiêu miểu kia nữa không?" Vũ Văn Thác nâng Hiên Viên Kiếm, trong ánh mắt không còn sự sắc bén và sát ý như trước, chỉ còn sự mệt mỏi.

Mười tám năm, hắn vẫn luôn giết chóc, hủy diệt.

Nếu có thể dừng lại ở đây, vậy cũng không tồi.

Ninh Kha ngạc nhiên vạn phần nhìn Vũ Văn Thác, "Mọi chuyện đã đi đến bước này, lẽ nào ngươi muốn toàn thân rút lui sao?!

Ta sẽ lấy Côn Luân Kính, giết chết Trần Tĩnh Cừu một nhóm người, rồi lấy Phục Hy Cầm, danh chính ngôn thuận trở thành Hoàng giả Đại Địa!" "Không có ý nghĩa." Vũ Văn Thác lắc đầu, "Ta từng cho rằng, thứ ta theo đuổi là sức mạnh tối thượng, cùng với địa vị chí tôn.

Giờ ta mới phát hiện ra, ta chỉ vì có được sức mạnh có thể thỏa mãn nguyện vọng của mẫu thân ta mà thôi." "Sự tình đến nay, những điều đó không còn ý nghĩa nữa." Vũ Văn Thác lấy ra Côn Luân Kính, chỉ thấy trên mặt gương lại hiện ra hình ảnh cánh tay bị Trần Tĩnh Cừu chặt đứt.

Từ khi Côn Luân Kính rơi vào tay hắn, trong gương chỉ có thể nhìn thấy duy nhất hình ảnh đó. "Côn Luân Kính, ta giao cho ngươi.

Nếu ngươi muốn thu thập, chúc ngươi may mắn." Vũ Văn Thác đặt Côn Luân Kính lên bàn đá, "Côn Luân Kính, coi như đã báo đáp sự giúp đỡ của ngươi trong khoảng thời gian này.

Sau này ta sẽ không còn tìm kiếm Ngũ Thần Khí nữa." Ninh Kha mặt xanh mét, nửa khắc sau, lại lạnh lùng hỏi: "Vậy tiếp theo ngươi định làm gì?

Sống cô độc đến già sao?" "Đợi ta giết Chu Sùng xong, ta sẽ dẫn mẫu thân ta ẩn cư, không giết một ai nữa." Vũ Văn Thác khẽ híp mắt, mọi tội ác đều do Hoàng đế Chu quốc kia gây ra.

Bách tính thiên hạ bị áp bức đến mức gần như không thể sinh tồn, hắn làm vậy một là để báo thù, hai là để chuộc tội cho những người vô tội đã bị hắn giết.

Ninh Kha khó nén nổi lửa giận trong lòng, quát lớn: "Vũ Văn Thác, ngươi có biết ta đã chuẩn bị kế hoạch này bao lâu rồi không?

Ta thậm chí suýt mất mạng vì nó, mà ngươi chỉ một câu nhẹ tênh, mọi chuyện đều muốn kết thúc sao?!" "Xin lỗi, Ninh Kha.

Đợi ta giết chết Chu Sùng xong, ngươi tùy ý xử trí ta." Vũ Văn Thác xoay người bước ra ngoài đình viện, đã hạ quyết tâm.

Lần này đi, hắn nhất định phải giết chết Chu Sùng, nếu không sẽ tuyệt đối không quay lại.

Ninh Kha lạnh lùng nhìn bóng lưng Vũ Văn Thác rời đi, ánh mắt lóe lên, dường như đang tính toán. "Thật ngoài ý muốn...

Xem ra không thể không tìm cách khác rồi." Chốc lát sau, Ninh Kha quay về một tĩnh thất, kích hoạt pháp trận ẩn giấu trong tĩnh thất đó.

Nhanh chóng, phía trên pháp trận, một luồng khí tức màu đen chậm rãi bốc lên, cuối cùng ngưng kết thành một cái đầu quỷ khổng lồ gớm ghiếc, lơ lửng giữa không trung. "Ma Quân, mọi chuyện đã thành công chưa?" Đầu quỷ mở miệng nói, một giọng nói khàn khàn âm trầm vang lên, khiến người nghe không khỏi dựng tóc gáy. "Ma Quân, đã xảy ra chút ngoài ý muốn." Ninh Kha lắc đầu, "Vũ Văn Thác không

muốn thu thập Ngũ Thần Khí nữa, vì mẫu thân, hắn muốn sống như một người bình thường, an phận sống hết nửa đời sau." "A a a a a..." Mặt quỷ cười khẩy, "Hắn đã giết vô số sinh mệnh, tội nghiệt sâu nặng, có tư cách sống như một người bình thường sao?" "Vũ Văn Thác không biết vận mệnh của Hoàng giả Đại Địa có ý nghĩa gì." Ninh Kha cũng lạnh lùng cười, "Ma Quân, ta hiện giờ không thể trông mong Vũ Văn Thác sẽ tự nguyện, tiếp theo e rằng cần ta thêm vào một tay." "Tùy ngươi vậy, dù sao ta chỉ cần lấy được Ngũ Thần Khí là được." Ma Quân hoàn toàn không để tâm, "Dù sao sau khi mọi chuyện kết thúc, Vũ Văn Thác cũng không cần thiết phải tồn tại nữa." "Tuân lệnh." Ninh Kha khẽ cúi đầu đáp.

Ngay sau đó, bóng dáng Ma Quân liền biến mất.

Ninh Kha khẽ thở dài, phụng mệnh Ma Quân tiếp xúc với Vũ Văn Thác, đến nay đã sớm tối ở bên nhau hơn mười năm, trong lòng nàng đối với Vũ Văn Thác đã nảy sinh chút tình cảm khó tả.

Nhưng, điều đó cũng chỉ xây dựng trên cơ sở mục tiêu nhất trí.

Sự tình đến nay, cũng không cần thiết phải mềm lòng với Vũ Văn Thác nữa. "Người đâu." Ninh Kha khẽ ra lệnh, từ ngoài đại môn bước vào mấy tên thị vệ mặt không biểu cảm.

Nhìn qua không khác gì người bình thường, nhưng trên người họ lại dao động từng trận ma khí yếu ớt có có không không. "Bắt lấy mẫu thân Vũ Văn Thác." "Tuân lệnh." Thị vệ nhận lệnh rồi quay người rời đi, Ninh Kha lại thở dài một tiếng, "Vũ Văn Thác, đừng trách ta.

Nếu ngươi có thể ngoan ngoãn thu thập Ngũ Thần Khí, không xảy ra bất kỳ sai sót nào, ta có thể giúp ngươi giữ lại một mạng.

Nhưng giờ thì..." Trần Tĩnh Cừu một nhóm người không tốn quá nhiều thời gian đã quay trở lại đại lục Thăng Long.

Suốt chặng đường, Cổ Nguyệt như người gần nhà thì khiếp, vẫn luôn không dám nhìn xuống từ boong thuyền.

Rời khỏi Thăng Long quá lâu, y gần như không còn nhớ mọi thứ ở đó nữa, cứ như thể đó là chuyện của kiếp trước. "Chư vị, đó có phải kinh đô Yên Kinh của Chu quốc không!" Thát Bạt Ngọc Nhi từ boong thuyền nhìn xuống, chỉ vào một thành trì phồn hoa khác thường hỏi. "Ta cũng chưa từng đến Yên Kinh, nhưng nhìn có vẻ đúng." Trần Tĩnh Cừu nhìn kỹ thành trì rộng lớn phía dưới, đoán mò. "Dân số Yên Kinh nhìn có vẻ gần như đông hơn cả tộc Thát Bạt của ta..." Thát Bạt Ngọc Nhi không khỏi trợn tròn mắt. "Hừ!

Đợi sau này ta phục hưng Trần quốc, thủ đô của ta, ta sẽ mở rộng gấp mười lần so với hiện tại!" Trần Tĩnh Cừu chỉ vào một ngọn núi cao dựa lưng vào Yên Kinh, "Nhìn xem, ta sẽ dùng Ngũ Thần Khí, nhất định có thể san bằng ngọn núi đó, đến lúc đó ở đó sẽ xây dựng một tòa thành trì lớn hơn nữa!" Ngao Tông không khỏi cười nói: "Trần Tĩnh Cừu, trò đùa ngươi mở quả thực không nhỏ.

Từ xưa đến nay, những kẻ có năng lực dời núi lấp biển nhiều vô số kể, nhưng ngay cả người mạnh nhất trong số đó, nắm giữ Ngũ Thần Khí cũng tuyệt đối không có ai tùy tiện dời núi một cách càn rỡ như ngươi." "Địa mạch vân lý giữa thiên địa đều là linh mạch ôn nhuận dưỡng người.

Nếu hủy hoại chúng, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ mang lại tiện lợi cực lớn cho con người, nhưng linh mạch bị hủy, về lâu dài nhất định sẽ khiến đại địa băng hoại, thủy mạch thất thoát, trong vài chục năm sẽ biến thành vùng đất cằn cỗi." Trần Tĩnh Cừu nghe Ngao Tông nói một phen, như có điều suy nghĩ, "Thì ra là vậy...

Ta, tại sao không biến tất cả những sơn lâm địa mạch này thành ruộng đất nhà cửa cho người dân cư trú!" "Trần huynh đệ, tốt nhất

nên kiềm chế một chút, thân phận Hoàng giả Đại Địa không cho phép ngươi tùy ý hành động, đó là trách nhiệm của ngươi!" Cổ Nguyệt không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh mọi người, có chút bất mãn quở trách Trần Tĩnh Cừu. "Ngươi đừng có ra vẻ!" Trần Tĩnh Cừu có chút bất mãn, thực sự không thích tên Cổ Nguyệt này cứ bày ra vẻ tiền bối trước mặt y. "Ngao đại ca, em có thể không...?" Tiểu Tuyết mong đợi nhìn Ngao Tông, muốn nói lại thôi.

Ngao Tông lập tức hiểu Tiểu Tuyết muốn gì, "Muốn đi Yên Kinh xem thử sao?" "...Em chưa bao giờ thấy một thành phố phồn hoa như vậy...

Nhưng nếu làm lỡ hành trình thì thôi vậy." Tiểu Tuyết cẩn thận nói. "Đương nhiên sẽ không." Ngao Tông khẽ mỉm cười, "Chư vị, ta tạm nghỉ ngơi hai ngày trong thành Yên Kinh, rồi hãy lên đường tiếp, sao hả?" "Ta đồng ý!" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức bày tỏ sự chấp thuận, dù sao nàng cũng chưa từng thấy Thăng Long Đô Thành ra sao.

Trần Tĩnh Cừu và Cổ Nguyệt thì không sao cả, dù sao hai người họ cũng không vội vàng. "Ngao tiền bối, ta sẽ không cùng vào thành với chư vị.

Ta rời Thăng Long đã quá lâu, không thích những nơi quá đông người." Cổ Nguyệt hơi có lỗi nói với Ngao Tông. "Nếu vậy, tùy ngươi vậy." Ngao Tông cũng không phản đối.

Không lâu sau, Hương Xa Bạch Long chậm rãi hạ xuống bên ngoài khu vực thành Yên Kinh, Ngao Tông tùy ý biến ra một tấm lộ dẫn, mọi người dễ dàng tiến vào thành.

Cổ Nguyệt thì ở lại bên ngoài khu vực thành, một mình bế quan tu hành.

Mọi người vừa vào thành Yên Kinh, Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi liền lập tức bị những khu phố phồn hoa thu hút.

Họ đi dạo quanh các phường thị xem xét, rất nhiều thứ bình thường hiếm thấy ở Thăng Long đều khiến họ thấy lạ lẫm không thôi. "Thảo nào những người rời Thăng Long đều nói Thăng Long tốt đến mức nào, có nhiều thứ mới lạ và vui vẻ đến vậy.

Nếu là ta, ta cũng không muốn rời đi!" Thát Bạt Ngọc Nhi không khỏi cảm thán. "Mạnh hơn Nguyệt Hà Thành lạnh lẽo rất nhiều!" Tiểu Tuyết cũng vô cùng đồng tình với điều này.

Chương 700

Ngao Tông đối với những con phố người qua lại tấp nập này không cảm thấy hứng thú, Trần Tĩnh Cừu thì tìm một tửu quán bên đường mua một vò rượu, vừa đi vừa uống, vui vẻ trong đó. "Ngao tiền bối, sau khi mọi chuyện kết thúc, sao ngài không ở lại thế giới này thêm một thời gian nữa?

Đến lúc đó ta nhất định sẽ chiêu đãi ngài thật tốt ở đô thành của ta!" Trần Tĩnh Cừu đánh một cái ợ rượu. "Tiểu tử, chuyện phục quốc vẫn còn chưa đâu vào đâu, mà ngươi dám nói những lời như vậy ngay trong kinh đô Chu quốc, đúng là tự tìm cái chết." Ngao Tông không khỏi cười nói. "Hắc hắc, dù sao nơi này sớm muộn gì cũng là của ta...

Ta bây giờ a, trước hết cứ xem thử, cái tên Chu Sùng kia trị lý đô thành tương lai của ta ra sao!" Trần Tĩnh Cừu có chút đắc ý quên hình.

Đi mãi đi mãi, họ dần dần rời xa khu phố phồn hoa hơn một chút, bất tri bất giác đã đến khu dân cư.

Vốn dĩ mọi người không có nhiều hứng thú với khu dân cư, cũng không dừng lại ở nhiều gia đình.

Thế nhưng, họ lại phát hiện trên đường phố khu dân nghèo nằm la liệt rất nhiều trẻ em, người già đói đến gầy trơ xương.

Trong số đó, những người đàn ông trẻ tuổi hơn một chút thì quỳ bên đường, bưng bát cơm cầu xin, đáng thương mà xin xỏ người qua đường chút gì đó để lấp đầy bụng. "Ông ơi làm ơn, cho chúng tôi chút gì ăn đi..." "Không cần tiền, ông cho điểm cật đích hành, tùy tiện cật thặng hạ đô khả dĩ!" "Đại gia, tiểu thư, xin ngài phát lòng từ bi, mua con gái tôi đi.

Chỉ cần hai lạng bạc là được, mua đi cho nó có miếng ăn..." Vừa

bước vào khu dân cư, những kẻ ăn mày đó lập tức đổ xô tới, quỳ xuống dập đầu cầu xin. "..." Tiểu Tuyết hoàn toàn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi ngây người.

Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi thì kinh ngạc khó tin, rõ ràng chỉ cách một khu phố phồn hoa náo nhiệt đến vậy, mà chỉ trong khoảng cách ngắn ngủi mấy chục bước chân lại có nhiều người sắp chết đói như vậy? "Họ đều ở đây ăn xin sao?

Ta thấy trong thành Yên Kinh rõ ràng ai cũng giàu có mà." Trần Tĩnh Cừu có chút ngạc nhiên nhìn, trực giác cho rằng mình đã đến hai thế giới khác nhau. "Vị thiếu gia này, chúng tôi bị cấm ra khỏi khu dân cư để ăn xin, nên chỉ có thể ở đây xin ăn thôi, để ngài phải chê cười rồi." Một kẻ ăn mày quần áo rách rưới cười tủm tỉm nói.

Trần Tĩnh Cừu lại càng khó hiểu hơn, trong một thành Yên Kinh giàu có lại có nhiều kẻ hành khất như vậy sao?

Ngao Tông đứng bên cạnh thì không hề bất ngờ về điều này.

Bất kể ở thế giới nào, hắn cũng đã thấy quá nhiều chuyện "cửa chuông tửu nhục xú". "Chắc không phải vì Yên Kinh có các quan quý nhân nên họ cố tình từ xa đến kinh thành ăn xin đâu nhỉ?" Thát Bạt Ngọc Nhi có chút kỳ lạ. "Tiểu thư nói gì vậy, chúng tôi vốn dĩ đều là người Yên Kinh.

Chỉ vì không đóng đủ thuế, đất ruộng, nhà cửa đều bị triều đình tịch thu, không ăn xin thì không sống nổi!" "A, đáng chết, ngay cả khi tôi ăn xin ở đây, mấy ông quan kia còn muốn thu 'thuế ăn mày' của tôi.

Tôi còn không có cơm ăn, lấy tiền đâu mà đóng thuế!" "Ai, thật sự, cứ thế này mãi tôi cũng bị bức tử thôi..." Những kẻ ăn mày đó đều đồng cảm với nhau, bởi vì kinh nghiệm trước đây của họ gần như y hệt. "Nhưng đây là hoàng thành, dưới chân thiên tử, lẽ nào Chu Sùng không quản lý sao?!" Trần Tĩnh Cừu có chút mất kiểm soát, nhưng lời

này vừa nói ra, những kẻ ăn mày kia đều như tránh ôn thần mà nhanh chóng tránh xa. "Người này điên rồi, dám gọi thẳng tên thánh thượng..." "Tránh xa ra, tuyệt đối đừng để bị liên lụy!" "Ai, cứ ngỡ có thể ăn một bữa no bụng, kết quả lại gặp phải một kẻ điên." Những kẻ ăn mày líu lo tản đi, để lại Trần Tĩnh Cừu và nhóm người với vẻ mặt ngơ ngác. "Ta nói sai điều gì sao?" Khi Trần Tĩnh Cừu vô cùng khó hiểu, bên cạnh có một đứa trẻ nhìn chưa đến mười tuổi chưa đi, lấy hết dũng khí đến bên Trần Tĩnh Cừu hỏi: "Đại gia, có thể cho con mấy đồng bạc được không?" "Cầm lấy!" Trần Tĩnh Cừu lập tức lấy mấy lạng bạc nhét vào tay đứa trẻ, có chút thắc mắc hỏi: "Đều sao vậy?

Chẳng lẽ ta sai rồi sao, hoàng đế vì sao không trừng trị những kẻ tùy ý vọng vi kia?" "Cảm ơn đại gia." Đứa trẻ vội vàng nhét số bạc nhận được vào trong lòng, "Con nghe người lớn nói, hoàng đế biết chúng con những bách tính này bị khi áp thành ra thế này, đều biết, chỉ là căn bản không quản, không quan tâm đến sống chết của chúng con." "Có loại hoàng đế như vậy sao?!" Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức nổi giận đùng đùng, "Nếu ở bộ lạc của ta, tên hãn vương nào dám làm ra chuyện hỗn xược như vậy, sẽ bị cả tộc lăng trì!" "Con cũng không biết!" Đứa trẻ cúi đầu vội vàng chạy đi, chỉ còn Trần Tĩnh Cừu đứng ngây tại chỗ, không biết phải làm sao. "Chu Sùng dựa vào Hiên Viên Kiếm mà dễ dàng có được thiên hạ, đương nhiên cũng không biết nỗi khổ của dân chúng bách tính, nên chỉ xem thiên hạ là chiến lợi phẩm, không coi là tử dân của mình." Ngao Tông bước tới vỗ vai Trần Tĩnh Cừu, "Hoàng thất Chu quốc từ ngày thành lập, căn bản không phải là một vương triều có thể trị vì lâu dài." "Ta bây giờ đã hiểu, vì sao sư phụ ta nhất định phải để ta quang phục Trần quốc." Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi, "Bạo chính như vậy, sao có thể không vong!" "Năm đó Nguyệt Hà Thành cũng có bạo quân xuất hiện, nhưng hoàn toàn không giống như Hoàng đế Chu quốc này..." Tiểu Tuyết cũng mang vẻ lo lắng, "Ngay cả dưới chân kinh thành mà còn có nhiều bách

tính thảm thiết bị khi áp như vậy, thật không biết bách tính ở những nơi khác sẽ sống ra sao." Trong mắt Trần Tĩnh Cừu ánh sáng lóe lên, y chậm rãi xòe bàn tay, để linh lực của Không Động Ấn và Thần Nông Đỉnh cuộn trào trong lòng bàn tay. "Ngươi làm gì vậy?" Thát Bạt Ngọc Nhi thấy Trần Tĩnh Cừu như vậy, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn. "Với tu vi hiện tại của ta, đối phó với một vài phàm nhân, ngay cả cao thủ võ lâm, cũng không thành vấn đề ba...

Nếu ta bây giờ đi giết tên hoàng đế kia thì sao?" Trong mắt Trần Tĩnh Cừu sát ý cuồn cuộn.

Ngoài Dương Tố, Vũ Văn Thác, đây là lần thứ ba y nảy sinh sát ý nồng đậm đến vậy với một người! "Ngươi điên rồi!

Mục đích chuyến đi này của ta đâu phải là ám sát hoàng đế!" Thát Bạt Ngọc Nhi chấn động không thôi. "Nếu có thể làm được, tiện tay giết hắn cũng là thay trời hành đạo!

Thứ hỗn xược đó chết sớm một ngày, bách tính thiên hạ sớm được giải thoát một ngày!" Trần Tĩnh Cừu dường như đã hạ quyết tâm, nắm chặt chuôi kiếm bên hông liền muốn hành động. "Các ngươi đợi ta bên ngoài thành, ta giải quyết xong tên hoàng đế chó má đó rồi chúng ta xuất phát!" Trần Tĩnh Cừu chưa đi được hai bước, Ngao Tông liền thong thả gọi y lại: "Ngươi muốn đi tìm chết sao?" "Ta bây giờ khác xưa rồi, có Không Động Ấn và Thần Nông Đỉnh trợ giúp, diệt tên hoàng đế kia tuyệt đối không thành vấn đề!" Trần Tĩnh Cừu có chút không phục. "Ha ha...

Vậy ta hỏi ngươi, ngươi nghĩ với tình hình hiện tại, ngươi có thể thắng được Vũ Văn Thác không?" Ngao Tông lại hỏi.

Trần Tĩnh Cừu hơi sững lại, ấp a ấp úng: "Thế...

Vũ Văn Thác và Chu Sùng có quan hệ gì?

Ta không giết được Vũ Văn Thác thì không giết được Chu Sùng sao!" Ngao Tông nhàn nhạt nói: "Đừng quên Vũ Văn Thác từng là thuộc hạ của Chu Sùng, Hiên Viên Kiếm cũng là do Chu Sùng ban cho.

Vũ Văn Thác tay cầm Hiên Viên Kiếm, gần như tung hoành thiên hạ vô địch thủ, vì sao mười tám năm qua vẫn luôn bị Chu Sùng kiềm chế, ngay cả mẫu thân ruột của mình cũng không cứu về được?" Trần Tĩnh Cừu lúc này mới suy nghĩ kỹ lời nói của Ngao Tông, lập tức cả người dựng tóc gáy.

Kẻ có thể dễ dàng khống chế được Vũ Văn Thác, có nghĩa là Chu Sùng nhất định có cách dễ dàng nắm giữ sát khí của Vũ Văn Thác.

Nếu đã như vậy, lao đầu xông lên chỉ có thể là tìm cái chết. "Được rồi, vậy thì sao chứ, ta liều một mạng đổi lấy mạng tên hoàng đế chó má kia, cũng đáng!" Trần Tĩnh Cừu xua những suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Vừa nhớ lại dáng vẻ thê thảm của những dân thường kia, y liền khó có thể bình tĩnh lại. "Không sai, nếu dùng mạng của ngươi có thể đổi lấy sự an định của bách tính thiên hạ, vậy thì chết thêm mấy chục lần cũng tốt.

Nhưng nếu không đổi được tính mạng hắn thì sao, tâm nguyện của sư phụ ngươi do ai hoàn thành?

Thiên Chi Ngân sẽ ra sao?

Huống hồ Vũ Văn Thác sẽ không dễ dàng trở thành Hoàng giả Đại Địa đâu!" Ngao Tông bất mãn với vẻ nhiệt huyết hồ đồ của Trần Tĩnh Cừu. "...Ai!" Trần Tĩnh Cừu vỗ vỗ đầu, từ khi sư phụ bị phong ấn, y đã lâu không cảm thấy bất lực như vậy.

Vốn dĩ cứ tưởng mình có đủ sức mạnh, nhưng khi thực sự muốn sử dụng, lại phát hiện mình yếu kém không đáng nhắc đến! "Thôi vậy,

đợi ta thực sự nắm giữ Ngũ Thần Khí rồi, nhất định phải dạy dỗ tên hoàng đế chó má này một trận mới được!" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi nói. "Bắt lấy, đừng để hắn chạy thoát!" Đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên, ngay sau đó một nhóm quan binh trang bị đầy đủ đao kiếm xông vào khu dân cư, bao vây mọi người! "Làm gì vậy?" Mọi người không hiểu ra sao.

Tên quan binh cầm đầu dẫn theo một kẻ ăn mày quần áo rách rưới, chỉ vào Trần Tĩnh Cừu chất vấn: "Dám giữa ban ngày ban mặt sỉ nhục hoàng đế bệ hạ sao?" "Không sai!" Kẻ ăn mày kia vội vàng gật đầu, "Rất nhiều người đều nghe thấy, hắn dám gọi bệ hạ là bạo quân!" Tên cầm đầu gật gật đầu, ném mấy đồng xu cho hắn, kẻ ăn mày kia vui mừng khôn xiết chạy đi.

Chương 701

Thấy cảnh này, chư vị trong lòng cũng hiểu rõ mọi chuyện, Ngao Tông cười lạnh một tiếng, "Thật thú vị!" "Dám giữa ban ngày ban mặt vũ nhục thánh hoàng, coi luật pháp như không, tội đáng chém!" Tên đầu lĩnh quan binh lạnh lùng quét mắt một lượt, ánh mắt có chút thèm thuồng dừng lại trên người Tiểu Tuyết một lát, "Bất kể phạm lỗi lần đầu hay không, trước tiên cứ bắt giam, thẩm vấn từng người.

Nếu thái độ nhận tội tốt, có thể miễn một cái chết!" "Giải đi!" Tên đầu lĩnh quan binh ra lệnh một tiếng, những người này liền muốn xông lên bắt người. "Ta ngược lại muốn hỏi, làm thế nào ta mới có thái độ nhận tội tốt, cần phải dùng bao nhiêu bạc?" Ngao Tông đột nhiên mở miệng hỏi. "Phải phép đấy!" Tên đầu lĩnh hài lòng gật đầu, "Nhìn dáng vẻ của ngươi cũng không phải quỷ nghèo, mỗi người năm mươi lạng bạc, quan gia sẽ coi như các ngươi thành tâm hối lỗi, hôm nay tạm tha." Trần Tĩnh Cừu nghe xong lời này, lập tức tức giận đến mặt mày trắng bệch, Thát Bạt Ngọc Nhi thì xoa nắm đấm chuẩn bị cho những kẻ này biết tay. "Món làm ăn tốt đấy, hai ba câu nói, mấy trăm lạng bạc vào tay rồi." Ngao Tông cười càng thêm sâu. "Bớt nói nhảm, có tiền thì mau đưa đây, không tiền thì ngoan ngoãn theo ta, đừng có giở trò khôn lỏi!" Tên đầu lĩnh có chút tức giận, quát lớn. "Ta sẽ đưa, nhưng không phải đi trên đường Hoàng Tuyền mà lĩnh." Đồng tử Ngao Tông trong nháy mắt hóa thành màu tím, một trận u minh chi lực mắt thường không thể bắt giữ đột nhiên cuộn trào, bao phủ hoàn toàn thân thể tên đầu lĩnh mặt mũi hung ác kia. "Chuyện gì vậy?!" Tên đầu lĩnh đột nhiên kinh hoàng nhận ra, thân thể hắn bị một cỗ sức mạnh thần bí chậm rãi kéo lên không trung.

Những quan sai cấp dưới kia nhìn thấy kinh ngạc không thôi, thậm

chí có người còn tè ra quần, cũng bị kéo lên không trung theo!

Tên đầu lĩnh kinh hoàng vạn phần, chưa kịp hét lên một tiếng cầu cứu, không gian phía sau đột nhiên nứt ra một khe hở.

Trong khe hở đó ánh sáng tím đen lóe lên, thân thể hắn trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Những quan sai đó hoàn toàn bị cảnh tượng này chấn động, tên đầu lĩnh kia giống hệt như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất một cách thần bí!

Mọi người im lặng nhìn nhau nửa khắc, cuối cùng ánh mắt đều đổ dồn vào Ngao Tông, người sau vẫn giữ nụ cười thản nhiên. "Ngươi... ngươi đã đưa thập phu trưởng đi đâu rồi?

Mau thả hắn về!" "Thả hắn về, nghe không, nếu không ngươi chết chắc!" Những tên quan binh đó không tự chủ được lùi xa khỏi Ngao Tông, nhưng vẫn hung hăng uy hiếp.

Ngao Tông lười để ý, chỉ trong chốc lát, tất cả đều bị bao phủ trong làn sương tím sẫm.

Chỉ trong chốc lát, họ đều như bốc hơi khỏi không trung mà biến mất, con hẻm nhỏ lại trở nên trống trải.

Những người đó biến mất vô cùng triệt để, không để lại một chút dấu vết nào. "Ngao tiền bối, những tên hỗn xược đó chết không đáng tiếc, nhưng ngài đã đưa chúng đi đâu rồi?" Trần Tĩnh Cừu có chút thắc mắc hỏi. "Như lời ta nói, chính là cho chúng đi chết rồi." Ngao Tông thản nhiên nói, "Hiện giờ, chúng đang ở trên đường Hoàng Tuyền." Trần Tĩnh Cừu nghe xong mà dựng tóc gáy, thủ đoạn giết người trong vô hình của Ngao Tông thực sự quá đáng sợ, thảo nào hắn có thể trở thành chủ một giới. "Những thứ hỗn xược đó xem ra bình thường cũng ức hiếp nam bá nữ quen rồi, không biết có bao

nhiêu dân chúng bị chúng ức hiếp.

Vừa rồi nếu ta là bách tính bình thường, e rằng sẽ bị ép đến tán gia bại sản không còn gì!" Thát Bạt Ngọc Nhi bất bình nói. "Đi thôi." Ở đây gây ra động tĩnh lớn như vậy, e rằng không thể thăm thú khắp thành được nữa, chỉ có thể rời đi trước.

Sau khi nhóm Ngao Tông rời đi, những người ăn mày ở khu dân cư mới dám cẩn thận quay lại. "Nhìn thấy chưa, người kia dường như đứng yên không làm gì, mà khiến những tên quan sai kia biến mất." "Làm tốt lắm, vì dân trừ hại!" "Đất ruộng trong nhà ta bị tên hỗn xược đó tịch thu, chết đáng đời!" Sắp rời đi, Trần Tĩnh Cừu quay đầu lại nhìn một lần nữa con đường phồn hoa của thành Yên Kinh.

Cảnh tượng y vừa chứng kiến ở khu ổ chuột khiến lòng y khó tả. "Nếu bây giờ ta trị lý bách tính này, tuyệt đối sẽ không để họ thê thảm như vậy!" "Nhất định phải phục hưng Trần quốc!" Trần Tĩnh Cừu trong lòng nghĩ vậy. "Đợi một chút!" Tiểu Tuyết đột nhiên dừng lại, hai mắt mở to, "Chư vị, em cảm nhận được..." "Hả?" Mọi người có chút không hiểu. "Em vừa rồi cảm nhận được khí tức của Côn Luân Kính, nhất định có người đã sử dụng Côn Luân Kính trong thành Yên Kinh.

Mặc dù thời gian ngắn, nhưng tuyệt đối không sai!" Tiểu Tuyết quả quyết nói. "Quả nhiên như vậy?!" Trần Tĩnh Cừu lập tức lấy lại tinh thần.

Côn Luân Kính đang ở trong tay Vũ Văn Thác, chẳng phải điều đó có nghĩa là Vũ Văn Thác cũng đang ở thành Yên Kinh sao!

Nếu có thể nắm bắt cơ hội này, diệt Vũ Văn Thác, tiện thể lấy đi Côn Luân Kính, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao! "Ta biết Vũ Văn Thác ở đây, nhưng hắn không biết động hướng của ta, cơ hội ngàn năm có một đó..." Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn Trần Tĩnh Cừu với ánh mắt

thâm thúy.

Trần Tĩnh Cừu hít sâu một hơi, trịnh trọng nói với Ngao Tông: "Ngao tiền bối, ta muốn đi diệt Vũ Văn Thác, đánh lén cũng được, ta nhất định phải lấy mạng hắn!" Ngao Tông khẽ gật đầu, "Tùy ngươi." Trần Tĩnh Cừu gật đầu, sau đó dẫn dắt khí tức của Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn ra, để chúng tìm kiếm tung tích của Côn Luân Kính trong thành Yên Kinh.

Nhanh chóng, Vũ Văn Thác liền nhận được hồi ứng, nhưng điều khiến y vô cùng bất ngờ là, vị trí khí tức của Côn Luân Kính lại nằm ở hoàng cung thành Yên Kinh.

Trần Tĩnh Cừu không thèm để ý điều đó, "Bất kể tên đó ẩn náu ở đâu, ta cũng sẽ tìm ra!" Mọi người không chút do dự, lập tức tiến về phía hoàng cung.

Cùng lúc đó, Chu Sùng đang tu luyện tại đạo trường hoàng cung, đột nhiên mở hai mắt dừng tu hành. "Ngũ Thần Khí, vừa rồi Ngũ Thần Khí đã xuất hiện trong thành Yên Kinh!" Chu Sùng lập tức đứng dậy, ra lệnh cho thị tùng bên ngoài tiến vào. "Bệ hạ, có gì phân phó?" Thị tùng cung kính vô cùng hành lễ với Chu Sùng. "Phong tỏa tất cả các lối ra vào thành Yên Kinh.

Phàm là kẻ nào cố gắng ra khỏi thành, lập tức giết chết không luận, đồng thời lục soát tất cả vật phẩm trên người, không được bỏ sót bất kỳ thứ gì!" "Sau đó, tập hợp tất cả người dân trong thành lại một chỗ, ngay cả một kẻ ăn mày cũng không được bỏ sót, tiến hành lục soát từng người một!" Viên thị vệ kia nghe xong lời này, gần như không dám tin vào tai mình!

Lục soát tất cả dân chúng trong thành, bất kể nghèo hèn hay giàu sang, chẳng phải đang động chạm đến nền móng của vương triều sao!

Làm như vậy không những kích động dân oán thêm một bước,

thậm chí ngay cả những quan lại quý tộc cũng sẽ bắt đầu phản đối, điều đó thực sự có nghĩa là thọ mệnh của Chu quốc đã đến hồi kết rồi. "Ngươi không nghe rõ lời của ta sao?" Chu Sùng lạnh lùng chất vấn, "Sao còn không mau đi!" "Bệ hạ, làm vậy có khó khăn hay không, vạn nhất hành động này khiến những quan lại hiển quý kia cũng oán hận không thôi, chẳng phải sẽ..." Viên thị vệ cảm nhận được thần sắc Chu Sùng trong nháy mắt trở nên âm lãnh, hai tay không khỏi bắt đầu run rẩy. "Ngươi muốn dạy ta làm việc sao." Chu Sùng mặt không đổi sắc, mạnh mẽ vươn tay chộp lấy hư không, một đạo pháp lực bùng phát trong nháy mắt đánh bay hắn, trực tiếp đập hắn đến đầu rơi máu chảy, bạo vong ngay tại chỗ!

Những người còn lại thấy cảnh này càng sợ đến hồn xiêu phách lạc, vội vàng cúi đầu xuống, không một ai dám nhìn mặt Chu Sùng! "Các ngươi đang đợi ta giết người thứ hai sao, bây giờ thì đi chuẩn bị đi!" Chu Sùng lạnh lùng nhìn chằm chằm. "Tuân lệnh!" Những người này không dám chần chừ nửa điểm, vội vàng tản đi hành động.

Hoàng thất vương triều Chu quốc, nhưng tính mạng lại không phải của họ.

Những thị vệ này trong lòng không khỏi cảm thán, nếu Chu quốc cứ thế này mà diệt vong, thì quả thực là quá hợp lý rồi!

Chu Sùng cũng không phải kẻ ngu dốt, không quan tâm đến sống chết của bách tính không có nghĩa là không biết cách trị lý quốc gia.

Nếu lần này có hai món thần khí trong tay, nhìn khắp thiên hạ e rằng cũng khó có ai là đối thủ của hắn.

Nếu có thể dựa vào đó để lấy thêm nhiều thần khí, thì mọi bạo loạn, khởi nghĩa trong nước, đối với hắn đều vô nghĩa.

Ngay cả thiên quân vạn mã cũng có thể bị hắn dễ dàng nghiền nát thành tro bụi, vậy hà tất phải quan tâm đến cách nghĩ của những kẻ

đó, và những thuật trị quốc đã cũ rích kia?

Trong mắt hắn, một người có đủ võ lực để trấn áp thiên hạ, thì bất kể thế nào cũng đều là Hoàng giả đứng đầu thiên hạ!

Cùng lúc đó, Vũ Văn Thác đang ngụy trang thành thị vệ, nhìn bầu không khí trong cung đình trở nên nghiêm ngặt, trong lòng không khỏi tức giận!

Chương 702

Hắn đã nhờ pháp lực của Côn Luân Kính thay đổi dung mạo, mới có thể trà trộn vào cung đình tìm cơ hội ám sát Chu Sùng.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, hôm nay hắn nhất định có thể lấy mạng Chu Sùng rồi ung dung rời đi.

Nhưng trớ trêu thay, Trần Tĩnh Cừu và những người khác không biết từ lúc nào đã đến thành Yên Kinh, lại còn bộc lộ khí tức thần khí, dẫn đến độ khó của việc ám sát tăng vọt! "Trần Tĩnh Cừu, ta thực sự hối hận vì lần đầu gặp đã tha cho ngươi một mạng!" Vũ Văn Thác căm hận nghiến răng nghiến lợi, biết rằng mọi chuyện e rằng sẽ không thuận lợi như hắn tưởng tượng nữa.

Nếu đã như vậy, thà rằng thay đổi kế hoạch, trực tiếp trà trộn vào đám thị vệ, giả vờ cùng họ tìm kiếm.

Chỉ cần tiếp tục ở lại hoàng cung, nhất định sẽ có cơ hội gặp Chu Sùng.

Đồng thời, toàn bộ thành phố tiến vào trạng thái giới bị cực kỳ nghiêm ngặt.

Gần như mọi con đường, cửa hàng, khu dân cư trong thành đều bị quan binh lục soát nhanh chóng và mạnh mẽ.

Hễ có chút đáng nghi là lập tức bị bắt.

Cùng lúc đó, không ít kẻ lợi dụng cơ hội này để tống tiền bách tính, trong một thời gian, khắp thành phố đâu đâu cũng là tiếng than khóc.

Ngay cả những quan lại quý tộc cũng không thoát khỏi, đều bị ngang ngược khám nhà lục soát, tìm ra không ít tư binh quý tộc giấu

trong nhà.

Trần Tĩnh Cừu không chút để tâm đến những binh lính kiêu ngạo hống hách kia, sải bước lớn đi về phía hoàng cung. "Đứng lại!

Người ngoài đúng không, không thấy..." Một đội binh lính thấy Trần Tĩnh Cừu và nhóm người liền muốn xông lên chất vấn, nhưng chưa kịp đến gần, phi kiếm của Trần Tĩnh Cừu đã xuất vỏ, mũi kiếm trực tiếp đặt lên trán đội trưởng binh lính!

Viên binh lính kia nhìn mũi kiếm chỉ cách đầu mình nửa tấc, không dám cử động chút nào, cả người mồ hôi lạnh chảy như tắm, "Huynh đệ, thì ra là người tu luyện a, có gì nói chuyện đàng hoàng, ta không có ý gì khác..." "Không muốn chết thì cút!" Trần Tĩnh Cừu quát một tiếng giận dữ, tên kia không chút do dự quay người bỏ chạy, sợ chậm nửa bước.

Hành động của Trần Tĩnh Cừu lập tức khiến nhiều binh lính đang lục soát kinh hãi, họ rất thức thời tránh xa Trần Tĩnh Cừu, dù sao đang làm nhiệm vụ công vụ cũng không đáng để mất mạng.

Hơn nữa, tên Trần Tĩnh Cừu này cuồng ngạo như vậy, chắc chắn sẽ khiến hoàng đế đích thân coi trọng. "Đó là hoàng thành sao?" Nhóm Trần Tĩnh Cừu đi đến trung tâm thành Yên Kinh, chỉ thấy tòa hoàng thành cao lớn hùng vĩ kia, đứng sừng sững giữa thành Yên Kinh như hạc giữa bầy gà.

Có thể biết, khi tòa hoàng thành này được xây dựng, dân chúng thiên hạ đã phải chịu đựng sự áp bức đến mức nào. "Nếu ta bây giờ muốn xông vào giết, e rằng chưa tìm được Vũ Văn Thác, sẽ kinh động đến Chu Sùng trước, không thể hành động một cách lỗ mãng không có đầu óc như vậy." Thát Bạt Ngọc Nhi không khỏi nhắc nhở. "Yên tâm, ta có tính toán!" Trần Tĩnh Cừu một lần nữa kích phát khí tức của hai món thần khí.

Lần này, dường như vì khoảng cách đã gần hơn, y có thể cảm nhận rất rõ ràng Côn Luân Kính đang ở không xa! "Đáng chết, tên ngu ngốc này!" Đúng như Trần Tĩnh Cừu cảm nhận được, đội ngũ mà Vũ Văn Thác trà trộn vào vừa hay đi ra khỏi hoàng thành.

Cảm nhận Trần Tĩnh Cừu phô trương kích phát thần khí như vậy, hắn thực sự tức giận không thôi, làm như vậy Chu Sùng sẽ lập tức tìm đến tận cửa! "Thì ra ngươi ở đó, đồ hỗn xược!" Trần Tĩnh Cừu giận dữ tột độ, trong nháy mắt đã khóa chặt khí tức của Vũ Văn Thác.

Khí tức đó không khác gì Kiếm Si, không thể quen thuộc hơn được nữa!

Phi kiếm Thập Ngũ lập tức phá không bắn tới, mũi kiếm trực chỉ Vũ Văn Thác đang ẩn mình trong đám đông.

Vũ Văn Thác biết không thể che giấu nữa, thở dài một tiếng, Hiên Viên Kiếm lập tức xuất vỏ, một kiếm giữa không trung đánh lui Thập Ngũ! "Keng!" Sau một tiếng kim loại va chạm, từng đợt khí lãng cuộn tròn do pháp lực bùng phát quét ra.

Trong chốc lát, đám đông kinh hãi tản ra, ngay cả những binh lính kia cũng đều biến thành lính tản binh bỏ chạy!

Vũ Văn Thác dứt khoát không ngụy trang dung mạo nữa, trực tiếp hiện thân với bộ dạng thật, thần sắc lạnh lùng từ xa đối mặt với Trần Tĩnh Cừu. "Tiểu tử này đúng là một quái vật, nửa tháng không gặp, tu vi đã tăng cao đến vậy." "Ta cứ nghĩ ngươi đã yếu đi rồi!" Trần Tĩnh Cừu khẽ híp mắt, y có thể cảm nhận được nhát kiếm tiếp theo của Vũ Văn Thác không còn vất vả như vậy nữa, khiến y không khỏi nảy sinh một ý nghĩ: Nếu một lần nữa sinh tử tương bác với Vũ Văn Thác, y chưa chắc sẽ thua. "Bây giờ không phải lúc, ta có một chuyện quan trọng cần làm, nhưng ngươi đã phá hỏng kế hoạch của ta, vậy nên chỉ có thể dùng mạng của ngươi để đền bù cho ta." Trong mắt Vũ Văn

Thác sát ý cuồn cuộn, hắn biết đây có lẽ là cơ hội duy nhất có thể ám sát Chu Sùng. "Ngươi nói nhảm không ít rồi đó, ra tay đi!" Trần Tĩnh Cừu giơ kiếm, "Hôm nay ta và ngươi chỉ có thể một người sống sót rời đi!" "Người đó tuyệt đối không phải là ngươi!" Trong mắt Vũ Văn Thác sát ý dâng trào, hắn vung Hiên Viên Kiếm nghênh diện chém tới, mũi kiếm trực chỉ ngực Trần Tĩnh Cừu!

Trần Tĩnh Cừu không hề né tránh, vung trường kiếm ngang nghênh đón Vũ Văn Thác.

Hai người kiếm phong va chạm, trong chốc lát lại bùng phát một trận dao động linh lực mạnh mẽ quét khắp bốn phía, cuốn bay bụi trần lá cây vụn trên mặt đất! "Đông!" Vũ Văn Thác vững vàng rơi xuống đất, Trần Tĩnh Cừu thì liên tiếp lùi lại mấy bước, cuối cùng dùng Thập Ngũ cắm mạnh xuống đất mới ổn định được thân hình. "Có thể..." Vũ Văn Thác có chút bất ngờ.

Nếu là trước đây, e rằng một kiếm của hắn không thể khiến Trần Tĩnh Cừu bị thương, mà ít nhất cũng phải đánh y ngã xuống đất.

Giờ đây, đối phương lại dễ dàng hóa giải, đủ thấy tu vi của y tiến triển nhanh đến mức nào. "Vũ Văn Thác, nửa tháng không gặp ngươi vẫn già yếu như vậy!" Trần Tĩnh Cừu không định dừng lại ở đây, trái lại còn điên cuồng lao lên tấn công, mỗi kiếm đều vung ra với ý chí tất sát, thề phải phân thắng bại sống chết với Vũ Văn Thác!

Vũ Văn Thác nhận thấy Ngao Tông không có ý định nhúng tay vào, không khỏi yên tâm, "Ngươi tự tìm cái chết, đừng trách ta!" Trong khoảnh khắc, công thế của Vũ Văn Thác đột nhiên trở nên cực kỳ hung ác và cuồng bạo, dùng ưu thế tuyệt đối áp chế Trần Tĩnh Cừu.

Có thể thấy, thực lực của hai người vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, mắt thường có thể thấy, Trần Tĩnh Cừu nhất định sẽ bại trận. "Ngao đại ca, em có nên giúp một tay không?" Tiểu Tuyết có chút

không kìm được. "Không cần." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Chuyện của hai người họ, ta không cần nhúng tay.

Sẽ không phân thắng bại, bởi vì sắp có người ngăn cản rồi." "Ai?" Thát Bạt Ngọc Nhi có chút không hiểu, ngay sau đó liền cảm nhận được một trận khí tức âm lãnh, cường đại đang nhanh chóng tiếp cận. "Không ổn!" Vũ Văn Thác là người đầu tiên cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng một kiếm đánh bật đối phương, đồng thời nhanh chóng né tránh sang một bên, cảnh giác nhìn xung quanh. "Sợ rồi sao?!" Trần Tĩnh Cừu mặc dù vẫn luôn bị áp chế, nhưng lại đang đánh rất hăng, giờ bị ép lùi mạnh mẽ khiến y không khỏi bất mãn.

Đang định vung kiếm xông lên thì Vũ Văn Thác đã tức giận quát lớn: "Tên ngu ngốc, muốn chết thì chết một mình đi, đừng có kéo ta theo!" Trần Tĩnh Cừu cũng trong nháy mắt phát hiện ra điều bất thường, vội vàng quay người dùng trường kiếm chắn ngang trước người.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng quang nhận khổng lồ sắc bén bổ thẳng xuống đầu! "Keng!" Sau một tiếng kim loại va chạm, Trần Tĩnh Cừu như một viên đạn pháo bị đánh bay, nặng nề đâm sập một căn nhà.

Ngay cả khi khí huyết trong cơ thể cuộn trào, toàn thân đau đớn kịch liệt, Trần Tĩnh Cừu vẫn còn may mắn.

Vừa rồi nếu không phản ứng đủ kịp thời, y đã bị luồng quang nhận đó chém thành hai nửa! "May mà có ngươi a, Thập Ngũ!" Trần Tĩnh Cừu nhìn vết nứt sâu hoắm trên thân kiếm, không khỏi cảm thán.

Ngay sau đó Trần Tĩnh Cừu giận dữ nhìn chằm chằm, "Tên hỗn xược nào dám đánh lén ta!" Lúc này, một người đàn ông toàn thân bao phủ trong áo bào đen, không biết từ lúc nào đã xuất hiện giữa Vũ Văn Thác và Trần Tĩnh Cừu.

Hắn nhìn quanh, không khỏi khẽ cười, "Đến đúng lúc.

Ta đã tìm Ngũ Thần Khí lâu rồi, vẫn luôn không có thu hoạch gì.

Bây giờ xem ra, trời định để ta có được thần khí trong tay." Vũ Văn Thác nhìn bóng người bao phủ trong áo bào đen, không khỏi nắm chặt chuôi kiếm, "Chu Sùng, quả nhiên là ngươi!" "Vũ Văn Thác, xem ra sau khi rời khỏi triều đình, ngươi sống cũng không tốt lắm nhỉ." Người trong áo bào đen nhìn Vũ Văn Thác, cười một cách đầy ẩn ý.

Chương 703

"Còn hơn làm chó cho triều đình!" Vũ Văn Thác không chút yếu thế, "Ta lần này đến đây là để lấy mạng ngươi, nếu không phải mấy tên ngu xuẩn kia phá hỏng kế hoạch của ta, ngươi đã sớm chết dưới kiếm của ta rồi!" "Kiếm của ngươi sao?" Chu Sùng lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Kiếm trong tay Vũ Văn Thác, "Đừng quên ngay cả Hiên Viên Kiếm của ngươi cũng là do ta ban cho.

Nếu không có ta, liệu ngươi có được ngày hôm nay?

E rằng đến giờ vẫn còn đang lưu vong đó." "Vô nghĩa, ngươi nghĩ ai cũng giống như ngươi tùy ý sát hại vô tội sao?

Nếu không phải vì ngươi, mẫu tử ta cũng sẽ không phải chia lìa mười năm!" Vũ Văn Thác hai mắt gần như muốn phun lửa. "Chu Sùng, Hoàng đế Chu quốc?" Trần Tĩnh Cừu nghe ra chút manh mối, hứng thú với Vũ Văn Thác lập tức chuyển sang Chu Sùng.

Vừa đúng lúc, trước đó y còn đang nghĩ làm sao mới có thể giết chết tên bạo quân kia, tên này lại tự mình đưa đến tận nơi. "Bái kiến bệ hạ!" Những binh lính chưa tản đi thấy Chu Sùng xuất hiện thì đều quỳ xuống bái kiến, như thể thấy thần linh, mặt mày thành kính!

Những binh lính này từng tận mắt chứng kiến Chu Sùng chỉ với một cử chỉ đã chặn dòng chảy một con sông lớn, san bằng một ngọn đồi.

Vì vậy, trong lòng họ địa vị của Chu Sùng gần như ngang bằng với thần.

Cũng chính vì vậy, họ mới dám dựa vào danh tiếng của hoàng đế mà ngang ngược ức hiếp bách tính. "Tên hoàng đế Chu quốc đó mặc áo bào đen chẳng lẽ không phải để che giấu thân phận sao?

Nhưng những binh lính này dường như đều quen với việc hắn mặc như vậy hàng ngày." Thát Bạt Ngọc Nhi có chút thắc mắc. "Đương nhiên không phải, tên đó mặc áo bào đen không phải y phục bình thường, đó là một loại pháp khí, một loại pháp khí có thể che giấu khí tức." Ngao Tông liếc mắt một cái đã nhìn thấu chân tướng.

Tên Chu Sùng này, mặc dù bản thể là con người, nhưng khí tức bên trong lại toát ra sự băng lãnh và âm độc, không phải yêu, không phải quỷ, không phải ma.

Áo bào đen là để tránh khí tức của hắn tiết ra ngoài, cũng là để bảo vệ hắn không bị dương khí bên ngoài ảnh hưởng.

Tên này hẳn là đã tu luyện công pháp quỷ dị, không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến biến thành bộ dạng dị hình.

E rằng bản tôn dưới áo bào đen, lại càng khiến người ta ghê tởm hơn. "Vũ Văn Thác và Trần Tĩnh Cừu không phải đối thủ của Chu Sùng!" Tiểu Tuyết lập tức nhận ra, "Tên Chu Sùng này quá lợi hại..." "Để ta đi, hai người các ngươi, tuyệt đối không thể là đối thủ của Chu Sùng.

Nếu cứ xông lên, có mất mạng hay không còn chưa biết được." Ngao Tông giơ tay ngăn hai cô gái lại, "Chu Sùng, ở một mức độ nào đó, đã không còn là người nữa rồi." "Em hiểu rồi..." Tiểu Tuyết không kiên trì, tin rằng một khi Ngao Tông đã nói như vậy, có nghĩa là tuyệt đối không có khả năng chiến thắng. "Ngươi, là tàn dư hoàng thất Trần quốc năm đó phải không?" Ánh mắt Chu Sùng lại nhìn về phía Trần Tĩnh Cừu, "Xem ra những kẻ truy lùng năm đó làm việc không tốt rồi." "Lão thiên gia muốn giữ ta lại, để ta chôn vùi cái Chu quốc to gan này.

Ta không những muốn lật đổ vương triều của ngươi, ta còn muốn đích thân giết chết ngươi!" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi nói.

Bất kể ân oán giữa hoàng thất Chu quốc và hoàng thất Trần quốc, nỗi khổ của bách tính khiến Trần Tĩnh Cừu nảy sinh sát ý tất sát với người đàn ông chưa từng gặp mặt này. "Nói hay lắm, thật nhiệt huyết, thật chính nghĩa, thật là đủ ngu xuẩn!" Chu Sùng khinh thường cười lạnh, "Giao thần khí ra đây, đợi ta giết ngươi xong rồi tự tay lấy?" "Nói nhảm!" Trần Tĩnh Cừu vung kiếm, sát ý của y đã khóa chặt Chu Sùng, ý tứ rõ ràng không thể hơn. "Tên này đúng là một kẻ ngốc...

Không đúng, đối với ta cũng tốt." Tâm tư Vũ Văn Thác lập tức hoạt bát trở lại.

Nếu Trần Tĩnh Cừu có thể thu hút sự chú ý của Chu Sùng, thì hắn có thể thừa cơ ngư ông đắc lợi khi hai người tranh đấu.

Dù sao hắn cũng có sát ý tất sát với cả hai người.

Bây giờ Trần Tĩnh Cừu đang sốt ruột tự mình rước oán hận vào thân, đó cũng là chuyện tốt.

Cũng thật thú vị, trong ba người, mỗi người đều có sát ý tất sát với hai người còn lại, đều cực kỳ khát vọng trở thành người cuối cùng sống sót.

Ngao Tông đột nhiên nhìn, nếu không nhúng tay vào, cuối cùng ai sẽ sống sót đây? "Giết ngươi chỉ trong chớp mắt, đợi lát nữa sẽ lấy, tên này lại càng cần phải chết!" Chu Sùng đột nhiên vươn tay về phía Vũ Văn Thác, một trận cự trảo do ma khí đen ngưng tụ thành bổ thẳng xuống đầu! "Chết tiệt!" Vũ Văn Thác trong lòng thầm mắng một tiếng, không ngờ tên này lại đột nhiên ra tay với mình, vội vàng giơ Hiên Viên Kiếm đỡ trên đầu, đồng thời dùng pháp lực rót vào đó để bảo hộ.

Mặc dù khi cự trảo bổ xuống, uy lực của Hiên Viên Kiếm không được phát huy hoàn toàn, nhưng đủ để hắn đỡ được một kích. "Chết đi!" Chu Sùng đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, nhân lúc Vũ Văn

Thác chưa kịp thu kiếm, lập tức xông lên, bàn tay từ trong ống tay áo vươn ra với những móng tay sắc nhọn, trực tiếp chộp lấy cổ họng Vũ Văn Thác. "Côn Luân Kính!" Vũ Văn Thác không kịp phòng bị, Côn Luân Kính trong lòng lập tức hiện ra trước mặt.

Khi Chu Sùng chộp tới, từ trong Côn Luân Kính bùng phát một trận sức mạnh phản phệ cực kỳ mạnh mẽ oanh kích!

Chu Sùng không kịp phòng bị mà bị đánh lui liên tiếp, Vũ Văn Thác thì một kiếm đâm thẳng tới, nhưng chưa kịp đến gần thì đã bị Chu Sùng vươn hai ngón tay kẹp chặt!

Vũ Văn Thác chỉ cảm thấy kiếm của mình như cắm vào nham thạch, bất kể vận lực thế nào cũng không thể rút ra, thậm chí không thể nhúc nhích dù chỉ một ly. "Vũ Văn Thác, ngươi hoàn toàn đang lãng phí..." Lời Chu Sùng chưa dứt, vài đạo kiếm quang đột nhiên hiện ra phía sau hắn, sau đó đồng loạt giáng xuống oanh kích vào cơ thể Chu Sùng, rồi bùng nổ!

Vũ Văn Thác nhân cơ hội này rút Hiên Viên Kiếm ra, liên tiếp lùi về sau mấy chục bước tránh xa trung tâm sóng nổ, biết rằng Chu Sùng tuyệt đối sẽ không bị thủ đoạn đó diệt. "Ta thực sự đã xem thường ngươi!" Khói bụi tan đi, Chu Sùng xuất hiện trước mặt Vũ Văn Thác hoàn toàn không hề hấn gì, chỉ là lúc này áo bào của hắn có chút lộn xộn.

Nhưng mặc dù như vậy, Vũ Văn Thác vẫn có thể cảm nhận được lửa giận của tên này đang dần dần bùng lên. "Ta vốn định cho ngươi chết một cách thoải mái hơn, bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi!" Áo bào trên người Chu Sùng đột nhiên không gió tự động, trong chốc lát, hàn khí bức người từ quanh thân lan tỏa, dần dần khuếch tán, thậm chí ngay cả trên mặt đất cũng theo đó kết thành một lớp băng sương dày đặc. "Chuyện gì vậy!" Những binh lính phía sau Chu Sùng

kinh hoàng vạn phần nhìn thấy trên người mình cũng theo đó mọc ra băng sương, và chỉ trong chốc lát đều biến thành những pho tượng băng!

Trong vòng mấy hơi thở, khu vực này ngoại trừ những người này, gần như không có một phàm nhân nào sống sót, đều bị đóng băng đến chết.

Bách tính trong thành Yên Kinh dường như cũng cảm nhận được điều bất ổn, lũ lượt chạy ra ngoài thành.

Họ không biết trong thành đang xảy ra một trận đại chiến như thế nào, chỉ biết hiện giờ thành Yên Kinh vô cùng nguy hiểm!

Còn về những người không hề có cảm giác nguy hiểm, thậm chí còn ôm lòng hiếu kỳ thử cố gắng tiếp cận trung tâm thành Yên Kinh, kết quả đương nhiên lại biến thành những pho tượng băng mới.

Vũ Văn Thác cảm nhận hàn ý bức người đang chậm rãi ập đến, không khỏi lùi chân lại.

Hắn chưa từng giao chiến với đối thủ mạnh mẽ đến thế!

Hàn lưu cuộn chảy trên người Chu Sùng dường như có thể đóng băng cả pháp lực của hắn, khiến pháp lực trong cơ thể vận chuyển cũng dần trở nên chậm chạp.

Đáng sợ hơn là trên y phục của hắn cũng dần phủ lên băng sương, chỉ có Hiên Viên Kiếm là không bị băng sương xâm lấn. "Chết đi cho ta!" Chu Sùng đột nhiên giơ tay, vô số băng trùy sắc nhọn đột nhiên ngưng kết giữa không trung quanh Vũ Văn Thác, đồng loạt đâm tới! "Đi!" Vũ Văn Thác vội vàng vung kiếm từng nhát đập nát chúng.

Nhưng mỗi khi những binh khí đó nổ tung, đều sẽ có hàn ý và năng lượng mạnh mẽ hơn ập đến.

Mặc dù Vũ Văn Thác có thể chống đỡ được những đợt tấn công

của băng trùy trong thời gian ngắn, nhưng theo thời gian trôi đi, hắn càng lúc càng khó chống đỡ.

Ngao Tông nhìn mà không khỏi lắc đầu.

Tên Vũ Văn Thác này ngay cả thực lực của Chu Sùng còn chưa nắm rõ mà đã dám đi ám sát.

Chương 704

Xem ra, việc Trần Tĩnh Cừu vô tình bộc lộ khí tức thần khí, ngược lại đã cứu Vũ Văn Thác một mạng.

Nếu không, tên này một khi tìm được cơ hội lẻn vào hoàng cung ám sát, sẽ chết không một tiếng động. "Ngưng!" Chu Sùng biến đổi thủ ấn, hai chân Vũ Văn Thác lập tức bị một lớp băng cứng dày đặc đóng băng tại chỗ.

Vũ Văn Thác trong chốc lát trong lòng lạnh lẽo. "Hưu!" Chỉ một khoảnh khắc ngây người ngắn ngủi, một băng trùy đã đâm thẳng xuống đầu.

Vũ Văn Thác chưa kịp vung kiếm chém nát băng trùy đó, nhưng những mảnh băng vỡ nát kia lại như có ý thức mà bắn về phía Vũ Văn Thác, trong nháy mắt đã đâm xuyên vào cơ thể hắn! "A!" Vũ Văn Thác đau đớn kêu lên.

Những băng trùy đâm vào cơ thể hắn như đinh đóng vào thịt, khiến tứ chi hắn không thể cử động dù chỉ một ly nữa.

Hiên Viên Kiếm trong tay hắn cũng vô lực rơi xuống đất, lúc này Vũ Văn Thác không còn chút sức lực phản kháng nào. "Hanh!" Nhìn thấy Vũ Văn Thác đã bị chế phục, Chu Sùng không chút do dự lao tới, vươn bàn tay liền muốn đập nát đầu Vũ Văn Thác.

Trong khoảnh khắc Vũ Văn Thác tính mạng treo trên sợi tóc, Chu Sùng đột nhiên cảm nhận được một tia nguy hiểm trong lòng, vội vàng quay người đỡ đòn.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang đâm thẳng tới, bị hắn mạnh mẽ tóm chặt.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đạo kiếm quang đó trực tiếp bùng phát, khiến hắn không thể né tránh mà phải chịu đòn trực diện! "Phụt xuy!" Kiếm quang đâm xuyên ngực Chu Sùng.

Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến Chu Sùng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, hắn hoàn toàn không ngờ lại bị đánh lén mà bị thương! "Thập Ngũ, nhờ ngươi!" Trần Tĩnh Cừu ở đằng xa hét lớn một tiếng.

Trường kiếm đâm xuyên ngực Chu Sùng đột nhiên vỡ nát thành vô số mảnh kiếm, như một cơn bão thép cuộn trào từ trên người Chu Sùng, cắt rách áo bào đen của hắn thành ngàn lỗ, ngay cả mũi kiếm đâm xuyên ngực cũng theo đó mà tiến sâu thêm vài phân, chuẩn xác trúng tim Chu Sùng! "Đáng chết!" Chu Sùng giận dữ tột độ, hàn khí bức người từ quanh thân hắn không ngừng cuồn cuộn lan ra, khiến cả bầu trời thành Yên Kinh cuốn lên một trận bão hàn khí mạnh mẽ!

Vũ Văn Thác thì nhân cơ hội này mạnh mẽ phá nát lớp băng cứng đang giam giữ hắn, rồi né tránh sang một bên. "Làm tốt lắm, Trần Tĩnh Cừu!" Vũ Văn Thác lớn tiếng khen ngợi, một đòn đánh lén của Trần Tĩnh Cừu lại có thể trực tiếp làm Chu Sùng bị thương, thực sự khiến hắn bất ngờ! "Câm miệng!" Trần Tĩnh Cừu không chút khách khí quát mắng, bị Vũ Văn Thác khen ngợi y cũng không vui chút nào. "...Ngươi muốn đi tìm chết sao?" Chu Sùng lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Tĩnh Cừu, sát ý trong mắt hắn bùng phát, tựa hồ hận không thể lăng trì y ngay tại chỗ. "Không có đầu óc, không trách được ai!" Trần Tĩnh Cừu khinh thường cười nhạo, "Ta đã nói ngay từ đầu rồi, hôm nay ta nhất định phải lấy mạng ngươi!" Trần Tĩnh Cừu tuy dễ nóng đầu, nhưng cũng không phải kẻ ngốc không có não, y biết tuyệt đối không thể là đối thủ của Chu Sùng.

Chính vì vậy, y đã nhân lúc Chu Sùng và Vũ Văn Thác giao chiến để chờ đợi cơ hội ra tay.

Vừa rồi trong khoảnh khắc cơ hội vụt qua, y lập tức ra tay đánh lén.

Đương nhiên, mặc dù rất muốn nhìn Vũ Văn Thác bị giết chết, nhưng y cũng hiểu rõ một khi Vũ Văn Thác chết, tiếp theo sẽ đến lượt y.

Tốt nhất là để cả hai tên đều bị trọng thương, y sẽ ngư ông đắc lợi. "Vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Chu Sùng lửa giận bốc cao, thân hình loé lên lao về phía Trần Tĩnh Cừu, tốc độ nhanh như một tia sét đen. "Ta..." Trần Tĩnh Cừu vội vàng giơ trường kiếm cản lại.

Kết quả là Chu Sùng, ngay cả khi bị thương, vẫn một kích đánh bay y.

Chu Sùng căn bản không cho Trần Tĩnh Cừu bất kỳ cơ hội nào, vẫn tiếp tục ép sát, không ngừng áp chế Trần Tĩnh Cừu! "Thập Ngũ!" Trần Tĩnh Cừu không thể không vận dụng toàn lực Thập Ngũ, khiến nó hóa thành vô số phi kiếm để tự bảo vệ.

Nhưng dù vậy, y cũng chỉ có thể khổ sở chống đỡ dưới sự tấn công điên cuồng của Chu Sùng.

Chỉ trong chốc lát, trên người y đã có nhiều vết thương, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ được những chỗ yếu hại chí mạng.

Trần Tĩnh Cừu trong lòng kêu khổ không ngừng, quả nhiên đã xem thường Chu Sùng. "Vũ Văn Thác, vừa rồi ta đã cứu ngươi một mạng, mau giúp một tay đi!" Trần Tĩnh Cừu lớn tiếng la hét. "Muốn giúp đỡ thì ngươi giúp, ta đâu có cầu, ngươi chết trong tay hắn cũng đúng ý ta." Vũ Văn Thác ngược lại vẻ mặt thản nhiên.

Trần Tĩnh Cừu gần như tức đến nghẹn.

Khi Chu Sùng sắp ép Trần Tĩnh Cừu đến mức không thể chống cự, hắn đột nhiên phát hiện pháp lực trong cơ thể bị một cỗ ngoại lực

mạnh mẽ cưỡng chế áp chế, nhất thời không tự chủ được mà nới lỏng một lát.

Trần Tĩnh Cừu nhân cơ hội này đẩy hắn ra và kéo giãn khoảng cách.

Chu Sùng quay người giận dữ nhìn, một đạo tiên ảnh lại đánh thẳng tới, hắn cũng không thèm tránh mà một tay tóm lấy cây roi dài đó. "Thì ra các ngươi cũng đang vội tìm chết!" Vũ Văn Thác nhìn Tiểu Tuyết toàn thân bao phủ trong thất sắc hà quang và Thát Bạt Ngọc Nhi tay cầm roi dài, lửa giận trong lòng càng thêm bừng bừng. "Ta khuyên ngươi nên tự mình kết thúc thì hơn, trong số chúng ta có người có lẽ tuyệt đối sẽ không để ngươi chết toàn thây..." Lời Thát Bạt Ngọc Nhi chưa dứt, Chu Sùng đột nhiên giật mạnh cây roi dài kéo Thát Bạt Ngọc Nhi về phía mình, đồng thời vươn bàn tay trực tiếp chộp lấy cổ nàng!

Thát Bạt Ngọc Nhi không khỏi kinh hô một tiếng, đồng thời lại vung ra một cây roi dài khác quất về phía Chu Sùng, kẻ sau cũng không thèm tránh mà tóm lấy cây roi dài đó! "A!" Cây roi dài vào tay, Chu Sùng chỉ cảm thấy mình nắm phải một sợi xích sắt nung đỏ, cảm giác nóng rát ập đến trong tay khiến hắn không khỏi kêu thảm một tiếng, lập tức buông cây roi dài ra! "Đáng chết..." Chu Sùng nhìn lòng bàn tay mình, chỉ thấy bàn tay như bị sắt nung đỏ thiêu đốt mà da tróc thịt rữa. "Pháp thuật này quả nhiên có tác dụng!" Thát Bạt Ngọc Nhi kinh hỉ không thôi.

Nàng không sử dụng thủ đoạn quá lợi hại, chỉ dùng tà pháp chú gia trì của tộc Thát Bạt lên cây roi dài của mình.

Vì nghe Ngao Tông nói Chu Sùng hiện giờ đã không còn là người, nên nàng mới dùng phương pháp này thử xem.

Không ngờ hiệu quả lại tốt đến bất ngờ. "Chết đi cho ta!" Chu

Sùng một chưởng mạnh mẽ vỗ xuống đất, dưới chân Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức bốc lên một trận sương mù đen kịt, ngưng kết thành một bàn tay khổng lồ nhanh chóng hợp lại, cưỡng chế bóp nàng vào trong đó!

"Không xong rồi!" Thát Bạt Ngọc Nhi theo bản năng muốn thoát thân, nhưng móng vuốt đen kia giam cầm nàng chặt chẽ, căn bản không thể thoát ra, thậm chí sức mạnh của móng vuốt khổng lồ khiến nàng cảm thấy lục phủ ngũ tạng cũng như muốn bị nghiền nát!

Ngay lúc đó, Tiểu Tuyết lập tức ra tay, dùng linh lực Nữ Oa Thạch mạnh mẽ hóa giải uy lực của móng vuốt khổng lồ, Trần Tĩnh Cừu cũng đồng thời bắn ra mấy chục đạo phi kiếm bức Chu Sùng phải lùi lại.

"Nữ Oa Thạch!" Chu Sùng nhìn Tiểu Tuyết với ánh mắt đầy tham lam, hắn nhận ra trên người cô gái này chắc chắn mang theo Nữ Oa Thạch, lập tức bất chấp tất cả xông thẳng về phía Tiểu Tuyết, muốn moi tim đoạt lấy Thạch!Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cả Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi đều không kịp ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Sùng không chút trở ngại xông thẳng về phía Tiểu Tuyết!

"Tránh ra!" Tiểu Tuyết hơi hoảng loạn, vội vàng ngưng tụ linh lực Nữ Oa Thạch tạo thành một kết giới thất sắc cản trước người, nhưng trước mặt Chu Sùng nó lại yếu ớt như tờ giấy, trong chớp mắt hắn đã lao đến trước mặt Tiểu Tuyết, trực tiếp muốn đâm xuyên cổ họng nàng!"Rầm!" Khi đồng tử Tiểu Tuyết co rút, Chu Sùng lại như đâm vào một bức tường không khí dày đặc, không thể tiến thêm nửa bước, thậm chí còn bị phản lực đánh bay ra xa.

Liên tiếp bị ngăn cản khiến Chu Sùng nổi trận lôi đình, toàn thân hắn lập tức tuôn trào tà khí đen cuồn cuộn như lốc xoáy ập về phía

Tiểu Tuyết.

Hàn ý do tà khí dẫn dắt trong nháy mắt khiến mặt đất dưới chân đóng băng, nơi nó đi qua mặt đất cũng bị xẻ ra một rãnh sâu hoắm!

Nhưng dù vậy, cơn bão tà khí kia vẫn tự nhiên tan biến khi chỉ còn cách Tiểu Tuyết nửa bước.Vũ Văn Thác ở không xa nhìn cảnh này mà kinh hãi không thôi, tự nhận nếu hắn phát động một đòn như vậy thì tuyệt đối không thể nào chịu nổi, vậy mà Tiểu Tuyết lại không hề hấn gì?

Chương 705

Trần Tĩnh Cừu và Thát Bạt Ngọc Nhi cũng vô cùng chấn động, cho rằng Tiểu Tuyết đã hoàn toàn nắm giữ năng lực của Nữ Oa Thạch nên mới có thể dễ dàng đánh lui Chu Sùng đến vậy.

Duy chỉ có Tiểu Tuyết, như có điều suy nghĩ mà nhìn Ngao Tông ở cách đó không xa, hắn vẫn phong thái điềm đạm, mỉm cười nhẹ với nàng.“Thì ra là vậy...” Tiểu Tuyết bỗng nhiên tỉnh ngộ, Ngao Tông đích thân ra tay, vậy thì ngăn cản Chu Sùng tự nhiên là chuyện dễ dàng.

“Chuyện gì thế này?” Chu Sùng lần nữa xem xét Tiểu Tuyết trước mắt, một cô bé tuyệt đối không thể phát huy một trăm phần trăm năng lực Nữ Oa Thạch, huống chi là ngăn cản hắn.

Nhưng sau lần ra tay này, Chu Sùng cũng dần bình tĩnh lại, bắt đầu ý thức được thực lực của những người này e rằng không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.Nghĩ vậy, Chu Sùng liền không chút do dự xông thẳng về phía Trần Tĩnh Cừu, quyết định giải quyết hắn trước, cướp đi hai món thần khí rồi rời đi!

“Mẹ kiếp!” Trần Tĩnh Cừu tức đến méo cả mũi, biết tên này coi mình như quả hồng mềm để nắn, lập tức không còn giữ lại gì nữa, dứt khoát đồng thời tế ra Không Động Ấn và Thần Nông Đỉnh!“Cuối cùng cũng có rồi!” Chu Sùng nhìn hai món thần khí kia, hai mắt lập tức phát sáng, vươn tay liền muốn cướp đoạt.

Nhưng một chưởng vừa đánh lên Thần Nông Đỉnh, chiếc đỉnh cổ xưa liền bùng phát một luồng hào quang cực kỳ chói mắt, không chút giữ lại chiếu rọi lên người Chu Sùng!

“A a a a a a!” Chu Sùng gào lên, toàn thân đau đớn kịch liệt như bị lửa thiêu đốt, chiếc trường bào đen bao phủ người hắn cũng theo đó bị đốt cháy thành tro tàn, lộ ra bản thể dưới lớp hắc bào!Khi mọi người nhìn thấy bản thể của Chu Sùng, hầu như tất cả đều không khỏi ngây người, tên này thật sự là người sao?!

Chỉ thấy toàn thân hắn da dẻ nổi đầy gân đen, khuôn mặt như bị lửa thiêu đốt mà vặn vẹo, hai mắt phát ra ánh sáng xanh lục u tối, tất cả phần da trần trụi bên ngoài đều thô ráp không đều như da cá sấu.

Trên đỉnh đầu hắn không có tóc, chỉ có thứ gì đó dựng đứng như vây cá, trông như một yêu quái vừa mới hóa hình chưa hoàn chỉnh.“Trời ạ, tên này cũng quá xấu xí rồi...” Trần Tĩnh Cừu hít một hơi khí lạnh, quả thật không thể tưởng tượng được Chu quốc hoàng đế lại là một thứ súc sinh lông lá xấu xí đến vậy.

Còn Tiểu Tuyết thì sợ hãi đến mức không dám nhìn thẳng, mặc dù nàng đã thấy rất nhiều yêu ma tà túy, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy một kẻ vừa xấu xí vừa kinh tởm như vậy.“Chu Sùng?” Vũ Văn Thác gần như không dám tin vào mắt mình.

Mười tám năm trước, hắn từng tận mắt thấy Chu Sùng, và nhận Hiên Viên Kiếm từ tay hắn.

Khi đó, tên này là một thanh niên anh tuấn, khí độ bức người, để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn.

Nhưng Chu Sùng bây giờ, đâu còn chút dáng vẻ ban đầu, thậm chí hắn còn nghi ngờ có một yêu quái đã mạo danh Chu Sùng.“Đồ hỗn trướng!

Ai cho phép các ngươi nhìn ta!” Bị Thần Nông Đỉnh trọng thương, lại thêm tức giận vì lộ ra bản thể, Chu Sùng lập tức bạo tẩu, tà khí trong cơ thể không kiểm soát được bùng phát cuộn trào khắp nơi!

“Oanh!” Nơi nào sóng khí âm lãnh đi qua, mặt đất bị xé toạc từng tấc, sóng khí lạnh giá thấu xương bao trùm, trong chốc lát khiến Thát Bạt Ngọc Nhi, người có pháp lực yếu nhất, gần như bị đóng băng hoàn toàn, may mà có Tiểu Tuyết giúp đỡ mới thoát được một kiếp! Trong cơn bão tuyết cuồng nộ kia ngưng kết vô số băng trùy sắc nhọn, dưới sự bao phủ của hàn khí mà lao tới, như những cơn mưa đá rào rào rơi xuống!

“Thần Nông Đỉnh!” Trần Tĩnh Cừu cứng đầu cứng cổ, căn bản không biết thao túng Thần Nông Đỉnh, chỉ có thể không ngừng rót pháp lực vào trong đó.

Thần Nông Đỉnh dường như cũng đáp lại ý chí của hắn, bùng phát ra dao động pháp lực vượt xa bình thường, bảo vệ Trần Tĩnh Cừu ở bên trong!“Không xong rồi...” Tiểu Tuyết dùng Nữ Oa Thạch che chở mình và Thát Bạt Ngọc Nhi, nhưng lại phát hiện sức mạnh nàng có thể dùng hiện giờ căn bản không thể chống đỡ, kết giới bảo hộ hình thành trông thấy liền lung lay sắp đổ!

“Tiểu Tuyết, đừng lo cho ta...” Thát Bạt Ngọc Nhi lau đi băng sương trên mặt, nhận ra Tiểu Tuyết tiếp tục bảo vệ hai người thì quá miễn cưỡng.

“Ta có thể chống đỡ được...” Mặc dù miệng nói vậy, nhưng cơ thể Tiểu Tuyết vẫn run rẩy thấy rõ, hiển nhiên không thể chống đỡ được quá lâu.“Cứ thế này cả hai chúng ta đều sẽ chết, chi bằng bảo toàn một người!” Thát Bạt Ngọc Nhi không đành lòng, thực sự không muốn thấy Tiểu Tuyết vì bảo vệ nàng mà chết!

Tiểu Tuyết vẫn không đáp lại, chỉ cắn chặt răng kiên trì.

“Hy vọng có thể chống đỡ thêm một chút...” Tiểu Tuyết thầm nghĩ như vậy, pháp lực dần tiêu hao khiến nàng càng lúc càng cảm thấy ý thức mơ hồ, khi cảm thấy sắp không thể chống đỡ được nữa thì đột

nhiên một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy vai nàng.“Được rồi, phần còn lại cứ giao cho ta đi.” Tiểu Tuyết không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngao Tông mỉm cười nhìn nàng, ngay lúc này, không có nụ cười nào có thể khiến nàng cảm thấy an toàn hơn!

Một luồng ấm áp lan tỏa khắp người Tiểu Tuyết, nàng lập tức cảm thấy pháp lực đã cạn kiệt lại dồi dào trở lại, trong lòng không khỏi kinh ngạc, quả nhiên pháp lực của Ngao Tông phi phàm.

Ngay sau đó, Ngao Tông nhẹ nhàng vung tay, một kết giới mạnh gấp mười lần kết giới Tiểu Tuyết tạo ra bao phủ lấy nàng, cho dù những băng trùy xen lẫn trong bão tuyết không ngừng nổ tung tấn công cũng không thể lay chuyển nó dù chỉ nửa phần.Sau kết giới, Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi lòng tràn đầy cảm giác an toàn, quả nhiên vào lúc mấu chốt vẫn là dựa vào Ngao Tông tốt nhất.

“Mà này, Trần Tĩnh Cừu...” Thát Bạt Ngọc Nhi đột nhiên nghĩ đến Trần Tĩnh Cừu đã tách ra.

“Yên tâm, tiểu tử đó có Thần Nông Đỉnh bảo hộ, sẽ không gặp nguy hiểm đâu.” Ngao Tông điềm nhiên nói.“Nói trở lại...

Y đã nắm giữ Thần Nông Đỉnh mạnh đến vậy sao?

Rõ ràng lần trước giao thủ với Vũ Văn Thác, y không thể khống chế đến mức độ này.” Tiểu Tuyết nhìn uy lực khiến Chu Sùng bị thiêu đốt lộ nguyên hình mà không khỏi kinh hãi.

“Có lẽ ý thức của y và Thần Nông Đỉnh đã đạt đến một độ cao nhất định, dù không thể hoàn toàn điều khiển uy lực của Thần Nông Đỉnh, nhưng cũng có thể triệu hoán nó như đồng bạn, thỉnh cầu nó kề vai chiến đấu.

Như vậy Thần Nông Đỉnh cũng sẽ phát huy được sức mạnh vốn có của nó.” Ngao Tông trầm tư nói.“Chẳng lẽ... trực tiếp sử dụng Ngũ

Thần Khí lại áp chế sức mạnh vốn có của chúng, chỉ khi Ngũ Thần Khí tự mình phát tác mới có thể hoàn mỹ bùng nổ uy lực vốn có?" Tiểu Tuyết dường như mơ hồ hiểu ra.

"Có lẽ Trần Tĩnh Cừu với tư cách là Đại Địa Hoàng Giả thiên sinh có thể dễ dàng làm được điều này, Ngũ Thần Khí cũng có thể tự động phát tác mà không cần điều khiển." Ngao Tông mơ hồ hiểu ra, vì sao Đại Địa Hoàng Giả sinh ra đã định là chủ nhân của Ngũ Thần Khí.

Để Ngũ Thần Khí cam tâm tình nguyện vì mình mà chiến đấu, hoàn toàn không cần tốn sức điều khiển, chỉ riêng điểm này thôi, Ngũ Thần Khí đã định sẵn chỉ có y mới có thể phát huy toàn lực."Nhưng vì sao Trần Tĩnh Cừu lại trở thành Đại Địa Hoàng Giả?

Nếu Vũ Văn Thác có huyết thống Hiên Viên, có thể trở thành Đại Địa Hoàng Giả thì còn nói được, nhưng tên Trần Tĩnh Cừu này lại không hề có, y chỉ là hoàng thất Trần quốc không liên quan gì đến thị tộc Hiên Viên." Thát Bạt Ngọc Nhi nêu thắc mắc.

Ngao Tông từ từ lắc đầu, đối với điểm này hắn cũng không mấy rõ ràng.Đúng lúc đó, cơn bão tuyết cuồng nộ đột nhiên lặng đi không chút dấu hiệu, rồi nhanh chóng tan biến.

Chỉ thấy ở trung tâm cơn bão tuyết, Vũ Văn Thác không biết từ khi nào đã xông đến bên cạnh Chu Sùng, Hiên Viên Kiếm trong tay hắn đã đâm xuyên lồng ngực Chu Sùng, và lóe lên ánh sáng rực rỡ không ngừng ăn mòn huyết nhục của hắn!"Vũ Văn Thác..." Chu Sùng với đôi mắt xanh biếc chết chóc nhìn chằm chằm Vũ Văn Thác, một tay nắm chặt lưỡi kiếm Hiên Viên Kiếm, không cho nó tiếp tục tiến vào, nhưng bàn tay nắm kiếm của hắn cũng không ngừng chảy máu tươi.

Tim Chu Sùng đã bị Hiên Viên Kiếm xuyên thủng, nhưng ma lực cường đại khiến hắn không chết ngay lập tức.

"Chu Sùng, lúc ngươi đưa Hiên Viên Kiếm cho ta, chắc không ngờ

có một ngày nó sẽ đâm xuyên lồng ngực ngươi nhỉ?" Vũ Văn Thác lạnh lùng nhìn Chu Sùng, khóe miệng nhếch lên nụ cười, vết máu chảy xuống khóe miệng hắn.

Để tiếp cận Chu Sùng, hiển nhiên hắn cũng đã phải trả một cái giá không nhỏ.Chu Sùng nhìn hắn đầy căm hờn, vươn tay bóp chặt cổ họng Vũ Văn Thác.

Vũ Văn Thác không hề né tránh, ngược lại còn mặc kệ hắn, và tiếp tục đẩy Hiên Viên Kiếm sâu thêm mấy phần.

"Phụt!" Đau đớn kịch liệt khi lưỡi kiếm đâm vào khiến Chu Sùng khó mà phát lực, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Vũ Văn Thác, ta có thể cho ngươi trở về Chu quốc, và đảm bảo ngươi cùng mẫu thân sẽ có một nơi an nghỉ tốt đẹp!" "Ta thà chọn cùng ngươi đồng quy vu tận ở đây, đối với bất kỳ ai mà nói, đó đều là kết cục tốt nhất!" Vũ Văn Thác cười một cách lạnh lẽo, trong ánh mắt lóe lên vẻ điên cuồng, bất chấp cổ họng bị xước chảy máu tươi, hắn dốc hết sức lực khiến Hiên Viên Kiếm dần dần tiến sâu hơn."Ngươi..." Chu Sùng đau đớn vạn phần, hắn có thể cảm nhận được trái tim mình đang dần bị xé toạc, thần tính phá ma trong Hiên Viên Kiếm cũng đang khiến ma lực của hắn dần dần mất đi!

"Ngươi muốn giết ta ư, đợi kiếp sau đi!" Chu Sùng điên cuồng, ma lực không ngừng tuôn trào trên cánh tay đang kìm kẹp cổ họng Vũ Văn Thác, ý đồ trước khi hắn bị giết chết hoàn toàn thì bóp nát cổ Vũ Văn Thác!

Dù sao pháp lực của Vũ Văn Thác không bằng Chu Sùng, cơ thể hắn dần bị Chu Sùng nhấc lên, hai chân rời khỏi mặt đất, cảm giác nghẹt thở mãnh liệt gần như khiến hắn ngất xỉu, bàn tay nắm Hiên Viên Kiếm cũng dần buông lỏng.Ngay khi Vũ Văn Thác sắp mất đi ý thức, một bóng người nhanh nhẹn đột nhiên lóe lên, chỉ nghe thấy một

trận âm thanh thịt nát xương tan kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Chu Sùng, Vũ Văn Thác lập tức cảm thấy áp lực đè nặng cổ mình đã được giải tỏa.

Hắn mạnh mẽ rơi xuống đất ho sù sụ, tầm nhìn có chút mơ hồ dần phục hồi, chỉ thấy Chu Sùng ôm cánh tay đau đớn liên tục lùi lại, cánh tay kìm kẹp hắn đã bị chém đứt gọn gàng!Vũ Văn Thác lúc này mới nhìn rõ, hóa ra là Trần Tĩnh Cừu đã ra tay, nhân cơ hội một kiếm chém đứt cánh tay Chu Sùng.

"Ngươi hối hận vì không giết ta sớm hơn chứ!" Trần Tĩnh Cừu vẩy sạch vết máu trên kiếm, hất cánh tay bị chặt đứt sang một bên, nở nụ cười lạnh lẽo.

"Thằng khốn!

Dám làm ta bị thương a a a a a!" Chu Sùng đau đớn nửa quỳ trên mặt đất, dùng cánh tay còn lại rút Hiên Viên Kiếm cắm trên ngực ra vứt đi, máu đen vương vãi khắp nơi, đồng thời cảm thấy vết thương của mình lại càng thêm trầm trọng.Trần Tĩnh Cừu mắt nhanh tay lẹ, lập tức xông lên đoạt lấy Hiên Viên Kiếm trong tay hắn, rồi phản tay một kiếm muốn chém đứt đầu Chu Sùng.

"Ngươi cũng muốn giết ta sao!" Chu Sùng hai mắt đỏ ngầu, thân thể đột nhiên hóa thành một luồng ma khí đen dữ dội ập về phía Trần Tĩnh Cừu, hắn không kịp phòng bị, trong nháy mắt bị ma khí trực diện oanh kích mà bay ngược ra sau!

Luồng ma khí đó không tiếp tục truy kích Trần Tĩnh Cừu, mà nhanh chóng bay vút lên không trung bỏ trốn, hiển nhiên Chu Sùng vì liên tục bị trọng thương mà sinh ra sợ hãi, không dám giao thủ nữa.Thậm chí Chu Sùng còn không dám quay về hoàng cung, mà bay về phía ngọn núi xa tít phía sau Yên Kinh thành.

"Đồ hỗn trướng, mở miệng ngậm miệng đều cuồng vọng, thật sự

muốn liều mạng thì lại sợ chết đến mức đó." Trần Tĩnh Cừu trong lòng vô cùng bực bội, cảm thấy rõ ràng chỉ còn một chút nữa là có thể tiêu diệt Chu Sùng.

Không, Chu Sùng đã giải quyết xong, mục tiêu của Trần Tĩnh Cừu liền chuyển sang Vũ Văn Thác.

Vũ Văn Thác lúc này không những trọng thương, mà ngay cả Hiên Viên Kiếm cũng bị đoạt đi, quả là cơ hội tốt để chém giết hắn."Đồ hỗn trướng, đây là sự trừng phạt ngươi đáng phải nhận!" Trần Tĩnh Cừu không chút do dự, nâng kiếm bước về phía Vũ Văn Thác, khoảnh khắc chờ đợi này, hắn đã không biết bao lâu rồi.

"Đến rồi..." Vũ Văn Thác thần sắc thản nhiên, khi mười tám năm trước hắn giết hàng vạn binh sĩ Trần quốc, giúp Chu Sùng lật đổ cả Trần quốc, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận kết cục này.

Chỉ có một chút không cam lòng, Chu Sùng lại không chết dưới kiếm của hắn."Sau khi giết ta, nhất định phải giết luôn Chu Sùng, hãy xem đó là vì lợi ích của bách tính thiên hạ." Vũ Văn Thác nhìn mũi kiếm đang áp sát, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

"Không cần nói nhảm!" Trần Tĩnh Cừu không chút do dự, hắn cố ý ném Hiên Viên Kiếm xuống, dùng kiếm Thập Ngũ chém thẳng vào cổ Vũ Văn Thác!

Ngao Tông nhíu mày, hắn không muốn thấy Vũ Văn Thác chết, đang chuẩn bị ra tay ngăn cản thì lại phát hiện một luồng khí tức đang nhanh chóng tiếp cận Trần Tĩnh Cừu, lập tức bỏ đi ý niệm, biết rằng có người đến cứu Vũ Văn Thác.Ngay khi kiếm phong sắp chém xuống đầu Vũ Văn Thác, một luồng hàn quang lóe lên giữa không trung, đánh bật kiếm của Trần Tĩnh Cừu ra.

Đồng thời, một bóng người nhanh chóng lao về phía Trần Tĩnh Cừu, luồng hàn quang đó nhắm thẳng vào lồng ngực hắn!

Trần Tĩnh Cừu vội vàng lăn mình né tránh, giây tiếp theo, vị trí hắn vừa đứng mặt đất bị xẻ ra một rãnh sâu hoắm.

Chương 706

Có thể thấy, nếu Trần Tĩnh Cừu không né tránh kịp thời, chắc chắn sẽ chết.“Lại là ngươi!” Trần Tĩnh Cừu nhìn kẻ tấn công lén lút trước mặt thì không khỏi nghiến chặt răng, người đó chính là Độc Cô Ninh Kha.

Nàng không chỉ ngăn cản hắn giết Vũ Văn Thác, mà ngay cả đòn tấn công vừa rồi cũng mang theo ý muốn giết người, nếu hắn chậm một bước thì đã bị chôn thây ở nơi khác.

“Giết Vũ Văn Thác của hiện tại, thắng mà không vẻ vang gì, nếu là lúc hắn ở trạng thái toàn thịnh, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.” Ninh Kha lạnh lùng nói.“Vô nghĩa!

Ta muốn lấy mạng hắn, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng không từ, ngươi muốn ta và hắn quyết đấu công bằng một chọi một sao?” Trần Tĩnh Cừu giận dữ nói, “Tên đó có thâm cừu đại hận với ta, nếu ngươi còn ngăn cản ta, ta sẽ chém giết cả ngươi!” “Ngươi cứ thử xem!” Ninh Kha lật tay rút ra hai thanh đoản đao, đặt ngang chỉ vào Trần Tĩnh Cừu, “Với tu vi hiện tại của ngươi, không lọt nổi mắt ta!” Trần Tĩnh Cừu cũng không màng lúc này mình đang trọng thương, lập tức muốn rút kiếm nghênh chiến, nhưng Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết không biết từ khi nào đã đứng phía sau hắn, hiển nhiên là muốn giúp một tay.“Hừ!” Ninh Kha có chút khinh thường, “Xem ra các ngươi chỉ biết ỷ đông hiếp ít!” “Nếu là bình thường, ta lười động thủ với ngươi, nhưng tên Vũ Văn Thác này làm ác quá nhiều, hôm nay hắn nhất định phải chết.” Thát Bạt Ngọc Nhi lạnh lùng nói.

Năm xưa, Vũ Văn Thác chính là kẻ đã khiến thị tộc Thát Bạt từ thịnh chuyển suy, nàng đối với tên chó săn của hoàng thất Chu quốc

này hận đến tận xương tủy.Ninh Kha đương nhiên sẽ không liều mạng với bọn họ, nàng một tay nắm lấy vai Vũ Văn Thác, quét mắt nhìn một vòng đầy trêu tức, "Yên tâm, sau này nhất định ta sẽ tìm cơ hội giao chiến tử tế với ngươi.

Hiên Viên Kiếm tạm thời do ngươi bảo quản, sớm muộn gì ta cũng sẽ lấy lại!" Lời vừa dứt, Ninh Kha và Vũ Văn Thác lập tức bị một trận sương mù bao phủ, Trần Tĩnh Cừu đương nhiên nhìn ra là nàng ta mượn cớ bỏ trốn, làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy!

"Thập Ngũ!" Trần Tĩnh Cừu ném Thập Ngũ kiếm ra, thân kiếm lập tức vỡ vụn, hóa thành một trận mưa kim loại sắc bén giữa không trung xuyên qua màn sương.Nhưng khi sương mù tan đi, Vũ Văn Thác và Ninh Kha đã biến mất, chỉ còn lại mặt đất bị những mảnh kiếm vỡ đâm xuyên, ngàn lỗ trăm vết.

"Khốn kiếp!" Trần Tĩnh Cừu tức giận ném mạnh Hiên Viên Kiếm trong tay xuống đất, lực mạnh đến nỗi nửa thân kiếm cắm sâu vào mặt đất!

Hắn đã khó khăn lắm mới chờ được cơ hội giết Vũ Văn Thác, nếu lần sau, cho dù có phải đối thủ của Vũ Văn Thác hay không, lỡ như kẻ đó không dám ứng chiến, thậm chí vĩnh viễn không tìm thấy thì phải làm sao!

Rõ ràng chỉ còn thiếu một chút nữa, nỗi ám ảnh muốn giết Vũ Văn Thác của hắn đã vượt xa cả việc phục hưng Trần quốc!"Cơ hội vẫn còn, yên tâm đi!" Lúc đó, Ngao Tông chậm rãi bước đến bên Trần Tĩnh Cừu, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, "Hà tất phải vội vàng nhất thời." "Ta xin lỗi sư phụ, rõ ràng có một cơ hội tốt như vậy..." Trần Tĩnh Cừu sa sút tinh thần ngồi bệt xuống đất, "Lần sau, nếu ta thật sự tìm được cơ hội, ngay cả Ninh Kha ta cũng sẽ không buông tha!"...

Một lát sau, tại ngọn núi sau Yên Kinh thành.Ninh Kha kéo cánh

tay Vũ Văn Thác đi về phía trước, sắc mặt tái xanh, còn Vũ Văn Thác theo sau nàng thì mặt mày xám như tro tàn.

“Ngươi đã quên tâm nguyện của mẫu thân rồi sao?

Nếu ngươi chết ở đây, thì việc ám sát Chu Sùng còn có ích gì?” Độc Cô Ninh Kha dừng bước, lạnh lùng quở trách Vũ Văn Thác.

“Chu Sùng tu luyện tẩu hỏa nhập ma, không cần giết, nhiều nhất hắn cũng chỉ còn mười năm thọ mệnh, đợi hắn chết đi thì thiên hạ Chu quốc tự nhiên sẽ sụp đổ!

Ngươi uổng phí tính mạng rồi!” Ninh Kha vẫn cảm thấy không hả dạ, lời nói đầy tức giận, kế hoạch mười tám năm của nàng suýt chút nữa bị Vũ Văn Thác vì kích động mà hủy hoại!Mặc dù có thể không quan tâm đến sống chết của Vũ Văn Thác, nhưng tên này lại là một mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch.

“Có thể giết chết ta cũng có thể bù đắp tội lỗi của ta, dù sao bách tính thiên hạ đã bị giày vò quá lâu, ta có thể khiến hắn chết sớm một ngày thì bách tính có thể sớm giải thoát một ngày.” “Nếu kéo dài thêm mười năm nữa, không biết sẽ có bao nhiêu bách tính bị giày vò.” Vũ Văn Thác thần sắc thản nhiên, “Huống hồ ta giết người vô số, đó cũng là sự trừng phạt ta đáng phải nhận.” “Ngươi chết thì coi như xong, nhưng ngươi không nghĩ đến mẫu thân mình sao?” Ninh Kha lạnh lùng chất vấn.“Ta đã để lại đủ tài sản cho mẫu thân, đủ để bà an nhiên sống hết đời này.

Tuy ta cũng muốn cùng mẫu thân già đi, nhưng hiện tại ta căn bản không có tư cách cầu an ổn.” Ninh Kha đột nhiên cảm thấy sắp không còn nhận ra người trước mắt nữa.

Vũ Văn Thác lúc này, không chỉ không còn vẻ thâm tàng bất lộ, sát ý bức người như trước, mà thậm chí còn lộ vẻ suy sụp, hệt như một phế nhân đã coi nhẹ sinh tử.“Thứ ta nói, không chỉ là mẫu thân ngươi

an hưởng tuổi già thế nào, đồ ngốc!" Ninh Kha rít lên mắng, "Khi ngươi ám sát Chu Sùng, mẫu thân ngươi đã bị bắt đi!" Vũ Văn Thác vốn đang vẻ mặt thản nhiên, lúc này mặt đầy chấn động, khó tin nhìn về phía Ninh Kha: "Cái gì?!

Chuyện tốt do Chu Sùng làm sao?!" "Tên đó đương nhiên không tìm được mẫu thân ngươi, những người kia thực sự quá mạnh, ngay cả ta cũng không phải đối thủ của họ.

Tất cả thị vệ trong sơn trang đều bị giết sạch, khi ta đến nơi, không còn ai sống sót, ta cũng không thể ngăn cản." Ninh Kha giả vờ vẻ mặt có chút suy sụp."Sao lại thế được!" Vũ Văn Thác tức giận không thôi, không ngờ lại có kẻ dám ra tay với mẫu thân hắn!

Ninh Kha thở dài một hơi, đưa một quả cầu thủy tinh cho Vũ Văn Thác, hắn cầm trong tay rót một tia pháp lực vào trong, quả cầu thủy tinh lập tức hiện ra một hình ảnh: Sơn trang mà hắn đang ở bị một ngọn lửa lớn thiêu rụi, tất cả thị vệ và tỳ nữ canh giữ sơn trang đều bị giết sạch, không còn một ai sống sót.

Còn mẫu thân hắn thì đã biến mất từ lâu!"Ngươi biết là ai làm không..." Tay Vũ Văn Thác nắm quả cầu thủy tinh dần siết chặt, cuối cùng nghiền nát cả quả cầu thủy tinh!

"Bọn chúng tự xưng là sứ giả của Ma Quân, lần này đến để tìm ngươi, nhưng ngươi không ở đây, nên đã bắt mẫu thân ngươi đi, khi đi còn yêu cầu, nếu muốn mẫu thân ngươi sống, thì phải dùng mạng của ngươi để đổi!" Ninh Kha liền thuận thế nói ra lời đã sớm chuẩn bị sẵn.

Mặc dù câu chuyện nàng bịa đặt có nhiều lỗ hổng, nhưng Vũ Văn Thác lại vô cùng tin tưởng Ninh Kha, đến mức căn bản không hề nghi ngờ khả năng đó."Mẫu thân ta... hiện giờ tính mạng có ổn không?" Vũ Văn Thác hai mắt đỏ ngầu, không những không còn vẻ suy sụp như

trước, mà thậm chí sát ý lại cuồn cuộn không ngừng bùng lên.

“Hiện tại xem ra, hẳn là bọn chúng sẽ không làm gì mẫu thân ngươi, nhưng có vẻ chúng muốn mạng của ngươi, nếu ngươi cứ mãi không xuất hiện...” Ninh Kha nói đến đó lại ngừng.

“Thuộc hạ của Ma Quân?

Vì sao lại muốn ra tay với ta!” Vũ Văn Thác phẫn nộ không thôi.“Ngươi không hiểu sao?

Đại Địa Hoàng Giả, chỉ cần ngươi còn mang thân phận này, nhất định phải tìm Ngũ Thần Khí, lấy chúng và tạo ra một vương triều, không có lựa chọn nào khác!

Hôm nay, Ma Quân vì thân phận Đại Địa Hoàng Giả của ngươi mà ra tay, nhưng sau này, những kẻ thù của ngươi sẽ dễ dàng buông tha sao?

Ngươi chết rồi, chúng cũng sẽ giết mẫu thân ngươi để hả giận, đừng quên ngươi đã kết thù với vô số kẻ địch!” Ninh Kha kiên nhẫn khuyên nhủ Vũ Văn Thác, “Ta cứ nghĩ ngươi đã sớm giác ngộ, hiểu rõ không thành công thì thành nhân, nhưng bây giờ xem ra, hừ!” Vũ Văn Thác siết chặt nắm đấm, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên lần nữa, trong đôi mắt khôi phục vẻ lạnh lùng và u ám như ngày thường.“Ta muốn đi tìm, cứu mẫu thân ta về, sau đó sẽ khiến bọn chúng phải trả giá.” Ninh Kha thấy vậy trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng vẫn cố làm ra vẻ nghiêm túc phân tích cho Vũ Văn Thác: “Bọn chúng đến từ Ma Giới ở một đầu khác của Thiên Chi Ngân.

Nếu muốn tiến vào Thiên Chi Ngân, nhất định phải có Ngũ Thần Khí, tiêu diệt Ma Quân, e rằng như vậy mới có thể thực sự cứu được mẫu thân ngươi.” “Bằng không, nếu Ma Quân vẫn luôn tồn tại, mẫu thân ngươi e rằng vĩnh viễn sẽ không có ngày yên ổn.” “Không phải Ngũ Thần Khí sao, cứ đoạt từ tay Trần Tĩnh Cừu là được, hắn nợ ta.”

Vũ Văn Thác lạnh lùng nói, “Tên ngốc Trần Tĩnh Cừu đó lấy Hiên Viên Kiếm của ta, tưởng rằng chiếm được món hời lớn, ta đang tìm một lý do để nhất định phải giết hắn!” “Ta sẽ dốc toàn lực giúp ngươi, dù sao từ đầu chúng ta đã định là phải giúp đỡ lẫn nhau!” Ninh Kha chìa tay ra với Vũ Văn Thác tỏ ý thiện chí, hắn không chút do dự nắm chặt lấy tay nàng!Khi Trần Tĩnh Cừu và đoàn người quay trở lại ngoại thành, ngồi lên Hương Xa Bạch Long, Cổ Nguyệt kinh ngạc vì sao bọn họ đi lâu đến vậy.Sau khi nghe về tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong thành, Cổ Nguyệt không khỏi trầm mặc.

“Ta thì có gì đâu, ta cũng không trách ai không giúp ta, dù sao mọi chuyện cũng đã được giải quyết rồi.” Trần Tĩnh Cừu đại khái nói.

“Ta không phải tự trách, nếu một chuyện nhỏ như vậy cũng không giải quyết được mà cần ta giúp, thì làm sao gọi là Đại Địa Hoàng Giả.

Ta chỉ hơi đau đầu, ngay cả Hiên Viên Kiếm xuất hiện ở khoảng cách gần như vậy mà ta cũng không thể nhận ra, rõ ràng ba trăm năm qua pháp lực của ta đã suy yếu quá nhiều, Hiên Viên Kiếm cũng không còn nhận ta nữa.” “Nhưng Đại Địa Hoàng Giả, dù là tiền nhiệm, cũng sẽ như vậy sao?

Dù gì cũng từng là chủ nhân của nó mà.” Trần Tĩnh Cừu có chút khó hiểu.“Chủ nhân?” Cổ Nguyệt nghe vậy khinh thường nói, “Ta không có tư cách tự xưng là chủ nhân của Hiên Viên Kiếm, hắn cũng không, Vũ Văn Thác cũng không.

Chủ nhân của Hiên Viên Kiếm chỉ có một người, đó là Hiên Viên Hoàng Đế.

Các đời Đại Địa Hoàng Giả kế nhiệm có thể sử dụng nó, hoàn toàn là do mệnh lệnh Hiên Viên Hoàng Đế để lại năm xưa.

Thay vì nói người sử dụng trở thành chủ nhân của nó, chi bằng nói là được mệnh lệnh của Hiên Viên Hoàng Đế mà nhận được sự

giúp đỡ của nó thì đúng hơn." Thát Bạt Ngọc Nhi nghe thấy có chút kinh ngạc, "Như vậy, kiếm linh của Hiên Viên Kiếm chẳng phải có trí tuệ sao?

Nghe có vẻ không khác gì người sống cả." "Người sống ư?" Cổ Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Dùng trí tuệ của con người mà suy đoán kiếm linh của Hiên Viên Kiếm, linh trí của Ngũ Thần Khí, một chút cũng không phù hợp.

E rằng những trí giả thông thái nhất còn sống trên đời hiện nay cũng không thể so sánh được với nó, huống chi là tên đầu gỗ Trần Tĩnh Cừu." "Ngươi mắng ai đầu gỗ vậy hả!" Trần Tĩnh Cừu nghe xong lập tức nổi giận, lão già này một ngày không chèn ép hắn là toàn thân khó chịu à!Cổ Nguyệt không để ý đến hắn, chỉ quay sang Ngao Tông ra hiệu, "Ngao tiền bối, chúng ta nên lên đường thôi." "Ừm, ta cũng thấy thời gian đã gần đủ rồi." Ngao Tông khẽ gật đầu, ra hiệu cho mọi người lên Hương Xa Bạch Long.

Hương Xa Bạch Long bay lên không trung, đoàn người nghênh ngang rời đi, nhưng Yên Kinh thành, thậm chí cả Đại Chu vương triều đều chắc chắn sẽ chìm vào hỗn loạn.

Hoàng đế không biết tung tích, trụ cột mạnh nhất giúp Chu quốc kéo dài bất bại đã sụp đổ, Chu quốc lúc này như ngọn nến tàn trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.Bách tính trong vương triều không biết, nhưng các quan to quý tộc đã rơi vào hoảng loạn, cố gắng che giấu tin tức rò rỉ.

Nhưng tin tức cũng định trước không thể giấu giếm quá lâu, bây giờ chỉ cần một ngọn lửa, là có thể triệt để thiêu rụi Đại Chu thành tro tàn.

Trần Tĩnh Cừu và Vũ Văn Thác, ngược lại cũng đã gián tiếp đạt được mục đích của mình....

Từ đây đến Côn Luân Sơn, đường sá vô cùng xa xôi, quãng đường Hương Xa Bạch Long bay còn xa hơn cả lúc tìm Không Động Ấn trên biển.

Theo Cổ Nguyệt nói, Côn Luân Sơn hiện nay đã hoàn toàn thoát ly khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung, thậm chí có thể di chuyển chậm rãi giữa những đám mây.Vì vậy trên mặt đất tuyệt đối không thể tìm thấy, chỉ có thể tìm trên không trung.

Nhưng sau khi đến được địa điểm mục tiêu mà Cổ Nguyệt suy đoán, ở trên không trung đã tìm kiếm ròng rã mười ngày mà vẫn không tìm thấy bóng dáng Côn Luân Sơn.

"Ngươi, ngươi không lừa ta đấy chứ?

Côn Luân Sơn chẳng phải là ngọn núi đệ nhất thiên hạ sao, lẽ ra phải cao lớn đến mức nhìn một cái là thấy, sao đến chim chóc cũng không tìm thấy!" "Chẳng lẽ ngươi suy đoán sai rồi?" Trần Tĩnh Cừu ngồi trên boong tàu nhìn những đám mây bao quanh, không nhịn được oán trách.

Trong lòng hắn vốn đã có ý kiến với Cổ Nguyệt, bây giờ đúng lúc mượn cơ hội này để trút giận."Tiểu tử ngươi thật không biết tôn kính tiền bối!

Ta chỉ đến Côn Luân Sơn một lần, bây giờ đã ba trăm năm trôi qua, ai biết nó sẽ biến thành cái dạng gì!" Cổ Nguyệt cũng tương tự có chút bực bội.

Nếu không tìm thấy Côn Luân Sơn, thì món thần khí cuối cùng cũng không thể gom đủ, ngày Thiên Chi Ngân hoàn toàn bị xé toạc cũng ngày càng đến gần, nhưng lại không thể chạy đua với thời gian.

Nếu Thiên Chi Ngân hoàn toàn mở ra, đợi đến khi sinh linh trên đại địa lầm than, thì sẽ xảy ra tổn thất không thể vãn hồi, không biết bao

nhiêu sinh mạng sẽ chết thảm dưới sự xâm lấn của Ma tộc.“Có thể có cách nào khác không, Cổ Nguyệt tiền bối?” Tiểu Tuyết cũng có chút lo lắng, cầu cứu nhìn Cổ Nguyệt, nhưng ông ta chỉ thở dài một tiếng.

“Năm đó ngươi từng lên Côn Luân Sơn, cảnh tượng Côn Luân Sơn lúc đó thế nào?” Trần Tĩnh Cừu lại hỏi.

“Khi đó Côn Luân Sơn chỉ cách mặt đất vài trăm trượng, từ chân núi nhìn lên giống như một hòn đảo nổi trên trời, chỉ là ta không hiểu lắm, mới vỏn vẹn ba trăm năm trôi qua, vì sao nó lại bay lên cao như vậy, đến nỗi ta cũng không tìm thấy.” Cổ Nguyệt lắc đầu thở dài.Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn đám mây khói mênh mông ngoài boong tàu, đột nhiên nói: “Có phải có ai đó cố ý làm vậy, không muốn thế giới bên ngoài tìm thấy nơi đó không?” “Ngay cả ta khi còn là Đại Địa Hoàng Giả cũng không thể làm được, càng không thể nào.” Cổ Nguyệt không thèm suy nghĩ đã lắc đầu phủ nhận.

“Cũng chưa chắc, đừng quên ba trăm năm qua, tu vi của ngươi vẫn luôn thoái hóa, người ta tu luyện ròng rã ba trăm năm, đuổi kịp ngươi e rằng không thành vấn đề!” Trần Tĩnh Cừu vô cùng khinh thường Cổ Nguyệt.“Tiểu tử, quản cái miệng của ngươi đi, ta hiện tại không có tâm trạng để nói chuyện với ngươi, nhưng nếu ngươi quá đáng, ta cũng không ngại cho ngươi một bài học khắc sâu!” Cổ Nguyệt không vui nói.

“Hừ...” Trần Tĩnh Cừu tuy tỏ vẻ khinh thường, nhưng vẫn lùi sang một bên, dù sao cũng không muốn vô cớ chịu thiệt.

Chương 707

Ngao Tông luôn đứng ở phía trước nhất của boong tàu, vẫn luôn ngưng vọng những tầng mây mù, cơn gió mạnh thổi tới cũng không thể lay chuyển hắn chút nào, nhưng biểu tình của hắn vẫn không hề gợn sóng, dường như đang chờ đợi điều gì.“Cổ Nguyệt, có không...” Đột nhiên, Ngao Tông mở miệng, “Có khả năng nào, ngươi không cảm nhận được sự tồn tại của Côn Luân Sơn, bởi vì nó không còn ở trong thiên địa này nữa không?” “Ách...” Cổ Nguyệt sắc mặt có chút bối rối, luôn cảm thấy lời Ngao Tông nói cứ như không nói gì, “Đương nhiên rồi, nếu Côn Luân Sơn cách quá xa, ta sẽ không cảm nhận được khí tức, nhưng theo suy đoán của ta, không nên như vậy...” “Ngươi không hiểu lời ta nói.” Ngao Tông lắc đầu ngắt lời, “Ta muốn nói không phải một phiến thiên địa, mà là một thế giới khác.” Lời này vừa thốt ra, Cổ Nguyệt lập tức bừng tỉnh đại ngộ!“Không thể nào?!” Trần Tĩnh Cừu đang ngồi một bên không nhịn được lại xích lại gần, “Có thể cấm chế phong ấn cả Côn Luân Sơn sao?

Vậy người đó nếu có thần thông như vậy, năm đó còn đến lượt ngươi trở thành Đại Địa Hoàng Giả sao!” “Có thể làm được!” Cổ Nguyệt trầm giọng nói, thần sắc mang ý vị ngưng trọng, “Diệu dụng của Phục Hy Cầm, có thể khai mở một thế giới hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, và thu nạp tất cả mọi thứ.

Xưa kia ta dùng phương pháp này phong bế Không Động Ấn và Thanh Huyền cùng một chỗ, phải có lực khống chế cực mạnh đối với Ngũ Thần Khí mới có thể làm được!” “Ta hiểu rồi!

Chẳng phải ba trăm năm thời gian, cũng đủ để hoàn toàn dung hội quán thông Phục Hy Cầm sao!” Trần Tĩnh Cừu lập tức phấn chấn tinh thần, “Vậy mau tìm cách đi!” “Tìm cách gì!

Ta trong tay hiện tại đâu có Phục Hy Cầm!" Cổ Nguyệt thở dài một tiếng, có chút hổ thẹn, dù biết sự thật cũng không có cách nào."Cổ Nguyệt chỉ là tiền nhiệm Đại Địa Hoàng Giả, e rằng không giúp được tiền nhiệm gì, cuối cùng vẫn phải dựa vào ngươi." Ngao Tông ánh mắt đặt trên người Trần Tĩnh Cừu.

"Ngao tiền bối...

Ngũ Thần Khí cộng minh?" Trần Tĩnh Cừu bị nhắc nhở như vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Ngươi là chủ nhân không thể tranh cãi của Ngũ Thần Khí, dưới mệnh lệnh của ngươi Ngũ Thần Khí mới có thể phát huy hoàn toàn uy lực, trong chúng ta cũng chỉ có ngươi mới có thể thử được." Ngao Tông nói.Trần Tĩnh Cừu cũng không có nhiều tự tin, nhưng Ngao Tông đã nói vậy, hắn cũng chỉ có thể thử xem sao.

"Được rồi!" Trần Tĩnh Cừu triệu hồi Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn ra, rồi thử dùng tâm ý liên kết giao tiếp với chúng.

Nhưng lại khiến hắn thất vọng, lần này hai món thần khí không còn ngoan ngoãn nghe lời như trước, mà không hề có chút phản ứng nào.

"Sao lại thế này...

Chẳng lẽ vì ta hiện tại không phải lúc sinh tử cận kề sao?" Trần Tĩnh Cừu thử đi thử lại nhiều lần nhưng vẫn không có kết quả, trong lòng hắn vô cùng lo lắng mà không có cách nào."Hay là ta dùng Nữ Oa Thạch giúp ngươi nhé!" Tiểu Tuyết toàn lực kích phát Nữ Oa Thạch, khi luồng hào quang thất sắc bao phủ Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn, hai món thần khí liền rung chuyển dữ dội như mất kiểm soát!

"Không hay rồi!" Cổ Nguyệt thấy cảnh này lập tức hoảng sợ,

“Mau dừng lại!” Tiểu Tuyết nghe vậy vội vàng chuẩn bị thu tay, nhưng không kịp, hai món thần khí như những ngôi sao băng bay ngược, trực tiếp xông thẳng lên trời, giây tiếp theo bầu trời xanh thẳm như mặt nước bị ném đá xuống, gợn sóng tầng tầng!“Chết tiệt, ta suýt quên, Ngũ Thần Khí nếu không được cùng một người thao túng mà cộng minh, sẽ tự động can nhiễu lẫn nhau và bùng nổ!” Cổ Nguyệt vẻ mặt đầy bực bội.

“Sao không nói sớm!” Trần Tĩnh Cừu nhìn những gợn sóng trên bầu trời càng lúc càng kịch liệt, gần như tức đến nghẹt thở.

“Đừng nói nhảm, tiểu tử ngươi mau tìm cách thu hồi Ngũ Thần Khí đi, nếu chúng mất dấu ở đây, sẽ rất khó tìm lại!” Cổ Nguyệt vội vàng dặn dò.

“Không được!” Trần Tĩnh Cừu vội vàng vươn tay kích phát tất cả pháp lực toàn thân để hô hoán Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn, nhưng chỉ cảm thấy có một lực cản cực kỳ mạnh mẽ đang can nhiễu việc thu hồi, thậm chí lực cản càng lúc càng mạnh!“Không ổn rồi...” Trần Tĩnh Cừu phát hiện mối liên hệ với hai món thần khí ngày càng yếu ớt, lòng dần lạnh lẽo, khi gần như tuyệt vọng thì trên bầu trời gợn sóng liên tục, đột nhiên hiện lên một vết nứt khổng lồ, vắt ngang cả bầu trời!

“Hả?” Mọi người nhìn vết nứt như khe hở trên đồ sứ kia, đều ngây người.

Sau đó vết nứt trên bầu trời dần mở rộng, rồi chỉ nghe thấy tiếng “Bốp” giòn tan, như tiếng đồ sứ vỡ, trên bầu trời xanh thẳm xuất hiện một dãy núi khổng lồ!“Bức tường không gian!” Cổ Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, “Ngao tiền bối, ngài quả nhiên không sai!” “Tách!” Bầu trời như đồ sứ vỡ từng mảng bong ra, một góc dãy núi cũng dần hoàn chỉnh.

Cuối cùng, một dãy núi khổng lồ nhìn không thấy biên giới hiện ra trước mắt mọi người.

Nó lơ lửng giữa tầng mây trên không trung, cao đến nỗi gần như không nhìn thấy mặt đất bên dưới, xung quanh ngọn núi cao có những đám mây ngũ sắc lượn lờ, và có thể thấy những tiên hạc đang bay lượn, đậu lại trên sườn núi, hiển nhiên như một tiên cảnh thoát ly khỏi thế giới trần tục.“Cái này... chính là Côn Luân tiên sơn sao?” Trần Tĩnh Cừu nhìn đến xuất thần, quả thật không thể tưởng tượng một ngọn núi cao lơ lửng giữa không trung lại có quang cảnh như vậy!

“Không sai rồi...” Cổ Nguyệt cũng nhìn đến xuất thần, hồi lâu sau mới lớn tiếng gọi về phía tiên sơn: “Cảnh Nhiên!

Cảnh Nhiên!

Mau ra gặp ta!

Ba trăm năm không gặp, ngươi vẫn còn sống sao!” Thế nhưng tiếng gọi của Cổ Nguyệt không nhận được bất kỳ hồi đáp nào, Côn Luân tiên sơn chậm rãi trôi dạt lại gần, Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng điều khiển Hương Xa Bạch Long hạ xuống một khu vực khá bằng phẳng trên Côn Luân Sơn.Mọi người đều không khỏi hiếu kỳ, ngồi trên dãy núi tò mò nhìn xung quanh, duy chỉ có Trần Tĩnh Cừu vẫn còn lo lắng, lúc này hắn không thể cảm nhận được mối liên hệ giữa Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn với mình.

Nhưng điều duy nhất có thể xác định, Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn chắc chắn đã biến mất trên Côn Luân Sơn, chỉ là không biết ngọn núi lớn như vậy, phải tìm kiếm bao lâu.

“Cảnh Nhiên!

Cảnh Nhiên!” Cổ Nguyệt vẫn nhìn xung quanh, một lần nữa lớn

tiếng hô hoán.“Chắc chắn là ngươi biết ta đang tìm, nên mới cố ý để Côn Luân Sơn xuất hiện đúng không, ta hiện tại cần ngươi giúp!” Cổ Nguyệt lớn tiếng hô hoán, nhưng rất lâu vẫn không nhận được hồi đáp, chỉ còn lại tiếng vang của ông ta vọng trong thung lũng.

“Dường như có chút không ổn?” Ngao Tông nhìn cảnh này có chút thắc mắc, “Chẳng phải là bằng hữu của ngươi sao?

Chẳng phải đã chủ động cho phép ngươi tiến vào Côn Luân Sơn sao.” “...” Cổ Nguyệt sắc mặt có chút lúng túng, dường như ông ta đã giấu giếm mọi người điều gì đó, không biết nên bắt đầu từ đâu.Trần Tĩnh Cừu lúc này đang tìm cách tìm kiếm hai món thần khí, đột nhiên một giọng nói vang vọng trên bầu trời: “Ngươi là Đại Địa Hoàng Giả đời trước sao?” Giọng nói vang lên vô cùng đột ngột, như thể từ trên trời truyền xuống.

“Cảnh Nhiên, đã để ta vào đây rồi, đừng giấu đầu lòi đuôi nữa, mau ra gặp ta đi!” Cổ Nguyệt nghe thấy giọng nói thì thần sắc không khỏi vui mừng, vội vàng gọi.

“Ta không nói chuyện với ngươi!” Giọng nói kia lạnh lùng quát trách, “Vị thanh niên kia, ngươi trả lời ta, ngươi là Đại Địa Hoàng Giả đời mới, đúng không?” “Không sai, không biết tiền bối là vị thần thánh phương nào?

Ta lần này đến là để tìm Phục Hy Cầm!” Trần Tĩnh Cừu rút Hiên Viên Kiếm đeo sau lưng ra để chứng minh thân phận, nói thẳng thắn.Chốc lát sau, một luồng linh khí thất sắc tụ tập lượn lờ trên bầu trời, sau đó từ từ hội tụ ngưng kết trên mặt đất, cuối cùng hóa thành một lão giả thân mặc y bào màu lam, tóc trắng mặt trẻ con.

“Cảnh Nhiên...” Cổ Nguyệt nhìn lão giả kia thì thần sắc có chút hoảng hốt, chậm rãi bước về phía đối phương, muốn vươn tay vỗ vai hắn, nhưng khi tay chạm vào vai đối phương, lại như chạm vào không

khí mà xuyên qua, không hề có chút cảm giác nào.

Cổ Nguyệt thần sắc không khỏi ngây người, như hóa đá đứng tại chỗ, còn lão giả thì hoàn toàn không để ý đến Cổ Nguyệt, trực tiếp xuyên qua cơ thể ông ta, đi về phía Trần Tĩnh Cừu.“Tiểu tử, tu vi của ngươi có chút yếu kém, muốn trở thành Đại Địa Hoàng Giả thì còn kém xa.” Lão giả nhìn Trần Tĩnh Cừu ngây người như khúc gỗ, nhàn nhạt nói.

“Ách, tu vi của ta quả thật kém một chút...

Không biết tiền bối, pháp thuật của ngài...” Trần Tĩnh Cừu có chút ngây ngô hỏi.

“Không phải thủ đoạn cao siêu gì, chỉ là ta không còn thân thể nữa rồi, những gì ngươi thấy chỉ là hồn phách tàn lưu của ta trên thế giới này.” Lão giả thờ ơ nói, “Gọi ta là Nhiên Ông là được.” Nhiên Ông vung tay lớn, trên bầu trời lập tức rơi xuống hai luồng sáng lóe lên trước mặt Trần Tĩnh Cừu.

Đợi khi ánh sáng tan đi, mới nhìn rõ đó là Không Động Ấn và Thần Nông Đỉnh, “Vật về cố chủ, sau này ngươi phải chú ý bảo quản, nếu không có ta ở đây thì e rằng trong thời gian ngắn sẽ không tìm thấy nữa đâu.” “Đa tạ Nhiên Ông tiền bối!” Trần Tĩnh Cừu vội vàng tiến lên kiểm tra, phát hiện cả hai đều không hề hấn gì, không khỏi yên lòng, lập tức thu lại.Lúc đó, Cổ Nguyệt chậm rãi bước đến bên Nhiên Ông, thần sắc bách cảm giao tập nhìn ông ta, muốn nói rồi lại thôi, có chút nghẹn ngào.

“Ba trăm năm, ta cứ nghĩ ngươi đã tu luyện Trường Sinh thuật, sẽ trẻ trung hơn một chút, bây giờ xem ra cũng đã biến thành một lão già hủ lậu rồi.” Nhiên Ông liếc nhìn Cổ Nguyệt một cái, ngữ khí lạnh nhạt.

“Ngươi...

Ai, chuyện của ta tạm thời không nói nữa, vì sao ngươi lại từ bỏ nhục thân, biến thành dạng này?" Cổ Nguyệt khó hiểu hỏi, "Ngươi biết điều đó có ý nghĩa gì không?" "Phục Hy Cầm nằm trong tay ta, nếu ta không còn trên nhân thế, Côn Luân Sơn bị kẻ có ý đồ xấu xông vào cướp đi Phục Hy Cầm, hậu quả sẽ thế nào?" Nhiên Ông hỏi ngược lại."Nhưng... chẳng phải ta đã dạy ngươi Trường Sinh Chi Pháp sao, vì sao ngươi không tu luyện Trường Sinh Chi Pháp?" Cổ Nguyệt vẫn không hiểu.

"Hừ!

Cái gọi là Trường Sinh Chi Pháp đó, chỉ có những Đại Địa Hoàng Giả mới có thể tu luyện, sau khi ta đến Côn Luân Sơn, ta đã tiêu hao gần ba mươi năm thời gian để tu luyện Trường Sinh Chi Pháp, nhưng không thu hoạch được gì cả!" Nhiên Ông cười lạnh nhạt, nhưng Cổ Nguyệt nhìn vào mắt lại cảm thấy lòng đau như cắt.

"Cái gì?

Ta không hiểu gì cả..." Trần Tĩnh Cừu khó hiểu."Như ngươi thấy, Nhiên Ông không còn là con người nữa, hiện tại ông ta chỉ là một hồn phách tồn tại nhờ vào một loại khí vật nào đó." Lúc đó, Ngao Tông đứng cạnh Trần Tĩnh Cừu, tò mò đánh giá Nhiên Ông, "Nếu ta không lầm, khí vật mà ngươi nương tựa chắc hẳn là Phục Hy Cầm đúng không?" "Không sai, Các hạ thật có nhãn lực, chắc hẳn tu vi pháp thuật cũng phi phàm!" Nhiên Ông cười lớn, sau đó hai tay khép lại rồi từ từ mở ra, chỉ thấy một cây cổ cầm hiện ra trong hai tay ông ta, "Như các ngươi thấy, đây là Phục Hy Cầm!" Hóa ra, năm xưa khi Cổ Nguyệt ban tặng Phu Thê Tình cho Nhiên Ông, đã đưa ra một lời thỉnh cầu, hy vọng ông ta có thể bảo quản cẩn thận Phục Hy Cầm, đợi đến ngày Đại Địa Hoàng Giả đến bái phỏng thì giao nó lại, như vậy cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ cả đời.Ban đầu, Nhiên Ông quả thật ôm sứ mệnh hoàn thành nhiệm vụ này, ở Côn Luân Sơn tu luyện

Trường Sinh Chi Pháp, nhưng lại phát hiện pháp môn đó căn bản không có tác dụng với mình.

Uổng phí ba mươi năm thời gian, thấy mình sắp già đi và chết, Nhiên Ông lo lắng không thể hoàn thành nhiệm vụ này, liền bất đắc dĩ phải sử dụng một biện pháp vô cùng cực đoan.

Ông ta từ bỏ nhục thân của mình, dùng bí pháp gửi nguyên thần vào Phục Hy Cầm, để Phục Hy Cầm trở thành bản thể, giúp ý thức của ông ta có thể trường tồn.

Sở dĩ phải làm vậy là vì điều đó đồng nghĩa với việc sẽ đón nhận một kết cục vô cùng đáng sợ: bị Phục Hy Cầm dần dần đồng hóa thành khí linh, cuối cùng hoàn toàn trở thành ý chí tồn tại của Phục Hy Cầm.

Càng tệ hơn, ông ta sẽ không còn là một cá thể độc lập nữa, chỉ là một ý thức bị Phục Hy Cầm khống chế, không thể đầu nhập luân hồi chuyển sinh, vĩnh viễn tồn tại như vậy.

Cũng chính vì thế, ông ta mới có thể sống lâu ba trăm năm, cho đến tận hôm nay mới gặp lại Cổ Nguyệt.

Mặc dù là quyết định bất đắc dĩ, nhưng trong lòng Nhiên Ông vẫn oán hận Cổ Nguyệt, nếu không phải ông ta giao phó gánh nặng lớn như vậy lên người mình, cũng không cần phải đến mức này.“Vì sao chứ...” Cổ Nguyệt nghe xong lời Nhiên Ông, không khỏi nghẹn ngào, vành mắt có chút ướt.

Người bạn chí cốt đã từng cứu mạng ông ba trăm năm trước, nay lại biến thành bộ dạng này, nỗi hối hận trong lòng ông khó mà diễn tả thành lời.

Tất cả chỉ vì sự ủy thác năm xưa!

“Có lẽ ta không nên trách ngươi, nếu sớm hơn một chút, e rằng

ngươi cũng sẽ không giao nhiệm vụ này cho ta.

Ta đã chọn con đường này, ta không có tư cách oán trách ngươi." Nhiên Ông thần sắc lạnh lẽo, ngữ khí lạnh nhạt đến mức khiến người ta khó lòng chấp nhận.

Tình hữu nghị của hai người năm xưa khiến ông ta căn bản không thể từ chối, cho đến tận ngày hôm nay.

Chương 708

Hoàn thành nhiệm vụ, cũng đồng nghĩa với tình hữu nghị của hai người đã kết thúc.Mặc dù ông ta cũng vì thế mà đã trả một cái giá cực lớn.

"Xin lỗi, Cảnh Nhiên..." Cổ Nguyệt ảm đạm thất sắc, đột nhiên bừng tỉnh, vì trọng trách của Đại Địa Hoàng Giả, ông ta không chỉ phải hy sinh rất nhiều, mà ngay cả bạn bè, người yêu bên cạnh cũng đã hy sinh quá nhiều vì điều này.

"Đến ngày hôm nay, tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì nữa, Phục Hy Cầm giao cho ngươi." Nhiên Ông xòe hai tay ra, Phục Hy Cầm được đưa đến trước mặt Trần Tĩnh Cừu, hắn có chút khó tin.

Dễ dàng như vậy mà lấy được Phục Hy Cầm sao?"Thật ra, việc thu thập Ngũ Thần Khí không nên khó khăn đến vậy, chỉ là ba trăm năm qua đã có quá nhiều biến số, nhiều đến nỗi ngay cả ta cũng không thể khống chế.

Ta vốn nghĩ ngươi sẽ dễ dàng thu thập những thần khí này.

Cứ lấy đi, vốn dĩ nó thuộc về ngươi." Cổ Nguyệt ảm đạm thất sắc nói.

"Vậy ta không khách khí nữa!" Trần Tĩnh Cừu vừa định đi lấy Phục Hy Cầm, đột nhiên hắn nhận ra, "Khoan đã, Nhiên Ông tiền bối, vừa rồi ngài nói Phục Hy Cầm là bản thể của ngài, nếu ta lấy nó đi thì sẽ thế nào?" "Phục Hy Cầm rời khỏi Côn Luân Sơn, ý thức của ta sẽ tự động bị nó thu lại, sau đó chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn trong Phục Hy Cầm.

Chỉ khi ngươi kích phát nó, ta mới có thể tạm thời sống lại.

Chỉ khi Phục Hy Cầm lưu lại Côn Luân Sơn, ta mới có thể tỉnh táo như bình thường." Nhiên Ông thờ ơ nói, "Không sao đâu, hài tử." "Đương nhiên là có sao chứ!

Ta muốn lấy Phục Hy Cầm đi, chẳng phải ngài sẽ bị giam cầm vĩnh viễn trong đó sao!" Trần Tĩnh Cừu vô cùng kinh ngạc."Vô nghĩa, ta bây giờ cũng bị giam cầm trong Côn Luân Sơn không nơi nào để đi, chẳng qua là đổi từ một cái lồng lớn sang một cái lồng nhỏ hơn mà thôi!" Nhiên Ông thờ ơ nói.

"Có cách nào để nguyên thần của ngài thoát khỏi nó, chí ít cũng có thể khiến ngài nhập luân hồi đầu thai không!" Thát Bạt Ngọc Nhi ở một bên chen vào hỏi.

"Không có cách nào!" Nhiên Ông lạnh lùng đáp.

"Có cách!" Cổ Nguyệt đột nhiên mở miệng, trầm giọng cắt ngang lời ông ta."Vô nghĩa!

Đồ ngốc, cách đó có chắc chắn làm được không!" Nhiên Ông phản đối, lớn tiếng mắng Cổ Nguyệt, "Thiên Chi Ngân đã mở rộng đến mức độ này, nếu còn trì hoãn nữa Ma Quân sẽ tràn vào nhân gian, để ngươi lãng phí thời gian vào một lão già như ta có ý nghĩa gì sao!" Cổ Nguyệt nghiến chặt răng, vẫn không cam lòng, "Ngươi cam tâm vĩnh sinh vĩnh thế sống như vậy, trở thành một khí linh ngủ say sao?" "Khi ta đưa ra quyết định năm xưa, ta đã chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận tất cả, và ta cũng đã giao phó rồi!" Nhiên Ông cười khinh thường nói, "Bù đắp cho ta sao?

Vô nghĩa, và ngươi cũng không thể làm được." "Nếu có thể làm được, ta dùng mạng của ta để đổi cũng không sao." Cổ Nguyệt nhíu mày nói.Nhiên Ông không để ý đến Cổ Nguyệt, chỉ đẩy Phục Hy Cầm về phía Trần Tĩnh Cừu, "Tiểu tử, đừng lãng phí thời gian!

Ta cảm nhận được rồi, ngươi chưa lấy Côn Luân Kính, hãy nhanh

chóng lấy nó đi!" Trần Tĩnh Cừu do dự một lát, rồi lắc đầu, "Nếu thật sự có cách, có thể thử một chút không?

Có lẽ ta có thể làm được." "Ngươi ư?" Nhiên Ông như nghe thấy chuyện cười, cười khinh thường, "Ta hỏi, ngươi có thể tự do ra vào Minh Giới không?" "?" Trần Tĩnh Cừu bị hỏi đến ngây người."Để nguyên thần của ta thoát khỏi Phục Hy Cầm, nhất định phải đưa mệnh lý của ta vào Minh Giới, đầu nhập luân hồi!" "Nếu mệnh lý của ta tồn tại trong Minh Giới, khi ta thoát ly khỏi Phục Hy Cầm, lực luân hồi của Minh Giới sẽ cưỡng chế kéo ta vào Hoàng Tuyền, cho phép ta chuyển thế trọng sinh." Nói xong, Nhiên Ông thở dài một hơi, chuyện như vậy ngay cả Hiên Viên Hoàng Đế năm xưa cũng không thể làm được, huống chi là mấy tiểu bối này, "Không cần miễn cưỡng, ta đã sớm chuẩn bị cho kết cục ngày hôm nay rồi." Trần Tĩnh Cừu nghe xong nửa hiểu nửa không, Tiểu Tuyết bên cạnh thì giải thích: "Mỗi khi một sinh linh được sinh ra, mệnh lý của nó sẽ được ghi chép trong luân hồi Minh Giới, đó cũng là căn cứ để chúng có thể tái nhập luân hồi chuyển sinh." "Nhiên Ông tiền bối đã gửi hồn phách của mình vào Ngũ Thần Khí, mệnh lý hồn phách của ngài cũng bị Phục Hy Cầm cưỡng chế thu hồi, cũng chính vì thế, mới cần phải đưa trở lại Minh Giới, trở về ngũ hành luân hồi." Trần Tĩnh Cừu nghe xong liên tục gật đầu, "Tóm lại, ta chỉ cần đến Minh Giới là được phải không?" "Tiểu tử ngươi thật thoải mái!

Ngươi nghĩ Minh Giới là vườn sau nhà mình sao, muốn đi thì đi à?

Bất kể là người, ma, yêu, nếu không có thần thông đặc biệt, cách duy nhất để tiến vào Minh Giới, chỉ có chết." Nhiên Ông lạnh lùng nói, "Nếu ngươi nguyện ý dùng tính mạng của mình để đổi lấy việc lão già ta có thể tái nhập luân hồi, ta cũng không ngại, chỉ là tiểu tử ngươi là Đại Địa Hoàng Giả, gánh vác tính mạng của sinh linh thiên hạ, không thể chết!""Đưa mệnh lý của ngươi cho ta, ta sẽ thay ngươi

đi Minh Giới.” Cổ Nguyệt đột nhiên mở miệng, “Ta có một loại bí pháp, có thể đảm bảo sau khi ta chết, khi tiến vào Minh Giới vẫn giữ được ký ức khi còn sống một thời gian, như vậy là đủ rồi.” Nhiên Ông liếc nhìn Cổ Nguyệt một cái, “Sao?

Ngươi có cách tiến vào luân hồi Minh Giới sao?

Nếu không làm được, thì có thể tiến vào Minh Giới thì có ích gì?” Cổ Nguyệt lập tức trầm mặc, ngừng một lát, rồi trầm giọng nói: “Dù sao cũng phải thử một lần chứ!

Nếu không thử, tuyệt đối không thể thành công, lỡ như ta thật sự tìm được...” “Vô nghĩa!” Nhiên Ông khinh thường ngắt lời.“Phục Hy Cầm tìm thấy, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành, từ nay về sau ta sẽ không tu luyện Trường Sinh Pháp nữa, thọ mệnh của ta cũng chỉ còn chưa đến mười năm, sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc.” “Không cần phải thế!” Nhiên Ông hoàn toàn không chấp nhận.

“Hai vị tiền bối xin hãy bình tĩnh, có lẽ ta có cách có thể giúp đỡ.” Tiểu Tuyết thấy hai người sắp cãi nhau, vội vàng ngăn lại.

Nhiên Ông lúc này mới chú ý đến Tiểu Tuyết, “Hậu nhân Nữ Oa à.

Đáng tiếc không phải Nữ Oa bản tôn, ngươi không giúp được ta đâu.” “Chẳng phải là tự do ra vào Minh Giới sao, đối với ta đó không phải chuyện khó, đưa mệnh lý của ngài cho ta, ta sẽ dễ dàng làm được!” Trần Tĩnh Cừu hào sảng vươn tay ra hiệu với Nhiên Ông.“Đồ ngốc!

Quả nhiên là tuổi trẻ hiếu thắng, kiến thức nông cạn, không biết trời cao đất rộng, dám cả gan ôm đồm mọi chuyện vào người!” Nhiên Ông chỉ thấy Trần Tĩnh Cừu này như phát điên, tùy ý ra vào Minh Giới, đó không chỉ là vấn đề cao thấp của tu vi, mà còn có nghĩa là khống chế được bức tường ngăn cách giữa các giới.

Có thể tùy ý phá vỡ rào cản của bất kỳ giới nào, nếu Trần Tĩnh Cừu có thực lực như vậy, còn cần phải thu thập Ngũ Thần Khí sao?

Chỉ bằng một mình hắn, có thể vĩnh viễn xóa bỏ Thiên Chi Ngân, và dễ dàng nghiền nát Ma Quân thành vạn mảnh!

"Nhiên Ông tiền bối, có lẽ ngài đã hiểu lầm rồi, ta chính thức giới thiệu vị tiền bối này..."Trần Tĩnh Cừu hắng giọng, vội vàng lùi sang một bên, ra hiệu cho Ngao Tông phía sau, "Thủ đoạn của vị tiền bối này tuyệt đối vượt ngoài sức tưởng tượng của ngài, tùy ý tiến vào..." "Đưa mệnh lý của ngươi cho ta." Ngao Tông không đợi Trần Tĩnh Cừu nói xong, liền vươn tay về phía Nhiên Ông, thần sắc điềm nhiên, "Chuyện nhỏ như vậy, không cần phải vô ích đánh đổi một mạng của Cổ Nguyệt." "Ngao tiền bối, ngài quả thật có thể làm được sao?" Cổ Nguyệt không khỏi sáng mắt lên, mặc dù ông ta biết Ngao Tông tu vi thâm bất khả trắc, như một người ngoài thế giới, nhưng lại không biết Ngao Tông có thể khống chế Minh Giới.Nhiên Ông có chút kinh ngạc, ngay cả Cổ Nguyệt cũng gọi vị thanh niên thần bí này là tiền bối, điều này có nghĩa là Ngao Tông tuyệt đối không hề đơn giản!

"Các hạ... quả thật có cách sao?" Nhiên Ông không chắc chắn hỏi.

Ngao Tông cũng không nói nhảm, tiến lên nắm lấy vai Nhiên Ông, khác với người khác, cảm giác như nắm lấy một vật thể thật!

Nhiên Ông càng kinh ngạc hơn, tiếp xúc với Ngao Tông chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong lòng ông ta dâng lên một cảm giác kính sợ và thần phục vô cùng sâu sắc.

Dường như người đứng trước mặt ông ta sinh ra đã là chủ nhân cần được ông ta phục tùng, tất cả mọi thứ đều do hắn nắm giữ!"Cứ xem cho kỹ đi." Ngao Tông mỉm cười nhẹ, khi thu tay lại, Nhiên Ông biến mất không một dấu vết.

"..." Cổ Nguyệt lập tức có chút lo lắng, nhưng chỉ trong vài giây

ngắn ngủi, một luồng ánh sáng tử đen lóe lên, Nhiên Ông lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhiên Ông lúc này đang thở hổn hển, mặt đầy chấn động, dường như đã chứng kiến một sự việc vượt quá nhận thức của mình, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi!

"Ngài đã làm gì... thật không thể tin được!" Vừa rồi, Ngao Tông đã đưa hồn phách của ông ta vào Minh Giới trong khoảnh khắc ngắn ngủi, và lại mang trở về nhân giới, mặc dù thời gian không dài, nhưng Nhiên Ông có thể cảm nhận rõ ràng, đó chính là Minh Giới chân thực nhất!Không cần Ngao Tông nói thêm, từ trong Phục Hy Cầm, Nhiên Ông dẫn ra một luồng vật chất phát sáng chảy dài như sợi tơ, cẩn thận dùng hai tay dâng lên giao cho Ngao Tông.

Đó chính là mệnh lý của ông ta, ghi chép, cấu thành mọi căn nguyên của hồn phách.

Chỉ cần vật này bị hủy diệt, thì ông ta sẽ thực sự hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất trên thế gian.

Có thể giao mệnh lý như vậy mà không chút giữ lại cho Ngao Tông, cũng có nghĩa là ông ta đã hoàn toàn bị người trước mắt này thu phục.

Một cường giả như vậy không cần phải bận tâm đến mệnh lý của ông ta.

Thậm chí, nếu Ngao Tông không muốn, ông ta cũng không có tư cách cầu Ngao Tông ra tay giúp đỡ.Khi nhận lấy mệnh lý, Ngao Tông lập tức biến mất không thấy tăm hơi, mọi người đều hiểu rằng hắn đã đích thân đến Minh Giới.

"Vị tiền bối đó... rốt cuộc là lai lịch thế nào?" Nhiên Ông có chút kinh hãi.

“Ta cũng không biết...

Nhưng, có thể dễ dàng xuyên qua Minh Giới và nhân giới như vậy, chẳng lẽ có quan hệ với Minh Giới Chi Chủ?” Cổ Nguyệt trăm bề suy nghĩ cũng không giải thích được.

Trần Tĩnh Cừu chỉ cười không nói, hai lão già này e rằng không biết, Ngao Tông chính là Minh Giới Chi Chủ thật sự!...

Minh Giới.Sau khi triệt để nắm giữ bản nguyên luân hồi, mọi ngọn gió lay cỏ động trong Minh Giới đều được phản chiếu trong thức hải của Ngao Tông, tìm kiếm luân hồi đối với hắn căn bản không thành vấn đề.

“Xong rồi...” Ngao Tông nhìn cánh cửa khổng lồ phát ra ánh sáng xanh lục u tối lơ lửng giữa Minh Giới, sau khi nó mở ra, hắn lấy mệnh lý của Nhiên Ông ra.

Cánh cửa luân hồi dường như có lực hấp dẫn đối với mệnh lý, trong nháy mắt đã nuốt chửng nó vào trong, điều đó cũng có nghĩa là tất cả định số luân hồi của Nhiên Ông sẽ được viết lại trong Minh Giới!Một việc mà gần như tất cả mọi người đều không thể làm được, Ngao Tông lại hoàn thành không tốn chút sức lực nào.

“Nhiên Ông đó cũng là một người không phụ lời hứa.” Nhiên Ông thà vĩnh viễn đọa thành khí linh, cũng quyết tâm hoàn thành chuyện Cổ Nguyệt dặn dò, chỉ riêng điểm này thôi, Ngao Tông cũng nguyện ý giúp một tay nhỏ.

Khi Ngao Tông chuẩn bị rời đi, đột nhiên trong Minh Giới hắn cảm nhận được một sự dị thường.

Một ý thức không thuộc về hắn, đã lén lút lẻn vào Minh Giới, đang thăm dò khắp nơi, ý thức đó đối với Ngao Tông mà nói, không hề xa lạ.Đó chính là ý thức của Ma Quân, dường như đã mượn nhờ bí pháp

đặc biệt, mới có thể khiến thần thức của hắn tiến vào Minh Giới.

"Lâu rồi không gặp." Ngao Tông ngược lại chủ động giao lưu với ý thức đó, ngược lại khiến Ma Quân sợ hãi vội vàng ngừng thăm dò, "Ngài?!" Ma Quân đương nhiên không thể quên bài học sâu sắc mà Ngao Tông đã ban cho năm xưa, đến nỗi hiện tại khi phát hiện sự tồn tại của Ngao Tông, vẫn không khỏi kinh hồn bạt vía."Minh Giới là khu vực của ta, không dung nạp bất kỳ ai tùy ý xâm nhập, gan của ngươi quả thực không nhỏ, xem ra bài học ta cho ngươi lần trước vẫn chưa đủ?" Ngao Tông tuy không hề biểu lộ sát ý nào, nhưng những lời đó cũng khiến lòng Ma Quân lạnh lẽo.

"Không phải như vậy!

Ta không biết tiền bối đã luyện hóa bản nguyên luân hồi, trở thành Minh Giới Chi Chủ, ta xin ngài bảo đảm, sau này tuyệt đối sẽ không thăm dò nửa phần nữa!" Ma Quân vội vàng đáp!

Trước đó, hắn vẫn ôm chút tâm lý may mắn, cho rằng vẫn có cơ hội đoạt lấy bản nguyên luân hồi, nên mới dám thử như vậy.

Chương 709

Nhưng bây giờ, hắn mới phát hiện mình đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, hoang đường, Ngao Tông thật sự đã hoàn toàn khống chế Minh Giới trong tay!"Ta xin rời đi, sẽ không quấy rầy Các hạ nữa!" Ý thức của Ma Quân lập tức muốn rút lui, nhưng lại phát hiện ý thức bị phong tỏa trong Minh Giới, căn bản không thể quay trở lại bản thể.

"Ta vốn không định can thiệp vào thế giới này, giết ngươi cũng là tự ngươi chủ động gây sự, cho nên ta trước đây tha cho ngươi một mạng, nhưng điều đó không có nghĩa là ngươi có thể tùy tiện làm càn trong lãnh địa của ta." Ngao Tông lạnh lùng nói, "Lần này, ta chỉ cho ngươi một bài học nhỏ, ta không biết ngươi dùng bí pháp gì, nhưng nếu có lần sau, ta sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán." Lời vừa dứt, Ma Quân chỉ cảm thấy thức hải của mình đau đớn kịch liệt như trời long đất lở, như thể thế giới ý thức của hắn bị chia cắt thành hàng chục phần trong nháy mắt.

Cơn đau sâu tận linh hồn đó hoàn toàn vượt xa mọi khổ sở mà hắn đã phải chịu đựng trong mấy nghìn năm tu luyện!"Ta hiểu rồi... ta hiểu rồi!" Ma Quân đau đớn vạn phần cầu xin tha thứ, Ngao Tông cũng không nói thêm lời vô nghĩa nào, trực tiếp phóng thích ý thức của hắn ra khỏi Minh Giới.

Ý thức của Ma Quân vừa quay về bản thể, cơn đau nhức nhối kia lập tức tan biến, nhưng hắn vẫn còn sợ hãi.

Ngao Tông căn bản không cần tìm bản thể của hắn, chỉ bằng một tia ý thức cũng có thể khiến hắn sống không bằng chết, có thể thấy việc tiêu diệt hắn sẽ dễ dàng đến mức nào.

“May mắn thay...” Ma Quân không khỏi cảm thấy may mắn, lần này hắn đã không hoàn toàn chọc giận Ngao Tông, nếu không...Khi Ngao Tông quay trở lại Côn Luân Sơn, thời gian trôi qua chỉ vừa vặn không quá một nén nhang.

“Ngao tiền bối, thế nào rồi?” Cổ Nguyệt lập tức xích lại gần, có chút lo lắng hỏi.

“Yên tâm, ngươi có thể hỏi rồi.” Ngao Tông nhìn Nhiên Ông ở một bên.

Lúc này, thân thể Nhiên Ông không còn ngưng thực như trước, trái lại trở nên hư hóa trong suốt, có thể nhìn xuyên qua thân thể y.

Điều này có nghĩa là y đã trở lại trạng thái hồn phách, không còn bản thể để nương tựa ở thế giới này, nên mới biến thành bộ dạng như vậy.

Đồng thời cũng có nghĩa là, y có thể đầu nhập luân hồi chuyển thế trọng sinh.

“Tiền bối, đa tạ!

Nếu tại hạ có cơ hội, tất định sẽ báo đáp ân tình của ngài!” Nhiên Ông trịnh trọng đối Ngao Tông hành đại lễ, cảm kích vô vàn!

Cử chỉ tưởng chừng hờ hững của Ngao Tông, thực chất đã cứu y thoát khỏi giấc ngủ vĩnh hằng không ngày yên ổn, tuyệt đối là đại ân đại đức!

“Sinh không cần thiết, ha ha……” Ngao Tông khẽ cười, biết y cũng không thể lưu lại nơi đây quá lâu.

“Ngao tiền bối, tại hạ đã trở về trạng thái linh thể, cũng nên trọng tân nhập luân hồi chuyển thế, nhưng giờ đây loạn Ma Quân vẫn chưa bình tức, tại hạ hy vọng có thể ở nhân thế gian đợi đến khi Thiên Chi Ngân được tu phục, rồi mới đi luân hồi chuyển sinh có được không?”

Nhiên Ông thỉnh cầu Ngao Tông.

"Đương nhiên có thể, ngươi cũng đã giúp ta không ít, điều kiện này cũng không quá phận." Ngao Tông hân nhiên đáp ứng.

Nhiên Ông lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trịnh trọng trao Phục Hy Cầm cho Trần Tĩnh Cừu: "Người trẻ tuổi, chuyện tiếp theo giao lại cho ngươi." "Được!" Trần Tĩnh Cừu không chút do dự nâng Phục Hy Cầm trong tay, ngay lập tức cảm thấy một trận cộng hưởng cực kỳ mãnh liệt dâng lên từ cây cầm cổ xưa, Phục Hy Cầm dường như đang hưởng ứng!

Pháp lực của y cũng bị Phục Hy Cầm nhanh chóng dẫn dắt, tựa hồ sắp nhận Trần Tĩnh Cừu làm chủ.

Nhưng vào thời khắc cực kỳ khẩn yếu, Phục Hy Cầm trong tay Trần Tĩnh Cừu bỗng nhiên bị một trận hấp lực thần bí kéo đi, Trần Tĩnh Cừu chưa kịp hoàn hồn thì Phục Hy Cầm đã biến mất tăm!

"Trần Tĩnh Cừu, đa tạ!" Một thanh âm đột nhiên truyền đến từ không xa, chúng nhân đồng loạt nhìn sang mới phát hiện, Vũ Văn Thác không biết từ khi nào đã xuất hiện ở đó, Phục Hy Cầm đang ở trong tay y.

Chỉ thấy lúc này Phục Hy Cầm đã hoàn thành nhận Vũ Văn Thác làm chủ, nhận khả thân phận Đại Địa Hoàng Giả của y!

"Vũ Văn Thác, ta đã nói rồi, đi theo đám gia hỏa này tìm Ngũ Thần Khí cũng không thành vấn đề!" Độc Cô Ninh Kha cưỡi một con cự ưng thân hình khổng lồ, hí hước nhìn Trần Tĩnh Cừu cùng đoàn người, tựa như đang trào phúng vậy.

"Lại nữa!" Trần Tĩnh Cừu nhìn Vũ Văn Thác, tức thì hai mắt đỏ ngầu, lập tức rút Hiên Viên Kiếm chỉ vào đối phương: "Lần trước chưa chết dưới kiếm của ta, tiếc nuối đúng không?

Chủ động dâng mình tới cửa!" "Nhờ phúc của ngươi, nếu không ta thật sự không tìm được Phục Hy Cầm. ……Không bằng cứ vậy cũng tiện, giết ngươi xong, Ngũ Thần Khí toàn bộ sẽ trong tay ta." Vũ Văn Thác cầm ngang Phục Hy Cầm, bảy dây đàn trên đó lấp lánh bảy vầng sáng khác nhau, đồng thời dần dần hấp nạp linh lực giữa trời đất, súc thế chờ phát.

"Ngươi cũng là Đại Địa Hoàng Giả?!" Nhiên Ông nhìn cảnh này kinh ngạc vạn phần: "Cổ Nguyệt, chuyện gì vậy?

Từ trước tới nay Đại Địa Hoàng Giả chẳng phải chỉ có một nhiệm kỳ sao, sao lại có hai vị Đại Địa Hoàng Giả cùng tồn tại!" Nhiên Ông xác định mình không nhìn lầm, có thể khiến Ngũ Thần Khí nhanh chóng nhận chủ như vậy, chỉ có Đại Địa Hoàng Giả mới làm được.

"Ban đầu ta cũng không rõ điểm này, nhưng ta có thể bảo đảm với ngươi, tên gia hỏa kia tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì, Ngũ Thần Khí không thể rơi vào tay hắn!" Cổ Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Văn Thác, chậm rãi bước tới: "Tiểu tử, lần trước ngươi đâm lén ta một kiếm, hôm nay cũng nên tính sổ rồi." "Không cần, tất cả mọi người đều sẽ chết tại đây." Vũ Văn Thác đảo mắt qua khuôn mặt y, khóe miệng hiện lên một nụ cười tàn nhẫn.

Cuối cùng, Vũ Văn Thác như muốn dò hỏi mà đối mắt với Ngao Tông một phen, nhưng hậu giả lại ra vẻ thờ ơ, rồi lùi lại hai bước.

Vũ Văn Thác liền yên lòng, hiển nhiên Ngao Tông sẽ không can dự vào phân tranh giữa các Đại Địa Hoàng Giả, điều này khiến y đại vi yên tâm.

"Vũ Văn Thác, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, nếu ngươi thật sự đẩy sự tình đến mức không thể vãn hồi, thiên hạ không biết có bao nhiêu sinh linh đồ thán!" Tiểu Tuyết lên tiếng khuyên nhủ.

"Ma Quân ta sẽ tự mình giải quyết, nhưng trước đó ta phải giải

quyết hết các ngươi đã.

Các ngươi cũng không cần khuyên ta, dù sao cũng sắp chết rồi." Vũ Văn Thác nhảy xuống từ đỉnh đồi, tay nâng Phục Hy Cầm chậm rãi bước tới, thần sắc vô cùng bình tĩnh, tựa hồ có trăm phần trăm nắm chắc có thể diệt sạch tất cả.

"Đồ hỗn trướng!" Trần Tĩnh Cừu không nói thêm lời vô ích nào, cầm ngang Hiên Viên Kiếm liền xông về phía Vũ Văn Thác!

Vũ Văn Thác tùy tay rút ra một thanh bội kiếm thông thường, nghênh đón mũi kiếm của Trần Tĩnh Cừu, hai người lập tức triền đấu với nhau.

Mặc dù kiếm của Vũ Văn Thác là bình thường, nhưng dưới sự gia trì của pháp lực y, thanh kiếm cũng trở nên vô kiên bất tồi, và y hoàn toàn không hề yếu thế với kiếm pháp cực kỳ tinh xảo.

Trần Tĩnh Cừu tuy rằng có thể cảm nhận được sự cường đại của Hiên Viên Kiếm, mỗi lần vung chém đều cảm thụ được sức mạnh cuồng bạo gần như không thể khống chế trong đó, nhưng y không hiểu vì sao lại không thể sử dụng thuận tay thuận ý.

Trần Tĩnh Cừu càng cố gắng phát huy Hiên Viên Kiếm đến cực hạn, liền càng cảm thấy vô hình trở ngại nhiều hơn, tựa hồ thanh kiếm hoàn toàn không tiếp nhận ý niệm của y.

"Sao lại thế này……" Trần Tĩnh Cừu trong lòng có chút nóng nảy, hoàn toàn không thể chấp nhận việc bị Vũ Văn Thác dùng một thanh kiếm thông thường áp chế!

"Xem ta đây!" Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi đang chuẩn bị tiến lên giúp đỡ, nhanh chóng giải quyết trận chiến, nhưng một đạo tà khí ngang trời bỗng nhiên đánh xuống, trực tiếp ngăn cản trước mặt họ!

“Chuyện giữa chúng ta, tốt nhất ngươi đừng nhúng tay vào!” Ninh Kha cưỡi cự ưng bay lượn trên không trung, từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh.

“Nữ nhân này thật sự đáng ghét.” Thát Bạt Ngọc Nhi không nói lời vô ích, trực tiếp rút ra đôi tiên roi, đồng thời vung vẩy như hai tôn cự long lượn lờ trên không trung mà tập kích Ninh Kha.

Cự ưng chở Ninh Kha trái phải né tránh, nhưng quỹ tích vung roi lại biến hóa khôn lường, chỉ trong chốc lát đã trúng mấy roi, lông vũ cùng máu tươi nhỏ xuống, thét thảm liên hồi!

“Hừ!” Ninh Kha thấy thế tức khắc ném đoản nhận lên không trung, đoản kiếm vừa rời tay liền hóa ra mấy chục đạo kiếm phong, như thể một trận bạo vũ giáng xuống!

“Tích ba!” Vào thời khắc mấu chốt, một đạo bình chướng thất sắc bao phủ trên đỉnh đầu Thát Bạt Ngọc Nhi, chặn đứng mọi công kích, chính là thủ đoạn của Tiểu Tuyết.

“Độc Cô Ninh Kha, bây giờ lập tức tránh ra!” Tiểu Tuyết thần sắc cực kỳ lãnh tĩnh, toàn lực kích phát Nữ Oa Thạch, đem thần lực thao thao bất tuyệt như sóng biển trong đó kích phát, chớp mắt liền cưỡng chế khóa chặt thân thể cự ưng trên không trung, đồng thời cũng cực đại áp chế pháp lực của Ninh Kha!

“Tự tìm đường chết!” Ninh Kha liên tiếp chịu thiệt trên tay, cuối cùng không án nại được, dứt khoát bỏ rơi cự ưng dưới trướng, trực tiếp nhảy xuống giữa không trung, vung đôi đoản kiếm chém giết về phía Tiểu Tuyết!

Thát Bạt Ngọc Nhi thấy cảnh này kinh hãi, trường tiên trong tay nhanh chóng xé cự ưng kia thành mảnh vụn, sau đó thu roi vội vàng xông tới giúp Tiểu Tuyết, nhưng tốc độ của Ninh Kha nhanh chóng vượt ngoài dự liệu của nàng, căn bản không kịp ngăn cản!

“Định!” Tiểu Tuyết có chút hoảng loạn, căn bản không thiện chiến cận binh tiếp chiến, chỉ có thể dùng Nữ Oa Thạch thi triển Định Thân Thuật áp chế Ninh Kha, nhưng thân hình Ninh Kha vừa bị định trụ một thoáng, bóng ảnh của nàng lập tức tiêu tán.

Thứ Tiểu Tuyết nhìn thấy chỉ là tàn ảnh của Ninh Kha!

Trong chớp mắt, thân ảnh Ninh Kha đã sát tới sau lưng Tiểu Tuyết, hai đoản kiếm trực chỉ sau lưng Tiểu Tuyết, muốn lập tức khoét tim Tiểu Tuyết!

Nhưng khi mũi kiếm của nàng chỉ cách vài tấc, Ninh Kha trong lòng bỗng nhiên dâng lên một trận nguy cơ cảm mãnh liệt, kinh nghiệm giao chiến lâu năm khiến nàng lập tức từ bỏ Tiểu Tuyết, lựa chọn tự vệ và nhanh chóng thối lui.

Trong khoảng thời gian vài hơi thở sau khi nàng rời đi, cát đá ngưng kết thành một cây trường mâu khổng lồ sắc bén từ mặt đất đâm xuyên lên ngay vị trí nàng vừa đứng!

Nếu Ninh Kha không né tránh kịp thời, lúc này đã chết dưới trường mâu.

“Tiểu nha đầu, khí tức trên người ngươi tựa hồ có chút không đúng a……” Cổ Nguyệt chậm rãi bước tới từ không xa, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ninh Kha: “Ngươi tưởng rằng bằng vào khí tức nhân tộc ngụy trang trên người, có thể che giấu bản thể sao?

Thủ đoạn thật quá vụng về!” Ninh Kha nghe vậy vô thức lùi lại mấy bước, đồng tử chợt co rút, biết thân phận Ma Tộc của mình đã bị Cổ Nguyệt nhìn thấu hoàn toàn, nhưng vẫn cứng miệng phản vấn: “Ta không hiểu ngươi đang nói gì?” “Giả vờ!” Cổ Nguyệt đại thủ vung lên, một trận âm phong chói tai ập tới, Ninh Kha vô thức vung tay áo che trước người, nhưng sau trận âm phong kia, khí tức trên người nàng lại phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Chương 710

Vốn dĩ nàng trông không khác gì một nữ tử bình thường, nhưng giờ đây toàn thân lại bao trùm một tầng ma khí đen kịt nồng đậm, không ngừng thôn phệ và hủ hóa linh lực xung quanh, đồng tử của nàng càng từ màu đen chuyển biến thành màu tím sẫm!

Dù cho dung mạo Ninh Kha tuyệt mỹ, nhưng bộ dạng hiện tại cũng khiến người ta từ tận đáy lòng cảm thấy chán ghét, đó là bản năng căm thù ma vật của nhân tộc.

"Thiên Chi Ngân chưa hoàn toàn khai mở, Ma Tộc có thể truyền nhập nhân giới sao?" Tiểu Tuyết kinh kỳ.

"Lần trước đại chiến Thiên Chi Ngân, Ma Quân bị buộc phải quay về Ma Giới, nhưng trước khi rời đi, hắn đã lưu lại nhân gian một số phó tòng, và để những phó tòng này ma hóa nhân loại, trở thành trảo nha của hắn." Cổ Nguyệt đánh giá Ninh Kha trước mặt, trầm giọng nói: "Tiền bối của nữ nhân này, e rằng chính là hậu duệ của những Ma Tộc đó, những người này có phương pháp độc đáo có thể câu thông giao lưu với Ma Quân, ba trăm năm qua cũng đã tạo thành không ít phiền phức cho nhân gian!" "Nguyên lai là thế!

Vậy hôm nay ta tuyệt đối không thể để nữ nhân này chạy thoát." Thát Bạt Ngọc Nhi phía sau cắt đứt đường lui của Ninh Kha, sát ý ba phương ngút trời, hiển nhiên đều ôm tất sát chi tâm đối với nàng.

"Hừ, ta sớm đã chuẩn bị rồi, các ngươi sẽ không nghĩ ta chỉ có hai người chứ?" Ninh Kha vứt bỏ hai đoản kiếm kia, ma khí quanh thân càng thêm hung dũng, tu vi của nàng trong chớp mắt nhanh chóng bạo trướng, khí thế thậm chí áp bách khiến Thát Bạt Ngọc Nhi liên tục lùi lại!

“Sát!” Đồng thời, vô số đạo ma khí từ bốn phương tám hướng bùng phát, những thân ảnh bị độc ma khí đen kịt bao trùm lần lượt từ trên không trung giáng xuống Côn Lôn Sơn.

“Côn Lôn Tiên Sơn, không dung lũ Ma Tộc các ngươi phóng tứ!” Nhiên Ông nhìn cảnh này khí phẫn không thôi, Côn Lôn Sơn từ khi khai thiên lập địa đã tồn tại đến nay, chưa từng có bất kỳ yêu ma tà túy nào dám trèo lên nơi đây, ô nhiễm tiên cảnh ngoại thiên!

Những Ma Tộc kia đồng loạt tụ tập, sát khí đằng đằng bức tới, hiển nhiên hôm nay không định để lại bất kỳ một người sống sót nào.

“Cổ Nguyệt, đám hỗn trướng này giao cho ta đi, ngươi đi giết chết Ma Nữ kia!” Cổ Nguyệt không khỏi có chút lo lắng: “Nhiên Ông, bây giờ ngươi ngay cả nhục thân cũng không có, không chút pháp lực, làm sao có thể là đối thủ của bọn chúng?” Nhiên Ông không khỏi phóng thanh cười lớn, chậm rãi bước lên phía trước, nhìn những Ma Tộc đang bức tới: “Ngươi tưởng rằng ta ở Côn Lôn Sơn ba trăm năm, vẫn luôn sống lay lắt vô vị sao?” “Côn Lôn Sơn không phải là một tòa thiên ngoại tiên sơn bình thường, từ khi Bàn Cổ khai thiên đã sừng sững trên thế giới, trải qua vô số tuế nguyệt, sớm đã có linh tính và ý thức, bất kỳ ai được nó nhận khả, tiếp nạp, đều sẽ trở thành một phần của nó, và được nó giúp đỡ!” Nhiên Ông chậm rãi chắp hai tay, ngay lập tức, toàn bộ Côn Lôn Sơn đều rung chuyển theo, tựa hồ đang hưởng ứng sự cảm triệu của Nhiên Ông.

“Lão tiền bối, xin trợ ta một tay.” Nhiên Ông ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh núi cao nhất, thần sắc lại trở nên cực kỳ thành kính.

“Oanh long!” Đại địa chấn động, một tôn cự nhân nham thạch cao mấy chục trượng sừng sững hiện ra trước mặt Nhiên Ông!

Nhiên Ông ngưng vọng cự nhân nham thạch, trong lòng kích động không thôi, y từng cảm thụ được sự liên kết với đại địa tâm mạch của

Côn Lôn Sơn, quả nhiên không lầm!

"Bái thác tiền bối, lũ Ma Tộc này đều là ác đồ gây họa nhân giới." Nhiên Ông nhìn bóng lưng cự nhân nham thạch thỉnh cầu.

Cự nhân nham thạch trầm mặc không nói, chậm rãi bước một bước về phía trước, khi bàn chân giẫm đạp trên đại địa, tức thì dẫn tới một trận rung động kịch liệt trên mặt đất, uy hiếp những Ma Tộc kia.

"Trang khang tác thế!

Chư vị, ta vừa ra tay, sẽ tiễn cái thứ ngu xuẩn này đi đời!" Những Ma Tộc kia không biết cự nhân nham thạch là hiện thân ý chí của Côn Lôn Sơn, cho rằng đó chẳng qua là món đồ chơi của con người, bèn nhao nhao ra tay, từng trận ma khí, phong nhận, phi kiếm lần lượt tập kích.

Nhưng những công kích này đánh lên thân thể cự nhân nham thạch, thậm chí ngay cả một vết trắng cũng không thể lưu lại, cự nhân nham thạch thậm chí không thèm ngăn cản, đột nhiên một quyền giáng xuống đại địa, chớp mắt dẫn động linh lực trong địa mạch cuồn cuộn, đại địa từng tấc nứt toác!

Linh lực cuồng bạo kia hóa thành từng đạo bùn cát, đá vụn phun trào, trực xung lên tận trời cao, trong chớp mắt chôn vùi toàn bộ những Ma Tộc kia vào trong đó!

Khói bụi cuồn cuộn nhanh chóng dần dần bình tức và tán đi, cuối cùng, phiến đại địa nứt nẻ kia lại lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, những Ma Tộc xâm nhập Côn Lôn Sơn kia, ngay cả thi thể cũng hóa thành tro bụi biến mất.

Tựa hồ vì kẻ địch biến mất mà mất đi ý chí chiến đấu, linh lực của cự nhân nham thạch nhanh chóng lưu thất, cuối cùng hóa thành

một đống đá vụn tản mát, hiển nhiên ý chí của Côn Lôn Sơn không còn nương tựa trên đó nữa.

"Đa tạ tiền bối!" Nhiên Ông hướng về ngọn núi cao nhất trịnh trọng hành lễ bái tạ, y biết, e rằng đây là lần cuối cùng giao lưu với linh thức của Côn Lôn Sơn.

"Như vậy……" Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi kinh ngạc không thôi, không thể tưởng tượng được Côn Lôn Sơn cũng có thể tiến hóa ra linh thức!

"Thật là bình thường!" Cổ Nguyệt có chút hân hoan cười nói: "Nhiên Ông, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!" "Bớt nói nhảm, bây giờ ngươi lại nợ ta một ân tình, sổ nợ này, ta phải luôn ghi nhớ!" Nhiên Ông phóng thanh cười lớn.

Thời khắc này khiến Ninh Kha trầm mặc không nói, chậm rãi lùi lại hai bước, trong lòng biết e rằng đại thế đã mất.

Những Ma Tộc thủ hạ nàng mang đến, dù là Vũ Văn Thác ở thời kỳ đỉnh phong cũng khó lòng giải quyết, nhưng lão đầu trông có vẻ ngay cả nhục thân cũng không có trước mắt lại có thể bộc phát ra chiến lực cường hãn như vậy, cũng thật sự khiến nàng không có cách nào.

Nhưng Ninh Kha không cam tâm cứ thế thối lui, huống hồ Cổ Nguyệt cùng những người khác cũng không định để nàng bỏ đi.

"Bây giờ ngươi có hai lựa chọn, ngoan cố chống cự, sau đó bị ta giết chết ngay tại chỗ, hoặc chủ động đầu hàng, trả lời mọi vấn đề của ta, có lẽ có thể bảo toàn một mạng." Cổ Nguyệt lạnh lùng nói.

Ninh Kha nhìn Cổ Nguyệt ánh mắt tràn ngập bất khả tư nghị: "Ngươi đã là Đại Địa Hoàng Giả tiền nhiệm, hẳn cũng biết, từ khi Ma Tộc xâm nhập nhân gian đến nay, có Ma Tộc nào chủ động đầu hàng

nhân tộc sao?" "Nếu đã như vậy, giữa chúng ta cũng không cần tường đàm." Cổ Nguyệt cũng không nói lời thừa, vươn tay vạch một cái trước người, một thanh trường kiếm hoàn toàn do pháp lực ngưng tụ thành hiện ra trong lòng bàn tay, trong nháy mắt liền hóa ra vô số đạo kiếm khí bao quanh thân.

Độc Cô Ninh Kha biết, chỉ cần những kiếm khí này phát động, với tu vi của nàng tất định sẽ bị xé thành mảnh vụn trong chớp mắt!

"Ta vốn dĩ không như vậy, nhưng các ngươi đã bức ta đến bước này, cũng đành chịu thôi……" Ninh Kha cười lạnh một tiếng, đột nhiên rút ra một thanh chủy thủ màu đen, trực tiếp đâm vào lồng ngực mình!

"Uy!" Thát Bạt Ngọc Nhi kinh ngạc không thôi, tưởng rằng Ninh Kha quyết định tự sát, nhưng nhanh chóng phát giác không đúng.

Ma khí quanh thân Ninh Kha càng thêm hung dũng mãnh liệt, thậm chí trên người còn bốc cháy ma diễm đen kịt, đôi mắt tím sẫm kia cũng trong chớp mắt chuyển hóa thành màu huyết hồng, thậm chí ngay cả khí tức cũng đại vi cải biến.

"Không đúng!" Đồng tử Cổ Nguyệt chợt co rút, không chút do dự phát động phi kiếm lấy thế phủ trời lấp đất mà quét tới, hoảng như bạo vũ khuynh bồn.

Thế nhưng những kiếm khí kia khi tiếp xúc với ma diễm liền lập tức bị phần thiêu sạch sẽ, căn bản không thể thương tổn Ninh Kha dù chỉ một hào!

"Nhanh tiêu diệt nàng!" Cổ Nguyệt không kịp nói nhiều, toàn lực vận tác pháp lực, ngưng kết ra một đạo lại một đạo công kích đi oanh tập Ninh Kha, nhưng vẫn như trước không chút hiệu quả.

"Không ổn, Nữ Oa Thạch đối với nàng không có tác dụng!" Tiểu

Tuyết không khỏi hoảng trương, lần đầu tiên phát hiện năng lực cấm chế của Nữ Oa Thạch hoàn toàn không thể kích phát.

Thát Bạt Ngọc Nhi càng bó tay không sách, khi vung trường tiên quật lên người Ninh Kha, phi đan không thể thương tổn đối phương, thậm chí còn bị ma diễm của nàng ta thiêu thành tro tàn!

"Khốn kiếp!" Nhìn ma diễm sắp phần thiêu, Thát Bạt Ngọc Nhi không thể không vứt bỏ đôi tiên roi, trơ mắt nhìn chúng bị thiêu thành tro tàn biến mất, lòng đau xót vạn phần.

Đối với nàng, trường tiên là binh khí đắc tâm ứng thủ nhất, khí linh trong đó được ôn dưỡng nhiều năm, nay lại hoàn toàn yên tiêu vân tán!

Độc Cô Ninh Kha lạnh lùng nhìn, khi Cổ Nguyệt nghênh diện sát tới, nàng chỉ vươn ra hai ngón tay liền nhẹ nhàng kẹp chặt trường kiếm do pháp lực ngưng tụ thành của đối phương: "Vô dụng!" "Không phải nữ nhân đó, ta đã cảm thụ được, đó là khí tức của Ma Quân, nương tựa trên người nữ nhân này, đúng không!" Cổ Nguyệt nhìn Ninh Kha hai mắt tinh hồng, nghiến răng nghiến lợi chất vấn.

Khí tức trên người Ninh Kha lúc này không còn gì quen thuộc hơn, đó chính là Ma Quân, đối thủ cường đại nhất mà y từng đối mặt trong đời ba trăm năm trước!

"Đối phó với ngươi không cần Ma Quân đại nhân đích thân ra tay, ta chỉ mượn một tia sức mạnh mà thôi." Ninh Kha khinh miệt cười lạnh: "Ma Quân đại nhân, ba trăm năm qua ngươi đã thoái hóa đến mức còn không bằng con kiến hôi, giết ngươi cũng chẳng có cảm giác thành tựu nào, cho nên mới để ta ra tay lấy mạng ngươi!" Cổ Nguyệt vạn phần nổi giận, dốc hết toàn lực muốn đâm trường kiếm vào lồng ngực Ninh Kha, nhưng bất luận phát lực thế nào cũng không thể tiến lên nửa tấc, ngược lại Ninh Kha tùy tay vung lên liền bẻ gãy trường

kiếm của y.

"Chết cho ta!" Ninh Kha đột nhiên đánh ra một chưởng, đạo ma diễm đen kịt phun trào kia trong chớp mắt liền xuyên thủng trái tim Cổ Nguyệt, để lại một cái lỗ đen kịt lớn trên lồng ngực y!

"……" Cổ Nguyệt khó mà tin được nhìn vào lồng ngực mình, cảm giác cháy bỏng và kịch thống chân thực kia không ngừng báo hiệu tử kỳ của y đã không còn xa.

"Cổ Nguyệt tiền bối?!" Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn cảnh này đơn giản là khó có thể tin được!

"Đáng tiếc……" Cổ Nguyệt tựa hồ đã dốc hết toàn lực phản kích Ninh Kha, nhưng cuối cùng khó mà chống đỡ, ngã gục xuống đất.

"Bây giờ chỉ còn hai ngươi!" Ninh Kha nhìn Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết, trong mắt sát ý dũng động, sớm đã muốn giết sạch sau đó mau chóng rời đi!

Tiểu Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một đạo hắc ảnh, giây tiếp theo liền bị bóp chặt cổ họng mà cưỡng ép nhấc bổng lên, thống khổ đến mức gần như khó thở!

Người đang giữ cổ nàng chính là Ninh Kha, không ngừng dùng ma diễm phần thiêu Tiểu Tuyết.

Ma diễm kia, tựa hồ là ma diễm bản thể của Ma Quân, không chỉ có thể phần thiêu nhục thân, mà còn hành hạ linh hồn cực kỳ lớn, thống khổ Tiểu Tuyết đang thừa chịu lúc này có thể thấy được!

Thát Bạt Ngọc Nhi bất chấp tất cả xông lên, lấy ra tất cả phù chú có thể sử dụng trong tay, toàn bộ đánh về phía Ninh Kha: "Sắc lệnh!

Khu ma trừ……" Nhưng chưa đợi chú ngữ niệm xong, một chiếc ma trảo khổng lồ từ trên không trung giáng xuống, nắm chặt lấy nàng, và dẫn động ma diễm đến phần thiêu!

“Côn Lôn tiền bối, Côn Lôn tiền bối!” Cảnh tượng trước mắt khiến Nhiên Ông nóng nảy vạn phần, nhiều lần hướng Côn Lôn Sơn cầu khẩn, nhưng lần này ý chí của Côn Lôn Sơn lại không hề có bất kỳ hồi ứng nào, tựa hồ hoàn toàn phớt lờ.

“Để ta đi.” Vào lúc Nhiên Ông vạn phần tuyệt vọng, một thân ảnh đột nhiên bước tới phía trước ra hiệu y lùi lại, Nhiên Ông nhìn rõ thân ảnh kia thì tức thì đại hỉ!

“Ngao tiền bối, bái thác ngài!” Lời Nhiên Ông chưa dứt, Ngao Tông tâm niệm vừa động, trong chớp mắt liền giải trừ cấm chế trên người Thát Bạt Ngọc Nhi, đồng thời tước bỏ toàn bộ kình lực trên người Ninh Kha, giải cứu Tiểu Tuyết ra!

“Lại nữa!?” Ninh Kha hằn học nhìn Ngao Tông, người này không biết đã phá hoại kế hoạch của nàng bao nhiêu lần rồi!

Nhưng khác với dĩ vãng, lần này nàng tự tin vào việc đã mượn được sức mạnh của Ma Quân, tuyệt đối không thể dễ dàng bại dưới tay Ngao Tông, thậm chí còn có một tuyến thắng.

Chương 711

"Độc Cô Ninh Kha, nếu ngươi còn duy trì trạng thái này, ma diễm sẽ phản phệ xâm thực hồn phách ngươi, lúc đó ngươi sẽ triệt để mất đi ý thức bản thân, hoàn toàn biến thành một con rối chỉ biết sát lục." Ngao Tông đạm đạm nói: "Nếu bây giờ ngươi quay đầu, có lẽ kết quả chỉ là phế bỏ một thân tu vi mà thôi." "Trước đó, ta sẽ diệt trừ toàn bộ các ngươi, vậy là đủ rồi!" Ninh Kha cảm giác ý thức của mình dần dần trở nên bạo táo, nàng cưỡng chế tập trung tinh lực, khí tức khóa chặt Ngao Tông.

Mặc dù càng lúc càng cảm thấy sắp mất đi lý trí, nhưng sát ý không giảm mà tăng, cừu hận đối với Ngao Tông cũng nhanh chóng thăng cấp.

"Ngao tiền bối, tại hạ hổ thẹn, nhục thân của ta không còn, không có Phục Hy Cầm gia trì, dù chỉ là một tia sức mạnh phân thần của Ma Quân ta cũng không phải đối thủ." Nhiên Ông có chút hổ thẹn, bây giờ một khi không có sự giúp đỡ của Côn Lôn Sơn, y ngay cả một phàm nhân tầm thường cũng không bằng.

"Vô phương." Ngao Tông nhìn Cổ Nguyệt đang thoi thóp nằm trên mặt đất, đầu ngón tay bắn ra một luồng thần lực chú nhập vào thể nội y, Cổ Nguyệt tức thì hôn thụy đi, thương thế trên lồng ngực cũng đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Thoát ly nguy hiểm rồi sao?" Tiểu Tuyết có chút cấp thiết, vừa rồi nàng rõ ràng thấy được, ngay cả trái tim Cổ Nguyệt cũng bị phần thiêu thành tro tàn!

Nếu nàng có thể hoàn toàn chưởng khống Nữ Oa Thạch, cứu sống Cổ Nguyệt vẫn có khả năng, nhưng hiện tại căn bản không làm được.

“Chết không được, yên tâm đi.

Nếu thật sự chết rồi, e rằng đó cũng là sự giải thoát y mong muốn.” Ngao Tông tùy tiện đáp lời, chậm rãi đi về phía Ninh Kha: “Mấy lần trước, ta không giết ngươi, vì trong tay ta nắm giữ ba hồn của Vũ Văn Thác, nhưng nhiệm vụ của y cũng đã hoàn thành.” “Ta vốn dĩ không định giết ngươi, nhưng ngươi cố chấp tìm đường chết.” Ngao Tông mỗi bước chân đạp về phía trước, Ninh Kha liền vô cớ cảm thấy uy áp mình đang chịu càng mạnh thêm một phần, thậm chí ngay cả ma diễm đang cháy quanh thân nàng cũng tùy theo đó mà bị áp chế!

“……Kẻ địch……” Ninh Kha vô cớ có chút sợ hãi, lần đầu tiên thấy ma diễm của mình bị áp chế đến trình độ này.

“Trả lời ta!” Thần trí cận kề điên cuồng khiến Ninh Kha vô cớ bạo nộ, đột nhiên giang hai tay, cuồng dũng ma diễm bùng phát, một đạo trụ ma diễm đen kịt nóng rực khủng bố nghênh diện ập tới.

Ngao Tông thậm chí không thèm nhìn thẳng, chỉ bắn ra một chưởng liền nhẹ nhàng chặn đứng ma diễm, căn bản không thể đến gần dù chỉ một hào!

“Nếu Ma Quân biết được, ngươi chỉ mượn một chút sức mạnh mà dám đối kháng với ta, e rằng sẽ sợ đến hồn phi phách tán.” Giây tiếp theo, ma khí trong ma diễm đen kịt bị quét sạch, trụ ma diễm trong chớp mắt chuyển biến thành màu lửa hồng nóng rực, ngược lại thôn phệ Ninh Kha!

“A a a a a a!” Ngọn lửa nóng rực kia căn bản phớt lờ mọi ma khí hộ thể của nàng, cảm giác cháy bỏng cuồn cuộn khiến Ninh Kha vạn phần thống khổ, thậm chí ngay cả chút ma lực cũng hoàn toàn không thể giá ngự, quỳ nửa người trên mặt đất ai hào thống khổ.

Mãi đến khi Ngao Tông dập tắt hỏa diễm, Ninh Kha mới được

giải thoát, chỉ là những sức mạnh nàng mượn từ Ma Quân cũng tùy theo đó mà tiêu thất vô ảnh vô tung.

Không chỉ vậy, ngay cả pháp lực bản thể của Ninh Kha cũng trong chớp mắt bị triệt để cấm chế, hoàn toàn biến thành một phế nhân, một phế nhân thoi thóp.

Ninh Kha gian nan chống đỡ thân thể, kinh hãi phát hiện kinh mạch trong thể nội hoàn toàn băng đoạn, lại cũng không thể vận tác nửa điểm pháp lực.

Ngọn lửa kia không hề thương tổn nàng, nhưng lại vô hình trung khiến nàng triệt để biến thành phế vật!

Ninh Kha tuyệt vọng nhìn Ngao Tông, hoàn toàn không dám tin, chỗ dựa lớn nhất của nàng trong tay Ngao Tông lại không chịu nổi một hợp chi lực.

"Ta ban đầu không hiểu, vì sao ngươi lại ủng hộ Vũ Văn Thác tìm Ngũ Thần Khí đến vậy, bây giờ xem ra, đích xác có ý đồ của ngươi trong đó." Ngao Tông lạnh lùng ngưng thị nàng: "Ngươi định thu thập Ngũ Thần Khí, rồi giao cho Ma Quân tiêu hủy, đúng không?" Ninh Kha mặt như tro tàn, hai tay siết chặt nắm đấm, không lời nào để nói.

Khi Ngao Tông chuẩn bị ra đòn cuối cùng, Ninh Kha đột nhiên ngẩng đầu, chết chóc nhìn chằm chằm Ngao Tông: "Ma Quân đại nhân, sẽ vì ta phục thù." "Nếu ngươi cảm thấy mang theo ý niệm đó mà chết, có thể khiến ngươi an tâm hơn một chút, thì cũng không thể trách được." Ngao Tông hoàn toàn không phản bác.

"Ngươi căn bản không biết Ma Quân lão nhân gia——" Lời Ninh Kha chưa dứt, trên người nàng liền bằng không bốc cháy một trận hỏa diễm nóng rực, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, bị phần thiêu thành một đống tro tàn biến mất.

Hồn phách Ninh Kha, Ngao Tông cũng không làm khó nàng quá nhiều, chỉ mặc cho nàng lưu nhập Minh Giới, trọng đầu luân hồi chuyển sinh.

Nếu có thể, nha đầu này kiếp sau tốt nhất đừng đầu thai thành Ma Tộc nữa, nếu không lại phải chịu thêm một vòng hành hạ khó mà nói rõ.

"Thật quá tiện nghi cho nàng ta……" Nhiên Ông nhìn Ninh Kha đã hóa thành tro tàn biến mất, trong lòng phẫn phẫn bất bình.

Nữ nhân kia dù cho trước khi lâm tử, đều cho rằng Ma Quân tất định có thể trọng tân chiếm lĩnh thế giới này, lại không giống Cổ Nguyệt, trước khi tần tử mang theo tuyệt vọng nồng đậm.

Ngao Tông nhìn Cổ Nguyệt đang hôn mê bất tỉnh ở một bên, vươn tay lăng không hư trảo, đem hồn phách của y từ thân thể tàn phá kéo ra.

"Ta…… chết rồi sao?" Hồn phách Cổ Nguyệt mờ mịt phiêu phù trên không trung, nhìn thân thể của mình, tựa hồ cũng không quá bất ngờ.

"Nếu không có ta ở đây, bây giờ ngươi đã chết rồi, nội tạng của ngươi bị phần thiêu sạch sẽ, nếu không phải ta cưỡng hành cấm chế hồn phách của ngươi trong thân thể, thì bây giờ ngươi đã ở trên Hoàng Tuyền lộ rồi." Ngao Tông đạm đạm nói.

"Tiền bối biết được pháp thuật như vậy sao?" Cổ Nguyệt có chút xá dị, nhưng nghĩ đến Ngao Tông có thể tùy ý xuyên toa nhân giới và Minh Giới, liền thích nhiên.

Ngao Tông có pháp lực như vậy, khống chế hồn phách của y không nhập luân hồi đương nhiên không thành vấn đề.

"Ta khôi phục nhục thân cho ngươi cũng không thành vấn đề, chỉ

là trước đó ta có một vấn đề muốn hỏi.” Ngao Tông ý vị thâm trường: “Ngươi muốn cứ thế đầu nhập luân hồi, hay phục sinh?” “Dùng hỏi sao?” Thát Bạt Ngọc Nhi cảm thấy có chút bất khả tư nghị, phàm là người có thể phục sinh ai lại nguyện ý lựa chọn tử vong chứ.

Nhưng Cổ Nguyệt lại xuất hồ ý liệu trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi gật đầu: “Ngao tiền bối, ta đã sống đủ lâu rồi, dù có trọng sinh, cũng chỉ vẻn vẹn có mười năm thọ mệnh, hào vô ý nghĩa, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, không cần thiết tiếp tục lưu lại nhân thế nữa.” “Xin hãy để ta đầu nhập luân hồi đi, sớm đã ba trăm năm trước không nên lưu lại thế gian này rồi.” Cổ Nguyệt trong lòng vẫn còn chút bi ai, hối tiếc duy nhất trong đời y, là không thể cùng Thanh Huyền cộng độ quãng đời còn lại, thậm chí còn hại nàng thành không ra người không ra quỷ.

Nhưng cũng không có gì để lựa chọn.

“Ta biết rồi.” Ngao Tông chậm rãi gật đầu, đầu ngón tay bắn ra một luồng U Minh chi lực màu tím đen, luồng U Minh chi lực kia trong chớp mắt bao vây lấy thân thể Cổ Nguyệt, sau một lát ngắn ngủi, quang mang tím đen tiêu thất, hồn phách Cổ Nguyệt không thấy tăm hơi.

Bị Ngao Tông tống nhập luân hồi, kiếp sau trọng tân đầu thai.

Bất luận thế nào, truyền kỳ về một đời Đại Địa Hoàng Giả Cổ Nguyệt kết thúc, Ngao Tông cùng những người khác là những nhân chứng cuối cùng.

“Y cũng đi rồi a……” Nhiên Ông trong lòng có chút trù trướng, bằng hữu từng kề vai chiến đấu, giờ đây chỉ còn lại một mình y.

Điều an ủi là, không cần bao lâu nữa, y cũng sẽ tiến vào luân hồi chuyển sinh.

Đồng thời, y cũng không có hối tiếc như Cổ Nguyệt.

"Yêu chết rồi?" Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn chỗ Cổ Nguyệt tiêu thất, không khỏi có chút xá dị.

"Tiểu nha đầu, ngươi mới sống vỏn vẹn mấy chục năm, không cách nào lý giải cảm giác của những lão gia hỏa như ta đã sống đến phát ngán." Nhiên Ông lãng thanh cười nói: "Nếu ngươi cũng bị buộc phải thủ ở một nơi hào vô ý nghĩa, sống như một con heo bị nhốt mấy trăm năm, ngươi cũng sẽ chán ghét sinh mệnh, tận lực tìm mọi cách để kết thúc loại sinh hoạt này." Thát Bạt Ngọc Nhi nghe đến mức mù mịt, nhìn về phía Tiểu Tuyết hy vọng nàng có thể cho mình một đáp án, nhưng Tiểu Tuyết lại có chút hổ thẹn lắc đầu: "Ta gần ngàn năm thời gian vẫn luôn trong trạng thái trầm thụy, đối với ta mà nói chỉ như một giấc mộng dài mà thôi, căn bản không biết những khái niệm này." "Thi thể Cổ Nguyệt cứ mai táng tại Côn Lôn Sơn đi, chí ư……" Ngao Tông ngẩng đầu nhìn tới, Trần Tĩnh Cừu và Vũ Văn Thác giao chiến đã đạt đến trình độ bạch nhiệt hóa, từ dưới chân núi sát tới đỉnh núi, khó mà tưởng tượng hai gia hỏa này lại chiến đấu không biết mệt mỏi như vậy.

Hiển nhiên theo thời gian trôi đi, Trần Tĩnh Cừu càng lúc càng cảm thấy Hiên Viên Kiếm khó sử dụng, mấy lần hiểm chút nữa bị Vũ Văn Thác bức đến mất mạng.

Ngược lại Vũ Văn Thác, vẫn luôn chiến đấu mà vẫn còn dư lực, căn bản không có bất kỳ dấu hiệu bại trận nào.

"Chuyện gì vậy!" Trần Tĩnh Cừu lại một lần nữa bị Vũ Văn Thác một kiếm đánh lui, kình lực trong đó thậm chí xuyên thấu Hiên Viên Kiếm khiến ngũ tạng lục phủ của y chịu chấn động cực lớn!

Đồng thời, Trần Tĩnh Cừu phát hiện Hiên Viên Kiếm gần như đang kháng cự việc bị y sử dụng, ngay cả ba thành uy lực trước đó

cũng khó lòng phát huy ra.

"Chẳng lẽ ngươi không rõ sao, Hiên Viên Kiếm có thể nghe mệnh lệnh của ngươi, là bởi vì ngươi là Đại Địa Hoàng Giả." "Ta có thể chưởng khống Hiên Viên Kiếm, là vì nó nhận ta làm chủ nhân!" Vũ Văn Thác không chút lưu tình giễu cợt Trần Tĩnh Cừu: "Ngươi thật sự cho rằng thân phận Đại Địa Hoàng Giả rất dễ dùng sao!" "Phế thoại!

Ta dùng kiếm chém đầu ngươi, để ngươi biết ai mới là chủ nhân chân chính!" Trần Tĩnh Cừu nổi giận không thôi, lại một lần nữa dốc hết toàn lực vung kiếm chém xuống đỉnh đầu Vũ Văn Thác.

Nhưng xuất hồ ý liệu, lần này Vũ Văn Thác không hề né tránh, trái lại đứng yên đó mặc cho trường kiếm chém thẳng xuống đầu, Trần Tĩnh Cừu nhất thời lại không biết trong hồ lô y bán thuốc gì, nhưng tình huống hiện tại cũng không có chút do dự, lại lần nữa gia tăng lực đạo trong tay!

"Hưu!" Mũi kiếm khi cách đỉnh đầu Vũ Văn Thác chỉ vỏn vẹn mấy tấc, đột nhiên dừng lại.

"Sao lại thế này……" Trần Tĩnh Cừu mặt đầy kinh ngạc, đương nhiên y không phải tâm từ thủ nhuyễn, vào khắc cuối cùng lại không nỡ giết người, mà Hiên Viên Kiếm đang kháng cự, dù cho dùng hết toàn thân sức mạnh cũng không thể khiến Hiên Viên Kiếm chém xuống nốt khoảng cách cuối cùng!

"Ta đã nói rồi, thanh kiếm này không thuộc về ngươi, càng không thể vì ngươi mà chém chết chủ nhân của nó." Vũ Văn Thác trong mắt lóe lên sự giễu cợt, đột nhiên một chưởng đánh vào lồng ngực Trần Tĩnh Cừu, hậu giả không chút phòng bị mà bay ngược ra sau, ngã nặng xuống đất, ngay cả Hiên Viên Kiếm cũng tuột tay rơi xuống một bên.

Vũ Văn Thác không vội vàng, đối với Hiên Viên Kiếm vẫy tay một cái, Hiên Viên Kiếm tựa như có ý thức của chính nó mà bay lên không trung, lần nữa quay về trong tay Vũ Văn Thác!

"Lão bằng hữu, những ngày này không gặp, ủy khuất rồi……" Vũ Văn Thác tựa như đang vuốt ve khuôn mặt tình nhân, nhẹ nhàng xoa kiếm thân, thanh Hiên Viên Kiếm ảm đạm vô quang kia bỗng nhiên lại lần nữa bùng phát ra quang hoa chói mắt, ngay cả phù văn trên thân kiếm cũng trở nên lấp lánh đoạt mục.

So với trước kia khi ở trong tay Trần Tĩnh Cừu, đơn giản là khác biệt một trời một vực, tất cả đều đang báo hiệu, những gì Vũ Văn Thác nói đích xác là sự thật!

"Thật đáng chết……" Trần Tĩnh Cừu cưỡng hành chống đỡ thân thể, nhìn mũi kiếm đang lấp lánh quang mang, trong lòng cực độ không cam.

Y cũng không phải quý trọng Hiên Viên Kiếm đến mức đó, chỉ là áo não vì lại thua Vũ Văn Thác một chiêu!

Ngay cả dùng Hiên Viên Kiếm cũng khó lòng phân cao thấp với Vũ Văn Thác!

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi thiên lý điều điều vì ta thu thập đủ Ngũ Thần Khí, hôm nay ta tất định sẽ cho ngươi một cái thống khoái, báo đáp ân tình của ngươi!" Vũ Văn Thác giơ Hiên Viên Kiếm lên, mũi kiếm tức thì bùng phát một đạo quang hoa thẳng bức thiên khung, chớp mắt liền xé rách từng tầng mây mù trên đỉnh Côn Lôn Sơn!

Chương 712

Tùy theo kiếm phong kia trực xung thiên khung, ngay cả đại địa Côn Lôn Sơn cũng tùy theo đó mà khẽ rung động, tựa hồ đang dự liệu một kích dưới uy lực đó sẽ cường đại đến mức nào.

"Hiên Viên Kiếm?!" Chúng nhân đang tiến về phía đỉnh núi vừa vặn nhìn thấy cảnh này, Diêm Vương nhìn thấy quang mang trực bức thiên khung thì lập tức nhận ra, đó chính là uy lực của Hiên Viên Kiếm.

"Xem ra tiểu tử Trần Tĩnh Cừu kia nên tiêu diệt Vũ Văn Thác, dưới uy lực đó không có bất kỳ ai có thể ngăn cản được, năm đó Cổ Nguyệt bằng vào một chiêu đã đánh bại Ma Quân!" Nhiên Ông tràn đầy tin tưởng.

"Loại uy lực này Trần Tĩnh Cừu có thể thích phóng ra sao?" Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn mà tâm sinh, đơn giản là không dám tượng Trần Tĩnh Cừu lại có pháp lực cường đại như vậy.

"Uy lực đích xác là uy lực của Hiên Viên Kiếm, nhưng rốt cuộc là ai thích phóng ra, e rằng còn phải chờ xem a." Ngao Tông nhìn kiếm quang trực bức thiên tế, tự lẩm bẩm.

Trên đỉnh núi, Vũ Văn Thác cao cử Hiên Viên Kiếm trong tay, ngưng vọng Trần Tĩnh Cừu như đang nhìn một người chết.

"Đợi ta giết chết Ma Quân xong, ta sẽ lật đổ toàn bộ Chu triều, trọng tân sáng tạo Tề quốc, để thiên hạ bách tính có một thế đạo thanh minh, và thiện đãi hậu duệ Trần quốc." "Ngươi hãy xem ta cũng là Đại Địa Hoàng Giả!" Vũ Văn Thác đem Hiên Viên Kiếm mạnh mẽ chém xuống, uy năng cuồng bạo gần như có thể xé rách thiên địa kia không chút lưu tình giáng xuống, so với nó Trần Tĩnh Cừu đơn giản

nhỏ bé như một con kiến.

"Oanh!" Kiếm quang giáng xuống, đại địa bị xẻ ra một rãnh sâu hoắm, khói bụi mịt trời tức thì bao trùm toàn bộ chiến trường.

Vũ Văn Thác lạnh lẽo cười một tiếng, không cho rằng dưới uy lực này, Trần Tĩnh Cừu có thể lưu lại tính mạng.

"Sớm chút giao ra Ngũ Thần Khí, cũng không đến nỗi mất mạng, bây giờ rơi vào tình cảnh này cũng đừng trách ta, lúc trước ngươi cũng muốn giết ta mà……" Vũ Văn Thác đại thủ vung lên, dùng pháp lực ngưng kết thành một trận cương phong thổi, đem khói bụi trên chiến trường thổi tan.

Nhưng vào khắc khói bụi tan đi, một trận quang hoa chói mắt lóe lên, Vũ Văn Thác tức thì nhìn thấy đó chính là Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn đang phiêu phù trên không trung, bùng phát quang hoa cực độ chói mắt!

"Chuyện gì vậy?!" Vũ Văn Thác có chút xá dị, nếu Trần Tĩnh Cừu đã chết, hai thần khí này căn bản không thể duy trì!

"Vũ Văn Thác!" Một tiếng gào thét tràn đầy phẫn nộ vang lên, giây tiếp theo uy năng cực kỳ bàng bạc bùng phát từ hai thần khí kia, oanh kích về phía Vũ Văn Thác!

Hậu giả trở tay không kịp, chỉ kịp cầm ngang Hiên Viên Kiếm chắn trước người, khi uy năng kia bức cận thì như một chiếc lá bị cuồng phong cuốn mà chấn bay, thậm chí ngay cả cự thạch phía sau cũng bị đập nát!

Khi quang mang tan đi, thân ảnh Trần Tĩnh Cừu xuất hiện phía sau hai thần khí, thần sắc điên cuồng!

Trần Tĩnh Cừu lúc này trên người nhiều chỗ bị thương, máu tươi đầm đìa, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng có máu tươi chảy ra.

Nhưng trái lại, chiến ý ngút trời, quanh thân không ngừng dũng động linh lực cuồng táo, hoàn toàn cường đại hơn thời kỳ đỉnh phong nhất của y!

Cảnh này vừa vặn bị chúng nhân trên đỉnh núi nhìn thấy, khi Nhiên Ông tận mắt nhìn cảnh này, tức thì chấn hám.

Trần Tĩnh Cừu lúc này khiến y liên tưởng đến Cổ Nguyệt ba trăm năm trước, khi giao chiến với Ma Quân!

Cổ Nguyệt lúc đó cũng chính là như vậy, vết thương chồng chất từ chiến đấu, lại càng lúc càng cường đại, càng lúc càng đấu chí cao ngang.

"Trần Tĩnh Cừu thật đúng là một quái vật, chịu thương càng nặng, trái lại càng có thể đột phá nhanh hơn, càng thêm cường đại!" Ngao Tông cũng đối với Trần Tĩnh Cừu quát mục tương khán, quả nhiên là Đại Địa Hoàng Giả sinh ra đã được chú định.

Mặc dù có cái danh đầu gia trì trên thân, nhưng ý niệm chiến đấu liên tục bại liên tục chiến của Trần Tĩnh Cừu cũng khiến y có thể vô số lần phá hậu lập, mới có thể không ngừng cường đại cho đến nay.

"Ta có cần giúp đỡ không?" Tiểu Tuyết có chút do dự.

"Không cần, giao cho y quyết đoán!" Ngao Tông lắc đầu phủ nhận, hiện tại chính là lúc Trần Tĩnh Cừu tiến nhập giai cảnh, nếu lúc này có người ngoài nhúng tay vào, e rằng y chỉ có thể đột phá tới mức này mà thôi.

Chấp niệm của y, tất phải do y quyết đoán.

"Oanh long!" Đống đá vụn chôn vùi Vũ Văn Thác bị oanh nhiên phá khai, Vũ Văn Thác chậm rãi từ trong khói bụi đi ra, diện sắc âm trầm ngưng thị Trần Tĩnh Cừu.

Trần Tĩnh Cừu trước mắt lúc này, thiết thiết thực thực có thể uy

hiếp y, điều càng đáng sợ hơn là không biết cực hạn của Trần Tĩnh Cừu rốt cuộc ở nơi nào!

"Vũ Văn Thác, hôm nay ngươi chết định rồi!" Trần Tĩnh Cừu đại thủ vung lên, Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn lui về phía sau y, quang hoa lóe sáng.

Vừa rồi, khi Trần Tĩnh Cừu sắp chết dưới kiếm của Vũ Văn Thác, Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn tùy theo đó mà bạo phát, vì Trần Tĩnh Cừu khôi phục thương thế cận kề cái chết, và vì y mà cứng rắn kháng hạ uy lực Hiên Viên Kiếm.

Sau đó, Trần Tĩnh Cừu phát giác sự chưởng khống thần khí đã tiến nhập trình độ hoàn toàn dung hợp làm một!

Vừa rồi một kích mà Vũ Văn Thác chịu đựng, cái mà y tất phải dựa vào Hiên Viên Kiếm mới có thể ngăn cản được, liền do Trần Tĩnh Cừu kích phát ra.

Giờ đây Trần Tĩnh Cừu, không còn kém Vũ Văn Thác chút nào!

"Thập Ngũ!" Trần Tĩnh Cừu vươn tay vẫy một cái, trường kiếm sau lưng nhanh chóng vọt ra khỏi vỏ kiếm bay vào tay Trần Tĩnh Cừu.

Chuôi kiếm nhập tay, cảm giác quen thuộc cùng trường kiếm tâm ý tương thông, kề vai chiến đấu khiến Trần Tĩnh Cừu toàn thân chấn động, đấu chí ngang dương.

Ban đầu y cho rằng Hiên Viên Kiếm đủ cường đại, liền không còn sử dụng Thập Ngũ, nhưng bây giờ nhìn lại, Hiên Viên Kiếm tuy rằng cường đại, trong tay Trần Tĩnh Cừu cũng xa xa không bằng Thập Ngũ.

"Thập Ngũ, quả nhiên kiếm mà ta có thể nương tựa, chỉ có ngươi!" Trần Tĩnh Cừu cảm thụ hồi ứng của Thập Ngũ, trầm giọng nói: "Chúng ta cùng nhau trưởng thành cho đến nay, vô số lần bất phá

bất lập, vì hôm nay có thể chém giết Vũ Văn Thác!" "Thú vị!" Vũ Văn Thác không còn che giấu khí tức của mình, cầm ngang Hiên Viên Kiếm dốc toàn lực chém giết về phía Trần Tĩnh Cừu!

Đây là lần đầu tiên, y xem Trần Tĩnh Cừu như một cường địch có thể ngang hàng với mình.

Kiếm phong hai người giao thoa, dốc toàn lực giao chiến, đồng thời thỉnh thoảng sử dụng thần khí hiệp trợ chiến đấu.

Mặc dù Vũ Văn Thác trên kiếm thuật có thể thắng Trần Tĩnh Cừu một bậc, nhưng trình độ chưởng khống thần khí hiển nhiên xa xa không bằng y.

Phục Hy Cầm y sử dụng trong tay, uy lực bạo phát ra căn bản không thể so sánh với Trần Tĩnh Cừu, tựa hồ ở phương diện này đã ăn vô số thiệt thòi.

Nhưng Trần Tĩnh Cừu không chỉ dựa vào hai thần khí dần dần đoạt lại thế yếu, thậm chí càng chiến càng dũng, hiển nhiên mối cừu hận với Vũ Văn Thác đã khiến y có vô cùng vô tận chiến ý!

"Trần Tĩnh Cừu sao lại cường đại đến vậy?" Thát Bạt Ngọc Nhi khó mà tin được, nếu đổi lại là nàng, nói cho Trần Tĩnh Cừu có thể áp chế Vũ Văn Thác, đó tuyệt đối là chuyện không thể nào.

"Đương nhiên!" Ngao Tông nhìn Trần Tĩnh Cừu càng chiến càng dũng, đầy ý hài lòng, gia hỏa này quả nhiên không cô phụ kỳ vọng của hắn.

"Ta có thể sẽ thua hắn!" Vũ Văn Thác miễn cưỡng né tránh Trần Tĩnh Cừu, nhưng vẫn bị kiếm khí thương tổn cánh tay, máu chảy như suối.

Vũ Văn Thác dưới cơn bạo nộ, lại một lần nữa kích phát Hiên Viên Kiếm, khiến kiếm khí trực bức thiên tế dũng hiện, chém thẳng

xuống đỉnh đầu Trần Tĩnh Cừu!

Mặc dù liên tục sử dụng chiêu này đối với pháp lực tiêu hao cực kỳ khủng bố, nhưng Trần Tĩnh Cừu đã triệt để kích nộ tâm thái của một cường giả, bất luận thế nào cũng phải chém giết Trần Tĩnh Cừu ngay tại chỗ!

Không có bất kỳ ai có thể tiếp nhận, một gia hỏa từng xa xa không bằng mình lại có thể đánh bại mình!

"Vậy ngươi phải thất vọng rồi!" Trần Tĩnh Cừu trong mắt lóe lên vẻ điên cuồng, lần này không có chút ý tứ né tránh, cầm ngang trường kiếm, lấy thế thuận chém mà chém ra một đạo kiếm mang phá không, trực thủ Vũ Văn Thác!

Vũ Văn Thác cũng tương tự không chút lưu lực đem Hiên Viên Kiếm giữa không trung chém xuống, hai người trong chớp mắt đều dốc toàn lực vào một đòn, toàn lực ứng đối!

Thần khí phía sau, cũng tùy theo đó mà toàn lực phát uy!

Cuối cùng, hai đạo kiếm quang uy lực khủng bố va chạm, chớp mắt bùng phát ra uy lực cường đại khiến người ta chấn hám, lấy hai người làm trung tâm bạo phát càn quét khắp đại địa!

Khí lãng càn quét bởi uy lực khủng bố kia đem cỏ, đá trên đại địa hất tung, đại địa bị cày xới ra vô số rãnh sâu, ngay cả sơn mạch cũng tùy theo cự ly mà rung động!

"Chư vị tiểu tâm." Nhìn thấy sắp bị uy năng lan đến, Ngao Tông nhíu mày, tùy tay bố trí một đạo kết giới bảo hộ chúng nhân trong đó, mới không bị dư uy kia lan đến.

Cuối cùng, khi uy năng chấn thiên hám địa bạo phát dần dần bình tức, đại địa thiên sang bách khổng hiện ra, báo hiệu uy năng hủy diệt vừa rồi chịu đựng mạnh mẽ đến mức nào.

Tại trung tâm bạo phát, Vũ Văn Thác và Trần Tĩnh Cừu không biết từ khi nào đã kéo giãn khoảng cách, hai người cách nhau mấy chục bước, vẫn duy trì tư thái đứng thẳng.

Chỉ là, pháp lực trên người họ lúc này đều trở nên cực kỳ suy yếu, ngay cả thần khí gia trì bên cạnh cũng trở nên ảm đạm vô quang.

"Đông!" Trần Tĩnh Cừu ngược lại là người đầu tiên không chống đỡ nổi thân thể, quỳ một gối xuống đất, miễn cưỡng dùng trường kiếm chống đỡ thân thể, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

"Gia hỏa Vũ Văn Thác, quả nhiên có vài đường đấy……" Trần Tĩnh Cừu cắn chặt hàm răng, dốc hết toàn lực như vậy, lại cũng khó tránh khỏi trọng thương.

Chương 713

Vũ Văn Thác lâu thật lâu ngưng thị Trần Tĩnh Cừu, một lúc lâu sau, mới chậm rãi mở miệng, thở dài một tiếng: "Trần Tĩnh Cừu, ngươi và ta hoàn toàn không giống nhau……" Lời còn chưa dứt, Vũ Văn Thác một ngụm máu tươi phun ra, như bị rút mất xương cốt mà ngã quỵ xuống đất, hiển nhiên, thương thế của y còn nghiêm trọng hơn cả Trần Tĩnh Cừu.

Trần Tĩnh Cừu mặc dù trọng thương, nhưng có thể chống kiếm miễn cưỡng đi lại, nhìn Vũ Văn Thác gần như không có chút sức chống cự, trong lòng sát ý lại lần nữa dâng lên.

Bất luận là sự lừa dối với thân phận Kiếm Si, cừu hận đoạt đi Côn Lôn Kính, diệt Trần quốc, hôm nay, tất phải có một kết cục.

"Vũ Văn Thác…… Vũ Văn Thác……" "Vũ Văn Thác!" Trần Tĩnh Cừu huyết quán đồng nhân, chậm rãi đi về phía Vũ Văn Thác, nghiến răng nghiến lợi!

Vũ Văn Thác cảm thụ sát ý đối diện từ Trần Tĩnh Cừu, trong lòng nguy cấp cảm dâng lên, y biết sắp tới mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

"Ta có thể sẽ bị hắn giết chết……" Vũ Văn Thác cực độ không cam lòng, muốn hao tận tia sức mạnh cuối cùng trên người để đứng dậy, nhưng lần này lại không thể làm được nữa rồi.

Trong trận chiến vừa rồi đã hao tận tất cả năng lượng, lúc này mà không hôn mê đi thực sự không dễ dàng!

"Vũ Văn Thác, năm đó khi ngươi bức Trần quốc lên tuyệt lộ, đoạt đi Côn Lôn Kính của ta, có từng suy nghĩ sẽ đối mặt với tuyệt cảnh của ngày hôm nay sao?" Trần Tĩnh Cừu đánh giá Vũ Văn Thác, tựa

như thợ săn đang thẩm thị con mồi.

Vũ Văn Thác cắn chặt hàm răng, ngưng vọng về phía Trần Tĩnh Cừu thần sắc tràn ngập bất khuất: "Nếu hôm nay ngươi có thể giết ta như vậy, ta ngược lại cũng không có gì hối tiếc!" "Ta chỉ thỉnh ngươi có thể giúp ta một việc, sau khi ta chết, khi ngươi đánh bại Ma Quân, hãy cứu mẫu thân ta từ Ma Giới về!" Vũ Văn Thác đưa ra lời thỉnh cầu này vô cùng đột ngột, trên thực tế ngay cả y cũng không nắm chắc Trần Tĩnh Cừu có đồng ý hay không.

"Tại sao ta phải đáp ứng?" Trần Tĩnh Cừu lúc này hoàn toàn bị tăng hận che mờ hai mắt, đối với bất kỳ lời nào của Vũ Văn Thác cũng không thể lọt tai!

"Nếu ngươi không đáp ứng ta cũng không có cách nào, ta những năm này giết người vô số, thậm chí không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào để thu thập Ngũ Thần Khí, đều là vì mẫu thân ta. ……Nếu không vì điều này, ta sẽ không cướp đi Côn Lôn Kính của ngươi, sau khi rời khỏi hoàng thành ta cũng tuyệt sẽ không tìm ngươi nữa." Vũ Văn Thác cười khổ một tiếng, một phen lời này, ngược lại khiến hận ý trong mắt Trần Tĩnh Cừu tiêu thối không ít.

Y hoảng nhiên ý thức được, Vũ Văn Thác trước mắt tựa hồ cũng giống y, cho đến nay vẫn không ngừng chiến đấu.

Tựa hồ cả hai đều có một mục tiêu là giải cứu thân nhân, nhìn như vậy, Trần Tĩnh Cừu bỗng nhiên cảm thấy mình và Vũ Văn Thác có một số điểm chung khó mà nói rõ.

"Ngươi là một ác ma triệt đầu triệt vĩ……" Trần Tĩnh Cừu hơi trầm tư một lát, liền gật đầu đáp ứng: "Có thể, không phải nhìn vào mặt ngươi, mà là nhìn vào tình cảm mẫu thân của ngươi!" Lời vừa dứt, Trần Tĩnh Cừu giơ kiếm đối chuẩn cổ Vũ Văn Thác, không còn một lời vô ích nào, mạnh mẽ một kiếm chém xuống!

Nhưng khi mũi kiếm sắp trúng đích, Vũ Văn Thác mạnh mẽ ngẩng đầu, vô thức dùng cánh tay trái chắn ngang trước người ngăn cản!

"Phốc xuy!" Một kiếm giáng xuống, Vũ Văn Thác mượn thế né tránh, mặc dù một kích này đã tránh được thương tổn trí mạng, nhưng kiếm phong của Trần Tĩnh Cừu vẫn chém đứt một cánh tay của Vũ Văn Thác.

Vũ Văn Thác đương nhiên hối hận rồi, vào lúc sinh tử một đường liền đột nhiên tỉnh ngộ, căn bản không thể chỉ trông chờ Trần Tĩnh Cừu cứu mẫu thân!

Duy có tự mình ra tay, mới có thể xác bảo mẫu thân trăm phần trăm an toàn.

"Đáng chết!" Trần Tĩnh Cừu áo não một kiếm lạc không, "Ta vốn dĩ không nên tin ngươi, cái ác nhân này!" "Tùy sao cũng được……" Vũ Văn Thác lê lết thương tích chống đỡ thân thể, cảm giác kịch thống khó mà chịu đựng được tức thì khiến y thanh tỉnh hơn rất nhiều, miễn cưỡng đứng dậy, một cánh tay bị chém đứt.

"Đáng chết……" Vũ Văn Thác cưỡng bách thanh tỉnh, lời tiên tri của Côn Lôn Kính quả nhiên đã ứng nghiệm.

Nhưng hào vô ý nghĩa, Trần Tĩnh Cừu nhanh chóng lại vung kiếm sát tới, áo não vì lại một lần nữa bị Vũ Văn Thác lừa gạt, tin lời quỷ quái!

"Ta đáng lẽ nên sớm chém đầu ngươi, để ngươi không thể nói ra một câu lừa gạt nào nữa!" Trần Tĩnh Cừu bạo nộ vạn phần hoàn toàn không màng thân thể pháp lực đã hao kiệt, hai mắt huyết hồng lại lần nữa giơ kiếm chém xuống!

Vũ Văn Thác ý thức được sau khi cánh tay bị chém đứt, căn bản không còn chút sức chống cự nào nữa, dù cho khát vọng cầu sinh lúc

này có mãnh liệt đến mấy, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị chém đầu.

Vào khắc này, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên biến sắc, bị bao phủ bởi một trận âm ảnh cực kỳ nồng đậm che khuất trời đất.

"Tích ba!" Một đạo cương lôi tím đen đột nhiên từ trên không trung giáng xuống, trực thủ đỉnh đầu Trần Tĩnh Cừu, nhưng hậu giả căn bản không kịp né tránh, cũng hoàn toàn không ý thức được sắp trúng chiêu.

Vào lúc thiên quân vạn phát, Ngao Tông vẫn luôn khoanh tay bàng quan đột nhiên bạo phát, trong chớp mắt xuất hiện sau lưng Trần Tĩnh Cừu, vươn tay vì y chặn đứng một đạo cương lôi màu đen!

Khi một kích lạc không, tầng mây trên trời đột nhiên lại lần nữa khuếch đại, tựa hồ không muốn Trần Tĩnh Cừu cứ vậy sống sót, chuyển một đạo thiên lôi nữa giáng xuống, trực tiếp đánh về phía thần khí Phục Hy Cầm đang cô linh linh ở một bên!

"Oanh long!" Lần này, Ngao Tông cũng không ra tay ngăn cản, khi thiên lôi màu đen giáng xuống, một trận liệt diễm nóng rực cực kỳ khủng bố bốc cháy, không chỉ oanh kích Phục Hy Cầm thành tứ phân ngũ liệt, thậm chí ngay cả mảnh vỡ cũng tùy theo đó mà bốc cháy!

"Phục Hy Cầm!" Đồng tử Nhiên Ông chợt co rút, nhìn Phục Hy Cầm đã bị phá tổn thành mảnh vụn, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Ba trăm năm qua đều là vì trông giữ Phục Hy Cầm a!

"Hỏng rồi!" Trần Tĩnh Cừu cũng lòng nguội lạnh đi một nửa, thậm chí không màng được việc giết chết Vũ Văn Thác, liền vội vàng chạy đi tra xem mảnh vỡ Phục Hy Cầm.

Hào vô ý ngoại, lúc này tàn phiến phá toái của Phục Hy Cầm chỉ

còn sót lại một lượng nhỏ, đại bộ phận bản thể của nó bị hỏa diễm thiêu tận!

"Ma diễm……" Vũ Văn Thác nhìn ngọn lửa tím đen kia, đột nhiên minh bạch.

Tiểu Tuyết và Nhiên Ông cấp thiết chạy tới, nhưng chỉ có thể thấy khắp nơi hỗn độn tan hoang, cùng với Trần Tĩnh Cừu ngốc trân như gỗ.

Hào vô nghi vấn, Phục Hy Cầm lại cũng không thể phục nguyên!

"Sao lại thế này……" Tiểu Tuyết thống tâm vạn phần, thậm chí ngay cả tay cũng đang khẽ run rẩy.

Chí ư Nhiên Ông thì càng thống tâm đến mức không nói được một lời, đó là ba trăm năm chờ đợi a!

Giờ đây Phục Hy Cầm bị hủy diệt, ba trăm năm qua chẳng phải hoàn toàn trở thành trò cười sao.

"……Xuất tự tay Ma Quân thôi." Ngao Tông nhìn ma diễm trên mặt đất chưa hoàn toàn tắt hẳn, nó gần như y hệt ngọn lửa từng cháy trên người Ninh Kha lúc bấy giờ.

Ngay cả khí tức cũng hoàn toàn giống với cái mà y cảm ứng được khi tấn công Ma Quân lúc trước, cũng chỉ có Ma Quân mới có sức mạnh hủy diệt một trong Ngũ Thần Khí.

"Đồ súc sinh đáng chết!" Trần Tĩnh Cừu hai mắt huyết hồng, chỉ trời mắng lớn: "Ma Quân, đồ nhát gan, có dám thân tự xuất hiện cùng ta một trận chiến không, chỉ dám trong tối sử dụng những tiểu thủ đoạn này, đồ anh hùng rơm, khó trách lúc trước Cổ Nguyệt và Hiên Viên Hoàng Đế đều dễ dàng thu thập ngươi!" "Cái loại hỗn trướng chỉ biết ám hại sau lưng, căn bản không dám chính diện giao phong với Đại Địa Hoàng Giả đúng không!" Lúc này, giữa trời đất vang lên

một tiếng cười lạnh âm trầm: "Trần Tĩnh Cừu, cứ đợi cho tốt đi, khi ta tiến nhập nhân giới, ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi." Lời nói vừa dứt, vân vụ tím đen trên không trung tiêu tán, phảng phất mọi chuyện vừa rồi đều chưa từng phát sinh vậy.

"Ma Quân có thể ảnh hưởng nhân giới……" Vũ Văn Thác lẩm bẩm tự ngữ, trong lòng ẩn ước suy đoán, tựa hồ có nghĩa là Ma Quân cách thời điểm tiến nhập nhân giới không còn xa nữa.

Trước đó, hắn đã lợi dụng cơ hội tranh đấu của hai vị Đại Địa Hoàng Giả để hủy diệt một trong số thần khí!

Trận tranh đấu này, lại ngược lại giúp Ma Quân.

Não hải của Trần Tĩnh Cừu một mảnh hỗn loạn.

Không thể tập hợp đủ Ngũ Thần Khí, có nghĩa là bốn thần khí còn lại căn bản không thể phát huy uy lực tối đa, dựa vào bốn thần khí, dù có thể cứu sư phụ ra, và tái kiến tạo Trần quốc, thì còn ý nghĩa gì?

Khi Ma Quân giáng lâm, bất kỳ ai cũng sẽ bị y nô dịch!

Giờ đây, Trần Tĩnh Cừu đã hoàn toàn quên mất chuyện Vũ Văn Thác.

Y chỉ không ngừng nghĩ, may mắn kịp thời thu Thần Nông Đỉnh và Không Động Ấn, mới không bị hủy như Phục Hy Cầm, nhưng giờ khắc này, cũng chẳng còn mấy ý nghĩa.

"Ninh Kha… Ninh Kha ở đâu…?" Vũ Văn Thác cầm máu vết thương ở cánh tay cụt, cố gắng nhìn quanh.

"Ta tự tay giết rồi, trước khi chết cũng không có lời trăng trối." Ngao Tông nhìn Vũ Văn Thác, tên gia hỏa này hiển nhiên không ý thức được mình bị Ninh Kha lừa dối thảm hại đến mức nào.

"?!" Vũ Văn Thác chấn động như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Ngao Tông tiếp lời hỏi: “Sợ là ngươi không biết Ninh Kha vốn là Ma tộc phải không?” “Nhìn bộ dạng tên gia hỏa này, chắc là không biết thật!” Thát Bạt Ngọc Nhi không chút lưu tình chế giễu Vũ Văn Thác, đồng thời kể hết cho y thân phận thật sự của Ninh Kha, cùng mọi chuyện vừa trải qua.

“Chết một Ninh Kha thì chẳng đáng tiếc, nhưng Cổ Nguyệt tiền bối cũng vì vậy mà chết!” Thát Bạt Ngọc Nhi cắn răng nghiến lợi.

Nỗi tuyệt vọng của Cổ Nguyệt trước khi chết khiến nàng càng thêm căm hận.

Nếu Cổ Nguyệt còn sống lúc này mà chứng kiến Phục Hy Cầm bị hủy diệt, thật không biết sẽ tuyệt vọng đến mức nào.

“Nàng ta… vẫn luôn lừa dối ta ư?” Vũ Văn Thác lùi liên tục, mặt mày chấn động khôn xiết, cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện đã trải qua với Ninh Kha trong mười tám năm qua, rõ ràng đó đều là những ký ức chân thật.

Chương 714

Làm sao nàng ta có thể giả dạng thành nhân loại lừa dối lâu như vậy?

Chuyện mẫu thân mất tích cũng không cần nói thêm, tất nhiên là quỷ kế do Ninh Kha âm thầm giở trò, mục đích là để bức ép y thu thập Ngũ Thần Khí, sau đó để Ma Quân từng bước hủy diệt!

Sau khi thông suốt mọi vấn đề, nỗi đau trong lòng Vũ Văn Thác càng sâu sắc hơn.

Thuở ban đầu, y cũng có chút tình cảm với Ninh Kha, thậm chí từng nghĩ sau khi mọi chuyện kết thúc, y có thể cùng nàng sống hết quãng đời còn lại.

Giờ đây mọi thứ đều tan vỡ, ngay cả mẫu thân cũng không tìm thấy, đả kích mà Vũ Văn Thác phải chịu lúc này hoàn toàn không thua kém Trần Tĩnh Cừu.

"Chúng ta thật đồng bệnh tương liên… Giờ đây, thật sự chẳng ai hơn ai được chút nào…" Vũ Văn Thác cười phá lên, nhưng tiếng cười ấy lại chứa đầy bi ai.

"Nói bậy bạ gì đó!" Trần Tĩnh Cừu đột nhiên kề trường kiếm lên cổ Vũ Văn Thác, rõ ràng muốn lấy mạng y.

"Giết ta thì sao, dù sao khi Ma Quân giáng lâm, ta cũng không sống nổi, ngay cả mẫu thân của ta cũng vậy…" Giờ khắc này, Vũ Văn Thác trở nên cực kỳ lãnh tĩnh, ngay cả tính mạng cũng không để tâm.

"Thuở ấy… ngươi hủy diệt đại quân tinh nhuệ của Trần quốc, chỉ vì mẫu thân của mình ư?

Sao ngươi có thể xuống tay tàn nhẫn đến vậy!" Trần Tĩnh Cừu

gào thét chất vấn khản cả cổ, "Đó là ba vạn sinh mạng!" "Đừng trách ta, nếu đổi lại là ngươi có cơ hội như vậy, ngươi có đổi ba vạn sinh mạng kia để cứu tính mạng sư phụ của ngươi không?" Vũ Văn Thác không nhanh không chậm hỏi ngược lại.

Trần Tĩnh Cừu nhất thời không nói nên lời, khó khăn quay đầu nhìn Ngao Tông, dường như đang thỉnh cầu ý kiến của vế sau, có nên chém giết Vũ Văn Thác hay không.

"Tùy ngươi quyết định." Ngao Tông chầm chậm lắc đầu, "Đừng để hối hận là được." Lời này vừa thốt ra, Trần Tĩnh Cừu chỉ cảm thấy như toàn thân bị rút cạn sức lực, tất cả thù hận trong đầu đều tan thành mây khói.

Suy cho cùng, Vũ Văn Thác cũng chỉ là một kẻ bất lực bị lợi dụng như một công cụ mà thôi.

"Cút đi." Trần Tĩnh Cừu thu kiếm, lạnh lùng phun ra một tiếng với Vũ Văn Thác.

"Ha ha, ta có thể đi đâu chứ?" Vũ Văn Thác lắc đầu cười khổ, dùng bàn tay còn lại lục trong ngực, lấy Côn Luân Kính ra ném xuống chân Trần Tĩnh Cừu, rồi xoay người rời đi.

"Ngũ Thần Khí…" Nhiên Ông suy sụp ngồi một bên, nếu có nhục thể, y thật sự sẽ gào khóc một trận lớn.

Giờ đây, ba trăm năm chuẩn bị đều tan thành mây khói, thậm chí y còn không biết kết cục của mình sẽ ra sao.

Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi hiển nhiên trở nên vô trợ hơn, nhưng họ vẫn coi Ngao Tông là hy vọng duy nhất có thể đối kháng Thiên Chi Ngân!

"Ngao tiền bối, giờ đây ta phải làm sao đây…" Trần Tĩnh Cừu có chút mờ mịt nhìn Ngao Tông.

Trong lòng y vẫn còn chút kỳ vọng, đến bước đường cùng này, Ngao Tông dù vì thiên hạ chúng sinh, cũng nên giúp một tay chứ.

Nếu Ngao Tông xuất thủ, đâu cần đến sự trợ lực của Ngũ Thần Khí.

"Chẳng lẽ ngươi đã quên những gì ta nói trước đây sao?" Ngao Tông chầm chậm lắc đầu, "Giết một Ma Quân đối với ta không thành vấn đề, nhưng nếu ta trực tiếp can thiệp, cưỡng ép thay đổi mọi thứ khiến thế giới sụp đổ, thì mọi thứ ngươi biết đều sẽ không còn tồn tại." Mọi người im lặng, biết Ngao Tông không phải nói lời hù dọa.

Nói cách khác, nếu Ngao Tông vốn không bước vào thế giới này, thì trừ y ra, há chẳng phải hoàn toàn không có cách nào đánh thắng Ma Quân sao!

"Chư vị, ta xin rời khỏi Côn Luân Sơn trước đã, dù sao ta cũng còn bốn kiện thần khí." Nhiên Ông lên tiếng nhắc nhở.

Mọi người đều không có ý kiến gì, Nhiên Ông bèn đích thân đi câu thông với linh trí Côn Luân Sơn.

Mọi chuyện xảy ra ở Côn Luân Sơn tạm thời kết thúc.

Mặc dù kết cục khiến bất kỳ ai cũng khó chấp nhận… Trong khoảng thời gian Trần Tĩnh Cừu và đoàn người đi tới Côn Luân Sơn, tại Thăng Long Vương triều cũng xảy ra biến động cực lớn.

Sau khi Chu Sùng biến mất, vương công quý tộc dốc sức che giấu sự thật này, nhưng cuối cùng giấy không thể gói được lửa.

Bách tính nhiều nơi trong vương triều vì không chịu nổi sự áp bức của triều đình, liên tục khởi nghĩa tạo phản, nhưng lần này không bị dẹp yên nhanh chóng như trước, trái lại càng ngày càng dữ dội, mấy chục lộ nghĩa quân ngày càng lớn mạnh, hoàn toàn trở thành mối đe dọa hàng đầu đối với sự thống trị của vương triều.

Yến Kinh thành phồn hoa vô cùng thuở trước, vẫn chưa khôi phục sau ảnh hưởng của trận chấn động lớn trước đó, ngày càng điêu tàn đổ nát.

Toàn bộ thành trì trừ vương cung ra, hầu như đã hoàn toàn biến thành khu ổ chuột, vương công quý tộc đều rời khỏi Yến Kinh thành sinh sống, bách tính bị bỏ lại cũng không thể không sa cơ lỡ vận thành đạo tặc, thậm chí thị vệ trong hoàng cung cũng phải tìm cách đối phó với mối đe dọa này.

Chính lệnh của Yến Kinh hoàn toàn không thể truyền đến bất cứ nơi nào trong đế quốc, sự sụp đổ là một sự thật đã định… Trong một khu rừng sâu núi thẳm nào đó ở Thăng Long, Chu Sùng, kẻ chủ mưu khiến đế quốc sắp sụp đổ, đang ẩn mình tại đây, hoàn toàn không để ý đến thiên hạ đại loạn bên ngoài núi.

Nhưng Chu Sùng căn bản không bận tâm thế giới bên ngoài ra sao, dù Chu quốc có bị lật đổ hoàn toàn, y cũng không để vào mắt.

Lúc này, điều duy nhất y quan tâm chính là tình hình tu vi của mình, và y còn có thể sống được bao lâu.

Hiện tại tình cảnh của Chu Sùng tồi tệ vô cùng, sau khi bị trọng thương không chỉ ngũ tạng lục phủ và kinh mạch đều bị tổn thương khó phục hồi, mà ngay cả cảnh giới tu vi đang ở trạng thái tẩu hỏa nhập ma cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Vũ Văn Thác đáng chết!” Chu Sùng với gương mặt trở nên xấu xí dữ tợn như bị lửa thiêu đốt, cảm nhận vết thương trong cơ thể mà phẫn hận khôn nguôi.

Nếu không thể tìm cách, chỉ e nhục thể của y nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm mười mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn sụp đổ, y tuyệt đối không muốn kết cục đó!

Chu Sùng run rẩy lấy ra một tấm phù chỉ từ trong ngực, sau khi chú nhập pháp lực vào đó, tấm phù chỉ liền tự cháy thành tro và biến mất.

Khói bụi hình thành sau khi cháy bốc lên không trung nhưng không tan đi, chỉ dần ngưng tụ thành một hình dạng kỳ quái.

"Ma Quân đại nhân, Ma Quân đại nhân… cầu ngài giúp ta…" Khóe miệng Chu Sùng chảy ra một vệt máu đen, nhìn làn khói dần biến hóa như cầu xin một cọng rơm cứu mạng.

Hai mươi năm trước, Chu Sùng là trưởng tử trong gia đình một quan lại ở vùng xa xôi của Trần quốc.

Tại khu vực mà phụ thân Chu Sùng cai quản, Chu gia giống như thổ hoàng đế, nắm giữ mọi bách tính trên mảnh đất đó, địa vị cực cao, không ai dám xung đột.

Cũng trong hoàn cảnh đó, Chu Sùng lớn lên ngang ngược hống hách, khi chưa thành niên đã không biết bao nhiêu lần cướp giật phụ nữ trên phố, gây họa khiến bách tính bình thường tan cửa nát nhà.

Nhưng y lại có vận may kỳ lạ, trong một lần cùng đám bạn xấu đi chơi sơn thủy, y may mắn lạc vào một di tích, di tích đó chính là nơi Cổ Nguyệt để lại Hiên Viên Kiếm!

Chu Sùng có được Hiên Viên Kiếm, cùng với một số công pháp mạnh mẽ Cổ Nguyệt để lại trong đó, liền nảy sinh ý đồ lợi dụng.

Y sớm đã nghe nói người có thể nắm giữ Hiên Viên Kiếm đều sẽ trở thành Đại Địa Hoàng Giả cai quản Thăng Long, vì vậy đã giết chết tất cả những bạn bè cùng xâm nhập vào đó với mình, sau đó tìm cách tu luyện công pháp và Hiên Viên Kiếm.

Nhưng với tâm tính và tư chất của y, căn bản không thể lĩnh ngộ những pháp môn được định chế riêng cho Đại Địa Hoàng Giả này,

càng đừng nói đến việc sử dụng Hiên Viên Kiếm.

Sau nửa năm cố gắng, khi y sắp từ bỏ thì bất ngờ xảy ra.

Hiên Viên Kiếm vì hai lần trọng thương Ma Quân, nên Ma Quân cũng để lại một phần khí tức trên đó, nếu nói về tâm tính của Đại Địa Hoàng Giả thì những khí tức này hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến họ.

Nhưng Chu Sùng, người nắm giữ Hiên Viên Kiếm ban đầu, lại khác, y là một phàm nhân mới nổi cực kỳ tà ác, nhanh chóng bị ma khí xâm nhập, và thiết lập giao lưu ý thức hải với Ma Quân.

Ma Quân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, ban cho Chu Sùng công pháp tu luyện của Ma tộc, và ra lệnh cho y đi tìm Ngũ Thần Khí, dùng điều này để đổi lấy sức mạnh càng cường đại hơn, thậm chí sẽ ban cho y sự vĩnh sinh.

Chu Sùng gan to tày trời không chỉ bắt đầu làm việc cho Ma Quân, mà còn không cam tâm khi ma công không có chỗ thi triển, vì thế đã lập ra một kế hoạch cực kỳ to lớn: lật đổ Trần quốc để làm hoàng đế!

Có thể thấy, với ma công của Chu Sùng thì việc quét sạch quân đội toàn quốc căn bản không thành vấn đề, y nhanh chóng chiêu mộ một nhóm thuật sĩ tu luyện tà thuật, trong đó bao gồm cả Dương Tố.

Sau đó, y mượn tay Dương Tố thành công tìm được Vũ Văn Thác, cuối cùng trong thời gian ngắn đã triệt để diệt vong Trần quốc.

Nhưng trớ trêu thay, vì mười tám năm qua Chu Sùng vẫn luôn không tìm thấy Ngũ Thần Khí, nên Ma Quân đã năm này qua năm khác giáng phạt, khiến ma công của y càng ngày càng tẩu hỏa nhập ma, mới biến thành bộ dạng như ngày hôm nay!

"Oanh!" Khi Chu Sùng đang hồi ức chuyện cũ, đoàn khói trước mắt đột nhiên bùng cháy dữ dội, sau đó y thấy một gương mặt dữ tợn

hiện ra trong làn khói.

"Ma Quân đại nhân!" Chu Sùng vội vàng quỳ xuống đất dập đầu bái kiến, "Ta đã gần nửa năm không nhận được hồi âm của ngài, nếu lần này ngài không hồi âm, sợ rằng sẽ không bao giờ gặp được ta nữa…" "Chuyện Ngũ Thần Khí làm thế nào rồi?" Ma Quân không để ý lời y, trực tiếp cắt ngang hỏi.

Chu Sùng ấp úng, "Ta… ta suýt nữa đã lấy được ba kiện, chỉ tiếc cuối cùng suýt chút nữa, nhưng ngài phải nguyện ý giúp ta…" Ma Quân lạnh lùng cười nhạt một tiếng, vẻ không kiên nhẫn, "Giúp đỡ ư?

Chương 715

Hai mươi năm qua ta giúp đỡ ngươi, hầu như không kém gì Ma tộc tiềm ẩn ở nhân giới, ít nhất ngươi không thể giống như vậy mà xây dựng vương triều, danh chính ngôn thuận làm hoàng đế, nhưng ngươi đã báo đáp gì cho ta?" Chu Sùng mồ hôi đầm đìa, không dám nói một lời.

"Ngươi dùng sự giúp đỡ của ta để lên làm hoàng đế, trở thành Cửu Ngũ Chí Tôn nhân gian, hai mươi năm qua lại không tìm được một món thần khí nào cho ta, cũng không hiến bất kỳ một Đại Địa Hoàng Giả nào cho ta, hai mươi năm rồi, ngươi khiến ta quá thất vọng." Lời nói của Ma Quân toát ra hàn ý, khiến Chu Sùng không khỏi chầm chậm lùi lại, nhưng đúng lúc đó, y phát hiện cơ thể mình bị một trận ma lực vô danh cưỡng chế định trụ, không thể nhúc nhích dù chỉ một li.

"Ma Quân đại nhân, ngài…" Chu Sùng run rẩy.

"Ngũ Thần Khí không cần tìm nữa, Phục Hy Cầm đã bị ta tự tay hủy diệt, từ nay về sau thế gian không thể nào tập hợp đủ năm thần khí nữa, chỉ dựa vào uy lực của thần khí tự thân căn bản không đáng nhắc đến, nhiệm vụ của ngươi cũng kết thúc rồi, nhưng ngươi đối với ta không hoàn toàn vô dụng…" Chưa đợi Chu Sùng triệt để hiểu rõ ý tứ lời Ma Quân, làn khói ấy liền chui vào cơ thể Chu Sùng, giây lát sau liền bóp chết hồn phách Chu Sùng ngay trong cơ thể y, hồn phi phách tán!

Chu Sùng lúc này, chỉ còn là một cái xác không hồn.

"A a, tiểu tử ngươi khổ cực tu luyện ma công hai mươi năm qua, ngược lại đã biến thành một vật chứa không tồi, đợi khi ta trở lại

nhân gian, sẽ tạm mượn thân xác của ngươi dùng một chút!" Chu Sùng đột nhiên trong mắt bùng lên ánh sáng đỏ rực, một chưởng đánh xuyên một hang động qua vách núi, rồi chầm chậm đi vào trong đó ẩn thân.

Biến động của Thăng Long Vương triều sau một thời gian ngắn đình trệ, liền bùng nổ không thể kiềm chế.

Bởi vì giờ đây triều đình không có cường giả pháp lực vượt xa nhân loại để đàn áp nghĩa quân, lãnh thổ vương triều ngày một mất đi, ngay cả nhiều tinh nhuệ đang chinh chiến bên ngoài cũng bị buộc phải điều về để trấn áp nghĩa quân.

Cũng chính vì thế, Thát Bạt thị tộc đang ngàn cân treo sợi tóc mới từ nguy cơ diệt tộc mà phục hồi, và tranh thủ cơ hội chuẩn bị, liên hợp tất cả các bộ lạc thảo nguyên yếu kém xung quanh để tự vệ.

Đặc biệt là Trương Liệt, đã đoán được vận nước Chu quốc sẽ không còn lâu, thiên hạ đổi chủ tất nhiên sắp xảy ra.

"Chỉ không biết, thiên hạ cuối cùng có rơi vào tay Trần huynh hay không, nếu vậy thì tốt quá rồi…" Trương Liệt nhìn bản đồ thế cục thay đổi từng ngày, trong lòng khá lo lắng.

Hiện nay Thát Bạt thị tộc căn bản không có năng lực đối kháng với Thăng Long Vương triều, vô cùng hy vọng hoàng đế Thăng Long có thể xuất hiện một người nguyện ý đối xử tốt với thị tộc của y, như vậy thảo nguyên và Thăng Long mới có thể duy trì hòa bình.

Không nghi ngờ gì nữa, Trần Tĩnh Cừu chính là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này, một quân hán vội vàng chạy vào Hãn Vương Cung bẩm báo: "Trương Hãn, có một lộ nghĩa quân của Thăng Long, hy vọng chúng ta có thể ra tay trợ lực, phái binh giúp bọn họ chiếm lấy thành trì phía bắc, và hứa hẹn sau khi thành công, nguyện ý cắt nhượng đất

đai Thăng Long!" "Không thể!" Trương Liệt không cần suy nghĩ đã lắc đầu cự tuyệt.

"Đuổi sứ giả về, vĩnh viễn không được gặp lại!" "Trương Hãn, vì sao vậy?

E rằng đây là cơ hội tốt để chúng ta làm lớn mạnh bộ lạc thảo nguyên đó!" Tên quân hán kia có chút không hiểu, có lẽ y có thể mượn cơ hội này danh chính ngôn thuận mà thôn tính lãnh thổ Thăng Long Vương triều.

Trương Liệt từ tốn nói: "Những lộ nghĩa quân cần viện chúng ta đó, không chỉ thực lực yếu kém, mà thủ lĩnh của đa số đều là kẻ thiển cận, chỉ biết chiếm lấy lãnh thổ tự lập làm vương, căn bản không có ý niệm thống nhất Thăng Long." "Thăng Long Vương triều, mấy nghìn năm qua hợp lâu ắt chia, chia lâu ắt hợp, kết cục cuối cùng của những tiểu thủ lĩnh thiển cận như vậy đa số đều bị dẹp yên, hoặc là đầu hàng mà thôi, đất đai đoạt được từ tay họ, không những không giữ được, mà về sau khi vương triều Thăng Long mới trỗi dậy lớn mạnh, đó nhất định sẽ là điểm xung đột giữa Thăng Long và thảo nguyên, nhất định phải tránh mới được." Nghe vậy, tên quân hán kia có chút hiểu ra, "Như ngài nói, đó không phải là một cơ hội tốt, thậm chí có khả năng là một cái bẫy…" "Bẫy hay không là chuyện khác, vạn nhất người tương lai trở thành hoàng đế Thăng Long là Trần Tĩnh Cừu huynh đệ thì sao?" "Ngài nói đúng!" Nhắc đến người này, tên quân hán không khỏi bật cười.

"Trương huynh, quả nhiên ngươi quá xem trọng ta rồi!" Giữa lời nói, bên ngoài Hãn Vương Cung chợt truyền đến một âm thanh, sau đó Trương Liệt nhìn thấy, Trần Tĩnh Cừu và đoàn người không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cửa Hãn Vương Cung.

Trương Liệt lập tức đứng dậy, mừng rỡ khôn xiết nói: "Về rồi!"

Không hiểu vì sao, lúc này thấy sắc mặt Trần Tĩnh Cừu và đoàn người đều ngưng trọng, có lẽ là do quá mệt mỏi sau chuyến đi dài.

"Từ lúc nào?!" Tên quân hán nhìn thấy cảnh này vô cùng chấn động, bên ngoài có rất nhiều thị vệ canh gác, căn bản không nghe thấy bất kỳ tiếng bẩm báo nào!

Xem ra đám gia hỏa kia lại phải luyện tập thật tốt một phen rồi… "Thôi được rồi, cũng đừng trách họ, lão tiền bối và Trần huynh chỉ cần muốn vào, e rằng toàn bộ vệ quân Hãn Vương Cung cũng không ngăn được!" Trương Liệt hưng phấn đi đến bên Trần Tĩnh Cừu, vỗ mạnh vào vai y, "Ha, tiểu tử, pháp lực của ngươi lại trở nên lợi hại hơn nhiều rồi, ta mới chỉ hai tháng không gặp, giờ đây ta tuyệt đối không phải đối thủ của ngươi!" "Trương huynh, huynh vẫn khỏe chứ." Trần Tĩnh Cừu gượng gạo nặn ra một nụ cười.

"Tiểu tử ngươi sao lại ra nông nỗi này… Ngao tiền bối, ngài không đối y luyện tập quá khắc nghiệt, khiến tiểu tử này bị hành hạ đến chịu không nổi đó chứ, ha ha ha ha!" Ngao Tông nhìn Trương Liệt cười phá lên, cũng không khỏi mỉm cười theo một tiếng, thầm nghĩ tên gia hỏa này so với Trần Tĩnh Cừu và những người khác mà nói thì có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Ít nhất là hiện tại.

"Mà này, Kiếm Si huynh đâu rồi?

Ngươi và y có ở cùng nhau không?" Trương Liệt nhìn quanh, tò mò vì sao không thấy bóng dáng Kiếm Si.

Lời này vừa thốt ra, Trần Tĩnh Cừu liền hai mắt đỏ ngầu, ngay cả khí tức trên người cũng không thể kiềm chế nổi sự cuồng bạo.

"Kiếm Si… căn bản không phải là một người bị cấm chế, tất cả đều là một màn kịch!" "?" Trương Liệt nghe mà nửa hiểu nửa không.

Ngao Tông thấy tên gia hỏa này mặt mũi ngơ ngác, đành phải mở miệng kể cho mọi người nghe tất cả những chuyện đã xảy ra sau khi họ rời khỏi Thát Bạt thị tộc.

Có thể thấy, những tin tức này đã khiến Trương Liệt chấn động lớn đến mức nào, sau khi nghe xong y gần như nghi ngờ Ngao Tông đang nói đùa!

"Quả thật như vậy sao…?!" Trong đầu Trương Liệt không ngừng hồi tưởng lại Kiếm Si, cùng với Vũ Văn Thác năm xưa như một tên cuồng ma sát nhân.

Thật sự không thể ghép hai khuôn mặt ấy lại thành một, càng đừng nói đến tính cách trời vực khác biệt.

"Vậy… có cách nào… có thể tách Kiếm Si ra khỏi cơ thể Vũ Văn Thác không, ta…" Ngay cả khi Trương Liệt nói ra lời này, y cũng cảm thấy có chút ngu xuẩn.

Ngao Tông chầm chậm lắc đầu, "Thật ra, Kiếm Si chỉ là sự hiện thân của nhân cách thuần khiết của Vũ Văn Thác mà thôi, nếu lại một lần nữa phân liệt ra nhân cách thuần khiết, cũng chỉ sẽ biến thành một sự tồn tại mới, không phải Kiếm Si, cũng tuyệt đối không thể nhớ ta." Trương Liệt cúi đầu, lúc này điều đáng lo lắng nhất không phải là Kiếm Si.

Ngũ Thần Khí đang gặp nguy, đó là tai họa có thể lan đến thiên hạ chúng sinh!

"Ta không có cách nào phục hồi Ngũ Thần Khí, Trương huynh, huynh không cần phải hỏi thêm nữa." Trần Tĩnh Cừu sắc mặt có chút mệt mỏi, dường như đã đoán được điều Trương Liệt sẽ hỏi tiếp theo.

"Vậy có cách nào khác không, chỉ dựa vào bốn thần khí?" Trương Liệt phí công hỏi, đáp án nhận được đương nhiên là phủ định.

“Điều duy nhất ta có thể làm bây giờ, chính là trước khi tên khốn đó thực sự giáng lâm nhân giới, ta sẽ tu luyện đến cực hạn, trong tình huống không cần Ngũ Thần Khí, ta sẽ đánh bại y!” Trần Tĩnh Cừu sắc mặt trở nên vô cùng kiên quyết.

Lời này vừa thốt ra, hầu như tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy căn bản là không thể.

Ngay cả với tu vi của Cổ Nguyệt, chẳng phải cũng cần mượn Ngũ Thần Khí mới có thể đánh bại Ma Quân sao, tu vi của Trần Tĩnh Cừu thậm chí còn kém xa Cổ Nguyệt.

“Chư vị, có phải các vị đã quên, năm xưa Hiên Viên Hoàng Đế tự mình sáng tạo ra Ngũ Thần Khí, và mượn đó để đánh bại Ma Quân, há chẳng phải chứng tỏ Hiên Viên Hoàng Đế hoàn toàn dựa vào chính mình sao!” “Ta tuy nhiên không thể sánh ngang với Hiên Viên Hoàng Đế, nhưng ít nhất cũng chứng tỏ tiền đề để đánh bại Ma Quân không nhất thiết phải cần đến tất cả Ngũ Thần Khí mới được, chư vị!” Trần Tĩnh Cừu hiển nhiên đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng những người có mặt, vội vàng nói.

Cũng không biết những lời này có để vực dậy tinh thần mọi người hay không, Trương Liệt vỗ vỗ vai Trần Tĩnh Cừu, an ủi nói: “Trần huynh, không cần nói nhiều, chuyện này liên quan đến vận mệnh của Thát Bạt thị tộc, ít nhất ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ ngươi, bất luận thành công hay không.” “Ta cũng nên giúp một tay!” Tiểu Tuyết vội vàng nói.

Thát Bạt Ngọc Nhi càng trực tiếp đứng dậy, “Ta đi thông báo toàn bộ tộc nhân, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ!” Trần Tĩnh Cừu lặng lẽ gật đầu, giờ khắc này y chợt nhận ra mình không hề cô đơn như từng nghĩ.

Mặc dù Trương Liệt và những người khác có thể giúp đỡ có hạn,

nhưng không nghi ngờ gì nữa, trong trận chiến khó khăn có thể phải đánh đổi cả tính mạng này, việc họ nguyện ý trợ lực đã là một sự tín nhiệm cực lớn đối với y.

"Đa tạ chư vị!" Trương Liệt cười nói: "Không chỉ vì giúp ngươi, mà còn vì ta.

Nam nhi Thát Bạt thị tộc ta, tuyệt đối không quỳ bái bất kỳ ai ngoại trừ tổ tông!" Trần Tĩnh Cừu sắc mặt ngưng trọng gật đầu, nhưng sau đó lại nhìn về phía Ngao Tông: "Ngao tiền bối, ta muốn quay lại Phục Ma Sơn một chuyến." Trần Tĩnh Cừu thầm nghĩ, tuy không thể thu thập Ngũ Thần Khí, nhưng ít nhất y có thể cứu sư phụ ra rồi.

"Được, ta sẽ cùng ngươi đi." Ngao Tông gật đầu, sau đó dặn dò Tiểu Tuyết và những người khác chỉ cần ở lại Thát Bạt thị tộc là được, tu hành thật tốt một thời gian.

"Ngao tiền bối, ta có một vấn đề." Đột nhiên, Trương Liệt lên tiếng gọi Ngao Tông lại, "Ngài hẳn biết, giờ đây thiên hạ Thăng Long đại loạn rồi, há chẳng phải là cơ hội tốt để Trần huynh mang quân chiếm cứ Thăng Long, tái lập Trần quốc sao?" Trương Liệt không phải nói quá, Trần Tĩnh Cừu đang nắm giữ ba thần khí, tu vi cũng đã tiến giai đến một trình độ nhất định, nếu tranh giành Thăng Long, tất cả tu hành giả hiện thế e rằng không có mấy ai là đối thủ của y.

Kẻ địch mạnh mẽ là Chu Sùng, cũng không rõ tung tích.

Nhìn như vậy, Trần Tĩnh Cừu mượn cơ hội này xuất quân, không chỉ bản thân cường đại có thể thu hút nhiều tu hành giả trợ lực, mà còn có thân phận hoàng tộc thuở xưa làm chỗ dựa.

Nói không chừng thật sự có thể thuận thế chiếm lấy Thăng Long, tái tạo Trần quốc.

Có một khắc, trong mắt Trần Tĩnh Cừu lóe lên một trận khát vọng, nhưng nhanh chóng lại tối sầm đi.

Nếu Ma Quân xâm nhập nhân giới, dù có kiến tạo Trần quốc, cuối cùng cũng sẽ bị Ma Quân hủy diệt, không còn bất kỳ ý nghĩa nào.

Dù sao cuối cùng tất cả nhân loại đều sẽ bị Ma Quân triệt để nô dịch, làm hoàng đế thì có ích gì?

Giúp đỡ Ma Quân đi cai quản những bách tính đó ư?

Thật sự là trò cười!

"Ta hiểu rồi, Trần huynh.

Ngươi mau đi mau về nhé." Trương Liệt dặn dò.

Lần này Trần Tĩnh Cừu và Ngao Tông không sử dụng Hương Xa Bạch Long, mà trực tiếp ngự kiếm phi hành đến, tốc độ lại nhanh hơn Hương Xa Bạch Long không ít.

Chương 716

Khi rời khỏi Thát Bạt thị tộc, Trần Tĩnh Cừu vô tình quay đầu, nhìn về phía Thiên Chi Ngân trên bầu trời, lại thấy Thiên Chi Ngân màu đỏ thẫm đó đã phình to gấp đôi so với ban đầu!

Nhìn xuống, nó gần như còn to lớn hơn cả mặt trời, cực kỳ nổi bật.

"Thời gian còn lại e rằng không nhiều nữa…" Trần Tĩnh Cừu thầm nghĩ trong lòng.

Chu quốc, Yến Kinh thành.

Lúc này, mấy lộ nghĩa quân đã kéo đến đây, bao vây Yến Kinh thành kín như bưng.

Mặc dù tường thành Yến Kinh cao lớn kiên cố, trong thời gian ngắn khó mà công phá, nhưng nó vẫn là một tòa thành cô lập, không thể kiên trì quá lâu.

Các lộ nghĩa quân như hổ lang đói khát, chăm chú nhìn tòa thành này, chỉ cần ai hạ được thành, sẽ theo ước định giữa các minh ước mà trở thành hoàng đế thật sự.

Họ đều biết nếu tăng cường lực độ tấn công thì tòa thành này sẽ lập tức bị chiếm, nhưng ai cũng muốn trở thành hoàng đế, dưới sự giằng co lẫn nhau, đã hình thành một thế cân bằng cực kỳ vi diệu, khiến Yến Kinh thành trong thời gian ngắn vẫn chưa bị công hãm.

Bách tính và quý tộc trong thành đã chuẩn bị sẵn sàng, bất luận lộ nghĩa quân nào đánh vào, liền lập tức đầu hàng để bảo toàn mạng sống.

Vào ngày thứ ba thành trì bị bao vây, một bóng đen cực kỳ nhanh

chóng lướt qua bầu trời, trực tiếp rơi vào trong Yến Kinh thành.

Chỉ là quân đội bên ngoài thành không hề để ý, cho rằng đó chỉ là một con chim di cư đang bay mà thôi.

Mãi đến khi bóng đen đó rơi vào trong thành, khiến binh sĩ trong thành kinh hãi không thôi, họ cứ tưởng là nghĩa quân bên ngoài thành ném vũ khí vào trong!

Cho đến khi làn khói đen tan đi, mọi người mới có thể nhìn rõ diện mạo thật sự của bóng người đó.

"Hoàng đế bệ hạ?" Không biết ai hô lớn một tiếng, mọi người đều giật mình kinh hãi, nhìn kỹ lại mới phát hiện, dung mạo người này chẳng phải y hệt hoàng đế bệ hạ mà họ đã thấy trong tranh vẽ năm xưa sao!

Dung mạo của người này, chính là Chu Sùng.

Y không còn gương mặt dữ tợn như bị lửa thiêu đốt thuở trước, mà hoàn toàn khôi phục bộ dạng trẻ trung khi xưa, khí tức cũng tràn đầy sự tà tính.

Chu Sùng lúc này không còn là chủ nhân của thân xác, mà là phân thần ý thức của Ma Quân lưu lại trong thân xác thông qua Thiên Chi Ngân.

Nói cách khác, Chu Sùng lúc này chỉ là một con rối của Ma Quân.

"Hoàng đế bệ hạ!" Những binh sĩ đó đồng loạt quỳ xuống trước Chu Sùng, uy nghiêm của Chu Sùng khi y đánh chiếm thiên hạ năm xưa như sấm rền bên tai, dù hoàng đế đã mất tích lâu như vậy, trong lòng họ vẫn vô thức mặc nhận y là hoàng đế.

"Chư vị, Trẫm đã trở về, những loạn thần tặc tử bên ngoài không đáng nhắc tới, Trẫm sẽ khiến bọn chúng phải trả giá." Chu Sùng mỉm cười nhìn mọi người, lời y nói khiến những binh sĩ đó lập tức an tâm

hơn nhiều.

Chu Sùng lại hỏi: "Mà này, Trẫm đã rời Yến Kinh thành bao lâu rồi?" Một quân quan bị ánh mắt Chu Sùng chạm đến không khỏi giật mình, sau đó có chút run rẩy đáp: "Đại khái là ba tháng rồi ạ…" "Ba tháng…" Chu Sùng nhíu mày, không nhịn được lẩm bẩm: "Tên hoàng đế này đúng là đồ ngu xuẩn, cai trị quốc gia mười tám năm lại để lại nhiều tai họa ngầm như vậy, mới ba tháng đã chỉ còn lại một tòa đô thành." "Ngài… ngài?" Binh sĩ nghe Chu Sùng mắng mỏ, tưởng mình nghe nhầm, lập tức sợ đến nỗi chân mềm nhũn.

"Không sao, không cần chuẩn bị chiến đấu nữa, đi nói với tất cả mọi người trong thành, chuẩn bị tiếp nhận tù binh và nô lệ." Nói xong, Chu Sùng nhẹ nhàng nhảy lên tường thành, nhìn xuống quân địch đang bao vây kín mít bốn phía.

Ma Quân đã muốn khống chế một giới, ổn định Chu quốc là một lựa chọn tốt, có thể dùng làm đại bản doanh để đẩy mạnh ra khắp thế giới!

"Các ngươi là các lộ nghĩa quân phải không, Trẫm biết, ba tháng qua các ngươi từng nghĩ Trẫm đã chết rồi, nhưng hiển nhiên đã lầm.

Hôm nay, Trẫm có thể cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, lập tức đầu hàng, Trẫm bảo đảm các ngươi có thể tiếp tục sống sót làm nô lệ, nếu không sẽ chết tại đây!" Giọng Chu Sùng không ngừng vang vọng giữa bầu trời, mỗi một người đều nghe rõ ràng mồn một.

Lập tức, không ít người bị âm thanh hấp dẫn, thi nhau từ xa nhìn về bóng dáng Chu Sùng trên tường thành, cảm thấy vô cùng buồn cười.

"Kẻ đó là ai vậy?" "Thằng nhóc này điên rồi sao, dám nói lời ngông cuồng như vậy!" "Bảo chúng ta đầu hàng, có thể bảo toàn một con đường sống cũng không tệ, ha ha…" "Đừng để ý hắn, nếu không

phải thủ lĩnh chưa ra lệnh, ta bây giờ nhất định phải xông vào thành giết chết hắn!”… Chu Sùng thấy những người này đều không để ý lời y, cũng không tức giận, vốn dĩ đã nằm trong dự liệu.

“Các ngươi đã bỏ lỡ cơ hội sống sót cuối cùng, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, là tự các ngươi tìm đến.” Chu Sùng lạnh lùng nói.

“Bắn chết hắn!” Một số quân quan cuối cùng không nhịn được, dẫn đầu nhắm Chu Sùng mà bắn ra một mũi tên, giây lát sau nhiều binh sĩ cũng thi nhau bắt chước, một trận mưa tên dày đặc bắn thẳng vào Chu Sùng!

“Đồ ngu xuẩn.” Chu Sùng vươn tay tóm lấy một mũi tên bay thẳng vào mặt, sau đó vung tay một cái, một trận ma khí cuồng bạo bùng phát, thổi tan trận mưa tên đó!

“Các ngươi, đám dân đen thô bỉ, ngay cả hoàng đế ngày xưa cũng không nhận ra sao!” Chu Sùng trong mắt lóe lên một tia hồng quang, giây lát sau làn khói đen che trời lấp đất bao phủ cả chiến trường, hầu như mỗi một người đều cảm thấy cổ họng bị siết chặt đến ngạt thở.

“Phụt!” Giây lát sau, những làn khói đen lượn lờ trôi nổi đó đột nhiên hóa thành từng lưỡi đao sắc bén nhanh chóng, cắt đứt cổ họng của tất cả những kẻ chạm phải!

Nhất thời, máu tươi phun trào và tiếng cổ họng bị cắt đứt vang lên không dứt, kèm theo tiếng kêu thảm thiết kinh hãi tột độ của mọi người.

Họ căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra liền bị cắt cổ chết, trong chốc lát đã có gần ngàn người bị giết chết ngay tức khắc, chỉ có thể trơ mắt nhìn những người bên cạnh không biết từ lúc nào đã đột ngột bỏ mạng, càng không biết khi nào sẽ đến lượt mình.

Cảnh tượng này gây chấn động tâm lý cực kỳ lớn, mấy lộ nghĩa

quân, gần mười vạn quân đội với trận hình chỉnh tề trong chốc lát đã hoàn toàn sụp đổ, biến thành một đám tản binh ô hợp hoàn toàn, thi nhau hoảng sợ bỏ chạy.

Nhưng dù thế nào đi nữa, họ cũng khó thoát khỏi số phận bị tàn sát như những con cừu trong làn khói đen.

Một chủ tướng nghĩa quân có chút hoảng loạn chỉ huy binh sĩ: "Tất cả đừng hoảng sợ, ở yên đó cho lão tử, đây chỉ là một chút trò vặt…" Lời chưa dứt, đầu y đã lăn xuống đất trước.

Những binh sĩ đóng trên tường thành nhìn thấy bên ngoài thành máu chảy thành sông, vô số người chết trong chớp mắt, sự kinh hãi trong lòng họ đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

"Ma thuật của Hoàng đế sao…?" "Thảo nào năm xưa khi Hoàng đế còn đó, những dân đen này không bao giờ dám tạo phản." "Một đám ngu xuẩn, trước đó còn gào thét muốn giết sạch chúng ta, ha ha, đáng đời!" Binh sĩ giữ thành đương nhiên rất vui khi thấy cảnh này, dù sao họ cũng vô cùng hoài niệm thời gian trước kia có thể tùy ý ức hiếp bách tính.

"Đại nhân nương tay, đại nhân, Hoàng đế bệ hạ!" "Cầu Hoàng đế tha cho ta một mạng!" "Xin ngài khoan thứ cho ta…" Binh sĩ nghĩa quân cuối cùng cũng hiểu ra, căn bản không thể đối kháng với Chu Sùng, và cũng hiểu vì sao các lộ thủ lĩnh nghĩa quân nhất định phải đợi Chu Sùng biến mất mới dám khởi nghĩa!

Làn khói đen khắp trời chầm chậm tan đi, Chu Sùng ra lệnh cho binh sĩ phía sau: "Đi bắt tù binh về, tên của mỗi người đều phải ghi lại, từ hôm nay trở đi sẽ sung vào tịch nô."… Tin tức đại thắng bên ngoài thành nhanh chóng truyền khắp Yến Kinh thành, ban đầu mọi người khi biết tin này căn bản không thể tin được, cho rằng đó chỉ là lời đồn.

Nhưng khi tận mắt thấy những tù binh ủ rũ bị áp giải vào thành, cùng với chiến trường chất đầy xác chết và máu chảy thành sông, họ mới cuối cùng xác nhận.

Các quan lại hiển quý đương nhiên hưng phấn khôn xiết, giờ đây Chu Sùng trở lại, có nghĩa là họ có thể tiếp tục làm quý tộc!

Còn bách tính trong thành thì ủ rũ cúi đầu, hy vọng cuối cùng có thể trông cậy vào nghĩa quân giải cứu, giờ xem ra cũng không còn khả năng nữa.

Vốn dĩ các quan lại hiển quý muốn tổ chức một buổi lễ long trọng để hoan nghênh Chu Sùng trở về, nhưng Chu Sùng lại đã sớm quay về hoàng cung, nên họ đành bỏ qua việc chuẩn bị bất kỳ sự kiện nào, thi nhau chạy về hoàng cung để nịnh hót.

Chu Sùng nhìn đám quan lại hiển quý dưới triều đường thi nhau dốc hết sức bình sinh mà ca ngợi, chỉ cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Giao tiếp với nhân loại thật vô vị… Chu Sùng lúc này không còn là Chu Sùng năm xưa, mà là một luồng ý thức phân thần của Ma Quân, căn bản không để tâm đến những lời nói ngu xuẩn của những kẻ này.

"Các vị, khi ta không ở Yến Kinh thành, các ngươi đã canh giữ nơi đây rất tốt, vậy nên ta sẽ không tiếc gì phần thưởng." Nghe Chu Sùng nói, tất cả mọi người không khỏi hưng phấn.

"Bệ hạ ngài nói đâu vậy, thần đây là đang làm tròn nghĩa vụ!" "Đương nhiên, không thể để những tên thất phu kia làm ô uế hoàng cung của ngài được." "Thần sớm đã biết ngài sẽ trở về, nên mới…" Chu Sùng lạnh lùng mở miệng cắt ngang lời họ: "Vậy, ta có thể thưởng cho các ngươi, đi làm nô lệ bình thường, có thể không bị roi vọt lăng mạ.

Đương nhiên, nếu lười biếng, hoặc dám làm những chuyện ngoài

quyền hạn nô lệ, vẫn sẽ phải chịu phạt." Lời này của Chu Sùng vừa thốt ra, triều đường lập tức yên tĩnh như tờ, nụ cười trên mặt nhiều quan lại quý nhân còn chưa hoàn toàn biến mất.

Làm nô lệ?

Hoàng đế muốn những khai quốc công thần, cùng với hoàng thân quốc thích này đi làm nô lệ, đó là phần thưởng ư?

Chẳng phải là trò đùa sao!

"Bệ hạ, thần không hiểu, ngài muốn sai thần đi làm nô lệ…" Một hoàng thân cẩn thận hỏi.

Chu Sùng có chút không kiên nhẫn, "Không đúng sao, chẳng lẽ các ngươi không nên là nô lệ bẩm sinh của ta?

Vất vả cày cấy cho ta, xây dựng hoàng cung, có vấn đề gì ư?" Vị hoàng thân kia vội vàng nói: "Thần không có ý đó!

Làm bất cứ việc gì cho ngài thần đều cam tâm tình nguyện, chỉ…" Chu Sùng lạnh lùng cắt ngang lời y: "Vậy thì bớt nói nhảm đi, tất cả mọi người lập tức cút ra ngoài làm việc, bất luận công việc dọn dẹp hay xây dựng, ta không muốn thấy bất kỳ ai rảnh rỗi!" "Ta cho phép các ngươi quý tộc chỉ làm những việc mà nô lệ bình thường nên làm, vốn dĩ đã là một sự khoan dung, nếu không sẽ phải giống như dân thường bên ngoài kia, vừa bị roi vọt lăng mạ vừa làm việc." "Còn không mau đi!" Chu Sùng trong mắt lóe lên hồng quang, giây lát sau làn khói đen tím lan tràn trong hoàng cung, tất cả mọi người chỉ cảm thấy đau đớn đến gần như mất trật tự, một số người già yếu thậm chí ngạt thở chết ngay tại chỗ!

"Mau đi!" Ngay cả kẻ ngu xuẩn nhất cũng hiểu, tiếp tục ở lại đây chỉ có một con đường chết.

Chương 717

Dù không hiểu ý của Chu Sùng, vì bảo toàn mạng sống cũng chỉ có thể liều mạng làm việc!

Chu Sùng nhìn hoàng cung trống không, hài lòng gật đầu.

"Dù sao cuối cùng tất cả nhân loại đều sẽ biến thành nô bộc của Ma tộc, cứ để họ thích nghi với cuộc sống như vậy trước đã." Chu Sùng thầm nghĩ, trong đầu chợt lóe lên bóng dáng Ngao Tông, không khỏi rùng mình.

Nỗi sợ hãi mà Ngao Tông để lại năm xưa đến nay vẫn chưa tan biến, thậm chí đã khắc sâu vào tận xương tủy.

Trong lòng y chỉ có thể cầu nguyện, Ngao Tông có thể rời khỏi thế giới này càng sớm càng tốt, như vậy y mới có thể yên tâm khống chế thế giới này.

Cùng lúc đó, Phục Ma Sơn.

Sau gần một năm chia cách, Trần Tĩnh Cừu một lần nữa quay lại đây, trong lòng cảm khái vạn phần.

Mọi chuyện đã trải qua trong một năm qua, hầu như vượt xa những gì y đã gặp phải trong mười tám năm trước đó.

Khi rời đi, tuy pháp lực thấp kém, nhưng vẫn ôm ấp hoài bão lớn.

Giờ đây khi trở lại, pháp lực của y đã đề thăng đến một trình độ nhất định, nhưng lại đau khổ hơn nhiều so với thuở ban đầu.

"Ngao tiền bối, ta từng nghĩ rằng, cường giả pháp lực càng mạnh thì nỗi khổ não sẽ càng ít, giờ xem ra căn bản không phải vậy…" Trần Tĩnh Cừu thở dài một tiếng, nhìn sơn thôn đổ nát, không biết những tộc nhân từng sinh sống ở đây thuở ấy giờ ở đâu, trong lòng cảm khái

vạn phần.

“Ngao tiền bối, ta ngược lại cảm thấy, nếu ta có thể giống như họ, cùng với nhiều di dân Trần quốc ở lại Phục Ma Sơn vĩnh viễn sinh sống, luôn vô ưu vô lo, dù cả đời chỉ là một kẻ học nghệ bất tinh, có lẽ cũng là một chuyện tốt.” Trần Tĩnh Cừu lẩm bẩm.

“Điều đó là không thể.” Ngao Tông không chút lưu tình phá tan ảo tưởng của y, “Di dân Trần quốc có thể tụ tập ở đây, vốn dĩ là vì cái giấc mộng hư vô phiêu miểu kia, nếu không còn nguyện vọng nào nữa, cũng tuyệt đối không thể nguyện ý ở lại cái vùng đất nghèo nàn này.” Trần Tĩnh Cừu cười khổ một tiếng, không biết nói gì.

Vượt qua thôn trang và ruộng đồng đã sớm hoang phế, y đi đến hang động phong ấn sâu nhất của Phục Ma Sơn, lại thấy tầng băng khổng lồ phong ấn Thao Thiết vẫn còn nguyên vẹn không tổn hại.

Và bên cạnh con Thao Thiết mặt mũi dữ tợn đó, y có thể nhìn rõ ràng Trần phụ đang hôn mê bất tỉnh bên trong tầng băng.

“Sư phụ!” Trần Tĩnh Cừu không khỏi siết chặt hai nắm đấm, lập tức rút trường kiếm ra, chỉ thẳng vào tầng băng khổng lồ kia, “Ngao tiền bối, ta sắp ra tay rồi, xin ngài lui lại một chút.” “Được.” Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó thân hình lùi lại nhường đường, biết rằng với tu vi của Trần Tĩnh Cừu hiện nay, y có thể ứng phó được mọi chuyện.

Trần Tĩnh Cừu đột nhiên vọt mình lên không trung, trường kiếm bùng phát một trận năng lượng cuồng bạo, y cầm trường kiếm trên không trung hung hăng chém xuống, trong miệng gào lên một tiếng giận dữ, mạnh mẽ giáng đòn nặng nề lên tầng băng kia!

“Oanh!” Lập tức, tầng băng khổng lồ đó từ chỗ bị đánh trúng bắt đầu lan ra từng vết nứt nhỏ li ti, nhanh chóng lan khắp toàn bộ tầng băng, cuối cùng dưới uy lực một kiếm của Trần Tĩnh Cừu, vết nứt vỡ

vụn, tầng băng triệt để tan nát!

Giữa trận mưa băng vụn do tầng băng vỡ nát tung lên, tiếng gào thét chói tai đến mức làm tai điếc vang lên theo đó, đó chính là tiếng gầm giận dữ của Thao Thiết!

Bị phong ấn lâu như vậy, nỗi phẫn nộ trong lòng bị dồn nén đến cực điểm, ngay khi tầng băng vỡ nát liền bùng lên sát ý mãnh liệt!

"Nghiệt súc, năm xưa Hiên Viên Hoàng Đế tâm sinh từ niệm, phong ấn ngươi lại mà không tiêu diệt, nhưng ngàn năm qua phong ấn cũng không xóa bỏ được sự bạo lệ trong lòng ngươi, nếu không phải vì ngươi, sư phụ của ta cũng sẽ không bị phong ấn!" Trần Tĩnh Cừu nhìn Thao Thiết há miệng to như chậu máu lao thẳng đến, trong mắt lóe lên một tia sát ý, trường kiếm trong tay trong chớp mắt hóa thành vô số đạo kiếm quang từ bốn phương tám hướng đánh tới, xuyên thủng cơ thể Thao Thiết.

"Phụt!" Khi những kiếm quang đó đánh trúng, Thao Thiết gào thét thống khổ vạn phần, bị những kiếm quang kia đồng thời phát lực đẩy đi, cuối cùng bị đóng chặt vào vách núi, không thể nhúc nhích dù chỉ một li!

Mặc dù cơ thể bị xuyên thủng và đóng chặt, cuồng tính của Thao Thiết không hề suy giảm, trái lại càng gầm thét phẫn nộ hơn, vung vẩy móng vuốt uy hiếp Trần Tĩnh Cừu.

"Làm tốt lắm." Ngao Tông nhìn cảnh này, chầm chậm gật đầu tán thành, hiển nhiên pháp lực của Trần Tĩnh Cừu hiện nay đã đạt đến mục tiêu y mong đợi, thậm chí còn hơi vượt mức.

Ban đầu y cứ nghĩ Trần Tĩnh Cừu sẽ phải dây dưa một hồi mới có thể đánh bại Thao Thiết, nhưng không ngờ ngay trong vòng giao chiến đầu tiên đã có thể đánh bại nó.

“Hống!” Thao Thiết thần trí điên cuồng căn bản không để tâm kẻ địch trước mắt có thể chém giết nó hay không, vẫn gầm thét nhe nanh múa vuốt, còn kiếm phong của Trần Tĩnh Cừu thì lóe lên hàn quang, dần dần chỉ thẳng vào đầu nó.

Trần Tĩnh Cừu vốn định một kiếm chém chết nó, nhưng đúng lúc này, y lại có chút do dự.

Năm xưa Hiên Viên Hoàng Đế còn khó mà triệt để tiêu diệt được nó, tu vi của y hiện nay đương nhiên không thể sánh ngang, e rằng khó mà làm được.

“Thôi được, trước tiên phong ấn cái tai họa này lại đã.” Trần Tĩnh Cừu lấy ra Côn Luân Kính, khi vật này xuất hiện, con Thao Thiết đang nhe nanh múa vuốt kia đột nhiên bắt đầu sợ hãi, không còn điên cuồng như trước nữa, trái lại dốc sức giãy giụa thoát khỏi kiếm quang đang đóng chặt nó để trốn thoát!

Bị vật này phong ấn hai ngàn năm, sự sợ hãi đối với Côn Luân Kính đã khắc sâu vào tận xương tủy, ngay cả việc bị đoạt mất tính mạng, cũng đáng sợ hơn việc tiếp tục bị phong ấn mấy ngàn năm nữa!

“Đi!” Trần Tĩnh Cừu toàn lực kích hoạt Côn Luân Kính, chỉ thấy trên mặt gương phản chiếu ra bộ dạng dữ tợn của Thao Thiết, sau đó, dấu vết pháp trận cuối cùng còn sót lại trên Phục Ma Sơn ẩn hiện từ mặt đất, bùng phát ra dư uy cuối cùng triệt để khống chế Thao Thiết, cưỡng ép nó chìm sâu vào lòng đất!

Mãi đến khi bóng dáng Thao Thiết hoàn toàn biến mất, pháp trận tàn phá kia cũng tối đi, Trần Tĩnh Cừu bèn dùng phi kiếm chém đứt một khối vách đá trên núi, những tảng đá vỡ nát đó liền triệt để che lấp pháp trận.

Làm như vậy, sẽ không còn ai có thể tìm thấy pháp trận phong ấn

Thao Thiết nữa, và nó cũng tuyệt đối không thể lại một lần nữa thoát ra khỏi pháp trận để gây hại nhân giới.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Trần Tĩnh Cừu có chút nóng lòng chạy vào trong hang động, lập tức nhìn thấy Trần phụ đang nằm đó hôn mê bất tỉnh.

"Sư phụ!" Trần Tĩnh Cừu vội vàng tiến lên đỡ Trần phụ dậy, và chú nhập pháp lực vào người y để xua đi hàn ý.

Cuối cùng, kinh mạch của Trần phụ đã bị phong ấn tròn một năm dần dần khôi phục vận hành, theo sự xua đi của hàn khí, Trần phụ cũng cuối cùng khó khăn mở hai mắt.

"Bệ hạ… Bệ hạ?"… "Ồ, thật sự là Đại Địa Hoàng Giả do thượng thiên định đoạt sao?" Trần phụ sau khi cơ thể dần khôi phục, nghe Trần Tĩnh Cừu kể lại mọi chuyện đã trải qua trong một năm qua, không khỏi kinh ngạc.

Y vốn tưởng Đại Địa Hoàng Giả chỉ là một truyền thuyết hư vô phiêu miểu, nhưng không ngờ lại chính là người y đã bảo hộ mười tám năm qua, người được thiên tuyển làm bệ hạ!

Nỗi mừng rỡ trong lòng Trần phụ có thể thấy rõ, nếu đúng như vậy, việc phục hưng Trần quốc thật sự có hy vọng rồi.

Nói không chừng Trần Tĩnh Cừu có thể giống như Hiên Viên Hoàng Đế, thống ngự và khống chế tất cả nhân tộc ở Bát Hoang Lục Hợp bên ngoài Thăng Long, trở thành cộng chủ thật sự của thiên hạ nhân tộc!

"Ai…" Trần Tĩnh Cừu nghe xong không khỏi lắc đầu cười khổ một tiếng.

"Ngao tiền bối, đa tạ ngài thời gian qua đã chiếu cố bệ hạ, đợi ngày Trần quốc quang phục, nhất định sẽ cung phụng ngài làm

thượng khách, trọng hậu báo đáp!" Trần phụ chống đỡ thân thể còn cứng đờ, gượng đứng dậy cung kính hành lễ với Ngao Tông.

"Không sao.

Chỉ điểm thì chỉ điểm, tiểu tử này trong một năm cũng đã trải qua vô số lần phá sau lập, ý chí mới vững vàng như vậy." Ngao Tông khẽ mỉm cười.

"Nhưng nếu không có sự chỉ điểm của ngài, cũng sẽ không có nhiều cơ hội phá sau lập như vậy…" Trần phụ liếc nhìn Trần Tĩnh Cừu đang ủ rũ cúi đầu, sắc mặt có chút bất mãn, "Bệ hạ!

Ngài sao có thể ủ rũ cúi đầu như vậy?

Ngài bây giờ nên nắm chặt cơ hội, quang phục Trần quốc chứ!" "Nhưng Ma Quân xâm lược đang đến gần, nếu y xâm nhập nhân giới, quang phục Trần quốc thì còn ý nghĩa gì?

Đến lúc đó, chẳng phải đều trở thành nô lệ sao." Trần Tĩnh Cừu đầy lòng khổ não.

"Trước núi ắt có đường, Bệ hạ, năm xưa thần cũng từng sống chết cận kề với Ma Quân, nhưng giờ đây chẳng phải vẫn sống tốt sao?

Đã là Đại Địa Hoàng Giả, thì cũng lý sở đương nhiên phải vượt qua mọi ma nạn." Trần phụ lại lạc quan một cách kỳ lạ, nhưng Trần Tĩnh Cừu vẫn không thể nặn ra một nụ cười.

Càng đứng trên đỉnh phong, càng có thể cảm nhận được sự nhỏ bé, càng hiểu rõ khoảng cách với cường giả.

"Không biết ta rốt cuộc có thể giống như Hiên Viên Hoàng Đế năm xưa không…" Trần Tĩnh Cừu cúi đầu lẩm bẩm.

Ngao Tông vỗ vỗ vai y, tuy không nói một lời, nhưng Trần Tĩnh

Cừu cũng vô cớ cảm thấy an lòng.

"Đi thôi, cũng đến lúc quay về rồi." Khi chuẩn bị rời khỏi Phục Ma thôn, bên ngoài thôn chợt truyền đến một trận huyên náo ồn ào, sau đó lại thấy một đám binh sĩ trang bị đầy đủ dưới sự dẫn dắt của một thuật sĩ xông vào Phục Ma thôn, vừa vặn đụng độ họ.

"Ai?" Trần Tĩnh Cừu theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm, cảm thấy kẻ đến không thiện.

Tên thuật sĩ kia cẩn thận quan sát Trần Tĩnh Cừu một lát, đột nhiên thăm dò hỏi: "Trần Tĩnh Cừu?

Còn lão già phía sau ngươi, là Trần phụ phải không?" Trần Tĩnh Cừu hỏi lại: "Ngươi biết bọn ta?" "Không sai rồi, bắt y lại, nhớ giữ sống, như vậy tiền thưởng sẽ nhiều hơn!" Thuật sĩ sau khi xác nhận, liền ra lệnh cho những người phía sau bắt Trần Tĩnh Cừu!

"Giết!" Những binh sĩ nhận lệnh không chút do dự, thi nhau vung đao xông lên giết, hoàn toàn không cho Trần Tĩnh Cừu và những người khác cơ hội suy nghĩ!

Chương 718

"Bọn chúng là chó săn của Chu quốc?!" Trần phụ đại kinh thất sắc, lúc này pháp lực của y chưa hoàn toàn khôi phục, căn bản không thể kháng cự.

"Để ta!" Trần Tĩnh Cừu lúc này đầy lòng lửa giận đang không có chỗ phát tiết, đám ngu xuẩn này vừa vặn đâm vào chỗ đau của y!

"Đi!" Trần Tĩnh Cừu đột nhiên rút kiếm cắm xuống trước người, pháp lực của y như cá bơi lội trong địa mạch, dưới tâm niệm của y trong chớp mắt xuyên thổ mà ra, hình thành từng lồng giam ánh sáng giam cầm tất cả những binh sĩ đang xông đến!

Những binh sĩ đó còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra liền trúng chiêu, từng người một đâm đầu vào vách ánh sáng kia đến chảy máu đầu, thậm chí không ít người ngất xỉu ngay tại chỗ.

"Yêu pháp!" Những binh sĩ chưa xông lên được sợ hãi tột độ, bọn họ chỉ là phàm nhân bình thường, nhìn thấy pháp thuật hoàn toàn không thể lý giải này đã đủ để dọa vỡ mật.

"Nói nhảm, tất cả xông lên cho ta!" Thuật sĩ giận dữ khôn nguôi, trong tay không trung hóa ra một cây roi hung hăng quất vào lưng họ, nhưng những binh sĩ này căn bản sợ hãi không dám tiến lên dù chỉ một li, mặc dù bị quất đến lưng rách thịt nát.

"Nếu muốn bắt ta, sao ngươi không tự mình làm?" Trần Tĩnh Cừu thấy vậy cười lạnh một tiếng, ngay sau đó đột nhiên rút trường kiếm ra, pháp lực đang luân chuyển dưới mặt đất lại một lần nữa bùng phát, khiến mặt đất rung chuyển dữ dội.

Những binh sĩ kia không kịp phòng bị liền thi nhau ngã quỵ hôn mê, thuật sĩ dường như đã sớm có phòng bị, trực tiếp nhảy vọt lên

tránh né ba động pháp lực của trận pháp.

"Trần Tĩnh Cừu, tên thuật sĩ này không phải người bình thường đâu." Ngao Tông đột nhiên ý vị thâm trường nói với Trần Tĩnh Cừu.

"Vậy ta cũng giết!" Trần Tĩnh Cừu biến ảo trường kiếm của y thành vô số đạo kiếm quang phun xạ lên không trung, tên thuật sĩ kia vội vàng vung trường tiên trong tay, hình thành một tấm bình phong đánh bật tất cả kiếm quang đang bay tới, nhưng cuối cùng y phát hiện pháp lực của Trần Tĩnh Cừu vượt xa dự liệu, cứ như vậy căn bản không thể chống đỡ được bao lâu.

Thuật sĩ giận dữ khôn nguôi, lập tức sử dụng bí pháp lách mình tránh né những kiếm quang đó, ngay sau đó trường tiên hung hăng quất vào người những binh sĩ đang hôn mê, "Tất cả đứng dậy cho ta!" "A a a a a!" Dưới roi quất, những binh sĩ đó lập tức tỉnh lại từ cơn hôn mê, thi nhau phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ vạn phần và từ từ bò dậy.

Trần Tĩnh Cừu thì kinh hãi phát hiện, sau khi những binh sĩ đó bò dậy, huyết nhục trên mặt họ đang thối rữa vặn vẹo, trên người bốc lên ma khí bức người!

"Chuyện gì vậy?

Không phải nhân loại bình thường sao!" Thuật sĩ chỉ vào Trần Tĩnh Cừu ra lệnh một tiếng: "Giết hắn!" Binh sĩ phát ra tiếng gào thét không phải của con người, trên cánh tay của họ mọc ra lưỡi đao sắc bén, tốc độ cũng nhanh hơn trước mấy lần, thi nhau lao về phía Trần Tĩnh Cừu.

Cũng vào khắc đó, Trần Tĩnh Cừu liền hiểu ra, những nhân loại này đã bị ma hóa thành Ma tộc!

"Hỗn trướng!" Trần Tĩnh Cừu không kịp nghĩ nhiều, vội vàng

vung kiếm nghênh địch, may mắn là có sự trợ giúp của kiếm khí nên việc đối phó với những binh sĩ bị ma hóa này căn bản không thành vấn đề.

Nhanh chóng Trần Tĩnh Cừu liền chém giết một binh sĩ, nhưng không ngờ ma khí và máu tươi phát ra sau khi tên gia hỏa đó chết lại càng kích thích những binh sĩ khác, thế công lại trở nên sắc bén hơn!

"Tên gia hỏa này, khó đối phó hơn so với cái tên hoàng đế kia nghĩ, may mà ta đã sớm có chuẩn bị." Ánh mắt thuật sĩ rơi vào người Trần phụ, còn Ngao Tông không hề có ba động pháp lực nào bên cạnh Trần phụ thì bị y tự động bỏ qua.

"Lão gia hỏa, ngươi tự chặt đầu giao cho ta, hay để ta động thủ?" Thuật sĩ cười nanh ác đi về phía Trần phụ, lúc này Trần Tĩnh Cừu bị đám đông binh sĩ kia vây hãm, căn bản không thể ứng cứu.

"Sư phụ!" Trần Tĩnh Cừu sốt ruột khôn nguôi, bùng phát pháp lực đẩy lùi những binh sĩ vây quanh mình liền muốn xông tới bảo vệ, nhưng không ngờ một binh sĩ lại trực tiếp đâm vào kiếm nhận của y, cưỡng ép cản trở Trần Tĩnh Cừu!

"Chết đi!" Thân hình tên thuật sĩ như quỷ mị lao về phía Trần phụ, khi chỉ còn cách Trần phụ gang tấc, lại như đâm vào một bức tường vô hình mà bị bật văng ra.

"Chuyện gì vậy?!" Tên thuật sĩ đâm đến choáng váng đầu óc, trong cơn bạo nộ liền trực tiếp vung trường tiên quất thẳng vào đầu Trần phụ, nhưng vẫn không thể vượt qua khoảng cách mấy tấc ngắn ngủi trước mặt!

"Ngao tiền bối…" Trần phụ như có điều suy nghĩ nhìn về phía Ngao Tông bên cạnh, lập tức hiểu ra chuyện gì rồi.

"Ta thật ra không muốn nhúng tay vào chuyện của các ngươi,

nhưng giờ xem ra, nếu ta không ra tay, e rằng ngươi sẽ chết chắc." Ngao Tông chầm chậm bước tới, nhìn tên thuật sĩ đang thở hổn hển, "Ngươi là thủ hạ của Chu Sùng, hay thủ hạ của Ma Quân?" "Nói nhảm…" Thuật sĩ không thèm để ý Ngao Tông, lại một roi quất ra, thẳng đến Ngao Tông.

Nhưng lần này, trường tiên chưa quất được bao xa, đã trực tiếp giữa không trung hóa thành tro bụi tiêu tan!

"Ta đang hỏi chuyện, nhưng ngươi lại không trả lời ta." Giây lát sau, thuật sĩ chỉ cảm thấy cổ mình bị siết chặt cứng, và toàn bộ cơ thể bị nhấc bổng lên, hầu như không thể hô hấp.

Y kinh hãi tột độ nhìn, Ngao Tông không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình, chỉ bằng một tay liền dễ dàng nhấc bổng y lên, nhưng y vẫn không thể cảm nhận bất kỳ ba động pháp lực nào từ người Ngao Tông.

Ma lực trong cơ thể y như bị đông cứng lại, căn bản không thể vận hành dù chỉ một li!

Trong lòng thuật sĩ sợ hãi khôn nguôi, lập tức hiểu ra khoảng cách tu vi giữa mình và Ngao Tông rốt cuộc lớn đến mức nào, đối phương căn bản không cần điều động bất kỳ pháp lực nào, đã có thể kiềm chế được y!

Y cũng không thể cảm nhận được nguyên nhân pháp lực không vận hành!

"Ngài… nương tay…" Thuật sĩ khó khăn nặn ra mấy chữ từ kẽ răng, lúc này ngay cả hô hấp cũng khó khăn, huống chi là mở miệng nói chuyện.

Ngao Tông buông tay, tên gia hỏa kia liền ngã nhào xuống đất như một đống bùn nát, ho sặc sụa.

“Nói.” Ngao Tông lạnh nhạt phun ra một chữ, ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

“Hoàng đế Chu Sùng là sứ đồ của Ma Quân đại nhân, đang chuẩn bị cho Ma Quân đại nhân giáng lâm thế giới này.” “Ta nhận mệnh lệnh từ Hoàng đế, tự nhiên cũng tương đương với nhận mệnh lệnh từ Ma Quân, vì vậy Ma Quân đại nhân đã ban cho ta ma lực, ra lệnh cho ta bị y sai khiến.” Thuật sĩ thành thật trả lời.

“Chu Sùng và Ma Quân có quan hệ?” Ngao Tông nghe lời đó không khỏi nhíu mày.

“Đúng vậy…” Thuật sĩ không dám có chút nào giấu giếm, kể hết mọi liên hệ giữa Chu Sùng và Ma Quân ra.

Trần phụ nghe xong một hồi thuật lại, sắc mặt càng thêm tái mét, hóa ra sự diệt vong của Trần quốc cũng là do Ma Quân một tay bày mưu!

“Xem ra Thiên Chi Ngân sắp bị Ma Quân đột phá rồi, thậm chí có thể thông qua Thiên Chi Ngân mà khống chế rối gỗ ở nhân giới.” Ngao Tông thầm nghĩ, như có điều suy tư, nhìn thấy thời gian còn lại cho Trần Tĩnh Cừu không nhiều nữa.

Ngao Tông lại hỏi: “Giờ đây Chu Sùng đã quay lại Chu quốc rồi ư?” Thuật sĩ đáp: “Không sai, nhưng Hoàng đế sau khi đồ sát gần mười vạn nghĩa quân các lộ, cũng không vội thu phục lãnh thổ, trái lại vẫn cứ ở trong Yến Kinh thành không hề động đậy, phát động tất cả mọi người trong thành, bất luận là dân thường bách tính hay vương công quý tộc, tất cả đều bị đưa đi làm nô lệ.” Ngao Tông đối với điều này không hề bất ngờ, Ma Quân vốn dĩ ôm ý định nô dịch nhân loại mà xâm nhập nhân giới, trong mắt y nhân loại không có quý tộc, tất cả đều nên là nô lệ của Ma tộc.

“Đại nhân, những gì ngài muốn biết ta đều đã nói hết rồi, không

biết ngài có thể võng khai nhất diện, tha cho ta một con đường sống…" Thuật sĩ nơm nớp lo sợ hỏi, "Ta xin bảo đảm với ngài, ta từ trước đến nay chưa từng tàn hại bất kỳ nhân tộc nào, trước đây ta chỉ là một thị vệ cung đình bình thường!" "Chưa từng tàn hại nhân tộc?" Ngao Tông nhìn những binh sĩ bị ma hóa đang đại chiến với Trần Tĩnh Cừu bên cạnh, cười khẩy một tiếng.

Trên trán thuật sĩ lạnh toát mồ hôi, không dám nói thêm một lời.

"Nhiệm vụ lần này của ngươi là bắt Trần phụ, vì nhiệm vụ chưa hoàn thành, liệu Chu Sùng có trừng phạt ngươi không?" Ngao Tông đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Thuật sĩ không biết Ngao Tông hỏi câu đó có ý gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Có ạ." Lời vừa dứt, Ngao Tông đột nhiên từ trên không tóm lấy đầu tên thuật sĩ, tên này còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trong não đột nhiên một trận đau đớn kịch liệt như xé toạc, giây lát sau đầu y liền nổ tung, biến thành một đám huyết vụ.

"Dù sao sau khi trở về Chu Sùng cũng sẽ không tha cho ngươi, chi bằng ta đưa ngươi đi chết trước thì tốt hơn." Ngao Tông một cước đá văng cái xác không đầu, lẩm bẩm.

Cùng lúc tên thuật sĩ bị tiêu diệt, những ma binh đang quấn lấy Trần Tĩnh Cừu cũng lập tức chết tan, Trần Tĩnh Cừu còn chưa kịp thở phào một hơi, Trần phụ liền kể hết những tin tức xấu vừa biết được cho y.

"Thảo nào, tên khốn nạn Chu Sùng đó chỉ trong hai năm ngắn ngủi lại có năng lực lật đổ Trần quốc, hóa ra là do Ma Quân giở trò quỷ!" Trần Tĩnh Cừu nghiến răng nghiến lợi, "Như vậy cũng tốt, ta và Ma Quân đó dù là công hay tư đều có mối thù không thể hóa giải, lại cho ta thêm một lý do để giết y!" "Tiểu tử ngươi đừng vội tức giận, hiện

tại đối với Ma Quân, muốn tiêu diệt y không khó hơn giết một con kiến là bao, thời gian y xâm nhập nhân giới cũng sắp đến rồi, không đợi được lâu nữa đâu." Ngao Tông một câu nói lạnh nhạt, lập tức kéo Trần Tĩnh Cừu trở lại hiện thực.

Trần Tĩnh Cừu ngẩng đầu nhìn Thiên Chi Ngân đỏ thẫm kia, không nhịn được hỏi: "Ngao tiền bối, ta còn lại bao nhiêu thời gian?" Ngao Tông lạnh nhạt nói: "Theo ta thấy, nhiều nhất không quá nửa tháng." Tim Trần Tĩnh Cừu lập tức thắt lại, nửa tháng thời gian, căn bản không thể có bao nhiêu tu vi tinh tiến!

Y còn rõ, sở dĩ một năm qua tu vi tiến bộ thần tốc, hoàn toàn là nhờ vào sự trợ giúp tiến giai của thần khí, nhưng giờ đây thần khí thứ năm đã bị hủy, không thể nào lại có được đại cơ duyên như vậy nữa!

"Sư phụ, nếu chỉ dùng bốn thần khí, không đủ để tu phục Thiên Chi Ngân sao?" Trần Tĩnh Cừu ôm lấy hy vọng cuối cùng hỏi Trần phụ.

"Bệ hạ, về điểm này, thần không biết, có lẽ tiền nhiệm Đại Địa Hoàng Giả có thể đưa cho Bệ hạ một câu trả lời chính xác nhất, nhưng thần thì không thể." Trần phụ có chút tự trách.

Rõ ràng thần mới nhận mệnh phụ trách giúp đỡ Trần Tĩnh Cừu trưởng thành, nhưng nhìn y lớn lên mười tám năm, lại không mạnh mẽ bằng một năm lịch luyện, vào thời khắc then chốt cũng khó mà phát huy tác dụng.

"Mặc kệ, chỉ có thể thử thôi…" Trần Tĩnh Cừu nhìn trường kiếm đang tuôn trào pháp lực, nghiến chặt răng, với năng lực hiện tại, điều duy nhất y có thể làm là nỗ lực.

"Không, không cần thử." Ngao Tông đột nhiên mở miệng, "Căn bản không thể dùng bốn thần khí để tu phục Thiên Chi Ngân, càng đừng nói đến việc đánh bại Ma Quân!" Trần Tĩnh Cừu nghe xong trố

mắt líu lưỡi, lần đầu tiên bị Ngao Tông thẳng thừng đả kích như vậy, "Nhưng… chắc cũng có khả năng chứ…" "Tu vi của ngươi ngay cả Cổ Nguyệt hiện tại cũng không thể sánh bằng, Cổ Nguyệt ở trạng thái đỉnh phong, mượn Ngũ Thần Khí vẫn không thể tu phục Thiên Chi Ngân." "Chẳng lẽ ngươi nghĩ, cho ngươi nửa tháng thời gian, ngươi có thể tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong của Cổ Nguyệt sao?" Lời của Ngao Tông không phải phủ nhận Trần Tĩnh Cừu, trên thực tế thiên phú của Trần Tĩnh Cừu không hề kém Cổ Nguyệt, chỉ là thời gian dành cho y thực sự quá ít.

Trần Tĩnh Cừu trầm mặc không nói, niềm hân hoan trước đó vì đánh bại Vũ Văn Thác, vào khắc này đã bị xua tan không còn sót lại chút nào.

"Nhưng… dù sao cũng phải làm gì đó…" Trần Tĩnh Cừu thở dài một tiếng, "Dù sao ta cũng là Đại Địa Hoàng Giả, giờ đây bốn thần khí đều ở bên ta, nếu ngay cả ta cũng từ bỏ, thiên hạ ai có thể đối kháng được Ma Quân?" Ngao Tông lại tán thưởng thái độ của Trần Tĩnh Cừu, tên gia hỏa này hiển nhiên không hề mê muội, trái lại sau những trắc trở này, y đã triệt để hiểu rõ mình phải gánh vác trọng trách như thế nào.

"Bệ hạ, hãy cố hết sức." Trần phụ sắc mặt ngưng trọng.

"Hoặc là, có một cách, có thể giúp ngươi trong vòng nửa tháng đạt được sức mạnh đủ sức địch lại Ma Quân." Ngao Tông đột nhiên mở miệng.

"…Ngao tiền bối?!" Trần Tĩnh Cừu nghe lời đó lập tức mắt sáng rỡ, vội vàng gấp gáp truy vấn.

Chương 719

Ngao Tông lạnh nhạt nói: “Hiện tại ngươi tuy là Đại Địa Hoàng Giả, lại có thiên phú trác tuyệt, nhưng thân thể của ngươi dù sao cũng thuộc về nhân loại, nếu xét về cực hạn thì kém xa Ma tộc.” “Nhưng nếu ngươi có thể trở thành một chủng tộc cường đại đứng trên nhân tộc, thậm chí đứng trên cả Ma tộc, thì thiên phú của ngươi sẽ khiến tiềm năng của ngươi bùng phát mạnh mẽ và nhanh chóng hơn, có lẽ trong thời gian ngắn có thể khiến ngươi có được tất cả sức mạnh để đánh bại Ma Quân!” Ngao Tông vừa dứt lời, Trần Tĩnh Cừu nửa hiểu nửa không, nhưng mơ hồ hiểu được rằng Ngao Tông có ý bảo hắn từ bỏ thân phận loài người? "Chẳng lẽ, ta phải chủ động bị ma hóa thành Ma tộc sao?" Trần Tĩnh Cừu mù mịt, thà chết cũng không muốn chấp nhận.

Ngao Tông phủ nhận: "Đương nhiên không phải, nếu ngươi tiếp nhận ma khí chuyển hóa, thì nhục thân của ngươi cũng sẽ trở thành một phần bị Ma Quân khống chế.

Như vậy, tu vi dù có cường đại đến mấy, cho dù mạnh hơn Ma Quân gấp mười lần, chỉ cần Ma Quân nổi một niệm, ngươi sẽ lập tức bạo thể mà vong." "Điều ta nói, chính là ngươi sẽ chuyển hóa thành Minh Tộc!" Ngao Tông thần sắc hơi hiện đoan trang, uy nghiêm.Trần Tĩnh Cừu có chút ngần ngại: "Minh Tộc...

Quỷ Tộc sao?" Ngao Tông khẽ mỉm cười: "Quỷ tộc bất quá chỉ là vong hồn không có nhục thể, căn bản không thể so sánh với Minh Tộc." "Minh Giới luân hồi là căn bản của vạn vật, bất kỳ sinh linh nào cũng không thể thoát khỏi luân hồi trong giới sở tại của mình.

Minh Tộc thì sẽ nương tựa vào luân hồi của Minh Giới mà tồn tại,

luân hồi bất diệt, thì Minh Tộc vĩnh tồn." "Cũng chính vì lẽ đó, Minh Tộc mạnh hơn bất kỳ chủng tộc nào ngươi từng biết.

Ma Tộc đối với Minh Tộc, căn bản không đáng nhắc tới."Trần Tĩnh Cừu có chút động lòng.

Không chỉ vì Minh Tộc cường đại, mà còn vì có thể diệt sát Ma Quân, tu phục Thiên Chi Ngân. "Vậy, ta phải làm thế nào để trở thành Minh Tộc?

Chết đi sao?" Ngao Tông phủ nhận: "Đương nhiên không cần, vong hồn có thể trở thành Minh Tộc, nhân loại cũng vậy.""Vậy, sau khi ta trở thành Minh Tộc, liệu ta có giống như Ma Quân kia, trở nên thị sát tàn khốc không?" Trần Tĩnh Cừu lo lắng hỏi. "Yên tâm, trừ thân phận nhân loại ra, ngươi sẽ không mất gì cả, cũng sẽ không thay đổi." Ngao Tông xóa tan sự do dự cuối cùng trong lòng Trần Tĩnh Cừu. "Vậy, ngươi lựa chọn thế nào?" Trần Tĩnh Cừu chỉ suy nghĩ vài giây, đương nhiên cũng không có nhiều thời gian để chần chừ. "Ngao tiền bối, ta nguyện ý thử trở thành Minh Tộc!" Trần Tĩnh Cừu biết, e rằng cơ hội duy nhất để thắng Ma Quân, hắn phải nắm lấy."Tốt!" Ngao Tông khẽ mỉm cười, tùy tay vỗ vai Trần Tĩnh Cừu, thân ảnh người sau lập tức biến mất giữa không trung. "Bệ hạ?!" Trần phụ kinh hãi không thôi, nhưng Trần Tĩnh Cừu chỉ vừa biến mất vài giây, đã một lần nữa hiện ra trong tầm mắt Trần phụ. "Phịch!" Trần Tĩnh Cừu đột nhiên quỳ trên mặt đất, phải dùng hai tay chống đỡ cơ thể mới miễn cưỡng không ngã.

Lúc này hắn mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ bừng thở hổn hển, dường như vừa trải qua một trận tử chiến kéo dài. "Chuyện gì vậy..." Trần phụ càng thêm không hiểu.

Đương nhiên ông không biết, chỉ trong vài giây vừa rồi, Trần Tĩnh Cừu đã bị Ngao Tông đưa vào thế giới u minh luân hồi, để thân thể

con người của hắn triệt để dung nhập khí tức u minh, chuyển hóa thành Minh Tộc!

Đối với Trần Tĩnh Cừu, đó không phải chỉ vài giây ngắn ngủi, mà dường như hắn đã trải qua mấy chục năm dài đằng đẵng.

Tận mắt nhìn thấy lục đạo trong luân hồi u minh, cùng với tất cả những gì vong hồn trong bản nguyên luân hồi trải qua.

Rất nhiều điều hắn chứng kiến hoàn toàn vượt quá phạm vi hiểu biết của hắn, từ tất cả những gì đã thấy, hắn e rằng ngay cả một phần trăm cũng không thể lĩnh ngộ hết.

Nhưng dù vậy, cũng đủ khiến hắn cảm thấy đầu óc nổ tung.

Từng tế bào trong cơ thể cũng không ngừng lặp lại quá trình phá toái, trọng tổ, sinh trưởng dưới sự cải tạo của khí tức u minh.

Khiến Trần Tĩnh Cừu lúc này gánh nặng cực lớn.

Hiện tại điều duy nhất có thể duy trì, chính là dựa vào ý chí lực để hắn không bị thống khổ thôn phệ, cưỡng ép duy trì hô hấp để tồn tại!

Đối với Trần Tĩnh Cừu, lại là một lần phá rồi lập cực kỳ gian nan."Tiếp theo, giao cho Trần Tĩnh Cừu vậy.

Khí tức Hoàng Giả Đại Địa và Minh Tộc bản thân đã có xung đột, rốt cuộc hắn có thể hay không hoàn toàn chuyển hóa dung hợp hai thứ này, phải xem ý chí của hắn." Ngao Tông nhìn Trần Tĩnh Cừu mắt nhắm nghiền, đại thủ vung lên, liền cùng Trần phụ truyền tống về Thát Bạt Thị Tộc.

Theo phán đoán của Ngao Tông, Trần Tĩnh Cừu e rằng cần tốn một thời gian mới có thể hoàn toàn thích ứng thân phận Minh Tộc.

Trước đó, chỉ cần bảo vệ an toàn cho Trần Tĩnh Cừu là được. "Hy vọng tiểu tử đừng làm ta thất vọng." Ngao Tông nhìn Thiên Chi Ngân

đỏ rực trên không trung, không hy vọng mọi chuyện phát triển cuối cùng lại phải do hắn dọn dẹp tàn cục.Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Chu Sùng cuối cùng cũng lộ ra chân diện mục.

Hắn phái một nhóm thuật sĩ cưỡng ép ma hóa một bộ phận quân đội trong thành, và ra lệnh họ giết ra các cánh nghĩa quân ở bốn phía Yên Kinh thành!

Chỉ có hơn hai nghìn binh sĩ bị ma hóa, so với các cánh nghĩa quân thì hầu như không đáng kể.

Thậm chí có người còn nghi ngờ những lão gia trong triều đình kia phát điên rồi sao, phái ra ít người như vậy chẳng khác nào đưa quân đi chịu chết.

Đặc biệt khi hơn vạn người đối đầu với hai nghìn người kia, tiếng cười nhạo gần như vang vọng khắp trời đất.

Nhưng khi những binh sĩ ma hóa này phát động tấn công, họ mới thực sự hiểu thế nào là địa ngục!Những binh sĩ ma hóa này như đúc bằng sắt thép, đao kiếm của họ căn bản không thể làm tổn thương mảy may.

Ngược lại, mỗi nhát chém tùy ý của họ có thể chém đôi kẻ cản đường!

Mỗi khi giết một người, những kẻ này cũng sẽ bị kích thích càng thêm điên cuồng, tốc độ nhanh đến kinh người.

Đừng nói một địch mười, thậm chí một địch trăm cũng thừa sức!

Chỉ sau một lần giao phong, những binh sĩ tinh nhuệ nhất trong mấy vạn quân đã bị giết sạch.

Những tàn binh lính nhát gan chạy trốn cũng nhanh chóng bị chém giết hết!"Đây là cái gì thế..." Cảnh tượng chiến tranh gần như một cuộc tàn sát khiến binh sĩ trên tường thành không khỏi run rẩy, căn

bản không phải giới hạn của người thường! "Công thành!" Sau khi các binh sĩ bị giết sạch bên ngoài thành, các thuật sĩ liền ra lệnh cho những binh sĩ ma hóa này tấn công thành trì cao lớn.

Một cảnh tượng khiến các binh sĩ giữ thành không khỏi nắm chặt cung tiễn, trong lòng vẫn còn một tia ảo tưởng.

Huyết nhục thân thể không cản được những quái vật này, tường thành bằng gạch đá tổng sẽ cản được chứ?"Tất cả không được lùi nửa bước!

Dù chúng có lợi hại đến mấy cũng không thể đâm thủng tường thành.

Ta ở trên tường thành dùng cung tiễn bắn giết, tuyệt đối sẽ không bị phá thành!" Chủ tướng giữ thành cố gắng hết sức cổ vũ binh sĩ.

Nhưng ngay khắc sau, lồng ngực hắn đột nhiên bị một thanh lợi nhận xuyên thủng, ngã ầm xuống đất!

Binh sĩ trên tường thành khó tin nhìn cảnh tượng này.

Thanh lợi nhận kia bị binh sĩ ma hóa ném từ dưới tường thành lên, dù mặc áo giáp dày cũng vẫn vô ích!

Sau đó, càng nhiều đao kiếm được ném lên tường thành, vô số binh sĩ không kịp tránh né bị chém giết ngay tại chỗ! "Sát!" Một trận tiếng hô giết vang dội khắp trời đất.

Ngay khắc sau, những binh sĩ ma hóa như phát điên, dùng thân thể của mình để đâm vào tường thành!Tường thành cao lớn kiên cố mỗi lần bị va đập, đều như bị đá lăn khổng lồ oanh kích, gạch đá nứt vỡ, thân tường chấn động run rẩy.

Các binh sĩ giữ thành lúc này cũng chợt bừng tỉnh, thi nhau liều mạng ném đá lăn, gỗ tròn xuống dưới thành để đập vào những binh sĩ ma hóa.

Họ biết, một khi tường thành bị công phá, họ cũng chắc chắn phải chết!

Nhưng tất cả căn bản đều vô dụng.

Những binh sĩ ma hóa kia dù bị đá lăn đập gãy tay chân, cũng vẫn điên cuồng dùng đầu lâu va đập vào tường thành, cho đến khi đầu lâu vỡ nát mới thôi!

Cảnh tượng này khiến ngay cả những binh sĩ giàu kinh nghiệm nhất trên tường thành cũng sợ hãi run rẩy khắp người.

Những kẻ địch này khiến nỗi sợ hãi thấm sâu vào xương tủy!"Thật quá chậm!" Những thuật sĩ quan chiến từ xa có chút không muốn chờ đợi nữa, liền cùng nhau thi triển ma lực, dẫn động một trận động đất cuồng bạo để phá hoại tường thành cao lớn. "Ầm ầm!" Dưới sự phá hoại đa trọng, tường thành cuối cùng sụp đổ ầm ầm.

Chương 720

Dù một phần binh sĩ ma hóa cũng bị đè dưới tường thành, các thuật sĩ cũng không để ý, dù sao chỉ cần bắt được người sống, là có thể tùy tiện bổ sung đội ngũ binh sĩ ma hóa. "Sát!" Những binh sĩ ma hóa mắt đỏ ngầu gào thét xông vào tường thành đổ nát, xé nát và tàn sát tất cả người sống mà họ nhìn thấy ngay tại chỗ!

Thành phố vốn khó khăn lắm mới thoát khỏi sự thống trị của Chu Sùng, dưỡng sức đã lâu, nhanh chóng biến thành một thành phố chết chóc.Trên đỉnh núi không xa, Ngao Tông đứng trên đỉnh núi nhìn xa xăm chiến trường đó.

Thủ đoạn điên cuồng của những Ma Quân thuộc hạ này thật sự khiến hắn cảm thấy không vui.

Nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, hắn căn bản không có cách nào nhúng tay vào những chuyện này, chỉ đơn thuần ghét những kẻ khốn nạn xem sinh mệnh như cỏ rác. "Cứ thế này, e rằng không đến nửa tháng nữa, Chu Quốc sẽ khôi phục lại một nửa cương vực.

Đến lúc đó..." Ngao Tông chợt nghĩ, nếu Chu Quốc lại tiếp giáp với Thát Bạt Thị Tộc, vậy chẳng phải Thát Bạt Thị Tộc cũng sẽ lâm vào cảnh nguy hiểm sao? "Xem ra phải báo cho Trương Liệt, để hắn nhanh chóng chuẩn bị rồi..." Thân ảnh Ngao Tông lập tức biến mất tại chỗ.Trương Liệt cũng không phải kẻ ngu dốt.

Khi biết tin tai nạn Thăng Long, hắn lập tức hiểu rằng Thát Bạt Thị Tộc cũng khó thoát khỏi sự vây quét của Ma Quân.

Vì vậy, Trương Liệt liền với thân phận Đại Hãn của Thát Bạt Thị Tộc, hiệu triệu tất cả các thế lực nhân loại chưa bị Ma Tộc xâm phạm tụ tập về Thát Bạt Thị Tộc càng nhiều càng tốt, cùng hắn kề vai tác

chiến.

Trương Liệt hiển nhiên rất có danh vọng.

Sau khi tin tức của hắn truyền đi, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã có nhiều thế lực nhanh chóng tụ tập, và nhiều bên bày tỏ ý muốn hợp tác với Thát Bạt Thị Tộc.

Mọi chuyện đến nước này, hầu như tất cả mọi người đều biết, căn bản là Ma Quân giở trò quỷ.

Cái gọi là Hoàng đế Chu Sùng, bây giờ chỉ là con rối của hắn mà thôi.

Huống chi tận mắt thấy loài người bị Ma Quân thống trị thảm hại đến mức nào, tự nhiên cũng không cam lòng như vậy.

Nhanh chóng, các thế lực tập trung tại Thát Bạt Thị Tộc khiến thảo nguyên đông nghịt người.

Sau thời kỳ Thát Bạt Thị Tộc đỉnh thịnh, thảo nguyên một lần nữa đón tiếp nhiều người nhân loại như vậy.Bảy ngày sau, Hãn Vương Cung.

Các thế lực nhân tộc đều lần lượt tụ tập tại đây, bởi vì hai ngày trước đã biết được một tin tức đáng sợ: Chu Sùng đã hợp nhất lãnh thổ phía bắc Thăng Long, chuẩn bị phái quân đội đến Thát Bạt Thị Tộc, quét sạch nơi đây.

Họ tụ tập ở đây, chính là để thương thảo làm thế nào để chống đỡ được Ma Quân của Chu Sùng! "Trương Hãn, ngươi có thể xác định không, Hoàng Giả Đại Địa tên Trần Tĩnh Cừu kia, thật sự có thể cứu chúng ta sao?" Một vị thủ lĩnh có chút bất an hỏi, "Nhưng đã nhiều ngày như vậy vì sao không thấy hắn đâu?" "Hoàng Giả Đại Địa..." Trương Liệt không biết phải trả lời từ đâu.

Trần Tĩnh Cừu từ khi trở về, vẫn luôn bế quan, nay đã trọn mười

ba ngày trôi qua, không hề có tin tức gì.

Nhiều người trong lòng đều dao động.

Nhưng họ nhận định Hoàng Giả Đại Địa là người duy nhất có thể cứu nhân loại, nên mới tụ tập ở đây.

Nếu ngay cả một trụ cột tinh thần cũng không có, chắc chắn sẽ không có bất kỳ quyết tâm nào để chống lại Ma Quân."Chư vị xin đừng nóng vội, Trần đại ca đang bế quan.

Hiện giờ Ma Quân sắp xâm nhập nhân giới, tổng phải để hắn trở nên càng thêm cường đại, mới có thể đối kháng với Ma Quân chứ!" Tiểu Tuyết nhìn những người đang sốt ruột bất an, vội vàng khuyên nhủ.

Nhưng lời của Tiểu Tuyết không có tác dụng lớn, các vị thủ lĩnh vẫn xì xào oán trách. "Ma binh sắp giết tới, ta có thể sống thêm hai ngày cũng khó, nói gì đến Ma Quân!" "Ai, cái khốn cảnh trước mắt ai giúp ta vượt qua đây!" "Haizz, chúng ta quá sơ suất, không nên ngay từ đầu đã tin Trương Liệt..." Trương Liệt không thể nghe tiếp được nữa, đột nhiên vỗ bàn một cái, quát lớn: "Chư vị xin hãy yên tĩnh!" "Ta cũng vậy, không hề hy vọng truyền thừa của Thát Bạt Thị Tộc nhiều năm như vậy kết thúc tại đây.

Trần huynh có thể tin được, tuyệt đối sẽ không làm ta thất vọng!" "Nếu Ma Quân giết đến, ta sẽ cùng các ngươi ra chiến trường.

Đến lúc đó, thà chết trận ta cũng tuyệt đối không đầu hàng lũ khốn nạn kia!"Lời của Trương Liệt mạnh mẽ dứt khoát, khiến mọi người nghe xong cảm thấy có chút hổ thẹn, nhất thời không ai phát ra bất kỳ âm thanh phản đối nào. "Ma binh sắp tới, tinh nhuệ trong Thát Bạt Thị Tộc của ta sẽ làm tiên phong xông ra chiến trường.

Chư vị hãy theo sát phía sau.

Thát Bạt Thị Tộc của ta sẽ lấy thân mình làm gương, làm sự hồi đáp cho lòng tin của chư vị!" Trương Liệt trầm giọng nói.

Mọi người im lặng một lát, sau đó liền đồng thanh nói: "Chúng ta sẽ tin Trương Hãn!" Đến giờ phút này, sĩ khí vốn bị đả kích nặng nề, cuối cùng cũng hồi phục được đôi chút."Trần Tĩnh Cừu không thể cứu các ngươi!" Đột nhiên, một âm thanh từ bên ngoài Hãn Vương Cung truyền vào, rõ ràng lọt vào tai tất cả mọi người: "Hiện giờ việc các ngươi có thể bảo toàn tính mạng hay không, cũng đã khó càng thêm khó!" Trương Liệt nghe những lời này liền nổi giận, đang trừng mắt nhìn xem ai dám vào lúc này gây rối loạn lòng người, thì lại kinh ngạc phát hiện người đó là Ngao Tông.

Những lời vừa rồi cũng chính từ miệng Ngao Tông mà ra! "Ngao tiền bối..." Trương Liệt khó hiểu.

Ngao Tông quét mắt nhìn mọi người một lượt, nhàn nhạt nói: "Trong số các ngươi, mỗi người đều là kẻ dẫn dắt một đội quân, cũng là những kẻ đã giết chóc từ thi sơn huyết hải mà ra đúng không?

Lúc sinh tử quan trọng, lại nhát gan như vậy, chỉ mong có người cứu sao?" Những người này căn bản không biết thân phận của Ngao Tông, lời hắn nói cũng tương đương với một sự sỉ nhục cực lớn.

Nhưng không hiểu vì sao, nhìn Ngao Tông trước mắt, họ chỉ cảm thấy người này hoàn toàn không phải người thường, nhất thời không ai dám phản bác. "Ngao tiền bối, ngài vì sao lại nói vậy?" Trương Liệt sốt ruột không thôi, vì muốn ổn định lòng người, hắn đã tốn không ít tâm sức! "Tự lừa dối mình không có ý nghĩa gì.

Hiện tại dù các ngươi có dũng cảm xông lên chiến trường, khi thực sự thấy ma binh, e rằng đều sẽ sợ đến mức quay đầu bỏ chạy!"Ngao Tông quét mắt qua mặt mọi người: "Ta đoán, trong số những người này, e rằng không có bất kỳ ai từng sống sót chứng kiến

chiến lực của ma binh trên chiến trường đúng không?" Lời này quả đúng trọng tâm.

Rất nhiều người trong số họ chỉ biết sức mạnh của ma binh qua lời đồn.

Những người thực sự giao chiến với ma binh, hoặc là bị bắt làm nô lệ, hoặc là bị giết chết ngay từ đầu, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai sống sót mà trốn thoát.

Ngao Tông nhìn thần sắc vừa mơ hồ vừa khó hiểu của họ, không khỏi cười: "Thật là, kẻ vô tri thì vô úy!" "Nhưng ta không được... tổng có Hoàng Giả Đại Địa chứ?" Có người không phục phản bác: "Cuối cùng nếu Hoàng Giả Đại Địa có thể đánh lui Ma Quân, ta chẳng phải cũng thắng sao?" "Ngũ Thần Khí đã bị Ma Quân hủy đi một kiện.

Hoàng Giả Đại Địa được các ngươi xưng là vô địch trong mắt, đã không còn tư bản để đối kháng với Ma Quân nữa rồi.

Hiện giờ hắn bế quan tu hành là hy vọng cuối cùng.

Nếu có thể thuận lợi xuất quan, có lẽ còn có thể cứu vãn." "Nhưng ngược lại, nếu không thể đột phá ngưỡng cửa cuối cùng, vậy không còn lựa chọn nào khác, hoặc là trở thành nô lệ, hoặc là chết!" Lời này, mạnh mẽ dứt khoát, khiến mọi người lập tức nghẹn lời, trầm mặc hồi lâu."Vậy ta... không làm gì được, chẳng phải đều vô dụng sao..." Không biết ai tuyệt vọng lẩm bẩm một câu, nhận được sự đồng tình trong lòng nhiều người. "Vô nghĩa!

Trần Tĩnh Cừu sẽ thế nào, phải xem nỗ lực của các ngươi.

Nhưng nếu trước khi hắn xuất quan, các ngươi không chống đỡ được ma binh, thì Trần Tĩnh Cừu chỉ sẽ bị những ma binh đó giết chết trong tình huống không có khả năng chống cự!" Ngao Tông quát lớn trách mắng kẻ vừa lên tiếng: "Nếu các ngươi thực sự muốn sống sót,

thì chỉ có một cách duy nhất, là bảo toàn Trần Tĩnh Cừu, hy vọng hắn có thể thuận lợi xuất quan!" "Nếu không, không còn bất kỳ cách nào khác!" Đến đây, Trương Liệt cuối cùng cũng hiểu được dụng tâm của Ngao Tông.

Dùng bất kỳ cách cổ vũ nào, đối với họ đều vô dụng.

Vào thời khắc mấu chốt, bảo toàn mạng sống mới là bản năng, nếu không cũng sẽ không có chuyện chạy trốn.

Chỉ có dùng cái chết để ép buộc họ phải huyết chiến chống lại, mới là cách tốt nhất.Ngao Tông nói xong, liền xoay người rời đi, không nói thêm một lời nào. "Chư vị hãy suy nghĩ thật kỹ đi, coi như là vì muốn bảo vệ ta." Trương Liệt dứt khoát không nói thêm lời vô nghĩa nào, cùng Tiểu Tuyết đi theo sau Ngao Tông ra khỏi Hãn Vương Cung.

Phía sau hắn, các thủ lĩnh nghĩa quân các lộ thì không ngừng suy nghĩ về lời của Ngao Tông.Cùng lúc đó, đoàn người Ngao Tông nhìn cánh cửa tĩnh thất của Trần Tĩnh Cừu vẫn đóng chặt, đều không khỏi lo lắng. "Tên này tiến triển khá nhanh, thiên phú quả thực không tồi." Ngao Tông lại có thể rõ ràng cảm giác được Trần Tĩnh Cừu đang càng ngày càng thích ứng thân phận Minh Tộc.

Chương 721

Chỉ là vẫn chưa bước ra bước quan trọng nhất, cũng là bước nguy hiểm nhất, đó là chuyển hóa cả khí tức hồn phách của hắn.

Nếu Trần Tĩnh Cừu không phải Hoàng Giả Đại Địa, bước này đối với hắn cũng không khó khăn.

Chỉ đáng tiếc thân phận đặc thù của hắn, khiến hắn gặp phải rắc rối khi chuyển hóa thành Minh Tộc.Nhiên Ông không khỏi thở dài: "Năm đó, khi ta và Cổ Nguyệt tìm kiếm Ngũ Thần Khí trong tình thế nguy cấp nhất, cũng chưa từng gặp phải rắc rối như vậy...

Nếu không có Ngao tiền bối giúp đỡ, e rằng khi Phục Hy Cầm bị hủy diệt, ta đã có thể từ bỏ rồi." "Không có cách nào giúp hắn sao?" Trương Liệt lo lắng. "Thay vì nghĩ cách giúp hắn, hiện tại điều các ngươi cần lo lắng nhất, là làm thế nào để tự cứu mình." Ngao Tông không chút khách khí dội cho Trương Liệt một gáo nước lạnh: "Theo ta thấy, ma binh không còn xa nữa." Trương Liệt lập tức nói: "Điều đó ngài cứ yên tâm, để tránh mũi nhọn của ma binh, ta đã ra lệnh cho binh sĩ ở biên giới dẫn theo toàn bộ tộc nhân rút về Đại Đô Thành!" "Ít nhất trong thời gian ngắn, Thát Bạt Thị Tộc nên cố gắng hết sức tránh giao chiến với ma binh." Ngao Tông không khỏi lắc đầu, không chút khách khí phá vỡ sự tự mãn của Trương Liệt: "Những ma binh đó không cách Đại Đô Thành bao xa, nhiều nhất là tối mai, sẽ giết đến bên ngoài Hãn Vương Cung!""Cái gì?!" Trương Liệt khó tin, nhưng vừa đúng lúc, một binh lính truyền lệnh vội vã chạy đến bên cạnh Trương Liệt, thì thầm vài câu, sắc mặt Trương Liệt lập tức thay đổi. "Ngao tiền bối, ngài nói không sai, ma binh không còn xa nữa, tối mai sẽ đến, hoàn toàn không sai chút nào!" "Theo ý Ngao tiền bối, ta nên làm thế nào?" Trương Liệt có chút bất an, hiện tại hoàn toàn ý thức

được sự nghiêm trọng của tình hình.

Đương nhiên hắn hy vọng Ngao Tông có thể ra tay giúp đỡ, nhưng người sau hiển nhiên không có ý đó. "Quyết đoán." Ngao Tông chỉ để lại một câu, liền xoay người rời đi: "Trần Tĩnh Cừu là hy vọng cuối cùng.

Nếu muốn lật ngược tình thế phải bảo toàn hắn, nếu không tất cả đều sẽ trở thành nô lệ." "Ngao đại ca..." Tiểu Tuyết nhìn bóng lưng Ngao Tông rời đi, trong lòng vô cùng bất lực.

Nàng cũng biết, Ngao Tông không ra tay là vì có điều cân nhắc.Nhiên Ông ngữ trọng tâm trường nói với Trương Liệt: "Tiểu hỏa tử, hiện tại trách nhiệm trên vai ngươi không nhẹ hơn Trần Tĩnh Cừu đâu." "Ta hiểu..." Trương Liệt cắn chặt răng, nhìn Thần Nông Đỉnh đặt ở cửa đạo trường, thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Hiện giờ Trần Tĩnh Cừu không thể mượn lực từ Ngũ Thần Khí, Thần Nông Đỉnh tự nhiên được giao lại cho Trương Liệt và những người khác.

Nhưng ngay cả Tiểu Tuyết cũng không thể phát huy tác dụng của Thần Nông Đỉnh đến mức sánh ngang với Trần Tĩnh Cừu. "Nếu Trần Tĩnh Cừu thất bại, chúng ta phải làm sao?" Giữa sự tĩnh mịch, Thát Bạt Ngọc Nhi cẩn thận hỏi. "Trần huynh đệ sẽ không thất bại đâu." Trương Liệt trầm giọng nói, "Ta dùng mạng mình, cũng phải tranh thủ thêm thời gian cho các ngươi.

Dù chết, ta cũng phải chết trước một bước!" Trương Liệt lập tức truyền đạt mệnh lệnh, báo cho các thủ lĩnh quân đội nhân tộc rằng ma binh sắp tới.Hắn không hề giấu giếm, Trương Liệt còn tuyên bố, nếu nguyện ý tham chiến, nhiệt liệt hoan nghênh, còn những ai không muốn tham gia chiến đấu, tùy ý.

Suốt đêm, Trương Liệt gần như thức trắng, mãi đến sáng hôm sau,

quân quan truyền lệnh bên ngoài vội vã trở về báo cáo: "Chín lộ nghĩa quân thủ lĩnh, đều bày tỏ nguyện ý cùng ta chiến đấu chống lại, giúp đỡ Trần Tĩnh Cừu!" Vầng trán nhíu chặt của Trương Liệt cuối cùng cũng giãn ra.

Mặc dù chiến đấu chưa nổ ra, nhưng hắn chợt cảm thấy gánh nặng trên vai nhẹ đi rất nhiều. "Như vậy, ta cũng phải tăng tốc tập hợp tất cả quân đội rồi." "Hãy để tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, dũng sĩ Thát Bạt Thị Tộc của ta sẽ làm tiên phong!" Trương Liệt đứng thẳng người, ánh mắt kiên nghị.

Trận chiến này, hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, thậm chí có thể căn bản không thể sống sót trở về!Ngao Tông đang nghỉ ngơi trong tĩnh thất, sớm đã biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong đêm đó. "Những nhân loại này, cũng được.

Ít nhất sẽ không khoanh tay ngồi chờ chết." Ngao Tông khẽ mở hai mắt, cười nhạt một tiếng.

Kẻ không tự bỏ rơi mình, người đời ắt sẽ cứu vớt.

Ngao Tông cũng không định ngồi yên mãi nữa, lập tức đứng dậy, thân ảnh lập tức biến mất trong tĩnh thất.Cùng lúc đó, một lượng lớn ma binh đang trên đường đến Thát Bạt Thị Tộc.

Để trận chiến này vạn vô nhất thất, Chu Sùng hầu như đã tập hợp tất cả binh sĩ ma hóa mà hắn có thể huy động, thậm chí không tiếc tự mình ra trận.

Hắn biết Trần Tĩnh Cừu đang ở Thát Bạt Thị Tộc, hiện giờ trên thế gian kẻ duy nhất có thể gây uy hiếp cho Ma Quân chính là hắn.

Mặc dù uy hiếp này dần trở nên không đáng kể, ngay cả Ngũ Thần Khí cũng không thể tập hợp đủ, làm sao có thể đối kháng với Ma Quân?

Chu Sùng đứng trên một cỗ xe ngựa hoa lệ nhất trong quân, nhìn xa xăm chỉ thấy thảo nguyên vô tận. "Trong Ma Giới không thể thấy cảnh tượng như vậy...

Đáng tiếc, nếu hai nghìn năm trước không có Hiên Viên Hoàng Đế cản ta, thì nơi này sớm đã trở thành lãnh địa của ta." Chu Sùng trong đầu hiện lên ký ức của Ma Quân hai nghìn năm trước, không khỏi nghiến răng nghiến lợi căm hận!

Năm đó hắn suýt nữa đã thắng Hiên Viên Hoàng Đế!"Hiên Viên, trong hai nghìn năm đã hóa thành tro bụi, nhưng ta còn sống, và ta sẽ một lần nữa giết vào thế giới này, nô dịch giẫm đạp tử dân của ngươi!" Chu Sùng đột nhiên gào thét phẫn nộ, âm thanh vang vọng trời xanh, tuôn ra tất cả oán hận hai nghìn năm! "Đại nhân, đối với Thát Bạt Thị Tộc, ngài định đối đãi thế nào?" Lúc này, một thuật sĩ tiến lên cẩn thận hỏi: "Đại nhân, đối với Thát Bạt Thị Tộc, ngài định đối đãi thế nào?" "Quy tắc cũ, kẻ ngoan cố chống đối thì hồn phi phách tán, kẻ đầu hàng, sẽ xử lý riêng." Nói xong, Chu Sùng lại chuyển giọng: "Không, nếu có người nào nguyện ý chủ động giao nộp Trần Tĩnh Cừu, ta có thể khai một mặt, để các ngươi không cần phải trở thành nô lệ, thậm chí con cháu đời sau cũng không cần như vậy, ta sẽ trọng thưởng."Chu Sùng nhìn những thuật sĩ cưỡi ngựa đi cạnh xe ngựa, nhàn nhạt nói: "Nếu ai có thể bắt sống Trần Tĩnh Cừu đến trước mặt ta, ta liền có thể giao toàn bộ lãnh thổ Thát Bạt Thị Tộc, cùng với tất cả nhân loại trên mảnh đất đó cho các ngươi khống chế!" Lời này vừa ra, trong mắt các thuật sĩ đều lóe lên ánh tham lam!

Đó chính là mấy chục vạn nhân khẩu trong Thát Bạt Thị Tộc!

Trong số đó, có từng người từng người một, chưa từng ai có được vinh dự và quyền lực tôn quý như vậy trước đây! "Xin Ma Quân đại nhân yên tâm!" Họ hạ quyết tâm, dù thế nào đi nữa, cho dù giết đến máu chảy thành sông cũng phải bắt sống Trần Tĩnh Cừu!"Ngoài

ra, còn một chuyện nữa..." Chu Sùng thần sắc đột nhiên trở nên thần bí: "Trong Thát Bạt Thị Tộc, ngoài Trần Tĩnh Cừu ra, còn có một người cũng có thể gây uy hiếp cho bản thể của ta.

Người này cũng nguy hiểm không kém, ta cần các ngươi trừ khử hắn." "Ma Quân đại nhân phân phó thì cứ nói!

Chúng ta nhất định có thể làm được!" Không đợi Chu Sùng nói ra người đó là ai, họ đã kích động xin lệnh. "Tốt!" Chu Sùng lộ ra một nụ cười thần bí, tùy tiện vung tay, một hình ảnh ký ức liền hiện ra trước mặt họ.

Người trong hình ảnh đó, chính là Ngao Tông.

Nhưng trong hình ảnh ký ức không hề hiển thị bất kỳ dao động pháp lực nào, trông có vẻ không khác gì một người bình thường."Đại nhân, tên này sao?

E rằng ta chỉ cần hai ngón tay cũng có thể bóp chết hắn!" "Một người bình thường như vậy làm sao có thể gây uy hiếp cho ngài?" "Ngoài hắn ra chẳng lẽ không có ai khác sao?" Các thuật sĩ có chút kinh ngạc, người này trông không giống một nhân vật nguy hiểm chút nào. "Đừng nói lời vô nghĩa.

Vì đã hứa sẽ giải quyết hắn, nhất định phải làm được." Chu Sùng vẫn vậy, lạnh lùng nói. "Tuân mệnh!" Các thuật sĩ đều cúi đầu, vừa rồi mới ý thức được mình đã phạm một sai lầm cực lớn, căn bản không thể nghi ngờ lời của Ma Quân đại nhân! "Đương nhiên, bất luận ai làm được, ta đều sẽ giao một nửa lãnh thổ và nhân khẩu Thăng Long cho các ngươi, để các ngươi thống trị.

Và tư tấn hậu đại, chỉ cần con cháu các ngươi có thể kéo dài, lời hứa của ta sẽ luôn hiệu nghiệm!" Chu Sùng lần này đưa ra điều kiện càng khiến người ta điên cuồng!

Những thuật sĩ này nhìn nhau, rõ ràng có thể thấy sự thù địch trong mắt đối phương.

Hiển nhiên, họ không cho rằng việc giải quyết Ngao Tông cần tốn nhiều sức lực, người đó trông chỉ là một nhân loại bình thường nhất.

Như vậy, chỉ còn xem ai có thể chém giết hắn trước một bước..."Xin Ma Quân đại nhân yên tâm, chúng ta không từ thủ đoạn nào cũng sẽ giết chết hắn, xé xác vạn đoạn, tuyệt đối không lưu lại kẻ sống sót!" Nhìn mọi người tranh nhau xin lệnh, Chu Sùng khẽ mỉm cười: "Chư vị nhiệt tình như vậy, dù không thành công, chỉ cần có thể sống sót chờ bản thể của ta giáng lâm, ta cũng nhất định sẽ trọng thưởng lớn cho các ngươi." Chu Sùng đương nhiên biết Ngao Tông không dễ trêu chọc.

Để những thuật sĩ này đi ám sát Ngao Tông, thực chất là để thăm dò hắn, và kéo dài thời gian để hắn không thể giúp Trần Tĩnh Cừu, thuận tiện để Trần Tĩnh Cừu có thể dễ dàng bị ám sát thành công hơn.

Với sự cường đại của Ngao Tông, những người này căn bản không thể sống sót trở về, nhưng Chu Sùng không hề để tâm.

Chỉ cần hắn muốn, đợi bản thể giáng lâm nhân giới, hắn có thể tùy ý ban cho bất kỳ ai ma lực, muốn có bao nhiêu thuật sĩ mạnh hơn cũng có bấy nhiêu!Hoàng hôn dần buông.

Dường như đại chiến sắp tới, ngay cả mặt trời cũng dự cảm được sự bất tường và khí sát phạt giữa trời đất.

Khi sắp lặn xuống đường chân trời, nó trì hoãn rất lâu.

Ánh tàn dương đỏ rực chiếu rọi khắp đại địa, nhuộm màu cho trận huyết chiến sắp bắt đầu.

Đoàn ma binh đang hành quân cấp tốc, không biết mệt mỏi, đã không còn xa Đại Đô Thành của Thát Bạt Thị Tộc.

Thậm chí những ma binh còn trở nên hưng phấn vì ngửi thấy khí tức của người sống trong thành.

Dọc đường đi, tất cả đều là đất đai bị Thát Bạt Thị Tộc bỏ hoang, ngay cả một con chuột sống cũng không có.

Bản tính khát máu được cưỡng ép truyền vào hoàn toàn không thể kìm nén.

Chương 722

Nhưng điều khiến họ có chút bất ngờ là, lần này nhân loại không hề bỏ chạy như thường lệ, mà ngược lại, xếp thành hàng chỉnh tề trước mặt họ, sẵn sàng nghênh chiến!Đội hình quân đội liên hợp gồm gần mười vạn binh sĩ dàn ngang phía trước, dù thấy kẻ địch đang áp sát cũng không hề có ý lui bước, ý nghĩa rõ ràng không gì hơn: nhân loại muốn huyết chiến đến cùng.

Nhưng những binh sĩ ma hóa này hoàn toàn không để tâm.

Dù chỉ có một vạn người, nhưng dọc đường giết chóc từ thi sơn huyết hải mà ra, mười vạn người đối với họ căn bản không phải vấn đề.

Chẳng qua là sẽ đột nhiên tăng thêm mười vạn thi thể mà thôi.

Chu Sùng càng không để ý.

Mười vạn người, dù hiện giờ hắn chỉ có một phần nhỏ sức mạnh của Ma Quân, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt! "Đến rồi!" Trương Liệt, người dẫn đầu tiên phong, nhìn những binh sĩ ma hóa đang từ xa đến gần, cảm giác áp bức trực diện, không khỏi nắm chặt chuôi kiếm.

Binh sĩ ma hóa mạnh hơn hắn tưởng tượng một chút. "Chư vị, ta đã chuẩn bị sẵn sàng chết trận sa trường.

Thát Bạt Thị Tộc, tuyệt đối sẽ không trở thành súc vật của Ma Quân." Trương Liệt quay đầu nhìn những binh sĩ tinh nhuệ của Thát Bạt Thị Tộc, trầm giọng nói."Chúng ta nguyện ý cùng Trương Hãn chết trận!" Tiếng hô đáp lại Trương Liệt vang dội trời xanh, những tiếng hô đồng thanh.

Sĩ khí cao ngút của quân đội Thát Bạt Thị Tộc khiến binh sĩ các

liên quân khác kinh ngạc không thôi, những người này căn bản không định sống sót rời khỏi chiến trường! "Chư vị, chúng ta cũng phải cố gắng hết sức, chỉ cần đợi Hoàng Giả Đại Địa xuất quan, chúng ta sẽ được cứu!" "Nhất định phải kiên trì, dù ta chết, Hoàng Giả Đại Địa cũng sẽ giết sạch lũ nghiệt súc này để báo thù cho ta!" "Ta khẳng định có thể sống đến cuối cùng, ngàn vạn lần đừng sợ.

Sau khi sống sót, ta muốn tổ chức một yến tiệc mừng công lớn nhất!"...

Các thủ lĩnh liên tục hô hào cổ vũ.Chu Sùng nghe những lời cổ vũ đó, càng thấy buồn cười, trong mắt hắn không gì ngây thơ hơn. "Ta đã sớm nói với Hiên Viên, nhân loại giỏi nhất là tự lừa dối mình.

Cứ nghĩ bằng một bầu nhiệt huyết có thể khiến mình trở nên vô cùng cường đại, nhưng thực tế thì sao?" Chu Sùng trên xe ngựa một mình chầm chậm đi đến trước trận của hai quân, và ngày càng đến gần phía liên quân.

Khi xe ngựa của hắn tiến vào phạm vi cung tiễn, Trương Liệt không chút do dự ra lệnh bắn tên.

Trong tích tắc vạn mũi tên cùng lúc bay ra, mưa tên che kín trời đất nhắm thẳng vào Chu Sùng đổ xuống!

Nhưng những mũi tên này chưa kịp tiếp cận Chu Sùng, đã tự nhiên hóa thành tro bụi giữa không trung xung quanh hắn, chỉ để lại một trận khói bụi, hoàn toàn không làm tổn thương Chu Sùng chút nào."Cũng khá có khí phách, dọc đường đi, chỉ có các ngươi dám chống cự.

Nhưng có tác dụng gì sao?" Chu Sùng tùy tay nắm chặt một mũi tên đang bay thẳng vào mặt, đó là mũi tên do chính Trương Liệt bắn ra, vì có kèm theo pháp lực gia trì nên không bị ma khí thiêu cháy. "Ta có thể cho các ngươi cơ hội cuối cùng.

Bây giờ lập tức giải tán và lùi lại, cung nghênh ta tiến vào đô thành, chờ Thiên Chi Ngân mở ra, các ngươi đều có thể giữ lại một mạng, và được phép sinh sôi con cháu." "Nếu có ai bắt Hoàng Giả Đại Địa giao cho ta, thì kẻ giao nộp sẽ được thưởng lãnh thổ Thát Bạt Thị Tộc, cùng với một nửa nhân khẩu trên mảnh đất đó!" "Tiếp tục ngoan cố chống đối, hậu quả ta cũng không cần nói nhiều, các ngươi hẳn phải rất rõ ràng." Chu Sùng đột nhiên rút trường kiếm đeo bên hông ra, tùy tay vung lên, một trận kiếm khí tử hắc sắc nóng bỏng bùng phát, lập tức xé toạc mặt đất phía trước thành một rãnh sâu hoắm!

Ở rìa rãnh sâu đó, vẫn còn bốc cháy ngọn lửa tử hắc sắc nóng rực bức người, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Nhưng điều đáng sợ nhất không phải vậy, trên thanh trường kiếm vừa được Chu Sùng rút ra, mọc lên những khối huyết nhục như sinh vật sống, cùng với vài con mắt hung tợn đang nhảy nhót, vừa kinh khủng vừa ghê tởm!"Thanh kiếm của ta, được làm từ huyết nhục của tất cả kẻ địch dám chống đối ta.

Trong số những kẻ chống đối đó, những người dũng cảm nhất, ta sẽ giữ lại mắt của họ trên kiếm." Chu Sùng đắc ý giương kiếm, chỉ thẳng vào Trương Liệt: "Theo ta thấy, đôi mắt của tên này, có tư cách lưu lại trên kiếm!" Trương Liệt không đáp lời, chỉ mạnh mẽ rút đại kiếm ra, chỉ thẳng vào Chu Sùng: "Hôm nay ngươi chắc chắn sẽ bại!" "Tấn công." Chu Sùng lười phí lời với Trương Liệt, một tiếng ra lệnh, đám ma binh phía sau như thủy triều điên cuồng dũng mãnh xông tới, tiếng hô giết vang trời.

Trương Liệt đương nhiên không yếu thế, lập tức hạ lệnh bố trận.

Tất cả binh sĩ tinh nhuệ phía sau hắn lập tức xếp theo trận hình đặc định, trong tích tắc, giữa họ mơ hồ có pháp lực mỏng manh lưu chuyển, và theo đó khí tức của họ không ngừng tăng lên.

Trương Liệt không chỉ là một kẻ dũng mãnh hữu dũng vô mưu.

Hắn biết nhân loại căn bản không thể đối đầu trực diện với những ma binh điên cuồng đó, vì vậy đã thỉnh các tế tự trong tộc dạy cho binh sĩ Thát Bạt tộc một loại trận pháp đặc định, để từ đó nâng cao chiến lực của họ.Hiệu quả quả nhiên không phụ kỳ vọng của Trương Liệt.

Binh sĩ quả nhiên dưới sự gia trì của trận pháp, kiên cường chống đỡ được những cuộc tấn công như thủy triều của ma binh, hoàn toàn không giống như các quân đội nhân tộc khác vừa chạm đã tan rã.

Cảnh tượng này hiển nhiên đã có tác dụng cổ vũ rất lớn đối với liên quân.

Họ thi nhau bố trí chướng ngại, đại khiên, một mặt ngăn chặn những "cá lọt lưới", mặt khác thì không ngừng bắn tên áp chế cuộc tấn công của ma binh.

Nhờ sự phối hợp khéo léo như vậy, chiến trường nhất thời lâm vào trạng thái giằng co.

Chu Sùng không vội, hắn biết tình hình giằng co sẽ không kéo dài quá lâu. "Chẳng lẽ không biết phải làm gì sao?" Chu Sùng nhìn về phía sau, những thuật sĩ kia đều gật đầu đáp lời, sau đó cùng nhau rời đi, lặng lẽ vòng qua chiến trường tiến về hướng Đại Đô Thành.

Mục đích của chuyến đi này đương nhiên là để giết Trần Tĩnh Cừu, nếu tiện thì cũng giải quyết luôn Ngao Tông.Khi chiến sự bùng nổ, Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết, cùng với Nhiên Ông đều ở lại Đại Đô Thành, bảo vệ tĩnh thất tu luyện của Trần Tĩnh Cừu.

Họ biết, người thực sự quyết định thắng thua trên chiến trường chính là Trần Tĩnh Cừu, việc giết chết một vài ma binh trên chiến trường căn bản không có ý nghĩa gì. "Ta cảm thấy khí tức của Trần

Tĩnh Cừu đang dần mạnh lên,..." Nhiên Ông do dự một lát, lại nói: "Cũng ngày càng không giống nhân loại." "Ngao đại ca nói sau khi trở thành Minh Tộc sẽ không khiến tính tình thay đổi lớn, ta thật sự có chút lo lắng..." Tiểu Tuyết nhíu chặt mày.

Lúc này, Kinh Hồn Linh đặt trong đình viện đột nhiên rung lên, khiến họ lập tức biến sắc!

Kinh Hồn Linh vốn dùng để cảnh báo Ma Tộc xâm nhập, nay nó rung lên có nghĩa là có Ma Tộc đã tiềm nhập vào đây. "Không tốt rồi!" Tiểu Tuyết vội vàng ra tay, kích hoạt thần lực Nữ Oa Thạch bảo vệ cửa tĩnh thất.

Dưới sự vây hãm của pháp lực đó, một thuật sĩ mặc ma tộc y bào lập tức hiện hình!"Pháp thuật!" Thuật sĩ kia đầy vẻ khó chịu, vốn tưởng thuật ẩn thân của mình hoàn mỹ không tì vết, lại bị một cô bé dễ dàng phá giải.

Cũng chính vào lúc đó, Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, một luồng kình phong như có như không đang lao thẳng vào cổ mình! "Cẩn thận!" Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng vung trường tiên quật về phía sau lưng Tiểu Tuyết, trường tiên giữa không trung quấn chặt lấy một thân ảnh, rồi mạnh mẽ quật xuống đất! "Khốn kiếp!" Thuật sĩ ẩn thân đánh lén kia giận dữ không thôi, lập tức thi triển ma lực hóa ra mấy đạo mũi tên bắn xuống giữa không trung, nhưng thân pháp của Thát Bạt Ngọc Nhi hiển nhiên nhanh hơn một bậc, dễ dàng né tránh.

Ngay cả một vài mũi tên lọt lưới không kịp ngăn cản, cũng bị hộ thể cương khí của Thát Bạt Ngọc Nhi chặn lại, hoàn toàn không bị tổn thương chút nào. "Pháp lực của ta cũng đã tăng lên sao?!" Thát Bạt Ngọc Nhi hân hoan không thôi, kinh ngạc phát hiện sau một lần giao thủ giờ đây mình đã không còn như trước.Nhưng nguy hiểm còn lâu

mới kết thúc.

Thát Bạt Ngọc Nhi phát giác càng nhiều khí tức đang áp sát.

Thôi thì nhanh chóng đứng cạnh Tiểu Tuyết, tựa lưng vào nhau, nương vào thần lực Nữ Oa Thạch để chống đỡ những thuật sĩ đánh lén kia! "Trên người nữ nhân kia có Nữ Oa Thạch!

Ma Quân đại nhân nói, nếu có thể cướp được Nữ Oa Thạch cũng là một đại công lớn!" Không biết ai hô lớn một tiếng, những thuật sĩ ẩn mình trong bóng tối đều lần lượt hiện hình, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm họ.

Khi tất cả hiện hình, Thát Bạt Ngọc Nhi kinh hãi phát hiện có tới chín người!

Pháp lực của họ đều mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng, khiến áp lực tăng gấp bội."Hừ!" Thấy hai người bị cầm chân, một thuật sĩ lập tức nhân cơ hội này đi mở cửa tĩnh thất.

Nhưng khi một chưởng mang ma khí của hắn đánh vào cửa tĩnh thất, lại bị một luồng phản chấn lực bùng phát từ bên trong đánh bay, trực tiếp làm sập bức tường của đình viện! "Nhiên Ông, Trần Tĩnh Cừu giao cho ông rồi, xin lỗi ta hiện tại không thể chi viện!" Thát Bạt Ngọc Nhi hô lớn vào trong tĩnh thất. "Yên tâm đi, lũ tạp chủng này sẽ không thành công đâu." Âm thanh chậm rãi của Nhiên Ông truyền ra, khiến người ta cảm thấy an tâm. "Giải quyết hai đứa này trước, tên lão già kia thu thập dễ dàng thôi!" Chín thuật sĩ với ánh mắt sát ý tập trung vào Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết.Ngay sau đó, Tiểu Tuyết dốc toàn lực kích hoạt Nữ Oa Thạch, và cố gắng hết sức để bức Nữ Oa Thạch đến giới hạn! "Đã lâu như vậy rồi, ta cũng nên có chút tiến triển!" Trong mắt Tiểu Tuyết lóe lên ánh sáng bảy màu, chỉ cảm thấy pháp lực của mình bị Nữ Oa Thạch điên cuồng hấp thụ, và Nữ Oa Thạch cũng hồi quỹ lại cho nàng càng ngày càng mạnh mẽ.

Chương 723

"Nhanh chóng giải quyết!" Các thuật sĩ lập tức cảm thấy không ổn, cảm nhận được uy hiếp từ Nữ Oa Thạch ngày càng lớn, không dám chần chừ thêm chút nào, thi nhau thi triển tà thuật ra tay với Tiểu Tuyết!

Trong tích tắc, từng đạo công kích ngưng kết từ ma khí không ngừng oanh kích vào bình chướng bảy sắc của Tiểu Tuyết, ánh sáng của bình chướng cũng theo đó mà trở nên ngày càng yếu ớt.

Cho đến cuối cùng, một cái móng vuốt ma khí khổng lồ đột nhiên bổ xuống giữa không trung, bình chướng bảy sắc không chịu nổi gánh nặng cuối cùng cũng vỡ nát.

Luồng khí bùng phát thậm chí cuốn một lớp bụi trên mặt đất, khiến toàn bộ đình viện chìm trong khói bụi."Ra tay!" Không biết ai hô một tiếng, chín thuật sĩ đồng thời lao về phía Tiểu Tuyết trong khói bụi, ai cũng muốn là người đầu tiên chém giết nàng để đoạt lấy Nữ Oa Thạch. "Tiểu Tuyết, mau chạy đi!" Trường tiên của Thát Bạt Ngọc Nhi như một con mãng xà có ý thức bảo vệ Tiểu Tuyết xung quanh, nhưng dưới tà thuật của các thuật sĩ nhanh chóng sụp đổ vỡ nát, Tiểu Tuyết sắp bị vây công! "Khải!" Trong tích tắc, Nữ Oa Thạch trong lồng ngực Tiểu Tuyết đột nhiên thoát thể ra, đột ngột bùng phát ánh sáng bảy màu rực rỡ chói mắt chiếu sáng tất cả xung quanh, tất cả ma khí đều tiêu tán hết vào lúc này! "A a a a a a!" Khi những thuật sĩ bị ánh sáng bảy màu chiếu rọi, họ giống như tờ giấy mỏng bị lửa thiêu đốt, nhanh chóng hóa thành tro bụi biến mất!

Chỉ trong một thoáng, chín thuật sĩ toàn bộ hồn phi phách tán, không một ai còn sót lại!Đình viện cũng hoàn toàn sụp đổ dưới sức

phá hoại cường đại của Nữ Oa Thạch, ngay cả tất cả kiến trúc trong phạm vi nhất định cũng hoàn toàn bị san bằng, chỉ có tĩnh thất tu luyện của Trần Tĩnh Cừu vẫn sừng sững nguyên vẹn!

May mà khu vực này tất cả mọi người đã sớm được sơ tán, nếu không không biết sẽ liên lụy đến bao nhiêu người. "Trời đất ơi..." Khi ánh sáng tản đi, Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn đình viện bị san bằng mà lòng chấn động vô cùng, đây là lần đầu tiên nàng thấy Nữ Oa Thạch bùng phát uy năng như vậy!

Cuối cùng, khi ánh sáng Nữ Oa Thạch trở nên mờ nhạt thì nó lại trở về trong lồng ngực Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết cũng thể lực hơi suy yếu, may mà Thát Bạt Ngọc Nhi kịp thời tiến lên đỡ lấy. "Tiểu Tuyết, nếu không chịu nổi nữa thì mau vào tĩnh thất giúp đỡ..." Lời của Thát Bạt Ngọc Nhi vừa nói được một nửa thì dừng lại, nàng nhạy bén cảm giác được, càng ngày càng nhiều ma khí đang tiến gần đến vị trí của họ.

Lần này, không chỉ có chín người!"Tiểu nha đầu, giao Nữ Oa Thạch ra đây, kẻo lát nữa ta vây công ngươi thì ngươi phải chịu thống khổ vô ích." Một trận ma khí từ trên trời giáng xuống, cuối cùng hóa thành một hình người cao lớn gầy gò.

Nhìn từ hình thể thì không phải người bình thường, chỉ là quần áo hơi rách nát, bên hông treo một thanh trường kiếm cực dài và mảnh.

Nhưng trên khuôn mặt hắn mọc ra bốn con mắt, mỗi con mắt đều cháy rực ma diễm tử hắc sắc, vừa xấu xí vừa hung tợn đáng sợ! "Đừng để ta nhắc lại lần thứ hai." Quái nhân bốn mắt lạnh lùng đe dọa.

Tiểu Tuyết cố gắng chống đỡ cơ thể đứng thẳng, mặc dù pháp lực còn lại chỉ miễn cưỡng duy trì hoạt động của Nữ Oa Thạch, nhưng nàng hoàn toàn không hề lùi bước, thần sắc kiên định. "Theo ý

ngươi!" Quái nhân bốn mắt đột nhiên rút trường kiếm đeo bên hông ra, nơi kiếm phong quét qua lập tức chém ra một đạo kiếm khí ma diễm bốc cháy, chém thẳng vào Thát Bạt Ngọc Nhi!

Tốc độ quá nhanh khiến Thát Bạt Ngọc Nhi không kịp phòng bị, chỉ có thể vô thức vung trường tiên hộ thân.

Nhưng trường tiên uốn lượn như rắn kia bị kiếm khí trong tích tắc chém vỡ nát.

Dư uy vẫn chưa tan đi, không chút bảo lưu mà trùng kích vào Thát Bạt Ngọc Nhi, lập tức khiến nàng bị đánh bay nặng nề!"Đáng chết..." Dù vậy, Thát Bạt Ngọc Nhi vẫn khó khăn muốn đứng dậy, nhưng lại một lần nữa ngã xuống đất, cảm thấy dường như nhiều xương cốt trong cơ thể bị trọng thương đứt gãy.

Trán Tiểu Tuyết thấm đầy mồ hôi, liều mạng kích phát Nữ Oa Thạch, nhưng pháp lực của nàng không đủ để Nữ Oa Thạch cộng hưởng. "Tiểu nha đầu, là hậu nhân Nữ Oa sao?

Nếu đem đầu lâu của ngươi cùng Nữ Oa Thạch dâng cho Ma Quân đại nhân, chắc chắn ta sẽ được thưởng hậu hĩnh hơn nhiều." Quái nhân bốn mắt phát ra một tiếng cười trầm thấp, chậm rãi bước tới, tùy tay một đao gạt tan công kích ánh sáng bảy màu bùng phát từ Tiểu Tuyết, rồi vươn tay định tóm lấy cổ Tiểu Tuyết.

Trong tích tắc, trong đầu quái nhân bốn mắt đột nhiên vô cớ hiện lên một âm thanh: "Dám chạm một sợi lông nào, chắc chắn phải chết." Quái nhân bốn mắt không khỏi sững sờ, ngay cả động tác trên tay cũng chậm lại nửa nhịp, âm thanh xuất hiện quá đột ngột.

Nhưng hắn căn bản không để tâm đến điều này, coi như là ảo giác mình nghe thấy, vươn cánh tay nhanh hơn vài phần!"Phụt!" Trong khoảnh khắc, một trận cương phong lạnh lẽo thổi thẳng vào mặt, quái nhân bốn mắt chỉ cảm thấy da mặt đau nhói, vô thức lùi lại nửa bước,

sau đó chỉ cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt ập đến từ cánh tay! "A a a a a a!" Quái nhân bốn mắt đau khổ phát hiện, cánh tay vươn ra của hắn không biết từ lúc nào đã bị chặt đứt gọn gàng! "Ai?!

Ai đánh lén ta a a a!" Quái nhân bốn mắt dùng ma diễm cháy rực ở chỗ cánh tay đứt để cầm máu vết thương, gân xanh nổi đầy trán, vừa đau khổ vừa phẫn nộ nhìn xung quanh. "Ngươi không nghe thấy lời ta nói sao?" Một âm thanh lạnh lẽo truyền đến, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía đó, lại phát hiện trên nóc tĩnh thất, một thanh niên mặt mũi tuấn lãng không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở đó.Mặc dù người này quanh thân không hề có chút dao động pháp lực nào, nhưng khí chất của hắn lại giống như một luồng hàn lưu có thể đóng băng tất cả, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Người này chính là Ngao Tông, hắn nhìn xuống những thuật sĩ ma tộc và quái nhân bốn mắt cụt tay kia, như thể nhìn những con kiến hèn mọn không đáng kể. "Ngao đại ca!" Tiểu Tuyết hân hoan không thôi, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Thát Bạt Ngọc Nhi càng vui mừng cười lớn: "Chết chắc rồi, lũ khốn nạn!" "Người này, Ngao Tông, Ma Quân đại nhân từng nhắc tới!" "Nếu giải quyết hắn, có thể được nửa Thăng Long đó!" "Huynh đệ, cơ hội tốt đây, hắn tự động đưa đến cửa rồi!" Các thuật sĩ nhìn Ngao Tông lập tức nhận ra thân phận thật sự của hắn, từng người từng người một trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Nhưng họ cũng không vội ra tay, vì đã thấy con mồi hiện thân thì sợ gì hắn chạy mất?

Chính là để quái nhân bốn mắt thăm dò tu vi của Ngao Tông thế nào, cũng thuận tiện kiếm lợi.

Và Ngao Tông vừa xuất hiện đã dễ dàng chặt đứt cánh tay của quái nhân bốn mắt, cũng chứng tỏ Ngao Tông không phải người

thường."...Ngươi đã chém cánh tay của lão tử..." Quái nhân bốn mắt vì phẫn nộ và đau đớn mà ngay cả khuôn mặt xấu xí cũng trở nên vặn vẹo.

Chỉ với cánh tay còn lại, hắn mạnh mẽ vung trường kiếm, trong tích tắc mấy chục đạo kiếm khí ma diễm bốc cháy bay thẳng về phía Ngao Tông!

Ngao Tông ti hào không né tránh, mặc cho những kiếm khí đó chém thẳng vào mặt, cho đến cuối cùng đều bị hộ thể cương khí nuốt chửng tiêu tán một cách im lặng, không hề tiếp cận được hắn chút nào. "Không thể nào..." Quái nhân bốn mắt khó tin nắm chặt chuôi đao.

Khi tấn công hắn phát hiện người đàn ông trước mắt này đơn giản như một hắc động sâu không lường được, tất cả công kích đều không thể gây ra chút sóng gió nào cho hắn!

Chỉ chốc lát, thân ảnh Ngao Tông biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Quái nhân bốn mắt trong lòng kinh hoàng, vô thức né tránh, nhưng ngay sau đó lại phát hiện cổ họng mình bị siết chặt cứng, bị cưỡng ép nhấc bổng hai chân rời khỏi mặt đất!"Vốn ta không ra tay, nhưng lũ khốn nạn này có chút quá phận, nên ta tự mình giáo huấn một chút vậy." Ngay khắc sau, Ngao Tông hiện thân trước mặt quái nhân bốn mắt, lạnh lùng liếc nhìn kẻ sau một cái.

Quái nhân bốn mắt dù lâm vào cảnh tượng như vậy, lại vẫn ngông cuồng không thôi, cố hết sức vung trường đao trong tay định chém về phía Ngao Tông.

Nhưng tay hắn vừa nhấc lên, mấy đạo phong nhận nhanh như chớp đột nhiên chém tới, trong tích tắc chém cánh tay hắn thành năm đoạn, và ma lực trong cơ thể cũng lập tức bị phong tỏa hoàn toàn! "Các hạ tha mạng..." Quái nhân bốn mắt không khỏi rùng mình, cuối

cùng cũng ý thức được Ngao Tông trước mắt căn bản không phải phàm nhân tầm thường.

Kẻ này tuyệt đối có năng lực dễ dàng diệt sát hắn, liền run rẩy mở miệng cầu xin tha mạng.

Ngao Tông không nhìn hắn thêm một lần nào nữa, trong nháy mắt một đạo thiên lôi cuồng bạo giáng xuống trúng hắn, lập tức thiêu đốt cơ thể hắn thành tro bụi, ngay cả hồn phách cũng theo đó tiêu tán!"Hắn vừa ra tay đã giết chết rồi!

Đến lượt chúng ta nhận thưởng của Ma Quân đại nhân!" Khi quái nhân bốn mắt bị thiêu đốt thành tro bụi, mấy chục thuật sĩ đồng loạt ra tay, vô số tà khí từ bốn phương tám hướng bùng phát, ý đồ nhấn chìm Ngao Tông trong đó!

Họ nhìn ra sự cường đại của Ngao Tông, nhưng sự tham lam dục vọng mãnh liệt khiến họ vẫn không hề lùi bước, muốn bằng sức mạnh của nhiều địch ít để cưỡng ép diệt sát Ngao Tông. "Ngu xuẩn!" Ngao Tông trong tay hiện ra một thanh trường kiếm hoàn toàn ngưng tụ từ cuồng phong, hờ hững vung lên.

Xung quanh thân hắn trong tích tắc cuốn lên một trận lốc xoáy sắc bén xen lẫn phong nhận, trong nháy mắt đã khuếch tán ra! "Phụt!" Tiếng cắt xé huyết nhục liên tục vang lên, cho đến khi cuồng phong tản đi, những thi thể nát bươm của các thuật sĩ chất đầy mặt đất.

Trước khi chết họ thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể đã bị xé nát!"Làm tốt lắm!" Thát Bạt Ngọc Nhi thấy vậy không khỏi hưng phấn hô lên một tiếng, thật sự quá hả hê!

Ngao Tông tùy tay vẫy một cái, linh hồn của những thuật sĩ đó toàn bộ bị cưỡng ép ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, run rẩy dưới sự khống chế của hắn.

Với thân phận Minh Giới Chi Chủ của Ngao Tông, việc cưỡng ép họ không nhập luân hồi thật sự quá đơn giản. "Đại nhân tha mạng, ta có mắt không thấy Thái Sơn, chó mắt bị mù rồi a!" "Ta vốn không định ra tay với ngài, là Chu Sùng, Ma Quân, ra lệnh ta ám sát ngài!" "Không sai, đều là lỗi của hắn, tha mạng a đại nhân!" "Ngài nên giết Chu Sùng để báo thù, ta sẽ dẫn đường cho ngài..." ...

Những thuật sĩ này đâu từng thấy thần thông kinh khủng như vậy, ngay cả Ma Quân trong truyền thuyết cũng không thể dễ dàng khống chế linh hồn người ta không nhập luân hồi như vậy!

Chương 724

Ngay lập tức sợ hãi run lẩy bẩy như hạt đậu đổ, vội vàng cầu xin tha mạng, chỉ hận không thể quỳ xuống dập đầu cầu xin."Giết ta để thưởng à?" Ngao Tông đột nhiên lại hỏi. "Phân chia nửa Thăng Long cho ta, cùng với..." Không biết một thuật sĩ nào đó lỡ lời nói ra, đột nhiên ý thức được không ổn vội vàng im miệng. "Tốt, xem ra các ngươi quả thật có tình cảm với cố thổ Thăng Long đó." Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó đột ngột siết chặt lòng bàn tay, nghiền nát hồn phách của lũ khốn nạn này, chỉ để lại ý thức không thể đọa nhập luân hồi. "Từ nay về sau, vĩnh viễn phiêu bạt làm cô hồn trên đại địa Thăng Long, vĩnh sinh vĩnh thế cũng đừng hòng trọng nhập luân hồi." Ngao Tông nhìn những tàn hồn bị gió thổi tán, thần sắc thờ ơ.

Lúc này, một đội vệ binh thở hổn hển chạy tới, nhưng khi thấy thi thể chất đầy đất thì lập tức ngớ người.

Lúc đầu nghe thấy tiếng giao chiến ở đây liền vội vàng chạy tới, nhưng không ngờ khi đến nơi thì trận chiến đã kết thúc rồi. "Ta vẫn đang canh gác cửa Hãn Vương Cung mà, ngay cả một con ruồi cũng không cho vào, thật không biết mấy tên này đột nhập bằng cách nào!" Đội trưởng vệ binh giận dữ không thôi, "May mà có tiền bối ở đây." "Không sao, thủ đoạn của chúng vốn không phải phàm nhân các ngươi có thể nhìn thấu.

Đến cũng không có tác dụng gì." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Đội trưởng vệ binh nghe những lời này không khỏi xấu hổ, mặc dù biết Ngao Tông nói cũng là sự thật."Chiến sự tiền tuyến thế nào rồi?" Thát Bạt Ngọc Nhi vội vàng tiến lên hỏi. "Không được lạc quan lắm..." Đội trưởng vệ binh nghe vậy nhíu chặt mày, hiển nhiên có chút

không muốn trả lời câu hỏi này, "Trương Hãn có thể chống đỡ được, nhưng quân đội của chúng ta..." Thát Bạt Ngọc Nhi trầm mặc một lát, không khỏi thở dài một tiếng.

Nàng biết, lo lắng thêm cũng vô nghĩa.

Chỉ có thể tìm cách kéo dài thời gian chờ đợi mà thôi.Cùng lúc đó, trên chiến trường chính diện.

Hiệu quả trận pháp của liên quân nhân loại không kéo dài được bao lâu, dưới những đợt xung kích liên tiếp của ma binh dần dần đi đến sụp đổ, khó có thể kiên trì lâu hơn nữa.

Quân đội của thị tộc Thát Bạt có người tu vi cao cường như Trương Liệt trấn giữ, tổn thất cũng không quá lớn, nhưng các đội quân khác lại dần dần tan rã, thậm chí có một lộ quân đội bị tiêu diệt hoàn toàn.

Dù chiến đấu đến người cuối cùng, cũng không một ai đào tẩu, ngay cả chủ tướng chỉ huy cũng theo đó tử trận sa trường.

Ý chí của liên quân nhân loại quả thực đáng khâm phục, trong tình huống chiến lực tuyệt đối không chiếm ưu thế, họ đã gây ra tổn thất gần một nửa cho một vạn ma binh kia, đương nhiên thương vong của họ cũng tương đương.

Nhưng đó cũng đã là cực hạn, nếu cục diện chiến đấu cứ giằng co như vậy, họ sẽ chỉ dần bị đánh tan, cuối cùng không một ai sống sót.

“Nhân loại các ngươi, tuy đã yếu hơn thời thượng cổ, nhưng ý chí lại không hề thua kém khi đó.” Chu Sùng nhìn liên quân nhân loại vẫn đang chống cự ngoan cố, trong đầu bất giác hiện lên những ký ức vô cùng không vui từ thời thượng cổ.

Cũng ngay lúc đó, Chu Sùng đột nhiên phát giác, những thuật sĩ được phái đi ám sát Trần Tĩnh Cừu và Ngao Tông, trong một khoảnh

khắc đã toàn bộ bỏ mạng, hoàn toàn mất liên lạc!

Mặc dù Chu Sùng sớm biết bọn chúng tất sẽ bị Ngao Tông chém giết, nhưng không ngờ ngay cả Trần Tĩnh Cừu cũng không giết được, thất bại thảm hại.

Chu Sùng nhíu mày, sự kiên nhẫn của hắn đã bị bào mòn hết.

Hắn vung tay, ra lệnh cho ma binh ngừng tấn công, rồi lần lượt lui về phía sau xe ngựa của Chu Sùng.

Khi ma binh rút lui, cảnh tượng thảm khốc trên mặt đất gần như bị thi thể phủ kín khiến người ta kinh hãi, máu tươi chảy gần như thành sông.

Mặc dù ma binh trong trận chiến này đã chết gần một nửa, nhưng phần lớn những thi thể đó lại là của liên quân nhân loại.

Chu Sùng căn bản không quan tâm đến những tổn thất này, Thăng Long Đài hiện đang ở trong tay hắn, nắm giữ nhiều nhân khẩu như vậy, hắn có thể tùy ý tạo ra nhiều ma binh hơn.

"Lũ khốn kiếp..." Trương Liệt thở hổn hển, dùng kiếm chống đỡ cơ thể đứng dậy, nhìn những thi thể trên mặt đất mà lòng đau như cắt.

Bọn họ đã trả một cái giá lớn như vậy, kết quả đổi lại chỉ là tranh thủ được một chút thời gian ít ỏi.

"Có chút ngoài dự liệu của ta, nhưng ta không thích những kẻ chống cự ngoan cố, đó không phải là nhân tính thực sự." Chu Sùng mang theo vẻ chế giễu nhìn họ, "Tốn nhiều công sức như vậy, chỉ để bảo vệ Đại Địa Hoàng Giả kia?

Nhưng tên tiểu tử đó bây giờ ở đâu, e rằng đến khi người cuối cùng chết ở đây, hắn cũng không thể xuất hiện." "Chỉ cần ngươi có thể báo thù cho ta là đủ rồi!" Trương Liệt cười lớn hào sảng, "Ta chết ở đây, cũng chẳng qua là vào địa phủ sớm hơn ngươi một chút mà

thôi.” Chu Sùng không để ý đến lời của Trương Liệt, vẫy vẫy tay ra hiệu, mấy thuật sĩ bên cạnh lập tức bước ra khỏi xe ngựa.

“Nhanh chóng làm việc đi, trong vòng một nén hương mà không thấy được thi thể của Trần Tĩnh Cừu, ta sẽ để các ngươi biến thành thi thể.” “Tuân mệnh!” Mấy thuật sĩ kia cắn chặt răng, cơ thể đột nhiên bắt đầu phình to một cách dị dạng, trong nháy mắt biến thành những con quái vật to lớn như ngọn đồi, xấu xí và hung tợn!

“Gào!” Mấy con quái vật đồng thời ngửa mặt lên trời gầm thét, tiếng gầm rung chuyển trong chốc lát khiến màng nhĩ của nhiều binh sĩ nhân loại vỡ nát, tại chỗ thất khiếu chảy máu mà chết!

“Không ổn!” Ngay cả Trương Liệt cũng bị tiếng gầm làm cho tâm thần bất an, khi hắn hoàn hồn lại, những con quái vật khổng lồ đó đã lao tới như những con trâu điên mất kiểm soát.

Các binh sĩ sợ hãi nhìn mấy con quái vật có cổ tay còn to hơn cả eo mình, ý chí chiến đấu hoàn toàn tan vỡ!

Bọn họ không sợ chết trận, nhưng nỗi kinh hoàng mà những con quái vật vượt xa lẽ thường này mang lại là không gì sánh được.

“Gào!” Một con quái vật khổng lồ đi đầu lao vào quân trận, một cú dẫm chân xuống là vô số sinh mạng bỏ mạng, và khi nó lao đi càng lúc càng nhanh, càng nhiều binh sĩ bị hất văng hoặc nghiền nát.

Từ khoảnh khắc này, liên quân nhân loại đã sụp đổ không thể cứu vãn, dù có chống cự nữa cũng không thể tổ chức được sức mạnh đối phó tương xứng.

Ngay cả Trương Liệt đối mặt với những con quái vật khổng lồ này cũng chỉ có thể đứng nhìn, căn bản không cách nào chống lại.

“Thứ khốn kiếp!” Trương Liệt dồn toàn bộ pháp lực còn lại vào đại kiếm, khiến khí tức của đại kiếm tức thì trở nên vô cùng cuồng

bạo, rồi đột nhiên ném mạnh nó chém vào chân một con quái vật.

"Phụt!" Đại kiếm cắm sâu vào da thịt con quái vật, chém đứt phăng một chân của nó, khiến nó đổ ầm xuống đất.

Nhưng con quái vật đó ngay cả liếc mắt cũng không nhìn Trương Liệt, vẫn đang cố hết sức bò về phía trước!

Trương Liệt lập tức hiểu ra, mục tiêu của những con quái vật này không phải là phá vỡ quân trận, mà là để giết Trần Tĩnh Cừu, chúng căn bản không quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác!

"Thứ khốn kiếp!

Nhắm vào lão tử đây này!" Trương Liệt phẫn nộ gầm lên, bất chấp sự chênh lệch thể hình khổng lồ giữa hai bên mà điên cuồng lao lên định liều mạng, nhưng con quái vật lại chỉ tùy tay vung một tát đánh bay Trương Liệt, khiến hắn ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Liên quân nhân loại hoàn toàn tan rã, họ biết rằng dù có liều mạng ngăn cản cũng không thể khiến những con quái vật này dừng lại dù chỉ một khắc, chỉ có thể liều mạng chạy trốn khỏi chiến trường này để bảo toàn tính mạng.

Những con quái vật khổng lồ trên chiến trường nhanh chóng thu hút sự chú ý của người trong Hãn Vương Cung, những thị vệ thở hổn hển chạy ra, nhưng khi nhìn thấy những con quái vật khiến người ta tuyệt vọng này, ý chí của họ gần như sụp đổ.

Không chỉ vì áp lực thể hình mà những con quái vật này mang lại, mà còn khó có thể tưởng tượng được Đại Địa Hoàng Giả rốt cuộc làm thế nào mới có thể đánh bại chúng!

"Các vị, chúng ta thật sự có hy vọng thắng được sao..." Không biết ai đã run rẩy nói ra câu đó, cảm xúc tuyệt vọng lập tức lan truyền, không còn ai có dũng khí tiếp tục chống cự nữa.

“Ta thà chết ở đây còn hơn, dù sao cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này...” Những binh sĩ có tinh thần sụp đổ này lần lượt vứt bỏ vũ khí, nhìn những con quái vật đang dần tiến đến, chờ đợi bàn chân của chúng giẫm xuống.

Khoảnh khắc này, họ đã tuyệt vọng đến cực điểm.

“Gào!” Con quái vật gầm thét, nhìn mấy binh sĩ đang xếp hàng ngay ngắn không chút do dự, một quyền trực tiếp đấm xuống!

“Vút!” Trong nháy mắt, một luồng cương phong cuồng bạo đột nhiên cuốn lên, lướt qua mặt đất rồi chính diện đón lấy con quái vật khổng lồ, chỉ nghe một tiếng “phụt” của cơ bắp bị xé rách vang lên, con quái vật kia hét lên một tiếng thảm thiết đau đớn tột cùng, trên người nó bắn ra hàng chục vệt máu!

“Ầm!” Ngay sau đó, con quái vật có thân thể bị cương phong cắt thành trăm ngàn lỗ thủng đổ ầm xuống đất, khí tức tắt hẳn.

Những binh sĩ kia khó tin nhìn cảnh này, cứ ngỡ mình bị ảo giác.

“Đúng là một đám ngu xuẩn!

Thà đứng đây ngoan ngoãn chịu chết, cũng không chịu liều mạng một phen, dù cuối cùng có thể thắng lợi, chết ở đây cũng đáng đời, chết không hề có giá trị!” Một giọng nói quở trách vang lên từ phía sau, mọi người nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy Ngao Tông đang cầm một thanh trường kiếm lượn lờ phong nhận, vô cùng khinh thường nhìn họ, “Các ngươi còn định ngẩn người ở đây bao lâu nữa?” “Ngao đại nhân!” Các binh sĩ lúc này mới hoàn hồn, rối rít cảm tạ không thôi.

“Thì ra pháp lực của Ngao đại nhân cao cường như vậy!” “Con quái vật đó bị Ngao đại nhân dễ dàng tiêu diệt rồi...

Xem ra Ngao đại nhân thật sự lợi hại!” “Vậy chẳng phải chúng ta

có hy vọng thắng trận chiến này sao!" Ngao Tông vừa ra tay đã lập tức khiến tâm tư của các binh sĩ sống lại, có thể nói là đã một lần nữa nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, tất cả lui ra đi." Ngao Tông nhìn mấy chục con quái vật to lớn, biết rằng đó không phải là thứ mà Tiểu Tuyết và những người khác có thể đối phó.

Chương 725

Còn về những binh sĩ thân xác phàm trần kia, càng không có hy vọng gì.

Các binh sĩ vội vàng lui đi, cảm kích nhìn Ngao Tông, biết rằng tiếp theo sẽ là màn biểu diễn của Ngao Tông.

"Tổng cộng mười một con..." Ngao Tông liếc mắt một vòng, nhanh chóng xác định được số lượng của những con quái vật này, rồi từ từ xòe bàn tay ra, một chút U Minh chi lực đang cuộn trào trong lòng bàn tay.

Giải quyết những con quái vật này đối với hắn quá dễ dàng, căn bản không cần dùng đến bất kỳ pháp lực nào, chỉ cần dùng quyền năng của Minh Giới chi chủ, cưỡng ép đánh hồn phách của chúng vào luân hồi, mọi chuyện sẽ kết thúc.

"Trần Tĩnh Cừu, tên nhóc nhà ngươi nếu còn không xuất quan, e rằng đợi đến lúc ta giải quyết xong cả ma quân mất." Ngao Tông thầm thấy buồn cười, đang chuẩn bị ra tay thì đột nhiên phát giác trong thiên địa xuất hiện một luồng U Minh chi lực khác đang cộng hưởng với mình!

"Trần Tĩnh Cừu!?" Ngao Tông hơi sững sờ, rồi lập tức hoàn hồn, trong thế giới này chỉ có một người duy nhất có thể trở thành Minh Tộc!

Cùng lúc đó, hồn phách của Nhiên Ông đột nhiên bị đánh bật ra khỏi tĩnh thất nơi Trần Tĩnh Cừu đang bế quan.

"Nhiên Ông tiền bối, sao rồi?" Thát Bạt Ngọc Nhi và Tiểu Tuyết cùng tiến lên hỏi.

“Ta cũng không biết, vừa rồi quanh thân Trần Tĩnh Cừu đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh kỳ lạ, trực tiếp đánh bật ta ra, sau đó...” Lời của Nhiên Ông chưa dứt, căn tĩnh thất đó đột nhiên đổ sập ầm ầm, nổ tung thành một trận bụi mù mịt trời!

“Không ổn!” Tiểu Tuyết theo phản xạ tưởng rằng Trần Tĩnh Cừu bị đánh lén, đang định ra tay giúp đỡ thì một con quái vật khổng lồ đang giãy giụa lại điên cuồng lao tới từ cách đó không xa, mỗi bước chân giẫm lên mặt đất đều gây ra chấn động mạnh, thậm chí khiến Tiểu Tuyết cũng có chút đứng không vững.

“Đừng để nó đến gần!” Tiểu Tuyết tức đến nứt cả mí mắt, trơ mắt nhìn con quái vật gầm thét lao tới, nhắm vào căn tĩnh thất đã sụp đổ mà hung hăng đấm xuống, một luồng sóng chấn động cuồng dã lan ra, kéo theo một loạt vết nứt trên mặt đất!

“Xong rồi...” Cảnh này diễn ra ngay trước mắt, Tiểu Tuyết và những người khác tuyệt vọng khôn cùng, không thể tưởng tượng được Trần Tĩnh Cừu thân xác phàm trần làm sao có thể sống sót!

Nhưng ngoài dự liệu, con quái vật vừa đấm xuống đột nhiên trở nên hung tợn, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau vô cùng lớn.

Bàn tay khổng lồ vừa đấm xuống của nó cũng dần dần nhấc lên, nhưng dường như vẫn có một luồng pháp lực muốn ép nó xuống, nhưng kết quả lại không như ý muốn.

“Không đúng, Trần Tĩnh Cừu...” Sắc mặt Nhiên Ông đột nhiên biến đổi, phát giác khí tức của Trần Tĩnh Cừu không hề biến mất, ngược lại còn ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, Ngao Tông chậm rãi đi đến bên cạnh họ, thần sắc mang theo một ý vị khó tả, “Chư vị, tiếp theo là thời gian xem kịch của chúng ta rồi.” “Ầm!” Một luồng khí lãng cuồng dã bùng nổ, thổi tan làn khói bụi mịt mù trên chiến trường, sau đó mọi người kinh ngạc

nhìn thấy thân ảnh Trần Tĩnh Cừu sừng sững đứng dưới nắm đấm của con quái vật.

Thân hình cực kỳ nhỏ bé so với nó, chỉ dùng một lòng bàn tay đã đỡ được cú đấm, thần sắc lại phong khinh vân đạm.

Quanh thân Trần Tĩnh Cừu lượn lờ khí tức màu tím nhạt, đó là U Minh khí tức đến từ luân hồi Minh Giới, cũng là minh chứng cho thân phận Minh Tộc mà Ngao Tông ban cho hắn!

Từ nay về sau, hắn không chỉ là Đại Địa Hoàng Giả giữa thiên địa, mà còn là Minh Tộc đầu tiên trên thế gian.

"Sao có thể?!

Tên nhóc này mới nửa tháng mà đã có tiến bộ lớn như vậy sao!" Nhiên Ông nhìn cảnh này, cùng với khí tức đang gào thét bùng phát quanh thân Trần Tĩnh Cừu, quả thực không tin vào mắt mình.

"Minh Tộc, những kẻ có thể trực tiếp giao tiếp với luân hồi Minh Giới, bất luận thiên tư, chủng tộc, bản thể, mức độ mạnh mẽ của họ đều vượt xa tất cả các chủng tộc trên thế gian." Ngao Tông cười nhạt nói, cảnh này trong mắt hắn là chuyện không thể bình thường hơn.

Một con quái vật chỉ được ma khí cường hóa, làm sao có thể là đối thủ của Minh Tộc?

Nếu Trần Tĩnh Cừu chết trong tay tên này, vậy thì đúng là làm mất mặt Ngao Tông lắm!

"Thứ chó má..." Trần Tĩnh Cừu nhìn con quái vật xấu xí, trong mắt lóe lên sự phẫn nộ.

Mặc dù đã bế quan nửa tháng, nhưng mọi chuyện xảy ra bên ngoài hắn đều biết, càng biết lũ ma quân khốn kiếp đã hành hạ nhân tộc như thế nào.

“A a a a a!” Bị Trần Tĩnh Cừu chế giễu như vậy, con quái vật hoàn toàn điên cuồng, nó không thể chấp nhận được một con người nhỏ bé như con kiến lại có thể chống đỡ được sức mạnh của nó.

Nó đang định giơ tay còn lại lên để đập bẹp Trần Tĩnh Cừu thì thanh trường kiếm Thập Ngũ sau lưng hắn đã lập tức tuốt vỏ, hóa thành một luồng sáng xuyên qua đầu lâu của con quái vật!

U Minh khí tức bám trên thân kiếm Thập Ngũ xâm thực cơ thể con quái vật, không chỉ giết chết nó ngay tại chỗ, mà còn dần dần ăn mòn cơ thể nó cho đến hết, không để lại một chút tro bụi nào.

“Tên nhóc này cũng quá mạnh rồi đi!” Thát Bạt Ngọc Nhi nhìn mà trợn mắt há mồm, vội vàng hỏi Ngao Tông: “Ngao công tử, ta cũng muốn…” “Sau này hãy nói.” Ngao Tông chỉ để lại cho nàng một nụ cười bí ẩn, “Tiếp theo cứ xem kịch là được.” Trần Tĩnh Cừu nhìn hai tay mình, trong lòng biết rằng, lúc này hắn đã thực sự có được sức mạnh để thay đổi mọi thứ.

“Nếu Ngao tiền bối đã tin tưởng ta, vậy ta không thể phụ lòng người được...” Trong mắt Trần Tĩnh Cừu bùng lên một luồng tinh quang màu tím, hắn nhìn quanh, chỉ thấy những con quái vật kia đều đã nhắm vào mình, gào thét lao tới.

Chúng cũng không quan tâm trên đường đi sẽ giẫm chết bao nhiêu người, phá hủy bao nhiêu công trình!

“Chư vị, xin hãy cứu giúp những người đó, ta sẽ giải quyết đám khốn kiếp này!” Trần Tĩnh Cừu nghiến răng, thân hình nhanh như tia chớp lao lên trời, vung Thập Ngũ trong nháy mắt chém ra mấy chục đạo kiếm khí, chém một con quái vật thành trăm ngàn lỗ thủng, cuối cùng dùng một kiếm đâm vào tim nó để nó hoàn toàn diệt vong!

Dù bị mười mấy con quái vật đồng thời vây công, Trần Tĩnh Cừu vẫn có thể đối phó một cách dễ dàng, di chuyển linh hoạt giữa chúng

và không ngừng chém giết từng con một!

Ở một đầu khác của Hãn Vương Cung, cha của Trần Tĩnh Cừu đã tận mắt chứng kiến mọi chuyện xảy ra, chấn động đến mức nước mắt già tuôn rơi!

"Bệ hạ, mười tám năm qua, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay a..." Cùng lúc đó, Chu Sùng cảm nhận được những con quái vật mình phái đi đang bị chém giết từng con một, trong lòng không khỏi có chút kinh hoảng.

Những con quái vật này chết bao nhiêu hắn cũng không quan tâm, chỉ sợ là Ngao Tông đã ra tay?

Nếu chọc giận Ngao Tông, hậu quả mới thực sự đáng sợ!

"Chu Sùng!" Không đợi Chu Sùng nghĩ nhiều, một tiếng gầm đầy phẫn nộ đột nhiên truyền đến.

Chu Sùng nhìn theo hướng âm thanh, lại thấy một người chỉ có một cánh tay đang lao tới từ cách chiến trường không xa, thân hình nhanh nhẹn như gió!

Hắn nhận ra ngay, người này chính là Vũ Văn Thác!

"Tốt lắm, ta tìm ngươi lâu như vậy không thấy, ngươi lại tự tìm đến cửa!" Chu Sùng vốn đang bực bội, giờ nhìn thấy Vũ Văn Thác càng thêm phẫn nộ.

"Tất cả lui ra, ta muốn tự tay giết hắn!" Chu Sùng quát lui những ma binh đang hăng hái muốn xông lên, rồi rút trường kiếm, trực tiếp vung chém ra một đạo ma diễm kiếm khí nhắm thẳng vào Vũ Văn Thác.

Nhưng thân hình của Vũ Văn Thác lại cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt, sau khi né tránh, tốc độ vẫn không giảm, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Chu Sùng, một tay vung Hiên Viên Kiếm chém thẳng vào

mặt hắn!

"Keng!" Trường kiếm của Chu Sùng dễ dàng giơ lên đỡ được, một đòn không thành công, Vũ Văn Thác cũng lập tức mượn phản lực của trường kiếm để né đi, tránh bị Chu Sùng thừa thế phản kích.

Đương nhiên, trong lúc Vũ Văn Thác lùi lại, hắn vẫn không quên hóa ra một đạo kiếm quang bắn về phía Chu Sùng, người sau thì trực tiếp nhảy khỏi xe ngựa để né đòn, xe ngựa của hắn cũng lập tức bị đánh tan thành từng mảnh.

"Chu Sùng, chuyện hối hận nhất cả đời ta, chính là lúc đầu không giết ngươi, nếu không cũng sẽ không có những chuyện phiền phức này." Mũi kiếm của Vũ Văn Thác chỉ thẳng vào sống mũi Chu Sùng, lạnh lùng nói, "Giờ ngươi đã là người của ma tộc rồi đúng không?

Mẹ ta rốt cuộc ở đâu, ngươi nhất định biết, nếu không nói ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ!" "Ngươi đang đùa sao?

Dựa vào bộ dạng hiện tại của ngươi mà đòi giết ta?

Ta còn thấy đáng thương cho ngươi đấy." Chu Sùng như nghe được một câu chuyện cười, khinh thường cười lạnh.

"Hơn nữa, ta không phải là Chu Sùng, tên đó sớm đã mất mạng rồi, bây giờ ta chỉ mượn thân thể của hắn để hành sự trên thế gian mà thôi." Vũ Văn Thác nhíu mày: "Ngươi là?" Hắn cẩn thận quan sát Chu Sùng hiện tại, đột nhiên hoàn hồn, "Ma Quân!" "Trả lời đúng, có thưởng!" Chu Sùng khẽ vung tay, trong chốc lát một tia sét từ trên trời giáng xuống, mang theo ma diễm màu tím đánh thẳng vào đầu Vũ Văn Thác.

Vũ Văn Thác lật tay dùng Hiên Viên Kiếm chắn trên đỉnh đầu, thân kiếm bùng lên một luồng ánh sáng chói mắt làm tan đi ma lôi.

Chu Sùng lập tức nhân cơ hội này lao tới, nhưng không ngờ dù Vũ

Văn Thác thiếu một cánh tay, tốc độ của hắn lại không hề thua kém, ngược lại còn nhanh chóng đỡ được một đòn!

"Mẹ ta rốt cuộc ở đâu!" Vũ Văn Thác chống đỡ kiếm của Chu Sùng, nghiến răng chất vấn.

"Tính mạng còn không giữ được, còn hỏi nơi ở của mẹ ngươi?" Chu Sùng nhìn Vũ Văn Thác như nhìn một tên ngốc.

Nhưng ngay sau đó Chu Sùng liền nhận ra điều không ổn, lập tức né xa khỏi Vũ Văn Thác, giây tiếp theo mấy thanh kiếm quang từ vị trí hắn vừa đứng đâm tới từ phía sau và hai bên.

"Chiêu này ngươi dùng không chỉ một lần!" Thấy Vũ Văn Thác càng đánh càng hăng, Chu Sùng không khỏi có chút tức giận, đang chuẩn bị tung một đòn toàn lực để kết liễu Vũ Văn Thác thì động tác của hắn đột nhiên dừng lại.

"Thiên Chi Ngân..." Chu Sùng đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy vết rách màu đỏ tươi trên bầu trời, đã hoàn toàn biến thành màu đen tím, và còn đang cháy rực ma diễm.

Chương 726

Thiên Chi Ngân đã hoàn toàn mở ra, thông đạo với Ma Giới cũng đã được thiết lập triệt để.

"Ha ha ha ha ha ha!" Chu Sùng cười lớn ngạo mạn, đợi ba trăm năm, cuối cùng lại đợi được cơ hội này.

Chỉ khác với lần trước, lần này không còn Đại Địa Hoàng Giả cầm Ngũ Thần Khí ngăn cản hắn nữa!

Hai Đại Địa Hoàng Giả, một người tàn phế, một người không thành tài, ngay cả Ngũ Thần Khí cũng vĩnh viễn không thể có được, thành công của hắn đã được định sẵn!

"Chết đi cho ta!" Trong lúc hắn đang đắc ý cười lớn, Vũ Văn Thác lại nhân cơ hội này lao tới, một kiếm đâm xuyên qua tim Chu Sùng!

Đồng thời, lại có mấy chục đạo kiếm khí lần lượt xuyên qua cơ thể Chu Sùng, đâm hắn thành trăm ngàn lỗ thủng.

Chu Sùng không phản kích, ngược lại còn mang theo nụ cười chế giễu nhìn Vũ Văn Thác.

"Vũ Văn Thác, bi ai lớn nhất của con người, là tất cả những việc thành công mà ngươi làm, đều là vì người khác, còn những việc ngươi thực sự muốn làm, không có một việc nào thành công cả." Lời vừa dứt, không đợi Vũ Văn Thác hiểu được ý nghĩa của câu nói này, cơ thể Chu Sùng đã cháy thành tro trong ma diễm màu tím.

Phân thần ý thức của Ma Quân bám trên cơ thể Chu Sùng, cũng theo đó bay lên trời, dung hợp với Thiên Chi Ngân.

"..." Vũ Văn Thác ngước nhìn Thiên Chi Ngân, trong lòng ý thức được, đây là một trận tai nạn không thể tránh khỏi.

“Ba trăm năm, ba trăm năm!” Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp trời đất khiến mặt đất rung chuyển, sau đó Thiên Chi Ngân lại một lần nữa bị xé toạc ra, một thiên thạch khổng lồ từ trong Thiên Chi Ngân rơi xuống, đột ngột đập vào giữa đội hình ma binh, những ma binh còn lại ít ỏi kia bị sóng xung kích và ngọn lửa quét sạch hoàn toàn!

Thiên thạch từ trên trời rơi xuống vỡ ra, sau đó một thân ảnh được bao bọc trong ma khí đen kịt từ từ bước ra.

Cùng lúc đó, bầu trời cũng hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, từng luồng nhiệt nóng bỏng từ trên trời giáng xuống, làm bốc hơi hết chút hơi nước cuối cùng trong không khí.

Sông máu chảy trên mặt đất cũng theo đó đông đặc khô cạn, mặt đất nứt nẻ, từng luồng khí tức ôn dịch hôi thối từ trong đất tuôn ra, và những con côn trùng màu vàng to như trứng gà từ lòng đất bay ra, gặm nhấm những thi thể đó.

Những thiên tai kinh hoàng này, đều là dấu hiệu cho thấy kẻ giáng lâm chính là Ma Quân bản tôn!

“Tên khốn nhà ngươi cuối cùng cũng đến rồi!” Trần Tĩnh Cừu giết chết con quái vật khổng lồ cuối cùng cản đường trước mặt, nhìn về phía thân ảnh màu đen, trong mắt lóe lên sự phẫn nộ.

“Đó là Ma Quân sao...” Những người sống sót nhìn bóng đen dưới nền trời tai ương, sợ hãi đến gần như không thở nổi.

Dường như là uy áp linh hồn bẩm sinh, khiến họ không thể nảy sinh bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào, thậm chí trong lòng còn có một giọng nói đang bảo họ rằng chỉ có thể mặc cho hắn chà đạp, nếu phản kháng thì kết cục sẽ càng thảm khốc hơn.

Tất cả mọi người đều theo bản năng né tránh Ma Quân, mặc dù

cũng biết điều đó vô ích, nhưng duy chỉ có Trần Tĩnh Cừu, Ngao Tông và một nhóm người đang chậm rãi đi về phía Ma Quân.

Cũng có một người không hề lùi bước, đó chính là Vũ Văn Thác.

Cũng không biết có phải là bản năng của Đại Địa Hoàng Giả căm ghét Ma Quân hay không, lúc này trong lòng hắn không những không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn đang nghĩ làm sao để chặt cái đầu của tên khốn này xuống.

Ma khí đen kịt quanh thân Ma Quân tan đi, lộ ra bản tôn, chỉ thấy đó là một người đàn ông có dung mạo mang theo tà tính rất nặng, tướng mạo trông có vẻ bình thường, nhưng đôi mắt lại cực kỳ sâu thẳm.

"Ba trăm năm trước, người trẻ tuổi đã phong ấn ta, không có ở đây sao..." Ánh mắt Ma Quân lướt qua mọi người, nơi ánh mắt đi qua, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một luồng hàn ý.

Chỉ là ánh mắt của Ma Quân, đã khiến họ cảm thấy áp bức!

Người duy nhất không bị ảnh hưởng, chính là Trần Tĩnh Cừu.

Không biết rằng, khi Ma Quân nhìn lướt qua, hắn thấy trong đám người không có Ngao Tông, không khỏi yên tâm.

Dù sao người kia là kẻ ngoại lai, chắc sẽ không trực tiếp can thiệp vào chuyện thế gian, Ma Quân tự an ủi mình như vậy.

Còn về Trần Tĩnh Cừu, hắn căn bản không để vào mắt, lúc này hắn không cảm nhận được bất kỳ dao động pháp lực và sự uy hiếp nào từ trên người Trần Tĩnh Cừu, trong lòng chỉ cho rằng đây chỉ là một tên phế vật biết dựa vào thần khí mà thôi.

"Ma Quân?" Trương Liệt tỉnh lại từ cơn hôn mê, cà nhắc đi đến bên cạnh mọi người, thần sắc khá căng thẳng, "Trần huynh, dựa vào bốn món thần khí, huynh có nắm chắc không?" Không đợi Trần Tĩnh

Cừu trả lời, Ma Quân lại nhàn nhạt nói: "Dù có đủ cả Ngũ Thần Khí cũng vô dụng, đứa trẻ ạ.

Tin ta đi, bây giờ lập tức đầu hàng, đối với ngươi chỉ có lợi." "Bộ dạng của Ma Quân đã thay đổi... mạnh hơn trước kia rồi." Nhiên Ông nhìn Ma Quân trước mắt, không nhịn được tự lẩm bẩm, "Lần trước ta thấy hắn là một con quái vật hung tợn, nhưng bây giờ hắn đã có thể hoàn toàn kiểm soát ngoại hình của con người..." Nhiên Ông còn nửa câu sau chưa nói ra, Ma Quân lúc này, dù là Cổ Nguyệt ở thời kỳ đỉnh cao, nắm giữ Ngũ Thần Khí, cũng chưa chắc đã thắng được.

Điều đáng sợ nhất là, Ma Quân ngày càng mạnh mẽ, nhưng truyền thừa Đại Địa Hoàng Giả lại một đời yếu hơn một đời.

Niềm tin mà Nhiên Ông dành cho Trần Tĩnh Cừu trước đây đã hoàn toàn tan biến!

"Nói nhảm!" Trần Tĩnh Cừu sải bước về phía Ma Quân, lạnh lùng nói: "Tên khốn nhà ngươi cuối cùng cũng dám vượt qua Thiên Chi Ngân, ta còn tưởng ngươi có bản lĩnh thế nào, lúc Ngũ Thần Khí còn tồn tại thì không dám đến nhân giới!" "Ngươi chỉ là một tên nhát gan bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!" Ma Quân không hề bị lay động, "Nếu ta không bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, sẽ không có thành công của ngày hôm nay, ta chỉ thấy ngươi đáng thương, sắp chết đến nơi vẫn tự cho rằng mình có dũng khí lấy trứng chọi đá." "Khốn kiếp!

Mẹ ta rốt cuộc ở đâu!" Lúc này, tiếng mắng giận dữ của Vũ Văn Thác truyền đến, cánh tay duy nhất của hắn giơ cao Hiên Viên Kiếm, chỉ vào Ma Quân quát giận: "Trả mẹ ta lại đây, nếu không bây giờ ta sẽ giết ngươi!" "Vũ Văn Thác?!" Trần Tĩnh Cừu kinh ngạc, không ngờ người này cũng ở đây.

Ma Quân dùng một ánh mắt đầy thương hại nhìn Vũ Văn Thác, "Đáng thương, sắp chết ở đây rồi, còn lo cho mẹ ngươi?" "Chết đi!"

Vũ Văn Thác gầm lên lao về phía Ma Quân, nhưng chưa kịp đến gần đã bị một luồng ma lực vô hình cưỡng ép khống chế thân hình!

Ngay sau đó Ma Quân tung một chưởng từ không trung, sau một tiếng nổ vang, Vũ Văn Thác bị đánh bay, trên người còn có nhiều vết thương nặng, máu tươi đầm đìa.

Bộ dạng thảm hại của Vũ Văn Thác, lại khiến Trần Tĩnh Cừu không khỏi nhớ lại dáng vẻ kiệt sức của mình vì cha khi xưa, mặc dù vẫn ghét Vũ Văn Thác, nhưng cũng không khỏi nảy sinh lòng trắc ẩn.

"Trần Tĩnh Cừu!" Dưới tình trạng trọng thương, Vũ Văn Thác cố hết sức ném Hiên Viên Kiếm cho hắn, "Cầu xin ngươi, giúp ta tìm lại mẹ ta!" Hắn biết mình tuyệt đối không thể là đối thủ của Ma Quân, bây giờ người duy nhất có thể trông cậy chính là Trần Tĩnh Cừu.

"Lại là thứ này!" Ma Quân nhìn thanh Hiên Viên Kiếm đang bay lượn trên không trung, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, hắn đưa tay định dùng lực hút cuồng bạo trong lòng bàn tay để đoạt lấy nó.

Nhưng tốc độ của Trần Tĩnh Cừu lại nhanh hơn hắn rất nhiều, trong nháy mắt đã tiến lên đoạt lấy Hiên Viên Kiếm vào tay.

Đồng tử Ma Quân đột nhiên co rút lại, tốc độ của Trần Tĩnh Cừu nhanh đến mức ngoài dự liệu của hắn.

Trần Tĩnh Cừu lật qua lật lại thanh Hiên Viên Kiếm trong tay, không khỏi cười một tiếng, "Đúng là một thanh kiếm tốt... nhưng ta không cần." Hắn cắm Hiên Viên Kiếm xuống đất, lật tay rút ra trường kiếm Thập Ngũ, "Đối với ta, nó còn hơn cả Hiên Viên Kiếm!" Trường kiếm Thập Ngũ phát ra một tiếng kêu chói tai, dường như đang đáp lại Trần Tĩnh Cừu, đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận huyết chiến.

"Có kịch hay để xem rồi." Trên một đỉnh núi cách đó không xa,

Ngao Tông ung dung ngồi xuống, từ xa quan sát mọi chuyện sắp xảy ra.

"Tiểu tử, bây giờ ngay cả Ngũ Thần Khí ngươi cũng không gom đủ, dựa vào một thanh kiếm nát, mà đòi thắng ta?" Ma Quân vô cùng khinh thường.

"Nát hay không, có thể chém đầu ngươi là đủ." Trần Tĩnh Cừu quay đầu nhìn mọi người, "Đi đi, nơi này giao cho ta." "Ta có thể giúp!" Tiểu Tuyết vội vàng nói.

"Có cả ta nữa!" Trương Liệt vác đại kiếm, cố gắng chống đỡ cơ thể đầy thương tích.

"Giúp không được đâu, chỉ tổ vướng chân, yên tâm, ta có thể giải quyết hắn!" Trần Tĩnh Cừu không chút do dự bảo họ lui ra.

Mặc dù trong lòng Trần Tĩnh Cừu cũng không nắm chắc mười phần, nhưng hắn không muốn để bất kỳ ai cùng mình đi chịu chết!

Thậm chí hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đồng quy vu tận với Ma Quân.

Mọi người im lặng, bây giờ ngay cả Trần Tĩnh Cừu mạnh như vậy cũng không phải là đối thủ, huống chi là họ có thể giúp được gì.

"Trần đại ca, cái này huynh giữ lấy!" Tiểu Tuyết chắp hai tay lại, cuối cùng từ từ mở ra, một khối thần thạch lấp lánh bảy màu hiện ra trong lòng bàn tay, đó chính là Nữ Oa Thạch.

Bây giờ Tiểu Tuyết đã có thể tùy ý lấy Nữ Oa Thạch ra khỏi cơ thể, đương nhiên pháp lực và tu vi mà nàng có được nhờ Nữ Oa Thạch cũng sẽ theo đó biến mất.

"Đa tạ!" Trần Tĩnh Cừu đưa tay nhận lấy Nữ Oa Thạch, dùng ánh mắt cảm tạ.

“Trốn sao?

Hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết ở đây!” Trong mắt Ma Quân bùng lên ngọn lửa hừng hực, trong chốc lát một bức tường lửa hung dữ lan ra thành hình tròn, bao vây tất cả mọi người bên trong!

“Phá!” Trần Tĩnh Cừu cắm Thập Ngũ xuống đất, U Minh khí tức đầy hàn ý lập tức dập tắt ma diễm, “Còn không mau đi!” Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng xoay người lui đi.

Chương 727

Ma Quân hiển nhiên không cam tâm thất bại, dùng ma diễm hóa thành một móng vuốt khổng lồ, từ trên không đột nhiên chụp xuống bắt họ.

Trần Tĩnh Cừu thì tay trái kết ấn, đột nhiên thúc giục U Minh chi lực, cưỡng ép áp chế móng vuốt ma diễm kia, và khiến nó đột nhiên vỡ nát, hóa thành một trận bão lửa đen kịt tan đi.

"Tên nhóc tốt, vội tìm chết như vậy!" Ma Quân một chân giẫm lên mặt đất, ma diễm cuồn cuộn như sông lớn hung dữ ập đến, nơi nó đi qua ngay cả cát đá trên mặt đất cũng bị thiêu đốt thành chất lỏng!

"Thần Nông Đỉnh!" Trần Tĩnh Cừu vung tay, một lò luyện đan khổng lồ hiện ra, hút hết ma diễm đen kịt đang chảy vào trong đó.

"Đi!" Trần Tĩnh Cừu đánh một phù ấn vào Thần Nông Đỉnh, ma diễm đen kịt bị nhốt trong đỉnh lớn lập tức chuyển thành màu đỏ rực, sau đó phun ra, ngưng kết thành một con rồng khổng lồ uy nghiêm gầm thét lao ra, nhắm thẳng vào Ma Quân.

"Hừ!" Ma Quân tay không chộp vào hư không, ma lực vô hình lập tức khống chế được con hỏa long đang bay!

Trần Tĩnh Cừu hiển nhiên sớm đã liệu được bước này, lại một lần nữa ném Côn Luân Kính ra điều khiển, trực tiếp dùng Côn Luân Kính bắn ra một luồng ánh sáng chói mắt chiếu lên thân thể hỏa long.

Trong chốc lát, ngọn lửa trên thân con rồng hoàn toàn chuyển thành màu trắng sáng, và tiếng gầm của nó cũng trở nên càng lúc càng cuồng bạo, ngay cả Ma Quân cũng bị ảnh hưởng đến mức trong lòng phiền não!

“Ầm!” Hỏa long khổng lồ đột nhiên nổ tung, ngọn lửa màu trắng sáng lập tức nhấn chìm Ma Quân vào trong đó.

“Làm tốt lắm!” Vũ Văn Thác lập tức tinh thần phấn chấn, quả nhiên không tin lầm người.

Trần Tĩnh Cừu thừa thắng truy kích, dứt khoát tế ra cả Không Động Ấn và Nữ Oa Thạch, cung cấp cho mình pháp lực hùng hậu, bốn món thần khí cùng lúc bộc phát ra những cột sáng có uy lực cực kỳ lớn tấn công Ma Quân đang bị vây trong biển lửa.

Khoảnh khắc này, Trần Tĩnh Cừu lại phát giác việc khống chế thần khí của mình ngày càng trở nên đắc tâm ứng thủ, có thể một lòng bốn việc, và có thể hoàn mỹ phát huy ra toàn bộ uy lực của chúng.

“Cút ngay!” Tiếng gầm giận dữ của Ma Quân vang vọng khắp bầu trời, bão lửa màu trắng sáng tan đi.

Trần Tĩnh Cừu lúc này mới thấy, Ma Quân chỉ dùng một tay đã đỡ được đòn tấn công của bốn món thần khí!

“Sự mạnh mẽ của Ngũ Thần Khí nằm ở sự cộng hưởng giữa chúng, mỗi khi có thêm một món, sự cộng hưởng sẽ theo đó mạnh lên vài phần, khi Ngũ Thần Khí tập hợp đủ, uy lực của chúng có thể mạnh hơn gấp trăm lần!” Ma Quân thần sắc âm trầm nhìn Ngao Tông, ý vị chế giễu trong mắt không cần nói cũng hiểu, “Uy lực của bốn món thần khí đối với ta không đáng nhắc tới, nếu ngươi chỉ dựa vào chúng để thắng ta, vậy thì có thể chuẩn bị chịu chết được rồi!” Ma Quân đột nhiên đẩy tay ra, ma lực cuồn cuộn lập tức hóa giải thế công của bốn thần khí, và ngược lại còn đánh lui bốn thần khí.

“Phanh!” Thần khí rơi lả tả bên cạnh Trần Tĩnh Cừu, ánh sáng ảm đạm, và mỗi món đều có mức độ tổn thương khác nhau.

Rõ ràng, Trần Tĩnh Cừu không thể trông cậy vào sự trợ giúp của

thần khí nữa.

Nhiên Ông nhìn cảnh này mà lòng lạnh đi, thật không thể nghĩ ra nên làm thế nào để đánh bại Ma Quân.

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi phải có cách chứ..." Vũ Văn Thác siết chặt hai tay, lòng nóng như lửa đốt, Trần Tĩnh Cừu đã dùng đến thế trận lớn như vậy, mà Ma Quân lại không hề hấn gì!

Trần Tĩnh Cừu sắc mặt thản nhiên, sớm đã nằm trong dự liệu của hắn.

Vừa mới thu hồi thần khí, Ma Quân đã lại một lần nữa dùng ma diễm đen kịt cuồn cuộn ập đến, định nuốt chửng hắn vào trong đó.

"Chuyện nhỏ!" Trần Tĩnh Cừu dùng U Minh chi lực bảo vệ toàn thân, mặc dù cấp độ của U Minh chi lực cao hơn ma lực không ít, nhưng pháp lực của hắn yếu hơn, vẫn cần phải truyền vào một lượng pháp lực khổng lồ mới có thể tự vệ.

"Hừ!" Ma Quân liếc mắt một cái liền nhìn ra Trần Tĩnh Cừu đang cố gắng chống đỡ, lòng bàn tay hắn đột nhiên mọc ra những móng vuốt sắc bén, vung lên, năm vệt móng vuốt sắc bén xé toạc không gian, với thế xé trời rạch đất chém về phía Trần Tĩnh Cừu!

"Ầm!" Trong nháy mắt, ngọn lửa đang bao bọc Trần Tĩnh Cừu đột nhiên tan ra, Trần Tĩnh Cừu giơ ngang trường kiếm chắn trước người, U Minh chi lực mạnh mẽ ngưng kết thành một tấm khiên khổng lồ trước người, cứng rắn đỡ lấy một đòn của Ma Quân!

"U Minh chi lực?!" Ma Quân nhìn cảnh này quả thực không dám tin vào mắt mình, Trần Tĩnh Cừu chỉ là một phàm nhân, làm sao có thể sử dụng được U Minh chi lực đến từ luân hồi Minh Giới!

Hắn thậm chí có chút nghi ngờ Trần Tĩnh Cừu trước mắt là do Ngao Tông ngụy trang, nếu hắn trong một thoáng ra tay tiêu diệt, vậy

thì người đó e rằng chính là Ngao Tông.

"Không cần Ngũ Thần Khí, ta cũng có thể giết ngươi!" Thân ảnh Trần Tĩnh Cừu nhanh như tia chớp, trong lúc Ma Quân do dự một lát đã lao đến trước mặt hắn, dùng thanh trường kiếm đang cuộn trào U Minh chi lực nhắm thẳng vào lồng ngực hắn mà đâm mạnh xuống!

U Minh khí tức âm hàn bức đến, Ma Quân đột nhiên tỉnh ngộ, trong lúc cấp bách liền chộp lấy lưỡi kiếm đang đâm tới, nhưng lại cảm thấy thứ mình nắm trong tay như một thanh sắt nung đỏ, khiến lòng bàn tay hắn cảm nhận một trận đau nhói thấu xương!

"A a a a a a!" Hai mắt Ma Quân đỏ ngầu, đã ba trăm năm rồi hắn chưa từng cảm nhận loại đau đớn này.

Khoảnh khắc này, Ma Quân đã xác định Trần Tĩnh Cừu là mối đe dọa hàng đầu, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả Cổ Nguyệt năm xưa!

"Bạo!" Trong mắt Trần Tĩnh Cừu lóe lên một tia tinh quang, U Minh chi lực trên lưỡi kiếm đột nhiên bùng nổ, giống như vô số lưỡi dao sắc bén đang cắt xé trên người Ma Quân, khiến cơ thể hắn đầy thương tích!

Ma Quân không thể không chật vật lùi lại né tránh, mặc dù vết thương trên người nhanh chóng hồi phục, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác khủng hoảng chưa từng có.

Trần Tĩnh Cừu trước mắt, thật sự có thể giết chết hắn!

"Trốn đi đâu, tên khốn!" Trần Tĩnh Cừu chiến ý đang hừng hực, lập tức vung kiếm ép tới, Ma Quân không còn dám trực tiếp đỡ lấy lưỡi kiếm của hắn nữa, cũng dùng ma khí hóa ra một thanh trường đao nghênh chiến.

Hai người lúc này bắt đầu giao tranh, mặc dù kiếm thuật của Trần Tĩnh Cừu không tinh diệu bằng Ma Quân, nhưng U Minh khí tức

khiến Ma Quân kiêng dè không thôi, mỗi lần ra tay đều chừa lại ba phần để tự vệ.

Ngược lại là Trần Tĩnh Cừu, mỗi lần tấn công đều toàn lực không chừa đường lui, thậm chí không tiếc lấy thương đổi thương, hoàn toàn là thế trận liều mạng.

Với thiên phú Minh Tộc và thân thể hiện tại của Trần Tĩnh Cừu, có thể cứng rắn chống lại Ma Quân lâu như vậy, ngay cả Ma Quân cũng phiền não không thôi.

"Tên nhóc này muốn đồng quy vu tận với ta, dùng mạng của ngươi đổi mạng của ta không đáng đâu..." Ma Quân một mặt ứng chiến, một mặt trong lòng suy tính nên làm thế nào để nhanh chóng giải quyết Trần Tĩnh Cừu, một ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu.

Hắn lập tức thông qua thần hồn ý thức hạ lệnh, ra lệnh cho đại quân ma tộc đã chờ đợi từ lâu trong Ma Giới lập tức xuất phát xuyên qua Thiên Chi Ngân, tàn sát tất cả nhân loại có thể nhìn thấy!

"Không được để lại bất kỳ kẻ sống nào, cũng đừng vội bắt nô lệ, chỉ cần hôm nay ta giết được Đại Địa Hoàng Giả, còn quan trọng hơn tất cả!" Mệnh lệnh vừa ban ra, những ma vật đang rục rịch, tích thế đợi phát trong Ma Giới cuối cùng cũng không cần phải kìm nén dục vọng nữa, lần lượt gào thét lao ra khỏi Thiên Chi Ngân!

Trong chốc lát, huyết tinh sát khí trong thiên địa, cùng với mùi hôi thối của ma vật tăng lên đột ngột, những con quái vật xấu xí có hình thù kỳ dị ngay khi đặt chân đến thế gian đã hưng phấn lao về phía Đại Đô thành, để tìm kiếm tất cả những người còn sống sót.

Vì ngày hôm nay, chúng đã chờ đợi suốt ba trăm năm!

"Không ổn!

Tiểu tử, mau nghĩ cách truyền lệnh, để tất cả nhân loại trong Đại

Đô thành chạy trốn, chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu!" Nhiên Ông nhìn những ma vật đó mà kinh hãi đến hồn bay phách lạc, vội vàng dặn dò Trương Liệt lập tức hành động.

"Không sao, quân đội của tộc Thát Bạt chúng ta chắc chắn có thể chiến đấu, ngay cả Trần huynh cũng đang xả thân vong tử chiến đấu, ta cũng không thể lạc hậu!" Trương Liệt vác đại kiếm, dù loạng choạng đứng không vững vẫn đang nghĩ cách giúp đỡ.

"Đồ ngu!" Nhiên Ông hận không thể tát một cái vào mặt Trương Liệt, "Để những người đó đi chịu chết ta không quan tâm, nhưng những ma vật này đều do Ma Quân tạo ra từ biển máu vực sâu trong Ma Giới, mỗi khi nuốt chửng một người sống, sức mạnh của Ma Quân sẽ theo đó tăng lên một phần!" "Nếu có mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn nhân loại bị giết và ăn thịt, vậy Trần Tĩnh Cừu tuyệt đối không thể thắng được Ma Quân!" Lời mắng của Nhiên Ông lập tức khiến Trương Liệt hoàn hồn, lúc này mới ý thức được ý nghĩ vừa rồi của mình ngu xuẩn đến mức nào.

Hắn vội vàng lấy ra một tấm phù lục từ trong lòng xé nát, tin tức cảnh báo cũng lập tức truyền vào Đại Đô thành.

"Nhưng, không kịp rồi..." Trương Liệt nhìn tốc độ lao đi của những ma vật đó, không khỏi toát mồ hôi hột.

Căn bản không kịp để tất cả mọi người chạy thoát trước khi những ma vật này lao vào thành.

Một khi những yêu ma này thực sự tiến vào Đại Đô thành, vậy thì chẳng khác nào hổ vào bầy cừu.

Mục đích của Ma Quân cũng theo đó đạt được, Trần Tĩnh Cừu lo lắng cho chiến cục này, thỉnh thoảng lại nhìn xa xăm, lòng đầy lo âu, ngay cả kiếm pháp cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, ngược lại còn bị Ma Quân chiếm thế thượng phong.

“Phụt!” Ma Quân lại một kiếm đâm xuyên qua vai Trần Tĩnh Cừu, người sau thì vội vàng né đi để hồi phục vết thương.

“Tiểu tử, nếu ngươi lo lắng cho những bình dân bá tánh đó, có thể tùy thời đi giúp họ a, ha ha...” Ma Quân nhìn Trần Tĩnh Cừu đang lòng rối như tơ, âm trầm cười lạnh.

“Hừ...” Trần Tĩnh Cừu trong lòng phẫn nộ, khi hắn bỏ tay đang che vết thương ra, vết thương trên cánh tay đã hoàn toàn hồi phục.

Cảnh này khiến Ma Quân trong lòng kinh hãi, Trần Tĩnh Cừu không phải chỉ là một nhân loại, làm sao có thể có năng lực hồi phục nhanh như vậy?

Tu vi của hắn dù mạnh đến đâu cũng không đến mức này, đó là vết thương thật sự đã tổn thương xương cốt!

“Ngươi chỉ biết ma tộc mạnh mẽ đứng trên nhân loại, lại không biết có một chủng tộc, cũng có thể đứng trên đầu ma tộc!” Trần Tĩnh Cừu cười lạnh, “Nếu cho ta thêm nửa năm thời gian, khi ngươi xâm nhập nhân giới, ta có thể tại chỗ chém đầu ngươi!” “Nói bậy!” Ma Quân không kìm được, lập tức lao lên dùng những đòn tấn công liên miên không dứt để áp chế Trần Tĩnh Cừu.

Trần Tĩnh Cừu dù có thể đỡ được Ma Quân, nhưng cũng không có cách nào đối phó với Đại Đô thành sắp gặp nạn!

Chương 728

“Trương huynh, mau nghĩ cách đi!” Trần Tĩnh Cừu chỉ có thể gào thét trong lòng...

“Không kịp nữa rồi...” Trương Liệt nhìn những dân chúng vẫn chưa chạy thoát khỏi tường thành đổ nát, đại quân yêu ma cũng sắp lao vào thành, trong lúc cấp bách cũng không nghĩ được chu toàn, một mình lao về phía thành trì.

Hắn muốn dùng thân thể máu thịt của một người để ngăn chặn đại quân yêu ma đó!

“Tả phu!” Thát Bạt Ngọc Nhi thấy cảnh này lo lắng không thôi, nhưng căn bản không kịp ngăn Trương Liệt lại!

“Lũ chó má, hôm nay hoặc là giẫm lên xác của gia gia mà đi, hoặc là chết dưới tay gia gia!” Trương Liệt lau đi vệt máu trên trán, trong mắt lóe lên sự điên cuồng.

“Tiểu tử đừng làm chuyện ngốc nghếch, chết cũng vô nghĩa.” Đột nhiên, một giọng nói bình thản vang lên từ phía sau, Trương Liệt đột nhiên tỉnh táo lại, quay đầu lại thì thấy Ngao Tông xuất hiện sau lưng.

“Có can đảm, ta rất tán thưởng.” Ngao Tông lộ ra một nụ cười tán thưởng, “Mặc dù vô dụng.” “Ngao tiền bối, ngài sẽ ra tay...” Thần sắc Trương Liệt có chút bất an, trong lòng mong đợi Ngao Tông có thể cho mình một câu trả lời khẳng định.

“Để ta đi, hôm nay trong thành, ta sẽ không để bất kỳ ai chết, chứ đừng nói là trên chiến trường.” Ngao Tông ra hiệu cho Trương Liệt lui về phía sau.

“Đa tạ Ngao tiền bối!” Trương Liệt nhìn những ma vật đang gầm

thét, lửa giận trong lòng bùng lên, "Lũ khốn kiếp này chết chắc rồi!" Ngao Tông chắp hai tay sau lưng, khí định thần nhàn đứng trước mặt hàng vạn ma vật đang lao tới, mặc dù chỉ có một mình, nhưng khí tức lan tỏa quanh thân lúc này, lại giống như một bức tường.

Một bức tường thẳng lên tận trời, căn bản không thể vượt qua.

"Gào!" Một con quái vật trên đầu mọc sừng nhọn khổng lồ, tay cầm chiến phủ đi đầu lao đến trước mặt Ngao Tông, không chút do dự dùng chiếc rìu lớn trong tay bổ thẳng vào đầu hắn!

"Phụt!" Giây tiếp theo, cơ thể con quái vật đó nổ tung thành một đám sương máu, xương thịt trên người không còn một mảnh nguyên vẹn, gần như hoàn toàn hóa thành mảnh vụn.

"Ngưng." Ngao Tông thản nhiên ngưng kết một đạo phù ấn trong lòng bàn tay, giây tiếp theo không khí xung quanh dần dần ngưng kết thành từng bông tuyết rơi xuống, cuối cùng bùng phát ra một luồng hàn ý thấu tận xương tủy!

Khi phù ấn đó sáng lên đến cực hạn, luồng hàn ý đó lập tức lướt qua cả vùng đất, nơi nó đi qua khiến cát đá, cây cỏ trên mặt đất đều bị đóng băng!

Còn những ma vật tiếp xúc với hàn khí, cũng trong nháy mắt bị ngưng kết thành từng pho tượng băng, ngay cả tủy xương cũng bị đóng băng hoàn toàn.

Chỉ trong vài hơi thở, hàn khí lan ra khắp chiến trường, mấy vạn yêu ma đó dù có hình thể to lớn như gò đồi, cũng không có ngoại lệ, toàn bộ biến thành tượng băng.

Thậm chí biểu cảm hung tợn trên mặt chúng vẫn còn giữ nguyên, gần như không cảm nhận được chút sợ hãi, lạnh lẽo nào, đã bị đóng băng hoàn toàn, ngay cả ý thức cũng bị đóng băng.

"..." Trương Liệt trợn mắt líu lưỡi, hoàn toàn không dám tin những gì mình đang thấy là thật!

"Trời ơi..." Trong mắt Tiểu Tuyết lóe lên sự chấn động, nàng đã tận mắt chứng kiến cuộc chiến tranh tàn khốc giữa thị tộc Hiên Viên và ma tộc thời thượng cổ, cũng biết những ma vật này mạnh mẽ đến mức nào.

Đó là một trận chiến đã khiến thị tộc Hiên Viên suýt bị diệt tộc, mới miễn cưỡng giành được thắng lợi, cái giá phải trả chính là núi thây biển máu.

Nhưng trước mặt Ngao Tông, chúng chỉ là một đám kiến hôi không đáng nhắc tới.

Ngao Tông hơi sững sờ, ngược lại còn cảm thấy những con quái vật này yếu hơn hắn tưởng tượng một chút.

"Thủ đoạn quá sấm sét." Ngao Tông bóp nát phù ấn trong tay, dòng hàn lưu đang hoành hành lập tức chuyển thành một cơn lốc cuồng phong, trong đó xen lẫn những lưỡi dao gió sắc bén, chém những pho tượng băng thành từng mảng!

"Sao có thể!" Ma Quân đang giao chiến với Trần Tĩnh Cừu phát giác đại quân của mình bị tàn sát như kiến hôi, tức giận đến gần như thổ huyết!

Trần Tĩnh Cừu cũng nhân lúc hắn phân tâm, trực tiếp nhắm vào lồng ngực hắn mà đâm mạnh xuống!

Vào thời khắc sinh tử, Ma Quân đột nhiên hoàn hồn, vội vàng né đi nhưng không kịp, một kiếm đó tuy không trúng tim, nhưng cũng đã xuyên thủng hoàn toàn vai của hắn!

Khoảnh khắc da thịt bị đâm xuyên, U Minh chi lực trên thân kiếm ăn mòn dần dần bào mòn huyết nhục của Ma Quân, đau đớn vạn

phần, nhất thời ngay cả ma lực cũng không vận chuyển được.

"Chết đi cho ta!" Trần Tĩnh Cừu đã đỏ mắt, mũi kiếm xoay chuyển, đột nhiên hất trường kiếm lên, cánh tay của Ma Quân cũng theo đó bị chém đứt!

"A a a a a a!" Ma Quân bất chấp tất cả né đi để kéo dài khoảng cách với Trần Tĩnh Cừu, và nhanh chóng phục hồi cánh tay bị đứt, nhưng U Minh chi lực không ngừng lan ra ở vết thương lại hoàn toàn cắt đứt khả năng tái sinh.

Cuối cùng, để tránh cơ thể cũng bị U Minh chi lực ăn mòn, Ma Quân không thể không gọt phẳng hoàn toàn vết thương, mới tiêu hao một lượng lớn pháp lực để tái sinh ra một cánh tay.

"Ngươi, ngươi căn bản không phải là Trần Tĩnh Cừu, nhân loại không thể điều khiển được U Minh chi lực, ngươi là phân thân của Ngao Tông!" Ma Quân gắt gao nhìn chằm chằm Trần Tĩnh Cừu trước mắt, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ngươi thật quá coi trọng mình rồi, để hạ gục ngươi, đâu cần Ngao tiền bối phải tự mình ra tay!" Trần Tĩnh Cừu vung trường kiếm, vết thương trên người đều đang lành lại với tốc độ kinh người, "Ta thỉnh cầu Ngao tiền bối chuyển hóa ta thành Minh Tộc, chính là để hôm nay có thể giết ngươi!" "Minh Tộc..." Ma Quân lần đầu tiên nghe đến tên chủng tộc này, mặc dù không hiểu, nhưng dù ngu ngốc đến đâu cũng có thể hiểu rằng chắc chắn có sự can thiệp của Ngao Tông.

Dù thế nào đi nữa, U Minh chi lực mạnh hơn ma lực mà hắn khống chế rất nhiều, Trần Tĩnh Cừu trong trận chiến lại càng lúc càng thuần thục việc khống chế U Minh chi lực, căn bản khó có thể giết được hắn.

Vốn dĩ hắn có thể triệu tập một lượng lớn ma vật sát nhập vào nhân giới, nhưng có Ngao Tông can thiệp, ý nghĩ này lập tức bị dập

tắt.

Dù có rút cạn cả Ma Giới, đối với Ngao Tông cũng có thể dễ dàng tiêu diệt sạch.

Ma Quân vô cùng không cam tâm, không thể chấp nhận việc chuẩn bị mấy ngàn năm chỉ đổi lại một kết cục như vậy!

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi sẽ hối hận!" Khuôn mặt Ma Quân không ngừng vặn vẹo, sau đó đột nhiên nhảy lên cao, nhảy vào trong Thiên Chi Ngân.

"Tên nhát gan đó chạy rồi sao?" Trần Tĩnh Cừu nhíu mày, đang suy nghĩ tiếp theo nên làm thế nào để phá hủy Thiên Chi Ngân thì vết rách Thiên Chi Ngân lại một lần nữa mở rộng!

"A a a a a a!" Một trận âm thanh giống như vạn quỷ khóc than từ địa ngục truyền ra từ trong Thiên Chi Ngân, khiến người nghe đau nhói màng nhĩ, ngay cả trong đầu cũng ong ong.

"Chết tiệt!" Trần Tĩnh Cừu không thể không dùng pháp lực tạo ra một tấm chắn để cách ly âm thanh quỷ khóc sói gào đó, bởi vì ngay cả hắn cũng không khỏi lòng rối như tơ.

Trong Đại Đô thành, có rất nhiều dân chúng, binh sĩ sau khi nghe thấy những tiếng gào thét này đã hôn mê tại chỗ, người thất khiếu chảy máu cũng không ít.

Ngao Tông thấy vậy trong lòng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng tất cả dân chúng trong thành trì đều sẽ chết, liền tự mình ra tay thiết lập một đạo kết giới, bảo vệ toàn bộ thành trì.

Như vậy, những dân chúng này mới miễn cưỡng sống sót qua trận tai nạn đột ngột này.

"Trương Liệt, đi giúp những dân chúng đó, nếu họ chết ở đây, sẽ làm tăng tử khí trong thiên địa, khiến Ma Quân càng mạnh hơn!" Ngao

Tông phân phó.

“Hiểu rồi!” Trương Liệt như tỉnh mộng, vội vàng hành động, trong lòng có chút an ủi, cuối cùng cũng có thể giúp được một chút.

Trần Tĩnh Cừu đứng dưới Thiên Chi Ngân, nhìn xuống vết rách đang bị ma khí bao vây, dần dần xé toạc và mở rộng, lòng đầy chấn động.

Hắn phát giác, khí tức mà Ma Quân bộc phát ra từ trong đó, ngày càng mạnh hơn!

“Trần Tĩnh Cừu...” Trong Thiên Chi Ngân đột nhiên lộ ra một con mắt màu đỏ tươi, gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Trần Tĩnh Cừu nhìn con mắt to lớn đó, không khỏi siết chặt trường kiếm, biết đó là mắt của Ma Quân.

“Trần Tĩnh Cừu, tên đó vừa rồi chắc đã nuốt chửng một lượng lớn ma vật trong Ma Giới, và chuyển hóa chúng thành ma lực của mình, bây giờ hắn mạnh hơn trước kia rất nhiều.” Ngao Tông truyền âm cho Trần Tĩnh Cừu.

“Đa tạ nhắc nhở, Ngao tiền bối.

Yên tâm đi, hôm nay dù có đồng quy vu tận, ta cũng phải chém giết tên này tại đây!” Trần Tĩnh Cừu hoàn toàn không định để lại bất kỳ đường lui nào, đột nhiên bay vọt lên, lao thẳng về phía Thiên Chi Ngân!

Khoảnh khắc này, Trần Tĩnh Cừu như một ngôi sao băng bay ngược lên trời, hành động này đã hoàn toàn chọc giận Ma Quân.

“Chết!” Con mắt ma khổng lồ đó bắn ra một cột sáng màu đỏ tươi tấn công Trần Tĩnh Cừu, nhưng bị người sau dùng trường kiếm cưỡng ép chém ra, không thể làm tổn thương Trần Tĩnh Cừu đang được U Minh chi lực bảo vệ.

Những cột sáng bị chém tan bắn vào mặt đất, lập tức xé toạc mặt đất thành những vết nứt sâu không thấy đáy đáng sợ.

"Rốt cuộc tại sao ngươi muốn liều mạng với ta, ngươi dám!" Giọng nói phẫn nộ của Ma Quân vang vọng mãi trên bầu trời, sau đó chỉ thấy Thiên Chi Ngân vỡ ra, hai móng vuốt ma khổng lồ cháy rực lửa, đột nhiên chộp lấy Trần Tĩnh Cừu vào lòng bàn tay!

Khoảnh khắc này, từ con mắt khổng lồ lại một lần nữa phun ra ma diễm cuồn cuộn, liều mạng thiêu đốt Trần Tĩnh Cừu, hiển nhiên muốn biến hắn thành tro bụi.

Trần Tĩnh Cừu toàn lực vận dụng U Minh chi lực để hóa giải ma diễm, nhưng tu vi của hắn thực sự yếu hơn Ma Quân quá nhiều, dù không tiếc tính mạng làm giá, cũng vẫn không đủ sức.

Chương 729

Dù có mặc cho ma diễm thiêu đốt cơ thể, hắn cũng không thể phá vỡ sự trói buộc của hai móng vuốt ma đó!

"Ma Quân mạnh hơn ba trăm năm trước rồi..." Nhiên Ông nhìn con mắt khổng lồ trên trời, lòng đầy tuyệt vọng!

Trong lòng hắn xác định, lúc này dù là Cổ Nguyệt của ba trăm năm trước, nắm giữ Ngũ Thần Khí cũng không thể đánh bại Ma Quân hiện tại!

Ngao Tông đứng một bên nghe thấy lời này, không khỏi thầm nghĩ, nếu Ma Quân năm xưa nắm giữ được bản nguyên Minh Giới trong tay.

Dù chỉ có thể sử dụng một phần trăm sức mạnh trong đó, cũng sẽ khiến hắn mạnh hơn bây giờ.

Con mắt khổng lồ màu đỏ máu đó gắt gao nhìn chằm chằm Trần Tĩnh Cừu đang khổ sở chống đỡ, đầy oán hận.

Ma Quân chưa bao giờ căm hận một người như vậy, không chỉ vì hắn có thể uy hiếp mình.

Mà còn vì kẻ trước đây trong mắt hắn chỉ là một con kiến yếu ớt, nay đã trưởng thành đến mức có thể uy hiếp tính mạng hắn.

Sự chênh lệch mạnh mẽ này, càng khiến Ma Quân bùng cháy lòng căm thù chưa từng có.

"Ta vốn định, nếu ngươi chịu thần phục, và chuyển hóa thành ma tộc, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng bây giờ ngươi phải chết!" Giọng nói mang theo sát ý nặng nề của Ma Quân văng vẳng bên tai hắn.

“Nói nhảm!

Đợi đến khi ngươi lấy được mạng của ta rồi hãy nói, hôm nay ta và ngươi chỉ có một người được sống!” Trần Tĩnh Cừu đã đỏ mắt, hoàn toàn không quan tâm bất cứ điều gì, chỉ cần có thể giết chết Ma Quân là được!

“Vậy ta sẽ như ý ngươi!” Thiên Chi Ngân lại một lần nữa vỡ ra, một cái đầu lâu khổng lồ mọc một mắt, hung tợn xấu xí thò ra từ trong đó, đó chính là đầu của Ma Quân.

“Bộ dạng này của ngươi, quả thật xấu xí hơn trước kia rất nhiều, khiến người ta buồn nôn.” Trần Tĩnh Cừu dù đang ở thời khắc sinh tử cũng không quên chế giễu Ma Quân một câu.

Lửa giận trong lòng Ma Quân càng thêm dữ dội, hắn há cái miệng rộng đầy răng nanh, định nuốt chửng Trần Tĩnh Cừu vào miệng để nhai sống thành từng mảnh!

Trần Tĩnh Cừu tức đến nứt cả mí mắt, liều mạng hết sức muốn thoát thân, nhưng lúc này ngay cả kiếm cũng không thể rút ra khỏi vòng vây của ngọn lửa, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị đưa vào miệng.

“Sư phụ, con đã cố hết sức rồi...” Trần Tĩnh Cừu thở dài một tiếng, kinh mạch của hắn tê dại, không thể vắt ra thêm một chút pháp lực nào nữa.

“Sự việc đã đến nước này, biểu hiện của ngươi khiến ta hài lòng, nhưng Ma Quân phải do chính tay ngươi chém giết, cho nên ta sẽ giúp ngươi một lần nữa.” Đột nhiên, trong đầu Trần Tĩnh Cừu vang lên giọng nói của Ngao Tông, giây tiếp theo hắn đột nhiên phát giác pháp lực đã cạn kiệt trong cơ thể lại một lần nữa tràn đầy, và cấp độ của U Minh chi lực cũng theo đó tăng lên rất nhiều, mạnh đến mức ngay cả hắn cũng cảm thấy khó tin.

Trần Tĩnh Cừu trong nháy mắt liền hiểu ra, là Ngao Tông đang giúp mình, để hắn kết liễu Ma Quân!

Ma Quân cuối cùng vẫn phải bị diệt trừ, nhưng Ngao Tông không thể ra tay, cũng sẽ cưỡng ép nâng tu vi của Trần Tĩnh Cừu lên cảnh giới cao hơn để diệt sát Ma Quân.

Con Ma Quân đó quả thật ngu xuẩn đến cực điểm, cứ ngỡ chỉ cần Ngao Tông không tự mình ra tay thì có thể kê cao gối ngủ yên.

Nào biết, Ngao Tông muốn diệt nó thì căn bản không cần lộ diện, thủ đoạn nhiều không đếm xuể!

"Oanh!" Được Ngao Tông gia trì, Trần Tĩnh Cừu bộc phát ra U Minh Chi Lực cực kỳ hùng hậu, hoá thành vô số đạo kiếm quang trong nháy mắt chém nát bàn tay khổng lồ của Ma Quân, triệt để thoát thân!

Con mắt độc nhất của Ma Quân loé lên sự chấn động khó tả, rõ ràng đã nhận thấy Trần Tĩnh Cừu không còn chút sức lực nào, sao có thể ở thời khắc mấu chốt lại một lần nữa chiến lực tràn trề!

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Con mắt độc nhất của Ma Quân đỏ ngầu.

"Ngươi phải chết!" Trần Tĩnh Cừu trong nháy mắt hoá thành một luồng sáng, lướt đi như sấm sét, đâm xuyên con mắt duy nhất của Ma Quân!

Trong sát na, U Minh Chi Lực mạnh mẽ lan ra từ vết thương, dần dần phân giải và ăn mòn huyết nhục của Ma Quân.

"A a a a a a!" Ma Quân đau đớn tột cùng gào thét, cố gắng ấn vào vết thương nhưng vô ích, cuối cùng cái đầu lâu khổng lồ hoá thành bụi trần tiêu tán, thân thể cũng tan thành tro bay.

Không có ma lực của Ma Quân gia trì, Thiên Chi Ngân dần dần khép lại, nhưng vẫn chưa được sửa chữa hoàn toàn.

“Trần Tĩnh Cừu, mau!

Nhân lúc này sửa lại Thiên Chi Ngân, Nhân giới có thể vĩnh viễn chấm dứt tai hoạ này!” Nhiên Ông vội vàng truyền âm cho Trần Tĩnh Cừu.

“Ta hiểu rồi!” Trần Tĩnh Cừu thu lại trường kiếm, lấy ra bốn thần khí, lợi dụng thần lực của chúng để sửa chữa, nhưng khổ nỗi Ngũ Thần Khí không đủ bộ, tốc độ sửa chữa cực kỳ chậm chạp, lại còn bị ma lực không ngừng dao động bên trong xé rách.

“Không còn cách nào khác, Hiên Viên tiền bối, để lại Ngũ Thần Khí trên đời này chính là để sửa chữa Thiên Chi Ngân, chỉ cần ta có thể làm được, cái giá như vậy cũng nên có thể gánh chịu!” Trần Tĩnh Cừu trong lòng cắn răng, trực tiếp cưỡng ép huỷ đi bốn thần khí, khiến chúng hoá thành bụi trần lấp lánh ánh sáng bảy màu phủ lên Thiên Chi Ngân.

Thủ đoạn này quả nhiên có hiệu quả, Thiên Chi Ngân đang nhanh chóng được sửa chữa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thế nhưng khi sửa đến vết nứt cuối cùng, bột phấn từ bốn thần khí vỡ nát đã hoàn toàn cạn kiệt!

“Chết tiệt!” Trần Tĩnh Cừu gần như phát điên, nếu Thiên Chi Ngân không thể sửa chữa hoàn toàn, chỉ cần cho nó đủ thời gian thì sẽ lại mở rộng ra, mọi nỗ lực đều đổ sông đổ bể.

Hơn nữa đã huỷ đi bốn thần khí, Nhân giới không còn thứ gì có thể chống lại quái vật Ma giới!

Trong lúc tình thế cấp bách, một luồng sáng đột nhiên bay đến trước mặt Trần Tĩnh Cừu, chỉ thấy đó chính là Hiên Viên Kiếm.

“Hiên Viên Kiếm…” Trần Tĩnh Cừu hơi sững sờ, sau đó chợt bừng tỉnh.

Kiếm linh của Hiên Viên Kiếm muốn hy sinh, dùng bản thể để sửa lại Thiên Chi Ngân!

"Thì ra là vậy…" Trần Tĩnh Cừu nhớ lại Hiên Viên Hoàng Đế, có lẽ năm xưa khi để lại Hiên Viên Kiếm, đã từng ra lệnh cho nó, chỉ cần có thể triệt để sửa chữa Thiên Chi Ngân, thì hy sinh cũng là cần thiết.

"Hiên Viên tiền bối, đa tạ!" Trần Tĩnh Cừu nắm lấy chuôi Hiên Viên Kiếm, trong chốc lát, kiếm linh của Hiên Viên Kiếm và ý niệm của hắn đã tương thông.

Trần Tĩnh Cừu không còn cảm giác ngăn cách như gần như xa khi sử dụng Hiên Viên Kiếm trước đây nữa, lần này Hiên Viên Kiếm toàn tâm toàn ý để hắn sử dụng.

Mặc dù đây là lần sử dụng cuối cùng.

Trần Tĩnh Cừu nhìn xuống mặt đất, lúc này Vũ Văn Thác đang với vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm, dường như đang hỏi liệu có nắm chắc thành công không.

"Giao cho ta đi." Trần Tĩnh Cừu thì thầm, cũng không quan tâm Vũ Văn Thác có nghe thấy hay không.

Nắm chặt Hiên Viên Kiếm, Trần Tĩnh Cừu không chút lưu tình, cưỡng ép rót U Minh Chi Lực trong cơ thể vào Hiên Viên Kiếm, để nó không ngừng phá hoại bên trong thân kiếm.

Kiếm linh của Hiên Viên Kiếm cũng đang phối hợp tự huỷ, chẳng mấy chốc Trần Tĩnh Cừu đã thấy trên thân kiếm xuất hiện từng vết nứt, lan ra như mạng nhện.

"Xin lỗi, tuy ta là Đại Địa Hoàng Giả, nhưng thực sự không thể cùng ngươi kề vai chiến đấu, lần duy nhất chúng ta ăn ý với nhau lại là lúc huỷ đi ngươi." Trần Tĩnh Cừu cảm nhận được sự phối hợp của kiếm linh Hiên Viên Kiếm, không khỏi có chút không đành lòng.

Kiếm linh đã tồn tại mấy nghìn năm, không ngừng tự tiến hoá, nay linh trí đã không khác gì sinh mệnh bình thường.

Vậy mà bây giờ lại phải huỷ đi nó, quả là phung phí của trời.

"Ong!" Thân kiếm phát ra một tiếng ong ong chói tai, dường như đại biểu cho câu trả lời của kiếm linh, Trần Tĩnh Cừu cũng buông xuống tia nhân từ cuối cùng.

"Xin lỗi!" Trần Tĩnh Cừu ném Hiên Viên Kiếm lên không trung, sau đó trở tay rút ra trường kiếm Thập Ngũ, rót toàn bộ U Minh Chi Lực còn lại trong cơ thể vào thân kiếm, rồi hung hăng chém xuống Hiên Viên Kiếm!

"Phanh!" Một kiếm chém xuống, Hiên Viên Kiếm bỗng nhiên vỡ thành bột mịn, kiếm linh ẩn giấu trong thân kiếm cũng mất đi chỗ dựa, trôi nổi giữa không trung, thoáng chốc đã tiêu tán.

Thanh Hiên Viên Kiếm đã lưu truyền mấy nghìn năm, nhiều lần cung cấp trợ lực cực lớn cho Đại Địa Hoàng Giả, nay cuối cùng cũng đã cống hiến lần sau cùng, cũng triệt để hoàn thành nhiệm vụ từ khi được sinh ra.

Trần Tĩnh Cừu dùng mảnh vỡ của thân kiếm để vá lại Thiên Chi Ngân, khi khoảng trống cuối cùng được lấp đầy, bầu trời đỏ như máu trong chớp mắt lại chuyển thành màu xanh biếc, trong suốt vô cùng.

Sát khí, ma khí lan tràn giữa trời đất cũng theo đó hoàn toàn tiêu tán, cùng với Thiên Chi Ngân không còn tồn tại trên thế gian này nữa!

Ở phía bên kia của Thiên Chi Ngân, Ma giới lại trở về nguyên dạng, Ma Quân bị trọng thương không bao giờ có thể hồi phục tu vi nhìn Thiên Chi Ngân đã hoàn toàn khép lại, hai mắt đỏ ngầu!

Chương 730

"Không!" Hắn bộc phát chút ma lực còn sót lại muốn mở Thiên Chi Ngân ra lần nữa, nhưng mọi thứ cuối cùng đều vô ích, Thiên Chi Ngân đã hoàn toàn lành lại, không bao giờ xuất hiện nữa.

Điều đó cũng có nghĩa là, mấy nghìn năm mưu đồ của hắn đối với Thiên Chi Ngân đều đã kết thúc trong vô vọng.

Điều đáng sợ hơn là, hắn bị trọng thương đến mức này, pháp lực không bằng một phần mười thời kỳ đỉnh cao, rất nhiều ma vật trong Ma giới bị hắn đè nén bắt đầu dần dần thoát khỏi sự khống chế.

Càng có nhiều ma chủ vì sức mạnh cường đại mà thần phục hắn, chắc chắn sẽ nhân cơ hội này phản phệ!

Ma Quân không còn tâm trí tiếc nuối, theo bản năng quay người bỏ chạy, phải nhân lúc những ma vật đó chưa báo thù mà ẩn nấp cho kỹ… … Cùng lúc Thiên Chi Ngân lành lại, mọi người vẫn luôn căng thẳng quan sát tình hình chiến đấu trên không cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, những người sống sót đều kích động đến rơi lệ!

"Thiên Chi Ngân lành lại rồi, Thiên Chi Ngân thật sự lành lại rồi a!" "Ta sống rồi…" "Các vị, Đại Địa Hoàng Giả thật không phụ lòng chúng ta, những huynh đệ đó không chết vô ích!" "Trời ơi, cuối cùng cũng kết thúc rồi." … Trương Liệt càng kích động vứt bỏ đại kiếm, trực tiếp dựa vào tường thành ngủ thiếp đi, đã kiệt sức lắm rồi.

Tiểu Tuyết và Thát Bạt Ngọc Nhi thì giúp chữa trị cho thương binh, bây giờ công việc dọn dẹp hậu quả e rằng cũng khá phiền phức.

Nhiên Ông một mình ngẩng đầu nhìn trời, nhìn khung trời xanh biếc thuần khiết không tì vết, Nhiên Ông cất tiếng khóc lớn, nhưng giờ đây ông không có thân xác.

“Cổ Nguyệt, ngươi thật sự nên sống để thấy cảnh này…” Giờ khắc này, Nhiên Ông chỉ cảm thấy tất cả những gì mình đã làm trước đây, tất cả những gì đã hy sinh, đều đáng giá.

“Tuy Phục Hy Cầm của ta không có tác dụng, nhưng tên tiểu tử thối đó cũng tìm được con đường khác, ít nhất kết cục cũng tốt đẹp…” Thân thể Nhiên Ông bắt đầu dần dần trở nên hư ảo, cuối cùng triệt để tiêu tán dưới ánh mặt trời.

Buông xuống chấp niệm cuối cùng trong lòng, cuối cùng ông cũng có thể tiến vào luân hồi chuyển sinh.

Ở một phía khác của chiến trường, Vũ Văn Thác thất thần ngồi trên mặt đất, nắm đấm của cánh tay duy nhất siết chặt, nỗi bi thương trong lòng không ngừng tuôn trào.

Sinh linh trong thiên hạ đã được bảo vệ, Ma Quân cũng không thể nào xâm nhập thế gian nữa, điều đó cũng có nghĩa là hắn vĩnh viễn không tìm được mẫu thân nữa.

Ninh Kha, người đã dàn dựng nên kế hoạch này, đã chết, giờ đây trên đời không còn ai có thể biết mẫu thân bị giam ở đâu.

“Vũ Văn Thác.” Trần Tĩnh Cừu không biết từ lúc nào đã đến sau lưng Vũ Văn Thác, nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp.

“Không sao, kết quả tốt là được rồi…” Vũ Văn Thác chống người đứng dậy, nở một nụ cười khổ với Trần Tĩnh Cừu, rồi quay người rời đi.

Chỉ là hắn cũng không biết, nên đi về đâu.

“Vũ Văn Thác, vội đi như vậy làm gì, lẽ nào ngươi không muốn biết tung tích mẫu thân của ngươi sao?” Giọng nói của Ngao Tông đột nhiên vang lên, khiến Vũ Văn Thác đột ngột dừng bước.

“Ngao tiền bối… Ngài?!” Vũ Văn Thác quay người, mặt đầy kinh

ngạc nhìn Ngao Tông không biết đã xuất hiện từ khi nào, "Ngài thật sự biết mẫu thân ta ở đâu sao?!" "Chẳng qua chỉ là một pháp thuật thôi diễn đơn giản thôi.

Thấy ngươi đã giúp đỡ Trần Tĩnh Cừu, ta cũng giúp ngươi một tay." Ngao Tông từ từ mở lòng bàn tay, một đám sương nước hiện ra, trên đó phản chiếu một trang viên vô cùng xa hoa lộng lẫy, mẹ của Trần Tĩnh Cừu đang ngơ ngác nhìn quanh trong sân trang viên, dường như không hiểu vì sao mình lại ở đây.

"Đây…" Vũ Văn Thác lập tức nhận ra, đó chính là trang viên mà năm xưa hắn muốn sống nốt phần đời còn lại, nhưng mẫu thân không phải đã bị bắt đi rồi sao, sao lại ở đây?

"Năm xưa khi Ninh Kha bắt mẫu thân ngươi đi, cũng không đưa đi xa, mà trực tiếp giấu trong một đường hầm bí mật của trang viên." "Nay Thiên Chi Ngân đã được sửa chữa, Ma tộc mà Ma Quân để lại trên thế gian cũng đã tan thành mây khói, sự giam cầm mà mẫu thân ngươi phải chịu tự nhiên cũng không còn nữa." Ngao Tông giải đáp thắc mắc trong lòng Vũ Văn Thác.

"Đa tạ Ngao tiền bối…" Vũ Văn Thác có chút nghẹn ngào, quỳ xuống dập đầu cảm tạ Ngao Tông!

"Nếu ngươi có lòng chuộc tội, sao không tìm cách bù đắp những sai lầm đã phạm phải, mạng người chết trong tay ngươi cũng quá nhiều rồi." Ngao Tông cười nói.

Trần Tĩnh Cừu cũng phụ hoạ theo: "Không sai, nói thật, nếu không phải thấy ngươi cuối cùng cũng góp sức, ta thật sự đã một kiếm chém chết ngươi rồi." "Ta hiểu rồi!" Vũ Văn Thác mặt lộ vẻ áy náy, "Nếu muốn ta chuộc tội ngay tại chỗ, ta tùy thời mặc cho các ngươi chém đầu ta." "Nếu các ngươi bằng lòng tha cho ta một mạng, ta thề kiếp này về sau nhất định sẽ không tiếc công sức bù đắp tội lỗi của ta."

“Hừ!” Trần Tĩnh Cừu khinh thường, thu lại trường kiếm, không thèm nhìn Vũ Văn Thác thêm một lần nào nữa, đi thẳng.

“Nhớ kỹ lời hứa của ngươi.” Ngao Tông để lại một câu rồi cũng rời đi.

“Ta sẽ khắc cốt ghi tâm…” Vũ Văn Thác thầm niệm trong lòng. … Trận chiến đã kết thúc, nhưng vết thương để lại thì rõ ràng.

Những người còn sống kéo theo thi thể của chiến hữu, người thân, bạn bè để chôn cất, cảm xúc bi thương lan toả.

Bất luận thế nào, cái giá phải trả cho trận chiến này quá lớn.

Khi Trần Tĩnh Cừu trở lại Đại Đô thành, gần như tất cả mọi người đều nhìn hắn bằng ánh mắt vô cùng khâm phục, nhưng không một ai dám đến gần.

Bởi vì lúc này U Minh Chi Lực ẩn chứa trên người Trần Tĩnh Cừu quá mạnh, trên người hắn mang một loại khí chất đặc biệt khiến người phàm từ tận đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

Người phàm bình thường khó mà khắc phục được loại khí chất này để đến gần Trần Tĩnh Cừu.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi…” Trần Tĩnh Cừu hít một hơi thật sâu.

“Ngao đại ca, có thể để muội cũng trở nên mạnh như gã này không!” Thát Bạt Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn Trần Tĩnh Cừu, gã này ngay cả Ma Quân cũng có thể chém giết, sức mạnh chắc chắn đã vượt xa dự liệu của nàng.

“Nếu ngươi trở thành Minh Tộc, ta tự nhiên hoan nghênh, nhưng Trần Tĩnh Cừu có thể có được tu vi này, cũng không thể tách rời khỏi thiên phú của bản thân và sự tu luyện gian khổ.” Ngao Tông cười nói.

“Trở thành Minh Tộc cũng phải tu luyện à…” Gương mặt Thát Bạt Ngọc Nhi lập tức sa sầm.

“Nói nhảm!” Ngao Tông nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ngao tiền bối, cảm ơn!” Trần Tĩnh Cừu cảm khái vạn phần, ngàn lời vạn chữ đến bên miệng chỉ có thể nói ra một câu như vậy.

Nếu không có Ngao Tông ở đây, liệu hắn có thể sống đến hôm nay cũng là một ẩn số, huống chi là có được sức mạnh để đánh bại Ma Quân.

“Ngươi có thể chịu được sự xung kích của khí tức Minh giới và Đại Địa Hoàng Giả, cũng là do tạo hoá của bản thân ngươi đủ lớn.” Ngao Tông cười nói.

“Ngao tiền bối, ngài tiếp theo dự định thế nào?” Trần Tĩnh Cừu lại hỏi.

Ngao Tông không trả lời, chỉ theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, những việc cần làm ở thế giới này đều đã hoàn thành, cũng không cần thiết phải ở lại quá lâu.

“Ta hiểu rồi.” Trần Tĩnh Cừu yên lặng gật đầu, tuy không hy vọng Ngao Tông rời đi, nhưng cũng biết không thể giữ lại được.

Đối với hắn, Ngao Tông là một tiền bối cực kỳ đáng tin cậy, một người dẫn đường, nhưng đối với Ngao Tông, hắn chỉ là một người khách qua đường có cũng được không có cũng không sao.

Đến là duyên phận, đi là duyên hết, không gì bình thường hơn.

“Ngao đại ca, muội sẽ nhớ huynh.” Tiểu Tuyết cũng có chung nhận thức, yên lặng nói.

Mặc dù càng không nỡ để Ngao Tông rời đi, nhưng nàng cũng rõ ràng, mọi thứ đến đây là kết thúc.

Lúc này, Trần Phụ vốn có chút suy yếu vội vàng chạy đến bên cạnh Trần Tĩnh Cừu, sau khi nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, không nhịn được mà bật khóc.

"Bệ hạ, bệ hạ!" "Cuối cùng cũng thấy ngài có ngày hôm nay, quả nhiên là một Đại Địa Hoàng Giả không ai thích hợp hơn!" Trần Tĩnh Cừu có chút ngượng ngùng cười cười, không nói gì.

"Bệ hạ, nghe ta nói, với sức mạnh của ngài bây giờ, muốn quét sạch Thần Long là chuyện dễ như trở bàn tay, việc phục hưng Trần quốc của chúng ta không còn là giấc mơ, cho dù chỉ có một người, ngài cũng có thể bình định thiên hạ.

Hiện nay Chu quốc sụp đổ, chính là thời cơ tốt để chúng ta phục quốc a!" Trần Tĩnh Cừu nhìn vẻ mặt vô cùng kích động của Trần Phụ, không khỏi có chút khó xử, "Sư phụ, con hiện tại… e rằng không thích hợp để hoàn thành nhiệm vụ phục quốc nữa." "…?" Trần Phụ không khỏi sững sờ, nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

"Người có tư cách trở thành hoàng đế nhất thiên hạ, Đại Địa Hoàng Giả bẩm sinh, đã cứu mạng tất cả mọi người trong thiên hạ!" Trần Phụ tha thiết nói.

Trần Tĩnh Cừu sắc mặt bình tĩnh, "Sư phụ, Đại Địa Hoàng Giả không có nghĩa là nhất định phải trở thành hoàng đế Thần Long.

Con bây giờ là người của Minh Tộc, không còn là Nhân Tộc nữa.

Hơn nữa con cũng không giỏi cai trị quốc gia, e rằng khó mà khiến cho bá tánh thiên hạ an cư lạc nghiệp." "Năm xưa ngay cả kẻ cuồng đồ như Chu Sùng còn có thể trở thành hoàng đế, ngài lại có gì không thể?

Ngài là Minh Tộc thì sao, ngài mới là Đại Địa Hoàng Giả chân chính!" Trần Phụ ra sức khuyên nhủ Trần Tĩnh Cừu.

“Cho nên đế quốc do Chu Sùng kiến lập chỉ vỏn vẹn mười tám năm đã sụp đổ, đến nay bá tánh vẫn chưa được an cư lạc nghiệp.” Trần Tĩnh Cừu rõ ràng đã hạ quyết tâm, vẻ mặt kiên quyết, “Cái gọi là phục quốc, trước nay đều không phải là điều con mong đợi, đó là nguyện vọng bị người khác áp đặt, vương triều thay đổi là do thiên mệnh.” “Thật sự… thôi bỏ đi…” Trần Phụ ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, lúc này ông đã hiểu, nói gì cũng vô dụng.

Chương 731

Có lẽ mười tám năm trước dạy dỗ Trần Tĩnh Cừu không có tiến triển, là vì ông vẫn luôn áp đặt nguyện vọng phục quốc, ép buộc hắn đi hoàn thành một việc mà hắn chưa bao giờ mong muốn.

"Nhưng… Trần quốc cứ như vậy diệt vong, ngài cam tâm sao?

Đó là cơ nghiệp của tổ tiên, cơ nghiệp kéo dài hai trăm năm!" Trần Phụ đau lòng.

Ai ngờ Trần Tĩnh Cừu lại nhìn thoáng hơn, hỏi ngược lại: "Sư phụ, kể từ thời Hiên Viên Hoàng Đế đến nay, Thần Long đã thay đổi không biết bao nhiêu triều đại lớn nhỏ, nếu nói Thần Long là cơ nghiệp của nhà mình, thì cũng đâu đến lượt Trần quốc phải không?" Lời này vừa nói ra, Trần Phụ cuối cùng cũng ý thức được, tất cả đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Mặc dù không cam tâm, nhưng ngay cả Trần Tĩnh Cừu cũng đã từ bỏ, ông cũng biết việc phục hưng Trần quốc e rằng không còn hy vọng.

"Xin lỗi, sư phụ, con không cho rằng phục hưng Trần quốc là việc con phải làm." Trần Tĩnh Cừu trịnh trọng nói.

"Ngay cả ngài cũng nói vậy, ta còn có thể nói gì nữa…" Trần Phụ thở dài một tiếng, "Ta vốn định sau khi phục hưng Trần quốc thì về quê dưỡng lão, nhưng bây giờ ta không còn mặt mũi nào trở về Thần Long, ta ở lại Thát Bạt thị tộc sống nốt quãng đời còn lại vậy." Trần Tĩnh Cừu mặt lộ vẻ áy náy, chỉ nhìn về phía Trương Liệt, vẻ mặt mang theo chút cầu khẩn.

"Yên tâm đi, ta đang lo không có cách nào báo đáp ân tình của ngươi đây, sau này ta sẽ xem sư phụ ngươi như sư phụ của ta!"

Trương Liệt hào sảng cười lớn.

Tiểu Tuyết vẫn luôn nhìn Ngao Tông, đột nhiên mở miệng hỏi: "Ngao đại ca, nếu muội trở thành Minh Tộc, không biết có thể…" "E rằng không được, tu vi của ngươi chưa đạt đến trình độ có thể tùy ý rời khỏi bản giới, hồn phách của ngươi vẫn cần hấp thụ linh lực từ thế giới này để cung cấp." Ngao Tông biết Tiểu Tuyết đang nghĩ gì, liền trực tiếp nói.

"Vậy à…" Tiểu Tuyết hơi cúi đầu, vẻ mặt thất vọng, "Xem ra, muội cũng chỉ có thể trở về Nguyệt Hà thành thôi…" Lúc này, mọi phiền phức ở nhân gian đều đã giải quyết, tuy Thần Long vẫn còn trong tình trạng chiến loạn, nhưng đó là nội loạn của nhân loại, cũng không cần can thiệp.

Chờ mấy chục năm nữa, mấy chục lộ nghĩa quân sau khi tranh đấu sát phạt lẫn nhau, người cuối cùng còn lại chắc chắn sẽ sáng tạo ra hoàng đế của một vương triều mới.

Cứ để cho nhân loại tự tiến hành, Ngao Tông tuyệt đối sẽ không tham gia vào.

Tất nhiên, Trần Tĩnh Cừu cũng sẽ không.

"Trần Tĩnh Cừu, ngươi đã biết phương pháp tiến vào Minh Giới, sau này dự định ở lại Nhân giới hay trở về Minh Giới, do ngươi quyết định." Ngao Tông nói xong liền trong nháy mắt rời đi, Trần Tĩnh Cừu biết ngài ấy đã trở về Minh Giới.

Nhìn vị trí Ngao Tông rời đi, mọi người trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Đại kiếp lần này có thể vượt qua, cũng là nhờ có Ngao Tông, chỉ là cuối cùng vẫn phải đến lúc chia ly.

"Các vị, ta dự định ở trong Thát Bạt thị tộc xây một pho tượng

thần của Ngao tiền bối, để cho người đời sau biết, để thế nhân không quên đại ân đại đức mà ngài đã ban cho chúng ta hôm nay!" Trương Liệt đề nghị.

Sau đó, mọi người liền thảo luận về việc này, Trương Liệt càng không ngờ tới, vì việc xây dựng thần tượng ở đâu mà Thát Bạt thị tộc đã khiến các vị trưởng lão tranh cãi.

Tất nhiên, đây đều là chuyện về sau. … Minh Giới.

Ngao Tông nhìn những hồn phách nối đuôi nhau tiến vào chuyển sinh trên Hoàng Tuyền lộ, vẻ mặt không chút gợn sóng.

Ngay khi hắn nắm giữ Minh Giới, số lượng Minh Tộc dưới trướng cũng theo đó tăng vọt, thu hoạch lần này cũng không nhỏ.

Vốn dĩ mọi việc ở thế giới này đều đã hoàn thành, nhưng bây giờ hắn phải làm bước cuối cùng là dọn dẹp hậu quả.

Giữa hắn và Ma Quân, có một món nợ chưa tính.

Mặc dù Ma Quân bây giờ không thể nào trở lại trạng thái đỉnh cao, cũng không có khả năng quay lại Nhân giới, nhưng nếu đã nó đã cố gắng đối kháng, thậm chí ám sát, vậy thì phải tính sổ cho rõ ràng.

Ngao Tông từ từ nhắm mắt, ý thức của hắn trong nháy mắt đầu nhập vào Ma giới, nắm trong lòng bàn tay mọi ngọn cỏ lay động.

Chẳng mấy chốc đã phát hiện ra Ma Quân, gã này sau khi tu vi sụt giảm chỉ có thể như một con chó nhà có tang trốn trong phế tích vực sâu của Ma giới, Ma giới không có người lãnh đạo hoàn toàn loạn thành một đoàn, khắp nơi công sát không ngừng.

Lúc này Ma Quân đang co ro trong đó tu luyện để hồi phục thương thế, mặc dù làm vậy hoàn toàn vô ích.

Nhưng địa vị duy ngã độc tôn mấy nghìn năm trong Ma giới, khiến

hắn vẫn còn một tia ảo tưởng, khao khát có thể trở lại đỉnh cao, cho nên mới không biết mệt mỏi làm những việc vô ích như vậy.

"Đúng là một nơi ẩn náu không tồi, nếu không rời đi, e rằng không ai có thể tìm thấy ngươi." Đột nhiên, giọng nói của Ngao Tông vang lên trong đầu Ma Quân, gã lập tức nhận ra, không khỏi sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh!

Vội vàng đứng dậy nhìn quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng Ngao Tông đâu, nhưng trong lòng lại càng thêm sợ hãi.

"Ngao tiền bối… ta đã bị trục xuất khỏi Nhân giới, chịu thương thế cực nặng, tuyệt đối không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Nhân giới!" Ma Quân vội vàng tỏ ra vô hại, đối mặt với Ngao Tông, ý nghĩ đầu tiên là giữ mạng.

"Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu…" Giọng nói của Ngao Tông càng thêm khinh miệt, "Ngươi hủy diệt Nhân giới, cũng không liên quan gì đến ta, ngược lại ngươi tự cho là thông minh, phái người ám sát ta, món nợ này, ta phải tính cho rõ ràng." Ma Quân mồ hôi lạnh túa ra, gần như không kiểm soát được cơ thể đang run rẩy.

Phản ứng đầu tiên là bỏ chạy, nhưng hắn hiểu rất rõ, bất luận chạy đi đâu cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Ngao Tông!

"Ngao tiền bối, ngài đã giết những thích khách đó, cho nên, chuyện này không liên quan đến ta…" Ma Quân nói ra lời này quả thực đã hồ đồ.

Ngao Tông hừ lạnh một tiếng, "Hay cho một câu không liên quan đến ngươi!" "Yên tâm, ta chỉ cần mạng của ngươi là được, những thứ khác không bàn đến!" Khi lời Ngao Tông vừa dứt, Ma Quân đột nhiên cảm thấy ma lực trong cơ thể nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt làm vỡ nát ngũ tạng lục phủ, kinh mạch, thân thể hắn lập tức phình to thành một quả cầu máu khổng lồ!

“A a a a a a a!” Nỗi đau xương cốt, nội tạng vỡ nát khiến Ma Quân thống khổ không muốn sống, ngay cả lời cầu xin tha mạng cũng không nói ra được!

“Ta trước đây đã cho ngươi một cơ hội sống, mặc dù ngươi không trân trọng, nhưng lần này ta có thể cho ngươi thêm một cơ hội nữa.” Ngao Tông cười lạnh nói, “Cho phép ngươi có cơ hội chuyển thế trọng sinh.” “Phanh!” Lời vừa dứt, thân thể Ma Quân đột nhiên nổ tung, máu tươi, thịt nát, xương cốt văng tứ tung, triệt để chết đi.

Ngao Tông không thèm nhìn thêm một lần nào nữa, liền xé rách rào cản không gian thế giới rồi ung dung rời đi.

Đến đây, những việc cần làm ở thế giới này đều đã hoàn thành, thế giới tiếp theo sẽ phát triển ra sao, không còn là việc hắn cần cân nhắc. … Trong hư không, tiểu chu mang theo Ngao Tông tiến về phía trước, như cưỡi ngựa xem hoa quan sát từng bong bóng thế giới khác nhau.

“Cái này trông có vẻ không tồi…” Ngao Tông nhướng mày, phát hiện trong một bong bóng thế giới không xa, dường như ẩn chứa khí tức sinh linh cực kỳ khổng lồ.

Khí tức sinh linh càng khổng lồ, có nghĩa là số lượng sinh linh trong thế giới này rất lớn, số lượng vong linh luân hồi trong Minh giới cũng sẽ nhiều hơn.

“Chọn nơi này đi.” Ngao Tông trong lòng khẽ động, thúc giục tiểu chu nhanh chóng tiến về phía trước, trong nháy mắt đã tiến vào trong bong bóng thế giới! … Sau một khoảnh khắc ngắn ngủi, hiện ra trước mắt Ngao Tông là một vùng núi rừng bao la, cùng với bầu trời xanh biếc.

“Đến rồi…” Ngao Tông thì thầm.

Mặc dù bầu trời này xanh biếc không một gợn mây, nhưng Ngao

Tông có thể cảm nhận rõ ràng, dưới sự yên bình này đang có những dòng chảy bất thường. từng trận uế khí không rõ tên bay lượn giữa trời đất, nhưng người phàm bình thường căn bản không thể nhận ra.

“Lẽ nào thế giới này cũng có đại sự sắp xảy ra?” Ngao Tông nhíu mày.

Đột nhiên, một tràng cười trong trẻo vui vẻ truyền đến, Ngao Tông phát hiện một nhóm trẻ con đang vui vẻ chạy nhảy đuổi bắt nhau.

Những đứa trẻ này trông có vẻ bình thường, nhưng ánh mắt của Ngao Tông lại lập tức bị chúng thu hút!

Hắn nhận ra, trong số những đứa trẻ này, có người mang trên mình sứ mệnh có thể giao tiếp với thiên mệnh của thế giới!

Giống như Vũ Văn Thác và Trần Tĩnh Cừu, trong số chúng có người sinh ra đã được định sẵn để thay đổi thế giới này!

“Thú vị…” Ngao Tông từ xa theo sau.

Những đứa trẻ đó chẳng mấy chốc đã tìm thấy một ngôi miếu đổ nát dường như đã bị bỏ hoang từ lâu trong vùng đất hoang dã này.

Ngao Tông vừa nhìn thấy ngôi miếu đổ nát đã phát hiện ra, trong đó ẩn giấu tà khí cực kỳ nồng đậm, chỉ là những đứa trẻ này căn bản không thể nhận ra!

Ngao Tông nhíu mày, nếu những đứa trẻ mang thiên mệnh đó chết ở đây, tuyệt đối không phải là điều hắn muốn thấy.

“Thấy chưa!

Chương 732

Ta mới tìm thấy hôm kia, lợi hại không!

Từ nay về sau chúng ta chơi ở đây, mẹ cũng không thể tìm thấy ta nữa!" Một cậu bé dẫn đầu phấn khích vô cùng, trông có vẻ như là vua của đám trẻ.

"Lâm Kinh Vũ, chỗ này xa nhà quá rồi, xung quanh hoang vu thế này, lỡ có sói thì sao…" một đứa trẻ không nhịn được nói.

"Sợ gì, có ta ở đây mà!

Có sói, ta cũng có thể đánh chạy nó để bảo vệ các ngươi!" Đứa trẻ được gọi là Lâm Kinh Vũ đắc ý, "Được rồi, không nói nhảm nữa, hôm nay chúng ta chơi trốn tìm, chơi ở gần ngôi miếu cổ này!" Những đứa trẻ ngây thơ hò reo vui mừng, nào biết khí tức âm u trong ngôi miếu cổ ngày càng đậm đặc.

Ngao Tông nhìn quanh, mơ hồ cảm thấy, những đứa trẻ này sắp gặp nguy hiểm.

Khi những đứa trẻ đó tản ra đi trốn, Lâm Kinh Vũ và một đứa trẻ khác có thân hình gầy nhỏ hơn trốn sau một pho tượng thần đổ nát trong miếu, và căng thẳng chờ đợi.

"Kinh Vũ, ta có chút sợ…" Đứa trẻ gầy nhỏ rụt rè nói.

"Trương Tiểu Phàm, có gì đáng sợ chứ, lá gan của ngươi bao giờ mới lớn lên một chút!" Lâm Kinh Vũ có chút bất mãn.

"Không, ta cảm thấy hình như, trong ngôi miếu thần này có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm ta, không phải là muốn ăn thịt ta chứ…" Trương Tiểu Phàm càng lúc càng sợ hãi, ngay cả cơ thể cũng không ngừng run rẩy.

“Nói bậy!

Ta nói cho ngươi biết, gan lớn lên một chút, nếu không cứ mãi như vậy…” Lời của Lâm Kinh Vũ nói được một nửa, không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát, đột nhiên quay đầu lại nhìn, lại thấy một cảnh tượng đủ để dọa người đến nghẹt thở!

Nhưng ngay giây tiếp theo, hai mắt Lâm Kinh Vũ vô thần, biểu tình ngây dại, như thể mất hồn.

“Lâm Kinh Vũ… Lâm Kinh Vũ?” Trương Tiểu Phàm thấy Lâm Kinh Vũ không có động tĩnh gì, không nhịn được vỗ vỗ vai hắn, ai ngờ Lâm Kinh Vũ đột nhiên bộc phát, một tay đẩy Trương Tiểu Phàm ngã xuống đất, và siết chặt cổ hắn!

“Lâm Kinh Vũ…” Trương Tiểu Phàm mặt đầy kinh hãi, nhưng thân thể quá gầy nhỏ căn bản không đẩy nổi Lâm Kinh Vũ, sức mạnh của Lâm Kinh Vũ cũng hoàn toàn không giống một đứa trẻ, siết chặt đến mức cổ gần như sắp gãy!

Lúc này, hai mắt Lâm Kinh Vũ đỏ ngầu, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Phàm đầy vẻ chán ghét và căm hận, dường như hắn không phải là bạn chơi từ nhỏ lớn lên, mà là kẻ thù đáng ghét nhất!

“Người sống, người sống!” “Ngươi không có tư cách sống!” Trong miệng Lâm Kinh Vũ phát ra một trận âm thanh khàn khàn chói tai, mang theo sự căm hận khó tả.

Chẳng mấy chốc, Trương Tiểu Phàm khó thở, sắp không thở được hơi cuối cùng, trước mắt bắt đầu quay cuồng.

“Ta sắp chết rồi…” Vào thời khắc cuối cùng, trong đầu Trương Tiểu Phàm chỉ còn lại một ý nghĩ, tại sao Lâm Kinh Vũ lại muốn giết mình?

Nhưng ngay giây tiếp theo, chỉ cảm thấy đôi tay đang kìm kẹp cổ mình đột nhiên buông ra, cuối cùng hắn cũng được hít thở sau một thời gian dài, không khí điên cuồng tràn vào khiến hắn đau đớn ho sặc sụa, nước mắt lưng tròng.

Trước mắt Trương Tiểu Phàm một mảng mơ hồ, chỉ có thể mơ hồ thấy một người đứng trước mặt, Lâm Kinh Vũ bị đẩy sang một bên, nhưng vẫn mặt mày hung tợn, như dã thú phát ra tiếng gầm giận dữ!

Người trước mắt chính là Ngao Tông, vừa rồi ngay lúc hắn sắp mất mạng, Ngao Tông đã lập tức ra tay đá Lâm Kinh Vũ sang một bên, mới cứu được mạng của Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ rõ ràng đã bị thứ gì đó không sạch sẽ nhập vào, lúc này tà khí trên người chưa tan đi, vẫn hung bạo như dã thú.

"Đại ca ca, cảm ơn… khụ khụ…" Trương Tiểu Phàm khó khăn nói lời cảm tạ.

"Mấy đứa trẻ các ngươi, đúng là gan to bằng trời, ngay cả nơi này cũng dám tùy tiện xông vào." Ngao Tông nhìn Lâm Kinh Vũ đã mất lý trí trước mắt, nhàn nhạt nói.

"Người sống… người sống!" Lâm Kinh Vũ như một con sói điên lao lên, há miệng cắn mạnh vào cổ Ngao Tông.

"Đại ca ca, xin đừng làm hắn bị thương!" Trương Tiểu Phàm vội vàng la lớn.

"Yên tâm." Ngao Tông nhanh chóng đưa tay điểm một cái vào trán Lâm Kinh Vũ, tà khí bám trên người hắn lập tức tan đi, Lâm Kinh Vũ sau khi thoát khỏi sự khống chế, cũng vì thể lực tiêu hao quá nhiều mà trực tiếp ngất đi.

"Hắn…" Trương Tiểu Phàm lo lắng vô cùng, nhưng lại không

dám tiến lên, sợ bị Lâm Kinh Vũ làm bị thương lần nữa.

"Yên tâm đi, tiểu tử này vừa rồi bị tà vật khống chế, bây giờ phải ngủ một giấc thật ngon." Ngao Tông vỗ vỗ tay, nhàn nhạt nói, "Không cần lo lắng cho hắn, thể chất của tiểu tử này tốt lắm, nếu không tà tuý đó cũng sẽ không chọn nhập vào người hắn." Trương Tiểu Phàm không hiểu ý trong lời nói của hắn, nhưng chỉ cần biết Lâm Kinh Vũ không sao là tốt rồi.

Lúc này, Ngao Tông phát hiện luồng tà khí trôi nổi kia lại đang dần dần quấn quanh người mình, không khỏi cảm thấy buồn cười, có kẻ ngốc đã nhắm vào hắn.

Ngao Tông dứt khoát mặc kệ, mặc cho tà khí quấn quanh người mình, chẳng mấy chốc một ý thức mang theo tà tuý liền xông thẳng vào ý thức hải của hắn.

Nhưng khi chạm đến lãnh địa ý thức của hắn, lại lập tức sợ hãi như chuột thấy mèo, liều mạng thoát ra khỏi cơ thể Ngao Tông, trốn về lại trong pho tượng thần đổ nát!

Ngao Tông mở mắt, nhìn pho tượng thần đổ nát không còn nhận ra hình dạng ban đầu, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Pho tượng thần vô tri vô giác đó vào lúc này lại hơi run rẩy, đủ thấy gã đó sợ hãi Ngao Tông đến mức nào.

Nhưng rõ ràng nó bị hạn chế, không thể rời khỏi ngôi miếu thần này, nếu không đã sớm bỏ chạy.

"Đại nhân, đại nhân tha mạng!" Trong pho tượng thần đột nhiên phát ra một tiếng kêu gào thảm thiết, dọa cho Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh sợ đến mức ngồi phịch xuống đất.

"Yêu ma quỷ quái ở đâu ra, cưỡng chiếm miếu thần, e rằng đã nuốt không ít người sống rồi phải không?" Ngao Tông lạnh lùng nói,

“Hôm nay nếu không phải ta tình cờ gặp, hai đứa trẻ này cũng khó thoát khỏi cái chết.” “Đại nhân nguôi giận, ta không phải quỷ quái, vốn là thần minh được thờ phụng trong ngôi miếu này.” Pho tượng thần trả lời.

“Ồ?” Ngao Tông nhíu mày, “Thằng ngốc nào không có mắt lại thờ phụng một vị thần như ngươi?” “Ta… ta vốn do dã thú trong núi tu luyện thành yêu tiên, một trăm năm trước nơi này có một thôn làng, thờ phụng ta ở đây, để ta hưởng thụ hương hoả phù hộ, cho nên bản thần ta ở lại đây hoá thành tượng thần, vẫn luôn hưởng thụ sự thờ phụng chưa từng rời đi.” “Nhưng đám khốn đó, sau này không hiểu vì sao lại rời khỏi thôn làng, miếu thần cũng từ đó hoang phế, bản thể của ta cũng không thể rời khỏi miếu thần, càng không được hưởng sự thờ phụng để tiếp tục tu hành, cho nên cũng chỉ có thể ăn thịt người…” “Ta thật không biết sẽ có đại thần như ngài đi qua, nếu không cho ta mười lá gan cũng không dám ra tay với ngài đâu!” Pho tượng thần thành thật khai báo, không dám giấu giếm Ngao Tông nửa lời.

Những lời này nghe vào tai Trương Tiểu Phàm khiến cậu sững sờ, hoàn toàn không dám tin những pho tượng thần ngày thường được thờ phụng cao cao tại thượng, lại có bộ dạng như thế này!

Không được người thờ cúng, lại muốn ăn thịt người!

“Thôi, ngươi ở lại trên đời cũng là một tai hoạ…” Ngao Tông khẽ than một tiếng, tiện tay bóp nát pho tượng thần, tà khí lượn lờ trong đó cũng theo đó tiêu tán không thấy. … Sau khi diệt đi tà tuý đó, Ngao Tông đột nhiên phát hiện Trương Tiểu Phàm không biết từ lúc nào đã trốn xa sang một bên, không dám đến gần.

“Sao vậy?” Ngao Tông có chút thắc mắc.

“Đại ca ca… vừa rồi trên người huynh cũng có hắc khí, nhưng hắc

khí đó nhanh chóng biến mất…" Trương Tiểu Phàm rụt rè nói.

Ngao Tông hơi sững sờ, sau đó hiểu ra hắc khí mà Trương Tiểu Phàm nói, e rằng là hồn phách của tà tuý đó, Trương Tiểu Phàm chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, lại có thể nhìn thấy loại vật ô uế này.

"Ồ." Ngao Tông nắm lấy tay Trương Tiểu Phàm, kiểm tra qua tư chất của cậu, phát hiện đứa trẻ này thiên tư bình thường, căn bản không giống những kỳ tài định mệnh mà hắn từng gặp trước đây.

Vậy mà chỉ với thiên phú yếu kém như vậy, lại có thể trở thành người của thiên mệnh!

Không sai, Ngao Tông lúc này vô cùng chắc chắn, người mang thiên mệnh mà hắn vừa cảm nhận được, chính là Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ.

"Tiểu Phàm… Tiểu Phàm?!" Lúc này, Lâm Kinh Vũ cũng đã tỉnh lại, vội vàng chạy đến xem xét tình hình của Trương Tiểu Phàm, "Vừa rồi ta mơ một giấc mơ, mơ thấy ta cứ bóp cổ ngươi, suýt nữa bóp chết ngươi…" Trương Tiểu Phàm không tự chủ được rụt rụt cổ, "Không sao, bây giờ không sao rồi… Kinh Vũ, hay là chúng ta về nhà đi, ngôi miếu này có chút kỳ quái… Lâu như vậy rồi, sao họ không tìm chúng ta nhỉ?" "Đúng ha!" Lâm Kinh Vũ mới nhớ ra mình đang chơi trốn tìm với bạn bè, vội vàng chạy ra ngoài miếu xem xét, lại kinh ngạc phát hiện mặt trời sắp lặn, ánh hoàng hôn đỏ như máu chiếu vào mắt đến mức không mở ra được.

"Chuyện gì vậy, họ đều về nhà hết rồi, cũng không gọi ta!" Lâm Kinh Vũ tức giận, "Lần sau không chơi với họ nữa, thật đấy… không đúng, vừa rồi hình như ta ngủ lâu lắm à?" Lâm Kinh Vũ quay lại miếu, lại phát hiện Trương Tiểu Phàm đang nhìn về phía trước ngẩn người, không biết đang nghĩ gì.

"Tiểu Phàm, Tiểu Phàm!" Lâm Kinh Vũ gọi cậu tỉnh lại, cậu vội

vàng đáp lại: “Vậy, vậy chúng ta mau về nhà thôi!

Muộn nữa xuống núi sẽ bị mắng đó!” Lâm Kinh Vũ không biết, điều Trương Tiểu Phàm lúc này đang kinh ngạc, là không còn thấy bóng dáng của Ngao Tông nữa.

Ngay khi Lâm Kinh Vũ tỉnh lại, Trương Tiểu Phàm chỉ vừa mới dời tầm mắt đi, Ngao Tông đã biến mất, như thể bốc hơi khỏi không khí.

Điều này càng khiến Trương Tiểu Phàm sợ hãi hơn, tuy Ngao Tông đã cứu mạng cậu, nhưng lại không biết là người hay quỷ, lá gan cậu vốn nhỏ, mau chóng về nhà là tốt nhất.

“Ai, đi thôi.

Ngày mai ta nhất định phải hỏi cho rõ!” Lâm Kinh Vũ vẫn còn có chút phẫn nộ.

Hai đứa trẻ cứ như vậy nương theo ánh sáng yếu ớt của hoàng hôn xuống núi.

Chương 733

Trương Tiểu Phàm không biết, Ngao Tông vừa rồi rời đi là để tìm kiếm bản nguyên Minh Giới của thế giới này, dù sao đó mới là mục đích chính của hắn lần này.

Còn về hai đứa trẻ mang thiên mệnh, Ngao Tông thấy được tạm thời chúng không có nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy cũng không tốn quá nhiều tâm tư vào chúng. … Không biết vì sao, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ phát hiện, con đường xuống núi so với ngày thường, trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều, trong không khí cũng luôn thoang thoảng mùi tanh nồng đậm.

“Kinh Vũ, ta cảm thấy, sau này chúng ta không nên đến ngôi miếu đổ nát đó nữa…” Trương Tiểu Phàm không nhịn được run rẩy.

Lâm Kinh Vũ không quan tâm, “Tiểu Phàm, lá gan của ngươi sao lại nhỏ như vậy, phải rèn luyện nhiều hơn, giống như ta này, thường xuyên đến những nơi đó, từ từ sẽ quen, ực…” Lâm Kinh Vũ đang đi, đột nhiên cảm thấy trong đầu một mảng hỗn loạn, sau đó trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã xuống đất.

“Kinh Vũ!” Trương Tiểu Phàm hồn bay phách lạc, vội vàng tiến lên đỡ, nhưng Lâm Kinh Vũ lại cắn chặt răng đứng vững, “Ta không sao, mà, ngươi xem kia…” Lâm Kinh Vũ chỉ về phía rừng thông không xa, Trương Tiểu Phàm nương theo ánh hoàng hôn mờ ảo, nhìn kỹ, lại phát hiện trong khu rừng thông đó có một hoà thượng già mặc áo cà sa đang ngồi thiền tu luyện.

Áo cà sa của lão hoà thượng có nhiều vết máu, khí tức lại vô cùng hỗn loạn, dường như bị trọng thương, đang ngồi thiền để áp chế.

“…Người là ai vậy?” Trương Tiểu Phàm cẩn thận hỏi.

Lão hoà thượng đang tu luyện nghe vậy từ từ mở mắt, trong sát na đó Trương Tiểu Phàm lại thấy trong mắt lão hoà thượng loé lên một luồng ánh sáng đỏ rực, lập tức sợ hãi ngã ngồi xuống đất.

"Chẳng phải chỉ là một hoà thượng thôi sao, bây giờ sao cái gì ngươi cũng sợ…" Lâm Kinh Vũ có chút bất mãn nói, "Đại hoà thượng gia gia, trông tình hình của ngài không tốt lắm, có cần chúng ta giúp gì không?" "Các con, muộn như vậy rồi, sao không về nhà…" Gân xanh trên trán lão hoà thượng nổi lên, dường như đang áp chế cảm xúc của mình để tránh mất kiểm soát, "Mau đi, các con…" "Sao vậy?" Lâm Kinh Vũ vô cùng khó hiểu, đi lên phía trước xem xét.

"Đừng, con…" lão hoà thượng nói, nhưng khi quan sát kỹ Lâm Kinh Vũ một lượt thì lại lộ vẻ kinh hãi, vội nói: "Mau đi!

Đừng ở lại đây, tuyệt đối nhớ kỹ sau này không được lên ngọn núi này nữa!

Nếu không sẽ chết!" Trương Tiểu Phàm nghe vậy sợ hãi lùi lại hai bước, nhưng Lâm Kinh Vũ lại có lá gan lớn bất ngờ, không quan tâm nói: "Quỷ quái à, đó đều là người lớn bịa ra để lừa chúng ta thôi, nếu thật sự có quỷ quái, sao ta lại chưa từng thấy…" "Đi!" Lão hoà thượng phẫn nộ gầm lên, khuôn mặt già nua đột nhiên toát ra một luồng tà khí màu đỏ rực, hai mắt cũng vào lúc này hoàn toàn biến thành màu máu!

"A a a a a!" Lâm Kinh Vũ bị cảnh tượng này dọa cho kinh hãi tột cùng, vội vàng cùng Trương Tiểu Phàm liều mạng chạy xuống núi, ngay cả đầu cũng không dám ngoảnh lại.

Đến khi trở lại thôn trang dưới núi, mới dám cẩn thận quay đầu nhìn lên núi, cho dù gan dạ như Lâm Kinh Vũ cũng sợ đến hai chân mềm nhũn.

"Kinh Vũ, sau này chúng ta đừng lên núi đó chơi nữa…" Trương

Tiểu Phàm lắp bắp nói, trước gặp Lâm Kinh Vũ bị tà tuý nhập, sau lại gặp lão hoà thượng kỳ lạ đó, bây giờ có chết cậu cũng không dám đến đó nữa.

"Không đi nữa… không bao giờ đi nữa…" Lâm Kinh Vũ dù sao cũng là một đứa trẻ, bị doạ như vậy, lá gan có lớn đến đâu cũng không dám tùy tiện hành động nữa.

Hai đứa trẻ từ biệt nhau về nhà, đương nhiên về muộn như vậy cũng không tránh khỏi bị cha mẹ mắng một trận.

Đêm đó, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đều ngoan ngoãn lên giường đi ngủ, không hề quậy phá.

Cả hai đều cố gắng ngủ thật nhanh, để mau chóng quên đi mọi chuyện đã trải qua ban ngày. … Cùng lúc đó, Ngao Tông đang cố gắng tìm kiếm bản nguyên Minh Giới, cuối cùng cũng tìm ra được phương pháp tiến vào Minh Giới.

Khi tiến vào thế giới sau khi chết, lại phát hiện Minh Giới ở đây, khác xa với những gì hắn từng thấy.

Nơi này không phải là một thế giới hoang vu hoàn toàn không có sự kiểm soát, cũng không phải là Minh Giới có quy mô sơ sài như của Hỏa Quỷ Vương.

Đây là một Minh Giới có trật tự, có Minh Tộc thực sự tồn tại!

Ở đây có thể thấy những người đầu thai vào luân hồi, cũng như Quỷ Binh, Minh Tộc quản lý, nhìn qua cứ như một thế giới có trật tự, một thế giới được tạo ra hoàn chỉnh.

Nếu không phải bầu trời ở đây chỉ có ánh sáng mờ ảo, thì ngược lại cũng không khác gì Nhân giới.

"Hỏa Quỷ Vương kinh doanh Minh Giới hơn hai nghìn năm, cũng không đạt đến trình độ này, càng đừng nói đến việc sáng tạo ra Minh

Tộc.” “Tất cả là vì không nắm giữ được bản nguyên Minh Giới, bây giờ trong thế giới này đã xuất hiện Minh Tộc, e rằng…” Trong lúc Ngao Tông đang suy tư, đột nhiên cảm nhận được mấy chục luồng khí tức đang nhanh chóng tiến lại gần, khi nhìn theo hướng đó, lại kinh ngạc thấy một người đội mặt nạ ác quỷ, mặc áo giáp rách nát dẫn theo một đám Quỷ Binh bao vây hắn.

“Người sống?” Kẻ đeo mặt nạ rút đao chỉ vào Ngao Tông, giọng nói trầm thấp khàn khàn, “Người sống không được phép tiến vào Minh Giới, ta không biết ngươi đột nhập vào bằng cách nào, nhưng việc này không hợp quy củ.” “Quy củ?

Ai đặt ra quy củ?” Ngao Tông nhíu mày hỏi lại.

“Không liên quan đến ngươi.

Người sống, bây giờ hoặc là lập tức rời đi, hoặc là ta tự mình chém giết ngươi, đưa vào luân hồi.” Kẻ đeo mặt nạ vừa dứt lời, những Quỷ Binh phía sau đều lộ ra vẻ thèm thuồng.

Nếu có người chết dưới đao của hắn, vậy chúng có thể xé xác hắn ra ăn một bữa no nê.

Trong Minh Giới, huyết nhục của người sống rất hiếm có.

Ngao Tông không để ý đến lời nói của hắn, chỉ hứng thú quan sát, đột nhiên hỏi: “Ngươi không phải là quỷ hồn, chắc là Minh Tộc?” “Tìm chết!” Thấy Ngao Tông hoàn toàn không trả lời câu hỏi của mình, gã này trong lòng cực kỳ bất mãn, chưa từng có ai dám phớt lờ lời nói của hắn như vậy!

Lập tức vung đao chém về phía Ngao Tông, nhưng khi lưỡi đao vung qua không trung, lại như bị đốt cháy, trong nháy mắt hoá thành tro bụi!

“…?” Kẻ đeo mặt nạ kinh hãi lùi lại mấy bước, nhìn cán đao còn

lại trong tay, cứ ngỡ mình bị ảo giác!

"Giết!" Mặc dù chưa đắc thủ, nhưng những Quỷ Binh kia khó mà kìm nén được cơn đói, lần lượt gào thét lao về phía Ngao Tông!

"Đừng để những gã này ngáng đường." Ngao Tông tiện tay vung lên, một trận cuồng phong hùng hậu cuốn tới, hoá thành vô số lưỡi dao gió chém nát thân thể những Quỷ Binh kia.

Thấy vậy, kẻ đeo mặt nạ trong lòng kinh hãi vô cùng, biết rằng hôm nay đã gặp phải cường địch, tuyệt đối không thể đối phó được!

"Minh Tộc, ta sẽ không giết ngươi, yên tâm." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Chỉ cần ngươi trả lời câu hỏi của ta." "…Các hạ muốn biết gì?" Hắn cắn chặt răng, không thể không tạm thời cúi đầu.

"Chủ của Minh Giới, thống trị nơi này bao lâu rồi?" Ngao Tông hỏi.

"Ta không biết… e rằng mấy nghìn năm, thậm chí cả vạn năm cũng không chỉ, nghe nói từ khi luân hồi xuất hiện, chủ thượng đã bắt đầu nắm giữ Minh Giới, và chuyển hoá tất cả những quỷ hồn có thiên phú mạnh mẽ thành Minh Tộc." Hắn thành thật trả lời.

Ngao Tông biết trên người gã này e rằng cũng không hỏi ra được vấn đề gì, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, muốn lấy được bản nguyên Minh Giới, e rằng phải giải quyết gã kia trước.

"Chủ của Minh Giới bây giờ ở đâu?" Ngao Tông lại hỏi.

"…Ngài hỏi để làm gì?" Kẻ đeo mặt nạ có chút khó hiểu, tuy cảm thấy Ngao Tông mạnh, nhưng lại không cho rằng hắn có tư cách ngồi ngang hàng với chủ của Minh Giới.

"Giết hắn, sau đó thay thế, trở thành chủ nhân của các ngươi, những Minh Tộc này." Ngao Tông nở một nụ cười sảng khoái, nhưng lời nói ra lại khiến người ta sởn tóc gáy.

“Tìm chết!” Ý nghĩ đầu tiên là cảm thấy Ngao Tông điên rồi.

“Nếu ngươi còn không nói cho ta biết nơi ở của hắn, giây tiếp theo ngươi sẽ chết.” Ngao Tông cười nhạt nhìn hắn, “Đừng tưởng là Minh Tộc thì ta không giết được, theo ta biết, sự tồn tại của Minh Tộc đều bắt nguồn từ mệnh lý trong hồn phách, nếu ta xoá đi nó, ngay cả luân hồi cũng không vào được đâu nhỉ?” “Ta có thể đưa ngươi đi, dù sao đó cũng không phải là bí mật!” Nghe Ngao Tông nói vậy, hắn biết nếu không thành thật hợp tác thì chắc chắn sẽ chết! … Một lát sau, Ngao Tông bay qua một vùng hoang dã bao la, cuối cùng đáp xuống trước một cánh cổng thành cực kỳ to lớn hùng vĩ.

Trên cánh cổng thành đó dùng máu tươi viết ba chữ lớn “Uổng Tử Thành”, dưới chân tường thành cũng có những đống xương người chất thành núi.

“Có người sống đến gần!” Trên tường thành lập tức loé lên vô số ánh sáng đỏ, đó là mắt của Quỷ Binh.

“Tìm chết!

Không có lệnh của chủ thượng, người sống không được vào Minh Giới!” “Uổng Tử Thành là cấm địa, dám đến gần đây, bất luận là người hay quỷ đều phải chịu cực hình!” “Người sống, lập tức chết đi!” Những Quỷ Binh này dường như chứa đựng sự căm hận vô tận đối với người sống, trong chốc lát từ trên tường thành bắn xuống những mũi tên như mưa bão!

Những mũi tên này được làm từ xương người, trên đó ẩn chứa tử khí cực kỳ mạnh, người sống chỉ cần chạm vào cũng sẽ lập tức bạo vong.

“Có chút thú vị!” Toàn thân Ngao Tông đột nhiên bộc phát một luồng khí thế mạnh mẽ thổi bay những mũi tên này, bắn ngược lại về phía tường thành, bắn những Quỷ Binh kia lỗ chỗ như tổ ong.

Nhưng rõ ràng chúng không bị tử khí của mũi tên ảnh hưởng, ngược lại cổng thành mở rộng, chúng lần lượt gầm thét lao về phía Ngao Tông.

"Các ngươi có đông đến đâu cũng chỉ là đến nộp mạng, để ta đi gặp chủ của Minh Giới, nếu không tất cả quỷ trong Uổng Tử Thành chết sạch cũng không cản được ta!" Ngao Tông nhìn những Quỷ Binh như thủy triều tràn đến, đầu ngón tay búng ra một luồng U Minh Chi Lực cực kỳ yếu ớt.

Luồng U Minh Chi Lực đó khi búng ra khỏi tay, lại trong nháy mắt bành trướng lớn hơn cả cổng thành, như một tảng đá lăn nhanh chóng nghiền nát những Quỷ Binh đang lao tới thành bột mịn, không một ai ngoại lệ!

Chương 734

“Hống!” Đột nhiên, một sợi xích sắt từ sau lưng Ngao Tông tấn công tới, Ngao Tông tiện tay bắt lấy, lại phát hiện đó là một con quái vật đầu trâu khổng lồ không xa ném ra.

“Hống a a a!” Quái vật đầu trâu dốc toàn lực muốn kéo Ngao Tông, nhưng Ngao Tông không hề lay động, ngược lại còn có chút trêu tức nhìn nó, như đang xem một tên hề biểu diễn.

Sự khinh miệt của Ngao Tông rõ ràng đã chọc giận con quái vật, nó trực tiếp vứt bỏ câu hồn tỏa, như dã thú điên cuồng lao về phía Ngao Tông, và dùng cặp sừng nhọn hoắt trên đầu đâm tới!

Mỗi bước chân của Ngưu Đầu đạp lên mặt đất đều gây ra một trận rung động dữ dội, Ngao Tông lại không hề quay đầu lại nhìn, chỉ đi thẳng vào trong Uổng Tử Thành.

“Hống!” Tốc độ chạy của Ngưu Đầu vào lúc này lại một lần nữa bùng nổ, như một ngọn đồi di động!

“Đông!” Giây tiếp theo, Ngưu Đầu như đâm vào một bức tường không khí không thể nhìn thấy, thẳng tắp ngã xuống đất, ngay cả hai chiếc sừng trên đầu cũng theo đó gãy lìa.

Cảnh tượng này khiến Quỷ Binh trên tường thành kinh hãi vô cùng, chưa từng thấy có người sống nào có thể sống sót dưới tay Ngưu Đầu!

“Tất cả cút đi!” Ngao Tông vung tay, một lưỡi đao gió hùng hậu trực tiếp đánh nát tường thành Uổng Tử Thành, vô số Quỷ Binh lập tức bị đè dưới đống đổ nát kêu gào thảm thiết!

“Người sống dừng bước!” Khi Ngao Tông một chân bước vào

Uổng Tử Thành, bầu trời vốn hơi mờ ảo đột nhiên bị một lớp mây âm u che phủ, đó là vô số Minh Tộc đang chiến đấu trên không trung!

Rõ ràng đã thấy, Quỷ Tộc căn bản không thể ngăn cản Ngao Tông, cho nên mới phải điều động Minh Tộc mạnh hơn.

Trong số đó, một người mặc áo choàng đen, đội mặt nạ ác quỷ quạ già dường như là thủ lĩnh, một mình đứng ra nhìn chằm chằm Ngao Tông, rõ ràng vô cùng đề phòng.

Ngao Tông lúc này mới phát hiện, trong Minh Giới, dường như những Minh Tộc có địa vị nhất định đều sẽ đeo những chiếc mặt nạ hung tợn này để che giấu diện mạo.

"Ta tên là Minh Tự.

Là người sống, ngươi quả thật đặc biệt, ta không biết vì sao ngươi lại xông vào Uổng Tử Thành, nhưng biểu hiện của ngươi đáng để ta chiêu mộ." Minh Tộc tự xưng là Minh Tự dường như có hứng thú với Ngao Tông, ném ra cành ô liu, "Ta có thể đưa ngươi đi gặp chủ thượng, có lẽ lão nhân gia sẽ phá lệ cho ngươi trở thành Minh Tộc." Ngao Tông lười nghe lời nói nhảm, "Ngươi không có tư cách nói chuyện ngang hàng với ta, ta lần này đến đây là để giết chết cái gọi là chủ của Minh Giới, thay thế hắn.

Lúc đó tất cả các ngươi đều sẽ trở thành thuộc hạ của ta." "Ha ha ha ha ha!" Lời của Ngao Tông vừa nói ra, những quỷ quái Minh Tộc lần lượt cất tiếng cười lớn.

Một người sống lại dám cuồng vọng như vậy!

"Ha ha… ta đã phụng sự chủ thượng hơn ba nghìn năm, trong thời gian đó những kẻ muốn khiêu chiến chủ thượng nhiều không đếm xuể, nhưng kết cục cuối cùng, đều biến thành xương khô ngoài Uổng Tử Thành." Minh Tự khinh thường cười lạnh, "Ta có thể cho ngươi

một cơ hội dung thứ sự cuồng vọng của ngươi, bây giờ ngươi phải lựa chọn lại…" Lời của Minh Tự chưa nói xong, Ngao Tông đã không kiên nhẫn đánh ra một luồng U Minh Chi Lực ngưng tụ thành kiếm quang đâm tới.

Minh Tự ban đầu không hề để ý, hoá ra một tấm chắn ý đồ ngăn cản, lại không ngờ kiếm quang kia lại dễ dàng xuyên qua như xuyên qua một tờ giấy mỏng, chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy cơ thể mình đau nhói!

"Đại nhân?!" Minh Tộc xung quanh lần lượt kinh hô, Minh Tự cố gắng nén cơn đau nhói nhìn xuống lồng ngực mình, lại kinh hãi phát hiện lồng ngực của mình đã bị xuyên thủng, và bị U Minh Chi Lực ăn mòn thành một cái lỗ lớn!

"U Minh Chi Lực… sao có thể… đây là sức mạnh chỉ có chủ thượng mới có thể sử dụng…" Minh Tự khó tin nhìn Ngao Tông, giây tiếp theo liền như diều đứt dây rơi xuống đất, không thể động đậy.

Điều càng khiến hắn lạnh gáy hơn là, vết thương bị U Minh Chi Lực ăn mòn căn bản không thể lành lại, chẳng mấy chốc đã cảm thấy cơ thể mình sắp hỏng, e rằng khó mà hồi phục!

"Trong số các Minh Tộc này, chỉ có chủ tử của ngươi mới có thể sử dụng U Minh Chi Lực sao?" Ngao Tông có chút thắc mắc, điều này không bình thường.

Tất cả những người trở thành Minh Tộc, đều có thể trực tiếp hấp thụ U Minh Chi Lực từ luân hồi Minh Giới để sử dụng, chỉ khác nhau ở chỗ mạnh yếu, tuyệt đối sẽ không hoàn toàn không thể sử dụng.

E rằng, những Minh Tộc này, chỉ là hữu danh vô thực, không phải là Minh Tộc hoàn toàn chân chính, ít nhất không phải là Minh Tộc trong nhận thức của Ngao Tông.

“Vết thương… vết thương không lành lại được…” Minh Tự kinh hãi nhìn vết thương đang dần mở rộng trên ngực, sợ hãi đến run rẩy toàn thân.

Hắn từng bị chủ của Minh Giới trừng phạt, bị ngài dùng U Minh Chi Lực chém đứt một cánh tay, khiến hắn phải chịu đựng ba ngàn năm đau đớn dày vò.

Nỗi đau mà hắn đang phải chịu đựng bây giờ, hoàn toàn giống hệt như năm xưa!

Minh Tự lập tức hiểu ra, kẻ khiêu chiến trước mắt này, e rằng hoàn toàn khác với những kẻ trước đây.

“Thôi bỏ đi.” Ngao Tông tâm niệm khẽ động, U Minh Chi Lực đang thiêu đốt trên người Minh Tự trong chốc lát tiêu tán, gã lập tức hiểu ra Ngao Tông đang tha cho mình một mạng.

“Các hạ không phải là người mà ta có thể đối phó, điểm này ta hiểu, nhưng, ta phải tuân theo mệnh lệnh của chủ của Minh Giới, ngăn cản ngài ở đây…” Minh Tự vẻ mặt có chút bi tráng, không thể không làm vậy.

Nếu bị Ngao Tông giết chết, có lẽ còn sót lại một chút hồn phách có thể được chủ của Minh Giới phục hồi cứu sống.

Nhưng nếu dám lùi lại nửa bước, thì chủ của Minh Giới sau đó chắc chắn sẽ khiến hắn hồn phi phách tán!

Khi trở thành Minh Tộc, vận mệnh của hắn cũng không còn do hắn kiểm soát nữa… “Được.” Ngao Tông cũng lười nói nhảm với hắn, dùng U Minh Chi Lực ngưng kết một tấm lưới khổng lồ, từ trên không rơi xuống trói chặt Minh Tự, khiến hắn không thể động đậy.

“Giết!” Những binh sĩ Minh Tộc kia không còn lựa chọn nào khác, lúc này chỉ có thể liều mạng giao chiến với Ngao Tông, cho dù chết

cũng không thể lùi lại nửa bước.

Ngao Tông thấy vậy nhíu mày, phát hiện những Minh Tộc này rõ ràng phần lớn thân bất do kỷ, so với thần dân của chủ Minh Giới, ngược lại càng giống một đám nô lệ bị tùy ý chi phối.

"Đừng cản đường ta." Ngao Tông vung tay, một luồng hàn khí cực âm bùng phát, trong nháy mắt đông cứng tất cả những Minh Tộc đó thành tượng băng.

Khi hắn chiếm được Minh Giới, chúng đều sẽ trở thành người của Minh Tộc, cho nên Ngao Tông không định giết chúng.

"Không cút đi sao." Ngao Tông nhìn những Quỷ Binh đang run rẩy không xa, lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, những gã này lần lượt bò lê bò càng bỏ chạy, không bao giờ dám đối mặt với Ngao Tông thêm một lần nào nữa!

"Chủ của Minh Giới, ra đây!" "Đừng làm rùa rụt cổ, ta biết ngươi biết mục đích ta đến đây, đừng đợi ta lật tung cả Uổng Tử Thành lên." Toàn thân Ngao Tông dao động U Minh Chi Lực hùng hậu, cuốn theo cát đá xung quanh tạo thành một trận lốc xoáy cuồng bạo.

Lúc này, nhiệt độ giữa trời đất đột nhiên trở nên cực kỳ âm hàn, trên không trung một đám U Minh Chi Lực không ngừng tụ tán, cuối cùng ngưng kết thành một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo choàng màu tím đen.

Đầu hắn đội một chiếc vương miện bằng xương trắng phô trương, tóc màu trắng bệch, dung mạo cực kỳ tuấn tú, nhưng lại toát ra một luồng khí tức âm u khó tả.

Mặc dù mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng sát ý lạnh lẽo trong mắt lại không thể che giấu được.

Ngao Tông từ trên người kẻ sau cảm nhận được U Minh Chi Lực

hùng hậu, cũng như khí tức của bản nguyên Minh Giới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là chủ của Minh Giới thế giới này.

"Vị khách từ xa đến, những kẻ thô lỗ không biết lễ số này đã đối xử chậm trễ với các hạ, cũng nên do bản tôn bồi lễ." Chủ của Minh Giới lại lịch sự hành lễ với Ngao Tông, sau đó đột nhiên đánh ra một chưởng phong, đánh tan tất cả những binh sĩ Minh Tộc bị đông cứng thành mảnh vụn!

Ngao Tông nhíu mày, chủ của Minh Giới rõ ràng là một kẻ tàn bạo, bất kể ngoại hình của hắn có bóng bẩy thế nào.

"Chủ thượng!" Minh Tự bị tấm lưới áp chế không thể động đậy không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu về phía chủ của Minh Giới để tạ tội.

"Nếu không phải vì những công tích trong quá khứ của ngươi, ta đã sớm giết luôn cả ngươi rồi." Chủ của Minh Giới mặt mang nụ cười, nhưng lời nói ra lại khiến người ta lạnh thấu xương!

"Thuộc hạ đáng chết…" Lời nói của Minh Tự rõ ràng mang theo sự sợ hãi tột cùng.

"Cút đi." Chủ của Minh Giới muốn hoá giải U Minh Chi Lực trong tấm lưới đó, nhưng vừa ra tay đã phát hiện có gì đó không ổn, U Minh Chi Lực trong đó quá mạnh mẽ và hùng hậu, nhất thời lại không thể dễ dàng hoá giải!

"Hừ!" Chủ của Minh Giới không thể không vận dụng U Minh Chi Lực, mới có thể thành công hoá giải, vẻ mặt cũng bất giác lộ ra một tia tức giận.

Minh Tự không dám nán lại, lập tức rời đi, hắn biết những chuyện sắp xảy ra, hắn đều không thể can thiệp.

“Ta tên là Ngao Tông.” Thấy ánh mắt của chủ Minh Giới hướng về phía mình, Ngao Tông nhàn nhạt tự báo gia môn.

“Các hạ có thể gọi ta là Thương Thất Dạ.

Không biết các hạ đến từ đâu?

Ta dường như không thấy mệnh lý của ngươi trong luân hồi.” Người tự xưng là chủ của Minh Giới, Thương Thất Dạ, nhìn Ngao Tông từ trên xuống dưới, trong lòng dần dần nảy sinh ý cảnh giác.

Ngày xưa hắn đã thấy vô số người dám khiêu chiến, những kẻ đó đều là những tên ngốc bị năng lực nhỏ bé của mình làm cho mờ mắt.

Chương 735

Tự cho rằng có thể đánh bại chủ của Minh Giới, trở thành vị thần tối cao nắm giữ sinh tử luân hồi, lại không biết bất kỳ người nào sinh ra trong thế giới này, mệnh lý đều đã được khắc trên luân hồi.

Bất luận mạnh mẽ đến đâu, Thương Thất Dạ chỉ cần xoá đi mệnh lý trên luân hồi, họ đều sẽ trong nháy mắt tan thành tro bụi.

Nhưng Ngao Tông trước mắt, hoàn toàn không biết mệnh lý ở đâu, người này như thể từ không khí xuất hiện, căn bản không nằm trong luân hồi của thế giới này.

"Ta là kẻ ngoại lai, lần này đến đây là để cướp đi Minh Giới của ngươi." Ngao Tông nói thẳng.

Đồng tử của Thương Thất Dạ co rút lại, khái niệm về kẻ ngoại lai hắn tự nhiên hiểu rõ, những người có thể làm được điều này không ngoại lệ đều là những cường giả cực mạnh của bản giới!

"Chẳng trách các hạ cũng có thể nắm giữ U Minh Chi Lực, chắc hẳn ở bản giới cũng là chủ của Minh Giới!" Thương Thất Dạ lạnh lùng nói, "Nếu đã như vậy, lại cần gì đến Minh Giới của ta, tranh đoạt với ta?

Ta và ngươi có thể nước sông không phạm nước giếng!" "Không sai, xác thực là nước sông không phạm nước giếng, cho nên ta có thể sau khi lấy được bản nguyên Minh Giới, tha cho ngươi một con đường sống, cho phép ngươi tiếp tục tồn tại trong Minh Giới!" Lời nói của Ngao Tông cực kỳ bá đạo, hoàn toàn không cho bất kỳ dư địa đàm phán nào!

Ngao Tông hiểu rõ, gã này đối xử tàn bạo với thuộc hạ, quá trình trở thành chủ của Minh Giới chắc chắn cũng đã bước qua núi thây

biển máu, nếu đã dùng thủ đoạn máu tanh sấm sét để đoạt được địa vị tối cao, vậy thì chắc chắn phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc một ngày nào đó bị người khác dùng vũ lực đoạt đi.

Người ở vị trí cao, phải có giác ngộ tuyệt đối.

"Theo ý các hạ, giữa ta và ngươi, không có gì để bàn?" Sắc mặt của chủ Minh Giới tối sầm lại, trong lòng bàn tay hoá ra một cây trường mâu được ngưng tụ từ U Minh Chi Lực, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

"Nếu đã chuẩn bị khai chiến với ta, hỏi những lời vô ích đó làm gì?" Ngao Tông khinh thường nói.

"Hừ!" Thương Thất Dạ hoàn toàn không nói thêm một lời vô ích nào nữa, trực tiếp ném mạnh cây trường mâu trong tay về phía Ngao Tông!

Trong chớp mắt, cây trường mâu sắc bén phá không kia ngưng kết thành một trận bão tố cuồng dũng như lốc xoáy, cuốn theo từng tầng U Minh Chi Lực mạnh mẽ ập tới!

Chưa đến nơi, U Minh Chi Lực thoát ra từ đó đã đánh sập mặt đất, thậm chí còn nghiền nát hoàn toàn tường thành Uổng Tử Thành, vô số đống xương cốt đều hoá thành tro bụi.

Thương Thất Dạ nhíu chặt lông mày, ngưng thần nhìn vào tâm điểm vụ nổ của trường mâu, gã biết rõ Ngao Tông tuyệt đối không thể bị đánh bại dễ dàng như vậy, một kích vừa rồi chỉ là để thăm dò.

Chớp mắt sau, cây trường mâu cuốn theo cơn lốc rụng xuống, khiến đại địa chấn động băng rạn, từng đạo liệt phùng như mạng nhện lan rộng trên mặt đất.

Đột nhiên, một trận cương phong cuồng bạo thổi tới, đem bụi bặm và u minh chi lực trên chiến trường thổi tan sạch sẽ, thân ảnh

hoàn hảo không chút tổn hại của Ngao Tông lại lần nữa xuất hiện trước mặt Thương Thất Dạ.

Ngao Tông cầm ngược cây trường mâu vốn xuất phát từ tay Thương Thất Dạ, thậm chí Thương Thất Dạ có thể nhạy bén nhận ra cây trường mâu u minh kia khi ở trong tay đối phương lại càng trở nên mạnh mẽ hơn!

Một khắc này, cảm giác nguy cơ cực độ mãnh liệt dâng lên trong lòng Thương Thất Dạ, Ngao Tông dù có suy yếu thì cũng tuyệt đối là một đối thủ xứng tầm thực lực.

Người này chắc chắn có thể uy hiếp đến gã! "Trả lại!" Ngao Tông vung tay, mạnh mẽ ném trường mâu về phía Thương Thất Dạ, áp lực che trời lấp đất lại một lần nữa đè nặng lên người gã! "Chết tiệt!" Thương Thất Dạ không ngờ Ngao Tông lại phản công nhanh đến thế, trong lúc hốt hoảng, lòng bàn tay gã bộc phát một trận u minh chi lực cuồn cuộn ý đồ thôn phệ nó.

Nhưng ngay sát na đó, cây trường mâu u minh bỗng nhiên nổ tung, chuyển hóa thành vô số mũi tên nhỏ sắc lẹm, khéo léo né tránh đòn đánh của Thương Thất Dạ, tập kích từ tứ diện bát phương. "Trúng!" Thương Thất Dạ buộc phải ngưng kết một đạo kết giới hộ thân quanh mình để chống đỡ, nhưng lại phát giác những mảnh vỡ mũi tên kia nhờ u minh chi lực của Ngao Tông mà uy lực tăng mạnh, suýt chút nữa đã kích xuyên kết giới bảo hộ. "Khốn kiếp!" Thương Thất Dạ chống đỡ được một kích, đồng thời phát giác Ngao Tông định mượn cơ hội này xông lên sát phạt, gã không dám chậm trễ, cốt quan trên đầu mở ra, một khô lâu xanh biếc dữ tợn hiện ra trên đỉnh đầu, phát ra tiếng gào thét chói tai!

Hiển nhiên gã chuẩn bị dốc toàn lực ứng địch.

Nhưng ngay lúc này, gã phát hiện động tác của Ngao Tông chậm

lại vài phần, phù ấn hiện ra trong lòng bàn tay hắn cũng nhanh chóng ảm đạm đi. "Xem ra ta phải tự mình đi một chuyến rồi." Ngao Tông lẩm bẩm tự ngữ. "?!" Thương Thất Dạ nổi đầy gân xanh trên trán, lúc này gã hoàn toàn coi Ngao Tông là đối thủ sinh tử, không dám có chút lơ là.

Nhưng ngoài dự liệu, giây tiếp theo Ngao Tông hốt nhiên biến mất, không thấy bóng dáng.

Thương Thất Dạ có chút hoảng loạn, vội vàng triển khai thần thức tìm kiếm khắp mọi ngóc ngách trong Minh Giới nhưng không tìm thấy nửa điểm tung tích hay khí tức nào! "Tên gia hỏa đó ẩn tàng khí tức rồi sao..." Thương Thất Dạ tâm phiền ý loạn, lập tức hạ lệnh cho toàn bộ Minh tộc đi tìm kiếm! "Dù có lật tung từng kẽ đá cũng phải tìm ra hắn cho ta, tất cả không được chậm trễ, nếu không tìm thấy, toàn bộ đều phải chịu phạt!" Giọng nói chứa đầy phẫn nộ của Thương Thất Dạ vang vọng bên tai mọi tộc nhân Minh tộc, không ai dám vào lúc này mà đi chạm vào vảy ngược của gã!

Trong nhất thời, Minh Giới vốn trật tự suốt mấy ngàn năm bắt đầu rơi vào hỗn loạn.

Tại Nhân giới, thôn Thảo Miếu.

Sau khi rời khỏi Minh Giới, Ngao Tông lập tức lần theo khí tức của Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ mà tìm đến đây.

Hắn đột ngột rời đi khi đang giao chiến với Thương Thất Dạ là bởi khí tức hắn để lại trên người hai đứa trẻ phản hồi rằng sắp có nguy hiểm cận kề.

Khi đến thôn Thảo Miếu đã là đêm khuya, mây đen che lấp mặt trăng, mặt đất không một tia sáng.

Nhưng trong đêm tối đen như mực đó, Ngao Tông lại thấy Trương

Tiểu Phàm lén lút lẻn ra khỏi nhà, chậm rãi đi về phía một hộ gia đình khác. "Tiểu tử này định làm gì?" Ngao Tông có chút khó hiểu, đang định đi theo thì đột nhiên phát giác một đạo khí tức khác đang nhanh chóng áp sát Trương Tiểu Phàm.

Ngao Tông lập tức hiểu ra nguy cơ mà hắn cảm nhận trước đó là gì, chắc chắn có kẻ đang âm thầm truy tung khí tức của Trương Tiểu Phàm.

Sợ kẻ đó có mưu đồ bất chính với đứa trẻ, Ngao Tông không lập tức ra tay mà lặng lẽ ẩn thân đi theo.

Trương Tiểu Phàm rón rén đi đến bên cửa sổ hộ gia đình kia, gọi nhỏ vào bên trong vài câu, một lúc sau cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Kinh Vũ cũng lén lút lẻn ra ngoài. "Kinh Vũ, tớ không ngủ được, cứ thấy lo lo thế nào ấy..." Trương Tiểu Phàm vò đầu, khổ não nói. "Tớ cũng vậy...

Nhưng mà tớ không có nhát gan như cậu đâu, tớ cũng không sợ mấy thứ đó, chỉ là không ngủ được thôi." Lâm Kinh Vũ cũng khổ não không kém. "Vậy đi, đã không ngủ được thì hay là chúng mình lên núi xem thử ông hòa thượng già kia còn ở đó không!" Một câu của Lâm Kinh Vũ khiến Trương Tiểu Phàm giật nảy mình! "Tiểu tử này gan thật lớn, thật sự không giống một đứa trẻ phàm nhân bình thường!" Đến cả Ngao Tông cũng có chút tán thưởng lá gan của cậu bé này. "Tớ không đi đâu!

Đánh chết tớ cũng không đi!

Cậu quên ước định ban ngày của hai đứa mình rồi à!" Trương Tiểu Phàm kinh hoàng thất thố nói, cậu không muốn đi gặp ông hòa thượng quỷ dị kia nữa. "Được rồi, không đi thì thôi, tớ cũng chỉ nói..." Lời của Lâm Kinh Vũ chưa dứt, cậu bỗng dưng hôn mê ngã lăn ra đất, khiến Trương Tiểu Phàm sợ hãi lùi lại: "Kinh Vũ?!" Lâm Kinh Vũ

không có phản ứng gì, ngược lại từ trong bóng đêm vọt ra một thân ảnh trực tiếp vác Lâm Kinh Vũ lên vai. "Tư chất của tiểu tử này thật không tồi, cũng không uổng công ta tự mình đi một chuyến!" Thân ảnh đó mãn nguyện vỗ vỗ đầu Lâm Kinh Vũ, sau đó nhìn về phía Trương Tiểu Phàm đang sợ hãi run rẩy, lòng bàn tay hốt nhiên lóe lên một đạo hàn quang: "Tiểu quỷ, chuyện này vốn không liên quan đến ngươi, có trách thì trách số mệnh ngươi không tốt đi..." Đạo hàn quang đó mạnh mẽ bay về phía đầu Trương Tiểu Phàm, giữa lúc sinh tử, Trương Tiểu Phàm nhanh chóng né được, đồng thời kinh hoàng chạy vào trong thôn vừa chạy vừa hét lớn: "Cứu người với!

Cứu người với!

Cầu xin mọi người cứu người, Lâm Kinh Vũ bị bắt đi rồi!" "Chết tiệt!" Kẻ kia tựa hồ không ngờ mình sẽ thất thủ, trong lúc ảo não đang định xông lên kết liễu Trương Tiểu Phàm thì thấy trong thôn đã thắp đèn sáng trưng ở nhiều nơi.

Hắn có chút do dự, tuy giết vài tên phàm nhân là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng chắc chắn sẽ kinh động đến người kia, mục đích chủ yếu của chuyến đi này sẽ đổ sông đổ biển. "Đợi ta giải quyết xong mọi chuyện sẽ quay lại tính sổ với ngươi." Hắn hận thù nhìn theo bóng dáng Trương Tiểu Phàm chạy xa, sau đó lập tức lên núi.

Chẳng mấy chốc, nhiều người trong thôn đã tỉnh giấc, nhao nhao hỏi thăm Trương Tiểu Phàm đã xảy ra chuyện gì.

Chương 736

"Lâm Kinh Vũ bị bắt đi rồi, cầu xin mọi người cứu cậu ấy!" Trương Tiểu Phàm vừa sợ hãi vừa lo lắng cho an nguy của bạn, không nhịn được mà gào khóc.

Cha mẹ Lâm Kinh Vũ cũng chạy ra, lo lắng đến mức hoảng loạn! "Tiểu Phàm, cháu có thấy kẻ đó bắt Kinh Vũ chạy đi đâu không!" Cha Lâm tức giận nghiến răng nghiến lợi. "Lên núi rồi ạ!" Trương Tiểu Phàm vội chỉ tay lên núi, lúc này tất cả thôn dân đều lặng im.

Thôn Thảo Miếu có một tổ huấn lưu truyền trăm năm, đó là đêm tối không ai được phép lên núi, suốt trăm năm qua, những kẻ phá vỡ quy tắc này hầu như ngày hôm sau đều bị phát hiện đã chết thảm ở đầu thôn.

Nếu lúc này bắt họ lên núi cứu người, họ thực sự lo lắng không biết mình có còn mạng trở về hay không!

Nhưng họ không biết rằng, sở dĩ trăm năm qua những người lên núi đều tử vong là do tà thần sống trong thần miếu giết hại, nay tà thần đó đã bị Ngao Tông diệt sát, sẽ không còn nguy hiểm như vậy nữa. "Đồ vương bát đản, dám cướp con trai ta!" Cha Lâm đỏ mắt vì cấp bách, trực tiếp vớ lấy cái đinh ba xông lên núi, những người khác căn bản không ngăn cản kịp. "Các thúc, các bá, Lâm Kinh Vũ gặp nguy hiểm lắm, vạn nhất kẻ đó bắt cậu ấy đi rồi giết cậu ấy thì sao, cầu xin mọi người!" Trương Tiểu Phàm cũng không ngừng van nài thôn dân, cuối cùng họ cũng dao động, quyết định cùng lên núi tìm Lâm Kinh Vũ.

Ngao Tông vẫn luôn âm thầm quan sát không khỏi lắc đầu thở dài, kẻ thần bí vừa cướp Lâm Kinh Vũ có tu vi không thấp, nếu hắn thực

sự nảy ý giết người, đám thôn dân này toàn bộ đều phải chết. "Thôi được, đi xem một chút vậy..." Đám thôn dân lên núi tìm kiếm một vòng nhưng không thấy bóng dáng Lâm Kinh Vũ, ngay cả vị trí của cha Lâm cũng không tìm thấy.

Như vậy, đám thôn dân bắt đầu sợ hãi, lo lắng truyền thuyết là thật. "Các vị, hay là chúng ta xuống núi đi, vạn nhất trong núi thực sự có yêu ma quỷ quái..." Một thôn dân nhát gan đề nghị. "Nói bậy!

Chúng ta đông người thế này, có yêu tà cũng phải sợ chúng ta!" "Đúng vậy, chúng ta hơn trăm người cơ mà, tiếp tục tìm!" "Nhưng đừng đem tính mạng mọi người ra làm trò đùa chứ, vạn nhất thực sự có quái vật thì tất cả chúng ta chết hết sao!" Trong lúc đang tranh cãi, Trương Tiểu Phàm đứng giữa đám đông chỉ tay về một khe núi không xa, rụt rè nói: "Ở đó hình như có gì đó, hay là chúng ta qua xem thử, biết đâu Lâm Kinh Vũ ở bên kia..." "Trẻ con đừng có phá đám!" Một gã tráng hán bực bội quát. "Không, không phải đâu, cháu thấy thật mà, ở đó có ánh sáng đỏ, giống hệt ánh sáng đỏ lúc Lâm Kinh Vũ bị bắt đi!" Trương Tiểu Phàm vội vàng giải thích. "Đừng quản nó, nhanh lên núi tìm đi!" Thôn dân không để tâm lời Trương Tiểu Phàm, ai nấy khẩn trương lên núi.

Trương Tiểu Phàm do dự một chút, cuối cùng cậu nhát gan không chọn đi theo đám đông mà một mình đi về phía khe núi kia.

Trong lòng cậu lờ mờ cảm thấy Lâm Kinh Vũ nhất định đang ở đó, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Trương Tiểu Phàm cẩn thận gạt lùm cây, quả nhiên không ngoài dự liệu, Lâm Kinh Vũ đang nằm thẳng đơ trong lùm cây trước mặt, vẫn đang trong trạng thái hôn mê. "Kinh Vũ, Kinh Vũ!" Trương Tiểu Phàm cố gắng gọi tỉnh bạn, nhưng dù thế nào Lâm Kinh Vũ cũng không có phản ứng. "Tiểu quỷ, ta đã tha cho ngươi một mạng mà

ngươi còn dám quay lại!" Đột nhiên, một tiếng mắng chửi đầy phẫn nộ truyền đến, Trương Tiểu Phàm sợ đến mức tim đập chân run, định quay đầu chạy trốn thì trong chớp mắt, một đạo hàn quang lấp lánh đâm thẳng vào tim sau của cậu.

Đòn này Trương Tiểu Phàm tuyệt đối không thể né được!

Ngay khi tính mạng Trương Tiểu Phàm ngàn cân treo sợi tóc, đạo hàn quang đó đột nhiên bị đánh rơi, Trương Tiểu Phàm cũng hoảng loạn ngã nhào xuống đất. "Ai?!" Thấy liên tiếp bị ngăn cản, kẻ kia thực sự nổi giận. "Ra tay độc ác với một đứa trẻ như vậy, cũng quá hèn hạ rồi đấy?" Ngao Tông giải bỏ ẩn thân thuật, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm kẻ đang trốn trong bóng tối.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, kẻ này khoác một chiếc áo choàng đỏ như máu, che kín cả mặt mũi, nhưng đôi mắt lại lóe lên những tia sáng âm độc trong bóng đêm. "Không biết các hạ thuộc môn phái nào?

Ta chỉ có việc của môn phái cần giải quyết, không muốn kinh động đến ai." "Nếu các hạ nể mặt, sau này ta nhất định sẽ đến tận cửa tạ ơn, cảm kích khôn cùng, ta chỉ cần mạng của tiểu quỷ kia thôi." Kẻ này không đoán định được tu vi của Ngao Tông nên cẩn trọng chọn cách nhượng bộ.

Nhưng Ngao Tông không nể mặt chút nào: "Cút ngay lập tức!" "!" Kẻ áo choàng đỏ lập tức bạo nộ, trong lòng bàn tay hiện ra hai đóa huyết sắc phù ấn, định ra tay với Ngao Tông. "Lý Dịch!

Người ngươi cần tìm là ta, đừng làm hại người vô tội!" Đột nhiên, một giọng nói chứa đầy sự giận dữ vang lên, kẻ áo choàng đỏ tên Lý Dịch nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một lão hòa thượng khoác áo cà sa đẫm máu đang giận dữ chỉ vào mình. "Quả nhiên là ở đây, Phổ Trí, ha ha ha!" Lý Dịch phấn khích vô cùng, thậm chí không thèm để ý đến Ngao Tông, khí tức trực tiếp khóa chặt lên

người Phổ Trí: "Giao thứ đó ra, ta tha cho ngươi một mạng!" "Ngươi nghĩ có thể sao!" Hòa thượng Phổ Trí cười lạnh: "Vì vật này ta đã đánh đổi gần như cả đời tu hành, cũng suýt chút nữa phá vỡ cấm kỵ!" "Vậy thì chết đi cho ta!" Lý Dịch điên cuồng gào thét, giây tiếp theo huyết sắc phù ấn trong tay lóe sáng, phát ra từng đạo huyết quang mảnh như kim châm, dày đặc như mưa bắn về phía Phổ Trí! "Hừ!" Phổ Trí vung tay lớn, một đạo thủ ấn độc đáo dẫn dắt kim quang nhanh chóng hóa giải đòn tấn công, hai bên cứ thế đánh tới đánh lui! "Kinh Vũ, Kinh Vũ..." Trương Tiểu Phàm nhân cơ hội này lén lút tiến lên kéo Lâm Kinh Vũ lại, đứa bé mới dần tỉnh lại. "Chuyện gì thế này...

Đầu tớ đau quá..." Lâm Kinh Vũ vỗ vỗ đầu, vô tình nhìn thấy cuộc đấu pháp giữa Lý Dịch và hòa thượng Phổ Trí, lập tức kinh ngạc đến ngây người!

Những pháp thuật tranh đấu qua lại kia gần như hoàn toàn vượt quá nhận thức của cậu. "Vị đại ca này đã cứu tớ..." Trương Tiểu Phàm cảm kích nhìn về phía Ngao Tông, đây là lần thứ hai cậu được Ngao Tông cứu mạng, chỉ tiếc là hiện tại không có gì để báo đáp. "Cậu bị bắt đến đây chắc là do tên đó nảy ý định nhất thời thôi, mục đích của hắn chắc là muốn tranh đoạt đồ vật với lão hòa thượng kia..." Ngao Tông nhìn hai người đấu pháp, tự lẩm bẩm một mình.

Trong mắt Ngao Tông, cuộc đấu pháp này thậm chí khó có thể gọi là vụng về, hắn chỉ có chút tò mò, rốt cuộc Lý Dịch muốn tranh đoạt thứ gì?

Hiển nhiên, Phổ Trí đang mang trọng thương, theo thời gian kéo dài càng trở nên lực bất tòng tâm, dần lộ ra bại tướng. "Lão hòa thượng kia hình như có chút không ổn...

Tớ có nên giúp một tay không?" Trương Tiểu Phàm yếu ớt hỏi.

"Cậu định lấy cái gì mà giúp?" Ngao Tông nghe thấy liền liếc mắt nhìn Trương Tiểu Phàm: "Nếu xông lên e là đến tính mạng cũng không giữ được!" Trương Tiểu Phàm nghe vậy không khỏi cúi đầu xuống: "Tớ cứ thấy cái tên mặc áo choàng đỏ kia có luồng khí đỏ đang xâm thực lão hòa thượng, e là ông ấy không kiên trì được lâu đâu..." Lâm Kinh Vũ không để ý đến Trương Tiểu Phàm, ánh mắt cậu vẫn nhìn chằm chằm vào cục diện chiến đấu kinh hoàng kia.

Dù không hiểu được trận chiến giữa hai người nhưng cậu cũng cảm nhận được sự hung hiểm trong đó, thậm chí lờ mờ cảm thấy hình như có thể tham ngộ được chút gì đó từ cuộc chiến ấy. "Ngươi có thể nhìn thấy hồng quang?" Ngao Tông liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, chỉ cảm thấy đứa trẻ này thật quá kỳ quái.

Rõ ràng thiên phú rất bình thường, nhưng đôi mắt lại luôn nhìn thấy được những thứ mà phàm nhân không thể chạm tới, ngay cả Lâm Kinh Vũ thiên phú trác tuyệt cũng không nhìn ra được.

Hồng quang mà cậu nói thực sự tồn tại, đó là tà khí dao động từ người Lý Dịch, đang nhàn nhạt xâm thực Phổ Trí, cho đến khi tích lũy đến một mức độ nhất định trong cơ thể sẽ bộc phát, chắc chắn sẽ khiến ông ta bị trọng thương.

Nhưng hiện tại xem ra, có vẻ ngay cả Phổ Trí cũng chưa nhận ra, mà Trương Tiểu Phàm lại nhìn thấy rõ mười mươi, đủ thấy đứa trẻ này phi thường thế nào.

Lúc này, Phổ Trí đang trong lúc kịch chiến bỗng sắc mặt đại biến, một ngụm máu tươi không nhịn được mà phun ra, mọi động tác trên người đều chậm lại.

Tà khí tích tụ trong cơ thể đã bùng phát rồi! "Chết!" Lý Dịch thấy cơ hội lập tức lao lên, trong lòng bàn tay huyễn hóa ra một đạo huyết trùy đâm thẳng vào ngực Phổ Trí! "Lão hòa thượng!" Trương Tiểu

Phàm tiêu cấp hét lên, nhưng căn bản không giúp được gì!

Trong sát na, quanh thân Phổ Trí bỗng nhiên lan tỏa một trận huyết vụ đỏ rực, Lý Dịch lập tức biến sắc, tựa hồ nhận ra chiêu thức cực độ đáng sợ, vội vàng né tránh lùi lại.

Nhưng căn bản không kịp, Lý Dịch và Phổ Trí quá gần nhau, huyết vụ kia ngưng tụ thành vô số cánh tay máu đỏ rực, gắt gao quặc chặt tứ chi, đầu lâu và thân thể hắn, khiến hắn không thể động đậy phân hào! "A a a a a!" Những móng vuốt sắc nhọn trên những cánh tay máu đó đâm xuyên da thịt Lý Dịch, nhanh chóng hút máu tươi, thân thể hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần dần héo rút. "Chết!" Ánh mắt Phổ Trí lóe lên hồng quang, huyễn hóa huyết vụ thành một thanh trường đao mạnh mẽ xuyên qua ngực hắn, Lý Dịch lập tức tử vong.

Chương 737

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, những huyết vụ kia vẫn đang hút máu của Lý Dịch, chẳng mấy chốc hắn đã biến thành một xác khô da bọc xương.

Phổ Trí đôi mắt đỏ ngầu xé nát thi thể Lý Dịch, sau đó đau đớn quỳ rạp xuống đất, tựa hồ sắp không khống chế nổi bản thân. "Đại hòa thượng, ông không sao chứ..." Trương Tiểu Phàm không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Phổ Trí, cẩn thận hỏi thăm. "....." Phổ Trí đột ngột nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, hồng quang trong mắt trong một khắc đó dần dần ảm đạm xuống.

Dù ông ta có biến thành bộ dạng đáng sợ như vậy, Trương Tiểu Phàm vẫn mang theo thiện ý tiếp cận, khiến sát ý mất khống chế dần bình phục lại. "Cảm ơn cháu, đứa bé..." Phổ Trí chậm rãi ngồi dậy, sau khi kiểm tra thương thế trong người liền cười khổ một tiếng: "Ta mệnh chẳng còn bao lâu nữa..." "Tại sao ạ?" Trương Tiểu Phàm tò mò nhìn ngó Phổ Trí: "Rõ ràng ông không bị thương mà..." Phổ Trí cười khổ, không biết phải bắt đầu nói từ đâu. "Bị sát khí xâm thực cơ thể, nhưng tu vi và thể chất bản thân không đủ để áp chế số sát khí đó, bắt đầu bị phản phệ nội tạng, hiện tại nội tạng đang bị xâm thực dần dần, e là không sống nổi qua ngày mai đâu." Lúc này, Ngao Tông đi tới bên cạnh Phổ Trí, liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề của ông ta. "Các hạ thật tinh tường...

Tuy rằng ta không cảm nhận được pháp lực của các hạ, nhưng tu vi chắc chắn vượt xa ta." Phổ Trí gian nan ngẩng đầu nhìn Ngao Tông: "Tên ngu ngốc vừa rồi căn bản không biết rằng, nếu hắn đợi thêm một ngày nữa là có thể dễ dàng lấy đi Phệ Huyết Châu của ta..." "Phệ Huyết Châu?" Trương Tiểu Phàm nghe vậy lắc đầu, không hiểu Phổ

Trí đang nói gì. "Chính là thứ này..." Phổ Trí mở lòng bàn tay, chỉ thấy một viên ngọc châu đỏ thẫm đang lăn động.

Viên ngọc châu đó như có máu tươi chảy bên trong, chậm rãi dao động, khi Trương Tiểu Phàm nhìn thấy Phệ Huyết Châu, phản ứng đầu tiên là cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, không tự chủ được mà lùi xa. "Lý Dịch lần này tới là để tranh đoạt nó, kẻ đó thuộc về Luyện Huyết Tông, thứ này là bảo vật của Luyện Huyết Tông...

Khụ khụ..." Phổ Trí cưỡng ép áp chế thương thế trong người, chậm rãi lắc đầu: "Ta ban đầu tưởng rằng có thể áp chế được thứ này, không ngờ lại bị hại đến nước này." "Vứt nó đi là được mà." Trương Tiểu Phàm ngây thơ nói.

Phổ Trí phủ nhận: "Không thể đâu, không có khí tức của người sống che đậy, Luyện Huyết Tông sẽ nhanh chóng tìm ra và dùng nó làm hại nhiều người hơn nữa!" Trương Tiểu Phàm dù nghe hiểu nửa vời nhưng cũng lờ mờ nhận ra Phệ Huyết Châu chắc chắn là một tà vật. "Đại hòa thượng, rốt cuộc là chuyện gì thế ạ..." Trương Tiểu Phàm đầy bụng nghi hoặc.

Phổ Trí thở dài, chậm rãi nói ra sự thật.

Năm xưa, Phổ Trí là một đệ tử tu hành trong Phật môn, thiên tư cực kỳ thông minh, tuổi còn trẻ đã tu luyện đến cảnh giới cực cao, hầu như mọi người trong chùa đều nhận định ông chắc chắn sẽ trở thành người kế thừa y bát của trụ trì.

Nhưng trong một lần giao chiến với Luyện Huyết Tông, Phổ Trí phát hiện tà tông dùng người sống để luyện chế pháp bảo Phệ Huyết Châu, vì thế không biết bao nhiêu sinh linh đã bị luyện hóa.

Phổ Trí khi đó tuổi trẻ nóng nảy, tìm mọi cách cướp lấy viên Phệ Huyết Châu chưa hoàn thành từ tay Luyện Huyết Tông.

Nhưng khi cầm Phệ Huyết Châu, vì tò mò dùng thử sức mạnh của nó mà bị huyết khí xâm nhiễu, khiến ông trở nên cực độ thị sát, trong lúc mất khống chế đã giết sạch cả một ngôi làng!

Khi Phổ Trí thoát ra khỏi tâm cảnh cuồng bạo đó, ông biết mình đã tạo ra sát nghiệp và thân nhiễm huyết khí không thể tiếp tục tu luyện Phật pháp được nữa.

Đồng thời, Luyện Huyết Tông vì muốn đoạt lại Phệ Huyết Châu đã truy tìm Phổ Trí khắp nơi, ông không quay lại Phật môn nữa mà mang theo Phệ Huyết Châu đi ẩn náu.

Trong thời gian đó, nghe nói vì lạm sát vô cô nên ông bị Phật môn xóa tên, nhưng dù vậy ông vẫn không quên sơ tâm, tiếp tục chu toàn với Luyện Huyết Tông đến cùng.

Trong thời gian đó, ông bị Phệ Huyết Châu xâm thực ngày càng sâu, cho đến tận bây giờ, thỉnh thoảng sẽ rơi vào trạng thái thị sát, giết hại những người vô tội xung quanh, vì thế ông chọn ẩn thân trong rừng sâu núi thẳm này.

Đương nhiên, vì không tu luyện công pháp của Luyện Huyết Tông, Phệ Huyết Châu gây khó khăn cho ông ngày càng lớn, cho đến bộ dạng sắp chết như hiện tại.

Phổ Trí đau lòng, thâm tâm cực độ tuyệt vọng vì biết sau khi mình chết Luyện Huyết Tông chắc chắn sẽ lấy lại Phệ Huyết Châu, mọi nỗ lực và hy sinh trước đây đều đổ sông đổ biển.

Nhưng Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ xuất hiện khiến ông nhen nhóm một tia hy vọng.

Ông thấy Ngao Tông dù tu vi mạnh mẽ nhưng lúc này không dám tin tưởng bất kỳ ai, hai đứa trẻ chất phác này tựa hồ là hy vọng duy nhất. "Đứa bé, ta thấy cháu rất lương thiện, không chỉ vì cháu còn nhỏ

tuổi, mà thiên tính vốn như vậy..." Phổ Trí nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, cố gắng mỉm cười với cậu: "Nếu có thể, ta hy vọng cháu có thể giữ mãi lòng lương thiện này..." "Lão hòa thượng, bây giờ có cần tìm thầy thuốc chữa trị không ạ?" Trương Tiểu Phàm đâu còn tâm trí nghe lời Phổ Trí, chỉ lo lắng thấy lão hòa thượng trông như sắp chết đến nơi. "Mạng của ta không sao, mấy chục năm trước ta đã chuẩn bị tâm lý cho ngày này rồi." Phổ Trí nắm lấy tay Trương Tiểu Phàm, đặt Phệ Huyết Châu vào tay cậu, Trương Tiểu Phàm sợ hãi muốn rụt tay lại nhưng Phổ Trí nắm chặt không buông. "Đứa bé, hãy nhận lấy đi, nếu thứ này không có khí tức người sống che đậy, không biết bao nhiêu người sẽ phải chết vì nó, hãy giữ nó lại để bảo vệ mọi người!" Phổ Trí thấy Trương Tiểu Phàm muốn từ chối liền trầm giọng nói.

Giữa Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ, sau một hồi cân nhắc, Phổ Trí quyết định giao Phệ Huyết Châu cho Trương Tiểu Phàm thì tốt hơn. "Dạ..." Trương Tiểu Phàm dù sợ hãi nhưng nghe vậy cũng phải nhận lấy: "Cháu có bị chết vì thứ này không ạ..." "Yên tâm đi, chỉ cần cháu không giống ta, đừng tìm cách thao túng nó...

Nếu có cơ hội, nhất định phải phá hủy nó!" Phổ Trí ân cần dặn dò. "Tiểu Phàm, đừng tin lời ông ta, biết đâu ông ta định hại cậu thì sao!" Lâm Kinh Vũ vội vàng hét lên. "Tớ nghĩ chắc không phải đâu..." Trương Tiểu Phàm nắm chặt Phệ Huyết Châu, không biết làm sao. "Tiểu Phàm, cứ nhận lấy đi, chỉ cần cẩn thận một chút là được." Lúc này, Ngao Tông lên tiếng nhắc nhở. "Dạ..." Nghe lời Ngao Tông, Trương Tiểu Phàm mới cẩn thận thu cất Phệ Huyết Châu.

Không hiểu sao, tuy trước đây chưa từng gặp Ngao Tông nhưng cậu lại có một cảm giác tin tưởng kỳ lạ, tựa như từ sâu trong lòng đã coi hắn như một bậc trưởng bối. "Các cháu lại đây..." Phổ Trí vẫy tay ra hiệu cho Lâm Kinh Vũ lại gần, cậu bé do dự một chút rồi đi tới, nhưng thần sắc vẫn đầy cảnh giác. "Cả hai cháu đều có tư chất căn

cốt có thể tu hành, nếu cả đời ở lại cái làng nhỏ này làm nông phu thì thật quá đáng tiếc..." Phổ Trí thấy Lâm Kinh Vũ có thiên phú cực mạnh, không khỏi tiếc nuối thở dài. "Có gì mà tiếc ạ, cháu thấy cứ ngày đi làm đêm về ngủ chẳng phải là việc nên làm sao?" Lâm Kinh Vũ có chút không hiểu.

Phổ Trí lắc đầu, ông biết bây giờ nói gì đứa trẻ cũng sẽ không hiểu. "Tiểu Phàm, ta hy vọng cháu hãy ghi nhớ, nếu có cơ hội, nhất định phải phá hủy Phệ Huyết Châu, rõ chưa?" Phổ Trí chân thành nói: "Thậm chí... thậm chí đánh cược cả tính mạng!" Trương Tiểu Phàm có chút sợ hãi, lắp bắp: "Lão hòa thượng, cháu không muốn chết đâu..." "Xin lỗi, ta không còn thời gian nữa!" Trong mắt Phổ Trí hốt nhiên lóe lên một tia tinh quang, mạnh mẽ nắm chặt lấy tay Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó cảm nhận được một luồng năng lượng cực kỳ khổng lồ qua tay Phổ Trí nhanh chóng tràn vào cơ thể, ý thức hải của cậu tựa hồ không thể chịu đựng nổi chấn động mãnh liệt như vậy, lập tức hôn mê bất tỉnh! "Tiểu Phàm!" Lâm Kinh Vũ thấy vậy vội định lao lên kéo Trương Tiểu Phàm lại, nhưng Ngao Tông đã giữ vai cậu bé lại: "Đứa bé, đợi một chút, ông ấy đang giúp Trương Tiểu Phàm!" Ngao Tông nhìn ra được, pháp lực trong người Phổ Trí đang nhanh chóng truyền vào cơ thể Trương Tiểu Phàm, hiển nhiên là đang truyền thụ công lực và tu vi của mình cho cậu bé!

Xem ra ở những giây phút cuối đời, ông đã quyết định chọn Trương Tiểu Phàm làm truyền nhân, qua đó cũng thấy Phổ Trí mệnh chẳng còn bao lâu.

Chẳng mấy chốc, công lực cả đời của Phổ Trí đã truyền thụ xong, sau khi pháp lực tiêu tán nhanh chóng, ông trông càng già nua yếu ớt hơn, những nếp nhăn trên mặt cũng hằn sâu hơn. "Vị đạo hữu này, đa

tạ đã không ngăn cản ta..." Phổ Trí yếu ớt mỉm cười với Ngao Tông. "Chỉ là lần đầu gặp Trương Tiểu Phàm, sao ông biết có thể tin tưởng cậu bé?" Ngao Tông thản nhiên nói: "Tư chất của hai người chắc ông cũng thấy rõ rồi chứ?" Ngụ ý của Ngao Tông rất rõ ràng, tư chất của Lâm Kinh Vũ hiển nhiên vượt xa Trương Tiểu Phàm, thậm chí Lâm Kinh Vũ có thể coi là vạn người có một. "Đạo hữu, ta là người trong Phật môn, không nhìn tư chất, chỉ nhìn duyên phận..." Phổ Trí đương nhiên biết Ngao Tông muốn nói gì, tư chất của Lâm Kinh Vũ tuy kinh diễm nhưng ông tin tưởng hơn vào tâm tính của Trương Tiểu Phàm, sẽ kiên định thực hiện ước định với ông hơn.

Ông tin mình không nhìn lầm người. "Tiểu Phàm, Tiểu Phàm!" Lâm Kinh Vũ vội vàng tiến lên kiểm tra tình hình Trương Tiểu Phàm, phát hiện cậu bé chỉ là đang ngủ khò khò. "Thật dọa chết tớ rồi" Lâm Kinh Vũ chưa kịp thở phào thì Phổ Trí đột ngột ra tay đánh vào gáy, khiến cậu cũng ngất đi. "Đại hạn của ta sắp đến, ta không muốn những đứa trẻ này nhìn thấy cảnh khó coi nhất của mình, nên chỉ đành làm vậy..." Phổ Trí có chút ái ngại cười với Ngao Tông. "Tùy ông thôi." Ngao Tông khẽ gật đầu.

Phổ Trí bước đi lảo đảo, lê thân hình héo úa già nua của mình chậm rãi đi ra ngoài rừng cây.

Chương 738

Lúc này, bóng đêm sâu thẳm nhất đã qua, bình minh sắp đến, hòa thượng Phổ Trí sau khi đã giao ra tất cả, lại thấy mỗi bước chân đều thật nhẹ nhàng, không còn sự nặng nề như trước nữa.

Dù cho khi mặt trời ngày mai lặn xuống, ông không thể nào sống sót được nữa. "Có lẽ đời ta đã được định sẵn như vậy rồi..." Phổ Trí dần dần biến mất trong tầm mắt của Ngao Tông. "Hai đứa nhỏ này..." Ngao Tông suy nghĩ một lát, để lại một đạo bình chướng hộ thân cho hai người để phòng quỷ hồn hay dã sói trong núi làm hại, sau đó cũng rời đi.

Hiếm khi có thời gian nhàn rỗi, hắn muốn dùng thần thức thăm dò thế giới này một phen, cũng như tìm hiểu về vị Minh Giới chi chủ kia...

Cùng lúc đó, một luồng cô hồn phiêu dạt từ trên núi xuống, nhanh chóng hóa hình tại thôn Thảo Miếu, đó chính là tàn hồn của Lý Dịch. "Lão hòa thượng đáng chết..." Lý Dịch nhìn hồn phách tàn khuyết không hoàn chỉnh của mình, khuôn mặt phẫn nộ đến vặn vẹo.

Hắn không ngờ Phổ Trí có thể khống chế được Phệ Huyết Châu và dùng nó gây thương tích cho hắn vào phút cuối.

May mà nhờ công pháp Luyện Huyết Tông, hắn đã kịp bỏ thân thể, giữ lại một phần tàn hồn để tồn tại dở người dở quỷ thế này. "Không ổn rồi..." Hồn phách Lý Dịch bỗng nhiên lan rộng những đạo vết nứt, hắn biết đây là điềm báo hồn phi phách tán, trong lòng kinh khủng vô cùng!

Trong lúc kinh khủng tột độ, hắn bỗng phát hiện một nhóm thôn dân đang đi xuống từ lối vào ngọn đồi.

Những thôn dân này lên núi tìm kiếm không có kết quả, đành phải quay về, lúc này trời cũng sắp mờ sáng. "Thật là, cái thằng Tiểu Phàm này không nghe lời, không tìm thấy Lâm Kinh Vũ mà ngay cả nó cũng làm mất luôn rồi!" "Mọi người về nghỉ một lát đi, lát nữa lại lên núi tìm xem, hai đứa nhỏ mong là không sao..." Thôn dân xì xào bàn tán, không biết rằng hồn phách Lý Dịch đang lặng lẽ áp sát.

Họ đều là người phàm xác thịt, căn bản không thể nhìn thấy hồn phách, trong đêm tối khuôn mặt của Lý Dịch càng trở nên dữ tợn hơn. "Nhiều hồn phách người sống thế này...

Tuy không có tu vi nhưng nếu nuốt sạch hết, ta chắc cũng có thể tiếp tục tồn tại dưới dạng quỷ tu!" Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh, chỉ cảm thấy đầu óc đau nhức như bị ai đó cố nhét thứ gì vào não vậy.

Kinh mạch trên người cũng đau âm ỉ, cậu không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ là bị Phổ Trí nắm tay rồi ngất đi. "Tiểu Phàm!" Lâm Kinh Vũ vội vàng tới kiểm tra, thấy cậu vẫn bình yên vô sự mới thở phào: "Lão hòa thượng đó, tớ cứ tưởng ông ta định hại cậu cơ!" "Chuyện gì thế...

Người đâu rồi?" Trương Tiểu Phàm nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Phổ Trí đâu. "Đi rồi, trước khi đi ông ấy đã truyền thụ hết công lực cho cháu và hy vọng cháu có thể vận dụng tốt nó." Lúc này Ngao Tông lên tiếng.

Hắn biết rõ Phổ Trí e là đã chết, nhưng không nói cho Trương Tiểu Phàm biết.

Trương Tiểu Phàm không biết mình đã nhận ân tình lớn thế nào từ Phổ Trí, nếu trong lòng cứ mang sự áy náy quá lớn sẽ không tốt cho tu hành sau này, nên hiện tại chưa thể nói cho cậu biết được. "Thế ạ...

Nhưng lúc nãy ông ấy bị thương, e là không sống nổi qua tối nay?" Trương Tiểu Phàm có chút lo lắng. "Không cần bận tâm đâu.

Mà này, cháu và Lâm Kinh Vũ cũng nên về đi thôi, đừng quên cả làng đang đi tìm hai đứa đấy." Ngao Tông chủ động chuyển chủ đề. "Đúng rồi!" Hai đứa trẻ bừng tỉnh, vội vàng chạy xuống núi.

Lúc này, Ngao Tông ngửi thấy một mùi máu tanh cực kỳ nhàn nhạt từ dưới núi truyền tới. "Không ổn." Ngao Tông cau mày, với kinh nghiệm của mình hắn nhận ra e là có chuyện chẳng lành xảy ra.

Lo lắng Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm sẽ gặp bất trắc, hắn lập tức đi theo hai đứa trẻ xuống núi.

Càng đi xuống, mùi máu tanh trong không khí càng nồng nặc, cho đến cuối cùng ngay cả hai đứa trẻ cũng ngửi thấy rõ mười mươi. "Chuyện gì thế nhỉ...

Hôm nay trong làng mổ lợn à?

Được ăn thịt to rồi?" Lâm Kinh Vũ có chút hưng phấn. "Có khi mọi người tưởng tớ bị yêu ma bắt đi nên mổ lợn cúng thần để tìm tớ về đấy." Trương Tiểu Phàm đoán mò.

Dù sao đi nữa, cả hai tăng tốc độ, nhưng khi vừa xuống đến chân núi, họ hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây dại!

Thôn dân nằm la liệt ở đầu thôn, máu chảy thành sông! "Trời ơi..." Hai đứa trẻ hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng, toàn thân run rẩy, ngay cả người gan dạ như Lâm Kinh Vũ cũng sợ đến mức ngồi bệt xuống đất!

Thi thể của các thôn dân hầu như không có chỗ nào nguyên vẹn, như bị dã thú cắn xé tan tác, thậm chí có người còn không giữ được toàn thây! "Làng bị dã thú tấn công rồi..." Trương Tiểu Phàm run rẩy đi về phía đám thi thể, trong lòng thầm cầu nguyện đừng nhìn thấy cha mẹ mình.

Nhưng sự thực cực kỳ tàn khốc, khi thấy cha mẹ mình chết thảm,

cậu hoàn toàn gục ngã, tiến lên nắm chặt tay cha mẹ khóc ròng rã. "Là con dã thú nào làm, ta phải lột da nó mới thôi!" Lâm Kinh Vũ nhìn thi thể cha mẹ không còn nguyên vẹn, lệ chảy đầy mặt và giận dữ gào thét: "Nhất định là con gấu lần trước trốn thoát!

Ta phải giết nó!" Trương Tiểu Phàm thì ôm chặt thi thể cha mẹ, không chịu buông tay.

Ngao Tông đi ngay phía sau liếc mắt đã thấy, những người này tuyệt đối không phải chết dưới tay dã thú.

Vết thương chí mạng phần lớn ở thiên linh cái, không ngoại lệ trên cổ đều có dấu vết bị hút máu, hiển nhiên là bị một số tu hành giả tu luyện tà đạo tập kích. "Haiz..." Ngao Tông nhìn hai đứa trẻ, không kìm được mà tiến lên nói: "Không phải thiên tai, cũng không phải dã thú làm, là nhân họa đấy." "Cháu không hiểu..." Lâm Kinh Vũ đẫm lệ nhìn Ngao Tông.

Ngao Tông nói: "Có người đã cố ý giết họ." "Một người mà giết sạch cả làng mấy trăm người...

Vậy cháu phải báo quan thôi, không thể để hung thủ chạy thoát được..." Trương Tiểu Phàm nức nở nói. "Báo quan e là vô ích, kẻ ra tay không phải người thường đâu, như trước đó đã thấy, là hạng tu hành giả như Lý Dịch hay hòa thượng Phổ Trí, báo quan có ý nghĩa gì!" Ngao Tông lắc đầu, hai đứa trẻ này quá ngây thơ rồi.

Tuy nghe hiểu nửa vời nhưng họ lờ mờ nhận ra mình dường như không thể làm được gì, vì thế càng thêm bi thương.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân vội vã truyền đến, đồng thời Ngao Tông phát giác một trận linh lực khí tức khá mạnh đang áp sát, hắn lập tức tiến lên che chở cho hai đứa trẻ. "Chết tiệt!

Ta lại chậm một bước rồi!" Một thân ảnh nhanh chóng tiến lại

gần, khi hiện hình chỉ thấy một thanh niên mặc thanh bào, có vẻ có pháp lực nhất định.

Thanh niên nhìn đám thi thể nằm la liệt dưới đất, bất lực thở dài: "Khó khăn lắm mới phát giác phụ cận có quỷ tu, nếu ta đến sớm nửa ngày có lẽ đã khác..." "Ngươi là ai?" Ngao Tông ngưng thị nhìn gã.

Thanh niên lúc này mới hoàn hồn: "Xin lỗi, ta quá chú tâm vào các thi thể nên không phát hiện có người sống, ta tên là Điền Vân Phong, không biết danh tính các hạ?" Điền Vân Phong vốn định hỏi đạo hiệu của Ngao Tông, nhưng phát giác thanh niên khí vũ bất phàm này dường như không có chút pháp lực nào, nên tưởng là người bình thường. "Ta tên Ngao Tông.

Nghe ngươi nói, hình như ngươi đang truy bắt lũ quỷ tu giết người tu hành kia?" Ngao Tông hỏi. "Các hạ nói đúng, ta là đệ tử Thanh Vân Môn, thời gian qua phụng mệnh xuống núi quét sạch tà túy vùng này, chỉ tiếc là đã chậm một bước..." Điền Vân Phong thở dài thườn thượt, nhìn hai đứa trẻ đang đau khổ gã càng không nỡ.

Chương 739

"Đại ca ca, cháu muốn đi tìm con quỷ đã giết sạch cả làng." Trương Tiểu Phàm nước mắt chưa khô, đứng bên cạnh Ngao Tông trầm giọng nói.

Dù đứa trẻ vốn rất nhát gan, nhưng khi tận mắt chứng kiến cả làng bị đồ sát, tâm tính cậu như trưởng thành hơn nhiều. "Cháu cũng muốn đi!

Đại ca ca, người có thể giúp cháu không!" Lâm Kinh Vũ cũng theo lời nói.

Nhưng Ngao Tông nghe vậy chỉ chậm rãi lắc đầu: "Dựa vào hai đứa, tìm thấy thì sao?

Chẳng lẽ lại nộp mạng thêm sao?" "Nhưng cháu không thể đứng nhìn..." Lâm Kinh Vũ không cam tâm. "Tiểu hỏa tử, ta hiểu tâm tình của cháu, chỉ là cháu căn bản không có năng lực đó mà?

Hai cháu có căn cốt tu hành không?" Điền Vân Phong nói được một nửa, bỗng như phát hiện ra lục địa mới, tiến lên nắn vai hai đứa trẻ, thấy chúng kêu oai oái vì đau mới buông tay. "Tiểu tử này khá hơn chút, còn cậu bé này cũng không hẳn không thể tu hành..." Điền Vân Phong như đang ngắm nghía món hàng mà nhìn hai đứa. "Nhìn cái gì!" Lâm Kinh Vũ bị nhìn đến mức sởn gai ốc, Điền Vân Phong trước mắt này chẳng đáng yêu chút nào. "Xin lỗi hai cháu!

Không, ta thấy hai cháu có tiềm chất tu hành, giờ cũng không còn nhà để về, hay là theo ta về Thanh Vân Môn bái sư tu hành thấy sao?

Tuy tư chất không hẳn lý tưởng nhưng người có thể tu hành trăm người mới có một, ít nhất hai cháu cũng phù hợp quy tắc lên núi rồi!" Điền Vân Phong tự nói tự quyết.

Sau đó gã giải thích sơ qua cho hai đứa trẻ, chúng mới hiểu tu hành là chuyện gì. "Nếu cháu có pháp lực tu hành, có thể giết chết kẻ đã đồ sát cả làng không?" Lâm Kinh Vũ hỏi. "Đương nhiên, phải xem cháu tu hành thế nào đã, nếu siêng năng tu luyện đạt đến thành tựu nhất định thì hoàn toàn có thể." Điền Vân Phong đắc ý nói: "Ví như ta đây, có thể xuống núi săn giết quỷ quái tà túy cứu người, nhưng ngược lại nếu tu hành kém cỏi thì chỉ có thể ở lại trên núi tiếp tục tu luyện, có xuống núi cũng chỉ nộp mạng vô ích thôi." "Cháu muốn đi, xin hãy đưa cháu đến Thanh Vân Môn!" Trương Tiểu Phàm im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: "Cháu nhất định sẽ tu luyện được cảnh giới giống như chú, lúc đó sẽ xuống núi giết chết con quỷ kia!" "Cháu cũng vậy!" Lâm Kinh Vũ gật đầu phụ họa.

Ngao Tông nghe vậy không nhịn được cười: "Hai đứa, nếu lấy đó làm mục tiêu tu hành thì e là cả đời khó có tiền đồ, quả nhiên trẻ con dễ dụ thật." "!" Điền Vân Phong nghe vậy lập tức bất mãn: "Ta dù sao cũng là đệ tử cấp Đinh của Thanh Vân Môn, vào núi tu hành mười năm có thể đạt đến trình độ như ta đã là có thiên phú rồi!" "Cấp Đinh?

Trên ngươi chắc còn cấp Giáp, Ất, Bính nữa nhỉ, ở tông môn ngay cả trình độ hạng ba cũng không tới, có gì mà kiêu ngạo?" Ngao Tông vặn hỏi. ".....

Ngươi chỉ là một phàm nhân không thể tu hành, đừng có cuồng vọng!" Điền Vân Phong có chút tức giận, gã có thể chấp nhận tiền bối cao nhân chỉ điểm, nhưng duy nhất một phàm nhân thì không thể chấp nhận được.

Nếu không phải tông môn quy định không được tranh đấu với phàm nhân, gã đã cho Ngao Tông biết mặt rồi.

Ngao Tông cũng lười nói nhảm, chỉ khẽ vung tay, tức thì một trận cương phong cuồng bạo nổi lên, thổi quét khiến những cây đại thụ

trong rừng rung chuyển, suýt chút nữa bật rễ!

Điền Vân Phong càng cảm thấy đứng không vững, thậm chí phải động dụng pháp lực mới đứng vững chân được.

Còn Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ, nếu không có Ngao Tông che chở thì đã bị gió thổi bay đi rồi!

Ngao Tông thu tay lại, trận cương phong im bặt. "Ngài...

Ngài là tiền bối cao nhân...

Ta có mắt không tròng, xin tiền bối lượng thứ!" Điền Vân Phong lập tức ngớ người, tuy đối phương không thể hiện tu vi bản thân nhưng chỉ một chiêu ngự phong này đã khiến gã không dám tưởng tượng nổi rồi! "Bái kiến tiền bối!" Điền Vân Phong không nói nhảm nữa, trực tiếp cúi đầu bái lạy Ngao Tông.

Ngao Tông không chút động lòng, chỉ thản nhiên hỏi ngược lại: "Tu vi thiển bạc, sao lại trách người khác coi thường?" "Phàm nhân cũng có nhiều người siêng năng hơn cả tu hành giả, không có tu vi như vậy chỉ vì cha mẹ cho căn cốt thiên phú không đủ thôi, ngươi không có tư cách coi thường họ." Mồ hôi lạnh trên trán Điền Vân Phong chảy ròng ròng, lời Ngao Tông nói với ngữ khí ôn hòa mà uy nghiêm, giống hệt sư phụ gã, nhất thời lòng kính sợ trong gã lại tăng thêm vài phần. "Đại ca ca, chú ấy không phải người xấu ạ?" Trương Tiểu Phàm có chút khó hiểu nhìn Ngao Tông. "Cũng không hẳn là xấu, chỉ là hơi tự lượng sức mình thôi." Ngao Tông không khách khí nói: "Dù sao giờ hai đứa cũng không còn nơi nào để đi, cùng gã lên núi tu hành cũng là một chỗ tốt." "Tiền bối nói đúng ạ, trong môn phái cũng có nhiều đồ đệ bị tà túy giết hại người thân, lên núi tu hành cũng vì để báo thù, tiêu diệt ma vật." Điền Vân Phong vội vàng phụ họa.

Phải biết rằng, nếu có thể giới thiệu được đệ tử có tư chất tuyệt giai lên núi sẽ được sư phụ khen thưởng, gã lờ mờ cảm thấy Lâm

Kinh Vũ có tiềm chất đó. "Vậy... làm phiền chú vậy." Trương Tiểu Phàm không biết phải nói thế nào với Điền Vân Phong, chỉ đành học theo bộ dạng lúc nãy mà hành lễ. "Không cần khách khí, sau này các em là sư đệ của anh!" Điền Vân Phong thuận thế biểu đạt thái độ. "Ta sẽ cùng các cháu lên núi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Hai đứa trẻ này là người có thiên mệnh, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng rời bỏ. "Đương nhiên không vấn đề gì ạ!" Điền Vân Phong lập tức đồng ý, tưởng rằng Ngao Tông chỉ đưa hai đứa lên núi thôi.

Mọi người nhất trí, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm cũng biết giờ không phải lúc để đau buồn tiếp.

Theo yêu cầu của Điền Vân Phong ở lại thêm vài ngày, hai đứa trẻ tự tay đào huyệt chôn cất các thôn dân.

Ngao Tông cũng không ra tay giúp đỡ, hắn biết hai đứa trẻ cần phải tự mình hoàn thành việc này.

Đối với chúng việc này cực kỳ nặng nề, mỗi một thôn dân đều là những bậc trưởng bối, bạn bè đã nhìn chúng lớn lên, nay tận mắt thấy từng người biến thành thi thể lạnh lẽo được vùi sâu vào đất, thật khó lòng chấp nhận.

Càng đau khổ hơn là chính tay chôn cất song thân.

Mấy ngày sau, cuối cùng mọi chuyện cũng xong xuôi, chúng hứa trước mộ phần nhất định sẽ quay lại báo thù tuyết hận.

Khi Điền Vân Phong quay lại, cả nhóm cùng khởi hành đến Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Môn ở nơi rất xa, dọc đường mất không ít thời gian, ròng rã nửa tháng mới tới nơi.

Khi vừa đến, Ngao Tông vốn định lên núi nhưng đột nhiên phát

giác cảm ứng mà hắn để lại ở Minh Giới đang chấn động.

Vị Minh Giới chi chủ Thương Thất Dạ kia dường như đang tìm mọi cách để tìm hắn.

Ngao Tông lập tức thay đổi ý định, quyết định xử lý xong chuyện ở Minh Giới trước! "Hai cháu cứ lên núi chờ trước, ta có việc quan trọng cần xử lý, sau này sẽ tìm gặp lại!" Sau khi chia tay hai đứa trẻ, Ngao Tông lập tức tiến vào Minh Giới.

Cùng lúc đó, Thương Thất Dạ đang nôn nóng không thôi bỗng nhíu chặt mày! "Đến rồi..." Thương Thất Dạ cảm nhận được u minh khí tức trong Minh Giới trở nên cực kỳ ngưng trọng, không chút nghi ngờ, chính là do Ngao Tông gây ra! "Thật sự dám tới nộp mạng!" Thương Thất Dạ giận quá hóa cười, biết đây là cơ hội tuyệt hảo để kết liễu Ngao Tông!

Không còn nghi ngờ gì nữa, bất luận tu vi Ngao Tông ra sao, u minh chi lực mà hắn nắm giữ chắc chắn vượt xa gã.

Nếu không đánh bại hắn, người này chắc chắn sẽ đe dọa đến gã, không giết chết hắn sẽ là một hiểm họa cực lớn.

Gã tin rằng, ngay tại sân nhà của mình, Ngao Tông nhất định không phải đối thủ của gã, và đây cũng là cơ hội duy nhất để diệt sát đối phương! "Tất cả Minh tộc, lập tức đến Uổng Tử Thành, không được chậm trễ!" "Chuẩn bị nghênh tiếp đại địch!" Một khắc này, những Minh tộc đang ráo riết tìm kiếm trong Minh Giới đều kinh hãi không thôi, đây là lần đầu tiên họ nhận được lệnh động viên long trọng như vậy từ Minh Giới chi chủ!

Chương 740

"Xem ra kẻ địch lần này thực sự có thể đe dọa đến chủ thượng rồi..." "Láo xược!

Nói khẽ thôi, không muốn sống nữa à!" "Đừng có lề mề, nếu đến muộn khiến chủ thượng nổi giận thì không chỉ một người phải chết đâu." Trong nhất thời, đoàn quân Minh tộc hùng hậu toàn bộ tụ hội kéo về phía Uổng Tử Thành vừa được trùng tu xong.

Thương Thất Dạ hiểu rõ, những người này bất quá chỉ là bia đỡ đạn, nhưng chỉ cần có thể giết chết Ngao Tông, mọi sự đánh đổi đều xứng đáng. "Tên đó dường như nắm giữ một thế giới giống Minh Giới, nếu giết được hắn, ta có thể thay thế hắn, thậm chí đi khắp các giới để đoạt lấy Minh Giới bản nguyên như hắn!" Nghĩ đến đây, Thương Thất Dạ có chút kích động!

Khi Ngao Tông giáng lâm trước Quỷ Môn Quan của Minh Giới, hắn hoàn toàn không che giấu khí tức, ngược lại đem khí tức bản thân bộc phát toàn bộ!

Trong nhất thời, tất cả quỷ quái, hồn phách trong Minh Giới đều điên cuồng chạy trốn, không ai dám cản đường Ngao Tông!

Còn về phần quỷ binh đã nhận lệnh, chúng cũng đứng nép một bên run rẩy, làm sao dám đối kháng với kẻ địch thế này.

Tuy nhiên Thương Thất Dạ không hề nương tay, gã trực tiếp khống chế ý thức của đám quỷ binh, khiến chúng lao vào Ngao Tông như thiêu thân. "Chỉ là công dã tràng mà thôi." Ngao Tông nhìn những quỷ binh mắt đỏ ngầu kia, không thèm đoái hoài, trực tiếp đi xuyên qua giữa chúng.

Ngao Tông đi đến đâu, hộ thể cương khí chạm phải quỷ hồn nào,

kẻ đó liền tan biến ngay lập tức, căn bản không thể chạm tới Ngao Tông mảy may.

Cứ thế, Ngao Tông đi thẳng tới Uổng Tử Thành không chút trở ngại, bên ngoài thành trì âm sâm này, từng hàng Minh tộc đông nghịt đã chờ sẵn từ lâu.

Từng là chủng tộc cao quý nhất Minh Giới, nhưng nay họ chỉ như quỷ binh, bị coi là bia đỡ đạn nộp mạng.

Trong số họ ai nấy đều bi ai khôn xiết, nhưng số mệnh bị Minh Giới chi chủ nắm giữ, thân bất do kỷ.

Thương Thất Dạ đương nhiên nghĩ rằng, những người này có địa vị hôm nay đều là nhờ gã, nên việc họ phải chết vì gã cũng là lẽ đương nhiên. "Đến đúng lúc lắm, ngươi có biết trên đường đi ngươi đã giết bao nhiêu quỷ binh và hồn phách không?" Lúc này, Thương Thất Dạ cưỡi trên một con tọa kỵ vô cùng hoa lệ tôn quý, từ trên cao hứng thú nhìn xuống Ngao Tông: "Hiện tại, đám Minh tộc này cũng sẽ chết sạch dưới tay ngươi, ngươi thực sự không có chút lòng thương hại nào sao?" Ngao Tông thản nhiên nói: "Sai rồi, người giết họ là ngươi, biết rõ họ phải chết mà vẫn bắt họ lên nộp mạng, ngươi đối đãi với cấp dưới như vậy sao?" "Ta không tranh luận với ngươi, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết ở đây, ta sẽ không để ngươi chạy thoát nữa." Nụ cười của Thương Thất Dạ dần trở nên dữ tợn, sát ý hoàn toàn không che giấu được nữa. "Ta cũng đang định nói như vậy." Ngao Tông vung tay, một trận cuồng phong kèm theo những bông tuyết lạnh lẽo thổi tới, hàng vạn Minh tộc đang dàn trận trong nháy mắt toàn bộ bị đóng băng, không một ai có thể cử động. "Hừ, bản thân còn lo chưa xong mà còn tâm trí quan tâm đến đám sâu kiến này sao?" Thương Thất Dạ khinh miệt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Gã tùy tay đánh ra một đạo u minh chi lực, định đập tan những pho

tượng băng kia!

Nhưng u minh chi lực bị hóa giải một cách lặng lẽ, tự nhiên là do thủ bút của Ngao Tông. "Tất nhiên là cần thiết, vì sau này họ sẽ trở thành thần dân của ta." Ngao Tông thần sắc bình thản, như thể đang tường thuật một sự thật tất nhiên. "Tìm chết!" Thương Thất Dạ đại nộ, lập tức huyễn hóa ra vô số cây trường mâu u minh khổng lồ phía sau, đạo u minh chi lực bức người đó ập tới, kèm theo tiếng xé gió của hàng vạn trường mâu lao xuống!

Ngao Tông không hề lùi lại nửa bước, hắn chỉ chậm rãi xòe lòng bàn tay, ngưng kết thành một đạo bình chướng tạo nên từ hàn khí và u minh chi lực ngay trước mặt, ngăn chặn tất cả không sót một chút gì. "Hừ!" Thương Thất Dạ vung tay lớn, tập trung u minh chi lực lại một lần nữa, hóa thành một cột sáng bùng nổ định thôn phệ Ngao Tông. "Ta thực sự đã đánh giá quá cao ngươi rồi." Đôi mắt Ngao Tông lóe lên một tia tinh quang, đạo bình chướng hộ thân trước mặt hắn đột nhiên như một bông sen nở rộ, từng lớp từng lớp, sau đó mạnh mẽ khép lại, hấp thụ sạch sẽ toàn bộ u minh chi lực đó thành của mình! "Hỏng rồi!" Thương Thất Dạ kinh hãi, Ngao Tông khống chế u minh chi lực đã đến mức này, tiếp tục tấn công chỉ tổ làm giàu cho kẻ địch, gã buộc phải cưỡng ép cắt đứt đòn đánh.

Nhưng Ngao Tông đâu có dễ dàng buông tha, lượng u minh chi lực vừa hấp thụ bỗng nhiên bùng nổ, một cột sáng trong nháy mắt thôn phệ Thương Thất Dạ!

Khi u minh chi lực bộc phát, Minh Giới vốn đã âm sâm lại càng trở nên lạnh lẽo, ngay cả mặt đất cũng phủ một lớp băng dày, cuối cùng Thương Thất Dạ thảm hại rơi xuống, đâm mạnh vào mặt đất! "Oanh!" Một trận bụi mù mịt bốc lên, nhưng lập tức bị u minh chi lực màu tím đánh tan, một tôn hung thú quanh thân quấn quýt hào quang nghiệp chướng ngút trời gào thét lao ra! "Hống!" Tiếng gào thét của

hung thú thấu tận trời xanh, xé tan mây mù, những tia sáng yếu ớt từ thiên ngoại chiếu rọi lên cơ thể hung thú, khiến nó càng thêm tà tính. "Hôm nay... ngươi chắc chắn phải chết!" Mỗi bước chân của hung thú đều thiêu đốt ngọn lửa màu tím hùng hục, giọng nói phát ra chính là tiếng của Thương Thất Dạ.

Giọng nói lúc này khàn đặc khó nghe, chứa đựng nộ hỏa vô cùng tận, tựa như hận không thể xé nát Ngao Tông ngay lập tức. "Thì ra bản thể của ngươi lại có dung mạo này." Ngao Tông nhìn nó, trầm tư suy nghĩ.

Thương Thất Dạ chắc hẳn là một đại hung thú thượng cổ của thế giới này, nhờ cơ duyên xảo hợp mà đạt được Minh Giới bản nguyên nên mới không ngừng tu luyện thành hình người, cuối cùng sáng tạo ra Minh Giới như hiện tại.

Thảo nào gã không chút thương xót cho bất kỳ linh hồn nhân loại nào, vì gã vốn dĩ đâu phải con người! "Chết đi!" Thương Thất Dạ nộ hỏa ngút trời, ngọn lửa màu tím đen bùng nổ, hóa thành một cơn bão lửa cuồng dạo thôn phệ Ngao Tông. "Tan!" Ngao Tông một chân đạp xuống mặt đất, luồng u minh chi lực bộc phát lập tức xé tan bão lửa, nhưng đồng thời mặt đất từng tấc từng tấc băng rạn, từng đạo minh hỏa như mạng nhện đan xen quấn quanh Ngao Tông, hơi nóng hừng hực.

Những minh hỏa ẩn giấu sâu dưới đại địa Minh Giới này, dù chỉ một tia hơi nóng cũng đủ thiêu cháy bất kỳ linh hồn nào chạm phải thành tro bụi.

Thương Thất Dạ rõ ràng đã kinh doanh Minh Giới nhiều năm, ngay cả những ngọn lửa khó áp chế này cũng có thể dễ dàng khống chế. "Chết!" Theo lệnh của Thương Thất Dạ, những ngọn lửa đan xen kia muốn thôn phệ Ngao Tông, chớp mắt thân ảnh Ngao Tông đã

bị hỏa quang ngút trời che lấp!

Một khắc này, nhiệt độ Minh Giới đột ngột tăng vọt, mặt đất vốn phủ băng tuyết bị tan chảy, ngay cả Minh Hà bên ngoài Uổng Tử Thành cũng sôi sùng sục.

Những Minh tộc bị Ngao Tông đóng băng cũng được giải thoát, nhưng phần lớn nhanh chóng bị ngọn lửa thiêu thành tro bụi, chỉ có số ít người chạy thoát được.

Dưới nhiệt độ khủng khiếp đó, cả Minh Giới biến thành luyện ngục, quỷ hồn lần lượt hồn phi phách tán, ngoại trừ một số ít Minh tộc tu vi cao, hầu như không ai thoát khỏi tai ách này.

Cuối cùng, khi khắp Minh Giới đều biến thành một biển lửa, mặt đất nứt nẻ nham thạch tuôn trào, nộ hỏa của Thương Thất Dạ mới dần bình lặng lại. "Nên kết thúc rồi..." Nhìn cột hỏa quang sắp biến mất trước mắt, gã tin chắc Ngao Tông đã chết. "Ta đã bảo rồi, hôm nay vốn dĩ..." Ánh mắt đắc thắng của Thương Thất Dạ bỗng biến thành kinh ngạc, gã nhìn thấy khi hỏa quang tan đi, Ngao Tông vẫn hào phát vô thương!

Không chỉ vậy, Ngao Tông đang ngự trên hư không nhìn xuống gã, phía sau hắn, một tôn long hồn đang ngạo nghễ lượn lờ. "Long hồn..." Ánh mắt Thương Thất Dạ lóe lên sự kinh hãi, gã gần như tưởng mình nhìn lầm.

Làm sao Ngao Tông có thể không hề hấn gì! "Cái gọi là cực hạn của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi." Ngao Tông lạnh lùng nhìn gã: "Với tư cách là Minh Giới chi chủ, ngươi quả có chỗ độc đáo, nhưng trong mắt ta thì không đủ xem." Nói đoạn, Ngao Tông vung tay lớn, những minh hỏa đang thiêu đốt trên đại địa dần tắt ngấm, dòng sông nham thạch đông cứng lại, ngay cả mặt đất nứt nẻ cũng khép lại theo. "Không thể nào!" Thương Thất Dạ điên cuồng, bất chấp tất cả dùng

đến thủ đoạn cuối cùng, mưu toan dùng sức mạnh luân hồi áp chế Ngao Tông.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, gã phát hiện ra ngay cả nghiệp lực luân hồi cũng không thể ảnh hưởng đến Ngao Tông mảy may.

Hắn vẫn đứng yên ở đó, không bị cuốn vào luân hồi, cũng không mất một sợi tóc. "Dừng lại ở đây thôi." Ngao Tông đưa tay khẽ điểm một cái, pháp lực và u minh chi lực của Thương Thất Dạ không còn cách nào vận hành được nữa, gã bị một tấm lưới u minh chi lực từ trên trời giáng xuống quặc chặt!

Lúc này gã như một con chiên chờ mổ thịt, chỉ có thể ngồi yên chờ chết, không có thủ đoạn nào ứng phó được Ngao Tông!

Một khắc này, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Thương Thất Dạ, không biết đã bao lâu gã chưa nếm trải cảm giác này. "Tha... mạng..." Ngao Tông từ đầu chí cuối vẫn thản nhiên ứng phó, căn bản không dùng hết toàn lực, ngược lại gã đã cùng đường mạt lộ, vì giữ mạng mà phải làm thế này!

Chương 741

"Thật đáng tiếc..." Ngao Tông nhìn xuống gã, ánh mắt lãnh đạm không vui không buồn: "Ngươi chắc là lứa sinh linh đầu tiên được sinh ra trên thế giới này, những kẻ cùng thời với ngươi có lẽ chẳng còn mấy ai sống đến giờ, nay ngươi cũng sắp theo gót họ rồi." "Ta nguyện ý chủ động dâng hiến Minh Giới bản nguyên!

Và từ nay về sau sẽ làm việc cho ngài, trở thành quyến thuộc của ngài, chỉ cầu xin ngài tha cho ta một mạng!" Lúc sinh tử cận kề, nỗi sợ hãi tột độ gần như đè nát Thương Thất Dạ, gã cầu xin tha thứ giống hệt những kẻ yếu mà gã từng khinh miệt trước đây!

Nhớ lại lúc mới sinh ra trên thế giới, để có thể tồn tại gã đã dùng mọi cách, dù có phải không ngừng hy sinh đồng tộc đồng bào gã cũng không tiếc.

Làm Minh Giới chi chủ mấy vạn năm, gã đã dốc hết sức mình để giữ lại một cái mạng, thế mà nay sắp bị đoạt mất.

Một khắc này, bản tính tham sống sợ chết của gã bộc lộ hoàn toàn! "Sớm biết hôm nay, sao lại có lúc trước." Ngao Tông lạnh lùng cười một tiếng: "Nếu ngươi không giết những Minh tộc nhân kia, chủ động giao Minh Giới bản nguyên cho ta thì ta sẽ không lấy mạng ngươi, nhưng hiện tại..." Đôi mắt Ngao Tông lóe lên một tia tinh quang, tôn long hồn đang lượn lờ phía sau bỗng phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, một trận sóng khí âm ba vô hình phá không lao tới, nghiền nát mọi nham thạch trên mặt đất!

Sóng khí đó không chút bảo lưu oanh kích lên cơ thể Thương Thất Dạ, trong nháy mắt đánh tan u minh chi lực hộ thân, khiến thân thể gã tan thành mây khói!

Gã thậm chí không kịp hét lên một tiếng thảm thiết nào đã chỉ còn lại một lũ tàn hồn.

Đối với tàn hồn này Ngao Tông cũng không khách khí, trực tiếp nắm gọn trong lòng bàn tay bóp nát, khiến gã triệt để tiêu tán!

Kẻ này đã nảy sinh sát tâm với hắn, vậy hắn cũng không cần nể tình, diệt ác phải diệt tận gốc!

Ngay khoảnh khắc Thương Thất Dạ bị diệt, khắp Minh Giới bỗng bùng nổ một trận tiếng vạn quỷ khóc than thê lương, chói tai.

Tiếng khóc đó vang vọng mãi không dứt trên trời xanh, các quỷ hồn đang chịu khổ luân hồi trong Minh Giới vì cảm nhận được cái chết của Minh Giới chi chủ mà phát ra tiếng ai oán.

Trong luân hồi Minh Giới cũng bùng phát u minh chi lực thấu tận trời cao, như đang ai điếu vị Minh Giới chi chủ vừa qua đời.

Đương nhiên, cảnh tượng này nhanh chóng kết thúc, tất cả trở lại bình tĩnh.

Luân hồi không phải do Thương Thất Dạ sáng tạo ra, nên cái chết của gã đối với Minh Giới chỉ là thay đổi một chủ nhân mới mà thôi.

Cũng trong lúc đó, những Minh tộc nhân đang chạy trốn khắp nơi phát hiện ra sự trói buộc vô hình trên người, cũng như giọng nói của Thương Thất Dạ thường xuyên vang lên trong đầu đã đột ngột biến mất.

Họ lập tức hiểu điều đó có nghĩa là gì! "Người đó... thực sự đã giết chết Minh Giới chi chủ rồi..." "Làm sao có thể chứ!

Giao chiến mới chưa đầy nửa canh giờ!" "Mặc kệ đi, Minh Giới chi chủ chết rồi, sau này người đó chắc chắn là chủ nhân mới của chúng ta, mau đi bái kiến thôi, biết đâu lại giữ được mạng!" Những Minh tộc đó không dám trốn tránh nữa, nhao nhao kéo về Uổng Tử

Thành để bái kiến Ngao Tông.

Khi hồn phách Thương Thất Dạ tan biến, khối lăng kính màu đen chính là Minh Giới bản nguyên đang lơ lửng trước mặt Ngao Tông, như đang chờ đợi chủ nhân mới đến nhận lấy.

Ngao Tông không chút do dự nắm lấy nó, đạo u minh chi lực cuồng táo lập tức giao dung với Ngao Tông, va chạm mãnh liệt, tựa như đang kháng cự việc bị thu phục.

Đương nhiên, với U Minh chi lực mà Ngao Tông nắm giữ hiện nay, việc áp chế nó tịnh không phải việc khó, càng huống hồ hắn đối với bản nguyên Minh Giới lại thập phần quen thuộc.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn liền đã đem nó thuần phục và thu nhiếp vào trong cơ thể, cùng thời khắc đó, U Minh chi lực lại lần nữa bạo trướng, trở nên cường đại, trong não hải hắn không ngừng dũng động, nhập vào ký ức về hết thảy mọi thứ trong thế giới này!

Vô số tuế nguyệt biến thiên và luân hồi, Ngao Tông chỉ trong nháy mắt liền đã nắm giữ, nhưng hắn cũng không tỉ mỉ suy ngẫm, kia bất quá đều là việc Thương Thất Dạ đối với thế giới tiến hành cải tạo mà thôi.

Hiện tại hắn đã là Minh Giới chi chủ mới, vậy thì những gì người tiền nhiệm từng trải qua đều hào vô ý nghĩa. "Bái kiến Minh Giới chi chủ!" "Từ hôm nay, chúng ta nguyện vì ngài hiệu mệnh, đến chết cũng không đổi!" Lúc này, những Minh tộc từ bốn phương tám hướng chạy đến đều nhao nhao quỳ rạp xuống sau lưng Ngao Tông, tề tề bày tỏ ý thần phục.

Ngao Tông đưa mắt nhìn lại, tận quản trong trận đại chiến vừa rồi có không ít Minh tộc bị lan đến mà chết, nhưng kẻ còn sống sót cũng không phải số ít, đều là những kẻ tu vi không cạn.

Điều này làm Ngao Tông có chút hài lòng, bớt đi cho hắn không ít khí lực. "Các ngươi bình thân đi.

Như các ngươi đã thấy, Thương Thất Dạ đã bị ta diệt sát, từ hôm nay trở đi, ta chính là Minh Giới chi chủ, là ý chí cụ hiện của Minh Giới." Ngao Tông cư cao lâm hạ nhìn xuống đám Minh tộc, nhàn nhạt nói. "Chúng ta tất định tuân theo mọi mệnh lệnh của ngài, dù chết cũng không tiếc!" Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng bọn hắn vẫn có chút thấp thỏm bất an.

Bọn hắn biết rõ, Ngao Tông giết chết Thương Thất Dạ, mệnh hồn của bọn hắn tất định nằm trong tay hắn chưởng khống, sinh tử toàn ở trong một ý niệm.

Càng huống hồ, vị trước mắt này không tốn bao nhiêu khí lực đã giết chết chủ nhân cũ của Minh Giới, lúc này bọn hắn ngay cả ngẩng đầu nhìn thẳng cũng không dám. "Thương Thất Dạ đem các ngươi chuyển hóa thành Minh tộc, vì sao không ban cho U Minh chi lực?" Ngao Tông đột nhiên dò hỏi.

Nghe thấy lời ấy, đám người lập tức kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, vấn đề này trước đây bọn hắn cũng không dám nghĩ tới! "Chúng ta không có tư cách sử dụng U Minh chi lực, có thể trở thành Minh tộc là do chủ thượng... a không, tiền nhiệm Minh Giới chi chủ đã phá lệ khai ân." "U Minh chi lực là tượng trưng của Minh Giới chi chủ, chúng ta ngay cả nghĩ cũng không dám." Ngao Tông nghe bọn hắn trả lời, trong lòng liền hiểu rõ, Thương Thất Dạ sợ hãi đám Minh tộc này càng ngày càng mạnh, cuối cùng sẽ nguy hại đến địa vị của hắn ta mà thôi. "Minh tộc nếu không thể sử dụng U Minh chi lực, lại sao xứng với cái tên Minh tộc?

Lại làm sao xứng là chủng tộc mạnh nhất trong luân hồi." Ngao Tông đại thủ vung lên, chỉ thấy Luân Hồi đại điện đang huyền phù

trên thiên khung bộc phát ra quang mang u lục, chiếu sáng cả bầu trời hôn ám.

Cùng lúc đó, quang mang kia huy sái lên trên người đông đảo Minh tộc, sát thời gian bọn hắn kinh giác nhận ra, một loại linh lực cực kỳ vi diệu, cường đại đang tại trong cơ thể bọn hắn nhanh chóng sinh trưởng lan tràn.

Đối với khí tức kia, bọn hắn quen thuộc không thể quen thuộc hơn, chính là U Minh chi lực mà bọn hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Vị tân nhiệm Minh Giới chi chủ này lại chủ động đem nó ban cho bọn hắn, đây là sự tình căn bản không thể tưởng tượng nổi. "Chủ thượng đại nhân, ngài..." Bọn hắn khó có thể tin nhìn về phía Ngao Tông.

Hắn chỉ đạm tiếu nói: "Đã thân là Minh tộc, cũng lý nên có thể chưởng khống U Minh chi lực, tịnh không phải ta ban cho các ngươi sức mạnh, mà là các ngươi vốn dĩ có thể từ trong luân hồi hoạch thủ cỗ sức mạnh này." "Nhưng, trước ngài, chúng ta đều chưa từng xúc cập, vì sao thứ chúng ta vốn dĩ có thể khu sử lại...?" Một vị Minh tộc nhân cẩn thận từng li từng tí dò hỏi.

Ngao Tông đáp: "Bởi vì Thương Thất Dạ đã động dụng năng lực đối với các ngươi tiến hành khống chế và trói buộc, hiện nay ta đem nó giải trừ, mới có thể như thế." Lời này vừa nói ra, đám Minh tộc nhân mới ý thức được chủng tộc tiềm lực của mình cường đại đến mức nào.

Đồng thời trong lòng bọn hắn đối với Ngao Tông lại càng thêm kính sợ, không chỉ bởi vì hắn pháp lực cường đại, càng bởi vì hắn so với Thương Thất Dạ càng thêm khoát đạt khoan dung, đủ để khiến bọn hắn thần phục! "Chúng ta từ nay về sau, nguyện ý để ngài khu sử

giá ngự, vạn tử bất từ!" Lần này tịnh không phải là lời khách sáo do ngại ngùng thực lực của Ngao Tông, mà là lời thật lòng thực sự!

Ngao Tông cũng không quá để ý, hắn cần chính là nhân khẩu Minh tộc không ngừng tăng nhiều, cùng với việc tại giới này có được năng lực tự vệ.

Cùng lúc đó, tất cả quỷ hồn trong Minh Giới bị quang mang kia chiếu rọi, cũng nhao nhao bị cường hóa và chuyển hóa thành Minh tộc, Ngao Tông nhận được nhắc nhở nhân khẩu Minh tộc đang nhanh chóng tiêu trướng.

Đây cũng là hắn cố ý làm, đương nhiên những quỷ hồn được tuyển chọn kia càng vui mừng khôn xiết!

Bọn hắn đương nhiên biết chỗ tốt khi trở thành Minh tộc, đây cũng là điều trước kia cầu còn không được.

Nhất thời, quỷ hồn trong Minh tộc không còn trốn tránh sợ hãi, nhao nhao tranh tiên khủng hậu từ nơi ẩn nấp chạy ra, tiếp nhận quang mang chiếu rọi và chuyển hóa thành Minh tộc!

Thời khắc này, số lượng Minh tộc sinh ra còn nhiều hơn số lượng Thương Thất Dạ sáng tạo trong suốt thời gian chưởng khống Minh Giới, bọn hắn không hiểu vì sao Ngao Tông lại hào phóng như vậy. "Minh Tự!" Ngao Tông ra lệnh một tiếng, hắn vẫn nhớ kỹ người Minh tộc này, đó là kẻ mạnh nhất hắn từng thấy trong Minh Giới. "Bái kiến chủ thượng!" Minh Tự tức khắc từ trong đám người xuất hiện, cung kính hướng Ngao Tông hành lễ. "Từ nay về sau, lớn nhỏ sự vụ trong Minh Giới tạm giao do ngươi quản lý, chỉ cần ta không tại Minh Giới, ngươi liền là người có quyền nói chuyện cao nhất." Ngao Tông búng nhẹ ngón tay, một tia U Minh chi lực từ trong tay bắn ra, lượn lờ quanh thân Minh Tự.

Trong khoảnh khắc, tu vi cảnh giới của Minh Tự liên tục bạo

trướng hai đại tầng thứ, ngay cả hắn cũng không dám tin tu vi có thể tăng lên nhanh chóng như thế!

Chương 742

"Chủ thượng, ngài..." Minh Tự kích động đến hai tay run rẩy, sự tín nhiệm và trọng dụng bực này hắn nghĩ cũng không dám nghĩ!

Ngao Tông làm vậy đương nhiên có lý do, dù sao mục đích của hắn chỉ là đoạt lấy bản nguyên Minh Giới.

Hiện nay mục đích đã đạt được, tiếp theo liền giao cho thời gian để những quỷ hồn này không ngừng chuyển hóa thành Minh tộc, hắn cũng không cần thiết phải một mực lưu lại nơi này chờ đợi. "Đem hết thảy những gì ta giao phó làm cho tốt là được, nếu tận chức tận trách, vị lai tất định sẽ có ngợi khen." Ngao Tông nhàn nhạt nói. "Tất không nhục sứ mệnh!" Minh Tự biết trọng lượng của lời này, túc mục cúi người ứng thanh. ...

Ngao Tông tịnh không để bọn hắn tụ tập quá lâu, liền ra lệnh cho toàn bộ tản ra, trùng kiến lại Minh Giới đã bị đại chiến làm cho thiên thương bách khổng.

Đương nhiên, hắn tịnh không thích Uổng Tử Thành, bèn đích thân xuất thủ đem mảnh phế tích cuối cùng của quỷ thành này nghiền nát.

Tiếp theo chỉ cần chờ đợi là được.

Ngao Tông đồng thời nghĩ đến hai đứa trẻ ở tại Thanh Vân Môn kia, đang muốn động thân phản hồi, lại bỗng nhiên sát giác được luân hồi của Minh Giới có chút dị dạng phi bỉ tầm thường.

Sinh linh trong luân hồi, khí tức mang trên người tịnh không hoàn toàn nhất trí.

Tựa hồ luân hồi của Minh Giới này, không chỉ liên thông với một thế giới, mà còn có linh hồn sau khi chết của một thế giới khác cũng

đang chuyển sinh trong luân hồi! "Chẳng lẽ hai thế giới đồng thời liên kết với một chỗ Luân Hồi, tất cả sinh linh đều tại luân hồi này chuyển sinh?" Phát hiện này lập tức làm Ngao Tông cảm thấy hứng thú, chu du qua bao nhiêu thế giới, đây là lần đầu tiên hắn gặp tình huống này.

Cấu thành của mỗi một thế giới đều phải dựa trên cơ sở luân hồi của Minh Giới, có luân hồi mới có sinh linh, sinh sinh bất tức tuần hoàn.

Nếu không có luân hồi tồn tại, vậy thì thế giới kia căn bản không trọn vẹn, thậm chí sinh linh sinh ra cũng tất định linh trí cực thấp, nãi chí vu không có hồn phách tồn tại.

Trong hai thế giới này, tất định có một cái tồn tại không trọn vẹn, phải y phụ vào luân hồi Minh Giới của thế giới kia để duy trì sinh sinh bất tức.

Ngao Tông cũng không hiểu kỳ hiện tượng này hình thành như thế nào, điều duy nhất làm hắn hứng thú là, nếu sinh linh của thế giới kia sau khi chết có thể nạp vào Minh tộc của Minh Giới, thì tất định sẽ làm nhân khẩu Minh tộc đột phi mãnh tiến.

Như thế, hắn cũng có cần thiết phải đi qua thế giới kia quan sát một phen. "Hai đứa trẻ kia, tạm thời lưu lại trong môn phái tu hành đi, ứng đương an toàn vô ngu." Ngao Tông đã lưu lại khí tức cảm ứng trên người bọn chúng, chỉ cần có bất kỳ nguy hiểm nào, hắn tùy thời đều có thể tiếp cận bảo hộ.

Ngao Tông đích thân đi đến bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi đang huyền phù giữa thiên tế, chỉ thấy trong cánh cửa lớn đang lấp lóe quang mang u lục kia, không ngừng thôn nhập những hồn phách du đãng, đưa bọn chúng vào trong lục đạo luân hồi.

Lúc này, đám Minh tộc linh quan phụ trách tuyên phán sinh bình của quỷ hồn tại Thẩm Phán Linh Điện bên ngoài luân hồi nhao nhao

tiến lên bái kiến Ngao Tông: "Tham kiến chủ thượng!" Một tên thẩm phán giả cung kính nói: "Chủ thượng nếu có sự tình, chỉ cần dùng thần thức phân phó là được, đâu cần ngài đích thân tới đây." "Tịnh không có việc gì phân phó." Ngao Tông nhìn cánh cửa luân hồi đang chậm rãi vận hành, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Đương sơ, Thương Thất Dạ có từng đích thân tiến vào trong luân hồi không?" "...Tịnh không có." Thẩm phán quan nghe vậy không hiểu ra sao, "Nếu tiến vào trong đó, chẳng phải sẽ trực tiếp đọa nhập luân hồi trọng sinh sao?

Ít nhất tiền nhiệm Minh Giới chi chủ tịnh không có làm như thế." Ngao Tông như có điều suy nghĩ gật đầu, sau đó lại đột nhiên phát vấn: "Vậy trong đó, đã từng có người chủ động tiến vào, sau đó có thể còn sống đi ra không?" Ngao Tông vừa nói ra lời này, đám linh quan sợ hãi lập tức quỳ xuống, nhao nhao dập đầu cầu xin tha thứ. "Chủ thượng!

Chúng ta không biết đã mạo phạm chủ thượng thế nào, xin ngài thủ hạ lưu tình a!" "Ta cam đoan ngày sau không bao giờ tái phạm, chỉ cầu ngài tha cho ta một mạng, trừ cái đó ra trừng phạt thế nào ta cũng có thể tiếp nhận!" Ngao Tông nhìn bọn hắn dập đầu cầu xin tha thứ, trong lòng mạc danh cảm thấy buồn cười, rõ ràng hắn chỉ thuận miệng hỏi một câu a.

Nhưng do này có thể thấy, Thương Thất Dạ ngày thường đối với bọn hắn cực độ tàn bạo, hơi có không thuận tâm liền sẽ gia dĩ nghiêm khắc trừng phạt. "Chư vị không cần như thế, ta chỉ dò hỏi một phen, đương nhiên sẽ không xử trí các ngươi." Ngao Tông đại thủ vung lên, một trận sức mạnh vô hình chậm rãi nâng bọn hắn dậy, bọn hắn mới dám tin tưởng Ngao Tông thật sự sẽ không xử quyết mình. "Các ngươi cứ việc yên tâm, nếu các ngươi khắc thủ chức trách, không làm điều tiếm việt, ta tuyệt sẽ không xử quyết trừng trị, nếu không ta cũng sẽ không đem U Minh chi lực giao cho các ngươi." Chúng vị linh quan

rốt cục buông lỏng tâm tình, trong những tháng năm này bọn hắn đã sớm quen với sự hỉ nộ vô thường của Thương Thất Dạ, người có hung hoài rộng lớn như Ngao Tông là lần đầu tiên gặp, thế mà lại cảm thấy có chút không thích ứng.

Ngao Tông đoan tường cánh cửa luân hồi một lát, bỗng nhiên ra lệnh: "Tiếp theo, lặc lệnh cấm chế bất kỳ quỷ hồn nào tiến vào luân hồi, ta muốn đích thân tiến vào trong đó, e rằng sẽ làm luân hồi bộc phát táo động, hủy diệt bất kỳ vong linh nào đang ở trong đó." Lời này vừa nói ra, tất cả linh quan đều chấn kinh đến nghẹn họng nhìn trân trối, mấy vị linh quan thậm chí bút cũng rơi xuống đất mà không tự giác!

Năm đó ngay cả Thương Thất Dạ cũng không dám làm như thế, Ngao Tông đây là đang cố ý tìm chết sao!

Ngao Tông tự nhiên không phải cố ý tìm chết, đã hai thế giới nằm dưới cùng một luân hồi, vậy cũng ý nghĩa, hắn có thể thông qua luân hồi xuyên qua thế giới bên kia.

Phương pháp này, so với việc tìm kiếm trong ức vạn thế giới bao la ngoài vũ trụ kia còn nhanh hơn nhiều, cũng càng thêm tiết kiệm thời gian và sức lực.

Còn về uy hiếp tiềm tàng trong Minh Giới, Ngao Tông tịnh không lo lắng, với sự cường đại hiện nay của hắn, luân hồi của một giới căn bản không cách nào tác dụng lên hắn. "Chủ thượng, xin ngài tam tư, năm đó tiền nhiệm...

ách..." Thẩm phán quan nói được một nửa lập tức ngậm miệng, lời này nói ra chẳng phải là đem Ngao Tông so sánh với Thương Thất Dạ sao, đắc tội chết người, "Xin ngài không nên tùy tiện lấy thân mạo hiểm, đến nay chúng ta chưa thấy bất kỳ một sinh linh, hồn phách nào sau khi đầu nhập luân hồi, có thể hoàn hảo không chút tổn hại trở về."

"Vậy lần này các ngươi sẽ thấy." Ngao Tông cũng không nói nhảm nữa, dứt khoát tiến lên một cước đạp vào trong cánh cửa luân hồi, quang mang u lục kia tức khắc đem thân hình hắn thôn một hơn phân nửa!

Màn này làm cho tất cả người chứng kiến đều kinh tâm không thôi, không dám tưởng tượng tiếp theo rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì. "Trông coi tốt tất cả hồn phách, trong vòng mười hai canh giờ, tuyệt đối không được để bất kỳ quỷ hồn nào tiến vào trong đó!" Ngao Tông cuối cùng căn dặn một câu, sau đó liền một đầu tiến vào trong, biến mất không thấy gì nữa.

Cũng ngay tại sát na kia, luân hồi đại môn bộc phát ra một đạo U Minh chi lực trực trùng thiên tế, quang mang u lục kia trở nên chói mắt hơn cả mặt trời, hầu như làm tất cả mọi người đều không cách nào nhìn thẳng!

Đồng thời, bọn hắn lại kinh hãi phát giác quang mang đang dần dần xâm thực linh thể và hồn phách của bọn hắn, kinh hoảng phía dưới không còn ai dám ngạnh sinh sinh dùng thân thể ngạnh kháng, nhao nhao riêng phần mình trốn tránh.

Thật lâu sau đó, quang mang rốt cục dần dần tiêu tán thối lui, Minh tộc và quỷ hồn còn sợ hãi không thôi từ chỗ ẩn thân đi ra, Ngao Tông đã không thấy tăm hơi, hết thảy vẫn y nguyên như cũ.

Cùng lúc đó, Minh Tự nghe tin chạy đến, trên đường đã biết vừa mới phát sinh chuyện gì. "Chủ thượng đại nhân tiến vào trong đó?" Minh Tự đơn giản không dám tưởng tượng, "Lão nhân gia ông ta ý dục hà vi?" "Chúng ta cũng không biết..." Đám người hai mặt nhìn nhau, căn bản không biết nên trả lời thế nào.

Minh Tự trong lòng có chút lo âu, nếu Ngao Tông thật sự vẫn lạc trong luân hồi, vậy Minh Giới tất nhiên sẽ lại lần nữa lâm vào đại

loạn, đối với Minh tộc, quỷ tộc, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Nhưng hiện tại hào vô biện pháp, chỉ có thể lựa chọn tiếp tục chờ đợi. ...

Khi Ngao Tông xuyên việt qua sự xâu xé và lôi kéo của lục đạo luân hồi Minh Giới, quả nhiên từ đầu bên kia luân hồi thành công xuyên qua.

Khi hắn bước ra khỏi luân hồi đại điện, đồng thời lực hút cường đại trong đó lập tức biến mất vô ảnh vô tung, cùng lúc đó luân hồi đại môn đột nhiên bộc phát linh lực ba động cường đại, đem tất cả hồn phách bên ngoài đại môn xé rách thành mảnh vụn!

Lúc này, Ngao Tông đã ở bỉ đoan của thế giới bên kia, nhưng Minh Giới ở đây hiển nhiên cực kỳ hoang lương, phóng mắt nhìn lại chỉ có một mảnh hoang vu chi địa.

Thế giới này tịnh không có bạn sinh bản nguyên Minh Giới, bởi vậy cũng sẽ không xuất hiện Minh Giới chi chủ cùng với Minh tộc, quỷ tộc, điều này cũng ý nghĩa căn bản không có bất kỳ ai nguyện ý khai thác Minh Giới.

Dù sao, Minh Giới nếu không có bản nguyên gia trì, thì bất luận linh lực thể lượng, hay sự đa dạng của chủng tộc, đều xa xa không bằng Nhân Giới. "Xem ra nơi này vẫn cần khai phá a..." Ngao Tông gọi ra bản nguyên Minh Giới, chỉ thấy tại Minh Giới hoang vu vẫn có thể ba động ra từng trận cảm ứng, hiển nhiên Ngao Tông có thể mượn nhờ nó để chưởng khống Minh Giới nơi này.

Chỉ bất quá, Minh tộc nơi này vẫn khó thành khí hậu, nếu muốn đem Minh tộc một giới này cũng phát triển lớn mạnh, trước tiên phải từ trong Nhân Giới tìm kiếm người tài ba làm trợ lực.

Tâm niệm vừa động, U Minh chi lực cuồng táo dũng động, một

khắc sau liền đem bình chướng cách tuyệt giữa Minh Giới và Nhân Giới xé rách, không tốn chút sức nào liền tiến vào trong đó.

Lúc này trình hiện tại trước mắt Ngao Tông, là một khu rừng rậm quảng mậu vô ngân, linh lực nơi này cực độ sung phái, hiển nhiên là nơi tu luyện tuyệt giai.

Ngao Tông tuy nhiên là lần đầu tiên tiến vào thế giới này, nhưng tịnh không phải không có mục đích, hắn bằng vào bản nguyên Minh Giới cảm ứng người thân mang thiên mệnh, căn cứ phán đoán của hắn, kẻ mang thiên mệnh giả tất định đang ở tại phiến tùng lâm này.

Mặc dù tùng lâm nhìn qua giống như nguyên thủy sâm lâm ít ai lui tới, nhưng Ngao Tông có thể rõ ràng sát giác phía sau phiến tùng lâm này ẩn tàng khí tức sinh linh bàng đại, phiến tùng lâm này hiển nhiên là bị người khắc ý ẩn tàng thành bộ dáng này.

Đồng thời, trong sâm lâm có thiết hạ một đạo kết giới che chở cực vi cường đại, tự hồ vừa có thể ngăn trở lại vừa có thể mê hoặc kẻ ngoại lai, khiến bọn hắn khi đi vào nội bộ sẽ bất tri bất giác lạc đường, lần nữa quay trở lại nguyên điểm.

Đương nhiên, chút tài mọn này không mê hoặc được Ngao Tông, kết giới che chở trong mắt hắn căn bản không đáng nhắc tới, hầu như không tốn chút sức lực nào liền xuyên qua, rồi kính trực hướng sâu trong tùng lâm đi đến. ...

Chương 743

Cùng lúc đó, sâu trong tùng lâm, tại một chỗ thâm sơn dung động to lớn.

Dung động cực vi trống trải, tại nơi sâu nhất trên một tòa tế đàn hùng vĩ, đang đặt một thanh cổ kiếm nhìn qua bình bình vô kỳ, nhưng trên thân kiếm lại phong ấn trọng trọng phù ấn.

Cổ kiếm tuy rỉ sét loang lổ, nhưng trên lưỡi kiếm lại thỉnh thoảng lấp lóe tinh mang màu đỏ, và ẩn ước có từng trận tà khí thấu ra.

Tại bên cạnh tế đàn, hai nữ tử thân mặc tế tư bào phục đang nhìn chằm chằm thanh cổ kiếm kia, thần sắc cả hai đều thấu lộ vẻ lo âu. "Thời hạn sắp tới rồi, trước mắt chúng ta đều không có biện pháp kéo dài phong ấn, phải làm thế nào mới tốt?" Một nữ tử khá trẻ tuổi trong mắt tràn đầy lo âu, "U Đô tiền bối, không biết có thể đi mời Tử Dận chân nhân hỗ trợ không, nếu là hắn thì hoặc hứa sẽ có biện pháp..." "Không được, Hưu Ninh!" Nữ tử lớn tuổi tức khắc lệ thanh phủ nhận, "Hiện tại lại không phải lúc vạn bất đắc dĩ!" Nữ tử tên là Hưu Ninh khổ não thở dài một tiếng: "Nếu như Phần Tịch Kiếm thật sự trùng phá phong ấn, đó mới là lúc vạn kiếp bất phục a!" "Hẳn là sẽ có biện pháp...

Như vậy đi, ta đi tìm Phong Quảng Mạch hỗ trợ trước, hẳn là cũng có thể giải quyết, tuy nhiên đây chỉ là quyền nghi chi kế..." U Đô mày nhíu chặt, phân phó Hưu Ninh lưu lại nơi này trông coi trước, bà ta đi trước một bước.

Hưu Ninh nhìn bóng lưng U Đô biến mất ngoài động huyệt, không khỏi nỉ non tự ngữ nói: "Hiện tại cũng không phải lúc sính cường a..." Một khắc sau, thần sắc nàng bỗng nhiên trở nên lẫm liệt, tức khắc huy

động pháp trượng hướng về một chỗ trong dung động, lệ thanh chất vấn: "Người nào!" Tịnh không có được sự hồi đáp, ngược lại một thân ảnh mẫn tiệp nhanh chóng thiểm xuất, rảo bước hướng về phía cửa động huyệt chạy tới!

Hưu Ninh cười lạnh một tiếng, pháp trượng trong tay quang mang lấp lóe, cửa động lập tức bị bình chướng vô hình ngăn trở, khóa chặt đường lui của kẻ đó.

Thân ảnh kia thấy tình thế không ổn tự hồ muốn trạch lộ mà chạy, nhưng lại thêm một đạo cấm chế kết giới hạ xuống, thân ảnh kia như chuột bị nhốt trong lồng, lập tức không còn đường trốn. "Nương, xem này, ta lần này lại bị bắt được rồi!" Cái người bị vây trong cấm chế là một thiếu niên ước chừng mười sáu tuổi, đối với Hưu Ninh vẫy vẫy tay, tựa hồ đang biểu thị đầu hàng.

Hưu Ninh không khỏi cười một tiếng, huy động pháp trượng giải trừ cấm chế: "Vân Khê, lần trước bị U Đô bà bà giáo huấn xong, con vẫn không thể trường trí nhớ a." "Cho nên ta mới đặc địa chờ U Đô bà bà đi rồi mới dám lộ mặt a." Thiếu niên được gọi là Vân Khê ngoan bì cười một tiếng. "Đừng có đắc ý, U Đô bà bà khẳng định đã sớm sát giác được sự tồn tại của con rồi, chẳng qua lười vạch trần mà thôi." Hưu Ninh dùng pháp trượng nhẹ nhàng gõ đầu Vân Khê, tức giận nói. "Hắc hắc..." Vân Khê gãi gãi đầu, "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, gần đây vì sao U Đô bà bà luôn canh giữ ở cái động này a, ta cũng không biết nơi này có cái động huyệt." Hưu Ninh nghe thấy lời ấy mi đầu không khỏi nhíu một cái: "Chuyện này, lại không phải một đứa trẻ con có thể quản được, nói đi, hôm nay công khóa tu hành đã làm chưa?" Vân Khê thấy thế vội vàng xóa đi chủ đề: "Đương nhiên, ách...

Nương, hay là đợi ta thành niên xong hãy nói cho ta biết về cái động huyệt này, cùng với lai lịch thanh cổ kiếm kia đi?" "Nhưng hiện tại con lại chưa có thành niên." "Dù sao cũng sắp rồi, sớm muộn hai

năm, nếu đề tảo nói cho ta biết, không chừng ta còn có thể giúp được việc đây này!" Vân Khê vội vàng nói.

Giúp một tay...

Hưu Ninh bất động thanh sắc thở dài một hơi, trong lòng nghĩ không làm mất mạng đã là không tệ rồi, còn dám giúp một tay. "Dù sao sớm muộn cũng phải nói, hiện tại để con biết cũng chưa hẳn không thể.

Chỉ là con ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, về sau không có ta cho phép, không được chuẩn bị tiến vào hang động này nữa, nếu không ta tuyệt đối sẽ không nói cho con." Hưu Ninh trầm giọng nói. "Được!" Vân Khê vội vàng gật đầu đáp ứng. "Nếu lần sau còn để ta nhìn thấy con len lén chạy vào đây, sẽ không chỉ là cấm chế đơn giản như vậy đâu, ta sẽ để con ở lì trong phòng luyện công mười ngày." Hưu Ninh ý vị thâm trường nói.

Vân Khê không khỏi sống lưng phát lạnh, cảm giác kia hắn cũng không muốn thể nghiệm lần thứ hai. "Như con đã thấy, thanh kiếm này, là sứ mệnh của tộc ta, từ thời thượng cổ đã được giao phó cho nhiệm vụ, cho tới hôm nay vẫn đang tiếp tục trên người ta, tại trên người ta là như thế, tại trên người con cũng sẽ như thế." Hưu Ninh nhìn thanh cổ kiếm rỉ sét loang lổ kia, thần sắc trở nên ngưng trọng. "Ta hiện tại chỉ có thể nói cho con biết, thanh kiếm này tên là Phần Tịch Kiếm, từng tại viễn cổ thời kỳ dẫn phát một tràng tai nạn, làm sinh linh đồ thán.

Lúc đó một vị Cổ Thần, đem Phần Tịch Kiếm phong ấn và áp chế trong động huyệt này, ra lệnh cho tiên tổ ta nhất định phải đời đời kiếp kiếp trông coi." Tại sau đó, tiên tổ tại bốn phía động huyệt bố hạ một đạo kết giới to lớn, lại dùng sâm lâm rậm rạp đem động huyệt ẩn tàng, chỉ chừa lại một mảnh thổ địa trong rừng để sinh tồn.

Một đời lại một đời cứ thế tiếp tục, trông coi cổ kiếm không biết bao nhiêu tuế nguyệt, cũng đã trở thành sự tình mà mỗi một người trẻ tuổi trong tộc khi trưởng thành đều phải làm.

Cũng chính vì vậy, thủ hộ giả trong thôn trang, tuyệt đại đa số từ khi sinh ra đến khi chết đi đều không thể bước ra khỏi thôn một bước, chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài thôn, chỉ biết trông coi Phần Tịch Kiếm là sứ mệnh sinh ra đã có. "Thế giới bên ngoài thôn?" Vân Khê lắc lắc đầu, cái khái niệm này đối với hắn quá lạ lẫm, tuy nhiên cũng nghe nói bên ngoài tùng lâm kia cũng có thế giới càng thêm rộng lớn đặc sắc, nhưng hắn từ nhỏ đến lớn đều không có rời đi thôn trang.

Trong nhận thức của hắn, thế giới bên ngoài tựa hồ đồng đẳng với không tồn tại, xa xa không có sinh hoạt vui vẻ như tại cái thôn trang này. "Ta cảm thấy như vầy tựa hồ cũng tốt a..." Hưu Ninh nhìn vẻ mặt ngây thơ của Vân Khê, trong lòng dâng lên một tia áy náy.

Tác vi mẫu thân, những gì nàng có thể cho Vân Khê chỉ là túc mệnh trông coi thanh cổ kiếm này giống như nàng, sao có thể nhẫn tâm. "Vân Khê, con đi ra ngoài trước đi, một lát nữa ta phải thi pháp áp chế, con ở đây thập phần bất tiện." Hưu Ninh bắt đầu đuổi Vân Khê rời đi, "Nhớ kỹ lời hứa của con, về sau không có ta cho phép không được vào đây nữa." "Được." Vân Khê cũng không nói nhiều, dù sao cũng là một thiếu niên ham chơi, rất nhanh liền chạy ra khỏi động huyệt. "Lại..." Hưu Ninh nhìn cổ kiếm hồng quang lấp lóe dũ phát kịch liệt, không khỏi cắn chặt hàm răng.

Nàng biết tiếp theo lại là một trận đại phiền toái. ...

Cùng lúc đó.

Ngao Tông nhẹ nhõm xuyên qua bình chướng che chở, thậm chí không hề dẫn phát cảnh giác của bình chướng.

Pháp thuật này trong mắt hắn thật sự quá thấp kém, căn bản không

tốn bao nhiêu khí lực đã nhẹ nhõm phá đi.

Nhưng ngay tại lúc xuyên việt bình chướng, hắn phát giác có mấy cái khí tức không đơn giản cũng cùng lúc xông vào. "Xem ra nơi này có chút không thái bình a." Ngao Tông triển khai thần thức, lập tức liền bắt được đầu nguồn những khí tức kia, đang ở tại một ngọn núi cách đây vài dặm.

Mấy tên sát khí cực nặng kia, tựa hồ trên người có tu hành nhất định, giờ phút này đang nhanh chóng hướng sâu trong tùng lâm vọt tới.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Ngao Tông tức khắc thuấn di đi qua, lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng đám người kia. "...Thật đúng là cảnh giới này." "Vì đột phá bình chướng đã tốn hao không nhỏ khí lực, ta hoài nghi trong cái thôn kia liệu có cao thủ mà chúng ta ứng đối không nổi hay không, nếu như vậy chúng ta chết chắc rồi." "Đừng nói lời ủ rũ..." Ý kiến của những người này tựa hồ sinh ra phân kỳ, giằng co hồi lâu mới phát giác không thích hợp, đột nhiên xoay người nhìn lại, lại phát hiện Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng!

Cũng khó trách, bởi vì Ngao Tông căn bản không hề ẩn tàng khí tức của mình, cho nên mới có thể bị phát hiện. "Là ai?!" Bọn chúng tức khắc rời xa Ngao Tông, đồng thời nhao nhao lượng xuất pháp khí, trong lòng biết người này tất định là một cao thủ! "Ta chỉ là người qua đường, bất quá các hạ hình như có chút dự mưu, không biết có thể cho ta nghe một chút không?" Ngao Tông cười hỏi.

Những người kia khẩn trương đến cực điểm, căn bản không có lấy một người trả lời lời Ngao Tông, chỉ vạn phần khẩn trương chú thị hắn, sinh sợ giây tiếp theo hắn sẽ xuất thủ xử lý bọn chúng. "Ngươi, ngươi cũng là vì Phần Tịch Kiếm mà đến?" Trong đó một người khẩn trương dò hỏi. "Đó là cái gì?" Ngao Tông phản vấn.

"Đừng có giả ngu!

Phí khí lực lớn như vậy phá đi cấm chế tiến vào, sao có thể không phải vì cầm Phần Tịch Kiếm!" Người kia lập tức kích động hô to, "Huyết Quỷ Môn ta vô luận như thế nào cũng muốn đem nó tới tay, xin các hạ trước khi cướp đoạt hãy tam tư, cân nhắc hậu quả đắc tội Huyết Quỷ Môn!" Hắn căn bản không dám giao thủ với Ngao Tông, chuyển ra tông môn danh đầu chỉ là vì hù dọa hắn lui.

Nhưng hiển nhiên hắn đã chọn sai đối tượng, Ngao Tông lại hỏi một câu làm hắn thổ huyết: "Huyết Quỷ Môn là danh môn đại phái sao?" "Ngươi là đang cố ý nhục nhã ta sao?

Nếu không muốn chết thì mau chóng rời đi!" Người kia rốt cục kềm nén không được, nộ thanh đối với Ngao Tông uy hiếp.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết mình đã đúc thành sai lầm lớn. "Ta lại định để cho ngươi đi chết!" Trong mắt Ngao Tông lóe lên một tia tinh mang, sát na gian một trận cương phong tập tới, ngưng tụ thành phong nhận đem đầu lâu hắn khoảnh khắc chém đứt!

Khi đầu lâu hắn lăn xuống dưới chân, đôi mắt vẫn rung động trừng lớn, hoàn toàn không dám tin mình sẽ chết nhanh chóng như vậy! "Không ổn!" Những người còn lại mắt thấy sư huynh một cái chiếu diện liền bị chém đầu, đều kinh hãi không thôi, vội vàng riêng phần mình trạch lộ đào mệnh.

Tu vi của sư huynh bọn hắn tự nhiên rõ ràng nhất, nếu Ngao Tông có thể tuỳ tiện đem hắn chém giết, vậy người này cũng không phải hạng tầm thường.

Ngao Tông nhíu mày, hắn thật không động sát tâm, mới đầu bất quá chỉ hỏi cái lời nói mà thôi.

Chương 744

Cũng được, Ngao Tông lười đi truy, lựa chọn tiếp tục hướng sâu trong tùng lâm đi đến. ...

Những đệ tử Huyết Quỷ Môn này sau khi phân tán ra riêng phần mình đào mệnh, trong đó một người hoảng hốt chạy bừa phát hiện mình đã trốn vào sâu trong tùng lâm, đồng thời dưới tác dụng của mê trận hoàn toàn mất phương hướng. "Đáng chết..." Tên đệ tử Huyết Quỷ Môn trên trán toát ra mồ hôi lạnh, chuyến này trước khi đi căn bản không có làm tốt chuẩn bị ứng đối cường địch.

Sở dĩ có thể phá đi cấm chế kết giới, cũng chỉ bất quá là do tông môn pháp bảo mà thôi.

Vốn dĩ mục đích chỉ là vì khảo thí hiệu dụng của pháp bảo, nếu có thể phá đi kết giới, chỉ cần quay về tông môn bẩm báo, mời cao thủ tông môn xuất diện là được.

Nhưng sư huynh hắn lại cứ muốn làm cái đại ô long, cho rằng cầm Phần Tịch Kiếm là đại công một kiện, kích động tự tác chủ trương tiềm nhập vào đây trộm cướp!

Hiện tại thì tốt rồi, Phần Tịch Kiếm không có cầm được, sư huynh lại mất đi tính mạng, hiện tại càng liên lụy đến hắn sống chết cũng không biết! "Thật là bị cái tên xuẩn hóa kia hại thảm rồi, rõ ràng tư lịch của ta cũng không nhỏ hơn hắn, vì cái gì đều không chịu nghe ta..." Đệ tử Huyết Quỷ Môn căm giận bất bình đi lại, tùng lâm xung quanh trở nên càng ngày càng lạ lẫm cũng làm cho trong lòng hắn càng ngày càng không chắc.

Vạn nhất tại cái thôn trang này gặp phải cường giả không cách nào ứng đối, e rằng... "Ân?" Bỗng nhiên, hắn phát hiện tại tùng lâm

phía trước có nhân ảnh chớp động, vội vàng đem thân hình ẩn tàng kỹ rồi chậm rãi tới gần.

Khi nhìn rõ ràng thân ảnh kia, hắn cũng không khỏi thở dài một hơi, đó chỉ là một đứa trẻ con mà thôi.

Một thiếu niên nhìn qua bất quá mười sáu tuổi, pháp lực bạc nhược không đáng nhắc tới, đối với hắn căn bản tạo không thành uy hiếp.

Vị thiếu niên này chính là Vân Khê, sau khi bị Hưu Ninh khu trục ra khỏi động huyệt, liền một mình lên núi hái thuốc kỳ trân để tu luyện.

Lúc này hắn hoàn toàn không biết, mình đã bị đệ tử Huyết Quỷ Môn để mắt tới, hơn nữa đối phương chuẩn bị tùy thời muốn lấy mạng hắn. "Cây thảo dược này...

Trời ơi, là Tiểu Đăng Thảo năm mươi năm a, dược tính tuyệt đối đầy đủ!" Ngay khi Vân Khê cẩn thận từng li từng tí khai quật cây thảo dược kia, đệ tử Huyết Quỷ Môn núp trong bóng tối cũng rút ra một thanh huyết nhận ám hồng, thị tuyến khóa chặt Vân Khê, trực tiếp đánh tới!

Hắn tịnh không định đem Vân Khê giết chết, hắn muốn bắt sống để tra hỏi tình báo.

Tại một sát na kia, Vân Khê mạc danh sát giác được một trận sống lưng phát lạnh, cảm giác nguy cơ khó nói lên lời tức khắc dâng lên trong lòng!

Không kịp nghĩ nhiều, Vân Khê bản năng thiểm thân lăn lộn trốn tránh sang một bên, tại chỗ hắn vừa đứng, một đạo kiếm quang huyết sắc đem mặt đất xé rách ra. "Đáng tiếc, cảm giác lực của tiểu tử này thật sự không tệ." Kẻ đánh lén trong lòng tiếc hận, một kích này vốn

trực tiếp đem cánh tay Vân Khê chém đứt, lại không nghĩ đến tại quan đầu cuối cùng bị tránh thoát.

Đã đánh lén không thành, đệ tử Huyết Quỷ Môn dứt khoát không ẩn tàng nữa, trực tiếp nghênh ngang từ trong bóng tối đi ra: "Tiểu tử, thức thời thì ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, có thể thiếu ăn một chút khổ đầu." Vân Khê kinh hồn chưa định, hạ ý thức sờ về phía phù lục dùng để xua đuổi dã thú giấu bên hông, trái tim cuồng nhảy.

Tại trong thôn trang sinh hoạt mười sáu năm, mỗi một gương mặt thôn dân hắn đều quen thuộc không thôi, tuyệt đối chưa từng thấy qua người tràn đầy sát khí làm người ta chán ghét trước mắt này! "...Là từ bên ngoài thôn trang tới!" Vân Khê cắn chặt hàm răng, trong lòng sát giác không ổn.

Hưu Ninh từng cảnh cáo, phải cẩn thận bất kỳ kẻ nào đến từ bên ngoài thôn trang, mục đích của bọn hắn đều là vì cướp đoạt Phần Tịch Kiếm, không từ thủ đoạn. "Đưa đây cho ta!" Đệ tử Huyết Quỷ Môn lại lần nữa bạo phát, trực tiếp hướng thiên linh cái Vân Khê chộp tới, nhưng người sau thế mà linh mẫn triển chuyển đằng na, lấy cự ly cực kỳ vi diệu tránh thoát.

Ban đầu đệ tử Huyết Quỷ Môn không thèm để ý, cho rằng tiểu tử này chỉ là vận khí cực tốt, nhưng tiếp theo, hắn lại phát giác mỗi một lần xuất thủ, đều bị Vân Khê hiểm lại càng hiểm trốn tránh, vô số lần vồ hụt.

Vãng phục mấy lần, đệ tử Huyết Quỷ Môn rốt cục não nộ không chịu nổi, chỉ cảm thấy tựa hồ bị cái tên tiểu tử này hí lộng! "Đi chết đi!" Hoàn toàn vứt bỏ ý định bắt sống, hắn lại lần nữa rút ra huyết nhận trường đao, liên tiếp huy khảm mấy đao, mỗi một đạo huyết nhận phá không đều ngưng tụ sát khí nồng đậm trực bức Vân Khê!

Tại lúc tính mệnh du quan, bản năng đối với nguy hiểm của Vân

Khê cũng trở nên càng ngày càng mẫn cảm, động tác cùng thân pháp bản năng trốn tránh trở nên càng ngày càng nhanh chóng, nãi chí vu những huyết nhận bổ tới đều chỉ đánh trúng tàn ảnh hắn để lại! "Oanh!" Những huyết nhận kia tiếp nhị liên tam đem thụ mộc to bằng miệng chén chém đứt, Vân Khê tại dưới sự tiếp nhị liên tam bức bách cũng càng ngày càng cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, thậm chí ngay cả động tác cũng xuất hiện sơ hở.

Rốt cục, khi hiểm lại càng hiểm tránh thoát một đạo huyết nhận chém ngang cổ, hắn rốt cục nhân vì thể lực sắp hao hết mà hai chân trầm trọng, hầu như không cách nào trốn tránh nữa. "Không xong..." Vân Khê hai đầu gối mềm nhũn bò rạp trên mặt đất, mồm to thở hổn hển, chỉ cảm thấy phổi như bị hỏa diễm thiêu đốt kịch thống, không còn cách nào né tránh. "Hỗn trướng đông tây!" Đệ tử Huyết Quỷ Môn trong lồng ngực nộ hỏa thăng đằng, tiến lên một phát chộp lấy cổ Vân Khê, trực tiếp đem huyết nhận đao đâm xuyên qua bả vai Vân Khê, người sau thống khổ thê lương thảm khiếu! "Tiểu tử, hiện tại biết hậu quả rồi chứ!" Đệ tử Huyết Quỷ Môn đem trường kiếm quán xuyên bả vai Vân Khê hung hăng đóng đinh lên một thân cây lớn, trên bộ mặt dữ tợn viết đầy cừu hận, bị một đứa bé hí lộng đến trình độ này, đơn giản là sỉ nhục. "Sớm một chút ngoan ngoãn nghe lời, ta tối đa chỉ chặt một cánh tay của ngươi, hiện tại ngay cả mạng cũng muốn mất!" Hắn không ngừng chuyển động cán đao, cảm giác kịch thống khi huyết nhục bị xoắn nát làm cho trên trán Vân Khê không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, nhưng Vân Khê vẫn đối với hắn nộ mục nhi thị. "Dẫn ta đi tìm Phần Tịch Kiếm, ta lúc đó có thể cho ngươi chết thống khoái, nếu không ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết." Đệ tử Huyết Quỷ Môn uy hiếp nói. "..." Vân Khê thống khổ vạn phần, hầu như từ trong hàm răng cắn chặt nặn ra mấy chữ, "Hưu...

Cùng một đứa bé so đo như thế, ngươi không cảm thấy mất mặt

sao..." Một phen lời nói của Vân Khê triệt để chọc giận hắn, hắn não nộ vạn phần, rút ra trường đao liền muốn đem cánh tay Vân Khê chém đứt.

Nhưng đao của hắn vừa mới giơ lên đỉnh đầu, chưa kịp rơi xuống, bỗng nhiên phát giác cánh tay một trận băng lương thấu xương, sau đó thế mà trơ mắt nhìn cánh tay tề xoát xoát đứt gãy ra.

Hết thảy chỉ phát sinh trong nháy mắt, đệ tử Huyết Quỷ Môn vẫn không có từ trong chấn kinh hồi thần, dù là nhìn máu tươi phún dũng cũng khó có thể tin được.

Mãi cho đến khi cảm giác kịch thống thấu xương truyền đến, hắn mới không thể không tin tưởng hết thảy là sự thật! "Ai...

Ai đánh lén ta..." Hắn lảo đảo lui lại, không thể không liên tục điểm trúng mấy cái huyệt đạo cưỡng ép cầm máu, khuôn mặt thống khổ hầu như vặn vẹo. "Loại cặn bã này, ngay cả một đứa bé cũng muốn đánh lén, còn có mặt mũi tu hành?" Một thân ảnh từ trong tùng lâm thiểm xuất, nhìn đệ tử Huyết Quỷ Môn đang bán quỳ trên mặt đất, khinh thường nói.

Người này chính là Ngao Tông.

Hắn một đường hướng sâu trong tùng lâm tiến lên, vừa vặn trông thấy một màn Vân Khê bị làm khó dễ.

Ngao Tông đang lúc hiếu kỳ Vân Khê tu vi thiển bạc như vậy sao lại có thân pháp tuyệt diệu, càng đối với hành vi của tên đệ tử Huyết Quỷ Môn kia cảm thấy cực kỳ khinh bỉ. "..." Đệ tử Huyết Quỷ Môn khi nhìn thấy Ngao Tông, lập tức sợ hãi cả người băng lương, hạ ý thức liền muốn đào tẩu, nhưng vừa mới chuyển thân liền phát giác lồng ngực một trận lạnh buốt.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy lồng ngực hắn đã bị thanh huyết nhận

kia quán xuyên, máu tươi từ rãnh máu chảy ra đang bị thân đao dần dần hấp nhập.

Cuối cùng, hắn một đầu ngã xuống đất chết đi.

Ngao Tông cũng không thèm nhìn thêm một cái, chỉ nhìn về phía Vân Khê đang ỷ lại bên cạnh đại thụ, nửa thân y phục bị máu tươi nhuộm đỏ.

Lúc này ý thức Vân Khê càng ngày càng mơ hồ, chỉ có thể ẩn ước trông thấy Ngao Tông hướng mình đi tới, hạ ý thức muốn đối kháng, nhưng lại ngay cả khí lực mở miệng nói chuyện cũng không có. "Tiểu tử này quả thật không phải người thường, tuy nhiên tu hành thiên phú không quá xuất sắc, nhưng trực giác viễn siêu thường nhân, là kẻ có thể tạo chi tài." Ngao Tông nhìn Vân Khê đang tiếp cận hôn mê, tiến lên một chỉ điểm tại huyệt đạo phụ cận vết thương, máu tươi đang phún dũng lập tức được cầm lại, vết thương cũng đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần dũ hợp.

Đồng thời, Ngao Tông dùng một tia U Minh chi lực tại trong cơ thể Vân Khê hóa thành huyết khí điền bổ sự khuy tổn của hắn, thân thể suy yếu của Vân Khê lập tức được nguyên khí sung doanh, ý thức lại lần nữa thanh tỉnh!

Ngao Tông chỉ bất quá là tùy thủ chi cử, nhưng Vân Khê lại được lợi không nhỏ.

U Minh chi lực hầu như lăng giá vu tất cả linh lực, là tầng thứ cao nhất, huyết khí ngưng tụ từ nó đối với việc tăng lên là cực đại, pháp lực nguyên bản gầy yếu đê vi kia cũng tại thời khắc này được tăng phúc cực đại, nhanh chóng phàn thăng.

Càng quan trọng hơn là, huyết nhục tư chất của hắn cũng nhận được phi tốc đề thăng, đối với hắn chỗ tốt càng lớn, khiến hắn tương lai có thể tại tu luyện nhất đồ đi càng thêm xa xôi!

Chương 745

Đương nhiên, Vân Khê lúc này ý thức không được những chỗ tốt này, ngơ ngác nhìn Ngao Tông trước mắt, chỉ biết người đàn ông này vừa mới cứu mạng hắn. "Đa tạ...

đại ca cứu mạng chi ân, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi!" Vân Khê có chút mồm miệng vụng về, loại tình huống này không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể có chút vụng về bắt chước dáng vẻ từng thấy của mẫu thân để biểu thị cảm tạ. "Không cần như thế." Ngao Tông mỉm cười, "Ngươi cũng báo đáp không được ta." "Đại ca, ngươi cũng là từ bên ngoài thôn tới sao?" Vân Khê thấy Ngao Tông cũng là một gương mặt thập phần lạ lẫm, liền cẩn thận từng li từng tí dò hỏi, có chút lo lắng Ngao Tông cũng đồ mưu bất chính. "Yên tâm, ta đối với thứ ngươi trông coi không có hứng thú, nếu ta muốn lấy, các ngươi cũng tuyệt vô khả năng ngăn được ta." Ngao Tông cười nói.

Vân Khê vội vàng nói: "Vậy, vậy cũng chưa chắc nha!

Mẫu thân ta và U Đô bà bà tu vi thập phần cường đại, ngưỡng lại các nàng, thôn trang cho tới nay mới không bị bất kỳ kẻ nào xâm nhập đấy!" Ngao Tông liếc về phía tên đệ tử Huyết Quỷ Môn đã chết một bên: "Nếu ngươi cho rằng như vậy, thì nên cẩn thận nhiều hơn là tốt, theo ta được biết, Huyết Quỷ Môn không chỉ có một người xông vào." "?!" Vân Khê nghe vậy lập tức thần sắc khẩn trương, "Đại ca biết bọn hắn hiện tại đang ở đâu không?

Ta muốn đi nhanh chóng nói cho mẫu thân ta, đuổi bọn hắn đi." "Tịnh không biết." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu, tuy nhiên lấy thần thức của hắn, muốn lục soát ra mấy con chuột Huyết Quỷ Tông kia thập phần đơn giản, nhưng đã không có nghĩa vụ, hắn cũng không

định làm như thế.

Nhiệm vụ trông coi phiến sâm lâm này, hắn không cần thiết phải nhúng tay. "Ta muốn nhanh chóng đi nói cho mẫu thân...

Đại ca, đã vừa rồi ngươi cứu ta một mạng, không bằng cũng theo ta về thôn trang trước đi, mẫu thân ta nhất định sẽ hảo hảo thù tạ ngươi!" Vân Khê vội vàng nói. "Cũng được." Ngao Tông tịnh chưa phản đối.

Bởi vì tại vừa rồi, hắn phát giác Vân Khê chính là người thân phụ thiên mệnh, cũng là mục tiêu hắn cần tìm kiếm.

Dù là Vân Khê không nói, hắn cũng sẽ không dễ dàng để Vân Khê chạy mất. ...

Cùng lúc đó, U Đô phản hồi động huyệt tế đàn, mang theo một tên nam tử trẻ tuổi thân mặc bạch sắc đạo bào. "Phong Quảng Mạch, lần này e rằng thật sự cần ngươi hỗ trợ." U Đô sắc mặt ngưng trọng, bởi vì bà phát giác sát khí cùng tà khí trong cổ kiếm trở nên càng ngày càng nồng đậm, thậm chí ngay cả thần thức cũng không dám tham nhập vào trong đó, sợ bị nó ô nhiễm thần thức.

Hưu Ninh càng ưu tâm xung xung lui lại mấy bước, duy độc chỉ có người nam nhân được gọi là Phong Quảng Mạch không có lui lại, ngược lại từ trong ngực lấy ra một mai linh phù đặt ở đầu ngón tay, tức khắc đem nó kích phát. "Oanh!" Trong linh phù bộc phát ra một trận quang mang u lam chói mắt chiếu rọi lên Phần Tịch Kiếm, tà khí bộc phát trong đó lập tức bị áp chế xuống, nhưng Phong Quảng Mạch đồng thời cũng phát giác sức mạnh đối kháng bên trong trở nên càng ngày càng cường đại. "Sao lại thế này..." Phong Quảng Mạch cắn chặt hàm răng, đầu ngón tay nhanh chóng vẽ giữa không trung, mấy chục đạo phù chú nháy mắt hình thành, đồng thời phát uy áp chế!

Những phù chú uy năng này tựa hồ cũng kích hoạt phong ấn trên

Phần Tịch Kiếm, những huyết sắc phù chú phong ấn kia cũng theo đó phát uy, dưới sự hợp lực của cả hai ngạnh sinh sinh đem sát khí của Phần Tịch Kiếm áp chế lại.

Nhưng cùng lúc đó, Phong Quảng Mạch thế mà phát giác pháp lực của mình giống như nước chảy dũng nhập vào trong những phù chú kia, rất nhanh liền muốn pháp lực chống đỡ hết nổi! "Giúp ta một tay, nhị vị tiền bối!" Phong Quảng Mạch vội vàng nói.

Hưu Ninh và U Đô vội vàng xuất thủ truyền công, đem pháp lực tán cho Phong Quảng Mạch, dưới sự trợ lực lần nữa, hắn lại nhanh chóng hóa xuất mấy đạo phù chú, triệt để đem nó phong ấn!

Tại sau khi hoàn thành hết thảy, Phong Quảng Mạch lảo đảo lui lại mấy bước, y phục hắn bị mồ hôi thấm ướt, pháp lực cũng hầu như tiêu hao hầu như không còn. "U Đô tiền bối, Hưu Ninh tiền bối, ta đã tận lực, nhưng cũng như các ngươi thấy, chỉ có thể tạm thời gia thâm phong ấn..." Phong Quảng Mạch mồm to thở hổn hển, trong ánh mắt tràn đầy không cam lòng.

Tu luyện mười mấy năm, vì một ngày có thể chính diện áp chế táo động của Phần Tịch Kiếm, để nó lần nữa trầm tịch mấy ngàn năm.

Nhưng hiển nhiên, trước mắt căn bản làm không được một điểm này, thậm chí để nó tạm thời tiến hành hưu miên cũng cần người trợ lực. "Trách không được ngươi, Phong Quảng Mạch." U Đô lên tiếng an ủi nói, "Phần Tịch Kiếm gần đây thời thời khắc khắc đều đang hấp nạp sát khí trong thiên địa, uy năng của nó e rằng muốn viễn siêu so với lúc ban đầu bị phong ấn." Phong Quảng Mạch nghe vậy thần sắc có chút cương ngạnh: "Nếu như vậy... e rằng thật sự muốn mời Tử Dận chân nhân xuất thủ, lấy sức một mình ta sợ là không thể hoàn thành tràng đại nghiệp này." U Đô thần sắc có chút phức tạp, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thật sự không muốn đi một bước này a.

Ba người chỉ có thể tạm thời rời đi động huyệt, lại hành thương lượng biện pháp.

Nhưng khi vừa đi ra khỏi động huyệt, lại phát hiện lối vào thôn trang có một đám người vây quanh ở nơi đó, tựa hồ đang khí thế ngất trời nghị luận cái gì. "Chẳng lẽ không có việc gì để làm sao?

Đều riêng phần mình tản đi, đừng quên trông coi tốt lãnh địa quản hạt!" Mệt mỏi chưa tan đi U Đô nhìn một màn này không miễn có chút nổi nóng, vạn nhất những người này sơ hốt canh giữ, đem ngoại nhân thả vào trộm lấy Phần Tịch Kiếm thì thật là hỏng bét! "Đại tế ti!" Đám người phát giác U Đô chạy tới, vội vàng phân phân tản ra một con đường, hiển nhiên địa vị của bà trong thôn trang cực cao.

Lúc này chỉ thấy cửa thôn treo mấy cỗ thi thể, trên người không một ngoại lệ đều mặc trang phục đen đỏ, nhìn khuôn mặt liền biết đều là người bên ngoài. "Chuyện gì xảy ra!" U Đô thần sắc lập tức khẩn trương. "Đại tế ti, hôm nay khi ta tuần du thì phát hiện mấy tên khả nghi không biết từ lúc nào xông vào kết giới, đối với ta chủ động công kích, thậm chí hiếp bức tra hỏi ta Phần Tịch Kiếm ở nơi nào!" "Cũng may ta xuất thủ nhanh, giết chết bọn hắn!" "Mấy tên này khẳng định là len lén sờ sờ xông vào, cho nên ta đem bọn hắn đều treo ở chỗ này, cảnh tỉnh thôn dân!" ...

Đám người mồm năm miệng mười thập phần hỗn loạn, nhưng U Đô tổng toán cũng nghe minh bạch sự tình long khứ mạch.

Bọn hắn nguyên bản cho rằng sẽ được U Đô tưởng thưởng, thần sắc càng thêm hưng phấn, lại hoàn toàn không có chú ý U Đô thần sắc trở nên càng ngày càng khó coi.

Những người ngoài này có thể tự như sấm nhập kết giới, không có dẫn phát bất kỳ cảnh báo nào, ngay cả bà cũng không biết.

Chẳng phải ý nghĩa ngoại giới đã có phương pháp có thể phá trừ

kết giới, nếu phương pháp này rộng rãi lưu truyền ra, sẽ khó có thể trông coi Phần Tịch Kiếm nữa! "Thật đáng chết..." Phong Quảng Mạch cũng ý thức được sự tình phiền toái cỡ nào, "Những người này nhìn y phục, hẳn là tà môn ngoại đạo thập phần nổi danh ở ngoại giới, Huyết Quỷ Tông!" "Dã tâm của tông chủ bọn hắn tại trong tà đạo chính là có tiếng, nếu hắn quyết tâm đoạt lấy Phần Tịch Kiếm, kia thật đúng là đại phiền toái!" "Tất cả mọi người lập tức tản đi, gia khẩn tuần tra, một con ruồi cũng không được thả vào!

Đây cũng không phải chuyện tốt, nếu có sơ suất, thậm chí tính mệnh toàn thôn đều khó bảo toàn!" Mắt thấy U Đô khẩn trương như thế, đám người cũng đều phát giác sự thái không ổn, nhao nhao riêng phần mình mang theo vũ khí và pháp khí rời đi. "Thật đáng chết..." U Đô pháp trượng trong tay điểm một cái, chỉ thấy một tia lửa nóng rực phun ra, nháy mắt đem mấy cỗ thi thể kia thiêu thành tro tàn. "U Đô bà bà, thứ cho ta nói thẳng, như kim Tịch Tĩnh tiểu thôn, đã không phải vị trí tốt nhất để tồn phóng Phần Tịch Kiếm, nếu vị trí nơi này bại lộ, sẽ không chỉ có một cái Huyết Quỷ Tông tới cửa gây sự!" Phong Quảng Mạch trầm giọng nói.

U Đô lắc đầu cười khổ, bà đương nhiên biết đạo lý này, chỉ là trong tộc không ai có thể thời gian dài áp chế Phần Tịch Kiếm, một khi đem nó chuyển đi tất định sẽ phá hư phong ấn.

Đến lúc đó, Phần Tịch Kiếm chưa kịp mất, e rằng đã đi trước một bước phá trừ phong ấn rồi. "U Đô tiền bối, kiện sự tình này ta..." Hưu Ninh đang muốn khuyên, nhưng lời đến khóe miệng lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì nàng trông thấy từ chỗ cửa thôn, Vân Khê toàn thân là máu, đang mang theo một người bên ngoài thôn chưa từng gặp đi tới! "Vân Khê!" Hưu Ninh sợ hãi đến hai tay đều bắt đầu phát run, vội vàng tiến lên xem xét tình huống Vân Khê, nhưng kỳ quái là người sau nguyên

khí sung doanh, không chút tổn hại. "Nương, yên tâm đi, ta không sao, chỉ là vừa rồi đụng phải một người ngoài không cẩn thận bị thương, đa tạ có vị đại ca này hỗ trợ!" Vân Khê hưng cao thải liệt nói, đồng thời chỉ về phía Ngao Tông ở một bên.

Nhưng ba người Hưu Ninh nhìn thấy Ngao Tông một khắc liền thần sắc sậu biến, lập tức nhao nhao bày ra tư thái nghênh chiến! "Ngươi cũng là vì đoạt lấy Phần Tịch Kiếm mà đến?!" U Đô lệ thanh chất vấn, "Đừng tưởng rằng cứu được Vân Khê chúng ta sẽ đối với ngươi yên tâm, tất cả người ngoài mục đích đều là vì Phần Tịch Kiếm!" Ngao Tông lắc đầu: "Ta thật đối với thanh kiếm nát kia không có hứng thú, nói đi cũng phải nói lại, đây là đạo đãi khách sao?

Không hề lễ phép." "Ta cũng không có hứng thú tiếp đãi người ngoài!" Hưu Ninh suất tiên xuất thủ, chỉ thấy trên pháp trượng thăng đẳng thủy khí, ngay sau đó dưới chân Ngao Tông liền thăng đẳng tầng tầng thủy hoàn vờn quanh, lập tức đột nhiên thu chặt.

Nhưng thủy hoàn kia chưa chạm đến hộ thể cương khí liền đã nhiên tản ra, căn bản không cách nào thương tổn mảy may.

Hưu Ninh không khỏi lui lại một bước, không nghĩ tới Ngao Tông pháp lực thâm hậu như thế, bất động thanh sắc liền có thể hóa giải công kích của nàng! "Đừng động thủ a, Ngao đại ca không phải người xấu!" Vân Khê thấy thế vội vàng can ngăn, nhưng đám người căn bản không có để ý tới, Phong Quảng Mạch và U Đô đang chuẩn bị lần nữa xuất thủ.

Chương 746

"Ta không có hứng thú tranh đấu cùng các ngươi, càng không định cướp đoạt Phần Tịch Kiếm, nhưng nếu các ngươi cứ chấp ý củ triền, đừng trách ta không còn lưu tình!" Ngao Tông đại thủ vung lên, trong đôi mắt lóe lên một đạo tử hắc sắc quang mang, một khắc sau Phong Quảng Mạch, U Đô, Hưu Ninh ba người đồng thời đảm hàn phát hiện mình bị cấm chế pháp lực!

Đặc biệt là U Đô và Hưu Ninh, ngay cả pháp trượng trong tay cũng cảm thấy nặng tựa ngàn cân, khó có thể cầm lên, càng đừng đề cập cùng Ngao Tông tiếp tục tranh đấu. "Ta không phải đối thủ của hắn..." Phong Quảng Mạch thần sắc phức tạp nhìn Ngao Tông, tình nguyện cam bái hạ phong, hắn biết thực lực hai bên chênh lệch quá lớn.

Thấy thế, U Đô và Hưu Ninh cũng không thể không tỉnh táo lại, trong lòng cầu nguyện Ngao Tông ngàn vạn lần đừng đối với Phần Tịch Kiếm có ý đồ. "Ngao đại ca, đa tạ thủ hạ lưu tình!" Vân Khê nhìn ra được Ngao Tông cố ý lưu thủ, vội vàng đối với hắn nói lời cảm tạ. "Nếu không phải có Vân Khê ở đây, ba người các ngươi hiện tại đã sớm không còn mạng." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Đám người đối với lời này hào không hoài nghi, chỉ là U Đô và Hưu Ninh có chút nghi hoặc, Vân Khê làm sao lại cùng bậc tiền bối cao nhân này kết thức? "Không biết các hạ tôn tính đại danh, đến từ nơi nào, sư từ môn phái nào?" Phong Quảng Mạch tiến lên đối với Ngao Tông cung kính hành lễ, đó là lễ nghi vãn bối bái kiến tiền bối, dù sao quy củ tu hành giới đạt giả vi sư.

Trong lòng hắn rõ ràng, Ngao Tông mặc dù nhìn qua cùng hắn tuổi

tác tương phảng, nhưng thực tế thượng chân chính tuổi tác tất định phải lớn hơn hắn rất nhiều. "Vô môn vô phái, ta tên là Ngao Tông.

Về phần ta từ đâu tới, ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết, ta không có ý định cướp đoạt Phần Tịch Kiếm." Ba người hai mặt nhìn nhau, thật sờ không rõ lộ số của Ngao Tông. "Nương, mặc kệ bọn họ, Ngao đại ca vừa rồi cũng cứu ta một mạng, không bằng ta trước..." Vân Khê nói được một nửa, bỗng nhiên phát giác trong lồng ngực một trận đau đớn, thần sắc trở nên thống khổ không thôi, ôm ngực lảo đảo lui sang một bên! "Vân Khê!" Hưu Ninh thấy thế đại vi kinh hoảng, vội vàng tiến lên đỡ lấy Vân Khê, đồng thời mang theo hắn nhanh chóng chạy vội vào trong động! "Mau đuổi theo nhìn xem!" U Đô và Phong Quảng Mạch cũng đi sát đằng sau, lúc này hoàn toàn không có tâm tư phòng bị Ngao Tông.

Ngao Tông hướng hang động kia nhìn lại, hắn có thể sát giác bên trong có một trận sát khí cực kỳ nồng đậm bị áp chế.

Kỳ quái là, pháp lực áp chế cỗ sát khí kia, xa xa yếu hơn sát khí bản thân, ý nghĩa phong ấn của nó tùy thời có khả năng sẽ bị trùng phá. "Tại đây trông coi bí mật sao?

Sắp chết đến nơi đều hào không tự giác a..." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu, hắn biết sát khí một khi bộc phát, e rằng tất cả mọi người trong thôn đều phải nháy mắt hóa thành tro tàn.

Cùng lúc đó, cứu con sốt ruột Hưu Ninh mang theo Vân Khê đi tới bên cạnh tế đàn, khi Vân Khê tới gần cổ kiếm, cơn đau trong ngực liền hòa hoãn rất nhiều. "Vẫn là bộ dáng cũ sao?" Phong Quảng Mạch lập tức dò hỏi.

Vân Khê không có trả lời, chỉ chậm rãi gật đầu.

Hiển nhiên, thống khổ của Vân Khê tịnh không hoàn toàn tiêu trừ, và so với ngày thường tịnh không giống nhau. "Thật là một làn sóng

chưa yên một làn sóng khác lại tới..." U Đô thần sắc tràn đầy lo âu. "Tiểu tử Vân Khê này hảo tượng trong cơ thể có một cỗ sát khí hoàn toàn dung hợp với hồn phách, hoặc hứa chính hắn không có sát giác, nhưng cỗ khí này hảo tượng cùng thanh cổ kiếm kia có chỗ cộng minh a." Ngao Tông không biết từ lúc nào cũng đã đi vào trong động huyệt, cấm chế kết giới thiết trí bên ngoài đối với hắn hào vô tác dụng. "Tiền bối, trong cơ thể Vân Khê có sát khí?

Nhưng chúng ta tịnh không có sát giác a." Hưu Ninh có chút kinh ngạc. "Cỗ sát khí kia cùng nhục thân hắn hoàn toàn dung hợp, có thể nói hiện tại hắn chính là bản thể của sát khí, các ngươi đương nhiên sát giác không ra!" Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Tiểu gia hỏa này trên người tựa hồ có không ít cố sự a." Ba người nghe Ngao Tông nói, lần nữa nếm thử tham tra trong cơ thể Vân Khê, nhưng tịnh không có như hắn nói phát hiện bất kỳ sát khí nào tồn tại. "Ngao đại ca, nghe ngươi nói, hảo tượng ngươi biết nguyên do quái bệnh này của ta?

Có thể hay không chỉ điểm một hai?" Vân Khê nhịn xuống cơn đau ẩn ẩn trong ngực, dò hỏi. "Trước tiên nói cho ta biết nguyên do tràng quái bệnh này." Ngao Tông cũng không chối từ.

Vân Khê hào không do dự đem hết thảy đều cáo tri Ngao Tông.

Nguyên lai, Vân Khê từ khi năm tuổi bắt đầu, liền phát giác trên người nương theo một loại quái bệnh mạc danh: thường thường sẽ đột nhiên tim đập kịch thống.

Mỗi một lần đau đớn đánh tới, liền cảm thấy trái tim như bị xé rách thống khổ, có mấy lần hiểm chút muốn mạng hắn.

Ban đầu Hưu Ninh và U Đô nghĩ hết biện pháp, nhưng đều không cách nào trừ đi bệnh chứng, thậm chí ngay cả làm dịu thống khổ cho Vân Khê đều không làm được.

Vân Khê mắc phải một chứng bệnh kỳ quái, thân thể ngày càng

suy yếu.

Khi đó, hầu như tất cả mọi người đều đoán chắc rằng Vân Khê khó mà sống qua mười tuổi.

Thậm chí ngay cả Hưu Ninh cũng không thể không chấp nhận sự thật, chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc Vân Khê có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Nhưng cố tình vào một ngày nọ, Vân Khê bị bệnh tật hành hạ đến mức gần như mất đi thần trí, lại rời khỏi giường bệnh, trong tình trạng ý thức mơ hồ tuân theo bản năng mà đi lại, cuối cùng không hiểu sao lại đi tới bên cạnh tế đàn trong sơn động.

Cũng không biết vì sao, khi đến gần tế đàn, căn bệnh quái dị kia liền biến mất, trái tim không còn đau đớn như vậy nữa, thân thể yếu ớt cũng nhanh chóng khôi phục bình thường.

Điểm này khiến tất cả mọi người trong thôn đều vô cùng chấn kinh, nhưng dù làm cách nào cũng không thể tra rõ nguyên nhân.

Cuối cùng, chỉ có thể tự lừa mình dối người mà cho rằng, phù chú trấn áp Phần Tịch Kiếm đã có tác dụng với Vân Khê, cho nên mới khiến bệnh tình của hắn được thuyên giảm.

Nhưng cho dù như thế, bệnh tình của Vân Khê cũng tái phát lần sau nặng hơn lần trước, mỗi một lần đều phải dừng lại bên cạnh tế đàn thời gian lâu hơn mới có thể hóa giải. "Từ lúc bắt đầu các ngươi đã sai rồi, lá bùa kia chỉ dùng để trấn áp cổ kiếm, nào có khả năng chữa bệnh?" Ngao Tông nghe xong, không khỏi cười lạnh, "Hắn căn bản không hề mắc trọng bệnh, đây là thể chất bẩm sinh, nếu ta liệu không sai, loại thể chất này là do Phần Tịch Kiếm ban tặng!" Ngao Tông vừa nói ra lời này, sắc mặt mọi người lập tức đại biến! "Không có khả năng!

Phần Tịch Kiếm bị áp chế ở đây không biết bao nhiêu ngàn năm,

một chút sát khí cũng không thể thoát ra khỏi tế đàn, dựa vào đâu mà có thể ảnh hưởng đến Vân Khê!" Hưu Ninh không thể tin tưởng, liên thanh phủ nhận. "Đến tận ngày hôm nay, các ngươi vẫn cho rằng một cái phù chú ngàn thương trăm lỗ kia có thể áp chế được Phần Tịch Kiếm?" Ngao Tông vung tay lên, một trận cuồng phong bạo liệt từ trong sơn động thổi quét ngang dọc!

Ban đầu bọn họ không hiểu dụng ý của Ngao Tông, nhưng rất nhanh liền phát giác, trong trận cuồng phong kia lại ẩn chứa sát khí cực kỳ nồng đậm!

Trận sát khí này không đến từ bản thân cuồng phong, mà là ẩn tàng tại mỗi một ngóc ngách trong động, do ngày tháng tích lũy ngưng tụ mà thành.

Nếu không phải Ngao Tông dùng cương phong cường kính như thế để kích phát, bọn họ căn bản không thể nào phát giác được!

Những sát khí này lan tràn, nếu bộc phát ra, đủ để khiến bất kỳ sinh linh nào đang ở trong động bạo vong ngay tại chỗ! "Sẽ như vậy sao..." Trên trán U Đô toát ra mồ hôi lạnh, bà vốn tưởng rằng sát khí của Phần Tịch Kiếm đều bị hoàn toàn áp chế, căn bản không có khả năng ngoại dật.

Nhưng hiện tại xem ra, cái phong ấn kia quả thực giống như một chiếc áo choàng rách nát ngàn thương trăm lỗ, căn bản ngăn không được Phần Tịch Kiếm! "Phần Tịch Kiếm hiện nay đã có linh trí nhất định, sớm đã nhìn thấu những chỗ hổng của phong ấn, tịnh tiềm di mặc hóa (âm thầm ảnh hưởng) đem sát khí rải vào trong phiến sơn động này.

Nếu lại cho nó thêm một chút thời gian, đem toàn bộ thôn dân đồng hóa theo cũng không phải là không thể." "Xem ra không đợi đến lúc đó, vận mệnh của những Thủ Vọng Giả các ngươi cũng đã tận."

Trong mắt Ngao Tông hiện lên một tia trào phúng.

Chu du qua rất nhiều thế giới, cũng trải qua tuế nguyệt cực kỳ dài lâu, hắn biết rõ trên thế giới này không có khả năng có bất cứ chuyện gì là vĩnh hằng.

Những hậu duệ Thủ Vọng Giả này chỉ một sương tình nguyện cho rằng, có thể vĩnh viễn dựa vào một cái tế đàn pháp lực không ngừng xói mòn để trấn áp một thanh cổ kiếm ngày càng cường đại, thực sự là quá ngu xuẩn.

Ba người U Đô, Phong Quảng Mạch, Hưu Ninh theo bản năng lùi xa khỏi tế đàn.

Lúc này Phần Tịch Kiếm trong mắt bọn họ không còn là một mãnh thú bị nhốt trong lồng nữa, mà là thứ có thể giãy thoát trói buộc bất cứ lúc nào, đem tất cả mọi người trong thôn trảm tận giết tuyệt!

Chương 747

"Nhưng... chuyện này cùng ta có quan hệ gì?" Vân Khê lúc này lòng hiếu kỳ đã lớn hơn nỗi sợ hãi đối với Phần Tịch Kiếm, trong lòng hắn bây giờ duy nhất chỉ muốn làm rõ ngọn nguồn quái bệnh của mình. "Phần Tịch Kiếm đã có linh trí của riêng nó, đương nhiên cũng hiểu rõ bản thân sát khí quá nặng, một khi phong ấn hoàn toàn phá trừ, linh trí của nó cũng sẽ bị chính sát khí của bản thân hủy diệt, đến lúc đó nó vẫn sẽ biến thành một món vũ khí hào vô linh tính, sát lục thành tính." Ngao Tông nhìn về phía Hưu Ninh, thản nhiên hỏi: "Tại thời điểm ngươi mang thai, đã từng thi pháp bên cạnh tế đàn phải không?" Hưu Ninh hơi giật mình, căn bản không cần trả lời, trách nhiệm của bà là trông coi tế đàn, trừ phi sắp lâm bồn sinh hạ Vân Khê, còn lại hầu như mỗi ngày bà đều canh giữ bên cạnh tế đàn. "Cho nên, Phần Tịch Kiếm đã đem một bộ phận linh trí dung hợp vào thai nhi trong bụng ngươi, cũng chính là trên người Vân Khê." Lập tức, mọi người khiếp sợ vọng hướng Vân Khê, nếu như lời Ngao Tông nói là thật, vậy Vân Khê há chẳng phải đã trở thành một bộ phận của Phần Tịch Kiếm sao!

Ngao Tông tiếp tục nói: "Vân Khê lúc đó sẽ cảm thấy trái tim kịch đau, là do linh thức Phần Tịch Kiếm trong cơ thể phát tác gây ra, mục đích là dụ dỗ Vân Khê tới gần tế đàn, để dần dần dùng sát khí đồng hóa hắn." "Là như vậy sao..." Trong lòng Hưu Ninh ấy náy không thôi, không ngờ vì chức trách của mình lại gây ra tổn thương nặng nề cho Vân Khê như thế! "Nương, người cũng không cần như vậy, đây vốn là túc mệnh của bộ tộc ta mà, con đã sớm hiểu." Vân Khê lên tiếng an ủi.

Phong Quảng Mạch tắc tiếp tục truy vấn: "Tiền bối, nếu đúng như

lời ngài nói, Vân Khê một khi bị đồng hóa thì hậu quả sẽ như thế nào?" Ngao Tông thản nhiên nói: "Đơn giản, hồn phách của hắn sẽ triệt để bị linh thức của Phần Tịch Kiếm thôn phệ, đến lúc đó hắn sẽ trở thành thể xác của Phần Tịch Kiếm, cũng chính là Kiếm Nô." Vân Khê ngơ ngác ngưng vọng Phần Tịch Kiếm, giờ khắc này mới phát giác, thanh cổ kiếm này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Kết quả này, Hưu Ninh tuyệt đối không có khả năng chấp nhận được, bà thà rằng chết cũng không hy vọng Vân Khê biến thành bộ dạng kia. "Tiền bối, cầu xin ngài... có thể hay không giúp ta nghĩ biện pháp?

Vân Khê đối với ta vô cùng quan trọng, dù cho bắt ta đời đời kiếp kiếp làm Kiếm Nô cũng được!" Hưu Ninh cấp thiết ương cầu, nước mắt rốt cuộc kìm nén không được mà tuôn rơi.

Lần đầu tiên thấy Hưu Ninh thấp giọng hạ khí cầu người như thế, nhất thời ai cũng không khỏi động dung. "Đương nhiên không phải hoàn toàn hết cách, chỉ sợ các ngươi khó mà tiếp nhận." Ngao Tông tự mình nói. "Tiền bối cứ nói, nếu có biện pháp ngài nói ta đương nhiên sẽ toàn lực ứng phó, cần báo thù gì ta cũng có thể đáp ứng." U Đô cũng vội vàng nói. "Ta không hướng các ngươi đòi hỏi thù lao, các ngươi cũng không có khả năng cho được thứ ta muốn." Ngao Tông hoàn toàn không để ý tới lời của U Đô, "Biện pháp chỉ có một, để Vân Khê đem linh thức của Phần Tịch Kiếm toàn bộ thôn phệ, tịnh hoàn toàn chưởng khống bản thể của nó, nguy hiểm tự nhiên sẽ hóa giải." Hưu Ninh lập tức hiểu ra: "Như lời ngài nói, chẳng lẽ muốn để Vân Khê cầm lấy Phần Tịch Kiếm, chính diện đối kháng với sát khí!" "Đây là biện pháp duy nhất!" Ngao Tông trầm giọng nói.

U Đô cảm thấy căn bản không thể tin nổi: "Vân Khê chỉ là một đứa bé, không có khả năng đối kháng được với linh thức của Phần Tịch Kiếm!

Nếu hiện tại nó tiếp xúc Phần Tịch Kiếm, sát khí trong đó sẽ khiến nó lập tức hôi phi yên diệt!" "Nếu gia trì pháp lực cho nhục thân của hắn, để hắn có thể ngắn ngủi cộng tồn cùng Phần Tịch Kiếm, há chẳng phải giải quyết được vấn đề rồi sao?

Chờ ngày sau Vân Khê tu vi đại tăng, lại đem linh thức Phần Tịch Kiếm cắn nuốt sạch sẽ, hết thảy vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng." Ngao Tông nhìn thần sắc chấn hám đến cực hạn của bọn họ, đây chính là hiệu quả hắn muốn, "Uy hiếp của Phần Tịch Kiếm, cũng có thể mượn cơ hội này triệt để hóa giải, các ngươi cũng không cần đời đời kiếp kiếp canh giữ ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này nữa." Ba người U Đô nhìn Phần Tịch Kiếm đang lẳng lặng nằm ở một bên, trong lòng dâng lên một tia vô lực.

Ba người bọn họ dù có liều mạng cũng không dám nói có thể đối kháng cùng Phần Tịch Kiếm, lại có ai có khả năng cho Vân Khê năng lực tạm thời áp chế Phần Tịch Kiếm chứ?

Hưu Ninh cứu con sốt ruột, có chút hôn đầu mà đi về phía Phần Tịch Kiếm vài bước.

Ngay tại lúc đó, trên thân Phần Tịch Kiếm thăng đẳng một trận sát khí hung dũng, tựa hồ muốn bức lui Hưu Ninh.

Tại dưới uy áp của luồng sát khí bàng đại kia, Hưu Ninh không thể không lý trí lùi lại, nhưng trong lòng cực độ tuyệt vọng.

Bất luận nhìn thế nào, phương pháp chữa trị cho Vân Khê này cũng không cách nào thực hiện được. "Không còn biện pháp nào khác sao?" U Đô cầu cứu nhìn về phía Ngao Tông.

Ngao Tông lắc đầu phủ nhận: "Thần thức của Phần Tịch Kiếm đã hoàn toàn dung hợp với bản thể của hắn rồi, không cách nào tách ra, nếu cưỡng ép sách trừ, chỉ sẽ làm cho hồn phách của hắn cũng hôi phi yên diệt." "Nếu như, ta chủ động đi xúc bính Phần Tịch Kiếm, để nó

xâm thực hồn phách ta biến ta thành Kiếm Nô, chẳng phải Vân Khê tự nhiên sẽ an toàn rồi sao?" Hưu Ninh đưa ra một cái ý tưởng cực kỳ điên rồ! "Vạn vạn không thể!" Phong Quảng Mạch và U Đô đồng thời quát can ngăn, nếu làm như vậy Phần Tịch Kiếm sẽ thao túng thân thể Hưu Ninh, lại lần nữa đem đến cho thế gian vô cùng vô tận sát nghiệp!

Vân Khê vẫn luôn cúi đầu mặc không lên tiếng, nhưng lúc này rốt cục nhịn không được mở miệng nói: "Nương, không cần như thế, năm đó không phải cũng từng có người nói con sống không quá mười tuổi sao, hiện tại con đã sống thêm sáu năm, sớm đã lời rồi." Đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ mà có thể nhìn sinh tử đạm bạc như thế, đích xác làm cho Ngao Tông lau mắt mà nhìn.

Hưu Ninh gắt gao nắm chặt tay Vân Khê, yên lặng rơi lệ, một lời không nói. "Tiên đừng tuyệt vọng, các ngươi làm không được, nhưng tịnh không đại biểu ta làm không được." Ngao Tông nhìn bộ dáng cúi đầu ủ rũ của mọi người, khinh thường nói. "Tiền bối, ngài?!" Lời này vừa nói ra, tầm mắt mọi người lập tức tập trung tại trên người hắn, lúc này mới ý thức được, Ngao Tông xác thực là người có tu vi cường đại nhất trong số bọn họ!

Nhưng bọn họ đều không biết sự cường đại của Ngao Tông rốt cuộc giới hạn tại nơi nào, cũng theo bản năng cho rằng Ngao Tông tuyệt đối không có khả năng đối kháng được Phần Tịch Kiếm. "Đại ca, huynh có biện pháp có thể giúp ta sao?" Vân Khê nhìn về phía Ngao Tông, trong ánh mắt dấy lên một tia hy vọng. "Chỉ là cái nhấc tay." Ngao Tông thản nhiên nói, loại chuyện này đổi làm ngày xưa hắn căn bản không thèm làm, chỉ là Vân Khê thân mang thiên mệnh, có tất yếu giúp một tay. "Ngài... muốn làm gì?" Phong Quảng Mạch khó có thể tin nhìn Ngao Tông, nhìn thần sắc của người này cảm thấy hắn không phải đang nói đùa.

Nhưng phải biết rằng, sự cường đại của Phần Tịch Kiếm đến nay đều làm cho bọn họ sợ hãi không thôi, tại thời kỳ thượng cổ duy có Cổ Thần ra tay mới có thể miễn cưỡng đem nó trấn áp, thậm chí đều không cách nào hủy diệt được!

Nếu không bọn họ cũng sẽ không đời đời kiếp kiếp gánh vác sứ mệnh canh giữ Phần Tịch Kiếm.

Hiện nay Cổ Thần không còn tồn tại trên thế giới này, không có bất luận kẻ nào dám nói có thể áp chế được Phần Tịch Kiếm! "Các ngươi cho là thế nào?" Ngao Tông nhíu mày, bình bình đưa tay về phía Phần Tịch Kiếm.

Một khắc sau, phù ấn phong ấn trên Phần Tịch Kiếm không gió mà tự động cuồng táo! "Rắc rắc rắc..." Phần Tịch Kiếm đang kịch liệt run rẩy, tựa hồ nếm thử trùng phá tất cả trói buộc bên trên! "Tiền bối, ngài đừng..." Lời của Phong Quảng Mạch còn chưa nói xong, sự phù táo trên bề mặt Phần Tịch Kiếm liền thiêu đốt thành tro tàn, kiếm thể kia lại bay vọt ra khỏi tế đàn, trực tiếp rơi vào trong tay Ngao Tông.

Màn này phát sinh trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, mọi người đều chưa kịp phản ứng, một lát sau ba người U Đô liền theo bản năng lùi xa khỏi Ngao Tông!

Từng nghe nói, Phần Tịch Kiếm sẽ đem hồn phách của tất cả những kẻ cầm nó thôn phệ, tịnh thao túng nhục thể lạm sát kẻ vô tội, bọn họ lo lắng nhìn Ngao Tông cũng sẽ biến thành bộ dạng kia.

Nhưng ngoài dự đoán, Ngao Tông nâng Phần Tịch Kiếm trong tay cẩn thận đoan tường, đầu ngón tay thỉnh thoảng vận lực phẩy đi rỉ sắt trên lưỡi kiếm: "Thật là một thanh kiếm tốt, tuy nhiên nhập không được mắt của ta..." "Tiền bối, ngài không có cảm giác dị thường sao?" Phong Quảng Mạch thấy Ngao Tông hào vô dị thường, nhịn không được mở miệng dò hỏi. "Như ngươi thấy đấy?" Ngao Tông hoành

phong kiếm, cười lạnh nói: "Thứ này có chút đạo hạnh, đối với các ngươi có lẽ là đại phiền toái, đáng tiếc trong mắt ta xem ra, vô dụng." Phong Quảng Mạch hoàn toàn choáng váng, không dám tin tưởng Phần Tịch Kiếm an tĩnh giống như cừu non này chính là tà vật năm đó tàn sát vô số sinh linh! "Có phải thời gian quá dài, sát khí của Phần Tịch Kiếm sớm đã xói mòn hầu như không còn rồi hay không..." U Đô có chút may mắn nghĩ.

Đúng lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên đem Phần Tịch Kiếm cắm xuống đất, trong thân kiếm lại bắt đầu ba động sát khí bức người.

Lúc này, Phần Tịch Kiếm đã bị xóa đi tất cả phong ấn, sát khí cuồng bạo bộc phát ra khiến ba người hiểm chút không thể chống đỡ được, suýt nữa bị sát khí xâm thực nhập vào cơ thể! "Yên tâm, ta cũng không có đánh tráo thứ này đâu." Ngao Tông lại nắm lấy chuôi kiếm, sát khí kia lại một lần nữa tan thành mây khói.

Ở trong tay Ngao Tông, Phần Tịch Kiếm thật sự còn ngoan ngoãn hơn con trai. "Tiền bối...

Ngài làm thế nào vậy?" Lời vừa mới hỏi ra miệng, Hưu Ninh mới ý thức được câu hỏi này có bao nhiêu ngu xuẩn.

Ngao Tông căn bản không có vận dụng bất cứ phù chú và pháp thuật nào, vẻn vẹn chỉ dựa vào khí tức bản thân liền đem nó trấn áp, tu vi của hắn quá mức cường đại, khiến cho linh thức đơn giản của Phần Tịch Kiếm căn bản không dám phản kháng!

Nhưng lúc này, trong lòng Hưu Ninh cũng có chút kích động, bà biết con trai mình có cứu rồi! "Tiền bối, trước đây đối với ngài đa có thất lễ, thỉnh ngài có thể gia dĩ lượng giải, nếu ngài có thể cứu mạng Vân Khê, mặc kệ ngài có yêu cầu gì ta đều nhất định thỏa mãn!" Hưu Ninh cung cung kính kính hành lễ với Ngao Tông, lời nói thành khẩn.

Nếu có thể, bà thậm chí nguyện ý dùng mạng đổi mạng cho Vân

Khê. "Đại ca, có thể cầu xin...

Chương 748

lại cứu ta một lần nữa không?" Vân Khê cũng tràn ngập khát vọng khẩn cầu Ngao Tông, hắn vẫn không muốn anh niên tảo thệ (chết sớm). "Ta có thể cứu ngươi, nhưng tương đối cũng có một điều kiện, ngươi nhất định phải đáp ứng." Ngao Tông thản nhiên nói, "Yên tâm, đối với ngươi tịnh không phải việc khó." "Tiền bối cứ nói thẳng." Hưu Ninh có chút thảm thắc, thức diện của Ngao Tông hiển nhiên rộng lớn hơn bọn họ, chuyện trong miệng hắn cho là nhỏ nhặt, hoặc hứa đối với bọn họ lại khó như lên trời a. "Đứa bé Vân Khê này, từ nay về sau phải rời khỏi phiến thôn tử này, đi con đường hắn nên đi ở thế giới bên ngoài, không nên bị khốn phược tại nơi này." Ngao Tông nói.

Vân Khê dù sao cũng là người thân phụ thiên mệnh, nếu lâu dài bị nhốt tại trong thôn trang, khủng bố sẽ ngại vu cái mệnh cách của hắn. "Đương nhiên có thể!" U Đô không chút do dự đáp ứng.

Phải biết rằng, nếu như có thể dùng phương pháp này cứu Vân Khê, cũng đồng nghĩa với nguy cơ của Phần Tịch Kiếm bị triệt để giải quyết, bọn họ cũng không cần ở lại thôn trang trông coi nữa.

Đến lúc đó, hậu duệ của những Thủ Vọng Giả như bọn họ nếu có thể ở thế giới bên ngoài khai chi tán diệp, thì càng là một chuyện tốt. "Ta cũng muốn đi ra bên ngoài nhìn xem!" Hai mắt Vân Khê tỏa sáng, không thể chờ đợi được mà đáp ứng. "Thế giới bên ngoài có lẽ không có mỹ hảo như ngươi tưởng tượng, nếu hôm nay đáp ứng ta, ngày sau quyết không thể hối hận, không được lại tìm kiếm loại thâm sơn cùng cốc thế này để sống tạm bợ qua ngày." Ngao Tông nhìn thẳng Vân Khê, trầm giọng nói.

Vân Khê cũng kiên quyết gật đầu: "Ta có thể thề!" "Tốt!" Ngao Tông lui lại một bước, "Đem Phần Tịch Kiếm nắm vào trong tay, chuyện sau đó giao cho ta." Khi Ngao Tông lui ra, sát khí trong Phần Tịch Kiếm lại bắt đầu ba động, tựa hồ đang cảnh cáo bất luận kẻ nào cũng không được tới gần.

Mặc dù có Ngao Tông ở đây, sát khí kia ba động cũng không thập phần mãnh liệt, nhưng vẫn như cũ làm cho người ta thấy mà kinh tâm.

Giờ khắc này, ngay cả người có tu vi mạnh nhất trong ba người là Phong Quảng Mạch cũng không dám tới gần, có thể biết áp lực mà Vân Khê phải thừa thụ sẽ lớn đến mức nào. "Như vậy thật sự khả thi sao..." Hưu Ninh không khỏi siết chặt nắm đấm.

Vân Khê vẻn vẹn do dự một lát, liền lập tức tiến lên một phen nắm lấy chuôi kiếm.

Trong nháy mắt, Vân Khê chỉ cảm thấy một trận sức mạnh cuồng bạo trực tiếp vọt tới đại não, huyết nhục xương cốt toàn thân giống như muốn gãy lìa kịch liệt đau nhức, đại não càng thống khổ như muốn nổ tung! "A a a a a a!" Vân Khê dưới sự thống khổ gần như hôn quyết, ngay cả tiếng thảm thiết cũng trở nên càng ngày càng vô lực. "Không được ngất đi, để bản thân vẫn luôn thanh tỉnh, nếu không hồn phách của ngươi sẽ bị thôn phệ." Tại lúc sắp sửa đánh mất ý thức, thanh âm của Ngao Tông vang lên bên tai, Vân Khê mới cưỡng ép bảo trì một tia thần trí cuối cùng, tự nhủ vô luận như thế nào cũng không thể ngất đi.

Nhưng sát khí phun trào ra từ Phần Tịch Kiếm đang không ngừng trùng kích xé rách nhục thân hắn, thống khổ càng phát ra gia kịch, mỗi một giây đối với Vân Khê đều là sự dày vò cực kỳ thảm liệt.

Cuối cùng, Vân Khê hầu như ngay cả bất kỳ âm thanh gì cũng nghe không được nữa, chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng hô hoán

lo âu của Hưu Ninh, và tiếng nói nhỏ bên tai của Ngao Tông.

Không bao lâu, ngay khi Vân Khê cảm thấy sắp sửa không chống đỡ nổi nữa, bỗng nhiên phát giác hết thảy thống khổ sở thừa thụ đều tan thành mây khói.

Gian nan mở hai mắt ra, lại phát hiện mình đang ở trong một màn hắc ám quảng mậu, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đúng lúc này, hắn phát giác ở trong góc cách đó không xa tựa hồ có một vật phát quang đang ẩn ước chớp động, tức khắc đi tới, lại phát hiện đó là một người đang co quắp trong góc.

Người nọ vẫn luôn cúi đầu lẩy bẩy phát run, cả người tán phát quang mang nhàn nhạt, tựa hồ thập phần sợ hãi. "Ngươi khỏe không?" Vân Khê nhịn không được mở miệng hỏi, người nọ nghe thấy lời của Vân Khê liền mạnh mẽ ngẩng đầu, lại lập tức hù dọa hắn đến mức tim phổi ngừng đập!

Trên mặt người kia mọc ra một khuôn mặt giống hệt hắn như đúc, hai mắt một mảnh thương bạch, tựa hồ căn bản không có đồng tử. "A a a a a!" Chưa chờ Vân Khê có phản ứng, người kia đã lăn lê bò toài lùi lại rời xa. "Đây là căn nguyên dẫn đến trái tim ngươi kịch đau, nói cách khác, gia hỏa này chính là phân thần của Phần Tịch Kiếm." Đúng lúc này, thanh âm của Ngao Tông bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Vân Khê. "Đại ca!" Vân Khê lập tức cuồng hỉ, không biết vì sao hiện tại chỉ cần nghe được thanh âm của Ngao Tông, dù cho có sợ hãi nữa cũng sẽ lập tức tâm an. "Tiểu tử ngươi cũng nằm ngoài dự đoán của ta, ta còn tưởng rằng ngươi kiên trì không được bao lâu, thậm chí ta đã định ra tay giúp một phen." Thanh âm Ngao Tông có chút vui mừng. "Nói tuy là vậy, nhưng nếu không có đại ca hỗ trợ, ta cũng không có cơ hội này a." Vân Khê cười nói. "Được rồi, bớt nói nhảm, hiện tại mục đích của ngươi hắn là gia hỏa kia." Ngao Tông lên tiếng nhắc

nhở, tầm mắt Vân Khê cũng rơi vào trên người linh thể giống hệt mình kia.

Chính tên này đã tra tấn hắn hơn mười năm, hắn liền tâm sinh chán ghét, huống chi thứ này là phân thần của Phần Tịch Kiếm. "Ta phải làm thế nào mới có thể tiêu diệt hắn?" "Thứ này tiềm tàng quá sâu trong hồn phách ngươi, không cách nào khu trục, nếu đem hắn hủy diệt thì hồn phách của ngươi cũng đồng dạng sẽ hôi phi yên diệt." Ngao Tông lên tiếng nhắc nhở, "Chỉ có thể đem hắn thôn phệ, không còn cách nào khác.

Ngươi chỉ cần tiến lên chạm vào hắn là được, lấy hồn phách ngươi hiện giờ, đủ để đem hắn thôn phệ." Vân Khê tịnh không biết, Ngao Tông tại lúc này đã đem U Minh chi lực cực kỳ nùng úc gia trì trên hồn phách của hắn.

Lệnh hồn phách hắn cường đại đến mức có thể chính diện đối kháng cùng linh thức Phần Tịch Kiếm. "Tốt!" Vân Khê đối với Ngao Tông vô cùng tín nhiệm, liền lập tức tiến lên muốn bắt lấy linh thức của Phần Tịch Kiếm.

Ai ngờ tên kia thấy hắn đến gần thì há miệng phát ra một trận tiếng thét chói tai, đồng thời nhe răng múa vuốt tựa hồ muốn quát lui Vân Khê, nhưng sự sợ hãi trên mặt tên kia thì ai cũng có thể nhìn ra được! "Ở trong cơ thể ta tiềm tàng lâu như vậy, ngươi sớm nên cút đi!" Vân Khê mạnh mẽ nhào tới, một phen bắt lấy hai tay tên kia, lập tức thấy thân thể của hắn đang dần dần hóa thành tro bụi tịnh cùng mình dần dần hợp làm một thể. "Vân Khê, Vân Khê!

Thả ta ra, ta cam đoan từ trong cơ thể ngươi rời đi, rốt cuộc sẽ không xâm nhập nữa!" Tên kia há miệng thốt ra tiếng người, sợ hãi khẩn cầu. "Nguyên lai ngươi cũng có lúc biết sợ!" Vân Khê vừa bực mình vừa buồn cười, tay bắt lấy cánh tay hắn không có buông lỏng

ngược lại bóp chặt lần nữa, ngắn ngủi một lát liền triệt để hóa thành tro bụi biến mất!

Khi điểm quang mang cuối cùng triệt để tiêu tán, Vân Khê liền cảm thấy cả người một thân bì bại (mệt mỏi rã rời), sau đó hai mắt nhắm nghiền trực tiếp ngất đi...

Cùng lúc đó, Hưu Ninh đang nhìn con trai nhắm nghiền hai mắt nắm chặt chuôi kiếm, lại bỗng nhiên ngã lăn ra đất ngất đi, nhưng khi hôn mê vẫn gắt gao nắm chặt chuôi kiếm. "Tiền bối, chuyện gì xảy ra?" Hưu Ninh vội vàng hỏi. "Hắn đã đem phân thần của Phần Tịch Kiếm thôn phệ, hiện tại hắn cùng Phần Tịch Kiếm hẳn là nhất thể, khó có thể lại phân cắt." Ngao Tông thu hồi U Minh chi lực lưu tại trong cơ thể Vân Khê, những thứ này tuy rằng sẽ làm cho Vân Khê tu vi bạo tăng, nhưng nhục thân của hắn chưa đủ để duy trì lâu dài tiêu thụ năng lượng này. "Vậy vì sao hắn lại ngất đi..." Hưu Ninh có chút quan tâm tắc loạn, nhất thời hoàn toàn mất chủ kiến. "Hưu Ninh tiền bối, mau nhìn!" Phong Quảng Mạch lập tức phát giác, Phần Tịch Kiếm trước đó cuồng táo không thôi, lúc này đã xu hướng an tĩnh lại.

Phần Tịch Kiếm lẳng lặng nằm ở một bên, hoàn toàn không có sát khí và nguy hiểm của ngày xưa, thập phần bình tĩnh.

Lúc này nó giống như một thanh kiếm rỉ sắt loang lổ bình thường, không có chút nào uy hiếp. "Ta lần đầu tiên thấy thanh kiếm này trở nên không có uy hiếp như thế..." U Đô thấp giọng nỉ non, hôm nay bà thật sự thấy quá nhiều điều không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ thanh kiếm này thật sự hào vô uy hiếp? "Vân Khê?" Hưu Ninh cẩn thận từng li từng tí nâng dậy Vân Khê đang hôn mê, tịnh thâu tống cho hắn một luồng khí tức, người sau mới chậm rãi mở hai mắt ra. "Ta cảm giác thật giống như đã hôn mê cả một năm trời..." Vân Khê vỗ vỗ cái đầu hôn hôn trầm trầm, đồng thời có chút kinh hỉ

phát hiện, trái tim hắn không còn ẩn ẩn đau đớn như trước kia, cũng sẽ không có cảm giác không khỏe thời thời khắc khắc bị áp bách trái tim nữa.

Tật bệnh của hắn quả nhiên giống như lời Ngao Tông nói, đã khỏi hẳn rồi! "Đa tạ đại ca!" Vân Khê căn bản không biết ân tình nặng như thế nên hồi báo như thế nào, kích động nhiệt lệ doanh khuông, không kìm được muốn hướng Ngao Tông quỳ xuống! "Không cần làm vậy." Ngao Tông đưa tay đỡ, một trận sức mạnh vô hình ngăn cản Vân Khê quỳ xuống, "Ngươi chỉ cần nhớ kỹ ước định cùng ta là được." "Yên tâm đi, tiền bối, nhất định như lời ngài nói, từ nay về sau ta sẽ không để Vân Khê lưu lại tại cái thôn nhỏ trong núi này.

Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, từ nay về sau tiền bối nếu có nhu cầu, cứ việc phân phó ta làm, tuyệt không chối từ!" Hưu Ninh cảm kích không thôi nhìn Ngao Tông, trong mắt có điểm điểm lệ quang, cứu Vân Khê, liền tương đương với cứu tính mạng của bà. "Tiền bối, từ nay về sau Phần Tịch Kiếm sẽ không còn mất khống chế đồ sát sinh linh thế gian nữa?" Phong Quảng Mạch có chút chờ mong hỏi Ngao Tông.

Chương 749

"Phải xem Vân Khê." Ngao Tông nhìn về phía Vân Khê sắc mặt có chút tái nhợt, "Nếu như từ nay về sau hắn có thể từng bước tăng lên tu vi, cuối cùng triệt để luyện hóa linh thức của Phần Tịch Kiếm, vậy Phần Tịch Kiếm sẽ hoàn toàn nghe lệnh ý chí của Vân Khê, sẽ không lạm sát sinh linh." "Nếu ngược lại, tu vi của hắn tiến triển quá chậm chạp, cuối cùng vẫn sẽ bị Phần Tịch Kiếm thôn phệ biến thành Kiếm Nô." Vân Khê sắc mặt có chút ngưng trọng, giờ khắc này mới ý thức được, hắn muốn giữ được không chỉ là tánh mạng của mình, thậm chí sẽ quan hệ đến đông đảo sinh linh trong thiên hạ.

Nếu hắn thất bại, e rằng vô số sinh linh cũng muốn cùng hắn gặp tai ương. "Ta sẽ tận lực," Vân Khê gật đầu đáp ứng.

Nhưng trừ hắn ra, ba người còn lại đều tràn đầy lo âu.

Thiên phú của Vân Khê tịnh không trác tuyệt, tối đa cũng chỉ là bình bình vô kỳ, thậm chí không bằng mẫu thân Hưu Ninh, hạn mức cao nhất của hắn trong tương lai hiển nhiên dễ thấy.

Nếu như vậy, hắn có thể áp chế Phần Tịch Kiếm bao lâu?

Phong Quảng Mạch bỗng nhiên hiểu dụng tâm của Ngao Tông, hy vọng Vân Khê rời khỏi thôn trang, thực tế là để hắn ở thế giới bên ngoài tìm cầu cơ duyên, đột phá cái hạn mức cao nhất đã chú định từ lúc sinh ra. "Vân Khê, chuẩn bị một buổi tối, ngày mai liền cùng ta đi thôi." Ngao Tông chỉ lưu lại câu nói, liền xoay người đi ra khỏi sơn động. "Ta cũng đi chuẩn bị!" Vân Khê không lo được nhiều, cũng vội vã phản hồi thôn trang, chỉ để lại ba người tại trong sơn động. "Đem Phần Tịch Kiếm và Vân Khê đồng thời giao cho một người xa lạ, nếu tiên tổ biết chuyện này, chỉ sợ sẽ hung hăng trừng phạt ta đi..." U Đô

không khỏi cười khổ.

Nhưng trước mắt hào vô biện pháp, tiếp tục giữ lại Phần Tịch Kiếm, cuối cùng tất định sẽ sát khí bộc phát tái độ xuất thế, bọn họ không còn khả năng tiếp tục áp chế Phần Tịch Kiếm được nữa. "U Đô tiền bối, cáo từ, ngày sau nếu ta tại trong trần thế gặp được Vân Khê, nhất định sẽ chiếu cố hắn một phen." Phong Quảng Mạch chỉ lưu lại câu nói, liền cũng vội vã rời đi.

Hưu Ninh và U Đô nhìn nhau, bọn họ biết, thôn trang này cũng không thể tiếp tục ở lâu.

Đã có người ngoài biết Phần Tịch Kiếm giấu ở nơi này, tịnh nếm thử sát nhập trong đó, e rằng không được bao lâu, nơi này sẽ trở thành nơi mà cao thủ toàn thiên hạ thèm thuồng. ...

Ngày thứ hai, Ngao Tông phản hồi thôn trang, chỉ thấy Hưu Ninh và Vân Khê đang đợi ở chỗ này. "Một đi không biết khi nào có thể về, phải làm tốt chuẩn bị." Ngao Tông nhắc nhở. "Yên tâm đi đại ca, chuyến này ta nếu không giải quyết được Phần Tịch Kiếm, ta...

Vân Khê không còn mặt mũi về gặp mẫu thân!" Vân Khê vỗ ngực cam đoan. "Hiện tại, ngươi không gọi là Vân Khê." Hưu Ninh cười nói, "Quên tối hôm qua ta nói với ngươi cái gì rồi sao?" "Đúng!" Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, "Ta ngày hôm qua vừa mới đổi danh tính, hiện tại ta tên là Bách Lý Đồ Tô, đại ca, sau này cứ gọi ta như vậy đi." "Bách Lý Đồ Tô?" Ngao Tông có chút nhướng mày. "Không sai, đứa bé này dù sao cũng là lần đầu tiên rời đi, ta lo lắng thân phận của hắn ở đây sẽ làm cho hắn ở ngoại giới bị người ký du và tập kích, căn cứ tập tục tổ tiên lưu truyền, tất cả tộc nhân rời khỏi tông tộc, tại thời điểm rời đi đều phải đổi đi danh tính của mình, để biểu thị cùng thôn trang đoạn tuyệt quan hệ." Hưu Ninh thần sắc có chút thương cảm, nguyên bản phương pháp dùng để xử phạt kẻ phản đồ, lại dùng trên

người con trai bà. "Có ngày ta sẽ trở về, chờ ta đem chuyện của Phần Tịch Kiếm giải quyết xong!" Vân Khê, à không, Bách Lý Đồ Tô lòng tin tràn đầy. "Tiền bối, không biết có thể đáp ứng, đem Đồ Tô thu làm đồ đệ hay không?

Nếu có cao nhân như ngài chỉ điểm, tu vi cảnh giới hắn tất định thập phân nhanh chóng." Hưu Ninh khẩn thiết nhìn về phía Ngao Tông.

Nhưng Ngao Tông lại nghĩ đều không nghĩ liền cự tuyệt: "Ta chưa bao giờ thu bất kỳ một tên đồ đệ nào, cũng tuyệt đối không có khả năng thu bất luận kẻ nào làm đồ đệ, chỉ điểm tu vi của hắn không thành vấn đề, nhưng bái sư thì không thể." "Vì sao a đại ca?" Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc, trong lòng cảm thấy người có tu vi cao cường như đại ca nhất định sẽ có rất nhiều đệ tử. "Đồ Tô, đã tiền bối không chịu, không được vô lễ!" Hưu Ninh nhẹ giọng rầy la.

Bách Lý Đồ Tô vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm một câu. "Tiền bối, ta có thể hiểu cách nghĩ của ngài, tiền bối cao nhân giống như ngài tịnh không cần nhận đồ đệ để khuếch trương gia môn.

Nhưng không biết ngài có thể giúp một tay, đem Đồ Tô đưa tới bên cạnh Tử Dận Chân Nhân, ta hy vọng Đồ Tô có thể bái ông ấy làm thầy." Hưu Ninh mở miệng thỉnh cầu. "Tử Dận Chân Nhân!" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy không khỏi kinh hô một tiếng, cái tên này ở bên tai hắn có thể nói là như sấm bên tai a.

Người này tại trong thôn trang thanh danh cực lớn, nghe nói năm đó khi Phần Tịch Kiếm suýt nữa bạo tẩu đột phá phong ấn, Tử Dận Chân Nhân đã ra tay đem Phần Tịch Kiếm tái độ áp chế ba mươi năm cho đến nay.

Chỉ là Tử Dận Chân Nhân chưa bao giờ làm không công cho ai, vì cái phong ấn ba mươi năm này các Thủ Vọng Giả cũng đã bỏ ra thù

lao cực cao. "Nương, ta nghe nói Tử Dận Chân Nhân cực ít thu đồ đệ, có thể nhập mắt ông ấy chỉ có tuyệt thế thiên tài, đến tận ngày hôm nay cũng chỉ có một đệ tử, ông ấy có thể nhìn trúng con sao?" Bách Lý Đồ Tô có chút không an tâm. "Nếu là ngày thường, có lẽ sẽ không nhìn trúng.

Nhưng hiện tại ngươi cùng Phần Tịch Kiếm...

Tóm lại, ngươi cứ đích thân đi gặp, thử vận khí xem sao." Hưu Ninh không nói thêm nữa, chỉ tái độ nhìn về phía Ngao Tông. "Ta có thể giúp cái này, trước khi gặp Tử Dận Chân Nhân, sẽ không có bất luận kẻ nào có thể nguy cập tính mệnh hắn." Ngao Tông chậm rãi gật đầu, "Tạm coi như hồi báo cho việc ngươi an tâm giao đứa bé này cho ta đi." "Đa tạ tiền bối!" Hưu Ninh lần nữa khiếm thân hành đại lễ với Ngao Tông, trong lòng cảm kích không dứt.

Tiền bối cao nhân giống như thế này có thể giúp đỡ như vậy, thực sự là vận khí! "Đi thôi." Ngao Tông dẫn đầu hướng về phía rừng rậm bên ngoài đi đến, Bách Lý Đồ Tô quay đầu lại nhìn thoáng qua Hưu Ninh một lần nữa, liền đầu cũng không ngoảnh lại xoay người rời đi.

Hưu Ninh nhìn bóng lưng rời đi của hắn, chỉ có thể phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ đầy trù trướng, thật không biết ngày gặp lại sẽ là khi nào. ...

Ngao Tông mang theo Bách Lý Đồ Tô đi ra ngoài thôn trang, dọc đường đi Ngao Tông phát hiện sức mạnh kết giới che chở tựa hồ yếu đi rất nhiều.

Bách Lý Đồ Tô tựa hồ đối với rừng rậm bên ngoài hoàn toàn không hiểu rõ, một đường đi xuống nếu không có Ngao Tông dẫn dắt tất định sẽ lạc đường. "Dù sao cũng sống ở đây mười sáu năm, ngay cả một cái phạm vi nho nhỏ thế này cũng không nắm rõ?" Ngao Tông cười hỏi. "Mười sáu năm, ta căn bản không được phép đi ra ngoài, có

thể tại ngoài thôn trang hái chút thuốc đã là không tệ rồi, mẫu thân ta khả năng là định để cho ta chết già ở trong cái thôn này." Bách Lý Đồ Tô cười khổ nói. "Ngươi cảm thấy tại nơi này cô độc sống quãng đời còn lại thật là chuyện tốt, nhưng hiện tại xem ra, thiên địa bên ngoài so với ta tưởng tượng càng thêm rộng lớn, ta càng muốn đi ra ngoài đi dạo!" Ngao Tông nhớ tới Trần Tĩnh Cừu năm đó sống ở Phục Ma Sơn mười tám năm, không khỏi mỉm cười.

Khi xuyên qua kết giới, lại phát hiện tại ngoài kết giới, trong mật lâm hãn vô nhân yên (ít người lui tới) kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều sinh khí.

Hầu như khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng huyên náo ồn ào, liếc mắt nhìn lại, rất nhiều nhân ảnh đang đi lại trong rừng rậm, an doanh trát trại. "...

Tại sao ngoài mật lâm cũng có thôn trang!" Bách Lý Đồ Tô không khỏi trừng lớn mắt, hắn rõ ràng nhớ kỹ mẫu thân nói phụ cận đây miểu vô nhân yên (vắng tanh) mà. "Đương nhiên không phải." Ngao Tông quét mắt nhìn đám người kia, ngày hôm qua khi hắn đến đây, nơi này tuyệt đối là vùng đất không người.

Không hề nghi ngờ, bọn họ đều là hướng về phía Phần Tịch Kiếm mà đến. "Nếu những người này đồng thời công kích kết giới hiện tại, nó tất định sẽ băng sụp, người trong thôn cũng tất sẽ nguy tại đán tịch (sớm tối)." Ngao Tông trầm giọng nói. "Sẽ như vậy sao!" Bách Lý Đồ Tô lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng lục lọi hành lý lấy ra một món pháp khí giống như cây sáo ra sức thổi vang, một trận âm thanh du dương chói tai lập tức vang vọng khắp cả khu rừng!

Đây là pháp khí các thủ vệ dùng để thông báo cho nhau, chỉ cần thổi vang nó liền sẽ lập tức dẫn động pháp khí của toàn thôn cộng hưởng.

Bách Lý Đồ Tô mang theo nguyên bản chỉ là để lưu cái niệm tưởng, lại không ngờ tại giờ khắc này lại phái thượng dụng tràng. "Ai!" Động tĩnh lớn như thế lập tức kinh động đám người đang hạ trại ngoài kết giới, tất cả mọi người lập tức chú ý tới Ngao Tông và Bách Lý Đồ Tô! "Vây lại!" Không biết ai ra lệnh một tiếng, mấy chục tên tu hành giả mặc y phục giống nhau đem hai người đoàn đoàn vây quanh, tịnh nhao nhao lượng ra trường đao đỏ tươi như máu chỉ hướng bọn họ.

Chương 750

Bộ y phục này Ngao Tông vừa khéo nhận thức, chính là phục sức của Huyết Quỷ Tông.

Xem ra, Huyết Quỷ Tông định trực tiếp sát nhập vào trong kết giới ngạnh đoạt Phần Tịch Kiếm, xem ra bọn chúng có đủ nắm chắc để đưa một lượng lớn người tiến vào kết giới.

Những kẻ bao vây này không chỉ giới hạn ở Huyết Quỷ Tông, còn có rất nhiều đệ tử tông môn mà Ngao Tông căn bản không nhận thức cũng vây ở đây. "Từ trong kết giới đi ra?

Là Thủ Vọng Giả phụ trách trông coi Phần Tịch Kiếm phải không!" Một tên người Huyết Quỷ Tông nhìn như thủ lĩnh đi lên phía trước, thịnh khí lăng nhân nói: "Vừa lúc ngài đây cần một kẻ dẫn đường, do ngươi làm đi.

Nếu muốn giữ mạng, đừng giở trò." "Muốn ta dẫn đường?

Ngươi xác định?" Ngao Tông lạnh lùng nhìn hắn. "Nói nhảm!" Ngao Tông trong mắt người nọ bất quá chỉ là một phàm nhân hào vô pháp lực, bị chất vấn như thế trong lòng hắn không khỏi có chút tức giận, "Muốn sống thì làm theo lời ta, phản chính một lát nữa ta sát nhập vào thôn cũng muốn đồ thôn, không quan tâm việc trước đó làm thịt một kẻ!" "Thương!" Bách Lý Đồ Tô ở bên cạnh lại dẫn đầu rút ra Phần Tịch Kiếm, ánh mắt ngoan lệ ngưng thị hắn: "Muốn vào thôn thì bước qua xác ta trước!" Khi nghe được tên kia muốn đồ thôn, hắn liền không kìm nén được phẫn nộ trong lòng, nãi chí vu căn bản không màng chênh lệch thực lực song phương. "Ha ha ha ha ha!" "Thiên Ngôn sư huynh, cho thằng nhãi con này chút giáo huấn, chặt một cánh tay đi!" "Chặt một cánh tay cũng quá ác rồi, theo ta thấy chặt ba ngón

tay là được, như vậy sau này khi gặp lại ta hắn sẽ vô cùng lễ phép, a a..." Đám đệ tử vây xem thấy bộ dạng không biết tự lượng sức mình của Bách Lý Đồ Tô đều nhao nhao cười to, tu vi của hắn và vị sư huynh Huyết Quỷ Tông kia cách biệt một trời một vực!

Đương nhiên, bọn họ căn bản không nhận ra thanh kiếm trong tay Bách Lý Đồ Tô là Phần Tịch Kiếm, bởi vì trong điển tịch thượng cổ căn bản không có ghi chép hình dáng của Phần Tịch Kiếm. "Tiểu quỷ, mới tu hành được mấy năm?

Ngoài ra, sư phụ của ngươi chưa bao giờ dạy ngươi cách mài kiếm sao?

Thanh kiếm rỉ sắt kia e là sắp gãy rồi đi!" Tên đệ tử được gọi là Thiên Ngôn kia thậm chí cũng không thèm nhìn thẳng Bách Lý Đồ Tô.

Thiên Ngôn không biết, lúc này hắn đã trở thành người đầu tiên coi thường Phần Tịch Kiếm như thế. "Tự mình thử xem liền biết!" Bách Lý Đồ Tô không nói nhảm nữa, vung kiếm liền nghênh diện sát tới, sử dụng kiếm pháp không thành thục của mình để ứng địch.

Thiên Ngôn sau vài lần lười biếng tránh né Bách Lý Đồ Tô tiến công, xác định tiểu tử này tịnh không phải giả heo ăn thịt hổ, liền không hề lưu thủ, trực tiếp hoành huyết kiếm trong tay hướng Bách Lý Đồ Tô chém ngang lưng.

Một kích này hoàn toàn muốn lấy mạng Bách Lý Đồ Tô, thời khắc sinh tử du quan, Bách Lý Đồ Tô cũng vội vàng thu kiếm tự vệ, miễn cưỡng đỡ được một kiếm. "Phanh!" Nhưng lực đạo dưới một kích này Bách Lý Đồ Tô lại hoàn toàn chống đỡ không được, trực tiếp bị đánh bật ra lăn ngã xuống đất. "Khụ khụ..." Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ một trận đau thắt, vừa mới giao thủ chốc lát, pháp lực của hắn liền tiêu hao hầu như không còn! "Ta còn tưởng rằng tiểu tử ngươi giả vờ, không ngờ thật sự yếu như vậy!" Thiên

Ngôn mắng mắng chửi chửi đi về phía Bách Lý Đồ Tô, một phen bóp lấy cổ hắn xách lên.

Bách Lý Đồ Tô lập tức cảm thấy khó thở, kiệt lực muốn giãy giụa, nhưng tay Thiên Ngôn đang bắt lấy cổ hắn lao cố như kìm sắt, căn bản không cách nào tránh thoát! "Coi như bài học, ta chỉ chặt bỏ một cánh tay, ngươi chọn tay trái hay tay phải đi." Thiên Ngôn nhìn Bách Lý Đồ Tô đang hấp hối giãy giụa, giống như đang đánh giá một con cừu non chờ làm thịt.

Nhưng Bách Lý Đồ Tô lại tịnh không sợ hãi vạn phần như hắn tưởng tượng, ngược lại nhưng dùng ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn hắn, không hề nhượng bộ, ánh mắt kia tựa hồ hận không thể đem hắn sống sờ sờ nuốt chửng.

Trong tay rõ ràng cầm kiếm, nắm quyền sinh sát đối với tiểu tử này, người sau lại dám nộ thị như thế, trong nháy mắt khiến hắn cảm giác bị vũ nhục nặng nề. "Hỗn trướng đông tây, thật sự là không sợ chết a!" Thiên Ngôn thẹn quá hóa giận, hoành đao liền hướng một cánh tay hắn chém tới.

Hắn quyết định muốn đem Bách Lý Đồ Tô hảo hảo hành hạ một phen, sẽ không để cho hắn chết dễ dàng như vậy!

Lại không ngờ tại quan đầu khẩn yếu, Bách Lý Đồ Tô mạnh mẽ thò tay bắt lấy lưỡi đao đang bổ xuống kia, dù cho một đao cắt bị thương xương cốt cũng gắt gao trảo chặt lưỡi đao không buông. "Tiểu tử!" Thiên Ngôn càng thêm phẫn nộ, đang muốn rút lưỡi đao ra, không thành nghĩ Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên thò đầu đụng vào trán hắn, trong nháy mắt đụng hắn đến mức đầu váng mắt hoa. "Cô đông!" Thiên Ngôn dưới sự choáng váng buông lỏng Bách Lý Đồ Tô, người sau ngã trên mặt đất kịch liệt ho khan, trên người từng trận cảm giác kịch đau làm cho hắn hầu như không còn sức đứng dậy.

Mặc dù Bách Lý Đồ Tô muốn rút kiếm tiếp tục chiến đấu, nhưng hiển nhiên đã đến cực hạn.

Thiên Ngôn mất hồi lâu mới từ trong hôn mê hồi thần, xoa vết bầm tím trên trán, nhìn Bách Lý Đồ Tô nhỏ yếu tùy thời có thể bị bóp chết kia, càng nộ hỏa trùng thiên.

Ở trước mặt đông đảo sư đệ, lại bị một cái phế vật vô dụng như vậy làm nhục! "Ai cũng không được nhìn, toàn bộ cút ngay!" Thiên Ngôn phẫn nộ múa may đao quét về phía đông đảo đệ tử Huyết Quỷ Môn, thanh tư lực kiệt gào thét.

Mọi người mặt đầy xấu hổ, nhao nhao thức thời lùi lại, ngay cả bọn họ cũng không hiểu sư huynh sao lại chịu thiệt thòi trong tay tiểu tử kia. "Chết đi cho ta!" Thiên Ngôn nhìn ánh mắt tràn ngập lửa giận của Bách Lý Đồ Tô, không do dự nữa, trực tiếp chém ra một đạo huyết nhận phá không bay ra, ý đồ đem Bách Lý Đồ Tô chém ngang lưng.

Một kích này toàn lực ứng phó, hoàn toàn ôm tâm thái tất sát muốn giết chết Bách Lý Đồ Tô! "Hưu!" Huyết nhận phá không mà đến kia ngay khi sắp sửa đánh trúng Bách Lý Đồ Tô, lại giống như trâu đất xuống biển, ở trong không khí lặng yên không một tiếng động hóa giải, ngay cả một tia dấu vết cũng không có lưu lại.

Bách Lý Đồ Tô càng là hào phát vô thương. "Chuyện gì xảy ra?" Thiên Ngôn lập tức ngẩn người, đệ tử vây xem càng mặt đầy kinh ngạc.

Tiểu tử kia tuyệt đối không có khả năng đỡ được một kích này a! "Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô lập tức hồi thần, Ngao Tông không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn.

Vừa rồi giao chiến quá nhập tâm, suýt nữa quên mất Ngao Tông vẫn luôn không có ra tay. "Tu vi của ngươi thắng hắn mấy tầng, lại

cùng hắn so đo từng chút như thế, thậm chí thống hạ sát thủ, không cảm thấy mất mặt sao?" Ngao Tông lạnh lùng ngưng thị Thiên Ngôn, "Nhìn thể lượng Huyết Quỷ Tông các ngươi, hẳn cũng là một cái danh môn đại phái, không ngờ cũng sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu như thế bức hỏi một tiểu tử mười sáu tuổi a." "Phàm nhân cút ngay, nơi này không liên quan gì đến ngươi, đừng tìm cái chết!" Thiên Ngôn lúc này vẫn còn đang ở trong sự chấn hám, đối với Ngao Tông trên người hào vô pháp lực ba động nhìn cũng không thèm nhìn một cái, chỉ mất kiên nhẫn huy kiếm ra hiệu hắn rời đi.

Ngao Tông lạnh giọng nói: "Ta chỉ cho ngươi mười hơi thở, lập tức cút cho ta, nếu không tất cả mọi người ở đây đều phải chết." "Ha ha ha ha ha!" "Tiểu tử này điên rồi, một phàm nhân mà dám cuồng vọng như thế!" "Mẹ nó, sư huynh, hay là để đệ thu thập cái tên ngu xuẩn này!" Nhất thời bốn phía tiếng gào thét không dứt bên tai, Thiên Ngôn càng lười nói nhảm, tiếp liền chém ra ba đạo huyết nhận trực thủ Ngao Tông, muốn ngạnh sinh sinh băm nát Ngao Tông!

Nhiên huyết nhận phá không bay ra trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, ngay sau đó Ngao Tông bỗng nhiên thò bàn tay ra, sức mạnh vô hình từ trong lòng bàn tay bộc phát, trực tiếp bắt lấy cổ Thiên Ngôn nhấc lên! "..." Thiên Ngôn gần như không cách nào hô hấp, khó có thể tin nhìn Ngao Tông, một phàm nhân bình bình vô kỳ lại có thể áp chế hắn đến mức hào vô thủ chi lực.

Nguyên lai huyết nhận vừa rồi là bị Ngao Tông cản lại! "Huyết thuật..." Trong hai tay Thiên Ngôn xuất hiện phù ấn huyết sắc, bản định thi triển pháp chú, nhưng kinh mạch trong cơ thể lại ở một khắc sau tận số đứt đoạn! "Rắc!" Cổ Thiên Ngôn bị mạnh mẽ bóp gãy, sau đó bị ném xuống đất, chết giống như một con sâu cái kiến hào vô giá trị.

Giờ khắc này, đệ tử tận số trầm mặc, hầu như hoài nghi mình

nhìn lầm.

Sao có thể là một phàm nhân bình thường! "Đã không chịu đi, ta chỉ có thể đem các ngươi toàn bộ giết sạch." Ngao Tông quét mắt nhìn đám người, một khắc này bọn họ chỉ cảm thấy giống như thỏ rừng bị mãnh hổ nhìn chằm chằm, lông tóc dựng đứng, mảy may không cách nào cử động! "Giết hắn!" Không biết ai dẫn đầu làm khó dễ, sau đó chư vị đệ tử tề tề lượng ra pháp khí, từng đạo phù chú, huyết nhận, cấm chế, phi kiếm phá không bay tới, hoàn toàn cực trọng giết về phía Ngao Tông. "Cút!" Ngao Tông vung tay lên, cương phong cuồng táo tấn mãnh cuốn tới, nơi đi qua giống như bình chướng kết giới đem những công kích kia tận số kích tán trở ngại! "Hưu!" Cương phong kia chuyển thuấn liền khuếch đại, giống như một trận lốc xoáy quét ngang toàn bộ chiến trường, đem cây cối nhổ tận gốc, bụi đất bay lên che khuất bầu trời!

Đám đệ tử Huyết Quỷ Tông kia chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền đã bị cuốn vào trong đó, khói bụi đầy trời đem bọn họ tận số che khuất.

Động tĩnh bàng đại như thế lập tức kinh động tất cả tông môn đang an doanh trát trại tại nơi này, nhao nhao chạy tới xem xét lại chỉ có thể nhìn thấy cơn lốc xoáy đang dần dần khuếch đại kia!

Màn này có thể nói làm cho tất cả người chứng kiến kinh hãi không thôi, trong cương phong kia kẹp theo từng đạo phong nhận sắc bén hoành tảo, làm cho căn bản không ai dám tiến lên!

Chương 751

"Đó không phải là nơi đóng quân của Huyết Quỷ Tông sao?

Là xung đột với vị tiền bối cao nhân nào rồi?" "Sẽ không phải là Thủ Vọng Giả của Phần Tịch Kiếm chứ?

Nhưng nghe nói trong các Thủ Vọng Giả cũng không có người pháp lực cường đại như thế a..." "Đều cẩn thận một chút, ai cũng đừng tới gần!" Nhìn cơn lốc xoáy càng diễn càng liệt kia, đệ tử các tông môn đều tâm sinh sợ hãi.

Nếu như Thủ Vọng Giả có cường giả như thế, vậy bọn họ sát nhập vào thôn trang chỉ có thể là tìm chết!

Cuối cùng, trận lốc xoáy tàn phá hồi lâu dần dần bình ổn lại, chỉ để lại một mảnh hỗn độn, và vô số cây cối bị nhổ tận gốc gãy lìa.

Có vài người cẩn thận từng li từng tí tới gần xem xét, lại chỉ có thể nhìn thấy đầy đất chính là thi thể tàn phá của đệ tử Huyết Quỷ Tông, rốt cuộc không nhìn thấy bất kỳ một người nào còn sống.

Đệ tử Huyết Quỷ Tông toàn bộ đều chết hết...

Nhìn một màn trước mắt, nhiệt tình trong lòng đệ tử các tông môn lập tức bị đánh tan rất nhiều.

Hầu như nhận định đây là thủ bút của Thủ Vọng Giả!

Đúng lúc này, một trận huyết quang tràn ngập sát khí từ trên trời giáng xuống, khi rơi xuống đất huyết quang tán đi, hiện ra một người đàn ông trung niên mặc trường bào huyết sắc, sắc mặt âm trầm.

Người này quanh thân đầy sát khí, khi hiện thân, đám đệ tử tông môn kia hầu như không một ai dám nhìn thẳng hắn, nhao nhao chủ động lùi lại.

Người này chính là Tông chủ Huyết Quỷ Tông, vừa mới chạy tới nơi này, liền phát hiện tất cả đệ tử tông môn toàn bộ táng mệnh.

Mặc dù đều là một ít đệ tử cấp thấp, nhưng dù sao cũng là cơ sở vị trưởng thành của Huyết Quỷ Tông, đối với Huyết Quỷ Tông tuyệt đối là một đả kích cực trọng! "Là ai làm?" Tông chủ lạnh lùng hỏi, nhưng không ai có thể trả lời vấn đề của hắn. "Vì sao trơ mắt nhìn đệ tử ta bị giết chết, không một ai xuất lực hỗ trợ!" Tông chủ ngưng thị những đệ tử các tông môn kia lệ thanh chất vấn, phẫn nộ trong lời nói hầu như không cách nào áp ức! "Tiền bối, vị cao nhân kia pháp lực khó lường, chúng ta chỉ nhìn thấy nơi này nổi lên một trận gió, Huyết Quỷ Tông liền không còn ai sống sót, chúng ta sao có thể là đối thủ của hắn." Một gã thủ tịch đệ tử của tông môn khác cẩn thận từng li từng tí nói.

Tuy rằng không phải người Huyết Quỷ Tông, nhưng cũng không dám trêu chọc cái lão gia hỏa này, ai cũng nhìn ra được hắn đang nổi nóng. "Đáng chết!" Huyết Quỷ Tông chủ bạo nộ, mạnh mẽ một chưởng đánh ra một đạo huyết khí nồng đậm oanh kích tại trên bình chướng che chở, trong nháy mắt bình chướng kịch liệt ba động chấn động, liếc mắt nhìn lại không khí giống như mặt nước bộc phát từng trận gợn sóng.

Chúng đệ tử kinh hô không thôi, nhìn kết giới có xu thế sắp sửa sụp đổ! "Ta muốn đích thân đi tìm cái tên hỗn trướng giết chết đệ tử tông môn ta, ai cũng đừng cùng ta tranh đoạt, nếu không ta sẽ đem các ngươi giết sạch!" Thanh âm phẫn nộ của Huyết Quỷ Tông chủ cửu cửu hồi đãng trên bầu trời. ...

Cùng lúc đó, bên trong thôn trang, Hưu Ninh sớm đã ngay lập tức nhận được tin tức cảnh báo Bách Lý Đồ Tô truyền đến. "Đám hỗn trướng này thật không từ bỏ ý định..." Hưu Ninh có chút căm phẫn bất bình, bộ tộc bà rõ ràng trông coi Phần Tịch Kiếm là để bảo hộ thiên hạ

lê dân thương sinh, không để cho thiên hạ rơi vào động loạn, sinh linh đồ thán.

Nhưng tại sao những người này biết rõ tiếp xúc Phần Tịch Kiếm chỉ có một con đường chết, vẫn cứ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa tìm mọi cách muốn chạm vào Phần Tịch Kiếm? "Hưu Ninh, không cần cân nhắc nhiều như vậy, chúng ta phải mau chóng rời đi, may mà thời gian sung túc, từ trong mật đạo đào thoát hẳn là không thành vấn đề." Một câu nói của U Đô làm Hưu Ninh tỉnh ngộ. "Bà bà, chúng ta thật sự muốn đem nơi này toàn bộ thiêu hủy?" Trong lòng Hưu Ninh vẫn còn có chút không nỡ. "Không được cảm tình dụng sự, nếu chúng ta không đem hết thảy nơi này toàn bộ phá hủy, lưu lại nơi này bất kỳ dấu vết gì đều sẽ trở thành manh mối để bọn chúng ngày sau truy sát chúng ta, huống chi vì Đồ Tô, chúng ta cũng bắt buộc phải làm như vậy." U Đô trầm giọng nói. "Ta hiểu rồi..." Hưu Ninh thở dài một tiếng, "Đã như vậy, ta đi bảo hộ tộc nhân rời đi." Ý ngoài lời của Hưu Ninh chính là bà căn bản không muốn đích thân phá hủy thôn trang.

U Đô tự nhiên hiểu ý bà, khẽ gật đầu.

Không bao lâu sau, bốn phía phiến thôn trang bốc lên khói đặc cuồn cuộn, ngay sau đó một trận hỏa quang ngút trời thiêu đốt trong sơn động tế đàn, rất nhanh liền lan tràn ra khắp thôn.

Thôn dân đang chuẩn bị rời đi trong mật đạo không nỡ quay đầu lại ngưng vọng thôn trang lần nữa, nơi sinh sống nửa đời người, hiện nay cũng không thể không phá hủy.

Nếu có thể, trong số bọn họ có rất nhiều người thậm chí định tại nơi này sống nốt quãng đời còn lại. "Món nợ này, sớm muộn có một ngày ta muốn cùng bọn họ tính toán rõ ràng!" "Thiên hạ các lộ môn phái, có một cái tính một cái, không phải cá mè một lứa, đầy miệng nhân nghĩa đạo đức..." ...

Cuối cùng, thôn làng trong biển lửa bị thiêu đốt thành một đống tro tàn, sơn động tế đàn cũng sụp đổ hủy hoại.

Khi đệ tử các đại môn phái khẩn trương chạy tới nơi này, lưu lại cho bọn hắn chỉ có một đống phế tích hào vô giá trị!

Thậm chí căn bản nhìn không ra nguyên mạo của thôn trang!

Chúng đệ tử vội vàng dập tắt lửa lớn, tịnh tìm mọi cách tìm kiếm trong đám lửa lớn kia hết thảy manh mối có liên quan đến Phần Tịch Kiếm, kết quả tự nhiên hào vô thu hoạch.

Môn đồ các tông môn đều bóp cổ tay than thở, không ngờ những người này phản ứng nhanh chóng như thế, trực tiếp phóng hỏa thiêu trụi thôn trang!

Huyết Quỷ Tông chủ nhìn đám đệ tử bận rộn kia, sắc mặt càng phát ra thiết thanh.

Chuyến đi này của tông môn hắn chỉ có thể uổng phí công phu, nhưng lại tổn thất thảm trọng, hầu như tất cả tân nhập môn đệ tử trong môn phái toàn bộ gặp tai ương! "Thủ tịch đệ tử của Linh Kiếm Môn, cút lại đây cho ta!" Một câu nói của Huyết Quỷ Tông chủ ngữ khí giống như đang ra lệnh cho nô lệ, khiến cho tất cả mọi người xung quanh nghe thấy đều sinh lòng không vui.

Không bao lâu, một nam tử dung mạo có chút trẻ tuổi đi tới bên cạnh Tông chủ, thần sắc bất duyệt: "Không biết Tông chủ triệu hoán ta có chuyện gì?" "Ta hỏi ngươi, trong đống phế tích có tìm được Phần Tịch Kiếm không?" Huyết Quỷ Tông chủ lạnh lùng hỏi. "Căn bản không có, như ngài chứng kiến, nơi này hoàn toàn biến thành một đống phế tích, đừng nói Phần Tịch Kiếm, ngay cả tế đàn đều bị phá hủy rồi." "Không có khả năng!" Huyết Quỷ Tông chủ giận tím mặt, bỗng nhiên thò tay hướng về phía cổ người nọ chộp tới! "Tiền bối, xin ngài nghĩ lại!" Tại dưới quan đầu, tên thủ tịch đệ tử kia vội vàng

lùi lại, cấp thiết hô to!

Tại một tiếng đại hảm, Huyết Quỷ Tông chủ mới hồi thần.

Người này không phải đệ tử Huyết Quỷ Tông, nếu đả thương hắn, Chưởng môn nhân Linh Kiếm Môn tuyệt đối sẽ không cùng hắn từ bỏ ý đồ.

Tu vi của hắn so với người nọ vẫn còn có chênh lệch khá lớn! "Phần Tịch Kiếm bị những Thủ Vọng Giả kia đời đời dùng phong ấn áp chế tại nơi này, phong ấn kia là do Cổ Thần đích thân thiết hạ, bọn họ không có bất kỳ năng lực nào khôi phục lại phong ấn tàn phá." "Cho nên một khi phong ấn phá trừ, Phần Tịch Kiếm tất định sẽ thoát ly chưởng khống, tuyệt đối sẽ lưu lại một ít dấu vết ở đây, không có khả năng cái gì cũng tìm không thấy!" Huyết Quỷ Tông chủ lạnh lùng nói. "Tin hay không là chuyện của ngài, ta cũng hy vọng có thể tìm được chút đồ vật để hướng chưởng môn nhân giao nộp." Thủ tịch đệ tử trầm giọng nói. "Thôi!" Huyết Quỷ Tông chủ biết từ trên người đám người này hỏi không ra cái gì.

Hắn hạ quyết tâm, nếu có cơ hội có thể tìm được những Thủ Vọng Giả kia, tuyệt đối không có khả năng tha cho bất kỳ một kẻ nào sống sót!

Tùy tức liền rời đi khỏi tòa thôn trang này, hướng về phương vị hắn cho rằng Phần Tịch Kiếm có khả năng xuất hiện mà đuổi theo. ...

Sau khi rời khỏi thôn trang, Bách Lý Đồ Tô dựa theo phương vị Hưu Ninh nói cho hắn một đường đi tới, trong lúc đó nơi đi qua cũng đại để là sơn lâm tùng dã, ít có người ở.

Mặc dù Ngao Tông tịnh không có cho Bách Lý Đồ Tô danh phận đồ đệ, nhưng đối với việc chỉ giáo hắn cũng hào không keo kiệt, ngắn ngủi hơn mười ngày hạ, tu vi Bách Lý Đồ Tô liền được đột phi mãnh tiến.

Nhưng mặc dù như thế, pháp lực của hắn vẫn như cũ sàn nhược, đến nay vẫn không dám khu động sát khí trong Phần Tịch Kiếm để sử dụng.

Theo như lời Ngao Tông, bước đầu tiên Bách Lý Đồ Tô cần phải làm, chính là đơn giản khu sử sát khí của Phần Tịch Kiếm, để thể xác có thể dần dần thích ứng, cuối cùng mới từ từ tiến hành thôn phệ.

Bước này đối với Bách Lý Đồ Tô chí quan trọng yếu, mặc kệ tu vi của hắn tăng lên tới cảnh giới nào, chỉ cần không bước ra được bước này liền toàn bộ uổng phí.

Chương 752

Bách Lý Đồ Tô cũng từng lén lút nếm thử, nhưng mỗi một lần làm ra cách làm như vậy, Phần Tịch Kiếm kia lại giống như có sở cảm tri bộc phát ra sát khí ngút trời, tựa hồ đang uy hiếp hắn không được vọng động.

Lâu ngày, Bách Lý Đồ Tô cũng không thể không thừa nhận khoảng cách đến cảnh giới kia vẫn còn kém rất xa. ...

Tại sau khi rời khỏi thôn trang gần một tháng, rốt cục đã đến được nơi ở của cái gọi là Tử Dận Chân Nhân. "Là nơi này?" Ngao Tông nhìn ngọn núi trước mắt cũng không đặc biệt cao lớn, mày không khỏi nhíu lại.

Có thể nhìn thấy, tại trên đỉnh núi kia có một tòa đạo quan thập phần hoa lệ bàng đại, hiển nhiên nơi đó là chỗ ở của Tử Dận Chân Nhân.

Đạo quan hoa lệ đến mức khoa trương, khung đỉnh thậm chí dùng đại lượng vàng bạc trang sức, mộc tài dùng liệu cũng cực kỳ xa xỉ. "Thật là một đạo quan hoa lệ...

Tử Dận Chân Nhân tu vi nhất định rất lợi hại!" Bách Lý Đồ Tô hai mắt trợn tròn, đây là kiến trúc vật hoa lệ nhất hắn từng thấy trong đời.

Ngao Tông chỉ thản nhiên nói: "Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh, thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.

Nếu là một người tu vi cảnh giới cao thâm chân chính, đại đa số đều sẽ không để ý quá nhiều tục vật, càng có người cố ý áp thấp dục vọng, để tránh bị trần thế dục vọng xâm nhiễm." "Nếu quá trầm mê thế tục, cuối cùng chỉ sẽ làm cho tu vi tiến cảnh của hắn chịu thế tục hạn chế." Bách Lý Đồ Tô nghe không hiểu lời của Ngao Tông cho

lắm, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy Tử Dận Chân Nhân là một nhân vật lợi hại.

Dù sao năm đó cũng là đại ân nhân cứu cả thôn trang.

Khi đang chuẩn bị leo lên núi, lại phát hiện ngoài núi có một người đã chờ ở đây từ lâu. "Đồ Tô, đường xa tới đây vất vả rồi, sư phụ ra lệnh cho ta ở đây đón ngươi lên núi." Người nọ dung mạo tuấn lãng, khí chất khiêm cung ôn nhuận, thân mặc đạo bào màu lam nhạt, xem xét liền biết là một tu hành giả khí độ bất phàm. "Ta là Bách Lý Đồ Tô!

Sư phụ trong miệng các hạ, hẳn là Tử Dận Chân Nhân lão nhân gia đi!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng nói, "Nhưng làm sao lão nhân gia biết ta sẽ tới?" Người nọ cười nói: "Lúc đầu sư phụ lo lắng Phần Tịch Kiếm sẽ phá xuất phong ấn nguy hại thế nhân, cho nên lúc đó trong Phần Tịch Kiếm cũng thiết hạ khí tức cảm ứng.

Hiện nay ngươi cầm Phần Tịch Kiếm đi, sư phụ lão nhân gia ngài tự nhiên biết rõ." "Nói như vậy, lão nhân gia ngài sẽ thu ta làm đồ đệ!" Bách Lý Đồ Tô có chút hưng phấn. "A a, điểm này ta cũng không biết, nhưng nếu sư phụ nguyện ý thu ngươi làm đồ đệ, thì tốt quá, ta cũng có thể có một sư đệ rồi." "Sư đệ?" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, "Ngươi là quan môn đệ tử của Tử Dận Chân Nhân lão nhân gia, Lăng Việt sư huynh!" "Ta có nghe mẫu thân ta nhắc tới a, nghe nói sư phụ thấy ngươi là kỳ tài trăm năm khó gặp, cho nên lập tức phá lệ thu làm đồ đệ!" "Sau này nếu quả thật trở thành đồng môn sư huynh đệ, xin sư huynh chiếu cố nhiều hơn!" Bách Lý Đồ Tô hưng phấn thao thao bất tuyệt, Lăng Việt chỉ cười không nói, thần sắc lược hiển khiêm tốn, tựa hồ đã sớm quen bị người sùng bái như thế.

Đúng lúc này, Ngao Tông vẫn luôn trầm mặc không nói bỗng nhiên

mở miệng nói: "Thiên tư căn cốt của người này đích xác so với ngươi mạnh hơn quá nhiều, kinh mạch cũng cường hãn viễn siêu thường nhân, chỉ là mệnh lý ngũ hành Mộc cùng Kim lưỡng tương xung đột, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến thành tựu vị lai, nếu có thể thông qua hậu thiên tu luyện khắc phục nó, tu vi tiến cảnh ngày sau tất sẽ càng cao." "Bất quá chút khuyết điểm ấy, thiên phú căn cốt của hắn tại trong nhân loại tầm thường đã là đỉnh cấp, có lẽ tương lai làm một tu hành giả sẽ đại hữu thành tựu." Lời của Ngao Tông nghe Bách Lý Đồ Tô như lọt vào trong sương mù, nhưng Lăng Việt nghe vào trong tai lại chấn hám không thôi!

Năm đó sau khi Tử Dận Chân Nhân cẩn thận quan sát căn cốt của hắn, đánh giá đưa ra cùng lời Ngao Tông nói hoàn toàn giống nhau như đúc!

Không giống chính là Tử Dận Chân Nhân cẩn thận quan sát căn cốt xong mới đưa ra kết luận, mà Ngao Tông vẻn vẹn chỉ liếc mắt nhìn một cái liền có thể nhìn thấu bản tướng!

Lăng Việt không thể không cẩn thận nhìn lại Ngao Tông, nhưng nhìn người sau trên người vẫn như cũ không có nửa điểm pháp lực ba động, không khác gì một nhân loại tầm thường.

Trong lòng không khỏi đề cao cảnh giác, từng nghe sư phụ nhắc tới, có một số tiền bối cao nhân phi thường thiện trường ẩn tế khí tức của mình, có lẽ Ngao Tông chính là loại người này. "Tiền bối nói cực phải!" Lăng Việt cung kính hành lễ với Ngao Tông, thực thực tại tại là lễ nghi văn bối bái kiến tiền bối, "Đấu đảm xin hỏi một câu, tiền bối biết ta nên phá cục như thế nào sao?" Ngao Tông lắc đầu: "Ta tuy rằng biết cách phá giải, nhưng sư phụ ngươi hẳn là đang nghĩ biện pháp giúp ngươi, ta nếu nhúng tay vào thì có nhiều bất tiện." "Tiền bối nói cực phải." Lăng Việt cúi đầu lần nữa hành lễ, biết thỉnh cầu của mình có chút lược hiển đường đột.

Mặc dù sớm biết Ngao Tông sẽ cự tuyệt, nhưng trong lòng cũng không khỏi thất vọng, vì để cho mình có thể phá cái cục này sư phụ hắn đã làm nỗ lực rất lâu rồi. "Mời đi theo ta." Lăng Việt vung tay lên, chỉ thấy tại trong vân phong của ngọn núi cao kia, có chút hứa đá vụn nhỏ bé dần dần tụ long, cuối cùng hóa thành một cái bình đài có thể dung nạp ba người đồng thời đứng lên xuất hiện trước mặt mọi người.

Ba người đạp lên trên, bình đài kia liền chậm rãi bay lên, cảnh sắc trên ngọn núi kia ở trước mắt nhanh chóng lướt qua, tốc độ nhanh đến kinh người. "Đồ Tô, ngươi phải cẩn thận một chút, Vân Phong Đài tốc độ cực nhanh, tu vi tầng thứ của ngươi có chút thấp, ngày sau nếu bái nhập sơn môn thì không thể sử dụng, nếu không liền có nguy hiểm bị cuốn xuống bình đài." Lăng Việt thi gia một tầng pháp thuật che chở cho Bách Lý Đồ Tô, tịnh đinh chúc. "Ta hiểu rồi..." Tâm tư của Bách Lý Đồ Tô lúc này đều đặt tại đạo quan trên đỉnh núi, trong lòng tràn đầy suy nghĩ lát nữa phải làm thế nào mới có thể để Tử Dận Chân Nhân thu hắn làm đồ đệ.

Khi Vân Phong Đài đến đỉnh núi, lại thấy tại bãi tu luyện ngoài đạo quan có rất nhiều đệ tử đang thiết tha ma luyện pháp thuật, lược hiển náo nhiệt, tịnh không giống như tưởng tượng quạnh quẽ như vậy.

Ngao Tông có chút nghi hoặc: "Đệ tử của Tử Dận Chân Nhân?

Tử Dận Chân Nhân không phải chỉ có một đệ tử sao?" "Tàm quý, bọn họ đều là môn đồ bị sư phụ cự tuyệt bái phỏng." Lăng Việt giải thích, những đệ tử này đại đa số đều là ở các nơi nghe thấy danh hào của Tử Dận Chân Nhân, không xa ngàn dặm tới đây bái sư.

Nhưng Tử Dận Chân Nhân chướng mắt tư chất tu hành của bọn họ, tự nhiên cũng không có thu làm đồ đệ.

Tại trong đám người này, có một số người bị tà môn ngoại đạo tông môn bức hại nhà tan cửa nát, hoặc là cô nhi không nơi nương tựa, căn bản không có chỗ để đi.

Lăng Việt đối với chuyện này không đành lòng, cho nên giữ những người này lại cư trú ở trên núi, ngày thường tu hành chi dư (lúc rảnh rỗi), truyền thụ bọn họ pháp môn tu hành.

Tòa đạo quan này sở dĩ xây lớn như vậy, là vì để có thể dung nạp nhiều đệ tử như thế. "Như thế, những người này hẳn là đồ đệ của ngươi rồi?" Ngao Tông như có điều suy nghĩ. "Ta cũng không có tư cách thu nạp đồ đệ, bản thân ta phải được sư phụ chuẩn hứa, mới có thể giữ bọn họ lại trên núi." "Ta dạy pháp thuật, đã được sư phụ cho phép, chẳng qua sư phụ không ghi danh đệ tử mà thôi." Lăng Việt cười nói. "Sư huynh!" Đám đông nhìn thấy Lăng Việt trở về, nhao nhao dừng tu hành tiến lên nghênh đón.

Lăng Việt mỉm cười gật đầu ra hiệu với từng người.

Có thể thấy được, những người này đối với Lăng Việt vô cùng tôn trọng. "Mọi người cứ tự mình tu hành đi, ta có việc muốn đi tìm sư phụ." Sau khi chúng đệ tử tản đi, Lăng Việt dẫn theo mọi người xuyên qua đạo quan, đi thẳng đến một khu rừng rậm ở hậu sơn.

Trong khu rừng này không hề có bất kỳ kiến trúc hùng vĩ nào, phóng mắt nhìn lại chỉ có một gian nhà tranh khá đơn sơ. "Sư phụ ở đằng kia." Lăng Việt bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía gian nhà tranh kia, thần sắc lược hiển cung kính. "Sư phụ tu một tòa đạo quan lớn như vậy, lại chỉ ở chỗ này sao?

Vì sao không dọn vào trong đạo quan mà ở?" Bách Lý Đồ Tô có chút khó hiểu. "Bởi vì tòa đạo quan kia căn bản không phải do sư phụ tu kiến, người từ đầu đến cuối vẫn luôn cư trú tại gian nhà tranh trong phiến sơn mạch này." Lăng Việt giải thích, "Bởi vì có rất nhiều đạt

quan quý nhân từ các nơi vì muốn lấy lòng sư phụ, không tiếc chi trả giá lớn tu kiến đạo quan ở đây, thỉnh sư phụ ra mặt giúp bọn họ trừ tà.

Nhưng sư phụ chưa bao giờ cư trú ở đạo quan đã xây, mỗi khi có duyên giúp người trừ tà, cũng chưa từng thu lấy phân hào tiền bạc, cho nên những đạt quan quý nhân kia mới để cho chúng đệ tử cư trú trong đạo quan." Ngao Tông nghe vậy khẽ gật đầu, xem ra Tử Dận Chân Nhân xác thực là một người có tu hành thủ tắc, bộ dạng khắc ý rời xa vật dục này, cũng xác thực là tác phong của một số cao nhân.

Đúng lúc này, cửa phòng nhà tranh bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc đạo bào giản dị, dung mạo tuấn lãng từ trong bước ra, liếc mắt liền nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô. "Một đường đi tới, cũng chịu nhiều vất vả." Ánh mắt Tử Dận Chân Nhân dừng lại trên người Bách Lý Đồ Tô chốc lát, lại nhìn về phía Ngao Tông, tựa hồ có chút không giải thích được lai lịch của hắn. "Là mẫu thân ta bảo ta giao Bách Lý Đồ Tô cho người." Ngao Tông chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu.

Tử Dận Chân Nhân cũng không nói nhiều, đương nhiên hắn cũng nhìn không thấu tu vi của Ngao Tông, tưởng rằng chỉ là phàm nhân tầm thường. "Đồ Tô, xem ra ngươi xác thực đã thành công." Tử Dận Chân Nhân chậm rãi đi tới trước mặt Bách Lý Đồ Tô, một tay rút thanh Phần Tịch Kiếm đang đeo sau lưng y ra. "Tiền bối cẩn thận!" Bách Lý Đồ Tô sợ Phần Tịch Kiếm sẽ làm bị thương Tử Dận Chân Nhân, nhưng kỳ quái là Phần Tịch Kiếm ở trong tay chân nhân lại không có bất kỳ táo động nào, vẫn như cũ bình tĩnh. "Yên tâm đi, ngươi đã đem sát khí áp chế lại, nó sẽ không thương tổn đến người khác, nếu đổi lại là ngày xưa, ta tuyệt đối sẽ không đích thân chạm vào." Tử Dận Chân Nhân quan sát một phen, liền trả kiếm lại cho Bách Lý Đồ Tô, "Đồ Tô, ta sớm biết ngươi cùng Phần Tịch Kiếm có sự liên hệ, nhưng ngươi dùng phương pháp gì để áp chế nó?" Tử Dận

Chân Nhân không cách nào tưởng tượng, một đứa trẻ tu vi suy yếu đến gần như không đáng nhắc tới, lại có khả năng khống chế thượng cổ hung vật như vậy.

Bách Lý Đồ Tô không bị thôn phệ hồn phách ngay lập tức đã là điều không thể tư nghị! "Là Đại ca giúp ta, nếu như không phải vì Đại ca, ta sớm đã chết rồi." Bách Lý Đồ Tô không chút nghĩ ngợi nói, đồng thời nhìn về phía Ngao Tông. "Đại ca?" Tử Dận Chân Nhân có chút kinh ngạc nhìn về phía Ngao Tông, một phàm nhân có thể giúp đỡ việc này?

Chương 753

Kẻ có thể áp chế Phần Tịch Kiếm, e rằng tu vi còn phải vượt xa hắn, sao có thể là một phàm nhân không có chút tu vi nào? "Không biết các hạ tôn tính đại danh, lão phu đạo hiệu Tử Dận Chân Nhân." Tử Dận Chân Nhân trịnh trọng quan sát Ngao Tông, dùng ngữ khí bình bối (ngang hàng) để xưng hô!

Lăng Việt không khỏi sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy Tử Dận Chân Nhân đối với người khác khách khí như thế, nhất là với một phàm nhân! "Ta tên Ngao Tông." Ngao Tông khẽ gật đầu, thản nhiên nói.

Tử Dận Chân Nhân trong đầu nhanh chóng tìm kiếm tất cả cái tên có liên quan, lại phát hiện chưa từng nghe qua danh hào này: "Vậy không biết các hạ sư từ môn phái nào?" "Vô môn vô phái, tiêu dao tự tại." Câu trả lời của Ngao Tông càng làm cho Tử Dận Chân Nhân mở rộng tầm mắt. "Được rồi...

Lão phu chỉ có chút tò mò, các hạ rốt cuộc dùng phương pháp gì giúp Đồ Tô áp chế Phần Tịch Kiếm?

Lão phu cũng không phải thỉnh các hạ giáo thụ, chỉ là hiếu kỳ mà thôi." Tuy nói như vậy, nhưng Tử Dận Chân Nhân tự nhiên cũng hi vọng Ngao Tông có thể thật sự để cho hắn mở rộng tầm mắt, nếu có thể từ trong đó đạt được gợi ý, không chừng cảnh giới tu vi đã hứa cửu không có tiến triển của hắn có thể tiến thêm một bước. "Cho ngươi xem ngươi cũng sẽ không hiểu." Ngao Tông cười nhạt nói.

Hắn cũng không phải đang trào phúng, mà là nói thật.

Trong cơ thể Tử Dận Chân Nhân không có U Minh Chi Lực, không có khả năng giống như hắn bằng vào sự cường đại của U Minh

Chi Lực để cưỡng ép áp chế Phần Tịch Kiếm.

Tử Dận Chân Nhân có chút chần chờ, nhưng cũng không nói thêm: "Thì ra là thế...

Chỉ là các hạ nếu tu vi cường đại như vậy, vì sao không thu Đồ Tô làm đồ đệ?

Ta tin tưởng nếu các hạ đích thân dạy bảo Đồ Tô, nhất định sẽ so với ta truyền thụ càng thêm có tiến triển." "Ta không thu đồ đệ." Câu trả lời lần này của Ngao Tông càng thêm đơn giản thô bạo.

Đáp án này Tử Dận Chân Nhân ngược lại có sở liệu, dù sao tiền bối cao nhân mà, đều hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút cá tính. "Đồ Tô, năm đó mẫu thân ngươi từng cùng ta ước định, nếu có một ngày nguy cơ của Phần Tịch Kiếm có thể giải quyết, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ, hiện tại chính là lúc thực hiện lời hứa." Tử Dận Chân Nhân nhìn thẳng Bách Lý Đồ Tô, trầm giọng nói: "Ta có thể thu ngươi làm đồ đệ!" Bách Lý Đồ Tô không còn do dự, lập tức quỳ xuống hành bái sư lễ: "Sư phụ tại thượng, thụ đệ tử nhất bái!" "Đứng lên đi." Tử Dận Chân Nhân khẽ gật đầu, "Từ nay về sau, ta chỉ có ngươi và Lăng Việt là hai danh quan môn đệ tử, ngươi cũng là đệ tử cuối cùng ta thu nhận.

Kể từ hôm nay ta liền không thu thêm bất kỳ đệ tử nào nữa, hai người các ngươi sẽ là truyền nhân của ta, kế thừa tất cả đạo pháp của ta!" "Đệ tử tuân mệnh!" Bách Lý Đồ Tô cùng Lăng Việt thần sắc nghiêm túc, đều biết phân lượng của câu nói này nặng bao nhiêu.

Tử Dận Chân Nhân biết, Bách Lý Đồ Tô nếu có thể thành công áp chế được Phần Tịch Kiếm, cũng đem nó chuyển hóa thành sức mạnh cho mình sử dụng, như vậy y sẽ trở thành cường giả hiếm có địch thủ trong thiên địa, việc đuổi kịp và vượt qua hắn cũng tuyệt không thành vấn đề.

Nhưng nếu không thể bước ra bước kia, cuối cùng phản bị Phần

Tịch Kiếm thôn phệ hồn phách, như vậy cả đời này cũng chỉ bất quá biến thành một con rối bi thảm mà thôi...

Sau khi lưu lại trên núi, Bách Lý Đồ Tô liền bắt đầu con đường tu hành chân chính.

Tử Dận Chân Nhân đối với y ngược lại cũng khẳng khái, hầu như biết gì nói nấy, tận tâm dạy bảo, có thể nhìn ra được ông ta thật sự muốn bồi dưỡng Bách Lý Đồ Tô thành tài.

Đại sư huynh Lăng Việt cũng không tiếc dạy bảo, nếu có rảnh rỗi nhất định sẽ giúp đỡ Bách Lý Đồ Tô tu luyện, cũng tận khả năng giải đáp thắc mắc cho y.

Đương nhiên, Ngao Tông thỉnh thoảng chỉ điểm cũng làm cho Bách Lý Đồ Tô được lợi không nhỏ.

Cứ như vậy tu hành trên núi tròn một năm thời gian, thành quả hầu như vượt xa mười năm mẫu thân giáo đạo.

Dù sao có thể đạt được điều kiện tu vi như thế này, lại được Ngao Tông đích thân chỉ giáo, e rằng thế gian cũng hiếm có.

Dù cho Bách Lý Đồ Tô danh nghĩa là đồ đệ của Tử Dận Chân Nhân, nhưng tư hạ lại không thể không thừa nhận, Tử Dận Chân Nhân trên con đường tu hành cho y sự giúp đỡ, xa xa không bằng Ngao Tông.

Đương nhiên không phải Tử Dận Chân Nhân không thành tâm dạy bảo, mà là cảnh giới của ông ta so với Ngao Tông kém quá xa, Ngao Tông dù là tùy tùy tiện tiện một câu chỉ điểm, đều có thể thắng được Tử Dận Chân Nhân phí hết tâm lực.

Một năm sau, khi Bách Lý Đồ Tô ở trong thâm sơn ít người lui tới sử dụng Phần Tịch Kiếm, y phát hiện mình đã có thể đối với sát khí trong đó tiến hành dẫn dắt đôi chút. "Vù!" Bách Lý Đồ Tô đem pháp

lực quán chú vào trong trường kiếm, phát giác đại bộ phận pháp lực đều bị thân kiếm thôn phệ, chỉ có thể dẫn đạo ra cực ít lượng pháp lực.

Chút sát khí có thể khu sử ấy cũng ít đến đáng thương, nhưng tức tiện như thế cũng làm cho y cảm thấy Phần Tịch Kiếm thực sự quá khó thao khống rồi. "Không tốt!" Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên phát giác thân kiếm đang kịch liệt táo động, vội vàng muốn đem nó thu hồi vào vỏ, lại phát hiện trường kiếm đang chống lại ý chí của y! "A a a a a!" Cùng lúc đó, cỗ sát khí cực kỳ to lớn lại cuồng bạo từ trong thân kiếm bạo phát ra, không ngừng trùng kích thân thể y.

Bách Lý Đồ Tô dù toàn lực ứng phó cũng khó mà áp chế, chỉ cảm thấy kinh mạch bị sát khí trùng kích kịch liệt đau nhức!

Giờ khắc này Bách Lý Đồ Tô cảm thấy không ổn, y phát hiện mình sắp khó mà áp chế được sức mạnh trong kiếm.

Cuối cùng, dưới tình huống không cách nào áp chế, Bách Lý Đồ Tô không thể không vung một kiếm chém vào hư không! "Oanh long!" Kiếm khí lướt qua, một tòa đồi núi trước mặt trực tiếp bị chém đôi, tất cả hoa cỏ cây cối trên đó cũng dưới sự xâm thực của sát khí mà hoàn toàn khô héo.

Dù một kích này đã xả đi đại lượng sát khí, nhưng Bách Lý Đồ Tô vẫn khó mà thao khống, thậm chí y sát giác được sát khí vừa bị tiêu hao đang nhanh chóng bổ sung trở lại.

Nó đang rút lấy pháp lực của y để tiến hành bổ sung! "Bách Lý Đồ Tô, ra tay với ta!" Đúng lúc này, Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên nghe có người hô hoán, vội vàng nhìn lại, lại phát hiện Ngao Tông không biết xuất hiện ở sau lưng từ lúc nào. "Đại ca, mau đi đi, ta sắp áp chế không nổi nữa rồi..." Bách Lý Đồ Tô khuôn mặt tràn ngập hắc sắc sát khí, cắn chặt hàm răng, thần sắc cực kỳ thống khổ! "Ra tay với ta."

Ngao Tông nhíu mày, trầm giọng hạ lệnh. "...?" Bách Lý Đồ Tô tưởng mình nghe lầm.

Ngao Tông lười nói nhảm với y, trực tiếp sải bước đi tới, chính diện nghênh đón sát khí đang bính phát ra! "Đại ca mau đi đi!" Bách Lý Đồ Tô tuyệt vọng không thôi, Phần Tịch Kiếm trong tay tự hành hướng Ngao Tông chém xuống, lưỡi kiếm sắc bén rạch phá trường không, cuốn theo trọng trọng sát khí như cuồng phong ập tới!

Nhưng Ngao Tông chỉ phất tay uể oải gạt một cái, liền đem cỗ sát khí uy lực vô cùng kia bức lui, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi tới.

Giờ khắc này Bách Lý Đồ Tô lập tức hiểu ra, Ngao Tông muốn y ở trong chiến đấu không ngừng tiêu hao hết sát khí, từ đó một lần nữa chưởng khống Phần Tịch Kiếm. "Xin lỗi, Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô cắn chặt hàm răng, lần này cũng không áp chế công kích dục vọng của Phần Tịch Kiếm nữa, ngược lại xách kiếm hướng Ngao Tông giết tới!

Ngao Tông nhìn Bách Lý Đồ Tô đầy người sát khí đang nghênh diện đánh tới, không khỏi khẽ mỉm cười: "Đừng trách ta là được." ...

Chỉ chốc lát sau.

Khu rừng rậm bị trận chiến giữa Ngao Tông và Bách Lý Đồ Tô làm cho mấp mô, phóng mắt nhìn lại hầu như tất cả cây cối đều bị chém ngang lưng hoặc khô chết.

Ngao Tông đứng giữa bụi rậm, hai tay chắp sau lưng, nhìn Bách Lý Đồ Tô đang nằm trong bụi cỏ khô héo thở hồng hộc, mệt mỏi không chịu nổi. "Còn muốn đánh không?" Ngao Tông trên người không nhiễm một hạt bụi, phản quan Bách Lý Đồ Tô đầy người vết thương, quả thực không thể chật vật hơn được nữa.

Bất quá thương thế trên người y cũng chỉ là bị ngoài da mà thôi, Ngao Tông có ý thu tay lại, nếu không tên này sớm đã mất mạng. "Ta...

Ta hẳn là đánh không nổi nữa..." Bách Lý Đồ Tô gian nan dùng Phần Tịch Kiếm chống đỡ thân thể, phát giác sát khí trong kiếm đã hao hết, chính là lúc suy yếu nhất.

Bách Lý Đồ Tô vội vàng đem Phần Tịch Kiếm thu hồi vào vỏ, lúc này mới cảm giác buông lỏng rất nhiều. "Tu vi của ngươi quá thấp, chỉ một chút sát khí trong thân kiếm đã ép ngươi đến trình độ này." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu, "Trước khi tu vi có sự tiến bộ, tận lực không nên động dụng sát khí trong kiếm, cứ coi nó như một thanh kiếm bình thường sử dụng là được." "Nhưng mà...

Ta không có pháp bảo bàng thân, thứ này lại không thể coi như pháp khí dùng, cùng người tranh đấu chẳng phải chịu thiệt?" Bách Lý Đồ Tô có chút khổ não, "Cứ thế này, ta phải hướng sư phụ xin hai món pháp khí a..." "Ngươi xin thì Tử Dận Chân Nhân cũng tuyệt đối không có khả năng cho." Ngao Tông không chút khách khí nói, "Hiện tại thể chất của ngươi căn bản không có cách nào khu sử bất kỳ pháp khí nào, sát khí trong Phần Tịch Kiếm sẽ tiêu ma đi linh khí trong bất kỳ pháp khí nào!" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy lập tức ngây ra: "Sẽ như vậy sao?!" Ngao Tông cũng lười nói nhảm với y, chỉ tùy tiện ném cho Bách Lý Đồ Tô một vật, người sau vội vàng đưa tay đón, lại phát hiện là một miếng ngọc bích.

Chương 754

Tỉ mỉ quan sát mới phát hiện, ngọc bích này là một pháp bảo phẩm cấp cực cao, thậm chí phẩm chất còn cao hơn pháp bảo mà Tử Dận Chân Nhân triển lộ! "Đại ca..." Bách Lý Đồ Tô nâng món pháp bảo này, tay đều đang run rẩy.

Nếu như năm đó mẫu thân có thể có một kiện pháp khí như thế này, lúc đối phó Phần Tịch Kiếm tuyệt đối sẽ thoải mái hơn rất nhiều. "Nếu ngươi có thể sử dụng, liền tặng cho ngươi." Ngao Tông không thèm để ý nói.

Nhưng chưa đợi Bách Lý Đồ Tô kịp cuồng hỉ, y bỗng nhiên phát hiện miếng ngọc bích đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng biến thành màu đen, linh lực trong đó cũng dần dần trôi đi sạch sẽ.

Cho đến cuối cùng, hoàn toàn bị sát khí xung tích, căn bản không cách nào sử dụng tu luyện! "Hiểu chưa?

Sát khí trong cơ thể ngươi đã là một bộ phận của thân thể ngươi, bất kỳ pháp khí nào tiếp xúc với ngươi đều sẽ bị sát khí xâm thực trước tiên.

Sát khí vốn tương đối với bản tính của pháp bảo, cho nên ngươi không cách nào tu luyện bất kỳ pháp bảo nào." Ngao Tông thản nhiên nói. "Vậy như ngài nói...

Ta chẳng phải không cách nào sử dụng bất kỳ pháp bảo nào?!" Bách Lý Đồ Tô khó mà tin được.

Ngao Tông khẽ mỉm cười: "Cũng không hẳn, ngươi không phải có thể sử dụng Phần Tịch Kiếm sao?

Đợi có một ngày ngươi có thể đem uy lực của nó hoàn toàn phát huy ra, sẽ không có bất kỳ pháp bảo nào có thể đánh đồng với nó." Bách Lý Đồ Tô buồn bực gần như thổ huyết, y mới phát hiện cái thanh Phần Tịch Kiếm chết tiệt này tạo cho y bao nhiêu khốn nhiễu!

Giờ khắc này y thật sự muốn trực tiếp ném thanh kiếm này đi. "Hết cách rồi, đành chịu đựng thứ này vậy..." Ngao Tông thấy tiểu tử này một bộ dạng ủ rũ cụp đuôi, trong lòng không khỏi buồn cười, hắn căn bản không biết trong tay mình đang nắm giữ tài bảo to lớn thế nào.

Uy lực của Phần Tịch Kiếm trên thế gian tuyệt đối không có khả năng có bất kỳ pháp bảo nào địch nổi, đó là bảo vật có thể làm cho tất cả người tu hành thế gian thèm nhỏ dãi, dù biết rõ có nguy cơ bị nó thôn phệ hồn phách, cũng muốn liều mạng thử một lần. "Về đi, hiện nay sắc trời đã tối, nhớ kỹ sau khi trở về báo lại cho Tử Dận Chân Nhân tâm đắc tu luyện hôm nay, xem xem hắn có thể cho ngươi thêm trợ lực gì không." Ngao Tông dặn dò.

Bách Lý Đồ Tô đang muốn đáp lời, lại bỗng nhiên phát giác một trận gió âm u đâm vào da thịt bỗng nhiên cuộn lên quanh người, y lạnh đến mức không tự chủ được co rụt cổ lại! "Chuyện gì xảy ra...

Hiện tại là tiết trời giữa hạ, sao lại có hàn phong!" Ngay khi Bách Lý Đồ Tô lạnh đến mức nhịn không được đánh rùng mình, trong mật lâm bỗng nhiên có một bóng đen nhanh chóng lao tới!

Bách Lý Đồ Tô trở tay không kịp, trực tiếp bị đương trường phác gục, đồng thời phát giác một trận sát ý bức thẳng mặt, trong lúc hoảng loạn vội vàng huyễn hóa ra một đạo thủ ấn che chở bảo hộ! "Phanh!" Bình chướng yếu ớt ngưng kết trước mặt trong nháy mắt bị đánh nát, nhưng cũng làm cho hắc ảnh đánh lén kia tạm thời trì trệ, Bách Lý Đồ Tô nhân cơ hội này rút Phần Tịch Kiếm đâm về phía nó!

Không có sát khí gia trì, Phần Tịch Kiếm chẳng qua chỉ là một thanh phàm kiếm cứng rắn mà thôi, Bách Lý Đồ Tô dù toàn lực một kích, cũng không thể gây tổn thương cho nó mảy may! "Lệ!" Hắc ảnh kia phát ra một tiếng gào thét chói tai, mắt thấy một kích không đắc thủ liền trực tiếp tung người bay đi, trong chuyển mắt liền vô tung vô ảnh. "Nó...

Nó đi đâu rồi?!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng lăn một vòng từ dưới đất dậy, kinh hồn chưa định nhìn quanh bốn phía, tay vẫn múa may Phần Tịch Kiếm. "Động tác của ngươi quá chậm, thế mà lại để cho một tên gia hỏa yếu ớt đánh lén?" Tận mắt chứng kiến tất cả, Ngao Tông đối với biểu hiện của Bách Lý Đồ Tô hiển nhiên không hài lòng.

Bách Lý Đồ Tô lập tức mặt đỏ tới mang tai: "...Là trùng hợp, tên kia đánh lén ta!

Đúng rồi, Đại ca vừa rồi có nhìn rõ tên kia trông như thế nào không?" Chưa đợi Ngao Tông trả lời, một thân ảnh vội vã hoảng trương không biết từ khi nào từ trên núi chạy xuống, vội vàng túm lấy Bách Lý Đồ Tô dò hỏi: "Vị sư huynh này, không biết có nhìn thấy một con yêu quái đầu người thân chim hay không?

Ta vừa rồi rõ ràng nhìn thấy nó chạy về hướng này..." Ngao Tông lúc này mới nhìn rõ, người tới là một thiếu niên mặc đạo bào, tuổi tác xấp xỉ Bách Lý Đồ Tô, tựa hồ cũng là đệ tử tu hành trên núi. "Vừa rồi đích xác có cái thứ gì đó đột nhiên tập kích ta, bất quá đã sớm chạy mất rồi, là hướng xuống núi." Bách Lý Đồ Tô tùy tay chỉ một cái, sau đó bỗng nhiên hồi thần, "Chờ chút, ngươi nói cái gì yêu quái?!" "Thảm rồi thảm rồi!

Để cho tên kia chạy xuống núi!" Thiếu niên kia lập tức kêu rên một trận, "Lần này Sư huynh khẳng định sẽ không tha cho ta!" Bách Lý Đồ Tô cùng Ngao Tông hai mặt nhìn nhau, sau đó Ngao Tông dẫn

đầu đặt câu hỏi: "Chuyện gì xảy ra?" "Ta tên là Âu Dương Thiếu Cung, như các ngươi đã thấy, ta cũng là đệ tử tu hành trên núi..." Như lời Âu Dương Thiếu Cung nói, trong đạo quan có một nơi gọi là Trấn Yêu Quan, nơi đó giam giữ rất nhiều yêu tà làm điều phi pháp do Tử Dận Chân Nhân đích thân thu phục.

Âu Dương Thiếu Cung vốn dĩ hôm nay phụng mệnh đem một đạo phong ấn phù lục mới để thay thế cho Trấn Yêu Quan, vốn là một chuyện phi thường đơn giản, lại bị Âu Dương Thiếu Cung không cẩn thận làm sai.

Kết quả có thể biết, Trấn Yêu Quan đại loạn, lập tức dẫn tới một trận tao động trong đạo quan.

Các đệ tử một trận bận rộn cuối cùng cũng đem tất cả yêu tà áp chế lại, nhưng vẫn có một con yêu vật tên là Cô Hoạch Điểu đào tẩu.

Âu Dương Thiếu Cung không thể không đích thân truy sát, nhưng dọc đường Cô Hoạch Điểu làm cho hắn nếm không ít khổ đầu, truy đến nơi này thì hoàn toàn mất dấu mục tiêu. "Bằng vào ngươi, đi truy sát Cô Hoạch Điểu?" Ngao Tông đánh giá một phen Âu Dương Thiếu Cung, tên này tu vi tầng thứ so với Bách Lý Đồ Tô còn muốn yếu hơn một đường, có chút buồn bực tên này sao chưa bị Cô Hoạch Điểu giết chết. "Tên kia, sẽ họa cập bách tính phụ cận sao?" Bách Lý Đồ Tô hỏi một câu thừa thãi. "Há chỉ họa cập bách tính!" Âu Dương Thiếu Cung khổ não không thôi, "Tên kia thích nhất là thôn thực trẻ con, nó sẽ đem tất cả hài đồng, trẻ con ở nơi nó đi qua bắt lại, rồi trục nhất ăn thịt.

Mỗi khi ăn một đứa bé, pháp lực của nó sẽ tương ứng tăng cường, trước khi sư phụ bắt nó lên núi, đã có gần trăm tên hài đồng chết trong miệng nó!" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy gần như muốn tắc thở, thứ này nếu trốn thoát thì hậu quả quả thực không dám tưởng tượng! "Ta cùng ngươi xuống núi đi tìm nó!" Bách Lý Đồ Tô không

nói hai lời liền tự cáo phấn dũng nhận lấy sự tình. "...Sư huynh, quả thật tiện sao?" Âu Dương Thiếu Cung không nghĩ tới Bách Lý Đồ Tô sẽ chủ động giúp đỡ.

Phải biết, hắn đã chuẩn bị tâm lý chịu phạt rồi.

Bách Lý Đồ Tô không cần suy nghĩ nói: "Thứ kia thả ra ngoài, sợ không biết có bao nhiêu hài đồng muốn gặp tai ương, đương nhiên phải mau chóng bắt về thì tốt hơn!

Lại nói, có ta hỗ trợ, xử lý nó chẳng phải càng nắm chắc hơn sao!" Âu Dương Thiếu Cung vội vàng gật đầu: "Rất tốt, rất tốt!

Sư huynh tu vi so với ta cao hơn một bậc, con Cô Hoạch Điểu kia đối với ngươi mà nói hẳn là cũng không đủ gây họa!" Âu Dương Thiếu Cung vài câu tâng bốc, liền khiến Bách Lý Đồ Tô có chút lâng lâng, thật sự có điểm cảm giác coi mình là tiền bối sư huynh. "Khụ khụ...

Dù sao tu hành một đường mà, cái gọi là trảm yêu trừ ma, là nghĩa bất dung từ!" Bách Lý Đồ Tô nghĩa chính nghiêm từ nói.

Ngao Tông không khỏi cười một tiếng, để hai gã tay mơ đi đối phó Cô Hoạch Điểu, thực sự là chuyện đương nhiên sao! "Ta đã thông báo cho chư vị sư huynh rồi, sảo hậu sẽ đuổi tới, chỉ cần chúng ta đi trước một bước tìm được Cô Hoạch Điểu kiềm chế nó, đợi chư vị sư huynh đến thì nó đoạn nhiên chạy không thoát!" Âu Dương Thiếu Cung thấy Bách Lý Đồ Tô có lòng tin như vậy, liền cũng yên tâm lại.

Âu Dương Thiếu Cung lấy ra Định Yêu Bàn, sau khi xác nhận phương vị của Cô Hoạch Điểu, một đoàn người liền vội vàng xuống núi đi tìm tung tích của nó.

Lúc này Bách Lý Đồ Tô cùng Âu Dương Thiếu Cung trong lòng đều đang mong mỏi, hi vọng có thể mau chóng tìm được Cô Hoạch

Điều trước khi có người gặp tai ương. ...

Đêm khuya, dưới chân núi, một ngôi cổ miếu rách nát.

Bên ngoài bỗng nhiên đổ một trận mưa không nhỏ, gần cổ miếu có rất nhiều lưu dân, ăn mày, đều nhao nhao chạy vào trong miếu tránh mưa. "Ngay cả ông trời già cũng giày vò ta!" "Thật đáng chết, lão tử thật vất vả mới tìm được một chỗ ngủ tốt, trận mưa này xuống lại uổng phí!" "Haizz, thật lạnh a..." Những người không nhà để về co ro trong miếu sắt sắt phát run, nhìn mưa rơi tí tách bên ngoài oán giận không thôi.

Đều không ai sát giác, trong trận mưa to này, một cái bóng đen nhanh chóng lướt vào trong miếu đổ nát, bàn toàn trên xà nhà, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm đám ăn mày.

Trong lúc oán giận, bọn họ vẫn chưa phát hiện trên đỉnh đầu có yêu tà chiếm giữ.

Chương 755

Ngay khi luồng khí tức màu đen không ngừng lan tràn, sắp sửa đem bọn hắn nuốt chửng, trong cổ miếu bỗng nhiên xông vào mấy thân ảnh, kinh động yêu vật khiến nó lập tức rụt trở về. "Mưa lớn thật!" Những kẻ xâm nhập chính là đoàn người Ngao Tông.

Bách Lý Đồ Tô cùng Âu Dương Thiếu Cung vội vàng dùng pháp lực hong khô y phục ướt sũng, đi sát phía sau là Ngao Tông trên người lại tích thủy chưa dính. "Chư vị, ở chỗ này, không biết có ai nhìn thấy một con... quái vật đầu người mình chim không?" Âu Dương Thiếu Cung hình dung với bọn họ, nhưng đám người căn bản lười để ý. "Đạo sĩ trên núi a..." "Chưa thấy chưa thấy!

Các ngươi ở trên núi không phải có đạo quan lớn như vậy để ở sao, tới cái miếu đổ nát này tranh chỗ ở với bọn ta làm gì!" "Đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi a!" Đám ăn mày, lưu lạc hán này lại đối với bọn họ không mấy chào đón. "Chư vị, quấy nhiễu nghỉ ngơi thật sự xin lỗi, nhưng việc này quan hệ trọng đại, có thể hay không bái thác mọi người hảo hảo hồi ức lại?" Bách Lý Đồ Tô nóng nảy không thôi, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy Định Yêu Bàn chỉ hướng về ngôi miếu này.

Một tên ăn mày lớn tuổi có chút không kiên nhẫn: "Muốn biết à, đưa tiền đây!

Mấy tên đạo sĩ các ngươi không phải ngày ngày có đạt quan quý nhân tống tiền sao, tùy thân mang mấy chục lượng bạc chắc là không thành vấn đề đi!" Sư huynh đệ hai người lập tức cứng họng, bọn họ làm gì có tiền! "Không cần cùng hắn nói nhảm." Ngao Tông thản nhiên liếc về phía đỉnh kèo nhà, ngay khi tiến vào miếu đổ nát hắn đã sát giác, con Cô Hoạch Điểu kia trốn ở trên mái nhà, chỉ là hai sư

huynh đệ này chưa phát giác mà thôi. "Không có tiền thì đừng làm phiền lão tử, đi chỗ khác mà náo!" Lão ăn mày kia lười tiếp tục để ý, trở mình nằm xuống muốn ngủ.

Nhưng vừa mới nằm xuống, tầm mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà, lại hãi nhiên nhìn thấy trên đó có một khuôn mặt người mông lung trong hắc vụ đang đối mặt với hắn!

Khuôn mặt người kia trắng bệch không còn chút máu, đôi mắt trừng lớn không có con ngươi, toàn là lòng trắng, trong miệng mọc ra răng nanh chĩa ra ngoài.

Lão ăn mày lập tức bị bộ dáng dữ tợn của quái mặt này dọa đến tim phổi ngưng đập, một cử động cũng không dám, khuôn mặt người kia há to cái miệng như chậu máu, phát ra một tiếng kêu thét cực kỳ chói tai! "Lệ!" Tiếng kêu thét vang lên, những kẻ lang thang, ăn mày trong miếu đổ nát đều cảm thấy màng nhĩ như bị dùi đâm kịch đau, nhao nhao thất khiếu chảy máu ngã xuống đất hôn mê. "Không tốt!" Bách Lý Đồ Tô lập tức rút Phần Tịch Kiếm.

Con Cô Hoạch Điểu trốn trên mái nhà kia lập tức tung người bay xuống vồ về phía lão ăn mày, trực tiếp cắn đứt đầu lâu của hắn rồi nuốt vào bụng! "Trấn!" Âu Dương Thiếu Cung tiếp liền đánh ra mấy đạo phù ấn, từng đạo khu ma ấn oanh kích lên thân thể Cô Hoạch Điểu, nhưng chỉ đem hắc sắc vụ khí bàng thân của nó xua tan đi mà thôi.

Đến tận đây, đám người mới nhìn rõ toàn mạo của Cô Hoạch Điểu, đó là một con quái điểu mọc cái đầu người không có tóc, thân thể giống như quạ đen với lông vũ đen kịt, cao lớn hơn con người rất nhiều!

Cô Hoạch Điểu bị một kích của Âu Dương Thiếu Cung thu hút sự chú ý, đôi mắt trắng dã trừng về phía Âu Dương Thiếu Cung, bạo phát

ra một trận tiếng kêu chói tai như đang khủng bố! "Ta đã tha cho ngươi một mạng, ngươi còn dám đuổi theo!" Cô Hoạch Điểu miệng nói tiếng người, phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe.

Âu Dương Thiếu Cung không để ý tới lời nó, trở tay rút kiếm dùng pháp lực gia trì, nghênh diện giết tới!

Nhiên Cô Hoạch Điểu giang rộng đôi cánh khổng lồ, một đạo cuồng phong tịch quyển liền đem Âu Dương Thiếu Cung đánh bay, trực tiếp đâm sập bức tường tàn phá của ngôi miếu!

Âu Dương Thiếu Cung càng bị chôn vùi trong đống phế tích không rõ sống chết. "Xem ta đây!" Giờ khắc này Bách Lý Đồ Tô có thể nhìn ra rõ ràng, mình không thể nào là đối thủ của Cô Hoạch Điểu, nhưng nhiều người như vậy đều hôn mê dưới chân nó, Âu Dương Thiếu Cung cũng sinh tử không rõ, tuyệt đối không thể lui lại nửa bước.

Bách Lý Đồ Tô hoành Phần Tịch Kiếm chém về phía Cô Hoạch Điểu, dù đã kiệt tận khả năng gia tăng thân pháp, nhưng dưới sự áp chế của yêu khí bàng đại vẫn lộ ra sơ hở cực lớn. "Bằng vào chút phế vật này cũng muốn giết ta!" Cô Hoạch Điểu bỉ di cười lạnh, lông vũ trên cánh bỗng nhiên bắn ra vô số chiếc như cương đao sắc bén công kích Bách Lý Đồ Tô, người sau căn bản không kịp tránh né! "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô tả hữu thiểm tránh, miễn cưỡng đem những bộ vị yếu hại của cơ thể tránh khỏi vũ nhận, nhưng vẫn có nhiều chỗ bị thương, ngắn ngủi một lát liền khó mà chống đỡ, không thể không lui lại một bên tránh né công kích.

Nhưng đúng lúc này, Bách Lý Đồ Tô phát hiện tốc độ vận hành pháp lực trong cơ thể giảm mạnh, hiển nhiên Cô Hoạch Điểu đã dùng yêu thuật với y. "Đồ đệ do Tử Dận Chân Nhân bồi dưỡng ra thật sự là càng ngày càng phế vật, hôm nay ta giết ngươi trước, sau đó sẽ đi tìm lão hỗn đản kia tính sổ!" Thân ảnh Cô Hoạch Điểu nhanh chóng lướt

tới, diện mục dữ tợn bức bách đến gần, lộ ra răng nanh sắc bén muốn cắn vào cổ Bách Lý Đồ Tô.

Thời khắc sinh tử du quan, Bách Lý Đồ Tô bạo phát ra ý thức chiến đấu siêu hồ tầm thường, cưỡng ép vận hành pháp lực đang duy trì gian nan trong cơ thể chú nhập vào Phần Tịch Kiếm, hoành kiếm trước người cách đáng!

Cô Hoạch Điểu cắn một ngụm răng nanh sắc bén lên Phần Tịch Kiếm, vốn tưởng rằng thanh kiếm rách rỉ sét loang lổ này sẽ bị cắn nát, nhưng ngoài dự liệu là trên đó ngay cả một vết xước cũng không lưu lại được! "Chuyện gì xảy ra?!" Ngay khi Cô Hoạch Điểu đang kinh ngạc, Bách Lý Đồ Tô tức khắc vận hành pháp lực ngưng kết ra một đạo khu ma phù ấn trọng kích lên đầu lâu của nó, Cô Hoạch Điểu đau đớn thảm thiết kêu lên rồi nhanh chóng thối lui. "Hô..." Bách Lý Đồ Tô lảo đảo lui lại mấy bước, cùng một thời khắc cũng phát giác cấm chế pháp lực trong cơ thể đã biến mất.

Cô Hoạch Điểu cũng không ham chiến, ngược lại mười phần minh trí lựa chọn nhanh chóng khẳng thực thi thể lão ăn mày kia.

Bách Lý Đồ Tô chấn hám phát hiện khí tức của Cô Hoạch Điểu đang nhanh chóng bạo tăng. "Hưu!" Bỗng nhiên, một đạo thất luyện từ trong phế tích bính phát ra, trùng điệp oanh kích lên thân thể Cô Hoạch Điểu, trực tiếp đem lông vũ trên người nó đánh rụng, lộ ra làn da đỏ tươi. "Đừng để nó tiếp tục ăn, tên này chỉ cần thôn thực nhân nhục là có thể không ngừng đề thăng yêu khí, nếu để nó ăn hết người trong miếu, chúng ta tất chết không nghi ngờ!" Âu Dương Thiếu Cung đẩy ra phế tích, dù cho bộ dáng thập phần chật vật, nhưng vẫn cường chống thân thể đề kiếm giết về phía Cô Hoạch Điểu. "Hỗn trướng!" Cô Hoạch Điểu bạo nộ không thôi, lại một lần nữa ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng kêu thét chói tai chấn động màng nhĩ khiến Bách Lý Đồ Tô và Âu Dương Thiếu Cung tâm thần bất định.

Chưa đợi bọn họ hồi thần, Cô Hoạch Điểu liền huy động song dực hóa xuất từng đạo vũ nhận sắc bén tập kích tới!

Bách Lý Đồ Tô tại quan đầu sinh tử chỉ có thể bất chấp tất cả thôi phát hộ thân phù chú tự vệ, nhưng cho dù như thế, cơn bão vũ nhận vẫn nhanh chóng tồi phá tí hộ bình chướng, trong nháy mắt lưu lại trên người y mấy chục đạo thương khẩu sâu hoắm máu me đầm đìa!

Khi Cô Hoạch Điểu đôi mắt huyết hồng ý đồ công kích Bách Lý Đồ Tô đang hoàn toàn không phòng bị, trong Phần Tịch Kiếm bỗng nhiên bính phát ra một đạo sát khí cực kỳ cường kình, bức Cô Hoạch Điểu liên liên hậu lui!

Trong nháy mắt sát khí kia liền yên tiêu vân tán, nhưng cũng làm cho Cô Hoạch Điểu không tránh khỏi sinh ra sợ hãi.

Nhất thời nó lại hoàn toàn không cùng hai tên "gà mờ" tiếp tục chiến đấu, ngược lại chấn động song dực trực tiếp đụng phá tường cổ miếu bay ra ngoài. "Chuyện gì xảy ra..." Bách Lý Đồ Tô nửa ngày mới hồi thần, liếc mắt liền thấy Âu Dương Thiếu Cung đang khẩn trương kiểm tra thương thế của mình. "Hoàn hảo, vết thương tuy có chút nặng, nhưng đều không phải chí mạng." Âu Dương Thiếu Cung tựa hồ thở phào nhẹ nhõm. "Cảm ơn a...

Tên kia chạy mất rồi?" Bách Lý Đồ Tô vẫn còn chút sợ hãi, vừa rồi nếu Cô Hoạch Điểu muốn giết hắn thì tuyệt đối là thời khắc tốt nhất. "Ta cũng không biết vì sao..." Ánh mắt Âu Dương Thiếu Cung dừng lại trên Phần Tịch Kiếm trong nháy mắt liền dời đi, "Ta phải mau chóng đuổi theo, sư huynh, lượng sức mà làm!" Âu Dương Thiếu Cung nói xong liền vội vàng đội mưa chạy ra khỏi cổ miếu. "Thật quá mất mặt rồi..." Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút xấu hổ, điểm huyệt cầm máu, đang muốn xông ra ngoài thì bỗng nhiên có người từ phía sau giữ chặt lại. "Cái tên Âu Dương Thiếu Cung này có chút không

thích hợp a." Người nói chuyện chính là Ngao Tông.

Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên hồi thần, mới nhớ ra Ngao Tông cũng cùng y đi tới đây. "Đại ca, vừa rồi vì sao không ra tay giúp ta một phen nha?

Nếu huynh đích thân ra tay, thứ kia căn bản không có cơ hội chạy thoát a." Bách Lý Đồ Tô không hiểu. "Cô Hoạch Điểu là do Âu Dương Thiếu Cung thả đi, người đáp ứng giúp hắn tìm kiếm lại không phải ta, vì sao ta phải ra tay giúp các ngươi?

Chẳng lẽ sau này gặp phiền toái gì cũng đều phải thỉnh ta ra tay mới có thể giải quyết?" Ngao Tông hỏi lại hai câu làm Bách Lý Đồ Tô lập tức cứng họng.

Cũng đúng, Ngao Tông giúp hắn chỉ đạo tu hành, lại không phải bảo mẫu đi theo dọn dẹp hậu quả cho hắn!

Chương 756

"Chờ chút, Đại ca, huynh nói vừa rồi Âu Dương Thiếu Cung có chút không đúng?" Bách Lý Đồ Tô chợt nhớ tới lời Ngao Tông. "Vừa rồi khi Cô Hoạch Điểu công kích, Âu Dương Thiếu Cung âm thầm sử dụng một thủ bí pháp, hóa giải đi công thế của nó, cho nên hắn tịnh không bị thương, chỉ riêng điểm này thì tu vi của hắn đã viễn siêu ngươi, tuyệt đối không giống như vẻ bề ngoài." Ngao Tông thản nhiên nói. "..." Bách Lý Đồ Tô hồi thần mới nhớ ra, y phục Âu Dương Thiếu Cung tuy thập phần chật vật, nhưng trên người hắn lại không có tí thương thế nào. "...Hoặc là thiên phú tu hành của hắn cao hơn ta đi, không kịp rồi, ta phải đi giúp hắn đối phó Cô Hoạch Điểu!" Bách Lý Đồ Tô đợi không kịp, càng không dung suy nghĩ nhiều, trực tiếp xông ra khỏi cổ miếu.

Ngao Tông nhíu mày, biết Bách Lý Đồ Tô tâm tư đơn thuần, không có nhiều tâm kế như vậy, cho nên tự nhiên sẽ không suy xét những chuyện trong đó.

Niệm cập chí thử, Ngao Tông liền đi theo sau, hắn không thể trơ mắt nhìn tên tiểu tử này chết trong tay Cô Hoạch Điểu. ...

Âu Dương Thiếu Cung một đường truy sát Cô Hoạch Điểu, dù nó bay cực nhanh, nhưng phán đoán lực của Âu Dương Thiếu Cung lại không bị mưa lớn ảnh hưởng, mỗi lần đều có thể bằng vào Định Yêu Bàn nhanh chóng đuổi kịp.

Cô Hoạch Điểu bị truy kích như vậy cũng thập phần phiền muộn khổ não, tuy rằng hoàn toàn chướng mắt công kích và pháp bảo của Âu Dương Thiếu Cung, nhưng không có nghĩa là nó nguyện ý bị đuổi đánh mãi! "Hôm nay các ngươi không chết trong tay ta thì không chịu

bỏ qua đúng không!" Cô Hoạch Điểu triệt để bạo nộ, trực tiếp từ giữa không trung lao xuống mãnh phác về phía Âu Dương Thiếu Cung!

Người sau sớm có phòng bị, tức khắc huy kiếm hoành lan, nhiên một kích dưới sự va chạm vẫn bị đánh bay.

Cô Hoạch Điểu cũng không định khinh dịch buông tha Âu Dương Thiếu Cung, tức khắc dẫn dắt yêu khí nồng nặc đối với hắn phát động mãnh công, Âu Dương Thiếu Cung nhất thời gian căn bản khó mà chiêu giá! "Gia hỏa này không phải vừa ăn một người sao, lại biến đến lợi hại như vậy!" Âu Dương Thiếu Cung dưới sự bảo vệ của hộ thân pháp khí khổ khổ chống đỡ, nhưng cũng biết khó mà duy trì. "Sư đệ!

Kiên trì a!" Bỗng nhiên một thanh âm từ xa truyền đến, Cô Hoạch Điểu hào vô phòng bị bị một đạo kiếm khí từ phía sau kích trúng, trực tiếp rơi xuống đất.

Cũng trong nháy mắt đó, từ xa chạy tới Bách Lý Đồ Tô nhảy lên thật cao, trực tiếp nhảy lên lưng Cô Hoạch Điểu dùng Phần Tịch Kiếm chém vào cổ nó! "Keng!" Một kiếm chém xuống, Phần Tịch Kiếm phát ra một tiếng kim thiết giao minh, lưỡi kiếm rỉ sét căn bản không cách nào thương tổn Cô Hoạch Điểu mảy may. "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô gần như phát điên, thật vất vả mới tìm được cơ hội, không ngờ Phần Tịch Kiếm lại kéo chân sau! "Ngay cả phong nhận cũng không có mà cũng dám dùng kiếm, ngươi sống đến hôm nay đúng là mạng lớn!" Cô Hoạch Điểu chấn động song dực, tức khắc đem Bách Lý Đồ Tô hất xuống lưng, sau đó rít lên lao xuống huy động đôi vuốt sắc bén chộp về phía đầu Bách Lý Đồ Tô!

Trong tình thế cấp bách, Bách Lý Đồ Tô vội vàng ném ra một xấp phù chú lên không trung, sau đó hoành trường kiếm chắn trước người ngăn cản Cô Hoạch Điểu, nhưng sức mạnh của y hiển nhiên không đủ

để đối kháng, mắt thấy Phần Tịch Kiếm càng ngày càng bị ép xuống, thậm chí sắp cứa vào cổ!

Trong mắt Cô Hoạch Điểu, tàn nhẫn chi ý càng sâu, nó đối với Bách Lý Đồ Tô căm hận hoàn toàn vượt qua Âu Dương Thiếu Cung. "Cho ta bạo!" Tình cấp chi hạ, Bách Lý Đồ Tô trong lòng quát lệnh, những phù chú bị ném lên không trung lập tức bạo liệt, hóa thành từng đạo năng lượng hung mãnh từ trên cao giáng xuống, không chút giữ lại oanh kích vào Cô Hoạch Điểu! "Oanh!" Dưới sự công kích liên tiếp, Cô Hoạch Điểu kêu thảm thiết, những năng lượng bính phát kia đang nhanh chóng xé rách da thịt nó, nhất thời buông lỏng công kích với Bách Lý Đồ Tô.

Bách Lý Đồ Tô nắm chặt cơ hội một kiếm đâm về phía ngực nó, kết quả lớp da dày vẫn không đủ để trường kiếm xuyên qua. "Xem ta đây!" Đúng lúc này, cách đó không xa Âu Dương Thiếu Cung giơ trường kiếm trong tay lên, kiếm phong múa may giữa không trung như đang vẽ bùa, khoảnh khắc tiếp theo trên đầu Cô Hoạch Điểu liền ngưng kết ra mấy chục thanh quang kiếm màu vàng. "Lạc!" Nhân lúc Cô Hoạch Điểu chưa hồi thần, mấy chục thanh quang kiếm nhao nhao rơi xuống, lần lượt xuyên thủng cánh và thân thể, hung hăng đóng đinh nó trên mặt đất! "A a a a a!" Cô Hoạch Điểu phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, nghe vào khiến người ta tim đập nhanh, nhất thời hoàn toàn không cách nào giãy thoát khỏi sự áp chế của quang kiếm. "Hô..." Âu Dương Thiếu Cung hoàn thành tất cả xong liền trực tiếp tê liệt ngã xuống đất, miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ thân thể, hiển nhiên pháp lực của hắn đã hoàn toàn hao hết. "Pháp thuật này..." Bách Lý Đồ Tô nhìn đến thẳng cả mắt. "Sư huynh, mau!" Tiếng hét lớn của Âu Dương Thiếu Cung làm y hồi thần, Bách Lý Đồ Tô vội vàng đem chút pháp lực còn sót lại trong cơ thể toàn bộ chú nhập vào Phần Tịch Kiếm, kiếm phong dày nặng dưới sự gia trì

của pháp lực rốt cục dần dần xuyên thủng da thịt Cô Hoạch Điểu. "A a a a a a!" Cơn đau đớn kịch liệt khi bị xuyên thủng khiến Cô Hoạch Điểu phẫn nộ gào thét, nhưng vô luận Bách Lý Đồ Tô nỗ lực thế nào, kiếm phong cũng khó mà đẩy thêm nửa tấc. "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô hai mắt đỏ ngầu, biết nếu không thể đắc thủ, chỉ sợ tiếp theo sẽ chết trong tay Cô Hoạch Điểu! "Phanh!" Cánh chim khổng lồ của Cô Hoạch Điểu bỗng nhiên chấn nát một thanh quang kiếm, cự sí huy động đánh bay kiếm của Bách Lý Đồ Tô, móng vuốt tử tử quắp lấy cổ y.

Bách Lý Đồ Tô thoáng chốc cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, trước mắt thậm chí ngày càng mơ hồ, kiệt tận toàn lực muốn lần nữa rút kiếm đâm tới, lại không còn chút khí lực nào. "Chết chắc rồi..." Bách Lý Đồ Tô liếc thấy Âu Dương Thiếu Cung đang liều mạng xông tới, nhưng ý thức của y càng lúc càng mơ hồ.

Ngay khi Bách Lý Đồ Tô sắp sửa hôn mê, bỗng nhiên phát giác áp lực nơi cổ họng chợt giảm, rốt cục có thể lần nữa hít thở thông suốt!

Bách Lý Đồ Tô ho kịch liệt, ngẩng đầu lên lại phát hiện Cô Hoạch Điểu bị một cỗ lực lượng vô hình ngạnh sinh sinh nhấc bổng lên không trung, điên cuồng giãy dụa tựa hồ muốn đào thoát khỏi sự trói buộc vô hình đó. "Là vị cao nhân nào ra tay tương trợ?!" Âu Dương Thiếu Cung không khỏi ngẩn ra, nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện Ngao Tông không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh, thần sắc đạm nhiên nhìn chăm chú vào con Cô Hoạch Điểu đang bị khốn trụ kia. "Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô nhìn thấy Ngao Tông liền biết, vừa rồi là hắn ra tay cứu mình. "Tiểu tử ngươi thật không muốn sống nữa, nếu như ta không có ở đây, chẳng lẽ định ném cái mạng nhỏ ở chỗ này?" Ngao Tông liếc nhìn Bách Lý Đồ Tô, thản nhiên nói. "...Không nghĩ tới tên kia lại lợi hại như vậy..." Bách Lý Đồ Tô cười gượng gạo. "Vị... tiền bối này, Cô Hoạch Điểu là do ngài bắt giữ sao?" Âu Dương

Thiếu Cung cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm Ngao Tông.

Ngao Tông không để ý tới, chỉ đưa tay lăng không một cái, con Cô Hoạch Điểu đang bị nhốt giữa không trung kia bỗng nhiên rơi mạnh xuống đất! "Tha... tha mạng..." Giờ khắc này, Cô Hoạch Điểu phát giác được một góc băng sơn trong tu vi của Ngao Tông, lập tức sợ hãi run rẩy.

Lần đầu tiên đối mặt với cường địch đáng sợ như thế, thậm chí so với Tử Dận Chân Nhân năm đó còn khủng bố hơn! "Theo ta về núi, lần này đừng hòng chạy trốn nữa!" Âu Dương Thiếu Cung mặt đầy phẫn nộ, đang muốn tiến lên bắt lấy Cô Hoạch Điểu, Ngao Tông lại đột nhiên nắm chặt nắm đấm, ngũ tạng lục phủ của Cô Hoạch Điểu trong nháy mắt vỡ nát, thất khiếu chảy máu mà chết. "Loại súc sinh này, trực tiếp chém giết là được, nếu ngày nào đó lại để nó trốn thoát, không biết sẽ có bao nhiêu người táng mạng." Ngao Tông búng tay bắn ra một tia lửa, đem thi thể Cô Hoạch Điểu thiêu thành tro tàn, dưới cơn mưa lớn gột rửa biến mất sạch sẽ.

Âu Dương Thiếu Cung lập tức trợn tròn mắt, Ngao Tông chỉ trong cái búng tay đã diệt sát Cô Hoạch Điểu sạch sẽ! "Ngài thật là hảo thủ đoạn..." Âu Dương Thiếu Cung bỗng nhiên hồi thần, Cô Hoạch Điểu chết đến nỗi ngay cả tro tàn cũng không còn, hắn biết lấy cái gì về sư môn giao thiệp đây!

Đúng lúc này, tàn hồn của Cô Hoạch Điểu đã hóa thành tro bụi kia lơ lửng giữa không trung, mang theo lệ khí cực nặng, khiến Bách Lý Đồ Tô và Âu Dương Thiếu Cung cảm thấy vô cùng bất an. "Tên kia sau khi chết tàn hồn cũng mạnh như vậy sao?" Bách Lý Đồ Tô có chút khẩn trương, y căn bản chưa học qua bất kỳ pháp thuật nào đối kháng linh thể. "Súc sinh này thôn phệ nhân loại quá nhiều, cho nên trong hồn phách có oán khí cực lớn, sư huynh phải cẩn thận." Âu Dương Thiếu Cung ngón tay lướt trên trường kiếm, tựa hồ đang khắc họa phù văn

chuẩn bị đối phó tàn hồn Cô Hoạch Điểu. "Thứ này đâu đáng để đại phí chu chương..." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu, hắn không muốn lãng phí thời gian, chuẩn bị đích thân ra tay xử lý tên này.

Nhưng ngay khi sắp ra tay, một đạo thiên lôi ầm ầm giáng xuống, trùng điệp bổ vào hồn phách Cô Hoạch Điểu. "Lệ!" Hồn phách Cô Hoạch Điểu đau đớn rơi xuống đất, nhiên ngay sau đó lại có mấy đạo thiên lôi liên tiếp rơi xuống, triệt để diệt sát hồn phách nó hoàn toàn.

Ngao Tông như có điều suy nghĩ thu tay lại, sát giác được tựa hồ có người đang âm thầm trợ lực.

Chương 757

Mọi chuyện diễn ra cực kỳ nhanh chóng, sư huynh đệ hai người căn bản chưa hồi thần, cứ lẳng lặng nhìn trước mắt. "Thiên Âm Lôi, là thủ đoạn của Phong Đô thành!" Âu Dương Thiếu Cung nhịn không được buột miệng nói ra, tựa hồ đối với loại thiên lôi này cực kỳ quen thuộc. "Hả?" Bách Lý Đồ Tô ngơ ngác.

Ngay sau đó một thân ảnh nhanh chóng từ trên một cái cây lớn nhảy xuống.

Đám người lúc này mới nhìn rõ, đó là một thiếu nữ mặc y phục màu xanh, tay cầm một cây gậy ngọc ngắn.

Thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, toàn thân tản phát khí chất linh động, đôi mắt lại là màu đỏ hiếm thấy.

Nàng hít hít cái mũi, sau đó lấy ra một cái hồ lô ngọc mở nắp bình, đem toàn bộ khí tức tàn tồn của Cô Hoạch Điểu trong khu vực hút vào trong bình. "Cuối cùng cũng xong." Nữ tử thở dài một hơi, sau đó cười híp mắt vẫy tay với đoàn người Ngao Tông: "Đa tạ nha, cái con Cô Hoạch Điểu này quá lợi hại, một mình ta không giải quyết được, nếu không có vị tiền bối này ra tay ta thật sự không có cách nào đâu!" Người nàng chỉ chính là Ngao Tông. "Vừa rồi ngươi vẫn luôn quan chiến?" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy trong lòng có chút bất mãn, vừa rồi y suýt chút nữa mất mạng, nếu không phải Ngao Tông ra tay thì chắc chắn phải chết. "Vừa rồi ta có giúp cũng không nắm chắc, Cô Hoạch Điểu dù bị trọng thương cũng không phải ba người chúng ta có thể đối phó, cứu không được mạng của ngươi thì ta cũng sẽ chết." Thiếu nữ ung dung nói, "Hơn nữa, ta tu luyện pháp thuật đều lấy đối kháng linh thể làm chủ yếu, đối phó yêu vật tịnh không am hiểu." Bách Lý

Đồ Tô tuy trong lòng bất mãn, nhưng cũng biết thiếu nữ nói là sự thật. "Đồ Tô, nhưng phàm là ngươi có một nửa sự tự mình hiểu mình của cô nương này, cũng không đến mức thâm hãm vào cảnh địa này." Ngao Tông thản nhiên nói.

Cùng tắc độc thiện kỳ thân, đây mới là đạo xử thế của kẻ yếu, chỉ biết nhiệt huyết dâng trào không biết tự lượng sức mình thì không những uổng phí tính mạng, còn liên lụy người khác. "Vị tiền bối này nói cực đúng!" Thiếu nữ lập tức mặt đầy tiếu ý phụ họa, "Ca ca ta cũng thường thường nói với ta, khi du lịch bên ngoài phải lấy bảo toàn tính mạng làm chủ!" Nghe vậy, Bách Lý Đồ Tô một câu cũng không nói nên lời. "Các hạ... xin hỏi là người đến từ Phong Đô sao?" Lúc này, Âu Dương Thiếu Cung vẫn luôn trầm mặc rốt cục mở miệng dò hỏi. "Hảo nhãn lực!

Ta tên là Phong Tình Tuyết, lần đầu tiên rời khỏi Phong Đô du lịch thế gian, xem ra các hạ đã từng kiến thức qua thủ đoạn của nhân sĩ Phong Đô chúng ta a!" Nữ tử tự xưng là Phong Tình Tuyết cười nói. "Phong Đô?

Đó không phải là Quỷ Thành sao?!" Bách Lý Đồ Tô nghe mà da đầu tê dại, lần nữa quan sát nữ tử trước mắt, rõ ràng là một đại người sống a.

Phong Tình Tuyết kiên nhẫn giải thích: "Phong Đô chẳng qua là nơi trấn áp cửa vào Minh Giới địa phủ của quỷ hồn, gia tộc ta đời đời cư trú ở nơi đó trông coi quỷ hồn, tại nơi đó cũng có không ít thế gia khu quỷ sinh sống." "Đúng rồi, thanh kiếm ngươi mang theo bên người, là Phần Tịch Kiếm phải không?" Phong Tình Tuyết bỗng nhiên chỉ vào thanh kiếm trong tay Bách Lý Đồ Tô hỏi. "Ngươi biết?!" Bách Lý Đồ Tô theo bản năng lui lại, đề cao cảnh giác. "Ta đương nhiên biết!

Ca ca ta từng nói với ta, tại Thiên Dung Thành, có một đệ tử tên là Bách Lý Đồ Tô tùy thân mang theo Phần Tịch Kiếm, khẳng định là ngươi!" Phong Tình Tuyết đại đại liệt liệt nói. "Ca ca..." Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc không thôi, người biết chuyện y mang theo Phần Tịch Kiếm, cũng chỉ có U Đô, Hưu Ninh và Phong Quảng Mạch ba người mà thôi! "Chờ chút!

Ca ca ngươi chẳng lẽ là...

Phong Quảng Mạch?!" Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên hồi thần, mới phát hiện hai người họ tên giống nhau như đúc. "Đương nhiên, ca ca ta thường xuyên đến thôn giúp đỡ trấn áp Phần Tịch Kiếm, cho nên mới đem chuyện này nói cho ta biết." Phong Tình Tuyết cười nói. "Vậy... hắn đi đâu rồi?" Bách Lý Đồ Tô không hiểu.

Phong Tình Tuyết trả lời: "Đương nhiên là vì hướng Tử Dận Chân Nhân bái sư, ca ca nói chỉ có được Tử Dận Chân Nhân đích thân dạy bảo, hảo hảo du lịch thế gian mới có thể khiến tu vi tinh tiến nhanh chóng." "Nha đầu này thật là một điểm tâm cơ cũng không có..." Ngao Tông liếc về phía Âu Dương Thiếu Cung, người sau khi nghe thấy ba chữ Phần Tịch Kiếm, liền kinh kỳ đánh giá thanh kiếm rỉ sét trong tay Bách Lý Đồ Tô.

Tựa hồ hoàn toàn không cách nào đem thanh tàn kiếm này đối chiếu với thanh Phần Tịch Kiếm cực kỳ khủng bố trong truyền thuyết. "Phong Tình Tuyết, ca ca ngươi hẳn là có dặn dò, loại chuyện này không thể tùy ý nói lung tung đi?" Ngao Tông mở miệng nhắc nhở.

Lời vừa nói ra, thần sắc Phong Tình Tuyết lập tức cứng đờ, mới phát hiện mình đã đem lời dặn dò của ca ca quên sạch sành sanh.

Toàn bộ đều bị Âu Dương Thiếu Cung nghe được nhất thanh nhị sở! "Không sao...

Chư vị xin yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho

người khác biết!" Âu Dương Thiếu Cung phát giác bầu không khí trở nên vi diệu, vội vàng xua tay, "Cứ yên tâm!" Hắn thật sự sợ hãi Ngao Tông vì muốn bảo mật mà làm thịt hắn!

Ngao Tông ý vị thâm trường nhìn hắn, kỳ thật đúng là có thể đem hắn giết chết, sau đó đổ tội cho Cô Hoạch Điểu, như vậy là thiên y vô phùng. "Đại ca, ta cảm thấy tựa hồ không cần thiết đi..." Bách Lý Đồ Tô có chút xấu hổ cười cười, "Âu Dương sư đệ nhìn qua cũng không giống người xấu." "Đúng, sư huynh nói đúng!

Ta ngay cả lời bàn tán của bạn chơi thuở nhỏ cũng không nói, ta là người biết giữ bí mật nhất thiên hạ!" Âu Dương Thiếu Cung vội vàng tự khai giải. "Thôi được rồi, giữ lời hứa là được, ta cũng không làm khó ngươi." Ngao Tông cũng không lo lắng tên này sẽ nói lung tung, với thân phận địa vị của hắn, loại lời nói này cũng phải có người tin mới được.

Âu Dương Thiếu Cung lúc này mới như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng thầm nghĩ, Bách Lý Đồ Tô tu vi rõ ràng không bằng mình, sao có thể chưởng khống được Phần Tịch Kiếm?

Phần Tịch Kiếm từ đầu đến cuối cũng không phát huy được uy lực vốn có a, nếu thật sự là nó, tiêu diệt một con Cô Hoạch Điểu quả thực không thành vấn đề!

Nhưng theo những gì đã thấy, cái thanh kiếm có lưỡi dày cộp kia dường như cắt thịt cũng cực kỳ khó khăn.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập từ bốn phương tám hướng trong rừng rậm truyền đến, sau đó một đám đệ tử nhao nhao dũng xuất đem khu vực này bao vây đến nước chảy không lọt.

Hiển nhiên, Âu Dương Thiếu Cung đã gọi người tới giúp. "Chư vị không cần khẩn trương, Cô Hoạch Điểu đã bị... xử lý rồi, không còn

nguy hiểm nữa!" Âu Dương Thiếu Cung vội vàng nói với các đệ tử. "Xử lý Cô Hoạch Điểu?

Bằng vào ngươi?" "Khai cái gì vui vậy, hiện tại ngươi còn sống ta cũng đã cảm thấy rất ngoài ý muốn!" "Chẳng lẽ là để mất dấu Cô Hoạch Điểu, tùy tiện biên tạo cái cớ để trốn tránh trách nhiệm đi!" Hiển nhiên, các đệ tử đều không tin lời Âu Dương Thiếu Cung, Cô Hoạch Điểu đối với bọn họ quả thực là cường địch!

Âu Dương Thiếu Cung gấp đến độ đầy đầu mồ hôi lạnh, thật không biết nên làm thế nào cho phải. "Đều tản ra đi." Dưới một tiếng hiệu lệnh, các đệ tử nhao nhao tản ra, sau đó Lăng Việt đi tới trước mặt mọi người.

Lăng Việt sắc mặt vốn có chút âm trầm, nhưng khi nhìn thấy Ngao Tông ở bên cạnh, liền lập tức tiến lên bái kiến: "Ngao Tông tiền bối!

Không biết ngài ở chỗ này, thất lễ!" "Không sao." Ngao Tông không thèm để ý.

Lăng Việt lại nhìn về phía Âu Dương Thiếu Cung, thần sắc mang theo bất mãn chất vấn: "Cô Hoạch Điểu rốt cuộc đi đâu rồi?" "Sư huynh, nhất định phải tin tưởng ta!" Âu Dương Thiếu Cung vội vàng nói. "Chuyện ngươi thả đi đông đảo yêu ma ta còn chưa cùng ngươi tính sổ, đừng ở chỗ này lừa gạt ta!" Lăng Việt trầm giọng nói.

Lúc này, Ngao Tông mở miệng giải vây cho hắn: "Không cần hỏi nữa, Cô Hoạch Điểu xác thực đã chết, là ta tự tay diệt sát nó." Những đệ tử kia nghe vậy đều mặt đầy kinh ngạc, một phàm nhân mà dám chém gió như thế! "Thì ra là thế!" Lăng Việt túc nhiên khởi kính, biết Ngao Tông đã chính miệng thừa nhận, vậy tuyệt đối không có khả năng có bất kỳ giả dối nào.

Chương 758

"Mọi người đều tản đi, đã Cô Hoạch Điểu đã chết, nguy cơ liền đã giải trừ, ngày mai trời vừa sáng ta sẽ đích thân hướng sư phụ thỉnh tội." Lăng Việt ra hiệu với mọi người.

Mặc dù các đệ tử đều cảm thấy mạc danh kỳ diệu, nhưng Đại sư huynh đã phát ngôn như vậy, liền cũng không kiên trì nữa, nhao nhao lui ra. "Địa vị của người này thật cao a!" Phong Tình Tuyết nhịn không được lầm bầm bên cạnh.

Đợi đông đảo đệ tử đi rồi, Lăng Việt thần sắc trở nên âm trầm, lạnh lùng nhìn về phía Âu Dương Thiếu Cung, người sau thức thời cúi đầu. "Lần thứ hai rồi, Thiếu Cung, ta hi vọng ngươi có thể cho ta một lời giải thích!" Lăng Việt trầm giọng chất vấn, "Vì sao mỗi lần đều là ngươi, chuyện đơn giản như vậy cũng có thể làm hỏng!" "Ta..." Âu Dương Thiếu Cung lập tức cứng họng, một câu cũng nói không nên lời. "Sư huynh, nhân thục vô quá, nể tình Thiếu Cung sư đệ liều mạng truy sát Cô Hoạch Điểu, suýt chút nữa ngay cả tính mạng cũng mất, có thể tha thứ cho hắn hay không?" Bách Lý Đồ Tô có chút nhìn không được, nhịn không được đứng ra làm hòa sự lão.

Nhưng Lăng Việt quay sang nhìn Bách Lý Đồ Tô, thản nhiên hỏi: "Sư đệ, đây không phải lần đầu tiên." "Ý huynh là gì?" Bách Lý Đồ Tô không hiểu. "Lần trước, hắn cũng không cẩn thận đem hơn phân nửa yêu ma trong Trấn Yêu Quan thả ra, hậu quả lần đó so với lần này còn nghiêm trọng hơn nhiều, suýt chút nữa có bình dân bách tính táng mạng!

Ta thậm chí hoài nghi hắn là cố ý!" Lăng Việt gần như đang cưỡng ép đè nén phẫn nộ! "?!" Bách Lý Đồ Tô khó mà tin được nhìn

Âu Dương Thiếu Cung, người sau thì xấu hổ cúi đầu không nói một lời.

Bách Lý Đồ Tô nhịn không được nghĩ, tên này nếu lại phạm sai lầm lần nữa, e rằng thật sự khó mà bảo đảm sẽ không gây ra hậu quả lớn hơn.

Huống hồ tên này tần tần phạm sai lầm, hoàn toàn làm cho người ta không cách nào lý giải.

Nhiên Ngao Tông nghe tất cả lại có một cách nghĩ khác, liên tưởng đến việc tên này đang cố ý ẩn giấu thực lực, xác thực có chút hoài nghi, tất cả những "vô tâm chi cử" này rốt cuộc có phải là khắc ý làm ra hay không. "Thiếu Cung, dựa theo quy củ trong sư môn, ngươi không thể tiếp tục lưu lại Thiên Dung Thành, tự giải quyết cho tốt đi." Lăng Việt lạnh lùng ném xuống một câu. "Đừng!

Sư huynh, ta cầu xin huynh, nếu rời khỏi đây ta thật sự không có chỗ nào để đi, đây là nơi duy nhất nguyện ý tiếp nạp ta tu đạo rồi!" Âu Dương Thiếu Cung liên thanh ai cầu, nhưng lần này Lăng Việt đều không định nhìn hắn thêm cái nào. "Sư huynh..." Bách Lý Đồ Tô muốn nói đỡ cho Âu Dương Thiếu Cung, nhưng nhìn bộ dạng Lăng Việt, trừ phi là sư phụ mở miệng. "Thu thập một phen, ngày mai liền rời khỏi tông môn đi, thiên hạ to lớn tự có nơi cho ngươi đi!" Lăng Việt định rời đi. "Chờ một chút." Ngao Tông vẫn luôn trầm mặc bất ngữ bỗng nhiên mở miệng.

Lăng Việt lập tức dừng lại, ở đây không ai dám xem nhẹ Ngao Tông. "Tiền bối có gì phân phó?" Lăng Việt cung kính hỏi. "Tiểu bối vô tâm thất ngộ, vốn cũng không phải khắc ý làm ra, tha thứ thêm một lần thì có làm sao?

Hơn nữa, vừa rồi hắn cũng xác thực liều mạng chiến đấu với Cô Hoạch Điểu." Ngao Tông mở miệng nói đỡ cho Âu Dương Thiếu

Cung. "..." Lăng Việt không khỏi kinh ngạc, Ngao Tông thế mà lại vì Âu Dương Thiếu Cung võng khai một mặt?

Nào đâu biết, Ngao Tông là muốn thăm dò ý đồ chân chính của Âu Dương Thiếu Cung mới để hắn lưu lại.

Nếu Âu Dương Thiếu Cung mưu đồ bất chính, rời khỏi tông môn phản đảo không dễ giám sát. "Tiền bối, ngài xác định muốn để Âu Dương Thiếu Cung lưu lại sao?" Lăng Việt không thể không xác nhận lại lần nữa. "Ta hẳn là có chút tình mặt mũi chứ?" Ngao Tông thản nhiên hỏi ngược lại. "Đương nhiên...

Được, về sau hắn có thể lưu lại trên núi!" Lăng Việt cắn răng đáp ứng.

Cái mặt mũi này thật không thể không cho, đây chính là người mà ngay cả sư phụ cũng phải bình bối tương giao! "Thiếu Cung, tức khắc về núi đi, về sau bất kỳ sự vụ gì trong sư môn liên quan đến Trấn Yêu Quan, đều không cần ngươi quan tâm nữa!" Lăng Việt ném cho Âu Dương Thiếu Cung một câu rồi xoay người rời đi. "Đa tạ Ngao tiền bối, đa tạ Đại sư huynh!" Âu Dương Thiếu Cung không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bái tạ Ngao Tông, biết nếu không phải Ngao Tông mở miệng hắn nhất định sẽ bị trục xuất sư môn. "Không cần cảm ơn ta, ngày sau ở trên núi, nên làm thế nào thì làm thế nấy!" Ngao Tông vỗ vỗ vai hắn, ý vị thâm trường nói. "Đi thôi, ta cùng các ngươi lên núi, chuyến này ta muốn đi bái kiến Tử Dận Chân Nhân." "Nếu ngươi muốn bảo hắn thu ngươi làm đồ đệ, vậy e rằng không có khả năng rồi, một năm trước hắn đã thu quan môn đệ tử cuối cùng, không thể nào vì ngươi mà phá lệ." Ngao Tông nói thật, Phong Tình Tuyết tuy thiên phú nhìn qua tốt hơn một chút, nhưng e rằng cũng không lọt nổi mắt xanh của Tử Dận Chân Nhân. "Điểm này ta sớm có chuẩn bị, không thể được Tử Dận Chân Nhân đích thân dạy bảo, có thể làm một cái ký danh đệ tử ngoài sơn môn cũng tốt a!" Phong Tình Tuyết không

thèm để ý, chuyến đi này chỉ là để du lịch bên ngoài Phong Đô mà thôi. "Đi thôi, ta cũng nên về núi rồi..." Bách Lý Đồ Tô thu hồi Phần Tịch Kiếm, giờ khắc này y mới là người có tình trạng tồi tệ nhất trong đám người.

Trên người thụ thương nhiều nhất, tiêu hao pháp lực cũng nhiều nhất, giờ khắc này chỉ muốn mau chóng lên núi bàn tọa nghỉ ngơi. ...

Trên đường trở về, Bách Lý Đồ Tô vì thương thế không nhẹ nên mấy lần suýt ngất đi.

Cũng may, trong cơ thể lưu lại U Minh Chi Lực mà Ngao Tông rót vào trước đó, cỗ sức mạnh to lớn này đang không ngừng tu phục và cường hóa kinh mạch của y, mới khiến y không đến mức kiệt sức ngất xỉu.

Theo Ngao Tông quan sát, thụ thương đối với y phản đảo không phải chuyện xấu, tương phản lại có thể kích phát U Minh Chi Lực tốt hơn để khôi phục thân thể, tịnh đem nó hóa thành của mình.

Một đường đi tới, tầm mắt Phong Tình Tuyết đều như có như không nhìn về phía Ngao Tông.

Phong Quảng Mạch từng nói với nàng, người đồng hành cùng Bách Lý Đồ Tô là một thanh niên, tu vi cực độ cao thâm khó lường, thậm chí ngay cả Phần Tịch Kiếm cũng có thể khinh dịch áp chế.

Chỉ riêng điểm này, tu vi của hắn e rằng đều vượt qua Tử Dận Chân Nhân.

Phải biết, Tử Dận Chân Nhân hiện nay chính là đại năng giả danh tiếng vang dội thế gian, hiếm có đối thủ.

Tuy Ngao Tông nhìn qua không khác gì một phàm nhân cực kỳ bình thường, nhưng vừa rồi nàng chính mắt nhìn thấy, Ngao Tông chỉ cần một chiêu liền diệt sát Cô Hoạch Điểu, điểm này thôi thì Phong

Quảng Mạch cũng xa xa không làm được. "Các ngươi đi trước lên núi đi, ta có chút việc cần xử lý." Ngao Tông đột nhiên dừng lại, ra hiệu với mọi người. "Hả?

Đại ca, có cần ta giúp không?" Bách Lý Đồ Tô hỏi.

Ngao Tông chậm rãi lắc đầu: "Không cần, đi đi." Đám người hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng không kiên trì nữa, sau đó liền tiếp tục lên núi.

Ngao Tông thì cố ý chọn một con đường hoàn toàn tương phản, đi thẳng đến một khu mật lâm đen kịt u ám mới dừng bước. "Không cần trốn nữa, chỉ có một mình ta." Lời nói vừa dứt, sau lưng Ngao Tông liền vang lên một trận tiếng bước chân nhẹ, mấy chục tên mặc huyết sắc trường bào, đeo mặt nạ ác quỷ lặng yên không một tiếng động bao vây Ngao Tông vào giữa. "Gan cũng không nhỏ, biết rõ chúng ta đang truy tung mà còn dám đi lạc đàn?" Thủ lĩnh cười lạnh khinh thường, tựa hồ trong mắt hắn Ngao Tông hẳn phải chết không nghi ngờ.

Ngao Tông không thèm để ý hỏi ngược lại: "Bị một đàn kiến bao vây, ngươi sẽ sợ hãi sao?" "Ha ha ha ha..." Lời vừa nói ra, đám người đeo mặt nạ quỷ đều phát ra tiếng cười khinh miệt, trong mắt bọn hắn Ngao Tông đang tự tìm đường chết.

Tu vi của những người này tịnh không thấp, hiển nhiên cũng không định cùng Ngao Tông hảo hảo giao lưu. "Ý dục hà vi, nói thẳng đi, ta không muốn lãng phí thời gian đánh thiền cơ." Ngao Tông thản nhiên nói. "Đơn giản, tông chủ chúng ta muốn mời các hạ đến tông môn một chuyến." Thủ lĩnh nhìn chăm chú vào Ngao Tông, trầm giọng nói, "Thân là một giới phàm nhân, lại có thể áp chế được Phần Tịch Kiếm, thủ đoạn thực sự bất đồng nhất bàn a.

Chương 759

Tông chủ cho rằng, một giới phàm nhân e rằng không có năng lực như vậy, tất có kỳ ngộ, cho nên mời các hạ về tông môn hỏi thăm một phen.

Yên tâm, sẽ không làm khó dễ các hạ, chỉ cần ngươi thành thật khai báo hết thảy." Ngao Tông lạnh lùng liếc nhìn bọn hắn một cái, đám gia hỏa này làm sao biết được chuyện này.

Những người có mặt ngày hôm đó căn bản không có khả năng tiết lộ tin tức, nếu bọn họ biết, duy độc chỉ có một loại Hồi Tố Thuật cực kỳ khó thi triển.

Dùng pháp thuật Hồi Tố Thuật, có thể tại một khu vực đặc định, đem thời gian hơi chút quay ngược lại, tịnh đem tất cả hình ảnh đã xảy ra trình chiếu vào trong não hải thi thuật giả.

Nhưng pháp thuật này cực kỳ khó thi triển, thậm chí tại những thế giới Ngao Tông từng du lịch, đại đa số cường giả đều không thể xúc thông môn đạo này.

Thi triển Hồi Tố Thuật không chỉ tiêu hao pháp lực cực kỳ to lớn, còn có một cái giá lớn khiến đa số thi thuật giả không cách nào tiếp nhận: Tiêu hao thọ mệnh.

Bởi vì Hồi Tố Thuật là giao dịch với thiên đạo đã ký định của thế giới, vạn vật sinh linh sinh hoạt trong thế giới này, thứ duy nhất có giá trị để trao đổi với thiên đạo, chỉ có sinh mệnh.

Duy chỉ có những tồn tại giống như Ngao Tông, hoàn toàn siêu thoát khỏi thế giới, có thể chu du các thế giới, lăng giá trên luân hồi, mới có thể tránh được điều này.

Cái giá phải trả cho việc thi triển Hồi Tố Thuật cực kỳ hoang đường, khiến người ta căn bản không nguyện ý sử dụng.

Bởi vì sự việc mà Hồi Tố Thuật khuyên giải càng quan trọng, cái giá sinh mệnh phải trả lại càng lớn.

Cán cân quan trọng hay không, hoàn toàn do Thiên Đạo tiến hành cân đo, thậm chí có rất nhiều người sau khi thi triển thuật này, ngay tại chỗ liền vì hao hết thọ mệnh mà chết bất đắc kỳ tử.

Nhìn tình hình này, vị Tông chủ trong miệng tên kia vận khí cũng không tệ. "Không biết Tông chủ của ngươi, còn có thể sống được bao nhiêu năm?" Ngao Tông cười nhạt hỏi.

Tên thủ lĩnh nghe vậy không khỏi rùng mình, nhìn ra được hắn lúc này đang cực kỳ phẫn nộ: "Bớt nói nhảm!

Cái giá đại nhân Tông chủ bỏ ra không thể uổng phí, nếu không muốn ăn đau khổ thì ngoan ngoãn đi theo ta một chuyến!" "Chờ giải quyết xong các ngươi, ta còn phải đi bắt mấy tên tiểu quỷ kia về tông môn, không có nhiều thời gian lãng phí đâu!" Ngao Tông trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, trầm giọng chất vấn: "Người biết chuyện này, trừ ngươi ra, còn có ai?

Rốt cuộc là tông môn nào?" "Bớt nói nhảm!

Là tông môn nào đợi ngươi xuống địa ngục sẽ tự biết.

Bắt hắn lại cho ta!" Tên thủ lĩnh lười nói nhảm, ra lệnh một tiếng, hai gã đệ tử tức khắc bức lại gần Ngao Tông.

Trong mắt bọn hắn, Ngao Tông chỉ là một phàm nhân hào vô pháp lực, dễ dàng liền có thể bắt giữ.

Ngao Tông chậm rãi lắc đầu, tùy tay vung lên.

Một trận cương phong chói tai quét qua, cuốn lên cát bụi trùng

trùng điệp điệp cùng lá cây nát vụn.

Hai gã đệ tử kia còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một khắc sau chỉ cảm thấy ngực truyền đến một trận cảm giác băng lương mạc danh, cùng với kịch thống.

Bọn hắn hãi nhiên phát hiện lồng ngực đã bị trận cương phong nhìn như vô lực kia xuyên thủng, ngay cả trái tim cũng bị giảo nát!

Hai kẻ xui xẻo ngay cả một tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền ngã gục xuống đất, máu tươi như suối phun trào ra. "Ai!?

Kẻ nào dám cản trở ta làm việc!" Tên thủ lĩnh theo bản năng lui lại phía sau, hoàn toàn không cho rằng đây là thủ bút của Ngao Tông, mà tưởng rằng có cao nhân âm thầm trợ giúp hắn, lệ thanh quát hỏi tứ phía. "Ngu xuẩn!" Ngao Tông trong lòng sinh ra bỉ thị, tên gia hỏa này sự tình đến nước này vẫn ngu xuẩn cho rằng hắn là một phàm nhân tay trói gà không chặt.

Tâm niệm hắn hơi động, trận cương phong kia lần nữa trở nên cuồng bạo, bên trong bọc lấy chi chít phong nhận (lưỡi gió), nơi đi qua ngay cả không khí cũng trở nên sắc bén! "A a a!" Tiếng thảm thiết liên tiếp vang lên, nơi cương phong quét qua, những đệ tử kia người này tiếp người kia bị xé rách lồng ngực hoặc chém đứt đầu lâu.

Bọn hắn ban đầu còn liều mạng giãy dụa, ý đồ tụ tập cùng một chỗ để ngăn cản phong nhận, nhưng lại phát hiện bất luận bố hạ kết giới hay pháp bảo phòng hộ nào, đều không thể ngăn cản những lưỡi gió vô khổng bất nhập kia!

Mắt thấy đông đảo đồng liêu không biết lúc nào sẽ ngã xuống, phòng tuyến trong lòng cũng bị dần dần tan rã, dưới nỗi sợ hãi cực độ, bọn hắn hoảng trương bỏ chạy tứ tán, chỉ cầu có thể bảo toàn tính mạng!

Những người này tụ tại một chỗ còn khó bảo mệnh, bây giờ phân tán ra càng là ngu xuẩn cực điểm, rất nhanh liền giống như cắt cỏ, lần lượt ngã xuống!

Trong đông đảo đệ tử, vẻn vẹn chỉ có tên thủ lĩnh là còn sống, nhưng pháp khí trong tay đã bị phong nhận chém thành hai đoạn, trên người có nhiều chỗ trọng thương do bị cắt chém.

Hắn cũng không phải vận khí tốt hay có năng lực tự vệ, chẳng qua là Ngao Tông muốn lưu lại một cái mạng để tra hỏi sự tình mà thôi.

Mặt nạ quỷ trên mặt tên thủ lĩnh bị cắt nát, máu tươi chảy đầy mặt, khiến khuôn mặt vốn đã tràn đầy sợ hãi càng thêm dữ tợn.

Hắn cầm pháp khí gãy lìa, run lẩy bẩy nhìn hoàn cảnh tứ phía: "Tiền bối có thể hay không thủ hạ lưu tình, chúng ta là đệ tử Huyết Quỷ Tông, phụng mệnh sư môn làm việc, xin tiền bối đừng làm khó chúng ta a!" Lời còn chưa dứt, một đạo phong nhận liền nghênh diện chém tới, tốc độ cực nhanh khiến hắn căn bản không kịp tự vệ!

Ngay tại lúc hắn nhận định chắc chắn phải chết, đạo phong nhận kia bỗng nhiên hóa thành một trận cuồng phong cuốn hắn lên giữa không trung, đồng thời pháp lực trong cơ thể cũng trong nháy mắt bị cấm chế gắt gao.

Hắn run lẩy bẩy, bởi vì có thể rõ ràng cảm giác được một đạo phong nhận đang kề sát cổ, một khi chém xuống hẳn phải chết không nghi ngờ. "Ta hình như đã biết lai lịch tông môn của ngươi rồi." Ngao Tông đại thủ vung lên, một thanh trường kiếm gãy lìa bay vào trong tay hắn, kiếm phong đỏ tươi như máu.

Kiếm phong tuy rằng gãy lìa, nhưng bên trong vẫn tản ra mùi máu tanh nồng nặc.

Loại vũ khí tràn ngập tà tính này, chính là tiêu phối của đệ tử

Huyết Quỷ Tông! "Ngươi đem bọn hắn đều giết sạch rồi...?" Tên thủ lĩnh nhìn Ngao Tông, khó nén sự kinh ngạc trong lòng.

Đây đâu phải là một phàm nhân! "Bớt nói nhảm!" Ngao Tông không kiên nhẫn lăng không chộp một cái, tên kia lập tức cảm thấy cổ như bị kìm sắt kẹp chặt, hô hấp khó khăn!

Ngao Tông lười trả lời vấn đề ngàn bài một điệu của đám ngu xuẩn này. "Ta chỉ hỏi một lần, trả lời không được, ta khiến ngươi hồn phi phách tán." Ngữ khí Ngao Tông băng lãnh, trong ánh mắt chớp động u minh quang mang tử hắc sắc.

Giờ khắc này, tên thủ lĩnh cảm giác mình như con ếch bị độc xà nhìn chằm chằm, động đậy không được, nỗi sợ hãi bắt nguồn từ sâu trong linh hồn khiến hắn tựa hồ trời sinh đã định bị đối phương áp chế!

Hắn không cách nào trả lời, chỉ có thể nhanh chóng gật đầu biểu thị đã hiểu.

Ngao Tông buông lỏng kiềm chế, hậu giả mới từ biên duyên ngạt thở dần dần khôi phục, há miệng thở dốc. "Trừ những người này và Tông chủ Huyết Quỷ Tông ra, còn có ai biết chuyện Phần Tịch Kiếm?" Ngao Tông trầm giọng hỏi. "Không còn ai nữa, ta là quan môn đệ tử của Tông chủ, vì được tín nhiệm mới chịu mệnh xử lý chuyện này!" Tên thủ lĩnh vội vàng đáp.

Quan môn đệ tử?

Ngao Tông nghe xong không khỏi cười lạnh, không biết Huyết Quỷ Tông tại thế giới này danh hào thế nào, nhưng một quan môn đệ tử của Tông chủ mà tu vi lại yếu nhớt như vậy, trong mắt hắn cái tông môn này cũng bị đánh giá thấp đi nhiều. "Tông chủ của ngươi còn sống được bao lâu?

Sử dụng Hồi Tố Thuật, tất tiêu hao không ít thọ mệnh đi." Tên thủ lĩnh sợ hãi rụt rè đáp: "Tông chủ tịnh không có chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Ngài ra lệnh cho đông đảo đệ tử trong môn phái truyền công cho một danh đệ tử tín nhiệm nhất, cũng là Thủ tịch đại đệ tử trong môn, mệnh lệnh hắn sử dụng Hồi Tố Thuật.

Thủ tịch sau khi sử dụng pháp thuật, lập tức biến thành ông lão già nua thoi thóp, tất cả đệ tử truyền công trợ lực cũng đa phần vì hao hết pháp lực mà phế bỏ tu vi.

Nhưng tên Thủ tịch kia trước khi chết đã đem tất cả tin tức báo lại cho Tông chủ, cho nên ngài ấy mới biết chuyện này." Ngao Tông nhất thời nhíu mày, vạn vạn không ngờ Tông chủ Huyết Quỷ Tông lại ngoan độc như vậy, ngay cả đệ tử một tay bồi dục cũng có thể dễ dàng coi như quân cờ bỏ đi!

Chương 760

Phải biết rằng, Thủ tịch đệ tử tông môn nhất định là người có thiên phú nhất, không chỉ trung thành cảnh cảnh, còn là người kế tục, ý nghĩa trọng đại.

Hào vô nghi vấn, kẻ này vì đạt mục đích không tiếc bất cứ giá nào, càng là một hồi đánh cược cực lớn.

Thế nhưng hắn lại ngu xuẩn cho rằng Ngao Tông chỉ là một phàm nhân có đại cơ duyên, có thể tùy ý nắn bóp, đây chính là nước đi sai lầm nhất. "Nói như vậy, chỉ cần các ngươi toàn bộ chết ở chỗ này, người biết tin tức vẻn vẹn chỉ còn Tông chủ của ngươi?" Ngao Tông như có điều suy nghĩ nói. "Tiền bối, ngài... ngài không thể làm như vậy!" Tên thủ lĩnh thần sắc tràn đầy sợ hãi, giờ phút này hắn rốt cuộc ý thức được, Ngao Tông khủng bố căn bản không định lưu người sống! "Việc này cũng oán không được ta, chờ hắn tìm tới cửa chịu chết đi." Thần sắc Ngao Tông dần dần trở nên băng lãnh, hoàn toàn coi nhẹ lời cầu xin của đối phương, "Ta vốn cũng không định sau khi biết được bí mật sẽ lưu lại người sống.

Như thế, ngươi chết trong tay ta cũng là thỏa đáng." Lời nói vừa dứt, chưa đợi tên kia mở miệng cầu xin, phong nhận mãnh liệt lướt qua chém đứt cổ hắn! "Cô đông!" Đầu người rơi xuống đất, Ngao Tông nhẹ nhàng búng tay một cái, trên thi thể bọn hắn nháy mắt bốc lên hùng hùng liệt hỏa, đem hết thảy dấu vết nơi này đều thiêu thành tro tàn.

Ngao Tông vốn không định truy cứu chuyện Huyết Quỷ Tông vây tiễu thôn trang lúc trước, nhưng hiện tại xem ra, Tông chủ Huyết Quỷ Tông đã bị Phần Tịch Kiếm làm cho mê muội tâm trí. "E rằng cũng chỉ

có cái chết mới có thể làm cho tên ngu xuẩn kia tỉnh ngộ..." Ngao Tông quay trở về Thiên Dung Sơn, lẩm bẩm tự nói.

Tại đỉnh Thiên Dung Sơn, Tử Dận Chân Nhân lạnh lùng chú thị hết thảy, thần sắc cũng đồng dạng bất mãn: "Huyết Quỷ Tông dám vươn tay đến địa bàn của ta, xem ra những năm này ta thực sự đối với bọn hắn quá nhân từ!" ...

Phong Tình Tuyết sau khi lên núi, được Lăng Việt dẫn đi gặp Tử Dận Chân Nhân.

Không ngoài sở liệu, thiên phú của nàng không lọt vào pháp nhãn của Tử Dận, tự nhiên cũng không cách nào trở thành quan môn đệ tử.

Nhưng Phong Tình Tuyết tịnh không để ý, vẫn lựa chọn lưu lại trên núi làm ngoại môn đệ tử tu hành.

Âu Dương Thiếu Cung vẫn ở lại trên núi, nhưng thái độ của chư vị đệ tử đối với hắn đã thay đổi rõ rệt.

Bọn họ không còn cùng Âu Dương Thiếu Cung tu hành, giao lưu tâm đắc, thậm chí ngay cả Lăng Việt cũng không còn truyền thụ kiếm pháp.

Âu Dương Thiếu Cung cũng chỉ có thể dựa vào kiếm quyết tu luyện trước đó mà tự mình mày mò.

Ngược lại, Bách Lý Đồ Tô tịnh không có bài xích hắn.

Mắt thấy Lăng Việt không chịu dạy kiếm thuật, pháp thuật, Đồ Tô liền đem hết thảy không chút giữ lại dốc túi dạy cho Âu Dương Thiếu Cung.

Mặc dù mỗi lần Âu Dương Thiếu Cung đều đối với Bách Lý Đồ Tô thiên ân vạn tạ, nhưng Đồ Tô căn bản không phát giác được đối phương lúc tu hành chỉ là qua loa lấy lệ.

Bách Lý Đồ Tô không nhận ra, nhưng Ngao Tông lại nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Tên gia hỏa này tâm pháp và pháp thuật đang tu hành căn bản một trời một vực so với Đồ Tô.

Nói cách khác, hắn vốn có một bộ phương pháp tu hành riêng, căn bản không cần bất luận kẻ nào dạy bảo.

Ngao Tông từng cân nhắc có nên cảnh cáo Bách Lý Đồ Tô hay không, nhưng lại thôi.

Tên tiểu tử này hào vô tâm cơ, nhắc nhở cũng vô dụng.

Ngược lại, cô bé Phong Tình Tuyết kia tựa hồ đối với Ngao Tông cực kỳ hiếu kỳ, hễ có thời gian liền quấn lấy Ngao Tông hỏi đông hỏi tây.

Không phải vì Phong Tình Tuyết ngưỡng mộ cường giả, mà là khí tức cực kỳ độc đáo trên người Ngao Tông khiến nàng luôn nhịn không được muốn tới gần.

Việc này cũng tình hữu khả nguyên, dù sao Ngao Tông mang trong mình U Minh chi lực, đối với người chuyên môn tu luyện pháp môn âm thuộc tính như Phong Tình Tuyết mà nói, có lực hấp dẫn cực lớn.
...

Một ngày nọ, Ngao Tông đích thân quan sát chư vị đệ tử so tài pháp thuật.

Đương nhiên, trong mắt Ngao Tông, đây chẳng qua là trẻ con đánh nhau mà thôi.

Phong Tình Tuyết hiển nhiên siêu quần bạt tụy trong số đó, chỉ một mình nàng liền liên tiếp đánh bại đông đảo đệ tử khiêu chiến.

Hắn mới phát hiện, nha đầu Phong Tình Tuyết này tuy là sư muội,

nhưng thiên phú tu hành và đạo hạnh lại mạnh hơn đám người kia quá nhiều.

Dưới một phen giao thủ, những đê giai đệ tử kia không một ai là đối thủ của Phong Tình Tuyết. "Thời gian này tu luyện phải gia khẩn đề thăng mới được!" Lăng Việt nhìn ở trong mắt rất bất mãn, không chỉ vì bọn họ bại bởi Phong Tình Tuyết, mà còn vì những kẻ này chỉ nhắm vào "quả hồng mềm" mới nhao nhao lên khiêu chiến nàng.

Loại tâm thái cầu may này trong mắt Lăng Việt là cực kỳ đáng khinh! "Tất cả những ai bại bởi Phong Tình Tuyết sư muội, tháng này phạt gấp ba thời gian tu luyện!" Lăng Việt nhìn những đệ tử mặt mũi bầm dập kia, cảm thấy mặt mũi thực sự không treo được.

Ngay cả hắn cũng thấy thập phần mất mặt. "Sư huynh, ta cảm thấy có thể để ta khiêu chiến những cao giai đệ tử kia xem sao, không chừng ta có thể thành công ni!" Phong Tình Tuyết tự tin tràn đầy. "Tình Tuyết, tịnh không phải ta đả kích muội.

Nói thật, trước mắt muội chưa có tư cách giao thủ với bọn họ.

Đánh bại đám đệ tử không học vô thuật, tâm mang cầu may này thì không tính là thành tựu." Lăng Việt nhíu mày nói, "Huống chi, muội cũng chưa đem đồng giai đệ tử đánh bại toàn bộ." "Cái đó cũng chưa chắc ni!" Phong Tình Tuyết nhìn quanh một lượt, người chưa giao thủ với nàng chỉ còn lại Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô. "Hai người các ngươi, đừng chỉ đứng nhìn nha, ta phải đem hai người các ngươi xử lý, sư huynh mới cho ta khiêu chiến đệ tử cấp cao hơn!" "Ta nhận thua, Phong sư muội tu hành và pháp thuật đều viễn siêu ta, ta tự thẹn không bằng." Âu Dương Thiếu Cung ngay cả thử cũng không thử liền cự tuyệt khiêu chiến.

Đương nhiên, hắn tịnh không phải sợ chiến.

Trong mắt Ngao Tông, nếu tên này hỏa lực toàn khai, trong vòng

năm chiêu nhất định có thể đánh bại Phong Tình Tuyết. "Ta..." Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút xấu hổ, hắn tịnh không phải không dám tiếp nhận khiêu chiến, chỉ là tranh đấu cùng một nữ tử, thắng không quang thải, thua càng khó coi.

Huống chi, trước mắt xem ra khả năng thua rất lớn.

Khi Phong Tình Tuyết lên núi, tu vi của nàng đã mạnh hơn hắn quá nhiều! "Đồ Tô!" Lăng Việt trầm giọng nói: "Ngươi và người khác không giống nhau, ngươi là quan môn đệ tử của sư phụ, nếu thua sư phụ còn mặt mũi nào!" "Ta hiểu rồi, sư huynh!" Sự tình đã đến nước này, Bách Lý Đồ Tô muốn lui cũng không được, nhưng bất luận thế nào cũng không thể thua trận tranh đấu này!

Hắn lập tức rút ra Phần Tịch Kiếm nhảy vào trong sân, đối Phong Tình Tuyết chắp tay nói: "Thỉnh giáo!" "Tứ giáo!" Phong Tình Tuyết xoay chuyển đoản ngọc bổng trong tay, tự tin cho rằng mình thắng chắc.

Bách Lý Đồ Tô hoành kiếm bày trận thế, trong lòng bàn tay mãnh nhiên đánh ra một đạo thủ ấn, phù ấn kia lập tức ngưng kết thành một đạo xích luyện tập kích tới!

Phong Tình Tuyết nhẹ nhàng đỡ được một kích, nhưng Bách Lý Đồ Tô đã nhân cơ hội này nghênh diện lao đến, kiếm phong trực chỉ sơ hở của nàng! "Thương!" Nhưng không có gì bất ngờ, một kích này bị nàng dễ dàng chặn lại.

Cuối cùng Phong Tình Tuyết hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội phản công nào, ngọc bổng nhanh chóng điểm lên ngực Bách Lý Đồ Tô.

Trong sát na, đoản ngọc bổng phủ lên một tầng âm khí nồng đậm, u minh pháp thuật dưới sự gia trì của pháp lực tầng tầng lớp lớp oanh kích lên người Bách Lý Đồ Tô, chớp mắt đánh bay hắn ra ngoài!

Bách Lý Đồ Tô chật vật lăn trên mặt đất, nhưng vẫn không quên lập tức thụ thân tá lực nên mới không bị thương.

Đó là trong tình huống Phong Tình Tuyết thủ hạ lưu tình, nếu nàng không nương tay, Bách Lý Đồ Tô nhất định trọng thương.

Chương 761

"Không ngoài dự đoán!" Phong Tình Tuyết có chút đắc ý, nàng sớm đoán Bách Lý Đồ Tô không chống nổi năm hiệp trong tay nàng.

Lăng Việt cũng không có quá nhiều thất vọng, Bách Lý Đồ Tô tu vi vốn kém một đoạn dài, chỉ cảm thấy mặt mũi sư phụ sẽ không giữ được. "Sư huynh, ta thử lại lần nữa!" Bách Lý Đồ Tô cắn chặt răng quan, trực tiếp huy Phần Tịch Kiếm lần nữa vọt về phía Phong Tình Tuyết.

Nhưng lần này Bách Lý Đồ Tô bại càng thêm dứt khoát, vẻn vẹn một cái đối mặt liền bị bắt lấy sơ hở, lần nữa bị đánh lui. "Lại đến!" Bách Lý Đồ Tô vẫn không cam lòng, phủi bụi trên người muốn xông lên. "Sư đệ, không cần miễn cưỡng!" Lăng Việt vội vàng khuyên can, "Chỉ là một hồi tỷ thí mà thôi, lại không phải tranh đấu một mất một còn!" "Không sao!" Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn không để ý tới, kết quả tự nhiên lại một lần nữa bị đánh lui.

Bách Lý Đồ Tô cứ như vậy hết lần này tới lần khác không biết mệt mỏi tiến lên khiêu chiến, Phong Tình Tuyết đánh đến mức có chút không kiên nhẫn, đối thủ này cũng quá không có tính khiêu chiến rồi.

Tuy nhiên, Bách Lý Đồ Tô ăn đòn nhiều lần cũng không phải không có thu hoạch, mỗi lần giao thủ hắn đều tận lực tìm kiếm sơ hở của Phong Tình Tuyết, thời gian kiên trì cũng lần sau lâu hơn lần trước. "Không tệ nha!" Phong Tình Tuyết lại một lần nữa đánh lui Bách Lý Đồ Tô, lần này nàng rõ ràng cảm thấy Bách Lý Đồ Tô bắt đầu trở nên khó giải quyết, cũng không thể không nghiêm túc đối đãi. "Lại đến!" Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn bất chấp vết thương trên người, lại một lần nữa hưng phấn xông lên.

Lần này hắn tịnh không lỗ mãng như trước, ngược lại thân hình chớp động, từ trong sơ hở hiếm hoi của Phong Tình Tuyết nắm lấy cơ hội, tránh thoát một đòn tất sát! "Di?" Phong Tình Tuyết có chút kinh ngạc, mới phát hiện Bách Lý Đồ Tô bắt đầu quen thuộc lộ số của nàng. "Hưu!" Bách Lý Đồ Tô nhân cơ hội này, trường kiếm xuyên qua sơ hở trực chỉ Phong Tình Tuyết, mắt thấy sắp đắc thủ!

Nhưng ngay sát na đó, Phong Tình Tuyết không những không né tránh hay đỡ đòn, mà ngược lại lao thẳng vào mũi kiếm của Bách Lý Đồ Tô! "Chết tiệt!" Bách Lý Đồ Tô kinh hãi thất sắc, nhưng lúc này căn bản không kịp thu hồi kiếm phong, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm phong xuyên qua bụng Phong Tình Tuyết!

Hắn lập tức sững sờ, đứng chết trân tại chỗ không biết làm sao cho phải. "Đồ Tô, lại bại rồi." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu. "..." Bách Lý Đồ Tô ngốc trệ nhìn về phía Phong Tình Tuyết, lại phát hiện thân ảnh trước mặt đã tiêu thất, kiếm của hắn chém vào không khí, không dính một giọt máu.

Cũng trong sát na đó, Bách Lý Đồ Tô phát giác một trận âm phong chói tai lướt về phía cổ, trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng kết pháp chú, nhưng hiển nhiên đã quá muộn, một thanh đoản đao âm lãnh đã kề ngay cổ hắn. "Bách Lý Đồ Tô, huynh lại thua rồi." Mặc dù Phong Tình Tuyết đắc thủ, nhưng sắc mặt đã trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Lần giao thủ này nàng suýt chút nữa thì bại, bị Bách Lý Đồ Tô bức đến mức phải dùng Huyễn Ảnh Thuật.

Với tu vi cảnh giới lạc hậu quá nhiều của Bách Lý Đồ Tô mà làm được đến bước này thực sự không dễ. "Hô..." Bách Lý Đồ Tô thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối vì thủ đoạn của mình quá ít, tầng thứ tu vi tụt hậu quá xa. "Phong Tình Tuyết, tuy rằng trước đó ngươi thắng

nhiều lần, nhưng vẻn vẹn một lần này, hai người hẳn là hòa cục." Lúc này, Ngao Tông từ đầu vẫn im lặng bỗng nhiên mở miệng. "Hòa cục...?" Phong Tình Tuyết có chút kinh ngạc, lúc này mới mãnh nhiên phát giác, trên đỉnh đầu nàng đang treo lơ lửng một thanh pháp thuật huyễn kiếm!

Chính là do Bách Lý Đồ Tô trong nháy mắt sắp lạc bại đã gọi ra, nếu hai người sinh tử tương bác, tại thời điểm nàng giết Bách Lý Đồ Tô, thanh huyễn kiếm kia cũng sẽ chém giết nàng. "Cũng không phải hòa cục, Bách Lý Đồ Tô tu vi kém xa ta, có thể cùng ta đánh hòa cục, coi như ta thất bại rồi." Phong Tình Tuyết nhận thua rất thản nhiên. "Bất luận thế nào, trận tỷ thí này muội thắng, dù sao Đồ Tô thua muội quá nhiều lần." Lăng Việt nhẹ nhàng thở ra.

Hắn tịnh không hy vọng Bách Lý Đồ Tô có thể thắng, chỉ hy vọng tên này ít nhất có thể thua đẹp một chút, hiện tại xem ra tiểu tử này hoàn toàn tận lực, ít nhất bảo trụ mặt mũi cho Tử Dận Chân Nhân. "Ta thấy chưa hẳn." Lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu như Bách Lý Đồ Tô ngay từ đầu liền sử dụng Dương Hoa Chú, trận chiến này liền không cần đánh tiếp, hắn tất thắng." "Dương Hoa Chú?" Lăng Việt và Bách Lý Đồ Tô nghe đến ngơ ngác, Dương Hoa Chú chỉ là pháp chú phổ thông để xua tan âm khí, tu hành giả đê giai nhất đều có thể dễ dàng thi triển.

Pháp trận kia không có bất kỳ uy lực gì, dùng để đối kháng địch nhân quả thực là nói đùa.

Nhưng Phong Tình Tuyết nghe vậy sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, khó tin nhìn Ngao Tông.

Hậu giả nói ra chính là khuyết điểm mà nàng sợ hãi nhất.

Phong Tình Tuyết tu hành công pháp thuộc cực âm, chính là vì để phù hợp với Cực Âm Chi Thể của bản thân.

Cực Âm Chi Thể căn bản không cách nào tu luyện bất kỳ công pháp nào ngoài âm thuộc tính, nhưng khi tu luyện thì tốc độ tiến giai cũng viễn siêu người thường, uy lực cực đại, đồng giai gần như vô địch thủ.

Nhưng thể chất này cũng mang đến một loại phiền toái ẩn hình, đó là thập phần sợ hãi pháp thuật dương khí cực trọng, cho dù là Dương Hoa Chú đối với nàng tổn thương cũng cực lớn.

Cũng chính vì thế, khi Phong Tình Tuyết rời khỏi Phong Đô, Phong Quảng Mạch đã thi gia cho nàng một đạo chú thuật để che giấu thể chất cực âm, ngay cả Tử Dận Chân Nhân cũng không nhìn ra được, nếu không khó nói hắn có vì thể chất trăm năm thậm chí ngàn năm khó gặp này mà phá lệ thu thêm một đồ đệ hay không.

Lời nói của Ngao Tông hiển nhiên ấn chứng hắn đã nhìn thấu thể chất của Phong Tình Tuyết.

Phong Tình Tuyết vốn thần sắc có chút khẩn trương, nhưng Ngao Tông lại bỗng nhiên khẽ cười: "Đương nhiên, ta nói đùa thôi, Bách Lý Đồ Tô vẫn cần phải hảo hảo ma luyện." Thấy Ngao Tông tịnh không vạch trần, Phong Tình Tuyết mới yên tâm, đối với Ngao Tông thầm cảm kích.

Sau trận chiến này, Bách Lý Đồ Tô hiển nhiên ý thức được mình còn kém xa.

Hắn hướng Lăng Việt thỉnh cầu bế quan một thời gian, nhưng Lăng Việt lại cự tuyệt. "Hôm qua có một đệ tử thông báo, dưới chân Thiên Dung Sơn tựa hồ có yêu tà hoành hành, cấp nhu tảo trừ.

Nhiệm vụ này giao cho đệ, đệ thân tự đi dẹp yên đám yêu tà đó." Lăng Việt nghe đệ tử báo cáo rằng yêu tà gây rối có tu vi cực thấp, Bách Lý Đồ Tô ứng đối tịnh không thành vấn đề.

Vừa vặn, cũng để hắn nhân cơ hội này ma luyện thực chiến, chỉ bế quan tu luyện thì việc đề thăng tu vi tự nhiên có hạn. "Tự nhiên không thành vấn đề!" Bách Lý Đồ Tô một lời đáp ứng. "Ta dự tính trừ bỏ yêu tà kia cũng không quá khó khăn, nhưng để an toàn, hãy để một danh đệ tử cùng đi với đệ, cho Lục Vĩnh đi cùng đệ." Lăng Việt lại nói. "...Chi bằng để Âu Dương sư đệ cùng đi với ta đi?

Hắn gần đây vẫn luôn không có cơ hội trừ yêu lịch luyện, vừa hay mượn cơ hội này để hắn diễn tập kiếm pháp luôn?" Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên đề cử Âu Dương Thiếu Cung. "Ách?" Âu Dương Thiếu Cung có chút ngoài ý muốn, không ngờ Ngao Tông đang ở đây mà Đồ Tô lại đề nghị như vậy. "?" Lăng Việt nhíu mày, "Đồ Tô, gần đây đệ có dạy hắn kiếm pháp sao?

Ta chỉ khuyên đệ, không cần thiết phải làm như vậy, hắn lưu lại trên núi chưa hẳn là chuyện tốt." Lăng Việt nói cũng là lời trong lòng, nếu không phải Ngao Tông mở miệng, Âu Dương Thiếu Cung giờ phút này tuyệt đối không thể lưu lại trên núi. "Sư huynh, sư phụ không phải cũng dạy bảo chúng ta, nhân phi thánh hiền thục năng vô quá..." Bách Lý Đồ Tô nhất tái kiên trì, Lăng Việt liền cũng ưng thuận. "Thôi được, hai người các ngươi mau chóng trừ yêu, sự tình xong xuôi thì lập tức hồi sơn." Lăng Việt cuối cùng ý vị thâm trường nhìn Âu Dương Thiếu Cung một cái, sau đó động thân rời đi. "Sư huynh, kỳ thật không cần thiết giúp ta..." Âu Dương Thiếu Cung có chút thịnh tình không thể chối từ, nhưng nhìn khuôn mặt nhiệt tình của Bách Lý Đồ Tô lại không biết nên từ chối thế nào. "Việc nhỏ thôi, dù sao đệ cũng là sư đệ của ta!" Bách Lý Đồ Tô vỗ vỗ ngực, một bộ hào khí trùng thiên. "Nói trở lại, đại ca, chuyến đi này chúng ta có thể lo liệu được, không làm phiền huynh đồng hành đâu!" Bách Lý Đồ Tô hướng Ngao Tông nói. "Ngươi xác định?" Ngao Tông liếc nhìn Bách Lý Đồ Tô, trong lòng cân nhắc một phen sau đó gật đầu, "Cũng tốt, sự tình

giải quyết xong thì mau chóng trở về." Nếu thật như Lăng Việt nói chỉ là đối phó tiểu yêu quái, hắn cũng không cần thiết đi theo.

Huống chi, hắn đang định kiến thiết lại Minh Giới hoang lương của thế giới này, vừa hay mượn cơ hội.

Chương 762

"Yên tâm!" Bách Lý Đồ Tô tự tin, nhưng Âu Dương Thiếu Cung bên cạnh thần sắc lại tràn đầy lo âu.

Sau khi chuẩn bị một chút, hai người liền khởi trình xuống núi.

Trước khi đi Lăng Việt cũng dặn dò kỹ lưỡng, nếu gặp yêu quái không thể địch lại thì ngàn vạn lần không được ham chiến, tức thì hồi tông môn cầu viện. ...

Minh Giới.

Ngao Tông nhìn vùng đất hoang lương trước mắt, tế xuất Minh Giới Bản Nguyên, thí đồ tiến hành câu thông với Minh Giới.

Khi bản nguyên xuất hiện, Ngao Tông tức khắc sát giác u minh chi lực trong thiên địa bắt đầu rục rịch.

Đồng thời, hết thảy cảnh tượng của phiến Minh Giới đều ánh xạ trong não hải Ngao Tông, thế giới này phảng phất trong sát na biến thành một bộ phận thân thể của hắn, có thể tùy ý thao khống. "Để ta xem nào..." Ngao Tông đang định tiến hành cải tạo Minh Giới, bỗng nhiên phát hiện trong thiên địa có vô số đạo hồn phách đang nhanh chóng bức lại gần! "Giao ra!

Giao ra!"...

Vô số cô hồn dã quỷ từ bốn phương tám hướng lao tới, linh trí bọn chúng đã bị ma tổn, chỉ theo bản năng bị Minh Giới Bản Nguyên hấp dẫn.

U minh chi lực bàng đại trong vật này đối với chúng có lực hấp dẫn quá lớn, huống chi Ngao Tông nhìn qua hoàn toàn chỉ là một phàm nhân không có sức đề kháng, giờ khắc này bọn chúng chỉ muốn mau

chóng cướp lấy vật đó. "Tìm chết." Trong mắt Ngao Tông lóe lên một đạo tinh mang, một khắc sau hộ thể cương khí quanh thân mãnh nhiên hóa thành kim sắc dương hoa (ánh sáng mặt trời) chớp động, những quỷ hồn bức lại gần kia trong nháy mắt liền tan thành mây khói, không một kẻ nào sống sót!

Một màn này lập tức kinh hãi những quỷ hồn còn lại, tham lam cực độ nháy mắt chuyển biến thành sợ hãi cực độ, rốt cuộc phát giác Ngao Tông là kẻ không dễ chọc!

Bọn chúng lao tới nhanh bao nhiêu thì bỏ chạy cũng nhanh bấy nhiêu, chỉ hận không thể mau chóng rời xa Ngao Tông để bảo mệnh.

Nhưng Ngao Tông sao có thể dễ dàng buông tha đám ngu xuẩn này, đã động sát tâm thì không cần thủ hạ lưu tình. "Diệt!" Ngao Tông tâm niệm nhất động, kim sắc dương hoa lại một trận quang mang đại thịnh, sát na gian đem tất cả quỷ hồn toàn bộ hôi phi yên diệt.

Minh Giới vừa rồi còn ồn ào không dứt, nháy mắt trở nên an tĩnh rất nhiều, không còn nghe thấy tiếng quỷ khóc sói gào não nhân nữa. "Như thế mới tốt." Ngao Tông hài lòng với hoàn cảnh tĩnh mịch.

Ngay lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên phát giác một trận khí tức khắc ý ẩn nấp đang nhanh chóng đến gần, nhưng từ trong đó lại không cảm nhận được chút sát khí hay ác ý nào. "Kẻ nào!" Ngao Tông ngưng mắt nhìn lại, thân ảnh ẩn nấp kia lập tức hiện hình, lại là một quỷ hồn đạo hạnh nhìn qua không cạn.

Chỉ là quỷ hồn này trở nên cực độ tàn phá, vẻn vẹn chỉ còn lại bản thể một luồng cô hồn, tựa hồ sau khi thoát ly thân thể trường niên luy nguyệt hồn lực lưu thất dẫn đến biến thành bộ dạng như hiện tại, ngay cả diện mạo nguyên bản cũng không cách nào trình hiện. "Đại nhân thủ hạ lưu tình, ta tịnh không có ác ý!" Cô hồn kia khi bị áp chế hiện hình, liền vội vàng kinh khủng vạn phần hướng Ngao Tông cầu

xin! "Ngươi là người phương nào?" Ngao Tông lạnh lùng ngưng thị, nếu không phải phát giác trên người hắn tịnh không có sát ý, giờ khắc này tên gia hỏa này đã sớm hôi phi yên diệt dưới tay hắn. "Ta... ta chỉ là hiếu kỳ.

Ngài trong tay nắm giữ U Minh chi lực, e rằng chính là bản tôn của Minh Giới Chi Chủ đi, nhưng vì sao ngàn trăm năm qua chưa từng thấy ngài..." Hồn phách kia sợ hãi rụt rè đáp, "Như ngài thấy, ta hiện tại chỉ là một luồng cô hồn, nhưng đại khái bốn ngàn năm trước, ta là chủ nhân đời trước của Minh Giới Bản Nguyên." "Chủ nhân đời trước?" Ngao Tông lược vi có chút kinh ngạc, "Minh Giới Chi Chủ đời trước?" "Chính phải, khi đó Minh Giới không giống như bây giờ hoang lương, chỉ đáng tiếc hiện tại..." Trong lời nói của cô hồn tràn đầy tiếc nuối.

Ngao Tông hỏi: "Thân vì Minh Giới Chi Chủ, vì sao lại luân lạc đến nông nỗi này?

Ngươi tối đa chỉ còn ba trăm năm, luồng cô hồn cuối cùng này cũng sẽ triệt để tiêu tán." Cô hồn kia tựa hồ nỗ lực suy tư thật lâu, cuối cùng bi thiết nói: "Ta không nhớ rõ nữa...

Ký ức của ta hiện tại không đủ một phần trăm lúc trước, chỉ có thể nhớ được ta từng là Minh Giới Chi Chủ..." Thực sự quá bi ai, rõ ràng cùng một linh hồn nhưng ký ức lại giống như kiếp trước kiếp này ngăn cách.

Ngao Tông có thể chuẩn xác sát giác tâm tư của hắn, biết gia hỏa này lời nói không ngoa, chỉ là trong lòng nghi hoặc, cứu cánh là kẻ địch bực nào có thể khiến một Minh Giới Chi Chủ vẫn lạc?

Kẻ xâm nhập ngoại lai, sau khi giết chết hắn cũng nhất định sẽ đoạt lấy Minh Giới Bản Nguyên, tiếp quản địa vị Minh Giới Chi Chủ.

Hốt nhiên gian, Ngao Tông nghĩ tới hai thế giới tương hỗ cộng

dụng Luân Hồi, có lẽ nhìn một chút sẽ rõ, việc này cùng năm ngàn năm trước Minh Giới Chi Chủ vẫn lạc có quan hệ cực lớn. "Đại nhân...

Ngài có thể mang ta đi xem Luân Hồi của thế giới này một chút không?" Hắn bỗng nhiên đối Ngao Tông đưa ra một thỉnh cầu.

Đã chết quá lâu, đối với cái thế giới này không có bất kỳ bản năng cùng khát vọng nào, nhưng vẫn ôm lấy chấp niệm cực lớn đối với Luân Hồi.

Hoặc hứa là vì sức mạnh từng có bắt nguồn từ Luân Hồi, tóm lại đây là chấp niệm cuối cùng trong lòng hắn. "Có thể." Ngao Tông tịnh không cự tuyệt, dùng U Minh chi lực bao bọc lấy hắn, chậm rãi đưa hắn phiêu phù tại dưới Luân Hồi của Minh Giới thiên không.

Hắn ngưng thị hồi lâu, cuối cùng chỉ lưu lại một tiếng thở dài: "Đa tạ đại nhân..." Lời nói vừa dứt, Ngao Tông nhìn thấy hồn phách của hắn đang dần dần hư hóa, đó là điềm báo sắp tiêu tán. "..." Ngao Tông phát giác hắn đang tự hành tiêu tán. "Ta đã luân lạc đến nông nỗi này rồi, sống thêm cũng bất quá là kéo dài hơi tàn mấy trăm năm, lại có ý nghĩa gì..." Trong lời nói của hắn tràn đầy bi thiết.

Ngao Tông tại một khắc này bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ khi nhìn thấy Luân Hồi, hắn đã hồi ức lại một vài ký ức lúc sinh tiền.

Dù sao lúc còn sống hắn là chúa tể Minh Giới đương chi vô quý, hiện tại lại là cô hồn dã quỷ cực kỳ ti vi, lạc soa lớn như vậy khiến hắn căn bản khó có thể tiếp nhận.

Lựa chọn tự mình kết liễu, e rằng cũng là vì không cách nào chấp nhận sự thật này, ít nhất để cho mình bảo lưu tôn nghiêm cuối cùng. "Cũng tốt." Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó xuất thủ chộp lấy hồn phách hậu giả, tại sát na hắn sắp tiêu tán ném vào trong Luân Hồi.

Khi hồn phách của hắn triệt để bị Luân Hồi thôn phệ, vị tiền nhiệm Minh Giới Chi Chủ này tại thế gian đã không còn lưu lại chút dấu vết nào. "Chung định hĩ, vạn vật vĩnh vô bất hủ." Ngao Tông nhàn nhạt nỉ non, giống như đang đưa tiễn hắn.

Tiễn đi hồn phách kia xong, Ngao Tông liền thu hồi tâm tư, tiếp đó nên làm chính sự. ...

Cùng lúc đó.

Bách Lý Đồ Tô cùng Âu Dương Thiếu Cung đã đến thôn trang được đề cập trong tình báo.

Ban đầu bọn họ đề cao cảnh giác mười hai phần, nhưng khi đến nơi lại phát hiện trong thôn tịnh không có bất kỳ dị thường nào, thôn dân vẫn canh tác nấu cơm như thường, hoàn toàn không giống bộ dáng bị yêu ma xâm nhiễu.

Bách Lý Đồ Tô nghe ngóng một hồi mới biết, cái gọi là yêu tà tác ác, thực tế chỉ là một con yêu quái dung mạo xấu xí thường xuyên xuất hiện trong thôn vào ban đêm, hù dọa thôn dân để xin thức ăn.

Ban đầu thôn dân thập phần sợ hãi, nhưng về sau phát hiện yêu quái kia trừ xấu xí ra thì căn bản không có hại, chưa từng làm bị thương bất kỳ ai.

Thậm chí về sau thôn dân đều quen với sự tồn tại của hắn, thường thường đem thức ăn thừa đặt tại ngôi miếu đổ nát đầu thôn, như vậy yêu quái kia liền cũng không còn khủng bố thôn dân. "Như thế xem ra, yêu quái kia cũng không xấu a, ít nhất không có thương nhân, hẳn là tu vi của hắn cũng không cao, thảo nào sư huynh cho rằng ta có thể giải quyết." Bách Lý Đồ Tô sau khi hỏi thăm liền suy tư. "Đã có thôn dân cầu trợ, chứng tỏ yêu quái kia đã gây khốn nhiễu cho bọn họ, vẫn là mau chóng chém giết thì hơn." Âu Dương Thiếu Cung đảo ngược ý kiến của Bách Lý Đồ Tô.

Chương 763

"Nhưng mà, nếu có thể cùng thôn dân hòa thuận chung sống, lại cần gì phải giết hắn, hoàn toàn không cần thiết a." Bách Lý Đồ Tô có chút không nguyện ý ra tay với kẻ vô tội.

Âu Dương Thiếu Cung lại hoàn toàn không nghĩ như vậy: "Yêu tà chung quy là yêu tà, hiện tại không thương nhân, không đại biểu sau này khi tu vi cao lên sẽ cùng nhân loại hòa hài cộng xử.

Ta nghe nói năm đó Cô Hoạch Điểu khi vừa tu luyện thành hình người, cũng từng chủ động giúp người ta trông nom hài nhi, nhưng hiện tại đã biến thành bộ dạng gì rồi?" "Được rồi..." Bách Lý Đồ Tô khẽ gật đầu, mặc dù không tình nguyện cũng chỉ có thể làm theo, nếu không trở về biết ăn nói sao với sư huynh?

Hai người liền ở trong thôn đợi đến khi màn đêm buông xuống, sau đó đi tới ngôi miếu đổ nát kia.

Bách Lý Đồ Tô vốn định đem yêu quái kia đuổi đi là được, không cần lấy tính mạng hắn.

Nhưng khi đi tới ngoài miếu, lại ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc ập vào mặt, cửa miếu càng là có một vũng máu tươi! "Đáng chết!" Hai huynh đệ sắc mặt đại biến, rút kiếm phá cửa chuẩn bị nghênh địch! "Trách ta, nếu chúng ta sớm một chút thì sẽ không có người gặp nạn.

Thiếu Cung, huynh nói đúng, đám yêu tà này đều không thể tin tưởng!" Bách Lý Đồ Tô thập phần ảo não nói. "Ta đi trước!" Âu Dương Thiếu Cung một kiếm chém cửa lớn ngôi miếu thành hai nửa, lập tức dẫn đầu xông vào, đồng thời đánh ra một đạo khu yêu phù chú.

Nhưng kỳ quái là, xông vào trong miếu căn bản không nhìn thấy

nhân ảnh nào, tứ hạ tìm kiếm cũng không thấy phương vị của yêu ma. "Chuyện gì xảy ra..." Bách Lý Đồ Tô trong lòng nghi hoặc, ban đầu tưởng rằng có nhân loại bị thương hại ở đây. "Sư huynh, ta có khả năng nhầm rồi..." Âu Dương Thiếu Cung nhìn chằm chằm lên trần nhà, trường kiếm trong tay càng nắm càng chặt, "Yêu quái kia dung mạo có phải rất xấu xí không?" "?" Bách Lý Đồ Tô theo tầm mắt Âu Dương Thiếu Cung nhìn lên, lập tức thần sắc ngốc trệ.

Chỉ thấy một con yêu quái mặt mũi dữ tợn xấu xí, răng nanh chìa ra ngoài đang bị treo ngược trên trần nhà, ngực bị động xuyên, cơ hồ có thể nhìn thấy nội tạng bị xé rách tham soa bất tề bên trong. "Hắn đã chết!" Đồng tử Bách Lý Đồ Tô sậu nhiên co rút, ban đầu hắn còn tưởng con yêu quái xấu xí này giết người! "Mau chạy!" Âu Dương Thiếu Cung mãnh nhiên hét lên, ra hiệu Bách Lý Đồ Tô cùng hắn đào tẩu!

Nhưng đúng lúc này, cửa lớn bị chém nát xuất hiện một bức tường không khí vô hình, khiến bọn họ vô luận như thế nào cũng không thể xông ra ngoài. "Âu Dương Thiếu Cung, quả nhiên ngươi ở chỗ này a..." Một thanh âm âm lãnh truyền đến, lúc này bọn họ mới phát hiện một thân ảnh không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong miếu vũ. "Kẻ nào!" Bách Lý Đồ Tô dùng Phần Tịch Kiếm chỉ hướng đối phương, lệ thanh chất vấn.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, trên người kẻ này có yêu khí cực trọng, viễn siêu bất kỳ yêu ma nào hắn từng gặp!

Thân ảnh kia từ trong bóng tối bước ra, lại là một nam tử anh tuấn mặc bạch y.

Nam tử kia thậm chí không nhìn Bách Lý Đồ Tô lấy một lần, sự chú ý của hắn vẫn luôn đặt trên người Âu Dương Thiếu Cung. "Âu Dương Thiếu Cung, biệt lai vô dạng a." Yêu khí nam tử đạm tiếu nói.

"Ngươi ngay từ đầu đã biết ta ở Thiên Dung Sơn?

Sớm biết như thế ta không nên xuống núi." Âu Dương Thiếu Cung thần sắc có chút ảo não. "Ta tuy biết ngươi ở Thiên Dung Sơn, nhưng nếu ngươi cứ ở trên núi không xuống ta cũng hào vô biện pháp, dù sao Tử Dận Chân Nhân tên kia có chút khó đối phó." Yêu khí nam tử trên dưới đánh giá Âu Dương Thiếu Cung, đạm đạm nói: "Ta nguyên bản chỉ thao khống con yêu quái này tại đây hưng phong tác lãng, sau đó nhân lúc Thiên Dung Sơn đệ tử xuống núi thì giết chết, rồi ngụy trang thành bộ dáng của hắn lên núi tìm ngươi.

Hiện tại thì tốt rồi, ngươi chủ động dâng tới cửa, giúp ta đỡ tốn không ít sức lực!" "Ta khinh suất rồi..." Âu Dương Thiếu Cung hít sâu một hơi, lúc này tựa hồ hoàn toàn buông tha ý định đào tẩu, tập trung pháp lực ứng đối nam tử trước mặt.

Mặc dù hắn biết cơ hồ không có khả năng thủ thắng. "Ta tuy biết tu vi của ngươi dần dần suy thoái, lại không ngờ lạc phách thành cái dạng này." Yêu khí nam tử khinh thường lắc đầu, "Chút tu vi ấy, muốn đấu với ta?" Âu Dương Thiếu Cung trầm mặc không nói, nhưng vẻ ngoan lệ trong mắt càng thêm ngưng trọng. "Thiếu Cung, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Bách Lý Đồ Tô nghe đến mơ hồ, vội vàng hỏi. "Xin lỗi, sư huynh, việc này vốn không liên quan đến huynh, đáng tiếc lại kéo huynh vào.

Nếu có thể sống sót, ta sẽ nói cho huynh biết đầu đuôi!" Âu Dương Thiếu Cung nhíu mày nói.

Nam tử yêu khí kia nghe vậy không khỏi cười nói: "Như thế, tiểu tử này e rằng kiếp này đều không có cơ hội biết được, ha ha..." "Chết!" Âu Dương Thiếu Cung huy động kiếm phong, lăng không khắc họa ra một đạo phù ấn, chớp mắt mấy chục đạo quang kiếm trên đỉnh đầu yêu khí nam tử hiện ra, sậu nhiên rơi xuống! "Oanh long!"

Uy lực trong mấy chục đạo quang kiếm kia phi đồng tiểu khả, tề tề bạo phát oanh kích khiến ngôi miếu sậu nhiên băng tháp, khói bụi mạn thiên! "Mau lui!" Âu Dương Thiếu Cung kéo Bách Lý Đồ Tô từ trong khói bụi lui ra, hậu giả vẫn còn đang ở trong trạng thái vựng vựng hồ hồ. "Có thể chạy đi đâu?" Khói bụi sậu nhiên bị một trận yêu phong thổi tan, mấy đạo trảo nhận đỏ rực phá không tập tới, tốc độ cực nhanh mắt thường không thể bắt kịp. "Hưu hưu!" Âu Dương Thiếu Cung liên tiếp gọi ra vô số phi kiếm nghênh kích, lại đều không ngoại lệ bị trảo nhận phấn toái.

Mắt thấy một đạo trảo nhận sát đến trước mặt, hắn chỉ kịp cử kiếm đỡ đòn. "Thương!" Sau tiếng kim thiết giao minh, trường kiếm của Âu Dương Thiếu Cung bị kích nát, người cũng bị đánh lăn lộn trên mặt đất, chật vật không chịu nổi.

Ngay sát na đó, Bách Lý Đồ Tô huy động Phần Tịch Kiếm nhảy lên, dùng thân kiếm nặng nề đỡ lấy một kích. "Di!" Yêu khí nam tử đại cảm ngoài ý muốn, không hiểu thanh thiết kiếm rỉ sét kia sao có thể ngạnh tiếp một kích của hắn mà không chút tổn hao.

Bách Lý Đồ Tô không cho hắn thời gian suy nghĩ, cắn răng nghênh diện lao tới, dùng tốc độ nhanh nhất bức lại gần.

Nhưng hào vô ý nghĩa, yêu khí nam tử thò tay ra, đầu ngón tay diên sinh ra móng vuốt cực kỳ sắc bén, dễ dàng chặn lại một kiếm này. "Thanh kiếm này dùng tài chất gì rèn đúc thành?" Yêu khí nam tử hứng thú hỏi.

Bách Lý Đồ Tô đương nhiên lười trả lời, lúc này hắn kiệt tận toàn lực thôi động kiếm phong, lại vẫn khó có thể lay động đối phương mảy may. "Thôi được." Yêu khí nam tử cũng lười tiếp tục hỏi, đỉnh đầu hắn huyễn hóa ra một cái đầu thú dữ tợn, há to huyết bồn đại khẩu cắn về phía đầu lâu Bách Lý Đồ Tô.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đầu thú kia bỗng nhiên bị một đạo phù ấn kích nát, yêu khí nam tử mãnh nhiên nộ thị sang bên cạnh, quả nhiên là chú pháp của Âu Dương Thiếu Cung! "Nếu có bản lĩnh, muốn giết cứ giết một mình ta!" Âu Dương Thiếu Cung cắn chặt răng, máu tươi không ngừng từ khóe miệng hắn thấm ra, nhưng thần sắc y cựu điên cuồng. "Đâu chỉ giết một cái, hôm nay ai cũng đừng hòng chạy!" Yêu khí nam tử lăng không chộp về phía Âu Dương Thiếu Cung, một bàn tay đỏ tươi khổng lồ từ trên không rơi xuống, hung hăng vỗ xuống đỉnh đầu hắn.

Âu Dương Thiếu Cung vội vàng đánh ra từng đạo hộ thân phù chú, nhưng dưới uy lực cự thủ đều bị tẫn số tồi hủy, thẳng đến khi áp sát thiên linh cái! "Chết chắc rồi..." Âu Dương Thiếu Cung hai mắt huyết hồng, giờ phút này chỉ có thể chờ đợi cái chết giáng lâm!

Tu du gian, một trận cuồng phong cương liệt cuốn tới, lướt qua khiến da thịt người ta như bị kim châm đau nhói.

Chưa đợi mọi người hồi thần, yêu khí nam tử chỉ cảm thấy cánh tay kịch thống, nhìn lại thì kinh hãi phát hiện hai cánh tay đã bị chém đứt ngọt xớt.

Căn bản không biết bị công kích từ lúc nào! "A a a a a a!" Kịch thống ập tới, nam tử kia ngoài đau đớn còn kinh hãi cùng sợ hãi, không thể tưởng tượng nổi gặp phải cường địch bậc nào mà lại khiến hắn không hề phát giác đã bị trọng thương như thế!

Hắn thân kinh bách chiến, biết rõ cường địch này tuyệt phi mình có thể ứng đối, ngay khoảnh khắc song tí bị chém đứt, hào không do dự thi triển bí pháp thuấn di thoát thân, bất luận hậu di chứng nghiêm trọng thế nào. "Đông!" Khi yêu khí nam tử biến mất, Bách Lý Đồ Tô toàn thân sức lực cạn kiệt, quỳ rạp xuống đất thở hồng hộc.

Chỉ riêng việc đối kháng khí thế áp chế của đối phương đã tiêu

hao lượng lớn pháp lực, hắn chỉ đang dựa vào ý chí để gượng chống!

Chương 764

Âu Dương Thiếu Cung cũng đồng dạng lực kiệt, khó tin nhìn trước mắt. "Ngao tiền bối..." Thân ảnh Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Trận cương phong vừa rồi, chính là thủ bút của Ngao Tông. "Ta không lấy mạng tên kia, vốn định giữ lại một cái mạng để hỏi chút đồ vật, chạy cũng nhanh thật." Ngao Tông nhìn Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô đang ngây ra như phỗng, đạm đạm nói.

Bất quá Ngao Tông cũng biết, với tu vi của tên kia mà thi triển bí pháp thuấn di vạn dặm, hậu di chứng sẽ cực kỳ khủng bố, nhẹ nhất cũng là tu vi rơi xuống hơn nửa, vĩnh viễn không thể tiến thêm. "Đại ca, huynh đến thật đúng lúc!" Bách Lý Đồ Tô trong lòng cảm thán.

Đương nhiên Ngao Tông đã lưu lại ấn ký cảm ứng trên người hắn, khi hắn mệnh huyền nhất tuyến, Ngao Tông đang ở Minh Giới cũng lập tức biết được.

Ngao Tông không trả lời Bách Lý Đồ Tô, nhìn về phía Âu Dương Thiếu Cung đạm đạm nói: "Ta muốn ngươi giải thích hết thảy chuyện này." "Ta ngay từ đầu liền phát giác, tu vi cảnh giới của ngươi căn bản không cần ở lại Thiên Dung Sơn tu hành.

Hai lần ta thả yêu vật ra khỏi Trấn Yêu Quan, cũng không phải là vô tâm chi cử đi?" Âu Dương Thiếu Cung mặt đỏ bừng, muốn tìm cớ che giấu, nhưng dưới ánh mắt Ngao Tông, hắn cảm thấy mình vô pháp nói dối.

Cuối cùng, hắn đành phải thú thật: "Như ngài thấy, tiền bối, ta lên Thiên Dung Sơn không phải vì bái sư tu hành, mà là để trốn tránh cừu gia." Âu Dương Thiếu Cung nhặt lên mảnh kiếm vỡ, thần sắc thê

lương, "Vừa rồi kẻ kia chính là cừu gia của ta, nếu là ngày xưa ta nhất định có thể giết hắn, chỉ là hiện tại ta không có sức mạnh đó.

Còn về việc thả yêu quái ra, cũng là vì tu hành của ta, tuy rằng có chút ích kỷ, nhưng... ta cũng không còn lựa chọn nào khác." Theo lời Âu Dương Thiếu Cung, trước đây hắn là thế tử của một chi bàng hệ thuộc đại gia tộc ở Bắc Cảnh.

Từ khi sinh ra, trách nhiệm của hắn là hảo hảo tu hành để tiếp quản sự vụ, chấn hưng gia tộc đang lụi bại.

Nhưng tốc độ suy lạc của gia tộc còn nhanh hơn hắn tưởng tượng.

Khi hắn sắp tiếp quản, chủ hệ gia tộc không còn dung nhẫn nổi chi nhánh ngày càng suy yếu này, liền trừ danh bọn họ.

Âu Dương gia lâm vào tuyệt cảnh, cừu nhân tìm đến trả thù.

Một chi yêu tộc quần lạc đã giáng đòn chí mạng, tàn sát toàn bộ tộc nhân của hắn.

Chỉ có Âu Dương Thiếu Cung sống sót chạy trốn, chọn Thiên Dung Sơn để ẩn náu.

Tên yêu khí nam tử kia chính là một tướng tài của yêu tộc đã tàn sát gia tộc hắn.

Nhắc tới việc thả yêu ma, Âu Dương Thiếu Cung cũng thừa nhận: "Bởi vì pháp môn độc đặc của Âu Dương gia tộc, muốn tu vi tiến triển nhanh, bắt buộc phải thôn phệ hồn phách yêu ma.

Yêu quái càng hung ngoan bạo lệ thì hiệu quả càng cao." "Hóa ra là vậy..." Bách Lý Đồ Tô hoảng nhiên đại ngộ, "Lăng Việt sư huynh nói có một số yêu ma sau khi bị thả ra liền bị giết chết, là do huynh làm sao?" "Không sai." Âu Dương Thiếu Cung gật đầu, thần sắc có chút hổ thẹn, "Đáng tiếc những yêu ma kia quá nhiều, hai lần ta đều không

kịp thời khống chế, cho nên mới nhưỡng thành đại họa." "Ngươi cũng biết là suýt gây họa lớn?" Ngao Tông chất vấn, "Nếu không phải sư huynh đệ các ngươi giúp thiện hậu, không biết có bao nhiêu người phải gặp nạn!

Lăng Việt dùng pháp quy đuổi ngươi khỏi Thiên Dung Sơn là đúng." "Không sai...

Tiền bối, chuyện này không liên quan đến Bách Lý Đồ Tô, lôi kéo hắn vào ta cũng rất áy náy, may mà có tiền bối giúp đỡ." Âu Dương Thiếu Cung hổ thẹn nhìn Bách Lý Đồ Tô. "Đừng hiểu lầm, ta chỉ là vì cứu hắn, không phải cứu ngươi." Ngao Tông đạm đạm nói, "Về thân thế của ngươi, dừng ở đây được rồi chứ?" "Chính là...

Tiền bối còn câu hỏi gì không?" Âu Dương Thiếu Cung lúng túng.

Ngao Tông ngưng thị Âu Dương Thiếu Cung hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Ta có thể tham tra hồn phách ý thức của ngươi, những lời vừa rồi tịnh không phải hư ngôn, xác thực là lời nói thật.

Nhưng mà, ký ức trong hồn phách ngươi tựa hồ viễn viễn không chỉ có thế.

So với tổng lượng, chút câu chuyện vừa rồi bất quá chỉ là một góc băng sơn.

Ngươi còn rất nhiều chuyện chưa nói với ta, những chuyện đó tuyệt đối quan trọng hơn những gì ngươi vừa kể, đúng không?" Âu Dương Thiếu Cung nghe vậy sắc mặt đại biến, không khỏi lui lại hai bước, vạn vạn không ngờ thủ đoạn của Ngao Tông lại lợi hại như vậy!

Trong lòng hắn dâng lên bất an, cảm thấy trước mặt Ngao Tông mình như trần trụi. "Tiền bối...

Ta có thể thề, những chuyện đó ta có khổ tâm riêng, đối với các

ngài tuyệt sẽ không có hại, xin ngài lượng giải!

Nếu ngài cảm thấy không yên tâm về ta, từ nay về sau ta sẽ rời khỏi Thiên Dung Sơn." Âu Dương Thiếu Cung gần như cầu khẩn.

Bách Lý Đồ Tô nghe mà váng đầu, thực sự khó tưởng tượng Âu Dương Thiếu Cung còn ẩn giấu bí mật gì. "Vô sở vị, ta đối với quá khứ của ngươi vốn không có hứng thú." Ngao Tông đổi giọng, "Ngươi có tiếp tục ở lại Thiên Dung Sơn hay không cũng không liên quan đến ta, nhưng đừng tưởng rằng ta sẽ bảo hộ ngươi.

Nếu yêu ma kia lại tìm tới, ngươi tự mình giải quyết, đừng làm liên lụy người khác là được." "Ta hiểu." Âu Dương Thiếu Cung trầm trọng gật đầu. "Đi thôi, cũng nên về núi rồi." Ngao Tông nhìn ánh trăng đang dần hiện ra sau tầng mây.

Ba người quay lại tàn tích ngôi miếu, thi thể yêu quái xấu xí đã bị dư uy vụ nổ xé nát.

Bách Lý Đồ Tô không nỡ nhìn thẳng, đánh ra một đạo hỏa diễm thuật thiêu nó thành tro. "Yêu quái kia ngày sau có thể sẽ lại đến, ta tốt nhất nên đi thông báo cho thôn dân, để bọn họ cẩn thận một chút, tốt nhất là rời khỏi đây." Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên nói. "Thôn dân?" Ngao Tông nghe vậy nhíu mày, "Ngươi nói là thôn dân ở thôn trang cách đây ba dặm?" Bách Lý Đồ Tô gật đầu: "Đúng vậy." "Đều chết hết rồi." Ngao Tông thản nhiên nói, "Ta tưởng các ngươi đã sớm biết." Bách Lý Đồ Tô và Âu Dương Thiếu Cung kinh hãi: "Sao có thể?!" Lúc đến đây rõ ràng thôn dân vẫn còn sống sờ sờ!

Ngao Tông không giải thích nhiều: "Lúc đó có lẽ còn sống, nhưng hiện tại trong vòng mười dặm không có bất kỳ khí tức người sống nào, các ngươi có thể đi xem." Hai người lập tức lòng nóng như lửa đốt chạy về phía thôn trang.

Chưa vào đến thôn đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng, Bách Lý Đồ Tô gần như sụp đổ!

Nhà nào cũng có xác chết nằm la liệt, tử trạng thê thảm, tựa hồ trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì cực kỳ khủng khiếp.

Không một ai sống sót, ngay cả hài nhi mới đầy tháng cũng bị tàn sát. "Khẳng định là tên kia làm!" Âu Dương Thiếu Cung hai mắt đỏ ngầu, "Hắn dụ ta đến miếu hoang, cảm thấy những thôn dân này vô dụng nên giết sạch!

Tên súc sinh này!" "Nếu ta ở lại thôn lâu hơn một chút thì tốt rồi..." Bách Lý Đồ Tô hối hận không thôi. "Sự đã đến nước này, đấm ngực dậm chân cũng vô dụng." Ngao Tông không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh, "Tiếp tục ở lại đây, các ngươi cũng sẽ chết." "Đều tại ta..." Âu Dương Thiếu Cung tự trách. "Bớt nói nhảm, nếu không lên núi, đợi ngày mai quan phủ tới, các ngươi đừng hòng thoát thân!" Ngao Tông điểm tỉnh bọn họ. "Chư vị, ta thề với các người, có một ngày ta gặp lại yêu quái kia, nhất định sẽ chém chết hắn báo thù cho các người!" Bách Lý Đồ Tô nghiến răng thề, sau đó không dám dừng lại, lập tức quay về Thiên Dung Sơn. ...

Về đến núi, Bách Lý Đồ Tô lập tức quay về tràng địa bế quan tiềm tu.

Trận chiến vừa rồi tuy bại, thậm chí suýt mất mạng, nhưng lại giúp ích rất lớn cho tu vi của hắn.

Chỉ một ngày tu hành, hắn đã cảm thấy thụ ích phỉ thiển, cảnh giới đề thăng còn lớn hơn tưởng tượng. "Đại ca nói không sai, đối mặt địch nhân càng mạnh, cảm ngộ đạt được càng lớn..." Bách Lý Đồ Tô đang hồi ức cảm ngộ, lại không biết bên ngoài đạo trường đã nổi lên sóng to gió lớn!

Ngao Tông nhìn đám đệ tử tụ tập trước cửa đạo trường với vẻ nghĩa phẫn điền ưng, chỉ quát một tiếng liền khiến bọn họ im bặt:

"Túc tĩnh cho ta." Lời vừa ra, đám người cảm giác linh hồn như bị va chạm mạnh, sợ hãi từ tận đáy lòng khiến bọn họ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nơi ồn ào như cái chợ vỡ lập tức yên tĩnh.

Chương 765

"Tiền... tiền bối..." Một đệ tử tu vi khá cao run rẩy tiến lên hành lễ, "Chúng ta lần này chỉ tìm Bách Lý Đồ Tô, không có ý khác." "Muốn tìm người thì cứ nói, các ngươi không biết khi tu luyện bị kinh tỉnh dễ tẩu hỏa nhập ma sao?" Ngao Tông chất vấn. "Ngài nói rất đúng...

Chỉ là sự thái khẩn cấp, chúng ta cần phải mau chóng tìm hắn hỏi chuyện." "Chư vị sư huynh, xảy ra chuyện gì?" Đúng lúc này, Bách Lý Đồ Tô đẩy cửa bước ra. "Cuối cùng cũng dám ra!" Tên cầm đầu giận dữ, đám đệ tử phía sau định lao lên. "Lui xuống." Ngao Tông liếc mắt một cái, đám đệ tử ngạnh sinh sinh dừng bước, không ai dám tiến thêm nửa bước.

Thủ tịch đệ tử chỉ vào Bách Lý Đồ Tô quát hỏi: "Hôm qua ngươi cùng Âu Dương Thiếu Cung đi thôn trang trừ yêu, kết quả thế nào?" Bách Lý Đồ Tô cứng họng, lát sau mới ấp úng: "Yêu quái đã bị trừ, nhưng ta đến muộn một bước, thôn trang bị huyết tẩy, không một ai sống sót." "Nói hươu nói vượn!" Thủ tịch đệ tử nộ quát, "Có giết được yêu ma hay không ta không quản, nhưng vì sao các ngươi phải giết sạch thôn dân!" Bách Lý Đồ Tô trợn mắt: "Ta khi nào thì giết người?

Bọn họ đúng là chết hết, nhưng không phải do ta làm!" "Còn không thừa nhận?

Sáng nay có đệ tử đến đó kiểm tra, tận mắt thấy thôn dân đều chết dưới Vân Kiếm Pháp!

Trên người mỗi một cái vết chém đều ấn chứng kiếm lộ của Vân Kiếm Pháp.

Trừ ngươi và Âu Dương Thiếu Cung, còn có thể là ai!" "Sao có

thể..." Bách Lý Đồ Tô đầu óc trống rỗng, lảo đảo lui lại.

Hắn nhớ lại tử trạng của thôn dân, quả thật có nhiều vết kiếm, bây giờ nghĩ lại đúng là có chương pháp của Vân Kiếm Pháp.

Vân Kiếm Pháp là do Tử Dận Chân Nhân sáng tạo, đệ tử Thiên Dung Sơn đều nghiên tập.

Nhưng bọn hắn chỉ học được chút da lông cơ sở mà thôi. "Không thể nào...

Là do yêu vật kia giết!" Bách Lý Đồ Tô biện giải, nhưng không ai nghe.

Ngao Tông nhíu mày, chuyện này vừa nghe liền biết là do tên yêu tà kia mô phỏng kiếm lộ để giá họa.

Vân Kiếm Pháp cơ sở tịnh không khó, đối với yêu quái có đạo hạnh thì việc mô phỏng để lừa gạt đám ngu xuẩn này là quá đơn giản. "Chẳng lẽ không có yêu tà nào có thể hãm hại sao?" Ngao Tông nhìn tên thủ tịch, lạnh lùng hỏi. "Tiền bối..." Tên thủ tịch dè dặt nói, "Ta đã sớm biết yêu quái kia tu hành tầng thứ cực thấp, ngay cả thương nhân cũng khó khăn, tuyệt đối không thể dùng Vân Kiếm Pháp giết cả thôn." "Thì ra là thế!" Bách Lý Đồ Tô nghiến răng, lúc này hắn mới hiểu, tất cả đều là sự sắp đặt của tên yêu khí nam tử kia!

Hắn và Âu Dương Thiếu Cung từ đầu đã rơi vào bẫy. "Dựa vào chút ấy mà phán định thì quá thảo suất rồi!

Ta có cần thiết phải giết người trong thôn không!" Âu Dương Thiếu Cung cũng chạy tới chất vấn. "Ai biết được lòng dạ các ngươi thế nào?

Cứ thế này cả Thiên Dung Sơn đều bị liên lụy!" Thủ tịch đệ tử phản bác.

Âu Dương Thiếu Cung nhíu mày, quả thật hết đường chối cãi.

Ngao Tông không nói gì, hắn muốn xem chuyện này kết thúc ra sao. "Giải tán." Lúc này, Lăng Việt xuất hiện giải tán đám đông, nhìn chằm chằm hai người hồi lâu, "Hai người các ngươi không nhận?" "Sư huynh, không liên quan đến ta, ta giết người làm gì!" Bách Lý Đồ Tô vội đáp. "Việc này đã báo quan phủ, không nhận cũng vô phương.

Sư phụ vừa hạ lệnh, trục xuất Bách Lý Đồ Tô khỏi sư môn, đuổi Âu Dương Thiếu Cung khỏi Thiên Dung Sơn!" Lăng Việt nói ra lời này, thần sắc bình thản tựa hồ không có bất kỳ tình cảm nào.

“Đại sư huynh...” Bách Lý Đồ Tô quả thực không dám tin vào tai mình.

Nếu bị các sư đệ khác hiểu lầm thì còn có thể lý giải, nhưng Sư phụ và Đại sư huynh vốn minh sát thu hào, làm sao có thể bị mông phiến?

Ngao Tông cau mày, đang định mở miệng thì lại phát hiện Lăng Việt đang không ngừng ra hiệu bằng mắt với Bách Lý Đồ Tô.

Ngao Tông lập tức hiểu ra, Tử Dận chân nhân và Lăng Việt đang bảo vệ Bách Lý Đồ Tô.

Đương nhiên bọn họ có thể giúp Bách Lý Đồ Tô đối kháng yêu tà, nhưng nếu quan phủ phàm nhân bức vấn thì lại không tiện ra tay.

Chuyện của phàm nhân, tu sĩ không tiện lý hội, càng không tiết dùng vũ lực khi áp phàm nhân.

Nếu như các đệ tử khác nói quan phủ muốn tập nã Bách Lý Đồ Tô, vậy thì biện pháp bảo hộ tốt nhất trước mắt chính là để hắn đào tẩu, tận khả năng tránh xa Thiên Dung Sơn.

Cho nên mới phải hạ lệnh trục xuất sư môn, đây cũng là cử chỉ bất đắc dĩ.

Bách Lý Đồ Tô tuy rằng suy nghĩ không được nhanh nhạy bằng

Ngao Tông, nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của đối phương, hắn có ngốc đến mấy cũng hiểu mình nên làm gì.

"Ngã nhận phạt!" Bách Lý Đồ Tô cắn chặt răng, lên tiếng đáp ứng.

"Bách Lý Đồ Tô, ngươi điên rồi sao!

Chuyện này vốn dĩ không hề liên quan đến ngươi!" Âu Dương Thiếu Cung cấp thiết nói.

"Đã nhận phạt, vậy thì cùng ta đi quan phủ một chuyến, loại chuyện này nhất định phải giao do quan phủ tài quyết." Tên thủ tịch đệ tử lệ thanh quát.

Bách Lý Đồ Tô đương nhiên không có khả năng ngu xuẩn đến mức ngoan ngoãn chịu trói, hắn nhìn quanh bốn phía, lùi lại hai bước, bày ra tư thái chuẩn bị chiến đấu.

"Phụ ngung ngoan kháng?" Chúng đệ tử thấy Bách Lý Đồ Tô không chịu ngoan ngoãn, nhao nhao khí thế hung hăng vây quanh.

"Sư huynh, huynh thấy thế nào?" Ở loại quan đầu này, tên thủ tịch đệ tử vẫn không quên thỉnh ý kiến của Lăng Việt.

"Tự hành tài quyết." Lăng Việt tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không can thiệp.

Tên thủ tịch đệ tử có chút thất vọng, hắn vốn tưởng rằng Lăng Việt sẽ chủ động ra tay giúp đỡ, bất quá dưới tình trạng này cũng tốt, Bách Lý Đồ Tô dù sao cũng song quyền nan địch tứ thủ.

"Chư vị sư huynh đệ, ta tuy rằng nhận phạt, nhưng không đại biểu tội trách đổ lên đầu ta!" Bách Lý Đồ Tô rút ra Phần Tịch Kiếm, quát lớn: "Mời toàn bộ tránh ra, đao kiếm vô nhãn!" "Thúc thủ chịu trói đi!" Chúng đệ tử mắt thấy chỉ còn một người mà hắn còn dám trương nanh múa vuốt như thế, lập tức bột nhiên đại nộ, nhao nhao tiến lên muốn chế phục Bách Lý Đồ Tô.

Ngao Tông quay đầu nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô, thản nhiên nói: "Ta sẽ không giúp ngươi đâu, nếu không có năng lực từ nơi này xông ra, vậy thì chuẩn bị sẵn tâm lý đi giao tiếp với quan phủ đi, đến lúc bị chém đầu thị chúng ta cũng sẽ không quản." "Ta hiểu rồi, đại ca!" Bách Lý Đồ Tô khẽ gật đầu, biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Hắn nắm chặt Phần Tịch Kiếm, đột nhiên dùng pháp lực va chạm vào luồng sát khí ẩn trong kiếm, trong chớp mắt, sát khí cuồng bạo từ thân kiếm bính phát ra, quét ngang bốn phía!

"Oanh!" Luồng sát khí cuồng bạo kia đủ để khiến tất cả sinh linh đều phải rùng mình, ngay sát na cảm ứng được sát khí, tất cả đệ tử đều không tự chủ được sợ hãi lùi lại.

Bọn họ chưa từng cảm thụ qua sát khí cường đại như thế, càng đừng đề cập đến dũng khí đối chiến, chỉ riêng luồng áp chế kia đã khiến bọn họ không dám cử động!

"Quả nhiên tu luyện yêu pháp..." Tên thủ tịch đệ tử dưới áp bách của sát khí miễn cưỡng mở miệng.

"Không phải yêu pháp!

Chờ ngày sau ta tìm được tên hỗn trướng kia, sẽ tự tay áp giải hắn đến trước mặt các ngươi, để các ngươi biết rõ ngọn nguồn sự việc!" Bách Lý Đồ Tô tận khả năng giữ cho ý thức của mình không bị sát khí cắn nuốt, đem Phần Tịch Kiếm chắn ngang trước người, nhất thời không một ai dám cản đường lui của hắn.

"Sớm nghe nói sát khí trong Phần Tịch Kiếm kinh người, hôm nay được tận mắt chứng kiến quả nhiên như thế, Bách Lý Đồ Tô làm sao áp chế được sát khí cường đại như vậy?" Lăng Việt nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi có chút kinh dị.

"Chư vị sư huynh đệ, sát khí trong kiếm ta cũng không thể hoàn

toàn khống chế, nếu muốn sống sót thì tránh xa ta một chút, nếu không lỡ tay đả thương ai, chớ có trách ta!" Bách Lý Đồ Tô phát giác tâm tính của mình cũng đang bị sát khí dần dần ảnh hưởng, trong lòng tràn ngập bạo lệ.

Chương 766

Hắn cưỡng ép áp chế cỗ bạo lệ này, từ trong đám đệ tử đang tránh đường đi ra, một đường xuống núi.

Âu Dương Thiếu Cung và Ngao Tông cũng cùng rời đi, trước khi đi Âu Dương Thiếu Cung còn ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lăng Việt, người sau thì đáp lại bằng một ánh mắt mười phần bất đắc dĩ, tỏ vẻ không còn cách nào khác.

"Chờ một chút!" Phong Tình Tuyết không biết từ khi nào chạy tới nơi này, nhìn bộ dáng súc thế đãi chiến của mọi người thì kinh ngạc không thôi, "Ngao đại ca, có chuyện gì vậy?" "Không kịp giải thích, sau này có cơ hội gặp lại sẽ nói tỉ mỉ với ngươi." Ngao Tông chỉ để lại một câu liền xoay người muốn đi.

"Ngao đại ca!" Phong Tình Tuyết mắt thấy Ngao Tông sắp rời đi, không khỏi có chút lo lắng, trong lòng có chút không nỡ.

"Nếu muốn đi...

Đem ta theo cùng đi!" Phong Tình Tuyết đầu óc nóng lên, trực tiếp đi theo sau lưng Ngao Tông.

"Phong Tình Tuyết!

Ngay cả ngươi cũng muốn phản bội sư môn sao!" Tên thủ tịch đệ tử thấy thế không khỏi đại nộ, "Bách Lý Đồ Tô thế nhưng là đã đồ sát người của cả một thôn!" "Hồ bát đạo, hắn làm sao có thể giết người?" Phong Tình Tuyết chỉ cảm thấy tên kia quả thực điên rồi.

"..." Thủ tịch đệ tử vốn định thống xích Phong Tình Tuyết nếu dám rời đi sẽ lập tức bị trục xuất sư môn, nhưng rất nhanh hồi thần lại, hắn làm gì có quyền hạn đó.

“Nhìn ta làm gì?

Ta ra vào sư môn tự do, nguyện ý xuống núi là lựa chọn của ta.” Lăng Việt tức giận liếc mắt nhìn tên thủ tịch đệ tử một cái.

“...” Tên thủ tịch đệ tử cúi đầu, không dám nói thêm một câu.

“Bách Lý Đồ Tô, trốn được mùng một không trốn được mười lăm, hiện tại ngươi trốn xuống núi thì thế nào?

Người của quan phủ lập tức sẽ tìm tới, đến lúc đó ngươi không đường có thể trốn!” Lăng Việt nhìn bóng lưng Bách Lý Đồ Tô rời đi, làm bộ làm tịch răn dạy, nhưng thực tế là đang nhắc nhở mọi người cẩn thận quan phủ.

Bách Lý Đồ Tô tự nhiên không ngốc: “Đa tạ, Lăng Việt sư huynh!” ...

Đi ra khỏi cửa Thiên Dung Sơn, Bách Lý Đồ Tô lập tức lựa chọn đi về phía một con đường núi hẻo lánh, để tránh gặp phải người của quan phủ.

“Ta nói này, gặp người của quan phủ thì sao chứ?

Bất quá cũng chỉ là một đám phàm nhân, ngay cả ta cũng có thể dễ dàng thu thập một đống lớn.” Phong Tình Tuyết từ nhỏ lớn lên ở Phong Đô, đối với rất nhiều quy tắc nhân thế tự nhiên không lý giải được.

“Người tu hành, sở vi cũng không phải để trượng thế lăng nhân.

Tuy nói là trảm yêu trừ ma, nhưng nếu hướng phàm nhân không có tu vi mà bạt đao tương hướng, vậy hà tất phải tu hành?

Vọng tạo sát nghiệp để tu hành, hào vô ý nghĩa.” Lúc này, Ngao Tông xuất ngôn cảnh tỉnh Phong Tình Tuyết.

“...” Phong Tình Tuyết mi vũ hơi nhíu lại, “Giống như ta ở trong

Phong Đô, không thể tùy ý thương hại những sơ cấp quỷ hồn kia đúng không...” Đi được nửa đường, Bách Lý Đồ Tô rốt cục áp chế không nổi sát khí trong kiếm, tức khắc nếm thử đem sát khí bức ngược trở lại vào trong kiếm phong.

Nhưng lần này hắn lại có chút hoảng hốt phát giác, những sát khí kia so với ngày xưa trở nên càng thêm nồng đậm, dù hắn kiệt tận toàn lực cũng không có chút thu hiệu nào.

“Đáng chết...” Bách Lý Đồ Tô hai mắt huyết hồng, phát giác ý thức của mình sắp mê thất, sát khí trong Phần Tịch Kiếm tựa hồ đang tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

“Tiền bối...

Ngài ra tay giúp hắn một chút đi!” Âu Dương Thiếu Cung nhìn một màn này lòng nóng như lửa đốt, vội vàng hướng Ngao Tông cầu viện.

“Ta sẽ không ra tay.” Ngao Tông không chút lưu tình nói, hắn căn bản không hy vọng Bách Lý Đồ Tô thời thời khắc khắc đều trông cậy vào mình.

Hơn nữa, hắn cũng có nguyên tắc và hạn chế không thể can dự quá sâu vào thế giới này.

Nếu như ngay cả chút khốn khổ này đều có thể khiến Bách Lý Đồ Tô chết ở chỗ này, vậy chứng minh cực hạn của tiểu tử này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thân phụ thiên mệnh chi nhân, tuyệt đối không có khả năng chết ở nơi này.

“Nhưng...” Âu Dương Thiếu Cung đầy đầu mồ hôi lạnh, mắt thấy Bách Lý Đồ Tô sắp sửa đánh mất bản ngã, khí tức trên thân cũng đang dần dần bị một cỗ sát khí lạ lẫm thay thế.

Ngay tại thời khắc đó, Ngao Tông bỗng nhiên phát giác một trận huyết tinh khí tức nồng đậm đang nhanh chóng bức tới.

Hắn tức khắc nhìn lại, thấy một đạo huyết sắc tàn ảnh từ trên trời giáng xuống, trực bức tập tới.

"Lại là người của Huyết Quỷ Tông." Ngao Tông cau mày, bất quá dưới tình huống này hắn lại nảy sinh một ý nghĩ khác, cũng không vội vã xử lý kẻ địch, mà lui thân sang một bên.

"Huyết Quỷ Tông!

Không đúng, kẻ này hình như là..." Âu Dương Thiếu Cung thần sắc càng phát ra chấn kinh, không hiểu vì sao ngay cả Huyết Quỷ Tông cũng hoành sáp một tay.

Chẳng lẽ Bách Lý Đồ Tô gây ra sóng gió lớn như vậy?

"Tiểu quỷ!" Huyết sắc tàn ảnh từ trên trời giáng xuống kia trực tiếp vồ về phía Bách Lý Đồ Tô, tựa hồ muốn lập tức mạt sát hắn!

"Dừng tay!" Âu Dương Thiếu Cung huyễn hóa ra mấy đạo phi kiếm đi ngăn trở, nhưng pháp lực của hắn căn bản không đủ để chặn đường huyết ảnh kia, bị đối phương dễ như trở bàn tay kích nát.

"Xem ta đây!" Phong Tình Tuyết cũng vội vàng thi triển pháp thuật, nhưng dù sao kinh nghiệm tranh đấu quá ít, tại thời khắc mấu chốt luống cuống tay chân không kịp hoàn thành thuật thức, mắt thấy huyết ảnh kia sắp sửa xúc bính Bách Lý Đồ Tô!

Trong một sát na, đôi mắt huyết hồng của Bách Lý Đồ Tô bùng phát vô hạn phẫn nộ, hắn mạnh mẽ huy động Phần Tịch Kiếm chém vào hư không, sát khí vô cùng vô tận ngưng kết thành hắc sắc kiếm quang, như một vầng trăng đen va chạm với huyết ảnh kia.

"Oanh!" Nương theo tiếng nổ vang chấn nhĩ dục lung, huyết ảnh kia bị một kiếm phấn toái, Bách Lý Đồ Tô cũng mượn cơ hội này tiêu

hao đi một bộ phận sát khí, giúp bản thân tiếp tục bảo trì thanh tỉnh.

"Quả nhiên là Phần Tịch Kiếm!" Cùng lúc đó, một thân ảnh khoác huyết sắc trường bào không biết từ khi nào xuất hiện tại ngọn núi đối diện, xa xa nhìn lại.

Đó là một gã nam tử trung niên, gã gắt gao nhìn chằm chằm Bách Lý Đồ Tô, trong đôi mắt hiện lên sự tham lam khó diễn tả bằng lời.

Chính xác hơn là gã đang nhìn chằm chằm vào Phần Tịch Kiếm.

"Huyết Quỷ Tông Chủ!" Âu Dương Thiếu Cung không kìm được thốt lên, "Sao ngươi lại ở đây?

Chuyện xảy ra ở đây không liên quan gì đến Huyết Quỷ Tông các ngươi đi!" "Chuyện gì?" Huyết Quỷ Tông Chủ mặt đầy nghi hoặc, hắn chuyến này là vì Phần Tịch Kiếm mà đến, đương nhiên không biết sự tình phát sinh ở đây.

Nửa tháng trước, sau khi Ngao Tông giết chết toàn bộ đám đệ tử Huyết Quỷ Tông kia, Huyết Quỷ Tông Chủ rốt cục cũng ngồi không yên, biết việc này nhất định phải giải quyết nhanh chóng.

Nhưng hắn không tín nhiệm bất luận kẻ nào, cho nên quyết định tự thân xuất mã đoạt thủ Phần Tịch Kiếm.

Vừa vặn cũng tiện tay trừ đi kẻ đã giết đệ tử của hắn để báo thù.

Hiện nay Huyết Quỷ Tông nguyên khí đại thương không cách nào khôi phục nguyên trạng, Huyết Quỷ Tông Chủ so với bất cứ lúc nào đều bức thiết cần Phần Tịch Kiếm.

Nếu có Phần Tịch Kiếm trong tay, hết thảy tổn thất đều có thể vãn hồi, thực lực của Huyết Quỷ Tông sẽ tăng lên gấp bội so với trước kia, chân chính trở thành thiên hạ đệ nhất tông môn!

Cũng chính là có thể mượn cơ hội này vấn đỉnh cảnh giới tu vi mà

hắn chưa từng xí cập.

"...Ngươi muốn như thế nào?" Âu Dương Thiếu Cung gắt gao nhìn chằm chằm Huyết Quỷ Tông Chủ, "Tiền bối là cao nhân, chẳng lẽ muốn làm khó mấy tên tiểu bối chúng ta?" "Ta đối với các ngươi không hứng thú, mục đích của ta là thanh kiếm kia.

Muốn sống sót thì cút ngay cho ta." Huyết Quỷ Tông Chủ chỉ vào Bách Lý Đồ Tô, sau đó lại như có điều suy nghĩ nhìn về phía Âu Dương Thiếu Cung, "Tiểu tử, ngươi nhận ra diện mạo bản tông chủ?" "Thiếu Cung, người này không liên quan đến ngươi, hắn là vì Phần Tịch Kiếm mà đến!" Bách Lý Đồ Tô thở hồng hộc, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Tuy rằng chưa từng gặp qua Huyết Quỷ Tông Chủ, nhưng tên kia vừa ra tay hắn liền biết đến từ Huyết Quỷ Tông.

Giờ này khắc này, sát khí và bạo lệ sung xích toàn thân tâm, một khang nộ hỏa đang khó mà phát tiết, hắn hận không thể đem Huyết Quỷ Tông Chủ trước mắt băm vằm muôn mảnh!

"Hai người các ngươi lui ra." Ngao Tông nhìn Bách Lý Đồ Tô lúc này thần sắc càng phát ra điên cuồng, liền ra hiệu cho Phong Tình Tuyết và Âu Dương Thiếu Cung lui lại, "Hắn có thể xử lý tốt." "Chết đi cho ta!" Huyết Quỷ Tông Chủ mạnh mẽ lao về phía Bách Lý Đồ Tô, trong lòng bàn tay huyễn hóa ra hai đạo huyết nhận sắc bén trực thủ đầu lâu hắn.

Chương 767

"Cút!" Dưới trạng thái cuồng bạo, Bách Lý Đồ Tô mạnh mẽ huy động trường kiếm, kiếm phong rạch phá trường không, hắc quang sát khí bức người, ngạnh sinh sinh giáng xuống khí lãng đang ập tới.

"Keng!" Kiếm phong hậu trọng và huyết nhận giao thác, sau một tiếng kim thiết giao minh, thân hình Bách Lý Đồ Tô nhanh chóng thối lui, còn Huyết Quỷ Tông Chủ vẫn văn ti bất động.

"Đồ bỏ đi như vậy mà sử dụng thần kiếm, thật là lãng phí!" Huyết Quỷ Tông Chủ thần sắc có chút khinh thường, tên này dù tay cầm Phần Tịch Kiếm cũng khó mà là đối thủ của hắn.

Nhưng Bách Lý Đồ Tô lại mặt đầy vẻ điên cuồng, phẫn nộ gào thét một tiếng, huy động Phần Tịch Kiếm nghênh đón Huyết Quỷ Tông Chủ sát tới.

"Đi!" Huyết Quỷ Tông Chủ mạnh mẽ đạp một cước xuống đại địa, chỉ thấy mặt đất trong chớp mắt bạo xuất vô số đạo huyết sắc trùy thứ (gai nhọn), nhưng tốc độ của Bách Lý Đồ Tô lại nhanh đến kinh người, nháy mắt nhảy lên cao không, đồng thời liên tiếp chém ra mấy đạo kiếm khí quét sạch đám gai nhọn.

Huyết Quỷ Tông Chủ có chút ngoài ý muốn, lại dùng pháp lực ngưng tụ ra vô số đạo huyết nhận, hình thành từng trận cuồng phong long quyển hoàn toàn phong tỏa tất cả đường lui của Bách Lý Đồ Tô.

Ngay khi hắn tự tin Bách Lý Đồ Tô sẽ bị nháy mắt giảo lạn thành thịt nát, thì quanh thân đối phương, sát khí đã hình thành một đạo bình chướng hộ thể kiên cố, bao bọc hắn hoàn hảo không chút tổn hại.

"Ta muốn ngươi chết!" Mặc dù Bách Lý Đồ Tô bị áp chế chỉ có thể dùng Phần Tịch Kiếm thôi hóa sát khí bảo hộ, nhưng ánh mắt nhìn

về phía đối thủ vẫn tràn ngập sát ý, phảng phất như muốn cùng Huyết Quỷ Tông Chủ đồng quy vu tận.

"Thật to gan!" Giờ khắc này, Huyết Quỷ Tông Chủ chỉ cảm thấy chịu phải vũ nhục cực lớn.

Bị một tên tiểu bối kiềm chế lâu như vậy, liên tục mấy chiêu mà đối phương hoàn toàn không bị thương, thậm chí còn dám xuất ngôn trào phúng hắn.

"Đi!" Pháp quyết trong tay biến động, một cái khô lâu đầu (đầu lâu) khổng lồ hoàn toàn do máu tươi ngưng tụ thành nhảy vọt ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Bách Lý Đồ Tô, há ra cái miệng to như chậu máu phát ra một trận gào thét kinh thiên động địa!

Dưới trận gào thét này, đại địa dưới chân Bách Lý Đồ Tô bị thanh lãng khủng bố oanh kích xuất hiện tầng tầng vết nứt, thậm chí cả mặt đất cũng sụp đổ!

Một kích này tựa hồ lay động được sát khí hộ thể của Bách Lý Đồ Tô, da của hắn bắt đầu xuất hiện những vết nứt tế mật, chảy ra tia tia máu tươi, ngay cả di thiên sát khí cũng theo đó bị suy yếu mấy phần.

Không chỉ Bách Lý Đồ Tô đứng mũi chịu sào, ngay cả Phong Tình Tuyết và Âu Dương Thiếu Cung đang quan chiến ở không xa cũng cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, thậm chí đứng cũng không vững.

"Hiện tại hiểu rồi chứ, chiến cục loại này các ngươi không cách nào nhúng tay." Ngao Tông búng tay một cái, áp bách trên người hai người lập tức biến mất không còn tăm hơi.

"Đa tạ tiền bối..." "Đa tạ Ngao đại ca!" Hai người kinh hồn chưa định, chỉ riêng dư ba chiến trường đã khó mà thừa thụ, lại nói gì đến chuyện đi giúp Bách Lý Đồ Tô.

Bách Lý Đồ Tô sau khi bị đòn phủ đầu kia, động tác lập tức đình trệ, trong tay nắm chặt trường kiếm đứng im bất động, tựa hồ hoàn toàn mất đi cơ năng thân thể.

"Chết!" Huyết Quỷ Tông Chủ thấy một màn này thì đại hỉ, tức khắc ra lệnh cho huyết sắc khô lâu há to miệng, nuốt chửng Bách Lý Đồ Tô.

"Không xong!" Âu Dương Thiếu Cung và Phong Tình Tuyết cấp thiết không thôi, Bách Lý Đồ Tô nguy tại sớm tối, nhưng lúc này hắn lại hoàn toàn không đưa ra bất kỳ phản ứng nào!

Có tâm tiến lên hỗ trợ, nhưng uy áp của huyết sắc khô lâu kia khiến bọn họ căn bản không cách nào tới gần nửa bước, tiềm thức mách bảo rằng chỉ cần tới gần sẽ bị huyết sắc kia hủy diệt tâm trí.

"Bách Lý Đồ Tô, tỉnh lại cho ta!" Tiếng truyền âm của Ngao Tông nổ vang bên tai Bách Lý Đồ Tô, như sét đánh ngang tai khiến hắn lập tức thanh tỉnh!

Tại quan đầu vừa rồi, thần trí của Bách Lý Đồ Tô đã kề cận sụp đổ, nếu không có tiếng hô của Ngao Tông, chỉ sợ giờ phút này hắn đã hoàn toàn biến thành khôi lỗi của Phần Tịch Kiếm.

"Đa tạ, đại ca!" Bách Lý Đồ Tô trong sát na mở bừng hai mắt, mạnh mẽ giơ Phần Tịch Kiếm chỉ thẳng lên đỉnh đầu, không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, chỉ đơn thuần để mặc cho Phần Tịch Kiếm bạo phát sát khí.

"Oanh!" Dưới luồng sát khí cuồng bạo kia, huyết sắc khô lâu đầu trong nháy mắt bị xé rách từng tấc, khoảnh khắc liền bị chém thành hai nửa, phát ra một tiếng thảm thiết rồi triệt để hóa thành tro bụi!

"Phần Tịch Kiếm!" Huyết Quỷ Tông Chủ đồng tử co rụt lại, đương nhiên hắn hiểu rõ sức mạnh này đến từ Phần Tịch Kiếm.

Hiện tại Phần Tịch Kiếm biểu hiện càng cường đại, trong lòng hắn càng cao hứng.

Bởi vì hắn có thể sát giác được, Bách Lý Đồ Tô đã là nỏ mạnh hết đà, không có khả năng còn dư lực khống chế Phần Tịch Kiếm.

"Tiểu tử, muốn sống sót thì giao Phần Tịch Kiếm cho ta, nếu không chẳng những ta muốn giết ngươi, mà Phần Tịch Kiếm cũng sẽ triệt để cắn nuốt hồn phách của ngươi, tiếp tục giữ lại hào vô ý nghĩa." Huyết Quỷ Tông nhất cải tư thái từng bước ép sát trước đó, dùng một loại ngữ khí thương lượng giao đàm với Bách Lý Đồ Tô.

"...Muốn sao, vậy thì tặng cho ngươi!" Bách Lý Đồ Tô không chút do dự ném Phần Tịch Kiếm cho Huyết Quỷ Tông Chủ, mặt đầy vẻ cơ phúng, "Nhưng coi chừng mất mạng đấy!" Huyết Quỷ Tông Chủ căn bản không kịp suy nghĩ lời của Ngao Tông (ý chỉ lời Bách Lý Đồ Tô), giờ khắc này trong mắt hắn chỉ có thanh Phần Tịch Kiếm đang bay tới.

Đó chính là bảo vật cường đại mà hắn ngày đêm mong nhớ!

"!!!" Huyết Quỷ Tông Chủ trong lòng bàn tay bạo phát ra một cỗ hấp lực cưỡng ép nhiếp thanh kiếm vào tay, ngay khoảnh khắc Phần Tịch Kiếm nhập thủ, hắn khẩn trương nhìn quanh bốn phía, tựa hồ sợ có ai từ trong tay hắn cướp đoạt.

"Đồ Tô, sao lại đưa cho hắn..." Âu Dương Thiếu Cung mặt đầy kinh ngạc.

"Hừ!" Bách Lý Đồ Tô lau vết máu ở khóe miệng, khinh thường cười lạnh một tiếng, "Nếu hắn có mạng mà cầm, thứ đó sẽ thuộc về hắn!" Huyết Quỷ Tông Chủ nắm chặt Phần Tịch Kiếm, cảm thụ luồng sát khí nghênh diện, trong lòng tức khắc đoán định là hàng thật!

"Sớm nghe nói sát khí của Phần Tịch Kiếm người thường căn bản

khó mà chưởng khống, nhìn như vậy, quả thật...” Huyết Quỷ Tông Chủ đang định thu Phần Tịch Kiếm rời đi, lại bỗng nhiên phát giác luồng sát khí kia đang mãnh công tâm thần, hồn phách của hắn, hiển nhiên muốn cướp đoạt quyền khống chế thân thể hắn.

“An tĩnh lại cho ta!” Huyết Quỷ Tông Chủ không chút để ý, tưởng rằng có thể dễ dàng áp chế xuống, lại không ngờ luồng sát khí kia đánh tới khiến tâm thần hắn chấn động, suýt nữa hôn mê!

Khi lấy lại tinh thần, hắn phát hiện chỉ trong chớp mắt, thân thể đã bị sát khí xâm nhập quá nửa, hồn phách cơ hồ muốn thoát ly khỏi thể xác.

Dù hắn toàn lực vận chuyển công pháp áp chế, cũng không cách nào làm chậm lại sự xâm thực của Phần Tịch Kiếm dù chỉ một lát!

“Tên tiểu tử kia làm sao áp chế được Phần Tịch Kiếm chứ!” Huyết Quỷ Tông Chủ sợ hãi đến mức xung huyết đồng nhân, vốn tưởng rằng kẻ yếu như Bách Lý Đồ Tô cũng có thể áp chế, thì hắn càng không thành vấn đề.

Nào biết, nếu không phải hồn phách Bách Lý Đồ Tô có độ tương thích cao với Phần Tịch Kiếm, lại thêm có U Minh chi lực hỗ trợ, Bách Lý Đồ Tô căn bản không có khả năng sống đến bây giờ.

“A a a a a a!” Cảm giác nhục thân bị xâm thực xé rách khiến Huyết Quỷ Tông Chủ cũng khó mà nhẫn thụ, hắn cực lực đối kháng, lại phát hiện mình giống như con kiến đang chống lại ngọn núi cao sắp sụp đổ, căn bản không có khả năng áp chế được Phần Tịch Kiếm!

Cứ tiếp tục như vậy, biến thành khôi lỗi của Phần Tịch Kiếm gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Cảm giác thế nào, Phần Tịch Kiếm mà ngươi ngày đêm mong nhớ, uy lực đích xác rất cường đại phải không?” Bách Lý Đồ Tô cười

lạnh, hắn rõ hơn bất kỳ ai thứ đồ chơi này nguy hiểm đến mức nào.

Âu Dương Thiếu Cung không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm khen ngợi một tiếng, Bách Lý Đồ Tô tiểu tử này thật biết tùy cơ ứng biến.

"Tiểu tử!

Rốt cuộc ngươi dùng cách gì khống chế Phần Tịch Kiếm, nói cho ta biết, nếu không ta hiện tại sẽ lấy mạng ngươi!" Huyết Quỷ Tông Chủ phẫn nộ trừng mắt nhìn Bách Lý Đồ Tô.

"Phương pháp của ta, ngươi sẽ không dám dùng đâu.

Ta khuyên ngươi nếu muốn sống thì tranh thủ thời gian buông Phần Tịch Kiếm ra, nếu không chỉ có nước biến thành khôi lỗi của nó thôi." Bách Lý Đồ Tô cơ hồ không khống chế được nụ cười trên mặt, có thể đem tên gia hỏa này xoay như chong chóng thực sự rất sảng khoái.

Huyết Quỷ Tông Chủ chỉ cân nhắc vài giây, thân thể bị xâm thực không cho phép hắn tiếp tục do dự.

"Tiểu tử, ngươi gặp may đấy!" Huyết Quỷ Tông Chủ kiệt tận toàn lực áp chế sát khí, thừa dịp nó chưa bốc lên lần nữa, mạnh mẽ ném Phần Tịch Kiếm về phía Bách Lý Đồ Tô.

Phần Tịch Kiếm vừa rời tay, sát khí trong cơ thể Huyết Quỷ Tông Chủ liền biến mất không còn tăm hơi, nhưng nội thương do Phần Tịch Kiếm trọng thương lưu lại lại là hàng thật giá thật.

"Đa tạ!" Bách Lý Đồ Tô lập tức tiếp lấy Phần Tịch Kiếm.

Khi chuôi kiếm nhập thủ, sát khí hung hãn trong kiếm đã bị Huyết Quỷ Tông Chủ tiêu hao hơn nửa, hắn không tốn chút sức lực nào liền áp chế được, khiến nó biến thành một thanh trường kiếm bình thường không có chút pháp lực nào.

Mượn nhờ Huyết Quỷ Tông Chủ tiêu hao Phần Tịch Kiếm để tái hành khống chế, lại trọng thương được kẻ địch, quả thực là vẹn cả đôi đường!

"Tiểu tử, ngươi cứ đợi đấy cho ta!" Huyết Quỷ Tông Chủ phẫn hận nhìn Bách Lý Đồ Tô một cái, sau đó không hề do dự, liền muốn động thân rời đi.

Trong cơ thể xuất hiện nhiều chỗ nội thương, nếu không tìm nơi tiến tu khôi phục, thương thế này sẽ trở thành không thể vãn hồi.

Nhưng ngay khi Huyết Quỷ Tông Chủ định rời đi, bỗng nhiên phát giác từng đạo sức mạnh vô hình đang áp chế hắn, khiến hắn hoàn toàn không thể động đậy mảy may.

"Sao có thể...

Tên tiểu quỷ kia làm gì có sức mạnh áp chế được ta..." Huyết Quỷ Tông Chủ chấn hám nhìn lại, lại phát hiện Ngao Tông đang chậm rãi đi về phía hắn.

Chương 768

Từ lúc bắt đầu hắn không hề chú ý đến Ngao Tông, trong mắt hắn đó chỉ là một phàm nhân không có nửa điểm pháp lực, nhưng lúc này lại từ trên người đối phương cảm nhận được áp bách cảm cực kỳ mãnh liệt!

"Ngươi là ai..." Huyết Quỷ Tông Chủ kinh khủng phát giác, lực áp chế vô hình trên người hắn bắt nguồn từ Ngao Tông.

"Trước đây ngươi phái đệ tử đến muốn giết ta đúng không, đáng tiếc ta đã tiễn mấy tên xuẩn ngốc đó lên tây thiên, hiện tại đến lượt ngươi." Ngao Tông cười nhìn hắn, "Ta sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào nảy sinh sát tâm với ta." "?!" Huyết Quỷ Tông Chủ bỗng nhiên hồi thần, Ngao Tông chẳng phải là người trong lời kể của đệ tử may mắn chạy thoát về sao?

Tại một khắc này, hắn rốt cục sợ hãi phát hiện, người này căn bản không phải phàm nhân tầm thường, pháp lực của hắn còn vượt xa mình!

"Ta...

Ta không biết các hạ là cao thủ thâm tàng bất lộ, nếu không ta tuyệt đối sẽ không mạo phạm, xin ngài thủ hạ lưu tình..." Huyết Quỷ Tông Chủ sợ hãi run lẩy bẩy, bản năng nói cho hắn biết, Ngao Tông chỉ cần trong khoảnh khắc liền có thể khiến hắn hôi phi yên diệt, hắn không có bất kỳ khả năng nào kháng cự.

"Vậy thì mang theo sự hối hận xuống dưới đó đi, kiếp sau khi trêu chọc ai thì nhớ động não một chút." Ngao Tông lạnh lùng ném lại một câu.

Sau một khắc, thân thể Huyết Quỷ Tông Chủ bỗng nhiên bốc cháy

ngọn lửa màu đen kịt, hắn không kịp phát ra một tiếng thảm thiết liền triệt để hóa thành tro bụi!

Một màn này vẻn vẹn chỉ diễn ra trong vài nhịp thở, Huyết Quỷ Tông Chủ, kẻ vừa nãy còn áp chế đám người Bách Lý Đồ Tô không có sức hoàn thủ, cứ thế hôi phi yên diệt.

"Ngao tiền bối...

Ngài rốt cuộc là tu vi cảnh giới gì?" Âu Dương Thiếu Cung ngây ra nửa ngày, mới yếu ớt mở miệng hỏi.

Huyết Quỷ Tông dù sao cũng là một trong trần thế thất tông môn, ngoại trừ Thiên Dung Sơn, đây là tông môn đỉnh cấp thiên hạ không thể tranh cãi.

Huyết Quỷ Tông Chủ có thể xếp hạng trong tông môn, khí tức tu vi tự nhiên cao thâm mạc trắc.

Nhưng dù là người như vậy, ở trước mặt Ngao Tông cũng thúy nhược (yếu ớt) đến mức không chịu nổi một kích.

"Tu vi của ta không quan trọng, tên kia chết rồi, ta nghĩ Huyết Quỷ Tông cũng không còn tồn tại nữa đâu." Ngao Tông phất tay một cái, một trận cuồng phong cuốn tới, thổi bay tro bụi mà Huyết Quỷ Tông Chủ lưu lại.

"Tất nhiên..." Âu Dương Thiếu Cung miễn cưỡng cười một tiếng, "Hạch tâm của thất tông môn chính là Tông chủ, nếu Tông chủ tử vong, liền không thể nào lại gây sóng gió gì lớn, suy lạc là tất nhiên." Ngao Tông nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô: "Hiện tại có thể áp chế được Phần Tịch Kiếm không?" "Có thể rồi, tên kia lúc đối kháng với Phần Tịch Kiếm đã tiêu hao lượng lớn sát khí, cho nên ta mới có thể dễ dàng khống chế." Bách Lý Đồ Tô cười nói.

Sự xuất hiện của Huyết Quỷ Tông Chủ quả thực đã cứu mạng

hắn.

“Như vậy là tốt rồi, chúng ta đi thôi.” Ngao Tông không nói nhiều, ra hiệu đi xuống núi.

Đụng phải người tu hành gây trở ngại thì tốt, trực tiếp giết chết là xong, nhưng nếu gặp quan phủ trần gian bắt người thì mới phiền toái, dù sao người tu hành ra tay với phàm nhân là đại kỵ.

Tình huống cũng đúng như Ngao Tông dự liệu, bọn họ rời đi không bao lâu, người của quan phủ liền vội vàng chạy tới, đương nhiên vồ hụt.

Sau đó liền lập tức men theo hậu sơn tìm kiếm, đương nhiên lúc này bọn họ đến nơi, chỉ nhìn thấy thảm trạng sau cuộc ẩu đả giữa Huyết Quỷ Tông Chủ và Bách Lý Đồ Tô. ...

Sau khi rời khỏi sơn môn, mọi người nhanh chóng thay đổi y phục để tránh bị người khác nhận ra là đệ tử Thiên Dung Sơn, nhưng tiếp theo thực sự không biết nên đi về đâu.

“Ta vốn định đến Thiên Dung Sơn trốn tránh đám yêu ma kia, không ngờ lại đem các ngươi cũng liên lụy vào trong đó...” Âu Dương Thiếu Cung áy náy nói.

“Không sao, ta vốn cũng không để ý.” Ngao Tông thản nhiên nói.

“Ta cũng vậy, cùng lắm thì về Phong Đô, dù sao ta cảm thấy tu hành ở đó cũng không kém ở đây bao nhiêu.” Phong Tình Tuyết cười nói.

Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút tàm quý: “Sư đệ, nếu ta có thể giúp được gì cho đệ thì tốt rồi, đáng tiếc ta quá vô dụng.” Âu Dương Thiếu Cung thấy Bách Lý Đồ Tô vì không thể giúp đỡ mà áy náy, trong lòng không khỏi ấm áp, vội vàng nói: “Chuyện của ta, đương nhiên không cần sư huynh nhọc lòng.” “Nhưng dù sao đệ cũng gọi ta

là sư huynh...” Bách Lý Đồ Tô vẫn có chút khó mà thích hoài.

Âu Dương Thiếu Cung không biết nên nói gì, nhưng trong lòng thực sự cảm động.

Kể từ khi gia tộc suy lạc đến nay, hắn đông trốn tây nấp, Bách Lý Đồ Tô là người đầu tiên nguyện ý chân tâm thực ý giúp đỡ hắn.

“Sư huynh, nếu ngày sau ta có sở thành, nhất định sẽ giúp huynh, dù hy sinh tính mạng cũng không từ nan!” Âu Dương Thiếu Cung trịnh trọng hành lễ với Bách Lý Đồ Tô.

Sau đó, hắn nhìn về phía Ngao Tông, trong mắt tràn đầy kính sợ: “Ngao tiền bối, đa tạ ngài nhiều lần ra tay tương trợ.” Ngao Tông thản nhiên nói: “Không cần cảm ơn ta, ta cứu ngươi chỉ là tiện tay mà thôi.” “Bất luận thế nào, ngài cũng là ân nhân cứu mạng của ta.

Tạm biệt, ngày sau gặp lại ta nhất định sẽ báo đáp!” Âu Dương Thiếu Cung nói xong liền xoay người rời đi, hắn biết tình cảnh hiện tại khá hung hiểm, tiếp tục đồng hành chỉ làm liên lụy mọi người.

“Bảo trọng, ngày sau chúng ta nhất định sẽ gặp lại!” Bách Lý Đồ Tô nhìn bóng lưng Âu Dương Thiếu Cung rời đi, không lên tiếng giữ lại, chỉ chọn yên lặng nhìn theo.

“Vậy tiếp theo có dự định gì không?” Phong Tình Tuyết nhìn về phía Ngao Tông và Bách Lý Đồ Tô, “Ta đoán các ngươi tiếp theo khẳng định không có chỗ để đi đúng không?” Ngao Tông cười không nói, hắn căn bản không quan tâm thân ở nơi nào.

Bách Lý Đồ Tô xác thực đang phát sầu, hắn không thể quay lại thôn làng, còn mẫu thân Hàn Hưu Ninh hiện ở nơi nào cũng không biết được.

“Như vậy đi, dù sao lần này ta xuất môn bái sư học nghệ thất bại, chi bằng cùng ta về Phong Đô thành tu hành thế nào?

Ít nhất ở đó sẽ không có người địch thị các ngươi.” Phong Tình Tuyết đại đại liệt liệt nói, “Ở Phong Đô thành tu hành, huynh trưởng của ta cũng sẽ chỉ điểm cho mọi người, tuyệt đối sẽ không kém Tử Dận chân nhân đâu!” “...Sẽ không gây rắc rối cho các ngươi chứ?

Dù sao hiện tại ta chắc là đang bị quan phủ truy nã...” Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút bất an.

“Quan phủ?” Phong Tình Tuyết như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, “Yên tâm đi, ta chưa bao giờ nghe nói tay của quan phủ có thể vươn tới Phong Đô thành, nơi đó cũng không phải là nơi phàm nhân tầm thường có thể tùy ý ra vào!” “Nếu là như vậy, thì không còn gì tốt hơn...” Bách Lý Đồ Tô trong lòng có chút thầm thắc, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Dù sao hiện tại hắn mười phần cần biện pháp tăng cao tu vi để áp chế Phần Tịch Kiếm.

Nhất là sau trận chiến hôm nay, nó đã trở thành tâm bệnh không thể hóa giải của Bách Lý Đồ Tô.

Một ngày không thể căn trừ cái phiền toái này, liền một ngày khó mà an tâm!

“Có thể đi.” Ngao Tông gật đầu đồng ý.

Phong Tình Tuyết càng hỉ tiếu khai nhan (cười tươi như hoa), đương nhiên nàng hy vọng Ngao Tông cũng cùng đi.

“Đi thôi!

Ta đích thân dẫn đường cho các ngươi!” Phong Tình Tuyết tức khắc động thân, ra hiệu mọi người đi theo.

Bách Lý Đồ Tô trước khi đi nhìn lại Thiên Dung thành cao vút trong mây ở phía xa lần cuối, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Trong đó có sư phụ Tử Dận chân nhân, ý chí của mẫu thân, càng đừng đề cập đến việc Tử Dận chân nhân đã đặt kỳ vọng lớn vào hắn.

Cứ thế bỏ đi, thực sự cảm thấy có lỗi với những trưởng bối đã vô cùng tin cậy mình.

"Không cần như thế.

Ngươi ngàn vạn lần đừng quên, Tử Dận chân nhân không hề trục xuất ngươi khỏi môn phái." Ngao Tông nhìn ra tâm tư của Bách Lý Đồ Tô, xuất ngôn khoan ủi.

"Ta hiểu, đại ca." Bách Lý Đồ Tô mặt sắc ngưng trọng gật đầu. ...

Cùng lúc đó, trên Thiên Dung Sơn.

Trong căn nhà cỏ rách nát của Tử Dận chân nhân, Lăng Việt cung kính đứng bên ngoài, hành lễ: "Sư phụ, sư đệ xuống núi rồi." Trong nhà cỏ trầm mặc một lát, sau đó thanh âm của Tử Dận chân nhân truyền ra: "Tiểu tử kia, thật sự nằm ngoài dự liệu của ta.

Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ bị Huyết Quỷ Tông Chủ chặn lại, phải ra tay giúp một phen." "Sư phụ, như ngài nói, ta xác thực đã quá xem thường sư đệ." Lăng Việt cảm khái không thôi.

Nếu đổi lại là hắn đi đối phó với tên Quỷ Tông Chủ kia, chỉ sợ không quá mười hiệp nhất định táng mạng.

Tuy pháp lực của Bách Lý Đồ Tô phần lớn bắt nguồn từ Phần Tịch Kiếm, nhưng có thể khống chế được nó cũng là bản lĩnh của hắn.

Chương 769

"Lăng Việt à..." Thanh âm của Tử Dận chân nhân lại truyền ra, "Hiện tại tu vi của hắn kém xa ngươi, nhưng tiềm lực của hắn tuyệt đối không thể đánh đồng, huống chi còn có vị cao nhân tiền bối kia trợ lực." Cao nhân mà Tử Dận chân nhân ám chỉ chính là Ngao Tông.

"Vâng." Lăng Việt chậm rãi gật đầu, "Không biết liệu có khi nào để đệ ấy trở lại trên núi?" "Phải xem tạo hóa của hắn rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, ta tuy rằng thu hắn làm đồ đệ, nhưng e là cũng không có quá nhiều cơ hội chỉ điểm, hoặc hứa sau này càng không thể nào chỉ điểm nữa." Tử Dận chân nhân tiếc nuối nói.

Hắn đương nhiên biết, có Ngao Tông giúp đỡ, hắn căn bản không có khả năng ảnh hưởng quá nhiều đến Bách Lý Đồ Tô.

"Chuyện này đến đây thôi, đừng để các đệ tử canh cánh trong lòng, nếu có ai nhắc lại, trục xuất khỏi Thiên Dung Sơn là được." "Tuân mệnh." Lăng Việt gật đầu đáp ứng. ...

Âu Dương Thiếu Cung sau khi cáo biệt nhóm Bách Lý Đồ Tô, liền cố ý chọn đi một con đường núi ít người qua lại.

Nhưng chưa đi được bao lâu, liền phát giác có người âm thầm theo dõi.

Hắn lập tức nhận ra kẻ theo dõi không phải phàm nhân, nhưng cũng không phải là kẻ thù Yêu tộc của gia tộc, trong lòng cảnh giác tăng cao.

Âu Dương Thiếu Cung dừng bước, thản nhiên nói: "Các hạ không cần lén lén lút lút, dám hỏi ý dục hà vi?" "Thiếu hiệp thật thính nhạy, ta cứ tưởng từ đầu đến cuối đều không bị phát hiện chứ." Lúc này,

một thân ảnh từ sau lưng lóe lên, chỉ thấy đó là một lão giả tóc bạc trắng, mặc thanh y.

"Thanh Ngọc Đàn?" Âu Dương Thiếu Cung lập tức đề cao cảnh giác, "Ta hình như không trêu chọc gì các ngươi đi?" "Đương nhiên, Thanh Ngọc Đàn ta cùng Âu Dương thế gia chỉ có chút sinh ý dược liệu, xưa nay giao dịch sòng phẳng, không oán không cừu." Lão giả mỉm cười.

"Nếu không phải tìm thù, vậy ta nghĩ chúng ta không cần thiết tiếp tục nói chuyện, ta có chuyện quan trọng, thứ lỗi không phụng bồi." Âu Dương Thiếu Cung không muốn cùng lão giả dây dưa, hiện tại chỉ sợ những kẻ thù Yêu tộc kia đuổi kịp, lần này không có Ngao Tông giúp đỡ thì hẳn phải chết không nghi ngờ.

"Âu Dương công tử chớ vội, ta biết hiện tại ngươi thụ địch đông đảo, cũng không có chỗ để đi, hơn nữa người cả cái thôn kia cũng không phải do ngươi giết, ta nghĩ ngươi bị vu oan thôi." Nụ cười của lão giả càng ngày càng thâm thiết.

"Ngươi muốn làm gì?" Âu Dương Thiếu Cung chậm rãi thò tay vào trong ngực, ngầm nắm chặt một nắm phù lục, trong lòng tính toán nếu xung đột thì có thể chiến thắng lão giả hay không.

"Mời Âu Dương công tử xem cái này." Lão giả bỗng nhiên ném ra một miếng ngọc phù.

Âu Dương Thiếu Cung theo bản năng chộp lấy, chỉ cảm thấy ngọc phù lược có chút quen mắt.

Một khắc sau, đồng tử hắn co rụt lại, ngọc phù này chẳng phải là Mệnh phù của tộc nhân Âu Dương gia tộc sao!

Mỗi một viên Mệnh phù đại biểu cho tính mạng một tộc nhân, hiện nay Mệnh phù nhấp nháy, ý nghĩa là tộc nhân tương ứng vẫn còn

sống.

"Ngươi dám bắt tộc nhân của ta!" Âu Dương Thiếu Cung bạo nộ không thôi, tức khắc rút kiếm chỉ vào lão giả!

"Âu Dương công tử đừng kích động, ngươi phải hiểu, hiện nay tộc nhân của ngươi đông trốn tây nấp, sớm chiều khó giữ mạng, ta lần này ra tay là vì cứu vớt tộc nhân của ngươi, nếu không có ta ra tay, bọn họ sớm muộn gì cũng chết trong tay đám yêu ma kia." Lão giả phớt lờ mũi kiếm của Âu Dương Thiếu Cung, thản nhiên nói.

"Bớt nói nhảm!" Âu Dương Thiếu Cung giờ phút này căn bản nghe không lọt những lời đó, trực tiếp đề kiếm nghênh diện sát tới, kiếm phong trực chỉ mặt lão giả!

Lão giả không nhúc nhích, thẳng đến khi kiếm phong càng lúc càng bức gần, mới lạnh lùng hỏi một câu: "Chẳng lẽ Âu Dương công tử không hy vọng tộc nhân kia của ngươi còn sống sao?" Lời này vừa nói ra, kiếm phong của Âu Dương Thiếu Cung thật sự không cách nào thôi động thêm nửa phần.

"Mệnh phù của ai?" Âu Dương Thiếu Cung mặt lạnh như sương, lãnh thanh chất vấn.

"Một lão già tên là Tịch Đồng, gia phó của Âu Dương thị, trợ thủ đắc lực của phụ thân ngươi năm xưa, cũng là lão nô bộc tận mắt nhìn ngươi lớn lên." Lão giả cười nhạt nói, "Yên tâm, ta hiện tại chăm sóc hắn rất tốt." Âu Dương Thiếu Cung nghe xong lời này thật không biết nên vui hay nên buồn.

Người này, trong mười sáu năm qua đã chăm sóc hắn vô vi bất chí, dạy thụ kiếm pháp cũng như kinh doanh chi đạo.

Biết được người này còn sống đương nhiên cao hứng, nhưng điều khiến hắn lo âu là không biết phải làm sao cứu trợ.

“Ra điều kiện đi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Âu Dương Thiếu Cung hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

“Âu Dương thiếu chủ quả nhiên là người thức thời.

Ta cũng không làm khó ngài, chỉ hy vọng các hạ nguyện ý tới tông môn của ta, dùng luyện dược chi pháp bí truyền của Âu Dương gia tộc luyện chế đan dược cho ta.” Lão giả chậm rãi đưa ra điều kiện.

Lời này vừa nói ra, Âu Dương Thiếu Cung thầm nói một tiếng quả nhiên.

Điều kiện này cũng không nằm ngoài dự đoán, dù sao thứ duy nhất có thể khiến đối phương hứng thú cũng chỉ có thuật luyện dược.

“Có thể, nhưng ngươi nhất định phải cho ta gặp hắn.” Âu Dương Thiếu Cung lạnh lùng nói.

“Đâu chỉ gặp, ta sẽ cho phép hắn tiếp tục hầu hạ ngươi, cũng sẽ không hạn chế tự do của ngươi.” Thấy Âu Dương Thiếu Cung đáp ứng sảng khoái như vậy, lão giả cũng yên tâm, “Dù sao chúng ta là quan hệ hợp tác, tuy ngươi cần cung cấp thuật luyện dược cho ta, nhưng ta cũng đang tận lực bảo hộ an nguy của các ngươi a, đây là giao dịch chính đáng.” “Khá lắm một cái giao dịch chính đáng!” Âu Dương Thiếu Cung lúc này thật muốn một kiếm đâm vào mặt lão già kia, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén xúc động, lựa chọn cùng hắn đi tới tông môn.

Mặc kệ thế nào, trước mắt có thể bảo toàn được tộc nhân, cứu được một người hay một người. ...

Một tháng sau.

Ngao Tông và đoàn người trải qua một đường lặn lội đường xa, rốt cục đã đến được Phong Đô thành trong miệng Phong Tình Tuyết.

Bách Lý Đồ Tô và Phong Tình Tuyết tu vi quá thấp, không thể sử

dụng phi hành chi thuật, cho nên Ngao Tông cũng không để ý cùng bọn họ đi bộ, vừa vặn mượn cơ hội này hảo hảo tuần thị thế giới này một phen.

Như Phong Tình Tuyết nói, chỗ kỳ lạ của Phong Đô thành là lối vào sẽ không vĩnh viễn dừng lại ở cùng một vị trí, mà sẽ thay đổi theo quy luật thời gian nhất định.

Nghe nói hiện tượng này từ khi Phong Đô thành xuất hiện đã có, năm đó Minh Giới chi chủ vì tránh cho phàm nhân tầm thường vô ý hoặc cố ý xông vào, cuối cùng thảm chết trong tay quỷ hồn, mới thiết hạ loại pháp thuật này.

Hiện nay vô số năm tháng trôi qua, ngay cả truyền thuyết về Minh Giới chi chủ đều thất truyền hơn nửa, nhưng pháp thuật này đến nay vẫn còn hiệu lực.

Vô số năm qua, có rất nhiều đại năng giả nếm thử phá giải pháp thuật này, nhưng cho đến ngày nay không một ai thành công.

"Minh Giới chi chủ mà ngươi nói, ngươi có biết thêm truyền thuyết nào liên quan đến hắn không?" Ngao Tông đối với việc này có chút hứng thú.

Hiển nhiên, Minh Giới chi chủ trong miệng nàng, chính là kẻ năm xưa bị hắn tự tay tiễn vào luân hồi.

"Ta biết cũng chỉ có bấy nhiêu thôi." Phong Tình Tuyết nhún vai, "Sự thật là Minh Giới chi chủ có tồn tại hay không cũng khó nói, ngay cả ở Phong Đô thành, cũng có người không tin Minh Giới chi chủ tồn tại." "Vì sao?

Đã ở Phong Đô Quỷ Thành, càng nên tin tưởng Minh Giới chi chủ tồn tại mới đúng chứ." Ngao Tông lược có chút tò mò.

Phong Tình Tuyết nói: "Nghe nói từ khi vị chưởng khống giả đầu

tiên của Phong Đô Quỷ Thành xuất hiện, chưa từng có ai gặp qua Minh Giới chi chủ, hết thảy về hắn đều huyền chi lại huyền (huyền bí), cho nên rất ít người tin hắn thật sự tồn tại." Ngao Tông không nói thêm gì nữa, hắn biết, Minh Giới chi chủ sở dĩ về sau bặt vô âm tín, tất nhiên là vì đã chết.

Phong Tình Tuyết nhìn khu rừng rậm rạp âm sâm trước mắt, thần sắc bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, sau đó chỉ thấy nàng chậm rãi than khai (mở ra) hai tay, khẽ nhắm hai mắt, miệng niệm chú ngữ.

Trong một khắc này, cuồng phong giữa thiên địa nổi lên, đột nhiên càn quét cả cánh rừng, khiến những cây cổ thụ cao lớn tham thiên cũng phải cong mình!

Cũng tại một khắc này, từng gốc cổ thụ cao lớn tự động tách ra, lộ ra một thông đạo hiệp trường (dài hẹp) âm ám.

Nhìn thoáng qua, thông đạo kia tựa hồ không có điểm cuối, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đen kịt, dù ánh mặt trời có rực rỡ đến đâu cũng không thể chiếu rọi vào.

Trong thông đạo, từng trận quỷ khí âm sâm ập tới, khiến người ta nhìn mà sinh úy.

"Như vậy là được rồi, đi thôi!" Phong Tình Tuyết ra hiệu mọi người đi theo, sau đó sải bước đi vào trước.

Ngao Tông đang định động thân, lại thấy Bách Lý Đồ Tô bên cạnh thần sắc có chút cổ quái: "Làm sao vậy?" "Đại ca, ta cảm giác có chút không đúng..." Bách Lý Đồ Tô rút Phần Tịch Kiếm từ sau lưng ra, chỉ thấy trên lưỡi kiếm rỉ sét loang lổ bắt đầu chậm rãi thôn thổ hắc sắc âm khí.

"Đại ca, chuyện gì xảy ra vậy?

Phần Tịch Kiếm tựa hồ đang cắn nuốt âm khí chuyển hóa thành sát

khí, nếu cứ thế này uy lực của nó sẽ dần dần tăng cường...” Bách Lý Đồ Tô thần sắc tràn đầy lo âu.

Ngao Tông thản nhiên nói: “Đơn giản, nó đang ngày qua ngày trở nên lớn mạnh, cũng đang ngày qua ngày khiến ngươi trở nên mạnh hơn.” “Kỳ mục đích chính là mong một ngày nào đó trước khi bị cắn nuốt, sẽ đi trước một bước thôn phệ hồn phách của ngươi!” Bách Lý Đồ Tô lập tức khẩn trương: “Vậy có biện pháp nào ngăn cản không?” “Không có, trừ phi ngươi có thể hủy nó đi.” Ngao Tông lắc đầu phủ nhận, “Nếu không muốn nhìn thấy một màn này, ngươi nhất định phải nhanh chóng tăng cao tu vi, triệt để áp chế nó, khiến nó hoàn toàn bị ngươi chưởng khống.” Bách Lý Đồ Tô không khỏi căng thẳng thần kinh, hắn cứ tưởng mình đang đi trên con đường 'kẻ này tiêu kẻ kia trưởng', nhưng không ngờ lại là một cuộc chạy đua tử vong!

“Ta biết rồi!” Bách Lý Đồ Tô không nói nhảm nữa, đi theo tiến vào trong thông đạo.

Chương 770

"Nghe ta nói này, Phong Đô thành không giống những nơi khác, trong đó nhân loại và quỷ hồn cùng chung sống, nhưng song phương cũng giới hạn rõ ràng, sẽ không can thiệp lẫn nhau, cho nên ta bình thường cũng..." Phong Tình Tuyết vừa đi vừa chậm rãi nói, Ngao Tông thì một câu cũng không lọt tai, chỉ di nhiên tự đắc ngắm nhìn phong cảnh.

Bách Lý Đồ Tô thần sắc lược hiển khẩn trương, âm khí phụ cận khiến hắn thủy chung cảm thấy bất an, nhưng lại không biết nên ứng đối thế nào, chỉ có thể nắm chặt Phần Tịch Kiếm trong tay để yên tâm hơn.

"Bách Lý Đồ Tô, lời ta vừa nói ngươi có nghe hay không?" Phong Tình Tuyết bỗng nhiên gọi một tiếng làm Bách Lý Đồ Tô tỉnh lại.

"A!" Bách Lý Đồ Tô mới hồi thần, đang định trả lời thì lại phát hiện trên con đường hẹp dài này, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một vị lão phu nhân.

Lão phu nhân kia thân hình câu lũ, gầy trơ cả xương, run rẩy đi theo phía sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt già nua lộ vẻ cực độ đáng thương.

Bách Lý Đồ Tô vừa nhìn thấy trong lòng căng thẳng, lập tức đề kiếm, nhưng từ trên người lão phu nhân kia tịnh không cảm giác được nửa điểm uy hiếp.

"Chàng trai trẻ, đừng căng thẳng, ta chỉ là một bà già vào núi hái thuốc, lúc lên núi thì lạc đường không biết lối về, đừng như vậy..." Lão phu nhân nhìn kiếm của Bách Lý Đồ Tô tựa hồ cũng có chút sợ hãi, không tự chủ được lùi lại.

“Xin lỗi...

Ta thất lễ!” Bách Lý Đồ Tô vội vàng thu kiếm về sau lưng, liên thanh xin lỗi.

“Cũng không sao...

Chàng trai, ta chỉ muốn nhờ ngươi giúp một việc, cho ta xin chút lương khô được không?

Ta ở trên núi đi loanh quanh đã lâu, hiện tại trong bụng đói khát...” Lão thái thái đưa tay gạt nước mắt, “Cháu trai ta còn đang chờ ta xuống núi trị bệnh...” “Ta lấy cho bà!” Bách Lý Đồ Tô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp thò tay vào hành nang lấy đồ.

Nhưng ngay khi sắp lấy ra, hắn lại mãnh nhiên hồi thần.

Trên con đường này âm khí cực nặng, ngay cả người tu hành như hắn đều phải tiêu hao pháp lực để tiêu trừ âm khí áp chế.

Lão thái thái này bất quá chỉ là một giới phàm nhân, làm sao có thể chịu đựng được sự xâm thực này mà hào phát vô thương?

“...Ngươi là ai?” Bách Lý Đồ Tô nắm chuôi kiếm, tay bắt đầu chậm rãi run rẩy, nhìn lại bà lão kia phát hiện đối phương cũng chỉ là một phàm nhân không có pháp lực.

Điều này có nghĩa là pháp lực của người này cao hơn hắn rất nhiều!

“Người trẻ tuổi, thật đáng sợ, a a...” Bước chân của lão thái thái cũng không còn tập tễnh, trở nên kiện bộ như phi, trong nháy mắt đã đến trước mặt Bách Lý Đồ Tô, đột nhiên vươn tay chộp tới!

“Cút ngay!” Bách Lý Đồ Tô tức khắc huy kiếm chém tới, nhưng giây tiếp theo liền bị một luồng sức mạnh to lớn va vào, nặng nề ngã xuống đất, ngay cả Phần Tịch Kiếm cũng tuột khỏi tay.

“Không xong!” Bách Lý Đồ Tô trong lòng chấn động, vội vàng muốn đi chộp lấy Phần Tịch Kiếm, lại bị một bàn chân mạnh mẽ đá văng.

“Hóa ra là Phần Tịch Kiếm, tiểu tử ngươi hà đức hà năng mà có được bảo vật này?” Bách Lý Đồ Tô gian nan ngẩng đầu, chỉ thấy bà lão kia đã biến thành một nữ tử cực kỳ yêu diễm mạo mỹ, quanh thân âm khí hoành lưu, lộ ra một nụ cười cực kỳ ác độc với hắn.

“Bắt lấy!” Bách Lý Đồ Tô không cần suy nghĩ, theo bản năng đánh ra một đạo khu ma chú, nhưng khu ma chú chưa rời tay đã bị âm khí bao trùm, chẳng những pháp lực bị cưỡng ép áp chế, hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn!

“...” Bách Lý Đồ Tô mục nứt dục liệt, dù ở trong quan đầu sinh tử này vẫn nghĩ cách đánh bại đối phương.

Nữ tử kia đánh giá hắn một phen, khẽ cau mày: “Trên người ngươi cũng không có chỗ nào đặc biệt, vì sao Phần Tịch Kiếm lại ngoan ngoãn nghe lệnh ngươi?

Nói thật ra, ta sẽ cho ngươi chết nhẹ nhàng một chút.” “Nói nhảm...” Bách Lý Đồ Tô trước khi hôn mê, theo bản năng nhìn về phía sau, nhưng lại không thấy thân ảnh Ngao Tông đâu. ...

Cùng lúc đó, Ngao Tông bỗng nhiên dừng bước, xoay người nhìn lại, Bách Lý Đồ Tô vẫn êm đẹp đi theo sau lưng hắn.

Bách Lý Đồ Tô thần sắc mờ mịt nhìn Ngao Tông, cơ mặt cứng ngắc cười với hắn một cái.

“Thủ đoạn thật tốt, đáng tiếc trong mắt ta quá vụng về!” Trong mắt Ngao Tông lóe lên một tia ngoan lệ, đưa tay chộp tới, một phen tóm lấy cổ Bách Lý Đồ Tô, người sau lập tức mặt đầy thống khổ giãy dụa!

“Ngao đại ca, ngài làm gì vậy!” Phong Tình Tuyết thấy thế đại vi kinh ngạc.

“Ngươi tưởng tên này là Bách Lý Đồ Tô sao?” Ngao Tông trong lòng bàn tay mạnh mẽ phát lực, một trận U Minh chi lực cuồng bạo trút xuống, trong nháy mắt đánh tan Bách Lý Đồ Tô thành một trận âm khí!

“...” Phong Tình Tuyết ngây dại, nhìn âm khí kia tụ lại thành một cái quỷ hồn, đâu còn nửa điểm bộ dáng của Bách Lý Đồ Tô!

“Bách Lý Đồ Tô bị đánh tráo!” Phong Tình Tuyết mới hồi thần.

“Đại nhân tha mạng!

Không nghĩ tới đại nhân lại phát hiện nhanh như vậy, ta vốn định chạy trốn...

Không, xin ngài thủ hạ lưu tình!” Quỷ hồn kia hiện nguyên hình lập tức quỳ xuống dập đầu lia lịa trước mặt Ngao Tông, liên tục kêu rên cầu xin tha thứ.

“Đánh tráo Bách Lý Đồ Tô từ lúc nào!” Phong Tình Tuyết lấy ra đoản ngọc bổng (gậy ngọc ngắn) dí vào đỉnh đầu quỷ hồn, phẫn nộ chất vấn.

“Đại ước chừng mấy nhịp thở trước, chủ nhân...” Quỷ hồn sợ hãi run lẩy bẩy, phát giác trong đoản ngọc bổng có uy năng cường đại, đủ để khiến nó lập tức hôi phi yên diệt.

“Chủ tử của ngươi là ai?” Ngao Tông lạnh giọng chất vấn.

“Đại nhân, cầu ngài tha cho ta một mạng, nếu ta nói ra thân phận chủ tử thì ngài ấy sẽ lập tức giết ta!

Ta không muốn chết a!” Quỷ hồn kêu rên cầu xin.

“Như ngươi mong muốn.” Ngao Tông phất tay một cái, lập tức

đem hồn phách âm khí của tên kia triệt để đánh tan, hồn phi phách tán.

"Nhất định là Yên La Quỷ!" Phong Tình Tuyết nghiến răng nghiến lợi nói, "Tên kia là đầu mục quỷ tộc mạnh nhất tiềm phục bên ngoài Phong Đô Quỷ Thành, thường thường ở nơi này tập kích phàm nhân qua đường!

Thật kỳ lạ, bình thường ta và hắn có ước định, phàm là phàm nhân do ta dẫn vào Phong Đô Quỷ Thành, hắn tuyệt đối không được công kích, hiện tại hắn dám vi phạm hợp ước!" "Ta thấy, là Phần Tịch Kiếm của Bách Lý Đồ Tô dẫn dụ tên kia tham dự." Ngao Tông mày nhíu chặt, điểm này cũng không ngoài ý muốn, yêu ma biết đến Phần Tịch Kiếm quá nhiều.

"Ta thỉnh huynh trưởng hỗ trợ, để hắn truyền gọi Yên La Quỷ đòi người!" Phong Tình Tuyết vội vàng lấy ra liên lạc ngọc phù.

"Không cần lãng phí thời gian, ta có biện pháp tốt hơn." Ngao Tông vươn bàn tay ra, một luồng U Minh chi lực màu tử hắc tụ tập, phiên đẳng trong lòng bàn tay, rồi nhanh chóng bùng nổ.

Trong chớp mắt, U Minh chi lực quét ngang cả khu rừng, nơi nó đi qua khiến hầu như mọi sinh linh đều run lẩy bẩy.

Bất luận là quỷ hồn hay côn trùng núp trên cây, giờ khắc này đều chịu sự chấn hám và sợ hãi cực lớn!

"...U Minh chi lực?!" Phong Tình Tuyết nhìn pháp lực màu tử hắc kia, chấn kinh đến líu lưỡi!

"Ngươi cũng biết sự tồn tại của U Minh chi lực?" Ngao Tông thản nhiên hỏi.

"Ta từng đọc trong cổ tịch, nhưng ở thế giới hiện thực chưa từng thấy hàng thật bao giờ..." Phong Tình Tuyết chấn hám đến tột đỉnh, nàng biết U Minh chi lực có ý nghĩa gì.

Quyển cổ tịch kia ghi chép rõ ràng, chỉ có Minh Giới chi chủ mới có thể giá ngự U Minh chi lực, đó là sức mạnh đỉnh cấp cường đại nhất thế gian, không thể thất địch.

Dù là người tu hành yếu nhất, nếu được nó gia trì cũng nhất định sẽ pháp lực bạo tăng, thế gian hiếm có địch thủ.

Trước đó, Phong Tình Tuyết cũng như tất cả mọi người trong Phong Đô thành đều cho rằng cái gọi là U Minh chi lực chỉ là cổ tịch đỗ soạn, căn bản không tồn tại.

Nhưng hiện tại lại chân chân thiết thiết nhìn thấy, lại thêm những gì truyền văn đề cập...

Phong Tình Tuyết không tự chủ được nhìn về phía Ngao Tông, chẳng lẽ người này là Minh Giới chi chủ?

"Ta không phải Minh Giới chi chủ." Ngao Tông dứt khoát nói.

Chí ít hiện tại thì không phải.

Chương 771

"Là như vậy a..." Phong Tình Tuyết cười có chút xấu hổ, "Vậy không biết, U Minh chi lực này tu luyện ra sao?" "Ta có nói ngươi cũng sẽ không hiểu." Ngao Tông trả lời càng ngắn gọn.

Cũng không phải cố làm ra vẻ huyền bí, mà là nói thật.

Lúc này, tất cả quỷ hồn trong khu rừng chịu phải chấn hám, vô luận mạnh yếu, đều nhao nhao như bách điểu triều phượng tụ tập bên cạnh Ngao Tông, rồi tức khắc quỳ xuống bái kiến.

Cho dù trong đó có những quỷ hồn chưa từng nghe nói về U Minh chi lực, nhưng nỗi sợ hãi và kính sợ đối với nó đã khắc sâu vào cốt tủy, hạ quỳ bái kiến cũng là chuyện đương nhiên.

"Thật hiệu suất..." Phong Tình Tuyết trợn mắt há hốc mồm, nếu đổi lại là Phong Đô thành chủ, muốn làm được bước này e rằng không có mấy chục ngày thì không xong.

"Tất cả quỷ hồn đều tụ tập ở đây sao?" Ngao Tông nhìn lướt qua, lạnh giọng chất vấn.

Quỷ hồn lặng ngắt như tờ, áp bách của Ngao Tông đối với bọn chúng thực sự quá lớn, căn bản không dám mở miệng đáp lại.

"Vẫn chưa đủ, Yên La Quỷ không có ở đây!" Phong Tình Tuyết quét mắt một vòng liền biết thiếu ai.

Nàng sống ở Phong Đô Quỷ Thành mười bảy năm, trong đám quỷ hồn thường niên du đãng ở đây, nàng liếc mắt liền có thể nhận ra.

"Những quỷ hồn này, toàn bộ đều nghe lệnh Yên La Quỷ đúng không, vì sao hắn không đến?

Trả lời." Ngao Tông ánh mắt rơi vào đỉnh đầu một tên quỷ hồn,

tên kia lập tức sợ hãi run rẩy.

"Yên La Quỷ đại nhân... phát hiện một nhân loại đáng giá săn giết, thậm chí tự thân xuất tràng, mệnh lệnh chúng ta ở lại cản trở, để các ngài trong thời gian ngắn không thể tìm được..." Tên quỷ hồn run rẩy nói ra những lời này.

Đối với nó thực sự không dễ dàng, đối mặt với uy áp U Minh chi lực của Ngao Tông, không ngất xỉu ngay tại chỗ đã là không tệ rồi.

"Hóa ra là thế, thảo nào hắn có thể đuổi tới nhanh như vậy." Ngao Tông cười lạnh một tiếng, "Lá gan của hắn quả thực không nhỏ." "Đại nhân tha mạng!

Nếu ta biết ngài có sức mạnh này, dù đánh chết ta cũng không dám ngăn cản ngài!" Tên quỷ hồn sợ hãi hồn phách bất ổn, sợ nói sai một câu sẽ bị Ngao Tông đánh chết tại chỗ.

"Ngao đại ca, ta biết chỗ ở của Yên La Quỷ, chi bằng..." Lời của Phong Tình Tuyết còn chưa dứt, Ngao Tông bỗng nhiên thuấn di rời đi, lập tức mất tung ảnh.

Cho dù Ngao Tông đã rời đi, áp bách lực để lại vẫn khiến đám quỷ hồn run rẩy không ngừng.

"Thật quá nhanh..." Phong Tình Tuyết không lo được cái khác, vội vàng sử dụng truyền tấn ngọc phù thông báo cho Phong Quảng Mạch, đây cũng là việc duy nhất nàng có thể làm.

"Lập tức dẫn ta đi tìm Yên La Quỷ, nếu không khi vị đại nhân kia quay lại các ngươi đều phải chết!" Phong Tình Tuyết mượn uy danh Ngao Tông cáo mượn oai hùm dọa nạt.

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, dưới sự uy hiếp của Ngao Tông bọn chúng không dám chậm trễ phiến khắc, nhao nhao đi trước dẫn đường. ...

Khi Bách Lý Đồ Tô tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ở trong một sơn động rách nát.

Trong sơn động không có thứ gì, chỉ có một người, cùng với thanh Phần Tịch Kiếm cắm ở bên cạnh.

"Tên kia không cướp Phần Tịch Kiếm đi..." Bách Lý Đồ Tô hung hăng vỗ vỗ đầu mới hồi thần, Phần Tịch Kiếm ngoại trừ hắn ra thì bất kỳ ai cũng không thể chạm vào, huống chi là nữ quỷ kia.

"Tiểu tử, ta không biết ngươi làm thế nào chưởng khống được Phần Tịch Kiếm, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội sống sót, ngoan ngoãn nói cho ta biết, có thể miễn tội chết." Một giọng nữ ngoan lệ bỗng nhiên vang lên trong đầu Bách Lý Đồ Tô.

"Là hồn ma đánh lén ta lúc đó!" Bách Lý Đồ Tô không nói nhiều, trực tiếp đưa tay chộp lấy Phần Tịch Kiếm.

Nhưng hắn không chú ý, từ trong Phần Tịch Kiếm toát ra một luồng sát khí chậm rãi quấn quanh hai tay hắn.

Đây là dấu hiệu Phần Tịch Kiếm sắp bạo tẩu thất khống, nhưng một khắc này không hề có dấu hiệu báo trước, cho nên Bách Lý Đồ Tô cũng không hề hay biết.

"Ta sẽ không nói cho ngươi biết, nói cũng vô dụng." Bách Lý Đồ Tô cười lạnh nói, đây là lời nói thật.

"Vậy thì ngươi phải chết!" Giọng nữ vừa dứt, tận cùng hang động bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng sụp đổ, Bách Lý Đồ Tô biết hang động hắn đang ở đã bị bịt kín.

Một khắc sau, âm khí vu thuật ngưng kết thành mũi tên bắn tới từ bốn phương tám hướng, mỗi một mũi tên đều nhắm vào chỗ yếu hại của Bách Lý Đồ Tô!

"Đi!" Bách Lý Đồ Tô huy động Phần Tịch Kiếm nhanh chóng

chém ra mấy đạo kiếm quang, nhưng điều làm hắn bất ngờ là những mũi tên âm khí kia không hề bị cản trở, dễ dàng đánh tan kiếm khí của hắn, nặng nề oanh kích lên người hắn!

"Phốc!" Uy lực trong những mũi tên kia vượt xa dự liệu của Bách Lý Đồ Tô, dưới một kích liền đánh bay hắn, chỉ cảm thấy trong ngực khí huyết cuộn trào, không kìm được phun ra một ngụm máu tươi!

Trong sát na đó, liên tiếp hai phát mũi tên lần lượt xuyên thủng vai và bụng hắn, ghim chặt hắn lên vách tường.

Giờ khắc này, Bách Lý Đồ Tô có thể cảm nhận rõ ràng nội tạng ở vùng bụng bị xuyên thủng, máu tươi như suối phun trào ra.

"Đáng chết..." Bách Lý Đồ Tô lúc này mới thấm thía ý thức được, chênh lệch giữa hắn và đối phương quá lớn!

"Cơ hội cuối cùng, nói hay không!" Giọng nói ngoan lệ kia lại vang lên bên tai, đồng thời Bách Lý Đồ Tô cảm thấy mũi tên xuyên qua cơ thể càng đâm sâu hơn, thậm chí đang không ngừng khuấy động nội tạng hắn!

"Phốc..." Bách Lý Đồ Tô lại thổ ra một ngụm máu tươi.

Từ khi rời khỏi thôn trang đến nay, trải qua nhiều lần sinh tử khảo nghiệm, nhưng đây là lần hắn tiếp cận tử vong nhất.

Thậm chí trong lòng hắn cũng không còn dám ôm ảo tưởng sống sót.

"Chỉ cần ngươi nói thật cho ta biết, tuy thân thể ngươi không thể bảo toàn, nhưng ta có thể giúp ngươi tiến nhập Quỷ tu cảnh giới, ít nhất từ nay về sau có thể bảo toàn ý thức bản thân mà sống sót." Yên La Quỷ tựa hồ cũng phát giác mình ép quá chặt, liền hơi thả lỏng.

"Ngươi nên hiểu, hiện tại giá trị tồn tại duy nhất của ngươi là Phần Tịch Kiếm, nếu không chịu nói cho ta biết thì chỉ có đường chết,

không còn lựa chọn nào khác.” Yên La Quỷ mặc dù ngày thường hay hóa thành nữ tử dung mạo cực kỳ yêu diễm, nhưng xưa nay lãnh khốc vô tình.

Nếu không nàng cũng sẽ không ngay từ đầu đã hạ thủ nặng tay với Bách Lý Đồ Tô như vậy.

“Để ta trở thành Quỷ tu, biến thành nô lệ của ngươi?” Bách Lý Đồ Tô nén đau đớn trong bụng, nghiến răng nghiến lợi chất vấn.

“Ít nhất làm nô lệ, ngươi có thể dùng ý thức của mình tiếp tục sống sót.” Yên La Quỷ cười lạnh nói.

“Vậy thì nằm mơ đi!

Nếu muốn giết ta thì mau động thủ!” Bách Lý Đồ Tô lạnh lùng mắng to, thế mà hoàn toàn không có một tia thỏa hiệp!

Lời vừa dứt, một trận âm khí ẩn hiện trước mặt, sau đó ngưng kết thành bộ dáng Yên La Quỷ.

Nhưng lúc này trên gương mặt yêu diễm kia tràn đầy phẫn nộ, nàng sải bước đi tới túm lấy đầu Bách Lý Đồ Tô: “Ta chỉ hỏi lại một lần, nói hay không?” Bách Lý Đồ Tô không trả lời, khóe mắt liếc nhìn Phần Tịch Kiếm cắm ở bên cạnh.

Hắn biết hiện tại hy vọng sống sót duy nhất nằm trong thanh kiếm này.

“Giúp ta!” Bách Lý Đồ Tô không biết làm sao giao tiếp với Kiếm linh, chỉ có thể lớn tiếng hô hoán trong lòng.

Cũng trong sát na đó, trước mắt hắn một trận choáng váng, tất cả cảm quan và ý thức toàn bộ đều thu vào trong ý thức hải.

Tại nơi đó, Bách Lý Đồ Tô nhìn thấy một thân ảnh khác xuất hiện trước mắt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó tự nhiên là Kiếm linh của Phần Tịch Kiếm.

“Thật không biết tự lượng sức mình, nếu sớm cầu xin ta giúp đỡ, cũng không đến mức luân lạc đến tình cảnh này.” Kiếm linh kia bỗng nhiên mở miệng, giờ phút này nó có thể miệng nói tiếng người, hiển nhiên trong khoảng thời gian này đã trưởng thành cực nhanh.

“Bớt nói nhảm, nếu ta chết, ngươi cũng sẽ vẫn mệnh giống ta, ngươi hẳn là không nguyện ý chết trong tay một con quỷ quái khu khu (nhỏ bé) này chứ?” Bách Lý Đồ Tô phản vấn.

“Ta sẽ không giúp không công, ngươi biết ta muốn gì.” Kiếm linh trả lời cũng ngắn gọn, nó muốn đoạt lấy thân thể Bách Lý Đồ Tô làm thể xác.

Chương 772

“Ta sẽ không chủ động dâng cho ngươi đâu, nếu ngươi có năng lực đoạt lấy thì cứ việc, còn nếu không thể, thì ngoan ngoãn cút về trong kiếm cho ta.” Bách Lý Đồ Tô cười lạnh nói. "Sao cũng được." Kiếm linh kia dường như không cần suy nghĩ bao lâu, liền một miệng đáp ứng, "Dù sao tình huống hiện nay, ngươi cách cái chết cũng không xa, vô lực đề kháng ta." "Nếu ngươi làm được, cứ việc thử xem!" Bách Lý Đồ Tô lạnh lùng nói. "Giao thân thể của ngươi cho ta!" Trong nháy mắt, ý thức của Bách Lý Đồ Tô lại một lần nữa trở về thân thể, những vết thương chằng chịt truyền đến cơn đau kịch liệt gần như khiến hắn tái độ hôn mê.

Bàn tay Yên La Quỷ đang bóp lấy đầu lâu của hắn, sắp sửa đoạt lấy tính mạng! "Phần Tịch Kiếm!

Ngươi còn chờ cái gì!" Bách Lý Đồ Tô kiệt tận toàn lực gào lên một tiếng, gần như hao tổn hết thảy thể lực cuối cùng. "Hiện tại ngươi có la rách họng cũng vô dụng..." Yên La Quỷ đang muốn bóp nát đầu lâu Bách Lý Đồ Tô, lại không hề sát giác thanh Phần Tịch Kiếm rơi ở một bên bỗng nhiên tự hành bay lên, tịnh trong nháy mắt hóa thành một đạo hắc sắc lưu quang tập kích! "Oanh!" Hắc sắc lưu quang lấp lóe, Yên La Quỷ thốt bất cập phòng dưới tình huống đó bị trực tiếp kích toái đầu lâu!

Cũng tại khắc này, tất cả âm khí áp chế Bách Lý Đồ Tô tận số tiêu tán, những mũi tên âm khí xuyên qua trên người cũng theo đó biến mất. "Khụ khụ..." Bách Lý Đồ Tô ngã gục xuống đất, máu tươi trên vết thương như suối phun trào ra, vết thương xuyên qua bụng càng có thể rõ ràng nhìn thấy nội tạng bị phá toái.

Ý thức của hắn càng phát ra mơ hồ, có thể sát giác mệnh bất cửu hĩ. "Bách Lý Đồ Tô, ngươi còn chờ cái gì!" Thanh âm chất vấn của kiếm linh bỗng nhiên vang lên trong đầu, Bách Lý Đồ Tô mới miễn cưỡng hồi phục một chút thần trí. "Ngươi không có khả năng khống chế được ta!" Bách Lý Đồ Tô cắn chặt răng, một tay nắm lấy chuôi kiếm Phần Tịch Kiếm, sát khí trong chuôi kiếm kia lập tức di mạn toàn thân.

Đôi mắt trong veo của Bách Lý Đồ Tô cũng dần dần bị sát khí thôn phệ, bắt đầu từ khắc này, Bách Lý Đồ Tô tái vô nửa điểm ý thức.

Vết thương trí mạng ở bụng, cũng đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy được nhanh chóng khôi phục, chỉ trong ngắn ngủi một lát liền không còn nửa điểm thương tích, khôi phục như lúc ban đầu.

Pháp lực của Phần Tịch Kiếm đích xác cường đại, năng lực phục nguyên thương thế cũng xác thực kinh người! "A a a a a a!" Đầu lâu bị kích toái của Yên La Quỷ lần nữa sinh trưởng ra, trong đôi mắt tinh hồng kia lấp lóe vẻ phẫn nộ khó mà áp ức! "Dám đánh lén ta!" Nộ ý của Yên La Quỷ thăng đẳng đến cực hạn, dung nhan yêu diễm kia cũng trong nháy mắt vặn vẹo biến hóa, biến thành một bộ mặt ác quỷ dữ tợn.

Đây mới là bản tôn bộ dáng của hắn!

Bách Lý Đồ Tô không có trả lời hắn, chỉ cúi đầu cầm ngang Phần Tịch Kiếm, trực trực chỉ hướng đầu lâu đối phương.

Sát na gian, sát khí trên người Bách Lý Đồ Tô bộc phát đến cực hạn, toàn thân bị hắc ám sát khí bao phủ, khí tức bức người! "Không đúng...

Ngươi không phải tên tiểu quỷ kia!" Yên La Quỷ bị cỗ sát khí kia làm cho sợ hãi lui lại vài bước, nhịn không được hai tay run rẩy.

Cỗ sát khí kia tạo ra áp chế quá mức cường đại, thậm chí khiến hắn không cách nào dâng lên ý niệm đối kháng! "Tiểu tử ngươi điên rồi sao!

Ngay cả kiếm linh của Phần Tịch Kiếm cũng dám phóng xuất...

Không muốn sống nữa!" Yên La Quỷ kích động vạn phần chất vấn.

Bách Lý Đồ Tô chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đen kịt ngưng thị nhìn Yên La Quỷ, khóe miệng phù hiện một nụ cười tàn nhẫn: "Ta phải hảo hảo cảm tạ ngươi..." Yên La Quỷ phát ra tiếng gào thét tiêm lợi lao về phía Bách Lý Đồ Tô, âm khí quay cuồng vân dũng như một trận cuồng phong tịch quyển, nơi đi qua đều hiện ra một tầng băng tinh hậu trọng.

Nhiên nhi âm khí căn bản không cách nào lay động Bách Lý Đồ Tô mảy may, hắn y nguyên vị nhiên bất động, sát khí bình chướng quanh thân đã ngăn trở Yên La Quỷ tiến công. "Không thể như thế!" Yên La Quỷ mãnh nhiên bay lên không trung, thân thể bỗng nhiên nổ tung hóa thành một trận hắc sắc âm khí, như khói đặc nồng nặc bao trùm toàn bộ hang động.

Thân ảnh Bách Lý Đồ Tô cũng bị bao phủ ở trong đó.

Đôi mắt đen của Bách Lý Đồ Tô nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên dâng lên một tia hứng thú.

Hắn tự cảm thấy, pháp thuật này rất thú vị. "Chết!" Khuôn mặt quỷ dị dữ tợn của Yên La Quỷ bỗng nhiên ẩn hiện trong sương mù, trương khai huyết bồn đại khẩu cắn xuống đầu Bách Lý Đồ Tô!

Bách Lý Đồ Tô mãnh nhiên đánh ra một chưởng sát khí phấn toái cái đầu quỷ kia, nhưng nó lại hóa thành một trận khói mù tán đi.

Cũng trong nháy mắt này, thân hình Yên La Quỷ ẩn hiện ở phía

sau, thừa dịp Bách Lý Đồ Tô phân thần liền huyễn hóa ra vô số đạo âm khí trùy thứ (gai nhọn) phun ra!

Những gai nhọn âm khí kia như một trận mưa đen tập kích, Bách Lý Đồ Tô gần như hoàn toàn không có bất kỳ dư địa nào để né tránh. "Ngươi chết chắc rồi!" Trong mắt Yên La Quỷ lấp lóe vẻ điên cuồng!

Nhiên nhi sát na gian, sau lưng Bách Lý Đồ Tô vẽ ra một cái tàn ảnh sát khí, tàn ảnh kia nhanh chóng huy động trường kiếm phách khảm ra một đạo thập tự kiếm khí, sau đó mãnh nhiên đâm một kiếm lên trên, dẫn phát một trận sát khí bạo phát kịch liệt! "Oanh long!" Trong nháy mắt, uy lực khủng bố đem âm khí trùy thứ của Yên La Quỷ tận số phấn toái, Yên La Quỷ cũng tại cú va chạm chính diện bị bạo tạc chi lực đánh bay!

Âm khí di mạn toàn bộ hang động toàn bộ tán đi, Yên La Quỷ mới kinh giác sự đáng sợ của Phần Tịch Kiếm. "Tiểu tử!

Phần Tịch Kiếm thì lại như thế nào, ta hôm nay nhất định phải chưởng khống ngươi!" Khuôn mặt vốn dữ tợn khả ác kia càng thêm vặn vẹo, lồng ngực hắn nứt toác ra, hóa thành một cái miệng khổng lồ gào thét dữ tợn!

Cự khẩu kia thôn thổ ra âm khí cuồn cuộn, như sóng triều không ngừng tập kích, trong chốc lát hang động biến thành hầm băng, tường vách bao phủ lên từng tầng từng tầng băng dày.

Âm khí này là do mệnh hồn của Yên La Quỷ tu luyện ra, sự âm hàn không những có thể khiến bất kỳ huyết nhục chi khu nào đông kết, thậm chí có thể khiến linh thể cũng không cách nào đào thoát sự xâm thực!

Trận gió lốc âm khí càng phát ra nồng nặc, thậm chí trong không khí ngưng kết thành từng đạo băng tiết âm khí tế toái điên cuồng cắt chém thân thể Bách Lý Đồ Tô, trong phiến khắc Bách Lý Đồ Tô liền

thương tích đầy mình, máu tươi không ngừng từ vết thương chảy xuôi ra.

Nhưng trong đôi mắt đen của Bách Lý Đồ Tô chẳng những không có nửa điểm úy kỵ, ngược lại càng không thèm để ý mà sải bước đi về phía hắn, hàn băng khí tức không cách nào khiến bước chân hắn đình chỉ mảy may. "Không có khả năng!" Yên La Quỷ mục tí dục liệt, Bách Lý Đồ Tô tơ hào không cách nào bị trì trệ, thậm chí trên Phần Tịch Kiếm cũng không có ngưng kết nửa điểm băng sương!

Lập tức hắn mãnh nhiên phát hiện, vết thương trên người Bách Lý Đồ Tô không còn chảy máu, hắn đã đem huyết dịch trong cơ thể đóng băng lại!

Bất quá chuyển niệm hắn liền minh bạch, Bách Lý Đồ Tô lúc này chẳng qua là kiếm khôi lỗi, bản thể hắn căn bản không thể dùng nhục thể sinh linh tầm thường để cân nhắc! "Ta có một chút kỳ quái...

Nếu ngươi cảm thấy có thể tuỳ tiện đánh bại ta... vậy vì sao phải lãng phí nhiều thời gian như vậy, muốn đem Phần Tịch Kiếm đoạt tới tay?" Bách Lý Đồ Tô hóa tác một đạo hắc sắc thiểm quang lướt tới, Yên La Quỷ chưa nhìn rõ trước mắt, một khắc sau liền phát giác thân thể của mình bị mãnh nhiên quán xuyên!

Tái độ hồi thần, Yên La Quỷ kinh giác mình bị đóng đinh trên vách tường, thứ quán xuyên bụng chính là thanh Phần Tịch Kiếm kia. "Ngươi giết không được ta!" Yên La Quỷ cắn chặt răng, trong mắt lấp lóe vẻ đắc ý, "Ta là quỷ hồn linh thể, không có khu quỷ pháp thuật thì không có khả năng...

A a a a a a!" Lời của Yên La Quỷ chưa dứt, thân thể hắn liền nhiên thiêu một trận hắc sắc hỏa diễm, nhanh chóng thiêu đốt từng tấc huyết nhục của hắn!

Nơi hắc sắc hỏa diễm đi qua, thân thể Yên La Quỷ bắt đầu dần

dần sụp đổ ngói giải, thậm chí âm khí tản đi cũng không cách nào tái độ khôi phục, hắn sợ mất mật phát giác hồn phách của mình đang bị dần dần chi giải. "Sát khí hóa dương..." Nỗi sợ hãi tử vong lập tức quanh quẩn tại tâm đầu Yên La Quỷ, lúc này hắn mới phát giác mình quá coi thường Phần Tịch Kiếm rồi!

Chương 773

Ban đầu hắn cho rằng đây chẳng qua là một thanh ma khí cường đại hù dọa người đời, hiện tại mới phát hiện căn bản là một cái tà vật đòi mạng. "Ta phải cảm tạ ngươi a..." Bách Lý Đồ Tô lưu lộ ra một nụ cười tà ác, thanh âm khàn khàn khó nghe.

Nếu như không phải Yên La Quỷ cho một cơ hội, hắn cũng không có khả năng cướp được thân thể Bách Lý Đồ Tô.

Lúc này hồn phách Bách Lý Đồ Tô bị gắt gao áp chế, tái vô khả năng đoạt lại quyền khống chế thân thể.

Duy nhất làm cho hắn ảo não chính là, hồn phách hai người độ cao đồng hóa, không thể để cho Bách Lý Đồ Tô hồn phi phách tán, bất quá tịnh không quan trọng.

Dù sao hồn phách Bách Lý Đồ Tô cũng không có khả năng một lần nữa phục tô. "Đại nhân, ngài tha mạng...

Ta nguyện ý từ đây về sau vì ngài hiệu lực, trở thành nô bộc của ngài, tịnh đem mệnh hồn giao cho ngài chưởng khống!" Dưới sinh tử quan đầu, Yên La Quỷ rốt cuộc không còn bá đạo ngang ngược như trước, ngược lại giống như con sâu cái kiến đáng thương sắt sắt phát run cầu xin tha thứ. "Đối với ta vô dụng." Bách Lý Đồ Tô lạnh lùng liếc hắn một cái, mãnh nhiên đem một luồng sát khí chú nhập Phần Tịch Kiếm, sát khí cuồng bạo kia trong nháy mắt tạc liệt, đem hồn phách Yên La Quỷ đánh cho hôi phi yên diệt! "Hỗn đản, ta muốn ngươi chết a a a a a!" Yên La Quỷ tại thời khắc cuối cùng trước khi hôi phi yên diệt, âm khí của hắn lần nữa ngưng kết chú nhập vào đại não Bách Lý Đồ Tô, nhanh chóng xâm nhập ý thức hải của hắn.

Đương nhiên, lúc này kẻ bị xâm nhập không phải Bách Lý Đồ Tô,

mà là Phần Tịch Kiếm. "Có ý tứ..." Hắn phát giác trước mắt chợt xuất hiện một đạo huyễn tượng, đó là cảnh quan trong mười tám tầng địa ngục, vô số quỷ hồn tại trước mặt thừa thụ lấy hình phạt cực kỳ khủng bố, tịnh phát ra tiếng kêu rên nhiếp nhân tâm phách!

Những hình pháp này cũng đều không một ngoại lệ chiếu rọi tại trên thân thể hắn, cứ việc lúc này chỉ là ý thức huyễn tượng trong não hải, nhưng những cơn đau nhục thể xâm thực kia lại là chân chân thiết thiết.

Yên La Quỷ trước khi chết, cuối cùng lưu cho hắn một đạo huyễn tượng tra tấn, muốn đem kiếm linh của Phần Tịch Kiếm vây khốn trong huyễn tượng vĩnh viễn chịu tra tấn không cách nào thoát thân. "Ngu xuẩn." Huyễn tượng ở trước mặt hắn vẻn vẹn chỉ duy trì được một lát liền phá toái biến mất.

Phần Tịch Kiếm căn bản không phải nhân loại, căn bản không biết thống khổ của ý thức nhân loại cùng thống khổ của nhục thân, vẻn vẹn chỉ có bản năng sinh tồn và dục vọng lược đoạt.

Những pháp thuật và huyễn tượng nhắm vào phàm nhân, đối với hắn căn bản hào vô ý nghĩa.

Khi huyễn tượng phá toái, ý thức của Phần Tịch Kiếm trọng quy bản thể, Yên La Quỷ cũng triệt để diệt vong. "Nhục thân này thực sự là quá yếu ớt...

Ngay cả một phần mười thực lực của ta cũng phát huy không ra..." Bách Lý Đồ Tô trên dưới dò xét chính mình, thần sắc bất mãn ý. "Oanh long!" Đúng lúc này, một đầu khác của hang động truyền đến thanh âm bạo tạc băng tháp, sau đó một cái thân ảnh nhanh chóng xông vào hang động, đó là một người sống. "Bách Lý Đồ Tô!" Khi thân ảnh kia xuất hiện, Bách Lý Đồ Tô liếc mắt nhìn qua, trực giác cảm thấy người đang thở hồng hộc trước mặt khá quen mắt. "Gọi là...

Phong Quảng Mạch?" Bách Lý Đồ Tô nhíu mày, lạnh lùng chất vấn. "Thật tốt quá, ngươi không chết!" Phong Quảng Mạch trước mắt nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô hào phát vô thương, chỉ là y phục rách rưới thì đại hỉ không thôi.

Hắn vừa mới tiếp được tín hiệu cầu cứu từ U Phong Tình Tuyết, vừa vặn ở một dải phụ cận hái thuốc, cho nên đi trước một bước để đạt tới nơi này.

Phong Quảng Mạch trước đó thập phần lo lắng, biết rõ thủ đoạn của Yên La Quỷ cực kỳ ngoan độc, sinh sợ muộn một khắc thì tính mạng Bách Lý Đồ Tô khó bảo toàn.

Nhưng may mắn là người không có việc gì. "Yên La Quỷ đâu?

Tên kia chạy rồi?

Ta lần này nhất định phải hảo hảo giáo huấn cái tên hỗn trướng này, ngay cả khách nhân của Phong Đô Thành cũng dám đụng!" Phong Quảng Mạch nhìn quanh bốn phía, phẫn nộ không thôi đại mạ đạo.

Nhưng một khắc sau, Phong Quảng Mạch mãnh nhiên phát giác nguy cơ bức cận, theo bản năng thiểm thân né tránh, sau một cái hô hấp vị trí hắn vừa đứng liền bị phách khảm ra một đạo rãnh sâu hoắm! "Bách Lý Đồ Tô, ngươi làm gì!" Phong Quảng Mạch khó có thể tin nhìn Bách Lý Đồ Tô, lúc này hậu giả nhưng nhiên bảo trì tư thế xuất kiếm, thần sắc lược có kinh ngạc, tựa hồ kỳ quái Phong Quảng Mạch vì sao có thể tránh thoát một kích này. "Phản ứng của ngươi không tệ a...

So với tên Yên La Quỷ kia mạnh hơn nhiều, nếu như ngươi có thể tới sớm một chút, không chừng Bách Lý Đồ Tô đã được cứu rồi." Bách Lý Đồ Tô nhe răng cười nhìn về phía Phong Quảng Mạch. "?" Phong Quảng Mạch theo bản năng cảm thấy những lời này của Bách Lý Đồ Tô giống như điên rồi, đang muốn chất vấn, lại mãnh nhiên

phát giác, Bách Lý Đồ Tô lúc này trong tay đang nắm Phần Tịch Kiếm.

Lại nhìn về phía hậu giả, đôi mắt hắn một mảnh đen kịt, sát khí quanh thân thăng đằng, cỗ uy áp bàng đại kia gần như làm cho người ta không cách nào hô hấp, tuyệt đối không phải sức mạnh vốn có của Bách Lý Đồ Tô! "Tiểu tử này rốt cuộc bị bức đến mức vô nại rồi a..." Đến tận đây, không cần nói nhiều, Phong Quảng Mạch minh bạch hết thảy sự tình, trong lòng ảo não không thôi.

Nếu như hắn có thể tới sớm một đoạn thời gian, Bách Lý Đồ Tô cũng không đến mức bị bức phải cưỡng ép giá ngự Phần Tịch Kiếm! "Bách Lý Đồ Tô!

Ngươi hiện tại còn có ý thức không?

Có biện pháp đem thân thể đoạt lại hay không!" Phong Quảng Mạch cấp thiết hô to.

Nhưng đáp lại hắn chỉ là một đạo kiếm khí mãnh nhiên huy xuất của Bách Lý Đồ Tô, hắn vội vàng rút lui né tránh, đạo kiếm khí kia lại đem sơn động cường lực phách khảm ra một đạo liệt ngấn thật sâu. "Oanh long!" Giờ khắc này, toàn bộ sơn thể đều đang theo đó kịch liệt chấn chiến.

Bách Lý Đồ Tô tơ hào không thèm để ý những thứ này, kiếm khí huy khảm ra một đạo so với một đạo càng lăng lệ, điên cuồng, trong nháy mắt liền đem sơn động oanh kích đến ngàn thương trăm lỗ, sơn thể chấn chiến cũng càng ngày càng lợi hại.

Hào vô nghi vấn, kiếm linh căn bản không quan tâm sơn thể có sụp đổ hay không, dù sao thân thể chịu vết thương trí mạng cũng có thể nhanh chóng phục nguyên, nhưng Phong Quảng Mạch liền sẽ không được như thế. "Đáng chết!" Phong Quảng Mạch biết rõ nếu trì hoãn tiếp tất tử vô nghi, tức khắc nắm lấy khoảng trống nan giải thiểm thân xông ra hang động, hắn cũng không thể bạch bạch táng thân tại

nơi này! "Cho ta trở về!" Bách Lý Đồ Tô đem Phần Tịch Kiếm mãnh nhiên cắm vào mặt đất, sát khí cuồng bạo kia mượn nhờ kiếm phong không ngừng chú nhập vào sơn thể, điên cuồng phá hoại văn lý và vách đá của sơn mạch! "Tích ba!" Phong Quảng Mạch tâm kinh nhục khiêu nhìn vách tường hang động nhanh chóng leo lên những vết rạn nứt chi chít như mạng nhện, một lát cũng không dám trì hoãn! "Oanh long!" Bỗng nhiên, một phiến vách đá trên đỉnh đầu Phong Quảng Mạch than tháp xuống, nhiên hắn mắt sắc tay nhanh, tức khắc bắn ra kiếm quang đem tảng đá rơi kia giảo toái, mới may mắn thoát khỏi nguy cơ bị chôn vùi.

Nhưng chưa đợi Phong Quảng Mạch kịp thở một hơi, một trận hàn ý bức người từ phía sau đánh tới, ngay sau đó mấy đạo trói buộc do sát khí ngưng kết gắt gao quấn quanh tứ chi và thân thể Phong Quảng Mạch, tịnh cưỡng ép đem khí tức, pháp lực của hắn áp chế! "Đáng chết!" Trong lòng Phong Quảng Mạch băng lương, kiệt lực muốn xông phá trói buộc, tịnh ra lệnh phi kiếm giết trở về tự cứu, nhiên một khắc sau pháp lực của hắn liền bị hoàn toàn cấm chế, trở nên cùng phàm nhân căn bản không khác biệt, càng không có khả năng xông phá trói buộc.

Phong Quảng Mạch trong lòng biết, pháp lực của Phần Tịch Kiếm quá mức cường đại, căn bản khó mà cùng nó chống lại! "Ngươi muốn đi đâu?" Lúc này, Bách Lý Đồ Tô đã đến sau lưng Phong Quảng Mạch, nhìn Phong Quảng Mạch hào vô phản kích chi lực, cười lạnh nói: "Vừa vặn, ta cần một ít hồn phách người sống để tế kiếm, tu vi của ngươi tuy không đủ xem, nhưng ít ra cũng là một cái người tu hành." Bách Lý Đồ Tô chậm rãi giơ lên Phần Tịch Kiếm trong tay, kiếm phong vừa dày vừa cùn lấp lóe hắc sắc quang mang, hướng về phía Phong Quảng Mạch bổ xuống.

Sinh tử du quan chi tế, Phong Quảng Mạch vong hồn đại mạo, kiệt

tận toàn lực hô to: "Bách Lý Đồ Tô!

Tiểu tử ngươi thật sự một chút ý thức cũng không có rồi sao!

Tranh thủ thời gian cho ta tỉnh lại!" Nhưng hào vô ý nghĩa, kiếm phong rơi xuống kia căn bản không có một khắc trì trệ, mắt thấy sắp sửa chém giết Phong Quảng Mạch.

Ngàn cân treo sợi tóc, ngay cả Phong Quảng Mạch cũng tự nhận tất tử vô nghi, kiếm phong lại treo ở trên đỉnh đầu hắn, phiến khắc không có rơi xuống.

Chương 774

"Chuyện gì xảy ra..." Phong Quảng Mạch kinh hồn chưa định, Bách Lý Đồ Tô thì diện mục dữ tợn, kiệt tận toàn lực cũng không cách nào làm cho kiếm nhận rơi xuống thêm một tấc.

Cùng lúc đó, Phong Quảng Mạch phát hiện trói buộc trên người hoàn toàn giải trừ, pháp lực cũng có thể vận tác tự như, vội vàng tránh đi Bách Lý Đồ Tô, mãnh nhiên kích phát pháp lực hóa thành một đạo lưu quang xông ra khỏi hang động!

Phong Quảng Mạch sau khi giết ra hang động, nhưng vẫn không quên trở tay đánh ra một đạo lôi quang oanh kích hang động, trong chốc lát tòa sơn mạch triệt để sụp đổ chôn vùi, mạn thiên yên trần thăng đẳng, thật lâu không tan. "Hưu Ninh tiền bối, xin lỗi!" Nhìn hang động sụp đổ kia, Phong Quảng Mạch trong lòng áy náy.

Trơ mắt nhìn Bách Lý Đồ Tô bị Phần Tịch Kiếm thôn phệ, lại vô lực cứu vãn, thậm chí không thể không xuất thủ đem hắn mai táng tại trong phiến sơn mạch này.

Cứ việc hắn cũng không muốn, nhưng nếu không làm như vậy, Phần Tịch Kiếm khu sử thân thể Bách Lý Đồ Tô đi vào trần thế gian, nhất định sẽ nhấc lên một tràng tinh phong huyết vũ cực kỳ khủng bố, không biết bao nhiêu sinh linh sẽ theo đó tao ngộ đồ thán. "Ngươi cũng không có xin lỗi Hưu Ninh." Bỗng nhiên, một cái thanh âm vang lên bên cạnh Phong Quảng Mạch, hậu giả theo bản năng nhìn lại, lại phát hiện người tới là Ngao Tông - người lúc trước tại trong thôn trang trợ giúp bọn họ! "Tiền bối, ngươi..." Phong Quảng Mạch gần như không dám tin vào mắt mình, lập tức minh bạch vừa rồi vì sao mình được cứu.

Tất nhiên là Ngao Tông xuất thủ áp chế lại Bách Lý Đồ Tô, tịnh hóa giải cấm chế trói buộc trên người hắn! "Ngươi cho rằng Phần Tịch Kiếm có thể bị chút thủ đoạn này dễ dàng áp chế sao?" Ngao Tông không để ý đến Phong Quảng Mạch, ra hiệu hắn nhìn về phía trước.

Lúc này Phong Quảng Mạch mới thấy, khói bụi che khuất bầu trời vừa mới bình tức xuống, một thân ảnh xách trường kiếm đã nhiên chậm rãi đi ra.

Đó chính là Bách Lý Đồ Tô đang bị Phần Tịch Kiếm đoạt xá.

Lúc này, trên người Bách Lý Đồ Tô đa xử thụ thương, y phục rách rưới, máu tươi không ngừng chảy xuôi trên mặt đất, nếu là phàm nhân bị thương thế này chỉ sợ khó mà hoạt mệnh.

Nhưng lúc này, thương thế sâu tới xương của Bách Lý Đồ Tô đều đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy được nhanh chóng khôi phục, có thể thấy được sự cường đại của Phần Tịch Kiếm.

Phong Quảng Mạch ách nhiên thất tiếu, mới phát giác thủ đoạn của mình thực sự là vô dụng.

Bất quá, không cần lo lắng nữa, tiếp xuống là sự tình hắn không thể nhúng tay. "Phong Quảng Mạch, ta vốn chỉ muốn giết nhục thân này, hiện tại để ngươi hồn phi phách tán, cũng khó tha thứ tội!" Bách Lý Đồ Tô mặt đầy sát khí, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu huyết hồng, sát khí di mạn gần như bao phủ toàn thân.

Phong Quảng Mạch cũng không ngôn ngữ, chỉ cười lạnh một tiếng tịnh lui sang một bên, Bách Lý Đồ Tô mới nhìn thấy Ngao Tông đang đứng ở một bên, thần sắc mãnh nhiên sững sờ!

Kiếm linh của Phần Tịch Kiếm lúc vừa mới đản sinh, liền lĩnh giáo qua U Minh chi lực của Ngao Tông cường đại cỡ nào, tịnh thâm

tri sự khủng bố của nó, hiện tại đã nhiên ký ức vẫn còn mới mẻ!

Tại trong tuế nguyệt bị phong ấn trong kiếm thân, kiếm linh càng trực quan phát giác thực lực của Ngao Tông như thế nào, đó căn bản là một cái vực sâu không cách nào quan sát đáy! "..." Thân thể Bách Lý Đồ Tô đang khẽ run rẩy, nỗi sợ hãi của kiếm linh đối với Ngao Tông căn bản không cách nào áp ức, vẻn vẹn chỉ cảm thụ áp chế đến từ U Minh chi lực của Ngao Tông đã gần như khó mà đối kháng. "Hồn phách của Bách Lý Đồ Tô, như thế nào?" Ngao Tông lạnh lùng hỏi.

Không có một khắc trì hoãn, kiếm linh vội vàng trả lời: "An hảo!

Ta sẽ không hủy diệt hồn phách của hắn, nếu không ta cũng sẽ hồn phi phách tán." Ngao Tông hài lòng gật đầu: "Lượng ngươi cũng không dám.

Hiện tại, cút về trong kiếm, trả lại nhục thân cho hắn." Kiếm linh do dự.

Hắn thâm tri nếu làm trái ý chí Ngao Tông hậu quả sẽ như thế nào, nhưng đây e rằng là cơ hội duy nhất.

Bách Lý Đồ Tô trải qua lần đoạt xá này, nhất định sẽ đối với Phần Tịch Kiếm càng thêm giới bị, nếu muốn tái đoạt xá nhất định khó càng thêm khó.

Càng đáng sợ hơn một điểm là, mỗi một lần Bách Lý Đồ Tô bị đoạt xá, sự đề kháng đối với sát khí sẽ càng thêm cường đại, sợ rằng cuối cùng hắn sẽ càng thêm tự như sử dụng sát khí, hoàn toàn không lo lắng bị đoạt xá.

Nếu như thế, cũng đại biểu kết cục cuối cùng của nó chỉ có thể trở thành vũ khí của Bách Lý Đồ Tô, mặc cho hắn sử dụng.

Cân nhắc mãi, kiếm linh đưa ra một quyết định thập phần điên cuồng: Đào tẩu!

Hắn mãnh nhiên cắm một kiếm vào đại địa, trong chốc lát kích phát ra tất cả sát khí, hắc vụ di mạn chân trời, không đơn giản là tầm mắt, gần như ngay cả pháp lực, thần thức đều có thể tuỳ tiện áp chế!

Phong Quảng Mạch ở trong hắc vụ gần như biến thành một kẻ mù lòa, vội vàng lui lại tịnh tế xuất pháp bảo, sinh sợ kiếm linh đánh lén trong hắc vụ. "Không sợ, nghiệt súc lại có bực này đảm lượng!" Bỗng nhiên, một trận cương phong mãnh liệt cuốn tới, đem trận hắc vụ che khuất bầu trời này tận số thổi tan, Phong Quảng Mạch mới phát hiện, kiếm linh đã hoàn toàn không thấy tung tích.

Quả nhiên giống như Ngao Tông nói, hắn chỉ mượn cơ hội này bỏ chạy! "Ngao tiền bối, ngàn vạn lần không thể để Phần Tịch Kiếm đào tẩu a, ngài có thể hay không..." Phong Quảng Mạch lòng nóng như lửa đốt, nếu để cho Phần Tịch Kiếm trốn đến nơi nhân khẩu tụ tập, hậu quả đơn giản không dám tưởng tượng! "Điêu trùng tiểu kỹ." Ngao Tông nhẹ nhàng đánh một cái búng tay, phiến khu vực này trong nháy mắt bị một đạo kết giới cưỡng ép cấm chế.

Kết giới cấm chế tắc vừa vặn đem kiếm linh sắp sửa đào tẩu vây khốn! "Làm sao lại như vậy..." Kiếm linh cuồng táo không thôi, nhưng bất luận nếm thử như thế nào, U Minh chi lực vô hình kia giống như không khí không lỗ nào không lọt, đem hắn gắt gao khóa chặt!

Giờ khắc này kiếm linh lập tức minh bạch, hết thảy nỗ lực tại trong mắt Ngao Tông căn bản không đáng nhắc tới.

Cứ như vậy, đào tẩu thì có ích lợi gì?

Pháp lực của Ngao Tông sợ là có thể lập tức tìm ra hắn lần nữa, tịnh đem hắn mạt sát! "Ta chỉ cho ngươi cơ hội cuối cùng." Thanh âm của Ngao Tông lại một lần nữa vang lên bên tai, lệnh hắn nhịn không được rùng mình một cái. "Tuân mệnh..." Kiếm linh không có bất kỳ nói nhảm nào, tức khắc từ giữa không trung rơi xuống, ngoan ngoãn

trở lại trước mặt Ngao Tông, hai tay dâng lên Phần Tịch Kiếm quỳ xuống, ra hiệu không đánh mà hàng. "Tốt." Ngao Tông đối với thái độ của tên này tương đối hài lòng, "Nếu như không phải sợ thương tổn đến hồn phách Bách Lý Đồ Tô, người hiện tại đã hồn phi phách tán rồi." "Kiếm linh của ngươi tốn mấy ngàn năm thời gian mới tu luyện ra, đừng nên vì một chút chuyện nhỏ mà để nó hôi phi yên diệt a." Ý vị trong lời nói của Ngao Tông lại rõ ràng bất quá, kiếm linh không dám phản bác, chỉ đành cúi đầu, đem hồn phách của mình một lần nữa lui về trong Phần Tịch Kiếm.

Trong chốc lát, hắc sắc sát khí hoàn nhiễu quanh thân Bách Lý Đồ Tô biến mất, đôi mắt huyết hồng kia tái độ trở lại thanh minh.

Đồng thời quanh thân cũng không còn khí tức băng lãnh bức người, hết thảy một lần nữa khôi phục bình thường. "Thật đau..." Trọng tân trở về thân thể, Bách Lý Đồ Tô nhịn không được ôm lấy đầu, giờ phút này thật là đầu thống dục liệt.

Phần Tịch Kiếm tại lúc chiếm cứ thân thể hắn cũng đang tiến hành cải tạo tế vi để tiện cho việc chiếm cứ, cũng bởi vậy khi Bách Lý Đồ Tô đoạt lại thân thể thì đại cảm giác khó chịu. "Đại ca, vừa rồi là ngài giúp ta trở lại nhục thân đi, thật sự là quá cảm tạ...

Di?

Phong đại ca cũng ở đây?" Bách Lý Đồ Tô nhìn thấy Phong Quảng Mạch thì kinh ngạc. "Đương nhiên, ngươi thế nhưng là suýt chút nữa muốn cái mạng của ta." Phong Quảng Mạch cười nói.

Bách Lý Đồ Tô có chút xấu hổ cười cười, biết rõ Phong Quảng Mạch là có ý gì. "Bách Lý Đồ Tô, gan của ngươi cũng thật không nhỏ, nếu lại bị xâm chiếm thân thể siêu quá tròn một ngày, hồn phách của ngươi sẽ vĩnh viễn không thể trở về." Lúc này, Ngao Tông ở một bên mở miệng nói. "Đại ca, đa tạ ngài cứu ta.

Nhưng lần này ta thật sự là bách bất đắc dĩ." Bách Lý Đồ Tô thở dài một hơi.

Lúc ấy nếu không mượn nhờ sức mạnh của Phần Tịch Kiếm, chỉ sợ đã bị Diêm La Quỷ mạt sát rồi. "Ta nguyên bản cho rằng trên đời người biết được Phần Tịch Kiếm không nhiều, hiện tại xem ra tịnh phi như thế, cứ như vậy mang theo Phần Tịch Kiếm chiêu dao thị chúng, chỉ sợ là nguy hiểm." Ngao Tông như có điều suy nghĩ nói.

Chương 775

"Ta thật sự không thể thoát khỏi nó sao?" Bách Lý Đồ Tô nhìn Phần Tịch Kiếm cắm trên mặt đất, thần sắc tràn đầy ưu lự.

Nếu có khả năng, hắn thật muốn đem nó ném bao xa thì ném, tốt nhất cả một đời cũng không gặp lại.

Bảo vật trong mắt người khác, tại trong tay hắn là sự trói buộc và uy hiếp triệt đầu triệt đuôi. "Đương nhiên là không thể, bất quá biện pháp cũng không phải là không có..." Ngao Tông thoáng tư sách phiến khắc, tiến lên nắm lấy chuôi kiếm Phần Tịch Kiếm.

Tại lúc nắm lấy chuôi kiếm, hắn có thể rõ ràng sát giác, kiếm linh trong kiếm bắt đầu sắt sắt phát run.

Hiển nhiên, tên kia đang sợ hãi.

Ngao Tông đương nhiên sẽ không thu thập nó, trước mắt cũng không có tâm tư đó, chỉ đem một luồng U Minh chi lực chú nhập trong đó.

Trong nháy mắt, ngoại mạo của Phần Tịch Kiếm đại biến, từng tầng thiết tú (rỉ sét) trên kiếm phong bị ẩn đi, chuôi kiếm cũng biến thành trường kiếm cực kỳ phổ thông.

Thoạt nhìn, cùng kiếm tùy thân mang theo của người hành tẩu giang hồ tịnh không có khác biệt.

Sát khí trong đó càng là vô tung cảm tri. "Từ nay về sau, chỉ cần ngươi không chủ động sử dụng sát khí trong Phần Tịch Kiếm, nó sẽ không hiển hiện nguyên hình, hẳn là có thể tránh miễn hứa đa phiền toái." Thủ đoạn của Ngao Tông nhìn như tầm thường, nhưng thực tế lại phi thường lợi hại.

Trừ khi có người khác có thể nắm giữ U Minh chi lực, nếu không căn bản không cách nào sát giác Phần Tịch Kiếm là bản tôn. "Thật lợi hại..." Phong Quảng Mạch dùng thần thức tham tra một phen, lại cũng không cách nào nhìn ra bộ dáng bị ngụy trang, không khỏi kinh thán một tiếng.

Phải biết, pháp lực của hắn tại trong người tu hành cũng là phi bỉ tầm thường, nếu như ngay cả hắn đều có thể dễ dàng lừa gạt, vậy trên đời này sợ là không có bao nhiêu người có thể nhìn thấu. "Đa tạ đại ca!" Bách Lý Đồ Tô xách Phần Tịch Kiếm lên, sau khi huy động một phen, phát hiện kiếm linh dường như lão thực hơn nhiều.

Không giống như lúc vừa mới tiến vào sâm lâm, Phần Tịch Kiếm tựa hồ đang chủ động phát ra sát khí, Bách Lý Đồ Tô trong lòng thầm mắng tên hỗn đản này khủng bố là cố ý hấp dẫn cường giả tới gần cướp đoạt.

Như hôm nay bị tiến hành ngụy trang, Phần Tịch Kiếm tự nhiên cũng sẽ không làm ra loại tiểu thủ cước này. "Đồ Tô, ta ngôn quy chính truyện, chuyện ngươi muốn tìm hiểu và nguyên nhân ta đã nghe nói, ta muốn ngươi thành thật trả lời, những thôn dân kia không phải ngươi giết chứ?" Phong Quảng Mạch bỗng nhiên trịnh trọng kỳ sự hỏi. "Đương nhiên không phải, Phong đại ca!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng biện giải, "Ngươi hiểu rõ tính cách của ta, ta làm sao sẽ bình bạch vô cố đồ sát nhiều sinh linh như vậy!" Phong Quảng Mạch lắc đầu cười khổ: "Trước đó ta tự nhiên cũng là không tin, nhưng vừa rồi..." Phong Quảng Mạch nói đến đây liền dừng lại, Bách Lý Đồ Tô tự nhiên nghe được ra là đang ám chỉ Phần Tịch Kiếm. "Phong đại ca, ngươi phải tin tưởng ta, Phần Tịch Kiếm tại trong tay ta vẻn vẹn chỉ mất khống chế một lần này, ta tại lúc trừ yêu ở thôn trang kia căn bản không có động dụng sức mạnh của Phần Tịch Kiếm!" Bách Lý Đồ Tô không thể không trọng thân, Phong Quảng Mạch mới diện sắc tốt hơn

một chút.

Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng nói: "Mất khống chế một lần, ngươi cho rằng là ít sao?" Lời này vừa nói ra, Bách Lý Đồ Tô không biết nên trả lời như thế nào, thần sắc có chút nữu ny. "Lúc trước tại Thiên Dung Sơn, ngươi đã từng khải dụng một lần Phần Tịch Kiếm, khi đó là ta giúp ngươi hóa giải, lần thứ hai là Huyết Quỷ Tông Chủ chủ động tìm chết, nếu không lần kia ngươi cũng tất sẽ mất khống chế.

Như thế tuỳ tiện động dụng Phần Tịch Kiếm, ngươi hẳn là bởi vì trước đó tịnh không có tạo thành bất kỳ hậu quả gì đi, ta thấy ngươi căn bản không có ý thức được sự đáng sợ của Phần Tịch Kiếm." Lời này của Ngao Tông, lập tức điểm tỉnh Bách Lý Đồ Tô!

Chính như Ngao Tông nói, tại sau nhiều lần được hóa giải nguy cơ hắn dần dần mất đi cảnh giác tính, cho rằng đối mặt cường địch sử dụng sức mạnh của Phần Tịch Kiếm tịnh không nguy hiểm.

Bất quá chuyển niệm tưởng tượng, sợ rằng đây là cái bẫy mà kiếm linh Phần Tịch Kiếm thiết hạ cho hắn, để hắn dần dần buông lỏng cảnh giác! "Đại ca, ta biết ta sai ở nơi nào." Bách Lý Đồ Tô thần sắc túc mục nói.

Ngao Tông lại chậm rãi lắc đầu: "Căn bản không đủ!

Ngươi nhất định phải làm cho tu vi và đạo hạnh của mình đủ cường đại, mới có thể áp chế Phần Tịch Kiếm, không để cho Phần Tịch Kiếm sử ngươi cường đại, cứ như thế mãi có một ngày ngươi nhất định sẽ trở thành kiếm khôi lỗi!" Lời nói đến đây, không cần nói nhiều, Bách Lý Đồ Tô nếu thật sự đủ thông minh, hẳn là minh bạch duyên do trong đó, minh bạch ngày sau nên làm như thế nào.

Đúng lúc này, Phong Tình Tuyết một mực đang tìm kiếm mọi người rốt cục đuổi tới, sau lưng thì đi theo một chúng quỷ hồn tùy

hành, xem ra vì tìm địa phương tốn không ít tâm tư. "Thật phiền phức...

Yên La Quỷ tên kia vì thoát khỏi ta, đã chạy trốn tới đây!" Phong Tình Tuyết vốn có chút phẫn phẫn bất bình, bất quá nhìn thấy Ngao Tông tại đây, cùng mọi người đều bình yên vô sự thì mới yên lòng. "Yên La Quỷ không đủ gây sợ, ngược lại là Bách Lý Đồ Tô tiểu tử này..." Phong Quảng Mạch nhớ lại vừa rồi suýt chút nữa bị Phần Tịch Kiếm xử lý, trong lòng nhưng nhiên không khỏi một trận ác hàn.

Tuyệt đối không thể lại để cho Bách Lý Đồ Tô biến thành bộ dáng kia! ...

Sau đó, đám người liền cùng nhau phản hồi Phong Đô Thành.

Bởi vì Yên La Quỷ đã chết, đối với chúng quỷ hồn có thể nói là một cái cực đại uy hiếp, không còn bất kỳ quỷ hồn yêu ma nào dám cản đường trở ngại, một đường đi xuống đảo cũng thanh tịnh không ít.

Cứ việc sát khí tàn lưu trên người Bách Lý Đồ Tô nhưng nhiên đang hấp dẫn đông đảo quỷ hồn nhao nhao tới gần, nhưng hiển nhiên chúng không dám bức cận nữa.

Đám người cứ như vậy một đường đi vào sâu trong sâm lâm, thẳng đến dưới chân một ngọn núi cao, Phong Quảng Mạch đánh một đạo pháp thuật vào sơn thể, chỉ thấy dưới chân núi chậm rãi mở ra một đạo thạch môn, một đầu khác của thạch môn thâm thúy khoan khoát, một chút căn bản nhìn không thấy cuối cùng. "Phong Đô Thành ở bên trong, chư vị đi theo ta." Phong Quảng Mạch đi ở phía trước dẫn đường.

Tiến vào trong hang động u ám thâm thúy không lâu, thông đạo trước mắt lại càng đi càng phát ra rộng rãi, thẳng đến cuối cùng, thậm chí có thể tại bốn phía thông đạo nhìn thấy một ít nhân loại cùng quỷ

hồn thỉnh thoảng tản bộ.

Nếu là bình thường, nhân loại nhìn thấy quỷ hồn sợ rằng đều sẽ lập tức trốn tránh, thế nhưng nhìn những quỷ hồn du đãng tứ phía kia, bọn họ coi như không thấy, thực sự kỳ quái.

Bách Lý Đồ Tô lơ đãng ngẩng đầu, lại hãi nhiên phát hiện đỉnh đầu của mình biến thành một mảnh bầu trời lấp lóe các loại u lục sắc quang mang, tựa hồ hiện tại hắn đang đặt mình ở một thế giới khác, căn bản không phải là một cái hang động. "Phong đại ca, Phong Đô Thành tàng tại trong sơn thể, ở dưới lòng đất, làm sao lại như vậy..." Bách Lý Đồ Tô nhịn không được chỉ chỉ bầu trời, thực sự không cách nào lý giải.

Phong Quảng Mạch mỉm cười: "Phong Đô Thành, tịnh phi là một cái không gian hiệp ải trong nhận thức của ngươi, đổi lời khác mà nói, nơi này càng giống một cái thế giới độc lập, giới vu Nhân Giới và Minh Giới tự thành thế giới, chỉ bất quá thế giới này tịnh không giống như hai giới kia hoàn thiện, cho nên..." Phong Quảng Mạch bỗng nhiên dừng bước lại. "Trời ơi, làm sao lại như vậy..." Phong Tình Tuyết cũng nhịn không được khẽ hô một tiếng.

Bách Lý Đồ Tô vừa định tuân vấn, lại bỗng nhiên phát giác âm khí phiến khu vực này trở nên cực kỳ nồng trọng, thậm chí làm cho hắn không thở nổi, chỉ đành vận tác pháp lực cưỡng ép duy trì mới không có hôn mê.

Đồng thời, người đi đường cùng quỷ hồn tại bốn phía đều kinh hoảng thất thố tứ tán đào khai, trong ngắn ngủi một lát ngoại trừ bọn hắn ra, không còn bất kỳ người nào lưu tại nơi này! "Khá lắm, kẻ đến không thiện a." Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng nói.

Thoại âm lạc địa, âm khí đang thăng đẳng trong không khí chợt ngưng kết ngay trước mặt, cuối cùng hình thành một cái hắc sắc

huyễn ảnh.

Khi huyễn ảnh phù hiện, Ngao Tông liền đã nhiên sát giác, tu vi của tên này so với bất kỳ kẻ nào hắn gặp ở thế giới này đều càng thêm cường đại.

Hào vô nghi vấn, người tới nhất định là tối cao thống ngự giả trong Phong Đô Thành. "Phong Quảng Mạch, Phong Tình Tuyết, chuyến đi này mang theo khách nhân mới?" Huyễn ảnh kia phát ra một trận thanh âm hồn hậu đê trầm, khiến người nghe vào có một loại cảm giác kỳ đặc chấn động tâm thần. "Là con trai của Hàn Hưu Ninh, trên người mang theo Phần Tịch Kiếm, thập phần trọng yếu, không thể có sở thiểm thất, như hôm nay Phần Tịch Kiếm không có mất khống chế, cũng may mắn có thể áp chế được." Phong Quảng Mạch cúi đầu, hành lễ với đối phương, nhìn ra được hắn đối với người tới thập phần tôn kính. "Vị này là ai vậy?" Bách Lý Đồ Tô nhỏ giọng hỏi Phong Tình Tuyết. "Phong Đô Chi Chủ, tại Phong Đô Thành có quyền thoại ngữ và quyền chưởng khống tuyệt đối, chỉ cần là sinh linh tại Phong Đô Thành, không ai không nghe theo hiệu lệnh của lão nhân gia ông ta." Phong Tình Tuyết thần sắc có chút khẩn trương, nhỏ giọng trả lời Bách Lý Đồ Tô. "Phong Tình Tuyết." Phong Đô Chi Chủ bỗng nhiên lại nhìn về phía nàng, cứ việc Phong Tình Tuyết nhìn không thấy biểu tình của Phong Đô Chi Chủ, nhưng nhưng nhiên khẩn trương không thôi: "Thỉnh phân phó, ta ở đây." "Ngươi cũng cho rằng, Bách Lý Đồ Tô có thể áp chế được Phần Tịch Kiếm sao?" Phong Đô Chi Chủ bỗng nhiên chất vấn.

Phong Tình Tuyết lập tức cứng họng, nàng biết rõ, Phong Đô Chi Chủ khẳng định sát giác được sự tình Bách Lý Đồ Tô trước đó bị Phần Tịch Kiếm khống chế, mới có thể hỏi như vậy, cứ như vậy nàng nên trả lời thế nào đây. "Sự tình ngoài Phong Đô Thành, ta không biết, nhưng chỉ cần tiến vào lãnh địa nơi này, ta không gì không biết.

Chương 776

Cái người trẻ tuổi này, không có năng lực khống chế được Phần Tịch Kiếm." "Sở dĩ hiện tại hắn có thể bảo trì thanh tỉnh, không có đối với các ngươi rút kiếm tương hướng, chẳng qua là bởi vì có cao nhân tại trong bóng tối trợ giúp thôi, nếu có một ngày, không nhận được trợ giúp nữa, nhất định sẽ bị Phần Tịch Kiếm lập tức thôn phệ tâm trí!" Lời nói của Phong Đô Chi Chủ khắc bạc, nhưng Bách Lý Đồ Tô biết rõ hắn nói câu nào cũng có lý, không khỏi nhìn thoáng qua Ngao Tông bên cạnh, chỉ thấy hậu giả mặt không đổi sắc. "Thành chủ đại nhân...

Không biết, pháp lực tu vi của ngài, cùng tên cao nhân có thể trợ giúp Bách Lý Đồ Tô kia, ai càng cường đại hơn một chút?" Phong Quảng Mạch bỗng nhiên hỏi ra một vấn đề.

Ngao Tông có chút kinh ngạc, lời này hiển nhiên là muốn đem Phong Đô Chi Chủ ra trêu chọc, thực lực của hậu giả muốn giết chết hắn đơn giản dễ như trở bàn tay, hắn làm sao dám nói lời ấy? "Hừ, đương nhiên là ta mạnh hơn một chút, đó thế nhưng là Phần Tịch Kiếm!" Phong Đô Chi Chủ ngữ khí có chút không vui, nhưng hiển nhiên không có nổi giận, chỉ trách vấn nói: "Tiểu tử ngươi cũng nên biết trường hợp phải nghiêm túc một chút chứ?

Nếu không ta hiện tại dạy dỗ ngươi!" "Ta biết sai rồi, Thành chủ đại nhân!" Phong Quảng Mạch vội vàng cúi đầu, nhưng Ngao Tông lại rõ ràng nhìn thấy khóe miệng tên kia nhếch lên một nụ cười trộm.

Tựa hồ Phong Đô Chi Chủ, tịnh không phải một tên khắc bạc tính khí xấu, ít nhất ngay cả Phong Quảng Mạch cũng dám thỉnh thoảng thêm mắm dặm muối hai câu. "Ngôn quy chính truyện!

Bách Lý Đồ Tô không thể tiến vào Phong Đô, cho dù là con trai

của Hàn Hưu Ninh cũng không được!" Nói trở lại, Phong Đô Chi Chủ lại một lần nữa gia trọng ngữ khí, lần này không dung nghi ngờ.

Phong Quảng Mạch vội vàng nói: "Thành chủ, ta có thể hướng ngài cam đoan, hắn tuyệt đối sẽ không lại bị Phần Tịch Kiếm thôn phệ tâm thần, một điểm này ta đều rõ như ban ngày..." Phong Đô Chi Chủ trêu tức chất vấn: "Đã như vậy, ngươi nguyện ý dùng tính mệnh của mình làm đảm bảo sao?" "Nguyện ý!" Phong Quảng Mạch không chút do dự gật đầu đáp ứng, "Nếu như Bách Lý Đồ Tô một lần nữa bị Phần Tịch Kiếm thôn phệ tâm thần, ta sẽ đích thân đem hắn thu thập hết, sau đó lấy cái chết tạ tội!" "Phong đại ca!" Bách Lý Đồ Tô nghe nói lời ấy trợn mắt hốc mồm!

Vạn vạn không có ngờ tới, Phong Quảng Mạch dám tin tưởng hắn như thế! "Bớt nói nhảm, ta không phải tin tưởng ngươi, ta là tin tưởng Ngao tiền bối!" Phong Quảng Mạch tại trong lòng tức giận trả lời. "Vô kê chi đàm!" Trong lời nói của Phong Đô Chi Chủ tràn đầy khinh thường, "Ta muốn ngươi tự sát tạ tội có làm được cái gì?

Ngươi tự sát tạ tội, những vong hồn chết dưới Phần Tịch Kiếm kia có thể trùng sinh sao?" "Ta chỉ hướng ngài cam đoan, ta có phương pháp tuyệt đối có thể khiến Phần Tịch Kiếm sẽ không mất khống chế, ngài cũng nên biết, Phần Tịch Kiếm là có thể bị áp chế, ta có biện pháp." Phong Quảng Mạch vội vàng biện giải. "Ta sẽ không dùng quỷ hồn trong Phong Đô Thành, cùng nhân mạng, đánh cược ngươi nói có chính xác hay không, ta muốn là Phong Đô Thành tuyệt đối an toàn!" Trong lời nói của Phong Đô Chi Chủ nhiều thêm mấy phần nghiêm khắc, hiển nhiên tuyệt đối không dao động mảy may. "Vị cao nhân kia đích thân..." Phong Quảng Mạch tình thế cấp bách, đang định mang Ngao Tông ra, nhưng đúng lúc này phát giác một trận thần hồn uy áp nhẹ nhàng bức cận, nhưng chuyển lại tức thì.

Phong Quảng Mạch lập tức minh bạch, Ngao Tông đang nhắc nhở

hắn, ngàn vạn lần không được nhắc đến mình! "Ta hiểu được, Thành chủ điện hạ." Phong Quảng Mạch xì hơi, biết rõ không cách nào thuyết phục Phong Đô Chi Chủ. "Đi thôi, từ đây rời đi." Phong Đô Thành Chủ cuối cùng nhìn lại một chút Bách Lý Đồ Tô, nhàn nhạt nói: "Sát khí trên người tiểu tử ngươi, tích trọng khó phản, nếu đổi lại là người thường, sớm đã bạo thể mà chết.

Đổi lời khác mà nói, ngươi tên này không giống một sinh linh tầm thường, tự giải quyết cho tốt đi." Nói xong, huyễn ảnh Phong Đô Chi Chủ lưu lại liền lập tức tán đi, không còn lưu tồn.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Bách Lý Đồ Tô nghe vậy thực sự không biết nên nói thế nào cho phải.

Tuy nhiên hắn biết mình không giống phàm nhân tầm thường, nhưng không biết Phần Tịch Kiếm đã đem nhục thân của hắn cải tạo đến trình độ như vậy!

Sau khi Phong Đô Chi Chủ rời đi, trừ Ngao Tông ra, đám người hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải. "Ta thất sách, sớm nên nghĩ tới, Thành chủ đại nhân sẽ không cho phép Phần Tịch Kiếm tiến vào Phong Đô." Phong Quảng Mạch thần sắc ảo não.

Sớm biết, trong mắt Phong Đô Chi Chủ, trật tự và ổn định so với hết thảy đều quan trọng hơn, Bách Lý Đồ Tô và Phần Tịch Kiếm, tại trong mắt hắn xem ra là mối uy hiếp tiềm tàng phá hoại trật tự và ổn định.

Bất luận như thế nào, bọn họ không cách nào tiến vào Phong Đô. "Phong đại ca, ngươi cũng là có lòng phí tâm, vốn là thu lưu ta, lại làm sao không ngại để các ngươi phiền toái như vậy?

Đã Phong Đô Chi Chủ không nguyện ý, chúng ta cũng không thể cưỡng cầu." Bách Lý Đồ Tô ngược lại không có bao nhiêu khúc mắc, cũng minh bạch tình huống. "Ta có thẹn với Hưu Ninh tiền bối a..."

Phong Quảng Mạch mặt lộ vẻ khó xử, những năm đầu Hàn Hưu Ninh đối với tu vi của hắn có cực đại trợ giúp, như hôm nay lại ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng không giúp được. "Nói chi vậy, lần này ta bị Phần Tịch Kiếm khống chế, suýt nữa hại chết các ngươi, là ta không đúng mới phải." Bách Lý Đồ Tô cười nói. "Được rồi, ngôn quy chính truyện đi." Ngao Tông mở miệng cắt ngang lời hắn, "Ta ngược lại cảm thấy, đây tịnh không phải một chuyện xấu.

Phong Đô Thành âm khí quá nặng, kết hợp với sát khí trong cơ thể ngươi, đối với việc chưởng khống tự thân tịnh không tốt, tìm nơi khác đi." "Ta hiểu được, đại ca." Bách Lý Đồ Tô đối với lời của Ngao Tông luôn luôn nói gì nghe nấy, lập tức liền muốn cùng Ngao Tông cùng rời đi. "Chờ một chút, ta cũng cùng các ngươi đi!" Phong Tình Tuyết lại bỗng nhiên gọi lại hai người, lập tức biểu thái. "?" Bách Lý Đồ Tô đại cảm ý ngoại. "Bởi vì... ta ở bên ngoài tu hành chưa kết thúc mà, vốn ta kế hoạch tại Thiên Dung Sơn hảo hảo tu hành năm năm thời gian, kết quả chưa đến một năm, đã bị đuổi ra, cho nên ta muốn tiếp tục đi ngoại giới tu hành!" Phong Tình Tuyết nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, mới vội vàng biên ra cái lý do này.

Đương nhiên nàng sẽ không nói, nguyên nhân cùng đi là bởi vì Ngao Tông.

Phong Quảng Mạch nghe lời này mặt đầy hắc tuyến: "Tiểu muội, khi nào thì ngươi dự định tu hành năm năm..." Nhiên nhi chú ý tới ánh mắt gần như có thể giết người của Phong Tình Tuyết, hắn liền thập phần thức thời ngậm miệng lại. "Nhưng trước mắt ngay cả ta cũng không biết nên đi nơi nào..." Bách Lý Đồ Tô lắc đầu cười khổ. "Không sao, dù sao cùng Ngao đại ca cùng một chỗ tu hành, đi nơi nào không đều giống nhau?" Phong Tình Tuyết đại đại liệt liệt nói.

Ngao Tông nghe lời này không khỏi sững sờ, sau đó không khỏi lộ ra nụ cười hiểu ý, tiểu nha đầu này cũng thật là... "Nói trở lại, ta

ngược lại biết một cái nơi đi, có lẽ thích hợp Đồ Tô tiến đến, chỉ không biết các ngươi có nguyện ý hay không." Phong Quảng Mạch bỗng nhiên mở miệng nói. "Phong đại ca cứ việc nói!" Bách Lý Đồ Tô lập tức hỏi. "Ta từng nghe nói, tại năm đó khi Phần Tịch Kiếm đúc thành, kiếm linh bộc phát đại tứ đồ lục thiên hạ sinh linh, khi đó Thiên Giới xuất thủ can thiệp, Cổ Thần sau khi đem Phần Tịch Kiếm phong ấn, vì để tiến thêm một bước hạ thấp sức mạnh của nó, đem kiếm linh của nó cũng sách phân ra." Phong Quảng Mạch đang nói, Bách Lý Đồ Tô sát giác kiếm linh của Phần Tịch Kiếm bắt đầu táo động! "Sau đó thì sao?" Bách Lý Đồ Tô biết rõ, Phần Tịch Kiếm sẽ có phản ứng như thế, nhất định ý vị Phong Quảng Mạch nói không sai, vội vàng truy vấn.

Hiện tại hắn muốn biết hết thảy tin tức quan vu Phần Tịch Kiếm, hiểu rõ càng nhiều càng tốt. "Đừng vội, đây mới là trọng điểm ta muốn giảng cho ngươi." Phong Quảng Mạch nhíu mày, tựa hồ đang lục soát trong trí nhớ, "Kiếm linh bị sách phân kia phân biệt thành ba cái bộ phận ẩn tàng tại các nơi ở Nhân Giới trấn áp, để cho nó vĩnh viễn không cách nào trở về bên trong kiếm thân." Bách Lý Đồ Tô như có điều suy nghĩ gật đầu: "Như thế, vạn nhất Phần Tịch Kiếm và những linh thể kia dung hợp, chẳng phải là lại có thể một lần nữa khôi phục sức mạnh?" Phong Quảng Mạch lại lắc đầu phủ nhận: "Tịnh sẽ không, khí linh bất đồng với sinh linh, một khi gặp phải cát tổn sẽ tự thành một thể, vĩnh viễn không cách nào tương hỗ dung hợp, cho nên điểm ấy không cần lo lắng." Bỗng nhiên, một cái thanh âm tràn đầy cừu hận vang lên bên tai Bách Lý Đồ Tô: "Đều là chuyện tốt do đám Cổ Thần năm đó làm!" Thanh âm này chính là từ kiếm linh Phần Tịch Kiếm, trong lời nói của hắn tràn đầy ý vị oán độc. "Thì ra là thế, ta từng coi là, kiếm linh của Phần Tịch Kiếm vừa mới đản sinh, xem ra sớm tại lúc đúc thành, nó đã sở hữu bản ngã ý thức thập phần cường đại, chẳng qua là sau khi bị sách phân kiếm linh, linh trí

tiến thêm một bước đọa lạc mà thôi." Ngao Tông nghe được như có điều suy nghĩ. "Tiền bối nói không sai, chính là như thế!" Phong Quảng Mạch khẳng định gật đầu.

Ngao Tông cười nói: "Ta đoán sự tình ngươi muốn nói tiếp theo, hẳn là cũng có quan hệ với kiếm linh?" Phong Quảng Mạch ngược lại cũng không có cố ra vẻ thần bí, dứt khoát thừa nhận.

Nguyên lai, Phong Quảng Mạch tại rất lâu trước kia ngẫu nhiên biết được, trong đó một chỗ khí linh tàng thân.

Lúc trước hắn từng tiến đến muốn đem khí linh thôn phệ, nhưng bất đắc dĩ khi chân chính tiến đến, phát hiện căn bản không cách nào thu phục, khí linh kia cứ việc tịnh không thập phần cường đại, nhưng bất luận sử dụng thủ đoạn gì đều hào vô tác dụng.

Như hôm nay nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô chưởng ác Phần Tịch Kiếm, hắn liền toát ra một cái ý tưởng to gan. "Nếu ngươi sử dụng Phần Tịch Kiếm, có lẽ có thể đem nó dễ dàng thu phục, thậm chí thôn phệ, nếu như vậy tu vi tiến triển của ngươi nhất định sẽ tiến bộ cực nhanh!" Phong Quảng Mạch vừa nói ra lời này, trong ánh mắt Bách Lý Đồ Tô lập tức toát ra khát vọng cực kỳ rõ ràng.

Lúc này hắn rất muốn mau chóng biến cường, tịnh sở hữu sức mạnh có thể triệt để nghiền ép Phần Tịch Kiếm! "Quả nhiên có thể chứ?" Bách Lý Đồ Tô thần sắc tràn đầy hi ký.

Ngao Tông thoáng tư sách một phen, chậm rãi gật đầu nói: "Nếu như kiếm linh cùng bản thể không cách nào tái tương hỗ dung hợp, đem nó thôn phệ có lẽ thật sự có thể để cho tu vi đại trướng, cũng tịnh không có bất kỳ nguy hiểm gì." "Ta nói, các ngươi sẽ không thật sự đi chứ?

Lúc trước huynh trưởng đích thân tới, thế nhưng là suýt chút nữa mất mạng!" Phong Tình Tuyết kinh ngạc, Bách Lý Đồ Tô gia hỏa này

một điểm cũng không cân nhắc hậu quả.

Chương 777

"Khụ khụ...

Mất mạng thì không đến mức, ta chỉ là không có Phần Tịch Kiếm nên không thể đem nó thu phục mà thôi!" Phong Quảng Mạch có chút xấu hổ vãn hồi tôn nghiêm. "Ta ngược lại cho rằng có thể nếm thử." Ngao Tông đổi thái độ muốn Bách Lý Đồ Tô ổn bộ tiến lên trước đó, "Nếu không chủ động mạo hiểm tìm kiếm cơ duyên, ngươi tu luyện đến chết cũng không có khả năng chân chính áp chế được Phần Tịch Kiếm, thiên phú của ngươi quá yếu." Ngao Tông rõ ràng, gia hỏa này tu vi càng yếu, sẽ càng nhịn không được sử dụng sức mạnh của Phần Tịch Kiếm, lâu ngày, bị Phần Tịch Kiếm khống chế chỉ là vấn đề thời gian.

Cùng với như thế, không bằng để gia hỏa này chủ động tìm kiếm cơ hội, tổng năng phá cục. "Đại ca, ta cũng muốn đi!" Bách Lý Đồ Tô thần sắc kiên định nhìn Ngao Tông. "Nếu như Phong cô nương không nguyện ý đi mà nói, kỳ thật ta cũng sẽ không miễn cưỡng, dù sao nơi đó có khả năng sẽ khá nguy hiểm..." Phong Tình Tuyết nghe lời này lập tức bất mãn: "Ai nói ta không dám đi!

Hiện tại khải trình, lập tức!" Cuối cùng, Phong Quảng Mạch đem phương vị kia nói cho Bách Lý Đồ Tô, tịnh căn dặn phải lượng sức mà hành.

Cứ việc hắn cũng biết, gia hỏa này không nhất định có thể nghe lọt lời khuyên của hắn. "Tiểu muội, nếu có nguy hiểm không được cậy mạnh, minh bạch chưa!" Phong Quảng Mạch có một chút không yên lòng căn dặn Phong Tình Tuyết. "Ta biết rồi, yên tâm đi, lần này tuyệt đối sẽ không giống lần trước như vậy sát vũ nhi quy, ít nhất

cũng sẽ càng thể diện một chút!" Phong Tình Tuyết hiển nhiên lòng tin mười phần. ...

Tại sau khi đám người Ngao Tông rời đi, Phong Quảng Mạch nhìn bóng lưng rời đi của bọn hắn, thần sắc tràn đầy lo âu. "Bọn hắn động thân rồi?" Đúng lúc này, một cái thân ảnh hư ảo xuất hiện sau lưng Phong Quảng Mạch, đó chính là thân ảnh của Phong Đô Chi Chủ. "Đại nhân, vì sao muốn ta đem phương vị nói cho bọn hắn?" Phong Quảng Mạch có chút không hiểu, "Nếu như không cẩn thận, có khả năng Bách Lý Đồ Tô sẽ chết." "Vấn đề của Phần Tịch Kiếm càng sớm giải quyết càng tốt.

Khó được có người có thể giống như Bách Lý Đồ Tô khống chế được nó, ta không muốn bỏ lỡ lương cơ." Phong Đô Chi Chủ trả lời. "Nhưng ngày sau ta nên như thế nào đi diện kiến Hưu Ninh tiền bối a..." Phong Quảng Mạch thở dài một tiếng. "Hừ, Bách Lý Đồ Tô lại không nhất định sẽ chết, vạn nhất thật sự mượn cơ hội này tu vi bạo trướng, đây cũng là một cái cơ duyên!" Phong Đô Chi Chủ lạnh lùng nói, "Đừng quên, giải quyết hết nguy cơ của Phần Tịch Kiếm, mới là chân chính trọng trung chi trọng!" "Nếu không có một ngày Phần Tịch Kiếm xông phá trói buộc, trừ phi Thiên Giới xuất thủ, không ai có thể trở ngại!

Nếu như giải quyết sự tình này, vẻn vẹn chỉ đáp thượng một cái tính mệnh của Bách Lý Đồ Tô, kia đối với thiên hạ thương sinh đơn giản là công đức vô lượng." Phong Quảng Mạch nghe nói lời ấy, há to miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng nhưng nhiên chỉ hóa thành một tiếng thở dài bất lực. "Ta hiểu được..." Phong Quảng Mạch xoay người một lần nữa phản hồi Phong Đô, hiện tại hắn chỉ muốn bế quan hảo hảo tu hành một phen, cưỡng ép chính mình không đi nghĩ những chuyện này nữa. ...

Nơi Phong Quảng Mạch nói tới, cự ly ngược lại cũng tịnh không

xa xôi, khải trình phi hành vẻn vẹn chỉ vài ngày liền có thể đến nơi.

Nơi này tên là Cầm Xuyên, lịch sử nơi này thập phần du cửu, nghe nói tại thời kỳ thượng cổ, Thiên Giới và Nhân Giới trở cách chưa hình thành, khi Nhân Thần cộng tồn vu thế, Cầm Xuyên là một chỗ tụ tập địa được chúng thần cực kỳ chung ái.

Nghe nói tại thời đại thượng cổ nơi này là nơi linh khí sung túc nhất Nhân Giới, chúng thần tại đây cư trụ cũng hấp dẫn phàm nhân tiến đến.

Nhưng tại khi Thiên Giới cùng Nhân Giới dần dần cách tuyệt, chúng thần phóng khí Cầm Xuyên tiến về Thiên Giới, linh mạch nơi này cũng bị chúng thần tại trước khi đi tiêu hao không còn một mảnh, triệt để không còn nửa điểm linh lực.

Hôm nay nơi này chỉ còn lại truyền thuyết cổ lão, cùng đại lượng phàm nhân sinh hoạt tại đây.

Khi đến nơi này, chúng người phát giác Cầm Xuyên so với tưởng tượng càng thêm phồn hoa, gần như tùy ý có thể thấy được kiến trúc cổ vận phong nhã.

Dân phong nơi này yêu thích âm luật, gần như thường xuyên sẽ tại trên đường phố nghe thấy có người đàn hát ngâm xướng, thật là di nhiên. "Ở nơi nào?" Bách Lý Đồ Tô nhìn quanh bốn phía, ban đầu mục đích đến đây là vì tìm kiếm kiếm linh, nhưng hiện tại hắn có chút bị mê hoặc con mắt.

Từ nhỏ sinh hoạt tại trong thôn trang kia, căn bản chưa từng thấy qua phồn hoa nhân gian tột cùng là dáng vẻ gì.

Lúc này nhìn Cầm Xuyên phồn hoa lại cổ vận, hắn thật là mở rộng tầm mắt, nhất thời nhìn đến thần sắc ngốc trệ.

Phong Tình Tuyết tự nhiên cũng không ngoại lệ, từ nhỏ sinh hoạt

tại trong Phong Đô Thành kia, đương nhiên cũng chưa thấy qua cảnh tượng nhân gian khói lửa khí tức nặng như vậy, nhìn từ phía dạo chơi suýt chút nữa quên đi mục đích ban đầu đến đây. "Hai kẻ đi dạo phố hay là đi làm việc?" Ngao Tông không thể không đem bọn hắn tóm lại, cưỡng ép duệ trụ tịnh nhắc nhở.

Bách Lý Đồ Tô lập tức hồi thần: "Suýt chút nữa quên đi sự tình quan trọng!

Thế nhưng, ta tại nơi này đi dạo thật lâu, đều không có tìm được vị trí kiếm linh sở tại a." "Tuy rằng ca ca cũng thường thường cùng ta nhắc đến, nhưng nơi này thật không giống địa phương cất giấu thứ đáng sợ như kiếm linh Phần Tịch Kiếm." Phong Tình Tuyết cũng đi theo phụ họa. "Các ngươi cho rằng đồ vật bày ở trên đường lớn, để cho các ngươi tùy ý tìm sao?" Ngao Tông có chút im lặng.

Bách Lý Đồ Tô nhìn ánh mắt Ngao Tông lập tức tỉnh ngộ, vội vàng đi sờ chuôi kiếm Phần Tịch Kiếm, để nó cảm thụ một phen.

Quả nhiên, tại dưới lòng đất thật sự tìm được một chỗ khí tức diêu tương hô ứng với Phần Tịch Kiếm, chỉ là khí tức kia thực sự quá yếu, trong thời gian ngắn căn bản không cách nào tìm ra phương vị sở tại. "Đại ca, ta cần thời gian dài hơn, ngắn thì nửa tháng, dài thì hai tháng cũng không nhất định có thể giải quyết." Bách Lý Đồ Tô thần sắc trầm trọng nói.

Hắn sợ rằng cần Phần Tịch Kiếm không ngừng tu chính phương vị, trong thời gian ngắn không cách nào làm được. "Đương nhiên có thể, bất quá tại trước đó, các ngươi phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề bàn triền (lộ phí)." Ngao Tông liếc mắt nhìn đống lớn đống nhỏ Phong Tình Tuyết ôm trong ngực, "Bởi vì số lượng bàn triền không nhiều lắm đã bị tiêu hết rồi, nếu như trước khi trời tối không nghĩ ra biện pháp, chúng ta liền đi ngủ ngoài đường cái đi." "..." Bách

Lý Đồ Tô trầm mặc một lát, lập tức nhìn về phía Phong Tình Tuyết, hậu giả thì mặt đầy xấu hổ: "Ta cũng không muốn a, rốt cuộc không thể khống chế được, từ nhỏ chưa từng thấy qua thành thị lớn như vậy...

Được rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp." Đương nhiên, Phong Tình Tuyết trời sinh tính tình như thế, cũng chẳng còn cách nào khác.

Nàng ở Phong Đô thành sinh hoạt đã lâu, căn bản không có bất kỳ khái niệm nào về tiền bạc chốn phàm trần.

Ngược lại, Bách Lý Đồ Tô suy đi tính lại, cuối cùng cũng tìm được một công việc sai sự: Cầm Xuyên thế gia đại tộc Phương gia vừa khéo đang chiêu mộ gia đinh thị vệ.

Kiếm pháp của Bách Lý Đồ Tô tuy ở trong giới tu hành cũng không tính là quá xuất chúng, nhưng khi triển lộ trước mặt đám phàm nhân lại trở nên cực kỳ kinh người, đó là còn trong tình huống hắn đã khắc ý ẩn giấu tu vi.

Lẽ dĩ nhiên, Bách Lý Đồ Tô được chọn trúng, trở thành một thành viên gia đinh của Phương gia, đắc dĩ tạm thời an trí tại Cầm Xuyên.

Quan trọng hơn là công việc này cũng không quá bận rộn, giúp hắn có đủ thời gian để đi thăm dò phương vị của kiếm linh.

Phong Tình Tuyết thì phiền toái hơn nhiều, nàng quanh năm sống ở Phong Đô thành, căn bản không quá quen thuộc việc giao tiếp với chúng sinh phàm tục nơi trần thế phồn hoa, đã không biết tìm việc làm cũng chẳng biết định cư ra sao.

Nàng suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng nghĩ ra một biện pháp không tồi: Dùng pháp lực hào lệnh quỷ hồn để triệu tập những vong hồn đang du đãng trên mảnh đất này, sai bảo bọn chúng đi tìm một nơi âm khí giác trọng, thích hợp làm động phủ tu hành để tạm cư, ít nhất cũng

giải quyết được vấn đề nơi ăn chốn ở.

Dù sao việc tìm kiếm kiếm linh là việc Bách Lý Đồ Tô phải làm, nàng cũng không cần bỏ ra quá nhiều sức lực.

Cách giải quyết của Ngao Tông lại càng đơn giản thô bạo hơn, hắn trực tiếp phản hồi Minh Giới.

Dù sao cũng có khoảng trống thời gian chừng hơn một tháng, vừa khéo mượn lúc rảnh rỗi này để tu sửa lại Minh Giới.

Trước khi đi, hắn cũng không quên dặn dò Bách Lý Đồ Tô, nếu gặp rắc rối thì tận lực sử dụng pháp lực của bản thân để giải quyết, không thể tùy ý động dụng Phần Tịch Kiếm. "Yên tâm đi đại ca!

Trước khi tìm được kiếm linh, ta nhất định sẽ thập phần điệu thấp, tuyệt đối không trêu chọc thị phi.

Chỉ cần ta tìm được phương vị của kiếm linh, nhất định sẽ lập tức thông tri cho người!" Bách Lý Đồ Tô vỗ ngực cam đoan. "Hảo tự vi chi." Ngao Tông dứt lời liền ẩn đi thân hình, phản hồi Minh Giới.

Sau khi trục nhất cáo biệt, Bách Lý Đồ Tô nhìn phủ đệ Phương gia cực kỳ khí phái khôi hoằng trước mắt, hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng dần dần dung nhập vào thế giới của phàm nhân. ...

Chương 778

Phong Tình Tuyết dưới sự dẫn đường của đám quỷ hồn, quả nhiên đã tìm được một tòa động phủ tu hành có linh lực cùng âm khí ngưng trọng tại hậu sơn Cầm Xuyên.

Nơi này quả thực là chốn tu luyện hoàn mỹ, thậm chí không kém gì địa điểm tu luyện tại Phong Đô thành năm xưa. "Không ngờ đám tiểu quỷ quái các ngươi cũng có thể khai tịch ra động phủ tu luyện hoàn mỹ như vậy!" Phong Tình Tuyết không khỏi tán thán. "Đại nhân, đây tịnh không phải do chúng ta khai thác.

Chúng ta tu luyện tại nơi này cũng bất quá năm sáu năm, động phủ này đã tồn tại từ rất lâu trước khi chúng ta tới rồi." Một con tiểu quỷ khúm núm đáp.

Phong Tình Tuyết có chút kinh ngạc: "Vậy sao?

Thế nhưng ta ở Cầm Xuyên tịnh không nhìn thấy vị tiền bối cao nhân nào a, chẳng lẽ là do Cổ Thần lưu lại?" "Đại nhân, mời ngài đi theo ta." Đám quỷ hồn dẫn Phong Tình Tuyết tiếp tục đi sâu vào trong.

Càng đi vào sâu trong động phủ, liền nhìn thấy bên trong dường như có rất nhiều vật phẩm di lưu.

Một số nhìn qua giống như mảnh vỡ tàn hài của pháp khí, cùng với rất nhiều cổ văn tự căn bản không nhận biết được khắc trên vách tường.

Nàng càng phát giác động phủ này căn bản không đơn giản, không chừng kiếm linh lại ẩn tàng ngay trong động phủ này cũng nên.

Tại nơi sâu nhất của động phủ, có đặt một cuốn sách cao lớn gần bằng một người trưởng thành, bên trên viết chi chít những văn tự hối

sáp nan đổng (tối nghĩa khó hiểu).

Cuốn sách dường như được chế tác bằng dược liệu độc đáo, trang sách nhìn qua mỏng như cánh ve, bắt buộc phải thôi động pháp lực mới có thể lật xem. "Thật kỳ quái..." Phong Tình Tuyết trong lòng mạc danh hưng phấn, nàng vô cùng khẳng định trong những trang sách này tất định ghi chép rất nhiều mật tân quan trọng, không chừng có liên quan đến Cổ Thần thời viễn cổ.

Chuyến đi Cầm Xuyên lần này quả thật là một quyết định chính xác.

Sau khi tỉ mỉ quan sát cuốn sách một hồi, Phong Tình Tuyết không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Những văn tự này tuy rằng khó hiểu, nhưng dường như có liên hệ khá nhiều với cổ văn tự ở Phong Đô thành, nếu cho nàng thời gian nhất định, không chừng có thể hoàn toàn phá dịch.

Trong lòng nàng bỗng nhiên nảy sinh một suy đoán to gan, chẳng lẽ những cổ văn tự này là văn tự mà nhân loại và chư Thần cùng sử dụng vào thời Thượng Cổ, và tất cả văn tự hiện nay đều diễn biến từ cơ sở đó mà ra? ...

Bách Lý Đồ Tô sau khi trở thành gia đinh Phương gia, nguyên bản ôm tâm trạng phấn chấn làm việc, nhưng sau khi nhập môn mới phát hiện, công việc được phân phó còn thanh nhàn hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Phương gia là thế gia vọng tộc ở Cầm Xuyên, rất nhiều võ lâm cao thủ trong nhân loại đều được cung phụng che chở tại đây, rất nhiều gia tộc trong thành cũng là bàng chi của Phương gia.

Như vậy, Phương gia tự nhiên sẽ không chịu quá nhiều uy hiếp từ bên ngoài, việc thuê mướn gia đinh chẳng qua chỉ để sung túc môn

diện mà thôi.

Bất quá, sự thanh nhàn này cũng cho Bách Lý Đồ Tô cơ hội, hắn nhiều lần mượn cớ đi tuần du các nơi sản nghiệp của Phương gia để thăm dò phương vị kiếm linh, tiến triển nhanh hơn nhiều so với dự tính.

Chỉ mới chưa đến mười ngày, hắn liền thu hẹp phạm vi tìm kiếm xuống còn mười dặm, cứ đà này e rằng không cần đến một tháng là có thể tìm ra.

Một ngày nọ, Bách Lý Đồ Tô phụng mệnh đến tuần thị sản nghiệp tiệm tơ lụa ở khu Tây thành Cầm Xuyên để phòng ngừa có kẻ tác loạn.

Sau một hồi kiểm tra theo lệ, Bách Lý Đồ Tô ngồi uống trà trong đình viện chờ người quản lý đến giao đàm, liền tranh thủ lúc rảnh rỗi dùng sát khí của Phần Tịch Kiếm để cảm ứng kiếm linh. "Xem ra cũng không ở chỗ này, dường như phải đi xa hơn một chút..." Bách Lý Đồ Tô nhìn luồng sát khí bốc lên trong lòng bàn tay tịnh không có phản hồi gì, trong lòng đại ước đã có định số. "...

Tu đạo chi nhân?!" Bỗng nhiên, một thanh âm mạnh mẽ vang lên, kinh động khiến Bách Lý Đồ Tô suýt chút nữa ngã khỏi ghế. "Ai?!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng xoay người, lại thấy một người thanh niên dung mạo tuấn lãng, thân mặc hoa phục màu trắng không biết đã đứng trong đình viện từ lúc nào.

Lúc này, người thanh niên kia đang gắt gao nhìn chằm chằm vào luồng sát khí trong tay hắn, hai mắt sáng rực, hận không thể lao lên cướp lấy. "Ngươi muốn làm gì?" Bách Lý Đồ Tô lập tức tán đi sát khí, cảnh giác nhìn chằm chằm thanh niên trước mắt, tùy thời chuẩn bị rút kiếm chiến một trận. "A...

Đại sư, hiểu lầm, ta không có ác ý!" Người thanh niên mới ý thức

được mình thất thái, vội vàng chỉnh đốn tư thế: "Ta là Thiếu chưởng quỹ của trù đoạn trang (tiệm lụa) này, tên là Phương Lan Sinh, là người quản lý nơi này!" "Đại sư..." Bách Lý Đồ Tô nghe mà đầy đầu hắc tuyến, đây là cái danh xưng quỷ quái gì?

Bất quá hắn lập tức hồi thần, Phương Lan Sinh... người này chẳng lẽ là công tử của Phương gia?

Phương Lan Sinh dường như đoán được suy nghĩ của Bách Lý Đồ Tô: "Không sai, ta chính là ngũ công tử của Phương lão gia!

Đại sư, như ngài thấy đó, việc làm ăn của trù đoạn trang khắp Cầm Xuyên đều do ta nắm giữ!" "Thất lễ.

Trù đoạn trang ta đã tuần thị xong, tịnh không có gì dị thường, cũng không có đạo chích tác loạn, chưởng quỹ có thể yên tâm, ta đi đây." Bách Lý Đồ Tô không muốn dây dưa nhiều với hắn, lập tức cáo từ rời đi. "Tiền bối chờ đã!" Phương Lan Sinh vội vàng hô lớn gọi Bách Lý Đồ Tô lại.

Hắn nghe mà cạn lời, tên này mới nói có mấy câu mà đã đổi hai cách xưng hô, cái sau lại càng lớn hơn cái trước. "Chưởng quỹ còn có việc gì sao?" Phương Lan Sinh hai mắt tỏa sáng: "Tiền bối, ngài là người tu đạo đúng không?

Ta tuy rằng không có tu vi, nhưng ta vừa nãy đã nhìn thấy pháp thuật của ngài!" Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút xấu hổ: "Không tính là người tu đạo, chỉ lược hiểu một chút tiểu pháp thuật mà thôi." "Ngài đừng khiêm tốn nữa, ta đã gặp qua rất nhiều kẻ tự xưng là người tu hành, nhưng đều không thể làm được pháp lực ngoại phóng như ngài.

So với bọn họ, ngài quả thực là tiền bối cao nhân!

Không biết tiền bối thuộc môn phái nào?

Ở ngọn núi nào a?

Không chừng ta đã từng bái phỏng qua..." Phương Lan Sinh vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không quản Bách Lý Đồ Tô có nghe hay không.

Bách Lý Đồ Tô không thể không cắt ngang: "Thiếu chưởng quỹ, ta đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo nên rời đi rồi, chuyện về ta tịnh không quan trọng." "Không, rất quan trọng!" Phương Lan Sinh thần sắc kiên quyết: "Tiền bối đã là người tu đạo, lại hà tất phải khuất tôn ở Phương gia làm một tên gia đinh nhỏ bé?

Chi bằng sau này ngài làm sư phụ của ta, dạy ta pháp thuật, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngài!" "Không được!" Bách Lý Đồ Tô cũng không nghĩ ngợi, lập tức mở miệng cự tuyệt.

Hắn còn một đống chuyện chưa giải quyết xong, sao có thể để người khác quấn lấy làm phân tâm.

Huống hồ với tu vi hiện tại của hắn, giao du với các tu hành giả khác còn cảm thấy mất mặt, đâu dám dạy người tu hành? "Tiền bối, chỉ cần ngài chịu dạy ta, bảo đảm Phương gia sẽ không để ngài chịu thiệt, sau này ngài cũng không cần làm gia đinh nữa, trực tiếp làm sư phụ ta là được!" Phương Lan Sinh thịnh tình không thể chối từ.

Bách Lý Đồ Tô đương nhiên sẽ không đáp ứng.

Bất luận Phương Lan Sinh nói đến thiên hoa loạn trụy, hắn cũng chỉ đáp lại hai chữ "Không được".

Mãi cho đến khi Phương Lan Sinh nói đến khô cả miệng, Bách Lý Đồ Tô vẫn không hề có nửa điểm dao động. "Tiền bối, hay là thế này, ngài đưa ra một điều kiện, nếu ta làm được thì ngài nhận ta làm đồ đệ được không?" Phương Lan Sinh cắn răng nói. "Ngươi cũng biết đấy, người tu hành tối kỵ húy là giao du với thế tục...

Cho nên nếu muốn trở thành người tu hành, ngươi bắt buộc phải xả bỏ những gia nghiệp này, từ nay về sau tu hành như một khổ hành tăng, dù cho phong xuy vũ đả (mưa dập gió vùi), nhịn đói chịu khát cũng không được có chút dao động!" Bách Lý Đồ Tô dứt khoát đưa ra một đống điều kiện hà khắc, hắn cho rằng tên công tử bột này chỉ ham vui nhất thời, nếu thật sự bắt hắn từ bỏ thế tục chi vật, e rằng hắn sẽ là người đầu tiên không nguyện ý. "Ngài xác định sao, tiền bối?" Phương Lan Sinh thần sắc có chút do dự, cẩn thận từng li từng tí hỏi lại.

Chương 779

Bách Lý Đồ Tô vội vàng gật đầu: "Đương nhiên.

Thực không dám giấu, trước khi tu hành ta cũng có vạn thiên gia nghiệp, nhưng nhìn ta hiện tại xem, chẳng phải là một tên cùng quang đản (nghèo rớt mồng tơi), thậm chí phải đi làm gia đinh để kiếm miếng ăn sao?

Cho nên hiện tại ngươi hiểu phải làm gì rồi chứ?" "Đương nhiên!" Phương Lan Sinh thần sắc trở nên càng thêm kiên quyết, nhưng câu tiếp theo lại ngữ xuất kinh nhân: "Ta còn tưởng sẽ có điều kiện khó khăn hơn, hiện tại xem ra cũng bất quá như thế a!

Nếu ta làm được những việc này, có phải ngài sẽ thu ta làm đồ đệ không?" Bách Lý Đồ Tô ấp úng hỏi: "Ý ngươi là...

điều kiện ta vừa đề ra ngươi không nghe thấy sao?" "Đương nhiên là nghe thấy, không sót một chữ!" Phương Lan Sinh mặt đầy vẻ kích động: "Nếu có thể trở thành thần tiên nhân vật như ngài, xả bỏ chút gia nghiệp này thì có là gì!

Dù có sống như khổ hành tăng ta cũng chấp nhận!

Ta bái sư ngay bây giờ!" Chưa đợi Bách Lý Đồ Tô phản ứng, Phương Lan Sinh liền muốn quỳ xuống. "Chờ đã!" Vào thời khắc mấu chốt, Bách Lý Đồ Tô lập tức tỉnh ngộ, một tay túm lấy bả vai Phương Lan Sinh, nghiêm giọng nói: "Ngươi là một công tử ca quanh năm sống trong nhung lụa, căn bản không biết cuộc sống khổ hành tăng rốt cuộc là như thế nào đâu.

Khai cung không có quay đầu tiễn, ngươi phải tam tư a!" Phương Lan Sinh không khỏi cười lớn: "Tiền bối, à không, sư phụ, ngài thực sự quá coi thường ta rồi!" Lúc này Phương Lan Sinh mới kể lại sự

tình cho Bách Lý Đồ Tô.

Hóa ra, được xuất phàm tu hành là nguyện vọng từ nhỏ của Phương Lan Sinh.

Năm chín tuổi, hắn từng một mình rời nhà đi tới rất nhiều danh sơn để bái sư tu hành, lịch luyện ở các đại môn phái suốt mười năm ròng.

Trong mười năm đó, hắn tìm kiếm rất nhiều cái gọi là cao nhân, cuối cùng phát hiện bất quá chỉ là một đám lừa đảo khi thế đạo danh (lừa đời trộm tiếng), tối đa cũng chỉ biết vài câu khẩu quyết, ngay cả pháp lực cũng không tu luyện ra được.

Kinh nghiệm mười năm này cũng xưng được là màn trời chiếu đất, nhiều năm du lịch đã khiến tâm trí hắn trở nên cực kỳ kiên nhận bất bạt.

Cũng chính vì thế, khi Phương Lan Sinh tâm hôi ý lãnh quay lại Phương gia, gia chủ Phương gia nhìn trúng tâm trí của hắn, to gan đem toàn bộ việc làm ăn của trù đoạn trang giao cho hắn đả lý.

Phương Lan Sinh cũng xác thực triển lộ ra những thu hoạch trong những năm lăn lộn đó, vừa mới tiếp thủ ngắn ngủi hai ngày đã đem việc làm ăn của trù đoạn trang xử lý đâu ra đấy, ngày càng thịnh vượng. "Nói là kinh nghiệm mười năm, nhưng kỳ thực hồi ức lại ngay cả ta cũng không dám tin, rất nhiều lần ta suýt chút nữa chết đói ở bên ngoài, có thể quay về thực sự là may mắn." Nhắc tới chuyện xưa, Phương Lan Sinh cũng cảm khái vạn thiên, nhưng lúc này hắn không còn muốn như vậy nữa.

Điều hắn khát vọng nhất chính là có một vị tông sư dẫn dắt tu hành, nay vị tông sư ấy đang ở ngay trước mắt, vẻn vẹn chỉ bảo hắn từ bỏ chút gia nghiệp này, căn bản không thành vấn đề!

Bách Lý Đồ Tô đốn thời đầu to như cái đấu, lúc này mới biết mình gặp phải một kẻ ngoan cố.

Du lịch mười năm vẫn kiên nhận bất bạt tìm kiếm con đường tu hành, chỉ riêng điểm tâm tính này ngay cả hắn cũng tự thẹn không bằng. "Nói vậy thì...

Đợi ta suy nghĩ một chút đi, ngắn thì nửa năm, dài thì một năm, ta tự nhiên sẽ hồi phục!" Bách Lý Đồ Tô dứt khoát thi triển tha đao kế (kế hoãn binh). "Sao lại lâu như vậy?" Phương Lan Sinh kinh ngạc không thôi.

Bách Lý Đồ Tô dứt khoát bịa chuyện đến cùng: "Ngươi cũng biết mà, chuyện tu hành là khả ngộ bất khả cầu, cho nên người tu hành chúng ta thu đồ đệ phải càng thêm thận trọng mới được a!

Chỉ đợi một năm là không dài, năm xưa lúc ta tu hành chính là phải đợi ròng rã năm năm sư phụ mới chịu thu nhận ta!" Phương Lan Sinh túc nhiên khởi kính: "Hóa ra là vậy!

Ta hiểu rồi sư phụ, vì có thể tu hành, bảo ta đợi bao lâu cũng được!" "Thậm hảo, thậm hảo..." Bách Lý Đồ Tô liên tục gật đầu qua loa, dù sao hắn tối đa cũng chỉ lưu lại hai tháng, cứ để tên này đợi đi.

Bách Lý Đồ Tô chạy trốn về chỗ ở như bị ma đuổi, thoát khỏi Phương Lan Sinh thực là vạn hạnh. "Tên gia hỏa này, thật sự quá mức kiên trì..." Bách Lý Đồ Tô nhớ lại ánh mắt cực độ khát vọng kia, không khỏi cười khổ một tiếng.

Bản thân hắn bị bức bách bất đắc dĩ mới phải đi lên con đường tu hành, nếu có nửa điểm khả năng, hắn cũng muốn thoát khỏi túc mệnh này.

Thậm chí lấy cái giá là mất đi toàn bộ pháp lực để triệt để thoát khỏi Phần Tịch Kiếm, hắn cũng nguyện ý.

Vậy mà tên kia lại bất chấp mọi giá để tu hành, thật sự khó mà lý giải. "Thừa dịp hiện tại có thời gian, mau chóng tìm kiếm thôi..." Sắc trời dần tối, Bách Lý Đồ Tô không nghỉ ngơi, tranh thủ thời gian đi tìm kiếm khóa định kiếm linh.

Hắn biết rõ thứ mình đang làm lỡ không chỉ là thời gian của bản thân, còn có Phong Tình Tuyết và Ngao Tông đang chờ tin tức, nhất định phải tranh phân đoạt giây.

Tuy nhiên sau một hồi tìm kiếm, tinh thần hắn dần trở nên mệt mỏi, lúc này trời cũng đã tối đen, thực sự khó mà duy trì tiếp. "Dục tốc tắc bất đạt..." Bách Lý Đồ Tô nhớ lại câu nói giáo đạo của Ngao Tông, liền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thế nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa phòng truyền đến một trận tiếng sáo thanh thúy du dương.

Tiếng sáo thổi rất chậm, tuy rằng không quá mức êm tai động lòng người, nhưng khi lọt vào tai lại mạc danh cảm thấy thư tâm an ninh.

Dường như khúc nhạc này có một loại tác dụng an thần kỳ lạ.

Bách tính Cầm Xuyên hầu như ai cũng tinh thông vận luật, Bách Lý Đồ Tô thường xuyên nghe thấy không biết là người nào đang đàn tấu hay thổi nhạc, nhưng lần này nghe thấy tiếng sáo, hắn lại đại vi chấn động!

Bởi vì năm xưa khi tu hành tại Thiên Dung Thành, hắn cùng Âu Dương Thiếu Cung cùng nhau tu luyện, mỗi lần hắn cả người mệt mỏi thì Thiếu Cung đều sẽ thổi khúc nhạc này để cả hai thư hoãn thân tâm.

Khúc nhạc này cùng khúc nhạc năm xưa tịnh không có gì khác biệt, hoàn toàn giống nhau như đúc! "Thiếu Cung!" Bách Lý Đồ Tô lập tức tưởng rằng Âu Dương Thiếu Cung đang ở Cầm Xuyên, liền

đẩy cửa phòng vọt ra ngoài.

Chỉ thấy một bóng người đang đứng ngoài cửa chậm rãi thổi sáo.

Nhưng đáng xấu hổ là, người đó căn bản không phải Âu Dương Thiếu Cung, mà là tên Phương Lan Sinh ban ngày vừa dây dưa với hắn! "Sư phụ!" Phương Lan Sinh nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô thì không khỏi ngẩn ra, sau đó vội vàng tiến lên, trên mặt chất đầy nụ cười ân cần: "Ngài suy nghĩ kỹ việc thu ta làm đồ đệ chưa?" "Vừa nãy là ngươi thổi sáo?" Bách Lý Đồ Tô không quan tâm chuyện đó, vội vàng hỏi. "Không sai a, chính là ta." Phương Lan Sinh gật đầu thừa nhận. "Ngươi sao có thể biết khúc nhạc này!" Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc.

Câu trả lời của Phương Lan Sinh lại khiến Bách Lý Đồ Tô mở rộng tầm mắt: "Ta đương nhiên biết, không chỉ ta, tất cả người trong nhà đều biết khúc nhạc này!" "Sao có thể..." Phương Lan Sinh thấy Bách Lý Đồ Tô mặt đầy vẻ kinh ngạc, liền giải thích: "Mấy năm trước Phương gia có tiếp xúc với một số Đạo môn niên đại cửu viễn, tịnh cung cấp cho họ không ít tài chính giúp đỡ.

Để báo đáp sự hỗ trợ của Phương gia, khúc nhạc này liền được phổ viết và tặng cho người Phương gia.

Trong khúc nhạc bởi vì âm luật có sử dụng một số phù văn triện khắc thành, cho nên có thể tạm thời đình chỉ tâm khoáng thần di, khiến người ta an nhiên đi vào giấc ngủ hơn." Bách Lý Đồ Tô nghe đến đây thì ẩn ước hiểu ra: "Vậy tại sao nửa đêm ngươi lại chạy tới chỗ ta thổi sáo?" "Bởi vì...

A a, sư phụ không phải đã bận rộn cả ngày rồi sao, ta sợ ngài trước khi ngủ quá lao lực không thể an nhiên nhập thụy, cho nên đặc địa tới giúp ngài an giấc!" Phương Lan Sinh gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói. "Thật sự chỉ là như vậy?" Bách Lý Đồ Tô có chút nghi ngờ.

Phương Lan Sinh phát giác bị hoài nghi, vội vàng trần tình: "Đương nhiên!

Sư phụ, người lợi hại như ngài chắc hẳn có cừu gia muốn hãm hại đúng không?

Ta hiểu mà, ngài lo lắng ta đánh lén, nhưng nếu ta muốn đánh lén thì làm gì có chuyện đứng bên ngoài thổi sáo gây sự chú ý chứ." "Ta đảo không lo lắng cừu gia..." Sau sự việc ở Phong Đô thành, Bách Lý Đồ Tô càng thêm cảnh giác có kẻ vì Phần Tịch Kiếm mà đánh lén, bất quá hắn lại không cảm nhận được bất kỳ ác ý nào từ trên người Phương Lan Sinh. "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, loại tiếng sáo này, ta có một người bạn cũng biết thổi tấu, nhưng hiện tại ta không biết hắn rốt cuộc đã đi về nơi nào rồi." Bách Lý Đồ Tô lẩm bẩm. "Bạn của ngài?

Chẳng lẽ cũng là người Phương gia?" Phương Lan Sinh hỏi.

Bách Lý Đồ Tô phủ nhận: "Tịnh không phải, hắn phục tính Âu Dương, cùng Phương gia tịnh không có quan hệ, bất quá gia hương của hắn xác thực là ở tại Cầm Xuyên." "Chờ đã!" Phương Lan Sinh bỗng nhiên hai mắt sáng lên: "Sư phụ, vị bằng hữu biết thổi khúc nhạc kia phục tính Âu Dương, lại sống ở Cầm Xuyên?

Chương 780

Vậy tất nhiên là bàng chi của Âu Dương gia, Âu Dương thị tộc a!" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy như thể hồ quán đỉnh (xối nước lên đầu cho tỉnh ra), mới phát hiện mọi thứ dường như đều phù hợp.

Âu Dương Thiếu Cung xác thực vốn là bàng hệ của một đại gia thị tộc, hiện tại xem ra, việc hắn biết thổi địch khúc truyền thừa của Phương gia, những dấu hiệu này xác thực biểu minh có mối liên hệ cực lớn! "Hắn tên là Âu Dương Thiếu Cung, ngươi có quen không?" Bách Lý Đồ Tô cấp thiết hỏi. "Ta..." Phương Lan Sinh nhíu mày suy nghĩ một lát: "Ta hình như nhớ ra rồi, Âu Dương Thiếu Cung là trưởng tử của bàng chi Âu Dương thị.

Từ sau khi Âu Dương thị tộc bị yêu tộc tập kích, hình như Âu Dương Thiếu Cung là một trong số ít tộc nhân có thể sống sót." Bách Lý Đồ Tô càng thêm kỳ quái: "Nếu Âu Dương thị tộc và Phương gia có quan hệ huyết thống rõ ràng như vậy, vì sao lại bỏ mặc bọn họ bị yêu ma tập kích đồ sát?

Máu mủ tình thâm a." Phương Lan Sinh nghe vậy lại lắc đầu: "Phương gia trừ những người mang bản tính (họ gốc) gia tộc ra, thì cùng với những cái gọi là bàng hệ kia không có bao nhiêu quan hệ huyết thống.

Tuy rằng thể lượng của Phương gia lớn, nhưng muốn duy trì thể lượng bàng đại như vậy, bắt buộc phải tập trung tài nguyên, lưu lại cho những nơi hữu dụng.

Còn những kẻ không thể cung cấp dưỡng phân cho Phương gia, thậm chí còn muốn phân chia tài nguyên thì không thể lưu tồn." "..." Bách Lý Đồ Tô mày kiếm nhíu chặt, hắn không hiểu cái đạo lý này.

"Sư phụ, những thần tiên trung nhân các ngài đi trên con đường tu hành quá lâu, hoặc giả không cách nào lý giải được xử thế chi đạo của phàm nhân.

Dù sao phàm nhân cũng có cực hạn, Phương gia nếu không kinh qua mấy ngàn năm khứ vu tồn tinh (gạn đục khơi trong), căn bản không cách nào tồn hoạt đến ngày nay.

Ngài phải biết rằng, một ngàn năm trước, cả cái Cầm Xuyên này ai cũng họ Phương, toàn bộ đều là tử đệ Phương gia, cuối cùng năng lực suy thoái mới bị thanh lý khỏi Phương gia.

Phương gia vì sinh tồn bắt buộc phải đưa ra sự thủ xả (lấy bỏ)." Bách Lý Đồ Tô đối với việc này tỏ vẻ khinh thường: "Vậy nếu có một ngày, ngay cả một Phương gia ngũ thiếu gia như ngươi cũng trở nên hào vô năng lực, liệu có bị thanh thối (đuổi) khỏi Phương gia không?" Phương Lan Sinh không chút do dự gật đầu: "Sẽ!

Sư phụ, thực không dám giấu, lúc chín tuổi ta rời nhà đi, bởi vì không thể kế thừa quản lý sản nghiệp trong nhà nên bị tước đoạt họ Phương.

Mãi đến mười năm sau ta quay về, chân chính triển lộ tài năng quản lý gia nghiệp thì mới được chuẩn hứa tái độ quan dĩ (đặt lại) họ Phương." Bách Lý Đồ Tô nghe mà trong lòng chấn động, hóa ra Phương gia có thể lưu tồn đến nay là do đặt ý nghĩa sinh tồn cao hơn tất cả, thuần túy chỉ vì duy trì sự tồn tại của huyết mạch và gia nghiệp.

Như vậy, ấn tượng của Bách Lý Đồ Tô về Phương gia liền giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, hắn cũng không dùng cách nhìn của người tu hành để phỏng đoán phàm nhân, hắn chưa từng trải qua nỗi khổ về tiền bạc thế tục nên mới như vậy.

Đúng như Phương Lan Sinh nói, cực hạn của phàm nhân quá thấp. "Thời gian không còn sớm, ngươi về đi, ta muốn nghỉ ngơi, hơn nữa ngươi cũng có gia nghiệp phải xử lý." Bách Lý Đồ Tô không nói nhiều, ra ý đuổi khách.

Phương Lan Sinh đảo mắt một vòng, bỗng nhiên hiểu ra, hỏi: "Sư phụ chẳng lẽ đang tìm người nhà Âu Dương?

Hoặc là đang tìm Âu Dương Thiếu Cung?" "Đúng vậy, năm xưa ta và hắn bách vô liêu lại mỗi người một ngả, ta nay cũng không biết hắn thân ở nơi nào, nếu có thể biết được tin tức của hắn thì tốt nhất." Bách Lý Đồ Tô qua loa đáp lại một câu.

Nhưng một câu tiếp theo của Phương Lan Sinh lại khiến Bách Lý Đồ Tô không thể không nghiêm túc nhìn lại. "Ta biết Âu Dương Thiếu Cung hiện giờ đang ở đâu!" Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc nhìn Phương Lan Sinh: "Ngươi xác định?" "Đương nhiên!

Tuy rằng Âu Dương gia bị phân tách khỏi Phương gia, nhưng rất nhiều thanh niên tài tuấn trong tộc đều ít nhiều giữ liên hệ với Phương gia, dù sao những người này sau này nếu biểu hiện ra năng lực thì cũng có thể tùy thời quay về Phương gia!" Phương Lan Sinh tự tin nói: "Cho nên muốn tra ra vị trí của một Âu Dương Thiếu Cung tịnh không phiền toái." Bách Lý Đồ Tô đang định hỏi thăm, nhưng nhìn bộ dáng kia của Phương Lan Sinh, trong lòng đã hiểu được vài phần: "Ta nói này, ngươi sẽ không bạch bạch nói cho ta tin tức chứ?" "Hắc hắc, nếu sư phụ đã biết, ta tất định sẽ không chút giấu giếm mà báo lại." Phương Lan Sinh cười hi bì, ý tứ trong lời nói không cần nói cũng rõ.

Bách Lý Đồ Tô muốn biết tin tức, nhất định phải làm sư phụ của hắn trước mới được!

Bách Lý Đồ Tô bội cảm bất đắc dĩ, nhưng lại thực sự muốn biết, suy đi nghĩ lại đành nói: "Phương huynh, ta có thể dạy ngươi pháp

thuật, nhưng ta quyết không thể nhận ngươi làm đồ đệ, bởi vì trên người ta có rất nhiều chuyện phiền toái không thể rũ bỏ." "Danh bất chính ngôn bất thuận, ta sao có thể không thành đồ đệ mà thụ nhận pháp thuật, ngày sau lấy gì báo đáp!" Phương Lan Sinh nhất thời cuống lên. "Không bái ta làm thầy, hảo hảo nói cho ta tin tức của Âu Dương Thiếu Cung, đó chính là sự báo đáp lớn nhất với ta rồi.

Nếu ngươi không đồng ý, vậy thì coi như thôi!" Bách Lý Đồ Tô cắn răng nói. "Ta đáp ứng!" Phương Lan Sinh đương nhiên không chịu bỏ lỡ cơ hội này, bất luận thế nào cứ học được pháp thuật mơ ước bấy lâu nay cái đã. "Sư phụ, học tập tiên pháp của ngài có thể trường sinh bất lão không?" "Sau này đừng gọi ta là sư phụ, tên ta là Bách Lý Đồ Tô.

Ngoài ra, trường sinh bất lão là không thể nào." "Vậy có thể ngự kiếm phi hành không, hoặc là giữ cho vĩnh viễn trẻ trung cũng tốt!" "Nếu tu hành chỉ vì những thứ hoa mà không thực này, ta khuyên ngươi đừng nên học pháp thuật nữa." ...

Cùng thời khắc đó, tại Minh Giới.

Thời gian ở Minh Giới trôi qua có chút khác biệt so với Nhân giới.

Bách Lý Đồ Tô ở Nhân giới mới trải qua chưa đầy nửa tháng, Minh Giới đã trôi qua hai tháng.

Trong thời gian này, Ngao Tông đã tái tạo lại Minh Giới vốn đang hoang lương, từ Hoàng Tuyền lộ, Quỷ Môn quan, Luân Hồi Ty, Chuyển Sinh Điện, đến Quỷ Vực thành, tất cả đều ứng hữu tẫn hữu (có đủ cả).

Minh Giới hiện nay so với lúc trước đã đại vi cải quan, càng giống một thế giới hoàn chỉnh hơn.

Rất nhiều quỷ hồn vì oán khí, âm khí quá nặng không thể chuyển

sinh, hoặc là đầu nhập luân hồi chuyển thế, hoặc là trực tiếp chuyển hóa thành Minh tộc, trở thành bộ hạ của Ngao Tông.

Thông qua miệng của đám quỷ hồn này, Ngao Tông cũng đại khái biết được một số tin tức về vị Minh Giới Chi Chủ tiền nhiệm.

Ký ức của những quỷ hồn này tịnh không hoàn chỉnh, theo lời bọn họ, vị Minh Giới Chi Chủ tiền nhiệm lúc còn tại thế cũng từng kiến tạo Minh Giới thành một thế giới thập phần hoàn thiện, đến nay dưới lòng đất vẫn còn lưu tồn di tích.

Chỉ là năm ngàn năm trước, Minh Giới Chi Chủ không biết vì sao bỗng nhiên cuồng tính đại phát, trục nhất tồi hủy Minh Giới do chính tay mình sáng tạo ra, thậm chí lan đến rất nhiều quỷ hồn khiến họ không thể chuyển thế.

Sau đó, như đã biết, Minh Giới Chi Chủ mạc danh kỳ diệu biến mất, chỉ lưu lại một luồng cô hồn tùy thời có thể tiêu tán, ai cũng không biết rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì. "Vậy khi Minh Giới Chi Chủ còn tồn tại, chẳng lẽ không có tâm phúc thủ hộ bên cạnh?

Những tâm phúc đó đến nay hẳn vẫn còn tồn tại chứ, hoặc hứa bọn họ sẽ biết nhiều tin tức hơn?" Ngao Tông nhìn đại địa trước mắt dần bị xé rách, dường như có thứ gì đó muốn xung phá mặt đất, đồng thời hỏi người Minh tộc bên cạnh. "Xác thực là có tâm phúc, tổng cộng mười người, xưng là Luân Hồi Thập Ty, nhưng vào lúc Minh Giới băng hoại năm đó, Minh Giới Chi Chủ đã chính tay diệt sát bọn họ rồi, ngay cả một luồng cô hồn cũng không lưu lại." Ngao Tông không khỏi ngẩn ra: "Vì sao?" "Ta cũng không rõ..." Người Minh tộc kia cười khổ, nhớ lại tai nạn năm xưa, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải có Ngao Tông, bọn họ căn bản không có khả năng sau năm ngàn năm lưu ly vất vưởng lại có cơ hội thoát khỏi thân phận vong hồn.

Ngao Tông khẽ nhíu mày, bỗng nhiên cảm thấy vị Minh Giới Chi Chủ này tịnh không giống kẻ bị thất tâm phong.

Giết sạch đám tâm phúc tri căn tri để (biết rõ gốc rễ), e rằng là đang che giấu điều gì?

Ngao Tông trong lòng có chút tiếc nuối, lúc trước khi phát hiện ra Minh Giới Chi Chủ, đối phương vẻn vẹn chỉ còn một luồng tàn hồn, tịnh không có nhiều ký ức. "Ầm ầm!" Đúng lúc này, đại địa trước mặt Ngao Tông nứt toác ra, chỉ thấy một đống tường thành tàn phá từ dưới lòng đất chui lên, chồng chất hỗn loạn trên mặt đất.

Những bức tường tàn phá này chính là kiến trúc do vị Minh Giới Chi Chủ thống trị năm ngàn năm trước thân thủ chú tạo.

Những kiến trúc này tịnh không chỉ đơn giản là đoạn bích tàn viên, bên trên còn ghi lại rất nhiều cổ văn tự cực kỳ phồn tỏa khó giải.

Nghe nói năm xưa Minh Giới Chi Chủ cư trú trong tòa thành trì này, từng đem tất cả những gì mình trải qua khắc hết lên vách tường.

Vạn năm qua vẫn luôn như thế, nhưng trước khi chết, hắn lại tồi hủy tòa thành trì này, đem toàn bộ những bức tường có khắc chữ chôn vùi dưới lòng đất, khiến bất kỳ ai cũng không thể xem được.

Những kiến trúc bị chôn giấu này không chỉ bị đất cát che lấp, mà còn bị U Minh chi lực cực kỳ cường đại áp chế.

Cấm chế U Minh này cấm tuyệt mọi thần thức bên ngoài tham nhập, đồng thời trở ngại bất kỳ sức mạnh nào thâm nhập vào trong.

Ngay cả sau khi Minh Giới Chi Chủ chết đi năm ngàn năm, sức mạnh này vẫn không hề tiêu giảm nửa phần.

Nếu không có gì bất ngờ, những văn tự này sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi dưới lòng đất, tuyệt đối không thể bị ai phát hiện.

Chỉ tiếc là lại gặp phải Ngao Tông.

Đối với Ngao Tông - người cũng nắm giữ U Minh chi lực và còn cường đại hơn, việc này căn bản không thành vấn đề.

Chương 781

Hắn hầu như không tốn chút sức lực nào đã hóa giải đi những cấm chế U Minh kia, nhổ những bức tường này từ trong đất lên.

Lúc này, Ngao Tông nhìn những văn tự vẫn lấp lánh quang huy kia, trong lòng càng thêm xác định cái chết của Minh Giới Chi Chủ tịnh không đơn giản.

Chí ít không giống như vẻ bề ngoài tiêu tán kia.

Những văn tự trên vách tường này, Ngao Tông chỉ liếc qua liền biết, toàn bộ đều là Cổ Thần ngữ.

Cái gọi là Cổ Thần ngữ, chính là ngôn ngữ văn tự được sử dụng chung khi nhân loại và Thiên Thần cùng tồn tại vào thời Thượng Cổ.

Mãi đến khi các Cổ Thần vứt bỏ nhân loại để đến Thiên Giới, nhân loại mới từ Cổ Thần ngữ phân nhánh ra thành nhiều loại văn tự khác nhau, nhưng có thể nói tất cả văn tự đều là thù đồ đồng quy.

Ngao Tông sớm đã thông thạo Cổ Thần ngữ, liếc mắt liền biết những văn tự này đang viết cái gì.

Nội dung văn tự tịnh không phức tạp, đại khái là Minh Giới Chi Chủ ghi lại tất cả những gì đã trải qua từ khi tu hành, cũng như những gian tân khó nói.

Trong đó cũng ghi lại từng lần biến hóa của Minh Giới, bất quá những thứ này đối với Ngao Tông không có giá trị gì, thập phần dong dài.

Cho đến đoạn cuối cùng của văn tự, lời văn của Minh Giới Chi Chủ bắt đầu lộ ra vẻ lo lắng, dường như không hiểu vì sao tu vi cảnh giới lại khó có tiến triển.

Hắn không chỉ phát sầu vì tu vi của mình, mà càng giống như đang lo lắng về một mối đe dọa tiềm ẩn nào đó, cho nên muốn mau chóng đề thăng tu vi.

Cứ thế về sau, lại có một đoạn văn tự nhỏ ở phần cuối, Ngao Tông lại phát hiện hoàn toàn xem không hiểu.

Đó căn bản không phải là Cổ Thần ngữ, là một loại ngôn ngữ mà Ngao Tông chưa từng thấy trên thế giới này. "Có nhận ra không?" Ngao Tông hỏi đám Minh tộc bên cạnh.

Nhưng kết quả nhận được là mọi người đều lắc đầu phủ nhận, không một ai dám nhận là biết loại văn tự này. "Đại nhân... hình như tịnh không phải là văn tự..." Lúc này, trong đám người bỗng truyền đến một thanh âm.

Ngao Tông nhìn theo hướng đó, phát hiện ra một người Minh tộc có pháp lực yếu ớt. "Như thế nào?" Ngao Tông hỏi. "Tịnh không thể nói là không phải văn tự, hình như là văn tự do Minh Giới Chi Chủ tự sáng tạo, vẻn vẹn chỉ dùng để giao lưu với Luân Hồi Thập Ty..." Người nọ đi đến bên cạnh Ngao Tông, vừa nói vừa quỳ xuống, nhưng Ngao Tông đã ngăn lại. "Không cần hành quỳ bái lễ với ta." Ngao Tông đánh giá người này: "Ngươi biết chuyện này sao?" "Ký ức tiền thế của ta còn sót lại một phần..." Người nọ vỗ vỗ đầu, dường như muốn hồi ức lại nhiều ký ức hơn, nhưng cuối cùng cũng vô hiệu. "Ta cũng không biết lúc còn sống ta rốt cuộc là dạng tồn tại gì, ký ức lưu lại không nhiều, nhưng chuyện này dường như rất quan trọng, cho nên là chuyện duy nhất ta có thể nhớ kỹ." Ngao Tông lại hỏi: "Như vậy, ngươi có thể phá dịch những văn tự này không?" Người nọ mặt lộ vẻ khó xử: "Xin lỗi đại nhân, sự hiểu biết của ta về những văn tự này chỉ giới hạn ở đó, căn bản không biết nên phá dịch thế nào." "Tiền sinh của ngươi sẽ không phải là một trong Luân Hồi Thập Ty đấy chứ?" "Ta thấy có khả năng lắm, loại mật văn này e rằng chỉ có Minh

Giới Chi Chủ và Luân Hồi Thập Ty biết." "Đừng đoán mò, Luân Hồi Thập Ty sớm đã hồn phi phách tán rồi, ngay cả cơ hội tiến vào luân hồi trùng sinh cũng không có, càng đừng nói đến việc lưu lại một tàn hồn yếu ớt như vậy..." ...

Trong lúc đám Minh tộc một lời ta một lời tranh luận, Ngao Tông nhìn bọn họ, trong lòng bỗng cảm thấy những người Minh tộc này thật bi ai.

Bọn họ không giống phàm nhân sau khi luân hồi, hoàn toàn cáo biệt với thân phận tiền thế để triệt để bắt đầu một cuộc sống mới.

Bọn họ vẫn mang trên lưng những ký ức linh tinh lúc còn sống, thậm chí những dấu ấn ký ức đó đối với bọn họ cũng pha vi chiết ma (khá là giày vò).

Chỉ vì những thứ không thể quên được khiến họ khó mà giải thoát, thậm chí bức thiết muốn tìm lại những ký ức đó. "Thôi được rồi, như vậy đi, những văn tự này cứ giữ lại để sau này hãy nói." Ngao Tông vung tay lên, đem toàn bộ những đoạn bích tàn viên kia thu vào trong tay áo (Tụ Lý Càn Khôn).

Hiện tại hắn càng cảm thấy hứng thú hơn, muốn sưu tầm thêm nhiều tàn viên đoạn bích do Minh Giới Chi Chủ tiền nhiệm lưu lại, hoặc hứa có thể biết được nhiều tin tức hơn. "Lại nói, tên gia hỏa Bách Lý Đồ Tô kia có nghiêm túc tìm kiếm kiếm linh hay không đây?" Ngao Tông bỗng nhớ tới Bách Lý Đồ Tô vẫn đang ở nhân gian tìm mọi cách xoay sở. ...

Từ sau khi Bách Lý Đồ Tô đáp ứng Phương Lan Sinh, hắn triệt để bị tên này quấn lấy.

Tên này hễ có thời gian là nhất định tìm hắn thảo luận phương pháp tu luyện pháp thuật, thậm chí ngay cả việc làm ăn của trù đoạn trang cũng vứt sang một bên, báo hại quản gia đầu hói quản lý trù

đoạn trang cứ ba ngày hai bữa lại chạy đến phòng Bách Lý Đồ Tô tìm người.

Nhưng không thể không nói, tên Phương Lan Sinh này dường như có ngộ tính nhất định đối với đạo pháp, cũng không biết có phải do những năm trước chịu sự huân đào của kinh văn hay không, ít nhất Bách Lý Đồ Tô cảm thấy dạy bảo hắn không tốn mấy sức lực.

Tuy nhiên dưới tình huống này, thời gian của Bách Lý Đồ Tô bị trễ nải không ít, hắn có chút sốt ruột, dù sao thứ bị lãng phí không chỉ là thời gian của một mình hắn.

Một ngày nọ, Phương Lan Sinh sáng sớm lại đến chặn cửa phòng Bách Lý Đồ Tô.

Lần này Bách Lý Đồ Tô đi trước một bước đưa ra yêu cầu: "Không quên những gì ta đã nói trước đó chứ?" "Đương nhiên, Đồ Tô huynh dạy bảo ta, ngự khí chi pháp cốt ở điều tức..." Bách Lý Đồ Tô tức giận ngắt lời Phương Lan Sinh: "Điều kiện của ta!

Điều kiện ta đáp ứng dạy pháp thuật cho ngươi!" Bách Lý Đồ Tô quyết định, trước tiên phải moi tin tức từ miệng tên này, sau đó mau chóng rời khỏi Phương gia để giải quyết sự tình.

Dù sao cũng đã giúp Phương Lan Sinh nhập môn, sau này hắn còn khối thời gian để tu hành, đổi lấy một tin tức cũng không quá đáng. "Hóa ra là chuyện này à, a a..." Phương Lan Sinh có chút xấu hổ cười: "Điểm ấy Đồ Tô huynh cứ yên tâm, ta đang phân phó hạ nhân đi sưu tầm tin tức rồi, dài thì..." "Dài thì năm ngày, ngắn thì ba ngày đúng không?" Bách Lý Đồ Tô gần như có thể học thuộc lòng lời hắn: "Ta không có nhiều thời gian để đợi như vậy, hiện tại ngươi bắt buộc phải nói cho ta biết, nếu không ta sẽ không dạy pháp thuật nữa." "Đừng mà!" Phương Lan Sinh nhất thời cuống lên: "Đồ Tô huynh, huynh cũng biết đấy, dục tốc tắc bất đạt, tin tức là thứ cần phải dò la,

không có mười ngày nửa tháng căn bản không làm xong được, huống hồ Phương gia và Âu Dương Thiếu Cung đã cắt đứt liên hệ từ lâu..." Bách Lý Đồ Tô trong mắt quang mang chợt lóe, nghiêm giọng chất vấn: "Cái gì?

Phương gia và Âu Dương Thiếu Cung đã lâu không có liên hệ?!" "..." Phương Lan Sinh mới phát giác mình lỡ lời, thần sắc tràn đầy xấu hổ.

Bách Lý Đồ Tô trầm giọng nói: "Hiện tại lập tức nói thật cho ta biết, nếu không ta cho ngươi đẹp mặt!" "Được rồi, Đồ Tô huynh, ta nói thật.

Ta căn bản không biết Âu Dương Thiếu Cung đang ở đâu, sở dĩ ta đề ra điều kiện như vậy là để huynh dạy ta pháp thuật." Bách Lý Đồ Tô nghe xong lời này, gần như tức đến lệch cả mũi, tên này quả nhiên là đang lừa gạt hắn! "Như vậy, ngươi căn bản không có khả năng tìm được bất cứ tin tức nào về Âu Dương Thiếu Cung!" Bách Lý Đồ Tô không chút khách khí liền muốn đóng cửa tiễn khách.

Phương Lan Sinh vội vàng tiến lên giữ chặt cửa phòng: "Đồ Tô huynh đừng vội a!

Ta cũng đang tìm cách giúp huynh tìm người mà, ngộ nhỡ thật sự được ta tìm thấy thì sao, đã giúp người thì giúp cho trót..." Bách Lý Đồ Tô lười nghe hắn nói hết câu, trực tiếp đóng cửa phòng lại, đồng thời thiết hạ một đạo cấm chế pháp thuật cách tuyệt âm thanh, miễn cho tên này tiếp tục quấy nhiễu.

Phương Lan Sinh sau một hồi khổ khổ khẩn cầu vô quả, cũng đành phải tạm thời rời đi.

Hắn hiểu rằng, muốn tìm Bách Lý Đồ Tô học tập pháp thuật nữa, thật sự là hết hy vọng.

Sự tình đến đây vẫn chưa kết thúc, sáng sớm hôm sau, quản gia của Phương gia khắc ý tìm tới cửa, biểu thị với Bách Lý Đồ Tô rằng Phương gia không cần quá nhiều gia đinh. "Đây là chút tiền bồi thường cho ngươi, xin lỗi, là ý của gia chủ." Quản gia giao một túi bạc lớn cho Bách Lý Đồ Tô, số tiền bên trong hiển nhiên vượt xa tiền công tháng bình thường của hắn. "Đã như vậy, ta liền không quấy rầy nữa." Bách Lý Đồ Tô dứt khoát nhận lấy số bạc này, hắn biết chuyện mình bị sa thải không phải không có quan hệ với Phương Lan Sinh.

Phương Lan Sinh ngày ngày quấn lấy hắn tu hành học tập pháp thuật, thời gian này cực ít quản lý sự vụ trù đoạn trang.

Gia chủ Phương gia nhìn thấy trong mắt, tự nhiên không hy vọng gia nghiệp bị hoang phế, cho nên mới ra tay từ phía Bách Lý Đồ Tô.

Bất quá Bách Lý Đồ Tô cũng tịnh không để ý, dù sao sự tình cũng đã làm được có manh mối, tối đa chỉ cần mười ngày nữa là có thể giải quyết, bất luận thế nào cũng sẽ đi, huống hồ có thể thoát khỏi Phương Lan Sinh, lưỡng toàn kỳ mỹ.

Nhưng Bách Lý Đồ Tô xách kiếm chưa đi khỏi đại môn Phương gia, Phương Lan Sinh liền thở hồng hộc chạy tới, mở miệng thỉnh cầu Bách Lý Đồ Tô mang hắn đi cùng! "Đồ Tô huynh, ta nghĩ kỹ rồi, tiền tài nãi thân ngoại chi vật, cùng với việc như thế này liễu khước tàn sinh (sống nốt quãng đời còn lại), chi bằng..." Lời của Phương Lan Sinh còn chưa nói hết, Bách Lý Đồ Tô đã tung người nhảy lên nóc nhà, mấy cái thiểm thân liền biến mất khỏi tầm mắt Phương Lan Sinh. "Đợi ta với a..." Phương Lan Sinh nóng đầu, trực tiếp đuổi theo bóng lưng Bách Lý Đồ Tô chạy đi! "Tên này thật đúng là khiết nhi bất xá (bám dai như đỉa)!" Bách Lý Đồ Tô trong lòng mắng to một tiếng, sau đó phiến khắc không ngừng chạy về phía ngoại vi Cầm Xuyên, giờ phút này chỉ muốn mau chóng thoát khỏi tên gia hỏa này.

Vì thế, Bách Lý Đồ Tô đặc biệt lẩn vào dòng người trên phố, tận khả năng để đám đông che giấu thân hình không bị phát hiện.

Chương 782

Ngay khi Bách Lý Đồ Tô tự nhận là đã cắt đuôi được Phương Lan Sinh, trong đám người lại bất ngờ bị một kẻ hung hăng va phải, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Khi Bách Lý Đồ Tô hồi thần, lại kinh ngạc phát hiện, Phần Tịch Kiếm trên lưng không biết đã thất tung từ lúc nào! "Nguy rồi!" Bách Lý Đồ Tô giờ phút này trong lòng chỉ có một ý niệm, Cầm Xuyên lại có người nhìn ra giá trị của Phần Tịch Kiếm, thậm chí vừa rồi ra tay trộm đi mất.

Trong lòng thầm mắng bản thân quá mức đại ý, lại có thể làm mất Phần Tịch Kiếm ngay tại khu phố chợ huyên náo, nếu sát khí của thứ đó mất kiểm soát, chỉ sợ cả cái Cầm Xuyên này đều sẽ gặp họa huyết tẩy!

May mà Bách Lý Đồ Tô có cảm ứng với khí tức của Phần Tịch Kiếm, ngay lập tức liền tìm được phương vị của nó, đồng thời cấp tốc đuổi theo.

Kẻ trộm đi Phần Tịch Kiếm kia dường như cũng ý thức được bị truy tung, bỏ chạy càng thêm nhanh chóng, thậm chí còn thi triển thêm nhiều pháp thuật ẩn tàng khí tức.

Cũng may những pháp thuật này không cách nào che giấu được khí tức của Phần Tịch Kiếm, hai bên cứ thế kẻ truy người đuổi, trong nháy mắt đã chạy khắp cả Cầm Xuyên, thậm chí trực tiếp xông ra vùng hoang giao dã lĩnh bên ngoài. "Ta cho ngươi chạy!" Truy sát ra khỏi Cầm Xuyên, sự kiên nhẫn của Bách Lý Đồ Tô gần như tiêu ma hầu như không còn.

Nguyên bản ở trong thành còn cố kỵ sẽ làm bị thương người, hiện

giờ hoang giao dã lĩnh không một bóng người, cũng không cần cố kỵ nữa!

Nhìn thân ảnh bỏ chạy cách đó không xa, hắn dứt khoát thi triển Huyễn Kiếm Thuật, chỉ thấy một thanh bảo ấn huyễn kiếm khổng lồ hiện ra giữa không trung, nặng nề giáng xuống đỉnh đầu kẻ trộm kia! "Oanh long!" Bảo ấn huyễn kiếm nổ tung, tên đạo chích kia trực tiếp bị pháp lực đánh bay, thúy nhược (yếu ớt) đến mức không chịu nổi một kích.

Bách Lý Đồ Tô không khỏi kinh ngạc, vốn tưởng rằng kẻ trộm pháp lực cao cường, bị một kích trúng đích cũng khó mà bị thương, cho nên hắn mới ra tay không chút lưu tình như vậy, ai ngờ lại yếu ớt thế này!

Bất quá sự đã đến nước này, Bách Lý Đồ Tô cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên kiểm tra, lại phát hiện tên đạo chích bị đánh bay kia hoàn toàn mất tùng ảnh. "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô da đầu tê dại, đang định tứ hạ tìm kiếm, bỗng nhiên một thanh âm quen thuộc truyền vào tai: "Không cần tìm nữa, ở đây." Nhìn theo tiếng nói, Bách Lý Đồ Tô lại thấy Ngao Tông không biết đã đứng sau lưng từ lúc nào, trong tay đang xách một thân ảnh, đó chính là tên đạo chích trộm Phần Tịch Kiếm! "Thả ta ra!

Nếu không ta cho ngươi đẹp mặt!" Tên đạo chích gầy gò liều mạng giãy dụa, phát ra một trận thanh âm lanh lảnh non nớt, hóa ra đạo chích là một nữ tử. "Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô nhìn thấy Ngao Tông trước mắt suýt chút nữa cảm động đến rơi nước mắt, mấy ngày nay vẫn luôn bị Phương Lan Sinh hành hạ, cuối cùng cũng gặp được người thân! "Tiểu tử, đoạn thời gian này không phải là vẫn luôn tiêu cực đãi công (lười biếng) đấy chứ, suýt chút nữa làm mất Phần Tịch Kiếm, ngươi biết hậu quả không?" Ngao Tông ném nữ đạo chích kia xuống đất, đồng thời thi gia một đạo trói buộc vô hình lên người nàng,

khiến nàng không thể thoát thân. "Vị đại ca này, ta có chuyện gì có thể từ từ nói được không, ít nhất cũng giải khai pháp thuật trên người ta trước đã chứ?

Dù sao ta cũng là một nữ tử yếu đuối..." Tên đạo chích ngẩng mặt lên, mũ trùm đầu cũng theo đó rơi xuống, Ngao Tông mới nhìn rõ dung mạo nữ đạo chích có chút tiếu lệ khả ái, trên đỉnh đầu còn mọc một đôi tai lông xù. "Yêu quái?" Bách Lý Đồ Tô nhìn thấy cảnh này, theo bản năng lùi lại một bước định rút kiếm, lại xấu hổ phát hiện Phần Tịch Kiếm không ở trong tay. "Tu vi của ngươi có chút thiển bạc, chắc là vừa mới hóa hình không bao lâu đi.

Đáng tiếc, trăm năm tu vi trước khi hóa hình toàn bộ đều lãng phí rồi." Ngao Tông trong tay ngưng tụ pháp lực, thần sắc lạnh lùng nhìn nữ yêu kia: "Việc đầu tiên ngươi làm sau khi hóa xuất nhân thân, chính là đi ăn trộm sao?" "Tiền bối, thủ hạ lưu tình!

Cầu xin đừng giết ta a!" Nữ yêu nhìn thấy cảnh này sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng cầu xin tha thứ, sợ hãi một khắc sau sẽ bị đánh thành bột phấn.

Tuy rằng không biết tu vi của Ngao Tông rốt cuộc ra sao, nhưng trong lòng ẩn ước cảm thấy, chí ít khiến nàng hồn phi phách tán là không thành vấn đề! "Muốn sống cũng có thể, trước tiên đem Phần Tịch Kiếm trả lại đây." Ngao Tông lạnh lùng nói.

Trên người tiểu yêu tịnh không có Phần Tịch Kiếm, cũng không biết đã giấu đi đâu rồi, nhưng trên người nàng cũng xác xác thực thực có khí tức của Phần Tịch Kiếm. "Vậy có thể đổi lấy một mạng không?" Đôi mắt nữ yêu đảo một vòng, hỏi lại. "Bớt nói nhảm!" Ngữ khí của Ngao Tông dần trở nên lạnh lẽo, cô nàng kia lập tức không dám nói nhiều nữa, trong miệng lẩm bẩm một tràng chú ngữ hối sáp nan đổng.

Một khắc sau trước mặt nàng lóe lên một trận quang hoa, Phần Tịch Kiếm ứng thanh rơi xuống đất.

Bách Lý Đồ Tô lập tức tiến lên chộp lấy kiếm vào tay, tịnh không đau lòng, chỉ sợ thanh kiếm rời xa hắn liền sẽ bạo phát.

Cũng may, phong ấn của Phần Tịch Kiếm vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, tịnh không có dấu hiệu mất kiểm soát. "Ngươi quả thực là nhặt lại được một cái mạng!

Nếu vừa rồi ngươi rút thanh kiếm này ra khỏi vỏ, hồn phách của ngươi khó bảo toàn!" Bách Lý Đồ Tô giận dữ nói. "Thanh kiếm nát này lợi hại như vậy sao?" Tiểu yêu quái không khỏi tắc lưỡi: "Ngươi không lừa ta chứ?" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy gần như muốn ngất xỉu: "Ngay cả thanh kiếm này là gì ngươi cũng không biết mà cũng dám trộm?!" Tiểu yêu ấp úng nói: "Ta chỉ phát hiện trên người ngươi có pháp lực ba động, cảm thấy hẳn là một món pháp khí nên mới trộm, ai ngờ ngươi một đường đuổi theo như yêu quái, ta căn bản không có cơ hội vứt bỏ." Bách Lý Đồ Tô cười lạnh nói: "Hừ!

Ngươi thật sự phải cảm tạ ta đuổi theo quá sát, nếu không hiện tại ngươi đã chết rồi." Tiểu yêu quái kia dường như vẫn không tin, trên dưới đánh giá Phần Tịch Kiếm mà không cảm thấy có gì dị thường.

Bách Lý Đồ Tô thấy thế cũng lười tiếp tục giải thích với nàng, bất luận thế nào nguy cơ giải trừ là tốt rồi.

Ngao Tông nghe thấy lời này cũng yên tâm, vốn tưởng rằng tiểu yêu quái chịu sự ủy thác của người khác trộm Phần Tịch Kiếm, điều đó có nghĩa là có nhiều người đang âm thầm dòm ngó Bách Lý Đồ Tô.

Hiện tại xem ra, chẳng qua chỉ là một màn kịch tham lam mà thôi. "Tiền bối, tuy rằng ta đã làm ra hành vi trộm cắp, nhưng các ngươi phải biết ta là bị bức bất đắc dĩ.

Giống như loại yêu quái pháp lực thiển bạc như ta, có thể tu luyện thành nhân hình thực sự không dễ, nếu không cẩn thận bị người ta biết được chân thực thân phận thì sẽ bị bắt đi lấy nội đan, sinh tử khó liệu a...

Ta làm như vậy cũng là bách bất đắc dĩ, dù sao giống như những thứ nhỏ bé đáng thương như ta, mong mỏi nhất là có một món pháp khí cường đại để tự vệ, cho nên ta mới đi trộm đồ...

Cho nên, các ngài có thể tha cho ta một lần không, ta bảo đảm sau này sẽ không bao giờ trộm đồ nữa!" Tiểu yêu kia làm ra một bộ dáng sở sở khả liên nhìn về phía Ngao Tông, đôi mắt ngập nước lấp lánh vẻ cầu khẩn, quả thực ngã kiến do liên (ta thấy còn thương). "Mị hoặc thuật của ngươi quá vụng về rồi, mới tu luyện chưa đến mười năm đúng không?

Đối phó với phàm nhân tầm thường thì được, ngàn vạn lần đừng dùng với người tu hành, ngộ nhỡ chọc giận đối phương thì cái mạng nhỏ của ngươi coi như bỏ." Ngao Tông nhìn đôi mắt to kia, thản nhiên nói.

Tiểu yêu quái lập tức sợ đến mức thu hồi pháp thuật, khúm núm hỏi: "Có thể thả ta đi không?

Ta bảo đảm sau này sẽ không bao giờ trộm đồ nữa, nếu không ta là con chó nhỏ!" "Con chó nhỏ..." Bách Lý Đồ Tô nghe thấy tiểu yêu nói ra lời ấu trĩ như vậy, không khỏi đầy đầu hắc tuyến. "Ánh mắt của ngươi là ý gì a!

Ta nói cho ngươi biết, ở trong tộc của ta, bị gọi là chó là sự sỉ nhục lớn nhất, ta đang phát độc thệ rồi được không!" Tiểu yêu quái phát giác sự khinh thường trong mắt Bách Lý Đồ Tô, vô cùng bất mãn biện giải.

Lúc này Ngao Tông đã yên tâm, thấy tiểu yêu này thú vị như vậy,

liền nảy sinh chút ý định trêu chọc: "Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Nay ngươi đã tu luyện thành nhân hình, ít nhất cũng phải theo luật pháp nhân loại chịu trừng phạt chứ?

Cũng không quá đáng, chặt một cánh tay là được." "?!" Tiểu yêu sợ đến mức tai dựng đứng cả lên.

Bách Lý Đồ Tô dường như cảm thấy có chút tàn nhẫn, đang định mở miệng nói gì đó, Ngao Tông lại ra hiệu bằng mắt cho hắn.

Bách Lý Đồ Tô lập tức hiểu ra Ngao Tông cố ý trêu chọc, liền im lặng xem kịch hay. "Tiền bối, ta bảo đảm ta thật tâm thật ý hối cải, ngài đại nhân bất kế tiểu nhân quá (người lớn không chấp kẻ nhỏ) tha cho ta đi mà!" Tiểu yêu quái đáng thương tội nghiệp nói.

Ngao Tông cố làm ra vẻ lạnh lùng: "Chọn đi, tay trái hay tay phải?" "Ta...

Hu hu hu hu hu..." Tiểu yêu quái cuống đến mức không nhịn được khóc òa lên, ngược lại làm cho Ngao Tông trở tay không kịp. "Tiền bối, ta dùng một bí mật tày trời đổi lấy một cánh tay của ta có được không?

Chương 783

Đối với các ngài tuyệt đối có chỗ tốt, chí ít cầu xin ngài tha cho một tiểu yêu quái đáng thương như ta..." Nàng đáng thương tội nghiệp nói.

Ngao Tông nghe thấy thế, lập tức cảm thấy mấy giọt nước mắt kia giống như là cố nặn ra vậy. "Tin tức gì?" Ngao Tông lơ đãng hỏi, dù sao cũng không coi là chuyện to tát. "Trong ngọn núi này có bảo tàng, bảo tàng rất trân quý!" Tiểu yêu quái vội vàng nói. "Ta không có hứng thú với tiền." Bách Lý Đồ Tô bực bội nói.

Tiểu yêu quái nhất thời cuống lên: "Không phải kim ngân tài bảo!

Hẳn là di tích do một vị tiền bối cao nhân nào đó lưu lại, bên trong nhất định có pháp bảo, loại lợi hại ấy, không chừng cũng có công pháp!" Bách Lý Đồ Tô nhìn về phía Ngao Tông, cảm thấy lời nói của tiểu yêu quái càng nói càng ly phổ, đầy miệng không có một câu nói thật. "Cầm Xuyên vào thời Thượng Cổ có Cổ Thần cư trú, cho nên có một số di tích tiền bối cao nhân lưu lại là bình thường, nhưng ta tịnh không hiếm lạ." Ngao Tông lắc đầu cự tuyệt. "Đừng mà!" Tiểu yêu quái cuống đến mức mồ hôi lạnh trên trán sắp toát ra: "Không, không chỉ có công pháp, bên trong hình như có linh thể.

Là loại có thể thôn phệ linh thể, nếu như tiền bối đích thân ra tay, đem linh thể kia chế phục không chừng có thể khiến công lực đại đại đề thăng!" "Linh thể?" Ngao Tông và Bách Lý Đồ Tô nghe thấy lời này lập tức hứng thú. "Ngươi biết chỗ nào ẩn giấu linh thể?" Bách Lý Đồ Tô lập tức hỏi. "Ta tận mắt nhìn thấy!

Linh thể kia ẩn tàng trong một cái hang động, toàn thân màu đen, hình như có ý thức của riêng mình.

Ta vừa tới gần thì nó nói chuyện với ta, nhưng ta hoàn toàn nghe không hiểu ngôn ngữ của nó." Tiểu yêu quái nói nước đôi, cũng tịnh không dám khẳng định thật giả. "Đem tất cả những gì ngươi biết nói ra hết." Ngao Tông yêu cầu.

Hắn ẩn ước cảm thấy, dường như "oai đả chính trứ" (chó ngáp phải ruồi), vạn nhất là một trong những kiếm linh của Phần Tịch Kiếm thì chuyến đi này không uổng công.

Theo như lời tiểu yêu quái đích thân kể lại, ban đầu nàng đến Cầm Xuyên là để tránh né người tu hành săn giết.

Dù sao nơi người tu hành tụ tập ở Cầm Xuyên tương đối ít, cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Ban đầu nàng tịnh không dám tiến vào trong thành trì, chỉ cư trú tu hành trong núi hoang, cứ như vậy được nửa năm.

Cho đến một ngày, khi đang tu hành trong đêm khuya, nàng bỗng nhiên bị một trận tiếng nói thầm thì mạc danh kỳ diệu đánh thức.

Thanh âm như thiết thiết tư ngữ (thì thầm to nhỏ) kia hoảng nhược vang lên bên tai, hầu như vô thời vô khắc không quanh quẩn quanh người, nhưng lại không biết rốt cuộc bắt nguồn từ đâu.

Kỳ quái là, tiếng thì thầm này dường như có năng lực cổ hoặc lòng người, khiến nàng không tự chủ được bị thanh âm hấp dẫn, mạc danh kỳ diệu đi về phía một phương hướng, tiến sâu vào trong phiến sơn mạch kia.

Ma xui quỷ khiến thâm nhập vào trong núi, nàng lại tìm thấy một cửa hang động thập phần ẩn tế, tiếng thì thầm nàng nghe thấy dường như bắt nguồn từ trong hang động đó.

Ngay khi nàng sắp không khống chế được mà tiến vào, bình phong pháp lực cách tuyệt của hang động kia lại cấm chế nàng tiếp tục bước

về phía trước một bước.

Cuối cùng dưới sự cách tuyệt của bình phong, tiểu yêu quái cũng dần dần thanh tỉnh, trong lòng kinh khủng không thôi, ẩn ước phát giác nếu tiến vào trong đó, tất định hung đa cát thiếu!

Nhân đó tiểu yêu quái vội vàng đào tẩu khỏi nơi này, thậm chí không bao giờ dám lại gần nữa, nhưng lúc rời đi đã ghi nhớ kỹ lưỡng địa vực kia.

Tuy rằng hiện tại không có năng lực tiến vào, nhưng nếu sau này tu hành bạo tăng, không chừng có cơ hội vào trong thu lấy linh thể và pháp bảo bên trong.

Bách Lý Đồ Tô nghe xong lập tức hỏi: "Vậy trong hang động kia có sát khí không?" "Sát khí?" Tiểu yêu quái mạc danh kỳ diệu hỏi lại.

Bách Lý Đồ Tô lập tức ngữ tắc (nghẹn lời), quên mất đối phương ngay cả sát khí là gì cũng không biết.

Ngao Tông lúc này mở miệng nói: "Sát khí là một loại khí tức cao tầng thứ, tu hành giả cấp thấp và yêu quái căn bản không có khả năng tiếp xúc được." Hóa ra là vậy, Bách Lý Đồ Tô lập tức hiểu ra.

Ngao Tông nhìn về phía tiểu yêu quái nói: "Tin tức này đảo cũng có thể tha cho ngươi, bất quá ngươi hiện tại phải dẫn ta đi tìm, để xác nhận tin tức không sai." "Yên tâm, ta đương nhiên sẽ dẫn các ngài đi!" Tiểu yêu quái biết được cánh tay đã giữ được thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi dài: "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, các ngài ăn thịt, ta có thể đi theo uống ngụm canh hay không..." Tiểu yêu quái sau khi sát giác sắc mặt của Bách Lý Đồ Tô và Ngao Tông, lập tức đổi giọng: "Đương nhiên rồi, có thể tha cho ta đã là ân trạch lớn nhất, ta không dám xa cầu nữa!" "Ngươi tên là gì?" Ngao Tông lại hỏi. "Ta tên là Tương Linh.

Như các ngài đã thấy, trước đó ta là một con hồ yêu tu hành trăm năm, thật vất vả mới hóa hình được." Tương Linh rung rung đôi tai nói.

Ngao Tông cũng không nói nhiều, dùng đầu ngón tay ngưng tụ pháp lực viết tên Tương Linh giữa không trung, ngưng kết thành một lá bùa, tịnh giao nó cho Bách Lý Đồ Tô. "Lá bùa này đã bị ta thi hạ chú thuật, chỉ cần nó bị phá hủy thì ngươi cũng sẽ theo đó hồn phi phách tán, đừng hòng giở trò." Tương Linh nghe lời này của Ngao Tông gần như ngất xỉu ngay tại chỗ, giờ phút này thật sự một điểm tâm tư nhỏ cũng không dám giở ra! ...

Cùng lúc đó.

Phương Lan Sinh vì chuyện tu hành với Bách Lý Đồ Tô mà bị gia chủ Phương gia hung hăng răn dạy một trận, tịnh cảnh cáo nếu còn tái phạm sẽ lập tức trục xuất khỏi Phương gia.

Cho dù là con ruột ngũ tử của gia chủ cũng không có ngoại lệ. "Ai thèm ở cái nhà này chứ, nếu ta có cơ hội có thể tu hành, làm gì phải lưu lại nơi này..." Phương Lan Sinh đi ra khỏi đại trạch Phương gia, lòng đầy oán hận, nhưng lúc này thực sự không tìm thấy Bách Lý Đồ Tô.

Khi hắn đang ủ rũ cụp đuôi chuẩn bị quay về trù đoạn trang, một người đàn ông đội nón che khuất khuôn mặt bỗng nhiên chặn hắn lại. "Có việc gì?" Phương Lan Sinh có chút khó chịu, ngữ khí cũng trở nên không kiên nhẫn.

Thường xuyên có một số người buôn bán nhỏ chặn hắn trên đường, hy vọng có thể hợp tác với sản nghiệp của Phương gia, Phương Lan Sinh cho rằng tên này cũng không ngoại lệ. "Các hạ là người Phương gia, vì sao trên người lại có khí tức của một cố nhân của ta?" Người nọ tháo nón xuống, có chút kỳ quái hỏi Phương Lan

Sinh.

Khi nhìn thấy khuôn mặt người nọ, Phương Lan Sinh lập tức cảm thấy người này quen mắt, dường như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng lúc này vô luận thế nào cũng không nhớ ra nổi. "Cố nhân...

Ta hiện tại rất bận, chuyện làm ăn để hôm khác hãy nói!" Phương Lan Sinh bực bội ngắt lời.

Thoại âm vừa rơi xuống đất, hắn lại sững lại, lần nữa tỉ mỉ đánh giá người trước mặt, lập tức nhịn không được thốt lên: "Âu Dương Thiếu Cung!

Ngươi là Âu Dương Thiếu Cung!" Phương Lan Sinh rốt cuộc cũng nhớ ra, năm xưa khi gia tộc Âu Dương bị chia tách khỏi Phương gia, Âu Dương Thiếu Cung từng cùng gia tộc Âu Dương tới cửa cầu tình, nhưng cuối cùng vô quả.

Đó là lần duy nhất hắn gặp Âu Dương Thiếu Cung.

Vốn dĩ hắn đối với Âu Dương Thiếu Cung tịnh không có quá nhiều ấn tượng, những bàng chi bị khu trục khỏi Phương gia giống như vậy thực sự quá nhiều, chỉ vì nguyên nhân của Bách Lý Đồ Tô nên hắn mới luôn ấn tượng sâu sắc với cái tên này. "Các hạ có quen biết một người tên là Bách Lý Đồ Tô không?" Âu Dương Thiếu Cung khẳng định hỏi, bởi vì hắn sát giác được từ trên người Phương Lan Sinh một luồng sát khí khó nắm bắt, đó chính là nguyên tự vu Phần Tịch Kiếm.

Tuy rằng sát khí vi nhược đến mức gần như sắp tiêu tán, nhưng tuyệt đối sẽ không sai! "Khởi chỉ là quen biết!" Phương Lan Sinh chộp lấy cánh tay Âu Dương Thiếu Cung, mặt đầy hỉ sắc: "Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp hắn!

Ha ha ha!" Phương Lan Sinh giờ phút này trong lòng đều là ý nghĩ:

Cuối cùng cũng có thể tu hành rồi! "Không vội." Âu Dương Thiếu Cung nhẹ nhàng đẩy một cái, liền gạt tay Phương Lan Sinh ra: "Hắn hiện đang ở Cầm Xuyên?" "Đương nhiên!" Phương Lan Sinh gật đầu. "Như vậy ta liền hiểu rồi." Âu Dương Thiếu Cung mỉm cười, không nói một lời xoay người rời đi. "Chờ ta với a..." Phương Lan Sinh vội vàng muốn tiến lên giữ lại, nhưng Âu Dương Thiếu Cung vẻn vẹn mấy cái thiểm thân liền biến mất không thấy, khiến hắn tức giận ảo não không thôi, khó khăn lắm mới tìm được Âu Dương Thiếu Cung a!

Chương 784

Trong lúc tình cấp, Phương Lan Sinh vội vàng quay về trù đoạn trang, gọi hết toàn bộ gia đinh có thể điều động ra, ra lệnh lập tức đi tìm Âu Dương Thiếu Cung cho hắn! "Người này đối với ta phi thường quan trọng, ai tìm được tin tức trước tiên, thưởng cho năm năm tiền công!" Dưới điều kiện dụ người như vậy, đám gia đinh đều không kìm nén được, nhao nhao động thân đi tìm người cho Phương Lan Sinh.

Phương Lan Sinh làm như vậy cũng là đủ liều mạng, hắn biết chắc chắn sẽ vì việc này mà bị gia chủ Phương gia trách phạt, bất quá hắn cũng hoàn toàn không để ý.

Dù sao đã hạ quyết tâm muốn rời khỏi Phương gia đi tu hành, cái giá lớn hơn nữa hắn cũng nhận! ...

Cùng lúc đó.

Tương Linh dẫn theo Ngao Tông và Bách Lý Đồ Tô thâm nhập vào rừng rậm bên ngoài Cầm Xuyên, một đường hầu như là rừng rậm um tùm không có lối đi.

Để đi tiếp, Bách Lý Đồ Tô thậm chí không thể không dùng kiếm khí cường hành mở đường.

Càng thâm nhập vào trong, hắn liền phát hiện Phần Tịch Kiếm dường như đang cảm thụ được một cỗ sức mạnh mạc danh khiên dẫn. "Kiếm linh nhất định ở chỗ này!" Bách Lý Đồ Tô trong lòng thập phần khẳng định.

Lúc này hắn cũng rốt cuộc phát hiện, phương vị mà hắn cảm ứng trước đó sai đến mức thái quá, hoàn toàn là một trời một vực.

Nếu không phải có Tương Linh dẫn đường, e rằng hắn sẽ lại lãng phí hai tháng nữa một cách vô ích. "Chính là ở đây." Tương Linh chỉ về phía một ngọn đồi phía trước hoàn toàn bị cây cối che phủ, thần sắc có chút sợ hãi mạc danh.

Đến nay nàng vẫn chưa quên áp bách cảm thụ được khi đối mặt với linh thể trong hang động kia, ngay cả hít thở cũng thập phần khó khăn. "Thế nào?" Ngao Tông nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô.

Hắn rút kiếm chậm rãi cắm vào mặt đất, cũng tại một khắc này, cả hai đều tận mắt nhìn thấy Phần Tịch Kiếm đang khẽ run rẩy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Kiếm Linh chắc chắn đang ở nơi này.

Bách Lý Đồ Tô trong lòng ẩn ước kích động, quay sang Ngao Tông chậm rãi gật đầu biểu thị. "Tiểu yêu quái này cũng đã giúp ta việc lớn." Ngao Tông hài lòng gật đầu, "Hiện tại có thể đi rồi." Lời tuy nói như vậy, nhưng Tương Linh vẫn ngốc tại chỗ không nhúc nhích, chớp chớp mắt tựa hồ đang chờ đợi điều gì.

Ngao Tông nhíu mày, lập tức nhìn thấu tâm tư của tiểu nha đầu: "Đừng bảo với ta là ngươi cũng muốn cùng vào trong đó nhé?" "Tiền bối, ngài làm ơn làm phước có được không?

Ta đảm bảo sau khi vào sẽ không thêm phiền phức, tất cả đều nghe lời ngài, dù sao đồ vật bên trong ta cũng không có khả năng lấy được, cho ta xem thử một chút cũng tốt mà!" Tương Linh cố làm ra vẻ đáng thương ai cầu, tiểu nha đầu lại bắt đầu giở trò nũng nịu.

Tương Linh tuy rằng đối với việc lấy bảo vật không còn trông cậy, nhưng vẫn muốn tận mắt xem thử, vị cao nhân tu vi viễn siêu người thường này rốt cuộc thân mang pháp thuật như thế nào. "Cũng được, tùy ngươi." Ngao Tông không thèm để ý nữa, nha đầu này đã lựa chọn thì cứ để nó đi theo, dù sao hắn cũng sẽ không quản sống chết của nó.

Một con yêu quái nhỏ cũng không có khả năng gây trở ngại gì. "Cảm tạ tiền bối!" Tương Linh vui mừng khôn xiết, vội vàng nép sang một bên quan sát, đây chính là cơ hội khó khăn lắm mới có được. "Đại ca, để đệ thử trước xem sao..." Bách Lý Đồ Tô một kiếm chém ra, pháp lực cuồn cuộn hóa thành kiếm khí khổng lồ bổ xuống, đem thảo mộc cây cối nơi đó toàn bộ đánh nát.

Một lát sau, nơi đó chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, một cái cửa hang đen ngòm xuất hiện trước mặt.

Cửa hang bám vào trên sườn đồi hiện ra hình bán nguyệt, nhìn qua có vẻ không có gì trở ngại, nhưng cửa hang rõ ràng có cấm chế đang ngăn cách bất kỳ vật gì từ bên ngoài xâm nhập.

Bách Lý Đồ Tô mạnh mẽ đâm một kiếm vào tầng bình phong ngăn cách đó, nhưng một kiếm này không thể làm nó rung chuyển mảy may, ngược lại bị cỗ lực lượng kia cưỡng ép bắn ngược trở về, không cách nào tới gần! "Chuyện gì thế này!" Bách Lý Đồ Tô có chút nóng nảy, sau đó tiếp liên tiếp kích phát Phần Tịch Kiếm muốn cưỡng ép phá vỡ, nhưng mỗi một lần đều phí công vô ích.

Cuối cùng hắn có chút mất kiên nhẫn, đem sát khí trong Phần Tịch Kiếm kích phát ra một tia.

Quả nhiên, dưới ảnh hưởng của sát khí, pháp lực cấm chế đang dần dần buông lỏng.

Như vậy có thể trăm phần trăm khẳng định, thứ bị giam giữ bên trong tất nhiên là một trong những Kiếm Linh của Phần Tịch Kiếm! "Đừng làm thế." Ngao Tông nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Bách Lý Đồ Tô, ra hiệu phong ấn lại Phần Tịch Kiếm, "Với tốc độ này của ngươi, đợi đến khi hóa giải được cấm chế thủ hộ, cũng xấp xỉ đến lúc bị nó cắn nuốt thần trí rồi.

Để ta." "Nhờ cả vào Đại ca." Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút xấu

hổ, biết rõ là do pháp lực mình quá yếu dẫn đến.

Ngao Tông chậm rãi tiến lên, vẻn vẹn chỉ thò tay ra, liền xuyên qua tầng pháp lực cấm chế kia.

Một khắc sau, lớp cấm chế nhìn như không thể phá vỡ kia triệt để sụp đổ! "Làm sao làm được vậy?!" Tương Linh nhìn đến kinh ngạc không thôi, căn bản không hề phát giác Ngao Tông vận dụng pháp lực a.

Ngay khoảnh khắc cấm chế bị phá, sát khí cuồng bạo từ trong động huyệt phun trào ra, nơi nó đi qua ngay cả lá cây xanh tươi cũng trong nháy mắt khô héo!

Ngao Tông không chút sứt mẻ, nhưng ngay cả người có sức đề kháng với sát khí như Bách Lý Đồ Tô cũng cảm thấy khó mà chịu đựng nổi.

Tương Linh càng là ngay lập tức bỏ chạy ra xa, nếu chính diện ngạnh kháng luồng sát khí kia thì chỉ sợ sẽ bị ăn mòn thân xác ngay tại chỗ! "Kẻ xâm nhập phải chết!" Một tiếng gào thét khàn khàn mang theo phẫn nộ từ trong động huyệt truyền ra.

Một khắc sau, nương theo sát khí cuồng loạn, một bóng đen mạnh mẽ lao ra, đánh thẳng về phía Bách Lý Đồ Tô!

Hiển nhiên, Kiếm Linh đã phát giác được Phần Tịch Kiếm trên người Bách Lý Đồ Tô, không thể chờ đợi được muốn cùng nó hòa làm một thể.

Ngao Tông ung dung tránh người sang một bên, hắn muốn xem Bách Lý Đồ Tô tiếp theo sẽ ứng đối như thế nào.

Bách Lý Đồ Tô hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, một đạo Huyễn Kiếm Thuật đánh ra mấy thanh phi kiếm lao tới, kết quả chưa kịp đến gần liền bị sát khí chấn nát.

Cũng trong nháy mắt đó, bóng đen kia đã lao đến trước mặt, cũng không chút lưu tình húc bay Bách Lý Đồ Tô! "Đem Phần Tịch Kiếm giao cho ta!" Linh thể kia theo bản năng gào thét, sát khí cuồng táo không ngừng phun trào, đem thực vật trong khu vực này ăn mòn sạch sẽ!

Tương Linh đã sớm trốn ra sau lưng Ngao Tông, lúc này cả khu vực cũng chỉ có bên cạnh Ngao Tông là an toàn. "Đáng chết!

Linh thể này lợi hại như vậy!" Bách Lý Đồ Tô dùng pháp lực hóa thành hộ thân cương khí ngạnh kháng sát khí, lại phát hiện pháp lực của mình giống như nước chảy bị cấp tốc tiêu hao, rất nhanh liền khó mà duy trì!

Khi Bách Lý Đồ Tô huy kiếm phản kích, bóng đen kia lại tham lam cưỡng ép nhiếp thủ pháp lực trong cơ thể Bách Lý Đồ Tô, cũng như sát khí trong Phần Tịch Kiếm.

Trong chớp mắt, Phần Tịch Kiếm từ trong tay Bách Lý Đồ Tô rơi xuống đất, đang dần dần hưởng ứng sự cảm triệu của tên kia. "Hỏng bét..." Bách Lý Đồ Tô nóng như lửa đốt, đang lúc không biết làm sao, một đạo truyền âm của Ngao Tông bỗng nhiên lọt vào tai: "Đem sát khí của Phần Tịch Kiếm kích phát, nếu không ngươi chết chắc." Bách Lý Đồ Tô căn bản không kịp suy nghĩ câu nói này đúng sai, đã là Ngao Tông nói, hắn lập tức theo bản năng làm theo, lệnh cho Kiếm Linh của Phần Tịch Kiếm giác tỉnh! "Tiểu tử, nghĩ kỹ rồi muốn đem nhục thân hiến cho ta sao?

Ha ha, để ta xem..." Kiếm Linh chưa kịp vui mừng, lại bỗng nhiên chửi ầm lên: "Hỗn trướng!" Một khắc sau, sát khí cực kỳ bàng bạc từ trong Phần Tịch Kiếm bạo phát, oanh kích không chút lưu tình lên trên bóng đen kia!

Bóng đen kia thảm thiết kêu một tiếng, sau đó lại không chút do dự

xoay người bỏ chạy, một lần nữa chui vào trong hang động. "Tương tàn?" Bách Lý Đồ Tô trong lòng nghi hoặc, nhưng đã nguy cơ giải trừ, cũng không dung tha nhiều, lập tức đem Kiếm Linh của Phần Tịch Kiếm phong ấn lại.

Chương 785

Kiếm Linh kia mơ mơ hồ hồ bị thả ra rồi lại bị phong ấn, thậm chí còn chưa kịp hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Đa tạ Đại ca..." Bách Lý Đồ Tô lập tức tiến lên thu kiếm về vỏ, nếu không nhờ Ngao Tông kịp thời đề nghị thì hiện tại thật sự là dữ nhiều lành ít. "Thật đáng sợ..." Tận mắt chứng kiến hết thảy, Tương Linh vừa rung động vừa sợ hãi, vạn phần may mắn pháp lực mình quá yếu, không đủ để tiến vào trong hang động, nếu không sẽ chết cực kỳ thê thảm. "Đệ không hiểu, Đại ca...

Vì sao hai cái Kiếm Linh lại đột nhiên tàn sát lẫn nhau?" Bách Lý Đồ Tô khó hiểu, vốn tưởng rằng hai Kiếm Linh sẽ đột nhiên dung hợp giết chết mình.

Ngao Tông cười nói: "Tự nhiên là vì cả hai Kiếm Linh đều muốn độc chiếm Phần Tịch Kiếm, lấy ý thức của mình làm chủ đạo, đem ý thức của đối phương cắn nuốt, tự nhiên như nước với lửa, dẫn đến tương tàn." Bách Lý Đồ Tô bừng tỉnh đại ngộ, lúc này mới hiểu được vì sao Phong Quảng Mạch lại yên tâm để cho mình đi hấp thu Kiếm Linh, căn bản không cần lo lắng sau khi hấp nạp sẽ có bất kỳ tai họa ngầm nào, không thể thích hợp hơn nữa.

Sau đó, hắn không chút do dự, động thân tiến vào trong địa huyệt.

Hiện tại kết giới che chở đã bị phá, pháp lực của Kiếm Linh kia nhất định sẽ dần dần trôi qua theo thời gian, nhất định phải nhân lúc pháp lực Kiếm Linh còn cường đại mà thu phục, nếu không hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Khi xông vào hang động, chỉ cảm thấy sát khí bên trong quả nhiên suy yếu không ít, ngay cả Tương Linh cũng có thể trong thời gian

ngắn chịu đựng không bị xâm thực.

Nhưng kỳ quái là, mặt đất hang động biến bố rất nhiều hài cốt vỡ vụn cùng pháp bảo tàn phá. "Ở đây tựa hồ đã xảy ra một trận tranh đấu quy mô không nhỏ, ta thấy hẳn là lúc trước có một nhóm người lớn phát hiện ra Kiếm Linh tồn tại, muốn đoạt lấy nó, rồi bạo phát một trận hỏa tịnh." Ngao Tông nhìn vách tường hang động tàn phá không chịu nổi mà suy đoán.

Tương Linh nhìn đống tàn hài đầy đất thì hai mắt sáng lên, đương nhiên không phải coi trọng mấy bộ hài cốt, mà là di vật chất đống như núi bên cạnh hài cốt.

Trong những di vật này có rất nhiều pháp bảo còn có thể sử dụng, lại có không ít công pháp, bí thuật điển tịch tùy thân mang theo.

Những người này chết ở đây, vật phẩm bọn họ lưu lại tự nhiên cũng biến thành vật vô chủ.

Mặc dù trong mắt Ngao Tông thì đống này cũng chẳng khác gì rác rưởi, nhưng đối với loại yêu quái tầng lớp cực thấp như Tương Linh thì quả thực giống như gặp được núi vàng! "Đừng quản mấy thứ đó." Ngao Tông không muốn lãng phí thời gian, thấy tiểu nha đầu hoàn toàn đắm chìm trong đống "bảo tàng" đầy đất, liền ra hiệu cho Bách Lý Đồ Tô tiếp tục đi tới.

Tương Linh đang trầm mê nhặt đồ cũng hoàn toàn không hay biết mình đã tụt lại phía sau Bách Lý Đồ Tô bọn họ...

Ngao Tông cùng Bách Lý Đồ Tô một đường đi tới, dần dần phát giác khí tức Kiếm Linh kia càng lúc càng nồng đậm.

Cuối cùng, tại tận cùng hang động phát hiện di tích tàn phá của một đạo pháp trận, hiển nhiên trước đó đây là trận pháp cấm chế Kiếm Linh.

Kiếm Linh lúc này đã hoàn toàn biến thành một đoàn hắc vụ, co quắp trốn tại góc pháp trận, tựa hồ đang run lẩy bẩy.

Pháp trận không biết vì nguyên nhân gì bị phá hoại, Kiếm Linh cũng có cơ hội đào tẩu ra ngoài, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, Kiếm Linh hiện tại đã không còn đường lui. "Động thủ đi." Ngao Tông ra hiệu cho Bách Lý Đồ Tô, tiếp theo đều phải dựa vào chính hắn.

Bách Lý Đồ Tô thần sắc ngưng trọng, tay cầm Phần Tịch Kiếm cắm vào mặt đất, cũng dẫn đạo pháp lực rót vào trong đó.

Ý thức của Kiếm Linh kia đã tàn phá, vẻn vẹn chỉ còn lại dục vọng bản năng, giờ phút này lại hoàn toàn quên đi sự uy hiếp của Phần Tịch Kiếm, cấp tốc tới gần. "Trúng!" Bách Lý Đồ Tô đột nhiên đem trường kiếm đâm vào trong vụ khí.

Trong chớp mắt, Kiếm Linh bị Phần Tịch Kiếm mãnh liệt hấp nhập vào trong đó, đem nó vây khốn không đường thối lui! "Hống!" Kiếm Linh như thú bị nhốt phát ra tiếng gào thét chấn điếc tai, làm cho Bách Lý Đồ Tô màng nhĩ đau nhói. "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô sau một thoáng váng đầu hoa mắt lập tức hồi thần, sau đó lần nữa đem pháp lực bàng bạc rót vào Phần Tịch Kiếm, một lần nữa cưỡng ép áp chế!

Lần này, mượn nhờ Phần Tịch Kiếm bản thể khốn tỏa, linh thể kia rốt cuộc không cách nào đào thoát, chỉ có thể liều mạng giãy dụa một cách vô nghĩa. "Tiểu tử, đem Kiếm Linh này cho ta cắn nuốt, về sau ngươi có thể tùy ý mượn dùng sức mạnh của ta, ta cam đoan sẽ không xâm thực nhục thân của ngươi, thế nào?" Lúc này, thanh âm Phần Tịch vang lên trong đầu.

Kiếm Linh bản thể của Phần Tịch bị U Minh chi lực áp chế, trừ phi Bách Lý Đồ Tô giải khai trói buộc, nếu không chỉ có thể bị nhốt

trong kiếm không cách nào làm gì.

Cho dù Kiếm Linh kia bị bản thể của hắn trói buộc, hắn cũng vẫn không cách nào ra tay với nó, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó giãy dụa.

Cho nên mới dùng phương pháp này, ý đồ dụ dỗ Bách Lý Đồ Tô, cái gọi là cam kết cũng chỉ là nói hươu nói vượn.

Hắn tự tin chỉ cần có thể cắn nuốt đạo Kiếm Linh này, lần sau khi Bách Lý Đồ Tô mở ra trói buộc, hắn tuyệt đối có thể trong nháy mắt triệt để cắn nuốt ý thức của Bách Lý Đồ Tô, cũng đem nhục thân đồng hóa! "Nói nhảm!" Bách Lý Đồ Tô không chút lưu tình đáp trả, cuối cùng lần nữa gia tăng trói buộc đối với hắn, làm cho tên kia triệt để câm miệng.

Tiếp theo việc cần làm chính là đem nó cắn nuốt, nhưng e rằng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Năng lượng bản thể của Kiếm Linh so với tu vi Bách Lý Đồ Tô còn mạnh hơn, muốn cắn nuốt một linh thể cường đại ngang ngửa mình.

Đối với Bách Lý Đồ Tô, đây vừa là một cơ hội nhưng cũng đồng dạng nguy hiểm. "Nghĩ cho kỹ, thất bại sẽ bạo thể mà chết." Ngao Tông nhàn nhạt nhắc nhở.

Bách Lý Đồ Tô chỉ hỏi: "Đệ có bao nhiêu khả năng thành công?" Ngao Tông suy nghĩ một chút: "Năm thành." "Được, đệ có thể thử một lần!" Bách Lý Đồ Tô cắn chặt hàm răng, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, tay nắm chặt chuôi kiếm Phần Tịch, biểu thị đã chuẩn bị sẵn sàng. "Tốt!" Ngao Tông cũng không có nửa câu nói nhảm, trực tiếp tiến lên, đầu ngón tay điểm tại trên thân kiếm Phần Tịch, trong nháy mắt đem thần trí của linh thể kia xóa đi.

Từ giờ khắc này, linh thể điên cuồng táo động kia lập tức an định

lại, giờ phút này nó hoàn toàn không có tự ngã ý thức, bị cắn nuốt cũng sẽ không phản kháng.

Duy nhất phải đối mặt phong hiểm, chính là Bách Lý Đồ Tô. "Ta chỉ làm đến bước này, nếu ngươi thất bại, đó là vấn đề của ngươi, chuẩn bị đi." Ngao Tông nói đến đây, thái độ thập phần minh xác, sẽ không lại ra tay giúp đỡ. "Được..." Bách Lý Đồ Tô hít sâu một hơi, lập tức đem tâm thần chìm vào trong Phần Tịch Kiếm, bắt đầu đem nó cắn nuốt.

Cũng ngay một khắc này, trong Phần Tịch Kiếm bỗng nhiên kích động năng lượng cuồng táo, trong chớp mắt lao ra khỏi địa huyệt, tại toàn bộ sơn mạch không ngừng quanh quẩn!

Bị uy năng kia trùng kích, Tương Linh kinh khủng hai tay run rẩy, pháp bảo và công pháp nhặt được đều vứt xuống đất, cảm giác phảng phất như hồn phách của mình bị đâm mạnh một cái!

Hoa cỏ cây cối trong rừng đều đang run rẩy, phi cầm tẩu thú nhao nhao như lâm đại địch kinh khủng chạy trốn.

Không chỉ có như thế, núi rừng chấn động, có rất nhiều thân ảnh từ trong sơn lâm nhao nhao lao ra. "Thật sự có người có thể áp chế được!" "Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, đợi đã!" "Có nhiều người như vậy cướp đoạt, xem ra nguy cơ trùng trùng..." ...

Tại khu rừng rậm này tiềm tàng mấy chục tên tu hành giả, toàn bộ đều là nghe được tin đồn từ trước, chạy đến sưu tầm Kiếm Linh của Phần Tịch Kiếm.

Chỉ là người trong đó hoặc là không cách nào xông phá kết giới che chở, hoặc là không cách nào đánh bại Kiếm Linh để cắn nuốt, lại không cam tâm cứ thế rời đi, cho nên tiềm tàng tại trong sơn mạch chờ đợi thời cơ.

Quả nhiên, chờ đợi lâu như vậy rốt cục cũng phán đến một cái cơ hội.

Bọn hắn không quan tâm đến kẻ kia là ai, trong lòng chỉ xác định, người kia một khi bắt đầu cắn nuốt Kiếm Linh, tuyệt đối không cách nào ngăn cản bọn hắn xâm nhập!

Nhất thời, những người này ngầm hiểu lẫn nhau, nhao nhao động thân tiến về phía trước, ai cũng không chịu lạc hậu nửa bước.

Mặc dù lúc này nước sông không phạm nước giếng, nhưng một khi đắc thủ, giữa bọn hắn nhất định sẽ trở thành tử địch của nhau! "Trời ơi..." Tương Linh cảm thụ được vô số khí tức lăng lệ đang đến gần, không tự chủ được mà run rẩy.

Nàng rõ ràng phát giác, những khí tức này cái sau mạnh hơn cái trước, bất luận đạo nào cũng đều có thể hoàn toàn nghiền ép nàng!

Chương 786

Rất nhanh, những thân ảnh kia nhao nhao xuất hiện tại bên ngoài địa huyệt, ngược lại cũng không phải những tu hành giả này không dám xông vào, mà là bọn hắn thấy Tương Linh đang ở bên ngoài.

Tương Linh tu vi tuy rằng cực thấp, nhưng bọn hắn lo lắng bên trong sẽ có kẻ lợi hại hơn, cho nên không có khinh cử vọng động. "Dám hỏi, vị các hạ đang tu hành ở bên trong là ai?

Trong giới tu hành không biết có đại danh gì?" Một người trong đó đi lên phía trước, cố làm ra vẻ cung kính hành lễ, cao giọng đặt câu hỏi. "...

Từ nơi nào đến..." Tương Linh sợ hãi nhịn không được phát run, miễn cưỡng run rẩy hỏi lại. "Tiểu cô nương, không cần sợ hãi, chúng ta chỉ là tu hành giả đi ngang qua nơi đây mà thôi." Người kia hòa nhã vui vẻ nhìn về phía Tương Linh, "Ngươi tất nhiên hẳn phải biết người nào đang ở trong động huyệt tu hành chứ?

Nói cho chúng ta nghe một chút đi, dù sao tu hành thành hình người cũng cần trăm năm quang âm, không thể cứ thế uổng phí a." Tên kia cười ôn hòa, nhưng trong lời nói lại tràn đầy sát ý uy hiếp.

Nếu đổi lại bình thường, phản ứng đầu tiên của Tương Linh khi gặp mấy tên này là chạy được bao xa thì chạy bấy xa, nhưng mắt thấy cũng không thể cứ thế bỏ đi, đành phải kiên trì đối mặt. "Ta...

Bạn của ta đang ở bên trong tu hành, hắn rất lợi hại, muốn không chịu thiệt thòi thì mau mau cút đi, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi!" Tương Linh ngoài mạnh trong yếu quát.

Nhưng khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi kia, bất luận nhìn thế nào cũng thấy cực độ chột dạ. "Nói như vậy, người trong động huyệt, hiện tại

không rảnh tay để ngăn cản chúng ta rồi?" Người kia dứt khoát cũng không ngụy trang nữa, ý cười dần dần trở nên gian trá, căn bản không đem Tương Linh để vào mắt. "Hỏng bét..." Tương Linh mới phát giác lỡ lời, có chút hoảng trương liên liên lui lại, giờ phút này thật là không còn đường lui!

Những người khác càng không do dự nữa, nhao nhao tiến lên chuẩn bị xông vào. "Đứng lại cho ta." Lúc này, trong động bỗng nhiên truyền đến một thanh âm cực kỳ âm lãnh, mọi người lập tức dừng bước, cảnh giác nhìn về phía sâu trong hang động.

Ngắn ngủi một lát sau, Ngao Tông từ sâu trong hang động chậm rãi đi tới, lạnh lùng ngưng thị đám người: "Các ngươi có ý gì?" Ban đầu bọn hắn như lâm đại địch, nhưng khi phát giác trên người Ngao Tông tịnh không có nửa điểm pháp lực ba động, vẻn vẹn chỉ là một phàm nhân, thì nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Một phàm nhân thì có gì đáng sợ. "Chúng ta là người tu hành tại Cầm Xuyên, trong động huyệt có yêu tà tác quái, tự nhiên muốn đem nó tảo trừ, phàm nhân có bao xa thì đi bấy xa là tốt nhất, miễn cho bị ba cập!" Người kia lời nói không có nửa điểm khách khí, lệ thanh a xích.

Nhưng một giây sau, hắn lại kinh ngạc phát hiện thân thể mình chậm rãi lơ lửng, bị một trận sức mạnh không thể kháng cự giữ lại, thậm chí ngay cả pháp lực cũng bị trong nháy mắt cấm chế! "Chuyện gì..." Người kia thoại âm chưa rơi xuống đất, thân thể bỗng nhiên mãnh liệt chịu oanh kích, giữa không trung nặng nề đập vào vách đá sườn đồi bên cạnh, chỉ nghe một trận thanh âm xương cốt vỡ vụn vang lên, tên kia tại chỗ hôn mê!

Một màn này lập tức làm cho tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, kinh ngạc thối lui ra, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã

xảy ra chuyện gì!

Có người lập tức tiến lên xem xét, phát hiện tên xui xẻo hôn mê kia vừa rồi bị oanh nát mạch lạc trong cơ thể, triệt để phế bỏ tu vi.

Tên kia đầy người vết máu, cũng vẻn vẹn chỉ còn lại một hơi tàn. "Là vị cao nhân nào?" "Chúng ta vô ý mạo phạm, chỉ là lỡ xông vào nơi đây, xin cao nhân đừng trách phạt!" "Chúng ta hiện tại đi ngay, tuyệt đối sẽ không tái phạm..." ...

Những tu hành giả này hoảng sợ không thôi, nhưng căn bản không cho rằng là do Ngao Tông - cái tên nhìn qua giống như phàm nhân kia làm.

Bọn hắn nhao nhao tranh nhau chen lấn thối lui muốn riêng phần mình rời đi, lại phát hiện khu vực này đã bị một đạo cấm chế cường liệt khống chế, căn bản không cách nào rời đi.

Đến lúc này, trong lòng mọi người kêu rên không dứt, biết rõ vị cao nhân kia tuyệt đối sẽ không cho phép bọn hắn tuỳ tiện rời đi.

Nghĩ một chút liền minh bạch, cao nhân có thể mở ra cấm chế động thiên, thu thập bọn hắn tự nhiên cũng không thành vấn đề. "Đến khinh thường như vậy, đi cũng muốn đi thống khoái sao?" Ngao Tông chậm rãi hướng bọn hắn đi đến, cười lạnh ngưng thị.

Những người này đến đây tất nhiên ôm ý nghĩ giết người cướp của, Ngao Tông cũng không cần thiết phải thủ hạ lưu tình. "...

Ý gì..." Đông đảo tu hành giả nhìn Ngao Tông chậm rãi tới gần, đều có chút nơm nớp lo sợ.

Bọn hắn cho rằng, tuy nhiên Ngao Tông là một phàm nhân, nhưng tất nhiên cùng vị tiền bối cao nhân kia đồng hành, cũng không thể tùy ý trêu chọc. "Không cần nói nhảm, ta biết tâm tư của các ngươi, ta cũng không định khách khí với các ngươi." "Muốn sống sót rời đi, đem

tất cả pháp khí, công pháp điển tịch trên người toàn bộ lưu lại, nếu không thì lưu lại mạng." Ngao Tông lời này vừa nói ra, những tu hành giả này mạc danh cảm thấy bị sỉ nhục.

Bị vị tiền bối cao nhân kia uy hiếp cũng Thôi, nhưng không thể để một tên phàm nhân cũng dám đối với bọn họ trương cuồng như vậy!

Trong đó có một người kìm nén không được, trực tiếp tiến lên lệ thanh nói: "Nơi này đến lượt một phàm nhân nói chuyện sao!" "Phàm nhân?" Ngao Tông lạnh lùng ngưng thị hắn, tiện tay vung lên, một đạo kình lực bàng bạc cuốn theo cương phong cuồng dũng tê liệt đại địa, thình lình nghênh diện đánh tới, trong nháy mắt đem tên kia đánh bay đập mạnh vào trên vách đá, tại chỗ máu tươi văng khắp nơi! "Khụ khụ..." Tên kia gian nan ho khan, miễn cưỡng còn giữ lại một tia ý thức, lại kinh khủng phát hiện xương cốt trong cơ thể nhiều chỗ vỡ vụn, ngay cả kinh mạch cũng hoàn toàn đứt đoạn!

Giống như người lúc nãy, đều vẻn vẹn chỉ còn lại nửa cái mạng đang treo! "..." Tất cả mọi người lập tức trợn tròn mắt, đơn giản không dám tưởng tượng một phàm nhân lại lợi hại như vậy!

Bọn hắn chợt tỉnh ngộ, vừa rồi người đầu tiên bị trọng thương kia, e rằng cũng là xuất từ tay Ngao Tông, hắn căn bản không phải phàm nhân, chẳng qua là tu vi quá cường đại, bọn hắn không cách nào nhìn ra cảnh giới của hắn cao bao nhiêu mà thôi! "Tiền bối tha mạng!" Như thế một màn, bọn hắn rốt cuộc không dám cuồng vọng, kinh khủng vạn phần hướng Ngao Tông quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Hiện tại có thể giữ được cái mạng đã là không tệ rồi! "Không nghe thấy lời ta nói lúc trước sao?

Ta không muốn lặp lại lần nữa." Ngao Tông lạnh lùng nói.

Đám người nghe vậy đều ngây ra, sau đó lập tức từ trên người lục lọi lấy ra tất cả pháp bảo, công pháp điển tịch, ngân phiếu, linh thạch,

toàn bộ đặt ở trên mặt đất, một cái cũng không dám lưu lại.

Bọn hắn hoàn toàn bị dọa vỡ mật, đâu còn dám có nửa điểm tâm tư giấu giếm.

Rất nhanh những vật phẩm lấy ra liền chất đống thành núi nhỏ, nhìn đến Tương Linh mắt đều thẳng, đối với nàng đây đơn giản là một tòa núi vàng!

Đương nhiên, tại trong mắt Ngao Tông bất quá chỉ là một đống rác rưởi mà thôi.

Đem hết thảy đồ vật trên người toàn bộ vứt ra về sau, bọn hắn liền nhao nhao rạp xuống đất run lẩy bẩy, ai cũng không dám ngẩng đầu đi nhìn Ngao Tông.

Cũng chỉ có mấy thứ sắt vụn này thôi, tiếp theo chỉ có thể trong lòng cầu nguyện Ngao Tông tha mạng.

Ngao Tông lạnh lùng thốt ra một chữ: "Cút, còn nữa, đem rác rưởi mang đi!" Lời này vừa nói ra, đám người như được đại xá, nhao nhao tiến lên đỡ hai tên xui xẻo kia chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng khi tiến lên xem xét, lại phát hiện hai người kia bởi vì thương thế quá nặng đã chết, hoàn toàn biến thành hai cỗ thi thể cứng ngắc.

Bất quá, hai tên xuẩn này cũng là tội hữu ứng đắc, chuyến đi này vốn ôm ý nghĩ giết người cướp của, bây giờ rơi vào kết cục này cũng không thể trách ai.

Tại sau khi đám người rời đi, Tương Linh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không cường đại như Ngao Tông, đối mặt với mấy tên kia trong lòng đơn giản sợ hãi đến cực điểm! "Ngao đại ca, đa tạ đã giúp một tay a..." Tương Linh bàn tay có chút kìm nén không được run rẩy, đồng thời trong lòng cũng đối với sự cường đại của Ngao

Tông ngưỡng mộ không thôi. "Bất quá chỉ là một đám tôm tép." Ngao Tông thản nhiên nói, "Những kẻ ngu xuẩn này chỉ dám ôm đoàn giết người cướp của, nếu đơn đả độc đấu thì từng tên một chỉ biết chạy còn nhanh hơn thỏ, không đáng nhắc tới." Tương Linh nghe được vựng vựng hồ hồ, giờ phút này trong lòng chỉ đơn thuần cho rằng, Ngao Tông thực sự quá cường đại, đối với yêu quái nhỏ yếu đáng thương như nàng mà nói, hắn cơ hồ là tồn tại giống như thần minh.

Tương Linh cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vậy, người kia đang cắn nuốt Kiếm Linh sao?" Nàng chỉ chính là Bách Lý Đồ Tô.

Chương 787

Ngao Tông tịnh không trả lời nàng, chỉ lạnh lùng nhìn về phía xa bên ngoài hang động, hoảng như không nghe thấy lời Tương Linh, người sau cũng thức thời ngậm miệng lại.

Chỉ là đống công pháp và pháp bảo do những tu hành giả kia lưu lại, quả thực kích thích ánh mắt của Tương Linh, nàng cơ hồ nhiều lần không cách nào dời tầm mắt đi chỗ khác, đơn giản giống như một người đói khát nhìn một bàn đầy mỹ vị tiệc lớn, muốn ăn lại không dám ăn. "Những thứ đó, toàn bộ quy ngươi." Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng thản nhiên nói. "Hả?" Tương Linh nghe Ngao Tông nói một câu, cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm. "Đối với ta vốn cũng vô dụng, nếu ngươi dùng được, cứ việc lấy đi là được." Ngao Tông đầy vẻ không quan tâm.

Hắn vốn cũng chỉ coi việc này như một loại trừng phạt đối với những kẻ ngu xuẩn kia mà thôi, căn bản không có khả năng để vào mắt, Tương Linh tiểu yêu quái này nhìn cũng thuận mắt, tặng cho nàng cũng không sao. "Đa tạ Ngao đại ca!" Tương Linh cuồng hỉ không thôi, cơ hồ lập tức nhào tới lấy ra túi trữ vật đem từng kiện từng kiện toàn bộ nhét vào, vừa nhét vừa đem đống pháp bảo rách nát thu thập trước đó vứt hết ra ngoài, hoạt thoát thoát một cái thủ tài nô.

Từ đó cũng có thể thấy được, tiểu yêu quái này trước đó rốt cuộc nghèo đến mức nào.

Ngao Tông nhìn Tương Linh đang cúi đầu chỉ lo nhặt pháp bảo, không khỏi hội tâm cười một tiếng, lập tức bỗng nhiên phát giác, một luồng khí tức khá quen thuộc, lặng yên không một tiếng động tiếp cận phương vị của bọn hắn.

Khí tức này tịnh không xa lạ, ít nhất Ngao Tông từng tại một thế giới khác dò xét qua! "Âu Dương Thiếu Cung?" Ngao Tông không khỏi thốt ra, sau đó tầm mắt đột nhiên ngưng thị hướng về cách đó không xa.

Trong chớp mắt cương phong cuốn tới, đem một dải thảo mộc đều tê liệt, ngạnh sinh sinh khai tịch ra một con đường trọc lóc!

Một thân ảnh trốn trong tùng lâm cũng chật vật không chịu nổi hiện hình, Ngao Tông liếc mắt liền nhận ra người này chính là Âu Dương Thiếu Cung đã từ biệt tại Thiên Dung Sơn ngày đó. "Ngao tiền bối, lại gặp nhau tại đây..." Âu Dương Thiếu Cung phủi phủi bụi đất và lá vụn trên quần áo, nhìn Ngao Tông xấu hổ hành lễ. "Ai vậy?" Tương Linh không tự chủ được trốn ra sau lưng Ngao Tông, không biết vì sao, nàng ẩn ước cảm thấy Âu Dương Thiếu Cung rất nguy hiểm.

Mặc dù tu vi Âu Dương Thiếu Cung nhìn qua cũng xấp xỉ bất kỳ kẻ nào trong đám người vừa rồi, nhưng Tương Linh lại thiên thiên cảm thấy, trên người tên này có một loại khí tức nguy hiểm tiềm tàng. "Đã lâu không gặp, sao lại lén lén lút lút?

Sợ ta vô tình ngộ thương sao?" Ngao Tông thản nhiên nói.

Âu Dương Thiếu Cung chỉ cười khan nói: "Tiền bối pháp thuật thông thiên, ta quả nhiên đều không phải đối thủ của ngài..." "Bớt nói nhảm, trước trả lời vấn đề của ta." Ngao Tông cũng không có tâm tư nghe nịnh nọt. "Được rồi..." Âu Dương Thiếu Cung không thể không cúi đầu thản bạch: "Như ngài chứng kiến, ta xác thực vì Kiếm Linh của Phần Tịch Kiếm mà đến, cũng bởi nó đối với ta vô cùng quan trọng, chỉ là không ngờ Ngao tiền bối cũng ở đây." Ngao Tông đoan tường Âu Dương Thiếu Cung, trầm giọng nói: "Không chỉ có ta ở đây, Bách Lý Đồ Tô cũng đang ở trong hang động cắn nuốt Kiếm Linh,

ngươi không cần nghĩ nữa." Âu Dương Thiếu Cung thần sắc biến đổi: "Nguyên lai các ngài cũng vì nó...

Bất quá cũng đúng, dù sao trên người Đồ Tô huynh mang theo Phần Tịch Kiếm, đối với hắn là quan trọng nhất." "Bất luận như thế nào, ta ngược lại muốn biết, nếu ta không ở đây, ngươi sẽ làm thế nào?" Ngao Tông ý vị thâm trường đặt câu hỏi.

Âu Dương Thiếu Cung do dự một lát, nhưng vẫn như thực nói: "Đó dù sao cũng là Kiếm Linh của Phần Tịch Kiếm, ai có thể tuỳ tiện đàm luận buông tha?

Ta sẽ ra tay đoạt, nhưng sẽ không thương tổn Đồ Tô huynh." Người này ngược lại cũng thẳng thắn, dù ở trước mặt Ngao Tông cũng dám nói thật như vậy, ngược lại làm cho hắn lau mắt mà nhìn, tên này ít nhất không phải là một kẻ ti bỉ tiểu nhân. "Xin tiền bối lượng thứ, ta chỉ muốn mau sớm tăng tu vi, nếu không, đừng nói quang phục Âu Dương gia, ngay cả bảo trụ tính mệnh tộc nhân, cũng khó!" Âu Dương Thiếu Cung cười khổ.

Trước đó bị ép tiến về Thanh Ngọc Đàn, vì tộc nhân hắn không thể không vì bọn họ dùng thuật luyện dược bí truyền của gia tộc để phục vụ.

Cũng may mắn hắn nắm chặt thời cơ, nhân lúc môn phái Thanh Ngọc Đàn buông lỏng cảnh giác, đem tất cả tộc nhân bị hiếp bức trộm thả đi, chính mình cũng nắm chặt cơ hội đào chi đại cát, nếu không cả đời e rằng đều muốn bị khóa chết tại Thanh Ngọc Đàn.

Ngao Tông nghe xong Âu Dương Thiếu Cung tự thuật, trong lòng cũng đốn giác gia hỏa này thực không dễ dàng: "Ta ngược lại cũng lý giải cách làm muốn mau chóng cường đại của ngươi, bất quá biện pháp tịnh không chỉ có một cái, nếu ngươi muốn, ta có thể giúp ngươi." Âu Dương Thiếu Cung thần sắc lược có cảm kích: "Tiền bối,

đa tạ...

Nhưng tình huống ta thân xử đặc thù, khó mà nói rõ, xin ngài có thể lượng thứ!" Thoại âm rơi xuống đất, ánh mắt Âu Dương Thiếu Cung trong nháy mắt trở nên lăng lệ, thân hình hắn cấp tốc chớp động, hóa thành một đạo lưu quang vòng qua Ngao Tông lao thẳng vào trong hang động không thấy tăm hơi! "Này!" Tương Linh ngốc lăng nửa ngày, mới bỗng nhiên hồi thần, Bách Lý Đồ Tô còn đang ở bên trong a! "Tiểu tử này xem ra đã quyết tâm." Ngao Tông nhíu mày, sau đó chậm rãi hướng sâu trong hang động đi đến.

Thân pháp của Âu Dương Thiếu Cung nhìn như sấm sét, nhưng ở trong mắt Ngao Tông thì chẳng khác gì động tác chậm, sở dĩ hắn không có trở ngại, chính là muốn nhìn xem hắn rốt cuộc ý dục hà vi...

Cùng lúc đó.

Bách Lý Đồ Tô ngồi xếp bằng, tay nắm Phần Tịch Kiếm, đang dần dần đem Kiếm Linh nuốt vào.

Ý thức của hắn cũng tạm thời thoát ly nhục thân, đắm chìm trong ý thức hải.

Trong ý thức hải, Bách Lý Đồ Tô đang ngồi đối diện với một thân ảnh toàn thân lấp lóe bạch sắc quang mang, tên kia đã không còn ý thức của mình, vẻn vẹn chỉ có thể mặc cho Bách Lý Đồ Tô đồng hóa.

Đây chính là ý thức thể của Kiếm Linh, chỉ cần triệt để yên diệt tại trong ý thức hải của Bách Lý Đồ Tô, liền mang ý nghĩa hết thảy kết thúc.

Bách Lý Đồ Tô đem lực chú ý toàn bộ tập trung tại trên người nó, nhưng ngay tại lúc sắp kết thúc, hắn lại bỗng nhiên phát giác ý thức hải của mình bị một đạo ý thức khác xâm nhập.

Mờ mịt nhìn lại, lại phát hiện một thân ảnh cực kỳ quen thuộc

xuất hiện trước mặt đang ngưng thị hắn. "...

Thiếu Cung, Âu Dương Thiếu Cung!" Bách Lý Đồ Tô rất nhanh liền nhận ra nguyên mạo của người sau, đại vi chấn hám, nhưng chưa kịp kinh hỉ, hắn đã bỗng nhiên ý thức được nguy hiểm.

Bản thể hắn vẫn đang ở trạng thái hôn mê, Âu Dương Thiếu Cung làm sao xâm nhập ý thức hải của hắn?

Xâm nhập nơi này lại ý dục hà vi? "Đồ Tô huynh, đã lâu không gặp." Âu Dương Thiếu Cung nhìn Bách Lý Đồ Tô trước mắt, thần sắc có chút cảm khái, "Ngược lại cũng không được bao lâu, tối đa nửa năm thời gian đi." "Âu Dương huynh, từ sau khi từ biệt, ta cũng đang tìm cơ hội tìm huynh, nhưng vẫn luôn không có tin tức chuẩn xác." Bách Lý Đồ Tô nhìn Âu Dương Thiếu Cung trước mắt, án lý thuyết, hắn đối với Âu Dương Thiếu Cung vốn cũng thập phần tín nhiệm, nhưng lúc này lại không tự chủ được đối với người sau sinh ra tâm lý giới bị cực nặng.

Dù sao lúc này xuất hiện ở đây, động cơ thực sự quá khả nghi. "Ta vốn muốn cùng huynh hảo hảo ôn chuyện, nhưng hiện tại thời gian thực sự không nhiều, xin đừng trách ta, ta đều là bất đắc dĩ mà thôi." Âu Dương Thiếu Cung nhìn Bách Lý Đồ Tô trước mắt, trong ánh mắt lấp lóe vẻ không đành lòng, nhưng tịnh không có dừng lại bước chân đang bức bách về phía hắn, "Ta nhất định phải lấy được Kiếm Linh của Phần Tịch Kiếm." Bách Lý Đồ Tô nhíu mày: "Âu Dương huynh, nếu huynh nói sớm hơn, ta sẽ đem Kiếm Linh nhường cho huynh.

Nhưng hiện tại ta cùng Kiếm Linh đã bán dung hợp, nếu cưỡng ép trung đoạn, chỉ sợ sẽ làm cho tu vi cảnh giới của ta bạo ngã, thậm chí tổn thương tu vi căn cốt, huynh hẳn là minh bạch." "Ta minh bạch, nhưng ta không còn lựa chọn nào khác.

Xin lỗi, Đồ Tô huynh, ta cam đoan ngày sau sẽ bồi thường huynh,

nhưng hôm nay, ta nhất định phải làm như vậy." Thoại âm chưa rơi, Âu Dương Thiếu Cung đột nhiên ra tay chộp tới lồng ngực Bách Lý Đồ Tô!

Bách Lý Đồ Tô theo bản năng ra tay ngăn cản, nhưng bàn tay khi chạm vào Âu Dương Thiếu Cung, lại giống như xuyên qua hư ảo thể không tồn tại.

Hắn không khỏi sững sờ, sau đó chợt hiểu ra, Âu Dương Thiếu Cung là đang trực tiếp ra tay với bản thể, hiện tại có thể hành động chỉ là ý thức thể, căn bản không có khả năng ngăn cản được!

Bách Lý Đồ Tô chỉ có thể trơ mắt nhìn tay Âu Dương Thiếu Cung xuyên qua lồng ngực mình, sau đó khi rút tay ra, chỉ thấy một đoàn năng lượng thể tản ra vầng sáng trắng đang bị hắn nắm chặt trong tay, chậm rãi kéo ra ngoài cơ thể. "Xin lỗi, ta nhất định phải làm như vậy!" Một tia từ niệm cuối cùng trong mắt Âu Dương Thiếu Cung triệt để biến mất, giờ phút này hắn hoàn toàn không quan tâm người trước mắt chính là sư huynh đệ từng cùng mình hoạn nạn có nhau, cộng sinh tử! "Vì cái gì!

Ta chưa bao giờ gia hại huynh, với huynh chỉ có giao tình!" Bách Lý Đồ Tô hai mắt đỏ ngầu, nhưng cái gì cũng không cách nào làm, chỉ có thể vạn bàn tuyệt vọng nhìn Kiếm Linh bị từ trong cơ thể mình bác xuất.

Tại một khắc này, ý thức thể của Âu Dương Thiếu Cung đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung trước mặt hắn, ngay cả Kiếm Linh suýt chút nữa bị lấy đi, cũng một lần nữa trở về bản thể.

Trải qua một phen như vậy, ngược lại xúc tiến Kiếm Linh dung hợp, Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn đồng hóa cũng cắn nuốt hết Kiếm Linh. "Chuyện gì xảy ra..." Bách Lý Đồ Tô bị bao vây trong ý thức hải, chỉ còn lại cô thân một người, đầy lòng nghi hoặc...

Đồng thời, Âu Dương Thiếu Cung từ trong cảnh giới ý thức hải một lần nữa trở về bản thể, giờ phút này bàn tay hắn cách thiên linh cái của Bách Lý Đồ Tô vẻn vẹn chỉ có mấy tấc.

Nhưng khoảng cách ngắn ngủi mấy tấc này, bàn tay hắn vô luận như thế nào cũng không cách nào rơi xuống, có một cỗ sức mạnh không thể đối kháng đang trở ngại trong hư không.

Chương 788

"Khẩu khẩu thanh thanh nói sẽ không thương tổn Bách Lý Đồ Tô, càng sẽ không thương tổn tính mệnh hắn, hiện tại lại đang làm cái gì?" Ngao Tông không biết xuất hiện từ lúc nào, nhìn tay Âu Dương Thiếu Cung đang vươn ra, mặt đầy vẻ trào phúng. "Ta..." Âu Dương Thiếu Cung cắn chặt hàm răng, "Ta thật sự không định lấy mạng hắn!

Ta từ đầu đến cuối chỉ muốn lấy Kiếm Linh mà thôi!

Chỉ cần ta có thể lấy được, tuyệt đối sẽ không làm gì hắn!" Ngao Tông khinh thường lắc đầu: "Nhưng hắn sẽ thế nào?

Ngươi có biết năm đó Bách Lý Đồ Tô vì giúp ngươi, cơ hồ ngay cả tính mệnh cũng ném đi, càng vì vậy mà bị trục xuất sư môn!" Âu Dương Thiếu Cung sắc mặt thiết thanh, nhưng giờ phút này lại một câu cũng nói không nên lời, căn bản không cách nào phản bác sự thật Ngao Tông nói. "Ta vốn tưởng rằng ngươi là một người có tình có nghĩa, ít nhất cũng hiểu được tri ân đồ báo.

Hiện tại xem ra, ngươi bất quá chỉ là một kẻ coi mục tiêu cùng dục vọng của mình quan trọng hơn tất cả!

Bách Lý Đồ Tô coi loại người như ngươi là tri giao chi hữu, thật sự là mù mắt." Âu Dương Thiếu Cung hai mắt đỏ ngầu, biết rõ Ngao Tông đang ngăn cản, liền dứt khoát từ bỏ Bách Lý Đồ Tô, cắn răng vì mình biện giải: "Căn bản không giống nhau!

Ta có nỗi khổ của ta, nếu vì một người bạn mà muốn ta buông tha nhiều thứ như vậy, ta tuyệt đối không có khả năng làm!" "Chẳng lẽ đổi lại là hắn, sẽ vì một con sâu kiến mà buông tha cơ hội duy nhất trở thành đỉnh phong sao!" Ngao Tông cười lạnh một tiếng, "Nói như vậy, ngươi thừa nhận Bách Lý Đồ Tô trong mắt ngươi bất quá chỉ là sâu

kiến, không phải bằng hữu rồi?" "Mỗi một người bạn của ta, ta đều trân thị, nhưng trong đó có không ít người vì ta mà hi sinh, nếu Bách Lý Đồ Tô thật sự coi ta là tri giao hảo hữu, vậy ít nhất hắn nên giống như những người bạn chân chính của ta, giúp ta một lần, chứ không phải mắt thấy cơ hội ở trước mắt mà cự tuyệt yêu cầu của ta!" Âu Dương Thiếu Cung lúc này hoàn toàn không có phát giác, diện mục của hắn trở nên cực kỳ dữ tợn, mặt đỏ bừng, hoàn toàn không còn bộ dáng lãnh tĩnh khiêm nhã ngày xưa!

Từ giờ khắc này bắt đầu, Âu Dương Thiếu Cung nguyên hình tất lộ! "Quả nhiên thừa nhận..." Ngao Tông trong đôi mắt hiện lên một tia âm lãnh, "Ta đã sớm nhìn ra, ngươi căn bản không phải người có thể tin lại!" "Tùy tiện ngươi nói thế nào, ta hôm nay nhất định phải lấy Kiếm Linh!" Âu Dương Thiếu Cung điên cuồng dậm chân, vọng hướng Bách Lý Đồ Tô đang muốn tiếp tục ra tay, lại phát hiện người sau đã thanh tỉnh, cũng ngay lập tức lui lại tránh né.

Bách Lý Đồ Tô nắm chặt chuôi kiếm Phần Tịch: "Âu Dương huynh, ta có chút tiếc nuối, nhưng cũng không thể không làm như vậy, nói lại thì huynh là người tri giao hảo hữu đầu tiên của ta, ít nhất ta từng cho là như vậy." Giờ phút này Bách Lý Đồ Tô, có thể nói là vừa thất vọng vừa phẫn nộ.

Nguyên lai lúc trước Ngao Tông bảo hắn cẩn thận Âu Dương Thiếu Cung, tuyệt đối là có nguyên do! "Đưa cho ta!" Âu Dương Thiếu Cung triệt để xé rách da mặt, trực tiếp thò tay hướng thiên linh cái Bách Lý Đồ Tô chộp tới.

Nhưng chưa kịp tới nơi, thân hình Bách Lý Đồ Tô giống như quỷ mị chớp động, sai biệt hào ly tránh đi một kích, sau đó đột nhiên một chưởng oanh kích lên lồng ngực đối phương! "Phốc!" Cỗ lực đạo kia đem Âu Dương Thiếu Cung nặng nề đánh vào trên vách đá, một ngụm máu tươi phun ra, ngũ tạng lục phủ lập tức bị trọng thương! "Hắn tu

vi tiến giai, so với trước đó mạnh hơn quá nhiều..." Âu Dương Thiếu Cung cắn chặt hàm răng, không cam lòng nhìn Bách Lý Đồ Tô.

Hắn biết mình đã không còn cơ hội, không thể giết chết Bách Lý Đồ Tô, cũng không có khả năng lấy được Kiếm Linh. "Hôm nay, ta cùng ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng muốn nhất quyết sinh tử!" Bách Lý Đồ Tô trở tay rút ra Phần Tịch Kiếm, khi kiếm phong loang lổ vết rỉ sét ẩn hiện, khí tức áp bách tựa hồ nghênh diện tập kích Âu Dương Thiếu Cung.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Âu Dương Thiếu Cung lúc này không phải là đối thủ của Bách Lý Đồ Tô sau khi cắn nuốt Kiếm Linh.

Ngao Tông dứt khoát khoanh tay đứng nhìn, làm tốt chuẩn bị xem kịch vui, tuyệt đối sẽ không ra tay, hắn ngược lại muốn nhìn xem Bách Lý Đồ Tô có thể quyết tâm giết chết Âu Dương Thiếu Cung hay không. "Trúng!" Âu Dương Thiếu Cung không chút lưu tình, một tay Toái Kiếm Thuật phát ra, trường kiếm trong tay lập tức băng liệt thành vô số mảnh vỡ, hóa thành một trận bão tố sắt thép nghênh diện đánh tới, trực thủ Bách Lý Đồ Tô.

Nhiên Bách Lý Đồ Tô tiếp liền huy động trường kiếm chém ra mấy chục đạo kiếm khí, dễ như trở bàn tay đem những cương thiết phong bạo kia triệt tiêu, lập tức đang muốn xách kiếm giết tới, lại phát hiện Âu Dương Thiếu Cung đã không thấy tăm hơi!

Nguyên lai tên kia mượn một kích vừa rồi che mắt người khác, nhân cơ hội đào tẩu.

Hắn từ đầu đến cuối không định cùng Bách Lý Đồ Tô lấy mạng tương bác, chỉ đang chờ đợi một cái cơ hội nhân cơ hội chạy trốn.

Ngao Tông đương nhiên tận mắt nhìn thấy một màn này, chỉ là hắn căn bản không định nhúng tay vào ân oán cá nhân của hai người, cho nên mặc kệ Âu Dương Thiếu Cung bỏ chạy cũng không có ngăn

cản.

Không thể dùng năng lực của mình để giải quyết ân oán cá nhân của Bách Lý Đồ Tô, chuyện của hắn phải do hắn tự mình kết thúc.

Nói cách khác, Bách Lý Đồ Tô nếu như không phải ngay từ đầu cùng Âu Dương Thiếu Cung có nhiều gút mắc như vậy, hà chí vu thử? "Tên kia...

Thật sự là Âu Dương Thiếu Cung?" Bách Lý Đồ Tô cầm trường kiếm đứng chết trân tại chỗ, "Lúc trước khi ta cùng Cô Hoạch Điểu quyết chiến, hắn cũng không phải như vậy!" "Ta nói rồi, đó là e rằng bởi vì hắn cảm thấy lúc đó còn chưa đến lúc sinh tử du quan.

Nói cách khác, tên kia tại lúc đó đã bắt đầu ẩn tàng thực lực, hắn viễn viễn mạnh hơn so với những gì ngươi nhìn thấy." Ngao Tông chậm rãi đi đến bên cạnh Bách Lý Đồ Tô, "Hiện tại thấy rõ bộ mặt thật của tên kia rồi chứ?" Bách Lý Đồ Tô thở dài một tiếng, hồi lâu mới nhịn không được đặt câu hỏi: "Đại ca, huynh ngay từ đầu làm sao nhìn ra hắn không đáng tin cậy?" "Một kẻ đem thực lực viễn siêu người thường ẩn giấu đi, cùng một đám người yếu đuối tư hỗn cùng một chỗ, lại thường xuyên sáng tạo ra phiền toái khó giải quyết nhưng bản thân lại trí thân sự ngoại, ngươi cảm thấy loại người này có thể tin lại sao?" Ngao Tông hỏi ngược lại.

Bách Lý Đồ Tô sắc mặt ngưng trọng gật đầu, chợt nhớ tới, Ngao Tông đã từng minh xác nói cho hắn biết tên kia đang ẩn tàng thực lực, chỉ là chính hắn luôn quá ngây thơ mà thôi. "Đại ca, đa tạ huynh đã giúp một tay...

Nếu không có huynh, một đường này ta không biết muốn chết bao nhiêu lần." Bách Lý Đồ Tô cảm khái vạn thiên.

Ngao Tông mỉm cười: "Không cần cám ơn ta, nếu sau này ngươi biết không thể nhẹ dạ cả tin người khác, thời khắc tâm hoài cảnh giác,

liền cũng sẽ không có nhiều nguy hiểm sinh tử du quan như vậy nữa." Bách Lý Đồ Tô chỉ lắc đầu cười khổ, bất luận như thế nào, chuyện của Âu Dương Thiếu Cung xác thực làm cho hắn khó mà tiêu tan.

Thật đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm. "Ta từ sớm đã cảm thấy người kia nguy hiểm rồi, quả nhiên không sai mà!" Tương Linh không biết từ lúc nào đã chui vào động huyệt, nhảy nhót tưng bừng đến bên cạnh Ngao Tông.

Lúc này Tương Linh cảm thấy chỉ khi ở bên cạnh Ngao Tông mới thập phần có cảm giác an toàn, bởi vậy ưa thích tiếp cận Ngao Tông. "Ngươi lại biết?" Ngao Tông liếc mắt nhìn Tương Linh, "Lấy tu vi hiện tại của ngươi, trông thấy ai mà không sợ hãi?" "Không giống nhau!" Tương Linh vội vàng vì mình biện giải, "Tên kia ta vừa nhìn liền cảm thấy thập phần nguy hiểm, cùng người khác hoàn toàn không giống nhau!" Ngao Tông không có tiếp tục để ý, chỉ nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô, ra hiệu người sau triển hiện một phen thành quả như thế nào.

Bách Lý Đồ Tô như có điều suy nghĩ, lập tức triển khai bàn tay, đem pháp lực ngưng kết thành cầu trong lòng bàn tay.

Nhưng kỳ quái là, pháp lực màu nguyệt bạch kia bỗng nhiên chuyển biến thành màu đen thâm thúy, cũng ba động khí tức bất tường, hoàn toàn khác biệt so với pháp lực trước kia.

Đồng thời, Ngao Tông sâu sắc phát giác pháp lực của hắn bất luận về chất hay lực phá hoại đều muốn viễn siêu trước đó. "Sẽ thế nào..." Bách Lý Đồ Tô nhìn pháp lực màu đen kia, trong lòng dâng lên một tia bất an, mặc dù bản chất pháp lực không có phát sinh biến hóa, nhưng càng nhìn càng cảm thấy pháp lực ẩn ước có khí tức sát khí.

Chẳng lẽ đây là điềm báo sắp bị Phần Tịch Kiếm đồng hóa? "Không cần lo lắng, ngươi chỉ là hấp nạp Kiếm Linh của Phần Tịch

Kiếm, sát khí tự nhiên cũng sẽ bị hấp nạp, nhưng tịnh sẽ không ảnh hưởng đến bản thể của ngươi." Ngao Tông thản nhiên nói, "Hơn nữa, hiện tại pháp lực của ngươi viễn siêu trước kia, vừa rồi Âu Dương Thiếu Cung toàn lực ứng phó đều không phải đối thủ của ngươi, đây chính là bằng chứng tốt nhất." Bách Lý Đồ Tô sắc mặt trầm trọng gật đầu: "Ta phải hấp nạp càng nhiều Kiếm Linh, Đại ca.

Ta cho rằng ta hẳn là có năng lực giá ngự càng nhiều." Ngao Tông ý vị thâm trường cười một tiếng: "Vậy phải xem ngươi đã." ...

Trở lại Cầm Xuyên, Ngao Tông quyết định trước tiên rời khỏi nơi này, nhưng tịnh không biết bước kế tiếp nên đi về nơi đâu.

Dù sao tin tức hắn tìm hiểu được có liên quan đến Kiếm Linh, cũng chỉ giới hạn ở đây.

Phong Tình Tuyết bây giờ cũng không biết đang ở nơi nào, Bách Lý Đồ Tô đã kích phát lệnh bài truyền tin, nhưng lại trì trệ không có được Phong Tình Tuyết hồi đáp.

Bách Lý Đồ Tô cùng Ngao Tông ngồi tại quán trà ven đường, bàn bạc tiếp theo nên làm thế nào. "Vậy tiếp theo ta có khả năng muốn tốn một chút thời gian thu thập tình báo, nhưng... ta ở phương diện này rất kém, Đại ca có biện pháp tốt nào không?" Ngao Tông khẽ lắc đầu: "Ngươi sai rồi, ngươi có biện pháp tốt hơn, càng thêm ít tốn thời gian, ít tốn sức lực." "Ta?" Bách Lý Đồ Tô không hiểu ra sao, bất luận thế nào cũng cảm thấy mình sẽ không có loại năng lực này a.

Ngao Tông cười tủm tỉm hỏi ngược lại: "Đã quên đồ đệ của ngươi rồi sao?" Bách Lý Đồ Tô càng thêm không giải thích được, vừa định hỏi lại mình nào có đồ đệ, lại bỗng nhiên hồi thần.

Người Ngao Tông nói chẳng phải là Phương Lan Sinh sao! "Đại ca, ngươi biết tên kia tồn tại!" Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc không thôi.

Ngao Tông tịnh không giải thích, chỉ cười không nói, những ngày qua hắn tuy rằng không tại nhân gian, nhưng sự tình Bách Lý Đồ Tô gặp phải hắn cũng đều biết rõ. "Phương Lan Sinh là thiếu công tử Phương gia, bất luận tiền tài hay nhân mạch đều thập phần khả quan, nếu có hắn hỗ trợ thu thập tình báo hẳn là không tốn sức chút nào, dù sao những chuyện lạ tin đồn này chỉ cần rải lưới rộng thì không khó tìm kiếm." Ngao Tông chậm rãi nói. "Nhưng tên kia..." Bách Lý Đồ Tô mặt có vẻ khó xử, hắn cũng không muốn tiếp tục bị tên kia quấn lấy.

Chương 789

Ngao Tông chậm rãi bưng chén trà: "Chỉ bất quá truyền một chút pháp thuật, liền có thể đạt được hồi báo phong hậu như thế, còn có giao dịch nào hời hơn so với cái này sao?" "Ta chỉ sợ tên kia học được pháp thuật về sau vẫn muốn quấn lấy ta, hắn rất quyết tâm muốn đầu nhập tu hành nhất môn..." Bách Lý Đồ Tô mặt đầy sầu dung.

Ngao Tông hớp một ngụm trà, cười không nói, sự tình này phải giao cho Bách Lý Đồ Tô tự giải quyết. "Ngao đại ca, Bách Lý Đồ Tô!" Lúc này, Tương Linh tung tăng nhảy nhót chạy đến quán trà ngồi xuống bên cạnh bọn họ, đem mấy cái túi tiền ném lên bàn, thanh âm va chạm kim loại nặng trịch vang lên, Tương Linh mặt đầy đắc ý. "Vừa rồi ta dùng một chút hoàng kim, bạc vụn của bọn người kia đổi thành tiền lượng, đầy đủ để chúng ta hảo hảo huy hoắc một đoạn thời gian, còn có rất nhiều ta chưa đổi, ta thấy chắc đủ để ta mua một cái đạo trường tu hành tại Cầm Xuyên rồi!" Tương Linh mặt đầy vẻ mong đợi, tiểu nha đầu mong mỏi nhất là có thể có một chốn dung thân, hiện tại nguyện vọng này tổng coi như được thỏa mãn rồi. "Đạo trường của ngươi?" Ngao Tông lắc đầu, "Ta tịnh không định tiếp tục lưu lại nơi này, không bao lâu nữa sẽ rời đi." "A?

Ngao đại ca cũng muốn đi?" Tương Linh biểu tình lập tức ngưng cố.

Ngao Tông khẽ gật đầu: "Sự tình làm xong, lại cần gì phải tiếp tục lưu lại." Tương Linh thần sắc có chút thất lạc, xoắn xuýt, không biết vì sao, hiện tại tổng cảm thấy Ngao Tông nếu không có ở đây, mạc danh thiếu khuyết cảm giác an toàn. "Đại ca, vậy cùng ta đi một chuyến đến Phương gia như thế nào?" Lúc này, Bách Lý Đồ Tô hạ quyết tâm. "Đi thôi.

Bất quá ta nói trước, ta sẽ không trợ giúp ngươi giao thiệp." Ngao Tông hân nhiên đồng ý. "Ta cũng muốn đi!" Mắt thấy Ngao Tông muốn động thân, Tương Linh lập tức ngồi không yên. "Tùy ngươi." ...

Phương gia trù đoạn trang.

Phương Lan Sinh ủ rũ cúi đầu đi ra hậu viện, vừa rồi bị Phương gia gia chủ mắng cho một trận tơi bời khói lửa.

Lần này gia chủ ra tối hậu thư, nếu không thể hảo hảo kinh doanh sinh ý của trù đoạn trang, lập tức trục xuất khỏi gia môn.

Đương nhiên Phương Lan Sinh giờ phút này lo lắng nhất căn bản không phải là sinh ý trù đoạn trang, mà là đang suy nghĩ nên làm thế nào đi tìm kiếm phương vị Bách Lý Đồ Tô.

Cho dù xuất động toàn bộ gia đinh, cũng không biết thân hắn ở nơi nào, thậm chí hoài nghi Bách Lý Đồ Tô đã rời khỏi Cầm Xuyên. "Thiếu gia, có người tìm ngài, là bạn cũ của ngài." Lúc này, một tên gia đinh cung kính tiến lên nói với Phương Lan Sinh. "Bạn cũ?

Ta tại Tần Xuyên làm gì có bạn cũ." Phương Lan Sinh tức giận nói, "Bảo hắn đi đi." Không cần nói nhiều, khẳng định là có kẻ nào muốn tìm hợp tác, hồ biên loạn tạo cái cớ mà thôi. "Ách, hay là ngài tự mình gặp mặt một lần thì tốt hơn?

Trước đó ngài tựa hồ cùng hắn khá có giao tập." Gia đinh cẩn thận từng li từng tí nói. "Ta có giao tập với rất nhiều người... chờ chút!" Phương Lan Sinh bỗng nhiên hồi thần, "Không phải là tên gia đinh bị lão gia đích thân đuổi việc chứ!" "Trước đó hắn đích thật tại chỗ chúng ta làm gia đinh..." Hắn lời còn chưa nói hết, Phương Lan Sinh lập tức vọt ra ngoài.

Phương Lan Sinh cấp thiết vọt vào trù đoạn trang, liếc mắt liền thấy được Bách Lý Đồ Tô đang ngồi uống trà tại chỗ tiếp đãi của đại

đường!

Tại bên cạnh Bách Lý Đồ Tô, đồng dạng ngồi một vị thanh niên tướng mạo tuấn lãng, khí chất phi phàm, cùng với một thiếu nữ dung mạo tiểu lệ đáng yêu nhìn qua cổ linh tinh quái. "Đồ Tô huynh!

Ta tìm huynh khổ quá mà!" Phương Lan Sinh kích động suýt chút nữa lệ rơi đầy mặt, rốt cục tìm được Bách Lý Đồ Tô! "Sư phó, a không, Đồ Tô huynh!

Tổng coi như tìm được huynh rồi, là muốn mang ta cùng một chỗ đi ra ngoài tu hành sao?

Ta hiện tại đi chuẩn bị, chúng ta cùng nhau xuất phát!" Phương Lan Sinh kích động hận không thể lập tức xuất phát. "Chờ một chút, Phương huynh...

Rời đi còn quá sớm, ta lần này tìm huynh là muốn nhờ giúp một tay." Bách Lý Đồ Tô có chút xấu hổ nói. "Nghĩa bất dung từ!" Phương Lan Sinh lập tức vỗ ngực bảo đảm. "Là như vầy..." Bách Lý Đồ Tô đem những tin tức đồn đại cần thu thập nói cho Phương Lan Sinh một lần, cuối cùng biểu thị, muốn mời hắn động dụng sức mạnh nhân mạch tận khả năng tìm kiếm. "Tìm được tin tức bất luận thật giả, càng nhiều càng tốt, việc này đối với ta thập phần quan trọng." Bách Lý Đồ Tô nghiêm mặt nói, "Trước đó chuyện Âu Dương Thiếu Cung huynh không có giúp ta, lần này mời huynh giúp một tay chắc cũng không có vấn đề gì chứ." "Bình thường, làm loại sự tình này đối với ta không có vấn đề." Phương Lan Sinh ấp a ấp úng, "Ta nguyện ý giúp cái này, bất quá, có thể hay không mời Đồ Tô huynh trước tiếp tục dạy bảo ta pháp thuật..." "Không được." Bách Lý Đồ Tô không chút do dự cự tuyệt, hắn cũng sẽ không tái phạm sai lầm giống vậy.

Phương Lan Sinh ủ rũ cúi đầu xuống: "Được rồi, ta nói thật, hiện tại ta có khả năng không giúp được cái này.

Ta trước đó bởi vì điều tập quá nhiều nhân thủ ảnh hưởng gia tộc sản nghiệp, lão gia tử cấm chỉ ta lại quy mô lớn điều động gia đinh như thế, e rằng..." Bách Lý Đồ Tô lập tức trợn tròn mắt, lần này thì một điểm biện pháp cũng không có. "Bất quá nói lại, ta có thể lập tức thu thập đồ đạc cùng huynh rời đi, dù sao ta cũng muốn mau chóng đi tu hành..." Phương Lan Sinh chờ mong nhìn Bách Lý Đồ Tô, nhưng người sau lại ngay cả một câu của hắn cũng không nghe lọt. "Nghĩ biện pháp khác đi." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu.

Bách Lý Đồ Tô ứng thanh gật đầu, sau đó một mặt đứng đắn đối với Phương Lan Sinh nói: "Phương huynh, nói thật, ta sẽ không tiếp tục mang theo huynh tu hành, ta căn bản không có tư cách thu đồ, con đường phía trước cũng tuyệt đối phải hung hiểm hơn so với huynh tưởng tượng." Phương Lan Sinh đang muốn nói, Bách Lý Đồ Tô lại ra hiệu hắn câm miệng: "Bất luận hôm nay huynh nói cái gì, ta tuyệt đối không có khả năng mang huynh đi, không cần lại phí miệng lưỡi." "Là như vậy phải không?" Phương Lan Sinh thần sắc có chút thất vọng, biết rõ tuyệt đối không có khả năng cưỡng cầu được Bách Lý Đồ Tô. "Nếu đã từ biệt, Đồ Tô huynh cũng từng dạy bảo ta tu hành, ta không có gì báo đáp, chỉ có thể tư trợ một ít tiền đi đường, coi như thù lao dạy bảo ta." Phương Lan Sinh đối với tả hữu đưa mắt liếc ra ý qua một cái, bọn gia đinh nhao nhao lui ra, một lát sau trở lại thì mỗi người trong tay bưng một mâm vàng thỏi. "Trời ơi..." Tương Linh nhìn đống vàng kia thì lập tức hai mắt trợn tròn, nhiều vàng bạc như vậy đơn giản không dám tưởng tượng.

Phương Lan Sinh hứa hẹn nói: "Chút bạc lẻ không thành kính ý, nếu sau này Đồ Tô huynh cần tài chính, tùy thời về Cầm Xuyên tìm ta, ta tất định khẳng khái giải nang!" Bách Lý thán một hơi, lắc đầu cự tuyệt: "Ta tu hành quen gió sương, tứ hải là nhà, những vật này đối với ta vô dụng, chuyện đã qua, cũng không cần lao ký, đến đây là kết

thúc đi." Bách Lý Đồ Tô đứng dậy, chuẩn bị rời đi. "Ai..." Phương Lan Sinh vừa thất vọng vừa buồn bã, biết rõ tiếp theo nói gì cũng không còn tác dụng.

Bất quá cũng đúng, phàm nhân vốn muốn đi tu hành một đường thiên nan vạn nan, Bách Lý Đồ Tô căn bản không cần thiết phải mang theo cái vướng víu là hắn.

Dù ngây thơ đến mấy, ít nhất hắn cũng hiểu rõ sự lý. "Đồ Tô huynh, trước đó huynh bảo ta điều tra sự tình liên quan đến Âu Dương Thiếu Cung, ta giúp huynh tham tra thật lâu, tuy không hoàn toàn, nhưng ít ra về cá nhân hắn cũng lược có mặt mũi, ta..." Bách Lý Đồ Tô đánh gãy lời hắn: "Không cần, ta đã gặp Âu Dương Thiếu Cung, sự tình liên quan đến hắn không cần lại nghe ngóng." Phương Lan Sinh kinh ngạc nhìn Bách Lý Đồ Tô: "Đã gặp?

Khả phủ hữu thương?

Huynh phải chú ý cẩn thận a!" Nghe được lời ấy, Bách Lý Đồ Tô cùng Ngao Tông không khỏi liếc mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao Phương Lan Sinh lại biết Âu Dương Thiếu Cung muốn gia hại Bách Lý Đồ Tô? "Rốt cuộc huynh muốn biểu đạt cái gì?" Bách Lý Đồ Tô ngữ khí có chút cấp thiết, giờ phút này phát giác Phương Lan Sinh tựa hồ thật sự biết một ít bí mật hắn tịnh không rõ. "Lúc trước huynh ủy thác ta nghe ngóng hạ lạc của Âu Dương Thiếu Cung, ngay từ đầu gia đình của ta tìm kiếm tin tức không có kết quả, liền nghĩ biện pháp tìm kiếm tộc nhân Âu Dương gia tộc năm đó, kết quả thật sự có manh mối." "Những tộc nhân Âu Dương gia kia lạc phách, cần gấp tiếp tế, cho nên sau khi ta giúp đỡ bọn họ, bọn họ cũng đối với hết thảy phát sinh năm đó tại Âu Dương gia tộc không làm ẩn giấu, nói hết sự thật." Phương Lan Sinh thần sắc dần dần ngưng trọng: "Phương gia năm đó bị yêu tộc tập kích, sự tình viễn viễn so với bên ngoài lưu truyền càng thêm phức tạp, hết thảy tội đầu sỏ chính là Âu Dương Thiếu Cung!"

Bách Lý Đồ Tô rung động không thôi, nhưng đã sớm trải qua Âu Dương Thiếu Cung đánh lén, giờ phút này đã có chút mức độ chấp nhận, tức khắc truy vấn: "Nói tiếp đi!" Năm đó, Âu Dương gia tộc tại sau khi mất đi sự che chở của Phương gia, nhưng vẫn được chuẩn hứa lưu lại Cầm Xuyên sinh hoạt, cũng có thể đối tiếp sản nghiệp Phương gia tiếp tục sinh tồn.

Vốn dĩ có thể tiếp tục bình ổn sinh hoạt, nhưng lúc đó Âu Dương gia tộc quá nóng vội, muốn một lần nữa quang phục Âu Dương gia tộc, bởi vậy làm một khoản đầu tư thập phần mạo hiểm.

Nhiên không ngoài dự liệu, Âu Dương gia tộc tại trận đầu tư này triệt để hao hết gia sản, tất cả sản nghiệp không còn tồn tại, cũng trực tiếp làm cho Âu Dương gia tộc triệt để suy lạc.

Âu Dương gia chủ bởi vì không cách nào thừa thụ đả kích lớn như vậy, không lâu sau đó thổ huyết thân vong, gia chủ đời tiếp theo của Âu Dương gia liền là Âu Dương Thiếu Cung.

Khi đó Âu Dương Thiếu Cung đã trẻ tuổi lại có dã tâm, cũng có thủ đoạn làm cho người Phương gia thưởng thức, cơ hồ tất cả mọi người đều nhận định Âu Dương gia có khả năng tại trong tay tiểu tử này lần nữa quang phục.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, Âu Dương Thiếu Cung tịnh không có như lúc kế nhiệm gia sản đã hứa hẹn chấn hưng sản nghiệp, ngược lại đem một chút tài phú cuối cùng của Âu Dương gia toàn bộ rút cạn, điên cuồng mộ tập các nơi đạo sĩ trợ giúp bắt giữ yêu quái các nơi!

Những yêu quái bị bắt giữ đều không một ngoại lệ tống vào trong Âu Dương gia tộc, đến nay không ai nhìn thấy những yêu quái kia như thế nào, thân ở nơi nào.

Chương 790

Đồng thời, một cái tin đồn tại Âu Dương gia rộng rãi lưu truyền ra, rằng Âu Dương Thiếu Cung tu luyện một môn tà môn công pháp cắn nuốt yêu quái, cho nên mới có thể đầy thế giới lùng bắt những yêu quái này.

Nghe đến đó, Bách Lý Đồ Tô mí mắt nhảy một cái, thật đúng là như thế!

Đương nhiên, những sự tình này đều bị Âu Dương Thiếu Cung nghiêm khắc ra lệnh không được truyền ra ngoài tộc, nếu không phải tìm được những tộc nhân Âu Dương gia kia, tuyệt đối sẽ không biết những chuyện này.

Âu Dương Thiếu Cung hành vi như thế mang đến hậu quả có thể biết, Âu Dương gia hao hết tất cả sản nghiệp, không thể không bán đi trạch để rời đi Cầm Xuyên.

Khi rời đi Cầm Xuyên, lại gặp phải yêu tà báo thù, vốn dĩ Âu Dương gia tộc trông cậy vào Thiếu tông chủ có thể nghĩ biện pháp đánh lui những yêu tà này, lại không từng nghĩ hắn trực tiếp vứt bỏ tất cả tộc nhân trong gia tộc mà bỏ trốn!

Sau khi bỏ trốn, tộc nhân Âu Dương gia hoặc bị giết chết hoặc bỏ chạy, hoặc là mai danh ẩn tích, tóm lại không ai biết Âu Dương Thiếu Cung đi đâu. "Nói tóm lại, Âu Dương Thiếu Cung là một tên tiểu nhân cực độ ích kỷ, đem gia tộc sản nghiệp toàn bộ hao hết vì cung cấp tài nguyên cho mình, thời khắc mấu chốt vứt bỏ tộc nhân.

Theo lời tộc nhân hắn nói, tên kia là một ngụy quân tử từ đầu đến đuôi, nếu hắn cùng bất kỳ ai kết giao, tắc nhất định là có sở đồ mưu!" Phương Lan Sinh xác tín nói. "Trời ơi..." Bách Lý Đồ Tô nghe xong

hết thảy, mày nhíu chặt.

Những câu chuyện này, cùng Âu Dương Thiếu Cung ngày xưa hắn nhìn thấy, cơ hồ hoàn toàn không phải một người.

Nếu không phải thân thân trải qua bị đâm sau lưng, căn bản không cách nào tin tưởng những câu chuyện này là thật. "Ta cảm thấy là có khả năng, những phàm nhân này không già cũng thành tinh, đại gian tự trung, đại ngụy tự chân, ta nhìn tên kia lúc nào cũng cảm thấy không giống người tốt!" Tương Linh căm giận bất bình nói. "Phàm nhân?" Lời nói này nghe được Phương Lan Sinh không khỏi sững sờ.

Mắt thấy Tương Linh muốn lộ tẩy, Ngao Tông lập tức xóa đi chủ đề: "Còn có tin tức gì khác về hắn không?" "Trừ cái đó ra, ta hoàn toàn không biết gì cả, nhưng ta tin tưởng các huynh tại sau khi hắn cùng Âu Dương gia tộc đoạn khai liên hệ, đã gặp hắn." Phương Lan Sinh nhún vai, xác thực cũng không biết nữa. "Hừ, có ý tứ...

Lần sau gặp tiểu tử kia, có tất yếu từ trong miệng hắn cạy ra chút đồ vật." Ngao Tông cười lạnh một tiếng, "Tên kia trên người e rằng cất giấu càng nhiều bí mật." "Đa tạ, Phương huynh!" Bách Lý Đồ Tô trịnh trọng kỳ sự nói lời cảm tạ, những tình báo này đối với hắn thực tại quá quan trọng.

Nếu có thể biết sớm một chút, hoặc là đối với Âu Dương Thiếu Cung sẽ càng thêm cảnh giác. "Không có gì, đã hiểu rõ làm người của hắn, các huynh cẩn thận là hơn, ai cũng không biết tên kia đến cùng đang mưu đồ cái gì." Phương Lan Sinh cười nói. "Tiểu tử, thù lao cho ngươi." Ngao Tông vừa nhấc tay, đem một chiếc hộp gỗ ném cho Phương Lan Sinh, người sau theo bản năng một thanh tiếp lấy, tò mò đoan tường. "..." Phương Lan Sinh đem cái hộp mở ra, một trận mùi thơm kỳ dị từ trong đó bay ra, lập tức làm cho hắn hai mắt trợn tròn.

Đó là một viên đan dược màu bạch ngọc, mặt ngoài có văn lộ

giống như sóng nước, khí tức nhập mũi thì chỉ cảm thấy tâm thần thanh thản, tất cả mệt mỏi và bất an tích lũy trên người toàn bộ biến mất.

Vừa nhìn liền biết tuyệt đối không phải phàm phẩm!

Ngao Tông bưng chén trà nhấp một ngụm, thản nhiên nói: "Viên đan dược này có thể cải thiện căn cơ của ngươi, cũng trợ giúp ngươi nhanh chóng Trúc Cơ, nếu ngươi nguyện ý tu hành, đối với ngày sau đại hữu ích lợi.

Ngược lại, dù ngươi không tu hành cũng đủ để khiến ngươi kéo dài tuổi thọ." Thứ này là Ngao Tông không biết từ lúc nào tiện tay thu thập, ném ở trong không gian trữ vật đã cất giữ thật lâu.

Bây giờ, đối với thứ không khác gì rác rưởi này, coi như làm cái thuận nước giong thuyền đi. "Trời ơi...

Là tiên đan a!" Phương Lan Sinh kích động mặt mũi tràn đầy hồng quang!

Mấy thứ này còn kém xa tiên đan, ít nhất trong mắt Ngao Tông thì không đáng một xu. "Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối!" Phương Lan Sinh kích động vạn phần nói lời cảm tạ với Ngao Tông.

Tuy rằng Ngao Tông nhìn qua thậm chí còn trẻ hơn hắn một chút, nhưng hắn hiểu rõ đối với người tu hành tuyệt đối không thể nhìn ngoại hình mà phán đoán tuổi tác.

Không chừng tuổi tác của người này còn gấp mấy lần hắn. "Ngao đại ca, thứ này hẳn là rất trân quý a..." Tương Linh nhìn đan dược trong tay Phương Lan Sinh mà hai mắt sáng rực, muốn nói lại thôi.

Nàng thật sự muốn xin Ngao Tông một viên, nhưng lại không biết mở miệng thế nào. "Cầm lấy, phản chính đồ của ta cũng nhiều." Ngao Tông lại ném ra một viên đan dược cho Tương Linh, tiểu hồ ly lập

tức hưng phấn liên thanh nói cảm tạ. "Tiền bối, cho nên... thật sự không thể mang ta đi tu hành sao?" Phương Lan Sinh thu hồi đan dược, ôm lấy tia hy vọng cuối cùng hỏi. "Vô duyên đến đây, không cần cưỡng cầu." Ngao Tông nhàn nhạt nói, nhưng ý tứ mười phần rõ ràng. "Được rồi..." Phương Lan Sinh biết cưỡng cầu nữa cũng không có ý nghĩa, chỉ có thể tiếc nuối gật đầu: "Sau này nếu có việc cần ta giúp đỡ, cứ việc đến Cầm Xuyên tìm ta!" "Có lẽ vậy." Ngao Tông gật đầu ra hiệu, sau đó vung tay lên, ba người trong nháy mắt biến mất khỏi đại sảnh. "Trời ơi..." Một màn này lập tức dọa đám gia đinh sau lưng Phương Lan Sinh sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất.

Những phàm nhân này chưa từng thấy qua pháp thuật như thế, đối với bọn hắn đây quả thực là thần tích! "Quả nhiên là vị tiền bối thần tiên trong truyền thuyết!" Phương Lan Sinh túc nhiên khởi kính, cứ như vậy xem ra pháp lực của Ngao Tông thậm chí còn mạnh hơn Bách Lý Đồ Tô rất nhiều a! ...

Cùng lúc đó.

Phong Tình Tuyết nhận được tin tức từ truyền tấn pháp lệnh, lập tức quay trở lại Cầm Xuyên.

Một tháng qua nàng tịnh không tu hành, dùng tất cả tinh lực để phá giải những văn tự cổ kia, hiện nay cuối cùng cũng sắp xếp viết lại thành văn.

Giờ phút này nàng chỉ muốn mau chóng tìm được nhóm người Ngao Tông để báo lại. "Tình Tuyết, xem ra một tháng qua thu hoạch cũng không nhỏ?" Bỗng nhiên, một thanh âm truyền vào bên tai.

Phong Tình Tuyết mạnh mẽ quay đầu, lại phát hiện nhóm người Ngao Tông không biết xuất hiện sau lưng từ bao giờ! "Ngao đại ca!" Phong Tình Tuyết vui mừng khôn xiết, chỉ là có chút kinh ngạc, Ngao Tông làm sao phát hiện phương vị của nàng? "Bước tiếp theo ta muốn

rời khỏi Cầm Xuyên, cùng Bách Lý Đồ Tô đi tìm kiếm Linh." Ngao Tông không kịp giải thích, đem sự tình đại khái giảng thuật một lần cho Phong Tình Tuyết. "Thì ra là thế!" Phong Tình Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, may mà mình không về muộn một bước.

Bất quá sự tình giải quyết là tốt rồi, cũng không cần nói nhiều. "Chỉ là có chút đáng tiếc, không biết bước tiếp theo nên đi nơi nào.

Phong Đô thành liệu có lời đồn đại kỳ lạ nào về kiếm Linh hay không?" Ngao Tông ký thác hy vọng vào việc Phong Đô thành có thể có manh mối.

Phong Tình Tuyết giảo hoạt cười: "Lời đồn đại thì đương nhiên không có rồi, ngay cả Phong Đô chi chủ cũng không biết...

Bất quá, trong tay ta ngược lại có càng nhiều tin đồn liên quan đến sự tồn tại của kiếm Linh!" Ngao Tông cùng Bách Lý Đồ Tô liếc nhau, trong mắt người sau thần quang rạng rỡ, hiện tại hắn cần nhất chính là cái tin tức này! "Xem này!" Phong Tình Tuyết từ trong túi trữ vật lấy ra một quyển trục, trực tiếp trải ra trên mặt đất, bên trên viết chi chít văn tự.

Ngao Tông nhìn lướt qua, chỉ cảm thấy giống cổ văn tự, nhưng lại có chút sai biệt, hẳn là một loại văn tự diễn sinh từ cổ văn, hắn chưa từng thấy qua.

Chương 791

"Âm văn!" Tương Linh nhìn thấy những văn tự này lại nhịn không được kinh hô: "Không ngờ trên đời vẫn còn tồn tại loại văn tự này!" Âm văn?

Cái tên này nghe có phần lạ lẫm, Ngao Tông ra hiệu cho Tương Linh nói tiếp.

Tương Linh vội vàng nói: "Đây cũng là một trong những nhánh của Cổ Thần ngữ, nghe nói từng là văn tự mà người Phong Đô thành và Quỷ tộc sử dụng, nhưng tới ngày nay tại Phong Đô thành cũng đã thất truyền rồi, là loại văn tự có tộc quần sử dụng ít nhất." Bách Lý Đồ Tô hỏi: "Ngươi biết bí mật trong đó?" "Sư phụ ta là Quỷ tộc, từng sử dụng loại văn tự này, chỉ là không có dạy ta cách đọc hiểu." Khi trả lời, Tương Linh tựa hồ nhớ tới chuyện cũ nào đó, thần sắc có chút buồn bã. "Cũng không có thất truyền đâu, tuy rằng Phong Đô thành hiện nay không còn sử dụng Âm văn, nhưng truyền thừa của văn tự tịnh không đoạn tuyệt, ít nhất ca ca từng dạy ta." Phong Tình Tuyết sửa lại cho đúng. "Như vậy..." Ngao Tông nhìn Phong Tình Tuyết, như có điều suy nghĩ. "Không sai!

Ta đem những văn tự này phá giải ra, thật khéo, bên trong ghi chép nơi quy tụ của kiếm Linh Phần Tịch kiếm!" Sau đó, Phong Tình Tuyết đem nội dung sau khi phá giải viết trên sách triển khai cho mọi người xem.

Theo những văn tự này ghi chép, đại khái giảng thuật về việc Phần Tịch kiếm thời thượng cổ đã tạo thành tai họa cực lớn tại thế gian, ngay cả Cầm Xuyên nơi phàm nhân cùng chúng thần cộng đồng cư trú cũng khó tránh khỏi bị lan đến.

Những nội dung này cùng những gì đã nghe trước đó không có gì khác biệt, điều đáng chú ý là, trong đó có kể lại nguồn gốc của Phần Tịch kiếm!

Trước khi Phần Tịch kiếm ra đời, trên đời xuất hiện một tên ma đầu không rõ nguồn gốc, không rõ tên họ, không biết chủng tộc.

Kẻ này vào lúc đó tranh đoạt lãnh thổ, thần dân với chúng thần trên mặt đất, cường đại đến mức gần như không có bất kỳ Cổ Thần nào có thể đơn độc đối kháng, thịnh cực nhất thời.

Nhưng khi lãnh địa và thần dân của hắn bành trướng đến cực hạn, tên ma đầu kia bắt đầu điên cuồng thôn phệ tử dân của mình, dùng huyết nhục và linh hồn của con dân để không ngừng đề thăng tu hành.

Tin tức này truyền khắp nhân gian, hầu như không ai là không khiếp sợ.

Phải biết rằng, tên ma đầu kia trước đó vẫn luôn bày ra một mặt yêu dân như con, tất cả thần dân bị thống ngự đều có cuộc sống vô cùng tốt, cũng có rất nhiều phàm nhân dứt khoát chạy đến lãnh thổ của hắn để chịu sự thống ngự.

Cũng từ lúc đó, mặt nạ từ thiện hư ngụy của ma đầu rốt cuộc bị xé toạc, trong lãnh thổ của hắn sinh linh đồ thán, phàm nhân tận số gặp tai ương!

Cũng chính vì như thế, chư vị Cổ Thần không thể không cùng liên thủ, nghĩ hết biện pháp đánh bại hắn.

Cuối cùng ma đầu xác thực bại trận, nhưng vẻn vẹn chỉ bị hủy đi thân xác, hồn phách của hắn bởi vì thôn phệ quá nhiều huyết nhục và linh hồn nên không cách nào bị phá hủy.

Đã không thể phá hủy, Cổ Thần liền quyết định làm suy yếu hắn, xóa bỏ ý thức và ký ức trong hồn phách rồi chia làm hai, một bộ phận

ném vào luân hồi, một bộ phận khác thì bị phong ấn vào trong một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia chính là Phần Tịch kiếm.

Khi thanh kiếm ra đời, Cổ Thần đã đánh giá quá thấp sự cường đại của hắn, dẫn đến thanh kiếm lại một lần nữa dấy lên tinh phong huyết vũ tại nhân giới, cuối cùng phải tốn cái giá cực lớn mới trấn áp được.

Câu chuyện đến đây cũng kết thúc, đồng thời tại phần cuối lưu lại ba cái địa chỉ.

Ba cái địa chỉ này, e rằng chính là nơi kiếm Linh của Phần Tịch kiếm đang ở. "Nguyên lai nguồn gốc của Phần Tịch kiếm là như vậy...

Thảo nào lại cường đại đến thế." Bách Lý Đồ Tô lập tức cảm thấy Phần Tịch kiếm đeo sau lưng mang đến cảm giác như gai ở sau lưng.

Thanh kiếm này bất luận kiếp trước hay kiếp này, đều nợ máu chồng chất a. "Nguyên lai là thế...

Nhưng ta một chút cũng không có ký ức về kiếp trước, ha ha..." Đúng lúc này, thanh âm của Phần Tịch kiếm vang lên trong đầu Bách Lý Đồ Tô, mang theo vài phần đắc ý. "Dựa vào tội nghiệt người phạm phải, bắt ngươi lập tức hồn phi phách tán e rằng cũng là nhẹ!" Bách Lý Đồ Tô lạnh lùng nói. "Hồn phi phách tán?

Bởi vì một tội nghiệp không liên quan gì đến ta?

Đừng quên, linh trí của ta mới vừa ra đời mười mấy năm, tất cả tội nghiệp trước đó đều không phải do ta chỉ sử làm ra, dựa vào cái gì ta phải chịu phạt?" Phần Tịch kiếm lạnh lùng hỏi ngược lại.

Bách Lý Đồ Tô nộ thanh nói: "Ngươi giảo biện như thế cũng

không có ý nghĩa, nếu không phải vì những sinh linh kia tử vong, ngươi cũng không có khả năng xuất hiện!" "Thật nực cười!

Những nhân loại kia ta không giết, cuối cùng cũng sẽ già chết, bệnh chết, thậm chí bị dã thú giết chết, chết vì thiên tai, thì có gì khác biệt với chết trong tay ta?

Bất quá là trăm sông đổ về một biển mà thôi!

Tại sao các ngươi những phàm nhân thúy nhược này có thể cho phép thiên tai giáng tai họa xuống đầu nhân loại, lại không cách nào tiếp nhận chết trong tay ta!" Thanh âm của Phần Tịch kiếm càng phát ra ác độc, tên này chẳng những không có một chút hối hận, còn cho rằng tất cả là thuận lý thành chương. "Tốt!

Ngươi nói rất hay!" Bách Lý Đồ Tô nghe xong lời của nó, phẫn nộ trong lòng cũng bùng cháy đến cực hạn: "Ngày sau nếu ta có cơ hội, cho dù đồng quy vu tận ta cũng phải khiến ngươi hồn phi phách tán!" "Dựa vào ngươi?

Nếu như không có Ngao Tông bảo hộ, ngươi căn bản không có khả năng sống đến bây giờ!" Kiếm Linh Phần Tịch thập phần khinh thường.

Bách Lý Đồ Tô đang muốn mắng to, một bàn tay lại đột nhiên vỗ lên vai hắn: "Giao lưu với nó càng nhiều, càng dễ dàng rơi vào cạm bẫy, đối với tất cả lời nói của nó tốt nhất là bỏ ngoài tai." Một phen lời nói, lập tức làm cho Bách Lý Đồ Tô bừng tỉnh, mạnh mẽ phát giác khi cùng Phần Tịch kiếm giao đàm, hắn đã bất giác nắm chặt lấy chuôi kiếm. "Đa tạ, đại ca!" Bách Lý Đồ Tô từ tận đáy lòng cảm kích nói.

Ngao Tông tịnh không nói nhiều, chỉ nhìn về phía Phần Tịch kiếm lạnh lùng nói: "Nếu không phải mệnh cách bị trói buộc cùng một chỗ với Bách Lý Đồ Tô, ngươi cho rằng kiếm Linh ngươi có thể bảo tồn

đến nay sao?" Lời này vừa nói ra, Phần Tịch kiếm lập tức an tĩnh lại, rốt cuộc không phát ra một câu nói nhảm nào nữa. "Phần Tịch kiếm lại táo động rồi?" Phong Tình Tuyết nhìn bộ dạng nói chuyện với không khí của bọn hắn, không khỏi khẩn trương, biết là bọn hắn đang giao lưu cùng Phần Tịch kiếm. "Không sao, thiếu dạy dỗ mà thôi." Bách Lý Đồ Tô hung hăng gõ gõ vỏ kiếm.

Ngao Tông ho nhẹ một tiếng: "Nói về chuyện chính, đã có phương vị, chúng ta tốt nhất mau chóng chạy tới, đừng quên lần này kiếm Linh bị rất nhiều người dòm ngó, nếu không phải bọn hắn tu vi quá yếu, có lẽ sẽ đoạt tay trước một bước." Lời này lập tức được tất cả mọi người tán đồng. "Ta có thể đi cùng không?" Tương Linh sáp lại gần, có chút chờ mong hỏi: "Ta cam đoan sẽ không kéo chân sau, ta ít nhất cũng có chút tác dụng!" "..." Bách Lý Đồ Tô có chút do dự, từ sau khi kiến thức một mặt ngụy quân tử của Âu Dương Thiếu Cung, hắn bắt đầu đối với bất kỳ người lạ nào đều ôm cảnh giác cực lớn.

Nhất là Tương Linh, một con tiểu yêu quái ngẫu nhiên gặp được, ai biết nó ôm mục đích gì tiếp cận?

Nhiên xuất hồ ý liêu, Ngao Tông một lời đáp ứng: "Có thể, chỉ cần ngươi không sợ chết.

Nơi ta muốn đi cũng không phải an toàn như vậy, nếu rơi vào tính mạng chi ưu sẽ không có ai cứu ngươi." "Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô có chút sốt ruột, ra hiệu cho Ngao Tông, nhưng người sau lại làm như không thấy. "Thật sự?!" Tương Linh vui mừng quá đỗi, vội vàng gật đầu đáp ứng: "Yên tâm đi!

Ta nhất định sẽ không làm vướng víu, đến lúc đó các ngươi sẽ phát hiện ta kỳ thật rất tài giỏi!" Ngao Tông ném cho Bách Lý Đồ Tô một ánh mắt, ra hiệu cứ việc yên tâm.

Hắn từ trên người Tương Linh không cảm nhận được bất kỳ ác ý

nào, tiểu nha đầu này ngoại trừ ham tiền một chút, tịnh không có nguy hiểm.

Phong Tình Tuyết lặp đi lặp lại xem xét hai địa điểm còn lại, không khỏi nhíu mày. "Hai nơi này cũng không dễ đi a, đều hiểm ác như thế..." Bách Lý Đồ Tô cẩn thận xem xét hai cái địa danh kia, cảm thấy thập phần lạ lẫm, chưa từng nghe qua, "Có gì đặc biệt sao?" Phong Tình Tuyết đang muốn trả lời, lại bỗng nhiên thần sắc biến đổi, chỉ vào nơi không xa kinh ngạc hỏi: "Đó là cái gì!" Mọi người theo tầm mắt nhìn lại, lại thấy tại trung tâm chợ Cầm Xuyên, thăng đằng một cỗ sát khí cực kỳ nồng nặc!

Sát khí này phàm nhân căn bản nhìn không thấy, nhưng đối với người tu hành lại thập phần mẫn cảm, vừa nhìn qua liền cảm thấy điềm không lành. "Phần Tịch kiếm không có dị thường, tên kia bị áp chế gắt gao!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng rút Phần Tịch kiếm ra xem xét, lại phát hiện tịnh không phải là đầu nguồn sát khí. "Nơi phàm nhân cư trú, sao lại có sát khí xuất hiện được chứ..." Tương Linh nhát gan nhất nhịn không được trốn sau lưng Ngao Tông, run lẩy bẩy.

Tu vi của nàng thực sự quá yếu, đối mặt với sát khí uy áp cực mạnh có một loại sợ hãi khó tránh khỏi, cũng chỉ có ở bên cạnh Ngao Tông mới có thể làm cho nàng cảm thấy an toàn. "Có chút đáng sợ..." Ngao Tông đang muốn nói chuyện, lại kinh ngạc phát hiện tiểu nha đầu ôm chặt cánh tay hắn đang thấp giọng nức nở!

Chương 792

"Ta, ta có chút sợ hãi..." Tương Linh khẽ nức nở, nhìn đến mức Ngao Tông đầy đầu hắc tuyến.

Tên này tốt xấu gì cũng có chút tu vi, vậy mà lại bị dọa khóc. "Ngao đại ca, ta cảm giác có chút không đúng, sát khí quá mạnh, làm sao có thể xuất hiện trong đám phàm nhân hào vô tu vi!" Phong Tình Tuyết thần sắc cũng có chút khẩn trương, ngay cả nàng cũng bắt đầu cảm thấy bất tường. "Đi xem một chút!" Ngao Tông đang muốn động thân, lại bị Tương Linh một phen kéo lại cánh tay. "Đại ca...

Ta không muốn đi có được hay không, nơi đó giống như rất nguy hiểm, tin tưởng ta!" Tương Linh nức nở cầu khẩn nói. "Nếu sợ hãi thì ở lại chỗ này chờ ta." Ngao Tông thật vạn vạn không nghĩ tới, gan của tiểu nha đầu này lại nhỏ đến trình độ như vậy.

Thật không biết trăm năm tu vi là luyện thế nào. "Vậy ta cùng đi với ngươi đi!" Tương Linh nghe vậy càng sợ hãi hơn, càng thêm thốn bộ không dám rời khỏi bên người Ngao Tông.

Nhưng khi chạy tới nơi, lại phát hiện một đám người đang tụ tập tại đây vây xem cái gì đó, cũng nghị luận ầm ĩ. "Thật đáng thương a..." "Có thể tìm được người nhà không?

Cứ thế này mãi cũng không có biện pháp nha." "Đứa nhỏ cũng không biết từ đâu tới, ai biết người nhà ở đâu..." Bách Lý Đồ Tô tách đám người chen vào, lại phát hiện ở giữa đám người, một đứa bé gầy như que củi, mặc quần áo rách rưới đang nằm sấp trên mặt đất, thân thể gầy nhỏ run rẩy. "Cứu mạng..." Đứa bé kia cật lực ngẩng đầu nhìn đám người, trong mắt tràn đầy cầu xin giúp đỡ. "Quá đáng thương rồi..." Người vây xem liên liên thổn thức, lắc đầu cảm khái,

nhưng lại chần chờ không có một ai tiến lên đưa tay giúp đỡ.

Mà Bách Lý Đồ Tô ngay cái nhìn đầu tiên thấy đứa bé kia, liền đại vi chấn kinh, thậm chí hoài nghi mình nhìn lầm!

Nguồn gốc sát khí cuồng dũng kia, lại ở trên người đứa bé này, nhưng mặc kệ nhìn thế nào, nó cũng không giống kẻ có thể tu luyện ra sát khí! "Chư vị, chư vị!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng cao thanh hô hoán: "Đứa nhỏ này có chút nguy hiểm, mau chóng rời đi, nếu không chỉ sợ tính mệnh khó bảo toàn!" "Muốn sống thì mau chóng đi!" Bách Lý Đồ Tô liên thanh hét lớn, kết quả những người kia lại dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu mà đánh giá hắn, ai cũng không coi hắn ra gì.

Dù sao một đứa bé thì có thể có bao nhiêu nguy hiểm? "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô thấy mọi người không chịu rời đi, thậm chí không ngừng xuất ngôn trào phúng, trong lòng gấp gáp không thôi.

Hắn không biết vì sao đứa bé này lại có sát khí tướng tùy. "Đồ Tô, đi!" Đúng lúc này, tiếng quát lệnh của Ngao Tông truyền vào tai, chưa đợi hắn hồi thần, sát khí trên người hài đồng kia mạnh mẽ bộc phát ra, thẳng lên tận trời! "Cứu ta!" Đứa bé hai mắt trợn tròn, thân thể khô quắt kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bành trướng, biến thành giống như quả bóng căng phồng. "Bành!" Nương theo một tiếng vang thật lớn, sát khí kia triệt để cụ hiện hóa thành hắc vụ, ngay cả mắt thường của phàm nhân đều có thể thấy rõ ràng!

Trong chớp mắt, hắc vụ tràn ngập, như một trận cuồng phong quét ngang cả khu phố, hầu như bao vây tất cả phàm nhân ở trong đó!

Tương Linh và Phong Tình Tuyết ở bên cạnh Ngao Tông, ngay lập tức được bảo hộ miễn cho việc tiếp xúc với sát khí, nhưng những phàm nhân kia thì không may mắn như vậy, không một ngoại lệ đều bị sát khí bao trùm. "Lần này e rằng không dễ thu tràng rồi." Ngao Tông nhìn sát khí không ngừng lan tràn kia, trong lòng biết Cầm Xuyên

gặp kiếp số rồi.

Bách Lý Đồ Tô tuy rằng không được Ngao Tông bảo hộ, nhưng có Phần Tịch kiếm bên người cũng không cách nào bị sát khí xâm thực.

Thậm chí sát khí tới gần đều bị Phần Tịch kiếm lập tức hấp thu, chuyển biến thành sức mạnh của Phần Tịch kiếm. "Tiểu tử, thứ này không sai, kiếm nhiều một chút cho ta, ta nếu tâm tình tốt có thể đem sức mạnh mượn cho ngươi dùng!" Thanh âm của Phần Tịch kiếm vang lên trong đầu. "Cút!" Bách Lý Đồ Tô không chút lưu tình nộ xích một tiếng, sau đó lập tức muốn rút kiếm phá tan phiến hắc vụ này.

Nhưng chưa đợi kiếm xuất vỏ, một trận cương phong dũng động, đã tiên một bước thổi tan mê vụ.

Chính là thủ đoạn của Ngao Tông, nhìn lại bốn phía, chỉ thấy người đi đường trên con phố này toàn bộ đều giống như say rượu ngã trên mặt đất, không một ai thoát khỏi.

Những dân chúng vây xem ở cự ly gần nhất vừa rồi, làn da trên thân thể bắt đầu cấp tốc lột xác thành màu đen. "Bị sát khí xâm thực rồi, sẽ chết a!" Bách Lý Đồ Tô nhìn bộ dạng bọn hắn trong lòng nóng như lửa đốt, lại không biết nên làm thế nào mới có thể giúp đỡ. "Ta thử xem!" Tương Linh bỗng nhiên sáp lại gần, thi gia pháp thuật lên người một dân chúng hôn mê, nhưng cố gắng nửa ngày lại hào vô phản ứng.

Ngao Tông vốn cho rằng Tương Linh có thủ đoạn gì, đợi nửa ngày cũng không thấy có hậu tục. "Pháp chú khu tà của ta đối với cái này không quản dụng..." Tương Linh đáng thương mong chờ nhìn Ngao Tông, nhìn đến mức hắn dở khóc dở cười. "Thôi, trước tự vệ đi." "Tự vệ?" Bách Lý Đồ Tô nghe không hiểu ý tứ lời nói của Ngao Tông.

Nhưng một khắc sau, hắn lập tức minh bạch.

Những người bị sát khí xâm thực kia, khớp xương trên người vặn vẹo, dùng tư thái phi nhân từ trên mặt đất bò dậy.

Trong cơ thể những người này hoàn toàn không còn nửa điểm sinh cơ, làn da từng tấc thối rữa đen hóa, biến thành từng cái quái vật dữ tợn. "Hống!" Những quái nhân này phát ra tiếng gào thét bén nhọn chói tai như dã thú, mạnh mẽ vồ về phía Bách Lý Đồ Tô! "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng không kịp chuẩn bị bị phác ngã tại chỗ, quái nhân kia một ngụm cắn về phía cổ hắn, Bách Lý Đồ Tô cũng tại thời khắc sinh tử du quan một quyền hung hăng đánh nát mặt quái nhân kia!

Nhiên một quyền này cũng vô ý làm nắm đấm của hắn bị thương, vết thương rách nát kia trong nháy mắt bị sát khí xâm nhập, làn da nơi đó cũng đang cấp tốc hủ hóa.

Bách Lý Đồ Tô chấn hám không thôi, căn bản không biết đây là pháp thuật âm độc gì, đang muốn xuất thủ hóa giải, lại phát hiện những hắc sắc độc khí kia đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được cấp tốc tiêu tán.

Làn da của hắn hoàn toàn khôi phục nguyên dạng, không có bất kỳ dị thường nào.

Như vậy, Bách Lý Đồ Tô càng thêm kinh ngạc, rõ ràng hắn cũng không có làm gì. "Bách Lý Đồ Tô, cẩn thận chút!" Tiếng dặn dò của Ngao Tông truyền đến, Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn về phía Ngao Tông, lại phát hiện lúc này ba người bọn họ đã trở thành đối tượng công kích chủ yếu của đám quái nhân!

Từng cái quái nhân toàn thân thối rữa gào thét vọt tới, nhưng chưa đợi tiếp cận, một trận cuồng phong lướt qua, liền trong nháy mắt bị tề xoát chém ngang lưng thành hai nửa.

Cốt nhục và máu tươi của những quái nhân bị giết chết dần dần

bốc lên, hóa thành sát khí càng thêm nồng nặc thăng đẳng nhập thiên không. "Trời ạ...

Muốn lan tràn ra, hậu quả không dám tưởng tượng a!" Tương Linh nhìn đến mức trợn mắt há hốc mồm. "Chư vị, chúng ta đi trước đi, sát khí nơi này quá nặng rồi!" Bách Lý Đồ Tô một kiếm chém xuống đầu lâu một quái nhân đang vồ tới, vội vàng nói.

Hắn bỗng nhiên hồi thần, phát hiện đối với những quái nhân do nhân loại chuyển biến thành này, hắn căn bản không có nửa điểm liên mẫn chi tâm.

Hoàn toàn không phù hợp với tâm cảnh tầm thường, nếu đổi lại trước kia, hắn tuyệt đối không có khả năng thống khoái dứt khoát xử lý những quái nhân này như thế.

Cũng không biết có phải vì chịu ảnh hưởng của Phần Tịch kiếm quá nhiều hay không, sau khi tao ngộ việc Âu Dương Thiếu Cung phản bội, hắn rất ít có lòng thương hại đối với những quái vật này.

Cho dù trơ mắt nhìn bọn hắn từ người sống biến thành quái vật. "Tiếp tục như vậy giống như không có biện pháp, Ngao đại ca..." Phong Tình Tuyết nhìn Bách Lý Đồ Tô giết chết quái nhân nhưng vẫn hóa tác sát khí, lập tức nóng như lửa đốt.

Chương 793

Nếu cứ như vậy, cuối cùng sát khí này sẽ tràn ngập cả Cầm Xuyên, tất cả phàm nhân đều sẽ chết! "Ta có biện pháp..." Bách Lý Đồ Tô có chút hoảng thần, cấp tốc lục lọi trong đầu tất cả biện pháp có thể tiêu trừ sát khí, nhưng đều cảm thấy vô dụng. "Tiểu tử, còn chờ gì nữa?

Để cho ta hấp thu những sát khí này, ta cam đoan một chút cũng sẽ không lưu lại!" Thanh âm của Phần Tịch kiếm lại một lần nữa truyền vào trong óc.

Nhưng lần này Bách Lý Đồ Tô tịnh không lập tức cự tuyệt, hắn ẩn ước cảm thấy, nếu Phần Tịch kiếm không trợ giúp, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả mọi người ở Cầm Xuyên chết đi. "Làm sao bây giờ mới tốt a!" Khóe mắt Bách Lý Đồ Tô nhìn thấy Phong Tình Tuyết đang không ngừng nếm thử sử dụng pháp thuật, nhưng hào vô thu hiệu, trong lòng càng thêm cấp bách. "Hiện tại do dự không được nữa!" Bách Lý Đồ Tô cắn chặt hàm răng, trả lời với Phần Tịch kiếm: "Chỉ có thể thôn phệ sát khí, những chuyện khác vạn vạn không thể làm!

Nếu không ta liều mạng đồng quy vu tận, cũng muốn bắt ngươi trả giá đắt!" "Yên tâm, dù sao ta đang giúp ngươi, lại làm sao có thể thêm phiền cho ngươi chứ?" Thanh âm của Phần Tịch kiếm càng phát ra đắc ý, nó biết mục đích của mình đạt được rồi.

Khi Bách Lý Đồ Tô chuẩn bị rút kiếm, bỗng nhiên một thanh âm vang lên bên tai: "Nếu ngươi làm thế, chính là trúng kế của nó." "Ta không có cách nào, xin lỗi, đại ca!" Bách Lý Đồ Tô đang muốn đem Phần Tịch kiếm rút ra, lại chợt phát giác, nhiệt độ giữa thiên địa đang

cấp tốc hạ thấp. "Ca ca..." Dưới chân mặt đất, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được không ngừng dâng lên từng tầng băng sương, chưa đợi bọn hắn phản ứng, bốn phía khu vực này bỗng nhiên lồng lên một đạo tường băng hình tròn khổng lồ, đem bọn hắn vây ở trong đó.

Những sát khí kia xúc bính lên tường băng, tức khắc tiêu tán hầu như không còn, không còn nửa điểm nguy hiểm! "..." Bách Lý Đồ Tô nhìn lồng băng kia, một lát sau rốt cục buông lỏng tâm tình.

Có bức tường băng này, sát khí sẽ không có bất kỳ uy hiếp gì! "Tiểu tử, ngàn vạn lần không nên tập quán ỷ lại Phần Tịch kiếm, nếu không có một ngày bị nó hoàn toàn khống chế cũng là tất nhiên." Lúc này, Ngao Tông nhàn nhạt nói với Bách Lý Đồ Tô.

Lồng băng tường này chính là xuất từ tay hắn, nếu không phải không muốn nhìn Bách Lý Đồ Tô cầu trợ Phần Tịch kiếm, hắn cũng lười nhúng tay vào chuyện này. "Đa tạ, đại ca!" Bách Lý Đồ Tô nắm chặt chuôi kiếm, cảm kích không thôi nói lời cảm tạ!

Ngao Tông mãn bất tại hồ nói: "Không cần cảm ơn ta, sau này phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể bất cứ lúc nào cũng ỷ lại Phần Tịch kiếm là được." "Đáng chết!" Phần Tịch kiếm ảo não, biết là lại bị trở ngại.

Bất quá như vậy, cũng làm cho nó bỏ đi không ít tâm tư, ít nhất nó hiểu rõ chỉ cần Ngao Tông ở đây, nó tuyệt đối không có khả năng dẫn dụ Bách Lý Đồ Tô thành công. "Ta không tin, hắn có thể hộ ngươi chu toàn cả một đời!" Phần Tịch kiếm phẫn nộ nói. "Dùng không đến cả một đời, chờ ta có thể áp chế ngươi thì đừng hòng trông cậy vào việc có ngày nổi danh!" Bách Lý Đồ Tô cười lạnh nói.

Phần Tịch kiếm không có trả lời lại, tựa hồ cho rằng lời này của Bách Lý Đồ Tô là vô nghĩa.

Nhóm người lập tức lui ra ngoài tường băng, những quái nhân bị

sát khí xâm thực và sát khí nồng nặc kia căn bản không cách nào trùng phá tường băng.

Phong Tình Tuyết tụ tinh hội thần quan sát hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: "Hồn phách của những người này không còn nữa, hết cứu rồi." Tương Linh nhỏ giọng hỏi: "Đem sát khí trong cơ thể thanh trừ, chẳng lẽ không thể cứu sống lại sao?" Phong Tình Tuyết trả lời: "Thân thể phàm nhân căn bản không cách nào tiêu thụ sát khí, sau khi hấp nhập vào trong cơ thể sẽ lập tức nội tạng thối rữa mà chết, hiện tại khiến thi thể có thể hoạt động là bản năng ý niệm ẩn chứa trong sát khí, nếu sát khí tiêu trừ, bọn hắn cũng sẽ không lần nữa biến trở về thi thể." Bách Lý Đồ Tô có chút thất vọng, cứ như vậy, những người này chết ngay trước mặt hắn, không còn khả năng sống lại.

Ngao Tông ngược lại nhìn những quái nhân đang giãy dụa kia, như có điều suy tư: "Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy kỳ quái, vì sao trong Cầm Xuyên lại xuất hiện sát khí sao?" "Đúng, là có người cố ý chú nhập ý thức vào trong sát khí, không còn nghi ngờ gì nữa, đây tuyệt đối không phải thiên tai, là nhân họa." Mọi người hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên lời của Ngao Tông có đạo lý.

Bách Lý Đồ Tô cau mày khóa chặt: "Vậy tóm lại là ai...

Cầm Xuyên có tới mấy chục vạn bách tính cư trú tại đây, vạn nhất khống chế không nổi, những bách tính này không một ai có thể còn sống!" "Có lẽ, kẻ làm việc này, mục đích sở cầu chính là như thế, muốn cho mấy chục vạn bách tính Cầm Xuyên toàn bộ..." Ngao Tông đang lầm bầm lầu bầu, lại bỗng nhiên nghe được một trận kinh hô từ nơi không xa truyền đến: "Các ngươi cũng ở đây?!" Nhìn theo tiếng gọi, lại là Phương Lan Sinh cùng một đám gia đinh cầm đao thương, sắc mặt lúc này đều có chút không tốt, hiển nhiên chạy tới quá vội vàng. "Phương huynh, mau trở về!

Nơi này không phải những phàm nhân như các ngươi có thể ứng đối, để cho tất cả bách tính Cầm Xuyên đều ở lại trong nhà, không cho phép đi ra!" Bách Lý Đồ Tô không đợi Phương Lan Sinh hỏi chuyện, cấp thiết đối hắn nói. "Hả?" Phương Lan Sinh nghe được như lọt vào sương mù.

Trước đó chỉ nghe nói ở bên khu chợ huyên náo tựa hồ có đại phiền toái xuất hiện, trong đó lại vừa khéo có cửa hàng của nhà hắn, nên trước tiên mang theo gia đinh chạy tới.

Lại không thành nghĩ chạy tới đây thì chỉ thấy nhóm người Ngao Tông, cùng với một đám quái nhân toàn thân da thịt thối rữa bị nhốt trong tường băng. "Thiếu chủ, phải cẩn thận một chút!" "Trong này một người đi đường cũng không thấy, ai biết có phải do bọn hắn làm hay không!" Những gia đinh sau lưng kia có chút táo động, nhất thời cho rằng tràng hỗn loạn này là do bốn người bọn họ dẫn tới. "Đều câm miệng cho ta!

Nếu bọn họ có ác ý, cả Cầm Xuyên đều sẽ không có người sống!" Phương Lan Sinh không kiên nhẫn huấn xích, đám người kia lập tức ngậm miệng lại.

Ngao Tông tắc nói: "Tiểu tử, tốt nhất nghe lời Bách Lý Đồ Tô, nếu không thời gian không kịp nữa rồi!" "Được!" Phương Lan Sinh không chút do dự lựa chọn tin tưởng lời của hắn, lập tức phân phó gia đinh sau lưng: "Còn không mau chóng làm theo!" "Thiếu gia, ngài..." Đám người khó có thể tin, vì sao Phương Lan Sinh lại đối với lời nói của mấy người này tin tưởng không nghi ngờ như thế. "Còn chờ cái gì!" Phương Lan Sinh lệ hát, bọn hắn mới mau chóng động thân. "Thiếu gia, thiếu gia!" Đúng lúc này, một tên gia đinh thở hồng hộc từ xa chạy tới, vừa chạy vừa hô to: "Lão gia bảo ngài mau chóng trở về, ngàn vạn lần không thể rời khỏi phủ đệ a!" "Hả?!" Đợi tên gia đinh kia chạy tới, Phương Lan Sinh lập tức truy vấn: "Xảy ra chuyện gì!"

Gia đinh thở hồng hộc, hồi lâu mới nói ra lời: "Cầm Xuyên, Cầm Xuyên nhiều khu phố có hắc vụ...

Mẹ nó, ai dính vào là chết...

Đã có mấy khu phố đều biến thành dạng này..." "Nguy rồi!" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy lập tức thần sắc đại biến, biết sự tình tồi tệ nhất trong dự liệu đã xảy ra! "Ta đã biết, tên kia nếu quả thật có tâm động thủ, sẽ đồng thời ra tay đối với cả Cầm Xuyên!" Ngao Tông như có điều suy nghĩ nói.

Phương Lan Sinh nhất thời luống cuống, có chút bất lực nhìn về phía Ngao Tông, người sau tắc lắc đầu: "Không kịp rồi..." "Không kịp..." Phương Lan Sinh nói được một nửa, lập tức ngậm miệng lại, bởi vì hắn nhìn thấy, tại cuối con phố, từng trận hắc vụ ẩn ước ập tới.

Những hắc vụ kia vừa nhìn thấy, liền làm cho người ta mạc danh kỳ diệu sinh ra sợ hãi trong lòng. "Không kịp giải thích, các ngươi đi trước đi, nơi này cũng không phải là thứ mà khu khu phàm nhân có thể ứng đối được." Ngao Tông chậm rãi tiến lên, đại thủ vung lên, cương phong cuồng bạo quét ngang, đem những hắc vụ kia toàn bộ thổi tan. "Chạy mau!" Những gia đinh kia ngược lại từng cái sợ vỡ mật, thậm chí không kịp quản Phương Lan Sinh quay đầu bỏ chạy. "Mấy tên gia đinh này của ngươi giống như không đáng tin cậy lắm." Bách Lý Đồ Tô nhìn những gia đinh vọng phong mà chạy kia, không khỏi nhíu mày. "Quản không được, một đám phế vật nghe tin đã sợ mất mật!" Phương Lan Sinh căn bản không kịp để ý tới những thứ này, chỉ lập tức hỏi Bách Lý Đồ Tô: "Tiền bối, hắc vụ này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, có thể báo cho biết một hai hay không?" Ngao Tông cũng không nói nhiều, đem ảnh hưởng của sát khí đối với nhân loại đại khái giảng thuật một phen, Phương Lan Sinh liền nghe đến tê cả da đầu. "Yêu nghiệt, tên kia hẳn là pháp thuật thập phần cường đại,

phàm nhân chúng ta giống như không cách nào đối kháng..." Phương Lan Sinh thần sắc có chút tiêu cấp, lại một lần nữa thấm thía sự khác biệt giữa phàm nhân và người tu hành, lược thi thủ đoạn đã có thể làm cho mấy chục vạn phàm nhân sinh tử một đường. "Cần phải mau chóng tìm được kẻ thi thuật kia mới được!" Bách Lý Đồ Tô lập tức rút Phần Tịch kiếm, muốn dùng cái này cảm ứng tìm kiếm đầu nguồn sát khí, nhưng lại ảo não phát hiện, khắp nơi trong thành trì đều là đầu nguồn sát khí tràn ngập, căn bản không có khả năng tìm ra kẻ thi thuật. "Dùng thần thức, khắp thành đều là sát khí, phương pháp này không có khả năng hữu hiệu." Ngao Tông nhắc nhở. "Thần thức..." Bách Lý Đồ Tô mới bừng tỉnh đại ngộ, tức khắc dựa theo lời Ngao Tông triển khai thần thức.

Trong chớp mắt, tình huống toàn bộ thành thị được chiếu vào trong óc hắn, nhưng thần thức của hắn tịnh không quá cường đại, không cách nào xem xét được mỗi một chi tiết của thành thị, vẻn vẹn chỉ có thể quan sát lung tung.

Nhưng một phen tham tra này, Bách Lý Đồ Tô bị thảm trạng của thành trì hiện nay triệt để chấn nhiếp.

Khắp Cầm Xuyên hầu như mỗi một con đường đều có hắc sắc sát khí bốc lên, vô số quái nhân bị cảm nhiễm đang du tẩu trên đường cái, chỉ cần nhìn thấy người sống liền sẽ lập tức vọt lên cắn xé, người bị cắn xé cũng sẽ trong nháy mắt bị sát khí xâm thực.

Liếc nhìn lại, quả thực không biết có bao nhiêu bình dân bách tính gặp tai ương tang mạng. "Đừng phân tâm!" Ngao Tông nhìn ra tâm ý Bách Lý Đồ Tô có chỗ dao động, lập tức trầm giọng nhắc nhở. "..." Bách Lý Đồ Tô tức khắc thu trụ tâm thần, lại một lần nữa tụ tinh hội thần tìm kiếm.

Nhưng lần này tịnh không tìm được bất kỳ người tu hành nào

trong thành, toàn bộ đều là phàm nhân hào vô pháp lực. "Tên kia hẳn là ẩn tàng rồi..." Thần thức của Bách Lý Đồ Tô không đủ để tìm hắn ra, nhất thời nóng như lửa đốt, hoàn toàn không biết làm sao cho phải!

Chương 794

Đúng lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên đặt tay lên vai hắn, một đạo nguyên thần chi lực hồn hậu rót vào trong nguyên thần, Bách Lý Đồ Tô trong chớp mắt phát giác nguyên thần mạnh mẽ kích động, cường độ bội tăng!

Phạm vi thần thức của hắn cũng theo đó tăng vọt gấp mấy lần, nơi nhìn thấy thậm chí ngay cả một con kiến bò trên mặt đất, gió thổi cỏ lay đều có thể quan sát chân chân thiết thiết! "Trời ạ!" Bách Lý Đồ Tô trong lòng kinh hãi không thôi, đây mới thực sự là thế giới của thần thức a!

Quả thực là trình độ từ trong một hạt cát quan khán một thế giới, gần như điên phúc tất cả nhận thức của hắn đối với thế giới! "Nhanh lên một chút." Ngao Tông đốc xúc một tiếng, Bách Lý Đồ Tô mới không còn trì hoãn, toàn lực tìm kiếm pháp lực ba động trong này.

Quả nhiên, không phí chút sức lực liền sát giác được, một cỗ khí tức thập phần ẩn nặc trốn ở một khu phố nào đó tại Cầm Xuyên, dùng đại lượng sát khí để ẩn tàng mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tên này chính là đầu sỏ gây nên! "Ta tìm được rồi!" Bách Lý Đồ Tô thu hồi thần thức, lập tức nói cho mọi người phương vị. "Xác định sao?" Phương Lan Sinh nghe vậy lại không khỏi ngẩn ra, lập tức như có điều suy nghĩ gật đầu: "Quả nhiên là như thế..." "Sao vậy, Phương huynh, chẳng lẽ ngươi biết đầu sỏ gây nên là ai?" Bách Lý Đồ Tô hỏi. "Ta đương nhiên không biết, bất quá vị trí ngươi tìm được kia, là một tòa nhà cũ, vốn quy thuộc về Âu Dương gia, sau này khi Âu Dương gia rời khỏi Cầm Xuyên, đã đem chuyển bán cho một đại hộ từ nơi khác đến.

Chỉ là đại hộ kia vẻn vẹn chỉ ở nửa năm, cả nhà mạc danh kỳ diệu cảm nhiễm trọng bệnh, toàn bộ bạo tử, không một ai còn sống!" Phương Lan Sinh vừa nói ra lời này, Bách Lý Đồ Tô lập tức liền nghĩ đến Âu Dương Thiếu Cung.

Cũng chỉ có tên này, mới có thể đối với nhà cũ của Âu Dương gia chấp niệm như thế. "Ta nghĩ, tật bệnh của đại hộ nhân gia kia tịnh không phải thiên tai, là Âu Dương Thiếu Cung một tay xúc thành nhân họa mà thôi." Ngao Tông cười lạnh nói. "Ta đi đích thân hội kiến hắn!

Tên này sẽ hối hận vì không kịp thời đào ly Cầm Xuyên!" Bách Lý Đồ Tô nghiến răng nghiến lợi nói. "Bách Lý Đồ Tô, ngươi đích thân đi tìm tên kia, nhất định phải giải quyết hắn, sát khí trong thành giao cho ta khu trục là được." Ngao Tông phân phó nói.

Âu Dương Thiếu Cung muốn xử lý, nhưng những sát khí này càng bức tại mi tiệp, nếu muộn thêm mấy bước e rằng sẽ có thêm rất nhiều tính mệnh tang sinh. "Được!" Bách Lý Đồ Tô không có bất kỳ do dự nào, lập tức động thân tiến đến. "Đồ Tô huynh, chờ ta một chút!" Phương Lan Sinh không biết lấy dũng khí ở đâu, trực tiếp đi theo Bách Lý Đồ Tô cùng nhau tiến đến. "Này!

Ngươi một phàm nhân dám đi qua đó, không muốn sống nữa à!" Phong Tình Tuyết thấy thế vội vàng hô to.

Nhưng Phương Lan Sinh để ý cũng không thèm để ý, chỉ cắm đầu chạy như điên! "Quản không được, nếu muốn tìm chết thì không ai có thể cản được." Ngao Tông không lãng phí thời gian trên người Phương Lan Sinh, tính mạng trong thành thị cần cứu cũng không chỉ có một người. ...

Sát khí uy hiếp Cầm Xuyên, đối với phàm nhân và người tu hành bình thường cực kỳ trí mạng, nhưng trong mắt Ngao Tông căn bản không đáng nhắc tới.

Nơi hắn đi qua, hơi chút triển lộ U Minh chi lực, liền đem tất cả thanh tán.

Còn những phàm nhân bị xâm thực kia, tuy không thể làm bọn họ phục sinh, nhưng cũng y nguyên thu thập hồn phách, dù sao những người này đều chết oan uổng, nếu trực tiếp đầu nhập luân hồi, trên người quấn quanh quá nhiều oán niệm căn bản không cách nào chuyển sinh.

Chi bằng đem chuyển hóa thành Minh Tộc, lấy oán niệm làm gốc, thậm chí sau khi trở thành Minh Tộc sẽ càng dễ dàng tu hành. "Ngao đại ca, sát khí phiến khu vực này... tựa hồ đã bị thanh lý a?" Nhưng khi đến một khu phố, Phong Tình Tuyết kỳ quái phát hiện sát khí nơi này đã bị thanh lý sạch sẽ, thậm chí cũng không có một quái nhân bị sát khí hủ thực nào. "Xem ra ở Cầm Xuyên không chỉ có ta đang xử lý sát khí." Ngao Tông khẽ gật đầu, cứ như vậy cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút. "Ngao tiền bối!!" Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến một thanh âm khá quen thuộc, Ngao Tông nhìn theo tiếng gọi, lại phát hiện một đám người tu hành mặc y phục quen mắt đang từ cuối phố nhanh chóng chạy tới. "Lăng Việt!" Ngao Tông liếc mắt liền nhận ra người cầm đầu, không phải là đại đệ tử của Tử Dận chân nhân sao! "Tiền bối, thật trùng hợp a, ngài cũng ở nơi này xử lý phiền toái!" Lăng Việt lập tức tiến lên hành lễ với Ngao Tông, cung kính nói. "Bản vương vốn nên đi sớm, chỉ là đột nhiên gặp được nơi này có phiền toái, cho nên mới lưu lại thanh lý những sát khí này, thật đúng là khéo." Ngao Tông khẽ gật đầu, nhận một lễ. "Thật trùng hợp, ta cũng đang dẫn đệ tử đến Cầm Xuyên mua sắm một ít vật phẩm, lại thiên thiên gặp phải sát khí bộc phát." Lăng Việt nhíu chặt mày, những phàm nhân bị xâm thực vừa gặp phải kia vẫn khiến hắn đau đầu không thôi.

Phải biết rằng, những đệ tử tùy hành căn bản không có năng lực

đối kháng sát khí, thay vì nói là thanh trừ sát khí, không bằng nói là đang bảo hộ bọn họ.

Những tên này cũng xác thực không thể trông cậy vào, ngại vì những quái nhân kia là do phàm nhân biến thành, ngay cả chém giết cũng không dám, hầu như sắp trở thành gánh nặng của hắn. "Tiền bối, ngài biết đầu nguồn sát khí này không?

Nói đi cũng phải nói lại, Đồ Tô không ở bên cạnh ngài..." Lăng Việt nhìn về phía sau lưng Ngao Tông, không thấy Bách Lý Đồ Tô, thần sắc hắn có chút dị dạng. "Yên tâm, những sát khí này không liên quan gì đến Bách Lý Đồ Tô, không cần suy nghĩ nhiều." Ngao Tông đương nhiên nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì. "Vậy là tốt rồi..." Lăng Việt thở phào nhẹ nhõm, nếu như sát khí thật sự do Bách Lý Đồ Tô dẫn tới, vậy có nghĩa là tên kia đã triệt để bị Phần Tịch kiếm khống chế, vô phương cứu chữa. "Bách Lý Đồ Tô tên kia, còn sống?" "Dám nghênh ngang xuất hiện, lá gan thật quá lớn!" "Sát khí này, ngoại trừ Phần Tịch kiếm e rằng cũng không có bất kỳ người nào có thể dẫn động, khó nói là không liên quan đến hắn..." Các đệ tử sau lưng Lăng Việt đều có chút căm phẫn bất bình nghị luận, hiển nhiên đối với chuyện Bách Lý Đồ Tô đào tẩu năm xưa vẫn canh cánh trong lòng.

Bọn hắn đến nay vẫn cho rằng, Bách Lý Đồ Tô là sỉ nhục của Thiên Dung Sơn, là hung thủ giết chết cả một thôn trang. "Lăng Việt, quản tốt sư đệ của ngươi." Ngao Tông liếc bọn họ một cái, nhàn nhạt phân phó. "Tất cả câm miệng cho ta!" Lăng Việt nghe đến tê cả da đầu, vội vàng quay đầu nộ hát một tiếng, đám người kia lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại. "Hừ, những kẻ này, cũng chỉ dám ở sau lưng nghị luận người khác, nếu Bách Lý Đồ Tô bản nhân ở đây, không có đại sư huynh bảo hộ, các ngươi dám nói như vậy sao?" Phong Tình Tuyết châm chọc khiêu khích chất vấn.

Đám người kia mặc dù không phục, nhưng cũng không dám tùy ý

mở miệng.

Lăng Việt lại nói: "Tiền bối, như ngài đã thấy, chúng ta bị vây ở trong Cầm Xuyên, không biết có thể thỉnh ngài giúp một tay hay không..." Ngao Tông khẽ gật đầu: "Đi theo tả hữu ta là được, ta sẽ để các ngươi vô thương rời khỏi nơi này.

Nhưng trước khi đưa các ngươi đi, ta muốn đem sát khí nơi này toàn bộ thanh trừ." "Cảm kích khôn cùng!" Lăng Việt vội vàng nói lời cảm tạ, thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chỉ dựa vào hắn, thật khó cam đoan có thể để mỗi một sư đệ đều bình yên vô sự rời khỏi đây.

Ban đầu những đệ tử kia có chút kinh ngạc, Lăng Việt vì sao phải nhờ vả một phàm nhân bảo hộ?

Nhưng khi chân chính đi theo, phát hiện Ngao Tông có thể dễ như trở bàn tay xua tan sát khí, mỗi một người đều bội phục tâm phục khẩu phục.

Pháp thuật như thế, ngay cả sư huynh bọn hắn cũng không làm được!

Lần này rốt cuộc không ai dám đưa ra dị nghị về Bách Lý Đồ Tô nữa, người trên Thiên Dung Sơn ai cũng biết Ngao Tông luôn đồng hành cùng Bách Lý Đồ Tô, nếu lại nói xấu Bách Lý Đồ Tô, chỉ sợ sẽ chọc giận vị tiền bối này. ...

Cùng lúc đó, trong cổ trạch Âu Dương gia.

Âu Dương Thiếu Cung đang ngồi xếp bằng dưới hầm ngầm, hai mắt nhắm nghiền như đang tu hành.

Chương 795

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên càng ngày càng kém, cuối cùng lại nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, mặt đầy kinh ngạc! "Là ai xua tan sát khí của ta?

Tốc độ nhanh như vậy, chẳng lẽ là Tử Dận chân nhân lão già kia tới rồi..." Những sát khí kia chính là do Âu Dương Thiếu Cung một tay tạo ra, giờ phút này vừa nghĩ tới Tử Dận chân nhân liền không khỏi biến thể sinh hàn.

Đó tuyệt đối là dính vào đại phiền toái! "Thật đáng tiếc, bố cục lâu như vậy mới thu hoạch được một chút hồn phách..." Âu Dương Thiếu Cung không kịp do dự, lập tức đi ra khỏi hầm ngầm chuẩn bị rời khỏi Cầm Xuyên.

Nhưng đúng lúc này, đình viện đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn do cửa lớn bị đánh nát, ngay sau đó liền nương theo một trận tiếng gầm gừ giận dữ truyền vào: "Âu Dương Thiếu Cung!

Cút ra đây cho ta!

Ta biết ngươi ở trong này!" "Bách Lý Đồ Tô?" Âu Dương Thiếu Cung không khỏi sững sờ, thanh âm này chính là Bách Lý Đồ Tô. "Đừng có giả câm vờ điếc, nếu không ta dỡ sạch cái nhà này rồi tìm ngươi cũng không muộn!" Bách Lý Đồ Tô đầy bụng lửa giận, một kiếm chém xuống, một đạo kiếm khí lướt qua, trực tiếp đánh nát một lương đình trước mặt.

Nhưng đúng lúc này, Bách Lý Đồ Tô phát giác một trận âm phong đau nhói ập tới, không chút do dự hóa xuất pháp quyết tí hộ trước người, ngăn trở đạo sát khí tập kích kia. "Còn chưa rời khỏi Cầm Xuyên, không sợ chết sao?" Âu Dương Thiếu Cung chậm rãi đi vào

tầm mắt Bách Lý Đồ Tô, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chú hắn.

Bách Lý Đồ Tô nhìn người trước mắt, thầm nghĩ thực sự là quá châm chọc, lúc trước khi phân biệt từng coi đối phương là bạn thân chí cốt, hiện tại song phương đã đến cục diện không chết không thôi rồi. "Ta ngay từ đầu thật sự không muốn giết ngươi, nếu như ngươi không cùng ta tranh đoạt kiếm Linh, ta và ngươi hiện tại vẫn xứng là bằng hữu." Âu Dương Thiếu Cung lạnh lùng nói, "Không thể trách ta, ta có sự tình nhất định phải làm, ngươi cũng có sự tình nhất định phải làm, lập trường sai biệt mà thôi." Trong mắt Bách Lý Đồ Tô lóe ra phẫn nộ, lửa giận trong lời nói hoàn toàn không cách nào áp ức: "Lập trường sai biệt, là có thể để ngươi không thể không giết chết những bách tính vô tội kia sao?" Âu Dương Thiếu Cung thở dài một tiếng, mạnh mẽ rút kiếm từ hông ra cắm trên mặt đất, Bách Lý Đồ Tô tắc cũng đồng dạng rút kiếm đáp lễ. "Ngươi sống thời gian quá ngắn, sau này sẽ từ từ minh bạch, tại trong thiên địa tính mạng con người cùng tính mạng sâu kiến không có gì khác biệt, bất quá chỉ là một ít sinh linh tử vong, tính là cái gì?

Chung quy cũng là một lần chết, chết trong tay ta, cùng tự nhiên già chết, chết trong thiên tai thì có gì khác biệt?" Đồng tử Bách Lý Đồ Tô chợt co rút lại, lời này cùng Phần Tịch kiếm nói y hệt nhau!

Bất quá hắn lập tức hiểu rõ, e rằng đây là cách nhìn của những kẻ tùy ý coi rẻ nhân mạng này.

Ở trong mắt bọn hắn, cho dù mấy chục vạn, trăm vạn tính mạng con người, đều vĩnh viễn không so được với lợi ích ưu tiên. "Hiện tại rời đi, ta có thể tha cho ngươi một mạng, đừng lãng phí thời gian của ta." Âu Dương Thiếu Cung tịnh không thật sự có lòng buông tha Bách Lý Đồ Tô, chỉ là lo lắng triền đấu quá lâu, bị Ngao Tông giết tới, như vậy tuyệt đối sẽ không còn cơ hội đào tẩu. "Đánh rắm!

Trước đó là ai bị ta đánh cho ôm đầu chuột chạy!" Bách Lý Đồ Tô không muốn cùng hắn nói nhảm nữa, huy kiếm chém một đạo kiếm khí nghênh diện!

Khi Âu Dương Thiếu Cung xuất thủ ngăn cản, Bách Lý Đồ Tô thuận thế đem Phần Tịch kiếm huyễn hóa thành vô số đạo phi kiếm, như mưa to gió lớn tập kích tới!

Khi hắn cho rằng Âu Dương Thiếu Cung sẽ bị khinh địch bắt lấy, người sau lại vung trường kiếm lên không trung, trên đỉnh đầu hắn lập tức dùng sát khí huyễn hóa ra một đầu thú khổng lồ dữ tợn, há miệng đem những kiếm khí kia toàn bộ nuốt xuống! "Thương!" Sau một tiếng kim thiết giao minh, Phần Tịch kiếm của Bách Lý Đồ Tô bị đánh bay cắm ở trước mặt.

Bách Lý Đồ Tô nhìn Phần Tịch kiếm đang khẽ run rẩy kia, trong lòng đại vi kinh ngạc. "Sao có thể..." Phải biết rằng, trước đó Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn không cách nào chống đỡ một kích toàn lực của hắn! "Bách Lý Đồ Tô, ngươi cho rằng, chỉ có ngươi mới biết dùng một ít phương pháp bàng môn tả đạo để mau chóng tăng tu vi sao?

Nếu muốn chân chính luận bàn, ngươi còn kém xa!" Âu Dương Thiếu Cung quanh thân sát khí sinh đau, sắc mặt càng phát ra dữ tợn vặn vẹo. "Nguyên lai là thế..." Bách Lý Đồ Tô nhìn thấy những vong linh giãy dụa kêu gào bay quanh hắn, lập tức minh bạch tất cả.

Tên này chủ động đem sát khí tán bá trong Cầm Xuyên, là vì sáng tạo đại lượng vong linh cho hắn tu hành!

Cũng chính nhờ vào phương pháp này, tốc độ tu vi của hắn tăng nhanh, đến mức có thể cùng mình chống lại. "Đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, nếu như ngươi không cướp kiếm Linh đi, ta tuyệt đối sẽ không sử dụng loại phương pháp này, xét đến cùng, là ngươi hại bọn

hắn." Âu Dương Thiếu Cung cười lạnh nói.

Bách Lý Đồ Tô quả thực không dám tin lỗ tai của mình, tên này phạm phải tội nghiệp như thế, lại còn có mặt mũi dùng loại từ ngữ này để khai thoát! "Chết!" Bách Lý Đồ Tô không chút do dự cầm kiếm giết về phía hắn, kiếm phong đi qua dẫn động từng đạo kiếm quang ngang dọc, như cuồng phong bạo vũ muốn đem Âu Dương Thiếu Cung nuốt chửng vào trong đó!

Người sau toàn nhiên không sợ, sát khí như mây mù cuộn trào ngăn cản kiếm quang, lập tức liền đã bức cận Bách Lý Đồ Tô cùng hắn chính diện giao phong!

Âu Dương Thiếu Cung lúc này tu vi bạo trướng, cùng hắn chính diện tương kháng toàn nhiên không rơi xuống hạ phong, hai người giao chiến cũng tức khắc trở nên gay cấn, vẻn vẹn kiếm khí và sát khí tràn ra ngoài liền hầu như đem tòa nhà cũ này phá hủy thành phế tích.

Càng giao chiến, Âu Dương Thiếu Cung trong lòng đối với Bách Lý Đồ Tô càng thêm căm hận.

Bách Lý Đồ Tô tu vi vẫn hơn hắn vài phần, hắn tàn sát nhiều sinh linh như thế mà vẫn lược hữu bất cập, đủ thấy kiếm Linh kia đem lại cho Bách Lý Đồ Tô chỗ tốt lớn bao nhiêu.

Hết thảy vốn nên thuộc về hắn! "Ta hôm nay muốn ngươi chết!" Dưới ảnh hưởng của cực độ căm hận và ghen ghét, Âu Dương Thiếu Cung gần như bạo tẩu, đôi mắt hắn trong một khắc bị sát khí bao quanh biến thành màu đen đỏ, công thế cũng trở nên càng phát ra lăng lệ!

Đúng lúc này, Phương Lan Sinh vội vàng chạy tới còn chưa đến nơi, liền thấy tổ trạch cơ hồ biến thành phế tích kia không ngừng có kiếm khí và sát khí bính phát!

Căn bản nhìn không rõ bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng phá hoại liên tiếp không ngừng cùng tiếng kiếm khí xé rách không gian.

Hắn thậm chí không dám tới gần nửa phân, bản năng phát giác, nếu lại bức cận vài phần sẽ bị kiếm khí tràn ra chém nát! "Người tu hành chi gian tranh đấu?" Phương Lan Sinh nhìn chiến cục kịch liệt không thôi kia, bất giác run rẩy.

Không phải vì sợ hãi, là vì quá hưng phấn, chờ mong!

Cứ như vậy, hắn ngược lại càng thêm có dục vọng tiếp tục tu hành. "Oanh long!" Hốt nhiên, sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, đại địa mạnh mẽ chấn chiến, Phương Lan Sinh không kịp đề phòng ngã nhào trên đất, lại thấy sát khí trên không tổ trạch Âu Dương gia đã tiêu tán.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chiến đấu giữa hai người đã kết thúc, Phương Lan Sinh không kịp nghĩ nhiều, lập tức liên lăn đái bò chạy tới!

Vừa đi đến ngoài cửa phế tích tổ trạch, liền thấy Bách Lý Đồ Tô tay xách Phần Tịch kiếm đưa lưng về phía hắn, ở trước mặt, là Âu Dương Thiếu Cung đầy người vết máu, miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ thân thể. "Trời ơi..." Phương Lan Sinh nhìn đại địa bị kiếm khí cắt chém ra vô số khe rãnh, trong lòng tràn đầy chấn hám.

Không ngờ Bách Lý Đồ Tô lại lợi hại như vậy! "Phương huynh, đừng tới gần!" Bách Lý Đồ Tô biết Phương Lan Sinh đến, lập tức đối hắn phân phó lui ra. "Được!" Phương Lan Sinh mới hồi thần, vội vàng tránh xa Bách Lý Đồ Tô, biết chiến đấu tịnh chưa kết thúc.

Âu Dương Thiếu Cung gắt gao nắm chặt trường kiếm, trong mắt hận thù và đố hỏa càng phát ra mãnh liệt.

Hắn bại bởi Bách Lý Đồ Tô. "Ta nếu có thể đem hồn phách nhân loại cả Cầm Xuyên toàn bộ thôn phệ, ngươi căn bản không chịu nổi một kích của ta!" Âu Dương Thiếu Cung nghiến răng nghiến lợi nói. "Nói nhảm!" Trong mắt Bách Lý Đồ Tô không có bất kỳ thương hại nào, không chút do dự xách kiếm giết tới, kiếm phong trực chỉ cổ Âu Dương Thiếu Cung. "Cầm Xuyên nhiều tính mạng như vậy đều chết trong tay ngươi, chỉ dùng một cái mạng của ngươi để đổi, thật sự là quá hời cho ngươi!" Ngay khi kiếm phong sắp rơi xuống, Âu Dương Thiếu Cung bỗng nhiên yên lặng niệm động chú ngữ, quanh thân mạnh mẽ xuất hiện mấy chục đạo oán linh gào thét vọt tới Bách Lý Đồ Tô!

Bách Lý Đồ Tô hào vô phòng bị, bất giác ngẩn người một lát, khi lại lần nữa hồi thần thì những oán linh kia đã giết đến trước mặt!

Chương 796

"Cút!" Bách Lý Đồ Tô không muốn thương tổn oán linh, chỉ có thể hoành kiếm giữa không trung thi triển một đạo khu tán pháp chú bức lui bọn chúng, Âu Dương Thiếu Cung nhân cơ hội này thiểm thân tránh ra, cũng gọi ra càng nhiều oán linh vồ về phía Bách Lý Đồ Tô! "A a a a a!" Những oán linh này thống khổ gào thét kêu rên, phợp trời lấp đất ập tới, âm khí không ngừng bốc lên trong không trung hầu như khiến người ta tê cả da đầu. "Bách Lý Đồ Tô!

Dựa vào ngươi muốn giết ta, nằm mơ đi!" Âu Dương Thiếu Cung thần sắc cực độ điên cuồng, những oán linh hắn gọi ra toàn bộ đều là hồn phách nhân loại bạo tử trong Cầm Xuyên.

Hiện nay hắn hoàn toàn không thèm để ý dùng những người này làm tấm chắn ngăn cản kiếm phong của Bách Lý Đồ Tô, chỉ vì có thể nhân cơ hội sống sót! "Hỗn trướng!" Bách Lý Đồ Tô bị những oán linh này dây dưa căn bản không cách nào thoát thân, dưới cơn nóng giận dứt khoát ném Phần Tịch kiếm ra, dùng pháp lực khiến nó huyễn hóa thành mấy chục đạo kiếm quang, cấp tốc giết về phía Âu Dương Thiếu Cung!

Nhưng như thế cũng không cách nào khu trừ những vong linh này, vẻn vẹn chỉ có thể dựa vào pháp lực tí hộ bản thân không bị tập kích. "Hừ!" Âu Dương Thiếu Cung toàn nhiên không thèm để ý, đại thủ vung lên, càng có mấy trăm vong linh chưa bị thôn phệ bị cưỡng ép khu động, kêu rên đi ngăn cản những kiếm quang sắc bén kia.

Nhất thời, vô số vong linh bị đánh tan, Âu Dương Thiếu Cung cũng nhân cơ hội này trốn ra khỏi phế tích phủ đệ Âu Dương gia. "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô bất chấp tất cả lăng không khu sử Phần

Tịch kiếm, để cho nó gắt gao khóa chặt Âu Dương Thiếu Cung, giờ phút này không đoái hoài tới việc bị oán linh công kích, chỉ cầu có thể chém xuống đầu Âu Dương Thiếu Cung. "Hỗn trướng!

Cướp đồ của ta, còn muốn đuổi tận giết tuyệt ta!

Ngươi còn mặt mũi nói ta ác độc!" Âu Dương Thiếu Cung vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, khi sắp bị Phần Tịch kiếm quán xuyên thân thể, hắn cũng không thể không cắn chặt hàm răng làm ra quyết trạch cuối cùng! "Bạo!" Pháp quyết trong tay Âu Dương Thiếu Cung biến động, thân thể hắn như quả bóng cấp tốc bành trướng, vài giây sau trong nháy mắt bạo liệt, hóa thành một trận hắc sắc sát khí tràn ngập thăng không tiêu thất!

Bách Lý Đồ Tô tận mắt nhìn thấy một màn này hoàn toàn choáng váng, tên này bạo thể mà chết rồi?

Nhưng hắn rất nhanh minh bạch, tuyệt đối không có khả năng, Âu Dương Thiếu Cung cực độ tiếc mạng, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tự sát.

Cũng ngay sát na Âu Dương Thiếu Cung biến mất, tất cả quỷ hồn công kích Bách Lý Đồ Tô đều thống khổ vạn phần kêu rên, tịnh trong thời gian ngắn ngủi triệt để tan thành mây khói.

Mệnh lý của bọn chúng bị Âu Dương Thiếu Cung nắm giữ, Âu Dương Thiếu Cung hiển nhiên cho rằng chúng hào vô tác dụng, liền đem triệt để gạt bỏ. "Hỗn trướng!" Bách Lý Đồ Tô gọi về Phần Tịch kiếm, nhìn kiếm phong loang lổ vết rỉ sét kia tịnh không có dính vết máu, trong lòng phẫn nộ có thể nghĩ!

Tại một khắc này hắn rốt cục minh bạch, Âu Dương Thiếu Cung thời thời khắc khắc đều lấy bảo mệnh làm chấp niệm quan trọng nhất, vô luận làm ra hành vi cùng thủ đoạn gì đều hào không thèm để ý. "Tên kia có chút ý tứ, ta thưởng thức!" Đúng lúc này, thanh âm của

Phần Tịch kiếm truyền vào trong óc, mang theo vài phần ý vị tán đồng. "Đương nhiên thưởng thức, đều là một giuộc, ta ngược lại cảm thấy đem ngươi giao cho hắn sử dụng, phản càng xứng đôi hơn a!" Bách Lý Đồ Tô nghiến răng nghiến lợi nói. "Vậy ta chờ một ngày kia..." Phần Tịch kiếm lời còn chưa dứt, Bách Lý Đồ Tô liền trực tiếp đem nó cắm vào vỏ kiếm, mượn nhờ U Minh chi lực cưỡng ép áp chế. "Tiểu tử đừng cuồng vọng!

Lần sau gặp lại hắn, đừng nói lấy tính mạng hắn, ngươi có thể hay không giữ được bản thân đều khó..." Thanh âm uấn nộ của Phần Tịch kiếm bị ngạnh sinh sinh cắt ngang, Bách Lý Đồ Tô lười tiếp tục nghe nó nói nhảm.

Thu hồi Phần Tịch kiếm xong, Bách Lý Đồ Tô mới phát hiện mình thương tích đầy mình.

Bất luận là thương thế do những quỷ hồn kia công kích, hay là Âu Dương Thiếu Cung lưu lại nhiều chỗ vết thương trên người hắn, may mà đều không trí mạng.

Kỳ quái là, kiếm phong của hắn mang theo sát khí xâm thực lưu lại trong cơ thể, toàn bộ đều trong nháy mắt tiêu thất hầu như không còn, căn bản không cách nào đối với hắn tạo thành bất kỳ tổn thương nào.

Bách Lý Đồ Tô không hiểu thấu đáo, chẳng lẽ là Phần Tịch kiếm hấp thu? "Đồ Tô huynh, không sao chứ?" Phương Lan Sinh tiến lên quan thiết hỏi thăm, nhìn ra được thần sắc Bách Lý Đồ Tô có chút tái nhợt. "Đáng tiếc để tên kia chạy, lần sau nếu có cơ hội, ta nhất định phải băm hắn thành vạn đoạn mới được." Bách Lý Đồ Tô không cam tâm. "Lần sau e rằng không có cơ hội tốt như vậy!" Bách Lý Đồ Tô nghe thanh âm hơi sững sờ, nhìn theo tiếng nói, lại phát hiện nhóm người Ngao Tông không biết từ lúc nào đã đến nơi này.

Làm cho hắn kinh ngạc là, đồng hành với Ngao Tông còn có sư

huynh Lăng Việt cùng một đám đệ tử Thiên Dung Sơn. "Sư huynh?!

Huynh cũng ở đây!" Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc. "Nói ra rất dài..." Lăng Việt khẽ mỉm cười, hắn sớm biết Bách Lý Đồ Tô tất định vô tội, cho nên tịnh không đối với người sau tỏ vẻ mặt không tốt.

Ngược lại đám đệ tử phía sau, nhìn Bách Lý Đồ Tô đều đầy mặt bất khoái, nếu không phải có Lăng Việt ở đây, thật sự muốn xông lên bắt Bách Lý Đồ Tô lại.

Đương nhiên, bọn hắn căn bản không biết Bách Lý Đồ Tô lúc này có thể dễ như trở bàn tay đem bọn hắn đánh ngã. "Đại ca, xin lỗi, để tên tiểu tử kia chạy mất..." Bách Lý Đồ Tô có chút áy náy, không dám nhìn thẳng Ngao Tông.

Dù sao người sau đã tranh thủ cho hắn đại lượng thời gian, kết quả lại cũng không có làm được.

Ngao Tông lại nhàn nhạt nói: "Tiểu tử ngươi có thể sống sót là không tệ rồi, không cần nói nhiều." "Không đến mức đó, tên kia suýt nữa chết dưới kiếm của ta." Bách Lý Đồ Tô nụ cười có chút miễn cưỡng, cảm thấy mình rõ ràng không có yếu như vậy a. "Vận khí tốt, hắn tới sớm một chút, nếu như lại thôn phệ thêm trăm cái hồn phách, tu vi hai người sẽ ở sàn sàn nhau.

Nếu như lại thôn phệ năm trăm cái trở lên, ngươi không thể nào là đối thủ của hắn." Ngao Tông chậm rãi đi đến trong phế tích, đại thủ vung lên, một trận cương phong cuồng bạo gào thét, đem phiến phế tích này ngạnh sinh sinh thổi bay.

Chỉ thấy gạch ngói vụn vỡ của phế tích tàn phá kia sau khi bị gió cuốn đi, địa vực vốn là tổ trạch Âu Dương gia hoàn toàn biến thành một mảnh đất bằng phẳng, vẻn vẹn chỉ lưu lại một cái lối vào hầm ngầm. "Đây là..." Lăng Việt nhìn lối vào hầm ngầm kia, không khỏi nhíu mày, cảm thấy phía dưới tựa hồ tiềm tàng thứ gì đó không tốt.

"Bên trong có một tòa pháp trận tụ long sát khí, Âu Dương Thiếu Cung tất nhiên bằng vào phương pháp này đem sát khí thu thập, sau đó lan đến cả Cầm Xuyên." Ngao Tông đoan tường một lát, bỗng nhiên lấy chưởng xúc địa, trên mặt đất trọc lốc bỗng nhiên xuất hiện văn lộ pháp trận, tịnh đem chút ít sát khí chưa bị tiêu tán trong thành trì dần dần bức đến nơi này. "Thứ này nhìn quen mắt a..." Lăng Việt cẩn thận đoan tường một lát, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "Áp Linh Trận!

Thủ đoạn của sư phụ, nguyên lai tên kia bái nhập Thiên Dung Sơn tu hành là vì học trộm cái này!" Áp Linh Trận mà Lăng Việt nói, chính là cơ sở pháp trận dùng để trấn áp quần yêu tại Trấn Yêu Quan trên Thiên Dung Sơn.

Pháp trận này có thể trấn áp tất cả linh thể và yêu ma, hiển nhiên Âu Dương Thiếu Cung đã gia dĩ cải tạo pháp trận này, khiến nó có thể hấp nạp sát khí làm việc cho mình. "Bất quá tên kia, có thể đem Áp Linh Trận cải tạo đến trình độ này, cũng là một kỳ tài a!" "Ta đã sớm cảm thấy Âu Dương Thiếu Cung không giống người tốt, gây cho ta bao nhiêu phiền toái!" "Tên kia lúc đầu cùng Bách Lý Đồ Tô tư hỗn cùng một chỗ, ai biết tư để hạ có hay không cộng mưu..." Những đệ tử kia lại nhao nhao nghị luận, nghe đến mức Bách Lý Đồ Tô sắc mặt thiết thanh. "Chư vị sư huynh đệ, người chết trong thôn trang không có quan hệ gì với ta, việc Âu Dương Thiếu Cung đi đến một bước hôm nay ta cũng tịnh không biết tình, nếu chỉ dựa vào nghe đồn liền vọng hạ định luận, vậy đừng trách ta không giảng tình nghĩa sư huynh đệ!" Bách Lý Đồ Tô mạnh mẽ rút Phần Tịch kiếm ra cắm ở trước mặt, lạnh lùng nói.

Bách Lý Đồ Tô lúc này sớm không còn là tiểu sư đệ khiêm tốn trên Thiên Dung Sơn năm đó, nhiều lần sinh tử lịch luyện sau khi xuống núi, đã làm tâm tính hắn phát sinh biến đổi cực lớn.

Chỉ cần những kẻ này xúc cập đến điểm mấu chốt của hắn, hắn

cũng sẽ không chút do dự rút kiếm tương hướng. "Ngươi!" Đám đệ tử kia lập tức giận tím mặt, Bách Lý Đồ Tô chỉ có cô thân một người lại cũng dám xương cuồng như thế!

Nhiên một khắc sau, cảm thụ được áp bách lực nghênh diện từ Bách Lý Đồ Tô, bọn hắn lại bất miễn có chút run rẩy, uy áp tu vi cường đại kia thậm chí làm cho pháp lực bọn hắn đều khó có thể vận tác!

Áp bách cảm mà Bách Lý Đồ Tô mang đến, hầu như có thể cùng Lăng Việt sư huynh đánh đồng! "Nói chuyện cẩn thận một chút cho ta, nể tình sư huynh, ta tạm thời sẽ không cùng các ngươi so đo, lần tiếp theo, ta nhất định sẽ làm cho kẻ lắm mồm phải trả giá đắt." Bách Lý Đồ Tô thu hồi Phần Tịch kiếm, áp bách cảm chúng đệ tử phải chịu lập tức tiêu thất vô ảnh vô tung.

Ngao Tông ngược lại tán đồng cách làm này của Bách Lý Đồ Tô, cùng những người này nói nhảm nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa, chỉ cần triển hiện thực lực bọn hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chương 797

"Đồ Tô, tu vi của đệ đã đạt đến tình trạng này rồi sao?" Lăng Việt kinh ngạc không thôi, rõ ràng nhớ kỹ Tử Dận chân nhân từng nói thiên phú tu vi của Bách Lý Đồ Tô tịnh không xuất chúng, nhưng tốc độ tu hành lại nhanh hơn người được xưng tụng là thiên tài gấp mười lần!

Bách Lý Đồ Tô không đáp lời, chỉ cười khổ lắc đầu, hoàn toàn không biết nên diễn đạt như thế nào.

Tu vi của hắn thăng tiến nhanh như vậy, các loại gian khổ đã trải qua tịnh không muốn hồi ức lại, phải biết rằng cái giá phải trả là quá nhiều.

Cho đến ngày hôm nay, khi nhớ lại cuộc sống trong thôn nhỏ ban đầu, quả thực ký ức tiền thế mang lại cảm giác chia cắt cực nặng. "Sư huynh, chuyện cũ của đệ tạm thời đừng hỏi nữa." "Ta hiểu." Lăng Việt nghe câu này trong lòng cũng hiểu được vài phần, khẽ gật đầu, bèn đổi chủ đề: "Ngao tiền bối xin hãy yên tâm, tên Âu Dương Thiếu Cung kia làm hại nhân gian, tứ ý đồ sát sinh linh để thăng cấp tu hành, dẫn đến người thần cùng phẫn nộ, từ hôm nay Thiên Dung Sơn ta sẽ truy sát mục tiêu này, không chết không thôi!" "Chỉ dựa vào các ngươi e rằng căn bản không đủ." Ngao Tông trên dưới đánh giá Lăng Việt, không chút khách khí nói: "Hiện tại Bách Lý Đồ Tô có thể hiểm thắng, nhưng lần sau gặp lại, kẻ kia nhất định sẽ thôn phệ được nhiều hồn phách hơn, Bách Lý Đồ Tô tuyệt không phải đối thủ, các ngươi cũng đồng dạng không được." "Nếu muốn giữ mạng, đừng tự cho là đúng mà đi tìm Âu Dương Thiếu Cung, kẻ đó không phải nhân loại tầm thường, hiểu không?" "..." Lăng Việt cung kính gật đầu, biết những gì Ngao Tông nói nhất định đều là sự thật.

Nếu đã như vậy, chẳng lẽ phải đi thỉnh Tử Dận chân nhân xuất thủ sao? "Đồ Tô, lần này đệ cũng cứu được tính mạng không ít người, nếu sư phụ biết được, nhất định sẽ rất vui." Lăng Việt nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô, mời mọc: "Chi bằng đệ cứ cùng ta về Thiên Dung Sơn trước đã?" "Sư phụ ư..." Bách Lý Đồ Tô trầm ngâm giây lát, biết ban đầu Tử Dận chân nhân trục xuất hắn hạ sơn là để bảo vệ hắn, nhưng đến hôm nay, rất khó nói đối với Tử Dận chân nhân còn bao nhiêu tình nghĩa thầy trò.

Tử Dận chân nhân danh nghĩa là sư phụ, nhưng sự chỉ đạo trên con đường tu hành mà hắn nhận được, Ngao Tông bỏ ra tâm huyết còn nhiều hơn.

Mặc dù Ngao Tông tịnh không thu hắn làm đồ đệ, nhưng đối với hắn, Ngao Tông so với bất kỳ ai đều giống sư phụ hơn.

Tử Dận chân nhân - người sư phụ danh chính ngôn thuận này đối với hắn, lại có chút xa lạ. "Sư huynh, huynh xác định muốn để hắn lên núi sao?" Một tên đệ tử có chút không cam lòng, nhỏ giọng nói bên cạnh Lăng Việt: "Kẻ kia còn chưa hoàn toàn tẩy thoát hiềm nghi đâu, hoặc là mấy trăm nhân mạng kia toàn bộ chết trên tay hắn..." "Ngươi có thể ngậm miệng lại không!" Lăng Việt mất kiên nhẫn nộ xích một tiếng, tên kia rốt cuộc không dám thốt ra nửa chữ. "Sư huynh, đệ tạm thời tịnh không định hồi sơn, chuyện của đệ còn xa mới kết thúc, vẫn cần phải du lịch bên ngoài.

Huống chi, trong mắt một số người đệ vẫn là tội phạm giết người." Bách Lý Đồ Tô liếc nhìn đám đệ tử kia một cái, hoàn toàn không có ai dám đối thị với hắn, khí tức trên người Bách Lý Đồ Tô luôn khiến bọn họ cảm thấy không rét mà run. "Tuy nói như thế...

Haizz, được rồi, nếu đệ cứ ở mãi trên núi tu hành, có lẽ cũng không đạt được trình độ như hôm nay." Lăng Việt cũng không kiên trì

nữa, biết Bách Lý Đồ Tô nhất định đã có kỳ ngộ, tịnh không cần đi tìm nữa.

Hắn vốn định dặn dò Bách Lý Đồ Tô ngàn vạn lần đừng vì truy cầu sức mạnh mà đi vào tà lộ, nhưng có Ngao Tông ở bên cạnh, những lời này thực sự có chút dư thừa. "Đã như vậy, ta xin cáo từ trước, sư đệ!" Lăng Việt sái thoát, không nói thêm một câu thừa thãi, hai bên hành lễ cáo biệt xong liền động thân rời đi. "Tiền bối!

Đợi ta với a!" Phương Lan Sinh bỗng nhiên vội vàng chạy lên ngăn Lăng Việt lại, thở hồng hộc nói: "Có thể hay không mang ta cùng đi tu hành?

Ta đảm bảo nhất định sẽ tận lực khắc khổ, gian nan đến mấy ta cũng không sợ!

Chỉ cần chịu dạy ta tu hành, bất luận thế nào cũng được!" Phương Lan Sinh lúc này suýt chút nữa quỳ xuống khẩn cầu, Lăng Việt thì nghe đến mức đầu đầy sương mù.

Nhưng hắn rất nhanh hồi thần, chậm rãi lắc đầu cự tuyệt: "Xin lỗi, tiểu huynh đệ, ta không cách nào thu nhận ngươi nhập môn phái, ta ở môn phái cũng không làm chủ được, ta khuyên ngươi vẫn là tìm một ít tu hành giả yếu hơn mà kết bạn đi." Phương Lan Sinh không khỏi ngẩn ra: "Vì sao?" Lăng Việt chậm rãi lắc đầu.

Tình huống chân thực là, từ sau khi Bách Lý Đồ Tô bị đám đệ tử kia bức bách hạ sơn, Tử Dận chân nhân liền bắt đầu suy nghĩ về ý nghĩa tồn tại của những đệ tử này.

Ban đầu cho phép lưu đệ tử lại Thiên Dung Sơn là để thu lưu những người khổ mệnh.

Nhưng kết quả bọn họ lại mượn quan phủ phàm nhân bức đi đệ tử yêu quý của người, thậm chí cho rằng Thiên Dung Sơn là môn phái

đương nhiên thuộc về bọn họ.

Cứ như thế, Tử Dận chân nhân đối với đám đệ tử này không còn nửa điểm hảo cảm, thậm chí đều không muốn giữ lại Thiên Dung Sơn, sớm đã xuất quan rời đi từ một tháng trước.

Lúc đi không quên dặn dò Lăng Việt, không được phép thu lưu thêm bất kỳ đệ tử nào lên núi, đệ tử Thiên Dung Sơn đến đây là chấm dứt.

Thậm chí Tử Dận chân nhân còn cân nhắc, ngày sau khi trở về có nên hay không giải tán toàn bộ đám đệ tử này xuống núi, trả lại cho Thiên Dung Sơn một sự thanh tĩnh.

Lăng Việt đương nhiên hiểu sư phụ vì sao làm như vậy, đám đệ tử làm đến bước đường hôm nay, hoàn toàn là đã tiêu hao hết sự khoan dung và ân tình của sư phụ. "Tiền bối, bất luận thế nào cũng được, chỉ cần ra một điều kiện, ta đều có thể làm!

Chỉ cần hiện tại có thể mang ta đi tu hành!" Phương Lan Sinh thần sắc trở nên càng thêm cấp thiết, mơ hồ phát giác đây có khả năng là cơ hội cuối cùng của đời này, nếu bỏ lỡ, sẽ không còn khả năng bước lên con đường tu hành! "Người trẻ tuổi, tư chất căn cốt của ngươi nhìn cũng được, chí ít có thể tu hành, nhưng ta không thể thu lưu ngươi, đây không phải chuyện ta có thể quyết định." Lăng Việt vẫn cự tuyệt, sau đó tức khắc mang theo chúng đệ tử rời đi, một khắc cũng không dừng lại.

Phương Lan Sinh còn muốn cưu mang, nhưng chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, đám người Lăng Việt liền biến mất không thấy. "Đúng là thần tiên trong loài người..." Phương Lan Sinh cảm thán xong, trong lòng cũng càng thêm ủ rũ, biết không còn khả năng tìm được Lăng Việt nữa. "Con đường tu hành, không tốt cưỡng cầu." Ngao Tông nhìn bộ dạng ủ rũ của hắn, khẽ lắc đầu, sau đó ném ra một

quyển sách cho Phương Lan Sinh: "Cầm lấy đi." "..." Phương Lan Sinh theo bản năng tiếp lấy, có chút luống cuống tay chân. "Một ít công pháp tu hành đơn giản, cũng là thứ trước mắt ngươi có thể miễn cưỡng tu luyện, sau này có thể tu hành đến trình độ nào, xem tạo hóa của ngươi đi." Ngao Tông thản nhiên nói. "Đa tạ tiền bối!" Phương Lan Sinh nắm chặt điển tịch tu hành kia, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hắn không cam tâm dừng bước tại đây, nhưng cũng không còn cách nào khác, có lẽ đời này không có tiên duyên đi... ...

Sau đại kiếp sát khí lần này, nhân khẩu Cầm Xuyên tử vong chừng mấy ngàn người.

Nếu không có Ngao Tông giúp đỡ, e rằng con số này sẽ khuếch đại vô hạn, cho đến khi toàn bộ người Cầm Xuyên chết tuyệt.

Sau biến cố, quan phủ lập tức động thân sưu tra nguồn gốc, kết quả tự nhiên cũng là không thu hoạch được gì.

Phương gia với tư cách thế gia bàng đại nhất Cầm Xuyên, trong tình huống như vậy cũng hào phóng không keo kiệt, lấy ra lượng lớn tiền bạc tu sửa đường phố, an ủi người chết.

Không hề khoa trương mà nói, hầu như toàn bộ người Cầm Xuyên đều phải trông cậy vào Phương gia mà sống, những người này là cơ sở của Phương gia, cho nên bọn họ tịnh không lận tiếc tiền tài ủy lạo.

Người phụ trách làm chuyện này, bị Phương gia gia chủ chỉ danh đạo tính chọn là Phương Lan Sinh, bởi vì Phương gia gia chủ muốn hắn triệt để bỏ đi ý niệm tu tiên, dùng tận khả năng nhiều sự vụ để đè ép hắn.

Mặc dù Phương Lan Sinh vạn bàn không nguyện ý, nhưng việc này cũng không do hắn làm chủ, rất nhanh liền bị công việc ngập đầu, ngay cả thời gian tu hành cũng không có.

Cứ như thế, Ngao Tông và Bách Lý Đồ Tô cũng không có người quấy rầy, rốt cục có thể ở Cầm Xuyên nghỉ ngơi mấy ngày.

Sau vài ngày tu chỉnh, bọn họ sửa sang lại một số tin tức trong tay, chuẩn bị quyết định bước tiếp theo nên đi đâu. "Giang Đô?" Bách Lý Đồ Tô nhìn vị trí được khoanh tròn trên bản đồ, cẩn thận lục lọi trong đầu một phen, mơ hồ nhớ kỹ từng nghe mẫu thân nhắc tới đó là nơi cảnh quan nhân gian đẹp nhất, là một trong những đô thị phồn hoa nhất. "Nhưng Phần Tịch kiếm linh vì sao lại tồn phóng ở loại địa phương bắt mắt đó?

Chẳng lẽ không sợ kiếm linh tránh thoát phong ấn, đại tứ đồ sát sinh linh sao?" Bách Lý Đồ Tô khó hiểu.

Phong Tình Tuyết phủ nhận: "Phải biết rằng, chuyện Phần Tịch kiếm linh bị phong ấn là năm ngàn năm trước, khi đó nhân gian nguyên bản hoang vu hơn hiện tại rất nhiều, Giang Đô bây giờ ở thời điểm đó có khả năng chỉ là một mảnh đất hoang." Bách Lý Đồ Tô vẫn có chút lo lắng: "Vậy lần này chúng ta đi tìm, sẽ không thương cập vô tội chứ?" "Có thương cập vô tội hay không, quyết định bởi ngươi có khống chế được nó hay không." Lúc này, Ngao Tông mở miệng: "Cho dù thật sự có nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ ngươi không định đi tìm nữa sao?

Đừng quên, Âu Dương Thiếu Cung cũng đang tìm kiếm kiếm linh, nếu bị hắn tìm được kiếm linh, ta tin rằng cả Giang Đô thành sẽ không còn một người sống." "Nói cũng phải..." Bách Lý Đồ Tô rốt cục tỉnh ngộ, sắc mặt trầm trọng gật đầu.

Từ lúc bắt đầu đã không nên cân nhắc những vấn đề này, nếu có khó khăn chỉ cần khắc phục là được, trước mắt không phải lúc lảng tránh. "Nói chứ, ta có thể hay không cũng đi cùng các ngươi?" Tương Linh - người ít cảm giác tồn tại nhất rốt cục tìm được cơ hội mở

miệng, cẩn thận từng li từng tí hỏi. "Ta thì không sao cả, bất quá tiểu nha đầu ngươi nghĩ cho kỹ, nếu gặp họa nguy hiểm tính mạng, phải tự nghĩ cách tự vệ, đừng luôn trông cậy vào người khác sẽ cứu ngươi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Hắn không ngại một người không có ác ý đồng hành, chỉ cần đừng chết trên đường là được. "Yên tâm yên tâm!

Chương 798

Ta từ nhỏ tu hành trong núi rừng, gặp không biết bao nhiêu ma phiền, chạy trốn ta là giỏi nhất!" Tương Linh đắc ý ngẩng đầu, nhưng sau đó lại phát giác lời này có chút không đúng, lại lập tức đổi giọng: "Bất quá ta cũng sẽ không đi theo không công, nếu có chuyện gì ta nhất định sẽ giúp một tay!" "Ha ha..." Ngao Tông có chút nhịn không được cười, tiểu nha đầu này xác thực thú vị. "Cũng được, chuẩn bị sơ qua mấy ngày, chúng ta sẽ xuất phát!

Bách Lý Đồ Tô, đoạn thời gian này cố gắng đề thăng tu vi của ngươi, trận sinh tử chi chiến trước đó đối với ngươi có lẽ là một khế cơ tốt, nếu có thể mượn cơ hội này khiến tu vi nâng cao một bước thì càng tốt." Bách Lý Đồ Tô sắc mặt ngưng trọng gật đầu, biết tiếp theo nên làm gì. ...

Giang Đô, một quán rượu cũ nát.

Tại Giang Đô - một thành phố phồn hoa phong cảnh tú lệ, nhân khẩu đông đúc, quán rượu này quả thực là một loại tồn tại dị biệt.

Các cửa tiệm phụ cận, bất luận là quy mô hay mặt tiền, đều thể diện hơn nó vô số lần, thoạt nhìn qua tựa hồ không giống kiến trúc nên tồn tại ở cùng một thế giới.

Nhưng dù vậy, rất nhiều người cư trú lâu năm ở Giang Đô vẫn không hiểu, vì sao quán rượu cũ nát này lại không đóng cửa, ngược lại từ khi bọn họ bắt đầu có ký ức, nó vẫn luôn tồn tại.

Bất quá đối với nhiều người Giang Đô chuyện này tịnh không quan trọng, bởi vì bọn họ căn bản sẽ không bước vào cái quán rượu nhỏ rách nát này.

Lúc này, trong quán rượu, chỉ có một người đội nón lá che khuất

khuôn mặt, ngồi bên bàn rượu, trên bàn vừa không có rượu cũng không có trà, tựa hồ lẳng lặng ngồi ở trong đó chỉ để chờ đợi một người.

Không bao lâu, đại môn quán rượu chậm rãi mở ra, lại một người khách bước vào.

Vị khách nhân này, chính là người quen cũ của Bách Lý Đồ Tô - Âu Dương Thiếu Cung.

Âu Dương Thiếu Cung đánh giá trong quán một phen, lập tức phát hiện chỉ có duy nhất một vị khách nhân, lập tức rảo bước tiến lên, bổ đầu cái mặt chất vấn: "Vì sao hôm nay mới đến?" "Không có làm lỡ chuyện của ngươi, đúng không?" Người toàn thân che trong nón lá chậm rãi mở miệng, là một giọng nữ ôn nhu.

Nhưng lúc này giọng nữ ấy lược hiển băng lãnh, khiến người nghe trong lòng phần nhiều khó chịu. "Suýt chút nữa thì làm lỡ chuyện của ta!" "Vậy tức là chưa lỡ, ngồi đi." Nữ tử chỉ về phía ghế ngồi bên cạnh, thản nhiên ra hiệu.

Âu Dương Thiếu Cung không để ý lời nàng, ngược lại sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm, quanh thân hắn cũng không đoạn dao động hắc sắc sát khí: "Ta hiện tại muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay!" Nữ tử nghe xong mỉm cười: "Được rồi, ta có chút đánh giá cao khí lượng của ngươi.

Bất quá không sao cả, chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi." Nữ tử từ trong ngực lấy ra một cái bọc, chậm rãi đặt trước mặt Âu Dương Thiếu Cung.

Người sau không nói một lời, một phen chộp lấy cái bọc, nhíu mày tựa hồ đang dùng thần thức quan sát đồ vật bên trong. "Ba lần bốn lượt xúc phạm ranh giới cuối cùng của ta, nếu không phải có thứ này ở đây, hiện tại ngươi đã không còn mạng rồi, sau này ta không muốn

gặp lại ngươi nữa." Âu Dương Thiếu Cung thu hồi cái bọc, lạnh lùng nói. "Tùy tiện ngươi.

Thuận tiện nhắc tới, ta cũng tịnh không muốn gặp lại ngươi, cầm lấy đồ vật, đi được bao xa thì đi đi." Nữ tử chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài quán rượu.

Âu Dương Thiếu Cung nhìn bóng lưng nữ tử, sát ý trong mắt dâng trào, suýt chút nữa do dự có nên hay không giết chết ả ngay tại chỗ.

Nhưng cuối cùng, hắn mục tống nữ tử kia rời khỏi khách sạn, tịnh chưa động thủ. "Dù sao giết ả đối với ta cũng hào vô ý nghĩa..." Âu Dương Thiếu Cung lẩm bẩm, một giây sau thân ảnh hắn liền biến mất trong khách sạn. ...

Sau khi tu chỉnh, đám người Ngao Tông liền tức khắc tiến về Giang Đô.

Bởi vì Bách Lý Đồ Tô tu vi đại tăng, cho nên lần này liền sử dụng Ngự Kiếm Thuật, tốc độ nhanh hơn ngày thường không biết bao nhiêu lần.

Chỉ có Tương Linh là không biết dùng Ngự Kiếm Thuật, bất quá Ngao Tông thoáng độ cho một ít pháp lực, liền cũng có thể giống như bọn hắn ngự kiếm phi hành.

Ngao Tông thì không cần ngự kiếm, vẻn vẹn chỉ cần bằng vào pháp lực của bản thân liền có thể đằng không phi hành.

Cứ như thế, lộ trình nguyên bản cần một tháng, hôm nay chỉ dùng năm ngày liền đến nơi.

Trong lúc đi đường, Bách Lý Đồ Tô dần dần tham ngộ một ít pháp môn tu hành, tu vi lại một lần nữa tăng vọt, hắn của hiện tại hoàn toàn khác biệt một trời một vực với tên thanh niên lỗ mãng vừa mới bước ra khỏi thôn ngày nào.

Phần Tịch kiếm cũng an tĩnh hơn ngày thường rất nhiều, có lẽ là vì nguyên do Ngao Tông, thứ này cực ít khi lại chủ động xuất hiện đối thoại với Bách Lý Đồ Tô.

Nhưng Bách Lý Đồ Tô cũng biết, thứ này ở Cầm Xuyên đã hấp nạp không ít sát khí, hiện tại cần tốn không ít thời gian để luyện hóa, tự nhiên cũng không rảnh mà cố kỵ hắn.

Tại một lần thử đồ chưởng khống Phần Tịch kiếm, hắn cũng hãi nhiên phát hiện, linh trí của Phần Tịch kiếm cường đại hơn lúc trước quá nhiều, nếu không phải tu vi hắn cũng tiến triển đột phi mãnh tiến, chỉ sợ bị nó lặng yên không một tiếng động thôn phệ mất hồn phách cũng chưa biết chừng.

Như thế, nguy cơ cảm của Bách Lý Đồ Tô càng thêm lớn, dục vọng thôn tịnh kiếm linh cũng lại lần nữa mãnh liệt, hắn có thể không hy vọng cuối cùng biến thành một cỗ máy giết chóc hào vô lý trí! "Đó là Giang Đô sao?" Ở giữa không trung, Tương Linh quan sát toàn mạo Giang Đô sông nước tú lệ, phồn hoa mỹ lệ, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Nơi này không giống Cầm Xuyên núi non nguy nga, phóng tầm mắt nhìn tới gần như là bình địa thông suốt, nước sông bình hòa, kiến trúc mang phong cách nam quốc tuy rằng không cao lớn, nhưng so với Cầm Xuyên lại độc đáo đặc sắc.

Tại Cầm Xuyên tu hành hơn trăm năm, Tương Linh khi nhìn thấy nam quốc phong tình như thế, lập tức trong lòng pha chút hướng về, loại thành trấn sơn thanh thủy tú này, có thể muốn so với Cầm Xuyên núi non nguy nga càng làm thiếu nữ động tâm hơn. "Ta nghe nói, nơi này không đơn giản là vương quốc của cá và gạo, còn có phố hoa (phố đèn đỏ) cực kỳ bàng đại, nghe nói rất nhiều người ngàn dặm xa xôi đến Giang Đô một chuyến, chính là vì phố hoa này!" Tương Linh

có chút hưng phấn nói: "Bất quá, phố hoa rốt cuộc là cái gì nha?" Ngao Tông nghe được đầy đầu hắc tuyến, tiểu nha đầu này rốt cuộc nghe từ đâu nhiều lời đồn đại như vậy? "Bất quá chỉ là thanh lâu tụ lại một đống mà thôi, cái gọi là phố hoa, bất quá là nơi những phàm nhân kia thỏa mãn dục vọng.

Nếu là người tu hành, vốn nên tránh xa loại địa phương này, nếu không chỉ sẽ bị những thứ thế tục này làm bẩn mắt mà thôi." Phong Tình Tuyết nói đâu ra đấy, đương nhiên rồi, những thứ này đều là huynh trưởng Phong Quảng Mạch nói cho nàng biết. "Thanh lâu lại là cái gì?" Tương Linh hiếu kỳ truy vấn. "Thanh lâu ư...

Khụ khụ..." Phong Tình Tuyết thần sắc xấu hổ, nhất thời không biết giải thích thế nào cho phải, "Dù sao chính mắt nhìn liền biết!" Rất nhanh, bọn hắn đã đến bên ngoài Giang Đô thành, tịnh thoáng làm một phen ngụy trang phàm nhân, liền chuẩn bị vào thành.

Ngao Tông vốn ngụy tạo một ít thân phận lộ dẫn định dùng ứng đối thủ thành binh sĩ, nhưng kỳ quái là, khi vào thành mới phát hiện, cửa vào thành trì căn bản không có vệ binh canh gác.

Thậm chí đầy thành đều không nhìn thấy một tên binh sĩ cầm vũ khí tuần tra nào, cả tòa thành trì căn bản không có quan binh quản hạt, nhưng lại vẫn ngay ngắn trật tự. "Thật kỳ quái, nghe nói Giang Đô cực kỳ giàu có, vậy mà không có bất kỳ vệ binh nào trấn giữ, chẳng lẽ không sợ phát sinh bạo loạn?" Bách Lý Đồ Tô nhìn dòng người ăn mặc hoa lệ qua lại trên đường phố, lẩm bẩm tự nói. "Tiểu huynh đệ, nhìn dáng vẻ, lần đầu tiên tới Giang Đô đi?

Đối với nơi này giống như hoàn toàn không hiểu rõ a." Bỗng nhiên, một tên nhìn qua tặc mi thử nhãn (lén lút gian xảo) lướt tới bên cạnh Bách Lý Đồ Tô, đầy mặt ân cần cười nói. "Các hạ có việc?" Bách Lý Đồ Tô theo bản năng rời xa tên kia, dạng mạo hắn nhìn qua

quá dễ làm cho người ta đề phòng. "Tiểu huynh đệ cứ việc yên tâm, ta chỉ là một người dắt mối của Xuân Nguyệt Lâu, nà, đây là danh thiếp của ta, mọi người đều gọi ta là Lại Tử Trần, ngươi cũng có thể xưng hô ta như vậy." Bách Lý Đồ Tô tịnh không đi tiếp danh thiếp của Lại Tử Trần, chỉ lắc đầu cự tuyệt: "Ta tới đây cũng không phải vì..." Lời còn chưa dứt, Lại Tử Trần lập tức đáp lời: "Hiểu, huynh đệ, ta hiểu, ta đều hiểu!

Chúng ta không phải đi tầm hoa vấn liễu (trêu hoa ghẹo nguyệt), là đi tìm một ít nữ tử phong nhã thưởng phong nguyệt đi!

Chuyện thưởng phong nguyệt, sao có thể coi là tầm hoa vấn liễu được chứ!

Yên tâm a, ta thế nhưng là Giang Đô hoa nhai vạn sự thông, các ngươi muốn tìm dạng nữ tử gì, ta đều đảm bảo để các ngươi tuyệt đối hài lòng a, huynh đệ!" Lại Tử Trần làm Bách Lý Đồ Tô nghẹn họng một câu cũng nói không nên lời, đầy mặt đỏ bừng, phản đảo là Tương Linh hoàn toàn không nghe hiểu hàm ý lại đối với lời Lại Tử Trần cảm thấy hứng thú: "Trong đó có gì chơi vui không?" "Đương nhiên có!" Lại Tử Trần hai mắt lập tức tỏa sáng, "Đừng nhìn người người đều nói nữ tử Giang Đô hoa nhai tri thư đạt lý, phi phàm tuyệt luân, nhưng cũng đồng dạng có những phong nhã công tử thiện vu thảo hảo (giỏi nịnh nọt) nữ nhân a!" "Đi đi, đừng dạy hư trẻ con!" Phong Tình Tuyết liếc hắn một cái, lập tức kéo Tương Linh sang một bên.

Ngao Tông không muốn ở trên người tên này làm lỡ thời gian, tùy tay ném cho hắn một thứ: "Đi chỗ khác lôi kéo khách đi." Lại Tử Trần vội vàng tiếp lấy đồ vật Bách Lý Đồ Tô ném tới, triển khai tay nhìn kỹ, là một thỏi bạc phân lượng không nhỏ, lập tức vui mừng ra mặt: "Được, mấy vị ngài cứ việc đi trước, nếu có nhu cầu, tùy thời đến Xuân Nguyệt Lâu gọi ta a!" "Chờ đã!" Bách Lý Đồ Tô gọi hắn lại, dù

sao tiền này cũng không thể lấy không, "Giang Đô thành vì sao không có quan binh tuần thị?

Ta thấy trong thành tựa hồ người phú quý không ít, chẳng lẽ không sợ bị ác đồ cướp bóc?" "Cướp bóc?

Vậy ngài thật sự lo xa rồi, hắc hắc." Lại Tử Trần thu tiền, cũng vui vẻ nói thêm vài câu, "Giang Đô thành tuy không có quan binh, nhưng trên thực tế so với nơi có quan binh tuần tra còn an toàn hơn!" Như Lại Tử Trần nói, mấy đại gia tộc nắm giữ sản nghiệp lớn ở Giang Đô, vì có thể khống chế tốt cơ bản bàn của Giang Đô, từ mấy chục năm trước đã bắt đầu chiêu mộ lượng lớn gia đinh tuần thị canh gác, phòng ngừa có ác đồ cướp bóc thương hộ.

Về sau thời gian lâu dài, khách nhân văn danh Giang Đô càng ngày càng nhiều, gia chủ các đại gia tộc lo lắng gia đinh quá hung ác sẽ dọa chạy khách nhân, mới để những gia đinh này đều mặc thường phục tuần thị, do đó trên đường phố nhìn thoáng qua căn bản không thấy bất kỳ người tuần tra nào.

Chương 799

Lâu dần, quan phủ thậm chí cũng không phái binh sĩ tuần tra nữa, hoàn toàn do các thế gia hào môn ở Giang Đô chưởng quản sự vụ phòng vệ thành trì.

Có ý tứ chính là, những thế gia này không chỉ đem Giang Đô trị lý tỉnh tỉnh hữu điều (ngăn nắp trật tự), thậm chí quan hệ với một số sơn tặc, phỉ đồ bên ngoài Giang Đô cũng đã được lo lót xong xuôi, mấy chục năm xuống ngay cả một lần phỉ hoạn cũng không nháo. "Tóm lại a, mấy đại gia thị tộc kia cơ bản là thổ hoàng đế của Giang Đô, toàn thành đều trông cậy vào bọn họ mà sống.

Đương nhiên rồi, các ngài cũng biết, hiện nay triều đình động loạn, hoàng đế ngay cả sự vụ đô thành đều khó xử lý tốt, chuyện ở đây cũng không có cách nào trông cậy vào quan phủ, đành phải dựa vào chính mình a..." Lại Tử Trần vẻ mặt thổn thức nói, sau đó đem bạc nhét vào trong ngực rồi lỉnh sang một bên, tiếp tục đi tìm kiếm khách nhân.

Ngao Tông đã cho bạc, cũng coi như cho hắn mặt mũi, không cần thiết phải dây dưa tiếp nữa.

Ngao Tông nghe xong lời Lại Tử Trần có chút kỳ quái, từ khi tiến vào thế giới này, hắn tịnh không quan tâm triều đình quan phủ thế giới này như thế nào, bất quá nghe ý tứ, tựa hồ vương triều này đang ở vào trạng thái động loạn a.

Phong Tình Tuyết nhìn ra ý nghĩ của Ngao Tông, giải thích: "Sau khi hoàng đế nhiệm kỳ trước bạo tử, tiểu hoàng đế kế nhiệm hiện nay tuổi mới chín tuổi, căn bản không hiểu triều chính, kết quả bị hoạn quan đại thần bên cạnh thao túng, dẫn đến hiện nay các nơi trong quốc

cảnh tự lập vi chính, thậm chí dám tự xưng là vương." "Thảo nào." Ngao Tông khẽ gật đầu, nhất quốc chi chủ bị che mắt như thế, quốc thể hỗn loạn cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên, hắn tịnh chưa quên mục đích chuyến đi này, rất nhanh liền tìm được một chỗ quán rượu khá hẻo lánh trong thành để dừng chân.

Quán rượu này rất kỳ quái, tại Giang Đô - thành phố mà đa số kiến trúc lấy hoa lệ làm cơ điệu, nó lại thiên thiên vừa cũ vừa rách, người người qua lại trước cửa cũng căn bản không có ai nguyện ý bước vào.

Bên trong cửa tiệm đừng nói khách trọ, ngay cả một người dùng cơm cũng không có, so với bên ngoài quả thực là hai thế giới.

Cửa tiệm như vậy, ngược lại cũng tiện cho việc sưu tầm.

Khi Bách Lý Đồ Tô hướng chưởng quầy biểu thị nhu cầu thuê phòng, chưởng quầy tóc hoa râm kia lại ngữ xuất kinh nhân: "Không thu tiền, nguyện ý ở đâu thì ở đó, ở bao lâu cũng được, chỉ là buổi tối ngàn vạn lần không được đi vào hậu viện, nếu không hậu quả tự phụ." Chưởng quầy chỉ ném xuống câu này, liền rời khỏi quầy hàng đi vào hậu viện. "Quán rượu này có chút ý tứ." Ngao Tông nhìn bóng lưng chưởng quầy, ý vị thâm trường cười cười.

Có thể phát hiện, trong khách sạn này có yêu khí cực kỳ nồng đậm, tất nhiên có không ít Yêu tộc tụ cư tại đây, ngay cả lão chưởng quầy đầy đầu tóc trắng kia, cũng đồng dạng là một Yêu tộc.

Khách sạn e rằng là cố ý làm thành bộ dáng cũ nát, để tránh có phàm nhân tùy ý xuất nhập rồi phát hiện Yêu tộc bên trong.

Nhưng thú vị chính là, trong khách sạn có một đạo pháp trận thập phần cường lực, đem toàn bộ yêu khí bên trong ẩn nặc, với cấp độ tu vi của Bách Lý Đồ Tô hiện nay, cũng không có khả năng phát hiện.

Đương nhiên, trong mắt Ngao Tông, pháp trận này liền thùng rỗng kêu to.

Ngao Tông cũng lười đi để ý tới những Yêu tộc này, càng không thèm để ý bọn chúng xuất phát từ mục đích gì mà ẩn tàng tại Giang Đô, hắn chỉ cần mau chóng tìm ra nơi kiếm linh đang ở là được. "Cửa tiệm này thật kỳ quái...

Hay là chúng ta đổi một nhà khác được không?" Tương Linh vốn nhát gan nhịn không được đề nghị. "Mặc kệ nó, dù sao ta cũng chỉ cần một nơi hẻo lánh, chỉ cần tìm được phương vị kiếm linh, ta ngay cả Giang Đô cũng sẽ không dừng lại quá lâu." Bách Lý Đồ Tô không quan tâm nói.

Tương Linh nghe xong ngược lại có chút thất vọng, nàng vốn định mượn cơ hội này du ngoạn Giang Đô một phen.

Nếu điếm phô lão bản không đối với bọn họ gây trở ngại, bọn họ dứt khoát tìm một gian phòng khách lớn nhất, mọi người cùng nhau ngồi xuống chờ đợi Bách Lý Đồ Tô ra tay. "Đồ Tô, quả thực có nắm chắc trong thời gian ngắn có thể thành công?" Ngao Tông hỏi. "Yên tâm đi, đại ca!

Ta có tuyệt đối nắm chắc!" Bách Lý Đồ Tô tin tâm tràn đầy, một phen chộp lấy Phần Tịch kiếm trước mặt, tịnh chậm rãi độ pháp lực vào trong đó.

Một khắc sau, thần thức Bách Lý Đồ Tô mượn nhờ Phần Tịch kiếm tấn tốc khuếch tán ra, lập tức di mạn đến toàn bộ Giang Đô!

Bách Lý Đồ Tô phát hiện độ tương hợp với sát khí ngày càng cường đại, hiện nay đã hoàn toàn có thể trực tiếp sử dụng sát khí trong Phần Tịch kiếm, không cần lo lắng bị phản phệ.

Dưới sự gia trì của sát khí, Bách Lý Đồ Tô lại một lần nữa tiến

vào cảnh giới mà ban đầu được Ngao Tông trợ giúp thần thức mới thấy được.

Hết thảy trên mảnh đại địa này đều thu hết vào trong mắt, bất luận sinh linh hay là những động tĩnh đơn giản, trong mắt hắn đều cực độ rõ ràng.

Bách Lý Đồ Tô tịnh không trễ nải thời gian, khi tiến vào cảnh giới liền ngay lập tức bắt đầu tìm kiếm phương vị của Phần Tịch kiếm linh, vì thế không tiếc đại lượng vận dụng pháp lực.

Đám người cứ như vậy chờ đợi, rất nhanh liền trôi qua một canh giờ.

Nhưng Bách Lý Đồ Tô vẫn hào vô phản ứng, tịnh vẫn như cũ chưa từ trong trạng thái đó giải thoát ra. "Kẻ kia, thật sự có thể tìm được sao?

Thời gian tiêu tốn có phải hơi nhiều hay không?" Phong Tình Tuyết cảm thấy có chút kỳ quái. "Lại chờ một chút, có lẽ chỉ là tạm thời không thích ứng cảnh giới thần thức tu vi hiện nay." Ngao Tông ra hiệu.

Tuy nói như thế, lại trọn vẹn hai canh giờ nữa trôi qua, cho đến khi Tương Linh cũng kìm nén không được mà ngủ gật, Bách Lý Đồ Tô mãnh nhiên mở hai mắt ra, thần sắc đại vi dị dạng! "Thế nào?" Đám người tức khắc tiến lên, chờ đợi tin tức tốt từ miệng hắn. "Ta..." Bách Lý Đồ Tô do dự giây lát, cắn răng nói: "Đại ca, Phần Tịch kiếm căn bản không ở Giang Đô!" "Làm sao có thể?" Phong Tình Tuyết đại vi kinh ngạc, "Trong ghi chép ta tìm được rõ ràng đề cập, Phần Tịch kiếm nhất định ở chỗ này!" Bách Lý Đồ Tô lắc đầu: "Ta đương nhiên cũng hy vọng như thế, nhưng ở đây xác thực không có, ta đã dùng ba canh giờ lục soát từng ngóc ngách." Phong Tình Tuyết vẫn không chịu buông tha: "Nhất định là tìm sai phương hướng rồi, hoặc là thần thức

của ngươi không đủ cường đại, ta tin tưởng tư liệu kia hẳn là không có vấn đề!" Bách Lý Đồ Tô bị nói như vậy, trong lòng hơi do dự, nhưng lại lập tức lắc đầu phủ định: "Tuyệt đối không có khả năng!

Ta ở trong Giang Đô không phát hiện bất kỳ khí tức ẩn nặc nào tồn tại!" "Không cần tranh cãi nữa." Ngao Tông biết hai tên này còn tiếp tục sẽ nhất định không xong không thôi, ngay lập tức lên tiếng cắt ngang, "Để ta thử xem." Ngao Tông vốn không định xuất thủ giúp đỡ, nhưng nếu không làm như vậy thì không biết phải lãng phí bao nhiêu thời gian, tức khắc triển khai thần thức man diên toàn bộ Giang Đô.

Bách Lý Đồ Tô căn bản không cách nào tưởng tượng thế giới thần thức của Ngao Tông sẽ như thế nào, chỉ có thể nín thở chờ đợi một bên.

Ngao Tông sau khi lục soát một phen trong Giang Đô thành, phát hiện quả nhiên như Bách Lý Đồ Tô nói, nơi này căn bản không tồn tại kiếm linh của Phần Tịch kiếm!

Ban đầu hắn cũng hoài nghi liệu tình báo có xuất hiện vấn đề hay không, nhưng rất nhanh liền phát hiện, dưới lòng đất khách sạn bọn họ đang ngồi, có một chỗ kết giới bị phá hỏng.

Ngao Tông tức khắc hồi thần, không nói một lời, lập tức động thân đi về phía hậu viện khách sạn. "Đợi ta với, đại ca!" Bách Lý Đồ Tô thấy thế vội vàng đuổi theo, Tương Linh và Phong Tình Tuyết cũng theo sát phía sau, bọn họ biết Ngao Tông nhất định là phát hiện được gì đó!

Nhiên chưa kịp tiến vào hậu viện, chưởng quầy tóc trắng kia lại chắn trước mặt, ánh mắt âm chí: "Ta không phải đã nói, không được phép tiến vào hậu viện sao?" "Ta chỉ cho ngươi một cơ hội, cút." Ngao Tông không vì thế mà thay đổi sắc mặt, thản nhiên ra lệnh. "Ngươi!" Bạch phát lão nhân giận tím mặt, da mặt khô khốc kia bắt đầu trục

tiệm long lên từng cái gai nhọn, thần sắc dữ tợn lệ thanh quát: "Đừng tưởng rằng có chút tu hành là có thể muốn làm gì thì làm!" Lời còn chưa dứt, Ngao Tông một tay chộp lấy đầu lâu của hắn, sau đó giống như ném rác rưởi ném sang một bên, trực tiếp đem tường vách khách sạn đập ra một cái lỗ lớn.

Lão đầu tóc trắng kia nháy mắt hôn mê bất tỉnh, chỉ là khi hôn mê vẫn duy trì trạng thái yêu hóa, nhìn qua thực sự làm người ta chán ghét. "Người ở đâu dám đến đây gây sự!" "Xem ra là sống chán rồi, ngay cả nơi này cũng dám xông vào, hôm nay đừng hòng đứng mà đi ra ngoài!" "Thứ tìm chết!" Từng trận tiếng mắng chửi từ bốn phương tám hướng truyền đến, ngay sau đó tại bốn phía quỷ mị thân ảnh chớp động, trong khách sạn không một bóng người bỗng nhiên xuất hiện mấy thân ảnh quanh người vây quanh yêu khí.

Đều là nữ tử, đều là những nữ tử dung mạo cực kỳ yêu diễm.

Bọn họ hiện thân một khắc liền không chút do dự, nhao nhao ra tay với đám người Ngao Tông, mấy đạo quang võng tế như sợi tóc từ bốn phương tám hướng tập tới, mang theo nồng đậm yêu khí, hoàn toàn không chừa lại bất kỳ dư địa nào.

Nhưng một khắc sau quang mang kia mãnh nhiên vỡ nát, chưa đợi mấy tên yêu quái kia phản ứng, sức mạnh vô hình trực tiếp bóp chặt yết hầu bọn chúng, cứng rắn xách lên, và trong nháy mắt cấm chế pháp lực của bọn chúng!

Mấy tên tiểu yêu pháp lực giác yếu đương trường hôn quyết, duy độc có một kẻ vẫn giữ được thanh tỉnh, đầy mặt sợ hãi nhìn Ngao Tông!

Vừa rồi ả thấy chân chân thiết thiết, Ngao Tông căn bản không có xuất thủ, chỉ là trong mắt lóe lên một đạo hắc quang, bọn chúng liền lạc bại! "Tiền bối!

Ngài muốn thế nào, liền thế ấy...

Chỉ cầu đừng giết ta..." Ả kinh khủng vạn phần hướng Ngao Tông cầu xin tha thứ, sau khi ý thức được Ngao Tông là địch nhân tuyệt đối không thể thất địch, trong lòng rốt cuộc không còn nửa điểm ý niệm kháng cự. "Cút đi." Ngao Tông mất kiên nhẫn vung tay lên, tên kia trực tiếp đâm vào tường vách, lập tức hôn mê.

Chương 800

Bách Lý Đồ Tô nhìn mà nơm nớp lo sợ, Ngao Tông dù cho lơ đãng triển lộ ra thực lực đều không thể tưởng tượng nổi!

Cái gọi là hậu viện cấm chỉ nhập nội của khách sạn, cũng bất quá là một mảnh đất trống, nhưng ở giữa đất trống lại có một cái miệng giếng cạn, lộ ra thập phần đột ngột.

Ngao Tông từ miệng giếng nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới căn bản là một thông đạo kết giới bị đánh xuyên! "Phần Tịch kiếm linh từng ở trong đó.

Hẳn là, trước khi ta đến, nó đã từng ở trong đó, chỉ là bị người đoạt trước một bước lấy đi." Ngao Tông nhìn đám người đang một đầu vụ thủy, thản nhiên giải thích, "Hai người các ngươi đều không sai, chỉ là chúng ta chậm một bước mà thôi." "Sao lại như vậy!" Bách Lý Đồ Tô đầy bụng khổ não, đây chính là manh mối thật vất vả mới có được.

Đặc biệt là nghĩ đến Phần Tịch kiếm ngày càng lớn mạnh, Bách Lý Đồ Tô càng nôn nóng không thôi. "Gấp cái gì, bị người khác đoạt mất thì đã sao?

Không có Phần Tịch kiếm, bọn hắn căn bản không cách nào thôn phệ kiếm linh, chúng ta còn có cơ hội." Ngao Tông lên tiếng nhắc nhở.

Được Ngao Tông nhắc nhở, Bách Lý Đồ Tô mới nháy mắt tỉnh ngộ, thiếu chút nữa là loạn trận cước! "Vậy hiện tại việc cấp bách, hẳn là phải mau chóng tìm ra người kia mới đúng!" Bách Lý Đồ Tô nhìn về phía trong khách sạn, những yêu quái này vây quanh ở khách sạn chỉ để canh giữ kết giới tàn phá, cực có khả năng biết được hướng đi của Phần Tịch kiếm linh.

Ngao Tông nhìn lão đầu tóc trắng nằm hôn mê cách đó không xa, đầu ngón tay bắn ra một tia khí tức chú nhập vào trong cơ thể đối phương, lão lập tức tô tỉnh. "..." Bạch phát lão giả mãnh nhiên nhớ lại sự khủng bố khi Ngao Tông ra tay, không rét mà run!

Lão đầu tóc trắng bị sát ý trong mắt Ngao Tông dọa đến vỡ mật, không ngừng được mà thành thật khai báo. "Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?" Ngao Tông lạnh lùng chất vấn, "Nếu ngươi tư tàng kiếm linh, ta lại làm sao biết được?

Chi bằng ta lấy hồn phách ngươi ra, hảo hảo 'Sưu hồn' tra xét một phen, hoặc giả tình báo thu được sẽ càng đáng tin hơn a." "Tiền bối, tiền bối!

Cầu xin ngài tha cho ta, ta tu hành mới ba trăm năm, ẩn nhập nhân gian hảo hảo sinh hoạt, ta chưa từng giết bất kỳ một người nào, ta hướng ngài cam đoan!" Bạch phát lão đầu sợ hãi đến can đảm dục liệt (gan mật muốn nứt), càng là quỳ xuống liên liên dập đầu, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở! "Tốt a, thật đáng thương..." Ngao Tông mỉm cười, mãnh nhiên vung tay chưởng, U Minh chi lực hóa thành cuồng bạo cương phong tập tới, hào vô bảo lưu oanh kích lên thân thể lão gia hỏa kia, nháy mắt khiến huyết nhục tiêu dung, vẻn vẹn chỉ còn lại một bộ xương cốt dính tơ máu! "Trời ơi..." Tương Linh nhìn một màn trước mắt gần như choáng váng, lần đầu tiên thấy pháp thuật tàn nhẫn lại đáng sợ như vậy!

Ngao Tông kỳ thực tịnh không muốn như thế, bất quá chỉ muốn mạng tên kia, lại không nghĩ tùy thủ một kích liền để hắn huyết nhục tiêu dung. "Tên kia miệng đầy lời nói chưa từng giết người, nhưng vừa rồi ra tay với chúng ta thì quả đoán lại ngoan lệ, hiển nhiên là muốn một kích lấy mạng chúng ta.

Nếu không phải người trên tay dính máu tươi, làm sao có thể làm

được đến tình trạng này?" "Đem hắn đương trường chém giết, tịnh không tính là lạm sát kẻ vô tội." Ngao Tông phát giác ánh mắt có chút không hiểu của nàng, thản nhiên giải thích một chút.

Bách Lý Đồ Tô cũng theo đó gật đầu: "Kẻ kia vừa rồi thế nhưng là muốn mạng ta, đã động sát tâm, vậy chết ở chỗ này cũng không vô tội." Tương Linh rụt rụt đầu: "Ngao đại ca, ta thế nhưng là chưa từng giết người, trăm năm tu hành của ta đều là từng chút từng chút tích lũy, thậm chí mấy lần suýt chút nữa bị thợ săn giết chết..." "Được rồi, ta biết lá gan ngươi nhỏ, không có khả năng làm ra loại chuyện này." Ngao Tông đi đến bên cạnh bộ xương, giơ tay mãnh liệt nhiếp thủ, hồn phách tàn tồn của tên kia liền bị chộp vào trong lòng bàn tay.

Kẻ kia tại thời khắc cuối cùng vẫn nghĩ đến thoát thân đào mệnh, nhưng căn bản không biết, trở thành vong hồn thì ở trước mặt Ngao Tông càng thêm thúy nhược (yếu ớt).

Đem hồn phách tên kia nắm trong tay, Ngao Tông dùng lực chưởng khống đối với hồn phách nháy mắt biến đọc ra vãng sinh bình (quá khứ) của hắn.

Miệng đầy lời nói chưa từng giết người, nhưng vong hồn chết trên tay hắn chí ít có hơn trăm người, đều là bị rút cạn tinh huyết mà chết.

Cái lão gia hỏa này trước khi chết còn đang giả bộ đáng thương, đủ để nhìn ra có bao nhiêu vô sỉ. "Tiền bối, cầu xin ngài lưới mở một mặt, chỉ cần có thể thả hồn phách của ta..." Ngao Tông lười nghe hắn nói hết lời, trực tiếp rút ra ký ức của hắn.

Trong ký ức phồn tỏa của tên này, Ngao Tông lập tức tìm được một đoạn ký ức cần thiết tương quan với Phần Tịch kiếm.

Không nằm ngoài dự đoán của Ngao Tông, tên kia đã nói dối, mười năm trước hắn liền tìm được địa điểm kết giới, tịnh xây dựng

một tòa khách sạn bên trên để che mắt thiên hạ, mỗi ngày đều chậm rãi phá hoại kết giới.

Không ngoài sở liệu, cuối cùng xác thực đắc thủ lấy được kiếm linh, nhưng lấy bản lĩnh của đám người này, ngay cả áp chế nó cũng không làm được, càng đừng đề cập đến chuyện đem nó thôn phệ.

Nhưng tham dục tịnh không cho phép hắn từ bỏ ý định, thậm chí tiếp tục ở lại Giang Đô, nghĩ là tu luyện thêm mấy chục năm, thôn phệ một ít tinh phách nhân loại để tu vi càng thêm tráng đại.

Nhưng mục đích còn xa mới đạt được, ba tháng trước, hắn hãi nhiên phát hiện Phần Tịch kiếm linh mất tích!

Như thế, hắn gần như dùng hết biện pháp sưu tầm Phần Tịch kiếm, cuối cùng vài ngày trước, thấu qua một ít dấu vết để lại phát hiện, việc Phần Tịch kiếm mất tích tựa hồ có liên quan đến một danh kỹ nữ thanh lâu ở Giang Đô hoa nhai.

Ngao Tông đem những tin tức này toàn bộ tham tra xong xuôi, không có cùng tên kia nói nhảm nữa, lựa chọn trực tiếp ném hồn phách hắn vào Minh Giới, tại địa ngục do hắn thiết hạ hảo hảo thừa thụ hình phạt tiên ngao (đun nấu).

Lấy tội trạng của hắn, cũng lý đương như thế.

Về phần mấy tên yêu quái cá tạp kia, Ngao Tông thậm chí lười tự thân thu thập, từ Minh Giới gọi ra Câu Hồn Minh Tộc Quỷ Sứ, đem hồn phách bọn chúng lấy đi, miễn cho bọn chúng lại nguy hại thế nhân.

Khi Ngao Tông đem những tin tức này nói cho những người khác, bọn hắn cũng đốn giác sự tình có chút phiền phức.

Nhưng duy nhất tin tốt là, vẫn có thể xác định Phần Tịch kiếm chưa bị thôn phệ, vẫn như cũ có cơ hội tìm được. "Đã những kẻ này

cho ta dò ra manh mối có sẵn, vậy chúng ta mau chóng đi tìm nữ tử kia thì tốt hơn, đại ca." Bách Lý Đồ Tô trưng cầu ý kiến Ngao Tông. "Ta cũng chính đang định nói vậy," Ngao Tông chậm rãi gật đầu, "Nữ tử kia tên là Cẩn Nương, là đại nhân vật ở Hoa Mãn Lâu tại phố hoa, nghe nói người này cực kỳ tinh thông chiêm bặc chi thuật, rất nhiều khách nhân lặn lội đường xa tới Giang Đô không chỉ đơn giản là vì nghe nàng đàn khúc, càng là tìm cơ hội từ trong tay nàng cầu một quẻ." "Cẩn Nương?

Ta hình như đã nghe qua cái tên này..." Bách Lý Đồ Tô nhíu mày ngẫm nghĩ một lát, "Ta nhớ được, năm đó từng có người trong thôn len lén chạy ra ngoại giới rồi lại quay về, sau khi bị nương ta nghiêm gia trừng phạt, tư hạ thường thường nói với người khác chuyến đi này nghe được khúc nhạc do một nữ tử tên Cẩn Nương đàn tấu, quả thực không uổng cuộc đời này." Phong Tình Tuyết không khỏi bật cười: "Tuổi còn nhỏ, chuyên môn chọn mấy thứ này ghi nhớ để nghe sao?

Chẳng lẽ từ nhỏ đã muốn chạy ra ngoài..." "Mới không phải!" Bách Lý Đồ Tô lập tức đỏ bừng mặt, vội vàng biện giải: "Bởi vì ta khi đó sống trong thôn tròn mười lăm năm, chưa từng nghe qua tên người ngoài thôn, cho nên đối với cái tên này ấn tượng sâu sắc được chưa!" "Được rồi được rồi, ta tin." Phong Tình Tuyết cười trêu chọc.

Bách Lý Đồ Tô không cam lòng biện giải: "Ta nếu thật là loại người đó, ta vừa tới Giang Đô liền đi phố hoa rồi!

Nhưng hiện tại xem đi, ta không phải ở đây thật tốt sao!" Ngao Tông không khỏi buồn cười, Bách Lý Đồ Tô tên này và lúc ban đầu rời khỏi thôn vẫn đơn thuần y hệt. "Thôi được rồi, việc cá nhân không cần nói nhiều, trước mắt việc cấp bách là tranh thủ thời gian tìm Cẩn Nương, nếu nàng ta có quan hệ với Phần Tịch kiếm linh, vậy nhất định phải hảo hảo bàn vấn (tra hỏi) một phen." "Giống như vừa rồi

bàn vấn sao..." Phong Tình Tuyết nhìn bộ xương khô kia, không khỏi rụt cổ một cái.

Ngao Tông vung tay lên, trực tiếp đem bộ xương kia đập thành phấn vụn: "Vậy phải xem trên tay nàng ta có hay không dính nhân mạng rồi." ...

Tại Giang Đô hoa nhai, Hoa Mãn Lâu là lâu phường có danh tiếng xuất chúng nhất, nghe nói trong đó rất nhiều nữ tử tùy tiện chọn một người, ở các lâu phường khác đều là đương chi vô quý (xứng đáng) hoa khôi đầu bảng.

Cẩn Nương, chính là đầu bảng lực áp chúng nhân trong Hoa Mãn Lâu, thanh danh của nàng thậm chí truyền ra ngoài Giang Đô.

Nghe nói, có không ít đạt quan hiển quý ở kinh thành thậm chí không xa vạn lý tới Giang Đô, chỉ vì tận mắt chứng kiến phong tư của Cẩn Nương.

Cẩn Nương mỗi một lần xuất tràng đàn tấu, tại Giang Đô đều sẽ là một đại tin tức truyền khắp mấy ngày, cơ hội nhập tràng càng là khó cầu, không vung tiền như rác căn bản không có khả năng gặp Cẩn Nương một lần.

Thật khéo, đám người Ngao Tông vừa vặn liền nghe ngóng được, Cẩn Nương tối nay sẽ đích thân xuất hiện diễn tấu, tịnh đàn tấu khúc nhạc sở trường nhất 《Lan Hoa Lộng Nguyệt》.

Khi đoàn người Ngao Tông tới Hoa Mãn Lâu tại phố hoa, lại chỉ có thể nhìn thấy từng tầng từng lớp đám người chen chúc tiến vào. "Không đến mức đó chứ...

Vẻn vẹn chỉ là nghe một khúc nhạc thôi mà." Bách Lý Đồ Tô khó hiểu. "Tiểu tử, miệng nói cái gì đó, ai không muốn chiêm ngưỡng phong thái Cẩn Nương chứ?

Nếu tới một chuyến Giang Đô mà ngay cả Cẩn Nương cũng chưa thấy, quả thực là phí công!" Mấy công tử ca bên cạnh nghe được lời Bách Lý Đồ Tô, không khỏi cười ha hả.

Ngao Tông nhưng không muốn lãng phí thời gian vô ích, hắn cũng không phải vì nghe hát, chỉ là muốn mau chóng tìm được Cẩn Nương.

Hắn kính trực đi vào trong Xuân Mãn Lâu, khí tức quanh thân lơ đãng toát ra, liền đủ để những phàm nhân kia không tự chủ được mà tránh xa, thuận lợi liền tiến vào trong đó.

Chương 801

Ngao Tông không đợi người quản lý đầy mặt ý cười chiêu đãi mở miệng, liền trực tiếp nói thẳng: "Đưa ta đi gặp Cẩn Nương, tùy tiện ra giá đi." "Khách quan... ngài đang nói đùa sao?" Nghe xong lời Ngao Tông, người quản lý suýt chút nữa bật cười, "Mỗi ngày người muốn gặp Cẩn Nương không biết có bao nhiêu, ra giá cũng không thể giống như ngài..." Lời của hắn còn chưa nói hết, liền bị Ngao Tông ném ra một thỏi vàng ròng chặn họng. "Cầm lấy, coi như lễ gặp mặt, đừng lãng phí thời gian của ta, chỉ quản ra giá." Ngao Tông thản nhiên nói.

Bách Lý Đồ Tô tốn sức chín trâu hai hổ mới từ trong đám người chen vào, nhìn Ngao Tông tùy thủ ném ra thỏi vàng kia không khỏi hít sâu một hơi.

Nếu dựa theo tiền lương trước đó tại Phương gia, dù cho làm mấy năm cũng không có khả năng kiếm được số tiền này.

Bất quá nghĩ lại, hắn bỗng nhiên phát giác bị Ngao Tông chơi khăm, tên này rõ ràng trên người mang nhiều tiền như vậy, tại Cầm Xuyên thì khăng khăng không lấy ra, hại hắn phải đi Phương gia làm công.

Người quản lý không dám thất lễ, người trước mắt này ra tay cực kỳ hào phóng, tịnh khí độ bất phàm, tuyệt đối không phải người tầm thường, chí ít phải lợi hại hơn đại đa số khán quan ở đây. "Khách quan, không phải ta không chịu đưa ngài đi gặp, chỉ là nàng bình thường không khai đài thì căn bản không ở tại Hoa Mãn Lâu a, ta cũng không biết bình thường nàng ở nơi nào, ngài muốn gặp cũng chỉ có thể chờ khai đài." Người quản lý cẩn thận từng li từng tí trả lời, sợ dùng từ không cẩn thận chọc giận Ngao Tông. "Khi nào khai đài,

chuẩn bị cho ta một vị trí tốt nhất, ta muốn ly (khoảng cách) gần nhất." Ngao Tông thản nhiên nói.

Người quản lý đại hỉ, vội vàng tiến lên hạ giọng: "Đương nhiên có thể, thật khéo a, vị trí hàng đầu chưa có bán ra đâu, giá cả chỉ cần ngài có thể..." ...

Một lát sau, người quản lý nhét một xấp ngân phiếu vào trong ngực, tâm mãn ý túc rời đi.

Dù sao chỉ cần chờ tới chập tối là được, Ngao Tông cũng không ngại chờ thêm một đoạn thời gian.

Vừa đi ra khỏi Hoa Mãn Lâu, Bách Lý Đồ Tô lập tức tiến lên hỏi: "Đại ca, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Bình thường không có thấy ngươi dùng bạc a." "Một người tu hành, quan tâm bạc làm gì?" Ngao Tông không chút khách khí nói, "Ban đầu ở Cầm Xuyên ngươi lại không có hỏi xin ta, chạy đi Phương gia làm công, có thể trách được ta sao?" Bách Lý Đồ Tô nghe xong lời này suýt chút nữa ngất xỉu. "Ngao đại ca, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Chờ buổi tối Cẩn Nương xuất hiện, trực tiếp đi tìm nàng?" Phong Tình Tuyết ở một bên hỏi.

Ngao Tông phủ nhận: "Các ngươi ở bên ngoài chờ là được, Hoa Mãn Lâu này không đơn giản, các ngươi không thể ứng đối được." "Ta vừa rồi quan sát, bên trong chỉ có một số phàm nhân biết chút võ công, đối phó hẳn là dễ như trở bàn tay đi, e rằng ta trực tiếp đem Cẩn Nương hiệp trì đi cũng không thành vấn đề!" Bách Lý Đồ Tô hiển nhiên lòng tin mười phần. "Hoa Mãn Lâu này nước rất sâu, bên trong có một yêu ma tu vi cực cao ẩn tàng, tu vi viễn thắng các ngươi." Ngao Tông thập phần khẳng định nói. "Quả thực như thế?" Bách Lý Đồ Tô nghe xong, lại một lần nữa cẩn thận xem xét Hoa Mãn Lâu,

tịnh lần thứ hai vận dụng thần thức, lại không có phát hiện bên trong có bất kỳ pháp lực ba động nào.

Bách Lý Đồ Tô đang ngẩn ra, vừa định hỏi thăm Ngao Tông, lại bỗng dưng nghĩ đến một cái khả năng.

Nếu tra không ra nửa điểm manh mối, mang ý nghĩa tu vi của tên kia mạnh hơn hắn không chỉ một giai đoạn, tuyệt đối là nghiền ép cường đại!

Giống như khi đối mặt Ngao Tông, người sau trong mắt hắn cùng phàm nhân không khác.

Ban đầu ở Thiên Dung Sơn, đối mặt Tử Dận chân nhân cũng đồng dạng có loại cảm giác này. "Đại ca, ý ngươi là...

Tu vi tên kia như thế nào?" Bách Lý Đồ Tô thậm chí bất tri bất giác hạ thấp thanh âm, giờ khắc này trong lòng hắn có chút sợ hãi! "So với Tử Dận chân nhân yếu hơn một chút đi." Ngao Tông hời hợt trả lời, nhưng Bách Lý Đồ Tô lại nghe đến lòng đầy chấn hám!

Phải biết rằng Tử Dận chân nhân thế nhưng là tu sĩ danh mãn thiên hạ, tu vi tầng thứ cao nhất của Nhân tộc, thậm chí thân thủ áp chế mấy lần nguy cơ của Phần Tịch kiếm, pháp lực cường đại có thể thấy được chút ít.

Dù vậy, yêu ma kia vẻn vẹn chỉ so với Tử Dận chân nhân kém hơn một chút, Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên hiểu được vì sao Ngao Tông lần này lại chủ động hơn trước rất nhiều.

Tên kia cũng chỉ có Ngao Tông mới có thể áp chế, bọn hắn cùng đối kháng quả thực là tìm chết. "Đại ca, vậy nhờ cả vào huynh, ta ở bên ngoài sẽ trông chừng tốt, nếu Cẩn Nương kia muốn chạy trốn, ta dù cho liều mạng cũng sẽ ngăn lại!" Bách Lý Đồ Tô sắc mặt ngưng trọng.

Ngao Tông mỉm cười nhưng cũng tịnh chưa nói nhiều, kẻ ẩn tàng tại Xuân Mãn Lâu kia, tương đối với bọn hắn xác thực cường đại đáng sợ, nhưng trong mắt hắn y nguyên không đáng nhắc tới.

Nếu đối phương biết điều không ngăn trở, vậy thì hết thảy đều tốt, nếu không hắn không ngại cho đối phương một bài học hối hận chung thân. ...

Rất nhanh, thời điểm chập tối đã tới.

Được lợi từ danh tiếng Cẩn Nương, phố hoa lúc này đã người đông nghìn nghịt, rất nhiều đạt quan quý nhân cùng phú gia công tử đều nhao nhao nhập tràng, chỉ hy vọng có thể mau chóng gặp Cẩn Nương một lần.

Về phần những người không có tài lực tiến vào Hoa Mãn Lâu, chỉ có thể mắt trông mong canh giữ ở phố hoa, chỉ cầu có thể tận mắt nhìn thấy Cẩn Nương một chút.

Nhất thời, phố hoa quả thực muốn so với ban ngày càng thêm phồn vinh gấp bội, biển người chen chúc thực sự hùng vĩ.

Ngao Tông tịnh không giống những đạt quan hiển quý khác mang theo thị tùng, cô thân một mình kính trực đi vào Hoa Mãn Lâu, trực tiếp ngồi xuống ở hàng đầu tiên.

Tại trong đám đạt quan quý nhân tiền hô hậu ủng, Ngao Tông thực sự có vẻ khá khác loài. "Nam nhân kia là ai?

Chưa từng gặp qua." "Nhìn bộ dạng hắn, bên cạnh ngay cả người hầu cũng không có, e rằng cũng là một tên cùng quỷ." "Đùa gì thế, cùng quỷ có thể mua được chủ vị hàng đầu của Cẩn Nương?" "Ai biết được..." ...

Tiếng nghị luận bên tai không dứt, Ngao Tông đối với việc này mắt điếc tai ngơ, chỉ nhắm mắt tĩnh tọa chờ đợi.

Trong thần thức tham tra của hắn, đại ma tiềm phục tại Xuân Mãn Lâu kia thủy chung hào vô động tác, giống như vật chết.

Tại bên ngoài Hoa Mãn Lâu, Bách Lý Đồ Tô đám người chờ đợi đã lâu, tịnh làm xong chuẩn bị tùy thời sát nhập Hoa Mãn Lâu. "Ta chút tu vi ấy, có thể giúp được gì không..." Tương Linh nhìn Hoa Mãn Lâu nhân thanh đỉnh phí, thực sự không có lo lắng. "Sao thế, hiện tại ngay cả phàm nhân cũng sợ rồi?" Bách Lý Đồ Tô cười hỏi. "Đương nhiên không!

Ta nói là đại ma tiềm phục trong Hoa Mãn Lâu kia." Tương Linh vừa nghĩ tới tu vi tên kia có khả năng cùng Tử Dận chân nhân tương đương, liền không rét mà run.

Bách Lý Đồ Tô từ chối cho ý kiến: "Yên tâm đi, loại người kia còn chưa đến phiên chúng ta đối phó, đại ca có thể tuỳ tiện thu thập, chúng ta phải làm chỉ là trông coi Cẩn Nương, đừng để nàng đào thoát là được." Phong Tình Tuyết lập tức nhắc nhở: "Thiết ký cũng không thể lạm sát kẻ vô tội!" "Tất nhiên!

Ta căn bản không có giết bất kỳ một người nào, ngay cả động vật nhỏ cũng chưa từng giết." Tương Linh vội vàng gật đầu. ...

Không bao lâu, một trận tiếng tỳ bà du dương bỗng nhiên từ sau hí đài Hoa Mãn Lâu truyền đến, tất cả tân khách tại tràng đều không khỏi dỏng tai lên, cẩn thận lắng nghe.

Tiếng tỳ bà du dương tế nhuyễn như tơ, liên miên bất tuyệt, êm tai đồng thời lại làm cho người nghe cảm thấy tâm thần thư sướng, tựa hồ mọi mệt mỏi trên người toàn bộ được buông lỏng.

Chưa thấy người, trước nghe tiếng, đông đảo tân khách tại tràng liền đầy lòng mong chờ, trong đó một số người chưa từng gặp Cẩn Nương càng bức thiết không thôi muốn chiêm ngưỡng tôn dung.

Trong khắp lượt tân khách, cũng vẻn vẹn chỉ có một mình Ngao Tông tịnh không giống những người khác tiến vào trạng thái như si như say.

Tương phản, khi nghe đoạn tỳ bà âm này, ngay lập tức hắn liền phát hiện, trong đó hỗn tạp một đạo mị hoặc thuật thập phần ẩn tế (kín đáo).

Mị hoặc thuật này, trong mắt Ngao Tông quả thực vụng về đến cực điểm, căn bản không có khả năng khiến hắn coi trọng, nhưng đối với những phàm nhân này lại hoàn toàn không cách nào đối kháng.

Cứ như thế, Ngao Tông lập tức hiểu được vì sao những phàm nhân này lại đối với Cẩn Nương tôn sùng đến cực điểm, bị loại mị hoặc thuật này ảnh hưởng, tất nhiên sẽ như thế.

Chương 802

Bỗng nhiên, tiếng hát du dương nhu mỹ nương theo tiếng tỳ bà vang lên, một đạo thiến ảnh từ hậu đài chậm rãi đi tới.

Đó là một nữ tử dung mạo cực đẹp, thân mặc áo sam đạm thanh sắc (xanh nhạt), ôm tỳ bà khẽ gảy, tươi cười khả cúc (tươi như hoa).

Nữ tử này chính là Cẩn Nương, vừa mới xuất tràng, Hoa Mãn Lâu lập tức vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng vỗ tay không dứt bên tai.

Vô số người vươn dài cổ muốn chiêm ngưỡng phương dung, nhưng cuối cùng đều dần dần trầm túy trong tiếng hát của nàng.

Một số con em nhà quan lại thậm chí xuất giá tiền lớn mua từng đóa hoa thêu ném ra, vung tiền như rác chỉ vì cầu Cẩn Nương chú mục.

Nhưng Cẩn Nương tịnh không vì thế mà thay đổi, vẫn như cũ tự cố tự khẽ hát đàn, tựa hồ ở ngoài đài, bất luận phát sinh sự tình gì đều không có quan hệ tới nàng.

Đương nhiên, mị hoặc thuật vụng về không thể ảnh hưởng Ngao Tông mảy may, hắn đối với những âm thanh này mắt điếc tai ngơ, chỉ ngồi ở một bên nhắm mắt chờ đợi.

Dù sao chuyến này đến đây cũng chỉ vì tìm Cẩn Nương hỏi chuyện.

Ngao Tông ở trong đám đạt quan quý nhân đang điên cuồng, hiển đến khá khác loài, rất nhanh ngay cả tầm mắt Cẩn Nương cũng lưu lại trên người hắn. "Người này không chịu ảnh hưởng của mị hoặc thuật sao?" Cẩn Nương không khỏi kinh ngạc, lần đầu tiên thấy có

người tại tràng lại như thế.

Ban đầu nàng tưởng rằng Ngao Tông là người tu hành, nhưng từ trên người Ngao Tông lại tịnh không cảm thụ được nửa điểm pháp lực, vẻn vẹn chỉ là một phàm nhân bình thường, trên người cũng không có bất kỳ bảo vật gì ngăn cản pháp thuật. "Chẳng lẽ hắn trời sinh có thể đề kháng mị hoặc thuật?" Cẩn Nương lần đầu tiên thất thủ trên người phàm nhân, lập tức trong lòng lược có không cam lòng, dứt khoát đối với Ngao Tông gia tăng pháp lực mị hoặc thuật.

Nhưng một khắc sau, một trận phản phệ lực cường đại ập tới, nháy mắt trùng kích Cẩn Nương đầu đau như búa bổ, nguyên thần chấn động! "Phốc!" Dưới lực phản phệ, Cẩn Nương phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo ngã trên đài, gần như đương trường hôn mê.

Trong chốc lát, toàn trường xôn xao, tiếng trầm trồ khen ngợi két một cái im bặt, tất cả mọi người đều đầy mặt chấn hám nhìn một màn này, khó có thể tin.

Cẩn Nương lần đầu tiên trên sân khấu chật vật như thế, thậm chí nhìn qua có nguy cơ tính mạng. "Trời ơi..." Tại trên các lầu nhìn một màn này, người quản lý chân đều mềm nhũn, vội vàng ra lệnh nha hoàn tiến lên nâng Cẩn Nương, xem xét rốt cuộc là thế nào!

Khách khứa vây xem sớm đã vỡ tổ, các loại tiếng nghị luận phân phân vang lên, hoàn toàn không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì. "Chuyện gì xảy ra?

Cẩn Nương mắc bệnh nặng?" "Có nguy hiểm hay không a?" "Sẽ không phải là nhiễm bệnh truyền nhiễm chứ, sẽ không lây sang người ta đi..." "Này, ta thế nhưng là chuyên môn vì Cẩn Nương mới đến, nếu nàng đi rồi tiền của ta chẳng phải phí công sao!" ...

Tiếng nghị luận đợt sau cao hơn đợt trước, nhưng Cẩn Nương giờ phút này trong lòng kinh hoảng, biết là chọc phải phiền toái rồi! "Ta...

Thân thể ta có chút khó chịu, đưa ta xuống nghỉ ngơi." Cẩn Nương hoàn toàn không để ý tới tiếng tranh cãi của những người kia, phân phó nha hoàn dìu nàng hạ tràng.

Giờ phút này nàng chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, sợ Ngao Tông hậu tục đối phó nàng. "Không biết tự lượng sức mình." Ngao Tông chậm rãi mở hai mắt ra, thần sắc khá là khinh thường.

Hắn vốn định chờ diễn xuất kết thúc, rồi mới đi tìm nàng hỏi chuyện, nhưng nàng lại không biết tự lượng sức mình trêu chọc hắn, vậy thì không trách được ai.

Ngao Tông căn bản không có xuất thủ, chỉ là nguyên thần quá cường đại, đạo công kích mị hoặc thuật kia bản năng kích phát nguyên thần phản phệ, cho nên mới sẽ như thế.

Nếu nữ nhân này dùng mị hoặc thuật mạnh hơn một chút, chỉ sợ phản phệ sẽ làm nàng đương trường hồn phi phách tán. "Cẩn Nương, Cẩn Nương!" Người quản lý nhìn Cẩn Nương đi xuống đài, sự bất mãn của đám đạt quan quý nhân càng ngày càng lớn, vội vàng đi đến bên cạnh khuyên giải: "Cẩn Nương, những khách nhân này đều là lặn lội đường xa hướng về nàng mà đến, không thể hát nữa, có thể hay không ráng gượng một chút, dù là chỉ ở trên đài bồi mọi người nói chuyện phiếm cũng tốt a!" "Đem tiền trả lại cho bọn họ." Cẩn Nương hoàn toàn thay đổi bộ mặt tươi cười chào đón khách nhân trước đó, thay vào đó là thần sắc dữ tợn lại lạnh lùng!

Hai con ngươi của Cẩn Nương trong một sát na nháy mắt dựng đứng, giống như mắt dã thú, người quản lý lập tức sợ hãi đến toàn thân ớn lạnh!

Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy giống như con thỏ bị lão hổ nhìn chằm chằm, căn bản không cách nào động đậy mảy may!

Nhưng vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, hai mắt Cẩn Nương lại lần

nữa khôi phục bình thường, thần sắc cũng trở nên cực kỳ nhu nhược, tựa hồ chỉ là một nhược nữ tử bệnh nặng quấn thân. "Tốt...

Tốt, mau đỡ Cẩn Nương xuống nghỉ ngơi!" Bất kể vừa rồi nhìn thấy là thật hay ảo giác, người quản lý đều bị dọa vỡ mật, vội vàng phân phó nha hoàn lui xuống. "Đa tạ.

Chuyện hôm nay, thực sự quá xin lỗi, ngày khác ta nhất định sẽ đích thân hướng các vị khách quý tạ lỗi." Cẩn Nương hơi cúi đầu biểu thị áy náy. "Không, không sao, giao cho ta là được rồi." Người quản lý cười làm lành.

Nhưng sau khi Cẩn Nương rời đi, hắn liền cảm thấy đau đầu vô cùng, những khán quan bên ngoài kia đều là đạt quan quý nhân, thân phận cực độ hiển hách, khó mà khuyên lui a!

Cùng lúc đó, Ngao Tông cũng đứng dậy, động thân rời khỏi Hoa Mãn Lâu, là thời điểm đi tìm Cẩn Nương bàn vấn rồi. ...

Tại hậu viện, Cẩn Nương dưới sự nâng đỡ của hai tỳ nữ đang muốn về phòng nghỉ ngơi, nàng lại sai bảo hai người rời đi.

Cho đến khi chỉ còn lại một mình, Cẩn Nương lập tức đi ra khỏi cửa phòng, một khắc cũng không muốn tiếp tục lưu lại Hoa Mãn Lâu.

Nhưng chưa đợi nàng đẩy cửa phòng ra, bỗng một thanh âm từ sau lưng truyền đến: "Ta chỉ tìm nàng tâm sự, không cần vội vã đi như vậy." Thân thể Cẩn Nương mãnh liệt run rẩy, ngay cả động tác đẩy cửa cũng vì đó mà đình trệ.

Gian nan xoay người nhìn lại, lại phát hiện bên bàn trà trong phòng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nam tử trẻ tuổi dung mạo khá tuấn lãng.

Người này chính là Ngao Tông. "..." Cẩn Nương liếc mắt một cái liền nhận ra Ngao Tông, hai tay khẽ run rẩy, "Ngươi...

Rốt cuộc là ai..." "Ta không phải cố ý muốn trêu chọc ngươi, ta tưởng rằng ngươi chỉ là một phàm nhân, cho nên mới..." Ngao Tông ý vị thâm trường cười cười: "Thì ra là thế, ta nếu chỉ là một phàm nhân, thì có thể tùy ý bị ngươi nắn bóp sao?" "Không!

Không!" Cẩn Nương liên liên lui lại, sợ hãi đến hoa dung thất sắc, hoàn toàn không cách nào che giấu được sự khủng hoảng.

Đặc biệt là trước đó hồn phách chịu trùng kích vẫn chưa tiêu tán, dưới sự áp bách của nỗi sợ hãi chỉ cảm thấy đầu lâu lại một lần nữa kịch thống, gần như muốn đương trường hôn quyết. "Bớt nói nhảm, ta chỉ hỏi một vấn đề, trả lời xong ta sẽ đi.

Nếu có điều giấu giếm, hậu quả tự phụ." Ngao Tông ngữ khí bình thản, nhưng Cẩn Nương lại nghe đến da đầu tê dại. "Các hạ xin hỏi." Cẩn Nương miễn cưỡng gượng cười, nơm nớp lo sợ nói.

Ngao Tông gọn gàng dứt khoát hỏi: "Phần Tịch kiếm linh đang ở đâu?" Trong lòng Cẩn Nương "Lộp bộp" một tiếng, theo bản năng muốn giấu giếm, nhưng nháy mắt liền bỏ đi ý niệm này.

Nàng biết, Bách Lý Đồ Tô đã tìm đến đây, liền chứng minh bọn hắn nhất định biết được manh mối về Phần Tịch kiếm, phủ nhận chỉ sẽ chọc giận hắn. "Cái này ta biết...

Phần Tịch kiếm linh bị chúng yêu tiềm phục trong Duyệt Lai Khách Sạn tìm được, lão tổ tông xuất thủ đoạt trước lấy đi, nguyên bản muốn đem nó thôn phệ, nhưng lão tổ tông không có Phần Tịch kiếm, căn bản không cách nào làm được, liền dùng nó đi trao đổi một thứ, hiện nay Phần Tịch kiếm linh không ở trong tay ta." Câu trả lời này ngược lại làm cho Ngao Tông bất ngờ, lại truy vấn: "Người trao đổi với hắn là ai?" Cẩn Nương thành thành thật thật trả lời: "Thân phận của hắn ta tịnh không biết, lão tổ tông chỉ để ý đồ vật trên tay hắn, căn bản không cân nhắc thân phận kẻ đó, ta chỉ tác vi người trung

gian đi cùng hắn tiến hành giao dịch." "Về phần tất cả tin tức...

Ta chỉ biết là, hắn tên gọi Âu Dương Thiếu Cung, tịnh không phải người Giang Đô." Nghe được cái tên này, Ngao Tông lập tức nhướng mày.

Quả thực nhân gian vô xứ bất tương phùng, lại đụng phải đối đầu!

Chương 803

Chỉ là lần này lại bị hắn đoạt trước một bước.

Hắn lại lần nữa truy vấn: "Hắn lấy Phần Tịch kiếm linh giao cho ngươi khi nào?" "Ba ngày trước." Quả nhiên, Ngao Tông thập phần đoán định, tên kia sau khi rời khỏi Cầm Xuyên liền ngựa không dừng vó chạy tới Giang Đô.

Điều này tất nhiên có nghĩa là, hắn biết rõ vị trí phong ấn của tất cả các mảnh Phần Tịch kiếm linh! "Xem ra, Âu Dương Thiếu Cung là một mối họa lớn." Ngao Tông bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, tu vi và năng lực của kẻ kia tuyệt đối không có khả năng thôn phệ Phần Tịch Kiếm linh, hắn lấy đi lại có tác dụng gì?

Nhưng bất luận như thế nào, việc cấp bách lúc này là để Bách Lý Đồ Tô nhanh chóng đi tìm Kiếm linh về. "Được rồi, sau này ngươi có thể tiếp tục ở lại Xuân Mãn Lâu." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Ngoài ra, cũng không cần nấp ở một bên nhìn trộm nữa, ta không có ý định lấy mạng của ngươi." Cẩn Nương nghe vậy thì hơi sững sờ, sau đó cửa phòng chậm rãi bị đẩy ra, một ca nữ của Xuân Mãn Lâu từ từ bước vào phòng. "Tiểu Ngọc?

Ngươi..." Cẩn Nương ban đầu có chút khó hiểu, nhưng sau đó chợt bừng tỉnh đại ngộ, lập tức thi lễ với người đến: "Lão tổ tông!" Ca nữ được gọi là Tiểu Ngọc khẽ gật đầu, cười nói: "Hôm nay người tại Xuân Mãn Lâu thực sự có hơi nhiều, người kia đang bận rộn ứng phó khách khứa, ta không tiện nhập vào thân xác, cho nên chỉ có thể mượn thân thể của nữ tử này dùng tạm." Ngao Tông liếc nhìn nữ tử tên Tiểu Ngọc kia một cái, chỉ thấy bản thể của nàng ta là nhân loại bình thường, nhưng hồn phách phụ thể bên trên chính là đại ma đang

ẩn nấp trong Xuân Mãn Lâu.

Hiển nhiên, tên này đã mất đi thân thể nguyên bản, cho nên mới bất đắc dĩ phải mượn nhờ thân thể nhân loại khác để hành động.

Tiểu Ngọc nhìn về phía Ngao Tông, thoáng do dự một chút, sau đó không chút do dự thi lễ với hắn: "Bái kiến tiền bối." Nhìn không ra tu hành của Ngao Tông thế nào, thoạt nhìn không khác gì phàm nhân, nhưng chính vì như thế mới biết được tu vi của Ngao Tông tất định cực kỳ cường đại, ít nhất nghiền ép hắn không thành vấn đề!

Dù sao cũng là lão yêu quái đã sống lâu như vậy, thời khắc mấu chốt vẫn biết thức thời. "Kỳ thực không cần phải luôn trông chừng Cẩn Nương, nếu ta muốn diệt sát nàng, ngươi xuất thủ thì lại có thể làm gì?" Ngao Tông thản nhiên nói.

Tiểu Ngọc hoàn toàn không phản bác nửa câu, khẽ gật đầu, tư thái cực kỳ khiêm cung: "Nếu ta biết tiền bối đang tìm kiếm Phần Tịch Kiếm linh, tuyệt đối sẽ không giao nó cho Âu Dương Thiếu Cung." Biết nịnh nọt như vậy, đương nhiên Ngao Tông cũng không chấp nhặt. "Yên tâm, ta không có ý tứ làm khó ngươi.

Nếu ngươi không tùy ý thương tổn tính mạng con người, thì cứ tiếp tục ở lại Xuân Mãn Lâu cũng tùy ngươi." Ngao Tông đột nhiên lại chuyển hướng câu chuyện, "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngươi hẳn là biết Âu Dương Thiếu Cung hiện nay đang ở nơi nào chứ?" Tiểu Ngọc hơi sững sờ, đương nhiên hắn biết tin tức này, chỉ là nếu dễ dàng tiết lộ ra ngoài, đồng nghĩa với việc nhất định sẽ giao ác với Âu Dương Thiếu Cung!

Ngộ nhỡ Ngao Tông tìm được Âu Dương Thiếu Cung xong, kẻ kia chủ động giao Phần Tịch Kiếm linh ra đổi lấy mạng sống, vậy ngày sau nhất định sẽ ghi hận hắn trong lòng, cũng sẽ tìm cơ hội báo thù! "Tu vi của Âu Dương Thiếu Cung yếu hơn ta quá nhiều, chẳng lẽ

ngươi sợ hắn sẽ báo thù?" Ngao Tông nhìn thấu tâm tư của Tiểu Ngọc, hỏi ngược lại.

Tiểu Ngọc lộ vẻ khó xử: "Bối cảnh của Âu Dương Thiếu Cung cũng không đơn giản...

Xin lỗi, ta không cách nào tiết lộ quá nhiều với ngài được." Ngao Tông khẽ nhướng mày, xem ra cái tên Âu Dương Thiếu Cung này tựa hồ có bối cảnh rất sâu a. "Cũng được, ta không làm khó ngươi, nói cho ta biết rốt cuộc Âu Dương Thiếu Cung đi đâu, ta sẽ không lãng phí thời gian nữa." Tiểu Ngọc cân nhắc mãi, cuối cùng cũng không thể không khuất phục, nói nhỏ một địa danh cho Ngao Tông. "Chỉ cầu đại nhân đừng tiết lộ tin tức này là do ta nói cho ngài biết.

Đừng nói cho Âu Dương Thiếu Cung." Tiểu Ngọc thỉnh cầu. "Tự nhiên." Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó đẩy cửa phòng bước ra ngoài, thân ảnh nháy mắt liền biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

Cũng trong nháy mắt đó, tiếng ồn ào bên ngoài truyền vào phòng, tiếng khách nhân chửi mắng cùng tiếng ai cầu liên tiếp không dứt của người quản sự.

Hiển nhiên, vừa rồi Ngao Tông đã thi triển thuật cách âm với căn phòng này, hiện tại mới giải trừ. "Hô..." Tiểu Ngọc lảo đảo ngồi xuống, lúc này đầu đầy mồ hôi, tựa hồ vừa trải qua một trận đối kháng thập phần gian nan.

Nguyên thần áp chế lặng yên không một tiếng động của Ngao Tông làm cho hắn thủy chung như có gai ở sau lưng, cơ hồ thở mạnh cũng không dám! "Lão tổ tông!" Cẩn Nương vội vàng tiến lên nâng đỡ, nhưng Tiểu Ngọc lại đẩy tay nàng ra: "Không sao." "Ta thực sự không nên đi chủ động trêu chọc hắn, đều tại ta!" Cẩn Nương vẻ mặt đầy áy náy, hiển nhiên là đang tự trách. "Ngươi còn chưa hiểu sao?

Chuyến đi này của hắn chính là nhắm vào ta, trêu chọc hay không

thì kết quả đều như nhau!" Sắc mặt tái nhợt của Tiểu Ngọc lược có chút hòa hoãn, thở dài một hơi, lập tức phân phó Cẩn Nương: "Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, rời khỏi nơi này, sau này không thể quay lại nữa." "..." Cẩn Nương nghe vậy trong lòng thắt lại, biết lão tổ tông sợ hãi, nhưng nàng không hiểu gia hỏa nhìn qua pháp lực còn xa mới bằng lão tổ tông kia, vì sao lại đáng sợ như thế? "Cẩn Nương, hiện tại ngươi hiểu biết còn quá ít, Âu Dương Thiếu Cung tuyệt đối không thể phán đoán từ bề ngoài, lai lịch chân chính của hắn còn đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của ngươi." Sắc mặt Tiểu Ngọc ngưng trọng.

Cẩn Nương không nói thêm nữa, nàng biết nếu lão tổ tông không chịu nói, vậy hỏi lại cũng vô ích.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, từ nay về sau phố hoa sẽ không còn danh hiệu Cẩn Nương nữa, tất cả cũng dừng ở đây...

Bách Lý Đồ Tô cùng đám người lúc này đang đợi ở bên ngoài Xuân Mãn Lâu hồi lâu, nghe tiếng ồn ào bên trong mà khẩn trương không thôi.

Không biết hiện tại có nên xông vào hỗ trợ hay không, nhưng Ngao Tông không có mệnh lệnh gì, nhất thời mọi người đều nóng lòng như lửa đốt. "Hiện tại tựa hồ chỉ là vì sự tình của Cẩn Nương mà tranh cãi, hình như cũng không có tranh đấu." Phong Tình Tuyết nắm chặt thanh Đoản Ngọc bổng trong tay, thần sắc khẩn trương.

Bách Lý Đồ Tô tịnh không nói chuyện, chỉ càng nắm chặt trường kiếm trong tay, chuẩn bị tùy thời nghênh chiến.

Bỗng nhiên, Tương Linh rùng mình một cái, nàng nhìn quanh bốn phía, nhịn không được nói: "Các vị, có phát giác hay không... yêu khí phụ cận tựa hồ trở nên nặng hơn?" Nghe Tương Linh nhắc đến yêu khí, Bách Lý Đồ Tô mới mạnh mẽ hồi thần.

Vừa rồi vẫn luôn đặt sự chú ý vào trong Xuân Mãn Lâu, lại không chú ý lúc này yêu khí trên phố hoa nồng nặc đến mức gần như không thể tin nổi!

Nhìn lại bốn phía, lại phát hiện trên phố hoa, rất nhiều nữ tử cười làm lành nghênh khách, cùng với những hoa khôi, ca nữ đang chiêu đãi khách nhân trên thanh lâu kia, phần lớn đều là Yêu tộc!

Giờ phút này các nàng tụ tập trong đám người rất tự nhiên, hoàn toàn không cách nào nhìn ra có gì khác biệt với phàm nhân tầm thường. "Quả nhiên... loại chốn phong trần này thực sự là nơi ẩn tàng thân phận tốt nhất của Yêu tộc." Bách Lý Đồ Tô không khỏi toát mồ hôi, nếu bị những Yêu tộc này vây công, bọn họ tuyệt đối đi không ra khỏi phố hoa! "Yêu tộc sao lại thích tụ cư ở chốn phong nguyệt của nhân loại?" Phong Tình Tuyết nhìn mà nhíu mày. "Ta cũng là lần đầu tiên thấy!

Trước khi gặp các ngươi, ta thậm chí còn chưa rời khỏi Cầm Xuyên!" Tương Linh vội vàng biện giải cho mình.

Phong Tình Tuyết không khỏi bật cười, Tương Linh đứa nhỏ này thực sự quá vui tính.

Đang định nói thêm hai câu trêu chọc, Bách Lý Đồ Tô lại bỗng nhiên nói: "Đại ca ra rồi." Định thần nhìn lại, Ngao Tông quả nhiên đang nhàn nhã tản bộ từ trong Xuân Mãn Lâu đi ra, thần sắc thong dong.

Hiển nhiên Ngao Tông đã đắc thủ.

Đám người vội vàng vây lại, Ngao Tông thì chậm rãi gật đầu ra hiệu: "Đã biết tung tích của Phần Tịch Kiếm." Bách Lý Đồ Tô còn chưa kịp cao hứng, câu nói tiếp theo của Ngao Tông lại đánh hắn xuống vực sâu: "Chỉ là bị Âu Dương Thiếu Cung đi trước một bước mang đi, ta chậm trễ đúng năm ngày." "Sao lại..." Bách Lý Đồ Tô mày

kiếm nhíu chặt, phẫn nộ nắm chặt nắm đấm, vạn vạn lần không nghĩ tới lại lạc hậu một bước! "Chờ một chút!

Âu Dương Thiếu Cung đoạt được Kiếm linh, nhưng không có Phần Tịch Kiếm thì cũng không cách nào thôn phệ nó, lãnh tĩnh một chút!" Phong Tình Tuyết sát giác trạng thái của Bách Lý Đồ Tô có chút không đúng, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. "Ta hiểu...

Ta chỉ là có chút khó chịu, bị hắn đoạt trước một bước." Bách Lý Đồ Tô hít sâu một hơi, trong lòng đầy không cam tâm.

Lúc này hắn mới phát hiện, Âu Dương Thiếu Cung đã trở thành một cái lôi điểm (điểm kích nổ), chỉ cần bất cứ chuyện gì dính dáng tới hắn ta, Đồ Tô đều khó mà áp chế được cảm xúc.

Ngao Tông lạnh lùng nhìn Bách Lý Đồ Tô, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đồ Tô, có chút không ổn." "A?" Bách Lý Đồ Tô có chút sờ không được đầu não. "Nếu đổi lại là ngày thường, ngươi sẽ không dễ dàng động nộ như vậy.

Chương 804

Cho dù mục tiêu là Âu Dương Thiếu Cung cũng tuyệt không có khả năng, bản tính của ngươi không phải kẻ dễ nổi giận." Nói đến đây, Ngao Tông thoáng dừng lại một chút, "Nói cách khác, bản tính của ngươi đã có sở biến hóa, là chịu ảnh hưởng của ngoại lực." Lời này vừa nói ra, Bách Lý Đồ Tô mãnh liệt tỉnh ngộ, lửa giận trong lòng cũng tiêu đi một nửa!

Hắn mới phát hiện, chính mình đích xác so với bình thường trở nên càng dễ dàng phẫn nộ, cùng Vân Khê ở sơn thôn nhỏ lúc trước phán nhược lưỡng nhân.

Nhưng hồi thần nghĩ kỹ lại, hiện nay hắn tịnh không có bị Phần Tịch Kiếm ảnh hưởng. "Không chỉ Phần Tịch Kiếm, bản thân sát khí sẽ sinh ra cảm xúc tiêu cực cực lớn đối với nhân loại, người quanh năm tiếp xúc với sát khí đều sẽ trở nên thập phần dễ dàng bạo nộ, thậm chí thị sát." Ngao Tông giải thích.

Bách Lý Đồ Tô nghe hai chữ "thị sát", nhất thời có chút bất an: "Vậy có biện pháp nào có thể tránh được không?

Chẳng lẽ ta tu vi đề thăng sẽ tránh được?" Ngao Tông chậm rãi lắc đầu: "Chỉ có thể dựa vào tâm tính của ngươi, cho dù tu vi của ngươi đề thăng cũng khó làm được, tác dụng phụ của sát khí trực tiếp ảnh hưởng tại trong ý thức hải của ngươi, không liên quan gì đến tu vi." "Muốn tiến thêm một bước tránh đi, nhất định phải khống chế tốt chính mình, vạn vạn không thể để mặc cho tâm tính tùy ý bộc phát cảm xúc, đã hiểu chưa?" Bách Lý Đồ Tô không còn gì để nói, chỉ có thể chậm rãi gật đầu.

Tại một khắc này hắn rốt cục ý thức được, vô hình trung hắn đã

bị Phần Tịch Kiếm ảnh hưởng quá nhiều thứ. "Đồ hỗn trướng, ngày sau nếu có cơ hội, ta nhất định khiến ngươi hồn phi phách tán, không lưu lại bất cứ đường lui nào!" Bách Lý Đồ Tô thầm nhủ trong lòng. "Bằng vào tiểu tử ngươi?

Nếu không có Ngao Tông hỗ trợ, ta hiện tại tùy thời đều có thể nghiền chết ngươi!" Phần Tịch Kiếm nghe được lời của Bách Lý Đồ Tô, tiếng cười trào phúng vang lên trong đầu, lời này của Bách Lý Đồ Tô lọt vào tai nó thực sự quá không biết tự lượng sức mình. "Cứ chờ xem." Bách Lý Đồ Tô lạnh lùng đáp lại. "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cũng tịnh không phải không có tin tức tốt.

Chí ít ta đã biết Âu Dương Thiếu Cung đi tới nơi nào." Ngao Tông đạm cười nói. "Ngao đại ca, chí ít lần sau tin tức tốt như vậy nên nói ra trước, ta sẽ an tâm hơn một chút mà." Phong Tình Tuyết không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nàng còn đang lo lắng phải đi nơi nào mới có thể tìm được Âu Dương Thiếu Cung đây. "Âu Dương Thiếu Cung sau khi lấy được Phần Tịch Kiếm linh thì đã rời khỏi Giang Đô rồi, theo ta được biết, hiện tại hắn đang đi tới Thanh Ngọc Đàn." "Thanh Ngọc Đàn?

Một trong Thiên hạ thất tông a!" Phong Tình Tuyết nghe vậy không khỏi kinh ngạc, "Đi đến nơi đó làm gì?

Theo ta được biết hiện nay Thanh Ngọc Đàn thập phần bài ngoại, căn bản không tiếp thụ bất cứ đệ tử ngoại giới nào bái nhập, nhưng nguyên nhân cụ thể thì ta không biết." Ngao Tông thản nhiên nói: "Gặp Âu Dương Thiếu Cung liền biết.

Việc này không nên chậm trễ, chúng ta tốt nhất cũng mau chóng đi thôi, tuy rằng hắn không cách nào thôn phệ Phần Tịch Kiếm linh, nhưng đã thu thập thì nhất định có mục đích của hắn." "Không sai!" Bách Lý Đồ Tô lập tức gật đầu phụ họa.

Khi đám người đang chuẩn bị lập tức động thân, lại bỗng nhiên nghe được sau lưng truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, nghe mà da đầu tê dại!

Thanh âm kia bắt nguồn từ trong Xuân Mãn Lâu, ban đầu còn tưởng rằng người ở bên trong cực độ tao loạn mà đánh nhau.

Nhưng dần dần thanh âm trở nên càng phát ra thê lương, đồng thời tiếng này nối tiếp tiếng kia, giống như người đang chịu đựng thống khổ cực đại tới chết, tiếng kêu thảm thiết bộc phát ra trước khi lâm chung. "Có chuyện gì vậy?!" "Xuân Mãn Lâu đánh nhau sao?

Sẽ không xảy ra án mạng chứ?" "Hình như là vì hoa khôi Cẩn Nương lâm thời có việc không để ý tới khách nhân, cho nên mới như vậy..." Thanh âm hấp dẫn càng ngày càng nhiều người đến dừng chân vây xem, thậm chí say sưa thảo luận, cho rằng khách nhân bên trong đang tranh phong ghen tuông. "Xảy ra chuyện rồi!" Ngao Tông nhíu mày, lập tức quát lớn: "Tất cả mau cút đi cho ta!

Ai cũng đừng ở lại nơi này!" Trong chốc lát, tất cả mọi người chỉ cảm thấy bên tai vang lên một tiếng sét đánh, chấn động đến mức phải bịt lấy lỗ tai kêu thảm, từng người sợ hãi vạn phần, ai cũng không dám tiếp tục ở lại nơi này. "Đại ca, phát sinh chuyện gì..." Bách Lý Đồ Tô còn chưa hỏi hết câu, liền thấy đại môn Xuân Mãn Lâu bị mạnh mẽ đẩy ra, một công tử ca mặc y bào hoa quý toàn thân đẫm máu, vẻ mặt sợ hãi ôm lấy cánh tay trái xông ra!

Bách Lý Đồ Tô liếc mắt liền thấy, cánh tay trái của người này đã bị chặt đứt! "Cứu... cứu ta, mau cứu..." Tên công tử ca kia sợ hãi lại tuyệt vọng cầu cứu, nhưng chưa đợi hắn chạy được hai bước, từ bên trong Xuân Mãn Lâu bỗng nhiên lan tràn ra một cái bóng đen giống như nhánh cây xuyên thủng lồng ngực hắn.

Cuối cùng hắn ngã gục xuống đất chết đi, Bách Lý Đồ Tô thì lập

tức rút ra Phần Tịch Kiếm. "Có yêu nghiệt tác quái!" Phong Tình Tuyết cũng vung ra Đoản Ngọc bổng, thần sắc khẩn trương nhìn chằm chằm Xuân Mãn Lâu.

Lúc này ẩn ước có thể nhìn thấy, bên trong Xuân Mãn Lâu thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn! "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Tương Linh sợ hãi rụt rè dựa vào bên người Ngao Tông, làm bộ muốn ứng địch, nhưng đôi tay không ngừng run rẩy lại triển lộ sự sợ hãi của nàng lúc này. "Không phải khẩu khẩu thanh thanh hứa hẹn sẽ giúp ta một tay sao?

Hiện tại chính là lúc." Ngao Tông nhìn Tương Linh mặt đầy vẻ sợ hãi, nhịn không được trêu chọc. "Ta..." Tương Linh nhất thời nghẹn lời, vội vàng đỏ mặt biện giải: "Ta...

Ta là muốn giúp Ngao đại ca một tay, nhưng nếu muốn ta ly khai quá xa thì không giúp được mà!" Nha đầu này, gan thì nhỏ lại cứ không chịu thừa nhận. "Phốc xuy!" Tiếng huyết nhục bị quán xuyên truyền ra từ trong Xuân Mãn Lâu, một thân ảnh bị hung hăng ném ra ngoài cửa. "Cầu xin..." Thân ảnh bị ném ra kia là một nha hoàn, tuyệt vọng bò về phía trước, phần bụng bị quán xuyên ra một cái lỗ lớn.

Nhưng giây tiếp theo, một sợi dây leo to lớn kích nát đại môn Xuân Mãn Lâu, đâm xuyên hậu tâm nàng ta, triệt để mạt sát. "Hỗn trướng!" Bách Lý Đồ Tô mãnh liệt chém ra một kiếm, kiếm khí cuồng bạo mang theo hắc sắc sát khí lướt qua không trung, hung hăng bổ vào trên dây leo, nhưng lại tịnh không chém đứt được nó. "Hưu!" Một kích này tựa hồ đã chọc giận nó, dây leo bật dậy, mãnh liệt vươn ra trực chỉ đầu lâu Bách Lý Đồ Tô.

Giờ khắc này Bách Lý Đồ Tô không dám đại ý nữa, nháy mắt đem pháp lực bàng bạc chú nhập vào trong Phần Tịch Kiếm, đón đỡ dây leo đang bổ xuống, kiếm phong dưới sự gia trì của pháp lực trở nên

uy lực kinh người rốt cục cũng chém dây leo thành hai đoạn! "Đi!" Phong Tình Tuyết tiếp ứng, Đoản Ngọc bổng nhẹ nhàng điểm một cái, một đạo khu tà pháp thuật triển khai, dẫn động khu tà quang hoa cực kỳ chói mắt hào không bảo lưu chiếu rọi lên dây leo, trong chốc lát khiến nó cấp tốc bốc cháy.

Dây leo đang thiêu đốt kia nháy mắt rụt về trong Xuân Mãn Lâu, Bách Lý Đồ Tô và Phong Tình Tuyết cũng nhanh chóng lui lại, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Lúc này trong Xuân Mãn Lâu đã không còn nghe thấy bất cứ tiếng kêu thảm thiết hay tiếng kêu rên nào nữa, thông qua đại môn đã vỡ nát chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đầy đất thi thể và máu chảy thành sông.

Sau đó, một thân ảnh dính đầy máu tươi chậm rãi từ trong cửa đi ra, đôi mắt huyết hồng nhìn chằm chằm bọn hắn. "?!" Bách Lý Đồ Tô nhìn rõ thân ảnh kia thì lược cảm kinh ngạc, người này không phải chính là Tiểu Ngọc bị Đại ma phụ thân sao!

Đương nhiên, giờ phút này thao khống cỗ thân xác kia chính là tôn Đại ma đã mất đi nhục thân, nhưng tên này trước đó rõ ràng bình tĩnh lại khiêm tốn, sao bỗng nhiên lại trở nên cuồng bạo như thế? "Chẳng lẽ đã quên ước định trước đó với ta rồi?" Ngao Tông đi lên trước, lạnh giọng chất vấn.

Tiểu Ngọc dùng đôi mắt huyết hồng ngưng vọng về phía Ngao Tông cách đó không xa, phi nhưng không để ý tới lời hắn, mà từ sau lưng lan tràn ra một sợi dây leo trực tiếp đâm về phía Ngao Tông.

Nhưng dây leo kia vừa chạm đến hộ thể cương khí của Ngao Tông liền nháy mắt tự bốc cháy, trong chớp mắt biến thành tro bụi tiêu thất.

Cho dù một kích bị thất bại, nhưng Tiểu Ngọc hoàn toàn không có

nửa điểm sợ hãi, ngược lại sát ý quanh thân càng thêm nồng nặc.

Quả thực quá phản thường, tên này vốn là một tồn tại biết giữ mình, cho dù lúc đối mặt với Ngao Tông không có ác ý thì cũng biết hạ thấp tư thái, hiện nay sao lại trương cuồng như thế?

Ngao Tông thoáng ngưng thần nhìn lại, mới phát hiện trên người Tiểu Ngọc quấn quanh hắc sắc sát khí cực kỳ nồng nặc, e rằng đã trực tiếp ảnh hưởng đến ý thức của Đại ma đang phụ thể. "Có thể phát động sát khí nồng trọng như thế, ngoại trừ Bách Lý Đồ Tô ra, hoặc là..." Ngao Tông lập tức nghĩ đến Âu Dương Thiếu Cung, sau đó tất cả liền rõ ràng!

Hiển nhiên, hắn đã giở trò, sau khi Đại ma bại lộ thân phận cùng nơi đến, sẽ gặp trớ chú phản phệ, mới có thể biến thành bộ dáng này!

Lúc này, thần trí của Đại ma đã bị hoàn toàn phá hư, quả thực biến thành một con quái vật chỉ biết đồ sát, không có lý trí!

Chương 805

Bất quá đây cũng chính là mục đích của Âu Dương Thiếu Cung, chỉ cần thân phận của hắn bị bại lộ, Đại ma biến thành dạng này sẽ lập tức giết chết người biết chuyện. "Âu Dương Thiếu Cung rõ ràng tu vi cực thấp, vì sao lại am hiểu nhiều trớ chú pháp thức như vậy, ngay cả Đại ma cũng trúng chiêu?" Ngao Tông cảm thấy kinh ngạc, nếu Âu Dương Thiếu Cung có thủ đoạn này, đâu cần phải giao dịch với nó, dứt khoát đoạt lấy từ trong tay nó rồi giết người diệt khẩu không phải càng thêm ổn thỏa sao? "Hưu!" Trong lúc suy tư, mấy sợi dây leo từ sau lưng nó lan tràn ra, phá không xuyên tới, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Ngao Tông, nhưng kết quả vẫn giống như trước, chưa kịp tới gần liền hóa thành tro tàn.

Sắc mặt dữ tợn của Tiểu Ngọc lược hiển do dự, tựa hồ phát giác Ngao Tông cũng không dễ đối phó như vậy, lập tức lực chú ý hoàn toàn chuyển dời lên trên người Bách Lý Đồ Tô và những người khác. "Muốn làm gì..." Tương Linh không khỏi rụt lại một bên, khi đối mặt với Tiểu Ngọc, thân thể nàng theo bản năng run rẩy.

Huyết mạch áp chế của Yêu tộc, bản thể của Đại ma tuyệt đối là một tồn tại có huyết mạch mạnh hơn nàng rất nhiều, đến mức khi đối mặt nàng ngay cả pháp lực cũng không cách nào thi triển ra. "Chết!" Khuôn mặt Tiểu Ngọc vặn vẹo cực độ dữ tợn, từng sợi gân xanh nổi lên, trên thân thể hắn thế mà nháy mắt lan tràn ra mấy chục sợi dây leo, trực tiếp bức hướng Bách Lý Đồ Tô cùng Phong Tình Tuyết! "Huyễn Kiếm!" Âu Dương Thiếu Cung toàn lực vận tác pháp thuật, dùng Phần Tịch Kiếm huyễn hóa ra mấy chục đạo kiếm quang, mạn thiên vũ động đi ngạnh kháng những dây leo đang huy vũ kia.

Nhưng kiếm quang của hắn đối mặt với nó căn bản không đáng

nhắc tới, mấy chục đạo kiếm quang cũng vẻn vẹn chỉ có thể chống đỡ một sợi dây leo, mặc dù hiểm lại càng hiểm tránh thoát xuyên thứ, nhưng vẫn bị một sợi dây leo từ sau lưng quét ngang, trọng trọng đánh bay! "Ngàn vạn lần đừng ngạnh kháng a!

Chúng ta không có khả năng là đối thủ của nó!" Ở một bên triển chuyển tránh né dây leo, Phong Tình Tuyết thấy Bách Lý Đồ Tô bị đánh bay, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. "Đáng chết, ta hiểu rồi!" Bách Lý Đồ Tô chật vật bò ra từ trong phế tích, trong lồng ngực ẩn ẩn đau nhức, may mà kịp thời dùng sát khí của Phần Tịch Kiếm che chở tự thân, tịnh không bị thương tổn đến bản thể.

Bất quá Bách Lý Đồ Tô cũng vui mừng phát hiện, hiện nay hắn đã có thể trong tình huống không cần Phần Tịch Kiếm linh can dự mà sử dụng sức mạnh bản thể của nó, hoàn toàn không cần lo lắng bị phản phệ.

Mặc dù tu vi của hắn đủ để khiến hắn không bị Phần Tịch Kiếm phản phệ, nhưng mỗi một lần sử dụng, đều sẽ cảm thấy sự bạo lệ trong lòng tăng thêm mấy phần, đây là ảnh hưởng bắt nguồn từ chính sát khí.

Đúng như Ngao Tông nói, không chỉ cần đề thăng tu vi, càng cần phải có tâm tính kiên định, nếu không cuối cùng sẽ biến thành một kẻ bạo lệ thành tính, một chiến đấu cuồng nhân. "Gia hỏa này thật đúng là phiền toái..." Bách Lý Đồ Tô đứng dậy, cưỡng ép áp chế lệ khí trong lòng, nhanh chóng xoay người dùng Phần Tịch Kiếm đỡ lấy dây leo đang bổ tới trước mặt, đồng thời đem sát khí trong đó bung ra phản kích! "Oanh!" Hắc sắc sát khí tựa như cuồng phong mang theo đao nhận sắc bén phun trào từ thân kiếm, đem sợi dây leo kia cắt chém đến tứ phân ngũ liệt, đây là chuyện mà bằng vào sức mạnh của hắn hoàn toàn không thể làm được!

Thấy như thế, Bách Lý Đồ Tô trong lòng đại vi chấn phấn, quả nhiên chỉ cần có thể áp chế được lệ khí, là có thể tận khả năng phát huy ra sức mạnh của Phần Tịch Kiếm, mặc dù chỉ có cực ít một bộ phận, nhưng chừng đó cũng đủ để khiến sức chiến đấu của hắn nhanh chóng bạo tăng!

Cùng lúc đó, Ngao Tông ở cách đó không xa quan vọng trận đấu tranh này, ban đầu định xuất thủ can dự, dù sao bọn họ tuyệt đối không thể là đối thủ của Đại ma.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện, đây tựa hồ là một cơ hội tốt để rèn luyện Bách Lý Đồ Tô, hắn vận dụng sát khí của Phần Tịch Kiếm ngày càng lô hỏa thuần thanh, đến mức không chịu sự ước thúc của Phần Tịch Kiếm linh.

Như vậy, Ngao Tông lập tức thay đổi chủ ý, quyết định muốn mượn cơ hội này để Bách Lý Đồ Tô hảo hảo rèn luyện một phen, đồng thời thăm dò cực hạn của hắn rốt cuộc ở nơi nào. "Đã như vậy..." Ngao Tông chuyển tầm mắt về phía đám người trên phố hoa đang chịu ảnh hưởng, nhao nhao quan vọng trên đường cái.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy bên Xuân Mãn Lâu không ngừng truyền đến tiếng nổ vang, cùng với khói bụi đầy trời.

Khi bọn họ hiếu kỳ muốn tới gần, Ngao Tông liền hiện thân chặn lại trước mặt. "Đến đây là kết thúc, tất cả mọi người mau chóng rời khỏi phố hoa, đi tới biên duyên Giang Đô, cách nơi này càng xa càng tốt, nếu không tất cả mọi người đều sẽ mất mạng." Ngao Tông nhìn quét một vòng, trầm giọng ra lệnh.

Hắn biết Đại ma căn bản chưa toàn lực xuất thủ, nếu không chỉ trong nháy mắt cả phố hoa sẽ bị san thành bình địa. "Dựa vào cái gì muốn chúng ta rời đi a!" "Lai lịch gia hỏa này không rõ, chúng ta dựa

vào cái gì mà tin hắn?

Chẳng lẽ hắn đang ở bên kia làm chuyện gì không thể lộ ra ánh sáng?" "Đừng ngại sự, để ta đi xem một chút!" Những khách nhân này cùng đông đảo ca nữ phi nhưng không có sợ hãi, ngược lại đối với lời của Ngao Tông căn bản không coi ra gì, thậm chí muốn tận mắt đi xem một chút đã xảy ra chuyện gì, làm bộ liền muốn vây lên.

Lãnh ý trong mắt Ngao Tông càng sâu: "Trở về, ta chỉ nói một lần." "Ngươi là cái thá gì a!" Một công tử ca ăn mặc hoa lệ hiển nhiên là uống say, túy lúy đi tới trước mặt chỉ vào mũi Ngao Tông chửi ầm lên: "Đại gia ta muốn đi đâu thì đi đó, đến lượt ngươi cản ta?

Không muốn chết thì mau cút ngay cho ta, mẹ kiếp, đừng làm hỏng nhã hứng của đại gia..." Lời của hắn còn chưa nói hết, liền bỗng nhiên bị trọng trọng đánh bay, trực tiếp đập vào cột cửa của một tòa lầu, tại chỗ ngất đi!

Lúc tên này ngã xuống đất truyền ra một trận tiếng xương cốt vỡ vụn thập phần thanh thúy, hiển nhiên là đã trả giá đắt cho cái miệng thối của mình.

Đám người đại vi kinh ngạc, đều không hẹn mà cùng lùi lại một bước tránh xa Ngao Tông, căn bản không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Kẻ nào còn nói nhảm nữa, ta sẽ không khách khí, hắn chính là tấm gương." Ngao Tông trong lòng bàn tay dùng cương phong hóa thành một đạo kiếm nhận, tùy ý vung lên trước mặt, trực tiếp đem đại địa trước mặt chém nứt ra một khe hở sâu không thấy đáy!

Ngao Tông tịnh không có thói quen triển hiện sức mạnh trước mặt phàm nhân, nhưng đối mặt với đám xuẩn hóa ngu dốt này, chỉ có thể làm như thế. "Nhìn xem!" Đám người kinh khủng phát hiện, vết nứt đại địa bị cắt chém kia đang nhanh chóng khuếch đại lan tràn về phía dưới chân, nhất thời ai cũng không dám tiếp tục ở lại nơi này, nhao

nhao như chó nhà có tang quay người chạy ra khỏi phố hoa!

Chỉ cần những người này không rơi vào vực sâu, chỉ có thể mau chóng đào tẩu khỏi phố hoa, mục đích của Ngao Tông cũng đã đạt được.

Bất quá khiển tán những phàm nhân này tác dụng rất nhỏ, dù sao dưới tình huống Đại ma toàn lực ứng phó, hủy đi cả Giang Đô cũng không thành vấn đề. "Hết cách rồi, lại động thủ một lần nữa vậy." Ngao Tông nỉ non tự nói, sau đó đem thần thức của hắn triển khai, biến bố mỗi một ngóc ngách của thành Giang Đô.

Trong khu vực bị thần thức bao phủ, tất cả phàm nhân đều nháy mắt bị khống chế tâm thần.

Ngao Tông ỷ vào ý thức cường đại, dứt khoát đồng thời thao túng mấy chục vạn người, bất luận là đang trong giấc mộng hay đang trong trạng thái thanh tỉnh, đều nhất tề đứng dậy đi ra khỏi Giang Đô, ngay ngắn trật tự.

Ngắn ngủi một lát sau, trong Giang Đô rốt cuộc không còn một phàm nhân nào, cũng không cần lo lắng sẽ lan đến gần bất cứ người vô tội nào.

Cùng lúc đó, Phong Tình Tuyết cùng Bách Lý Đồ Tô dưới công kích của Đại ma triển chuyển tránh né miễn cưỡng tự vệ, càng ngày càng lực bất tòng tâm.

Bách Lý Đồ Tô còn có thể nương tựa sát khí của Phần Tịch Kiếm chém đứt dây leo, nhưng Phong Tình Tuyết lại căn bản không cách nào làm được.

Nàng cơ hồ đem tất cả tinh lực cùng linh lực đều dùng để thi triển thân pháp, tránh né càng ngày càng gian nan. "Nguy hiểm thật!" Một sợi dây leo cơ hồ sát mặt Phong Tình Tuyết lướt qua, lập tức nện

mạnh vào lầu các bên cạnh, trực tiếp khiến nó vỡ nát!

Nàng tim đập nhanh, tránh thoát một kích hiểm lại càng hiểm.

Đang lúc lo lắng tiếp theo nên tránh né như thế nào, những dây leo đang huy vũ kia lại bỗng nhiên thu hồi, chuyển hướng quét ngang về phía Bách Lý Đồ Tô.

Phong Tình Tuyết mới kinh giác, Bách Lý Đồ Tô càng ngày càng bức cận bản thể Đại ma rồi, sau lưng hắn là mấy sợi dây leo bị chém đứt! "Muốn chết!" Trong đôi mắt Đại ma nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô lấp lóe sát ý nồng liệt, trên dây leo khổng lồ phá không mà đến kia tán phát ra từng trận khói độc màu tím thổi tới, Bách Lý Đồ Tô căn bản không kịp làm ra bất cứ phòng bị nào, chỉ có thể lập tức dùng sát khí hộ thể!

Nhưng đúng lúc này, dưới chân Bách Lý Đồ Tô bị từng sợi dây leo to lớn quấn quanh khóa chặt hai chân, khiến hắn căn bản không cách nào động đậy mảy may. "Nguy rồi!" Trái tim Bách Lý Đồ Tô mãnh liệt nhảy lên, lập tức nhìn thấy mặt đất phía trước nứt ra, mấy đạo dây leo thô to tựa như mũi gai sắc bén trực tiếp đâm về phía trái tim hắn, quả thực muốn đem thân thể hắn trực tiếp quán xuyên!

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Bách Lý Đồ Tô không lo được cái khác, chỉ có thể toàn lực ứng phó vận tác sát khí để cưỡng ép tránh thoát trói buộc.

Trong chốc lát, quanh thân Bách Lý Đồ Tô bị khói đen cuồn cuộn bao phủ, thậm chí ngay cả chính hắn cũng chưa từng phát giác, đôi mắt của hắn tại một khắc này đã biến thành màu huyết hồng!

Sát khí thăng đẳng kia nháy mắt làm khô héo dây leo, Bách Lý Đồ Tô không tốn sức chút nào tránh thoát dây leo khô héo, một tay tóm lấy dây leo đang đâm về phía trái tim! "Ra cho ta!" Một tiếng nộ hống, Bách Lý Đồ Tô kiệt tận toàn lực đi bạt động sợi dây leo thô to kia,

muốn nhổ nó tận gốc!

Lúc này, Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn ngập năng lượng vô cùng vô tận, cơ hồ muốn xanh bạo thân thể hắn, nhất định phải nhanh chóng tiêu hao cỗ sức mạnh này mới có thể được giải thoát! "Rắc!" Sau tiếng vang thật lớn, Bách Lý Đồ Tô nhổ tận gốc dây leo, nhưng tịnh không có tiêu hao đi quá nhiều sức mạnh, ngược lại sát khí thăng đẳng trong cơ thể càng ngày càng nhiều! "Đáng chết..." Bách Lý Đồ Tô lập tức hiểu ra, Phần Tịch Kiếm đang thừa hư mà nhập, Kiếm linh nhân lúc hắn tứ vô kỵ đạn quặc thủ sức mạnh của Phần Tịch Kiếm, ý đồ tiếp quản thân thể hắn.

Chương 806

"Si tâm vọng tưởng!" Bách Lý Đồ Tô tại giờ khắc này trở nên cực độ điên cuồng, tuyệt đối không có khả năng mặc cho Phần Tịch Kiếm thao khống.

Biện pháp tốt nhất, chính là đem sức mạnh của Phần Tịch Kiếm một lần trút hết toàn bộ, hoàn toàn tiêu hao hầu như không còn! "Bách Lý Đồ Tô, xem ra ngươi trúng bẫy của ta rồi a...

Yên tâm, lần này ta sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội nào, ta sẽ để ngươi triệt để cáo biệt với cỗ thân thể này!" Tiếng cười âm trắc trắc của Phần Tịch Kiếm vang lên trong đầu, tựa hồ tại một khắc này đã đắc thủ. "Đánh rắm!" Bách Lý Đồ Tô lâm vào trạng thái cực độ điên cuồng, lúc này căn bản không lo được cái khác, chỉ nghĩ đến cho dù hủy hoại phó thân thể này cũng không thể để Phần Tịch Kiếm đắc thủ! "..." Bách Lý Đồ Tô đôi mắt huyết hồng nhìn về phía Đại ma cự ly không xa kia, gào thét vọt tới, hoàn toàn là tư thái muốn lấy mạng đổi mạng! "Bách Lý Đồ Tô!

Ngươi điên rồi sao!" Phong Tình Tuyết ngây người nhìn một màn trước mắt, lập tức nhịn không được cao thanh hô hoán, bảo hắn nhanh chóng trở về.

Nhưng Bách Lý Đồ Tô giống như một con trâu điên, trong mắt chỉ có Đại ma đang bị khóa chặt kia, một đường dũng mãnh lao tới, căn bản không có bất cứ ý tứ muốn lùi bước nào! "Ngao đại ca, lao giá xuất thủ hỗ trợ đi, không thể trơ mắt nhìn Bách Lý Đồ Tô đi chịu chết a." Phong Tình Tuyết lập tức truyền âm cho Ngao Tông, thỉnh cầu hắn xuất thủ tương trợ. "Không cần như thế, tùy hắn xông tới đi." Câu trả lời của Ngao Tông lại làm cho Phong Tình Tuyết đại điệt nhãn kính.

"Không đúng!" Phong Tình Tuyết rất nhanh tỉnh táo lại, Ngao Tông đã có thể cho phép, tất nhiên là có suy tính bên trong, e rằng sự thái còn đang trong khả năng kiểm soát.

Đúng như Phong Tình Tuyết nghĩ, Ngao Tông nhìn ra cảnh địa Bách Lý Đồ Tô đang thân xử hiện nay, nếu không để hắn mượn cơ hội này đem sát khí trong cơ thể triệt để tuyên tiết ra ngoài, hoặc là bạo thể mà chết, hoặc là triệt để trở thành khôi lỗi của Phần Tịch Kiếm.

Tại dưới sự gia trì của sát khí cuồn cuộn kia, mỗi một cước của Bách Lý Đồ Tô đạp lên đại địa, đều sẽ dẫn phát một trận chấn chiến mãnh liệt, cùng với đại địa phá toái băng liệt, thanh thế cực độ hãi nhân! "Biết chưởng khống sát khí sao, trong mắt ta xem ra cũng chẳng là gì..." Trên khuôn mặt băng liệt của Tiểu Ngọc phù hiện sắc giễu cợt, chậm rãi thác thủ chưởng, mấy chục sợi dây leo từ quanh thân lan tràn ra cũng giống như trường mâu súc thế đãi phát dựng lên. "Một kích kết quả." Nháy mắt tiếp theo, dưới chân Bách Lý Đồ Tô lan tràn ra mấy chục sợi dây leo trói gô thân thể hắn lại thật chặt, trong nháy mắt hoàn toàn đình chỉ động tác, đồng thời những dây leo giống như phong mang kia hướng các chỗ yếu hại trên thân thể hắn đâm tới, tốc độ cực nhanh dẫn tới phong áp thậm chí chém đứt từng cái cột trụ của lầu các tàn phá nơi đó. "Cút ngay cho ta!" Trong sự phẫn nộ cực độ cùng ảnh hưởng của Phần Tịch Kiếm, Bách Lý Đồ Tô kiệt tận toàn lực dẫn đạo sát khí bộc phát, trong chốc lát hắc sắc sát khí cuồng dũng tựa như một trận phong bạo phợp trời dậy đất, từ quanh thân quét ngang, đem những dây leo tới gần kia trong nháy mắt tồi hủy thành tro tàn, cũng hào không bảo lưu oanh kích về phía Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc hoàn toàn không nghĩ tới Bách Lý Đồ Tô trong loại tình huống sinh tử du quan này lại chọn lựa phương pháp phản kích cực kỳ mãnh liệt như thế, dưới sự thốt bất cập phòng, thân thể hoàn toàn

bị phong bạo sát khí thôn phệ. "Oanh!" Sát na gian, cả con phố đều bị sát khí bộc phát tứ vô kỵ đạn tịch quyển, ngay cả ánh trăng cũng không cách nào xuyên qua tầng tầng hắc sắc mê vụ.

Thực ra tất cả tịnh không duy trì bao lâu, theo sát khí trong cơ thể Bách Lý Đồ Tô dần dần tiêu hao hầu như không còn, hắc vụ cũng dần dần tán đi.

Nhưng khi hắc vụ tán đi, vết tích những kiến trúc kia bị sát khí hủ thực cũng cực kỳ rõ ràng, làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

Nếu không phải tất cả mọi người trên phố hoa đều bị Bách Lý Đồ Tô khiển tán đi, ở trong vụ khí này tất tử vô nghi.

Tại hắc vụ thối lui, Phong Tình Tuyết cùng Tương Linh đảm hàn thò đầu ra từ trong vụ khí.

May mà được Ngao Tông xuất thủ bảo vệ ngay từ đầu, nếu không tuyệt đối không có khả năng hào phát vô thương.

Nhất là Tương Linh tu vi thấp như vậy, tất nhiên sẽ bị xâm thực đến nhục thể băng liệt. "Đa tạ Ngao đại ca..." Tương Linh nắm chặt cánh tay Ngao Tông, khẩn trương đến sắc mặt trắng bệch, căn bản không dám buông tay.

Tại một khắc này nàng rốt cục hiểu được, cho dù tu luyện thành hình người cũng thúy nhược giống như sâu kiến, thậm chí bị một trận chiến đấu lan đến gần cũng đều sẽ tử vong. "Bách Lý Đồ Tô biến thành lợi hại như vậy rồi..." Phong Tình Tuyết nhìn Bách Lý Đồ Tô cách đó không xa vì hao hết tất cả pháp lực mà lung lay sắp đổ, vẻ mặt đầy chấn hám. "Tuy là sức mạnh của Phần Tịch Kiếm, nhưng có thể giá ngự nó mà không bị Phần Tịch Kiếm xâm thực, đây chính là một trong những nguồn suối sức mạnh của hắn." Ngao Tông mặt mang tiếu ý, hắn biết, Bách Lý Đồ Tô đánh cược thắng.

Lúc này, khuôn mặt Bách Lý Đồ Tô trắng bệch, toàn thân không còn nửa điểm khí lực, hôm nay chỉ có thể dựa vào Phần Tịch Kiếm chèo chống thân thể, nhưng ý thức của hắn vẫn thanh minh.

Trong cơ thể không có nửa điểm bị sát khí ảnh hưởng, tại thời khắc mấu chốt đưa ra quyết sách quả nhiên chính xác, cuối cùng Phần Tịch Kiếm đã thua một bậc. "Không sợ bạo thể mà chết sao?" Kiếm linh bị bức trở về trong Phần Tịch Kiếm, không cam lòng chất vấn, lần này thật sự chỉ kém một chút là thành công rồi. "Nói nhảm...

Nếu bạo thể mà chết, ngươi cũng sẽ chết cùng ta, ta thực sự quá lời!" Bách Lý Đồ Tô nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thần sắc lại cực độ phong cuồng. "Lần sau tuyệt đối sẽ không có vận tốt như vậy đâu..." Thanh âm của Phần Tịch Kiếm dần dần biến mất, phong ấn trên thân kiếm lại lần nữa phát huy tác dụng.

Bách Lý Đồ Tô thu hồi Phần Tịch Kiếm, gian nan ngẩng đầu, chỉ thấy hắc sắc vụ khí hoàn nhiễu quanh thân Tiểu Ngọc vẫn chưa tán đi. "Bị ta diệt sát rồi sao?" Bách Lý Đồ Tô nhìn hắc vụ chưa tan kia, trong lòng nhịn không được dâng lên một tia may mắn.

Nhưng giây tiếp theo, hắc vụ tán đi, may mắn cũng theo đó vỡ vụn, thân ảnh kia vẫn sừng sững trước mặt!

Nhưng lúc này Đại ma lại hoàn toàn biến dạng, mỗi một tấc huyết thịt trên thân thể đều bị hủ thực khô khốc như vỏ cây, trên mặt vẻn vẹn chỉ có hai đôi mắt tinh hồng trợn tròn, ẩn chứa sát ý vô cùng vô tận.

Dây leo lan tràn quanh thân toàn bộ đều khô héo điêu tàn, khí tức của hắn cũng trở nên cực độ yếu ớt. "Bách Lý Đồ Tô thành công rồi?!" Phong Tình Tuyết khó có thể tin nhìn một màn trước mắt, đúng như Ngao Tông nói, tu vi tên kia chỉ yếu hơn Tử Dận chân nhân một chút, như vậy Bách Lý Đồ Tô thật sự pháp lực bạo tăng! "Nói đùa!"

Ngao Tông nghe mà liên tục lắc đầu, trong mắt hắn xem ra quả thực là kẻ ngốc nằm mơ. "Thế nhưng..." Phong Tình Tuyết chỉ vào Đại ma thân thể bị hủ thực đến không ra hình dạng, đang muốn nói gì đó, lại không khỏi trừng lớn mắt!

Chỉ thấy thân thể Đại ma đang nhanh chóng bành trướng, biểu bì thân thể cũng từng tấc nứt ra, nương theo sự bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Khí tức của hắn cũng đang nhanh chóng phàn thăng, ngắn ngủi một lát liền viễn viễn siêu việt trước đó! "Khi giao thủ với hắn, e rằng tối đa nó cũng chỉ dùng một thành pháp lực, nếu không ngươi đã sớm chết trong tay nó.

Nói cho cùng, ngay từ đầu nó chỉ cho rằng ngươi thúy nhược không đáng nhắc tới.

Nếu không phải Bách Lý Đồ Tô tuyệt địa phản kích, dùng chút sức mạnh ấy đủ để giết chết các ngươi toàn bộ." Ngao Tông thần sắc đạm nhiên, trong mắt hắn chuyện này quá bình thường.

Nếu nó chết trong tay Bách Lý Đồ Tô, vậy mới gọi là không bình thường! "Vậy phải làm sao..." Phong Tình Tuyết nhịn không được lùi lại mấy bước, tận mắt nhìn thấy, thân thể Đại ma ngắn ngủi một lát liền bành trướng đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Lúc này ngoại mạo của Đại ma quả thực giống như một gốc cổ thụ không có cành lá, biểu bì giống như vỏ cây nứt toác, lại giống vật sống không ngừng khiêu động.

Thân thể hình tựa thân cây, ngắn ngủi một lát bành trướng cao tới vài chục trượng, hoàn toàn biến thành một quái vật khổng lồ cực kỳ kinh người! "Đây là nguyên mạo của hắn..." Bách Lý Đồ Tô thấm thía phát giác uy áp của đối phương, uy hiếp kia cơ hồ làm cho hắn hoàn toàn không cách nào động đậy mảy may, đó là áp chế tuyệt đối về cấp

bậc!

Bách Lý Đồ Tô ban đầu còn tưởng rằng chém giết được Đại ma, nhưng hiện tại xem ra, ý niệm này hoang đường biết bao.

So sánh với hắn lúc này, thật sự cảm thấy mình nhỏ bé như một con sâu kiến.

Đại ma chi thể nhanh chóng bành trướng kia không ngừng sinh trưởng ra cành, lá, hoàn toàn biến thành một cây cổ thụ khổng lồ có thể bao phủ hơn nửa phố hoa, cũng nhanh chóng hấp nạp linh lực trong thiên địa để khai chi tán diệp. "Ba!" Vỏ cây nứt ra, một khuôn mặt dữ tợn hiển hiện trên thân cây, cư cao lâm hạ nhìn chằm chằm Bách Lý Đồ Tô. "Chết...

Chương 807

Chết!" Cành cây to lớn trên thân cây run rẩy, từng phiến lá cây phiêu linh rơi xuống, sau đó hóa thành từng đạo lôi hồ lấp lóe lướt đi, trực chỉ Bách Lý Đồ Tô!

Trong chốc lát, lôi hồ rậm rạp chằng chịt tựa như mưa rơi xuống, Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn bị uy áp của hắn chấn nhiếp, căn bản không kịp tránh né.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo kết giới che chở triển khai quanh thân Bách Lý Đồ Tô, đem hắn hoàn toàn bảo hộ ở trong đó, triệt tiêu toàn bộ lôi hồ. "..." Bách Lý Đồ Tô nhìn kết giới lấy quanh thân làm trung tâm kia khẽ sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Là Ngao Tông vào lúc tính mạng du quan đã kích phát pháp chú che chở! "Lui xuống đi, Bách Lý Đồ Tô." Ngao Tông không biết từ lúc nào đã ở sau lưng hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Ngươi ứng đối không được hắn của hiện tại đâu." "Ta hiểu!" Bách Lý Đồ Tô lôi kéo thân thể cực kỳ trầm trọng lui sang một bên, hắn biết tiếp theo hắn hoàn toàn không cách nào sáp thủ.

Huống chi hắn cũng không còn lực tái chiến.

Ngao Tông đối mặt với Đại ma có thân thể cơ hồ bao phủ nửa cái phố hoa kia, tên kia không biết tự lượng sức mình đem uy áp tứ vô kỵ đạn bao phủ lên người Ngao Tông, nhưng người sau hoàn toàn không hề bị lay động.

Ngay cả Đại ma cũng không hiểu, vì sao một kẻ thoạt nhìn không khác gì phàm nhân lại dám nhìn thẳng hắn như thế? "Xem ra thật sự hết thuốc chữa rồi." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu, trong lòng đã có kết luận.

Về phần Cẩn Nương ở bên cạnh Đại ma, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, e rằng cũng đã bị hắn thôn phệ, thi cốt vô tồn.

Trong lòng hắn thực sự có chút hiếu kỳ, Âu Dương Thiếu Cung rốt cuộc sử dụng chú thuật như thế nào để làm được điểm này? "Cút!" Một đạo dây leo to lớn bổ nhào xuống đầu, tựa hồ muốn đem Ngao Tông đánh thành mảnh vỡ, nhưng vẫn bị hộ thể cương khí nháy mắt cắt nát.

Một khắc này, Đại ma bạo nộ vạn phần, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận việc bị Ngao Tông khiêu khích như thế!

Cơ hồ tất cả cành lá trên thân cây chậm rãi phiêu lạc, nhao nhao hóa thành lôi hồ dày đặc như mưa rào liên tiếp không ngừng đánh xuống, mỗi một đạo lôi hồ bạo tạc đều sẽ khiến đại địa chấn chiến kịch liệt một tiếng!

Những lôi hồ không ngừng bạo tạc kia nhanh chóng lan đến mỗi một ngóc ngách của Giang Đô, cơ hồ đem tất cả kiến trúc nơi nó đi qua oanh kích thành ngói vụn. "Trời ơi!" Đám người Bách Lý Đồ Tô trốn trong kết giới Ngao Tông để lại, nhìn bạo tạc không ngừng nổ vang kia mà lòng đầy chấn hám.

Bách Lý Đồ Tô tự hỏi lòng, xem ra với sức mạnh tối đa của Phần Tịch Kiếm mà hắn vừa phát huy, cũng tuyệt đối không có khả năng tồn hoạt dưới lôi hồ phong bạo này. "Thảo nào pháp lực của Ngao đại ca chỉ yếu hơn Tử Dận chân nhân một chút!" Phong Tình Tuyết nhìn bầu trời bị bạo tạc chiếu sáng như ban ngày kia, vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Nhưng Ngao Tông trí thân tại trung tâm lôi hồ phong bạo lại hào phát vô thương, thậm chí đang chậm rãi tới gần nó. "Dừng lại!" Công kích liên tiếp vẫn không cách nào thương tổn đến Ngao Tông mảy may, Đại ma triệt để bạo nộ, đình chỉ lôi hồ oanh kích, trên tất cả cành

cây đều lấp lóe cầu lôi quang cuồn cuộn, tụ tập thành một cái lôi quang chi cầu cực lớn trên đỉnh tán cây.

Lôi quang chi cầu lấp lóe kia bộc phát ra quang mang cơ hồ có thể so với ánh mặt trời, chiếu sáng nửa bầu trời Giang Đô, vẻn vẹn chỉ dưới uy áp của nó, đại địa liền từng tấc nứt ra, không khí càng trở nên cực độ nóng rực, cơ hồ đủ để thiêu đốt phế phổi. "Sát nghiệp của ngươi quá nặng, ta không thể cho ngươi cơ hội thứ hai." Ngao Tông nhìn lôi quang chi cầu to lớn kia, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Cũng không phải vì sức mạnh Đại ma bộc phát ra, mà là vì hắn sắp chết trong tay mình. "Chết!" Khu thể thân cây to lớn nứt ra, một cánh tay thúy lục sắc thô to quán nhập vào trong lôi cầu kia, chậm rãi rút ra một thanh trường đao mảnh khảnh hoàn toàn do lôi quang ngưng tụ dài đến vài chục mét!

Khi lôi quang trường đao ẩn hiện, linh lực trong thiên địa xao động, trên thiên khung càng không ngừng lấp lóe lôi quang, cuồng phong gào thét, theo trường đao huy động, phong áp duệ lợi đem đại địa cắt chém ra một khe nứt cự uyên sâu hoắm.

Từ trong trường đao kia không ngừng ba động ra lôi quang, liền đem cả phố hoa triệt để san thành bình địa, trên mảnh đại địa này cũng vẻn vẹn chỉ có Ngao Tông có thể đứng thẳng đối trì với nó. "..." Bách Lý Đồ Tô cùng đám người nghẹn họng nhìn trân trối lôi điện trường đao kia, vật này cơ hồ áp chế hồn phách bọn hắn đều đang run rẩy!

Mặc dù không biết uy lực của nó thế nào, nhưng trong lòng đều chỉ có một bản năng, tránh né càng xa càng tốt, nếu không cho dù bị đao phong của nó chạm vào cũng sẽ nháy mắt hôi phi yên diệt.

Từ một khắc này, bọn họ triệt để có nhận thức mới đối với tu vi của Tử Dận chân nhân, ngay cả sức mạnh cường đại như thế đều chỉ yếu hơn Tử Dận chân nhân một chút!

Ngao Tông nhìn tất cả thanh thế to lớn này, lại chỉ thản nhiên chất vấn một câu: "Kiềm lư kỹ cùng (hết vốn liếng) rồi sao?" Lời này vừa nói ra, lửa giận của Đại ma triệt để bị nhen nhóm, từ một khắc này bất cứ chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa, chỉ muốn triệt để chém nát Ngao Tông! "Chết!" Nương theo tiếng gào thét điếc tai nhức óc, cánh tay to lớn kia cầm trường đao mãnh liệt bổ xuống, ở giữa không trung cắt ra một đạo lôi hồ màu tím, ý đồ triệt để đem Ngao Tông nhìn như không đáng nhắc tới kia bổ thành tro bụi.

Tại sát na này, Ngao Tông chậm rãi nhắm hai mắt lại, sau lưng hắn U Minh chi lực tử hắc sắc thăng đằng, tựa như hỏa diễm thiêu đốt vặn vẹo không gian, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, tựa như tiếng đồ sứ vỡ vụn, không gian sau lưng Ngao Tông từng tấc vỡ ra.

Trong khe nứt không gian kia, một con mắt tử hắc sắc to lớn mãnh liệt mở ra, đồng khổng không có bất cứ tình cảm ba động nào nhìn thẳng vào thân thể Đại ma.

Khi con mắt to lớn kia mở ra một khắc, vô luận là đám người Bách Lý Đồ Tô trong thành, hay dân chúng đang run lẩy bẩy ngoài thành, đều trong nháy mắt sát giác được cảm giác hoảng hốt khi hồn phách sắp thoát ly thân thể. "Phanh!" Một trận thanh âm thanh thúy vui tai vang lên, lôi quang trường đao Đại ma sắp bổ xuống kia mãnh liệt đình trệ giữa không trung, tựa hồ tại một khắc này, thời gian triệt để ngừng lại.

Đám người Bách Lý Đồ Tô không cách nào nhìn thẳng mảnh chiến trường này, không thể không cúi đầu nhắm mắt, không dám nhìn con mắt to lớn kia nữa, sợ hãi một khắc sau hồn phách của mình sẽ bị đoạt đi.

Sau khi thời gian đình trệ ngắn ngủi một lát, lôi quang trường đao Đại ma cầm dần dần sụp đổ, hóa thành quang lạp dần dần tán đi, uy

áp của nó cũng sát na gian tiêu thất vô tung vô ảnh.

Lôi quang chi cầu chợt tiêu tán, quang hoa đủ để chiếu sáng nửa bầu trời cũng biến mất, bầu trời lại một lần nữa khôi phục hắc ám, thân thể đình trệ của Đại ma khẽ run rẩy, sau đó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, dần dần sụp đổ!

Những cành lá, chi thể to lớn kia không ngừng tróc ra khỏi thân thể, tịnh dần dần hóa thành tro tàn phiêu tán, thân thể hắn càng dần dần liệt giải băng tháp. "Oanh long!" Thân thể Đại ma gần như che khuất bầu trời trụy đảo trên mặt đất, sau một trận đại địa chấn chiến mãnh liệt, cự thụ đè sập hơn nửa phố hoa ở phía dưới.

Lúc này, thân thể to lớn của Đại ma hào không sinh cơ, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần sụp đổ.

Cũng đồng thời, tử sắc cự nhãn sau lưng Ngao Tông chậm rãi khép kín, lập tức biến mất giữa không trung. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Trước mặt Bách Lý Đồ Tô khôi phục thị tuyến, phóng tầm mắt nhìn tới lại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh ngói vụn đá vụn xúc mục kinh tâm, cùng với thân thể cự ma đảo tháp kia, nhưng uy hiếp trực bức linh hồn kia đã hoàn toàn biến mất. "Kết thúc rồi." Ngao Tông đi tới trước mặt Bách Lý Đồ Tô và mọi người, thản nhiên nói.

Bách Lý Đồ Tô thậm chí không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí đều không thấy Ngao Tông xuất thủ, khi tử hắc sắc cự nhãn kia phù hiện, tất cả đều đã kết thúc.

Bọn họ căn bản không biết, cự nhãn kia là Ngao Tông đem Luân Hồi chi lực cụ hiện hóa tại Nhân giới.

Lấy quyền uy cùng sức mạnh tuyệt đối của Minh Giới chi chủ, đem nó hiện tại nhân gian, bất cứ sinh linh nào bị nhìn thẳng, hồn phách đều sẽ trong nháy mắt bị kéo vào Minh Giới đầu nhập luân hồi.

Không có bất cứ ngoại lệ nào, chỉ cần là sinh vật bắt nguồn từ thế giới này, liền không có khả năng chống cự.

Đại ma lúc này vẻn vẹn chỉ còn lại một cái nhục thân không có hồn phách chèo chống, tự nhiên sẽ chậm rãi sụp đổ, thẳng đến triệt để tiêu thất.

Phần Tịch Kiếm linh tận mắt mắt thấy tất cả, tắc trong lòng đại cảm oản tích, nếu lúc này có thể tránh thoát phong ấn áp chế, đem nhục thân Đại ma thưởng đoạt tới tay, vậy ít nhất cũng có thể khôi phục gần một nửa sức mạnh trước đó.

Đáng tiếc, cũng chỉ có thể nhìn mà than thở. "Gia hỏa này, sẽ không lại trở nên càng cường đại hơn chứ?" Tương Linh nhớ lại Đại ma vừa rồi nhìn như bị bức lên tuyệt lộ lại tiến giai đến trình độ khủng bố như thế, sợ hãi tên này sẽ lại lần nữa trở nên cường đại.

Cho dù thân thể hắn đang dần dần sụp đổ, cũng khó có thể làm cho sự sợ hãi của nàng tiêu giảm. "Yên tâm đi." Ngao Tông nhìn tàn hài Đại ma vỡ vụn ngay cả một nửa ban đầu cũng không bằng kia, thản nhiên nói: "Cỗ tàn hài này cứ lưu lại cho Giang Đô làm bổ thường đi, dù sao thành trì cũng bị tổi hủy đến trình độ này." Trong thân thể loại ma vật này thường thường ẩn chứa năng lượng cực kỳ bàng đại, nhất là loại yêu ma hoàn toàn bảo toàn thân thể chết đi như thế này.

Sức mạnh tàn tồn trong cơ thể sẽ dần dần chuyển hóa thành linh lực cho một khu vực, cuối cùng làm cho nhân loại trong thành thị được lợi ích không nhỏ.

Dưới sự hun đúc của linh lực nồng nặc như thế, tất nhiên sẽ diên niên ích thọ thậm chí thân cường thể tráng, đủ có thể ảnh hưởng trăm năm trở lên.

Thành trì của những người này bị Đại ma phá hoại đến trình độ như thế, miễn cưỡng coi như làm một chút đền bù đi.

Chương 808

Phong Tình Tuyết thì làm không biết mệt thu thập những cành lá tàn hài tán lạc trên mặt đất kia, phải biết ma vật cường đại như thế, tàn hài thân thể của nó cũng sẽ trở thành dược liệu luyện khí cực tốt. "Bất quá, không lan đến gần phàm nhân cũng là chuyện tốt." Bách Lý Đồ Tô thở phào nhẹ nhõm.

Ngao Tông thần sắc phức tạp nhìn tàn hài Đại ma, hắn biết Cẩn Nương e rằng đã bị Đại ma thất khống thôn phệ, không còn tồn tại nữa.

Thủ đoạn của Âu Dương Thiếu Cung cũng xác thực ngoan độc, nếu không phải hành vi của Bách Lý Đồ Tô tại thời điểm đó vượt xa dự liệu của hắn, e rằng cũng đã sớm bị giết chết, trở thành một nhân chứng vĩnh viễn ngậm miệng. "Đi thôi, tiếp theo nên đi tìm Âu Dương Thiếu Cung tính sổ, tên kia cũng nên trả nợ máu." Lúc này, chân trời nổi lên màu bụng cá trắng, đám người Ngao Tông rời khỏi Giang Đô ngay trước khi thanh thần buông xuống.

Mặc dù hơn nửa Giang Đô biến thành phế tích, nhưng được lợi nhờ việc Ngao Tông trước đó đặc địa giải tán tất cả bách tính, cả tòa thành thị hoàn toàn không có bất cứ một người nào bị thương.

Mãi đến khi trời sáng, những phàm nhân ngoài thành kia xác định trong thành thị không còn thanh âm tranh đấu, mới dám cẩn thận từng li từng tí tiến vào thành.

Khi tận mắt nhìn thấy thân thể tàn phá của Đại ma, cơ hồ chấn hám đến tột đỉnh!

Trước đó bọn họ hoài nghi có phải có thần tiên khai chiến trong thành trì hay không, hiện tại nhìn thấy thân thể lớn như vậy, lập tức

nhận định là thần tiên đang chém giết yêu ma trong thành, nhất thời đám người thế mà túc mục kính ngưỡng đối với trận giao chiến phát sinh trong thành tối hôm qua. "Nhất định là Thiên thần đang bảo hộ chúng ta a!" "Thảo nào tối hôm qua ta cảm thấy mạc danh kỳ diệu bị khống chế thân thể đi ra khỏi thành, thì ra là những Thiên thần kia không muốn chúng ta bị lan đến gần." "Thật đúng là phúc chỉ của chúng ta..." Nhất thời, ngôn ngữ cảm ơn của dân chúng Giang Đô vang lên hết đợt này đến đợt khác, sự sợ hãi trong lòng cũng hoàn toàn tiêu lui.

Tự cho là được Thiên thần bảo hộ, từ nay về sau Giang Đô nhất định phúc chỉ đầy nhà! ...

Trong khi dân chúng Giang Đô đang hoan khánh, đám người Ngao Tông lại lần nữa lên đường đi tới Thanh Ngọc Đàn.

Như Phong Tình Tuyết nói, Thanh Ngọc Đàn thập phần kỳ quái, trong thất tông môn, đây là nơi duy nhất không công khai vị trí tông môn với thế gian.

Cho đến ngày nay, vẫn không có ai biết vị trí cụ thể của Thanh Ngọc Đàn rốt cuộc ở nơi nào, vẻn vẹn chỉ có thể từ một ít truyền văn trên giang hồ phán đoán ra một chút dấu vết. "Nếu những truyền văn giang hồ kia là thật, vậy chúng ta hẳn là có thể tìm thấy Thanh Ngọc Đàn ở Bắc Quỳnh Sơn.

Bất quá nghe nói Thanh Ngọc Đàn có hộ pháp trận thập phần lợi hại, từng có môn phái đi tới Bắc Quỳnh Sơn tìm thù, kết quả cả môn phái toàn bộ đều chết ở Bắc Quỳnh Sơn, ngay cả đại môn Thanh Ngọc Đàn cũng chưa vào được." Trên đường đi, Phong Tình Tuyết đem những tình báo này báo lại đầy đủ cho mọi người. "Bắc Quỳnh Sơn?

Ta hình như từng nghe mẫu thân nói...

Nơi đó vào thời kỳ thượng cổ chúng thần cùng nhân loại cộng tồn,

tựa hồ là nơi khởi nguồn của Thiên thần?" Bách Lý Đồ Tô có chút không quá xác định nói. "Thiên thần nguyên chi địa?

Có thể giảng một chút về đầu đuôi câu chuyện không?" Ngao Tông sinh ra hứng thú với cái tên này. "Đương nhiên!" Bách Lý Đồ Tô tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Căn cứ nhân giới lưu truyền, vào thời viễn cổ, trên đại địa không có bất cứ sinh linh nào tồn tại, vẻn vẹn chỉ có một Cự nhân thân thể cao lớn cơ hồ có thể đưa tay chạm tới đỉnh trời.

Cự nhân vô niệm vô thức, bôn tẩu khắp thiên địa một cách không mục đích suốt mấy vạn năm, sau đó liền hao hết tất cả thể lực, dựa vào Bắc Quỳnh Sơn mà lực kiệt bỏ mình." Sau khi người khổng lồ chết đi, nhục thân không hề hủ lạn, ngược lại từ các bộ phận trên cơ thể bắt đầu đản sinh ra những sinh linh mới.

Đầu lâu của hắn tại đỉnh Bắc Quỳnh Sơn hóa thành chúng thần pháp lực cường đại, có thể chưởng khống thế gian vạn vật; thân thể thì hóa thành phàm nhân tầm thường chốn nhân gian; tứ chi và đôi chân lại hóa thành phi cầm tẩu thú.

Như vậy, chúng thiên thần ngay từ khi đản sinh liền sở hữu quyền chưởng khống đối với vạn vật thế gian, thống trị và bảo hộ phàm nhân; phàm nhân lại thống ngự phi cầm tẩu thú, tạo nên trật tự sơ khai nhất của thế giới.

Đầu lâu người khổng lồ tại Bắc Quỳnh Sơn huyễn hóa thành nơi cư ngụ của chúng thần, tự nhiên cũng được phàm nhân trong thiên địa tôn làm thánh địa, chúng thần cũng tụ tập tại đây để thống trị nhân loại.

Cho đến khi thiên thần rời khỏi nhân gian, chúng thần đã thi triển mê vụ nồng đậm tại đỉnh Bắc Quỳnh Sơn để ngăn cản phàm nhân tiến vào.

Nhân gian có lời đồn rằng, những thiên thần kia sẽ không bao giờ quay lại trần thế, cũng không trở về đỉnh Bắc Quỳnh Sơn nữa, nhưng phàm nhân trên mặt đất vẫn không dám liều chết xông vào, vẫn tôn nơi này làm thánh địa triều bái cho đến ngày nay.

Thế nhưng không phải ai cũng có thể giữ vững lòng kính trọng đó.

Theo thời gian, người sử dụng công pháp thiên thần di lưu lại để tu hành ngày càng nhiều, dần dần xuất hiện những kẻ mang dã tâm thí đồ muốn vượt qua chướng ngại mà chúng thần để lại.

Vô số tu hành giả cho rằng, thiên thần khi rời đi nhất định đã để lại thần khí và công pháp cường đại khó có thể tưởng tượng tại đỉnh Bắc Quỳnh Sơn.

Nếu có thể đoạt được, thậm chí có thể tu luyện thành tu vi tiếp cận thiên thần.

Dưới sự thúc đẩy của ý niệm này, đông đảo tu hành giả bắt đầu tiến về Bắc Quỳnh Sơn.

Nhưng kết quả không có ngoại lệ, tất cả những kẻ dám xông vào mê vụ đều không thể trở về.

Nhiều người không cam tâm dừng bước tại đây, liền chọn cách ở lại trên núi tu hành, khát vọng có một ngày tu luyện đến trình độ có thể xung kích đỉnh núi.

Lâu ngày, những tu hành giả lưu lại Bắc Quỳnh Sơn liền tụ tập cùng một chỗ, mỗi người tự tổ chức môn phái, thôn tính công sát lẫn nhau, cuối cùng triệt để chỉnh hợp thành một môn phái tên là Thanh Ngọc Đàn.

Đây chính là tất cả lai lịch về Thanh Ngọc Đàn mà Phong Tình Tuyết kể cho Ngao Tông.

Bách Lý Đồ Tô nhịn không được xen vào nói: “Ta từng nghe mẫu

thân kể, Thanh Ngọc Đàn có thể phát triển lớn mạnh trở thành một trong bảy tông môn lớn, có lẽ là do đã đạt được một số bảo vật chúng thần để lại trong Bắc Quỳnh Sơn." "Nếu đã như vậy, vì sao không có ai đi Bắc Quỳnh Sơn để tranh đoạt chứ, nếu quả thật có nhiều chỗ tốt như thế?" Tương Linh nhịn không được thắc mắc.

Phong Tình Tuyết giải thích: "Đâu có dễ dàng như vậy.

Thanh Ngọc Đàn đã chiếm cứ Bắc Quỳnh Sơn thì sẽ kiệt lực ngăn cản bất luận kẻ nào tới gần, phòng ngừa có người tranh đoạt với bọn họ.

Nhìn như vậy, cái nhìn của Hưu Ninh tiền bối có lẽ là thật, bọn họ cũng không muốn chia sẻ hết thảy những gì đạt được trong núi với người ngoài." Nghe xong những lời này, trong lòng Ngao Tông đã có định luận, Thanh Ngọc Đàn cực đại khả năng đang ở Bắc Quỳnh Sơn.

"Lên đường đi!" Nơi Bắc Quỳnh Sơn tọa lạc cách địa giới sinh hoạt của nhân loại vô cùng xa xôi, nơi đó hoành tráng vượt qua nơi tụ tập của Yêu tộc, thậm chí ngăn cách bởi một vùng biển cực kỳ to lớn.

"Cũng quá lớn rồi..." Bách Lý Đồ Tô nhìn mặt biển mênh mông vô bờ kia, trên vùng biển này căn bản không nhìn thấy một hòn đảo nào, phóng tầm mắt nhìn về nơi xa chỉ có một màn sương mù mịt mờ.

Phải biết rằng, bọn họ căn bản không pháp kiên trì phi hành trong thời gian dài, luôn phải tạm thời hạ cánh nghỉ ngơi, nhưng trên mặt biển căn bản không có cơ hội như vậy.

Căn bản không biết từ nơi này bay đến Bắc Quỳnh Sơn cần tốn bao nhiêu thời gian, nếu trong lúc đó không tìm được nơi đặt chân liên tục, thì căn bản không có khả năng đến nơi.

"Vấn đề không lớn." Ngao Tông quét mắt một cái, đại thủ vung lên, một chiếc thuyền buồm tạo hình cổ phác liền phù hiện trên mặt

biển.

Thuyền buồm thoạt nhìn cũng không có gì đặc thù, nhưng đám người lập tức phát giác bên trong bố trí pháp trận khu động nó vận hành, với thể lượng của chiếc thuyền này, dung nạp bốn người là dư xài.

"Ta lúc rảnh rỗi tùy tay nặn ra chơi thôi, không ngờ lần này lại phái thượng dụng tràng, bằng vào cái này để đến Bắc Quỳnh Sơn hẳn là không thành vấn đề." Ngao Tông cười nhạt nói.

"Oa..." Đám người hiếu kỳ nhảy lên thuyền, tứ hạ đánh giá kết cấu bên trong, Phong Tình Tuyết có chút lo lắng: "Ngao đại ca, pháp trận này cần bao lâu thì bổ sung linh thạch một lần?

Linh thạch trên người ta e là không đủ độ hải." Ngao Tông thản nhiên nói: "Căn bản không cần bổ sung linh thạch, pháp trận có thể tự động hấp thu linh lực trong thiên địa hóa thành của mình, cho dù muốn hàng hành trên mặt biển cả một đời cũng sẽ không dừng lại." "Quá tốt rồi!" Đám người tổng coi như yên tâm, một chuyện phiền toái như vậy lại bị giải quyết dễ dàng!

Sau khi lên thuyền, Phong Tình Tuyết đem phương vị đại khái đi Bắc Quỳnh Sơn ghi chép vào trong pháp trận.

Dưới sự điều khiển của Ngao Tông, thuyền buồm tức khắc toàn tốc vận hành, trong chốc lát như mũi tên rời cung lao vút về phía vùng biển.

"Thật nhanh!" Tốc độ cực nhanh khiến mọi người không khỏi tắc lưỡi, thậm chí ngay cả tốc độ phi hành cũng không cách nào so sánh!

Nếu đã như vậy, không cần phí tâm phí lực tu hành cũng tiết kiệm được lượng lớn thời gian, Bách Lý Đồ Tô trước tiên liền chạy đi đả tọa tĩnh tu, giờ khắc này phải tranh thủ từng phút từng giây để tu vi

mau chóng tăng lên.

Tương Linh và Phong Tình Tuyết hai người thì rảnh rỗi, tự mình ở một bên lật xem một số điển tịch mà Phong Tình Tuyết đã phá dịch.

"Thì ra là thế!" Tương Linh buông điển tịch trong tay xuống, bừng tỉnh đại ngộ, "Vào thời kỳ thượng cổ chúng thần, Bắc Quỳnh Sơn và đại lục là liên kết với nhau a!" "Đương nhiên!

Chương 809

Nếu không muội cho rằng trên thế giới này sẽ đột nhiên xuất hiện vùng biển rộng lớn như thế sao, thậm chí trong biển ngay cả một sinh mệnh, một cái hải đảo cũng không có." Phong Tình Tuyết đầu cũng không ngẩng nói.

"Không có sinh mệnh?" Ngao Tông nghe vậy lược hiển kinh ngạc, tức khắc triển khai thần thức bao phủ vùng biển này, lại phát hiện quả nhiên giống như Phong Tình Tuyết nói, vùng biển này hoàn toàn là một vùng đất chết, trong biển không có lấy một con cá bơi!

Thực sự quá hoang đường, biển cả rộng lớn hơn cả đại lục lại không có một sinh mệnh nào, có thể thấy nơi này xác thực là bị sức mạnh cường đại ngạnh sinh sinh sáng tạo ra.

"Những thượng cổ chúng thần kia ngăn cách hải vực, đem Bắc Quỳnh Sơn phân ly ra, chẳng lẽ là vì phòng ngừa có phàm nhân đến Bắc Quỳnh Sơn?" Ngao Tông như có điều suy nghĩ.

"Đương nhiên rồi!

Bất quá chúng thần lo nghĩ cũng không lâu dài, lúc trước khi rời khỏi Nhân giới, trong nhân loại chỉ có những tu hành giả tu vi cực kỳ thiển bạc, căn bản không có bất kỳ năng lực nào vượt qua hải vực." "Nhưng chúng thần vạn lần không ngờ, vật đổi sao dời, trong tộc quần nhân loại lại xuất hiện nhiều tu hành giả có thể vượt qua lạch trời này." Khi nói, sự kính sợ trong thần sắc Phong Tình Tuyết đã giảm đi vài phần.

Càng nghiên cứu những cổ tịch này, càng phát giác viễn cổ chúng thần cũng không phải không gì không làm được, ít nhất từ những gì nhìn thấy, bọn họ cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết.

“Cũng không thể nói như vậy, chúng thần có thể chưởng khống hết thảy trên thế giới này mà, vậy hẳn là cũng sớm dự đoán được nhân loại sẽ biến thành bộ dáng hôm nay a.” Tương Linh khó hiểu.

Phong Tình Tuyết nghiêm túc cân nhắc câu nói của Tương Linh một lát, mới có chút do dự trả lời: “Có lẽ, người đời chưa từng nghĩ tới, cái gọi là chúng thần, chỉ là những sinh linh cường đại hơn nhân loại một chút mà thôi, về bản chất, bọn họ vẫn không có siêu thoát mảnh thiên địa này, bị luân hồi trói buộc?” Tương Linh nghe đến mơ hồ, nhíu mày hồi lâu.

“Cũng có thể, liên quan đến sự đản sinh của sinh linh, bản thân nó chỉ là một trò lừa bịp mà thôi.” Lúc này Ngao Tông lại mở miệng, dùng phương thức càng thêm dễ hiểu để giải đọc: “Có lẽ vào thời kỳ viễn cổ, chúng thần và nhân loại nguyên bản là cùng một chủng tộc.

Chỉ là một bộ phận nhân loại trong tộc quần đó đã tham ngộ được pháp môn tu luyện, bằng vào linh khí và tài nguyên được trời ưu ái thời viễn cổ, tu luyện đến mức tồn tại cường đại như thần linh trong mắt phàm nhân.” “Cũng từ lúc đó, chúng thần lũng đoạn tất cả phương pháp có thể tu luyện, cũng biên tạo ra lời nói dối về một người khổng lồ sáng thế đối với phàm nhân, để phàm nhân đều cho rằng thần linh thống trị phàm nhân là lẽ đương nhiên, tiến hành thần phục.

Căn bản không phải thần linh toàn tri toàn năng, chỉ bất quá là những phàm nhân tu luyện sớm nhất mà thôi!” Lời này vừa nói ra, Tương Linh và Phong Tình Tuyết lập tức đại vi chấn động, cho dù là Phong Tình Tuyết cũng không dám đưa ra kết luận như vậy!

Ngao Tông chu du các thế giới, sớm đã minh bạch, tại bất kỳ một giới nào khi thiên địa đản sinh, thế gian vạn vật sinh linh đều hoàn toàn bình đẳng, không có bất kỳ sự vật nào vừa sinh ra đã lý nên thống

trị thế giới.

Cho dù là bất kỳ Minh Giới Chi Chủ nào, cũng đều là sau khi đoạt được bản nguyên Minh Giới mới đạt được địa vị đẳng cấp kia, chính như một câu nói phàm nhân thường nói nhất: Thiên hạ người có tài mới chiếm được!

"Cái này, ta cũng không thể xác định..." Thần sắc Phong Tình Tuyết có chút khẩn trương, từ nhỏ nàng nghe truyền thuyết chúng thần mà lớn lên, sự kính sợ đối với chúng thần cũng thâm căn cố đế, bây giờ Ngao Tông một lời thực sự có chút điên đảo nhận thức đối với Cổ Thần.

Tương Linh thậm chí bắt đầu mạc danh sợ hãi, nếu bất kính thần linh, có thể bị thiên phạt hay không?

Nhưng hiển nhiên sự lo lắng của các nàng là dư thừa.

"Ta đảo cảm thấy...

Ngao đại ca nói, có lẽ thật sự là một khả năng có thể tưởng tượng, bởi vì kể từ sau khi chúng thần rời khỏi mặt đất, dường như không còn nghe thấy cái gọi là thần tích nữa." "Nếu như thật sự không gì không làm được, có thể tùy ý chưởng khống thiên địa, vậy thì tại Thiên giới hẳn là cũng sẽ dễ dàng khống chế Nhân giới chứ..." Phong Tình Tuyết nhíu mày tư khảo, ẩn ước cảm thấy, khả năng mà Ngao Tông nói dường như lớn hơn một chút.

Ngao Tông chỉ mỉm cười, cũng không giải thích nhiều, chỉ chậm rãi đi ra khỏi khoang thuyền lên boong tàu, nhìn về vùng biển này.

Lúc này, trên không mặt biển có tầng tầng mây đen dày đặc, trong đó không ngừng có sấm sét giáng xuống oanh kích mặt biển, hiển nhiên là thủ đoạn ngăn cản tu hành giả khác tới gần Bắc Quỳnh Sơn.

Uy lực của những sấm sét này cũng không thấp, nhưng thuyền

buồm có pháp lực của Ngao Tông gia trì, căn bản sẽ không bị thương tổn mảy may.

Nếu là một số tu hành giả tu vi cường đại, tất nhiên cũng đồng dạng có thể dựa vào pháp lực của mình để vượt qua vùng sấm sét này.

Như vậy, Ngao Tông càng thêm xác định suy đoán trước đó, chúng thần cố ý trở ngại phàm nhân tiến vào Bắc Quỳnh Sơn.

Thần minh càng hư ngụy, càng sợ hãi bị người tín ngưỡng phát hiện ra bộ mặt thật, bởi vì một khi bị phát hiện thì hết thảy lời nói đều sẽ bị xem là lời nói dối.

"Bất luận ở thế giới nào, đạo lý đều như thế." Ngao Tông nhìn vùng biển rộng lớn, trong lòng thoáng trầm tư, đã lâu không có trầm tư mà không bị ngoại giới can nhiễu như vậy.

"Hắc hắc, bái kiến tiền bối!" Bỗng nhiên, một âm thanh mạnh mẽ truyền vào tai, Ngao Tông thu hồi suy nghĩ, phóng mắt nhìn về phía phụ cận căn bản không thấy bất kỳ ai, chỉ có sấm sét tàn phá bừa bãi không ngừng từ trên không giáng xuống.

Nhưng Ngao Tông rất nhanh liền biết, nguồn gốc thanh âm ở đâu.

"Kiếm linh Phần Tịch, xem ra bản sự của ngươi so với trước kia đã tăng lên không ít a." Ngao Tông thản nhiên nói.

Chính là kiếm linh Phần Tịch vượt qua phong ấn, trực tiếp giao lưu với ý thức hải của Ngao Tông, từ đó có thể thấy được kiếm linh Phần Tịch xác thực cường đại hơn trước kia rất nhiều.

"Tiền bối, thủ đoạn của ngài thật tốt, ta bây giờ cũng chỉ có thể làm ý thức ngoại phóng, muốn trùng phá phong ấn thì vẫn không cách nào làm được." Trong lời nói của Phần Tịch kiếm mang theo chút đắc ý khiến người ta chán ghét.

Ngao Tông cười, "Yên tâm, cho dù tu vi của ngươi có tăng lên gấp mấy trăm lần, cũng không có khả năng trùng phá phong ấn của ta.

Ta là cố ý lưu lại chút sơ hở trong phong ấn, để ý thức của ngươi có thể lưu chuyển ra ngoại giới." Lời này vừa nói ra, vẻ dương dương đắc ý của Phần Tịch kiếm lập tức tiêu thất, túc túc trầm mặc một lát, mới không cam lòng hỏi: "Vì sao cố ý lưu lại sơ hở cho ta?" "Giống như loại ngu xuẩn có dã tâm như ngươi, nếu tìm được sơ hở như vậy nhất định sẽ tìm mọi cách cổ hoặc Bách Lý Đồ Tô, vừa vặn cũng để hắn mượn cơ hội này hảo hảo ma luyện tâm tính, biết được sự nguy hiểm của ngươi." Đến lúc này, Phần Tịch kiếm mới hiểu được, hắn đã bị Ngao Tông triệt đầu triệt đuôi tính toán từng bước!

"Bất quá, nói cũng đúng...

Dù sao giống như đại năng giả như ngài, nhất định đã du lịch không ít thế giới, đối phó loại lâu la như ta là chuyện dễ như trở bàn tay!" Thanh âm của kiếm linh Phần Tịch bỗng nhiên trở nên cung kính.

"Biết ta là người ngoài thế giới?

Có ý tứ!" Ngao Tông nghe thấy lời này không khỏi cười một tiếng, tên này lại có thể nhìn ra lai lịch của hắn.

"Không dám giấu diếm tiền bối...

Linh trí của ta tuy rằng vừa mới đản sinh, nhưng ký ức mấy ngàn năm trước vẫn lưu lại trong Phần Tịch Kiếm.

Tuy rằng ta chưa thấy tiền bối toàn lực ứng phó, nhưng sức mạnh chân chính của ngài, viễn thắng những kẻ gọi là Cổ Thần mà ta từng thấy kia, so với ngài, bọn chúng ngay cả cái rắm cũng không bằng!" Lời nói của Phần Tịch Kiếm mang theo sự khinh miệt, hiển nhiên vẫn còn ghi hận trong lòng đối với Cổ Thần đã phong ấn nó mấy ngàn năm trước.

“Giống như tồn tại cường đại như ngài, lại chưa từng xuất hiện từ khi thiên địa đản sinh đến nay, cho nên ngoại trừ là người từ thế giới bên ngoài, ta không nghĩ ra giải thích nào hợp lý hơn.” Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng không phủ nhận sự thật này, “Xem ra ký ức ngươi lưu lại còn có chút giá trị.

Nói đi, ngươi muốn biểu đạt cái gì?” Kiếm linh Phần Tịch không kịp chờ đợi nói: “Ta không biết ngài đến thế giới này có ý đồ gì, nhưng nếu ngài cần người giúp đỡ, Bách Lý Đồ Tô căn bản không đủ nhìn, chỉ biết liên lụy ngài, nhưng ta thì không giống.” “Chỉ cần ngài để cho ta chiếm cứ nhục thân Bách Lý Đồ Tô, ta sẽ từ từ khôi phục sức mạnh thời kỳ toàn thịnh, lúc đó ta sẽ toàn lực ứng phó giúp đỡ ngài!” Ngao Tông thầm nghĩ quả nhiên, tên này nói nhảm nửa ngày, cũng chỉ vì cái mục đích này.

“Ngươi không phải là cho rằng, ta cần người khác giúp đỡ chứ?” Ngữ khí Ngao Tông giống như đang trào phúng một kẻ ngốc, “Cho dù ngươi liều mạng, cũng không có khả năng giúp được ta.

Phần Tịch Kiếm ở thế giới này được xem là chí bảo uy lực cường đại, nhưng đối với ta ngay cả đồ chơi để tiểu đả tiểu nháo cũng không bằng!” Phần Tịch Kiếm có chút nóng nảy, “Đó là ngài chưa thấy pháp lực chân chính của ta, ta bảo đảm, nếu ta có thể trở lại đỉnh phong, cho dù là chúng thần cũng không đáng để lo!” Ngao Tông lười tiếp tục nghe hắn nói nhảm, trực tiếp đem hắn đá ra khỏi ý thức hải của mình, cái tên ngu xuẩn tự cho là đúng này căn bản không làm rõ được địa vị và tình cảnh của bản thân.

Bất quá, điều khiến Ngao Tông có chút để ý là ký ức mà kiếm linh Phần Tịch sở hữu, có lẽ có thể giải thích bộ mặt thật của những thượng cổ chúng thần kia...

Đồng thời khắc này, ở một đầu khác của hải vực rộng lớn vô tận,

trên một hòn đảo cực lớn.

Hòn đảo này mặc dù diện tích không cách nào so sánh với đại lục, nhưng trên đảo lại có một ngọn núi cao chọc trời, thế gian khó có ngọn núi nào so sánh được độ cao với nó.

Ngọn núi này chính là nơi khởi nguồn của chúng thần - Bắc Quỳnh Sơn.

Đỉnh núi bị yên vụ nồng đậm lượn lờ, chỉ có sườn núi mới có thể thoát khỏi những sương mù dày đặc kia.

Thanh Ngọc Đàn chính là thiết lập tại sườn núi Bắc Quỳnh Sơn.

Hôm nay, Thanh Ngọc Đàn đón một vị khách nhân có thân phận tương đối đặc thù, người nghênh tiếp vị khách này chính là Đàn chủ Thanh Ngọc Đàn - Đường Vô Tướng.

Đường Vô Tướng đã tĩnh tọa hồi lâu trong đại đường, mãi cho đến khi cửa lớn đại đường được chậm rãi mở ra, mấy tên đệ tử dẫn theo một người trẻ tuổi đi vào.

Vị người trẻ tuổi này đội đấu lạp che khuất dung mạo, toàn thân trên dưới mạc danh tản ra một trận khí tức khiến người ta khó chịu.

"Đã về rồi, sự tình làm thỏa đáng chưa?" Đường Vô Tướng nhìn thấy người trẻ tuổi thì lập tức phát vấn.

"Đương nhiên, đã là ta đích thân xuất thủ, sự tình nhất định phải làm thỏa." Người trẻ tuổi lạnh lùng trả lời.

"Để cho ta xem!" Thanh âm Đường Vô Tướng rõ ràng có chút cấp xúc.

Người trẻ tuổi kia chậm rãi ngẩng đầu, tịnh không có bộc lộ ra dung mạo của mình, nhưng lại để cho Đường Vô Tướng nhìn thấy mặt hắn: "Trước tiên cho những tên tiểu tư này lui xuống." "Ngươi!"

Lời này vừa nói ra, mấy người trong đại đường lập tức hiện rõ vẻ giận dữ!

Trong đó có cả thủ tịch đệ tử, cũng có trưởng lão địa vị cực cao, vậy mà trong miệng hắn toàn bộ biến thành tiểu tư!

Chương 810

Ngay khi bọn họ vừa muốn phát nan, Đường Vô Tướng lại ra lệnh một tiếng: "Đều lui xuống hết đi." "Đàn chủ..." Đám người không khỏi kinh ngạc, Đàn chủ sao lại dễ dàng nghe lời người này như vậy?

"Đừng để ta lặp lại lần thứ hai, còn không mau cút!" Ngữ khí Đường Vô Tướng rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Như vậy, bọn họ một lát cũng không dám trì hoãn, dù không cam lòng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn khom người lui ra, chỉ là lúc gần đi mỗi người nhìn về phía người trẻ tuổi đều mang theo ý vị bất thiện.

Cho đến khi người cuối cùng rời đi, Đường Vô Tướng ra hiệu cho người trẻ tuổi ngồi xuống, "Đừng để ta chờ quá lâu." "Đương nhiên." Người trẻ tuổi cũng không ngồi xuống, chỉ tháo đấu lạp xuống, một khuôn mặt lãnh đạm mang theo tà khí xuất hiện trước mặt Đường Vô Tướng.

"Âu Dương Thiếu Cung, xem ra chuyến đi này tu vi cũng tăng lên không ít, thôn phệ không ít hồn phách a?" Đường Vô Tướng nhìn mặt người trẻ tuổi, trong lời nói mang theo chút ý vị trào phúng.

Người trước mắt này, chính là Âu Dương Thiếu Cung mà Bách Lý Đồ Tô muốn tìm kiếm.

Nhưng Âu Dương Thiếu Cung lúc này so với lúc gặp ở Cầm Xuyên thì một trời một vực, không chỉ tu vi tăng vọt, thậm chí ngay cả khí tức cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Trên người hắn hoàn toàn không có khí tức nhân tộc nên có, thay vào đó là sát khí cực nặng, dường như cả người đều biến thành nguồn gốc của sát khí.

Âu Dương Thiếu Cung không trả lời, từ trong ngực lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra cho Đường Vô Tướng xem.

Một trận vụ khí màu đen từ trong hộp tán ra, Đường Vô Tướng không khỏi trừng lớn song mục, thứ trong cái hộp kia chính là thứ hắn ngày nhớ đêm mong!

Chỉ thấy một đoàn cầu thể màu đen đang không ngừng ba động sát khí lượn lờ, dù chỉ hít vào một phần, Đường Vô Tướng cũng sẽ cảm thấy trong phổi ẩn ẩn đau nhức.

Nhưng hắn cũng không để ý, bởi vì đây là biểu hiện của sát khí tinh thuần đến cực hạn, ý nghĩa những sát khí này bắt nguồn từ bản thể Phần Tịch Kiếm!

Không sai, cái hạt châu màu đen này chính là Kiếm linh Phần Tịch.

"Đưa cho ta..." Hai tay Đường Vô Tướng run rẩy muốn đi đón lấy Kiếm linh Phần Tịch, nhưng Âu Dương Thiếu Cung lại lập tức thu tay về, căn bản không có ý tứ muốn giao nó cho Đường Vô Tướng.

"Ngươi muốn làm gì?" Thần sắc Đường Vô Tướng lập tức âm trầm, "Đừng quên ước định trước đó của ta, hậu quả kia ngươi e là gánh không nổi!" "Ta đương nhiên không quên.

Ngươi dùng người nhà Âu Dương gia hiếp bức ta đi tìm Kiếm linh Phần Tịch, một điểm này ta nhớ rõ ràng rành mạch." Âu Dương Thiếu Cung cười âm sâm, "Món nợ này ta vẫn luôn ghi nhớ a." "Biết là tốt, bất luận là ta hay ngươi, e rằng đều không nguyện ý nhìn thấy người nhà của ngươi có bất kỳ sơ thất nào, đem đồ vật giao cho ta thì tốt cho cả hai." Trong lời nói của Đường Vô Tướng ẩn ước có một tia nộ ý, lời nói của hắn không còn là thương lượng, mà gần như ra lệnh.

"Tốt cho cả hai?

Ta đảo không cảm thấy như vậy.

Nếu ngươi muốn giết người nhà Âu Dương gia, cứ việc động thủ là được, đối với ta vô dụng." Âu Dương Thiếu Cung ngữ xuất kinh nhân.

"Cái gì?!" Đường Vô Tướng nghe vậy đại vi kinh ngạc, tên này lúc này so với cái Âu Dương Thiếu Cung vì bảo hộ người nhà mà không tiếc bị tùy ý sai khiến, gần như ném đi tính mạng lúc trước quả thực như hai người khác nhau!

"Đừng giả điếc nữa." Âu Dương Thiếu Cung đem Kiếm linh Phần Tịch thu vào trong ngực, lạnh lùng nói: "Hiện tại, đổi lại ta cho ngươi một cơ hội sống sót.

Đem pháp môn luyện hóa Kiếm linh Phần Tịch giao cho ta, ta có thể chỉ phế bỏ tu vi của ngươi, bảo trụ một mạng." Đường Vô Tướng quả thực như nghe được một câu chuyện cười lớn bằng trời, tên này lúc này lại đang uy hiếp tính mệnh của hắn.

"Tốt a!

Xem ra ngươi rời khỏi Thanh Ngọc Đàn một đoạn thời gian, tưởng rằng chút tu vi tinh tiến đó có thể thiên hạ vô địch rồi?

Ta thật muốn xem ngươi làm thế nào lấy tính mệnh của ta!" Đường Vô Tướng giận quá hóa cười, khí thế bàng bạc quanh thân bộc phát ra, như sóng biển thao thao bất tuyệt áp chế về phía Âu Dương Thiếu Cung!

Nhiên Âu Dương Thiếu Cung tịnh không giống như tưởng tượng trong nháy mắt bị khí thế áp đảo, ngược lại hắc sắc sát khí quanh thân trục tiệm lan tràn, nhẹ nhàng ngăn cản sự áp chế khí thế kia.

Đường Vô Tướng không thể không lần nữa thẩm thị Âu Dương Thiếu Cung trước mắt, xác định tên này trong mắt hắn vẫn là tu vi không đáng nhắc tới kia.

“Sau khi ta tự tay giết ngươi, sẽ đem người nhà Âu Dương gia và ngươi chôn cùng một chỗ, không cần cảm ơn ta, coi như ban thưởng vì ngươi tìm về Kiếm linh Phần Tịch!” Đường Vô Tướng hội tụ linh lực trong lòng bàn tay, ngay khi chuẩn bị dùng một chiêu khiến Âu Dương Thiếu Cung hình thần câu diệt, lại bỗng nhiên phát giác thân thể của mình phảng phất như bị ngọn núi cao vạn trượng đè lên, cực kỳ trầm trọng!

Thậm chí pháp lực vận hành trong cơ thể cũng bắt đầu dần dần đình trệ, hắn rất nhanh kinh khủng phát hiện pháp lực đã bị cấm chế!

“Không biết là vị tiền bối cao nhân nào xuất thủ?

Ân oán giữa ta và Âu Dương Thiếu Cung, xin đừng nhúng tay, sau đó ta tất có trọng tạ!” Đường Vô Tướng tưởng rằng có người âm thầm xuất thủ can nhiễu, nhưng rất nhanh phát giác, ngọn nguồn lực áp chế lại đến từ Âu Dương Thiếu Cung!

Hách nhiên nhìn lại, trên đỉnh đầu Âu Dương Thiếu Cung đang thăng lên một thân ảnh màu đen có đôi mắt huyết hồng, dưới sự chăm chú của đôi mắt tinh hồng sắc kia, hắn một cử động cũng không thể làm, sợ hãi cũng tự nhiên sinh ra trong lòng.

Giản trực giống như con ếch bị rắn độc nhìn chằm chằm, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đối phương diệt sát!

“Cỗ thân thể này, làm khu xác ký sinh tạm thời thì như thế nào?

Tuy rằng yếu một chút, nhưng tên này cũng có quyền năng của một môn phái.” Âu Dương Thiếu Cung thản nhiên nói.

“Miễn cưỡng dùng đi...” Thân ảnh màu đen kia phát ra một tiếng thở dài rõ ràng có chút thất vọng, sau đó dưới ánh mắt kinh khủng của Đường Vô Tướng, mãnh nhiên xông vào trong cơ thể hắn!

Đường Vô Tướng ngay cả một tiếng thảm thiết cũng không kịp

phát ra, liền đương trường ngã xuống đất hôn mê.

Chỉ chốc lát sau, Đường Vô Tướng chậm rãi thức tỉnh, nhưng khi mở mắt ra, trong con ngươi lại lấp lóe quang mang tinh hồng sắc.

Từ giờ khắc này, hồn phách bản thể của Đường Vô Tướng đã bị hoàn toàn thôn thực, thay vào đó là bóng đen kia hoàn toàn chưởng khống hắn.

"Âu Dương Thiếu Cung, tiếp theo phải nhanh lên một chút, ta không muốn lãng phí quá nhiều thời gian." Đường Vô Tướng mặt không biểu tình, lời nói ra cũng lược hiển sinh ngạnh, hiển nhiên thân thể này còn chưa hoàn toàn thích ứng.

"Ta tự nhiên biết, bất quá ngươi cũng đừng lộ ra sơ hở, người trong tông môn cũng không phải kẻ ngu!" Âu Dương Thiếu Cung lạnh giọng nói.

"Ta minh bạch." Biểu tình Đường Vô Tướng bỗng nhiên toát ra một tia nụ cười tự nhiên, ngữ khí và thần thái hoàn toàn không khác gì trước kia.

Mới ngắn ngủi một lát, thân thể này liền bị hắn hoàn toàn thích ứng!

Đường Vô Tướng tiến lên chậm rãi đẩy cửa lớn đại đường ra, lúc này những trưởng lão, thủ tịch đệ tử kia đều tụ tập bên ngoài đại đường.

"Đàn chủ?

Vừa rồi hình như ngài vận công ở bên trong, tiểu tử kia muốn chó cùng rứt giậu sao?" "Hắn đã giao đồ vật hay chưa?

Nếu có vấn đề, ta hiện tại liền đi giết sạch người nhà Âu Dương gia!" "Không thấy tên Âu Dương Thiếu Cung kia đâu..." Đám người mồm năm miệng mười hỏi, Đường Vô Tướng vẻn vẹn chỉ đáp lại

một câu ngắn gọn: “Chuyện này không cần các ngươi quan tâm.” “Vâng!” Đám người mới ý thức được căn bản không cần lo lắng cho Đàn chủ, nhao nhao cúi người biểu thị tuân mệnh.

“Đi làm chuyện của mình đi, nếu ta không triệu kiến, ai cũng đừng đến nơi này nữa, minh bạch chưa.” Đường Vô Tướng nói xong liền mãnh nhiên đóng cửa lớn lại.

Đám người nhao nhao suy đoán, e rằng Đàn chủ muốn hảo hảo hưởng thụ thành quả Âu Dương Thiếu Cung mang về lần này rồi...

Nửa tháng sau, Ngao Tông cùng đoàn người đã lênh đênh trên biển hồi lâu, rốt cục lờ mờ nhìn thấy cái bóng hòn đảo xuất hiện nơi chân trời xa xa.

“Rốt cục cũng thành công!” Bách Lý Đồ Tô suýt chút nữa cao thanh hoan hô, nửa tháng nay đã đi không ít đường oan uổng, tu chỉnh hải trình vô số lần mới rốt cục tìm được mục đích!

Nếu không phải có thuyền buồm của Ngao Tông, căn bản không cách nào tưởng tượng làm thế nào mới có thể tìm đến nơi này bằng cách phi hành trên mặt biển.

Phong Tình Tuyết hưng phấn nói: “Ngao đại ca, ta xem tiếp theo chỉ cần đi thêm chưa đến một canh giờ nữa...” “Oanh long!” Lời của Phong Tình Tuyết còn chưa dứt, cả con thuyền bỗng nhiên chấn động kịch liệt, tựa hồ có thứ gì đó đang hung hăng va chạm đáy thuyền.

Cùng lúc đó, mặt biển vốn sóng yên biển lặng bỗng nhiên cuộn lên từng trận cuồng phong, cuốn theo từng đạo sóng lớn trào dâng, thậm chí ngay cả lôi bạo trong tầng mây trên không trung đều nhanh chóng tụ tập trên đỉnh đầu bọn họ!

“Bất diệu...” Bách Lý Đồ Tô trước tiên phát giác, dưới đáy biển có quái vật khổng lồ đang nhanh chóng tiếp cận thuyền buồm.

Hắn vội vàng hỏi Phong Tình Tuyết: "Không phải nói, trong hải vực không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại sao, vì sao dưới mặt nước có thứ gì đó đang bức cận chúng ta?" "Không có khả năng a..." Phong Tình Tuyết cũng lo lắng đầy đầu mồ hôi, trong điển tịch căn bản không có ghi chép nào về việc dưới mặt biển có sinh linh!

Nhưng bất luận thế nào, lúc này trên mặt biển dị tượng mọc lan tràn, gần như ngay cả lôi bạo trên bầu trời đều tụ tập tại đây, hiển nhiên là pháp thuật cấm chế thượng cổ chúng thần lưu lại đang ngăn cản bọn họ tới gần Bắc Quỳnh Sơn.

"Quả nhiên sẽ không thuận lợi như vậy, sớm nên nghĩ đến." Ngao Tông nhìn mặt biển ba đào hung dũng kia, thản nhiên nói: "Dưới biển lớn đích xác không có sinh linh, nói cách khác..." "Ào ào!" Trong nháy mắt, mặt biển bỗng nhiên bạo trướng một đạo cột nước trực trùng thiên tế, khi tầng tầng dòng nước chậm rãi rơi xuống, một quái vật khổng lồ gần như che khuất bầu trời chặn trước mặt bọn họ, từ trên cao nhìn xuống.

Chương 811

Lúc này mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của tên kia, đó là một con quái vật khổng lồ ngoại hình giống như giao long, nhưng thân thể lại hoàn toàn do nham thạch, san hô cấu thành.

Nó ngẩng cái đầu to lớn lên, đôi mắt hoàn toàn do hồng sắc bảo thạch chế tạo thành lấp lóe quang mang, phát ra một trận tiếng gầm gừ kinh thiên động địa!

"Phàm nhân không thể vượt qua!

Lập tức rời khỏi nơi này, nếu không giết không tha!" Từ trong miệng Nham Thạch Giao Long phát ra tiếng đe dọa nghiêm khắc, sóng biển phía sau nó dâng lên tầng tầng lớp lớp, hiển nhiên nếu tiến thêm nửa bước, nhất định sẽ bị nó thôn phệ.

"Gia hỏa này, cũng không phải sinh linh, là khôi lỗi bị những kẻ gọi là Cổ Thần kia sáng tạo ra, thực hiện trách nhiệm ngăn cản phàm nhân dưới đáy biển lớn." Ngao Tông nhìn con Giao Long khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt kia, nụ cười lại càng thêm đạm nhiên.

Quả nhiên giống như hắn suy đoán, những Cổ Thần này căn bản không mạnh mẽ như trong truyền thuyết, không cách nào bằng không sáng tạo ra bất kỳ sinh mệnh nào, cho dù là quái vật dùng để canh giữ Bắc Quỳnh Sơn, cũng là khôi lỗi bị pháp trận khu sử.

"Phàm nhân, tức khắc rời đi!" Nham Thạch Giao Long phát ra cảnh cáo lần thứ hai, nhiên đám người vẫn không hề bị lay động.

"Ta lên trước!" Bách Lý Đồ Tô biết một trận đại chiến nhất định khó tránh khỏi, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, liên tiếp đánh ra mấy chục đạo sát khí oanh kích về phía Nham Thạch Giao Long!

Bách Lý Đồ Tô xuất thủ vô cùng đột nhiên, thân hình to lớn của Nham Thạch Giao Long căn bản không cách nào né tránh, trong chốc lát bị đánh cho đá vụn bắn tung toé, từng trận sát khí quanh quẩn quanh thân nó.

"Chết!" Một cử chỉ của Bách Lý Đồ Tô lập tức kích phát chỉ lệnh của Nham Thạch Giao Long, nó mãnh nhiên há to miệng phun ra tử sắc lôi quang, cột sấm sét thô to hơn cả thuyền buồm đánh xuống ngay trên đầu!

"Gia hỏa này, còn yếu hơn tôn Đại Ma kia quá nhiều!" Bách Lý Đồ Tô mãnh liệt rút Phần Tịch Kiếm ra, hắc sắc sát khí phun trào dưới sự hào lệnh của Bách Lý Đồ Tô, đem toàn bộ thuyền buồm bảo hộ ở trong đó.

"Tích ba!" Uy lực hồ quang điện và hắc sắc sát khí tương hỗ triệt tiêu lẫn nhau, nhất thời hoàn toàn bị Bách Lý Đồ Tô cưỡng ép đỡ được!

"Hảo tiểu tử!" Ngao Tông nhìn một màn này không khỏi gật đầu, Bách Lý Đồ Tô đối với việc thao khống Phần Tịch Kiếm đã nâng cao một bước, thậm chí có thể để nó tùy tâm sở dục hóa hình, hiển nhiên lần đối chiến với Đại Ma trước đó tôi luyện khiến hắn được lợi không nhỏ.

Phong Tình Tuyết tự nhiên cũng không cam lòng lạc hậu, lập tức dùng đoản ngọc bổng vẽ ra từng tầng pháp chú cổ phác tạo hình độc đáo giữa không trung, ngọc bổng nhẹ nhàng điểm một cái kích phát nó, trong chốc lát âm khí hóa ra vô số quỷ hồn diện mục dữ tợn vây quanh bên người Nham Thạch Giao Long, nhào lên trên thân thể nó điên cuồng cắn xé!

Tốc độ cắn xé nham thạch của những quỷ ảnh này không chậm, chỉ ngắn ngủi một lát liền đem thân thể nó cắn xé đến rách nát khắp

nơi, ngay cả linh lực bản thể cũng đang nhanh chóng bị tiêu hao.

Nham thạch cự long không thể không từ bỏ công kích thuyền buồm, chuyển sang đánh những quỷ hồn vây quanh trên người, nhưng những quỷ ảnh không có thực thể này căn bản không cách nào bị khu trục dù chỉ một con.

"Thật lợi hại!" Tương Linh nhìn mà sùng bái không thôi, vốn định xuất thủ hỗ trợ, nhưng nại hà pháp lực quá yếu, nghĩ tới nghĩ lui căn bản không biết dùng pháp thuật gì mới có thể trợ lực, chỉ có thể rụt về trên thuyền, tận lượng không thêm phiền là tốt rồi.

"Hống!" Nham thạch cự long triệt để bị chọc giận, ngửa mặt lên trời gầm thét, sấm sét cuồn cuộn trên vòm trời nháy mắt tập trung trên thân thể nó không ngừng oanh kích, rơi xuống, ngắn ngủi một lát liền đem những quỷ ảnh kia toàn bộ giết sạch.

Tại thời khắc này, hắc vụ sát khí vây quanh bốn phía thuyền buồm bỗng nhiên phá khai, Bách Lý Đồ Tô xách ngược Phần Tịch Kiếm xông lên thiên khung, hóa thành một đạo hắc sắc quang hoa trực bức nham thạch cự long!

Nham thạch cự long phẫn nộ nhìn chằm chằm Bách Lý Đồ Tô, tựa hồ hoàn toàn không cách nào nhẫn nhịn cái tên nhân loại nhỏ yếu này chủ động xuất kích, mãnh nhiên thò ra cự trảo bổ xuống ngay đầu, muốn đem Bách Lý Đồ Tô đánh nát.

"Đi!" Tốc độ phá không của Bách Lý Đồ Tô không giảm mà còn tăng, một đạo huyễn kiếm thuật đánh ra, cự kiếm hoàn toàn ngưng tụ bằng hắc sắc sát khí phù hiện trên đỉnh đầu, đột nhiên hạ xuống một đạo trảm kích chém đứt trảo nhận của nham thạch cự long.

Một kích đắc thủ, trước mặt Bách Lý Đồ Tô không còn bất kỳ trở ngại nào, xách theo kiếm phong sát tới, sắp sửa lần nữa chém rụng đầu rồng.

“Hống!” Trong sát na, trong con mắt nham thạch cự long lấp lóe từng đạo hồ quang điện nhảy động, trên bề mặt thân thể nó lôi quang không ngừng dũng động nhanh chóng tụ tập, cuối cùng há to miệng, khi khoảng cách với Bách Lý Đồ Tô vẻn vẹn chưa đầy vài mét, lần nữa bộc phát ra lôi quang uy lực càng thêm cuồng bạo!

“Kết thúc rồi!” Đồng tử Bách Lý Đồ Tô đột nhiên co lại, sớm đã liệu được giờ khắc này, trường kiếm trong tay từ quét ngang chuyển biến thành bổ chém, sát khí cuồng bạo hung dũng từ trong Phần Tịch Kiếm không ngừng ba động, cuối cùng bộc phát ra trong một kiếm chém mạnh xuống.

Kiếm mang Phần Tịch Kiếm cuốn theo sát khí cuồn cuộn bay thẳng lên mây, vẽ ra một đường vòng cung màu đen giữa không trung, hung hăng bổ chém vào lôi quang trụ mà nham thạch cự long phun ra.

“Tích ba!” Trong nháy mắt, Phần Tịch Kiếm như dao nóng cắt bơ, dễ như trở bàn tay phân cắt lôi quang trụ đang phun tới, hào không trở ngại chém vào đỉnh đầu lâu nham thạch cự long, chỉ nghe một trận tiếng vang lớn do nham thạch nứt toác, đầu lâu của nó dưới một kích của Bách Lý Đồ Tô bị oanh kích phấn toái!

“Có tiến bộ!” Một màn này khiến Ngao Tông trong lòng tán thưởng, xem ra tốc độ tinh tiến tu vi của tiểu tử này đã đạt đến tình trạng hắn sở liệu.

Ngay khi đầu lâu nham thạch cự long bị phấn toái, thân thể kia cũng mất đi tất cả nguồn gốc pháp lực, ầm vang phá toái thành từng khối nham thạch vụn vặt, cuối cùng toàn bộ chìm vào trong biển.

Bách Lý Đồ Tô xoay người nhảy lên, cuối cùng bình ổn đáp xuống mặt thuyền, không khỏi hít sâu một hơi, lần này hoàn toàn là đang đánh cược, thăm dò tu vi của mình có đủ hay không, hiện tại xem ra là không sai.

“Đại ca, đệ cảm thấy hiện tại...” Bách Lý Đồ Tô hưng phấn đến cực điểm, nhưng còn chưa kịp cao hứng, thuyền buồm bỗng nhiên lần nữa chấn động.

Đám người mới kinh ngạc phát hiện, trên mặt biển vừa mới bình ổn lại, bỗng nhiên phù hiện từng cái cự thủ do nước biển ngưng tụ thành, dần dần leo lên thuyền buồm, liều mạng kéo thuyền buồm xuống dưới nước!

“Hỗn trướng đồ vật, không xong rồi!” Bách Lý Đồ Tô vội vàng chạy tới mép thuyền, tức khắc rút kiếm huy khảm ra mấy đạo kiếm khí oanh kích những cự thủ kia, nhưng quỷ dị là mỗi một đạo kiếm khí đều như trâu đất xuống biển, bị nó không chút gợn sóng thôn phệ hết.

“Hẳn là thủ đoạn thứ hai của chúng thần ngăn cản phàm nhân, hoặc là cũng đại khái đoán được, con Nham Long kia tịnh không thể trở ngại một số tu hành giả mạnh hơn, chuẩn bị thật đúng là đầy đủ.” Ngao Tông nhìn những cự thủ đang táo động trên mặt nước kia, tiến lên vỗ vỗ vai Bách Lý Đồ Tô, “Pháp lực của đệ ứng phó không được đâu, giao cho ta đi.” “...” Bách Lý Đồ Tô chưa minh bạch ý tứ trong lời nói của Ngao Tông, lại bỗng nhiên nhìn thấy những cự thủ kia dần dần đóng băng ngưng cố, cuối cùng một trận cương phong lướt qua, xen lẫn phong nhận đem những cự thủ kia cắt nát thành từng khối băng vụn.

Đồng thời, Ngao Tông tùy tay vẽ ra một đạo phù ấn giữa không trung, ngay trong nháy mắt phù ấn lóe sáng, mặt biển triệt để bình ổn lại.

“Ngao đại ca, đây là thủ đoạn gì?” Phong Tình Tuyết nhìn đến con mắt gần như đăm đăm, trong nháy mắt đó nàng căn bản không cách nào tham thấu pháp thuật của Ngao Tông, cho dù nàng hiểu rõ vô số

phù ấn cũng chưa từng thấy qua!

"Trò vặt không đáng nhắc tới, ta chỉ bất quá phá hư hạch tâm kết giới mà chúng thần lưu lại trong biển thôi, không có pháp trận duy trì, những pháp thuật này tự nhiên cũng không còn tồn tại." Ngao Tông thản nhiên nói.

Phong Tình Tuyết nghe vậy sững sờ, trong lòng lập tức có chút giác ngộ, thì ra thật sự giống như Ngao Tông nói, cái gọi là chưởng khống vạn vật của những thần minh kia, bản chất cũng chỉ là pháp thuật cường đại hơn mà thôi.

Chỉ cần dùng pháp thuật mạnh hơn liền có thể đánh vỡ nó, vậy chẳng phải có nghĩa là, nếu phàm nhân bình thường có thể tu luyện đến cảnh giới của chúng thần, cũng có thể có địa vị ngang hàng với chúng thần sao?

Bách Lý Đồ Tô lại hỏi: "Đại ca, nếu những chướng ngại ngăn cản phàm nhân tới gần như Nham Thạch Cự Long, hay pháp trận tiềm tàng đều tồn tại, vậy người của Thanh Ngọc Đàn làm thế nào có thể tùy ý rời khỏi Bắc Quỳnh Sơn?

Chẳng lẽ mỗi lần rời đi và trở về, bọn họ đều phải đối mặt với những thứ này?" "Ta nghĩ không phải vậy." Ngao Tông nhìn Bắc Quỳnh Sơn nơi chân trời càng ngày càng gần, thản nhiên nói: "Có lẽ người của Thanh Ngọc Đàn đã phát hiện ra bảo vật có thể cấm chế những pháp thuật và khôi lỗi này tại Bắc Quỳnh Sơn, cho nên mới có thể tự như thuận tiện xuất nhập nơi này." "Nhưng không thể không nói, đem môn phái lựa chọn lưu tại địa phương này, tuyệt đối là an ổn nhất, huống chi ai cũng không biết trong vùng biển này phải chăng còn ẩn tàng càng nhiều trận pháp do Cổ Thần lưu lại." Tương Linh vốn đã thở phào nhẹ nhõm, nghe Ngao Tông nói như vậy, lại lần nữa khẩn trương.

Như vậy, lại sau một canh giờ, rốt cục vào lúc hoàng hôn buông xuống, thuyền buồm chậm rãi cập bến Bắc Quỳnh Sơn.

Ban đầu Bách Lý Đồ Tô lo lắng trên bờ biển Bắc Quỳnh Sơn phải chăng có pháp thuật cấm chế, nhưng khi tới gần phát hiện nơi này hào không có uy hiếp gì, lúc này mới yên tâm.

Bắc Quỳnh Sơn tọa phù đảo này kỳ quái nhất là, duyên hải ngạn đều là vách núi đoạn tầng cao cao, hoàn toàn không giống hòn đảo tự nhiên hình thành, nói là hòn đảo bị ngạnh sinh sinh cắt chém từ trên lục địa ra thì thỏa đáng nhất.

Khi đặt chân lên hòn đảo, những lôi bạo vân tầng thủy chung vây quanh trên đỉnh đầu thuyền buồm kia, cũng rốt cục theo đó tán đi.

Có lẽ bởi vì đã đến Bắc Quỳnh Sơn rồi, những thứ kia không còn quan trọng nữa, tiếp theo quan trọng nhất là tìm cái gọi là Thanh Ngọc Đàn kia.

"Phong Tình Tuyết, Bắc Quỳnh Sơn lớn như vậy, chúng ta phải đi đâu tìm trú địa Thanh Ngọc Đàn?

Nếu đi dọc theo cả dãy núi để tìm, e là phải tốn thêm một tháng thời gian." Bách Lý Đồ Tô nhìn dãy núi to lớn cao chọc trời kia, cùng với sườn núi rộng đến mức nhìn không thấy biên giới, chỉ cảm thấy có chút da đầu tê dại.

"Ta thấy chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa, tựa hồ đã tìm được rồi." Ngao Tông nhìn về nơi xa, thản nhiên nói.

Tại cuối tầm mắt, một số tu hành giả mặc trang phục thống nhất đang nhanh chóng phi thân qua dãy núi gập ghềnh chạy tới, sát khí đằng đằng.

"Đứng lại cho ta!" "Các ngươi không được làm càn, đây là địa giới Thanh Ngọc Đàn!" "Từ đâu tới, dám xông vào địa bàn Thanh

Ngọc Đàn tìm cái chết sao!" Những tu hành giả kia nhao nhao kêu gào vây quanh bọn họ, cũng nhao nhao lượng xuất pháp khí chuẩn bị động thủ.

"Đệ tử Thanh Ngọc Đàn?" Ngao Tông quét mắt nhìn trên người bọn hắn, thản nhiên hỏi.

Một tên đệ tử mười phần phách lối kêu gào: "Nói nhảm, mù sao!

Không thấy ta mặc trang phục Thanh Ngọc Đàn..." Lời hắn nói được một nửa, một trận sức mạnh vô hình mạc danh kỳ diệu nghênh diện, trực tiếp trọng trọng kích tại trên mặt hắn.

"A a a!" Tên kia đau đến mức đương trường ngã trên mặt đất, răng đầy miệng bị đánh nát rơi đầy đất, đau khổ đến mức ngay cả lời cũng không nói được.

"Ta luôn luôn không thích so đo với người khác, nhưng ta cho rằng ngươi hẳn là nên hiểu cái gì gọi là lễ nghi, đây là một bài học nhỏ.

Nếu còn có người ăn nói ngông cuồng, bị đánh nát không chỉ là răng đâu." Ngao Tông hoàn thị chúng nhân, lạnh giọng nói.

"Dám làm càn!" Hành động của Ngao Tông lập tức chọc giận tất cả đệ tử Thanh Ngọc Đàn, hoàn toàn không có đem lời của Ngao Tông nghe vào trong tai!

Thanh Ngọc Đàn ngày bình thường phách lối bạt hỗ quen rồi, ngay cả đám đệ tử này cũng không biết trời cao đất rộng!

Chương 812

Bây giờ chỉ nhận định Ngao Tông mạo phạm, chỉ muốn mau chóng cho những kẻ ngoại lai này một bài học.

"Đại ca, giao cho đệ đi." Bách Lý Đồ Tô xoa tay, có chút dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử).

"Ta cũng vậy!" Tương Linh và Phong Tình Tuyết cũng nổi lên hứng thú, dù sao đây cũng là một cơ hội "thử tay" tốt.

Ngao Tông khẽ gật đầu, cũng lười so đo với những tên ngu xuẩn này, "Để bọn hắn sau đó còn có thể nói chuyện là được." "Hảo!" Được Ngao Tông thủ khẳng, bọn họ lập tức không chút do dự xông lên tay không tấc sắt bắt đầu đánh!

Với tu vi hiện giờ của Bách Lý Đồ Tô, đối phó những con cá nhỏ tôm tép này đừng nói dùng kiếm, ngay cả dùng pháp lực cũng là dư thừa, vẻn vẹn một đôi lão quyền đánh xuống liền có thể đánh cho đám xuẩn hóa này kêu rên không thôi.

Ngược lại Tương Linh khiến Ngao Tông có chút ngoài ý muốn, nguyên bản cho rằng nha đầu này không am hiểu tranh đấu, không ngờ đối phó những tu hành giả đê giai này lại du nhận hữu dư (thành thạo điêu luyện).

Hào vô nghi vấn, trận tranh đấu này ngay từ đầu đã là đơn phương nghiền ép, sau một trận quyền đấm vào thịt trầm đục, những đệ tử Thanh Ngọc Đàn kia liền không có một ai có thể đứng vững.

"Vô thú, những kẻ ngu này tu luyện ở Bắc Quỳnh Sơn đến ngốc rồi sao?

Có chút tu vi ấy cũng dám xương cuồng như thế, nếu ném ra bên

ngoài, tùy tùy tiện tiện một con tiểu yêu quái cũng có thể dạy bọn hắn làm người!" Bách Lý Đồ Tô nắm nắm nắm đấm, nhìn những đệ tử kêu thảm thiết không thôi kia hắc hắc cười nói.

"Dám động thủ đánh người!

Ta là đệ tử Thanh Ngọc Đàn, đánh ta, chính là kết thù với Thanh Ngọc Đàn!" Một tên đệ tử vẫn còn ở nơi đó bất bình kêu gào, dù lúc này bị đánh như đầu heo vẫn cố chấp cho rằng tông môn là thiên hạ vô địch, rất nhanh sẽ báo thù cho hắn.

Sau đó Bách Lý Đồ Tô thiếp tâm giúp hắn ngất đi, để tên kia tạm thời không cảm thụ được đau đớn nữa.

"Chư vị, chúng ta chuyến đi này không có ý mạo phạm, chỉ muốn hảo hảo nghe ngóng một số chuyện, nếu không thì ai nguyện ý mạo hiểm tính mạng đến loại địa phương này?

Ta hi vọng mọi người có thể hảo hảo giao lưu một phen, đừng mở miệng ngậm miệng là muốn động thủ, chư vị minh bạch chưa?" Bách Lý Đồ Tô ý vị thâm trường nói.

Nhất thời chúng đệ tử trầm mặc xuống, bất luận thế nào, tạm thời không còn phải chịu nỗi khổ da thịt nữa.

"Ta chỉ hỏi một chuyện, Âu Dương Thiếu Cung có ở đây không?" Ngao Tông thản nhiên mở miệng hỏi, "Ta hi vọng chư vị nói thật, nếu dùng biện pháp cực đoan hơn thì xui xẻo vẫn là các ngươi." "Ta... tê!

Ta biết...

Âu Dương Thiếu Cung là khách khanh luyện dược chúng ta mời tới, đoạn thời gian trước hắn rời đi trọn vẹn hai ba tháng, đại ước nửa tháng trước vừa mới trở về." Một tên đệ tử che lấy chỗ sưng đau trên mặt nhỏ giọng nói.

"Khách khanh?

Tên kia vì sao lại cam tâm tình nguyện luyện dược cho các ngươi, các ngươi cho hắn chỗ tốt gì?" Bách Lý Đồ Tô hỏi, căn cứ sự hiểu biết đối với tên kia, nếu không có một số "hàng khô" (đồ thật giá thật) tuyệt đối không có khả năng đả động được hắn.

Đệ tử kia nhỏ giọng trả lời: "Bởi vì tông môn chúng ta bắt người nhà của hắn, nếu hắn không chịu đi vào khuôn khổ thì..." "Hừ!" Bách Lý Đồ Tô nghe mà khinh thường, cái gọi là một trong bảy tông môn lớn trong thiên hạ, nguyên lai cũng thiện dùng loại thủ đoạn buồn nôn này.

"Nói như vậy, hắn hiện tại đang ở Bắc Quỳnh Sơn?" Ngao Tông như có điều suy nghĩ gật đầu, "Dẫn ta đi." "Cái này... cái này không được!

Ta nếu dẫn đường, sau khi trở về Chưởng môn sẽ lấy mạng của ta!" Tên đệ tử kia nghe vậy lập tức hoảng sợ, vội vàng ai cầu.

Ngao Tông đưa mắt nhìn về phía những đệ tử khác, bọn hắn cũng nhao nhao rụt đầu, không có một ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Khi Ngao Tông đang tính toán bắt một người thoạt nhìn có địa vị cao hơn một chút trong đám đệ tử, bỗng nhiên phát giác một trận sát khí pha vi lăng lệ bộc phát từ cách đó không xa, nhắm thẳng vào hắn!

"Tốt, đánh xong đứa nhỏ thì người lớn tới, đảo cũng đỡ việc!" Ngao Tông không khỏi cười một tiếng, lần nữa nhìn về phía dãy núi cách đó không xa, chỉ thấy một thân ảnh nhanh chóng ngự kiếm lướt qua bầu trời.

Thân pháp phi hành của tên này hiển nhiên mạnh hơn những tên tạp ngư đệ tử kia không ít, nhìn như vậy hắn là một đệ tử có chút địa vị.

Đảo cũng vừa vặn, đỡ phải đi làm khó đám phế vật này.

“Các ngươi là người phương nào, dám đến Thanh Ngọc Đàn giương oai, sống không kiên nhẫn được nữa sao!” Thân ảnh người kia phù hiện giữa không trung, khí thế ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống bọn họ, trong lời nói tràn đầy ngạo mạn.

“Mau chóng thúc thủ chịu trói, nếu lúc này đi diện kiến Đàn chủ của ta tự hành thỉnh tội, tối đa cũng chỉ phế bỏ tu vi các ngươi, có thể giữ lại một cái mạng!” “Xuống đây nói chuyện trước đã.” Ngao Tông thản nhiên nói, một khắc sau trên bầu trời quát lên một trận cương phong tấn mãnh, tên kia căn bản vô lực ngạnh kháng, giống như bị trọng kích oanh tạc từ trên phi kiếm xuống!

Kẻ đó giữa không trung rơi xuống trực tiếp ngã một cú "chó gặm bùn", hoàn toàn mất đi vẻ ngạo mạn dương dương tự đắc trước đó, ngay cả phi kiếm của hắn cũng bị phong nhận trong cương phong xé nát!

Người kia chật vật không chịu nổi bò dậy từ dưới đất, nhìn thấy phi kiếm bị cắt nát tức thì vừa bạo nộ lại vừa chấn hám.

Không dám tưởng tượng có người dám chủ động đến địa giới Thanh Ngọc Đàn nháo sự, làm ra chuyện mà từ khi Thanh Ngọc Đàn sáng tạo đến nay đều không dám tưởng tượng!

“...

Muốn chết!

Ngươi có biết ta là đệ tử Tây Sương đời thứ mấy trong Thanh Ngọc Đàn chi...” Tên kia giống như một tên hề vô năng cuồng nộ, nhưng một khắc sau liền bị cương phong thổi tới lần nữa đánh bay, một đầu đâm vào trên vách đá.

“Người Thanh Ngọc Đàn ai cũng nói nhảm nhiều như vậy sao?” Ngao Tông nhìn bộ dáng chật vật của tên kia, không khỏi lắc đầu.

Chỉ muốn hảo hảo hỏi thăm một số chuyện, nhưng những tên này cứ kẻ sau nối tiếp kẻ trước "đầu sắt" (cứng đầu).

“Muốn chết!” Tên kia từ trong đống đá bò ra, tuy rằng đầu rơi máu chảy, nhưng dù sao cũng là tu hành giả, những thương thế này đối với hắn chỉ là ngoài da, nhưng lại hoàn toàn chọc giận hắn!

Hắn hoán xuất phi kiếm đột nhiên bắn về phía Ngao Tông, không hề lưu thủ, hiển nhiên tên này đã lâm vào điên cuồng, hoàn toàn không thèm quan tâm chênh lệch hành vi giữa hai người mà muốn liều mạng với Ngao Tông.

Nhiên phi kiếm của hắn còn chưa kịp tới gần, liền bị từng đạo phong nhận giảo toái giữa không trung, ngay sau đó hắn kinh khủng phát hiện mình bị một trận sức mạnh vô hình kéo vào không trung, trong nháy mắt bị cấm chế pháp lực.

Giờ khắc này hắn cũng rốt cục tỉnh táo lại, sợ hãi tự nhiên sinh ra trong lòng, nguyên lai địch nhân hắn đối mặt tu vi viễn thắng hắn, thậm chí có thể dễ dàng lấy mạng hắn.

Cố không được đau lòng phi kiếm, tên kia vội vàng hỏi Ngao Tông: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” “Dẫn đường, đưa ta đi Thanh Ngọc Đàn.

Đừng nói không nguyện ý, nếu không ta sẽ không lại lưu tình.” Ngao Tông thản nhiên ra lệnh.

“Ta...” Cảm thụ cương phong không ngừng ba động bốn phía, hắn sợ hãi toàn thân run rẩy.

Loại áp bách này, hắn cũng vẻn vẹn chỉ cảm nhận được trên người Đàn chủ, tức tiện như thế, uy áp của Đàn chủ cũng không cách nào so sánh với người này.

“Ta đưa ngươi đi, chỉ cần đừng giết ta!” Không chút do dự, hắn

lập tức gật đầu đáp ứng, hắn rõ ràng nếu dám nói một chữ "không", e là sẽ đương trường đầu rơi xuống đất.

Phản chính tu vi những địch nhân này so với hắn cường đại quá nhiều, dẫn lên sơn môn, Thủ tịch đệ tử cũng sẽ không trách cứ hắn.

"Tốt." Ngao Tông khẽ gật đầu, tên này thức thời như vậy cũng đỡ không ít việc.

Hắn gật đầu ra hiệu với Bách Lý Đồ Tô, người sau lập tức tiến lên đánh ngất từng tên đệ tử đang kêu rên không thôi kia.

"Ngươi đem bọn hắn giết..." Người kia thấy thế sợ đến mức run lẩy bẩy, sinh sợ mình cũng gặp tai ương.

"Dẫn đường." Ngao Tông không nói nhảm, vẻn vẹn chỉ phun ra một mệnh lệnh.

"Vâng!" Người kia vội vàng gật đầu đáp ứng, một khắc sau cấm chế bị giải trừ, hắn lăn một vòng bò dậy chuẩn bị dẫn đường.

Giờ khắc này hắn thực không dám có nửa điểm hoa dạng, chỉ mong sao mau chóng có thể thoát khỏi tên này. ...

Cùng lúc đó.

Chương 813

Chư vị trưởng lão Thanh Ngọc Đàn đang tụ tập trong đại đường, lần hội nghị này là tự phát tụ tập, cũng không có báo cho Đàn chủ Đường Vô Tướng.

Giờ phút này trên mặt mỗi người đều viết đầy ưu lự, không cần nói mọi người liền biết vì sao.

Kể từ mấy ngày trước, khi Âu Dương Thiếu Cung trở về, bọn họ liền cảm thấy Đàn chủ một ngày so với một ngày càng không thích hợp.

Không chỉ ít hỏi đến sự tình tông môn, thậm chí còn không ngừng đề bạt địa vị của Âu Dương Thiếu Cung tại Thanh Ngọc Đàn, chỉ trong ngắn ngủi nửa tháng liền trở thành Khách khanh có địa vị cao nhất.

Thậm chí có thể tùy ý ra vào kho tàng chứa đựng công pháp, pháp khí quan trọng của Thanh Ngọc Đàn, sẽ không chịu bất kỳ ngăn trở nào, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Phải biết rằng, trong những đồ vật bí tàng kia, đại đa số đều có quan hệ đến thượng cổ chúng thần, là cơ mật quan trọng liên quan đến sinh tử tồn vong của môn phái a.

Một tên trưởng lão dẫn đầu đề nghị: "Ta cảm thấy có nên đề nghị với Đàn chủ hay không, tiểu tử Âu Dương Thiếu Cung kia thật sự một ngày so với một ngày càng phách lối, Thanh Ngọc Đàn lại không phải là của hắn!" "Đúng thế, Đàn chủ không biết vì sao, vẫn luôn thâm cư giản xuất, chỉ giao lưu với Âu Dương Thiếu Cung, nửa tháng nay, ta thậm chí chỉ gặp Đàn chủ được hai lần." Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn tới đám người nhao nhao phụ họa, hiển nhiên đều cho

rằng cứ như vậy là không ổn.

Thủ tịch đệ tử cũng cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Hay là như vậy, chúng ta cùng nhau đi tìm Tông chủ, hỏi thăm xem tột cùng là như thế nào, bây giờ tất cả sự tình trong tông môn đều do chúng ta nắm giữ, tuyệt đối không thỏa đáng!" Đại trưởng lão mở miệng nói: "Các ngươi nói, có khi nào thứ Âu Dương Thiếu Cung mang về, để Đàn chủ..." Mặc dù lời hắn nói chưa dứt, nhưng đám người đều biết trong lòng hắn muốn nói gì, giai tại trong lòng yên lặng gật đầu tán đồng.

Ngay tại lúc này, cửa lớn bỗng nhiên bị đẩy ra, khi đám người nhìn thấy thân ảnh đứng ở cửa kia, toàn bộ câm như hến.

"Nếu có việc, cứ việc chủ động tìm ta, hà tất ở sau lưng vụng trộm nghị luận?

Chẳng lẽ ta không cho phép các ngươi mở miệng sao?" Đường Vô Tướng đứng tại cửa ra vào mặt mang ý cười, ánh mắt quét qua trên mặt mỗi người.

Giờ khắc này, gần như tất cả mọi người mạc danh kỳ diệu trong lòng dâng lên một luồng hàn ý khiến người ta rợn cả tóc gáy, tựa hồ bị một dã thú dữ tợn tràn đầy sát ý nhìn chằm chằm.

Đại trưởng lão có chút hoảng trương đứng lên, "Đàn chủ, chúng ta tịnh không có cố ý, chẳng qua là..." "Ta minh bạch, mọi người đều là vì lo lắng cho ta, vì tốt cho tông môn." Đường Vô Tướng khẽ gật đầu với hắn, ý cười đạm nhiên, hoàn toàn không có nửa điểm ý tứ trách cứ, "Chỉ là mọi người có việc cứ việc ở trước mặt ta sướng sở dục ngôn (nói thoải mái), hà tất sợ đầu sợ đuôi như vậy?" Chư vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau, Đường Vô Tướng càng như vậy, bọn họ càng phát giác bất an.

"Đàn chủ, không biết ngài có phát giác, đồ vật Âu Dương Thiếu

Cung mang về có chút không thích hợp hay không?" Đại trưởng lão thăm dò hỏi.

"Yên tâm." Đường Vô Tướng khẽ gật đầu.

Đại trưởng lão vẫn không cam lòng truy vấn: "Ta, ta nói là, ngài thật sự không có cảm thấy không thích hợp sao?

Nói thật, ta không hiểu vì sao ngài đối với Âu Dương Thiếu Cung coi trọng như thế, hắn rõ ràng chỉ là một khách khanh, người nhà của hắn cũng ở trong tay chúng ta..." "Ta biết." Đường Vô Tướng đánh gãy lời hắn, "Sự tình này không cần các ngươi lo lắng, chỉ cần biết rằng tất cả những gì ta làm đều là vì tông môn là được." "Nếu các ngươi thanh nhàn, không bằng đi thu thập kẻ xâm nhập Bắc Quỳnh Sơn trước như thế nào?

Chính vì các ngươi đều ở nơi này họp, hiện tại tông môn loạn thành một bầy gần như không ai xử trí." Đám người lập tức ngốc trệ, mạc danh kỳ diệu hai mặt nhìn nhau, "Cái gì?" "Có người xông vào Bắc Quỳnh Sơn, cũng bắt giữ một đệ tử bắt hắn dẫn đường.

Hiện tại cả tông môn đều đang ứng đối.

Lưu lại chút tinh lực đối phó bọn hắn đi." Đường Vô Tướng ung dung ngồi một bên, tựa hồ chuyện hắn nói căn bản phát sinh trên người người ngoài, hào không quan hệ với hắn.

"Mau đi xem!" Đám người lập tức không ngồi yên được nữa, nhao nhao động thân đi ra khỏi đại đường.

Tông môn bị xâm nhập, đây là chuyện Thanh Ngọc Đàn thành lập đến nay lần đầu tiên trải qua.

Cùng lúc đó, tại bên ngoài đại môn sơn môn phái Thanh Ngọc Đàn, đám người Ngao Tông đã đến nơi.

"Không hổ là một trong thất đại tông môn trong thiên hạ, thật sự

hào khí!" Tương Linh nhìn sơn môn Thanh Ngọc Đàn khí thế mười phần kia, quả thực chấn động đến mức không lời nào tả xiết.

Nàng thực sự không thể tưởng tượng nổi việc tu luyện ở một nơi như thế này sẽ là trải nghiệm ra sao, ít nhất cũng mạnh hơn nhiều so với cái hốc cây nát ở Tần Xuyên kia.

"Về thôi, bảo kẻ có thể nói chuyện trong đám các ngươi đi ra, đừng lãng phí thời gian của ta." Ngao Tông ra lệnh một tiếng với tên đệ tử kia.

Hắn một câu cũng không dám nói, gần như lăn lộn bò toài chạy vào trong sơn môn.

"Người đâu!

Mau tới đây!

Có kẻ muốn xông vào Thanh Ngọc Đàn, đả thương đệ tử chúng ta, mau bắt hắn lại!" Tên kia vừa chạy vào tông môn liền la lối om sòm.

"Cái tên tham sống sợ chết này, hiện tại đảo lại trở nên không biết sợ là gì rồi." Bách Lý Đồ Tô không khỏi cười nói.

"Nằm trong dự liệu, nếu không đánh một trận ra trò, e rằng người của Thanh Ngọc Đàn này không biết mình gặp phải phiền toái lớn." Ngao Tông cười nhạt nói, "Một lát nữa ngươi giải quyết đám đệ tử kia đi, với ngươi mà nói hẳn là không thành vấn đề." "Đương nhiên!" Bách Lý Đồ Tô rút Phần Tịch Kiếm ra, không khỏi cười hắc hắc.

Từ khi tu hành đến nay, hắn hầu như không giao chiến với kẻ địch yếu hơn mình, thật hiếm khi được hảo hảo trải nghiệm tư vị "ngược gà" thống khoái như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tên đệ tử kia vừa chạy vào tông môn, trong Thanh Ngọc Đàn liền truyền ra một trận huyên náo.

Mấy đạo quang ảnh từ trong Thanh Ngọc Đàn loé lên, trong chớp mắt liền bao vây đám người Ngao Tông vào giữa, cũng không ngừng bức bách tới gần với đầy sát khí.

"Lại bài này, hình như bọn chúng rất thích vây công nhỉ." Phong Tình Tuyết có chút khinh thường.

Đám người này ngoài mặt chiếm ưu thế tuyệt đối về quân số, lại còn muốn bày ra tư thái hợp vây, nhìn thế nào cũng giống bộ dáng ỷ đông hiếp yếu.

"Thấp hèn!

Dám xông vào Thanh Ngọc Đàn ta, đả thương đệ tử ta, thật là không nói đạo lý!" Một tên đệ tử cầm đầu chỉ trỏ lớn tiếng quở trách.

"Này, là người của các ngươi xuất ngôn bất tốn, không có giáo dưỡng, nói không rõ ràng đã muốn động thủ đánh người.

Rõ ràng lỗi sai ở phía trước, ngược lại còn muốn vu oan lên đầu ta sao?" Bách Lý Đồ Tô khinh thường đáp.

Tên đệ tử kia càng thêm phẫn nộ: "Nói nhảm!

Xông vào Bắc Quỳnh Sơn, lại mạo phạm Thanh Ngọc Đàn, không có Đàn chủ cho phép, bất kỳ kẻ ngoại lai nào cũng không được tuỳ tiện đặt chân lên mảnh đất này!" "Đạo lý chó má, Thanh Ngọc Đàm chỉ chiếm cứ một bộ phận nhỏ sườn núi Bắc Quỳnh Sơn, mà dám tự xưng là chủ nhân nơi này?

Lại là ai đem toàn bộ Bắc Quỳnh Sơn phân chia cho các ngươi sở hữu rồi!" Bách Lý Đồ Tô nghiêm giọng phản bác.

"Sớm nghe nói tác phong môn phái Thanh Ngọc Đàn bá đạo đến cực điểm, có thể động thủ thì tuyệt đối không giảng lý, hiện tại xem ra xác thực là như thế." Phong Tình Tuyết cũng cười lạnh nói chêm vào.

Tên đệ tử kia chưa từng bị phản bác như vậy, nhất thời nghẹn đến đỏ mặt tía tai, kiên trì nói: "Nói nhảm!

Đất trong thiên hạ, người có tài thì chiếm lấy, Thanh Ngọc Đàn có năng lực chiếm cứ Bắc Quỳnh Sơn, cho nên mới có tư cách tự xưng là chủ nhân nơi này!" Bách Lý Đồ Tô không khỏi cười to vỗ tay: "Nói hay lắm!

Nếu ta có thể đánh bại Thanh Ngọc Đàn chủ, chẳng phải Thanh Ngọc Đàn này cũng phải quy về ta rồi sao?

Đến lúc đó các ngươi chẳng phải thành đệ tử của ta rồi hả?" "Tiểu tử, ngôn từ của ngươi so với trước kia sắc bén hơn không ít đấy." Ngao Tông nhìn Bách Lý Đồ Tô mặt đầy đắc ý, không khỏi bật cười.

"Muốn chết!

Chư vị sư đệ, bắt hắn lại cho ta, một lát nữa ta muốn hảo hảo đánh vào mặt hắn!" Tên đệ tử kia tức giận kêu gào, một đám môn đồ Thanh Ngọc Đàn sau lưng nhao nhao thi triển pháp thuật oanh kích.

Bách Lý Đồ Tô hoành ngang Phần Tịch Kiếm, dùng sát khí che chở quanh thân, tuỳ tiện giơ lên liền đỡ được pháp thuật.

Thậm chí những phi kiếm bay vào trong màn sát khí kia cũng trong nháy mắt bị sát khí xâm thực linh tính, thoát ly khỏi sự khống chế của chủ nhân.

"Tên này là thế nào!" Mắt thấy khó mà đắc thủ, đám đệ tử kia ảo não không thôi, nhưng bọn hắn chung quy vẫn chỉ là đệ tử cấp thấp, kinh nghiệm đối địch cũng không nhiều.

"Cút!" Bách Lý Đồ Tô mạnh mẽ quét ngang một kiếm, sát khí mang theo trên thân kiếm như vầng trăng tròn khuếch tán ra, quét ngang quanh thân.

Dưới sự xung kích của sát khí, đám đệ tử kia không một ai ngoại lệ bị đánh bay đi, thất linh bát lạc từ trên không trung rơi xuống, nhao nhao ngã xuống đất trọng thương.

Đây là Bách Lý Đồ Tô đã kiệt lực áp chế pháp lực, nếu không trong đám này tất định sẽ có người tử vong.

"Để người nói chuyện được của các ngươi ra đây, đừng lãng phí thời gian." Bách Lý Đồ Tô không muốn bị đám tạp ngư này dây dưa mãi, dứt khoát giơ Phần Tịch Kiếm bổ về phía sơn môn Thanh Ngọc Đàn.

Chương 814

Dưới hắc sắc kiếm khí oanh kích, sơn môn trong nháy mắt bị đánh nát sụp đổ, thậm chí dư uy của kiếm khí còn kéo theo sơn thể chấn động dần dần.

"Tiểu tử, muốn chết!" Một thanh âm già nua mang theo sự phẫn nộ vang lên, một khắc sau Bách Lý Đồ Tô liền phát giác bản thân bị một trận pháp lực cương liệt bao quanh, giống như nắm đấm sắp nắm chặt lại muốn bóp nát hắn.

Tại thời khắc này, Bách Lý Đồ Tô sát giác được tu vi của kẻ tấn công tuyệt đối vượt xa hắn!

"Khai!" Bách Lý Đồ Tô không hề do dự, toàn lực vận chuyển sát khí và pháp lực bao quanh kiếm, lập tức Phần Tịch Kiếm với kiếm khí trực chỉ thiên tế, dùng thế lực phách Hoa Sơn mạnh mẽ chém xuống, cưỡng ép phá tan kết giới pháp lực đang vây khốn kia.

Một kích không đắc thủ, người tấn công kia dường như cực độ không cam lòng, chỉ thấy lại một đạo kiếm quang nhanh như tia chớp nghênh diện đánh tới.

Một thanh phi kiếm uy lực cực mạnh này lướt qua giữa không trung, gần như hoàn toàn không thể dùng thần thức để bắt được.

Bách Lý Đồ Tô căn bản không kịp ngăn cản, chỉ có thể theo bản năng đem Phần Tịch Kiếm chắn ngang trước người, đồng thời ngưng tụ sát khí che chở.

Mãi đến khi thanh phi kiếm kia như tia chớp oanh kích lên thân Phần Tịch Kiếm, hắn vẫn bị pháp lực cuồng bạo cường đại kia đánh cho bay ngược ra ngoài.

“Khá lắm!” Bách Lý Đồ Tô ngay khoảnh khắc bị đánh bay liền hiểu rõ mình tuyệt đối không phải đối thủ của người này, vội vàng ở giữa không trung mượn nhờ sát khí không ngừng tá lực mới khiến bản thân không quá chật vật mà tiếp đất an toàn.

Đúng lúc này, một bóng người từ trong cửa Thanh Ngọc Đàn loé lên.

So với đám thanh niên vây công ban nãy, những người này rõ ràng lớn tuổi hơn một chút, hơn nữa khí tức đều cực kỳ cường đại.

Ít nhất trong đó bất kỳ một kẻ yếu nhất nào, cũng đều vượt xa Bách Lý Đồ Tô.

“Đánh nhỏ thì già tới!” Bách Lý Đồ Tô cười lạnh nói.

Lão giả cầm đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Bách Lý Đồ Tô, hốt nhiên mở miệng chất vấn: “Ngươi luôn miệng nói bọn ta ỷ mạnh hiếp yếu, nhưng hành động của ngươi lại có gì khác biệt, còn có mặt mũi huấn thị người khác?” Bách Lý Đồ Tô mảy may không sợ: “Nếu các ngươi sớm biết tu vi của ta vượt xa bọn hắn, bọn hắn tuyệt đối không có khả năng xuất thủ khiêu chiến ta!

Trước khi xuất thủ thì nhận định ta tuyệt đối là kẻ yếu, lúc đó mới ra tay ức hiếp, ta thấy các ngươi mới là kẻ chân chính ỷ mạnh hiếp yếu thì có!” Bách Lý Đồ Tô không chút lưu tình phản bác, đem mặt mũi của đám lão già này triệt để lột sạch.

Đại trưởng lão lạnh giọng nói: “Ta vốn không muốn so đo với vãn bối, nếu như ngươi chỉ ở ngoại giới xung đột với đệ tử Thanh Ngọc Đàn, bọn hắn lạc bại cũng chỉ trách tu vi bọn hắn không tinh.

Nhưng hiện tại ngươi đập nát sơn môn Thanh Ngọc Đàn, món nợ này ta nhất định phải tính.” Tương Linh tò mò hỏi: “Phải bồi thường bao nhiêu tiền?” Lời này vừa nói ra, vị Đại trưởng lão kia lập tức xù

lông: “Bớt nói nhảm!

Vừa rồi là ai động thủ, tự phế tu vi, hoặc là để lão phu đích thân phế bỏ làm đại giới, nếu không bất kỳ ai cũng đừng hòng rời đi!” “Vậy thì thử xem sao!” Bách Lý Đồ Tô giận quá hoá cười, trở tay tế ra Phần Tịch Kiếm, thậm chí quyết định mạo hiểm kích phát Phần Tịch Kiếm một lần cũng muốn cho lão già này một bài học.

“Không cần.” Lúc này, Ngao Tông vỗ vỗ vai Bách Lý Đồ Tô, ra hiệu hắn tránh ra, “Không cần thiết vì chút chuyện nhỏ này mà mạo hiểm lớn như vậy, huống chi tên này cũng không xứng.” “Đã rõ.” Bách Lý Đồ Tô lập tức thức thời tránh sang một bên, có Ngao Tông xuất diện, liền không cần có bất kỳ lo lắng gì nữa.

“Ngươi lại là ai?” Đại trưởng lão có chút không kiên nhẫn nhìn về phía Ngao Tông, chỉ là một phàm nhân mà cũng dám đối thoại với hắn.

“Ta không muốn lãng phí thời gian, hiện tại tránh ra, ta chỉ cần tìm Âu Dương Thiếu Cung là được, nếu không các ngươi đều sẽ hối hận.” Ngao Tông ngữ khí bình đạm đến mức không hề có chút gợn sóng.

Thấy như vậy, Đại trưởng lão lập tức phát giác không đúng, theo lý thuyết với uy áp tu vi của hắn, phàm nhân tầm thường đứng trước mặt căn bản ngay cả nói cũng không nói được.

Nhưng người này không chỉ thần thái bình tĩnh, thậm chí còn có thể tự nhiên giao đàm như thế, tuyệt đối không phải việc phàm nhân tầm thường có thể làm được.

Đại trưởng lão dù sao cũng là cáo già, lập tức cảm giác Ngao Tông tuyệt không phải người bình thường.

Vạn nhất người này là một đại năng giả có tu vi cường đại đến mức hắn đều không thể phát giác ra, vậy thì tuyệt đối là đá trúng thiết

bảng rồi!

Nghĩ tới đây, lời nói của Đại trưởng lão không khỏi khách khí vài phần, dù sao cẩn thận vẫn hơn: "Âu Dương Thiếu Cung là khách khanh của Thanh Ngọc Đàn, cũng không phải người trong tông môn chúng ta, cho nên chúng ta không thể ra lệnh cho hắn gặp ngươi." "Như vậy cũng tốt, để cho ta vào tông môn là được, ta chỉ muốn tìm hắn, những người khác nhất khái không luận." Ngao Tông nhàn nhạt trả lời.

"....." Đại trưởng lão lập tức khó xử.

Bất luận lời Ngao Tông nói là thật hay giả, để một người ngoài chưa từng gặp mặt, không rõ lai lịch tuỳ tiện tiến vào Thanh Ngọc Đàn như thế, bản thân đã là sự khiêu khích đối với điều lệ tông môn.

Nhưng lúc này Ngao Tông đang bức bách trước mặt, người có thể không mượn nhờ cấm chú mà hoành xuyên qua lôi bạo trên biển, lại còn làm giả được khí tức phàm nhân thì tuyệt đối không thể khinh thường.

Nếu khai chiến với hắn tại đây, nhất định sẽ lan đến Thanh Ngọc Đàn.

Lúc này tác phong "khi nhuyễn phạ ngạnh" (bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh) của Thanh Ngọc Đàn hiển lộ không bỏ sót.

Người trong môn phái này nhất quán như thế, nếu đối với tu vi của địch nhân có cố kỵ, có thể không xuất thủ thì tuyệt đối sẽ không xuất thủ!

"Bất quá chỉ là một tên Âu Dương Thiếu Cung, lại rước cho tông môn ta nhiều phiền toái như vậy!" Đại trưởng lão nhịn không được chửi ầm lên trong lòng.

Tên kia từ khi đến Thanh Ngọc Đàn xong, trong môn phái hầu như

không có một ngày thanh tịnh!

Đại trưởng lão đang suy nghĩ làm thế nào mở miệng mới có thể khuyên lui Ngao Tông, bỗng nhiên một đạo thanh quang từ trên không trung lướt tới, sau đó hạ xuống đất, người đến chính là Tông chủ Thanh Ngọc Đàn - Đường Vô Tướng!

"Tông chủ!" Mắt thấy Tông chủ đích thân tới, tất cả trưởng lão cùng thủ tịch đệ tử đều thập phần thức thời lui sang một bên, nhưng lời tiếp theo của Đường Vô Tướng lại khiến bọn hắn giật mình kinh hãi.

"Đem bọn hắn giết hết, một tên cũng không thể lưu lại!" Đường Vô Tướng lạnh giọng ra lệnh.

"Ồ?" Ngao Tông nghe vậy cười đầy thâm ý, từ trên thân Đường Vô Tướng, hắn loáng thoáng nhìn ra một chút manh mối.

"Tông chủ, ngài xác định sao?" Đại trưởng lão vội vàng truy vấn, "Tu vi của người kia không rõ, trực tiếp khai chiến là quá thảo suất!

Huống chi bọn hắn chỉ tìm Âu Dương Thiếu Cung, chúng ta..." Đường Vô Tướng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, chất vấn: "Rốt cuộc ngươi là Tông chủ hay ta là Tông chủ?

Nghe không hiểu mệnh lệnh của ta sao?" "Tông chủ, ngài tam tư a!" Các trưởng lão khác cũng nhao nhao khuyên giải, cũng không phải bọn hắn không dám khai chiến, chỉ là tu vi của đám người Ngao Tông quá bí ẩn, căn bản không thể mạo muội xuất thủ!

Đường Vô Tướng lại chẳng thèm để ý, vẫn cố chấp nói: "Động thủ!

Nếu bắt không được bọn hắn, gọi tất cả đệ tử tông môn lên.

Địch nhân đều đã đánh tới cửa tông môn, các ngươi còn muốn dĩ hòa vi quý?

Truyền đi ra ngoài sau này Thanh Ngọc Đàn ta làm sao xứng danh một trong thất đại tông môn trong thiên hạ!" Lời đã đến nước này, bảy vị trưởng lão cùng hai tên thủ tịch đệ tử cũng không còn gì để nói, nhao nhao ngưng thần vọng hướng về phía đám người Ngao Tông, hiển nhiên chuẩn bị khai chiến.

"Tông chủ của các ngươi có chút không thích hợp, trên thân tên kia có phụ một thứ tà túy, hồn phách của hắn đều đã bị tà túy thôn phệ.

Cái gọi là Tông chủ này bất quá chỉ là một con rối có vẻ ngoài mà thôi." Ngao Tông nói với Bách Lý Đồ Tô.

"Yêu nghiệt sao, thảo nào tên khốn kiếp này cố ý muốn nhắm vào ta, nhưng ta rõ ràng không có trêu chọc hắn a." Bách Lý Đồ Tô có chút không hiểu.

"Ngươi không có trêu chọc hắn, nhưng không đại biểu tên này cùng Âu Dương Thiếu Cung không có quan hệ.

Hoặc có lẽ hắn cùng Âu Dương Thiếu Cung có quan liên rất lớn, không chừng mệnh lệnh đem chúng ta toàn bộ tru sát tại đây là do Âu Dương Thiếu Cung hạ đạt." Ngao Tông rất rõ ràng, cái loại ma hóa chú ngữ thi triển trên thân đại ma kia cực kỳ cường đại, nếu Âu Dương Thiếu Cung có thể giá ngự loại chú thuật này, để cho một vong hồn đoạt xá Đường Vô Tướng cũng không phải việc khó.

Giống như Ngao Tông suy đoán, lúc này Âu Dương Thiếu Cung đang trốn trong sơn môn Thanh Ngọc Đàn, biết rõ Ngao Tông đã tìm tới cửa.

Sở dĩ hạ đạt mệnh lệnh cho toàn tông môn liều mạng ngăn cản Ngao Tông, chính là vì tranh thủ thời gian chạy trốn cho bản thân.

"Các hạ, chúng ta không muốn cùng ngươi giao thủ, thỉnh tự hành rời đi thôi, nếu không tông môn có lệnh, lão phu cũng không cách nào

vi phạm!" Một vị trưởng lão đi lên phía trước, trầm giọng nói.

"Hiện tại sự việc đã không liên quan đến Thanh Ngọc Đàn, tránh ra." Ngao Tông lạnh lùng nói.

"Hả?" Vị trưởng lão kia nghe vậy không khỏi sững sờ, nhưng chưa đợi hắn hồi thần, Đường Vô Tướng ở sau lưng hắn tức khắc đằng không bay lên muốn độn tẩu!

"Tông chủ!

Ngài làm cái gì?!" Chúng trưởng lão và thủ tịch đệ tử nhìn một màn này kinh ngạc vạn phần, không hiểu Đường Vô Tướng vì sao lại chủ động chạy trốn!

"Hừ." Ngao Tông khinh thường cười lạnh, tuỳ tiện gọi đến một trận cuồng phong.

Chương 815

Trong nháy mắt, nhiệt độ giữa thiên địa chợt hạ xuống, thậm chí trên các khối đá trong khu vực này đều dần dần phủ lên một tầng băng sương.

"Hô!" Cuồng phong mang theo gió lạnh thấu xương cuốn lên giữa không trung, hóa thành một trận băng sương long quyển phong trực tiếp đem Đường Vô Tướng vây khốn ở trong đó!

"Đáng chết!" Đường Vô Tướng kinh hoàng không thôi.

Trước đó Âu Dương Thiếu Cung cảnh cáo hắn phải đặc biệt cẩn thận Ngao Tông, hắn còn không quá để ý, lại không ngờ người này lợi hại như thế, tuỳ tiện liền vây khốn được hắn.

Cuồng phong không ngừng quyển động quanh thân cùng sự hàn lãnh thấu xương khiến hắn không khỏi run rẩy, tu vi bực này tất định viễn viễn nghiền ép hắn!

Đường Vô Tướng bị gắt gao vây khốn tại cao không vô pháp thoát thân, một màn này lập tức bị tất cả đệ tử trên dưới Thanh Ngọc Đàn nhìn đến nhất thanh nhị sở.

"Đó là Đàn chủ?!" "Đàn chủ làm sao vậy, là ai lợi hại như thế, ngay cả Đàn chủ đều có thể áp chế?" "Có người xâm nhập Thanh Ngọc Đàn chúng ta sao?" Chúng đệ tử kinh ngạc nhìn một màn phát sinh trên không trung kia, quả thực không thể tưởng tượng nổi Đàn chủ ngày thường vô cùng uy nghiêm trong mắt bọn hắn lại có lúc chật vật như thế.

Nhất thời, đệ tử trong Thanh Ngọc Đàn nhao nhao tập kết tại bên ngoài tông môn, nhưng đối mặt đám người Ngao Tông ai cũng không dám suất tiên động thủ, dù sao ngay cả Đàn chủ đều bị chế phục dễ

dàng như vậy.

"Đáng chết!" Đường Vô Tướng bị vây khốn, trong lòng bạo nộ không thôi, sử xuất hồn thân giải số xung kích cương phong muốn thoát thân.

Nhất thời bàng đại sát khí bộc phát ra không ngừng oanh kích, thế nhưng chút uy lực ấy đối với cương phong kết giới do Ngao Tông bố trí, chẳng khác nào gãi ngứa.

"Đàn chủ đại nhân!" Mọi người nhìn thấy trên thân Đường Vô Tướng tuôn ra từng trận hắc sắc sát khí thì lập tức kinh khủng không thôi, còn tưởng rằng Đường Vô Tướng bị sát khí xâm thực, giờ phút này đang nguy tại đán tịch.

Nhưng rất nhanh bọn hắn phát giác không đúng, nguyên đầu của sát khí chính là bản thân Đường Vô Tướng.

Điều này càng làm cho bọn hắn cảm thấy bất khả tư nghị, công pháp Thanh Ngọc Đàn vốn tương khắc với sát khí, Đường Vô Tướng làm sao có thể tu luyện ra loại khí tức này!

"Chắc không phải hiện tại các ngươi vẫn cho rằng, tên kia là Đàn chủ của các ngươi chứ?" Ngao Tông đại thủ vung lên, cưỡng ép đem tà túy kia từ trong thân thể Đường Vô Tướng phân ly ra.

Chỉ thấy thân thể Đường Vô Tướng trong nháy mắt mất đi sinh cơ, giống như thi thể mặc cho cuồng phong nâng đỡ.

Mà phía trên thân thể hắn, một hắc ảnh dữ tợn hung ác đang gào thét tiêm lợi!

"Đàn chủ....." Chư vị trưởng lão chấn động nhìn một màn này, bọn hắn hiểu rõ, điều này mang ý nghĩa chỗ dựa lớn nhất của Thanh Ngọc Đàn đã không còn tồn tại!

Khó trách vẫn luôn cảm thấy Đàn chủ càng ngày càng không bình

thường, nguyên lai là do cái nghiệt súc này mượn xác hoàn hồn.

"Ta đã sớm cảm thấy tên Âu Dương Thiếu Cung kia có vấn đề quá lớn, nếu hắn không lưu tại trên núi thì căn bản sẽ không phát sinh những sự tình này!" "Thứ tên kia giao cho Đàn chủ quả nhiên có vấn đề, ta đi bắt hắn lại." "Đúng, giết Âu Dương Thiếu Cung, báo thù cho Đàn chủ!" Một hòn đá làm dấy lên ngàn con sóng, chúng đệ tử phẫn nộ kêu gào, một số người thậm chí lập tức hành động đi tìm Âu Dương Thiếu Cung.

Ngao Tông cùng Bách Lý Đồ Tô nhìn nhau, hai người hiểu ý cười một tiếng.

Như vậy cũng tốt, ngược lại không cần tốn bao nhiêu khí lực cũng có thể ép người trong môn Thanh Ngọc Đàn chủ động đi tìm Âu Dương Thiếu Cung.

Cũng tại cùng một thời khắc, Âu Dương Thiếu Cung đang ở thiện phòng thu tập tàng phẩm của Thanh Ngọc Đàn, chuẩn bị bỏ trốn thì lập tức phát giác được sự tình của Đường Vô Tướng, lập tức não nộ mắng to!

"Cái tên xuẩn ngốc này!

Có chút chuyện nhỏ đều làm không xong, rõ ràng đã dặn dò ngàn vạn lần không thể chọc giận tên sát thần kia, lại còn chủ động đi tìm chết!" Âu Dương Thiếu Cung vốn chỉ trông cậy vào Đường Vô Tướng có thể đủ kéo dài một đoạn thời gian, lại không ngờ tên ngu xuẩn này trực tiếp đi bức Ngao Tông xuất thủ, hắn làm sao có thể là đối thủ của Ngao Tông!

Ngay lập tức, Âu Dương Thiếu Cung không còn lo lắng gì nữa, dù cho đồ vật chưa thu thập xong cũng lập tức động thân bỏ trốn.

Cùng lúc đó, tại ngoài sơn môn, Ngao Tông cũng liệu định Âu

Dương Thiếu Cung tất định sẽ không ở lâu, lập tức liền muốn động thân tiến vào tông môn.

“Các hạ, xin chờ một chút!” Mấy vị trưởng lão vội vàng tiến lên ngăn cản Ngao Tông.

“Sao?

Sự tình đến nước này các ngươi còn muốn tiếp tục nghe lời cái tên 'Tông chủ' kia, tiếp tục tuân thủ cái quy định chó má của tông môn?” Ngao Tông lạnh giọng chất vấn.

“Không, không.....” Đại trưởng lão trên trán toát mồ hôi lạnh, “Ngài có thể hay không trông chừng tên kia giúp bọn ta, vạn nhất ngài đi, bọn ta không phải đối thủ của hắn, thậm chí có khả năng để cho hắn đào thoát.” Ngao Tông suýt chút nữa bật cười, đám người này vừa rồi còn một bộ dáng bá đạo, hiện tại lại biến thành nhát gan như thế.

“Sợ cái gì a, có cấm chế của Đại ca ta trấn áp, hắn tuyệt đối trốn không thoát!

Mấy đại nam nhân gan còn nhỏ hơn ta!” Tương Linh có chút bất mãn quở trách.

“Nhưng vì an toàn, thỉnh ngài giúp ta trấn áp hắn đi, ta thực sự không dám đánh cược, vạn nhất hắn trốn thoát thì ta chết chắc!” Đại trưởng lão gần như đang cầu khẩn.

“Hống!” Tà túy kia đang liều mạng giãy dụa trên không trung, cũng phát ra từng trận tiếng gào thét muốn điếc tai, khiến người nghe không khỏi run rẩy.

Nhất là đám đệ tử kia, hầu như đều rõ ràng toàn thân run rẩy, không có một người nào dám tiến lên thu phục tên kia.

Đàn chủ cường đại như thần minh mà bọn hắn phụng thờ còn

chết trong tay tà túy này, bọn hắn sao dám!

"Đại ca, ta không cùng đám xuẩn ngốc này nói nhảm nữa, ta đi trước một bước!" Bách Lý Đồ Tô một giây cũng không đợi được nữa, trực tiếp thu kiếm về vỏ xông vào tông môn.

"Chờ một chút....." Ngao Tông đang muốn gọi Bách Lý Đồ Tô lại, dù sao bây giờ Âu Dương Thiếu Cung không biết đã thôn phệ bao nhiêu hồn phách người khác, tu vi tất định vượt xa hắn.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, hắn lại từ bỏ, để Bách Lý Đồ Tô đi ứng đối cường địch cũng tốt, tiềm năng của tên này xác thực kinh người, để hắn trải qua nhiều sinh tử chi chiến cũng thực sự có lợi ích lớn.

"Cũng được, ta dành chút thời gian giúp các ngươi." Ngao Tông đáp ứng thỉnh cầu của mấy vị trưởng lão, "Bất quá ta không giúp không công." "Xin tiền bối yên tâm!

Thù lao ta nhất định sẽ trả, bất luận là muốn công pháp hay pháp khí, chỉ cần ta có, tiền bối cứ việc lấy!" Đại trưởng lão lúc này đâu còn dư địa để cò kè mặc cả, không chút do dự một lời đáp ứng.

Vạn nhất lúc này biểu hiện ra bất kỳ sự do dự nào chọc Ngao Tông không vui, vậy thì thật sự xui xẻo lớn!

"Tốt." Ngao Tông nhìn về phía Phong Tình Tuyết cùng Tương Linh, "Một lát nữa hai người các ngươi đi xem thật kỹ tàng phẩm của tông môn Thanh Ngọc Đàn, thích cái gì cứ việc lấy!" "Ta cũng có phần?!" Tương Linh lập tức mừng rỡ không thôi, ngày bình thường nàng thích nhất là thu thập các loại pháp khí và công pháp, hôm nay có cơ hội này đương nhiên sẽ không bỏ qua. .....

Cùng lúc đó, Âu Dương Thiếu Cung đem trữ vật thủ trạc đã thu tốt đồ đạc đeo lên, vừa đẩy đại môn Tàng phẩm các ra, lại phát hiện

một đám đệ tử Thanh Ngọc Đàn đã vây kín ở bên ngoài!

"Tốc độ của các ngươi thật không chậm." Âu Dương Thiếu Cung cười lạnh nói, "Nếu không phải có mấy kẻ ngoại lai kia đảo loạn, e rằng các ngươi toàn bộ chết trong tay Đường Vô Tướng cũng sẽ không có phản ứng gì đâu nhỉ?" "Nói nhảm!

Chúng ta là phụng mệnh Tông chủ, đồ hỗn trướng!" Thủ tịch đệ tử chỉ vào mũi Âu Dương Thiếu Cung phẫn nộ mắng to!

"Ngươi không có tư cách nhắc tới tên Tông chủ!" "Tông chủ hảo tâm thu lưu ngươi cùng người nhà của ngươi, ngươi báo đáp hắn như thế nào?" "Nếu không phải do Tông chủ xuất thủ, người nhà của ngươi sớm đã bị đám yêu ma kia tàn sát hầu như không còn rồi!" .....

Chúng đệ tử tiếng mắng chửi vang thành một mảnh, hầu như người người đều hận không thể đem hắn phanh thây xẻ thịt.

Âu Dương Thiếu Cung bén nhọn cười to: "Thu lưu người nhà ta?

Nguyên lai đem người trong tông tộc ta bắt lại, hiếp bức ta vì hắn luyện dược là thu lưu sao?

Ân tình này ta cũng không nhận nổi!" Thủ tịch đệ tử chỉ vào mũi Âu Dương Thiếu Cung lạnh giọng nói: "Đừng tưởng rằng ta không rõ ràng, lúc trước ngươi bách hại Âu Dương gia tộc huỷ diệt, căn bản là không thèm để ý đến sinh tử an nguy của người nhà!" "Đúng, từ lúc bắt đầu ta đến Thanh Ngọc Đàn căn bản không phải vì người nhà, bất quá chỉ là mượn cơ hội này lẻn vào Thanh Ngọc Đàn mà thôi." Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn không phủ nhận lời của hắn, "Hiện tại mục đích đã đạt được, đem đám người nhà Âu Dương kia toàn bộ giết sạch cũng không liên quan gì đến ta.

Ta nếu lo lắng an nguy của bọn hắn, đâu đến mức đi đến bước ngày hôm nay?" "Hỗn trướng!" "Ngay cả người nhà cũng mặc kệ,

ngươi còn là người sao!" "Âu Dương gia tộc có loại người như ngươi thật sự là xui xẻo lớn!" Lời này vừa nói ra, chúng đệ tử cũng phẫn nộ không thôi, nhao nhao xuất ngôn chửi ầm lên.

"Nói nhảm liên thiên...

Lúc trước khi ở ngoại giới tróc nã người Âu Dương gia tộc, các ngươi chẳng phải cũng giết chết rất nhiều tộc nhân không phục tùng sao?

Thật sự cho rằng mình quang minh lỗi lạc lắm à?" Âu Dương Thiếu Cung không chút lưu tình trào phúng, "Thanh Ngọc Đàn, xứng danh là tông môn hư ngụy nhất trong thất đại tông môn!" "Bớt nói nhảm!" Thủ tịch đệ tử phẫn nộ không thôi, ra lệnh một tiếng, một đám đệ tử phía sau hắn tức khắc kích phát pháp trận Thanh Ngọc Đàn.

Trong chớp mắt một đạo kết giới che khuất bầu trời đem hắn bao phủ ở trong đó.

Âu Dương Thiếu Cung phát giác pháp lực của mình trong pháp trận lập tức bị áp chế, tu vi cũng nhanh chóng suy yếu.

Chương 816

Giờ phút này tu vi bản thân hắn bị suy yếu đến mức ngay cả một tên đệ tử yếu nhược nhất tại tràng cũng không bằng.

"Ta không muốn lấy mạng ngươi, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, có thể chịu ít khổ một chút." Thủ tịch đệ tử nhìn Âu Dương Thiếu Cung tựa hồ không có bất kỳ năng lực đề kháng nào, lạnh giọng ra lệnh.

"Phiền toái!" Âu Dương Thiếu Cung nhíu mày, tuy rằng trong tay hắn nắm giữ rất nhiều cấm chú ngoan độc cường đại, nhưng những thứ này đại đa số đều có hạn chế thập phần nghiêm trọng.

Với tu vi hiện giờ căn bản không cách nào phát huy hoàn mỹ, chỉ có thể ứng đối một người, bị đám xuẩn ngốc này vây công thật sự không có biện pháp.

"Thôi được, hôm nay không giết sạch các ngươi, ta cũng không trốn thoát được.

Chỉ tiếc là không có thời gian thôn thực linh hồn các ngươi." Âu Dương Thiếu Cung thở dài một tiếng, lập tức lấy ra trường kiếm sau lưng.

"Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng!" Thủ tịch đệ tử thập phần khinh thường, nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm của Âu Dương Thiếu Cung, lại không khỏi tâm thần chấn động.

Chỉ thấy trên thân kiếm kia sinh trưởng đầy huyết nhục, kinh lạc, thậm chí còn đang chậm rãi nhuyễn động, giống như vật sống.

Chỗ chuôi kiếm thì huyết nhục đang cùng cổ tay hắn nối liền sinh trưởng cùng một chỗ khi hắn rút kiếm, thanh trường kiếm kia như thể

là một bộ phận thân thể của Âu Dương Thiếu Cung.

Đúng lúc này, trên thân kiếm bỗng nhiên mở ra một con mắt đỏ tươi quét nhìn tứ phía, khiến người nhìn thấy không khỏi da đầu tê dại.

Yêu kiếm ác tâm như thế thực sự làm người ta buồn nôn!

"Tên khốn trướng này quả nhiên không phải người bình thường, lại có tà thuật cổ quái như vậy!" Mọi người nhìn thấy một trận ác hàn.

Nhưng lúc này hành vi của Âu Dương Thiếu Cung đã bị áp chế xuống mức cực thấp, có tà thuật cổ quái hơn nữa cũng không đủ gây lo ngại.

"Bắt lấy hắn!" Thủ tịch đệ tử ra lệnh một tiếng, chúng đệ tử liền không chút do dự sát thượng tiền ý đồ bắt lấy hắn.

"Muốn chết!" Âu Dương Thiếu Cung hoành ngang huyết nhục trường kiếm trong tay, âm sâm cười một tiếng, bỗng nhiên huy kiếm nghịch chuyển.

Tại nơi kiếm phong lướt qua, một trận hắc vụ tuỳ theo đó tràn lan ra.

"Hả?" Mọi người nhìn thấy hắc vụ thì không khỏi sững sờ, nhưng hắc vụ rất nhanh liền đem Âu Dương Thiếu Cung bao phủ ở trong đó.

Đúng lúc này, Bách Lý Đồ Tô đang vội vàng chạy tới nơi này tức khắc nhìn thấy một màn kia.

Khi nhìn thấy hắc vụ đang dần dần tràn lan, trong lòng hắn đại kinh!

Hắn chưa từng thấy qua lệ khí và sát khí nặng nề như thế, lập tức thanh tư lực kiệt hô to: "Không được tới gần, mau tránh xa!" "Hả?"

Mọi người nghe lời này nhất thời chưa hồi thần, tề tề vọng hướng Bách Lý Đồ Tô, nhưng đúng lúc này, hắc vụ đã lan tràn tới.

"A a a a a!" Một trận tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế truyền đến, một tên đệ tử ôm lấy cánh tay bị hủ thực chỉ còn lại xương cốt ngã xuống đất kêu thảm!

Vừa rồi cánh tay của hắn không cẩn thận chạm phải những sát khí màu đen kia, trong nháy mắt liền bị hủ thực đến trình độ như vậy.

"Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô ảo não không thôi, nhìn ra được sát khí mà Âu Dương Thiếu Cung thi triển lợi hại hơn nhiều so với trước kia hắn từng thấy, ngay cả người tu hành cũng có thể tuỳ tiện hủ thực.

"Thế nào, đám xuẩn ngốc, ha ha ha!" Âu Dương Thiếu Cung phóng túng đắc ý cười to, nhưng lúc này cả người hắn ẩn tàng trong sát khí, căn bản không biết thân ở chỗ nào.

"Ngàn vạn lần không được chạm vào sát khí, thứ đó sẽ hủ thực huyết nhục, tu vi của các ngươi quá yếu, căn bản không ngăn được!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng xuất ngôn nhắc nhở.

Nhưng hắn càng nói như vậy, ngược lại càng làm cho đám xuẩn ngốc kia cảm thấy không phục.

Thậm chí có một số đệ tử cấp thấp đề khởi một ngụm linh khí, quanh thân huyễn hóa ra hộ thể cương khí ý đồ xông vào trong sát khí bắt Âu Dương Thiếu Cung ra.

"A a a a!" Không chút ngoài ý muốn, ngay tại nháy mắt tiếp xúc sát khí, hộ thể cương khí bị hủ thực, tùy theo đó liền là huyết nhục hư thối, bọn hắn ngã trên mặt đất thống khổ kêu thảm.

"Đều cẩn thận cho ta, ai cũng không được xông vào!" Thủ tịch đệ tử đại vi chấn động, dù không tin lời Bách Lý Đồ Tô thì giờ cũng

không thể không cẩn thận ứng đối.

“Cứu ta!

Cứu ta với!” Một đệ tử bị hủ thực mất hơn nửa cái chân đang nằm rạp trên mặt đất khổ sở cầu khẩn, giãy dụa bò ra phía ngoài.

Nhưng sát khí kia lan tràn càng lúc càng nhanh, rất nhanh liền hủ thực đến eo hắn, tiếng kêu thảm thiết của tên kia trở nên càng thêm thê lệ!

Ban đầu còn có người muốn lên cứu, nhưng nhìn thấy sát khí trở nên càng lúc càng nồng đậm thì không còn một người nào dám xông lên, chỉ có thể nhẫn tâm nhìn đồng môn kêu thảm.

“Sư huynh!

Thiên Minh sư huynh, cầu xin huynh, cho đệ một cái thống khoái đi, đệ chịu không nổi nữa a a a a a!” Tên kia dường như biết mình hết cứu, gần như thống khổ rơi lệ cầu xin đồng môn sư huynh có thể cho mình một cái thống khoái.

“Thực xin lỗi!” Tên sư huynh được gọi tên kia rốt cuộc nhìn không được nữa, đành phải xuất thủ phóng ra phi kiếm, trực tiếp xuyên qua hậu tâm hắn, khiến hắn đương trường tử vong.

Bất luận thế nào, ít nhất cũng không cần tiếp tục bị tra tấn nữa.

“Sư huynh, chúng ta phải làm sao?” “Thứ này hình như không phải thứ chúng ta có thể ứng phó được a!

Hay là chúng ta rút lui trước đi!” “Chúng ta hình như không có ai biết cách ứng đối với sát khí này...” Thủ tịch đệ tử nghe đệ tử bên cạnh bắt đầu trở nên càng ngày càng sợ hãi, trong lòng cũng đại cảm bất đắc dĩ.

“Đi!

Rời khỏi nơi này trước!" Thủ tịch đệ tử ra lệnh một tiếng, một đám sư đệ phía sau hắn như được đại xá, nhao nhao tranh tiên khủng hậu muốn đào ly nơi này.

Nhưng chưa đợi bọn hắn đi xa, những sát khí đang thăng đằng ở tứ phía kia lại giống như có ý thức, nhanh chóng từ bốn phía hợp vây, ngắn ngủi trong nháy mắt liền phong kín đường lui của bọn hắn.

Mấy chục người đương trường không còn đường lui, bị vây khốn ở giữa không biết làm sao.

Nhưng Âu Dương Thiếu Cung hiển nhiên không có ý định để bọn hắn sống sót rời khỏi nơi này, những sát khí ba động lan tràn kia đang nhanh chóng bức cận bọn hắn, dần dần áp súc một chút không gian an toàn cuối cùng.

"Âu Dương Thiếu Cung, ta biết ngươi là hướng về phía ta, thả những người này đi, giết bọn hắn đối với ngươi hào vô ý nghĩa, huống chi hiện tại ngươi cũng không có thời gian thôn phệ hồn phách bọn hắn đâu nhỉ?" Bách Lý Đồ Tô nhìn sát khí đang bức tới, lạnh giọng nói với Âu Dương Thiếu Cung đang trốn ở trong đó.

"Bách Lý Đồ Tô, ta không có đi tìm ngươi, ngươi ngược lại chủ động dâng mình tới cửa tìm cái chết!" Trong lời nói của Âu Dương Thiếu Cung mang theo hận ý thâm thiết, "Lần trước tại Cầm Xuyên không giết chết được ngươi, ngươi không cảm thấy tiếc nuối sao?" Bách Lý Đồ Tô cười lạnh nói: "Ta đương nhiên tiếc nuối, nếu không phải ngươi chạy đủ nhanh, hiện tại cỏ trên mộ ngươi chắc cũng cao ba thước rồi!" "Chết!" Tiếng Âu Dương Thiếu Cung nộ hống truyền đến, một khắc sau chỉ thấy trong tầng tầng hắc sắc vụ khí bổ chém ra trảo ấn như dã thú, lao thẳng đến chỗ Bách Lý Đồ Tô.

"Cút!" Bách Lý Đồ Tô tức khắc hoành kiếm cách đáng trước người.

Trảo ấn kia oanh kích lên Phần Tịch Kiếm, uy lực tận số bị Phần Tịch Kiếm triệt tiêu, nhưng dù vậy cũng chấn cho Bách Lý Đồ Tô liên tiếp lui lại.

"Tên này tu vi không bị kết giới áp chế sao, lại lợi hại như thế!" Bách Lý Đồ Tô trong lòng hãi nhiên.

Cùng lúc đó, đám đệ tử kia tìm mọi cách dùng pháp thuật và phi kiếm bức lui sát khí, nhưng tất cả hoàn toàn vô dụng, thậm chí có không ít người vì thế mà chiết tổn mất phi kiếm.

".....

Ngươi chẳng phải biết sử dụng sát khí sao, có biện pháp nào giúp bọn ta khu trừ những sát khí này không?" Thủ tịch đệ tử thực sự đã vô kế khả thi, không thể không quay sang cầu sự giúp đỡ từ Bách Lý Đồ Tô.

Bách Lý Đồ Tô cắn chặt hàm răng, sau đó đành phải phát ra thỉnh cầu với Kiếm linh Phần Tịch Kiếm: "Giúp ta một việc!" "Không có khả năng." Kiếm linh nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt Bách Lý Đồ Tô, nó tự nhiên biết tiểu tử này đang toan tính điều gì.

"Những sát khí này đối với ngươi chẳng phải cũng là đại bổ phẩm sao?

Đem toàn bộ thôn phệ hết đối với ngươi có lợi lớn, loại sự tình này ngươi phải là kẻ hăng hái nhất mới đúng chứ?" Bách Lý Đồ Tô nghiêm giọng nói.

Kiếm linh Phần Tịch Kiếm không khỏi cười to: "Tiểu tử ngươi thật sự coi ta là lao động miễn phí rồi?

Ta nói cho ngươi biết, Bản đại gia không muốn giúp thì tuyệt đối sẽ không xuất thủ!

Nếu muốn ta giúp cũng được, chỉ cần ngươi giao quyền khống

chế thân thể cho ta, ta có thể bảo đảm mấy con tạp ngư này đều có thể sống sót!" Lời đã đến nước này, Bách Lý Đồ Tô liền biết không có cách nào trông cậy vào tên này giúp đỡ rồi.

Chương 817

Kiếm linh Phần Tịch Kiếm đương nhiên biết chỗ tốt của việc thôn phệ sát khí, nhưng nó càng rõ ràng hơn, lúc này Âu Dương Thiếu Cung ẩn tàng trong sát khí, khí tức bạo trướng đến một tình trạng cực kỳ cường đại, ít nhất tuyệt đối không phải Bách Lý Đồ Tô có thể địch nổi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Bách Lý Đồ Tô tất định sẽ chết dưới tay Âu Dương Thiếu Cung, nếu không muốn chết, chỉ có thể ngoan ngoãn để nó khống chế thân thể.

Sự tình đã đến nước này, nó hiểu rõ cơ hội đoạt được thân thể Bách Lý Đồ Tô càng ngày càng ít, dù cho phải nghĩ trăm phương ngàn kế cũng muốn cưỡng ép sáng tạo ra cơ hội, trước mắt chính là một cơ hội cực tốt.

"Hỗn trướng!

Không chịu giúp đúng không, ta cũng có thể ứng phó được những thứ này!" Bách Lý Đồ Tô giận dữ, tên này thật sự quá đê tiện!

"Hỗn xược!

Tiểu tử, nếu còn dám mắng thêm một câu thử xem, ta bảo đảm sẽ lấy mạng ngươi!" Phần Tịch Kiếm bột nhiên đại nộ, tiểu tử này là đang cầu xin giúp đỡ sao!

Bách Lý Đồ Tô không thèm để ý, chỉ trực tiếp tiến lên đem Phần Tịch Kiếm đâm vào trong hắc vụ sát khí, ý đồ cưỡng ép hấp nạp những sát khí này vào trong cơ thể.

"Hô!" Khi những sát khí kia bị hút vào trong cơ thể, Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy trong máu của mình phảng phất như bị tiêm vào băng

thủy cực độ hàn lãnh, trong chớp mắt khiến hắn từ thân thể đến linh hồn đều cảm thấy cực kỳ âm lãnh, phảng phất như muốn hoàn toàn bị đông kết lại!

Bách Lý Đồ Tô một khắc cũng không dám chậm trễ, lập tức vận chuyển công pháp giá ngự Phần Tịch Kiếm, quả nhiên không ngoài dự liệu, những sát khí kia dần dần bị hóa giải thành linh lực trong cơ thể.

Bách Lý Đồ Tô hiện nay, hầu như cũng có thể coi sát khí như chất dinh dưỡng để trực tiếp hấp nạp, nhưng Ngao Tông đã từng nhắc nhở, tu hành như vậy sẽ mang đến hậu di chứng cực lớn, đó là tính tình của hắn sẽ một ngày so với một ngày càng thêm hung tàn bạo lệ, thẳng đến một ngày nào đó triệt để biến thành sát nhân cuồng ma.

Cũng chính vì vậy, đây là lần đầu tiên Bách Lý Đồ Tô trực tiếp hấp nạp sát khí, hiệu quả so với tưởng tượng còn tốt hơn.

Ngắn ngủi trong chốc lát, hắn liền cảm thấy tốc độ tu hành tăng trưởng có thể so với tu luyện hơn mười ngày, tốc độ tiến triển đột phi mãnh tiến như thế khiến hắn gần như hoài nghi mình đang nằm mơ.

Nhưng rất nhanh, khi hấp nạp sát khí, khí tức bạo lệ bạn sinh cùng với nó cũng tích tụ trong lồng ngực Bách Lý Đồ Tô, bình bạch vô cố khiến trong lòng Bách Lý Đồ Tô bùng cháy lửa giận hừng hực.

Thậm chí tiếng hô hoán kinh khủng cùng tiếng cầu cứu của đám đệ tử Thanh Ngọc Đàn kia, lọt vào trong tai hắn đều trở nên phiền táo không chịu nổi, hận không thể lập tức rút kiếm chặt đầu bọn chúng!

"Không ổn!" Bách Lý Đồ Tô ngay một sát na sắp mất kiểm soát bỗng nhiên hồi thần, quả nhiên hiểm chút nữa trúng chiêu.

Nhưng dù vậy hắn cũng phát giác, sát khí hắn hấp nạp được căn bản không đủ để ngăn cản sự lan tràn của nó.

Mắt thấy không gian sinh tồn càng ngày càng ít, Bách Lý Đồ Tô

nóng như lửa đốt nhưng lại không có cách nào.

"Bách Lý Đồ Tô, xem ra tu vi của ngươi tiến triển nhanh hơn so với tưởng tượng của ta a..." Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc lại âm sâm vang lên bên tai, Bách Lý Đồ Tô mãnh nhiên hồi thần, theo bản năng muốn thiểm thân tránh xa.

Nhưng đã quá muộn, trong sát na một đạo hàn quang loé lên, Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy ngực kịch liệt đau nhức, cúi đầu xem xét lại hãi nhiên phát hiện lồng ngực đã bị một thanh trường kiếm sinh trưởng đầy huyết nhục xuyên qua!

"Bách Lý Đồ Tô, lần này cũng không có ai cứu được ngươi." Thanh âm âm sâm của Âu Dương Thiếu Cung truyền đến, Bách Lý Đồ Tô cật lực ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt mang theo nụ cười sâm nhiên của Âu Dương Thiếu Cung thò ra trong vụ khí, trong đôi mắt lập loè sát ý cuồn cuộn.

"Nói láo!" Bách Lý Đồ Tô nộ mạ một tiếng, trở tay huy động Phần Tịch Kiếm chém về phía cổ hắn, một kích này hoàn toàn kiệt tận toàn lực!

Nhưng chưa đợi kiếm phong của Bách Lý Đồ Tô đánh trúng, Âu Dương Thiếu Cung đã biến mất, một kiếm chém ra hoàn toàn vồ hụt.

Âu Dương Thiếu Cung lại trốn vào trong vụ khí, bất đồng với lần trước chính là, Bách Lý Đồ Tô có thể tinh tường cảm giác được trái tim mình đã bị đâm xuyên!

"Thật đáng chết..." Ý thức Bách Lý Đồ Tô dần dần mơ hồ, trong lòng không khỏi tự mắng sao mình lại không chút phòng bị như thế.

"Tiểu tử, cần ta giúp không?

Cứ tiếp tục thế này, e rằng một lát nữa ngươi sẽ chết." Tiếng của Phần Tịch Kiếm vang lên trong đầu, mang theo dụ hoặc lực gần như

không thể cự tuyệt.

"Chỉ cần giao thân thể cho ta là được.

Ngươi biết đấy, ta sẽ không huỷ diệt hồn phách của ngươi, ta có thể cho phép ngươi ngẫu nhiên tô tỉnh trong thân thể một đoạn thời gian, tổng vẫn mạnh hơn là chết đi." "Đừng có quá nhiều tâm giới bị đối với ta, phải biết rằng, ta cũng chỉ là một con sâu đáng thương đang giãy dụa muốn thoát khỏi trói buộc mà thôi, cùng ngươi không có gì khác biệt." Phần Tịch Kiếm có thể tinh tường cảm giác được ý thức của Bách Lý Đồ Tô càng ngày càng mơ hồ, không bỏ lỡ cơ hội này, nghĩ trăm phương ngàn kế thuyết phục hắn đi vào khuôn khổ.

Bách Lý Đồ Tô nắm chặt Phần Tịch Kiếm, cười một tiếng không dễ phát hiện: "Hiện tại chưa phải lúc, ngươi quá nóng vội rồi!" "Hả?" Phần Tịch Kiếm trong thoáng chốc không hiểu ý vị câu nói này, nhưng rất nhanh liền phát giác không đúng.

Vết thương trên ngực Bách Lý Đồ Tô đang phục nguyên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thậm chí khuôn mặt thương bạch kia cũng dần dần khôi phục bình thường!

Giờ khắc này Phần Tịch Kiếm mới phát hiện, Bách Lý Đồ Tô vậy mà có thể sử dụng sát khí để trị liệu thương thế, ngay cả loại trí mệnh thương này cũng có thể nhanh chóng phục nguyên!

"Ngươi làm thế nào vậy?!" Phần Tịch Kiếm khó có thể tin, Bách Lý Đồ Tô làm sao có thể thao khống sát khí đạt đến trình độ tinh diệu như thế!

"Nói nhảm!

Lúc trước khi đối phó Yên La Quỷ, chẳng phải là ngươi tự thân dạy cho ta sao!" Đúng như Bách Lý Đồ Tô nói, lúc trước khi bị Yên La Quỷ trọng thương lưu lại vết thương trí mệnh, Phần Tịch Kiếm có

thể trong nháy mắt phục nguyên, khi đó hồn phách Bách Lý Đồ Tô tịnh không có hoàn toàn trầm ngủ, cho nên tận mắt chứng kiến tất cả.

Thời gian tu hành trên thuyền, Bách Lý Đồ Tô vẫn luôn suy tư một điểm, nếu như hắn có thể giống như Phần Tịch Kiếm, tuỳ ý sử dụng sát khí tu phục thân thể, vậy thì chẳng khác nào có thêm mấy cái mạng để tiêu xài.

Vì thế hắn cố ý tìm Ngao Tông giúp đỡ, Ngao Tông tùy tiện chỉ điểm một chút, liền để hắn triệt để ngộ thấu phương pháp này.

Thân thể hắn kinh qua u minh chi lực thối luyện, thiên phú chưởng khống đối với sát khí đại đại gia tăng, dù cho ở tầng thứ cảnh giới khá thấp như hiện nay cũng có thể làm được điểm này.

Vừa rồi là lần đầu tiên nếm thử, quả nhiên giống như hắn sở liệu.

Mượn nhờ phương pháp này không những nhanh chóng tu phục thương thế, mà còn trong nháy mắt hóa giải lệ khí tích tụ trong lồng ngực, quả thực vẹn toàn đôi bên!

"Ta thật sự xem thường ngươi!" Trong lời nói của Phần Tịch Kiếm tràn ngập nộ ý thâm thiết, hận mình lại một lần nữa bị Bách Lý Đồ Tô đùa bỡn!

Bị cường giả như Ngao Tông nghiền ép nó không ngại, nhưng nó không thể chấp nhận để Bách Lý Đồ Tô chiếm thượng phong!

"An tâm cút về đi, đừng quấy rầy ta." Bách Lý Đồ Tô nhìn quanh bốn phía.

Một kiếm vừa rồi là thù, hắn phải trả lại.

"Sao có thể?!" Âu Dương Thiếu Cung đang âm thầm quan sát tất cả tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này, trong lòng càng đại vi kinh ngạc!

Không ngờ Bách Lý Đồ Tô đối với sát khí chưởng khống lực hoàn toàn không kém hắn, mà cái giá phải trả lại vượt xa gấp mấy lần!

"Bách Lý Đồ Tô, hôm nay ngươi nhất định phải chết ở chỗ này!" Tiếng nộ hống trầm thấp của Âu Dương Thiếu Cung vang lên trong hắc vụ, trong chớp mắt, hắc vụ kia kịch liệt bành trướng, đem tất cả mọi người trong nháy mắt dìm ngập ở trong đó!

"A a a a a a!" Tiếng kêu thảm thiết thống khổ lập tức vang lên liên tiếp, một đám đệ tử tu vi yếu nhược kia hầu như trong nháy mắt bị sát khí xâm thực mất thân thể, vẻn vẹn chỉ có đệ tử tu vi khá cao một chút vẫn có thể miễn cưỡng dùng tu vi lược vi cường đại ngạnh kháng!

Nhưng hiển nhiên cũng không chống đỡ được bao lâu, hộ thể cương khí ngưng tụ bằng pháp lực, tầng thứ so với sát khí không biết thấp hơn bao nhiêu, tốc độ xâm thực vĩnh viễn vượt xa tưởng tượng!

"Nghe ta, ngàn vạn lần đừng tách ra, tên khốn Âu Dương Thiếu Cung kia khẳng định sẽ thừa cơ đem các ngươi phân hóa để tấn công, đừng cho hắn cơ hội!" Bách Lý Đồ Tô phát giác thần thức của mình trong hắc vụ đều bị hạn chế, căn bản nhìn không rõ những người khác đang ở nơi nào, vẻn vẹn chỉ có thể hô to nhắc nhở.

Nhưng cho dù như thế, thanh âm của hắn trong hắc vụ cũng không truyền đạt được bao xa liền biến mất, đám đệ tử kia bắt đầu dần dần lâm vào khủng hoảng, vẻn vẹn chỉ có dăm ba người tụ lại một chỗ.

Một tên đệ tử tu vi khá cao kiệt lực triển khai hộ thể cương khí bảo hộ một đám sư đệ bên cạnh, nhưng dù vậy, hắn cũng dần dần cảm thấy càng ngày càng khó mà duy trì.

"Thiên Minh sư huynh, huynh có biện pháp nào không..." Một tên đệ tử cấp thấp có chút khủng hoảng, ngữ khí gần như đang cầu khẩn, vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy một đồng bạn trong nháy mắt hóa thành vũng nước đặc!

“Cái này hoặc hứa quản dụng...” Tên đệ tử được xưng là Thiên Minh sư huynh kia luống cuống tay chân lục lọi, lập tức lấy ra một pháp khí hình bát vu có khắc long văn, đang chuẩn bị kích phát nó, nhưng một khắc sau liền phát giác hộ thể cương khí bị mạnh mẽ đánh xuyên!

“Không ổn!” Chưa đợi hắn có phản ứng, một thanh huyết nhục trường kiếm mãnh nhiên đâm xuyên qua bụng, tịnh nhanh chóng lan tràn ra từng cái xúc tu quán xuyên thân thể hắn, cấp tốc hấp thu huyết nhục của hắn.

Trong nháy mắt, nội tạng và huyết nhục trong cơ thể Thiên Minh bị thôn phệ mất hơn nửa, hai mắt trợn tròn ngã xuống, chỉ còn lại thân thể khô quắt chỉ có da bọc xương đang run rẩy nhè nhẹ.

“Phốc xuy!” Âu Dương Thiếu Cung rút huyết nhục trường kiếm ra, ngưng thị đám đệ tử đang sắt sắt phát run kia, “Chờ ta tự mình ra tay, hay là tự hành kết liễu?” “Giết!” Cuối cùng đám đệ tử kia biết rõ không địch lại nhưng cũng không ngồi chờ chết, nhao nhao thi pháp ý đồ phản kích Âu Dương Thiếu Cung!

“Chết!” Âu Dương Thiếu Cung bình bình giơ ngang trường kiếm, trên lưỡi kiếm lan tràn ra từng cái xúc tu mà đầu mút sinh trưởng đao nhận sắc bén.

Chương 818

Những xúc tu kia trong nháy mắt liền xé rách trường không xuyên thủng yết hầu bọn hắn, và nhanh chóng hấp thụ sạch huyết nhục.

Âu Dương Thiếu Cung nguyên bản cũng đồng tình với hồn phách bọn họ, nhưng hiện tại thời gian khẩn cấp, cũng không dung được hắn làm thế nữa.

Muốn triệt để giết chết Bách Lý Đồ Tô một lần nữa, vì bảo đảm vạn vô nhất thất mới quyết định đem huyết nhục đám người này thôn phệ sạch.

"So với thôn phệ hồn phách thì kém không ít, bất quá cũng đủ dùng." Trong sát khí, Âu Dương Thiếu Cung nhìn đám đệ tử Thanh Ngọc Đàn kia ngã xuống từng cái một, không khỏi cười lạnh.

Rất nhanh hắn liền khóa chặt Bách Lý Đồ Tô trong mê vụ!

Lúc này Bách Lý Đồ Tô đang ở trong sát khí giống như ruồi không đầu loạn chuyển tứ phía, sinh sợ lần nữa bị Âu Dương Thiếu Cung đánh lén.

Bách Lý Đồ Tô xốc lại mười hai phần tinh thần cẩn thận tham tra bốn phía, bỗng nhiên phát giác có một cỗ sinh linh khí tức đang bức lại gần, ngay lập tức không chút do dự thi triển Huyễn Kiếm Thuật đâm về phương hướng đó!

"Hưu!" Một thanh trường kiếm hoàn toàn do pháp lực ngưng kết thành rơi xuống giữa không trung, lại trong nháy mắt bị một dải lụa pháp lực phản kích oanh kích phấn toái, sau đó một thanh âm não nộ truyền đến: "Bách Lý Đồ Tô!

Ngươi điên rồi sao!" "Hả?" Bách Lý Đồ Tô lập tức hồi thần,

thanh âm này chẳng phải là tên Thủ tịch đệ tử kia sao!

Hắn tức khắc một kiếm bổ ra sát khí đang chắn trước mặt, liền nhìn thấy tên Thủ tịch đệ tử kia cũng đang nhanh chóng dựa sát vào, chỉ là mặt đầy vẻ ưu lự.

"Tiểu tử, vừa rồi ngươi cố ý đánh lén ta sao?

Ta suýt chút nữa thì trúng chiêu rồi!" Thủ tịch đệ tử giận dữ nói.

"Thất lễ, vừa rồi ta bị Âu Dương Thiếu Cung đánh lén, suýt chút nữa mất mạng." Bách Lý Đồ Tô mang theo áy náy nói.

"Cái tên hỗn trướng kia, chỉ biết trốn sau đám khói này đánh lén, không biết có bao nhiêu đệ tử trúng chiêu rồi.

Thậm chí vừa rồi ngay cả ta hắn cũng đánh lén một cái, nếu không phải bị ta đánh lui, chém đứt một cánh tay, thì tên kia cũng bất quá như thế, hoàn toàn chỉ dựa vào một chút thủ đoạn hạ lưu mà thôi." Thủ tịch đệ tử tức giận đến mắng to.

"Chém một cánh tay?" Bách Lý Đồ Tô mới phát hiện, trên trường kiếm của Thủ tịch đệ tử đang nhỏ xuống máu tươi, quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tu vi của tên Thủ tịch đệ tử này thực sự không thấp a, ít nhất so với hắn còn muốn mạnh hơn.

"Không biết tôn tính đại danh của các hạ là gì?" Bách Lý Đồ Tô túc nhiên khởi kính hỏi.

"Gọi ta Thiên Thương là được." Thiên Thương cảnh giác nhìn quanh bốn phía, "Ngươi cùng Âu Dương Thiếu Cung dường như có cừu hận rất lớn?" "Trước đó ta tưởng rằng cừu oán giữa ta và hắn là sâu nhất, nhưng hiện tại xem ra, tên này thuần túy là một thứ người gặp chó chê, đi đến đâu cũng kết một đống cừu oán." Bách Lý Đồ Tô cười lạnh nói.

“Hừ, ngươi nói rất đúng...” Thiên Thương cười lạnh, nhưng lời còn chưa dứt, lại đột nhiên huy kiếm chém về phía sau lưng.

Chỉ thấy một đạo kiếm khí duệ lợi bộc phát lướt qua, một đoạn huyết nhục trường kiếm rơi xuống dưới chân.

Hào vô nghi vấn, Âu Dương Thiếu Cung vừa rồi lại đánh lén hắn.

“Tên này tu vi trở nên càng lợi hại hơn, ta đều suýt chút nữa bị đánh lén thành công, chuyện gì xảy ra?!” Thiên Thương không khỏi nắm chặt chuôi kiếm, trong lòng không khỏi thăng lên một tia chấn kinh.

Rõ ràng mới không được một lát thời gian a!

“Ta hiểu rồi...” Bách Lý Đồ Tô nhớ tới tiếng kêu thảm thiết không ngừng vừa rồi, hết thảy không cần nói cũng biết.

“Âu Dương Thiếu Cung, có gan thì cút ra đây cho ta, muốn giết ta hà tất phải trốn trong bóng tối, ta ở chỗ này cùng ngươi một đối một giao thủ!” Bách Lý Đồ Tô phẫn nộ hướng về phía vụ khí hò hét, nhưng đáp lại hắn chỉ là sát khí ngưng kết thành từng đạo công kích duệ lợi.

“Cút!” Bách Lý Đồ Tô nhanh chóng huy động trường kiếm, mỗi một kiếm bổ chém đều có hắc sắc kiếm khí ba động tản ra rạch nát trường không, kích toái những sát khí kia, nhưng hắn cũng càng phát giác lực bất tòng tâm.

Có thể rõ ràng sát giác, tu vi Âu Dương Thiếu Cung thắng ở trên hắn!

Thiên Thương ở một bên quan khán, do dự một lát sau quyết định tạm không xuất thủ, dù sao hiện tại hắn cùng Bách Lý Đồ Tô rốt cuộc là địch hay bạn còn chưa rõ ràng, chỉ bất quá có một kẻ địch chung mà thôi.

“Vừa rồi may mắn nhặt được một cái mạng, hiện tại ngươi đáng chết!” Hắc vụ đột nhiên tản ra, thân ảnh Âu Dương Thiếu Cung nhanh chóng lướt tới, mang theo huyết nhục trường kiếm trong tay bổ xuống ngay đầu Bách Lý Đồ Tô!

“Thương!” Một trận kim thiết giao minh thanh vang lên, kiếm khí ba động hướng bốn phía lan tràn, sau đó liền là thanh âm phòng ốc sụp đổ.

Mặc dù trong sát khí căn bản nhìn không thấy, nhưng giờ khắc này cũng rõ ràng trận chiến đấu này e rằng sẽ đem kiến trúc phụ cận toàn bộ hủy tổn.

“Hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi sống sót đào tẩu, nếu không những ngày qua ta thôn phệ hồn phách, huyết nhục, toàn bộ đều là uổng phí!” Âu Dương Thiếu Cung hoành ngang thanh huyết nhục chi kiếm đang nhuyễn động, sát ý bức người.

Bách Lý Đồ Tô nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta cũng hối hận, ngày đó nếu như ta đem ngươi chém giết tại chỗ, lại hà tất có nhiều người chết trong tay ngươi như vậy!” “Hôm nay cho dù ta đồng quy vu tận, cũng muốn để ngươi chết ở chỗ này!” Tiếng Phần Tịch Kiếm lập tức vang lên trong đầu: “Ngu xuẩn, sính anh hùng đừng mang theo ta, ngươi muốn chết nhưng ta cũng xong đời đấy!” “Câm miệng.” Bách Lý Đồ Tô không kiên nhẫn mắng.

Một màn này làm Âu Dương Thiếu Cung sững sờ, tên tiểu tử Bách Lý Đồ Tô này đang nói chuyện với ai?

Bất quá Âu Dương Thiếu Cung cũng không vội vã động thủ, chỉ nhìn về phía Thiên Thương ở một bên, suất tiên mở miệng: “Ta chỉ muốn giết chết Bách Lý Đồ Tô mà thôi, người khác vô quan.

Hiện tại ta có thể để cho ngươi tự hành rời đi, chỉ cần ngươi không nhúng tay vào.

Ta phụng khuyên ngươi đừng lo chuyện bao đồng, nếu không ta đem ngươi cũng thu thập hết, bất quá cũng chỉ tốn thêm một chút thời gian mà thôi." Âu Dương Thiếu Cung nhìn ra được tu vi Thiên Thương cực mạnh, nếu cùng Bách Lý Đồ Tô đồng thời đối phó hắn, phần thắng xa vời, nhân thử liền nghĩ trăm phương ngàn kế khuyên lui hắn.

Thiên Thương nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, dường như đang cân nhắc trong lòng.

"Đừng nói với ta ngươi cõng trên lưng huyết trái sư môn muốn cùng ta không chết không thôi, không cần thiết vì thế mà đáp thượng tính mạng.

Không có gì quan trọng hơn mạng sống!" Âu Dương Thiếu Cung đắc ý cười.

"Hắn chưa từng coi tính mạng ai ngoài bản thân là quan trọng cả!

Thiên Thương, đừng tin lời hắn, tên này luôn miệng nam mô bụng một bồ dao găm, chưa bao giờ giảng tín dụng!" Bách Lý Đồ Tô sinh sợ Thiên Thương động tâm, vội vàng lên tiếng nói.

"Hừ!" Âu Dương Thiếu Cung đại thủ vung lên, những sát khí đang hà vây kia lập tức mở ra một lối thoát, đi thẳng ra ngoại giới.

Tại khu vực sát khí bị túc thanh kia, rất nhiều thi cốt huyết nhục mơ hồ đang chồng chất trên mặt đất, đó là những đệ tử Thanh Ngọc Đàn đã chết trong sát khí.

"Âu Dương Thiếu Cung, món nợ này ta sẽ tính với ngươi.

Bất quá hắn nói đúng, ta hôm nay không cần thiết mạo hiểm, tính mệnh của ta quan trọng hơn các ngươi nhiều." Thiên Thương huyễn hóa thu hồi trường kiếm, cuối cùng ngưng thị Âu Dương Thiếu Cung một chút, "Lần sau đừng để ta gặp lại ngươi!" Âu Dương Thiếu Cung

mặc dù mặt đầy tiếu dung, nhưng trong lòng lại mắng chửi liên thiên, nếu có khả năng, hắn thậm chí đều không muốn để cho Thiên Thương đào tẩu, chỉ bất quá sợ tiết ngoại sinh chi mà thôi!

"Thiên Thương!

Tính mạng của đám sư huynh đệ đồng môn kia ngươi mặc kệ sao?!" Bách Lý Đồ Tô nghiêm giọng nói.

"Ta phụng khuyên ngươi lo lắng cho cái mạng của mình trước đi." Thiên Thương đầu cũng không ngoảnh lại, rất nhanh liền biến mất tại cuối mê vụ.

Âu Dương Thiếu Cung tắc lập tức đem khu vực kia khóa kín, hoàn toàn không cho Bách Lý Đồ Tô cơ hội đào tẩu.

Bách Lý Đồ Tô trong lòng mắng to không thôi, tên này hào xưng Thủ tịch đệ tử, đối mặt với huyết trái sư môn luy luy như thế mà trực tiếp coi như không thấy!

"Thôi, đảo cũng phù hợp tác phong Thanh Ngọc Đàn, ta một mình xử lý ngươi cũng như nhau!" Trên trường kiếm của Bách Lý Đồ Tô dần dần di mạn sát khí, trong đôi mắt sát ý dũng động.

"Chết đi!" Âu Dương Thiếu Cung cũng không định cùng hắn nói nhảm, mạnh mẽ huy động huyết nhục trường kiếm!

Chỉ thấy trên kiếm phong kia bắn ra máu tươi đỏ thắm, trong nháy mắt ngưng thành từng đạo kiếm khí phá không chí, nơi đi qua lưu lại trong không trung từng trận mùi vị huyết tinh tanh tưởi.

"Đi!" Bách Lý Đồ Tô lấy kiếm làm bút vẽ ra một đạo phù ấn giữa không trung, lập tức một ngụm sát khí phun lên trên đó, phù ấn kia lập tức ngưng kết thành một thanh sát khí huyễn kiếm cực lớn, ngạnh kháng lại huyết sắc kiếm khí kia.

Nhưng pháp lực của Âu Dương Thiếu Cung cường đại ngoài dự

liệu, huyết sắc kiếm khí kia vẫn có dư uy tập tới.

Bách Lý Đồ Tô khó mà chống đỡ trực tiếp bị oanh kích bay ngược ra ngoài, cắm đầu ngã vào trong sát khí.

Chương 819

"Không ổn!" Bách Lý Đồ Tô theo bản năng phát giác không ổn, ngay sau đó trường kiếm của Âu Dương Thiếu Cung trong hắc vụ bỗng nhiên đâm tới, trực tiếp xuyên qua bả vai hắn!

Bách Lý Đồ Tô cố nén kịch thống bả vai bị quán xuyên, phi đán không có lui lại nửa bước, ngược lại một tay túm lấy kiếm phong, dù cho lòng bàn tay bị cắt đứt xương cốt cũng càng thêm nắm chặt!

"Muốn chết?!" Âu Dương Thiếu Cung thu không hồi trường kiếm, mặt đầy chấn hám nhìn Bách Lý Đồ Tô, kẻ sau lại đang huy kiếm chém về phía cổ hắn!

Tình thế cấp bách, Âu Dương Thiếu Cung cưỡng ép đoạn điệu cánh tay đang sinh trưởng cùng một chỗ với huyết nhục trường kiếm, nhanh chóng thối lui.

Một kiếm khí thế khôi hoành của Bách Lý Đồ Tô lập tức chém vào khoảng không.

Dư uy khuếch tán ra thậm chí cắt đại địa ra một đạo liệt ngân!

"Tráng sĩ chặt cổ tay?

Thật là đủ bi tráng!" Bách Lý Đồ Tô cố nén kịch thống rút huyết nhục trường kiếm từ trong bả vai ra, khinh thường ném xuống đất.

"Đừng lấy phàm nhân ra suy đoán ta!" Âu Dương Thiếu Cung nắm lấy đoạn khẩu cánh tay, lông mày nhíu chặt.

Chỉ thấy hắn không ngừng hấp nạp sát khí tụ tập tại vết thương, rất nhanh cánh tay bị đứt kia liền tái độ sinh trưởng ra!

Xa không chỉ như thế, hắn ngạnh sinh sinh từ lồng ngực mình xé xuống một khối huyết nhục, chỉ thấy huyết nhục kia tự hành sinh

trưởng trở thành một thanh huyết nhục trường kiếm sắc bén, một màn này làm Bách Lý Đồ Tô trong lòng một trận ác hàn.

"Hưu!" Âu Dương Thiếu Cung tịnh không có cho Bách Lý Đồ Tô thời gian, chỉ thấy hắn giơ lên huyết nhục trường kiếm, trên huyết nhục của trường kiếm kia như cây cối sinh trưởng chi nha, lan tràn ra vô số kiếm phong!

Trong nháy mắt, kiếm phong kia liền lan tràn ra, thậm chí đâm tới với tốc độ mà Bách Lý Đồ Tô đều không kịp ứng đối.

Bách Lý Đồ Tô tình thế cấp bách chỉ có thể dẫn sát khí hộ thân, nhưng dù vậy thân thể hắn vẫn bị kiếm phong cắt rách đâm xuyên, vẻn vẹn chỉ có thể dùng pháp lực cưỡng ép hộ trụ vị trí yếu hại.

Nhất thời, mỗi một thanh kiếm phong đâm vào thân thể giống như cái đinh gắt gao vây khốn Bách Lý Đồ Tô, lệnh hắn hoàn toàn động đậy không được.

Âu Dương Thiếu Cung lại tái độ giơ thanh huyết nhục chi kiếm hình thù như trường xoa kia lên, một lần nữa giữa không trung mạnh mẽ chém xuống.

Mỗi một đạo kiếm phong chém ra máu tươi kiếm khí, như tấm lưới rậm rạp chằng chịt tập tới.

"Oanh!" Kiếm khí trương võng chưa đánh tới, phong áp của nó liền khiến đại địa tầng tầng nứt toác, Bách Lý Đồ Tô không chút hoài nghi nếu bị tấm lưới này đánh trúng, kết cục tất nhiên là bị trong nháy mắt cắt nát.

"Rơi!" Bách Lý Đồ Tô mạnh mẽ vận chuyển sát khí, chỉ thấy trên đỉnh đầu phù hiện ra một đạo hắc sắc nguyệt nhận, mạnh mẽ vạch phá không trung rơi xuống, chém đứt những kiếm phong đang đâm xuyên trên người Bách Lý Đồ Tô.

“Tích tụ đi!” Bách Lý Đồ Tô không lo được đoạn kiếm trong cơ thể, ngay tại sát na kiếm phong trương võng bức cận, điên cuồng đem pháp lực, sát khí quán chú vào trong Phần Tịch Kiếm.

Kiếm thể kia nhanh chóng biến lớn, thẳng đến khi cao lớn như Âu Dương Thiếu Cung, gần như biến thành một tấm khiên khổng lồ!

“Oanh!” Kiếm phong trương võng va chạm trên thân Phần Tịch Kiếm, lực oanh kích cương mãnh kia trong nháy mắt bạo tạc, huyết vụ đầy trời đem Bách Lý Đồ Tô triệt để dìm ngập ở trong đó!

Cho dù Bách Lý Đồ Tô bằng vào Phần Tịch Kiếm vô kiên bất phá ngạnh kháng lại, nhưng cũng bị oanh kích liên tiếp lui lại.

“Oanh long!” Sát khí tản ra, thân ảnh Bách Lý Đồ Tô trong nháy mắt đảo bay ra ngoài, trùng điệp va chạm vào vách đá trên núi, oanh kích đại sơn thành một cái hố cực lớn.

Những huyết khí kiếm võng không bị Phần Tịch Kiếm triệt tiêu oanh kích lên vách đá, cắt nó thành từng đạo vết cắt to lớn tế mật như lưới.

“Oanh long!” Trong sơn thể bộc phát ra một trận tiếng vang cực lớn oanh minh, sơn thể bị cắt chém ngàn thương trăm lỗ ầm ầm sụp đổ, triệt để đem Bách Lý Đồ Tô dìm ngập ở trong đó.

Sát khí thối lui, đôi mắt Âu Dương Thiếu Cung huyết hồng nhìn quanh bốn phía, hắn có thể cảm giác khí tức Bách Lý Đồ Tô vẫn chưa biến mất, tên này chưa chết.

“Cút ra đây!” Âu Dương Thiếu Cung phẫn nộ huy động huyết nhục trường kiếm, trường kiếm hình thù như trường xoa mỗi lần quét ngang liền sẽ cuốn theo vô số huyết khí sắc bén xé rách tầng đá.

Sơn thể dưới từng kiếm lại từng kiếm oanh kích dần dần phá toái sụp đổ.

Âu Dương Thiếu Cung giờ phút này không cố kỵ cái gì, chỉ muốn mau chóng đem Bách Lý Đồ Tô giết chết tại nơi này.

Nhưng càng đem đá vụn kích toái phân khai, hắn lại càng phát giác không tìm thấy khí tức Bách Lý Đồ Tô, làm cho hắn không khỏi càng thêm phiền táo.

Tiểu tử này, rốt cuộc trốn đi nơi nào rồi? .....

Cùng lúc đó, tại bên ngoài sơn môn, Ngao Tông đem tà túy kia nắm trong lòng bàn tay, tịnh sưu la bất kỳ một tia ký ức nào.

Khi thần thức của hắn rời khỏi, ý thức tà túy một lần nữa trở về, cảm xúc cực kỳ sợ hãi lan tràn trong ý thức của nó.

Vừa rồi Ngao Tông thi triển Sưu Hồn Thuật đối với hắn, hiển nhiên đã tạo thành thống khổ tra tấn cực lớn cho nó, nãi chí vu gieo xuống sự sợ hãi cực độ trong lòng nó.

"Xem ra người chết trong tay ngươi cũng không ít a." Ngao Tông nhìn tà túy đang sắt sắt phát run kia, trong lòng cân nhắc nên xử trí như thế nào.

"Đại nhân!

Những gì ngài muốn biết ta đều đã nói cho ngài rồi, chỉ cầu ngài có thể giơ cao đánh khẽ, để ta được sống, ta cam đoan sau này sẽ không bao giờ hại người tu hành nữa!" Tà túy khổ khổ ai cầu.

"Cái đó thì không cần ngươi nói cho ta, ta dùng Sưu Hồn Thuật tự tra ra được." Ngao Tông lười tiếp tục cùng hắn nói nhảm, trực tiếp rút đi tất cả tà khí, tu vi trên người hắn, để cho hắn biến thành một vong linh cấp thấp nhất, hào vô để kháng chi lực.

Trong chớp mắt, nhãn mâu Ngao Tông chuyển hóa thành màu tím thẫm, Luân Hồi trong mắt hắn khai mở, khóa chặt lấy nó.

“Luân Hồi...

Không, không đúng, là Minh Giới!” Tên kia tại thời khắc cuối cùng kinh khủng vạn phần hô to, nhưng ngắn ngủi trong nháy mắt liền bị Luân Hồi thôn nhập trong đó.

Về phần sẽ chuyển sinh vào đạo nào, bên kia phải tùy thuộc vào việc hắn đã tàn hại bao nhiêu người, hết thảy việc làm sẽ quyết định.

“Tiền bối, tà túy kia đâu rồi?

Sẽ không trở lại nữa chứ?” Chư vị trưởng lão nhìn tà túy mạc danh kỳ diệu biến mất, không khỏi trong lòng thắt lại.

Ngao Tông thản nhiên nói: “Tên này sau này sẽ không bao giờ tồn tại nữa, không cần sợ hãi.” “Ngược lại các ngươi nên hảo hảo suy nghĩ xem, Thanh Ngọc Đàn sau khi không còn tên Tông chủ kia thì phải làm thế nào, với thực lực của các ngươi e rằng không áp nổi danh đầu thất đại tông môn trong thiên hạ đâu.” Những lời của Ngao Tông khiến mấy vị trưởng lão lập tức cúi đầu xấu hổ.

Quả đúng như Ngao Tông đã nói, so với Tông chủ Đường Vô Tướng - người một tay chống đỡ cả tông môn, bọn họ yếu kém đến mức không đáng nhắc tới.

Đường Vô Tướng năm xưa là nhóm người đầu tiên đặt chân lên Bắc Quỳnh Sơn thám hiểm, cũng chính trong tình cảnh cửu tử nhất sinh năm đó mới thực sự đạt được một số pháp khí và bảo vật do thượng cổ chúng thần để lại.

Cũng chính vì thế, thực lực của hắn mới giúp tông môn một bước trở thành một trong Thiên Hạ Thất Tông.

Những người còn lại căn bản không có kỳ ngộ như Đường Vô Tướng.

Đường Vô Tướng lại càng không thể đem công pháp quan trọng ra

chia sẻ cho mọi người.

Cũng chính vì vậy, Thanh Ngọc Đàn cho đến nay vẫn chưa xuất hiện một người kế thừa nào có thể thay thế Đường Vô Tướng.

Đường Vô Tướng tu vi đang lúc thịnh vượng, tự nhiên cũng không cần gấp gáp tìm người nối nghiệp.

Nhưng hiện tại hắn đã chết, để lại cho Thanh Ngọc Đàn chỉ là một đống lộn xộn, cùng với những cừu địch bao quanh bên ngoài.

Phải biết rằng, với tác phong bá đạo của Thanh Ngọc Đàn, bọn họ đã kết thù vô số trên đại địa.

Đặc biệt trong Thất Tông, có đến ba tông môn mang cừu oán khó hóa giải với họ. "Đáng tiếc a, Thanh Ngọc Đàn từ nay về sau sẽ không còn tồn tại nữa..." Một vị trưởng lão ai oán thở dài.

Chương 820

"Không đem tin tức Đường Vô Tướng chết truyền khắp cả Nhân giới là được chứ gì?

Dù sao nơi này cũng có pháp trận và bão tố do Cổ Thần để lại phong tỏa, người bình thường cũng sẽ không biết được tình huống bên trong như thế nào a." Tương Linh có chút không hiểu.

Trưởng lão sầu mi khổ kiểm nói: "Thiên Hạ Thất Tông mỗi một năm đều sẽ tụ họp tại đại địa, do các Tông chủ đích thân xuất hiện, cùng nhau thương thảo cục thế, cũng là để phân chia những tu hành giả ở khắp nơi trong thiên hạ làm dòng máu mới cho môn phái.

Nếu một năm sau, Tông chủ không thể đích thân chạy tới nơi đó, nhất định sẽ dẫn tới nghi ngờ.

Những tu hành giả yếu nhược tự nhiên không có cách nào vượt biển, nhưng những trưởng lão cường đại, những Tông chủ của các tông môn kia, đối với chướng ngại nơi này căn bản là hình đồng hư thiết!" Ngao Tông nhìn lão già kia mặt mày ủ rũ, trong lòng không có nửa phần đồng tình.

Nếu không phải nhóm người bọn hắn có đủ tu vi để nghiền ép Thanh Ngọc Đàn, chỉ sợ bọn hắn cũng sẽ trở thành đối tượng bị Thanh Ngọc Đàn ức hiếp. "Hiện tại phải thực hiện lời hứa, đừng nuốt lời." Ngao Tông ra hiệu cho Phong Tình Tuyết và Tương Linh, hai người tâm lĩnh thần hội, lập tức đi theo sau lưng Ngao Tông, tiến vào tông môn. "Sư huynh, chúng ta có thể hay không giở chút thủ đoạn, đem những công pháp và pháp bảo khá mạnh trong tông môn giữ lại?

Nếu như những thứ quan trọng kia bị lấy đi, tông môn ta..." Một người khác ghé vào tai Đại trưởng lão thì thầm to nhỏ. "Câm miệng!"

Đại trưởng lão sợ đến mức rùng mình một cái, vội vàng quát bảo ngưng lại, "Ngàn vạn lần đừng có ý nghĩ ngu xuẩn đó!

Ngay cả người kia mà ngươi cũng dám đắc tội, sợ chết không đủ nhanh sao!

Bình ngày thường chiêu dao bá đạo một chút cũng được, nhưng vào quan đầu này mà trêu chọc một vị cường giả như vậy, chẳng khác nào muốn chết!" Bị mắng một trận, mọi người lập tức tỉnh táo lại như được xối nước lạnh vào đầu, không ai còn dám nhắc tới chuyện này nữa. "Oanh long!" Đúng lúc này, một trận chấn động mãnh liệt truyền đến, mọi người lập tức kinh hãi.

Đầu nguồn của cơn chấn động kia dường như là ở Tàng Phẩm Các trong tông môn. "Nguy rồi!" Mấy vị trưởng lão chợt nhớ tới Âu Dương Thiếu Cung còn đang ở trong tông môn gây sự, rốt cuộc ngồi không yên, tức khắc động thân chạy về tông môn! ...

Trên đường đi đến Tàng Phẩm Các, Ngao Tông nói với Tương Linh và Phong Tình Tuyết về lai lịch của Âu Dương Thiếu Cung mà hắn biết được từ trong ký ức của tà túy kia. "Ta ban đầu còn tưởng rằng gã kia chẳng qua là một tên phàm nhân tham lam đến cực điểm, thật không ngờ tiền kiếp kim sinh đều là ác ma mang theo nợ máu chồng chất." Phong Tình Tuyết có chút hiếu kỳ, "Ngao đại ca, có thể nói chi tiết không?" "Chờ tìm được Âu Dương Thiếu Cung tên kia trước đã, chúng ta sẽ từ từ xử lý, tin tức mà hắn có thể cung cấp tuyệt đối sẽ còn chính xác hơn." Ngao Tông cũng không trả lời ngay, chỉ úp mở một câu.

Phong Tình Tuyết và Tương Linh không truy hỏi nữa, chỉ lập tức gia tăng tốc độ.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng sát khí lan tràn trong không khí càng lúc càng nồng đậm.

Nếu không phải có Ngao Tông xác định, bọn họ thậm chí còn tưởng rằng Bách Lý Đồ Tô lúc này đã bị Phần Tịch kiếm thao túng rồi. ...

Cùng lúc đó, Âu Dương Thiếu Cung gần như phát cuồng, dùng thanh kiếm bằng máu thịt điên cuồng tàn phá núi đá vụn vỡ.

Hắn càng không tìm thấy Bách Lý Đồ Tô lại càng phát giác trong lòng phiền muộn ý loạn. "Đồ ngu xuẩn rốt cuộc trốn đi nơi nào rồi..." Trong lúc phiền táo, hắn hoàn toàn không có phát giác dưới chân đã bị phủ lên một tầng bóng đen, sát khí ở trong đó dần dần chậm rãi dâng lên.

Khi Âu Dương Thiếu Cung chợt hồi thần phát hiện sự dị thường dưới chân thì đã hoàn toàn không kịp!

Sát khí cuộn trào kia ngưng tụ thành một cái đầu thú dữ tợn khổng lồ mở ra từ dưới chân, gầm thét đem hắn nuốt vào trong đó! "Gào!" Đầu dã thú do sát khí ngưng kết thành phát ra tiếng gầm nhẹ trầm thấp, ra sức nhai nuốt.

Âu Dương Thiếu Cung bị nuốt vào trong miệng vẫn đang liều mạng chống cự.

Thanh trường kiếm bằng máu thịt kia thỉnh thoảng xuyên thủng đầu thú, thế nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi khốn cảnh. "Thế nào a, ha ha ha ha!" Đúng lúc này, một thân ảnh bỗng nhiên từ đỉnh núi nhảy xuống, nhìn Âu Dương Thiếu Cung đang bị vây khốn mà phóng túng cười to!

Người này chính là Bách Lý Đồ Tô.

Tuy rằng y phục lam lũ, trên người cũng có nhiều vết thương máu tươi đầm đìa, nhưng có thể làm được bước này, hết thảy đều đáng giá!

Ngay khi vừa bị chôn vùi dưới phế tích, hắn liền sử dụng pháp thuật ẩn nặc khí tức mà Ngao Tông từng giao cho, tránh đi sự truy sát của Âu Dương Thiếu Cung, đồng thời lặng lẽ hoàn thành pháp thuật trong bóng tối.

Mặc dù cũng vì vậy mà hao hết tất cả pháp lực, hoàn toàn đến mức dầu hết đèn tắt, nhưng nếu có thể nhân cơ hội này áp chế Âu Dương Thiếu Cung, thậm chí tiêu diệt hắn thì càng tốt hơn! "Giết chết súc sinh này ở đây, không biết sẽ có bao nhiêu tính mạng được cứu!" Nghĩ tới đây, Bách Lý Đồ Tô không do dự nữa, gần như thấu chi, một lần nữa tiêu hao chút pháp lực còn sót lại, mặc dù làm vậy cũng khiến thương thế của hắn càng ngày càng nặng. "Lên!" Bách Lý Đồ Tô gầm lên một tiếng, cưỡng ép đem tất cả sát khí xung quanh hấp thu toàn bộ vào trong cơ thể, rồi một hơi kích phát toàn bộ! "Gào!" Sát khí kia huyễn hóa thành từng con cự thú mặt mũi dữ tợn, nhao nhao gào thét lao về phía Âu Dương Thiếu Cung.

Bách Lý Đồ Tô lúc này căn bản không nhìn thấy tình huống của Âu Dương Thiếu Cung, chỉ có thể nghe thấy tiếng gầm rú càng ngày càng hung ác của những con hung thú kia. "Oanh!" Bỗng nhiên, một tiếng nổ mạnh mãnh liệt vang lên.

Bách Lý Đồ Tô chỉ thấy trước mắt lóe lên một đạo bạch quang chói lọi, chói đến mức gần như không thể nhìn rõ sự vật trước mắt, không khỏi liên tiếp lui về phía sau!

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, lại hãi nhiên phát hiện những con hung thú sát khí gọi ra đã toàn bộ bị hủy diệt hầu như không còn, triệt để hóa thành sát khí tiêu thất.

Âu Dương Thiếu Cung tay cầm trường kiếm máu thịt, cánh tay hắn gần như hoàn toàn dính liền với chuôi kiếm, cả người đầy vết thương máu tươi đầm đìa, mặt mũi dữ tợn. "Thì ra ngươi ở nơi này a,

tên khốn kiếp!" Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình Âu Dương Thiếu Cung giống như tia chớp lướt tới, kiếm phong trực chỉ cổ Bách Lý Đồ Tô!

Lưỡi kiếm huyết tinh nồng nặc sát khí bức tới gần, Bách Lý Đồ Tô căn bản không kịp hoành kiếm đỡ trước người, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình sắp chết dưới kiếm của hắn! "Nguy rồi!" Trong khoảnh khắc, Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, trong tầm mắt hắn gần như là một mảnh hư vô, vẻn vẹn chỉ còn lại thanh kiếm máu thịt sắp chém đứt cổ mình kia. "Chết chắc rồi..." Trong đầu Bách Lý Đồ Tô chỉ còn lại một ý niệm này. "Phốc xuy!" Bỗng nhiên, một đạo kiếm mang chói mắt từ bên gò má Âu Dương Thiếu Cung lướt qua.

Khắc tiếp theo, nó hung hăng xuyên thủng lồng ngực Âu Dương Thiếu Cung, đem hắn đánh bay ngược ra sau!

Âu Dương Thiếu Cung thậm chí không kịp thảm thiết kêu lên, lồng ngực đã nổ tung một mảnh huyết vụ, sau đó bị trường kiếm gắt gao đóng đinh trên mặt đất.

Bách Lý Đồ Tô lập tức bừng tỉnh, theo bản năng lui lại phía sau, sinh sợ mình cũng bị lan đến. "Đáng chết a a a a a!" Âu Dương Thiếu Cung muốn rút thanh trường kiếm cắm trên ngực ra, thế nhưng trường kiếm kia đối với sát khí lại có một loại trấn áp lực mạc danh kỳ diệu.

Chẳng những không thể rút ra mảy may, thậm chí ngay cả sát khí của hắn cũng đang bị nó nhanh chóng tiêu hao!

Âu Dương Thiếu Cung hai mắt đỏ ngầu, không biết là kẻ nào dám đánh lén như thế. "Bách Lý Đồ Tô, có thể bức hắn đến bước đường này, ngươi thật sự có tiềm lực hơn ta tưởng tượng đấy." Một thanh âm từ phía sau chợt truyền đến.

Bách Lý Đồ Tô quay đầu nhìn lại, Thiên Thương không biết đã xuất hiện ở sau lưng từ lúc nào, mặt đầy ý cười. "Ngươi không đi?" Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc.

Chương 821

"Tên khốn kiếp này giết sư môn ta nhiều đệ tử như vậy, tàn hại sư phụ ta, món nợ máu này đương nhiên không thể cứ thế dễ dàng bỏ qua!" Trong mắt Thiên Thương lóe lên hận ý.

Hắn từ lúc bắt đầu đã không buông tha Âu Dương Thiếu Cung, chỉ là lúc đó bị vây trong sát khí, lại không rõ tu vi của Âu Dương Thiếu Cung, không muốn bại một cách vô duyên vô cớ nên mới giả bộ đào tẩu.

Đương nhiên, hắn vẫn luôn ẩn nấp quan sát chiến cục.

Sự thật cũng như hắn sở liệu, cái tên Âu Dương Thiếu Cung này cực kỳ khó chơi, hắn tự nhiên cũng không ngại để Bách Lý Đồ Tô tranh đấu với gã thêm một đoạn thời gian để tiêu hao.

Thẳng đến khi thấy Âu Dương Thiếu Cung cùng Bách Lý Đồ Tô đồng thời tiêu hao đến mức dầu hết đèn tắt, hắn mới không do dự nữa, tức khắc ra tay bắt lấy Âu Dương Thiếu Cung. "Yêu, ngươi vẫn luôn ở trong tối quan sát mà không ra tay?" Bách Lý Đồ Tô sắc mặt có chút âm trầm, vừa rồi hắn đã có mấy lần suýt chút nữa chết trong tay Âu Dương Thiếu Cung. "Tiểu tử, một bầu nhiệt huyết chỉ có thể bạch bạch tống mạng, có thể sống sót mới là người chiến thắng cuối cùng.

Chỉ cần không chết, ngươi vĩnh viễn sẽ không thua.

Đạo lý thiển hiển như vậy, ngươi không hiểu sao?" Thiên Thương lạnh lùng hỏi. "Không dám gật bừa.

Tuy rằng bo bo giữ mình là đạo lý cứng rắn, nhưng Âu Dương Thiếu Cung nếu không chết ở chỗ này, không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội bị giết.

Nếu ngươi và ta ngay từ đầu liên thủ thì đã sớm xử lý hắn rồi!" Bách Lý Đồ Tô đối với lời của hắn tỏ vẻ khinh thường.

Tu vi của hắn chính là nhờ vào từng lần từng lần tử chiến đẫm máu mới có thể tăng vọt đến nay, nếu như cứ mãi an dật tu hành, tuyệt đối sẽ không có ngày hôm nay. "Tùy ngươi.

Tóm lại hiện tại tên kia đã bị ta xử lý." Thiên Thương đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Thiếu Cung.

Lúc này hắn bị động xuyên lồng ngực, sát khí dần dần xói mòn, trở nên suy yếu không chịu nổi. "Ngay từ đầu ngươi nên đi mới phải." Âu Dương Thiếu Cung oán độc nhìn hắn, "Thiên thiên (cứ) phi yếu quay lại, đem cái mạng nhỏ này đoạn tống đi?" Thiên Thương cười lạnh nói: "Ngươi dường như không rõ cục thế a, đều đã thành cá nằm trên thớt mà còn dám kiêu ngạo thác đại như thế?

Ta hiện tại muốn lấy mạng ngươi dễ như trở bàn tay." Dứt lời, trong lòng bàn tay Thiên Thương đã hiện ra một thanh trường kiếm hoàn toàn do linh lực ngưng tụ thành, hàn quang nhiếp nhân.

Không chút do dự, Thiên Thương lao đến trước mặt Âu Dương Thiếu Cung, đề kiếm hướng cổ hắn chém mạnh xuống.

Trong một sát na, thân thể Âu Dương Thiếu Cung bỗng nhiên hóa thành một trận hắc vụ tán đi.

Thiên Thương một kiếm lập tức chém vào không khí, trước mặt vẻn vẹn chỉ còn lại thanh bội kiếm đang đóng đinh Âu Dương Thiếu Cung! "Chuyện gì xảy ra?" Thiên Thương gần như tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

Âu Dương Thiếu Cung rõ ràng đã thành cá nằm trên thớt, làm sao có thể đột nhiên biến thành hắc vụ biến mất?

Bách Lý Đồ Tô cố gắng lấy lại tinh thần, khẩn trương nhìn quanh

bốn phía, hắn có thể cảm giác rõ ràng dòng chảy ngầm của sát khí đang dũng động dưới chân. "Không đúng...

Cẩn thận chút, chúng ta khả năng bị lừa rồi." Lời còn chưa dứt, đại địa dưới chân bỗng nhiên băng liệt, sát khí giống như suối phun từ dưới lòng đất vọt lên, cũng nhanh chóng tụ tập! "Đáng chết!" Thiên Thương đại vi não nộ, tức khắc huy kiếm đánh tan sát khí, cũng lập tức lui về bên cạnh Bách Lý Đồ Tô, hai người lưng tựa lưng.

Đương nhiên hắn không phải muốn bảo hộ Bách Lý Đồ Tô, chỉ là hắn hiện tại đang cần gấp một người hiệp trợ bảo vệ hậu phương. "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vừa rồi cái tên bị ta khống chế kia không phải chân thân sao?

Mấy tên tà tu sĩ nắm giữ sát khí này đúng là tên sau phiền phức hơn tên trước!" Thiên Thương não nộ nói. "Nói nhảm, ai là tà tu sĩ?

Thủ đoạn của tên khốn này ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!" Bách Lý Đồ Tô không khách khí chút nào đáp trả.

Bất quá, lời của gia hỏa này cũng xác thực có mấy phần đạo lý.

Bách Lý Đồ Tô phát giác bản thân đối với sát khí chưởng khống càng mạnh, càng có thể tiến hành tu phục (chữa trị) thân thể một cách bất khả tư nghị.

Trước đó hắn liền có thể tu phục vết thương trí mạng ở tim, nếu vị kia lại tăng lên một bậc nữa, hắn thậm chí hoài nghi, dù cho bị chém đầu thì gã cũng có thể nháy mắt phục nguyên? "Oanh long!" Sát khí ngưng tụ trên không trung bỗng nhiên trụy lạc, như sao băng rơi hung hăng nện mạnh vào sườn núi, nương theo đó là một trận bụi mù và đá vụn bay tứ tung.

Thiên Thương không chút do dự gọi ra một kiện pháp bảo hình dạng như nỏ tay, nương theo tiếng ưng kêu chói tai, một con kim ưng

gào thét bay lên trời, lao thẳng về phía đoàn sương mù kia! "Oanh long!" Kim ưng bỗng nhiên bạo tạc, uy lực cuồng bạo trong chốc lát khiến đỉnh núi hoàn toàn băng liệt vỡ nát, ngay cả sóng khí cuồn cuộn cũng thổi bay phế tích tích tụ trên mặt đất. "Thật mạnh!" Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn bị uy lực pháp khí chấn nhiếp, lúc này mới phát giác pháp lực tu vi của Thiên Thương xác thực hơn xa hắn.

Kiện pháp bảo này trong tông môn cũng là thượng phẩm pháp bảo hiếm có, nhờ vào thân phận thủ tịch đệ tử của Thiên Thương nên mới được sư môn tặng cho.

Nghe nói pháp bảo này lai lịch cũng không đơn giản, là do Đường Vô Tướng thu thập pháp bảo tàn phá của Cổ Thần tại Bắc Quỳnh Sơn rồi tu phục lại mà thành.

Tuy rằng uy lực xa xa không có khả năng so sánh với nguyên phẩm, nhưng đối với tu hành giả nhân giới, uy lực của pháp bảo này tuyệt đối cực mạnh.

Theo ngọn núi lớn dần dần sụp đổ vỡ vụn, thần sắc Thiên Thương lại từ đầu đến cuối căng thẳng, pháp lực lần nữa tụ tập trên nỏ tay, tùy thời chuẩn bị công kích lần nữa.

Cuối cùng khi bụi đất tán đi, hách nhiên nhìn thấy thân ảnh Âu Dương Thiếu Cung đứng trên ngọn núi vỡ nát kia, hoàn hảo không tổn hao gì!

Ngay cả vết thương bị xuyên thủng lồng ngực trước đó cũng hoàn toàn không thấy đâu! "Sát khí tự lành?" Bách Lý Đồ Tô giật mình một cái, sau đó lại lập tức phủ nhận, đồng thời trong đầu hiện lên một ý niệm cực độ hoang đường.

Hoặc là Âu Dương Thiếu Cung tịnh không phải lợi dụng sát khí để phục nguyên vết thương, mà là dứt khoát buông tha thân thể đang hấp hối kia, lại lần nữa sáng tạo cho mình một thân thể mới!

Nếu là như vậy...

Trên trán Bách Lý Đồ Tô không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nếu cứ như thế thì Âu Dương Thiếu Cung há chẳng phải biến thành bất tử chi thân? "Ta vốn định cho các ngươi một con đường sống, nhưng hiện tại ta thay đổi chủ ý rồi." Âu Dương Thiếu Cung vươn tay chỉ về phía Thiên Thương, lạnh lùng nói: "Hôm nay ngươi nhất định phải cùng hắn chết ở chỗ này!" "Đi!" Thiên Thương không để ý tới lời hắn, lại một lần nữa tụ tập pháp lực bắn ra một con kim ưng lao tới.

Nhiên mà còn chưa tới gần Âu Dương Thiếu Cung, nó liền bị sát khí quanh người hắn nuốt chửng hóa giải! "Không đúng!

Tu vi tên khốn này biến mạnh hơn rồi!" Thiên Thương cũng phát giác được sự tình không thích hợp, thậm chí mắt trần có thể thấy tay hắn đang run rẩy. "Ta hiểu rồi!" Bách Lý Đồ Tô hoảng nhiên đại ngộ.

Hắn mới biết thân thể được sát khí ngưng kết thành lần thứ hai của Âu Dương Thiếu Cung đã sớm bị kim ưng kia phá hủy.

Đây là cỗ thân thể thứ ba, vẻn vẹn chỉ trong giây lát sau khi bị phá hủy liền hoàn thành.

Chương 822

Mỗi một lần thân thể bị phá hủy rồi trọng chú, tu vi và pháp lực của hắn đều sẽ tăng vọt, như hôm nay đã đạt tới trình độ cùng cảnh giới với Thiên Thương.

Thiên Thương hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, hắn không có mười phần nắm chắc có thể đánh bại Âu Dương Thiếu Cung, thậm chí không biết liệu mình có chết ở chỗ này hay không!

Cứ lần lượt giết chết Âu Dương Thiếu Cung cũng chẳng có ý nghĩa gì, cuối cùng hắn sẽ trở nên càng ngày càng cường đại, cho đến mức độ có thể trong nháy mắt miểu sát bọn họ.

Trận tranh đấu này không có ý nghĩa, không nghi ngờ chút nào sẽ kết thúc bằng việc bọn họ tất thua. "Tiểu tử, ta phải tranh thủ thời gian đi đây." Thiên Thương mặc dù vẫn làm tư thái công kích, lại bất động thanh sắc truyền âm cho Bách Lý Đồ Tô: "Tiếp tục tranh đấu chắc chắn phải chết, giữ được núi xanh không sợ không có củi đốt!" "Cũng được!" Bách Lý Đồ Tô không phải kẻ ngốc chỉ có một bầu nhiệt huyết, người ngu xuẩn đến đâu lúc này thẩm thời độ thế cũng sẽ không lựa chọn bạch bạch tống mạng.

Đang lúc tư khảo xem nên làm thế nào để đào thoát, thanh âm của Phần Tịch Kiếm Linh bỗng nhiên vang lên trong đầu Bách Lý Đồ Tô: "Tiểu tử, không thể chạy!" "?!" Bách Lý Đồ Tô nghe lời này cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. "Ta có thể đem sức mạnh của ta mượn cho ngươi, sẽ không cướp đoạt ý thức của ngươi, ngươi chỉ cần sử dụng ta đem hắn đánh bại là được.

Chỉ cần đem thân thể hắn thân thủ hủy diệt, ta có thể nhân cơ hội đoạt lấy nguyên thần của hắn, để cho hắn vĩnh viễn biến mất.

Làm thù lao, ta sẽ thử rời khỏi hồn phách của ngươi, ngươi rốt cuộc không cần lo lắng sẽ trở thành khôi lỗi của ta nữa." Thanh âm của Phần Tịch kiếm lần này tịnh không mang theo sự dụ hoặc như có như không, ngược lại thập phần kiên quyết, dường như chuyện này đối với nó thập phần quan trọng. "Câm miệng lại đi." Bách Lý Đồ Tô coi như nó đang đánh rắm, có cho hắn mười cái gan, hắn cũng tuyệt đối không dám tin tưởng lời ma quỷ của Phần Tịch kiếm nữa. "Tin tưởng ta, đây là cơ hội duy nhất để ngươi thoát khỏi ta!" Phần Tịch Kiếm Linh lập tức cuống lên.

Bách Lý Đồ Tô không khách khí chút nào đáp: "Ta chưa bao giờ muốn thoát khỏi ngươi, ta chỉ muốn ngươi triệt để biến mất!" Phần Tịch Kiếm Linh lập tức ảo não, đều tại lúc trước quá nóng vội, hiện tại thì hay rồi, để cho tên này đối với mình có sự đề phòng tuyệt đối! "Tiểu tử!

Một lát nữa cùng ta đi.

Ta biết ngươi không tin ta, nhưng hiện tại hoặc là lựa chọn chết, hoặc là cùng ta buông tay đánh cược một lần!" Thiên Thương truyền âm nói. "Được!" Bách Lý Đồ Tô không chút do dự đáp ứng, hiện tại không phải lúc để nghi kỵ lẫn nhau.

Hai người bày ra tư thái chuẩn bị tiến công, nhưng thực tế tinh lực đều đặt ở bốn phía, chuẩn bị Âu Dương Thiếu Cung vừa có động tác liền tìm cơ hội rời đi. "Đừng tưởng rằng ta không biết ý nghĩ của các ngươi.

Từ trong tay ta đào mệnh, hiện tại không có cơ hội đâu." Âu Dương Thiếu Cung cất tiếng cười lạnh, lập tức huy động thanh kiếm máu thịt, hắc sắc sát khí liền chậm rãi lan tràn ra bốn phía, triệt để khóa chết tất cả đường lui. "Mở!" Thiên Thương lập tức phóng ra một đạo kim ưng oanh kích sương mù, cưỡng ép phá ra một lối thoát.

"Đi mau!" Thiên Thương hét lớn một tiếng, đang muốn cùng Bách Lý Đồ Tô cùng nhau xông ra ngoài thì đại địa lại bỗng nhiên nứt toác, dâng lên một cột sát khí trực bức thiên tế, chặn đứng đường lui của bọn họ.

Thiên Thương trong lúc cấp bách căn bản không cố kỵ được hết thảy, lập tức vung kiếm muốn phá vỡ sương mù để cường xông qua, thế nhưng vừa đâm đầu vào trong sương mù liền phát giác pháp lực của mình đang bị nó nhanh chóng tiêu hao!

Mới ngắn ngủi vài giây đồng hồ đã bị tiêu hao hơn phân nửa pháp lực, Thiên Thương bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức từ trong sát khí lui ra!

Thiên Thương thở hồng hộc, sắc mặt trắng bệch nhìn màn sương mù đang bốc lên kia, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn căn bản không biết sát khí rốt cuộc đã lan tràn bao xa, nếu như trước khi pháp lực hao hết mà không xông ra khỏi vòng vây sát khí, vậy chắc chắn phải chết. "Xem ra chúng ta hình như không còn cơ hội rồi..." Bách Lý Đồ Tô thấy thế minh bạch hết thảy, tâm tư đương hạ khoát đạt.

Dù sao cũng không còn đường lui, dứt khoát trực tiếp đi lên phía trước đối mặt với Âu Dương Thiếu Cung. "Ta hôm nay có chết ở đây, cũng muốn trước tiên chém giết ngươi thêm vài chục lần!" Âu Dương Thiếu Cung nghe vậy cười vang, lập tức giơ cao trường kiếm, cuồn cuộn sát khí hội tụ trong kiếm phong bốc lên, lao thẳng lên trời!

Áp bách cảm từ sát khí trong kiếm phong kia, ngay cả Thiên Thương cũng cảm thấy cực kỳ trầm trọng, gần như lệnh cho hắn không dám nhìn thẳng. "Hô..." Bách Lý Đồ Tô cầm ngang Phần Tịch kiếm, ý đồ toàn lực vận tác chút sát khí và pháp lực còn sót lại để phản kích. "Tránh ra cho ta, chút bản lĩnh đó của ngươi không đủ làm mất mặt đâu!" Thiên Thương bỗng nhiên mở miệng phía sau Bách Lý

Đồ Tô.

Không đợi hắn có phản ứng, Thiên Thương liền tế xuất một tôn pháp bảo hình dạng như cái la bàn. "Bảo Tướng Luân!

Khải!" Thiên Thương gầm lên một tiếng, pháp bảo tên là Bảo Tướng Luân kia chậm rãi bay lên không trung, đồng thời nhanh chóng chuyển động, trên bề mặt dần dần bốc lên Âm Dương nhị khí. "Oanh!" Âu Dương Thiếu Cung không có nửa điểm do dự, đem trường kiếm ẩn chứa sát khí cuồng bạo bổ mạnh xuống, tức khắc áp bách cảm bàng đại khó có thể chống đỡ ập thẳng vào mặt! "Oanh long!" Kiếm chưa chém tới, uy áp kia đã khiến đại địa dần dần băng liệt, đá vụn bị thổi bay hình thành một đạo vòi rồng cát bụi xoay tròn quét ngang cả khu vực!

Bách Lý Đồ Tô thậm chí không thể không dùng Phần Tịch kiếm ngạnh kháng.

Tại khắc này, Bảo Tướng Luân của Thiên Thương rốt cục phát động! "Ông!" Một tòa Âm Dương Bát Quái bàn khổng lồ hiện ra trên mặt đất, Âm Dương nhị khí nhanh chóng chuyển động.

Mỗi một lần xoay tròn liền đem sát khí sắp bức tới suy yếu một phần, thẳng đến cuối cùng, khi sát khí oanh kích lên trên Bát Quái bàn, tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên!

Đại địa sụp đổ, thậm chí cả một khu vực của dãy núi Bắc Quỳnh Sơn đều đang dần dần sụp đổ, toàn bộ Thanh Ngọc Đàn nằm trong phạm vi vụ nổ cũng bắt đầu rung chuyển!

Những đệ tử chưa đến chiến trường kinh khủng nhìn kiến trúc trong tông môn lung lay sắp đổ, dần dần sụp đổ, cùng với đại địa dưới chân không ngừng rung chuyển, gần như tưởng rằng Bắc Quỳnh Sơn sắp sụp đổ!

Bọn họ căn bản không biết trong chiến trường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể xa xa nhìn thấy ở sườn núi bộc phát một trận sát khí lao thẳng lên trời đang cùng Âm Dương nhị khí giao dung, triệt tiêu lẫn nhau!

Một lát sau, trận chấn động rốt cục dần dần xu hướng yên tĩnh, hai luồng sức mạnh cũng dần dần tiêu hao hầu như không còn.

Khi khói mù tan đi, Thiên Thương hai tay nâng Bảo Tướng Luân đã hao hết linh lực và bị tổn hại, quỳ một chân trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển!

Vừa rồi hắn hoàn toàn hao kiệt tất cả pháp lực, bất quá hiện tại xem ra, hết thảy dường như đáng giá.

Sát khí chung quanh hoàn toàn tiêu tán, Âu Dương Thiếu Cung tên kia cũng ở trong uy lực của Bảo Tướng Luân bị hoàn toàn nghiền nát. "...

Không có tái sinh sao?" Bách Lý Đồ Tô chống kiếm đi đến bên cạnh Thiên Thương, kinh kỳ nhìn một màn này, dường như Âu Dương Thiếu Cung thật sự không có sống lại nữa. "Ngu xuẩn tưởng rằng sát khí là thiên hạ vô địch, nhưng không biết trên thế giới có rất nhiều linh lực còn mạnh hơn sát khí, ví dụ như Âm Dương nhị khí!" Thiên Thương toét miệng cười lạnh khinh thường, "Chỗ cường đại nhất của Âm Dương nhị khí là ở điều hòa, trung dung, có thể đem tất cả sát khí toàn bộ chuyển hóa cho mình dùng.

Tất cả nguồn sức mạnh của tên kia đều bắt nguồn từ sát khí, đem sát khí toàn bộ rút cạn thì hắn liền vô kế khả thi, sự thật chứng minh phán đoán của ta là đúng!" Thiên Thương lúc này trong lòng thống khoái vô cùng, như thế đại thù sư môn đã báo! "Đáng tiếc...

Không kịp trước khi tên kia chết hỏi ra tung tích của Phần Tịch Kiếm Linh..." Bách Lý Đồ Tô trong lòng có chút tiếc nuối, bất quá kết

cục này cũng không tệ. "Chúng ta đi thôi.

Thiên Thương, hiện tại ngươi còn có thể đi đường không?" "Đương nhiên!" Thiên Thương chậm rãi đứng dậy, đang muốn cùng Bách Lý Đồ Tô rời đi thì thần sắc lại chợt ngưng cố.

Hắn nhìn thấy bốn phía lại lần nữa bị từng trận hắc sắc sát khí bao vây che kín! "Không có khả năng!

Chương 823

Không nên..." Bàn tay Thiên Thương run rẩy.

Trong sát na, những sát khí kia từ bốn phía lan tràn, ngưng tụ thành từng cái xúc tu màu đen đem hai chân hai người toàn bộ gắt gao khóa lại, đồng thời từ đó lan tràn lên trên thân thể họ.

Thiên Thương và Bách Lý Đồ Tô trong nháy mắt liền đã hoàn toàn không thể động đậy, triệt để biến thành cá nằm trên thớt. "Pháp bảo kia có chút môn đạo, chỉ tiếc đối với ta không có ý nghĩa." Trong hắc vụ, thân thể Âu Dương Thiếu Cung lần nữa trọng sinh chậm rãi đi ra, mang theo ý cười cực độ dữ tợn, giống như đang thẩm thị con mồi nhìn bọn họ. "Không có khả năng..." Thiên Thương mặt đỏ bừng, dường như hận không thể tự mình xông lên bóp chết Âu Dương Thiếu Cung. "Chỉ bằng pháp lực của ngươi, có thể tiêu diệt tất cả sát khí trong thiên địa sao?" Âu Dương Thiếu Cung cười lạnh nhìn hắn, "Được rồi, món nợ của chúng ta lát nữa lại tính, ta trước tiên lấy tính mạng của hắn!" Âu Dương Thiếu Cung đưa mắt nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô.

Người sau lập tức phát giác sát khí trên cổ trở nên trầm trọng, gần như khiến hắn không thể hô hấp!

Ngay sau đó, trường kiếm máu thịt trong tay Âu Dương Thiếu Cung nhanh chóng bạo trướng, lan tràn ra dài mấy trượng, trực chỉ yết hầu Bách Lý Đồ Tô!

Ngay khi Bách Lý Đồ Tô cũng cho rằng mình chắc chắn phải chết, bỗng nhiên sau một tiếng kim thiết giao minh thanh thúy, thanh trường kiếm đâm tới kia bị chặt đứt thành hai nửa.

Bách Lý Đồ Tô không khỏi ngẩn người, nhìn thanh tàn kiếm rơi

trên mặt đất, trong đầu trống rỗng, trong lòng chỉ còn lại một ý niệm: "Ta không có chết?" "Kẻ nào ngăn trở ta!" Âu Dương Thiếu Cung lập tức bạo nộ không thôi, thanh trường kiếm bị gãy kia lần nữa phục sinh, tức giận nhìn quanh bốn phía. "Tiểu tử làm không tệ, ta vốn tưởng rằng các ngươi không chống đỡ được bao lâu, a a..." Bỗng nhiên, một thanh âm không nhanh không chậm truyền đến, tầm mắt ba người lập tức bị hấp dẫn qua.

Chỉ thấy ở cuối phế tích núi đá, Ngao Tông chậm rãi đi tới, mặt mang theo ý cười đạm nhiên, "Hảo khí phách." "..." Âu Dương Thiếu Cung lập tức giống như bị sét đánh đứng chết trân tại chỗ.

Một lát sau hồi thần, lòng bàn tay hắn đang không tự chủ được mà run rẩy!

Ngao Tông không cần nói nhiều, nỗi sợ hãi đối với y đã hoàn toàn xâm nhập cốt tủy hắn! "Tiểu tử ngươi là thủ tịch đệ tử của tông môn này?" Ngao Tông đưa mắt nhìn Thiên Thương, thản nhiên hỏi. "Không sai, tiền bối." Thiên Thương lập tức gật đầu đáp ứng.

Mặc dù lúc này vẫn bị vây khốn không thể động đậy, nhưng trong lòng hắn hoàn toàn không còn nửa điểm sợ hãi, thậm chí nhịn không được muốn phóng túng cười to.

Hắn chính mắt thấy qua thủ đoạn của Ngao Tông, thu thập tên tà túy kia đều dễ như trở bàn tay! "Đại ca!

Nhờ huynh!" Bách Lý Đồ Tô thở dài một hơi, sau đó tràn đầy khẩn cầu nói.

Lúc này chỉ có Ngao Tông đích thân ra tay mới có thể diệt sát hắn, hắn tin tưởng Ngao Tông tất định có thủ đoạn.

Ngao Tông cũng không nói gì, chỉ thản nhiên ngưng vọng Âu Dương Thiếu Cung.

Người sau giống như con ếch bị rắn độc nhìn chằm chằm, không dám động đậy mảy may.

Hắn biết, Ngao Tông muốn lấy mạng hắn dễ như trở bàn tay, căn bản không có khả năng có cơ hội đào thoát, thay vì như thế không bằng ngoan ngoãn đứng im.

Ý đồ chạy trốn e rằng chỉ sẽ càng chọc giận Ngao Tông. "Bách Lý Đồ Tô, ngươi quên lời ta nói với ngươi rồi sao?" Ngao Tông hỏi ngược lại, "Ân oán giữa các ngươi, ta không hỏi.

Nếu muốn Âu Dương Thiếu Cung chết, ngươi phải tự tay giết chết hắn, ta sẽ không giúp." Bách Lý Đồ Tô lúc này mới nhớ tới lời dặn dò của Ngao Tông, sắc mặt có chút trầm trọng gật đầu, xác thực là như thế. "Tiền bối, tên khốn này giết đông đảo đệ tử sư môn ta, ngay cả sư phụ ta cũng bị hắn độc thủ!

Trên tay hắn có thể nói là nợ máu chồng chất!" Thiên Thương thực sự kìm nén không được, vội vàng lên tiếng hô lớn, hắn thiết thiết thực thực hy vọng Ngao Tông có thể đích thân ra tay tiêu diệt tên này. "Nợ máu của sư môn ngươi, đó là chuyện của sư môn ngươi, không liên quan gì đến ta." Ngao Tông càng không thể nào đem lời của hắn coi ra gì. "Tiền bối,..." Âu Dương Thiếu Cung cưỡng ép đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, không biết tiếp theo mình sẽ bị xử trí như thế nào.

Ngao Tông thản nhiên nói: "Ta tạm thời không cần thiết lấy mạng ngươi, nếu có người khác muốn lấy thì không liên quan gì đến ta, còn về hiện tại..." Ngao Tông bỗng nhiên vung tay lên, một trận cương phong mãnh liệt ập tới, trong chốc lát đem thân thể Âu Dương Thiếu Cung thổi tan thành tro bụi!

Không chỉ có thế, sát khí bốn phía cũng trong một khắc này bị tán đi hết, khí tức tinh xú khốn nhiễu ở phụ cận rốt cục cũng theo đó triệt để tiêu tán! "Tên kia rốt cục đã chết..." Thiên Thương chưa kịp vui vẻ,

Ngao Tông liền đánh tan ảo tưởng của hắn, "Ta diệt sát chỉ là một phần hồn phách của hắn, hắn sớm đã đem hồn phách phân cắt thành nhiều phần, không đem toàn bộ hủy diệt thì căn bản không có cách nào giết chết hắn." Bách Lý Đồ Tô vốn đã buông lỏng tâm tình, nghe vậy lại một lần nữa thót tim, "Phân cắt hồn phách?

Hắn có thể làm được như vậy?!" "Tu hành giả tầm thường không làm được, nhưng lai lịch của hắn bất đồng tầm thường, không thể dùng lẽ thường để suy đoán." Ngao Tông tịnh không nói chi tiết, nhưng lời đã đến nước này, Thiên Thương cũng thức thời không hỏi nhiều.

Đúng như Ngao Tông suy đoán, Âu Dương Thiếu Cung lúc này đang ở một khu vực khác lưu trữ mảnh vỡ nguyên thần sống lại.

Hoặc là tu vi của hắn sẽ chịu ảnh hưởng lớn, bất quá đối với tên khốn này cũng tịnh không ảnh hưởng gì, hắn tàn sát nhiều người như vậy, chỉ cần đem hồn phách trữ tồn luyện hóa lần nữa là có thể khôi phục.

Bất quá đó là chuyện sau này, hôm nay nếu không phải nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô tính mạng khó bảo toàn, hắn cũng sẽ không chủ động ra tay can thiệp.

Trận chiến này, Thanh Ngọc Đàn tổn thất thảm trọng.

Không nói đến Tông chủ Đường Vô Tướng đã chết, trận đối kháng kinh thiên động địa giữa Âm Dương nhị khí và sát khí kia cũng đem hơn phân nửa tông môn tàn phá thành phế tích.

Trong tông môn không biết có bao nhiêu công pháp, pháp bảo bị hủy diệt, càng có ít nhất một nửa đệ tử thảm tao lan đến.

Thanh Ngọc Đàn như hôm nay, vẻn vẹn chỉ còn lại một số sức mạnh trung kiên, cùng với mấy vị trưởng lão đã đi đến cuối con

đường tu hành, căn bản không ai có thể thay thế được vị trí Tông chủ của Đường Vô Tướng.

Không nghi ngờ chút nào, Thanh Ngọc Đàn nhất định sẽ từ vị trí Thất Tông môn ngã xuống.

Bọn họ đắc tội nhiều cừu gia như vậy, tuyệt đối sẽ không cho phép một Thanh Ngọc Đàn suy nhược tiếp tục lưu tồn trên đời.

Các đệ tử khi thu dọn tông môn, hầu như đều nghĩ đến việc sau khi chuyện này kết thúc sẽ rời khỏi tông môn, để tránh bị báo thù.

Mấy vị trưởng lão nhìn sơn môn rách nát, dục khóc vô lệ.

Mới tại mấy canh giờ trước, bọn họ vẫn còn là một trong Thiên Hạ Thất Tông a, suy bại thực sự quá nhanh! "Chư vị, chờ sau khi ta đem tất cả môn đồ và đệ tử khiển tán, các ngươi cũng rời khỏi nơi này đi, haizz..." Đại trưởng lão bất đắc dĩ thở dài.

Tiếp tục ở lại chỗ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị cừu gia giết chết.

Các trưởng lão khác tịnh không biểu thái, nhưng đều hơi gật đầu, không thể không đối mặt với hiện thực rồi. ... "Đều là đồng nát sắt vụn a!" Tương Linh và Phong Tình Tuyết thu dọn bảo vật trong Tàng Phẩm Các của Thanh Ngọc Đàn, lại phát hiện đều là một số pháp bảo phẩm giai vừa kém, uy lực lại cực yếu.

Rất nhiều pháp bảo đều đã bị lan đến trong chiến đấu mà tổn hại.

Càng thêm đau đầu là, những công pháp kia đa số cũng đều bị thiêu hủy, những thứ còn lại đối với bọn họ căn bản không đáng nhắc tới, không có một điểm tác dụng.

Ngay cả Tương Linh cũng chướng mắt mấy thứ phế phẩm này, hai người vì thế ảo não không thôi. "Kỳ quái, Thanh Ngọc Đàn rõ ràng là một trong Thiên Hạ Thất Tông, những thứ thu lục toàn là phế phẩm sao?" Ngay cả Bách Lý Đồ Tô cũng thập phần hiếu kỳ. "Ta có thể hay

không đề thêm chút yêu cầu, ví dụ như đòi hỏi một ít linh thạch..." Tương Linh tự cho là mình nghĩ ra biện pháp tốt.

Chương 824

"Còn cần hỏi sao?

Các ngươi cho rằng trước đó Âu Dương Thiếu Cung ở Tàng Phẩm Các vẫn luôn bận rộn cái gì?

Những thứ có ích đối với hắn đều đã bị hắn tùy thân đặt trong trữ vật giới chỉ." Ngao Tông một câu nói toạc ra, "Chỉ bất quá thân thể hắn bị hủy diệt mấy lần, những thứ kia cũng cùng một lúc bị hủy đi rồi." Ngao Tông một phen lời nói ngược lại điểm tỉnh Bách Lý Đồ Tô, hắn không khỏi mắng một tiếng, tên kia thân thể bị phá hủy thì không sao, lại lãng phí nhiều đồ tốt như vậy!

Tương Linh cũng đau lòng nhíu mày, trước đó nàng khả mặc nhận (tự cho rằng) những đồ tốt kia toàn bộ đều quy thuộc về nàng rồi! "Chờ một chút, Phần Tịch Kiếm Linh!" Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên nhớ tới mục đích của chuyến đi này, không khỏi tiêu cấp, nhưng ở chỗ này căn bản không tìm thấy bất cứ tung tích nào của Phần Tịch Kiếm Linh!

Ngao Tông hơi nhíu mày, "Thứ đó sẽ không bị hủy đi, bất quá Bách Lý Đồ Tô ngươi lẽ ra phải cảm ứng được hắn đã thôn phệ nó rồi chứ?" "Làm sao có thể, không có Phần Tịch kiếm thì làm sao hắn có thể hấp nạp được?" Bách Lý Đồ Tô đại vi kinh ngạc.

Ngao Tông lại phủ định cách nói của hắn, "Sai, Âu Dương Thiếu Cung mới là người trong thiên hạ trừ ngươi ra, càng có năng lực hấp thu Phần Tịch Kiếm Linh nhất.

Lai lịch của hắn phức tạp hơn ngươi tưởng tượng." Ngao Tông sớm đã từ trong ký ức của tên tà túy kia hiểu rõ hết thảy về Âu Dương Thiếu Cung, như thế xem xét, đối với hành động của Âu

Dương Thiếu Cung cũng không còn cảm thấy kỳ quái nữa.

Bách Lý Đồ Tô biết chuyện này cực kỳ quan trọng, tịnh không cắt ngang lời Ngao Tông, đứng ở một bên nghe Ngao Tông nói hết.

Đúng như những gì bọn họ đã biết trước đó, tiền thân của Phần Tịch kiếm là hồn phách của một Ma Thần đã tàn sát sinh linh bừa bãi.

Chúng Thần sau khi giết chết hắn, đem hồn phách chia làm hai, đem một phần hồn phách chế tạo thành Phần Tịch kiếm vĩnh viễn phong ấn.

Một phần khác thì sau khi bị hao hết ma lực, bị lưu đày vào trong luân hồi để cho chuyển sinh, ý đồ mượn nhờ luân hồi để hắn trong từng lần trùng sinh dần dần mất đi ký ức và sức mạnh.

Nhiên mà bọn họ đã đánh giá thấp Ma Thần.

Một nửa hồn phách còn lại kia không biết xuất phát từ nguyên nhân gì vẫn giữ được chút ký ức ít ỏi, tại mỗi lần chuyển thế trùng sinh đều ý đồ tìm lại Phần Tịch kiếm, ý đồ để cho hồn phách của mình phục nguyên.

Một kiếp này, người chuyển sinh của hồn phách hắn chính là Âu Dương Thiếu Cung.

Âu Dương Thiếu Cung từ khi sinh ra đã sở hữu ký ức của Ma Thần, cho nên căn bản không coi trọng người nhà Âu Dương thị tộc.

Bản tính tàn nhẫn vô tình, vô số lần chuyển thế luân hồi càng tiêu ma chút kiên nhẫn ít ỏi của hắn, bởi vậy hắn liền bất chấp mọi biện pháp muốn tìm được Phần Tịch kiếm.

Chỉ tiếc là đã chậm một bước, Phần Tịch kiếm phân ly ngoài thân thể kia đã đản sinh ý thức của mình, thậm chí cùng hồn phách của Bách Lý Đồ Tô dung hợp.

Bởi vậy Âu Dương Thiếu Cung liền không thể không tìm kiếm một loại phương pháp khác, đó là tìm kiếm Phần Tịch Kiếm Linh khác.

Năm xưa sau khi biết được Thanh Ngọc Đàn đang tìm kiếm Phần Tịch Kiếm Linh, hắn liền thuận nước đẩy thuyền, giả bộ mười phần để ý đến an nguy của người nhà bị Thanh Ngọc Đàn bắt giữ.

Tại nơi này, hắn sưu tra rất nhiều cổ tịch và sau khi biết được phương vị của tất cả Phần Tịch Kiếm Linh, hắn nói cho Đường Vô Tướng biết có biện pháp có thể để tu hành giả tầm thường cũng luyện hóa được Phần Tịch Kiếm Linh.

Lấy đó làm trao đổi, Đường Vô Tướng đáp ứng sau chuyện này sẽ thả người nhà của hắn, kết quả tự nhiên là bị Âu Dương Thiếu Cung lợi dụng.

Còn về tên tà túy đang xâm thực hồn phách Đường Vô Tướng, bản thể của nó ở thời đại thượng cổ chúng thần cũng là một Tà Thần tác ác đa đoan.

Chỉ là nó cũng bị chúng thần gạt bỏ, vẻn vẹn chỉ lưu tồn một sợi tàn hồn tại thế gian, và bị Âu Dương Thiếu Cung trên đường tìm kiếm Phần Tịch kiếm ngẫu nhiên phát hiện.

Âu Dương Thiếu Cung lấy hứa hẹn giúp tìm thân thể, để cho nó cung cấp cho hắn không ít trợ giúp.

Bách Lý Đồ Tô nghe xong hết thảy, trong lòng chấn hám có thể biết.

Hắn gặp gỡ Âu Dương Thiếu Cung, quả thực giống như túc mệnh an bài vậy.

Phần Tịch Kiếm Linh và Âu Dương Thiếu Cung tiền thế đều là một thể, hắn cũng bị hai tên này giằng co đến nay. "Thì ra là như

vậy...

Thảo nào mỗi lần ta nhìn Âu Dương Thiếu Cung đều cảm thấy hắn và ta dường như đã từng quen biết." Thanh âm của Phần Tịch kiếm bỗng nhiên truyền vào trong tai, dường như cũng có một chút mờ mịt. "Sao, tinh tinh tương tích?

Ta trước đó còn đang hoài nghi, sao hai người các ngươi lại có thể vô sỉ giống nhau như vậy, hiện tại xem ra quả nhiên là đại hữu uyên nguyên!" Bách Lý Đồ Tô trào phúng nói. "Tùy ngươi nói gì thì nói, ta là ta, ta có ý thức của ta, cùng hắn không có qua cát." Phần Tịch kiếm trả lời rất có ý tứ, "Đã tên kia muốn thôn phệ kiếm linh của ta, tự nhiên ý vị hắn cũng là kẻ địch của ta.

Cho nên, ta và ngươi có cùng mục tiêu địch nhân." Bách Lý Đồ Tô không lưu tình chút nào mắng: "Ai cùng với ngươi!

Ngươi là ngươi, ta là ta!

Ta nếu có cơ hội, cũng nhất định sẽ lấy mạng ngươi!" "Ngươi và Âu Dương Thiếu Cung đều không nên tồn hoạt ở trên đời này!" Phần Tịch kiếm thở dài một tiếng, "Tiểu tử ngươi sao lại không hiểu?

Khi ngươi chân chính sở hữu sức mạnh giống như Cổ Thần ngươi sẽ biết, ý nghĩa của sinh linh trong thiên hạ, cũng giống như hoa cỏ cây cối trong mắt phàm nhân vậy, có cũng được mà không có cũng không sao." Bách Lý Đồ Tô không để ý tới tên này nữa, loại ngôn luận diệt tuyệt nhân tính này không phải ngày một ngày hai, hắn sớm đã quen rồi. "Nếu là như thế, cũng không trách được tên kia lại biết nhiều chú pháp ác độc, cường đại như vậy, đó hẳn là đều truyền thừa từ ký ức thời kỳ Ma Thần năm xưa." Ngao Tông phỏng đoán nói.

Phong Tình Tuyết dường như nhớ tới cái gì, lập tức từ trong ngực lấy ra một cuốn sách viết tay, cẩn thận kiểm tra một phen, dường như tịnh không tìm thấy thứ mình cần. "Tên của Ma Thần kia, trong cổ

tịch đều không có ghi chép, đối với hắn xưng hô vẻn vẹn chỉ là hai chữ Ma Thần mơ hồ, thật kỳ quái...

Nếu chúng thần thập phần căm hận địch nhân này, theo lý nên sẽ lưu lại tên tuổi." Ngao Tông không khỏi cười lạnh một tiếng, hoặc là điều này ý vị rằng, cái gọi là chúng thần kia trong lòng có quỷ.

Để hết thảy về hắn lưu truyền trên đời, sẽ bộc lộ một số sự tình mà bọn họ cực lực ẩn giấu.

Bách Lý Đồ Tô lúc này quan tâm nhất là chuyện Âu Dương Thiếu Cung hiện tại đang ở nơi nào.

Bất quá lo lắng này hiển nhiên là dư thừa, chỉ cần hắn còn nắm giữ Phần Tịch kiếm, Âu Dương Thiếu Cung sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tìm tới trên đầu hắn.

Đúng lúc này, Thiên Thương đã khôi phục một chút nguyên khí đi tới bên cạnh, đối với Ngao Tông cung kính hành lễ, "Đa tạ tiền bối cứu mạng chi ân." "Cử thủ chi lao, bản ý của ta cũng không phải vì cứu ngươi, không cần cảm ơn ta." Ngao Tông không thèm để ý. "Vô luận như thế nào, tiền bối cứu mạng ta là sự thật." Thiên Thương tịnh không dao động. "Tiếp theo ngươi định làm thế nào?

Tiếp tục ở lại sư môn?" Bách Lý Đồ Tô hỏi.

Thiên Thương thoáng nghĩ ngợi một lát, sau đó chậm rãi lắc đầu, "Tiếp tục ở lại đây là đường chết một cái, chỉ cần Tông chủ chết đi, Thanh Ngọc Đàn không có khả năng tiếp tục tồn tại.

Ta quyết định đi trước rời khỏi nơi này, nhìn xem có thể hay không tìm được biện pháp giết chết Âu Dương Thiếu Cung, món nợ máu này ta nhất định phải bắt hắn trả." Thiên Thương là thân truyền đệ tử của Đường Vô Tướng, thậm chí vị trí cực kỳ có khả năng trở thành tân một nhiệm kỳ Tông chủ.

Hắn cùng Đường Vô Tướng cảm tình cực sâu, cho nên quyết định vô luận như thế nào cũng phải tự tay giết chết Âu Dương Thiếu Cung. "Ngày sau ta nếu đi trước một bước giết chết Âu Dương Thiếu Cung, nhất định sẽ đem đầu hắn lưu lại cho ngươi làm kỷ niệm." Bách Lý Đồ Tô cười to nói. "Được!

Nhất ngôn vi định, nếu ta giết hắn, cũng sẽ đem đầu hắn lưu lại tặng cho ngươi!" Thiên Thương gật đầu cười, hắn xác thực đối với Âu Dương Thiếu Cung phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Ít nhất cái người trẻ tuổi này thắng được bất luận kẻ nào cùng thế hệ trong tông môn.

Sau đó Thiên Thương cáo biệt rời đi, hắn không còn lý do tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

Không lâu sau đó, tất cả đệ tử ở đây cũng sẽ đều rời đi, không còn dừng lại.

Chương 825

Khi Bách Lý Đồ Tô đang phí hết tâm tư nghĩ xem làm thế nào mới có thể tìm được Âu Dương Thiếu Cung, Ngao Tông lại ra hiệu cho hắn động thân đi theo mình. "Đi nơi nào?" Hắn có chút không hiểu. "Khó khăn lắm mới tới Bắc Quỳnh Sơn một chuyến, chẳng lẽ không lên núi xem một chút, những Cổ Thần kia tại Bắc Quỳnh Sơn rốt cuộc đã lưu lại cái gì sao?" Ngao Tông nhìn về phía đỉnh núi bị vân vụ lượn lờ kia, cười nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, đám người Bách Lý Đồ Tô lập tức hoảng nhiên đại ngộ, đồng thời trong lòng cũng trở nên nhiệt thiết.

Bọn họ nhưng là từ nhỏ nghe câu chuyện về Cổ Thần mà lớn lên, bất luận chân chính diện mạo của những Cổ Thần kia như thế nào, nếu có thể đích thân tiếp xúc di lưu của Cổ Thần, tuyệt đối đủ để khiến người đời hâm mộ đến chết.

Càng huống hồ những pháp bảo và công pháp do Cổ Thần di lưu lại, đối với bọn họ tất định đại hữu ích lợi! "Đi thôi!" Ngao Tông tịnh không nói nhiều, trực tiếp động thân bay về phía đỉnh núi, mấy người kia cũng không cam lòng rớt lại phía sau, vội vàng đi theo. "Bọn họ muốn đi đỉnh núi?!" Những đệ tử Thanh Ngọc Đàn đang quét dọn chiến trường nhìn thân ảnh mấy người lao thẳng lên đỉnh núi, kinh ngạc không thôi.

Nhưng ngay sau đó liền nhận định, đám người này sớm muộn gì cũng phải xám xịt xuống núi.

Thanh Ngọc Đàn tại Bắc Quỳnh Sơn sáng lập túc túc đã có mấy trăm năm, tại trước đó gần một ngàn năm liền có người đặt chân Bắc Quỳnh Sơn.

Tại trong năm tháng dài đằng đẵng này, hầu như tất cả tu hành giả có thể gọi được tên tuổi đều ý đồ muốn xông lên đỉnh núi, nhưng không có một ai có thể thành công.

Những vân vụ lượn lờ kia trong mắt bọn họ xem ra chính là chướng ngại hoàn toàn không thể du việt do Thiên Thần lưu lại, không có bất kỳ khả năng vượt qua nào. "Cái vị tiền bối kia, tu vi của hắn hơn xa bất cứ người nào ta từng gặp đến nay, không biết có khả năng thật sự đến được đỉnh núi hay không?" "Ta thấy khả năng tính không lớn đâu...

Dù sao chúng ta chỉ là phàm nhân tu hành a, đó nhưng là cấm chế do Cổ Thần lưu lại." "Cũng chưa chắc, năm đó cấm chế Cổ Thần ngăn cản chúng ta vượt qua hải vực, lưu lại bão tố và pháp trận, thế nhưng vẫn có rất nhiều tu hành giả xuyên qua hải vực nha." Mấy vị trưởng lão có chút nhiệt thiết thảo luận.

Cùng lúc đó, Thiên Thương đang đi ra ngoài tông môn phát giác được những thân ảnh lao thẳng lên trời kia, không khỏi ngẩn người. "Thì ra là như thế...

Vị tiền bối này muốn thành tựu một phen vĩ nghiệp a, ha ha, nói không chừng ta cũng có cơ hội!" Trong lòng Thiên Thương quý động, ẩn ước phát giác được đây là một cơ hội ngàn năm có một, mặc dù ngay cả chính hắn cũng không thể nói rõ được.

Đương nhiên hắn quyết định không rời khỏi Bắc Quỳnh Sơn nữa, trực tiếp đi theo sau lưng bọn họ xông lên thiên tế. ...

Độ cao của Bắc Quỳnh Sơn, đối với đê giai tu hành giả và phàm nhân là lạch trời căn bản không thể vượt qua, nhưng đối với tu hành giả có tu vi đạt tới trình độ nhất định thì tịnh không thập phần gian nan.

Ít nhất Bách Lý Đồ Tô không cảm thấy thập phần cật lực.

Nhưng hắn cũng xác xác thực thực phát giác được, mỗi khi tiếp cận đỉnh núi một phần, pháp lực vận tác của hắn liền khó khăn một phần.

Trong lòng hắn suy đoán, nếu chỉ dựa vào sức mạnh của hắn căn bản không thể đến được đỉnh núi.

Tu vi thấp hơn là Phong Tình Tuyết và Tương Linh đã sớm không thể tiếp tục phi hành, nhờ vào pháp bảo Ngao Tông đưa cho mới có thể đi theo sau lưng Ngao Tông.

Bách Lý Đồ Tô biết Ngao Tông có tâm muốn tôi luyện hắn một phen, bởi vậy cũng không bó tay bó chân, vắt hết óc nghĩ xem làm thế nào mới có thể đột phá tầng trói buộc vô hình này. "Không ổn..." Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên phát hiện, pháp lực trong cơ thể bị hoàn toàn cấm chế, không còn cách nào chống đỡ tiếp tục phi hành! "A!" Bách Lý Đồ Tô lập tức giống như con diều đứt dây rơi thẳng xuống không trung! "Này!" Phong Tình Tuyết và Tương Linh nhìn thấy cảnh này không khỏi tật hô! "Ngao đại ca, Bách Lý Đồ Tô lập tức sắp chết rồi a!" Tương Linh nhìn Bách Lý Đồ Tô trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, vội vàng nhìn về phía Ngao Tông. "Yên tâm!

Chết không được!" Ngao Tông thậm chí đều không quay đầu nhìn xuống, chỉ lòng tin tràn đầy trả lời.

Bách Lý Đồ Tô cũng không dễ chết như vậy, nếu không đã sớm không sống được đến ngày hôm nay.

Quả nhiên, phía sau bọn họ rất nhanh thăng lên một đạo quang mang màu đen lao thẳng lên trời, trong nháy mắt liền đuổi kịp sau lưng Ngao Tông! "Đại ca!

Hảo sảng a, ha ha ha ha!" Thân ảnh kia chính là Bách Lý Đồ Tô.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc rơi xuống, hắn phát hiện

mình có thể động dụng sát khí.

Sát khí căn bản không bị cấm chế do Cổ Thần di lưu lại áp chế, ngược lại có thể tùy tâm sở dục sử dụng.

Bởi vậy hắn liền lập tức động dụng sát khí, quả nhiên rất nhanh liền đuổi kịp, thậm chí so với dùng pháp lực phi hành trước đó còn nhanh hơn rất nhiều. "Lại có thể như vậy!" Phong Tình Tuyết biết được thực hư xong đại vi kinh ngạc, giờ khắc này thật sự càng ngày càng đổi mới nhận thức đối với Cổ Thần.

Trước đây nàng luôn cho rằng Cổ Thần là không gì không làm được, nhưng hiện tại xem xét, sự tình bọn họ làm không được thực sự là quá nhiều. "Cư nhiên sát khí trong thiên địa bắt nguồn từ sự bạo lệ trong nội tâm sinh linh, vạn vật sinh linh dù cho chỉ có một người ôm ấp tâm tình tiêu cực, sát khí sẽ vĩnh viễn không biến mất." Phong Tình Tuyết càng ngày càng tin tưởng lời Ngao Tông nói, Cổ Thần hoặc giả chỉ là những tu hành giả có tu vi mạnh hơn một chút mà thôi.

Bỗng nhiên, Ngao Tông đình chỉ phi hành.

Bách Lý Đồ Tô cũng theo bản năng cùng dừng lại, "Đại ca?" "Không sai biệt lắm." Ngao Tông nhìn đỉnh núi vẫn còn xa tít trong mây mù kia, thản nhiên lẩm bẩm. "Sao cơ?

Ta thấy còn một khoảng cách rất xa...

A!" Bách Lý Đồ Tô theo bản năng bay về phía trước, thế nhưng bỗng nhiên phát hiện mình đụng phải một bức tường vô hình, khiến hắn căn bản không thể tiến lên mảy may! "Ta hiện tại đã hiểu vì sao những tu hành giả kia vĩnh viễn cũng không thể đến được đỉnh núi." Ngao Tông chỉ về ngọn núi cao phía xa, "Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy, từ lúc chúng ta bay lên từ sườn núi, khoảng cách giữa núi cao và chúng ta thủy chung không hề được kéo gần sao?" Một phen lời nói của Ngao Tông lập tức khiến bọn họ tỉnh ngộ.

Cẩn thận nhớ lại, cũng xác thực giống như Ngao Tông nói.

Bất luận phi hành bao lâu, ngọn núi kia lại thủy chung kỳ quái cách bọn họ đặc biệt xa.

Ban đầu còn tưởng rằng là do núi quá cao, nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải như thế. "Ngao đại ca, chẳng lẽ..." Phong Tình Tuyết lập tức hiểu lời Ngao Tông. "Không sai, dù sao những Cổ Thần kia cũng đã thống trị nhân gian một thời gian cực dài, hoặc giả bọn họ sớm đã biết, bố trí cấm chế cường đại đến đâu cũng không thể ngăn cản được nhân loại, chỉ có để cho nhân loại kiên định tin rằng, vĩnh viễn không thể chạm đến mới là biện pháp cách tuyệt tốt nhất." Ngao Tông chỉ về đỉnh núi kia, trầm giọng nói: "Đó là một ngọn núi cao giả, đổi lời khác mà nói đó là thứ căn bản không tồn tại, là huyễn tượng hư giả!" "Huyễn tượng?!" Phen lời nói này có thể nói là điên đảo nhận thức của bọn họ.

Địa vị của đỉnh Bắc Quỳnh Sơn trong lòng người đời không cần nói cũng biết, thế nhưng Ngao Tông hiện tại lại chứng minh cho bọn họ thấy nó căn bản không tồn tại!

Đây đối với thế giới quan của bọn họ tuyệt đối là một lần đại điên đảo. "Chỉ cần cái đỉnh núi hư giả này tồn tại, phàm nhân sẽ thủy chung phí công vô ích bay về phía cái nơi căn bản không tồn tại kia, bởi vì bọn họ căn bản không thể đuổi kịp huyễn tượng không có thật." Bách Lý Đồ Tô hoảng nhiên đại ngộ, "Giống như treo một cây cải trắng trước mặt một con lừa vậy, nó vĩnh viễn không thể ăn được cây cải trắng đó!" "Chính là như thế." Ngao Tông hơi gật đầu, "Bất quá chỉ cần có thể nhìn thấu huyễn tượng, là có thể dễ dàng chọc thủng những trò hề này của Cổ Thần.

Nhưng muốn làm được điều đó cần nguyên thần cực kỳ cường đại, với nguyên thần của phàm nhân bình thường thì tuyệt không có

khả năng." "Dù cho tu luyện cũng không được sao?" Phong Tình Tuyết hỏi.

Ngao Tông chậm rãi lắc đầu, "Tất cả phương pháp tu hành mà các ngươi có thể nghiên tập đều chỉ có thể tôi luyện thân thể, nếu muốn tu luyện nguyên thần, đó là một loại công pháp hoàn toàn khác biệt, ở đây căn bản không có loại công pháp tu hành này." Ngao Tông sở dĩ võ đoán phán định như vậy, là vì hắn đã quan sát qua Tử Dẫn chân nhân - người được xưng là Nhân tộc đệ nhất tu sĩ.

Chương 826

Nguyên thần của hắn tịnh không cường đại hơn tu hành giả bình thường bao nhiêu, e rằng điều này ý vị như hôm nay Nhân giới không có công pháp tu hành có thể tôi luyện nguyên thần. "Nếu ta đoán không sai, những Cổ Thần kia lúc rời khỏi Nhân giới, đã đem tất cả phương pháp tu luyện nguyên thần mà phàm nhân có thể tiếp xúc mang đi hết, đoạn tuyệt khả năng phàm nhân tu hành nguyên thần." Mọi người nghe xong trầm mặc hồi lâu, ẩn ước hiểu được, sự kính sợ của người đời đối với Cổ Thần, được xây dựng trên sự ngu hóa phàm nhân một cách cố ý của Cổ Thần.

Những Cổ Thần này để cho nhân loại tu hành mấy ngàn năm tới nay vẫn luôn bị gắt gao khóa chặt, khiến họ vĩnh viễn không thể đạt tới cảnh giới mà Cổ Thần tồn tại, tự nhiên cũng sẽ vĩnh viễn sùng bái bọn họ. "Nhưng bọn họ đều không còn thống trị nhân gian nữa, làm vậy thì có ích lợi gì?" Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên đề vấn. "Hỏi rất hay.

Ta không biết những Cổ Thần kia rốt cuộc đã đối mặt với sự tình gì, nhưng có thể đoán được, nhân loại nếu đạt tới cảnh giới cường đại giống như Cổ Thần, sẽ gây ảnh hưởng đối với bọn họ.

Dù cho bọn họ đang ở tại cái gọi là Thần Giới.

Bất quá đổi lời khác mà nói, phía sau bộ mặt thực tế của ngọn núi cao kia, hoặc giả có con đường có thể thông hướng Thần Giới cũng chưa biết chừng." Lời này của Ngao Tông hiển nhiên cực kỳ có sức hấp dẫn, lập tức câu lên ý niệm thám hiểm của mọi người! "Vậy...

Vậy chúng ta mau động thân đi..." Thanh âm Bách Lý Đồ Tô đều đang run rẩy.

Ngao Tông phân phó: "Ba người các ngươi nhắm mắt lại, huyễn tượng trở ngại nhận thức của các ngươi, nếu muốn đi vào thì không thể nhìn huyễn tượng nữa." "Được!" Ba người nghe vậy vội vàng làm theo, nhắm mắt lại chờ đợi Ngao Tông chỉ thị.

Ngao Tông hai tay chắp sau lưng, đánh giá ngọn núi cao trước mắt, bỗng nhiên chậm rãi xòe bàn tay, đem U Minh chi lực tụ tập trong lòng bàn tay.

Trong chốc lát, dãy núi trước mắt Ngao Tông dần dần run rẩy, vặn vẹo, phảng phất đó căn bản không phải là thực thể tồn tại thực tế, mà là một tấm màn cảnh tượng được treo ở nơi đó.

Khắc tiếp theo, Ngao Tông lại dùng U Minh chi lực truyền đạo vào nguyên thần quan sát, rõ ràng vạn phần nhìn thấy, ngọn núi cao trước mắt đã nhiên tiêu thất, chuyển biến thành một hòn đảo lơ lửng trên không trung!

Thể tích của phù đảo kia gần như còn khổng lồ hơn cả dãy núi Bắc Quỳnh Sơn, che khuất bầu trời chặn lại dãy núi.

Ánh nắng chiếu rọi trên Bắc Quỳnh Sơn căn bản không phải đến từ mặt trời, mà là quang huy do hòn đảo phù không này tán phát ra.

Khó có thể tưởng tượng, những tu hành giả tu hành tại Bắc Quỳnh Sơn, khát vọng một ngày kia có thể đích thân đăng thượng núi cao, lại thủy chung bị hào quang từ đỉnh núi chiếu rọi mà không hề hay biết.

Ngao Tông bước về phía trước một bước, tức khắc huyễn tượng chung quanh sụp đổ vỡ nát.

Theo bước chân của hắn rơi vào trên phù đảo, huyễn tượng triệt để tiêu thất.

Ba người vẻn vẹn chỉ dựa vào thần thức đi theo sau lưng Ngao Tông, cũng đồng dạng hoàn mỹ tránh được ảnh hưởng của huyễn

tượng. "Hiện tại, mở mắt ra đi." Thanh âm Ngao Tông vang lên bên tai, ba người chậm rãi mở mắt, lập tức bị hết thảy trước mắt làm chấn động.

Trên tòa phù đảo khổng lồ này là từng mảng rừng rậm, sông ngòi tụ tập, phong cảnh cực đẹp, gió nhẹ thổi tới mang theo hương khí hoa cỏ cây cối nhàn nhạt thấm vào ruột gan.

Rất nhiều kỳ hoa dị thảo không biết tên nở rộ khắp nơi, quả thực giống như thế ngoại đào nguyên, hoàn toàn không bị nhân loại đặt chân ảnh hưởng.

Tại trung tâm tùng lâm đầy kỳ hoa dị thảo, một tế đàn cao lớn nguy nga sừng sững, trên đỉnh của nó có một đoàn quang vựng giống như mặt trời, phát ra ánh sáng chói mắt.

So với tế đàn khổng lồ kia, bọn họ uyển như con kiến nhỏ bé, chỉ có thể xa xa nhìn lên. "Thật là..." Bách Lý Đồ Tô nhìn quang mang lấp lánh kia, nhất thời có một loại cảm giác sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn, đến mức khiến hắn tình bất tự cấm muốn quỳ xuống triều bái. "Đừng để ý chí bị chi phối, thứ này được thi gia một loại pháp thuật cực kỳ cao minh, chỉ cần bị nó kích phát ra tiềm ý thức và làm theo, vậy sẽ bất tri bất giác bị khống chế!" Ngao Tông nói thập phần kịp thời, Bách Lý Đồ Tô đương trường tỉnh ngộ, cưỡng ép bản thân không nhìn tới quang vựng trên tế đàn nữa, trong lòng không khỏi cảm thán đồ vật những Cổ Thần kia lưu lại đích xác lợi hại.

Phong Tình Tuyết cũng miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng Tương Linh tu vi thực sự quá yếu, đương trường bị khống chế ý thức, không tự chủ được dần dần đi về phía tế đàn. "Tỉnh lại!" Ngao Tông vỗ vai Tương Linh, thanh âm của hắn uyển như sấm sét vang lên bên tai Tương Linh, lập tức đánh thức ý thức của nàng! "Ta...

Trời ạ!" Tương Linh bỗng nhiên hồi thần, chỉ cảm thấy trong đầu

một trận kịch thống, không khỏi ôm trán thống khổ thở dốc. "Vừa rồi ta dường như không có ý thức, giống như có thứ gì đó đang triệu hoán ta đi tới tế đàn, bảo ta hiến dâng tính mạng của mình..." Tương Linh nhớ lại hết thảy vừa rồi, không khỏi tim đập nhanh sợ hãi. "Xem ra huyễn thuật này đối với tu hành giả tầm thường ảnh hưởng rất lớn..." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, "Ta vừa rồi dùng thần thức nhìn qua, nơi này ngược lại không có pháp trận và cạm bẫy nào khác, chỉ có cái tế đàn kia tương đối đặc biệt.

Nếu Cổ Thần có để lại thứ gì ở thế gian, thì hẳn là ở trên tế đàn kia." "Vậy chúng ta..." Bách Lý Đồ Tô có chút kích động, lúc này quả thực muốn một đường chạy chậm tới đó. "Không cần gấp gáp, nơi này ngoại trừ chúng ta ra, còn có vị khách khác." Ngao Tông cười nói, bỗng nhiên nhìn về phía cách đó không xa, "Một đường đi theo không bị bỏ lại, xác thực có chút tiêu chuẩn, nhưng ẩn nặc thuật của ngươi quá vụng về, không gạt được ta." Lời này vừa nói ra, tại khoảng hư không mà tầm mắt Ngao Tông nhìn tới xuất hiện một trận vặn vẹo, cuối cùng một thân ảnh từ trong đó chậm rãi đi ra. "Thiên Thương?!" Bách Lý Đồ Tô liếc mắt liền nhận ra người này, kinh ngạc không biết người sau làm thế nào đuổi kịp? "Xin lỗi tiền bối, ta chỉ thấy các người hướng về phía trên núi tiến phát, ta thực sự muốn biết đỉnh Bắc Quỳnh Sơn rốt cuộc giấu giếm cái gì, mới một đường đi theo." Thiên Thương mang theo áy náy, "Ta cũng tuyệt đối không có ác ý, ta có thể cam đoan với tiền bối." "Điểm này ta tin tưởng." Ngao Tông hơi gật đầu, Thiên Thương nhìn qua tịnh không phải loại người ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình, ít nhất hiểu được sự khác biệt giữa hắn và y. "Làm sao ngươi thoát khỏi ảnh hưởng của huyễn cảnh?" Bách Lý Đồ Tô nhịn không được hỏi.

Thiên Thương trả lời: "Tiền bối không phải đã nói sao, dùng nguyên thần đi cảm tri sẽ không bị huyễn cảnh lừa gạt, cho nên ta đã

làm theo lời ngài thử một chút, phát hiện quả nhiên là như thế!" "Làm sao có thể..." Bách Lý Đồ Tô có chút khó hiểu, vừa rồi hắn rõ ràng cũng dựa theo lời Ngao Tông làm, nhưng tịnh không nhìn thấu huyễn tượng a.

Ngao Tông có chút hiếu kỳ kiểm tra nguyên thần của Thiên Thương, lại phát hiện nguyên thần của hắn còn cường đại hơn bất cứ kẻ nào hắn từng gặp ở thế giới này.

Nhưng hắn căn bản không tu hành bất cứ công pháp tôi luyện nguyên thần nào, điều này ý vị e rằng hắn trời sinh đã có độ cường đại nguyên thần cao như vậy! "Thú vị, không hổ là thủ tịch đệ tử của Thanh Ngọc Đàn.

Nếu có thể nghiên tập một bộ công pháp chuyên môn tu hành nguyên thần, tương lai nhất định bất khả hạn lượng a." Ngao Tông thầm nghĩ. "Ngươi sẽ không phải đang nói đùa chứ?" Bách Lý Đồ Tô vẫn không tin lời Thiên Thương. "Ta..." Thiên Thương có chút bất đắc dĩ, không biết rốt cuộc nên trả lời thế nào.

Ngao Tông ngược lại tương đối tán thành, "Có thể đuổi kịp cũng coi như có chút bản lãnh." Thiên Thương do dự một phen, hạ quyết tâm hỏi: "Tiền bối, không biết có thể hay không cho phép ta... cùng các ngài đi xem một chút?" Hắn biết, đây tuyệt đối là cơ hội duy nhất trong đời này có thể tham tra đỉnh Bắc Quỳnh Sơn, nếu bỏ lỡ, tương lai đơn độc bằng vào sức mình tuyệt đối không có khả năng lại đến được đỉnh núi.

Đang lúc hắn vắt hết óc nghĩ xem làm thế nào mới có thể thuyết phục Ngao Tông mang theo mình, Ngao Tông lại lên tiếng đáp ứng: "Có thể." Đã tốn tâm tư lớn như vậy, Ngao Tông cũng không ngại thành toàn cho hắn, dù sao cũng đã đến nơi này rồi. "Nhưng nếu nơi này có lưu lại bất kỳ di vật nào của Cổ Thần, phải do chúng ta chọn

trước." Thiên Thương vội vàng đáp ứng: "Không vấn đề!" Chỉ cần có thể để cho hắn đích thân đi tiếp xúc tế đàn di lưu của Cổ Thần kia, hắn căn bản không quan tâm điều kiện gì. "Ngao đại ca, ta cảm thấy cần phải cẩn thận một chút, hắn nhưng là người của Thanh Ngọc Đàn!" Tương Linh có chút phẫn phẫn bất bình, ấn tượng đối với Thanh Ngọc Đàn thập phần ác liệt.

Ngao Tông tịnh không nói nhiều, chỉ ra hiệu mọi người cùng hắn xuất phát.

Ban đầu vốn tưởng rằng nơi này sẽ có rất nhiều phiền toái tiềm tàng, nhưng Ngao Tông sải bước đi tuốt ở đằng trước, vẫn luôn không thấy có bất kỳ dị dạng nào, bọn họ cũng theo đó yên lòng đi sát phía sau. "Đó là cái gì?!" Tương Linh bỗng nhiên chỉ vào một cái tượng đá màu xám bên đường kinh hô.

Tượng đá kia tạo hình pha vi quỷ dị, thân thể người, nhưng đầu lại là một cái đầu trâu dữ tợn, sau lưng mọc ra đôi cánh bằng thịt, bày ra tư thái đang bay lên.

Không chỉ có ở chỗ này, bọn họ rất nhanh liền phát hiện càng đến gần tế đàn, những tượng đá như vậy càng ngày càng nhiều.

Từ người bình thường nhất, đến động vật, và rất nhiều quái vật kỳ đặc căn bản nhận không ra. "Chuyện gì xảy ra..." Bách Lý Đồ Tô và mọi người như lọt vào trong sương mù.

Chương 827

Nếu những tượng đá này chuyên dùng để trang trí, thì vị trí bài bố vị miễn quá tạp loạn vô chương.

Thần thái tượng đá nhìn qua dường như cực kỳ kinh khủng, tuyệt đối không giống dùng để trang trí. "Trời ơi, Câu Mang!

Trong cổ thư có ghi chép, đây là Thượng Cổ Hung Thú sớm đã không còn tồn tại!" Thiên Thương hốt nhiên chỉ vào một pho tượng đá trước mặt, thất thanh kinh hô!

Chỉ thấy đó là một quái vật sinh trưởng thân ưng đầu người, lúc này đôi cánh đang dang rộng tựa hồ muốn làm ra tư thái đằng không bay lượn, khuôn mặt giống hệt con người kia vẫn còn lưu lại thần sắc sợ hãi. "Cú Mang?" Bách Lý Đồ Tô nghe thấy cái tên này thì cảm thấy xa lạ, không khỏi nhìn về phía Phong Tình Tuyết hy vọng được giải đáp. "Đó là một tộc đàn to lớn thời kỳ thượng cổ chúng thần, cũng là một trong những tiên tổ của Yêu tộc, nhưng sau khi chúng thần rời đi thì chủng tộc này cũng biến mất chỉ trong một đêm, hiện tại cũng không ai biết là vì sao." Phong Tình Tuyết quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, nói ra lai lịch của nó, nàng chậm rãi đi lên phía trước kiểm tra, "Pho tượng này có chút kỳ quái a...

Bất luận là chi tiết hay thần thái đều thực sự quá mức bức chân rồi, quả thực giống như..." Ngao Tông tiếp lời: "Giống như được thác ấn từ sinh linh còn sống sờ sờ ra, đúng không?" "Không sai..." Phong Tình Tuyết thần sắc ngưng trọng gật đầu, "Dường như ở đây có rất nhiều điêu tượng, đều là những hung thú biến mất không thấy tăm hơi từ thời thượng cổ, vì sao lại phải tạc tượng thành dáng vẻ sợ hãi mười phần như vậy?" "Chẳng lẽ là vì để chương hiển quyền uy của

chúng thần?" Tương Linh suy đoán.

Ngao Tông phủ nhận cách nói này: "Không phải, chúng thần hy vọng thế nhân kính trọng địa vị của mình, chứ không phải sợ hãi sức mạnh đơn thuần." "Nếu như vẻn vẹn chỉ dùng sức mạnh áp bách chúng sinh, như vậy nhân loại chỉ sẽ tín phụng sức mạnh cường đại, chứ không kính sợ bản thân chúng thần." "Nếu những thần minh kia đích thân tố tạo những bức tượng này, lẽ ra nên chế tạo thành bộ dáng thành kính triều bái chúng thần mới đúng." Nghe xong một phen lời nói này, mọi người đều đại vi tín phục, Thiên Thương càng kính bội tán thán nói: "Ngao tiền bối quả nhiên kiến thức phi phàm, nhất châm kiến huyết!" "Đáng tiếc, những tượng đá này chúng ta không cách nào mang đi, nếu không đem toàn bộ lên mặt đất, ngược lại có thể để cho thế nhân hảo hảo nhìn xem nguyên mạo của chủng tộc này." Phong Tình Tuyết tiếc nuối. "Đi thôi, những thứ này không quan trọng." Ngao Tông ra hiệu mọi người đừng quên mục đích của chuyến đi này.

Quang vựng hình tròn tựa như mặt trời trên tế đàn kia mới là thứ quan trọng hơn cả.

Đem chuyện thạch tượng đặt sang một bên, mọi người cùng nhau đi tới bậc thang tế đàn, nhưng ngay bước đầu tiên đạp lên, liền phát giác một trận áp bách lực vô hình nghênh diện đánh tới. "Khá lắm!" Thiên Thương hít sâu một hơi, cho dù với tu vi của hắn lúc này áp lực cũng không nhỏ.

Phong Tình Tuyết và Tương Linh thì không thể không hướng Ngao Tông cầu viện mới có thể tiếp tục đi lên, nhưng mỗi khi bước lên một bậc thang đều chịu áp lực cực lớn. "Đây cũng là cấm chế Cổ Thần lưu lại?" Bách Lý Đồ Tô dùng Phần Tịch Kiếm chống đỡ thân thể, mồm to thở hổn hển.

Cỗ áp bách lực kia cũng không hoàn toàn tác động lên thân thể,

thậm chí áp bách lên nguyên thần còn nhiều hơn, hắn gần như phải dùng ý chí lực cực mạnh chèo chống mới không hôn mê bất tỉnh. "Không phải cấm chế, là khí tức Cổ Thần di lưu lại khi rời đi, tuy rằng cũng không phải tận lực làm ra, nhưng vẻn vẹn chỉ một chút khí tức cũng đủ để cho các ngươi khó mà tiêu thụ." "Do đó có thể thấy được, tu vi cảnh giới của những Cổ Thần kia xác thực rất mạnh, chí ít phải viễn siêu tưởng tượng của các ngươi." Ngao Tông đại thủ vung lên, mọi người đột nhiên phát giác áp bách lực đang gánh chịu toàn bộ biến mất.

Cảm giác giống như dây thừng đang siết chặt trên người đột nhiên được cởi bỏ, cảm giác giải thoát kia khiến Bách Lý Đồ Tô hận không thể đương trường nhảy cẫng lên! "May mà có Ngao đại ca ở đây..." Phong Tình Tuyết nhẹ nhàng thở ra, biết nhất định là Ngao Tông xuất thủ giúp bọn hắn ngăn cản áp bách cảm nghênh diện đánh tới kia. "Đa tạ tiền bối!" Thiên Thương cũng thở phào một hơi, "Uy áp này thực sự quá kinh khủng, e rằng cũng chỉ có tu hành giả ở cấp bậc sư phụ ta mới có thể gánh được..." Ngao Tông chậm rãi lắc đầu: "Đường Vô Tướng sao?

Cái đó đoạn nhiên không có khả năng, dùng tu vi của hắn thậm chí ngay cả một nửa bậc thang đều đi không lên!" "Tại Nhân giới những tu hành giả có thể gọi được tên tuổi, e rằng cũng chỉ có Tử Dận chân nhân mới có thể miễn cưỡng đi hết những bậc thang này." "..." Thiên Thương nghe được mà trán toát mồ hôi lạnh, thứ này quả nhiên còn kinh khủng hơn trong tưởng tượng rất nhiều!

Cuối cùng, lộ trình tiếp theo một mảnh bằng phẳng, mọi người đều gia tăng tốc độ chạy tới đỉnh tế đàn, không bao lâu sau rốt cục hoàn toàn vượt qua bậc thang cực dài kia.

Khi người cuối cùng bước lên bậc thang, ngoại trừ Ngao Tông ra, tất cả mọi người đều không khỏi nín thở.

Quang vựng lấp lánh như mặt trời kia đang ở ngay trước mặt, e rằng trong tất cả nhân loại trên đời này, bọn hắn chính là nhóm người cự ly tung tích Cổ Thần gần nhất!

Càng đến gần di tích Cổ Thần, những sự tích và truyền thuyết về Cổ Thần nghe được từ nhỏ liền không tự chủ được mà vãng lai hiện lên trong đầu, nhất thời mọi người đều khó mà bước thêm một bước. "Đừng hồ tư loạn tưởng." Ngao Tông thốt lên một câu nhàn nhạt, mang theo chút hứa U Minh chi lực uy áp hóa giải đi ảnh hưởng trên người bọn hắn. "Thật là...

Những chúng thần này dù rời đi bao lâu, đều khiến chúng ta tuyệt đối kính sợ!" Bách Lý Đồ Tô có chút ảo não.

Giờ phút này, Thiên Thương nhìn quang nguyên chí đỉnh trên tế đàn kia, không tự chủ được đi lên phía trước, thậm chí muốn đưa tay đi chạm vào.

Nhưng may mắn là tại thời khắc cuối cùng hắn nhịn được động tác này, hắn thập phần rõ ràng, năng lượng trong đó tuyệt đối không phải thứ hắn có thể tiêu thụ. "Thứ này rốt cuộc là cái gì đây..." Phong Tình Tuyết lặp đi lặp lại quan sát, nhưng nhìn nửa ngày cũng không ra nguyên cớ.

Bách Lý Đồ Tô có chút không kềm chế được, nhìn quanh mọi người một phen, mở miệng nói: "Kỳ thật ta cảm thấy, chúng ta hẳn là nên có một phương pháp tìm hiểu trực quan hơn, ví dụ như chạm thử..." Lời vừa nói ra, mọi người lập tức an tĩnh lại, tựa hồ đều đang tính toán trong lòng xem nên làm thế nào đi chạm vào thứ này. "Ta...

Ta cảm thấy ta thôi đi, ta cũng không có lòng cầu tri mạnh mẽ như vậy!" Tương Linh dẫn đầu nhận túng, vội vàng trốn ra sau lưng Ngao Tông. "Ta cảm thấy thứ này tốt nhất không nên trực tiếp đi chạm vào, dù sao chúng ta ngay cả khí tức Cổ Thần đều không cách nào đối

kháng, thứ này chỉ sẽ càng thêm cường đại!" Phong Tình Tuyết đưa ra một cái nhìn thập phần lý trí. "Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy cái gì cũng không làm, cứ đứng nhìn mãi?" Bách Lý Đồ Tô có chút không cam tâm, "Ta đi chuyến này mục đích chính là vì nó a!" "Ở đây không có bất kỳ di vật nào Cổ Thần lưu lại, e rằng đây là thứ duy nhất có liên quan đến Cổ Thần, nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn cơ hội nào nữa!" Lời của Bách Lý Đồ Tô lập tức khiến Thiên Thương có chút động tâm, sự thật cũng xác thực như thế! "Đã như vậy, để ta!" Thần sắc Thiên Thương thập phần kiên quyết. "Ta cũng thử một lần!" Âu Dương Thiếu Cung (Bách Lý Đồ Tô) tự nhiên cũng không cam lòng rớt lại phía sau, hai người liếc nhau, hiển nhiên đều nhìn ra quyết tâm của đối phương.

Hai người do dự một lát sau, liền đồng thời thò tay muốn đi tiếp xúc quang vựng.

Càng tiếp cận quang vựng, liền càng cảm thấy trong đó tựa hồ có một loại hấp dẫn lực mạc danh, đang dụ dỗ bọn hắn đi chạm vào. "Chờ một chút." Ngay tại sát na sắp tiếp xúc, thanh âm Ngao Tông hốt nhiên vang lên, đồng thời một cỗ lực lượng vô hình trói lại cánh tay bọn hắn, không cách nào tiến thêm nửa tấc. "Đại ca?" "Tiền bối?" Hai người có chút không hiểu nhìn Ngao Tông. "Hai cái tiểu tử các ngươi không muốn sống nữa à?

Thứ này tuyệt đối không phải cảnh giới tu vi của các ngươi có thể tiêu thụ." "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thân thể các ngươi sẽ bị đương trường thiêu đốt hầu như không còn, vì tìm hiểu chân tướng mà ngay cả tính mệnh cũng không cần?" Hai người có chút trù trừ, trước đó đương nhiên bọn hắn cũng nghĩ đến khả năng này.

Thậm chí thập phần rõ ràng, khả năng mất mạng là rất lớn.

Nhưng sự đã đến nước này, khát vọng đối với chân tướng gần

như áp chế nỗi sợ hãi cái chết, cho nên mới sẽ đưa ra quyết định không lý trí như thế. "Tránh ra." Ngao Tông ngữ khí không dung nghi ngờ, đích thân đi tới trước quang đoàn kia.

Mặc dù từ về ngoài nhìn vào, đây chỉ là một cái quang nguyên vô nghĩa, nhưng hắn có thể sát giác được, bên trong tựa hồ có khí tức cộng thông với Minh Giới luân hồi. "Chẳng lẽ, là cửa vào thông hướng một thế giới khác?" Trong lòng Ngao Tông hiện ra một cái ý nghĩ, hiển nhiên cực có khả năng.

Nếu như thế, liền có thể giải thích được chúng thần làm sao rời đi thế giới này, tất nhiên là thông qua cái thông đạo này đi tìm một thế giới thích hợp tu hành hơn.

Hoặc hứa là vì để tránh cho tại thế giới kia xuất hiện thêm nhiều người cạnh tranh, bọn họ đem thông đạo dùng phương thức cực kỳ thần bí che giấu, không cho phép bất kỳ phàm nhân nào có cơ hội đi qua.

Như thế, xác thực là suy đoán thập phần hợp lý, dù sao những Cổ Thần kia có cường đại tới đâu, cũng vẻn vẹn chỉ cực hạn ở thế giới phàm nhân này mà thôi, tuyệt không có khả năng có sức mạnh có thể phá hủy thông đạo.

Nếu thật sự là thông đạo thông hướng tân giới, dùng tu vi của Bách Lý Đồ Tô và Thiên Thương, đụng vào tất chết không nghi ngờ. "Để ta thử một chút..." Ngao Tông không chút do dự thò tay đi chạm vào quang nguyên. "Oanh!" Thoáng chốc, quang nguyên kia bắt đầu chấn động kịch liệt, phảng phất tùy thời có khả năng bạo tạc, làm cho cả tế đàn cũng theo đó run rẩy. "Không ổn!" Ngao Tông ý thức được gì đó, lập tức xuất thủ, mấy đạo quang mang bình chướng đem đám người Bách Lý Đồ Tô bảo hộ ở trong đó, tránh cho bọn hắn bị quang mang biến đến cực mạnh chính diện chiếu xạ! "Nhìn kìa!" Phong Tình

Tuyết hốt nhiên chỉ vào cỏ dại trên mặt đất kinh hô.

Chương 828

Những cỏ dại kia không có bình chướng bảo hộ, trực tiếp bị quang mang chiếu xạ, dưới quang hoa chiếu rọi, chúng đang dần dần bị phủ lên một tầng màu xám, giống như vỏ ngoài bằng đá.

Không, cùng với nói là phủ lên vỏ ngoài, ngược lại càng giống như là từ ngoài vào trong dần dần chuyển biến thành đá.

Giờ khắc này, mỗi người đều hiểu được lai lịch của những thạch tượng mặt mũi dữ tợn bên ngoài tế đàn kia.

Đột nhiên quang mang dần dần bình tức, một lát sau hết thảy quy về bình tĩnh.

Khi mọi người hồi thần, lại kinh hãi phát hiện Ngao Tông không thấy đâu nữa! "Ngao đại ca!" Tương Linh lập tức hoảng thần, vội vàng tiến lên kiểm tra, nhưng ở trên dưới tế đàn căn bản nhìn không thấy thân ảnh Ngao Tông.

Nhất thời, bọn hắn đều có chút hoảng trương, trong lòng Phong Tình Tuyết và Tương Linh càng dâng lên nguy cơ cảm khó diễn tả bằng lời.

Đã sớm quen có Ngao Tông ở bên cạnh, bây giờ hắn không tại, chỉ khiến cho các nàng cảm thấy hết thảy cảm giác an toàn không còn sót lại chút gì. "Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô thập phần lo lắng, nhưng cũng không có biện pháp, trước mắt hết thảy phát sinh quá đột ngột.

Lúc này, không còn một người nào dám tiến lên tới gần quang nguyên, thứ này thực sự quá tà môn! "Ta phải nghĩ biện pháp..." Thiên Thương lông mày nhíu chặt, nhưng lúc này cũng vô kế khả thi.

Dù sao cũng không thể lại đi lên chạm vào quang nguyên a?

Lần này không có Ngao Tông bảo hộ, bọn hắn tất chết không nghi ngờ. "Chi bằng, chúng ta đi trước rời khỏi nơi này?" "Rời đi, còn có thể đi đâu?

Về Bắc Quỳnh Sơn?" Bách Lý Đồ Tô lập tức phủ nhận, "Ta đâu cũng không đi, ta ở lại chỗ này chờ, Ngao đại ca thần thông quảng đại, nhất định có biện pháp trở về!" "Ta cũng vậy!" "Trước lưu tại nơi này là tốt nhất." Phương Tình Tuyết và Tương Linh tiếp liền biểu thái, hiển nhiên cũng không muốn đi.

Mặc dù giúp không được gì, nhưng cứ thế rời đi cũng không khỏi quá xu lợi tị hại.

Bất luận nói thế nào Ngao Tông cũng cứu trợ bọn hắn nhiều lần như vậy, chí ít cũng là đồng bạn đồng hành.

Thiên Thương có chút xấu hổ, tuy hắn tịnh không giống những người khác đối với Ngao Tông có chấp niệm sâu như vậy, nhưng dù sao cũng là người ta tự mình mang hắn tới đây.

Cứ thế rời đi, xác thực có chút ý vị vong ân phụ nghĩa. "Vậy, ta cũng lưu tại nơi này đi, nếu có nguy hiểm ta cũng có thể giúp một tay." Thiên Thương cảm khái một tiếng.

Mặc dù như thế, giờ phút này biện pháp duy nhất có thể làm cũng chỉ là tiếp tục chờ đợi... "Thứ này rốt cuộc là cái gì?" Bách Lý Đồ Tô nhìn quang nguyên lấp lóe kia, càng phát giác nó thập phần bất tường.
...

Không biết qua bao lâu, khi Ngao Tông lại lần nữa mở mắt ra, hắn đã không còn ở trên tòa tế đàn to lớn kia.

Lúc này, hắn thân xử tại một mảnh hư vô khu vực trắng xóa, dưới chân vẻn vẹn chỉ có một tòa địa đài lơ lửng, tựa hồ đang trục tiệm bay lên. "Quả nhiên, ta đoán không sai." Ngao Tông mỉm cười, hắn thật sự

bị thông đạo kia truyền tống đến một thế giới khác.

Hiển nhiên tịnh không có hoàn toàn tiến nhập, giới này tột cùng là nơi nào hắn cũng tịnh không biết hiểu.

Rốt cục, địa đài đang dần dần nổi lên kia chậm chạp dừng lại, quanh thân Ngao Tông hoàn nhiễu từng trận vân vụ nồng đậm, một lát sau những vân vụ này dần dần tán đi, Ngao Tông phát hiện mình đang trí thân tại một mảnh bầu trời lam thạm.

Tại cuối tầm mắt, một tòa đại môn tựa hồ kiến lập trong tầng mây, đang chậm rãi mở ra. "Kẻ thiện sấm Thiên Giới, giết không tha!" Một tiếng nộ hống tràn ngập sát khí truyền đến, sau đó Ngao Tông liền phát giác nghênh diện một trận uy áp cường đại tựa hồ muốn đè sập hắn.

Nhanh chóng nhìn lại, chỉ thấy trong đại môn tầng mây vừa mở ra kia nhanh chóng lấp lóe mấy đạo quang mang bức cận, uy áp càng lúc càng cường đại. "Chúng ta mới vừa gặp mặt, đã vội vã không nhịn nổi muốn động thủ, không khỏi quá nóng nảy rồi a?" Ngao Tông lãnh thanh chất vấn, nhưng tịnh không nhận được bất kỳ đáp lại nào, mấy đạo thân ảnh trong đó bộc phát ra Âm Dương nhị khí cường đại nghênh diện đánh tới! "Cút!" Ngao Tông đại thủ vung lên, kết giới vô hình hiện ra trước người, cưỡng ép đem Âm Dương nhị khí kia phá diệt hóa giải, hào phát vô thương. "Không phải phàm nhân tầm thường!" Những người kia tựa hồ sát giác được Ngao Tông dị dạng, mấy cái thân ảnh lại lần nữa lấp lóe cũng tụ tập lại, tựa hồ đang đồng thời thi triển pháp chú. "Oanh long!" Nương theo một trận tiếng vang kinh thiên động địa, bầu trời khu vực này bị phủ lên một trận mây đen nồng trọng, trong tầng mây không ngừng có lôi quang chớp động. "Ta chỉ bất quá ngẫu nhiên gian tới đây, các ngươi liền muốn đối với ta thống hạ sát thủ như thế?" Ngao Tông nhíu mày, hắn có thể sát giác pháp thuật đang nhân uân trong tầng mây kia cực kỳ cường đại. "Kẻ

thiện sấm Thiên Giới, nơi này là cấm địa của phàm nhân, cho dù tu hành của ngươi có mạnh mẽ đến đâu thì chung quy cũng là phàm nhân, không có tư cách đạp túc lãnh địa của Thần!" Tiếng châm chọc truyền đến, sau đó lôi quang trên không trung dũng động, lại hoàn toàn ngưng kết thành một quả lôi quang cầu cự đại, chỉ nghe "Oanh long" một tiếng cự hưởng, một đạo lôi quang quán xuyên thiên tế sậu nhiên rơi xuống, trong nháy mắt đem Ngao Tông thôn phệ vào trong đó!

Nương theo lôi quang dũng động, trên thiên khung đổ xuống mưa to như trút nước, đồng thời cuồng phong cuốn lên từng trận vòi rồng, tiếp liên không ngừng tàn phá trung tâm nơi lôi quang bạo liệt.

Tựa hồ muốn đem Ngao Tông tồi hủy đến mức ngay cả tro bụi cũng không còn sót lại!

Tại lúc này, mấy đạo thân ảnh kia tán đi quang mang, chỉ thấy bọn hắn thân mặc bạch sắc y bào, trên gương mặt đều đeo những chiếc mặt nạ biểu tình hỉ nộ ai nhạc bất nhất. "Đều năm ngàn năm trôi qua rồi, lại có phàm nhân có thể tìm được giới nguyên tịnh để đạt Thiên Giới, xem ra năm đó chư vị Thần Chủ đã xem thường những phàm nhân này." Người đeo mặt nạ Phẫn Nộ mở miệng nói. "Chỉ cần giới nguyên còn lưu tại Nhân giới, phàm nhân tổng quy sẽ có biện pháp tìm được, đây tuyệt đối không phải là kẻ cuối cùng.

Bất quá chỉ cần chúng ta thủ tại chỗ này, kẻ địch tới nhiều hơn nữa thì thế nào?" Người mang mặt nạ Vi Tiếu trả lời, hiển nhiên không giống mặt nạ Phẫn Nộ lo lắng như vậy. "Lời tuy như thế...

Chỉ sợ cảnh giới đám phàm nhân kia ngày càng tăng lên, chung có một ngày, liệu sẽ có lực thất địch với chúng thần hay không?" "Đừng quên, năm đó chúng ta cho rằng phàm nhân không có khả năng vượt qua Hoang Hải, kết quả bọn hắn lại tại nơi đó khai tông lập phái, thậm chí hôm nay có người để đạt Thiên Giới..." Mặt nạ Phẫn Nộ vẫn

cứ đầy bụng lo âu, nhưng mấy vị đồng bạn lại đối với lời của hắn chẳng thèm ngó tới.

Phàm nhân muốn hám động chúng thần, quả thực còn hoang đường hơn cả con kiến muốn xô ngã núi cao, tên này đúng là lo bò trắng răng. "Ta thấy không sai biệt lắm kết thúc rồi, trở về đi." Mặt nạ Ai Thương nhìn lôi bạo đang dần dần bình tức, gật đầu ra hiệu với mọi người, "Chỉ tiếc, tu hành tư chất của kẻ này hẳn là không tệ, nếu như ở năm ngàn năm trước có lẽ sẽ giống như chúng ta được tuyển làm Thần Sứ..." Lời của hắn chưa dứt, liền mạnh mẽ phát giác một trận hàn ý âm lương từ phía sau đánh tới, nhưng chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, liền cảm thấy lồng ngực một trận kịch thống, băng lãnh! "Này!" Đồng bạn của hắn lập tức kinh ngạc vạn phần nhìn hắn, thậm chí nhao nhao không tự chủ được lui lại. "Khụ khụ!" Dưới khuôn mặt bị che khuất của mặt nạ Ai Thương, máu tươi chảy ra, đem bạch y trên người nhuộm đỏ, hắn mới chấn hám phát hiện lồng ngực mình bị quán xuyên một cái lỗ thủng cự đại.

Trái tim đang đập kia vẻn vẹn chỉ còn lại có một nửa! "Ta cùng các ngươi mới vừa vặn gặp mặt, liền muốn lấy tính mệnh của ta, e rằng không phù hợp quy củ giang hồ a?" Lôi bạo hoàn toàn tán đi, Ngao Tông hào phát vô thương xuất hiện trước mặt bọn hắn, thần sắc băng lãnh.

Những hàng này từ vừa mới bắt đầu liền đối với hắn thống hạ sát thủ, như thế hắn cũng không cần thiết có chỗ lưu thủ. "Không chết..." Thanh âm mặt nạ Ai Thương tràn đầy chấn hám, nhưng lồng ngực bị quán xuyên kia lại đang chậm rãi phục nguyên, thậm chí có thể nhìn thấy nội tạng bị phá tổn đang nhanh chóng tu phục. "Bất tử chi thân?" Ngao Tông khẽ lắc đầu, "Chỉ bất quá là pháp môn tiêu hao linh lực tu phục thân thể, công pháp coi như cao cấp, nhưng tịnh không thần bí." "Chết!" Mặt nạ Ai Thương triệt để bị Ngao Tông chọc giận, quanh

thân di mạn một trận vụ khí tử hắc sắc nhanh chóng hoàn nhiễu chí phiến thiên vực này!

Tại trong vụ khí, Ngao Tông loáng thoáng nhìn thấy một chút huyễn tượng vốn không nên xuất hiện ở đây, hiển nhiên là xuất từ huyễn thuật của đối thủ.

Mấy tên quái nhân đeo mặt nạ cũng đồng thời tiêu thất trong phiến vụ khí này, không thấy tăm hơi.

Ngao Tông hoàn thị tứ phía, pháp thuật đám người này tự cho là cường đại, trong mắt hắn câu không dậy nổi bất kỳ hứng thú gì, hắn ngược lại muốn nhìn xem tiếp theo những xuẩn hóa này sẽ giở trò gì.

Chương 829

Đám quái nhân mặt nạ ngược lại cảm thấy kỳ quái, bị khốn tại trong những huyễn tượng này mà hắn hào vô động tác?

Bất luận kẻ nào ở trong phiến khí tức như sương mù này, đều tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng ngũ cảm lục thức, thậm chí sinh ra rất nhiều ảo giác kỳ quái.

Nếu ý chí không kiên định, cuối cùng tất nhiên sẽ tại trong những huyễn cảnh này dần dần phát điên mất khống chế, cho dù một ít đê giai Thần Minh không chủ động xuất thủ phá đi huyễn cảnh, cũng sẽ chịu ảnh hưởng ít nhiều. "Không cần lãng phí thời gian nữa!" Mặt nạ Phẫn Nộ ngửa mặt lên trời nộ hống một tiếng, thanh âm như sấm nổ kia gần như chấn khai vân tầng trên không trung, một khắc sau mấy đạo thiên lôi thô to oanh nhiên rơi xuống, trực thủ Ngao Tông!

Cùng lúc đó, mặt nạ Vi Tiếu cũng thôi động pháp quyết, chỉ thấy hắn nhanh chóng huyễn hóa ra ngàn trăm cái linh lực phân thân chớp động, tựa như từng đạo kiếm quang nhanh chóng bức hướng Ngao Tông.

Hắn nhận định, Ngao Tông lúc này toàn vô ngũ cảm, hào vô phòng bị phía dưới tất định sẽ bị một kích mạt sát.

Nhưng nằm ngoài dự liệu, thân ảnh Ngao Tông ở trước mắt hắn mạc danh kỳ diệu tiêu thất, tất cả công kích toàn bộ rơi vào khoảng không, chỉ đồ lao nổ ra từng trận ba động chấn dẳng trong không trung. "Chuyện gì xảy ra?!" Lần đầu tiên hắn thấy có phàm nhân có thể tại trong vụ khí tránh né được tiến công của bọn hắn.

Mặt nạ Ai Thương có chút lo âu tứ hạ hoàn thị, thế nhưng hốt nhiên sát giác hậu tâm một trận kịch thống, hồi thần lại mạnh mẽ phát

hiện lồng ngực bị một đạo phong nhận quán xuyên!

Lần này, hắn hoàn toàn không có giống như trước đó đề tiền sát giác được bất kỳ nguy hiểm nào! "Công pháp phục tô thân thể của ngươi coi như khả quyển khả điểm, nhưng căn bản không cách nào so sánh với chân chính Bất Tử Chi Thân, cho nên muốn phá nó cũng rất dễ dàng." Thanh âm Ngao Tông lại một lần nữa vang lên bên tai, nương theo đó là tử vong âm mai phủ lên trong lòng hắn. "..." Mặt nạ Ai Thương chưa có bất kỳ đáp lại nào, một khắc sau thân thể hắn hốt nhiên bạo tạc thành một đoàn huyết vụ, di mạn thiên tế!

Cũng tại lúc thân thể hắn bạo liệt, vụ khí già thiên tế nhật kia rốt cục tán đi, những đồng bạn kia khó mà tin nổi nhìn chiếc mặt nạ tượng trưng cho biểu tình ai thương từ giữa không trung trụy lạc. "Hô!" Một trận cuồng phong gào thét, đem huyết vụ khi thân thể phá toái thổi tán, Ngao Tông cư cao lâm hạ ngưng vọng bọn hắn, thần sắc âm lãnh. "Ta tối sơ không có động sát tâm, là các ngươi nhất tái tái tam tự tìm đường chết." Ngao Tông lãnh lãnh nói. "Đáng chết phàm nhân!" Mặt nạ Phẫn Nộ tức giận đến mức thân thể run rẩy, cực kỳ tương phối với chiếc mặt nạ dữ tợn kia, chỉ thấy quanh thân hắn lôi cương dũng động, thiên địa gian không ngừng có lôi quang hàng hạ phách đánh trên người hắn. "Oanh long!" Tại một trận cự hưởng kinh thiên động địa, hắn hoàn toàn bị lôi quang bao phủ toàn thân, thân thể bạo trướng gấp mấy chục lần, hoàn toàn biến thành một con cự thú dữ tợn do lôi quang ngưng tụ thành! "Phẫn Nộ, tốc chiến tốc thắng, nếu không chúng ta đều sẽ bị Thần Chủ trách phạt!" Những người khác đều ngay lập tức thiểm thân tránh khỏi chiến trường, hiển nhiên biết mặt nạ Phẫn Nộ lúc này tột cùng có bao nhiêu lợi hại.

Tên kia giống như kình thiên cự nhân, quanh thân không ngừng có lôi bạo dũng động, mãnh nhiên trương khai cự khẩu gào thét, lôi quang cuồng bạo từ trong miệng bộc phát ra oanh kích Ngao Tông.

"Oanh long!" Lần này Ngao Tông không có thiểm thân tránh né, trực tiếp bị lôi bạo thôn phệ, lôi quang bạo tạc kia xông thẳng lên trời, gần như đem cả phiến bầu trời bao phủ!

Thoáng chốc, hơi nước trong thiên địa giống như bị bốc hơi sạch sẽ, không khí trở nên cực độ táo nhiệt, làm cho người ta không khỏi cảm thấy làn da vừa khô vừa đau.

Lôi điện phun trào đang không ngừng bạo liệt, thân thể cự đại của mặt nạ Phẫn Nộ cũng đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hắn kiến thức Ngao Tông phi đồng nhất bàn, nên gần như đem tất cả sức mạnh toàn bộ đều hóa thành lôi bạo, chỉ cầu có thể đem kẻ này triệt để diệt sát! "Oanh long!" Cuối cùng, thân thể to lớn kia mạnh mẽ bạo tạc, lấy hắn làm trung tâm lôi hồ lấp lóe không ngừng lan tràn ra, ba cập tứ phía, khí lãng cuồng bạo càng triệt để đem vân tằng trên thiên khung xé rách.

Thẳng đến khi lôi quang toàn bộ tán đi, mặt nạ Phẫn Nộ mới từ trong thân thể lôi quang bàng đại kia giải thoát ra, mấy tên đồng bạn thì lập tức tiến lên kiểm tra tình huống của hắn. "Thế nào?" "Hoàn hảo, thật sự là pháp lực tiêu hao quá mạnh, thậm chí động dụng thần lực Thần Chủ đại nhân ban tặng, tu vi lược có sụt giảm, bất quá hết thảy đều đáng giá!" Thanh âm mặt nạ Phẫn Nộ có chút suy yếu, nhưng hiển nhiên rất hân úy, chí ít giải quyết được cái đại phiền toái này cũng không cần bị Thần Chủ trách cứ. "Xác thực đáng giá, chí ít chết không hối tiếc." Một thanh âm hốt nhiên truyền đến, tất cả người mặt nạ đều toàn thân chấn động, vội vàng tìm tiếng nhìn lại, lại phát hiện Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu bọn hắn!

Hắn chậm rãi đạp trong hư không, nhàn đình tín bộ, đừng nói là bị

thương, thậm chí ngay cả một cọng tóc cũng chưa từng tổn thương. "Ta không có kiên nhẫn cùng các ngươi tiếp tục chơi tiếp nữa.

Chuẩn bị lên đường đi." Ngao Tông chậm rãi nâng thủ chưởng, U Minh chi lực trong lòng bàn tay nhân uân tụ tập, những kẻ này chấp ý tìm chết, hắn cũng không cần thiết tiếp tục lãng phí thời gian. "Chư vị, kẻ này phi đồng tầm thường, ta thấy là cùng nhau xuất thủ đối phó là tốt nhất, nếu không..." Lời của mặt nạ Phẫn Nộ còn chưa dứt, bỗng nhiên nghe phía sau truyền đến một trận tiếng vỡ vụn thanh thúy, nghe được toàn thân hắn run lên!

Hồi thần hướng sau lưng nhìn lại, lại phát hiện một đám đồng bạn toàn bộ đều toái liệt thành huyết vụ, vẻn vẹn chỉ còn lại từng tấm mặt nạ lơ lửng giữa không trung.

Giản trực không dám tin vào hai mắt của mình, là Ngao Tông xuất thủ trong nháy mắt giải quyết hết bọn hắn?

Làm sao có thể có sức mạnh cường đại như vậy!

Nhưng hắn rất nhanh hồi thần, mạnh mẽ ý thức được căn bản không có thấy Ngao Tông toàn lực ứng phó, từ vừa mới bắt đầu Ngao Tông chỉ xuất thủ hai lần.

Lần thứ nhất liền dễ như trở bàn tay diệt sát mặt nạ Ai Thương, lần này xuất thủ thì giết chết tất cả đồng bạn, đều là trong nháy mắt giải quyết.

Thậm chí hắn còn không thể nhìn rõ thủ đoạn của Ngao Tông! "...

Thế nào..." Mặt nạ Phẫn Nộ nhìn thân ảnh Ngao Tông, không tự chủ được sắt sắt phát run.

Hắn trong lòng biết, sở dĩ hắn không có chết, chỉ bất quá là Ngao Tông không có đem hắn nhất tịnh xử lý mà thôi, là cố ý muốn lưu lại một cái người sống. "Ta không nói nhảm, ngươi chỉ có một lần cơ hội

sống sót." Ngao Tông lãnh lãnh nói, "Nói cho ta biết hết thảy, cùng với hết thảy những gì liên quan đến Thiên Giới." Mặt nạ Phẫn Nộ cưỡng ép áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, thoại ngữ mang theo chút hứa phẫn nộ như tiếng sấm: "Ta tuyệt đối không có khả năng phản bội..." Ngao Tông lười nghe hắn nói hết lời, tâm niệm khẽ động, một tia U Minh chi lực liền trong nháy mắt phấn toái thân thể hắn, vẻn vẹn chỉ còn lại một đạo hồn phách.

Tên kia chưa minh bạch chuyện gì phát sinh liền bị Ngao Tông quặc lấy hồn phách trong tay, ngay sau đó Sưu Hồn Thuật cưỡng ép xông vào ý thức của hắn, đem hết thảy những gì trong ký ức hắn biết được toàn bộ đọc lấy!

Ngao Tông một phen động tác cực kỳ thô bạo, hoàn toàn không có cân nhắc chừa lại cho hắn bất kỳ đường lui nào, tại một nháy mắt cưỡng ép đọc lấy ký ức liền đem ý thức tên này triệt để xóa đi, biến thành một vong hồn không có tư duy. "Nguyên lai là dạng này..." Ngao Tông tùy tiện đem hồn phách tên kia ném vào luân hồi, từ trong ký ức hồn phách biết được hết thảy tin tức hắn biết.

Những kẻ đeo mặt nạ biểu tình khác biệt này, là Thần Sứ được Thiên Giới thần minh lựa chọn từ trong phàm nhân, thần lực chúng thần ban tặng để bọn hắn đắc dĩ cường đại như thế, xa xa thắng được tu hành giả tầm thường.

Nhiệm vụ của bọn hắn cũng thập phần đơn giản, đó chính là trông coi tất cả lối vào Thiên Giới, phòng ngừa bất kỳ kẻ nào có cơ hội tiến nhập Thiên Giới.

Chỉ là những người này hiểu biết đối với chúng thần tịnh không nhiều, tựa hồ cũng giống như phàm nhân tầm thường cho rằng chúng thần đản sinh từ thuở ban đầu liền đương nhiên thống trị phàm nhân.

Bất quá trong ký ức có một điểm ngược lại nghiệm chứng suy

đoán của hắn, chúng thần xác thực tại Bắc Quỳnh Sơn tìm được cái thông đạo quang nguyên thông hướng Thiên Giới kia, cũng rời đi Nhân giới đến thế giới này sinh tồn.

Chúng thần vừa mới để đạt Thiên Giới, liền chiếm cứ trung tâm Thiên Giới, cũng lặc lệnh tất cả Thần Sứ được mang theo lưu tại ngoại vi Thiên Giới không được tiến nhập.

Những cái gọi là Thần Sứ này thời gian trôi qua cũng thập phần khô khan, mỗi ngày chỉ thành kính lý hành nhiệm vụ tuần tra chúng thần giao cho, trở ngại tất cả kẻ gan dám xâm nhập.

Nhưng cho dù như thế, bọn hắn vẫn bởi vì cực độ ngưỡng mộ đối với chúng thần mà tuân tuần mệnh lệnh thập phần ngu xuẩn này, cứ thế vãng phục năm ngàn năm làm không biết mệt. "Xem ra những cái gọi là chúng thần này, rất biết lợi dụng tín ngưỡng của tín đồ." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, bất quá từ trong những ký ức này căn bản không lấy được đồ vật hữu dụng.

Hắn vung tay lên, một trận cương phong mạnh mẽ cuốn tới xé nát những chiếc mặt nạ biểu tình lơ lửng giữa không trung kia, lập tức liền nhanh chóng bay về phía cự môn trong tầng mây.

Không hề nghi ngờ, đó tất nhiên là lối vào Thiên Giới.

Tại lúc Ngao Tông bức cận, đại môn uy nghiêm kia lại một lần nữa chậm rãi mở ra, vốn cho rằng lần này sẽ từ bên trong đi ra càng nhiều Thần Sứ đối kháng.

Nhưng nằm ngoài dự liệu, lần này từ bên trong đi ra là một vị thân mặc áo choàng tử hắc sắc.

Áo choàng của tên kia hoàn toàn che khuất gương mặt, trên áo choàng có nhiều chỗ hoa văn và tiêu ký giống như rắn độc.

Chương 830

Tay hắn cầm một cây quyền trượng hình dạng hai con rắn độc quấn quanh, súc lập tại nơi đó nhưng lại không hề che giấu khí tức của mình, mặc cho nó tứ ý bộc phát.

Khi khí tức kia phất vào mặt, Ngao Tông lập tức sát giác được người này bất phàm.

Từ sau khi tới vị diện này, quái nhân mặc áo choàng trước mắt này là kẻ khác biệt nhất.

Khí tức của hắn hoàn toàn không giống với phàm nhân, trình độ cường đại cũng căn bản không thể dùng giai tầng tu hành giả để bình luận.

Nói cách khác, mặc dù ngoại mạo nhìn qua cùng tầm thường sinh linh tịnh không khác biệt, nhưng bản chất lại có sự khác biệt một trời một vực với những sinh linh tầm thường kia. "...

Ngươi là một trong những chúng thần năm đó rời đi nhân gian đi." Ngao Tông mở miệng, nhàn nhạt chất vấn.

Hoặc hứa căn bản không cần hỏi, hắn trong lòng đã có phán đoán trăm phần trăm.

Người kia đem quyền trượng trong tay chỉ hướng Ngao Tông, lãnh thanh chất vấn: "Phàm nhân, đã thấy Cổ Thần, vì sao không bái?" Ngao Tông gần như muốn bật cười, tên này muốn hắn bái kiến, e rằng đều chưa hẳn chịu nổi! "Ngươi dựa vào cái gì cho rằng ngươi có tư cách nói chuyện với ta?" Ngao Tông đạm cười hỏi.

Hắn tịnh không có thích phóng bất kỳ khí tức gì đi áp chế vị Cổ Thần trước mắt, căn bản không có cái tất yếu này.

Chỉ trong ngắn ngủi một lát liền đem hết thảy về Cổ Thần liễu nhiên vu hung.

Đối với tất cả sinh linh Nhân giới thì là tuyệt đối nghiền ép, nhưng ở trong mắt Ngao Tông vẫn không đáng giá nhắc tới. "Láo xược!" Vị Cổ Thần kia trong lòng có chút ảo não, mặc dù nhìn không thấu tu vi Ngao Tông nên không dám khinh thường, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ úy kỵ!

Nếu đối mặt với bất kỳ kẻ địch nào nhìn không ra tu vi đều sợ hãi, hắn sao có tư cách trở thành một trong những chúng thần Thiên Giới này, làm sao chưởng quản một phương sinh linh! "Quỳ xuống cho ta..." Hắn mạnh mẽ giơ cao Phục Xà Trượng trong tay, lần này thần lực thăng đằng quanh thân ngưng tụ ra một tôn đại xà huyễn ảnh trên đỉnh đầu hắn.

Nhưng có thể nói là trong một sát na, hắn mẫn cảm nhìn thấy trong mắt Ngao Tông lóe lên một đạo năng lượng ba động tử hắc sắc, động tác giơ tay lập tức đình trệ. "...

Có thể chưởng khống U Minh chi lực, Minh Tộc nhân?

Làm sao có thể, Minh Tộc nhân còn tồn hoạt trên đời!" Tâm tư muốn động thủ của Ngao Tông dừng lại một chút, tới vị diện này lâu như vậy, lần đầu tiên nghe thấy có người trong miệng đề cập Minh Tộc. "...

Rốt cuộc là ai?

Ngươi từ trên thân ai thu hoạch được U Minh chi lực!" Vị Cổ Thần kia nhất thời hoàn toàn không có ý tứ tiếp tục muốn tác chiến, ngược lại cấp thiết truy vấn. "Đích xác là thức hàng.

Bất quá chuyện này cùng ngươi không có quan hệ, đã biết Minh Tộc, tất nhiên cũng rõ ràng hết thảy nguyên đầu của U Minh chi lực

đều là Minh Giới bản nguyên đi.

Cần ta giải thích sao?" Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Cổ Thần kinh ngạc vạn phần nhìn qua Ngao Tông, hồi lâu mới run rẩy nói: "Sức mạnh bắt nguồn từ Minh Giới bản nguyên...

Làm sao có thể, vậy chẳng phải là Minh Giới Chi Chủ!" "Nói nhảm!" Nhãn mâu Ngao Tông trong một khắc này chuyển biến thành tử hắc sắc, không gian sau lưng cũng như thủy tinh vỡ vụn ra, một con Luân Hồi Chi Nhãn cự đại ở trong đó mạnh mẽ mở ra.

Trong một sát na, thiên khung thất sắc, thế giới phảng phất bị trang nhập vào một cái không gian mật bế, trở nên cực độ âm u!

Áp bách lực vô hình từ trong con mắt kia bộc phát ra, vị Cổ Thần kia lập tức sát giác thần lực của mình bị áp chế cực lớn, thậm chí trong lòng dâng lên một tia ý niệm không nguyện ý đối kháng với hắn!

Loại cảm giác úy chiến sợ hãi này, trọn vẹn đã năm ngàn năm hắn chưa từng cảm giác được...

Thứ này ý vị như thế nào, trong lòng hắn rõ ràng hơn ai hết. "Các hạ xin dừng tay, ta không có ý định muốn cùng ngài là địch!" Hắn vội vàng xuất ngôn khẩn cầu Ngao Tông dừng tay, sinh sợ người sau một khắc liền kích phát Luân Hồi Chi Nhãn.

Thứ này ý vị như thế nào hắn rõ ràng hơn ai hết, những cái gọi là chúng thần lưu tại Thiên Giới này đều rõ ràng là chuyện gì xảy ra.

Cái gọi là danh đầu Cổ Thần, chỉ bất quá là tự thi gia cho mình một cái danh đầu quang hoàn mà thôi.

Minh Giới Chi Chủ, đó là người chân chính nắm giữ vạn giới luân hồi bản nguyên, chưởng khống giả của hết thảy hồn phách tận đầu.

Mới xứng đáng là Chân Thần, đủ để lăng giá trên những Cổ Thần

như bọn hắn.

Mặc dù Ngao Tông chưa xuất thủ, nhưng hắn trong lòng đã có định luận, mình tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Ngao Tông. "Ngươi ngược lại thức thời vụ.

Chẳng lẽ không định vì những Thần Sứ bị ta giết chết mà phục cừu sao?" Ngao Tông xuất ngôn châm chọc nói.

Người sau lại thản nhiên trả lời: "Thủ hạ Thần Sứ của ta nhiều vô số kể, ta tới nơi này cũng không phải vì bọn hắn chết ở chỗ này, chỉ cho là có phàm nhân muốn ngạnh sấm Thiên Giới." "A?

Như vậy ngươi ngược lại hoàn toàn không thèm để ý tính mệnh tín đồ?" Ngao Tông lại hỏi. "Ha ha, các hạ cũng nên minh bạch, trong số lượng tín đồ hàng trăm hàng ngàn ức vạn, ai lại sẽ đi để hồ một người trong đó chứ?

Hắn chết, hay là sống, căn bản không thể dao động căn cơ của ta." Cổ Thần cười đáp lại. "Quả nhiên, những Cổ Thần này và trong tưởng tượng của ta không khác nhau chút nào." Ngao Tông thập phần bỉ di, lập tức thu hồi Luân Hồi Chi Nhãn, "Nói thật, ta nếu ngay từ đầu đối với ngươi ôm tất sát chi tâm, căn bản không cần thiết động dụng Luân Hồi Chi Nhãn, ngươi đã sớm hôi phi yên diệt." "Ta minh bạch!

Cho nên các hạ nguyện ý cùng ta tâm bình khí hòa giao lưu, ta rất cảm kích." Cái Cổ Thần này không còn một chút bá đạo và uy nghiêm như lúc trước, như thế xem ra cũng là một tên gia hỏa cực kỳ am hiểu gió chiều nào theo chiều nấy.

Hiển nhiên những Cổ Thần này đều là nhân tinh phi đồng nhất bàn, mấy ngàn năm quang hoàn cao cao tại thượng cũng không có làm cho hắn triệt để vong hồ sở dĩ. "Ta tên là Côn Minh, tại trong Thiên Giới cũng là một vị Cổ Thần có thể xưng được danh hào, không biết

các hạ xưng hô như thế nào?" "Ngao Tông." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Nếu không tranh đấu cũng tốt, ta ngược lại có một ít vấn đề liên quan đến Cổ Thần, cần ngươi trả lời, mong rằng không cần giấu diếm." Côn Minh nghe vậy trầm ngâm một lát, cuối cùng cẩn thận từng li từng tí nói: "Nếu có thể nói, ta tự nhiên tri vô bất ngôn, thế nhưng có một số việc là bí mật của Cổ Thần chúng ta, xin các hạ lý giải." Ngao Tông hoàn toàn không cho một chút tình diện: "Thông cảm không được, ta chuyến này không thể tay không mà về.

E rằng hết thảy sự tình ta muốn biết, đều là bí mật trong đám Cổ Thần các ngươi." Côn Minh có chút phát hư: "Ta nếu...

Nếu không chịu trả lời, các hạ định làm như thế nào." "Ta có thể đánh cho ngươi nguyện ý trả lời mới thôi." Ngao Tông trả lời cũng pha loãng sảng khoái, "Nếu ngươi thà chết chứ không chịu khuất phục ta cũng không ngại, phản chính đem ngươi giết chết về sau luyện hồn đề thủ ký ức cũng giống nhau." Côn Minh nghe được trong lòng run lên, biết Ngao Tông tuyệt đối không phải đang nói đùa, hắn có năng lực làm được điểm này!

Cho dù hiện tại, muốn chạy trốn cũng đã quá muộn, Ngao Tông nếu thật sự là Minh Giới Chi Chủ, đem một phiến khu vực này phong tỏa trở ngại đào ly quả thực dễ như trở bàn tay.

Côn Minh trong lòng hốt nhiên hối hận không thôi, vì sao lại vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà đích thân tới cự môn kiểm tra?

Nếu không cũng sẽ không rơi vào địa cảnh lưỡng nan như thế. "Được rồi..." Côn Minh thở dài một tiếng trầm trọng, biết mình không còn lựa chọn nào khác. "Đem hết thảy nguồn gốc Cổ Thần, hiện tại, tất cả mọi chuyện đều nói cho ta biết đi, ta muốn biết hết thảy." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Đừng nghĩ giấu diếm ta, rất nhiều chuyện ta đều có chỗ tìm hiểu, không lừa được ta." Côn Minh thở dài: "Được rồi, ta

nghĩ các hạ hẳn là cũng nghe nói qua, truyền thuyết hữu quan Cổ Thần." "Chúng ta Cổ Thần đản sinh, là vị Cự Nhân hành tẩu trong thiên địa thời viễn cổ kia..." Ngao Tông cắt ngang nói: "Từ trong đầu lâu Cự Nhân đản sinh ra Cổ Thần?

Cái cố sự biên tạo này không có ý nghĩa, lừa gạt một chút phàm nhân thì được." "Ách..." Côn Minh có chút xấu hổ, "Xem ra các hạ cũng từ Bắc Quỳnh Sơn lấy được manh mối di lưu a.

Lời tuy như thế, nhưng Cổ Thần chúng ta xác thực cùng phàm nhân tầm thường khác biệt." "Không sai, hiện như bây giờ xác thực khác biệt, nhưng ta nói là ở thời kỳ sớm hơn, khi thế giới này chưa có sự khác biệt giữa Cổ Thần và phàm nhân, đầu nguồn hẳn là giống nhau, ta nói đúng không?" Côn Minh triệt để im lặng, lúc này mới minh bạch, Ngao Tông trước mắt căn bản không phải loại người từ nhỏ bị quán thâu sự khác biệt giữa Cổ Thần và phàm nhân mà trưởng thành.

Chương 831

Trong lòng hắn không có một chút kính sợ đối với Cổ Thần, tự nhiên cũng sẽ không tin tưởng bất kỳ truyền thuyết nào do bọn hắn biên tạo ra. "Ta không muốn lãng phí thời gian, tiếp theo tốt nhất nên đem hết thảy đều nói thật." Trong mắt Ngao Tông loáng thoáng dũng động U Minh chi lực, không muốn nghe hắn tiếp tục nói nhảm. "Được...

Được rồi..." Côn Minh biết không cách nào giấu diếm được nữa, liền cũng không thể không ăn ngay nói thật, "Chính như các hạ biết, thời kỳ thượng cổ Cổ Thần cùng nhân loại, là cùng một căn nguyên." Như Côn Minh nói, chuyện đó gần như phải truy tố về mấy vạn năm trước.

Khi đó, phàm nhân trên mặt đất, Yêu tộc, dã thú cùng nhau sinh hoạt tại đại địa, lẫn nhau tranh đấu tranh đoạt tư nguyên sinh tồn.

Nhưng khi đó nhân loại thập phần nhỏ yếu, không có đản sinh văn minh, vương quốc, chỉ có thể sử dụng vũ khí lạc hậu nguyên thủy nhất, tại trong khe hẹp giữa Yêu tộc và dã thú trời sinh thân thể cường đại mà sinh tồn.

Nếu như tình huống này cứ một mực diên tục, hoặc hứa nhân loại của thế giới này còn chưa kịp đản sinh văn minh sẽ bị Yêu tộc hủy diệt hoặc là triệt để nô dịch.

Nhưng trong quá trình đối kháng liệt thế đẳng đẫng, nhân loại bắt đầu dần dần phát giác, từ trong thiên địa hấp thụ linh lực sẽ làm cho bản thân trở nên càng thêm cường đại, cũng đắc dĩ bằng vào cỗ sức mạnh này làm cho càng nhiều nhân loại khai phá tiềm năng, dần dần mạnh hơn Yêu tộc.

Những người này chính là nhóm tu hành giả sớm nhất, theo số lượng tu hành giả càng ngày càng nhiều, Nhân tộc cũng rốt cục tại trong thiên địa đứng vững gót chân, trở thành đệ nhất tộc.

Theo đám tu hành giả tối sơ càng phát ra cường đại, càng ngày càng nhiều nhân loại cũng khát vọng có thể giống bọn hắn tu hành, cũng dần dần có nhiều người hơn có thể thất địch với bọn hắn.

Như thế, nhóm tu hành giả tối sơ phát hiện, sự kính sợ bọn hắn đạt được trong Nhân tộc càng ngày càng ít, thậm chí địa vị của bọn hắn có thế đầu muốn bị thay thế.

Những tu hành giả kia không cam tâm chửng cứu nhân loại từ trong nước sôi lửa bỏng, bây giờ lại phải đối mặt cục diện dần dần điêu linh.

Dù sao bọn hắn cũng chỉ là nhóm người tu hành sớm nhất, xa xa không xưng được là nhóm nhân loại có thiên phú nhất, vị trí bị người khác siêu việt tu vi là chuyện sớm muộn.

Bởi vậy, bọn hắn làm ra một quyết định cực độ điên cuồng: Đem tất cả tu hành giả trong nhân loại toàn bộ diệt sát!

Kế hoạch súc mưu đã lâu, chủ động khơi mào phân tranh giữa Nhân tộc và Yêu tộc, dã thú, cuối cùng giết chết bất kỳ tu hành giả nào nằm ngoài kế hoạch.

Sau khi giải quyết xong phiền toái này, lại xử lý những kẻ thoại sự nhân quyền cao chức trọng nhất trong nhân loại, cũng đem toàn bộ phương pháp tu hành cao giai thu hồi, chỉ lưu lại cho nhân loại công pháp tu hành đê giai nhất.

Nhưng đối với bọn hắn vẫn là chưa đủ, biết rõ vẻn vẹn chỉ dùng sức mạnh giá ngự Nhân tộc sớm muộn sẽ bị phản phệ, liền tinh tâm niết tạo ra một cái lời nói dối Cự Nhân sáng sinh.

Khi đó nhân loại còn chưa hình thành quốc độ, cũng không có phương pháp ký lục lịch sử, cho nên cái lời nói dối được niết tạo ra này rất nhanh trở thành chân tướng mà nhân loại tín phụng.

Những tu hành giả tự xưng là Cổ Thần này rốt cục đắc dĩ hưởng thụ thống trị nhân loại không cần lo lắng bị lật đổ quyền lực, cũng bởi vậy có thể an tâm tu hành cũng ngày qua ngày cường đại.

Nhưng tịnh không có nghĩa là triệt để kê cao gối mà ngủ, sau khi mượn nhờ tay Yêu tộc giết chết những tu hành giả kia, Yêu tộc lại cũng lấy được phương pháp tu hành, cũng càng phát ra cường đại, lại lần nữa trở thành uy hiếp của nhân loại.

Thậm chí trong đám Yêu tộc này có kẻ thiên phú trác tuyệt, rất nhanh liền tu hành đến độ cao đồng dạng với nhóm tu hành nhân loại đầu tiên.

Nguyên bản, một trận đại chiến nhìn như khó mà tránh khỏi, nhưng Nhân tộc thống ngự giả lại không muốn cá chết lưới rách.

Bọn hắn chủ động đi tìm Yêu tộc thống ngự giả, dễ dàng thuyết phục bọn hắn: Cùng với liều mạng tranh đoạt không gian sinh tồn hữu hạn trong thiên địa, không bằng cùng nhau bình hòa thống ngự những sinh linh này.

Thế là, những câu chuyện Cổ Thần do nhân loại biên tạo ra, cũng trở thành lịch sử truyền thuyết của Yêu tộc.

Cứ như vậy, chân tướng triệt để bị chôn vùi, chúng sinh trong thiên địa đều tín ngưỡng những Cổ Thần vĩ đại đản sinh từ đầu lâu Cự Nhân trong nhận thức của bọn hắn. "Ta cùng Nhân tộc cứ thế hòa bình chung sống gần vạn năm.

Không thể không nói, nhân loại quả nhiên am hiểu phấn sức những lịch sử này, thời chí kim nhật Nhân giới vẫn đối với Cổ Thần

thập phần sùng kính." Côn Minh cảm thán nói. "Nhân loại?" Ngao Tông nghe vậy không khỏi sững sờ, sau đó hồi thần, "Người nói là nhóm Yêu tộc tu hành sớm nhất, chính là cái gọi là Yêu Tộc Cổ Thần?" "Không sai!" Côn Minh vươn một đoạn đuôi tinh tế tỉ mỉ từ dưới trường bào, phía trên cái đuôi có lân phiến dày đặc, nhìn qua giống như một cái đuôi rắn dài. "Thật có ý tứ..." Ngao Tông ý vị thâm trường cười cười, quả nhiên hết thảy suy đoán của hắn đều là chính xác. "Vậy sau đó thì sao?

Hết thảy liên quan tới Phần Tịch Kiếm lại là chuyện gì xảy ra?" Ngao Tông hỏi ra vấn đề quan tâm nhất. "Phần Tịch Kiếm?" Côn Minh nghe vậy hơi sững sờ, sau đó trong lòng do dự tột cùng là nói thật hay hồ biên loạn tạo.

Nhưng cuối cùng hắn từ bỏ cách làm hồ xả, lựa chọn ăn ngay nói thật. "Truyền thuyết về Phần Tịch Kiếm hết thảy là thật, ta không có niết tạo lời nói dối, đó xác thực là một Ma Thần đồ sát chúng sinh." "Khi đó nhân loại bắt đầu hình thành quốc độ riêng, ghi chép lịch sử, ngay cả nhân loại cũng đích thân chứng kiến." Ngao Tông lắc đầu, "Ta đương nhiên biết những chuyện này là thật, cái ta hỏi là lai lịch Ma Thần kia, cùng với tên của hắn." Côn Minh lại mặt có chút khó khăn: "Cũng không phải là ta không chịu cáo tri, chỉ là thân phận chân thực của Ma Thần kia ngay cả ta cũng không rõ ràng, hắn vẻn vẹn chỉ dùng hai chữ Ma Thần làm xưng hào, chưa bao giờ đề cập qua tính danh của mình." "Về phần lai lịch...

Càng thêm ly kỳ." Khi đó, chúng thần linh ban cho phàm nhân phương pháp tu hành đê giai nhất, nếu có phàm nhân nào tu luyện thiên tư trác tuyệt liền sẽ bị khắc ý chèn ép, phòng ngừa hắn trở thành nhân tố không ổn định.

Cái tên gia hỏa tự xưng Ma Thần kia, từ lúc xuất sinh bắt đầu liền là một tồn tại cực kỳ ly kỳ.

Hắn xuất sinh là nhân loại, nhưng tịnh không có sử dụng công pháp chúng thần lưu truyền trên đời, hắn rời đi gia tộc nơi mình sinh ra, tại trần thế gian bặt vô âm tín.

Cứ như vậy gần năm mươi năm, hắn không còn xuất hiện nữa.

Tại lúc người nhà hắn đều cho rằng hắn có thể đã chết, hắn lại lại lần nữa trở về.

Nhưng lúc này hắn hoàn toàn vứt bỏ tên người nhà đặt cho, tự xưng là Ma Thần, yêu cầu hết thảy phàm nhân đều phải thần phục hắn mới có thể đổi lấy một con đường sống.

Lúc đầu không có ai coi lời hắn nói là thật, nhưng khi gia hỏa này dần dần triển hiện ra sức mạnh cường đại thậm chí có thể Sát Thần, cơ hồ gây nên sự chú ý của tất cả Cổ Thần.

Tại lúc địa bàn của hắn khuếch trương đến cực điểm, chúng thần nhất tề xuất thủ công kích, Ma Thần nan dĩ đối kháng, tại lúc sắp bại vong đồ sát lượng lớn sinh linh hấp thụ hồn phách bọn hắn.

Cứ như vậy, chúng thần lại bỏ ra cái giá cực lớn mới đưa hắn triệt để diệt sát, sau đó liền đem hắn chế thành Phần Tịch Kiếm. "Không có người biết vì cái gì hắn có thể từ một phàm nhân trong ngắn ngủi năm mươi năm tu luyện đến trình độ cường đại như thế, nhưng hắn sử dụng sức mạnh chính là U Minh chi lực." Nói đến đây, Côn Minh không khỏi nhìn Ngao Tông một chút, "Nhưng hiển nhiên hắn không phải Minh Giới Chi Chủ, nếu không tuyệt sẽ không bị bọn ta giết chết." "U Minh chi lực..." Ngao Tông khẽ gật đầu, duy nhất có thể xác định chính là, tiền thế của Âu Dương Thiếu Cung, Ma Thần kia tất định là Minh Tộc.

Bất quá cái cố sự này tựa hồ cũng cùng nhân gian lưu truyền đại hữu xuất nhập, dù sao nhân gian nhưng là lời đồn Ma Thần tại sau khi thôn phệ vong linh mới bị chúng thần chém giết.

Nhưng thực tế lại là, hắn bị chúng thần bức phải thôn phệ sinh linh, mặc dù đều là tội giống nhau, nhưng do đó có thể thấy được chúng thần cũng đang không di dư lực bôi đen Ma Thần.

Ngao Tông lại một lần nữa hỏi: "Ta còn có một vấn đề cuối cùng, các ngươi làm sao tìm được cái gọi là Thiên Giới này?" "Chỉ có thể nói là cơ duyên xảo hợp, Ma Thần kia sau khi bị diệt sát, trận đại chiến kia đối với Nhân giới tạo thành phá hoại cực lớn, ngay cả Bắc Quỳnh Sơn cũng sụp đổ." "Cũng vào lúc đó, ta phát hiện thông đạo thông hướng Thiên Giới ẩn tàng tại Bắc Quỳnh Sơn, mới biết được còn có một thế giới khác tồn tại." Côn Minh thần sắc có chút cảm khái: "Khi ta phát hiện linh lực, vật tư của giới này xa xa thắng được Nhân giới, đã từng muốn đem tất cả nhân loại đều mang đến giới này, nhưng không có tu vi của chúng thần thì căn bản không cách nào thông qua truyền tống môn." "Cho dù Thần Minh cũng chỉ có thể che chở cực ít tín đồ tiến nhập Thiên Giới, bởi vậy ta chỉ có thể mang theo số lượng ít Thần Sứ tới đây, cũng là hành động bất đắc dĩ." "Nhưng khi ta rời đi, một ít viễn cổ hung thú tự cho là cường đại thậm chí muốn theo ta cùng một chỗ rời đi, ta tại nơi đó bộc phát một trận đại chiến kinh thiên động địa, đương nhiên kết cục là bọn hắn không cách nào thừa thụ sức mạnh bộc phát của truyền tống môn, toàn bộ bị biến thành thạch tượng." Ngao Tông mặc kệ lúc này hắn biểu lộ ra tiếc nuối là thật hay giả, hắn chỉ nghĩ đến những thạch tượng tại phụ cận truyền tống môn kia.

Nguyên lai những tên gia hỏa đáng thương kia cũng là vì muốn để đạt Thiên Giới mới có thể biến thành bộ dáng này. "Như thế, các ngươi triệt để từ bỏ Nhân giới?" Côn Minh lắc đầu: "Cũng không tính là vậy.

Các hạ cũng biết, ta tuy rằng tự xưng là Thần Minh, nhưng tu hành cảnh giới xa xa không có đạt tới đỉnh điểm, cho nên muốn tại khi

pháp lực đầy đủ, đem nhân loại trên mặt đất, Yêu tộc toàn bộ mang đến Thiên Giới." "Dù sao ta cũng là chủng tộc cùng một căn nguyên, sẽ không tuỳ tiện từ bỏ bọn hắn." Ngao Tông lười đi suy nghĩ lời này tột cùng có phải thật lòng hay không, nhưng chí ít trong lòng hắn hết thảy đều được ấn chứng.

Côn Minh có chút cẩn thận ngưng thị lấy Ngao Tông, trong lòng chỉ phán vọng Ngao Tông có thể mau chóng rời đi. "Tốt, một ít vấn đề trước đó của ta đều giải quyết.

Bất quá..." Ngao Tông thị tuyến nhìn về phía đại môn sau lưng Côn Minh, "Đã ta đích thân tới một chuyến Thiên Giới, tổng không thể cứ thế rời đi, chí ít cũng muốn vào bên trong nhìn một chút lại nói." Côn Minh lập tức khẩn trương, nói đùa cái gì, hắn đến nay vẫn đối với Ma Thần có được U Minh chi lực lần trước tâm hoài úy kỵ, bây giờ vị này chính là Minh Giới Chi Chủ hàng thật giá thật.

Nếu như hắn tiến nhập Thiên Giới, muốn đem cả Thiên Giới chiếm làm của riêng, căn bản không ai có thể ngăn được!

Đến lúc đó chẳng phải là... "Các hạ quả thật muốn tiến nhập Thiên Giới sao..." Côn Minh thần sắc có chút hoảng trương, đang suy nghĩ có nên lập tức hô hoán Cổ Thần khác tới hỗ trợ hay không. "Đều tới đây rồi!" Ngao Tông không để ý tới lời của hắn, tại lúc chuẩn bị tiến lên, Côn Minh lập tức lui lại một bước, hạ quyết tâm Ngao Tông nếu nhất định phải tiến nhập, hắn liền tức khắc thối nhập Thiên Giới hô hoán viện thủ.

Chương 832

Nhưng ngay lúc này, Ngao Tông hốt nhiên dừng bước lại, lông mày có chút nhíu một cái. "Xem ra gặp rắc rối rồi..." Ngao Tông nỉ non tự nói, cuối cùng hốt địa tiêu thất tại nguyên chỗ, chuyển trong nháy mắt rời đi. "..." Côn Minh vẫn còn sợ hãi, mặc dù không biết Ngao Tông vì sao lại đột nhiên rời đi, nhưng chí ít tràng nguy cơ này đã hóa giải! "Khủng bố ngày sau hắn sẽ còn trở lại..." Côn Minh giờ phút này không thể chờ đợi thêm nữa, lập tức phản hồi Thiên Giới, muốn cùng Cổ Thần khác cùng nhau thương lượng đối sách. ...

Lúc này, nhóm người Bách Lý Đồ Tô vẫn đang thủ tại bên cạnh quang nguyên thông hướng Thiên Giới kia.

Đối với Ngao Tông, chỉ bất quá là rời đi ngắn ngủi mấy canh giờ, nhưng đám người Âu Dương Thiếu Cung lại túc túc ở chỗ này chờ đợi ba ngày.

Hai giới thời gian trôi qua không giống nhau, bởi vậy Bách Lý Đồ Tô bọn người càng phát ra lo lắng cho Ngao Tông. "Hoặc hứa chúng ta vì đại ca lo lắng là dư thừa, pháp lực của hắn cao cường như vậy, gặp được phiền toái gì cũng hẳn là có thể giải quyết được..." Bách Lý Đồ Tô nhìn quang nguyên đang nhảy lên kia, chỉ có thể an ủi như thế.

Những ngày này, hắn càng phát giác vật này dữ tợn khả hận, nếu như không phải năm đó nhất định muốn tới nơi này, hoặc hứa sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.

Thiên Thương đứng tại tế đàn nhìn xuống, trong mấy ngày này hắn cũng đem cả phù đảo lục soát một lần, tịnh không có sát giác được bất kỳ vật gì Cổ Thần di lưu lại. "Thế nhân đều nói, có một ngày có thể tới nơi này thu tập bảo vật Cổ Thần di lưu lại, kết quả lại

là dạng này...

Ai, thật không biết nên làm thế nào." Tại lúc Thiên Thương oản tích, thị tuyến của hắn lơ đãng đảo qua một phiến khu vực dưới tế đàn.

Nhưng sau đó đem thị tuyến lại lần nữa na di trở về, một sợi dây trong đầu hắn không khỏi căng thẳng.

Hắn nhìn thấy cái thạch tượng quái vật tên là Cú Mang kia, tựa hồ loáng thoáng động đậy. "Làm sao có thể..." Thiên Thương tối sơ nhận định là mình nhìn lầm, nhưng rất nhanh lại phát hiện dị thường.

Cú Mang tối sơ tư thái rõ ràng là triển khai song dực, nhưng hiện tại song dực lại thu tại sau lưng, khuôn mặt hình người kia đang hung hăng trừng trừng lấy hắn, tựa hồ hận không thể đem hắn đương trường thôn thực! "Chư vị, đại sự không ổn!" Thiên Thương da đầu tê dại, tức khắc xuất ngôn nhắc nhở! "Sao rồi?!" Bách Lý Đồ Tô phản ứng đầu tiên, lập tức đề kiếm tiến lên, nhưng tịnh không có nhìn thấy bất kỳ dị thường nào, "Phát sinh chuyện gì?" "Ngươi nhìn cái kia..." Thiên Thương chỉ hướng Cú Mang đang hình thái phát sinh biến hóa, thần sắc trở nên cực kỳ ngưng trọng. "Cái thạch tượng kia làm sao?" Bách Lý Đồ Tô lập tức cảm thấy tẻ nhạt vô vị, tên này tu hành cao hơn mình, gan lại nhỏ như thế, ngay cả một cái thạch tượng đều sợ hãi. "Ngươi không có nhìn thấy bất kỳ dị thường nào sao!" Thiên Thương có chút khẩn trương, lệ thanh nói. "Nơi nào có dị..." Bách Lý Đồ Tô đang không kiên nhẫn, lại hốt nhiên nhìn thấy thân thể Cú Mang run rẩy.

Sau đó, song dực sau lưng thạch tượng kia bắt đầu từ từ triển khai, màu xám trắng thảm bại trên biểu bì cũng đang dần dần thối lui, trục tiệm chuyển hóa thành huyết sắc vũ mao.

Khuôn mặt giống hệt con người kia cũng từ từ biến trở về nguyên

dạng, cũng bắt đầu xuất hiện các loại biểu tình cực độ sinh động.

Chỉ là đôi nhãn mâu kia không có nhãn châu, chỉ có một mảnh tròng trắng, đang gắt gao trừng trừng lấy bọn hắn. "Trời ơi..." Bách Lý Đồ Tô hai mắt trừng tròn, không hề nghi ngờ, gia hỏa này sống lại, từ thạch tượng một lần nữa biến trở về thân thể máu thịt! "Phát, phát sinh chuyện gì!" Phong Tình Tuyết và Tương Linh lập tức chạy tới, một chút liền nhìn thấy Cú Mang đang hoạt động thân thể, tựa hồ chấn sí dục phi ở nơi đó! "Để cho hắn phục sinh?!" Phong Tình Tuyết nhìn thấy một màn này cực độ kinh ngạc, "Thật không nhìn ra, ngươi còn có loại thủ đoạn này!" "Làm sao có thể là thủ đoạn của ta!" Thiên Thương cắn răng, "Ta từ đầu đến cuối căn bản đều không làm gì, là tên kia tự mình phục sinh!" Tương Linh theo bản năng muốn lui lại, nhưng tại bên người nàng tịnh không có Ngao Tông, cú lùi này vồ hụt. "Không đúng...

Ngao đại ca không tại, ta cũng không thể tổng lùi về sau..." Tương Linh cưỡng ép cho mình động viên lấy dũng khí, mặc dù hai chân của nàng vẫn không tự chủ được mà run rẩy. "Lệ!" Cú Mang ngửa mặt lên trời gào thét, cái miệng rộng đầy răng nanh sắc bén trương khai, bộc phát ra một trận trường khiếu tiêm duệ chói tai!

Thanh âm vang lên lúc, mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ đau nhói, thậm chí ngay cả Thiên Thương cũng cảm thấy nguyên thần chịu từng trận kích đãng ảnh hưởng, không thể không kích phát pháp lực đối kháng! "Khụ!" Tương Linh pháp lực yếu nhất chỉ cảm thấy lồng ngực bức bối, nếu không có Phong Tình Tuyết kịp thời trợ giúp e rằng nội tạng phải chịu tổn thương.

Không hề nghi ngờ, mọi người đều tâm tri đỗ minh, Cú Mang cường đại tuyệt đối xa xa vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

Cho dù dùng sư phụ hắn Đường Vô Tướng ra so sánh, Thiên

Thương đều cảm thấy khó mà so bì. "Lần này thật sự phiền toái lớn!" Thiên Thương không thể không kiên trì, nếu đổi lại bình thường hắn đã sớm xoay người chạy trốn.

Chỉ bất quá hiện tại đám người Bách Lý Đồ Tô gần như không cách nào tự vệ, lại thêm cũng không còn đường lui, ngoại trừ tử chiến ra biệt vô phương pháp. "Chúng ta năng đánh lại sao..." Phong Tình Tuyết gian nan hỏi một câu, nhưng Thiên Thương và Bách Lý Đồ Tô đều không cách nào đáp lại.

Bởi vì hai người riêng việc suy tư đối sách đã hao hết toàn lực.

Đôi mắt trắng dã của Cú Mang nhìn về phía bọn hắn, tựa hồ đang cân nhắc trọng lượng, một lát sau lại lần nữa mở miệng, phát ra thanh âm tiêm tế giống như anh hài: "Chúng thần đang ở nơi nào?" "Hả?" Một câu không đầu không đuôi nghe được Bách Lý Đồ Tô mạc danh kỳ diệu. "Ta hỏi các ngươi chúng thần hà tại!

Không chịu chuẩn hứa ta tiến nhập Thiên Giới, đem ta trở lan tại đây, bút trướng này ta muốn cùng bọn hắn tính toán nhất nhất!" Thanh âm Cú Mang mang theo cực độ phẫn nộ. "Chúng thần đã sớm rời đi nhân gian rồi, tính ra cũng đã hơn năm ngàn năm, ngươi lên đó mà tìm?" Thiên Thương cắn răng, trầm ổn trả lời. "Năm ngàn năm?!" Thanh âm Cú Mang lại một lần nữa trở nên bén nhọn, nghe được màng nhĩ mọi người lại lần nữa đau nhói.

Nhưng Cú Mang căn bản không đi để ý tới bọn hắn, chỉ là thần tình trên mặt trở nên càng phát ra dữ tợn, phẫn nộ! "Tiểu quỷ, nói như vậy, ta há không phải bị khốn ở chỗ này trọn vẹn năm ngàn năm!

Năm ngàn năm qua ta đều giống như một cái thạch tượng ngốc ngốc đứng sừng sững ở chỗ này, đúng không!" Thiên Thương thực sự không cách nào lý giải gia hỏa này vì sao lại cuồng táo như thế, chỉ có thể kiên trì trả lời: "Ta không biết tiền bối chỉ rốt cuộc là cái gì, nhưng

ta đến nơi này mới vừa vặn ba ngày, căn bản không biết nơi này tột cùng phát sinh cái gì." "Nói nhảm!" Cú Mang tựa hồ phẫn nộ đến mức thần trí đều có chút không thanh tỉnh, chấn động song dực mãnh nhiên bay lên thiên khung, đôi cánh kia cuốn lên đại phong hoành tảo, gần như đem cây cối trong rừng rậm trên mặt đất nhổ tận gốc cuốn vào thiên khung! "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô và Thiên Thương không thể không cùng lúc phát lực ngưng kết ra một đạo tí hộ bình chướng miễn cưỡng ngăn trở cương phong cuồng bạo kia, mới không có bị thổi bay lên trời cao. "Đều cút ngay cho ta!" Cú Mang phẫn nộ gào thét, từ trong bầu trời mãnh nhiên lao xuống, muốn đi va chạm quang nguyên trên tế đàn. "Không ổn!" Thiên Thương đại kinh thất sắc, nếu tên xuẩn hóa này xúc phát năng lượng quang nguyên, tất cả mọi người sẽ đương trường biến hóa thành thạch tượng.

Lần này nhưng không có Ngao Tông bảo hộ, bọn hắn tất chết không nghi ngờ! "Nhanh ngăn hắn lại!" Bách Lý Đồ Tô không giả tư sách, tâm niệm vừa động trên Phần Tịch Kiếm liền huyễn hóa ra mấy chục đạo kiếm khí, tựa như cuồng phong bạo vũ tịch quyển giết về phía Cú Mang.

Nhưng kiếm nhận phong bạo kia chưa giết tới, liền bị vũ dực trên người hắn phiến động cuồng phong thổi tan, nhưng một khắc sau phi kiếm của Thiên Thương lại tập tới, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang đâm vào trong vũ dực Cú Mang. "Oanh!" Một trận cự hưởng mãnh liệt, phi kiếm trên trời bị văng ra, sự chú ý của Cú Mang cũng chuyển dời đến trên người hắn, một đôi mắt không có đồng khổng phẫn nộ ngưng thị hắn. "Muốn tìm cái chết?" Thiên Thương cắn răng: "Tiền bối, ngài tại năm ngàn năm trước bị biến thành thạch tượng thì hẳn là phải biết, nếu cưỡng ép chạm vào thứ kia tất định sẽ gặp tai ương, ngay cả chúng ta cũng sẽ đi theo biến thành thạch tượng!" "Nói nhảm, các ngươi biến thành thạch tượng thì có quan hệ

gì với ta!" Cú Mang không kiên nhẫn hỏi ngược lại. "Nguy cập tính mệnh của ta, ta đương nhiên muốn quản, xin tiền bối tạm thời không nên vọng động, dù sao ngay cả ngài cũng có khả năng..." Cú Mang phẫn nộ cắt ngang lời hắn: "Hồ thuyết bát đạo!

Năm đó ta biến thành thạch tượng tất định là do những chúng thần kia giở trò quỷ, không cho ta cũng cùng một chỗ tiến nhập Thiên Giới mới có thể làm như vậy!" Thiên Thương không khỏi thở dài, không nghĩ tới gia hỏa này tu vi cường đại như thế, não lại một gân như thế, lời gì cũng nghe không lọt.

Chương 833

"Tiền bối, xin hãy lý trí, ngài không cần tính mệnh của mình, nhưng chúng ta thì không muốn chết." Thiên Thương vẫn không chịu thối lui.

Cú Mang tựa hồ đối với nhân loại trước mắt tiếp nhị liên tam muốn ngăn trở mình nảy sinh hứng thú, nhiêu hữu hứng thú hỏi: "Nếu ta nhất định phải đi vào thì sao?" "Vậy ta biệt vô tuyển trạch." Thiên Thương hoành trường kiếm, mọi người ở sau lưng hắn cũng bày ra tư thái nghênh địch, hết thảy không cần nói cũng biết. "Cút ngay!" Đôi cánh khổng lồ của Cú Mang mãnh liệt vỗ mạnh, khoảnh khắc tiếp theo, những chiếc lông vũ đỏ rực như máu hóa thành một cơn bão táp sắc bén, lao thẳng về phía Thiên Thương. "Hóa!" Trong sát na, Thiên Thương cắm trường kiếm xuống đất, tế đàn chấn động mãnh liệt, mặt đất trước mặt trồi lên từng đạo cột đá khổng lồ chắn trước người. "Oanh long!" Những cột đá khổng lồ bị vũ nhận cắt nát vụn, dư uy không hề suy giảm tiếp tục oanh kích tới.

Thiên Thương căn bản không dám ngạnh kháng, chỉ có thể cấp tốc thi triển thân pháp né tránh.

Nơi vũ nhận quét qua, nham thạch trên mặt đất như đậu phụ bị cắt nát, nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc.

Những chiếc vũ nhận kia lóe lên hồng quang chói mắt, bất thình lình phát nổ.

Thiên Thương không kịp đề phòng, bị sóng khí từ vụ nổ nuốt chửng.

Cũng ngay trong sát na đó, Bách Lý Đồ Tô đã đằng không bay lên, thừa dịp Cú Mang đang chuyên tâm tấn công Thiên Thương mà đánh

tới. "Chết!" Trong mắt Bách Lý Đồ Tô trào dâng sát khí đen kịt, Phần Tịch Kiếm như ngọn lửa thiêu đốt được bao trùm bởi hắc khí.

Một kiếm chém xuống, sát khí trên thân kiếm bạo trướng mấy chục trượng, giữa không trung vẽ nên một đường hắc hồ quang chém thẳng vào cổ Cú Mang.

Phong áp từ một kích này gần như cuốn đá vụn trên mặt đất thành một trận lốc xoáy.

Ngay khi vừa chém ra, ngay cả Bách Lý Đồ Tô cũng vì đó mà chấn động.

Hắn không ngờ tu vi của mình trải qua nhiều lần sinh tử chiến lại tiến giai đến tình trạng mạnh mẽ như vậy!

Vốn tưởng rằng một kiếm này nếu không thể chém giết Cú Mang thì cũng có thể khiến nó trọng thương, thế nhưng khi hắc sắc kiếm phong cuồng bạo chém lên cổ nó, lại không thể thương tổn mảy may! "Keng!" Bách Lý Đồ Tô cảm giác như chém vào sắt thép, một tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên, trên cổ Cú Mang thậm chí ngay cả một vệt trắng cũng không có. "Sao có thể..." Bách Lý Đồ Tô mặt đầy vẻ chấn động, gần như tưởng rằng mình hoa mắt!

Hắn nhanh chóng hồi thần, toàn lực ứng phó kích phát Phần Tịch Kiếm, triệt để oanh kích toàn bộ sát khí lên người Cú Mang, tạo thành dao động như lốc xoáy.

Nhưng cho đến khi sát khí quanh quẩn trên Phần Tịch Kiếm tan hết, Cú Mang vẫn không hề bị tổn thương. "Quả nhiên...

Thượng Cổ Hung Thú mạnh hơn trong tưởng tượng của ta quá nhiều..." Phong Tình Tuyết tận mắt chứng kiến màn này, sự chấn hám trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Chết đi!" Lông vũ sau lưng Cú Mang dựng đứng, từng đạo phong nhận từ dưới lớp lông vũ cuốn ra, trong

chớp mắt đánh cho Bách Lý Đồ Tô không kịp trở tay, toàn thân đầy thương tích, rơi thẳng xuống đất. "Rầm!" Bách Lý Đồ Tô rơi xuống mặt đất, nếu không kịp thời dùng Phần Tịch Kiếm hộ thân, e rằng rơi từ độ cao này đã khiến hắn ngất đi ngay tại chỗ. "Phần Tịch Kiếm?

Ngươi có thể thao túng Phần Tịch Kiếm!" Khi Cú Mang nhìn thấy Phần Tịch Kiếm trong tay Bách Lý Đồ Tô, mắt nó sáng lên, sau đó lại chẳng thèm để ý đến nguồn sáng kia nữa, ngược lại đổi mục tiêu lao thẳng về phía Bách Lý Đồ Tô. "Dừng tay!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tôn quỷ ảnh âm sâm khổng lồ từ dưới đất lăng không hiện ra, trương bàn tay lớn tóm lấy cánh Cú Mang!

Chính là Phong Tình Tuyết đã gần như hao tổn hết pháp lực để ngưng hóa triệu hoán quỷ ảnh.

Lúc này sắc mặt nàng trắng bệch, chỉ riêng việc duy trì quỷ ảnh tồn tại đã khiến nàng gần như kiệt sức. "Gào!" Quỷ ảnh khổng lồ há cái miệng đầy răng nhọn điên cuồng cắn xé Cú Mang, nhưng thể hình nhìn như to lớn kia mỗi lần cắn xé đều không thể làm tổn thương đối phương. "Cút!" Cú Mang thậm chí lười nhìn chính diện quỷ ảnh kia một cái, chỉ mạnh mẽ vỗ cánh, cơn lốc xoáy liền xé nát quỷ ảnh.

Phong Tình Tuyết pháp lực hao hết than ngồi trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi lạnh, lúc này ngay cả sức đứng dậy cũng không còn, chỉ có thể trơ mắt nhìn phong áp bạo phát trên bầu trời cuốn tới. "Nguy hiểm!" Khi tính mạng Phong Tình Tuyết đang nguy kịch, thân ảnh Tương Linh bỗng nhiên lao tới mang Phong Tình Tuyết sang một bên.

Khoảnh khắc tiếp theo, phong áp gào thét liền nghiền nát vị trí mặt đất nàng vừa dừng lại. "Phong tỷ tỷ, không sao chứ.

Đi theo ta trước!" Tương Linh dìu Phong Tình Tuyết lui sang một bên, nàng biết tuyệt đối không có khả năng ngăn cản được Cú Mang, chỉ có thể tận lực bảo vệ Phong Tình Tuyết. "Nếu như Ngao đại ca ở

đây thì tốt rồi..." Phong Tình Tuyết hữu khí vô lực, trong lời nói cũng tràn đầy ý vị khổ sở.

Tương Linh nghe vậy thân thể không khỏi run lên, nhưng không nói một lời, ném những ý niệm kia ra khỏi đầu, mang theo Phong Tình Tuyết tiếp tục di chuyển.

Hiện tại không phải lúc nói những chuyện này, giữ được mạng trước đã.

Mặc dù Phong Tình Tuyết chỉ tranh thủ được một lát thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để Bách Lý Đồ Tô phản kích.

Hắn miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ thân thể, trong nháy mắt giơ cao Phần Tịch Kiếm, không chút do dự kích phát sát khí cùng pháp lực!

Nhất thời, Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy gân cốt và kinh mạch trong cơ thể dưới sự xung kích của pháp lực cuồng dũng mà đau đớn kịch liệt.

Nhưng hắn không lo được nhiều như vậy, sát khí tụ tập trên Phần Tịch Kiếm phun trào ra, hình thành một cột sáng đen kịt đột ngột oanh kích về phía đầu lâu Cú Mang.

Sức phản chấn từ sát khí cuồng bạo thậm chí khiến mặt đất dưới chân Bách Lý Đồ Tô nứt toác, nhưng đôi mắt hắn đỏ ngầu, mục tiêu duy nhất lúc này chính là đầu lâu Cú Mang. "Tốt, tốt lắm!" Trên gương mặt xấu xí của Cú Mang hiện lên một tia vui mừng, đang định huy động cánh để ngăn cản sát khí tập kích, quanh thân lại hiện ra từng vòng ánh sáng đen trắng. "Vút!" Khoảnh khắc tiếp theo, những vòng sáng kia mạnh mẽ thắt chặt, Cú Mang lại nhất thời không thể động đậy.

Sát khí bộc phát từ kiếm của Bách Lý Đồ Tô cứ thế không hề giữ

lại oanh kích lên đầu lâu nó! "Đắc thủ rồi!" Dưới bóng đen khổng lồ của Cú Mang, Thiên Thương mình đầy thương tích, chật vật không chịu nổi đang vận hành Âm Dương Nhị Khí trong Bảo Tướng Luân, trong mắt tràn đầy cuồng hỉ!

Bách Lý Đồ Tô quả nhiên xứng đáng để hắn sáng tạo cơ hội như vậy.

Thiên Thương không hề nương tay, Bảo Tướng Luân trên đỉnh đầu tái độ kích phát, một vòng Âm Dương Bát Quái bàn khổng lồ ngưng tụ thành hình. "Âm Dương Nhị Khí!" Thiên Thương tâm niệm vừa động, trong khoảnh khắc tất cả pháp lực đều được chú nhập vào đó.

Bát quái luân bàn lập tức bộc phát ra Âm Dương Nhị Khí cuồng bạo bao trùm lấy thân thể Cú Mang.

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, sát khí và Âm Dương Nhị Khí đồng thời bạo phát uy lực điên cuồng tàn phá Cú Mang.

Chỉ có thể nghe thấy nó phát ra một trận tiếng rít chói tai, cùng với tiếng khí lãng cuốn theo phong áp!

Cuối cùng, hai đạo uy lực bạo phát, phá hủy hơn nửa tế đàn khổng lồ, bão tố kẹp theo đá vụn quét ngang bốn phía, tàn phá cả tùng lâm xanh ngát bên dưới!

Không biết qua bao lâu, khi bão tố triệt để bình ổn, sức phá hoại do hai đạo uy năng gây ra cũng dần biến mất.

Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ thân thể, phóng mắt nhìn bốn phía đều là khói bụi.

Chương 834

"Thiên Thương!

Thiên Thương!

Chưa chết chứ!" Bách Lý Đồ Tô gian nan bước đi trong khói bụi, quan sát tứ phía lại không thấy bóng dáng ai. "Này!" Bỗng nhiên, trong khói bụi một nhân ảnh lảo đảo ngã nhào xuống bên cạnh Bách Lý Đồ Tô, hắn lập tức nhận ra người này chính là Thiên Thương.

Bất quá dáng vẻ tên này lúc này pha chút thê thảm, sắc mặt trắng bệch, y phục trên người rách nát, trên cánh tay nhiều đường gân mạch đang rỉ máu, khí tức vi nhược cơ hồ muốn chết đi vậy. "...Không muốn sống nữa à?!" Bách Lý Đồ Tô đại vi kinh ngạc, tên này vừa rồi hiển nhiên là đang dùng mạng để kích phát pháp lực! "Súc sinh kia quá lợi hại...

Ngươi cũng chẳng khá hơn ta là bao." Thiên Thương chỉ chỉ Bách Lý Đồ Tô, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười khó coi. "Ha ha..." Bách Lý Đồ Tô cười khổ, cẩn thận nhớ lại, dường như mỗi lần gặp địch nhân bọn hắn đều rơi vào tử chiến gần như liều mạng. "Bất quá cũng tốt, có thể xử lý súc sinh kia thì hết thảy đều đáng giá.

Hai cô nương kia tình huống thế nào rồi?

Chắc là chưa chết chứ?" Trong khói bụi đang tan đi, Thiên Thương miễn cưỡng nhìn về phía tế đàn đã bị phá hủy chỉ còn một nửa.

Hai người đang định đi tìm Phong Tình Tuyết và Tương Linh, một trận cuồng phong lại mạnh mẽ thổi tới, khói bụi mê man khiến bọn họ gần như không mở nổi mắt. "Thật kỳ quái..." Bách Lý Đồ Tô miễn cưỡng mở mắt, nhưng khoảnh khắc tiếp theo liền bị cảnh tượng

trước mắt làm cho chấn nhiếp.

Quái vật đầu người thân chim khổng lồ kia, như dãy núi sừng sững trước mặt, bất động, như thể tĩnh chỉ.

Nhưng sát ý cùng hận ý bộc phát từ quanh thân nó lại thực thực tại tại khiến người ta ngạt thở! "Ta thật sự xem thường đám phàm nhân các ngươi..." Một con mắt trên gương mặt người của Cú Mang đã bị mù, hiển nhiên là do Bách Lý Đồ Tô hủy diệt.

Lông vũ trên thân thể cũng có bộ phận bị phá hoại, thậm chí ở một số vị trí có thể nhìn thấy vết máu loang lổ.

Nhưng không nghi ngờ gì, những thứ này đều không phải vết thương chí mạng! "Nguyên lai chúng ta tốn sức lực lớn như vậy, cũng chỉ làm bị thương một con mắt của nó thôi sao..." Thiên Thương trầm trọng thở dài một hơi, giờ khắc này trong lòng tuyệt vọng như rơi xuống vực sâu.

Hắn và Bách Lý Đồ Tô đều không còn lực tái chiến, giờ phút này ngay cả trường kiếm trong tay cũng cảm thấy nặng tựa ngàn cân, đối với Cú Mang mà nói bọn hắn quả thực là cá nằm trên thớt! "Tại thượng cổ thời đại, trừ những Cổ Thần kia ra, không có bất kỳ phàm nhân nào có thể động đến ta mảy may.

Tuy rằng do ta khinh địch mới để các ngươi đắc thủ, nhưng các ngươi cũng tuyệt đối vượt xa tất cả phàm nhân ta từng gặp." Ánh mắt Cú Mang quét qua, con mắt bị tổn thương đang nhanh chóng phục nguyên, "Tên tiểu tử có thể dùng Phần Tịch Kiếm kia đối với ta có chút tác dụng, tạm thời giữ lại thân thể ngươi." Lời vừa dứt, Cú Mang mãnh liệt bay lên trời, thò cự trảo chộp về phía Bách Lý Đồ Tô.

Bách Lý Đồ Tô theo bản năng muốn huy kiếm ngăn cản, nhưng căn bản vô nghĩa, hắn bị trấn áp gắt gao trên mặt đất, hoàn toàn không thể động đậy. "Chết đi cho ta!" Cú Mang há cái miệng đầy răng nhọn,

phát ra một tiếng rít dài về phía Bách Lý Đồ Tô.

Lần này âm thanh còn sắc nhọn hơn mọi lần trước, khó có thể nhẫn thụ!

Trong chớp mắt, Bách Lý Đồ Tô thất khiếu chảy máu, chỉ cảm thấy đại não như muốn bị xé toạc, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết đau đớn cũng không thể phát ra!

Trong nháy mắt, Bách Lý Đồ Tô ngất đi, bất tỉnh nhân sự. "Này!

Đợi đã, để ta tiếp quản thân thể!" Phần Tịch Kiếm nào cam tâm chết đi như vậy, nóng lòng như lửa ra lệnh cho Bách Lý Đồ Tô.

Nhưng ý thức của người sau đã triệt để hôn mê, Phần Tịch Kiếm căn bản không nhận được nửa điểm hồi đáp. "Thật đáng chết!" Phần Tịch Kiếm gần như phát điên, uổng có thông thiên pháp lực, thậm chí có thể dễ dàng diệt sát tên xuẩn hỏa kia, như bây giờ lại phải biệt khuất cùng Bách Lý Đồ Tô chết chung một chỗ!

Cú Mang mở cái miệng lớn, chỉ thấy một luồng ý thức từ bản thể nó ngoại phóng, dần dần xâm nhập vào trong cơ thể Bách Lý Đồ Tô.

Cú Mang muốn thao túng thân thể Bách Lý Đồ Tô, biến hắn thành dung khí có thể thay nó giá ngự Phần Tịch Kiếm.

Uy lực của Phần Tịch Kiếm không cần nói nhiều, đó là sức mạnh mà năm xưa chúng thần đều kiêng kỵ, chẳng qua Bách Lý Đồ Tô không cách nào phát huy uy lực vốn có của nó mà thôi. "Tin tưởng ta, bị Ngô thao túng tuyệt đối có ý nghĩa hơn bị tên tiểu tử kia thao túng, hắn hoàn toàn không cách nào phát huy ra sức mạnh chân chính.

Nếu bị Ngô thao túng, không chừng có thể giúp ta chém giết chúng thần rửa sạch nhục trước kia!" Cú Mang không khỏi dụ dỗ Phần Tịch Kiếm.

Nhưng Phần Tịch Kiếm căn bản không thèm để ý tên xuẩn hỏa

này, nếu nó có thể tự hành khống chế sức mạnh, thì hạng người này căn bản không lọt nổi vào mắt nó! "Bách Lý Đồ Tô, ngươi thực sự hại ta thảm rồi!" Phần Tịch Kiếm đầy lòng áo não.

Khi ý thức Cú Mang chui vào cơ thể Bách Lý Đồ Tô, bỗng nhiên phát giác móng vuốt truyền đến một trận đau nhói nhẹ.

Cúi đầu nhìn xuống, là Thiên Thương đang dùng kiếm xuyên thủng móng vuốt nó. "Buông ra!" Thiên Thương dù mình đầy thương tích, khí tức suy yếu, nhưng vẫn đang kiệt tận toàn lực công kích Cú Mang.

Lúc này hắn biết rõ hắn phải chết không nghi ngờ, thậm chí hoàn toàn đem sinh tử ném ra ngoài độ, duy nhất chỉ có một ý niệm, chính là muốn cùng tên hỗn trướng này huyết chiến tới cùng. "Cút!" Cú Mang không kiên nhẫn đá bay Thiên Thương, khiến hắn nện mạnh vào đống phế tích sụp đổ, xương cốt trên người gãy nhiều chỗ khiến hắn không cách nào đứng dậy nổi. "Phàm nhân, nếu là ta, hiện tại sẽ xoay người bỏ chạy, một khắc cũng sẽ không dừng lại." Cú Mang có chút không kiên nhẫn, thực sự không hiểu, năm ngàn năm đã qua, những nhân loại nhát gan nhu nhược kia sao lại trở nên liều mạng như vậy?

Vốn hắn phải chết không nghi ngờ, liều mạng giãy dụa tiếp có ý nghĩa gì?

Để địch nhân nhìn thấy ý chí bất khuất sao? "...Hoặc là hiện tại đem ta ách sát tại đây, hoặc là bị ta giết chết, ngươi không có lựa chọn nào khác!" Thiên Thương lúc này, toàn nhiên không quan tâm sống chết. "Tốt, như ngươi mong muốn!" Cú Mang triển khai cánh, vài đạo huyết sắc vũ nhận bắn ra!

Thiên Thương không còn sức né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn vũ nhận bức tới, chờ đợi bị cắt thành mảnh vụn. "Bách Lý Đồ Tô...

Ta xem như đã tận lực giúp ngươi rồi..." Thiên Thương bất đắc dĩ

cười thảm một tiếng, nhắm mắt lại chuẩn bị chờ cái chết, bỗng nhiên một tiếng kim thiết vang lên thanh thúy, đợi hồi lâu cũng không thấy bị vũ nhận quán xuyên. "Ta đến kịp lúc chứ?" Một thanh âm bỗng nhiên truyền đến.

Thiên Thương mạnh mẽ mở hai mắt, lại thấy một bóng người chắn trước mặt, đánh tan toàn bộ những vũ nhận kia. "Ngao tiền bối..." Thiên Thương kích động đến mức toàn thân run rẩy, cái tâm tư vốn đã nhận định phải chết kia, giờ phút này lại sống lại!

Bọn hắn rốt cục được cứu rồi! "Sinh tử du quan, không có vứt bỏ đồng đội mà chạy trốn, ngược lại bác mệnh một chiến, đảo khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa, tác phong khác hẳn với Thanh Ngọc Đàn a." Ngao Tông khen ngợi.

Chương 835

Dù hắn biết, trong đó cũng có nguyên nhân Thiên Thương căn bản không có cơ hội đào tẩu, nhưng bất luận thế nào cũng đã giúp đỡ không nhỏ. "Tiền bối quá khen." Thiên Thương lộ ra một nụ cười gian nan, sau đó rốt cuộc khó có thể khống chế thân thể thương tích đầy mình, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

Lúc này ngay cả đứng thẳng cũng thập phần gian nan, thậm chí một câu cũng không nói nên lời.

Nhưng hiện tại, hắn không cần phải ra tay nữa. "Thật đáng chết, đám sâu kiến các ngươi cứ từng cái từng cái tới tống mạng không dứt sao!" Cú Mang nhìn Ngao Tông chắn trước mặt, bạo nộ vạn phần, phá khẩu đại mạ: "Chẳng lẽ không biết cút sang một bên sống cho tốt sao!

Nhất định phải để ta giết chết!" Ngao Tông chắp hai tay sau lưng, lạnh lùng ngưng thị Cú Mang: "Nếu như vừa rồi khi ngươi biến về bản thể, ngay lập tức lựa chọn đào tẩu, thì cũng đồng dạng có thể giữ lại một cái mạng." "Chết đi!" Cú Mang phẫn nộ mãnh liệt cuộn đôi cánh, cuồng phong thổi tới, mang theo huyết hồng sắc vũ nhận trên đôi cánh tịch quyển!

Lần bão tố vũ nhận này còn bàng đại hơn lần Bách Lý Đồ Tô và Thiên Thương kinh lịch trước đó, vũ nhận mạn thiên phi vũ gần như nhuộm đỏ cả bầu trời! "Bình tức." Ngao Tông nâng bàn tay, thần sắc lãnh đạm, chậm rãi thổ ra một ngụm khí tức.

Khoảnh khắc tiếp theo, huyết sắc vũ nhận đang di mạn chân trời lại trong nháy mắt tan thành mây khói, không còn một luồng gió nhẹ cũng như vũ nhận nào.

Phảng phất như hết thảy vừa rồi chưa từng phát sinh. "Sao có

thể..." Cú Mang khó có thể tin, vạn phần bạo nộ há cái miệng lớn như chậu máu, phát ra tiếng rít chói tai! "Lệ ——" Nhưng tiếng rít chưa hoàn toàn hình thành, liền im bặt. "Ngươi..." Cú Mang chỉ cảm thấy thân thể truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, khi thẩm thị thân thể thì phát hiện lồng ngực đã bị cắt liệt từ giữa.

Trong một sát na, thân thể nó bị mấy chục đạo phong nhận quán xuyên, cắt thành vô số mảnh vụn! "Không có khả năng..." Đầu lâu Cú Mang rơi trên mặt đất, trơ mắt nhìn thân thể bị xé nát, ý thức lại đang dần dần mơ hồ. "Ta phải đi Thiên Giới...

Đám Cổ Thần kia nợ ta huyết trái, nhất định phải trả..." Cú Mang cuối cùng nhìn thân ảnh Ngao Tông đang cư cao lâm hạ ngưng thị mình, trong mắt đối phương chỉ toàn sự bỉ thị và lãnh mạc. "Đến đây là kết thúc." Ngao Tông vung tay lên, mấy đạo phong nhận phá không bay ra, trong nháy mắt đem đầu lâu nó cắt liệt phấn toái! "Trời ơi..." Thiên Thương kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, gần như hoài nghi mình sinh ra ảo giác!

Bọn hắn khổ chiến lâu như vậy, phí hết hồn thân giải số cũng chỉ gây ra cho nó chút thương thế có thể tự lành.

Thế nhưng ở trên tay Ngao Tông, tên này chỉ mới đối mặt một cái liền bị cắt nát vụn, thậm chí không sống nổi qua vài nhịp thở. "Chẳng lẽ hắn là Cổ Thần?" Trong lòng Thiên Thương bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm khiến hắn thập phần úy cụ.

Nhưng hắn biết tuyệt đối sẽ không phải như vậy, Bách Lý Đồ Tô không chỉ một lần biểu hiện ra sự khinh thường và chán ghét đối với Cổ Thần. "Hô..." Ngao Tông vung tay lên, liệt hỏa hừng hực bỗng dưng thiêu đốt trên đống thi thể vụn của Cú Mang, trong chuyển thuấn liền đem thiêu thành tro tàn tán đi.

Trong dư tẫn đang cháy đó, hồn phách Cú Mang chậm rãi bay lên,

rất nhanh liền đầu nhập luân hồi.

Còn về những huyết trái oan nghiệt tên này gây ra, tự nhiên có luân hồi thẩm phán. "Kết thúc rồi." Ngao Tông nhìn về phía tế đàn đã vỡ nát, "Trận chiến vừa rồi tựa hồ gây ra ba động không nhỏ a." "Chỉ là vận khí tốt...

Nhưng cho dù như thế, cũng không thể xử lý hắn..." Thiên Thương lắc đầu cười khổ, đây là lần thất bại lớn nhất hắn trải qua từ khi tu hành đến nay.

Chưa từng thấy địch nhân nào có thể dễ dàng như nghiền chết một con kiến mà giết hắn như vậy. "Đúng rồi...

Bách Lý Đồ Tô!" Thiên Thương mạnh mẽ hồi thần, vội vàng tiến lên kiểm tra Bách Lý Đồ Tô đang hôn mê.

Nhưng tên này lúc này khí nhược du ty, hoàn toàn lâm vào hôn quyết, thậm chí trên người ngay cả nửa luồng khí tức pháp lực cũng không cảm giác được. "Tiểu tử này..." Thiên Thương không khỏi rùng mình, Bách Lý Đồ Tô không phải chết rồi chứ? "Cẩn thận!

Hắn có khả năng bị Phần Tịch Kiếm đoạt xá rồi!" Lúc này, Tương Linh mình đầy thương tích đang dìu Phong Tình Tuyết hôn mê bất tỉnh, mặt đầy khẩn trương hô lớn.

Nàng đã từng tận mắt chứng kiến Bách Lý Đồ Tô bị Phần Tịch Kiếm khống chế đáng sợ đến mức nào! "Yên tâm, hiện tại ngay cả Phần Tịch Kiếm cũng khó bảo toàn mình có tồn tại được hay không." "Với tình trạng hiện tại của hắn, nếu Phần Tịch Kiếm cưỡng ép cướp đoạt thân thể, cuối cùng chỉ có thể khiến hồn phách Bách Lý Đồ Tô băng hội, nó cũng sẽ theo đó mà diệt vong." Ngao Tông chậm rãi đi về phía Bách Lý Đồ Tô, nắm lấy vai hắn truyền vào một luồng chân khí, hô hấp người sau mới dần dần bình ổn lại.

Nhưng dù vậy, nguyên thần chi lực của Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn bị suy yếu đến mức ngay cả du hồn dã quỷ cũng không bằng, cơ hồ tùy thời đều có thể triệt để tiêu tán. "Cú Mang!

Cú Mang vừa rồi tựa hồ đã đưa một đạo ý thức vào trong cơ thể hắn, muốn thao túng thân thể hắn!" Thiên Thương vội vàng lên tiếng nhắc nhở. "Ta nhìn ra rồi, hắn muốn mượn thân thể Bách Lý Đồ Tô thao túng Phần Tịch Kiếm, nhưng tên xuẩn hỏa này tịnh không biết, hắn hiểm chút nữa đem Phần Tịch Kiếm cũng cùng nhau hủy diệt." Ngao Tông khẽ gật đầu. "Hủy diệt Phần Tịch Kiếm?" Thiên Thương nghe vậy không khỏi ngẩn ra, "Như vậy, há chẳng phải thế giới này có thể hủy đi một mối họa hoạn!" "Đương nhiên là thế, sau đó hắn lại tiếp xúc với nguồn sáng, liên đồng cùng hắn nhất tịnh đều biến thành tượng đá, hết thảy cũng sẽ dừng lại tại đây." Ngao Tông nhàn nhạt nói. "Ngay cả ta cũng sẽ biến thành tượng đá sao..." Thiên Thương lúc này hoàn toàn không còn tâm thái ung dung chịu chết như trước, thật vất vả mới giữ được mạng, hắn tuyệt đối sẽ không muốn mất đi lần nữa.

Lúc này, Bách Lý Đồ Tô gian nan tỉnh lại, liếc mắt nhìn thấy Ngao Tông liền thở phào nhẹ nhõm, giống như nhìn thấy cứu tinh, kích động đến suýt chút nữa nhiệt lệ doanh khuông. "Đại ca...

Ngài tới rồi a..." Bách Lý Đồ Tô giãy dụa muốn đứng dậy, lại phát hiện suy yếu dị thường.

Lúc này không những không thể vận dụng pháp lực, thậm chí ngay cả cơ năng điều khiển thân thể cũng thập phần khó khăn. "Chuyện gì xảy ra..." Bách Lý Đồ Tô khó có thể tin, bình thường chịu thương thế nặng như thế này đều có thể dựa vào pháp lực và sát khí phục nguyên, nhưng hôm nay lại trở nên yếu ớt hơn cả phàm nhân. "Ta phế đi rồi?" Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc nhìn Ngao Tông.

Ngao Tông cũng như thực đem toàn bộ sự tình nói cho hắn biết. "Vậy...

Chẳng lẽ ý nghĩa là từ nay về sau, ta một điểm pháp lực cũng không có?

Tu vi cũng không thể tiến giai nữa!" Bách Lý Đồ Tô thần sắc thác ngạc, thanh âm run rẩy.

Thiên Thương không biết nên mở miệng thế nào, Ngao Tông thì khẽ nhíu mày.

Tuy rằng đều không nói gì, nhưng hình ảnh trước mắt đã nói lên tất cả.

Trong đầu Bách Lý Đồ Tô trống rỗng, gần như hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này.

Sở dĩ hắn không ngừng thối luyện tu hành, là để có một ngày hoàn toàn chưởng khống Phần Tịch Kiếm, không cần thời thời khắc khắc lo lắng bị Phần Tịch Kiếm đoạt xá biến thành kiếm khôi lỗi.

Chương 836

Nhưng hôm nay xem ra, e rằng không bao giờ còn cơ hội như vậy nữa.

Duy nhất biện pháp có thể diệt đi Phần Tịch Kiếm, e rằng cũng chỉ có tự hủy hồn phách, cùng nó đồng quy vu tận. "Vốn tưởng rằng có thể có cơ hội...

Nhưng hiện tại xem ra, loại sự tình này cũng không do ta quyết định được nữa..." Bách Lý Đồ Tô bất đắc dĩ thở dài một tiếng. "Cũng không cần phải như thế." Ngao Tông nhìn ra sự bất lực của Bách Lý Đồ Tô, nhắc nhở: "Tuy rằng pháp lực của ngươi tạm thời hoàn toàn không còn, nhưng nếu Phần Tịch Kiếm thừa cơ đoạt thủ thân thể, hồn phách của ngươi cũng sẽ theo đó tiêu tán." "Điều này ý nghĩa là, nếu nó không muốn chết, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm cướp đoạt, ít nhất hiện tại ngươi tuyệt đối an toàn." Bách Lý Đồ Tô nghe vậy trong lòng ngũ vị trần tạp, nhất thời hoàn toàn không biết rốt cuộc là tốt hay xấu. "Không ngờ a...

Ta có thể thoát khỏi uy hiếp bị tên kia đoạt xá, là phải dựa vào việc nó thủ hạ lưu tình với ta." Trong nụ cười khổ của Bách Lý Đồ Tô mang theo sự bất lực sâu sắc. "Bất luận thế nào, có thể giữ lại tính mạng đều là vạn hạnh, ta đoán chừng Phần Tịch Kiếm cũng vì ngươi phân đam một ít nguyên thần tổn thương." Ngao Tông phỏng đoán.

Sự thực phỏng đoán của hắn cũng không sai chút nào, Phần Tịch Kiếm tuy rằng bị phong ấn sức mạnh, nhưng cũng có thể bằng vào sự cường đại của linh thức để miễn cưỡng duy trì nguyên thần Bách Lý Đồ Tô.

Thật hoang đường, hai cá thể đều hận không thể đẩy đối phương

vào chỗ chết, tại thời khắc mấu chốt lại biến thành vận mệnh nhất thể.

Ít nhất Phần Tịch Kiếm không hi vọng Bách Lý Đồ Tô chết đi.

Bách Lý Đồ Tô ngốc trệ hồi lâu, trong lòng thậm chí nghĩ, phản chính sau khi suy lão tử vong thì Phần Tịch Kiếm có khả năng sẽ thoát ly, chi bằng nhân lúc vận mệnh đồng thể này, cùng tên kia đồng quy vu tận. "Không cần thiết." Ngao Tông tự nhiên nhìn ra tâm tư Bách Lý Đồ Tô, lên tiếng phản đối: "Chỉ cần để nguyên thần khôi phục sức mạnh như ban đầu, thì hết thảy đều sẽ khôi phục bình thường." "Nhưng...

Ta không biết làm sao mới có thể một lần nữa khôi phục nguyên thần a, trước đây đại ca chẳng phải đã nói, phương pháp tăng lên nguyên thần chi lực là khả ngộ bất khả cầu..." Bách Lý Đồ Tô càng nói càng không có tự tin.

Ngao Tông trong lòng lại nghĩ, nếu Bách Lý Đồ Tô bị đồng hóa thành Minh Tộc, nguyên thần chi lực không những khôi phục trạng thái trước kia, thậm chí sẽ bạo trướng.

Minh Tộc dùng nguyên thần tu luyện, không khắc ý dựa vào thân thể, đối với Bách Lý Đồ Tô mà nói, càng bổ khuyết chỗ hắn thiếu nhất.

Chỉ cần nguyên thần đủ mạnh, thậm chí có thể phản thôn phệ kiếm linh của Phần Tịch Kiếm, hiệu quả tu hành còn cao hơn nhiều. "Kỳ thực...

Cũng không phải hoàn toàn không có cách." Ngay khi Ngao Tông định lên tiếng, Phong Tình Tuyết ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: "Hoặc là ta có thể thỉnh Phong Đô Chi Chủ giúp đỡ!" "Phong Đô Chi Chủ?

Ngươi quen biết nhân vật bực này!" Thiên Thương vạn phần kinh ngạc, nhưng sau đó mạnh mẽ hồi thần, thực lực Ngao Tông e rằng còn hơn xa Phong Đô Chi Chủ, nếu cùng người đó quen biết cũng không phải là không thể.

Phong Tình Tuyết vội vàng nói: "Phong Đô Chi Chủ chưởng khống quỷ hồn vô số, công pháp sáng tạo cũng đại đa số có liên quan đến âm khí và hồn phách, có lẽ ngài ấy có biện pháp giúp nguyên thần Bách Lý Đồ Tô khôi phục!" "Quả thực như thế?" Bách Lý Đồ Tô vốn đang thất vọng nghe vậy, giống như vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, vội vàng phát vấn.

Đương nhiên hắn không muốn chết a! "Ta cũng không mười phần xác định...

Dù sao ta chưa từng nghe ngài ấy tu luyện công pháp nguyên thần, nhưng ngài ấy là người duy nhất có khả năng có biện pháp." Phong Tình Tuyết có chút không quá xác định, lời nói càng không dám nói quá vẹn toàn.

Ngao Tông nghe vậy, trong lòng ngược lại âm thầm thay đổi chủ ý.

Đem chuyện Minh Tộc đặt sang một bên, chuyển sang hỏi Phong Tình Tuyết: "Vậy ngươi từng thấy Phong Đô Chi Chủ thi triển nguyên thần chi lực đối địch?" "Không có..." Phong Tình Tuyết liên tục lắc đầu, "Nói thật, trước khi gặp Ngao đại ca, ta thậm chí chưa từng biết nguyên thần có thể tu luyện." "Thôi được, vậy ta lại đi Phong Đô một chuyến." Ngao Tông tán đồng.

Hắn thật muốn nhìn xem, cái gọi là Phong Đô Chi Chủ kia rốt cuộc có thủ đoạn gì. "Phong Đô quỷ thành...

Ta thật sự phải đi đến đó sao?" Tương Linh nghe xong có chút sợ hãi.

Nàng thường nghe rất nhiều truyền thuyết về Phong Đô quỷ thành, những chuyện đó không một ngoại lệ đều khiến người ta da đầu tê dại. "Yên tâm đi, những lời đồn đại về Phong Đô quỷ thành đều là dĩ ngoa truyền ngoa, nơi đó là khu vực nhân loại và quỷ hồn cùng chung sống, đâu có đáng sợ như vậy!" Phong Tình Tuyết cười nói.

Bách Lý Đồ Tô tự nhiên không có ý kiến, hắn đối với Phong Đô tịnh không chán ghét, chỉ lo lắng Phong Đô Chi Chủ sẽ không cho hắn vào nữa. "Yên tâm, lần trước không cho phép ta vào cũng Thôi, lần này nếu còn thực cổ bất hóa, ta tự nhiên có biện pháp để hắn đồng ý." Phong Tình Tuyết vỗ ngực đảm bảo, tựa hồ thập phần tự tin.

Thiên Thương tiến lên hành lễ với Ngao Tông: "Ngao tiền bối, sự dĩ chí thử, ta cũng nên rời đi thôi." Trên gương mặt hắn không giấu được sự thất vọng, lần này đánh cược tính mạng thử một lần, xem có thể đoạt được bảo vật Cổ Thần để lại hay không.

Kết quả lại suýt chút nữa mất mạng, một chút đồ vật thực chất cũng không lấy được.

Lòng tự tin của hắn cũng chịu đả kích lớn, trước đây vốn tưởng rằng bản thân là nhân vật kiệt xuất trong Thất Tông Môn, nhưng so với những thượng cổ hung thú này, quả thực chỉ là một con kiến.

Lúc này hắn chỉ muốn mau chóng tìm các loại phương pháp để nâng cao tu vi, không còn an phận với hiện trạng nữa. "Tùy ngươi." Ngao Tông gật đầu, sau đó ném ra một miếng ngọc thước (thước ngọc) giao cho Thiên Thương, "Vừa rồi ngươi cũng giúp không ít việc, lần này không có thu hoạch gì, cái này tạm coi là hồi báo nho nhỏ của ta đối với ngươi." "Tuy rằng không phải đồ chơi gì lợi hại, nhưng ít nhất trong những thứ ta có thể tìm được, đây là pháp khí duy nhất ngươi có thể sử dụng." "Đa tạ tiền bối!" Thiên Thương vội vàng nói lời cảm tạ, tịnh đem ngọc thước triển khai xem xét, lại lập tức kinh

ngốc. "Đồ chơi nhỏ" trong miệng Ngao Tông, lại là một kiện pháp khí bất luận phẩm giai hay tầng thứ đều hơn xa Bảo Tướng Luân.

Thậm chí trong tất cả pháp khí hắn từng thấy, ngay cả Tông chủ Đường Vô Tướng cũng chưa từng có pháp khí lợi hại như vậy!

Cho dù có thể đoạt được thứ gì từ Cú Mang, cũng còn xa mới bằng kỳ vọng trước đó của hắn. "Vạn phần cảm tạ, Ngao tiền bối!" Thiên Thương nâng ngọc thước, gần như không cách nào che giấu thần sắc hân hỉ!

Có thể có thu hoạch như thế này, cũng không uổng công vừa rồi suýt nữa mất mạng, hiện tại xem ra hắn thật sự đã làm một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Sau đó, Thiên Thương vội vàng cáo biệt mọi người rời đi, hiện tại hắn chỉ muốn mau chóng đem pháp bảo này tu luyện một phen. "Tên này đi thật gấp...

Bất quá vừa rồi cũng nhờ hắn." Bách Lý Đồ Tô hoạt động gân cốt một chút, nhờ có tên này mà hiện tại hắn đối với Thanh Ngọc Đàn cũng không còn quá chán ghét.

Lúc này, Tương Linh đi tới bên cạnh Ngao Tông, lo lắng nhìn hắn: "Ngao đại ca... huynh không sao chứ?

Tuy rằng ta có thể không đủ tư cách lo lắng cho huynh, bất quá..." Tương Linh nhất thời thần sắc cực kỳ ngượng ngùng, quả thực không biết nên nói thế nào cho phải. "Yên tâm." Ngao Tông đạm nhiên cười, "Ta đi chuyến này cũng không uổng, chẳng lẽ các ngươi không muốn biết ta sau khi xuyên việt qua nguồn sáng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?" Lời này vừa thốt ra, sự chú ý của ba người lập tức bị hấp dẫn.

Phí tâm lực lớn như vậy đến đây, còn không phải vì cái chân tướng này sao!

Sau đó, Ngao Tông không một chút giấu diếm, đem hết thảy những gì biết được, cùng với chân tướng phía sau nguồn sáng kia, tri vô bất ngôn, tẫn số nói cho bọn họ.

Tất cả chân tướng đều gần như hoàn toàn vượt ra khỏi hết thảy thường thức bọn họ biết từ nhỏ.

Đặc biệt là Bách Lý Đồ Tô, người từ nhỏ lớn lên trong thôn, nghe truyền thuyết về Cổ Thần, lấy phong ấn áp chế Phần Tịch Kiếm làm kỷ nhiệm. "Như vậy...

Phần Tịch Kiếm cũng chỉ là sản phẩm tranh đấu của thần minh, cuối cùng hết thảy hậu quả tạo thành đều do chúng ta gánh chịu..." Bách Lý Đồ Tô mày kiếm nhíu chặt, lúc này mới hiểu được, sự che chở của thần minh lưu truyền trong tông tộc từ nhỏ, hết thảy đều không tồn tại.

Sớm tại năm ngàn năm trước, bọn họ đã tìm được lối vào thông đến thế giới khác, triệt để vứt bỏ hết thảy sinh mệnh nơi này.

Chương 837

Chỉ còn nhân loại lưu giữ truyền thuyết, thậm chí khát vọng được những thần minh hư vô kia che chở. "Nguyên lai suy đoán của Ngao đại ca đều là thật...

Thật đáng tiếc, không có cơ hội có thể đích thân đi xem Thiên Giới một chút." Phong Tình Tuyết thất lạc cũng chỉ đến thế là cùng, dù sao trước đó sự sùng bái đối với thần minh của nàng cũng đã giảm đi ít nhiều. "Ngươi sở kiến quá ít." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Hắn chu du vô số thế giới, kiến thức qua vô số cái gọi là thần minh, nhưng ban đầu bọn họ đều giống hệt phàm nhân bình thường nhất.

So với việc tự xưng thần minh, ngược lại không bằng tự xưng tiên tri càng thỏa đáng hơn: Kẻ biết tu hành trước tiên, kẻ dòm ngó huyền bí thế giới trước tiên, và là kẻ thoát ly khỏi phàm nhân trước tiên.

Nhưng bất luận thế nào, cũng không cách nào che giấu nguồn gốc cuối cùng, vẫn là từ phàm nhân mà ra. "Nếu tin tức này lan truyền trong Nhân giới, e rằng bất luận phàm nhân hay Yêu tộc, khẳng định sẽ nổ tung!" Phong Tình Tuyết nhược hữu sở tư nói. "Đâu chỉ nổ tung..." Bách Lý Đồ Tô cười khổ một tiếng, hắn chân thiết biết rõ, mẫu thân Hàn Hưu Ninh là một tín đồ cuồng nhiệt tuyệt đối tín ngưỡng thần minh.

Nếu hiện tại biết được hết thảy về thần minh đều là lời nói dối, hoàn toàn điên đảo nhận thức về thế giới mấy chục năm qua. "Cú Mang kia, ta đoán chừng là do khi ta khởi động nguồn sáng thông đến Thiên Giới, hắn lần nữa bị quang mang chiếu rọi nên mới giải trừ

thạch hóa chú thuật trên người." Ngao Tông nhìn thi thể Cú Mang bị cắt nát, phỏng đoán, "Bất quá tên này cũng may mắn, ít nhất trong đám quái vật kia hắn là kẻ duy nhất có thể được quang mang chiếu rọi giải trừ nguyền rủa." Còn về những Thượng Cổ Hung Thú, tu hành giả bị thạch hóa khác, thậm chí còn chưa có cơ hội sống lại lần nữa, liền bị đá vụn vùi lấp, tượng đá vỡ nát triệt để không thể phục sinh. "Đại ca, sau này, ta nên làm gì?

Đem nơi này tiếp tục ẩn giấu sao?" Bách Lý Đồ Tô nhìn nguồn sáng đang huyền phù giữa chân trời, dò hỏi.

Cũng thật kỳ quái, mặc dù tế đàn bị hoàn toàn phá hủy, nguồn sáng lại tịnh không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, vẫn đang phiêu phù trên bầu trời.

Vô luận vừa rồi bạo phát đại chiến mãnh liệt cỡ nào, nguồn sáng vẫn vẹn nguyên như cũ, tựa hồ mọi chuyện đều chưa từng phát sinh. "Đương nhiên đem nơi này phong tồn, nếu không trên thế giới có người biết có thể thông qua đây tìm kiếm thần minh, cho dù mạo hiểm bị thạch hóa cũng sẽ đuổi tới.

Đến lúc đó, kết quả tất định thiên hạ đại loạn." Ngao Tông nâng bàn tay, chỉ thấy đá vụn ngói vỡ trên mặt đất chậm rãi phù không, cuối cùng ngưng tụ lại đem nguồn sáng bao bọc vào trong.

Lớp vỏ ngoài gần như có thể cách tuyệt hết thảy quang mang triệt để bao vây lấy nó, bầu trời trong khắc đó ảm đạm thất sắc, đồng thời mọi người cũng cảm thấy cảm giác châm chích nóng rát mạc danh chiếu lên người biến mất không thấy. "Đi thôi." Ngao Tông tùy tay bố trí một đạo kết giới.

Kết giới tuy rằng đơn giản, nhưng Ngao Tông tin rằng, cho dù là Cổ Thần đến cũng không thể giải trừ cấm chế này. "Thật đáng tiếc, thật vất vả tới một lần, đồ vật gì cũng không lấy được..." Tương Linh

không khỏi oản tích, nàng còn mong có thể kiếm một món hoạch tài đây. "Sau này còn nhiều cơ hội tìm kiếm bảo vật, lần này dừng ở đây thôi!" Ngao Tông sảng lãng cười to một tiếng, lập tức vung tay lên, một trận hoa quang lóe lên, mang theo mọi người cùng nhau thuấn di rời khỏi nơi này.

Sau khi bọn họ rời đi, huyễn cảnh nơi đây lần nữa sinh hiệu, đem nơi đã trở nên lang bái bất kham triệt để phong tồn.

Nếu không có gì bất ngờ, trước khi hắn quay lại lần sau, tuyệt đối không có khả năng có bất kỳ ai tiến nhập vào trong. ...

Nhưng khi trở lại địa điểm của Thanh Ngọc Đàn tông môn, bọn họ lại phát hiện nơi này hoàn toàn không còn quang cảnh như ban đầu.

Mới chỉ rời đi ba ngày, lúc rời đi tông môn chỉ có nơi chiến đấu bị phá hủy hơn nửa.

Nhưng hôm nay, toàn bộ tông môn gần như bị đập thành một đống nát bét, khắp nơi đều là ngói vỡ tường xiêu, cùng với các đệ tử nằm la liệt trên mặt đất rên rỉ.

Những tông môn đệ tử này đều thân thụ trọng thương, một số đệ tử tu vi thấp hơn thì chạy ngược chạy xuôi chăm sóc. "Mới có ba ngày thôi a, sao lại biến thành cái dạng này!" Bách Lý Đồ Tô có chút kinh ngạc.

Ngao Tông ngược lại không hề bất ngờ: "Đương nhiên, các ngươi đừng quên Thanh Ngọc Đàn vốn cừu gia đông đảo, hiện tại tông môn suy yếu, những cừu nhân kia tự nhiên muốn tranh thủ cơ hội đánh chó mù đường." Như vậy Bách Lý Đồ Tô càng không hiểu: "Nhưng...

Mới ba ngày thời gian, tin tức này sao có thể truyền đến trên mặt đất?" "Ba ngày thời gian khẳng định sẽ không, nhưng nếu có người cố ý đem tin tức thấu lộ ra ngoài thì sao?" Ngao Tông mỉm cười.

Những mánh khóe nhỏ giữa các tông môn này hắn thực sự quá quen thuộc, tương hỗ chi gian cài cắm nằm vùng dò la tin tức, loại tin tức này chỉ cần đệ tử cơ sở nhất của tông môn biết được, căn bản không thể giấu được. "Là Ngao tiền bối sao?" Lúc này, một thanh âm già nua vang lên sau lưng, mọi người quay người nhìn lại, chỉ thấy mấy vị trưởng lão Thanh Ngọc Đàn đang đứng đó.

Nhưng diện dung của mấy vị trưởng lão nhìn qua có vẻ càng thêm tang thương, thậm chí tóc cũng trở nên bạc trắng hơn, hoàn toàn không có vẻ hào sảng như ba ngày trước.

Hôm nay nhìn qua, ngược lại càng giống mấy lão đầu tội nghiệp. "Xem ra mấy ngày nay các ngươi sống không được thư tâm." Ngao Tông nhàn nhạt nói. "Trong dự liệu, haizz..." Đại trưởng lão khổ sở thở dài một tiếng, "Từ khoảnh khắc Tông chủ chết đi, ta đã chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ là không ngờ tới nhanh như vậy..." "Tông môn đệ tử cũng chạy trốn thất thất bát bát, căn bản không biết ai là tên nằm vùng hỗn trướng kia, cho nên chuyện này cũng chỉ có thể dừng ở đây, hiện tại chúng ta chỉ có thể mau chóng rời đi." Ngao Tông tịnh không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

Những việc Thanh Ngọc Đàn làm, có hậu quả hôm nay cũng là trong dự liệu.

Cho nên tông môn bị phá hủy, cũng là tội hữu ứng đắc. "Tạm biệt." Ngao Tông không muốn nói nhiều với bọn họ, chỉ ra hiệu liền muốn rời đi. "Tiền bối xin đợi một chút!" Bỗng nhiên gọi lại Ngao Tông, Đại trưởng lão có chút cẩn thận từng li từng tí dò hỏi: "Không biết, các vị ở Bắc Quỳnh Sơn đỉnh có từng phát hiện gì không?

Có tìm thấy tung tích Cổ Thần hay không..." Ngao Tông trả lời cũng đơn giản: "Nếu muốn biết, tự đi tìm là được.

Nếu ta biết được chân tướng như vậy, chẳng lẽ sẽ dễ dàng nói

cho người khác sao?" Mấy vị trưởng lão kia lập tức sắc mặt có chút xấu hổ, cũng đúng.

Chỉ là bọn họ quá khát vọng biết trên đỉnh núi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới nhịn không được phát vấn. "Tiền bối, ngài đi thong thả..." Mấy vị trưởng lão kia hơi hành lễ với Ngao Tông, nhưng khoảnh khắc tiếp theo liền phát giác nhóm người Ngao Tông đã biến mất. "Đại Na Di Thuật!" Mọi người nhịn không được kinh hô, đây là tiên pháp chỉ nghe trong truyền thuyết a! "Vị Ngao tiền bối này, e rằng còn lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng!" "Không chừng vừa rồi bọn họ thật sự đã đến đỉnh núi..." ...

Khi mọi người lần nữa hồi thần, lại phát giác mình xuất hiện trong một khu rừng âm sâm u mật. "Phong Đô!" Phong Tình Tuyết liếc mắt liền nhận ra nơi này, "Ngao đại ca, thật lợi hại a!

Có thể từ nơi xa như vậy thuấn di đến đây!" Bách Lý Đồ Tô càng kinh hỉ không thôi: "Đại ca, loại pháp thuật này có thể dạy ta hay không a?

Nếu không lời nói lần trước, huynh có Đại Na Di Thuật lợi hại như vậy, tại sao còn muốn mang ta từ từ leo lên Bắc Quỳnh Sơn a?" Ngao Tông không khách khí gõ đầu hắn một cái: "Chỉ biết một bước lên trời, khắp nơi tìm kiếm đường tắt!" "Ta hỏi ngươi, nếu ta từ lúc bắt đầu liền mang ngươi thuấn di đến mỗi một mục đích địa, thì hiện tại tu vi cảnh giới của ngươi sẽ tăng lên đến trình độ như thế này sao!" "Ách, ..." Bách Lý Đồ Tô mới hồi thần, có chút xấu hổ gãi gãi đầu. "Các vị đi theo ta đi, ta trước tiên đi tìm Phong Đô Chi Chủ, nói không chừng..." Lời của Phong Tình Tuyết chưa nói xong, phiến khu vực bỗng nhiên lướt qua một trận âm phong, những người khác thì thôi, Bách Lý Đồ Tô lại cảm thấy âm sâm thấu xương.

Thể chất của hắn lúc này còn yếu ớt hơn phàm nhân nhiều, cái mà

tầm thường tu hành giả có thể thừa thụ, hắn căn bản không chịu nổi. "Thật xui xẻo!" Bách Lý Đồ Tô rùng mình một cái, giống như một phàm nhân yếu ớt, thật cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trận âm phong nhanh chóng đình chỉ, một thân ảnh cũng nương theo âm phong xuất hiện trước mặt bọn họ. "Tình Tuyết, các ngươi đã về rồi!" Người tới hiển lộ thân hình, lúc này mới nhìn rõ người này chính là Phong Quảng Mạch.

Chương 838

Nhưng không biết vì sao, lúc này Phong Quảng Mạch lại vẻ mặt bất đắc dĩ, tựa hồ không hy vọng bọn họ tới đây. "Ca ca, ta lần này có chuyện thập phần khẩn yếu muốn thỉnh Phong Đô Chi Chủ giúp đỡ, sẽ không quá phiền toái!" Phong Tình Tuyết vội vàng nói. "Phong huynh!" Bách Lý Đồ Tô tiến lên, thần sắc có chút bất đắc dĩ, hắn biết chuyến đi này e rằng lại muốn làm phiền Phong Quảng Mạch. "Đồ Tô, ngươi làm sao vậy?" Phong Quảng Mạch nhìn ra thần sắc Bách Lý Đồ Tô có chút không tốt lắm, đi lên trước kiểm tra, lại lập tức bị giật mình.

Bách Lý Đồ Tô khí tức vi nhược cơ hồ không bằng phàm nhân, tu vi trong cơ thể gần như hoàn toàn biến mất, nguyên thần sức mạnh càng vi ngã bất khả sát giác (yếu ớt không thể nhận ra).

Nếu đổi lại là bình thường, e rằng hắn tưởng Bách Lý Đồ Tô sắp chết rồi, tên này còn có thể sống sót gặp hắn quả thực là kỳ tích! "Hắn bị phế rồi?!

Nếu Hưu Ninh tiền bối biết được, e rằng sẽ lập tức đem ngươi mang đi!" Phong Quảng Mạch có chút cấp thiết. "Có một chút tiểu ý ngoại, căn bản không cần lo lắng." Bách Lý Đồ Tô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhưng Phong Quảng Mạch căn bản không coi là chuyện nhỏ. "Tình Tuyết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Phong Quảng Mạch lại nhìn về phía Phong Tình Tuyết, thần sắc pha chút cấp thiết. "Nói ra rất dài..." Phong Tình Tuyết trưng cầu sự đồng ý của Ngao Tông xong, liền đem hết thảy những gì phát sinh tại Bắc Quỳnh Sơn kể lại như thật.

Phong Quảng Mạch ban đầu còn có thể lẳng lặng nghe, nhưng

càng nghe càng thấy xác thực cực kỳ ly phổ, khó có thể tin!

Chưa từng có sử sách nào ghi lại có tu hành giả đăng đỉnh Bắc Quỳnh Sơn, tìm được phương pháp có thể thông đến Thiên Giới!

Có thể khiến hắn chấn hám chính là chân tướng về những Cổ Thần kia, bất kỳ ai lớn lên với truyền thuyết về Cổ Thần đều không thể không kinh hãi đối với chuyện này.

Hoàn toàn điên đảo nhận thức về thế giới! "Ngao tiền bối, ngài thật sự...

ở nơi đó gặp Cổ Thần?" Phong Quảng Mạch có chút kích động hỏi. "Ân.

Bất quá, ta khuyên ngươi không nên đối với những Cổ Thần kia có quá nhiều kỳ vọng." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Bọn họ đối với phàm nhân căn bản không có nửa điểm từ ái, liên mẫn, căn bản không giống trong truyền thuyết coi nhân loại như con dân, chẳng qua chỉ coi là đá kê chân để thống trị thế giới mà thôi." "Rất nhiều truyền văn các ngươi nghe được ban đầu đều không phải như thế, Cổ Thần vô số lần thay đổi truyền văn, mới dựng lên hình tượng như vậy trong mắt tất cả nhân loại." "Sao có thể..." Phong Quảng Mạch khó có thể bình phục, chẳng lẽ Cổ Thần từ nhỏ nghe nói vì cứu vớt thế nhân mà làm ra hi sinh như thế nào toàn bộ đều là giả.

Bách Lý Đồ Tô đối với trạng thái lúc này của Phong Quảng Mạch cảm đồng thân thụ, ban đầu hắn cũng khó có thể tiếp nhận như thế. "Những chuyện kia, sau này ta sẽ nói kỹ với ngươi.

Hiện tại có chuyện quan trọng hơn." Ngao Tông không thể không lên tiếng nhắc nhở, hắn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. "A, đúng!" Phong Quảng Mạch mới hồi thần, nhưng lại mặt lộ vẻ khó xử, "Tiền bối, chuyện của Bách Lý Đồ Tô ta cũng muốn giúp, nhưng..." "Như thế nào?" Ngao Tông ẩn ước từ sắc mặt tên này nhìn ra được gì

đó. "Nói thật đi...

Ta lần này phụng mệnh lệnh của Phong Đô Chi Chủ, cầm cái này tới đây khuyên trở các ngươi không nên đi vào Phong Đô." Phong Quảng Mạch kiên trì nói.

Cũng chính vì như thế, Phong Quảng Mạch mới có thể ngay lập tức tìm được bọn họ.

Nhưng hắn cũng chột dạ, nếu chỉ có Phong Tình Tuyết và Bách Lý Đồ Tô, ngăn cản bọn họ tịnh không có vấn đề.

Nhưng hiện tại cộng thêm một Ngao Tông...

Đó là nhân vật ngay cả Phong Đô Chi Chủ cũng không dám chính diện đối kháng, phái hắn ra tống cổ chẳng phải là để hắn làm bia đỡ đạn sao!

Nếu không phải trước đây từng cùng Ngao Tông có giao lưu, đánh chết hắn cũng không dám tiếp phần sai sự này. "Vì sao?" Ngao Tông sớm dự liệu sẽ có câu trả lời như vậy, phản vấn. "Bởi vì...

Ách...

Tiền bối ngài cũng biết, Phần Tịch Kiếm..." Phong Quảng Mạch gãi gãi đầu, không biết nên nói thế nào cho phải. "Như hôm nay nguyên thần Bách Lý Đồ Tô tùy thời đều có thể yên diệt, Phần Tịch Kiếm tuyệt đối không có khả năng đối với hắn đoạt xá, có ta ở đây, cho dù thật sự đoạt xá rồi cũng sẽ không thế nào." Ngao Tông nhàn nhạt trả lời. "Nhưng, Phong Đô Chi Chủ không nguyện ý dùng quỷ hồn và nhân loại trong Phong Đô thành để mạo hiểm này, tiền bối hắn là biết rõ." Phong Quảng Mạch kiên trì trả lời.

Ngao Tông không muốn cùng hắn nói nhảm: "Để Phong Đô Chi Chủ ra gặp ta." Phong Quảng Mạch quả thực đầu muốn to ra, nếu lão nhân gia nguyện ý ra, còn phạm phải đem hắn đẩy ra làm bia đỡ đạn

sao?

Phong Tình Tuyết nhìn không được nữa: "Ca ca, sự thái khẩn cấp.

Bách Lý Đồ Tô cùng tộc nhân áp chế Phần Tịch Kiếm đến nay, đối với sự an ổn của Nhân giới mấy ngàn năm qua cũng đã tận lực cực lớn, không có công lao cũng có khổ lao chứ!" "Hơn nữa, Bách Lý Đồ Tô vì áp chế Phần Tịch Kiếm, đã mấy lần suýt chút nữa ngay cả mạng cũng bồi thượng, lần này thậm chí muốn đồng quy vu tận cùng Phần Tịch Kiếm hủy diệt!" Phong Quảng Mạch nghe, lại chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, hắn có thể làm sao?

Hắn lại không có quyền quyết định a! "Không cần cùng hắn lãng phí thời gian, Phong Đô Chi Chủ thân ở nơi nào?" Ngao Tông lười tiếp tục cùng hắn nói nhảm. "Lão nhân gia ông ta hiện tại ở Phong Đô, nhưng nếu ông ấy không nguyện ý gặp các ngươi..." Ngao Tông không đợi Phong Quảng Mạch nói hết lời, trực tiếp sải bước đi về phía Phong Đô thành. "Tiền bối, ngài..." Phong Quảng Mạch theo bản năng muốn tiến lên ngăn lại, nhưng bỗng nhiên lại hồi thần, hắn sao có thể ngăn được a! "Mở cửa." Ngao Tông nhìn hắc động thông đạo huyền phù dẫn tới Phong Đô, nhàn nhạt phân phó.

Phong Quảng Mạch quả thực muốn đập đầu vào tường, Phong Đô Chi Chủ để hắn ngăn lại, nhưng một Ngao Tông đáng sợ hơn cả Phong Đô Chi Chủ lại muốn ngạnh sấm.

Suy đi nghĩ lại, Phong Quảng Mạch cũng chỉ có thể kiên trì nói: "Ngao tiền bối, ta cũng không có cách nào...

Ngài hẳn là hiểu khổ trung của ta chứ?" Ngao Tông khẽ gật đầu, "Ta đương nhiên minh bạch.

Đã như vậy, ta cũng sẽ không làm khó ngươi, tiếp theo nếu không muốn chuốc lấy phiền toái, thì ở một bên hảo hảo nhìn là được, đừng nhúng tay." Không đợi Phong Quảng Mạch hiểu ý tứ câu nói này của

Ngao Tông, người sau liền tức khắc ra tay, cưỡng hành phá hoại kết giới che chở thông đạo đi tới Phong Đô! "..." Phong Quảng Mạch lập tức mắt tròn mắt dẹt, không nghĩ tới Ngao Tông sẽ trực tiếp chơi cứng như vậy.

Bất quá sự dĩ chí thử, hắn không cách nào can thiệp tình huống trước mắt, chỉ có thể lui lại một bước bất đắc dĩ nhìn.

Lấy tu vi của hắn, nếu muốn ngăn cản Ngao Tông thì chẳng khác nào tìm chết. "Phong Đô Chi Chủ, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, là để ta tự mình sát tiến vào, hay là chủ động ra gặp ta?" Ngao Tông ngưng vọng hắc động thông đạo tùy thời đều sẽ vỡ nát trong tay hắn, lãnh thanh nói. "Ông!" Lúc này, trong hắc động thông đạo ba động một trận âm khí, sau đó một làn âm khí đen kịt trồi lên, cuối cùng ngưng kết thành hình trước mặt Ngao Tông. "Thỉnh thủ hạ lưu tình!" Nhân hình ngưng kết thành kia chính là Phong Đô Chi Chủ, chẳng qua lúc này trong mắt đầy vẻ khẩn trương!

Sự mạnh mẽ của Ngao Tông, không cần nói nhiều, ít nhất trong lòng hắn biết rõ, bản thân tuyệt đối không phải đối thủ của Ngao Tông.

Thậm chí ẩn ước cảm thấy, Ngao Tông muốn diệt đi hắn cũng có thể dễ dàng làm được. "Các hạ đã tới, ta cũng ứng đương hảo sinh khoan đãi, lần này có thất viễn nghênh, thỉnh các hạ chớ động nộ." Phong Đô Chi Chủ hạ thấp tư thái.

Chương 839

"Có thất viễn nghênh?

Tựa hồ là ngươi căn bản không muốn gặp ta đi." Ngao Tông chất vấn.

Phong Đô Chi Chủ thở dài một hơi: "Ta nghĩ các hạ hẳn cũng rõ ràng, tịnh không phải ta cố ý đãi mạn, mà là có khổ trung trong đó, điểm này ta nghĩ các hạ cũng hiểu." Ngao Tông không để ý lời hắn, chỉ không khách khí nói: "Nơi này tịnh không phải chỗ nói chuyện, chi bằng tiến vào Phong Đô của ngươi, ta sẽ nói tỉ mỉ." "..." Phong Đô Chi Chủ mặt lộ vẻ khó xử. "Có ta ở đây, đừng nói Phần Tịch Kiếm, cho dù bản thể của nó là Thượng Cổ Ma Thần đến cũng không đủ gây lo ngại." "Nói lại, nếu ngươi không cho phép ta đi vào, chớ trách ta thủ đoạn thô bạo.

Hôm nay ta nhất định phải vào Phong Đô." Lời của Ngao Tông nhìn như đang thương lượng, thực ra căn bản không cho bất kỳ cơ hội phản bác nào.

Toàn nhiên như mệnh lệnh vậy.

Phong Đô Chi Chủ hít sâu một hơi, từ sau khi thời đại Cổ Thần kết thúc, chưa từng nghe bất kỳ ai ra lệnh cho hắn như vậy.

Nhưng Ngao Tông trước mắt hiển nhiên có tư cách này, trực giác nói cho hắn biết, ngàn vạn lần không thể làm trái ý nguyện của Ngao Tông. "Thành chủ, kỳ thực chúng ta chỉ muốn giúp Bách Lý Đồ Tô giải quyết vấn đề, tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng không tốt nào đối với Phong Đô!" Phong Tình Tuyết sinh sợ Phong Đô Chi Chủ không chịu nổi bị ra lệnh như vậy, vội vàng giúp hắn giải vây. "Thành chủ, Bách Lý Đồ Tô cũng giúp ta không ít việc, ngài xem..."

Phong Quảng Mạch cũng giúp đỡ đáp lời.

Nhưng ngoài dự liệu của hai huynh muội, Phong Đô Chi Chủ trực tiếp một lời đáp ứng: "Không thành vấn đề, mời đi theo ta." "Ách..." Phong Tình Tuyết cùng Phong Quảng Mạch không khỏi kinh ngạc, tên này từ lúc nào trở nên dễ nói chuyện như vậy rồi?

Tu vi càng cường đại, càng minh bạch nên xu lợi tị hại như thế nào.

Huynh muội Phong Quảng Mạch tu vi chưa từng tiến giai đến cảnh giới kia, tự nhiên đối với điều này không hiểu rõ.

Phong Đô Chi Chủ am hiểu đạo này, nếu không cũng sẽ không làm Phong Đô Chi Chủ từ thời viễn cổ chúng thần đến giờ. "Đi." Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó dẫn đầu bước vào trong hắc động, tiến nhập Phong Đô. "Các ngươi cũng đi theo vào đi.

Đúng rồi, hai người các ngươi nhớ kỹ, sau khi vào Phong Đô đừng chạy loạn, nhất là ngươi..." Phong Đô Chi Chủ thập phần cảnh giác nhìn Bách Lý Đồ Tô, tiểu tử này đối với hắn quả thực là một quả bom không ổn định, tùy thời có khả năng bộc phát. "Yên tâm đi tiền bối, ta kỳ thực không có tính uy hiếp như trong tưởng tượng của ngài đâu." Bách Lý Đồ Tô cười khổ. "Nếu thật là vậy, ta cũng không cần khổ não như thế.

Phần Tịch Kiếm nếu thật sự đoạt xá ngươi, ngay cả ta cũng không phải đối thủ của nó!" Phong Đô Chi Chủ ném lại một câu như vậy, liền lập tức xoay người tiến vào hắc động. "Phong Đô...

Bên trong thật sự có quỷ sao..." Tương Linh có chút sợ hãi nhìn hắc động kia, nhưng cuối cùng vẫn cùng bọn họ tiến vào trong. ...

Bên trong Phong Đô, hơi khác biệt so với tưởng tượng của Ngao Tông.

Nơi này giống như thành trì nhân loại bình thường, có đường phố, thương phiến, cửa hàng, thậm chí nhân loại và quỷ hồn cùng chung sống tại đây hoàn toàn không can thiệp lẫn nhau, tư không kiến quán. "Mời đi theo ta." Phong Đô Chi Chủ thấy mọi người toàn bộ đều tiến vào xong, liền tức khắc thi triển na di thuật mang theo mọi người đi tới phủ đệ của hắn.

Phủ đệ của Phong Đô Chi Chủ nằm ở nơi trung tâm nhất của Phong Đô thành, nơi này tịnh không thập phần phú lệ đường hoàng, từ bên ngoài nhìn vào tựa hồ chỉ là một tòa trạch để phổ thông.

Nhưng sau khi vào đại môn, lại phát hiện bên trong cánh biệt hữu động thiên, tiến vào đó liền là một tiểu thế giới tự thành.

Tại bầu trời tiểu thế giới này không có ngày đêm, thủy chung đều treo một vầng trăng tròn, nhìn một cái nơi này chỉ có số lượng ít kiến trúc, mấy dòng sông nước đen chảy ngang dọc trong khu vực này.

Khi đi qua một cây cầu đá hẹp, Tương Linh thập phần hiếu kỳ quan sát dòng nước đen dưới cầu.

Ẩn ước nhìn thấy, trong sông tựa hồ có một số con cá màu trắng bơi lội. "Đó đều là những kẻ sinh tiền làm nhiều việc ác, sau khi chết ta đặc ý giữ lại hồn phách bọn chúng, đem ném vào trong Minh Hà chịu đựng ngàn vạn năm nước sông băng lãnh giầy vò." Phong Đô Chi Chủ đầu cũng không quay lại nói, "Cẩn thận một chút, những thứ hỗn trướng này có thể tùy thời từ trên cầu kéo xuống bất kỳ thế tử quỷ nào đi ngang qua rơi vào Minh Hà." "Đáng sợ như vậy?" Tương Linh nghe vậy lập tức chạy vào giữa cầu, không dám tiếp cận mép cầu nữa. "Không sao, có ta ở đây, ngươi nhảy xuống tắm rửa cũng không sao cả, những quỷ hồn kia không có khả năng động đến ngươi mảy may." Ngao Tông bộ dáng không quan tâm nói.

Nghe Ngao Tông nói thế, Phong Đô Chi Chủ không khỏi toát mồ

hôi hột, sơ thứ đến đây, hoàn toàn coi nơi này như địa bàn của mình vậy.

Sau khi đi qua cây cầu hẹp, đến một bình nguyên sinh trưởng đầy hoa Bỉ Ngạn đỏ rực, tại cuối biển hoa là một lương đình tạo hình thập phần cổ phác.

Phong Đô Chi Chủ chỉ về phía đó nói: "Đó là nơi ngày thường ta tu hành, chúng ta đến đó ngồi một chút đi." "Ngoài ra, đừng chạm vào những đóa hoa Bỉ Ngạn này, chúng chuyên môn lấy huyết nhục tu hành giả làm thức ăn, chút tu vi vi bạc của các ngươi là dưỡng liêu tốt nhất, cũng thập phần dễ dàng bị săn giết." Bách Lý Đồ Tô có chút kỳ quái: "Tiền bối, vì sao muốn trồng nhiều thứ nguy hiểm như vậy trong phủ đệ của mình?" "Đối với các ngươi những thứ này là nguy hiểm, nhưng trong mắt ta ngay cả sủng vật cũng không bằng." Phong Đô Chi Chủ lạnh lùng trả lời.

Nếu không phải nể mặt Ngao Tông, hắn thậm chí lười để ý Bách Lý Đồ Tô.

Sau khi mọi người an tọa trong lương đình, Ngao Tông liền đi thẳng vào vấn đề: "Ta cần ngươi ra tay giúp đỡ, khôi phục nguyên thần sức mạnh cho hắn." "Như ngươi thấy đấy, Bách Lý Đồ Tô hiện nay thập phần suy yếu, tối đa chỉ cần mười ngày, hắn sẽ hồn phi phách tán." Bách Lý Đồ Tô nghe xong lời này lập tức trừng lớn hai mắt: "Hồn phi phách tán?!

Đại ca, trước đây huynh đâu có nói như vậy!" Ngao Tông không kiên nhẫn nói: "Phế thoại, ta nếu thực sự nói như vậy, ngươi chẳng phải sẽ tự tử ngay tại chỗ sao?" "Vậy ta hiện tại còn cứu được không..." Bách Lý Đồ Tô thần sắc tràn đầy thất bại, dù sao ai biết được mình sống không quá mười ngày đều khó có thể tiếp nhận. "Cho nên, các hạ cần ta cứu sống cái mạng của tiểu tử này?

Giúp hắn khôi phục nguyên thần sức mạnh?" Phong Đô Chi Chủ nhíu mày quan sát Bách Lý Đồ Tô một hồi, phát hiện quả nhiên giống như Ngao Tông nói.

Nhưng Phong Đô Chi Chủ có một điểm kỳ quái, hắn cho rằng với tu vi của Ngao Tông, cứu sống Bách Lý Đồ Tô tựa hồ tịnh không phải việc khó.

Căn bản không cần tìm hắn giúp đỡ, lại vì sao phải làm như vậy?

Xem ra là làm điều thừa.

Bất quá Ngao Tông đã không nói toạc ra, hắn cũng không đi hỏi nhiều. "Khôi phục nguyên thần sức mạnh ta xác thực có biện pháp, chẳng qua..." Phong Đô Chi Chủ thần sắc tựa hồ có chút khổ não, "Nguyên thần chi lực khôi phục thập phần khó khăn, tịnh không phải việc dễ dàng, ngay cả cái giá ta phải trả e rằng cũng không nhỏ..." Lời đến đây, Ngao Tông lập tức nghe ra huyền ngoại chi âm, tên này không muốn làm không công! "Thành chủ, nếu có phiền toái gì nhưng phàm là dính dáng đến hai huynh muội ta, ta nhất định tận lực làm, chỉ cầu có thể cứu tốt Đồ Tô huynh đệ." Phong Quảng Mạch sắc mặt nghiêm túc, hoàn toàn không nghe ra yêu cầu ngoài định mức của Phong Đô Chi Chủ. "Hiểu cái rắm!" Phong Đô Chi Chủ tức giận đến mức chửi ầm lên, "Người lớn nói chuyện trẻ con đừng xen mồm!" "Được rồi, không cần nói nhiều!" Ngao Tông cũng lười cùng hắn nói nhảm, trực tiếp ném ra một cái hộp ngọc cho Phong Đô Chi Chủ, "Dùng thứ này đổi lấy ngươi ra tay giúp đỡ, tuyệt đối có lời." "Ha ha, kỳ thực ta tịnh không nhất định bắt các hạ thế nào, chỉ bất quá những việc này ta cũng khó làm, cho nên mới không thể không..." Phong Đô Chi Chủ vừa cười vừa mở hộp ngọc ra.

Khi nhìn thấy thứ đựng trong hộp ngọc, biểu tình trên mặt hắn lập tức ngưng cố.

Trong hộp ngọc đựng một viên đan dược, khi mở hộp ra mùi thơm liền đập vào mũi.

Bạn tùy với đó là linh lực bàng đại xông thẳng vào mặt!

Tuy rằng không biết tên đan dược rốt cuộc là gì, nhưng linh lực bàng đại ẩn chứa trong đó, nếu có thể tiêu thụ, nhất định sẽ khiến hắn đột phá bình cảnh đang vây khốn trước mắt.

Cho dù không cần dò xét kỹ cũng biết, tuyệt đối là đồ tốt, ít nhất là bảo vật cực khó hoạch thủ!

Dùng cái này đổi lấy hắn ra tay, quả thực là quá hời! "...Quá đại phương rồi!" Hắn vội vàng đóng nắp hộp lại và thu vào trong ngực, đổi lại một bộ mặt tươi cười cực kỳ ân cần.

Phong Tình Tuyết và Phong Quảng Mạch quả thực không thể tin được, Phong Đô Chi Chủ túc mục uy nghiêm ngày thường lại có thể biến thành bộ dáng này. "Thành chủ hôm nay làm sao vậy?" Hai huynh muội trong lòng đều thầm nghĩ.

Chương 840

"Đại ca, huynh đưa cho hắn rốt cuộc là thứ gì?" Bách Lý Đồ Tô nhìn biểu tình vui mừng quá đỗi của Phong Đô Chi Chủ, nhịn không được phát vấn. "Thứ rác rưởi tiện tay luyện chế, coi như để giết thời gian, đối với ta một văn không đáng, bất quá chắc là có thể phái thượng chút ít công dụng với hắn." Ngao Tông nhàn nhạt trả lời.

Bách Lý Đồ Tô trong lòng chấn hám có thể nghĩ, nhìn thần tình Ngao Tông thì đó tựa hồ đúng là một thứ căn bản không đáng nhắc tới!

Từ đó có thể thấy, tầng thứ của Ngao Tông thực sự vượt xa Phong Đô Chi Chủ quá cao.

Phong Đô Chi Chủ thu lại hỉ sắc, lần nữa khôi phục vẻ túc mục trước đó: "Các hạ đã khảng khái như vậy, ta cũng tất sẽ toàn lực ứng phó." "Nếu không thể cứu cái mạng nhỏ của Bách Lý Đồ Tô về, thì Phong Đô Chi Chủ ta cũng sẽ không còn mặt mũi nào!" Bách Lý Đồ Tô nghe mà trong lòng trực phiên bạch nhãn, tên này vừa rồi còn bách bàn kháng cự, viên đan dược kia vừa lấy ra liền chê mình mệnh dài. "Nguyên thần chi lực không giống pháp lực, mỗi một sinh linh khi đản sinh thì sức mạnh nguyên thần cao thấp liền đã chú định, không cách nào thông qua hậu thiên tu luyện." "Tu hành giả vào lúc mới đầu trúc cơ sẽ làm cho nguyên thần bản thân tăng lên chút ít, nhưng cuối cùng cũng dừng bước tại đó, đây là bi ai của phàm nhân, không cách nào thay đổi." "Phàm nhân bi ai?" Ngao Tông nghe vậy không khỏi nhíu mày, "Ta đoán hẳn là lời của một vị Cổ Thần nào đó thời thượng cổ đi?" "Không sai." Quả nhiên bị Ngao Tông đoán trúng, Phong Đô Chi Chủ khẳng định gật đầu, "Tại thời thượng cổ có một vị Cổ Thần tự xưng là Minh Thần, từng nói như vậy." "Minh Thần..." Ngao Tông

ách nhiên thất tiếu, cái danh hiệu tự phong này nghe qua thật buồn cười.

Cái gọi là Minh Thần kia đương nhiên không thể nào là Minh Giới Chi Chủ chân chính. "Cho nên, ta chỉ có thể làm cho sức mạnh Nguyên Thần khôi phục lại trạng thái sơ thủy nhất, rất khó có chỗ tinh tiến." Phong Đô Chi Chủ túc mục nói.

Bách Lý Đồ Tô gật đầu: "Đã đến nước này, ta cũng không có quyền kén chọn, có thể cứu mạng ta là được." "Dù sao nợ nần giữa ta và Phần Tịch Kiếm còn chưa xong, trước khi triệt để khống chế nó, ta không thể chết." Ẩn tàng trong vỏ kiếm, Phần Tịch Kiếm Linh nghe vậy cực độ khinh thường: "Ngu xuẩn!" "Được!

Theo ta." Phong Đô Chi Chủ đi đến bên bờ Minh Hà, đại thủ vung lên, dòng sông Minh Hà vốn bình tĩnh băng lãnh bỗng chốc như nước sôi sùng sục.

Những con bạch ngư đang du dặc trong nước từng cái cực kỳ thống khổ nổi lên mặt nước, liều mạng bơi lội, miệng đóng mở phát ra thanh âm của nhân loại. "Đại nhân!

Đại nhân ngài tha cho ta đi!

Ta biết sai rồi!" "Cầu xin ngài, cầu xin ngài!" "Ta cam đoan sẽ hối cải, cầu ngài lưu tình a!" Đám cá bơi khổ sở cầu khẩn.

Bọn hắn ở trong Minh Hà chịu đựng mấy trăm năm băng đông, hôm nay nhiệt độ bỗng nhiên tăng lên, thống khổ căn bản vô pháp nhẫn nại!

Thậm chí có kẻ còn cầu xin Phong Đô Chi Chủ cho một cái thống khoái, chỉ cầu có thể lập tức giải thoát. "Đến đây, lập tức sẽ không đau nữa." Phong Đô Chi Chủ chậm rãi thác thủ, đám cá kia do bị một cỗ sức mạnh mạc danh dẫn dắt, tất cả đều nổi lên mặt nước, bị ném

vào bụi hoa Bỉ Ngạn bên bờ sông.

Khi đám hoa Bỉ Ngạn kia tiếp xúc với lũ cá, từng đóa hoa giống như dã thú sống sượng, mở ra cánh hoa liều mạng cắn xé.

Nhất thời, tiếng thảm khiếu vang lên không dứt bên tai, nghe vào khiến người ta cảm thấy màng nhĩ đau nhức! "Hồn phách của đám cá này bị nước sông gột rửa đã lâu, bị hấp thu đại đa số tội nghiệt, hôm nay chỉ còn lại sức mạnh Nguyên Thần cực kỳ thuần túy." "Sau khi bị hoa Bỉ Ngạn thôn phệ thân thể, sức mạnh Nguyên Thần sẽ phóng thích ra." Phong Đô Chi Chủ giải thích.

Theo tiếng thảm thiết của đám cá Minh Hà càng ngày càng ít, sức mạnh Nguyên Thần cũng từng điểm hội tụ lại trong tay Phong Đô Chi Chủ, rất nhanh liền hình thành một quang đoàn to bằng nắm đấm.

Ngao Tông nhìn một màn này, trong lòng đối với Phong Đô Chi Chủ đánh giá lại thấp xuống một phần.

Loại phương pháp rút ra nguyên thần chi lực của vong linh này căn bản không tính là cao minh, thậm chí còn mười phần sơ cấp.

Nhìn như tụ tập được rất nhiều nguyên thần chi lực, nhưng trên thực tế rất nhiều năng lượng lúc hội tụ đã bị tiêu hao mất quá nửa, cái có thể chiết xuất chỉ có cực ít một bộ phận.

Do đó có thể thấy được, người ở thế giới này đối với Nguyên Thần hiểu biết thiếu thốn đến mức nào, thậm chí không biết làm thế nào để tinh lọc Nguyên Thần.

Khi quang đoàn kia ẩn hiện, Bách Lý Đồ Tô mạc danh cảm thấy tựa hồ khát vọng vật kia, thậm chí có chút xúc động muốn nhào tới lập tức thôn phệ nó.

Cẩn thận cảm thụ một phen, hắn cảm thấy mình giống như kẻ đói khát đã lâu nhìn thấy một bàn tiệc lớn! "Ta hẳn là sẽ không phải thôn

phệ vật này đi..." Bách Lý Đồ Tô cưỡng ép đè xuống xúc động muốn xông lên nuốt chửng, hỏi.

Vừa nghĩ tới vật này nguồn gốc từ hồn phách vong linh, liền không khỏi cảm thấy da đầu run lên.

Tại nhận thức tầm thường, thôn phệ hồn phách người khác vốn là một chuyện cực kỳ tà ác, giống như Âu Dương Thiếu Cung hoặc là Phần Tịch Kiếm Linh yêu tu mới làm.

Hôm nay ngay cả hắn cũng phải làm như vậy, thực sự cảm thấy... "Đương nhiên, nếu muốn sống sót, đem những thứ này thôn phệ là điều tất yếu." Phong Đô Chi Chủ đáp lời.

Bách Lý Đồ Tô càng cảm thấy da đầu tê dại: "Có hay không biện pháp khác..." "Đừng nói nhảm, những hồn phách này nguyên bản đều là kẻ sinh tiền tác ác đa đoan, thậm chí ngươi đều khó mà tưởng tượng bọn hắn rốt cuộc phạm vào tội ác tày trời gì, nếu không cũng sẽ không bị nhốt tại trong Minh Hà." "Hôm nay để bọn hắn phế vật lợi dụng, cũng không có uổng phí lãng phí, đừng đem bọn hắn đánh đồng với những người vô tội!" "Được..." Bách Lý Đồ Tô kiên trì từ trong tay Phong Đô Chi Chủ tiếp nhận quang đoàn Nguyên Thần.

Đang lúc hắn suy nghĩ nên hấp thu như thế nào, quang đoàn kia tựa hồ có ý thức, tức khắc dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Trong nháy mắt, Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy tựa hồ bị một trận gió đập vào mặt, lập tức trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Phong Đô Chi Chủ thấy thế lập tức vì hắn thiết hạ một đạo kết giới bình chướng bảo hộ: "Chờ trên một đoạn thời gian là được, Nguyên Thần đang hấp nạp, cho nên nhất định phải lâm vào ngủ say một đoạn thời gian." Ngao Tông nhìn xem Bách Lý Đồ Tô đang ngủ say, thản nhiên nói: "Trực tiếp đem nguyên thần chi lực nuốt chửng, tất nhiên sẽ có rất nhiều năng lượng ngoại dật dẫn đến lãng phí, năng

lượng có thể lợi dụng không đủ một phần mười." Phong Đô Chi Chủ nghe vậy thần sắc có chút xấu hổ, biết rõ Ngao Tông chướng mắt thủ pháp của mình, kiên trì biện giải nói: "Các hạ, những sức mạnh Nguyên Thần này dù cho lãng phí mất chín thành, cũng đủ để đền bù chỗ trống trong Nguyên Thần của hắn." "Ta đương nhiên biết.

Chỉ là thủ đoạn của ngươi còn phải chờ tăng lên a." Ngao Tông cười nói.

Phong Đô Chi Chủ không dám nói thêm nữa, biết rõ nói tiếp chính là tự rước lấy nhục. "Tiếp đó, cứ để tiểu tử này hảo hảo ngủ một giấc đi.

Chờ hắn tỉnh lại, hết thảy những gì hắn lo lắng đều kết thúc, tin tưởng ta!" ...

Bách Lý Đồ Tô cảm thấy tựa hồ đã ngủ một giấc thật dài.

Khi lại lần nữa mở mắt ra, nhất thời hoàn toàn không biết mình là ai, thậm chí hết thảy kinh lịch trước đó cũng trong đầu không thấy đâu.

Đại não trong thời gian ngắn trống rỗng, sau đó mới rốt cục hồi ức lại hết thảy sự tình trước khi hôn mê. "May quá...

Không có đem mình là ai quên mất..." Bách Lý Đồ Tô có chút tự giễu đấm đấm đầu, thầm nghĩ chẳng lẽ Nguyên Thần bị hao tổn sau đó sẽ bị ảnh hưởng sao?

Tựa hồ trí nhớ của mình cũng càng ngày càng không bằng trước kia.

Nhưng dường như bởi vì nguyên nhân nguyên thần chi lực khôi phục, lúc này hắn phát giác thân thể suy yếu kia lại một lần nữa sung doanh.

Hết thảy tác dụng phụ do Nguyên Thần suy yếu mang tới trước đó

toàn bộ đều biến mất, quả thực như được tân sinh. "Đại ca, ta cảm giác giống như thật sự đã khôi phục bình thường rồi!" Bách Lý Đồ Tô hân hoan nhảy lên, nhiên lại phát giác mình đang đặt mình trong một hoàn cảnh cực kỳ lạ lẫm.

Bốn phía phóng tầm mắt nhìn tới chỉ có một mảnh hoang vu, bầu trời cũng âm trầm không nhìn thấy quang lượng. "Đại ca?

Đại ca?" "Hữu Phong huynh, Phong Tình Tuyết, Tương Linh, mọi người đâu rồi?" Bách Lý Đồ Tô nhìn quanh bốn phía, lại không nhìn thấy bóng dáng bất kỳ ai.

Trong lòng không khỏi có chút không yên, vô thức đưa tay ra sau lưng chộp lấy Phần Tịch Kiếm, lại vồ hụt.

Lúc này mới phát hiện Phần Tịch Kiếm không biết biến mất lúc nào, căn bản không ở trên người hắn! "Trời ạ!" Bách Lý Đồ Tô toàn thân lông tóc dựng đứng, nếu như Phần Tịch Kiếm mất khống chế hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi a! "Này." Bách Lý Đồ Tô bỗng nhiên nghe sau lưng có người hô hoán, cũng vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Tiểu tử sống lại rồi a." Mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy một người dáng dấp hoàn toàn giống mình như đúc! "Không đúng..." Bách Lý Đồ Tô lui lại mấy bước, thần sắc cương ngạnh, "Phần Tịch Kiếm Linh!" Người có dáng dấp giống hệt hắn kia mặt không biểu tình gật đầu: "Tiểu tử trí nhớ không tệ." Thanh âm phát ra chính là thanh âm của Phần Tịch Kiếm Linh mà hắn thường nghe.

Chương 841

"Ngươi muốn làm gì...

Đoạt xá ta?

Bằng vào ngươi bây giờ còn xa mới làm được đi!" Mặc dù trong tay không có kiếm, nhưng Bách Lý Đồ Tô đã làm xong chuẩn bị nghênh chiến. "Chỉ là một sợi ý thức, ta đoạt xá cái gì?

Huống chi ngay cả ta cũng không rõ ràng, nơi này là đâu..." Thần sắc của Phần Tịch Kiếm Linh có chút khổ não, cau mày tựa hồ đang suy nghĩ, nhưng hồi lâu cũng không nói lên được một câu. "Nơi này là đâu không quan trọng, ta không muốn cùng ngươi đợi chung tại cái địa phương quỷ quái này, ngươi biết làm sao rời đi không?" Bách Lý Đồ Tô không có buông lỏng cảnh giác, vẫn chất vấn. "Đừng cùng ta nói chuyện!" Phần Tịch Kiếm Linh hốt nhiên nộ thanh quát tháo, gân xanh trên mặt toàn bộ nổi lên, giờ phút này tựa hồ mười phần phẫn nộ.

Thế nhưng phẫn nộ tựa hồ rất nhanh bình tức xuống, lại gắt gao ôm đầu, tựa hồ đang trầm tư. "Xem ra rốt cục muốn nhịn không được đánh một trận rồi..." Bách Lý Đồ Tô vận tác pháp lực, tại trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một thanh pháp lực trường kiếm.

Mặc dù không thuận tay như dùng Phần Tịch Kiếm, nhưng lúc này kìm nén không được muốn dùng thanh kiếm này thống đả gia hỏa kia một trận.

Ngay lúc hắn tưởng rằng Phần Tịch Kiếm Linh sẽ tùy thời công kích, tên kia đằng không bay lên trời, hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng chân trời! "Chờ một chút!" Bách Lý Đồ Tô không do dự đuổi theo, hai người một trước một sau nhanh chóng phi hành.

Ngay tại lúc Bách Lý Đồ Tô suy nghĩ nên sử dụng pháp thuật gì để

chặn lại, Phần Tịch Kiếm Linh bỗng nhiên dừng lại, cứ thế thẳng tắp đứng sừng sững tại không trung. "Rốt cục không chạy..." Bách Lý Đồ Tô giận quá thành cười, đang muốn xuất thủ thu thập, người sau lại đưa tay ra hiệu, "Nhìn nơi đó, đừng nói chuyện!" Bách Lý Đồ Tô vô thức thuận theo phương hướng ngón tay nhìn lại, lúc này mới phát hiện, tại phía trước thiên khung lơ lửng một tòa quang vựng chi môn (cánh cửa hào quang) cực lớn.

Cánh cửa lớn kia tản mát ra quang mang u lục, tại giữa thiên địa không ngừng có vong hồn bị thôn phệ đi vào, cũng rốt cuộc không có đi ra.

Tại trước mặt cánh cửa lớn kia, hắn chỉ cảm thấy thể hình nhỏ bé như một hạt bụi, so với nó căn bản không đáng nhắc tới. "Đó là..." Bách Lý Đồ Tô nhìn đến xuất thần, mạc danh cảm thấy, nếu nhìn chằm chằm cánh cửa lớn kia hồi lâu, sẽ có một loại xúc động muốn xông vào trong đó. "Đó là U Minh Luân Hồi, là điểm khởi đầu và điểm kết thúc của vạn vật sinh linh, sinh từ trong đó đến, tử cũng phải quy về trong đó." Phần Tịch Kiếm Linh nhìn xem quang mang luân hồi dược động kia, bỗng nhiên mở miệng nói. "Ngươi làm sao lại biết?" Bách Lý Đồ Tô có chút nghi hoặc, "Ngươi không phải từ khi sinh ra đã một mực lưu tại trong Phần Tịch Kiếm sao, căn bản không có cơ hội hiểu rõ những vật này đi?" "Ta cũng không biết vì sao...

Chuyện này giống như một cái lạc ấn, vốn nên tồn tại trong trí nhớ của ta..." Phần Tịch Kiếm Linh nhíu chặt lông mày, hiển nhiên ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng. "Đừng thừa nước đục thả câu, rốt cuộc là ý gì!" Bách Lý Đồ Tô có chút không kiên nhẫn.

Phần Tịch Kiếm Linh lạnh lùng nói: "Hừ!

Ta nói cho ngươi, hiện tại nơi ngươi thân xử chính là thế giới ký ức của ta, nói cách khác hết thảy những gì ngươi nhìn thấy đều là ký

ức của ta!" "Tuy nhiên ta không biết vì sao ngươi sẽ tiến vào trong trí nhớ của ta, ta cũng không biết những ký ức này từ đâu mà tới..." Tên kia lại một lần nữa cúi đầu lâm vào trầm tư.

Bách Lý Đồ Tô nhất thời có chút chân tay luống cuống, thật không biết tiếp đó nên làm thế nào cho phải. "Theo ta tới gần một chút...

Đây cũng không phải Luân Hồi chân chính, chỉ là ký ức của ta cụ tượng hóa, cho nên sẽ không đối với ngươi có bất kỳ ảnh hưởng gì." Phần Tịch Kiếm Linh nói xong cũng không đợi Bách Lý Đồ Tô trả lời liền nhanh chóng tiến lên, Bách Lý Đồ Tô lập tức đi sát đằng sau.

Rốt cục, khi đến dưới Luân Hồi, nhìn xem Luân Hồi vô biên vô tận so với thiên khung còn muốn to lớn hơn, trong lòng Bách Lý Đồ Tô thăng đằng một trận dị dạng tình tự.

Tựa hồ thật sự như Phần Tịch Kiếm Linh nói, ẩn ẩn ước ước cảm thấy mình là một bộ phận của nó, phảng phất hết thảy đều từ trong đó đản sinh ra.

Tại lúc Bách Lý Đồ Tô có chút kìm lòng không được muốn lại tới gần một bước, ánh mắt của hắn lại lơ đãng nhìn thấy, tại phương hướng đối diện Luân Hồi, có một thân ảnh đang phiêu phù. "Đó là ai?" Phần Tịch Kiếm Linh lại không do dự vọt tới trước, Bách Lý Đồ Tô ban đầu trong lòng có chút khẩn trương, nhưng mạnh mẽ ý thức được hết thảy chỉ là huyễn tượng, căn bản không có gì phải lo lắng. "Chờ ta một chút!" Bách Lý Đồ Tô không cam lòng lạc hậu, một trước một sau rất nhanh liền bay đến bên cạnh thân ảnh kia.

Nhưng làm người tồn tại bên ngoài ký ức, hiển nhiên bọn hắn vô pháp ảnh hưởng hết thảy phát sinh trong huyễn tượng, chỉ có thể nhìn xem thân ảnh đang khoác áo choàng đen, khí tức tựa hồ mười phần cường đại kia. "Lại là hắn..." Phần Tịch Kiếm Linh yên lặng nỉ non, "Ta đối với tên này mười phần quen thuộc...

Hoặc là nói, ta nhất định đã gặp hắn ở đâu đó, quan hệ với hắn mười phần mật thiết!" Bách Lý Đồ Tô không có để ý tới, chỉ tụ tinh hội thần nhìn xem thân ảnh kia, mơ hồ cảm thấy thân ảnh này, tựa hồ cũng làm cho mình cảm thấy mười phần quen thuộc. "Hoa lạp!" Áo choàng đen của người kia bỗng nhiên tung bay, từ quanh thân bạo phát ra một trận uy áp khí tức cực kỳ to lớn tịch quyển bốn phía!

Khi cỗ khí tức này bạo phát, Bách Lý Đồ Tô lập tức cảm thấy hồn phách của mình nhận lấy áp chế cực kỳ to lớn, sinh ra nỗi sợ hãi cực kỳ bản năng!

Tại thời khắc này hắn hoàn toàn không có nửa điểm tâm tư dám cùng đối kháng, toàn nhiên chỉ nghĩ tìm một chỗ mau chóng trốn đi.

Đồng thời, hắn phát giác giống như bị một bàn tay lớn bóp lấy cổ họng, đừng nói kêu gào, ngay cả hô hấp cũng biến thành cực độ gian nan.

Vẻn vẹn khí tức từ trong thân ảnh kia bạo phát ra a!

Bách Lý Đồ Tô gần như có thể đoạn ngôn, người trước mắt tuyệt đối là người có cảm giác áp bách nhất mà hắn từng thấy!

Tuy nhiên trong lòng mơ hồ cảm thấy người này không có khả năng mạnh hơn Ngao Tông, nhưng Ngao Tông từ trước tới giờ không có đem hắn coi là địch nhân mà dùng khí tức nhằm vào!

Nếu như Ngao Tông coi hắn là địch nhân, cũng đồng dạng dùng pháp lực như thế áp bách, vậy hắn đương nhiên không có khả năng là đối thủ.

Chỉ là, thần bí nhân trước mắt thực tại cường đại có chút không hợp thói thường, nãi chí vu biết rõ là huyễn tượng, thân thể cũng đang bản năng kháng cự đối mặt. "Nếu như sợ hãi, hiện tại nhắm hai mắt lại ngủ đi, ý thức của ngươi sẽ lập tức trở về bản thể." Phần Tịch

Kiếm Linh tựa hồ phát giác được Bách Lý Đồ Tô dị thường, thản nhiên nói. "Nói nhảm, bất quá chỉ là một đạo huyễn tượng mà thôi!" Bách Lý Đồ Tô cắn chặt hàm răng, cưỡng ép để thân thể khắc chế lại nỗi sợ hãi mạc danh kỳ diệu kia, ép buộc bản thân nhìn chằm chằm cái bóng lưng thần bí kia.

Theo khí tức của hắn bạo phát ra, vong hồn giữa thiên địa nhận lấy triệu hoán, nhanh chóng tập kết tại quanh thân hắn, cũng từng cái cực độ cung kính bái kiến. "...

Cho nên, hết thảy sự tình ta phân phó lúc trước, các ngươi đều biết nên làm như thế nào rồi chứ?" Thần bí nhân kia chậm rãi mở miệng.

Không biết vì sao, khi hắn mở miệng nói chuyện, thanh âm truyền ra làm cho hắn mạc danh kỳ diệu cảm thấy quen thuộc.

Mặc dù thanh âm kia mang theo uy áp cùng nguyên thần áp bách cực kỳ trầm trọng, gần như lệnh cho hắn vô pháp suy nghĩ bình thường, nhưng thanh âm kia tuyệt đối sẽ không nghe lầm, nhất định là một người phi thường quen thuộc!

Giờ khắc này, Bách Lý Đồ Tô dù cho trong lòng đang kháng cự, cũng cưỡng ép bức lấy mình tiếp tục nhìn xuống. "Đại nhân yên tâm!

Chuyến này đi sau, mặc kệ ngàn năm vạn năm, chúng ta tất định sẽ ở trong này chờ đợi ngài lại lần nữa trở về, ngài vĩnh viễn đều là chủ nhân nơi này!" Những vong linh kia cùng kêu lên đáp lời.

Thần bí nhân tựa hồ khẽ gật đầu: "Tốt, hiện tại có thể đi chết rồi, lưu lại một nửa tiếp tục ở chỗ này chờ ta là được." "Tuân mệnh!" Đám vong linh nghe vậy, từng cái không do dự đằng không bay lên, trực tiếp xông vào trong Luân Hồi.

Theo quang mang trong Luân Hồi không ngừng lấp lóe, từng cái

tiếp từng cái bị tước đoạt ý thức một lần nữa đầu nhập vãng sinh.

Trong đó mỗi khi có một cái chuyển sinh, liền sẽ lưu lại một tia quang mang ẩn hối truyền vào bên người hắn.

Cho đến khi những vong linh kia toàn bộ đầu thai biến mất, tại bên người thần bí nhân đã lưu lại một tôn hình người quang vựng (vòng hào quang) có thể thái gần như cùng hắn hoàn toàn giống nhau như đúc.

Chương 842

"Không sai biệt lắm." Tại lúc này, Phần Tịch Kiếm Linh bỗng nhiên mở miệng, thần sắc của hắn tựa hồ có chút thất vọng, "Ký ức này ta lặp lại quan sát vô số lần, toàn bộ đều dừng ở đây, lại về sau trong trí nhớ của ta không có bất kỳ vật gì..." Phần Tịch Kiếm Linh nói như vậy, thế nhưng lại phát giác được không thích hợp.

Huyễn tượng trước mắt cũng không có như hắn nói tiêu tán, ngược lại vẫn đang duy trì, vẫn tiếp tục xuất hiện hình ảnh dĩ vãng chưa từng thấy qua. "Không phải nói ký ức của ngươi dừng ở đây sao?

Ta xem ra tựa hồ không giống a!" Bách Lý Đồ Tô nhíu mày. "Đừng nói chuyện..." Phần Tịch Kiếm Linh thậm chí thanh âm có chút hơi run rẩy, hắn phát giác, lần này không tầm thường!

Hắn luôn luôn muốn biết nhất chính là, bản nguyên sơ khởi nhất của mình ở nơi nào.

Tuy nói là từ trong nguyên thần Ma Thần phân ly ra, nhưng Ma Thần rốt cuộc từ đâu tới, điểm này ngay cả Cổ Thần cũng không từng biết được.

Hôm nay hắn mơ hồ cảm thấy, hình ảnh sắp xuất hiện e rằng sẽ vạch trần hết thảy những gì hắn một mực muốn biết!

Bách Lý Đồ Tô cũng chưa tiếp tục nói chuyện, toàn thần quán chú nhìn xem hết thảy trước mắt, mơ hồ cảm thấy tựa hồ kịch vui sắp sửa trình diễn.

Quang vựng kia ba động năng lượng cực kỳ không ổn định, tựa hồ tùy thời sẽ bạo phát, nhưng thần bí nhân một chưởng đánh vào trên đó, quang vựng liền xu hướng ổn định. "Không sai biệt lắm." Thần bí

nhân tựa hồ hít sâu một hơi, mạnh mẽ xoay người, một khắc này Bách Lý Đồ Tô nhìn một cái không sót gì diện mạo của hắn! "?!" Bách Lý Đồ Tô cùng Phần Tịch Kiếm Linh đều đại cảm kinh ngạc.

Thậm chí Bách Lý Đồ Tô vội vàng hỏi Phần Tịch Kiếm Linh: "Ký ức của ngươi sẽ không xảy ra sai sót chứ!

Làm sao có thể là người này!

Có phải là hắn cố ý chế tạo ra tế ký ức hư giả này để mê hoặc ta hay không?" "Đánh rắm!

Tràng cảnh này ngay cả ta cũng là lần đầu tiên thấy, làm sao có thể là lừa ngươi!" Phần Tịch Kiếm Linh thần sắc có chút vặn vẹo, trình độ giật mình tuyệt đối không thua kém Bách Lý Đồ Tô.

Khuôn mặt của thần bí nhân kia, cùng Âu Dương Thiếu Cung dáng dấp giống nhau như đúc!

Bách Lý Đồ Tô lúc này cũng mạnh mẽ nhớ tới, vì sao lại cảm thấy thanh âm người này mười phần quen thuộc rồi, bởi vì cùng Âu Dương Thiếu Cung thanh âm hoàn toàn giống nhau!

Hai người, tướng mạo, thanh âm gần như hoàn toàn là từ một cái khuôn đúc ra, không sai biệt lắm.

Bách Lý Đồ Tô nắm chặt song quyền, cưỡng ép mình tỉnh táo lại, trừng lớn mắt không dám bỏ lỡ bất kỳ một chi tiết phát sinh nào. "Lần sau trở về, thật không biết là lúc nào..." "Âu Dương Thiếu Cung" tầm mắt xuyên thấu qua Bách Lý Đồ Tô cùng Phần Tịch Kiếm Linh, tựa hồ đang quan sát phiến thiên địa âm ám này.

Một khắc sau hắn không do dự nữa, một chưởng đột nhiên đánh vào ngực mình, uy năng cuồng bạo từ trong lòng bàn tay bạo phát, trong nháy mắt đem nửa thân thể oanh kích phấn vụn! "Oanh long!" Tại nháy mắt thân thể hắn toái liệt, sức mạnh cuồng bạo trong đó bính

phát, chuyển trong nháy mắt liền tịch quyển cả thiên địa!

Sơn nhạc trên đại địa, kiến trúc trong nháy mắt bị tồi hủy thành bột mịn tiêu tán, tất cả những gì mắt có thể thấy được đều tận số tồi hủy, dù biết rõ cũng chưa chắc có thể đối với mình có bất kỳ uy hiếp gì, Bách Lý Đồ Tô đều phát ra từ nội tâm sợ hãi!

Thẳng đến khi bạo tạc đem hết thảy trước mắt bao phủ, Bách Lý Đồ Tô mới phát hiện mình đặt mình trong một mảnh hắc ám hư vô. "Dừng ở đây." Phần Tịch Kiếm Linh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, thần sắc có chút âm trầm.

Hiển nhiên, hết thảy vừa mới phát sinh cũng siêu hồ ý liệu của hắn, chỉ tiếc tại sau trận bạo tạc kia, liền cũng nhìn không thấy nữa. "Vì sao lại có đoạn ký ức này?" Bách Lý Đồ Tô lập tức đặt câu hỏi, "Thần bí nhân kia rốt cuộc cùng Âu Dương Thiếu Cung có quan hệ thế nào?" "Nói nhảm!

Ta trước đó nói với ngươi, ký ức này ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy." Phần Tịch Kiếm Linh sắc mặt âm trầm, hắn không rõ, vì sao lần này có Bách Lý Đồ Tô xâm nhập ý thức hải, những ký ức này mới có thể xuất hiện ở trước mắt?

Nếu như lần sau lại phát sinh, có phải hay không có thể nhìn thấy càng thêm về sau một ít ký ức? "Thế nhưng là, theo ký ức bản nguyên của ngươi, ngươi chỉ có thể là thân thân kinh lịch, không phải bàng quan, chẳng lẽ, Ma Thần kiếp trước chính là một trong những hạ thuộc của thần bí nhân kia..." Bách Lý Đồ Tô bắt đầu lầm bầm lầu bầu suy đoán.

Phần Tịch Kiếm Linh không muốn nghe hắn tiếp tục nói nhảm, chỉ lạnh lùng nói: "Cùng ngươi không quan hệ!

Ngoài ra, hiện tại Nguyên Thần của ngươi cũng khôi phục không sai biệt lắm, nên cho ta tỉnh lại, cút ra ngoài!" Bách Lý Đồ Tô chỉ nghe

thấy một tiếng nộ mạ, mắt của hắn liền lần nữa lâm vào một mảnh hắc ám.

Lần này, Bách Lý Đồ Tô tựa hồ lại ngủ thật lâu, khi lần nữa tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy một trương lão kiểm đang đoan tường mình. "!!!" Bách Lý Đồ Tô vừa mới từ trong huyễn cảnh tỉnh lại, lại vô thức nhịn không được muốn xuất thủ công kích, nhưng lại phát giác thân thể của mình trong nháy mắt bị cấm cố lại, mảy may động đậy không được. "Ta nói tiểu tử ngươi không có việc gì chứ, chỉ ngủ một hồi mà thôi.

Ngươi hiện tại pháp lực hẳn là hoàn toàn khôi phục, a a..." Bách Lý Đồ Tô mắt thấy cảnh tượng dần dần trở nên rõ ràng, mới nhìn thấy người trước mắt chính là Phong Đô Chi Chủ đang giúp mình khôi phục nguyên thần chi lực. "Mộng cảnh huyễn giác..." Bách Lý Đồ Tô trên người cấm cố cũng trong một sát na bị giải trừ, hắn vỗ vỗ mặt, vẫn không thể từ trong hư ảo trước đó hoàn toàn hồi phục. "Tại đây, đương nhiên là hiện thực, ta xem ngươi bất quá mới ngủ một canh giờ, làm sao lại biến thành hồ đồ rồi." Ngao Tông cười nói. "Ngay cả ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra...

Ai, tóm lại, có thể tỉnh lại thật sự là quá tốt..." Bách Lý Đồ Tô đầu óc vẫn hôn hôn trầm trầm, không ngừng hồi ức lại hết thảy vừa rồi nhìn thấy.

Nhưng khi Bách Lý Đồ Tô đứng dậy lại kinh hỉ phát hiện, cảm giác suy yếu mạc danh trong cơ thể hoàn toàn biến mất, lại một lần nữa trở nên sức mạnh sung doanh.

Pháp lực trong cơ thể tự nhiên cũng không cần nhiều lời, hắn nhanh chóng đứng dậy hoạt động một phen, cũng lấy ra Phần Tịch Kiếm huy vũ, phát hiện tu vi tiến thêm một bước! "Tất nhiên là lần đại chiến trước..." Bách Lý Đồ Tô rất nhanh liền hiểu rõ, trong lòng

thầm vui vẻ.

Lần này cầm trong tay Phần Tịch Kiếm, lược vi suy tư một phen sau, hắn mạnh mẽ đem sát khí trong đó ngoại phóng, sát khí trùng thiên kia thoáng chốc tràn ngập toàn thân Bách Lý Đồ Tô!

Nhất thời hắn như bị hắc sắc hỏa diễm bao phủ, những sát khí ngoại phóng này vậy mà hoàn toàn bị hắn tự như khống chế, toàn nhiên không thành vấn đề. "Này!" Phong Đô Chi Chủ đại kinh thất sắc, tưởng rằng Bách Lý Đồ Tô bị Phần Tịch Kiếm khống chế, nhưng một khắc sau những sát khí hỏa diễm kia nhanh chóng hối tập đến trong tay Bách Lý Đồ Tô, hoàn toàn thu phóng tự như. "Tiểu tử, ngươi vậy mà có thể đem Phần Tịch Kiếm thao túng đến mức độ này?" Phong Đô Chi Chủ không khỏi tắc lưỡi. "Chuyện nhỏ một cọc, nếu như không phải sợ hủy đi đạo tràng tu hành của tiền bối, ta sẽ không thu liễm như vậy." Bách Lý Đồ Tô ngôn hạ chi ý là còn có thể làm được tốt hơn.

Phong Đô Chi Chủ trong lòng thật vô pháp tưởng tượng, cái ma khí ngày xưa ngay cả Cổ Thần đều hào vô biện pháp, sẽ bị một phàm nhân thuần phục!

Một phàm nhân nhỏ yếu như vậy, nếu như có thể xuất hiện tại thời đại Cổ Thần, tất nhiên sẽ bị thần minh chọn trúng làm thần sứ a.

Đương nhiên hắn không biết, Bách Lý Đồ Tô có thể làm được hết thảy hoàn toàn ngưỡng trượng Ngao Tông dùng U Minh Chi Lực, nếu không đã sớm biến thành một cái kiếm khôi lỗi hủy diệt nhân thế. "Ngao Tông các hạ, tặng cho ta đan dược, làm hồi báo ta cũng đã đem nguyên thần chi lực của Bách Lý Đồ Tô khôi phục, hoàn toàn không có bất kỳ di chứng gì." Phong Đô Chi Chủ nhìn về phía Ngao Tông, đối với hắn chắp tay thi lễ, "Ta làm như vậy, các hạ hẳn là hài lòng a." "Tạm được." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Bất quá, ta ngược lại là có

chút hiếu kỳ, phàm nhân cùng quỷ hồn trong Phong Đô thành đều y thác hồn phách tu hành, vì sao không có pháp môn tu hành Nguyên Thần?

Đây hẳn là cơ sở đi." Phong Đô Chi Chủ lắc đầu: "Không có khả năng, các hạ.

Chúng ta không giống Cổ Thần trời sinh có Nguyên Thần cường đại, cái gọi là chi pháp tu hành của quỷ hồn, thực tế là tại bên ngoài Nguyên Thần ngưng tụ ra tồn tại tương tự như thân thể, cũng đem tu vi y thác trên đó." "Nhưng mà bản thể của đám quỷ hồn kia cường đại trình độ, vẫn cùng lúc đản sinh tại thế gian không khác nhau chút nào." Nói đến đây, Phong Đô Chi Chủ có chút nửa đùa nửa thật nói: "Ngoài ra, ta nếu hiểu được pháp môn tu hành Nguyên Thần, chỉ sợ bây giờ chế bá toàn bộ Nhân Giới chính là ta, ha ha..." Nói đến đây, Ngao Tông trong lòng cũng hiểu rõ mấy phần, cái gọi là Phong Đô Chi Chủ này cũng chỉ bất quá là một trong đông đảo người tu hành thế gian mà thôi.

Chỉ bất quá sơn trung vô lão hổ hầu tử xưng bá vương, sau khi Cổ Thần đi rồi hắn liền cũng có thể trở thành bá chủ một phương. "Đại ca, ta muốn mau chóng tìm tới địa điểm của mảnh vỡ Phần Tịch Kiếm Linh thứ ba." Bách Lý Đồ Tô thần sắc ngưng trọng nhìn qua Ngao Tông, thỉnh cầu nói.

Chương 843

"Cũng không sai biệt lắm nên xuất phát." Ngao Tông chậm rãi gật đầu, ra hiệu Phong Tình Tuyết đem địa điểm nàng biết nói ra.

Phong Tình Tuyết triển khai thủ ký tỉ mỉ lật xem một phen, lược gia suy tư sau đó liền khóa chặt một cái phương vị: "Nếu như ta phá dịch không sai, nơi đó hẳn là có một chỗ." Đám người cẩn thận xem xét, lại phát hiện chỗ kia tên là khu vực "Tử Vân Đài". "Địa phương này thật giống như đã nghe qua...

Đúng rồi, mẫu thân của ta từng nói với ta, đây là địa phương năm đó chúng Cổ Thần đánh bại Ma Thần!" Bách Lý Đồ Tô mạnh mẽ nhớ tới, buột miệng nói ra! "Không sai!

Nghe nói năm đó nơi này tên là Tử Vân Sơn, là sơn mạch cao lớn tại Nhân Giới chỉ đứng sau Bắc Quỳnh Sơn, chỉ là sau một trận đại chiến, nơi đó bị triệt để san thành bình địa, từ đó về sau đổi tên là Tử Vân Đài." Phong Tình Tuyết cũng đi theo bổ sung. "Cũng tốt, mang theo tên kia cố địa trọng du." Ngao Tông nhìn về phía Phần Tịch Kiếm sau lưng Bách Lý Đồ Tô, ý vị thâm trường.

Bách Lý Đồ Tô phát hiện, Phần Tịch Kiếm một khi bị Ngao Tông nhìn chăm chú, khí tức của nó liền sẽ suy yếu, tựa hồ cực lực xóa đi cảm giác tồn tại của mình.

Phong Đô Chi Chủ ở một bên thấy thế âm thầm tắc lưỡi, thật không nghĩ tới tiểu tử Bách Lý Đồ Tô này thật sự thôn phệ kiếm linh!

Thật là tiền đồ vô lượng... "Ca ca, lần này chúng ta đi tới Tử Vân Đài, ngươi cũng đi cùng ta thế nào?

Coi như cùng ta một đi lịch luyện một phen, những ngày này đi ra ngoài ta cảm giác cũng được ích lợi không nhỏ ni." Phong Tình Tuyết

hướng Phong Quảng Mạch đưa ra mời. "Ta thì không cần đâu, ta ở trong Phong Đô tu hành cũng rất tốt, đi làm gì..." Phong Quảng Mạch đang muốn cự tuyệt, bên tai hắn lại đột nhiên vang lên thanh âm truyền âm của Phong Đô Chi Chủ: "Tiểu tử, cùng bọn hắn cùng đi!

Giúp ta lưu ý nhiều hơn Bách Lý Đồ Tô, nếu như có thể đem hắn chiêu nhập trong Phong Đô, trở thành một trong những môn đồ Phong Đô cũng là cực tốt." Phong Quảng Mạch nghe lời này xém chút ngất đi, cái lão gia hỏa này thật biết sai bảo người!

Hắn đến nay vẫn đối với Phần Tịch Kiếm Linh có ám ảnh cực sâu, thực sự cũng không muốn đi tiếp xúc thứ đồ vật nguy hiểm kia.

Đang nghĩ ngợi làm sao truyền âm cự tuyệt, Phong Đô Chi Chủ lại truyền âm: "Coi như giúp ta một việc!

Ngươi nếu không đi, sự tình trong Phong Đô thành cũng sẽ nhiều đến mức để ngươi không có thời gian tu hành." Khá lắm, uy bức lợi dụ, để hắn phi khứ bất khả, đây đâu còn là thỉnh cầu a, hoàn toàn là mệnh lệnh! "Vậy ta cùng mọi người cùng đi a...

Nếu như có thể giúp đỡ được gì tự nhiên là tốt nhất." Phong Quảng Mạch miễn cưỡng gạt ra một nụ cười. "Như thế, vậy ta cũng mang các ngươi cùng nhau xuất phát." Ngao Tông không nói nhảm, chỉ thấy đại thủ vung lên, một đạo tinh mang tại trong lòng bàn tay bính phát, đem đám người bao phủ trong đó, một khắc sau liền cùng nhau biến mất tại trong động thiên. "Thật nhanh!" Phong Đô Chi Chủ thậm chí không kịp nói lên một câu, người liền biến mất ở trước mắt, không khỏi tắc lưỡi.

Trình độ Thuấn Di Thuật này tuyệt đối phải cao minh hơn hắn quá nhiều! "Để tiểu tử này đi lịch luyện cũng tốt, thuận tiện nhìn xem phải chăng có thể tham rõ ràng tình huống của Ngao Tông..." Phong Đô Chi Chủ trong lòng yên lặng nghĩ. ...

Ngắn ngủi lát sau, cảm giác váng đầu trước mắt mọi người tiêu tán, lại lần nữa hồi thần thì phát hiện mình đang đặt mình tại trong một mảnh thảo nguyên trống trải.

Phiến nguyên dã này bao la bát ngát, gần như không có bất kỳ cây cối, hoa cỏ, gò núi trở ngại tầm mắt, cực kỳ khoáng đạt.

Nhưng bọn hắn rất nhanh liền phát hiện, vùng khoáng dã khoáng đạt này tựa hồ tại giữa không trung, Bách Lý Đồ Tô đằng không bay lên, mới hãi nhiên kinh giác, nguyên lai phiến khoáng dã này là ở trên một ngọn núi cực cao.

Toàn bộ đỉnh núi tựa hồ đều bị chém đứt thành một cái bình đài, bình chỉnh tề xoát như thế, tất nhiên là nhân lực gây nên! "Xem ra đây chính là cổ chiến trường của chúng thần thời thượng cổ, thủ bút thật lớn..." Phong Tình Tuyết nhìn xem bình nguyên bát ngát, không khỏi tắc lưỡi.

Vô pháp tưởng tượng, rốt cuộc đại chiến quy mô bực nào, mới có thể làm cho nơi này bị tồi hủy thành bộ dáng này? "Bách Lý Đồ Tô, đừng làm trễ nải thời gian." Ngao Tông nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô, ra hiệu nói. "Yên tâm!

Ta minh bạch!" Bách Lý Đồ Tô động tác cũng không dông dài, trực tiếp lấy ra Phần Tịch Kiếm cắm ở trên phiến bình nguyên, mạnh mẽ thôi động sát khí trong đó phát tác.

Cũng tại cùng một thời khắc, tại vị trí mũi kiếm, đại địa xuất hiện từng đạo vết rạn bắt đầu nhanh chóng lan tràn, giống như mạng nhện dày đặc triển khai.

Dưới mỗi một đạo vết tích nứt ra, đều dần dần thăng đằng hắc sắc sát khí tràn ngập bầu trời.

Nhất thời, khu vực này hoàn toàn bị hắc sắc sát khí bao phủ,

nhưng đặt mình vào trong đó cũng không có chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Tác dụng của những sát khí này là bị Bách Lý Đồ Tô dùng để cảm tri phương vị của Phần Tịch Kiếm Linh, bởi vậy không có nửa điểm lực phá hoại, giờ khắc này tại trong ý thức hải của Bách Lý Đồ Tô, hết thảy cảnh tượng dưới phiến bình nguyên đại địa toàn bộ đều ánh vào trong đầu.

Lúc này thần thức của hắn dưới sự gia trì của sát khí, đã cường đại đến một tình trạng cực kỳ kinh người.

Tuy vẫn vô pháp so sánh với lúc trước Ngao Tông trợ giúp cường đại như vậy, nhưng cũng đủ rồi. "Tìm được!" Bách Lý Đồ Tô trong ý thức hải phát giác, di tích dưới mặt đất hình dáng cái hang nằm cách mặt đất không xa, tức khắc rút kiếm huy khảm, chỉ thấy một đạo hắc sắc kiếm khí bàng bạc phá không mà ra, trong nháy mắt đem đại địa cắt liệt! "Oanh long!" Nương theo đại địa phá toái, tiếng đá lăn vang lên, bụi mù nương theo tiếng nổ vang thăng lên chân trời, mọi người sát giác một trận âm phong chói người từ dưới lòng đất truyền đến. "Chú ý!" Đám người đều tại một khắc này vô thức thôi động hộ thể cương khí tự vệ, cũng may luồng âm khí kia không có tiến thêm một bước xâm thực.

Thẳng đến khi bụi mù trong không trung hoàn toàn tán đi, mới rốt cục được thấy, đại địa bị phân cắt ra một cái khuyết khẩu cực lớn.

Từ khuyết khẩu kia liền có thể tỉ tỉ mỉ mỉ nhìn thấy động quật di tích ẩn tàng dưới đại địa. "Thật nhanh!" Phong Tình Tuyết không khỏi tắc lưỡi, "Lần này động tác của hắn nhưng phải nhanh hơn trước kia nhiều, ta còn tưởng rằng lại muốn chờ trên mười ngày nửa tháng mới có thể giải quyết." "Ta hôm nay cũng là kim phi tích bỉ, giải quyết những chuyện này đương nhiên dễ như trở bàn tay!" Bách Lý Đồ Tô có chút đắc ý, biết rõ là tu vi tiến giai cho phép, mới lấy tốc độ nhanh

như vậy giải quyết sự tình.

Bách Lý Đồ Tô trong lòng cổ vũ, lấy tu vi cảnh giới bây giờ, có lẽ có thể cùng Thiên Thương lúc trước cáo biệt đánh đồng.

Dù sao mỗi một lần hướng tử nhi sinh mang tới tu vi tăng lên đều cực lớn, có thể để cho hắn càng tốt hơn thao túng Phần Tịch Kiếm. "Ta đi trước!" Bách Lý Đồ Tô không do dự tung người nhảy vào trong hang động, Phong Quảng Mạch nhìn một màn này gần như hô hấp sậu chỉ, gia hỏa này chẳng lẽ không sợ bị Phần Tịch Kiếm Linh ám toán sao! "Đi!" Ngao Tông cũng không do dự đi sát đằng sau, khi cùng nhau tiến vào động quật, lại phát hiện cũng không giống những di tích đã thấy trước đó cùng dạng lớn nhỏ.

Nơi này vẻn vẹn chỉ là một cái động quật mười phần chật hẹp, trừ một số pháp trận thiết yếu bố thiết bên ngoài, vẻn vẹn chỉ có một tế đàn cực kỳ cao lớn.

Cái tế đàn này tựa hồ dùng để tồn phóng Phần Tịch Kiếm Linh, nhưng làm cho đám người kinh ngạc là, trên tế đàn cái gì cũng không nhìn thấy.

Bách Lý Đồ Tô một cái bước xa vọt tới trên tế đàn, không do dự rút ra Phần Tịch Kiếm cắm ở trên đó, nhưng ngoài dự liệu chính là, căn bản không có từ trong đó cảm nhận được bất kỳ ba động nào của Phần Tịch Kiếm Linh. "Làm sao có thể!" Bách Lý Đồ Tô không khỏi sững sờ, tưởng rằng thăm dò xuất hiện vấn đề, nhưng đang muốn lần nữa triển khai thần thức thăm dò, Ngao Tông lại gọi hắn lại. "Không cần lãng phí thời gian, tình huống tựa hồ có chút nằm ngoài dự đoán của ta." Ngao Tông hơi nhíu mày, tựa hồ phát giác được cái gì. "Ngoài dự liệu...

Ý là gì?" Bách Lý Đồ Tô có chút không hiểu, nhưng cũng mơ hồ có chút dự cảm bất tường. "Còn không rõ sao?

Chương 844

Phần Tịch Kiếm Linh không còn ở đây, nơi này căn bản cái gì cũng không có." Ngao Tông đại thủ vung lên, một đạo cương phong từ trong lòng bàn tay bạo phát, trong nháy mắt đem tế đàn kia tồi hủy đi hơn phân nửa, bày ra pháp trận ở nơi hạch tâm nhất.

Trong đó pháp trận cũng đã sớm mất đi hiệu lực, lại không có một điểm tác dụng. "E rằng trước đó là trận pháp áp chế Phần Tịch Kiếm Linh, nhưng đã bị triệt để phá đi, cũng bị người lấy đi Phần Tịch Kiếm Linh, chúng ta tới chậm một bước." Ngao Tông thản nhiên nói.

Tất cả mọi người nghe vào trong tai đều sắc mặt âm trầm.

Nhất là Bách Lý Đồ Tô, càng không tự chủ được nắm chặt quyền đầu, trong đôi mắt bắn ra huyết ti. "Là ai làm..." Bất luận là ai, manh mối đến đây gián đoạn, ngày sau muốn tìm lại Phần Tịch Kiếm Linh chỉ sợ khó càng thêm khó, căn bản vô tích khả tầm!

Ngao Tông trầm ngâm một lát: "Ta ngược lại là cảm thấy, người có thể đem Phần Tịch Kiếm Linh đoạt đi, e rằng có một nhân tuyển mười phần minh xác..." Bách Lý Đồ Tô vừa muốn hỏi là ai, lại bỗng nhiên nhìn thấy pháp trận bị phá kia lại lần nữa chậm rãi vận tác. "Không tốt!" Bách Lý Đồ Tô thần sắc bỗng nhiên xiết chặt, tưởng rằng sắp bị công kích, vội vàng thiểm thân lui lại một bên, cũng chuẩn bị phát ra một đạo kiếm khí phá đi pháp trận kia.

Nhưng đúng lúc này, bên trong pháp trận dần dần thăng đằng một sợi hắc sắc yên vụ.

Nói là yên vụ chỉ sợ cũng không xác thực, bởi vì đó là một luồng sát khí cũng không tinh thuần, sâm nhập rất nhiều tạp chất, căn bản không có bất kỳ lực phá hoại nào. "Là thứ gì..." Bách Lý Đồ Tô lông

mày nhíu chặt, tại lúc muốn tiến một bước thăm dò, lại phát hiện sát khí kia dần dần ngưng kết thành một hình người. "Có người cố ý lưu lại Hóa Hình Thuật, tựa hồ ngộ sinh linh khí tức sẽ bị xúc phát, chẳng lẽ là muốn hướng chúng ta truyền đạt cái gì?" Ngao Tông nhíu mày.

Yên vụ hình thành hình người thân thể vặn vẹo, cuối cùng dần dần ổn định, ngưng mắt nhìn về phía một đoàn người Ngao Tông, bỗng nhiên phát ra một thanh âm nghe vào khá là quen thuộc: "Bách Lý Đồ Tô, ta biết rõ tên hỗn đản nhà ngươi có thể hảo hảo sống đến hiện tại, cũng tìm tới nơi này!" "Ta không biết ngươi dùng bao lâu mới tìm được nơi này, nhưng khi ngươi phát hiện đạo ý thức này ta lưu lại, cũng mang ý nghĩa ngươi so với ta chậm một bước!" Thanh âm này truyền vào bên tai, nhất thời để Bách Lý Đồ Tô không khỏi bóp chặt nắm đấm, thanh âm này quả thực quá quen thuộc! "Âu Dương Thiếu Cung!

Chúng ta thật sự là oan gia ngõ hẹp!" Bách Lý Đồ Tô quả thực từ trong kẽ răng gạt ra mấy chữ.

Thanh âm sở nghe được, chính là bản âm của Âu Dương Thiếu Cung, không sai biệt lắm! "Quả nhiên, ta trước đó đoán chừng có lẽ cũng là gia hỏa này." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, một điểm cũng không ngoài ý muốn.

Thế gian đối với Phần Tịch Kiếm Linh có nhu cầu cực lớn, có năng lực đem nó hấp thu cũng chỉ có Bách Lý Đồ Tô cùng Âu Dương Thiếu Cung hai cái túc địch này. "Hỗn trướng đồ vật!

Có bản lĩnh thân tự tới gặp ta, lưu lại một cái huyễn ảnh tính là bản sự gì!" Bách Lý Đồ Tô gần như vô thức một kiếm kích tán huyễn ảnh kia, nhiên Phong Quảng Mạch lại một bước đạp lên trước bắt lấy tay hắn: "Bình tĩnh!

Đây căn bản không phải bản thể của hắn, chỉ bất quá là một đạo ý

thức truyền lời!" "Nếu đem thứ này phá hủy đi cũng hào vô ý nghĩa, không bằng nghe một chút hắn nói cái gì!" Bách Lý Đồ Tô mới thoáng tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, lập tức đem Phần Tịch Kiếm thu hồi, ép buộc kiên nhẫn nghe tiếp.

Ý thức do Âu Dương Thiếu Cung lưu lại tự mình nói: "Như ngươi thấy, Phần Tịch Kiếm Linh đã bị ta thu đi, nhưng ngươi tất nhiên là mười phần muốn đem nó đoạt lại tay đi?" "Ta không biết ngươi bây giờ thân ở phương nào, nhưng ta sẽ tại thôn trang gia tộc ngươi thế thế đại đại cư trú chờ ngươi, bất luận là muốn giết ta hay là đoạt lại Phần Tịch Kiếm Linh, đối với ngươi đều là cái đại hảo cơ hội." "Hi vọng ngươi có gan tới." Âu Dương Thiếu Cung âm trắc trắc cười một tiếng, sau đó huyễn ảnh của hắn liền biến mất. "Thôn trang gia tộc..." Phong Quảng Mạch như có điều suy nghĩ, "Nơi đó hiện tại hẳn là không có tộc nhân của ngươi nữa a?" Bách Lý Đồ Tô lắc đầu: "Chỉ sợ đều bị san thành bình địa, lần trước thiên hạ Thất Tông thế nhưng là vì đoạt lấy Phần Tịch Kiếm mà đến." Phong Tình Tuyết có chút bối rối hỏi: "Xác định muốn đi sao?

Nếu như hắn chủ động yêu cầu chúng ta tiến về, không chừng đã sớm bố hạ cạm bẫy." "Vậy cũng muốn đi, huống chi ta và gia hỏa này sớm muộn gì cũng phải có cái kết, nếu như có thể mượn cơ hội này giết chết hắn là tốt nhất!" Trong đôi mắt Bách Lý Đồ Tô lấp lóe hận ý.

Nhất tái tái tam bỏ lỡ cơ hội, nếu lại không giết chết Âu Dương Thiếu Cung thật không biết có bao nhiêu tính mạng chết trong tay hắn. "Hào khí trùng thiên, ta ngược lại là thưởng thức.

Nhưng nói trước, ta sẽ không nhúng tay vào tranh đấu giữa ngươi cùng Âu Dương Thiếu Cung, đừng trông cậy vào ta sẽ giúp đỡ." Ngao Tông cho gia hỏa này suất tiên đề tỉnh. "Yên tâm!" Bách Lý Đồ Tô không do dự đáp ứng, "Lần này không làm phiền đại ca sử dụng Đại

Na Di Thuật, ta tinh dạ kiêm trình đuổi tới, nhất định có thể đuổi kịp thời gian!" Lập tức, đám người một lát không còn chậm trễ, lập tức động thân tiến về thôn trang cũ. ...

Phương vị của thôn trang cũ Bách Lý Đồ Tô là quen thuộc nhất.

Bách Lý Đồ Tô đã từng hi vọng, nếu như ngày sau giải quyết xong uy hiếp của Phần Tịch Kiếm, sẽ một lần nữa quay lại thôn trang sinh hoạt, hoặc là tại đây cấu kiến phủ đệ tu hành.

Hôm nay dùng phương thức này một lần nữa quay lại quê hương, lại không có một chút vui vẻ.

Bách Lý Đồ Tô quy tâm tự tiễn, cũng lo lắng trễ một bước Âu Dương Thiếu Cung đổi ý, cho nên một lát cũng không chậm trễ, dưới sự tinh dạ kiêm trình, một đoàn người dùng bảy ngày thời gian rốt cục đến được ngoại vi thôn trang. "Đã lâu không có trở về..." Bách Lý Đồ Tô nhìn rừng tùng cực kỳ quen thuộc bên kia, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Đến nay còn nhớ rõ, lần trước từ nơi này rời đi lúc tên là Vân Khê, hiện tại trở về quả thực giống như sự tình phát sinh ở kiếp trước. "Cẩn thận một chút, gia hỏa kia khả năng sẽ ở ngoại vi rừng tùng bố hạ cạm bẫy, ta cảm thấy lấy hình thức tác phong của Âu Dương Thiếu Cung là có khả năng..." Lời của Phong Tình Tuyết mới nói một nửa, Bách Lý Đồ Tô trực tiếp nhấc chân sải bước đi vào rừng tùng, vô sự phát sinh. "Gia hỏa kia hẳn là cũng rõ ràng, bố hạ cạm bẫy gì đều sẽ bị ta nhanh chóng phá đi, cho nên dứt khoát không làm những chuyện vô dụng." Bách Lý Đồ Tô vừa đi vừa nói, hắn hiện tại quả thực quá hiểu rõ người này.

Phong Tình Tuyết có chút xấu hổ, nhưng cũng tịnh vị tiếp tục nói, đám người hướng Ngao Tông xác nhận sau đó liền cũng đi theo phía sau, tiến vào rừng tùng.

Thôn tử tại lần trước bị Thất Tông vây quét về sau, rừng tùng rách nát không ít.

Xem ra Thất Tông tiến công không thể đắc thủ về sau, đem càng nhiều phẫn nộ trút xuống rừng tùng này.

Cũng may, Âu Dương Thiếu Cung không có tiến một bước sử dụng sát khí ô nhiễm phiến rừng tùng này, bởi vậy nơi này cũng không có biến thành đất không lông.

Bách Lý Đồ Tô một đường xe nhẹ đường quen, càng hướng sâu trong rừng tùng đi đến, liền càng phát giác được khí tức của Âu Dương Thiếu Cung trở nên rõ ràng.

Hào vô nghi vấn, hắn tất định là ở bên trong ôm cây đợi thỏ.

Băng qua tầng tầng đường quanh co của rừng tùng, khi bước vào trong thôn trang, chỉ thấy trong những kiến trúc tàn phá của thôn trang đã bị thiết hạ một đạo kết giới bình chướng cực lớn. "Bách Lý Đồ Tô, so với ta tưởng tượng phải nhanh hơn một chút." Thanh âm của Âu Dương Thiếu Cung truyền đến, sau đó bình chướng kia mở ra, Âu Dương Thiếu Cung từ trong bình chướng chậm rãi đi ra, trên mặt mang theo tiếu ý làm người buồn nôn.

Bách Lý Đồ Tô liếc mắt liền xác định là bản thể, đi thẳng vào vấn đề đặt câu hỏi: "Là chờ ta xuất thủ đem ngươi giết chết đoạt lại đồ vật, hay là chủ động giao ra Phần Tịch Kiếm Linh?" "Đừng trách ta quá thẳng thắn, bằng ngươi muốn giết ta, lại tu luyện một ngàn năm cũng không có khả năng.

Hiện tại pháp lực bản nguyên của ngươi bất quá là ỷ lại Phần Tịch Kiếm trong tay mà thôi." Âu Dương Thiếu Cung khinh thường nói, "Nếu như không có thanh Phần Tịch Kiếm kia, ngươi đã sớm không biết chết bao nhiêu lần, căn bản sống không tới hôm nay." Bách Lý Đồ Tô lạnh lùng nói: "Nói nhảm, nếu như không phải bởi vì thanh

Phần Tịch Kiếm này, ta đâu đến mức lần lượt lâm vào sinh tử cảnh địa!" Âu Dương Thiếu Cung lắc đầu: "Ta không cùng ngươi làm miệng lưỡi chi tranh.

Ta nghĩ Ngao Tông tiền bối hẳn là biết rõ, hồn phách của ta đã sớm phân cắt ra.

Hiện tại đem ta giết chết, không cần mấy ngày ta sẽ tại một nơi khác tồn phóng hồn phách trùng sinh, trận tranh đấu này căn bản không có ý nghĩa." "Tiền bối, ta nghĩ, nếu như ta không có nguy cập tính mệnh Bách Lý Đồ Tô, ngài hẳn là sẽ không xuất thủ đem ta diệt sát a?" Âu Dương Thiếu Cung nhìn về phía Ngao Tông, "Lần trước tại Bắc Quỳnh Sơn, ngài hẳn là có đầy đủ sức mạnh đem ta diệt sát, dù cho hồn phách của ta phân tán tại thế giới các nơi cũng vô dụng." Ngao Tông khẽ gật đầu: "Ngược lại là không ngu xuẩn." Âu Dương Thiếu Cung âm trắc trắc cười nói: "Ta có tự mình hiểu lấy, tiền bối có thể diệt sát ta quả thực so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn.

Nhưng mà, ngài hẳn là đã thấy qua bộ dáng đỉnh Bắc Quỳnh Sơn, thậm chí đã gặp Cổ Thần, nếu như không có đại thần thông, những Cổ Thần kia tuyệt đối sẽ không cho phép ngài còn sống đi da." Ngao Tông ngược lại đối với Âu Dương Thiếu Cung có chút nhìn với cặp mắt khác xưa, khó trách gia hỏa này có thể bày ra kế hoạch lớn như thế, bản năng xu lợi tị hại xác thực có một tay.

Bách Lý Đồ Tô mặc dù vô số lần kinh lịch sinh tử nhất tuyến chiến đấu làm cho hành vi tăng lên tốc độ không thua kém Âu Dương Thiếu Cung, nhưng có rất nhiều lần nếu không có Ngao Tông thu vĩ, hắn đã sớm chết.

Giống như Âu Dương Thiếu Cung dạng này gia hỏa, mới có thể tại tu hành một đường đi lâu dài. "Ngao đại ca, vì sao không thể phá lệ

một lần a?

Trực tiếp xuất thủ đem hắn thu thập, hết thảy vấn đề đều giải quyết." Tương Linh có chút cấp thiết hỏi. "Ngươi không hiểu.

Trên đời rất nhiều chuyện vốn nên có kết cục chú định, trừ phi có đại năng lực nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng nếu đương sự không có loại bản sự này, ngược lại tại ngoại lực tham gia phía dưới bị cải biến vận mệnh, vậy đối với thế giới này có hại vô ích." Ngao Tông một phen nói tận khả năng không thâm ảo như vậy, Tương Linh cũng vẫn nghe được hiểu một nửa không hiểu một nửa.

Chương 845

Nhưng tổng quy minh bạch một điểm, Ngao Tông tựa hồ đang kiêng kị cái gì, cho nên mới sẽ không tứ ý vọng vi. "Là ta tu vi quá thấp duyên cớ sao..." Tương Linh nhíu mày, thần sắc có chút khổ não.

Bách Lý Đồ Tô lấy Phần Tịch Kiếm chỉ hướng Âu Dương Thiếu Cung, lạnh lùng chất vấn: "Đã không đánh đổi mạng giữ mình, hẹn ta tới nơi này làm gì?

Cùng ta tâm sự?" "Đương nhiên không phải.

Vô luận ta hay là ngươi đều đối với lẫn nhau hận thấu xương, ta cùng ngươi ở giữa không có gì để nói chuyện, nhưng ta muốn cùng ngươi làm một cái giao hoán." Âu Dương Thiếu Cung chậm rãi nói. "Không có khả năng." Bách Lý Đồ Tô cũng không cần nghĩ ngợi cự tuyệt. "Trước tiên nghe ta nói xong đã..." Bách Lý Đồ Tô không kiên nhẫn ngắt lời nói: "Ta cùng ngươi không có gì có thể giao hoán, nếu như thật sự có, ta ngược lại là có thể cùng ngươi một mạng đổi một mạng!" "Chưa hẳn!" Âu Dương Thiếu Cung sắc mặt âm trầm, "Ta biết rõ ngươi vẫn luôn tăng tu vi mục đích, là vì để cho mình thoát khỏi Phần Tịch Kiếm, thậm chí phản lại thao túng nó, nhưng hiện tại ta có thể tuỳ tiện thỏa mãn nguyện vọng này của ngươi." Bách Lý Đồ Tô không nói gì, chỉ cau mày nhìn xem hắn, ngược lại muốn nhìn xem gia hỏa này rốt cuộc có thể nói ra thứ gì.

Âu Dương Thiếu Cung đối với Bách Lý Đồ Tô vươn tay, làm ra trạng thái mời: "Hiện tại, ta có biện pháp giúp ngươi thoát khỏi Phần Tịch Kiếm!

Chỉ cần ngươi đem Phần Tịch Kiếm giao cho ta, ta có thể đem nó từ trên hồn phách ngươi bóc ra, ngươi cuối cùng sẽ một lần nữa khôi

phục tự do thân, cũng không cần lo lắng bị Phần Tịch Kiếm thao túng." "Thế nào, đây tuyệt đối là hồi báo lớn nhất ngươi có thể nhận được!

Đại giới chỉ là mất đi Phần Tịch Kiếm, nhưng ta nghĩ đối với ngươi cũng không phải là vấn đề, thậm chí cầu còn không được đi." Âu Dương Thiếu Cung thần sắc có chút đắc ý, tại hắn xem ra Bách Lý Đồ Tô căn bản không có lý do cự tuyệt. "Tiểu tử, đừng tin tưởng hắn nói, cá nhân hắn đang lừa ngươi, muốn mượn cơ hội này hủy đi hồn phách của ngươi!" Bách Lý Đồ Tô chưa có bất kỳ đáp lại nào, Phần Tịch Kiếm lại lo lắng, đang cấp thiết đốc xúc Bách Lý Đồ Tô cự tuyệt. "Ngươi có gì có thể nóng nảy?" Bách Lý Đồ Tô cũng không phải kẻ ngốc, phát giác Phần Tịch Kiếm thất thố như vậy, trong lòng nhất thời xác định.

Âu Dương Thiếu Cung nói e rằng là thật, hoặc là thật sự có biện pháp đem Phần Tịch Kiếm từ trong cơ thể hắn bóc ra.

Phần Tịch Kiếm nhất thời tỉnh ngộ, thực tại là quá nóng nảy, bại lộ ý đồ.

Bất đắc dĩ chỉ có thể nửa uy hiếp nửa thương lượng: "Đừng quên Âu Dương Thiếu Cung thế nhưng là túc địch của ngươi, nếu như không có sức mạnh của ta hắn tuyệt đối sẽ thừa cơ giết ngươi!" Bách Lý Đồ Tô quyền đương lời của nó là đánh rắm, hoàn toàn đem nó phớt lờ. "Bách Lý Đồ Tô, ngươi cũng đừng quên gia tộc ngươi thế thế đại đại đều là vì trấn áp Phần Tịch Kiếm!" Phong Quảng Mạch tưởng rằng Bách Lý Đồ Tô có chút động tâm, vội vàng mở miệng khuyên giải. "Ca ca...

Bộ dạng này e rằng không tốt đâu, đừng quên Bách Lý Đồ Tô vẫn luôn bạo hiểm nguy tính mạng trấn áp Phần Tịch Kiếm, nếu như buông tha cũng là nhân chi thường tình a." Phong Tình Tuyết có chút

nhìn không được. "Không muốn nói nhiều!" Phong Quảng Mạch thấy Phong Tình Tuyết đang khuyên giải Bách Lý Đồ Tô dao động, vội vàng muốn ngăn cản. "Đủ rồi." Ngao Tông lại mở miệng đánh gãy lời hắn, "Sự tình quyền lựa chọn tại trên người Bách Lý Đồ Tô, muốn lựa chọn như thế nào là chuyện của hắn." Hai người không nói thêm nữa, đành phải lui ở một bên chờ đợi. "Như thế nào?" Âu Dương Thiếu Cung thấy Bách Lý Đồ Tô hồi lâu không có động tĩnh, liền đốc xúc một tiếng. "Cái dạng gì?" Bách Lý Đồ Tô bất động thanh sắc hỏi lại, "Điều kiện của ngươi chỉ đến đây thôi?" "Nếu không thì thế nào?" Âu Dương Thiếu Cung có chút mất đi kiên nhẫn, "Cho nên rốt cuộc ngươi quyết định thế nào!

Đừng lãng phí thời gian của ta!" Bách Lý Đồ Tô cười lạnh lắc đầu: "Ta ngay từ đầu là ôm thái độ cùng Phần Tịch Kiếm đồng quy vu tận mà thao túng thứ này rồi, dù cho hôm nay tại chỗ sẽ cùng Phần Tịch Kiếm cùng một chỗ chết đi, ta cũng sớm có chuẩn bị." Âu Dương Thiếu Cung thần sắc dần dần trở nên âm lãnh: "Như vậy là ngươi muốn cự tuyệt?" Bách Lý Đồ Tô không có trả lời, chỉ lấy kiếm chỉ hướng mũi Âu Dương Thiếu Cung, ý vị kia không thể rõ ràng hơn.

Âu Dương Thiếu Cung thần sắc dữ tợn nói: "Ngươi cho rằng có thể giết được ta?

Ta nói cho ngươi, nếu như không có Ngao Tông tiền bối cứu ngươi, ngươi không biết chết tại trong tay ta bao nhiêu lần!" Bách Lý Đồ Tô làm càn cười to: "Cho nên ta càng phải giữ lại cái mạng này, ta phải chết ở phía sau ngươi a!" "Muốn chết!" Âu Dương Thiếu Cung bạo nộ, bỗng nhiên giơ bàn tay lên, một cái cự quyền hoàn toàn do sát khí ngưng kết thành giữa trời hung hăng nện xuống! "Phá!" Bách Lý Đồ Tô trường kiếm tại trước người chém ra chữ thập, phá không mà ra kiếm khí chữ thập oanh kích tại trên cự quyền, lại cũng không có như sở liệu đem nó đánh nát. "Oanh!" Cự quyền rơi xuống trong nháy

mắt, Ngao Tông đại thủ vung lên mang theo đám người trừ Bách Lý Đồ Tô ra cùng nhau thuấn di rời đi.

Uy lực bính phát khi cự quyền nện xuống thoáng chốc đem đại địa tồi hủy đến sụp đổ, đầy trời bụi mù cuốn lên.

Nhưng Âu Dương Thiếu Cung thần sắc cũng không có nhẹ nhõm xuống, ngược lại nhanh chóng thiểm thân tránh ra, một khắc sau vị trí trước đó hắn đứng liền bị một đạo kiếm quang giữa trời trụy hạ oanh kích.

Đầy trời bụi mù tràn ngập, đem khu vực này triệt để che giấu!

Thẳng đến khi trần thổ tán đi, đại địa bị cắt ra một đạo khe rãnh thật sâu, Bách Lý Đồ Tô thì đề kiếm lơ lửng ở giữa không trung lạnh lùng ngưng thị Âu Dương Thiếu Cung vừa tránh ra. "Thật là ngày qua ngày thoát thai hoán cốt, ngay cả kinh nghiệm tác chiến đều khác nhau một trời một vực!" Âu Dương Thiếu Cung cười lạnh nói.

Đến đây, hắn cũng càng phát giác được nhất định phải mau chóng giết chết Bách Lý Đồ Tô, nếu không tuyệt đối là một cái tâm phúc đại hoạn. "Chết!" Bách Lý Đồ Tô không có một câu nói nhảm, lấy sát khí tại quanh thân ngưng kết ra mấy chục đạo phi kiếm, lập tức thiểm thân giết hướng Âu Dương Thiếu Cung!

Âu Dương Thiếu Cung huyễn hóa ra một thanh sát khí kiếm nhận chính diện nghênh chiến, nhất thời hai người tranh đấu đến khó phân thắng bại.

Càng giao thủ, Âu Dương Thiếu Cung cũng cảm thấy càng ngày càng khó giải quyết, vốn cho rằng có thể cực kỳ tuỳ tiện nghiền ép Bách Lý Đồ Tô, nhưng thực lực đối phương bày ra quả thực đại đại vượt ra khỏi ý liệu.

Tại quanh thân huyễn hóa ra sát khí phi kiếm một mặt quấy nhiễu

hắn không ngừng phân tâm, Bách Lý Đồ Tô thì liên tiếp không ngừng công kích yếu hại, gần như mỗi một chiêu đều lấy tất sát chi thế đánh tới. "Thích khả nhi chỉ!" Liên tiếp ăn thiệt thòi về sau, nộ hỏa của Âu Dương Thiếu Cung cũng thăng đằng đến cực điểm, bỗng nhiên ngoại phóng sát khí, trực tiếp tại sau lưng ngưng kết ra một cái cự đại nhân hình dữ tợn, vươn ra một đôi cự thủ hướng về phía Bách Lý Đồ Tô chộp tới.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới tốc độ của Bách Lý Đồ Tô càng nhanh, tại giữa không trung nhanh chóng xoay chuyển thân pháp, trở tay mấy đạo kiếm quang liền đem hai cái cự thủ kia chém đứt! "Hống!" Mắt thấy một kích không có đắc thủ, sát khí cự nhân kia mở ra cái miệng lớn, trực tiếp đem một đạo uy năng cuồng dũng đối với Bách Lý Đồ Tô đập vào mặt phun ra.

Sát na gian, Bách Lý Đồ Tô cũng phát giác được nguy cơ sinh tử nhất tuyến bức bách, không do dự thu hồi công thế, lập tức đem Phần Tịch Kiếm cách đáng tại trước người, muốn ngạnh kháng một kích này! "Oanh!" Mặc dù như thế, khí thế uy năng bạo phát cũng đem Bách Lý Đồ Tô áp bách liên tục bại lui, thẳng bị oanh kích ra mấy trăm mét xa về sau mới dần dần bình tức điệu cỗ uy lực kia. "Chủ động giúp đỡ?" Bách Lý Đồ Tô phát giác, Phần Tịch Kiếm vừa rồi tự hành điều động một số sức mạnh làm trợ lực, thực sự để hắn có chút ngoài ý muốn.

Gia hỏa này thường quy thao tác chẳng lẽ không phải là nên ngồi nhìn hắn lâm vào hiểm cảnh sao? "Tiểu tử, tuy nhiên ta hận không thể ngươi mau chóng chết, nhưng ta cũng không muốn chôn cùng ngươi." "Pháp lực tu vi của Âu Dương Thiếu Cung xa xa thắng ngươi, lại cùng hắn tranh đấu tiếp hẳn phải chết không nghi ngờ!

Đừng tổng trông cậy vào cái tên Ngao Tông kia xuất thủ cứu ngươi, chẳng lẽ ngươi chỉ dám ỷ vào hắn bảo hộ mới có thể hồ tác

phi vi sao!" Phần Tịch Kiếm não nộ mắng to, nó thật không muốn lại một lần nữa cùng tiểu tử này cùng nhau chịu khổ!

Bách Lý Đồ Tô mỗi một lần hướng tử nhi sinh, thế nhưng đều bạo hiểm nguy hình thần câu diệt.

Vạn nhất gia hỏa này cũng không còn sống nữa, nó cũng muốn đi theo cùng nhau vẫn lạc.

Phần Tịch Kiếm một phen lời nói bản ý chỉ là thống mạ một trận, lại vô ý gian để Bách Lý Đồ Tô ý thức được, mình phóng túng tiến công như vậy, đích xác là vô thức đang ỷ vào có Ngao Tông làm hậu thuẫn.

Nếu như một mực chỉ có thể dạng này ngưỡng trượng Ngao Tông cứu mạng, vậy cũng thực tại là quá ngu xuẩn.

Hoặc là cũng chính như Âu Dương Thiếu Cung nói, nếu như không có Ngao Tông tại, mình không biết đã chết trên bao nhiêu lần.

Niệm cập chí thử, Bách Lý Đồ Tô cũng tỉnh táo lại, biết rõ hôm nay vô pháp xử lý Âu Dương Thiếu Cung.

Thực lực không có khả năng làm đến, Ngao Tông cũng không có khả năng bởi vì hắn nhất thời phẫn nộ mà xuất thủ trợ giúp. "Âu Dương Thiếu Cung, ta cảm thấy không cần thiết đánh tiếp nữa." Bách Lý Đồ Tô trở tay thu kiếm về, cử chỉ này ngoài dự liệu, Âu Dương Thiếu Cung đều đã làm xong chuẩn bị cùng hắn tiếp tục huyết chiến. "Thế nào?" Âu Dương Thiếu Cung cũng đồng dạng thu sát khí, ngược lại muốn nhìn xem Bách Lý Đồ Tô rốt cuộc muốn làm gì. "Ta chỉ hỏi ngươi, những Phần Tịch Kiếm Linh bị lấy đi kia, có phải hay không đều đã bị ngươi thôn phệ?" Bách Lý Đồ Tô nhíu mày hỏi. "Đó là tự nhiên!

Chương 846

Nếu không ngươi cho rằng ta sẽ tiếp tục giữ lại chờ ngươi đem nó cướp đi sao?" Âu Dương Thiếu Cung cười lạnh nói, "Đừng tưởng rằng ngươi có tư cách cùng ta bình đẳng địa vị đàm phán điều kiện!

Hôm nay nếu như ngươi không buông tha Phần Tịch Kiếm, chờ có một ngày bị nó thôn phệ ngươi tất định sẽ hối hận!" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy đến đây, biết rõ không có ý nghĩa tiếp tục nói chuyện.

Đương nhiên, đối với việc này hắn cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý. "Lần sau gặp mặt, ta tất định sẽ đích thân giết chết ngươi." Bách Lý Đồ Tô không nói nhảm nữa. "Hừ!

Đến lúc đó ngươi không chủ động giao ra Phần Tịch Kiếm, ta sẽ xuất thủ đoạt, nếu chờ ta đoạt, ngươi ngay cả cái mạng cũng không giữ được!" Âu Dương Thiếu Cung bỗng nhiên đằng không bay lên, chuyển trong nháy mắt liền đi xa.

Lại tiếp tục giằng co nữa không có ý nghĩa.

Bách Lý Đồ Tô nhìn xem bóng lưng Âu Dương Thiếu Cung rời đi, trong lòng khá là không cam lòng.

Nếu có thể cùng Ngao Tông đồng dạng có sức mạnh thông thiên triệt địa, lại làm sao có thể nhất tái tái tam mất đi cơ hội giết chết Âu Dương Thiếu Cung. "Lựa chọn sáng suốt, trận chiến đấu này mặc kệ đánh tiếp thế nào đều hào vô ý nghĩa." Ngao Tông không biết lúc nào đã đi tới bên người Bách Lý Đồ Tô, trong lời nói mang theo chút hứa tán thưởng. "Đại ca, ta vốn trông cậy vào có thể cầm lại Phần Tịch Kiếm Linh, nhưng bây giờ xem ra..." Bách Lý Đồ Tô thật không biết tiếp đó nên làm thế nào cho phải. "Sự tình trong dự liệu, hắn so với ngươi hiểu rõ Phần Tịch Kiếm hơn, cũng so với ngươi càng không có

điểm mấu chốt hơn, cho nên cũng không thể trách ngươi tiến giai không nhanh bằng hắn." Ngao Tông ý vị thâm trường nói.

Bách Lý Đồ Tô lắc đầu cười khổ, lúc này trong đầu bỗng nhiên mạc danh nhớ tới ảnh tượng nhìn thấy trong ký ức Phần Tịch Kiếm Linh. "Đại ca, cái tên Âu Dương Thiếu Cung này lai lịch tựa hồ không chỉ vẻn vẹn là Ma Thần đơn giản như vậy!" Bách Lý Đồ Tô không gia dĩ giấu giếm, đem hết thảy những gì nhìn thấy từ trong huyễn tượng toàn bộ cáo tri cho Ngao Tông.

Ban đầu Ngao Tông tưởng rằng đó bất quá là huyễn tượng không có ý nghĩa, nhưng khi Bách Lý Đồ Tô nhắc tới trong huyễn tượng nhìn thấy Luân Hồi, Ngao Tông nhất thời phát giác dị dạng.

Bách Lý Đồ Tô tuyệt đối không có khả năng biết rõ Luân Hồi bộ dáng, hắn đã không phải Minh Giới Chi Chủ cũng không phải Minh Tộc, cơ hội duy nhất có thể nhìn thấy Luân Hồi chính là trùng sinh, mà trùng sinh thì tuyệt đối không có khả năng bảo lưu ký ức. "Ngươi nói, nhìn thấy một cái thần bí nhân pháp lực thông thiên, có thể chưởng khống sức mạnh từ trong Luân Hồi?" Ngao Tông tức khắc truy vấn. "Không sai...

Nhưng ta không rõ ràng là chân chính phát sinh, hay là Phần Tịch Kiếm cố ý ngụy tạo một đoạn ký ức lừa gạt ta." Bách Lý Đồ Tô lắc đầu nói.

Ngao Tông trong lòng lại hiểu rõ lượng tin tức càng thêm to lớn, trong miệng hắn miêu tả thần bí nhân hoàn toàn đẳng đồng với năng lực của Minh Giới Chi Chủ!

Nếu như gia hỏa này tướng mạo cùng Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn giống nhau như đúc, cũng tại năm ngàn năm trước, thời điểm Ma Thần lần thứ nhất xuất hiện tại trên thế giới...

Đem những đầu mối này xâu chuỗi, Ngao Tông nhất thời phát

giác, mình tựa hồ minh bạch cái gì. "Năm ngàn năm trước, Minh Giới chi chủ, Ma Thần, Âu Dương Thiếu Cung..." Trong lòng Ngao Tông hiện lên một giả thiết cực kỳ to gan, hắn thầm nghĩ, cái nhận định này e rằng là thật. "Ngao tiền bối, nếu cứ để mặc Âu Dương Thiếu Cung không quản, chỉ sợ hắn sẽ trở thành mối ẩn họa càng lúc càng lớn..." Phong Quảng Mạch đứng bên cạnh Ngao Tông, muốn nói lại thôi.

Nhưng một câu phản vấn của Ngao Tông lại khiến hắn lập tức nghẹn lời: "Âu Dương Thiếu Cung là phiền phức do Cổ Thần lưu lại, vì sao nhất định phải trông cậy vào ta ra tay giải quyết?

Nếu ta chưa từng xuất hiện tại thế giới này, chẳng lẽ các ngươi chỉ có thể ngồi chờ chết sao?" "Vô luận là Tử Dận chân nhân hay Thiên Hạ Thất Tông, bọn họ đều càng có nghĩa vụ đối phó với Âu Dương Thiếu Cung!" Phong Quảng Mạch quả thực á khẩu không trả lời được, nhất thời thần sắc xấu hổ, đành phải lui sang một bên. "Ngao đại ca nói đúng, có lẽ thật sự có nỗi khổ tâm trong đó." Phong Tình Tuyết mở miệng nói, "Chúng ta không thể chuyện gì cũng chỉ trông cậy vào Ngao đại ca hỗ trợ." Bách Lý Đồ Tô khẽ gật đầu, do dự một phen, sau đó liền hướng Ngao Tông mở miệng hỏi: "Đại ca, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ làm tất cả để giúp ta, nhưng không biết có thể nói rõ, vì sao có một số việc ngươi luôn không thể tự mình nhúng tay?" "Ngươi thật sự muốn biết?" Ngao Tông liếc nhìn hắn một cái, "Ta có thể nói, nhưng các ngươi chưa chắc đã tin." Bách Lý Đồ Tô kiên định nói: "Đại ca, tu vi cảnh giới của ngươi ở thế giới này vốn cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi, ta tin rằng dù là chuyện không thể tin nổi đến đâu, ở trên người ngươi cũng không có gì là ngoài ý muốn." Phong Quảng Mạch ở bên cạnh lại vểnh tai lên, ngược lại có chút không kịp chờ đợi muốn biết trên người Ngao Tông rốt cuộc có bí mật gì. "Cũng tốt." Ngao Tông thấy thế cũng dứt khoát không hề giấu giếm, trực tiếp đem chân tướng về việc mình đến từ

bên ngoài thế giới nói cho mọi người nghe.

Hiển nhiên, chuyện này vượt xa phạm trù bọn họ có thể lý giải, bọn họ vẫn luôn cho rằng chỉ có một thế giới này tồn tại, Cổ Thần chính là trần nhà của thế giới.

Nhưng từ trong miệng Ngao Tông nói ra, tựa hồ ngay cả Cổ Thần cũng không bằng một hạt cát trong sa mạc của vạn thiên thế giới kia.

Bách Lý Đồ Tô cùng mọi người nghe đến mức mày nhíu chặt, Phong Quảng Mạch càng có chút thấp thỏm lo âu.

Hắn không biết tin tức này có nên nói cho Phong Đô Chi Chủ hay không, nếu nói ra tuyệt đối sẽ đắc tội Ngao Tông cực lớn.

Nhưng nếu không nói, ở bên phía Phong Đô Chi Chủ lại không giao thiệp được, mà có nói ra chưa chắc ngài ấy đã tin. "Không cần rối rắm, nếu ngươi muốn thông báo cho chủ tử của ngươi, cứ việc làm, ta tịnh không để ý." Ngao Tông đã lấy được bản nguyên của một giới Minh Giới, căn bản không quan tâm thân phận của mình bị tiết lộ, ngược lại chỉ sợ không có bao nhiêu người sẽ tin tưởng mà thôi. "Ta tin tưởng lời của đại ca hẳn là thật!" Bách Lý Đồ Tô ngược lại không có bao nhiêu hoài nghi, tại chỗ một mực khẳng định. "Tin hay không đều tốt.

Tóm lại, ta là một người ngoài, đối với thế giới này can thiệp quá độ sẽ chỉ tạo thành thế giới vặn vẹo hỗn loạn, thậm chí gia tốc sự sụp đổ.

Cho nên ta chỉ cần bảo trụ Bách Lý Đồ Tô không chết là được." Nghe xong một phen giải thích này, mọi người lập tức phát giác, hết thảy hành vi trước đó của Ngao Tông đều có thể hiểu thông suốt. "Âu Dương Thiếu Cung thật tốt số..." Tương Linh có chút căm giận bất bình, nếu Ngao Tông không có những lo lắng này, hắn chết chắc rồi.

Bách Lý Đồ Tô ngược lại nhìn rất thoáng: "Đại ca nói đúng, huynh ấy tịnh không có nghĩa vụ phải cứu cái thế giới này, chỉ có thể do chúng ta tự nghĩ cách." "Ta đi thỉnh Phong Đô Chi Chủ hỗ trợ, còn có Tử Dận chân nhân, Thiên Hạ Thất Tông, những sức mạnh này chỉnh hợp lại diệt đi một cái Âu Dương Thiếu Cung tuyệt đối không thành vấn đề!" Phong Quảng Mạch nghe vậy lại lắc đầu cười khổ, hắn hiểu quá rõ, nếu muốn đem những sức mạnh này chỉnh hợp lại, còn không bằng trông cậy vào Bách Lý Đồ Tô tự mình xử lý Âu Dương Thiếu Cung. "Thiên Hạ Thất Tông vẫn luôn ở vào trạng thái đối lập, đều có địch ý với kẻ kiết nhiên độc hành như Tử Dận chân nhân, về phần Phong Đô Chi Chủ... nếu không phải chuyện uy hiếp Phong Đô, căn bản không có khả năng hỏi đến." Phong Quảng Mạch đem những sự tình này nhất nhất giảng thuật cho Bách Lý Đồ Tô nghe, nhưng người sau hiển nhiên không nhìn nhận như vậy. "Luôn phải nếm thử một phen đi, hơn nữa, ta không cảm thấy mọi người khi đại địch trước mắt vẫn còn từng người tự chiến, ít nhất có thể đoàn kết được một bộ phận sức mạnh cũng tốt hơn là không làm gì." Phong Quảng Mạch lắc đầu cười khổ, nhưng hắn quá rõ ràng độ khó trong đó. "Đại ca, ngươi thấy thế nào?" Bách Lý Đồ Tô bắt đầu trưng cầu ý kiến của Ngao Tông. "Tùy ý." Ngao Tông tịnh không nói nhiều, giữ vững cách làm không can thiệp.

Cách này tuy rằng ở trong mắt hắn khả năng thành công cũng không cao, nhưng đúng như Bách Lý Đồ Tô nói, luôn tốt hơn là mắt thấy tai nghe mà không làm gì. "Ta thấy, chúng ta trước đi Thiên Dung Sơn, trước tiên tìm cách thuyết phục sư phụ ta, người hẳn là có khả năng nhất sẽ hỗ trợ." Đề nghị của Bách Lý Đồ Tô lập tức nhận được sự tán thành của mọi người, đại gia ăn nhịp với nhau, lập tức động thân tiến về Thiên Dung Sơn.

Phong Quảng Mạch sau một phen do dự, liền cũng quyết định

cùng đi theo, dù sao thời gian của hắn còn nhiều.

Năm đó Phong Đô Chi Chủ cùng Tử Dận chân nhân cũng có một chút giao tình, thế đại Phong Đô Chi Chủ tiến đến hỏi thăm cũng là lẽ đương nhiên. ...

Bách Lý Đồ Tô rời khỏi Thiên Dung Sơn, đã là chuyện một năm trước.

Lần nữa quay trở lại nơi đây, Bách Lý Đồ Tô nhìn Thiên Dung Sơn cao lớn nguy nga kia, trong lòng không khỏi cảm khái.

Lần trước khi từ nơi này rời đi, hắn cùng Âu Dương Thiếu Cung còn là chí giao hảo hữu, bây giờ lại biến thành cừu địch không chết không thôi. "Không biết Lăng Việt sư huynh thế nào rồi..." Bách Lý Đồ Tô trong lòng thầm nghĩ. "Chúng ta lên núi xem một chút đi!" Bách Lý Đồ Tô đang muốn động thân, lại nhìn thấy từ trên núi đi xuống một đám tiều phu, nông phu, vừa vặn cùng bọn hắn mặt đối mặt nghênh đón. "Từ nơi khác đến à?

Muốn leo núi du ngoạn sao?" Một gã tiều phu nhìn Bách Lý Đồ Tô một đoàn người tựa hồ khí độ bất phàm, liền mở miệng hỏi.

Chương 847

"Cũng không hẳn, trên đỉnh Thiên Dung Sơn không phải có một cái môn phái tu hành sao, chúng ta đến là để bái phỏng tiên sư ở bên trên." Bách Lý Đồ Tô trả lời. "Tiên sư?" Những tiều phu nông phu kia liếc nhau, lại nhao nhao cười to. "Sao vậy?" Một màn này làm cho Bách Lý Đồ Tô có chút sờ không được đầu óc. "Tiểu hỏa tử, các ngươi đang nói đùa sao, Thiên Dung Sơn từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện tiên sư, vẫn luôn chỉ có những tiều phu, quả nông như chúng ta, ở đâu ra môn phái!" "Không có khả năng a!

Ta một năm trước còn tại môn phái nơi này sinh hoạt, túc túc tu hành ba năm thời gian!" Phong Tình Tuyết đại vi kinh ngạc. "Các ngươi nhớ lầm rồi a, ha ha ha..." "Ta thấy chắc là đi nhầm ngọn núi rồi, dù sao nơi này khẳng định không có tu hành tiên sư." "Hây a, từ đâu tới thì về đó đi, không cần tiếp tục leo núi lãng phí thời gian nữa." Những dân phu tiều phu kia vừa nói vừa cười đi lướt qua người bọn hắn xuống núi. "..." Bách Lý Đồ Tô đầy mặt thần sắc khó có thể tin! "Ta mới rời khỏi Thiên Dung Sơn chưa đến hai năm, rõ ràng ta ở nơi này tu hành bao lâu nay, vì sao lại nói chưa từng có tông môn tồn tại!" Bách Lý Đồ Tô càng nghĩ càng không thông.

Ngao Tông hơi suy tư một phen, bỗng nhiên mở miệng nói với hắn: "Đồ Tô, ngươi còn nhớ lúc ban đầu ta gặp được sư huynh của ngươi tại Cầm Xuyên, hắn từng nhắc với ta về hiện trạng tông môn không?" "Đương nhiên, tông môn..." Bách Lý Đồ Tô mãnh liệt hồi thần.

Xác thực, hắn nhớ mang máng Lăng Việt tựa hồ đã nói, Tử Dận chân nhân không cách nào tiếp nhận cái tiểu hàn môn kia tồn tại, tịnh ra lệnh cho Lăng Việt đem tất cả đệ tử khiển tán. "Nhưng cho dù là

thế... vậy thì tông môn cũng chỉ là giải tán thôi, tịnh không phải chưa từng tồn tại, vì sao bọn họ sẽ nói từ trước đến nay không biết có tông môn tồn tại?" Phải biết rằng, người tu hành ở Thiên Dung Sơn tại khu vực phụ cận trong miệng phàm nhân đều rất nổi danh, huống chi bọn họ thường xuyên sẽ trợ giúp phàm nhân khu trục yêu tà, thanh danh càng viễn dương.

Ngao Tông lại cười, "Để cho một số phàm nhân mất trí nhớ cũng không phải việc khó, tu vi của Tử Dận chân nhân kia không tệ, lấy năng lực của hắn làm một chút việc này rất dễ dàng." Bách Lý Đồ Tô không khỏi trừng lớn mắt, "Năng lực này..." "Có thể, Tử Dận chân nhân tiền bối có thể làm được!" Phong Quảng Mạch thập phần khẳng định nói, "Ngay cả Phong Đô Chi Chủ cũng có thể đem ký ức của người trong một tòa thành trì đồng thời xóa đi, tu vi của Tử Dận chân nhân còn ở trên Phong Đô Chi Chủ!" "Thật thần kỳ..." Bách Lý Đồ Tô trong lòng âm thầm tắc lưỡi, đối với việc này thật khó có thể tưởng tượng.

Bất quá cái này cũng gián tiếp làm cho hắn hiểu được chênh lệch giữa mình và những người tu hành có tu vi cực cao kia là ở đâu, ngay cả những pháp thuật huyền chi lại huyền này đều có thể nắm giữ.

Hắn chẳng qua chỉ có một thân tu vi đánh ra, nếu luận đánh nhau thì lành nghề, nhưng những phương diện này thì lực bất tòng tâm. "Ta nói, Tử Dận chân nhân sở dĩ xóa đi ký ức của bọn họ, chính là vì muốn tiếp tục lưu lại trên núi hảo hảo tu hành, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này." Ngao Tông lập tức đoạn ngôn, "Hiện tại chúng ta động thân lên núi, tất định có thể gặp hắn!" Nghe Ngao Tông nói như vậy, mọi người lúc này mới yên tâm, bọn họ thật sự lo lắng nếu Tử Dận chân nhân không ở nơi này, liền đối với việc này vô tích khả tầm.

Chúng nhân tức khắc động thân lên núi, đối với Bách Lý Đồ Tô

hiện nay, độ cao của sơn mạch này không đáng nhắc tới.

Ít nhất vĩnh viễn không cách nào so sánh với Bắc Quỳnh Sơn.

Không bao lâu sau, bọn hắn liền đến đỉnh núi, lúc này nơi đây không còn cái tông môn huy hoàng to lớn lúc trước, chỉ biến thành một phiến rừng rậm rậm rạp, căn bản không có nửa cái bóng người. "Tông môn quả nhiên không còn tồn tại nữa..." Bách Lý Đồ Tô nhìn phiến rừng rậm to lớn kia, trong lòng không khỏi có chút trù trướng.

Lúc trước tốt xấu gì hắn cũng ở nơi này tu hành ròng rã ba năm, cùng các sư huynh đệ trong môn cũng kết giao không ít.

Tuy nhiên những sư huynh đệ kia về sau cũng đều kêu gào muốn đuổi hắn ra ngoài, nhưng bất luận thế nào cũng là đồng môn một hồi.

Bách Lý Đồ Tô lấy ra Phần Tịch Kiếm, mượn nhờ thần thức cường đại dò xét phiến sơn mạch này, tìm kiếm phương vị Tử Dận chân nhân đang ở.

Nhưng nằm ngoài dự đoán, hắn ở trong sơn mạch sưu tầm một lần, căn bản không tìm thấy đạo trường của Tử Dận chân nhân ở đâu!

Thậm chí ngay cả một tia khí tức của Tử Dận chân nhân cũng không cách nào tìm được, tựa hồ thật sự không ở trong sơn mạch. "Hảo một thủ thuật che mắt!" Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng, tán thưởng nói: "Xem ra Tử Dận chân nhân vì che giấu khí tức đã bỏ ra không ít công phu!" "..." Bách Lý Đồ Tô đang muốn đặt câu hỏi, Ngao Tông lại vung tay lên, chỉ thấy cảnh tượng tùng lâm rậm rạp trước mắt lập tức biến hóa, tại trong tùng lâm kia một chút liền có thể nhìn thấy một tòa nhà tranh thập phần hiển nhãn.

Phụ cận nhà tranh trồng đầy rất nhiều cây ăn quả hương khí thấm vào ruột gan, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cửa ra vào bố thiết một số pháp trận giản dịch để khu trùng tị xà.

Bách Lý Đồ Tô liếc mắt liền nhận ra, đây chính là nhà tranh của Tử Dận chân nhân.

Cũng tại lúc Ngao Tông bỏ đi huyễn tượng kia, kết giới pháp trận giản dịch ở cửa nhà tranh cũng theo đó mở ra, Lăng Việt từ trong đó đi ra. "Sư đệ, đã lâu không gặp!" Lăng Việt lần nữa gặp lại Bách Lý Đồ Tô tựa hồ phi thường cao hứng, vội vàng tiến lên nghênh đón, "Thỉnh đừng trách ta không chủ động nghênh đón, sư phụ phân phó rồi, ta không thể tự hành xóa đi huyễn trận." "Không sao, sư huynh, xem ra pháp lực của huynh so với trước đó tăng lên không nhỏ a!" Bách Lý Đồ Tô có chút vui mừng nhìn Lăng Việt, một năm không gặp hiển nhiên tu vi cũng được tăng lên cực lớn.

Lăng Việt mặt lộ vẻ hổ thẹn, "Nói đến, từ khi tông môn bị giải tán về sau, những đệ tử kia chỉ có thể riêng phần mình lưu lạc, trong đó có một số người tư chất không tốt lắm, e rằng cũng khó tìm cái môn phái khác tiếp tục tu hành, haizz..." "Trách không được." Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng, "Lúc trước nếu bọn họ không khăng khăng muốn bức Bách Lý Đồ Tô đi, thậm chí oan uổng thông báo quan phủ, Tử Dận chân nhân cũng không đến mức đuổi bọn họ đi." Lăng Việt lắc đầu cười khổ, "Có lẽ như tiền bối nói, nhưng ta cảm thấy...

Thôi, chuyến này các ngươi tới tìm sư phụ phải không?" "Không sai!" Bách Lý Đồ Tô gật đầu xác nhận, "Hiện tại có một chuyện phiền toái rất lớn, sư huynh còn nhớ rõ Âu Dương Thiếu Cung không?" "Vậy ta minh bạch các ngươi lần này đến ý muốn như thế nào rồi." Lăng Việt lập tức hiểu ra, sau đó ra hiệu mọi người đi theo tiến vào nhà tranh bái phỏng Tử Dận chân nhân.

Bài trí và vật phẩm trong nhà tranh đều giống hệt lúc Bách Lý Đồ Tô lần đầu tiên tới đây, hầu như hoàn toàn không có biến hóa.

Tử Dận chân nhân thì đoan tọa tại trong nhà tranh nhắm mắt tu

hành, phát giác mọi người tiến vào về sau mới chậm rãi mở hai mắt ra, lập tức nhìn về phía Ngao Tông đi cùng. "Các hạ." Tử Dận chân nhân hiển nhiên sẽ không bày vẽ với Ngao Tông, tức khắc đứng dậy nghênh đón, nhưng bị Ngao Tông uyển cự. "Nói chính sự trước đi, ta lần này tới, là Bách Lý Đồ Tô muốn nhờ ngươi giúp một tay." Ngao Tông ngồi ở một bên, ra hiệu hôm nay mình tịnh không có ý định đánh nhau. "Thì ra là thế...

Đồ Tô, một năm trước sự tình thật vất vả cho con." Tử Dận chân nhân nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô, trong thần sắc rõ ràng có một chút áy náy.

Vô luận như thế nào, đều là hắn tự mình đem Bách Lý Đồ Tô thu làm thân truyền đệ tử, nhưng kết quả lại không thể không đem hắn đuổi xuống núi.

Vô luận nhìn từ điểm nào, cái chức sư phụ này hắn làm cũng cực kỳ không xứng chức. "Không sao, chuyện kia vốn cũng không liên quan tới sư phụ.

Bất quá ta lần này tới có chuyện thập vạn hỏa cấp, xin sư phụ có thể giúp một tay." Bách Lý Đồ Tô vội vàng biểu thái. "Ta biết... là bởi vì chuyện của Âu Dương Thiếu Cung, đúng không?" Tử Dận chân nhân tựa hồ đã sớm dự liệu.

Bách Lý Đồ Tô hơi hơi ngẩn ra, "Thì ra sư phụ đã sớm biết rồi!" "Cũng không sớm, từ khi Lăng Việt ở Cầm Xuyên trở về, ta mới phát hiện ta xem thường tên kia rồi." Tử Dận chân nhân thần sắc có chút ngưng trọng, "Mặt khác, nếu ta không đoán sai mà nói...

Cái tên Âu Dương Thiếu Cung này, e rằng cùng Phần Tịch Kiếm của con có quan hệ không nhỏ!" Tiử Dận chân nhân nguyên bản tưởng rằng lời này vừa nói ra sẽ làm cho Bách Lý Đồ Tô đại vi chấn kinh, lại không ngờ người sau chỉ mang một bộ dáng lẽ đương nhiên,

giống như đã sớm biết hết thảy. "Sư phụ, kỳ thật nói đến... chuyện này ta đã sớm biết, đều là nhờ vào Đại ca." Bách Lý Đồ Tô nhìn về phía Ngao Tông, trong thần sắc tràn đầy nhiệt thiết.

Tử Dận chân nhân có chút kinh ngạc, "Thì ra là thế...

Như vậy xem ra, suy đoán của ta hẳn là không sai, hắn cực có khả năng là Thượng Cổ Ma Thần chuyển thế!" Bách Lý Đồ Tô không nghĩ tới Tử Dận chân nhân vậy mà cũng suy ra kết luận này, lập tức buông lỏng tâm tình.

Như vậy, tiếp theo muốn nói hết thảy liền biến thành thuận lý thành chương. "Sư phụ, đã như nay người cũng biết Âu Dương Thiếu Cung có khả năng sẽ gây ra một trận tai họa không nhỏ tại nhân giới, không bằng sớm ra tay đánh hắn, tại khi hắn thượng vị chưa thành khí hậu liền hoàn toàn cách tuyệt cái tai họa ngầm này!" "Nếu không để hắn tiếp tục tồn hoạt trên đời cũng sẽ thôn phệ càng nhiều sinh linh hồn phách, đến lúc đó không những pháp lực của hắn càng lúc càng mạnh, cũng sẽ có càng nhiều người bởi vậy mà tống mạng a!" Bách Lý Đồ Tô nguyên bản tưởng rằng Tử Dận chân nhân sẽ một miệng đáp ứng, lại không ngờ người sau lộ ra vài phần do dự thần sắc, tịnh không giống trong tưởng tượng đáp ứng thống khoái như vậy. "Đạo lý ta tự nhiên minh bạch, nhưng bây giờ Âu Dương Thiếu Cung không phải ta có thể diệt sát được..." Tử Dận chân nhân cười khổ một tiếng. "Vì sao?" Bách Lý Đồ Tô tưởng mình nghe lầm. "Lấy tu vi của ta có thể đem hắn diệt sát một lần, hai lần, dù là nhiều hơn nữa cũng không sao, nhưng hắn tu luyện thành hồn phách liệt giải chi pháp, ta căn bản không cách nào đem hắn triệt để tiêu diệt!" Tử Dận chân nhân thần sắc có chút thê khổ, tất nhiên cũng thập phần không cam lòng bị một kẻ được gọi là hậu bối bức thành dạng này, thậm chí đối với hắn nảy sinh kiêng kỵ.

Bất quá đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, dù sao tên Âu Dương Thiếu

Cung kia kiếp trước chính là Ma Thần mà ngay cả Cổ Thần cũng phải kiêng kỵ! "Đã là như thế, vậy càng phải nghĩ biện pháp đem hắn bóp chết từ trong trứng nước a, thực tại không được có thể đi tìm Thiên Hạ Thất Tông hỗ trợ, đến lúc đó ta cũng sẽ đi theo tận lực..." Tử Dận chân nhân lại lắc đầu đánh gãy lời Bách Lý Đồ Tô: "Vô dụng thôi, bọn họ tuyệt đối không có khả năng liên thủ với ta, nếu có cơ hội giết ta còn không kịp!" Bách Lý Đồ Tô thực sự không rõ, ngày bình thường Tử Dận chân nhân tại trên giang hồ thanh danh vang xa nhất, cũng là tu sĩ vui vẻ giúp phàm nhân khu trục yêu tà nhất.

Chương 848

Bây giờ đối mặt Âu Dương Thiếu Cung lại có nhiều cố kỵ như vậy?

Đương nhiên hắn không biết, điều Tử Dận chân nhân lo lắng còn sâu xa hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Bách Lý Đồ Tô lưng tựa vào Ngao Tông, cho nên tất nhiên không cần lo lắng Âu Dương Thiếu Cung uy hiếp, dù là tên kia đem sức mạnh Ma Thần một lần nữa trở về cũng tuyệt đối không có khả năng làm gì được hắn.

Nhưng Tử Dận chân nhân lại không có chỗ dựa như vậy, hiện tại mặc kệ đem hắn giết chết bao nhiêu lần đều không có ý nghĩa, nếu ngày sau Âu Dương Thiếu Cung ghi thù, vậy hắn tất nhiên không cách nào thừa thụ lửa giận đến từ Ma Thần.

Nói cho cùng, phổ thiên chi hạ căn bản không có bất kỳ người nào có được chỗ tốt lớn như Bách Lý Đồ Tô, căn bản không cần sợ bị báo thù.

Bách Lý Đồ Tô nhìn không hiểu điểm này, nhưng Ngao Tông lại nhìn đến nhất thanh nhị sở, tuy nhiên hắn tịnh không nói toạc ra, dù sao chung quy cũng phải chừa cho Tử Dận chân nhân một chút mặt mũi. "Tiền bối, chẳng lẽ không thể nghĩ biện pháp, ta tự mình đi tìm thất tông môn thương lượng một phen với bọn họ?

Đây chính là chuyện nguy cập đến an nguy của tất cả mọi người a, có thù hận nữa cũng nên dừng ở đây rồi." Phong Tình Tuyết vẫn không bỏ cuộc ý đồ thuyết phục Tử Dận chân nhân, nhưng người sau chỉ khinh thường cười lạnh: "Ký thù?

Nếu bọn họ thật sự tốt như vậy, thực tại là quá đề cao khí lượng

của đám thất tông kia!" Mọi người nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, Lăng Việt thì nhìn ra sư phụ quẫn bách, liền mở miệng nói: "Chi bằng như vậy, ta trước cùng Đồ Tô sư đệ cùng đi tìm thất tông môn thương lượng, nếu việc này thật sự có manh mối, không phải cũng tốt hơn sao." Tử Dận chân nhân không thể nại hà nhìn Lăng Việt, "Vi sư biết con muốn giúp một tay, nhưng phải lượng sức mà hành...

Thôi được, đi đi, nhưng nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng xung đột với bọn họ, nếu có nguy hiểm lập tức trở về tìm ta." "Minh bạch." Lăng Việt mặt sắc trầm trọng gật đầu, hắn đã từng cùng thất tông giao thiệp, biết rõ tác phong của bọn hắn. "Tử Dận chân nhân." Tại lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng hỏi, "Lúc trước ngươi khiển tán chúng đệ tử, tịnh tiêu trừ đi ký ức của tất cả mọi người nơi đây, vẻn vẹn chỉ là vì tiết hận?" Tử Dận chân nhân thần sắc hơi đổi, cái này đương nhiên không phải mục đích ban đầu.

Vốn là khi Bách Lý Đồ Tô bị đuổi xuống núi, Tử Dận chân nhân liền đem bọn hắn hung hăng trách phạt một thông.

Chỉ là về sau khi biết được, Âu Dương Thiếu Cung cực có khả năng là Ma Thần độc bá một phương tại thời đại chúng thần chuyển thế, hắn liền lập tức xua tan chúng đệ tử.

Tịnh thi gia Di Vong Thuật (thuật quên lãng) đối với tất cả phàm nhân trong khu vực phương viên, triệt để xóa bỏ sự tồn tại của bọn hắn tại nhân gian.

Làm như thế cũng tịnh không thể nói là tham sống sợ chết, dù sao xu lợi tị hại là bản tính của tất cả người tu hành. "Ta đã hiểu, không cần nói nhiều." Bách Lý Đồ Tô xoay người, không nói thêm một câu dư thừa nào nữa, "Chúng ta đi thôi, đi tìm thất tông môn thương thảo việc này." Tử Dận chân nhân cảm kích nhìn Ngao Tông, biết người sau đang lưu tình diện cho mình. "Lăng Việt, sau khi rời khỏi sơn môn,

hết thảy nghe theo phân phó của Ngao đạo hữu đi, mệnh lệnh của hắn liền tương đương với mệnh lệnh của vi sư." Tử Dận chân nhân phân phó nói. "Tuân mệnh." Lăng Việt không chút do dự đáp lời. "Thiên Hạ Thất Tông, mỗi một đoạn thời gian đều sẽ tại Tử Vân Đài hội diện, lúc này cự ly đến lần hội diện tiếp theo hẳn là cũng chỉ có không đến nửa tháng thời gian, chúng ta hiện tại chạy tới Tử Vân Đài hẳn là còn kịp." Phong Tình Tuyết nói. "Như thế rất tốt, cũng đỡ phải đi tìm từng nhà!" Chúng nhân tại chỗ quyết định, tịnh lập tức xuống núi tiến về Tử Vân Đài.

Tử Dận chân nhân tại sau khi đưa mắt nhìn bọn hắn rời đi, liền bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Trong lòng hắn rõ ràng nhất, Thiên Hạ Thất Tông tuyệt đối sẽ không đáp ứng hợp tác với hắn, chuyến này đi e rằng là vô công mà phản rồi. ...

Mười ngày sau, Tử Vân Đài.

Thất tông môn riêng phần mình dựa theo ước định, phái ra người đứng đầu tề tụ tại nơi này.

Hội nghị ước định thành tục của Thất tông môn, một phương diện là để cộng đồng thương thảo nên như thế nào qua phân thế lực nhân giới, một điểm khác là hỗ trợ xác nhận xem các bên còn có thực lực để tiếp tục đảm nhiệm Thiên Hạ Thất Tông hay không.

Một khi có bất kỳ bên nào biểu hiện ra tình huống đức không xứng vị, sáu tông môn còn lại liền sẽ lập tức động thủ đem địa bàn của nó chia cắt.

Đương nhiên, lần hội nghị này còn chưa bắt đầu, bọn hắn liền đều đã rõ ràng, Thanh Ngọc Đàn không còn tư cách tiếp tục trở thành một thành viên trong thất tông nữa rồi.

Tự nhiên cũng không có phái ra trưởng lão đại biểu, bởi vì đệ tử trong tông môn hầu như toàn bộ đào nạn tránh tai, không một ai lưu lại.

Đương nhiên, chuyện này phải kể công cho các tông môn khác đối với nó cùng truy mãnh đánh, căn bản không lưu dư địa.

Người đứng đầu trong sáu môn phái còn lại nhìn tịch vị vốn nên thuộc về Thanh Ngọc Đàn nay trống không, đều không khỏi thổn thức. "Thanh Ngọc Đàn tại trong thất tông có thể sắp xếp tiền tam, vì sao một đêm chi gian liền sụp đổ đâu." "Đường Vô Tướng kia thật đáng tiếc, lúc trước có thể lấy sức một mình gánh vác cả tông môn." "Nói cho cùng, Thanh Ngọc Đàn là vì hậu kế vô lực, Đường Vô Tướng xác thực mạnh, đáng tiếc trong môn không có một đệ tử nào có thể kế thừa y bát của hắn..." ...

Mọi người nghị luận thì cứ nghị luận, nhưng lúc trước đối với Thanh Ngọc Đàn hạ sát thủ thì cũng mảy may không có nương tay.

Tại trong đó, cũng chỉ có tân nhậm chưởng môn của Huyết Quỷ Môn là cảm thấy một tia may mắn.

Lúc trước tông chủ của hắn mơ mơ hồ hồ chết tại Thiên Dung Sơn, may mà hắn có thể kịp thời kế thừa y bát lực vãn cuồng lan.

Mặc dù địa vị của Huyết Quỷ Môn cũng rơi xuống thấp nhất, nhưng tối thiểu có thể tránh khỏi bị tông môn khác thôn phệ, đây cũng là trong cái rủi có cái may.

Tổng cũng không thể rơi vào kết cục giống như Thanh Ngọc Đàn. "Chư vị, xin hãy nghe ta nói." Lúc này, tông chủ Vụ Ẩn Môn - Lý Tại Vân mở miệng, đem sự chú ý của tất cả mọi người đều hấp dẫn qua. "Bây giờ Thanh Ngọc Đàn tông chủ Đường Vô Tướng bất hạnh vẫn lạc, người thừa kế của tông môn vô lực quản chế tông môn, dẫn đến tông môn suy nhược, đối với chuyện này ta thập phần tiếc nuối."

"Nhưng kết quả Thanh Ngọc Đàn đã như thế, tại trước khi nó hủy diệt ta cũng từng ra tay vãn hồi, nhưng chung quy không thể xoay chuyển kết cục." Một phen lời nói nhìn như khảng khái kích ngang lại làm cho mọi người phản vị.

Phải biết rằng, tại tràng trong đông đảo đệ tử có một số người đến từ Thanh Ngọc Đàn, bọn hắn lại quá rõ ràng bất quá.

Nếu không có sáu cái tông môn khác ở sau lưng thôi ba trợ lan, Thanh Ngọc Đàn làm sao có thể hủy diệt nhanh như vậy! "Nói trở lại, Thanh Ngọc Đàn như nay đã không còn, vậy vị trí tông môn sở tại, cùng với tất cả tài nguyên trong đó, cũng phải nên thật tốt phân chia." Lý Tại Vân quét mắt nhìn qua gương mặt năm vị tông chủ khác, quả nhiên thần sắc trở nên nghiêm túc.

Đây cũng chính là mục đích tham dự đại hội lần này, đã cái gì đáng chết cũng đều chết hết rồi, nên đến lúc thật tốt phân cát chiến lợi phẩm. "Vụ Ẩn Môn ta với tư cách là tông môn to lớn nhất, tự nhiên có tất yếu dẫn đầu biểu thái, do ta tự mình quy hoạch, hết thảy tài nguyên phân chia tại Bắc Quỳnh Sơn, thỉnh chư vị xem qua." Lý Tại Vân ném ra năm mai ngọc giản, phân biệt rơi vào trong tay năm vị tông chủ còn lại.

Trong ngọc giản kia ghi chép, chính là sự phân chia hết thảy địa bàn, linh thạch khoáng mạch, linh mạch tại Bắc Quỳnh Sơn.

Tại trong đó, Vụ Ẩn Môn chiếm cứ khu vực giàu có nhất, thích hợp tu hành nhất, tông môn khác thì căn cứ thực lực sai biệt mà phân chia cũng không nhất trí.

Tông môn thực lực càng yếu nhỏ thì địa bàn được chia cũng càng cằn cỗi, Huyết Quỷ Tông với tư cách là tồn tại đội sổ trong thất tông môn, vẻn vẹn chỉ có một số khu vực biên giới, hầu như không có tài nguyên tu hành.

Năm vị tông chủ nhìn nhau, hiển nhiên dễ thấy, trong lòng mỗi người đều cực kỳ bất mãn.

Nhưng mặc dù như thế, bọn hắn cũng thực tại vô lực cải biến, dù sao thực lực Vụ Ẩn Môn bày ở nơi đó, không thể trêu vào Vụ Ẩn Môn. "Ta không có dị nghị." Huyết Quỷ tông chủ dẫn đầu biểu thái, dù sao là tông môn yếu nhất, không có bị đá ra khỏi hàng ngũ thất phái đã là vạn hạnh, đâu dám xa cầu nhiều như vậy. "Vậy cứ tạm thời như thế đi..." "Hết thảy dựa theo cái này phân chia, đại gia cùng thắng." "Không sai, ta cũng không có dị nghị." ...

Mọi người liên tiếp biểu thái, Lý Tại Vân thần sắc cũng càng phát ra hài lòng, đây chính là cục diện hắn muốn thấy. "Nói trở lại, cũng không phải ta muốn nhìn thấy cục diện này, chỉ là những tài nguyên tu hành này không thể uổng phí lãng phí, nếu không là bạo điễn thiên vật a!" Lý Tại Vân mặt đầy vẻ tiếc hận, những người khác cũng bì tiếu nhục bất tiếu hùa theo.

Trận nghị hội sớm đã chú định kết cục này cũng đến đây là kết thúc tất cả nội dung thực chất, mọi người tại một phiến hàn huyên cũng sắp sửa kết thúc hội nghị. "Thật thú vị, hủy đi tông môn của người ta, cướp đi đệ tử của người ta, bây giờ lại ở nơi này giống như mèo khóc chuột chia chác lãnh địa tông môn, giả bộ đại nghĩa lẫm nhiên như thế, thú vị!" Bỗng nhiên, một trận tiếng cười to đầy khinh thường truyền đến, lập tức đem sự chú ý của mọi người toàn bộ dẫn qua.

Tất cả mọi người theo tiếng nhìn lại, lại phát hiện một người bịt mặt thân khoác hắc bào chẳng biết lúc nào đã xuất hiện tại trong hội nghị, giờ phút này đang ngồi ở tịch vị của Thanh Ngọc Đàn. "Kẻ đến là ai!" Một tên hộ pháp bên cạnh Lý Tại Vân lập tức giận dữ mắng mỏ, "Nơi đó không phải chỗ ngươi nên ngồi, thức thời mau cút!" Hắc bào nhân khinh thường liếc nhìn hắn một cái, "Nếu ta là đệ tử trong

môn Thanh Ngọc Đàn, không biết có tư cách ở chỗ này hay không?" Một phen lời nói lập tức làm cho tất cả mọi người chột dạ, thật có thể nói là chọc trúng chỗ đau.

Chương 849

"Để lộ chân tướng đi?

Thanh Ngọc Đàn đệ tử trong môn sớm đã tan rồi, ngươi căn bản là đang nói láo!" "Mạo xưng Thanh Ngọc Đàn đệ tử, chẳng lẽ là muốn từ trong đó vơ vét chỗ tốt?" "Mau chóng rời đi!" ...

Tên hắc bào nhân kia thực tại lười nghe bọn hắn tiếp tục lải nhải, đem cái mũ trên đầu vén xuống, lộ ra dung mạo.

Khi dung mạo của hắn xuất hiện, trong hội trường có một số người vốn là đệ tử Thanh Ngọc Đàn, lập tức nhao nhao kinh hô!

Dung mạo người này chính là Âu Dương Thiếu Cung, bọn hắn tuyệt đối không có khả năng quên đi cái cừu nhân đã đem tông môn phá hủy này! "Âu Dương Thiếu Cung!

Thanh Ngọc Đàn là bị ngươi một tay phá hủy, tông chủ cũng chết trên tay ngươi!" Một tên đệ tử chỉ vào mũi Âu Dương Thiếu Cung giận dữ hét, thậm chí hận không thể lập tức tiến lên có thể thân thủ giết chết người sau.

Một hòn đá dấy lên ngàn cơn sóng, rất nhiều cựu đệ tử Thanh Ngọc Đàn đều đối với Âu Dương Thiếu Cung nộ mục nhìn trừng trừng, thậm chí chuẩn bị tốt rút kiếm tương hướng. "Muốn động thủ?

Dựa vào đám phế nhân các ngươi còn xa mới đủ." Âu Dương Thiếu Cung nghênh ngang ngồi ở trên ghế, cười lạnh nói: "Nếu các ngươi thật sự có năng lực giết chết ta, lúc trước ta lại có khả năng phá hủy tông môn của các ngươi sao?" "Vị đạo hữu này, ta nhìn đủ rồi." Lý Tại Vân chậm rãi đứng dậy, ánh mắt băng lãnh ngưng vọng nhìn Âu Dương Thiếu Cung, "Đường Vô Tướng đạo hữu chết ở trong tay ngươi, bút trướng này không thể tuỳ tiện tính xong!" "Thất tông

môn luôn luôn hòa thuận đoàn kết, ngươi đã hướng Thanh Ngọc Đàn ra tay, vậy cũng tương đương với hướng thất tông đồng thời tuyên chiến, chúng ta không thể ngồi yên không lý đến!" Lý Tại Vân đương nhiên không phải nhân vì Thanh Ngọc Đàn gặp tai ương mà xuất đầu.

Âu Dương Thiếu Cung đã có thể giết chết Đường Vô Tướng, tuỳ tiện hủy đi một cái tông môn, vậy đối với Vụ Ẩn Môn hắn cũng là một cái uy hiếp cực lớn, tuyệt đối không thể giữ lại! "Chư vị, còn chờ cái gì, hôm nay ta tuyệt đối không thể để cho hắn rời khỏi nơi này!" Lý Tại Vân một tiếng hiệu triệu, hầu như tất cả mọi người đều đằng đằng sát khí nhìn về phía Âu Dương Thiếu Cung! "Giết ta?" "Dựa vào các ngươi, một đám phế vật giống như sâu kiến, cũng muốn cùng ta đối kháng?" Âu Dương Thiếu Cung ánh mắt quét qua trên mặt mỗi người, hoàn toàn không che giấu sự miệt thị trong mắt. "Động thủ!" Lý Tại Vân một chưởng đem cái bàn trước mặt đập nát, sau lưng hắn một chúng đệ tử lập tức đều chuẩn bị xong.

Tại lúc súc thế đãi phát, người chỉ huy Lý Tại Vân lại bỗng nhiên khom lưng ghé vào trên mặt đất, phát ra một trận tiếng kêu gào cực kỳ thống khổ! "Tông chủ?!" Mọi người nhìn một màn này đều đại vi chấn kinh, nhưng bất luận hỏi thăm thế nào Lý Tại Vân cũng không cách nào trả lời, chỉ ghé vào trên mặt đất thống khổ lăn lộn.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy tông chủ chật vật như thế! "A a a a a!" Lý Tại Vân tựa hồ nhẫn thụ lấy thống khổ cực lớn từ dưới đất bò dậy, nhưng chưa chờ có người tiến lên nâng đỡ, hắn bỗng nhiên một chưởng hướng thiên linh cái đánh xuống! "Bốp!" Một trận tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, Lý Tại Vân đầu vỡ nát, huyết nhục mơ hồ, ngã gục xuống đất, triệt để chết đi.

Tất cả những người tận mắt nhìn thấy một màn này đều chấn hám đến toàn thân phát run, tưởng rằng xuất hiện ảo giác.

Lý Tại Vân thế nhưng là tông chủ Vụ Ẩn Môn, tu vi tại thế gian chỉ đứng sau Tử Dận chân nhân, làm sao có khả năng không hiểu thấu muốn tự tận!

Dù là bị người thao túng cũng tuyệt đối không có khả năng tự sát dứt khoát như thế, thậm chí ngay cả một chút chống cự đều không có. "Làm tốt lắm." Âu Dương Thiếu Cung cười vỗ tay một cái, chỉ thấy một tia khí tức màu đen từ trên thi thể Lý Tại Vân chậm rãi bay lên, tiêu tán ở trong không trung. "Tên kia vì không thần phục mà bỏ ra đại giới, còn các ngươi thì sao?" "Hiện tại biểu thị lập tức nghe lệnh bởi ta, có thể giữ được tính mạng, nhưng nếu có người dám ngoan cố chống lại, hạ tràng sẽ chỉ giống như hắn." Âu Dương Thiếu Cung dùng thanh âm chậm rãi làm cho người ta nghe mà sinh lòng chán ghét. "Nói nhảm!" Một khắc này, tất cả đệ tử Vụ Ẩn Môn đều bị chọc giận, ngay cả một chúng trưởng lão đều bạo nộ không thôi! "Chư vị, chúng ta cùng nhau ra tay, lập tức đem hắn diệt sát!" Năm tông môn tông chủ còn lại cũng nhao nhao chuẩn bị động thủ, bọn hắn nhìn ra uy hiếp của Âu Dương Thiếu Cung cực lớn, nếu lại không làm gì thì ngay cả tính mạng bọn hắn cũng khó bảo toàn!

Nhất thời khí tức của tất cả mọi người đều khóa chặt Âu Dương Thiếu Cung làm mục tiêu công kích, tức khắc muốn ra tay!

Âu Dương Thiếu Cung khinh thường cười lạnh một tiếng, chỉ phất phất tay, "Động thủ đi." "Phốc!" "Phốc!" Kỳ quái là, năm vị tông môn tông chủ lại một cái tiếp một cái không hiểu thấu oanh kích thiên linh cái, như Lý Tại Vân đồng dạng, đương trường tự sát.

Mới ngắn ngủi mấy hơi thở thời gian, năm vị tông chủ một cái tiếp một cái ngã xuống đất, tất cả đệ tử toàn bộ choáng váng.

Nhưng mà đây còn chưa kết thúc, cuối cùng tại tràng trong tất cả người tu hành, liên tiếp có người không hiểu thấu đánh nát thiên linh

cái tự tận, ngắn ngủi một lát trên mặt đất đã nằm xuống một đống thi thể.

Mỗi một cỗ thi thể tử vong, đều sẽ theo đó bay lên một tia khói đen.

Từ một khắc này, sợ hãi triệt để đem hết thảy cảm xúc trong lòng bọn hắn đều vùi lấp, người người cảm thấy bất an, kinh khủng nhìn người chung quanh không ngừng tự tận, sinh sợ cái tiếp theo sẽ đến phiên mình!

Chuyện này quả thực còn đáng sợ hơn tất cả cường địch bọn hắn từng thấy, áp lực cùng sợ hãi vô hình làm cho bọn hắn căn bản không biết nên ứng đối như thế nào, chỉ có thể tận khả năng bay lên bầu trời rời xa Âu Dương Thiếu Cung.

Nhưng căn bản không có ý nghĩa, không có bất kỳ một người nào có thể tại trước khi đào thoát khỏi Tử Vân Đài mà không tự tận.

Từ đầu đến cuối, Âu Dương Thiếu Cung căn bản đều không có làm cái gì, thậm chí thủy chung không có rời khỏi chỗ ngồi của mình! "Nếu không muốn chết, đừng quên lời ta nói với các ngươi trước đó!" Âu Dương Thiếu Cung lời này vừa nói ra, mới để cho bọn hắn từ trong cực độ sợ hãi tỉnh táo lại.

Đích xác là không còn đường có thể trốn, nhưng trước mắt cũng không phải hoàn toàn không có cách sống sót. "Ta, ta từ nay về sau hết thảy nghe theo mệnh lệnh các hạ sai phái, tuyệt đối không làm trái!" Một danh trưởng lão Huyết Quỷ Tông không cách nào nhẫn thụ được nữa, trước tiên quỳ xuống biểu thị thần phục.

Quả nhiên, một giây sau hắn tịnh không có giống như những người khác tự tận để kết thúc. "Ta cũng thần phục!

Về sau xin nghe Âu Dương Thiếu Cung đại nhân phân phó!" "Xin

đừng giết ta, ta cũng không phản kháng nữa, nhờ cậy!" ...

Nhất thời, những đệ tử chưa chết đều tề loạt quỳ thành một mảnh, cũng không một ngoại lệ may mắn thoát khỏi tai nạn.

Về phần những kẻ hoàn toàn không chịu cúi đầu thần phục kia, tự nhiên cũng một cái tiếp một cái ngã xuống.

Thẳng đến cuối cùng, trên phiến Tử Vân Đài chỉ còn lại thi thể nằm đầy đất, cùng với những người quỳ rạp dưới đất. "Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, chuyến này hành động cũng không đáng xấu hổ." Âu Dương Thiếu Cung nhìn những người quỳ xuống kia, thập phần hài lòng gật gật đầu, "Chỉ cần không chết, vẫn có vô hạn khả năng mà, còn những kẻ chết cứng ngã trên mặt đất kia, vĩnh viễn không còn khả năng gì nữa." Mọi người đâu dám nói nửa câu, chỉ một mực cúi đầu run lẩy bẩy. "Đem những rác rưởi này thanh lý sạch sẽ, sau đó trở về đem tất cả đệ tử trong môn toàn bộ triệu tập, đi tới Bắc Quỳnh Sơn gặp ta." "Nếu có kẻ không tình nguyện, tại chỗ chém giết là được.

Đừng tưởng rằng có thể đối với mệnh lệnh của ta dương phụng âm vi, ta tại trên người bất kỳ kẻ nào đều lưu lại chú thuật, muốn sống thì đừng giở trò khôn vặt." Âu Dương Thiếu Cung ném xuống một câu, liền nháy mắt biến mất tại nguyên chỗ, chỉ để lại những đệ tử quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, luống cuống không biết làm sao. "Chư vị... sự tình đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể nghe lệnh hắn, giữ mạng quan trọng hơn a..." Không biết ai run run rẩy rẩy nói một tiếng, tại trên Tử Vân Đài quạ im lìm làm cho mọi người đều nghe được rõ ràng.

Tuy rằng không thu được một câu trả lời, nhưng hầu như tất cả mọi người đều ở trong lòng yên lặng gật đầu tán đồng lời này.

Bảo mệnh quan trọng hơn. ...

Bách Lý Đồ Tô cùng mọi người tinh dạ kiêm trình, tổng cũng kịp

thời đuổi tới bên ngoài Tử Vân Đài trước khi trận hội nghị sắp kết thúc. "Chư vị, thấy được chưa, tại dưới chân núi có rất nhiều phi hành pháp khí trần liệt, những cái kia hẳn là do đệ tử sáu tông môn lưu lại!" Bách Lý Đồ Tô cẩn thận quan sát ngoại vi Tử Vân Đài, "Xem ra chúng ta đuổi kịp a!" "Ta chỉ nghe nói đến sự tồn tại của những tông chủ kia, tận mắt nhìn thấy thì chưa từng có." Phong Quảng Mạch cũng có chút mong đợi.

Rất nhanh, bọn hắn liền đến bầu trời Tử Vân Đài, có thể thấy được phía dưới đệ tử sáu tông môn tụ tập.

Còn chưa hạ xuống, liền phát giác một trận mùi huyết tinh nồng nặc xộc thẳng lên mặt, làm cho người ta không khỏi buồn nôn. "Chuyện gì xảy ra..." Bách Lý Đồ Tô không khỏi nhíu mày, mùi máu tươi buồn nôn kia làm cho hắn bản năng kháng cự.

Chương 850

Nhưng quan sát những đệ tử kia, giữa bọn hắn tựa hồ tịnh không có bạo phát chiến đấu, Tử Vân Đài cũng không có vết tích bị phá hủy. "Chư vị... tựa hồ có chút không thích hợp..." Lăng Việt theo bản năng cảnh giác, "Một lát nữa mọi người đều cẩn thận một chút đi, tuy rằng nhìn qua không có việc gì, nhưng ta luôn cảm thấy..." Nhưng mà lời Lăng Việt còn chưa nói hết, Bách Lý Đồ Tô liền giữa không trung hạ xuống, những người khác cũng đi sát đằng sau.

Mọi người đột ngột hàng lâm như thế, lập tức dẫn tới một chúng đệ tử tông môn cảnh giác, lập tức vây bọn hắn vào giữa. "Các ngươi là người phương nào?!" "Không biết nơi đây là Tử Vân Đài sao, không phải đệ tử thất tông không có tư cách tới đây!" "Mau chóng rời đi, mau chóng rời đi!" ...

Những đệ tử này mặt ngoài từng cái thanh sắc câu lệ, nhưng người sáng suốt đều có thể một chút nhìn ra, giờ phút này bọn hắn tựa hồ cực độ chột dạ.

Ngao Tông nhìn quanh bốn phía một phen, lập tức hiểu rõ, chỉ cười lạnh, tịnh không lên tiếng. "Kỳ quái... không thấy tông chủ của các ngươi đâu?" Lăng Việt từ trên người một chúng đệ tử từng cái quét mắt, nhịn không được mở miệng hỏi. "Tông chủ...

Ta là tông chủ, ta là Thiên Nguyệt Sơn tông chủ!" Một lão giả tóc có chút hoa râm sinh ngạnh trả lời, nhưng cũng khó mà che giấu hoảng loạn trong ngữ khí. "Nói đùa!" Lăng Việt nhíu mày, "Chúng ta chuyến này có việc vô cùng quan trọng, mời vì chúng ta dẫn tiến sáu vị tông chủ, rất quan trọng!" Lão giả tóc hoa râm kia không kiên nhẫn nói: "Nghe không hiểu lời ta nói sao!" Lăng Việt cũng lạnh giọng trả lời:

"Sáu vị tông chủ kia tuy rằng ta chưa từng gặp mặt, nhưng đối với tu vi của bọn hắn cũng từ trong miệng sư phụ biết được một hai, tuyệt đối không có khả năng giống như ngươi." "Nếu ngay cả ngươi đều có thể trở thành tông chủ, Thiên Hạ Thất Tông e rằng sớm đã bị người phúc diệt!" Lăng Việt lời này vừa nói ra có thể nói triệt để đem hắn chọc giận, vị lão giả tự xưng tông chủ kia trực tiếp hoán xuất phi kiếm đi công kích Lăng Việt! "Hừ!" Lăng Việt cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn chậm rãi nâng bàn tay, một đạo bình chướng màu tím tại quanh thân hiển hiện, dễ như trở bàn tay liền trói buộc chặt thanh phi kiếm bắn tới kia. "Thiên Hạ Thất Tông nếu xuất hiện loại tông chủ này, vậy thật là sa đọa, xem ra chuyến này tìm các ngươi hỗ trợ cũng không có ý nghĩa!" Lăng Việt một mặt lạnh giọng trào phúng, khoảnh khắc chi gian phấn toái thanh phi kiếm bị trói buộc kia, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, một trận chấn động mãnh liệt ba động ra, đem những đệ tử vây quanh kích tán. "Không tốt!

Hỗn Nguyên Chân Công, người này là đồ đệ của Tử Dận chân nhân, Lăng Việt!" Tại tràng trong mọi người có kẻ thức thời liếc mắt liền nhận ra công pháp của Lăng Việt, trong chốc lát làm cho những đệ tử kia đều sợ hãi lui lại.

Nếu là ngày xưa có tông chủ tại, bọn hắn căn bản sẽ không sợ hãi khu khu một cái Lăng Việt.

Nhưng hiện tại cường giả trong tông môn hầu như đều bị Âu Dương Thiếu Cung giết sạch, không một ai là đối thủ của Lăng Việt!

Bách Lý Đồ Tô trầm giọng nói: "Mời tông chủ đi ra nói chuyện, ta có việc quan trọng!" "Ta chính là tông chủ, thật sự không lừa ngươi!" Lão đầu tử tóc hoa râm kia hầu như mếu máo trả lời, hắn thật sự hoàn toàn không có cách nào! "Nói đùa..." Bách Lý Đồ Tô cấp thiết không thôi.

Đúng lúc này, bầu trời Tử Vân Đài bỗng nhiên phủ lên một trận hắc vụ cực kỳ nùng trọng.

Tại dưới hắc vụ, trên mặt mỗi một tên đệ tử đều bao phủ sát khí cực kỳ nồng nặc. "Đem những người này toàn bộ giết, không lưu người sống!" Một thanh âm mệnh lệnh âm lãnh đáng sợ vang lên bên tai mỗi người, bức bách bọn hắn không thể không đi làm!

Hầu như trong đầu mỗi người đều hiện lên tử tướng thê thảm của đồng môn đệ tử vừa rồi, liền không còn do dự, nhao nhao kích phát pháp bảo, phù lục, phi kiếm công kích! "Mẹ kiếp!" Bách Lý Đồ Tô bị một màn này làm cho không hiểu thấu, lập tức lấy ra Phần Tịch Kiếm cắm ở trên mặt đất, một khắc sau sát khí cuồng bạo từ quanh thân bộc phát ra tịnh xông thẳng lên trời, hình thành một đạo bình chướng to lớn ngăn cản tất cả công kích.

Nhưng Bách Lý Đồ Tô mượn nhờ Phần Tịch Kiếm làm đến bước này vẫn cảm thấy rất cật lực, may mà Lăng Việt lập tức ra tay hỗ trợ vì Bách Lý Đồ Tô chia sẻ đại bộ phận áp lực. "Sư đệ, thật không nghĩ tới bây giờ tu vi của đệ lại cường đại như thế, e rằng so với sư huynh ta mạnh hơn không ít!" Lăng Việt nhìn sát khí bình chướng xông thẳng lên trời kia, không khỏi cảm khái nói. "Ta cũng là dựa vào Phần Tịch Kiếm đi những bàng môn tà đạo này, chỉ dựa vào chính mình e rằng còn kém xa một chút." Bách Lý Đồ Tô gian nan trả lời một tiếng, khi ánh mắt của hắn khóa chặt tại trên thân những đệ tử thất tông môn kia, tức khắc nắm bắt khoảng không bọn hắn chuẩn bị kết thủ ấn, bỗng nhiên đem sát khí bộc phát ra! "Oanh!" Sát khí cuồng dũng lập tức đem những đệ tử kia toàn bộ đánh bay, một số kẻ tu vi yếu kém thậm chí bị oanh kích đương trường miệng phun máu tươi, khó mà tiếp tục giao chiến.

Bách Lý Đồ Tô một ngựa đi đầu, dẫn đầu đánh ra sát khí bình chướng như sói lạc vào bầy cừu, hoành trùng trực tràng trong đám đệ

tử này, những nơi đi qua hầu như không có đệ tử nào có thể đỡ được công kích của hắn, không một ngoại lệ đều tại chỗ trọng thương.

Đây là dưới tình huống Bách Lý Đồ Tô thủ hạ lưu tình, nếu không tuyệt đối phải tử thương thảm trọng.

Đồng thời Bách Lý Đồ Tô xảo diệu bố thi một tầng sát khí nồng đậm trên con đường đi qua để mê hoặc những đệ tử này, cả nhóm người đắc dĩ ẩn tàng tại trong sương mù tiến công lui thủ, quả thực như cá gặp nước.

Ngay cả Bách Lý Đồ Tô đều khó có thể tin, hiện nay tu vi của mình lại cường đại như thế, đối phó những đệ tử này lại nhẹ nhõm như vậy!

Ngao Tông vẫn luôn không có ra tay thì tại ngoài vòng chiến quan sát phiến chiến trường này, rất nhanh liền nhìn ra dị thường. "Đều dừng tay đi." Ngao Tông một tiếng phân phó phía dưới, mọi người đều nghe theo hào lệnh, nhao nhao lui về bên cạnh hắn.

Bách Lý Đồ Tô vốn cũng không có ý định đả thương tính mạng người ta, chẳng qua là muốn bức những đệ tử này gọi tông chủ hiện thân. "Thật kỳ quái...

Đánh lâu như vậy, tông chủ của bọn hắn cũng không xuất hiện?" Bách Lý Đồ Tô có chút khó hiểu.

Ngao Tông chậm rãi đi đến trước mặt mọi người, những đệ tử kia nhìn thấy Ngao Tông thì đều không một ngoại lệ có chút sợ hãi lui lại, chiến lực trung kiên trong đó sớm đã bị Âu Dương Thiếu Cung giết đến thất thất bát bát, những đệ tử cấp thấp này căn bản không có bao nhiêu sức chiến đấu. "Tại trước khi ta đến, có phải Âu Dương Thiếu Cung đã từng tới nơi này?" Ngao Tông lạnh giọng hỏi thăm, "Đừng nói với ta các ngươi không biết Âu Dương Thiếu Cung là ai!" Lời này vừa nói ra, chúng vị đệ tử đều biến sắc kinh hoảng, không nghĩ tới

Ngao Tông liếc mắt một cái đã nhìn thấu sự thật này. "Âu Dương Thiếu Cung?!" Bách Lý Đồ Tô khó có thể tin nhìn Ngao Tông, "Đại ca làm sao nhìn ra?" Ngao Tông không để ý đến Bách Lý Đồ Tô, chỉ lặp lại câu hỏi một lần nữa: "Ta hỏi lần cuối cùng, rốt cuộc có hay không!" "Thương!" Bỗng nhiên, một tên đệ tử trở tay rút trường kiếm bên hông, lấy kiếm phong chỉ hướng Ngao Tông, hai mắt huyết hồng! "Sư đệ, ngươi muốn làm gì, tỉnh táo lại!" Bên cạnh có người thấy thế vội vàng đi lên đè lại, ai cũng nhìn ra được Ngao Tông tuyệt đối không có khả năng tuỳ tiện đắc tội! "Này!" "Ngươi điên rồi sao, mau dừng tay a!" "Cho ta đem kiếm buông xuống, ngươi muốn hại chết tất cả chúng ta sao!" Mắt thấy tên môn đệ tử kia tay cầm kiếm chậm rãi hướng Ngao Tông đi đến, tại tràng tất cả mọi người đều tim phổi ngừng đập, tiểu tử này rốt cuộc lên cơn điên gì! "Sư đệ, cho ta đứng lại a a a a!" Sư huynh của hắn muốn tiến lên ngăn cản, lại không ngờ tiểu tử này trực tiếp huy kiếm chém về phía cánh tay của hắn, đương trường đem cánh tay chém đứt, trong chốc lát máu tươi bắn ra tung tóe, hạ xuống một trận tinh phong huyết vũ.

Hầu như tất cả mọi người đều không nghĩ tới hắn sẽ đối với sư huynh đồng môn ra tay, nhất thời những người này đều không tự chủ được mà ngẩn người tại chỗ, thậm chí đều quên tiến lên ngăn chỉ. "Chết!" Người kia hai mắt huyết hồng, hoành trường kiếm trực tiếp hướng Ngao Tông đánh tới, tịnh kiếm phong hướng về phía lồng ngực của mình trực tiếp đâm tới.

Ngao Tông mi đầu hơi nhíu, lập tức rất nhanh minh bạch chuyện gì xảy ra, "Thì ra là thế..." Sát na gian người kia muốn giết tới trước người, Bách Lý Đồ Tô đang muốn tiến lên ngăn cản, một trận cuồng phong lại bỗng nhiên cuốn lên, trực tiếp đem người kia cuốn bay, trường kiếm trong tay cũng bị phong nhận tế mật như ma trong cương phong kích nát.

Người kia phù thông một tiếng ngã trên mặt đất, không đợi Ngao Tông hướng hắn phát nạn, hắn chưởng trung vận tác pháp lực, trực tiếp hướng thiên linh cái của mình hung hăng đánh xuống!

Nhưng một trận lực lượng vô hình lại áp chế cánh tay của hắn, làm cho một chưởng này vô luận như thế nào cũng không cách nào rơi xuống, hắn thậm chí đến đầy đầu thanh cân bạo khởi, hai mắt huyết hồng! "Lại nữa rồi..." Mọi người nhìn một màn này đều bản năng sợ hãi lui lại, lập tức nhớ tới những đệ tử bị Âu Dương Thiếu Cung thao túng tự sát kia!

Bách Lý Đồ Tô một cái bước dài tiến lên, trở tay lấy chuôi kiếm hướng về phía bụng hắn đột nhiên kích một cái, lập tức làm cho hắn đau đến đương trường hôn mê bất tỉnh. "Vì sao lại muốn tự sát?" Bách Lý Đồ Tô khó hiểu, "Đại ca, hắn liều mạng giết ngươi, theo lý thuyết cũng sẽ không tự sát a!" "Bởi vì hắn căn bản không chịu khống chế, bất luận là giết ta hay là muốn tự sát, đều là có người cố ý thao túng hắn đi làm." Bách Lý Đồ Tô đi lên trước, thò tay tại trên trán người kia nhẹ nhàng điểm một cái, chỉ thấy một tia khói đen lập tức từ trên người hắn bay lên.

Ngao Tông quét mắt nhìn những người kia, từ trong thần sắc khẩn trương trên mặt bọn hắn lập tức giải đọc ra suy đoán của mình là chính xác, "Tại trước khi ta tới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói thật ra, nếu không cuối cùng các ngươi đều khó thoát khỏi cái chết." Sự tình đã đến nước này, bọn hắn đâu dám có nửa điểm giấu giếm, mấy tên đệ tử nhìn nhau, liền muốn mở miệng giảng thuật.

Nhưng chưa chờ bọn hắn mở miệng, trên người chúng đệ tử tại tràng bỗng nhiên thăng đằng lên từng trận vụ khí màu đen, lập tức tiếng kêu thảm thiết liên thành một mảnh, từng cái hai mắt huyết hồng muốn vận công tự tận! "Những người này điên rồi sao?!" Bách Lý Đồ Tô thấy thế vội vàng tiến lên áp chế hai tên đệ tử, Phong Quảng Mạch

cùng Phong Tình Tuyết thì riêng phần mình vận tác âm khí dẫn pháp thuật thao túng quỷ hồn khống chế những đệ tử khác ngăn cản tự tận.

Nhưng căn bản không có bao nhiêu ý nghĩa, những đệ tử không cách nào bị khống chế kia vẫn một cái tiếp một cái bạo đầu mà chết!

Ngao Tông thấy thế không còn chậm trễ, trong chưởng tuôn ra một đạo cương lôi, thò tay đánh vào bầu trời, nháy mắt đem hắc sắc âm vân trong không trung kích tán.

Chương 851

Cũng tại một khắc này, hắc sắc khí tức hoàn nhiễu trên người những đệ tử kia đột nhiên tiêu tán, cả đám giống như bị rút đi xương cốt ngã trên mặt đất, suy yếu không thôi. "Ta hiểu rồi...

Tà túy khống nhân, chú thuật này thực tại có chút âm độc..." Phong Quảng Mạch là người có kiến thức rộng nhất trừ Ngao Tông ra, liếc mắt liền nhìn thấu chân tướng những người này từng cái chạy tới chịu chết. "Phong đại ca, bọn hắn sở dĩ sẽ liên tiếp tự sát như thế, là bởi vì có tà túy thao túng?" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Sau đó hắn lập tức nhớ tới, lúc đó tại trên Bắc Quỳnh Sơn gặp phải Đường Vô Tướng, cùng với hết thảy phát sinh trên người hắn. "Âu Dương Thiếu Cung!" Bách Lý Đồ Tô nghiến răng nghiến lợi, lập tức nhớ tới loại tà thuật này xuất từ tay người nào.

Những đệ tử kia mặc dù đầy người suy yếu mệt mỏi, nhưng vẫn miễn cưỡng chống thân tử hướng Ngao Tông chắp tay nói tạ. "Đa tạ tiền bối ra tay cứu mạng..." "Đại ân đại đức, chúng ta tất định ghi ở trong lòng." "Đa tạ tiền bối a..." ...

Ngao Tông không muốn nghe những lời nhảm nhí này, chỉ thản nhiên phân phó: "Hiện tại, đem sự tình vừa mới phát sinh tại Tử Vân Đài toàn bộ nói cho ta biết, nếu các ngươi muốn sống." Lời đã nói đến mức này, bọn hắn đâu dám có nửa điểm giấu giếm, từng cái nhao nhao giống như trúc đồng đổ đậu đem sự thật khai ra.

Ngắn ngủi một lát công phu, Ngao Tông liền đem hết thảy phát sinh rõ ràng trong lòng, quả nhiên lần này lại là Âu Dương Thiếu Cung đang tác quái.

Ngao Tông nghe xong tịnh không có quá nhiều ngoài ý muốn, nhưng những người khác lại đầy lòng chấn hám, thậm chí tưởng rằng mình nghe lầm!

Bách Lý Đồ Tô cô thân một người, trực tiếp diệt đi thất tông môn, ngay cả tông chủ trong sáu tông môn đều tận số chết ở trong tay hắn!

Tịnh không phải bị tiêu diệt từng bộ phận, mà là đồng thời ứng đối những đệ tử này, đem sáu người tận số nhất kích giết chết!

Thủ đoạn bực này, Lăng Việt cho rằng ngay cả Tử Dận chân nhân đều không cách nào làm được, thậm chí đều không cách nào đồng thời ứng đối thất tông môn tông chủ đồng thời công kích! "Xem ra chúng ta vẫn là chậm một bước...

Nhưng mà, cho dù chúng ta đến sớm, chắc cũng không có ý nghĩa a, ngay cả thất tông môn đều bị hắn tuỳ tiện diệt đi như thế." Lăng Việt quả thực không cách nào tưởng tượng, Âu Dương Thiếu Cung tu vi bây giờ phải đạt tới trình độ gì mới có thể làm đến điểm ấy.

Phong Quảng Mạch ở một bên càng là trầm tư không đoạn, tại trong lòng trùng trùng suy đoán về sau, lúc này liền nhận định Phong Đô Chi Chủ cũng tuyệt không có khả năng là đối thủ của hắn.

Vì kế hôm nay có thể làm e rằng cũng chỉ có sớm thông báo cho Phong Đô Chi Chủ, để ngài ấy mau chóng chuẩn bị sẵn sàng ứng đối.

Bách Lý Đồ Tô ngược lại mày nhíu chặt, ai cũng không biết giờ phút này trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. "Các ngươi nghĩ nhiều rồi, Âu Dương Thiếu Cung chẳng qua là dùng chút kế mọn, đem các ngươi lừa xoay quanh, các ngươi thế mà lại tin là thật!" Ngao Tông trầm giọng mở miệng nói, "Hắn căn bản không có đủ tu vi đồng thời ứng đối nhiều người như vậy, chẳng qua là dùi vào một cái chỗ trống, một cái chỗ trống mà từ thời đại Cổ Thần cho tới nay người tu hành một giới này căn bản không biết!" Mọi người đều không hiểu Ngao

Tông lời này là có ý gì, chỉ ngơ ngác nhìn hắn. "Còn nhớ rõ ta từng nói với các ngươi, những người tu hành này đều không hiểu phương pháp tu luyện Nguyên Thần, từ đó dẫn đến Nguyên Thần cường độ không cách nào cùng tự thân tu vi xứng đôi.

Thậm chí một số người tu hành tiên thiên Nguyên Thần giác nhược, Nguyên Thần cường độ của bọn hắn thậm chí còn hơi thấp hơn phàm nhân." Phong Quảng Mạch nghe xong như có điều suy nghĩ gật đầu, "Sự thật xác thực như thế...

Nhưng ta cũng không cách nào cải biến a, Nguyên Thần là không thể hậu thiên tu luyện." Ngao Tông cười lạnh một tiếng, "Thời thế hôm nay, ngươi còn tin loại chuyện hoang đường này?" Phong Quảng Mạch không khỏi ngẩn ra, nhưng cái này tại nhân giới là thường thức, làm sao lại biến thành chuyện hoang đường rồi? "Những cái này thông thông đều là hoang ngôn, là hết thảy hoang ngôn mà Cổ Thần toàn bộ cưỡng ép cho các ngươi tin tưởng!" Ngao Tông lạnh lùng nói, "Chính là bởi vì Nguyên Thần các ngươi quá yếu, cho nên tại trước mặt rất nhiều tà túy cường đại không có thật thể, Nguyên Thần của các ngươi yếu ớt đến không chịu nổi một kích!" "Những tà túy kia chỉ cần thi triển chút thủ đoạn là có thể tuỳ tiện nhập vào người, tịnh thao túng thân thể các ngươi tiến hành hết thảy hành vi, ngay cả tự sát các ngươi đều không cách nào ngăn cản!" "Âu Dương Thiếu Cung căn bản không có năng lực đối phó các ngươi, hắn chẳng qua là ra lệnh cho những tà túy kia đối với các ngươi da tay thôi, thay vì nói những người kia chết ở trong tay Âu Dương Thiếu Cung, không bằng nói là chết ở trong tay tà túy!" Lời này vừa nói ra, mọi người đăng thì bừng tỉnh đại ngộ!

Những đệ tử kia cẩn thận hồi tưởng, tựa hồ cũng xác thực không có nhìn thấy Âu Dương Thiếu Cung tự mình ra tay, hắn từ đầu đến cuối không có bộc lộ ra một chút pháp lực, ngược lại thủy chung nhẹ

nhõm dị thường.

Thì ra Âu Dương Thiếu Cung căn bản là hạ mấy đạo mệnh lệnh, thao túng những tà túy kia nhập vào người bức bọn hắn tự sát! "Hỗn trướng đồ vật!" "Thì ra hắn dùng thủ đoạn như thế, thật sự là quá hèn hạ!" "Sớm biết như vậy lúc ấy nên trực tiếp đem bản thể hắn xử lý, dù là liều mạng!" "Loại thủ đoạn vụng về này cũng là người tu hành có thể dùng ra?" ...

Những đệ tử này khí phẫn phá khẩu đại mạ, chính mình bởi vì cái này mà sợ hãi lâu như vậy.

Vừa rồi Ngao Tông ra tay cứu giúp, cũng là đem những tà túy kia toàn bộ từ trên người bọn hắn khu cản rời đi, mới đắc dĩ để bọn hắn không có toàn bộ tự sát mà chết.

Nói như vậy, cũng khó trách Ngao Tông sẽ nói là "Dùi vào chỗ trống", có thể không phải chính là như thế sao!

Nhưng một phen đại mạ về sau, những đệ tử này hơi bình tĩnh lại, trong lòng thăng đằng lên một tia bi ai.

Biết chân tướng thì thế nào?

Nguyên Thần không cách nào tu hành tiến giai, cũng mang ý nghĩa khó mà trở nạo tà túy xâm thực, bọn hắn vẫn không cách nào đối kháng Âu Dương Thiếu Cung.

Bây giờ Ngao Tông ra tay đem bọn hắn cứu, nếu ngày sau gặp lại Âu Dương Thiếu Cung, y nguyên khó thoát khỏi cái chết.

Nói cho cùng, tên kia tu vi không đáng sợ, nhưng thủ đoạn lại làm cho người ta hận đến nghiến răng! "Đến ngày hôm nay các ngươi vẫn cho rằng, Nguyên Thần không cách nào tu hành?

Vậy Cổ Thần vì sao có thể tu hành Nguyên Thần?" Ngao Tông thản nhiên chất vấn.

Một tên trưởng lão nhịn không được trả lời: "Cổ Thần cùng phàm nhân chúng ta đương nhiên không giống nhau, bọn hắn có thể..." "Không có gì không giống nhau, nếu phàm nhân có đủ tài nguyên và công pháp tu hành, đồng dạng có thể tu luyện Nguyên Thần!" "Cổ Thần cùng phàm nhân không có điểm gì đặc biệt, chẳng qua là bọn hắn đi trước một bước đến cảnh giới kia mà thôi." Ngao Tông lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều không khỏi cấm thanh, Ngao Tông lời nói này hầu như là đang phủ nhận, chất nghi Cổ Thần, tại trong mắt bọn hắn xem ra quả thực không thể tưởng tượng.

Ngao Tông cũng không muốn cùng bọn hắn giải thích nhiều, muốn giải thích hết thảy cho những người bị Cổ Thần giáo điều cảm nhiễm thâm căn cố đế này, không thể nghi ngờ là lãng phí thời gian.

Bách Lý Đồ Tô tức khắc nói: "Đại ca, vừa rồi bọn hắn đề cập Âu Dương Thiếu Cung đi Bắc Quỳnh Sơn, tịnh ra lệnh triệu tập tất cả đệ tử trong môn cũng cùng nhau tiến đến, e rằng là muốn thôn phệ hồn phách của bọn hắn để tu hành.

Chúng ta có muốn hay không đi trước một bước chạy tới Bắc Quỳnh Sơn tìm hắn?

Hắn tuyệt đối ở nơi đó!" Ngao Tông lại hơi lắc đầu, phản vấn: "Đi tìm hắn thì có thể làm gì?

Cùng hắn đánh một trận trượng vĩnh viễn phân không ra thắng bại sao?" Bách Lý Đồ Tô lập tức ngữ tắc, mãnh địa ý thức được mình lại một lần nữa nhiệt huyết dâng lên bất chấp hậu quả.

Xác thực như Ngao Tông nói, tu vi của hắn căn bản không có khả năng giết được Âu Dương Thiếu Cung.

Ngao Tông biết tên này trước mắt không cách nào tỉnh táo phán đoán hình thế, liền hô những người có tiếng nói duy nhất còn lại trong tông môn tới. "Tiền bối có gì phân phó?" Những người này vừa mới

bị Ngao Tông cứu tính mạng, lúc này đối với hắn tôn sùng đến cực điểm, tự nhiên đối với hắn cũng sẽ nói gì nghe nấy. "Mau chóng quay trở lại tông môn, sau đó đem tông môn giải tán, tất cả đệ tử toàn bộ ẩn lui, không cần tụ tập, tịnh tận khả năng hào triệu tất cả người tu hành nhân giới ẩn tàng hành tung, tốt nhất là đem chính mình ngụy trang thành phàm nhân!" Ngao Tông một phen lời nói làm cho bọn hắn không khỏi trong lòng run lên, nếu thật sự đem sáu cái tông môn giải tán, vậy cũng mang ý nghĩa tông môn thể hệ của một giới này triệt để sụp đổ.

Ngày sau tông môn nếu muốn một lần nữa tụ hợp tịnh quật khởi, chỉ sợ phải bỏ ra cái giá gấp trăm ngàn lần.

Những tông môn này tại trước đây mấy trăm năm tích lũy, sẽ triệt để hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Ngao Tông nhìn ra những người này trong lòng do dự, liền cũng không nói nhảm nữa, "Quyền quyết sách ở trên tay các ngươi, nếu các ngươi không nghe ta cũng sẽ không cưỡng ép ra lệnh.

Nhưng lần sau Âu Dương Thiếu Cung tìm tới cửa, ta sẽ không cứu những kẻ biết rõ hắn phải chết mà vẫn làm." Nói đến nước này, bọn hắn còn có thể như thế nào?

Tính mạng chung quy vẫn quan trọng hơn tông môn! "Ta hiểu rồi, tiền bối." "Sau khi trở về ta sẽ lập tức giải tán tông môn, tịnh về sau cũng sẽ không sáng tạo nữa!" Mấy vị trưởng lão nhao nhao đáp lời, cũng là vô pháp khả thi.

Ngao Tông sở dĩ làm như vậy không chỉ là vì để cho bọn hắn bảo mệnh, càng là cân nhắc đến Âu Dương Thiếu Cung.

Hiển nhiên, tên kia đã không thỏa mãn với việc chỉ thôn phệ hồn phách phàm nhân, hắn sở dĩ muốn tất cả tông môn đệ tử toàn bộ tụ tập Bắc Quỳnh Sơn, mục đích đúng là vì đem hồn phách bọn họ cùng

nhau thôn thực.

Nếu để cho tên kia lại tụ tập thụ đại chiêu phong, Âu Dương Thiếu Cung tùy thời sẽ đem bọn hắn đồng thời tiêu hóa tịnh lược đoạt hồn phách.

Như thế dĩ vãng, Bách Lý Đồ Tô có thể sẽ không còn ngày nào có tu vi thắng được Âu Dương Thiếu Cung.

Chương 852

Ngao Tông vốn muốn để Bách Lý Đồ Tô tự mình đi làm những chuyện này, nhưng hắn tịnh không có loại uy vọng để thất tông môn giải tán, cho nên cũng chỉ có thể do hắn mở miệng.

Mấy vị trưởng lão kia nhìn về phía một chúng đệ tử sau lưng, thần tình cực kỳ bi thiết. "Chư vị, thân bất do kỷ, về sau thất tông môn e rằng sẽ không còn tồn tại, nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào, tu hành giới tương lai e rằng sẽ phải cực đại động đãng một trận!" Chúng đệ tử trầm mặc không nói, vì bảo mệnh bọn hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Một lát sau, dưới chân Tử Vân Đài.

Bách Lý Đồ Tô nhìn một chúng đệ tử xuống núi ảm nhiên thương thần, lại tịnh không có phát giác giờ phút này biểu tình của hắn so với những đệ tử kia cũng không tốt hơn là bao. "Đại ca, hiện tại chỉ cần có thể giết chết Âu Dương Thiếu Cung, dù là ta cùng hắn đồng quy vu tận đều có thể." Bách Lý Đồ Tô không khỏi khổ sáp nói. "Nếu ngươi ôm loại ý nghĩ này, tuyệt đối không có khả năng lấy được mạng của hắn." Ngao Tông thần sắc dần dần trở nên túc mục, "Thủy chung ôm tất tử chi tâm, vĩnh viễn không có biện pháp chân chính ma luyện tu vi của ngươi tăng lên, ngươi liền có thể mượn cơ hội này tứ vô kỵ đạn tăng lên tu vi, bởi vì ngươi đủ tiếc mạng, cho nên ngươi sẽ dùng hết thảy biện pháp!" "Nếu ngươi thật sự có tâm giết hắn, liền tuyệt đối không thể ôm ấp loại ý nghĩ này!" Bách Lý Đồ Tô sắc mặt trầm trọng, những lời của Ngao Tông đối với hắn vừa là nhắc nhở, cũng vừa là đả kích.

Âu Dương Thiếu Cung nếu muốn tăng cao tu vi, thủ đoạn thực sự

nhiều hơn hắn quá nhiều.

Kẻ này căn bản không có điểm mấu chốt, thậm chí hận không thể bắt toàn bộ sinh linh trên thế giới đem đi tu luyện. "Đại ca, nếu như ta có thể hoàn toàn dung hội quán thông tất cả uy năng của Phần Tịch Kiếm, liệu ta có thể thắng được Âu Dương Thiếu Cung hay không?" Bách Lý Đồ Tô chợt lên tiếng hỏi.

Đây cũng là kỳ vọng cuối cùng của hắn.

Ngao Tông lược qua suy tư một hồi, lập tức mở miệng nói: "Phần Tịch Kiếm và Âu Dương Thiếu Cung vốn là một thể, hiện nay bị tách ra, nguồn sức mạnh đến từ Ma Thần kia cũng sẽ theo đó mà bị chia đều cho các cá thể.

Âu Dương Thiếu Cung tuy rằng tu vi tăng lên nhanh chóng, nhưng thực tế hắn chỉ đang khai quật sức mạnh Ma Thần trong người mà thôi.

Một khi đạt tới giới hạn một nửa sức mạnh Ma Thần, tu vi của hắn muốn tăng lên nữa sẽ rất khó khăn.

Như vậy, nếu ngươi có thể đem tu vi tăng lên tới trình độ nhất định, đồng thời hoàn toàn khống chế Phần Tịch Kiếm, tuyệt đối có khả năng chiến thắng." Bách Lý Đồ Tô nhíu chặt mày, sau đó bỗng nhiên thốt ra cuồng ngôn: "Đại ca, ta quyết định phải hoàn toàn chưởng khống Phần Tịch Kiếm trong thời gian ngắn nhất, bất luận phải trả giá thế nào.

Đại ca có thể giúp ta không?

Nếu có cách nào, ta đều muốn thử!" Phong Quảng Mạch nghe vậy thì kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vội vàng phủ định: "Tuyệt đối không được!

Ngay cả Cổ Thần cũng không dám tùy tiện đem uy năng Phần Tịch

Kiếm mở ra và dung hội vào toàn thân, làm như vậy chỉ có thể biến ngươi thành khôi lỗi!" Nhưng Bách Lý Đồ Tô lại ý vị thâm trường nói: "Cổ Thần không có cách, nhưng không có nghĩa là Ngao đại ca không có cách!" Phong Quảng Mạch căn bản không biết thực lực chân chính của Ngao Tông, tưởng rằng Bách Lý Đồ Tô đang nói sảng, không khỏi liên tục lắc đầu.

Biện pháp thì Ngao Tông tự nhiên là có.

Cho dù là cách đơn giản nhất: trực tiếp chuyển hóa Bách Lý Đồ Tô thành Minh Tộc, như vậy hắn có thể nương tựa vào U Minh chi lực dễ dàng áp chế Phần Tịch Kiếm.

Đồng thời, cưỡng ép quán thâu U Minh chi lực thậm chí có thể để tu vi của hắn tăng vọt tới cảnh giới Cổ Thần, khi đó Âu Dương Thiếu Cung tất bại.

Nhưng nếu Ngao Tông làm như thế, thì chẳng bằng hắn tự mình ra tay giết Âu Dương Thiếu Cung cho xong.

Làm vậy là can thiệp quá nhiều vào Bách Lý Đồ Tô.

Hơn nữa, tu vi của Bách Lý Đồ Tô nếu không phải từng bước gian nan đoạt được, việc đột nhiên đạt được sức mạnh to lớn sẽ chỉ làm tính tình hắn dần thay đổi, thậm chí mê mất bản ngã.

Trong ngắn hạn thì giải quyết được phiền phức Âu Dương Thiếu Cung, nhưng nhìn về lâu dài, Bách Lý Đồ Tô ngược lại sẽ biến thành một nhân tố bất ổn. "Thay vì hỏi ta, không bằng nói trước đi, ngươi thật sự đã sơn cùng thủy tận rồi sao?" Ngao Tông ý vị thâm trường hỏi ngược lại.

Bách Lý Đồ Tô cúi đầu, trong lòng yên lặng suy nghĩ một lát, trong thời gian ngắn liền nhớ ra một khả năng còn tồn tại.

Hắn ẩn ước nhớ rõ năm đó mẫu thân từng nói, vị Cổ Thần mà bộ

tộc tín ngưỡng lúc ban đầu sau khi tự tay hạ cấm chế lên Phần Tịch Kiếm, vì lo lắng sinh ra dị biến nên đã giữ lại một hậu thủ.

Nghe nói vị Cổ Thần kia lưu lại một món pháp khí tín vật, chỉ cần có thể tìm được và kích hoạt nó, Cổ Thần ở xa tận Thiên Giới sẽ biết được nguy cơ của Phần Tịch Kiếm, từ đó đích thân hạ phàm giải quyết.

Sau khi nghe xong câu chuyện, Ngao Tông chỉ có thể đáp lại bằng một nụ cười có chút xấu hổ.

Câu chuyện này nghe đã thấy cũ rích lại chẳng có gì mới mẻ, lỗ hổng thực sự quá nhiều, nghe cứ như một lời nói dối gạt người.

Nếu Cổ Thần thật sự có năng lực giải quyết Phần Tịch Kiếm một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, thì việc gì phải lưu lại một cái ẩn hoạn tới tận bây giờ, để cho phàm nhân giải quyết rắc rối này?

Phải biết rằng, cho dù bộ tộc của Bách Lý Đồ Tô đời đời kiếp kiếp hầu như liều mạng đi trông coi Phần Tịch Kiếm, cũng đã mấy lần suýt chút nữa để nó mất khống chế. "Nếu đã có loại hậu thủ cường đại này, vậy vì sao nhiều lần các ngươi cần tìm kiếm Tử Dận chân nhân hỗ trợ mà không tự mình giải quyết?" Ngao Tông có chút nghi hoặc hỏi.

Bách Lý Đồ Tô trù trừ một lát, sau đó thở dài một tiếng: "Bởi vì ngay cả trong tộc ta cũng không biết rốt cuộc phải đi nơi nào mới có thể tìm được món pháp khí ấy!" "..." Mọi người nghe vậy đều câm nín.

Ngay cả người cũng không tìm thấy, vậy sự tồn tại của thứ đó còn có ý nghĩa gì? "Kỳ thực cũng không tuyệt vọng như vậy.

Mẫu thân ta nói, thứ kia sở dĩ không lưu lại trong tộc là để phòng chỉ tộc nhân lạm dụng, dùng nó ngay cả trong những lúc không cần

thiết, cho nên mới không đặt trong tay tộc nhân." Bách Lý Đồ Tô vội vàng nói. "Nói cho cùng, thứ đó đối với chúng ta hiện tại cũng vô dụng, dù sao cũng không tìm được." Phong Tình Tuyết thở dài, cảm thấy Bách Lý Đồ Tô thà đừng nói còn hơn. "Lời không thể nói như vậy!

Lúc ấy mẫu thân ta nhắc tới chuyện này cũng không phải là vô căn cứ!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng bổ sung, "Ít nhất mẫu thân ta có trí tuệ đại khái, có khả năng phán đoán ra nơi ở của pháp khí kia!" "Đại khái?

Có khả năng?" Ngao Tông nhíu mày, "Mẫu thân ngươi rốt cuộc phán đoán ra sao?" Bách Lý Đồ Tô nhất thời nghẹn lời, thật không biết nên trả lời Ngao Tông thế nào, bởi vì vấn đề này hắn cũng không rõ ràng. "Mặc kệ!

Đây cũng là một cơ hội của ta, thử xem tổng so với không làm gì vẫn tốt hơn!" Bách Lý Đồ Tô kiên quyết nói, "Nếu thật có thể dẫn Cổ Thần tới hỗ trợ, tất nhiên giải quyết một tên Âu Dương Thiếu Cung chưa thành khí hậu tuyệt đối không thành vấn đề!" "Bất luận ngươi có tìm được hay không, ngươi xác định những Cổ Thần đó sẽ giúp đỡ sao?" Ngao Tông đối với đám Cổ Thần này cũng không tín nhiệm.

Thông qua hiểu biết ít nhiều, hắn biết đám Cổ Thần kia căn bản không đặt mình vào hoàn cảnh của nhân loại mà suy nghĩ.

Cái bọn hắn cần là sự thống trị, vĩnh viễn cao cao tại thượng, còn nhân loại sẽ biến thành cái dạng gì bọn hắn căn bản không quan tâm.

Ngay cả năm đó đối phó Ma Thần, cũng bất quá là xuất phát từ lợi ích bản thân mà thôi.

Hiện tại muốn cầu đám Cổ Thần này ra tay giải quyết chuyện năm xưa làm chưa sạch sẽ, e rằng cũng không dễ dàng.

Bách Lý Đồ Tô chỉ biết thở dài, việc này cũng là hết cách.

Ngao Tông nhìn bộ dạng này của hắn, thật sự có chút không đành lòng, dù sao tên này bài tẩy trong tay thật sự quá ít. "Được rồi, vậy ta sẽ đi một chuyến, tự mình đi xem thử.

Ngươi có biết pháp khí kia hiện giờ ở nơi nào không?" Bách Lý Đồ Tô khẽ gật đầu: "Đại ca, còn nhớ lúc trước khi ta đi Bắc Quỳnh Sơn, đã đi ngang qua vùng Hoang Hải kia không?" Ngao Tông tự nhiên nhớ rõ: "Thì sao?" "Ta cần tới vùng Hoang Hải đó trước, nếu tới đó, ta tự nhiên có cách tìm được." Phong Tình Tuyết có chút kỳ quái: "Nếu đã như vậy, lần trước khi tới đó, vì sao huynh không tìm?" Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút xấu hổ: "Bởi vì ngay cả mẫu thân ta cũng không xác định lời đồn này có thật hay không, lúc ấy ta cũng không dám lãng phí thời gian.

Trước mắt không phải là hết cách rồi sao." "Thôi được, động thân đi.

Chúng ta phải nhanh lên, Âu Dương Thiếu Cung đang ngày một cường đại." Ngao Tông cũng không nói nhảm, lập tức tán thành phương án của Bách Lý Đồ Tô.

Khác với những người khác, Phong Quảng Mạch có chút chán nản thở dài.

Trong lòng y ẩn ước cảm thấy phương pháp của Bách Lý Đồ Tô e rằng không đáng tin cậy. *** Bắc Quỳnh Sơn, đỉnh núi.

Chương 853

Những chướng nhãn pháp do Cổ Thần lưu lại tự nhiên không ngăn được Âu Dương Thiếu Cung, kẻ có nguyên thần tu luyện cực kỳ cường đại.

Hắn không tốn bao nhiêu khí lực đã tìm được đỉnh núi. "Cổng vào Thiên Giới!" Âu Dương Thiếu Cung nhìn vầng sáng đang chớp động kia, trong lòng không khỏi kích động.

Hắn vẫn có thể nhớ lại lờ mờ từ trong ký ức thời Ma Thần, năm đó vì muốn tìm tới nơi này đã phải trả cái giá lớn đến mức nào, nhưng cuối cùng cũng không thành công.

Mãi đến hôm nay, ngược lại để những Cổ Thần kia đi trước một bước, tiến vào cái gọi là Thiên Giới. "Chủ nhân!" Bỗng nhiên, quanh thân Âu Dương Thiếu Cung hiện ra rất nhiều hắc vụ, rồi dần chuyển hóa thành từng cái hư ảnh mặt mũi dữ tợn.

Những hư ảnh này chính là tà túy bị Âu Dương Thiếu Cung sai khiến.

Đa số bọn chúng đều tồn tại từ thời đại Cổ Thần, là thuộc hạ dưới quyền Ma Thần thống trị, chỉ là năm đó đa phần đều bị diệt sát, vẻn vẹn chỉ còn lại một ít tàn hồn sống sót trên đời.

Âu Dương Thiếu Cung tìm được chúng cũng tốn không ít công phu, bất quá vật cũng đáng giá, nương tựa vào đám thuộc hạ này hắn đã dễ dàng đồ sát tu sĩ Thất Tông Môn.

Chỉ tiếc, kế hoạch cuối cùng lại bị Ngao Tông làm đảo lộn. "Đáng chết!" Trong đầu Âu Dương Thiếu Cung không khỏi hiện lên hình ảnh Ngao Tông, khó tránh khỏi việc toàn thân run rẩy.

Tại quan đầu cuối cùng, vì sợ bại lộ, hắn có ý đồ giết chết tất cả tu sĩ bị thao túng, nhưng cuối cùng thất thủ, đại bộ phận tà túy khống chế đều bị Ngao Tông diệt sát.

Mặc dù Ngao Tông không trực tiếp xuống tay với hắn, nhưng hắn cũng càng ngày càng cảm thấy không ổn, ẩn ước cảm thấy dường như sắp chạm đến giới hạn của Ngao Tông rồi. "Phải mau chóng tới Thiên Giới, lấy Phần Tịch Kiếm!" Âu Dương Thiếu Cung nhíu chặt mày, sau đó bố trí một đạo cấm chế cách ly cổng vào Thiên Giới, một lần nữa quay lại di tích Thanh Ngọc Đàn ở Bắc Quỳnh Sơn.

Lúc này, tại di tích môn phái tàn phá, Âu Dương Thiếu Cung đang giam giữ rất nhiều tu hành giả bị uy hiếp bắt tới đây.

Những người này bị nhốt chung một chỗ, dù không có bất kỳ cấm chế nào cũng không dám bỏ chạy, bởi vì bất kỳ kẻ nào muốn rời khỏi nơi này đều chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, không một ai may mắn thoát khỏi. "Phải tranh thủ thời gian, không thể trông cậy vào đám cá nằm trên thớt của Thất Tông Môn kia nữa, có thể hấp nạp bao nhiêu hồn phách thì hấp nạp bấy nhiêu đi!" Âu Dương Thiếu Cung nhìn những tu hành giả đang lộ vẻ sợ hãi kia, lẩm bẩm tự nói.

Cuối cùng, hắn vung tay lên, dưới mặt đất bỗng nhiên dũng hiện một đạo pháp trận cực kỳ to lớn, bao trùm tất cả tu hành giả vào trong. "Tiền bối!

Tiền bối!

Xin ngài thủ hạ lưu tình a, bất kể ngài có yêu cầu gì ta đều làm theo!" "Ta không muốn chết, ngài nể tình ta tu hành gần trăm năm không dễ mà tha cho ta một mạng được không!" "Ta thật sự có thể vì ngài hiệu lực, bất luận làm cái gì cũng được!" Đám tu hành giả đều cảm thấy không ổn, nhao nhao kinh khủng vạn phần cầu xin tha thứ, một số người thậm chí dập đầu liên tục. "Ta đương nhiên cần các

ngươi làm việc cho ta, ta cam đoan đây là việc cuối cùng, chỉ cần làm xong, tất cả đều kết thúc." Âu Dương Thiếu Cung cười âm trầm.

Ngay sau đó, ánh sáng màu xanh lục u ám thông thiên bao trùm tất cả mọi người trong pháp trận, tiếng thảm thiết chói tai cũng theo đó vang lên!

Nhưng những tiếng thảm thiết này cũng không kéo dài quá lâu, cho đến khi ánh sáng xanh lục kia kết thúc, đám tu hành giả toàn bộ mềm oặt ngã xuống.

Hồn phách của bọn họ bị rút khỏi cơ thể, bị Âu Dương Thiếu Cung hấp nạp. "Hồn phách tu hành giả quả nhiên mạnh hơn phàm nhân rất nhiều!" Âu Dương Thiếu Cung cảm thụ nguồn nguyên thần chi lực cuồn cuộn to lớn, trong lòng cuồng hỉ!

Bách Lý Đồ Tô hận hắn thấu xương thì sao chứ?

E rằng có tu luyện mười năm nữa cũng không thể đạt tới cảnh giới mà hắn sắp chạm tới! *** Hoang Hải.

Lần thứ hai quay lại chốn này, xa cách gần nửa năm, nơi đây vẫn hoang vu như cũ.

Thuyền của Ngao Tông du hành chậm rãi không mục đích trên Hoang Hải, tầm mắt nhìn tới căn bản không thấy bất kỳ vật tham chiếu nào, phiến đại hải này quả thực còn mênh mông mờ mịt hơn cả bầu trời âm u kia.

Đặc biệt là trong biển rộng dưới chân không có bất kỳ sinh linh nào, ngay cả một con tôm con cá cũng không có, khiến người ta không khỏi nảy sinh hàn ý. "Nói thật, chỉ cần có một chút khả năng, ta cũng không muốn quay lại đây." Tương Linh nhìn hải vực rộng lớn vô ngân, trong lòng chỉ cảm thấy thập phần khó chịu. "Vùng Hoang Hải này vốn là thứ không nên tồn tại trên đời, ngươi cảm thấy không thoải

mái cũng là bình thường." Ngao Tông thản nhiên nói, lập tức đầu ngón tay khẽ búng, một trận tiếng hải âu kêu lanh lảnh vang lên. "Di?" Tương Linh lập tức kinh hỉ nhìn lại, trên bầu trời có mấy con hải âu đang bay lượn từ từ đáp xuống bên cạnh, nàng nhất thời liền vội vàng đi chơi đùa cùng mấy con hải âu, không còn để ý chuyện khác.

Ngao Tông nhìn một màn này không khỏi lộ ý cười, tiểu nha đầu này và Yêu tộc quả thực có chút bất đồng, tâm ham chơi rất nặng, một khi chơi đùa là hoàn toàn đem chuyện khác ném ra sau đầu.

Phong Quảng Mạch lần đầu tiên tới Hoang Hải, có chút khẩn trương nhìn quanh, luôn cảm thấy nơi này dường như không an toàn. "Yên tâm, chỉ cần không tiếp xúc khu vực gần bờ biển Bắc Quỳnh Sơn, ở đây sẽ không có thứ gì đột nhiên nhảy ra tập kích đâu." Bách Lý Đồ Tô vỗ vỗ vai hắn, "Lần đầu tiên ta tới đây cũng thập phần khẩn trương." "Ta không sợ có thứ gì tập kích ta, chỉ sợ tên Âu Dương Thiếu Cung kia!

Haiz, không nói nữa." Phong Quảng Mạch lắc đầu, lúc này trong lòng toàn bộ đều là uy hiếp từ Âu Dương Thiếu Cung.

Huống chi, hắn cũng không cho rằng Bách Lý Đồ Tô có biện pháp tốt gì giải quyết vấn đề.

Thậm chí pháp khí kia có tồn tại hay không còn là chuyện phải bàn, hắn đều hoài nghi đó là lời nói dối do tổ tiên Bách Lý Đồ Tô bịa ra để lừa gạt hậu nhân an tâm trông coi Phần Tịch Kiếm. "Ta đã ở đây gần hai ngày, ngươi xác định là ở dải này?" Ngao Tông nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô hỏi. "Hẳn là không sai biệt lắm!" Bách Lý Đồ Tô thần sắc có chút khẩn trương, cúi đầu nhìn thoáng qua la bàn trong tay, "Mẫu thân ta từng nói, chỉ cần tộc nhân ta nhỏ máu lên la bàn, rồi tự mình tới Hoang Hải, la bàn sẽ tự động chỉ hướng nơi ở của pháp khí kia!" Ngao Tông nhíu mày, nhưng hắn tận mắt nhìn thấy, cái la bàn kia

từ đầu đến cuối đều không hề động đậy. "Mặc dù la bàn không chuyển động!

Nhưng ta có thể cảm giác rõ ràng, phương hướng ta đi hẳn là không sai, tiếp tục đi về hướng này nhất định có thể tìm được!" Bách Lý Đồ Tô cười gượng gạo. "Kỳ thực!

Cuối cùng tìm không thấy mà công dã tràng, ta cũng sẽ không chê cười ngươi đâu." Tương Linh có chút đồng tình nhìn Bách Lý Đồ Tô. "Tin tưởng ta, tuyệt đối có thể tìm được!

Ta cảm thấy phán đoán của mẫu thân hẳn là không sai!" Bách Lý Đồ Tô cắn răng nói.

Ngao Tông không nói thêm gì, chỉ lắc đầu quay lại khoang thuyền ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.

Duy chỉ có Bách Lý Đồ Tô ở nơi đó vắt hết óc suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể mau chóng tìm được.

Cứ như vậy, con thuyền bình an vô sự đi khoảng chừng một canh giờ.

Ngao Tông đang nhắm mắt dưỡng thần trong khoang, lại bỗng nhiên phát giác cả con thuyền chấn động kịch liệt, dường như có thứ gì đang mãnh liệt va chạm vào đáy thuyền!

Không chỉ như thế, tiếng va chạm còn nương theo từng trận thú gào thét chói tai, dường như dưới thuyền có hải thú đang tập kích. "Sao có thể?" Ngao Tông trước tiên bừng tỉnh, trong lòng đầy nghi hoặc.

Vùng biển này căn bản không thể có sinh linh tồn tại, đâu ra hải thú tập kích?

Bên ngoài boong tàu đã loạn thành một đoàn, Ngao Tông có thể nghe thấy Bách Lý Đồ Tô cùng những người khác đang la hét.

Chương 854

"Phát sinh chuyện gì rồi?" Ngao Tông lập tức động thân chạy ra boong tàu, lại thấy mọi người đang tìm mọi cách ổn định con thuyền.

Phong Quảng Mạch trong lúc vội vàng nhìn thấy Ngao Tông xông lên boong tàu, lập tức hoảng hốt kinh hô: "Ngao tiền bối, cẩn thận!" "?" Ngao Tông nhíu mày.

Ngay sau đó mặt biển bỗng nhiên dũng hiện một đạo thân ảnh thon dài, trực tiếp tập kích về phía lưng Ngao Tông. "Hưu!" Ngao Tông thậm chí đầu cũng không ngoảnh lại, phía sau lưng nổi lên một trận cương phong quét ngang, thân ảnh kia nháy mắt bị cắt chém tứ phân ngũ liệt rồi đổ ập xuống boong tàu.

Nhìn kỹ lại, thứ kia hệt như cự xà nhưng thân thể hoàn toàn do nham thạch tạo thành, giống như đám Nham Thạch Giao Long gặp lúc tiếp cận Bắc Quỳnh Sơn ngày đó.

Thứ này cũng là quái vật trấn thủ do Cổ Thần lưu lại, hơn nữa Ngao Tông có thể cảm giác pháp trận khu sử đám quái vật này dường như mạnh hơn một chút.

Phong Quảng Mạch nhìn mà mặt đầy chấn hám.

Phải biết rằng vừa rồi bọn họ cùng nhau hợp lực, thi triển hết vốn liếng mới miễn cưỡng xử lý được một con cự xà.

Nhưng ở trong tay Ngao Tông, mấy thứ này ngay cả một chiêu chính diện cũng không chịu nổi đã chết rồi! "Mấy thứ này là do các ngươi dẫn tới?" Ngao Tông vung tay lên, một trận cuồng phong cuốn tới, đem những tàn hài nham thạch cự xà kia thổi xuống khỏi boong tàu. "Ta cũng không biết, vừa mới tới nơi này, kết quả trên mặt biển đột nhiên xuất hiện bọn chúng!" Lời Bách Lý Đồ Tô còn chưa dứt,

dưới mặt biển bỗng nhiên xông ra một cột sáng tập kích về phía hắn.

Căn bản không kịp né tránh, hắn chỉ có thể tức khắc đem Phần Tịch Kiếm chắn trước người, ngạnh kháng một kích, suýt chút nữa bị đánh bay tại chỗ!

Nhưng chưa kết thúc, dưới mặt biển lại bỗng nhiên trồi lên mấy con nham thạch cự xà gào thét lao tới, quấy nhiễu mọi người không thắng nổi phiền toái.

Cho dù Bách Lý Đồ Tô vẫn luôn tìm cơ hội phản kích, nhưng lúc này tự vệ đều thập phần gian nan, càng đừng nói đến chuyện phản công. "Bách Lý Đồ Tô, cẩn thận phía sau!" Phong Tình Tuyết đang mệt mỏi ứng phó, bỗng nhiên nhìn thấy phía sau boong tàu có một con thằn lằn nham thạch bò lên, há miệng rộng bổ nhào về phía Bách Lý Đồ Tô, vội vàng khu sử Quỷ Hồn Ám Ảnh đi ngăn cản. "Oanh!" Quỷ Hồn Ám Ảnh miễn cưỡng cản được một kích, nhưng cũng trong nháy mắt bị hủy diệt hư hóa.

Bách Lý Đồ Tô tắc nắm chặt cơ hội, xoay người nhảy lên đỉnh đầu con thằn lằn nham thạch kia, một kiếm liền đánh nát đầu lâu của nó. "Mấy thứ này giết mãi không hết, rốt cuộc có bao nhiêu con!" Phong Quảng Mạch đồng thời chu toàn tả hữu với ba con nham thạch cự xà, mệt mỏi ứng phó, trong lòng cũng càng ngày càng nổi nóng.

Cho dù Tương Linh pháp lực yếu nhất không giúp được gì nhiều, nhưng cũng ở một bên luống cuống tay chân vẽ bùa chú, tận khả năng vì mọi người xuất lực. "Đủ rồi." Ngao Tông nhìn ra bọn họ chỉ nhất thời bị áp chế, nếu cho thêm chút thời gian nhất định có thể xử lý đám cự xà này.

Nhưng hiện tại hắn không định tiếp tục lãng phí thời gian. "Kết." Ngao Tông giơ tay vung lên, mặt biển sóng to gió lớn lập tức bị một trận hàn lưu âm lãnh thấu xương quét qua.

Ngay sau đó, sóng biển lập tức bị đông cứng thành băng, biến thành một phiến băng diện mấp mô.

Những con cự xà đang trương nanh múa vuốt trên mặt biển cũng trong nháy mắt bị hoàn toàn đông cứng, biến thành từng tòa băng điêu tỏa ra khí tức lạnh lẽo. "Phanh!" Một giây sau, tầng băng trên mặt biển cùng đám cự xà băng điêu đồng loạt sụp đổ vỡ vụn, mọi uy hiếp trong nháy mắt liền bình ổn lại. "Hô!" Mọi người lúc này mới than toạ trên boong tàu, trận chiến vừa rồi tốn không ít khí lực.

Đặc biệt là Phong Quảng Mạch và Phong Tình Tuyết là phiền toái nhất, công pháp của bọn họ đa số đều đối phó với tu hành giả có huyết nhục chi khu hoặc vong hồn, đối với những khôi lỗi thân thể nham thạch này căn bản không có bao nhiêu tác dụng.

Huống chi bọn chúng cực kỳ cường đại, trong thời gian ngắn căn bản khó mà giải quyết nổi một con, nếu không phải Ngao Tông ra tay thì không biết còn phải dây dưa bao lâu. "Đa tạ tiền bối giúp đỡ!" Phong Quảng Mạch đang muốn khom người nói lời cảm tạ, nhưng biểu tình lại lập tức cứng đờ.

Hắn nhìn thấy trên mặt biển sóng to gió lớn kia, cơ hồ số lượng nham thạch cự xà nhiều không đếm xuể đang hồi phục, xuyên qua mặt biển, nhanh chóng bức cận con thuyền.

Số lượng so với vừa rồi quả thực là tiểu vu kiến đại vu. "Dưới mực nước biển nơi này có cấm chế bị xúc phát nên mới như thế, không giải quyết cấm chế thì sẽ chỉ có càng nhiều quái vật tới giết." Trong đôi mắt Ngao Tông dũng hiện U Minh chi lực, liếc mắt liền nhìn thấu chân tướng dưới mặt biển mấy vạn dặm. "Nước biển sâu bao nhiêu!" Bách Lý Đồ Tô thử dùng thần thức thăm dò, nhưng lập tức từ bỏ, bởi vì căn bản nhìn không thấy đáy.

Như vậy, bọn hắn tuyệt đối không có khả năng lặn xuống dưới

đáy biển đi phá hủy đạo cấm chế kia! "Tiền bối, người có thể hay không...!" Phong Quảng Mạch thành khẩn ngưng vọng Ngao Tông, giờ phút này cũng chỉ có thể trông cậy vào Ngao Tông giúp đỡ. "Thôi được, không cần thiết lãng phí quá nhiều thời gian ở đây." Ngao Tông chậm rãi đi lên trước, thần thức trong nháy mắt xâm nhập xuống đáy biển mấy vạn dặm.

Cấm chỉ pháp trận ẩn tàng dưới đáy biển tịnh không tinh mật, Ngao Tông vẻn vẹn trong nháy mắt liền phá nát hạch tâm của nó.

Cũng ngay lúc đó, những con nham thạch cự xà đang không ngừng tới gần trên mặt biển trong nháy mắt mất đi linh lực gia trì cùng mục tiêu hấp dẫn, nhao nhao vô lực chìm vào đại hải.

Nguy cơ vừa mới bức tại mi tiệp cũng trong nháy mắt bị triệt để hóa giải, đám người Bách Lý Đồ Tô rốt cục cũng buông được tảng đá trong lòng. "Thật đáng chết!

Mấy tên khốn kiếp này quả thực giết mãi không hết!" Phong Quảng Mạch vẫn còn sợ hãi, nếu lần này không phải Ngao Tông ra tay, bọn họ nhất định phải xui xẻo lớn. "Bách Lý Đồ Tô!

Cái gọi là la bàn rốt cuộc là thứ gì, đem chúng ta dẫn tới cái loại địa phương này, khắp nơi đều là nham thạch cự xà!" Phong Quảng Mạch hoàn hồn vẫn còn sợ hãi không thôi.

Bách Lý Đồ Tô mặt đầy khổ não: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra!" "Chờ một chút, không ngại đổi một góc độ, nơi này nếu đã có khôi lỗi do Cổ Thần lưu lại canh giữ, chẳng phải cũng có nghĩa là ở đây có thứ mà Cổ Thần không cho phép phàm nhân tiếp cận?" Ngao Tông khẽ gật đầu, "Có đạo lý, có lẽ cái la bàn kia thật sự không phải phế phẩm, nơi này hẳn là có chút đồ vật a." "Vốn dĩ cũng không phải phế phẩm!" Bách Lý Đồ Tô nghe mà đầy đầu hắc tuyến.

Đã như vậy, mọi người lại càng thêm kiên định quyết tâm tiếp tục

đi thuyền.

Ngao Tông thi triển chú thuật cường đại hơn lên thuyền buồm để nó đi với tốc độ nhanh hơn.

Quả nhiên, lại sau một lát, rốt cục trên đại hải mênh mông bát ngát đã nhìn ra chút manh mối.

Ở nơi tận cùng tầm mắt, nhìn thấy một cái xoáy nước đang cuộn trào trên mặt biển, đem nước biển bốn phía toàn bộ cuốn vào trong. "Nhất định là cái đó!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng nhìn thoáng qua la bàn, phát hiện hướng la bàn chỉ quả nhiên là cái xoáy nước kia! "Chẳng lẽ nơi đó có pháp khí mà mẫu thân huynh nhắc tới?" Tương Linh như có điều suy nghĩ hỏi. "Tất nhiên là thế!" Sự uất ức tích lũy trong lòng Bách Lý Đồ Tô rốt cục được giải tỏa một chút, cũng chứng minh suy đoán của mẫu thân hắn tuyệt đối không sai.

Như vậy, chuyện giải quyết Âu Dương Thiếu Cung có hi vọng rồi!

Con thuyền dần dần bức cận xoáy nước kia, mọi người nhìn thấy trung tâm xoáy nước có một cái hắc động thâm bất kiến để, thậm chí ngay cả thần thức tham tiến vào đều sẽ bị cắn nuốt trong nháy mắt.

Càng kỳ quái hơn là, từ trong đó không cảm nhận được bất kỳ pháp lực dao động nào, dường như xoáy nước là thiên nhiên hình thành, không có bất kỳ ai can thiệp. "Thật kỳ quái!

Cả cái Hoang Hải đều do Cổ Thần sáng tạo ra, cái xoáy nước mặt biển này sao có thể tự nhiên!" Phong Tình Tuyết nhíu mày, có chút không hiểu. "Ta tự mình đi xem thử!" Bách Lý Đồ Tô có chút không kiềm chế được, lập tức tung người bay tới trên không xoáy nước, nhìn xuống phía dưới.

Chương 855

Nhưng đến đây vẫn như cũ không thu hoạch được gì, cho dù thử đưa pháp lực vào cũng không có tác dụng. "Thứ này nhìn qua chỉ là một cái xoáy nước bình thường mà thôi!" Phong Quảng Mạch nhíu mày, thật sự nhìn không ra manh mối. "Sẽ không phải chỉ là trùng hợp chứ?

Không chừng cái la bàn kia thật sự một chút tác dụng cũng không có, chỉ là vừa khéo nơi này có cái xoáy nước mà thôi, dưới xoáy nước không chừng cái gì cũng không có đâu!" "Ta cảm thấy cũng có thể là như vậy!" Phong Tình Tuyết cùng những người khác lẩm bẩm, Bách Lý Đồ Tô nghe vào tai thì mặt đầy xấu hổ. "Ta!

Khẳng định là có cách, chờ ta!" Bách Lý Đồ Tô vò đầu bứt tai, cuối cùng tên này có chút không kiềm chế được kích động trong lòng, muốn trực tiếp đâm đầu lao vào trong xoáy nước! "Muốn chết sao!" Ngao Tông phát giác tiểu tử này sắp xúc động, lập tức ra tay cấm chế hắn giữa không trung, "Lấy pháp lực của ngươi mà tiến vào trong đó, e rằng có đi không về!" "Nhưng mà!" Bách Lý Đồ Tô cũng khổ não không thôi, nhưng thực sự không còn cách nào. "Để ta đi." Ngao Tông sớm đã nhìn ra manh mối từ trong xoáy nước, vung tay lên, Bách Lý Đồ Tô bị ngạnh sinh sinh kéo về trên thuyền, sau đó hắn thân phi đến trên không xoáy nước.

Từ trên cao nhìn xuống, nơi này dường như vẫn giống như trước, không có gì đặc biệt.

Nhưng Ngao Tông lại mẫn cảm phát giác, trong đó có một tia linh lực cực kỳ mờ mịt chợt lóe lên, bị cố ý ẩn tàng. "Tới!" Ngao Tông tâm niệm khẽ động, xoáy nước đang chuyển động bỗng nhiên xao động,

dòng nước trong đó như rồng cuốn bị hút vào trong lòng bàn tay hắn!

Một màn này lập tức khiến mọi người toàn bộ đều tụ tinh hội thần, chỉ thấy dòng nước bị cuốn lên càng ngày càng thô to, mãi cho đến cuối cùng, một đạo quang mang mờ mịt thuận theo dòng nước bị Ngao Tông hút vào trong tay.

Cũng tại một khắc này, dòng nước đang cuộn trào đột ngột dừng lại, đồng thời lực hấp dẫn cuồng bạo trong xoáy nước cũng không còn tồn tại, cái xoáy nước kia cuối cùng dần dần thu nhỏ, cho đến khi triệt để bình ổn lại! "Xong rồi?" Mọi người đều kinh ngạc không thôi nhìn Ngao Tông, người sau trên tay đang nâng điểm sáng nhỏ bé kia, một lần nữa quay lại trên boong thuyền. "Thứ này giấu cũng đủ sâu, lấy nguyên thần chi lực khó mà phát giác sự tồn tại của nó." Ngao Tông xòe bàn tay ra, chỉ thấy điểm sáng kia từ từ bay bổng lên không trung, nếu không phải nó tản mát ra ánh sáng, bản thân nó cơ hồ nhỏ bé đến mức mắt thường không thể thấy.

Mặc dù như thế, pháp lực dao động trong đó yếu ớt đến mức căn bản không cách nào phát giác, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ yên diệt. "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Không phải nói nơi này lưu lại pháp khí sao, chỉ có cái thứ này thôi à!" Bách Lý Đồ Tô nhịn không được đưa tay chạm vào điểm sáng kia.

Trong nháy mắt, điểm sáng nhanh chóng biến lớn, khiến mọi người nhao nhao lùi lại và súc thế đãi phát!

Bách Lý Đồ Tô càng là trước tiên rút kiếm chỉ hướng điểm sáng, sát khí trong kiếm nhân uân, tùy thời chuẩn bị bộc phát. "Không cần kinh hoảng.

Thứ này không có bất kỳ nguy hiểm nào." Ngao Tông khoát tay áo ra hiệu đừng tùy tiện ra tay, đồng thời đem một tia pháp lực chú nhập vào trong điểm sáng.

Ngay sau đó, ngoại hình điểm sáng nhanh chóng vặn vẹo ba động, trong nháy mắt hóa thành một hình người cực kỳ mơ hồ hiện ra trước mặt.

Nếu không phải có Ngao Tông dặn dò trước, Bách Lý Đồ Tô cơ hồ muốn ra tay công kích rồi.

Thực nhanh, hình người vặn vẹo huyễn hóa kia dần dần ý thức được sự tồn tại của mình, cho dù nhìn không rõ dung mạo, nhưng dường như cực kỳ mờ mịt nhìn quanh bốn phía.

Phảng phất vẫn chưa làm rõ được tình huống hiện tại mình đang ở đâu. "Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi!" Hình người quang ảnh kia bỗng nhiên phát ra âm thanh, có vẻ vừa già nua lại vừa lạc lõng. "?" Bách Lý Đồ Tô không khỏi ngẩn ra, không hiểu tên này phát ra câu hỏi kia có ý gì. "Thứ này, đã không giống sinh linh, cũng không phải vong linh!

Nhìn không ra bản thể của hắn." Phong Tình Tuyết nhíu mày quan sát một lát cũng từ bỏ. "Rốt cuộc đã trôi qua bao nhiêu năm rồi!

Có thể trả lời ta hay không!" Vầng sáng kia lại một lần nữa mở miệng hỏi.

Lần này mọi người có thể nghe ra, thanh âm của hắn hiển nhiên so với lần thứ nhất càng thêm vô lực. "Tính từ lúc nào đến hiện tại?" Bách Lý Đồ Tô hỏi. "Đại khái!" Tên kia dường như trầm tư một lát, sau đó có chút không quá xác định nói, "Hình như là từ khi Thần Thái Thú rời khỏi Nhân Giới đi, ta giống như từ lúc đó bắt đầu hôn mê!" "Thần Thái Thú?" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy khẽ giật mình, đó chẳng phải là thần minh mà tông tộc đời đời kiếp kiếp tín ngưỡng sao!

Thần Thái Thú là người cuối cùng rời khỏi Nhân Giới, nếu tính từ lúc ngài rời đi! "Vậy ít nhất cũng đã năm ngàn năm rồi." Bách Lý Đồ Tô như có điều suy nghĩ trả lời. "Năm ngàn năm?!" Lời này vừa nói ra,

hình người vầng sáng kia kịch liệt ba động, nhìn qua giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tiêu tán, "Đã trôi qua tròn năm ngàn năm, sao có thể chứ, ta chỉ cảm thấy vừa mới ngủ một giấc mà thôi!" Ngao Tông nhíu mày: "Bình tĩnh chút, nếu không ngươi lập tức sẽ tan thành mây khói đấy!" Nhưng lời của Ngao Tông tịnh không có quá nhiều tác dụng, tên kia kích động trực tiếp xông lên mây xanh, dường như muốn lập tức rời khỏi nơi này. "Uy!" Bách Lý Đồ Tô nhìn một màn này không khỏi ngẩn ra, tên này muốn chạy, chẳng phải công cốc rồi sao! "Đứng lại!" Phong Quảng Mạch tức khắc biến động thủ ấn, sương mù tầng tầng âm khí lan tràn bốn phía hình thành một đạo lao lung phong bế bầu trời, ý đồ khóa chặt đường lui của kẻ kia.

Nhưng ngoài dự liệu chính là, thân thể quang mang nhìn qua tùy thời sẽ tiêu tán kia lại bộc phát ra uy lực khó có thể tưởng tượng, liều mạng trùng kích âm khí tù lao, có dấu hiệu muốn phá nát nó. "Sao có thể?!" Phong Quảng Mạch khó có thể tin, năng lượng ẩn chứa trong tên này cực ít, tương đương với việc hắn muốn diệt sát tại chỗ cũng không thành vấn đề a! "Ta giúp một tay!" "Xem ta đây!" Bách Lý Đồ Tô cùng Phong Tình Tuyết không cam lòng lạc hậu, tức khắc đồng thời ra tay, dùng sát khí cùng âm khí đồng thời áp chế.

Vốn tưởng rằng như vậy tên kia sẽ ngoan ngoãn bị chế phục, nhưng ngoài dự liệu là giãy dụa càng phát ra kịch liệt, bọn hắn càng ngày càng cảm thấy áp chế tên này khó mà duy trì. "Bình tĩnh một chút!

Hiện tại ngươi trốn ra ngoài hẳn phải chết không nghi ngờ!" Bách Lý Đồ Tô cắn răng, đồng thời không còn lưu thủ, toàn lực ứng phó kích phát Phần Tịch Kiếm, lao lung hắc vụ sát khí ngưng kết lại một lần nữa được cường hóa trên diện rộng.

Bách Lý Đồ Tô cũng không thể tưởng tượng, mình sẽ bị một vong hồn lung lay sắp đổ bức đến tình trạng này.

Nhưng trước mắt cũng không lo được nhiều như vậy, có thể khống chế được hắn là vạn hạnh! "A!" Hình người vầng sáng kia phát ra một trận tiếng gào thét bén nhọn chói tai, màng nhĩ đám người Bách Lý Đồ Tô cơ hồ muốn bị chấn phá, tên này dường như muốn liều mạng lần nữa!

Tuy nhiên ngoài dự liệu của mọi người, tại một khắc này hắn đem tất cả năng lượng triệt để hao hết, giống như con diều đứt dây từ giữa không trung từ từ rơi xuống. "Tên này sắp tan thành mây khói rồi." Ngao Tông nhíu mày, đầu ngón tay bắn ra một tia U Minh chi lực chú nhập vào trong cơ thể hắn, lập tức làm cho thân hình sắp tiêu tán kia lại lần nữa ngưng thực.

Đương nhiên, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng còn dư lực đào tẩu.

Lúc này hắn mờ mịt phiêu phù ở giữa không trung, nhìn đám người Bách Lý Đồ Tô, thần sắc đầy vẻ mệt mỏi và mê mang, thế mà không biết mình đang ở đâu. "Quỷ đồ vật này thật khó đối phó!" Đám người Bách Lý Đồ Tô cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn, may là hắn không làm khó dễ nữa. "Thật kỳ quái, rõ ràng chỉ có một lượng ít linh lực như vậy, vì sao chúng ta phải dùng hết vốn liếng mới miễn cưỡng khống chế được hắn!" Phong Quảng Mạch nhíu chặt mày, quả thực hoài nghi mình xuất hiện ảo giác. "Trong cơ thể hắn ẩn chứa không phải là linh lực bình thường, viễn viễn không thể đánh đồng." Ngao Tông chậm rãi mở miệng nói, "Linh lực kia ta từng thấy qua ở Thiên Giới, đến từ trên người Cổ Thần, có lẽ dùng Thần lực xưng hô sẽ càng thêm xác thực một chút?" "Thần lực?!" Nghe vậy, trong lòng mọi người đều dấy lên sóng to gió lớn!

Ở phàm gian tất cả truyền thuyết liên quan về Cổ Thần đều nói, trên người Cổ Thần tự nhiên có được linh lực cường đại có thể giá ngự vạn vật.

Chương 856

Những linh lực này cho dù vẻn vẹn chỉ có cực ít một tia, cũng không phải tu hành giả bình thường có thể nhìn theo bóng lưng.

Như vậy, càng thêm đoán chắc hình người vầng sáng này là do Cổ Thần lưu lại, e rằng đây cũng là một tia Thần lực duy nhất còn lưu tồn trên thế gian.

Tại lúc này, hình người vầng sáng dần dần hoàn hồn, hắn mang theo chút áy náy hướng mọi người nói: "Chư vị, ta tịnh không cố ý đả thương người, xin hãy lượng thứ!" "Không sao, dù sao cũng không đả thương được ta." Bách Lý Đồ Tô lộ ra một nụ cười thập phần miễn cưỡng. "Ta vừa rồi không có hoàn hồn, chỉ muốn mau chóng quay lại Thiên Giới, nhưng khi bị đánh tỉnh ta mới biết được, ta không có khả năng có cơ hội về Thiên Giới!" Hắn buồn bã mất mát.

Mọi người nghe thì đầy đầu sương mù, tên này từ lúc bắt đầu đã nói chuyện một mình, căn bản không để người ta nghe hiểu. "Trong các ngươi có người là hậu duệ tín đồ của Thần Thái Thú đi, nhất tộc phụ trách trông coi Phần Tịch Kiếm." Tầm mắt hắn quét qua trên thân mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Bách Lý Đồ Tô. "Không sai." Bách Lý Đồ Tô triển lộ Phần Tịch Kiếm trong tay cho hắn xem. "Bởi vì phiền toái tương quan đến Phần Tịch Kiếm, khả năng sẽ mang đến cho Nhân Giới một tràng chấn động cực lớn, không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh đồ thán, cho nên ta mới tìm tới đây cầu xin giúp đỡ!" Nhưng tên kia tịnh không nghe lọt lời Bách Lý Đồ Tô, ngược lại từ lúc bắt đầu đã gắt gao nhìn chằm chằm Phần Tịch Kiếm.

Ánh mắt kia nhìn Bách Lý Đồ Tô đến toàn thân phát mao, thậm chí hoài nghi tên này một khắc sau có thể sẽ tiến lên chủ động cướp đoạt

hay không. "Tiểu tử ngươi dám vươn tay cầm giữ Phần Tịch Kiếm, chẳng lẽ không sợ bị thôn phệ hồn phách, biến thành khôi lỗi của nó sao?" Hắn chủ động cắt ngang lời Bách Lý Đồ Tô chất vấn. "Chuyện này nói ra rất dài!" Bách Lý Đồ Tô gãi đầu một cái, đang nghĩ nên dùng ngôn ngữ ngắn gọn thế nào để kể lại đầu đuôi sự tình một lần.

Ngao Tông lại không định tiếp tục lãng phí thời gian, một bước đạp lên phía trước chất vấn: "Ta chuyến này tới tìm kiếm pháp khí có thể hô hoán Cổ Thần hạ phàm giải quyết uy hiếp của Phần Tịch Kiếm, ta thấy ngươi hẳn là có quan hệ cực lớn với vật này." "Nếu có, vậy liền lấy ra, đem sự tình mau chóng giải quyết." Thần sắc hắn tràn ngập sự khẩn thiết. "Pháp khí?

Pháp khí gì!" Phong Quảng Mạch nhíu mày, tên này sẽ không định độc chiếm pháp khí chứ? "Ngươi không phải do Thần Thái Thú lưu lại nơi này sao?

Vậy hẳn là phải biết tất cả những gì có liên quan đến pháp khí a!" Bách Lý Đồ Tô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tên này nhìn qua hình như cái gì cũng không biết.

Hắn dường như cực kỳ khốn hoặc, cúi đầu: "Để cho ta ngẫm lại!

Ta vốn dĩ cũng chỉ là một Thần sứ mà thôi!" Thì ra, hắn tên là Thái Hư, là một trong những Thần sứ được Cổ Thần tuyển chọn từ ngàn vạn sinh linh khi rời khỏi thế giới này.

Thần sứ là những sinh linh tầm thường hiếm hoi có tư cách có thể cùng chúng thần phi thăng Thiên Giới, bởi vậy người được chọn cũng cực độ may mắn.

Nhưng sự thật tịnh phi như thế, từ lúc bắt đầu được chọn hắn đã được báo cho biết, việc phi thăng nhập Thiên Giới là xa xa khó vời.

Thần Thái Thú đã chọn trúng hắn, cũng đem hồn phách hắn tách

rời khỏi thân thể, lưu lại trong phiến Hoang Hải này, cứ như vậy suốt năm ngàn năm.

Trước khi đi, Ngài vẻn vẹn chỉ đối với hắn đưa ra một cái hứa hẹn hư vô mờ mịt.

Thần Thái Thú hướng hắn hứa hẹn, chỉ cần tộc nhân thủ hộ Phần Tịch Kiếm có thể tìm tới nơi này, đó chính là lúc hắn phi thăng nhập Thiên Giới.

Như thế hắn liền tâm cam tình nguyện lưu lại nơi này, cho đến khi bị đám người Bách Lý Đồ Tô mở ra cấm chế tìm được.

Nhưng hắn bị lưu tại nơi này cũng không được báo cho bất kỳ nhiệm vụ gì, vẻn vẹn chỉ biết một chút: Chỉ cần bị tìm thấy, đột phá cấm chế nơi này, nhất định có thể phi thăng Thiên Giới!

Cũng chính vì thế, lúc ban đầu bị đám người Bách Lý Đồ Tô tìm thấy, hắn mới có thể cực kỳ liều mạng muốn xông ra khỏi phiến thiên địa này.

Nhưng đám người Bách Lý Đồ Tô nghe xong, trong lòng đều yên lặng bi ai thay cho tên này.

Hắn có thể xông ra cũng không có ý nghĩa gì, nếu không thông qua cửa vào Thiên Giới thì vĩnh viễn không thể tiến vào Thiên Giới.

Nói cách khác, hắn hẳn là bị Thần Thái Thú lừa gạt, chỉ để cho hắn tâm cam tình nguyện lưu lại nơi này. "Nguyên lai Thần Thái Thú, cũng bất quá là một kẻ có tính tình tùy ý đùa bỡn Thần sứ mà thôi, căn bản không coi phàm nhân ra gì a." Ngao Tông nói với Bách Lý Đồ Tô. "Cái này!

A a!" Bách Lý Đồ Tô gãi đầu một cái, thật không biết nên trả lời thế nào. "Có thể nói cho ta biết, rốt cuộc làm thế nào mới có thể tiến vào Thiên Giới không?

Cầu các ngươi giúp ta lần cuối, ta bất luận như thế nào đều muốn tiến vào Thiên Giới, Thần Thái Thú nhất định đang chờ ta trở về phục mệnh!" Thái Hư thành khẩn ương cầu.

Nhưng mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể lưu lại một tiếng thở dài. "Là như vầy!" Bách Lý Đồ Tô không đành lòng lừa gạt, đem đầu đuôi sự tình tìm kiếm lần này kể lại hết một lần. "Cho nên ta căn bản không biết biện pháp tiến vào Thiên Giới, ngược lại, ta có việc rất quan trọng cầu ngươi giúp đỡ, nhưng hiện tại xem ra, ngươi hẳn là cũng không biết nên giải quyết thế nào." Mọi người nhìn nhau bất lực. "Không có khả năng a!" Thân ảnh Thái Hư dần dần trở nên hư ảo, hắn ngửa đầu ngưng vọng bầu trời, dường như vẫn đang khát vọng vào thời khắc cuối cùng Thần Thái Thú có thể cứu vớt hắn, đưa hắn nhập Thiên Giới.

Nhưng căn bản tốn công vô ích, cuối cùng một tia năng lượng cuối cùng trong cơ thể hao hết, hắn cũng triệt để tan thành mây khói, trên Hoang Hải triệt để phúc diệt.

Ý niệm duy nhất chèo chống hắn suốt năm ngàn năm qua e rằng chính là thần minh, nhưng hiển nhiên đến phút cuối cùng cũng không thể chờ được thần minh.

Từ năm ngàn năm trước khi bị phong tỏa tại khu vực này, hết thảy đã sớm chú định. "Tên này cũng là một người đáng thương!" Phong Tình Tuyết không khỏi thở dài một hơi.

Bách Lý Đồ Tô thì trầm mặc không nói, qua chuyện này, hắn cũng càng thêm nhìn thấu những Cổ Thần kia.

Dường như trong mắt bọn họ, phàm nhân chỉ bất quá là con sâu cái kiến có thể nghe hiểu ngôn ngữ để sai khiến, tùy ý sử dụng mà thôi.

Ba câu vài lời đã có thể làm cho ngươi bỏ ra sinh mệnh vì bọn hắn

cống hiến, lại cần gì phải lấy ra đồ vật chân chính cùng ngươi làm giao dịch? "Cổ Thần không thể tin!" Cái nhìn này lập tức nảy sinh trong lòng Bách Lý Đồ Tô.

Phong Tình Tuyết thần sắc có chút chán nản: "Như vậy, chúng ta rốt cuộc đi một chuyến uổng công, cái gì cũng không làm được." Ngao Tông lắc đầu phủ nhận: "Cũng không hẳn là như thế, các ngươi cho rằng Thần Thái Thú đem hắn lưu lại nơi này vẻn vẹn chỉ để đùa bỡn hắn sao?" "Hả?" Mọi người hai mặt nhìn nhau, cẩn thận hồi tưởng lại, Thái Hư bị lưu tại nơi này dường như trừ cái đó ra thật sự không có tác dụng gì khác.

Bách Lý Đồ Tô có chút xấu hổ hỏi: "Nếu không thì sao!" "Các ngươi hẳn là không phát giác, ngay khi hắn bị tìm thấy, hơn phân nửa Thần lực trong cơ thể đã tản phát ra ngoài, vẻn vẹn chỉ có một phần nhỏ lưu tồn." "Những Thần lực bị tản phát ra ngoài kia, nếu ta đoán không sai thì hẳn là đã trở thành môi giới truyền nhập Thiên Giới, đem tin tức báo cho Thần Thái Thú." Ngao Tông tịnh không phải suy đoán vô căn cứ, hắn cho rằng cực có khả năng là vậy.

Bách Lý Đồ Tô nghe xong càng thêm khó hiểu: "Nếu chỉ cần một môi giới xúc phát Thần lực!

Vậy chỉ cần lưu lại nơi này một món pháp khí là được, vì sao phải vì thế mà bạch bạch đáp thượng một cái tính mạng?" "Cho nên, Cổ Thần cũng không có cường đại như trong tưởng tượng của các ngươi." Ngao Tông nghe vậy không khỏi cười, "Không phải không muốn làm, mà là khả năng chỉ có một chút, không cách nào làm được!

Thần lực lưu tồn trong vật phẩm, tất sẽ theo thời gian trôi qua mà dần dần xói mòn, nhưng nếu tồn phóng trong hồn phách thì sẽ kéo dài thời gian tồn trữ hơn rất nhiều.

Vị Cổ Thần kia không có năng lực làm vật chứa vĩnh viễn, cho nên

tìm một kẻ xui xẻo để hắn ở đây bảo quản suốt năm ngàn năm." Lời này nghe vào, thật khiến người ta không khỏi da đầu tê dại.

Cổ Thần trong ấn tượng là vô sở bất năng, trong mắt Ngao Tông lại nhu nhược vô dụng như thế. "Vậy!

Chúng ta tiếp theo chỉ cần chờ đợi là tốt rồi sao?" Bách Lý Đồ Tô ôm hi vọng dò hỏi.

Mặc kệ những Cổ Thần kia như thế nào, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề lớn trước mắt, vậy tuyệt đối là người tốt!

Ngao Tông suy tư một phen, khẽ gật đầu: "Đi Bắc Quỳnh Sơn xem một chút đi, nếu Cổ Thần xuống Nhân Giới, tất nhiên sẽ từ Bắc Quỳnh Sơn hàng lâm." "Vừa vặn!" Phong Quảng Mạch vỗ tay một cái, "Tên Âu Dương Thiếu Cung kia hiện tại không phải đang ở Bắc Quỳnh Sơn làm điều ác sao?

Chương 857

Cổ Thần nếu hàng lâm có thể ngay tại chỗ diệt sát hắn!" Ngao Tông ý vị thâm trường cười một tiếng: "Tốt nhất không nên đối với Cổ Thần ôm quá nhiều hi vọng." Lập tức, hắn quay lại con thuyền, điều chuyển phương hướng sau đó toàn tốc tiến về Bắc Quỳnh Sơn.

Hắn tịnh không biết, lúc này tại Bắc Quỳnh Sơn đang trình diễn một vở kịch lớn thảm vô nhân đạo! *** Bắc Quỳnh Sơn, di chỉ Thanh Ngọc Đàn.

Khi Âu Dương Thiếu Cung lần nữa mở mắt ra, những tu sĩ bị khốn trong pháp trận mười không còn một.

Hồn phách của bọn hắn đều vừa bị hoàn toàn thôi luyện hấp thu, tương ứng là tu vi của hắn cũng đạt được mức tăng trưởng cực đại. "Tên Bách Lý Đồ Tô kia cho dù có phá sau đó lập mười lần, cũng không có khả năng so được với tốc độ tinh tiến của loại hành vi này của ta!

Ngay cả hồn phách người cũng không dám thôn phệ, sao có thể có cảnh giới tu vi cao được!" Âu Dương Thiếu Cung cảm thụ pháp lực to lớn trong cơ thể, không khỏi si mê hít sâu một hơi.

Mặc dù những sức mạnh này so với thời kỳ đỉnh phong còn kém rất xa, nhưng ít nhất hành tẩu tại giới này tuyệt đối đủ dùng.

Chí ít đối phó Bách Lý Đồ Tô là đủ rồi.

Hắn không tin tên kia có thể vĩnh viễn trốn sau lưng Ngao Tông, chỉ cần bị hắn tìm được cơ hội, tất định đem giết cho sướng tay! "Yêu nhân!" Bỗng nhiên, Âu Dương Thiếu Cung nghe thấy một thanh âm nhỏ bé yếu ớt, không khỏi nhíu mày.

Nhìn theo tiếng vọng, thấy một gã tu hành giả nằm rạp trong pháp trận, đã thoi thóp, lại vẫn trừng đôi mắt huyết hồng nhìn chăm chú hắn. "Ta muốn giết ngươi!

Yêu nhân!

Chết đi!" Mặc dù thanh âm của hắn càng ngày càng yếu ớt, nhưng sát ý lại không hề giảm bớt. "Sinh cũng đâu vui, chết cũng đâu khổ." Âu Dương Thiếu Cung thở dài một tiếng, lập tức trong lòng bàn tay đánh ra một đạo sát khí đem thân thể hắn triệt để phấn toái. "Ta thật không hiểu!

Vì sao các ngươi có thể tôn sùng bái lạy những Cổ Thần chưa từng gặp mặt kia, thậm chí có thể vì bọn họ bỏ ra sinh mệnh, cho đến hết thảy đại giới.

Nhưng lại vì sao đối với ta, ngay cả tôn kính cơ bản nhất cũng không chịu có?

Những Cổ Thần kia đối với các ngươi có chỗ tốt gì?

Cũng giống nhau là coi các ngươi như công cụ dùng mà thôi a." Âu Dương Thiếu Cung nhìn những thi thể kia, có chút khổ não thở dài, "Đã như vậy cũng không thể trách ta, đều là các ngươi tự tìm." Âu Dương Thiếu Cung búng tay một cái, trên những thi thể kia lập tức bùng cháy hừng hực liệt hỏa, nhanh chóng lan tràn ra.

Rất nhanh, cả cái di tích tông môn toàn bộ bị hỏa diễm bao trùm, những tàn hài còn sót lại trong trận lửa này triệt để bị hủy diệt.

Sau khi rời khỏi di tích Thanh Ngọc Đàn, Âu Dương Thiếu Cung có chút thất thần ngưng vọng đỉnh núi Bắc Quỳnh Sơn.

Tại một đời làm Ma Thần kia, hắn cơ hồ cùng tẫn cả đời muốn tìm kiếm đồ vật đang ở ngay trước mắt, Âu Dương Thiếu Cung khó mà áp ức hân hỉ trong lòng.

Mặc dù hắn cũng biết, hiện tại căn bản không phải cơ hội tốt nhất để tiến vào Thiên Giới, nhưng thực sự khó mà kiềm chế. "Nếu có thể tiến vào Thiên Giới, từ trong đó lấy được một ít chỗ tốt, để tu vi của ta khôi phục nhanh hơn thì tốt nhất.

Cho dù thất bại, tối đa cũng bất quá mất đi một mảnh hồn phách vỡ vụn mà thôi, thôn phệ mấy cái nguyên thần là có thể bù lại được!" Âu Dương Thiếu Cung trong lòng nghĩ như thế, lập tức tung người nhảy lên, trực tiếp bay về phía đỉnh núi Bắc Quỳnh Sơn.

Vô luận như thế nào, hắn quyết định lần này phải đưa ra nếm thử.

Ngao Tông cho hắn áp bách thực sự quá lớn, hắn không cách nào sở hữu pháp lực có thể chống lại Ngao Tông, ít nhất cũng muốn để bản thân mau chóng khôi phục tu vi! *** Bên ngoài Thiên Giới, Thông Thiên Môn.

Kể từ lần trước Ngao Tông đến đây giết sạch tất cả Thần sứ, Cổ Thần đã một lần nữa an bài một nhóm Thần sứ mới trông coi nơi này.

Đương nhiên, những Thần sứ mới này tịnh không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, chúng Cổ Thần cũng không đem những tin tức này báo cho bọn hắn.

Nhưng đám Thần sứ này cũng không phải kẻ ngu, hơi rảnh rỗi liền đối với việc này nghị luận ầm ĩ. "Mỗi một Thần sứ quản hạt địa khu mấy ngàn năm đều không có thay đổi, vì sao chúng ta đột nhiên được điều tới đây!" "Chẳng lẽ những Thần sứ trước kia bị điều đi?" "Nhưng nếu bị điều vãng nơi khác, vậy nguyên bản Thần sứ trấn thủ khu vực đó lại đang ở đâu?" "Có lẽ bị phái xuống hạ giới rồi chăng, đi Nhân Giới!" Những Thần sứ mang mặt nạ hỉ nộ ái ố này đang nghị luận thì Thông Thiên Môn bọn hắn trông coi bỗng nhiên kịch liệt chấn động. "!" Chúng Thần sứ không khỏi ngẩn ra, sau đó lập tức minh bạch ý nghĩa của việc này, vội vàng nhao nhao tiến lên chuẩn bị

nghênh tiếp. "Oanh long!" Tiếng vang lớn theo đó mà đến, Thông Thiên Môn chậm rãi mở ra.

Sau cánh cửa hỗn độn kia, một bóng người khoác bạch sắc trường bào chậm rãi bay ra.

Trên bạch sắc trường bào thêu kim sắc văn lộ, trên mặt mang một cái mặt nạ đoan trang nghiêm túc, căn bản không cách nào nhìn rõ dung mạo.

Nhưng ngay khi hắn bước ra khỏi Thông Thiên Môn, phiến thiên vực này bỗng nhiên cuộn lên một trận uy áp khí lưu cuồng bạo, đem mây mù trên bầu trời toàn bộ thổi tan!

Từ một khắc này, tất cả Thần sứ đều từ trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi khó nói nên lời, trong đại não một mảnh trống rỗng, đó cơ hồ là nỗi sợ hãi bắt nguồn từ cốt tủy và huyết mạch! "Bái kiến!

Bái kiến!" Chúng Thần sứ nhao nhao quỳ xuống, không một ai không toàn thân run rẩy, thậm chí ngay cả một câu cũng không thốt nên lời.

Hào vô nghi vấn, người trước mắt tất định là Cổ Thần!

Bọn hắn là những Thần sứ cấp thấp nhất, ngày bình thường căn bản không có tư cách được Cổ Thần tự mình diện kiến, chỉ bị sai khiển bởi Thần sứ cao hơn một bậc để truyền đạt mệnh lệnh.

Cho dù được thấy Cổ Thần, cũng chỉ xứng xa xa quan vọng, không cách nào tới gần, nếu không quang cái khí tức không gia áp chế kia của Cổ Thần cũng đủ để bọn hắn bạo thể mà chết.

Hiện nay tận mắt nhìn thấy vị Cổ Thần này, hơn nữa còn giữ được tính mạng, tắc ý nghĩa vị Cổ Thần này đang tận khả năng áp chế khí tức của mình. "Các ngươi!

Đã nhận mệnh lệnh, hảo hảo chấp hành là được, đừng có nghị

luận nhiều." Cổ Thần chậm rãi mở miệng, thanh âm kia truyền vào trong tai lệnh hồn phách bọn hắn cũng theo đó mà kích động. "Tuân mệnh!" Hoàn hồn lại, các Thần sứ đều đầy lòng sợ hãi, biết Cổ Thần đang biểu đạt bất mãn!

Từ xưa đến nay, bất kỳ kẻ nào hoài nghi Cổ Thần, hậu quả đều cực kỳ bi thảm, không cách nào tưởng tượng! "Chúng ta không dám!" "Sau này không bao giờ dám nghị luận nữa, xin Thượng Thần tha mạng khoan thứ!" "Chúng ta biết sai rồi, chúng ta biết sai!" Nhất thời, tiếng cầu xin tha thứ sợ hãi không thôi liên tục vang lên, nhưng Cổ Thần không có nhìn lại một chút nào, trong nháy mắt tiếp theo thân ảnh Cổ Thần đã biến mất vô ảnh vô tung. "Hô!" Tại sát na Cổ Thần rời đi, tất cả mọi người chỉ cảm thấy phảng phất trút bỏ được gánh nặng tựa như một ngọn núi lớn, thở dài một hơi.

Hào vô nghi vấn, Cổ Thần nếu rời đi trễ hơn một chút, trong đám bọn họ một số kẻ tu vi cạn tuệch e rằng sẽ đương trường ngất đi. "Chư vị, đều quản tốt cái miệng của mình!

Ngàn vạn lần đừng tùy tiện nói lung tung!" Không biết ai cực kỳ sợ hãi nói một câu, mặc dù không được mọi người lên tiếng trả lời, nhưng mọi người đều trong lòng yên lặng ám hứa.

Thù bất tri, vị Cổ Thần kia tịnh không có tức khắc rời đi, hắn đang ở chân trời ngưng vọng cửa vào hạ giới, có chút do dự bất quyết. "Thật phiền phức, không thể đem tu vi hoàn toàn đầu nhập hạ giới!

Chương 858

Bất quá giải quyết nguy cơ Phần Tịch Kiếm hẳn là đầy đủ." Hắn lầm bầm lầu bầu, sau đó biến động thủ ấn, lập tức trước mặt xuất hiện một đạo Thân Ngoại Hóa Thân hoàn toàn giống nhau như đúc.

Lập tức bản thể hắn nhắm hai mắt lại, Thân Ngoại Hóa Thân tắc tại một khắc này nguyên thần quy thể, tịnh tiến vào trong thông đạo hạ giới.

Năm ngàn năm, kể từ khi Cổ Thần tiến vào Thiên Giới về sau, đây là Cổ Thần đầu tiên một lần nữa quay lại nhân gian!

Cùng lúc đó, Âu Dương Thiếu Cung đã tới đỉnh núi Bắc Quỳnh Sơn.

Cửa vào vầng sáng chớp động kia vẫn như cũ chói mắt, nhưng tịnh không kháng cự Âu Dương Thiếu Cung tiếp cận.

Năm ngàn năm qua, nơi này chưa từng kháng cự bất kỳ kẻ nào tiếp cận, vô luận là Cổ Thần hay phàm nhân.

Chỉ cần có thể tại sau khi tiếp xúc không bị thạch hoá.

Âu Dương Thiếu Cung không có suy nghĩ tỉ mỉ, nhận định tu vi hiện tại hẳn là đủ để tiến vào trong đó sẽ không biến thành tượng đá. "Ta từ sớm đã nên tới nơi này, những Cổ Thần kia tự cho là sự tình làm thiên y vô phùng, nhưng chung quy không có năng lực triệt để phong tỏa nơi này!" Âu Dương Thiếu Cung cười lạnh, đồng thời chậm rãi vươn tay ra, chạm vào nguồn sáng đang chớp động kia.

Cũng tại một khắc này, quang nguyên nhập khẩu kịch liệt chấn động, quang mang chói mắt từ trong đó bính phát, cơ hồ đem cả bầu trời chiếu rọi như đang bùng cháy!

Cũng tại thời khắc này, Âu Dương Thiếu Cung phát giác có thứ gì đang lôi kéo hắn vào trong!

Âu Dương Thiếu Cung thần sắc cực độ điên cuồng, thân thể cũng đang không ức chế được mà run rẩy, hắn biết mình sắp tiến vào Thiên Giới!

Khổ tâm kinh doanh đã lâu, chính là vì chờ đợi một ngày này! "Để cho ta đi vào, ha ha ha ha ha ha ha!" Tiếng cười của Âu Dương Thiếu Cung một khắc sau lại đột ngột dừng lại, hắn kinh hãi phát hiện cánh tay vươn vào trong đó bắt đầu bị thạch hoá!

Không chỉ như thế, những nơi trên thân thể bị quang mang chiếu rọi đều giống như bị thiêu đốt kịch đau nóng bỏng, như bị liệt hỏa khảo chước. "Không ổn!" Âu Dương Thiếu Cung khuôn mặt vặn vẹo, ý thức được đại sự không ổn, đang muốn rút người lui lại, lại phát hiện vầng sáng kia đang gắt gao hấp nạp, căn bản không cách nào lui lại!

Bộ phận bị thạch hoá trên cánh tay đang nhanh chóng lan tràn về hướng thân thể, rất nhanh ngay cả bả vai hắn cũng bị hoàn toàn thạch hoá. "Đáng chết!" Âu Dương Thiếu Cung đôi mắt huyết hồng, trong lúc tình thế cấp bách, trong lòng bàn tay huyễn hóa ra một thanh lưỡi dao sát khí, không chút do dự đem một nửa thân thể cùng bộ phận thạch hoá chém đứt!

Cũng tại một nháy mắt đoạn khai, thân thể bị thạch hoá kia đột nhiên toái liệt, hắn tắc nhanh chóng bay xuống tế đàn, tìm kiếm một nơi có thể tránh né quang nguyên để ẩn thân, đồng thời nhanh chóng dùng sát khí tu phục tổn thương trên thân thể. "Sao lại thế này!" Âu Dương Thiếu Cung kinh hồn chưa định, mới phát giác những nơi trên thân thể vừa rồi bị quang mang chiếu rọi, đều ẩn ước xuất hiện vết bỏng và hoại tử, những thương thế này nhất thời nửa khắc cũng khó

mà tu phục.

Mãi cho đến khi miễn cưỡng đem nửa cái thân thể hoàn toàn khôi phục về sau, quang mang chớp động kia rốt cục dần dần bình ổn lại.

Âu Dương Thiếu Cung lúc này mới còn sợ hãi đi ra khỏi chướng ngại vật ẩn nấp, cố nén pháp lực hư không trong cơ thể.

Mặc dù có thể nương tựa sát khí nhanh chóng tu phục thân thể, nhưng đối với hắn tiêu hao lớn đến đáng sợ.

Huống chi tại đỉnh núi Bắc Quỳnh Sơn này, linh lực quá mức sung phái, rất khó bổ sung sát khí. "Nếu có Phần Tịch Kiếm, ta có thể từ trong đó liên tục không ngừng thu được sát khí rồi!" Âu Dương Thiếu Cung nhớ tới Phần Tịch Kiếm, trong lòng vẫn có chỗ không cam lòng.

Nếu không phải có Ngao Tông ở đó, hắn đã sớm đem Phần Tịch Kiếm đoạt tới tay.

Lúc này, quang mang nơi cửa vào Thiên Giới trở nên cực kỳ ảm đạm, hiển nhiên bộc phát vừa rồi làm nó tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Âu Dương Thiếu Cung có chút trù trừ, tuy rằng cảm thấy cửa vào Thiên Giới lúc này không còn nguy hiểm như vậy, nhưng hắn tịnh không dám mạo hiểm nữa. "Chờ một thời gian nữa hãy nói!

Cẩn thận là trên hết." Tâm tư bản năng xu lợi tị hại của Âu Dương Thiếu Cung khiến hắn nảy sinh ý niệm rời đi.

Nhưng ngay khi sắp động thân rời đi, hắn bỗng nhiên phát giác bầu trời bị hạ một đạo cấm chế cực kỳ cường đại, đem khu vực bốn phía toàn bộ phong tỏa! "Không xong!" Âu Dương Thiếu Cung trong lòng chấn hám, phản ứng đầu tiên liền là muốn đào tẩu, nhưng khi tung người bay lên bầu trời lại bị bình chướng vô hình cưỡng ép ngăn cản lại, căn bản không cách nào xông phá! "Ai ám toán ta!" Âu Dương

Thiếu Cung bạo nộ vạn phần, nộ hống gào thét bộc phát ra sát khí cuồng dũng đi oanh kích bình chướng vô hình kia, lại không thể làm nó rung chuyển mảy may. "Lại gặp mặt, Âu Dương Thiếu Cung." Một thanh âm chậm chạp trầm ổn bỗng nhiên vang lên, truyền đến từ sau lưng hắn.

Thanh âm vừa lọt vào tai, thân thể Âu Dương Thiếu Cung không khỏi căng cứng.

Thanh âm này đối với hắn tuyệt đối quen thuộc, thậm chí có thể nói là hận thấu xương.

Nhưng hắn vô luận như thế nào cũng không hi vọng tại trong cảnh ngộ trước mắt, cùng chủ nhân thanh âm này tương ngộ!

Âu Dương Thiếu Cung kiên trì hướng tế đàn nhìn lại, chỉ thấy tại nơi cửa vào Thiên Giới xuất hiện một thân ảnh mặc bạch sắc kim văn trường bào, đeo mặt nạ.

Người này chính là Thân Ngoại Hóa Thân của Cổ Thần vừa mới từ Thiên Giới chạy tới nơi này.

Hắn không cách nào mang theo toàn bộ Thần lực xuống Nhân Giới, chỉ có thể sáng tạo cái phân thân vẻn vẹn có sáu thành Thần lực này.

Nhưng tức tiện như thế, Âu Dương Thiếu Cung cũng tuyệt đối không cách nào cùng hắn đánh đồng. "Tại một đời này tên ngươi gọi là Âu Dương Thiếu Cung sao?" Bạch bào Cổ Thần chậm rãi mở miệng, "Tên của ngươi thực sự quá nhiều, ngay cả ta cũng có chút không nhớ được." "Thần Thái Thú!" Âu Dương Thiếu Cung nhìn người mặc bạch bào kia, trong đôi mắt chớp động sát ý vô cùng vô tận.

Hắn cùng tên này, coi như là chỗ quen biết cũ rồi. "Ngươi không

nên chỉ căm hận ta, trong chúng Thần vây công ngươi lúc đó ta cũng chỉ là một thành viên trong đó mà thôi, nếu nhất định phải truy cứu, tất cả Cổ Thần đều nên là đối tượng phục thù của ngươi." Thanh âm Thần Thái Thú mang theo tiếu ý mạc danh. "Đương nhiên, trong tất cả Cổ Thần, bất kỳ kẻ nào ta đều sẽ không dễ dàng buông tha, bất quá ta còn nhớ rõ năm đó chính là ngươi đem hồn phách của ta tách ra.

Chỉ riêng điểm này, đã khiến ta phải dùng năm ngàn năm thời gian mới miễn cưỡng đi tới tình trạng như ngày hôm nay." Âu Dương Thiếu Cung lạnh lùng nói. "Vậy thật đáng tiếc, từ hôm nay trở đi, năm ngàn năm của ngươi toàn bộ đều phải phí công nhọc sức rồi." Thần Thái Thú chậm rãi thăng lên không trung, "Xem ra đem nguyên thần ngươi tách ra cũng không có ý nghĩa gì, chỉ cần đem nguyên thần của ngươi từng cái tìm ra và phá hủy là được!" "Chết đi!" Âu Dương Thiếu Cung dẫn đầu làm khó dễ, vung tay lên, sát khí cuồn cuộn từ sau lưng hắn bộc phát ra, giống như rồng cuốn quét ngang, đem mặt đất nơi đi qua thật sâu cắt liệt.

Một sát na, Thần Thái Thú liền bị cuốn vào trong đó, nhưng Âu Dương Thiếu Cung tịnh không dừng tay, lần nữa dùng sát khí huyễn hóa ra vô số thanh phi kiếm, phô thiên cái địa phong ủng lao xuống.

Vô số phi kiếm xuyên thấu sát khí khóa chặt Thần Thái Thú, mặc dù Âu Dương Thiếu Cung không nhìn thấy, nhưng hắn cảm giác công kích của mình không một ngoại lệ toàn bộ trúng đích.

Nhưng Âu Dương Thiếu Cung không có nửa điểm vui sướng, thừa dịp cơ hội này nhanh chóng hướng bình chướng ngoại giới xông tới! "Mở cho ta!" Âu Dương Thiếu Cung nộ hống gào thét, giống như một khỏa hắc sắc lưu tinh mãnh liệt va chạm vào bình chướng, trong chốc lát bình chướng dẫn phát một trận ba động kịch liệt, lung lay sắp đổ.

Mắt thấy một kích toàn lực hữu hiệu, Âu Dương Thiếu Cung liền không hề bảo lưu kích phát sát khí, đem quanh thân đều bao phủ trong đó, lại một lần nữa hung hăng va chạm đi lên. "Phanh!" Bình chướng bị va chạm rõ ràng xuất hiện điểm bạc nhược, nhưng chưa chờ hắn triệt để đem nó ngói giải, những sát khí khốn nhiễu Thần Thái Thú đã hoàn toàn tiêu tán. "Ngươi tưởng rằng có thể chạy đi đâu!" Thần Thái Thú như một đạo lưu quang nhanh chóng xẹt qua thiên khung, sát tới sau lưng Âu Dương Thiếu Cung.

Âu Dương Thiếu Cung không có bất kỳ do dự nào, xoay người dùng toàn thân sát khí đi công kích, nhưng đánh vào trên người đối phương lại như gãi ngứa.

Ngược lại phía sau Thần Thái Thú ngưng kết ra một bàn tay to lớn màu vàng kim, mạnh mẽ đem tất cả sát khí giữa không trung đánh tan, cuối cùng đem Âu Dương Thiếu Cung gắt gao quặc chặt trong tay, khiến hắn không cách nào thoát thân. "Cũng bất quá như thế, xem ra năm ngàn năm thời gian ngươi tịnh không có hảo hảo lợi dụng a." Thanh âm Thần Thái Thú tràn ngập khinh thường, nhưng làm cho hắn vạn vạn không nghĩ tới chính là, thân thể Âu Dương Thiếu Cung một giây sau triệt để tự bạo!

Chương 859

Thái Thú Chi Thần nhìn sát khí đen kịt vừa nổ tung kia, khẽ giật mình, lập tức cười khinh miệt: "Ra là dạng này a." Hắn phất tay đánh tan đoàn sát khí, đồng thời khẽ nhắm hai mắt, kích phát nguyên thần chi lực.

Trong chốc lát, hết thảy gió thổi cỏ lay trên Thiên Không Phù Đảo đều bị hắn thu nạp hoàn toàn vào trong ý thức.

Dưới sự quan sát của nguyên thần, nguyên thần Âu Dương Thiếu Cung vừa thoát khỏi thân thể đang co rút trong một góc, đồng thời cố gắng hết sức ẩn nặc khí tức.

Nhưng mọi thứ đều vô nghĩa, Thái Thú Chi Thần đánh ra một chưởng thần lực, trong nháy mắt nghiền nát chỗ ẩn thân của Âu Dương Thiếu Cung, khiến nguyên thần hắn bại lộ không sót gì. "Không hổ là Cổ Thần, lại có thể dễ dàng tìm ra ta!" Âu Dương Thiếu Cung thần sắc oán độc ngưng vọng Thái Thú Chi Thần, "Ngươi đem ta gạt bỏ ở đây cũng vô dụng, ta không chỉ có một cái nguyên thần phân..." Thái Thú Chi Thần không đợi hắn nói hết câu, trực tiếp ra tay chộp lấy nguyên thần, nhưng cũng không lập tức hủy diệt hay thu nạp. "Ta vốn cũng không định giết chết ngươi.

Nếu nguyên thần phân thể đã có nguyên thần chi lực bàng đại như thế, vậy thì giữ lại để thôn phệ sẽ tốt hơn." Thái Thú Chi Thần cười như không cười, mang theo vài phần sâm nhiên, khiến Âu Dương Thiếu Cung không khỏi da đầu tê dại. "Các ngươi đám Cổ Thần này miệng nam mô bụng một bồ dao găm, tự xưng Thượng Thần, nhưng thực tế nhìn lại, sở tác sở vi của các ngươi cùng một cái Tà Thần như ta có gì khác biệt đâu!" Âu Dương Thiếu Cung không cam lòng châm

chọc nói. "Đừng đem chuyện đối xử với phàm nhân ra đánh đồng với ta." Thái Thú Chi Thần không kiên nhẫn nghe tiếp, liền phong ấn nguyên thần hắn lại. "Kẻ nào?" Thái Thú Chi Thần làm xong mọi việc, liền thần sắc âm lãnh nhìn ra ngoài Thiên Không Phù Đảo.

Bên ngoài bình chướng, hắn nhìn thấy mấy thân ảnh.

Người đến, chính là đám người Ngao Tông từ Hoàng Hải đến đây.

Thái Thú Chi Thần chỉ liếc mắt liền nhìn thấu tu vi của Bách Lý Đồ Tô, Phong Quảng Mạch, trong mắt hắn căn bản không đáng nhắc tới.

Duy chỉ có Ngao Tông là kỳ quái.

Người này trong mắt hắn nhìn qua chẳng khác gì một phàm nhân tầm thường, nhưng lại có thể giống như tu hành giả bay lượn trên không trung, tịnh không mượn nhờ bất kỳ ngoại lực nào.

Từ đầu đến cuối, trên người hắn không có một chỗ nào lưu chuyển pháp lực mà tu hành giả nên có, hoàn toàn không khác gì phàm nhân. "Không có khả năng!" Thái Thú Chi Thần nhíu mày, lại lần nữa kích phát thần thức đi dò xét Ngao Tông, nhưng lần này lại phát giác thần thức của mình bị một tầng bình chướng vô hình cản trở.

Trong lòng Thái Thú Chi Thần dấy lên sóng to gió lớn.

Nếu người này có thể làm được điểm ấy, thì mang ý nghĩa tu vi của hắn viễn siêu mình, hoặc là có pháp bảo ẩn nặc khí tức cực mạnh!

Nhưng Thái Thú Chi Thần trong lòng càng thiên về khả năng thứ hai, hắn tịnh không cho rằng một tu hành giả tại hạ giới có thể sở hữu tu vi vượt qua Cổ Thần. "Chẳng lẽ là pháp bảo lưu lại trên thế giới lúc thiên địa sơ khai?

Đáng hận vì sao khi đó ta không tìm được!" Thái Thú Chi Thần

trong lòng nhịn không được sinh ra tham lam, nếu có thể đoạt được pháp bảo như vậy, tác dụng đối với hắn cũng không nhỏ. "Đó là Cổ Thần sao!" Phong Tình Tuyết và Tương Linh, hai người tu vi yếu nhất, nhìn Thái Thú Chi Thần trên Thiên Không Phù Đảo, trong lòng chấn động khó nói nên lời.

Các nàng đã vô số lần đọc được từ trong điển tịch cổ đại ghi chép về Cổ Thần.

Người trước mắt dung mạo cơ hồ giống hệt những gì cổ tịch miêu tả, loại cảm giác kính sợ phát ra từ nội tâm không khỏi dâng lên.

Giờ khắc này, các nàng không khỏi hoài nghi việc Cổ Thần có huyết mạch áp chế đối với nhân loại là thực sự tồn tại.

Bách Lý Đồ Tô thần sắc phức tạp ngưng vọng Thái Thú Chi Thần.

Nếu là lúc trước hắn nhất định sẽ dập đầu bái lạy, nhưng hiện tại đã khác xưa. "Cổ Thần thật giảng tín dụng, ta vừa mới tìm được tên kia, ngươi liền từ Thiên Giới chạy xuống rồi." Ngao Tông mỉm cười, lập tức từ chân trời đáp xuống đảo, xa xa nhìn Thái Thú Chi Thần. "Các hạ là thần minh mà bộ tộc phụ trách canh giữ Phần Tịch Kiếm tín ngưỡng, Thái Thú Chi Thần?" Ngao Tông chậm rãi đi về phía hắn, lên tiếng hỏi. "Làm càn!" Thái Thú Chi Thần cảm thấy kỳ quái, những phàm nhân này nhìn thấy hắn vì sao không quỳ lạy, ngược lại hoàn toàn coi hắn như địa vị ngang hàng?

Điều này khiến Thái Thú Chi Thần đã quen cao cao tại thượng với phàm nhân không khỏi nổi nóng.

Hắn từ Thiên Giới xa xôi đến đây, tự nhận đối với những phàm nhân này có ân cứu mạng, thế mà bọn họ lại không quỳ bái! "Đã thấy Cổ Thần, vì sao không bái?" Thái Thú Chi Thần lạnh lùng chất vấn.

Ngao Tông thần sắc thản nhiên: "Cái gọi là danh Cổ Thần, bất quá

là tự mình phong lấy mà thôi, đã không phải bẩm sinh, cũng không phải thiên địa hình thành.

Tuy nói là Cổ Thần, nhưng từ thuở Thái Cổ, các ngươi cùng phàm nhân có gì khác biệt?" Ngao Tông một phen lời nói có thể bảo là tinh chuẩn đâm vào vấn đề mà hầu như mọi Cổ Thần đều kiêng kỵ nhất.

Bọn họ từ lúc bắt đầu liền đem mình phân biệt với phàm nhân, chính là vì che giấu việc cùng phàm nhân đồng nhất nguồn gốc, thế mà Ngao Tông dám quang minh chính đại nói ra những lời này!

Hầu như khiến hắn hạ ý thức nhận định, Ngao Tông tất sát, nếu không tại Nhân Giới nơi Cổ Thần đã rời đi, cái lời đồn này sẽ dần dần truyền bá ra. "Bất kính Cổ Thần, tự có thiên khiển." Thái Thú Chi Thần thần sắc âm lãnh, một khắc sau chân trời tràn ngập tầng tầng mây đen, bao trùm trên đỉnh đầu Ngao Tông. "Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô thấy thế có chút hoảng trương, không ngờ Ngao Tông cùng Cổ Thần vừa gặp mặt đã kiếm bạt nỗ trương như thế! "Không cần nóng nảy!" Phong Quảng Mạch lập tức ngăn lại Bách Lý Đồ Tô, "Tiền bối hẳn là có biện pháp ứng đối!" Phong Quảng Mạch lúc này đầu óc còn tỉnh táo hơn Bách Lý Đồ Tô nhiều, biết Ngao Tông đã dám chủ động khiêu khích Cổ Thần, tự nhiên cũng mang ý nghĩa hắn có nắm chắc tuyệt đối.

Bất luận thế nào, bọn họ cũng tuyệt đối không có tư cách nhúng tay vào trận tranh đấu này, dù chỉ là dư uy chiến đấu cũng đủ lấy mạng bọn họ! "Ở chỗ này chờ, đừng khinh cử vọng động!" Phong Quảng Mạch trong lòng cũng khẩn trương không thôi, sinh sợ Cổ Thần sẽ giận cá chém thớt lên đám người bọn họ. "Thiên khiển?

Thật buồn cười." Ngao Tông nhìn âm vân tràn ngập trên không trung, cơ hồ muốn cười to, đâu ra thiên khiển, chẳng qua là thủ đoạn pháp thuật của tên kia mà thôi. "Tách tách!" Tại một khắc này, trong

mây đen một đạo sấm sét bổ xuống, nhắm thẳng đầu Ngao Tông.

Khi lôi quang thiểm diệu, chân trời cũng chi chít lấp lóe từng đạo lôi hồ, hiển nhiên một kích này uy lực không tầm thường. "Oanh long!" Trong chốc lát, uy năng lôi quang bạo phát bao trùm Ngao Tông vào trong, trong nháy mắt hoàn toàn che phủ, căn bản không thể nhìn thấy thân ảnh Ngao Tông nữa.

Một kích này, Thái Thú Chi Thần ký thác tâm trừng phạt, đồng thời cũng có ý thăm dò Ngao Tông.

Nếu Ngao Tông bị một kích này mạt sát, vậy chứng minh hắn bất quá chỉ là một tên tiểu sửu ỷ lại ngoại lực ẩn nặc khí tức mà thôi, không đáng nhắc tới.

Nhưng ngược lại, nếu Ngao Tông có thể chống đỡ... "Bất quá chỉ là một phàm nhân được chút tế ngộ, không đáng lo." Thái Thú Chi Thần trong lòng nghĩ như vậy, có chút kinh ngạc chính mình lại đi lo lắng một phàm nhân có thể thừa tiếp một kích này.

Chỉ tiếc cho kiện pháp bảo kia, sợ là hỏng mất!

Thái Thú Chi Thần bỗng nhiên nhíu mày, nhìn về phía khói bụi sau khi lôi đình rơi xuống, trong ánh mắt tràn ngập ý vị khó tin.

Khói bụi dần dần tán đi, nơi bị lôi đình oanh kích, Thiên Không Đảo cơ hồ bị hủy diệt quá nửa.

Nhưng trong khói bụi mịt mù, Ngao Tông lại hào phát vô thương, hơn nữa còn có thể nhìn thấy trong tay hắn đang nâng một quả cầu lôi quang màu tím.

Quả cầu lôi quang đó chính là uy năng lôi đình vừa bị dẫn xuống tụ tập lại, ý nghĩa là công kích của Thái Thú Chi Thần bị Ngao Tông phản khống!

Chương 860

"Làm sao làm được?

Ngươi từ đâu có được pháp khí này?" Thái Thú Chi Thần cơ hồ hạ ý thức cho rằng Ngao Tông trong người giấu kín thông thiên pháp khí, nếu không tuyệt đối không có khả năng chiêu giá được một kích này!

Ngao Tông giống như nhìn kẻ ngu ngốc ngưng thị hắn: "Ngươi không phải tự xưng là Cổ Thần cùng thiên địa đồng sinh sao?

Vì sao lại cho rằng thiên địa gian có pháp khí năng khắc chế ngươi?

Nếu quả thật là thiên khiển uy lực không thể ngăn cản, vì sao ở trong mắt ta lại không đáng nhắc tới như vậy?

Cứu cánh là thiên khiển thật hay là pháp thuật bị ngươi dẫn xuống?" Một chuỗi câu hỏi chất vấn như búa tạ liên tiếp nện vào tâm đầu Thái Thú Chi Thần, những điều này không có ngoại lệ đều là tâm bệnh của Cổ Thần.

Bọn họ căn bản không cách nào hoàn toàn phủ nhận sự đồng nguyên với phàm nhân! "Làm càn!" Thái Thú Chi Thần phẫn nộ không thôi, lập tức trong lòng bàn tay huyễn hóa ra một cây trường mâu quang mang, chính muốn ném về phía Ngao Tông!

Nhưng động tác của Ngao Tông lại càng nhanh hơn một bước, hắn buông lỏng quả cầu lôi quang trong tay, trong chốc lát lôi điện chi lực bộc phát, không hề giữ lại oanh kích về phía Thái Thú Chi Thần!

Trong nháy mắt, Thái Thú Chi Thần bị lôi điện chi lực phản công kích, chỉ một lần công kích này uy năng vĩnh viễn hơn hắn lần trước hắn thao khống, cơ hồ nháy mắt đem bộ phận còn sót lại của Thiên

Không Đảo hoàn toàn hủy diệt. "Cẩn thận!" Phong Quảng Mạch vội vàng kinh hô, sau đó cùng mọi người hiệp lực rời khỏi phiến thiên không khu vực này mới không bị lan đến.

Lúc này Thiên Không Đảo hoàn toàn bị tồi hủy, chỉ còn lại một đoàn khói bụi tràn ngập trên không trung, cùng với cự thạch không ngừng từ trong đó rơi xuống. "Trời ơi!" Bách Lý Đồ Tô cùng mọi người nhìn một màn này, trong lòng chấn hám không nói nên lời.

Nếu để phàm nhân thế gian tận mắt nhìn thấy, e sợ đối với bọn họ xung kích cực lớn.

Đây chính là đỉnh Thánh Sơn chí thượng trong mắt tất cả phàm nhân thế gian a! "Tình huống thế nào rồi!" Bách Lý Đồ Tô có chút nóng nảy, thần sắc cực độ bất an. "Yên tâm đi, Ngao đại ca tu vi hiển nhiên không kém hơn tên Cổ Thần kia, thậm chí còn lược thắng một bậc!" Tương Linh hiển nhiên cực kỳ an tâm. "Haizz!" Bách Lý Đồ Tô thở dài, "Ta không sợ đại ca bị thương, tu vi của đại ca ta tự nhiên rõ ràng.

Ta sợ là..." Bách Lý Đồ Tô nửa câu sau không nói ra, sợ Ngao Tông lỡ tay giết chết Cổ Thần, như vậy việc của Âu Dương Thiếu Cung sẽ phiền toái khó thu thập.

Rất nhanh, sương mù tràn ngập thiên khung tán đi, trong sương mù lại một lần nữa ẩn ước nhìn thấy hai thân ảnh kia.

Ngao Tông y nguyên hào phát vô thương, nhưng Thái Thú Chi Thần bộ dáng hiển đắc có chút chật vật, y bào màu trắng trên người cũng dính đầy tro bụi.

Thậm chí ngay cả mặt nạ của hắn cũng có một tia liệt ngấn, hoàn toàn không có khí thế cao cao tại thượng trước đó.

Mặc dù cả Thiên Không Đảo đều bị tồi hủy, nhưng Thiên Giới

nhập khẩu vẫn phiêu phù giữa không trung, tơ hào không chịu ảnh hưởng bởi trận đại chiến vừa rồi. "Xong đời, hẳn là sẽ có một trận đại chiến không chết không thôi rồi!" Bách Lý Đồ Tô cũng không cho rằng đám Cổ Thần này sẽ dễ dàng nuốt xuống cục tức này.

Nhưng sau đó xuất hồ ý liêu, Thái Thú Chi Thần lại phóng thanh đại cười: "Các hạ, hảo tu vi!" Mọi người lập tức trợn tròn mắt, Thái Thú Chi Thần trước đó rõ ràng coi Ngao Tông như sâu kiến.

Nhưng hiện tại nghe giọng điệu của hắn, có ý tứ coi Ngao Tông là bình bối rồi!

Đương nhiên, tên kia dù luận bình bối, tu vi của hắn cũng tuyệt đối không đủ tư cách.

Sự thật là, Thái Thú Chi Thần ngay tại khoảnh khắc bị Ngao Tông phản kích, liền hoàn toàn thông suốt.

Ngao Tông tuyệt đối không thể dùng phương thức tu hành giả tầm thường đối đãi, hắn căn bản không phải những con sâu kiến tầm thường trong nhận thức kia.

Mặc dù đây chỉ là một thân ngoại hóa thân chỉ có sáu thành tu vi, nhưng Ngao Tông chỉ mạn bất kinh tâm liền có thể dễ dàng hóa giải công kích của hắn, lại có thể dùng uy lực gấp mười lần hồi kính lại!

Chỉ riêng điểm này, tuyệt đối là một tồn tại có tu vi hoàn toàn tương đương, thậm chí có thể siêu việt Cổ Thần.

Khi xác định đối phương tu vi đồng dạng cường đại, cái cảm giác ưu việt mạc danh kỳ diệu kia cũng tiêu tan không còn.

Dù sao đám người gọi là Cổ Thần này tu luyện đến cảnh giới cao như thế, thập phần sợ chết, tuyệt đối sẽ không cùng một địch nhân minh tri tu vi hơn mình chiến đấu.

Huống chi cực có khả năng chết trong tay Ngao Tông!

Cái tên Ngao Tông này tu hành đến cảnh giới như thế, biết rõ hết thảy vãng sự của Cổ Thần, vậy thì không cần thiết bày ra tư thái cao cao tại thượng nữa.

Nghĩ tới đây, Thái Thú Chi Thần che giấu cánh tay bị oanh kích hủy diệt một nửa dưới trường bào, thanh âm cũng trở nên hòa thiện: "Không ngờ năm ngàn năm sau, Nhân Gian sẽ xuất hiện cao thủ tu luyện tới cảnh giới Cổ Thần.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, các hạ hẳn là tu luyện thời gian cực dài, vì sao năm ngàn năm trước ta chưa từng nghe danh hào của ngươi tại Nhân Giới nhỉ?" Thái Thú Chi Thần mượn cơ hội này để cánh tay đứt đoạn nhanh chóng phục nguyên.

Ngao Tông không để ý đến lời hắn, chỉ thản nhiên nói: "Ta vừa rồi lưu ngươi một mạng, không vì cái gì khác, ta muốn ngươi đem Âu Dương Thiếu Cung triệt để mạt sát, đây cũng là mục đích ngươi hạ giới." "Ngươi ra lệnh cho ta?" Thái Thú Chi Thần nhíu mày, tịnh không phải không nguyện ý, chỉ là lấy tu vi của Ngao Tông, đem Âu Dương Thiếu Cung diệt sát quả thực dễ như trở bàn tay, hà tất giao cho hắn làm kiện sự tình này?

Ngao Tông đạm đạm nói: "Ta nghe nói Âu Dương Thiếu Cung cũng là kẻ địch lớn nhất của Cổ Thần, các ngươi cũng không hy vọng hắn tiếp tục làm lớn, nãi chí vu khôi phục lại cảnh giới Ma Thần năm xưa chứ?" Thái Thú Chi Thần hừ lạnh một tiếng: "Giết hắn dễ như trở bàn tay, nhưng ta vì sao phải giúp ngươi?" Sở dĩ lần này hạ giới mục đích là vì Âu Dương Thiếu Cung, nhưng Ngao Tông cứ tự nhiên như nhiên ra lệnh cho hắn, khiến trong lòng hắn thực sự khó chịu.

Hắn chỉ coi Ngao Tông là bình bối, căn bản không cho rằng Ngao Tông có tư cách ra lệnh cho hắn.

Ngao Tông hí ngược nhìn hắn: "Ngươi tựa hồ có chút không

phục?" "Không phục?!" Thái Thú Chi Thần giận quá hóa cười, thân là đường đường Cổ Thần, hôm nay trong mắt Ngao Tông lại giống như một phàm nhân cần bị thuần hóa! "Ngươi không có tư cách đối thoại với ta như vậy!

Nếu là ở Thiên Giới, ta đã sớm..." Lời hắn chưa dứt, bỗng nhiên phát giác một trận sức mạnh cường đại bóp chặt hầu lọng, khiến hắn cơ hồ không cách nào hô hấp!

Sức mạnh kia càng thu càng chặt, nãi chí vu thần lực trong cơ thể cùng nguyên thần chi lực đều không thể kích phát, tại một khắc này hắn biến thành giống như phàm nhân, chỉ có thể chờ chết! "Thành thật mà nói, ta vốn không định cùng ngươi tranh đấu nữa, chuyện ngươi vừa tập kích ta ta cũng định bỏ qua." Ngao Tông thản nhiên ngưng vọng hắn, "Nhưng nếu ngươi nhất định phải phân ra một cái cao thấp thắng phụ, vậy ta cũng chỉ đành thỏa mãn tâm nguyện của ngươi." Lập tức, trong lòng bàn tay Ngao Tông lấp lóe một đạo U Minh chi lực.

Tại một khắc này, ba động U Minh chi lực kia trong nháy mắt bị thị tuyến của Thái Thú Chi Thần bắt được.

Cũng tại một khắc này, trong mắt hắn lấp lóe sự chấn hám khó nói nên lời, nhưng một giây sau thân thể hắn liền bị U Minh chi lực triệt để tồi hủy thành mảnh vỡ! "Trời ơi!" Bách Lý Đồ Tô cùng mọi người nhìn một màn này chấn hám đến líu lưỡi, Ngao Tông cứ như vậy khinh miêu đạm tả đem Cổ Thần cấp miểu sát!

Mặc dù cái thân ngoại hóa thân này chỉ có sáu thành tu vi của bản thể, nhưng nhìn cái giá thế này, cho dù Thái Thú Chi Thần toàn tu toàn vĩ thân lâm cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Ngao Tông. "Không tốt, Thái Thú Chi Thần chết rồi, ai đi thu thập Âu Dương Thiếu Cung a." Bách Lý Đồ Tô ngốc như gà gỗ, mới nhớ tới

chuyện thập phần quan trọng này. "An tâm, hắn không dễ dàng chết như vậy đâu, nếu không ta cũng sẽ không ra tay nặng như thế." Ngao Tông truyền âm vang lên bên tai Bách Lý Đồ Tô.

Cũng tại một khắc này, bọn họ đều tận mắt nhìn thấy một đạo nguyên thần từ trong đống huyết nhục toái phiến bay ra.

Trên cơ sở nguyên thần đó, huyết nhục bắt đầu dần dần phục tô, cuối cùng một lần nữa hình thành bộ dáng Thái Thú Chi Thần.

Hiển nhiên, Cổ Thần cũng có biện pháp để huyết nhục phục tô.

Bất quá loại phục sinh này hiển nhiên cái giá không nhỏ, lần trùng sinh này Thái Thú Chi Thần so với trước đó, tu vi khí tức đều yếu đi không ít.

Thái Thú Chi Thần kinh hồn chưa định nhìn Ngao Tông, không cách nào tưởng tượng được phải có tu vi bực nào mới có thể dễ dàng nghiền ép hắn như thế.

Cho dù là ở Thiên Giới, cũng không có bất kỳ một Cổ Thần nào có thể làm được điểm này!

Chương 861

"Ngươi... sao ngươi lại có U Minh chi lực, ngươi rốt cuộc là ai?" Thái Thú Chi Thần phản ứng đầu tiên liền là nhanh chóng rời xa Ngao Tông, không dám lại gần hắn.

Ngao Tông khinh miêu đạm tả nói: "Không cần làm cái dạng tự mình dối người như vậy, ta nếu muốn giết ngươi, cho dù ngươi đào độn về Thiên Giới cũng vô dụng." Thái Thú Chi Thần tự nhiên tin tưởng lời Ngao Tông tuyệt không phải nói khoác, hắn nhất định có cái thực lực này! "Nhưng ngươi sao lại có U Minh chi lực, ngươi và Âu Dương Thiếu Cung rốt cuộc có quan hệ gì!" Thái Thú Chi Thần không khỏi nhớ tới trận đại chiến năm ngàn năm trước bao trùm cả Nhân Giới, cùng với cái Ma Thần cường đại gần như vô giải kia. "Âu Dương Thiếu Cung có quan hệ với U Minh chi lực?" Ngao Tông tựa hồ cảm thấy nghe được một chút tin tức có giá trị.

Nhưng Thái Thú Chi Thần vẫn còn kinh nghi bất định, giờ khắc này đối với Ngao Tông kiêng kỵ chi tâm tựa hồ cực trọng. "Chúng ta làm cái thương lượng, Âu Dương Thiếu Cung vẫn do ngươi giải quyết, dù sao mục đích ngươi lần này hạ giới là vì việc này.

Tương ứng, từ nay về sau ta cũng tuyệt không làm khó ngươi nữa, trận chiến này dừng ở đây." Ngao Tông nhìn như vui vẻ đưa ra hòa giải, nhưng Thái Thú Chi Thần lại khó lòng an tâm.

Nếu là trước đó, hắn tịnh không để ý hòa giải, nhưng hiện tại nhìn thấy U Minh chi lực, một số ký ức cực kỳ không tốt bị dẫn ra, hắn thậm chí đang tư tác có nên lập tức phản hồi Thiên Giới đào mệnh hay không. "Yên tâm, ta nói được làm được, cho nên không cần có bất kỳ ưu lự gì." Ngao Tông lên tiếng đánh tan nỗi lo về sau của hắn, "Ta

cũng muốn biết, U Minh chi lực cứu cánh cùng Âu Dương Thiếu Cung có quan hệ gì." Thái Thú Chi Thần kỳ quái nhìn Ngao Tông: "Ngươi chẳng lẽ không biết?" Ngao Tông khẽ gật đầu: "Nói chi tiết xem." Thái Thú Chi Thần tựa hồ đang do dự có nên tin tưởng Ngao Tông, tịnh đối với hắn buông lỏng cảnh giác hay không.

Nhưng một giây sau mắt hắn hoa lên, ngắn ngủi một lát sau tỉnh táo lại, lại phát hiện mình cùng đám người Ngao Tông đã đáp xuống mặt đất Bắc Quỳnh Sơn.

Ngao Tông cự ly hắn cũng vẻn vẹn chỉ có vài thước, tịnh ở giữa hai người ngăn cách một cái bàn, bày một ấm trà cùng mấy cái chén. "Mời ngồi đi, từ từ nói." Ngao Tông ngược lại thản nhiên tự nhược ngồi xuống.

Nhìn thấy một màn này, Thái Thú Chi Thần cũng không có bất kỳ do dự nào, có thể trong nháy mắt đem hắn truyền tống tới đây, chứng minh đối phương tùy thời có thể để hắn hình thần câu diệt.

Đã không có đối với hắn hạ sát thủ, đủ để chứng minh không có ác ý. "Đa tạ." Thái Thú Chi Thần hiển nhiên cũng không phải gia hỏa tầm thường, rất nhanh để mình lãnh tĩnh lại tịnh ngồi xuống, "Nói đi cũng phải nói lại, tiền bối vừa rồi sử dụng U Minh chi lực xác thực làm ta nhớ tới Âu Dương Thiếu Cung thời kỳ Cổ Thần." Lúc này hắn đối với Ngao Tông xưng hô đã thăng cấp thành "tiền bối" rồi.

Bách Lý Đồ Tô cùng mọi người hai mặt nhìn nhau, thực sự cảm thấy một màn này quá hư ảo.

Ngao Tông khẽ gật đầu ra hiệu: "Không sao, ta có thời gian nghe ngươi nói.

Thuận tiện, đem hết thảy tin tức ngươi biết về Âu Dương Thiếu Cung toàn bộ nói cho ta." Như lời Thái Thú Chi Thần, năm ngàn năm trước Âu Dương Thiếu Cung lấy tư thái Ma Thần đột nhiên xuất hiện

tại nhân gian, ai cũng không cách nào tưởng tượng được hắn tại một khắc trưởng thành lại sở hữu sức mạnh cực kỳ cường đại, đủ để cùng Cổ Thần chống lại.

Về sau theo tu vi của hắn càng ngày càng cường đại, Cổ Thần khi giao chiến với hắn, phát hiện hắn có thể sử dụng U Minh chi lực đến từ Minh Giới!

Loại sức mạnh này đối với tất cả Cổ Thần đương thời đều là khủng bố uy năng khó mà chạm đến, cũng từ một khắc này bọn họ mới biết được sự tồn tại của Minh Tộc.

Thậm chí Âu Dương Thiếu Cung còn có thể đem U Minh chi lực ban cho bất kỳ người nào thần phục hắn, cũng chính vì vậy hắn mới có thể bằng sức một mình cùng Cổ Thần chống lại.

Trận chiến tranh kéo dài nhiều năm kia cũng để lại cho tất cả Cổ Thần ám ảnh cực kỳ khủng khiếp, đến tận ngày nay tái kiến U Minh chi lực đều mạc danh úy cụ.

Cho nên khi thấy Ngao Tông sử dụng U Minh chi lực, hắn liền tuyệt đối nhận định mình không có khả năng là đối thủ của Ngao Tông, càng lo lắng hắn có quan hệ với Âu Dương Thiếu Cung.

Bất quá hiện tại xem ra, sự lo lắng của hắn hẳn là dư thừa, mặc dù không rõ vì sao cả hai đều có thể sử dụng U Minh chi lực.

Nghe xong, Ngao Tông lâm vào trầm tư, ngắn ngủi mấy câu tin tức lại tiết lộ cho hắn một khả năng tính cực kỳ kinh người.

Âu Dương Thiếu Cung có thể biến người thành Minh Tộc, có thể làm được điểm này, ý nghĩa trình độ khủng bố đạt tới...

Minh Giới Chi Chủ! "Minh Giới Chi Chủ, Âu Dương Thiếu Cung từng là Minh Giới Chi Chủ." Trong lòng Ngao Tông đột nhiên xuất hiện cái ý niệm này, tịnh vô cùng xác tín.

Trừ Minh Giới Chi Chủ, tuyệt đối không có khả năng nào khác.

Duy có sử dụng Minh Giới bản nguyên mới có thể tùy ý đem người chuyển hóa thành Minh Tộc!

Ngao Tông lập tức hỏi Bách Lý Đồ Tô: "Ngươi từng thấy trong ký ức Phần Tịch Kiếm Linh, có một người tu vi thập phần cường đại, dáng dấp hầu như giống hệt Âu Dương Thiếu Cung?" "Không sai, ta tuyệt đối không nhìn lầm!" Bách Lý Đồ Tô xác định nói.

Như vậy, hết thảy tin tức và manh mối Ngao Tông đạt được đã hình thành một vòng khép kín, triệt để minh bạch lai lịch của Âu Dương Thiếu Cung. "Cái tên Âu Dương Thiếu Cung này, lai lịch còn lợi hại hơn ta tưởng tượng, năm đó các ngươi không có toàn bộ chết trong tay hắn cũng là may mắn." Ngao Tông trong tay ma sa chén trà, ngữ xuất kinh nhân. "Sở dĩ rốt cuộc là chuyện gì a..." Mọi người nghe càng mù mờ.

Ngao Tông đem hết thảy suy đoán toàn bộ nói ra.

Âu Dương Thiếu Cung trước khi trở thành Ma Thần, tất nhiên là Minh Giới Chi Chủ.

Tuy nhiên không biết vì sao, nhưng nhất định là gặp phải phiền toái khó giải quyết buộc hắn phải chuyển thế trùng tu, tạm thời buông xuống thân phận Minh Giới Chi Chủ.

Đương nhiên, mặc dù không còn là Minh Giới Chi Chủ, cho dù luân hồi sau chỉ có thể bảo tồn cực ít tu vi và U Minh chi lực, cũng tuyệt đối không phải những Cổ Thần kia có thể chống lại.

Nhưng hiển nhiên, kinh lịch sau khi luân hồi không thuận lợi như trong tưởng tượng, ít nhất tịnh không đạt được mục đích ban đầu, ngược lại bị bức phải chuyển sinh lần nữa.

Lần chuyển sinh này, tên kia bị ngạnh sinh sinh hành hạ năm ngàn

năm mới miễn cưỡng đi đến bước hôm nay, đương nhiên tất cả đều phải bái những Cổ Thần kia ban tặng.

Bách Lý Đồ Tô cùng mọi người trước đó đã biết kinh lịch và thân phận của Ngao Tông, cho nên đối với tin tức này tinh thần còn có thể tiếp thụ.

Nhưng đối với Cổ Thần, bọn họ căn bản không biết cái gọi là Minh Giới Chi Chủ tồn tại.

Thái Thú Chi Thần tựa hồ đang suy tư: "Chẳng lẽ tương tự như Thiên Giới Chi Chủ?

Nói đi cũng phải nói lại Thiên Giới Chi Chủ là cường giả tối cường trong Cổ Thần..." Ngao Tông cười lạnh một tiếng: "Mấy cái danh hào tự phong kia căn bản không có ý nghĩa, bất quá chỉ là hư danh, nhưng Minh Giới Chi Chủ là thực thực tại tại có thể thao khống luân hồi, tịnh nắm giữ bản nguyên hồn phách của hết thảy sinh linh!

Hoán ngôn chi, nếu hắn xuất hiện với thân phận Minh Giới Chi Chủ, đám Cổ Thần các ngươi ở trước mặt hắn chẳng khác gì sâu kiến." Thái Thú Chi Thần nghe được toàn thân run lên, có chút run rẩy hỏi: "Nếu như thế, các hạ chẳng lẽ cũng là Minh Giới Chi Chủ?!" Ngao Tông thần sắc đạm nhiên: "Vừa rồi không phải đã thấy rồi sao?" Trong lòng Thái Thú Chi Thần nỗi kính sợ đã lâu không gặp lại một lần nữa tự nhiên sinh ra.

Từ một khắc này, hắn chân chân thiết thiết phát giác, hắn cùng Bách Lý Đồ Tô và những phàm nhân tu hành giả kia tịnh không có khác biệt.

Tại trước mặt chân chính Nhất Giới Chi Chủ, giai là sâu kiến! "Xin thứ cho ta trước đó bất kính!" Thái Thú Chi Thần lập tức khom người thỉnh tội với Ngao Tông. "Ngươi chỉ cần đem Âu Dương Thiếu Cung hiện tại diệt đi là được rồi, chuyện cũ sẽ bỏ qua." Ngao Tông

cũng lười cùng hắn nói nhảm. "Ta minh bạch!" Thái Thú Chi Thần lập tức đáp, sau đó nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô một bên, hắn sớm phát hiện Bách Lý Đồ Tô tựa hồ quan hệ với Ngao Tông gần hơn một chút. "A, Phần Tịch Kiếm ở trên người ngươi, ngươi là hậu duệ tín đồ của ta, chờ ta giải quyết Âu Dương Thiếu Cung xong, tộc nhân các ngươi cũng có thể thoát khỏi Phần Tịch Kiếm." Lúc này Bách Lý Đồ Tô đối với hắn không có nửa điểm kính sợ chi tâm, chỉ khẽ gật đầu, ừ một tiếng. "Thật không ngờ a...

Lão tử còn có lịch sử quang huy như thế!" Phần Tịch Kiếm Linh tại trong đầu Bách Lý Đồ Tô cảm thán. "Sao?

Chẳng lẽ ngươi cảm thấy tiếc nuối khi mất đi thân phận Minh Giới Chi Chủ?" Bách Lý Đồ Tô có chút châm chọc hỏi.

Phần Tịch Kiếm cười âm trắc trắc: "Đương nhiên không!

Chương 862

Nếu không phải năm đó bị phân cắt hồn phách, ta cũng không có khả năng đản sinh ý thức.

Bảo lưu ký ức một thế lại một thế luân hồi, nhưng ta vẫn là ta, đừng đem ta cùng hắn ra đánh đồng!" Bách Lý Đồ Tô cũng lười tiếp tục để ý, thầm nghĩ dù sao hắn cũng là kẻ tiếp theo phải giải quyết. "Ngày sau, xin tiền bối xưng hô bản danh của ta đi.

Tên ta khi còn là phàm nhân là Thái Ân, tại trước mặt ngài ta không dám tự xưng Cổ Thần." Lúc này Thái Thú Chi Thần thật sự buông xuống tất cả giá đỡ, ti cung chí cực, tịnh chủ động hiến xuất hồn phách Âu Dương Thiếu Cung mời Ngao Tông xem qua.

Một màn này trong mắt mọi người, có thể nói triệt để lột bỏ sự thần bí cùng kính sợ của Cổ Thần.

Cổ Thần, cũng bất quá là một thành viên dưới quy tắc nhược nhục cường thực mà thôi. "Thái Ân?" Ngao Tông khẽ gật đầu, tên này nghe ngược lại giống một phàm nhân, "Bất quá cái bộ dáng này của ngươi không thể đi lại thế gian, phàm nhân bình thường chịu không nổi bộ dáng này, tốt nhất ngụy trang một phen." Thái Ân vốn không phải người có kiên nhẫn, nhưng nghe vậy hoàn toàn không có ý tứ phản đối, trực tiếp như lời đem bạch bào có kim sắc văn lộ huyễn hóa thành một cái áo bào tầm thường.

Mặt nạ trên mặt cũng tháo xuống, ngụy trang thành một phàm nhân dung mạo bình bình vô kỳ.

Lúc này nhìn từ bề ngoài, hắn chẳng qua chỉ là một tu hành giả tầm thường mà thôi, tịnh không xuất kỳ. "Nói đi cũng phải nói lại, không biết ngài định xử trí Âu Dương Thiếu Cung thế nào?" Thái Ân

triển xuất bàn tay đang nắm chặt hồn phách kia, lúc này Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn co rút lại cỡ nắm tay, thần sắc oán độc trừng mắt nhìn bọn người Ngao Tông. "Các ngươi đem hồn phách ta diệt cũng vô tế vu sự!

Cho dù đám Cổ Thần các ngươi toàn bộ tái lâm thế, lại tốn thêm năm ngàn năm vây tiễu ta, cũng hào vô ý nghĩa!" Âu Dương Thiếu Cung cơ hồ hiết tư để lý gào thét, hiển nhiên không cách nào nhận khả vận mệnh lúc này. "Âu Dương Thiếu Cung, thứ này ngươi nhận biết chứ?" Ngao Tông nâng tay, một tia U Minh chi lực ẩn hiện trong lòng bàn tay.

Âu Dương Thiếu Cung liếc mắt nhìn qua liền lập tức kinh ngốc, hồi lâu sau mới run rẩy hỏi: "...Sao ngươi có thể có cái này..." "Không liên quan tới ngươi.

Ta chỉ nói cho ngươi biết, hết thảy tin tức về ngươi ta đều biết.

Ngươi tiền thế là Minh Giới Chi Chủ đi, bất quá ngươi rốt cuộc không có cơ hội quay lại vị trí kia rồi." Âu Dương Thiếu Cung lạnh lùng nói: "Ta hiểu rồi...

Nguyên lai năm đó hồn phách ta lưu lại Minh Giới là bị ngươi phóng trục!" "Đương nhiên!" Ngao Tông nhớ lại cái hồn phách ngay cả ký ức cũng không hoàn chỉnh mà hắn gặp ở Minh Giới.

Năm đó vẻn vẹn chỉ là vô tâm chi cử, lại không nghĩ một hành động này trực tiếp khiến Âu Dương Thiếu Cung tổn thất phân thần lưu lại Minh Giới.

Hắn giữ lại phân thần ở Minh Giới là để đề phòng hồn phách tại Nhân Giới bị hủy diệt hoàn toàn thì sẽ không thể phục sinh, lại không ngờ mọc ra nhánh rẽ. "Ta minh bạch rồi..." Âu Dương Thiếu Cung nghiến răng nghiến lợi, biết kế hoạch không những bị toàn bàn đả loạn, mà người trước mắt này còn có khả năng thủ đại hắn trở thành

Minh Giới Chi Chủ! "Nếu đem hồn phách này cứ thế hủy đi thì có chút lãng phí." Ngao Tông nhìn về phía Bách Lý Đồ Tô, thần sắc có chút ý vị thâm trường.

Bách Lý Đồ Tô có chút da đầu tê dại: "Đại ca, kỳ thật ngã giác đắc hồn phách ác đồ này trừ hủy đi thì chẳng có ý nghĩa gì, cho nên ta thấy..." Ngao Tông lười nghe hắn nói nhảm: "Nếu ngươi đem thứ này thôn phệ, mang lại tăng phúc cho ngươi thậm chí không thua kém Phần Tịch Kiếm Linh.

Tên kia đã cướp đi Phần Tịch Kiếm Linh, ngươi tuyệt đối không thể ở phương diện này tâm từ thủ nhuyễn!" Bách Lý Đồ Tô toàn thân ớn lạnh, vội vàng ương cầu nói: "Đại ca!

Ngươi bảo ta làm gì cũng được, nhưng duy độc thứ này ta thực sự tiếp thụ không nổi a!" Ý thức Phần Tịch Kiếm Linh cũng ở trong đầu hắn bất mãn nói: "Đều lúc nào rồi mà tiểu tử ngươi còn lề mề!

Ngươi không phải vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn đề thăng tu vi sao, cơ hội ngay trước mắt còn không muốn!" "Câm miệng, nơi này không có phần ngươi nói chuyện!" Bách Lý Đồ Tô không khách khí chút nào trách mắng.

Ngao Tông cũng không có kiên nhẫn nghe tiếp, trực tiếp xóa đi ý thức của Âu Dương Thiếu Cung, đồng thời đem hồn phách hắn hóa thành nguyên thần chi lực tinh thuần đánh vào thể nội Bách Lý Đồ Tô!

Cùng lúc đó, Ngao Tông cũng tương ứng kích phát U Minh chi lực lưu tồn trong cơ thể hắn, hai loại sức mạnh kết hợp lập tức khiến nguyên thần hắn tăng phúc trên diện rộng, đồng thời tu vi bạo trướng!

Bách Lý Đồ Tô chưa kịp phản ứng liền mắt tối sầm, tại chỗ hôn quyết.

Đương nhiên, tịnh không phải bị trọng thương, mà là hư ngụy

cảnh giới bạo trướng quá nhanh tạm thời vượt quá sức chịu đựng của thân thể hắn.

Chỉ cần sau khi tu vi đề thăng để hắn thoát thai tẩy tủy, liền có thể tỉnh lại.

Bất quá Bách Lý Đồ Tô tịnh không hôn mê bao lâu, ước chừng một canh giờ sau liền tỉnh.

Khi mở mắt ra, lại phát hiện một đoàn người đã rời khỏi Bắc Quỳnh Sơn, đến Tử Vân Đài xa xôi vạn dặm.

Bách Lý Đồ Tô líu lưỡi: "Ta mới hôn mê bao lâu?!" Ngao Tông thản nhiên liếc hắn một cái: "Đại Na Di Thuật, quên rồi sao?" Lúc này hắn mới hồi thần, đúng vậy, trong đám người này rõ ràng có Ngao Tông là Minh Giới Chi Chủ cùng một vị Cổ Thần, phải ngu ngốc cỡ nào mới tiếp tục ngồi thuyền từ từ về.

Bất quá khi kiểm tra thân thể, hắn lại mãnh liệt phát hiện pháp lực trong cơ thể bạo trướng, như giang hà cuồn cuộn, phảng phất muốn trùng phá thân thể hắn bộc phát ra vậy! "Trời ơi!" Bách Lý Đồ Tô chưa bao giờ cảm thấy pháp lực của mình sung doanh như thế, phảng phất một khắc này hắn cảm thấy có thể hoàn toàn nghiền ép mười cái chính mình trước kia!

Biện pháp kiểm tra thực lực tốt nhất là lập tức lấy Phần Tịch Kiếm ra, lần này rốt cuộc không cảm nhận được bất kỳ sức mạnh phản phệ nào từ trong đó. "Thử giải khai hoàn toàn phong ấn Phần Tịch Kiếm xem sao." Ngao Tông cười nói. "Có thể chứ?" Bách Lý Đồ Tô lập tức nhớ tới thảm trạng bị phản phệ nhiều lần lúc trước, không khỏi sinh lòng thoái ý.

Hắn thực sự không muốn lại thể hội cảm giác bị khống chế thân thể kia nữa.

Ngao Tông đốc thúc: "Cứ thử xem, dù sao có ta ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Bách Lý Đồ Tô trong lòng nhịn không được kêu rên, đương nhiên hắn không sợ xảy ra chuyện, chỉ là loại thống khổ kia thực sự không muốn nếm lại lần nữa a! "Được rồi..." Bách Lý Đồ Tô cắn chặt hàm răng, lập tức đem cấm chế phong ấn lưu lại trên Phần Tịch Kiếm chậm rãi xé mở.

Phong ấn đối với hắn bây giờ muốn giải trừ dễ như trở bàn tay, khi phong ấn bị phá, hắn đã làm tốt chuẩn bị bị Phần Tịch Kiếm đoạt xá. "Oanh!" Trong chốc lát, cuồng bạo sát khí chưa từng cảm thụ qua sung doanh toàn thân, Bách Lý Đồ Tô chỉ cảm thấy từng sợi huyết quản tựa hồ đều tràn ngập sát khí đủ để hủy thiên diệt địa!

Cũng tại một khắc này, chiến đấu dục biến thành vô cùng cường thịnh, thậm chí muốn cùng bất kỳ người nào trước mắt lập tức rút đao quyết nhất thắng phụ!

Bách Lý Đồ Tô cưỡng ép áp xuống dục vọng chiến đấu, nhưng kỳ quái là, đợi hồi lâu, Phần Tịch Kiếm hoàn toàn không có đối với hắn tiến hành đoạt xá.

Hồn phách của hắn cũng không cảm nhận được loại cảm giác xung kích tùy thời có thể ập đến kia, điều này bình thường hầu như không có khả năng. "Ta hiểu rồi, tên kia thấy các ngươi đều ở đây, cho nên không dám đoạt xá ta chứ gì?" Bách Lý Đồ Tô bừng tỉnh đại ngộ.

Ngao Tông lại phủ nhận cách nói của hắn: "Sai rồi, đối với hắn mà nói tiến hành đoạt xá là bản năng sinh tồn, căn bản sẽ không chịu ảnh hưởng bởi ngoại giới, chỉ cần hắn cho rằng nguyên thần chi lực của hắn mạnh hơn ngươi, nhất định sẽ tiến hành đoạt xá." Như vậy, Bách Lý Đồ Tô lại có chút hồ nghi: "Chẳng lẽ, ta hiện tại nguyên thần chi lực..." "Có lẽ tu vi của ngươi không chạm đến, nhưng nguyên thần chi lực của ngươi hoàn toàn có thể nghiền ép thần thức Phần Tịch

Kiếm Linh!" Ngao Tông nói thay hắn.

Tại vừa rồi khi Bách Lý Đồ Tô hấp nạp hồn phách toái phiến của Âu Dương Thiếu Cung, tu vi và nguyên thần của hắn rốt cục đột phá một cái lâm giới điểm.

Cũng tại cái lâm giới điểm này, hắn triệt để đem U Minh chi lực Ngao Tông lưu tại trong cơ thể hoàn toàn hấp nạp làm của riêng, từ một khắc này liền triệt để thoát thai hoán cốt trở thành Minh Tộc.

Như hôm nay Bách Lý Đồ Tô không còn là phàm nhân, tiềm lực và năng lực đều viễn siêu hết thảy sinh linh Minh Tộc.

Chính vì Minh Tộc có sự áp chế tuyệt đối về chủng tộc, Phần Tịch Kiếm như hôm nay rốt cuộc không cách nào đoạt xá Bách Lý Đồ Tô. "Thì ra là thế!" Bách Lý Đồ Tô đầy mắt chấn hám nắm chặt Phần Tịch Kiếm, mặc dù không thể lý giải khái niệm Minh Tộc, nhưng duy nhất có thể xác định một điểm.

Hắn như hôm nay hoàn toàn có vốn liếng độc lập đối kháng Âu Dương Thiếu Cung, cũng rốt cuộc không cần lo lắng Phần Tịch Kiếm cái nguy hiểm này nữa!

Điều đó há không phải cũng có nghĩa là, hắn có thể tùy tâm sở dục sử dụng sức mạnh của Phần Tịch Kiếm, đem nó hoàn toàn kích phát mà không cần lo lắng có bất kỳ nỗi lo về sau nào.

Cái khái niệm này thực sự cực kỳ khủng bố, bất luận tự thân thực lực thế nào, vẻn vẹn chỉ dựa vào uy năng của Phần Tịch Kiếm, liền có thể quét ngang hết thảy địch thủ tại nhân gian! "Tiểu tử, ngươi cao hứng quá sớm rồi!" Thanh âm Phần Tịch Kiếm Linh vang lên trong đầu hắn, lời nói tràn ngập khinh thường, "Ngươi có thể thao khống ta thì như thế nào?

Chương 863

Không có trình độ tuyệt đối có thể khống chế ta, nếu tự thân ta không phát huy toàn bộ năng lực, ngươi căn bản không có khả năng hoàn toàn thao khống sức mạnh của ta!" Âu Dương Thiếu Cung đương nhiên biết Phần Tịch Kiếm nói là sự thật, bất quá hắn cũng không vội vã phản bác, nghiêm túc suy tư một phen rồi tìm ra một biện pháp cực tốt. "Ngươi cũng không muốn bị triệt để tồi hủy chứ?

Ngươi cùng Âu Dương Thiếu Cung sớm đã phân ly, là hai cái ý thức độc lập, nếu bị hắn một lần nữa đoạt được, kết cục chỉ có thể là triệt để bị thôn phệ.

Nhưng đổi lại, Âu Dương Thiếu Cung nếu chết rồi, ngươi há không phải cũng sẽ triệt để trở thành một nhân cách độc lập, không cần lo lắng bị hắn thôn phệ?" Phần Tịch Kiếm không kiên nhẫn cắt ngang lời Bách Lý Đồ Tô: "Bớt nói nhảm!

Tiểu tử, đừng tưởng rằng ta nghe không hiểu ý tứ của ngươi!

Muốn thuyết phục ta cùng ngươi một chỗ đối kháng Âu Dương Thiếu Cung đúng không, có thể." Bách Lý Đồ Tô không ngờ hắn đáp ứng nhanh như vậy, đang lúc đại hỉ, tên kia lại hốt nhiên chuyển giọng: "Nhưng ngươi nhất định phải đáp ứng điều kiện của ta, nếu không miễn bàn." "Nói nghe xem?" Một khắc sau, trên Phần Tịch Kiếm bỗng nhiên phiêu phù một trận khói đen nồng đậm, sau đó khói đen kia trước mặt hắn hóa thành một tôn tượng giống hắn như đúc.

Người này chính là Phần Tịch Kiếm Linh, bất quá lúc này sắc mặt hắn tịnh không tốt lắm, một mặt âm trầm, pha chút khó chịu.

Hiển nhiên, rất khó tiếp thụ việc bất đắc dĩ phải cùng Bách Lý Đồ Tô làm giao dịch bình đẳng. "Tên kia là Phần Tịch Kiếm Linh!?" Khi

hắn xuất hiện, đám người Phong Quảng Mạch không khỏi lui lại, hạ ý thức cho rằng Phần Tịch Kiếm Linh thập phần nguy hiểm, vạn vạn không thể tới gần. "Di?" Thái Ân cẩn thận dò xét một phen, sách sách xưng kỳ nói: "Quả nhiên không giống Âu Dương Thiếu Cung, xem ra tên này xác thực đã thoát khỏi ma chướng khống chế của Ma Thần, hoàn toàn trở thành sinh mệnh thể độc lập." Phần Tịch Kiếm không để ý đến người khác, chỉ lạnh lùng nói với Bách Lý Đồ Tô: "Ta muốn ngươi đi tìm cho ta một kiếm khôi lỗi!" "Không có khả năng!" Bách Lý Đồ Tô không cần nghĩ ngợi liền cự tuyệt, đây chẳng phải là muốn tìm một kẻ chết thay sao!

Bách Lý Đồ Tô tuyệt không định để người khác bị Phần Tịch Kiếm tai họa, tên này một khi có kiếm khôi lỗi ai biết được sẽ làm ra chuyện ác gì. "Ta đều đã tha cho ngươi một mạng, đừng có được đà lấn tới!" Bị Bách Lý Đồ Tô cự tuyệt dứt khoát như vậy, Phần Tịch Kiếm Linh hiển nhiên cũng não nộ không thôi!

Chỉ thấy quanh người hắc sắc vụ khí dần dần ba động, có giá thế súc thế đãi phát đại chiến một trận! "Lui lại." Ngao Tông không những không có ý tứ ngăn cản, ngược lại ra hiệu mọi người lui ra, hào hứng muốn xem một trận đại chiến. "Đánh rắm!

Ngươi khi nào tha cho tính mạng của ta, bất quá là đoạt xá ta vô vọng, mới bất đắc dĩ như thế mà thôi!" Bách Lý Đồ Tô dứt khoát cắm Phần Tịch Kiếm sang một bên, dùng U Minh chi lực trong tay huyễn hóa ra một thanh trường kiếm, "Nếu muốn đánh ta tùy thời phụng bồi, bất quá lần này ngươi chưa chắc đã chiếm được tiện nghi!" Phần Tịch Kiếm Linh mắt thấy không cách nào hù dọa Bách Lý Đồ Tô, trong lòng cực kỳ áo não.

Sao lại để tiểu tử này thành khí hậu chứ, càng chết người hơn là, bản thể kiếm đang ở trong tay hắn, căn bản không có khả năng toàn lực ứng phó đại chiến với hắn. "Được!

Chúng ta mỗi người lùi một bước!" Phần Tịch Kiếm bất đắc dĩ phải đưa ra một phương án chiết trung, "Ta không cần huyết nhục chi khu làm kiếm khôi lỗi, nhưng ngươi cần vì ta luyện chế một cái khu thể có thể dung nạp kiếm linh.

Chỉ cần sử dụng một số dược liệu liền có thể luyện chế ra, không cần có bất kỳ người nào vì vậy mà chết, như dạng này ngươi hài lòng rồi chứ!" Bách Lý Đồ Tô nghe vậy như có điều suy nghĩ tư khảo một lát: "Ta có thể giúp ngươi, nhưng tiền đề là sau khi đắc khôi lỗi ngươi không thể làm việc ác." "Có thể." Phần Tịch Kiếm không nói nhảm nhiều, hiện tại hắn cần mau chóng làm xong kiếm khôi lỗi cái đã.

Càng nghĩ càng không cam lòng cứ mãi bị áp chế trong cái vỏ rỗng này, vĩnh viễn không có ngày nổi danh!

Như vậy, hai người ngắn ngủi đạt thành cộng thức, Phần Tịch Kiếm một lần nữa trở lại trong kiếm, tịnh hứa hẹn sẽ toàn lực ứng phó giúp đỡ Bách Lý Đồ Tô. "Như vậy, ngươi hắn là đã có đủ năng lực đối kháng Âu Dương Thiếu Cung.

Không cần lo lắng nguyên thần toái phiến, hắn không có khả năng đem nguyên thần không có điểm dừng phân cắt ra, theo ta suy đoán, tối đa chỉ có thể đem nguyên thần phân cắt thành bốn phần." Ngao Tông một phen lời nói càng làm cho Bách Lý Đồ Tô lòng tin tăng gấp bội. "Như vậy, tên kia vẻn vẹn chỉ còn lại hai cái mạng có thể phung phí thôi!" "Không, ta chỉ tính hắn có một cái mạng." Ngao Tông khẽ lắc đầu, "Nguyên thần phân cắt sẽ làm cho tu vi của hắn cũng theo đó giảm thấp, nếu muốn triệt để trừ đi hắn, hắn nhất định sẽ đem cái phân cắt hồn phách kia tìm về, chỉ cầu có thể lấy tốc độ nhanh nhất diệt sát hắn." Bách Lý Đồ Tô thần sắc ngưng trọng: "Vậy ta liền xem hắn có hay không cái năng lực này!" Phong Quảng Mạch cùng Phong Tình Tuyết hai mặt nhìn nhau, sau đó đi lên phía trước cẩn thận hỏi Ngao Tông: "Tiền bối, vậy chẳng phải ý nghĩa nguy cơ Phần Tịch

Kiếm đã được giải trừ?" "Chỉ cần Bách Lý Đồ Tô không chết là được.

Nhưng nếu hắn chết trong tay Âu Dương Thiếu Cung, phiền toái các ngươi phải đối mặt sẽ còn lớn hơn nhiều so với Phần Tịch Kiếm." Ngao Tông không thèm để ý.

Phong Quảng Mạch có chút thất vọng, sao nguy cơ đối mặt ngày càng thăng cấp thế này!

Đúng lúc này, dưới Tử Vân Đài truyền đến một trận động tĩnh, mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy một đám tu sĩ đang thành quần kết đội ở dưới núi chạy tới.

Một số kẻ tu vi giác cường nhanh chóng bay lên đỉnh núi. "Đại ca, là ngươi đem bọn hắn toàn bộ triệu tập đến đây sao?" Bách Lý Đồ Tô có chút nghi hoặc. "Không sai, là vì giúp ngươi một tay." Bách Lý Đồ Tô đang nghĩ những người này làm sao có thể cùng Âu Dương Thiếu Cung đối kháng được, thì những người đứng đầu các tông môn kia liền nhao nhao tiến lên bái kiến Ngao Tông. "Bái kiến tiền bối!

Chúng ta đã như ngài yêu cầu, đem toàn bộ tu hành giả có thể triệu tập cùng các đệ tử trong môn phái mang tới nơi này, thỉnh hậu ngài an bài." Bách Lý Đồ Tô nhỏ giọng nói với Ngao Tông: "Đại ca, ngươi hẳn là rõ ràng hơn ta a, nếu đối mặt Âu Dương Thiếu Cung, bọn hắn chỉ sợ ngay cả sát khí bình chướng đều không thể đột phá, khó mà giúp được gì." "Ta tự có an bài." Ngao Tông chỉ cho một câu trả lời đơn giản.

Sau đó lại phân phó những người đứng đầu kia, ra lệnh đem tất cả mọi người đều đưa lên Tử Vân Đài.

Không một bỏ sót, rất nhanh liền như Ngao Tông an bài chuẩn bị xong, không biết làm sao chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo. "Chư vị, đối với lời ta nói đều nói gì nghe nấy, đây là một chuyện tốt, ít nhất mang

ý nghĩa các ngươi có thể trong trận chiến tiếp theo giữ được tính mạng." Ngao Tông bay trên không trung, cư cao lâm hạ nhìn những tu hành giả kia, mỉm cười, "Tiếp theo các ngươi phải làm, là giữ cho tốt cái mạng nhỏ của mình, chớ có bạch bạch vứt bỏ, nếu không ta vì các ngươi làm xong hết thảy chuẩn bị cũng uổng công!" Ngao Tông nhẹ nhàng búng tay một cái, một khắc sau trên Tử Vân Đài dâng lên một tòa bình chướng cự đại đem toàn bộ khu vực bao phủ.

Tất cả tu hành giả cũng tại một khắc này bị không một bỏ sót bao vây ở trong đó. "A..." Những tu hành giả kia trong lòng có chút bất an, phát giác bình chướng này năng ngăn cách thần thức, căn bản không cách nào tham tra ngoại giới.

Càng hoàn toàn không cách nào trùng xuất ra ngoài bình chướng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong lòng đều bất an cùng sợ hãi, chỉ cảm thấy giống như tôm cá bị nhốt lại. "Tiền bối, ngài có ý gì, chúng ta tựa hồ không có trêu chọc ngài..." Những trưởng lão kia nhìn đến sinh lòng sợ hãi.

Kết giới bao trùm bọn họ, cơ hồ lập tức làm bọn hắn liên tưởng đến những tà thuật có thể trong nháy mắt thôn thực điệu linh hồn tất cả mọi người bên trong. "Yên tâm, hồn phách các ngươi quá yếu, ta muốn thôn phệ cũng sẽ không tìm các ngươi khai đao." Ngao Tông mỉm cười, lời nói tuy rằng nghe chói tai, nhưng tổng cũng làm cho người ta an tâm hơn.

Một gã trưởng lão tuân vấn: "Vậy tiền bối ngài có ý tứ là?" "Ta nếu đoán không sai, Âu Dương Thiếu Cung hiện tại đang cần gấp rút thôn phệ hồn phách, nếu không có gì bất ngờ xảy ra hắn nhất định sẽ lấy các ngươi khai đao.

Các ngươi lại tản mát tại thế giới các nơi, chỉ sợ sẽ bị hắn đi trước một bước tìm tới tịnh toàn bộ thôn phệ.

Đến lúc đó, các ngươi e rằng đối với trận chiến tranh này không tạo được bao nhiêu tác dụng, ý nghĩa duy nhất là đừng để bị hắn thôn phệ, làm tăng thêm độ khó cho ta ứng đối mà thôi." Nghe xong lời Ngao Tông, mọi người nhất thời cảm giác có chút xấu hổ, nhưng lại không cách nào phản bác lời hắn.

Cũng xác thực như thế, nếu bọn họ có thể đối kháng được Âu Dương Thiếu Cung, lại đâu đến nỗi hiện tại phải nghĩ trăm phương ngàn kế tìm Ngao Tông giúp đỡ? "Ngao đại ca cũng là dụng tâm lương khổ, những người này chỉ cần không chết chính là giúp đại ân rồi." Tương Linh cười nói. "Tiền bối, không biết cái kết giới ngài bố hạ này, đem Âu Dương Thiếu Cung ngăn cản lại không có vấn đề gì chứ?" Những trưởng lão kia lại có chút không yên lòng tuân vấn.

Vừa rồi còn đang sợ hãi bị nhốt ở bên trong, hiện tại lại lo lắng thứ này có thể hay không giữ được mạng cho mình, phản sai như thế xác thực buồn cười. "Cứ việc yên tâm!" Ngao Tông chỉ để lại một câu, liền thi triển Đại Na Di Thuật mang theo mọi người lập tức rời đi, chỉ lưu lại những tu hành giả bị nhốt tại Tử Vân Đài.

Mặc dù bị nhốt ở bên trong bất đắc dĩ không được tự do, nhưng vừa nghĩ tới xông ra ngoài liền có khả năng đối mặt Âu Dương Thiếu Cung, mỗi người đều lập tức cảm thấy vô cùng an tâm. ... "Đã bao nhiêu năm trôi qua, Nhân Tộc hạ giới này vẫn ham sống sợ chết như vậy!" Trên đường bay đi, Thái Ân khinh thường nói, "Tại thời đại Cổ Thần liền như thế, như hôm nay năm ngàn năm trôi qua vẫn không có biến hóa!" Bách Lý Đồ Tô ở một bên nghe sắc mặt âm trầm: "Nếu không phải các ngươi đem tất cả công pháp lũng đoạn, thậm chí tại khi rời đi Nhân Giới cũng không chịu đem công pháp tu luyện nguyên thần truyền thụ cho thế nhân!

Nếu như hôm nay thế nhân trong năm ngàn năm này có thể phát triển như thế, xuất hiện một số nhân vật tu vi bình tề với Cổ Thần

cũng không khó, lại hà tất phải lo lắng một cái Âu Dương Thiếu Cung!" Thái Ân có chút kinh kỳ nhìn Bách Lý Đồ Tô, người này rõ ràng là hậu duệ tín đồ của hắn, lại không biết vì sao đối với hắn không có nửa điểm kính sợ chi tâm. "Ngươi đứng ở góc độ nhân loại tự nhiên bất mãn như vậy, lại đâu biết làm như thế mới là tốt nhất cho các ngươi!" Bách Lý Đồ Tô cười lạnh: "Quả nhiên chỉ biết một bài văn mẫu, cái gọi là tốt nhất, bất quá chỉ là để các ngươi có thể thuận tiện hơn khống chế nhân loại mà thôi, để bọn hắn thủy chung hoài hữu sự kính sợ hư vô!" Thái Ân thần sắc băng lãnh, nếu không phải có Ngao Tông tại đây, hắn thật muốn một chưởng đem cái tiểu tử lắm mồm này đánh chết.

Hắn có thể rõ ràng nhìn thấy thần sắc Phong Quảng Mạch bọn người nhìn hắn có chút bỉ di, từ trước tới giờ chưa từng cảm thụ sỉ nhục như vậy!

Chương 864

"Ta sẽ không cùng ngươi so đo." Thái Ân hít sâu một hơi, "Ngươi miệng nam mô bụng một bồ dao găm nói Cổ Thần không để ý tới lợi ích nhân loại, nhưng nếu ngươi ngồi ở vị trí đó, chỉ sợ sẽ so với ta càng thêm ích kỷ." Bách Lý Đồ Tô cũng không khách khí chút nào phản bác lại: "Kẻ ích kỷ đương nhiên sẽ lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử!" Thái Ân không để ý tới nữa, hoàn toàn giả bộ như không nghe thấy.

Đúng lúc này, Ngao Tông đang bay ở phía trước nhất mở miệng hỏi: "Bách Lý Đồ Tô, xác định là phương hướng này sao?" Tại vừa rồi, vì tìm kiếm tung tích Âu Dương Thiếu Cung, hắn đã ra lệnh cho Phần Tịch Kiếm Linh toàn lực ứng phó sưu tầm. "Không sai!" Bách Lý Đồ Tô cùng Phần Tịch Kiếm Linh xác nhận xong, khẳng định nói, "Bất quá ta cảm thấy lộ tuyến này hình như có chút quen mắt...

Chờ chút, Cầm Xuyên?!" Bách Lý Đồ Tô mãnh nhiên hồi thần, đó chính là đại thành phồn hoa nhất của nhân loại a!

Mặc dù lần trước bị Âu Dương Thiếu Cung tập kích xong, bên trong giảm tổn tương đương một bộ phận nhân khẩu, nhưng so với các thành thị khác của Nhân Tộc vẫn thập phần bàng đại. "Chờ chút, Cầm Xuyên cũng không chỉ có nhân loại, còn có hứa đa Yêu Tộc tu sĩ tiềm tàng trong thành!" Tương Linh mãnh địa hoảng nhiên đại ngộ, "Có hứa đa Yêu Tộc tu sĩ vì hoạch đắc nhân loại công pháp cùng bảo vật, đặc địa lẫn vào trong Nhân Tộc, bình thường sẽ không bị phát hiện, e rằng cũng không có bị sáu tông môn kia mang lên Tử Vân Đài!" Ngao Tông như có điều suy nghĩ: "Nguyên lai là như thế...

Hiện tại mục đích hắn ta minh xác rồi, hắn muốn đem hết thảy

sinh linh trong cả Cầm Xuyên toàn bộ thôn phệ." Mọi người nghe vậy đều trong lòng khẩn trương, tốc độ phi hành không khỏi lần nữa gia tăng.

Nhất là Bách Lý Đồ Tô, hiện tại một khắc cũng không thể trì hoãn, cho dù muộn một hồi, đều sẽ thành hàng ngàn hàng vạn sinh linh tử vong, cùng với Âu Dương Thiếu Cung trở nên càng ngày càng cường đại. "Lần này ta nhất định phải đích thân giải quyết hắn, không thể lại lưu lại người sống!" Bách Lý Đồ Tô trong lòng phát ngoan, không khỏi nắm chặt Phần Tịch Kiếm. "Tiểu tử, ta sẽ toàn lực ứng phó giúp ngươi, nhưng không thể quên hứa hẹn!" Thanh âm Phần Tịch Kiếm Linh xuất hiện trong đầu hắn. "Ta biết rồi, không cần nói nhảm!" ...

Cùng thời khắc đó, Cầm Xuyên.

Sau lần bị tập kích trước, tòa thành thị này khôi phục cũng cực nhanh, trong thời gian ngắn lại lần nữa nhân khẩu sung doanh.

Đối với tai nạn lần đó, bất luận dân gian hay quan phủ đều giữ thái độ trầm mặc, tránh không bàn tới.

Bởi vì bọn họ cũng căn bản không biết tai nạn này tột cùng là do đâu dẫn đến, duy nhất có thể làm chỉ là không nhắc lại, để dân chúng tránh khỏi khủng hoảng.

Như hôm nay việc này đã qua hơn một năm, sự phá hoại trong thành thị cũng đã hoàn toàn khôi phục, cuộc sống của mọi người trong thành đều lần nữa trở nên ngay ngắn trật tự.

Nhưng bọn họ tịnh không biết, kẻ đầu têu dẫn đến tai họa lần trước, giờ phút này đang đứng trên ngọn núi bên ngoài thành trì quan sát nơi này. "Quả nhiên, giống như ta dự liệu, bên trong có không ít Yêu Tộc tu sĩ!" Âu Dương Thiếu Cung mặt mũi tràn đầy cuồng hỷ, tính sơ qua, nếu như có thể đem số nhân khẩu cùng tu sĩ này toàn bộ thôn phệ, hắn có thể gần như hoàn toàn khôi phục tu vi của một nửa

hồn phách này.

Đến lúc đó, tại giới này hắn cơ hồ có thể đứng ở thế bất bại, cho dù Bách Lý Đồ Tô mạnh hơn nữa cũng không có khả năng giết được hắn! "Khải!" Âu Dương Thiếu Cung biến động thủ quyết, một khắc sau chỉ thấy đa xử trận pháp từ trong đại địa bên ngoài thành trì ẩn hiện, tịnh lung tráo tử hắc sắc vụ khí vây quanh thành trì chuyển động.

Những tử hắc sắc vụ khí này là lực tức Âu Dương Thiếu Cung có thể vận tác cận tự với U Minh chi khí, tuy nhiên so với U Minh chi khí chân chính thì kém xa vạn dặm, nhưng ít ra so với sát khí thì mạnh hơn quá nhiều. "Từ thời thượng cổ các ngươi vốn nên vì ta chiến tử, dâng lên hồn phách của các ngươi, tịnh cuối cùng giúp ta chiến thắng những cái gọi là Cổ Thần kia!

Nhưng các ngươi lại lựa chọn vứt bỏ thần minh cầu an, như hôm nay dâng lên hồn phách, vì ta tận thượng một tia sức mạnh cuối cùng, cũng là bổn phận các ngươi phải bỏ ra!" Đôi mắt Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn chuyển biến thành màu đen, thần sắc hắn trở nên cực kỳ điên cuồng.

Phủ khám những dân chúng, Yêu Tộc tu sĩ đang sinh hoạt ngay ngắn trật tự trong thành trì, hận ý trong lồng ngực hắn cũng càng phát ra bồng bột. "Hôm nay, ta muốn tất cả mọi người vì ta hiến thượng hồn phách, đền bù sự nợ nần của các ngươi đối với ta năm ngàn năm trước!" Từ một khắc này, pháp trận nhanh chóng vận tác, khí tức tử hắc sắc tràn ngập thiên khung, trong chốc lát đem bầu trời Cầm Xuyên che khuất.

Tất cả mọi người trong Cầm Xuyên đều kinh ngạc ngưng vọng thiên không, chưa từng thấy thiên tượng quỷ dị như thế.

Dưới tử sắc vụ khí, trong lòng mạc danh kỳ diệu dâng lên bất an, nhao nhao nhanh chóng chạy về nhà muốn tránh né những khí tức này.

"Không tốt!

Mau ra khỏi thành!" Một gã Yêu Tộc tu sĩ lập tức tra được sự bất ổn trong đó, rốt cuộc không lo được ẩn tàng thân phận, lại trực tiếp hóa thành một con chim ưng đằng không bay lên, muốn xông ra ngoài thành.

Nhưng vừa mới bay lên cao không, tử hắc sắc vụ khí kia đã bao trùm lấy hắn, một giây sau tiếng thảm thiết kêu vang vọng thiên không!

Tất cả mọi người đều kinh hồn táng đảm nhìn một màn này, mãi một lát sau khi vụ khí tán đi, vẻn vẹn chỉ có một ít lông vũ từ trên không trung rơi xuống, cốt nhục và hồn phách hắn đều bị vụ khí thôn phệ.

Nhưng mọi người căn bản không biết xảy ra chuyện gì, kinh khủng không thôi ngưng vọng thiên không, lại tứ hạ tuân vấn tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trận pháp vận tác không cho bọn hắn thời gian suy tư, sát khí tại một khắc này hoàn toàn đem cả thành phố bao trùm vào trong, theo lệnh của Âu Dương Thiếu Cung mãnh nhiên xâm nhập Cầm Xuyên!

Một khắc này, tiếng kêu thảm thiết trong thành liên tiếp vang lên, vô thời vô khắc đều có người trong nháy mắt hóa thành một vũng máu loãng, bị cưỡng ép rút đi hồn phách.

Ngắn ngủi một lát, đã có hàng trăm hàng ngàn người bị ép lấy hồn phách, những hồn phách này không một ngoại lệ đều bị Âu Dương Thiếu Cung hấp nạp. "Tốt!" Âu Dương Thiếu Cung phát giác số lượng Yêu Tộc tu sĩ trong đó không ít, tu vi đại đa số cao hơn tưởng tượng.

Như vậy xem ra, những gì thu hoạch được dưới trận pháp này sẽ viễn siêu sở liệu!

Niệm cập chí thử liền cũng không còn lưu thủ, dứt khoát đem uy lực pháp trận vận tác đến cực hạn, lấy tốc độ nhanh hơn thôn thực sinh linh.

Cầm Xuyên chỉ trong một lát trước còn là một tòa thành thị phồn hoa, giờ phút này hoàn toàn chuyển biến thành địa ngục.

Bất luận là tu hành giả hay phàm nhân, lúc này dưới pháp trận này đều không có khác biệt, chỉ có hồn phách đang bị không ngừng rút lấy. "Ai cứu cứu ta với!" Những người kia kinh khủng vạn phần, nhưng hiển nhiên không có ý nghĩa, vô luận giãy giụa thế nào cũng chỉ có thể chết dưới trận pháp.

Trong thành rất nhanh liền có một nhóm Yêu Tộc tu sĩ đạt thành cộng thức, thử cùng nhau đi trùng kích pháp trận kết giới muốn thoát sinh, lại phát hiện công kích của bọn hắn chỉ làm cho vụ khí tràn ngập nhanh hơn, rất nhanh liền chính bọn hắn cũng bị lan đến ở trong đó.

Đang lúc Âu Dương Thiếu Cung trong lòng tính toán, lại hốt nhiên phát giác một số khí tức đang nhanh chóng tới gần.

Trong đó liền có kẻ cực kỳ quen thuộc, Bách Lý Đồ Tô. "Lại tới quấy rối?" Trên dung nhan vặn vẹo của Âu Dương Thiếu Cung dâng lên nộ ý, không hiểu vì sao tên hỗn đản này tổng tại lúc hắn cao hứng nhất tới quấy rối!

Đương tức hạ quyết tâm, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải đem hắn diệt sát, cho dù Ngao Tông ở đây cũng phải tìm cơ hội!

Cùng lúc đó, Bách Lý Đồ Tô lòng nóng như lửa đốt chạy đến nơi này, liếc mắt liền thấy thảm trạng phát sinh trong Cầm Xuyên. "Trời ơi..." Bách Lý Đồ Tô không khỏi ngốc trệ, một màn trước mắt tuyệt

đối so với tai họa lần trước trong Cầm Xuyên càng thêm nguy cơ. "Phong đại ca, làm phiền giúp ta một tay!" Bách Lý Đồ Tô lập tức lao đến bên ngoài đại trận, đem Phần Tịch Kiếm cắm ở bên cạnh trận pháp, trong chốc lát những tử sắc khí tức kia bị Phần Tịch Kiếm điên cuồng thôn phệ. "Ha ha ha!

Tiểu tử, làm tốt lắm, những thứ này so với sát khí đối với ta đề thăng càng thêm lợi hại, để cho ta hấp nạp nhiều một chút!" Phần Tịch Kiếm Linh cực kỳ càn rỡ cười to. "Cần bao lâu mới có thể đem những khí tức này toàn bộ hấp nạp sạch sẽ?" Bách Lý Đồ Tô vội vàng truy vấn. "Ít nhất một ngày thời gian đi." Phần Tịch Kiếm Linh hàm hồ không rõ trả lời. "Một canh giờ!

Ta chỉ cho ngươi bấy nhiêu thời gian!" Bách Lý Đồ Tô đâu thể đợi lâu như vậy, một ngày xuống tới chỉ sợ trong thành gà chó không tha. "Nói bậy!" Phần Tịch Kiếm Linh lập tức giận tím mặt, "Tên Âu Dương Thiếu Cung kia bố trí những khí tức này cũng phải mất ít nhất nửa tháng thời gian, ngươi muốn ta trong một canh giờ phá vỡ?!" "Yên tâm, lại không chỉ có một mình ngươi ra tay!" Bách Lý Đồ Tô nhìn về phía Phong Quảng Mạch, người sau gật đầu ra hiệu, lập tức trong tay đánh ra mấy đạo phù chú bố trí bên ngoài trận pháp, tịnh đem kích phát. "Hống!" Khi phù chú kia xuất hiện tác dụng, tiếng gào thét thê lương từ bốn phương tám hướng Cầm Xuyên truyền đến, có vô số quỷ quái từ các phương diện điên cuồng vọt tới, liều mạng trọng kích pháp trận.

Chương 865

"Oanh long!" Đại địa bị xé rách, một tôn cự đại quỷ quái hoàn toàn do âm khí ngưng kết thành từ trong cái khe leo ra, phun ra cuồn cuộn âm khí đi oanh kích pháp trận bình chướng kia. "Tiểu tử, ngươi mời đến giúp đỡ là đang nói đùa sao?

Chút trình độ công kích ấy có thể có tác dụng gì!" Phần Tịch Kiếm Linh đối với cái này khinh thường.

Bách Lý Đồ Tô cũng phát giác trình độ khó giải quyết của trận pháp này viễn siêu ý liệu, không thể không nhìn về phía Thái Ân trên không trung.

Tên kia cũng nên ra tay rồi.

Thái Ân chuyến đi này mục đích đương nhiên là thu thập Âu Dương Thiếu Cung, nhưng chủng chủng ngôn hành trước đó của Bách Lý Đồ Tô khiến hắn cực độ khó chịu, cho nên cũng không vội vã ra tay, cố ý để Bách Lý Đồ Tô đụng đinh.

Đối với thị tuyến cầu cứu của Bách Lý Đồ Tô, hắn dứt khoát làm như không thấy, bất luận bên trong có bao nhiêu sinh linh chết đi, hắn cũng hoàn toàn không thèm để ý, dù sao hắn tự nhận có thể dễ dàng giải quyết Âu Dương Thiếu Cung.

Đúng lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng: "Không ra tay sao?" Tuy rằng chỉ một câu khinh miêu đạm tả tuân vấn, lại làm cho Thái Ân trong lòng áp lực tăng vọt!

Hắn biết Ngao Tông đang đốc thúc hắn ra tay. "Ta minh bạch rồi, tiền bối." Thái Ân không dám lại có phiến khắc trì hoãn, tức khắc thuấn di đến bên người Bách Lý Đồ Tô, lạnh lùng nói: "Lui ra, đem những thứ vụng về này thu lại." "Phong đại ca, chúng ta đi!" Bách Lý

Đồ Tô đương nhiên vui vẻ để tên này giải quyết tất cả, tức khắc ra hiệu Phong Quảng Mạch cùng lui lại.

Nhưng ngay tại một khắc chuẩn bị thiểm thân, hắn mãnh liệt phát giác một trận áp bách lực cực kỳ bàng đại từ sau lưng ập tới!

Bách Lý Đồ Tô không chút do dự, lập tức dùng ý thức thao khống Phần Tịch Kiếm chắn ở sau lưng!

Ngay sau đó, một đạo kình khí cực kỳ cuồng bạo oanh kích lên Phần Tịch Kiếm.

Tức thì, dù Bách Lý Đồ Tô đã dùng Phần Tịch Kiếm đỡ đòn, hắn vẫn bị đánh bay ngược ra ngoài, suýt chút nữa ngã gục. "Bách Lý Đồ Tô, sống sót cho ta!" Một âm thanh cực kỳ phẫn nộ vang lên.

Bách Lý Đồ Tô hoành kiếm chắn trước người, chỉ thấy Âu Dương Thiếu Cung với gương mặt vặn vẹo vì giận dữ đang từ trên cao nhìn xuống. "Hôm nay, tân cừu cựu hận tính toán một lần cho xong!" Bách Lý Đồ Tô kích phát Phần Tịch Kiếm đến cực hạn, Kiếm Linh cũng cảm ứng được tâm ý của hắn, bộc phát sức mạnh không chút lưu tình. "Tiểu tử, nhớ kỹ lời hứa của ngươi!" Phần Tịch Kiếm Linh nhắc nhở. "Nói nhảm nhiều quá.

Ta biết rồi!" Ngay sau đó, Bách Lý Đồ Tô như một đạo thiểm điện màu đen lao thẳng lên chín tầng mây, mũi kiếm đen kịt mang theo uy lực kinh người oanh kích về phía Âu Dương Thiếu Cung. "Bằng vào tu vi hiện tại của ngươi, đối với ta mà nói..." Âu Dương Thiếu Cung cực độ tự phụ, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Bách Lý Đồ Tô, tùy tiện hóa ra một tấm lá chắn khổng lồ chắn trước người, "...chẳng đáng nhắc tới." "Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, Phần Tịch Kiếm như dao nóng cắt vào bơ, chém đứt đôi tấm lá chắn khổng lồ kia.

Dư uy cuồng bạo không hề giảm sút, hào vô bảo lưu oanh kích lên người Âu Dương Thiếu Cung đang đầy mặt kinh ngạc.

Trong nháy mắt, Âu Dương Thiếu Cung bị đánh bay đi, mạnh mẽ nện vào một ngọn núi, cơ hồ đâm sập cả ngọn núi đó. "Tốt!" Bách Lý Đồ Tô nắm chặt Phần Tịch Kiếm.

Đây là lần đầu tiên hắn điều khiển toàn lực Phần Tịch Kiếm trong tình huống ý thức hoàn toàn tỉnh táo.

Uy lực quả nhiên phi phàm. "Chết!" Tiếng gầm thét của Âu Dương Thiếu Cung vang vọng chân trời, hắn phá tan đống đá vụn đang che lấp, điên cuồng lao về phía Bách Lý Đồ Tô.

Sát khí sau lưng hắn huyễn hóa thành vô số mũi tên sắc bén bắn tới tấp. "Giao cho ngươi!" Bách Lý Đồ Tô hoành kiếm trước ngực.

Không cần bất kỳ sự điều khiển nào, sát khí trên Phần Tịch Kiếm liền hóa thành một con cự thú gào thét với gương mặt dữ tợn, há ra cái miệng đỏ lòm nuốt chửng toàn bộ những mũi tên kia không chừa một mống. "Hống!" Sau khi nuốt trọn sát khí, con cự thú há miệng định cắn xuống đầu Âu Dương Thiếu Cung.

Sắc mặt Âu Dương Thiếu Cung âm trầm, không lùi nửa bước, bàn tay lăng không vung lên, con cự thú sát khí kia lập tức bị chém làm đôi giữa không trung, tan biến thành hư vô. "Cái gì?

Một chiêu đã phá được rồi?

Không phải là Phần Tịch Kiếm sao, lẽ ra phải hoàn toàn nghiền ép mới đúng chứ." Bách Lý Đồ Tô nhìn thanh kiếm trong tay, nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng với biểu hiện của nó. "Nói nhảm, ngươi tưởng Âu Dương Thiếu Cung tung hoành Nhân giới là kẻ dễ bị bắt nạt sao?" Phần Tịch Kiếm không vui mắng lại.

Nhưng bất luận thế nào, sau một phen giao phong, cả hai đều nhận ra đối phương khó đối phó hơn tưởng tượng, càng thêm cảnh giác đánh giá nhau. "Bách Lý Đồ Tô, ngươi xác thực phiền toái hơn ta nghĩ

một chút.

Ta có thể cho ngươi cơ hội cuối cùng." Âu Dương Thiếu Cung chìa tay ra, "Giao Phần Tịch Kiếm ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!" "Nói hươu nói vượn!" Bách Lý Đồ Tô không chút do dự cự tuyệt, lập tức vung kiếm lao lên.

Hai bên lại lao vào cuộc chiến khó phân thắng bại!

Lúc này, thủ đoạn của cả hai gần như đã vượt xa bất kỳ đại tu vi giả nào ở Nhân giới, hoàn toàn không ai có thể ngăn cản trận đại chiến này.

Chỉ riêng dư uy sát khí bộc phát ra cũng đã khiến dãy núi bên ngoài Cầm Xuyên vỡ nát tan tành.

Cũng may là đại chiến diễn ra bên ngoài Cầm Xuyên, nếu không dân chúng trong thành có bao nhiêu mạng cũng không đủ chết.

Cùng lúc đó, Tử Dận Chân Nhân từ Thiên Dung Thành không quản ngại đường xa chạy tới, vừa vặn chứng kiến trận đại chiến bên ngoài Cầm Xuyên. "Đó là...

Bách Lý Đồ Tô sao?!" Tử Dận Chân Nhân nhìn trận chiến kinh thiên động địa kia, gần như không dám tin vào mắt mình.

Quy mô trận chiến này vượt xa những gì ông có thể chạm tới, càng không thể tưởng tượng đứa trẻ cùng đường mạt lộ năm xưa cầu xin bái sư lại đạt đến trình độ như ngày hôm nay. "Sư phụ, trận chiến này hình như chúng ta không giúp được gì a..." Lăng Việt cũng nhận ra sự lúng túng của Tử Dận Chân Nhân. "Ta đi phá hủy cái pháp trận kia, nếu không phá hủy thì không biết còn bao nhiêu người gặp tai ương!" Tử Dận Chân Nhân nhìn về phía pháp trận đang bao trùm cả tòa thành, thầm nghĩ dù thế nào chuyến đi này cũng không thể tay trắng, ít nhất phải giúp được gì đó.

Nhưng chưa đợi ông lại gần, bỗng nhiên một tiếng gầm thét chấn động màng nhĩ từ trên không trung truyền xuống: "Cút ngay, phàm nhân!

Đừng quấy rầy ta!" Không thể xác định nguồn gốc âm thanh, nhưng khi tiếng gầm lọt vào tai, cả Lăng Việt và Tử Dận Chân Nhân đều cảm thấy não bộ chấn động mãnh liệt, suýt chút nữa hôn mê.

Không phải là pháp lực oanh kích, mà là sự áp bách cực kỳ thuần túy về Nguyên Thần, căn bản không thể chống đỡ! "Chuyện gì vậy!" Lăng Việt đầu óc choáng váng.

Tử Dận Chân Nhân phản ứng nhanh hơn, lập tức mang theo hắn bỏ chạy ra xa. "Có cao nhân trợ lực, chúng ta không thể xen vào rồi." Trong lòng Tử Dận Chân Nhân cực kỳ chua xót.

Trước đây ông cũng là tu hành giả thủ khuất nhất chỉ tại Nhân giới, vậy mà hôm nay lại trở thành kẻ yếu không chen chân vào nổi! "Tiếp theo chúng ta cứ ở đây chờ đợi là được.

Chương 866

Nếu có thể giúp thì tận lực làm, không thể giúp thì cũng đừng thêm phiền." Lăng Việt nhìn sư phụ vẻ mặt khổ sở, cũng chỉ đành cười khổ. "Oanh long!" Đúng lúc này, Thái Ân đã triệt để phá hủy đại trận do Âu Dương Thiếu Cung bố trí.

Lớp bình phong ngăn cách trong ngoài thành trì cũng không còn tồn tại.

Nhưng phóng mắt nhìn vào, trong thành tử thương vô số, thi thể tàn phá khắp nơi, bị rút cạn máu và hồn phách, cùng với đám đông kinh hoàng đang chạy trốn tứ phía.

Khi bình phong bị phá vỡ, mọi người trong thành như nhìn thấy cứu tinh, điên cuồng chạy ra ngoài thành. "Thật đáng tiếc..." Thái Ân nhìn đám nhân loại đang liều mạng chạy trốn.

Nếu tình huống cho phép, hắn thật muốn nhân cơ hội này đóng vai chúa cứu thế, thuận tiện hiển lộ thân phận Cổ Thần.

Cổ Thần từ Thiên giới xa xôi hạ phàm cứu vớt thế nhân, câu chuyện này chắc chắn sẽ thu hút được một đám tín đồ.

Chỉ tiếc lúc này Ngao Tông đang ở ngay sau lưng.

Trong tình huống này mà ra vẻ ta đây, chẳng khác nào đưa mặt ra cho người ta đánh.

Thật phí phạm một cơ hội ngàn năm có một!

Ngao Tông cao ngạo đứng giữa không trung, quan sát toàn cục.

Nguy cơ Cầm Xuyên đã giải, Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô đang kịch chiến chính hàm, nhất thời khó phân thắng bại.

Tuy nhiên, Ngao Tông phát hiện mỗi lần Âu Dương Thiếu Cung bị Bách Lý Đồ Tô đả thương, thương thế đều lành lại cực nhanh, pháp lực không hề suy kiệt.

Ngược lại, Bách Lý Đồ Tô sức chiến đấu rõ ràng đang dần suy yếu theo thời gian. "Hóa ra là thế..." Ngao Tông lập tức hiểu ra.

Âu Dương Thiếu Cung e rằng đã tiến đến cảnh giới mà Bách Lý Đồ Tô không thể đối kháng, quan trọng hơn là thân thể hắn hoàn toàn có thể năng lượng hóa.

Chỉ cần có sát khí bổ sung liên tục thì không thể bị đánh bại.

Bách Lý Đồ Tô vẫn phải dựa vào Phần Tịch Kiếm mới kháng cự được.

Cứ đà này, Bách Lý Đồ Tô tất bại.

Như để chứng minh suy đoán của Ngao Tông, hai người đang hâm chiến bỗng tách ra.

Âu Dương Thiếu Cung không có động tác gì quá lớn, ngược lại Bách Lý Đồ Tô nhanh chóng lùi về phía bầu trời Cầm Xuyên.

Lúc này người sống trong thành đã chạy hết, nên hắn cũng không lo sẽ làm hại người vô tội.

Nhưng trạng thái của Bách Lý Đồ Tô lúc này khá mệt mỏi, trên người có nhiều vết thương.

Dù cũng có thể dùng sát khí tu phục, nhưng hiệu suất kém xa Âu Dương Thiếu Cung, lại tiêu hao lượng lớn pháp lực. "Hiện tại biết chênh lệch giữa chúng ta rồi chứ?" Âu Dương Thiếu Cung từ trên cao nhìn xuống, trong mắt lóe lên ý châm chọc, "Ngươi không có bất kỳ khả năng nào thắng được ta." "Nếu không phải trận pháp bị phá, ngươi đã sớm chết trong tay ta rồi!" Bách Lý Đồ Tô mày kiếm nhíu chặt, trong lòng cố gắng suy nghĩ đối sách. "Này, có nghĩ ra cách gì

không!" Bách Lý Đồ Tô cầu viện Phần Tịch Kiếm.

Kiếm Linh bực bội đáp: "Ta vẫn luôn tận lực đấy chứ, nếu không ngươi có thể đấu với hắn lâu như vậy sao?

E là sớm đã mất mạng rồi!

Tu vi so với hắn kém quá xa!" Bách Lý Đồ Tô không nản lòng, liếc nhanh về phía Thái Ân cách đó không xa.

Tên kia đã phá trận xong nhưng vẫn đứng khoanh tay đứng nhìn như xem kịch. "Ta hiểu rồi..." Bách Lý Đồ Tô nghiến răng.

Tên kia hiển nhiên đang ghi hận, cố ý không ra tay! "Chết!" Âu Dương Thiếu Cung bỗng nhiên đánh tới, một đạo sát khí trảm bổ xuống đầu với thế lực phách hoa sơn.

Một đao này nhanh đến mức Bách Lý Đồ Tô không kịp né tránh, chỉ đành toàn lực kích phát Phần Tịch Kiếm ngạnh kháng! "Oanh!" Dưới cú va chạm cứng đối cứng, uy năng cuồng bạo trực tiếp đánh thân hình Bách Lý Đồ Tô lún sâu vào lòng đất trong thành, dư uy phá hủy hơn nửa kiến trúc thành trì.

Dù vậy, Bách Lý Đồ Tô dù nửa thân hãm xuống đất vẫn đang ngạnh kháng sát khí trảm chưa tan, chỉ là càng lúc càng thấy khó chống đỡ. "Xem ngươi còn chống được bao lâu!" Âu Dương Thiếu Cung lao xuống, quyết định nhân cơ hội này tiêu diệt Bách Lý Đồ Tô. "Cũng tốt!" Động tác này ngược lại khiến Thái Ân đang quan chiến mừng thầm, hắn thật hận không thể thấy Bách Lý Đồ Tô chết thảm. "Tiền bối, ngài ra tay đi, mau ra tay xử lý Âu Dương Thiếu Cung đi!" Phong Quảng Mạch và những người khác thấy cảnh này thì đại kinh thất sắc, vội vàng hô to hướng về phía Thái Ân, nhưng hắn hoàn toàn làm lơ như không nghe thấy.

Cùng lúc đó, trong khi Bách Lý Đồ Tô đang miễn cưỡng chống đỡ,

kiếm nhận của Âu Dương Thiếu Cung đã đâm tới ngực! "Phốc xuy!" Không còn nghi ngờ gì nữa, Bách Lý Đồ Tô nỏ mạnh hết đà căn bản không đỡ nổi một kích này, mũi kiếm nháy mắt xuyên thủng lồng ngực hắn. "Hừ!" Âu Dương Thiếu Cung nhíu mày.

Vốn định một kiếm xuyên thủng thiên linh cái, không ngờ đối phương kịp thời né tránh, chỉ đâm trúng ngực. "Hừ..." Bách Lý Đồ Tô lạnh lùng nhìn hắn, nhanh chóng vung kiếm chém đứt luồng kiếm phong kia, rồi lùi lại dùng sát khí phục hồi trái tim bị xuyên thủng. "Tiểu tử, cứ tiếp tục dùng sát khí tu phục thân thể kiểu này thì tiêu hao cực nhanh, không thể dùng máu thịt ngạnh kháng nữa đâu, nếu không cả ta cũng chết!" Phần Tịch Kiếm Linh thấy cảnh này thì vô cùng lo lắng.

Tiểu tử này thật coi mình là bất tử chi thân sao! "Không sao cả..." Bách Lý Đồ Tô chưa dứt lời, Âu Dương Thiếu Cung lại lần nữa áp sát, kiếm phong lại hướng về ngực hắn đâm tới.

Âu Dương Thiếu Cung tự nhiên biết Bách Lý Đồ Tô không thể vô hạn phục hồi tim, hắn muốn nhân cơ hội này làm đối phương cạn kiệt sát khí.

Hai bên lại lần nữa triền đấu, nhưng lần này Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, không còn sức phản kích. "Cái tên khốn kiếp này!" Phong Quảng Mạch nhìn Thái Ân vẫn đang khoanh tay đứng nhìn, tức giận nghiến răng. "Hay là huynh khuyên hắn ra tay đi, cứ thế này không có cách nào đâu!" Phong Tình Tuyết lòng nóng như lửa đốt.

Phong Quảng Mạch không còn cách nào, đành bay đến bên cạnh Thái Ân, cung kính hành lễ: "Cổ Thần miện hạ, ngài xem, có phải nên ra tay giải quyết Âu Dương Thiếu Cung không?" "Ta tự có chừng mực." Thái Ân không vui nói, thậm chí không thèm nhìn Phong Quảng

Mạch, "Hơn nữa Âu Dương Thiếu Cung kia không phải chưa chết sao?" Phong Quảng Mạch nghe xong càng thêm khổ não: "Nhưng dù sao hắn cũng là hậu duệ tín đồ tín ngưỡng miện hạ, cứ tiếp tục đánh thế này chắc chắn phải chết a!" Lần này, Thái Ân không thèm trả lời nữa, Phong Quảng Mạch triệt để hết cách. "Thái Ân." Bỗng nhiên, giọng nói của Ngao Tông truyền vào tai, Thái Ân nghe thấy thì toàn thân cứng đờ, vội vàng đáp lại: "Tiền bối, ta đây!" Ngữ khí cực kỳ cung kính, so với vẻ mặt lúc nãy quả là một trời một vực. "Ngươi hạ giới lần này là để xem kịch sao?

Nếu vậy, ta đích thân tiễn ngươi về Thiên giới, đỡ tốn thời gian." Ngao Tông lạnh lùng nói. "Tuân mệnh, ta đi giải quyết hắn ngay!" Thái Ân căn bản không dám làm trái lời Ngao Tông nửa điểm, tức khắc hóa thành một đạo lưu quang lao lên.

Chương 867

"Tên này, đúng là kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh..." Phong Quảng Mạch nhìn bóng lưng rời đi, bực bội không thôi.

Nhưng dù sao đi nữa, sự việc coi như cũng được giải quyết!

Cùng lúc đó, Bách Lý Đồ Tô giao chiến với Âu Dương Thiếu Cung đã đến mức khó mà duy trì, càng đánh càng lực bất tòng tâm. "Đáng chết!" Bách Lý Đồ Tô nhìn mũi kiếm lần lượt bức tới yếu hại, trong lòng không ngừng nguyền rủa Thái Ân, tên Cổ Thần chết tiệt!

Chỉ một thoáng lơ là, kiếm phong của Âu Dương Thiếu Cung liền chớp thời cơ đâm hướng ngực, lần này thật khó mà né tránh.

Tình thế cấp bách, Bách Lý Đồ Tô đành phải nghiêng người, dứt khoát để kiếm xuyên qua ngực để tránh yếu hại! "Hừ!" Đây chính là điều Âu Dương Thiếu Cung muốn.

Ngay trong nháy mắt đó, sau lưng hắn sát khí huyễn hóa thành cự phủ, trực tiếp bổ xuống đầu Bách Lý Đồ Tô!

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, lưỡi dao sắp bổ xuống đầu bỗng nhiên khựng lại, Bách Lý Đồ Tô suýt chút nữa bị chẻ làm đôi. "Đáng chết, rốt cuộc cũng chịu ra tay rồi!" Bách Lý Đồ Tô kinh hồn chưa định, nhưng biết mọi chuyện đã kết thúc.

Chỉ thấy quanh thân Âu Dương Thiếu Cung bị bao phủ bởi từng tầng thần lực màu vàng nhạt, như những sợi tơ trói chặt hắn không thể cử động.

Sau lưng hắn, Thái Ân cười lạnh lẽo: "Âu Dương Thiếu Cung, sống càng lâu cảnh giác càng thấp a?

Coi ta là vật trang trí sao?" "Phốc xuy!" Một thanh kiếm hoàn toàn

do ánh sáng ngưng tụ xuyên thủng thân thể Âu Dương Thiếu Cung.

Mặc dù vết thương nhanh chóng phục hồi, nhưng lúc này hắn không còn cơ hội nào nữa. "Ngươi tưởng ta không biết các ngươi có bao nhiêu ti bỉ sao?" Âu Dương Thiếu Cung hít sâu một hơi, gương mặt không hề nhăn nhó vì đau đớn, ngược lại nụ cười càng thêm dữ tợn. "Ngươi làm gì?" Thái Ân nhìn cảnh này không tự chủ được nảy sinh ý định lui bước.

Năm ngàn năm trước, khi chúng thần hợp lực vây tiễu, nhiều lần bức hắn vào tuyệt cảnh, vậy mà tên này vẫn có thể mấy lần tuyệt địa phản công, vài vị Cổ Thần cũng vẫn lạc trong tay hắn. "Ngươi sợ là vì căn bản không biết một thân phận khác của ta!

Cùng tận một đời, ngay cả quy tắc thế gian cũng không thể cảm ngộ được, tự nhiên cũng không biết tiền nhiệm Minh Giới Chi Chủ rốt cuộc cường đại đến thế nào!" Huyết thịt trên người Âu Dương Thiếu Cung bỗng nhiên bắt đầu hóa thành khói bay lên tiêu tán, những làn khói đó trong nháy mắt hoàn toàn chuyển hóa thành màu tím. "U Minh chi lực?!" Bách Lý Đồ Tô đối với loại sức mạnh này thập phần quen thuộc, vừa mới cảm nhận được liền lập tức nhận ra.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Tử khí màu đen tím do Âu Dương Thiếu Cung hóa thành nháy mắt ùa lên bao vây lấy Bách Lý Đồ Tô, sau đó trong chớp mắt cả hai cùng biến mất không còn tăm hơi.

Thái Ân ngơ ngác đứng tại chỗ, kiếm quang trong tay vẫn giữ tư thế xuất chiêu.

Nhưng trước mặt hắn, cả Bách Lý Đồ Tô và Âu Dương Thiếu Cung đều không thấy bóng dáng, như thể bốc hơi khỏi nhân gian! "Chuyện gì xảy ra?" Ngao Tông trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh, lạnh giọng chất vấn.

Thái Ân tức thì hoảng hốt, lắp bắp: "Ta... ta cũng không biết, ta chỉ xuất kiếm thôi, ai ngờ bọn hắn mạc danh kỳ diệu biến mất.

Cả Bách Lý Đồ Tô cũng vậy!" Thái Ân chú ý thấy ánh mắt băng lãnh của Ngao Tông, không dám nói thêm nửa câu, trong lòng sinh sợ Ngao Tông quái tội. "Đồ Tô huynh!

Đồ Tô huynh!" Phong Quảng Mạch cũng lo lắng tìm kiếm khắp nơi, nhưng hoàn toàn không thu hoạch được gì. "Sao lại như vậy?!

Chẳng lẽ Bách Lý Đồ Tô và tên kia đồng quy vu tận rồi?" Phong Tình Tuyết kinh ngạc. "Sẽ không, Âu Dương Thiếu Cung sẽ không cho phép tình huống đó phát sinh, để ta xem." Ngao Tông khẽ nhắm hai mắt, lập tức thần thức được kích phát ra, cuộn lên một trận bão táp ý thức cuồng bạo lan tỏa.

Giờ khắc này, Nguyên Thần của Thái Ân mẫn cảm nhận ra phong bạo thần thức kia, sức mạnh Nguyên Thần bàng bạc đến mức khiến hắn chấn động không thể tưởng tượng. "Cho dù là công pháp tu luyện Nguyên Thần của Cổ Thần, tu luyện đến cực hạn cũng không thể đạt tới trình độ này, hắn rốt cuộc là lai lịch gì!" Thái Ân khó tin nhìn Ngao Tông, nhưng căn bản không dám mở miệng hỏi.

Theo hắn suy đoán, sức mạnh thần thức khổng lồ bực này e rằng đủ để quét ngang từng ngóc ngách của cả thế giới này.

Điều này cũng có nghĩa là từ giờ khắc này trở đi, thế giới này đối với hắn không còn tồn tại bất kỳ bí mật nào, bất cứ nơi đâu cũng sẽ bị dò xét kỹ càng!

Đây xác thực là một biện pháp tìm kiếm tốt, bất luận chạy đi đâu cũng khó thoát khỏi thế giới này.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Ngao Tông liền thu hồi thần thức, trên mặt hiện lên một nụ cười có chút hân hoan. "Thì ra là thế..." Thái Ân

cẩn thận từng li từng tí tiến lên hỏi thăm: "Tiền bối, tình huống thế nào?

Tên Âu Dương Thiếu Cung kia trốn đi đâu rồi?" Hắn tịnh không quan tâm Bách Lý Đồ Tô sống chết, nhưng Âu Dương Thiếu Cung nhất định phải tiêu diệt, nếu không chắc chắn sẽ trở thành đại họa không thể ứng đối! "Không ở giới này." Ngao Tông cười nhạt, "Âu Dương Thiếu Cung dùng chút U Minh chi lực còn sót lại, đưa Bách Lý Đồ Tô về Minh Giới rồi." "Minh Giới?!" Nghe lời này, mọi người đều kinh ngạc đến líu lưỡi.

Trong nhận thức của họ, Minh Giới là nơi chỉ có người chết mới đến được a! "Vậy Âu Dương Thiếu Cung chẳng phải là không thể trở về nữa sao?" Thái Ân lại hỏi.

Ngao Tông không để ý lời hắn, chỉ đạm đạm cười: "Tiếp theo ta chỉ cần chờ đợi là được, Bách Lý Đồ Tô sẽ xử lý xong mọi chuyện." Lời đã đến nước này, mọi người dù có thắc mắc cũng không tiện hỏi tiếp.

Duy chỉ có Thái Ân trong lòng vẫn bất an, không tận mắt thấy Âu Dương Thiếu Cung chết trước mặt, làm sao có thể an tâm! "Tiểu tử kia tốt nhất là có biện pháp, thật sự không được thì đồng quy vu tận, ngàn vạn lần không thể để Âu Dương Thiếu Cung quay lại a!" ...

Bách Lý Đồ Tô khi tỉnh lại lần nữa, chỉ cảm thấy trong đầu đau như búa bổ.

Nhưng khi hoàn hồn, lại phát hiện mình đang ở trên một vùng đất hoang lương âm u.

Bầu trời cực độ âm trầm, tràn ngập từng tầng mây mù màu tím đậm.

Khung cảnh quen thuộc này Bách Lý Đồ Tô liếc mắt liền nhận ra,

đây chẳng phải là cái Minh Giới mà hắn từng thấy trong ký ức của Phần Tịch Kiếm sao!

Mặc dù cảnh tượng có chút khác biệt, nhưng cảm giác quen thuộc này tuyệt đối không sai. "..." Bách Lý Đồ Tô từ từ xòe bàn tay, kinh ngạc phát hiện hắn có thể cảm ứng được U Minh chi lực cực kỳ nồng đậm trong thiên địa.

Phảng phất như một cái lốc xoáy đang không ngừng hấp thu U Minh chi lực từ bốn phía, nhanh chóng bù đắp lại toàn bộ thương thế và pháp lực thiếu hụt trên người hắn cho sung mãn!

Cảm giác này hoàn toàn khác biệt so với lúc ở Nhân giới, quả thực như cá gặp nước, phảng phất như ở đây thiên địa đều dung hòa làm một với hắn. "Thì ra là thế!

Ngao đại ca đã chuyển hóa ta thành người Minh Tộc, vậy ta ở trong Minh Giới chẳng phải là...

Chương 868

Khoan đã, ta đang ở Minh Giới?" Bách Lý Đồ Tô cẩn thận hồi ức lại mọi chuyện trước khi hôn mê, vẫn không nắm được trọng điểm.

Đúng lúc này, Phần Tịch Kiếm Linh hiện thân bên cạnh Bách Lý Đồ Tô, có chút mờ mịt nhìn phiến thiên địa này. "Không sai được, nơi này nhất định là Minh Giới!

Ha ha, đây tuyệt đối là một nơi tốt a!" Phần Tịch Kiếm Linh cảm thụ U Minh chi lực cuộn trào trong thiên địa, vui mừng khôn xiết.

Mặc dù hắn không thể trực tiếp rút lấy U Minh chi lực như Minh Tộc, nhưng sát khí vốn là chi nhánh của U Minh chi lực, hắn có thể chuyển hóa nó thành sát khí để sử dụng.

Chỉ có điều thu hoạch kém xa Bách Lý Đồ Tô mà thôi. "Tiểu tử!

Vận khí hai ta thật tốt a, không ngờ có thể tới loại địa phương này, nếu đổi lại là kẻ khác e rằng cùng tận một đời cũng không có cơ hội tới đây!" Phần Tịch Kiếm Linh vui không ngậm được miệng, thầm nghĩ nếu có thể sớm xuất hiện ở nơi này, e rằng hắn đã có thể dùng sát khí luyện chế ra một cái thể xác để đi lại ở nhân thế. "Nơi này đúng là đất lành, ta không muốn về Nhân giới nữa!" Phần Tịch Kiếm Linh đang dương dương tự đắc, còn Bách Lý Đồ Tô lại sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía xa.

Hắn cảm giác rõ ràng, khí tức của Âu Dương Thiếu Cung đang ở hướng đó.

Hắn cũng hiểu ra nguyên nhân, tất nhiên là Âu Dương Thiếu Cung vào quan đầu cuối cùng đã đưa bọn họ đến Minh Giới.

Tại nơi này tuyệt đối sẽ không có Cổ Thần can thiệp, Âu Dương

Thiếu Cung cũng nhận định ở đây hắn sẽ càng có ưu thế.

Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính. "Bách Lý Đồ Tô!" Âm thanh tràn đầy thù hận truyền tới từ không xa.

Ngay sau đó một bóng đen lướt qua không trung, đến khi hắc khí tản đi mới nhìn rõ đó chính là Âu Dương Thiếu Cung.

Âu Dương Thiếu Cung đầu đội kim quan đã tu phục được quá nửa thương thế trên người, nhưng thần sắc hắn lại cực độ chấn kinh. "Muốn giết ta ở đây?

E là khó như nguyện rồi." Bách Lý Đồ Tô mang theo ý trào phúng nhìn hắn, "Ngươi tính sai rồi." Âu Dương Thiếu Cung nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi sao có thể là Minh Tộc!

Chỉ có Minh Giới Chi Chủ mới có năng lực...

Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!" Âu Dương Thiếu Cung nỗ lực triệu hồi đám thuộc hạ năm ngàn năm trước lưu lại trong Minh Giới, nhưng không nhận được nửa điểm phản hồi.

Đám thuộc hạ kia sớm đã bị Ngao Tông ném vào luân hồi hoặc thu phục, làm sao có thể nghe theo hiệu lệnh của hắn!

Từ giờ khắc này, tâm hắn rơi xuống đáy cốc, biết mọi sự sắp đặt của mình đã xong đời rồi.

Hắn không thể trở thành Minh Giới Chi Chủ nữa, cũng không còn thân phận Minh Tộc.

Mối liên hệ duy nhất với Minh Giới chỉ vỏn vẹn chút U Minh chi lực ít ỏi trên người, thậm chí không bằng tên Minh Tộc Bách Lý Đồ Tô trước mắt!

Hắn tự đại cho rằng chỉ cần đưa Bách Lý Đồ Tô vào Minh Giới, đối phương sẽ bị U Minh chi lực xâm thực rồi chết dần chết mòn,

giết hắn cũng sẽ không có ai ngăn cản.

Hiện tại xem ra, mọi cách làm của hắn chẳng khác nào thằng hề, đưa hắn tới đây lại thành ra đưa cá về nước! "Thì ra, từ khi Ngao Tông xuất hiện, kế hoạch của ta đã toàn bộ rơi vào khoảng không, nỗ lực một đời uổng phí!" Âu Dương Thiếu Cung trong lòng cực độ bi ai.

Dù từng nghĩ đến thất bại, nhưng không ngờ lại bại trong tay một kẻ lai lịch bất minh! "Âu Dương Thiếu Cung, cả đời ngươi làm quyết sách ngu xuẩn nhất chính là đưa ta tới đây." Bách Lý Đồ Tô chậm rãi đi về phía Âu Dương Thiếu Cung, trong mắt chỉ có tăng ác cùng phẫn nộ.

Trong mắt hắn, Âu Dương Thiếu Cung đã là kẻ phải chết! "Chết đi cho ta!" Âu Dương Thiếu Cung giờ khắc này triệt để bị chọc giận, huyễn hóa ra hai thanh trường nhận lao mạnh về phía Bách Lý Đồ Tô!

Nhưng hai đạo phong nhận chưa kịp tiếp cận, liền bị Bách Lý Đồ Tô nhẹ nhàng giá ngự U Minh chi lực cưỡng ép áp chế giữa không trung, bỗng nhiên vỡ nát.

Ngay sau đó, Bách Lý Đồ Tô áp sát, kiếm phong uẩn tàng U Minh chi lực vung lên, gần như trong nháy mắt phá vỡ hộ thể cương khí của Âu Dương Thiếu Cung, chém bay cánh tay phải của hắn như gọt bùn. "A a a a a a!" Dưới cơn đau kịch liệt, Âu Dương Thiếu Cung cũng phẫn nộ đến cực hạn, hoàn toàn mất đi lý trí, cơ hồ thiêu đốt toàn bộ sát khí trong cơ thể bao trùm lấy hắn, cuối cùng ngưng kết thành một con hung thú khổng lồ to như ngọn núi! "Hống!" Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn yêu thú hóa bộc phát ra tiếng gầm thét kinh thiên động địa, dưới tiếng nộ hống đó đại địa cũng rung chuyển, núi non nứt toác! "Tên này!" Bách Lý Đồ Tô so sánh thể hình lúc này với hắn, hoàn toàn như con kiến và ngọn núi, không ngờ Âu Dương Thiếu Cung lại điên cuồng đến mức này.

Âu Dương Thiếu Cung yêu ma hóa nhìn chằm chằm Bách Lý Đồ Tô, trong mắt chỉ có phẫn nộ vô cùng tận, sát ý cùng thù hận. "Thằng nhãi ranh!" Hắn há cái miệng đỏ lòm, sát khí cuồn cuộn như sóng triều trào ra, trong khoảnh khắc nuốt chửng Bách Lý Đồ Tô.

Tại nơi luồng sát khí đi qua, ngay cả đá nguyên khối cũng bị ăn mòn nứt toác, vong hồn phiêu dạt vừa chạm vào liền tiêu vong hầu như không còn.

Nhưng, Âu Dương Thiếu Cung nhanh chóng phát hiện chịu phải phản lực cực mạnh.

Bách Lý Đồ Tô bị sát khí nuốt chửng lại kích phát U Minh chi lực, ngược lại hấp thu toàn bộ sát khí làm của riêng!

Ngay cả Bách Lý Đồ Tô cũng không dám tin, U Minh chi lực lại cường đại đến mức độ này! "Sự đã đến nước này, thắng bại đã định!" Bách Lý Đồ Tô chỉ dùng một tay liền ngạnh kháng lại luồng sát khí cuồn cuộn kia.

Căn bản không cần hộ thể cương khí, chỉ cần dùng U Minh chi lực không ngừng hấp thu chuyển hóa, liền biến mọi nỗ lực của Âu Dương Thiếu Cung thành công cốc. "Chết, chết đi!" Lúc này Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn mất lý trí, mặc kệ công kích có hiệu quả hay không, dường như chỉ để tuyên tiết lửa giận trong lòng, toàn lực tiến công! "Nên kết thúc rồi." Bách Lý Đồ Tô một tay kháng sát khí, tay kia xoay chuyển Phần Tịch Kiếm, rót U Minh chi lực vào trong đó.

Sát na gian, Phần Tịch Kiếm bao quanh bởi U Minh chi lực rực cháy như ngọn lửa.

Bách Lý Đồ Tô không chút do dự, mãnh liệt kích phát nó. "Oanh!" Trong nháy mắt, U Minh chi lực bộc phát hóa thành một cột lửa, phá tan cột sát khí cuồn cuộn kia, không chừa chút dư lực nào, xuyên thủng thân thể Âu Dương Thiếu Cung đang yêu ma hóa!

Trong sát na, thân thể khổng lồ của Âu Dương Thiếu Cung không thể duy trì, sát khí phun ra cũng dừng bặt. "Rốt cuộc... công dã tràng a!" Âu Dương Thiếu Cung thống khổ gào thét, trong thanh âm tràn đầy không cam lòng.

Cuối cùng, năm ngàn năm chuẩn bị đều cáo chung, hào vô ý nghĩa.

Thân thể Âu Dương Thiếu Cung dần sụp đổ tiêu tán, nhưng hắn vẫn kiệt lực dùng chút sức mạnh cuối cùng, giơ lợi vuốt tấn công Bách Lý Đồ Tô.

Nhưng chung quy là phí công, công kích chưa kịp hạ xuống, thân thể hắn đã triệt để tan rã.

Ngay cả một hạt bụi cũng không lưu lại. "Tên này...

Chương 869

cứ thế chết rồi?" Ngay cả Phần Tịch Kiếm cũng không dám tin lại thắng nhẹ nhàng như vậy.

Bách Lý Đồ Tô trong lòng lại vô cùng kính phục Ngao Tông.

Chỉ là nhận được chút U Minh chi lực từ tay hắn, chuyển hóa thành Minh Tộc, đã có thể khiến mình đứng ở thế bất bại trong Minh Giới, khiến Âu Dương Thiếu Cung chết biệt khuất như vậy! "Bách Lý Đồ Tô!

Ta muốn ở lại đây luôn, tu hành ở đây mạnh hơn Nhân giới nhiều!" Phần Tịch Kiếm Linh lập tức hạ quyết tâm.

So với Minh Giới, cái Nhân giới linh khí loãng toẹt đầy rẫy kiến cỏ kia chẳng có giá trị gì.

Ở đây tu hành thậm chí còn nhanh hơn nuốt chửng hồn phách ở Nhân giới, huống hồ biết đâu tu luyện được khôi lỗi bằng U Minh chi lực. "Ở lại đây?

Đừng nằm mơ nữa, nếu không có Ngao đại ca ra tay, ta có về được hay không còn là vấn đề!" Bách Lý Đồ Tô quan sát tứ phía, lo lắng nhất là nhổ cỏ không tận gốc, Âu Dương Thiếu Cung lại để lại mệnh mạch gì đó, ngày sau nhất định thành đại phiền toái.

Tên Âu Dương Thiếu Cung này giỏi nhất là 'thỏ khôn có ba hang', hành động liều mạng tử chiến vừa rồi quá phản thường, hắn không tin Âu Dương Thiếu Cung không chừa đường lui.

Trong lúc Bách Lý Đồ Tô tìm kiếm, Phần Tịch Kiếm Linh hiện thân, xa xa nhìn Luân Hồi đang lơ lửng trên không trung, trong lòng đầy chấn hám.

Minh Giới quả nhiên giống như trong mộng cảnh hắn từng thấy.

Chỉ là không thể tưởng tượng, năm ngàn năm trước khi nắm giữ Luân Hồi trong Minh Giới, đó là quang cảnh như thế nào? "Bách Lý Đồ Tô, có một việc hình như chúng ta đều chưa làm rõ." Phần Tịch Kiếm Linh bỗng nhiên mở miệng.

Bách Lý Đồ Tô không để ý tên này, hắn thừa biết vấn đề Phần Tịch Kiếm quan tâm đa số chỉ là lợi ích.

Phần Tịch Kiếm vẫn lải nhải: "Năm đó Âu Dương Thiếu Cung đã có thể nắm giữ cả Minh Giới, thậm chí coi Cổ Thần Nhân giới là kiến cỏ, vậy tại sao lại bỏ qua thân thể Minh Giới Chi Chủ, ngược lại đi làm một phàm nhân hạ giới tầm thường?

Năm ngàn năm luân hồi, có vô số lần suýt mất mạng và mất tất cả, rốt cuộc hắn muốn làm gì?" Câu hỏi này thực sự khiến Bách Lý Đồ Tô sững lại.

Quả thật, trước đây chưa từng nghĩ tới, giờ nghĩ kỹ lại thấy chuyện này quá phản thường. "Chắc chắn phải có lý do khiến hắn bắt buộc phải rời khỏi Minh Giới..." Bách Lý Đồ Tô suy tư.

Phần Tịch Kiếm Linh lại không dây dưa vấn đề này quá lâu, nhanh chóng bay về phía bầu trời, muốn chạm vào Luân Hồi kia.

Dù không biết chạm vào sẽ có hậu quả gì, nhưng bản năng mách bảo hắn có một loại thôi thúc mạc danh phải chạm vào Luân Hồi! "Nếu tiếp cận thêm một bước, kết quả tất nhiên là hồn phi phách tán.

Không có hồn phách sinh linh thì không thể đầu nhập luân hồi, chỉ có thể triệt để yên diệt." Bỗng nhiên một giọng nói vang lên, Phần Tịch Kiếm Linh giật mình quay lại mới phát hiện Ngao Tông không biết xuất hiện sau lưng từ lúc nào! "Tiền...

Tiền bối!" Phần Tịch Kiếm Linh có chút úy kỵ lùi lại, không dám

làm trái mệnh lệnh. "Đại ca!" Bách Lý Đồ Tô thấy thế cũng lập tức bay tới, "Ta đã giải quyết xong hắn, không phụ sự mong đợi!" "Tốt." Ngao Tông khẽ gật đầu, chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

Thân là Minh Tộc, nếu Bách Lý Đồ Tô không thể đánh bại Âu Dương Thiếu Cung ngay trong Minh Giới thì thật không còn gì để nói. "Đại ca, từ giờ trở đi, uy hiếp từ Âu Dương Thiếu Cung thật sự đã được trừ tận gốc chưa?" Bách Lý Đồ Tô vẫn có chút không yên tâm, "Ta không biết hắn có giấu hồn phách toái phiến nào không, nếu thật sự có, sau này nhất định là họa lớn." Ngao Tông thản nhiên nói: "Yên tâm, Âu Dương Thiếu Cung vừa chết trong tay ngươi là toàn bộ hồn phách, hắn biết rõ không địch lại, nên phút cuối đã thất tâm phong cô chú nhất trịch (được ăn cả ngã về không)." Nghe Ngao Tông nói vậy, Bách Lý Đồ Tô triệt để yên tâm. "Đã có tiền bối nói vậy thì ta cũng không cần lo lắng gì nữa!

Ta cứ lo bò trắng răng!" Phần Tịch Kiếm Linh có chút đắc ý.

Ngao Tông nhìn quanh một lượt, ánh mắt khẽ lóe lên: "Trần ai lạc định, tiếp theo cũng nên về Nhân giới, Minh Giới không thích hợp để các ngươi sinh tồn." "Vâng!" Bách Lý Đồ Tô cũng có ý này.

Dù là Minh Tộc nhưng hắn hoàn toàn không thấy Minh Giới thân thiết, vẫn muốn về Nhân giới.

Nhưng Phần Tịch Kiếm Linh lại không muốn, đây là địa giới thích hợp tu luyện nhất mà hắn từng gặp, hắn không muốn rời đi dễ dàng!

Nhưng chưa đợi Phần Tịch Kiếm Linh thỉnh cầu, Ngao Tông phất tay, một cánh cửa truyền tống về Nhân giới mở ra: "Đi thôi." Sự đã đến nước này, có ý kiến gì cũng không dám nói, chỉ đành cùng Bách Lý Đồ Tô tiến vào trong.

Sau khi hai người rời đi, Ngao Tông đóng cửa truyền tống, rồi dùng thần thức truyền một đạo mệnh lệnh trong Minh Giới.

Sát na gian, tứ phía Minh Giới vang lên tiếng hô hưởng ứng rợp trời!

Ngay sau đó, vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng ùa tới, trong đó có cả vong linh và Minh Tộc, đều là thuộc hạ đã sớm bị Ngao Tông thuần hóa. "Chủ nhân!" Khi hiện thân, tất cả đều thành kính triều bái Ngao Tông.

Thực tế, trận chiến vừa rồi giữa Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô, chỉ cần đám Minh Tộc này ùa lên là có thể dễ dàng kết thúc, nhưng Ngao Tông không làm vậy, vẫn để Bách Lý Đồ Tô tự mình giải quyết.

Ngao Tông quét mắt qua đám Minh Tộc, rồi ra hiệu cho một kẻ tiến lên: "Ngươi là Minh Giới Chi Chủ năm ngàn năm trước?" "Không sai!" Kẻ đó vô cùng khẳng định đáp, "Khi đó ta tuy chỉ là một vong linh quỷ hồn nhỏ bé, nhưng ký ức tuyệt đối không sai!" Ngao Tông khẽ gật đầu: "Đi bắt hắn về đây, ta có việc muốn hỏi." "Tuân mệnh!" Dưới một tiếng hiệu lệnh, đám Minh Tộc nhao nhao hành động, nhanh chóng lục soát trong Minh Giới bao la.

Chỉ trong chưa đầy một nén nhang, bọn họ quay lại, áp giải ba đạo hồn phách toái phiến.

Ba đạo hồn phách toái phiến này đều là do Âu Dương Thiếu Cung để lại.

Trong trận quyết chiến cuối cùng với Bách Lý Đồ Tô, hắn vẫn không quên chia hồn phách tàn dư làm ba, tận lực lưu lại hy vọng trùng sinh.

Có thể thấy khát vọng sống của tên này mạnh đến mức nào, dù trong hoàn cảnh đó vẫn không quên 'thỏ khôn ba hang'.

Nếu là Bách Lý Đồ Tô thì tuyệt đối không thể tìm ra ba đạo hồn

phách này, chỉ tiếc Âu Dương Thiếu Cung gặp phải Ngao Tông. "Ta liệu không sai, đem hồn phách chia làm ba phần, đây là giới hạn cuối cùng rồi nhỉ." Ngao Tông nhìn ba mảnh hồn phách vỡ nát, phất tay, rót một luồng nguyên thần chi lực vào, khiến chúng dung hợp lại thành một hồn phách hoàn chỉnh.

Âu Dương Thiếu Cung hoàn toàn khôi phục ý thức, thần sắc phức tạp nhìn Ngao Tông, nhất thời không biết nên nói gì. "Không có gì để nói sao?" Ngao Tông đạm đạm nhìn hắn. "Ta không bại bởi Bách Lý Đồ Tô, ta chỉ thua ngươi!" Âu Dương Thiếu Cung vô cùng bi ai, nhưng cũng không thể không phục.

Vô luận từ kế hoạch, an bài hay thực lực, Ngao Tông đều nghiền ép hắn, thậm chí thay thế hắn trở thành tân U Minh Chi Chủ.

Có thể nói hắn đã thua sạch sành sanh. "Ta có một câu hỏi.

Năm xưa tại sao ngươi lại từ bỏ địa vị Minh Giới Chi Chủ, ngược lại đi đầu thai vào Nhân giới trở thành một ma thần cấp thấp?" Ngao Tông chậm rãi hỏi. "Nếu ta nói, ngươi có thể tha cho ta một mạng không?" Âu Dương Thiếu Cung trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng, dù thế nào cũng muốn sống sót.

Cho dù chỉ làm một du hồn ti vi, trong mắt hắn chỉ cần không chết thì chưa phải là thua! "Ta có thể xóa bỏ toàn bộ ký ức và pháp lực trong hồn phách ngươi, cho ngươi làm một vong linh bình thường đi vãng sinh, đây là giới hạn thấp nhất của ta." Ngao Tông không cho hắn cơ hội đàm phán nào.

Âu Dương Thiếu Cung cũng hiểu rõ, nếu Ngao Tông cự tuyệt thì hắn thật sự hết cách.

Chương 870

Nếu không mở miệng, Ngao Tông thậm chí có thể dứt khoát cưỡng hành luyện hồn nhiếp thủ ký ức, kết quả cũng chẳng khác gì. "Ta...

Ta nói!

Xin đừng dùng Nhiếp Hồn Thuật với ta!" Âu Dương Thiếu Cung có chút kinh hoàng, sau đó gian nan hỏi: "Trước đó, ta chỉ có một câu hỏi, liệu tiền bối có thể giải đáp?" "Nói." Ngao Tông gật đầu.

Âu Dương Thiếu Cung nhìn Ngao Tông hồi lâu, mới không xác định mở miệng: "Tiền bối hẳn không phải sinh linh nguyên sinh của thế giới này đúng không?

E rằng ngài với cái luân hồi của Minh Giới này lúc đầu cũng chẳng có quan hệ gì." Câu hỏi này không bất ngờ, Ngao Tông biết, bất kỳ kẻ nào có năng lực trở thành chúa tể một giới đều sẽ ý thức được sự tồn tại của vạn giới, khái niệm kẻ xâm nhập từ ngoại giới tự nhiên cũng rất rõ ràng. "Ngươi nói không sai, ta đến đây là để đoạt lấy bản nguyên luân hồi." Ngao Tông hào phóng thừa nhận.

Âu Dương Thiếu Cung thần sắc trở nên thập phần bi ai: "Quả nhiên là thế...

Xem ra ta lo bò trắng răng rồi, ha ha ha ha ha!" Ngao Tông không cắt ngang, lẳng lặng chờ hắn nói tiếp. "Tiền bối đã tìm được Minh Giới này, cùng với luân hồi Minh Giới, chắc ngài cũng biết, luân hồi này liên thông hai cái Minh Giới." Âu Dương Thiếu Cung nói.

Ngao Tông gật đầu: "Chính là như vậy, ta thông qua cái Minh Giới kia mới tới đây." Âu Dương Thiếu Cung cúi đầu, dường như đang cẩn thận hồi ức chuyện cũ: "Năm đó hai Minh Giới tịnh không liên

thông, là Minh Giới Chi Chủ của thế giới kia không biết vì sao tìm được Minh Giới này, muốn cưỡng ép thôn tính giới này!

Ta căn bản không phải đối thủ của hắn, cuối cùng tuy đánh lui được hắn nhưng ta cũng bị trọng thương khó vãn hồi.

Nếu không có gì bất ngờ, ta sẽ hoàn toàn tán công trong vòng vài trăm năm, biến thành một vong hồn bình thường.

Vì thế ta buộc phải bỏ đi thân thể rách nát kia, đầu nhập luân hồi chuyển thế trọng tu, hy vọng có thể quay lại Minh Giới lần nữa nắm quyền U Minh Luân Hồi, chỉ tiếc..." Âu Dương Thiếu Cung nhịn không được thở dài, mọi kế hoạch của hắn đến phút chót luôn nảy sinh chuyện ngoài ý muốn, giờ lại xuất hiện cường giả như Ngao Tông trực tiếp lấy đi U Minh Luân Hồi!

Ngao Tông mặt không biểu cảm: "Cơ quan tính tẫn lại hại tính mạng khanh.

Cũng không cần khổ não, tên Minh Giới Chi Chủ năm đó đánh ngươi trọng thương, đã chết trong tay ta rồi." Âu Dương Thiếu Cung nghe vậy không dám tin nhìn Ngao Tông: "Thật, thật sự là như thế sao?!" "Ta không cần thiết phải lừa ngươi." Ngao Tông thần sắc bình tĩnh, "Tin hay không tùy ngươi." Âu Dương Thiếu Cung trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nhận định Ngao Tông căn bản không lừa hắn. "Tên kia rốt cuộc...

Ha ha ha ha ha!

Xem ra hắn cũng không cười đến cuối cùng, cũng chết giống ta thôi, đáng đời!" Âu Dương Thiếu Cung phóng túng cười to, dường như đại thù được báo, trước khi chết cũng bớt đi phần nào bi ai.

Sau trận cười lớn, thần sắc bi thiết của Âu Dương Thiếu Cung dường như thư giãn không ít, hoàn toàn có thể thản nhiên đối mặt vận

mệnh tiếp theo. "Tiền bối, mọi chuyện cứ như ngài mong muốn đi..." Âu Dương Thiếu Cung đã chuẩn bị xong. "Kiếp sau đầu thai, làm một người bình thường thì tốt hơn." Ngao Tông phất tay, ký ức và linh trí của Âu Dương Thiếu Cung trong nháy mắt bị xóa bỏ, đồng thời thân thể hắn cũng dần dần sụp đổ hình thái, cuối cùng hoàn toàn biến thành một đoàn vong hồn vô ý thức.

Sau đó, Ngao Tông ném vong hồn kia vào trong luân hồi.

Từ giờ khắc này, Âu Dương Thiếu Cung triệt để không còn tồn tại.

Kiếp sau chuyển sinh, hắn tuyệt đối không thể có lại pháp lực và ký ức tàn dư trước kia, triệt để trở thành một người bình thường.

Đám Minh Tộc nhìn Âu Dương Thiếu Cung đầu nhập luân hồi, cũng cảm khái vạn thiên.

Minh Giới Chi Chủ thống ngự Minh Giới hồi lâu năm ngàn năm trước, giờ cũng chẳng khác gì vong linh bình thường.

Đến đây, mọi chuyện mới thực sự trần ai lạc định. "Chủ nhân!" Từ giờ khắc này, tất cả sinh linh trong Minh Giới lần nữa triều bái Ngao Tông, hiện tại hắn là Minh Giới Chi Chủ tuyệt đối không thể thay thế! "Từ nay về sau, các ngươi ở lại đây, hảo hảo phát triển nơi này đi." Ngao Tông nhìn cánh cửa Luân Hồi lơ lửng trên không, tùy tay bố trí một đạo đồng hóa khí tức lên đó.

Chỉ cần không lâu sau, luân hồi này sẽ liên thông với tất cả Minh Giới dưới quyền thống trị của hắn, đến lúc đó có thể thông qua luân hồi tùy ý xuất nhập các giới. "Cũng nên trở về rồi." ...

Nhân giới.

Tử Dận Chân Nhân và Lăng Việt đứng trong tòa thành Cầm Xuyên tàn phá không chịu nổi, liếc mắt nhìn quanh không thấy một bóng

người sống.

Cũng may là người dân trước đó đã được chuyển đi hết, nếu không trận đại chiến này lan đến không biết bao nhiêu người phải chết. "Sư phụ, Đồ Tô sư đệ chết rồi sao, ta hình như không cảm nhận được khí tức của đệ ấy..." Lăng Việt có chút hoảng thần. "Ta cũng không biết..." Tử Dận Chân Nhân thần sắc khổ sở, Hàn Hưu Ninh giao đứa trẻ này cho ông, vậy mà ông lại chẳng giúp được gì. "Tử Dận Chân Nhân tiền bối!" Lúc này, nhóm Phong Quảng Mạch nhanh chóng chạy tới, "Chúng ta cũng không phát hiện Bách Lý Đồ Tô ở đâu.

Tương tự, Âu Dương Thiếu Cung hình như cũng mất tung tích." Tử Dận Chân Nhân nhíu mày, lần đầu tiên cảm thấy vô lực như vậy. "Như vậy ta thật sự hết cách rồi...

Chỉ có thể hy vọng người hiền tự có trời giúp.

Vị tiền bối kia là ai?" Tử Dận Chân Nhân cẩn thận nhìn về phía Thái Ân cách đó không xa.

Kẻ này lúc này đang cao ngạo treo mình trên không trung, căn bản không thèm đứng cùng chỗ với đám phàm nhân. "Thái Thú chi thần, cứ gọi là Thái Ân là được." Phong Quảng Mạch lạnh lùng nhìn Thái Ân, trong lòng chán ghét tên này đến cực điểm.

Nếu Thái Ân chịu ra tay sớm hơn một chút, Bách Lý Đồ Tô tuyệt đối sẽ không bị Âu Dương Thiếu Cung nhân cơ hội bắt đi, chuyện này sẽ kết thúc sớm hơn nhiều.

Thậm chí số người trong thành bị rút hồn phách cũng sẽ ít hơn.

Đám Cổ Thần này tùy hứng làm bậy, căn bản không coi mạng người ra gì. "Thái Thú chi thần?!

Không đùa chứ, đó là thần linh mà tổ tiên Bách Lý Đồ Tô tín ngưỡng!" Tử Dận Chân Nhân không hiểu rõ đầu đuôi, nghe mà mặt

đầy chấn hám. "Đủ loại nguyên do...

Haizz, nói chi tiết thì phiền phức lắm." Phong Quảng Mạch gãi đầu, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu. "Tóm lại, chúng ta phải mau chóng tìm ra Đồ Tô huynh!" Phong Quảng Mạch thần sắc cực kỳ lo lắng.

Vốn định nhờ Ngao Tông ra tay, nhưng vừa rồi phát hiện Ngao Tông cũng không thấy tăm hơi, Thái Ân lại không thể trông cậy, thực sự tiến thoái lưỡng nan.

Tử Dận Chân Nhân do dự một lát, rồi lấy từ trong ngực ra một tấm bùa chú: "Đã vậy, vạn bất đắc dĩ đành phải dùng cái này thôi." "Sư phụ..." Lăng Việt nhìn tấm bùa kia thì hoảng hốt.

Đây là bảo vật từ thời thượng cổ Cổ Thần để lại, nếu sử dụng có thể khiến sức mạnh Nguyên Thần tăng mạnh trong thời gian ngắn.

Tương ứng, thần thức của ông cũng sẽ được tăng cường cực đại, thậm chí có thể sưu tra trong phạm vi cực xa, chính là dùng phương pháp này để tìm tung tích Bách Lý Đồ Tô.

Đương nhiên, thứ này chỉ có thể dùng một lần, hiện tại cả Nhân giới cũng chỉ có Tử Dận Chân Nhân sở hữu duy nhất một tấm.

Chương 871

"Không cần làm vậy, tiền bối!" Phong Quảng Mạch thấy thế vội vàng ngăn cản.

Đùa gì vậy, rõ ràng là chuyện Ngao Tông có thể tùy tay giải quyết, không cần thiết để Tử Dận Chân Nhân phải trả giá lớn như thế. "Nhưng, Bách Lý Đồ Tô không rõ tung tích, ta thân là sư phụ cũng không thể..." Tử Dận Chân Nhân bỗng nhiên dừng bặt, bởi vì ông nhìn thấy ở một khu vực cách đó không xa, không gian bị xé rách ra một khe hở. "Cẩn thận!" Gần như tất cả mọi người đều theo bản năng lùi lại cảnh giác, ngay cả Thái Ân ở xa cũng phải đề cao tinh thần.

Kẻ có thể phá vỡ không gian, tu vi tuyệt đối không thể khinh thường, ngay cả Cổ Thần cũng phải kiêng kỵ.

Nhưng cho đến khi thân ảnh Bách Lý Đồ Tô bước ra từ cổng truyền tống, mọi người không khỏi ngây người.

Bách Lý Đồ Tô tên này có thể xé rách không gian?! "Tiểu tử...

Ngươi làm được sao?!" Lăng Việt quả thực không dám tin vào mắt mình.

Tử Dận Chân Nhân chịu chấn động càng lớn, như vậy chẳng phải Bách Lý Đồ Tô đã toàn phương vị vượt qua ông rồi sao, ông còn mặt mũi nào làm sư phụ! "Không phải thủ đoạn của ta, là nhờ phúc của Ngao đại ca, ha ha." Bách Lý Đồ Tô gãi đầu, có chút lúng túng giải thích, "Có điều chư vị yên tâm, mọi chuyện đã giải quyết.

Từ nay về sau, Âu Dương Thiếu Cung đã chết, uy hiếp của Phần Tịch Kiếm cũng không còn tồn tại nữa!" Bách Lý Đồ Tô lấy Phần Tịch Kiếm ra cắm xuống đất, Kiếm Linh bên trong nhanh chóng huyễn hóa ra, lạnh lùng nhìn mọi người: "Vận khí tốt thôi." "Thật sự kết thúc

rồi sao?" Phong Quảng Mạch có chút không dám tin vào tai mình, vừa rồi không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Yên tâm đi, tên Âu Dương Thiếu Cung kia tuyệt đối không thể quay lại làm loạn nữa đâu, ngay cả sợi hồn phách cuối cùng cũng bị nghiền nát rồi, lấy cái gì mà phục sinh!" Phần Tịch Kiếm Linh cười lạnh nói. "Đám phàm nhân các ngươi nhát gan như thế, ngay cả thắng lợi bày ra trước mắt cũng không dám tiếp nhận!" Dù vậy, mọi người vẫn cảm thấy cực độ mộng ảo. "Không lừa các ngươi đâu." Bỗng nhiên, từ sau cổng truyền tống, Ngao Tông bước ra, mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Âu Dương Thiếu Cung không có khả năng phục sinh nữa." Nghe Ngao Tông mở miệng khẳng định, mọi người mới cảm thấy tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Cũng từ giờ khắc này, họ mới dám tin chắc thông tin này là tuyệt đối chuẩn xác! "Cuối cùng, cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Mọi người như trút được gánh nặng, cảm giác cực độ mệt mỏi và suy yếu ập tới, thậm chí muốn ngất đi tại chỗ.

Thái Ân là người yên tâm nhất.

Từ đầu hắn đã lo lắng Ma Thần hạ giới sẽ quay lại làm loạn, nhưng giờ xem ra, mối đe dọa cuối cùng đã được giải trừ. "Từ nay về sau, Cổ Thần hẳn là có thể thường xuyên hạ giới, dù sao uy hiếp Ma Thần cũng không còn tồn tại." Thái Ân trong lòng thầm nghĩ.

Mặc dù các chủ thần không coi trọng đám phàm nhân pháp lực thấp kém, nhưng việc tuyển chọn Thần sứ từ trong đó cũng khá có ý nghĩa, hơn nữa thu hoạch tín ngưỡng chi lực từ họ cũng rất quan trọng.

Trước đây vì lo sợ Ma Thần uy hiếp, họ đã bỏ qua tín ngưỡng của phàm nhân suốt năm ngàn năm, nay là lúc đoạt lại. "Đa tạ tiền bối trợ lực, nếu không phải vậy, Nhân giới không biết còn bị Âu Dương

Thiếu Cung vây hãm bao lâu, chúng ta tuyệt đối không có năng lực đánh bại hắn." Tử Dận Chân Nhân hổ thẹn hành lễ với Ngao Tông, "Đa tạ đã giúp đỡ tiểu đồ." "Không sao, một đường đi tới hắn cũng trải qua không ít chuyện phá hậu lập, ta chỉ cung cấp chút trợ giúp nho nhỏ mà thôi." Ngao Tông cười nói. "Trợ giúp nho nhỏ..." Bách Lý Đồ Tô nghe vậy trong đầu không khỏi run lên.

Nếu những thứ đó mà là trợ giúp nho nhỏ thì... "Thái Ân, khi nào thì về Thiên giới?" Ngao Tông nhìn về phía Thái Ân, lạnh lùng hỏi.

Thái Ân trong lòng chấn động, câu nói này của Ngao Tông chẳng khác nào yêu cầu hắn lập tức cút về Thiên giới!

Nhưng hắn căn bản không muốn, khó khăn lắm mới giải quyết được uy hiếp Âu Dương Thiếu Cung, hắn đang tính nhân cơ hội này khuếch đại danh vọng tại Nhân giới lên mức cao nhất!

Cổ Thần tái lâm nhân gian, cứu vớt một giới, đây tuyệt đối là cơ hội tốt để thu nạp tín đồ, sao có thể về Thiên giới sớm thế được. "Tiền bối, ta ở Nhân giới còn có một số việc cần xử lý, ngài không cần nhọc lòng." Thái Ân cười như không cười. "Phải không?" Ngao Tông cười đầy ẩn ý, "Đã nhận định Cổ Thần khác biệt với phàm nhân, vậy thì đừng tiếp tục ở lại Nhân giới, mau chóng trở về đi." Thái Ân lập tức nghẹn lời, thật sự không biết nên tiếp lời thế nào. "Còn chưa đi?" Ngao Tông đốc thúc thêm lần nữa, hiển nhiên lần này không chỉ đơn giản là yêu cầu. "Ta hiểu rồi!" Thái Ân trong lòng cực kỳ sợ hãi Ngao Tông, lời đã nói đến nước này, hắn làm sao dám tiếp tục giả ngu!

Thái Ân lập tức bay lên trời, thân ảnh nháy mắt biến mất tại chỗ, đồng thời trong thiên địa Ngao Tông cũng không còn cảm nhận được khí tức của hắn.

Tên này vừa tất tả chạy theo thông đạo trở về Thiên giới, động tác

ngược lại cũng không chậm.

Ngay khi Thái Ân rời đi, Ngao Tông lập tức bố trí một đạo cấm chế tuyệt đối trong thiên địa, đem cả Nhân giới nạp vào phạm vi ảnh hưởng.

Mặc dù cấm chế này được hoàn thành trong nháy mắt, nhưng tác dụng lại cực kỳ cường đại, có thể ngăn chặn tất cả người Thiên giới quay lại Nhân giới!

Ngược lại, phàm nhân lại có thể thông qua lối vào để tiến lên Thiên giới, tương đương với việc biến thông đạo thế giới này thành đường một chiều.

Đám Cổ Thần kia khẩu khẩu thanh thanh hào xưng khác biệt với phàm nhân, đã như thế thì cũng đừng hòng quay lại Nhân giới nữa.

Nếu họ ở lại Nhân giới, căn bản không ai ngăn cản nổi, chỉ sợ lại quay về tình cảnh bị chúng thần nô dịch như năm ngàn năm trước.

Âu Dương Thiếu Cung bị chính tay Ngao Tông giết, sao có thể để thành quả này cho Cổ Thần hưởng dụng!

Đạo kết giới này trực tiếp xuất từ tay Ngao Tông, Cổ Thần tuyệt đối không có khả năng đột phá.

Biến nơi này thành thông đạo một chiều cũng là để lại cho phàm nhân một đường lui, nếu sau này muốn tiến vào Thiên giới đầy rẫy Cổ Thần cũng có thể tự mình lựa chọn, đương nhiên cái giá phải trả là vĩnh viễn rời xa Nhân giới. "Đại ca, huynh có vẻ không thích đám Cổ Thần này a." Bách Lý Đồ Tô tò mò hỏi. "Hạng người mua danh chuộc tiếng, vong bản chi đồ, loại người này đổi lại là ai cũng sẽ không thích thôi?

Huống hồ bọn hắn chẳng phải cũng suýt chết vì sự ích kỷ của mình sao?" Ngao Tông cười nhạt. "Đúng!" Bách Lý Đồ Tô chợt nhớ

lại lúc trước khi bác đấu với Âu Dương Thiếu Cung, tên kia cứ đứng khoanh tay bàng quan.

Nghĩ đến đây liền hận đến ngứa răng! "Ngoài ra, cái này giao cho ngươi, đối với phàm nhân tu hành giới này mà nói nó rất quan trọng." Ngao Tông ném ra một ngọc giản chứa công pháp tu luyện Nguyên Thần cho Bách Lý Đồ Tô.

Hắn dùng thần thức xem qua, lập tức kinh ngạc đến líu lưỡi.

Công pháp tu hành Nguyên Thần a!

Ở nhân gian căn bản không tồn tại thứ này, đây là thứ tất cả tu hành giả cả đời theo đuổi! "Đại ca, thứ này thật sự cho ta sao?

Đây là công pháp tu luyện Nguyên Thần!" Bách Lý Đồ Tô nắm trong tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng rực. "Tu luyện Nguyên Thần?!" Lời này vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút, ngay cả Tử Dận Chân Nhân cũng không ngoại lệ!

Trong nhận thức của họ, chỉ có Cổ Thần mới có thể tu luyện thứ này.

Nhất thời ánh mắt mọi người trở nên cực kỳ nóng bỏng, hận không thể xem ngay bộ công pháp trong tay hắn.

Chương 872

"Ta trước đây đã nói với ngươi, những lời dối trá của Cổ Thần vốn là để ngu dân.

Giờ đây phàm nhân nếu có công pháp tu luyện Nguyên Thần, lại cho thêm đủ thời gian, trong các ngươi hẳn có thể xuất hiện cường giả đủ sức đánh đồng với Cổ Thần." Ngao Tông quét mắt nhìn từng người, xác định nói.

Nguyên giới này căn bản không thiếu tu hành giả có thể chạm tới cảnh giới Cổ Thần, chỉ là không có công pháp tu luyện Nguyên Thần nên giới hạn trên hoàn toàn bị khóa chặt mà thôi. "Ta hiểu rồi, đại ca!" Bách Lý Đồ Tô tâm lĩnh thần hội.

Ngao Tông giao cho hắn một nhiệm vụ.

Từ nay về sau, trách nhiệm hắn phải gánh vác chính là truyền bá công pháp tu luyện Nguyên Thần này ra khắp Nhân giới.

Có thứ này, chắc chắn Nhân giới sẽ sớm xuất hiện một nhóm tu sĩ có tu vi bạo tăng.

Lúc này, Ngao Tông cũng thở phào một hơi, sự tình ở giới này coi như xong.

Minh Giới bản nguyên đã lấy được, Minh Giới Chi Chủ tiền nhiệm cũng đã bị chém giết triệt để, sự phát triển tiếp theo của Nhân giới cũng đã được an bài ổn thỏa, không cần lo lắng.

Cũng tại thời khắc này, Bách Lý Đồ Tô nhận ra thần sắc Ngao Tông có chút dị dạng, trong lòng mẫn cảm phát giác ra điều gì. "Đại ca, không phải là..." Ngao Tông phất phất tay, làm một cái thủ thế im lặng: "Từ nay về sau, cứ đi tiếp con đường tu hành là được." Ngắn

ngủi một câu, nhưng nội dung thông tin trong đó lại cực kỳ lớn, ít nhất Bách Lý Đồ Tô trong nháy mắt liền hiểu ý của Ngao Tông.

Hắn sắp rời đi, có khả năng sẽ không bao giờ quay lại. "Ngao đại ca, ý của huynh là... huynh muốn đi?" Phong Tình Tuyết và Tương Linh không tự chủ được tiến lên, trong mắt tràn đầy không nỡ.

Dù sớm biết chênh lệch với Ngao Tông quá lớn, căn bản không thể đạt được ảo vọng kia.

Nhưng khi thật sự đến bước phải chia ly triệt để, vẫn cảm thấy khó mà chấp nhận. "Bản vương xuất hiện tại giới này là ngẫu nhiên.

Sau này các ngươi sẽ hiểu.

Tu hành vô tuế nguyệt, ta không thuộc về giới này, cũng không cần vì ta mà lưu lại quá nhiều tâm tư." Ngao Tông cười nhạt.

Lời này vừa ra, chút ảo tưởng cuối cùng trong lòng Phong Tình Tuyết và Tương Linh cũng triệt để tan vỡ, nhưng đồng thời cũng khiến họ buông xuống được một gánh nặng trong lòng.

Mọi người đều nhìn ra tâm ý của hai cô gái đối với Ngao Tông, nên ai cũng không nói nhiều, hoàn toàn giả vờ như không thấy. "Ngày sau nếu có cơ hội, tái ngộ!" Ngao Tông không do dự nữa, đằng không bay lên, trong nháy mắt liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Đại ca đi thật sái thoát a." Bách Lý Đồ Tô buồn bã mất mát, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, "Chư vị, đại ca đã đi, trước khi đi có căn dặn ta đem công pháp này phát dương quang đại, vậy ta cũng không nên tư tàng, mau chóng truyền bá ra đi." Bách Lý Đồ Tô lập tức ném ngọc giản lên không trung, để mọi người dùng thần thức quan sát, hào vô bảo lưu. "Tốt!" Tử Dận Chân Nhân cầm một viên ngọc giản sao chép, vừa xem vừa nhanh chóng ghi chép lại, trong lòng kích động không thôi.

Từ nay về sau, có công pháp tu luyện Nguyên Thần, nhất định sẽ đột phá bình cảnh vây hãm mấy chục năm nay!

Thậm chí, ông hoài nghi liệu có khả năng chạm tới cảnh giới của Cổ Thần hay không.

Tóm lại, từ giờ khắc này, Cổ Thần trong mắt tất cả mọi người đều không còn thần bí nữa! ...

Sau khi rời đi, Ngao Tông ngồi trên chiếc thuyền nhỏ tùy sóng trôi dạt, quan sát từng cái bong bóng thế giới xung quanh.

Hắn không cố ý khống chế phương hướng, muốn xem chiếc thuyền cuối cùng sẽ trôi về đâu, sẽ chọn dừng lại ở bong bóng thế giới nào.

Sau nhiều lần đoạt được bản nguyên Minh Giới, U Minh chi lực của Ngao Tông đã cường đại đến mức không thể tư nghị, ít nhất viễn viễn vượt xa nhận thức của bất kỳ giới nào.

Đối với hắn hiện tại, thậm chí hủy diệt mọi sự vật trong một bong bóng thế giới cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. "Chỉ là nhân khẩu Minh Tộc còn khiếm khuyết một chút..." Ngao Tông trong lòng tư tác.

Đúng lúc này, chiếc thuyền từ từ dừng lại.

Hóa ra đã chạm vào một bong bóng thế giới. "Ở đây đi!" Ngao Tông không chút do dự, tâm niệm khẽ động, chiếc thuyền lập tức gia tốc lao vào trong bong bóng thế giới đó.

Trong nháy mắt, Ngao Tông bị ánh sáng thất sắc bao phủ, cuối cùng triệt để biến mất trong hư vô.

Tại một thôn sơn cước nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc.

Lúc này đang là đêm khuya, một thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi đang nằm trên bờ ruộng, nhìn ngắm bầu trời đầy sao.

Trong thần sắc thiếu niên tràn đầy ưu tư, dường như đang suy nghĩ chuyện gì phiền toái. "Thôi bỏ đi, ngày mai còn phải xuống ruộng làm nông, hôm nay tới đây thôi, cũng nên đi ngủ sớm." Thiếu niên có chút ủ rũ lẩm bẩm một mình, sau đó liền đứng dậy đi về phía túp lều tranh cách đó không xa.

Cũng ngay lúc này, thiếu niên bỗng phát hiện bầu trời đêm lóe lên một trận cường quang, theo bản năng nhìn lên trời, lập tức chấn động đến không nói nên lời.

Chỉ thấy một đạo lưu tinh xẹt qua chân trời, đạo lưu tinh kia dường như chỉ cách đỉnh đầu hắn vài tấc, ánh sáng bộc phát ra chiếu sáng cả bầu trời, rực rỡ như ban ngày! "Thứ đó là gì vậy..." Thiếu niên lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng chấn động tâm thần như thế này, cũng không phải chưa từng thấy sao băng, chỉ là chưa bao giờ cảm thụ được cảm giác chấn động khi sao băng bay sát sạt qua đỉnh đầu như vậy!

Cho dù ánh sáng kia chói mắt khiến hai mắt đau nhói, hắn vẫn liều mạng muốn quan sát khỏa sao băng kia trụy lạc, không chịu dời đi tầm mắt.

Cuối cùng, khi sao băng kia rơi xuống hậu sơn, triệt để biến mất quang mang và tung tích, rốt cuộc không thấy đâu nữa. "Đó rốt cuộc là..." Trong lòng thiếu niên mạc danh dũng lên một trận xúc động mãnh liệt, hoàn toàn không cách nào kháng cự, muốn đi tìm kiếm khỏa sao băng kia.

Hắn bất chấp đêm khuya, phấn lực chạy về hướng hậu sơn.

Nhưng chưa chạy được mấy bước, sắc mặt hắn lại bỗng nhiên trở nên thiết thanh, gắt gao ấn chặt lồng ngực, thống khổ không thôi mà hô hấp. "Hống, hống!" Trong cổ họng hắn phảng phất như có một con dã thú đang gào thét, mỗi một lần phát ra tiếng gào thét chói tai

kia, thần sắc hắn cũng theo đó trở nên cực độ thống khổ.

Cuối cùng, thiếu niên tựa hồ hao hết toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, cắm đầu ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Cùng lúc đó, khỏa vẫn thạch rơi xuống tại hậu sơn cũng tán đi quang mang, người hiện ra hách nhiên chính là Ngao Tông vừa mới tiến nhập thế giới này.

Hắn hoàn thị tứ phía, nhìn rừng rậm xung quanh đang bốc cháy, đại thủ vung lên, một trận cuồng phong tịch quyển mang theo hơi nước quét ngang, đem trận đại hỏa kia bình ổn. "Vừa rồi tựa hồ sát giác được, ở phụ cận hẳn là có người thân phụ thiên mệnh." Ngao Tông rất nhanh tỏa định tòa thôn trang nhỏ hẹp dưới chân núi, dùng thần thức sảo sảo tham tra liền có sở phát giác. "Nguyên lai là như thế." Ngao Tông nỉ non tự nói, sau đó thân hình tiễu nhiên biến mất trong màn đêm.

Ngày hôm sau, tại tiểu sơn thôn.

Thôn trang tên là Ngọa Vân thôn, vẫn luôn giao tập rất ít với ngoại giới, nhưng ngày hôm qua trong thôn lại xảy ra một chuyện thập phần kỳ quái.

Chương 873

Thiếu niên Đinh Đại Lực, cũng chính là thiếu niên đêm qua ở bờ ruộng nhìn theo vẫn thạch, sáng sớm nay liền bị phát hiện hôn mê tại đầu thôn.

Thôn dân vừa mới ra khỏi thôn liền phát hiện hắn hôn mê bất tỉnh, vội vàng đem hắn đưa về trong nhà, giao cho vị hôn thê của hắn chiếu khán.

Cha mẹ Đinh Đại Lực lúc hắn còn ấu niên liền cùng nhau mắc bệnh qua đời, trong nhà chỉ có một thân một mình hắn.

Vị hôn thê của hắn là Tiểu Nhu, cũng là một cô bé mồ côi chạy nạn từ bên ngoài đến thôn từ mấy năm trước.

Đinh Đại Lực thương xót cô gái này có cùng cảnh ngộ với mình, cho nên liền chủ động thu lưu nàng ở lại trong nhà.

Hai người ở chung lâu ngày sinh tình, liền định ra hôn ước, chuẩn bị sau khi thành niên sẽ hoàn hôn.

Cũng chính vì vậy, Đinh Đại Lực và Tiểu Nhu là hai kẻ đáng thương duy nhất trong thôn trang nương tựa lẫn nhau mà sống.

Lúc này, tình huống của Đinh Đại Lực thập phần kỳ quái, tuy rằng hôn mê bất tỉnh, nhưng trong miệng lại luôn lải nhải những lời khiến người ta nghe không hiểu, giống như đang niệm kinh vậy.

Ngay cả trong lúc hôn mê, tứ chi trên người hắn cũng không nhàn rỗi, luôn quơ cào tứ phía, phảng phất như đang chiến đấu với thứ gì đó trong mộng cảnh.

Tiểu Nhu nhìn tình huống trước mắt, lòng nóng như lửa đốt, nước mắt liên liên lăn xuống, nhưng lúc này ngoại trừ có thể nắm lấy tay

Đinh Đại Lực ra thì nàng cũng hào vô biện pháp.

Lang trung trong thôn sau khi kiểm tra cao thấp một hồi mà không có manh mối, chỉ có thể thở dài một tiếng: "Nha đầu, theo ta thấy tiểu tử này mắc phải chứng phong bệnh rồi.

Kỳ quái, ngày hôm qua ta thấy hắn vẫn còn khỏe mạnh kia mà." Tiểu Nhu mang theo tiếng khóc nức nở khẩn cầu nói: "Lý lang trung, cầu xin ngài, chỉ cần có thể cứu sống Đại Lực, cho dù khuynh gia bại sản ta cũng sẽ trả tiền thuốc men, chàng là thân nhân cuối cùng của ta trên đời này rồi!" Lý lang trung vẻ mặt khổ não: "Ta cũng không có biện pháp, chi bằng ngươi đi mời bà đồng đến hỗ trợ, xem thử có phải có tà túy nhập vào thân hắn hay không, nhưng mà cũng đừng ôm hy vọng quá lớn..." Tiểu Nhu lúc này đâu còn quản được nhiều như vậy, chỉ cần có thể cứu Đinh Đại Lực, cho dù bảo nàng chết nàng cũng nguyện ý, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Lý lang trung vừa mới đi ra khỏi cửa, những người vây xem bên ngoài nhìn sắc mặt âm trầm của ông, cũng đại khái đều đoán được vài phần.

Nhất thời, thôn dân nghị luận phân phân. "Đinh Đại Lực tiểu tử này thật mạng khổ a, ấu niên cha mẹ song vong, hiện giờ ngay cả mạng cũng giữ không được." "Muốn ta nói thì Tiểu Nhu mới gọi là mạng khổ, sau này trên đời cô thân một mình làm sao sống?" "Hai đứa này sẽ không phải là thiên sát cô tinh chứ?

Vừa mới gom góp lại một chỗ, kết quả Tiểu Nhu liền khắc chết Đinh Đại Lực!" "Đừng có nói bậy!" Trong khi thôn dân tranh luận không nghỉ, ngoài cửa thôn trang lại đi vào hai gã người trẻ tuổi thân mặc đạo bào.

Hai vị này vừa nhìn đã biết lai lịch bất phàm, bạch sắc đạo bào trên người dùng chất liệu khảo cứu hoa quý, mỗi người đeo một thanh

kiếm hoa lệ, khí độ lại càng thêm bất phàm.

Hai người vừa mới xuất hiện, khí chất liền hiển hạc giữa bầy gà trong cái tiểu sơn thôn này, dẫn tới thôn dân sôi nổi chú thị. "Đan Thần sư huynh, xác định là ở chỗ này sao?" Đạo sĩ có tuổi tác nhỏ hơn một chút dò hỏi, nhìn những thôn dân kia với vẻ mặt nghi hoặc.

Đạo sĩ tên là Đan Thần trả lời: "Không cần nóng nảy, Tử Anh.

Thủ đoạn của sư huynh ta chưa bao giờ thất ngộ, ta đối với đám người ma đạo kia quả thực không thể quen thuộc hơn!" Đan Thần nhìn những thôn dân đang tụ tập kia, tiến lên thi lễ, khách khí hỏi: "Chư vị, chúng tại hạ là đạo sĩ đến từ Thục Sơn, một đường truy sát tà túy đến nơi này, không biết tối hôm qua trong thôn trang có phát hiện quái sự gì hay không?" "Quái sự?

Có!" Thôn trưởng nghe vậy vội vàng lên tiếng, đem sự tình Đinh Đại Lực tao ngộ kể lại tỉ mỉ một lần.

Tử Anh và Đan Thần liếc nhau, lập tức ấn chứng suy đoán của mình. "Đưa ta đi xem thiếu niên kia!" Đan Thần lập tức nói, "Có lẽ ta có biện pháp cứu hắn!" Thôn dân đối với việc này cầu còn không được, vội vàng dẫn bọn họ tiến vào trong nhà kiểm tra.

Cùng lúc đó, một cái huyết sắc thân ảnh đang lập lòe bên ngoài thôn trang, xa xa nhìn hai gã đạo sĩ tiến vào trong nhà, vẻ mặt đầy hận ý. "Hai tên tiểu quỷ, dám bức ta vào thảm cảnh như thế này, các ngươi cứ chờ đấy, ngày sau ta nhất định sẽ đòi lại món nợ này!" Huyết sắc thân ảnh kia phát ra giọng nữ cực kỳ khàn khàn chói tai, khí tức lược hiển suy yếu. "Hình như bị thương a, tựa hồ còn không nhẹ?" Bỗng nhiên, nữ nhân kia nghe thấy sau lưng truyền đến một thanh âm đột ngột, vội vàng cảnh giác thối lui, lúc này mới phát hiện sau lưng không biết từ bao giờ đã xuất hiện một người trẻ tuổi.

Người này tuy rằng y phục không nổi bật, nhưng tướng mạo lại

thập phần anh tuấn, khí chất bất phàm.

Mặc dù ngoại mạo phi đồng nhất bàn, nhưng trên người hắn lại không có nửa điểm sát khí và uy nhiếp lực, tựa hồ chỉ là một người bình thường mà thôi. "Tiểu quỷ, ngươi là người phương nào?" Nữ nhân thập phần cảnh giác hỏi. "Ta tên là Ngao Tông, vừa vặn đi ngang qua mà thôi." Ngao Tông đạm cười nói. "Ngao Tông?

Danh hào này hình như chưa từng nghe qua." Hai tay nữ nhân từ trong trường bào thò ra, có thể thấy đầu ngón tay nàng là những móng vuốt sắc bén.

Tại một khắc này, nàng đối với người trẻ tuổi trước mắt nảy sinh sát tâm.

Người trước mắt không phải là hạng người vô danh, dám chủ động tìm tới cửa, hiện tại nàng đang cần máu tươi người sống để tu phục thương thế, người này không phải tự tìm đường chết sao? "Tiểu quỷ, kiếp sau sống cẩn thận một chút, đừng tùy tiện bắt chuyện với người lạ." Nữ nhân chậm rãi đi về phía Ngao Tông, không hề che giấu sát ý.

Ngao Tông thần sắc vẫn như cũ thập phần thoải mái: "Tựa hồ ngươi muốn lấy mạng của ta?" "Chẳng qua là cần một ít máu tươi mà thôi.

Tiểu tử ngươi đang độ tuổi tráng niên, máu huyết hiệu quả tốt nhất, trị liệu thương thế tối giai!" Nữ nhân âm lãnh cười, "Nếu ta sau khi lấy đủ máu mà ngươi vẫn có thể không chết, vậy ta liền tha cho ngươi một mạng.

Nói cách khác, nếu ngươi sống không nổi thì cũng chỉ có thể trách ngươi quá yếu, chẳng qua là bị lấy đi một ít máu liền chết rồi!" Ngao Tông khẽ cười: "Nguyên lai là như thế!

Nếu ngươi cần huyết thì cứ nói thẳng, đâu cần phải động thủ, ta đích thân đưa cho ngươi." Dứt lời, chưa đợi nữ nhân kia có bất cứ phản ứng gì, Ngao Tông dùng đầu ngón tay rạch nhẹ trong lòng bàn tay, máu tươi tức khắc từ trong chưởng phù xuất: "Tùy tiện lấy, chỉ cần ngươi có thể uống được." "....." Nữ nhân nguyên bản cho rằng Ngao Tông sẽ kinh khủng bỏ chạy, nàng sẽ hưởng thụ cảm giác truy kích và ngược sát, nhưng tràng cảnh trước mắt vượt xa dự liệu của nàng. "Tiểu tử ngươi điên rồi?" Nữ nhân ngưng vọng Ngao Tông, bất quá cũng tịnh vị đa tưởng, hoàn toàn coi hắn là một kẻ xuẩn ngốc.

Một kẻ không có nửa điểm sát khí và uy hiếp, có gì cần phải sợ? "Hảo tiểu tử, đảo cũng đỡ tốn của ta một phen khí lực!" Nữ nhân búng nhẹ móng tay sắc bén, một luồng sức mạnh vô hình nâng đỡ máu tươi từ trong tay Ngao Tông tích lạc, đem ngưng kết thành một quả huyết cầu lơ lửng trước mặt. "Sinh mệnh lực thật mạnh!" Nữ nhân sát giác được năng lượng trong huyết cầu thì kinh hỉ không thôi, "Chưa từng thấy một phàm nhân nào lại có sinh mệnh lực cường thịnh như vậy, ta thay đổi chủ ý rồi, ta muốn giữ ngươi lại làm huyết nô!" Nữ nhân quặc lấy huyết cầu trong tay, đang muốn hấp nạp, lại mãnh liệt phát giác huyết cầu kia giống như than hồng, nung đốt thủ chưởng nàng kịch thống. "A a a a a!" Nữ nhân thống khổ vạn phần hào khiếu, huyết nhục trong lòng bàn tay từng tấc từng tấc bị thiêu đốt đãi tẫn, cho đến cuối cùng chỉ còn lại sâm sâm bạch cốt.

Ngắn ngủi trong chốc lát, nửa cái cánh tay của nàng đều bị thiêu đốt thành tro tàn.

Nữ nhân ôm cánh tay đứt lìa, thống khổ vạn phần lui về phía sau, giờ phút này rốt cuộc không dám tiếp cận đoàn huyết cầu kia nữa, trong thần sắc tràn ngập kinh khủng. "Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?!

Là người Thục Sơn phái tới giết ta, đúng hay không!" Nữ nhân thống khổ đến gần như mất đi lý trí, phẫn nộ gào thét.

Ngao Tông tiếu ý y cựu: "Ta đều đã nói rồi, chỉ là người qua đường mà thôi.

Vừa rồi không phải ngươi muốn máu tươi của ta sao, đem đống máu này uống hết đi, đừng lãng phí." "Ngươi!" Nữ nhân kia lúc này có ngu nữa cũng biết Ngao Tông tuyệt đối không thể trêu chọc, tức khắc hào không do dự xoay người muốn đào tẩu, lại một đầu hung hăng đâm vào một bức tường vô hình!

Nàng bị đâm đến vựng đầu chuyển hướng, lảo đảo lui về phía sau hai bước, liền sậu nhiên phát giác trên người truyền đến một trận thiêu đốt kịch thống.

Đợi khi cẩn thận kiểm tra, lại kinh khủng không thôi phát hiện, trên người không biết từ bao giờ đã bị bao phủ một tầng máu tươi của Ngao Tông!

Những giọt máu kia giống như nham thạch nóng chảy, nhanh chóng thiêu đốt da thịt và huyết nhục của nàng, kịch thống khiến nàng ngã lăn ra đất thống khổ lăn lộn, phát ra tiếng ai hào như heo bị chọc tiết. "Kiếp sau, sống cẩn thận một chút đi." Ngao Tông không thèm nhìn nàng thêm một cái, từ bên cạnh nàng cất bước kính trực hướng thôn trang đi đến. "Cầu xin ngươi... cầu xin ngươi tha cho ta a a a a a!

Chương 874

Ta, ta rốt cuộc không dám nữa a!" Nữ nhân thê thảm ai hào khẩn cầu, nhưng Ngao Tông từ đầu đến cuối đều không có nhìn nàng lấy một cái.

Thẳng đến khi tiếng hào khiếu của nàng càng ngày càng yếu, cả người trên dưới triệt để bị máu tươi bao bọc, rốt cuộc không phát ra được một điểm thanh âm nào nữa...

Cùng lúc đó, Tử Anh và Đan Thần đang ở trong nhà Đinh Đại Lực tìm mọi cách cứu chữa. "Đi!" Đan Thần tiếp liên đem linh lực trong mấy đạo phù lục đánh vào cơ thể Đinh Đại Lực, sắc mặt thiết thanh của hắn rốt cuộc cũng được hoãn giải, cánh tay không ngừng huơ loạn cũng dừng lại. "Được rồi!

Không bao lâu nữa hắn sẽ tô tỉnh, hắn chẳng qua là bị yêu nhân tập kích mà thôi." Đan Thần thấy thế thở phào nhẹ nhõm, xem ra phương pháp cứu người mà sư phó dạy quả nhiên không sai. "Cảm ơn!

Cảm ơn đạo trưởng!" Tiểu Nhu cảm kích không thôi, gần như muốn đương trường quỳ xuống dập đầu cảm tạ, Tử Anh lại tiến lên lập tức đỡ lấy nàng: "Ta cũng không tiêu thụ nổi đại lễ này!" Thần sắc Đan Thần cũng có chút xấu hổ, Đinh Đại Lực biến thành bộ dạng này, hoàn toàn là do bọn họ sơ hốt và thất ngộ.

Chiều hôm qua, bọn họ phụng mệnh sư môn tới nơi này tham tra, vừa lúc ngộ kiến một gã đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông.

Liệt Ảnh Thần Tông cùng Thục Sơn xưa nay là tử đối đầu, bị Thục Sơn đệ tử nhận định là hạng người bối ly chính đạo.

Cừu nhân gặp lại tự nhiên hết sức đỏ mắt, chi gian song phương

liền bạo phát một hồi đại chiến, kết quả lấy đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông thảm bại thu tràng.

Đan Thần nguyên bản có cơ hội đem ả đương trường cầm nã, lại bởi vì nhất thời sơ hốt bất thận để ả đào tẩu, mới duyên theo tung tích một đường truy sát đến tận đây.

Quái bệnh phát sinh trên người Đinh Đại Lực, chính là di chứng do bị pháp thuật của Liệt Ảnh Thần Tông công kích cưỡng ép nhiếp thủ huyết dịch, hắn lập tức liền đoán được tên Liệt Ảnh Thần Tông kia đã tập kích Đinh Đại Lực.

Nhưng cũng may là đã đem chuyện này thu thập ổn thỏa, nếu để tông môn biết có phàm nhân dưới sự sơ hốt của bọn họ mà tử vong, chỉ sợ sư phó sẽ đương trường lột da bọn họ! "Nhị vị đạo trưởng, ta hẳn là nên trả bao nhiêu tiền?" Tiểu Nhu có chút thảm thắc bất an, gia cảnh Đinh Đại Lực thanh bần, căn bản lấy không ra bao nhiêu bạc vụn.

Hai vị sư huynh đệ nghe lời này càng thêm hổ thẹn không thôi, suýt chút nữa hại chết người ta, đâu còn mặt mũi nào mà đòi tiền! "Không cần!

Không cần!

Chúng ta còn có việc muốn gấp rút đi làm, tạm thời cáo lui!" Hai người vội vàng chạy trối chết, Tiểu Nhu nhìn theo thì vẻ mặt mờ mịt: "Ta chỉ muốn trả tiền thôi mà..." Tử Anh và Đan Thần thông mang chạy ra, vừa lúc gặp Ngao Tông từ đầu thôn nghênh diện đi tới.

Tuy rằng Ngao Tông nhìn qua tịnh không giống người trong thôn trang, nhưng trên người một điểm pháp lực cũng không có, cho nên tịnh vị hấp dẫn lực chú ý của hai gã sư huynh đệ này. "Đạo sĩ?" Ngao Tông nhìn hai thân ảnh thông thông rời đi, trong lòng như có điều suy tư.

Bất quá hắn tịnh vị đặt quá nhiều tâm tư lên người hai kẻ này, kính trực đi vào đám người, dò hỏi tối hôm qua rốt cuộc nơi này đã xảy ra quái sự gì.

Ngao Tông lúc này có thể trăm phần trăm đoạn định, người thân phụ thiên mệnh mà hắn muốn tìm tất định ở trong thôn trang này, tuyệt đối sẽ không sai. "Đinh Đại Lực?

Nguyên lai gọi là cái tên này." Ngao Tông thấu qua cửa sổ nhìn Đinh Đại Lực vừa khỏi bệnh nặng, thân thể nhưng nhiên cực kỳ suy yếu, như có điều suy tư. "Vị tiên sinh này, nhìn dáng vẻ của ngài không giống người thường, ngài tới tìm người không biết là vì chuyện gì?

Tiểu tử này hình như không thể giúp gì được cho ngài đâu." Một gã thôn dân tò mò hỏi.

Ngao Tông cũng tịnh vị nói toạc ra, chỉ thản nhiên cười: "Đương nhiên, tùy tiện hỏi thăm chút mà thôi.

Ngoài ra, người trong thôn trang gần đây nên cẩn thận một chút, nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ có đại tai nạn lâm đầu." "Nói cách khác, tốt nhất tất cả mọi người đều nên rời khỏi thôn trang, nếu không ai cũng sẽ khó thoát khỏi cái chết." Ngao Tông phiên lời nói này không đầu không đuôi, nghe được khiến mọi người đều lọt vào trong sương mù.

Nhưng bất luận thế nào, lời này cũng khiến mọi người cảm thấy không vui, nếu không phải Ngao Tông ăn mặc không giống người bình thường, chỉ sợ bọn họ đã sớm xuất ngôn bất tốn. "Vị công tử này thật biết nói đùa!" "Ta thấy ngài không cần vì chúng ta mà lo lắng đâu, ha ha." "Chúng ta đời đời kiếp kiếp cư trú ở nơi này, nếu rời đi thì biết lấy gì mưu sinh a..." Ngao Tông nghe mọi người oán giận, trong lòng biết bọn họ sẽ không tin tưởng lời nói không đầu không đuôi của một

kẻ ngoại lai, "Cũng được, tùy các ngươi.

Phúc không phải họa, họa tránh không khỏi." Ngao Tông tầm mắt rơi xuống trên người một gã thôn dân, tùy tay ném cho hắn một cái túi: "Ta cần ở lại cái thôn này tá túc vài đêm, đem phòng ở của ngươi nhường cho ta ở vài ngày được không?" "?!" Gã thôn dân kia nghe vậy ban đầu mặt có nộ sắc, nhưng khi mở cái túi ra thì lại không khỏi ngây ngẩn cả người, trong túi lại đựng một thỏi vàng nhỏ!

Ngao Tông đương nhiên không biết thế giới này lưu thông loại tiền tệ nào, nhưng có một điểm hào không nghi ngờ, vàng ở trong tầng lớp đáy của nhân loại tuyệt đối là thứ có giá trị nhất. "Được!

Được!

Ngài hôm nay buổi tối nhập trụ luôn sao, ta cùng người nhà thu thập thu thập dọn ra ngoài!" Gã thôn dân kia tức khắc biến sắc mặt, hỉ tiếu khai nhan nói. "Chỉ cần người nhà ngươi rời đi vài ngày là được." Ngao Tông mạn bất tại hồ, hỏi địa chỉ nhà hắn xong liền kính trực đi tới đó.

Những thôn dân khác tắc đầu tới ánh mắt cực kỳ hâm mộ, khối vàng kia tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ đỉnh được ba năm canh tác thu hoạch a, tiểu tử này tuyệt đối phát một bút hoành tài!

Việc này đảo cũng khiến thôn dân nhìn ra Ngao Tông hào phóng, sôi nổi động tâm tư, xem có thể hay không cung cấp cho Ngao Tông một ít đồ ăn hay tạp vật để đổi lấy một ít tiền thù lao.

Ký nhiên vị công tử này hào phóng như vậy, tất định sẽ không bạc đãi bọn họ. .....

Cùng lúc đó, Tử Anh và Đan Thần tìm kiếm tung tích trước đó, rốt cuộc ở trong rừng tùng tìm được gã đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông đã giao thủ lúc trước.

Nhưng kỳ quái là, khi tìm được đến đây, chỉ nhìn thấy một đống sâm sâm bạch cốt, trừ cái đó ra biệt vô tha vật! "Kẻ này chẳng lẽ là tên đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông kia?!" Tử Anh tiến lên kiểm tra một phen, phát hiện hài cốt lưu lại khí tức khá quen thuộc, tuyệt đối sẽ không sai. "Là ai giết ả chứ, nữ nhân này có thể cùng ta triền đấu lâu như vậy rồi đào sinh, người có thể giết chết ả cũng tuyệt đối không phải người bình thường!" Đan Thần kiểm tra bộ hài cốt một phen, sau đó phát hiện trên cổ tay ả vẫn còn một chiếc ngọc trạc (vòng ngọc) hoàn hảo vô tổn.

Chiếc vòng này tài chất đặc thù, bởi vì nó không cách nào bị phần thiêu cho nên mới là vật kiện duy nhất trên người ả không bị hủy diệt. "Hẳn là tín vật của đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông, xem ra chúng ta chỉ có thể mang thứ này trở về giao thoa." Tử Anh có chút bất đắc dĩ, "Nhưng mặc kệ thế nào, có người giúp chúng ta trừ ma cũng là một chuyện tốt." Đan Thần khẽ gật đầu: "Vô luận như thế nào, nữ ma đầu này chết rồi, thôn trang cũng không cần lo lắng nữa.

Chúng ta về tông môn phục mệnh thôi." "Hảo...

ách, từ từ, sư huynh, huynh có nghĩ tới hay không, nếu người của Liệt Ảnh Thần Tông phát hiện nữ nhân này chết ở chỗ này, liệu có hay không nhất nộ chi hạ giận cá chém thớt lên thôn dân trong thôn?" Tử Anh lại hỏi.

Đan Thần do dự, vấn đề này hiển nhiên dễ thấy, Liệt Ảnh Thần Tông không có một ai là thiện nam tín nữ, hơn nữa ra tay quả đoán tàn nhẫn, lấy thôn dân ra trút giận là chuyện cực kỳ có khả năng. "Ta minh bạch ý tứ của đệ, sư đệ.

Đã như vậy, chúng ta ở chỗ này dừng lại thêm một ít thời gian, nếu thật sự có người Liệt Ảnh Thần Tông tới, phát hiện chúng ta ở đây cũng sẽ không giận cá chém thớt lên thôn dân." Đan Thần đề nghị.

"Hảo!" Tử Anh hào không do dự đáp ứng.

Đương nhiên, hai người sở dĩ làm như vậy, trừ bỏ chính nghĩa cảm tác quái ra, còn có một điểm là tự tin tu vi của hai người có thể ngăn được bất kỳ kẻ phạm giả nào của Liệt Ảnh Thần Tông.

Hai người ăn nhịp với nhau, sau đó Đan Thần đánh ra một đạo truyền tin linh phù phản hồi Thục Sơn, báo cho sư tôn biết bọn họ muốn ở lại nơi này một đoạn thời gian. .....

Đinh Đại Lực sau khi được chữa trị, mới ngắn ngủn một ngày thời gian thân thể liền khôi phục bình thường, liền có thể tiếp tục ra ruộng canh tác.

Chương 875

Tiểu Nhu vì thế cũng chỉ có thể biên chế một ít đèn kỳ nguyện thả bay, lấy đó cầu nguyện Đinh Đại Lực từ nay về sau sẽ bình an vô sự.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua, hết thảy đều tường an vô sự.

Cảnh cáo ban đầu của Ngao Tông đối với thôn dân cũng triệt để biến thành gió thoảng bên tai, thậm chí không ai thèm nhắc lại.

Chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua căn phòng Ngao Tông lưu túc, bọn họ đều nhịn không được hướng vào trong nhìn xem, nhưng đại môn và cửa sổ của căn phòng thủy chung đóng chặt, căn bản nhìn không rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mãi cho đến chập tối ngày thứ tư, Đinh Đại Lực và thôn dân đều phản hồi thôn trang nghỉ ngơi, lại mạc danh phát hiện một người trẻ tuổi y phục lam lũ từ ngoài thôn cấp thông thông chạy tới. "Di?

Người này hình như không phải người thôn chúng ta?" Không biết ai hô lên một tiếng, thôn dân đều có chút khẩn trương tiến lên ngăn lại, không cho phép hắn tiến vào thôn trang.

Rốt cuộc người này lai lịch bất minh, ai cũng không biết mục đích của hắn.

Gã thanh niên y phục rách nát kia nhìn đám thôn dân vây quanh, liên thanh cầu khẩn: "Chư vị hương đảng, cầu xin cho ta một con đường sống, cho ta ở lại trong thôn đi!

Ta tên là Trương Hãm Bính, người trong thôn ta đều chết hết rồi, thật sự sống không nổi nữa!" "Trương Hãm Bính?

Tên này cũng đủ kỳ quái!" Các thôn dân nghe xong tên hắn đều không khỏi cười to, Trương Hãm Bính chỉ có thể ngượng ngùng cười

làm lành.

Một gã thôn dân lập tức dò hỏi: "Ngươi từ thôn nào tới?" "Là... là Phục Ngưu thôn bên cạnh, cự ly nơi này cũng không xa." Trương Hãm Bính lắp bắp trả lời. "Phục Ngưu thôn?!

Là cái Phục Ngưu thôn bộc phát ôn dịch, thôn dân toàn bộ chết sạch đó sao!" Không biết ai kinh khủng hét lớn một tiếng, sát thời gian thôn dân toàn bộ lui ra xa cách ly Trương Hãm Bính, ai cũng không dám tới gần nửa bước!

Nhưng duy độc Đinh Đại Lực là một ngoại lệ, chẳng những không có lui về phía sau, ngược lại còn có chút đồng tình nhìn Trương Hãm Bính: "Như thế sao, một đường chạy tới đây thật không dễ dàng a..." Trương Hãm Bính ghé vào trên mặt đất, hữu khí vô lực cầu khẩn: "Chư vị, cầu xin cho ta ở lại đi!

Ta đói đến mức không còn sức lực để đi nữa rồi, nếu nơi này không lưu lại, ta sẽ chết đói mất!" Nhưng chưa đợi Trương Hãm Bính nói xong, tiếng kháng nghị của thôn dân đã vang lên từng đợt! "Tuyệt đối không được!

Mau đi đi, ngươi muốn làm cả thôn trang chúng ta đều nhiễm ôn dịch chết hết sao." "Đem ngươi lưu lại chúng ta đều sẽ chết, mau cút đi!" "Muốn chúng ta cũng đi theo gặp tai ương hay sao, cút ngay!" Thôn dân chán ghét xua đuổi, tuy không có một người nào dám tiến lên, nhưng cũng đổ kín cửa thôn không cho phép hắn tiến vào. "Chư vị, có thể hay không nghe ta một câu." Đinh Đại Lực thanh âm vang lên, tuy rằng không lớn nhưng lại thập phần kiên quyết, "Ta cảm thấy đem hắn lưu lại hắn là cũng không có vấn đề gì, nhìn dáng vẻ của hắn tịnh không giống như nhiễm ôn dịch, nếu không đã sớm chết rồi." "Nếu chúng ta không thu lưu hắn, nói không chừng hắn sẽ chết đói a." Nhiên thôn dân căn bản không nể tình hắn, lập tức có người kháng

nghị: "Vạn nhất thì sao?

Ta cũng không thể dùng tính mạng vợ con ta đi đánh cược được, chết một mình hắn cũng còn hơn là chết cả thôn chúng ta!" Đinh Đại Lực mặt có nan sắc: "Năm đó ta cũng cô thân một mình tới thôn trang, cũng đa tạ mọi người thu lưu ta mới sống được đến ngày hôm nay, nói không chừng sau này hắn cũng có thể giúp đỡ chúng ta làm việc thì sao." Một lão giả run run rẩy rẩy nói: "Đại Lực!

Tình huống không giống nhau, chúng ta không thể dùng tính mạng người cả thôn ra nói giỡn." Trương Hãm Bính vội vàng nói: "Vậy ta không vào thôn, ta ở miếu hoang ngoài thôn là được rồi, chỉ cầu có thể cho ta một miếng cơm ăn, bảo ta làm gì cũng được!" Nhưng dù vậy, thôn dân cũng không nguyện ý tới gần, rốt cuộc ai cũng không muốn mạo hiểm. "Ta có thể cho ngươi một ít đồ ăn, bất quá tương đối ngươi cũng phải giúp ta canh điền." Đinh Đại Lực lộ ra một nụ cười pha vi hòa ái với hắn, "Tuy rằng đồ ăn không nhiều lắm, nhưng ít nhất có thể miễn cưỡng điền điền bụng, sẽ không để ngươi chết đói." Trương Hãm Bính nhìn Đinh Đại Lực, đầy mặt đều là vẻ cảm kích: "Đa tạ, đa tạ!

Cứu mạng chi ân, ta cả đời này tất định lao ký, sau này sẽ báo đáp ngươi!" "Đảo cũng không tính là cứu mạng chi ân." Đinh Đại Lực nhìn hắn, thần sắc pha vi xúc động, tên này đảo làm hắn nhớ tới chính mình lúc chạy nạn năm xưa.

Nói trở lại, thôn dân cũng tịnh không phải không có thiện tâm, chỉ là quan hệ đến tính mệnh, ai cũng không dám dùng mạng của mình ra đánh cược.

Cứ như vậy, Đinh Đại Lực để hắn tạm thời ở lại trong thôn.

Bởi vì không có ở trong thôn, thôn dân đối với hắn cũng không có quá nhiều để xúc cảm xúc.

Ngược lại căn phòng của Ngao Tông càng ngày càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái, bởi vì Ngao Tông từ sau khi dọn vào ở, rốt cuộc chưa từng ra khỏi cửa, gần như tất cả mọi người đều không ai gặp hắn lần thứ hai.

Ngao Tông đương nhiên sẽ không trường cửu lưu lại trong một căn phòng rách nát, ngay ngày hôm sau khi dọn vào thôn trang, hắn liền đã sớm rời khỏi, tịnh tham tầm các loại biện pháp tiến vào Minh Giới.

Quả nhiên cũng không phụ sở thường thí, cuối cùng hắn xác thật thành công mượn dùng lực lượng Minh Giới tiến vào Minh Giới của thế giới này.

Nhiên nhi sau khi tiến vào Minh Giới mới phát hiện, nơi này Minh Giới chế độ cực kỳ hoàn thiện!

Nơi này tịnh không giống như Minh Giới hoang vu không hư âm lãnh của hắn, ngược lại bầu trời cùng nhân giới giống nhau, trạm lam quang minh, có một vầng thái dương được bằng không tạo ra đang phát quang chiếu sáng trên bầu trời.

Đương nhiên, thái dương này cận cận chỉ là phỏng chiếu chế tác, bản thân nó căn bản không có bất cứ linh khí nào, nói trắng ra là một cái hàng nhái vụng về, hữu danh vô thực.

Phóng nhãn nhìn lại, tuy rằng nơi này vẫn có rất nhiều vong linh đang du đãng, nhưng hiển nhiên đây tịnh không phải là một thế giới vô tự. "Có ý tứ a..." Ngao Tông bị khơi dậy hứng thú, trong tất cả các Minh Giới mà hắn từng thấy, đây tuyệt đối là giới diện hoàn thiện nhất, chỉ đứng sau chủ Minh Giới dưới trướng hắn.

Như thế xem ra, Minh Giới chi chủ nơi này tuyệt đối là một người có năng lực.

Bất quá hắn trước đó đã khắc ý đem khí tức ẩn nặc, Minh Giới chi

chủ cũng khó có thể phát hiện hắn sấm nhập. "Ngươi là ai!

Kẻ nào dám sấm nhập nơi này!" Bỗng nhiên, Ngao Tông nghe phía sau truyền đến một tiếng chất vấn, tuần thanh nhìn lại thì phát hiện một gã Minh Tộc võ sĩ thân khoác hắc sắc áo giáp đang chất vấn.

Minh Tộc võ sĩ cô thân một mình, hiển nhiên đối với hắn cực kỳ đề phòng, một tay tử tử ấn chuôi yêu đao, tịnh súc thế đãi phát.

Ngao Tông tùy ý đánh giá một cái, tu vi của tên gia hỏa này không đủ để hắn để vào mắt. "Minh Tộc, ta không giết.

Nhưng trước đó ta cần ngươi trả lời ta một số vấn đề." Ngao Tông lãnh lãnh ngưng thị, lời nói tựa hồ như đã triệt để nắm giữ sinh sát đại quyền. "?!" Gã Minh Tộc võ sĩ nộ cực phản cười, vạn vạn không ngờ lại bị một kẻ phàm nhân khinh thị!

Cho dù không biết tên phàm nhân này làm sao tiến vào Minh Giới, nhưng Minh Giới chi chủ có lệnh, phàm là người ngoại giới chưa kinh cho phép mà sấm nhập, vụ tất đương trường giết không tha!

Bản thân hắn còn muốn giữ lại mạng tên phàm nhân này khảo vấn một phen, nhưng hiện tại xem ra không cần thiết nữa rồi. "Chết!" Minh Tộc võ sĩ mãnh nhiên bạt đao, kiếm phong hiệp theo cuồn cuộn âm khí đối với Ngao Tông đương đầu chém xuống!

Tại thời điểm hắn nhận định Ngao Tông tất định sẽ bị một đao hoạt sinh sinh phách thành hai nửa, đao phong của hắn lại mãnh nhiên đình trệ giữa không trung, rốt cuộc không cách nào rơi xuống phân hào.

Rất nhanh, hắn chấn hám không thôi nhìn thấy, kiếm phong của mình gãy lìa đoạn giữa, Ngao Tông gần như chỉ dùng một ngón tay liền bẻ gãy kiếm phong của hắn. "Không có khả năng..." Võ sĩ thủ chưởng hơi hơi phát run.

Mỗi một dạng vũ khí mà Minh Tộc sử dụng đều có một bộ phận bắt nguồn từ sự phân lưu U Minh chi lực của Minh Vương, những sức mạnh cực kỳ hi bạc này lại có thể khiến đao phong của hắn vĩnh viễn không thể gãy vỡ.

Nhưng ở trong tay Ngao Tông, đao phong lại thúy nhược không chịu nổi một kích! "Bởi vì ngươi là Minh Tộc, cho nên ta thân tự ra tay đỡ một đao, tịnh tha cho ngươi một mạng." Ngao Tông trên mặt mang theo nụ cười hòa ái, nhưng ở trong mắt tên võ sĩ kia lại hồn thân băng hàn. "Đi chết đi!" Gã võ sĩ gần như điên cuồng, chu thân U Minh chi lực giống như hỏa diễm nhiên thiêu, nộ hống gào thét phác hướng Ngao Tông.

Nhiên vị đẳng hắn bước ra một bước, một trận sức mạnh vô hình ập tới ngạnh sinh sinh áp chế hắn lại, rốt cuộc không cách nào động đậy phân hào. "Kiên nhẫn của bản tọa có hạn, nếu muốn sống thì đừng tiêu ma thời gian, mỗi khi ngươi trì hoãn một giây đồng hồ, khả năng chết càng lớn." Trong mắt Ngao Tông ẩn ước lược qua một tia lãnh ý, võ sĩ đốn giác như đặt mình trong hầm băng, máu huyết toàn thân gần như muốn đông kết.

Tuy rằng Ngao Tông không có triển lộ ra một tia pháp lực uy nhiếp, nhưng một khắc này hắn lại phát hiện mình bị hậu giả hoàn toàn áp chế, đó là sự kính sợ và sợ hãi bắt nguồn từ trong cốt tủy.

Chương 876

Tựa hồ hắn sinh ra là để sợ hãi Ngao Tông. "Ngươi là người phương nào..." Võ sĩ gian nan hỏi.

Từ một khắc này, Ngao Tông trước mắt không còn là cái tên phàm nhân bình thường lúc ban đầu nữa.

Tương phản, trên người hậu giả tản mát ra áp bách cảm từ huyết mạch bắt nguồn từ trong cốt tủy, khiến hắn cảm thấy lược có một chút quen thuộc.

Dần dần, hắn nhận ra loại áp bách cảm này giống như khi xưa hắn xa xa triều bái Minh Vương, uy áp mà Minh Vương lưu lại cho hắn!

Chẳng lẽ người trước mắt là Minh Vương hóa thân?

Sau khi ý niệm này phù hiện, hắn liên cả hồn thân đều run rẩy, nếu chọc giận Minh Vương thì hậu quả không dám tưởng tượng a! "Ta chỉ là một lữ giả ngoại lai, bất quá ta cùng Minh Vương của các ngươi hẳn là có chút hứa uyên nguyên." Ngao Tông ý vị thâm trường cười nói. "Uyên nguyên?" Cảm thụ áp bách trên người Ngao Tông, võ sĩ hoàn toàn không hoài nghi lời Ngao Tông, khí tức trên người hai người thực sự quá tiếp cận, không có quan liên tuyệt đối không có khả năng.

Hắn căn bản không biết, đó là uy áp bắt nguồn từ bản nguyên khí tức của Minh Giới! "Có chút đảm sắc.

Vừa lúc ta mới đến, cần tìm người hỏi thăm một ít sự tình, ta hy vọng ngươi tri vô bất ngôn, nếu không hậu quả ngươi tự hiểu." Võ sĩ thần sắc pha vi khổ não: "Đã như vậy, các hạ giết ta đi!" "Nga?" Ngao Tông mày hơi hơi nhướng lên, nhưng rất nhanh liền minh bạch.

Tên võ sĩ này bị Minh Vương thân tự chuyển hóa thành Minh Tộc, mệnh lý của hắn hoàn toàn bị Minh Vương nắm giữ.

Khủng phạ trên người hắn có cấm chế, chỉ cần làm ra bất cứ chuyện gì trái với ý chí của Minh Vương sẽ đương trường hồn phi phách tán.

Ngao Tông ôm tâm tư thí tham, dùng thần thức tra xét trong cơ thể hắn một phen, phát hiện quả nhiên là thế.

Nhưng cái cấm chế này đối với Ngao Tông căn bản không đáng nhắc tới, hắn trong nháy mắt liền đem nó hoàn toàn hóa giải.

Tại nháy mắt cấm chế bị phá giải, võ sĩ hồn thân chấn động, đốn thời phát giác mệnh lý trong hồn phách đã sớm bị tước đoạt nay lại tái độ hồi quy!

Đổi lại bình thường hắn tuyệt đối cho rằng không có khả năng, phải biết rằng mệnh lý của hắn đều do Minh Vương thân tự nắm giữ, trừ phi... "Ta, ta có một vấn đề muốn hỏi các hạ, ngài... ngài chẳng lẽ cùng Minh Vương..." Thanh âm võ sĩ hơi hơi run rẩy, có thể từ trong tay Minh Vương tiễu vô thanh tức đoạt lại mệnh lý, chỉ có thể chứng minh tu vi Ngao Tông ít nhất cũng phải tương đương với Minh Vương!

Cường giả như thế, vậy mà lại dễ dàng tiềm nhập Minh Giới tịnh bị hắn bắt gặp.

Hắn mới ý thức được hành động rút đao với Ngao Tông lúc trước ngu xuẩn đến mức nào! "Hiện tại, không cần lo lắng, cứ sướng sở dục ngôn." Ngao Tông đạm đạm nói, "Nhưng đừng có sảm giả, nếu không ta tùy thời có thể lấy mạng ngươi." "Ta minh bạch, ta minh bạch!" Đối mặt với cường giả bực này, cho dù là lòng trung thành của võ sĩ cũng bị nháy mắt ngói giải.

Hắn đương tức theo yêu cầu của Ngao Tông, đem hết thảy những gì mình biết về giới này toàn bộ cáo tri.

Như hắn sở ngôn, Minh Giới chi chủ hiện nay, thống ngự Minh Giới túc túc đã ba vạn năm thời gian.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, hắn không ngừng đem Minh Giới hoàn thiện, khiến nó trở thành một thế giới có chế độ cực kỳ sâm nghiêm, tỉnh nhiên hữu tự.

Tại giới này, Minh Tộc tự nhiên cũng hào không nghi ngờ là đỉnh cấp chủng tộc, nhưng số lượng của bọn họ cực kỳ bàng đại, túc túc chiếm cứ hai phần ba Minh Giới.

Kỳ dư quỷ hồn vong linh chỉ là hạ chúc bị tùy ý sai khiến.

Thậm chí nếu sử dụng sảo hữu không thuận tâm, cho dù là Minh Tộc nhân có địa vị thấp nhất cũng có thể tùy tiện đem chúng ném vào luân hồi làm trừng phạt.

Võ sĩ tên là Hắc Vũ, y hắn sở ngôn, tại trong Minh Tộc tuy rằng địa vị không cao, nhưng ít nhất cũng quản hạt một ít cấp thấp Minh Tộc và quỷ hồn vong linh.

Hắc Vũ tại một trăm ba mươi năm trước trở thành Minh Tộc, đó cũng là lần duy nhất hắn được tận mắt nhìn thấy Minh Giới chi chủ, tuy rằng chỉ là xa xa quan vọng, ngay cả dung mạo của ngài cũng không thể nhìn rõ.

Sau đó, Minh Giới chi chủ rốt cuộc không xuất hiện nữa, căn cứ theo lời đồn đại trong Minh Giới, Minh Giới chi chủ tựa hồ đã rời khỏi Minh Giới túc túc một trăm năm.

Ai cũng không biết vì sao ngài rời đi lâu như vậy, càng không thể nào biết được mục đích ngài rời đi. "Có ý tứ..." Ngao Tông ma sa cằm tư khảo.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy, vị Minh Giới chi chủ kia khi đã hoàn toàn chưởng khống Minh Giới lại không ngoan ngoãn ở lại mà ngược lại còn ra ngoài rời giới.

Bất quá, người này tịnh không phải là duy nhất, thiên thiên vạn vạn cũng có dạng này. "Minh Giới chi chủ, bản tôn tên là gì?" Ngao Tông lại hỏi.

Hắc Vũ cười khổ: "Điểm này ta không có khả năng biết được.

Địa vị của ta thực sự quá thấp." "Cũng được." Ngao Tông không hề vô nghĩa, khai môn kiến sơn nói: "Hiện nay ngươi không chịu quy chúc khống chế, hoàn toàn là một người tự do, ta đảo muốn chiêu mộ ngươi làm thủ hạ, tại giới này dùng thân phận trước kia vì ta làm việc." Lời này nhìn như thương lượng, thực tế thượng hoàn toàn không cấp Hắc Vũ lưu lại dư địa.

Hắc Vũ trong tình huống hoàn toàn giải thoát khống chế, nếu ngày sau Minh Vương trở về có sở phát giác, nan bảo có thể giữ được tính mạng.

Càng không cần nhắc tới ngày sau lại từ trong tay Minh Vương hoạch đắc chỗ tốt để đề thăng.

Bất luận là lo lắng đường dài hay là bảo mệnh trước mắt, đầu kháo Ngao Tông - một cường giả có khả năng đồng giai với Minh Vương - đều là lựa chọn minh trí nhất. "Các hạ, nếu ta hướng ngài thần phục, không biết có thể hay không... ta không có ý tứ gì khác, rốt cuộc chim khôn chọn cành mà đậu..." Hắc Vũ có chút chần chờ nói.

Nói trắng ra là, hắn muốn một ít chỗ tốt mà thôi. "Phải xem ngươi có thể vì ta làm được gì.

Nếu ngươi thật sự vì ta làm việc, ta sẽ không bạc đãi ngươi." Ngao Tông đạm đạm nói. "!" Hắc Vũ không dám lại vô nghĩa, vội

vàng gật đầu lên tiếng. "Tiếp theo, nhiệm vụ của ngươi là làm hướng đạo cho ta." Ngao Tông tâm niệm vừa động, đem mình huyễn hóa thành bộ dáng một Minh Tộc bình thường, ra hiệu cho Hắc Vũ.

Hậu giả tự nhiên minh bạch ý đồ của hắn, hai người liền lấy danh nghĩa tuần tra chính đại quang minh tiến vào hạch tâm địa đái của Minh Giới.

Cái Minh Giới này trải qua mấy vạn năm kiến tạo và phát triển, thành trì trong đó cùng tràng địa vừa bàng đại lại phồn đa, diện tích chiếm cứ siêu hồ ý liệu.

Nếu không phải Ngao Tông thi gia pháp chú khiến hai người phi hành tốc độ tăng lên ngàn vạn lần, thật không biết phải mất bao lâu mới có thể đem cái Minh Giới này quan sát hết một lần. "Nơi này là Minh Vương phủ." Khi đến hạch tâm địa đái, Hắc Vũ chỉ vào một tòa thành trì cự đại phía dưới giải thích với Ngao Tông, "Ngày xưa khi Minh Vương lưu lại Minh Giới, Minh Vương phủ đều là một mình ngài lưu tồn.

Hiện giờ ngài không ở Minh Giới, cho nên Minh Vương phủ đã hơn một trăm năm không có người tiến vào." Ngao Tông nhìn tòa thành trì nguy nga cự đại kia, thấy tường thành hoàn toàn giống như một tòa sơn mạch khổng lồ, liếc mắt một cái căn bản nhìn không thấy điểm cuối.

Cửa nhập khẩu của thành trì không có thiết hạ bình chướng, nhưng hiển nhiên thủ vệ bên ngoài không một ai dám tùy tiện sấm nhập kỳ trung.

Ngao Tông dùng thần thức thuấn gian đem tòa thành trì cự đại kia quét ngang một lần, xác nhận Hắc Vũ nói không sai, nơi đó căn bản không một bóng người.

Tuy rằng Ngao Tông hiện tại có thể ra tay đem chỉnh cái Minh

Giới dễ dàng khống chế, nhưng hắn tịnh không định làm như vậy.

Chương 877

Mục đích của hắn là tìm bản nguyên Minh Giới, hiện giờ tên Minh Vương kia căn bản không ở đây, đồ nhiên khống chế một giới căn bản hào vô ý nghĩa.

Ngược lại nếu suất tiên công chiếm Minh Giới, tất định sẽ dẫn tới sự cảnh giác của tên Minh Giới chi chủ kia, nếu hắn cẩn thận đến cực điểm ẩn tàng vài trăm năm thậm chí vài ngàn năm, vậy chẳng phải bạch bạch lãng phí thời gian.

Trước mắt không nên đánh rắn động cỏ là tốt nhất. "Chủ nhân, ngài định hiện tại ra tay sao?" Hắc Vũ sùng bái chi cực nhìn Ngao Tông, nếu thật sự như thế, hắn có khả năng trở thành thống ngự giả có địa vị chỉ đứng sau Ngao Tông trong Minh Giới! "Phế thoại." Ngao Tông cười lạnh một tiếng, "Tiếp theo ngươi phải làm là trở về cương vị cũ của ngươi, nên làm gì thì làm, chờ Minh Vương trở về lập tức thông báo cho ta!" "....." Hắc Vũ đương nhiên không hiểu sự cân nhắc của Ngao Tông, chỉ đơn thuần cho rằng hiện giờ Minh Vương không ở đây, càng nên gia tăng tốc độ bắt lấy Minh Giới a, sao có thể cứng đối cứng?

Nhưng hắn cũng biệt vô lựa chọn, chỉ có thể lập tức lên tiếng: "Yên tâm đi chủ nhân, ta sẽ không làm ngài thất vọng." "Cái này, cho ngươi một điểm thù lao nhỏ." Đầu ngón tay Ngao Tông hoàn nhiễu một đạo U Minh chi lực, nhẹ nhàng búng một cái đem nó chú nhập vào cơ thể Hắc Vũ.

Sát thời gian, Hắc Vũ phát giác U Minh chi lực trong kinh mạch cuồng dũng, thân thể giống như muốn nổ tung, điên cuồng sản sinh ra cuồn cuộn năng lượng!

Nhiên nhi trong nháy mắt, những năng lượng kia liền bị kinh mạch và khí quan trong cơ thể hắn hoàn toàn hấp nạp, bình cảnh vẫn luôn khốn nhiễu đã lâu cũng tại một khắc này đột phá, tu vi của hắn bạo trướng một đại giai. "Trời ơi!" Hắc Vũ chấn hám đến toàn thân run rẩy, hắn dự tính cho dù có tu luyện thêm một trăm năm nữa cũng không có khả năng đạt tới tình huống như hiện giờ! "Đa tạ chủ nhân ban thưởng, từ nay về sau dầu sôi lửa bỏng cũng không từ!" Hắc Vũ tức khắc đương không quỳ bái với Ngao Tông, tịnh trầm trọng tuyên thệ.

Trong lòng hắn cũng cực kỳ kỳ đãi, nếu lại làm xong một ít sự tình, Ngao Tông sẽ cấp cho hắn phần thưởng gì nữa! "Trước tiên đem sự tình trước mắt ta giao cho ngươi làm tốt đi, không được làm hỏng, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi đâu." Hắc Vũ vội vàng ngẩng đầu: "Điểm này ngài cứ việc yên tâm!

Ta..." Lúc này hắn mới nhìn thấy, trước mắt không một bóng người, Ngao Tông đã sớm không biết đi đâu. "Chủ nhân thật cao thâm mạc trắc...

Xem ra ta cần thiết phải làm việc thật tốt!" Hắc Vũ trong lòng kích động một trận, mới ý thức được có thể vì Ngao Tông hiệu lực tuyệt đối là đại vận khí! .....

Ngọa Vân thôn.

Trương Hãm Bính ở thôn trang vẻn vẹn đình lưu hai ngày sau, liền có chút ngượng ngùng hướng Đinh Đại Lực đề xuất cai ly khai.

Hắn thanh xưng mình rốt cuộc là kẻ ngoại lai, thôn dân đều đối với hắn thập phần hoài nghi, nếu tiếp tục lưu lại nơi này chỉ sợ sẽ đem lại phiền toái cho Đinh Đại Lực.

Đinh Đại Lực thấy hắn thập phần kiên trì liền cũng không hề giữ lại, chỉ thịnh tình biểu thị muốn tiễn hắn rời đi.

Ban đầu Trương Hãm Bính bất an muốn cự tuyệt, nhưng dưới sự nhất tái kiên trì của Đinh Đại Lực cũng chỉ có thể đáp ứng. "Đến đây thôi, Đinh huynh đệ." Mắt thấy đã rời khỏi thôn trang một khoảng cách nhất định, Trương Hãm Bính liền lộ vẻ khó xử ra hiệu.

Đinh Đại Lực cũng không hề kiên trì: "Trương huynh đệ, bất luận thế nào cũng phải tìm mọi cách sống sót, chỉ cần còn sống thì ngày tháng nhất định sẽ tốt lên, ta thâm hữu thể hội." Trương Hãm Bính nghe vậy trong lòng cảm xúc rất nhiều: "Đinh huynh đệ, người trong thôn đều hoài nghi sai kỵ ta, bất quá duy độc chỉ có ngươi..." Lời của Trương Hãm Bính chưa nói xong, trong ngực hắn đột nhiên rớt ra một cái túi tiền rơi xuống đất.

Trương Hãm Bính và Đinh Đại Lực nhìn cái túi tiền kia, cả hai đều không hẹn mà cùng trầm mặc, bởi vì cái túi tiền kia chính là vật tùy thân của Đinh Đại Lực.

Đinh Đại Lực vạn vạn không ngờ, mình hảo tâm thu lưu Trương Hãm Bính, hắn lại lấy oán trả ơn trộm túi tiền của mình. "Thực xin lỗi, thực xin lỗi!

Đinh huynh đệ, ta thật sự không còn cách nào khác, nếu không có lộ phí ta thật không biết đi đến đâu sẽ chết đói, ta, ta thật sự là bách bất đắc dĩ a!" Trương Hãm Bính vội vàng nhặt túi tiền trên mặt đất lên, hai tay dâng cho Đinh Đại Lực, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng thừa thụ đối phương phát hỏa.

Nhưng ngoài dự liệu, Đinh Đại Lực hai tay đẩy, đem túi tiền giao lại cho hắn: "Nếu đã cầm rồi thì cứ giữ lấy đi." "A?" Trương Hãm Bính không khỏi sửng sốt.

Đinh Đại Lực bất đắc dĩ cười cười: "Ta biết ngươi hẳn là cũng có nỗi khổ tâm, năm đó ta cũng suýt chút nữa chết đói bên đường, nếu số tiền này có thể cứu ngươi một mạng thì tự nhiên là tốt nhất.

Cho nên giữ lấy đi, số tiền này tặng cho ngươi!" Trương Hãm Bính trầm mặc hồi lâu, vô ngôn dĩ đối, cuối cùng đem túi tiền thu vào trong ngực, tịnh trịnh trọng kỳ sự thừa nặc: "Đinh huynh đệ, đại ân đại đức không bao giờ quên, có một ngày ta liều cái mạng này cũng muốn trả lại ân tình của ngươi!" Đinh Đại Lực chậm rãi lắc đầu: "Ta đảo không cần ngươi hồi báo ta, sống tốt là được." Trương Hãm Bính có chút nghẹn ngào, giờ khắc này trong lòng hắn hối hận vì sao lại trộm tiền bao, nhưng sự đã đến nước này cũng không thể chối từ nữa. "Trân trọng!" Hai người tại đây cáo biệt.

Đinh Đại Lực nhìn Trương Hãm Bính rời đi, cũng không khỏi nhớ tới tao ngộ năm xưa của mình tại thôn trang này.

Nếu không phải năm xưa trong thôn trang có người hảo tâm thu lưu, chỉ sợ cuối cùng hắn cũng sẽ rơi vào kết cục trộm cắp vặt vãnh tứ xứ. "Hy vọng đến nơi khác hắn cũng đừng giống như vậy trộm gà bắt chó a..." Đinh Đại Lực nỉ non tự nói.

Tùy tức Đinh Đại Lực liền xoay người phản hồi thôn trang, kỳ quái là lần này trên đường về thôn không nhìn thấy một bóng dáng thôn dân nào. "Hiện tại không phải là lúc thu công sao, cũng không biết đều đi đâu rồi..." Đinh Đại Lực bỗng nhiên dừng bước, mãnh liệt nhìn thấy trên bầu trời thôn trang không biết từ bao giờ đã phiêu khởi một trận khói đặc nùng trọng.

Tựa hồ có người đang phóng một trận đại hỏa trong thôn! "Xảy ra chuyện gì?!" Đinh Đại Lực hoảng loạn không thôi, vội vàng muốn chạy về trong thôn, lại bị một người từ phía sau mãnh nhiên túm lấy bả vai: "Đinh huynh đệ, khoan hãy về!" Đinh Đại Lực hồi mâu nhìn lại, lại phát hiện người kéo mình chính là Trương Hãm Bính, tiểu tử này lại quay trở lại. "Đinh huynh đệ, nghe ta nói!" Trương Hãm Bính vẻ mặt khẩn trương, "Ta vừa rồi lúc đi ra ngoài, nhìn thấy có rất nhiều người cầm vũ khí, mặc trang phục thống nhất đi về hướng

thôn, sát khí đằng đằng, khẳng định là kẻ đến không thiện!

Ta lo lắng cho an nguy của ngươi mới đuổi theo, hiện tại trong thôn bốc cháy rất có thể là do đám người kia phóng hỏa, hiện tại trở về chẳng khác nào đi tìm chết!" Đinh Đại Lực nghe vậy càng thêm cấp thiết, Tiểu Nhu còn đang ở trong thôn a! "Ta phải nhanh chóng đi xem Tiểu Nhu!" Đinh Đại Lực một phen đẩy tay Trương Hãm Bính ra, chạy về phía trong thôn, hậu giả lo lắng suông, do dự nửa ngày rồi thở dài một tiếng, gắt gao đi theo.

Hiện tại thật sự không có biện pháp ngồi nhìn Đinh Đại Lực đi chịu chết.

Cùng lúc đó, trong thôn trang hỗn loạn thành một đoàn.

Trận đại hỏa mạc danh kỳ diệu nhanh chóng lan tràn khắp cả thôn trang, gần như nhà nhà đều bị ngọn lửa thiêu đốt.

Thôn dân tự cố bất hạ, mỗi người đều tìm mọi cách dập lửa, nhưng lại tà môn phát hiện, vô luận thử dùng cái gì để dập lửa, kết quả đều chỉ làm ngọn lửa cháy càng ngày càng vượng!

Trong cả thôn trang lại duy độc chỉ có gian phòng Ngao Tông cư trú là không có cháy nửa điểm hỏa tinh, nhưng lúc này không ai còn tâm trí để ý đến việc này. "Rốt cuộc là chuyện gì a!

Vợ con ta còn ở bên trong!" "Ai cứu ta với, ai cứu ta với!" "Cứu mạng a!" Trong ánh lửa, tiếng kêu rên vang lên một mảnh, mọi người triệt để bó tay không biện pháp.

Càng thêm đáng sợ là lối ra của thôn trang cũng bị đại hỏa bao vây, cả thôn không có người nào có thể chạy thoát ra ngoài.

Tại cửa thôn, một số người thân mặc hắc sắc trường bào xuyên qua hỏa diễm hiện thân, mỗi người đều đeo một chiếc mặt nạ dữ tợn, động tác chỉnh tề nhất trí, quả thực hoàn toàn giống như cùng một

người đang thao khống.

Thủ lĩnh trong số đó tháo xuống mặt nạ, đó hách nhiên là một khuôn mặt nam nhân trung niên, trong thần sắc mang theo sự hung ngoan hoàn toàn không che giấu. "Thôn đã bị phong tỏa triệt để chưa?" Nam nhân trung niên nhìn về phía thị tùng bên cạnh, đạm đạm hỏi. "Ngài yên tâm, không có bất cứ phàm nhân nào có thể từ trong trận đại hỏa này chạy thoát, hôm nay tất cả những kẻ tận mắt nhìn thấy một màn này toàn bộ đều phải chết." Thị tùng trả lời.

Nam nhân trung niên khẽ gật đầu: "Đi bàn vấn đi, sự tình nhất định phải làm cho đẹp, nếu không tông chủ sẽ khổ não." "Tuân mệnh!" Đám hạ chúc kia nghe lệnh, tức khắc tản ra phác về phía những thôn dân đang bôn tẩu trong biển lửa.

Nam nhân trung niên thì chậm rãi ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi tin tức mang về.

Đáng thương những thôn dân kia trong ánh lửa căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại giờ khắc này trở thành con mồi của đám hắc y nhân này.

Đám hắc y nhân gần như động tác nhất trí, mỗi một gã thôn dân đều bị bắt lấy trong lúc kinh hoảng thất thố, cuối cùng bị cưỡng ép thi triển Nhiếp Hồn Thuật đọc ký ức, rồi bị giết chết.

Chương 878

Giờ khắc này thôn dân hoàn toàn trở thành cá nằm trên thớt hào vô sức đề kháng, ngay cả cứu hỏa cũng không lo được, chỉ có thể liều mạng tứ tán đào mệnh, nhưng chung quy vẫn bị đuổi kịp và giết chết từng người một.

Một số thôn dân biết cầu sinh vô vọng, dưới sự tuyệt vọng vạn bàn bất đắc dĩ thử xuyên qua hỏa diễm vi tường để chạy ra ngoài.

Kết quả đều không ngoại lệ, tại nháy mắt xúc bính hỏa diễm đao đều bị thiêu đốt thành tro tàn.

Nhưng thiên thiên tại lúc này, bức tường lửa phong tỏa cửa thôn lại bị xuyên thủng, một thân ảnh cực kỳ chật vật từ ngoài thôn chạy vào!

Kẻ sấm nhập chính là Đinh Đại Lực, hắn vội vàng cởi quần áo đang cháy ném xuống đất, lập tức chạy về phía căn nhà trong thôn trang. "Chờ ta với!

Đinh huynh đệ!" Trương Hãm Bính cũng theo sát phía sau vọt vào, tịnh ở trong ánh lửa lập tức tìm được thân ảnh Đinh Đại Lực.

Hai người căn bản không biết, tại nháy mắt xuyên qua ánh lửa, bọn họ đã bị nam nhân trung niên trong thôn phát hiện. "Sao có thể?" Nam nhân trung niên nhíu mày, nhìn ra được hai người kia căn bản là phàm nhân tầm thường, trên người không có nửa điểm pháp lực, càng không có pháp khí bàng thân, theo lý thuyết tất nhiên sẽ bị đương trường thiêu thành tro tàn.

Nhưng kết quả lại là, ngọn lửa do hắn bố hạ không ngờ lại không thể thiêu chết hai tên gia hỏa này! "Hai tên này tất định có liên quan đến Xích Hồn Thạch!" Nam nhân trung niên lập tức động thân, đuổi

theo hướng Đinh Đại Lực.

Đinh Đại Lực phóng nhãn nhìn lại, trước mắt khắp nơi là thi thể và thôn trang bị liệt hỏa thôn phệ, chỉ khiến hắn mãn tâm tuyệt vọng, căn bản không nhìn thấy một người sống sót! "Tiểu Nhu, hẳn là sẽ không có việc gì đâu...

Khẳng định sẽ không có việc gì, ta tới ngay đây!" Đinh Đại Lực không màng trên người bị nhiều vết bỏng, một đường lăn lộn, rốt cuộc tìm được căn phòng trong biển lửa.

Nhưng lúc này tòa nhà tranh nhỏ kia đã sớm bị thiêu thành một đống tro tàn, hắn phát điên lao lên bới móc đống phế khư nóng rực kia, vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng tìm kiếm Tiểu Nhu.

Có lẽ chỉ bị khói hun ngất thôi, động tác nhanh một chút hẳn là còn kịp!

Đinh Đại Lực một bên cầu nguyện, một bên điên cuồng bới móc, hy vọng chỉ cần lật ra đống phế khư này là có thể lập tức nhìn thấy thân ảnh hôn mê bất tỉnh của Tiểu Nhu.

Nhiên nhi, khi lật ra một đoạn xà nhà vỡ nát, một thi thể đã bị thiêu thành than hách nhiên xuất hiện trước mắt.

Tuy rằng diện mạo thi thể kia nhìn không rõ, nhưng từ một ít dấu vết y phục trên người, y hi có thể phán đoán ra đó là thi thể của Tiểu Nhu! "Không có khả năng..." Đinh Đại Lực chỉ cảm thấy trong đầu một trận thiên toàn địa chuyển, diệt tọa trên mặt đất, ngơ ngác nhìn thi thể kia, chỉ cảm thấy hết thảy đều quá không chân thật.

Ngắn ngủi một canh giờ trước, hắn còn cùng vị hôn thê Tiểu Nhu cáo biệt, nàng hẳn là đang chờ hắn về kia mà!

Trong sát na, trong đầu Đinh Đại Lực thoáng hiện lên toàn bộ quá khứ với Tiểu Nhu, hoàn toàn không cách nào tiếp thụ được vị hôn thê

từng sống sờ sờ lại tại thời khắc này triệt để biến thành một cái xác cháy đen!

Đinh Đại Lực chỉ cảm thấy trước mắt một trận tối sầm, từ giờ khắc này trong lòng không còn niệm tưởng gì nữa, cho dù ngọn lửa nung đốt da thịt đau nhức cũng hoàn toàn không để ý tới. "Thực sự không được thì chết đi..." Đây là ý niệm cuối cùng trong đầu Đinh Đại Lực. "Nguy hiểm!" Bỗng nhiên, một tiếng hô hoán cấp thiết truyền vào tai, Đinh Đại Lực không dao động, nhưng một thân ảnh lại mãnh liệt từ phía sau phác tới đẩy hắn sang một bên.

Cũng tại một khắc tiếp theo, vị trí Đinh Đại Lực vừa đứng giáng xuống một bóng đen, nếu không phải tại quan kiện thời khắc bị đẩy ra, bóng đen kia tất nhiên sẽ tóm được hắn! "Đinh huynh đệ, chấn tác điểm, cũng không thể chết ở chỗ này a!" Đinh Đại Lực lúc này mới hồi thần, nguyên lai người vừa rồi đẩy hắn một cái cứu mạng chính là Trương Hãm Bính, hậu giả nhìn qua cũng hồn thân chật vật.

Tuy rằng Đinh Đại Lực một câu không nói, nhưng Trương Hãm Bính nhìn căn phòng biến thành phế khư kia, cùng với thi thể gần như biến thành than cốc, trong lòng cũng minh bạch.

Đúng lúc này, bóng đen từ trên trời giáng xuống kia tán đi hắc vụ, hách nhiên chính là nam nhân trung niên đã tỏa định chú ý lực lên người hắn lúc trước.

Nam nhân trung niên không có mệnh lệnh thuộc hạ động thủ, thân tự tới bắt Đinh Đại Lực, hiển nhiên nhận định trên người Đinh Đại Lực tất định có quan hệ đến đồ vật tình báo quan trọng. "Hai người các ngươi, vừa rồi vì sao có thể xuyên qua tường lửa mà không bị đương trường thiêu chết?" Nam nhân trung niên lạnh lùng bàn vấn.

Đinh Đại Lực lúc này vẫn chưa từ trong bi thống Tiểu Nhu chết đi mà hồi thần, căn bản không để ý tới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì,

Trương Hãm Bính tắc kinh khủng vạn phần kéo Đinh Đại Lực lui về phía sau.

Mặc ai cũng nhìn ra được, tên nam nhân trung niên này tuyệt đối không phải loại lương thiện! "Trả lời ta." Nam nhân trung niên nhíu mày, một khắc sau phía sau Trương Hãm Bính liền nhiên thiêu một trận biển lửa, hoàn toàn đem đường lui của hắn trở ngại!

Trương Hãm Bính sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, hoàn toàn không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào. "Ta... tưới nước lên người, sau đó chạy vào, không có gì đặc biệt a." Trương Hãm Bính có chút sợ sệt trả lời. "Tưới nước?" Nam nhân trung niên phảng phất như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, tiêm lợi cười, "Ngươi đang coi ta là kẻ ngốc sao!" "Ta không có lừa ngươi a!" Trương Hãm Bính mờ mịt, hoàn toàn không biết nam nhân trung niên rốt cuộc đang phát giận cái gì. "Trương huynh đệ, đừng lo cho ta, tìm cách sống sót đi." Đinh Đại Lực thất hồn lạc phách nói với Trương Hãm Bính, "Dù sao ta cũng không..." Lời chưa nói xong, mặt Đinh Đại Lực liền mãnh liệt ăn một cái tát, đốn thời đem hắn từ trạng thái thất hồn lạc phách kia đánh tỉnh. "Hồ thoại!

Hiện tại lại không phải lúc nhất định phải chết, mau chóng tìm cách đào tẩu a!" Trương Hãm Bính lo lắng không thôi, thậm chí phá khẩu đại mạ: "Tiểu Nhu đều đã chết rồi, ngươi lại chết nữa thì có ý nghĩa gì!" "Câm miệng!" Nam nhân trung niên não nộ không thôi, hai kẻ này hoàn toàn không đem vấn đề hắn vừa hỏi coi ra gì!

Mãnh nhiên đại thủ vung lên, một đạo u lục sắc hỏa diễm trường tiên từ trong tay vung ra, trực thủ hai người! "Mau chạy!" Trương Hãm Bính vội vàng né người tránh ra, đồng thời không quên một cước đem Đinh Đại Lực thất hồn lạc phách đá sang một bên, hai người lúc này mới miễn miễn cưỡng cưỡng tránh thoát hỏa diễm trường tiên.

Chỉ thấy hỏa diễm trường tiên đi qua nơi nào, ngay cả nham thạch cũng bị trong nháy mắt thiêu đốt thành dòng chảy đỏ rực, khiến người ta nhìn không khỏi da đầu tê dại. "Đinh huynh đệ, đám hỗn trướng này giết tất cả thôn dân, giết vị hôn thê của ngươi, ngươi phải lấy gậy ông đập lưng ông, giết hắn báo thù cho Tiểu Nhu a!" Trương Hãm Bính thấy Đinh Đại Lực triệt để mất đi ý chí cầu sinh, cách bức tường lửa lục sắc kia thông mang hét lớn.

Một phen lời nói này dưới tình thế cấp bách hô lên, nhiên nhi lọt vào tai Đinh Đại Lực nghe lại là một phen tư vị khác. "Đúng...

Tiểu Nhu xác thật không thể chết bất minh bất bạch như vậy!

Đám hỗn trướng này giết nàng, nhất định phải đền mạng, nợ máu trả bằng máu!" Giờ khắc này, trong ngực Đinh Đại Lực dũng lên cực độ phẫn nộ, xoay người đối với nam nhân trung niên kia nộ mục nhìn: "Là ngươi phóng hỏa đốt thôn?!" "Hỗn trướng!

Ngươi không biết trả lời câu hỏi của ta sao!" Nam nhân trung niên bột nhiên đại nộ, lần đầu tiên gặp phải kẻ dám đem lời hắn coi như gió thoảng bên tai!

Hắn thò tay ra, trong lòng bàn tay dũng lên một trận hấp lực cuồng bạo, trực tiếp đem Đinh Đại Lực từ xa nhiếp tới, một phen bóp chặt cổ hắn.

Nam nhân trung niên trong nháy mắt liền kiểm tra xong, từ trên người Đinh Đại Lực tịnh không phát hiện tung tích Xích Hồn Thạch. "Ngươi đem Xích Hồn Thạch giấu ở đâu?

Ngươi nhất định biết, đừng hòng lừa gạt ta!" Nam nhân trung niên lệ thanh chất vấn.

Đinh Đại Lực hai mắt đỏ ngầu, căn bản không để ý tới nam nhân trung niên hỏi chuyện, chỉ kiệt tẫn toàn lực cào cấu cánh tay hắn,

trong mắt lóe ra hừng hực lửa giận. "Mau nói, nếu không ta hiện tại cho ngươi chết!" Nam nhân trung niên triệt để mất đi kiên nhẫn, lực đạo trong tay mãnh liệt thu chặt, cổ Đinh Đại Lực đốn thời truyền ra tiếng xương cốt ma sát.

Dù sắp hít thở không thông, Đinh Đại Lực vẫn cắn chặt răng, kiệt tẫn toàn lực huy quyền muốn đánh vào mặt hắn.

Chương 879

"Được lắm." Nam nhân trung niên không nói nhảm nữa, đang chuẩn bị thi triển Nhiếp Hồn Thuật cưỡng ép đọc ký ức Đinh Đại Lực, lại mãnh liệt phát giác phía sau có người đánh lén.

Nam nhân trung niên quay người lại, chỉ thấy một cây cọc gỗ bị đốt cháy đen nghênh diện đánh tới, nhưng chưa kịp tới gần liền bị hộ thể cương khí quanh người hắn kích nát.

Người huy động cọc gỗ đánh tới chính là Trương Hãm Bính, hắn nhìn cọc gỗ gãy đôi trong tay mà khó tin: "Người hay quỷ?!" "Chết!" Nam nhân trung niên triệt để hết kiên nhẫn, trong tay phun ra một đạo hùng hùng liệt diễm, trong nháy mắt đem Trương Hãm Bính nuốt vào trong đó! "Trương huynh đệ!" Đinh Đại Lực nhìn thấy một màn này đốn thời thác ngạc chấn hám, sau đó trong lòng trào dâng vô cùng hối hận.

Nếu không phải trước đó hắn nhất tâm cầu chết, hai người đồng thời tìm cách đào tẩu thì có lẽ Trương Hãm Bính cũng sẽ không chết!

Giờ khắc này lửa giận trong ngực triệt để bùng cháy, cho dù công kích không trúng nam nhân trung niên phân hào, hắn vẫn từ trong kẽ răng cưỡng ép thốt ra một câu! "Ta... làm quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!" Nam nhân trung niên căn bản không để ý tới lửa giận trong mắt Đinh Đại Lực, đang muốn đối với hắn thi triển Nhiếp Hồn Thuật, lại bỗng nhiên sát giác được một tia không thích hợp. "Chuyện gì xảy ra..." Nam nhân trung niên mãnh liệt nhìn về phía sau, lại thấy ngọn lửa vừa rồi bùng phát đã sớm tắt ngấm, Trương Hãm Bính thì bình yên vô sự đứng ở đó.

Chỉ là thần sắc hắn có chút hoảng trương khó hiểu, căn bản không

chịu bất cứ thương hại nào.

Nam nhân trung niên nộ cực phản cười: "Quả nhiên, ta không tìm sai người, trên người ngươi nhất định có Xích Hồn Thạch!" "Xích Hồn Thạch?" Trương Hãm Bính càng thêm mờ mịt, căn bản không biết đang xảy ra chuyện gì!

Tại lúc tên trung niên kia chuẩn bị ra tay đem Trương Hãm Bính cùng nhau thu thập, hắn lại mãnh liệt phát giác phía sau truyền đến một trận vô cùng vô tận lãnh ý.

Cũng tại một khắc này, hắn sát giác được uy hiếp khó tả, đó là cảm giác nguy hiểm tính mệnh du quan đã lâu không gặp! "Ai!" Nam nhân trung niên trực tiếp ném Đinh Đại Lực sang một bên, nhìn về hướng hơi lạnh truyền tới.

Hắn lập tức liền nhìn thấy, một người trẻ tuổi dung mạo pha vi anh tuấn, không biết từ bao giờ đã xuất hiện ở đó, hắn thế nhưng nửa điểm cũng không sát giác được.

Ban đầu hắn thập phần cảnh giác, nhưng rất nhanh liền phát hiện người trẻ tuổi này trên người không có nửa điểm pháp lực, chỉ là một phàm nhân. "Thật là đại kinh tiểu quái!" Hắn nhịn không được trong lòng thống mạ một câu, nhưng khiến hắn kỳ quái là, khu khu một phàm nhân vừa rồi làm thế nào khiến hắn sát giác được uy hiếp?

Người trẻ tuổi trước mắt chính là Ngao Tông.

Ngao Tông vừa mới rời khỏi Minh Giới phản hồi nơi này, phát hiện nơi đây hoàn toàn biến thành một cái tu la luyện ngục, trong thôn trang gần như tất cả mọi người đều chết thảm.

Bất quá, Đinh Đại Lực tổng coi như chưa chết. "Ta tới cũng đúng lúc thật a.

Cũng may hai người các ngươi còn sống." Ngao Tông nhìn về phía

bọn họ, ra hiệu hai người tránh sang một bên, "Tiếp theo giao cho ta là được." "Lại là ai nữa a..." Trương Hãm Bính nhìn Ngao Tông, quả thực là đầu óc mơ hồ. "Chẳng phải là người mấy hôm trước ta cho ở nhờ sao?" Đinh Đại Lực có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh hồi thần, hiện tại đâu phải lúc nói chuyện này! "Huynh đệ, mau chạy đi, người này có thể dễ dàng giết cả hai chúng ta, ta giúp ngươi chặn hắn lại!" Đinh Đại Lực nói xong, phấn bất cố thân nhào lên muốn chặn lại nam nhân trung niên! "Cút ngay!" Gã đàn ông trung niên thậm chí chẳng thèm liếc mắt nhìn, chỉ lăng không điểm ra một chỉ.

Đinh Đại Lực đang ở giữa không trung lập tức chịu một luồng va chạm vô hình, ngay tại chỗ bị đánh bay ngược ra ngoài, ngã mạnh xuống đất. "Đinh huynh đệ!" Trương Hãm Bính lập tức lao lên kiểm tra, may mà Đinh Đại Lực không bị thương nặng, chỉ là tạm thời ngất đi mà thôi. "Tiểu tử, trông chừng hắn cho kỹ, đừng để chết." Ngao Tông nhàn nhạt nói. "Vẫn còn tâm trí lo cho người khác sao!" Gã đàn ông trung niên khinh thường nhìn Ngao Tông, không hiểu vì sao một phàm nhân lại dám to gan như vậy, hơn nữa trước đó tại sao hắn lại không phát giác ra sự tồn tại của người này? "Trước khi giết ngươi, ta có một câu hỏi.

Ngươi có biết Xích Hồn Thạch đang ở đâu không?" "Xích Hồn Thạch?

Đó là vật gì?" Ngao Tông có chút hứng thú, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy danh từ này. "Giả ngu sao?

Bất quá cũng không sao, cưỡng ép luyện hồn nhiếp thủ ký ức cũng như nhau cả thôi!" Gã đàn ông trung niên vươn tay về phía Ngao Tông, trong lòng bàn tay bỗng nhiên bùng phát pháp lực cuồng dũng, Nhiếp Hồn Thuật chợt nhiên thi triển.

Một chiêu này ra tay có thể nói là không chút lưu tình, ý đồ triệt để

rút lấy hồn phách của Ngao Tông.

Thế nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra, một chiêu Nhiếp Hồn Thuật thi triển xong, Ngao Tông không hề có bất kỳ phản ứng gì, toàn thân hào phát vô thương.

Đồng thời gã cũng không hề cảm giác được có bất kỳ hồn phách nào bị lấy đi. "Chuyện gì thế này?" Gã đàn ông trung niên có chút không kiên nhẫn, hôm nay gặp phải mấy tên phàm nhân ở đây, kẻ nào cũng phiền phức như vậy. "Được rồi, ta trực tiếp lấy mạng ngươi vậy!" Tâm niệm gã vừa động, chỉ thấy quanh thân Ngao Tông tức khắc bùng lên biển lửa hừng hực, trong nháy mắt đã nuốt chửng hắn vào trong.

Đồng thời, phiến biển lửa này nhanh chóng hóa thành âm hỏa màu xanh lục u ám, đó là loại liệt hỏa có thể thiêu đốt hồn phách hầu như không còn, hiển nhiên là định khiến Ngao Tông triệt để hồi phi yên diệt. "Hiện tại ta không có nhiều thời gian, hai người các ngươi tốt nhất là đem đồ vật cần giao ra đây, để được chết thống khoái một chút." Gã đàn ông trung niên hoàn toàn không để ý tới Ngao Tông đã bị biển lửa nuốt chửng, kính trực đi về phía hai người Đinh Đại Lực. "Đáng chết!" Trương Hãm Bính nhịn không được run lẩy bẩy, căn bản vô pháp đối kháng người này, thậm chí mang theo Đinh Đại Lực đào tẩu cũng là chuyện không thể nào.

Nhưng bỗng nhiên, hắn trố mắt kinh ngạc nhìn về phía sau lưng gã đàn ông trung niên: "Người kia... vẫn chưa chết ư?

Không thể nào!" Gã đàn ông trung niên nhíu mày, lơ đãng liếc nhìn lại phía sau, nhưng lại nhìn thấy một màn khiến gã cực kỳ kinh hãi!

Ngọn lửa màu xanh lục hoàn toàn tắt ngấm, Ngao Tông vẫn hào phát vô thương, thần sắc đạm mạc nhìn gã.

Chỉ khác với trước đó, trong ánh mắt Ngao Tông mang theo ý tứ

trào phúng pha lẫn khinh thường. "Cũng thường thôi.

Chút pháp thuật vụng về này đối phó phàm nhân thì được, ở trước mặt ta thì thu lại đi." Ngao Tông cười nhẹ, nhưng tiếng cười kia lọt vào tai gã đàn ông trung niên lại cực kỳ chói tai. "Quả nhiên không phải phàm nhân!" Gã đàn ông trung niên không khỏi cười lạnh, lập tức dẫn động quy mô biển lửa càng thêm to lớn tụ tập quanh thân, ngưng kết thành một con cự long dữ tợn đang gào thét! "Hống!" Cự long nộ hống một tiếng, ngọn lửa đang thiêu đốt trong thôn trang cũng theo đó mà trở nên mãnh liệt hơn, không khí càng thêm nóng rực.

Trương Hãm Bính thậm chí cảm thấy không gian bốn phía cũng trở nên cực nóng, thiêu đốt phổi bộ nóng rát, hầu như không thể hô hấp. "Chết!" Trong mắt gã đàn ông trung niên lóe lên hàn ý, hỏa long kia bỗng nhiên há to miệng rộng, bùng phát ra cuồn cuộn liệt diễm, không chút giữ lại trút xuống người Ngao Tông!

Một khắc này, hỏa quang hừng hực trùng thiên, nhiệt lượng ba động tản ra thậm chí khiến nham thạch trên mặt đất xung quanh đều tan chảy.

Trương Hãm Bính ở cách đó không xa lập tức cảm thấy da dẻ bỏng rát, không khí bốn phía nóng đến mức y phục cũng muốn bốc cháy! "Không ổn!" Trương Hãm Bính nhất thời hoảng hốt, cứ thế này thì hắn và Đinh Đại Lực đều sẽ bị vạ lây mà chết.

Thế nhưng kỳ quái là, ngay khi bị sóng nhiệt nướng đến mức hầu như không thể hô hấp, xung quanh hai người bỗng nhiên dâng lên một đạo bình chướng vô hình bao phủ lấy bọn họ, hoàn toàn cách tuyệt nhiệt khí bên ngoài.

Chương 880

"Hô..." Trương Hãm Bính hầu như tê liệt nằm rạp trên mặt đất, cứ việc không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tóm lại cũng nhặt lại được một cái mạng.

Gã đàn ông trung niên cười lạnh ngưng vọng cột lửa trùng thiên kia: "Là người của Thục Sơn sao?

Bất quá cũng không sao, dù gì hôm nay các ngươi cũng phải chết tại đây..." Thần sắc gã đàn ông trung niên bỗng nhiên biến thành cực độ kinh hãi, cột lửa trùng thiên kia trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, Ngao Tông từ trong đó chậm rãi hiện thân rồi bước ra, vẫn như cũ hào phát vô thương, tiêm trần bất nhiễm! "Không thể nào?!" Hai tay gã bắt đầu run rẩy, tu hành mấy chục năm nay, gã chưa từng thấy bất kỳ kẻ nào có thể toàn thân lui ra dưới ngọn lửa này. "Kiếp sau, sống cẩn thận một chút." Ngao Tông vẻ mặt hờ hững đưa tay ra, trên đầu ngón tay lập lòe một tia sáng, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể gã đàn ông trung niên.

Người sau chỉ cảm thấy lồng ngực đau rát kịch liệt, kinh khủng vạn phần lùi lại, mới phát hiện lồng ngực mình đã bị xuyên thủng một lỗ tròn cực kỳ quy tắc.

Trái tim của gã trong nháy mắt vừa rồi đã bị nhiệt độ cao thiêu đốt thành hơi nước! "Ngươi... là ai..." Gã đàn ông trung niên vào thời khắc ngã xuống cuối cùng, vẫn gắt gao trừng mắt nhìn Ngao Tông, chỉ là một phàm nhân sao có thể giết được gã!

Ngao Tông hoàn toàn không để ý tới, chỉ sải bước vượt qua thi thể hắn, một khắc sau thi thể gã liền bị một mảnh hỏa quang thiêu đốt thành tro tàn.

Trương Hãm Bính trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, tưởng mình xuất hiện ảo giác!

Gã trung niên kia chính là kẻ dựa vào sức một mình thiêu rụi cả thôn trang thành tro bụi a! "Đi thôi." Ngao Tông phân phó Trương Hãm Bính cõng Đinh Đại Lực lên, cùng nhau rời đi.

Trương Hãm Bính hơi ngẩn ngơ, vội vàng nói: "Nhưng trong thôn còn có rất nhiều người, ngài có thể hay không cứu cứu..." "Đều chết cả rồi, hiện tại cả thôn này chỉ còn hai người các ngươi là người sống." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Nếu không phải ta đến kịp, hai người các ngươi sẽ chết còn thê thảm hơn." Trương Hãm Bính cúi đầu, không nói thêm nữa, giống như Ngao Tông phân phó cõng Đinh Đại Lực lên, đi theo hướng ngoài thôn. "Nếu Đinh huynh đệ hiện tại còn tỉnh táo, e rằng thà chết cũng không chịu rời khỏi thôn này đâu." Trương Hãm Bính biết cái thôn này đối với Đinh Đại Lực thập phần quan trọng, e rằng tất cả mọi người trong thôn đều là người nhà trong nhận thức của hắn.

Bất quá, người đã chết hết rồi, nói gì cũng đều vô nghĩa.

Ngao Tông đi tuốt ở đằng trước, một đường sải bước đi ra khỏi thôn, nhiên hành động nghênh ngang như vậy rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của đám hắc y nhân khác. "Nơi này còn có cá lọt lưới!" Một tên hắc y nhân bỗng nhiên lao về phía Ngao Tông, nhưng chưa kịp tới gần liền ngã xuống đất, toàn vô khí tức.

Suốt dọc đường, rất nhiều hắc y nhân nghe tin chạy tới đều vọng đồ tiếp cận chém giết bọn họ, nhưng kết quả lại không một ai sống sót.

Ngao Tông hầu như nhẹ nhàng thoải mái liền đi ra khỏi thôn trang, Trương Hãm Bính nhìn mà trong lòng còn sợ hãi.

Nếu không phải có Ngao Tông một đường bảo hộ, bọn hắn tuyệt

đối không thể nào đi ra khỏi cái thôn này! "Vị... cao nhân này, ngài rốt cuộc là thần thánh phương nào a?" Trương Hãm Bính sợ sệt nhìn Ngao Tông, hiện tại điều duy nhất có thể xác định là Ngao Tông đối với bọn họ không có địch ý, nhưng cũng không biết người sau có ý đồ gì. "Ta tên Ngao Tông, xưng hô tùy ý." Ngao Tông nhìn quanh bốn phía, "Mấy tên xuẩn ngốc kia hẳn là không dám đuổi theo nữa rồi." "May mà có Ngao đại nhân giúp đỡ, bọn chúng hẳn là đều sợ hãi Ngao đại nhân mới không dám truy đuổi." Trương Hãm Bính không khỏi cung duy nói. "Nói vào chuyện chính." Ngao Tông nhìn về phía Trương Hãm Bính, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Hai người các ngươi rốt cuộc là ai, vì sao không phải phàm nhân?" "A?" Trương Hãm Bính không ngờ Ngao Tông sẽ hỏi vấn đề này, không khỏi ngây ra.

Chẳng lẽ vị này cũng nghe ngóng về cái Xích Hồn Thạch kia?

Nhưng vấn đề là hắn ngay cả món đó là thứ gì cũng không biết a! "Hai người các ngươi tuyệt đối không phải người tu hành, trên người không có một chút pháp lực." Ngao Tông hơi nhíu mày, "Cho nên, xuyên qua bức tường lửa pháp thuật kia, làm sao có thể hào phát vô thương mà sống sót?" ...

Cùng lúc đó.

Tử Anh và Đan Thần Tử một đường vội vàng chạy tới Ngọa Vân Thôn, kết quả chỉ nhìn thấy một đống phế tích bị ngọn lửa hừng hực bao vây. "Đáng chết, chúng ta tới chậm một bước." Đan Thần Tử cực kỳ ảo não, "Lại để cho đám người Ma tông kia đại khai sát giới!" Tử Anh cũng thở dài, thôn trang đều biến thành dạng này, bên trong tất nhiên một người sống cũng không còn. "Có khi nào chúng ta đã làm liên lụy cả thôn không, sớm biết vậy ta cứ ở lì trong thôn cho rồi." Hai người đang khổ não, bỗng nhiên ngọn lửa trong thôn dần dần tắt đi, sau đó liền trông thấy một số hắc y nhân xông ra ngoài thôn, khẩn trương tìm kiếm tứ phía. "Ở kia, là người của Thục Sơn!" Đám hắc y

nhân lập tức phát hiện hai người, nhanh chóng dùng thế hợp vây lao tới, hổ thị đăm đăm. "Hai kẻ này đã giết Giáo chủ?!" "Tu vi yếu như vậy, Giáo chủ sao lại chết trong tay bọn hắn?" "Mau giao Xích Hồn Thạch ra đây, tha cho các ngươi một mạng!" Đám hắc y nhân gào thét từng câu, nghe khiến hai người không hiểu ra sao.

Bọn họ mới vừa tới đây không lâu mà!

Đám hắc y nhân vừa rồi phát hiện thi thể gã đàn ông trung niên trong thôn, kẻ này chính là tùy hành Giáo chủ của bọn hắn.

Tùy hành Giáo chủ một khi bị giết, mỗi người bọn hắn đều phải gánh chịu trách nhiệm cực kỳ đáng sợ, trước mắt trừ phi có thể tìm ra hung thủ quy tội.

Bất luận Giáo chủ có phải thật sự do hai người này giết hay không, đã Tử Anh và Đan Thần Tử xuất hiện ở đây, vậy hào vô nghi vấn có thể coi như dê thế tội bắt về.

Bất luận thế nào, trước mắt cần nhất là tẩy thoát phiền phức! "Là Ma đạo tông môn phương nào?

Lén lén lút lút, có dám báo tên ra không!" Tử Anh lạnh lùng hỏi. "Chờ khi bị bắt về tông môn, tự nhiên sẽ biết!" Đám hắc y nhân không hề nói nhảm, căn bản không cần hiệu lệnh liền nhao nhao động thủ, phù chú, pháp thuật, phi kiếm từ bốn phương tám hướng bắn tới, bao vây hai người vào trong. "Hừ!" Đan Thần Tử mãnh nhiên rút trường kiếm sau lưng cắm xuống đất, sà một cái, một đạo bình chướng vô hình chậm rãi dâng lên, bao phủ hai người vào trong.

Những công kích bắn tới kia trong nháy mắt hoàn toàn bị hóa giải, đồng thời Tử Anh cũng nhanh chóng rút kiếm, điên cuồng rót pháp lực vào trong kiếm phong! "Thương!" Trường kiếm phát ra một tiếng kim thiết giao minh chói tai, một khắc sau từ thân kiếm bùng phát pháp lực tịch quyển thiên tế, bầu trời phía trên bỗng nhiên giáng xuống một

trận "quang vũ" (mưa ánh sáng) chói mắt. "A!" Nương theo những tia quang vũ rơi xuống, tiếng thảm thiết vang lên liên tiếp, mỗi một đạo quang vũ đều tế hóa thu nhỏ như giọt mưa nhưng lại là kiếm phong năng lượng vi mô.

Dưới sự oanh kích của quang vũ, một nửa số hắc y nhân trong nháy mắt bị đâm xuyên thành cái sàng, bạo vong ngay tại chỗ.

Có một số kẻ tu vi cao hơn miễn cưỡng ngăn cản được đợt oanh tập, nhưng căn bản không có lực đánh trả. "Ta xem các ngươi có thể kiên trì bao lâu!" Tử Anh thần sắc hưng phấn, hoành kiếm chém mạnh về phía đám hắc y nhân đang khổ khổ chi xanh dưới quang vũ, thủ khởi kiếm lạc, mỗi một đạo kiếm quang lóe lên đều chém giết một tên hắc y nhân!

Trận quang vũ này khống chế thực sự quá lợi hại, ngay cả đỡ đòn cũng đã thập phần miễn cưỡng, làm sao có thể giao thủ với hắn. "Hai kẻ này không tầm thường, mau rút!" Những tên hắc y nhân còn sót lại tức khắc ý thức được vấn đề nghiêm trọng, không chút do dự ném ra các loại pháp bảo phù chú hộ thân, mượn cơ hội nhanh chóng đào vong.

Không thể không nói đám gia hỏa này chạy trốn rất nhanh, chỉ trong nháy mắt liền mạnh ai nấy chạy về các hướng khác nhau, hoàn toàn mất dạng. "Đám nhát gan này chạy cũng nhanh thật!" Tử Anh vẩy sạch vết máu trên kiếm, "Cũng may mấy tên này lưu lại thi thể, trên đó hẳn là có thể tìm được một số dấu vết..." Tử Anh vừa nhìn lại, những thi thể kia đều đã bị thiêu đốt thành tro tàn!

Hóa ra đám người kia lúc chạy trốn ở phút cuối cùng không quên hủy thi diệt tích, sinh sợ bại lộ thân phận. "Tâm tư thật chẩn mật, đám Ma đạo này ở phương diện làm chuyện không thấy được ánh sáng luôn luôn xuất sắc a!" Đan Thần Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Lần này trừ việc chém giết vài tên tiểu lâu la tà ma ngoại đạo ra, hoàn toàn không thu hoạch được gì! "Đám Ma đạo này làm việc cực kỳ ngoan độc, trong thôn e rằng không còn người sống.

Chương 881

Chi bằng chúng ta đi vào xem thử, có thể tìm được thứ kia hay không..." Tử Anh bỗng nhiên đề nghị với Đan Thần Tử. "Ta thấy cũng chỉ đành như vậy." Đan Thần Tử thần sắc không có quá nhiều mâu thuẫn, tựa hồ tán thành lời Tử Anh.

Bản thân chuyến đi này là vì hoạch định món đồ kia, chỉ bất quá trong thôn trang trước đó có thôn dân, chịu quy tắc giáo môn hạn chế nên không thể trực tiếp ra tay.

Nhưng hiện tại nơi này không còn người sống, có thể tứ vô kỵ đạn mà lục soát.

Tử Anh đánh ra một đạo phù chú, phù chú kia lập tức hóa thành một trận mưa lớn trút xuống thôn trang, muốn mượn nó để dập lửa.

Thế nhưng kỳ quái là, mưa càng lớn thì ngọn lửa cháy càng vượng, lúc này hắn mới ý thức được ngọn lửa này không tầm thường. "Âm nhiên chi hỏa!" Tử Anh sực tỉnh, "Dùng loại lửa này đối phó với phàm nhân không có tu vi, đám Ma đạo này cũng quá ác độc rồi!" "Hai người các ngươi có thể giải quyết được không?

Nếu không được thì để ta!" Bỗng nhiên, một thanh âm từ phía sau truyền đến, Tử Anh và Đan Thần Tử lập tức cảnh giác, vội vàng nhìn lại.

Xuất hiện ở phía sau chính là ba người Ngao Tông, Trương Hãm Bính và Đinh Đại Lực. "...Không phải là thôn dân trong thôn sao?

Chưa chết?" Đan Thần Tử có chút kinh ngạc. "Đang làm cái gì vậy?" Ngao Tông nhìn hai kẻ đang bó tay hết cách trước ngọn lửa trùng thiên kia, không khỏi nhíu mày. "Còn chưa trả lời vấn đề của ta..." Lời của Tử Anh còn chưa dứt, Ngao Tông đã sải bước đi tới

trước mặt, trong lòng bàn tay mạnh mẽ phun ra một trận cương phong kẹp theo hơi nước.

Tại nơi cương phong đi qua, ngọn lửa đang bốc lên hừng hực trên phế tích nháy mắt tắt ngấm, chỉ trong vài hơi thở, hỏa hoạn tại phế tích chợt tắt, ngay cả một điểm hỏa tinh cũng chưa từng lưu lại. "Cái gì?!" Tử Anh cùng Đan Thần Tử cực độ kinh hãi, đây chính là Âm nhiên chi hỏa, ngay cả sư phụ bọn hắn muốn dập tắt cũng phải tốn công phu cực đại a!

Hai người trong lòng lập tức hiểu rõ, người trẻ tuổi trước mắt này tuy nhìn qua không khác gì phàm nhân tầm thường, nhưng thực tế tu vi tuyệt đối phải vượt xa hai người bọn hắn.

Thậm chí trong lòng hơi so sánh, e rằng ngay cả sư tôn của bọn hắn cũng kém hơn một bậc! "Bái kiến tiền bối!" Hai người không chút do dự hành lễ với Ngao Tông, ở Thục Sơn đã sớm quen với địa vị tôn ti, thấy cao nhân như vậy tự nhiên tâm duyệt thành phục.

Người sau nhìn qua cũng không giống người trong Ma đạo, cho nên thi lễ cũng không chút tị húy. "Hai người các ngươi ở lại trong thôn đã lâu a, vì sao không sớm một chút hiện thân?" Ngao Tông hơi nhíu mày.

Người khác không biết, nhưng hắn biết rõ ràng, hai người này sau khi giết chết đám người Ma đạo kia vẫn luôn không rời đi. "Tiền bối biết chúng ta chưa rời đi?" Đan Thần Tử kinh ngạc. "Trả lời vấn đề của ta trước." Ngao Tông nhàn nhạt ra lệnh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, do dự một hồi, Tử Anh mới mở miệng đáp: "Như tiền bối thấy, chúng ta trước đó xác thực vẫn luôn lưu lại nơi này.

Nhưng ngày hôm qua ta ở trong núi tìm kiếm một dạng vật kiện, rời đi một đoạn thời gian, cho nên mới không biết trong thôn đã xảy ra

chuyện, người cũng không kịp cứu trợ." Ngao Tông khẽ gật đầu: "Thì ra là thế." Cũng may là Ngao Tông tạm thời không có mặt ở thôn trang, nếu không người trong thôn cũng sẽ không gặp phải tai họa này. "Không biết tiền bối ngài là thần thánh phương nào?

Sư từ hà phái?

Ta tựa hồ trong các nhân sĩ chính phái chưa từng gặp ngài..." Sư huynh đệ hai người lại phát vấn, nhưng Ngao Tông căn bản không trả lời, chỉ nhìn phế tích thôn trang nát bấy mà trầm tư.

Hai người sắc mặt xấu hổ, nhưng lại không có biện pháp nào. "Vừa rồi, những kẻ trong thôn là nhân sĩ Ma đạo?

Các ngươi tựa hồ hiểu rất rõ về bọn chúng?" Ngao Tông lại hỏi Tử Anh. "Không sai...

Bởi vì ta là đệ tử Thục Sơn, cho nên cùng bọn chúng là tử đối đầu." Tử Anh đáp.

Ngao Tông khẽ gật đầu: "Đã như vậy, nói cho ta biết các ngươi rốt cuộc đang tìm kiếm cái gì ở đây?" Sư huynh đệ hai người lập tức ngẩn ra, không ngờ Ngao Tông sẽ hỏi vấn đề này.

Đồ vật kia là cơ mật tuyệt đối, tự nhiên không thể tuỳ tiện tiết lộ ra ngoài. "Tiền bối, điểm này thứ cho vãn bối không thể báo cho biết, đây là bí mật trong tông phái..." Lời của Tử Anh còn chưa dứt, bỗng nhiên quanh thân dâng lên một trận uy áp cực kỳ to lớn, thậm chí khiến pháp lực trong cơ thể hắn không thể vận hành bình thường!

Dưới uy áp này, Tử Anh cảm nhận được nỗi sợ hãi đến từ trong cốt tủy, nhất thời không ngừng run rẩy!

Phản quan Đan Thần Tử, tình huống cũng hoàn toàn giống hệt, hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được nỗi khiếp sợ thấu xương.

Ngao Tông rốt cuộc là ai, chỉ dựa vào khí tức đã áp chế bọn hắn đến trình độ này! "Ta không lặp lại lần thứ hai, hai người các ngươi đem những gì mình biết nói hết ra." Ngao Tông cũng không phải đại thiện nhân gì, việc cần làm nếu làm không thỏa đáng thì phải dùng chút thủ đoạn.

Đám người này miệng đầy nhân nghĩa tự xưng nhân sĩ chính đạo, ai biết được bộ mặt thật, Ngao Tông cũng không có tâm tư đi phán đoán người tốt kẻ xấu.

Lời nói của Ngao Tông tựa hồ có một loại ma lực kỳ lạ, khi truyền vào trong tai khiến người ta hoàn toàn không thể dâng lên bất kỳ tâm tư đối kháng nào.

Phải biết, với tâm trí kiên định của hai người này, dù đối mặt sinh tử nguy cơ cũng không dễ dàng khuất phục, nay lại dưới một câu nói của Ngao Tông mà dễ dàng phá phòng! "Xích Hồn Thạch..." Tử Anh đành phải trả lời, "Là vì Xích Hồn Thạch, đây cũng là mục đích chuyến đi này của bọn ta, Xích Hồn Thạch tuyệt đối không thể rơi vào tay đám người Ma đạo!" Ngao Tông lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, nhìn về phía Đinh Đại Lực và Trương Hãm Bính, hai người kia tựa hồ cũng mờ mịt. "Chờ đã!

Xích Hồn Thạch... cái tên này hình như có chút quen tai, ta hình như từng nghe phụ thân ta nhắc tới!" Trương Hãm Bính gãi gãi đầu, tựa hồ đang cẩn thận hồi ức, "Hình như có một truyền thuyết cổ xưa, nói về Man tộc?" "Không sai, chính là cái truyền thuyết đó." Tử Anh khẳng định, "Thời gian cụ thể ta không rõ lắm, nhưng hẳn là từ rất lâu về trước!" Như lời hắn nói, vào thời cổ đại thế giới từng có hai tộc quần bùng phát một trận đấu tranh cực kỳ kịch liệt.

Nhưng về tình huống chân thực của cuộc chiến, bất kỳ cổ tịch nào ghi chép cũng đều thập phần mơ hồ, rất nhiều bá tánh tầm thường

càng đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì.

Cuộc chiến đó rốt cuộc xảy ra như thế nào không ai hay, điều duy nhất người ta biết là kẻ chiến thắng gọi phe thất bại là Man tộc, và tất cả nhân loại hiện nay đều là hậu duệ của phe chiến thắng.

Xích Hồn Thạch chính là sản vật di lưu lại trong trận đại chiến đó.

Có lẽ chỉ có người am hiểu cổ tịch mới biết rõ ngọn ngành, nhưng chỉ cần biết một cách nói tương quan: Xích Hồn Thạch là một loại vật phẩm ẩn chứa uy năng cực kỳ cường đại.

Bất luận kẻ nào đoạt được nó đều sẽ có pháp lực cường đại hộ thân, nhưng ma khí ẩn chứa trong đó cũng sẽ khiến tâm trí người tiếp xúc bạo tẩu, thậm chí đọa nhập Ma đạo. "Cho nên, nhiệm vụ của đệ tử Thục Sơn chúng ta là thu thập những mảnh Xích Hồn Thạch đó, không để nó tai họa thế nhân!" Tử Anh kiên quyết nói. "Thu thập, không để tai họa thế nhân?" Ngao Tông nghe xong không khỏi cảm thấy buồn cười, "Chẳng lẽ không có ý đồ sử dụng sao?" Tử Anh thần sắc lập tức trở nên nghiêm túc: "Đó là chuyện không thể nào!

Thục Sơn là danh môn chính đạo, sẽ không sử dụng loại sức mạnh bàng môn tả đạo này!" Ngao Tông cười nhạt, cũng không nói thêm, xem ra những kẻ này đều bị cái gọi là Thục Sơn lợi dụng mà thôi.

Có lẽ trong lòng bọn hắn đầy ắp chính nghĩa, nhưng mục đích của kẻ sai khiến bọn hắn làm việc này thì khó nói. "Đã như vậy, các ngươi từng tìm thấy Xích Hồn Thạch chưa?" Tử Anh cùng Đan Thần Tử nhìn nhau, đều lắc đầu thở dài: "Hiện tại không có bất kỳ manh mối nào, nhưng chỉ cần không rơi vào tay người trong Ma đạo là tốt rồi!" "Ma đạo trung nhân sao?" Ngao Tông nhìn bộ dáng thê thảm của thôn trang, như có điều suy nghĩ.

Chương 882

Bất luận trong miệng bọn hắn Thục Sơn có phải danh môn chính đạo hay không, nhưng có thể làm ra loại câu đương tàn sát này, gọi là Ma đạo cũng không oan uổng. "Ta vào trong thôn xem một chút." Lúc này, Đinh Đại Lực nãy giờ vẫn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, chậm rãi đi về phía trong thôn. "Tốt nhất nên cẩn thận một chút, trong thôn không biết còn có người của Ma đạo lưu lại hay không!" Tử Anh đang định tiến lên ngăn cản, lại bị Đan Thần Tử chế chỉ: "Sư đệ, để hắn đi đi, có ta ở đây mà." Tử Anh hơi ngẩn ra, nhìn Ngao Tông ở một bên, khẽ gật đầu, sau đó lùi sang một bên.

Đinh Đại Lực một đường thất hồn lạc phách đi về trong thôn, nhìn những thi thể bị thiêu thành tro bụi trên mặt đất, mỗi một cái nhìn đều đau thắt ruột gan.

Trong đó mỗi một người thôn dân đối với hắn đều từng là ân nhân cứu mạng, nếu không phải năm đó một bát cháo một bát cơm cứu hắn một mạng, hắn cũng sẽ không sống đến hiện tại.

Cuối cùng, hắn đứng trước căn nhà đã bị thiêu rụi, thi thể Tiểu Nhu đã triệt để hóa thành tro tàn, hòa lẫn cùng than củi của ngôi nhà không thể nào phân biệt.

Đinh Đại Lực trân trân đứng ở nơi đó, phảng phất hoàn toàn biến thành một khúc gỗ, bất luận ngoại giới xảy ra chuyện gì đều không lay động.

Ngao Tông nhìn bộ dáng này, trong lòng cũng có chút đồng tình, bất quá cũng hào vô biện pháp.

Trong mắt những kẻ tu hành kia, phàm nhân vốn là loài có thể tùy ý tể cát, thậm chí coi như vật tư tùy ý xá khí cũng không tiếc. "Rõ ràng

không hề trêu chọc ai, vì sao lại muốn tàn sát thôn của ta chứ?" Đinh Đại Lực thất hồn lạc phách bỗng nhiên thốt ra một câu.

Trương Hãm Bính cảm khái không thôi, tiến lên vỗ vỗ vai Đinh Đại Lực: "Đinh huynh đệ, sự đã đến nước này cũng không cần quá..." Lời của Trương Hãm Bính còn chưa dứt, lại mãnh liệt phát giác quanh thân Đinh Đại Lực trở nên cực kỳ nóng bỏng, thậm chí chạm tay vào cũng giống như bị lửa thiêu đốt kịch thống! "A!" Trương Hãm Bính đau đến vội vàng lui sang một bên, khó tin nhìn Đinh Đại Lực, lại phát hiện quanh thân người sau đang bốc lên từng trận khí tức màu đen.

Khí tức kia như sóng lửa không ngừng dao động tỏa ra nhiệt khí ập vào mặt, Trương Hãm Bính thậm chí cảm thấy dưới luồng nhiệt khí này ngay cả hô hấp cũng trở nên gian nan. "Đinh huynh đệ?

Đinh huynh đệ!" Trương Hãm Bính không biết đã xảy ra chuyện gì, đang định tiến lên gọi Đinh Đại Lực thì bị Ngao Tông một phen tóm lấy vai: "Đừng qua đó." Ngao Tông nhíu mày, nhìn khí tức màu đen trên người Đinh Đại Lực, hắn biết gia hỏa này tuyệt đối không bình thường! "Ma khí, Đinh Đại Lực gia hỏa này nguyên lai là Ma đạo tu sĩ!" Tử Anh và Đan Thần Tử càng kinh ngạc không thôi. "Ma khí?" Ngao Tông nhìn đám sương mù màu đen kia, tựa hồ giống như từng kiến qua sát khí, nhưng không giống sát khí cuồng bạo cực hạn như vậy, trong đó ẩn chứa một chút linh tính khiến nó so với sát khí càng dễ dàng thao túng hơn. "Ta phải đi tìm bọn chúng báo thù, nợ máu trả bằng máu!" Đinh Đại Lực chậm rãi xoay người, đôi mắt hắn huyết hồng, theo ma khí quanh thân bốc lên càng ngày càng nồng đậm, thần sắc cũng trở nên dữ tợn.

Hắn tựa hồ hoàn toàn mất đi lý trí, toàn thân kịch liệt run rẩy, trong cổ họng phát ra tiếng gào thét như dã thú! "Động thủ!" Đan Thần Tử và Tử Anh không chút do dự rút kiếm, hai người tức khắc

từ hai hướng khác nhau lao về phía Đinh Đại Lực.

Một người khóa chặt cổ, người kia thì đâm về phía tim, hiển nhiên chuẩn bị một kích triệt để chém giết Đinh Đại Lực! "Chờ đã!" Trương Hãm Bính thấy thế vội vàng lao lên chắn bên người Đinh Đại Lực, làm cho kiếm của sư huynh đệ hai người không khỏi chần chờ. "Mục đích của ta chỉ có một người, đừng lắm chuyện, việc này không liên quan đến ngươi!" Tử Anh lạnh lùng nói.

Trương Hãm Bính nhất thời cuống lên: "Hai người các ngươi không phân rõ trắng đen phải trái đã muốn giết người!

Trong thôn chỉ còn lại một người sống sót..." Lời Trương Hãm Bính còn chưa dứt, Đinh Đại Lực bỗng nhiên tung một chưởng mạnh mẽ đánh bay Trương Hãm Bính sang một bên, đồng thời như dã thú tê hống gào thét! "Ai mượn ngươi lo chuyện bao đồng!" Tử Anh có chút bất lực, khi chuẩn bị động thủ lần nữa, Đinh Đại Lực lại suất tiên động tác.

Động tác của Đinh Đại Lực nhanh vượt xa dự liệu của hắn, sư huynh đệ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, tung ảnh Đinh Đại Lực đã biến mất không thấy. "Chuyện gì?" Đan Thần Tử không khỏi ngẩn ra, nhiên một khắc sau Đinh Đại Lực lại xuất hiện ở sau lưng hắn, mãnh nhiên một chưởng đánh bay hắn! "Sư huynh!" Tử Anh nóng lòng không thôi, không ngờ một kẻ nhìn qua cực kỳ tầm thường như phàm nhân lại có thể bộc phát ra sức chiến đấu cường đại như vậy.

Nhưng ánh mắt Đinh Đại Lực rất nhanh khóa chặt trên người Tử Anh, người sau cũng không chút do dự, tức khắc rút kiếm gọi ra kiếm vũ bao phủ quanh thân, ý đồ dùng cái này bức lui Đinh Đại Lực.

Thế nhưng khiến người ta mở rộng tầm mắt là, Đinh Đại Lực không chút cố kỵ đi vào trong phạm vi kiếm vũ, những phong mang sắc bén oanh kích trên người hắn toàn bộ đều bị ma khí hóa giải, căn

bản không thể làm động tác của hắn trì trệ chút nào. "Chết!" Đinh Đại Lực trong nháy mắt lao về phía Tử Anh, người sau căn bản không kịp phản kích, chỉ có thể dưới thế công cực kỳ tấn mãnh kia miễn cưỡng phòng thủ.

Tuy rằng Đinh Đại Lực từ đầu đến cuối chỉ dùng đôi tay công kích, nhưng da thịt hắn lại cứng hơn cả kiếm nhận, dù cho Tử Anh nhiều lần chém trúng cánh tay hắn cũng không thể gây thương tổn mảy may.

Ngao Tông ở cách đó không xa quan sát một màn này, ẩn ước đã hiểu ra. "Tên Đinh Đại Lực này quả nhiên không phải người thường, xem ra quyết sách ban đầu của ta là đúng." "Đại nhân, đại nhân!" Lúc này, Trương Hãm Bính chật vật không chịu nổi bò tới bên cạnh Ngao Tông, không lo được trên người đầy bụi đất và lá cây, cầu khẩn nói: "Cầu xin ngài ra tay cứu Đinh Đại Lực!" Ngao Tông đạm nhiên cười: "Tình huống trước mắt này, ngươi xem hắn cần ta cứu sao?" Trương Hãm Bính thần sắc có chút xấu hổ, trước mắt Đinh Đại Lực đang điên cuồng áp chế Tử Anh, người sau thậm chí trên người đã bị đánh ra nhiều vết thương, nhìn thế nào cũng là đang ở thế hạ phong.

Đâu cần ai giúp Đinh Đại Lực. "Nhưng Ngao đại nhân, vì sao Đinh Đại Lực lại biến thành bộ dạng này a?" Trương Hãm Bính kinh ngạc hỏi.

Ngao Tông căn bản không trả lời, tầm mắt vẫn luôn khóa chặt trong trận chiến, hắn đảo muốn xem thử Đinh Đại Lực có thể bức Tử Anh đến trình độ nào. "Hỗn trướng!

Ngươi tưởng ta thật sự không phải đối thủ của ngươi sao!" Dưới tình thế tiết tiết bại lui, Tử Anh cũng triệt để bị chọc giận, lần đầu tiên bị tà đạo nhân sĩ đánh áp đến mức không có sức hoàn thủ như vậy!

Hắn lập tức không còn lưu thủ, pháp lực điên cuồng tụ tập vào trong kiếm mãnh liệt bùng nổ, ý đồ dùng cái này bức lui Đinh Đại Lực.

Nhưng sự tình ngoài dự liệu, ma khí quanh thân Đinh Đại Lực thế đầu càng vi cường đại, trong nháy mắt liền đem toàn bộ lực trùng kích triệt tiêu!

Ngược lại một kích kia khiến Tử Anh lộ ra sơ hở, bị Đinh Đại Lực trong nháy mắt tóm lấy, một chưởng bức thẳng tới tim. "Không ổn!" Đồng tử Tử Anh co rút kịch liệt, một khắc này hoàn toàn không kịp hộ trụ tâm mạch, chỉ có thể trơ mắt nhìn lồng ngực sắp bị xuyên thủng!

Một màn này trong mắt Ngao Tông tự nhiên thấy rõ, nhưng hắn tịnh không định ra tay, từ đầu đến cuối vẫn bàng quan. "Nghiệt súc!" Ngàn cân treo sợi tóc, một đạo lưu quang nhanh chóng lao tới Đinh Đại Lực, trực thủ đầu lâu, hoàn toàn là thế một kích tất sát. "Thương!" Quang mang chưa tới gần, ma khí quanh thân Đinh Đại Lực như lửa được đổ thêm dầu bốc cao, nháy mắt nuốt chửng quang mang kia, Đinh Đại Lực vẫn hào phát vô thương.

Nhưng một kích này hiển nhiên chọc giận Đinh Đại Lực, hắn lập tức buông tha Tử Anh, đôi mắt huyết hồng nhìn chằm chằm về hướng quang mang bắn tới.

Đan Thần Tử hiện thân, một kích đánh lén vừa rồi của Đinh Đại Lực cũng làm hắn bị thương không nhẹ, bất quá hiện tại vẫn còn sức đánh một trận. "Tà ma ngoại đạo, chịu chết!" Đan Thần Tử cùng Tử Anh hai người hai mặt giáp kích, không chút giữ lại công kích Đinh Đại Lực, giờ phút này bọn hắn đối với Đinh Đại Lực không còn nửa điểm khinh thị, hoàn toàn coi như sinh tử cừu địch mà giao chiến.

Thế nhưng ngoài dự liệu, dù hai người toàn lực ứng phó vây công,

Đinh Đại Lực vẫn không rơi xuống hạ phong.

Đinh Đại Lực quả thực như kẻ điên hoàn toàn không màng an nguy công kích, nhưng ma khí quanh thân lại có thể thay hắn triệt tiêu mỗi một lần công kích, hoàn toàn hào phát vô thương.

Ngược lại Tử Anh và Đan Thần Tử biết rõ sự lợi hại của ma khí, căn bản không dám để nó xâm nhiễm mảy may, càng đánh càng bảo thủ bị động. "Đinh huynh đệ từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy?!" Trương Hãm Bính quả thực không dám tin vào mắt mình, Đinh Đại Lực lúc này cùng người hắn quen biết quả thực phán như hai người.

Nếu không phải ma khí quanh thân luôn khiến hắn có cảm giác băng lãnh như ở trong hầm băng, hắn còn tưởng đây là một hồi ảo giác. "Đinh Đại Lực e rằng sắp bị hai kẻ này đánh bại rồi." Ngao Tông quan sát chiến đấu, bỗng nhiên tự ngôn tự ngữ.

Mặc dù nhìn qua Đinh Đại Lực chiếm hết tiện nghi, nhưng ma khí trên người hắn lại đang suy kiệt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sư huynh đệ hai người kia tất nhiên cũng nhìn ra điểm này.

Chương 883

Bọn họ tịnh không vội vã phản công, chỉ để cho Đinh Đại Lực phát cuồng không ngừng tiêu hao ma khí, cuối cùng tìm cơ hội đánh bại hắn.

Đáng tiếc, nếu Đinh Đại Lực còn giữ được chút lý trí, sẽ không rơi vào cạm bẫy như vậy, hai người kia cũng sớm đã bị tỏa cốt dương hôi.

Tựa hồ muốn ấn chứng lời Ngao Tông, trận chiến giữa đôi bên bắt đầu theo sự suy yếu ma khí của Đinh Đại Lực mà dần trở nên chậm chạp.

Đinh Đại Lực vẫn điên cuồng tiến công, nhưng không còn bất kỳ hiệu quả nào, ngược lại nhiều lần bị Tử Anh và Đan Thần Tử phản kích, lưu lại nhiều vết thương trên người. "Ngao đại nhân, ngài có thể hay không giúp một tay..." Trương Hãm Bính mắt thấy Đinh Đại Lực bị thương càng ngày càng nặng, trong lòng không khỏi cấp thiết, hai gã tu hành giả kia thật sự muốn dồn Đinh Đại Lực vào chỗ chết a!

Ngao Tông đối với lời Trương Hãm Bính trí nhược võng văn, người sau chỉ có thể một mặt xấu hổ chờ đợi.

Cũng tại một khắc này, Ngao Tông bắt được điểm ngoặt của trận đấu tranh này rồi!

Tử Anh cố ý bán một cái sơ hở dụ Đinh Đại Lực cắn câu, người sau quả nhiên không làm hắn thất vọng, phát điên hô hào lao tới, một đầu húc vào phế tích một ngôi nhà. "Oanh long!" Một trận địa chấn kịch liệt, ma khí trên người Đinh Đại Lực tiêu tán hơn nửa, nhưng sát ý của hắn vẫn không hề suy kiệt, y nguyên nộ mục nhìn hai người kia.

Nhưng lúc này, áp bách lực hắn mang lại đã kém xa trước đó! "Sư

huynh, ta thấy chúng ta không có cơ hội bắt sống, cứ chém giết trước đã!" Tử Anh có chút tiếc nuối, Đinh Đại Lực mạc danh kỳ diệu ma hóa, không chừng trên người có bí mật tiềm tàng, nếu mang về tông môn quan sát cẩn thận có lẽ sẽ có thu hoạch.

Nhưng lúc này đôi mắt Đinh Đại Lực gần như phun ra lửa, từng bước từng bước san địa đi về phía hai người, phảng phất mọi vết thương trên người hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì. "Động thủ đi." Đan Thần Tử không nói nhảm nữa, nhìn khí tức ngày càng suy yếu của Đinh Đại Lực, đại thủ vung lên, một đạo pháp trận tức khắc hiện ra dưới chân.

Trong lúc vừa triền đấu với Đinh Đại Lực, Đan Thần Tử cũng không lãng phí thời gian, mượn cơ hội bố trí kết giới này trên chiến trường để ứng đối.

Đinh Đại Lực đương nhiên không có khả năng phát giác, khi pháp trận được kích phát, một đạo kết giới trong suốt khổng lồ lập tức vây Đinh Đại Lực vào trong!

Đinh Đại Lực lúc này đã là nỏ mạnh hết đà, căn bản không thể đột phá phong tỏa của đạo kết giới này, càng phát cuồng va chạm, lại càng hào vô hiệu quả, ngược lại ngay cả ma khí bản thân cũng bị kết giới nuốt chửng hơn nửa. "Sư đệ, tiếp theo giao cho đệ!" Đan Thần Tử duy trì kết giới vận hành, Tử Anh không chút dây dưa, tức khắc thiểm thân bay lên thiên khung, một lần nữa dẫn phát kiếm vũ từ trên không trụy lạc xuống!

Uy năng của kiếm vũ lần này phi bỉ tầm thường, có thể thấy Tử Anh không hề lưu thủ, uy năng phát động hầu như trong nháy mắt áp chế Đinh Đại Lực không còn sức đánh trả! "Hống!" Đinh Đại Lực phát cuồng tựa hồ vẫn liều mạng giãy dụa, nhưng kiếm vũ rơi xuống uy lực càng thịnh, ma khí càng lúc càng không thể chống cự.

Cho đến cuối cùng, Tử Anh nhìn chuẩn thời cơ, dẫn động mấy đạo kiếm vũ ngưng kết thành ba thanh cự kiếm, tức khắc từ trên không rơi xuống, trong nháy mắt xuyên qua thân thể Đinh Đại Lực, ghim chặt hắn trên mặt đất! "Đinh huynh đệ!" Trương Hãm Bính nhìn màn này trợn mắt há hốc mồm, Đinh Đại Lực cứ thế bị giết chết dễ dàng như vậy sao! "Yên tâm đi, chưa chết đâu." Ngao Tông vẫn luôn án binh bất động chậm rãi đi về phía Đinh Đại Lực, tựa hồ trong lòng đã có tính toán.

Cùng lúc đó, Đinh Đại Lực bị đóng đinh trên mặt đất chỉ có thể phí công giãy dụa muốn thoát thân, nhưng lúc này ma khí trên người chỉ đủ duy trì bất tử, căn bản không còn dư lực tránh thoát! "Cuối cùng cũng giải quyết xong..." Tử Anh từ trên không đáp xuống, nhìn Đinh Đại Lực không thể động đậy nhưng vẫn liều mạng gào thét, y nguyên còn sợ hãi.

Cũng may tên này đã mất lý trí, nếu không hai người bọn hắn hôm nay có khả năng bỏ mạng tại đây.

Ngay cả hắn cũng không hiểu, tên này trước đó chỉ là một phàm nhân tầm thường, sao lại trong nháy mắt biến thành ma hóa tu sĩ lợi hại như thế. "Động thủ đi." Hai người trao đổi ánh mắt, sau đó Tử Anh không chút do dự bước lên, đề trường kiếm trong tay muốn chém xuống đầu Đinh Đại Lực!

Nhưng ngay sát na đó, Tử Anh chỉ cảm thấy một trận cương phong lướt qua trước người, khiến hắn không khỏi lùi lại vài bước, hoàn hồn mới phát hiện trường kiếm trong tay đã không cánh mà bay. "..." Tử Anh thần sắc ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền phát hiện kiếm đã rơi vào tay Ngao Tông. "Kiếm tốt." Ngao Tông mạn bất kinh tâm cắm kiếm xuống đất, "Xin lỗi vì ra tay lúc các ngươi đang cao hứng, bất quá ta hiện tại tịnh không hy vọng Đinh Đại Lực chết, cho nên các ngươi cũng không thể giết hắn." Tử Anh bất định hỏi: "Dám hỏi các

hạ có ý gì?" "Ta cho rằng không cần giải thích nhiều, các ngươi cũng nên hiểu." Ngao Tông điểm nhẹ ngón tay, thanh kiếm cắm trên mặt đất lập tức bay về tay Tử Anh.

Người sau theo bản năng chụp lấy chuôi kiếm, lại không ngờ vừa nắm chặt, lực đạo phản chấn trong đó chấn hắn lùi lại vài bước, thậm chí phải dùng pháp lực cưỡng ép hóa giải. "Tiền bối pháp lực cao thâm, tại hạ bội phục!" Tử Anh lau mồ hôi lạnh trên trán, lập tức tỉnh táo lại.

Nhìn ra được đối phương muốn cho mình một cái hạ mã uy, tu vi của hắn tuyệt đối vượt xa mình.

Đã không ra tay, không làm khó bọn hắn, nhân thử sư huynh đệ hai người cũng không có tính mạng chi ưu.

Nhưng hắn hoàn toàn sai rồi, Ngao Tông căn bản không định cho hạ mã uy, ném kiếm trả lại chỉ là tùy tiện làm, căn bản không động dụng nửa điểm pháp lực.

Nói thật, hai người này căn bản không đủ để Ngao Tông đề khởi hứng thú dùng pháp lực. "Tiền bối, ngài hẳn cũng thấy rồi, tên này là Ma đạo tu sĩ, diệt trừ hắn là thập phần tất yếu, nếu không để hắn lần nữa phát cuồng, không biết bao nhiêu người sẽ gặp tai ương!" Đan Thần Tử vội vàng lên tiếng khẩn cầu, đây cũng là việc duy nhất hắn có thể làm lúc này. "Ta biết, ta có thể khiến hắn sau này không bao giờ phát cuồng nữa, tóm lại hiện tại chuyện này không liên quan gì đến các ngươi, có thể lui xuống." Ngao Tông vẫn bình tĩnh, không có chút gợn sóng.

Nhưng thái độ này lại khiến sư huynh đệ hai người dám giận không dám nói, rõ ràng hai người bọn hắn suýt chết trong tay Đinh Đại Lực! "Tiền bối, xem thủ đoạn của ngài hẳn là nhân sĩ chính đạo, cùng đám tà ma ngoại đạo tu hành giả kia hẳn là không có quan hệ, vì sao

lại bao che cho hắn?" Tử Anh vẫn không chịu bỏ cuộc, "Sư huynh đệ chúng ta xuống núi mục đích là trừ ma vệ đạo, nếu trơ mắt nhìn ma hóa tu sĩ ở trước mặt mà bỏ mặc, ta e rằng không thể giao đại với sư môn!" Ngao Tông nhìn hắn như nhìn một kẻ ngu: "Chuyện các ngươi cần giao đại, ta có cần thiết vì thế mà phải thỏa hiệp không?" "..." Sư huynh đệ hai người triệt để câm nín, hoàn toàn không thể phản bác bất kỳ câu nào của Ngao Tông, ngay cả thực lực cũng tuyệt đối không cho phép bọn hắn bất mãn với Ngao Tông!

Giờ phút này hai người trừ bỏ chấp niệm giải quyết Đinh Đại Lực ra, càng khó nuốt trôi cục tức này. "Hôm nay tâm tình ta tốt, nếu hiện tại rời đi, mọi chuyện dừng ở đây.

Đừng được đằng chân lân đằng đầu, nếu không sẽ hối hận đấy." Ngao Tông ngữ khí nhẹ nhàng.

Có thể dung nhẫn hai người này cò kè mặc cả, đã là sự nhượng bộ lớn nhất của hắn. "Sư đệ, hay là chúng ta rút trước?" Đan Thần Tử lặng lẽ truyền âm cho Tử Anh, đều biết người trước mắt không dễ chọc.

Tử Anh có chút do dự, tịnh không phải nhất định phải đâm đầu vào làm cho xong chuyện này, hắn chỉ sầu khổ không biết nên giao đại với sư môn thế nào.

Phải biết, lần này xuống núi bị yêu cầu triệt tra sự tình Xích Hồn Thạch, không tra rõ tình huống, cũng phải cầm một chút đồ vật có thể giao đại mang về.

Vốn định mang đầu lâu Đinh Đại Lực về, một cái đầu của Ma đạo tu sĩ ít nhất có thể giúp bọn hắn giao soa.

Nhưng sự tình như thế này... "Tiền bối, vãn bối cáo từ!" Cuối cùng, Tử Anh lựa chọn nhận túng, nếu tiếp tục dây dưa e rằng không có kết cục tốt. "Đi thong thả." Ngao Tông đạm nhiên cười.

Nhưng ngay khắc này, Ngao Tông bỗng nhiên sát giác có một đạo khí tức đang nhanh chóng tiếp cận, không khỏi nhíu mày: "Hóa ra là gọi thêm người giúp đỡ?

Ngay cả cơ hội sống cũng không cần?" Tử Anh và Đan Thần Tử nghe mà không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu ý trong lời Ngao Tông.

Nhiên một khắc sau, từ trên trời giáng xuống một đạo linh lực cực kỳ bàng bạc quán chú lên mặt đất, trong linh lực đó một thân ảnh cực kỳ quen thuộc ẩn hiện. "Sư phụ?!" Hai người lập tức kinh hỉ không thôi, vội vàng tiến lên bái kiến!

Hai người đương nhiên không gọi người giúp đỡ, tuy cũng kinh ngạc vì sao sư phụ lại đến đây, nhưng có người giúp đỡ tự nhiên là cực tốt!

Chỉ thấy từ trong linh khí kia chậm rãi bước ra một thân ảnh mặc thanh sắc đạo bào, diện mạo trạc tuổi trung niên, khí tức và uy áp trên người cực mạnh, hiển nhiên đang cố ý thu liễm.

Chương 884

Khi hắn vừa hiện thân, Ngao Tông lập tức nhìn thấu tu vi của hắn: "Cũng được, mạnh hơn hai tên kia một chút." "Hai đứa các ngươi, ta ở Thục Sơn đợi đã lâu, ngay cả một chút tin tức cũng không truyền về, sự tình làm phiền phức như vậy sao?

Sau này bảo vi sư làm sao tin tưởng được!" Trung niên đạo sĩ vừa hiện thân liền lệ thanh trách mắng hai người, sư huynh đệ hai người kia cũng tâm cam tình nguyện bị mắng, cúi đầu không dám lên tiếng.

Không cần nói nhiều, Ngao Tông cũng ẩn ước hiểu tình huống trước mắt, đánh đứa nhỏ thì đứa già tới. "Ngươi định mang đầu lâu hắn rời đi?" Ngao Tông nhìn Đinh Đại Lực đang nằm hôn mê bất tỉnh một bên, "Có thể thử xem, bất quá ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm thế." Ngoài dự liệu của Ngao Tông, trung niên đạo nhân kia không hề triển hiện ra bất kỳ địch ý nào, ngược lại mang theo áy náy khẽ hành lễ với Ngao Tông: "Hai tên đồ đệ xuất ngôn bất tốn, xin các hạ khoan thứ." Ngao Tông không lay động: "Ngươi là ai?" Tức thì như vậy, đạo sĩ kia vẫn không hề tức giận, ẩn ước có thể nhìn ra tu vi Ngao Tông tuyệt đối vượt xa mình, nhân thử cũng không còn nửa điểm tỳ khí.

Nói đi cũng phải nói lại, hai tên đệ tử kia nếu có được sự viên hoạt này, cũng không đến nỗi bị Ngao Tông răn dạy như vậy. "Tuy rằng ta không nhìn ra tu vi tiền bối, nhưng vừa rồi tranh đấu ta đều nhìn ở trong mắt." Trung niên đạo nhân cười nói, "Ta tên là Gia Cát Ngự Ngã, tiền bối có thể tùy ý xưng hô.

Vừa rồi hai tên đồ đệ mạo phạm, ta ở đây xin lỗi trước." Tên này đảo thức thời vụ, Ngao Tông cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu: "Vậy thì rời đi đi." "Ách, khoan đã!" Gia Cát Ngự Ngã vội vàng nói,

"Tại hạ có một cái bất tình chi thỉnh, có thể hay không giao người trẻ tuổi này cho ta?" Gia Cát Ngự Ngã chỉ tay vào Đinh Đại Lực. "Thật đúng là bất tình chi thỉnh.

Ngươi cảm thấy ta sẽ đáp ứng sao?" Ngao Tông hỏi ngược lại. "Xin tiền bối đừng hiểu lầm, ta tịnh không phải muốn bất lợi với người trẻ tuổi này.

Ngược lại, nếu hắn đi theo ta sẽ có tiền đồ tu hành tốt hơn." Ngao Tông nghe vậy, thần sắc hơi hòa hoãn chút ít, hóa ra không phải định bắt Đinh Đại Lực đi cắt miếng nghiên cứu a. "Tiếp tục." Ngao Tông ra hiệu.

Gia Cát Ngự Ngã thấy thế thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên Ngao Tông bắt đầu có hứng thú với cách nói của hắn.

Hắn mượn cơ hội thuận thế nói: "Như tiền bối thấy, trước đó hắn chỉ là một phàm nhân tầm thường, lại bỗng nhiên biến thành ma hóa tu sĩ.

Thậm chí còn mạnh hơn cả hai tên đệ tử đã tu hành hai mươi năm của ta!" Gia Cát Ngự Ngã vừa nói ra lời này, Tử Anh và Đan Thần Tử không khỏi xấu hổ cúi đầu, tuy rằng sư phụ không cố ý, nhưng lời này xác thực vả mặt. "Tuy rằng ta không biết ma khí từ đâu mà đến, nhưng loại tình huống này ta mới thấy lần đầu, tất lại phàm nhân bị ma khí xâm thực, chỉ có thể đương trường bạo tẽ, căn bản không có khả năng biến thành như hắn." Gia Cát Ngự Ngã nhìn Đinh Đại Lực đang hôn mê, ánh mắt bắt đầu trở nên nhiệt thiết. "Nếu đem hắn nạp nhập Thục Sơn ta tu hành, đến lúc đó ta đối với hắn quan sát tỉ mỉ một phen, hoặc giả sẽ trở thành thủ đoạn của chính đạo chúng ta đối kháng Ma đạo!" "Nếu trong miệng ngươi cái gọi là nhân sĩ chính đạo, là cùng Thục Sơn có liên minh môn phái, vậy ta tịnh không biết." Ngao Tông tí nào cũng không thích kiểu nói chuyện sáo rỗng làm thân này.

"..." Gia Cát Ngự Ngã nghe vậy không khỏi ngẩn ra, nhưng cẩn thận quan sát Ngao Tông một phen, người sau căn bản không giống người tu hành Ma đạo công pháp.

Nhưng tương ứng, các môn phái chính đạo cũng chưa từng thấy gương mặt Ngao Tông.

Với tu vi của hắn, bất kể ở tông môn chính đạo nào cũng tất định có thể nắm giữ địa vị trưởng lão.

Dù là không hiếm lạ, treo tên một cái khách khanh cũng không thành vấn đề. "Kỳ quái, rốt cuộc là nhân sĩ phương nào?" Gia Cát Ngự Ngã mày nhíu chặt, có chút thăm dò hỏi: "Tiền bối, ngài rốt cuộc thuộc tông môn nào?" Ngao Tông cười không nói, sao có thể tùy tiện nói cho tên này quá nhiều tin tức.

Hắn tỏ vẻ "hãy tự hiểu", người sau rất nhanh liền hiểu, không dám hỏi nhiều nữa, chỉ cười gượng gạo: "Tiền bối xác thực lai lịch thần bí..." "Đem lời vừa rồi nói tiếp đi." Ngao Tông không muốn nghe nịnh nọt. "Chính như ta vừa rồi đã nói, nếu người này gia nhập Thục Sơn, ta cũng sẽ không đối với hắn làm ra bất kỳ quan sát nào có uy hiếp, ngược lại sẽ cấp cho hắn rất nhiều tài nguyên tu hành.

Dù tư chất hắn bình bình vô kỳ, có ta trợ giúp con đường tu hành cũng sẽ là một mảnh đường phẳng, tổng tốt hơn ở lại sơn thôn nhỏ làm một phàm nhân..." Gia Cát Ngự Ngã nhìn thôn trang đã hóa thành tro tàn, "Người nhà hắn e rằng đều tao ngộ bất trắc rồi đi?

Như vậy cũng có thể buông xuống lo lắng mà tu hành tốt hơn." "Nói nhảm!

Tu hành cái gì chứ!" Trương Hãm Bính nghe vậy lập tức bạo nộ, bất kỳ ai trong thôn cũng đều được Đinh Đại Lực coi là người nhà.

Nhưng trong miệng Gia Cát Ngự Ngã, người nhà của hắn vô cớ

biến thành hòn đá cản đường tu hành!

Cũng may Đinh Đại Lực đang hôn mê, nếu tận tai nghe câu này e là sẽ phẫn nộ đương trường bạo tẩu. "Tiểu hữu, lời này tuy không lọt tai, nhưng cũng đích xác là sự thật." Gia Cát Ngự Ngã nhàn nhạt nói, "Nếu có người nhà khiên quải, dù thiên phú tư chất tốt đến mấy cũng tuyệt đối không có khả năng tu hành đắc đạo." "Được rồi, dừng ở đây đi." Ngao Tông nhàn nhạt lên tiếng, hắn không muốn nghe hai tên này tiếp tục tranh cãi. "Không biết ý tiền bối thế nào?" Gia Cát Ngự Ngã biết, không cần trưng cầu ý kiến Trương Hãm Bính, quyền quyết sách nằm trong tay Ngao Tông.

Ngao Tông không trả lời, chỉ đột nhiên hỏi ngược lại: "Ngươi biết vì sao Đinh Đại Lực đột nhiên ma hóa không?" Gia Cát Ngự Ngã chậm rãi lắc đầu, hắn muốn mang Đinh Đại Lực đi chính là vì tra rõ việc này, lại làm sao biết được. "Vừa rồi bị ta tùy tiện làm thịt mấy tên Ma đạo tu sĩ, ma khí chúng lưu lại ở đây bị Đinh Đại Lực tự hành hấp nạp, những ma khí này vượt quá phạm vi khống chế của hắn, tự nhiên sẽ thất khống." Gia Cát Ngự Ngã thầy trò ba người nghe vậy đều không khỏi ngẩn ra.

Đây quả thực là chuyện siêu hồ thường lý, không có bất kỳ phàm nhân nào chưa từng tu hành lại có thể tùy ý thổ nạp ma khí hoặc linh lực, thậm chí đều không thể dung hợp với nó.

Ma khí do người khác lưu lại, bản chất đã nhiễm khí tức của bản thân họ, dù bị cưỡng ép hấp nhập thể nội đều sẽ cùng huyết mạch người hấp thu xung đột, thậm chí có khả năng bạo thể mà chết.

Nhưng Đinh Đại Lực nhìn qua, chỉ là không thể khống chế ma khí dẫn đến mất lý trí, tựa hồ tịnh không có bất kỳ tính mạng chi ưu.

Đem ma khí trút sạch một không xong, lại trở nên không khác gì phàm nhân. "Tiểu tử này lại có tư chất như vậy..." Gia Cát Ngự Ngã

nhìn Đinh Đại Lực hôn mê bất tỉnh, trong mắt hầu như muốn chảy ra tham lam!

Hận không thể hiện tại có thể hảo hảo nghiên cứu một phen bí mật trên người Đinh Đại Lực, biết đâu sẽ làm cho hắn cũng được lợi không nhỏ! "Sư phụ, thật vậy chăng?

Từ trước tới giờ chưa nghe ai có thể chất như vậy a, dù là thiên sinh tư chất trác tuyệt cũng không thể đạt tới." Đan Thần Tử nhỏ giọng hỏi. "Hiện thực bày ra trước mắt, không tin không đại biểu không tồn tại." Gia Cát Ngự Ngã cũng không nói nhảm, đồng thời hạ thấp thanh âm, nói với sư huynh đệ hai người một câu.

Thanh âm của hắn nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy, nhưng sư huynh đệ hai người sau khi nghe xong, vui mừng đến mức hai mắt phóng quang! "Ta cảm giác bọn hắn mưu đồ bất chính, Ngao đại nhân!" Trương Hãm Bính nhíu mày.

Nhưng Ngao Tông vừa rồi đã nghe rõ ràng lời bọn hắn nói, chút trò vặt này đối với Ngao Tông căn bản vô dụng.

Hắn nghe rõ Gia Cát Ngự Ngã nói: "Người này có khả năng sẽ trở thành vật chứa Xích Hồn Thạch thập phần lý tưởng".

Mặc dù chỉ có ngắn ngủi một câu, nhưng lượng tin tức tựa hồ không nhỏ.

Ngao Tông vốn tịnh không định giao Đinh Đại Lực cho bọn hắn, nhưng nghe xong lời này liền thay đổi chủ ý.

Đám người này đối với cái gọi là Xích Hồn Thạch ôm chấp niệm như vậy, xem ra vật này trong giới này cũng không phải phàm phẩm.

Có cần thiết phải hảo hảo tìm hiểu Xích Hồn Thạch này, để Đinh Đại Lực tiến nhập Thục Sơn là biện pháp tốt nhất. "Có thể." Ngao Tông gật đầu đáp ứng.

Nghe vậy, Gia Cát Ngự Ngã lập tức vui mừng ra mặt: "Tiền bối quyết định như vậy là thập phần sáng suốt, theo ta thấy ngài nên..." Nhưng chưa đợi Gia Cát Ngự Ngã nói xong, Ngao Tông liền không kiên nhẫn cắt ngang: "Ta có điều kiện kèm theo, nếu không đáp ứng thì ta cũng sẽ không giao Đinh Đại Lực cho ngươi." "Được.

Không biết tiền bối cần gì?" Gia Cát Ngự Ngã cho rằng Ngao Tông chẳng qua mượn cơ hội này gõ một chút trúc giang, kiếm chút lợi ích mà thôi.

Hắn đã quyết định đại xuất huyết, cũng nhất định phải mang Đinh Đại Lực đi.

Việc này bất luận đối với hắn hay đối với tông môn đều cực kỳ quan trọng, thậm chí có khả năng khiến địa vị Thục Sơn trong các tông môn chính phái tăng vọt.

Nhưng điều kiện Ngao Tông đưa ra lập tức khiến hắn mở rộng tầm mắt: "Ta muốn ngươi mang ta vào Thục Sơn, dẫn tiến ta trở thành đệ tử trong sơn môn." "Ngài..." Gia Cát Ngự Ngã tưởng mình nghe lầm. "Vừa rồi ngươi nghe rõ rồi đấy." Ngao Tông tịnh không định lặp lại lần nữa.

Chương 885

Gia Cát Ngự Ngã kiên trì nói: "Ta tịnh không phải không nguyện ý dẫn tiến tiền bối, chỉ là bối phận thân phận của ngài, chớ nói là làm đệ tử, dù tranh thủ một vị trí trưởng lão cũng là dễ như trở bàn tay!

Hà tất phải đi làm một đệ tử bình thường?

Thứ ta không hiểu, tiền bối vì sao lại muốn làm như vậy?" Ngao Tông lại cười nhạt: "Ngươi nghĩ sao?

Ta cho rằng ngươi là một nhân vật thông minh, lời nói không cần ta nói toạc ra mới hiểu." Nghe Ngao Tông nói như vậy, Gia Cát Ngự Ngã ngẩn ra một lúc, sau đó chợt hiểu.

Nếu trở thành khách khanh hay trưởng lão tông môn, đồng nghĩa với việc Ngao Tông phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Khi tông môn gặp nguy cơ, hoặc có nơi cần hắn ra tay, thì với thân phận đó đều phải nghĩa bất dung từ.

Nhưng nếu chỉ là một đệ tử tầm thường, liền căn bản không có những phiền toái này.

Thậm chí làm đệ tử cấp thấp nhất, dù tông môn nguy cơ mà trực tiếp thoát thân rời đi cũng sẽ không bị ai cảm thấy không thỏa đáng, bởi vì thân phận hắn ở đó! "Hóa ra tiền bối tính toán..." Gia Cát Ngự Ngã cười khổ một tiếng, thật không hổ là lão hồ ly. "Sư phụ, ngài nói gì?" Hai tên đệ tử pha chút ngu ngơ, vẫn chưa nghe hiểu huyền ngoại chi âm của hai người. "Việc này không liên quan đến các ngươi." Đối mặt với hai tên đệ tử, thần sắc Gia Cát Ngự Ngã lập tức nghiêm nghị. "Ngao đại nhân, ngài xác định sao?

Ta cảm giác bọn hắn không giống người tốt." Trương Hãm Bính

nhíu mày. "Yên tâm, bất kể là thứ gì cũng không sao cả." Ngao Tông lại cười thoải mái. "Tiền bối, ta đương nhiên có thể dẫn ngài vào tông môn, chỉ sợ trong tông môn sẽ có người nhìn thấu tu vi của ngài, ta cũng khó xử." Gia Cát Ngự Ngã có chút do dự. "Điểm ấy cứ yên tâm, sẽ không có bất kỳ ai nhìn thấu tu vi của ta." Ngao Tông sảng khoái nói, "Lùi một bước mà nói, nhìn ra tu vi của ta thì cũng không liên quan đến ngươi, Đinh Đại Lực vẫn có thể ở lại tông môn, ta sẽ không mang đi." "Một lời đã định!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức đáp ứng, điều kiện như vậy mà còn không đáp ứng thì tuyệt đối là ngu xuẩn!

Cùng cường giả tu vi viễn siêu như Ngao Tông đàm phán, không cần bỏ ra bất kỳ cái gì thực chất lại có thể đạt được mục đích, đối với hắn là đại lời. "Ngoài ra, mang cả tên tiểu tử này theo đi.

Dù sao hắn và Đinh Đại Lực cũng là bằng hữu." Ngao Tông vỗ vỗ vai Trương Hãm Bính, ra hiệu. "Nếu ngài đồng ý, ta đương nhiên không ngại, coi như là điều kiện bổ sung cho ngài." Gia Cát Ngự Ngã cũng thuận tiện đáp ứng.

Dù sao chỉ là nhét vào vài tên đệ tử mà thôi, căn bản không phải việc khó!

Tử Anh và Đan Thần Tử thành thật lui sang một bên, biết hiện tại không có chỗ cho bọn hắn xen vào, trầm mặc là tốt nhất.

Sau đó, Ngao Tông truyền một tia chân khí vào cơ thể Đinh Đại Lực, người sau mới trong hôn mê gian nan tỉnh lại. "Ngao đại nhân, ta vừa rồi làm sao vậy?" Việc đầu tiên Đinh Đại Lực làm sau khi tỉnh lại là hỏi câu này. "Một chút ký ức cũng không có sao?" Đinh Đại Lực vỗ vỗ đầu, nhíu mày: "Ta hình như...

đánh nhau với ai đó một trận.

Nhưng không đúng a, ta đâu có năng lực giao thủ với ai, chắc là ta nằm mơ thôi nhỉ?" Nhìn Đinh Đại Lực tỉnh lại, Tử Anh và Đan Thần

Tử không khỏi lui lại nửa bước, vẫn còn sợ hãi trận chiến vừa rồi.

Tuy lúc này Đinh Đại Lực không còn uy hiếp, nhưng vẫn nhịn không được theo bản năng tránh xa.

Ngao Tông cũng không nói nhảm, dứt khoát đem mọi chuyện vừa xảy ra kể lại toàn bộ cho hắn.

Đinh Đại Lực cố gắng nghe hiểu từng câu của Ngao Tông, nhưng càng nghe càng hồ đồ.

Chỉ là hôn mê một lát, lại xảy ra nhiều chuyện ly kỳ như vậy?

Thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng sắp không nhận ra nữa. "Ngao đại nhân, vậy...

ý ngài là bảo ta cùng bọn họ đi cái gì Thục Sơn, đi nơi đó tu hành?" Đinh Đại Lực hỏi, "Nhưng ta căn bản không biết tu hành thế nào." "Điểm ấy không cần lo lắng, hết thảy cứ giao cho ta là được, ngươi chỉ cần gật đầu đáp ứng." Gia Cát Ngự Ngã lập tức tiến lên giải thích, "Nếu trở thành đệ tử Thục Sơn, ngươi sẽ được phát nguyệt tiền hàng tháng, có thể làm quản sự tại cửa hàng do Thục Sơn kinh doanh, ngân lượng kiếm được còn nhiều hơn.

Tu hành một đường, nếu có thể đi ra chút môn lộ, phàm nhân khát vọng trường sinh bất lão cũng tịnh không thành vấn đề." Gia Cát Ngự Ngã thông minh lựa chọn kể cho Đinh Đại Lực nghe những thứ phàm nhân khát vọng nhất, đơn giản là tiền tài và trường sinh.

Đương nhiên, muốn thực sự đạt đến cảnh giới trường sinh bất lão, căn bản không phải người tu hành tầm thường có thể làm được.

Vốn tưởng Đinh Đại Lực nghe xong tất định sẽ cực kỳ kích động, thậm chí không kịp chờ đợi.

Lại không ngờ người sau nghe xong vẫn không hề lay động, ngược lại giữa lông mày càng thêm ai thương.

Đối với Đinh Đại Lực, người trong thôn đều chết cả rồi, ngay cả vị hôn thê cũng không còn trên đời, hắn đối với thế gian hầu như không còn gì lưu luyến.

Vừa rồi muốn xông vào trong thôn cũng là ôm tâm quyết phải chết, dù sao cô thân một mình sống trên đời cũng không còn vướng bận.

Trước mắt những thứ tiền tài, trường sinh bất tử này, quả thực là đàn gảy tai trâu. "Ta e rằng không có tư chất như vậy đâu...

Xin lỗi vị đại tiên này, ta không đi tu hành." Đinh Đại Lực có chút bi thương, "Ta định sau này tiếp tục ở lại thôn này, bồi thôn dân tiếp tục sinh hoạt." "Đại tiên..." Cái xưng hô này suýt chút nữa làm Gia Cát Ngự Ngã ngất xỉu tại chỗ, nhưng càng kinh ngạc hơn là những lời từ chối của Đinh Đại Lực! "Ngươi có muốn suy nghĩ kỹ lại không?

Rốt cuộc ngươi có nghiêm túc không vậy!" Gia Cát Ngự Ngã có chút sốt ruột. "Đại tiên, ta không có ý gì khác, thật sự không muốn rời khỏi nơi này, ta kiếp sau ở lại đây cô độc chung lão cũng rất tốt." Đinh Đại Lực miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khó coi.

Hắn cười được, nhưng Gia Cát Ngự Ngã lại cười không nổi, chuyến này nếu không mang được Đinh Đại Lực đi thì chẳng phải công cốc! "Thân bằng hảo hữu thì thế nào?

Thục Sơn có không ít đệ tử vì tu hành, thậm chí vứt bỏ vạn khoảnh gia sản và vợ con, chỉ vì đại đạo tu hành, sao có thể để những tục sự phàm trần kia khiên bán!

Tiểu tử ngươi không biết cơ hội bày ra trước mắt tốt đến thế nào đâu, đây là cơ hội duy nhất để thoát khỏi huyết nhục chi khu!

Ngươi có biết bao nhiêu người cầu ta tu hành đều không thể nhập đạo không!" Thanh âm Gia Cát Ngự Ngã có chút não nộ, lần đầu tiên bị phàm nhân từ chối như vậy.

Ngược lại phải hạ mình cầu xin hắn tu hành, trước đây nào có trải qua chuyện này!

Nếu không phải Ngao Tông ở đây, hắn thậm chí đã động tâm tư dùng mê hồn thuật cưỡng ép bắt người đi.

Đinh Đại Lực vẫn như người gỗ: "Ta hiện tại chỉ muốn ở lại đây bồi thê tử ta, đa tạ đại tiên." Gia Cát Ngự Ngã thở dài một tiếng, căn bản không biết làm sao cho phải. "Đinh huynh đệ, sau này ta bồi ngươi ở lại đây!" Trương Hãm Bính lập tức nói, "Chúng ta đâu cũng không đi!" Trương Hãm Bính đối với đám người tu hành mở miệng là nhân nghĩa đạo đức không có nửa điểm hảo cảm, có lẽ là do Gia Cát Ngự Ngã coi mạng người như cỏ rác.

Tóm lại, hắn cũng không hy vọng Đinh Đại Lực sẽ đi theo bọn họ, huống chi ai cũng không biết trong đó có tiềm ẩn nguy hiểm gì hay không. "Đa tạ Trương huynh đệ." Đinh Đại Lực cảm kích cười với Trương Hãm Bính một cái, "Ta định vì chư vị thôn dân dựng một ngôi mộ tử tế ở đây, nửa đời sau ta sẽ luôn ở lại nơi này, đâu cũng không đi nữa." Tử Anh và Đan Thần Tử kinh ngạc, Đinh Đại Lực này chẳng lẽ đầu óc bị hỏng rồi sao?

Chương 886

Điều kiện tốt như vậy mà cũng bỏ qua, năm xưa bọn họ vì để có thể bái nhập sư môn Thục Sơn đã phải trả cái giá cực lớn.

Gia Cát Ngự Ngã nhìn bộ dạng của Đinh Đại Lực, trầm tư suy nghĩ một lát, lại đột nhiên đổi một cách hỏi khác: "Như vậy, hãy nói cho ta biết, rốt cuộc điều kiện gì ngươi mới nguyện ý gia nhập Thục Sơn?" Đinh Đại Lực không hiểu vì sao người trước mắt nhìn như tiên phong đạo cốt này nhất định phải để hắn bái nhập sơn môn?

Nếu là trước đây, hắn tất nhiên sẽ thập phần vui vẻ đáp ứng, chỉ tiếc hiện tại...

Ngao Tông lại ra hiệu cho Gia Cát Ngự Ngã lui ra, đích thân tiến lên dò hỏi Đinh Đại Lực: "Không báo thù sao?" Nghe được ba chữ này, Đinh Đại Lực mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Tông.

Trong đôi mắt tràn đầy tang thương và bi ai trước đó giờ đây chớp động sự phẫn nộ cùng cừu hận.

Một câu nói này lập tức khiến hắn nhớ lại cảnh tượng thi thể thôn dân cùng thảm trạng của Tiểu Nhu, cơn giận dữ không cách nào kìm nén hầu như làm hắn mụ mị đầu óc.

Nếu không phải ma khí trong cơ thể đã tiêu hao sạch sẽ, giờ phút này hắn nhất định sẽ lần nữa bạo tẩu mất khống chế. "Ta đương nhiên muốn báo thù!

Những tên khốn kiếp đó dựa vào cái gì mà giết người, giết người xong liền bỏ đi!

Ta cũng muốn bắt bọn hắn nợ máu trả máu, cho dù đồng quy vu tận cũng phải bắt bọn hắn nợ máu trả máu!" Đinh Đại Lực hai mắt đỏ

ngầu, hầu như từ trong kẽ răng rít ra từng chữ!

Nếu như lúc này còn gì hối tiếc, thì chính là trước khi chết không thể báo thù rửa hận.

Ngao Tông trầm giọng nói: "Trước mắt đây là cơ hội duy nhất.

Chỉ cần gia nhập Thục Sơn, bước vào con đường tu hành, ngươi mới có khả năng trở nên cường đại, cuối cùng mạnh đến mức đủ để huyết tẩy tông môn của kẻ thù!" "Nhưng ngược lại, nếu buông tha cơ hội này, kết cục cuối cùng của ngươi cũng chỉ có thể là cô độc chung lão tại mảnh đất cháy sém này, còn cừu nhân huyết tẩy thôn trang vẫn tiêu dao tự tại, hết thảy như cũ." Quả nhiên, lời nói của Ngao Tông khiến nộ hỏa của Đinh Đại Lực lần nữa tăng vọt, hắn hầu như không chút do dự nói với Gia Cát Ngự Ngã: "Xin đại tiên đưa ta đi Thục Sơn tu hành, ta muốn đem đám ma đạo nhân sĩ kia toàn bộ diệt sạch!" Gia Cát Ngự Ngã ngẩn người hồi lâu mới hồi thần, trong lòng đối với Ngao Tông quả thực bội phục đến cực điểm!

Hắn càng có thể nhìn rõ thứ mà Đinh Đại Lực khát vọng nhất lúc này chính là phục cừu, trừ chuyện đó ra bất cứ việc gì đều vô nghĩa với hắn.

Ngao Tông có thể nhanh chóng nhìn thấu như vậy, quả thực tuyệt diệu! "Tốt, kể từ hôm nay ngươi là đệ tử thứ mười ba dưới danh nghĩa của ta, cùng bằng hữu của ngươi, làm sư đệ của ngươi, là đệ tử thứ mười bốn!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức đáp ứng, nhưng cũng không vội vã bắt Đinh Đại Lực hành bái sư lễ, sợ những nghi thức phiền phức kia làm Đinh Đại Lực sinh lòng phản cảm. "Đinh huynh đệ, ngươi quả thực nghĩ kỹ rồi?" Trương Hãm Bính thấy Đinh Đại Lực động lòng, không khỏi sốt ruột, nhưng hắn thực sự không muốn cùng những kẻ mạc danh kỳ diệu này đi cái gọi là Thục Sơn kia.

Thật khó để hắn tin tưởng những người này một cách không giữ

lại chút nào, nhất là khi trong lòng đã có vết xe đổ. "Trương huynh đệ, ta quyết định rồi.

Nếu ngươi nguyện ý đồng hành cùng ta thì đi theo ta là được, nếu không nguyện ý ta cũng sẽ không cưỡng cầu." Đinh Đại Lực không chịu buông tha cơ hội này, giờ phút này quyết tâm phục cừu đã định.

Đừng nói đi Thục Sơn tu hành, cho dù là đầm rồng hang hổ hắn cũng liều mạng xông vào một lần!

Trương Hãm Bính không nói gì nữa, chỉ cúi đầu thở dài một tiếng.

Đã như vậy, cũng không cần nói nhảm nhiều. "Tiền bối, để có thể thuận tiện làm việc trong Thục Sơn, hay là ngài cứ làm đệ tử trên danh nghĩa của ta, như vậy hoạt động trong Thục Sơn cũng sẽ thuận tiện hơn..." Gia Cát Ngự Ngã cẩn thận từng li từng tí nhìn Ngao Tông, sợ những lời này chọc giận đối phương.

Trong mắt Gia Cát Ngự Ngã, thực lực tu hành cùng bối phận là chuyện ván đã đóng thuyền, tùy ý đảo lộn thì bất kỳ đại tu hành giả nào cũng khó mà chấp nhận.

Nhưng ngoài dự liệu, Ngao Tông sảng khoái một lời đáp ứng, tịnh lắc mình một cái biến ngoại mạo thành một phàm nhân bình thường.

Khí tức quanh thân cũng theo đó giảm xuống đột ngột, cho dù Gia Cát Ngự Ngã cẩn thận dò xét đều không thể phát giác trên người hắn có nửa điểm tu vi.

Ngao Tông lúc này ở trước mặt hắn quả thực là một phàm nhân hoàn toàn không gây chú ý, ngụy trang có thể xưng là hoàn mỹ. "Khí tức ẩn nặc của tiền bối quả nhiên lợi hại, tại hạ tự thẹn không bằng!" Gia Cát Ngự Ngã cảm thán nói.

Quả thực giống như đổi thành một người khác!

Ngao Tông mỉm cười, không nói gì.

Chỉ chút trình độ này liền khiến hắn chấn kinh, vậy sau này những chỗ cần chấn kinh còn nhiều lắm. "Thục Sơn ở nơi nào?

Dùng thần thức truyền đạt cho ta." Ngao Tông phân phó nói. "Ngài xem." Gia Cát Ngự Ngã triển khai tin tức thần thức, tiến hành giao lưu nguyên thần với Ngao Tông, người sau trong nháy mắt liền biết được phương vị của Thục Sơn. "Ta đã biết.

Đi thôi." Ngao Tông phất tay một cái, một khắc sau mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một trận choáng váng mạc danh kỳ diệu, hầu như trời đất quay cuồng.

Đến khi hồi thần lại, ngước mắt nhìn lên, lại phát hiện mình đã đứng dưới chân một ngọn núi khổng lồ! "Nơi này là..." Đinh Đại Lực và Trương Hãm Bính thân là phàm nhân, căn bản không thể chịu đựng được pháp thuật đẳng cấp cao như vậy, nếu không có Ngao Tông che chở e rằng sớm đã ngất đi rồi. "Đây là..." Gia Cát Ngự Ngã cùng đám người nhìn dãy núi vĩ đại kia, ba thầy trò nhất thời chấn hám đến mức một câu cũng nói không nên lời!

Vừa rồi còn ở Ngọa Vân Thôn, cự ly cách Thục Sơn chừng mấy vạn dặm xa xôi, cho dù Gia Cát Ngự Ngã dùng tốc độ nhanh nhất phi hành cũng cần vài ngày.

Vậy mà chỉ trong nháy mắt đã đến nơi này, duy nhất chỉ có Đại Na Di Thuật mới có thể làm được điểm này, trừ cái đó ra không còn biện pháp nào khác! "Tiền bối biết Đại Na Di Thuật?" Gia Cát Ngự Ngã lắp bắp hỏi.

Ngao Tông nhíu mày hỏi ngược lại: "Là pháp thuật cao minh lắm sao?" "Ta..." Ba thầy trò triệt để không còn lời nào để nói, đối với Ngao Tông hoàn toàn bội phục đến tâm phục khẩu phục!

Loại pháp chú Đại Na Di Thuật này trong Thục Sơn người thi triển được rải rác không có mấy, cho dù thi triển cũng cần tốn thời

gian cực dài để chuẩn bị, pháp lực tiêu hao cũng rất nhiều.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không ai nguyện ý thi triển Đại Na Di Thuật, nhưng ở trong tay Ngao Tông lại biến thành một cái điêu trùng tiểu kỹ! "Quả thật là tiền bối cao nhân...

Sư huynh, hai người chúng ta nhìn nhầm rồi." Tử Anh nhớ lại lúc suýt chút nữa xung đột với Ngao Tông, trong lòng còn sợ hãi.

Đan Thần Tử sắc mặt trắng bệch, chỉ vội vàng gật đầu.

Sau đó Ngao Tông giữ nguyên ngụy trang khéo léo, đi theo đám người Gia Cát Ngự Ngã cùng nhau lên núi.

Hiển nhiên Gia Cát Ngự Ngã trong sơn môn cực kỳ có địa vị, khi đến sơn môn, hầu như tất cả mọi người đều cực kỳ kính sợ lui ra và xưng hô sư thúc.

Gia Cát Ngự Ngã cố làm ra vẻ trấn định, hắn không hiểu, ngày thường ở trong tông môn cực độ tản mạn, vì sao hiện tại luôn cảm thấy như có gai ở sau lưng.

Tất cả ắt hẳn là do nguyên nhân từ Ngao Tông.

Thục Sơn xác thực là một đại tông môn, phóng tầm mắt nhìn tới, hầu như cả ngọn núi đều bị tông môn chiếm cứ.

Mỗi một chỗ sơn mạch đều có trụ sở của tu luyện sĩ cùng đệ tử cao đẳng, thậm chí trong núi có thể nhìn thấy linh mạch đang được khai thác.

Thú vị là, bầu trời nơi đây tùy chỗ có thể thấy những sinh vật hình dáng kỳ quái đang bay lượn, sương mù nồng đậm bao phủ, tăng thêm rất nhiều cảm giác thần bí cho tông môn.

Đi dọc theo đường đi, thường xuyên sẽ thấy có người tu hành bay qua đỉnh đầu, nhưng bất luận là ai cũng sẽ ngay lập tức hạ xuống

hành lễ với Gia Cát Ngự Ngã.

Chương 887

Nhưng ánh mắt nhìn về phía bọn người Ngao Tông lại tràn đầy khó hiểu, dường như chưa từng thấy người có tư chất kém như vậy lại có thể tiến vào sơn môn. "Hiền đệ, lần này lại ở bên ngoài thu được những hạt giống tốt nào?

Để cho ta xem một chút!" Bỗng nhiên, một đạo kiếm quang lướt qua đỉnh đầu, sau đó một thân ảnh từ giữa không trung chậm rãi hạ xuống, nhìn về phía mọi người với nụ cười trên môi.

Đó là một đạo nhân hạc phát đồng nhan, Ngao Tông thoạt nhìn, tu vi của người này cùng Gia Cát Ngự Ngã tương đương nhau. "Những người này tương đối có tiên duyên, không cần nhìn tư chất, chưa biết chừng sau này sẽ là đệ tử đắc ý nhất của ta!" Gia Cát Ngự Ngã cũng không dám nói lung tung, sợ câu nào nói không chu toàn đắc tội với Ngao Tông sau lưng. "Vậy sao?" Bạch phát đạo nhân kia quét mắt qua đám người Ngao Tông, lược cảm kinh ngạc, "Gia Cát hiền đệ, ngươi nghiêm túc chứ?" "Ta còn có việc, hôm khác lại nói chuyện!" Gia Cát Ngự Ngã vội vàng ho khan vài tiếng để che giấu, sau đó phất tay một cái, gọi ra một trận thanh phong chở mọi người cùng bay đi.

Bạch phát đạo nhân nhìn bóng lưng Gia Cát Ngự Ngã rời đi, hơi có chút kinh ngạc.

Lão già này ngày thường thu đệ tử kén cá chọn canh, mười hai tên đệ tử dưới trướng hầu như toàn bộ đều là thiên sinh tuyệt giai tư chất, sao có thể lãng phí thời gian trên người những phàm nhân tư chất bình thường này?

Gia Cát Ngự Ngã phân phó Tử Anh và Đan Thần Tử đi trước, còn mình thì dẫn đám người Ngao Tông bay tới đại điện tông môn, nơi đó

có một tên đệ tử đã cung kính chờ đợi đã lâu. "Tham kiến sư thúc!" Người kia thấy Gia Cát Ngự Ngã lập tức cung kính hành lễ bái kiến, "Nhìn ngài thế này, hẳn là lại thu được đệ tử tư chất tuyệt giai rồi?" "Lấy danh bài của bọn họ, ghi lại." Gia Cát Ngự Ngã cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp ném ra ba tấm danh bài, "Bắt đầu từ hôm nay, trở thành đệ tử Thục Sơn đi, ký danh dưới trướng ta." Người kia hơi sững sờ: "Ngài không định đưa bọn họ đi nghiệm chứng linh căn?

Tuy tốn thời gian một chút, nhưng là việc cần thiết, nhỡ đâu có rắc rối..." Gia Cát Ngự Ngã ngắt lời: "Có chuyện gì cứ bảo bọn họ tới tìm ta là được, không cần làm khó dễ." "Đã rõ." Lời đã đến nước này, tên đệ tử biết tiếp theo không nên hỏi nhiều.

Đem danh bài triện khắc xong xuôi, Gia Cát Ngự Ngã liền dẫn bọn họ về động phủ của mình.

Động phủ trong miệng hắn đảo có chút vượt ngoài tưởng tượng, là đem cả một ngọn núi cao oạt rỗng, kiến tạo đạo trường ở bên trong.

Đạo trường tuy nhiên không thập phần hào hoa, nhưng cũng rất khí phái, linh lực sung túc bên trong phải thắng xa ngoại giới gấp mấy chục lần. "Tiền bối, đây là động phủ của ta, từ nay về sau ngài có thể tùy ý làm việc ở đây." Tiến vào động phủ xong, Gia Cát Ngự Ngã lập tức trút bỏ tư thái cao cao tại thượng trước đó. "Ân." Ngao Tông chậm rãi tiến vào, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế, "Sau này cho ta một thân phận phương tiện làm việc, ta muốn ở trong Thục Sơn tùy ý đi dạo một chút, cụ thể tìm hiểu nơi này." "Không thành vấn đề, phàm là chuyện ta biết, tiền bối cứ việc hỏi ta là được." Gia Cát Ngự Ngã một lời đáp ứng, sau đó nhìn về phía Đinh Đại Lực cùng Trương Hãm Bính, hỏi thăm tên hai người.

Không nghi ngờ gì, hắn đối với hai cái tên này căn bản không hài lòng, hai người này sau này nếu rời khỏi Thục Sơn thì cũng là một

trong những bộ mặt của Thục Sơn, đeo một cái tên khiến người ta bật cười như vậy thì làm sao có bài diện? "Đã nhập đạo môn, nên có một cái tên đường đường chính chính, nếu không sau này làm sao hành tẩu giữa thiên địa?" Trương Hãm Bính nghe lời này lập tức không phục, đến nơi này tu hành vốn không phải ý nguyện của hắn, lão đầu này dựa vào cái gì đối với tên của hắn bình phẩm từ đầu đến chân? "Tên có khó nghe nữa thì sao?

Ta gọi tên gì cũng không liên quan đến ngươi!" Gia Cát Ngự Ngã thản nhiên nói: "Ta là vì an toàn của các ngươi mà suy nghĩ.

Những kẻ ma đạo kia phái người đi tàn sát cả thôn, kết quả chết nhiều người như vậy mà không làm được chuyện gì, tổng muốn truy cứu xuống, giữ lại tên cũ sớm muộn cũng sẽ bị tra ra.

Tuy nhiên hiện tại thân ở Thục Sơn không có nguy hiểm, nhưng một khi rời đi hậu quả thế nào, không cần ta nói nhiều chứ?" Nghe thấy lời ấy, thần sắc Trương Hãm Bính cũng có chút do dự, hắn xác thực không có gan to bằng trời đến mức không cần mạng.

Gia Cát Ngự Ngã lời này đương nhiên là đang lừa gạt, những tu sĩ ma đạo kia sao có thể có tinh lực đi tra xét một hai tên phàm nhân tử lý đào sinh? "Ta sao cũng được." Đinh Đại Lực ngược lại không có bao nhiêu ý kiến phản đối, thậm chí vốn không để ý những thứ này.

Tên Đinh Đại Lực vốn là tên tục, cho nên tên kiểu gì đối với hắn cũng chỉ là một cái đại hiệu.

Gia Cát Ngự Ngã suy nghĩ một lát, lập tức nói: "Sau này tên ngươi là Trương Hiến Bỉnh, cái tên này đối với ngươi ngược lại thích hợp hơn một chút." "A." Trương Hãm Bính không có hảo khí đáp một tiếng. "Còn về ngươi..." Gia Cát Ngự Ngã đang sốt ruột không biết đặt cho Đinh Đại Lực cái tên thế nào, Ngao Tông lại mở miệng nói: "Không cần lãng phí thời gian, không bằng trước hết dẫn ta xem nơi

này có cái gì hay ho." Ngay cả Ngao Tông đều mở miệng, hắn cũng không thể không chấm dứt đề tài này: "Được...

Kỳ thật chính như ta trước đó đã nói, trên người Đinh Đại Lực có rất nhiều bí mật đáng giá nghiên cứu, ta cần đưa hắn tiến vào tĩnh thất quan sát tỉ mỉ." Miệng nói như vậy, nhưng thực tế hắn là đang tranh thủ sự đồng ý của Ngao Tông, dù sao ý kiến của Âu Tùng đối với hắn cực kỳ quan trọng.

Ngao Tông không chút do dự liền đáp ứng: "Có thể, như ngươi mong muốn." "Việc tu hành của Trương Hãm Bính và Đinh Đại Lực tạm thời giao cho ngươi, đoạn thời gian này ta có việc khác cần xử lý, nếu không có chuyện cần thiết, không cần tìm ta." Ngao Tông búng nhẹ ngón tay, một tấm ngọc phù ẩn chứa khí tức bản thân bắn vào trong tay Gia Cát Ngự Ngã.

Ngay sau đó, thân hình Ngao Tông liền biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí ngay cả Gia Cát Ngự Ngã cũng không phát giác Ngao Tông rời đi từ lúc nào. "Thật là đi không dấu vết..." Gia Cát Ngự Ngã trong lòng càng kính bội không thôi.

Sau đó, Gia Cát Ngự Ngã gọi một tên đệ tử từ ngoài động phủ vào, dặn dò ngày sau phải chỉ đạo Trương Hãm Bính tu hành nhiều hơn, đồng thời giao một bộ công pháp điển tịch cho Trương Hãm Bính, bảo có gì không hiểu có thể hỏi.

Thực tế, hắn làm vậy chẳng khác nào phủi tay giao Trương Hãm Bính ra ngoài, căn bản không định đích thân chỉ đạo.

Suy cho cùng, người này chỉ là điều kiện phụ gia đi theo Đinh Đại Lực lên Thục Sơn mà thôi.

Đợi Trương Hãm Bính rời đi, Gia Cát Ngự Ngã cười híp mắt nhìn Đinh Đại Lực: "Tiếp theo, là chuyện của sư đồ hai người chúng ta." Không biết vì sao, Đinh Đại Lực nhìn thần sắc cười híp mắt của Gia

Cát Ngự Ngã, trong lòng không tự chủ được mà phát mao. ...

Minh Giới, Vương Thành.

Trên con đường có vô số quỷ hồn và người Minh tộc diễu hành, không ai chú ý một du hồn lặng lẽ hiện ra trong hư không, rồi trà trộn vào trong đó.

Du hồn này chính là do Ngao Tông ngụy trang, sở dĩ hắn quay lại Minh Giới là vì Hắc Vũ trước đó đã gửi một đạo thần thức, thỉnh cầu hắn đích thân đến Minh Giới.

Lúc này Ngao Tông trà trộn trong đám quỷ hồn tịnh không bắt mắt, sau khi đi lại trong Vương Thành một vòng, hắn tự nhiên tiến vào một gian đạo trường chuyên môn cung cấp cho Minh tộc tu hành, hình dáng tựa như phần mộ.

Vừa tiến vào, Ngao Tông liền phát hiện một trận âm khí cuồng dũng ập vào mặt, đây chính là linh lực mà Minh tộc cùng quỷ hồn tu luyện cần nhất.

Sử dụng đạo trường phải chi trả tiền ngân cực kỳ đắt đỏ - loại tiền tệ lưu thông đặc định trong Minh Giới, trên người Ngao Tông đương nhiên không có, nhưng hắn sớm đã có đối sách. "Các hạ, mời đi theo ta." Một thị giả thân khoác hắc bào tiến lên tiếp dẫn, Ngao Tông liền theo hắn cùng đi vào thiên phòng bên cạnh.

Vừa vào thiên phòng, quanh thân thị giả liền bốc lên một trận hắc vụ, sau đó tiêu tán không thấy, trong phòng đã có một người đợi chờ đã lâu. "Bái kiến chủ nhân!" Người kia đi lên phía trước cung kính hành lễ với Ngao Tông, người này chính là hạ thuộc duy nhất mà Ngao Tông thu phục tại thế giới này, Hắc Vũ. "Gọi ta có việc gì?

Vì sao lại chọn ở nơi này?" Ngao Tông trút bỏ ngụy trang, hiện ra nguyên bản dung mạo, thản nhiên hỏi. "Ngài từng đề cập, muốn ta

lưu ý tin tức về Minh Giới Bản Nguyên, ta cũng chính vì chuyện này mới mời ngài đến đây." Hắc Vũ cung kính nói. "Nói nghe một chút." Ngao Tông lập tức có hứng thú, nhưng bề ngoài vẫn không chút gợn sóng.

Hắn không cho rằng tin tức nhất định chuẩn xác, dù sao địa vị của Hắc Vũ tại Minh Giới cũng không quá cao, tin tức hắn biết được, khả năng lớn là đã lan truyền rộng rãi.

Nếu người khác biết Minh Giới Bản Nguyên tồn tại, sao có thể không động tâm, lại mặc kệ tin tức truyền bá ra ngoài? "Ta trở thành Minh tộc mới chỉ ba trăm năm, nhưng mấy ngày trước ta mới biết, trong Minh tộc có một hạng điển lễ thập phần trọng đại, cứ năm trăm năm sẽ cử hành một lần, vừa khéo là vào ngày kia!" Thần sắc Hắc Vũ cực kỳ nhiệt thiết, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Đối với người Minh tộc, Minh Giới Bản Nguyên tức là thứ ban cho sinh mệnh và sáng tạo ra hết thảy tồn tại thế gian, hầu như cao quý như Đấng Tạo Hóa.

Đã từng vô số lần nghe đồn đại, hôm nay có thể ở chỗ này tận mắt chứng kiến, triều bái Minh Giới Bản Nguyên, tuyệt đối là vinh hạnh chí thượng! "Tin tức không sai chứ?" Ngao Tông nhíu mày, chuyện này xem ra thực sự có chút không hợp lý.

Minh Giới Bản Nguyên chỉ có thể đi theo bên cạnh Minh Giới Chi Chủ, một khi thoát ly liền ý nghĩa nó sẽ trở thành vật vô chủ, bất cứ ai cũng có thể đoạt lấy.

Một cử chỉ này vô luận nhìn thế nào cũng cực kỳ ngu xuẩn, chẳng lẽ tên Minh Giới Chi Chủ kia yên tâm thế giới này không có một ai dám động tâm đi cướp đoạt?

Chương 888

"Thôi được, đến lúc đó xem sao." Ngao Tông khẽ gật đầu. "Chủ nhân, ngài nghe ngóng tin tức này để làm gì?" Hắc Vũ có chút tò mò hỏi. "Làm gì?" Ngao Tông cười đầy ẩn ý, "Đương nhiên là chiếm nó làm của riêng!" Lời vừa nói ra, Hắc Vũ chấn kinh đến mức rớt cả cằm, thậm chí hoài nghi mình nghe lầm.

Ngao Tông muốn không kiêng nể gì mà ra tay như vậy, trước mặt vô số người Minh tộc, chẳng phải là công khai tuyên chiến với cả Minh Giới sao!

Hậu quả hơi tưởng tượng một chút liền thấy da đầu tê dại. "Chủ nhân, ngài thật sự..." Hắc Vũ có chút lắp bắp, lời đến khóe miệng lại không biết nên nói thế nào.

Tuy rằng đoán được Ngao Tông có chút bản sự, nhưng không thể tin hắn có thể làm chuyện như vậy và toàn thân trở ra. "Nếu như ngươi sợ hãi, đến lúc đó có thể không lộ diện." Ngao Tông nhìn ra tâm tư của hắn, chẳng thèm để ý.

Trông cậy vào hắn có thể giúp đỡ quả thực là nằm mơ giữa ban ngày, vốn cũng không trông cậy vào chiến lực này. "Ta..." Trên trán Hắc Vũ toát ra mồ hôi lạnh, nhất thời không biết nên làm sao cho phải, cuối cùng cũng chỉ có thể cúi đầu đáp: "Đa tạ chủ nhân!" Nhanh chóng, hai ngày thời gian đã qua.

Khi Ngao Tông và Hắc Vũ đến Vương Thành, nơi này đang chuẩn bị cho tế điển.

Ở đây hầu như tùy chỗ đều có thể thấy Minh tộc cùng quỷ tu có tu vi cường thịnh, nhưng lúc này biểu hiện đều giống như những tín đồ thành kính, hoàn toàn không phân địa vị cao thấp.

Nghe Hắc Vũ nói Ngao Tông mới biết, Vương Thành quy định Minh Giới Chi Chủ có địa vị cao nhất, trừ ngài ra, trong thành bất luận vong hồn hay Minh tộc, địa vị đều bình đẳng như nhau.

Để tránh bại lộ thân phận, Ngao Tông đặc địa ngụy trang thân phận cho Hắc Vũ, để cả hai đều biến thành du hồn.

Dù sao sau này Hắc Vũ còn phải ở lại đây làm việc cho hắn, thân phận nguyên bản vẫn dễ dùng hơn.

Trung tâm Vương Thành, nơi tế đàn cung phụng Minh Giới Bản Nguyên có tạo hình thập phần độc đáo, là một tòa kiến trúc hình tròn giống như đấu trường, bao quanh là từng tầng từng tầng chỗ ngồi.

Tế đàn cao lớn hầu như chọc vào vân gian, nhìn không thấy đỉnh, Ngao Tông tuy không biết nơi này có thể dung nạp bao nhiêu người, nhưng vẫn luôn thấy có người tiến vào và tìm chỗ ngồi.

Những chỗ ngồi này bất luận địa vị cao thấp, đều là ai đến trước được trước, vì vậy ngay cả những vị trí tốt nhất cũng có một số vong hồn địa vị thấp kém chiếm giữ.

Ngao Tông đến đây khá muộn, nên không có được vị trí quá tốt, nhưng hắn cũng không quan tâm, bản thân hắn cũng không phải đến để triều bái.

Ngao Tông cười nói: "Đám người Minh tộc này thật thủ quy củ, xem ra thủ vệ trong Vương Thành cũng làm bọn hắn chịu không ít khổ đầu a." Mặc dù trong Vương Thành căn bản không thấy bất kỳ thủ vệ nào, nhưng Ngao Tông có thể rõ ràng phát giác được rất nhiều cường giả ẩn thân tàng nặc ở khắp nơi.

Những Minh tộc nhân kia tu vi tuy không tệ, nhưng để ứng đối với đám tôm tép này hẳn là dư xài.

Hắc Vũ cười nói: "Chủ nhân quả nhiên lợi hại, Minh Giới Chi

Chủ không thích dùng bạo lực để duy trì trật tự, càng hy vọng có thể để người Minh tộc phát ra từ nội tâm tuân thủ quy củ, cho nên mới không thiết lập thủ vệ ngoài sáng." Ngao Tông cười nhạt, đám người Minh tộc này sẽ giảng quy củ, chẳng lẽ không phải vì những thủ vệ trốn trong bóng tối kia sao?

Chẳng qua là một hình thức mà thôi.

Bỗng nhiên, âm thanh bốn phía tế đàn yên tĩnh lại, thần sắc tất cả mọi người trong nháy mắt trở nên cực kỳ đoan trang túc mục, không hẹn mà cùng im lặng. "Minh Vương có lời, mỗi một vong hồn trong Minh Giới, mỗi Minh tộc nhân, đều giống như huyết nhục, chi thể của ngài, không thể chia cắt, yêu thương tha thiết!" Một trận âm thanh đoan trang nghiêm túc như ngâm xướng vang lên giữa thiên địa, tại trung tâm đấu trường kia, một đoàn U Minh Chi Lực tử hắc sắc chậm rãi bay lên.

Giờ khắc này, hầu như tất cả mọi người đều vươn dài cổ để nhìn cho rõ, mọi tiêu điểm ánh mắt đều tụ tập vào đây.

Dưới tiếng ngâm xướng chậm rãi kia, U Minh Chi Lực dần dần tản đi, cuối cùng một đoàn quang vựng lấp lánh ẩn hiện trước mắt mọi người. "Oa!" Những Minh tộc nhân, vong hồn kia đồng loạt quỳ xuống, không có bất kỳ hiệu triệu nào, tất cả toàn bằng tự phát.

Tại giờ khắc này bọn họ hoàn toàn giống như tín đồ thành kính triều bái thần minh, một số người kích động đến rơi nước mắt. "Đó là Minh Giới Bản Nguyên a!

Thứ nắm giữ chức quyền một giới!" "Có thể tận mắt thấy một lần, ta chết cũng không tiếc." "Ta thật may mắn, vừa mới tiến vào Minh Giới ngắn ngủi vài thập niên đã có thể tận mắt nhìn thấy Minh Giới Bản Nguyên." Những tiếng nghị luận nhiệt thiết nhao nhao vang lên, mọi người dường như hận không thể đem Minh Giới Bản

Nguyên khảm vào trong mắt mình.

Dù sao sau lần này, muốn gặp lại phải đợi năm trăm năm sau.

Tuyệt đại đa số vong hồn tại đây đều không thể đợi đến lúc đó.

Lúc này, giữa tế đàn duy nhất chỉ có Ngao Tông và Hắc Vũ như hạc giữa bầy gà không có quỳ xuống triều bái. "Những người này thật sự phát ra từ nội tâm triều bái?" Ngao Tông cũng không tin cái tà này, dùng thần thức quét qua liền nháy mắt biết được, kia căn bản không phải Minh Giới Bản Nguyên!

Chỉ là một đoàn U Minh Chi Lực cực kỳ nồng đậm được khéo léo ngụy trang mà thôi, bất quá kỹ pháp xác thực cao minh.

Trong đó còn lặng lẽ gia tăng một số pháp thuật có thể mê hoặc tâm thần, tất cả những người này tâm phục khẩu phục triều bái là do nguyên nhân này.

Như vậy xem ra, Minh Giới Chi Chủ thật là một chủ nhân thích tự lừa mình dối người.

Nhưng đối với đại năng giả đã tiếp xúc với vài cái Minh Giới Bản Nguyên như Ngao Tông, loại ngụy trang này thùng rỗng kêu to. "Ta đã biết." Ngao Tông chút nào không ngoài ý muốn, sớm đã nằm trong dự liệu.

Hắn cũng không tin Minh Vương một giới lại sẽ làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Đem sự tình làm rõ ràng xong, Ngao Tông lập tức cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, lập tức xoay người, "Đi thôi, không cần thiết tiếp tục ở lại." Vẫn luôn khẩn trương quan sát bốn phía, Hắc Vũ nghe vậy không khỏi sững sờ: "Ngài không định cướp... ra tay nữa?" "Đó căn bản là hàng giả, tiếp tục lưu lại chẳng qua là lãng phí thời gian." Ngao Tông không nói nhảm nhiều, dĩ nhiên xoay người đi ra ngoài.

Trong lòng đang tính toán xem sau khi về Nhân Giới nên đi đâu. "Ngài chờ ta một chút!" Hắc Vũ khẩn trương cực kỳ, vội vàng xoay người đuổi theo, nhưng chưa kịp đi được hai bước, phía sau lại đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ mạnh kịch liệt! "Oanh long!" Nương theo tiếng nổ lớn, cả tế đàn cũng theo đó mãnh liệt rung chuyển, phảng phất như phát sinh động đất cực mạnh, tế đàn mắt trần có thể thấy đang run rẩy.

Thậm chí một số vong hồn nhỏ yếu không kịp đề phòng bị văng ra khỏi tế đàn, cũng may không có thực thể, tịnh không có tính mạng chi ưu. "Phát sinh chuyện gì vậy?!" Hầu như tất cả mọi người đều tại giờ khắc này đem ánh mắt ném về trung tâm tế đàn, không ai ngoại lệ đều phát giác được đầu nguồn vụ nổ ở nơi đó.

Cao đài đang huyền phù Minh Giới Bản Nguyên sụp đổ xuống, Minh Giới Bản Nguyên hạ thấp đến mức có thể tùy tay chạm tới!

Cũng tại giờ khắc này, huyễn tượng pháp thuật trong Minh Giới Bản Nguyên mất hiệu lực, cảm giác kính sợ trong lòng mọi người đều biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là sự tham lam.

Chỉ cần đoạt được Minh Giới Bản Nguyên, sẽ không chút tranh cãi trở thành Minh Giới Chi Chủ, chuyện này ở đây sớm đã là bí mật công khai.

Chỉ là ngày thường căn bản không dám động loại ý niệm ngu xuẩn này, nhưng hiện tại cơ hội bày ra trước mắt...

Có người đang do dự, nhưng càng nhiều người lại giao phó hành động: Hứa đa vong linh, Minh tộc trong nháy mắt cùng xuất động, tầm mắt đều không ngoại lệ khóa chặt trên Minh Giới Bản Nguyên.

Nhưng chưa kịp tới gần, dưới tế đàn bỗng nhiên bộc phát một trận uy áp cuồng táo, đem tất cả những kẻ dám tới gần oanh kích thành tro bụi. "Kẻ nào dám mạo phạm Minh Vương đại nhân!"

Nương theo tiếng gầm rú chấn điếc tai, trên bầu trời bỗng nhiên lăng không hiện ra mấy trăm đạo hắc sắc thân ảnh, vây quanh bốn phía tế đàn.

Những người này chính là đám thủ vệ đã ẩn thân ở đây từ sớm, chuẩn bị ở chỗ này chính là vì lúc này. "Thật sự có xuẩn ngốc sẽ ra tay?" Ngao Tông có chút kinh ngạc, đây không phải là gan lớn, mà thuần túy là não tàn cộng thêm không muốn sống.

Chương 889

Bất quá cũng đúng, bởi vì người chết vì tiền, chim chết vì mồi mà.

Tràng diện nhất thời bị chấn nhiếp, không còn ai dám tới gần tế đàn, nhưng những ánh mắt ẩn hối vẫn không ngừng quét qua Minh Giới Bản Nguyên. "Tất cả mọi người, tức khắc rời khỏi tế đàn, kẻ nào dám thiện tự đình lưu, chết!" Một đạo mệnh lệnh chấn điếc tai vang lên trên không trung tế đàn, sau đó trong tế đàn một trận phân loạn, tất cả mọi người đều lập tức tranh thủ thời gian rời đi. "Chúng ta cũng đi thôi." Ngao Tông vốn tưởng rằng sẽ có kịch hay để xem, nhưng hiện tại xem ra hẳn là sẽ không phát sinh. "Chủ nhân, ta cảm thấy có chút kỳ quái." Hắc Vũ bỗng nhiên nói với Ngao Tông, "Vừa rồi tất cả những người nhân cơ hội ra tay đều là lâm thời nảy lòng tham, vậy ban đầu là ai chế tạo ra vụ nổ làm tế đàn sụp đổ?" Chưa đợi Ngao Tông trả lời, lại phát hiện những thủ vệ bảo vệ bốn phía tế đàn bỗng nhiên chặn lại tất cả cửa ra, lại không cho phép rời đi nữa. "Vấn đề này hỏi xác thực rất hay, bất quá không cần ta trả lời, ngươi rất nhanh sẽ biết đáp án." Ngao Tông nhìn những thủ vệ chặn ở cửa ra, cười đầy ẩn ý.

Những thị vệ vừa rồi ra lệnh rời đi, giờ phút này lại phân phó nói: "Hiện tại, ai cũng không được rời khỏi nơi này." "Minh Vương vừa rồi có lệnh, trong tế đàn xông vào kẻ ký du U Minh bản nguyên, cũng là kẻ đối với ngài tâm hoài bất trung!" "Cho nên Minh Vương yêu cầu tất cả mọi người đều tiến hành phụng hiến, cho đến khi Minh Vương bài trừ hiềm nghi!" Lời vừa nói ra, trong tế đàn tiếng kêu than dậy đất, chúng quỷ hồn khóc gào không chỉ. "Chuyện này thật sự không liên quan đến ta, xin các vị tôn sử tha cho ta một con đường sống đi!" "Ta chỉ là vì bái kiến Minh Giới Bản Nguyên, thật sự không có nửa điểm

dị tâm." "Cầu xin tha cho bọn ta một mạng..." Đám Minh tộc và vong hồn nhao nhao kêu khóc cầu xin. "'Yêu cầu phụng hiến' là ý gì?" Ngao Tông hỏi Hắc Vũ.

Hắc Vũ sắc mặt trắng bệch, chiến chiến căng căng nói: "Bởi vì chúng ta đều là một bộ phận của Minh Vương... a không, bởi vì đại đa số đều là sinh mệnh do Minh Vương sáng tạo ra!

Cho nên tính mệnh của chúng ta cũng quy thuộc về Minh Vương, yêu cầu tự nguyện đem sinh mệnh lực giao cho Minh Vương, chính là 'Phụng hiến'." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, nói trắng ra là bắt tự sát. "Tuy nhiên sau khi ta 'Phụng hiến', trong tay Minh Vương bảo lưu mệnh lý của ta, có thể cho ta sau khi chuyển thế luân hồi trọng sinh tại Minh Giới, nhưng tất cả ký ức trước đó của ta đều sẽ bị xóa bỏ!" Ngao Tông phóng tầm mắt nhìn tới, trong tế đàn đại tu hành giả Minh tộc chiếm tuyệt đại đa số.

Trừ một số vong linh không đáng nhắc tới, nếu những Minh tộc nhân này toàn bộ chết đi, Minh tộc ít nhất phải suy yếu bảy thành chiến lực.

Ngay cả những Minh tộc nhân này cũng không dám tin tưởng, mình sẽ trở thành con cờ bị Minh Vương tùy tay vứt bỏ!

Nhưng Ngao Tông lại rõ ràng, chỉ cần có U Minh Chi Lực liền có thể liên tục không ngừng sáng tạo ra Minh tộc, cái gọi là địa vị cao ngạo tại trong mắt Minh Vương cực kỳ rẻ mạt. "Tự mình phụng hiến đi, đây là mệnh lệnh của Minh Vương." Đám thị vệ lại một lần nữa ra lệnh.

Vẻn vẹn chỉ vì một mối đe dọa tiềm ẩn mà đem tất cả mọi người toàn bộ vứt bỏ, cách làm này quả thực khiến người ta vừa run rẩy vừa tâm hàn. "Minh Vương chí thượng!" Không biết ai bi thương hô lớn một tiếng, sau đó một luồng cô hồn vỡ vụn phiêu nhập không

trung, ý nghĩa một Minh tộc nhân "Tự ngã phụng hiến".

Bọn họ căn bản không còn lựa chọn nào khác.

Sau đó, tiếng hô hoán thay nhau vang lên, toàn bộ đều là Minh tộc tự mình gạt bỏ sinh mạng, tung nhiên vạn bàn không tình nguyện. "Chủ nhân, ta nên làm gì bây giờ?" Hắc Vũ hoảng sợ, hắn không muốn chết ở chỗ này a! "Không vội." Ngao Tông không chút gợn sóng, bất quá những thủ vệ này đối với hắn thùng rỗng kêu to, trong đám người nhất định có người còn sốt ruột hơn hắn.

Nhất là tên gia hỏa đã dẫn nổ tế đàn kia, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn phụng hiến tính mạng.

Quả nhiên, khi Minh tộc tử vong ngày càng nhiều, trong tràng vẻn vẹn chỉ còn lại không đến một nửa nhân số, trận chấn động kịch liệt kia lại một lần nữa phát sinh!

Lần chấn động này hiển nhiên càng thêm mãnh liệt, cả tế đàn dưới sự chấn động đó bắt đầu xuất hiện vết nứt, tịnh nhiều chỗ sụp đổ.

Cũng đúng lúc này, một đạo hắc ảnh phóng thẳng lên trời, dường như muốn nhân cơ hội hỗn loạn này đào thoát khỏi đây. "Ngăn hắn lại!" Một tiếng hiệu lệnh vang lên, sau đó một chúng thị vệ truy sát đi lên, nhưng mắt thấy hắc ảnh kia sắp đào thoát khỏi tế đàn. "Ông!" Bỗng nhiên, một đạo kết giới bình chướng khổng lồ bao phủ trên không trung tế đàn, đem nó cách ly với bên ngoài, kế hoạch đào thoát của hắc ảnh kia cũng bởi vậy mà thất bại. "Đáng chết!" Hắc ảnh bị bình chướng ngăn cản, lập tức hiện hình giữa không trung, đó là một người toàn thân bao phủ dưới áo bào đen, căn bản nhìn không rõ diện mạo. "Hết đường chạy rồi, lập tức thúc thủ chịu trói, Minh Vương có thể lưu lại mệnh lý của ngươi, cho phép chuyển thế trọng sinh!" Đám thị vệ lệ thanh ra lệnh, trong mắt bọn hắn tên này đã là ba ba trong rọ, không đường thối lui! "Nói nhảm!

Ta đã dám đến nơi này, còn sợ mấy tên thị vệ nho nhỏ các ngươi không thành!" Hắc bào thân ảnh dứt khoát buông tha đào tẩu, dùng một cánh tay huyễn hóa thành cự đại trường kiếm sắc bén, mãnh liệt huy khảm ra một đạo hắc sắc quang nhận tràn ngập tử vong khí tức!

Quang nhận kia xẹt qua giữa không trung, nhanh như tia chớp mắt thường khó có thể bắt giữ, trong nháy mắt đem ba tên thị vệ nghênh diện chém thành hai nửa.

Những thị vệ kia bị đương trường xé rách thân thể, dưới tiếng thảm thiết kêu la hóa thành khói đen tiêu tán.

Thế nhưng càng nhiều thị vệ lại từ bên ngoài giết vào, nhất thời đem hắc y nhân bao vây chật như nêm cối.

Nhiên như vậy, việc phong tỏa tế đàn cũng theo đó buông lỏng, vong linh và Minh tộc nhân bị nhốt bên trong tranh nhau chen lấn hướng ra ngoài bỏ chạy, bọn họ không muốn chết ở cái quỷ địa phương này! "Hắc Vũ, ngươi đi trước đi." Ngao Tông nhìn ra Hắc Vũ sớm đã có ý niệm rời đi, chẳng qua hắn không hành động, hắn cũng sợ sệt rụt rè không dám động thân. "Vậy chủ nhân làm sao bây giờ?" Hắc Vũ tuy muốn rời đi, nhưng thân là người hầu cũng không thể đem Ngao Tông vứt ở chỗ này. "Ta lưu lại nơi này là được, không cần lo lắng cho ta." Ngao Tông thản nhiên nói, "Ngươi ở đây cũng không giúp được gì cho ta." "Được!" Hắc Vũ không nói nhảm nữa, lập tức cùng đám người xông ra ngoài, sợ những thị vệ kia quay lại vây quét.

Giây lát sau, trong tế đàn chỉ còn Ngao Tông một người, nhưng lúc này chiến huống kịch liệt cũng không ai chú ý sự tồn tại của hắn.

Ngao Tông thản nhiên tự đắc quan sát chiến trường trên bầu trời, phát hiện hắc bào nhân kia tuy bị trùng điệp bao vây, nhưng cũng không lâm vào khốn cảnh, ngược lại đấu tranh thành thạo điêu luyện.

Mặc dù không ngừng có thị vệ giết lên, nhưng kẻ chết lại càng

nhiều, cứ thế này e rằng không bao lâu nữa hắn sẽ giết ra khỏi trùng vây. "Kỳ quái..." Ánh mắt Ngao Tông dừng lại trên người hắn một lát, bỗng nhiên hiểu ra.

Hắn phát giác người này không phải là vong linh thuần túy hay là Minh tộc nhân, mà là Quỷ tu sĩ giới vu giữa hai giả!

Cái gọi là Quỷ tu sĩ, tức là người tu hành mất đi thân thể, vì để cho mình không đọa nhập luân hồi, có thể tiếp tục tu hành, nên chuyển sang đi một con đường tu hành khác.

Quỷ tu sĩ ở các phương diện đều không thể đấu lại người tu hành cùng đẳng cấp tu vi, nhưng lại có một điểm tốt: Chỉ cần có thể hấp thu đầy đủ âm khí, liền có thể làm cho sinh mệnh của mình vô hạn chế kéo dài, nhưng tu vi thượng hạn lại cực thấp.

Một khi trở thành Quỷ tu, tuyệt đối không có bất kỳ tư cách gì đi vấn đỉnh cảnh giới cấp độ cao hơn, nếu không phải hoàn toàn hết cách, không có người tu hành nào nguyện ý biến thành Quỷ tu.

Đồng thời điều kiện trở thành Quỷ tu cũng cực kỳ hà khắc, trong nguyên thần của hắn nhất định phải có lượng âm khí thiên sinh nhất định, nếu không tại nháy mắt chuyển tu sẽ bởi vì dương khí trong cơ thể quá thịnh dẫn đến hồn phi phách tán.

Bất quá Quỷ tu nếu muốn đột phá trói buộc, vẫn có một biện pháp khiến người ta thập phần bất sỉ: Thôn phệ huyết nhục của người tu hành.

Bởi vì huyết nhục của phàm nhân không có pháp lực kinh mạch, cho nên dù có thôn thực cũng vô nghĩa, muốn đột phá thượng hạn chỉ có thể liệp sát người tu hành.

Cũng chính vì vậy, rất nhiều Quỷ tu khi xuất hiện tại thế gian, đều sẽ bị rất nhiều người tu hành lập tức vây công.

Những Quỷ tu sĩ này bản thân lại thập phần khó đối mặt với người tu hành thủ thắng, cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn cẩu hoạt trong bóng tối, tận khả năng kéo dài thọ mệnh.

Nhưng vị Quỷ tu sĩ trước mắt Ngao Tông, tu hành cảnh giới của hắn đã đạt đến một cấp độ cực cao, sớm đã đột phá thượng hạn của Quỷ tu. "Tên này ít nhất cũng đã thôn thực không dưới mười tên người tu hành, trong đó nhất định có vài vị tu vi giác cao." Ngao Tông đối với tên này đảo có chút đề cao, lấy thân phận Quỷ tu có thể tu luyện đến loại cảnh giới này, thực không dễ dàng.

Nhưng sau đó Ngao Tông lại mãnh liệt nhận ra một vấn đề, vì sao tên này lại xuất hiện ở Minh Giới?

Minh Giới và Nhân Giới chưa từng có thông đạo có thể tương hỗ thông hành, trong Minh Giới lại không thể xuất hiện người tu hành, cho dù trở thành Quỷ tu cũng khó có thể tăng lên tu vi.

Chương 890

Nói cách khác, tên Quỷ tu sĩ trước mắt này, rất có thể là đến từ Nhân Giới!

Nhưng rốt cuộc làm sao hắn đến được thế giới này, chuyện này đáng giá hảo hảo tra hỏi một phen.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hôm nay hắn chỉ có thể chết ở đây, nhưng hiện tại Ngao Tông tịnh không muốn hắn chết.

Ngao Tông quyết định lưu lại người sống, tuân vấn tên này rốt cuộc làm sao từ Nhân Giới tiến vào nơi này!

Cuộc chiến vẫn kịch liệt, mặc dù nhìn như hắn luôn chiếm thượng phong, nhưng cường độ bình chướng che chở còn xa mới vượt qua tu vi của hắn, hắn không có khả năng đột phá ra ngoài.

Trước mắt những thị vệ này có thể chỉ đang bất chấp mạng người tiêu hao chiến lực của hắn, e rằng không bao lâu nữa sẽ có đại năng giả xuất hiện xử lý hắn.

Tên Quỷ tu sĩ kia tranh đấu càng lúc càng xương cuồng, cuối cùng thậm chí chút nào không che giấu sự cuồng vọng đối với đối thủ xuất ngôn châm chọc.

Nhưng bất quá chỉ là khốn thú chi đấu mà thôi, Ngao Tông phát giác một đạo khí tức xa xa mạnh hơn hắn đang nhanh chóng tiếp cận. "Lui ra!" Bỗng nhiên, những thị vệ kia đều tránh ra, quanh thân Quỷ tu sĩ lập tức trống ra một khoảng chân không.

Tên Quỷ tu sĩ tưởng rằng đối phương sinh lòng sợ hãi, lập tức cười càng thêm cuồng vọng: "Cái gọi là Minh tộc nhân cũng bất quá như thế!

Minh Vương bồi dưỡng ra đám phạn dũng các ngươi, quả thực là lãng phí U Minh Chi Lực!" Một khắc sau, bình chướng kết giới bao phủ trên đỉnh đầu đại khai, hắn không chút do dự bay lên không trung muốn xông ra ngoài.

Nhưng tại nháy mắt, một cỗ khí thế uy áp cực kỳ bàng đại từ ngoại giới bộc phát ra, trong nháy mắt áp chế hắn liên tục lui lại.

Khí tức cường đại kia làm hắn không rét mà run, tại trong Minh Giới lần đầu tiên phát giác có sinh mệnh nguy hiểm! "Hưu!" Bỗng nhiên, một đạo quang ảnh cấp tốc lướt qua giữa không trung, chuyển trong nháy mắt liền đã biến mất hầu như không còn.

Vẻn vẹn một nháy mắt, tên Quỷ tu sĩ đã sớm lệch khỏi vị trí cũ, nhưng áo choàng sau lưng hắn lại bị chém đứt gọn gàng.

Mũ trùm đầu của Quỷ tu sĩ cũng bị kình phong cắt ra, lộ ra đầu lâu ẩn giấu bên trong.

Đó là một quái vật khô quắt hình như da bọc xương, một đôi mắt tản ra ánh sáng màu xanh lục u ám.

Nhìn bộ dạng kia dường như bị rút cạn tất cả huyết nhục trong cơ thể, xấu xí vô cùng, thậm chí phàm nhân nhìn thấy e rằng sẽ nhịn không được nôn khan.

Hắn kinh khủng vạn phần nhìn chăm chú phía trước, một gã Minh tộc nhân mặc chế thức áo giáp xuất hiện trước mặt hắn, lạnh lùng nhìn hắn. "Tướng quân!" Những thị vệ kia thấy thế nhao nhao lui ra, hiển nhiên nơi này chỉ cần giao cho ngài là được.

Tại lúc này, bên tai Ngao Tông vang lên tiếng truyền âm của Hắc Vũ: "Chủ nhân ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Huyết Sát Tướng Quân đích thân thu thập con quái vật kia, coi chừng đừng để bị phát giác thân phận!" "Huyết Sát Tướng Quân?"

Ngao Tông ngước mắt nhìn về phía tên Minh tộc cường giả hậu trọng kia, hiển nhiên đây chính là cái gọi là Huyết Sát Tướng Quân rồi.

Tên này chút nào không che giấu khí tức của mình, tu vi của hắn không chút nghi ngờ nghiền ép Quỷ tu sĩ.

Hai bên giao thủ căn bản không có khả năng có lo lắng, Quỷ tu sĩ chắc chắn phải chết.

Như vậy xem ra, mình cũng nên ra tay rồi. "Khí tức của ngươi tịnh không thuộc về Minh Giới, ngươi làm sao từ Nhân Giới tới đây?" Huyết Sát Tướng Quân chất vấn.

Quỷ tu sĩ không trả lời, bởi vì hắn hoàn toàn bị khí tức của đối phương chấn nhiếp, giờ phút này dù mở miệng nói chuyện cũng cực kỳ gian nan.

Bộ dáng trương cuồng trước đó sớm đã ném lên chín tầng mây, hoàn hoàn toàn toàn biến thành một tên hề.

Nếu có thể, lúc này hắn thậm chí muốn quỳ xuống cầu xin tha mạng để đào tẩu, nhưng căn bản làm không được chút nào. "Không nói cũng được, rút hồn phách ra hỏi cũng giống nhau." Huyết Sát Tướng Quân vung tay lên, lực hút cực kỳ cuồng bạo từ trong lòng bàn tay bộc phát ra, muốn cưỡng ép đem Quỷ tu sĩ chộp vào trong tay.

Người sau tại giờ khắc này cưỡng ép khắc phục sợ hãi, trở tay đánh ra một đạo âm khí cuồn cuộn đi oanh kích Huyết Sát Tướng Quân.

Nhưng những âm khí kia oanh kích trên áo giáp đối phương giống như gãi ngứa, căn bản không thể tạo thành bất kỳ tổn thương thực chất nào, ngược lại càng lúc càng khó duy trì. "Xong rồi..." Mắt thấy càng ngày càng tiếp cận Huyết Sát Tướng Quân, sự kháng cự cái chết trong lòng Quỷ tu sĩ cũng thăng lên đến cực điểm!

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Huyết Sát Tướng Quân bỗng nhiên phát giác được dị dạng, quanh thân Quỷ tu sĩ có một cỗ sức mạnh mạc danh đang chống cự hắn. "Kẻ nào ngăn trở ta!" Huyết Sát Tướng Quân lập tức bạo nộ, cỗ sức mạnh này hiển nhiên không đến từ bản thể Quỷ tu sĩ. "Tướng quân đang nói cái gì?" Những thị vệ còn ở một bên như lọt vào trong sương mù, căn bản không có phát giác bất kỳ dị dạng nào.

Quỷ tu sĩ càng thêm nhạy bén, tức khắc phát giác có người đang âm thầm giúp đỡ, vội vàng lớn tiếng cầu cứu: "Xin các hạ ra tay giúp ta một chút sức lực!

Nếu ta có thể sống sót nhất định gấp bội báo đáp, làm trâu làm ngựa cũng không chối từ!" "Nhớ kỹ lời hứa của ngươi." Thanh âm của Ngao Tông trong nháy mắt vang lên bên tai Quỷ tu sĩ.

Tại khi thanh âm kia vang lên, Quỷ tu sĩ mãnh liệt phát giác toàn thân lông tóc dựng đứng, đó là một loại sợ hãi bắt nguồn từ linh hồn!

Thanh âm này mang đến cho hắn sự sợ hãi, viễn viễn thắng Huyết Sát Tướng Quân.

Thậm chí vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

Giây tiếp theo, thân ảnh Ngao Tông chợt hiện ra trước mặt hắn, chắn ở sau lưng.

Nhưng lúc này Ngao Tông trong mắt hắn xem ra, chẳng qua là một vong linh có pháp lực cực kỳ thấp kém, làm sao có thể cứu cái mạng nhỏ của hắn? "Tìm chết?" Huyết Sát Tướng Quân trong lòng vốn có nộ hỏa, nay thấy một vong hồn vô danh cũng dám chắn trước mặt hắn, nộ ý lập tức thăng lên đến cực điểm!

Hắn không chút do dự phất tay đánh ra một đạo U Minh Chi Lực cực kỳ cuồng bạo, nhưng cỗ uy lực kia chưa kịp chạm vào Ngao Tông

thì đã tro bụi yên diệt, bị lặng yên không một tiếng động hóa giải. "..." Huyết Sát Tướng Quân không khỏi ngẩn ra.

Không chỉ có hắn, hầu như tất cả những người tận mắt nhìn thấy một màn này đều cực kỳ kinh ngạc.

Khu khu một cái vong hồn không có pháp lực, sao có thể đỡ được một kích này! "Ngươi rốt cuộc là ai?" Huyết Sát Tướng Quân có xuẩn ngốc nữa cũng ý thức được cái vong linh này tuyệt đối không có đơn giản như vẻ bề ngoài. "Chuyện đó không quan trọng.

Tính mệnh của hắn ta bảo vệ, để hắn đi theo ta, ngươi hiện tại lui ra còn có thể giữ lại một cái mạng." Ngao Tông dùng ngữ khí bình thản nhất nói ra những lời nói cực kỳ cuồng vọng!

Trước đó, Huyết Sát Tướng Quân chưa từng nghe có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy. "Ta bất luận ngươi là ai, hôm nay đã dám ở nơi này che chở kẻ có nhị tâm với Minh Vương, ta liền nhất định phải nhân danh Minh Vương mà mạt sát ngươi!" Dưới tiếng gầm giận dữ của Huyết Sát Tướng Quân, cả tế đàn cũng theo đó mãnh liệt chấn động, sau đó hắn mãnh nhiên đấm ra một quyền giữa không trung, U Minh Chi Lực cuồng bạo hội tụ trên nắm đấm của hắn, cuối cùng lại ngưng kết thành một tôn hắc sắc trọng quyền khổng lồ nện thẳng vào mặt Ngao Tông.

Công kích chưa tới, phong áp đã làm phế tích sau lưng Ngao Tông sụp đổ, một kích này của Huyết Sát Tướng Quân hoàn toàn không có nửa phần lưu thủ, thế tất muốn một kích đem Ngao Tông phấn toái. "Trước tiên bồi ngươi chơi đùa." Ngao Tông bình thản đưa bàn tay ra, đối mặt với nắm đấm có thể hình to lớn hơn mình, hoàn toàn khinh thường, ngay cả ý niệm vận dụng nửa điểm pháp lực cũng không có. "Tên kia chết đến nơi rồi còn dám thác đại!" Đám thị vệ nhìn một màn này, đều nhao nhao ách nhiên thất tiếu, xem ra Ngao Tông bị dọa đến

mức ngay cả pháp lực cũng không dám dùng.

Quỷ tu sĩ trốn sau lưng Ngao Tông thì tuyệt vọng không thôi, chỉ nhận định e rằng sắp cùng tên thần bí nhân trước mắt này cùng nhau bị tồi hủy thành tro bụi.

Chương 891

"Oanh!" Một khắc sau, cự quyền cùng thủ chưởng của Ngao Tông va chạm vào nhau, chốc lát bộc phát ra uy năng vô thất đem người sau nuốt vào trong đó, tịnh nhanh chóng lan tràn ra.

Tại nơi dư uy lan đến, bản thể tế đàn triệt để không cách nào thừa thụ uy lực cường đại mà vỡ nát sụp đổ, đại địa càng theo đó bị xé ra vô số vết nứt! "Mau rút lui!

Huyết Sát Tướng Quân toàn lực ứng phó rồi!" Những thị tòng vây xem kinh hãi không thôi, nhao nhao nhanh chóng lui ra ngoài tế đàn, sợ bị cuốn vào trong đó!

Uy năng bộc phát giằng co hồi lâu, thẳng đến khi đem tế đàn hoàn toàn tồi hủy thành phế tích, rốt cục bởi vì dần dần háo tẫn uy năng mà chậm rãi suy thoái.

Thẳng đến khi nó hoàn toàn tản đi, thị vệ mới còn sợ hãi nhìn về phía phế tích.

Giờ phút này bọn hắn căn bản không tin Ngao Tông có thể tiếp được một kích này, trong lòng tràn đầy sự sùng bái đối với Huyết Sát Tướng Quân! "Không hổ là một trong Thập Tướng được Minh Vương đích thân sắc phong, chúng ta xa xa không thể đánh đồng với ngài ấy a." "Cho dù ta có tu luyện thêm một ngàn năm nữa cũng so không bằng!" "Có tướng quân trấn thủ tại đây, chúng ta cũng không cần lo lắng những kẻ trộm cướp tiểu nhân nữa." Đám thị vệ lập tức buông lỏng cảnh giác, sảng khoái nghị luận.

Nhưng thiên thiên tại sát na, một đạo hắc sắc thân ảnh như quỷ mị từ trong trần ai của phế tích lóe lên, chưa đợi bọn hắn hồi thần, hắc sắc thân ảnh kia liền như hổ nhập bầy dê, trong nháy mắt đem đám

người xé rách!

Tại nơi hắn đi qua, hầu như tất cả thị vệ toàn bộ trong nháy mắt bị diệt sát, tịnh lưu lại một đạo lộ kính âm khí cực nặng, hủ thực thi thể những thị vệ bị chém giết. "Phát sinh chuyện gì..." Chúng thị vệ hoàn toàn bị một màn này làm kinh hãi, khi lần nữa nhìn về phía phế tích đã tan khói bụi, lại nhìn thấy một màn cực kỳ chấn hám: Ngao Tông đứng sừng sững giữa không trung, không dính một hạt bụi, hào phát vô thương, sức phá hoại kinh thiên động địa vừa rồi không làm hắn bị thương mảy may.

Ngược lại Huyết Sát Tướng Quân lang bái đến cực điểm, một thân áo giáp rách nát không chịu nổi, không ngừng có máu tươi từ khe hở áo giáp phun ra, khí tức suy lạc đê mê, lại tao ngộ trọng thương cực nặng! "Không có khả năng..." Huyết Sát Tướng Quân khó tin nhìn Ngao Tông, liều mạng vận dụng U Minh Chi Lực muốn tu phục vết thương, lại phát hiện những thương ngân lộ cốt kia hoàn toàn không cách nào dũ hợp.

Trên mỗi một vết thương, đều có một loại sức mạnh cực kỳ mạc danh đang trở ngại tu phục, tịnh không ngừng tiêu hao, xâm thực huyết nhục.

Huyết Sát Tướng Quân phí công dùng tay che những vết thương kia, thần sắc cực kỳ kinh khủng, hắn từ trên người Ngao Tông phát giác được sự uy hiếp tử vong!

Tất cả thị vệ tận mắt chứng kiến hết thảy đều khó tin, thậm chí hoài nghi mình bị ảo giác, làm sao có thể!

Ngàn năm nay Huyết Sát Tướng Quân chưa từng lạc bại một lần, hôm nay lại lang bái đến mức hầu như muốn mất mạng!

Lần nữa nhìn về phía Ngao Tông, người sau nhìn qua vẫn y như cũ là cái vong hồn không có nửa điểm uy hiếp, bình bình vô kỳ.

"Ngươi dùng âm độc pháp thuật gì..." Huyết Sát Tướng Quân phun ra một ngụm máu tươi, kinh khủng vạn phần nhìn chằm chằm Ngao Tông, thậm chí không tự chủ được mà lui lại phía sau.

Ngao Tông bật cười, hắn căn bản không động dụng nửa điểm linh lực, chỉ là Huyết Sát Tướng Quân dùng U Minh Chi Lực công kích, bị Minh Giới Bản Nguyên trong cơ thể hắn phản phệ mà thôi.

Vì vậy, công kích của hắn mới bị gấp mấy lần trả lại, trong nháy mắt đem hắn trọng thương thành bộ dạng này.

Ngao Tông quét mắt nhìn phế tích, tên Quỷ tu sĩ vừa được cứu sớm đã thừa dịp loạn bỏ trốn, lời hứa trong miệng hoàn toàn thành trò cười.

Bất quá, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Ngao Tông, tên kia nhìn qua chính là một kẻ hai mặt. "Ta không định lãng phí thời gian nữa." Ngao Tông đối với cái gọi là Huyết Sát Tướng Quân này căn bản không để lên được sát tâm, lập tức chuẩn bị rời đi.

Hắn ung dung bay ra khỏi phế tích tế đàn, những thị vệ kia nhìn hắn nghênh ngang rời đi, căn bản không dám ngăn cản.

Huyết Sát Tướng Quân hai mắt đỏ ngầu nhìn theo bóng lưng Ngao Tông, kết quả vết thương trên người lại một lần nữa quy mô lớn vỡ ra, máu trong áo giáp chảy như suối, giống như con diều đứt dây rơi thẳng xuống nện vào trong phế tích. "Tướng quân!" Thị vệ lập tức ong ong vây lại, trong phế tích khẩn trương tìm kiếm Huyết Sát Tướng Quân đã hôn mê! ...

Cùng lúc đó, tên Quỷ tu sĩ đào thoát kia một đường hoảng hốt chạy bừa, chỉ kịp tìm kiếm một phương hướng hoang vu nhân tích mà liều mạng đào tẩu.

Nhìn thấy Ngao Tông vì hắn đỡ một đòn trong nháy mắt, hắn liền

biết mình được cứu rồi, đâu còn lo được cái gì khác, chỉ lo có thể mau chóng giữ mạng!

Đến khi hồi thần lại, hắn đã trốn ra cự ly cực kỳ xa xôi, đang ở trong một đầm lầy âm khí di mạn giữa hẻm núi.

Nơi này trừ hắn ra không còn ai khác, Quỷ tu sĩ rốt cục có thể an tâm.

Chí vu vừa rồi ra tay giúp đỡ Ngao Tông, hắn lười đi quan tâm, phản chính mình sống sót là được. "Tên kia cứu mạng ta e rằng cũng có mưu đồ khác, bỏ trốn mới là lựa chọn sáng suốt nhất!" Quỷ tu sĩ lầm bầm lầu bầu, hiện tại đang vì đầu óc thanh tỉnh của mình mà khánh hạnh. "Ngươi nói không sai.

Nếu không có mưu đồ khác, ai sẽ bình bạch cứu ngươi?" Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên bên tai, dọa Quỷ tu sĩ toàn thân run lên, lúc này mới phát giác, Ngao Tông không biết từ lúc nào đã đứng trên đỉnh đầu hắn.

Lúc này, hắn đang vẻ mặt trêu tức nhìn xuống, giống như mèo vờn chuột. "...

Ngươi trốn ra được rồi?!" Quỷ tu sĩ khó tin nhìn Ngao Tông, hắn thế mà có thể ở trong vụ nổ kinh thiên động địa kia hào phát vô thương! "Trốn ra thì không tính là, hẳn là ta tha cho bọn hắn một mạng đi." "Cuồng vọng!" Giờ khắc này trong lòng Quỷ tu sĩ đối với Ngao Tông bình giới chỉ có hai chữ.

Đương nhiên hắn tịnh không biết, Ngao Tông không phải đang cố ý khoe khoang, chỉ bất quá là nói thật mà thôi, hắn đích xác tha cho những người kia một mạng.

Ngao Tông lúc này tâm tình không tệ, cho nên mới có thể tương đối hòa nhã nói chuyện với hắn, "Chuyện ngươi bỏ trốn trước đó ta

sớm đã có dự liệu, nhưng thủ đoạn ẩn nặc của ngươi thực sự quá kém, ta cứ tưởng tìm ngươi sẽ vất vả hơn một chút." Quỷ tu sĩ lui lại một bước, ban đầu trong não hải còn nghĩ làm sao để đào tẩu, nhưng rất nhanh đã buông tha ý niệm này.

Thủ đoạn của hắn ở trong mắt đối phương e rằng chỉ là chút tài mọn vụng về, ngay cả Huyết Sát Tướng Quân còn không phải đối thủ của người này, hắn làm sao có thể đấu lại Ngao Tông? "Không biết tiền bối định muốn ta làm thế nào?

Muốn ta trở thành người hầu của ngài sao?" Quỷ tu sĩ hạ thấp tư thái, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng vì sinh tồn bất đắc dĩ đưa ra lựa chọn.

Hôm nay có thể sống sót đã là vạn hạnh rồi. "Ta không cần một hạ thuộc hai mặt, dùng không yên tâm." Ngao Tông vung tay lên, hai người tức khắc bị một trận hắc vụ bao phủ.

Quỷ tu sĩ không hiểu chuyện gì xảy ra, nháy mắt tiếp theo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nhưng rất nhanh đã hồi thần.

Khi lần nữa mở mắt ra, hắn kinh ngạc phát hiện mình đang ở trong một lương đình sơn thanh thủy tú.

Tại giữa hắn và Ngao Tông bày một cái bàn và một ấm trà, Ngao Tông sớm đã ngồi ở đó rót trà. "Rót đi, không cần câu nệ." Ngao Tông nhấp một ngụm trà, cười nhạt nói, "Trà này tịnh không thuộc về thế giới này, mang tới không dễ, khẩu vị thập phần cam thuần, không thể không nếm thử." "Tự thành thế giới..." Quỷ tu sĩ khó có thể khống chế thân thể đang run rẩy, hắn biết những gì trước mắt có ý nghĩa gì.

Nơi này căn bản không phải Minh Giới hắn vừa ở, mà là một thế giới tự hoàn thiện.

Nói cách khác, Ngao Tông có thể trong nháy mắt mang theo hắn

rời khỏi Minh Giới, ý nghĩa tu hành của hắn cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Rốt cục hắn cũng hiểu, biện pháp đào tẩu trước đó có bao nhiêu ngu xuẩn, chút tài mọn kia trong mắt Ngao Tông căn bản không đáng nhắc tới.

Cho nên cái gọi là "Tha cho một mạng", càng là sự thật! "Tiền bối ngài đại nhân có đại lượng, xin tha cho ta một cái mạng...

Bất kể muốn ta làm gì, lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không chối từ!" Quỷ tu sĩ chiến chiến căng căng nói, giờ khắc này hắn thật sự sợ hãi!

Chương 892

"Núi đao biển lửa không cần đến.

Cũng đừng đem bản thân mình coi trọng quá, ngồi xuống trước đã." Ngao Tông gật đầu ra hiệu.

Lời nói tuy chói tai lại không dễ nghe, nhưng may mắn ý nghĩa là Ngao Tông sẽ không làm khó dễ hắn, hắn vội vàng ngồi xuống, bưng chén trà uống ừng ực.

Cũng không phải là phẩm trà gì, chỉ là không dám làm trái lời Ngao Tông mà thôi. "Minh Giới, nói thật, ta sẽ không làm khó dễ ngươi." Ngao Tông đặt chén trà xuống, thản nhiên hỏi, "Ta sở dĩ cứu ngươi, cũng là vì một tin tức, hiểu chưa?" "Hiểu!

Hiểu!" Hắn cũng không hỏi Ngao Tông nhìn ra cái gì, biểu hiện rõ ràng như vậy, người sau đều hỏi như thế rồi, lại giả ngu là tìm chết! "Có khả năng ngài không biết... không, hoặc là ngay cả Minh Vương cũng không nhất định biết, Nhân Giới và Minh Giới có một thông đạo tương hỗ liên thông, có thể ở trong đó xuyên qua tự như." "Ta ban đầu vì trốn tránh người tu hành truy sát, lại ngoài ý muốn phát hiện thông đạo này, tịnh thông qua phương pháp này đi tới Minh Giới, ngay cả Minh Vương cũng sẽ không kinh động." Quỷ tu sĩ dường như nhớ lại chuyện cũ, lông mày không khỏi nhíu lại. "Thông đạo đó ở đâu?" Ngao Tông lại hỏi.

Quỷ tu sĩ không có chút do dự, lập tức lấy ra một tấm bản đồ Minh Giới, hai tay dâng lên giao cho Ngao Tông: "Ngài xem." Ngao Tông tùy tay nhận lấy, cũng không nhìn một cái liền ném vào không gian trữ vật, "Ân, tu vi của ngươi cũng không quá yếu, lưu tại một giới này làm việc cho ta hoặc giả có chút tác dụng.

Nguyện ý vì ta làm việc sao?" "Đương nhiên nguyện ý!

Cường giả như ngài nguyện ý sai khiến ta, đó mới là vinh hạnh của ta!" Quỷ tu sĩ không khỏi nịnh nọt nói. "Vậy đừng nói nhảm.

Đem bản nguyên linh hồn giao cho ta, ta liền nhận ngươi làm người hầu." Ngao Tông thản nhiên nói.

Giao ra bản nguyên linh hồn, tức ý nghĩa sinh tử của hắn đều ở trong một ý niệm của Ngao Tông.

Thậm chí, giả thiết Ngao Tông ngoài ý muốn thân tử, hắn cũng sẽ đi theo Ngao Tông cùng chết, tịnh hồn phi phách tán, không còn khả năng siêu sinh.

Nhưng Quỷ tu sĩ không chút do dự, lập tức trong lòng bàn tay hiện ra một đoàn huyết hồng sắc quang mang, hai tay dâng cho Ngao Tông: "Ngài nhận lấy." Làm như vậy, Ngao Tông đảo có chút thưởng thức tên này, lấy thân phận Quỷ tu nhỏ yếu có thể tu luyện đến tình trạng này, hiển nhiên là biết làm ra quyết sách vào quan đầu sinh tử. "Tốt." Ngao Tông thu bản nguyên linh hồn vào tay, "Tên gọi là gì?" "Tại hạ khi còn là nhân loại tên đã quên rồi, từ khi đi vào con đường Quỷ tu, ta tự đặt tên là Xích Hồn." Hắn vội vàng trả lời.

Ngao Tông búng nhẹ ngón tay, một luồng U Minh Chi Lực thoát tay bay ra, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Xích Hồn.

Người sau hơi sững sờ, sau đó lại kinh ngạc phát hiện trên người bắt đầu ngưng kết ra huyết nhục!

Những huyết nhục mạch lạc này cùng hồn phách của hắn hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, trong nháy mắt làm hắn từ Quỷ tu linh thể hoàn toàn chuyển hóa thành Minh tộc. "Trời ơi..." Xích Hồn nhìn thân thể mình, kích động đến toàn thân run rẩy!

Tác vi Quỷ tu, tất cả vãng sự về huyết nhục chi khu nhân loại đã ở

mấy trăm năm trước, hắn sớm đã quên mất tư vị của huyết nhục chi khu.

Hôm nay, tái độ tìm lại được cảm giác chân thực, nước mắt kích động ức chế không được chảy xuôi ra.

Càng làm cho hắn chấn hám là pháp thuật thần quỷ mạc trắc của Ngao Tông, lại có thể giúp hắn trọng tố một cái huyết nhục chi khu hoàn mỹ như vậy!

Bất luận thế nào, chỉ riêng điểm này đã đủ để hắn vì Ngao Tông vào sinh ra tử, dù hắn vốn là kẻ tham sống sợ chết. "Ngài rốt cuộc là người phương nào..." Xích Hồn nhìn Ngao Tông trước mắt, giống như tín đồ triều bái thần minh thành kính. "Chuyện đó không quan trọng." Ngao Tông mãn bất tại hồ, "Hiện tại ta muốn ngươi lưu lại Minh Giới, dùng thân phận Minh tộc nhân làm việc cho ta, thám thính tin tức." "Sự tình làm tốt tự nhiên có tưởng thưởng, nếu làm không tốt, ta sẽ trực tiếp lấy mạng ngươi, sẽ không cho ngươi cơ hội lần nữa đâu." Xích Hồn không chút do dự quỳ xuống dập đầu với Ngao Tông: "Tuân mệnh, tất nhiên sẽ không để chủ nhân thất vọng!" Hiện nay sở hữu huyết nhục chi khu, lại chuyển hóa thành Minh tộc, tu vi của Xích Hồn quả thực tăng trưởng gấp bội, nếu đổi lại trước đây muốn đạt tới cảnh giới này, ít nhất phải thôn thực gần trăm tên huyết nhục của người tu hành mới được.

Bất quá từ hiện tại, hắn không cần phải thôn thực huyết nhục người tu hành nữa, hoàn toàn có thể tự hành tu luyện tiến giai tu vi.

Hành động này của Ngao Tông quả thực giống như ân tái sinh, cho dù là kẻ tiểu nhân hai mặt quen thói cũng khó mà không vì đó mà xúc động.

Đương nhiên, đối với Ngao Tông đây chỉ là cái nhấc tay, dùng U Minh chi lực tạo ra một cỗ huyết nhục chi khu mà thôi, chẳng tốn chút

sức lực nào. "Chủ nhân, ngài cần ta ở lại nơi này làm gì?" Xích Hồn ân cần hỏi.

Ngao Tông thản nhiên nói: "Cũng không phải việc gì phiền phức, ở lại đây thu thập cho ta tất cả tình báo quan trọng, mọi tin tức liên quan đến Bản Nguyên Minh Giới phải báo lại cho ta biết hết, không được chậm trễ." "Bản Nguyên Minh Giới?

Thứ đó không phải đã xuất hiện rồi sao, ngài cũng có mặt ở đó mà." Xích Hồn không khỏi ngẩn ra, trong lòng khẽ động, hắn tin Ngao Tông tuyệt đối có năng lực cướp lấy Bản Nguyên Minh Giới từ trong tế đàn kia, tại sao lại không hành động?

Ngao Tông cười khẩy: "Trong mắt ngươi, thứ kia là Bản Nguyên Minh Giới hàng thật giá thật sao?" "Không sai!" Trong mắt Xích Hồn không khỏi lóe lên vẻ nhiệt thiết, hắn thủy chung không cam lòng, luôn cảm thấy chỉ thiếu một bước nữa là có thể lấy được Bản Nguyên Minh Giới.

Trước đó hắn trù tính kế hoạch gần mười năm, chỉ vì có thể một lần hành động đoạt lấy bảo vật này, để bản thân triệt để thoát khỏi hiện trạng quỷ tu, một bước lên trời trở thành một giới chi chủ.

Hồi tưởng lại hiện tại, dã tâm kia vẫn khiến hắn không ngừng hưng phấn đến run rẩy, thủy chung cho rằng chỉ thiếu một bước là có thể đắc thủ.

Nếu như có thể nhanh chân hơn Huyết Sát tướng quân một chút...

Đáng tiếc không có nếu như.

Ít nhất hắn cho là như vậy. "Đó căn bản không phải Bản Nguyên Minh Giới, chẳng qua là một cái bẫy ngụy trang, để cho đám vong linh và tộc nhân Minh tộc các ngươi triều bái, đồng thời dùng để kiểm tra lòng trung thành mà thôi." Ngao Tông nhìn thần tình cực kỳ cuồng

nhiệt kia, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hiện tại xem ra, kế hoạch của Minh Vương kia đã thành công, thành công xoay tất cả mọi người như chong chóng.

Trừ Ngao Tông ra. "Không thể nào, ta có thể cảm giác được, Bản Nguyên Minh Giới kia tuyệt đối là..." Lời Xích Hồn vừa nói một nửa, đột nhiên chấn động trừng lớn mắt!

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Ngao Tông cũng hiện lên một đoàn quang vựng màu tím đen, U Minh chi lực bàng bạc trong đó khiến người ta không rét mà run.

Khí tức kia hoàn toàn giống hệt với Bản Nguyên Minh Giới mà hắn từng thấy, không khác chút nào! "Ngài, ngài đã đắc thủ rồi?

Cũng khó trách, người có sức mạnh cường đại như ngài, cũng chỉ có sức mạnh lấy được từ Bản Nguyên Minh Giới mới xứng đáng!" Trong mắt Xích Hồn tràn đầy nhiệt thiết cùng kích động.

Trực tiếp trở thành hạ thuộc của một Minh Vương, chỗ tốt đạt được tất định cực nhiều, địa vị của hắn cũng xa không phải dĩ vãng có thể so sánh. "Nếu thích, thứ này tặng cho ngươi." Ngao Tông không có nửa câu vô nghĩa, trực tiếp ném vật kia cho Xích Hồn.

Thấy "Bản Nguyên Minh Giới" lơ lửng trước mặt, Xích Hồn kinh ngạc đến tột độ, bảo vật ngày nhớ đêm mong nay lại dễ dàng có được ngay trước mắt sao?

Hắn theo bản năng đưa tay muốn chạm vào, nhưng rất nhanh liền tỉnh ngộ, kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh! "Thuộc hạ tội đáng muôn chết!" Xích Hồn vội vàng quỳ rạp xuống đất thỉnh tội, hắn chợt ý thức được có khả năng Ngao Tông đang thử thách lòng trung thành của mình! "Không cần kinh hoảng như vậy, ha ha..." Bộ dáng này thực sự khiến người ta buồn cười, Ngao Tông chậm rãi nâng tay, một đạo sức

mạnh vô hình nâng thân thể Xích Hồn dậy, "Cứ việc chạm vào thử xem!" Nghe Ngao Tông nói vậy, Xích Hồn mới cẩn thận từng li từng tí chạm vào Bản Nguyên Minh Giới.

Nhưng kỳ quái là, khi tay hắn chạm đến, lại phát hiện đó chỉ là một đoàn U Minh chi lực hào vô ý nghĩa, chỉ là được ngụy trang tinh xảo ở bề ngoài.

Xích Hồn lập tức hiểu ý tứ của Ngao Tông, không phải thật sự đem U Minh chi lực cho hắn, mà là đang hướng hắn trần thuật một sự thật.

Bản Nguyên Minh Giới nhìn thấy trong tế đàn, cũng là hàng giả được ngụy tạo tinh xảo như thế này.

Chương 893

Sau khi biết được chân tướng, trong lòng Xích Hồn thật sự ngũ vị tạp trần.

Mặc dù kế hoạch của hắn thất bại, nhưng nghĩ đến việc vì một món hàng giả hư vô phiêu miểu mà chuẩn bị suốt mười năm, trong lòng chỉ cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc.

Chỉ là rác rưởi do Minh Giới Chi Chủ tùy tay lưu lại, lại bị hắn coi là mục tiêu cả đời theo đuổi. "Ta suýt chút nữa vì cái thứ này mà mất mạng, bất quá ta cũng sớm nên nghĩ tới, Minh Giới Chi Chủ sao có thể lơ là như vậy." Xích Hồn cười khổ.

Nhưng hắn cũng không phải dã tràng xe cát, hiện giờ bái nhập dưới trướng Ngao Tông, thu hoạch được một bộ huyết nhục chi khu này, tuyệt đối là lời to. "Chủ nhân, ngày sau nhưng phàm có sở cầu, ngài cứ việc phân phó ta!" Xích Hồn trầm giọng nói. "Lúc cần giúp đỡ ta sẽ không khách khí.

Hiện tại ngươi cứ ở lại Minh Giới củng cố chỗ đứng đi." "Minh tộc bây giờ sẽ không phải lo lắng trở thành đối tượng bị công kích nữa.

Bọn chúng sẽ kinh ngạc vì sao các ngươi có thể bằng không tiêu thất." Ngao Tông cười nói. "Không sai..." Xích Hồn cảm thụ được U Minh chi lực lưu chuyển trong kinh mạch, cảm giác cộng hưởng với thân thể này thực sự quá tuyệt vời!

Nhưng khi hắn hồi thần lại, Ngao Tông lại mạc danh kỳ diệu biến mất không thấy đâu.

Tại khu vực này không lưu lại nửa điểm khí tức, phảng phất như bốc hơi khỏi thế gian. "Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ quyết không nhục

sứ mệnh!" Xích Hồn hướng về vị trí Ngao Tông biến mất quỳ bái một lần nữa. *** Thục Sơn.

Ngao Tông đi một lần chính là hai ba ngày, Đinh Đại Lực và Trương Hiến Bỉnh cũng dần dần bắt đầu thích ứng nơi này.

Trương Hiến Bỉnh không có đãi ngộ giống như Đinh Đại Lực được Gia Cát Ngự Ngã thu nhập môn hạ đích thân dạy bảo, chỉ có thể đi theo các sư huynh khác cùng nhau nghiên tập.

Nhưng thiên phú tư chất của hắn quá kém, cánh cửa tu hành đối với hắn cực kỳ miễn cưỡng, rất nhiều sư huynh đệ đối với hắn cũng chướng mắt.

Duy chỉ có Đan Thần Tử và Tử Anh - hai người lúc đầu cùng gặp gỡ tại thôn trang là chiếu cố hắn, giúp hắn ở nơi này không bị bài xích.

Bất quá chỉ ngắn ngủi vài ngày, Trương Hiến Bỉnh càng ngày càng không thích Thục Sơn, thậm chí nhiều lần đi tìm Đinh Đại Lực thuyết phục cùng nhau rời đi.

Nhưng mỗi một lần đi tìm Đinh Đại Lực, đều bị Gia Cát Ngự Ngã cự tuyệt cho vào, dẫn đến mỗi lần đều vô công mà về.

Thời gian lâu dần, hắn thậm chí có chút hoài nghi Gia Cát Ngự Ngã có phải đang đối với Đinh Đại Lực tiến hành thực nghiệm bất chính gì hay không?

Tại động phủ của Gia Cát Ngự Ngã.

Lúc này, Đinh Đại Lực đang theo yêu cầu của Gia Cát Ngự Ngã bế quan tiềm tu trong đạo trường.

Nhưng hắn cũng không biết, tại đại đường bên ngoài đạo trường, Gia Cát Ngự Ngã đang cùng một tu sĩ tóc trắng quan sát một mặt kính giống như thủy tinh cầu.

Trong hình ảnh phản chiếu, Đinh Đại Lực đang nhắm mắt tu hành, hai người quan sát đến xuất thần. "Gia Cát hiền đệ, vận khí thật tốt!" Lão nhân tóc trắng bỗng nhiên thở dài một tiếng, "Người trẻ tuổi này sinh vào đêm Lục Tinh Liên Châu, là Lục Tinh Chi Tử, nguyên thần trời sinh là vật chứa của Xích Hồn Thạch!

Nói cách khác, nguyên thần của hắn có thể hoàn mỹ dung hợp Xích Hồn Thạch, không cần lo lắng có bất kỳ nguy hiểm nào về sau." Gia Cát Ngự Ngã hít sâu một hơi, sau đó triển lộ ra một nụ cười, quả nhiên lựa chọn của hắn cực kỳ chính xác!

Nếu như đem nguyên thần của Đinh Đại Lực lấy ra tiến hành đề luyện, tất định có thể luyện chế thành một kiện pháp bảo dung nạp Xích Hồn Thạch, đến lúc đó bằng vào vật này, cho dù đệ tử tu vi thấp nhất đều có thể tùy ý thao túng Xích Hồn Thạch. "Nếu thật sự đến ngày đó, ma đạo nhân sĩ trong thiên hạ đều sẽ bị chúng ta trục nhất sát tuyệt, thái bình thịnh thế sắp đến rồi!" Gia Cát Ngự Ngã tràn đầy kích động, lão giả tóc trắng cũng vuốt râu cười to. "Thanh bình thịnh thế rốt cục sắp thực hiện trong tay chúng ta!" Còn về tính mạng của Đinh Đại Lực...

Có thể vì thiên hạ thái bình thịnh thế mà hiến dâng, cũng là vinh hạnh của hắn.

Ít nhất hai người này nghĩ như vậy, cũng quyết định làm như vậy. "Hiểu Như sư huynh, nếu như thế ta nhất định phải nhanh chóng ra tay, tùy hành cùng Đinh Đại Lực còn có một người thập phần lợi hại, tạm thời không có ở Thục Sơn, ta nhất định phải mượn cơ hội này hoàn thành sự việc!" Gia Cát Ngự Ngã trầm giọng nói.

Lão giả tóc trắng tên là Hiểu Như khẽ gật đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng. "Tuy rằng không phù hợp với tác phong làm việc của Thục Sơn ta, nhưng vì thiên hạ thương sinh, vì thanh trừ ma đạo, ta

cũng không thể không làm như thế!" Gia Cát Ngự Ngã chậm rãi nâng tay, chỉ thấy một luồng tàn hồn hiện lên trong lòng bàn tay. "Đây là một cái quỷ hồn ta thu phục lúc trước, bởi vì vẫn còn giữ lại linh trí cực cao nên ta không hủy diệt, hiện tại vừa vặn phái thượng dụng tràng!" Đem một chút ý thức chú nhập vào trong tàn hồn kia, hồn phách tử tịch đột nhiên sống lại, đối với Gia Cát Ngự Ngã phát ra ý thức thần phục. "Đem nguyên thần Đinh Đại Lực rút đi, lại để cho hồn phách này đoạt xá, như vậy hẳn là có thể qua mặt người kia." Gia Cát Ngự Ngã tính toán xảo diệu, dù sao Ngao Tông và Đinh Đại Lực cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, quen biết không lâu.

Căn bản không có khả năng nhìn ra Đinh Đại Lực bị đánh tráo nguyên thần. "Gia Cát huynh!" Đúng lúc này, ngoài động phủ truyền đến một tiếng hô hoán, sau đó một trung niên đạo nhân chậm rãi đi vào, "Như huynh mong muốn, ta đã đến." Hiểu Như chân nhân nhìn trung niên đạo nhân kia, không khỏi cười nói: "Công Tôn Vô Ngã!

Cũng tốt, có ngươi hỗ trợ, sự tình hẳn là có thể làm nhanh hơn!" Công Tôn Vô Ngã cười nói: "Vì sư môn làm việc, ta cũng nghĩa bất dung từ.

Tóm lại ta làm tất cả đều là vì túc thanh thiên hạ ma đạo!" "Không sai, túc thanh ma đạo!" Ba người nhìn nhau, sau đó cười to.

Nếu Đinh Đại Lực nghe thấy tiếng cười của những người này, e rằng chỉ cảm thấy buồn nôn. "Bốp!" Gia Cát Ngự Ngã điểm nhẹ lên thủy tinh cầu, Đinh Đại Lực đang tu hành lập tức hôn hôn trầm trầm ngủ thiếp đi.

Đồng thời, ba người cùng lúc vận dụng pháp lực, ý đồ đem nguyên thần của Đinh Đại Lực lôi ra khỏi thể xác.

Vốn cho rằng sẽ thập phần nhẹ nhàng, nhưng kỳ quái là, ngay khi sắp đắc thủ, trong cơ thể Đinh Đại Lực bạo phát ra một trận phản phệ

cực mạnh, cưỡng ép bức lui pháp lực của bọn họ! "Xảy ra chuyện gì?!" Ban đầu còn tưởng là ngoài ý muốn, nhưng sau nhiều lần nếm thử, lại phát hiện kết quả đều như thế, căn bản không cách nào thành công. "Hóa ra là như thế!" Hiểu Như chân nhân có cảm tri nguyên thần mẫn cảm nhất lập tức nhận ra vấn đề, "Trong cơ thể hắn có một đạo cấm chế, khóa chặt nguyên thần ở trong đó!

Trừ khi tu vi của ta vượt xa người hạ cấm chế, nếu không tuyệt đối không có khả năng thành công!" "Không thể nào, trên người hắn vì sao lại có loại cấm chế này?

Có phải ngươi đã sớm biết nội tình!" Công Tôn Vô Ngã nộ khí trùng trùng nhìn Gia Cát Ngự Ngã, tựa hồ cho rằng đối phương lừa gạt mình. "Đừng nhìn ta như vậy!

Chuyện này ta cũng không rõ, rõ ràng ở Thục Sơn hắn trừ ta ra không tiếp xúc với bất kỳ ai..." Lời Gia Cát Ngự Ngã chợt dừng lại, nếu nói vậy, người duy nhất có hiềm nghi chỉ có thể là Ngao Tông!

Chỉ có tu vi người này vượt xa hắn, mới có đủ pháp lực hạ loại cấm chế đó. "Chẳng lẽ hắn sớm đã dự liệu được ta sẽ nhiếp thủ nguyên thần của Đinh Đại Lực?" Gia Cát Ngự Ngã nhíu mày.

Nếu thật là như vậy thì quá đáng sợ, Ngao Tông có thể nói là tính toán từng bước như lòng bàn tay. "Hắn là người kia..." Gia Cát Ngự Ngã đem chuyện về Ngao Tông kể lại cho hai người, nhưng bọn họ nghe xong lại thập phần chẳng thèm ngó tới. "Gia Cát huynh, thật là giang hồ càng già lá gan càng nhỏ!

Ngay cả tu vi Tông chủ cũng không đến mức khiến ngươi sợ hãi thành dạng này, chí ư phải thế không?" "Đúng vậy!

Chương 894

Tuy rằng không biết hắn dùng thủ đoạn gì hạ cấm chế lợi hại như thế, nhưng mạnh hơn nữa thì có thể so được với ba người chúng ta liên thủ?" Công Tôn Vô Ngã cười lạnh, "Nếu thật như vậy, Tông chủ xuất diện tổng có thể giải quyết được chứ!" Gia Cát Ngự Ngã có chút não nộ: "Ta đảo thật hy vọng là như thế!

Ta hiện tại càng phát giác, nếu các ngươi tận mắt nhìn thấy hắn, chưa chắc có thể bình tĩnh nói chuyện với ta như bây giờ đâu?" Công Tôn Vô Ngã sắc mặt khẽ biến, muốn phản bác nhưng lại kìm nén xuống. "Được rồi, nhị vị sư đệ!

Hiện giờ nói nhiều vô ích, trước mắt quan trọng nhất là làm sao giải quyết đạo cấm chế này!" Hiểu Như chân nhân không thể không giảng hòa, thân là sư huynh, hai vị sư đệ cũng nể mặt mà ngừng tranh cãi. "Thỉnh Tông chủ xuất thủ đi, cái cấm chế này ta không giải được.

Cưỡng ép phá trừ thì trong nháy mắt tất định sẽ kinh động người kia, có Tông chủ giúp đỡ cũng không cần lo lắng nhiều như vậy." Công Tôn Vô Ngã ồm ồm nói. "Không thể nào!" Gia Cát Ngự Ngã nghe vậy suýt bật cười, "Tông chủ nếu biết ta vì luyện pháp bảo mà rút hồn phách người sống, lại có thể giúp ta sao!" "Đã có nhiều cố kỵ như vậy, thế thì không còn cách nào!

Lại nói ta làm vậy là để giải cứu thiên hạ thương sinh, tảo trừ ma đạo, cũng là tình hữu khả nguyên!" Hiểu Như chân nhân nhìn hai sư huynh đệ lại cãi nhau, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài.

Nhưng ngay khi bọn họ đang tranh chấp, cửa lớn đạo trường đột nhiên mở ra, sau đó Đinh Đại Lực ngáp dài từ trong đạo trường đi ra.

Vừa bước ra liền đụng phải một màn ba người đang tranh cãi,

nhất thời bốn người nhìn nhau ngây ngẩn. "Không thể nào..." Gia Cát Ngự Ngã cực kỳ kinh ngạc, hắn nhớ rõ ràng đã thi triển Hôn Thụy Thuật lên Đinh Đại Lực, không có hai ba canh giờ tuyệt đối không cách nào tỉnh lại. "Sư phụ, các ngài đang tranh cãi chuyện gì vậy?" Đinh Đại Lực ngơ ngác nhìn bọn họ, không biết làm sao. "Không có việc gì, hai vị này là sư công của con, hôm nay lâm thời có việc ghé thăm ta mà thôi." Gia Cát Ngự Ngã vội vàng lấp liếm, "Nói đi nói lại, vi sư không phải bảo con ở bên trong tu hành sao, đi ra làm gì?" Đinh Đại Lực vẻ mặt vô tội: "Ta vừa rồi ở bên trong cảm thụ không thấy linh khí nữa, tựa hồ nguồn linh khí bị chặn lại, là sư phụ làm sao?" Gia Cát Ngự Ngã lúc này mới nhớ ra, vừa rồi vì đề phòng Đinh Đại Lực dùng pháp thuật kháng lại cơn buồn ngủ, hắn đặc địa cách tuyệt tất cả linh lực bên trong. "Được rồi, hôm nay khoan hãy tu hành, ra bên ngoài luyện quyền cước công phu đi!" Gia Cát Ngự Ngã có chút xấu hổ phân phó. "Dạ." Đinh Đại Lực cũng không nghi ngờ gì, liền đi ra ngoài đạo trường.

Nhưng chưa đi được hai bước, Công Tôn Vô Ngã bỗng nhiên ra tay, thân ảnh hắn nhanh như tia chớp điểm nhẹ vào sau gáy Đinh Đại Lực, khiến hắn ngất đi ngay tại chỗ. "Ngươi!" Gia Cát Ngự Ngã sắc mặt đại biến, nhưng nhìn theo ánh mắt của Công Tôn Vô Ngã, liền không nói gì nữa. "Loại chuyện hy sinh một người chưng cứu thương sinh này, hoặc là không làm, hoặc là làm cho tới cùng!

Đã chuẩn bị đến nước này, chẳng lẽ để nỗ lực trước đó công dã tràng sao?" Gia Cát Ngự Ngã trầm mặc, ngưng thị Đinh Đại Lực đang hôn mê, chậm rãi mở miệng: "Kỳ thực phiền toái lớn nhất là tên Ngao Tông kia, chỉ cần hắn không phát giác, như vậy Đinh Đại Lực đã chết, hết thảy vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng." Cấm chế trong cơ thể Đinh Đại Lực chỉ bảo đảm không bị cưỡng ép rút hồn phách, nhưng nếu thân thể hắn bị phá hủy, hồn phách kia liền có thể tùy ý lấy đi.

"Nói đến đây, ta có một tên đệ tử thập phần am hiểu dịch dung ngụy trang khí tức, nếu ta lại thêm một hai kiện pháp bảo ẩn tàng khí tức, hoặc hứa sẽ càng thêm hoàn mỹ." Hiểu Như chân nhân bỗng nhiên nói.

Lời đã đến nước này, ba người ngầm hiểu lẫn nhau. "Đã là do ta đích thân dẫn lên Thục Sơn, vậy ta nên giúp hắn một tay, chí ít để hắn ra đi không đau đớn cũng không thành vấn đề." Gia Cát Ngự Ngã chậm rãi đi lên trước, pháp lực trong lòng bàn tay dũng động, tầm mắt đã khóa chặt thiên linh cái của Đinh Đại Lực.

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị một chưởng đánh nát thiên linh cái Đinh Đại Lực, cưỡng ép rút hồn phách, thì bên ngoài đạo trường truyền đến một tràng hô hoán cấp thiết. "Đinh huynh đệ!

Đinh huynh đệ có ở đó không!" Dù với định lực của Gia Cát Ngự Ngã, vào lúc sắp giết người lại bị gọi tên cũng không khỏi hoảng thần! "Ai, là ai?" Gia Cát Ngự Ngã có chút hoảng loạn phản vấn, nhưng rất nhanh liền nhận ra người gọi là Trương Hiến Bỉnh! "Cái tên đệ tử phàm nhân không thu kia?

Sự đến nước này còn tới đảo loạn!" Hiểu Như chân nhân não nộ chất vấn. "Ta đi đuổi hắn đi!" Gia Cát Ngự Ngã có chút tức giận, lập tức truyền âm cho đối phương: "Đinh Đại Lực đang tu hành, lập tức rời đi, không được quấy rầy!" Thân ở ngoài động phủ, Trương Hiến Bỉnh có chút nghi hoặc, ngày thường Đinh Đại Lực tu hành cũng sẽ đáp lại, hôm nay sao lại biến thành Gia Cát Ngự Ngã trả lời?

Nhưng Trương Hiến Bỉnh vốn chán ghét Gia Cát Ngự Ngã, lão già này càng đuổi, hắn càng không đi, thậm chí còn muốn thêm loạn cho lão.

Cũng không phải hắn gan to bằng trời, chỉ là lúc trước lên núi, Ngao Tông từng nói với hắn và Đinh Đại Lực rằng ở trong tông môn

không cần kiêng kỵ, hết thảy tùy tâm sở dục là được.

Bất kể có chuyện gì Ngao Tông đều sẽ chống lưng!

Nghĩ đến đây, Trương Hiến Bỉnh lập tức có lo lắng, trực tiếp đẩy cửa lớn động phủ, sải bước đi vào!

Hành động này lập tức khiến ba người bên trong trở tay không kịp, ai cũng không ngờ tới Trương Hiến Bỉnh lại tùy tiện như vậy! "Gia Cát huynh, cửa lớn động phủ của ngươi từ trước đến nay không thiết lập cấm chế trở ngại người vào sao!" Công Tôn Vô Ngã não nộ nhìn hắn.

Gia Cát Ngự Ngã nghiến răng nghiến lợi: "Ta ở trong núi tu hành hai trăm năm, chưa từng có bất kỳ ai dám nghênh ngang xông vào động phủ của ta như thế, ta hà tất phải thiết hạ cấm chế!" Nhưng thấy Trương Hiến Bỉnh đã sải bước đi vào, Gia Cát Ngự Ngã tình thế cấp bách thậm chí không thể không thi triển Ẩn Hình Chú lên Đinh Đại Lực, đồng thời đích thân đi ra ngăn cản Trương Hiến Bỉnh.

Tên này thật sự đem kế hoạch toàn bàn đánh loạn rồi! "Ngươi, ai cho phép ngươi vào!" Gia Cát Ngự Ngã nhìn Trương Hiến Bỉnh đi tới, gần như không cách nào áp chế lửa giận.

Trương Hiến Bỉnh lại lý trực khí tráng: "Ta tìm Đinh huynh đệ, hắn từng nói nếu có việc gấp có thể..." Nhưng lời hắn chưa nói xong, Gia Cát Ngự Ngã đã thi triển một thủ Hôn Thụy Chú, khiến tên này cũng lăn ra mê man. "Tiểu tử này thật phiền phức!" Gia Cát Ngự Ngã vốn định xử lý luôn tên này, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, nếu tiểu tử này cũng xuất hiện dị thường, khó bảo toàn Ngao Tông sẽ không hoài nghi. "Trước tiên cứ để hắn ngủ một thời gian đi!" Gia Cát Ngự Ngã nhìn Trương Hiến Bỉnh hôn mê bất tỉnh, cưỡng ép áp chế sát ý. "Chết một mình Đinh Đại Lực là vì giải cứu thương sinh, nếu hiện tại lại giết thêm một Trương Hiến Bỉnh thì chỉ là đồ lao tăng thêm sát

nghiệp, hào vô ý nghĩa!" Gia Cát Ngự Ngã cưỡng ép khôi phục tỉnh táo, nhưng thiên thiên ngay lúc này, hắn mãnh nhiên phát giác lông tơ sau lưng dựng đứng, một trận khí tức cường đại đáng sợ khiến hắn không rét mà run.

Có thể làm cho hắn sợ hãi như thế duy chỉ có một người, hắn lập tức hồi thần: Ngao Tông đã về! "Đáng chết!

Sao lại đúng vào lúc này!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức hoảng, vội vàng giải trừ Hôn Thụy Chú trên người Trương Hiến Bỉnh, rồi nhanh chóng quay lại đạo trường. "Gia Cát huynh, người kia quả thực nguy hiểm đến mức khiến ngươi sợ hãi như vậy sao?" Công Tôn Vô Ngã nhìn bộ dạng hoảng hốt của Gia Cát Ngự Ngã, tỏ vẻ khinh thường. "Rất nhanh các ngươi sẽ biết." Gia Cát Ngự Ngã cũng lười nói nhảm với hắn, tức khắc đem Đinh Đại Lực tống về lại đạo trường.

Cùng lúc đó, thân ảnh Ngao Tông đã xuất hiện ngoài động phủ. "Xem ra thừa dịp ta không có ở đây liền giở chút trò vặt." Ngao Tông mỉm cười, đám người này đang chơi trò gì, chuẩn bị làm gì, hắn đều nhất thanh nhị sở.

Trên người Đinh Đại Lực lưu lại không chỉ có một đạo cấm chế, phàm là có bất kỳ nguy cơ sinh mệnh nào hắn đều sẽ biết được ngay lập tức.

Gia Cát Ngự Ngã muốn lặng lẽ làm việc là căn bản không có khả năng, tên kia không biết rằng, phong cách làm việc cẩn thận đã cứu mạng hắn, thậm chí là cả Thục Sơn.

Nếu như thật sự không cân nhắc hậu quả mà trực tiếp ra tay giết chết Đinh Đại Lực, vậy đồng nghĩa với việc hủy đi kế hoạch của Ngao Tông, đến lúc đó dùng tính mạng cả cái Thục Sơn này cũng không đủ bồi thường. "Kỳ quái!" Trương Hiến Bỉnh vỗ đầu đi ra từ động phủ của Gia Cát Ngự Ngã, vẻ mặt mờ mịt.

Ký ức lúc vừa hôn mê xuất hiện chút hỗn loạn, hắn hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại ở đây. "Trương Hiến Bỉnh, ngươi về trước đi, tiếp theo ta có chút chuyện muốn bàn với Gia Cát Ngự Ngã." Ngao Tông thản nhiên phân phó. "Được!" Trương Hiến Bỉnh vỗ vỗ đầu, chỉ cảm thấy trong não hôn hôn trầm trầm, đây là di chứng của Hôn Thụy Chú.

Lúc Gia Cát Ngự Ngã hạ chú có chút bất an hoảng loạn nên ra tay cũng nặng hơn, vì vậy Trương Hiến Bỉnh mới bị làm thành bộ dạng này.

Chương 895

"Về đi, ngủ một giấc thật ngon." Ngao Tông vỗ vỗ vai hắn, một luồng chân khí lập tức thâm nhập vào cơ thể, khiến hắn lập tức thanh tỉnh. "Được, ta cũng phải về nghỉ ngơi thật tốt." Trương Hiến Bỉnh mạc danh kỳ diệu rời đi.

Ngao Tông thì không khách khí chút nào đi lên trước, mãnh nhiên tung một cước đá nát thạch môn động phủ!

Sau khi thạch môn vỡ vụn, Ngao Tông liếc mắt liền thấy Gia Cát Ngự Ngã đang cùng hai gã đạo nhân ngồi uống trà trong đại đường.

Hai đạo nhân kia chính là Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân.

Gia Cát Ngự Ngã thấy Ngao Tông thì không hề kinh ngạc, ngược lại hai người kia sắc mặt biến đổi.

Người này tu vi có cao đến đâu, cũng không đến mức xương cuồng như vậy chứ! "Tiền bối, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ." Gia Cát Ngự Ngã cười nói.

Ngao Tông không để ý, tầm mắt đảo qua một vòng trong đại đường, ý vị thâm trường cười nói: "Bản lĩnh ứng biến của ngươi không tệ, sự tình đều xử lý sạch sẽ rồi?" "Ý của tiền bối là gì?" Gia Cát Ngự Ngã vẫn giả ngu. "Vị đạo hữu này, bình thường xông vào động phủ người khác đều vô lễ như vậy sao?

Tu hành cường đại cũng không phải lý do có thể tùy ý phóng túng." Hiểu Như chân nhân trầm giọng nói.

Hắn cũng không giống Gia Cát Ngự Ngã từng tận mắt kiến thức sự cường đại của Ngao Tông, cho đến nay vẫn không cho rằng Ngao

Tông đáng sợ đến mức nào. "Ta ngược lại muốn hỏi một chút, lý do gì có thể để các ngươi tùy ý rút hồn phách người sống luyện chế pháp khí?" Ngao Tông ý vị thâm trường hỏi ngược lại, "Dùng mấy cái lý do quan miện đường hoàng để thuyết phục, chẳng lẽ không cảm thấy tự lừa mình dối người?" Ba người nghe vậy sắc mặt đại biến, Ngao Tông làm sao biết được mấy từ "quan miện đường hoàng" kia? "Xem ra chuyện ta làm trước đó đã bị hắn biết rồi." Gia Cát Ngự Ngã lập tức truyền âm cho hai người kia.

Ngao Tông thản nhiên nói: "Có lời gì cứ quang minh chính đại mà nói, không cần lén lút truyền âm, ta cũng nghe được hết." Lời này vừa ra, Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân lập tức kinh hãi đứng dậy, khó có thể tin nhìn Ngao Tông!

Phải biết rằng, ngay cả Thục Sơn Tông chủ cũng không thể nghe được bọn họ truyền âm, chẳng lẽ tu vi Ngao Tông còn mạnh hơn Tông chủ?

Nhưng bọn họ không biết, cho dù dùng Tông chủ để so sánh cũng là đánh giá quá thấp Ngao Tông. "Tiền bối hiểu lầm, ta chỉ là..." Gia Cát Ngự Ngã xấu hổ cười, không biết nên trả lời thế nào. "Được rồi, bớt nói nhảm.

Trước đó định rút nguyên thần Đinh Đại Lực, là muốn dùng nó chế tác pháp khí có thể dung nạp Xích Hồn Thạch sao?" Ngao Tông lạnh nhạt nói.

Mắt thấy không cách nào giấu giếm, Gia Cát Ngự Ngã cũng không ngụy trang nữa, dứt khoát nói thẳng: "Tiền bối, ta thật sự có nỗi khổ tâm.

Đám ma đạo trung nhân kia tàn phá thế gian, không biết có bao nhiêu nhân mạng chết trong tay bọn chúng!

Hy sinh một cái mạng của Đinh Đại Lực, tuy rằng đối với hắn bất

công, nhưng cử chỉ này có thể chưng cứu vô số lê dân bách tính thế gian, tuyệt đối là đáng giá!" Ngao Tông đối với lời của hắn xùy mũi coi thường, hỏi lại: "Đinh Đại Lực đồng ý làm như vậy sao?" Gia Cát Ngự Ngã lập tức nghẹn lời, mặt đỏ bừng, một lát sau mới chậm rãi nói: "Sự tình này quá quan trọng, cho nên ta không có..." "Đã như vậy, dựa vào cái gì dùng tính mạng của hắn để thành toàn sự khảng khái của các ngươi?

Tính mạng Đinh Đại Lực ta bảo vệ, ai nếu muốn hại tính mạng hắn chính là đối địch với ta.

Ta không ngại huyết tẩy cái Thục Sơn này để dọn sạch chướng ngại." Ngao Tông cười lạnh, hắn vốn không thuộc về thế giới này, thế giới này bất luận xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến hắn, nhưng duy độc kế hoạch đã an bài thì tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Lời này vừa ra, Gia Cát Ngự Ngã lập tức kinh đến toát mồ hôi lạnh, hắn chút nào không nghi ngờ Ngao Tông thật sự có khả năng làm như vậy! "Ngươi!

Ngươi coi Thục Sơn ta không có người hay sao!" Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân lập tức nộ hỏa trùng thiên, cho dù tu vi Ngao Tông vượt xa bọn họ, cũng hoàn toàn không thể dung nhẫn sư môn bị vũ nhục như thế!

Phổ thiên chi hạ, chưa từng có một người nào dám nói có thể huyết tẩy Thục Sơn. "Hai kẻ muốn làm chim đầu đàn sao?" Ngao Tông lạnh lùng liếc nhìn hai người, trong một sát na, đôi mắt hắn lóe lên một luồng hỏa diễm U Minh đang thiêu đốt.

Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân trong nháy mắt chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, hàn ý cuồn cuộn lan tràn khắp toàn thân, phảng phất khiến máu cũng trong nháy mắt đông cứng!

Ngay khắc đó, pháp lực trong cơ thể bọn họ không cách nào vận chuyển mảy may, trở nên giống như phàm nhân, cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm!

Đó không chỉ là sự uy hiếp sinh mệnh khi đối mặt cường giả, mà càng giống như con kiến hôi nhỏ bé khi đối mặt ngọn núi cao, bất lực và tuyệt vọng. "Sao có thể..." Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự tuyệt vọng cực độ.

Ngao Tông tuyệt đối không phải người bọn họ có thể kháng cự, cho dù tập kết tất cả sức mạnh trong Thục Sơn cũng tuyệt đối không có khả năng, hắn thật sự có thể dễ dàng huyết tẩy Thục Sơn!

Hai người hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, trong thiên địa có ai có thể cùng Ngao Tông tranh phong.

Cảm giác này chỉ kéo dài một lát rồi tiêu tán, trong nháy mắt hai người cảm thấy trên người phảng phất trút bỏ được một ngọn núi lớn, buông lỏng than tọa trên ghế thở hổn hển.

Bọn họ chút nào không nghi ngờ, Ngao Tông vừa rồi trong một ý niệm có thể khiến hai người hồn phi phách tán.

Sở dĩ không chết, e rằng là vì Ngao Tông khinh thường hạ sát thủ! "Tiền, tiền bối..." Hiểu Như chân nhân gian nan mở miệng, "Chưa thỉnh giáo, tôn tính đại danh là gì?

Ta chưa từng nghe qua danh hào của các hạ." "Ta tên Ngao Tông." Hắn cũng không thấu lộ lai lịch, chỉ là nói ra bọn họ cũng không thể nghe hiểu.

Mặc dù Gia Cát Ngự Ngã không cảm thụ được áp lực hai người kia vừa thừa thụ, nhưng cũng có thể thiết thân xử địa tưởng tượng. "Tiền bối yên tâm, ta sẽ không đối với Đinh Đại Lực bất lợi nữa, từ

nay về sau ta chỉ thành tâm dạy bảo hắn tu hành." Gia Cát Ngự Ngã miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. "Có thể.

Chỉ cần không làm hành động vượt giới hạn, ta có thể không giết ngươi." Ngao Tông chậm rãi gật đầu, hắn chỉ muốn tận khả năng giảm thiểu can thiệp vào quỹ tích nhân sinh của Đinh Đại Lực, cho nên cũng không bắt buộc hắn phải rời khỏi Thục Sơn. "Từ nay về sau ta tất định sẽ dạy bảo Đinh Đại Lực thật tốt, tuyệt đối sẽ không lại gia hại hắn!" Gia Cát Ngự Ngã đưa ra hứa hẹn tuyệt đối.

Nếu như trước đó còn có chút tâm lý may mắn nghĩ có thể qua mặt Ngao Tông, như vậy hiện tại thật sự một chút cũng không dám thử thách điểm mấu chốt của hắn nữa. "Hiểu là tốt nhất." Ngao Tông chậm rãi đi ra ngoài động phủ, "Nhớ kỹ không được bại lộ thân phận của ta, ta ở đây còn có việc phải làm!" "Vâng!" Ba người theo bản năng đồng thanh trả lời.

Thẳng đến khi Ngao Tông rời đi, bọn họ mới như trút được gánh nặng, trong lòng khánh hạnh vì nhặt lại được cái mạng! "Gia Cát hiền đệ, rốt cuộc ngươi đã chiêu chọc phải ai vậy?" Hiểu Như chân nhân mù mịt hỏi. "Ta đương nhiên không chiêu chọc, là ta lúc tìm Đinh Đại Lực, hắn đang ở cùng Đinh Đại Lực!" Gia Cát Ngự Ngã đầy đầu mồ hôi, trong lòng chỉ cảm khái từ nay về sau không còn cơ hội ra tay nữa rồi. *** Ngao Tông bế mục tĩnh tu bên cạnh một tảng đá ngoài động phủ, không bao lâu sau, Đinh Đại Lực vừa tỉnh lại đã chạy đến bên cạnh hắn. "Ngao đại nhân, không biết ngài tìm ta có việc gì không?" Đinh Đại Lực đối với Ngao Tông cực kỳ kính trọng.

Dù sao người này thân thủ cứu mạng hắn, đi theo Gia Cát Ngự Ngã tu hành chẳng qua là vì có thể phục cừu mà thôi, nhưng Ngao Tông trong mắt hắn hoàn toàn là tồn tại giống như chúa cứu thế. "Từ nay về sau phải cẩn thận với Gia Cát Ngự Ngã, hắn đối với ngươi vẫn luôn đồ mưu bất quỹ." Ngao Tông thản nhiên nói. "Điểm này kỳ

thực ta cũng sớm có phát giác, chẳng qua..." Ngao Tông lắc đầu: "Sự tình còn nghiêm trọng hơn ngươi tưởng tượng." Sau đó, Ngao Tông đem tất cả những chuyện xảy ra trong lúc Đinh Đại Lực hôn mê kể lại hết cho hắn.

Mặc dù Ngao Tông không có ở hiện trường, nhưng cấm chế lưu lại trên người hắn hầu như đem tất cả tình báo truyền đạt cho nguyên thần của Ngao Tông.

Chương 896

Bởi vậy Ngao Tông căn bản không cần mở miệng, vẻn vẹn chỉ đem những ký ức này truyền đạt cho Đinh Đại Lực, người sau liền liễu nhiên vu hung. "Lại là bộ dạng này?!" Đinh Đại Lực đương trường não nộ, nếu như không có Ngao Tông thì cái mạng nhỏ của hắn đã giao nộp rồi!

Trong lòng đệ nhất phản ứng là đi tìm Gia Cát Ngự Ngã tính sổ, nhưng lại chuyển niệm nghĩ lại, hắn lấy đâu ra năng lực đó?

Pháp lực của Gia Cát Ngự Ngã trong mắt Ngao Tông không đáng nhắc tới, nhưng đối với hắn lại như thần minh không thể đối kháng.

Hiện tại đi tìm thì có thể làm gì?

E rằng cực đại khả năng cũng là tự rước lấy nhục. "Bình tĩnh lại rồi?" Ngao Tông nhìn Đinh Đại Lực trầm mặc không nói, mỉm cười. "Hình thế không bằng người, chỉ có thể như thế...

Ngao đại nhân, thật đa tạ ngài, nếu không ta bị mấy lão gia hỏa này lợi dụng đến chết cũng sẽ không biết." Đinh Đại Lực hít sâu một hơi, tựa hồ đang cưỡng ép áp chế phẫn nộ trong lồng ngực.

Ngao Tông nhìn ra được, hắn cũng không phải không dám, nộ hỏa trong lòng vẫn còn đó, chẳng qua không muốn trong cục diện trước mắt này mà bộc lộ ra thôi.

Thật không nhìn ra, tiểu tử này lại biết ẩn nhẫn như vậy, cũng là một điểm đáng khen. "Nếu như hiện tại có năng lực, ngươi định làm như thế nào?" Ngao Tông thản nhiên hỏi. "Ta sẽ đem những chuyện ba lão gia hỏa kia làm trên người ta trả lại đủ." Đinh Đại Lực cắn chặt răng, nhưng vẫn đang áp chế phẫn nộ để không bạo tẩu.

Từ khi lên Thục Sơn, kiến thức qua nhiều đại tu hành giả như vậy, hắn cũng minh bạch một chuyện.

Chỉ cần còn sống, tất định sẽ có cơ hội tiếp tục tu luyện, cho đến một ngày hướng những ma đạo tu sĩ kia phục cừu, thanh toán hết thảy những gì bọn chúng từng làm!

Cũng chính vì có ý niệm này trong lòng, hắn mới có thể ẩn nhẫn như vậy, dù phải đối mặt với những lão gia hỏa có thể tùy thời lấy mạng mình.

Đặc điểm không tùy ý dâng trào cảm xúc này khiến Ngao Tông cảm thấy khá hài lòng.

Những thiên mệnh chi nhân mà hắn bảo hộ trước đây, đại đa số đều rất dễ nhiệt huyết dâng trào, nếu không có hắn che chở thì đã sớm mất mạng.

Đinh Đại Lực hoàn toàn không giống, từ điểm này có thể thấy được. "Tiểu tử, ở lại Thục Sơn tiếp tục tu hành, tạm thời quên đi tất cả mọi chuyện ngày hôm nay.

Sau này nhất định sẽ đòi lại, ta có thể bảo đảm với ngươi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Lời nói âm lượng không lớn, nhưng lọt vào tai Đinh Đại Lực lại như lôi đình chấn động.

Nếu như ngay cả đại tu vi giả như vậy đều nguyện ý trợ giúp, vậy hắn càng không có lý do gì không tiếp tục ẩn nhẫn. "Ta sẽ nghe theo hết thảy an bài của ngài, Ngao đại nhân!" Đinh Đại Lực lập tức nói, "Nhưng đã không thể rút hồn phách của ta, Gia Cát Ngự Ngã còn nguyện ý tiếp tục giữ ta lại Thục Sơn sao?

Nếu hắn muốn đuổi ta đi thì làm sao?" "Yên tâm, chỉ cần ngươi còn mệnh cách Lục Tinh Liên Châu, ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng

lớn.

Gia Cát Ngự Ngã không thể cưỡng ép lưu lại, cũng sẽ tận khả năng để ngươi trưởng thành, dùng thân phận đệ tử Thục Sơn trói buộc ngươi vì Thục Sơn hiệu lực, trở thành công cụ khống chế Xích Hồn Thạch thay thế." Phỏng đoán của Ngao Tông xác thực không sai, lui một bước mà nói, Gia Cát Ngự Ngã thà bỏ qua cơ hội tốt này, cũng sẽ không cho phép Đinh Đại Lực trở thành ma đạo trung nhân.

Giữ hắn lại Thục Sơn bất luận nhìn thế nào cũng là lựa chọn thích hợp nhất.

Đinh Đại Lực lại gật đầu, lần này trong thần sắc tràn đầy quyết tuyệt: "Nếu đã như vậy, ta càng nên ở Thục Sơn hảo hảo tu hành." Ngao Tông trầm ngâm một lát, tùy tay lấy ra một bộ công pháp giao cho Đinh Đại Lực: "Tư chất của ngươi quá kém, bộ công pháp này tuy rằng không lợi hại, nhưng lại có thể khiến tư chất tùy theo quá trình tu hành mà càng ngày càng mạnh, vừa vặn hợp cho ngươi dùng." Đinh Đại Lực nói lời cảm tạ rồi nhận lấy, hắn không biết bộ công pháp trong tay, nếu lộ ra ngoại giới sẽ dẫn phát oanh động như thế nào!

Tu hành tư chất của một người là trời sinh, căn bản không có bất kỳ biện pháp hậu thiên nào có thể cải biến, đây là định luật trong mắt tất cả tu hành giả.

Nếu có thể tăng lên tư chất, vậy có nghĩa là chỉ cần một phàm nhân nguyện ý bỏ thời gian, cuối cùng đều sẽ trở thành tông sư pháp lực cao cường!

Công pháp này tương đương với việc sản xuất hàng loạt tu hành giả, đủ để khiến bất kỳ ai trên thế gian đỏ mắt.

Có thể tùy theo tu vi tăng lên mà cải biến tư chất trời sinh, chuyện quả thực như thần tích, cứ thế xảy ra trong tay hắn.

Nhưng loại sự tình này trong tay Ngao Tông thật sự không đáng nhắc tới, lấy nhãn giới và năng lực của hắn hiện giờ, loại công pháp này cũng chỉ là chuyện nhỏ, vẻn vẹn chỉ tốn một lát thời gian là có thể biên soạn ra một bộ. "Đinh Đại Lực, đã hành tẩu trên con đường tu hành, xác thực nên đổi một cái tên thích hợp hơn, cái tên quê mùa này e rằng không hợp." Ngao Tông đột nhiên đề nghị.

Đinh Đại Lực cũng không nói nhảm, chỉ hướng Ngao Tông cung cung kính kính hành lễ: "Thỉnh Ngao đại nhân ban tên." Ngao Tông tư tác một lát, Đinh Đại Lực là người biết ẩn nhẫn nhất trong số những người trẻ tuổi hắn từng gặp, cũng là người có thể áp ức dã tâm nhất.

Như vậy, một cái tên lập tức hiện ra trong đầu. "Từ nay về sau gọi là Đinh Ẩn, dùng tên này thay thế bản danh của ngươi thấy thế nào?" "Đúng như Ngao đại nhân nói!" Đinh Đại Lực đối với cái tên này rất hài lòng.

Sau đó, hắn liền cáo biệt Ngao Tông đi tu hành, Ngao Tông cũng tùy theo đi về phía sơn môn Thục Sơn.

Từ khi gia nhập Thục Sơn đến nay, hắn chưa từng hảo hảo quan sát nơi này một phen, hiện giờ xác thực nên đi dạo một chút. *** Minh Giới, U Minh Vương Thành.

Sau khi trải qua tế điển đại hội lần trước, Vương thành thật vất vả mới dần dần bình ổn lại bạo loạn.

Chủ yếu là do "Bản Nguyên Minh Giới" dùng để thi triển Trấn Hồn Thuật bị phá hoại trong đại chiến, người quản lý Vương thành phải tốn sức lực rất lớn mới khôi phục lại được.

Nhưng bất luận thế nào, sự thái tổng thể dưới sự khống chế của bọn họ đã dần ổn định, tất cả vong linh và Minh tộc nhân sấn cơ tác loạn đều chịu trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Tại Minh Vương đại điện ở Vương thành, vương tọa thuộc về Minh Vương vẫn luôn để trống, chín người đứng dàn hàng dưới vương tọa.

Đó là Thập Tướng Minh Giới, những người đời đời thay mặt Minh Vương duy trì trật tự Vương thành, chỉ nghe theo hiệu lệnh của Minh Vương.

Hiện giờ sở dĩ chỉ có chín người ở đây, là vì Huyết Sát đã bị Ngao Tông trọng thương, đang ở bên bờ vực tán công, tùy thời có thể chết đi.

Ngao Tông xác thực tha cho hắn một mạng, nhưng thương thế lưu lại trên người hắn, hầu như khiến hắn sống không bằng chết. "Chuyện của Huyết Sát ta đã hiểu rõ, tuy rằng chưa chết, nhưng cũng sẽ triệt để trở thành một phế nhân, chí ít tuyệt đối không có khả năng quay lại Thập Tướng." Trong đó một người đứng đầu đi đến giữa đường, nói với tám người kia.

Lời này vừa ra, tám người kia trong lòng đều có ba động ở mức độ khác nhau.

Huyết Sát trong số họ thuộc về trung lưu, nếu ngay cả hắn cũng bị đánh bại dễ dàng như thế, e rằng đại đa số bọn họ đều có nguy cơ bị người bí ẩn kia mạc danh chém giết.

Phải biết rằng, từ tình báo lúc đó, người bí ẩn kia quả thực không tốn chút sức lực nào đã trọng thương Huyết Sát, thậm chí lúc đi còn phóng ngôn: Tha cho hắn một mạng.

Huyết Sát tướng quân chết cũng không làm bọn họ lo lắng, sức mạnh của hắn bắt nguồn từ Minh Vương, chỉ cần Minh Vương tồn tại, là có thể chế tạo lại một Minh tộc nhân có thực lực tương đương Huyết Sát.

Nhưng mối đe dọa tiềm tàng kia, thực sự khiến người ta cảm thấy bất an! "Minh Vương có lệnh, trước khi Ngài trở về nhất định phải giải quyết người kia, vô luận sinh tử.

Nếu không tất cả chúng ta đều phải chịu trừng phạt.

Bất luận Minh Vương có trừng phạt ta hay không, nếu ta không hoàn thành nhiệm vụ Minh Vương giao phó, vậy chính là thất trách, không còn mặt mũi nào tiếp tục làm Thập Tướng!" Thập Tướng chi thủ thanh âm trầm thấp khàn khàn, nhưng trong lời nói lại tràn đầy mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Mặc dù thân phận hắn nhìn qua bình đẳng với mọi người, cùng là một trong Thập Tướng, nhưng lại được Minh Vương chỉ định làm đại lý nhân tại Minh Giới.

Chương 897

Lòng trung thành của hắn đối với Minh Vương, trong Minh Giới không ai có thể so sánh, tất cả lời hắn nói đều có thể coi là Minh Vương thân khẩu sở ngôn. "Chúng ta đã hiểu!" Tám người kia cùng nhau ứng thanh.

Sau đó, hắn ra lệnh cho những người khác tản đi, một mình lưu lại trong cung điện.

Cũng đúng lúc này, trên vương tọa trong cung điện hiện lên một thân ảnh hư ảo, vẻn vẹn chỉ có thể lờ mờ nhận ra hình người, không cách nào nhìn rõ diện mạo.

Đó chính là ý thức hình chiếu của Minh Vương. "Tử Triệu Tinh, đem tất cả manh mối ngươi biết nói cho ta." Minh Vương gọi tên hắn, ra lệnh. "Tuân mệnh!" Thập Tướng chi thủ được gọi là Tử Triệu Tinh lập tức bước lên, cúi đầu quỳ bái, đem sự tình kể lại từng chút một. "Manh mối đâu?

Ta không muốn nghe mấy lời vô nghĩa." Thanh âm Minh Vương có chút không vui.

Tử Triệu Tinh do dự một lát, thấp giọng nói: "Không có bất kỳ manh mối nào, trong vận mệnh của tất cả vong linh, không tồn tại cường giả như vậy.

Thậm chí ngay cả Nhân Giới cũng không có khả năng tồn tại.

Bệ hạ, thứ cho ta nói thẳng, cái vong linh lai lịch bất minh kia rất có thể là Ngoại Giả..." Minh Vương nghe vậy trầm mặc một lát.

Tử Triệu Tinh nói Ngoại Giả, ngài đương nhiên hiểu ý tứ.

Đó là chỉ kẻ xâm nhập từ vị diện khác, căn bản không thuộc về thế

giới này.

Những khách nhân này đại đa số đều mang thông thiên đại năng, dù sao có thể xuyên qua đa vị diện, sự cường đại không cần nói cũng biết.

Ít nhất phải mạnh hơn Minh Vương bản thân, dù sao ngay cả Minh Vương cũng không làm được điểm này.

Gọi là Ngoại Giả, bình thường đều là vì tranh đoạt tài nguyên của vị diện này, Minh Vương tuy rằng không biết là địch hay bạn, nhưng song phương tuyệt đối không có khả năng trở thành bằng hữu. "Tán phát ra một vài tin tức giả, có liên quan đến ta, dẫn dụ hắn xuất hiện lần nữa.

Chờ ta xử lý xong sự vụ bên này, ta sẽ đích thân trở về hội kiến hắn." Minh Vương giao đại xong, thân ảnh hư ảo liền biến mất không thấy. "Tuân mệnh." Tử Triệu Tinh cung cung kính kính hành lễ với vương tọa. *** Tông môn Thục Sơn còn lớn hơn so với tưởng tượng của Ngao Tông một chút.

Hầu như cả dãy núi đều bị đệ tử Thục Sơn chiếm cứ, tùy ý có thể thấy được đạo trường.

Một số địa điểm linh khí sung túc, vị trí tuyệt giai đại đa số đều bị các trưởng lão, đệ tử tu vi cao trong môn phái chiếm cứ; ngay cả một số sơn mạch gập ghềnh ít người nguyện ý đặt chân, cũng có đệ tử môn nội chế tạo động phủ tại đó.

Đương nhiên, đệ tử tầng thấp nhất như Đinh Ẩn, Trương Hiến Bỉnh không có tư cách khai tịch động phủ riêng.

Ngao Tông cũng không muốn gây chú ý, vì vậy chỉ mượn phi hành pháp khí tầng thấp nhất bay lượn trên không trung Thục Sơn.

Đại đa số đệ tử đều không để ý Ngao Tông, y phục trên người hắn

chỉ là trang phục đệ tử cấp thấp nhất.

Trong tông môn, đệ tử như vậy nhiều như lông trâu, nhìn qua khó gây chú ý.

Bỗng nhiên, Ngao Tông từ trên cao nhìn thấy dưới chân một ngọn núi dường như có vài tên đệ tử đang tranh đấu.

Đó tựa hồ là đệ tử có tu vi cực thấp, Ngao Tông liếc mắt một cái, hơi dừng lại giữa không trung một lát, liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng thiên thiên ngay lúc này, một dải lụa pháp lực mãnh nhiên từ phía dưới bay lên, trực tiếp đánh vào phi hành pháp khí của Ngao Tông!

Công thế kia nhìn qua cực nhanh, nhưng trong mắt Ngao Tông lại chỉ là trò vặt cực kỳ vụng về, tâm niệm vừa động liền nhẹ nhàng tránh thoát.

Vốn tưởng rằng dư uy cuộc chiến lan tới, nhưng ngay khi né tránh, hắn lập tức phát giác đây căn bản là cố ý làm.

Những tu hành giả đang tranh đấu kia chủ động ra tay với hắn! "Này, tên đệ tử mới gia nhập tông môn kia!

Ngươi ở đó nhìn trộm bao lâu rồi, muốn gây chuyện sao, cút xuống đây cho ta!" Phía dưới truyền đến một tiếng rống giận cực kỳ không kiên nhẫn.

Ngao Tông nhìn xuống, chỉ thấy bốn gã tu hành giả mặc bào phục cực kỳ hoa lệ đang trừng mắt nhìn hắn.

Tại cách đó không xa, một thiếu nữ mặc y phục đệ tử Thục Sơn bị bức vào một góc, tựa hồ bị thương, khí tức suy yếu.

Nữ đệ tử kia nhìn thấy Ngao Tông thì hai mắt sáng lên: "Là đồng môn sư huynh sao?

Xin hãy giúp ta, bọn hắn là tán tu bên ngoài Thục Sơn, muốn tiến vào Thục Sơn ta trộm khai quật thảo dược!" Nhưng nữ đệ tử vừa mới kêu cứu xong liền hối hận.

Ngao Tông nhìn qua mặc y phục đệ tử cấp thấp nhất, e rằng tu vi không bằng bọn hắn, nếu liên lụy vào dễ dàng mất mạng! "Tán tu bên ngoài?" Ngao Tông mới phát giác, nơi này nằm ở biên giới Thục Sơn, nếu bay ra ngoài nữa thì không còn là địa giới Thục Sơn nữa.

Ở loại địa phương này có kẻ ngoại lai ý đồ xâm nhập, e rằng cũng là chuyện bình thường. "Tiểu tử, gan cũng không nhỏ, tu vi yếu như vậy mà dám xen vào việc của người khác!" Một gã mặt mũi đầy vẻ lưu manh chỉ vào Ngao Tông, chửi ầm lên: "Ngoan ngoãn cút xuống đây, nếu không ta cho ngươi đẹp mặt!" Ngao Tông vốn không định quản chuyện bao đồng này, nhưng tên kia tựa hồ sống có chút không kiên nhẫn, Ngao Tông cũng không ngại giúp một tay. "Chỉ có bốn người thôi sao?" Lão Tông cư cao lâm hạ nhìn bọn họ, thản nhiên hỏi. "Đến lượt ngươi hỏi chuyện lão tử sao!" Tên kia càng thêm nổi giận, vốn sự tình làm không thuận lợi, lại liên tiếp đụng phải đệ tử Thục Sơn nhiễu loạn kế hoạch.

Vốn định giết Ngao Tông diệt khẩu, lại không ngờ vừa rồi thất thủ. "Tiểu hữu, không cần sợ hãi, chúng ta không có ý định bất lợi với ngươi.

Huống hồ ngươi muốn chạy trốn, cái phi hành pháp khí rách nát kia ta cũng có thể trong nháy mắt đuổi kịp, không cần phí lời." Một tu hành giả khác có diện tướng âm trầm cười nham hiểm: "Ta chỉ hy vọng ngươi có thể giữ bí mật chuyện hôm nay, chỉ cần làm được, ta tuyệt đối sẽ không thương hại ngươi mảy may.

Huống hồ, nhìn vị đồng môn của ngươi xem, cô ta bị thương không nhẹ đâu, cần đưa về tông môn chữa trị đấy." Mấy kẻ kia không

có ý tốt nhìn chằm chằm Ngao Tông, hiển nhiên đã động sát tâm.

Ngao Tông không để ý, chỉ nhìn về phía nữ đệ tử cách đó không xa: "Bọn này là kẻ xâm nhập, có đệ tử nào khác chết trong tay bọn hắn không?" Nữ đệ tử kia chỉ tuyệt vọng lắc đầu: "Sư đệ, mau chạy đi, đừng lo cho ta!

Sau khi trở về nhớ thông báo sư môn, để bọn họ đến thu thập đám người này, cũng là báo thù cho ta." "Sư đệ?" Ngao Tông nghe vậy không khỏi cảm thấy buồn cười, lấy tuổi của nữ tử này, e rằng làm chắt gái hắn còn hiềm nhỏ. "Muốn chạy?" Đám xâm nhập giả lập tức phát giác không ổn, bốn người cùng nhau phóng lên thiên khung bao vây Ngao Tông, hoàn toàn chặn đường lui của hắn. "Kiếp sau sống cẩn thận một chút!" Tên tu sĩ mặt mũi hung ác trực tiếp lao tới giết Ngao Tông, dùng pháp lực ngưng kết thành một chiếc đại phủ hư ảo bổ xuống đầu hắn. "Phanh!" Cự phủ chém xuống, lại không như bọn hắn tưởng tượng chẻ đôi Ngao Tông, ngược lại khi cách đỉnh đầu Ngao Tông chỉ vài tấc, trong nháy mắt vỡ vụn!

Tựa hồ quanh người Ngao Tông có một cỗ lực lượng vô hình đánh tan nó, hoàn toàn không cách nào thương tổn mảy may. "..." Tráng hán hung ác kia nhìn Ngao Tông hào phát vô thương không khỏi ngẩn ra, sau đó đột nhiên phát giác lồng ngực đau nhói kịch liệt.

Cúi đầu nhìn xuống, kinh hãi phát hiện lồng ngực đã bị mạc danh kỳ diệu động xuyên!

Chương 898

Không có bất kỳ vũ khí nào, phảng phất một trận sức mạnh vô hình trong nháy mắt đâm xuyên lồng ngực hắn, thậm chí có thể nhìn thấy trái tim bị xé nát một nửa vẫn còn đang đập trong lồng ngực. "Không thể nào..." Hắn khó có thể tin nhìn Ngao Tông, cuối cùng trước mắt tối sầm, từ trên trời sậu nhiên rơi xuống, hung hăng nện trên mặt đất thành một bãi thịt nát. "Sư huynh!" Ba người còn lại nhìn một màn này đại vi kinh hãi, căn bản không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! "Chiêu chọc ta thì chỉ có thể coi là xui xẻo.

Ta hôm nay tâm tình tốt, cho các ngươi một cái thống khoái." Ngao Tông khoanh tay trước ngực, ngay sau đó hộ thể cương khí khuếch tán ra, giống như từng sợi tơ biên chế thành lưới mật, đồng loạt cắt qua người ba kẻ kia! "Phốc xuy!" Trong nháy mắt, thân thể ba người kia, mỗi một chỗ đều đang phun ra tiên huyết. "Phanh!" Khắc tiếp theo, thân thể bọn họ phân phân bạo liệt thành một đoàn huyết vụ, quả thực như Ngao Tông nói, căn bản không kịp cảm thụ bất kỳ thống khổ nào.

Ngao Tông vung tay lên, một trận thanh phong thổi qua, đem huyết vụ giữa thiên địa thổi tan, chút nào không lưu lại dấu vết.

Đám gia hỏa này cũng là tự tìm đường chết, Ngao Tông vốn chỉ đi ngang qua, nể mặt bọn hắn đang xâm nhập Thục Sơn cũng tuyệt đối sẽ không xen vào.

Nhưng thiên thiên bọn hắn lại tự cho là thông minh muốn giết người diệt khẩu, như vậy thì chỉ có thể chết là đáng đời.

Nữ đệ tử được cứu nhìn một màn trước mắt, gần như tưởng mình sinh ra ảo giác.

Ngao Tông nhìn qua là một đệ tử tu vi thấp kém không khác gì

phàm nhân, giết chết những tu hành giả này còn dễ dàng hơn bóp chết con kiến!

Khi Ngao Tông chuẩn bị rời đi, nữ đệ tử kia mới chợt tỉnh ngộ, vội vàng hô: "Sư đệ...

A không, sư huynh!" Ngao Tông thản nhiên liếc nhìn nàng: "Chuyện gì?" Nữ đệ tử nhìn Ngao Tông trước mắt, trong lòng có chút thảm thắc: "Ta tên là Chu Thanh Vân, đệ tử của Trương Tông Minh, nhìn y phục của huynh... chắc là nhập môn cùng lúc với ta?" "Trương Tông Minh là ai?" Ngao Tông đối với cái tên này không có nửa điểm ấn tượng.

Chu Thanh Vân ngẩn ra, Trương Tông Minh là bậc trưởng bối khẩu bia giai truyền trong môn phái, ở trong đám đệ tử cấp thấp thập phần có uy vọng, Ngao Tông lại không biết? "Có khả năng sư huynh nhập môn thời gian không dài...

Ông ấy là đệ tử của Công Tôn Vô Ngã trưởng lão." Chu Thanh Vân yếu ớt nói. "Úc." Ngao Tông hôm nay vừa cùng Công Tôn Vô Ngã đối trì khiến hắn sợ đến không dám động đậy, khẽ gật đầu, "Ta biết rồi.

Nếu không có việc gì ta đi trước." "Sư huynh chờ một chút!" Chu Thanh Vân vội vàng nói, "Ta vừa rồi bị đám ác nhân kia tập kích bị thương không nhẹ, có thể hay không lao phiền sư huynh đưa ta về tông môn một chuyến?" Nàng cũng là kiên trì thỉnh cầu, nhưng trước mắt thực sự không còn cách nào khác. "Cũng tốt." Ngao Tông búng nhẹ ngón tay, một luồng thanh phong lướt qua, nâng thân thể Chu Thanh Vân lên như một chiếc lá, đi theo sau lưng Ngao Tông bay đi.

Màn này thực sự khiến Chu Thanh Vân nhìn mà kinh kỳ, Ngao Tông đã có thể ngự phong mà đi, vì sao lại phải sử dụng loại phi hành pháp khí đê liệt đặc biệt kia?

Nếu vừa rồi Ngao Tông ngự phong mà đi, đám ác nhân kia tuyệt đối không dám ra tay công kích.

Hoặc hứa hẳn là một vị sư huynh tiềm tu mấy chục năm trong môn phái, cho nên chưa từng gặp qua? "Danh húy sư huynh có thể cho biết không?" Chu Thanh Vân cẩn thận từng li từng tí hỏi. "Ngao Tông." "Trước giờ chưa từng gặp qua sư huynh nhỉ." "Ừ." "Không biết sư phụ của Ngao sư huynh là vị trưởng lão nào?" "Ta không có sư phụ." "Di?

Vậy Ngao sư huynh là tán tu nhập môn?" "Ừ." .....

Chu Thanh Vân thực sự không biết nên tiếp tục đối thoại với Ngao Tông như thế nào.

Người sau tựa hồ hoàn toàn coi nàng như khúc gỗ, căn bản không có ý niệm đối thoại, thử nghiệm vô quả sau đó nàng cũng chỉ đành thôi.

Bất quá nàng đối với việc này cũng không hề ngạc nhiên, Ngao Tông trong mắt nàng là tiền bối cao nhân, đã là cao nhân thì có chút cá tính cũng là bình thường.

Rất nhanh, cả hai quay trở về trong kết giới che chở của Thục Sơn, ở nơi này tuyệt đối không có khả năng có kẻ xâm nhập xuất hiện.

Chỉ cần người ngoài tông môn tiếp cận nơi này, đều sẽ trong nháy mắt bị kết giới công kích, đồng thời thông báo cho tất cả trưởng lão trong tông môn. "Ngao sư huynh, lần này thật đa tạ." Chu Thanh Vân nhớ lại mấy tên ác nhân công kích kia, vẫn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng vốn định đi nơi đó hái thuốc, kết quả đụng phải ác nhân trộm linh thạch trong khoáng mạch, liền lập tức ra tay ngăn cản.

Đương nhiên nàng không phải đối thủ của bọn chúng, khi tranh đấu lại bị bọn chúng dùng thủ đoạn hạ lưu công kích, mới rơi vào tình cảnh đó. "Ngoài chuyện trong khả năng, cẩn thận một chút vẫn hơn, nhiệt huyết dâng trào là không nên." Ngao Tông chỉ để lại một câu, lập tức đằng không rời đi.

Chu Thanh Vân nhìn bóng lưng Ngao Tông rời đi, trong lòng đối với loại tu vi cường đại này tràn đầy kính ngưỡng và hâm mộ. "Ta nếu cũng có pháp lực cường đại như vậy, đám ác nhân kia nhìn thấy ta đã bị dọa chạy rồi..." *** Trong mấy ngày tiếp theo, Ngao Tông hầu như trở thành nhân vật mọi người đều biết trong Thục Sơn.

Đệ tử trong môn đều thập phần kinh ngạc, rõ ràng chỉ là một đệ tử tầng thứ thấp nhất, lại không những có thể không cần tu hành, còn có thể tùy ý bay lượn khắp nơi trong tông môn.

Ngay cả rất nhiều cấm địa môn phái hắn cũng chiếu sấm bất ngộ.

Mặc dù có một số người thử ngăn cản, nhưng cuối cùng không ai biết đã xảy ra chuyện gì, ngày hôm sau Ngao Tông vẫn cứ làm theo ý mình.

Nếu đi hỏi đương sự, những người kia đại đa số đều ngậm miệng không nói.

Cứ như vậy, Ngao Tông trở thành đề tài nghị luận của rất nhiều đệ tử ngày thường, không hiểu tại Thục Sơn nơi thiên phú và thực lực là chí thượng, vì sao lại xuất hiện một kẻ nhàn rỗi như vậy?

Nhưng những nghị luận về Ngao Tông rất nhanh liền đình chỉ, bởi vì đại điển tông môn mang tên "Tam Giới Lộ Dẫn" sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều phải đặt tâm tư vào đại điển này.

Về đại điển này, Ngao Tông đặc địa hỏi qua Gia Cát Ngự Ngã, hắn xưng là để kỷ niệm cuộc chiến tranh Ma - Đạo, tế những tu hành

giả chính phái đã chết khi đấu tranh với ma tu.

Tất cả danh môn chính đạo trong thiên hạ đều thập phần coi trọng tế điển này, bởi vì trong những người được kỷ niệm, hoặc hứa có sư huynh đệ, sư phụ của họ, dù sao người chết là lớn.

Theo lời Gia Cát Ngự Ngã, ngày trước "Tam Giới Lộ Dẫn" đều do Thục Sơn Tông chủ đích thân lo liệu, nhưng năm nay Tông chủ lâu ngày không về môn phái, cho nên phải do đệ tử đích hệ của Tông chủ lo liệu. "Buổi lễ này nghe cũng khá thú vị.

Bất quá, ta nếu là ma đạo trung nhân, tất định sẽ tại buổi lễ này gây ra một chút rắc rối." Ngao Tông nghe xong cười nói.

Gia Cát Ngự Ngã cười khổ một tiếng: "Thật để tiền bối đoán đúng rồi, mỗi một lần gặp điển lễ này, ma đạo trung nhân tất định đến quấy rối, nhân tràng tế điện này cũng là khảo nghiệm đối với ta.

Trong những người tham gia tế điện, cũng có không ít người ngày trước vì bảo hộ tế điện mà chết a." Gia Cát Ngự Ngã thở ngắn than dài, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Ngao Tông, nhưng người sau thủy chung vẻ mặt đạm nhiên, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy hắn nói gì.

Gia Cát Ngự Ngã vốn định bán thảm, hy vọng Ngao Tông có thể giúp đỡ, nhưng hiện tại xem ra tựa hồ không có khả năng. "Tiền bối đến lúc đó có tính đi cùng ta không?" Gia Cát Ngự Ngã lại hỏi. "Cũng được.

Bất quá ta sẽ không ra tay giúp ngươi, phàm sự ngươi tự mình giải quyết." Ngao Tông trả lời cũng dứt khoát. "Kỳ thực, có tiền bối ra tay trợ giúp ta, hẳn là sẽ có người miễn đi cái chết dưới nanh vuốt ma đạo, đây cũng là một chuyện công đức vô lượng." Gia Cát Ngự Ngã lại bắt đầu giả vờ giả vịt. "Nếu như ngay cả chuyện này cũng ứng đối không được, còn lo liệu tế điện làm gì?

Chương 899

Chẳng lẽ dĩ vãng khi cử hành tế điện, đều cần phải hạ mình đi thỉnh một vị cường giả bảo kê cho sao?" Ngao Tông châm chọc hỏi.

Gia Cát Ngự Ngã mặt đầy xấu hổ, sáng suốt lựa chọn lảng sang chuyện khác.

Nếu cứ nói tiếp, chính là tự rước lấy nhục.

Bất quá hắn vẫn lưu lại một tâm tư.

Tuy Ngao Tông không vì Thục Sơn tông môn ra tay, nhưng khi tính mạng Đinh Ẩn bị uy hiếp, tổng quy sẽ ra tay bảo hộ chứ?

Nếu như đem Đinh Ẩn đi cùng, lại đặt hắn ở vị trí nguy hiểm nhất thu hút ma đạo trung nhân công kích, không chừng có thể dẫn dụ Ngao Tông ra tay.

Gia Cát Ngự Ngã lập tức định ra chủ ý. *** Đinh Ẩn từ khi được Ngao Tông dạy công pháp, tu hành tiến triển đột phi mãnh tiến.

Chỉ trong vòng một tháng, tu vi của hắn đã tương đương với đệ tử nhập môn một năm.

Điểm này hầu như khiến tất cả mọi người trong môn đều đại vi kinh ngạc, phải biết rằng lúc đầu thiên phú tư chất của Đinh Ẩn là điều ai cũng công nhận cực thấp, sao có thể tu hành nhanh như vậy?

Ngay cả Gia Cát Ngự Ngã cũng nói, giao cho Đinh Ẩn tu hành chỉ là công pháp đơn giản nhất, không nên có hiệu quả như vậy. "Hoặc hứa là do mệnh hồn tác dụng?

Khiến hắn sau khi tiếp xúc tu hành chi pháp, ngay cả thiên phú tư chất cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!" Đây là khả năng duy nhất Gia Cát Ngự Ngã có thể nghĩ tới.

Đương nhiên hắn không dám tưởng tượng, Đinh Ẩn có thể tu luyện một loại công pháp ngay cả thiên phú tư chất đều có thể tăng lên.

Đinh Ẩn cũng không an phận, đi khắp nơi trong môn phái tìm đệ tử tiến hành thiết tha.

Hắn không phải cố ý gây chuyện thị phi, chỉ là muốn tận khả năng mài giũa trong thực chiến.

Nhưng những đệ tử cùng cấp bậc với hắn, hầu như không ai ngoại lệ đều bại dưới tay hắn; tu vi mạnh hơn hắn thì lại không thể đi khiêu chiến một người yếu hơn mình để chuốc lấy xấu mặt, nhất thời Đinh Ẩn tại Thục Sơn tứ hạ kiêu tung.

Đinh Ẩn cho rằng đây là công lao của công pháp Ngao Tông dạy, nhưng lại không biết Lục Tinh mệnh hồn cũng đang dần dần tác dụng.

Chẳng qua hắn hiện giờ quá yếu, vẫn chưa cảm nhận được sự can thiệp sâu hơn mà thôi.

Ngược lại Trương Hiến Bỉnh là một quang cảnh khác, tu hành tư chất của hắn quá thấp, chỉ có thể dựa vào tích cực cần cù tu hành để bù đắp.

Tuy rằng liều mạng tu hành như vậy hiệu quả tiến triển cực nhỏ, nhưng ít nhất cũng khiến một số sư huynh trong tông môn tán thưởng.

Tuy rằng tu hành giới thực lực vi tôn, nhưng người thiên phú bình thường lại vẫn kiệt lực tu hành như vậy cũng đáng kính bội, rất nhiều sư huynh trong môn phái đối với hắn cũng không tiếc rẻ chỉ giáo.

Cứ như vậy, rất nhanh liền đến ngày "Tam Giới Lộ Dẫn".

Tam Giới Lộ Dẫn, ý vị là trong ngày này, phải dùng tế điển thịnh đại để chiêu hồn cho những đồng môn sư huynh đã chết ngày trước.

Những đồng môn chiến tử sa trường đại đa số trong lòng không cam, oán phẫn, khó mà vãng sinh, cho nên mới phải dùng cách này siêu độ.

Tất cả danh môn chính đạo liên minh tông môn trong thiên hạ sẽ luân phiên cử hành mỗi năm, năm nay chủ tràng là tại Thục Sơn.

Tuy rằng chủ tràng tại Thục Sơn, nhưng tế điện này cũng không cử hành tại Thục Sơn, mà là tại một bình nguyên bên ngoài đại trận che chở sơn mạch.

Lúc đầu khi Thục Sơn chưa hoàn toàn cường đại, phong vũ phiêu dao, ma đạo tông môn xâm nhập, nơi đó bạo phát chiến tranh kịch liệt nhất, vô số đệ tử chết ở đó.

Bởi vậy, trong mắt người Thục Sơn, nơi đó thập phần quan trọng, bởi vì nó chứng kiến Thục Sơn từ đáy vực đi lên, cũng là bắt đầu đi về phía đỉnh phong.

Khi đám người Ngao Tông và Đinh Ẩn đến nơi này, chỉ thấy nơi đây đã được bố trí sẵn rất nhiều chiêu hồn pháp trận đặc biệt to lớn cùng các pháp khí cần thiết cho điển lễ, công tác chuẩn bị khi đến nơi đã đi vào hồi kết.

Hầu hết mọi người trong môn phái đều được sắp xếp nhiệm vụ, duy chỉ có Ngao Tông và Đinh Ẩn là ngoại lệ.

Lý do của Ngao Tông rất đơn giản, Gia Cát Ngự Ngã biết rõ không thể sai khiến được hắn, có thể giữ hắn không rời khỏi Thục Sơn đã là vạn hạnh rồi.

Còn về phần Đinh Ẩn... "Đồ nhi à, vi sư năm năm qua chỉ thu nhận duy nhất một mình con làm đệ tử, ý nghĩa vô cùng trọng đại." "Có một vị sư bá từng chết trên chiến trường này, con là đệ tử của ta, cũng nên ở lại đây để tế điệu một phen cho phải đạo." Gia Cát Ngự Ngã tìm

gặp Đinh Ẩn, thần sắc tràn đầy vẻ bi thương: "Cho nên, lần này vị trí thị vệ phụ trách thủ vệ tế điển, lý đương nhiên nên do con đảm nhận một suất." "Ta?

Thị vệ?" Đinh Ẩn (Đinh Đại Lực) tưởng mình nghe nhầm.

Những sư huynh phụ trách canh gác kia tu vi đều gấp hắn mấy lần, còn tu vi của hắn vẫn thấp kém, căn bản không có tư cách làm thị vệ.

Mặc dù vị trí thị vệ này cũng chẳng an toàn gì, cực kỳ có khả năng trở thành mục tiêu công kích đầu tiên của Ma đạo, nhưng trong mắt các đệ tử Thục Sơn, đó lại là vinh diệu chí cao vô thượng.

Một khi được chọn làm đệ tử thị vệ, đồng nghĩa với việc được ưu tiên thể hiện trước anh linh các tiền bối đã tử chiến, biểu thị việc được tông môn ngầm thừa nhận là đệ tử nòng cốt, tương lai tiền đồ vô lượng.

Duy chỉ có những đệ tử được coi trọng mới được chọn, tất nhiên tu vi cũng phải đủ tư cách.

Giống như dạng của Đinh Ẩn, trước đây chưa từng có tiền lệ.

Khi Đinh Ẩn còn đang do dự, Ngao Tông đứng bên cạnh lại cười lớn nói: "Tốt!

Quả nhiên có mắt nhìn, nhìn ra được Đinh Ẩn không phải vật trong ao.

Đinh Ẩn, đã như vậy, đây cũng là cơ hội tốt để ngươi đại xuất phong đầu trong tông môn." "Được!" Đinh Ẩn trước đó còn chút do dự, nhưng thấy Ngao Tông đã mở miệng, liền lập tức đáp ứng.

Gia Cát Ngự Ngã sắp xếp thế nào hắn không quan tâm, quan trọng là ý kiến của Ngao Tông.

Gia Cát Ngự Ngã thấy thế thì yên tâm, mục đích như vậy là đạt được rồi.

Hắn đương nhiên không biết, Ngao Tông sớm đã nhìn thấu tâm tư của hắn, dĩ nhiên sẽ không để Gia Cát Ngự Ngã lợi dụng không công. "Đinh Ẩn, nhớ kỹ bảo toàn tính mạng là chính, những cái khác đều là thứ yếu." Ngao Tông vỗ vỗ vai Đinh Ẩn, đồng thời lén lút truyền một tia U Minh Chi Khí vào cơ thể hắn.

Khí tức này không có tác dụng thực chất về sức mạnh, chỉ là khi bị khí tức của người khác khóa chặt Đinh Ẩn, nó sẽ bộc phát, phóng đại khí thế của Đinh Ẩn lên điên cuồng, ngụy tạo ra giả tượng tu vi vô cùng bàng bạc.

Như vậy là đủ để chấn nhiếp những tu sĩ Ma đạo có ý đồ đánh lén Đinh Ẩn, dù sao bọn chúng cũng sẽ không dại gì đi gặm một cục xương cứng nhìn qua chẳng có chút ý nghĩa nào.

Cùng lúc đó, rất nhiều đệ tử, trưởng lão từ các tông môn khác lần lượt đến nơi, bắt đầu bái kiến hành lễ lẫn nhau.

Những cái tên trong tiếng chào hỏi nhiều đến mức Ngao Tông lười nhớ: Linh Kiếm, Huyễn Thú Sơn, Đại Tinh Kiếm Phái, Trùng Huyền Môn...

Tóm lại nghe đến mức Ngao Tông muốn mọc vết chai trong lỗ tai.

Còn về tu vi của đám khách nhân kia, tuy rằng ở giới này đều là cường giả nhất đỉnh nhất, nhưng Ngao Tông thực sự không thể sinh ra nửa điểm hứng thú với đám sâu kiến này. "Gia Cát huynh, tu vi của huynh so với lần trước gặp mặt càng thêm cường đại, thảo nào Tông chủ Thục Sơn lại yên tâm giao tông phái cho huynh quản lý." "Gia Cát hiền đệ!

Biệt lai vô dạng a, ha ha, pháp bảo lần trước đệ tặng, thật sự đã

giúp ta một chuyện không nhỏ!" "Gia Cát hiền đệ..." Gia Cát Ngự Ngã dường như có giao tình không cạn với người của các tông môn, hầu hết những nhân vật có máu mặt sau khi đến đều tranh thủ thời gian bái phỏng hắn đầu tiên.

Rất nhanh, khi hoàng hôn buông xuống, buổi tế điển cũng sắp bắt đầu.

Gia Cát Ngự Ngã đi đầu bước lên tế đàn, sắc mặt ngưng trọng nhìn tấm bia đá phía trước.

Chương 900

Trên bia đá kia điêu khắc từng hàng tên người, tất cả đều là ghi chép về những đệ tử chính phái đã tử chiến. "Tam giới lộ mang, yểu vô tận đầu.

Kim tái, thệ giả dĩ hĩ, sinh giả như tư!" (Tam giới mênh mang, xa không thấy bến.

Nay, người chết đã đi, người sống vẫn ở lại!) Gia Cát Ngự Ngã huy động phất trần trong tay quét ngang giữa không trung, cùng lúc đó các đệ tử phụ trách bảo vệ tế đàn cũng tản ra bao vây bên ngoài, lẳng lặng canh giữ nơi này.

Những đệ tử thủ vệ này đa số là sức mạnh trung kiên của môn phái, giữa bọn họ cũng là chỗ quen biết cũ.

Theo lý mà nói, những người ở đây hẳn phải giống như mọi khi, nhưng ngoại lệ duy nhất chính là Đinh Ẩn.

Khi hắn xuất hiện bên cạnh tế đàn, hầu như ánh mắt của tất cả đệ tử đều tập trung lên người hắn.

Ban đầu chỉ vì hắn là gương mặt lạ, nhưng khi mọi người nhìn rõ tu vi của hắn, không ai là không chấn động.

Loại đệ tử cấp thấp này cũng có thể lên mặt bàn sao? "Nghe nói là đệ tử mới thu nhận của Gia Cát tiền bối, thật ghê gớm, Gia Cát tiền bối đã năm năm không thu đệ tử rồi." "Nghe đâu không chỉ một, mà có tận ba người." "Tiểu tử này hình như tên là Đinh Ẩn phải không?

Vị lai khả kỳ a, chứng tỏ Gia Cát tiền bối bắt đầu coi trọng hắn..." Tiếng nghị luận vang lên không dứt, Đinh Ẩn nghe mà có chút xấu hổ, nhưng hoàn toàn không nhiều chuyện như đám người kia nói.

Hắn dứt khoát dùng Bế Nhĩ Thuật (thuật bịt tai) để không nghe thấy những thanh âm đó nữa, như vậy cũng đỡ phiền lòng. "...Hoàng tuyền mạn mạn, tam giới vô tận, sinh diệc hà hoan, tử hựu hà khổ.

Thân tử đạo tiêu, anh linh y cựu..." Gia Cát Ngự Ngã trong miệng lẩm bẩm niệm pháp chú, đồng thời những cái tên khắc trên bia đá cũng theo đó mà nhấp nháy phát sáng.

Lúc này, Ngao Tông mở rộng tầm mắt, nhìn thấy giữa thiên địa có vô số vong hồn đang phiêu đãng trên không.

Những vong hồn kia dường như chịu sự cảm triệu của bia đá, mỗi một vong hồn bay vào trong bia đá, cái tên tương ứng sẽ sáng lên, xem ra đây quả thực là một loại chiêu hồn pháp hữu hiệu.

Bản ý của hắn dường như là dùng bia đá để gột rửa oán niệm và sự không cam lòng của những vong linh đó, nhưng hiệu quả hiển nhiên cũng không được tốt lắm.

Những vong linh này khi còn sống đều là tu sĩ có tu vi nhất định, oán niệm và sự không cam tâm cũng vượt xa vong linh tầm thường, làm sao có thể nhẹ nhàng tịnh hóa như vậy được. "Cứ tịnh hóa như vậy, không biết đến năm nào tháng nào mới thành công." Ngao Tông nhàn nhạt lẩm bẩm. "Ngao sư huynh, huynh quả nhiên ở chỗ này!" Bỗng nhiên, một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên từ phía sau, mang theo chút ý vị hân hoan.

Nhìn theo tiếng gọi, Ngao Tông thấy một nữ tử xinh đẹp nhẹ nhàng đang từ trong đám người xa xa vẫy tay chào hắn, rồi rảo bước đi tới.

Nữ tử này chính là Chu Thanh Vân, người được hắn cứu cách đây ít ngày. "Là cô à." Ngao Tông khẽ gật đầu với nàng, coi như chào hỏi. "Sư huynh, hôm đó sau khi được cứu về, đáng lẽ muội phải đích thân đến bái phỏng, nhưng thương thế khá nặng, chỉ riêng việc chữa

thương đã tốn không ít thời gian, không ngờ có thể gặp lại huynh ở đây, thật là may mắn!" Chu Thanh Vân vui vẻ ra mặt, vội vàng từ trong ngực lấy ra một món đồ giao cho Ngao Tông: "Lúc trước huynh cứu muội một mạng mà muội chưa kịp cảm tạ, món đồ nhỏ này coi như tạm bày tỏ lòng biết ơn, dù sao huynh đối với muội cũng có ân cứu mạng." Ngao Tông có chút hiếu kỳ kiểm tra cái cẩm nang mà Chu Thanh Vân đưa, mở ra xem, chỉ thấy bên trong là một tấm phù lục truyền tống chỉ dùng được một lần.

Thứ này đối với Ngao Tông - kẻ biết sử dụng Đại Na Di Thuật - thì chẳng khác nào phế phẩm, nhưng đối với tu hành giả ở tầng thứ như Chu Thanh Vân thì hoàn toàn khác.

Đây tuyệt đối là trân bảo tương đương với một mạng sống!

Tu hành giả ở tầng thứ này, thủ đoạn bảo mệnh duy nhất là phi hành, Đại Na Di Thuật căn bản không dám nghĩ tới, nếu bay chậm vẫn sẽ chết trong tay kẻ địch.

Nhưng một khi trong tay có tấm bùa này, liền có thể trong nháy mắt dịch chuyển đến vị trí đã chỉ định trước đó, nhờ vậy mà bảo toàn tính mạng.

Mặc dù chỉ dùng được một lần, nhưng một khi lâm vào đường cùng thì tuyệt đối đủ để cứu mạng.

Đương nhiên, Chu Thanh Vân tuyệt đối không biết Ngao Tông bản lĩnh cao cường đến mức có thể dùng Đại Na Di Thuật, nếu không cũng sẽ không lấy thứ này ra làm quà tạ ơn.

Tóm lại, thứ này đối với nàng giá trị cực kỳ đắt đỏ, có thể lấy nó ra đã là mức độ cảm tạ lớn nhất đối với ân cứu mạng của Ngao Tông. "Thứ này ta dùng không đến, cô giữ lại đi.

Đối với cô nó rất trân quý." Ngao Tông ném trả cẩm nang cho Chu

Thanh Vân, đạm mạc nói. "...Muội biết đây không phải đồ tốt nhất, nhưng là thứ có giá trị nhất mà muội có thể lấy ra, xin sư huynh đừng chê bai!" Chu Thanh Vân có chút hoảng hốt, vội vàng nói.

Không biết vì sao, tâm tư nàng lúc này hoàn toàn không nằm ở việc báo đáp Ngao Tông, chỉ muốn hắn nhận lấy phần lễ vật này.

Ngao Tông thấy nàng cố chấp như vậy, suy tư một chút rồi nhận lấy: "Cũng được, ta cứ nhận trước." Dù sao sau này tùy tiện chỉ điểm cho nàng vài câu, giá trị cũng đủ vượt xa cái truyền tống phù này. "Ân!

Muốn cảm ơn huynh lần nữa, Ngao sư huynh!" Chu Thanh Vân cười tươi như hoa, "Sau này phàm là có chỗ nào cần muội giúp đỡ cứ việc mở miệng, muội nghĩa bất dung từ." "Có lẽ vậy." Ngao Tông khẽ gật đầu.

Cũng ngay lúc này, đệ tử toàn trường đồng loạt im tiếng, mặt trời xuống núi, bầu trời triệt để tối đen.

Tấm bia đá nhấp nháy vô số cái tên kia trong dạ không rực rỡ như ngọn hải đăng, dường như đang chỉ dẫn cho tất cả vong hồn lạc lối đến gần.

Mặc dù lần này năng lực tẩy rửa oán niệm cho hồn phách không nhiều, nhưng quanh năm suốt tháng lặp đi lặp lại, chung quy sẽ có vong linh tiêu hao hết oán khí để chuyển thế đầu thai. "Chúng ta, các môn phái chính đạo từng ước định, đợi đến khi cái tên cuối cùng không còn sáng, vong hồn cuối cùng đầu thai vãng sinh, thì mới dừng cuộc tế tự này, chỉ tiếc là mỗi một năm đều sẽ có thêm vong linh mới a..." "Đây đều là ác hành của bọn Ma đạo, không đem Ma đạo triệt để san bằng, thiên hạ vĩnh viễn không có ngày bình yên!"...

Các trưởng lão tông môn nhìn bia đá nhấp nháy phát sáng, trong lòng đều cảm khái không thôi. "Hô!" Cùng lúc đó, cuồng phong gào thét, nương theo một trận thanh âm như vạn quỷ kêu khóc thê lương

vang vọng khắp bầu trời.

Ngao Tông cũng nhìn thấy trong khoảnh khắc đó, vô số vong hồn vây quanh bia đá thảm thiết kêu gào, dường như đang kể lể tất cả thống khổ cùng oán hận phải chịu đựng sau khi chết.

Nhưng điều Ngao Tông cảm nhận được từ trong oán hận lại không giống như vậy, không chỉ là lên án đám tu sĩ Ma đạo, ngược lại cũng có oán khí hướng về cái gọi là danh môn chính đạo. "Vì sao Ma đạo và Chính đạo tranh đấu, người chết lại là chúng ta..." "Ta không cam lòng chết!" "Ta tu hành lâu như vậy, vì sao lại phải chết vì cuộc tranh đấu vô nghĩa đó!" "Ta muốn phục sinh a!" Những oán niệm ngút trời này cũng chỉ có Ngao Tông mới cảm nhận được.

Nếu đổi lại là tu hành giả có tu vi thấp hơn, chỉ sợ sau khi nghe những oán niệm này lọt vào tai sẽ lập tức bị rót vào một lượng lớn cảm xúc tiêu cực, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Ngao Tông nhìn Gia Cát Ngự Ngã đang không ngừng huy vũ phất trần thi pháp, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra.

Các tông môn này tiến hành cái gọi là tế điển để giúp vong hồn sớm siêu sinh, e rằng cũng là để phòng ngừa oán niệm quá nặng dẫn đến biến thành Quỷ tu sĩ.

Nếu đến lúc đó, những Quỷ tu sĩ ôm mối hận với tông môn chắc chắn sẽ ra tay với tông môn, săn giết môn đồ của chính mình.

Đạo lý như vậy khiến Ngao Tông có chút khinh thường, miệng thì nói là vì thiên hạ, thực tế thì bước nào chẳng phải vì lợi ích của bản thân? "Tan đi, tan đi..." Khi oán niệm của những vong linh kia đang dần được bình ổn, lệ khí mà mọi người cảm nhận được giữa thiên địa cũng đang tiêu tán. "Lần này tốt rồi, bọn tu sĩ Ma đạo không đến quấy rối." "Có lẽ cũng sợ chết rồi, dù sao mỗi lần đến quấy rối đều phải trả giá không nhỏ." Trong khi đệ tử các tông môn thầm ăn mừng

vì thoát được một kiếp, thì những trưởng lão đại tu vi của các tông môn bỗng nhiên đứng dậy, nhao nhao sải bước đi lên phía trước! "Quả nhiên." Đám đệ tử tầm thường không cảm nhận được, nhưng Ngao Tông lại phát giác rõ mồn một, có một đám khí tức cực kỳ cường hãn đang nhanh chóng bức lại gần, đã ở ngay không xa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những kẻ đó chính là tu sĩ Ma đạo chuyên khuấy đảo cục diện, bọn chúng đến rồi. "Tất cả đệ tử tông môn, lập tức giới bị!" "Đệ tử tu vi thấp lập tức tập kết cùng sư huynh sư phụ, bảo vệ lẫn nhau, ngàn vạn lần không được lạc đàn!" Lập tức, các vị Trưởng lão và Tông chủ trong môn phái như gặp đại địch, nhao nhao bố trí.

Chương 901

Những sư huynh tu vi cao hơn một chút đã có kinh nghiệm, ứng đối ung dung, ngược lại đám đệ tử cấp thấp cực kỳ hoảng loạn, là nhóm hỗn loạn nhất.

Tuy nhiên sau cơn xôn xao ban đầu cũng dần hòa hoãn lại, không thể không làm tốt chuẩn bị ứng địch.

Cũng ngay lúc này, trên bầu trời tối đen phủ lên một tầng mây mù đen kịt, bên trong dũng động ma khí khiến người ta sợ hãi.

Tu hành giả cấp thấp dưới tầng mây âm u kia hầu như ngay cả hô hấp cũng khó khăn, càng đừng nói tới tác chiến. "Sư huynh, muội có thể ở cùng một chỗ với huynh không?" Chu Thanh Vân lập tức khẩn trương, không tự chủ được bước lại gần Ngao Tông vài bước, gần như muốn dán vào người hắn.

Loại tràng diện này Chu Thanh Vân trải qua cũng ít, theo bản năng cảm thấy Ngao Tông đáng tin cậy hơn các sư tỷ. "Tùy cô." Ngao Tông lúc này tâm tư căn bản không đặt trên người nàng, trước tiên truyền âm cho Đinh Ẩn, dặn dò hắn ngàn vạn lần đừng sính cường, lấy bảo toàn tính mạng làm chủ. "Trương Hiến Bỉnh, lập tức lăn qua đây cho ta!" Cùng lúc đó, Trương Hiến Bỉnh đang bị ma khí áp chế đến đầu váng mắt hoa giữa đám đệ tử, bên tai bỗng vang lên một tiếng sét đánh, làm hắn giật mình tỉnh lại từ trong hoảng loạn.

Là Ngao Tông truyền âm, hắn đương trường không do dự nữa, lập tức chen chúc trong đám người tìm về phía Ngao Tông. "Ngao đại nhân!" Trương Hiến Bỉnh nhìn thấy Ngao Tông thì thở phào nhẹ nhõm, có Ngao Tông ở đây thì không cần lo lắng quá nhiều rồi. "Tiếp theo đây, người trong tràng có thể trở về, e rằng sẽ không nhiều lắm."

Ngao Tông cảm nhận những tu sĩ Ma đạo đang dần bức lại gần, tự lẩm bẩm.

Đám Ma đạo tập kích lần này thực lực ngang ngửa thế quân bình, cho dù biết trước khả năng sẽ lưỡng bại câu thương mà vẫn muốn giao chiến, đủ thấy quyết tâm của bọn chúng.

Như vậy, một trận ác chiến cực kỳ huyết tinh căn bản không thể tránh khỏi.

Trong sự thấp thỏm lo âu của đám đệ tử, tầng mây đen trên bầu trời tản ra, sau đó chỉ thấy một tu sĩ đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt, thân mặc lục bào lơ lửng giữa không trung, chân đạp hắc vân. "Lục Bào Tôn Giả!" Kẻ này vừa hiện thân, lập tức có người sợ hãi kinh hô, hiển nhiên người này từng gây ra ám ảnh không nhỏ! "Thượng Quan Cảnh Ngã!" Kẻ này vừa hiện thân sát na, Gia Cát Ngự Ngã liền giận dữ hét lên giữa không trung, "Ngươi còn mặt mũi đến gặp ta!" Kẻ được gọi là Thượng Quan Cảnh Ngã - Lục Bào Tôn Giả cười nhạo một tiếng khinh miệt: "Sư huynh, từ khi chia biệt đến nay vẫn khỏe chứ?

Ta hôm nay đến để cướp đi món đồ kia, thuận tiện giết thêm càng nhiều người của danh môn chính đạo càng tốt!" "Nói láo!" Gia Cát Ngự Ngã dường như cực độ phẫn nộ, miệng không kiêng nể gì mà chửi ầm lên: "Ngươi còn mặt mũi đến đây!

Hôm nay ta nếu thả ngươi đi thì uổng làm người!" Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn mất đi phong thái khí định thần nhàn thường ngày thể hiện cho đệ tử xem, mạnh mẽ lao vút lên không trung, trực chỉ Lục Bào Tôn Giả.

Lục Bào Tôn Giả đối với công kích hoàn toàn không né tránh, thẳng đến khi trường kiếm huyễn hóa trong lòng bàn tay Gia Cát Ngự Ngã xuyên thủng lồng ngực hắn, hắn mới hóa thành một trận tro bụi

rồi biến mất. "Chút tài mọn, không dám lộ mặt đường đường chính chính đánh với ta một trận sao!" Gia Cát Ngự Ngã thuận tay phủi tan đám tro bụi kia, giờ phút này dường như càng thêm phẫn nộ. "Tên kia gọi là Thượng Quan Cảnh Ngã?" Ngao Tông lược có suy nghĩ, nghe qua dường như hắn cùng Gia Cát Ngự Ngã, Công Tôn Vô Ngã là sư huynh đệ đồng trang lứa.

Nhưng rõ ràng là không cùng một môn phái. "Ngao tiền bối, muội từng nghe sư phụ nói, Thượng Quan Cảnh Ngã vốn là sư huynh của Gia Cát Ngự Ngã tiền bối, chỉ là sau đó phản bội chạy khỏi tông môn đầu nhập vào Ma đạo, xưng là Lục Bào Tôn Giả." Chu Thanh Vân giải thích cho Ngao Tông. "Hóa ra là một kẻ phản đồ." Ngao Tông như có điều suy nghĩ.

Cũng ngay lúc này, từng trận tiếng hò hét chém giết từ bốn phương tám hướng truyền đến, trên bầu trời, dưới mặt đất dâng lên từng đợt ma khí đen kịt dần dần bức lại gần.

Những tu sĩ Ma đạo ẩn tàng dưới đám ma khí kia, sát khí đằng đằng tập kích tới. "Tạo thành thế hợp vây, xem ra hôm nay dã tâm không nhỏ..." Gia Cát Ngự Ngã tiên hạ thăng đằng một tia bất diệu, lập tức phân phó: "Đều chuẩn bị nghênh địch, đừng có tâm tồn may mắn, nếu không sẽ chết ở đây!

Ta không hy vọng nhìn thấy tên của bất kỳ ai trong các ngươi được khắc lên tấm bia đá kia!" Dưới một tiếng hiệu lệnh, các vị đệ tử nhao nhao chuẩn bị, dùng phi kiếm, pháp thuật đi oanh kích từng trận ma khí đang ập đến.

Tu sĩ Ma đạo tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, đồng dạng phản kích, nhất thời đại chiến kinh thiên động địa bùng nổ tại nơi này.

Chỉ mới là màn dạo đầu, đã oanh kích mặt đất đến ngàn thương trăm lỗ, từng ngọn núi liên tiếp sụp đổ.

Đến đây, Ngao Tông rốt cuộc cũng hiểu tại sao bên ngoài tông môn Thục Sơn núi non trùng điệp lại xuất hiện bình nguyên to lớn như vậy, hóa ra đều do từng trận chiến đấu tạo thành.

Những ánh sáng pháp thuật và phi kiếm rực rỡ như cầu vồng không ngừng giao thoa trên bầu trời, chỉ riêng dư uy lan tỏa ra cũng khiến người ta kinh tâm động phách, không dám nhìn thẳng.

Những tu hành giả cấp thấp chỉ có thể trốn dưới sự bảo vệ của sư phụ, sư huynh, phi kiếm và pháp thuật của họ đối với trận chiến này căn bản không có bất kỳ tác dụng gì. "Ngao sư huynh, đánh...

Ơ?" Chu Thanh Vân vốn định hỏi Ngao Tông nên xuất thủ thế nào, lại không ngờ hắn trực tiếp phất tay một cái bố trí xuống kết giới bảo vệ, bao bọc cả nàng và Trương Hiến Bỉnh vào trong.

Khi kết giới bảo vệ xuất hiện, Chu Thanh Vân lập tức bị năng lượng ba động bành trướng trong đó làm cho khiếp sợ!

Cho dù là sư phụ của nàng cũng tuyệt đối không có khả năng thi triển ra bình chướng bảo vệ cường đại như thế này.

Bình chướng này đủ để bọn họ độc thiện kỳ thân trong trận chiến, Chu Thanh Vân ước chừng e rằng phải cần địch nhân tầng thứ như Lục Bào Tôn Giả mới có thể kích phá.

Nhưng nàng đương nhiên không biết, cho dù là cái gọi là Lục Bào Tôn Giả kia cũng tuyệt đối không có khả năng phá vỡ bình chướng này mảy may.

Cứ như vậy, ba người bọn họ ngược lại trở thành những kẻ đứng ngoài cuộc trong trận chiến này, chỉ trơ mắt nhìn bên ngoài đánh nhau kịch liệt.

Ngay cả Chu Thanh Vân cũng kinh ngạc, vì sao Ngao Tông lại có tu vi như vậy, theo lý thuyết dạng đại năng giả này không thể nào đến

bây giờ vẫn là một đệ tử cấp thấp nhất a! "Ngao sư huynh..." Chu Thanh Vân vốn định hỏi cái gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Ngao Tông thần bí như vậy, trên người nhất định cũng có bí mật không thể nói, không hỏi là tốt nhất. "Chỉ cần chờ đợi là được, đám người Ma đạo khí thế hung hăng, nhìn thì như muốn đánh một trận sống mái, nhưng thực ra lại giống đang trì hoãn thời gian hơn." Ngao Tông nhìn chiến cục đang giằng co, đạm đạm nói. "Lời này nghĩa là sao, đại nhân?" Trương Hiến Bỉnh có chút không hiểu. "Chỉ giao thủ ở biên duyên, không trực tiếp sát nhập vào trong phá cục, hiển nhiên ý vị là tịnh không muốn mở rộng sự tình đến mức không thể thu dọn.

Chiến cục như hiện giờ, chính là mức độ có thể tùy thời rút lui." Ngao Tông quét mắt qua chiến trường, lập tức đưa ra kết luận.

Trong lòng hắn cực kỳ khẳng định, kết luận này tuyệt đối không sai.

Cùng lúc đó, Gia Cát Ngự Ngã đang ở trên tế đàn cố gắng tản đi những hồn phách vây quanh bia đá.

Những hồn phách này đều do tu hành giả lưu lại, một khi bị dẫn dụ trở thành Quỷ tu, sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn đối với tông môn chính đạo.

Huống chi hắn cũng không muốn nhìn thấy sư huynh đệ đồng môn ngày xưa trở thành quái vật bị Ma đạo lợi dụng. "Sư huynh, không cần bận rộn nữa, chi bằng chúng ta ôn chuyện trước đã?" Ngay lúc này, một luồng ma khí từ trên trời giáng xuống hiển hình sau lưng Gia Cát Ngự Ngã, đồng thời từ trong ma khí bước ra một thân ảnh mặc lục bào.

Phía sau hắn, mấy tên tu sĩ Ma đạo khí tức cực kỳ cường đại đi theo, vây quanh Gia Cát Ngự Ngã, dường như muốn đoạn tuyệt mọi

đường lui của hắn. "Tà ma ngoại đạo, chịu chết!" Những đệ tử bảo vệ dưới tế đàn nhao nhao muốn tiến lên trợ lực cho Gia Cát Ngự Ngã, nhưng đúng lúc này từ trên trời phiêu xuống từng luồng quỷ hồn đen kịt quấn lấy bọn họ, trong nháy mắt có mấy đệ tử bị hút khô toàn bộ huyết nhục! "Quỷ tu sĩ, tu vi thật mạnh!" Đồng tử Gia Cát Ngự Ngã chợt co rút, quả thực không thể tưởng tượng những Quỷ tu sĩ này phải nuốt chửng bao nhiêu tu hành giả mới có thể đạt tới tu vi như thế.

Lúc này đám Quỷ tu sĩ đều bị kích phát thực dục mãnh liệt, như phát điên lao về phía các đệ tử, dường như muốn giết một trận thống khoái hôm nay! "Nghiệt súc!" Những đệ tử này ngày thường chịu sư môn hun đúc, đối với Ma đạo chán ghét đến cực điểm, huống chi là loại Quỷ tu sĩ tà tính này.

Chương 902

Mắt thấy Quỷ tu sĩ sát tới, bọn họ hoàn toàn không lùi bước, thậm chí cho dù biết rõ không địch lại cũng muốn liều mạng giết lên.

Nhất thời, cá biệt những Quỷ tu sĩ cường đại bắt đầu đại khai sát giới, các đệ tử thị vệ chỉ có thể khổ khổ chống đỡ.

Gia Cát Ngự Ngã nhìn quanh bốn phía, những Trưởng lão, Khách khanh của các tông môn khác tuy rằng đều bị kiềm chế, nhưng hiển nhiên tịnh không toàn lực ứng phó tác chiến, hoàn toàn là bộ dạng xuất công không xuất lực.

Gia Cát Ngự Ngã lập tức hiểu ra, lũ khốn này căn bản không định giúp!

Mang tiếng là tông phái chính đạo, nhưng sự đấu đá ngầm giữa các bên cũng thực không ít.

Mắt thấy đệ tử đối kháng Ma đạo tu sĩ đại đa số đều là đệ tử Thục Sơn, bọn họ tịnh không hy vọng Thục Sơn bị hủy diệt, nhưng nếu có thể mượn cơ hội này làm Thục Sơn suy yếu thực lực, bọn họ rất vui lòng chứng kiến. "Đáng chết!" Gia Cát Ngự Ngã có chút não nộ, biết tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính mình. "Gia Cát Ngự Ngã, ngươi biết ta muốn cái gì, chỉ cần giao ra ta sẽ rời đi, những đệ tử này cũng không cần gặp tai ương." Lục Bào Tôn Giả nhìn Gia Cát Ngự Ngã bị vây hợp, cười âm sâm.

Trước mắt Gia Cát Ngự Ngã xem ra không còn đường lui, trừ cái đó ra không còn lựa chọn nào khác.

Gia Cát Ngự Ngã cẩn thận ngưng thị một lát, ngón tay khẽ búng, một luồng hào quang bất ngờ từ đầu ngón tay lóe lên.

Đó là tín hiệu cầu cứu phát ra bên ngoài, thỉnh Công Tôn Vô Ngã, Hiểu Như chân nhân nhanh chóng tới giúp đỡ.

Đương nhiên hắn biết chỉ thế thôi là chưa đủ, liền cố ý giả bộ không hiểu: "Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?

Ta cho rằng ngoài cái mạng của ta ra, không có thứ gì ngươi muốn!" Lục Bào Tôn Giả nhướng mày: "Thật sự không biết, hay là đang cố ý trì hoãn thời khắc?

Ta nghĩ là về sau đi." Gia Cát Ngự Ngã trong lòng thắt lại, sau đó thầm cười khổ, năm xưa khi Lục Bào Tôn Giả còn tu hành ở Thục Sơn, quan hệ giữa hai người là tốt nhất, tự nhiên cũng hiểu rõ lẫn nhau.

Quả nhiên liếc mắt liền nhìn thấu ý đồ trì hoãn thời gian của hắn. "Trì hoãn thời gian không có dụng đâu, ngươi muốn Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân đến giúp, nhưng hai người bọn họ hiện tại chưa chắc đã rảnh tay nha." Lục Bào Tôn Giả cười càng thêm phóng túng.

Quả nhiên, lời còn chưa dứt, Gia Cát Ngự Ngã đã nhận được Thiên Lý Truyền Âm từ Công Tôn Vô Ngã. "Sư huynh, xin lỗi ta không thể đến trợ giúp, Tứ hộ pháp Ma đạo tập kích, ta và Hiểu Như chân nhân cần phải ở lại trấn thủ Thục Sơn, nếu không sơn môn sẽ bị công phá!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức hiểu ra, tất cả sớm đã được lên kế hoạch sắp xếp ổn thỏa, Lục Bào Tôn Giả đã hạ quyết tâm muốn cướp đi thứ kia từ tay hắn. "Cũng được, tình thế trước mắt ngoại trừ làm như ý ngươi nguyện, ta cũng không còn lựa chọn nào khác." Gia Cát Ngự Ngã làm ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức chậm rãi đưa tay vào trong ngực dường như muốn lấy ra thứ gì đó. "Động thủ!" Lục Bào Tôn Giả nhìn thấy một màn này thần sắc đại biến, tức khắc phân phó thủ hạ xuất thủ chế phục Gia Cát Ngự Ngã!

Nhưng ngay trong sát na đó, Gia Cát Ngự Ngã mãnh nhiên từ trong ngực ném ra một tấm phù lục.

Phù lục kia lơ lửng giữa không trung, lập tức bùng phát một trận hồng quang chói mắt.

Một giây sau liền nổ tung, khói mù từ đó khuếch tán ra tức khắc di mạn tứ phía, bao trùm toàn bộ Lục Bào Tôn Giả và đám thủ hạ vào trong. "Không ổn!" Trong khói bụi mù mịt, Lục Bào Tôn Giả phát giác máu huyết và cơ bắp trong cơ thể như bị đông cứng lại, thân thể không cử động được chút nào.

Cũng ngay lúc này, Gia Cát Ngự Ngã xông qua tầng tầng sương mù, kích phát phi kiếm trực chỉ thủ cấp Lục Bào Tôn Giả. "Khải!" Gia Cát Ngự Ngã trong một kích này triệt để dốc toàn lực, phi kiếm dưới sự gia trì toàn lực bùng cháy liệt hỏa hừng hực, như sao băng xẹt qua bầu trời lao thẳng tới Lục Bào Tôn Giả.

Mắt thấy đầu lâu Lục Bào Tôn Giả sắp bị phi kiếm xuyên thủng, quanh người hắn bỗng nhiên thăng đẳng một đạo kết giới bình chướng khổng lồ, bảo hộ hắn bên trong, phi kiếm va chạm vào bình chướng cũng trong nháy mắt tiêu hao hết pháp lực. "Oanh long!" Nương theo tiếng nổ chấn nhĩ dục lung, bình chướng kia bị oanh kích vỡ nát trong nháy mắt, phi kiếm cũng cạn kiệt pháp lực bị Gia Cát Ngự Ngã thu hồi. "Bản mệnh Hộ Tâm Kính!" Gia Cát Ngự Ngã liếc mắt liền nhìn ra pháp bảo hộ thân, trong lòng não nộ không thôi, cơ hội khó khăn lắm mới tìm được cứ thế bỏ lỡ.

Nhưng tình thế trước mắt cũng không thể chậm trễ, tức khắc động thân bay lên trời muốn đào tẩu.

Ngay khoảnh khắc hắn bay lên, Lục Bào Tôn Giả và đám thuộc hạ phát giác cảm giác băng phong trong cơ thể biến mất, rốt cuộc có thể cử động trở lại. "Đuổi!" Lục Bào Tôn Giả thẹn quá hóa giận, dẫn một

đám người tức khắc bay lên trời truy sát.

Gia Cát Ngự Ngã trong sát na xông lên thiên khung, phát hiện phiến thiên địa này đã bị ấn chế.

Có đại tu hành giả ra tay áp chế khu vực này, căn bản không thể bay khỏi đây! "Cấm Chế Phù, do Chủ thượng đích thân luyện chế, tốn không ít thời gian, ngươi không thể nào phá được đâu." Lục Bào Tôn Giả lạnh lùng ngưng thị Gia Cát Ngự Ngã, "Bất quá, có thể từ trong tay ngươi đoạt đi món đồ kia, tất cả cũng đều đáng giá!" Lục Bào Tôn Giả biết, tấm phù lục vừa rồi khống chế tất cả mọi người, thậm chí suýt chút nữa lấy mạng hắn tên là Cấm Thân Chú, chỉ có Tông chủ Thục Sơn mới có thể luyện chế.

Phù lục này có thể trong nháy mắt cấm chế bất kỳ kẻ địch nào bị khí tức khóa chặt, dù cho tu vi cực cao cũng sẽ chịu tác dụng.

Giống như vừa rồi, trong nháy mắt đều mất đi chiến đấu lực, thậm chí Lục Bào Tôn Giả suýt chút nữa mất mạng, phải dựa vào việc vỡ nát bản mệnh pháp bảo mới bảo toàn được một mạng.

Mỗi lần luyện chế một tấm Cấm Thân Chú, tài nguyên tiêu hao đều cực kỳ đáng sợ, lại còn tốn gần hai năm thời gian mới hoàn toàn thành hình, ước chừng trong tông môn tối đa chỉ có bốn tấm.

Chỉ là không ngờ, một phù lục trân quý như vậy, Gia Cát Ngự Ngã lại mang theo tùy thân trong buổi tế tự này, bất quá hắn khẳng định, Gia Cát Ngự Ngã tuyệt đối không có khả năng có tấm thứ hai!

Đại não Gia Cát Ngự Ngã cấp tốc vận chuyển, cố gắng lục lọi mọi biện pháp để thoát khỏi đây, nhưng đám người dần dần bức lại gần, hoàn toàn không định cho hắn bất kỳ cơ hội thoát thân nào. "Động thủ!" Lục Bào Tôn Giả đi đầu phát ra một đạo ma khí, ở chính diện cưỡng ép kiềm chế Gia Cát Ngự Ngã, hạ thuộc của hắn thì lập tức như dòi trong xương từ bốn phương tám hướng bức tới quấy

nhiễu.

Gia Cát Ngự Ngã căn bản không thể đồng thời ứng đối, chỉ mới giao thủ hiệp đầu tiên đã bị thương, thậm chí không thể không lấy pháp bảo bảo mệnh chiêu bài của mình ra hộ thân mới miễn cưỡng bất bại.

Mới vừa giao thủ đã bị bức ra toàn bộ át chủ bài, thắng bại không cần nói cũng biết.

Lục Bào Tôn Giả cư cao lâm hạ nhìn hắn: "Sớm biết thế này, chi bằng giao ra từ trước, có thể giữ được một mạng!" "Thượng Quan Cảnh Ngã, hôm nay chúng ta tính nợ cũ một thể!" Gia Cát Ngự Ngã biết rõ không còn đường lui, lập tức bất chấp tất cả bộc phát pháp lực, bức lui toàn bộ đám đệ tử Ma đạo sát đến bên người.

Trong sát na, pháp lực phun trào cuốn lên tầng tầng cát bụi, như một trận bão lốc lan tràn khắp thiên địa.

Gia Cát Ngự Ngã nhân cơ hội này liều mạng xông về phía Lục Bào Tôn Giả.

Lần xuất thủ này hoàn toàn là tư thái bác mệnh giao chiến, chỉ vì muốn kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, đợi sư huynh đệ của hắn thoát thân đến giúp đỡ.

Đây tuyệt đối là lần tế tự nguy hiểm nhất mà hắn từng trải qua, nhưng hắn biết vẫn còn một chiến lực có thể giúp được...

Trong lúc kịch chiến với Lục Bào Tôn Giả, tầm mắt hắn như có như không liếc về phía Ngao Tông đang ở ngoài vòng chiến.

Kẻ kia vẫn cứ thờ ơ lạnh nhạt, hoàn toàn không quan tâm giao chiến kịch liệt bao nhiêu, triệt để trí thân sự ngoại. "Nếu có thể kéo hắn vào chiến cục thì tốt rồi, trận giao chiến này tất thắng!" Gia Cát Ngự Ngã trong lòng nôn nóng không thôi, nhưng cũng chẳng có cách

nào. "Chẳng lẽ ngay cả sống chết của Đinh Ẩn hắn cũng không quản sao!" Gia Cát Ngự Ngã nhìn về phía Đinh Ẩn.

Vốn tưởng hắn sẽ trở thành quả hồng mềm bị nhiều người tranh nhau bóp, nhưng hiện thực lại làm hắn kinh ngạc.

Bên người Đinh Ẩn căn bản không có bất kỳ ma tu nào công kích, ngược lại đều tránh hắn như tránh ôn dịch.

Ngay cả đám Quỷ tu sĩ hoàn toàn không có trí tuệ kia, khi gặp hắn cũng liều mạng đi đường vòng, nhất thời hắn trở thành khu vực an toàn duy nhất trên chiến trường, ai cũng không dám lại gần. "Sao có thể?!" Gia Cát Ngự Ngã té ngửa.

Nhưng chỉ cần một thoáng phân thần như vậy, liền bị Lục Bào Tôn Giả tóm được cơ hội mãnh công, hiểm chút nữa bị áp đến không thở nổi.

Chương 903

"Gia Cát Ngự Ngã, giao chiến sinh tử mà cũng dám phân tâm, ngươi là đang cố ý vũ nhục ta sao!" Lục Bào Tôn Giả đang công kích hăng say, đồng thời cũng cảm thấy bị miệt thị, thanh âm cực kỳ phẫn nộ. "Nói nhảm, ta đối với ngươi làm gì có tôn trọng, toàn bộ đều là miệt thị!

Ta thậm chí hận không thể chặt đầu ngươi đạp dưới lòng bàn chân!" Gia Cát Ngự Ngã cũng châm phong tương đối mà chửi lại, cuộc đấu tranh giữa hai người lập tức tiến vào trạng thái gay cấn.

Cứ như vậy, đám tu sĩ Ma đạo vây quanh căn bản không dám tiến lên, chỉ có thể phong tỏa tốt mọi đường lui để tránh Gia Cát Ngự Ngã đào tẩu.

Lúc này Đinh Ẩn, kẻ đứng ngoài cuộc, trên chiến trường lại có vẻ hơi lúng túng.

Hắn rảnh rỗi đến mức mấy lần muốn xông lên tìm vài đệ tử Ma đạo yếu ớt để khiêu chiến, nhưng bọn chúng đều chủ động lui đi.

Nguyên nhân không vì cái gì khác, giờ phút này khí tức quanh người hắn trong mắt người ngoài quả thực còn cường đại hơn cả Gia Cát Ngự Ngã, bọn chúng đâu dám tiến lên tìm chết! "Gia Cát Ngự Ngã lão gia hỏa kia, chẳng lẽ hôm nay sẽ chết ở đây?" Đinh Ẩn nhìn Gia Cát Ngự Ngã đang kịch chiến với Lục Bào Tôn Giả, trong lòng tính toán.

Hắn cũng không hẳn là lo lắng cho tính mạng lão già kia, chỉ là sợ vạn nhất lão ngã xuống, thì ai bảo vệ bọn hắn?

Đám đệ tử này khả năng phải gặp tai ương rồi. "Đinh Ẩn, không cần làm chim đầu đàn, hiện tại đừng suy nghĩ chuyện khác, giữ mạng

ngươi là quan trọng nhất!" Đúng lúc này, truyền âm của Ngao Tông lại một lần nữa vang lên bên tai.

Hiển nhiên, Ngao Tông phát giác ra tâm lý Đinh Ẩn có chút dao động. "Rõ, Ngao đại nhân!" Đinh Ẩn lập tức đáp ứng.

Ngao Tông vừa mới truyền ngôn xong, cách đó không xa một đám Quỷ tu sĩ điên cuồng liều mạng lao tới.

Có lẽ nhìn ra tu vi ba người bọn hắn quá yếu, muốn bóp quả hồng mềm, dù sao Ngao Tông nhìn bề ngoài cũng chỉ giống một phàm nhân, không có nửa điểm tu vi.

Lũ này hoàn toàn bị thực dục làm lu mờ lý trí, căn bản không suy nghĩ vì sao Ngao Tông có thể độc thiện kỳ thân đến tận bây giờ. "Ta thấy trận đấu tranh này sẽ không đánh quá lâu đâu." Ngao Tông thậm chí còn chẳng thèm nhìn đám Quỷ tu, chỉ khẽ búng tay, một trận cương phong cuốn tới, trong nháy mắt xé rách đám Quỷ tu sĩ kia thành mảnh vụn. "Sư huynh, muội cứ ở đây đợi sao?" Chu Thanh Vân nhìn bên ngoài bình chướng đệ tử chết từng người một, trong lòng không đành lòng.

Dù sao nàng cũng lớn lên từ nhỏ ở Thục Sơn, có tình cảm thâm hậu với nhiều đệ tử trong môn, càng coi nơi này như nhà.

Mặc dù đến nước này, nàng biết với tu vi của mình xông ra cũng không giúp được gì, nhưng vẫn không nỡ nhìn các sư huynh đệ ngã xuống mà thờ ơ.

Ngao Tông tịnh không muốn nhúng tay vào đống chuyện hỗn loạn này, nhưng nhìn thần sắc thất lạc của Chu Thanh Vân, hắn thoáng suy nghĩ. "Cũng được, nể mặt tấm truyền tống phù vừa rồi cô đưa cho ta." Ngao Tông nâng lên một luồng pháp lực nơi đầu ngón tay, không nói hai lời truyền thẳng vào cơ thể Chu Thanh Vân.

Nàng còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra, bỗng rùng mình một cái, lập tức phát giác tu vi của mình đang bạo tăng nhanh chóng!

Chỉ trong chốc lát, tầng thứ tu vi của nàng đã vượt qua cả sư phụ, đạt đến cảnh giới không dám tưởng tượng. "Với tu vi như vậy, tuy rằng không thể hoàn toàn nghiền ép những kẻ địch kia, nhưng ít nhất có thể có chút tác dụng giúp đỡ trong trận chiến này." Ngao Tông phất tay một cái, bình chướng bảo vệ lập tức mở ra, "Nếu muốn đi giúp thì có thể tùy thời bước ra ngoài.

Nếu cảm thấy bên ngoài quá nguy hiểm, ở lại trong này cũng được." Chu Thanh Vân chỉ do dự trong khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó cảm kích nhìn Ngao Tông một cái, sải bước đi ra khỏi kết giới. "Đa tạ, Ngao sư huynh!" Chu Thanh Vân không hỏi nhiều nữa, tức khắc tế xuất pháp khí tham chiến đi giúp đỡ đồng môn.

Mặc dù pháp khí của nàng rất yếu, nhưng một thân tu vi được Ngao Tông ngạnh sinh sinh bạt cao lên cũng đủ để tạo ra tác dụng trên chiến trường.

Nàng cũng không ham chiến, chỉ cố gắng hết sức bảo vệ những đồng môn đang trong cơn nguy kịch. "Nữ nhân này, thời khắc nguy cơ không lo giữ mạng, ngược lại chủ động đưa thân vào hiểm địa?" Trương Hiến Bỉnh nhìn mà thập phần khó hiểu.

Trong mắt hắn, Thục Sơn không có lấy một người tốt, lũ này trên người ai cũng đều có mục đích riêng. "Đối với ngươi thì vô nghĩa, nhưng nha đầu này thì khác.

Từ nhỏ sinh sống tại Thục Sơn, không cha không mẹ, những sư huynh đệ này chính là người nhà của nàng ta." Ngao Tông nhìn Chu Thanh Vân đang linh hoạt xuyên qua chiến trường, dường như nàng vẫn chưa quen với tu vi tăng gấp mấy chục lần kia.

Trương Hiến Bỉnh như có điều suy nghĩ: "Nói như vậy, ta nghe nói một số đệ tử có địa vị ở Thục Sơn đều sẽ đi tìm những cô nhi có thiên phú về bồi dưỡng, bởi vì không vướng bận, ngược lại càng dễ dàng bước lên con đường tu hành..." "Không sai, Chu Thanh Vân chính là vì vậy mà gia nhập Thục Sơn." Ngao Tông gật đầu xác nhận.

Lúc này trên phiến chiến trường này, có thể ung dung tán gẫu như vậy cũng chỉ có hai người bọn hắn.

Một màn này thực sự kỳ ảo, bên ngoài bình chướng tiếng hò giết vang trời, hai người lại độc thiện kỳ thân, phảng phất như đang ở một thế giới khác.

Hai người thì nhàn nhã, nhưng chiến trường lại đang dần phát triển theo hướng bất lợi cho đệ tử Thục Sơn.

Không những chiến trường khó phá cục, Gia Cát Ngự Ngã sau sự giằng co ban đầu cũng bắt đầu liên tiếp bại lui. "Oanh!" Gia Cát Ngự Ngã ngạnh kháng một kích của Lục Bào Tôn Giả, không kịp né tránh công kích nhanh như sấm sét, giờ phút này chỉ có thể dựa vào pháp bảo và một thân tu vi để chống đỡ.

Nhưng càng như vậy thì càng không kiên trì được bao lâu, không những phải chịu đựng công kích từ Lục Bào Tôn Giả, thậm chí đám thị vệ Ma đạo cũng thỉnh thoảng dùng phi kiếm và tà thuật đánh lén.

Sau một lần ngạnh kháng, hắn phát giác huyết khí trong cơ thể cuộn trào, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi. "Gia Cát Ngự Ngã, ta coi trọng tình nghĩa đồng môn ngày xưa giữa chúng ta, chỉ cần giao đồ ra tuyệt đối có thể tha cho ngươi một mạng, ngươi biết ta nói được làm được!" Thanh âm Lục Bào Tôn Giả trở nên càng thêm âm trầm.

Không còn nhàn tình nhã trí tiếp tục triền đấu như trước, giờ khắc này hắn chỉ muốn mau chóng lấy đồ. "Thật không khéo, hôm nay ta ra

cửa quá vội, chưa kịp mang theo trên người..." Gia Cát Ngự Ngã khinh thường cười lạnh.

Nhưng chưa đợi hắn nói hết câu, Lục Bào Tôn Giả mãnh nhiên đánh ra một quyền giữa không trung, ma khí bành trướng khiến hắn theo bản năng vận hết toàn lực bảo vệ trước thân.

Nhưng không ngờ, công kích nhìn có vẻ khí thế huy hoàng kia khi ập đến trước mặt lại biến mất không còn tăm tích, Gia Cát Ngự Ngã hơi ngẩn ra, mãnh nhiên ý thức được mình bị lừa!

Một giây sau, sau lưng Gia Cát Ngự Ngã bỗng nhiên hiện lên một cái mặt quỷ, há cái miệng to dữ tợn phun ra cuồng cuồng ma khí, không chút bảo lưu oanh kích vào lưng hắn.

Trong nháy mắt, hộ thể cương khí của Gia Cát Ngự Ngã bị xuyên thủng, uy năng cuồng bạo kia khiến hắn bị trọng thương, một ngụm máu tươi nhịn không được phun ra.

Cũng ngay sát na đó, một luồng ánh sáng huyết sắc kích cỡ bằng viên sỏi từ lồng ngực Gia Cát Ngự Ngã bắn ra, dường như bị đánh bật ra khỏi cơ thể.

Khi huyết quang tan đi, lộ ra một khối đá đỏ rực long lanh trong suốt, tựa ngọc mà không phải ngọc, giống như kết tinh hoàn toàn do máu tươi ngưng tụ thành. "Không ổn!" Gia Cát Ngự Ngã nhìn thấy cảnh này thì hồn xiêu phách lạc, vội vàng muốn lao lên chộp lại khối hồng ngọc, nhưng ma khí do mặt quỷ phun ra đã tử tử quấn chặt lấy hắn, căn bản không thể cử động. "Gia Cát Ngự Ngã, nên cảm thấy may mắn vì hôm nay người giao thủ với ngươi là ta, nếu đổi lại là kẻ khác trong Ma đạo thì hiện tại ngươi đã chết chắc rồi!" Tầm mắt Lục Bào Tôn Giả lập tức khóa chặt vào khối hồng ngọc, sau đó mở rộng bàn tay, bộc phát hấp lực cuồng bạo nhiếp nó vào tay. "Cuối cùng cũng tới tay, Xích Hồn Thạch!" Lục Bào Tôn Giả nhìn hồng ngọc tỏa

sáng lấp lánh, sắc mặt vui mừng khó có thể che giấu.

Sau cuộc đại chiến giữa Viễn Cổ Man Tộc và Nhân Tộc, huyết ngọc ngưng kết thành rơi rải rác khắp thế giới, trong sơn môn Thục Sơn vừa khéo cũng có một viên, do Gia Cát Ngự Ngã bảo quản để tránh rơi vào tay kẻ xấu.

Bởi vì thứ này cực kỳ nguy hiểm, cho nên đệ tử Thục Sơn chưa bao giờ sử dụng, thậm chí còn tìm cách tiêu hủy.

Nhưng dù tốn bao nhiêu khí lực cũng không thể làm nó xây xước mảy may, mãi đến khi Đinh Ẩn xuất hiện, Gia Cát Ngự Ngã mới thử tìm cách chế ngự Xích Hồn Thạch.

Chỉ tiếc sự việc đến nước này, Xích Hồn Thạch lại rơi vào tay Ma đạo.

Chương 904

"Sư phụ, con có lỗi với người..." Nhìn thấy cảnh này, Gia Cát Ngự Ngã vừa đau lòng vừa day dứt!

Ban đầu đôi mắt phẫn nộ đỏ ngầu, nhưng sau đó một cảm giác vô lực khó tả dâng lên trong lòng.

Năm xưa hắn từng hứa với Tông chủ, cho dù chết cũng phải bảo vệ tốt Xích Hồn Thạch, tuyệt không để nó rơi vào tay Ma đạo.

Nhưng tất cả đến đây là chấm dứt. "Sư phụ sẽ không tha cho ngươi đâu." Gia Cát Ngự Ngã nhìn về phía Lục Bào Tôn Giả, trong mắt sát ý cuộn trào, "Ngươi có thể đánh bại ta thì thế nào, Sư phụ giống như ta, cũng có thể giết ngươi đoạt lại Xích Hồn Thạch!" "Trương Thốn Tâm, hiện tại không phải sư phụ của ta." Nhắc đến cái tên này, trong mắt Lục Bào Tôn Giả dâng lên cuồn cuộn sát ý, "Yên tâm, đợi ta luyện hóa xong Xích Hồn Thạch, hắn cũng sẽ chết trong tay ta thôi." Gia Cát Ngự Ngã không còn gì để nói, hiện tại hắn thật sự lực bất tòng tâm. "Tất cả nghe lệnh, chuẩn bị rút lui!" Lục Bào Tôn Giả giơ một bàn tay lên trời, định hạ lệnh rút lui.

Mục đích hôm nay đã đạt được, không cần thiết tiếp tục lưu lại.

Nhưng thiên thiên ngay sát na đó, hắn bỗng nhiên phát giác Xích Hồn Thạch đang nắm trong tay giống như vật sống, tự động thoát khỏi tay hắn bay ra ngoài. "..." Lục Bào Tôn Giả hơi ngẩn ra, sau đó mạnh mẽ hồi thần, dùng hấp lực trong lòng bàn tay cưỡng ép nhiếp thủ.

Nhưng lần này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Xích Hồn Thạch căn bản không hưởng ứng, ngược lại bộc phát sức mạnh phản phệ cực kỳ cường đại để bay xa. "Đáng chết!" Lục Bào Tôn Giả không

biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này tuyệt đối không thể để Xích Hồn Thạch thoát khỏi tay, lập tức lao lên định bắt lại.

Nhưng chưa kịp động thân, một trận trói buộc vô hình đã áp chế toàn bộ cơ thể hắn, trong khoảnh khắc ngắn ngủi không thể động đậy. "Gia Cát Ngự Ngã!" Lục Bào Tôn Giả lập tức bạo nộ, phát hiện ra là Gia Cát Ngự Ngã vừa thoát khỏi ma khí khốn nhiễu ra tay! "Thượng Quan Cảnh Ngã, ngươi đâu cũng đừng hòng đi, ha ha ha ha!" Gia Cát Ngự Ngã thân chịu trọng thương đang toàn lực ứng phó vận hành cấm chế thuật, lộ ra nụ cười cực kỳ điên cuồng và đắc ý. "Tất cả đệ tử chính đạo, hãy mau chóng xuất thủ cướp đoạt Xích Hồn Thạch, đừng để nó rơi vào tay Ma đạo!" Thanh âm của Gia Cát Ngự Ngã như tiếng sấm nổ vang vọng thiên khung.

Đám đệ tử chính đạo nghe vậy đều đại cảm chấn hám, nhưng sau đó đều không chút do dự bỏ qua đối thủ, lao về phía Xích Hồn Thạch đang rơi xuống.

Cũng trong cùng thời khắc đó, đám thị tùng Ma đạo vây quanh tứ phía nhao nhao công kích Gia Cát Ngự Ngã, trong nháy mắt đánh hắn thương tích đầy mình, khó lòng chống đỡ.

Dưới trọng thương như vậy, Gia Cát Ngự Ngã cũng khó duy trì áp chế đối với Lục Bào Tôn Giả, cuối cùng cấm chế bị buộc phải buông lỏng, hắn rơi thẳng xuống đất.

Lục Bào Tôn Giả ngay khoảnh khắc đầu tiên được giải khai cấm chế, liền hạ cấm chế xuống khu vực rộng lớn dưới chân, phong tỏa toàn bộ những kẻ xâm nhập, người bên ngoài cũng không thể xông vào. "Chết!" Lục Bào Tôn Giả nhìn đám đệ tử chính đạo dưới chân, mãnh nhiên đánh ra một đạo ma khí chấn sát toàn bộ bọn họ thành huyết vụ, sau đó triệu tập tất cả đệ tử Ma đạo đến giúp. "Giết sạch đám đệ tử chính đạo dám xông vào đây, không để lại một mống!" Lục

Bào Tôn Giả căm hận nhìn Gia Cát Ngự Ngã đang ngã trên mặt đất thổ huyết, uể oải không phấn chấn.

Giờ khắc này hắn không vội đi thu hồi Xích Hồn Thạch, dù sao đã bị phong cấm lại, ngoại trừ hắn ra không ai có thể chạm vào được.

Ngược lại trong mắt hắn lúc này, chuyện của Gia Cát Ngự Ngã còn quan trọng hơn cả Xích Hồn Thạch!

Hắn không hiểu, rõ ràng hắn đã tha cho Gia Cát Ngự Ngã một con đường sống, vì sao tên này lại tần tần hạ tử thủ với hắn.

Lục Bào Tôn Giả đầy mặt sát khí đi về phía Gia Cát Ngự Ngã, ánh mắt nhìn đối phương không còn vẻ trêu tức, chỉ còn lại sự phẫn nộ.

Phẫn nộ thăng đẳng đến cực hạn! "Năm đó khi ta còn ở Thục Sơn, trong số các sư huynh đệ, ngươi đối với ta chiếu cố nhất, thậm chí từng cứu mạng ta." "Ta niệm tình ân nghĩa này, ít nhất đã tha mạng cho ngươi ba lần, nhưng vì sao ngươi lại muốn dồn ta vào chỗ chết!

Tình phân sư huynh đệ năm xưa giữa chúng ta hoàn toàn không đáng nhắc tới sao!" Lục Bào Tôn Giả gần như gào thét chất vấn, gân xanh nổi đầy mặt.

Gia Cát Ngự Ngã sớm đã đem sinh tử đặt ra ngoài độ lượng, thản nhiên nhìn Lục Bào Tôn Giả, đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Kể từ ngày ngươi phản xuất sư môn, chúng ta chính tà bất lưỡng lập!" "Đánh rắm!" Lục Bào Tôn Giả bột nhiên đại nộ, "Năm đó vì sao ta phải rời khỏi sư môn, ngươi so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn!" Lục Bào Tôn Giả rốt cuộc không thể kiềm chế sát tâm, một luồng ma khí xoay tròn trong lòng bàn tay, nhanh chóng ngưng kết thành một mũi tên sắc bén. "Chết đi!" Ngay khoảnh khắc Lục Bào Tôn Giả sắp lấy mạng hắn, phía sau lại truyền đến một tiếng kinh hô: "Sư tôn, đại sự không ổn!" "Hoảng hốt cái gì!" Lục Bào Tôn Giả thần sắc có chút không kiên nhẫn, nhưng khi nhìn lại thì sắc mặt biến đổi kinh hoàng.

Hách nhiên nhìn thấy, Xích Hồn Thạch trước đó bị áp chế lại một lần nữa bay lên trời, trực tiếp phá vỡ cấm chế kết giới! "Không hay!" Lục Bào Tôn Giả tức khắc tỉnh táo, đâu còn rảnh lo giết Gia Cát Ngự Ngã, lập tức lao tới muốn bắt lấy Xích Hồn Thạch. "Bắt lấy cho ta!" Mắt thấy Xích Hồn Thạch sắp mất khống chế, Lục Bào Tôn Giả lập tức ra lệnh cho các tu sĩ Ma đạo khác ong ong xông lên cướp đoạt.

Nhưng ngoài dự liệu, Xích Hồn Thạch trong nháy mắt xuyên thủng lồng ngực một tên ma tu muốn dùng thân thể ngăn cản nó rời đi, sau đó tên xui xẻo kia trong tiếng thảm thiết kêu gào bị ngọn lửa mạc danh thiêu thành tro bụi.

Một màn này ngay cả Gia Cát Ngự Ngã cũng nhìn đến ngây người, Xích Hồn Thạch từ khi nào lại trở nên có tính công kích như vậy, thậm chí ngay cả người tiếp xúc cũng sẽ bị thiêu thành tro! "Toàn bộ tản ra, không được tới gần!" Gia Cát Ngự Ngã gần như kiệt lực dùng chút sức mạnh cuối cùng hào triệu đệ tử tránh ra, chỉ tiếc đã quá muộn.

Tại nơi Xích Hồn Thạch đi qua, tất cả mọi người không ngoại lệ đều bị thiêu rụi, Xích Hồn Thạch dường như là một sinh vật có linh tính và ý thức, trong nháy mắt đồ sát nhiều người như vậy nhưng vẫn cố chấp bay về phía trước. "Thứ này chạy nhanh quá!" Lục Bào Tôn Giả mắt thấy tốc độ Xích Hồn Thạch nhanh chóng vượt qua hắn, nôn nóng đến đỏ ngầu cả mắt.

Nhất thời, đệ tử Ma đạo và Chính đạo toàn bộ đều dừng tranh đấu, hầu như ánh mắt của mỗi người đều tử tử khóa chặt Xích Hồn Thạch.

Khi tất cả đều tưởng rằng thứ đó sắp bay lên trời biến mất, thì nó lại chủ động bay về phía một người - Đinh Ẩn.

Tốc độ của Xích Hồn Thạch quá nhanh, ngay cả Đinh Ẩn cũng căn

bản không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó dần dần bức tới lồng ngực mình mà vô năng vi lực. "Ta hình như đâu có trêu chọc gì thứ này a..." Đinh Ẩn giờ khắc này trong lòng chỉ còn lại tuyệt vọng, biết chắc chắn phải chết.

Nhưng Đinh Ẩn tịnh không biết, ngay khoảnh khắc bị Xích Hồn Thạch khóa định, Ngao Tông liền chuẩn bị ra tay.

Hắn vốn định trực tiếp xuất thủ bắt lấy Xích Hồn Thạch, nhưng lại chợt phát giác có điểm không đúng, nên thu hồi tay về. "Hóa ra là như vậy, ha ha..." Ngao Tông trong lòng minh ngộ, lập tức không ra tay nữa, tiếp tục quan chiến.

Cũng ngay sát na đó, Xích Hồn Thạch như một viên đạn bay thẳng vào lồng ngực Đinh Ẩn, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết!

Nhưng kỳ quái là, đợi hồi lâu, cơn đau nhức kịch liệt khi bị xuyên thủng lồng ngực trong tưởng tượng cũng không ập đến, ngược lại hắn cảm thấy một dòng nước ấm mạc danh kỳ diệu chảy vào lồng ngực. "Ta chưa chết?" Đinh Ẩn cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra, thấy thân thể mình không bị bốc cháy, Xích Hồn Thạch cũng biến mất không thấy đâu.

Thân thể hắn vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Ngược lại những người khác, tầm mắt toàn bộ đều khóa chặt lên người Ngao Tông (có lẽ là nhìn nhầm, văn cảnh là nhìn Đinh Ẩn), tràn đầy chấn hám và kinh ngạc!

Bởi vì Đinh Ẩn tịnh không bị giết chết như trong tưởng tượng, ngược lại Xích Hồn Thạch hóa thành một trận hồng quang lưu nhập vào cơ thể hắn, sau đó liền không còn xuất hiện nữa.

Nói cách khác, Xích Hồn Thạch e rằng đã dung hợp với cơ thể hắn... "Không có khả năng!" Lục Bào Tôn Giả trân trân nhìn chằm

chằm Đinh Ẩn, hắn có thể cảm giác khí tức Xích Hồn Thạch đã biến mất trong cơ thể tên kia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai thứ đã hoàn toàn hòa làm một, nhưng vì sao thân thể Đinh Ẩn không bị hủy diệt?

Từ cổ chí kim, không biết có bao nhiêu người từng đoạt được Xích Hồn Thạch đều thử dung hợp với nó, mượn đó đạt được sức mạnh bên trong.

Nhưng kết quả không ngoại lệ, thân thể dưới sự không thể thừa thụ năng lượng của Xích Hồn Thạch đều triệt để vỡ nát.

Nhưng Đinh Ẩn lại là người đầu tiên trong lịch sử, không những được Xích Hồn Thạch chủ động dung hợp, thậm chí còn sống sót!

Chương 905

Đinh Ẩn cẩn thận kiểm tra thân thể một lượt, xác nhận hào phát vô thương xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn lại tịnh không biết, xung quanh đang có những ánh mắt sắc bén đủ để giết người.

Đám người Ma đạo kia chỉ chờ một tiếng ra lệnh, liền sẽ trong nháy mắt xông lên xé xác Đinh Ẩn. "Ta quả nhiên không nhìn lầm tiểu tử này, ha ha ha ha!" Gia Cát Ngự Ngã cuồng hỉ không thôi, hắn thật sự có thể dung hợp Xích Hồn Thạch, lần này tuyệt đối nhặt được bảo bối rồi!

Mặc kệ vận dụng Xích Hồn Thạch thế nào, hay là hấp thụ vào cơ thể để nó hoàn toàn vô hiệu, chỉ cần không rơi vào tay Ma đạo đã là cống hiến cực lớn cho Thục Sơn.

Ngao Tông cười nhạt, sớm đã liệu trước một màn này.

Lục Tinh Liên Châu Chi Thể của Đinh Ẩn, đương nhiên không phải để trưng. "Ngao đại nhân, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" Trương Hiến Bỉnh pháp lực thấp kém nhìn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vẻ mặt ngu ngơ hỏi. "Tiếp tục xem là được." Ngao Tông cũng không giải thích nhiều, chỉ khẽ gật đầu ra hiệu. "Đều tránh ra!" Lục Bào Tôn Giả quát một tiếng, tất cả đệ tử Ma đạo lập tức lui sang một bên.

Còn về đám đệ tử chính phái, cũng không một ai dám đi chính diện ngạnh kháng, nhao nhao nhường đường.

Đinh Ẩn đầy một đầu sương mù nhìn Lục Bào Tôn Giả bức lại gần, tịnh không phải hắn không muốn chạy trốn, chỉ là phát giác toàn thân bị cấm chế, căn bản không cử động được.

Lục Bào Tôn Giả kỳ quái nhìn hắn, từ trên người tiểu tử này hắn cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ bàng đại và khủng bố, dường như chỉ cần bộc phát ra là sẽ hủy diệt hắn.

Nhưng từ trong cơ thể tiểu tử này hắn chỉ cảm giác được tầng thứ tu vi cực kỳ yếu ớt, thậm chí tùy tay dùng cấm chế thăm dò cũng có thể thành công.

Nói cách khác, Đinh Ẩn đang hư trương thanh thế, nhưng hắn lại nhìn không ra Đinh Ẩn làm thế nào làm được điểm này.

Nếu như có loại bí pháp này, tiểu tử này thật đáng để hắn tốn thời gian nghiên cứu. "Ngao đại nhân, Đinh huynh đệ..." Trương Hiến Bỉnh thấy cảnh này lập tức khẩn trương, vội vàng nhìn về phía Ngao Tông cầu cứu, nhưng đối phương căn bản không có ý tứ muốn động thân, hoàn toàn là bộ dạng chuẩn bị xem kịch vui. "Không cần sốt ruột, cứ xem đi, a a." "Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao có thể thu phục Xích Hồn Thạch?" Lục Bào Tôn Giả lạnh lùng ngưng thị Đinh Ẩn, thực sự nhìn không hiểu trên người tên này rốt cuộc có điểm gì kỳ lạ mà có thể hấp dẫn Xích Hồn Thạch. "Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì." Đinh Ẩn ngơ ngác, hắn đâu có chủ động thu phục Xích Hồn Thạch, rõ ràng là thứ kia bay về phía hắn mà. "Nói thật đi!" Lục Bào Tôn Giả lúc này trong lòng khó áp chế phẫn nộ, phất tay một cái, một trận sức mạnh vô hình lập tức cưỡng ép lôi Đinh Ẩn lên không trung! "Đáng chết!" Đinh Ẩn tức giận không thôi, đám tu sĩ Ma đạo này kẻ sau còn không nói lý lẽ hơn kẻ trước!

Hắn lập tức khu động pháp thuật, một chiêu Huyễn Kiếm Thuật phá không sát ra, nhưng pháp lực thấp kém kia chưa kịp chạm tới hộ thể cương khí của đối phương đã bị phá nát trong nháy mắt, căn bản không thể đụng tới Lục Bào Tôn Giả mảy may. "Tên này nguyên lai yếu như vậy!" "Nhưng sao lại có khả năng có khí tức cường đại như

thế nhỉ?

Ta trước đó còn tưởng hắn là cao thủ ngụy trang trong đám đệ tử, hiện tại xem ra cũng không phải giả." "Thứ cáo mượn oai hùm!" Đám tu sĩ Ma đạo thấy cảnh này, đều sinh ra bỉ di với Đinh Ẩn, trước đó bọn chúng bị tên này xoay như chong chóng.

Khó có thể tưởng tượng vừa rồi trên chiến trường lại đi sợ hãi loại người này. "Đinh Ẩn, mau nghĩ cách chạy trốn, đừng ở lại đó!" Gia Cát Ngự Ngã nôn nóng truyền âm cho Đinh Ẩn, nhưng làm vậy căn bản là vô dụng công.

Đinh Ẩn lúc này nếu có thể chạy được, sao lại để Lục Bào Tôn Giả khống chế chứ! "Lão già này, còn không nhìn rõ cục diện sao!" Đinh Ẩn trong lòng thở dài một tiếng. "Cuối cùng cho ngươi một cơ hội, giao đồ ra, ta có thể cho ngươi chết thống khoái một chút." Lục Bào Tôn Giả kiên nhẫn còn lại không nhiều. "Ta căn bản đều không biết!

Nếu ta hiện tại có thể lấy ra Xích Hồn Thạch, sớm đã ném đi rồi, đâu cần đợi ngươi tìm ta!" Đinh Ẩn nghiến răng nghiến lợi nói. "Nói nhảm!" Trong mắt Lục Bào Tôn Giả lóe lên một tia hồng quang, Đinh Ẩn lập tức cảm thấy cổ mình bị một cỗ sức mạnh siết chặt, gần như khó thở. "Cũng được, ta hiện tại mổ ngực ngươi ra lấy, cũng giống nhau!" Lục Bào Tôn Giả trong tay hiện ra một thanh trường đao, sau đó mãnh nhiên huy động giữa không trung, muốn phẫu khai lồng ngực Đinh Ẩn.

Trong nháy mắt nhìn đao phong chém tới, Đinh Ẩn đầy lòng không cam.

Những kẻ Ma đạo này hoàn toàn coi hắn như heo chó trâu dê, có thể tùy ý giết mổ.

Giờ đây ngay cả hắn cũng phải giống như dân làng trong thôn năm

xưa, bị giết chết với trải nghiệm như vậy. "Phốc xuy!" Ngay khoảnh khắc đao phong cắt rách lồng ngực, sự không cam lòng trong ngực Đinh Ẩn hóa thành phẫn nộ vô cùng vô tận, vì sao lại phải để đám tu sĩ Ma đạo này giết như giết heo chó. "Hỗn trướng, dựa vào cái gì!" Phẫn nộ của Đinh Ẩn xông thẳng lên đỉnh đầu, ngay khi lồng ngực bị rạch ra, hắn chỉ cảm thấy thân thể nóng bỏng như đang bốc cháy. "Chuyện gì?!" Lục Bào Tôn Giả nhìn thấy lưỡi đao của mình trong nháy mắt bị thiêu thành tro, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một luồng nhiệt lãng cuồn cuộn ập vào mặt, trong nháy mắt bức lui hắn!

Tiếp theo, tất cả cấm chế thi gia trên người Đinh Ẩn toàn bộ băng liệt hủy hoại, Đinh Ẩn triệt để thoát khỏi khống chế. "Xảy ra chuyện gì..." Đinh Ẩn khó tin nhìn thân thể mình, giờ khắc này quanh người hắn đang bùng cháy ngọn lửa đỏ rực như máu tươi.

Ý thức của Đinh Ẩn cũng dần dần mơ hồ, lúc này trong tầm mắt hắn, không có đồng bạn, không có địch nhân, chỉ có từng cái bóng người đỏ tươi.

Ý thức tự ngã đang dần biến mất, cho đến cuối cùng trong lòng nảy sinh khát vọng thị huyết. "Nếu giết sạch đám người này, mùi vị máu tươi của bọn chúng nhất định vô cùng tuyệt vời!" Trong lòng Đinh Ẩn hốt nhiên nảy sinh ý niệm này.

Giây tiếp theo, hắn như phát cuồng ngửa mặt lên trời gào thét, hóa thành một đạo huyết ảnh nhanh chóng lao về phía Lục Bào Tôn Giả. "Hóa ra là bị Xích Hồn Thạch nuốt chửng ý thức." Lục Bào Tôn Giả khinh thường cười lạnh, mặc dù thực lực Đinh Ẩn dưới sự gia trì của Xích Hồn Thạch bạo tăng, nhưng trong mắt hắn vẫn không đáng nhắc tới.

Hắn không chút lùi bước, mãnh nhiên đánh ra một chưởng nghênh đón Đinh Ẩn đang lao tới, huyết ảnh kia cũng trong nháy mắt dừng lại.

"A a a a a a!" Đinh Ẩn phát ra tiếng gào thét như dã thú, nắm đấm của hắn vào lúc này bùng cháy càng thêm mãnh liệt, khí tức cũng theo đó biên độ lớn bạo tăng.

Lục Bào Tôn Giả chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi liền phát giác không ổn, sức mạnh của Đinh Ẩn sao có thể tăng lên nhanh như vậy!

Mới chỉ trong chớp mắt, sức mạnh phát ra từ nắm đấm của Đinh Ẩn đã có thể ngang hàng với hắn, Lục Bào Tôn Giả trong lòng thầm kêu không ổn!

Khi hắn chuẩn bị gia trọng lực đạo để triệt để đánh lui Đinh Ẩn, sức mạnh cực kỳ điên cuồng của đối phương đã triệt để áp chế khí tức của hắn, Lục Bào Tôn Giả trong nháy mắt bị đánh bay. "Đáng chết!" Bị đánh văng lên không trung, Lục Bào Tôn Giả vô cùng não nộ, tức khắc dùng cuồn cuộn ma khí hóa thành cự trảo, nhắm vào đầu Đinh Ẩn mãnh liệt vỗ xuống.

Hắn muốn nhân cơ hội này đập nát Đinh Ẩn, sau đó từ trên thi thể hắn tìm Xích Hồn Thạch.

Nhưng ngoài dự liệu, ngọn lửa quanh người Đinh Ẩn mãnh nhiên bốc cao, trong nháy mắt làm tan rã hoàn toàn ma khí kia, không còn sót lại chút gì.

Một màn này khiến Lục Bào Tôn Giả kinh hãi, nhưng rất nhanh hồi thần, tầng thứ sức mạnh của Xích Hồn Thạch vốn dĩ vượt xa ma khí, đây cũng là lẽ đương nhiên. "Chẳng lẽ Đinh Ẩn có thể đánh bại Lục Bào Tôn Giả?" Một màn này lập tức khiến tâm tư mọi người sống lại, nếu có thể giết chết Lục Bào Tôn Giả, đó tuyệt đối là tổn thất cực lớn, chặt đứt một cánh tay của Ma đạo.

Chương 906

Nhưng Đinh Ẩn sớm đã mất đi ý thức, giờ khắc này hoàn toàn hoạt động theo bản năng, trong tầm mắt hắn tất cả mọi người đều là kẻ địch.

Chỉ có điều Lục Bào Tôn Giả cứ liên tục công kích hắn mà thôi! "Chết!" Đinh Ẩn như dã thú phát cuồng lao về phía hắn, Lục Bào Tôn Giả lúc này hoàn toàn động sát tâm. "Cút ngay!" Lục Bào Tôn Giả phất tay, ma khí sau lưng cuộn trào, huyễn hóa thành từng cây đoản mâu đen kịt, như mưa rào trút xuống từ trên không!

Mặc dù những đoản mâu này khi oanh kích lên người Đinh Ẩn nhanh chóng bị huyết sắc hỏa diễm thiêu thành tro, nhưng số lượng gần như vô cùng vô tận cũng đang nhanh chóng tiêu hao sức mạnh của Xích Hồn Thạch.

Nếu Đinh Ẩn lúc này vẫn còn lý trí, lựa chọn tốt nhất là tạm thời lui lại và dựa vào tốc độ cùng thân pháp để tìm cơ hội hành động, chỉ tiếc hiện tại hắn không có nửa điểm trí tuệ.

Rất nhanh, mật độ oanh kích của đoản mâu dần vượt quá sự bảo vệ của Xích Hồn Thạch, tốc độ của Đinh Ẩn cũng theo đó chậm lại.

Những cây đoản mâu từ trên không trung oanh kích xuống đại địa, mỗi đòn đều tạo nên những trận dao động mãnh liệt, khiến bình nguyên trở nên thiên thương bách khổng.

Dưới sự trùng kích và tiêu hao không ngừng của những luồng khí lãng đó, Đinh Ẩn đang điên cuồng lao tới rốt cuộc cũng bị tạm thời đẩy lui. "Phốc xuy!" Thân thể Đinh Ẩn trong nháy mắt bị động xuyên, xuất hiện vô số vết thương, mấy cây đoản mâu kia gắt gao đóng đinh hắn trên mặt đất.

Mặc dù Đinh Ẩn vẫn đang phẫn nộ giãy giụa, nhưng hiển nhiên không cách nào thoát thân được. "Tên gia hỏa này nếu bản thể tu vi mạnh hơn chút nữa, ta tuyệt đối không có khả năng khống chế được!" Lục Bào Tôn Giả thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, một trượng này đánh cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Bất quá cũng nhờ vậy mà kiến thức được sức mạnh chân chính của Xích Hồn Thạch, ngược lại càng phải đem tên này bắt về hảo hảo nghiên cứu một phen. "Đinh Ẩn, Đinh Ẩn!" Gia Cát Ngự Ngã mắt thấy Đinh Ẩn sắp rơi vào tay Lục Bào Tôn Giả, rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, bính tẫn chút pháp lực cuối cùng, đem hết thảy pháp bảo có thể dùng trong tay đều tế ra, chỉ vì kéo dài chân Lục Bào Tôn Giả. "Gia Cát Ngự Ngã, chớ vội, cũng sắp tới phiên ngươi rồi." Lục Bào Tôn Giả cười lạnh.

Gia Cát Ngự Ngã hiện tại như ngọn đèn trước gió, căn bản không có khả năng thương tổn Lục Bào Tôn Giả mảy may, những pháp thuật và pháp bảo kia đều bị hậu giả dễ dàng ngăn lại. "Mau đem hắn xử lý cho ta, đừng lấy mạng hắn, ta muốn đích thân giết hắn!" Lục Bào Tôn Giả ra lệnh một tiếng, đám thị vệ phân phân sát khí đằng đằng xông lên muốn khống chế Gia Cát Ngự Ngã. "Bảo hộ trưởng lão!" Một màn này lập tức khiến rất nhiều đệ tử Thục Sơn không nhịn được nữa.

Bọn họ không thể đối kháng với Lục Bào Tôn Giả, nhưng giao chiến với đám thị vệ này thì không thành vấn đề.

Trong lúc nhất thời, chiến trường thật vất vả mới ngưng lại nay lại một lần nữa bùng nổ, tiêu điểm trận chiến lần này xoay quanh Gia Cát Ngự Ngã.

Lục Bào Tôn Giả hoàn toàn không để ý chiến trường bên kia đánh thành cái dạng gì, giờ phút này hắn chỉ muốn mau chóng giải quyết

Đinh Ẩn. "Tiểu tử, theo ta trở về đi.

Ở chỗ ta, ngươi sẽ cảm thấy so với việc lăn lộn cùng đám sâu kiến này càng có tiền đồ hơn." Lục Bào Tôn Giả chậm rãi đáp xuống đất, nhìn Đinh Ẩn hai mắt đỏ ngầu vẫn đang liều mạng giãy giụa, từ từ đưa bàn tay ra. "Ngủ đi!" Trong lòng bàn tay ma khí cuộn trào, hắn vốn tưởng rằng Đinh Ẩn đã hao hết sức mạnh Xích Hồn Thạch sẽ lập tức hôn mê bất tỉnh.

Nào ngờ, ngay khoảnh khắc chú thuật hôn mê được kích phát, quanh thân Đinh Ẩn lại một lần nữa bùng phát ngọn lửa xung thiên!

Trong nháy mắt, những cây đoản mâu xuyên qua thân thể kia bị thiêu đốt thành tro, Lục Bào Tôn Giả không kịp đề phòng cũng sát na bị ngọn lửa thôn tính! "A a a a a!" Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa xích hồng sắc, da thịt Lục Bào Tôn Giả từng tấc từng tấc lở loét, ma lực trong cơ thể cũng đang cấp tốc tiêu hao.

Đinh Ẩn hoàn toàn giải khai khống chế, dưới cơn nộ hống, một quyền mạnh mẽ đánh về phía lồng ngực Lục Bào Tôn Giả.

Giờ phút này hậu giả hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt chửng, căn bản không kịp bảo hộ bản thân, một quyền này ẩn chứa uy năng cực kỳ bàng đại cùng sức mạnh hỏa diễm, trong nháy mắt oanh kích hắn bay ngược ra ngoài, cày lên mặt đất một đạo vết nứt sâu hoắm.

Cũng ngay tại khoảnh khắc Lục Bào Tôn Giả bị đánh bay, một đạo tử sắc thiên lôi từ trên không giáng xuống, nặng nề oanh kích lên người Đinh Ẩn, nháy mắt đánh cho thân thể hắn biến thể lân thương.

Lục Bào Tôn Giả quả nhiên không phải hạng tầm thường, trong lúc bị đánh bay vẫn có thể kích phát thiên lôi uy lực cường kình như thế oanh kích Đinh Ẩn, đánh cho hắn trọng thương trong lúc không hề phòng bị.

Tuy nhiên, thương tích trên người Đinh Ẩn trong nháy mắt liền phục nguyên, nhưng hắn cũng tùy theo đó mà ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Mặc dù sức mạnh lấy từ Xích Hồn Thạch còn xa mới cạn kiệt, nhưng cường độ thân thể Đinh Ẩn không cách nào thừa thụ nổi Xích Hồn Thạch, rốt cuộc vô lực tô tỉnh. "Đắc thủ rồi?" Đám đệ tử chính đạo nhìn thấy một màn này, không khỏi thót tim.

Bọn họ ngược lại không lo lắng Đinh Ẩn sống chết, nếu như có thể nhờ đó mà khiến Lục Bào Tôn Giả cũng chết theo, một mạng đổi một mạng trong mắt bọn họ cũng đáng giá. "Chủ nhân, chủ nhân!" Rất nhiều đệ tử ma đạo căn bản không lo được cái gì khác, vội vàng tiến lên xem xét thương thế của Lục Bào Tôn Giả. "Cút ngay, đều đừng tới đây, lo việc của các ngươi đi!" Tiếng nộ mạ của Lục Bào Tôn Giả từ trong vết nứt dưới đất truyền ra, sau đó hắn liền lảo đảo đi từ trong đó ra.

Tuy nhiên bộ dáng Lục Bào Tôn Giả lúc này lại thập phần kinh người.

Trên người bộ lục bào u ám bị thiêu đốt rách rách rưới rưới, tất cả da thịt lộ ra cũng bị bỏng diện rộng.

Gương mặt hắn càng khủng bố dữ tợn, cơ bắp và da thịt trên mặt bị thiêu đốt hầu như không còn, lộ ra hàm răng và nhãn cầu, hoạt thoát thoát như một con quái vật dữ tợn.

Càng thêm khủng bố là lồng ngực hắn bị đánh vỡ, gần như có thể rõ ràng nhìn thấy trái tim đang đập trong lồng ngực.

Thương thế có thể khiến người ta bạo tễ ngay lập tức như vậy, thế mà Lục Bào Tôn Giả vẫn còn có thể hoạt động! "Chủ nhân!" Đám đệ tử ma đạo nhìn thấy một màn này hoàn toàn kinh ngây người, lần đầu tiên bọn họ thấy Lục Bào Tôn Giả chật vật như thế. "Chân cai

tử...

Tiểu tử này vẫn còn sức chiến đấu..." Lục Bào Tôn Giả đi cà nhắc từng bước, da thịt rách nát và vết thương trên người đang cấp tốc phục nguyên, nhưng sát ý trong mắt lại càng thịnh hơn.

Hắn nhìn về phía Đinh Ẩn đang hôn mê bất tỉnh cách đó không xa, trên người lại hào phát vô thương, phẫn nộ chi dư, hắn mang theo vài phần kiêng kị.

Tiểu tử này cũng không đáng sợ, nhưng Xích Hồn Thạch trên người hắn có quá nhiều điều ngoài ý muốn, hôm nay thực tại không biết có thể hay không bắt hắn được. "Lục Bào Tôn Giả, chịu chết đi!" Bỗng nhiên, từng trận tiếng hò hét vang lên từ bốn phương tám hướng, sau đó đám đệ tử môn phái chính đạo phân phân hò hét xông tới.

Mục tiêu khóa chặt hoàn toàn là Lục Bào Tôn Giả!

Lục Bào Tôn Giả lúc này vì tu phục thương thế đã hao phí chín thành pháp lực, hoàn toàn ở vào trạng thái thấp nhất.

Nếu không nhân lúc này bắt hắn lại, vậy thì sẽ không bao giờ có cơ hội tốt như thế nữa. "Bảo hộ sư phụ!

Đừng để đám sâu kiến này tới gần!" Đệ tử ma đạo tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, chiến tranh toàn diện lại một lần nữa triệt để bùng nổ.

Nhưng lúc này giờ phút này, bất luận là Gia Cát Ngự Ngã hay Lục Bào Tôn Giả đều đã không còn sức tái chiến. "Một đám tiểu nhân ti bỉ!" Lục Bào Tôn Giả phẫn nộ quét mắt nhìn khắp chiến trường, hắn từ đầu đến cuối đều đang suy tính làm thế nào đoạt lấy Xích Hồn Thạch, lại hoàn toàn xem nhẹ đám sâu kiến này.

Bây giờ hắn suy yếu đến tình trạng này, cũng căn bản không thể

coi thường bọn chúng được nữa.

Nhưng nhìn Đinh Ẩn hôn mê cách đó không xa, hắn lại khó mà chấp nhận.

Chương 907

Mục đích chuyến đi này là vì lấy Xích Hồn Thạch, Xích Hồn Thạch gần ngay trước mắt làm sao có thể buông tha được a!

Tại lúc Lục Bào Tôn Giả do dự, bên tai hắn bỗng nhiên vang lên một trận truyền âm, báo cho biết việc vây tiễu đệ tử Thục Sơn đã bại trận, những trưởng lão trấn thủ trong tông môn kia sắp sửa tới nơi này.

Tin tức này triệt để đánh tan tất cả ý niệm trong lòng Lục Bào Tôn Giả.

Nếu không rút lui nữa, e rằng thật sự hắn phải chết không nghi ngờ!

Ngay khi Lục Bào Tôn Giả ở vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, bỗng nhiên phát giác khí tức của Đinh Ẩn đang hôn mê bất tỉnh lại một lần nữa biến lớn.

Bởi vì thân thể tên này quá yếu ớt, không cách nào để sức mạnh Xích Hồn Thạch phát huy tối đa, Xích Hồn Thạch liền đang tiến thêm một bước cải tạo thân thể hắn.

Bất luận thế nào, khi Đinh Ẩn bị cải tạo xong thân thể và tỉnh lại lần nữa, tên này sẽ trở nên càng thêm cuồng bạo, cường đại! "Đi, nghe lệnh ta, tất cả mọi người lập tức rút lui, ai cũng không thể dừng lại!" Lục Bào Tôn Giả không chút do dự hạ lệnh. "Chủ nhân, tên kia đang trong hôn mê, ta đi bắt hắn, mang về tông môn rồi từ trong cơ thể hắn đề luyện ra Xích Hồn Thạch!" Một gã đệ tử lập tức tiến lên thỉnh mệnh.

Mục đích chuyến này là vì lấy Xích Hồn Thạch, nếu cứ thế rời đi, hắn cùng sư môn căn bản không cách nào giao đại!

Huống hồ vì trận chiến này đã làm rất nhiều bố cục, rất nhiều đệ tử ma đạo chết ở chỗ này, nếu hai tay trống trơn trở về, đối với ảnh hưởng của Lục Bào Tôn Giả là thập phần lớn.

Thậm chí có khả năng khiến địa vị của hắn tại ma đạo giảm xuống rất nhiều. "Đi, không cần lo cho hắn!" Lục Bào Tôn Giả cắn chặt hàm răng, "Tên kia với cảnh giới của ta không cách nào giết chết, mỗi một lần tô tỉnh đều sẽ càng mạnh hơn, tiếp tục lưu lại nơi này không khác gì tìm chết!

Tiểu tử kia sắp tỉnh rồi, đám môn nhân chính đạo này toàn bộ đều phải xui xẻo, lúc đó ta lại ngư ông đắc lợi, há không tốt hơn!" Một phen lời nói của Lục Bào Tôn Giả lập tức làm cho đệ tử tỉnh ngộ, xác thực làm như vậy tốt hơn nhiều. "Thật đáng tiếc...

Sức mạnh Xích Hồn Thạch quá cường đại, ngay cả một con sâu kiến có được cũng có thể làm ngài trọng thương." Đệ tử tiếc nuối thở dài.

Lục Bào Tôn Giả lạnh lùng nói: "Phế thoại!

Nếu Xích Hồn Thạch ngay cả loại sức mạnh này cũng không có, làm sao có thể khiến các đại tông môn trong thiên hạ coi trọng!" Tên đệ tử không dám chậm trễ, lập tức dựa theo phân phó của Lục Bào Tôn Giả đem mệnh lệnh truyền đạt xuống: "Rút lui, tất cả mọi người đều không được lưu lại!" Trong ma đạo luôn luôn lệnh hành cấm chỉ, tại thời điểm mệnh lệnh hạ đạt, tất cả mọi người đều không chút do dự nghe theo mệnh lệnh động thân.

Bất luận đánh cho nôn nóng cỡ nào cũng nghĩ biện pháp thoát thân, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội cầm chân. "Lũ ma đạo chết tiệt!" Đệ tử chính đạo mắt thấy địch nhân từng cái từng cái đào tẩu, phân phân xuất ngôn châm chọc, nhưng trong đó lại không một ai dám tiếp tục truy kích.

Trước mắt có thể bức lui địch nhân đã là vạn hạnh, ai cũng không muốn sau khi thật vất vả mới còn sống sót, lại đi chôn vùi tính mạng. "Rốt cuộc giải quyết xong..." Gia Cát Ngự Ngã nhìn bóng lưng Lục Bào Tôn Giả rời đi, sợi dây căng thẳng trong lòng rốt cuộc buông lỏng, lập tức không còn cách nào duy trì được nữa, ngã ngồi trên mặt đất, miễn cưỡng vận công khôi phục pháp lực. "Sư phụ, người không sao chứ?" Một chúng đệ tử nhao nhao vây lên, sinh sợ tính mạng Gia Cát Ngự Ngã có lo ngại.

Hắn đối với tính quan trọng của tông môn là không cần nói cũng biết, không chỉ vẻn vẹn là tu vi và địa vị của hắn, danh vọng của hắn càng là một cây đại kỳ trong môn phái.

Nếu hắn chết ở chỗ này, uy vọng của Thục Sơn tất định bị tổn thất nặng nề. "Không cần lo lắng, để ta tự hành nghỉ ngơi một đoạn thời gian là được." Gia Cát Ngự Ngã miễn cưỡng đối với bọn họ nặn ra một nụ cười.

Ngay sau đó, chúng đệ tử liền bắt đầu quét tước chiến trường.

Dưới trận chiến này, bất luận ma đạo hay chính đạo tổn thất đều cực kỳ thảm trọng, rất nhiều đệ tử đê giai thậm chí chưa kịp cùng địch nhân giao thủ, đã bị dư uy chiến trường lan đến mà chết.

Trên người những đệ tử chết đi kia đa số đều bảo tồn một ít pháp bảo hoàn chỉnh, đệ tử thu thập chiến trường căn bản không dám tự mình tàng nặc, dù là của người trong ma đạo cũng không được.

Những pháp bảo này toàn bộ đều phải nộp lên tông môn, chờ đến lúc sẽ nhất tịnh phân phối chiến lợi phẩm.

Nhiệm vụ quét tước chiến trường tự nhiên cũng phân phối lên người Ngao Tông và Trương Hiến Bỉnh, nhưng hai người này căn bản không có dựa theo mệnh lệnh đi làm, mà trực tiếp đi tìm Đinh Ẩn. "Đinh Ẩn sư đệ còn sống chứ?" Mấy tên đệ tử cẩn thận từng li từng tí

thấu tới, chỉ thấy Đinh Ẩn lúc này hào phát vô thương, vết thương dưới y phục rách nát kia đều đã phục nguyên.

Thật sự làm cho người ta chấn hám, vừa rồi khi Lục Bào Tôn Giả ra tay với hắn, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy bụng hắn bị một cây đoản mâu xuyên qua.

Nhưng hiện tại vết thương kia đã không tồn tại nữa. "Trước đem hắn mang về tông môn, trên người hắn có Xích Hồn Thạch, tuyệt đối không thể rơi vào tay ma đạo!" Một tên đệ tử lớn tuổi hơn phân phó, sau đó ra hiệu mấy người liền muốn tiến lên nâng Đinh Ẩn dậy.

Nhưng ngay trong sát na, một trận cuồng phong bỗng nhiên gào thét, chấn động tứ phía, đem đám đệ tử kia toàn bộ đẩy ra! "Xảy ra chuyện gì?!" Đám đệ tử tưởng rằng ma đạo lại gây sự, nhưng rất nhanh liền thấy hai vị sư huynh từ trên trời giáng xuống, ngăn cản trước mặt.

Khi thấy rõ hai người, đám đệ tử vội vàng phân phân bái kiến: "Tử Anh sư huynh, Đan Thần Tử sư huynh!" Hai vị sư huynh này chính là hai tên đệ tử xuất thân từ môn hạ Gia Cát Ngự Ngã mà nhóm người Ngao Tông từng gặp tại Ngọa Vân Thôn. "Đều lui ra, Đinh Ẩn hiện tại rất nguy hiểm!" Tử Anh thần sắc cực kỳ khẩn trương, chúng vị đệ tử sau khi nghe mệnh lệnh của hắn, trong nháy mắt đầu tiên liền tản ra.

Tu vi của hai vị sư huynh bọn họ rất rõ ràng, nếu ngay cả bọn họ đều cảm thấy nguy hiểm, vậy thì tất nhiên không thể nào ứng đối.

Lúc này Đan Thần Tử và Tử Anh nhìn về phía Đinh Ẩn, thần sắc tràn đầy lo âu và khẩn trương.

Không thể tưởng tượng nổi, lúc trước khi gặp Đinh Ẩn tại cái thôn nhỏ kia, hắn chỉ là một phàm nhân tầm thường, tùy tùy tiện tiện một ma đạo tu sĩ đều có thể lấy mạng hắn.

Thế nhưng vừa rồi, hắn thậm chí đem nhân vật hách hách hữu danh trong ma đạo là Lục Bào Tôn Giả đánh cho trọng thương!

Tại vừa rồi bọn họ mẫn cảm giác sát được, trong cơ thể Đinh Ẩn có sức mạnh cực kỳ bàng đại đang tác quai tác quái, nếu hắn lại tỉnh lại, vẫn như cũ thần trí bất thanh, không biết sẽ có bao nhiêu người chết trên tay hắn. "Nói đi cũng phải nói lại, lần đầu tiên ta gặp hắn, suýt chút nữa bị hắn xử lý!" Đan Thần Tử nắm chặt pháp khí trong tay, "Tiểu tử này thật không để cho người ta bớt lo!" Tử Anh lắc đầu cười khổ, tình huống trước mắt so với lúc trước càng thêm nguy hiểm.

Khi đó còn có Gia Cát Ngự Ngã có thể áp chế được, nhưng hiện tại Gia Cát Ngự Ngã dù ở trạng thái đỉnh phong, cũng không dám nói có thể bắt giữ được hắn. "Công Tôn sư bá và Hiểu Như thượng nhân lập tức sẽ tới, chúng ta ít nhất có thể kéo dài một đoạn thời gian chờ bọn họ hỗ trợ!" Đan Thần Tử hạ quyết tâm, hôm nay mặc kệ trả bất cứ giá nào cũng phải ngăn cản Đinh Ẩn. "Thứ cho ta nói thẳng, nếu chỉ bằng vào hai người các ngươi, ở trên tay hắn căn bản không chống đỡ được mười hơi thở." Bỗng nhiên, một cái thanh âm lười biếng truyền đến, hai người lập tức nhìn theo tiếng nói, lại thấy Ngao Tông không biết xuất hiện ở sau lưng từ lúc nào! "Ngao tiền bối?" Hai người nhìn thấy hậu giả thì đại vi kinh ngạc, nhưng sau đó vội vàng hướng hắn hành lễ.

Lúc trước tại Ngọa Vân Sơn bị Ngao Tông chấn nhiếp không nhẹ, thời chí hiện tại vẫn còn lưu lại ám ảnh.

Đó chính là nhân vật mà ngay cả sư phụ bọn họ cũng không dám trêu chọc.

Nhưng lập tức liền hồi thần, nếu có Ngao Tông ở đây, trận nguy cơ này không chừng có thể hóa giải! "Tiền bối, xin ngài ra tay giúp

chúng ta, không chỉ vì Thục Sơn, đồng thời cũng là vì Đinh Ẩn, nếu không hắn có khả năng sẽ chết!" Tử Anh lập tức tiến lên cầu trợ, trong lòng thập phần lo lắng. "Tình huống đối với các ngươi có chút tồi tệ." Ngao Tông hơi quan sát, nhàn nhạt nói: "Ta cũng không phải đang khoa trương, nếu ta không ở đây, các ngươi đều phải chết." Tử Anh và Đan Thần Tử nghe xong, trái tim mạnh mẽ co rụt lại.

Nếu ngay cả Ngao Tông cũng nói như vậy, thì tình huống xác thực thập phần nguy cơ rồi. "Ở đây nói khoác lác cái gì!" Những đệ tử lui ở một bên lại đảo não nộ, Ngao Tông bất quá chỉ là một tên đệ tử tầng thứ thấp nhất, nào có cái gan nói lời này!

Ngao Tông liếc nhìn qua một cái, một khắc sau mấy tên đệ tử kia liền mềm oặt ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Chương 908

Một màn này dọa Tử Anh và Đan Thần Tử hồn phi thiên ngoại, tưởng rằng Ngao Tông muốn giết người, vội vàng tiến lên thỉnh cầu: "Tiền bối, ngài đại nhân có đại lượng, xin ngàn vạn lần đừng cùng bọn hắn chấp nhặt!" "Yên tâm, bọn hắn còn chưa có tư cách để ta động sát tâm.

Chỉ bất quá ta còn muốn ở lại Thục Sơn một đoạn thời gian, không thể để bọn hắn nhìn thấy một ít thứ không nên nhìn." Ngao Tông chậm rãi đi về phía Đinh Ẩn, giờ phút này uy lực Xích Hồn Thạch trong cơ thể hắn đang khuếch tán chấn động, căn bản không có người nào có thể tới gần thân thể hắn.

Nhưng ở trước mặt Ngao Tông, những sức mạnh đối kháng kia thùng rỗng kêu to, hắn không tốn chút sức nào liền xuyên qua màn chắn sức mạnh đó. "Đinh Ẩn!" Ngao Tông phát ra một đạo truyền ngôn, ầm vang trong tai Đinh Ẩn đang hôn mê, đem hắn đang thần chí bất thanh tỉnh kinh tỉnh. "A a a a!" Thần trí Đinh Ẩn vẻn vẹn chỉ khôi phục được một lát, một khắc sau liền bị Xích Hồn Thạch triệt để thôn một, quanh thân ngọn lửa đỏ rực lại một lần nữa bùng cháy.

Hắn hai mắt đỏ ngầu ngưng thị Ngao Tông, không chút do dự hướng hắn phóng ra cuồn cuộn hỏa diễm, muốn đem hắn triệt để thiêu đốt hầu như không còn!

Tại khoảnh khắc ngọn lửa bộc phát, dù là đệ tử đang quét tước chiến trường ở xa xa cũng trong nháy mắt bị nhiệt lãng cuồn cuộn trùng kích đến khó mà chống đỡ.

Nơi ngọn lửa đi qua, ngay cả nham thạch đại địa cũng bị nháy mắt hóa thành dung nham, nhiệt khí đem tầng mây trên bầu trời cũng bốc

hơi thành thủy khí. "Lại làm sao vậy!" Đệ tử chính đạo kinh khủng vạn phần, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, chỉ bản năng rời xa, tránh né trung tâm nhiệt độ cao do ngọn lửa bạo phát.

Ở nguyên tại chỗ dừng lại thời gian không quá một giây, đều cảm thấy da thịt nóng rực như bị thiêu, chỉ có thể tận khả năng rời xa! "Nguy rồi!" Đang tại trong tĩnh tu, Gia Cát Ngự Ngã mạnh mẽ mở hai mắt ra, bất lực nhìn cơn bão liệt diễm kia, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng!

Ngay cả Công Tôn Vô Ngã, Hiểu Như chân nhân đang từ Thục Sơn cấp tốc chạy tới chiến trường, từ xa xa nhìn thấy một màn này, sự chấn hám trong lòng lập tức khó nói lên lời. "Xích Hồn Thạch mất khống chế rồi..." Tại điểm cuối của cơn bão hỏa diễm, Ngao Tông vẻn vẹn cô thân một người, đã không sử dụng pháp khí, cũng không hề động dụng pháp thuật, khí tức y nguyên cùng phàm nhân tầm thường không có gì khác biệt, tựa như con kiến hôi đang bò sát dưới cơn cuồng phong, vô cùng nhỏ bé.

Hắn không hề có động tác gì, chỉ đem U Minh chi lực chậm rãi dung nhập vào bên trong hộ thể cương khí, quanh thân hắc sắc khí tức di mạn, trong nháy mắt đem uy năng của hỏa diễm toàn bộ ngăn cản.

Cơn bão hỏa diễm bàng bạc kia, từ đầu đến cuối đều bị hộ thể cương khí cách tuyệt ở bên ngoài, dù là một tia nhiệt khí cũng không cách nào thẩm thấu. "Sức mạnh Xích Hồn Thạch xác thực càng ngày càng mạnh." Ngao Tông nhìn ngọn lửa hừng hực kia, tự ngôn tự ngữ. "Ngao tiền bối!" Tử Anh và Đan Thần Tử nhìn một màn này kinh hãi đến tột đỉnh, đầy mặt chấn hám!

Dù không có chính diện ngạnh kháng, bọn họ đều có thể từ trong ngọn lửa kia cảm thụ được nhiệt độ thập phần khủng bố.

Nếu không phải được hộ thể cương khí của Ngao Tông ngăn cản

bớt nhiệt độ, chỉ sợ bọn họ sẽ trong nháy mắt bị thiêu đốt thành tro bụi. "Chết!" Đinh Ẩn hoàn toàn mất đi lý trí dường như không hiểu vì sao Ngao Tông có thể ngạnh kháng hỏa diễm của hắn mà lại hào phát vô thương, chỉ càng thêm điên cuồng kích phát liệt diễm thôn phệ Ngao Tông.

Nhưng hết thảy chú định là tốn công vô ích, ngọn lửa kia vô luận như thế nào cũng không thể đánh vỡ hộ thể cương khí.

Ngao Tông chậm rãi hướng hắn bước tới, mỗi khi bức gần một bước, hậu giả lập tức phát giác một trận khí thế bàng bạc đang áp chế hỏa diễm của hắn.

Cùng với việc Ngao Tông từng bước từng bước tới gần, nội tâm bản năng của hắn cảm thụ được sự sợ hãi: Ngao Tông ở trước mắt, tựa hồ có thể dễ dàng đem hắn hủy diệt, đó là sự sợ hãi do bản năng cầu sinh phản hồi lại!

Một khắc sau, Ngao Tông nhẹ nhàng tiết lộ ra chút ít khí tức thân là Minh Giới Chi Chủ, trong nháy mắt cảm giác áp bách bàng đại kia khiến Đinh Ẩn đang bị phẫn nộ và cuồng bạo chiếm cứ tâm trí rơi trở về vực sâu sợ hãi.

Trong nháy mắt, tất cả cảm xúc tiêu cực trong lòng toàn bộ biến mất, hai mắt lại một lần nữa thanh minh.

Những ngọn lửa thăng đẳng kia cũng khoảnh khắc tiêu thất vô ảnh vô tung.

Ngọn lửa đến đột nhiên, biến mất cũng rất hề khiêu.

Những đệ tử chính đạo đang tứ tán đào tẩu trong nháy mắt sát giác hỏa diễm biến mất, sự phản chênh lệch nhiệt độ khủng bố kia làm cho bọn họ hồi lâu khó mà hồi thần. "Giải quyết rồi?" Gia Cát Ngự Ngã trừng lớn hai mắt, tận mắt mắt thấy Ngao Tông làm thế nào áp chế

Đinh Ẩn, trong lòng đối với sự thần bí của hắn càng thêm kính sợ.

Hắn chính là tận mắt nhìn thấy Lục Bào Tôn Giả lạc bại như thế nào!

Lý trí một lần nữa trở về bản thể, Đinh Ẩn dường như có chút không thích ứng, thần sắc ngốc trệ ngưng vọng Ngao Tông một lát, mới cẩn thận từng li từng tí gọi: "Ngao đại nhân?" "Tỉnh rồi?" Ngao Tông nhìn hắn, bản ngã lý trí vẫn kiện toàn, hồn phách cũng cực kỳ hoàn chỉnh.

Như thế xem ra, Xích Hồn Thạch tịnh không có thôn phệ ý thức của hắn, vẻn vẹn chỉ làm cho trong lòng hắn tăng thêm rất nhiều cảm xúc tiêu cực mà thôi.

Bất quá chuyển niệm nghĩ một chút liền hiểu rõ, Xích Hồn Thạch căn bản không có ý thức thể của riêng nó, sở dĩ sẽ tìm tới Đinh Ẩn là vì bị Lục Tinh Liên Châu chi thể hấp dẫn.

Loại thể chất này có thể là vật chứa tốt nhất cho Xích Hồn Thạch, nó làm sao có khả năng huyên náo đoạt chủ.

Như thế, Đinh Ẩn chỉ cần có thể áp chế được cảm xúc tiêu cực trong lòng, là có thể tứ vô kỵ đạn sử dụng sức mạnh Xích Hồn Thạch.

Thậm chí áp chế không nổi cũng không sao, chỉ cần để hắn hảo hảo phá hoại một phen, đem cảm xúc tiêu cực trong lòng toàn bộ phát tiết ra, cũng giống như vậy có thể một lần nữa trở về lý trí.

Trên người tất cả thương thế đều sẽ bị sức mạnh Xích Hồn Thạch tu phục, ý thức cũng sẽ không có bất luận tổn thương gì!

Khó trách bọn người Gia Cát Ngự Ngã bách thiết muốn rút ra hồn phách của hắn để luyện chế pháp khí, nếu như đệ tử chính đạo có được đại sát khí bực này, không sai biệt lắm có thể tuyên bố ma đạo tận thế. "Ta nhớ được rất rõ ràng, ta hình như không chịu khống chế

mà đại đánh một trận, còn công kích...

Ngao đại nhân..." Đinh Ẩn thần sắc có chút khổ não, "Bản năng ta tịnh không muốn làm thế, nhưng không biết vì sao trong lòng luôn có nộ hỏa, tựa hồ không phát ra ngoài ta sẽ bạo thể, ai, cuối cùng ta thậm chí đều không thể khống chế." "Không sao, đợi tu vi ngươi lại tăng lên một chút, liền có thể thử nghiệm áp chế." Nói tới đây, Ngao Tông bỗng nhiên nghĩ tới một cái khả năng. "Đinh Ẩn, nhìn xem tình huống trong cơ thể ngươi hiện tại." Ngao Tông phân phó nói. "Hảo!" Hậu giả lập tức như lời Ngao Tông, dùng thần thức thập phần yếu ớt xem xét trong cơ thể.

Nhưng kỳ quái là, trong nháy mắt hắn phát hiện thần thức của mình cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi, ít nhất tại trước đó căn bản không dám tưởng tượng!

Nếu như thần thức trước kia làm cho hắn cảm giác như đang nhìn thế giới qua khe cửa, thì hiện tại lại cảm thấy như đem trước mắt mở ra một cánh cửa sổ, hết thảy những gì có thể cảm thụ được khuếch đại lên mấy trăm thậm chí mấy ngàn lần.

Hắn không rõ thần thức của mình vì sao lại đột nhiên trở nên cường đại như vậy, nhưng khi xem xét trong cơ thể, lập tức chấn kinh.

Tu vi của hắn tầng tầng bạo trướng, cùng với tu vi trước đó quả thực là một trời một vực!

Nhưng hắn rõ ràng đều không có làm gì a, mới không đến một ngày thời gian, ngược lại làm cho tu vi của hắn so với những đệ tử nhập môn phái hai ba mươi năm còn muốn mạnh hơn. "Cùng ta sở liệu đồng dạng." Ngao Tông cười nói, "Tự thân tu hành, thiên phú dù trác tuyệt cũng cần thời gian dần dần tích lũy.

Nhưng thể chất của ngươi lại có thể cho phép ngươi khi hấp nạp

Xích Hồn Thạch, hoàn toàn không cần lo lắng tình huống bạo thể, được Xích Hồn Thạch tăng tu vi, thối luyện thân thể, ngay cả tu vi cảnh giới đều có thể cực kỳ nhanh chóng một bước lên trời!" Ngao Tông cảm thán một tiếng: "Hoặc là cách làm trước kia của ta sai rồi, đem thiên phú của ngươi dần dần tăng lên tiến hành tu hành, căn bản không có tất yếu.

Ngươi cần căn bản không phải tuần hoàn tiệm tiến tu hành, đó quả thực là đang lãng phí thiên tư của ngươi!" Đinh Ẩn nghe được đầu óc mơ hồ, cà lăm hỏi: "Vậy, vậy ta rốt cuộc nên làm cái gì?" "Không cần lại tu hành công pháp nữa, tìm kiếm tất cả Xích Hồn Thạch có tin tức rồi thôn phệ, cưỡng ép nâng cao tu vi.

Như thế, không cần bao lâu, tu vi của ngươi sẽ bạo trướng đến địa bộ không dám tưởng tượng!" Đinh Ẩn nghe mà rùng mình, quang hấp thu một cái Xích Hồn Thạch, vẻn vẹn chỉ hấp thu một lượng nhỏ sức mạnh đã khiến hắn cuồng hóa thành cái dạng này.

Nếu như lại thôn phệ thêm một cái Xích Hồn Thạch, hắn thậm chí đều hoài nghi nửa đời sau của mình đều sẽ sống trong phẫn nộ.

Ngao Tông đương nhiên nhìn ra tâm tư của hắn, lại lần nữa nói: "Đương nhiên, nếu như không sử dụng bất luận thủ đoạn gì, ngươi cũng không thể lại tiến hành thôn phệ.

Biện pháp tốt nhất, ngươi hiện tại triệt để từ bỏ tu hành công pháp, chuyển sang tu luyện tâm pháp có thể ngưng thần tĩnh tâm, dùng cái này bình phục tất cả di chứng do Xích Hồn Thạch mang lại!" Đinh Ẩn đại cảm ý ngoại: "Thế mà có thể làm như vậy?

Vậy ta sau này rốt cuộc không cần tu luyện nữa?" "Tu luyện một đường vốn là mỗi người một khác, dương trường tị đoản, tự nhiên phải tận khả năng phát huy sở trường của mình." Ngao Tông nhìn ra được, hắn dường như cảm thấy con đường tu hành này không giống

chính đạo, liền tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Phương pháp tu hành khác nhau, nhưng chỉ cần không nguy hại đến người khác, thì không có chính tà chi phân.

Sức mạnh bản thân Xích Hồn Thạch tịnh không ác, chỉ bất quá người khu sử nó làm điều ác mà thôi." "Ta hiểu rồi, Ngao đại nhân." Đinh Ẩn gật đầu.

Thôn trang năm đó vì bị ma đạo trung nhân tìm kiếm Xích Hồn Thạch mà bị tàn sát, bây giờ hắn lại cũng muốn đi tìm kiếm Xích Hồn Thạch.

Chương 909

Không, cũng tịnh không phải lỗi của Xích Hồn Thạch, thứ đó vốn không có bản ngã ý thức, chỉ là năng lượng thể, phương thức người tìm kiếm nó có vấn đề mà thôi. "Đi thôi, trở về." Ngao Tông nhìn về phía không xa, Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân đã đuổi tới chiến trường, đang đi về phía bọn họ.

Thoạt nhìn hai người này đã biết chuyện Xích Hồn Thạch rồi. "Ngao tiền bối!" Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân nhìn thấy Ngao Tông, thần sắc đều có chút không tự nhiên, nhưng vẫn hành lễ vấn an. "Xích Hồn Thạch đã bị Đinh Ẩn cầm, hiện tại hắn cần phải cùng ta về tông môn." Công Tôn Vô Ngã có chút bất đắc dĩ, "Xích Hồn Thạch đối với Thục Sơn thập phần trọng yếu, càng quan trọng hơn là tuyệt đối không thể rơi vào trong tay ma đạo, xin tiền bối ngài lượng giải." "Có thể, tự nhiên là muốn về Thục Sơn." Ngao Tông hân nhiên gật đầu đáp ứng, "Bất quá, hết thảy sự tình tiếp theo, chờ sau khi trở về hãy nói, tiểu tử này hiện tại không an toàn." Đã Ngao Tông đều nói như vậy, hai người tự nhiên cũng không cách nào phản đối, chỉ có thể lên tiếng đáp ứng.

Việc quét tước chiến trường tịnh không có tốn hao bao nhiêu thời gian, đơn giản là các tông môn đem thi thân đệ tử dùng pháp khí thu thập, mang về an táng.

Còn thi thể những kẻ ma đạo kia, thì bị không chút lưu tình một mồi lửa thiêu rụi, dù sao giữa song phương cũng có cừu hận khó mà hóa giải.

Nhưng bất luận thế nào, trận tế điện này đã bị phá hoại, trên tấm bia đá kia lại tăng thêm tên của rất nhiều đệ tử.

Gia Cát Ngự Ngã bọn người nhìn những tự thể được điêu khắc kia, không khỏi thở dài một hơi.

Trong đám đệ tử này đa số đều là người Thục Sơn, trừ rất nhiều đệ tử đê giai có cũng được mà không có cũng không sao ra, thậm chí có không ít trụ cột trung lưu.

Trong đó có một số là do hắn đích thân dạy dỗ, thật là vừa bi thống vừa đau lòng. "Sau khi Tông chủ về, ta làm sao mới có thể hướng lão nhân gia ông ta giao đại đây?" Gia Cát Ngự Ngã ngửa mặt lên trời thở dài nói.

Hai người Công Tôn Vô Ngã vốn định an ủi, nhưng lời đến khóe miệng cũng không cách nào mở miệng.

Trong đám đệ tử chết đi kia, cũng có đồ đệ do bọn họ thân thủ dạy dỗ. "Tóm lại, trước trở về đi, mặc kệ nói thế nào, trên người Đinh Ẩn có Xích Hồn Thạch, chuyện của hắn cần phải giải quyết!" ...

Cùng lúc đó, tại một chỗ sơn cốc bên ngoài phiến chiến trường này.

Lục Bào Tôn Giả mang theo đệ tử thoát ly chiến trường xong, trước tiên liền ở chỗ này ẩn thân, chỉ chờ đợi Đinh Ẩn phát cuồng đem đám đệ tử chính đạo kia toàn bộ xử lý, sau đó mưu đồ thu ngư ông thủ lợi.

Trước đó hắn cũng nhìn thấy ngọn lửa xung thiên kia, cũng không chút nghi ngờ, đại bộ phận đệ tử chính đạo đều phải chết trong trận hỏa diễm đó.

Nhưng kỳ quái là, đợi hồi lâu, vẫn không có nghe đệ tử truyền đến tin tức có thể quét tước chiến trường. "Chuyện gì xảy ra?" Lục Bào Tôn Giả có chút nôn nóng, nhưng nhất thời lại không có biện pháp gì, dù sao thương thế của hắn không nhẹ, ngàn vạn lần không thể chủ

động cùng đệ tử Thục Sơn giao thủ.

Tại lúc hắn chờ đến có chút không kiên nhẫn, đệ tử phụ trách quan sát động hướng chiến trường rốt cục truyền âm tấn tới. "Sư phụ, chiến đấu kết thúc." Một cái truyền âm lo lắng vang lên bên tai. "Tốt, quan sát kỹ tình huống nơi đó, ta hiện tại liền đi!" Lục Bào Tôn Giả ngay lập tức liền muốn chuẩn bị động thân. "Chờ một chút!

Sư phụ, đừng tới..." Thanh âm tên đệ tử kia có chút trù trừ, "Đinh Ẩn căn bản không có giết sạch đám đệ tử chính đạo kia, ngược lại hắn áp chế được sức mạnh Xích Hồn Thạch, khôi phục bình thường rồi." Lục Bào Tôn Giả khó mà tin nổi nghe xong tin tức này, trong lòng vẻn vẹn chỉ có một cái ý niệm: "Không có khả năng!" Tiểu tử kia rõ ràng bị cảm xúc tiêu cực của Xích Hồn Thạch triệt để áp chế, hắn dám đoán chắc, trừ phi để hắn hảo hảo phá hoại, giết sạch bất kỳ người nào trong tầm mắt mới có thể dần dần bình ổn.

Nếu thật có sức mạnh có thể áp chế cảm xúc tiêu cực, thì lúc giao chiến với hắn e rằng đã sớm phát uy, tuyệt đối không có khả năng kéo dài tới hiện tại! "Chẳng lẽ là Thục Sơn Tông chủ trở về, đích thân xuất thủ áp chế hắn?" Lục Bào Tôn Giả lập tức hỏi. "Không có nhìn thấy Thục Sơn Tông chủ...

Tóm lại, hắn giống như đột nhiên bình ổn lại, không có thương tổn bất kỳ người nào, hiện tại đang quay về Thục Sơn." Đệ tử khổ não trả lời.

Sắc mặt Lục Bào Tôn Giả lập tức trở nên thiết thanh, trong đôi mắt dâng lên sự phẫn nộ khó mà áp ức!

Điều này mang ý nghĩa hết thảy kế hoạch bố trí cho chuyến đi này toàn bộ uổng phí, chỉ cần tiểu tử kia về trong Thục Sơn, lần này sẽ không còn cơ hội lấy Xích Hồn Thạch nữa.

Những đệ tử ma đạo kia cũng toàn bộ chết uổng, căn bản không

cách nào hướng tông môn giao đại!

Nhất là hắn vì chuyện này đã tinh tâm chuẩn bị hồi lâu, thậm chí thuyết phục nhiều cái ma đạo tông môn để bọn họ phái khiển đệ tử cho hắn khu sử, liền càng thêm tâm phiền ý loạn. "Sau khi trở về, đám rùa đen rút đầu nhát gan kia lại muốn tìm ta gây phiền toái..." Lục Bào Tôn Giả thở dài một tiếng. "Sư phụ, hiện tại bọn hắn hẳn là còn chưa về đến sơn môn, chúng ta còn có một đoạn thời gian ngắn cơ hội, không bằng ta dẫn tất cả đệ tử đi chặn giết một lần cuối cùng!" Một gã hạ chúc hai mắt đỏ ngầu, "Ta sẽ không để sư phụ thất vọng, nếu như ta thật sự không thành công, chết ở nơi đó cũng không sao!" "Ngu xuẩn!

Hiềm người chết còn chưa đủ nhiều sao!" Lục Bào Tôn Giả đối với hắn triệt để im lặng.

Sau đó tức khắc hạ lệnh, tất cả mọi người đều không được dừng lại, dùng tốc độ nhanh nhất rút lui, không thể lại sinh thêm rắc rối!

Vô luận nhìn thế nào, hành động lần này đã triệt đầu triệt đuôi thất bại. ...

Thục Sơn, trong động phủ của Gia Cát Ngự Ngã.

Lúc này, Gia Cát Ngự Ngã không có trở về, là Ngao Tông mang theo Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh quay về nơi này.

Đệ tử Thục Sơn theo lý thuyết giờ này đều nên lưu tại hiện trường ai điệu, nhưng ba người này tự nhiên là ngoại lệ.

Nhất là Trương Hiến Bỉnh, gia hỏa này đối với Thục Sơn đã đạt tới trình độ chán ghét, làm sao có thể đi vì những đệ tử chết đi kia mà ai điệu. "Cho nên, lúc ấy Ngao đại nhân chỉ dùng một câu nói đã làm cho ngươi tô tỉnh?" Trương Hiến Bỉnh nghe Đinh Ẩn kể lại mà hai mắt tỏa sáng.

Đinh Ẩn ha ha cười một tiếng: "Đó là đương nhiên, nếu như không có Ngao đại nhân hỗ trợ, các ngươi đều không có khả năng còn sống gặp ta.

Ta sẽ ở trong trạng thái cực kỳ điên cuồng đem các ngươi đều giết sạch." Trương Hiến Bỉnh như có điều suy nghĩ: "Ngay cả bọn Gia Cát Ngự Ngã, Công Tôn Vô Ngã kia cũng giống vậy?" Đinh Ẩn có chút không quá khẳng định: "Ngao đại nhân nói là như thế...

Bất quá, muốn giải quyết mấy lão già kia cũng tịnh không dễ dàng đâu." Trương Hiến Bỉnh nghĩ đến chuyện bọn họ trước đó ý đồ gia hại Đinh Ẩn, thần sắc liền có chút phẫn nộ.

Trong lòng yên lặng nghĩ, nếu như Ngao Tông có thể muộn xuất thủ một đoạn thời gian, dứt khoát để Đinh Ẩn giết chết mấy cái lão đầu kia, vậy thì quá tốt rồi.

Đang lúc này, đại môn động phủ chậm rãi mở ra, mấy cái thân ảnh từ ngoài cửa đi vào.

Ban đầu hai người cũng không thèm để ý, nhưng khi nhìn rõ người cầm đầu là Ngao Tông, liền không thể kiềm chế được nữa, lập tức đứng dậy. "Ngao đại nhân!" Hai người tất cung tất kính đối với Ngao Tông hành lễ, còn về phần Gia Cát Ngự Ngã bọn người ở sau lưng, hai người dứt khoát giả bộ như không nhìn thấy. "Khụ khụ!" Gia Cát Ngự Ngã có chút bất mãn ho khan hai tiếng, "Đinh Ẩn, ngươi sẽ không quên mất lễ số bái kiến sư tôn chứ?

Lễ không thể bỏ!" Trong lòng hai người khinh thường mắng một tiếng, nhưng cũng làm bộ làm tịch đối với hậu giả hành lễ, qua loa cho xong chuyện. "Phế thoại không nói nhiều.

Đinh Ẩn, ngươi hẳn là biết mục đích lần này gọi ngươi tới chứ?" Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề. "Đương nhiên, Xích Hồn Thạch đang trong tay ta." Đinh Ẩn gật đầu lên tiếng.

Gia Cát Ngự Ngã mở miệng nói: "Đinh Ẩn, ta biết ngươi đối với sư môn có rất nhiều bất mãn, nhưng đừng quên ngươi bây giờ trên danh nghĩa y nguyên quy thuộc Thục Sơn.

Chương 910

Xích Hồn Thạch cũng không phải đồ vật của ngươi, tuy nhiên cũng không phải ngươi cố ý, nhưng việc này quan hệ đến sinh tử tồn vong của chính đạo và ma đạo chúng ta." Đinh Ẩn biết hắn nói có đạo lý, liền cũng không phản bác. "Hôm nay gọi ngươi tới, là vì thương thảo việc này." Gia Cát Ngự Ngã đại thủ vung lên, một cái bàn mộc mạc không hoa văn hiện ra trước mắt, nhưng vẻn vẹn chỉ bày biện bốn cái ghế.

Hiển nhiên, Gia Cát Ngự Ngã tịnh không định chuẩn bị chỗ ngồi cho hai người Đinh Ẩn.

Trên danh nghĩa là cùng Đinh Ẩn đàm phán, nhưng trên thực tế người có thể quyết định vận mệnh Đinh Ẩn chỉ có thể là Ngao Tông.

Ngao Tông không chút khách khí lựa chọn một cái vị trí ngồi xuống, nhàn nhạt nói: "Xích Hồn Thạch cùng Đinh Ẩn đã dung làm một thể, không có khả năng lấy ra được, trừ phi muốn lấy mạng hắn." Đương nhiên, trước mắt không có khả năng làm như thế.

Công Tôn Vô Ngã ho nhẹ hai tiếng: "Tiền bối, điểm này ta minh bạch.

Nhưng Đinh Ẩn tiếp tục lưu tại trong Thục Sơn tu hành đối với hắn cũng đại hữu ích lợi..." Công Tôn Vô Ngã thị tuyến rơi vào trên người Đinh Ẩn, "Tiểu tử ngươi hiện tại cũng không thể tùy tâm sở dục sử dụng sức mạnh Xích Hồn Thạch chứ?

Đúng, trước mắt cũng vẻn vẹn chỉ tăng lên tu vi mà thôi." "Ân." Đinh Ẩn có một chút qua loa gật đầu.

Gia Cát Ngự Ngã sắc mặt phức tạp nhìn Đinh Ẩn, hắn cầm Xích Hồn Thạch ròng rã ba mươi năm thời gian, hầu như không lúc nào là

không suy nghĩ làm sao có thể giá ngự Xích Hồn Thạch.

Trước mắt cái tiểu tử này, vẻn vẹn chỉ bằng vào năng lực trời sinh liền có thể hoàn thành túc nguyện cả đời của hắn, thực tại làm cho tâm tình hắn phức tạp.

Trước kia Xích Hồn Thạch ở trong tay hắn, hắn đại vi yên tâm, bây giờ ở trong tay Đinh Ẩn hắn thật hoàn toàn không cách nào khống chế.

Đúng lúc này, Ngao Tông mở miệng nói: "Hắn có thể lưu lại.

Bất quá ta có điều kiện, ngày sau mặc kệ hắn tu luyện công pháp gì các ngươi đều không thể hỏi đến, hết thảy tu hành của hắn do ta an bài.

Còn về Gia Cát Ngự Ngã, ngươi có thể tiếp tục bảo lưu danh hiệu sư tôn, nhưng sau này không cần lại bày ra cái giá sư tôn để chỉ huy hắn." Lời nói của Ngao Tông bình đạm, nhưng ngữ khí lại vô dung trí nghi.

Hiển nhiên hắn tịnh không định trưng cầu ý kiến chư vị, đây là quyết định.

Gia Cát Ngự Ngã ba người liếc nhau, sau một lát trầm mặc, cũng chỉ có thể từng người gật đầu lên tiếng. "Đã là như thế, y chiếu tiền bối nói đi." Ba người lúc này trong lòng bất đắc dĩ có thể biết, rõ ràng tại trong tông môn của mình, lại hèn mọn như thế.

Nếu như Tông chủ ở đây hoặc là...

Không, kỳ thật nghĩ kỹ lại, Tông chủ ở đây cũng vô tế vu sự, tu vi Tông chủ tuyệt đối không có khả năng so được với Ngao Tông, điểm này trong lòng bọn họ biết rõ. "Nếu như không phải Xích Hồn Thạch rơi vào trong tay tên tiểu tử này, ta cũng không đến mức bị động như vậy a!" Gia Cát Ngự Ngã trong lòng cảm thán. "Tiền bối, đối với việc

này ta chỉ có một cái thỉnh cầu, không biết ngài có thể hay không đáp ứng?" Gia Cát Ngự Ngã hỏi, thần sắc hắn pha chút khẩn trương, dường như lo lắng Ngao Tông sẽ cự tuyệt. "Nói." Ngao Tông nhìn về phía Gia Cát Ngự Ngã, "Tiền đề là nhất định phải hợp lý." Gia Cát Ngự Ngã cúi đầu xuống, trầm giọng nói: "Tiền bối tu vi cường đại, rất nhiều chuyện ngài không quan tâm nhưng đối với ta lại là tính mệnh du quan, thiệp cập sinh tử tồn vong.

Ta hi vọng hắn thân mang Xích Hồn Thạch, có thể tại thời điểm tông môn ta gặp nguy cơ sinh tử, xuất thủ hỗ trợ.

Điều này đối với ta thập phần trọng yếu." Đinh Ẩn ban đầu nghe lời này có chút bất mãn, nhưng chuyển niệm nghĩ một chút, hắn cầm Xích Hồn Thạch, cũng bị nó tăng lên thật nhiều tu vi, coi như được Thục Sơn một cái chỗ tốt.

Như thế, cũng xác thực hắn là nên giúp một tay. "Đinh Ẩn, có nhân tất có quả, đừng để trong lòng lưu lại sơ hở, đối với tu hành sau này ảnh hưởng rất lớn." Ngao Tông đột nhiên phân phó nói.

Lời nói này ý tứ tịnh không khó lý giải, nếu tự nhận bị ân huệ, thì vụ tất phải trả, nếu không chuyện này sẽ trở thành khúc mắc trong lòng, ảnh hưởng tâm cảnh.

Nhất là sau này hắn cần phải tu luyện công pháp khống chế tâm cảnh, nếu như tại trong lòng lưu lại sơ hở, đối với việc công pháp tiến giai ảnh hưởng thập phần lớn. "Ta hiểu rồi, Ngao đại nhân." Đinh Ẩn gật đầu lên tiếng, "Từ nay về sau nếu Thục Sơn lâm vào nguy cơ cần ta hỗ trợ, chỉ cần trong khả năng của ta, ta nhất định sẽ xuất thủ hỗ trợ." "Tốt!" Gia Cát Ngự Ngã rốt cục giãn mặt cười, có hứa hẹn như thế, khỏa Xích Hồn Thạch này không có ném vô ích.

Gia Cát Ngự Ngã suy nghĩ một lát, sau đó đem một viên lệnh bài đặt ở trên bàn: "Đinh Ẩn, đây là sơn môn lệnh bài, có thứ này, ngươi

có thể tại trong sơn môn mở động phủ của mình, từ nay về sau không cần tại đạo trường của ta tu hành nữa." "Đa tạ!" Đinh Ẩn tiến lên nhận lấy, hắn biết Gia Cát Ngự Ngã là muốn tốt cho hắn, bất quá hắn cũng không sao cả, cứ nhận lấy trước. "Đi thôi!" Ngao Tông đối với Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh ra hiệu, hai kẻ tâm lĩnh thần hội, tức khắc động thân cùng hắn một chỗ rời đi.

Mãi cho đến khi đi ra động phủ, Gia Cát Ngự Ngã ba người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời ai cũng không biết nên ngôn ngữ thế nào. "Chỉ có thể nói, đây là một kết cục không phải tệ nhất, Xích Hồn Thạch ít nhất còn trong tầm khống chế của ta." Gia Cát Ngự Ngã nói câu nói này không hề có chút tự tin nào. "Cứ như vậy đi, chờ Tông chủ về lại nói." Hiểu Như chân nhân lắc đầu, kiện sự tình này ở một mức độ nào đó đã không cách nào bị bọn họ tả hữu. ...

Sau khi rời khỏi động phủ, Ngao Tông đem một bộ công pháp chuyên môn tu luyện tâm cảnh giao cho Đinh Ẩn, tịnh đem bộ công pháp có thể tăng lên thiên phú kia giao cho Trương Hiến Bỉnh tu hành. "Tu luyện tâm tính khác biệt với tu luyện đạo pháp, tu luyện chỉ có thể có tác dụng phụ trợ, quan trọng hơn là nhìn xem ngươi khống chế cảm xúc thế nào." Ngao Tông nhìn Đinh Ẩn trước mắt, trầm giọng dặn dò: "Xích Hồn Thạch tuy nhiên sẽ không thôn phệ tâm trí ngươi, nhưng cảm xúc tiêu cực trong đó sẽ làm cho ngươi tính tình đại biến, nhất định phải khống chế cho tốt." Đinh Ẩn sắc mặt ngưng trọng gật đầu, như thế xem ra, Xích Hồn Thạch đối với hắn là kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại.

Trương Hiến Bỉnh ngược lại không sao cả, hắn đối với tu hành một đường vốn không có cái nhìn gì, tùy ngộ nhi an là tốt rồi. "Ngao đại nhân, có thể trả lời ta một vấn đề không?" Đinh Ẩn trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Ngao Tông gật đầu ra hiệu: "Nói đi." Đinh Ẩn nhíu mày suy nghĩ

một hồi: "Lúc ấy ta không có sát giác được, nhưng ta hiện tại nhớ lại...

Những ma đạo tu sĩ ta gặp trên chiến trường kia, khí tức của bọn họ tựa hồ cùng với những kẻ tàn sát thôn chúng ta năm đó rất giống nhau." Trương Hiến Bỉnh đại cảm ý ngoại: "Ngươi cảm thụ ra được?" "Bởi vì Xích Hồn Thạch làm cho tu vi của ta tăng lên, cho nên thần thức của ta cũng có sở tiến cảnh, tự nhiên cũng có thể biện thức ra ma khí khác biệt." Đinh Ẩn cười nói.

Ngao Tông hơi hồi ức một lát, lập tức khẽ gật đầu: "Không sai, xác thực là cùng một nhóm khí tức, hẳn là tu luyện cùng một bộ công pháp." "Là như vậy..." Đinh Ẩn hít sâu một hơi, trong lòng chỉ cảm thấy tiếc nuối.

Lúc giao chiến với Lục Bào Tôn Giả, nếu có thể giữ lại một tia thần chí thanh tỉnh, thì tất định có thể đem hắn chém giết ngay tại chỗ.

Bây giờ không cách nào sử dụng lại sức mạnh Xích Hồn Thạch bạo tẩu lúc đó, lần nữa gặp phải Lục Bào Tôn Giả muốn báo thù chỉ sợ thiên nan vạn nan. "Xem ra phải mau chóng tìm kiếm những Xích Hồn Thạch khác rồi...

Ta từng nghe nói, thế gian tồn tại bảy mươi hai loại Xích Hồn Thạch, nếu như tìm được tất cả, ta chẳng phải có thể đạp bằng ma đạo?" Đinh Ẩn thần sắc ẩn ước có chút kích động.

Ngao Tông không khỏi cười cười: "Bất luận là có thật sự tồn tại bảy mươi hai viên Xích Hồn Thạch hay không, cho dù thật sự tìm được tất cả, muốn đem bọn nó hoàn toàn luyện hóa ít nhất cũng cần gần trăm năm thời gian." "Huống hồ, nhiều Xích Hồn Thạch như vậy, tất nhiên sẽ có rất nhiều di lạc tại một nơi nào đó không bị bất luận kẻ nào biết đến, cho nên hiện tại gấp không được.

Dục tốc bất đạt, cái đạo lý này ngươi nhất định phải nhớ kỹ!"

Đinh Ẩn nghe vậy như thể hồ quán đỉnh, lập tức từ trong tâm thái cấp thiết báo thù trước đó tỉnh lại. "Ta hiểu rồi...

Ta quá nóng vội." Đinh Ẩn lên tiếng, hắn biết xác thực nên bình phục tâm thái.

Hoặc như Ngao Tông nói, công pháp tu hành chỉ có thể phụ trợ, chân chính khống chế tâm tính vẫn là phải dựa vào chính mình. ...

Cùng lúc đó, đại bại trở về, Lục Bào Tôn Giả mang theo thủ hạ đệ tử quay về.

Bản nhân hắn tắc suất tiên về tới tông môn của mình, cũng chính là Liệt Ảnh Thần Tông.

Lục Bào Tôn Giả thời điểm quay trở về, liền đi nhanh về phía Tổng đàn nơi Tông chủ ở, dọc đường đi hầu như tất cả mọi người đều hướng hắn ném tới ánh mắt hâm mộ.

Những người này đều tưởng rằng Lục Bào Tôn Giả đã hoàn mỹ hoàn thành sứ mệnh, lần này đi là để bái kiến Tông chủ đem Xích Hồn Thạch giao nộp. "Nếu như có thể nộp lên Xích Hồn Thạch, địa vị tên gia hỏa này lại được tăng lên rất nhiều một lần nữa." "Mới vừa vặn tiến vào Liệt Ảnh Thần Tông chúng ta mười năm, đã có thể có địa vị như thế, thật làm cho người ta hâm mộ!" Bọn hắn đương nhiên không biết, Lục Bào Tôn Giả lần này bại cực thảm.

Chương 911

Lục Bào Tôn Giả nghe những lời xì xào bàn tán kia, thần sắc trở nên càng thêm dữ tợn, hắn khi nào chịu qua loại khuất nhục này!

Rất nhanh, tin tức đại bại sẽ truyền khắp ma đạo, khi đó có thể tưởng tượng hắn sẽ chịu phi nghị như thế nào.

Đẩy ra đại môn Tổng đàn, Liệt Ảnh Thần Tông Tông chủ đã ở chỗ này chờ đợi đã lâu.

Tại chủ vị Tổng đàn, một cái nam tử trẻ tuổi mặc bào phục cực kỳ hoa lệ, tướng mạo cực kỳ anh tuấn đang lười biếng ngồi ở trên đó, dò xét Lục Bào Tôn Giả đi vào.

Người này chính là Liệt Ảnh Thần Tông Tông chủ, tên là Thiên Ngôn. "Thượng Quan Cảnh Ngã, tham kiến Tông chủ!" Lục Bào Tôn Giả ở trước mặt Tông chủ không còn vẻ cao lãnh trước đó, cung kính cúi đầu xuống hành lễ.

Nhưng hồi lâu không có nghe được mệnh lệnh cho phép đứng dậy, hắn cũng bán quỳ ở nơi đó một chút cũng không dám động. "Thượng Quan Cảnh Ngã, ngẩng đầu lên." Thanh âm lười biếng của Tông chủ vang lên bên tai, Lục Bào Tôn Giả vừa mới ngẩng đầu, đập vào mắt tịnh không phải khuôn mặt Thiên Ngôn, mà là một đạo khí lãng nghênh diện đánh tới. "Bốp!" Đạo khí lãng kia như một cái tát hung hăng đánh ra, không chút lưu tình đánh vào trên mặt Lục Bào Tôn Giả, không kịp đề phòng hắn trực tiếp bị đương trường đánh bay, một đầu đụng vào trên trụ đá. "Thượng Quan Cảnh Ngã biết sai, xin Tông chủ trách phạt!" Lục Bào Tôn Giả chật vật từ dưới đất bò dậy, không lo được khóe miệng bị đánh ra máu tươi, lại lần nữa quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

Nhưng lần tiếp theo nghênh đón y nguyên là một đạo khí lãng mãnh liệt, so với lần trước càng thêm cường đại!

Nhưng lần này Lục Bào Tôn Giả tịnh không có mặc cho mình bị đánh bay, mà là cưỡng ép ngạnh kháng tất cả sức mạnh của một kích này.

Lập tức, trên người hắn bị đánh ra một đạo chưởng ấn đỏ tươi, đau đớn như lửa thiêu.

Nhưng dù vậy, Lục Bào Tôn Giả cũng không có nửa điểm oán ngôn, y nguyên cung kính quỳ ở nơi đó.

Giờ này khắc này, cùng với nói là đang chờ đợi trách phạt, ngược lại càng giống như đang chờ mong ngợi khen, hoàn toàn không có ý tứ trốn tránh. "Nói, nhìn thẳng vào ta." Thiên Ngôn nhìn Lục Bào Tôn Giả quỳ ở nơi đó, chậm rãi mở miệng ra lệnh.

Lục Bào Tôn Giả không có vi phạm mệnh lệnh, hết thảy toàn bộ làm theo lời Thiên Ngôn nói. "Vô cùng xin lỗi, Tông chủ." Thiên Ngôn ngưng thị Lục Bào Tôn Giả hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, "Thôi, việc này dừng ở đây.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, trong Thục Sơn kia lại cất giấu một kẻ có thể đem Xích Hồn Thạch hấp nạp làm của riêng." "Người kia hẳn là Lục Tinh Liên Châu chi thể." Lục Bào Tôn Giả lên tiếng nói: "Tông chủ nói không sai, nếu như ngay từ đầu hảo hảo điều tra một phen, hoặc hứa sẽ sớm phát hiện chuyện này." Thiên Ngôn cười lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng người trong Thục Sơn đều là kẻ ngu sao?

Thôi, ta biết ngươi một lòng trung thành, lần này cũng không thể không thừa nhận, trừ phi ta đích thân xuất thủ, nếu không sự tình căn bản làm không được." Lục Bào Tôn Giả cúi đầu xuống: "Vâng, ta hiểu rồi." "Tóm lại, trước trở về dưỡng thương nghỉ ngơi đi.

Mấy cái lão quái vật của các tông môn khác, giao cho ta xử lý, những chuyện này ngươi không cần quan tâm." Lục Bào Tôn Giả nghe vậy, lập tức kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Tông chủ: "Ngài, ngài thật định làm như vậy?

Nếu như đem ta giao cho bọn họ tiếp nhận trừng phạt, có lẽ có thể..." Thiên Ngôn không kiên nhẫn đánh gãy lời hắn: "Môn đồ của ta, ta sẽ không cho phép người khác chế tài môn đồ của ta!

Mười năm qua, ngươi đối với Liệt Ảnh Thần Tông làm ra cống hiến, hầu như vượt qua tất cả môn nội đệ tử, trưởng lão, bất luận công lao khổ lao đều đương thuộc đệ nhất, thời khắc này không nên do ngươi cõng nồi." Thiên Ngôn lời nói kiên quyết, hoàn toàn không cho hắn cơ hội phản bác. "Dựa theo Tông chủ mệnh lệnh làm." Lục Bào Tôn Giả nhìn về phía Thiên Ngôn, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Vẻn vẹn ân tình Tông chủ mười năm trước đối với hắn, đủ để khiến cho hắn phó thang đạo hỏa, can não đồ địa. "Nói đi cũng phải nói lại.

Ta đặc địa điều tra thân phận tên tiểu tử Lục Tinh Liên Châu kia, kết quả lại thật buồn cười!" Trên mặt Thiên Ngôn hiện ra một tia tiếu ý, nhưng trong con mắt lại không có nửa điểm cảm xúc tương ứng, "Tiểu tử này đến từ Ngọa Vân Thôn!" Lục Bào Tôn Giả nghe vậy mạnh mẽ kinh ngạc ngẩng đầu: "Ngọa Vân Thôn?

Là cái thôn trang trước đó Trương Thanh dẫn một đám đệ tử đi tìm kiếm Xích Hồn Thạch?" "Không sai." Thiên Ngôn gật đầu, "Ta nhớ được lúc ấy ta đạt được tình báo, tất cả mọi người trong thôn đều bị giết chết, cũng bị Gia Cát Ngự Ngã đuổi tới sau đó tiêu diệt đi.

Là như vậy phải không?" Lục Bào Tôn Giả sắc mặt ngưng trọng gật đầu: "Tin tức xem ra không chính xác...

Nếu như cái tên Lục Tinh Liên Châu chi tử kia đến từ Ngọa Vân

Thôn, vậy liền chứng minh Gia Cát Ngự Ngã là có ý đồ xuất thủ." "Đáng tiếc, lúc trước nếu như ta tự mình đi, tiểu tử kia đã bị bắt về Liệt Ảnh Thần Tông!" Lục Bào Tôn Giả trong lòng ảo não, lúc trước hắn khinh thường cùng phàm nhân liên hệ, thuận tay giao cho một danh hạ chúc, cũng chính là người đàn ông trung niên đã đi tàn sát Ngọa Vân Thôn kia.

Hắn tưởng rằng những người kia đã bị Gia Cát Ngự Ngã giết sạch, thực tế căn bản không phải như thế.

Nếu như lúc trước hắn tự mình đi, vậy sẽ sớm hơn gặp được Ngao Tông, tuyệt đối không có khả năng sinh hoàn. "Bất quá vấn đề không lớn, hết thảy bình sinh của tiểu tử kia, ta đều rõ như lòng bàn tay, việc này phải đa tạ thám tử ta lưu lại trong Thục Sơn." Thiên Ngôn ném ra một viên ngọc giản cho Lục Bào Tôn Giả, "Cơ hội lấy công chuộc tội.

Dựa theo những gì ngọc giản ghi chép, nghĩ ra đối sách mà làm, ta tin tưởng ngươi làm sẽ không tệ hơn ta." "Minh bạch!" Lục Bào Tôn Giả thu hồi ngọc giản, trong lòng có chút không kềm chế được.

Nếu như có thể đem Đinh Ẩn thu vào dưới trướng môn phái, vậy Liệt Ảnh Thần Tông tại vị lai tất định sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất tông.

Không, xác thực mà nói, là sẽ trở thành tông môn duy nhất trong thiên hạ.

Bởi vì tất cả tông môn đều không có khả năng cùng Liệt Ảnh Thần Tông kháng hành, chỉ có thể bị hủy diệt! ...

Tại sau khi Lục Bào Tôn Giả rời đi, Liệt Ảnh Thần Tông trên dưới lập tức biết được trận đại bại này.

Trong lúc nhất thời, các loại ngôn luận loạn thành một bầy, có hả

hê, cũng có đại cảm khí phẫn.

Trong đó rất nhiều người cho rằng Lục Bào Tôn Giả nên đối với việc này đảm phụ toàn trách, dù sao hành động này ban đầu là do hắn khởi xướng!

Đương nhiên, Lục Bào Tôn Giả sau khi quay về động phủ, cũng giống như Tông chủ Thiên Ngôn nói, hiện tại căn bản không cần cân nhắc những thứ này.

Tại trong động phủ, Thiên Ngôn rất nhanh liền đem hết thảy ghi chép trên ngọc giản xem xong.

Tuy nhiên nói là hết thảy tin tức về Đinh Ẩn, nhưng trong đó cũng chỉ ghi chép những sự tình phát sinh trước khi Ngọa Vân Thôn bị công kích.

Trong đó có một ít dung mạo và hình ảnh, bao quát vị hôn thê từng có của Đinh Ẩn là Tiểu Nhu.

Lục Bào Tôn Giả đối với việc này ngược lại cảm thấy hứng thú, hắn ẩn ước phát giác, người con gái tên là Tiểu Nhu này dường như là một điểm quan trọng để phá cục. "Chỉ tiếc nữ nhân này đã chết rồi, nếu như có thể còn sống, có lẽ có thể trở thành lợi khí kiềm chế Đinh Ẩn." Lục Bào Tôn Giả không không tiếc nuối nghĩ.

Hết thảy đều phải trách tên Trương Thanh kia, làm việc quá tàn nhẫn, đem tất cả mọi người toàn bộ giết chết, trực tiếp đem Đinh Ẩn bức lên Thục Sơn.

Nói cách khác, đem sự tình làm đẹp hơn một chút cũng được, xử lý Đinh Ẩn thì cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay. "Chờ một chút..." Lục Bào Tôn Giả bỗng nhiên nghĩ đến, tuy nhiên Tiểu Nhu đã chết, nhưng tình phân của tiểu tử Đinh Ẩn kia đối với Tiểu Nhu hẳn là từ đầu đến cuối không có biến hóa.

Thậm chí bây giờ liều mạng tu hành cũng là vì có một ngày có thể hướng ma đạo báo thù.

Nếu như làm ngược lại, để Tiểu Nhu lại lần nữa xuất hiện, hoặc hứa đây chính là thời cơ dẫn Đinh Ẩn nhập ma đạo a! "Thật là một cơ hội!" Lục Bào Tôn Giả không khỏi cất tiếng cười to, sau đó tức khắc hạ lệnh, hào triệu một danh đệ tử lập tức tới động phủ gặp hắn!

Không bao lâu sau, đại môn động phủ của hắn bị mở ra, người tới hách nhiên là một nữ hạ chúc.

Danh nữ hạ chúc này chính là một trong những thân truyền đệ tử của Lục Bào Tôn Giả. "Sư tôn, ngài gọi ta đến có chuyện gì?" Nữ đệ tử kia đối với Lục Bào Tôn Giả hành lễ, cung kính hỏi.

Lục Bào Tôn Giả nhíu mày ngưng thị một lát, lại thực tại không nhớ nổi tên nữ tử này.

Chương 912

Thủ hạ đệ tử của hắn thực tại quá nhiều, nữ tử này chẳng qua là nữ tính duy nhất mà thôi, nếu như không phải vì nhiệm vụ lần này đặc thù thì sẽ không tìm nữ nhân. "Trong Thục Sơn có một người đối với ta thập phần trọng yếu, nhất định phải nghĩ trăm phương ngàn kế đem hắn lộng tới Liệt Ảnh Thần Tông." "Nhưng vị hôn thê của hắn từng chết trên tay đệ tử tông môn ta, hắn đối với Liệt Ảnh Thần Tông hận thấu xương..." Lục Bào Tôn Giả đơn giản đem vãng sự của Đinh Ẩn kể lại một lần, nữ đệ tử kia một mực chăm chú lắng nghe, đem mỗi một câu nói đều lao lao nhớ kỹ. "Cho nên ngài cần ta làm cái gì?" Nữ đệ tử lại hỏi.

Trong lòng bàn tay Lục Bào Tôn Giả hiện ra một cái bình nhỏ: "Đem cái này uống hết, có thể đem dung mạo ngươi sửa đổi một lần, ta cần ngươi ngụy trang thành dáng vẻ vị hôn thê của hắn.

Tịnh từ nay về sau, một mực dùng thân phận này còn sống sót, dụ dỗ Đinh Ẩn đem hắn mang về Liệt Ảnh Thần Tông." Nữ đệ tử nghe xong lời hắn, liền không chút do dự nhận lấy cái chai, mở ra uống một hơi cạn sạch.

Nữ nhân này động tác không chút chần chờ làm cho Lục Bào Tôn Giả thập phần thưởng thức.

Đem bình dược tề này uống hết, cũng mang ý nghĩa nàng triệt để cùng thân phận hiện tại đoạn tuyệt.

Dung mạo của nàng tuyệt đối không có khả năng lại lần nữa khôi phục thành nguyên dạng, tuy nhiên có loại dược tề giải trừ, nhưng Lục Bào Tôn Giả tuyệt đối sẽ không tốn thời gian vì một cái tiểu lâu la đi luyện chế. "Quyết tâm của ngươi không tệ." Lục Bào Tôn Giả

tán thưởng nói, "Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho ngươi bất kỳ ban thưởng nào ngươi muốn!" Nữ đệ tử lại chậm rãi lắc đầu: "Sư phụ không cần như thế, cái mạng này của ta là do ngài cho, dù là hiện tại muốn ta giao ra tính mạng, ta cũng sẽ không có chút nào chần chờ." "Tính mạng?" Lục Bào Tôn Giả không khỏi ngẩn người.

Lập tức cẩn thận hồi ức một phen, rốt cục nhớ ra lai lịch danh đệ tử này.

Đó là ba năm trước, hắn ẩn nặc thân phận rời khỏi tông môn đi tìm kiếm tung tích Xích Hồn Thạch lưu lạc tại thế gian.

Khi đi ngang qua một cái thôn nhỏ, nơi đó vừa vặn bị một đám cường đạo tẩy kiếp, tịnh đem hầu như tất cả mọi người trong thôn giết chết.

Đám cường đạo kia đặc địa đem những thiếu nữ mỹ mạo trong thôn trang chọn lựa ra chuẩn bị mang về trên núi.

Nhưng bất hạnh gặp Lục Bào Tôn Giả.

Lục Bào Tôn Giả vốn không định để ý tới những chuyện này, nhưng cố tình đám gia hỏa không có mắt kia lại muốn giết người diệt khẩu.

Kết quả không cần nói cũng biết, đám cường đạo kia không một ai sống sót, Lục Bào Tôn Giả tự nhiên cũng thuận tay thả những thiếu nữ đối với hắn hào vô tác dụng kia.

Trong đám thiếu nữ đó, vẻn vẹn chỉ có một người khẩn cầu hắn mang đi, cho một con đường sống.

Lục Bào Tôn Giả lúc ấy vốn không hứng thú, tuy nhiên thiếu nữ kia có tiềm chất tu hành, nhưng căn cơ thực tại quá kém, dù là đi lên con đường tu hành, trần nhà vị lai cũng rất thấp.

Nhưng thiếu nữ kia khổ khổ ai cầu, thực tại nghe đến phiền, liền

thuận tay đem nàng mang về Liệt Ảnh Thần Tông.

Hiện tại, thiếu nữ kia giờ phút này đang quỳ trước mắt hắn, là nữ đệ tử mà hắn từ đầu đến cuối đều không có hỏi tên. "Tóm lại, từ hôm nay trở đi ngươi thay thế thân phận vị hôn thê của Đinh Ẩn đi, quên hết thảy quá khứ của ngươi." Lục Bào Tôn Giả mệnh lệnh, tịnh đem ngọc giản ghi chép hình ảnh Tiểu Nhu ném cho nàng. "Từ hôm nay, ta tên là Ngọc Tiểu Nhu, xin sư phụ cứ yên tâm!" Nàng bắt lấy ngọc giản, một khắc sau dung mạo đã nhiên cấp tốc biến hóa, hoàn toàn cùng Tiểu Nhu đã qua đời kia giống nhau như đúc. "Nhớ kỹ những lời ta dạy cho ngươi, sự tình không được có sai sót.

Nếu như làm không thành công, từ nay về sau cũng đừng về Liệt Ảnh Thần Tông nữa." Lục Bào Tôn Giả chỉ lưu lại cho nàng một câu nói, một khắc sau liền xoay người đi ra động phủ.

Hết thảy toàn xem nàng. "Tuân mệnh, sư phụ!" Nhìn bóng lưng Lục Bào Tôn Giả rời đi, nàng cung kính quỳ xuống hành lễ. ...

Tại Thục Sơn tu hành, đối với Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh là thập phần khô khan.

Trương Hiến Bỉnh có lẽ còn đỡ, một khi có thời gian sẽ xuống núi đi ăn một bữa no nê, tịnh thỉnh thoảng chủ động đi tìm một ít nữ đệ tử nói chuyện phiếm, không hề áp ức tâm tính của mình.

Đinh Ẩn thì không có nhẹ nhõm như vậy, giống như Ngao Tông đã phân phó, hắn tận khả năng khống chế tâm pháp của mình không để cảm xúc ba động, để tránh Xích Hồn Thạch ảnh hưởng tâm tính.

Đồng thời hắn phát hiện công pháp Ngao Tông đưa xác thực thần kỳ, từ sau khi tu luyện, cảm xúc của hắn không cần ngoại giới kích thích phản hồi, hầu như chỉ bằng vào ý niệm là có thể nắm bắt được cảm xúc hỉ nộ ái ố.

Hạng năng lực này thực tế thì đặc biệt gân gà, nhưng đối với Đinh Ẩn, quả thực không có năng lực nào thích hợp hơn, tuyệt đối giúp hắn có thể tại một nháy mắt Xích Hồn Thạch sức mạnh bạo tẩu khống chế lại cảm xúc.

Nếu như lúc trước khi giao chiến với Lục Bào Tôn Giả có loại năng lực này, Lục Bào Tôn Giả tuyệt đối không có khả năng còn sống rời đi chiến trường!

Tương đối với hai gia hỏa này mà nói, Ngao Tông thời gian qua quả thực tiêu dao tự tại, mỗi ngày ở trong Thục Sơn tùy ý du đãng, căn bản không ai quản hắn.

Đương nhiên tịnh không phải tất cả đệ tử đều biết lai lịch và sự lợi hại của hắn, một ít gia hỏa không có mắt nhìn không quen hắn có thể tùy ý xông vào lãnh địa của trưởng lão, thậm chí xuất thủ thay sư phụ giáo huấn một phen.

Kết quả tự nhiên không cần nhiều lời, đám gia hỏa này đều nhận được bài học sâu sắc, kẻ thảm nhất ròng rã nằm trên giường bệnh một tháng.

Kinh qua việc Ngao Tông tiếp nhị liên tam thị uy, tất cả mọi người đều đối với hết thảy hành vi của hắn lựa chọn chấp nhận tịnh làm như không thấy, dù sao gia hỏa này triển hiện ra sức mạnh đối với bọn họ là quá đáng sợ!

Một ngày nọ, Trương Hiến Bỉnh và Đinh Ẩn bị Gia Cát Ngự Ngã chỉ phái mệnh lệnh, phân phó xuống núi đi tới một tòa sơn trang, trừ đi ổ phỉ đồ phụ cận đó.

Gia Cát Ngự Ngã nguyên bản không định phái khiển bọn họ, hai người này ngày thường đối với hắn dương phụng âm vi, ai có thể trông cậy vào bọn họ sẽ vì hắn hảo hảo làm việc.

Nhưng bất đắc dĩ gần đây, tông môn trên dưới đệ tử hầu như toàn bộ đều có sự vụ tại thân, đệ tử tu vi tầng thứ quá thấp cũng không giải quyết được.

Nghe nói, trong đám sơn trang thổ phỉ kia có võ lâm cao thủ của phàm nhân, mặc dù võ lâm cao thủ đối với tu hành giả vô dụng, nhưng đối với tu hành giả vừa nhập môn lại có uy hiếp lớn.

Do đó cũng không thể không tìm hai người bọn họ hỗ trợ. "Sự tình đối với hai người các ngươi tịnh không khó làm, làm thành xong trở về ta tự sẽ có ban thưởng." Gia Cát Ngự Ngã nguyên bản nghĩ, nếu như hai cái gia hỏa này trăm phương ngàn kế chối từ, hắn nên làm như thế nào để thuyết phục.

Lại không thành nghĩ, Đinh Ẩn không chút do dự một lời đáp ứng. "Nếu như những tên thổ phỉ kia làm điều phi pháp, tai họa một phương bách tính không cách nào sinh tồn, vậy thì hẳn là nên đem toàn bộ xoá bỏ, ta đi." Gia Cát Ngự Ngã thực tại kinh ngạc, lần này đáp ứng cũng quá thống khoái điểm đi! "Nói cũng đúng, nhiệm vụ của người trong chính phái chúng ta không chỉ là trừ ma vệ đạo, mà tiêu trừ tất cả những mối ẩn hoạn nguy hại cho lê dân bá tánh cũng là chức trách, chúng ta nghĩa bất dung từ." Gia Cát Ngự Ngã thuận theo lời nói mà tiếp tục.

Những lời này chỉ là lời nói xã giao bề mặt, nhưng hắn căn bản không biết trong lòng Đinh Ẩn hoàn toàn nghĩ khác.

Cho đến nay, hắn vẫn thường xuyên nhớ lại cảnh tượng thôn trang bị những tên ma đạo tu sĩ tàn sát.

Cũng như thi thể Tiểu Nhu bị đè dưới đống đổ nát của ngôi nhà, thiêu thành than cốc, mỗi khi nghĩ tới, hắn thậm chí phải dùng công pháp cưỡng ép thay đổi cảm xúc để tránh quá bi thống.

Vì vậy, khi nghe Gia Cát Ngự Ngã nói những kẻ đó có khả năng sẽ

nguy hại đến bách tính, hắn liền hào không do dự quyết định đi hỗ trợ. "Không có việc gì, ta cũng không ngại đi một chuyến.

Nhưng sư phụ, ta lại càng tò mò ngài sẽ cho ta phần thưởng gì a." Trương Hiến Bỉnh lại bắt đầu tính toán chi li. "Yên tâm, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi." Gia Cát Ngự Ngã phất trần, "Cũng nên động thân rồi." "Nhưng có một vấn đề thưa sư phụ.

Nếu chỉ là cường đạo cướp bóc, cho dù trong đó có võ lâm cao thủ, loại chuyện này không phải nên giao cho quan phủ của phàm nhân giải quyết sao?

Tu hành giả nhúng tay vào chuyện của nhân loại há không phải là vượt quyền?" Trương Hiến Bỉnh nghi hoặc đặt câu hỏi.

Gia Cát Ngự Ngã khẽ gật đầu: "Nói không sai, nếu như trong chuyện này chỉ có phàm nhân dây dưa, vậy chúng ta đích xác không nên nhúng tay.

Nhưng có rất nhiều tin tức tựa hồ ấn chứng, trong đám ác đồ kia có Quỷ tu sĩ hỗ trợ, nhiều lần đánh lui quan binh tiến công, cho nên ta mới sai phái các ngươi đích thân đi xem một chút." Đinh Ẩn gật đầu: "Ta hiểu rồi, nếu như chỉ có phàm nhân, vậy chuyện này không liên quan đến ta, mặc cho bọn hắn tự hành tranh đấu.

Chương 913

Còn nếu có Quỷ tu sĩ, trực tiếp chém giết!" Gia Cát Ngự Ngã gật đầu: "Không sai, chính là như vậy!" Ngay khi sắp xuống núi, Ngao Tông - người đã nửa tháng không gặp, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ. "Ngao đại nhân!" Hai người lập tức cung kính hành lễ, thái độ so với lúc đối diện Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn khác biệt.

Ngao Tông thản nhiên nói: "Lần này xuống núi cần phải cẩn thận một chút.

Từ sau lần đại chiến tế tự kia, ngoài bìa Thục Sơn xuất hiện rất nhiều đệ tử Ma đạo, ta đã tự tay chém giết không ít." Hai người nghe vậy sắc mặt biến đổi, ở trong Thục Sơn bọn hắn chưa từng nghe tin tức liên quan. "Loại chuyện này, Gia Cát Ngự Ngã cùng các trưởng lão nhất định sẽ biết trước và thông báo cho đệ tử.

Nhưng sự thật lại không có ai biết.

Tại sao Gia Cát Ngự Ngã lại muốn ém nhẹm chuyện này không báo?" Trương Hiến Bỉnh cảm thấy khó hiểu. "Hoặc là sợ tin tức truyền bá ra ngoài sẽ làm dao động lòng người tại Thục Sơn.

Đừng quên từ sau đại chiến lần trước, Thục Sơn cũng tổn thất không ít đệ tử, thương tổn nguyên khí, chung quy cần một khoảng thời gian để ổn định nhân tâm." Ngao Tông vừa nói, trong tay vừa hiện ra hai tấm phù lục, "Đây là Na Di Phù, hai người các ngươi lần này xuống núi nếu gặp phải địch nhân không cách nào ứng đối, có thể kích hoạt tấm phù lục này để đào sinh." "Đa tạ!" Hai người biết giá trị của hai tấm phù lục này, vội vàng nhận lấy, rồi lại một lần nữa nói lời cảm tạ.

Thứ này ngay cả đệ tử cao giai trong tông môn cũng chưa chắc có

được một cái, nhưng dựa vào Ngao Tông lại có thể tùy thời tùy chỗ đạt được, thật sự là may mắn.

Trương Hiến Bỉnh vỗ ngực cam đoan: "Ngao đại nhân, vậy chúng ta đi đây.

Ta nghe Gia Cát Ngự Ngã nói, nơi đó khả năng sẽ có Quỷ tu xuất hiện, nếu tiện đường, ta sẽ đích thân bắt một tên giao cho ngài làm tài liệu tu luyện pháp bảo!" "Quỷ tu sĩ?" Ngao Tông nghe xong sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới đám si hồn tao ngộ tại Minh Giới chi chủ, cũng là những tên Quỷ tu sĩ có ý đồ trộm đạo bản nguyên Minh Giới.

Nói đi cũng phải nói lại, tên kia lúc trước nói cho hắn vị trí thông đạo từ Nhân giới thông vãng Minh giới, hắn vẫn chưa tự mình đi xem qua.

Nghĩ tới đây, Ngao Tông lấy ra miếng ngọc giản ghi chép vị trí kia, tra xem một phen phương vị được ghi lại trong đó.

Nhưng xuất hồ ý liệu là, vị trí ghi trong ngọc giản cùng với địa phương bọn Đinh Ẩn sắp xuống núi lại cùng một chỗ! "Trùng hợp như vậy?" Ngao Tông có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền nghĩ, nếu như ở sơn trại kia cũng có Quỷ tu sĩ chiếm cứ, không chừng cũng không phải là trùng hợp... "Hai người các ngươi đợi một chút." Ngao Tông gọi lại Trương Hiến Bỉnh cùng Đinh Ẩn đang chuẩn bị xuống núi, "Ta cùng đi với các ngươi!" "A?!" Hai người nghe thấy lời ấy đều kinh ngạc không thôi, mấy con cá nhỏ tôm tép kia lại có thể làm cho Ngao Tông nguyện ý đích thân ra tay? "Đoạn thời gian này ở trong Thục Sơn vô sở sự sự, ta cũng dứt khoát cùng các ngươi đi ra ngoài tuần thị một vòng." Ngao Tông cũng không nói ra chân tướng, chỉ thuận miệng bịa một lý do. "Cũng tốt a, có Ngao đại nhân hỗ trợ, ta lại càng nắm chắc!" Hai người nghe vậy cực kỳ hưng phấn, nếu có thể có tay đấm mạnh như vậy giúp đỡ tự nhiên là cao hứng. "Đi thôi."

Ngay sau đó, ba người liền cùng nhau bay về phía bên ngoài Thục Sơn.

Dọc đường đi, hầu như tất cả đệ tử nhìn thấy Ngao Tông đều hoảng sợ tránh né, nhìn ba người bọn hắn tụ tập một chỗ cứ như thể sắp đi đánh nhau vậy.

Nhất là những đệ tử ngày thường từng chịu thiệt thòi dưới tay Ngao Tông, càng kinh khủng vạn phần chạy trốn về đạo trường tu luyện, căn bản không dám đối mặt với Ngao Tông dù chỉ một khắc. *** Vị trí được ghi chép nằm ở hướng Tây Bắc Thục Sơn, ngoài trăm dặm, là một nơi dân cư tụ tập.

Mấy chục năm trước, nơi này là một tòa thành trì phàm nhân phi thường phú nhiêu, có rất nhiều thương nhân thậm chí không quản đường xa vạn dặm nguyện ý tới đây buôn bán vận chuyển vật tư.

Không ít thương nhân cũng nhờ đó mà phát gia.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, nơi này rất nhanh bị rất nhiều cường đạo để mắt tới, bọn chúng phân phân tìm cơ hội tới cướp bóc tài phú của bách tính.

Ban đầu quan phủ ứng đối kịp thời, cường đạo tuy rằng mười phần xương quyết nhưng đại đa số đều bị nhanh chóng tiêu diệt.

Cho đến năm năm trước, một nhóm cường đạo không đáng chú ý tới đây, triệt để thay đổi cách cục nơi này.

Đám cường đạo này ban đầu vẻn vẹn chỉ có lác đác mười mấy người, chiếm cứ một ngọn núi nhỏ không có tiếng tăm, chỉ có thể dựa vào việc cướp bóc nông phu tay không tấc sắt để sống qua ngày.

Nhưng chỉ vẻn vẹn sau một tháng, bọn chúng ra tay thôn tính băng nhóm đạo tặc lớn nhất địa phương, nhất dược trở thành phỉ đồ nguy hiểm nhất nơi này.

Không những lũ lượt tiến công thành trì cướp bóc tài phú đắc thủ, thậm chí ngay cả quan binh do triều đình phái tới lúc tiến công, đều mạc danh kỳ diệu bị giết đến toàn quân bị diệt!

Cứ như vậy, nhóm đạo tặc này càng ngày càng bàng đại, triều đình sau nhiều lần tiêu diệt không thành công, đành ngầm thừa nhận sự tồn tại của bọn chúng.

Cũng từ đó, đám này không còn chịu sự uy hiếp, không những ngày càng lớn mạnh, ngược lại khẩu vị cướp bóc tài phú cũng càng ngày càng lớn!

Phú thương địa phương đại đa số đều bị cướp bóc đến gần như khuynh gia bại sản, không thể không rời khỏi nơi này tìm đường sống.

Cuối cùng, một tòa thành trì buôn bán phồn hoa, rốt cuộc lại lụi bại dưới sự cướp bóc liên tiếp không ngừng của lũ cướp.

Tài bảo mà những tên ác đồ kia nắm giữ còn nhiều hơn so với tất cả bách tính trong cả tòa thành thị cộng lại!

Càng buồn cười là, sau khi thành trì lạc mịch, đám phỉ đồ dựa vào việc cướp bóc bách tính để phát gia này cũng ngừng khuếch trương.

Bởi vì không cách nào cướp bóc thêm tài phú, lại càng không có khả năng sáng tạo tài nguyên.

Khi ba người đến nơi, lại phát hiện phụ cận là một mảnh sa mạc qua bích, khu vực mười phần hoang lương.

Tòa thành trì kia cô linh linh đứng sừng sững giữa biển cát, đột ngột như hạc giữa bầy gà.

Tường thành lâu năm thiếu tu sửa, lộ ra vẻ rách nát không chịu nổi, chỉ có tại một số nơi có chút ít nước suối chảy qua mới ẩn ước nhìn thấy vài mảnh ruộng cằn cỗi.

Từ trong thành thị thỉnh thoảng đi ra một số bách tính mặc quần áo rách rưới, có người xách theo bao lớn bao nhỏ rời xa thành thị tìm đường sống, có người thì đang bận rộn trên những mảnh ruộng cằn cỗi kia. "Những người này sống cũng quá thảm rồi." Ngao Tông có chút ngoài ý muốn, thật sự không cách nào tưởng tượng cái khu ổ chuột này ngày xưa lại là một tòa thương nghiệp thành thị phồn vinh hưng thịnh. "Ta nghe các sư huynh trong tông môn nói, thành thị này bởi vì thổ địa quá hoang lương, lương thực trồng ra căn bản không đủ ăn, cho nên chỉ có thể đối ngoại buôn bán, nhưng cũng nhờ đó khai tịch ra một con đường để mọi người đều có thể phát tài.

Kết quả là cây to đón gió, thành thị vừa mới nhờ buôn bán mà giàu có chưa được mười năm thì đụng phải đám thổ phỉ thiên sát này." Trương Hiến Bỉnh nhìn tòa thành trì rách nát kia, không khỏi cảm thán, "Như ngươi thấy đó, bách tính trong thành đều không còn đường sống." "Tiên tiến vào xem một chút." Ngao Tông ra hiệu.

Khi ba người tiến vào thành thị, giữa những con phố rách nát cùng người đi đường lác đác không có mấy, bọn họ lộ ra vẻ khá dị loại.

Ngao Tông mặc một bộ y phục bình thường, hai người kia thì mặc đạo bào Thục Sơn, chỉ là quần áo tầm thường, thế nhưng trong mắt đám người ở đây, bọn hắn quả thực không khác gì phú hào.

Trên đường phố tùy chỗ có thể thấy được những người bưng bát cơm ăn xin, nhưng người trong thành trì này có thể ăn được ba bữa cơm no chỉ đếm được trên đầu ngón tay, ai lại có thể bố thí cho bọn hắn?

Nói cho cùng, những người hiện tại còn lưu lại trong thành, vẻn vẹn chỉ là những người không có lộ phí để rời đi mà thôi.

Trừ cái đó ra còn có một số binh lính già yếu canh gác, đương nhiên tác dụng của bọn họ đại đa số đều là bài trí. "Các ngài làm ơn

làm phước..." Một lão nhân đói đến da bọc xương nằm trên mặt đất gian nan bò tới trước mặt ba người, vươn cái bát vỡ cầu xin một chút bố thí.

Đinh Ẩn nhìn lão nhân gầy yếu cơ hồ tùy thời đều sẽ chết đói này, trắc ẩn chi tâm dâng lên, trực tiếp móc ra đại đa số ngân lượng trên người muốn tặng cho hắn. "Chờ một chút!" Ngao Tông lập tức gọi lại, "Cho hắn nhiều tiền như vậy, với tình huống hiện tại, chỉ làm cho hắn vì số tiền này mà mất mạng thôi!" "Đúng!" Đinh Ẩn lập tức hồi thần, đích xác là như thế.

Trong tay một khi có nhiều tiền như vậy, nhất định sẽ dẫn tới người khác cướp đoạt, đến lúc đó ngay cả tính mạng cũng giữ không được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đinh Ẩn bèn đưa lương khô của mình cho hắn.

Lão nhân gầy gò kia nhìn thấy thức ăn thì hai mắt lập tức phát sáng, chộp lấy ăn như hổ đói, thậm chí vừa ăn vừa kích động chảy nước mắt. "Vị đại nhân này, cầu xin ngài cũng cho ta một ít đi!" "Cầu xin ngài, ta cũng sắp chết đói rồi!" "Ta cũng muốn a!" ...

Chương 914

Một màn này bị những tên ăn mày khác nhìn thấy, nhao nhao chạy tới khẩn cầu.

Nhưng trên người bọn hắn cũng không mang theo quá nhiều lương khô, chia ra thì mỗi người chỉ có thể cầm được một ít thức ăn.

Nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng mười phần thỏa mãn rồi.

Đinh Ẩn thấy bọn họ lạc phách như thế, thực sự vu tâm bất nhẫn, cúi người dò hỏi một người: "Hiện tại nơi này còn thường xuyên bị cướp bóc sao?" Nhưng ai ngờ, một câu hỏi này vừa thốt ra, mọi người đều lộ vẻ kinh khủng, sau đó nhao nhao chạy trốn như chim vỡ tổ.

Ba người nhìn đám người kia trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích, cực kỳ kinh ngạc. "Ta chỉ bất quá hỏi một câu thôi mà, làm sao vậy?" Đinh Ẩn vẻ mặt mờ mịt, cẩn thận hồi tưởng lại vấn đề của mình cũng không có gì sai a. "Hẳn là bọn hắn đối với đám ác đồ cường đạo kia sợ hãi không chịu nổi, cho nên không dám nói một câu nói xấu nào về bọn chúng." Ngao Tông nhìn những bóng lưng cốt sấu lân tuân kia, thản nhiên nói.

Trương Hiến Bỉnh lập tức khó hiểu: "Hảo gia hỏa, thành thị này đều nghèo thành cái dạng quỷ gì rồi, còn cướp bóc?

Có cái gì để cướp nha!" "Nơi này đích xác xích bần, nhưng cũng không phải là không có bất kỳ một cái gì có giá trị, ví dụ như..." Lời nói đến bên miệng, Ngao Tông bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía cửa thành rách nát.

Chỉ thấy cửa thành đóng chặt đang khẽ run rẩy, nương theo đó là từng trận tiếng móng ngựa dồn dập. "Chạy mau!" Trên đường phố vốn chỉ có lượng ít người đi đường vội vàng bỏ chạy, một số cửa

phòng ven đường cũng lập tức đóng lại, ai cũng không dám dừng lại trên đường phố.

Tựa hồ như ôn thần giáng lâm, làm cho tất cả mọi người đều tránh còn không kịp. "Xảy ra chuyện gì?" Đinh Ẩn mạc danh kỳ diệu, một giây sau liền nhìn thấy cửa thành bị húc mạnh mở ra, một đám người bịt mặt cưỡi ngựa cầm trường đao sát khí đằng đằng xông vào trong thành!

Mấy tên binh lính già yếu phụ trách canh giữ cửa thành sáng suốt lựa chọn lùi tránh một bên, đám ác đồ kia tựa hồ cũng đối với bọn hắn không có bất kỳ hứng thú gì, thúc ngựa lao thẳng vào trong thành. "Đều cút ra đây!" Đám ác đồ nhìn đường phố không một bóng người, bạo nộ không thôi, huy động trường đao trong tay ra lệnh cho cư dân ra đường.

Nhưng những bách tính cư dân đang ẩn nấp căn bản không dám ra ngoài, chỉ có thể từng cái trốn trong phòng ốc run lẩy bẩy. "Không ra phải không, tốt!" Tên thủ lĩnh thổ phỉ trở tay sờ cung tên sau lưng, bắn một mũi tên về phía cửa sổ của bất kỳ một gian dân cư nào. "A a a!" Một tiếng thảm thiết kêu to lập tức từ bên trong truyền ra, nương theo đó là tiếng nức nở cực kỳ thống khổ, hiển nhiên có người bị trúng tên rồi. "Lão đại, bên kia có ba nam nhân tráng niên!" Tên tùy tùng bên cạnh bỗng nhiên dùng roi ngựa chỉ về phía trước, ba người hắn chỉ chính là bọn Ngao Tông. "Tốt!" Tên thổ phỉ lập tức hai mắt tỏa sáng, ba người này hoàn toàn không giống bách tính gầy gò lại bần cùng trong thành, xem xét liền biết là người có chút khí lực có thể lao tác.

Nếu vận khí tốt, không chừng trên người còn có một ít tiền có thể cướp. "Lên!" Thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, lập tức thúc ngựa xông tới đem ba người đoàn đoàn bao vây.

Ba người làm ra vẻ mặt mộng bức khi bị vây quanh. "Làm gì?

Cướp tiền?" Trương Hiến Bỉnh nhìn những khuôn mặt không có ý tốt này, nhíu mày. "Trên người có cái gì thì lấy ra hết, sau đó đem cái này khóa lên người, đừng đợi ta động thủ, nếu không sẽ phải nếm mùi đau khổ!" Một tên lâu la ném ba bộ xiềng xích xuống trước mặt, lệ thanh ra lệnh, "Động tác nhanh lên một chút cho ta!" "Không những cướp tiền, còn muốn bắt người?" Ngao Tông nhìn xiềng xích ném trên mặt đất, như có điều suy nghĩ.

Khó trách đi suốt một đường, trong thành thị hầu như không có người trẻ tuổi, chẳng lẽ đều bị bắt đi rồi? "Tiểu tử, lề mề cái gì, còn không mau tranh thủ động thủ!" Tên lâu la mắt thấy hắn không phục, lập tức huy động roi da hung hăng quất về phía Trương Hiến Bỉnh. "Tách!" Một roi quất xuống, Trương Hiến Bỉnh dễ như trở bàn tay tiếp được, hắn bây giờ tuy là người tu hành tầng thứ thấp, nhưng đối với sức mạnh của phàm nhân thì hoàn toàn nghiền ép. "..." Tên lâu la kia đang muốn thu hồi roi, nhưng chỉ cảm thấy roi bên kia tựa hồ bị cột vào một tảng đá sinh căn, vô luận như thế nào cũng khó mà kéo động. "Hỗn đản, buông tay!" Những tên phỉ đồ khác nhìn thấy một màn này lập tức giận tím mặt, nhao nhao muốn huy đao chém tới. "Thương!" Nhưng đao còn chưa kịp chém xuống, quanh thân Trương Hiến Bỉnh liền lấp lóe một đạo quang mang chói mắt, tại giữa không trung vẽ ra một vòng tròn cực kỳ quy luật, trong nháy mắt đem toàn bộ đao kiếm đánh gãy.

Đó là phi kiếm do Trương Hiến Bỉnh dùng pháp thuật huyễn hóa ra, hắn bây giờ tu vi căn bản không cách nào khu sử phi kiếm chân chính, cho nên chỉ có thể dùng loại hàng thay thế này.

Bất quá đối phó với đám phàm nhân này, đã đủ dùng rồi. "Gia hỏa này là võ lâm cao thủ?!" Một màn này lập tức làm kinh hãi đám phỉ đồ khiến bọn chúng từ phía thối lui, ai cũng không dám khinh suất tiến lên. "Sợ cái gì!

Võ lâm cao thủ thì thế nào, chúng ta nhiều người như vậy cứ ùa lên, hắn chết chắc rồi!" Tên thủ lĩnh nhìn thuộc hạ đang sợ hãi lui lại, lập tức phẫn nộ, vung roi chửi ầm lên, "Lúc có quan binh tập kích, không phải cũng giống như vậy mà giao thủ sao!" Dưới mệnh lệnh của hắn, đám ác đồ kia mới bất đắc dĩ lấy ra cung tên, chuẩn bị bắn một lượt.

Ngao Tông nhìn một màn này, liền phân phó cho hai người kia: "Lưu lại một tên hoạt khẩu, ta thấy tên thủ lĩnh kia có lẽ biết rất nhiều chuyện, đừng để hắn chết." "Yên tâm!" Hai người một lời đáp ứng, bọn hắn đã sớm chuẩn bị động thủ.

Nhất là Đinh Ẩn, nhìn thấy những tên khốn kiếp này ở chỗ này coi rẻ nhân mạng, đương nhiên sẽ không dung nhẫn. "Hưu hưu!" Nương theo một vòng cung tên bắn xuống, Đinh Ẩn cùng Trương Hiến Bỉnh giống như hổ lạc bầy dê, hào không lưu tình đại đả xuất thủ!

Căn bản không cần thiết sử dụng pháp bảo thậm chí pháp thuật, vẻn vẹn chỉ quyền đấm cước đá đều đủ để lấy mạng lũ khốn này.

Nương theo một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương cùng tiếng kêu rên, đám cướp này toàn bộ bị giết chết ngay tại chỗ, duy chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là tên thủ lĩnh.

Tên kia giờ phút này sợ hãi ngồi dưới đất, vừa rồi căn bản không có nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, đám thủ hạ của hắn liền toàn bộ mất mạng!

Hai người kia vẻn vẹn chỉ một quyền một chưởng đã đủ để giết người, căn bản giống như quái vật.

Thấy tình thế không ổn, lúc hắn đang muốn đào tẩu cũng bị một đạo tinh quang lóe lên đánh rơi từ trên lưng ngựa xuống.

Hắn rốt cuộc cũng minh bạch, hai người này căn bản không phải

võ lâm cao thủ, mà là Tu hành giả!

Khoảng cách giữa Tu hành giả và phàm nhân giống như lạch trời, hắn liền sợ hãi đến mức run lẩy bẩy. "Xong xuôi!" Trương Hiến Bỉnh một cước đá văng một cỗ thi thể, thần sắc tràn đầy chán ghét.

Vốn tưởng rằng mấy tên này còn dám phản kháng giao chiến, kết quả đến quan đầu sinh tử, từng cái đều giống như chim sợ cành cong liều mạng đào tẩu, ngay cả đồng bạn cũng không lo được.

Mặc dù là lần đầu tiên giết người, nhưng xử lý loại cặn bã này căn bản không có chút nào khó chịu, dù sao trên tay bọn chúng cũng có không ít nhân mạng.

Đem bọn chúng giết chết ngay tại chỗ, e là thế thiên hành đạo, có gì phải hoảng sợ? "Này, lại đây!" Đinh Ẩn đại thủ vung lên, một đạo hấp lực bộc phát ra, cưỡng ép lôi kéo tên thủ lĩnh phỉ đồ đến dưới chân, đồng thời một cước giẫm lên lưng hắn.

Lực đạo một cước này hào không lưu tình, tên thủ lĩnh phỉ đồ trong khoang bụng truyền ra tiếng xương cốt vỡ vụn khiến người ta ghê răng.

Gia hỏa này thế mà rất có thể nhẫn, cho dù đau đến thế cũng cắn chặt hàm răng một tiếng không kêu, sợ chọc giận Đinh Ẩn.

Giờ khắc này, Đinh Ẩn sát giác được một trận khoái cảm cực độ dâng lên, loại quyền lực tùy ý nắm giữ tính mạng người khác trong tay này, quả thực có thể làm cho người ta bành trướng tới cực điểm!

Nhưng Đinh Ẩn rất nhanh khống chế lại cảm xúc của mình, hắn biết nếu như mặc cho cảm xúc này trầm luân xuống dưới, nhất định sẽ ảnh hưởng tới tâm tính. "Đại nhân tha mạng!

Chương 915

Tiểu nhân có mắt không tròng, nếu như sớm biết mấy vị là thần tiên nhân vật, tuyệt đối sẽ không mạo phạm!" Tên thủ lĩnh phỉ đồ nằm rạp trên mặt đất liên thanh cầu xin tha thứ.

Lúc này, Ngao Tông từ cách đó không xa đi tới, thản nhiên nói: "Ta có mấy vấn đề, trả lời tốt, có thể sống sót.

Nếu như trong tình huống này còn gia dĩ giấu diếm, vậy là tự tìm đường chết." "Ngài hỏi gì ta đều nói!" Phỉ đồ thủ lĩnh lập tức đầu như giã tỏi dập xuống. "Đồ không xương!" Trương Hiến Bỉnh nhìn bộ dáng hắn như vậy, mặt đầy bỉ di, tên xuẩn này hoàn toàn không có cái bá khí lúc trực tiếp ức hiếp bách tính.

Ngao Tông dẫn đầu hỏi: "Chuyến đi này là để bắt tráng đinh?" "Không sai, trong thành trấn bách tính toàn biến thành quỷ nghèo, không có dầu gì để ép, cho nên ta chỉ có thể bắt một số người lên sơn trại của ta..." Nói đến đây, thần sắc hắn có chút tránh né, tựa hồ sợ nửa câu sau sẽ chọc giận toàn bộ bọn họ, bị giết ngay tại chỗ. "Nói tiếp!" Trương Hiến Bỉnh có chút không kiên nhẫn, "Nếu không ta hiện tại cho ngươi hối hận cả một đời!" "Tiên trưởng tha mạng!

Là như thế này..." Tên thủ lĩnh phỉ đồ vội vàng khai báo nhất nhất, không dám lại có nửa câu giấu diếm.

Chuyện này phải kể từ năm năm trước.

Lúc ban đầu, sơn trại đầu lĩnh Đoạn Thiên Bằng tới phụ cận, nguyên bản chỉ tụ tập mấy tên vong mạng làm một chút chuyện cướp bóc gõ trá nhỏ nhặt, tiền kiếm được cũng chỉ có thể miễn cưỡng no bụng.

Về sau, dưới cơ duyên xảo hợp, hắn ở trong sơn trại quen biết

được một vị Tiên sư.

Vị Tiên sư kia mười phần thần bí, thủ đoạn thần thông quảng đại, có thể trong nháy mắt giết chết mấy chục tên phàm nhân, cho dù là võ lâm cao thủ ở trước mặt hắn cũng yếu đến không chịu nổi một kích.

Đoạn Thiên Bằng không biết vì nguyên nhân gì, được Tiên sư coi trọng, từ đó về sau Tiên sư kia lưu tại bên cạnh hắn, giúp hắn ứng đối hết thảy địch nhân.

Tại dưới sự giúp đỡ của vị Tiên sư này, Đoạn Thiên Bằng rất nhanh liền thôn tính tất cả sơn trại phỉ đồ chung quanh, đem thực lực lớn mạnh đến trình độ chưa từng có, cũng đối với thành thị sa mạc tiến hành điên cuồng cướp bóc.

Cây to đón gió, phô trương như thế hỏng mất tài lộ của quan phủ, tự nhiên cũng dẫn tới rất nhiều lần quan binh vây tiễu.

Nhưng có Tiên sư kia giúp đỡ, đám quan binh này vô luận đến bao nhiêu đều là tặng không.

Từ ban đầu mấy chục người, mấy trăm người, thậm chí mấy ngàn người, căn bản không cách nào công khắc sơn trại.

Mỗi lần tiến công, đều sẽ thảm bại, hơn nữa chết một cách mạc danh kỳ diệu, thậm chí không cách nào giết chết được một tên phỉ đồ!

Cứ như vậy mấy lần giao chiến, ngay cả quan phủ cũng đau đầu không thôi.

Khi biết được trong sơn trại có Tu hành giả nhúng tay, lại thêm thành thị sa mạc bởi vì liên tiếp không ngừng bị cướp bóc mà trở nên hoang vu, quan phủ cũng không thể không quyết định làm ngơ đối với Đoạn Thiên Bằng.

Điều này cũng mang ý nghĩa triều đình triệt để từ bỏ nơi này, Đoạn Thiên Bằng hoàn toàn trở thành thổ hoàng đế ở đây.

Vốn dĩ, thành trì nơi này bị cướp bóc không còn chút dầu, Đoạn Thiên Bằng bản định rời khỏi đây đi khu vực khác tiếp tục cướp bóc.

Hắn căn bản không thèm để ý thủ hạ nghĩ gì, chỉ cần có Tiên sư giúp đỡ, mặc kệ đi đến nơi nào đều có thể nhanh chóng đông sơn tái khởi, trở thành một bá chủ địa phương.

Nhưng ngay tại lúc chuẩn bị rời đi, vị Tiên sư vẫn luôn giúp đỡ hắn lại đưa ra điều kiện, ra lệnh tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này.

Không chỉ có như thế, Tiên sư kia còn tuyên bố đã tìm được một tòa kim khoáng mười phần bàng đại tại khu vực này, cáo tri hắn mau chóng triệu tập đại lượng tráng đinh phát quật khoáng mạch.

Đối với kẻ ái tài như mạng là Đoạn Thiên Bằng mà nói, tin tức này không thể nghi ngờ là bom tấn, cướp bóc nữa cũng không có khả năng so với thủ trứ một tòa kim khoáng càng thêm giàu có!

Tương lai còn có thể mượn nhờ cái kim khoáng này làm ăn với quan phủ, triệt để thoát khỏi thân phận cường đạo.

Chính vì vậy, Đoạn Thiên Bằng hạ quyết tâm lưu lại nơi này, cũng từ các nơi thành trì nghèo khó cướp bóc tráng đinh khai thác mỏ.

Một lần bắt này, liền ròng rã một năm thời gian, hầu như tất cả tinh tráng lao động lực toàn bộ đều bị cướp bóc không còn.

Những tinh tráng lao động lực bị bắt lên sơn trại, cũng đại đa số mệt chết ở trong những cái khoáng mạch kia, hầu như không có một ai có thể sống sót trở về.

Chuyến đi vào thành lần này chính là vì bắt tráng đinh, bởi vì nhân lực chết quá nhiều, nghiêm trọng thiếu người. "Nếu như không bắt một số người, ta phải tự mình xuống mỏ, đó cũng không phải là nơi cho người ở." Tên thủ lĩnh phỉ đồ nhớ tới tử tướng cực kỳ thê thảm của những thợ mỏ kia, nhịn không được rùng mình một cái. "Nói

nhảm!" Đinh Ẩn tiến lên một phen túm lấy cổ hắn ngạnh sinh sinh xách lên, phẫn nộ chất vấn, "Những người bị các ngươi bắt đi không phải là người sao?

Bọn hắn chết chẳng lẽ là chết vô ích!" Tên thủ lĩnh phỉ đồ một câu cũng không dám nói, chỉ duy duy nặc nặc gật đầu: "Tiên sư giáo huấn phải." Ngao Tông vỗ vỗ bả vai Đinh Ẩn: "Không cần lãng phí miệng lưỡi, nhưng phàm là kẻ có thể nghe lọt những đạo lý này, cũng sẽ không biến thành cái dạng quỷ như thế." "Hừ!" Đinh Ẩn đem tên kia ném xuống đất, "Đem địa điểm sào huyệt nói cho ta biết!" Gia hỏa này cũng cơ linh, vội vàng nói: "Không có vấn đề!

Nhưng xin tha cho ta một cái mạng, ta cam đoan về sau tuyệt đối không còn a a a a!" Lời của hắn còn chưa nói hết, Ngao Tông liền xuất thủ một phen bóp lấy cánh tay hắn, trực tiếp đem xương cốt một cánh tay bóp nát. "Lưu một cái mạng có thể, nhưng ta không tin được cái miệng đầy lời nói dối của ngươi, hôm nay phế trước một cánh tay, miễn cho về sau lại có năng lực đi tai họa người khác." Ngao Tông thản nhiên nói.

Loại người này lời quỷ không tin được, thiết thiết thực thực phế bỏ năng lực của hắn mới là tốt nhất. "Đa tạ Tiên sư khai ân!" Tên kia đau đến mồ hôi ướt đẫm quần áo, vẫn cắn răng nói lời cảm tạ.

Sau đó, hắn run rẩy từ trong ngực dốc ra một tấm bản đồ, địa điểm được đánh dấu trên đó chính là nơi sơn trại toạ lạc. "Ngao đại nhân, thật sự tha cho hắn một mạng?" Đinh Ẩn nhìn bộ dáng đi cà nhắc rời đi của hắn, trong lòng không cam lòng.

Chết trong tay hắn nhân mạng tất nhiên cũng không ít, để hắn sống sót thực sự là quá nhân từ. "Yên tâm, sống không được đâu." Ngao Tông ý vị thâm trường, "Chờ những tên ác đồ kia toàn bộ bị giết sạch, tên này lưu tại trong thành, trước tiên sẽ bị bách tính phục thù, để bọn

họ đi phục thù chẳng phải càng tốt sao?" Đinh Ẩn lúc này mới minh bạch vì sao Ngao Tông lại muốn phế bỏ cánh tay của hắn, nguyên lai là vì điểm ấy! "Ta hiểu rồi, Ngao đại nhân nhìn thật xa!" Hai người trong lòng thực sự đối với Ngao Tông kính bội không thôi.

Khi chuẩn bị rời khỏi thành trì đi tìm sào huyệt sơn trại kia, chuyện kỳ quái lại phát sinh: Bách tính trong thành chạy ra khỏi phòng ốc, vây quanh bốn phía khổ khổ cầu khẩn. "Ba vị đại nhân, cầu các ngài ngàn vạn lần đừng đi tiêu diệt những tên thổ phỉ kia a!" "Một khi đi, đầu sỏ xui xẻo là chúng ta, bọn hắn sẽ tàn sát trong thành trả thù chúng ta!" "Cầu xin các ngài, để cho chúng ta sống yên ổn mấy ngày đi..." Trong những tiếng cầu khẩn thất chủy bát thiệt này, bọn họ tổng coi như nghe hiểu được ngọn nguồn.

Nguyên lai, từ khi quan phủ không còn quản những tên cường đạo kia nữa, bọn họ chuyển sang một biện pháp tồi tệ: Treo thưởng tiêu diệt cường đạo.

Bởi vì quan phủ đưa ra điều kiện mười phần mê người, cho nên rất nhiều người đều nóng lòng muốn đi đoạt lấy tiền thưởng.

Nhưng những người này đều không ngoại lệ bị tiêu diệt, kết quả cuối cùng là những tên cường đạo kia vì để cho hả giận đều sẽ vào thành hành hạ bách tính.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, dân chúng phản đảo đối với những người đi tiêu diệt cường đạo tràn đầy sợ hãi.

Những người này đã hại bọn hắn chịu không ít khổ, cường đạo nếu không đồ sát thành thì một cái cũng không có, bọn hắn căn bản không dám tin tưởng những người vì tiền thưởng này.

Trương Hiến Bỉnh cùng Đinh Ẩn nhìn nhau, hai người đều cười khổ, nguyên bản ôm mục đích cứu người tới đây, nhưng trong mắt bách tính lại thành kẻ hại người. "Chư vị, làm ơn tin tưởng chúng ta!

Chúng ta là đạo sĩ đến từ Thục Sơn, mặc kệ tà ma ngoại đạo gì chúng ta đều có thể ứng đối được!" Đinh Ẩn tận khả năng đi giải thích với bọn họ, nhưng lời của hắn căn bản không được đám người nghe lọt. "Được rồi, đều an tĩnh đi." Ngay tại lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng, nương theo một phen lời nói này, đám người cũng mạc danh kỳ diệu an tĩnh lại. "Nếu các ngươi đã sợ hãi, vậy chúng ta cũng sẽ quay về, không còn can thiệp chuyện nơi này nữa, cứ yên tâm." Ngao Tông nhìn quét đám người, thản nhiên nói. "Quả thật như thế?" Bách tính nghe thấy lời ấy mới buông lỏng tâm, lúc này mới không ngăn cản đường ra khỏi thành, nhao nhao lui lại. "Ngao đại nhân, chúng ta sẽ không thật sự muốn quay về chứ?" Đinh Ẩn có chút kinh ngạc nhìn Ngao Tông. "Đương nhiên là không.

Chương 916

Những người này hiện tại đều sợ hãi đến trình độ này, nếu như không nói những lời này khuyên bọn họ rời đi, làm sao đi ra khỏi đây?" Ngao Tông nhắc nhở. "Đích xác là ta suy nghĩ không chu toàn...

Nhưng mà, người trong thành mới ngắn ngủi mấy năm đã bị những tên hãn phỉ kia tai họa đến trình độ này, lũ hỗn trướng kia thật đáng chết!" Đinh Ẩn nhớ tới kinh lịch thôn trang bị tàn sát, liền căm hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sơn trại kia cự ly nơi này cũng không xa, sử dụng phi hành thuật mới ngắn ngủi một lát công phu liền đến nơi.

Nhưng khi đến bên ngoài sơn trại, bọn họ lại đại cảm kinh ngạc!

Nơi này đâu phải là ổ thổ phỉ, quả thực là một tòa thành bảo hào hoa tu kiến trên núi!

Tường thành cao lớn kéo dài không dứt bao quanh sơn mạch mà xây, sự kiên cố của tường thành khiến người ta nhìn lên một cái liền khó mà dâng lên suy nghĩ muốn ra tay với nó.

Trong tường thành vây quanh là từng tòa phòng ốc cao lớn hoa lệ, thậm chí có cả giả sơn hoa viên xây dựng trên núi.

Những tên cường đạo tuần thị trên tường thành, mỗi người đều mặc hộ giáp cực kỳ đắt đỏ và phòng hộ chu toàn.

Loại áo giáp này cho dù là quân đội chính quy cũng khó mà đại quy mô trang bị, nhưng những tên thổ phỉ trấn thủ tường thành ở đây lại nhân thủ một kiện.

Mặc dù trang bị tinh lương như thế cũng khó mà che đậy được trạng thái tản mạn của bọn chúng, nhưng từ đó cũng có thể thấy được

trong tòa sơn trại này giấu bao nhiêu tài phú. "Mấy tên này dựa vào cướp bóc được tài vật, ngạnh sinh sinh tạo ra một cái sơn trung bảo lũy như thế này?!" Đinh Ẩn nhìn đến trợn mắt hốc mồm, cùng sơn trại này so sánh, ngược lại tòa thành thị sa mạc vừa rồi càng giống ổ thổ phỉ hơn.

Bất quá cũng từ đó có thể thấy được, bách tính nơi đây bị áp bức khổ sở đến mức nào, nơi này e rằng mỗi một viên gạch ngói trên tường thành đều do huyết hãn của bách tính địa phương ngưng kết thành. "Đi, đi gặp chủ nhân tòa thành bảo này!" Trong lòng Ngao Tông bỗng nhiên đối với cái tên Đoạn Thiên Bằng kia có sự hứng thú lớn.

Chu du nhiều thế giới như vậy, lần đầu tiên thấy một tên thổ phỉ có thể phong quang như thế.

Đồng thời hắn cũng tò mò, cái tên Quỷ tu sĩ kia rốt cuộc thê thảm đến trình độ nào mà lại bắt đầu cùng phàm nhân làm bạn.

Khi tiếp cận tường thành, những tên cường đạo đang uống rượu nói chuyện phiếm trên tường thành vội vàng ném bầu rượu sang một bên, trong lúc hoảng loạn rút đao giơ thương.

Trong đó một tên cường đạo còn hoảng trương làm rớt cả cầu vai, có thể thấy được đám người này ngu xuẩn cỡ nào. "Tất cả đứng lại!

Người nào, cũng dám đến Hắc Phong Trại chúng ta đi dạo, lập tức cút!" Tên tiểu lâu la vừa mới hô lên, liền bị một thủ lĩnh sau lưng hung hăng gõ vào mũ giáp, "Đồ ngu!

Làm sao lại để cho bọn hắn đi, bắt người a!" Đám tiểu lâu la kia mới tỉnh ngộ, bắt được bất kỳ một nam tử cường tráng nào cũng đều có thể được ban thưởng, đây là bánh từ trên trời rớt xuống a! "Hảo hảo đứng đấy, nơi nào cũng không cho đi!" Vội vàng mở ra cửa thành bảo lũy, động tác mới lạ ngu đần cực kỳ buồn cười.

Ngao Tông ba người cũng không cắt ngang, giống như xem kịch vui lẳng lặng nhìn. "Bằng vào đám người ngu xuẩn này, làm sao phát triển bàng đại như vậy?" Trương Hiến Bỉnh nhìn đến như lọt vào trong sương mù.

Ngao Tông mỉm cười: "Những người này có bản lĩnh hay không, thậm chí là người hay chó cũng không quan trọng, dù sao chỉ cần có tên Quỷ tu sĩ kia chống lưng là có thể tùy ý làm bậy." Trong lúc nói chuyện, mấy tên cường đạo phỉ nhân đã tới trước mặt, hung thần ác sát dùng vũ khí đỉnh lấy bọn hắn: "Đều không cho nhúc nhích!

Muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lời!" "Nếu không thì sao?" Đinh Ẩn lạnh lùng nhìn, lúc này sát ý trong lòng đã lên tới cực điểm. "Hảo, hiện tại ngoan ngoãn đi theo ta, chuyện gì cũng sẽ không có, có thể vì chúng ta hỗ trợ là vận may của các ngươi!" Một tên tiểu lâu la vừa nói, liền muốn đưa tay đi nắm y phục của Đinh Ẩn.

Nhưng tay còn chưa chạm vào, trước mắt bỗng nhiên hàn quang lóe lên, quang mang kia làm cho mắt hắn nhói nhói.

Khi lần nữa hồi thần, hắn lại kinh hãi phát hiện bàn tay kia không biết từ lúc nào đã bị chém đứt cùng với áo giáp trên tay!

Ngốc trệ nhìn chăm chú vết thương trên cánh tay, một lát sau sự thống khổ cực độ mới truyền đến, đau đến mức hắn thê lương kêu rên! "A a a a!

Cứu ta, cứu ta a!" Tên kia che lấy cánh tay đứt đoạn liên liên lui lại, máu tươi như suối phun trào ra.

Những đồng bạn chung quanh đều nhìn đến ngây dại, trong lúc nhất thời ai cũng không có tiến lên giúp đỡ. "Mẹ nó!

Mấy người này là võ lâm cao thủ!" Tên đầu lĩnh ở giữa lập tức hồi thần, kinh khủng hô to một tiếng.

Nhưng tiếng nói vừa dứt, lồng ngực của hắn cũng trong nháy mắt bị hàn quang lấp lóe xuyên thủng, mềm nhũn ngã trên mặt đất. "Chạy mau!" Mấy tên tiểu lâu la còn lại lập tức bị hù vỡ mật, ai cũng không dám tiếp tục giao thủ, một mặt thê lương kêu rên một mặt đào tẩu. "Đi!" Trương Hiến Bỉnh đại thủ vung lên, mấy tấm Định Thân Phù lập tức từ trong tay ném ra, đem những kẻ liều mạng đào tẩu kia lập tức khóa tại nguyên địa không động đậy được phân nào. "Không phải võ lâm cao thủ, là Tiên nhân, là Tiên nhân giống như lão tổ tông!" Mấy tên kia thê thảm kêu rên, nếu như không phải hiện tại bị định trụ thân thể không cách nào động đậy, thậm chí bọn chúng sẽ lập tức quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ.

Trước đó bọn hắn thế nhưng là tận mắt kiến thức qua, vị "Tiên nhân" trợ giúp Đoạn Thiên Đức kia thu thập quan binh triều đình như thế nào, vừa nghĩ tới tình cảnh của mình liền cũng sợ hãi đến cực điểm. "Cái gọi là Tiên nhân trong miệng các ngươi, các ngươi đã từng thấy bộ dáng của hắn?" Ngao Tông chất vấn.

Một tên tiểu lâu la mang theo tiếng khóc hô to: "Tiên nhân tha mạng!

Ta thật sự cái gì cũng không biết a, ta vốn là một kẻ chạy chân đưa tin trong sa mạc thành, bị cưỡng ép bắt tới đây làm tráng đinh a!" Gia hỏa này thực sự quá ồn ào, Ngao Tông cũng lười tiếp tục nghe nói nhảm, một thủ Hôn Thụy Thuật lập tức để hắn hôn mê bất tỉnh.

Mấy tên tiểu tư bên cạnh nhìn thấy một màn này càng sợ hãi không thôi, tưởng rằng Ngao Tông đã đem người kia giết chết, vội vàng ngậm miệng không dám lên tiếng. "Kiên nhẫn của ta không nhiều, hảo hảo trả lời vấn đề của ta thì đều có thể sống sót." Ngao Tông nhìn về phía mấy người kia, thản nhiên nói. "Ta gặp qua lão tổ tông!

Hắn toàn thân khoác hắc bào, căn bản nhìn không thấy nguyên dạng, trên người luôn có hắc khí thăng đằng, trên người còn có một cỗ mùi hủ lạn." "Ta, ta tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, nhưng ta nghe nói dưới áo choàng của lão tổ tông giấu một bộ khô lâu cốt giá, căn bản không phải người sống!" Những người này từng cái tranh tiên khủng hậu trả lời, đem tất cả những gì mình biết kể ra hết.

Thông qua đôi câu vài lời của bọn hắn, Ngao Tông càng thêm có thể đoạn định đó là một tên Quỷ tu sĩ. "Tên kia e rằng lăn lộn quá thê thảm, không thể không cùng phàm nhân làm bạn." Ngao Tông vừa nói, vừa đánh ra mấy đạo Hôn Thụy Thuật để cho những người này toàn bộ hảo hảo ngủ một giấc. "Nếu là Quỷ tu sĩ, ta hẳn là có thể ứng đối được chứ?" Trương Hiến Bỉnh có chút tò mò hỏi. "Không quá khả năng, tu vi của ngươi cũng chỉ đối phó được phàm nhân.

Nhưng Đinh Ẩn hẳn là không có quá nhiều vấn đề, tu vi trước mắt thu thập một tên Quỷ tu sĩ là dư xài." Bất quá nghĩ đến cái gì, Ngao Tông đình đốn một chút, "Nhưng nếu như tên Quỷ tu sĩ kia cắn nuốt một số hồn phách tu hành giả, vậy thì chưa biết chừng." Đinh Ẩn sắc mặt ngưng trọng: "Ngao đại nhân cứ yên tâm, ta sẽ cẩn thận từng li từng tí." "Nếu tên kia mạnh đến mức ta ứng đối không được, ta cũng sẽ không sính cường." Ngao Tông hài lòng gật đầu, lúc này mới giống một người tu hành chính kinh, sẽ không một cỗ não nhiệt huyết dâng lên đầu. "Như thế rất tốt, theo ta đi!" Ngao Tông hào không lưu tình một chưởng đánh nát cửa thành to lớn kia, dưới bụi mù hoành phi của cửa thành vỡ vụn, cả tòa tường thành cũng theo đó chấn chiến.

Mặc dù những tên cường đạo này đại đa số đều là giá áo túi cơm, nhưng động tĩnh lớn như thế thì kẻ có ngu đến đâu cũng lập tức phản ứng, những tên cường đạo trấn thủ tại các khu vực tường thành nhao nhao phong ủng chạy tới "chịu chết". "Không cần lưu tình, trên tay những người này e rằng đại đa số đều có nhân mạng, cho dù chết

ngay tại chỗ này, cũng không oan uổng!" Ngao Tông phân phó nói. "Minh bạch!" Đinh Ẩn cùng Trương Hiến Bỉnh lập tức ứng thanh.

Sau đó, hai người giống như hổ lạc bầy dê sát nhập vào trong đám cường đạo, lũ sâu kiến đáng thương kia nhìn thấy chỉ có ba người, liền ùa lên muốn đem toàn bộ cán điệu.

Chương 917

Kết quả tự nhiên không cần nhiều lời, kiếm ảnh phi kiếm của Đinh Ẩn hoành tảo đến đâu, những tên cường đạo chỉ có thể ức hiếp bách tính tầm thường căn bản không ai có thể tồn hoạt, thậm chí ngay cả gần người hắn cũng không được.

Cho dù là tu vi của Trương Hiến Bỉnh, một đường hoành tảo xuống cũng hào phát vô thương.

Những phàm nhân này thực sự quá thúy nhược, thậm chí ngay cả quan binh triều đình cũng không pháp đánh đồng, ở trước mặt bọn hắn chỉ bất quá là bạch bạch tống mạng.

Hai người một đường dễ như trở bàn tay nghiền ép xuống, những tên cường đạo kia cũng minh bạch lại giết đi lên chỉ là chịu chết, từng cái vứt mũ cởi giáp xoay người bỏ chạy!

Tòa thành bảo nhìn như kiên cố không thể phá vỡ, mới ngắn ngủi một lát thời gian đã bị giết đến không còn sức đánh trả.

Cùng lúc đó, bên trong thành bảo.

Đoạn Thiên Bằng nghe thuộc hạ hối báo hết thảy tin tức liên quan đến việc khai thác mỏ vàng, càng nghe càng bất mãn.

Khai thác khoáng mạch đã được một năm, hầu như đào rỗng nửa cái đồi núi, người chết trong mỏ càng là nhiều vô số kể.

Hắn đương nhiên không quan tâm rốt cuộc chết bao nhiêu người, nhưng khai quật lâu như vậy, ngay cả một hạt vàng cũng không nhìn thấy, cũng quá không bình thường. "Có phải có người tư tàng vàng đào được hay không?

Rốt cuộc có hay không cho ta hảo hảo giám sát!" Đoạn Thiên Bằng

mãnh liệt một cước đá văng bàn án trước mặt, nổi trận lôi đình chất vấn.

Tên tâm phúc kia vội vàng cúi đầu: "Tiểu nhân dám dùng tính mạng đảm bảo, mỗi một người đều bị tử tế kiểm tra, căn bản không có cơ hội giấu vàng!" Đoạn Thiên Bằng da mặt vặn vẹo, biết người trước mắt này trung thành cảnh cảnh, nhân tiện cũng không nói thêm gì nữa, ra hiệu lui xuống.

Nhưng người này vừa rời đi không bao lâu, một trận âm khí màu đen từ ngoài cửa đại đường tràn vào, dần dần hối tập, và cuối cùng ngưng kết thành một cái hình người trước mặt Đoạn Thiên Bằng.

Khi hình người kia ngưng kết thành, một thân hắc bào bao trùm trên người cũng che khuất mặt đất, thậm chí ngay cả đôi chân của hắn cũng không pháp nhìn thấy. "Trần tiên sư!" Đoạn Thiên Bằng nhìn thấy người này, thần sắc lập tức trở nên đoan trang túc mục, khom người hành lễ.

Hắn cũng không biết, người được xưng là Tiên sư này, chỉ bất quá là một tên Quỷ tu sĩ mà thôi. "Miễn lễ." Quỷ tu sĩ ra hiệu không cần như thế, nhưng thái độ cô cao, đi nhanh tới trước mặt Đoạn Thiên Bằng, "Gần đây, ngươi tựa hồ đối với ta có chút bất mãn?" Đoạn Thiên Bằng nghe thấy lời ấy lập tức kinh hãi đến toàn thân run lên, sau đó vội vàng nói: "Hạ thuộc làm sao dám như thế!

Bây giờ tất cả những gì ta có đều là nhờ ngài ban tặng." Quỷ tu sĩ ngồi ở một bên: "Cho đến nay không có đào được mỏ vàng, lại tựa hồ vì chỗ này chết không ít thợ mỏ, ngươi bởi vì đối với ta oán khí nên giận cá chém thớt lên bọn hắn đi.

Không cần biện giải, ta có thể nhìn thấu nhân tâm." Đoạn Thiên Bằng lập tức kinh hãi đến hai tay không ngừng run rẩy, nhưng mau chóng đem tay giấu ở trong tay áo không để đối phương nhìn ra sơ hở,

miễn cưỡng nặn ra một cái khuôn mặt tươi cười. "Yên tâm, tin tức của ta sẽ không sai.

Tối đa chỉ cần đào thêm một tháng nữa, nhất định có thể tìm được kim khoáng." Quỷ tu sĩ thản nhiên nói. "Quả thật?" Đoạn Thiên Bằng hai mắt tỏa sáng. "Đương nhiên, ta cũng không muốn vô chỉ cảnh chờ đợi.

Đó chính là một tòa kim khoáng, đối với ta giá trị cũng không nhỏ." Quỷ tu sĩ cười lạnh một tiếng, "Bất quá, cần phải tăng tốc độ khai thác, nếu không một tháng cũng không đủ.

Ta không hy vọng ngươi để cho ta đợi quá lâu." Đoạn Thiên Bằng vội vàng nói: "Tự nhiên!

Ta cũng muốn mau chóng lấy được kim khoáng." Nói xong, Đoạn Thiên Bằng cẩn thận suy nghĩ, bây giờ thợ mỏ chết không ít, thành thị sa mạc không có bao nhiêu tinh tráng lao động lực, đại đa số đều là già yếu bệnh tật.

Đoạn Thiên Bằng thăm dò hỏi: "Trần tiên sư, cách nơi này trăm dặm có một số thành trì, đi bắt đám tráng đinh kia, như vậy tốc độ khai thác có thể tăng nhanh không ít.

Ý ngài như thế nào?" Quỷ tu sĩ làm sao đoán không ra tâm tư gia hỏa này: "Ngươi là muốn để cho ta hỗ trợ, công đánh những thành trì kia sao?" Đoạn Thiên Bằng cười khổ một tiếng, "Không sai!

Tuy rằng trong sơn trại nhân thủ không ít, nhưng đại đa số đều trông cậy không được, tối đa chỉ tráng tráng thanh thế, làm sao có thể cùng đám thủ thành quan binh kia giao phong a." Quỷ tu sĩ lập tức minh bạch ý tứ của hắn, muốn hắn xuất thủ, đi công đánh những thành thị kia, tàn sát binh sĩ thủ thành.

Như thế, hắn ngược lại có chút do dự.

Trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc thì tốt, nhưng nếu chủ động công kích nhân loại thành thị, nhất định sẽ kinh động những kẻ gọi là chính đạo tu sĩ, tất nhiên sẽ trước tiên đến mạt sát hắn.

Tất nhiên Quỷ tu sĩ công kích phàm nhân, là điều tối kỵ của Tu hành giả, không thể dung thứ, huống chi bản thân Quỷ tu sĩ tồn tại đã sẽ bị săn giết.

Nếu như thật sự hỗ trợ, hành vi này nói là tự tìm đường chết cũng không chút nào quá đáng. "Trần tiên sư?" Đoạn Thiên Bằng thấy Quỷ tu sĩ hồi lâu không có trả lời, nhịn không được truy vấn một câu.

Nhưng Quỷ tu sĩ lại theo đó cười ha hả, trong tiếng cười tràn đầy ý trào phúng, "Đoạn Thiên Bằng, ngươi so với ta tưởng tượng còn muốn ngu xuẩn hơn nhiều!" Người sau thần sắc ngốc trệ, hoàn toàn không minh bạch ý tứ của Quỷ tu sĩ. "Phát quật kim khoáng, là vì nửa đời sau của ngươi, cũng như để tử tôn của ngươi có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Đem một tòa thành trì cướp bóc thành không thành cũng được đi, nhưng chủ động công kích thành trì khác, đó là vô dị với tuyên chiến triều đình!" "Như thế một khi tạo thành cục diện cùng triều đình bất tử bất hưu, cho dù ngươi có thể lấy ra đại lượng hoàng kim giao dịch, triều đình có thể dung nhẫn nhất thời, cũng nhất định sẽ thu sau nợ.

Chờ đến khi ta vũ hóa đăng tiên, ai sẽ che chở ngươi?" Quỷ tu sĩ một phen lí lẽ, ngay tại chỗ đem Đoạn Thiên Bằng nói động, bất quá cũng khó trách, gia hỏa này vốn là một tên xuẩn đản. "Ta, ta hiểu rồi!

Xem ra cách làm của ta xác thực ngu xuẩn đến cực điểm!" Đoạn Thiên Bằng lập tức hồi thần, "Vậy, ngài có biện pháp tốt nào không?" "Những ngày qua, ngươi cũng gom góp được không ít vàng bạc châu báu, dùng số tiền này, đi nơi khác mua một số gia phó hoặc là nô lệ, thậm chí đi sơn trại khác mua người, cướp người, đối với ngươi mà

nói khó sao?" Quỷ tu sĩ chất vấn.

Xác thực không khó, nhưng Đoạn Thiên Bằng thực sự đau lòng!

Đừng nhìn hắn bây giờ nắm giữ đại lượng bất nghĩa chi tài, thậm chí cả một đời cũng không cách nào xài hết, nhưng gia hỏa này thiên thiên lại là một tên thủ tài nô.

Cho dù nhìn đống kim ngân chồng chất như núi đặt ở trong kho mốc meo, hắn cũng không nỡ bỏ tiền ra tiêu vào những chỗ hắn không được hưởng thụ.

Nếu như không phải có Quỷ tu sĩ khuyên, hắn thậm chí đều sẽ không bỏ tiền cho thủ hạ sắm sửa áo giáp. "Thiên kim tán đi rồi sẽ trở lại, chính vì ngươi không hiểu đạo lý này, cho nên trước khi gặp ta, mới không thành được khí hậu!" Quỷ tu sĩ nhìn bộ dáng vẻ mặt không nỡ của gia hỏa này, nộ thanh xích trách, "Chờ đại sự thì mau chóng thao bạn, đừng để cho ta đợi quá lâu!" Đoạn Thiên Bằng ẩn ước nghe ra Quỷ tu sĩ có chút hứa nộ ý, không dám tiếp tục trì hoãn, vội vàng ứng thanh, muốn xám xịt đi ra ngoài chuẩn bị tiền bạc. "Lão đại, lão đại!" Vừa vặn lúc này, một tên tiểu tư kinh hoảng thất thố chạy vào trong đại đường, trực tiếp quỳ trên mặt đất hô to: "Bên ngoài có ba người giết vào, tất cả huynh đệ của ta đều không phải đối thủ a!

Hoặc là bị giết, hoặc là chỉ có thể đào bào!" "Mẹ nó, hoảng cái gì!" Lúc này Đoạn Thiên Bằng đang nghẹn một bụng oán khí không chỗ phát tiết, nhìn bộ dáng kinh hoảng thất thố của gia hỏa này, lập tức một cước đá vào bộ ngực hắn, trực tiếp đem người sau đá lăn mấy vòng.

Tên tiểu tư kia từ dưới đất bò dậy, một câu cũng không dám nói.

Đoạn Thiên Bằng xoay người hành lễ với Quỷ tu sĩ: "Trần tiên sư, hắn là võ lâm cao thủ thân thủ bất tục, xin ngài xuất thủ xử lý bọn hắn." "Võ lâm cao thủ?" Quỷ tu sĩ không khỏi cảnh giác, ba cái võ lâm

cao thủ có thể trực tiếp giết xuyên hai ba ngàn người trú thủ thành bảo, cho dù những tên cường đạo kia đều là giá áo túi cơm, thì cũng quá khoa trương rồi chứ? "Bọn hắn dùng binh khí pháp thuật gì?" Quỷ tu sĩ hỏi tên tiểu tư kia. "Không, không nhìn ra, khả năng là ám khí đi, tựa hồ vừa nhấc tay, có quang lấp lóe, sau đó có rất nhiều người đầu rơi xuống đất." Hắn chiến chiến kình kình trả lời.

Trong lòng Quỷ tu sĩ lập tức dấy lên sóng to gió lớn, nghe gia hỏa này miêu tả, đó chẳng phải là phi kiếm sao!

Đâu phải là võ lâm cao thủ gì, hiển nhiên là Tu hành giả tới để tiêu diệt hắn!

Phản ứng đầu tiên của Quỷ tu sĩ là chạy trốn, nhưng nghĩ đến tòa kim khoáng kia, lại vạn phần không nỡ, thứ đó đối với hắn thực sự quá quan trọng. "Đoạn Thiên Bằng, ta hôm nay có chút mệt mỏi, chuyện này giao cho ngươi giải quyết." Quỷ tu sĩ ném ra một thanh đoản kiếm giao cho Đoạn Thiên Bằng, "Đây là một kiện pháp bảo, chỉ cần lúc ứng đối ba người kia thì lấy ra, bọn hắn sẽ bị giết chết ngay tại chỗ!" Đoạn Thiên Bằng lập tức đại hỉ, vội vàng nâng đoản kiếm lên quan sát tỉ mỉ, nhưng không nhìn ra thứ này có gì đặc thù.

Trong lòng chỉ coi là Tiên gia pháp khí, tầm thường phàm nhân không cách nào nhìn thấu, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cẩn thận từng li từng tí thu lại, trong lòng cao hô kiếm bộn rồi.

Phải biết, ngày thường Quỷ tu sĩ chưa từng ban thưởng bất kỳ pháp khí nào, gặp phiền toái đều tự mình ra tay, để cho hắn dùng pháp bảo giải quyết đây là lần đầu tiên a!

Chương 918

Đoạn Thiên Bằng đương nhiên không có khả năng biết, đây căn bản không phải pháp khí, chỉ bất quá là một thanh đoản kiếm bình thường đến không thể bình thường hơn, Quỷ tu sĩ là đang để hắn đi chịu chết. "Dùng xong, nhớ trả lại cho ta." Quỷ tu sĩ chỉ để lại một câu nói, sau đó lần nữa hóa thành một trận hắc sắc vụ khí tiêu tán. "Một lũ phế vật!

Đem tất cả mọi người đều triệu tập lại, theo ta lên, xem ta tự mình thu thập ba kẻ kia!" Đoạn Thiên Bằng tráng chí trù trừ, tựa hồ ba người kia chú định sẽ chết trong tay hắn. "Tuân mệnh!" Tên thuộc hạ kia cuồng hỉ không thôi, mắt thấy Đoạn Thiên Bằng tự tin như vậy, nhận định ba người kia sống không được rồi.

Ngay lập tức mệnh lệnh của Đoạn Thiên Bằng được nhanh chóng truyền khắp sơn trại, tất cả mọi người đều lập tức biết được, Đoạn Thiên Bằng muốn đích thân đi nghênh địch.

Những tiểu lâu la trước đó đoạt đường chạy trốn nghe tin tức xong đều hân hoan không thôi, nhao nhao ùa lên chạy về trong thành bảo.

Đoạn Thiên Bằng lúc đi ra rất nhanh lại kéo một đội ngũ lớn, trùng trùng điệp điệp khí thế mười phần dọa người.

Hắn một đường đi xuống núi, đem tất cả những kẻ đang chạy trốn toàn bộ cưỡng ép kéo về trong đội ngũ.

Cứ như vậy một đường đi xuống, vừa vặn gặp được ba người Ngao Tông đang đánh đến cao hứng. "Chính là ba người các ngươi?" Đoạn Thiên Bằng nhíu mày nhìn một cái, Trương Hiến Bỉnh cùng Đinh Ẩn trên người đều mặc đạo bào, không khỏi khinh miệt cười

lạnh, "Nguyên lai là mũi trâu đạo sĩ!

Không hảo hảo ở trên núi tu hành, chạy đến chỗ ta nộp mạng?" Đoạn Thiên Bằng căn bản không biết những tu hành môn phái kia, trong mắt hắn mấy đạo sĩ này chỉ bất quá là bọn lừa đảo giả thần giả quỷ lừa gạt tiền hương hỏa mà thôi. "Đoạn Thiên Bằng?" Đinh Ẩn lạnh lùng nhìn chăm chú, "Ngươi chủ động đưa tới cửa cũng đỡ cho ta phải đi tìm." Thái độ của Đoạn Thiên Bằng cực kỳ ngạo mạn: "Bản Tiên sư vốn muốn thu thập các ngươi, chỉ là lâm thời có việc, cho nên ban cho ta pháp khí xử lý ba người các ngươi." Nói xong hắn thậm chí giơ cao thanh đoản kiếm trong tay, diện mục trở nên cực kỳ dữ tợn, "Ba người các ngươi thân thủ không tệ, chỉ cần đầu hàng nhập bọn, ta có thể tha cho các ngươi một mạng, chuyện trước đó giết chết thuộc hạ của ta ta cũng chuyện cũ sẽ bỏ qua!" Khi Ngao Tông ba người nhìn thấy hắn giơ thanh chủy thủ kia lên, đều không khỏi nhíu mày.

Ngay cả Trương Hiến Bỉnh là người có tầng thứ thấp nhất, cũng có thể nhìn ra trong đoản kiếm kia không có bất kỳ pháp lực nào, thuần túy là một vật phẩm bình thường. "Tên Quỷ tu sĩ giúp ngươi nói với ngươi, đây là một kiện pháp khí?" Ngao Tông nhíu mày phát vấn. "Cái gì Quỷ tu sĩ!

Đó là Trần tiên sư!

Nếu lão nhân gia ông ta ở đây, lũ xuẩn hóa các ngươi dám xưng hô như vậy sao!" Đoạn Thiên Bằng lệ thanh mắng to.

Ba người nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng cười.

Gia hỏa này còn không biết mình bị xem như một cái khiên thịt đưa lên phía trước, bị bán còn giúp người ta đếm tiền. "Cũng không thể trách hắn ngu như vậy, dù sao gia hỏa này ôm đùi lâu như thế, không có bản sự đương nhiên phải trông cậy vào người khác!" Đinh Ẩn nhìn Đoạn Thiên Bằng lạnh lùng châm chọc nói. "Hỗn trướng đồ

vật, chết cho ta!" Đoạn Thiên Bằng giận tím mặt, cầm ngang đoản kiếm trực tiếp hướng Đinh Ẩn xông tới, kiếm phong trực chỉ lồng ngực hắn!

Đinh Ẩn hào không động tác, chỉ lẳng lặng nhìn hắn từng bước một bức bách tới gần, giống như đang nhìn một con cừu non chờ đợi bị làm thịt. "Chết!" Đoạn Thiên Bằng tưởng rằng trong kiếm phong kia sẽ bộc phát ra thần lực, trong nháy mắt đem Đinh Ẩn xuyên thủng, nhưng cho dù giết đến trước mặt Đinh Ẩn, người sau cũng nhưng vẫn thờ ơ.

Kiếm phong vẫn không có bộ dáng muốn bộc phát ra thần lực. "Đinh!" Một khắc sau, Đinh Ẩn vẻn vẹn dùng hai ngón tay kẹp lấy kiếm phong, mặc cho Đoạn Thiên Bằng dùng sức thế nào, kiếm nhận kia cũng không cách nào tiến lên nửa tấc, phảng phất bị thiết kiềm gắt gao quặc lấy.

Biệt đến gương mặt đỏ bừng, kiệt tẫn toàn lực muốn thôi động kiếm phong, nhưng khoảng cách ngắn ngủi mấy tấc kia lại giống như lạch trời không cách nào vượt qua. "Ngươi, ngươi là người phương nào, có thể đỡ được Tiên sư pháp bảo?!" Đoạn Thiên Bằng vô cùng chấn hám nhìn hắn, tựa hồ trước mắt là một con quái vật không cách nào lý giải.

Đinh Ẩn nhìn thần sắc của hắn tràn đầy châm chọc: "Ngươi thật sự cho rằng, thứ này là một kiện pháp bảo?" Tiếng nói vừa dứt, Đinh Ẩn đầu ngón tay hơi phát lực, kiếm phong lập tức bị bẻ thành hai đoạn, "Đinh" một tiếng, thân kiếm gãy rơi xuống đất.

Không có bất kỳ pháp lực, thần tích nào, Đoạn Thiên Bằng ngốc trệ nhìn khe hở gãy lìa của kiếm phong, vẻn vẹn chỉ có thể nhìn ra đây là một thanh kiếm có công nghệ mười phần đê liệt.

Cũng từ một khắc này, Đoạn Thiên Bằng lập tức minh bạch, đây

căn bản không có bất kỳ pháp lực nào, chỉ là một thanh kiếm bình thường.

Quỷ tu sĩ đem thanh kiếm này giao cho hắn, để hắn ngăn cản ba người, không cần nói cũng biết là ý gì. "Không nên a, ta đối với Trần tiên sư còn hữu dụng, hắn không nên để cho ta đi chết." Đoạn Thiên Bằng nâng chuôi kiếm gãy lìa, từng bước một chậm rãi lui lại, thân thể run lẩy bẩy.

Giờ khắc này trong con ngươi hắn tất cả đều là sợ hãi, cũng như phẫn nộ khó mà áp chế.

Hắn bị hí sái, biến thành quân cờ bỏ đi, giống như một kẻ ngu, cầm thanh kiếm nát không có chút tác dụng nào đi chịu chết! "Hiện tại biết tình cảnh của mình rồi sao?" Đinh Ẩn lạnh lùng nhìn chăm chú, phía sau lưng hắn ẩn ước lấp lóe hoa quang chói mắt.

Rất nhiều cường đạo nhìn thấy một màn này lập tức dọa đến chân đều mềm nhũn, vừa rồi thế nhưng là tận mắt thấy khi hoa quang lóe lên, rất nhiều người đều trong nháy mắt rơi đầu. "Thượng tiên tha mạng!

Ta nhất thời hồ đồ, là hắn cưỡng ép ta lên núi!" "Ta, ta căn bản không có giết người, cầu xin ngài khai ân a, ta cam đoan về sau chỉ làm lương dân!" "Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng!" Những tên cường đạo kia hoa lạp quỳ xuống, nhao nhao dập đầu cầu xin tha thứ.

Đoạn Thiên Bằng tại dưới sự kinh khủng vạn phần, cũng không tự chủ được quỳ xuống: "Ta, ta là bị người kia mê hoặc, là hắn bảo ta giết người, ta vô tội!" Đoạn Thiên Bằng nói những lời này làm cho người ta nghe thực sự buồn nôn, Ngao Tông lười nghe tiếp.

Hắn sải bước đi lên phía trước, đang định trong nháy mắt giải quyết đi, Đinh Ẩn lại thỉnh cầu nói: "Ngao đại nhân, xin đừng giết

hắn." Ngao Tông lông mày hơi nhướng lên: "Xác định?" Đinh Ẩn vội vàng nói: "Đại nhân đừng hiểu lầm!

Ta cũng không phải tha mạng cho hắn, chỉ là để hắn chết như vậy thực sự quá tiện nghi.

Ta định đem hắn giao cho bách tính trong thành, để bọn hắn tự tay giải quyết súc sinh này!" Đinh Ẩn ngược lại nghĩ ra một biện pháp tốt, Ngao Tông cũng không phản đối, dù sao nợ máu trả bằng máu: "Có thể." Sau đó Ngao Tông lui ra, Đinh Ẩn thì không kịp chờ đợi tiến lên một phen nắm lấy thiên linh cái của Đoạn Thiên Bằng. "Thượng tiên tha mạng!" Đoạn Thiên Bằng một tiếng kinh hô, nhưng lại trở tay rút chủy thủ bên hông, trực tiếp hướng lồng ngực Đinh Ẩn đâm tới.

Nhưng một kiếm này còn chưa đâm trúng, lực đạo trong lòng bàn tay Đinh Ẩn đã khiến hắn tại chỗ hôn mê bất tỉnh.

Bất quá tịnh không có chết, Đinh Ẩn muốn đem hắn giao cho bách tính trong thành phát lạc.

Còn về những tên cường đạo này thì sao.

Thấy thời khắc Đoạn Thiên Bằng hôn mê, bọn chúng càng thêm kinh khủng cầu xin tha thứ.

Càng buồn cười hơn là, mỗi một người đều miệng miệng tiếng tiếng hô hào không có giết người, chỉ cầu sống sót. "Hay là đem bọn hắn giao cho quan phủ?" Đinh Ẩn có chút do dự.

Tuy rằng một đường giết không ít cường đạo, nhưng những kẻ đó đều là địch nhân chủ động đối kháng hắn.

Hiện tại đám gia hỏa này chủ động quỳ xuống cầu xin tha thứ, đối mặt với những người tay không tấc sắt không có chi lực phản kích, xác thực có chút khó mà ra tay.

Giết chết địch nhân hướng mình tiến công, và giết chết người tay

không tấc sắt đang cầu xin tha thứ, không cách nào đánh đồng.

Huống chi, trong những người này có thể có bình dân bị cướp bóc từ dưới núi lên, chưa từng giết người, điều này làm cho hắn càng thêm do dự.

Vạn nhất giết lầm người vô tội thì phải làm thế nào? "Nói đùa cái gì?

Nơi này chừng hơn một ngàn người, e rằng so với binh sĩ quan phủ còn nhiều hơn, làm sao khống chế được?

Chương 919

Đến lúc đó tạo thành lần thứ hai bạo loạn, người chết càng nhiều!" Ngao Tông nghe xong không khỏi lắc đầu. "Được rồi, để ta." Ngao Tông ra hiệu Đinh Ẩn tránh ra, người sau lúc này mới như trút được gánh nặng, "Ngao đại nhân, ngài có biện pháp?" Ngao Tông nhìn quét một vòng, nhìn đám người đang quỳ xuống cầu xin tha thứ kia, bỗng nhiên mở miệng: "Ta hiện tại có thể cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần chứng minh các ngươi không có giết qua bách tính vô tội, cũng tố cáo tội giết người của kẻ khác." Thử ngôn vừa ra, những người đang quỳ xuống cầu xin tha thứ kia nhao nhao hai mắt tỏa sáng, đây chính là hy vọng sống sót có thể nhìn thấy được!

Trong lúc nhất thời tranh tiên khủng hậu xưng là không có giết người. "Ta vốn là bình dân dưới chân núi, bị bắt lên núi!" "Trên tay ta không có nhân mạng, cầu ngài thả ta một con đường sống đi!" "Ta cũng vô tội!" Trong lúc nhất thời những thanh âm ồn ào hỗn loạn liền thành một mảnh, nhưng rất nhanh, một số người vì tranh thủ cơ hội sống sót, một khắc liền đem đồng bạn báo cáo bán đứng. "Đánh rắm!

Lúc lên núi phải có đầu danh trạng nhập bọn, ta thế nhưng là tận mắt nhìn thấy ngươi giết hai cái thợ mỏ, chặt đầu của bọn hắn!" "Ngươi không phải cũng giết người sao, giả bộ vô tội cái gì!" Một hòn đá ném xuống, ngàn con sóng dâng lên, những người này tranh tiên khủng hậu chỉ trích lẫn nhau, thật là náo nhiệt.

Nhờ vậy mà Đinh Ẩn cùng Trương Hiến Bỉnh được mở rộng tầm mắt, hoàn hoàn toàn toàn nhìn thấu sắc mặt của đám cường đạo này.

Ngao Tông ý cười đạm nhiên, đây chính là kết quả hắn muốn.

Từ đôi câu vài lời của đám cường đạo này liền biết được, những

người này căn bản không có một ai vô tội, cũng tịnh không giống như bọn hắn nói là bị cưỡng ép bắt lên núi.

Những người bị cưỡng ép bắt lên núi toàn bộ đều ở trong mỏ đào khoáng, làm sao có thể được cho phép lưu tại trong ổ cường đạo. "Như thế rất tốt, cũng đỡ cho ta lãng phí thời gian." Ngao Tông giờ phút này nhìn về phía bọn hắn, thần sắc tràn đầy hí ngược.

Những tên cường đạo ích kỷ vô cùng này, vẻn vẹn chỉ cần vận dụng một chút thủ đoạn để bọn hắn bán đứng đồng bạn, thực sự quá dễ đối phó.

Nhưng cho đến lúc này, bọn hắn vẫn như cũ chưa hồi thần, còn đang ở nơi đó ồn ào tranh biện. "Ngu xuẩn." Ngao Tông nhẹ nhàng búng tay một cái.

Sau một khắc, đám cường đạo tức khắc an tĩnh lại, từng cái nhắm mắt ngã xuống đất bất tỉnh. "Chết rồi sao?" Đinh Ẩn nhìn bọn hắn ngã trên mặt đất, từng cái không còn khí tức.

Nhưng thân thể vẫn như cũ hoàn hảo không chút tổn hại, nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng đã chết. "Thân thể hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng hồn phách của bọn hắn đã không còn." Ngao Tông thản nhiên nói, "Ta tại vừa rồi đã đem hồn phách của bọn hắn tống khứ vãng sinh." Đinh Ẩn cùng Trương Hiến Bỉnh đại vi kinh ngạc nhìn nhau, rõ ràng không có nhìn thấy Ngao Tông làm cái gì, sao lại mạc danh kỳ diệu mất hồn? "Trời ạ, nếu như trong Ma đạo có người biết loại pháp thuật này, vậy chẳng phải trong nháy mắt có thể mạt sát đi những tông môn chính đạo kia sao?" Trương Hiến Bỉnh chấn hám ni nam.

Nhiếp Hồn Thuật mà Ngao Tông sử dụng, trừ phi là kẻ có tu vi ngang hàng, nếu không tuyệt đối không ai có thể sống sót dưới tay hắn.

Đương nhiên, pháp thuật của hắn tuyệt đối không phải thứ mà đám ma đạo tu sĩ kia có thể tu luyện, đây là pháp thuật cực kỳ cao giai.

Cho dù tu vi của hắn có thăng lên đến đỉnh tầng của thế giới này cũng khó lòng lý giải, bởi vì nó dựa trên sức mạnh luân hồi của Minh Giới. "Đi thôi, sự tình vẫn chưa xử lý xong.

Tên quỷ tu sĩ kia lừa gạt xong, hắn là muốn mượn cơ hội này bỏ trốn, hắn hắn là chưa rời khỏi nơi này." Ngao Tông nhìn về phía dãy núi cách đó không xa, nhàn nhạt nói, "Nơi này đã bị ta thiết lập cấm chế kết giới, hắn không ra được." Trương Hiến Bỉnh thập phần kinh ngạc: "Ngài có thể bao trùm cả dãy núi vào trong sao?" "Chuyện nhỏ mà thôi." Ngao Tông hờ hững đáp, "Nhưng không biết vì sao, hắn thủy chung vẫn không đào tẩu, kết giới cũng không chịu bất kỳ sự va chạm nào, điều này có nghĩa là hắn vẫn luôn ở lại trong núi." "Hoặc là hắn trốn ở trong đó, đợi sau khi chúng ta rời đi mới chạy?" Đinh Ẩn suy đoán hỏi.

Ngao Tông chậm rãi lắc đầu phủ nhận: "Đương nhiên không phải, trong núi có thứ khiến hắn luyến tiếc không muốn rời đi." "Không ngại thì đi xem một chút, vì sao tên quỷ tu sĩ kia lại muốn Đoạn Thiên Bằng phát động nhiều nhân thủ đi khai quật mỏ vàng như vậy?

Bản thân hắn là một quỷ tu sĩ, tiền tài nhân gian đối với hắn có tác dụng gì?" Điểm này trước đó hai người cũng không nghĩ tới, hiện giờ được Ngao Tông nhắc nhở xác thực cảm thấy kỳ lạ. "Chẳng lẽ, thứ hắn khai quật căn bản không phải mỏ vàng, mà dưới mỏ vàng kia còn có thứ khác?" Đinh Ẩn bừng tỉnh đại ngộ. "Hỏi người trong cuộc là biết." Ngao Tông nhìn Đoạn Thiên Bằng đang hôn mê bất tỉnh, một tay thi triển Sưu Hồn Thuật đem tất cả ký ức của gã xem xét toàn bộ.

Trong ký ức của Đoạn Thiên Bằng, căn bản không có chuyện đào mỏ vàng dưới chân núi kia, chết vô số người nhưng ngay cả một sợi

lông cũng không thấy.

Tên quỷ tu sĩ tự xưng là Trần Thọ kia lại vẫn luôn tìm mọi cách dụ dỗ gã tiếp tục đào xuống. "Đi thôi, đi xem tình huống như thế nào." Ngao Tông trong lòng đã có định luận, liên hệ với vị trí thông đạo Minh Giới mà Si Hồn đánh dấu cho hắn trước đó, hắn càng thêm khẳng định. ...

Lúc này, Trần Thọ đã tới nơi có khoáng mạch.

Đám cường đạo canh giữ ở đây căn bản không biết ngoại giới đã xảy ra chuyện gì, vẫn đang giám sát những bá tánh bị bắt tới đào mỏ.

Những bá tánh gầy trơ cả xương, mệt mỏi rã rời kia, từng người chết lặng như máy móc vận chuyển, khai thác quặng đá, phảng phất như hành thi tẩu nhục.

Khi Trần Thọ tới đây, đám cường đạo đang lười biếng ngồi một bên vội vàng đứng dậy nghênh đón: "Trần tiên sư!" Trần Thọ ngưng mắt nhìn thoáng qua, sau đó dời tầm mắt nhìn về phía hầm mỏ đang được khai quật: "Tiến triển thế nào rồi?" Tên cường đạo cười hì hì nói: "Trước mắt vẫn chưa đào được vàng, bất quá ngài yên tâm, ta đã cho bọn họ liều mạng làm việc rồi." Trần Thọ khinh thường nói: "Nếu thật sự có tâm, các ngươi cũng nên đi xuống hỗ trợ đào mỏ, chứ không phải ở đây ung dung đứng nhìn!" "Tiên sư giáo huấn phải!" Đám người gật đầu khom lưng, ai cũng không dám phản bác lời Trần Thọ, mặc dù trong lòng đã bắt đầu chửi ầm lên. "Được rồi, nếu các ngươi không tự giác, vậy để ta giúp các ngươi một tay." "Hiện tại thời gian khẩn cấp, phải mau chóng đào thứ dưới khoáng mạch lên mới được." Trần Thọ nhìn bọn hắn, bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi, "Đến lúc đó đừng oán trách ta là tốt rồi." "Trần tiên sư nói đùa, chúng ta sao có thể có oán ngôn với ngài chứ!" "Có thể vì ngài hiệu lực là vinh hạnh của chúng ta." "Cho dù dầu sôi lửa bỏng,

tống mạng cũng không tiếc a." Đám cường đạo ngoài cười nhưng trong không cười vuốt mông ngựa, nhưng lại không phát giác hắc sắc khí tức trên người Trần Thọ càng lúc càng nồng đậm. "Tốt!

Ta chính là muốn những lời này, nếu đã trung thành như vậy, ta cũng không cần cố kỵ nữa." Trần Thọ mở bàn tay ra, một khắc sau hắc khí tứ phía lan tràn, siết chặt lấy cổ đám cường đạo.

Bọn chúng lập tức bị hắc khí siết đến không thể hô hấp, hai mắt trợn to, nhưng hắc khí trên cổ lại càng thu càng chặt, thậm chí dần dần lan tràn vào trong cơ thể. "Dù sao cũng sắp phải chết rồi, chi bằng đem hồn phách cho ta mượn dùng một chút, tướng công ta nhất định sẽ nhớ kỹ các ngươi, ha ha." Trần Thọ mãnh liệt nắm chặt bàn tay, đám hắc khí kia trong nháy mắt xâm nhập vào cơ thể bọn hắn, những kẻ này ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra liền sôi nổi ngã xuống đất.

Trên thi thể bọn chúng, từng trận khí tức mờ mịt hiện lên, đó chính là hồn phách của chúng.

Chỉ là lúc này những hồn phách kia đều bị Trần Thọ khống chế, hắn vung tay lên, đem chúng hấp thu vào trong lòng bàn tay ngưng kết thành một đoàn năng lượng cầu màu đen. "Không đủ!" Trần Thọ nhíu mày, sau đó nhìn xuống hầm mỏ, chỉ thấy đám dân phu bị bắt tới đều kinh khủng vạn phần nhìn hắn.

Đám dân phu này chính mắt thấy đám người kia ngã xuống từng cái một, chết cực kỳ ma huyễn trong tay Trần Thọ. "Đại nhân, đại nhân, chúng ta đều đang liều mạng đào mỏ, cầu ngài tha cho chúng ta một mạng, ta bảo đảm khẳng định có thể đào xong trong kỳ hạn!" Dân phu nhìn ánh mắt băng lãnh của Trần Thọ, quả thực sợ hãi đến tận xương tủy, từng người kinh khủng vạn phần ngồi bệt xuống đất không dám động đậy. "Không cần.

Trước đó không phải các ngươi cảm thấy mệt sao, ta đây là đang giúp các ngươi giải thoát!" Quanh thân Trần Thọ hắc khí lại lần nữa lan tràn, giống như từng con rắn độc bò giữa không trung hướng về phía dân phu.

Ngắn ngủi trong chốc lát, đám hắc khí kia đều tìm được mục tiêu của mình và khống chế lấy bọn họ.

Dân phu thống khổ trợn trắng mắt, tại quan đầu sinh tử thậm chí quên đi nỗi sợ hãi đối với cái chết, chỉ mong có thể mau chóng giải thoát.

Trần Thọ đang định kết thúc tính mạng bọn họ, nhưng một khắc sau lại phát giác một trận sát khí từ sau lưng bức tới!

Không đợi hắn có bất kỳ phản ứng nào, chỉ cảm thấy lồng ngực kịch liệt đau đớn, một đạo hoa quang quán xuyên lồng ngực phi xạ ra ngoài.

Cũng tại một khắc này pháp thuật của hắn bị phá giải, đám dân phu bị gắt gao vây khốn kia mới không mất mạng, từng người ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh. "Đáng chết!" Trần Thọ nhìn lỗ hổng xuyên qua lồng ngực, trong lòng bạo nộ đến cực điểm.

Hắn là quỷ tu sĩ, không có thân thể, lúc này mới tránh được việc mất mạng, nhưng một kích này cũng tiêu hao cực nhiều âm khí.

Hắn vội vàng điều động âm khí chữa trị thương thế, đồng thời xoay người lại cảnh giới, lại phát hiện ba thân ảnh không biết từ lúc nào đã đột ngột xuất hiện sau lưng!

Ba người này chính là nhóm Ngao Tông.

Chương 920

Vốn dĩ hắn không định đánh lén, chỉ là Đinh Ẩn thấy những dân phu vô tội kia cũng sắp bị giết chết, mới lập tức ra tay tương trợ. "Tên này thật đủ ngoan cường, bị một kích xuyên qua lồng ngực mà không chết?" Trương Hiến Bỉnh nhìn Trần Thọ, thật sự không thể tưởng tượng nổi. "Hắn là quỷ tu sĩ, không có thân thể và thực thể, chút thủ đoạn ấy đương nhiên giết không chết hắn!" Ngao Tông nhìn Trần Thọ trước mắt, lại phát hiện tên quỷ tu sĩ này cũng không yếu như trong tưởng tượng.

Khí tức của hắn mạnh hơn quỷ tu sĩ tầm thường, còn có thể đem một bộ phận thân thể hóa thành pháp bảo sử dụng, ý nghĩa là hắn có tu vi ở trình độ nhất định.

Tên này ít nhất đã thôn phệ hơn năm người tu hành, nếu không tuyệt đối sẽ không có loại tu vi này.

Hắn thoáng ước lượng một phen, Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh lúc này liên thủ, chưa chắc đã xử lý được Trần Thọ.

Nếu kẻ sau còn ẩn giấu một ít sát chiêu, vậy hai người kia nói không chừng sẽ gặp xui xẻo. "Ta không đi trêu chọc đám đạo sĩ thúi Thục Sơn các ngươi, các ngươi ngược lại còn tìm tới cửa tìm ta gây phiền phức!" Trần Thọ diện mục dữ tợn nhìn bọn họ, chưa bao giờ phẫn nộ như thế!

Hắn tu hành chừng hơn một trăm năm, trong lúc đó cũng từng thôn phệ một ít người tu hành, nhưng những kẻ đó đều có thực lực cực kỳ yếu ớt, căn bản không cách nào thương tổn hắn mảy may.

Trong khoảng thời gian sau đó hắn vẫn luôn lăn lộn trong đám phàm nhân, chưa từng giống như hôm nay bị trọng thương như vậy!

Không chỉ thân thể bị tổn hại, càng cảm nhận được nỗi sỉ nhục chưa từng có.

Huống chi tu vi của hai gã tu hành giả này cũng chẳng cao bao nhiêu! "Ta không có thói quen bó tay chịu trói, dù sao hôm nay ta tới cũng là vì giết ngươi, vô nghĩa không cần nói nhiều." Đinh Ẩn chút nào không che giấu sát ý.

Hắn thò bàn tay thu hồi hoa quang vào trong lòng bàn tay, chỉ thấy đó là một thanh đoản kiếm diện mạo chất phác vô kỳ.

Sau đó hắn dùng pháp lực bao trùm lấy nó, thân đoản kiếm tùy theo đó kéo dài thành một thanh trường kiếm cực độ sắc bén.

Hiển nhiên, Đinh Ẩn chuẩn bị toàn lực ứng phó trận chiến này. "Đinh huynh đệ, tuyệt đối không thể thả tên này chạy thoát, nếu hắn đi nơi khác nói không chừng lại sẽ độc hại bao nhiêu người!" Trương Hiến Bỉnh cũng lấy ra bội kiếm tùy thân thấu nhiệt nháo. "Hừ!" Trần Thọ quan sát tu vi đối phương một phen, phát giác hắn là có thể miễn cưỡng ứng đối, liền không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Còn về phần Ngao Tông, trong mắt hắn căn bản chỉ là một phàm nhân bình thường, không đáng nhắc tới. "Cũng được, nếu hai người các ngươi chủ động đưa tới cửa, ta cũng không ngại nuốt hồn phách của các ngươi, vừa lúc ta cũng đang ở bình cảnh kỳ!" Trần Thọ gầm lên một tiếng, ngay sau đó thân thể hóa thành một trận khói đen nồng đậm tán ra.

Từng đạo khói đen như tơ nhện lan tràn trong không khí và nhanh chóng bức tới.

Đinh Ẩn hoành kiếm bổ xuống, một đạo kiếm mang sắc bén phá không bay ra, trong nháy mắt đánh tan một đạo khói đen.

Nhưng pháp thuật của hắn tựa hồ đối với những thứ này không có

lực phá hoại quá lớn, đám khói đen kia vẫn nhanh chóng tụ tập, cũng lượn lờ quanh thân hắn.

Nhất thời, Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh trở tay không kịp, chỉ có thể không ngừng huy kiếm ngăn cản hắc khí tiếp cận, lúc này mới phát giác bọn họ đã đánh giá thấp Trần Thọ cực lớn! "Từ từ, cái tên kia, Gia Cát Ngự Ngã không dạy ngươi sao, đối phó quỷ tu sĩ phải sử dụng Dương Hoa Chú, dùng pháp bảo chỉ tổ làm ít công to!" Trong lúc giao chiến, Trương Hiến Bỉnh mãnh liệt hồi thần, vội vàng hô to với Đinh Ẩn. "Lão gia hỏa kia không có dạy ta!" Đinh Ẩn nghe xong trong lòng nhịn không được chửi ầm lên. "Bởi vì hắn không trực tiếp dạy dỗ ngươi a!

Hắn vẫn luôn tu hành công pháp, đâu có thời gian cùng ngươi...!" Trương Hiến Bỉnh hô lớn nói. "Được rồi, ta đã biết!" Đinh Ẩn lui lại vài bước, ngay sau đó đem pháp lực quán thâu vào trong kiếm, tâm niệm vừa động, pháp lực dũng động trong kiếm phong tức thì chuyển hóa thành quang hoa cực kỳ chói mắt!

Quang mang trong kiếm phong kia trong sát na cũng giống như mặt trời lấp lánh tỏa sáng, trong nháy mắt đem đám khói đen kia toàn bộ đánh lui. "A a a!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, đám khói đen kia nhanh chóng tụ tập và hóa lại nguyên hình.

Trần Thọ trốn trong bóng ma nhìn chằm chằm bọn họ hổ đói rình mồi, lại không dám tùy tiện công kích nữa.

Hai người này tuy rằng tu vi còn yếu, nhưng trời sinh khắc tinh Dương Hoa Chú này, thực sự khắc chế hắn gắt gao.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao quỷ tu sĩ giống như hắn khó lòng chống lại người tu hành, cho dù là người tu hành cấp thấp nhất cũng có thể dễ dàng thi triển, cũng tạo thành lực phá hoại cực kỳ cường đại đối với quỷ tu sĩ. "Thật đáng chết!" Trần Thọ lạnh lùng nhìn chăm

chú, lại vô luận như thế nào cũng không dám đi ra khỏi bóng ma.

Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh thấy hiệu quả Dương Hoa Chú rõ rệt như thế, tức thì tin tâm tăng vọt, tên này cũng bất quá chỉ có như vậy. "Thụ tử!" Đinh Ẩn dùng Dương Hoa Chú bao trùm thân kiếm, huy kiếm trực tiếp giết tới, Trần Thọ chỉ có thể giống như gặp ôn thần mà tránh né.

Trương Hiến Bỉnh tự nhiên cũng đi theo sát nhập chiến cục, nhất thời hai người tả hữu tương bức, một thân tà thuật của Trần Thọ căn bản vô pháp thi triển.

Cho dù thoáng phân tâm, cũng sẽ bị Đinh Ẩn một kiếm chém đứt nửa cánh tay.

Ngao Tông thì lười gia nhập trận chiến cục này, ngược lại hắn đối với khoáng mạch kia càng cảm thấy hứng thú hơn.

Hắn tung người nhảy xuống, dùng thần thức thăm dò sâu trong hầm mỏ bị khai quật, rất nhanh liền phát giác bên trong quả nhiên biệt hữu động thiên.

Tại tận cùng hầm mỏ, thế nhưng có U Minh chi lực cực kỳ mỏng manh!

Luồng U Minh chi lực này thập phần khó có thể phát giác, nếu không phải Ngao Tông có nhiều cái Minh Giới bản nguyên nơi tay, cảm ứng dị thường linh mẫn đối với U Minh chi lực, thì cũng khó có sở phát giác.

U Minh chi lực căn bản không có khả năng tồn tại ở Nhân Giới, hoặc là tại tận cùng hầm mỏ kia có người Minh tộc tồn tại.

Nếu không, chỉ có thể nói rõ nơi đó có thông đạo liên thông Minh Giới, điều này cũng nghiệm chứng tình huống mà Si Hồn từng nói với hắn.

Khó trách tên kia đối với hầm mỏ lại có chấp niệm như thế, hắn không có khả năng cảm thụ được U Minh chi lực, nhưng nếu đã chấp nhất như vậy, tất định trước đó cũng có sở hiểu biết.

Ngao Tông không khỏi nhìn về phía chiến cục cách đó không xa, nhưng vừa nhìn lại tức thì phát giác dị thường.

Song phương cứ việc từ mặt ngoài nhìn qua đấu tranh giằng co, khó phân thắng bại.

Trần Thọ đang bị hai người áp chế mà đánh, nhưng thực tế căn bản không phải như thế.

Hai người kia lúc tiến công dồn dập, căn bản không có phát giác tại sau lưng, dưới chân, đại địa đang dần dần bốc lên từng trận hắc sắc âm khí.

Đó hiển nhiên là bố cục do Trần Thọ lưu lại! "Hai tên gia hỏa này thật không đủ cẩn thận, có khả năng sẽ mất mạng." Ngao Tông nhíu mày.

Cũng tại một khắc này, hai người hợp lực rốt cục đem Trần Thọ bức vào cảnh địa lui không thể lui.

Lúc này Trần Thọ bị Dương Hoa Chú cùng với pháp thuật tàn phá, trên người có nhiều chỗ trọng thương.

Tuy rằng những thương thế này đều đang được âm khí dần dần phục nguyên, nhưng khí tức của hắn cũng đang nhanh chóng uể oải, trong mắt hai người kia hắn đã cùng đường bí lối. "Đánh nhanh thắng nhanh, loại hỗn trướng này cần phải nhổ cỏ tận gốc!" Hai người nhìn nhau một cái, tức khắc hạ quyết tâm, sau đó Đinh Ẩn thu hồi trường kiếm, một lần nữa hóa nó thành bộ dáng phi kiếm, bao trùm Dương Hoa Chú phá không bay ra. "Phá!" Trương Hiến Bỉnh đem toàn bộ pháp lực còn sót lại điều động, không hề giữ lại vận tác Dương Hoa

Chú, lực cầu một kích tất sát đối với Trần Thọ!

Chương 921

Trong một sát na, trước người Trương Hiến Bỉnh hiện ra một vầng sáng lấp lánh giống như mặt trời, quang hoa chói mắt kia không hề giữ lại chiếu rọi lên thân thể Trần Thọ. "A a a!" Trên thân thể Trần Thọ dần dần bốc lên từng trận sương khói màu trắng, thân thể giống như khối băng bị ánh sáng chiếu rọi dần dần tiêu dung.

Phi kiếm lấp lánh kim sắc quang mang kia cũng nhanh chóng phá không đánh tới, lao thẳng vào đầu lâu của hắn.

Lúc này Trần Thọ nhìn phi kiếm gần trong gang tấc, thân thể đang nhanh chóng tiêu dung dưới ánh sáng cũng không còn muốn chiến đấu nữa, trên khuôn mặt toát ra một tia tươi cười cực kỳ quỷ dị.

Trong nháy mắt, Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh đều bắt được biểu tình của hắn, nhưng căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Tên đã trên dây, sao có thể không phát? "Ngu xuẩn, hai kẻ các ngươi kiếp sau hãy hối hận đi!

Nhớ kỹ kiếp sau đừng có lo chuyện bao đồng!" Trần Thọ hai mắt huyết hồng, cũng trong nháy mắt này, đại địa dưới chân đều bị hắc sắc ấn khí bao trùm.

Bầu trời trên đỉnh đầu càng bị hắc sắc khí tức đen kịt che kín, Dương Hoa Chú trong nháy mắt mất đi tác dụng.

Hai người cũng trong nháy mắt phát giác linh lực của mình bị trói buộc, hoàn toàn vô pháp vận tác mảy may.

Phi kiếm sắp sửa động xuyên đầu lâu kia cũng trong nháy mắt mất đi quang trạch, cuối cùng rơi xuống dưới chân hắn.

Phi kiếm kia khi chạm vào hắc sắc âm khí liền nháy mắt bị ô

nhiễm, Đinh Ẩn rốt cuộc không cảm nhận được mối liên hệ với phi kiếm nữa. "Nguy rồi!" Hai người trong nháy mắt sinh lòng kinh hãi, chưa kịp có động tác gì, hắc sắc âm khí dưới chân giống như đầm lầy gắt gao khóa chặt chân bọn họ, hoàn toàn vô pháp động đậy mảy may. "Tiêu đời..." Tức thì ý thức được phiền toái lớn rồi. "Rào rào!" Bỗng nhiên, sau lưng hiện ra hai bàn tay hắc sắc cực lớn, phân biệt gắt gao chộp lấy hai người, ngạnh sinh sinh kéo bọn họ lên không trung. "Mở!" "Mở ra a!" Dưới sự hoảng loạn, hai người tận lực muốn thi triển Dương Hoa Chú để thoát thân, nhưng giờ phút này căn bản vận tác không được nửa điểm pháp lực.

Âm khí giữa thiên địa như tảng đá lớn áp lên người bọn họ, làm cho việc hô hấp cũng thập phần gian nan, càng đừng nói đến phản kích.

Trần Thọ rất nhanh chữa trị thương thế trên người, tuy rằng khí tức của hắn trở nên yếu ớt lần nữa, nhưng hiển nhiên có thể bắt được hai người này, hết thảy đều đáng giá. "Vì bố trí cái trận pháp này ta đã tốn không ít tâm tư, nhưng có thể dụ hai kẻ các ngươi mắc câu, cũng coi như vật siêu sở trị." Trần Thọ cười dữ tợn nhìn hai người, trong lòng tính toán nếu đem hồn phách bọn họ cắn nuốt, tất định có thể giúp hắn đột phá bình cảnh trước mắt!

Nhưng mà hồn phách của hai tu hành giả còn sống sờ sờ, không giống như trước đó giết chết rồi mới cắn nuốt, công hiệu sẽ giảm thấp rất nhiều.

Đinh Ẩn lúc sinh tử du quan căn bản không rảnh lo cái gì lạ hay không, sau khi nếm thử kích phát pháp lực không có kết quả, liền nghĩ biện pháp đi kích hoạt Xích Hồn Thạch. "Cho ta động a!" Đinh Ẩn nôn nóng không thôi, hắn có thể phát giác Xích Hồn Thạch đang ở trong cơ thể mình, nhưng lại không cách nào cho hắn nửa điểm phản hồi.

Cuối cùng, hắn dứt khoát cưỡng ép để bản thân trở nên phẫn nộ, lấy đó kích phát, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào.

Thứ đồ kia căn bản không cho hắn nửa điểm hồi đáp! "Đinh huynh đệ!

Mau nghĩ biện pháp a, hiện tại thành cái dạng này rồi?!" Trương Hiến Bỉnh liều mạng giãy giụa, lơ đãng nhìn về phía Đinh Ẩn, lại phát hiện kẻ sau hiện tại vẻ mặt đầy nộ ý, hai mắt huyết hồng!

Nhưng vô luận giãy giụa thế nào đều không có ý nghĩa, thân thể Trần Thọ hóa thành hắc vụ bốc lên, biến thành một tôn cự thú diện mục dữ tợn. "Gào!" Phát ra một tiếng gào thét chói tai, hắn há cái miệng to như chậu máu liền muốn nuốt chửng bọn họ.

Đinh Ẩn nhìn tử vong uy hiếp sắp sửa ập xuống đầu, nhưng vẫn đang nghĩ cách như thế nào tránh thoát. "Khẳng định có biện pháp!

Ta còn chưa phục thù, tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!" Đinh Ẩn hai mắt huyết hồng như thú bị nhốt trong lồng, nhưng đối với Trần Thọ hết thảy đều vô nghĩa. "Chết!" Tiếng cười to cuồng vọng của Trần Thọ tựa hồ không ngừng quanh quẩn bên tai, cực kỳ chói tai.

Tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, âm khí nồng đậm trên bầu trời bỗng nhiên tản ra, quang mang chói mắt như mặt trời xuyên thấu tầng tầng âm khí chiếu rọi xuống, trong nháy mắt đem sở hữu hắc sắc yên vụ xua tan. "Vút!" Đồng thời, hai đạo quang nhận xẹt qua giữa không trung, trong nháy mắt cắt đứt cự thủ đang chộp lấy hai người.

Cũng tại một khắc này, hai người phát giác có thể động dụng pháp lực, vội vàng động thân bay trốn ra khỏi phạm vi phiến âm khí kia.

Trần Thọ vạn lần không ngờ, vịt đã tới miệng lại bay mất, bạo nộ gào thét, mãnh liệt phun ra một ngụm âm khí nồng đậm muốn bao trùm giết chết hai người!

Nhưng đúng lúc này, vầng sáng từ trên trời giáng xuống bao phủ thân thể Trần Thọ, giống như ánh mặt trời thiêu đốt khối băng, làm cho thân thể cực lớn kia dần dần tan chảy!

Cuối cùng, Trần Thọ tán đi một thân âm khí, thân hình thu nhỏ lại về bộ dáng hình người trước đó, ghé vào trên mặt đất run lẩy bẩy. "Ngao đại nhân!" Đinh Ẩn hai người kinh hồn chưa định, nhưng cũng lập tức ý thức được là Ngao Tông ra tay giúp bọn hắn. "Hai kẻ các ngươi lần sau nhớ cho kỹ." Ngao Tông chậm rãi đi tới bên cạnh, nhàn nhạt nhìn Trần Thọ đang nằm rạp trên mặt đất phát run, "Vẫn luôn toàn lực ứng phó công kích không chừa đường lui, kết quả bị người ta tính kế như thế." Hai người đối với việc này cũng thật sự á khẩu không trả lời được, xác thực là quá nóng vội, nếu không cũng sẽ không rơi vào cái bẫy rập như vậy. "Là kẻ nào..." Trần Thọ giãy giụa muốn bò dậy, nhưng chỉ cảm thấy thân thể tựa hồ bị rút đi xương cốt, không có chút khí lực nào.

Thậm chí ngay cả âm khí cũng không thể động dụng mảy may, giờ phút này cho dù một cái Dương Hoa Chú đơn giản nhất cũng có thể lấy mạng hắn.

Vừa rồi quang mang chiếu rọi lên người hắn tuyệt đối không phải Dương Hoa Chú bình thường, quang mang kia chẳng những có thể tán đi âm khí, thậm chí làm cho căn cơ tích lũy trước đó, tu vi cũng tan biến.

Tu vi có được nhờ thôn phệ người tu hành trước đó, triệt để bị hủy hoại.

Hắn tức bi ai lại sợ hãi, cái tên thoạt nhìn không khác gì phàm nhân kia, lại có thể bức hắn đến nông nỗi này.

Không, lúc này dù có ngu xuẩn đến đâu hắn cũng hiểu ra rồi, người này tuyệt đối không phải phàm nhân bình thường! "Ta có vài

việc muốn hỏi ngươi, cho nên mới không giết chết ngươi.

Không cần gấp, ngươi sắp được đi vãng sinh rồi." Ngao Tông chậm rãi đi đến trước mặt hắn, một tay đánh ra Nhiếp Hồn Thuật, hết thảy cảm xúc của tên này tức thì bình phục lại, ngốc trệ mộc nạp giống như bị rút đi hồn phách. "Đem mục đích khai quật khoáng mạch nói ra, tri vô bất ngôn." Ngao Tông ra lệnh.

Lúc này Trần Thọ bị khống chế hoàn toàn ý thức, không còn bất kỳ sự bảo lưu nào, giống như máy móc đem ngọn nguồn mọi chuyện kể lại một lần.

Nguyên lai, từ khi trở thành quỷ tu sĩ, hắn đã có một trăm mười năm thời gian.

Trước đó hắn chỉ du đãng khắp nơi trên thế giới, tránh né người tu hành săn giết.

Năm năm trước, tại nơi này hắn kết thức một gã quỷ tu sĩ, cũng từ trong miệng đối phương biết được một bí mật kinh thiên!

Tên của quỷ tu sĩ kia hắn không biết, người sau chưa bao giờ tiết lộ tên thật với Trần Thọ.

Tu vi của tên quỷ tu sĩ kia hơn xa hắn, ít nhất phải thôn phệ hơn hai mươi danh tu hành giả mới có thể có được cấp bậc tu vi đó.

Quỷ tu sĩ chi gian không có thủ đoạn có thể đưa đối phương vào chỗ chết, cho nên giữa bọn họ cũng không có ích lợi xung đột.

Vừa thấy mặt, Trần Thọ đã thần phục tu hành cường đại của người sau, khẩn cầu người sau có thể thu hắn làm đồ đệ.

Chương 922

Nhưng người nọ tựa hồ có cố kỵ, trù hoạch mấy chục năm, năm năm cuối cùng tuyệt đối không thể hoang phế.

Cũng từ đó về sau, tên quỷ tu sĩ kia lưu lại cho hắn một ít tu hành công pháp, cũng nói cho hắn biết, năm năm sau, phải đem ngọn núi này đào xuyên.

Chỉ cần có thể tìm được một thứ lưu lại tại nơi sâu nhất trong lòng núi, hắn có thể nhờ đó mà thụ ích phỉ thiển.

Trần Thọ đối với lời nói của y tin tưởng không nghi ngờ, cũng từ đó về sau không còn gặp lại người sau nữa.

Tu vi của hắn còn xa mới đủ, nếu muốn khai phá sơn thể thì cần phải mượn dùng đại lượng nhân lực mới được.

Dựa vào mục tiêu này, hắn bắt đầu tìm kiếm nhân vật có thể làm người đại diện ở phụ cận.

Đoạn Thiên Bằng tắc trở thành nhân tuyển cực tốt.

Ban đầu Đoạn Thiên Bằng chỉ là một tên đạo tặc từ nơi khác chạy tới đây, căn bản không dám làm chuyện giết người cướp của, chỉ dám làm chút chuyện trộm cắp vặt vãnh để duy trì sự sống.

Thẳng đến một ngày nọ, có kẻ không có mắt đi trộm đồ nhà đại hộ, đám gia đinh kia một đường truy sát tới dãy núi này, vừa khéo gặp phải Trần Thọ đang du đãng phụ cận.

Trần Thọ nhìn ra Đoạn Thiên Bằng là một kẻ ngu xuẩn lại có ánh mắt thiển cận, loại người này dễ dàng bị ích lợi trước mắt thỏa mãn nhất, từ đó làm ra một ít chuyện không màng tính mệnh.

Nhân đó, Trần Thọ dễ dàng giết chết đám gia đinh kia, cũng hứa

hẹn với Đoạn Thiên Bằng, hắn là người có tiên duyên, nguyện ý trợ giúp gã.

Đoạn Thiên Bằng cũng bởi vậy dưới sự trợ giúp của Trần Thọ, trở thành thổ phỉ danh chấn địa phương, thậm chí đem một tòa thành lớn tẩy kiếp không còn gì.

Cứ như thế năm năm trôi qua, Trần Thọ tính toán đã đến thời gian ước định với tên đại tu vi quỷ tu sĩ lúc trước.

Hắn liền bắt đầu nói với Đoạn Thiên Bằng dưới chân núi có mỏ vàng, để gã nghĩ mọi cách cướp bóc người sống tới khai quật khoáng mạch.

Hắn tự nhận làm việc cẩn thận, nào ngờ vẫn bị người trong môn phái Thục Sơn nhìn ra manh mối, phái đám người Đinh Ẩn tới diệt trừ.

Chỉ là, lúc này cự ly khoáng mạch bị khai quật ra đã không cần bao lâu, Trần Thọ phỏng chừng chỉ cần một tháng thời gian là có thể tìm được.

Nhưng hắn đã không còn thời gian đó nữa.

Khi Ngao Tông xem xong ký ức của hắn, mới biết được không biết bao nhiêu người đã chết trên tay hắn. "Kẻ này cũng đáng chết giống như Đoạn Thiên Bằng." Ngao Tông nhàn nhạt lầm bầm lầu bầu, sau đó vung tay lên, trực tiếp đem quỷ hồn bản thể của hắn tiêu diệt.

Tên này đương trường hồn phi phách tán, cũng coi như nhận được trừng phạt xứng đáng.

Còn về tên quỷ tu sĩ thần bí mà hắn nhắc tới, Ngao Tông từ trong hình ảnh ký ức của hắn đã biết được.

Đó không phải ai khác, chính là Si Hồn - kẻ tiềm phục tại Minh

Giới chuẩn bị trù hoạch mấy chục năm, chuẩn bị trộm lấy Minh Giới bản nguyên.

Hắn cùng Si Hồn có chút giao tình, còn về việc Si Hồn ước định với hắn năm năm sau, hẳn là cũng cho rằng lúc đó y đã trở thành Minh Giới chi chủ, có thể cho hắn tiến vào Minh Giới ban cho một ít ân huệ.

Nếu không thể thành công, thì đem hắn dẫn vào Minh Giới, cũng coi như trước khi chết lưu lại cho lão bằng hữu một chút lợi lộc.

Rốt cuộc quỷ tu sĩ ở Minh Giới có thể hấp thu âm khí tu hành, xa so với tu hành ở Nhân Giới, đồng thời hồn phách càng thêm an toàn.

Còn về việc vì sao không ngay từ đầu mang Trần Thọ về Minh Giới, tất nhiên là sợ ở trong Minh Giới chiêu dao sẽ hỏng kế hoạch. "Nếu hắn không nắm vội, từ từ mưu toan, nói không chừng có thể đem chuyện này thần không biết quỷ không hay giấu đi, chờ sau khi tiến vào Minh Giới, sẽ không còn ai có thể thanh toán hắn.

Chỉ là, quá nắm vội mà thôi." Ngao Tông liên liên lắc đầu, tên này tâm cấp như lửa đốt muốn đem sự tình làm thành, kết quả lại sống sờ sờ biến thành một gã hề.

Nếu hắn hoãn lại tiệm tiến, không bắt nhiều phàm nhân như vậy, nguyện ý tạm hoãn tiến triển, nói không chừng thật sự đắc thủ rồi.

Bất quá sự tình này chờ sau này đi hỏi Si Hồn vậy. "Ngao đại nhân!" Lúc này, đám người Đinh Ẩn nhìn thấy Ngao Tông, thấy Trần Thọ đã hôi phi yên diệt, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. "Đa tạ Ngao đại nhân ra tay tương trợ." Hai người cảm kích bất tận nói lời cảm tạ với Ngao Tông. "Không cần cảm tạ ta, về sau tốt nhất là tự mình giải quyết, nếu không phải có khả năng các ngươi sẽ chết, ta sẽ không ra tay hỗ trợ." Ngao Tông vung tay lên, một trận cuồng phong thổi qua, đem âm khí tàn lưu giữa phiến thiên địa này nhanh chóng thổi tan.

Như thế, Đinh Ẩn cùng Trương Hiến Bỉnh tức thì cảm thấy sự áp chế mạc danh kỳ diệu thủy chung chịu đựng rốt cục biến mất. "Tình huống những người đó như thế nào?" Ngao Tông hỏi. "Thợ mỏ còn tốt, chỉ là tạm thời hôn mê bất tỉnh, thân thể có chút suy yếu, chờ tỉnh lại điều dưỡng trở về là được rồi." "Còn về đám cường đạo kia, đều đã chết, trên người không có bất kỳ ngoại thương nào, nhưng trong cơ thể đều không có hồn phách.

Hẳn là tên quỷ tu sĩ kia hạ thủ." Đinh Ẩn suy đoán nói.

Trương Hiến Bỉnh đầy mặt nghi hoặc: "Hắn giết đám cường đạo làm chi, chẳng lẽ sợ bọn họ sống sót vạch trần tội hành của hắn?" Ngao Tông nhìn thấy thi thể đám cường đạo kia, cùng với hầm mỏ sắp bị đào thông, trong lòng đại khái đã hiểu được vài phần. "Hắn muốn thừa dịp trước khi ta đuổi tới, đem hồn phách những phàm nhân này toàn bộ rút đi tụ tập thành sức mạnh, một kích phá khai khoáng mạch, nhưng chưa kịp làm xong đã bị ta phát hiện." Hai người tức thì bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là như vậy! "Ta thật muốn xem, bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì có thể khiến hắn điên cuồng đến trình độ này." Đinh Ẩn có chút tò mò đi về phía trung tâm hầm mỏ, lại bị Ngao Tông ngăn lại. "Đó không phải thứ các ngươi có thể tiếp xúc, lui ra." Ngao Tông thần sắc so với trước đó túc mục hơn rất nhiều, Đinh Ẩn có chút khó hiểu, nhưng vẫn thính mệnh ngoan ngoãn lui sang một bên. "Bên trong rốt cuộc có gì?" Trương Hiến Bỉnh nhỏ giọng lẩm bẩm bên cạnh Đinh Ẩn, nhưng người sau cũng lắc đầu, "Ta cũng không rõ ràng lắm." "Không sai biệt lắm chính là nơi này." Ngao Tông ngón tay búng nhẹ, một luồng cương phong tùy theo đó cuốn lên, giống như vô số lưỡi dao sắc bén chém ngang chém dọc vào trong hầm mỏ. "Tách... tách!" Quặng đá trong động giống như củ cải bị quy quy củ củ tước đi, dưới sự tàn phá của cương phong, hầm mỏ nhanh chóng bị phá khai.

Mới ngắn ngủi trong chốc lát thời gian, động đã bị cắt xuyên, một trận âm phong thấu xương từ trong động thổi ra, tức thì làm cho Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh cả người phát lạnh!

Loại cảm giác này quả thực còn khó chịu hơn lúc đối mặt với Trần Thọ trước đó, hạ ý thức dâng lên cảnh giác, hoài nghi phía sau đó sẽ xuất hiện địch nhân cường đại hơn cả Trần Thọ!

Nhưng áp bách cảm nghênh diện kia cũng không phải địch nhân, mà là hàng thật giá thật U Minh chi lực.

Thứ này đối với quỷ tu sĩ, Minh Tộc là đại bổ phẩm thực sự, nhưng đối với sinh linh khác lại là vật phẩm tuyệt đối nguy hiểm.

Cũng chính vì vậy, khi phát giác U Minh chi lực bọn họ sẽ bản năng lui về phía sau. "Ngao đại nhân, thứ phía sau kia hình như không phải hai người chúng ta có thể ứng phó được!" Đinh Ẩn thậm chí khẩn trương muốn đi nắm kiếm cũng nắm vào khoảng không, ngay cả ngữ khí cũng mang theo một tia run rẩy.

Hoàn toàn bất đồng với việc đối kháng Trần Thọ trước đó, tại một khắc này có một loại khủng cụ áp bách cảm như kiến càng nhìn Thái Sơn.

Tựa hồ tùy thời đều có thể bị nghiền áp hủy diệt, căn bản không có dư địa đối kháng. "Hai kẻ các ngươi ở lại đây là được, ta tự mình đi vào xem một chút." Ngao Tông phất tay ra hiệu bọn hắn lui ra phía sau, ngay sau đó chậm rãi đi lên trước, tiến vào trong hầm mỏ.

Trong nháy mắt thân ảnh hắn biến mất tại hầm mỏ, U Minh chi lực đang phun trào ra tức thì đình chỉ, Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh thở phào nhẹ nhõm, rốt cục không còn cảm nhận được áp bách cảm kia nữa. "Nguy rồi, Ngao đại nhân không cần chúng ta chi viện sao?" Đinh Ẩn mãnh liệt hồi thần.

Trương Hiến Bỉnh nghe vậy không khỏi cười khổ: "Khai cái gì vui đùa, hai người chúng ta bộ dạng này đi vào, trừ bỏ cản trở thì có thể làm gì?

Ở chỗ này chờ đi, Ngao đại nhân khẳng định biết mình phải đối mặt với cái gì." Lời tuy như thế, nhưng Đinh Ẩn cũng thập phần không cam lòng, rốt cuộc vừa rồi bị Ngao Tông cứu một mạng, hiện tại đang nghĩ làm thế nào mới có thể giúp được hắn.

Chương 923

"Đinh huynh đệ, ta biết ngươi nhân nghĩa bạc vân thiên, luôn muốn giúp người, nhưng ít nhất cũng phải lượng sức mà đi a." Trương Hiến Bỉnh bất đắc dĩ ngồi sang một bên, "Tốt nhất nghe ta, hiện tại cứ hảo hảo ở lại chỗ này cũng không làm sao...

Á?!" Trương Hiến Bỉnh bỗng nhiên kinh kêu một tiếng, mãnh liệt phát hiện mấy tên dân phu nằm bên cạnh đột nhiên động đậy.

Nhưng rất nhanh hồi thần, những người này lại không chết, chỉ là tạm thời hôn mê mà thôi, không cần phải đại kinh tiểu quái như thế a! "Xảy ra chuyện gì a?" "Đầu đau quá, ta không nhớ rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì." "Đều không có việc gì chứ?

Vừa rồi ta hình như sắp chết rồi." Đám dân phu kẻ này người nọ vỗ đầu đầy mặt thống khổ ngồi dậy.

Nhưng khi nhìn thấy Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh thân mặc đạo bào, tức thì cảnh giác lại kính sợ lùi ra xa một chút.

Lúc này bọn họ thật sự quá sợ hãi những người trong giới tu hành! "Hai vị đạo trưởng, hai ngài tới từ khi nào?

Vừa rồi ta hình như hôn mê bất tỉnh, cái gì cũng không biết.

Nếu có mạo phạm xin ngài lượng thứ." Một gã dân phu thảm thắc nói. "Úc, không có việc gì.

Vừa rồi tên quỷ tu sĩ kia muốn mạng các ngươi, ta và vị đạo trưởng này ra tay cứu các ngươi, nếu không hiện tại các ngươi đã sớm chết rồi." Trương Hiến Bỉnh đứng đắn chém gió. "Là như vậy sao?!" Trong khoảnh khắc hồi tưởng lại, vừa rồi tên Trần Thọ kia xác thực muốn tính mạng bọn họ, kinh khủng qua đi lại cảm kích vạn

phần, người này tiếp người kia quỳ xuống trước mặt Trương Hiến Bỉnh. "Uy!" Trương Hiến Bỉnh tức thì ngồi không yên, hô một tiếng kinh hãi vội vàng đứng lên, hắn chỉ là nói đùa mà thôi a. "Đa tạ tiên sư cứu mạng chi ơn!" Đám dân phu đang muốn tề xoát xoát dập đầu cảm tạ, Trương Hiến Bỉnh vội vàng đại kinh thất sắc hô: "Không phải ta cứu, ta nói đùa thôi, nói đùa!

Các ngươi đừng lạy ta!" "A?

Coi chúng ta là kẻ ngốc mà trêu chọc sao?" Đám dân phu choáng váng, sau đó hứng thú rã rời đứng dậy, tiểu tử này cũng quá không giảng đạo đức. "Lời tuy vậy, nhưng chúng ta đều không có bị Trần tiên sư giết chết, hẳn là có người ra tay tương trợ rồi đi?" Có một người đặt câu hỏi. "Không sai, nhưng người nọ lúc này cũng không ở nơi này.

Các ngươi cũng không cần lo lắng, cái tên gọi là Trần tiên sư kia đã chết rồi." Trương Hiến Bỉnh vội vàng xuất ngôn trấn an, "Không chỉ có hắn, toàn bộ cường đạo trên sơn trại đều đã chết, chỉ có tên hỗn trướng Đoạn Thiên Bằng kia bị ta thân thủ bắt giữ giữ lại một cái mạng, giao cho các ngươi xử lý." "Đoạn Thiên Bằng... chết rồi?" "Ngay cả tên Trần tiên sư kia cũng đã chết?" Nhất thời bọn họ tựa hồ không dám tin tưởng cái tin tức này.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy thi thể đám cường đạo nằm trên mặt đất, cùng với Đoạn Thiên Bằng bị trói gô rắn chắc, hôn mê ngã vào một bên, bọn họ rốt cục dám tin tưởng hết thảy.

Không có cuồng nộ cũng không có cuồng hỉ, bọn họ ôm nhau thống khổ rơi lệ, vừa khóc vừa chửi ầm lên. "Hai tên súc sinh thiên sát a!

Ngay cả người nhà của ta cũng đều giết sạch rồi!" "Hỗn trướng như thế hiện tại mới chết a!" "Đáng tiếc ta không có năng lực, nếu

không ta thật muốn tự tay làm thịt hắn!" Đám dân phu chửi ầm lên thống khổ, tựa hồ theo ai thương bị tuyên tiết đầy đủ sau, những người này sôi nổi đỏ mắt vác cuốc đi về phía Đoạn Thiên Bằng. "Các vị đợi một chút!" Trong đó có một người thanh tỉnh hiếm hoi hồi thần, vội vàng gọi mọi người lại, "Phải đem tên súc sinh này mang về trong thành, để mọi người cùng nhau xử trí, chỉ chết trong tay mấy người chúng ta thì quá tiện nghi cho hắn!" Lời này vừa nói ra, mọi người cũng tức thì thanh tỉnh, sôi nổi mở miệng phụ họa.

Đương nhiên, trước đó bọn họ lại lần nữa tiến lên đem Đoạn Thiên Bằng đang hôn mê trói lại rắn chắc, sinh sợ hắn có thể sấn cơ đào tẩu. "Người này giao cho các ngươi xử trí đi." Đinh Ẩn nhìn bọn họ đại thù đến báo thì vui sướng, trong lòng có chút mạc danh hâm mộ.

Bọn họ hiện giờ coi như đã tìm được đầu sỏ gây tội thanh toán huyết nợ, nhưng hắn mãi cho đến hôm nay đều không có năng lực báo thù. "Không biết đi nơi nào mới có thể tìm được Xích Hồn Thạch, nếu có thể lấy thêm hai ba cái, nói không chừng ta sẽ có năng lực huyết tẩy Liệp Ảnh Thần Tông?" Đinh Ẩn trong lòng nghĩ như vậy.

Nhưng hắn không biết ý nghĩ của mình có bao nhiêu ly phổ, thế gian có thể tìm được một cái Xích Hồn Thạch đã là may mắn tày trời, huống chi ba bốn cái!

Hiện giờ chính đạo tông môn sở hữu Xích Hồn Thạch cộng lại cũng không vượt quá năm cái, ma đạo nắm giữ chỉ có thể càng ít hơn.

Tuy rằng thế gian lưu truyền có bảy mươi hai viên Xích Hồn Thạch, nhưng mãi cho đến hôm nay được tìm thấy cũng không vượt quá mười cái, Đinh Ẩn căn bản không biết con đường hắn đi gian nan cỡ nào.

Bất quá hắn cũng không có lựa chọn, rốt cuộc thể chất trời sinh

của hắn đã chú định hắn chỉ có thể làm như vậy.

Đám dân phu kia lập tức quyết định mang theo Đoạn Thiên Bằng rời khỏi nơi này, cũng lúc gần đi vì để tỏ vẻ cảm tạ, đã đem địa điểm đám cường đạo cất giấu tài bảo báo cho Đinh Ẩn.

Nếu là lúc trước, Đinh Ẩn khủng bố sẽ thập phần cao hứng tiếp nhận số tài phú này, nhưng hiện tại đối với hắn những thứ này hào vô ý nghĩa.

Từ khi tu hành về sau, hắn càng phát giác tiền tài như phẩn thổ, căn bản khó có thể đề khởi hứng thú. "Đa tạ ý tốt của các ngươi, những kim ngân tài bảo đó vốn thuộc về các ngươi, nếu các ngươi đã muốn trở về, vậy cũng đem những thứ đó nhất tịnh mang về cho bá tánh đi." Đinh Ẩn đã chấp nhất như thế, mọi người thấy thế cũng biết không tốt lại chối từ.

Dù sao bọn họ cũng đích xác yêu cầu một khoản tiền, cứu vớt tòa thành trì nghèo rớt mồng tơi kia. "Bất quá, có thể hay không thỉnh hai vị đại nhân lại giúp một cái vội?" Một gã dân phu thật cẩn thận hỏi, "Có rất nhiều cường đạo chuyên môn phụ trách trông coi những tài bảo kia, nếu bọn họ biết Đoạn Thiên Bằng đã chết, tất định sẽ nghĩ biện pháp mang theo tài bảo bỏ trốn, chúng ta hiện tại hắn là đang đi thu thập tài bảo." Đinh Ẩn như có điều suy tư: "Cho nên, các ngươi lo lắng lúc đi lấy tài bảo sẽ bị đám cường đạo kia công kích?" Dân phu sôi nổi gật đầu, nhắc tới đám cường đạo kia liền lộ vẻ sợ hãi.

Tuy rằng cũng biết, lúc này cường đạo trông coi tài bảo khả năng còn lại không nhiều lắm, nhưng những ngày qua bị cường đạo tra tấn nỗi sợ hãi làm bọn họ khó có thể hoàn toàn thả lỏng.

Cho nên càng hy vọng có thể thỉnh người hỗ trợ, như thế thực sự là tốt nhất. "Ta đi giúp các ngươi, vừa lúc ta mượn đám cường đạo kia hoạt động hoạt động gân cốt!" Trương Hiến Bỉnh tự cao phấn

dũng một lời đáp ứng, "Đinh huynh đệ, ngươi nếu không yên tâm thì cứ ở lại chỗ này chờ, ta giúp bọn họ giải quyết sự tình xong sẽ quay lại." Đinh Ẩn gật đầu: "Như thế làm phiền ngươi." "Không ngại!

Một đám lâu la mà thôi!" Trương Hiến Bỉnh cười to một tiếng, sau đó đi theo đám dân phu cùng nhau đi tới hậu sơn.

Đinh Ẩn nhất thời cũng không có việc gì để làm, chỉ có thể tạm thời ngồi xuống, chờ đợi Ngao Tông trở về.

Đang chuẩn bị sấn cơ hội nhàn hạ hiếm có này tu luyện công pháp, hắn mãnh liệt phát giác, Xích Hồn Thạch giấu trong cơ thể đã lâu không có động tĩnh nay lại táo động!

Không phải một lần, mà là liên tiếp không ngừng táo động, làm cho Đinh Ẩn dần dần phát giác không thích hợp, bởi vì ngày thường Xích Hồn Thạch tuyệt đối không có khả năng như vậy. "Chẳng lẽ?" Đinh Ẩn trong lòng mãnh liệt dâng lên một cái khả năng, hoặc là phụ cận có Xích Hồn Thạch ẩn tàng trong đó, đang cùng hắn xa xa tương cảm ứng!

Hắn từng nghe Gia Cát Ngự Ngã nói, Xích Hồn Thạch tuy rằng đều là cùng một loại vật chủng, nhưng chi gian có sự thôn phệ pháp tắc thập phần mãnh liệt.

Mỗi một cái Xích Hồn Thạch khi tới gần đồng loại, đều tất định sẽ hao hết sở hữu năng lượng của bản thân để cắn nuốt đối phương, thiên tính của nó là như thế.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, thủy chung có người hoài nghi hiện giờ thiên hạ không tồn tại bảy mươi hai viên Xích Hồn Thạch nữa, hẳn là đại đa số đều đã cắn nuốt lẫn nhau hầu như không còn. "Đây chính là cơ hội tốt!" Đinh Ẩn rốt cuộc ngồi không yên, lập tức động thân đi về hướng cảm ứng được.

Căn bản không rảnh lo nơi đó hay không có nguy hiểm, trước mắt Xích Hồn Thạch đối với hắn mới là sự tình quan trọng nhất!

Cùng lúc đó.

Ngao Tông dần dần thăm dò, mới phát hiện cái động này tựa hồ cũng không sâu như trong tưởng tượng.

Vẻn vẹn chỉ dùng một lát đã đi tới tận cùng, tại chỗ tận cùng tựa hồ cái gì cũng không có.

Tuy rằng trong không khí phiêu đãng U Minh chi lực chân chân thiết thiết tồn tại, nhưng những U Minh chi lực này phảng phất như bèo không rễ, mạc danh kỳ diệu xuất hiện tại nơi này.

Chương 924

Ngao Tông nhíu mày một lát, sau đó xoa bàn tay, đem từng trận U Minh chi lực từ trong lòng bàn tay bính phát ra.

Cũng tại lúc này, U Minh chi lực hi bạc phiêu dật trong không khí kia lại một lần nữa cuồng táo, cũng theo năng lượng gia tăng mà nhanh chóng tụ tập! "Rào rào!" Giây tiếp theo, không gian trước mắt Ngao Tông rách nát, chỉ thấy một đạo đại môn truyền tống đen kịt như lốc xoáy đang dũng động trước mắt.

Sức mạnh của cánh cửa này hoàn toàn do U Minh chi lực ngưng tụ thành, thập phần bàng đại! "Nguyên lai là như thế!" Ngao Tông tức thì minh ngộ, cái đại môn thông tới Minh Giới này đích xác tồn tại, chỉ bất quá lúc trước sau khi Si Hồn rời khỏi Nhân Giới đi tới Minh Giới, hoặc là đã tiêu hao không ít U Minh chi lực trong đó.

Trực tiếp dẫn tới năng lượng của thông đạo truyền tống lưỡng giới bị tiêu hao đại đại, vô pháp tiếp tục duy trì sự tồn tại, nếu không phải có Ngao Tông chú nhập U Minh chi lực vào, thông đạo này căn bản không có khả năng lại một lần nữa mở ra.

Như thế, cho dù Trần Thọ thành công đả thông đường hầm này, e rằng cũng khó lòng thực hiện mục đích, bởi vì hắn căn bản không có U Minh chi lực để kích hoạt nó lần nữa. "Tên kia chết ở đêm trước khi chân tướng công bố, hoặc là cũng không bất hạnh như vậy." Ngao Tông nhớ tới bộ dáng không cam lòng trước khi chết của tên kia, không khỏi cười một tiếng.

Ít nhất trước khi chết hắn vẫn ôm một tia hy vọng, không ý thức được mình đã biến thành một gã hề.

Bất quá, về phần vì sao thông đạo này lại xuất hiện ở chỗ này,

Ngao Tông cũng có chút không quá minh bạch.

Dựa theo đạo lý, loại thông đạo này chỉ có kẻ nắm giữ Minh Giới bản nguyên cùng cực kỳ tinh thông giả mới có thể mở ra, tỷ như tồn tại ở tầng thứ như Ngao Tông.

Nhưng qua một đoạn thời gian hiểu biết về một giới Minh Vương này, hắn tịnh không cho rằng người sau có năng lực mở ra đại môn Minh Giới, tuyệt đối không có khả năng xuất từ thủ bút của y.

Bất quá Ngao Tông cũng không đợi lâu lắm, dứt khoát một cước đạp nhập vào trong truyền tống môn, một khắc sau đại môn truyền tống bộc phát ra quang mang trạm lam sắc, trong nháy mắt đem thân ảnh Ngao Tông cắn nuốt vào trong đó!

Ngắn ngủi một lát, Ngao Tông chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, khi lại lần nữa hồi thần lại phát hiện dĩ nhiên mình đang đặt mình trong một đại sảnh trống trải.

Cấu trúc vật liệu của tòa đại sảnh này tựa hồ lấy tinh thạch màu đen làm chủ, phóng mắt nhìn lại chỉ có thể thấy thạch tài đen kịt vô tận, cùng với rất nhiều tượng đá quái vật dạng mạo uy nghiêm dữ tợn.

Những tượng đá kia bài liệt hai bên đại sảnh, giống như thủ hộ thần trấn giữ.

Tuy rằng chỉ là tượng đá không có bất kỳ sinh mệnh nào, nhưng bộ dáng dữ tợn đáng sợ cùng với khí tức do vật liệu đặc thù chế tác phát ra, cũng đủ để cho một ít người có tu vi thấp không dám nhìn thẳng.

Cho dù không biết đây là nơi nào, nhưng Ngao Tông có thể xác định cái đại sảnh này tất định nằm trong Minh Giới. "Chẳng lẽ là nơi này?" Ngao Tông nhìn về phía vương tọa thật lớn được kiến tạo trên

đỉnh đầu quái vật cách đó không xa, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một tia khả năng.

Có thể ở trong Minh Giới, kiến tạo cung điện hoa lệ bàng đại như thế, vương vị vẫn luôn ở vào trạng thái trống không, e rằng cũng chỉ có Minh Vương mới có năng lực này.

Chẳng lẽ cái thông đạo Minh Giới này liên thông với vương thành Minh Giới?

Nhưng ý niệm này vẻn vẹn chỉ trong một cái chớp mắt liền bị Ngao Tông phủ quyết.

Lúc trước Si Hồn cũng đi qua thông đạo này đến Minh Giới, nếu ngay từ đầu đã xuất hiện ở trong vương thành, kết quả tất định sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ.

Trong vương thành chỉ có Thập Tướng và Minh Vương mới có thể đặt chân, xuất hiện ở chỗ này tất định thập phần bắt mắt.

Trong Minh Giới Thập Tướng kia e rằng bất kỳ một người nào đều có thể dễ dàng diệt sát Si Hồn, căn bản không có khả năng cho hắn xuyên qua xuyên lại Minh Giới mấy lần, còn có thể ẩn tàng thân phận như thế.

Như vậy, chỉ có thể chứng minh cái thông đạo này là truyền tống ngẫu nhiên, mỗi một lần xuất hiện mục đích địa đều không giống nhau.

Xuất hiện ở trong vương thành, chỉ có thể nói là một cái trùng hợp ngoài ý muốn.

Hoặc là hậu kỳ Si Hồn cũng phát hiện vấn đề này.

Cũng chính bởi vì vậy, vào lần cuối cùng tiến vào Minh Giới năm năm trước, vì phòng ngừa bị truyền tống đến khu vực nguy hiểm không thể khống chế, hắn liền không hề phản hồi Nhân Giới. "Bất

quá nói như vậy, vận khí của tên kia cũng thật tốt, nhưng phàm là có một lần bị truyền tống tới đây thì hắn chết chắc rồi." Ngao Tông nỉ non tự ngữ, sau đó hướng vương tọa bước ra một bước, tính toán hảo hảo nhìn xem cái cung điện bị sáng tạo ra này như thế nào.

Nhưng khi một bước bước ra, một chân dẫm lên mặt đất đá bằng phẳng của cung điện, đại địa giống như sấm sét vang dội, sau đó những tượng đá mặt mũi dữ tợn kia lần lượt phát ra tiếng gào thét chấn điếc tai nhức óc!

Ngay cả toàn bộ cung điện cũng theo đó chấn chiến!

Hào vô nghi vấn, Ngao Tông - một kẻ ngoại nhân đã xúc phát cảnh cáo kết giới ở nơi này, tất nhiên dùng không được bao lâu người canh gác vương thành sẽ nhanh chóng đuổi tới nơi này. "Tên kia thật thiếu hụt cảm giác an toàn, dưới sự thủ vệ tầng tầng lớp lớp như thế còn phải thiết lập cảnh cáo kết giới." Ngao Tông trong lòng thầm nghĩ. "Rắc rắc!" Bỗng nhiên, Ngao Tông nhìn thấy những tượng đá thật lớn tịnh lập hai bên chậm rãi động thân.

Xác thực là hoàn toàn không có sinh mệnh, nhưng cấu tạo vật liệu độc đáo kia làm cho trong cơ thể chúng có thể lưu chuyển U Minh chi lực, tựa hồ có thể theo bản năng diệt sát bất kỳ kẻ địch nào sấm nhập nơi này. "Kẻ xâm nhập giết không tha!" Một tôn tượng đá quỷ mặt mũi dữ tợn triển khai đôi cánh, phát ra một trận gào thét tiêm lợi, sau đó giữa không trung lao xuống, giơ lợi trảo còn lớn hơn cả thân thể Ngao Tông hung hăng chụp xuống.

Ngao Tông không thèm nhìn tượng đá quỷ kia, chỉ tùy tay vung lên, trong chớp mắt cương phong cuốn quanh thân, kẹp theo vô số phong nhận sắc bén thổi ra, trong nháy mắt đem tượng đá quỷ chém nát bấy.

Những mảnh đá vụn rơi lả tả đầy đất, nhưng lại không thể chấn nhiếp được những quái vật tượng đá không có sinh mệnh không có ý

thức kia, chúng vẫn đằng đằng sát khí lao về phía hắn.

Ngao Tông vốn định tùy tay đem toàn bộ giải quyết, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, nếu đem toàn bộ xử lý rồi nghênh ngang rời đi, lưu lại đầy đất bừa bãi vỡ nát kia, há chẳng phải dễ dàng làm cho kẻ trấn thủ nơi này hoài nghi.

Hắn không để ý cái nhìn của đám người kia, chỉ là không muốn dễ dàng làm cho Minh Vương đã rời đi kia biến thành chim sợ cành cong.

Lấy trình độ cẩn thận của y, nếu biết được vương tọa bị người nghênh ngang xông vào cũng hủy diệt hết thảy người bảo hộ, e rằng trước khi tra rõ chân tướng sự tình sẽ không dễ dàng trở về như vậy. "Thôi được." Ngao Tông ngón tay búng nhẹ, một luồng U Minh chi lực ngưng tụ thành hình người trước mặt, cũng tố tạo thành xương cốt thân thể, một thân thể không có linh hồn liền trong nháy mắt bị tố tạo ra.

Hắn lưu lại cái thân thể này, cũng thi gia một ít pháp lực căn cốt cho nó, ngay sau đó liền lưu nó tại chỗ cũ, bản thân tắc thuấn di rời khỏi nơi này.

Sau khi hắn rời đi, giả thân bị sáng tạo ra kia tắc không màng tính mệnh giết về phía đám tượng đá.

Nhưng pháp lực được sáng tạo hữu hạn, ngắn ngủi trong chốc lát liền bị đám tượng đá đương trường giết chết, thân thể kia gần như bị dẫm đạp thành bùn nhão, cùng xương cốt trộn lẫn một chỗ căn bản vô pháp phân biệt.

Thẳng đến khi giả thân này triệt để không còn năng lực đối kháng, đám tượng đá kia mới rốt cục đình chỉ công kích, mỗi người quy vị về nguyên điểm.

Ngắn ngủi một lát sau, đại môn cung điện bị mạnh mẽ đẩy ra,

mười thân ảnh trong nháy mắt từ ngoài đại điện xông tới, tịnh tham tra mỗi một góc trong cung điện.

Khi xác nhận không còn khí tức người khác nữa, bọn họ mới tụ tập bên cạnh thi thể bị dẫm đạp đến không phân biệt được nguyên dạng mà quan sát. "Hoàn hảo, tên kia đã bị giết chết rồi.

Chỉ bất quá hao tổn một cái tượng đá quỷ." Thập Tướng kiểm tra xong, mới nhẹ nhàng thở ra. "Thật kỳ quái, sao hắn xông vào được vương thành?

Thủ vệ bên ngoài đều là ngu xuẩn sao, thế nhưng có thể thả hắn tiến vào!" Thập Tướng U Dạ có chút ảo não, "Nếu để cho Minh Vương đại nhân biết chuyện này, ta đều sẽ bị trách phạt hung hăng!" Những người khác ách nhiên vô thanh, thật sự vô pháp trả lời, bởi vì những thủ vệ đó đều là thủ hạ của hắn.

U Dạ mắng đám thủ vệ kia cũng đồng nghĩa với đang mắng hắn, nhưng địa vị hữu hạn làm cho hắn cũng vô pháp phản bác. "Chuyện này là chúng ta thất trách, nguyện ý chịu phạt." Huyết Sát tướng quân đi lên phía trước thỉnh tội, lúc này hắn cũng không còn lời nào để nói. "Được rồi, trừng phạt không cần.

Sau này đem những thủ vệ canh giữ hoàng cung kia toàn bộ "phụng hiến" là được." U Dạ lạnh lùng nói, "Nếu ngay cả cương vị canh giữ đơn giản nhất đều không làm được cho rõ ràng, vậy thì dùng cái mạng này vì Minh Vương làm ra cống hiến đi." "Rõ." Chín người kia tề thanh trả lời.

Chương 925

"Ngoài ra, nghĩ mọi cách tra ra lai lịch của tên xâm nhập này, cùng với việc hắn làm thế nào xông vào nơi này, cần phải trước khi Minh Vương trở về tra cho rõ ràng!

Nếu không ta sẽ cùng với các ngươi, nhất đồng trừng phạt tất cả mọi người trong Thập Tướng!" U Dạ ngữ khí không thể nghi ngờ.

Chúng nhân đều sôi nổi cúi đầu, ai cũng không dám đi nhìn thẳng vào mắt U Dạ.

U Dạ ý thức được quyền chưởng khống tịnh không nằm trong tay mình, bởi vì Minh Vương coi trọng thuộc hạ nhất, cho nên Minh Vương tùy thời đều sẽ đem ý thức đầu xạ lên người hắn để phát hào thi lệnh.

Lâu dần, hầu như ai cũng không thể xác định lúc này người đang nói chuyện là U Dạ, hay là bản tôn Minh Vương.

Chín người trong lòng thầm kêu khổ, trong lòng thực sự hận chết cái tên xâm nhập này.

Hắn mạc danh kỳ diệu xâm nhập vào đây, lại hại bọn họ phải một đoạn thời gian không yên ổn!

Tại lúc bọn họ đang khổ não, Ngao Tông đã thông qua thông đạo Minh Giới phản hồi Nhân Giới.

Ngao Tông phát hiện một điểm kỳ quái, cái thông đạo này tuy rằng sau khi tiến vào Minh Giới địa điểm tọa lạc là ngẫu nhiên, nhưng một khi từ trong đó xuyên qua, tựa hồ cùng hắn có một ít quan liên mạc danh kỳ diệu.

Chỉ cần trong lòng người tiến vào mong muốn, là có thể tùy thời

thông qua thông đạo phản hồi Nhân Giới, đương nhiên, yêu cầu tiêu hao đại lượng U Minh chi lực.

Khi Ngao Tông một lần nữa trở lại điểm thông đạo ở Nhân Giới, bỗng nhiên phát giác có một tia dị dạng.

Một vật ngụy trang có khí tức hầu như tương đồng với Xích Hồn Thạch mà hắn từng thấy xuất hiện.

Sở dĩ xưng là vật ngụy trang, bởi vì Ngao Tông ngay lập tức liền phát giác ra kia căn bản không phải Xích Hồn Thạch.

Chỉ bất quá là một thứ gì đó mượn nhờ khí tức của Xích Hồn Thạch để ngụy trang mà thôi. "Đinh Ẩn e rằng không ổn rồi." Ngao Tông ngay lập tức liền phản ứng lại, e rằng có người đang dụ dẫn, lợi dụng phản ứng của Xích Hồn Thạch trong cơ thể Đinh Ẩn để dụ hắn mắc câu!

Niệm cập chí thử, Ngao Tông tức khắc rời khỏi đường hầm, tịnh triển khai thần thức đi tìm kiếm nơi Đinh Ẩn đang ở.

Ngắn ngủi trong vài giây đồng hồ liền tỏa định phương vị Đinh Ẩn, khoảng cách cũng không xa xôi.

Giờ phút này Đinh Ẩn tựa hồ đang tìm kiếm phương vị của luồng khí tức kia, kinh ngạc vì sao hắn càng tới gần, luồng khí tức kia lại thiên thiên chủ động rời xa? "Đinh Ẩn, ngươi đang làm gì!" Một đạo truyền âm vang lên, Đinh Ẩn gần như lâm vào trạng thái điên cuồng mãnh liệt hồi thần, mới ý thức được vừa rồi có chút mất khống chế.

Thật sự quá kỳ quái, từ khi tu hành công pháp có thể khống chế tâm tính, hắn chưa từng có tình huống không biết bất giác mất đi lý trí, đây là lần đầu tiên.

Quy căn kết để, là Xích Hồn Thạch trong cơ thể ảnh hưởng tới tâm tính của hắn, mới có thể như thế. "Lại trúng chiêu!" Đinh Ẩn ảo

não, thời khắc quan trọng như thế này sao có thể mất khống chế.

Cũng tại lúc này, Đinh Ẩn phát giác khí tức Xích Hồn Thạch quanh thân trở nên càng thêm cường đại, làm cho hắn không khỏi lần nữa cảnh giác.

Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới lời Ngao Tông từng dặn dò, phàm là có bất kỳ xúc động nào không thể ức chế, vậy thì càng có khả năng nguy hiểm đang tới gần.

Hiện tại, hắn càng thêm hoài nghi đây là một cái bẫy.

Đinh Ẩn không hề lãng phí thời gian, lập tức kích phát công pháp bình phục tâm tự của mình.

Dưới sự khống chế có ý thức, ba động của Phệ Hồn Thạch dần dần bị áp chế xuống, Đinh Ẩn cũng rốt cục chậm rãi thả lỏng.

Tuy rằng sự cộng minh giữa Xích Hồn Thạch vẫn tồn tại, nhưng Đinh Ẩn tổng có thể khống chế cảm xúc của mình không bị nó tả hữu. "Đinh Ẩn!" Lúc này, Ngao Tông thuấn di đuổi tới, nhìn Đinh Ẩn đầy đầu mồ hôi mà nhíu mày, "Ta không phải đã cáo giới ngươi, vô luận khi nào cũng cần phải trước tiên áp chế xúc động của mình sao?" "Hiển nhiên có người đang trong bóng tối dẫn dụ ta." Đinh Ẩn lau một phen mồ hôi trên trán, thần sắc có chút áy náy, "Thực xin lỗi, Ngao đại nhân, ta lần sau nhất định sẽ cẩn thận." Ngao Tông nhìn về phía rừng rậm thâm sâu kia, tựa hồ bởi vì hắn xuất hiện, tên kia đối với hắn có rất nhiều kiêng kị, tịnh không có lần nữa kích động Xích Hồn Thạch cộng minh. "Không đem cái tên này giải quyết, chẳng phải là bị người ta trêu đùa một phen uổng phí.

Cái thiệt thòi này cũng không thể ăn không." Ngao Tông nhìn về phía Đinh Ẩn, ra hiệu nói.

Đinh Ẩn tự nhiên tâm lĩnh thần hội, triệu hoán ra phi kiếm, đem

hóa thành một thanh trường kiếm cầm ở trong tay: "Ngao đại nhân, có thể giúp ta một tay hay không?" "Tự nhiên, ta sẽ lược trận cho ngươi." Ngao Tông không có bất kỳ động tác gì, nhưng câu nói này cũng đủ để cho Đinh Ẩn an tâm rồi.

Đinh Ẩn sải bước đi về phía rừng tùng sâu thẳm, càng tới gần, càng phát giác cảm ứng của Xích Hồn Thạch ngược lại càng ngày càng yếu. "Kẻ nào ở đó giả thần giả quỷ!" Đinh Ẩn gầm lên một tiếng, sau đó một kiếm giữa không trung mãnh liệt chém ra, pháp lực phun trào hóa thành quang nhận giống như cắt cỏ đem tầng tầng rừng tùng cắt ra.

Trong nháy mắt rừng tùng bị dần dần phá khai, Đinh Ẩn tức thì nhìn thấy trong đó xuất hiện một thân ảnh nữ tử, nữ tử kia đối mặt với kiếm mang đang bức tới trước mặt thế nhưng toàn nhiên trở tay không kịp! "Nguy!" Đinh Ẩn đồng tử chợt thu rút, sau đó vội vàng huy chém mấy đao càng thêm nhanh chóng, lăng lệ kiếm mang cường hành đem quang nhận kiếm khí kia triệt tiêu. "Oanh!" Bầu bạn với tiếng nổ mạnh chấn điếc tai nhức óc, khí lãng quay cuồng trực tiếp đem nữ tử oanh bay, tịnh trọng trọng va chạm vào một gốc cây đại thụ, thậm chí ngay cả một tiếng hô hoán cũng không kịp phát ra liền hôn mê bất tỉnh. "Xảy ra chuyện gì, nơi này có phàm nhân?" Đinh Ẩn có chút hoảng loạn, vội vàng chạy lên kiểm tra, trên người nữ tử kia không có nửa điểm pháp lực.

Trong những thứ tùy thân mang theo cũng vẻn vẹn chỉ có một cái tay nải nho nhỏ.

Nhưng kỳ quái chính là, cảm giác lôi kéo như có như không mà hắn cảm nhận được lại đến từ trong tay nải của nữ tử kia. "Nữ nhân này lai lịch không bình thường." Ngao Tông vẻn vẹn chỉ nhìn thoáng qua trên người nàng, lập tức phát giác quái dị.

Danh nữ tử này đích xác không có pháp lực, nhưng tịnh không phải bẩm sinh, nàng là từng tu luyện, bị phế đi kinh mạch trong cơ thể, từ đó dẫn tới tự thân pháp lực toàn vô.

Một nữ tử, mạc danh kỳ diệu xuất hiện ở nơi hoang sơn dã lĩnh, khả năng không có gì kỳ lạ sao? "Trong tay nải này hẳn là có cái gì đó, bất quá là đồ vật tùy thân của một nữ tử, ta xem..." Đinh Ẩn đang nói, tầm mắt hắn bỗng nhiên tỏa định trên khuôn mặt nữ tử, mãnh liệt ngẩn người. "Sao có thể?!" Đinh Ẩn kinh kêu đứng dậy, thậm chí không tự chủ được liên tiếp lui về phía sau vài bước! "Làm sao vậy?" Ngao Tông cũng nhìn về phía khuôn mặt nữ tử đang hôn mê kia, cũng đồng dạng đại cảm kinh ngạc.

Danh nữ tử này, dung mạo thế nhưng giống hệt vị hôn thê đã chết của Đinh Ẩn như đúc!

Nếu là trùng hợp, này cũng không khỏi quá cẩu huyết rồi đi? "Giản trực giống nhau như đúc, trời ơi!" Đinh Ẩn hai tay run rẩy, giờ phút này thậm chí quên mất sử dụng công pháp khống chế cảm xúc của mình.

Lại một lần nữa nhìn thấy vị hôn thê tâm ái đã chết, đối với hắn so với bất kỳ chuyện gì đều càng thêm khó có thể áp ức tình cảm! "Đinh Ẩn, bình tĩnh." "Cho ta bình tĩnh lại!" Ngao Tông lặp lại hai lần, cưỡng ép làm cho Đinh Ẩn từ trong trạng thái gần như điên cuồng hồi thần, "Khống chế cảm xúc." Nếu đổi lại là ngày thường, Đinh Ẩn tất định lập tức làm theo, nhưng hiện tại thật sự có chút do dự.

Vừa rồi cảm nhận được sự hân hoan vô cùng vô tận kia, là thứ sau khi hắn rời khỏi Ngọa Vân Thôn chưa từng có.

Cũng từ một khắc vừa rồi, hắn mới một lần nữa tìm lại được niềm vui sướng và tình cảm của con người, hiện giờ bảo hắn đem vứt bỏ, thực sự vạn phần không nỡ.

Huống chi, danh nữ tử trước mắt này lại có dung mạo giống hệt vị hôn thê của hắn a! "Nếu không khống chế cảm xúc, ngươi cũng sẽ đi theo nàng thôi." Ngao Tông thấy Đinh Ẩn như thế, không khỏi lắc đầu, tên này tuy rằng tu hành, nhưng bản chất tâm tính của hắn e rằng vẫn là một phàm nhân, tịnh không có quá nhiều tăng lên. "Nhưng mà ngươi thoáng bình tĩnh một chút, nàng không phải vị hôn thê của ngươi, hai người tướng mạo tương tự như thế, e rằng có điều kỳ lạ." Câu nói này, Đinh Ẩn rốt cuộc cũng nghe lọt tai, vội vàng gật đầu: "Ta minh bạch, Ngao đại nhân!

Ngài yên tâm, ta sẽ cẩn thận, chỉ là ngay cả ta cũng cảm thấy quá ngoài ý muốn." Tuy rằng nói vậy, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía nữ tử kia có chút phát sáng, tựa hồ hận không thể lập tức đánh thức nàng.

Chương 926

Ngao Tông đánh giá một lát, nhàn nhạt nói: "Tịnh không có sử dụng Dịch Dung Thuật, ta từ trên mặt nàng không nhìn ra bất kỳ dị thường nào, nhưng tịnh không đại biểu đây là diện mạo nguyên bản của nàng." "Lời này giải thích thế nào?" Đinh Ẩn có chút khó hiểu. "Dịch dung không chỉ có một biện pháp là sử dụng pháp thuật, nếu sử dụng loại biện pháp đơn giản thô bạo như tước cốt hoán bì, trực tiếp thay đổi kết cấu thân thể thì cũng vô pháp nhìn ra." Đinh Ẩn nghe đến sửng sốt, còn có loại phương pháp thay đổi diện mạo này?

Nhưng hắn cẩn thận quan sát khuôn mặt nữ tử hồi lâu, căn bản nhìn không ra bất kỳ dấu vết không tự nhiên hay tước gọt nào.

Bất luận nhìn thế nào, khuôn mặt này đều hoàn toàn giống hệt Tiểu Nhu trong ký ức, không có khác biệt. "Hoặc là chỉ là trùng hợp mà thôi, sao lại có người cố ý dịch dung thành bộ dáng của Tiểu Nhu chứ?

Nàng sinh hoạt trong thôn trang mười năm, trừ bỏ thôn dân ra căn bản không có tiếp xúc người ngoài a." Đinh Ẩn nhịn không được nói. "Nữ nhân này trước đây không có bất kỳ giá trị gì, nhưng hiện tại vì Đinh Ẩn, hết thảy những thứ có liên quan đến nàng đều trở nên khác biệt." Ngao Tông thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chú, "Xem ra hắn vẫn chưa ý thức được sau khi thân phận Lục Tinh Liên Châu bị bại lộ sẽ mang đến phiền toái như thế nào." Đinh Ẩn giờ phút này có chút tâm loạn như ma, nhíu mày hồi lâu, căn bản không cách nào lý trí suy nghĩ.

Phải biết rằng, động lực duy nhất để hắn sống tiếp chính là báo thù cho Tiểu Nhu, nhưng người sau lại cứ thế sống sờ sờ xuất hiện

trước mặt hắn.

Tuy rằng không thể nào là cùng một người, nhưng chỉ cần khuôn mặt kia thôi cũng đủ để khiến hắn rối loạn, ít nhất hiện tại rất khó giống như trước đó quay về Thục Sơn thanh tu. "Vừa rồi cô nương có thể đã bị thương, để ta giúp!" Đinh Ẩn vội vàng tiến lên, đem chân khí chậm rãi đưa vào trong cơ thể nữ tử kia để sơ lý huyết mạch.

Ngao Tông nhìn một màn này, trong lòng biết tiếp theo bất luận nói cái gì đều vô dụng.

Đạo tâm của tên tiểu tử này đã loạn, chỉ có thể xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Không bao lâu sau, nữ tử kia rốt cuộc chậm rãi mở hai mắt, liếc mắt liền thấy Đinh Ẩn, sau đó bỗng nhiên kinh khủng tránh xa: "Ngươi làm gì?!" "Ta vừa đi ngang qua đây, thấy cô nương hôn mê, cho nên mới ra tay giúp đỡ, ân, tóm lại là cô nương đã khỏe hơn chưa?" Đinh Ẩn có chút lắp bắp hỏi, đồng thời cẩn thận đánh giá khuôn mặt nữ tử này.

Quả thực quá giống Tiểu Nhu, không chỉ có khuôn mặt, mà còn ánh mắt, giọng nói, gần như là từ một khuôn đúc ra.

Nếu như không phải sớm biết Tiểu Nhu đã chết, hắn nhất định sẽ coi nữ tử trước mắt chính là Tiểu Nhu. "Hôn mê?

Không phải ngươi đánh ta ngất xỉu sao!" Nữ tử nộ khí đùng đùng nhìn hắn, hiển nhiên tịnh không quên chuyện xảy ra trước khi hôn mê.

Đinh Ẩn lập tức càng thêm khẩn trương, sợ hãi đến mức lưỡi cũng thắt lại, lắp bắp không biết nên nói gì cho phải.

Cũng không biết vì sao, khi nhìn thấy nữ tử này hắn lại mạc danh kỳ diệu cảm thấy vô cùng khẩn trương. "Đừng sợ, vừa rồi chỉ là một tràng hiểu lầm, ta vốn không có ý thương hại cô nương, chỉ là trên

người cô nương hình như có tà túy!

Đúng, tà túy, nó đã dẫn ta tới đây!" Đinh Ẩn vừa nói, vừa đặc biệt đứng dậy để nữ tử thấy rõ đạo bào của mình, "Ta là người Thục Sơn, tên là Đinh Ẩn.

Yên tâm, tuyệt đối sẽ không hại cô nương!" Nữ tử vẫn mặt đầy hồ nghi, một tay đem bao phục bên cạnh ôm vào trong ngực, định đứng dậy rời đi. "Nếu không có việc gì, ta đi trước!" Nữ tử đang muốn rời đi, Đinh Ẩn lập tức hoảng hồn, vắt hết óc muốn giữ người lại.

Ngao Tông đứng một bên lạnh lùng nhìn nữ nhân kia, trong lòng biết chuyện này e rằng không đơn giản như vậy. "Chờ đã!" Đinh Ẩn kiên trì thốt ra một câu: "Trong bao phục của cô nương hình như có tà túy, không biết có thể cho ta kiểm tra hay không, nếu như khu trừ đi đối với cô nương cũng có chỗ tốt." "Hả?" Nữ tử sắc mặt lập tức biến đổi, sau đó mạnh mẽ dừng bước, "Quả thật là như vậy sao?" Đinh Ẩn vội vàng gật đầu ứng thanh: "Không sai!

Ân... không phải, thứ này vì sao lại tin tưởng ta?" Ngay cả Đinh Ẩn cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nữ nhân này trước đó đối với hắn thập phần cảnh giác, hiện tại vì sao lại chọn chủ động tin tưởng lời hắn nói?

Nữ nhân kia thần sắc cực kỳ phức tạp, một lát sau mới dò hỏi: "Ngươi thật sự là người Thục Sơn?

Ta nghe nói đạo sĩ Thục Sơn lấy khu ma hàng yêu làm nhiệm vụ của mình, nguyện ý giúp đỡ bất kỳ ai lâm vào khốn cảnh." "Không sai!" Đinh Ẩn vội vàng gật đầu, đồng thời ưỡn thẳng lưng, đặc biệt đem đạo bào mà ngày xưa hắn vốn khinh thường ra triển lộ, "Nếu như có chuyện phiền toái cứ việc nói với ta, ta cam đoan nhất định sẽ vì cô nương xử lý!" Nữ nhân do dự một lát, sau đó rốt cuộc chịu nói

ra tên của mình. "Ta tên là Ngọc Vô Tâm, trước đây cư trú tại vùng ngoại ô đất Thục." Theo lời Ngọc Vô Tâm kể, nàng vốn cư trú tại một tòa thành trì cách đây khoảng một ngàn dặm.

Phụ thân nàng là một sĩ thân có uy vọng tại địa phương, trước đây cuộc sống cũng vô lo vô nghĩ.

Nhưng xui xẻo thay, hai tháng trước, thành thị bị một đám người tự xưng là Liệt Ảnh Thần Tông tập kích, giết chết đại đa số người trong thành.

Nhất là cả nhà già trẻ của nàng, gần như toàn bộ đều chết dưới tay người của Liệt Ảnh Thần Tông.

Nàng vốn tưởng rằng mình cũng khó thoát đường chết, nhưng người của Liệt Ảnh Thần Tông tựa hồ không chỉ đơn thuần là muốn sát phạt.

Bọn chúng đem tất cả người trẻ tuổi trong thành tụ tập lại, dùng một loại phương pháp kỳ quái tiến hành kiểm tra từng người, có người được giữ lại, có người thì bị giết chết tại chỗ.

Ngọc Vô Tâm vận khí tốt, trở thành nhóm người được giữ lại, nhưng điều đó không có nghĩa là gặp may mắn.

Sau đó nàng bị đưa tới đất Thục, tại một căn cứ bí mật của Liệt Ảnh Thần Tông bị ép buộc phục hạ các loại đan dược, cũng dựa theo yêu cầu của bọn chúng tiến hành phương pháp tu luyện mạc danh kỳ diệu.

Sau đó Ngọc Vô Tâm từ trong miệng đám người bị bắt trước đó biết được, sở dĩ nàng có thể sống sót là vì có căn cơ tu hành.

Cho nên bị bắt tới nơi này, chính là để người của Liệt Ảnh Thần Tông dùng căn cơ tu hành thí nghiệm các loại dược phẩm và công pháp, hoàn toàn xem như vật thí nghiệm.

Tại nơi đó nàng bị tra tấn gần hai tháng, mỗi một lần dùng đan dược và công pháp kỳ lạ kia đều khiến nàng sống không bằng chết.

Cuối cùng, nàng cùng đồng bạn biết được, bởi vì căn cơ tu hành đã triệt để bị phế bỏ, cho nên Liệt Ảnh Thần Tông chuẩn bị đem những phế nhân này triệt để xử quyết, không lưu lại một người sống.

Ngay cái ngày sắp bị xử quyết, vì không cam lòng chết đi như vậy, mọi người liên hợp lại tìm mọi cách đào thoát khỏi nơi đó.

Nhưng cũng vì thế mà bị Liệt Ảnh Thần Tông truy sát, mọi người phân tán ra, cuối cùng đều không biết đi đâu.

Ngọc Vô Tâm thì chuyên môn chọn một ít nơi hoang sơn dã lĩnh ít người lui tới để đào vong, chỉ dựa vào một chút Tịch Cốc Thuật học được tại Liệt Ảnh Thần Tông để duy trì sự sống.

Thứ duy nhất có giá trị trong tay nàng, là một món pháp khí trộm được tại Liệt Ảnh Thần Tông.

Mặc dù ngay cả nàng cũng không biết tác dụng của pháp khí này, nhưng lúc trước thấy nó được Liệt Ảnh Thần Tông coi trọng, cho nên khi có cơ hội nàng mới chọn trộm nó đi. "Liệt Ảnh Thần Tông vốn là tà ma ngoại đạo, nếu như đồ vật này thật sự có tà túy..." Ngọc Vô Tâm đem bao phục triển khai, chỉ thấy bên trong đặt một viên đá màu đỏ như máu, "Vậy có lẽ nó thật sự không phải thứ tốt." "Xích Hồn Thạch!" Đinh Ẩn lập tức hai mắt tỏa sáng, nhưng sau đó hồi thần, phát giác kia chỉ là một thứ hữu danh vô thực.

Thứ đó từ ngoại mạo và khí tức cảm ứng xác thực là Xích Hồn Thạch không nghi ngờ gì, nhưng không biết vì sao bên trong không có một điểm năng lượng chấn động nào. "Ngọc cô nương, có thể cho ta mượn xem một chút không?" Đinh Ẩn dò hỏi.

Người sau do dự một phen, nhưng cũng thản nhiên giao cho hắn.

Đinh Ẩn bưng trong tay, thử để nó cùng Xích Hồn Thạch trong người mình tương hỗ lưu thông.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, khi hai cái Xích Hồn Thạch chân chính va chạm, viên đá màu đỏ từ trong tay Ngọc Vô Tâm lại oanh nhiên toái liệt! "A?!" Đinh Ẩn đương trường trợn tròn mắt, bưng một tay mảnh vụn màu đỏ không biết làm sao.

Hắn vạn vạn lần không ngờ mình lại hủy hoại đồ vật của người ta! "Có chuyện gì vậy?

Ngươi đem tà túy bên trong trục xuất rồi sao?" Ngọc Vô Tâm vội vàng truy vấn. "Không, ta không có.

Chương 927

Xin lỗi, Ngọc cô nương, ta không cẩn thận đem thứ này hủy hoại rồi." Đinh Ẩn thở dài, thành thật khai báo.

Ngọc Vô Tâm kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời hoàn toàn không hồi thần. "Cũng không tính là hủy, đồ vật này bản thân chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi, hào vô tác dụng." Lúc này, Ngao Tông tiến lên nói, "Thứ này đã từng là Xích Hồn Thạch, nhưng hiện tại thì không phải nữa, giờ đây chỉ là một phế phẩm thuần túy." "Ngao đại nhân, lời này ý là sao?" Đinh Ẩn có chút không hiểu.

Ngao Tông kiên nhẫn giải thích: "Ngươi còn nhớ rõ Xích Hồn Thạch có đặc tính sẽ hỗ trợ lẫn nhau cắn nuốt chứ?

Đây là tàn lưu vật sau khi một viên Xích Hồn Thạch bị triệt để cắn nuốt." "Trước đó ngươi có thể cảm giác được Xích Hồn Thạch tồn tại, hoàn toàn là bởi vì thứ này còn bảo lưu chút ít khí tức Xích Hồn Thạch mà thôi." Đinh Ẩn lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi, thứ này sở dĩ vừa chạm vào liền vỡ, là bởi vì va chạm với Xích Hồn Thạch thật, nên triệt để hao hết năng lượng còn sót lại!" Ngọc Vô Tâm tuy rằng nghe không hiểu lời bọn hắn nói, nhưng ẩn ước nghe ra cái đại khái, thứ này tựa hồ là một phế phẩm vô dụng? "Thật đáng tiếc, lúc trước ta vì đem cái này mang ra, suýt chút nữa ngay cả mạng cũng mất." Ngọc Vô Tâm có vẻ thất lạc. "Nhưng bất kể thế nào, ngươi cũng giúp ta trừ bỏ một cái phiền toái, sau này hữu duyên tái kiến." Ngọc Vô Tâm đang định cáo biệt rời đi, nhưng Đinh Ẩn lại tiến lên một bước tình bất tự cấm bắt lấy cánh tay Ngọc Vô Tâm! "Chờ đã!" Đinh Ẩn mặt đỏ bừng, miễn cưỡng từ kẽ răng nặn ra mấy chữ. "Làm gì?!" Ngọc Vô Tâm lập tức có chút hoảng trương, nhưng bất luận như thế nào cũng ném không ra cánh tay Đinh Ẩn. "Đinh Ẩn,

ngươi hiện tại cảm xúc có chút dao động thì cũng thôi, chẳng lẽ muốn thất khống phi lễ người ta?" Ngao Tông nhìn một màn này không khỏi bật cười. "Xin lỗi!" Đinh Ẩn vội vàng thu hồi tay, "Ta vừa rồi nghe cô nương nói không có nơi nào để đi, chi bằng chờ ta cùng nhau về Thục Sơn thì như thế nào?" "Nơi đó là chính đạo môn phái, cô nương thâm thụ ma giáo bách hại nhất định sẽ được sư phụ ta thu lưu, không chừng còn có thể tu phục căn cơ trên người, để cô nương có thể một lần nữa tu luyện!" Đinh Ẩn cưỡng ép bịa ra một bộ lý do, chỉ hy vọng có thể thuyết phục Ngọc Vô Tâm đi theo hắn.

Mặc dù thâm tâm hắn biết Ngọc Vô Tâm không phải vị hôn thê của mình, nhưng thật sự không cách nào làm ngơ trước gương mặt mà hắn ngày đêm mong nhớ này.

Thậm chí trong lòng hắn còn ôm một tia ảo tưởng cùng rung động, nếu như có thể làm cho nữ tử này cũng khuynh tâm với mình, thì cũng đồng nghĩa với việc Tiểu Nhu đổi một loại phương thức khác để ở lại bên cạnh hắn.

Chí ít là hắn đang một sương tình nguyện nghĩ như vậy. "Xin lỗi, ta tịnh không định đi.

Từ hành vi cử chỉ của ngươi mà xem, ta cũng không cảm thấy Thục Sơn là danh môn chính phái gì." Ngọc Vô Tâm lạnh lùng cự tuyệt. "Nhưng hiện tại trên người cô nương có thương tích, nếu cứ đi như vậy, vạn nhất ở trong thâm sơn gặp phải cường nhân hoặc là tà vật thì làm sao, huống chi cô nương đang bị Liệt Ảnh Thần Tông truy sát!" Đinh Ẩn lại một lần nữa khuyên nhủ.

Nghe vậy, Ngọc Vô Tâm tựa hồ xác thực có chút do dự, những vấn đề này đều là thứ nàng cần phải cân nhắc. "Ta cũng sẽ không làm khó dễ cô nương, chỉ là đưa cô nương về Thục Sơn hảo hảo điều dưỡng một phen, đối với cô nương cũng đại hữu ích lợi, xin đừng

khách khí." Đinh Ẩn nhìn ra Ngọc Vô Tâm tựa hồ đang suy nghĩ lại, vội vàng rèn sắt khi còn nóng khuyên nhủ.

Chỉ có Ngao Tông bất đắc dĩ nhìn Đinh Ẩn, biết tiểu tử này lúc này hoàn toàn nghe không lọt bất cứ lời nào, hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng cảm tính làm việc.

Bất luận nữ tử này lai lịch ra sao, phe phái nào phái tới, nhất định đối với tính cách Đinh Ẩn đã rõ như lòng bàn tay.

Ngao Tông trong lòng nghĩ như vậy.

Từ lúc bắt đầu hắn đã áp căn không tin câu chuyện của Ngọc Vô Tâm, làm sao chỉ là một phàm nhân thể chất hơi tốt một chút lại có thể từ trong tay đám hổ lang Liệt Ảnh Thần Tông đào tẩu?

Những lời nói dối trăm ngàn chỗ hở đó, cũng chỉ có thể lừa gạt cái đầu gỗ đang bị mê hoặc là Đinh Ẩn mà thôi.

Bất quá Ngao Tông cũng không ngại tương kế tựu kế, mở miệng nói: "Yên tâm, ta nếu muốn gây bất lợi cho ngươi thì đã sớm ra tay, hà tất nói nhảm với ngươi nhiều như vậy.

Dựa vào năng lực của ta, cho dù đánh ngươi ngất xỉu rồi mang đi cũng là chuyện dễ như trở bàn tay." Đinh Ẩn vội vàng giải thích: "Ta không thể nào làm loại chuyện đó!" "Vậy, được rồi." Ngọc Vô Tâm tựa hồ bách vu hình thế, miễn cưỡng gật đầu đáp ứng, "Bất quá ta cũng không định vẫn luôn lưu tại Thục Sơn." "Không quan hệ!" Đinh Ẩn vui sướng khôn xiết, cưỡng ép khống chế mới không để cho biểu tình hân hỉ lộ ra ngoài.

Mặc kệ thế nào, giờ khắc này chỉ cần được cùng Ngọc Vô Tâm ở thêm một lát, dù là phiến khắc cũng tốt. ...

Khi quay lại mỏ quặng, bọn họ phát hiện Trương Hiến Bỉnh đang chờ đợi đã lâu, bộ dạng bách lại vô liêu. "Cuối cùng cũng về!" Trương

Hiến Bỉnh lập tức nhảy dựng lên, "Mấy người bị bắt đều thả hết rồi, tất cả tiền tài cũng đều... chờ đã!?" Trương Hiến Bỉnh liếc mắt liền thấy được Ngọc Vô Tâm bên cạnh Đinh Ẩn, lập tức dọa đến liên tục lui về phía sau, tưởng rằng gặp quỷ! "Trương huynh đệ, đừng khẩn trương!

Vị cô nương này tên gọi Ngọc Vô Tâm, chỉ là cùng Tiểu Nhu lớn lên có chút tương tự!" Đinh Ẩn giải thích một hồi, Trương Hiến Bỉnh mới dần dần hồi thần, kinh ngạc nhìn Ngọc Vô Tâm. "Trời ơi, quả thực là từ một khuôn đúc ra, hù chết ta!" Trương Hiến Bỉnh cẩn thận đánh giá chốc lát, chậc chậc xưng kỳ.

Ngọc Vô Tâm sắc mặt thiết thanh, tựa hồ tịnh không thích bị đem ra so sánh với người khác. "Như thế xem ra, các ngươi thu lưu ta là có mục đích, chẳng lẽ ta cùng bằng hữu từng mất của ngươi rất giống nhau sao?" Ngọc Vô Tâm hỏi Đinh Ẩn.

Người sau chỉ cười xấu hổ, cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Hắn dứt khoát xóa đề tài: "Cường đạo trong tòa thành kia đã bị ta giải quyết, sau đó ta định phản hồi thị trấn gần đây một chuyến, chi bằng cùng ta đi một chút đi?" "Tùy tiện." Ngọc Vô Tâm cũng không nói nhiều, hoàn toàn một bộ dạng tùy ngộ nhi an.

Bất quá trước khi rời đi, Đinh Ẩn vốn định phóng hỏa thiêu rụi sơn trại để phá hủy sào huyệt của bọn cướp, nhưng Ngao Tông lại khuyên can không nên làm thế. "Sơn trại này dùng dân chi dân cao trong thành trấn đúc thành, cứ một mồi lửa hủy hoại thì thực tại quá đáng tiếc, không bằng để lại cho những bá tánh kia dùng, hoặc hứa sau này bọn họ thật sự có thể dựa vào tướng thành bảo trên núi mà khuếch kiến làm nơi sinh sống." Lời của Ngao Tông cũng nhắc nhở Đinh Ẩn, hắn mới thu tay lại. "Nhưng thành bảo xây trên núi, cũng

không cách nào canh tác, để lại cho những lão bá tánh kia cũng không có ý nghĩa a." Trương Hiến Bỉnh có chút không hiểu. "Nên xử lý như thế nào thì giao cho bá tánh địa phương, tóm lại không phải việc chúng ta có thể quan tâm, đi thôi." Ngao Tông đại thủ vung lên, Thuấn Di Thuật tức khắc thi triển, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, trong nháy mắt liền để đạt thành trì trong sa mạc. "Thật nhanh!" Đinh Ẩn nhịn không được kinh hô, lúc trước lần đầu tiên thấy Ngao Tông thi triển Thuấn Di Thuật thì không quá kinh ngạc, nhưng hiện nay bước vào con đường tu hành mới thâm quy, năng lực dễ dàng thi triển Thuấn Di Thuật này lợi hại đến mức nào.

Ngao Tông liếc nhìn Ngọc Vô Tâm bên cạnh, thấy người sau trừ bỏ thần sắc có chút không tự nhiên ra, căn bản không có bất kỳ dị thường nào.

Điều này càng làm cho Ngao Tông đoán chắc, Ngọc Vô Tâm nhất định là người mang theo mục đích.

Khi thi triển Thuấn Di Thuật, hắn cố ý giảm bớt sự che chở đối với Ngọc Vô Tâm, nếu như người sau không hiểu được pháp chú che chở tương ứng và có độ thông thạo nhất định, thì khi Thuấn Di Thuật thi triển sẽ lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tuyệt đối không có khả năng giống như bây giờ hoàn toàn không có dị thường.

Ngọc Vô Tâm không biết mình gặp phải nhân vật bậc nào, bất tri bất giác lộ ra sơ hở mà hồn nhiên không hay.

Lúc này, tại thành trì trong sa mạc, dân chúng bắt đầu đối với Đoạn Thiên Bằng cùng một ít cường đạo đào tẩu không thành tiến hành oanh oanh liệt liệt thẩm phán.

Trong đó đương nhiên cũng bao gồm tên thủ lĩnh ác đồ ban đầu bị Ngao Tông phế bỏ, bởi vì bị Ngao Tông đánh tàn phế, căn bản không

cách nào kịp thời đào thoát, bá tánh không tốn bao nhiêu khí lực đã bắt được hắn.

Bá tánh căn bản không sợ những tên cường đạo này, cái bọn họ sợ là Trần Thọ - kẻ che chở cho cường đạo.

Hiện giờ chỗ dựa của đám cường đạo đã mất, tự nhiên đối với bọn chúng hận không thể tiên sát chi hậu khoái.

Chờ sau khi vào thành, nhìn thấy những tên cường đạo kia bị đánh đến thoi thóp, ngoại mạo cực kỳ thê thảm, không ai đối với chúng sinh ra lòng thương hại.

Thành trì này di lưu lại bá tánh, gần như mỗi người đều có thân nhân chết trong tay bọn cường đạo, hoặc là bị chôn vùi dưới hầm mỏ trong thành bảo kia, cho dù thiên đao vạn quả cũng không thể tha thứ tội lỗi của chúng.

Quan phủ trong thành tựa hồ cũng ngầm đồng ý hành vi của dân chúng, tịnh không nhúng tay vào việc xử quyết cường đạo. "Chư vị, là Thượng Tiên đã giúp đỡ chúng ta!" Khi bá tánh trong thành thấy đoàn người Ngao Tông trở về, nhao nhao ùa lên, cảm kích rơi nước mắt hành lễ nói lời cảm tạ. "Đa tạ Thượng Tiên, đa tạ Thượng Tiên!" "Nếu không có các ngài ra tay, nhi tử của ta đã chết trong hầm mỏ rồi!" "Cảm ơn đã đưa trượng phu ta trở về!" Tiếng cảm tạ không dứt bên tai, Đinh Ẩn cùng Trương Hiến Bỉnh ngược lại mặt đầy ngượng ngùng, nhưng hoàn toàn cự tuyệt sự thù tạ của bá tánh.

Chương 928

Ngọc Vô Tâm có chút kinh ngạc nhìn hắn: "Như thế xem ra, chuyến đi này của các ngươi thật sự là vì bảo hộ những bá tánh này?" "Đương nhiên, ta và đám người ma đạo kia không giống nhau, ta lấy cứu vớt thương sinh làm nhiệm vụ của mình!" Đinh Ẩn sát giác được ánh mắt Ngọc Vô Tâm nhìn hắn xuất hiện biến hóa, không cấm có chút đắc ý. "Như thế, cũng tin được." Ngọc Vô Tâm rốt cuộc lần đầu tiên đối với Đinh Ẩn lộ ra nụ cười.

Nụ cười này lọt vào mắt Đinh Ẩn, làm hắn thất thần, quả thực cùng Tiểu Nhu giống nhau như đúc! "Kỳ thật nếu cô nương không muốn ở lại Thục Sơn, ta cũng có thể cùng cô nương rời đi." Đinh Ẩn tình bất tự cấm thì thầm. "Hả?" Ngọc Vô Tâm thuận miệng hỏi lại, nhưng người sau vội vàng ngậm miệng, biết dĩ quan hệ của hai người hiện tại nói loại lời này không quá hợp thời nghi.

Vô luận như thế nào, lần này cũng coi như hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ sư môn giao phó.

Ứng đương được tính là siêu ngạch hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì mức độ phiền toái của sự kiện này nếu chỉ dựa vào tu vi của hai kẻ mới nhập môn căn bản không cách nào giải quyết.

Gia Cát Ngự Ngã đã xem thường sự việc lần này.

Đoàn người sau khi cáo biệt, lập tức động thân phản hồi Thục Sơn, đương nhiên cũng mang theo cả Ngọc Vô Tâm.

Ngọc Vô Tâm cũng không còn biểu hiện cố lự trọng trọng như trước, tựa hồ vì mục đích đã đạt, thần sắc cũng dần dần thư giãn.

Khi phản hồi sư môn phục mệnh, Gia Cát Ngự Ngã đích thân tới gặp Đinh Ẩn.

Tịnh phi lo lắng Đinh Ẩn sẽ gặp chuyện không may, mà là muốn xem sau một lần chiến đấu này tu vi của Đinh Ẩn có sở tiến cảnh hay không.

Nhưng làm hắn thất vọng chính là, tu vi của Đinh Ẩn y cựu vẫn là bộ dạng cũ.

Đinh Ẩn đem hết thảy sự tình gặp phải chuyến này như số báo lại, đương nhiên ẩn đi chuyện phát sinh trong hầm mỏ.

Ngao Tông đặc biệt dặn dò, không được tiết lộ tin tức về sự tồn tại của hầm mỏ. "Yêu, cái tên Quỷ tu sĩ kia cũng là một cái đại phiền toái?" Gia Cát Ngự Ngã nghe xong có chút ngoài ý muốn, theo thôi trắc của hắn đó hắn là chỉ là một Quỷ tu sĩ thập phần yếu ớt.

Rốt cuộc ai cũng không ngờ, Quỷ tu có thể tu luyện đến tầng thứ đó lại đi tư hỗn cùng phàm nhân. "Điểm này ta cũng không rõ, có lẽ tên kia khi còn sống là một kẻ thủ tài nô, cho dù thành quỷ tu sĩ cũng vẫn luyến tiếc tiền tài đi." Đinh Ẩn thuận miệng hồ lộng. "Ta đã biết.

Lui xuống đi, lần này vất vả rồi, sau đó ta sẽ ban thưởng xứng đáng." Gia Cát Ngự Ngã ra hiệu.

Nhưng lời nói ra khỏi miệng, đám người Đinh Ẩn hoàn toàn không có ý muốn rời đi, ngược lại vẫn đứng yên tại chỗ. "Có chuyện gì sao?" Gia Cát Ngự Ngã kiên nhẫn truy vấn.

Đinh Ẩn do dự một phen, cuối cùng mở miệng nói: "Ta chuyến này xuống núi gặp được một nữ tử, là từ trong tay ma đạo đào thoát ra, cả người nhà đều bị ma đạo sát tận, hiện tại không nơi nương tựa muốn lưu tại Thục Sơn, không biết có được hay không?" Gia Cát Ngự Ngã chưa nghe hết câu đã nhíu mày.

Thục Sơn lại không phải trại thu dung, sao có thể ai cũng thu?

Huống chi một nữ tử lai lịch bất minh, nói miệng không bằng

chứng mà cũng tin?

Tuy rằng nể tình thể chất độc đáo của Đinh Ẩn mà phá lệ không ít, nhưng điểm này thật sự làm hắn bất mãn. "Đinh Ẩn, Thục Sơn chi trung không thể tùy tiện thu lưu bất kỳ ai.

Nếu muốn giữ nàng lại Thục Sơn, ít nhất nàng cũng phải trở thành đệ tử cấp cao hơn mới có tư cách, hiện tại nàng không đủ tư cách." Gia Cát Ngự Ngã hiển nhiên là đang uyển cự.

Nào ngờ Đinh Ẩn trả lời càng thêm dứt khoát: "Nếu như nàng không thể lưu lại Thục Sơn, vậy ta sẽ cùng nàng đi." "Khai cái gì vui cười!" Gia Cát Ngự Ngã bột nhiên đại nộ, mạnh mẽ đứng dậy, "Ngươi sao có thể vì một kẻ lai lịch bất minh mà khinh suất như vậy?!

Bất luận ngươi đang nợ Thục Sơn một viên Xích Hồn Thạch, ngươi khinh suất đoạn tống tiền trình tu hành như thế cũng là quá lỗ mãng!" Nào ngờ Đinh Ẩn cũng đồng dạng lý trực khí tráng đáp trả: "Ta lưu tại Thục Sơn vốn không phải để tu hành, là để phục cừu!

Nếu như nhất định phải lấy chuyện Xích Hồn Thạch ra nói, vậy đại khả lấy mạng của ta, đem Xích Hồn Thạch đào ra!" "Ngươi!" Gia Cát Ngự Ngã càng thêm ảo não, nhất thời hoàn toàn bó tay với kẻ này, chỉ có thể nhìn về phía Ngao Tông, hy vọng hắn có thể khuyên nhủ một phen.

Nhưng ngoài dự liệu, Ngao Tông căn bản không có ý tứ khuyên can, chỉ dang hai tay: "Lựa chọn của hắn, ta sẽ không can thiệp." Gia Cát Ngự Ngã hào vô biện pháp, hít sâu một hơi để mình cưỡng ép bình tĩnh lại: "Đinh Ẩn, ngươi đừng tưởng rằng ngươi có thể muốn làm gì thì làm, ta đều không làm gì được ngươi?" Đinh Ẩn trầm giọng nói: "Ta chưa bao giờ muốn làm gì thì làm, ta cũng biết mình không có khả năng đó!

Ta chỉ là muốn giống như một người bình thường mà sống, cùng người ta yêu nhất cộng độ dư sinh!

Không muốn làm một cái máy tu luyện hào vô tác dụng!" "Người ngươi yêu nhất?" Gia Cát Ngự Ngã nghe đến mờ mịt, vị hôn thê của hắn không phải đã sớm chết rồi sao, hiện tại hắn kiết nhiên nhất thân (cô độc một mình) a?

Trương Hiến Bỉnh thấy thế lên tiếng nhắc nhở: "Sư phụ, ta vừa rồi cùng ngài đề cập đến nữ tử kia, nàng có tướng mạo cùng vị hôn thê đã mất của Đinh huynh đệ giống nhau như đúc." Lời vừa nói ra, Gia Cát Ngự Ngã cũng trong nháy mắt minh bạch.

Nhưng phản ứng đầu tiên trong lòng hắn là: Tất nhiên là cái bẫy!

Một tên sơn dã thôn phu, hào vô giá trị, vì sao sau khi bị bạo lộ ra là Lục Tinh Liên Châu chi thể, lại mạc danh kỳ diệu xuất hiện một nữ tử?

Không những ngẫu ngộ, thậm chí tướng mạo còn giống hệt vong thê, trên đời có thể có sự trùng hợp như vậy sao? "Ngao tiền bối, ngài hẳn là cũng biết đây tất nhiên là bẫy..." Gia Cát Ngự Ngã đang muốn nói với Ngao Tông, nhưng người sau lại làm một cái thủ thế im lặng, ra hiệu không nên vạch trần chuyện này. "Tuy rằng hắn chỉ mới quen biết nữ tử kia chưa đến hai ngày, nhưng tin tưởng ta, hiện tại cho dù bảo hắn vì nữ tử kia đi chết, hắn cũng đều làm được.

Ngươi cho rằng hắn còn nghe lọt lời ngươi nói sao?" Ngao Tông truyền âm vang lên bên tai Gia Cát Ngự Ngã, đem hết thảy nói rõ ràng minh bạch.

Lời đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích.

Gia Cát Ngự Ngã hiện tại nếu muốn giữ Đinh Ẩn lại, duy nhất chỉ có một lựa chọn, chấp nhận nữ tử kia, để nàng lưu tại Thục Sơn.

Nhưng lựa chọn này thật sự làm Gia Cát Ngự Ngã khó xử, phải biết rằng nữ tử kia e rằng chín thành khả năng là gian tế do ma đạo phái tới.

Đem một kẻ rõ ràng là gian tế lưu tại Thục Sơn, Gia Cát Ngự Ngã hắn chẳng phải thành tội nhân Thục Sơn sao!

Trước mắt thật sự khổ não không thôi, trong lòng đối với Lục Bào Tôn Giả phá khẩu đại mạ.

Hào vô nghi vấn, tất nhiên là chủ ý của Lục Bào Tôn Giả! "Đinh Ẩn, có thể cho nữ nhân kia ở lại!" Gia Cát Ngự Ngã cắn răng, không thể không đáp ứng, "Nhưng nàng không được phép rời khỏi động phủ của ngươi, không được xuất hiện tại bất kỳ đạo trường nào của Thục Sơn, nếu không ta sẽ đích thân cấm cố nàng trong động phủ!" Đinh Ẩn trong lòng cuồng hỉ, hào không do dự một lời đáp ứng: "Tự nhiên có thể!" Gia Cát Ngự Ngã nhíu mày, đang muốn hạ lệnh trục khách, Đinh Ẩn lại hỏi: "Sư phụ, ta có một thỉnh cầu quá đáng, hy vọng ngài có thể đáp ứng." "Lại chuyện gì nữa!" Ngữ khí của Gia Cát Ngự Ngã rõ ràng có chút không kiên nhẫn, lần đầu tiên phát hiện giao tiếp với người này lại dày vò như thế. "Ta muốn xin một ít đan dược, để giúp nàng khôi phục thương thế, nàng ở trong ma đạo chịu chiết ma, căn cơ tu hành trên người cũng bị hủy điệu rồi." Đinh Ẩn kiên trì nói.

Gia Cát Ngự Ngã sắc mặt thiết thanh, tùy tay ném ra một cái hộp cho Đinh Ẩn: "Đây là một ít Cố Bản Bồi Nguyên dược, cũng không biết căn cơ tu hành của nàng bị thương đến trình độ nào, có thể phục nguyên hay không thì phải xem tạo hóa." "Đa tạ sư phụ!" Đinh Ẩn tiếp lấy, lại nói: "Tông môn tưởng thưởng, ta không cần nữa.

Lấy những đan dược này làm phần thưởng cho ta đi." Gia Cát Ngự Ngã lời cũng không nói, chỉ phất phất tay ra hiệu bọn hắn rời đi.

Sau khi Đinh Ẩn cùng Trương Hiến Bỉnh rời đi, Gia Cát Ngự Ngã

nhìn Ngao Tông trước mắt, bất đắc dĩ: "Ngao tiền bối, ngài đã biết chuyện gì xảy ra, vì sao không ngăn cản chứ?" Ngao Tông hơi lắc đầu: "Vô dụng thôi.

Ngươi căn bản không biết hắn đối với cố nhân có chấp niệm sâu bao nhiêu.

Hiện tại bất luận lời gì lọt vào tai hắn đều vô nghĩa." Gia Cát Ngự Ngã có chút ảo não: "Nữ nhân kia chín thành khả năng là gian tế do ma đạo phái tới.

Thủ đoạn của Thượng Quan Cảnh Ngã thật là dùng đúng chỗ, bóp chết tử huyệt của hắn!" "Đi một bước xem một bước đi.

Phản chính vị hôn thê cũng là tâm kết của hắn, cửa ải này sớm muộn gì cũng phải qua.

Thay vì chờ sau này dưỡng thành đại họa, không bằng hiện tại giải quyết." Lời này của Ngao Tông đảo cũng có đạo lý, Gia Cát Ngự Ngã cũng chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Chương 929

"Đúng rồi, trên người nữ nhân kia ta tìm được một mảnh tàn hài Xích Hồn Thạch bị cắn nuốt, hẳn là đến từ Liệt Ảnh Thần Tông." Ngao Tông lấy ra mảnh vỡ kia, nói.

Gia Cát Ngự Ngã có chút ngoài ý muốn: "Quả nhiên là như thế?

Như vậy, trong truyền văn nói những Xích Hồn Thạch tương hỗ cắn nuốt dẫn đến số lượng hiện nay không đủ bảy mươi hai viên hẳn là sự thật, thiên địa gian không biết còn tồn tại bao nhiêu Xích Hồn Thạch a." Ngao Tông đối với Xích Hồn Thạch tịnh không thập phần hiểu biết, lại hỏi: "Nếu như Xích Hồn Thạch tương hỗ cắn nuốt, vậy bản thể Xích Hồn Thạch nuốt chửng kẻ khác liệu có biến đắc càng thêm cường đại?" "Không chỉ biến đắc càng thêm cường đại, mà còn sẽ hoạch đắc sức mạnh gấp mười lần ban đầu!" Điều này làm cho Ngao Tông có chút ngoài ý muốn, những Xích Hồn Thạch này cắn nuốt nhau có thể không ngừng siêu việt cực hạn bản thân?

Nếu như vậy, để cho tất cả Xích Hồn Thạch tụ tập lại một chỗ, chẳng phải cuối cùng sẽ tạo ra một thứ thập phần đáng sợ sao?

Gia Cát Ngự Ngã thốt một tiếng cảm thán: "Đối với điểm này ta cũng không biết vì sao, từng có tiền bối khai sáng Thục Sơn tận mắt chứng kiến một màn này." Như lời Gia Cát Ngự Ngã kể, vị khai sáng giả Thục Sơn kia cùng các tu sĩ chính đạo khác liên thủ, đem một vị ma đạo đại năng bức đến đường cùng.

Khi tử kỳ lâm đầu, tên ma đầu kia trong tay có hai viên Xích Hồn Thạch, dứt khoát cô chú nhất trịch (được ăn cả ngã về không) mặc cho sức mạnh Xích Hồn Thạch bạo tẩu.

Nhưng không ngờ, hai viên Xích Hồn Thạch khi va chạm lại bắt

đầu tương hỗ cắn nuốt hấp nạp, cuối cùng Xích Hồn Thạch thành hình uy lực biến đắc cực kỳ đáng sợ.

Viên Xích Hồn Thạch sau khi dung hợp khiến ma đầu triệt để táng thất lý tính, nhưng cũng vì thế mà có được lực lượng cực kỳ kinh khủng, đem kẻ địch vây tiễu diệt sát quá nửa.

Mãi đến cuối cùng, bởi vì bị Xích Hồn Thạch phản phệ mà chết, viên Xích Hồn Thạch kia sau đó cũng không biết đi đâu. "Không biết đi đâu?" Ngao Tông có chút thắc mắc, "Vì sao lúc đó không trực tiếp đem Xích Hồn Thạch lấy xuống?" Gia Cát Ngự Ngã cười khổ một tiếng: "Làm không được.

Tại lúc tên ma đầu kia chết đi, tất cả mọi người đều dầu hết đèn tắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Xích Hồn Thạch bay đi." "Bất quá cho tới ngày nay, cũng không ai tìm được tung tích của nó, từ đó về sau thế gian cũng không có Xích Hồn Thạch mới nào được tìm thấy nữa, những Xích Hồn Thạch hiện nay, đại đa số đều được tìm thấy từ hai trăm năm trước." Ngao Tông như có điều suy nghĩ gật đầu: "Nếu như vậy, viên Xích Hồn Thạch mà Đinh Ẩn hấp nạp, hẳn là chưa kinh qua dung hợp?" "Khả năng này e rằng rất lớn." Gia Cát Ngự Ngã cẩn thận tư tác một lát, "Các tông môn chính đạo chúng ta tổng cộng nắm giữ năm viên Xích Hồn Thạch, cường độ của chúng cơ bản đều giống nhau, cho nên có thể phán đoán, những thứ này đều là Xích Hồn Thạch cơ sở nhất." Ngao Tông lập tức nắm bắt được một trọng điểm khác: "Tổng cộng có năm viên Xích Hồn Thạch?" Gia Cát Ngự Ngã đương nhiên biết ý tứ của Ngao Tông, lắc đầu cười khổ nói: "Tiền bối, Xích Hồn Thạch của Thục Sơn có thể bị ngài lấy, nhưng các tông môn khác tuyệt đối không có khả năng đem Xích Hồn Thạch giao cho ngài." "Có nguyện ý hay không, đó phải xem thời thế như thế nào." Ngao Tông đối với câu nói này không tỏ ý kiến, "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu năm viên Xích Hồn Thạch hiện tại hầu như giống

nhau, vậy thì giải thích thế nào về việc những Xích Hồn Thạch khác đều tìm không thấy?" Đối với vấn đề này, Gia Cát Ngự Ngã á khẩu không trả lời được.

Hắn cũng từng suy xét vấn đề này, nhưng hào vô manh mối, chỉ có thể quy kết là những Xích Hồn Thạch khác chưa bị phát hiện. "Tiền bối, chuyện Xích Hồn Thạch dừng ở đây, hiện tại quan trọng nhất là cái tên gian tế ma đạo kia, nếu như để ả tiến nhập Thục Sơn, thập phần nguy hiểm!" Gia Cát Ngự Ngã hướng Ngao Tông cầu viện, "Thỉnh tiền bối nể tình trước đó ta giúp đỡ Đinh Ẩn, đối với ngã thi gia viện thủ." Nhưng Ngao Tông căn bản không hề bị lay động, chỉ đạm đạm nói: "Chuyện này dữ ngã vô quan (không liên quan đến ta).

Bất quá ngươi có thể yên tâm, bọn chúng là nhắm vào Đinh Ẩn.

Chỉ cần mục đích của bọn chúng có thể đạt được, thì Thục Sơn, bọn chúng căn bản không thèm để ý." Gia Cát Ngự Ngã đầy bụng khổ thủy, nếu như thật sự để ma đạo lợi dụng Đinh Ẩn, đương nhiên bọn chúng sẽ không thèm để ý Thục Sơn.

Thậm chí có thể dễ dàng đạp bằng Thục Sơn!

Nhiên Ngao Tông không có tiếp tục nói nhiều với hắn, tức khắc động thân rời đi, hoàn toàn không cho hắn cơ hội tiếp tục mở miệng.
...

Đinh Ẩn đem Ngọc Vô Tâm lên núi xong, liền cư trú tại đạo trường, đem động phủ nhường lại cho Ngọc Vô Tâm một mình ở.

Hắn đem phần lớn thời gian dùng vào việc thu thập dược liệu, luyện chế đan dược, hoàn toàn quên mất việc tu hành.

Cứ như vậy nửa tháng trôi qua, Đinh Ẩn không hề tu hành, cả ngày chỉ xoay quanh Ngọc Vô Tâm.

Người sau đối với thái độ của Đinh Ẩn cũng ái muội, bắt đầu dần

dần dẫn đạo hắn coi nàng như người vị hôn thê đã khuất.

Thời gian lâu dần, ngay cả Trương Hiến Bỉnh cũng nhìn không được, cứ như vậy làm sao tu hành?

Nhưng mỗi lần Trương Hiến Bỉnh uyển chuyển khuyên nhủ, Đinh Ẩn đều chỉ hồi ứng rằng hắn từ đầu đã không muốn tu hành, chỉ là vì phục cừu nên quyền nghi mà thôi.

Cuối cùng Trương Hiến Bỉnh thật sự nhịn không được, thậm chí ngay trước mặt hắn phá khẩu đại mạ, nói cho hắn biết Tiểu Nhu đã chết rồi, Ngọc Vô Tâm chỉ là một nữ nhân lai lịch bất minh, chẳng lẽ hắn định vì Ngọc Vô Tâm mà buông tha báo thù cho Tiểu Nhu?

Đối với vấn đề này, Đinh Ẩn trước sau đều chọn trầm mặc lảng tránh.

Cứ như vậy, Trương Hiến Bỉnh rốt cuộc cũng hiểu thái độ của hắn, hắn đang dùng cách này để trốn tránh sự thật Tiểu Nhu đã chết.

Đối với việc này, Trương Hiến Bỉnh rốt cuộc cũng vô khả nại hà, thỉnh cầu Ngao Tông khuyên nhủ, nhưng Ngao Tông đối với việc này dứt khoát không coi là chuyện quan trọng. "Hắn tu hành hay không, dữ ngã vô quan." "Nếu như ngay cả hắn đều buông tha tu hành, vậy không cần thiết phải đi khuyên, chỉ có thể chứng minh hắn buông tha thiên phú trác tuyệt như thế mà thôi." Trong khoảng thời gian này, Đinh Ẩn cũng tái độ tại Thục Sơn nổi danh một lần, gần như tất cả mọi người đều thảo luận chuyện của hắn và Ngọc Vô Tâm.

Thật kỳ quái, một kẻ phàm tâm nặng như vậy, làm sao có thể được Gia Cát Ngự Ngã đích thân thu làm đồ đệ?

Một ngày nọ, Ngao Tông tại một ngọn núi ở Thục Sơn xa xa phủ khám động phủ của Đinh Ẩn.

Tên tiểu tử kia sống như một kẻ si tình, tại động phủ ra ra vào vào

đưa đan dược. "Như thế xem ra, hắn thật sự hoài niệm vong thê của hắn a." Bỗng nhiên, một thanh âm từ phía sau Ngao Tông truyền đến, Ngao Tông không cần quay đầu lại cũng biết, người đến là Châu Thanh Vân.

Từ lúc bắt đầu hắn đã sát giác Châu Thanh Vân đặc biệt tới tìm hắn.

Kể từ trận chiến tế tự kia, Châu Thanh Vân vì cứu người tâm thiết mà bất cẩn bị thương, cho nên phải hảo hảo hưu dưỡng một thời gian.

Khi xuất quan, bởi vì tu hành bạo tăng mấy giai tầng, nên được tông môn coi trọng, hiện nay cũng đã có tư cách khai tịch động phủ, thu đồ đệ. "Thương thế của ngươi khôi phục không tồi, ít nhất không lưu lại di chứng." Ngao Tông đạm đạm nói.

Châu Thanh Vân ngồi xuống bên cạnh Ngao Tông, nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy cảm kích: "Ta phải đa tạ huynh, Ngao sư huynh!" Nếu như ngày đó không phải Ngao Tông ra tay, tu vi của nàng tuyệt đối không có khả năng tăng lên nhanh chóng như thế, có thể nói Ngao Tông đối với nàng có đại ân đại đức.

Đồng thời nàng cũng cảm thấy Ngao Tông càng thêm thần bí, đừng nói là một đệ tử nhập môn bình thường, cho dù là sư phụ của nàng cũng sẽ không làm cho tu vi của nàng tiến cảnh nhanh như vậy. "Cử thủ chi lao (tiện tay giúp đỡ) mà thôi, không tính là đại ân." Ngao Tông căn bản không để ý.

Nếu như không phải Châu Thanh Vân chủ động tìm hắn, hắn thậm chí đều đã quên chuyện này. "Sư huynh, rốt cuộc huynh là ai?

Chẳng lẽ là cao giai trưởng lão, ngụy trang thành đệ tử bình thường?" Châu Thanh Vân to gan suy đoán. "Hoặc là, cao nhân tiềm phục bên ngoài, lẻn vào Thục Sơn?" Nhưng bất luận nàng nói gì,

Ngao Tông đều một câu không hồi ứng, lúc này hoàn toàn coi nàng như không khí.

Bất quá Châu Thanh Vân cũng không bỏ cuộc, thấy Ngao Tông xác thực không có ý định để ý tới mình, bèn dứt khoát lấy ra một cái hộp gấm nhỏ giao cho Ngao Tông. "Sư huynh, mặc kệ thế nào, huynh đối với ta cũng có chút ân huệ, những thứ nhỏ này tạm thời biểu lộ lòng biết ơn, sau này phàm là có chỗ cần giúp đỡ cứ việc mở miệng!" Ngao Tông thậm chí ngay cả nhìn cái hộp kia một cái cũng không, "Không cần thiết, thu về đi, mặt khác trả lại tấm Na Di Phù lúc trước cho ngươi." Ngón tay hắn nhẹ nhàng búng một cái, một luồng ánh sáng vàng nhạt từ đầu ngón tay phát ra, rơi xuống trước mặt Châu Thanh Vân. "Sao có thể!" Châu Thanh Vân không khỏi có chút sốt ruột, nhưng Ngao Tông lại hỏi ngược lại: "Ngươi cho rằng đồ vật của ngươi đối với ta có tác dụng sao?

Đặt ở chỗ ta, chỉ sợ ta vĩnh viễn cũng không dùng đến, không bằng ngươi giữ lại còn có chút công dụng." Châu Thanh Vân á khẩu không trả lời được.

Bất quá cũng đúng, dĩ tu vi của Ngao Tông, những thứ nàng coi như trân bảo đối với hắn đều hào vô ý nghĩa. "Ngao sư huynh, huynh thật là một người thần bí a..." Châu Thanh Vân lương cửu vô ngôn, cuối cùng phát ra một tiếng thở dài trầm trọng.

Hiện tại, hoặc là nói từ lần đầu tiên được Ngao Tông cứu mạng, nàng đối với người sau đã có chút hứa ngưỡng mộ.

Chỉ bất quá phần ngưỡng mộ này theo việc càng ngày càng nhìn rõ sai biệt giữa hai người, lại trở nên càng ngày càng ti vi.

Gần như ngay cả ảo tưởng tiến thêm một bước cũng không dám. "Nói đi cũng phải nói lại, ngươi biết chuyện thê tử của Đinh Ẩn không?" Ngao Tông bỗng nhiên mở miệng hỏi. "A?" Châu Thanh Vân

ngẩn ra, sau đó mới ý thức được Ngao Tông đang nói chuyện với mình, trong lòng một trận mạc danh kỳ diệu cuồng hỉ, vội vàng trả lời: "Ta cũng có nghe nói, hình như nữ nhân kia cùng thê tử đã chết của hắn thập phần tương tự, bất quá Thục Sơn lưu truyền cách nói này, nhưng người tin tưởng lại rất ít." "Bất quá ta cảm thấy có khả năng là thật, nếu như thật sự đối với thê tử thâm tình đến mức đó, hẳn là sẽ giống như hiện tại quan tâm tắc loạn." Châu Thanh Vân khi nói những lời này, hoàn toàn không chú ý thần sắc của mình tràn đầy sự mong đợi, ánh mắt càng dạng ra một tia thiếu nữ hoài xuân rung động. "Đã không ai tin tưởng cách nói này, vậy vì sao ngươi lại chọn tin tưởng?" Ngao Tông ẩn ước cảm thấy cô bé này có chút thú vị.

Châu Thanh Vân nghiêm túc suy nghĩ một hồi: "Ta e rằng là vì, ta cũng hy vọng nam tử ta để ý sẽ đối xử với ta như vậy, ân." Châu Thanh Vân nói xong, bỗng nhiên ý thức được mình đang bất tri bất giác dựa sát vào Ngao Tông, lập tức đỏ mặt lùi sang một bên.

Chương 930

Trong lòng yên lặng cầu nguyện, Ngao Tông ngàn vạn lần đừng nhìn ra từ cử động vừa rồi.

Đương nhiên, điều đó là không thể nào, Châu Thanh Vân gần như đem tình cảm viết hết lên mặt, làm sao có thể qua mặt được Ngao Tông.

Đúng lúc này, bầu trời Thục Sơn bỗng nhiên lướt qua một mảng mây đen, đem ánh mặt trời che khuất hết.

Cũng tại thời khắc này, tất cả đệ tử trong Thục Sơn toàn bộ cảnh giới, bởi vì đó căn bản không phải mây đen, mà là ma khí phợp trời! "Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, đám ma đạo kia dám đánh vào Thục Sơn môn hạ, là muốn tìm cái chết!" Tiếng truyền âm của Gia Cát Ngự Ngã vang vọng trên bầu trời Thục Sơn, ngay sau đó thân ảnh Gia Cát Ngự Ngã trực xung vân tiêu, đem ma khí trên bầu trời bổ ra.

Cũng tại lúc này, ánh mặt trời mới thấu qua chiếu sáng Thục Sơn.

Lúc này đệ tử trong Thục Sơn toàn bộ tập kết, chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Nhưng Đinh Ẩn căn bản không tham dự vào trận chiến này, quyền hành phiến khắc, hắn chọn ở lại ngoài cửa động phủ của mình, phòng ngừa một lát nữa có người làm hại Ngọc Vô Tâm.

Thân tại trong động phủ, Ngọc Vô Tâm tự nhiên cũng sát giác được ma đạo tiến công, chỉ là có chút ngoài ý muốn, tựa hồ cùng trong kế hoạch không giống nhau? "Chẳng lẽ ta phải sấn loạn bắt lấy Đinh Ẩn sao?" Ngọc Vô Tâm mang theo ý nghĩ này, đang chuẩn bị lặng lẽ đi ra khỏi động phủ, lại phát hiện Đinh Ẩn đang khẩn trương canh gác ở đó. "Ngọc...

Ngọc cô nương, cứ yên tâm, có ta canh giữ ở đây, bất cứ kẻ nào cũng không giết vào được!" Đinh Ẩn khi nhìn thấy Ngọc Vô Tâm, lập tức lộ ra một nụ cười cố gắng ôn hòa nhất. "Ngươi canh ở đây làm gì?" Ngọc Vô Tâm ngưng vọng Đinh Ẩn trước mắt, trong lòng bàn tay lặng lẽ nắm chặt một viên đan dược.

Viên đan dược này có thể làm cho nàng trong thời gian ngắn sở hữu nhất định pháp lực, tuy rằng không mạnh, nhưng đánh lén Đinh Ẩn thì dư dả. "Người của Liệt Ảnh Thần Tông lại tới nữa, ta sợ cô nương bị vạ lây nên canh giữ ở đây.

Nhưng không cần sợ, có ta ở đây, trừ phi giết chết ta, đạp lên thi thể ta mới có thể đụng đến cô nương!" Đinh Ẩn thần sắc cực kỳ kiên quyết.

Một phen lời nói này, lập tức làm cho Ngọc Vô Tâm có chút ngẩn ngơ.

Mặc dù biết Đinh Ẩn thập phần để ý vị hôn thê, lại chưa từng nghĩ thâm tình đến trình độ này.

Huống chi, nàng chỉ là mang theo một khuôn mặt giống mà thôi, cùng Đinh Ẩn gặp mặt cũng chỉ trong thời gian ngắn, lại được yêu ai yêu cả đường đi lối về đến mức này. "Người đàn ông này thật kỳ quái." Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Ngọc Vô Tâm tịnh không định thủ hạ lưu tình, chuyến đi này nàng mang theo nhiệm vụ bắt buộc phải bắt Đinh Ẩn đi.

Châu Thanh Vân nhìn bầu trời âm u, cũng không thể không mang theo áy náy cáo biệt Ngao Tông. "Hiện tại tựa hồ không phải lúc nói chuyện, ta đi trước đây, Ngao sư huynh!" Châu Thanh Vân đang chuẩn bị rời đi, Ngao Tông lại búng tay một cái, một đạo hàn quang nghênh diện bay tới!

Châu Thanh Vân theo bản năng muốn né tránh, nhưng đạo hàn

quang kia lại dừng trước mặt nàng, rồi tản đi quang mang rơi vào trong tay nàng. "?" Châu Thanh Vân lúc này mới nhìn rõ ràng, đó là một thanh phi kiếm có hình dáng như cá bơi, ngoại mạo thập phần tinh mỹ tinh tế, chỉ cần nhìn thoáng qua liền vô cùng yêu thích. "Thanh phi kiếm cũ của ngươi tầng thứ quá thấp, muốn phát huy thực lực hiện giờ rất khó khăn.

Tạm dùng thanh phi kiếm này đi, tuy rằng chưa tế luyện, nhưng hiện tại dùng tuyệt đối tốt hơn thanh kiếm trước kia." Ngao Tông cười nói. "Cái này cũng... quá quý trọng đi?" Châu Thanh Vân quả thực ngây người, tầng thứ của thanh phi kiếm này tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với thanh kiếm sư phụ nàng đang sử dụng! "Ta không quá hy vọng nhìn thấy ngươi chết ở đây." Ngao Tông chỉ nói một câu như vậy, sau đó liền thuấn di rời đi.

Nhiên Châu Thanh Vân lại vì câu nói này mà trong lòng nai con chạy loạn, hồi lâu đứng tại chỗ cũng chưa hồi thần. "Đúng rồi, phải nhanh chóng đi giúp đỡ!" Châu Thanh Vân lập tức tỉnh táo lại, vội vàng bay lên giữa không trung.

Nhờ có phi kiếm mới gia trì, tốc độ ngự kiếm phi hành của nàng nhanh đến mức ngay cả chính nàng cũng không dám tin!

Lúc này, Gia Cát Ngự Ngã lao lên bầu trời, trong thương khung vân vụ trong nháy mắt tỏa định mục tiêu. "Phá!" Gia Cát Ngự Ngã vung tay lên, một đạo kiếm khí sắc bén trong nháy mắt cắt mở tầng mây.

Sau làn ma khí đen kịt mờ mịt kia, chỉ có duy nhất một mình Lục Bào Tôn Giả.

Sau lưng hắn căn bản không có một đệ tử nào. "Một mình?" Gia Cát Ngự Ngã lạnh lùng nhìn hắn, chất vấn. "Hiện tại ngay cả ta đi một mình ngươi cũng sợ sao?" Lục Bào Tôn Giả lại ti hào không có

nửa điểm sát ý, chỉ cười tủm tỉm nhìn Gia Cát Ngự Ngã.

Gia Cát Ngự Ngã lại đột nhiên cười, cơ phúng nói: "Ta chỉ đang nghĩ, với tính tình chưa bao giờ đánh trận không nắm chắc của ngươi, hôm nay dám cô thân một mình tới đây, nhất định là kẻ rất tiếc mạng sống đã làm đủ chuẩn bị, không phải sao?" Lục Bào Tôn Giả hoàn toàn không tức giận: "Ta đương nhiên phải giữ mạng để báo thù, trước khi ta diệt đi cái lão gia hỏa kia, ta phải sống tốt hơn bất kỳ ai!" "Đừng nói nhảm nữa, ta hôm nay tới đây chỉ có một mục đích, tìm Tông chủ." Khi nhắc tới Tông chủ, trong mắt Lục Bào Tôn Giả lần nữa thăng đằng sát ý vô hình vô tận!

Tựa hồ chỉ cần nhắc tới người này, đều làm cho hắn hận không thể giết sạch bất cứ ai trong tầm mắt. "Tông chủ không có ở đây!" Gia Cát Ngự Ngã lạnh lùng trả lời.

Lục Bào Tôn Giả hừ lạnh một tiếng: "Cái lão gia hỏa kia sợ hãi gặp ta đến vậy sao?" Gia Cát Ngự Ngã phản thần tương cơ: "Đừng trách ta quá thẳng thắn, bằng vào Thượng Quan Cảnh Ngã ngươi, còn chưa có tư cách nhắc tới Tông chủ như vậy!

Mặt khác, hôm nay dám tới đây, e rằng cũng liệu định Tông chủ không có nhà đi?

Ngươi cũng không phải loại người dám đi tìm chết a." Lời nói lạnh nhạt trào phúng của Gia Cát Ngự Ngã tịnh không làm Lục Bào Tôn Giả phẫn nộ, hắn chỉ nhìn quanh Thục Sơn bốn phía, tịnh không coi trọng những đệ tử Thục Sơn đang súc thế đãi phát kia. "Tìm được rồi!" Rất nhanh, thần thức Lục Bào Tôn Giả phát giác được phương vị của Ngọc Vô Tâm trong Thục Sơn. "Làm tốt lắm, Ngọc Vô Tâm!" Lục Bào Tôn Giả cười lạnh một tiếng, sau đó bỗng nhiên hướng Gia Cát Ngự Ngã lao tới, mang theo sát ý nồng đậm bức bách! "Tới hay lắm!" Gia Cát Ngự Ngã cười to, sau đó phất trần trong tay huyễn hóa

thành một thanh lợi kiếm, chính diện đón nhận Lục Bào Tôn Giả đang lao tới!

Nhưng ngoài dự liệu, Lục Bào Tôn Giả tựa hồ căn bản không có ý định giao chiến cùng hắn, ngay khoảnh khắc chính diện đón nhận, chủ động để lồng ngực mình va vào mũi kiếm.

Gia Cát Ngự Ngã không khỏi ngẩn ra, sau đó đột nhiên phát giác không ổn, đang định thối lui, nhưng kiếm nhận đã xuyên thủng lồng ngực Lục Bào Tôn Giả! "Phốc!" Kiếm phong quán xuyên, không hề mang theo một tia máu tươi, Lục Bào Tôn Giả thì đối với Gia Cát Ngự Ngã lộ ra một nụ cười quỷ dị. "Trúng kế rồi!" Gia Cát Ngự Ngã trong lòng trong nháy mắt lóe lên ý niệm này, ngay sau đó thân thể Lục Bào Tôn Giả như quả bóng bay nhanh chóng phình to, mạnh mẽ nổ tung!

Sát na gian, ma khí cuồn cuộn đem Gia Cát Ngự Ngã nuốt chửng, cùng lúc đó Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân lập tức bức cận. "Thượng Quan Cảnh Ngã!

Đừng làm con rùa đen rút đầu, cút ra đây!" Công Tôn Vô Ngã gọi ra phi kiếm, nộ mục nhìn quanh bốn phía, nhưng tầm mắt chứng kiến căn bản không thấy bóng dáng ai. "Tất cả mọi người cẩn thận!" Hiểu Như chân nhân vội vàng cảnh cáo mọi người, tất cả đệ tử đều khẩn trương súc thế đãi phát, sinh sợ Lục Bào Tôn Giả vô ảnh vô tung kia không biết từ đâu chui ra công kích. "Hỗn trướng đông tây!" Cùng lúc đó, Gia Cát Ngự Ngã chấn tán những ma khí bao vây kia, phẫn nộ nhìn quanh bốn phía.

Vừa rồi hắn căn bản không có cẩn thận tham tra Lục Bào Tôn Giả, nếu không đã sớm phát giác ra, Lục Bào Tôn Giả trước mắt chỉ là một con rối.

Chương 931

Một con rối gần như có thể dĩ giả loạn chân (lấy giả làm thật). "Đinh Ẩn, hắn là gặp nguy hiểm rồi." Lúc này, Đinh Ẩn đang tử thủ tại cửa động phủ nghe được truyền âm từ Ngao Tông, không khỏi trong lòng kinh hãi.

Tuy rằng sớm liệu đến Lục Bào Tôn Giả chuyến này hắn là vì hắn mà đến.

Nhưng khi giờ khắc này thật sự buông xuống, trong lòng hắn lo lắng nhất ngược lại là Ngọc Vô Tâm.

Sợ làm liên lụy đến Ngọc Vô Tâm, trong đầu hắn càng trong nháy mắt lóe lên hình ảnh thi thể bị thiêu cháy đen của Tiểu Nhu. "Ngao đại nhân, bọn chúng nhắm vào ta đúng không?" Đinh Ẩn vội vàng truy vấn, nhưng Ngao Tông hồi lâu không có trả lời một câu.

Cuối cùng, Đinh Ẩn hạ quyết tâm, lập tức nói với Ngọc Vô Tâm: "Ngọc cô nương, ở yên trong này ngàn vạn lần đừng ra ngoài!

Lục Bào Tôn Giả tựa hồ nhắm vào ta, chỉ cần không ở cùng ta cô sẽ không sao!" Nói xong, cũng không đợi Ngọc Vô Tâm đáp lại, hắn trực tiếp lao ra khỏi động phủ. "Điên rồi?!" Ngọc Vô Tâm khó có thể tin, tên này có thể vì bảo hộ nàng mà điên cuồng đến mức độ này!

Rõ ràng biết là chắc chắn phải chết a.

Tại khoảnh khắc đầu tiên Đinh Ẩn lao ra khỏi động phủ, Lục Bào Tôn Giả ẩn tàng trong bóng tối liền sát giác được.

Chuyến này hắn vì tạo hỗn loạn để bắt Đinh Ẩn đi, hiện giờ thời cơ ngay trước mắt tự nhiên không thể bỏ lỡ. "Tiểu tử, đưa mạng đây!" Thân hình Lục Bào Tôn Giả đang ẩn giấu bỗng nhiên hiện ra,

như một đạo tia chớp đen lướt qua, dưới con mắt bao người phi tốc lao về phía Đinh Ẩn. "Đáng chết, hắn chạy ra từ động phủ!" Gia Cát Ngự Ngã vừa tức vừa giận, vội vàng khu sử phi kiếm lao về phía Lục Bào Tôn Giả, nhưng khoảng cách giữa hai người thực sự quá xa, căn bản không cách nào xúc cập!

Gia Cát Ngự Ngã trong lòng quả thực đang chửi ầm lên, tên tiểu tử này rõ ràng biết mình có thù với Lục Bào Tôn Giả, còn chủ động xuất hiện nộp mạng! "Tiểu tử, ngươi giúp ta tiết kiệm không ít thời gian a!" Lục Bào Tôn Giả đại hỉ, thò tay muốn chộp lấy đầu lâu Đinh Ẩn, nhưng người sau lại phát ra phi kiếm, toàn lực ứng phó đỡ được một chưởng ma khí của hắn. "Chuyện gì xảy ra?" Lục Bào Tôn Giả không hiểu, phát giác khí tức của Đinh Ẩn đang nhanh chóng phàn thăng.

Giống hệt như ngày đó trên chiến trường, sau khi cắn nuốt Xích Hồn Thạch.

Hắn trong nháy mắt minh bạch, nếu như cứ để Đinh Ẩn tiếp tục như vậy, tuyệt đối không có khả năng thực hiện được mưu đồ!

Đinh Ẩn tự nhiên cũng sát giác được điểm này, không chỉ cảm thụ tu vi đề thăng, còn phát giác một trận vô minh nghiệp hỏa cũng theo đó bốc lên, gần như làm hắn mất đi lý trí.

Hắn ý thức được đây là cảm xúc tiêu cực mà Xích Hồn Thạch mang lại, lập tức vận tác công pháp cưỡng ép bình ổn.

Cũng tại thời khắc này, Đinh Ẩn phát giác mình có thể tối đại hạn độ chưởng khống uy năng đến từ Xích Hồn Thạch. "Tốt!" Như thế xem ra, Đinh Ẩn tràn trề hy vọng, dứt khoát hào vô bảo lưu đem pháp lực trút vào trong phi kiếm.

Sát na, phi kiếm hiện ra vô số đạo kiếm ảnh đầy trời, phảng phất trong nháy mắt Đinh Ẩn có thể chưởng khống thành ngàn vạn thanh

phi kiếm!

Một màn này lập tức kinh hãi tất cả mọi người, thậm chí bao gồm cả Đinh Ẩn.

Tu vi của Đinh Ẩn trong nháy mắt đề thăng đến cảnh giới như thế, cho dù là Lục Bào Tôn Giả cũng khó đảm bảo có thể trong thời gian ngắn đánh bại hắn. "Làm tốt lắm!

Đinh Ẩn, giữ chân hắn cho ta, ta lập tức tới giúp ngươi!" Gia Cát Ngự Ngã thấy thế không khỏi cười ha hả.

Nhiên Lục Bào Tôn Giả lại tịnh không có bao nhiêu kinh hoảng, chỉ nhìn về phía động phủ cách đó không xa, truyền âm vào trong đó: "Ngọc Vô Tâm, động thủ." Nhưng truyền âm lại không nhận được bất kỳ hồi ứng nào. "Chết tiệt, mau động thủ cho ta!" Lục Bào Tôn Giả có chút nổi nóng, lại một lần nữa truyền âm hạ lệnh, nhưng phi kiếm của Đinh Ẩn lại tịnh không cho hắn quá nhiều thời gian chờ đợi, trong nháy mắt vô số đạo kiếm ảnh nghênh diện tập tới, bức Lục Bào Tôn Giả không thể không lui lại phía sau.

Tịnh phi hắn không đỡ được một kích này, chỉ là đám người Gia Cát Ngự Ngã, Công Tôn Vô Ngã đang nhanh chóng bức cận, giờ phút này tuyệt đối không thể toàn lực ứng phó nghênh chiến.

Kỳ thực, thời gian trì hoãn chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, hắn đã mất đi cơ hội tốt nhất rồi. "Ngọc Vô Tâm, sau này ngươi phải giải thích rõ ràng cho ta, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Lục Bào Tôn Giả hận hận nhìn về phía đám người Gia Cát Ngự Ngã đang nhanh chóng bức cận, dứt khoát móc ra một tấm Na Di Phù, trực tiếp xé rách nó.

Trong nháy mắt, thân ảnh Lục Bào Tôn Giả biến mất tại chỗ, kiếm phong như bão táp của Đinh Ẩn cũng theo đó vồ hụt. "Hỗn trướng đông tây, chạy mất rồi!" Đinh Ẩn lập tức khó nén cơn giận dữ,

nhưng cũng ngay khoảnh khắc Lục Bào Tôn Giả biến mất, hắn phát giác tu vi và pháp lực được Xích Hồn Thạch nâng cao đang dần dần suy thoái.

Ngắn ngủi trong chốc lát, hắn lại thụt lùi về cảnh giới tu vi trước đó, hết thảy vừa rồi phát sinh đều mạc danh kỳ diệu. "Chuyện gì xảy ra?" Công Tôn Vô Ngã dẫn đầu tới bên cạnh Đinh Ẩn, không khách khí dùng thần thức tham tra một phen trong cơ thể Đinh Ẩn, kinh ngạc vì tiểu tử này mạc danh kỳ diệu yếu đi.

Một tay thí tham của Công Tôn Vô Ngã gần như đồng nghĩa với khiêu khích, lập tức làm cho Đinh Ẩn bất mãn, không khách khí đồng dạng dùng thần thức đáp trả Công Tôn Vô Ngã. "Tiểu tử!" Công Tôn Vô Ngã lập tức bột nhiên đại nộ, nếu như không suy xét chênh lệch thân phận cùng trường hợp, hắn hận không thể một tát đánh bay Đinh Ẩn! "Đinh Ẩn!" Gia Cát Ngự Ngã nhanh chóng tới bên cạnh Đinh Ẩn, cẩn thận kiểm tra trên người hắn một phen, xác nhận pháp lực trong cơ thể đã biến mất không còn một mống, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi không phải không thể chủ động kích phát Xích Hồn Thạch sao, vì sao muốn lừa gạt ta?" Đinh Ẩn mạc danh kỳ diệu: "Ta chưa bao giờ lừa gạt các ngài!

Ta cũng không biết vì sao, vừa rồi khi Thượng Quan Cảnh Ngã xuất hiện thì Xích Hồn Thạch cũng theo đó bạo phát, nếu như không phải nhờ công pháp Ngao đại nhân dạy cho ta, ta e rằng lại khó khống chế bạo tẩu rồi." Hiển nhiên, đối với lời nói lần này, mọi người đều không thập phần tin tưởng.

Gia Cát Ngự Ngã cùng Công Tôn Vô Ngã, Hiểu Như chân nhân nhìn nhau, đều cho rằng Đinh Ẩn đang lừa gạt. "Nếu không tin ta cũng không có biện pháp!" Đinh Ẩn sắc mặt thiết thanh, thật sự không biết nên trả lời thế nào. "Gia Cát Ngự Ngã, cho đệ tử giải tán hết đi, ta có lời muốn nói với ngươi." Bỗng nhiên, thanh âm của Ngao Tông vang

lên bên tai Gia Cát Ngự Ngã, hắn lập tức tâm lĩnh thần hội. "Tất cả đệ tử nghe lệnh, lập tức giải tán, ai cũng không được tiếp tục dừng lại ở đây!" Một tiếng lệnh hạ, một đám đệ tử kia liền nhao nhao rời đi, không một ai chọn tiếp tục ở lại.

Nguyên bản Châu Thanh Vân muốn gọi Ngao Tông cùng đi, nhưng mắt thấy hắn không có chút ý định rời đi nào, không khỏi có chút do dự. "Có lẽ Ngao sư huynh tương đối đặc thù." Trong lòng nghĩ như vậy, nàng quyết định đi trước.

Khi mọi người tản ra, Ngao Tông thuấn di tới bên cạnh Đinh Ẩn, không đợi người sau mở miệng, mạnh mẽ tung một chưởng, đánh người sau bay ngược ra ngoài!

Đinh Ẩn thốt bất cập phòng (trở tay không kịp) thậm chí không kịp điều động pháp lực hộ thân, liên tục lộn mấy vòng sau đó mới miễn cưỡng ổn định thân hình, khó tin nhìn Ngao Tông. "Vừa rồi vì sao từ trong động phủ lao ra, là vì bảo hộ Ngọc Vô Tâm?" Ngao Tông lạnh lùng chất vấn.

Đinh Ẩn á khẩu không trả lời được, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Ngao Tông cười lạnh một tiếng: "Ta mặc kệ ngươi chiếm dụng bao nhiêu tư nguyên to lớn, hoang phế tu vi, ta cũng có thể hiểu được một chút.

Nhưng ngươi trăm triệu lần không nên mạo hiểm tính mạng đi bảo hộ cái nữ nhân mới vừa quen biết kia." Công Tôn Vô Ngã cũng bang khang (nói chêm vào): "Tiểu tử, trước đó ta hoài nghi nữ nhân kia là gian tế do Liệt Ảnh Thần Tông phái tới, hiện tại ta càng thêm đoán chắc!" "Đinh Ẩn, Xích Hồn Thạch của Thục Sơn ta bị ngươi lấy đi, ngươi lại dùng phương thức hoang đường như vậy đem gian tế Liệt Ảnh Thần Tông dẫn vào, tại Thục Sơn quả là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả!" Hiểu Như chân nhân cũng đồng dạng bất mãn.

Đinh Ẩn á khẩu không trả lời được, trầm mặc một lát, sau đó đi tới trước mặt Ngao Tông cung kính hành lễ: "Ngao đại nhân, bái thác ngài giúp ta lấy Xích Hồn Thạch ra, đây là chuyện cuối cùng ta cầu xin ngài." Ngao Tông hỏi ngược lại: "Muốn rời khỏi Thục Sơn?" Người sau yên lặng gật đầu: "Ta cảm thấy Ngọc Vô Tâm cô nương hẳn là cũng không muốn ở lại Thục Sơn, cho nên nàng hẳn sẽ cùng ta rời đi." "Hừ!" "Ngu xuẩn!" Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân đều ti hào không che giấu sự khinh thường.

Chỉ có Gia Cát Ngự Ngã chất vấn: "Ngươi nghiêm túc?

Ta nói, ngươi hẳn sẽ không đến mức bây giờ vẫn chưa nhận ra Ngọc Vô Tâm kia có vấn đề chứ!" Đinh Ẩn không có trả lời, ngược lại làm Gia Cát Ngự Ngã càng thêm nóng nảy. "Được." Ngoài dự liệu của hắn, Ngao Tông dứt khoát đáp ứng.

Chương 932

Gia Cát Ngự Ngã đang tò mò, Đinh Ẩn rõ ràng là Lục Tinh Liên Châu chi thể, Xích Hồn Thạch một khi tiến vào trong cơ thể sẽ hoàn toàn dung vi nhất thể, làm sao có thể lấy ra được?

Nhiên nghi vấn của hắn chưa kịp thốt ra, Ngao Tông chỉ tham thủ hư không chộp một cái, chu thân Đinh Ẩn dần dần bốc lên từng trận khí tức màu đỏ, cuối cùng ngưng tụ thành một viên tinh thạch màu đỏ lửa trong suốt.

Đó chính là Xích Hồn Thạch! "Trời ơi!" Đám người Gia Cát Ngự Ngã suýt chút nữa rớt cằm, khó có thể tưởng tượng hắn làm thế nào!

Thứ này bản chất tương tự hồn phách, một khi tiếp xúc với thân thể sẽ hóa chỉnh vi linh (xé lẻ ra) dung nhập vào bất kỳ bộ phận nào trong đó, nan phân nan giải.

Nếu như Ngao Tông có thể dễ dàng làm được điểm này, ý nghĩa là hắn thậm chí cực kỳ cường đại, có thể tại trong mỗi giọt huyết nhục của Đinh Ẩn tinh chuẩn phân ly ra năng lượng Xích Hồn Thạch.

Cảnh giới thần thức như thế, bọn hắn căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ!

Thực tế, đối với Ngao Tông đây cũng chỉ là cử thủ chi lao mà thôi. "Ta tôn trọng lựa chọn của ngươi.

Nếu muốn rời đi, thỉnh tự nhiên." Ngao Tông đạm đạm nói. "Đa tạ, Ngao đại nhân." Xích Hồn Thạch bị lấy đi, Đinh Ẩn như trút được gánh nặng, nhưng cũng đối với Ngao Tông thập phần quý cứu (áy náy).

Cho tới nay cũng chưa thể báo đáp ơn cứu mạng của Ngao Tông,

thậm chí làm người sau thất vọng. "Ngao đại nhân, ngày sau nếu như cần ta giúp đỡ cứ việc mở miệng, dù cho phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, muốn ta bồi thượng cái mạng này cũng sẽ không tiếc!" Đinh Ẩn tín thệ đán đán phát thệ. "Ta không cần, ngươi quá đề cao giá trị tính mạng của ngươi rồi." Ngao Tông mãn bất tại hồ nói.

Đinh Ẩn thâm biết tiếp theo nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể yên lặng rời đi. "Ngao tiền bối, nếu như cứ để hắn rời đi như vậy e rằng không ổn, ta..." Gia Cát Ngự Ngã có chút không yên lòng, nhưng lời của hắn chưa ra khỏi miệng đã bị viên Xích Hồn Thạch Đinh Ẩn ném trả ngạnh sinh sinh chặn lại, "Vật quy nguyên chủ, còn có ý kiến gì không?" Gia Cát Ngự Ngã lập tức á khẩu không trả lời được.

Nếu Xích Hồn Thạch còn ở trên người Đinh Ẩn, hắn có thể lấy cớ đó để cưỡng ép giữ Đinh Ẩn lại trên núi, nhưng hiện tại cũng không còn lý do gì nữa.

Điều làm hắn khổ não chính là, Đinh Ẩn một khi bị Liệt Ảnh Thần Tông bắt đi, đám người kia nhất định sẽ tìm mọi cách phá giải bí mật trên người Đinh Ẩn.

Hoặc là dứt khoát sử dụng mỹ nhân kế, để Ngọc Vô Tâm gắt gao trói chặt Đinh Ẩn cũng là một biện pháp. "Đã chủ động buông tha tu hành, lại cưỡng ép cũng vô tế vu sự (vô dụng).

Để hắn tự sinh tự diệt đi." Ngao Tông chỉ để lại một câu liền rời đi.

Đương nhiên, Ngao Tông tịnh phi chân chính định buông tha Đinh Ẩn, nhất là tên này thân phụ thiên mệnh, tuyệt đối không thể dễ dàng chết đi như vậy. "Tạm thời cứ như vậy đi." Hiểu Như chân nhân trầm tư giây lát, "Đinh Ẩn tuyệt đối không thể lạc vào tay ma đạo, cũng không thể lưu lại Thục Sơn.

Ta thấy tốt nhất nên sai phái đệ tử hảo hảo thủ hộ, không thể để

ma đạo đắc sính." Gia Cát Ngự Ngã cười khổ một tiếng: "Đệ tử bình thường sao có thể bảo vệ được?

Ta thấy việc này cứ để ta tự mình làm đi." Tên Đinh Ẩn này quả thực giày vò người khác không nhẹ, cho dù hắn muốn rời khỏi Thục Sơn, bọn họ cũng bị bức phải phân xuất sức mạnh để trông coi.

Nếu như trước đây chỉ cảm thấy Đinh Ẩn phiền toái, thì hiện tại bắt đầu thực sự có chút chán ghét tên tiểu tử này rồi.

Nhìn xem, Đinh Ẩn lãng phí thiên phú bản thân không nói, thậm chí hoàn toàn không đoái hoài gì đến sự tài bồi của người khác, làm việc quai trương như thế! ...

Cùng lúc đó, tại động phủ, Ngọc Vô Tâm tay nắm chặt một mai ngọc giản, đó là pháp khí Lục Bào Tôn Giả lưu lại để truyền đệ tin tức.

Khi Lục Bào Tôn Giả rút lui cũng không hề chất vấn Ngọc Vô Tâm, chỉ hạ lệnh lần nữa, phải dùng hết mọi biện pháp mê hoặc Đinh Ẩn, mang hắn đi, rời khỏi Thục Sơn.

Lục Bào Tôn Giả không chất vấn, Ngọc Vô Tâm lại càng thêm bất an, nhất thời cho rằng sư phụ thể hiện sự tín nhiệm với mình, nên trong lòng quý cữu không thôi.

Nàng sớm đã phụng mệnh, trong lúc Đinh Ẩn không hay biết, thi triển cổ thuật lên người hắn.

Chỉ cần kích phát phù lục, người sau sẽ trong thời gian ngắn thần trí hôn mê, mặc người bài bố.

Nếu vừa rồi trong nháy mắt nàng kích phát cổ thuật, Lục Bào Tôn Giả tất định sẽ đắc thủ, tuyệt đối không thể nào bỏ lỡ thời cơ đại hảo như thế.

Tại Liệt Ảnh Thần Tông nơi quy tắc là chí thượng, đây có thể coi

là tội chết trực tiếp tru sát!

Nhưng Ngọc Vô Tâm cũng không cách nào giải thích, vì sao vào thời khắc quan trọng nàng lại không xuống tay được.

Có lẽ bởi vì Đinh Ẩn mạc danh kỳ diệu dám vì nàng mà liều mạng?

Chuyện này trước kia, Ngọc Vô Tâm quả thực không dám tưởng tượng. "Sư môn nhiệm vụ là chính." Ngọc Vô Tâm gượng ép để tâm thái bình phục, suy nghĩ xem làm thế nào mang Đinh Ẩn đi.

Loại thất ngộ này tuyệt đối không cho phép xuất hiện lần thứ hai.

Ngay lúc này, Đinh Ẩn cả người mệt mỏi bước vào động phủ, Ngọc Vô Tâm lập tức thu ngọc giản lại, đồng thời trong đầu tính toán nên hạ thủ thế nào. "Ngọc cô nương, ta biết nàng không nguyện ý lưu lại nơi này, kỳ thực ta cũng không quá thích." Đinh Ẩn lấy hết dũng khí, lúc này hắn hoàn toàn là một thanh niên bị tình cảm làm mê loạn tâm trí, "Nàng có nguyện ý cùng ta rời khỏi nơi này không?" "?" Ngọc Vô Tâm hơi ngẩn ra, tưởng mình nghe lầm. "Ta muốn rời khỏi Thục Sơn, vĩnh viễn cũng không quay lại nữa!" Thái độ của Đinh Ẩn thập phần kiên quyết.

Giờ khắc này, hắn gần như ôm ý nghĩ vứt bỏ tất cả.

Bất luận thế nào, cho dù Ngọc Vô Tâm trước mắt chỉ là một thế thân về mặt tâm thái, là sản phẩm để hắn trốn tránh sự thực, hắn cũng nhận!

Hắn thực sự không cách nào chấp nhận nỗi khổ tư niệm vong thê lặp đi lặp lại ngày này qua ngày khác, cho dù tu hành đối với hắn cũng vô tế vu sự.

Chỉ cần có thể thoát khỏi phần thống khổ này, bất luận thế nào cũng đều có thể. "Hảo, ta cùng chàng xuống núi." Giờ khắc này, Ngọc

Vô Tâm hoàn toàn không còn chút tạp niệm. ...

Một tháng sau.

Đinh Ẩn rời khỏi Thục Sơn không bao lâu, cùng Ngọc Vô Tâm xem như thuận lý thành chương kết làm phu thê, định cư tại một tiểu thôn trang bên ngoài Thục Sơn.

Hai người ở nơi đó sống cuộc sống nam canh nữ chức, rời xa hết thảy tranh đấu thế gian, tựa hồ tất cả mọi chuyện phát sinh trước đây đều không chút quan hệ với bọn họ.

Đinh Ẩn ẩn ước tìm được cảm giác khi xưa sinh hoạt tại Ngọa Vân thôn, loại ngày tháng bình đạm này đối với hắn cũng gần như xa xỉ.

Nhưng mặc kệ, tốt xấu gì hết thảy đều thực hiện được rồi, ít nhất hắn cho rằng, nếu như có thể cứ như vậy liễu khước tàn sinh, đảo cũng không tệ.

Gia Cát Ngự Ngã âm thầm giám thị hồi lâu, Liệt Ảnh Thần Tông thủy chung không có ra tay với Đinh Ẩn, cũng không biết là có cố kỵ hay nguyên nhân gì khác.

Nhưng hắn thập phần rõ ràng, Lục Bào Tôn Giả tuyệt đối không có khả năng buông tha Đinh Ẩn, e rằng đây là mấu chốt có thể đánh bại chính đạo tông môn. "Sư đệ, thế nào rồi?" Lúc này, Hiểu Như chân nhân truyền âm vào tai, tuân vấn việc này.

Chương 933

Gia Cát Ngự Ngã đáp: "Tạm thời không có chuyện gì, bất quá ta không tin Lục Bào Tôn Giả sẽ buông tha hắn." Hiểu Như chân nhân trầm mặc phiến khắc, lại truyền ngôn: "Chi bằng nhất liễu bách liễu (một lần xong hết), chỉ cần hắn không ở Thục Sơn, thủy chung vẫn có khả năng bị Lục Bào Tôn Giả bắt đi." Gia Cát Ngự Ngã đương nhiên biết ý tứ "nhất liễu bách liễu" của sư huynh.

Nếu trực tiếp giết chết Đinh Ẩn, vậy thì sẽ không còn những phiền toái kia nữa.

Vấn đề này Gia Cát Ngự Ngã cũng đã tử tế cân nhắc, nhưng cuối cùng lựa chọn lưu lại Đinh Ẩn. "Hắn sống, đối với Liệt Ảnh Thần Tông là cơ hội, đối với chúng ta cũng đồng dạng là cơ hội!

Ma đạo tương tranh mấy trăm năm thời gian, nếu ta có thể nắm lấy cơ hội này, tất định có thể phá cục.

Huynh cũng hy vọng mau chóng mạt điệu sự tồn tại của ma đạo chứ?" Hiểu Như chân nhân nghe lời của Gia Cát Ngự Ngã, liền không còn đáp lại nữa.

Trở lại Thục Sơn, lúc này Hiểu Như chân nhân đang cùng Công Tôn Vô Ngã lo âu sầu não thảo luận xem nên giải quyết phiền toái thế nào.

Như kim Tông chủ trì trệ không về, Gia Cát Ngự Ngã lại tốn đại lượng thời gian lưu lại bên ngoài, sức mạnh Thục Sơn có thể nói là ngày càng suy yếu.

Huống hồ, sau khi Gia Cát Ngự Ngã rời đi, Liệt Ảnh Thần Tông cũng âm thầm chế tạo ma sát với Thục Sơn.

Hiển nhiên bọn chúng hiểu rõ hết thảy động hướng trong Thục Sơn, định nhân lúc Thục Sơn suy yếu mà làm một số tiểu động tác. "Nếu như có thể thỉnh Ngao tiền bối xuất thủ hỗ trợ, hoặc hứa sẽ an toàn hơn nhiều." Trong lời nói của Hiểu Như chân nhân tràn đầy sự oản tích (tiếc nuối).

Chỉ tiếc là căn bản thỉnh không được Ngao Tông ra tay. "Hiện tại chuyện này e rằng cũng không thể nào, Ngao tiền bối rời khỏi Thục Sơn đã nửa tháng, ai cũng không biết ngài ấy đi đâu." Công Tôn Vô Ngã lắc đầu nói.

Hiểu Như chân nhân sắc mặt biến đổi, sau đó trong lòng cũng ẩn ước minh bạch.

Ngao Tông vốn vì Đinh Ẩn mới lưu lại Thục Sơn, như kim Đinh Ẩn đã không còn ở đây, tự nhiên ngài ấy cũng không có tất yếu lưu lại. "Thật là đa sự chi thu a." Bọn họ đương nhiên không biết, bản ý của Ngao Tông tịnh phi rời khỏi Thục Sơn, mà là phản hồi Minh Giới.

Tương đối với sự tình Thục Sơn, Minh Giới hiển nhiên càng thêm quan trọng.

Ngao Tông ở tại Minh Giới cũng khá lâu, túc túc có nửa tháng thời gian, không vì cái gì khác, chính là trước đó Hắc Vũ từng thông tri một cái tin tức.

Hắc Vũ nói, Minh Giới Thập Tướng gần đây hốt nhiên hướng cả Minh Giới tuyên bố, Minh Vương tứ dư quyền năng, mệnh lệnh khai thác ra mấy con đường nghịch linh thông đạo có thể trực tiếp thông vãng Nhân Giới!

Tuyên ngôn này khả vị kinh động cả Minh Giới, phải biết từ khi Minh Giới đản sinh tới nay, chưa từng có bất kỳ phương pháp nào có thể từ Minh Giới đi tới Nhân Giới.

Chỉ có sinh linh tử vong tại Nhân Giới, hồn phách mới có thể tiến nhập Minh Giới, thời chí kim nhật chưa từng có bất kỳ người nào có thể làm được việc vãng phản tự như giữa hai giới.

Nghe nói, chỉ có Minh Vương mới có thể làm được điểm này, ngài từng đích thân tại Nhân Giới khai thác thông đạo dẫn tới Minh Giới.

Tin tức này đối với một kẻ hào vô căn cơ chỉ là truyền thuyết, nhưng trong mắt Ngao Tông thì tịnh phi như thế.

Hắn chân chân thiết thiết biết rằng, Nhân Giới có một con đường thông đạo có thể liên quán lưỡng giới, chỉ là không thể khẳng định cái thông đạo đó có phải do Minh Vương mở ra hay không.

Bất quá không khó để thôi trắc, Minh Vương tuy rằng có năng lực khai thác thông đạo, nhưng mỗi lần khai thác tất định sẽ phải trả cái giá không nhỏ.

Sở dĩ mạo hiểm rủi ro lớn như vậy cũng muốn làm, nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Hắn không những muốn làm Minh Vương, mà còn muốn tiến thêm một bước trở thành chủ nhân chưởng khống lưỡng giới.

Có thể tưởng tượng, dĩ thực lực Minh Vương tự mình hàng lâm Nhân Giới, thì cái gọi là Chính đạo, Ma đạo, căn bản chỉ như sâu kiến, toàn nhiên không cách nào đối kháng.

Ma đạo và Chính đạo Nhân Giới còn đang sống mái tranh đấu, lại không biết Minh Giới - một quái vật khổng lồ đã sớm chuẩn bị đem lũ sâu kiến này triệt để phấn toái.

Vậy mà bọn hắn còn đang tiến hành những cuộc nội đấu quy mô nhỏ đến nực cười.

Nếu như thông đạo thực sự có thể mở ra, căn bản không cần Minh Vương ra tay, chỉ riêng đám Minh tộc dưới trướng hắn cũng có thể

hoành tảo thế giới này.

Lúc này, Ngao Tông cùng Hắc Vũ, Si Hồn hai người đang tụ tập tại một tu luyện đạo trường, hai người đem tất cả tin tức biết được tẫn số cáo tri cho hắn. "Chủ nhân, Minh Vương thực sự định tiến công Nhân Giới sao?

Chẳng lẽ một cái Minh Giới còn không đủ cho hắn thống trị?" Si Hồn phí giải (khó hiểu), đối với Minh tộc, Quỷ tu, Nhân Giới căn bản không có tài nguyên gì hấp dẫn.

Thôn thực hồn phách đám tu hành giả kia, thu hoạch thậm chí không bằng trực tiếp thôn phệ U Minh chi lực. "Bình thường mà nói, hoa phí nhiều sức mạnh như vậy để khai tịch thông đạo, căn bản là đa thử nhất cử (thừa thãi), nhưng ta cảm thấy hắn hẳn không phải kẻ ngu." Ngao Tông suy nghĩ kỹ, hốt nhiên hỏi: "Có hay không, Nhân Giới có thứ gì mà Minh Giới không có?" "Cái này..." Hai người vắt hết óc suy nghĩ một lát, sau đó Si Hồn suất tiên buột miệng: "Sinh linh!" "Nhân Giới có đại lượng sinh linh, nhưng Minh Giới không có, đây là thứ tương đối có giá trị nhất của Nhân Giới!" Ngao Tông chậm rãi gật đầu, "Ta nghĩ những sinh linh này hẳn là có tác dụng với hắn.

Không lấy những sinh linh đó để thôn phệ tu hành, cũng tất định có một số tác dụng mà ta không biết ở bên trong." "Khả dụng sinh linh có thể làm gì chứ?" Hắc Vũ có chút không hiểu.

Điểm này, cũng chỉ có vị Minh Vương kia mới biết được.

Ngao Tông thầm nghĩ.

Sinh linh Nhân Giới, tuy rằng khi chưa kinh qua tu luyện thì cực kỳ yếu nhỏ, nhưng có một điểm không thể phủ nhận, huyết nhục và hồn phách của sinh linh là thứ thích hợp để thôn phệ nhất.

Nó chứa năng lượng và sinh linh khí tức thập phần tinh thuần, có

thể nhanh chóng định lượng và thu được năng lượng, chỉ riêng điểm này thì các chủng tộc khác đều không thể đánh đồng.

Ngay khi Ngao Tông còn đang tư tác, bên ngoài đạo trường hốt nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào, cắt ngang suy tư của hắn. "Hình như có tình huống!" Hắc Vũ lập tức ra ngoài tra xét, lát sau vội vàng chạy về, thần sắc có chút hoảng loạn. "Chủ nhân, tình huống có chút bất diệu!

Sự xuất đột nhiên, Thập Tướng sai phái hạ chúc phong tỏa phiến thành khu này, yêu cầu tất cả Minh tộc, Quỷ tộc ở đây toàn bộ nghe hiệu lệnh cùng nhau động thân!" Hắc Vũ khẩn trương tịnh không phải vô cớ, vừa rồi đám phó tòng bên ngoài đã điểm danh muốn ba người bọn họ đồng thời đi theo! "Tìm ta đi làm gì?" Ngao Tông hỏi.

Hắc Vũ cười khổ: "Đương nhiên là để chúng ta 'phụng hiến', dùng sức mạnh rút ra từ thể nội chúng ta, cung cấp U Minh chi lực cho Thập Tướng, mở ra Minh Giới thông đạo." "?!" Si Hồn đốn thời bột nhiên đại nộ, hắn đối với Minh Giới Thập Tướng khả vị là hận thấu xương!

Lần trước nếu không phải Ngao Tông ra tay tương trợ, e rằng hắn đã chết trong tay Huyết Sát Tướng Quân.

Tuy rằng đã đắc tội, nhưng cái chết cũng khó mà chuộc tội. "Tốt nhất lãnh tĩnh chút đi, Si Hồn!" Hắc Vũ nhìn bộ dạng phẫn nộ của hắn vội vàng nhắc nhở: "Hiện tại Thập Tướng đang ở trong thành trì này, một khi gây ra sóng gió lớn, bọn họ đều sẽ đuổi tới, chẳng lẽ ngươi tự nhận là đối thủ của Thập Tướng?" Nghe câu này, Si Hồn bất đắc dĩ phải cưỡng ép nén lửa giận xuống.

Tuy rằng hận Thập Tướng thấu xương, nhưng tịnh không có nghĩa là hắn sẽ vì thế mà bạch bạch tống điệu tính mệnh, chút lý trí này hắn vẫn phải có.

Hắc Vũ nhìn về phía Ngao Tông, hy vọng người sau có thể đưa ra biện pháp.

Ngao Tông là tồn tại có thể khinh dịch đánh bại Thập Tướng, hẳn là thu thập cái lạn than tử (mớ hỗn độn) trước mắt không phải việc khó chứ? "Người bên trong, lập tức đi ra!

Các ngươi đã được Minh Vương tuyển trúng!" Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng nộ hống, quát lệnh bọn họ mau chóng đi ra! "Đừng ép ta ngạnh sấm vào, đây là ý chỉ của Minh Vương đại nhân!" Ngao Tông không khỏi bật cười, trực tiếp cách đại môn hỏi vọng ra: "Ta hỏi ngươi, Minh Vương chỉ danh đạo tính (gọi đích danh) muốn bắt ba người chúng ta sao?

Nếu không có, thì quay về bảo hắn tự mình hạ lệnh rồi hãy nói." Một phen lời nói của Ngao Tông hiển nhiên khiến đối phương trở tay không kịp, e rằng vạn vạn không nghĩ tới trong Minh Giới lại có người dám điều khản Minh Vương!

Chương 934

"Muốn chết!" Thanh âm ngoài cửa đốn thời bạo nộ, sau đó chỉ nghe lệ thanh hạ lệnh: "Lũ tiểu nhân trong cửa không biết sống chết, dám lấy Minh Vương đại nhân ra khai ngoạn tiếu!

Lập tức xông vào giết chết bọn hắn, không cần dùng hồn phách bọn ngu xuẩn này trợ lực cho Minh Vương nữa!" Thoại âm lạc địa, đại môn liền mãnh nhiên chịu oanh kích, cả đạo trường cũng theo đó kịch liệt chấn chiến. "Muốn chết!" Si Hồn tuy không muốn làm to chuyện, nhưng đám tiểu lâu la này tìm tới tận cửa tuyệt đối không thể nhẫn, lập tức lượng xuất lợi trảo chuẩn bị xử lý đám người này.

Nhưng xuất hồ ý liêu (ngoài dự đoán), đại môn đạo trường thúy nhược (mỏng manh) dưới những đợt oanh kích liên tiếp lại không hề có nửa điểm phá tổn, ngược lại hoàn hảo như sơ.

Sau đó hai người mới ý thức được, nguyên lai Ngao Tông đã ra tay quán thâu pháp lực cưỡng ép duy trì kết cấu đạo trường không bị phá hoại. "Có chút hiệu suất được không?

Động thủ nhanh thêm chút nữa a." Ngao Tông ở trong cửa không ngừng lãnh trào nhiệt phúng.

Giờ phút này, đám Minh tộc nhân bên ngoài gần như kiệt tẫn toàn lực đều không cách nào đánh vào, khí phẫn đến mức lửa giận bốc ba trượng!

Căn bản không thể tưởng tượng, cái đạo trường nhìn như rách nát này vì sao dưới công kích như vậy lại không bị phá hủy. "Hỗn trướng đông tây, muốn chết!" Tên thủ lĩnh bạo nộ tiến lên tung một cước thật mạnh, lại không thể một cước đá văng đại môn, trở tay không kịp dưới quán tính lao đầu ngã xuống đất, ngã một cú 'chó ăn cứt' thật

đau. "Động tác đẹp lắm!" Ngao Tông vỗ tay cười lớn, giọng đầy trào phúng: "Minh Giới Thập Tướng nguyên lai nuôi ra toàn loại hàng sắc này, hôm nay bản vương được mở mang tầm mắt rồi!" Tên kia hồi lâu mới hoàn hồn, phẫn nộ quá mức lập tức rút đao chém về phía cổ Ngao Tông!

Tu vi tên này cũng không nhỏ, đao phong nơi mũi đao phun trào ra U Minh chi lực xác thực kinh người.

Nhiên (nhưng) luồng U Minh chi lực phun bạc ra kia, đối với Ngao Tông cũng bất quá chỉ là một trận gió thoảng qua mà thôi. "Thương!" Đao phong chưa chạm tới, một trận phong nhận hốt nhiên lướt qua, nháy mắt chém đứt đoạn đao phong mà tên kia bổ xuống.

Hắn khó tin nhìn lưỡi đao đoạn liệt, nhất thời hoàn toàn chết lặng tại chỗ.

Hắn không phản ứng kịp là thủ bút của Ngao Tông, còn tưởng trong bóng tối có ai đang ngăn cản.

Nhiên đám thủ hạ sau lưng hắn lại bất do tự chủ (không tự chủ được) lùi lại, vừa rồi bọn hắn chính mắt nhìn thấy đao phong kia bị bẻ gãy!

Đây là nhân vật có tu vi thực lực tuyệt đối không thể trêu chọc! "Tiểu tử, hiện tại Thập Tướng đều ở đây sao?" Ngao Tông đạm đạm phát vấn. "!" Tên kia vẫn chưa từ trong sự cuồng vọng vừa rồi hồi thần, nay bị Ngao Tông chất vấn như hỏi thủ hạ, lửa giận trong lòng đốn thời thăng đằng.

Toàn nhiên không ý thức được đao nhận bị tiệt đoạn là do Ngao Tông thủ hạ lưu tình, hắn ra lệnh cho đám người phía sau: "Mau bắt hắn lại cho ta!" Khả mệnh lệnh hạ đạt, phía sau không một ai dám động, thậm chí có mấy kẻ còn lùi lại. "Ngẩn ra đó làm gì?

Nhanh lên... chờ ta tự mình..." Lời còn chưa dứt, Si Hồn ở một bên đã không kìm nén được sát khí lao lên, một tay bóp lấy cổ hắn ngạnh sinh sinh nhấc bổng lên! "Tiểu tử, biết đang nói chuyện với ai không?" Si Hồn không chút che giấu sát ý, luồng U Minh chi lực cuồn cuộn phun trào khiến tên kia không khỏi toàn thân run rẩy. "Ai a..." Tên kia lúc này mới phát giác tử vong lâm đầu uy hiếp, bất do tự chủ run rẩy. "Si Hồn, dùng Sưu Hồn Thuật đi, đừng lãng phí thời gian." Ngao Tông đạm đạm ra lệnh. "Tuân mệnh!" Si Hồn cười lạnh một tiếng, tùy tức trong lòng bàn tay bạo phát ra một trận lực hút cuồng dũng, nháy mắt đem toàn bộ U Minh chi lực trên người tên trùng tử đáng thương kia hút cạn.

Tên kia ngay cả thời gian thống khổ cũng không có, trong nháy mắt mất đi tất cả ý thức, hồn phách trực tiếp bị rút cạn ký ức, triệt để biến thành một luồng vong hồn.

Si Hồn đại khái chọn lọc những thứ hữu dụng trong ký ức tên kia, nhưng đám phó tòng đi theo hắn thì không thể kìm nén sợ hãi được nữa, từng tên một quay đầu bỏ chạy tán loạn! "Không lầm chứ?" Ngao Tông nhìn đám người tranh nhau bỏ chạy, không khỏi nhíu mày.

Trước đó kiến thức tất cả Minh tộc, không ai là không không sợ chết, nhưng cũng sẽ không đến mức 'thụ đảo hồ tôn tán' (cây đổ khỉ tan) như vậy, hoàn toàn không có chút tổ chức nào. "Hắn tịnh không trực tiếp quy thuộc dưới trướng Minh Vương, là binh sĩ do Thập Tướng nuôi dưỡng, tịnh không thể so sánh với hạ chúc chân chính của Minh Vương." Hắc Vũ giải thích cho Ngao Tông.

Hắc Vũ thân phận quy thuộc cấm vệ quân dưới quyền chỉ huy của Minh Vương, đương nhiên bản thân hắn cũng không có tư cách được Minh Vương trực tiếp chỉ huy.

Ngao Tông nhìn đám binh sĩ bỏ chạy, biết ba người gây ra động

tĩnh này sẽ nhanh chóng kinh động Thập Tướng, đại phê nhân mã tức tương sát tới. "Hắc Vũ, thân phận của ngươi tại Minh Giới e rằng không giữ được nữa rồi." Ngao Tông nói. "Ta sớm đã chuẩn bị xong.

Huống hồ hôm nay không giết ra một đường máu, ta cũng sẽ bị bắt đi phụng hiến, biệt vô tuyển trạch!" Hắc Vũ giờ phút này không hề có nửa điểm củ kết (lấn cấn).

Hiện tại tình thế ép buộc, hắn hoặc là chọn cái chết, hoặc là chọn triệt để đầu kháo (nương nhờ) Ngao Tông.

Vốn trước đó hắn còn đang do dự việc chọn Ngao Tông làm chủ nhân có đúng hay không, nhưng hiện tại xem ra không cần thiết nữa rồi. "Đi thôi, ta đi đại náo một trận!" Ký nhiên (đã vậy) kế hoạch có biến, Ngao Tông tác tính (dứt khoát) làm lớn chuyện.

Trước đó lo lắng gây ra động tĩnh lớn liệu có dọa Minh Vương chạy mất hay không, nhưng hiện tại xem ra, tên kia tịnh không nhu nhược như trong tưởng tượng.

Ký nhiên muốn khai thông thông đạo tới Nhân Giới, cũng có nghĩa là căn bản không sợ gặp phải phiền toái gì.

Hoặc hứa phản kỳ đạo nhi hành chi (làm ngược lại), can thúy gây ra chút động tĩnh lớn càng có thể dẫn dụ hứng thú của hắn.

Si Hồn tự nhiên không phản đối, sớm đã nhìn đám Minh tộc nhân này thập phần khó chịu, nay có cơ hội đương nhiên phải hảo hảo náo loạn một phen!

Khi bước ra khỏi tu luyện đạo trường, lại phát hiện phiến thành khu này nhân tâm hoàng hoàng, tùy xử khả kiến (đâu đâu cũng thấy) người bôn tẩu đào mệnh.

Hiển nhiên bọn họ đều không muốn bị hiến tế, nhưng căn bản không có năng lực phản kháng thủ hạ của Thập Tướng, đa số chưa

chạy được bao xa đã bị bắt lại ngay. "Ba tên kia, đứng lại!" Ba người cứ thế đại dao đại bãi xuất hiện trên phố, đốn thời thu hút sự chú ý, lúc này đám phó tòng đang sầu vì không tìm được người!

Ngao Tông thậm chí còn lười nhìn mặt bọn chúng, chỉ lười biếng phất tay một cái, từng trận phong nhận xé gió nháy mắt đem bọn chúng phấn toái. "Phó tòng của Thập Tướng, về chuyển cáo chủ tử các ngươi, Bản vương hiện tại muốn đại dao đại bãi xuất thành, nếu có bản lĩnh ngăn được ta, cứ việc thân tự đến!

Nếu không dám thì đừng quấy nhiễu nhã hứng của ba vị đại gia, miễn cho mất mạng!" Ngao Tông phun ra lời cuồng vọng chí cực, bị pháp lực vô hạn khuếch đại, vang vọng trên không trung cả tòa thành trì!

Gần như bất kỳ ai trong thành cũng đều có thể nghe rõ ràng.

Trong thành, những quỷ hồn, Minh tộc đang tìm mọi cách đê điều đào tẩu, nghe thấy truyền âm không ngừng hồi hưởng trên bầu trời đều kinh ngốc.

Có kẻ chủ động đưa tới cửa, chê sống quá lâu sao?!

Nhưng rất nhanh bọn họ hoàn hồn, đây tuyệt đối là một chuyện đại hảo sự a!

Ký nhiên có người chủ động đi thu hút hỏa lực, chính hảo có thể nhân lúc khoảng trống này mà đào mệnh.

Thế là phân phân (lần lượt) tiếp tục bận rộn chạy trốn, ai cũng không để ý tới hắn.

Chương 935

Bất quá hiển nhiên chiến thuật trào phúng của Ngao Tông cực kỳ hữu hiệu, dưới sự khiêu khích của hắn, đại phê Minh tộc binh sĩ bị hấp dẫn, khóa chặt ba người! "Chủ nhân, làm vậy e rằng không thỏa đáng lắm?" Hắc Vũ nhìn đám Minh tộc binh sĩ đang bức cận, không khỏi tâm sinh run rẩy.

Hắn tịnh không biết thực lực chân chính của Ngao Tông thế nào, thu thập đám tạp binh này đương nhiên không vấn đề, nhưng nếu dẫn Thập Tướng tới, liệu có thể thoát thân? "Thúc thủ chịu trói, có thể cho ngươi chết thống khoái một chút!" Thủ lĩnh đám Minh tộc binh sĩ từ xa nhìn Ngao Tông liền hạ lệnh. "Hảo, vậy thì chết thống khoái chút đi!" Ngao Tông tí hào (mảy may) không cùng hắn phế thoại, chỉ búng tay một cái, nháy mắt tiếp theo mây đen dày đặc che khuất cả bầu trời Minh Giới.

Dưới tầng mây đen đó, U Minh chi lực cuồng bạo không ngừng dũng động, áp bách khiến đám binh sĩ cảm thấy hô hấp cũng thập phần gian nan. "Thứ gì vậy?" Vô trợ nhìn đám mây đen khổng lồ trên trời, U Minh chi lực trong đó khiến bọn chúng không kìm được sắt sắt phát run (run lẩy bẩy).

Lần trước khiến bọn chúng cảm thụ áp bách cảm khủng bố như vậy, là đến từ Minh Vương!

Chỉ có Minh Vương quân lâm, mới khiến bọn chúng sợ hãi như thế! "Minh Vương?" Trong đám người, không biết ai mạc danh kỳ diệu hét lên câu này, mang theo sự khủng hoảng cực kỳ nồng trọng. "Giả thần giả quỷ!

Kẻ nào ở đó vũ nhục Minh Vương đại nhân!" Tên thủ lĩnh cũng

đồng dạng tâm hoài khủng cụ, nhưng tràng cảnh trước mắt cùng với thân phận của hắn không cho phép hắn bộc lộ cảm xúc như vậy.

Nhưng cứ như thế, hắn cũng sát giác ra Ngao Tông bất phàm, lại không dám tự mình xông lên, chỉ rút kiếm chỉ về phía trước ra lệnh: "Giết hắn!" "Oanh long!" Khắc tiếp theo, một đạo hắc sắc lôi đình giáng xuống, từ trong tầng mây bính phát ra, như cự xà nháy mắt nuốt chửng tên thủ lĩnh.

Tiếng nổ lớn vang lên, hắc sắc lôi đình chuyển thuấn tức thệ (vụt qua biến mất), tên thủ lĩnh bị lôi đình đánh trúng đã biến thành một nắm tro tàn.

Thậm chí ngay cả hồn phách cũng trong nháy mắt tiêu tán, không còn tồn tại.

Tất cả Minh tộc binh sĩ trong khoảnh khắc đó đều ngốc trệ, gần như không dám tin vào chân tướng phát sinh trước mắt.

Đích xác như lời Ngao Tông nói, chết cực kỳ thống khoái, hào vô thống khổ. "Kỳ thực ta vô ý đại khai sát giới, nhưng nếu không gây ra chút đại động tác, e rằng cũng không dễ dụ Thập Tướng đi ra." Ngao Tông nhìn đám binh sĩ thần sắc kinh khủng bất nhất, khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng) phất tay một cái. "Oanh long!" Siếp thời gian (trong chốc lát), mây đen trên trời lưu chuyển dũng động, như sóng biển cuộn trào giữa không trung.

Tiếp đó, vô số đạo hắc sắc thiểm điện lóe lên, bạn tùy tiếng nổ vang rền điên cuồng tồi tàn đại địa! "Tích ba!" Uy lực lôi đình kia cực kỳ khủng bố, mỗi lần rơi xuống đều sẽ nháy mắt diệt sát rất nhiều Minh tộc binh sĩ, đồng thời phá hủy tất cả kiến trúc vật trong phạm vi ảnh hưởng.

Những kiến trúc, tường thành được U Minh chi lực gia trì, có thể chống đỡ âm phong sắc như dao mà không hề tổn hại, vậy mà dưới

sự oanh kích của hắc sắc thiên lôi lại như giấy hồ, nháy mắt bị phá hủy.

Dưới thiên lôi, tiếng kêu rên và thảm thiết vang lên không dứt, đám Minh tộc binh sĩ kia căn bản không có năng lực đối kháng thiên lôi này.

Cho dù may mắn sống sót cũng tuyệt đối không có khả năng, thiên lôi hoành tảo (càn quét), tẫn số hóa thành tê phấn (bụi phấn), không một ai may mắn thoát khỏi!

Hắc Vũ và Si Hồn chấn hám nhìn một màn trước mắt, giờ phút này mới ý thức được, suy đoán tu hành của Ngao Tông trước đó hoàn toàn là đại đại đê cổ (đánh giá quá thấp).

Những thủ đoạn này, Ngao Tông khinh miêu đạm tả vài động tác liền hoàn thành, tựa hồ chỉ là cử thủ chi lao (nhấc tay là làm được).

Cuối cùng, khi đạo thiên lôi cuối cùng rơi xuống, phiến thành khu này hoàn toàn bị san phẳng.

Không còn một khối mặt đất nào nguyên vẹn, cũng không còn bất kỳ kiến trúc vật nào đứng vững.

Tất cả Minh tộc binh sĩ đều bị giết sạch, không một ai còn sống. "Đi thôi, động tĩnh làm cũng kha khá rồi." Ngao Tông đi trước hướng ra ngoài thành, hai người kia mới hoảng nhiên hồi thần, vội vàng đi theo sau.

Khi rời đi cùng hắn, hai người hoàn toàn không còn sự cẩn tiểu thận vi (dè dặt cẩn trọng) như trước, thậm chí dáng đi cũng trở nên nhanh nhẹn hùng dũng.

Có chỗ dựa như thế này, sợ gì Thập Tướng!

Lúc này, từ bốn phương tám hướng trong thành trì, Minh tộc binh sĩ cấp tốc chạy tới hợp vây khu vực này, nhưng thủy chung đều không

dám bức cận Ngao Tông, chỉ dám đứng từ xa nhìn, sợ chọc giận hắn. "Tất cả mọi người cẩn thận một chút, ai nếu chọc giận tên sát tinh kia, chúng ta đều phải xui xẻo!" Kẻ cầm đầu nghiêm khắc hạ lệnh, cấm chỉ bất kỳ ai thiện tự hành động, nhiên tịnh không có nghĩa là lúc này an toàn.

Ngao Tông vốn hiềm động tĩnh gây ra chưa đủ lớn, sẽ dễ dàng buông tha đám pháo hôi này sao?

Trú túc quan sát một lát, sau đó hắn lại lần nữa đại quy mô truyền âm: "Các ngươi Thập Tướng, nếu quả thực có tâm cầm nã (bắt giữ) Bản vương thì cứ việc thân tự xuất diện, hà tất phái khiển đám pháo hôi này đi chịu chết thí tham (thăm dò)?

Ta sẽ không cùng các ngươi phế thoại nữa, trước khi ta rời khỏi phiến thành khu này, chỉ cần Thập Tướng còn không hiện thân, đám thủ hạ này coi như các ngươi nuôi uổng công rồi." Thoại âm lạc địa, đám mây đen vẫn chưa tan đi trên trời lại lần nữa giáng xuống lôi điện phong bạo, tứ vô kỵ đạn oanh sát Minh tộc binh sĩ!

Nhất thời gian, tiếng nổ và tiếng thảm thiết vang lên liên tiếp không dứt, đám Minh tộc binh sĩ đang hợp vây nhanh chóng vỡ trận, tán loạn thoát ly đội ngũ đào mệnh.

Bọn hắn đương nhiên không ngốc, việc trơ mắt chịu chết làm không được!

Cứ như vậy, nơi Ngao Tông đi qua thi hoành biến địa (xác chết khắp nơi), ngắn ngủi phiến khắc thời gian liền không còn ai dám vây quanh bốn phía.

Trong thành, những quỷ tu sĩ bị cưỡng ép tróc nã, cùng Minh tộc nhân nhân cơ hội này đào mệnh, nhất thời gian lại xuất hiện rất nhiều lậu võng chi ngư (cá lọt lưới). "Xem bọn chúng định giả chết đến bao giờ?" Ngao Tông bước ra khỏi phiến thành khu đã biến thành phế tích,

nhưng vẫn chưa đợi được Minh Giới Thập Tướng ngăn cản, mày hơi nhíu lại.

Hắn cũng không hy vọng đám người này có kiên nhẫn quá tốt. "Hắc Vũ, phụ cận có Minh Vương thần tượng không?" Ngao Tông hốt nhiên hỏi Hắc Vũ.

Hắc Vũ do dự một lát, sau đó đáp: "Cách nơi này không xa, ta đem vị trí đó dùng ý niệm cáo tri ngài." Hắn vừa dùng thần thức giao lưu với Ngao Tông, nháy mắt tiếp theo chỉ thấy trước mắt hoa lên, khi hồi thần lại thì phát hiện đã bị đưa tới chỗ thần tượng kia.

Chỉ thấy thần tượng cao lớn như núi đứng sừng sững giữa phiến khoáng dã (đồng hoang), dưới chân thần tượng bày đầy hứa đa thần vật cúng tế.

Điều khiến Hắc Vũ chấn kinh là, lúc này bọn họ đang đạp trên đầu thần tượng! "Chủ nhân, ta e rằng có chỗ không thỏa..." Hắc Vũ sợ đến mặt mày trắng bệch.

Khiêu chiến Minh Giới Thập Tướng, trong mắt Hắc Vũ là hành kính của cường giả, nhưng nghênh ngang vũ nhục Minh Vương thần tượng như thế này, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng!

Không biết có chọc giận Minh Vương hay không, nhưng hành vi này gần như đồng nghĩa với việc tuyên chiến với cả Minh Giới.

Không cần Minh Vương hạ bất kỳ mệnh lệnh nào, tất cả Minh tộc, Quỷ tu sĩ trong giới này đều sẽ tự phát coi Ngao Tông là địch nhân mà công kích.

Bởi vì Minh Vương không chỉ là người thực tế chưởng khống Minh Giới, mà còn là tối cao thần linh trong lòng bọn họ.

Tiết độc tín ngưỡng thần linh, vậy tất nhiên là cục diện bất tử bất hưu rồi! "Thứ ta muốn chính là bất tử bất hưu!" Ngao Tông cười lớn

một tiếng, sau đó mãnh nhiên một chưởng đánh vào đầu lâu Minh Vương thần tượng.

Khắc tiếp theo cả thần tượng bị lực đạo phá hoại, từ giữa dần dần nứt toác ra.

Thần tượng theo đó rung lên bần bật, từng mảng đá vụn vỡ ra, đồng thời từ trong đó cũng có U Minh chi lực không ngừng lưu thất. "Minh Giới Thập Tướng, đừng tiếp tục giả ngu nữa, nếu còn không hiện thân, sau khi phá hủy thạch tượng này, ta sẽ chọn mục tiêu tiếp theo!" Ngao Tông hơi nheo mắt, không tin đám Minh Giới Thập Tướng có thể nhẫn nhịn như thế.

Chương 936

Quả nhiên, ngay khi lời này vừa dứt, U Minh chi lực bốn phía rõ ràng trở nên cực kỳ nồng úc, mấy đạo khí tức nháy mắt bức cận hướng về phía này, mang theo sát ý cực kỳ nồng trọng! "Muốn chết!" Nháy mắt tiếp theo, mấy đạo khí tức từ bốn phương tám hướng tập kích hào bất lưu tình oanh hướng Ngao Tông, tựa hồ muốn đương trường diệt sát hắn.

Nhiên Ngao Tông thậm chí ngay cả ý định tránh né cũng không có, chỉ khẽ búng đầu ngón tay, hóa xuất một đạo bình chướng hộ thể khổng lồ bao bọc bốn phía.

Nguyên bản Hắc Vũ và Si Hồn tâm kinh đảm chiến (sợ hãi), nhưng khi thấy Ngao Tông không tốn chút sức nào đỡ được đòn công kích, mới an tâm lại. "Không có gì phải sợ, nếu có thể, ta đảo hy vọng Minh Vương tự mình đến đây." Lời nói của Ngao Tông tràn đầy vẻ bất tiết (khinh thường). "Chủ nhân, Minh Giới Thập Tướng hình như đến đại bộ phận rồi, không biết có dễ ứng đối không a." Hắc Vũ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Ý tại ngôn ngoại là, nếu thực sự không nắm chắc phần thắng tuyệt đối thì nên triệt thoái trước đi, không cần thiết phải vứt mạng ở đây.

Ngao Tông nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc, chút huyền ngoại chi âm (ý ngoài lời) này sao có thể không nghe hiểu? "Hắc Vũ, hiện tại ngươi trốn thì có thể trốn đi đâu?

Đừng quên ngươi đã bị điền tên lên danh sách phụng hiến, còn có thể tiếp tục về vương thành làm tiểu quan của ngươi sao?" "Lại có thể trốn đi đâu chứ?

Chỉ cần một ngày còn ở trong Minh Giới, mỗi ngày đều có khả năng bị bọn chúng tìm tới cửa." Hắc Vũ á khẩu không trả lời được, cũng xác thực như lời Ngao Tông nói, trong lòng hắn vẫn ôm ấp tia huyễn tưởng không thái khả năng kia.

Chỉ là không dám thừa nhận sự thực này mà thôi. "Chủ nhân, xin cứ yên tâm, bất luận khi nào ta đều cùng ngài huyết chiến đến cùng!" Si Hồn tên này lại lanh lợi hơn Hắc Vũ nhiều, lập tức nhân cơ hội thảo hảo (nịnh nọt) Ngao Tông.

Nhiên Ngao Tông lúc này không có tâm tư để ý, chỉ nhìn quanh bốn phía: "Chư vị đã đến rồi thì hiện thân đi, trốn mãi cũng nên thôi đi." "Cút xuống khỏi thần tượng!" Một tiếng gào thét phẫn nộ vang lên, sau đó trên đỉnh đầu Ngao Tông, U Minh chi lực ngưng tụ, hóa thành một cự trảo sắc nhọn chộp thẳng xuống.

Trong mắt Ngao Tông tinh quang lóe lên, quanh thân phong nhận lướt qua, nháy mắt xé nát cự trảo kia. "Lại gặp mặt rồi!" Ngao Tông nhìn về một hướng, tại nơi tầm mắt chạm đến, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện.

Người này chính là Huyết Sát Tướng Quân, kẻ suýt chút nữa bị Ngao Tông diệt sát ngày đó!

Lúc này Huyết Sát lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngao Tông, trong ánh mắt tràn đầy hận ý khó kìm nén, tựa hồ hận không thể đương trường đem Ngao Tông tỏa cốt dương hôi (nghiền xương thành tro)! "Thật là oan gia ngõ hẹp, sau ngày đó ta phải trả cái giá không nhỏ mới có thể trùng sinh, tuy rằng trong họa được phúc, nhưng món nợ hôm nay ta nhất định phải tính toán sòng phẳng với ngươi!

Ta muốn dùng mạng ngươi để đền bù!" Huyết Sát cười lạnh nói.

Khí tức của hắn xác thực mạnh hơn lúc Ngao Tông mới gặp không ít, chỉ tiếc chút tiến cảnh tu vi đó trong mắt Ngao Tông, cũng

chỉ là con sâu kiến từ nhỏ biến lớn hơn một chút mà thôi. "Ngươi xác định?" Ngao Tông hơi nhíu mày, "Chín vị đồng liêu của ngươi đâu, chẳng lẽ bọn chúng sợ chết không dám lên?" "Thu thập một mình ngươi là đủ rồi, lên!" Huyết Sát giơ cao tay, khắc tiếp theo đại địa kịch liệt chấn chiến, sau đó nứt toác vỡ vụn, dưới những vết nứt lớn kia trồi lên từng cái lợi trảo khổng lồ.

Tiếp đó, từng con ác ma dữ tợn hoàn toàn chế tạo từ tượng đá bò lên từ dưới đất, kèm theo tiếng gào thét chấn hám đại địa!

Cùng lúc đó, trên trời xuất hiện từng trận phong áp cuồng táo, mấy tôn thạch tượng quỷ mọc cánh khổng lồ xuất hiện giữa không trung, bay lượn trên đỉnh đầu.

Thân thể khổng lồ của thạch tượng quỷ gần như che khuất bầu trời, chắn hết chút ánh trăng ít ỏi, cả bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại.

Nhiên không chỉ có vậy, bảy tám con thạch tượng ác ma khổng lồ bò lên từ dưới đất kia cũng vặn vẹo thân thể dữ tợn đáng sợ chậm rãi tiến lại.

Thạch tượng ác ma mỗi bước đạp xuống, đại địa đều rung chuyển, khí tức áp chế tuyệt vọng truyền đến từ bốn phương tám hướng khiến người ta không rét mà run. "Không đúng, những thạch tượng này...?!" Hắc Vũ vô cùng chấn hám nhìn những thạch tượng ác ma, giờ khắc này hắn phát giác khí tức trên người bọn chúng hoàn toàn không thua kém Minh Giới Thập Tướng.

Minh Giới Thập Tướng trong mắt Minh tộc nhân là tồn tại chỉ đứng sau Minh Vương, những thạch tượng khôi lỗi giống như con rối này sao có thể so sánh với Minh Giới Thập Tướng được.

Nhưng Ngao Tông đối với những thạch tượng này tịnh không xa lạ, lúc trước vô tình tiến vào Minh Vương Vương tọa, hắn từng tận

mắt thấy qua những thần tượng này.

Chỉ là cường độ của những thần tượng đó hoàn toàn không thể so sánh với đám này. "Hoặc hứa chỉ là hiểu lầm thôi, Minh Vương bản nhân hẳn là chưa từng tuyên bố với bên ngoài rằng Minh Giới Thập Tướng là chiến lực mạnh nhất trừ hắn ra chứ?" Ngao Tông đạm đạm nói.

Lời này khiến Hắc Vũ không khỏi trầm tư, quả thực là như vậy, Minh Vương chưa bao giờ nói lời tương tự.

Tất cả chỉ là phỏng đoán của Minh tộc nhân mà thôi. "Như thế thì giải thích được rồi!" Ngao Tông nhìn một tôn thạch tượng quỷ đang bàn toàn (bay lượn) trên trời sắp bổ nhào xuống, trong lòng bàn tay dùng cuồng phong ngưng tụ thành một thanh phong nhận, quyết định hơi hoạt động gân cốt một phen. "Ta mặc kệ những thứ súc sinh này là gì, chỉ cần chủ nhân có nhu cầu, ta sẽ vì chủ nhân giải quyết chúng!" Si Hồn dang rộng hai tay, U Minh chi lực bao quanh cánh tay ngưng kết thành trảo nhận sắc bén, sau đó hắn mạnh mẽ nhảy xuống khỏi thần tượng, cắm phập trảo nhận vào mặt đất, cuồng cuộn U Minh chi lực bính phát ra, men theo mạch lạc đại địa ngưng kết thành một con độc xà du đãng tấn tốc lao đi! "Oanh!" Cự xà phá thổ nhi xuất (phá đất chui lên), hào vô bảo lưu oanh kích lên một tôn thạch tượng, uy năng oanh nhiên bạo phát trong nháy mắt làm nổ tung mặt đất, bụi đất mù mịt đầy trời. "Bất quá như thử (chẳng qua cũng chỉ thế thôi)!" Si Hồn thấy vậy tưởng đã dễ dàng giải quyết được một thạch tượng, tinh thần đại chấn, đang định tiếp tục ra tay.

Nhưng ngay sát na (khoảnh khắc) đó, khói bụi bị một trận cuồng phong thổi tan, U Minh chi lực do Si Hồn phát ra hào vô nhất ti suy giảm (không hề suy giảm chút nào) bị phản đạn lại, như số trả lại cho hắn!

Đại đại xuất hồ ý liêu, Si Hồn trở tay không kịp chỉ có thể bản năng kích phát hộ thể sát khí ngạnh kháng (đỡ đòn), nhiên uy năng phản đạn ngay cả bản thân hắn cũng khó mà chống đỡ, nháy mắt bị trọng thương.

Tôn thạch tượng ác ma bị công kích kia vẫn hào phát vô thương (không tổn hại chút nào), tốc độ không hề giảm bức cận về phía hắn. "Sao có thể?!" Si Hồn khó tin, bạo nộ bất chấp tất cả định phát động công kích lần nữa, lại bị Ngao Tông lặc lệnh lui xuống. "Không nhìn ra sao, U Minh chi lực đối với thứ này vô hiệu.

Ngươi mệt chết cũng không thể thương tổn chúng mảy may, ngược lại tất cả công kích của ngươi đều sẽ bị phản lại nguyên vẹn." Ngao Tông liếc mắt đã nhìn ra đoan nghê.

Dược liệu chú tạo những thạch tượng này không những có thể hấp thu U Minh chi lực, mà trong cơ thể cũng đồng dạng có trận pháp phản chế U Minh chi lực.

Hào vô nghi vấn, đây là vũ khí do Minh Vương thân tự sáng tạo ra, chuyên dùng để thống trị cả Minh Giới.

Không một Minh tộc nhân nào có thể chiến thắng được những thứ này.

Tương đối mà nói, Minh Giới Thập Tướng căn bản không phải chiến lực mạnh nhất, những thứ này mới phải.

Không chỉ cường đại, e rằng số lượng nhiều đếm không xuể, nếu không thì ngay cả Huyết Sát Tướng Quân cũng sẽ không thể điều động được nhiều như vậy. "Không thể dùng U Minh chi lực?" Si Hồn vừa dâng lên tín tâm đốn thời tiêu thối (tan biến), nhưng thạch tượng kia căn bản không định buông tha hắn, ngược lại mãnh nhiên gia tăng tốc độ, một quyền nặng nề nện xuống đầu hắn!

Si Hồn hoàn toàn không còn ý niệm đối kháng thứ này, đối mặt một kích chỉ bản năng tránh né.

Nhưng vừa đằng không phi thiểm tị (bay lên tránh né), U Minh chi lực quanh người tên kia hóa thành từng đạo lôi cương trực xung thiên tế (lao thẳng lên trời), điên cuồng công kích. "Đáng chết!" Si Hồn bị một kích lại bị thương, kinh hoảng lập tức đoạt lộ mà chạy, lúc này cũng không màng gì nữa! "Giải quyết đống rác rưởi đó đi." Huyết Sát Tướng Quân ra lệnh cho thạch tượng, thạch tượng ác ma nghe lệnh không chút chần chừ, đấm mạnh một quyền xuống đất.

Khắc tiếp theo, Si Hồn đang bay trên không chỉ thấy thân thể trầm trọng vô cùng, bị ngạnh sinh sinh lôi xuống đập mạnh xuống đất, không thể động đậy!

Thạch tượng mãnh nhiên trương khai cự khẩu (há miệng lớn), phun ra một đạo tử sắc quang trụ oanh kích, ngay khi công kích sắp chạm tới, quanh thân Si Hồn sậu nhiên (bỗng nhiên) lóe lên một trận quang mang, nháy mắt biến mất tại chỗ. "Oanh long!" Cũng lúc đó, công kích của thạch tượng chạm đất, triệt để phá hủy đại địa tạo thành một vết nứt sâu hoắm.

Chương 937

Cùng lúc, Si Hồn bị thuấn di truyền tống đến bên cạnh Ngao Tông, mồm to thở hổn hển, biết mình vừa được Ngao Tông cứu một mạng. "Đa tạ chủ nhân!

Vừa rồi ta quá coi thường bọn chúng!" Si Hồn vội vàng nói lời cảm tạ, dù lúc này trong lòng vẫn còn sợ hãi. "Thứ này vốn không phải thứ ngươi có thể ứng phó, lui xuống đi." Ngao Tông phất tay ra hiệu. "Tiểu tử, ta đã nói rồi, hôm nay ngươi nhất định phải chết ở đây, không ai cứu được ngươi đâu." Huyết Sát Tướng Quân diện mục dữ tợn, lại lần nữa hạ lệnh, thạch tượng quỷ đang bay lượn trên trời hô khiếu bổ nhào xuống.

Mục tiêu của nó không ai khác, chính là Ngao Tông, có thể thấy hắn hận Ngao Tông thấu xương đến mức nào.

Ngao Tông chậm rãi hoành phong nhận (cầm ngang phong nhận), sau đó ánh mắt lăng lệ, mãnh nhiên lấy thế rút đao chém ra.

Một khắc này, cuồng phong gào thét, quét sạch tất cả cát đá bụi bặm trên mặt đất! "Hưu!" Trong nháy mắt, tiếng xé gió rít lên, sát na gian (trong khoảnh khắc) quanh thân Ngao Tông lóe lên vô số đạo phong nhận chi chít, nháy mắt cắt nát thạch tượng quỷ đang lao tới!

Thần sắc Huyết Sát Tướng Quân đốn thời ngưng cố, nhìn thạch tượng quỷ bị chém thành mảnh vụn trong tích tắc, ngây dại. "Cút ngay!" Ngao Tông lệ hét một tiếng, sau đó quanh thân cuộn lên một trận lốc xoáy lao thẳng lên trời, trong phong nhận tạp giáp (lẫn) từng trận băng sương, đóng băng tất cả thạch tượng quỷ chạm phải, sau đó cắt thành mảnh vụn.

Những thạch tượng ác ma đang lao tới trước mặt, Ngao Tông can

thúy (dứt khoát) buông tay chân, cầm kiếm lao vào giữa đám địch bắt đầu "hoạt động gân cốt"!

Thân hình hắn nhanh như tật phong (gió lốc), lướt đi gần như không để lại bóng dáng, mỗi khi chém ra một kiếm, đều sẽ có một tôn thạch tượng ác ma thuận thế bị chém nát.

Những thạch tượng ác ma này căn bản không có sinh mệnh, dựa vào U Minh chi lực trong cơ thể để hoạt động, chỉ cần U Minh chi lực vẫn còn, cho dù chỉ còn lại một ngón tay cũng sẽ thực hiện chức trách giết chết kẻ địch.

Vì vậy phương pháp ứng đối của Ngao Tông thập phần đơn giản, can thúy trong nháy mắt cắt chúng thành từng khối đá vụn, khiến chúng không thể động đậy mảy may mới thôi!

Ngắn ngủi phiến khắc, Ngao Tông như cơn cuồng phong gào thét lướt qua, khi cơn gió ngừng lại, những thạch tượng ác ma kia cũng theo tiếng vỡ vụn, biến thành đầy đất đá vụn. "Không thể nào!" Huyết Sát Tướng Quân khó tin nhìn một màn này, những thạch tượng này đều có chiến lực tương đương Thập Tướng a.

Tuy rằng bản thân chúng có thể sử dụng chú thuật rất ít, nhưng chỉ dựa vào sự cường đại và bản năng chiến đấu của bản thân, cùng với số lượng khổng lồ này, không có bất kỳ ai có thể sống sót dưới tay chúng.

Nhưng hiện thực là, trong nháy mắt vừa rồi chúng đã bị triệt triệt để để cắt nát, không còn một con nào nguyên vẹn tồn tại. "Những thứ này để ta hoạt động gân cốt cũng tạm được." Ngao Tông tán đi phong nhận trong tay, những đá vụn vương vãi trên đất cũng bốc cháy ngọn lửa màu đen hừng hực.

Ngao Tông đang xóa đi pháp trận cuối cùng còn lưu lại.

Hành động này nhìn như nhẹ nhàng, lại khiến trong lòng Huyết Sát Tướng Quân càng thêm kinh khủng.

Đây là pháp trận do Minh Vương thân tự thiết hạ, trừ phi Minh Vương đích thân ra tay, căn bản không thể tưởng tượng trận pháp có thể bị phá giải. "Chỉ có một mình ngươi?

Chín tên kia không dám tới chịu chết sao?" Ngao Tông nhìn kẻ địch chỉ còn trơ trọi một mình, thản nhiên hỏi.

Nhiên Huyết Sát Tướng Quân căn bản không trả lời hắn, tên kia xoay người trực tiếp đằng không bay lên, liều mạng hướng về phía xa thương hoàng đào tẩu (chạy trốn thảm hại)! "Chạy cũng giỏi đấy." Ngao Tông tùy thủ (tiện tay) phất một cái, không gian phiến khu vực này đốn thời bị cấm chế, Huyết Sát Tướng Quân đang bỏ chạy đâm sầm vào bức tường cấm chế vô hình.

Kinh hoảng thất thố, hắn vội vàng thi triển thuấn di thuật muốn thoát thân, lại phát hiện trong khu vực này thuấn di thuật đã mất hiệu lực. "Sao lại như vậy!" Huyết Sát Tướng Quân không kìm được run rẩy, giờ khắc này hắn chân chân thiết thiết sát giác (cảm giác) được uy hiếp tử vong đang cận kề!

Đời này chỉ có hai lần phát giác tử vong đến gần, mỗi lần đều đến từ Ngao Tông.

Ngao Tông mặt vô biểu tình nhìn hắn, Huyết Sát Tướng Quân đối với hắn hào vô ý nghĩa, nếu nói có tác dụng gì thì... "Kỳ thực ngươi đối với ta không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng nếu hôm nay ngươi chết ở đây, đối với Thập Tướng, cũng như Minh Vương, đều là một tin tức chấn động không nhỏ." Trong mắt Ngao Tông lóe lên một tia lãnh ý.

Hắn không định hỏi tin tức gì từ miệng tên này, phản chính hắn cũng tuyệt đối không có khả năng biết. "Chết đi!" Bị bức vào tuyệt

cảnh, không nguyện thúc thủ chịu trói, Huyết Sát Tướng Quân ngưng tụ U Minh chi lực, khắc tiếp theo quanh thân cuộn trào hắc vụ, ngưng kết thành một cái đầu lâu khô gào thét.

Nhiên nháy mắt sau, áp chế lực trong cấm chế tăng cường, đầu lâu khô kia đốn thời yên tiêu vân tán (tan thành mây khói), đồng thời Huyết Sát Tướng Quân phát giác tất cả U Minh chi lực trong cơ thể đều không thể vận tác.

Trong khắc này hắn hoàn toàn biến thành một phế nhân hào vô tác dụng, cảm giác vô lực khó tả dâng lên trong lòng.

Tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn Ngao Tông, nhưng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt hào vô cảm tình ba động.

Khắc tiếp theo, U Minh chi lực trong cơ thể toàn bộ tán tận, giống như một khối băng đặt trong lò lửa, bị hoàn cảnh xung quanh xâm thực tan đi, cuối cùng chỉ còn lại một hồn phách thiên sang bách khổng (thương tích đầy mình).

Khi Huyết Sát Tướng Quân ý thức được cái chết, hồn phách của hắn cũng không còn hoàn chỉnh nữa.

Xác thiết mà nói, chỉ còn lại một luồng ý thức, hồn phách tán tận, chỉ có ý thức không cách nào khôi phục còn lưu lại.

Một luồng ý thức này, e rằng cũng chỉ có thể duy trì vài canh giờ, không cách nào tái độ phục sinh.

Ý thức của hắn vẫn còn lưu lại tịnh phi vì ý chí kiên định, mà là do Ngao Tông khắc ý thủ hạ lưu tình.

Hắn muốn lưu lại hồn phách Huyết Sát, để hắn đem hết thảy những gì phát sinh tại đây cáo tri cho chín tướng còn lại của Minh Giới.

Nếu không, hôm nay gây ra động tĩnh lớn như vậy mà không để lại

dấu vết gì, há chẳng phải uổng công sao! "Ngươi rốt cuộc là ai?" Ý thức còn sót lại của Huyết Sát chỉ có thể tồn tại dưới dạng linh thể, giờ phút này mất đi đại bộ phận tam hồn thất phách, không có bất kỳ tình cảm hoảng sợ, úy cụ (sợ hãi) nào, trong ý thức chỉ còn lại một mảnh mang nhiên (mờ mịt).

Lúc này điều hắn muốn biết nhất, là vị cường giả trước mắt rốt cuộc lai lịch thế nào.

Từ trên người Ngao Tông, hắn sát giác được sự thống ngự và lăng giá (bề trên) chỉ có ở Minh Vương.

Ban đầu vì cực độ kinh khủng nên không cảm nhận được, nhưng hiện giờ chỉ còn lại một ý thức thể, cảm giác này tự nhiên trở nên cực kỳ rõ ràng. "Đợi Minh Vương tự mình đến tìm ta, ta sẽ nói cho hắn biết." Ngao Tông chỉ để lại một câu, sau đó dương trường nhi khứ (nghênh ngang bỏ đi).

Sau khi trận chiến hoàn toàn nghiền ép kết thúc, tòa thành trì vừa bị Ngao Tông phá hủy cũng dấy lên sóng to gió lớn.

Đại lượng Minh tộc binh sĩ chết ở đây, trong đó có không ít cốt cán của Minh Giới Thập Tướng, lại không thể giống như Minh Vương tùy tâm sở dục (tùy ý) sáng tạo ra Minh tộc cường giả, đả kích của chuyện này đối với bọn họ có thể nghĩ mà biết.

Thập Tướng chấn động, liền ra lệnh cho thủ hạ càng thêm lôi lệ phong hành (quyết liệt) bắt giữ tất cả những ai có liên quan trong thành trì đó, phàm là bắt được toàn bộ đem đi phụng hiến.

Kết quả những kẻ nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn cũng không thể may mắn sống sót, dù trốn đến chân trời góc bể cũng bị nhanh chóng bắt về.

Minh Giới Thập Tướng vì có năng lực Minh Vương ban cho, cảm

tri đối với Minh Giới vượt xa dự liệu, những Minh tộc nhân bình thường này không có bất kỳ khả năng nào đào thoát khỏi tay bọn họ.

Nực cười là, tung nhiên (dù cho) những kẻ đào vong này toàn bộ bị bắt về, kẻ đầu têu gây ra mọi chuyện là Ngao Tông lại không thể tìm thấy.

Thậm chí khi U Dạ thiên lý điều điều (xa xôi ngàn dặm) đến được chiến trường kia, nhìn hồn phách Huyết Sát Tướng Quân sắp tiêu tán, cùng với đầy đất đá vụn và thần tượng bị phá nát, đốn thời bạo nộ vạn phân! "Phế vật!

Chương 938

Đã dùng nhiều khôi lỗi ác ma như vậy, đều không bắt được ba người bọn hắn, có xứng đáng với sự tài bồi của Minh Vương đại nhân không!" U Dạ nộ thanh đại mạ (lớn tiếng mắng), nhưng Huyết Sát sắp biến mất lại không thể sản sinh quá nhiều ba động tình cảm. "Hắn hình như không nhắm vào ta, tựa hồ, hắn tìm Minh Vương." Đây là câu nói cuối cùng của Huyết Sát trước khi biến mất.

Thoại âm lạc địa, ý thức của hắn cũng triệt để tiêu tán, không còn tồn tại.

U Dạ sắc mặt thiết thanh (xanh mét) nhìn thần tượng bị phá hủy quá nửa kia, đại thủ vung lên, thần tượng bị phá hư đốn thời khôi phục như sơ. "Kẻ này e rằng không dễ đối phó, Huyết Sát hai lần đều ngã trong tay hắn.

Nếu hắn thực sự có năng lực trong nháy mắt diệt đi nhiều thạch tượng như vậy, ta e rằng tầng thứ tu vi của hắn vượt xa chúng ta, có khả năng sức mạnh hắn sử dụng tịnh không phải U Minh chi lực." Một trong Thập Tướng là Minh Cổ nhìn những khối đá vụn trên đất, nhược hữu sở tư (trầm ngâm).

Hắn có thể đưa ra kết luận này, là xét đến tình huống những thạch tượng này đều có thể thôn phệ U Minh chi lực.

Nhiên căn bản vô dụng, tầng thứ U Minh chi lực của Ngao Tông vượt xa giai tầng mà khôi lỗi ác ma có thể thôn phệ.

Dĩ tuyệt đối uy năng niễn áp (nghiền ép), những ác ma khôi lỗi này căn bản không thể chống đỡ nổi!

U Dạ trầm tư phiến khắc, nếu không phải Minh tộc, cũng đoạn nhiên không có khả năng là Quỷ tu, thiên hoa bản (giới hạn cao nhất)

mà Quỷ tu có thể chạm tới thập phần thấp, tuyệt đối không thể có loại tầng thứ này. "Không phải Quỷ tu, cũng không phải Minh tộc, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?" U Dạ bách tư bất đắc giải (nghĩ trăm lần không ra).

Nhưng bất luận thế nào, hiện tại nhất định phải thập phần cảnh giác, người này có năng lực như vậy, thậm chí có khả năng khinh dịch cử chỉ (dễ dàng) diệt sát chín người còn lại trong Minh Giới Thập Tướng.

Bất kỳ ai tao ngộ với hắn, e rằng đều sẽ có nguy hiểm bị mạt sát! "Đại nhân, ta vừa quan sát, thủ đoạn hủy diệt những ác ma khôi lỗi này, tựa hồ thập phần tương tự với thạch tượng quỷ chết trong Minh Vương đại điện lúc trước?" Minh Cổ hốt nhiên mở miệng nói.

Lời này vừa ra, đốn thời khiến tim mọi người lần nữa thắt lại, xác thực giống như hắn nói!

Vết cắt nơi đoạn khẩu, chỉnh tề như được khắc họa ra, bị cắt nát với tốc độ cực nhanh, không có bất kỳ đòn bổ đao nào, nhất đao lưỡng đoạn.

Nếu người này không những tu vi cường đại, thậm chí có thể bất tri bất giác xâm nhập Vương thành, e rằng có nghĩa là trong Minh Giới không có bất kỳ nơi nào an toàn.

Bất quản thân ở đâu, tên kia đều sẽ thần xuất quỷ một (thoắt ẩn thoắt hiện) xuất hiện, rồi mạt sát bọn họ. "Không cần quản những thứ này!

Chúng ta có khả năng sẽ chết, cũng nhất định phải quán triệt ý chí của Minh Vương đại nhân!" U Dạ lệ thanh quát lệnh, cưỡng ép làm lui đi cảm xúc sợ hãi của mọi người, "Đừng quên mệnh lệnh của Minh Vương đại nhân, việc quan trọng nhất của chúng ta hiện tại là khai triệt thông đạo, nhất định phải giải quyết trước khi Minh Vương

quay về!" "Tuân mệnh!" Tám người còn lại tề tề ứng thanh, biết rằng thời gian hiện tại tuyệt đối không được chậm trễ.

Kế hoạch lớn nhất của Minh Vương, không thể có sơ suất! "Ngoài ra, tiếp tục gia phái nhân thủ sưu tầm, bất luận thế nào cũng phải tìm ra chu ti mã tích (dấu vết) của người này, cho dù chết trong tay hắn, Minh Vương đại nhân về sau cũng có thể báo thù cho chúng ta!" Mệnh lệnh của U Dạ nhanh chóng truyền đạt xuống, cả Minh Giới lần nữa dấy lên xáo động không nhỏ.

Gần như tất cả mọi người đều không thể lý giải, vì sao một người thân phận bất minh như vậy lại khiến U Dạ đại nhân trọng thị đến thế.

Càng kỳ quái hơn là, lệnh thông tập nhận được, căn bản không đề cập đến tướng mạo, tu vi, đặc trưng của người này.

Cận cận chỉ có một manh mối, đó là người này không phải Minh tộc. ...

Cái chết của Huyết Sát Tướng Quân không thể can thiệp đại kế của Minh Vương, kế hoạch trưng điều, phụng hiến vẫn đang tiến hành như hỏa như đồ (sôi sục).

Vì một kế hoạch này, rất nhiều đại thành trong Minh Giới đều bị rút rỗng, đương nhiên trả cái giá trầm trọng như thế, kế hoạch tiến hành cũng rất nhanh chóng.

Trong giai đoạn này, Ngao Tông cũng mang theo Hắc Vũ, Si Hồn hành tẩu khắp nơi trong Minh Giới, đương nhiên không thể bị cái gọi là lệnh thông tập kia bắt được.

Vốn Ngao Tông định can thúy tổ kiến thế lực tại Minh Giới, chính diện nghênh chiến với Thập Tướng, nhưng rất nhanh đã bỏ ý định này.

Tiềm phục trong bóng tối ngược lại có thể khiến bọn chúng càng thêm khẩn trương và cảnh giác, như vậy hoặc hứa có thể khiến cả Minh Giới rơi vào lo âu, nhân nhân tự nguy (người người cảm thấy nguy hiểm).

Nếu xuất hiện một quái vật khổng lồ có thể để mục tiêu thống nhất ứng đối, phản đảo (ngược lại) càng dễ khiến bọn chúng liên hợp lại.

Phải biết, hiện nay đại lượng Minh tộc bị bắt đi phụng hiến, khiến Minh Giới chi chủ (dân chúng Minh Giới) dần dần lan tràn nỗi sợ hãi, bất mãn, đồng thời diện tích lớn khuếch tán ra.

Quỷ tu sĩ thì cũng thôi, vốn là tầng lớp thấp nhất trong Minh Giới, nhưng Minh tộc không thể chấp nhận được.

Minh minh (rõ ràng) được Minh Vương đại nhân thân tự ban cho thân phận, dựa vào cái gì cũng giống như tiêu hao phẩm bị đem đi phụng hiến?

Như kim sự căm hận và oán đỗi đối với Thập Tướng đang tích lũy từng ngày.

Nếu lúc này xuất hiện một kẻ địch chung, tất nhiên sẽ dẫn đến tất cả oán nộ và căm hận đều bị chuyển dịch lên người hắn.

Cứ mặc cho những cảm xúc này dần dần lên men trong Minh Giới thì tốt hơn. "Chủ nhân, ta và Si Hồn hiện nay không còn thân phận hợp lý để tiếp tục sinh tồn tại giới này, không biết kế hoạch tiếp theo của ngài định thế nào?" Hắc Vũ có chút thảm thắc (lo lắng) hỏi Ngao Tông.

Không còn thân phận hợp lý, nghĩa là không thể giống như trước cung cấp một số tin tức nội bộ cho Ngao Tông.

Tu vi của hắn lại sàn nhược (yếu ớt) như vậy, muốn cung cấp trợ

giúp hữu lợi cho Ngao Tông cũng thực thuộc nực cười.

Nếu trong mắt Ngao Tông hắn không còn tác dụng, vậy một thân pháp lực được ban cho này, cùng với tính mạng của hắn há chẳng phải sẽ bị thu hồi sao? "Yên tâm." Ngao Tông nhìn Minh tộc nhân qua lại trong thành trì, căn bản không để lời hắn trong lòng, "Ký nhiên một ngày làm hạ chúc của ta, thì chung thân là hạ chúc của ta.

Trừ phi phản bội ta, nếu không ta sẽ không trừng phạt bất kỳ người nào trung tâm cảnh cảnh (trung thành tận tụy) với ta." Hắc Vũ nghe vậy trong lòng đại hỉ, như vậy tổng coi như yên tâm rồi. "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ngươi cũng đề xuất một vấn đề hay." Ngao Tông thu hồi tâm tư, "Hiện tại dùng thân phận này lưu lại Minh Giới sợ là khá nguy hiểm, ta có thể dễ dàng quy tị (tránh né) truy tung của bọn chúng, nhưng một khi ta rời khỏi Minh Giới, hai người các ngươi sẽ thành cá nằm trên thớt mặc người chém giết." Hắc Vũ và Si Hồn nhìn nhau, sau đó hai người tề thanh nói: "Chủ nhân xin chỉ điểm mê tân!

Bất luận có phân phó gì, chúng ta đều nhất định làm theo!" Ngao Tông cười nhẹ: "Cũng không phải mệnh lệnh gì.

Hiện tại ta cho các ngươi hai lựa chọn.

Thứ nhất, cùng ta trở về Nhân Giới, chỉ cần thân ở Nhân Giới tất định có thể đào thoát truy tung của bọn chúng, uy hiếp cũng không còn tồn tại.

Thứ hai, có thể tiếp tục lưu lại Minh Giới, ta sẽ để lại một dạng pháp bảo có thể ẩn tế khí tức, trừ phi tên Minh Vương kia thân tự xuất hiện, nếu không tuyệt đối không thể nào bị tìm thấy." Ngao Tông vừa đưa ra hai điểm này, hai người đốn thời hai mắt sáng rực.

Si Hồn tự nhiên muốn trở lại Nhân Giới, tất kính hắn đã tu hành tại giới đó túc túc ba trăm năm.

Trước đó lựa chọn lưu lại Minh Giới cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, nay kế hoạch lạc không (thất bại) đương nhiên càng hoài niệm thế giới cũ. "Chủ nhân, xin cho phép ta cùng ngài trở về Nhân Giới!" Si Hồn vội vàng thỉnh cầu.

Hắc Vũ suy nghĩ một lát, tiểu tâm dực dực (cẩn thận từng li) hỏi: "Chủ nhân, ta cảm thấy ta tựa hồ thích hợp lưu lại Minh Giới hơn, U Minh chi lực ở đây quá quan trọng đối với ta." Hắc Vũ tịnh không thông minh, không nhìn ra rằng, chỉ cần có thể tùy thời đi theo bên cạnh Ngao Tông, tất định có thể nhận được càng nhiều ân huệ.

Hắn chỉ quá chú trọng tu hành trước mắt thôi.

Hai người đều có chút thảm thắc chờ đợi Ngao Tông, sợ Ngao Tông đang thử thách lòng trung thành của họ.

Nhưng Ngao Tông lại không nói gì liền một lời đáp ứng: "Đương nhiên có thể." Tùy tức hắn mở lòng bàn tay, một cái ngọc hạp (hộp ngọc) phù hiện trong tay, hắn ném nó cho Hắc Vũ: "Đem thứ này mang theo bên người, Minh Giới Thập Tướng mệt chết cũng không thể tìm ra ngươi." "Đa tạ chủ nhân!" Hắc Vũ kích động vạn phân nắm chặt cái hộp, trong lúc hoảng loạn lại vô tình mở hộp ra.

Ngay sát na hộp được mở, Hắc Vũ chỉ cảm thấy trước mắt một trận huyễn quang (ánh sáng ảo ảnh), chói mắt đến mức phải nhắm nghiền lại.

Chương 939

Khi mở mắt ra lần nữa, lại ẩn ước cảm thấy thân thể mình có chút không đúng. "Năng lực này...!" Si Hồn chỉ vào mặt Hắc Vũ, không kìm được thốt lên kinh thán. "Ta làm sao?!" Hắc Vũ vội vàng huyễn hóa ra một tấm gương soi mặt trong lòng bàn tay, nhưng vừa nhìn cũng không khỏi ngẩn người.

Trong gương hiện lên căn bản không phải gương mặt của hắn, mà là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Gương mặt này chính là của một người qua đường hắn vừa tùy tiện nhìn thấy, lại không ngờ mình đã biến hóa thành bộ dạng của người đó! "Đây là một trong những năng lực của bảo hạp, năng lực thực sự của nó đối với ngươi hiện tại còn quá miễn cưỡng, nhưng năng lực này chính là thứ ngươi cần nhất hiện giờ." Ngao Tông cười nói. "Ta hiểu rồi!" Hắc Vũ hoảng nhiên đại ngộ, chỉ cần có thứ này, hắn có thể tùy thời đỉnh thế (thay thế) thân phận người khác, tiếp tục vì Ngao Tông hiệu lực trong Minh Giới!

Đồng thời trong lòng cũng cảm khái Ngao Tông thực tại đại phương (hào phóng), pháp bảo lợi hại như vậy lại có thể tùy ý đưa cho hắn sử dụng, cũng khiến hắn càng thêm kiên định quyết tâm vì Ngao Tông hiệu lực.

Tất kính sĩ vi tri kỷ giả tử (kẻ sĩ chết vì người tri kỷ), đi theo Ngao Tông chưa được một năm, lợi ích thu được còn vượt xa tu hành bao nhiêu năm qua.

Si Hồn mắt hau háu nhìn pháp bảo kia, tu vi tầng thứ của hắn mạnh hơn Hắc Vũ không ít, liếc mắt liền nhìn ra đó là một kiện pháp bảo công thủ kiêm bị (cả công lẫn thủ), đồng thời sở hữu rất nhiều

tiểu năng lực.

Thứ này trong mắt hắn tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, hốt nhiên có chút hối hận vì không lưu lại Minh Giới, nếu hắn cũng đưa ra lựa chọn như vậy, hoặc hứa cũng sẽ được tặng pháp bảo này. "Tại giới này nên làm thế nào, không cần ta phải dạy ngươi, lý hành tốt chức trách của ngươi là được." Ngao Tông chỉ để lại một câu, sau đó đại thủ vung lên, mang theo Si Hồn bên cạnh cùng biến mất. "Ta minh bạch, cứ yên tâm đi đại nhân!" Trong lòng Hắc Vũ ứng thanh.

Sau đó, Hắc Vũ du đãng trong thành trì một lát, rất nhanh liền chọn trúng một tên Minh tộc quân quan có thân phận khá hiển hách.

Thân phận tên này không thấp, nhưng tu vi cảnh giới lại kém hắn rất nhiều.

Hắc Vũ nhìn chuẩn thời cơ, nhân lúc hắn lạc đàn (đi lẻ) liền tấn tiệp (nhanh nhẹn) ra tay lấy mạng, đồng thời đoạt hết những thứ có giá trị trên người hắn. "Có thân phận này, hắn là sẽ thu hoạch tình báo dễ dàng hơn một chút." Hắc Vũ nhìn thân phận bài của người này, sau đó lần nữa mở hộp ra, khi quang mang chói mắt lóe lên, hắn liền đổi sang một gương mặt khác.

Chính là tên xui xẻo vừa bị hắn giết chết.

Sau đó hắn không dừng lại nữa, sải bước đi vào trong thành.

Làm tốt chuẩn bị dùng thân phận này sinh tồn tiếp, từ nay về sau sẽ không còn lo lắng bị đột nhiên yêu cầu phụng hiến nữa.

Hiện giờ nếu thân phận này bị yêu cầu phụng hiến, hắn hoàn toàn có thể lại đi đoạt thủ một thân phận mới mẻ khác, cứ như vậy vô hạn vãng phục tuần hoàn, thực tại quá sảng khoái!

Hốt nhiên hắn phát hiện, việc Ngao Tông giao cho hắn pháp bảo này đích xác là đã qua suy tính kỹ càng. "Chủ nhân quả nhiên không hổ

là chủ nhân!

Mọi việc đều được tính toán chu toàn như thế!" Trong lòng Si Hồn đối với Ngao Tông sự sùng bái lại cất cao thêm vài phần.

Sau đó, hắn mượn một thân phận mới trà trộn vào thành trì, tiếp tục thay Ngao Tông thám thính tin tức Minh Giới.

Minh Giới Cửu Tướng sợ là nằm mơ cũng không ngờ được, Ngao Tông lại cứ thế nghênh ngang cắm tai mắt vào trong Minh Giới...

Khi Si Hồn hồi thần, hắn kinh ngạc phát hiện mình đang đứng giữa một thôn trang sơn thanh thủy tú.

Khung cảnh và khí tức quen thuộc lập tức khiến hắn nhận ra, đây là Nhân Giới mà hắn đã rời xa suốt năm năm trời! "Xa cách đã lâu, thật không biết cố nhân còn hay mất?" Si Hồn mãnh liệt hồi thần.

Vừa rồi khi hiện thân cũng không phải tại thông đạo Minh Giới đã định trước, mà là ở một khu vực hoàn toàn xa lạ.

Điều này cũng có nghĩa là, Ngao Tông căn bản không cần thông qua Minh Giới thông đạo, hắn có thể tùy ý xuyên qua giữa Nhân Giới và Minh Giới, thậm chí có thể tùy ý lựa chọn phương vị hạ xuống.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng hắn mạc danh chấn phấn, rốt cuộc mình đã gặp được một vị chủ nhân ra sao a!

Có thể không cần dựa vào thông đạo mà tùy ý xuyên qua hai giới, năng lực bực này dường như ngay cả Minh Vương cũng không có?

Nếu không thì cũng chẳng cần hao phí nhiều nhân lực như vậy để khai tịch thông đạo. "Chủ nhân, ngài muốn đưa ta đi gặp người nào?" Trong mắt Si Hồn tràn đầy cuồng nhiệt. "Chuyện của ngã tạm thời không bàn." Ngao Tông nhìn quét bốn phía, trong thôn trang chỉ có thưa thớt thôn dân đang canh tác.

Thôn trang này chính là nơi Đinh Ẩn và Ngọc Vô Tâm định cư, cự ly cách Thục Sơn cũng không xa.

Ngao Tông tính toán, rời khỏi Nhân Giới đã một tháng, Đinh Ẩn cũng buông lỏng được gần một tháng rồi.

Như vậy xem ra, Liệt Ảnh Thần Tông cũng đã đến lúc kết thúc những ngày tháng tốt đẹp này. "Người sống!" Si Hồn nhìn những nông phu đang canh tác dưới ruộng, lập tức hai mắt tỏa sáng, phất tay đánh ra một luồng âm khí ngưng kết thành cự xà, gào thét lao về phía bọn họ.

Đã năm năm không được cắn nuốt huyết nhục sinh linh, hôm nay thật vất vả mới gặp được người sống, đương nhiên không thể hạ thủ lưu tình, ít nhất cũng phải thống khoái ăn một bữa! "Gào!" Tiếng cự xà gào thét khiến đám nông phu dưới ruộng kinh hãi không thôi, đột nhiên xuất hiện một con cự xà thì ai mà không sợ.

Một số nông phu trẻ tuổi lực lưỡng vội vàng ném cuốc liều mạng bỏ chạy, đa số dân phu còn lại thì bị dọa đến mức tê liệt ngã ngồi trên mặt đất, một cử động nhỏ cũng không dám.

Si Hồn đối mặt với đám phàm nhân không chút pháp lực này, nhất thời hoàn toàn thể nghiệm được cảm giác quyền lực chí cao vô thượng tùy ý xử trí tính mạng người khác, trong lòng cực độ phiêu nhiên! "Bắt đầu từ tên này đi, dù sao đều phải ăn." Quyết trạch một phen, hắn phái khiển cự xà nhanh chóng lao lên, trong nháy mắt quấn chặt lấy một người trẻ tuổi đang liều mạng bỏ chạy, siết chặt khiến y không thể động đậy. "Cứu mạng, cứu mạng!

Quái vật mau buông ta ra a a!" Người trẻ tuổi kia hoảng loạn liều mạng đấm đá vào thân rắn, nhưng hành động này hiển nhiên làm cho Si Hồn có chút bất mãn. "Dù sao sớm muộn cũng phải chết, bị ta ăn hết chết càng có chút giá trị, tổng tốt hơn biến thành một đống bùn

nhão mục nát!" Cự xà há ra huyết bồn đại khẩu, đang muốn một ngụm nuốt chửng!

Nhưng ngay tại sát na kia, quanh thân cự xà xuất hiện sự trói buộc vô hình vây chặt lấy nó, khiến toàn thân nó không thể động đậy.

Sau đó, lực trói buộc cường đại kia cưỡng ép tách cơ thể cự xà ra, bắt nó không thể không buông tha cho tên dân phu kia. "Quái vật!

Quái vật!

Có quái vật!" Người kia sau khi được cứu liền vừa kinh hoảng thất thố la lớn bỏ chạy, thậm chí sợ hãi đến mức lăn lê bò toài.

Si Hồn không dám thao túng cự xà tiến lên nữa, bởi vì hắn vừa mới phát giác, người xuất thủ ngăn cản chính là Ngao Tông. "Ta cho ngươi đến Nhân Giới, không phải để đại khai sát giới, tứ ý cắn nuốt sinh linh." Ngao Tông đại thủ vung lên, con cự xà kia lập tức hóa thành tro bụi tiêu tán.

Nông phu dưới ruộng cũng rốt cục từ trong sợ hãi tỉnh lại, nhao nhao bỏ chạy. "Chủ nhân, chỉ là đám phàm nhân bình thường mà thôi, không có giá trị gì." Si Hồn cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí, "Ta là vì tu hành, cũng phải cắn nuốt một số tu hành giả, pháp lực của ta càng mạnh mới có thể càng tốt hơn thay ngài hiệu lực a." Ngao Tông thần sắc có chút khinh thường: "Ta mặc kệ phương thức tu hành của ngươi như thế nào, tóm lại từ bây giờ, nếu để cho ta nhìn thấy ngươi còn cắn nuốt sinh linh, vậy ta cũng không cần thiết giữ ngươi lại." "Vâng!" Si Hồn vội vàng đáp, không dám hoài nghi lời Ngao Tông chút nào.

Chương 940

"Còn nữa, cái bộ dáng này ở Nhân Giới dọa người, tốt nhất đổi cho ta bộ dạng khác." Nghe Ngao Tông ra lệnh, Si Hồn lập tức thi triển huyễn hóa thuật, ngụy trang thành một phàm nhân thư sinh bộ dáng tầm thường.

Đây cũng là thủ đoạn Quỷ tu sĩ khi xưa thích dùng nhất, ngụy trang thành bộ dạng nhân súc vô hại để lặng lẽ tiếp cận con mồi.

Đương nhiên, lần này có Ngao Tông ở bên cạnh, hắn tự nhiên cũng không dám làm loạn.

Hai người cứ thế chậm rãi tiến vào thôn trang, nhưng chưa kịp vào thôn, đã thấy đại môn thôn trang bị đóng chặt.

Trên tường rào còn có rất nhiều trai tráng ôm cây xỉa, cung tên giản dị, vô cùng cẩn thận canh gác.

Hiển nhiên, vừa rồi Si Hồn triệu hoán ra đại xà đã làm kinh động cả thôn trang, những người này nghiêm trận đón quân địch là để chặn lại cự xà.

Đáng tiếc, nếu Si Hồn thật sự không có Ngao Tông áp chế, những người này cũng khó thoát vận mệnh bị ăn thịt. "Ai đó!" Người trong thôn nhìn thấy Ngao Tông hai người liền lập tức cảnh giác. "Tại hạ là thương nhân từ nơi khác đến, vận chuyển hàng hóa qua nơi này thì xe bị hỏng, ở cách thôn trang không xa, cho nên muốn vào đây tá túc một đêm, không biết chư vị có thể đáp ứng hay không?" Ngao Tông đi lên phía trước đáp. "Tiểu huynh đệ, không phải chúng ta không giữ, mà hiện tại thôn trang rất nguy hiểm a, vừa rồi tại cửa thôn có một con đại xà, suýt chút nữa ăn thịt mấy người trẻ tuổi của chúng ta!" "Nếu các ngươi hiện tại dọn vào, không chừng đại xà tập kích thôn trang,

các ngươi cũng sẽ bị ăn thịt, mau đi đi!" Một lão nhân chống quải trượng đứng trên tường rào khuyên giải Ngao Tông, nhìn bộ dáng tựa hồ là trưởng thôn.

Ngao Tông lạnh lùng liếc Si Hồn một cái, kẻ sau trong lòng hoảng hốt, vội vàng đi lên phía trước giải thích với mọi người: "Chư vị xin yên tâm, ta vừa rồi đi ngang qua thì thấy con đại xà kia đã rời khỏi thôn rồi!" "Cái gì?!" Si Hồn nói một phen lập tức khiến mọi người kinh ngạc không thôi. "Không sai, con đại xà kia màu đen, trên người có hoa văn màu tím đúng không?

Ta thấy nó nuốt một con sói hoang dưới thôn, hẳn là ăn no nên rời đi rồi, cho nên sẽ không còn nguy hiểm nữa." Si Hồn tiếp tục bịa chuyện, dù sao con đại xà kia cũng là do hắn triệu hoán ra.

Những lời này thực sự khó khiến người ta tin tưởng, nhưng thôn dân cũng xác thực nhìn thấy bọn họ đi từ ngoài thôn vào, người vẫn tốt lành không giống bộ dáng bị truy sát, có lẽ là thật. "Chư vị, đều giải tán đi, hẳn là thật sự không có nguy hiểm rồi, hai vị người ngoài này không phải cũng không có việc gì sao!" Trưởng thôn hướng mọi người phất phất tay, ra hiệu toàn bộ tán đi.

Những thôn dân này thật chất phác, chỉ dăm ba câu của Ngao Tông đã nhẹ dạ tin tưởng như vậy. "Đi thôi." Nhìn đại môn thôn trang mở ra, Ngao Tông suất tiên tiến vào trong đó.

Còn về Si Hồn, trông thấy những người trong thôn trang đi tới đi lui, hắn cưỡng ép áp ức ý niệm cắn nuốt xuống. "Haizz, nếu như không thể buông thả ăn thịt người, niềm vui tại Nhân Giới quả thực thiếu đi một nửa a!" Si Hồn trong lòng thật sự có chút tiếc nuối.

Ngao Tông tiến vào thôn trang liền đi thẳng đến chỗ ở của Đinh Ẩn, phòng ốc của hắn cũng xác xác thực thực được xây dựng tại nơi hẻo lánh nhất thôn trang.

Khi Ngao Tông đến nơi, trong phòng lại không có một bóng người, căn bản không thấy tung tích Đinh Ẩn. "Chủ nhân, đây là nơi bằng hữu của ngài cư ngụ?" Si Hồn dò xét căn nhà một phen, bỗng nhiên nói: "Nơi này có ma khí rất nặng, hẳn là có người tu luyện ma đạo công pháp cư ngụ ở đây." "Không sai.

Bất quá kẻ ma đạo đó không phải bằng hữu của ta." Ngao Tông rất tự nhiên đẩy cửa viện đi vào, nhưng quang cảnh bên trong lại làm hắn thấy quen mắt.

Ngao Tông thoáng hồi ức lại, lúc trước khi Đinh Ẩn cư trú tại Ngọa Vân Thôn, bài trí trong đình viện và nơi này hầu như hoàn toàn giống nhau.

Cũng đúng, Đinh Ẩn sống trong thôn này về sau, hầu như tận khả năng muốn tái hiện lại nơi ở lúc trước cùng vị hôn thê.

Động tĩnh của hai người tựa hồ kinh động đến người trong ốc, cửa phòng chậm rãi đẩy ra, một nữ tử mặt đầy nghi hoặc bước ra. "Ngươi?" Nữ tử kia khi nhìn thấy Ngao Tông thì không khỏi sững sờ. "Đã lâu không gặp, Ngọc Vô Tâm." Ngao Tông đối với nàng mỉm cười, nữ tử trước mắt chính là Ngọc Vô Tâm đang sinh hoạt cùng Đinh Ẩn tại nơi này, "Xem ra Liệt Ảnh Thần Tông cho phép hai người các ngươi ở nơi này tạm thời yên ổn sinh hoạt một đoạn thời gian a." Ngọc Vô Tâm nghe vậy thần sắc có chút dị dạng: "Ta không hiểu ý tứ của ngươi, Ngao đại nhân." "Yên tâm, ta hôm nay không tìm ngươi.

Ta nếu động thủ, ngươi không có khả năng sống đến bây giờ." Ngao Tông tự nhiên ngồi xuống, "Ta tìm Đinh Ẩn." Ngọc Vô Tâm thần sắc có chút thảm thắc: "Vừa rồi bên ngoài thôn tựa hồ có quái vật tập kích, chàng đi hỗ trợ hẳn là sắp về rồi." Vừa dứt lời, đại môn đình viện bị đẩy ra, Đinh Ẩn hưng phấn chạy vào: "Vô Tâm, thì ra chỉ là một hồi hư kinh, vừa rồi con quái vật gây ra bạo loạn kia đã rời

đi..." Đinh Ẩn bỗng nhiên ngừng bặt, một chút liền nhìn thấy Ngao Tông đang ngồi trong đình viện.

Còn về Si Hồn bên cạnh Ngao Tông hắn cũng không quen biết, nhưng người này cũng không quan trọng. "Ngao đại nhân, thì ra là ngài.

Vừa rồi ta nghe nói có thương khách đến, hóa ra là ngài a." Đinh Ẩn đi đến bên cạnh Ngao Tông, cung kính hành lễ với hắn.

Vừa rồi hắn không kịp chạy tới ngoài thôn, cho nên cũng không kịp nhìn rõ người đến là Ngao Tông. "Ngọc Vô Tâm, lui ra đi." Ngao Tông ra hiệu. "..." Ngọc Vô Tâm không dám vi phạm mệnh lệnh của Ngao Tông, lập tức đáp ứng lui về trong phòng.

Sau khi nàng đi vào, Ngao Tông thi triển một thủ thuật cách âm phong bế căn phòng: "Hiện tại, nàng ta không nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng ta nữa đâu, Đinh Ẩn." Đinh Ẩn tựa hồ đã ẩn ước đoán được gì đó, ngồi xuống trước mặt Ngao Tông, mấy lần muốn nói lại thôi. "Không sao, trong lòng nghĩ gì cứ nói, ta sẽ không làm khó ngươi." Ngao Tông nhàn nhạt nói. "Ngao đại nhân, ta không muốn về Thục Sơn, một tháng này ta ở đây sinh hoạt rất tốt, ít nhất phải tốt hơn một năm quang âm ở Thục Sơn." Đinh Ẩn thần sắc trướng nhiên nói.

Ngao Tông lại khẽ lắc đầu: "Ta không khuyên ngươi về Thục Sơn, ta hôm nay đến đây chỉ là vì nhìn xem ngươi còn sống hay không." Đinh Ẩn nghe vậy có chút không hiểu: "Ý tứ của đại nhân là?" "Đừng có giả ngu, ngươi hẳn là hiểu ý của ta." Ngao Tông không tiếp tục đánh thiền cơ với hắn, đi thẳng vào vấn đề.

Đinh Ẩn cúi đầu: "Hiện tại ngài cho rằng Vô Tâm là người của Liệt Ảnh Thần Tông sao?" "Không phải ta cho rằng như vậy, mà sự thật là như vậy." Ngao Tông đứng dậy, nhìn những bài trí xung quanh

hầu như giống hệt Ngọa Vân Thôn, "Nếu như ngươi trẻ lại mười tuổi, như vậy tin tưởng hết thảy tình hữu khả nguyên.

Đáng tiếc hiện tại ngươi cũng không phải một đứa trẻ." Đinh Ẩn trù trướng nhìn Ngao Tông hồi lâu, cuối cùng thấp giọng nói: "Ta cũng không có nguyện vọng gì hùng vĩ, có thể sống đến hiện giờ cũng đã nhận được ân huệ của vô số người, ta chỉ muốn cùng Tiểu Nhu sinh hoạt tiếp, cho dù vẻn vẹn chỉ có một thời gian ngắn ngủi." "Ta cùng Ngọc Vô Tâm ở nơi này sinh hoạt đã một tháng, nàng có lẽ có vô số cơ hội có thể lấy mạng ta, hoặc là nhân lúc ta ngủ say bắt ta đi.

Nhưng nàng không có làm như vậy, hoặc hứa là bởi vì ta đối với nàng tốt, cho dù thân ở ma đạo cũng bị ta cảm hóa rồi đi." Ngao Tông suýt chút nữa bật cười: "Thật ngây thơ, ngây thơ đến mức hết thuốc chữa." Ngao Tông đại thủ vung lên, một đạo ánh tượng hiện ra trước mặt hắn.

Trong ánh tượng kia bày ra cảnh tượng, chính là những ma đạo tu sĩ thân mặc y bào của Liệt Ảnh Thần Tông đang vây quanh thôn lạc tầng tầng lớp lớp.

Đồng thời, còn có Gia Cát Ngự Ngã không ngừng tuần tra bốn phía thôn tử, thủy chung đang hiếp bách những ma đạo tu sĩ kia không dám tới gần thôn trang. "Hiện tại đã hiểu chưa?

Nàng ta thủy chung không có hạ thủ không phải bởi vì Ngọc Vô Tâm đối với ngươi nảy sinh tình cảm, mà là nàng ta căn bản không nhận được mệnh lệnh, là Gia Cát Ngự Ngã đã ngăn cản bọn chúng, chỉ thế thôi!" Ngao Tông thu hồi ánh tượng, lúc này thần sắc Đinh Ẩn đã trở nên trắng bệch.

Hắn mới phát hiện, sự đồng hóa huyễn tưởng đơn phương tình nguyện của mình chỉ là một trò cười mà thôi.

Tại khoảnh khắc rời khỏi Thục Sơn, hắn chẳng khác nào tự biến

mình thành một kẻ điếc, kẻ mù, cho rằng không nhìn thấy thì sẽ không tồn tại, lại không biết dưới mặt nước tĩnh lặng là ám triều cuộn trào! "Ngao đại nhân, hết thảy đều là thật sao?!" Ngao Tông không đáp lại vấn đề của hắn, chỉ đứng dậy: "Lời cần nói ta đã nói xong rồi, tiếp theo phải xem ngươi làm thế nào." "Ta vẫn là câu nói kia, hết thảy quyết định do ngươi, nếu ngươi chết, ta sẽ không giúp ngươi vãn hồi đâu." Đinh Ẩn ngốc trệ nhìn Ngao Tông rời đi, nhất thời không biết nên làm sao cho phải. "Phu quân?" Đúng lúc này, Ngọc Vô Tâm đẩy cửa phòng ra, lo lắng nhìn Đinh Ẩn, "Chàng sao thế?" "Không, không có gì, Ngao đại nhân chỉ hỏi ta ở đây sống có tốt không." Đinh Ẩn miễn cưỡng đối với nàng nặn ra một nụ cười.

Giờ này khắc này Đinh Ẩn mới phát hiện, hắn rốt cuộc không thể giống như trước kia vừa thản nhiên lại tự nhiên đối mặt Ngọc Vô Tâm.

Có lẽ bởi vì câu chuyện cổ tích huyễn hoặc đã vỡ nát, Ngọc Vô Tâm trước mắt hắn cũng trở nên không thể nhìn thấu. "Vô Tâm, ta vẫn luôn cùng nàng sinh hoạt ở đây, nàng cảm thấy có vui vẻ không?" Đinh Ẩn bỗng nhiên hỏi một câu.

Ngọc Vô Tâm khẽ giật mình, lập tức liền triển nhan cười nói: "Đương nhiên a!

Ta từ Liệt Ảnh Thần Tông trốn tới, có thể giữ được một mạng đã là vạn hạnh, càng huống hồ hiện tại còn có chàng ở bên cạnh ta." "Quả nhiên là thế sao?" Đinh Ẩn hạ thấp giọng, "Ta tưởng rằng nàng ở đây sinh hoạt lâu như vậy, vẫn không chịu buông xuống quá khứ." Tay của Ngọc Vô Tâm không để lại dấu vết mà run rẩy, không dám nhìn thẳng vào mắt Đinh Ẩn.

Từ một khắc này, Ngọc Vô Tâm lập tức hiểu ra, Đinh Ẩn căn bản không phải không nhìn thấu diễn xuất vụng về của nàng.

Có lẽ từ lúc bắt đầu gặp gỡ, hắn đã phát hiện ra rất nhiều chỗ khả nghi trên người nàng.

Chương 941

Chỉ bất quá gương mặt giống hệt vị hôn thê kia, khiến Đinh Ẩn cưỡng ép mình đi tin tưởng, cũng hy vọng có thể cảm hóa nàng.

Hồi ức lại những ngày tháng Đinh Ẩn đối xử với nàng, trong lòng nàng tràn đầy áy náy.

Nàng tịnh không phải không tán đồng hết thảy những gì Đinh Ẩn làm cho nàng, chỉ bất quá nàng nhất định phải hồi báo tông môn, cũng như ân nhân cứu mạng Lục Bào Tôn Giả. "Thời gian không còn sớm, bận rộn cả ngày cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi." Ngọc Vô Tâm đối với Đinh Ẩn gượng cười.

Người sau không nói gì, chỉ quay trở về trong phòng.

Từ giờ khắc này, hai người hình đồng mạch lộ...

Đinh Ẩn và Si Hồn rời khỏi thôn trang, Si Hồn ở nơi đó lải nhải: "Thật không hiểu nổi, nếu đi theo chủ nhân ngài, tiền đồ bất khả hạn lượng, vì sao lại muốn thủ tại cái nơi khỉ ho cò gáy này, giống một phàm nhân bình thường cô độc đến già?" "Thật không hiểu cuộc sống phàm nhân có gì tốt!" Ngao Tông cười không nói: "Ngươi rất nhanh sẽ biết." Hai người vừa rời khỏi thôn chưa được hai bước, bỗng nhiên một đạo truyền âm vang lên sau lưng Ngao Tông: "Tiền bối xin dừng bước!" Thình lình, một đạo quang mang bên cạnh Ngao Tông lấp lóe, sau đó hiện ra nguyên hình, người tới chính là Gia Cát Ngự Ngã.

Hắn ở chỗ này trông chừng suốt một tháng, ngay khoảnh khắc Ngao Tông đến liền đã phát giác được. "Tiền bối, đã lâu không gặp." Gia Cát Ngự Ngã đối với Ngao Tông cung kính hành lễ, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên thân Si Hồn, thần sắc lược hiển cổ quái.

Hắn nhìn không thấu tu vi Si Hồn, chỉ cảm thấy khí tức trên người

kẻ này thật đáng ghét, lại có chút quen thuộc.

Si Hồn nhìn Gia Cát Ngự Ngã trước mắt, sắc mặt khẽ biến, tiếp liền lùi lại mấy bước.

Thậm chí trong thần sắc của hắn cũng bắt đầu mang theo cảnh giác, tựa hồ tùy thời chuẩn bị tiến công. "Vị đạo hữu này, chúng ta không phải đã gặp ở đâu rồi chứ?" Gia Cát Ngự Ngã đặt câu hỏi. "Đương nhiên là đã gặp!" Si Hồn cắn chặt hàm răng, trong đôi mắt lấp lóe phẫn nộ, "Có lẽ ngươi sớm đã quên, nhưng ta cả một đời đều quên không được trận chiến với ngươi tại Vĩnh An Thành năm mươi năm trước!" "Vĩnh An Thành?" Gia Cát Ngự Ngã nghe vậy khẽ giật mình, sau đó trong ký ức lập tức tìm được đoạn ngắn kia.

Đó là một đêm đông lạnh lẽo, hắn phụng mệnh sư môn đến đó tiễu diệt Quỷ tu sĩ làm điều phi pháp.

Trong nháy mắt hắn đã hiểu, Si Hồn trước mắt chính là tên Quỷ tu sĩ giao chiến với hắn năm xưa, tuy rằng khí tức có biến hóa lớn, nhưng ngoại mạo, bản nguyên linh hồn hầu như hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào. "Thì ra là ngươi!" Thần sắc Gia Cát Ngự Ngã lập tức trở nên lăng lệ, "Năm đó có bao nhiêu tu hành giả chết trong tay ngươi, không ngờ ngươi đến nay đều không biết hối cải!

Năm đó bất cẩn để ngươi chạy thoát là sai lầm lớn nhất đời ta!" "Ta thấy đời ngươi cũng dừng lại ở đây thôi!" Si Hồn diện mục dữ tợn, lập tức không chút che giấu khí tức, U Minh chi lực phun trào bạo phát thẳng lên trời cao!

Si Hồn đến tận hôm nay vẫn còn nhớ rõ, năm đó hắn suýt chút nữa chết trong tay Gia Cát Ngự Ngã.

Vì để giữ mạng, hắn hầu như hy sinh gần tám mươi năm tu vi, cái giá cực kỳ thảm trọng!

Trong đoạn thời gian tu hành sau đó, hắn thường thường nhớ tới khoảnh khắc nguy hiểm suýt chết trong tay kẻ này, đến nay cũng không cách nào buông xuống mối cừu hận đó.

Lúc ở Minh Giới hắn đã từng quyết định, nếu như có thể chân chính đoạt lấy Minh Giới bản nguyên, việc đầu tiên là sẽ quay về tìm Gia Cát Ngự Ngã báo thù.

Đôi tay Si Hồn bị huyết dịch tẩm nhiễm, huyễn hóa thành hai cái vuốt máu sắc bén khổng lồ, một tiếng gầm thét liền lao về phía Gia Cát Ngự Ngã!

Sát na gian, tanh hôi cuộn trào, cây cối khu vực này bị cuốn động dao dao dục trụy, trong nháy mắt trảo nhận của Si Hồn liền bức cận. "Quả nhiên mạnh hơn năm mươi năm trước quá nhiều!" Gia Cát Ngự Ngã phất tay, một thanh trường kiếm lấp lóe tử sắc quang hoa dược nhiên tại tay, tử sắc kiếm phong quét ngang, điểm tại trên huyết nhận sắc bén kia. "Keng!" Tiếng kim thiết giao minh vang lên, một kích như chuồn chuồn lướt nước, lại ẩn chứa uy năng cực kỳ to lớn, hai bên không có thăm dò nhau, mỗi một kích đều toàn lực ứng phó! "Oanh!" Khí lãng bàng bạc bạo liệt, hai người bị khí lãng cuồn cuộn oanh kích liên tiếp lui lại, nhưng vẫn không hề buông xuống tư thái tiến công. "Dừng tay đi." Ngao Tông cũng không muốn nhìn hai người tiếp tục đấu nữa, lạnh lùng ra lệnh.

Mặc dù không sử dụng bất kỳ pháp lực uy hiếp nào, nhưng lời này vừa ra, hai người đều lập tức tỉnh táo lại, thu hồi tư thái kiếm bạt nỗ trương vừa rồi.

Hai người đều biết phân lượng lời nói của Ngao Tông, nếu như còn tranh đấu tiếp nhất định không có kết quả tốt. "Tiền bối, ta không biết vì sao hắn lại ở bên cạnh ngài, nhưng hắn tuyệt đối là một tên sát nhân cuồng ma, nhân mạng trên tay vô số, cho dù hiện tại hồn phi

phách tán cũng không cách nào chuộc tội!" Gia Cát Ngự Ngã trầm giọng nói.

Si Hồn không nói gì, chỉ lui ra sau lưng Ngao Tông, lạnh lùng ngưng thị Gia Cát Ngự Ngã.

Nếu như Ngao Tông không ở đây, hắn tuyệt đối sẽ lần nữa xông lên lấy mạng y. "Quá khứ của hắn không liên quan gì đến ta, hiện tại hắn là người hầu của ta, đối với ta hữu dụng, cho nên hắn không thể chết." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Chỉ cần hắn không phản bội ta, cũng không làm trái mệnh lệnh của ta lạm sát sinh linh." "Tiểu tử, ngươi nên thấy may mắn, hôm nay nếu không phải có chủ nhân ở đây, ta bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng ngươi!" Lúc này Si Hồn thập phần cuồng vọng, từ sau khi trở thành Minh Tộc pháp lực bạo tăng, hắn nhận định mình có sức mạnh có thể giết chết Gia Cát Ngự Ngã. "Tiền bối, nếu như cần giúp đỡ, có rất nhiều nhân sĩ chính đạo nguyện ý vì ngài hỗ trợ, nhưng vì sao lại muốn tìm kiếm một tên tà ma ngoại đạo?" Gia Cát Ngự Ngã thở dài.

Ngao Tông hừ lạnh một tiếng: "Ta không nhìn tà ma ngoại đạo, ta chỉ nhìn hắn có giá trị với ta hay không, đối với ta trung thành cảnh cảnh hay không mà thôi, chuyện này một điểm cũng không cần ngươi quan tâm." "Nói vào chuyện chính, tìm ta là có chuyện gì?" Gia Cát Ngự Ngã không còn tiếp tục dây dưa vấn đề này, mở miệng nói: "Tiền bối hắn là cũng có thể phát giác, những ma đạo tu sĩ kia đang rình rập bốn phía thôn trang." "Đinh Ẩn căn bản không biết, nếu như không phải có ta thủ ở đây, không chỉ hắn, cả cái thôn trang này đều sẽ gặp tai ương!" "Hắn rốt cuộc là thật sự không biết, hay là đang cố ý giả ngu!" Gia Cát Ngự Ngã nhớ tới một số chuyện, giận không chỗ phát tiết.

Gần đây hắn đã thường thường nhận được thư cầu cứu từ Công Tôn Vô Ngã, hiện nay tông môn nguy cơ không thể khinh thường,

nhưng hắn lại căn bản không thể thoát thân.

Gia Cát Ngự Ngã rõ ràng, chỉ cần hôm nay hắn rời khỏi nơi này, không ra một canh giờ Đinh Ẩn sẽ bị lập tức bắt về Liệt Ảnh Thần Tông. "Hắn xác thực không biết, trước đó ta cũng đánh giá hắn quá cao." Ngao Tông tư sắc một lát, "Bất quá ta ngược lại có chút kỳ quái, nếu đã có một mình ngươi thủ ở đây, vậy Lục Bào Tôn Giả vì sao không đích thân xuất hiện kiềm chế ngươi, để cho thuộc hạ của hắn bắt Đinh Ẩn?" "Có lẽ bởi vì kiêng kị Xích Hồn Thạch trong cơ thể Đinh Ẩn.

Tuy rằng ta biết hắn không còn chưởng khống Xích Hồn Thạch, nhưng người trong ma đạo hắn là không rõ ràng." Gia Cát Ngự Ngã phỏng đoán.

Đinh Ẩn lại lắc đầu phủ nhận: "Sai, ma đạo đương nhiên có người biết, hơn nữa còn là người quan trọng nhất!" Gia Cát Ngự Ngã khẽ giật mình, sau đó bỗng nhiên hồi thần.

Người mà Ngao Tông nhắc tới, tất nhiên là Ngọc Vô Tâm!

Nữ nhân kia ngay từ đầu đã biết rõ hết thảy về Đinh Ẩn, chỉ cần nàng ta biết, vậy nhất định sẽ truyền đạt về Liệt Ảnh Thần Tông. "Thế thì không đúng a!

Đều một tháng trôi qua rồi, tin tức truyền đi có chậm nữa cũng phải sớm truyền tới rồi, sao đến hôm nay vẫn không thấy Thượng Quan Cảnh Ngã có động tĩnh?" Gia Cát Ngự Ngã ngược lại càng thêm hồ đồ.

Ngao Tông nhìn xuống thôn tử đang dần trở nên yên tĩnh dưới màn đêm: "Hoặc hứa cách làm của Đinh Ẩn là đúng, một tháng sớm chiều ở chung, Ngọc Vô Tâm đã có sở cải biến, nhưng chỉ bất quá là tạm thời." Gia Cát Ngự Ngã có chút không nghe hiểu lời hắn, đang muốn mở miệng hỏi kỹ, lại bỗng nhiên phát giác kết giới bố trí bốn phía

thôn tử bị xúc động. "Người trong ma đạo đến rồi!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức cảnh giác, hắn trông coi thôn tử đã một tháng, đây là lần đầu tiên người trong ma đạo nếm thử vượt qua giới tuyến.

Điều này e rằng mang ý nghĩa bọn chúng đã nắm chắc mười phần có thể đắc thủ! "Tiền bối, sự thái khẩn cấp, xin trợ giúp ta một tay!" Gia Cát Ngự Ngã hướng Ngao Tông khẩn cầu, "Ngài không chịu giúp ta, ít nhất nể tình Đinh Ẩn, không thể để hắn bị người trong ma đạo bắt đi!" Ngao Tông đều không nghĩ ngợi liền lắc đầu cự tuyệt: "Ta sẽ không xuất thủ." "Nhưng ta có thể để hắn hỗ trợ." Ngao Tông nhìn về phía Si Hồn, "Một lát nữa mặc kệ bất kỳ kẻ nào muốn tới gần thôn trang, cứ việc giết chết là được, không cần lưu lại người sống." Si Hồn lập tức hai mắt tỏa sáng: "Chủ nhân, vậy ta có thể cắn nuốt hồn phách bọn chúng không?

Dù sao cũng chết, hồn phách bị ta cắn nuốt cũng có thể có một chút tác dụng." "Tùy ngươi.

Nhưng không được làm thương tổn bất kỳ kẻ vô tội nào trong thôn trang, nhưng phàm chết một người ta đều sẽ bắt ngươi đền mạng." Ngao Tông lạnh lùng nói. "Tuân mệnh!" Si Hồn lập tức đáp, sau đó ẩn nhập vào trong đêm tối, chuyển nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. "Đa tạ!" Gia Cát Ngự Ngã thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể cam đoan thôn trang không bị những đệ tử ma đạo kia công phá, cho dù Lục Bào Tôn Giả đến hắn cũng không lo lắng.

Si Hồn đem thân hình cùng đêm tối hòa làm một thể, hoàn toàn biến thành một con quỷ mị vô hình, tại giữa không trung quan sát toàn bộ thôn trang.

Trong tầm mắt của hắn, rất nhiều người đang lặng lẽ tới gần thôn trang ý đồ ra tay.

Những kẻ này tất nhiên là môn đồ Liệt Ảnh Thần Tông. "Năm đó

ta giết không ít tu hành giả Liệt Ảnh Thần Tông, xem ra ta cùng các ngươi rất có duyên phận, hôm nay lại có thể ở chỗ này dùng các ngươi bão xan một trận." Nụ cười của Si Hồn trở nên càng phát ra dữ tợn, tầm mắt khóa chặt trên người một tên đệ tử đi đầu.

Chương 942

Hạ một nháy mắt, một luồng âm khí vô hình lượn lờ quanh thân tên đệ tử kia, người sau mảy may không có phát giác, chỉ cảm giác thân thể tựa hồ trở nên càng ngày càng nặng. "Này, đang làm gì đấy, đừng chậm trễ, mau đi đi!" Có người phát hiện hắn đi càng ngày càng chậm, lập tức quát tháo.

Thế nhưng vừa mắng xong, tên đệ tử kia liền ngã xuống đất, một tiếng không rên! "Làm sao vậy?!" Một đám đệ tử kia đều bị kinh động, một tên sư huynh hùng hùng hổ hổ đi lên định xốc hắn dậy.

Nhưng bàn tay vừa mới chộp vào cánh tay sư đệ, lại hãi nhiên phát hiện y phục của hắn trống rỗng, bên trong vẻn vẹn chỉ có một khúc xương cốt dính chút huyết nhục. "Chuyện gì xảy ra?" Hắn ngơ ngác nhìn khúc xương kia, hầu như tưởng rằng mình sinh ra ảo giác. "Mau nhìn xem, rốt cuộc là tình huống gì!" Các đệ tử khác lập tức ùa lên, lúc này mới phát hiện người dưới y bào kia chỉ còn lại xương cốt và một lượng nhỏ vết máu. "Có địch nhân, tất cả mọi người cảnh giác!" Giữa không trung lập tức có kẻ kinh nghiệm phong phú phát giác không thích hợp, ngay lập tức hạ lệnh cho tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Chúng đệ tử phản ứng không thể bảo là không nhanh, nhao nhao lượng xuất pháp khí và hộ thân phù chú chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng kỳ quái là, căn bản không nhìn thấy bất kỳ địch nhân nào xuất hiện, cho dù cẩn thận hồi lâu cũng không có cảm giác được một tia địch ý. "Đám người này thật quá thú vị, a a!" Si Hồn có chút hứng thú, dứt khoát quyết định từ từ ngược sát bọn chúng, trực tiếp bắn ra từng đạo từng đạo âm khí, chui vào trong đám người. "Bịch!" Thanh

âm ngã xuống đất liên tiếp vang lên, mỗi một tên đệ tử tại nháy mắt ngã xuống đất, đều bị âm khí cắn nuốt hết tất cả huyết nhục và hồn phách, chỉ còn lại một bộ xương khô. "Cho ta phản kích!" Kẻ cầm đầu ra lệnh một tiếng, chúng đệ tử lập tức kinh hoảng thất thố kích phát pháp khí hồ loạn công kích, nhưng căn bản không có ý nghĩa, thuần túy là vô vọng đối với không khí huy quyền mà thôi.

Những âm khí kia vẫn đang không ngừng hủ thực, ngắn ngủi một lát liền có đại đa số người biến thành xương khô ngã xuống.

Những kẻ chưa chết thì người người cảm thấy bất an, kinh khủng vạn phần dựa vào nhau, hy vọng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Đương nhiên căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì, bọn hắn vẫn cứ cái sau nối tiếp cái trước ngã xuống. "Cái tên Quỷ tu sĩ hỗn trướng này!" Thủ lĩnh đệ tử tại một khắc này rốt cục quan sát ra được chút âm khí vi nhược hầu như không thể tồn tại trong không khí kia, tức giận đến mức chửi ầm lên: "Dùng Dương Hoa Chú!" Một tiếng lệnh hạ, các đệ tử mới lập tức hồi thần, nhao nhao kinh hoảng thất thố cải biến thủ quyết và pháp bảo thi triển Dương Hoa Chú, sát na gian trong đám người bạo phát từng trận quang mang lấp lánh như mặt trời.

Dưới sự oanh kích của Dương Hoa Chú, những âm khí do Si Hồn thi triển bị nhanh chóng diệt đi, không một chút lưu tồn.

Đến tận đây, trong đám đệ tử kia mới không có người tiếp tục ngã xuống, rốt cục thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thế nhưng yên tâm sau đó, cũng đối với tu vi của tên Quỷ tu này thập phần chấn hám, có thể đem khí tức ẩn nặc tốt như vậy, giết chết nhiều người như vậy xong mới bại lộ thân phận. "Đáng tiếc, xem ra không cùng ta chơi đùa nữa rồi!" Si Hồn cũng thu hồi tâm tư vui đùa, biết đến lúc làm chính sự.

Ngay tại lúc bọn chúng tưởng rằng thoát ly nguy cấp, phiến thiên

địa này âm khí lại một lần nữa trở nên nồng đậm.

Cùng với khí tức trước đó hoàn toàn khác biệt, luồng âm khí này trở nên cực kỳ túc sát, man hoành, hoàn toàn không che giấu tính công kích! "Là kẻ nào, tà ma ngoại đạo đừng ở đó giả thần giả quỷ!" "Có gan lượng thì hiện thân, cùng chúng ta chính diện nghênh chiến!" Địch nhân càng thần long kiến thủ bất kiến vĩ như vậy, tên thủ lĩnh đệ tử liền càng thêm hoảng hốt, điên cuồng la hét để cưỡng ép áp xuống nỗi sợ hãi trong lòng.

Còn về một đám đệ tử phía sau, càng là chưa từng gặp qua địch nhân thần bí khó lường như thế, tụ lại một chỗ, quả thực không biết nên làm thế nào cho phải! "Loạn khiếu cái gì, sợ hãi rồi sao?" Trong đêm tối, âm khí đột nhiên tụ lại, sau đó hóa thành nhân hình chậm rãi ẩn hiện.

Ngoại mạo của Si Hồn khiến đám người không khỏi trong lòng thắt lại, ban đầu tưởng rằng người này là Quỷ tu, nhưng khi thực sự nhìn thấy diện dung hắn, lại phát hiện kẻ này không có một chút đặc trưng nào của Quỷ tu.

Hắn có thân thể ngưng thực và thất hồn lục phách hoàn chỉnh, ngoại trừ thủ đoạn sử dụng ra, bất luận nhìn thế nào cũng không phải là một Quỷ tu sĩ.

Phi nhân phi quỷ, phi ma phi yêu, ngay cả bọn hắn cũng không rõ ràng đây rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Đương nhiên bọn hắn không thể nào biết được Minh Tộc là một chủng tộc thần bí chỉ tồn tại trong Minh Giới, càng không thể nào biết được tiềm chất của chủng tộc này thắng nhân loại bao nhiêu. "Ngươi, ngươi là ai..." Thanh âm tên thủ lĩnh đệ tử ẩn ước có chút run rẩy, tịnh không phải chỉ vì tên địch nhân này cường đại.

Hắn thấy rõ, quang mang của Dương Hoa Chú chiếu rọi trên

người Si Hồn, không cách nào tạo thành mảy may thương tổn cho y, tên địch nhân trước mắt này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù lý giải, căn bản không biết nhược điểm của hắn ở đâu. "Chủ nhân ra lệnh cho ta, chỉ cần ngăn cản các ngươi tiến vào thôn trang là được, bất quá ta đã lâu không có đại khai sát giới, cho nên ta hôm nay không định thả đi bất kỳ một ai trong các ngươi." "Ngươi, bản thân là ma đạo tu sĩ, lại chê người khác bàng môn tà đạo?" Si Hồn lạnh lùng cười, đôi tay lượn lờ huyết quang nồng đậm, từ quanh thân hô khiếu cuốn lên tinh phong, làm cho người ta ngửi thấy không khỏi buồn nôn. "Giết!" Một tiếng hiệu lệnh, vô số đạo phi kiếm phá không bay ra, mang theo ma khí với thế đầu như cuồng phong bạo vũ tập kích tới, muốn đem Si Hồn dìm ngập! "Cút!" Si Hồn phất tay, một đạo huyết sắc khí tức bạo phát ra, trong nháy mắt đem những kiếm mang sắc bén kia tận số áp chế tại giữa không trung.

Mặc cho chủ nhân của chúng phát lực thao túng như thế nào, kiếm mang cũng khó có thể tiến lên nửa thốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn phi kiếm trệ không, cho dù kiệt tận toàn lực!

Si Hồn lúc này quả thực muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, tu vi, pháp thuật của hắn giờ phút này, so với thời kỳ Quỷ tu sĩ, quả thực là chất lượng phi dược! "Phá cho ta!" Song mâu Si Hồn trong nháy mắt trở nên huyết hồng, những phi kiếm trệ không kia ngay tức khắc bị tinh hồng sắc nhiễm, trong nháy mắt, linh thức, trận pháp trong tất cả phi kiếm bị ô nhiễm phá hoại, hoàn toàn mất đi linh tính của phi kiếm. "Loảng xoảng!" Huyết sắc phong bạo cuốn quanh thân hắn trong nháy mắt đem đám phi kiếm mất đi linh thức kia giảo nát, mảnh vỡ phi kiếm đầy trời phiêu dương, như cơn mưa kim loại!

Nhưng tại một khắc sau, những mảnh vỡ pháp bảo này bị một trận cuồng phong mang theo mùi máu tanh thổi tan. "Phốc!" Một đám ma đạo đệ tử kia bản mệnh pháp bảo bị phá hủy, thân thể và nguyên

thần đồng thời tao ngộ trọng thương, đều điên cuồng phun máu, một số kẻ trọng thương thậm chí đương trường hôn quyết!

Tại nháy mắt pháp bảo bị phá, từng trận âm khí như rắn độc điêu toản nhanh chóng chui vào trong đám người, đem ma đạo đệ tử từng cái từng cái cắn nuốt, nhất thời tiếng thảm thiết kêu la liên tiếp không ngừng. "Đáng chết!" Thủ lĩnh đệ tử nhìn một đám sư đệ bị như dê con tùy ý đồ sát, lập tức giận dữ, lấy ra ma kiếm sát hướng Si Hồn.

Vốn dĩ Si Hồn lười nhác để ý, chỉ dẫn một luồng âm khí đi cắn nuốt, nhưng không ngờ ma kiếm quét ngang, lấy tu vi hồn hậu cường đại của tự thân cưỡng ép phá đi âm khí. "Hả?" Tại một nháy mắt Si Hồn phát giác, tên thủ lĩnh đệ tử đã sát tới, kiếm phong không chút do dự hướng lồng ngực hắn mạnh mẽ đâm tới.

Si Hồn lại không thiên không lệch không né tránh, trơ mắt nhìn xem kiếm phong đâm về phía yếu hại, thậm chí trong ánh mắt còn mang theo một tia hí ngược. "Đắc thủ!" Thủ tịch đệ tử trong lòng cuồng hỉ, vạn vạn không ngờ một kích thăm dò có thể đắc thủ, lập tức không chút do dự trút xuống toàn lực tiến công, chỉ cầu một kiếm triệt để quán xuyên trái tim Si Hồn! "Phập!" Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, kiếm phong đâm xuyên qua lồng ngực Si Hồn, thuận lợi đến mức hắn hầu như ngay cả mình cũng không dám tin tưởng. "Diệt được rồi?" Thủ tịch đệ tử trái tim cuồng tiếu, giống như đang ăn mừng vận may lớn, trái tim kịch liệt đập mạnh.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy Si Hồn tịnh không có chút nào hoảng hốt, ngược lại còn dùng ánh mắt mang theo chút hí ngược nhìn hắn, trái tim hắn bỗng nhiên đình chỉ đập.

Hắn nhìn thấy, quanh thân Si Hồn tử hắc sắc khí tức thăng đẳng, uy năng ẩn chứa trong đó cường đại hầu như làm cho người ta tuyệt vọng!

Sở hữu loại khí tức này, địch nhân tuyệt đối sẽ không bị khinh địch đâm xuyên lồng ngực, càng huống hồ căn bản không nhìn thấy trên kiếm phong của hắn nhỏ xuống giọt máu nào.

Kiếm phong tựa hồ bị khóa chặt, căn bản không cách nào rút ra, thậm chí hắn nhìn thấy tại miệng vết thương dần dần có hắc sắc khí tức quấn lên kiếm phong, đem kiếm phong của hắn dần dần hấp nhập. "Tu vi của ngươi so với người khác mạnh hơn không ít, đem ngươi cắn nuốt, hẳn là đối với tu vi của ta đại hữu ích lợi." Si Hồn không chút lưu tình chộp lấy đầu hắn, hấp lực cuồng bạo trong lòng bàn tay lập tức làm huyết khí trong cơ thể hắn điên cuồng dâng lên đầu lâu, xung phá khẩu mũi! "A a a a a!" Trong cơ thể máu tươi nghịch lưu, cảm giác xung phá nội tạng kinh mạch làm hắn đau đến không muốn sống, tiếng kêu rên thậm chí làm cho người ta đều cảm thấy màng nhĩ trận trận làm đau. "Quá ồn ào." Si Hồn nhíu mày, bỗng nhiên đem tên gia hỏa này ném lên không trung, một nháy mắt sau, nương theo tiếng dã thú gào thét, một tôn hắc sắc cự xà bỗng nhiên xông lên không trung, một ngụm đem hắn nuốt xuống.

Tính mạng người này cũng chấm dứt tại đây.

Chương 943

Giải quyết xong kẻ này, Si Hồn nhất thời cảm thấy tẻ nhạt vô vị, nhìn những ma đạo đệ tử đang kinh khủng đào vong dưới âm khí tàn phá, dứt khoát lượng xuất huyết nhận, trực tiếp sát nhập vào trong đám người điên cuồng đại tứ đồ lục. "Thống khoái, ha ha ha ha ha!" Si Hồn như đồ tể tể sát cừu non, đại khảm đại sát, không ai cản nổi, đem những áp ức tích lũy trong lòng suốt năm năm ở Minh Giới tận số bạo phát ra.

Đám ma đạo đệ tử này mặc dù có người đối kháng, chỉ bất quá bất đắc dĩ tự thân tu vi quá yếu, căn bản vô lực thất địch, cuối cùng cũng chỉ là bị chém nát mà thôi.

Cuối cùng, trận đánh lén, trở kích này, triệt đầu triệt đuôi biến thành một màn đồ sát nghiêng về một bên, cùng với trò chơi truy sát. "Đem những người này toàn bộ cắn nuốt, tu vi của ta hẳn là có thể có sở tăng lên." Si Hồn nhìn những đệ tử đang khổ sở giãy dụa dưới tay mình, trong lòng tính toán.

Chỉ đáng tiếc hiện nay hắn không phải Quỷ tu, cắn nuốt những hồn phách này đối với việc tăng lên thập phần hữu hạn.

Ngay tại lúc trong lòng hắn tiếc hận, lại bỗng nhiên phát giác một trận nguy cơ cảm từ phía sau tập kích tới, Si Hồn thần sắc bỗng nhiên trở nên lăng lệ, lập tức trở tay huy khảm trảo nhận, huyết sắc phong nhận phá không như sao băng phi xạ ra.

Nhưng huyết nhận cực kỳ lăng lệ kia lại tại giữa không trung lặng yên không một tiếng động ẩn một đi, tựa hồ bị hóa giải mất. "Ai?

Cút ra đây!" Si Hồn thần sắc lập tức trở nên khác biệt, sát giác người tới tuyệt đối không tầm thường. "Dám động đến đệ tử Liệt

Ảnh Thần Tông, gan của ngươi cũng thật không nhỏ!" Một thanh âm mang theo sự giận dữ vang lên bên tai, một khắc sau lục sắc lưu quang lóe lên, chỉ một nháy mắt, hắc sắc đại xà do Si Hồn triệu hoán bị nháy mắt chém đứt đầu lâu.

Cùng lúc đó, một thân ảnh màu lục từ trong đám người hiện ra, sát na gian đem những âm khí đang tràn ngập kia toàn bộ xua tan.

Những đệ tử may mắn còn sống sót đang khổ sở chống đỡ dưới âm khí mới rốt cục giải thoát, nhưng cũng chỉ còn lại một bộ phận nhỏ.

Đại bộ phận đệ tử đều đã bị âm khí diệt sát, vẻn vẹn chỉ còn lại xương cốt.

Si Hồn lạnh lùng ngưng thị thân ảnh mặc lục bào đột nhiên xuất hiện kia, hắn có thể phát giác người này phi thường không tầm thường.

Khí tức trên người đối phương thập phần nguy hiểm, hắn không chút nghi ngờ người này có năng lực giết chết hắn. "Làm hỏng khẩu vị của ta." Si Hồn lạnh giọng nói. "Nói láo!" Lục Bào Tôn Giả nhìn xương cốt môn nhân đầy đất, trong lòng phẫn nộ đến cực điểm.

Vốn chỉ định phái những người này nhân lúc trời tối xuất động, bắt Đinh Ẩn rồi lập tức rút lui.

Lại không ngờ nửa đường nhảy ra cái quái vật này, suýt chút nữa giết sạch thuộc hạ của hắn!

Hào vô nghi vấn, lần này mặc kệ thành công hay không, bởi vì những môn nhân đệ tử chết đi này, chuyến này trở về lại có một đống phiền toái. "Đi chết đi!" Si Hồn mảy may không nói nhảm, ngưng tụ U Minh chi lực huyễn hóa ra một tôn cự xà so với vừa rồi còn muốn to lớn hơn gấp mấy lần, há ra huyết bồn đại khẩu liền muốn đối với

Lục Bào Tôn Giả đương đầu nuốt xuống. "Hừ!" Lục Bào Tôn Giả hào không lùi bước, trong lòng bàn tay ngưng tụ cuồn cuộn ma khí, bỗng nhiên đẳng không, giương nắm đấm chính diện nghênh đón cự xà.

Chỉ một quyền, hai đạo uy năng to lớn tương hỗ trùng kích, khí lãng cuồn cuộn ba động ra, sát na gian quét ngang đại địa, cuốn lên đầy trời bụi đất! "Oanh!" Tiếng vang thật lớn chấn nhĩ dục lung khiến đại địa kịch liệt chấn chiến, Si Hồn hoàn toàn đem nó coi nhẹ, tầm mắt gắt gao khóa chặt trong bụi đất, bỗng nhiên tung người bạo khởi, huy động tuyết nhận hướng vào trong khói bụi đâm tới. "Keng!" Tiếng kim thiết giao minh vang lên, đồng thời khí lãng ba động cũng đem khói bụi tán đi, đao phong của Si Hồn cùng Lục Bào Tôn Giả chuẩn xác không sai lầm giao chức cùng một chỗ, hai người chiêu chiêu ngoan lệ giao phong, trong nháy mắt trên bầu trời chỉ có hồng sắc và lục sắc quang ảnh giao chức.

Nhưng hai người triền đấu tịnh không có kéo dài bao lâu liền tách ra, lại dĩ hồng sắc quang ảnh thối lui kết thúc.

Si Hồn lui sang một bên, giờ phút này hai mắt huyết hồng, trên người xuất hiện nhiều đạo thương ngấn tế trường.

Phản quan Lục Bào Tôn Giả, y phục hào phát vô thương, trên đao nhận còn mang theo vết máu của Si Hồn. "Tiểu tử ngươi không phải nhân loại, cũng không phải Quỷ tu sĩ.

Cùng những kỳ chủng tộc ta từng thấy cũng hoàn toàn khác biệt.

Ngươi rốt cuộc là lai lịch gì?" Lục Bào Tôn Giả vung đi vết máu trên đao phong, giờ phút này nhìn về phía Si Hồn, pha có chút ý vị.

Si Hồn không trả lời, chỉ dùng U Minh chi lực nhanh chóng chữa trị thương thế trên người, không ngờ thực lực Lục Bào Tôn Giả lại cường hãn như vậy.

Mặc dù những công kích này đối với hắn không thể trí mệnh, nhưng chỉ qua một lần giao phong ngắn ngủi, hắn bất tri bất giác đã rơi vào hạ phong. "Ta không phải đối thủ của hắn!" Si Hồn lúc này chỉ có một ý niệm, không thể tiếp tục triền đấu.

Nhưng ý nghĩ của Lục Bào Tôn Giả lại vừa vặn tương phản, Lục Bào Tôn Giả quyết định bất luận như thế nào cũng phải bắt sống tên gia hỏa này.

Người này trên thân nhất định có giá trị nghiên cứu cực lớn, ý nghĩ lớn nhất của Lục Bào Tôn Giả, Si Hồn đương nhiên không biết nửa đời sau của mình đã bị đối phương nội định. "Xem ngươi có thể hay không tiếp ta chiêu này!" Si Hồn bỗng nhiên đem huyết nhận cắm vào mặt đất, sát na gian đại địa nứt toác, một con cự mãng toàn thân huyết hồng sắc há miệng lớn lao về phía Lục Bào Tôn Giả.

Lục Bào Tôn Giả không lùi bước, dứt khoát huy đao chính diện giết đi lên, mỗi một đao chém xuống đều làm trên thân đại xà xuất hiện một đạo vết thương sâu tới xương.

Nhưng Si Hồn tịnh không có nhân lúc hắn bị kiềm chế phân tâm mà xuất kích, ngược lại mượn cơ hội này nhanh chóng hướng phương hướng ngược lại bỏ chạy. "Muốn đi?" Lục Bào Tôn Giả cười lạnh một tiếng, ngay từ đầu đã nhìn ra ý đồ của tên này, làm sao có thể để hắn khinh dịch độn tẩu!

Lục Bào Tôn Giả trở tay một đao huy khảm ra quang nhận tràn ngập ma khí, trong nháy mắt chém đứt đầu lâu đại xà, đồng thời một tay khác nhanh chóng biến động pháp thuật, sát na thời tại đỉnh đầu hắn huyễn hóa ra vô số đạo ma kiếm. "Đi!" Một tiếng lệnh hạ, ma kiếm như hạt mưa bổ đầu che mặt rơi xuống, hoàn toàn không chừa bất kỳ chỗ trống nào phong tỏa mỗi một con đường lui của Si Hồn.

Si Hồn trong lúc kinh hoàng đào tẩu, cũng tận khả năng né tránh

kích bay những ma kiếm kia, lại không ngờ tại cùng một nháy mắt đánh trúng một thanh ma kiếm, thanh ma kiếm đó bạo liệt, bính phát ra ma khí cuồng táo oanh kích lên người hắn.

Một kích này làm động tác của Si Hồn xuất hiện sơ hở, một khắc sau liền bị kiếm vũ đầy trời bắn xuyên qua cánh tay, đùi, gắt gao đóng đinh trên mặt đất. "Đáng chết!" Si Hồn bạo nộ gào thét không chỉ, hắn biết đối phương cố ý lưu lại tính mạng hắn muốn bắt sống!

Nếu như bị tên gia hỏa này bắt đi làm thành vật thí nghiệm, vậy mới là sỉ nhục lớn nhất tất sinh. "Không cần giãy dụa, cùng ta về Liệt Ảnh Thần Tông, ta sẽ không lấy mạng ngươi, tối đa chỉ sẽ chịu một chút đau khổ." Lục Bào Tôn Giả từ trên không hạ xuống, chậm rãi đi về phía Si Hồn, "Thật ra mà nói, vừa rồi nếu như ngươi nhân lúc ta bị phân tâm xuất thủ công kích, có lẽ có thể kiên trì thời gian dài hơn một chút, chỉ tiếc ngươi quá muốn chạy trốn, hoàn toàn đem tất cả sơ hở bạo lộ ra." Si Hồn vô cùng oán độc nhìn Lục Bào Tôn Giả: "Ngươi biết ngươi thắng chắc rồi?" Lời này vừa ra, Lục Bào Tôn Giả lập tức phát giác không ổn, một nháy mắt sau thân thể Si Hồn bạo liệt!...

Cùng lúc đó, Gia Cát Ngự Ngã không biết bên thôn trang đã xảy ra chuyện gì, cẩn thận nhìn chằm chằm bốn phía, chuẩn bị ứng đối Lục Bào Tôn Giả tùy thời có thể sẽ đánh tới. "Thượng Quan Cảnh Ngã, ngươi sát phí khổ tâm không phải là vì hiện tại sao, ta đang chờ đây, có gan lượng thì đi ra, đừng có giống con rùa đen rút đầu, chỉ biết phái đệ tử của ngươi đi chịu chết!" Gia Cát Ngự Ngã thống khoái mắng ròng rã một nén nhang, thẳng đến khi thật sự không biết nên mắng cái gì, mới rốt cục dừng lại.

Hắn phát giác không thích hợp, Lục Bào Tôn Giả vì sao không hiện thân?

Chẳng lẽ hắn thủ tại chỗ này, chỉ cần không đi bảo hộ thôn trang,

Lục Bào Tôn Giả tuyệt sẽ không xuất hiện? "Tiền bối, ta cảm giác sự tình giống như có chút không thích hợp." Gia Cát Ngự Ngã ưu tâm xung xung nhìn về phía Ngao Tông, "Hắn giống con rùa đen rút đầu lâu như vậy không chịu hiện thân!" Ngao Tông khẽ nhíu mày, ngay một nháy mắt vừa rồi, trong đầu hắn nhận được cầu cứu từ Si Hồn.

Hắn xưng gặp đại phiền toái, thỉnh cầu Ngao Tông trợ lực.

Có thể đem Si Hồn kéo vào khổ chiến, địch nhân không tầm thường. "Xác thực như thế.

Ta cho rằng ngươi đã đánh giá thấp quyết tâm của Liệt Ảnh Thần Tông." Ngao Tông không cùng hắn nói nhảm nhiều, lập tức động thân thuấn di rời đi.

Chương 944

"Tiền bối?!" Gia Cát Ngự Ngã không hiểu ra sao, nhưng một khắc sau bỗng nhiên phát giác một trận nguy cơ bức bách, lập tức không chút do dự thi triển hộ thân chú tự vệ! "Oanh!" Một thanh cự kiếm hoàn toàn do ma khí ngưng tụ thành từ phía sau lưng hắn bỗng nhiên rơi xuống, tại nháy mắt oanh kích lên hộ thể bình chướng liền bạo liệt, ma khí cuồng bạo không chừa dư lực tồi tàn tí hộ bình chướng, hầu như đem nó phá hủy.

Nhưng Gia Cát Ngự Ngã tu vi đủ hồn hậu, nhưng vẫn ngạnh sinh sinh kháng trụ một kích, cũng nhanh chóng trừu thân lui lại. "Gia Cát Ngự Ngã, xem ra tu vi của ngươi lại tăng lên không ít a." Một thanh âm lược hiển âm dương quái khí vang lên, Gia Cát Ngự Ngã tuần danh vọng khứ, chỉ thấy tại tả trắc thiên không chi thượng, không biết từ lúc nào xuất hiện một nữ tử thân mặc y bào màu đỏ yêu diễm.

Nữ nhân kia mặc dù ngoại mạo trẻ tuổi, nhưng đôi mắt lại thập phần thâm thúy, tựa hồ dưới lớp vỏ bọc ẩn tàng một cái lão yêu quái ngàn năm. "Đồ Mị!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức nhận ra thân phận nữ nhân này, thần sắc cực kỳ kinh hãi, "Ngươi đến rồi!" "Nhờ phúc của ngươi, ta bị nhốt tại tông môn suốt mười năm, mới rốt cục có cơ hội rời khỏi sơn môn, cũng may có Thượng Quan Cảnh Ngã giúp ta cầu tình." Đồ Mị nhảy xuống, trong tay hiện ra một sợi trường tiên huyết sắc, trong đôi mắt nhìn về phía Gia Cát Ngự Ngã lấp lóe sát ý cùng phẫn nộ, "Hôm nay, tân cừu cựu hận của ta cùng tính một lượt!" "Tân cừu cựu hận?

Ngươi cũng có tư cách hận ta?!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức bị một phen lời nói chọc giận, không khỏi nắm chặt trường kiếm trong tay, "Các ngươi tàn sát Thục Sơn, để Thục Sơn thây ngang khắp đồng,

nhưng cái giá ngươi phải trả chỉ là trọng thương, ngay cả tính mạng cũng không có ném đi!

Ngươi còn có tư cách hận ta, vạn chết cũng không cách nào chuộc tội!" Đồ Mị đối với lời hắn hoàn toàn không để ý tới, chỉ bỗng nhiên huy động trường tiên, huyết ảnh chói mắt lướt qua không trung, mang theo ma khí cực kỳ lăng lệ hung mãnh tập kích tới.

Trường tiên công kích chưa đến, uy áp phá không đã khiến đại địa bị phân khai, toàn bộ uy lực đều nghênh đón Gia Cát Ngự Ngã. "Đi!" Gia Cát Ngự Ngã trường kiếm quét ngang, phong mang cùng tiên ảnh giao thoa, lập tức bạo phát ra khí lãng cuồn cuộn cày xới đại địa, sát na gian yên trần mạn thiên. "Ta hiểu rồi, Lục Bào Tôn Giả cũng đã đến, hắn không xuất động, là vì muốn bắt Đinh Ẩn đi!" Gia Cát Ngự Ngã nghiến răng nghiến lợi nói.

Quả nhiên đánh giá thấp quyết tâm bắt Đinh Ẩn của Liệt Ảnh Thần Tông, bất quá cũng khó trách, dù sao Đinh Ẩn có khả năng trở thành điểm mấu chốt chấm dứt phân tranh giữa chính đạo cùng ma đạo! "Ta biết ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ít ra để ngươi trong vòng một canh giờ không cách nào thoát thân, ta vẫn không có vấn đề gì." Đồ Mị đắc ý cười, "Thời gian một canh giờ, đủ để cái tên mạc danh kỳ diệu kia bị giải quyết, cũng đủ để bắt Đinh Ẩn đi rồi." Gia Cát Ngự Ngã trong lòng ảo não, quả nhiên cũng nên gọi giúp đỡ, lại không phải một mình ở đây ngạnh kháng.

Nguyên bản đang suy nghĩ làm như thế nào mới có thể thoát khỏi Đồ Mị, nhưng chuyển niệm nghĩ một chút, Ngao Tông vừa rồi tựa hồ đi giúp đỡ Si Hồn rồi?

Lập tức, mọi lo âu trong lòng Gia Cát Ngự Ngã đều tiêu tán sạch sẽ!

Có Ngao Tông ở đó, Liệt Ảnh Thần Tông căn bản không có khả

năng giết được vào trong thôn trang! "Tốt!

Hôm nay ta sẽ cùng ngươi hảo hảo tranh đấu một trận, thanh toán nợ cũ của ta." Buông xuống cố kỵ trong lòng, Gia Cát Ngự Ngã cũng buông tay chân, hoành kiếm sát hướng Đồ Mị. "Chết!" Kiếm phong dâng trào pháp lực cuồng bạo, lấy tư thái lực phách hoa sơn chém xuống, pháp lực phun trào trong kiếm phong nháy mắt đem Đồ Mị áp chế chỉ có thể từng bước lui lại, dùng trường tiên ngự thủ, nhưng một kích uy lực này hoàn toàn khó mà chống đỡ! "Oanh!" Mạn thiên yên trần chợt nổi lên, nương theo đá vụn bay tán loạn, Gia Cát Ngự Ngã từng bước một tử tử khẩn bức Đồ Mị.

Đồ Mị mặc dù sớm biết mình không thể nào là đối thủ của Gia Cát Ngự Ngã, nhưng giờ phút này lại không nhìn thấy trên người Gia Cát Ngự Ngã nửa điểm nóng nảy, hoàn toàn hào vô cố kỵ địa đang giao thủ. "Gia hỏa này điên rồi sao!" Đồ Mị trong lòng kêu khổ không ngừng, nhưng lúc này cũng không lo được nhiều, dù sao trì hoãn đủ thời gian, hoàn thành nhiệm vụ là được.

Bất quá trước đó, phải xác bảo có thể không ném đi tính mạng. "Thượng Quan Cảnh Ngã, cho ta động tác nhanh lên một chút!" Đồ Mị trong lòng lo lắng không thôi...

Cùng lúc đó.

Lục Bào Tôn Giả tiến vào trong thôn trang, tịnh không lạm sát vô cô, sử dụng một thủ thuật hôn thụy chú làm cho thôn dân toàn bộ ngủ say, từ đó sẽ không ảnh hưởng đến hắn.

Còn về Si Hồn vừa rồi đại chiến một trận, lúc này sớm đã bại dưới tay hắn mất đi ý thức, cũng bị hắn dùng pháp thuật cấm chế lại.

Tại thâm nhập hiểu rõ Si Hồn về sau, hắn mới phát hiện tiềm chất của gia hỏa này so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn.

So với tiềm lực của hắn, cấp bậc tu vi hiện tại thực sự không đủ nhìn, giả lấy thời ngày, tu vi của hắn nhất định sẽ viễn thắng bất kỳ kẻ nào trong giới này mà hắn biết.

Cùng loại địch nhân này kết cừu, tuyệt đối không thể thả đi, nếu không ngày sau nhất định trở thành tai họa.

Càng huống hồ, hắn nhận định nếu tiến hành quan sát tên này, có lẽ có thể toản nghiên ra biện pháp để ma đạo trung nhân tăng lên tu hành tư chất.

Lục Bào Tôn Giả một đường sải bước đi tới trước cửa nhà Đinh Ẩn, lúc này đại môn rộng mở.

Tại bên trong, Ngọc Vô Tâm chậm rãi đi ra, đối với Lục Bào Tôn Giả hành lễ: "Sư phụ, hết thảy như ngài yêu cầu, ta đã đối với Đinh Ẩn thi triển hôn thụy chú, đoản thời gian hắn sẽ không tỉnh." Lục Bào Tôn Giả ngưng thị Ngọc Vô Tâm một lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Ngươi thật sự từ hôm qua mới biết được hắn không có Xích Hồn Thạch rồi?" Ngọc Vô Tâm nghe vậy trong lòng khẽ run lên, cuối cùng cường tác trấn định nói: "Không sai, trước đó Đinh Ẩn đều vẫn luôn giấu diếm ta chuyện này." Lục Bào Tôn Giả lại hỏi: "Bất quá Đinh Ẩn đối với ngươi hết thảy đều cực kỳ tín nhiệm, từ trước tới giờ không giấu diếm ngươi bất cứ chuyện gì, vậy vì sao chuyện Xích Hồn Thạch mới vừa vặn nói cho ngươi?" Đối mặt Lục Bào Tôn Giả từng bước ép hỏi, Ngọc Vô Tâm bắt đầu càng phát ra hoảng hốt. "Có lẽ bởi vì, trước đó hắn cảm thấy không tiện nói cho ta biết, cho nên mới vừa vặn nhắc tới đi..." Trên gương mặt Ngọc Vô Tâm rõ ràng có mồ hôi lạnh chảy xuống, hết thảy động tác đều bị Lục Bào Tôn Giả hoàn toàn bắt giữ vào trong mắt. "Không cần gạt ta, Ngọc Vô Tâm.

Ta trước đó đánh giá quá cao ngươi." Lục Bào Tôn Giả lạnh giọng nói, "Ta trước đó tưởng rằng ngươi tuyệt đối có thể đem nhiệm vụ

chấp hành hoàn mỹ, đã không bạo lộ sơ hở, càng sẽ không đối với hắn sinh ra bất kỳ tình cảm gì, nhưng hiện tại xem ra ta sai rồi." "Ngươi không biết, bởi vì một chút tư tâm của ngươi mà có bao nhiêu môn nhân chết thảm sao?" Ngọc Vô Tâm bị một loạt chất vấn bức đến ách khẩu vô ngôn, không lời nào để nói, chỉ có thể quỳ xuống trước mặt Lục Bào Tôn Giả: "Xin sư phụ trách phạt!" Chính như Lục Bào Tôn Giả nói, trong một tháng sớm chiều ở chung, đích xác nàng đã đối với Đinh Ẩn phát sinh một số tình cảm cải biến.

Tại một tháng này, ngoại trừ mỗi ngày muốn cùng Đinh Ẩn tiến hành trò chơi gia đình đáng cười kia, nàng thủy chung dằn vặt giữa kế hoạch tông môn.

Nàng không muốn phá hư sự hy sinh của Đinh Ẩn dành cho nàng, nhưng kế hoạch tông môn càng thêm quan trọng.

Làm trọn vẹn một tháng tư tưởng chuẩn bị, nàng mới rốt cục hạ quyết tâm, đem tình báo cáo tri Lục Bào Tôn Giả.

Nhưng vừa mới đem tình báo thông cáo tông môn, liền gặp Ngao Tông tìm tới cửa, thậm chí khiến Đinh Ẩn trong lúc lưỡng nan, đối với nàng hỏi ra nghi vấn kia.

Cũng từ một khắc này, Ngọc Vô Tâm mới hối hận đến cực điểm, chỉ là tên đã bắn không thể thu hồi, Lục Bào Tôn Giả đã biết được tin tức.

Cuối cùng, hết thảy cũng chỉ có thể dựa theo mệnh lệnh Lục Bào Tôn Giả đi làm, nhưng Lục Bào Tôn Giả hiển nhiên cũng đã nhìn thấu tâm tư của nàng.

Lục Bào Tôn Giả không có tiếp tục nói nhảm, sải bước đi vào trong phòng, nhìn Đinh Ẩn đang hôn mê bất tỉnh trên giường, sắc mặt hắn mới tốt hơn một chút. "Tội lỗi của ngươi hầu như không thể khoan thứ.

Nhưng lần này, nể tình công lao của ngươi, ta có thể nguyên lượng." Lục Bào Tôn Giả lấy ra một cái hồ lô, mở nắp bình ra, bên trong lập tức bạo phát ra một cỗ hấp lực đem Đinh Ẩn nhiếp nhập trong đó.

Đây là một trong những pháp bảo đắc ý của Lục Bào Tôn Giả, có thể đem bất kỳ sinh mệnh thể nào thu nhập trong đó, dùng cái này vận chuyển Đinh Ẩn là thích hợp nhất.

Chỉ bất quá làm hắn có chút khó chịu là, thứ này tuy rằng đối với phàm nhân đều hữu hiệu, lại không cách nào đem Si Hồn thu vào trong đó.

Bất quá chuyến này mục đích quan trọng nhất là bắt Đinh Ẩn, chỉ cần đem điểm ấy giải quyết thì cái khác đều không quan trọng.

Ngọc Vô Tâm có chút thảm thắc bất an: "Sư phụ, ngài sẽ giết hắn sao?" Lục Bào Tôn Giả thần sắc rõ ràng trở nên không kiên nhẫn: "Không phải chuyện ngươi nên quan tâm!

Ngươi biết cảnh giới tu hành của ngươi vì sao vẫn luôn khó mà tăng lên không?

Là bởi vì tâm tính ưu nhu quả đoán của ngươi!" Ngọc Vô Tâm không dám phản bác Lục Bào Tôn Giả, chỉ cẩn thận từng li từng tí nói: "Ta có thể không cần bất kỳ tưởng thưởng nào, nhưng xin ngài sau khi lợi dụng hắn, ít nhất đừng giết hắn, có thể chứ?" "A, lưu lại tính mạng hắn, cùng ngươi sống quãng đời còn lại?" Lục Bào Tôn Giả hí ngược hỏi lại.

Ngọc Vô Tâm càng thêm khẩn trương, một câu cũng không dám nói, thân thể nhịn không được run rẩy. "Được rồi, chuyện này không cần ngươi quan tâm nữa." Lục Bào Tôn Giả thu hồi ánh mắt, "Sự tình đến tiếp sau chờ về tông môn lại nói!" Sau đó Lục Bào Tôn Giả cùng Ngọc Vô Tâm một trước một sau rời khỏi đình viện, hắn nhìn cũng

không nhìn một chút, đại thủ vung lên, một trận âm hỏa bốc lên, đem phòng ốc tọa lạc trong đình viện triệt để thiêu thành tro tàn.

Ngọc Vô Tâm ngốc trệ nhìn ngọn lửa đang thiêu đốt kia, giờ này khắc này nàng mới phát hiện, trái tim nàng đang đau nhói.

Ở chỗ này sinh hoạt vẻn vẹn chỉ có một tháng, nhưng trong hết thảy những gì nàng từng trải qua, đây là ký ức quy túc ấm áp nhất.

Nàng từng ảo tưởng cái đình viện này có thể lưu lại, thậm chí có một ngày kia trở lại nơi này, nhưng như hôm nay hết thảy đều không còn tồn tại nữa. "Ta là muốn tốt cho ngươi, tình cảm của ngươi dao động rồi.

Chương 945

Đừng quên mục đích của ngươi trước khi gặp tên tiểu tử kia!" Lục Bào Tôn Giả nhìn bộ dáng đầy mặt không nỡ của nàng, tại chỗ quát tháo! "Vâng!

Ta hiểu rồi!" Ngọc Vô Tâm không dám phản bác, vội vàng gật đầu đáp ứng. "Hiện tại đi theo ta..." Lục Bào Tôn Giả bỗng nhiên nhíu mày, sau đó bỗng nhiên giương lục bào, một đạo ma khí từ dưới lục bào phun trào ra, như vòi rồng quét ngang chân trời!

Cũng tại một khắc này, một đạo huyết nhận bổ xuống từ không trung cùng đạo năng lượng kia tương hỗ va chạm, sát na gian bạo phát ra dư uy chấn hám đại địa!

Nhưng kỳ quái là, những năng lượng ba động ra này chưa truyền đạo được bao xa đã bị mạc danh kỳ diệu hóa giải mất. "Chạy thoát rồi?" Lục Bào Tôn Giả sắc mặt âm trầm ngưng thị bầu trời, nhìn thấy sau khi ma khí tán đi, Si Hồn xuất hiện ở trên bầu trời.

Theo lý thuyết hắn hiện tại hẳn là bị cấm chế hôn mê, tuyệt đối không có khả năng tỉnh lại.

Si Hồn hai mắt huyết hồng nhìn Lục Bào Tôn Giả, nghiến răng nghiến lợi, tựa hồ hận không thể đương trường đem hắn xé nát! "Hỗn trướng, ta muốn ngươi chết!" Si Hồn phát ra một trận gào thét gần giống dã thú, lao xuống, hóa thành một đạo hồng quang trực thủ Lục Bào Tôn Giả.

Một nháy mắt sau, đao nhận của hai bên tương hỗ va chạm, huyết quang cùng ma khí trên không trung không ngừng ba động lướt qua, uyển như phong nhận cắt chém không khí hô hô rung động.

Ngọc Vô Tâm bị một màn trước mắt hoàn toàn chấn kinh, lấy tu vi

cảnh giới của nàng căn bản không cách nào tưởng tượng loại chiến đấu này, kinh hoảng phía dưới liên tiếp lui lại. "Yên tâm, cự ly này rất an toàn, ta đã ở đây bố trí kết giới, chiến đấu sẽ không lan đến người trong thôn trang." Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên bên tai, Ngọc Vô Tâm theo bản năng quay đầu nhìn lại, lại thấy Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng nàng.

Lúc này hắn đang nhiêu hữu hứng thú nhìn xem hai người tranh đấu, giống như một khán giả đứng ngoài cuộc. "Ngao đại nhân?!" Ngọc Vô Tâm kinh ngạc không thôi, "Ngài sao lại ở chỗ này?" "Người hầu của ta bị người khác thu thập, đương nhiên phải xuất thủ hỗ trợ.

Đơn giản vậy thôi." Ngay tại vừa rồi, Ngao Tông nhận được cầu cứu từ Si Hồn, lập tức thuấn di chạy tới.

Chỉ là khi đến nơi, Lục Bào Tôn Giả đã đánh hôn mê Si Hồn, cũng cấm chế hắn lưu tại nguyên địa, để một số đệ tử trông coi.

Bằng những kẻ đó căn bản không có khả năng ngăn được Ngao Tông, hắn dễ dàng cứu Si Hồn.

Lại không ngờ gia hỏa này thấy Ngao Tông hỗ trợ, đại vi phấn chấn, ỷ vào có Ngao Tông chống lưng liền không sợ hãi gì đi tìm Lục Bào Tôn Giả báo thù.

Ngao Tông đương nhiên sẽ không quản "việc tư", cũng vui vẻ ở một bên quan chiến. "Nói trở lại, ngươi rốt cục vẫn lựa chọn bán đứng Đinh Ẩn rồi?

Bất quá cũng là sự tình trong dự liệu, đứng ở lập trường của ngươi làm không sai." Ngao Tông cười nói, "Kỳ thật ta hôm nay vốn có thể trực tiếp nghiền chết ngươi, bất quá đối với ta không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chuyện phục cừu cứ để Đinh Ẩn đi làm đi." “Phục cừu?” Ngọc

Vô Tâm sững sờ, hoàn toàn không hiểu ý tứ của Ngao Tông.

"Ngươi sẽ không ngây thơ cho rằng sau chuyện này, Đinh Ẩn sẽ lựa chọn tha thứ chứ?

Nếu quả thật nghĩ như vậy, thì quá mức thiên chân rồi!" Ngao Tông cười lạnh, "Thứ duy nhất khiến hắn yêu ngươi sâu đậm như vậy, chỉ là một khuôn mặt mà thôi, nếu không ngươi cho rằng bằng vào ngươi có thể ở trước mặt hắn biến hắn thành một tên ngốc sao?" "Hiện nay đối mặt với sự phản bội, triệt để vứt bỏ thân phận duy nhất khiến hắn có thể tin tưởng, không chỉ vẻn vẹn bởi vì lật đổ ảo tưởng của hắn, mà cũng hoàn hoàn toàn toàn kết ra thù hận, thù này tất báo." Ngọc Vô Tâm ngẩn ngơ một lát, nhưng sau đó cũng thẫn thờ, chỉ có một tiếng cười khổ.

Cũng xác thực là như thế, vô luận đổi lại là ai, đối mặt với sự phản bội như vậy đều là huyết hải thâm cừu, tất định sẽ cùng tận tâm huyết đi báo thù.

Cùng lúc đó, Si Hồn cùng Lục Bào Tôn Giả chiến đấu cũng dần dần tiến vào hồi kết, Lục Bào Tôn Giả lại lần nữa áp chế Si Hồn, đồng thời dần dần bức hắn vào cảnh địa sắp sửa lạc bại.

"Chủ nhân, cầu ngài giúp ta giết hắn!" Si Hồn mắt thấy báo thù vô vọng, chỉ có thể hướng Ngao Tông thỉnh cầu giúp đỡ, hôm nay nhất định phải giết tên hỗn trướng suýt chút nữa lấy mạng hắn này.

"Nhất định phải báo thù, ngươi tự mình giải quyết." Ngao Tông lại căn bản không định ra tay.

Tại trước đó, Ngao Tông đã báo cho Si Hồn biết, hắn không phải đối thủ của Lục Bào Tôn Giả, nhưng tên này cứ khăng khăng ỷ trượng vào việc có mình giúp đỡ, nhất định phải tìm đối phương quyết nhất tử chiến.

Đã như thế, rơi vào bộ dáng này cũng trách không được người khác.

Si Hồn trong lòng kêu khổ không ngừng, biết hôm nay không có cơ hội báo thù.

Miễn cưỡng tránh né Lục Bào Tôn Giả công kích về sau, hắn nhanh chóng lách mình trốn đến bên cạnh Ngao Tông, quyết định từ bỏ báo thù.

"Chủ nhân, ngày sau ta nhất định phải thân thủ diệt tư!" Si Hồn nghiến răng nghiến lợi nói.

Lục Bào Tôn Giả cũng không rõ ràng lai lịch của Ngao Tông, cứ việc nhìn Ngao Tông chỉ là một giới phàm nhân, trên thân không có nửa điểm pháp lực, nhưng Si Hồn ngay lập tức trốn ở sau lưng hắn, đủ để chứng minh người này không đơn giản.

Lục Bào Tôn Giả sinh tính cẩn thận, chỉ chất vấn Ngao Tông: "Các hạ là người phương nào?

Chuyện này tựa hồ không có quan hệ gì với ngươi a." "Danh tính của ta ngươi không cần nhớ kỹ.

Nhưng nô bộc của ta, muốn lấy mạng của hắn, ta sẽ không đồng ý." Ngao Tông thản nhiên nói.

"Nô bộc?" Nghe được lời này, Lục Bào Tôn Giả trong lòng xiết chặt, người này tột cùng là tu vi cấp bậc gì, lại có thể điều khiển được loại nô bộc như thế này?

Huống chi cấm chế thi gia trên người Si Hồn có khả năng đã bị Ngao Tông phá đi, hắn liền càng thêm cảnh giác.

Trong lòng lập tức nhắc nhở bản thân, mục đích chuyến đi này là vì bắt Đinh Ẩn, những chuyện khác nhất khái không quan hệ, ngàn vạn lần không thể sinh thêm rắc rối.

Huống chi Đồ Mị không biết còn có thể kiên trì bao lâu.

"Hậu hội hữu kỳ!" Lục Bào Tôn Giả đối với Ngao Tông chắp tay thi lễ, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Si Hồn, "Hôm nay tạm tha cho người một mạng, ngày sau có cơ hội ta tất định giết ngươi!" "Chỉ sợ ngươi về sau không có cái cơ hội kia đâu!" Si Hồn đối với hắn nộ mục nhìn trừng trừng.

"Ngọc Vô Tâm, đi theo ta!" Lục Bào Tôn Giả đằng không bay đi, Ngọc Vô Tâm do dự một lát về sau, liền cũng quyết định đi theo.

Nhưng tại trước khi đi, nàng lần nữa nhìn thoáng qua Ngao Tông, tựa hồ đang hướng hắn khẩn cầu, Ngọc Vô Tâm tựa hồ hi vọng Ngao Tông có thể xuất thủ đi cứu Đinh Ẩn.

Nhưng chung quy nàng phải thất vọng, Ngao Tông căn bản không có ý tứ muốn ra tay.

Tại sau khi Lục Bào Tôn Giả hai người rời đi một lát, Gia Cát Ngự Ngã cũng vội vội vàng vàng chạy tới.

Nhìn thấy Ngao Tông việc đầu tiên hắn liền hỏi: "Tiền bối, Thượng Quan Cảnh Ngã và Đinh Ẩn đâu?

Ta vì sao không thấy bọn họ?" "Thượng Quan Cảnh Ngã đã đắc thủ, Đinh Ẩn cũng đã bị mang đi, ngươi chậm một bước rồi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Gia Cát Ngự Ngã hơi hơi sững sờ, sau đó mặt mũi tràn đầy ảo não!

Khổ cực thủ một tháng, kết quả hiện tại hết thảy an bài toàn bộ đều thất bại.

Gần như không có một phương diện nào không bị Lục Bào Tôn Giả áp chế!

“Nếu như Công Tôn sư đệ và Hiểu Như chân nhân có thể nghe ta, cùng ta cùng nhau ở đây trấn thủ, tuyệt đối không có khả năng để hắn bắt Đinh Ẩn đi được.” Gia Cát Ngự Ngã lời nói phân không rõ là đang oán trách hay kể khổ.

“Hai người bọn họ không có khả năng giúp được ngươi.” Ngao Tông lại phủ nhận lời của hắn, “Tại lúc vừa rồi các ngươi vây công, rất nhiều người trong Ma đạo cũng đồng thời tiến công Thục Sơn, Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân đã sớm bị bọn hắn cầm chân.” Gia Cát Ngự Ngã lúc này mới hiểu được, nguyên lai Ma đạo hết thảy kế hoạch an bài đều ngay ngắn trật tự, hoàn hoàn tương khấu như thế.

“Không ngờ tới gần mấy chục năm nay, các tông môn Ma đạo tương hỗ ở giữa phối hợp ăn ý như thế, chính đạo môn phái căn bản không pháp so sánh...” Gia Cát Ngự Ngã trong lòng không khỏi cảm thấy có chút bi ai.

Tuy nhiên tự xưng chính đạo tông môn, nhưng minh tranh ám đấu chưa bao giờ đình chỉ, giống như lúc đại tế tự lần trước vậy.

Thục Sơn rõ ràng lâm vào khổ chiến, nhưng các tông môn khác vẫn không có toàn lực ứng phó, chỉ lo quét tuyết trước cửa nhà mình.

Chương 946

"Tiền bối, lần này đa tạ ngài giúp đỡ." Gia Cát Ngự Ngã đối với Ngao Tông hành lễ một cái.

Tuy nhiên Si Hồn không có tác dụng gì, nhưng cũng tịnh không thể trách hắn.

"Tiếp xuống ngươi định như thế nào?" Ngao Tông hỏi.

Gia Cát Ngự Ngã cũng không có do dự, lập tức trả lời: "Đinh Ẩn tuyệt đối không thể rơi vào tay Ma đạo, vô luận như thế nào nhất định phải đem hắn mang về, ta sau khi trở về sẽ triệu tập tất cả chính đạo tông môn, cùng nhau vây công Ma đạo!" Si Hồn âm dương quái khí nói: "Đám chính đạo tông môn các ngươi thủy chung so với Ma đạo yếu hơn một bậc, mấy trăm năm nay vẫn luôn ở thế thủ, bằng vào mấy quả dưa vẹo táo nứt kia mà đòi tiến công Ma đạo?" Gia Cát Ngự Ngã lạnh lùng nhìn Si Hồn: "Vừa rồi ngươi tựa hồ bị Thượng Quan Cảnh Ngã thu thập rất thảm, ta cùng Thượng Quan Cảnh Ngã tu vi sàn sàn với nhau, ngươi đoán ta có thể hay không tu lý được ngươi?" Si Hồn nụ cười lập tức cứng đờ, tại sau khi cùng Lục Bào Tôn Giả giao thủ, hắn phát hiện mình cũng không có cường đại giống như trong tưởng tượng.

Hiện nay đối mặt Gia Cát Ngự Ngã, xác thực không có biện pháp giống trước đó kiêu ngạo như vậy.

"Si Hồn, ta sớm trước đó đã nhắc nhở ngươi, dựa vào thôn phệ nhân hồn phách tu hành chỉ là bàng môn tả đạo, tu luyện cấp bậc cảnh giới hư phù không ổn định, nhưng ngươi cứ thiên thiên không tin tà." Ngao Tông thản nhiên nói, "Loại phương thức tu hành này thực sự là lãng phí tư chất thân là Minh Tộc của ngươi." "Chủ nhân giáo huấn

phải!" Si Hồn đối mặt Ngao Tông, căn bản không dám có nửa điểm kiêu ngạo khí diễm, hoạt bát giống một con chó biết nghe lời.

Gia Cát Ngự Ngã nhìn hai người bộ dáng chủ tớ, thật khó lý giải, lấy đại tu hành giả như Ngao Tông, Si Hồn ngay cả tư cách đứng trước mặt đều không có, làm sao lại trở thành nô bộc?

"Tiền bối, ta phải rời đi, thứ lỗi không tiếp được." Lâm tẩu trước đó, Gia Cát Ngự Ngã do dự một lát, bỗng nhiên hỏi: "Ngài tột cùng có hi vọng Đinh Ẩn còn sống hay không?" Lời vừa nói ra, Ngao Tông ý vị thâm trường ngưng thị hắn, người sau tuy nhiên cảm thấy có chút không tự tại, nhưng cũng không có thu hồi mục quang, kiên trì cùng Ngao Tông đối thị.

"Hỏi câu này, ngươi tựa hồ có chút rắp tâm hại người a." Ngao Tông ý vị thâm trường chất vấn.

Gia Cát Ngự Ngã cúi đầu: "Xin ngài đừng nên trách móc.

Bất quá vừa rồi lúc Thượng Quan Cảnh Ngã bắt đi Đinh Ẩn, ngài hẳn là có năng lực ngăn cản.

Theo ta được biết, ngài luôn luôn giúp đỡ Đinh Ẩn có thừa, nhưng lần này ngài vì sao không định bảo trụ hắn?" Đây là điểm khiến Gia Cát Ngự Ngã khó hiểu nhất, rõ ràng Đinh Ẩn bị Thượng Quan Cảnh Ngã bắt đi, cực có khả năng chết tại trong tay Ma đạo.

Cũng chính bởi vì thế, vừa rồi hắn mới hỏi ra cái vấn đề mạc danh kỳ diệu kia, không biết Ngao Tông có muốn để Đinh Ẩn tiếp tục sống sót hay không.

Nếu như Ngao Tông thật sự không ngại Đinh Ẩn sống hay chết, vậy hắn quyết định, nếu quả thật không cách nào cứu về Đinh Ẩn, dứt khoát đem hắn giết chết, không cho Ma đạo bất kỳ cơ hội chưởng khống nào.

“Người tự cứu mình trời mới cứu, ta đã nhắc nhở hắn, nếu hắn nhất ý cô hành thì hậu quả thập phân nghiêm trọng, con đường này là do hắn chọn.” Ngao Tông đơn giản trả lời.

“Ta đã hiểu.” Gia Cát Ngự Ngã khẽ gật đầu, sau đó tức khắc khởi thân phản hồi tông môn.

Sự việc đã đến nước này, một lát cũng không thể trì hoãn.

Si Hồn nhìn bóng lưng Gia Cát Ngự Ngã rời đi, thần sắc cổ quái.

Hắn vốn cho rằng lần này phản hồi nhân gian, tất định có thể đánh đâu thắng đó, lại không ngờ giống như năm đó, đối mặt với những tồn tại cơ hồ đỉnh tiêm trong nhân gian này lại hào vô để kháng chi lực.

“Chủ nhân, ta muốn tại Nhân giới hảo hảo tu hành một đoạn thời gian.” Si Hồn thỉnh cầu nói.

Sau một trận chiến này, hắn triệt để ý thức được mình cần phải tranh thủ thời gian tu hành đến mức nào.

“Sớm nên làm như thế.

Nếu không ngươi quả thực uổng phí thân phận Minh Tộc.” Ngao Tông lạnh lùng nói, “Ngoài ra, chớ có cho rằng đầu nhập vào dưới trướng của ta là có thể thủy chung gối cao không lo, lần sau còn dám mượn thân phận của ta đi cáo mượn oai hùm, không cần sống sót trở về gặp ta.” “Tuân mệnh!” Si Hồn vội vàng đáp. ...

Ngày thứ hai, Ngao Tông mang theo Si Hồn tiến về sơn trại bảo lũy nơi phát hiện ra thông đạo Minh Giới kia.

Lúc này sơn trại bảo lũy đã bị bách tính địa phương chiếm cứ, đồng thời tiến hành cải tạo cực lớn.

Chỉ bất quá hầm mỏ ở hậu sơn thủy chung không có ai đi đặt

chân, bởi vì từ sau khi Trần Thọ chết tại nơi đó, hầm mỏ thủy chung có nồng đậm âm khí không cách nào tán đi.

Những âm khí này đối với người tu hành không quan hệ đau khổ, nhưng lại có thể chậm rãi xâm thực phàm nhân, khiến cho bọn hắn cuối cùng mê mất tâm trí điên cuồng.

Cũng chính bởi vì thế, hầm mỏ trở thành cấm khu trong lòng bọn hắn, không ai dám tùy tiện đặt chân đến cái địa phương kia.

Ngao Tông mang theo Si Hồn tới nơi này, cố ý tránh đi cư dân trong bảo lũy, trực tiếp đến thẳng hầm mỏ hậu sơn.

"Nơi này?" Nhìn thấy chỗ này, Si Hồn lập tức nhớ tới, hắn đã từng ở trong này phát hiện ra thông đạo Minh Giới.

Khi đó hắn coi là một hành động vĩ đại chỉ thuộc về mình, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Ngao Tông không cần thông đạo cũng có thể tùy ý xuyên qua hai giới, sự hưng phấn của hắn cũng theo đó phai nhạt không ít.

So sánh với Ngao Tông, chút thành tựu ấy căn bản không đáng nhắc tới.

"Si Hồn, ngươi có nhớ hay không tại trong Nhân giới có một tên đồng bạn ngươi quen biết, tên là Trần Thọ." Ngao Tông nhìn xem hầm mỏ âm khí tràn ngập kia, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Xác thực có người này.

Bất quá ta và hắn không tính là hảo hữu, chỉ bất quá ta lúc đầu vừa khéo cứu tính mạng hắn, đồng thời nể tình hai bên đều là quỷ tu, giúp hắn một tay." Nhắc tới Trần Thọ, Si Hồn liền nhớ lại tuế nguyệt tu hành tại nhân gian, điều đó thực tại để hắn ký ức rất sâu sắc.

Cơ hồ toàn bộ đều là một chút ký ức phụ diện, trừ tu hành gian khổ bên ngoài, còn có hồi ức bị truy sát.

Cũng chính bởi vì thế, hắn mới có thể thể lượng Trần Thọ không dễ dàng, đồng thời đem thông đạo Minh Giới báo cho hắn.

"Trần Thọ chết ở trong này rồi, những âm khí này là do hắn lưu lại." Ngao Tông thản nhiên nói.

Si Hồn có chút kinh ngạc: "Là ngài thân thủ giết chết hắn?" Ngao Tông khẽ gật đầu: "Chỉ có thể trách hắn quá trương dương, vì đào thông đường hầm đi tới Minh Giới kia, đại tứ bắt giữ người sống làm lao lực, mới thời gian một năm đã dẫn tới sự chú ý của Thục Sơn." Si Hồn đối với việc này ngược lại là không có bao nhiêu oản tích, chỉ cảm thấy hành vi của tên kia thực tại quá ngu xuẩn, tác vi một tên quỷ tu sĩ lại dám nghênh ngang như thế.

"Chết tại trong tay ngài, đối với hắn cũng là một loại vinh hạnh.

Bất quá đây cũng là tất nhiên, quỷ tu sĩ sớm muộn đều sẽ nghênh đón một ngày bị diệt sát." Si Hồn nói lời thật lòng, giống như bọn hắn những quỷ tu sĩ này, trần nhà có thể chạm tới thập phân hữu hạn, phương pháp tu hành cũng tất nhiên sẽ dẫn tới người tu hành quần công.

Nếu như không may mắn tìm được cái thông đạo Minh Giới, hoặc là có một ngày hắn cũng sẽ giống Trần Thọ, trêu chọc phải một vị thần bí cường giả rồi bị diệt sát.

"Chủ nhân, hôm nay ngài mang ta tới đây sở vi chuyện gì?" Si Hồn biết Ngao Tông hôm nay mang hắn tới đây tuyệt đối không phải là để ôn chuyện.

Ngao Tông ngưng thị hầm mỏ âm khí tràn ngập kia một lát, sau đó đại thủ vung lên, đem âm khí trong đó toàn bộ tán đi: "Hiện tại Minh Giới đang nghĩ phương thiết pháp đả thông thông đạo đi tới Nhân giới, nếu như bọn hắn biết được nơi này có một tòa thông đạo thì sẽ như thế nào?" Si Hồn cũng không nghĩ ngợi nói: "Đương nhiên sẽ

nghĩ tận biện pháp xâm nhập nơi này, từ từ...” Si Hồn bỗng nhiên hiểu được dụng ý của Ngao Tông, “Chẳng lẽ ngài định đem Minh Tộc thông qua cái thông đạo này dẫn nhập Nhân giới?!” “Không sai.

Chờ bọn hắn đả thông thực tại quá chậm, đã như thế ta tới trước chủ động xuất thủ, giúp bọn hắn một tay!” Ngao Tông lộ ra tiếu ý, sau đó đại thủ vung lên, sơn thể sụp đổ vỡ nát, nương theo đá vụn lăn xuống, đường hầm trong hầm mỏ kia cũng càng ngày càng rõ ràng.

Cho đến cuối cùng, sau khi hơn phân nửa sơn thể sụp đổ, cái thông đạo Minh Giới kia liền tại không có bất kỳ che chắn nào hiển hiện ở trước mặt!

Nếu như Trần Thọ còn sống, nhìn thấy Ngao Tông tại trong nháy mắt giải quyết mục tiêu mà hắn năm năm đều không thể hoàn thành, chỉ sợ sẽ lần nữa tức đến mức chết đi.

“Chủ nhân, ta biết ngài có năng lực làm một chút chuyện, nhưng ta thực tại không rõ ngài vì sao phải làm như vậy, đem bọn hắn dẫn nhập Nhân giới chẳng phải là một cái phiền toái lớn?” Si Hồn nhìn xem thông đạo Minh Giới được Ngao Tông rót vào U Minh chi lực, dần dần bắt đầu khôi phục, thực tại đại vi khó hiểu.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết, khai thông cái thông đạo Minh Giới này không phải là vì giúp bọn hắn, mà là vì để cho những tên xuẩn hóa kia càng dễ dàng đi lên tuyệt lộ!” Ngao Tông cười lớn một tiếng, sau đó đem U Minh chi lực chú nhập điên cuồng ngưng tụ, cuối cùng triệt để lệnh cánh cổng U Minh hóa hình!

Cái thông đạo tử hắc sắc kia tại giữa không trung hiển hiện, không ngừng phun trào cuồn cuộn U Minh chi lực cùng âm khí, làm cho người ta nhìn mà sinh ra sợ hãi.

Nếu tu vi cấp bậc thấp, người tu hành chỉ sợ tại trong nháy mắt nhìn thấy cánh cửa lớn này đều sẽ bị nó đem hồn phách hút đi!

Theo U Minh thông đạo dần dần bị khuếch đại, ngay cả Si Hồn cũng ẩn ước phát giác, có dấu hiệu sắp bị kéo vào trong đó!

"Chủ nhân, chủ nhân!

Đây là thứ gì?!" Si Hồn kinh khủng phát hiện, hắn thậm chí không thể không toàn lực ứng phó áp chế thân thể, mới có thể làm cho mình không bị hút vào trong đó!

"Hô!" Mãnh nhiên ở giữa, một trận âm phong từ trong cửa lớn thổi ra, Si Hồn tại trong nháy mắt chỉ cảm thấy hồn phách nhận lấy sự va chạm cực kỳ trầm trọng, sát na gian đại não trống rỗng, thậm chí đối với thân thể cũng hoàn toàn mất đi chưởng khống!

"Chuyện gì xảy ra?" Si Hồn tại sát na mất đi ý thức, trong đầu chỉ còn lại cái ý niệm này.

Chương 947

Sát na gian, thân thể của hắn giống như diều đứt dây bị cuồng phong kéo đi, sắp bị cuốn vào bên trong cánh cổng U Minh.

Tại lúc sắp bị cánh cửa lớn thôn phệ, Ngao Tông một phát bắt được bả vai hắn, một trận U Minh chi lực hung dũng trào ra, nháy mắt đem áp chế trên người hắn hoàn toàn tiêu trừ.

Cùng lúc đó, hắn cũng hoàn toàn hồi thần, nhớ lại kinh lịch vừa rồi suýt chút nữa bị cuốn vào trong đó mà không rét mà run!

"Đa tạ chủ nhân, ta hình như suýt chút nữa thì chết rồi." Si Hồn kinh hồn chưa định, vội vàng hướng Ngao Tông nói lời cảm tạ.

"Ta quá đánh giá cao tu vi của ngươi." Ngao Tông nhíu mày, nói thật, hắn đối với Si Hồn hiện nay tịnh không hài lòng.

Si Hồn chỉ đổ mồ hôi lạnh, đối mặt lời của Ngao Tông một câu cũng không dám phản bác.

"Lui ra sau lưng ta đi." Dưới sự phân phó của Ngao Tông, hắn mới kiên trì nhường sang một bên.

Trong lòng chỉ có chút khó hiểu, không gian thông đạo trước đó hắn gặp cùng cái này hoàn toàn khác biệt.

Không gian thông đạo khi đó có thể đến đi tự như, nhưng đối mặt với cái này, hắn cảm giác đó quả thực là miệng thú khổng lồ có thể thôn phệ bất luận sinh linh gì.

Ngao Tông nhìn ra nghi hoặc trong lòng Si Hồn, nói: "Đây mới là bộ dáng không gian thông đạo nên có, trước đó ngươi gặp phải, là tầng lâm phá diệt, vẻn vẹn chỉ có thể chèo chống một người vãng lai Minh Giới.

Nhưng cái không gian thông đạo hiện nay, đầy đủ để cho hàng ngàn hàng vạn người tùy ý xuất nhập, nhưng nếu không có đại năng giả bảo hộ thì chỉ sẽ bị giảo sát trong không gian loạn lưu.

Ngươi hẳn là nên cảm thấy may mắn vì lúc trước gặp được nó đang ở thời kỳ suy lạc." Ngao Tông một phen nói làm hắn tâm kinh đảm chiến, như thế xem ra hắn vận khí thật đúng là tốt a.

"Cái không gian thông đạo này hiện tại trực tiếp đả thông Minh Giới, Minh Giới rất nhanh sẽ phát hiện ra sự tồn tại của nó, đến lúc đó tất định sẽ từ nơi này trùng trùng điệp điệp sát nhập Nhân giới, khi đó chúng ta liền có kịch vui để xem." Ngao Tông cười nói.

"Ngài làm như vậy là vì cái gì?" Si Hồn có chút khó hiểu, hắn tịnh không có bao nhiêu từ bi, chỉ là không hiểu làm như vậy thì có chỗ tốt gì.

"Đương nhiên là vì bức con rùa đen rút đầu kia ra." Ngao Tông ám chỉ Minh Vương thủy chung không biết tung tích kia, thản nhiên nói.

Hắn khinh thường giống như trước đó chậm rãi đẩy mạnh, đã muốn làm thì làm một vố lớn, để hắn triệt triệt để để lộ ra mặt nước.

"Si Hồn, ta hiện tại cần ngươi vì ta làm một chuyện." Ngao Tông phân phó nói.

"Thính lệnh!" Si Hồn lập tức quỳ xuống chuẩn bị thụ mệnh.

"Tại trong vòng nửa tháng tiếp theo, ở tất cả địa phương có người sống cư trú quanh khu vực này bố trí âm khí, để phàm nhân sau khi hít vào sẽ toàn thân vô lực cùng thân thể khó chịu, nhưng không được đối với bọn hắn tạo thành thương hại thực chất chân chính." Si Hồn lập tức hiểu được mục đích của Ngao Tông: "Ngài định để những phàm nhân kia tự hành rời đi, tịnh không định thương hại bọn hắn?" Ngao Tông khẽ gật đầu, nếu như Minh Tộc nhập xâm, dân chúng cư trú tại

phụ cận nhất định đứng mũi chịu sào, tuyệt đối không có khả năng tại trong tràng phân tranh này còn sống sót.

Cùng với như thế, trước tiên đem bọn hắn đuổi đi vẫn tốt hơn, dùng quái lực loạn thần mà phàm nhân sợ hãi nhất.

"Tuân mệnh." Mặc dù Si Hồn không rõ Ngao Tông vì sao lại đối với những phàm nhân nhỏ bé kia có chút từ bi, nhưng đây cũng không phải là chuyện hắn nên cân nhắc lúc này.

Si Hồn lập tức hóa thành một trận âm khí tán đi, bắt đầu hành động.

"Thời gian cấp bách, tốt nhất cho ta nhanh một chút." Ngao Tông nhìn xem đoàn âm khí tán đi kia, sau đó không còn dừng lại, đồng dạng thuấn di rời đi. ...

Liệt Ảnh Thần Tông.

Khi Đinh Ẩn tỉnh lại, phát hiện mình đã thân ở trong một tòa địa lao.

"Quả nhiên." Đinh Ẩn đối với việc này tịnh không ngoài ý muốn, mặc dù vô số lần có hi vọng, nhưng sự thật là như thế.

"Ngọc Vô Tâm quả nhiên không phải Tiểu Nhu, ta nghĩ quá nhiều rồi." Đinh Ẩn nhớ tới lời Ngao Tông đã từng nói với hắn, chỉ cảm thấy mình là một tên hề triệt đầu triệt đuôi, xuẩn hóa.

Cũng tại một khắc này, tia hi vọng cuối cùng trong lòng hắn cũng triệt để biến mất, còn lại chỉ có vô cùng vô tận cừu hận cùng phẫn nộ.

Nhất định phải triệt để thanh tẩy Liệt Ảnh Thần Tông, không chỉ vẻn vẹn là vì mối thù của Tiểu Nhu, càng là vì rửa sạch sự sỉ nhục bị trêu đùa này!

Tại lúc này, địa lao đại môn mở ra, Lục Bào Tôn Giả cùng một tên

người trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn cùng nhau đi vào địa lao.

"Người này chính là Lục Tinh Liên Châu chi thể?" Người trẻ tuổi cẩn thận dò xét Đinh Ẩn một lát, "Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt." Lục Bào Tôn Giả đối với người trẻ tuổi hơi hơi cúi đầu: "Tông chủ, tiểu tử này ta mới nhìn cũng cho là bình bình vô kỳ, nhưng xác thực có thể thôn phệ Xích Hồn Thạch, ta hi vọng ngài tin tưởng ta, hết thảy nỗ lực và chuẩn bị ta bỏ ra vì việc này đều sẽ không uổng phí!" "Được rồi, sự tình đều đã làm xong, ta còn có thể nói gì." Người trẻ tuổi mỉm cười.

Lục Bào Tôn Giả mắt thấy Tông chủ thập phân tin tưởng, liền cũng yên lòng, sau đó trong lòng bàn tay mãnh nhiên bộc phát ra vô cùng áp lực, cưỡng ép khống chế Đinh Ẩn đối với hắn quỳ xuống.

"Tông chủ ở đây, còn không mau quỳ xuống nghênh tiếp!" Đinh Ẩn nào sợ bị cưỡng ép quỳ xuống, nhưng vẫn tại kiệt tận toàn lực đối kháng cỗ áp lực kia, chỉ tiếc hắn hiện tại sau khi mất đi Xích Hồn Thạch tu vi căn bản không đủ nhìn.

"Thượng Quan Cảnh Ngã!

Ta thề chỉ cần ta có cơ hội tất định sẽ giết ngươi, ta sẽ đem đầu của ngươi đi cung phụng vị hôn thê của ta!" Đinh Ẩn nghiến răng nghiến lợi giận mắng.

Lục Bào Tôn Giả hoàn toàn không có để ý tới lời của Đinh Ẩn, loại lời nói uy hiếp này hắn nghe được nhiều, đại bộ phận đều đến từ những kẻ tu vi viễn viễn thắng qua Đinh Ẩn, có gì phải sợ.

"Tông chủ, ngài định như thế nào?

Đoạt xá sao?" Lục Bào Tôn Giả hướng Tông chủ hỏi thăm.

Nghe được hai chữ đoạt xá, Đinh Ẩn lập tức thần sắc biến đổi.

Đoạt xá mà Lục Bào Tôn Giả nói, chính là thỉnh Tông chủ xuất

thủ, đoạt xá đi Lục Tinh Liên Châu chi thể của Đinh Ẩn, đồng thời đại lượng thôn phệ Xích Hồn Thạch tráng đại tu vi, cuối cùng nhất cử diệt đi chính đạo môn phái.

Nhưng cơ hội chân chính ở trước mắt, Tông chủ lại có chút do dự.

Dù sao ai cũng không biết đoạt xá chi pháp có thể hay không làm tổn thương Lục Tinh Liên Châu chi thể, nếu như thật sự đem nó phá hư, vậy đoạt xá căn bản hào vô ý nghĩa.

Huống chi, không có ai nguyện ý tùy ý vứt bỏ thân thể của mình.

"Không cần nóng vội.

Trước nghĩ biện pháp, để hắn thần phục với ta là tốt nhất.

Đoạt xá ứng đương là biện pháp cuối cùng." Tông chủ suy tư một lát sau đối với Lục Bào Tôn Giả phân phó nói.

"Tự nhiên.

Nếu như ngay cả tiểu tử này cũng không trị được, vậy đó là bại bút lớn nhất đời này của ta." Lục Bào Tôn Giả dùng ánh mắt lược hiển âm sâm quét ngang trên thân Đinh Ẩn, nghĩ xem làm sao hảo hảo chiêu đãi vị khách nhân này.

"Tiểu tử, ta cảm thấy sớm muộn gì ngươi cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, hiện tại đi vào khuôn khổ có thể ít chịu chút khổ sở, ta cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian, lưỡng toàn kỳ mỹ." Lục Bào Tôn Giả ngưng thị Đinh Ẩn, lạnh lùng ra lệnh.

Đinh Ẩn không có trả lời, chỉ báo dĩ thần sắc cực kỳ hung ngoan.

"Không cần nói nhảm, ta hiện tại nếu có năng lực lập tức sẽ lấy mạng của ngươi, chỉ tiếc ta thực lực không đủ..." Lời còn chưa dứt, Lục Bào Tôn Giả trong lòng bàn tay mãnh nhiên bính phát ra khí lãng

oanh kích tại trên thân Đinh Ẩn, nháy mắt đem hắn hung hăng trùng kích vào trên vách tường phía sau.

Một kích phía dưới lệnh ngũ tạng lục phủ phiên cuộn, nhịn không được ho ra một ngụm máu tươi.

“Ta đành phải dùng chút phi thường thủ đoạn vậy.

Tại trước khi ta hết giận thì ngàn vạn lần đừng nhận thua.” Lục Bào Tôn Giả đại thủ vung lên, một trận sức mạnh vô hình đem Đinh Ẩn ngạnh sinh sinh xách lên.

Nhìn xem Đinh Ẩn giờ phút này, trong mắt hắn tràn đầy đều là chán ghét.

“Tốt nhất đừng để ta sống sót.” Đinh Ẩn toét miệng cười, mặc dù không ngừng có máu tươi chảy ra.

Chương 948

"Ta sẽ để cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong." Lục Bào Tôn Giả mặt không biểu tình, sau đó Đinh Ẩn bị hung hăng nện ở trên mặt đất, tại chỗ hôn quyết đi.

"Người đâu, cho tiểu tử này dùng một chút Ác Mộng Thuật, trước để hắn nếm thử tươi một chút!" ...

Gia Cát Ngự Ngã tại sau khi trở về Thục Sơn, một lát không được trì hoãn, lập tức bốn phía liên hệ các tông môn chính đạo, đồng thời đem khốn cục hiện nay phải đối mặt trục nhất trình bày.

Thực tế cũng không cần nói quá nhiều, chỉ cần nói ra chuyện Lục Tinh Liên Châu chi thể rơi vào trong tay Ma đạo tông môn, đủ để cho bọn hắn sợ hãi.

Ngày bình thường chính đạo tông môn đều tự quét tuyết trước cửa, nhưng tin tức này vừa được biết thì triệt để kìm nén không được nữa.

Nếu như lại không xuất thủ hỗ trợ, vậy kết quả tất nhiên ngay cả đường sống cũng không có!

Nhất thời gian các tông môn chính đạo tương hỗ triệu tập, Linh Kiếm Sơn, Thiên Tâm Các, Hoàng Phong Cốc... rất nhiều tông môn nhanh chóng phái động môn nội đại phê tinh nhuệ đệ tử, cùng Gia Cát Ngự Ngã đám người cùng nhau tiến về Liệt Ảnh Thần Tông.

Đây là động tác to lớn nhất mà chính đạo tông môn tiến hành trong trăm năm qua, cũng là một lần đoàn kết tương đối hiếm thấy.

Ma đạo các tông môn đối với việc này cũng sớm có chuẩn bị, Liệt Ảnh Thần Tông ngay từ ngày đầu tiên bắt được Đinh Ẩn, đã hiệu triệu

các lộ cao thủ Ma đạo hiệp trợ trấn thủ.

Song phương đều đang gióng trống khua chiêng chuẩn bị một trận đại chiến trùng trùng điệp điệp, mặc dù chính đạo tông môn thực lực xác thực lược tốn Ma tông, nhưng cũng tịnh không có nghĩa là hào vô thắng bại.

Chỉ bất quá làm cho Gia Cát Ngự Ngã có chút thất vọng là, nào sợ dẫn động tĩnh cường đại như thế, Thục Sơn Tông chủ vẫn không có trở về.

Thục Sơn Tông chủ chính là tu hành giả có tu vi mạnh nhất trong chính đạo tông môn, nếu như có hắn tham gia chiến cục, phần thắng trận chiến này sẽ gia tăng rất nhiều.

Chỉ tiếc Tông chủ từ sau khi tuyên bố rời đi tông môn đi du lịch, trọn vẹn năm mươi năm thời gian không có trở về.

Cũng chính bởi vì thế, trong vòng năm mươi năm nay chính đạo tông môn vẫn luôn ở thế liệt bị Ma đạo công kích.

Đại chiến sắp đến, Ngao Tông đương nhiên sẽ không đi giúp đỡ những cái gọi là chính đạo kia, hắn chỉ hảo hảo quan chiến là được rồi.

Chiến đoan mở ra trước đó, hắn đích thân tới nơi ở của Liệt Ảnh Thần Tông, coi như là xem một màn kịch lớn hạo hạo đãng đãng.

Liệt Ảnh Thần Tông nằm ở chỗ sâu trong một tòa sơn cốc giáp phùng, tại nơi này bởi vì có Ma Nguyên khoáng mạch, quanh năm tràn ngập ma khí.

Toàn bộ sơn cốc thốn thảo bất sinh, ngay cả nham thạch đều bị ma khí hun đúc thành tử hắc sắc, trừ Ma đạo đệ tử bên ngoài càng không có bất kỳ phàm nhân nào dám đặt chân đến đây.

Ngao Tông ở trên cao nhìn xuống Liệt Ảnh Thần Tông trong sơn

cốc kia, tuy nhiên chỉ có thể nhìn thấy một chút động vật tàn hài, nhưng có thể rõ ràng phát giác được có rất nhiều cao thủ tại nơi này mai phục.

Tại trước khi đại chiến mở ra, chính đạo tông môn cũng phái khiển rất nhiều đệ tử tới trước thăm dò, có thành công lui ra, có thì trực tiếp chết tại bên trong.

"Sau trận chiến ngày hôm nay, e là đối với hai cái tông môn đều là đả kích không nhỏ a." Ngao Tông cảm thụ được đại lượng khí tức từ nơi không xa đang dần dần bức cận, trong lòng nghĩ.

"Ngao đại nhân, Ngao đại nhân?" Bỗng nhiên, trong đầu Ngao Tông vang lên một trận tiếng hô hoán có chút không quá xác định, "Ngài tự mình tới rồi sao?" Chính là thanh âm của Đinh Ẩn.

Ngao Tông sớm đã từng tại trên người Đinh Ẩn lưu lại cảnh báo pháp thuật, chỉ cần hắn lâm vào cảnh địa sinh mệnh thùy nguy, ý thức của hắn sẽ cùng tinh thần hải của Ngao Tông liên kết.

Có lẽ Đinh Ẩn hiện tại đang ở vào trạng thái thoi thóp, tại dưới bản năng cầu sinh phát hiện ra cái ý thức thông đạo này, thông qua đó hướng hắn cầu cứu.

"Xem ra còn có một hơi." Ngao Tông thản nhiên nói, "Đại hình hầu hạ của Liệt Ảnh Thần Tông không dễ chịu chứ?" Trong lời nói của Đinh Ẩn có chút áy náy: "Nếu như ta sớm một chút nghe lời ngài thì tốt rồi, Ngọc Vô Tâm căn bản không đáng tin, ta từng cho là có thể dùng tình cảm làm nàng cảm động...

Hiện tại xem ra là ta sai rồi, sai đến ngu xuẩn." "Nếu như, hiện tại cho ngươi cơ hội báo thù thì sao?" Ngao Tông có chút hứng thú hỏi.

"Ta sẽ diệt đi toàn bộ Liệt Ảnh Thần Tông, bất luận là Thượng Quan Cảnh Ngã hay Ngọc Vô Tâm, ta muốn bọn hắn đều phải chết."

Đinh Ẩn trả lời thập phân quả đoán, đồng thời bình tĩnh.

Hắn hiện tại quyết tâm, có thể so với trước đó càng sâu, hoàn toàn vứt bỏ bất kỳ ảo tưởng nào trong lòng.

Cũng phải đa tạ sự an bài của Ngọc Vô Tâm, làm cho hắn triệt để từ bỏ một tia niệm tưởng cuối cùng.

Ngao Tông không có trả lời, tức khắc động thân thuấn di, đến cái địa lao đang tù cấm Đinh Ẩn kia.

Lúc này Đinh Ẩn nằm rạp trên mặt đất băng lãnh, mặc dù ở vào trạng thái ngủ say, nhưng thân thể của hắn vẫn đang thỉnh thoảng vặn vẹo.

Xem ra Ác Mộng Thuật của Liệt Ảnh Thần Tông đối với hắn thập phân hữu hiệu.

Ý thức duy nhất mà Đinh Ẩn có thể cùng hắn liên hệ cũng trở nên càng phát ra mơ hồ: "Ngao đại nhân, ta thỉnh ngài giúp một tay, để cho ta rời đi nơi này có được hay không, ta biết ngài có thể tuỳ tiện làm được." "Sự tình trước đó ta thập phân hối hận, nhưng hiện tại ta tuyệt đối sẽ không lại mềm lòng." Ngao Tông phỏng đoán một lát: "Lần thứ nhất ta giúp ngươi, đương nhiên là vô điều kiện, cũng là cơ hội tốt nhất, nhưng là do ngươi bỏ qua.

Ta có thể lần thứ hai giúp ngươi, nhưng nhất định phải trả ra một chút đại giới." "Đương nhiên có thể!" Thậm chí không đợi Ngao Tông nói ra đại giới, Đinh Ẩn một lời đáp ứng.

Ngao Tông cũng không có nói nhảm: "Đem mạng của ngươi giao cho ta, nếu như lần này ta đối với ngươi giúp đỡ về sau, ngươi giống như lần trước đột nhiên phát chứng mất trí, vậy ta sẽ lấy đi mạng của ngươi." "Hết thảy toàn bộ dựa theo phân phó của ngài, nào sợ tại sau khi ta báo thù ngài muốn mạng của ta cũng có thể!" Đinh Ẩn đối với

yêu cầu của Ngao Tông mảy may không có dị nghị.

Ngay cả hắn cũng biết, đây là trừng phạt hắn đáng phải chịu.

"Ta nguyện ý dùng tính mạng làm đảm bảo, lần này tại trước khi diệt đi Liệt Ảnh Thần Tông, thanh tẩy toàn bộ Ma đạo, ta tuyệt đối sẽ không phân tâm, nếu không ngài có thể tùy thời lấy đi tính mạng của ta, không cần lưu tình, đây cũng là nguyện vọng của bản thân ta." Đinh Ẩn đối với bản thân hạ quyết tâm cực lớn, lần này vô luận như thế nào cũng phải báo thù!

Bởi vì sự tình của Ngọc Vô Tâm, hắn không còn mặt mũi đi gặp Tiểu Nhu, dứt khoát liều mạng cái mạng này cũng muốn hoàn thành mục đích báo thù!

Đây cũng là dùng cái mạng này làm chuyện cuối cùng có thể làm.

"Tốt!" Ngao Tông gật đầu, sau đó tại trong địa lao hiển hình, sát na gian dẫn tới sự chú ý của kẻ coi ngục!

"Người nào?" Thị vệ lập tức vây lại, khi nhìn thấy Ngao Tông cô thân một người đứng trong địa lao, thị vệ cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Căn bản không có nhìn thấy người này xuất nhập địa lao, hắn làm sao tiến vào?!

"Ta hôm nay muốn mang hắn đi, sự tình cùng các ngươi không quan hệ, hiện tại rời đi ta sẽ không thương tổn các ngươi mảy may." Ngao Tông thản nhiên liếc hướng bọn hắn một chút, ngữ khí đạm nhiên.

"Hồ ngôn loạn ngữ!

Sấm tiến vào nơi này!

Lập tức thúc thủ chịu trói, cùng ta đi gặp Lục Bào Tôn Giả!" Thị

vệ thủ lĩnh giơ đao kiếm trong tay chỉ vào mũi hắn, lệ thanh chất vấn.

Ngao Tông hơi lắc đầu, đám người này tìm chết, hắn cũng không ngại tiễn một đoạn đường.

"Cút đi." Ngao Tông không còn đi nhìn hắn lần thứ hai, kính trực đi hướng Đinh Ẩn muốn đem hắn thả ra.

"Dừng tay!" Thị vệ thủ lĩnh thấy thế giận tím mặt, mãnh nhiên đem trường mâu trong tay phóng ra, trường mâu kia dưới sự bao phủ của ma khí lập tức trở nên vô cùng sắc bén, cuồn cuộn ma khí gào thét, dẫn phát từng trận âm bạo đinh tai nhức óc.

Nhiên trường mâu phá không chưa tới nơi, lại bị Ngao Tông một chỉ lăng không để nó ngạnh sinh sinh ngưng trệ tại giữa không trung, mảy may không cách nào động đậy.

"Thủ đoạn gì đây?" Hắn còn tưởng rằng bất quá là một chút tiểu kỹ lưỡng, đang muốn khu sử trường mâu cưỡng ép phá khai cỗ sức mạnh cấm chỉ kia, lại hoảng sợ phát hiện trường mâu hoàn toàn cùng hắn đoạn tuyệt liên hệ.

Đó là bản mệnh pháp khí của hắn, phải là cấm chế pháp thuật cường đại đến bực nào mới có thể hoàn toàn cách tuyệt quan hệ với nó!

Kinh khủng vạn phần nhìn về phía Ngao Tông, người sau đầu ngón tay khẽ búng, pháp khí trong nháy mắt vỡ ra phấn thây thành tro bụi!

Bản mệnh pháp bảo bị nháy mắt tồi hủy, đồng thời liên đới lấy hắn cũng thụ nội thương cực lớn, một ngụm máu tươi phun ra sau đó lảo đảo ngã trên mặt đất, gần như hôn quyết.

"Đô thống!" Những đệ tử Ma đạo kia nhìn thấy một màn này đại vi chấn hám, vội vàng muốn tiến lên nâng đỡ.

“Trước vì các ngươi quan tâm đi.” Ngao Tông trong lòng bàn tay mãnh nhiên bính phát ra một cỗ uy năng cuồng bạo tịch quyển ra, sát na gian, tại dưới cuồng phong hoành tảo, đám người này toàn bộ đều bị diệt sát, tồi hủy thành tro bụi!

Chương 949

Vẻn vẹn chỉ lưu tồn lại một chút tàn tồn vong hồn đang lơ lửng trên không, mờ mịt nhìn quanh bốn phía.

Vừa rồi bọn hắn thậm chí không có ý thức được tử vong!

"Tán đi!" Ngao Tông bính phát ra một đạo U Minh chi lực đem bọn hắn đưa vào Minh Giới luân hồi, nhiên hắn tịnh không biết tại thời khắc mấy người kia bị nháy mắt diệt sát, tin tức kẻ xâm nhập đã kinh động đến Liệt Ảnh Thần Tông.

Tông chủ ngay tại chỗ hạ lệnh rút điều tinh anh đệ tử lập tức đi địa lao xem xét, bất quá đối với Ngao Tông căn bản không có ý nghĩa, nào sợ toàn bộ Liệt Ảnh Thần Tông khuynh sào xuất động cũng không sao cả.

Ngao Tông nhìn xem Đinh Ẩn đang bị khóa trên giá xử hình, đại thủ vung lên, nháy mắt đem xích sắt ức chế pháp lực trên người hắn phá đi.

"Đông!" Đinh Ẩn một đầu nện ở trên mặt đất, tại một nháy mắt cấm chế bị phá trừ, Ác Mộng Thuật trúng phải cũng biến mất đồng thời tỉnh lại.

"Trời ạ..." Đinh Ẩn sau khi tỉnh lại, mặt mũi tràn đầy kinh khủng nằm rạp trên mặt đất từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, những ngày này không ngừng luân hồi ác mộng trong đầu, đem tinh thần của hắn tồi tàn đến tần lâm sụp đổ.

Tại trong mộng cảnh không ngừng lặp lại thảm trạng thôn trang bị thiêu hủy, thôn dân cùng Tiểu Nhu bị giết chết, mỗi một lần tận mắt nhìn thấy đều để tinh thần của hắn thừa nhận cực độ tra tấn.

Càng làm cho hắn thống khổ là, mỗi một lần tại trong mộng cảnh, thi thể Tiểu Nhu bị thiêu thành than cốc kia đều đang chất vấn hắn vì sao không vì nàng báo thù.

Thật sự đời này không muốn lại trải qua loại cảm thụ kia, quả thực so với trực tiếp giết chết còn muốn thống khổ gấp vạn lần!

"Ngao đại nhân, đa tạ ngài giúp đỡ!" Đinh Ẩn ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Tông, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Không chỉ vẻn vẹn bởi vì Ngao Tông cứu hắn, đồng thời cũng cảm tạ cho hắn cơ hội báo thù.

"Tuy nhiên tra tấn ngươi, nhưng lại ở trình độ lớn nhất tránh cho thân thể ngươi trực tiếp tạo thành tổn thương, xem ra bọn hắn cũng có lo lắng a." Ngao Tông như có điều suy nghĩ.

"Đám hỗn trướng này sẽ hối hận!" Đinh Ẩn lảo đảo bò lên, chậm rãi đi hướng một cái vò rượu đặt ở bên cạnh giá xử hình, mãnh nhiên một quyền đem nó đập nát.

Tại trong vò, một viên bảo thạch trong suốt màu huyết sắc chậm rãi bay lên, trong đó không ngừng dũng động uy năng cực kỳ to lớn.

"Xích Hồn Thạch." Ngao Tông một cái nhận ra thứ này.

Nhưng viên Xích Hồn Thạch này lại cùng cái ở trong Thục Sơn hoàn toàn không giống.

Năng lượng trong đó, muốn so với cái trong Thục Sơn càng thêm cường đại gấp bội, đồng thời cuồng bạo!

Hào vô nghi vấn, viên Xích Hồn Thạch này đã trải qua tương hỗ thôn phệ, năng lực của nó mới cuồng trướng đến trình độ như thế.

Ngao Tông lúc này mới hiểu được, Xích Hồn Thạch tương hỗ thôn phệ, sức mạnh trong đó tăng trưởng tuyệt đối không phải một

cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

Năng lượng của viên Xích Hồn Thạch này, chí ít phải so với trong Thục Sơn cường hơn gấp mười!

Đinh Ẩn gắt gao ngưng thị Xích Hồn Thạch: "Tại trong lúc bắt giữ ta, bọn hắn vẫn luôn nếm thử dùng Xích Hồn Thạch ảnh hưởng tâm trí của ta, cho đến sau khi ta mất đi lý trí lại đối với ta thi triển Nhiếp Hồn Chú." Đinh Ẩn nhìn xem Xích Hồn Thạch, trong đôi mắt dũng động cừu hận cùng phẫn nộ: "Bất quá ta thật muốn cảm tạ bọn hắn, nếu như bọn hắn không chủ động đem Xích Hồn Thạch đặt ở chỗ này, ta thật đúng là tìm không thấy." Ngao Tông thản nhiên nói: "Nếm thử dung hợp viên Xích Hồn Thạch này, phong hiểm sợ rằng không nhỏ, có lẽ sẽ có khả năng mất mạng." "Ngao đại nhân, ta không cho là như vậy." Đinh Ẩn cười hước: "Ta đã có thể sống đến bây giờ, đủ để chứng minh ta mạng lớn, ta hắn là chết không được." "Bất quá coi như ta chết, trước khi tất tử ta cũng sẽ một mực bạo tẩu, đến lúc đó toàn bộ Liệt Ảnh Thần Tông đều sẽ cùng ta chôn cùng, chẳng phải càng tốt!" Tại đoạn thời gian bị Liệt Ảnh Thần Tông tra tấn này, tâm tính hắn hoàn toàn phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Nếu như trước đây hắn hiểu được ẩn nhẫn, như vậy từ giờ trở đi hắn chỉ muốn biến thành liệt hỏa, cùng địch nhân cùng một chỗ trở thành tro tàn!

"Tốt!" Ngao Tông tuy nhiên tịnh không thưởng thức loại đấu pháp không màng sống chết này, nhưng Đinh Ẩn hiện nay hùng dũng như thế, ngược lại đích xác phù hợp ý nghĩ của hắn.

"Đã như thế, làm xằng làm bậy đi!" Ngao Tông đại khí nói.

Phản chính có hắn ở đây, Ngao Tông tịnh không lo lắng sẽ xuất hiện ngoài ý muốn.

Coi như có ngoài ý muốn, hắn cũng tuyệt đối có thể đem nó san

bằng.

“Ngao đại nhân, kỳ thật ta nếu như chết ở chỗ này, cũng coi như giải thoát rồi.” Cơ hồ ôm giác ngộ tất tử, Đinh Ẩn thò tay đi bắt lấy Xích Hồn Thạch.

Cũng tại một nháy mắt, Phệ Hồn Thạch giống như nhận lấy hấp dẫn, nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong lòng bàn tay hắn tiêu tán không thấy.

Một nháy mắt, Đinh Ẩn chỉ cảm thấy có thứ gì tại thể nội dần dần quay cuồng, tại lúc luống cuống tay chân, bỗng nhiên thể nội ngũ tạng lục phủ giống như thiêu đốt đồng dạng chước thống!

“A!” Đột như kỳ lai kịch thống để hắn kiên cường cơ hồ khó mà thừa nhận, liều mạng vận dụng chút pháp lực ít ỏi kia đi áp chế thống khổ, nhưng bất quá như muối bỏ biển, hào vô ý nghĩa.

Tại dưới kịch thống tra tấn, Đinh Ẩn hai mắt huyết hồng, điên cuồng đụng vào vách tường, nháy mắt đem nó đụng vỡ nát sụp đổ, nhưng căn bản không cách nào làm cho hắn thống khổ làm dịu mảy may.

Giờ phút này hắn quả thực như cùng một con dã thú điên cuồng xông ra lao lung, vừa tê hống gào thét vừa va chạm hết thảy đồ vật có thể nhìn thấy.

Bởi vì cảm giác thiêu đốt kịch thống kia từ ngũ tạng lục phủ truyền bá đến thể nội tứ chi bách hài, nãi chí tại mỗi một đầu kinh mạch.

Điên cuồng lấy đầu va chạm vào đại địa, mỗi một lần đập xuống đều lệnh đại địa liệt ngân lan tràn ra một chút, hắn tựa hồ cũng đang dần dần mất đi lý trí.

Ngao Tông nhìn hắn bộ dáng này, có chút lo lắng thần trí của hắn

sẽ chịu không được mà bị hủy diệt, đang chuẩn bị xuất thủ giúp một tay, Đinh Ẩn lại ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Tông, cặp mắt huyết hồng kia lấp lóe khẩn cầu.

"Ngao đại nhân, ngài không cần xuất thủ, ta nhất định có thể sống sót, không cần mượn nhờ ngoại lực." "Tốt, như ngươi mong muốn!" Nhìn thấy tiểu tử này như thế, Ngao Tông trong lòng càng thêm tán thưởng, quyết định trừ phi tại lúc Đinh Ẩn sắp sửa hồn phi phách tán, tuyệt sẽ không xuất thủ.

"Đông!" Đinh Ẩn thể nội bỗng nhiên bộc phát ra một trận ma khí cực kỳ bàng bạc, triệt để làm cho địa lao ầm vang sụp đổ.

Đinh Ẩn tu vi cấp bậc cũng rốt cục nhanh chóng tăng lên, mới ngắn ngủi một lát thời gian liền vượt qua tu vi cảnh giới hắn thu hoạch được lúc ban đầu thôn phệ Xích Hồn Thạch, đồng thời đang nhanh chóng cuồng trướng.

Sợ rằng bất kỳ người nào tu hành khổ cực nhìn thấy tu vi Đinh Ẩn như ngồi thang máy tiêu thăng, đều sẽ tại chỗ bị tức đến thổ huyết.

"Tốt!" Ngao Tông tán hứa cười cười, biết cái này mang ý nghĩa Đinh Ẩn bắt đầu nắm giữ sức mạnh Xích Hồn Thạch.

Hoặc là nói cùng Xích Hồn Thạch đánh quan hệ quá lâu, đối với đặc tính của nó rõ như lòng bàn tay.

Chỉ cần đem sức mạnh Xích Hồn Thạch bắt đầu chuyển hóa làm tu vi của hắn, liền ý nghĩa bắt đầu sơ bộ thao túng, giả dĩ thời nhật, tất định có thể đem nó hoàn toàn hóa thành sức mạnh của mình.

Đương nhiên, không phải hiện tại.

Nhưng trạng thái của Đinh Ẩn hiển nhiên không đủ để cho hắn hoàn toàn khống chế lại, Đinh Ẩn thật vất vả ổn định lại trạng thái lại bắt đầu dần dần mất khống chế.

“Không ổn!” Đinh Ẩn hiện tại trong lòng chỉ có một cái ý niệm, đó là tứ vô kỵ đạn đại sát một phen, giết chết tất cả sinh linh tiến vào trong tầm mắt.

“Đinh Ẩn, đừng quên công pháp ta dạy cho ngươi để khống chế tâm tính, hiện tại là lúc sử dụng!” Ngao Tông lập tức nhắc nhở.

Một lời đánh thức người trong mộng, Đinh Ẩn lúc này mới phát giác mình quên mất đại sát khí này!

Đương hạ bắt đầu cưỡng ép khống chế cảm xúc, công pháp quả nhiên thập phân hữu hiệu, ý thức bắt đầu bạo tẩu kia đang nhanh chóng bị khống chế lại, để hắn có thể càng thêm bình ổn chuyển hóa tu vi.

“Ngao đại nhân, có thể hay không thỉnh ngài vì ta hộ pháp?” Đinh Ẩn biết hiện tại chỉ cần lập tức bắt đầu tu luyện, tất định để tu vi cấp bậc của hắn lại lần nữa bạo trướng.

“Đương nhiên có thể.” Ngao Tông vui vẻ đáp ứng.

Được Ngao Tông hứa hẹn, Đinh Ẩn lập tức không còn do dự, lập tức xếp bằng ngồi xuống bắt đầu xử lý pháp lực.

Cũng tại đồng thời, rất nhiều đệ tử trong tông môn đến bên ngoài địa lao, lại phát hiện nơi này sớm đã sụp đổ thành một mảnh phế tích.

Càng thêm đòi mạng là, tại trong này cảm thụ không thấy khí tức Xích Hồn Thạch!

Đó chính là căn cơ của tông môn, chân chính trấn tông chi bảo.

“Sẽ không phải Đinh Ẩn thoát khỏi khống chế, đem Xích Hồn Thạch trộm đi a...” Trong đám người không biết ai nhỏ giọng nói một câu.

“Nói bậy!

Chương 950

Đinh Ẩn hiện tại trạng thái cũng chỉ so với phàm nhân tốt hơn một chút, làm sao có thể mang đi Xích Hồn Thạch!" "Cho ta đem địa lao đào lên, Đinh Ẩn quá trọng yếu, sống phải thấy người chết phải thấy xác, nào sợ chết rồi cũng tuyệt đối không thể để hắn rơi vào trong tay chính phái!" Sau một tiếng ra lệnh, đệ tử không dám do dự nữa, nhao nhao khu sử pháp bảo điên cuồng phá khai địa lao đã trở thành một đống đá vụn phế tích kia.

"Ở phía dưới, ta phát giác được, nhất định có khí tức Xích Hồn Thạch!" Tại sau khi mục tiêu xác định, chúng vị đệ tử càng thêm ra sức, nhao nhao tăng tốc hiệu suất.

"Hô!" Nhưng tại lúc phá khai một tảng đá vụn hoành lan lối vào, từ trong đó bỗng nhiên thổi ra một trận âm phong chói tai.

Âm phong lướt qua, mỗi người đều không tự chủ được lông tóc dựng đứng, toàn thân bị băng lãnh lướt qua.

"Bên trong tột cùng có cái gì?" Một tên đệ tử muốn đánh đầu trận dẫn đầu đi vào, nhưng vừa mới đi tới cửa ra vào địa lao, lại bỗng nhiên một đầu cắm ngã trên mặt đất, huyết nhục trên người hắn đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy nhanh chóng dung giải thành huyết thủy!

"Tam sư huynh!" Một màn này làm cho đám người thấy kinh khủng không thôi, coi là từ trong địa lao giết ra địch nhân đáng sợ, nhao nhao khu sử pháp bảo đánh tới.

Nhất thời gian cửa vào địa lao bị khai thông lại một lần nữa bị tiếp liên không ngừng phá hoại che lấp lại, đám người nín hơi chờ đợi hồi lâu, lại tịnh không có nhìn thấy bất luận kẻ nào từ bên trong đi ra.

“Vừa rồi rốt cuộc phát sinh cái gì?” Đám người hai mặt nhìn nhau, tại lúc khó hiểu, trong đám người lại dần dần có người ngã trên mặt đất hôn quyết.

Thảm trạng đều giống như Tam sư huynh vừa rồi, ngắn ngủi một lát đều hòa tan thành tuyết thủy!

“Gió!

Là trận gió vừa rồi thổi tới, chỉ cần bị cái gió kia thổi qua chúng ta sẽ biến thành bộ dạng này!” Một tên đệ tử khó mà tin nổi nhìn xem bàn tay mình dần dần hòa tan, kinh khủng vạn phần muốn quay người đào tẩu, nhiên mỗi đi hai bước đôi chân hắn cũng hòa tan mất.

Cuối cùng, những người này thậm chí đều không thể phát ra mấy tiếng thảm thiết, từng cái như cùng băng tuyết bị mặt trời chiếu rọi nhanh chóng dung giải đi.

Cũng tại lúc này, đá vụn phong bế địa lao lần nữa bị phá khai, cuối cùng một cái thân ảnh hỏa hồng từ trong đó vọt ra.

Tại lúc thân ảnh kia lướt qua, huyết thủy hòa tan trên đại địa cũng nháy mắt bốc hơi thành vụ khí tiêu tán.

Huyết sắc quang ảnh tản đi, người giết ra chính là Đinh Ẩn!

Lúc này Đinh Ẩn đã tận khả năng tiêu hao khí tức cuồng táo bên trong Xích Hồn Thạch, nhưng cấp bậc chung quy có hạn.

Ngao Tông cũng tại cuối cùng dặn dò hắn, nếu như không thể cưỡng ép hóa giải, vậy thì cứ mặc cho nó phóng thích bộc phát, tuyệt đối không thể lưu tại thể nội dẫn đến bạo thể.

Giờ phút này, Đinh Ẩn không kịp chờ đợi muốn đem hết thảy trước mắt đều đập nát, triệt để phóng thích hết năng lượng không cách nào áp chế trong cơ thể.

“Liệt Ảnh Thần Tông!” Đinh Ẩn phẫn nộ nhìn quanh bốn phía, tại chỗ tầm mắt có thể nhìn thấy, đều là tông môn đạo trường của Liệt Ảnh Thần Tông, cùng với một chút thủ vệ và đệ tử vội vàng chạy tới.

Bọn hắn đem Đinh Ẩn đoàn đoàn vây tại trung tâm, nhưng giờ này khắc này lại không một ai dám tiến lên.

Bởi vì bọn hắn đều từ trên thân Đinh Ẩn phát giác được hủy diệt khí tức ký cuồng bạo lại cường đại, đó tuyệt đối không phải thứ bọn hắn có thể chiêu giá!

“Đinh Ẩn, thúc thủ chịu trói!

Lục Bào Tôn Giả rất nhanh sẽ đuổi tới, đến lúc đó có ngươi khổ mà ăn!” “Hiện tại lập tức đầu hàng còn có thể ít chịu chút khổ!” Bốn phía không ngừng truyền đến lời nói uy hiếp, nhiên những kẻ uy hiếp này căn bản không biết mình đã làm ra chuyện xuẩn ngốc lớn đến mức nào.

Đây không nghi ngờ chút nào là lửa cháy đổ thêm dầu, để phẫn nộ của Đinh Ẩn càng thêm không kịp chờ đợi muốn diệt đi bọn hắn!

“Chết!” Đinh Ẩn phẫn nộ gào thét, mãnh nhiên một quyền nện ở trên mặt đất, sát na gian cuồn cuộn ma khí từ nắm đấm vọt vào đại địa, mặt đất vỡ ra liệt ngân chi chít như mạng nhện.

Tại dưới những liệt ngân diên thân ra kia, hồng sắc ma khí cuồng dũng, như cùng suối phun từ trong lòng đất bính phát ra, nháy mắt đem tất cả những người xúc cập tận số oanh sát thành mảnh vỡ!

Một sát na kia, chỗ tầm mắt có thể nhìn thấy chỉ có huyết vụ thăng đằng cùng cốt nhục phá toái, những người này thậm chí ngay cả thảm khiếu cũng không kịp, liền biến thành bộ thảm trạng này.

Thậm chí vết nứt trên đại địa còn đang không ngừng diên thân, không ngừng đem những đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông kia bắt giữ ở

trong đó, đồng thời từng cái oanh sát!

"Tên quái vật này!" Vô số đạo phi kiếm, thất luyện pháp thuật xuyên qua huyết vụ công kích tại trên thân Đinh Ẩn, nhưng đều bị huyết sắc hộ thể cương khí từng cái ngăn lại, tất cả phi kiếm đều bị cưỡng ép cấm chế tại giữa không trung.

"Điêu trùng tiểu kỹ!" Đinh Ẩn thuận tay bắt lấy một thanh phi kiếm, trong lòng bàn tay mãnh lực đem chi niết thành mảnh vỡ.

Những đệ tử kia mắt thấy công kích đối với hắn vô dụng, lại không còn ai dám tiếp tục nghênh chiến, nhao nhao tại trước khi bị hồng sắc ma khí ba cập bỏ chạy giữ mạng.

Nhiên Đinh Ẩn lại lấy ma khí huyễn hóa ra một thanh trường đao, nhìn xem những địch nhân tuyệt vọng đào vong kia, mãnh nhiên đem đao nhận quét ngang.

Sát na gian, trên chiến trường xuất hiện vô số cái hồng sắc thân ảnh thủ trì huyết nhận, tại chiến trường lóe lên một cái!

Tại một sát na những thân ảnh này xuất hiện, tất cả những người kinh hoàng đào mệnh sau lưng nháy mắt lưu lại một đạo thương ngân sâu có thể thấy được xương, sau đó máu tươi tiêu ra, tận số ngã trên mặt đất.

Tại phóng thích hết đại lượng pháp lực, giết chết đám địch nhân Liệt Ảnh Thần Tông này về sau, bất luận năng lượng hay là phẫn nộ đều tuyên tiết hơn phân nửa, tu vi cảnh giới bắt đầu rút lui.

Hắn đang ngưng luyện tự thân tu vi tầng tích, để cho tu vi bạo trướng trước đó có thể càng tốt đánh xuống cơ sở, hắn cũng là đang khắc ý khống chế.

Mặc dù lần này chưởng khống Xích Hồn Thạch quá trình càng thêm hung hiểm, nhưng thu hoạch đạt được cũng cực lớn, viễn viễn

siêu qua trình độ dự liệu trước đó.

"Ta phải đi chiến trường!" Đinh Ẩn vẫn cảm thấy có một chút năng lượng không cách nào hóa giải tụ tập tại thể nội, giờ phút này chỉ muốn tận khả năng giết chết càng nhiều địch nhân Liệt Ảnh Thần Tông để tuyên tiết.

"Đứng lại cho ta!" Một đạo tiên ảnh đằng không quét tới, đối với Đinh Ẩn phủ đầu rơi xuống, nhiên người sau lại thân hình nhanh nhẹn bạo lui, chỉ ở nguyên địa lưu lại một cái hồng sắc tàn ảnh.

Hồng sắc tàn ảnh kia bị trường tiên đánh nát, lúc rơi xuống đất làm cho đại địa vỡ ra một đạo liệt ngân thật sâu.

Đinh Ẩn lần theo tiên ảnh nhìn lại, chỉ thấy một tên nữ tử thân mặc hỏa hồng y bào đang bay ở trên không trung, lạnh lùng ngưng thị hắn: "Một đám thủ vệ nhất thời thất ngộ, lại để cho ngươi trốn ra được." Đinh Ẩn nhận ra tên nữ tử này, một trong Liệt Ảnh Thần Tông trưởng lão, Đồ Mị.

Lúc đầu dùng hết thủ đoạn tra tấn hắn, Đồ Mị cũng làm cho hắn ăn không ít đau khổ.

Đinh Ẩn khinh thường cười một tiếng: "Thất ngộ?

Căn bản là bọn hắn vô năng!

Hôm nay không riêng gì bọn hắn, toàn bộ Liệt Ảnh Thần Tông môn đồ đều phải chết, không ai ngoại lệ." "Bằng vào ngươi?" Đồ Mị cực kỳ khinh thường, trường tiên quét ngang, hướng Đinh Ẩn chặn ngang đánh tới.

Nhiên Đinh Ẩn quanh thân huyết sắc liệt diễm lại một lần nữa thăng đằng, hai tay phấn lực đẩy một cái, bính phát ra huyết sắc liệt diễm uy lực vô thất oanh đi, trùng xoát tiên ảnh nghênh diện đánh tới.

Đồ Mị trong nháy mắt tựa hồ phát giác được dị thường, vội vàng

tại trong trường tiên rót vào pháp lực, trường tiên kia phát ra một trận tiếng long ngâm du dương, hóa thành một tôn cự long gào thét hàng xuống huyết sắc liệt diễm.

"Không ổn!" Đồ Mị phát giác công kích của mình đang dần dần bị Đinh Ẩn xâm thực, cự long bị liệt diễm áp chế, càng ngày càng khó dĩ ngăn cản được.

Đồ Mị căn bản không biết, Đinh Ẩn tại tình huống đạt được một khỏa sơ thủy Xích Hồn Thạch, đều có thể xuất kỳ bất ý trọng thương Lục Bào Tôn Giả, huống chi hiện tại tu vi của hắn so với Lục Bào Tôn Giả chỉ kém một bậc.

Nếu như chờ Đinh Ẩn đem những sức mạnh ngạch ngoại này toàn bộ tuyển tiết hết, có lẽ nàng có thể đem chi đánh bại, nhưng hiện tại nàng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Đinh Ẩn.

"Huyễn thú!" Dưới tình thế cấp bách, Đồ Mị một mặt giá ngự trường tiên, đồng thời hoán xuất pháp bảo đem chi kích phát, chỉ thấy trong tay lấp lóe một đạo quang hoa, một tôn cự lang thể hình cao lớn có thể so với phòng ốc tùy theo xuất hiện.

Cự lang kia lông tóc trên người như cùng cương thiết dựng ngược, bỗng nhiên mở ra huyết bồn đại khẩu đối với Đinh Ẩn phát ra một trận gào thét chói tai!

"Hống!" Đinh Ẩn thốt không kịp đề phòng, tại dưới tiếng gào thét chấn nhiếp, cảm giác ngắn ngủi thất thần, trong đầu một trận đau nhói, thậm chí thoát ly đối với thân thể khống chế.

"Đáng chết!" Đinh Ẩn tại trước khi hôn quyết trong lòng thầm mắng mình chủ quan, những Liệt Ảnh Thần Tông trưởng lão này từng cái trong tay nắm giữ rất nhiều pháp bảo, lẽ ra nên đề phòng bọn hắn xuất kỳ bất ý công kích!

Nhiên hiện tại hối hận thì đã muộn, tại dưới ý thức hôn quyết, công kích của hắn nháy mắt bị áp chế trở về.

Cự long kia gào thét quấn lấy Đinh Ẩn lệnh hắn mảy may không được động đậy, đồng thời trên thân thiêu đốt hùng hùng hỏa diễm ý đồ đem Đinh Ẩn trọng thương.

Nhiên năng lượng Xích Hồn Thạch ngoại dật thực tại quá mạnh, nào sợ Đinh Ẩn hôn quyết, nhưng cũng khó mà bị thương tổn mảy may.

Chương 951

"Tiểu tử này sao lại khó chơi như vậy!" Đồ Mị mất đi kiên nhẫn, giờ phút này chỉ muốn tranh thủ thời gian giải quyết hết hắn, lấy đi Xích Hồn Thạch!

"Đi!" Đồ Mị đối với cự lang hào lệnh một tiếng, đăng thì nó bay nhào lên trước, mở ra huyết khẩu đại khẩu đem Đinh Ẩn nhiếp nhập trong miệng, đồng thời từng ngụm từng ngụm nhấm nuốt.

Nhưng Đồ Mị tịnh không có nhìn thấy Đinh Ẩn giống như trong liệu tưởng bị cắn nát, vừa vặn tương phản, thân thể của hắn dần dần ngoại dật ra năng lượng càng thêm to lớn tí hộ thân thể.

"Có thu hoạch ngoài ý muốn!" Quan chiến Ngao Tông nhìn thấy một màn này, không khỏi lộ ra tiếu dung, cái này ý nghĩa thân thể Đinh Ẩn bị cường hóa đến một cái tình huống bất khả tư nghị, thân thể hoàn toàn có thể định lượng!

Cũng mang ý nghĩa Đinh Ẩn sẽ cùng Minh Tộc đồng dạng, chỉ cần có năng lượng không ngừng cung cấp, nào sợ bị trí mệnh thương cũng sẽ dần dần phục nguyên.

Theo Đinh Ẩn trên thân bị lưu lại thương thế càng ngày càng nhiều, năng lực tự lành của hắn cũng trở nên càng phát ra nhanh chóng, cho đến cuối cùng, hắn từ trong trạng thái bán hôn quyết dần dần hồi thần.

Bị trọng thương như thế, ngược lại gia kịch phẫn nộ trong lòng hắn, sức mạnh Xích Hồn Thạch chưa bị hoàn toàn tiêu dung kia lại lần nữa bộc phát!

"Chết!" Đinh Ẩn nộ hống đánh ra một quyền, sức mạnh bàng bạc kia như cùng Thái Sơn áp đỉnh nháy mắt đem thân thể cự lang phấn

thây!

Cuối cùng chỉ ở nguyên địa lưu lại một cái ngọc bàn to bằng bàn tay, tựa hồ là pháp bảo triệu hoán cự lang kia.

"Hỗn trướng đông tây!

Dám tổn hại pháp bảo của ta!" Một màn này lập tức để Đồ Mị tức hổn hển, nhưng căn bản không kịp phẫn nộ, Đinh Ẩn một cái lách mình giết lên bầu trời, ngắn ngủi một nháy mắt liền đã xuất hiện tại trước mặt Đồ Mị.

Đinh Ẩn hai mắt mang theo cuồn cuộn sát ý ngưng thị người trước mắt, người sau biến thể sinh hàn, vẻn vẹn cùng cặp mắt kia đối thị đều khó tránh khỏi toàn thân run rẩy.

"Đám hỗn trướng các ngươi sống sót cũng là dư thừa." Một nháy mắt sau đó, Đinh Ẩn một quyền mãnh nhiên đánh ra, mang theo cuồn cuộn ma khí oanh kích tại trên thân Đồ Mị, nháy mắt đem nàng đánh bay!

Đồ Mị đang rơi xuống mãnh nhiên nện ở trên mặt đất, sát na gian cuốn lên đầy trời yên trần, không biết sống chết.

Đinh Ẩn vốn định giết đi lên cho Đồ Mị một kích cuối cùng, nhưng tại lúc này, hậu quả do tiêu hao đại lượng pháp lực mang tới làm cho hắn toàn thân kinh mạch kịch thống, nhất thời gian lại lần nữa thất thần, quỳ trên mặt đất ôm đầu lâu kêu rên.

Ngao Tông chậm rãi đi đến bên người Đinh Ẩn, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, một cỗ pháp lực lưu động nhập thể nội hắn, làm cho thống khổ của hắn được làm dịu, Đinh Ẩn mới từ trong thống khổ kia giải thoát ra.

"Ngao đại nhân, đa tạ!" Đinh Ẩn cảm kích, giờ phút này phát giác Xích Hồn Thạch thể nội đã hoàn toàn bình phục lại, không còn xao

động.

Cũng mang ý nghĩa Xích Hồn Thạch hoàn toàn hòa làm một thể với hắn, rốt cuộc không cần lo lắng sẽ có khả năng bạo tẩu.

"Hiện tại tu vi cảnh giới vừa vặn.

Bất quá sau khi xong việc nhớ kỹ tìm cơ hội hảo hảo ngưng luyện." Ngao Tông tán thưởng nhìn xem Đinh Ẩn, "Bất quản thế nào, lần này ngươi mạo hiểm lớn xác thực có hồi báo." Đinh Ẩn thở dài một hơi, thực tế thượng ngay cả hắn cũng không dám xác định cuối cùng có thể thành công hay không, chỉ bất quá hoàn toàn bằng vào nộ hỏa đi làm ra lựa chọn mà thôi.

Bất quá hiện tại xem ra, cái nếm thử này là đúng, tuy nhiên suýt chút nữa ném đi tính mệnh.

"Đúng rồi, còn có nàng ta!" Đinh Ẩn hồi thần, đương hạ liền muốn lập tức giải quyết hết tính mệnh Đồ Mị, nhưng khi chạy đến cái hố to bị đập ra kia, lại phát hiện Đồ Mị sớm đã không còn tung ảnh.

Chỉ ở trong hang động kia lưu lại một bãi vết máu, hiển nhiên vừa rồi Đinh Ẩn đối với Đồ Mị tạo thành thương thế không nhẹ.

"Làm được xinh đẹp.

Cùng nàng ta tu vi cảnh giới tương phản rất lớn, lại có thể đem nàng đánh cho lạc hoang mà chạy." Ngao Tông cười nói.

Đồ Mị kia căn bản không biết, tại sau khi Đinh Ẩn bộc phát ra tất cả uy năng của Xích Hồn Thạch, tu vi của hắn đã lui về cảnh giới ổn định trước mắt.

Nếu như là Đinh Ẩn lúc này, nào sợ tại tình huống Đồ Mị thân phụ trọng thương cũng chưa chắc có thể chiếm được tốt, chỉ là nữ nhân kia bị Đinh Ẩn đánh cho sợ mà thôi.

“Đáng tiếc không phải là Thượng Quan Cảnh Ngã!” Đinh Ẩn trong lòng vẫn có chút oán hận, nếu vừa rồi địch nhân đối mặt là Thượng Quan Cảnh Ngã, sợ rằng hắn sẽ tại tình huống càng thêm phẫn nộ đem sức mạnh Xích Hồn Thạch vận dụng tốt hơn.

Đến lúc đó, không chừng thật sự có cơ hội nhất cử giết chết Thượng Quan Cảnh Ngã.

“Thượng Quan Cảnh Ngã sẽ không để ý đến ngươi, tiền tuyến đều đã đánh thành một đoàn loạn ma, lúc này hắn hẳn là đang cùng chính đạo tông môn tại tiền tuyến huyết chiến.” Ngao Tông thản nhiên nói.

“Huyết chiến?

Chẳng lẽ người của chính đạo tông môn toàn bộ đều đánh tới đây rồi?” Đinh Ẩn có chút khó hiểu.

“Tự nhiên, đừng đánh giá thấp tính trọng yếu của ngươi, chuyến này là vì đem ngươi bắt đi hoặc là giết chết, bọn hắn tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi bị Liệt Ảnh Thần Tông triệt để chưởng khống.” Ngao Tông khẳng định trả lời.

“Hừ, ta xem lấy năng lực của những người kia, cuối cùng cũng sẽ khẳng định lựa chọn giết chết ta!” Đinh Ẩn nhớ tới đủ loại sự tình gặp phải tại Thục Sơn, trong lòng liền pha hữu bất mãn.

Đoạn thời gian lưu tại Liệt Ảnh Thần Tông, hắn cũng hoặc nhiều hoặc ít biết được một chút vãng sự của chính tà hai đạo.

Thượng Quan Cảnh Ngã, cũng chính là Lục Bào Tôn Giả, vốn là một tên đệ tử Thục Sơn, cùng Gia Cát Ngự Ngã, Công Tôn Vô Ngã cùng một thế hệ.

Thượng Quan Cảnh Ngã lúc ấy tại khi tiến vào tông môn, cùng Gia Cát Ngự Ngã đã từng là mạc nghịch chi giao, hai người tại trên đường

tu hành tương hỗ nâng đỡ cùng nhau gian nan đi tiếp.

Nếu như không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Thượng Quan Cảnh Ngã tất nhiên sẽ trở thành một trong các vị trưởng lão, cùng Gia Cát Ngự Ngã chấp chưởng quyền lực to lớn trong tông môn.

Nhưng cuối cùng, không biết bởi vì nguyên nhân gì, hai người đường ai nấy đi, nãi chí Thượng Quan Cảnh Ngã cùng Thục Sơn kết xuống đại cừu, sự tình này tựa hồ cùng Tông chủ có quan hệ thập phân mật thiết.

Cũng tại khi đó, Thượng Quan Cảnh Ngã triệt để rời khỏi Thục Sơn, đồng thời đầu nhập vào túc địch của Thục Sơn là Liệt Ảnh Thần Tông, tại nơi đó thu hoạch được một thân phận mới, cũng chính là Lục Bào Tôn Giả.

Tại sau khi Thượng Quan Cảnh Ngã đầu nhập vào Liệt Ảnh Thần Tông, chính đạo tông môn tại dưới đả kích điên cuồng của hắn mới dần dần lưu lạc đến loại trình độ hiện tại, có thể nói Thượng Quan Cảnh Ngã một tay xúc thành cục diện hôm nay của chính đạo cùng Ma đạo.

"Không ngờ tới ngay cả loại bí mật này hắn cũng sẽ nói cho ngươi." Ngao Tông có chút ngoài ý muốn.

"Tịnh không phải là hắn nói cho ta." Đinh Ẩn lắc đầu phủ nhận, "Nói đến cũng buồn cười, Thượng Quan Cảnh Ngã đối với ta thi gia Ác Mộng Thuật, tựa hồ đối với việc chưởng khống nó tịnh không thập phân thông thạo, vô ý đem một chút ký ức cũng đưa vào trong mộng cảnh của ta.

Chỉ tiếc chỉ có ít ỏi một chút ký ức như vậy." "Như thế xem ra, vị Tông chủ Thục Sơn mất tích kia, tựa hồ rất trọng yếu, thật giống như rất nhiều sự tình đều không cách nào vòng qua hắn." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, tại trước đó thường thường nghe Gia Cát Ngự Ngã

cảm thán nếu như có Tông chủ ở đây thì tốt rồi.

"Cái tên Tông chủ kia, ta xem cũng không phải thứ tốt gì.

Thượng Quan Cảnh Ngã nguyên bản là đệ tử Thục Sơn thập phân thành kính, cũng bị bức phải đầu nhập vào Liệt Ảnh Thần Tông, đủ để nói rõ người này có vấn đề lớn." Đinh Ẩn đối với người của chính đạo tông môn luôn luôn lấy ý nghĩ xấu nhất đi phỏng đoán.

Thực tại mà nói, bất luận chính đạo hay Ma đạo trong mắt hắn đều là một bộ dạng, chỉ bất quá thủ đoạn khác biệt mà thôi.

"Thôi được rồi, ngày sau có cơ hội đi hỏi một chút Gia Cát Ngự Ngã là biết.

Ta đi trước." Ngao Tông phát giác có càng nhiều Ma đạo tông môn đệ tử đang nhanh chóng tiếp cận hướng này.

Hiện tại Đinh Ẩn, sớm đã không còn pháp lực ngoại dật của Xích Hồn Thạch, căn bản không có khả năng ứng đối được nhiều địch nhân như vậy.

"Tốt!

Chờ ta về sau sẽ giết trở lại, cho đám hỗn trướng này một bài học!" Đinh Ẩn hận hận nhìn xem đạo trường trong Liệt Ảnh Thần Tông, lạnh giọng nói.

Cùng lúc đó, tại hạp cốc Liệt Ảnh Thần Tông, hai bên bắt đầu chính diện giao phong.

Vô số pháp khí, pháp thuật tương hỗ bạo phát trùng kích, khiến cho hạp cốc vốn trống trải bị đánh đến thiên thương bách khổng.

Gia Cát Ngự Ngã và Lục Bào Tôn Giả đang kịch liệt giao chiến trên không trung, khó phân thắng bại, cả hai đều có chút chấn động vì sự tiến triển thực lực của đối phương. "Sau khi đầu quân cho Liệt

Ảnh Thần Tông, tu vi của ngươi cũng đuổi kịp ta rồi, xem ra làm chó săn phản đồ cũng được thưởng không ít a!" Gia Cát Ngự Ngã hóa giải ma khí đang ập tới, vẫn không quên mở miệng trào phúng Lục Bào Tôn Giả.

Nhưng thân hình Lục Bào Tôn Giả bỗng nhiên lấp lóe rồi biến mất, khắc sau vô số lục ảnh trùng điệp bao vây Gia Cát Ngự Ngã từ tứ phương tám hướng, đồng thời mang theo cuồn cuộn ma khí đánh tới, trong chớp mắt ngưng tụ thành một đạo ma khí phong bạo trùng thiên!

Chương 952

Gia Cát Ngự Ngã tuy bị khốn ở trong đó, nhưng bằng vào pháp khí hộ thân nên căn bản không bị thương tổn mảy may, ngược lại còn quan sát bốn phía tìm cơ hội phá cục. "Gia Cát Ngự Ngã, ta nể tình ngày xưa ngươi từng có ơn cứu mạng ta, ta tịnh không muốn giết ngươi.

Mục tiêu của ta chỉ có một, chỉ cần giết chết kẻ đó, cái gọi là chính đạo hay ma đạo đối với ta đều không quan trọng!" Dù chiến đấu đến mức độ này, Lục Bào Tôn Giả vẫn ôm suy nghĩ đàm phán với Gia Cát Ngự Ngã. "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, mục tiêu của ngươi vừa khéo lại là điểm mấu chốt ta không thể buông bỏ, cho nên thứ lỗi khó tòng mệnh." Gia Cát Ngự Ngã lạnh lùng nói, "Hôm nay trừ phi ngươi giao Đinh Ẩn ra, hoặc là ta chiến tử ở đây, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" "Tìm chết!" Mắt thấy mình nhất tái nhượng bộ mà Gia Cát Ngự Ngã vẫn từng bước ép sát, Lục Bào Tôn Giả cũng triệt để bị chọc giận.

Những phân thân huyễn ảnh màu xanh kia tái độ bạo phát ra từng trận quang nhận, tụ hợp lại thành cơn lốc mang theo phong mang sắc bén.

Nhưng cũng đúng ngay khoảnh khắc này, Gia Cát Ngự Ngã rốt cuộc đã nắm bắt được cơ hội. "Đi!" Kiếm quang trong tay ngưng tụ, trong chớp mắt lao thẳng lên trời cao, phong mang sắc bén quét ngang giữa không trung, đem tất cả phân thân huyễn ảnh tiếp xúc tận số tồi hủy!

Cho đến khi những phân thân cuối cùng tụ tập lại thành bản thể Lục Bào Tôn Giả, hắn triển khai phong nhận đỡ được kiếm mang quét

ngang kia, đồng thời thuận thế phóng ra một món pháp bảo.

Pháp bảo kia như một điểm sáng tựa sao băng rơi xuống, sau đó nhanh chóng bành trướng, hóa thành một con cự ưng vồ xuống đầu đối thủ. "Hung thú nguyên thần luyện khí?" Gia Cát Ngự Ngã nhìn thấy màn này thì nhíu mày, "Đám người ma đạo các ngươi tế luyện pháp khí quả nhiên tàn nhẫn!" Hắn vốn định hủy đi con cự ưng kia, lại không ngờ chưa kịp ra tay, thân thể cự ưng đã bạo liệt ngay giữa không trung.

Huyết nhục hỗn hợp với vũ mao hào vô bảo lưu oanh kích vào Gia Cát Ngự Ngã. "Đáng chết!" Gia Cát Ngự Ngã không ngờ đối phương lại sử dụng thủ đoạn độc lạt như vậy, dưới tình thế tiết tiết bại lui căn bản không rảnh lo phản kích.

Ngay khi Lục Bào Tôn Giả nhìn chuẩn thời cơ, sắp thừa thắng truy kích, lại không chú ý một luồng huyết sắc quang mang như sao băng đang nghịch phi lên từ phía sau.

Tại khoảnh khắc huyết sắc quang ảnh kia tán đi, Đinh Ẩn với diện mục tranh ninh hiện thân, trong tay huy động Huyết Nhận chém mạnh vào cổ Lục Bào Tôn Giả.

Ngàn cân treo sợi tóc, lưỡi kiếm lấp lóe huyết quang hạ xuống, cự ly chỉ còn cách Lục Bào Tôn Giả chưa đến một thước!

Ngay khi Đinh Ẩn sắp chém xuống đầu lâu kẻ thù, áo choàng của Lục Bào Tôn Giả bỗng nhiên bạo phát một trận quang vựng chói mắt, ngưng kết thành một cái bình chướng hoàn nhiễu chu thân, ngạnh sinh sinh đỡ lấy một đao của Đinh Ẩn! "Ông!" Lực phản chấn từ bình chướng mạnh siêu hồ tưởng tượng, Đinh Ẩn trong nháy mắt liền bị chấn bay, trực tiếp đập vào vách núi tạo thành một vết lõm sâu hoắm.

Lục Bào Tôn Giả mãnh nhiên quay người, liếc mắt liền thấy Đinh Ẩn đang chật vật không chịu nổi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc:

"Ngươi trốn thoát rồi?" "Hừ!

Ngươi cho rằng tìm mấy tên xuẩn ngốc kia là có thể vây khốn được ta?" Đinh Ẩn gian nan bay tới, phủi bụi đất trên người, lộ ra một nụ cười cực kỳ trào phúng với Lục Bào Tôn Giả. "Nhìn xem!" Hắn xòe bàn tay ra, huyễn ảnh Xích Hồn Thạch phù hiện trong lòng bàn tay, hiển nhiên ý vị hắn đã khống chế được Xích Hồn Thạch.

Lục Bào Tôn Giả thần sắc phức tạp, biết sự tình bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát, hết thảy kế hoạch trước đó đều bị Đinh Ẩn phản lợi dụng. "Đồ Mị đúng là một con ngốc." Lục Bào Tôn Giả thở dài một tiếng, "Bất quá cũng không phiền toái lắm, ngươi đã đem Xích Hồn Thạch dung hội quán thông, tu vi cũng chỉ kham kham đề thăng một cảnh giới.

Xem ra sự đề thăng mà Xích Hồn Thạch mang lại cũng chỉ đến thế." "Ngươi bây giờ vẫn không phải là đối thủ của ta, căn bản không đủ để ta nhìn." "Vậy cũng chưa biết chừng!" Đinh Ẩn dùng ma khí huyễn hóa ra hai thanh Huyết Nhận, lạnh lùng ngưng thị Lục Bào Tôn Giả.

Hắn cố gắng áp chế phẫn nộ, đối mặt với địch nhân cường đại như thế cần phải giữ bình tĩnh, nếu không chỉ có thể bị xoay như chong chóng. "Làm tốt lắm, Đinh Ẩn!" Gia Cát Ngự Ngã nhìn thấy cảnh này quả thực tâm hoa nộ phóng!

Đinh Ẩn thoát khỏi khống chế, thậm chí còn cướp đi Xích Hồn Thạch từ tay Liệt Ảnh Thần Tông, quả thực không còn kịch bản nào hoàn mỹ hơn.

Đinh Ẩn không thèm để ý đến Gia Cát Ngự Ngã, hiện tại hắn chỉ nghĩ làm thế nào mới có thể đánh bại Lục Bào Tôn Giả. "Đinh Ẩn, hiện tại tỉnh táo một chút, tu vi của hắn thắng ngươi quá nhiều, không thể lỗ mãng!" Gia Cát Ngự Ngã vội vàng nhắc nhở, hắn không thể để

chiến quả không dễ mới có này bị mất đi. "Nói nhảm!" Đinh Ẩn hoàn toàn bỏ ngoài tai lời Gia Cát Ngự Ngã, một đầu lao lên trực tiếp sát hướng Lục Bào Tôn Giả! "Hảo tiểu tử!" Đây chính là kết quả Lục Bào Tôn Giả muốn, hắn huy động đao phong chính diện nghênh đón, vẻn vẹn một kích đã đánh lui Đinh Ẩn.

Nhưng hiển nhiên hắn không chịu cho Đinh Ẩn bất kỳ cơ hội thở dốc nào, thế công liên tiếp ập tới triệt để áp chế Đinh Ẩn hoàn toàn. "Tên này còn lợi hại hơn trước đó?

Chẳng lẽ lần này hắn mới bắt đầu toàn lực ứng phó?" Đinh Ẩn trong lòng thầm kêu khổ, nhưng vẫn không thể không cưỡng ép tinh thần ứng đối. "Cơ hội tốt!" Thấy hai người đại chiến đang lúc hàm chiến, Gia Cát Ngự Ngã đương nhiên tìm mọi cách để phá cục, nếu có thêm biến số là Đinh Ẩn, hoặc giả thật sự có thể đánh giết Lục Bào Tôn Giả tại đây!

Lục Bào Tôn Giả tự nhiên chú ý tới tiểu động tác của Gia Cát Ngự Ngã, nhưng lại ti hào không hoảng loạn. "Cửu Độc Thần Quân, ngươi còn chờ cái gì!" Lục Bào Tôn Giả dùng ý thức truyền đạt tín hiệu cầu viện.

Khắc sau, Gia Cát Ngự Ngã giá ngự phi kiếm huyễn hóa đầy trời, sát hướng hắn!

Ngàn cân treo sợi tóc, sau lưng Lục Bào Tôn Giả hốt nhiên thăng đẳng một trận tử sắc vụ khí, đem những phi kiếm đang bắn tới kia cản lại toàn bộ.

Sau đó sương mù tản đi, một nam nhân diện dung xấu xí hiện thân. "Gia Cát Ngự Ngã, đã lâu không gặp a!" Nam nhân xấu xí nở một nụ cười ghê tởm với Gia Cát Ngự Ngã, "Món nợ trước kia của ta còn chưa tính xong, hôm nay tân cừu cựu hận nhất liễu kết như thế nào?" Cửu Độc Thần Quân, một trong ba vị trưởng lão của ma đạo tông

môn Liệt Độc Tông, cũng là kẻ xú danh chiêu nương trong ma đạo.

Kẻ này một thân pháp thuật cực kỳ âm độc, đều nương theo các loại độc vật tu luyện mà thành, ma khí phóng ra đều ẩn chứa kịch độc vô pháp hóa giải.

Tu hành giả bình thường chỉ cần hơi bị dính phải, đều sẽ trúng độc bỏ mạng trong thời gian ngắn, tuyệt vô giải dược.

Ngày trước Gia Cát Ngự Ngã trong một lần môn phái huyết chiến đã đích thân xuất thủ áp chế Cửu Độc Thần Quân, hậu giả tu vi kém hơn một chút nên bị đánh bại, nhờ có người giúp đỡ mới may mắn giữ được một mạng. "Hôm nay, ngã muốn ngươi phải trả giá đắt.

Hậu quả của việc tha cho ta một mạng ngày đó, ta nhất định bắt ngươi phải dùng mạng đền bù." Cửu Độc Thần Quân giang rộng bàn tay, chỉ thấy trong tay hắn không ngừng thăng đẳng tử sắc độc vụ.

Gia Cát Ngự Ngã lại cười lạnh nói: "Ta sớm đã khuyên giải ngươi, nương nhờ độc vật tu hành chung quy là bàng môn tả đạo, lấy đó tu hành thì đỉnh phong có thể đến được chung quy hữu hạn.

Hiện tại chính là ấn chứng cho câu nói đó của ta a." Cửu Độc Thần Quân sắc mặt âm trầm: "Lời này là ý gì?" "Còn không đủ rõ ràng sao?

Hiện tại cái tu vi nửa vời này của ngươi, chính là ấn chứng cho cách nhìn của ta năm xưa." Gia Cát Ngự Ngã cười nhạo. "Tìm chết!" Cửu Độc Thần Quân bị triệt để chọc giận, gầm thét sát hướng Gia Cát Ngự Ngã, thế đầu kia hiển nhiên là muốn đánh một trận không chết không thôi!

Mắt thấy Gia Cát Ngự Ngã bị kéo chân, Lục Bào Tôn Giả mới càng thêm yên tâm tấn công Đinh Ẩn.

Hậu giả hiển nhiên dưới thế công dồn dập đã khó mà chiêu giá.

Ở cách đó không xa quan chiến, Ngao Tông không khỏi lắc đầu thở dài.

Tiểu tử này sau khi tâm tính chuyển biến thì hoàn toàn không còn sự ẩn nhẫn trước kia.

Nếu đổi lại là hắn, tuyệt đối sẽ không liều mạng khai chiến như thế.

Gia Cát Ngự Ngã tuy trong chiến đấu ổn áp Cửu Độc Thần Quân một đầu, nhưng hiển nhiên muốn thủ thắng trong thời gian ngắn là rất khó.

Cân nhắc tái tam, hắn lập tức truyền âm cho Đinh Ẩn: "Ngươi không muốn phục cừu sao?

Nếu ngay cả tính mệnh cũng không còn thì lấy gì phục cừu!

Chương 953

Trước mắt quan trọng nhất là phải giữ được mạng!" "Ngươi lui đi trước, chờ sau này nắm giữ được càng nhiều lực lượng của Xích Hồn Thạch, lúc đó có thể dễ dàng xử lý Lục Bào Tôn Giả, hà tất phải mạo hiểm thân tử đạo tiêu lúc này!" Đinh Ẩn đang gần như tang mất lý trí bị một câu nói này đốn thời điểm tỉnh, mới ý thức được mình đang làm chuyện xuẩn ngốc thế nào. "Được!

Nghe ngươi trước!" Đinh Ẩn cắn chặt răng, biết đây mới là lựa chọn tối ưu.

Gia Cát Ngự Ngã thở phào nhẹ nhõm, tảng đá ngoan cố bất hóa này cuối cùng cũng chịu động! "Động thân!" Gia Cát Ngự Ngã vung tay áo lớn, hai món pháp bảo bị ném ra, khoảnh khắc tiếp theo trong hai pháp bảo kia bạo phát ra tiếng dã thú gào thét chấn nhĩ dục lung!

Nghe thấy tiếng gào thét, Cửu Độc Thần Quân hào không do dự lui lại, lập tức khu sử độc vụ phòng hộ tự thân!

Trong đại chiến lần trước đã nếm đủ khổ đầu từ thứ này, hắn tự nhiên vạn phần cảnh giác.

Nhưng ngoài dự liệu chính là, tiếng gào thét kia tuy nghe uy hiếp lực mười phần, nhưng oanh kích lên thân thể hắn lại không có nửa điểm lực sát thương!

Ngay lúc hắn sững sờ, hai món pháp bảo kia bằng không tiêu tán, hóa thành quang điểm biến mất. "Đáng chết!" Cửu Độc Thần Quân mới hồi thần, đây chỉ là hàng giả dùng huyễn thuật chế tạo ra!

Nhưng ngay tại chớp mắt phân tâm đó, Gia Cát Ngự Ngã đã nhanh chóng lao về phía Lục Bào Tôn Giả, vừa ra tay liền là sát chiêu! "Phế vật!" Lục Bào Tôn Giả áo não không thôi, không ngờ Cửu Độc Thần

Quân lại bị đùa bỡn dễ dàng như vậy.

Hắn đành phải buông tha Đinh Ẩn để quay sang đỡ đòn của Gia Cát Ngự Ngã.

Ngay lúc này, Đinh Ẩn nắm bắt khoảng trống liền viễn độn. "Mau cản hắn lại cho ta, trọng trọng có thưởng!

Nếu không bắt sống được thì giết chết ngay tại chỗ!" Lục Bào Tôn Giả lập tức hạ lệnh.

Trong chớp mắt, những đệ tử kia nhao nhao từ bỏ mục tiêu cũ, từng người từng người ong ong lao lên không trung vồ về phía Đinh Ẩn. "Tìm chết!" Đinh Ẩn mắt thấy đám người này xông lên, đương tức không lưu tình chút nào xuất thủ oanh một tên địch nhân thành mảnh vụn, nhưng căn bản hào vô ý nghĩa, sau đó liền có càng nhiều người lao tới.

Dù bắt được cơ hội giết chết một người trước mặt, sau lưng hắn lại lập tức bị công kích, ngắn ngủi phiến khắc liền lâm vào trùng điệp bao vây, bị nhiều người vây công.

Một đám đệ tử chính đạo cũng biết tầm quan trọng của Đinh Ẩn, liều mạng tiến lên hỗ trợ, nhưng thực lực chung quy kém ma đạo một bậc, căn bản vô pháp cho Đinh Ẩn quá nhiều trợ giúp thực chất.

Ngao Tông ở xa xa tận mắt nhìn thấy màn này, trong lòng tư tác phiến khắc, biết cũng đã đến lúc nên ra tay rồi. "Muốn để ngươi chết lúc này cũng tương đối khó làm." Ngao Tông hơi nghiêm túc một chút, trong lòng bàn tay dần tụ tập phong lưu, chuẩn bị dẫn một trận phong nhận giúp Đinh Ẩn sát ra một đường máu.

Nhưng ngay một khắc trước khi xuất thủ, cả phiến thiên không bỗng nhiên sắc biến, phủ lên từng tầng âm vân cực kỳ nồng trọng! "Hả?" Tất cả mọi người đều bị kinh biến bất ngờ trên bầu trời thu hút

sự chú ý, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Duy chỉ có Ngao Tông mẫn cảm sát giác được, trong hắc sắc âm vân trên bầu trời kia đang di mạn cực kỳ nồng đậm U Minh chi lực! "Chẳng lẽ những tộc nhân Minh Tộc kia đã thông qua đường hầm đến Nhân giới?" Ngay khi Ngao Tông còn đang kinh nghi, trong đám mây đen kia lấp lóe từng đạo hắc sắc thiểm điện, sau đó mãnh địa đánh xuống, hào không lưu tình oanh kích vào đám ma đạo đệ tử! "Oanh long!" Uy lực hắc sắc thiểm điện cực kỳ khủng bố, mỗi lần rơi xuống liền trong nháy mắt mạt sát kẻ bị trúng đòn.

Chỉ ngắn ngủi phiến khắc, đã có hàng ngàn hàng trăm đạo lôi đình giáng xuống!

Cho đến khi trận hắc sắc thiểm điện trước mắt hoàn toàn bình tức, Đinh Ẩn ngốc trệ nhìn bốn phía, đám ma đạo đệ tử ngăn cản trước mặt hắn toàn bộ đã bị mạt sát.

Trong đám người bị hắc sắc thiểm điện giết chết không chỉ có đệ tử bình thường, mà còn có không ít trưởng lão tông môn ma đạo!

Thực sự quá đáng sợ, những ma đạo trưởng lão kia dù thực lực có yếu thì cũng có thể miễn cưỡng cùng Gia Cát Ngự Ngã so chiêu, vậy mà bị mạt sát dễ dàng như thế, ý vị là kẻ ra tay muốn diệt đi Lục Bào Tôn Giả cũng thập phần dễ dàng! "Rốt cuộc là ai ra tay?!" Lục Bào Tôn Giả khó có thể tin nhìn một màn này, thậm chí quên cả việc Gia Cát Ngự Ngã đang giao thủ với mình.

Ngay cả Gia Cát Ngự Ngã cũng không nhịn được chiến lật, tột cùng là cao thủ từ nơi nào đến a!

Nhưng Gia Cát Ngự Ngã lập tức hồi thần, có thể làm được chuyện này, e rằng cũng chỉ có Ngao Tông.

Trong lòng hắn không khỏi khánh hạnh, nếu không nhờ Ngao Tông

xuất thủ hỗ trợ thì lần này thật sự gặp đại phiền toái. "Thượng Quan Cảnh Ngã (Lục Bào), ngươi sẽ không thật sự cho rằng ta không có chút chuẩn bị nào chứ!" Gia Cát Ngự Ngã cáo mượn oai hùm dọa nạt Lục Bào Tôn Giả, "Lấy thủ đoạn của vị lão nhân gia kia, cho dù muốn đồng thời diệt đi các ngươi cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!" Không thể không nói, phen khủng bố này xác thực hữu hiệu.

Thần sắc Lục Bào Tôn Giả rõ ràng xuất hiện chút dao động, cẩn thận ngưng thị Gia Cát Ngự Ngã, chậm rãi lui lại.

Hắn tí nào không hoài nghi việc thiên lôi kia nếu rơi lên người hắn, tất nhiên có thể trong nháy mắt oanh sát hắn. "Đinh Ẩn, mau đi!" Gia Cát Ngự Ngã vội vàng dặn dò.

Tên kia mới hồi thần, liền vội vàng động thân bay về phía xa, giờ khắc này hắn chỉ nghĩ mau chóng đào tẩu khỏi phiến chiến trường này. "Rút lui!" Mắt thấy mục đích đã đạt, Gia Cát Ngự Ngã liền không trì hoãn thời gian, lập tức hạ lệnh, phân phó tông môn đệ tử tản đi.

Đã đạt được mục đích, không cần thiết tiếp tục tranh đấu đồ tăng tử thương.

Đám người ma đạo kia sớm đã bị thiên lôi vừa rồi dọa cho ngây người, lúc này nào dám ngăn trở bọn họ rời đi! "Tôn giả, Tôn giả!" Cửu Độc Thần Quân đi đến bên cạnh Lục Bào Tôn Giả, kinh hồn chưa định, "Ngài biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?" "Ta có khả năng biết!" Lục Bào Tôn Giả cắn chặt răng, giờ khắc này tâm loạn như ma.

Có loại địch nhân này tồn tại, cho dù trong một đêm điên phúc toàn bộ ma đạo cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hiện tại căn bản không rảnh lo làm sao bắt lại Đinh Ẩn, trong đầu hắn đều là suy nghĩ dưới uy hiếp của loại địch nhân này, ma đạo nên tồn hoạt như thế nào.

Hắn cũng không minh bạch, chính đạo tông môn làm sao lại có được loại viện thủ cường đại này?

Cuối cùng, trận đại chiến hạo hạo đãng đãng lại kết thúc bằng phương thức hí kịch tính như thế, đám người nhao nhao triệt thoái, ai cũng không dám tiếp tục giao phong.

Nhiên chính đạo tông môn kinh qua trận chiến này lại từng người lòng tin tăng gấp bội, một khi có loại cường giả này giúp đỡ, diệt đi ma đạo chỉ là chuyện sớm muộn a!

Ngao Tông nhìn đám người nhao nhao lui đi, nhưng trong lòng lại thập phần rõ ràng, hắn căn bản không hề xuất thủ.

Kẻ vừa ra tay nhất định quy thuộc về Minh Tộc cường giả, bất luận người này vì sao lại nhúng tay vào chuyện ma đạo tương tranh, nhưng kẻ này nhân hà lại ở Nhân giới?

Ngao Tông tâm niệm vừa động, lập tức thuấn di đến nơi bố trí thông đạo Minh Giới trước đó, phát hiện U Minh chi lực nơi thông đạo trở nên càng phát ra ngưng thực, trục tiệm ổn định.

Nhưng dù vậy, khí tức truyền ra từ đầu kia thông đạo lại tịnh không có quá nhiều ba động, hiển nhiên ý vị thông đạo không bị phát hiện.

Vậy đã như thế, những Minh Tộc nhân này rốt cuộc là từ đâu tới? "Đáng tiếc ta không có nắm giữ Minh Giới bản nguyên, nếu không có thể trực tiếp tham tra vạn vật Nhân giới, tên kia cũng vô pháp ẩn tàng thân phận." Ngao Tông có chút tiếc nuối.

Tuy nhiên vẫn vô pháp khẳng định thân phận kẻ kia, nhưng duy nhất có thể đoán được, Minh Tộc nhân tuyệt đối đã bắt đầu can thiệp vào Nhân giới từ rất lâu trước kia.

Thậm chí, rất nhiều cách cục Nhân giới hiện nay đều có khả năng

liên quan đến Minh Tộc.

Chương 954

Từ việc thần bí cường giả kia đích thân xuất thủ can thiệp ma đạo tương tranh có thể nhìn ra, hắn tuyệt đối đang có ý ảnh hưởng cách cục.

Niệm cập chí thử, Ngao Tông đối với người này cũng càng thêm cảm hứng thú.

Hắn dứt khoát dùng U Minh chi lực hướng ý niệm tán bá vào thiên địa, tịnh ti hào không đê điệu, phát ngôn quát lệnh đầy khiêu khích! "Kẻ nào chưa được ta cho phép đã xâm nhập Nhân giới, gan to vọng vi như thế, chẳng lẽ không sợ chọc giận ta mà mất mạng sao?" "Nếu muốn giữ lại một mạng, hãy đích thân đến gặp ta, phụ kinh thỉnh tội, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng, nếu không các ngươi tất sẽ bị ta giết sạch!" Lời ngoan thoại vừa cuồng vọng lại hào không lưu tình, Ngao Tông tính toán khắc ý chọc giận đối phương.

Đương nhiên đây cũng chỉ là thử nghiệm, nếu tên kia có thể ẩn nhẫn, e rằng cũng sẽ không bị dẫn dụ ra.

Ngao Tông nhìn thoáng qua thông đạo Minh Giới đang dũng động huyền phù kia, lưu lại mồi câu lớn nhất...

Cùng lúc đó.

Đinh Ẩn đào thoát khỏi chiến trường, tịnh không lựa chọn rút lui cùng chính đạo tông môn, mà tự hành chọn một phương hướng khá an toàn.

Khi xác định đã thoát khỏi sự truy tung của ma đạo, hắn mới an tâm trốn sau một ngọn núi, nhanh chóng chữa thương.

Vừa tra xét mới phát hiện, trong cơ thể có đa chỗ ám thương.

Hoặc là do Xích Hồn Thạch trùng kích lưu lại, hoặc là thương thế do giao chiến với Lục Bào Tôn Giả.

Trước đó một mực bằng vào tu vi áp chế, hiện giờ cũng đã tới cực hạn tiêu ma.

Khiến hắn an ủi là, Xích Hồn Thạch cũng đang chậm rãi phụ tá tu phục thương thế, giảm bớt không ít áp lực cho hắn.

Chỉ ngắn ngủi bàn tọa tu dưỡng phiến khắc, thương thế đã khôi phục thất thất bát bát.

Vừa mới khoan tâm xuống, hắn lại hốt nhiên sát giác có một cỗ khí tức đang nhanh chóng bức cận, đương hạ khẩn trương, huyễn hóa ra Huyết Nhận cảnh giới. "Là ai?!" Hắn lệ thanh chất vấn.

Khắc sau trước mắt quang hoa lóe lên, một thân ảnh lược vi quen thuộc xuất hiện. "Đinh Ẩn, ta thật sự đánh giá thấp ngươi, không ngờ trong tình huống thân hãm linh ngữ mà vẫn có thể đào thoát, thậm chí trộm đi Xích Hồn Thạch, làm tốt lắm!" Người hiện thân là Gia Cát Ngự Ngã, hắn cao thấp đánh giá Đinh Ẩn trước mắt, khen ngợi có thừa!

Vô luận như thế nào, Đinh Ẩn lần này đã tạo thành đả kích cực lớn cho Liệt Ảnh Thần Tông, không thể phủ nhận là, tại chính diện chiến trường bọn họ cũng không thể đánh ra chiến quả như vậy! "Ta lại không phải vì các ngươi." Đinh Ẩn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó thu hồi Huyết Nhận, "Lại nói ta cũng không phải bằng vào năng lực của mình mà đào thoát, còn phải đa tạ Ngao đại nhân." "Là Ngao tiền bối sao?

A a, xem ra ta cũng nợ ngài ấy một cái nhân tình lớn." Gia Cát Ngự Ngã lúc này tâm tình thật sự đại hảo. "Được rồi, những cái khác không nói, hiện tại việc cấp bách là ngươi nên cùng ta về Thục Sơn.

Nếu lưu lại bên ngoài, e rằng ma đạo trung nhân không biết lúc nào sẽ tìm tới cửa." Gia Cát Ngự Ngã lại bắt đầu tuần tuần dụ đạo. "Ta thứ cho không thể đáp ứng việc trở về Thục Sơn." Đinh Ẩn nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt. "Cô thân một mình?

Đừng nói giỡn, đừng tưởng rằng Ngao tiền bối nguyện ý vô hạn lần giúp ngươi, càng hà huống cô phụ sự giúp đỡ của ngài ấy!

Hiện tại quay về Thục Sơn mới là kết quả tốt nhất cho ngươi!" Gia Cát Ngự Ngã ngữ trọng tâm trường nói.

Đinh Ẩn căn bản không để lời hắn trong lòng, hiện tại mãn não tử chỉ nghĩ làm sao mới có thể báo thù tuyết hận.

Liệt Ảnh Thần Tông một ngày không diệt, cừu hận trong lòng hắn một ngày khó tiêu, nếu có thể làm chút gì đó, thậm chí đồng quy vu tận hắn cũng nghĩa vô phản cố. "Ta đảo lại cảm thấy, tiên đi Thục Sơn đợi cũng không có vấn đề gì." Đột nhiên, thanh âm Ngao Tông truyền đến, hai người đốn thời bị thu hút sự chú ý, mới phát hiện Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh. "Ngao tiền bối!" Gia Cát Ngự Ngã nhìn thấy Ngao Tông thì kích động không thôi, "Đa tạ ngài giúp đỡ!

Vừa rồi nếu không phải ngài xuất thủ, e rằng chúng ta cũng không thể toàn thân trở ra." "Ta?" Ngao Tông hơi lắc đầu, "Ta tịnh không hề xuất thủ giúp đỡ, đó không phải thủ bút của ta." Câu trả lời này đốn thời làm cả hai ngốc trệ, toàn nhiên bất giải. "Ngài căn bản không xuất thủ?" Gia Cát Ngự Ngã khó có thể tin, vô pháp tưởng tượng thủ bút đáng sợ như vậy ngoài Ngao Tông ra còn có ai làm được. "Ta vẻn vẹn chỉ cứu Đinh Ẩn, về phần vừa rồi kẻ nào diệt đi nhiều ma đạo đệ tử như vậy, ta cũng tịnh không biết." Ngao Tông ti hào không che giấu.

Như thế ngược lại làm hai người thập phần hồ đồ, vậy rốt cuộc là người nào?

Sự hân hỉ trong lòng Gia Cát Ngự Ngã trước đó toàn bộ biến mất, bởi vì người này thực sự quá thần bí.

Tựa hồ chỉ tùy thủ đã khiến ma đạo tông môn đại thương nguyên khí, cận thử nhất điểm, trong nhận thức của hắn, ngoại trừ Ngao Tông ra thì không ai có thể chống lại. "Đây cũng không phải chuyện tốt a..." Gia Cát Ngự Ngã có chút trù trướng. "Không phải chuyện tốt?" Đinh Ẩn không hiểu lời hắn, "Diệt đi ma đạo tông môn, lại không phải nhắm vào Thục Sơn, có gì đáng lo lắng?" Gia Cát Ngự Ngã lo lắng không yên hỏi lại: "Ngươi làm sao biết hắn nhất định đang nhắm vào ma đạo?

Vạn nhất hắn chỉ lỡ tay, mục tiêu nguyên bản là chúng ta thì sao?

Thậm chí, giả thiết hết thảy đều là tùy tính mà làm, căn bản không quan tâm giúp ai, chỉ là muốn đại quy mô đồ sát một phen?

Một tồn tại thân phận bất minh, thậm chí ngay cả hỉ hảo cũng không rõ ràng như vậy, bất luận đối với ai cũng là một tiềm tại uy hiếp!" Đinh Ẩn nhíu mày, nghe như vậy thì cũng xác thực là đạo lý này. "Thôi, ta cũng không quản." Đinh Ẩn dứt khoát không nghĩ tới những chuyện đó, "Phản chính hắn cũng cứu ta một mạng, ta nợ hắn một cái nhân tình.

Bất quản thế nào, địch nhân của ta chỉ có Liệt Ảnh Thần Tông, bất quản tồn tại dạng gì đều không quan hệ tới ta." Gia Cát Ngự Ngã vô khả nại hà lắc đầu, thật sự hâm mộ Đinh Ẩn có thể hoàn toàn vô sở cố kỵ như thế. "Nói trở lại, ta lần này mang cho ngươi một món quà, ngươi nhất định sẽ thích." Ngao Tông sau đó vọng về phía không xa, khẽ ra lệnh: "Ra đi." Thoại âm lạc địa, hắn trực tiếp vung tay, không gian vặn vẹo, sau đó một nữ tử thân mặc y bào Liệt Ảnh Thần Tông hiện thân. "Ngọc Vô Tâm!" Đinh Ẩn liếc mắt liền nhận ra thân phận nữ tử này, nộ hỏa trong lòng đốn thời thăng đằng, trong mắt lóe lên

cuồn cuộn sát ý.

Ngọc Vô Tâm có chút bất đắc dĩ nhìn Đinh Ẩn: "Xin lỗi, nói nhiều vô ích.

Bất luận thế nào ta quả thực đã bán đứng ngươi, nếu ngươi muốn lấy mạng ta thì tùy thời có thể ra tay, ta sẽ không có nửa điểm oán ngôn." Gia Cát Ngự Ngã đốn giác bất khả tư nghị: "Ngao tiền bối, ngài bắt ả nữ nhân này?

Vừa rồi tựa hồ tịnh không xuất hiện trên chiến trường." "Không sai.

Ả tựa hồ từ trên người Đinh Ẩn đạt được không ít công tích, dĩ đẳng khu khu tu vi cũng có thể tiến vào nội các Liệt Ảnh Thần Tông, ta vì tìm ả cũng tốn chút thời gian." Ngao Tông cười nói.

Tại lúc tiền tuyến chiến trường đánh đến cháy bỏng, Ngao Tông liền sấn thử không đáng lẻn vào Liệt Ảnh Thần Tông bắt Ngọc Vô Tâm.

Hắn muốn thử nghiệm xem, Đinh Ẩn liệu có thật sự triệt để hạ quyết tâm, không còn là kẻ si tình tùy tiện bị mê hoặc thần hồn điên đảo nữa hay không.

Vốn định sử dụng chút phi thường thủ đoạn để hiếp bách Ngọc Vô Tâm, nhưng ngoài dự liệu, Ngọc Vô Tâm vừa nhìn liền biết mục đích của Ngao Tông.

Nàng chủ động mở miệng thỉnh cầu Ngao Tông đưa nàng đi gặp Đinh Ẩn.

Do đó Ngao Tông mới biết, Ngọc Vô Tâm tuy thân phận tại Liệt Ảnh Thần Tông đại đại đề thăng, nhưng cũng bất quá biến thành một cái linh vật cỡ lớn mà thôi.

Thậm chí nàng đều không được phép rời khỏi đại điện, căn bản

không có tự do khả ngôn, muốn bằng vào năng lực bản thân đi ra ngoài là tuyệt đối không thể.

Vì thế Ngao Tông liền đưa nàng tới đây, để "phu thê" hai người hảo hảo đoàn tụ một phen.

Chương 955

"Đến thật đúng lúc." Đinh Ẩn hào không do dự hóa ra Huyết Nhận, sau đó rảo bước tiến lên trực tiếp đem kiếm phong kề vào cổ Ngọc Vô Tâm, sát ý sâm nhiên! "Ta từ ngày bị bắt về Liệt Ảnh Thần Tông, vô thời vô khắc không chờ cơ hội này!" Ngọc Vô Tâm ngưng thị Đinh Ẩn, sự bất đắc dĩ và thê lương trong mắt không cách nào che giấu, "Động thủ đi." Đinh Ẩn nộ hỏa trung thiêu, tay nắm chuôi đao càng lúc càng chặt, nhưng lại vô luận như thế nào đều không thể để đao phong chém xuống.

Tung nhiên có căm hận Ngọc Vô Tâm đến đâu, hai người đều thiết thiết thực thực từng có một tháng phu thê quan hệ, ít nhất Đinh Ẩn không thể làm ngơ những hồi ức đó để thống hạ sát thủ. "Ta sự đáo như kim vẫn không thể hoàn toàn gạt bỏ tình nghĩa phu thê một tháng kia, vì sao lúc đó ngươi có thể dứt khoát bán đứng ta như thế?" Đinh Ẩn cắn chặt răng chất vấn.

Câu trả lời của Ngọc Vô Tâm chỉ vỏn vẹn bốn chữ: "Các vì kỳ chủ." "Hay cho một câu các vì kỳ chủ!" Nộ hỏa của Đinh Ẩn lại một lần nữa bùng lên, nhưng chung quy không thể hạ thủ.

Cuối cùng, hắn thu hồi đao, suông có một tiếng thở dài: "Đi đi." "Bất luận một tháng kia trải qua thế nào, nhìn gương mặt này ta không cách nào hạ sát thủ.

Ngày sau đừng xuất hiện trong tầm mắt ta nữa là được." "Về lại Liệt Ảnh Thần Tông của ngươi đi, đừng để ta gặp lại ngươi trên chiến trường." Đinh Ẩn không muốn nhìn Ngọc Vô Tâm nữa.

Ngao Tông nhìn màn này, đối với việc này tịnh không mười phần hài lòng, nhưng Đinh Ẩn có thể làm đến mức này cũng không tệ, ít

nhất không mất đi lý trí.

Nguyên bản Ngao Tông nghĩ Đinh Ẩn nên tại chỗ giết chết Ngọc Vô Tâm không cần nói nhảm, nhưng hiện tại xem ra hắn không tâm ngoan đến thế. "Hiện tại không giết Ngọc Vô Tâm, sau này hoặc hứa sẽ hối hận.

Kẻ này vạn nhất tương lai thành khí hậu, có lẽ sẽ tạo thành uy hiếp không biết cho ngươi." Ngao Tông nhắc nhở.

Đinh Ẩn tung nhiên có thiên vạn lời muốn nói, nhưng bên môi cũng chỉ có một tiếng thở dài: "Ngao đại nhân, xin tha thứ cho ta, hãy xem như đây là chút quải niệm cuối cùng của ta với vong thê.

Ta thực sự không thể hạ sát thủ với gương mặt này." Ngay cả Ngao Tông cũng cảm thấy cường nhân sở nan, đang định thả Ngọc Vô Tâm đi, thì một bên Gia Cát Ngự Ngã lại đứng ra xem náo nhiệt: "Ta có thể giúp ngươi hạ thủ, phản chính chỉ cần có một tia uy hiếp, ta có nghĩa vụ vì Thục Sơn tảo bình." Đinh Ẩn không nói gì, xem như mặc hứa.

Gia Cát Ngự Ngã thấy thế cười lạnh một tiếng, sau đó lượng xuất kiếm phong định đâm xuyên lồng ngực Ngọc Vô Tâm, lại không ngờ hậu giả nhanh chóng né tránh, xoay người thi triển độn tẩu chi pháp đào tẩu!

Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn bị động tác này làm cho mạc danh kỳ diệu.

Không phải chuẩn bị sẵn sàng chịu chết sao, sao lại đào mệnh?! "Cũng đừng quá coi thường nữ nhân, nàng có thể chấp nhận chết trong tay Đinh Ẩn, nhưng bị ngươi giết chết thì tựa hồ không nguyện ý tiếp nhận a." Ngao Tông ý vị thâm trường cười nói. "Nữ nhân đáng chết!" Gia Cát Ngự Ngã có chút não nộ, sau đó đang định ngự kiếm phi hành đuổi giết Ngọc Vô Tâm thì Ngao Tông lại ngăn cản. "Tiền

bối, ngài lại có ý gì?" Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn không hiểu dụng ý của Ngao Tông. "Để nàng lại cho Đinh Ẩn, bất quản tha hay giết đều do hắn quyết định, minh bạch không." Ngao Tông thản nhiên nói.

Trước đó, Ngọc Vô Tâm ôm tâm thái bị Đinh Ẩn giết chết, căn bản không quan hệ gì với Gia Cát Ngự Ngã.

Hắn cũng không có tư cách thay Đinh Ẩn giết nàng. "Gia Cát Ngự Ngã, ngươi không được xuất thủ." Đinh Ẩn nhìn về phía Gia Cát Ngự Ngã, thần sắc pha chút bất mãn, "Nếu nàng tạo thành bất cứ uy hiếp nào, ta sẽ tự mình đi lấy mạng nàng, không nhọc ngươi động thủ!" Gia Cát Ngự Ngã hừ một tiếng: "Được thôi, tùy tiện ngươi.

Ta không tin ngươi, cho dù đến lúc thực sự cần xuất thủ, ngươi cũng tuyệt đối sẽ không giết Ngọc Vô Tâm.

Hôm nay xá không được giết, ngày mai tất nhiên cũng sẽ như vậy xá không được giết." "Chưa chắc!" Đinh Ẩn ti hào không yếu thế. "Được rồi, hai người các ngươi dừng ở đây cho ta!" Dưới một tiếng quát lệnh của Ngao Tông, bọn họ mới đình chỉ phân tranh.

Không thể không nói, Đinh Ẩn trong mắt Gia Cát Ngự Ngã càng ngày càng không giống một hậu bối, thậm chí vì nguyên nhân Ngao Tông, hắn phải bình bối luận sự với Đinh Ẩn.

Điều này làm hắn thập phân bất khoái, nhưng vì chưởng khống Đinh Ẩn cũng đành phải như thế. "Được, Ngao đại nhân, ta nghe ngài, nhưng Thục Sơn tổng quy cũng phải biểu thái chứ?" Đinh Ẩn nhìn về phía Gia Cát Ngự Ngã, thần sắc rõ ràng có chút bất mãn. "Biểu thái?" Gia Cát Ngự Ngã không hiểu ý tứ của hắn. "Đơn giản, ta muốn Xích Hồn Thạch." Đinh Ẩn hào không do dự công phu sư tử ngoạm. "Căn bản không có khả năng!" Gia Cát Ngự Ngã một ngụm cự tuyệt, tầm quan trọng của vật đó đối với tông môn không cần bàn cãi.

Càng huống hồ Đinh Ẩn nếu có được Xích Hồn Thạch, tu vi nhất

định sẽ càng tiến thêm một bước bạo tăng, đến lúc đó sẽ trở nên càng thêm bất khả khống chế.

Gia Cát Ngự Ngã sao có thể làm loại chuyện xuẩn ngốc này? "Đã không nguyện ý cho, ta cũng không để ý.

Phản chính ta nghe nói ma đạo trung trừ Liệt Ảnh Thần Tông ra, mấy cái tông môn khác tựa hồ trong tay cũng có Xích Hồn Thạch, ta đại bất liễu có thể đi cướp trong tay bọn chúng!" Đinh Ẩn khẩu khí thập phần lớn. "Bằng vào ngươi?" Gia Cát Ngự Ngã suýt bị khí cười, tiểu tử này đi ngạnh cướp đồ vật, với thân phận của hắn đến đó chỉ sợ không những không cướp được mà còn bị khấu áp, lọt vào luân phiên khảo vấn cho đến khi hoàn toàn thần phục. "Ta bất luận ngươi định làm gì, tóm lại hiện tại trừ Thục Sơn ra ngươi nơi nào cũng không thể đi, đây cũng là lời Ngao tiền bối dặn dò ngươi!

Chẳng lẽ ngươi đã quên vết xe đổ?" Gia Cát Ngự Ngã thậm chí lôi Ngao Tông ra áp chế. "Ngao đại nhân, ngài hẳn là có thể lý giải ta, ta hiện tại thập phần nhu yếu Xích Hồn Thạch!" Đinh Ẩn khát cầu nhìn về phía Ngao Tông.

Ngao Tông sảo sảo trác ma phiến khắc, sau đó mỉm cười, đây tựa hồ là một cơ hội tốt để rèn luyện Đinh Ẩn a. "Chuyện này ta quản không được, Đinh Ẩn có tính toán của hắn.

Ta chỉ bất quá đưa ra một cái kiến nghị, hắn không nghe ta cũng không có biện pháp." Ngao Tông cố tác vô nại nói. "Tiền bối..." Lần này đến lượt Gia Cát Ngự Ngã đau đầu.

Đương nhiên không có khả năng giao Xích Hồn Thạch ra, nếu ngay cả loại chuyện này cũng có thể thối bộ, thì chính đạo tông môn há không phải đều bị xoay như chong chóng.

Quyền hành tái tam, não hải hắn hốt nhiên nảy ra một biện pháp chiết trung. "Mạc bằng như vậy đi, ngươi trước tiên cùng ta về Thục

Sơn.

Về việc có giao Xích Hồn Thạch cho ngươi hay không, ta sẽ cùng các trưởng lão trong Thục Sơn thương thảo một phen, lại làm quyền hành." "Nếu ngươi không chịu đáp ứng, Xích Hồn Thạch tạm thời để ở chỗ ta, đợi ngày khác đạt được chư vị trưởng lão tông môn nhận khả, ta sẽ lại giao Xích Hồn Thạch cho ngươi, như thế nào?" Đinh Ẩn nghe xong phiên thoại của Gia Cát Ngự Ngã, nhất thời gian toàn nhiên không biết nên thổ tào từ đâu, lão gia hỏa này thật sự coi hắn là đứa trẻ ba tuổi mà đùa bỡn! "Ngươi cho rằng ta dễ lừa như vậy sao?

Nếu ta không thấy Xích Hồn Thạch đích thân giao vào tay ta, ta đời này sẽ không bước vào Thục Sơn nửa bước!" Đinh Ẩn nhíu mày nói, thái độ hiển nhiên thập phân kiên quyết. "Đừng tưởng rằng bắt được Xích Hồn Thạch của Liệt Ảnh Thần Tông là có thể ngạo nhiên vu thiên địa gian phủ khám hết thảy!" Gia Cát Ngự Ngã bột nhiên đại nộ, nếu không phải có Ngao Tông tại trường, giờ khắc này hắn thật muốn trực tiếp đánh ngất Đinh Ẩn mang đi!

Mới một tháng không gặp tiểu tử này, quả thực như thay đổi một cái tâm tính, căn bản không còn nửa điểm duy nặc, ẩn nhẫn như xưa, ngược lại cực kỳ xương cuồng trương dương! "Động thủ đi, ta hôm nay ở đây phụng bồi tới cùng!" Đinh Ẩn tung người nhảy lùi về phía đỉnh núi, sau đó trong tay lượng xuất Huyết Nhận, dùng đao phong chỉ thẳng vào Gia Cát Ngự Ngã, ngữ khí sâm nhiên: "Có gan lượng thì phóng ngựa lại đây, ta tuy không phải đối thủ của ngươi, nhưng nếu bức ta khiến Xích Hồn Thạch trong cơ thể bạo tẩu, sẽ xảy ra chuyện gì thì cũng không nhất định!" Gia Cát Ngự Ngã không tâm tư nghe hắn nhàn xả, hắn tự tin nếu muốn mang Đinh Ẩn đi thì có biện pháp.

Chỉ là Ngao Tông ở đây, thực tại triển khai thủ cước không tiện a!

Ngao Tông chú ý tới tiểu động tác của Gia Cát Ngự Ngã, hốt nhiên

cười nói: "Ta đảo lại có chút hiếu kỳ, nếu hai người các ngươi chân chính công bằng giác lượng một phen, rốt cuộc ai có thể thủ thắng?" Lời của Ngao Tông làm hai người không khỏi sững sờ, kết quả này còn không rõ ràng sao.

Nhưng Gia Cát Ngự Ngã xuất tiên minh bạch: "Ý tứ của tiền bối là, nếu ta áp chế tu vi cảnh giới ngang bằng với hắn, giao thủ xem ai sẽ mạnh hơn một chút?" "Chính xác!" Ngao Tông ý vị thâm trường gật đầu, "Ta sẽ không để ý xem một màn kịch hay đâu." Gia Cát Ngự Ngã trong lòng cuồng hỉ, cơ hội tốt như vậy đương nhiên sẽ không bỏ qua, vội vàng nói: "Đương nhiên!

Ta cũng muốn tận mắt xem thử uy năng của Xích Hồn Thạch mạnh bao nhiêu, nếu không ta sẽ không đồng ý, tất cánh quân tử bất lập vu nguy tường chi hạ mà." Đinh Ẩn nghe vậy xuy chi dĩ tị: "Không cần nói nhảm.

Chương 956

Khích tướng pháp đối với ta không có dụng, nhưng ta nguyện ý đấu với ngươi một trận, đổ trụ cái miệng già nua của ngươi!" "Nếu chỉ tranh đấu thì không có ý nghĩa, chi bằng chúng ta hạ cái đổ cục.

Nếu ta thắng, ngươi phải vô điều kiện cùng ta về Thục Sơn, khi không có ta phân phó không được tùy ý rời đi!" Gia Cát Ngự Ngã thuận thế nói.

Đinh Ẩn hào không do dự gật đầu đáp ứng: "Đương nhiên có thể!

Bất quá nếu ta thắng, ngươi nhất định phải giao Xích Hồn Thạch cho ta, không được có nửa câu phế thoại!" "Nhất ngôn vi định, thỉnh tiền bối làm chứng!" Gia Cát Ngự Ngã đưa tay ra hiệu với Ngao Tông, hậu giả tắc hội ý gật đầu. "Vậy bắt đầu đi." Ngao Tông cười gật đầu, sau đó búng một luồng chân khí vào trong cơ thể Gia Cát Ngự Ngã.

Hậu giả bị hành động của Ngao Tông làm giật mình, nhưng sau đó mới phản ứng lại chân khí này tịnh không gây tổn thương gì cho hắn.

Nhưng rất nhanh hắn phát giác, luồng chân khí kia dần dần hình thành thứ tương tự cấm chế trong cơ thể, không ngừng áp ức khí tức của hắn.

Khí tức của hắn nhanh chóng bạo điệt, cho đến khi rơi xuống cảnh giới gần như tương đồng với Đinh Ẩn mới rốt cục đình chỉ.

Nguyên lai vừa rồi Ngao Tông lược thi tiểu kế, đem tu vi của hắn cấm chế lại.

Gia Cát Ngự Ngã không thử nghiệm đột phá cấm chế kia, hắn biết với pháp lực của mình căn bản không thể làm được, đây là vì để bọn họ có thể công bằng đại chiến một trận. "Đến đây!" Gia Cát Ngự Ngã

lượng xuất phi kiếm.

Mặc dù lúc này không còn bàng đại khí tức và tu vi như trước, nhưng hắn tự tin với pháp thuật pháp bảo nắm giữ, cùng phong phú kinh nghiệm chiến đấu, muốn xử lý Đinh Ẩn tuyệt đối không thành vấn đề. "Hừ!" Đinh Ẩn một tay huyễn hóa ra Huyết Nhận, tay kia hóa thành một mặt huyết sắc viên thuẫn.

Hắn biết kinh nghiệm đấu tranh của Gia Cát Ngự Ngã hơn mình quá nhiều, không thể quá lỗ mãng.

Nhưng ai ngờ vừa mới chuẩn bị xong, Gia Cát Ngự Ngã đã trực tiếp chỉ huy phi kiếm phá không sát tới, hoàn toàn không cho hắn bất kỳ thời gian thở dốc nào.

Tuy hai người hiện giờ tu vi cảnh giới hoàn toàn tương đồng, nhưng Gia Cát Ngự Ngã bản thân đã chiếm hết tiện nghi, lại còn muốn giành tiên thủ tiến công, thực tại có chút khiến người ta cảm thấy không biết xấu hổ.

Gia Cát Ngự Ngã bằng vào tiên phát cơ hội đánh Đinh Ẩn trở tay không kịp, hậu giả có chút luống cuống tay chân ứng đối, lại hoàn toàn vô pháp tìm cơ hội phản công.

Kinh nghiệm đấu tranh phong phú của Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn bức Đinh Ẩn đến mức không rảnh phân tâm, nếu cứ tiếp tục đánh xuống nhất định sẽ thắng. "Quá trẻ tuổi, nếu cho ngươi thêm chút thời gian trưởng thành hoặc hứa sẽ đại hữu tác vi, nhưng hiện tại, hừ hừ." Gia Cát Ngự Ngã cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, sau đó tâm niệm nhất động, đem phi kiếm hóa thành đầy trời kiếm ảnh, lấy thế phô thiên cái địa tịch quyển, hoàn toàn khóa chết mọi đường lui của Đinh Ẩn.

Ngay khi hắn cho rằng Đinh Ẩn sẽ ngoan ngoãn phạm sai lầm dưới một kích này, hậu giả lại hốt nhiên cắm Huyết Nhận xuống đất,

trong chớp mắt đại địa liệt ngân như mạng nhện lan tràn ra.

Từ mỗi một đạo liệt ngân đều sậu nhiên thăng đẳng năng lượng ba động như suối phun trùng kích thiên không, trong chớp mắt đem phi kiếm của hắn toàn bộ bức lui!

Gia Cát Ngự Ngã bột nhiên đại nộ, sau đó mới hồi thần, hiện nay tu vi hắn và Đinh Ẩn hoàn toàn tương đồng, hậu giả nếu thủ đoạn túc cú, ngạnh kháng đòn tấn công của hắn cũng không phải chuyện khó. "Chiêu này thế nào!" Gia Cát Ngự Ngã đại thủ vung lên, đầy trời kiếm ảnh nhất chuyển công thế, từ tản mạn kiếm ảnh dần dần hối tập thành từng đạo long quyển phong xoay tròn.

Dưới thế đầu của cuồng phong, chúng xảo diệu né tránh huyết sắc năng lượng đang phun trào, như dòng nước điêu toản tìm kiếm khe hở để tùy thời xuyên thấu. "Thật có chút khó chơi!" Đinh Ẩn miễn cưỡng chiêu giá những kiếm quang kia, giờ khắc này mới thâm khắc phát giác sự chênh lệch tu vi giữa hắn và Gia Cát Ngự Ngã.

Thủ đoạn thao túng pháp thuật tinh diệu của hậu giả tuyệt đối là thứ hắn tiên trường mạc cập. "Ta vốn định cùng ngươi tranh đấu thêm một phen, cũng để ngươi nhìn rõ sự chênh lệch và nhược điểm của mình, nhưng ta hiện tại không muốn lãng phí thời gian nữa, mau chóng bại bắc đi!" Thần sắc Gia Cát Ngự Ngã mãnh nhiên trở nên lăng lệ, trong chớp mắt những kiếm phong kia tề tề rơi xuống quanh người Đinh Ẩn, trên mỗi một cái kiếm phong đều dần dần thăng đẳng pháp lực ba động cực kỳ bàng đại. "Không ổn!" Đinh Ẩn đại cảm bất diệu, vội vàng huy động Huyết Nhận muốn phá khai kiếm trận, nhưng đã không kịp.

Trong kiếm trận pháp lực khu động, từng đạo vô hình thúc phược như dây thừng trói chặt lấy thân thể Đinh Ẩn, đồng thời thu lại.

Đinh Ẩn đốn thời cảm thấy thân thể phảng phất bị nắm đấm của

một người khổng lồ tử tử bóp chặt!

Ngũ tạng lục phủ đều chịu sự đè ép cực kỳ cường đại, huyết khí trong lồng ngực quay cuồng, quả thực muốn phun ra một ngụm máu tươi! "Gia Cát Ngự Ngã lão gia hỏa này, đến lúc này còn thủ hạ lưu tình?!" Đinh Ẩn trong lòng não nộ không thôi, cho rằng Gia Cát Ngự Ngã lúc này thậm chí đoạt lấy tính mệnh hắn cũng dễ như trở bàn tay!

Nhưng nào ai biết được, Gia Cát Ngự Ngã hiện tại vẻn vẹn vì khống chế hắn, đã phải kiệt tận toàn lực!

Bởi vì tu vi cảnh giới bị áp chế, cho nên hoàn toàn vô pháp sử dụng sức mạnh tuyệt đối để nghiền ép Đinh Ẩn, càng huống hồ thân thể hậu giả đã qua Xích Hồn Thạch cường hóa đại phúc độ, dù muốn dùng pháp trận gây thương tổn cũng thập phần gian nan. "Sự tăng phúc của Xích Hồn Thạch quả thực lợi hại, nếu có thể lại đạt được một khỏa nữa, không biết chừng sẽ cường đại đến trình độ nào!" Ôm ý nghĩ này, Gia Cát Ngự Ngã lần nữa toàn lực ứng phó thu chặt pháp trận, lúc này dù làm Đinh Ẩn bị thương hắn cũng không lo lắng, chỉ cần Đinh Ẩn không chết thì thế nào cũng được!

Chỉ tiếc, gian nan khu động pháp trận như vậy cũng khó mà khiến Đinh Ẩn thật sự thụ nội thương, ngược lại sự đề kháng của hậu giả càng phát ra lợi hại, hắn cảm thấy pháp trận đã khó mà khống chế nổi Đinh Ẩn rồi. "Gia Cát Ngự Ngã!

Không cần thủ hạ lưu tình, hiện tại dễ như trở bàn tay là có thể giết ta mà!" Đinh Ẩn ngạnh sinh sinh đỉnh lấy sự xé rách của pháp trận lên thân thể, nộ thanh nói, "Ta thống hận nhất là người khác coi thường ta!" Gia Cát Ngự Ngã quả thực muốn chửi má nó, hiện tại mắt thấy sắp khống chế không nổi pháp trận, Đinh Ẩn lại còn nói hắn thủ hạ lưu tình.

Bất luận nghe thế nào cũng giống như đang trào phúng hắn. "Lại

không tốc chiến tốc thắng khủng phạ thật sự bị phá khai!" Gia Cát Ngự Ngã bất đắc dĩ, tâm niệm nhất động, bắt đầu kích phát pháp trận công kích.

Trong chớp mắt, vài đạo kiếm mang trong trận pháp dung hợp, hối tập thành một thanh cự kiếm dựng đứng giữa trời.

Trong cự kiếm quang hoa lấp lóe, hủy diệt chi lực cực kỳ bàng đại không ngừng ba động, kiếm phong chỉ thẳng Đinh Ẩn phía trước.

Đinh Ẩn lúc này đối mặt với nó như cá nằm trên thớt, hào vô để kháng chi lực.

Dưới áp bách của cự kiếm, trong lòng Đinh Ẩn dâng lên một tia bất tường, càng thêm liều mạng đi tránh thoát trận pháp trói buộc.

Đồng thời Gia Cát Ngự Ngã cũng phát giác trận pháp sắp đến cực hạn. "Đinh Ẩn, hiện tại lập tức nhận thua, ta sẽ không làm thương tổn ngươi, nếu cứ quật cường như thế chỉ có một con đường chết!

Ta tịnh không muốn giết ngươi!" Gia Cát Ngự Ngã lệ thanh hiếp bách. "Nói nhảm!" Đinh Ẩn tuy là nỏ mạnh hết đà, nhưng vẫn cực kỳ quật cường, không chịu làm ra nửa điểm khuất phục thái độ. "Vậy cũng đừng trách ta!" Gia Cát Ngự Ngã sát giác cũng sắp đạt cực hạn, để tránh việc bị Đinh Ẩn tránh thoát khỏi pháp trận trước đó, hắn lập tức khu động trường kiếm trảm xuống đầu Đinh Ẩn!

Hắn tịnh phi muốn lấy mạng Đinh Ẩn, mà quyết định tại lúc nhất kích sắp đến nơi liền dẫn nổ cự kiếm, trọng thương đối phương mà không làm hại tính mạng.

Nhưng ngoài dự liệu chính là, tại một khoảnh khắc này, pháp lực gần như khô kiệt của Đinh Ẩn lại lần nữa sung doanh, hai mắt huyết hồng, trong nháy mắt tránh thoát khỏi trói buộc trên người, gầm thét lao lên trời cao, dùng trường kiếm Huyết Nhận trong tay hung hăng

nghênh đón cự kiếm! "Điên rồi sao?!" Gia Cát Ngự Ngã tê tâm liệt phế đại hống, vội vàng luống cuống tay chân muốn hóa giải đi cự kiếm, nhưng thời gian đã không kịp! "Oanh long!" Sát na gian, cự kiếm bạo liệt, uy lực bàng đại trong đó hào vô bảo lưu thích phóng bạo phát, ánh sáng chiếu rọi cả bầu trời thành một màu trắng bệch.

Dưới sự trùng toái của khí lãng, bụi đất đại địa cũng theo đó cuộn lên, từng trận mê vụ phi dương.

Gia Cát Ngự Ngã sắc mặt trắng bệch, nếu không cẩn thận lỡ tay giết chết Đinh Ẩn thì hỏng bét!

Bất luận tạo thành hậu quả gì, Đinh Ẩn tuyệt đối không thể chết.

Nhưng ngoài dự liệu, Đinh Ẩn tịnh không có nửa điểm trách cứ, vẫn một bộ dạng cười hì hì quan chiến: "Tiểu tử này thật có chút lỗ mãng, nếu đổi lại là người khác e rằng sớm đã mất mạng." "Ý gì?" Gia Cát Ngự Ngã có chút không hiểu lời hắn.

Chương 957

Nhưng khắc sau yên trần hốt nhiên tản đi, một đạo huyết sắc quang ảnh từ trong đó lao ra, trực tiếp vồ về phía hắn.

Gia Cát Ngự Ngã căn bản thốt bất cập phòng, tình cấp chi hạ chỉ có thể dùng hộ thể cương khí và phi kiếm hộ thân.

Nhưng huyết ảnh kia một kích đã trong nháy mắt phá vỡ phòng hộ, cuồng bạo uy năng hào không lưu tình oanh kích vào trong cơ thể hắn!

Gia Cát Ngự Ngã đốn thời cảm thấy trong khoang bụng một trận huyết khí quay cuồng, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía huyết ảnh trước mắt, lại phát hiện người tới chính là Đinh Ẩn!

Hắn lúc này căn bản hào phát vô thương, khí tức cực kỳ sung doanh, đâu còn bộ dạng dầu hết đèn tắt như trước đó. "Tiểu tử này!" Gia Cát Ngự Ngã mãnh nhiên ý thức được, trạng thái hiện tại của Đinh Ẩn có chút phong cuồng, nếu còn vô động vu trung thì e rằng sẽ chết trong tay Đinh Ẩn! "Phá Thiên Ấn!" Trong lúc vội vàng, Gia Cát Ngự Ngã tế xuất pháp bảo.

Chỉ thấy trên thiên khung một đạo quang ấn lấp lóe phù hiện, phù ấn hối sáp nan đổng từ trong đó rơi xuống hung hăng áp lên người Đinh Ẩn.

Sát na gian, Đinh Ẩn chỉ cảm thấy phảng phất như đeo trên lưng vạn trượng cao sơn, không chỉ pháp lực vận chuyển bị cản trở, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên cực kỳ gian nan, động tác càng dần dần trì hoãn lại. "Trói!" Gia Cát Ngự Ngã mượn cơ hội này biến động pháp quyết, từng đạo kim sắc tơ tuyến từ trong lòng bàn tay bay ra, tầng tầng lớp lớp hoàn nhiễu trên người Đinh Ẩn, khóa chặt hắn lại. "Thu!" Gia Cát Ngự Ngã điên cuồng kích phát pháp lực, giờ khắc này

không còn dám có nửa điểm khinh thị Đinh Ẩn nữa, chỉ mong mau chóng có thể thu phục kích bại hắn. "Đáng chết!" Mất đi pháp lực gia trì, Đinh Ẩn rơi xuống từ không trung, một đầu cắm vào trong bụi đất. "Đinh Ẩn, mau chóng nhận thua, còn có thể ít chịu một chút khổ sở!" Gia Cát Ngự Ngã không còn chút lưu tình, toàn lực ứng phó kích phát kim sắc phược tuyến.

Mỗi một sợi tơ đều như lửa nóng hừng hực thiêu đốt Đinh Ẩn.

Nhưng kỳ quái là, Đinh Ẩn phát hiện càng thống khổ, Xích Hồn Thạch trong cơ thể sẽ càng táo động, ngược lại nhanh chóng cung cấp ma lực càng thêm bàng đại! "Tuyệt lắm!" Dưới sự gia trì của ma lực này, lồng ngực Đinh Ẩn càng phát ra bành trướng, ý thức của hắn cũng có chút bởi vì khát vọng chiến đấu mà dần trở nên điên cuồng.

Nhưng hắn tận lực vận tác công pháp khống chế cảm xúc, cho nên vẫn không mất đi lý trí. "Gia Cát Ngự Ngã, xem ra hôm nay thật sự phải hảo hảo cùng ta giác lượng một trận rồi, ha ha ha ha ha!" "Đã như thế ta cũng không cần lưu thủ, hôm nay, ta nhất định phải đấu một trận ngươi chết ta sống!" Đinh Ẩn cực độ điên cuồng, chu thân hoàn nhiễu từng trận huyết sắc hỏa diễm nhiên thiêu, nhanh chóng thiêu rụi tơ tuyến quấn quanh người.

Gia Cát Ngự Ngã đốn giác không ổn, những huyết sắc hỏa diễm kia có thể trực tiếp thiêu đốt pháp lực, phá vỡ thủ đoạn của hắn dễ như trở bàn tay. "Đi!" Gia Cát Ngự Ngã hào không do dự, đương tức thôi động phi kiếm bức hướng Đinh Ẩn, một lần này sử xuất mười phần toàn lực, chỉ vì cưỡng ép phá khai huyết sắc hỏa diễm trên người Đinh Ẩn.

Nhưng kết quả lại làm cho hắn trong lòng trầm xuống, trường kiếm oanh kích lên hỏa diễm, lại bị hỏa diễm nhanh chóng thiêu đốt hầu như không còn!

Vẻn vẹn chỉ bằng vào pháp lực của hắn, hiển nhiên vô pháp phá khai.

Đinh Ẩn lúc này lại có một loại trải nghiệm khác, cảm thụ hỏa diễm nương theo pháp lực tiêu thăng trong cơ thể bạo trướng, hắn càng phát ra si mê cảm giác sức mạnh cường đại này. "Thật tốt a!" Lần đầu tiên trong tình huống hoàn toàn thanh tỉnh, hắn tùy tâm sở dục chưởng khống sức mạnh cường đại như thế.

Kiếm trận hoàn nhiễu quanh người, chỉ cần dậm chân một cái, chu thân liền bạo phát một trận huyết vụ đem tất cả kiếm phong đập nát, không chừa lại một mảnh! "Phốc xuy!" Kiếm trận bị cưỡng ép phá vỡ, Gia Cát Ngự Ngã cũng đốn thời bị phản phệ, hiểm chút phun ra một ngụm máu tươi.

Sức mạnh bàng đại mang lại cho Đinh Ẩn cảm giác tựa hồ vạn vật trong thiên địa đều có thể tùy ý chưởng khống.

Thậm chí Gia Cát Ngự Ngã trước mắt lúc này cũng trở nên không đáng nhắc tới.

Đinh Ẩn giờ khắc này mới minh bạch, vì sao Ngao Tông bất luận khi nào cũng đều phong khinh vân đạm, chưa từng thất thái như thế.

Sở hữu sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ ai cũng có thể bị dễ dàng nắn bóp nghiền ép, việc gì phải lo lắng? "Ngao đại nhân, ta thay đổi chủ ý rồi!" Lập trường cảm thụ pháp lực không ngừng dâng lên trong cơ thể, hắn quả thực muốn phóng thanh đại tiếu!

Không những muốn phục cừu Liệt Ảnh Thần Tông, đem môn đồ bọn chúng tàn sát sạch sẽ, càng muốn tận khả năng chưởng khống sức mạnh càng thêm cường đại, cảm thụ cái cảm giác cường đại gần như có thể phủ thị vạn vật kia! "Đinh Ẩn!

Ngươi đang làm cái gì?" Gia Cát Ngự Ngã phát giác Đinh Ẩn lúc

này có chút không bình thường, lớn tiếng quát lệnh: "Tỉnh táo lại một chút cho ta!" "Gia Cát Ngự Ngã, ta hiện tại thật sự càng ngày càng coi thường ngươi." Đinh Ẩn thậm chí dùng thái độ hí ngược nhìn Gia Cát Ngự Ngã, "Bằng vào ngươi?

Nếu ta tu vi cảnh giới tương đồng với ngươi, ngươi sớm đã chết rồi!" "Nói nhảm ít thôi, xem ra ta phải đánh cho ngươi tỉnh lại!" Gia Cát Ngự Ngã đại thủ vung lên, lần nữa tế xuất một món pháp bảo, trực tiếp lấy ra một mặt đồng kính cổ phác, huyền phù trên đỉnh đầu.

Kỳ quái là, mặt kính tịnh vô pháp ánh chiếu ra nhân tượng, kính diện một mảnh đen kịt.

Gia Cát Ngự Ngã biến động pháp quyết, chỉ thấy cái gương dần dần triều hướng Đinh Ẩn, khắc sau trong gương phù hiện ra dạng mạo Đinh Ẩn, rồi lấp lóe một trận quang mang chói mắt.

Một giây sau, trong gương ánh chiếu ra một nhân ảnh hiện thực, dần dần hóa thành thực thể, hoàn toàn giống hệt Đinh Ẩn!

Không chỉ ngoại mạo, thậm chí khí tức, tu vi, biệt vô nhị soa. "Thứ này có chút thú vị!" Ngao Tông liếc mắt liền nhìn ra năng lực pháp khí, vật này tựa hồ có thể phục chế bất kỳ địch nhân nào bị nó chiếu rọi, tịnh sáng tạo ra một phân thân huyễn ảnh có tu vi tương cận.

Chỉ bất quá đồ vật này tựa hồ có hạn chế, sinh linh được tạo ra tịnh vô pháp vượt qua tu vi của Gia Cát Ngự Ngã, nhưng đối với việc đối mặt địch nhân cùng đẳng cấp cảnh giới, đây cũng kham xưng là một món đại sát khí. "Nhìn cho kỹ đây!" Gia Cát Ngự Ngã tâm niệm nhất động, sau lưng tái độ huyễn hóa ra vô số thanh phi kiếm, từ các hướng điêu toản tập kích, đồng thời huyễn ảnh Đinh Ẩn vừa được tạo ra kia cũng động thân công kích. "Có chút ý tứ!" Đinh Ẩn hiển nhiên bị khơi gợi hứng thú, lần này tịnh không có hoãn bộ thăm dò,

trực tiếp hào vô bảo lưu biến sức mạnh Xích Hồn Thạch bố mãn toàn thân.

Khắc sau, Đinh Ẩn thông thể bao phủ hồng sắc quang mang, như một cái kén tằm màu đỏ khổng lồ, bất kỳ công kích nào cũng hoàn toàn vô pháp phá vỡ nó.

Cũng ngay lúc đó, huyễn ảnh sát tới, cầm huyết sắc đao nhận hung hăng bổ xuống, bạn tùy theo Gia Cát Ngự Ngã dùng tầng tầng lớp lớp pháp thuật ý đồ phá khai nó. "Cút!" Một tiếng rống giận dữ như dã thú gào thét vang lên trong kén đỏ, một giây sau cự kiển phá liệt, hốt nhiên một nắm đấm tinh hồng thạc đại tham xuất, một quyền hung hăng đập vào đầu huyễn ảnh.

Tốc độ cực nhanh, huyễn ảnh trong lúc thốt bất cập phòng bị phấn toái đầu lâu trong nháy mắt, sau đó thân thể cũng bị cự quyền nắm chặt bóp nát thành từng mảnh vụn.

Gia Cát Ngự Ngã trong lòng đốn giác bất diệu, tức khắc lui sang một bên, đồng thời thu hồi phi kiếm cẩn thận ngưng thị đoàn huyết vụ kia.

Chỉ thấy huyết quang dần dần tán đi, từ trong đó bước ra một con ác diện cự viên thân thể cao lớn như gò núi, toàn thân bao phủ huyết sắc mao phát! "Hống!" Huyết sắc cự viên ngửa mặt lên trời trường khiếu, điên cuồng đấm vào lồng ngực, tựa hồ trong ngực có vô cùng vô tận nộ hỏa muốn tuyên tiết ra! "?!" Gia Cát Ngự Ngã nghẹn họng nhìn trân trối, một màn trước mắt hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hắn! "Con quái vật này là Đinh Ẩn?" Ngao Tông nhíu mày, cẩn thận đánh giá một phen.

Tuy rằng nhìn không ra nửa điểm bóng dáng Đinh Ẩn trên người nó, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, khí tức hoàn toàn giống nhau. "Chẳng lẽ là năng lực của Xích Hồn Thạch?" Ngao Tông nhớ lại,

Đinh Ẩn trước khi hóa thành huyết kiển đã từng đem sức mạnh Xích Hồn Thạch hoàn toàn dung hợp với thân thể, chẳng lẽ đây là bộ dáng sau khi dung hợp? "Đinh Ẩn?!

Thật đáng chết, sao lại biến thành Quỷ Diện Viên, không thể nào a..." Gia Cát Ngự Ngã nôn nóng không thôi, tưởng rằng Đinh Ẩn hoàn toàn mất đi lý trí, đang nghĩ nên giải quyết như thế nào. "Gia Cát Ngự Ngã, nếu không chịu nhận thua, đừng trách ta lấy tính mệnh ngươi!" Đinh Ẩn hóa thân thành cự viên phủ khám Gia Cát Ngự Ngã, như người khổng lồ nhìn xuống chú lùn, vừa khinh thường lại miệt thị.

Chương 958

"Ta thấy ngươi sắp bị thôn phệ tâm trí rồi, nếu còn không mau tỉnh lại từ trạng thái này thì e rằng..." Lời Gia Cát Ngự Ngã còn chưa nói hết, thân hình bàng đại của cự viên hốt nhiên chuyển động như tia chớp, triển hiện ra tốc độ hoàn toàn không tương xứng với thân hình, trong nháy mắt đã sát đến trước mặt Gia Cát Ngự Ngã.

Không có chút nào lưu thủ, cự quyền giơ lên, hung hăng nện xuống đỉnh đầu Gia Cát Ngự Ngã.

Hậu giả vừa hồi thần liền viễn độn, cự quyền oanh nhiên lạc địa! "Oanh long!" Nương theo chấn động địa động sơn dao, đại địa bị phá khai một cái hố to, đồng thời trong hố không ngừng có hồng sắc ma khí trào ra.

Gia Cát Ngự Ngã nhìn một màn trước mắt, tâm kinh nhục khiêu, thâm tri vừa rồi nếu không tránh kịp thì tất tử vô nghi! "Gia Cát Ngự Ngã, vừa rồi ngươi không phải rất xương cuồng sao!" Đinh Ẩn tịnh không định buông tha Gia Cát Ngự Ngã, ngược lại càng thêm trương cuồng tiến công, mỗi một lần xuất thủ đều nhanh như điện chớp, mạnh như sấm sét.

Qua vài hiệp giao chiến, Gia Cát Ngự Ngã bì vu ứng đối, càng lúc càng không theo kịp tốc độ của Đinh Ẩn.

Hào vô nghi vấn, nếu cứ tiếp tục như vậy tất bại vô nghi, nhìn trạng thái Đinh Ẩn hiện giờ, nếu có cơ hội chưa chắc hắn sẽ không giết người! "Chờ một chút, chờ một chút!" Gia Cát Ngự Ngã tìm cơ hội cưỡng ép lạp khai cự ly, đại khẩu đại khẩu thở hổn hển.

Một phen giao chiến vừa rồi tiêu hao quá nhiều pháp lực, khó mà duy trì. "Còn chưa phân thắng bại đâu!" Đinh Ẩn hóa thân cự viên lộ

ra hàm răng nanh sắc bén, trào phúng chất vấn: "Không phải ngươi có đủ tự tin có thể đánh bại ta sao?

Vậy tiếp tục a!" Gia Cát Ngự Ngã cắn chặt răng, biết trận này thua chắc rồi, nhưng trong lòng lại thập phần không cam.

Hắn nhìn về phía Ngao Tông, bách thiết hi vọng hậu giả có thể cho hắn một bậc thang xuống.

Nhưng Ngao Tông đối với việc này chỉ thản nhiên nói một câu: "Nguyện đánh cuộc chịu thua, nếu không muốn nhận thua, bị giết chết cũng không có gì đáng trách." "Vậy thì tới đi!" Đinh Ẩn cuồng táo không thôi, mãnh nhiên nhảy lên không trung, trong nháy mắt biến mất không thấy, khiến Gia Cát Ngự Ngã đại vi kinh hãi.

Hắn quan sát bốn phía lại căn bản không thấy thân ảnh Đinh Ẩn, cho đến ngắn ngủi vài hơi thở sau, hốt nhiên sát giác sau lưng có một trận kình phong cuồng bạo ập tới! "Ta nhận thua!" Gia Cát Ngự Ngã lúc này không còn do dự, lập tức thừa nhận thất bại.

Nhưng lúc này cự quyền của Đinh Ẩn rơi xuống cũng sắp nện trúng đầu lâu hắn. "Đông!" Một giây sau, Đinh Ẩn phát hiện quyền đầu của mình va vào một bức tường không khí hoàn toàn vô pháp kích phá.

Nắm đấm của hắn chỉ cách đầu lâu Gia Cát Ngự Ngã vẻn vẹn vài tấc, lại không thể nào rơi xuống thêm nữa.

Bất luận hắn dùng toàn lực thế nào cũng vô tế vu sự! "Trò chơi kết thúc rồi, Đinh Ẩn, biết điểm dừng đi." Ngao Tông thản nhiên nói. "Không sai, cũng đến lúc nên kết thúc rồi!" Gia Cát Ngự Ngã trong tay trường kiếm hóa thành phất trần, mãnh nhiên vung lên, Đinh Ẩn chỉ cảm thấy thân thể như chịu thiên quân chi lực bát động, thế mà oanh nhiên ngã xuống!

Nguyên lai vừa rồi tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, Ngao Tông đã giải khai cấm chế trên người Gia Cát Ngự Ngã.

Tu vi của hắn khôi phục trong nháy mắt, cũng viễn siêu cấp bậc Đinh Ẩn hiện nay, chỉ bằng hộ thể cương khí đã đỡ được công kích.

Mặc dù công kích thất bại, nhưng Đinh Ẩn tịnh không thất lạc, tương phản trong lòng cuồng hỉ không thôi, bởi vì trận đánh cược này hắn thắng rồi! "Thừa nhượng!" Thân thể Đinh Ẩn lần nữa bao phủ một tầng hồng sắc quang mang chói mắt, khắc sau thể hình cự viên tiêu thất, tái độ khôi phục thành nhân hình.

Sau khi biến lại thành người, Đinh Ẩn chỉ cảm thấy trong cơ thể một trận hư không, sức mạnh bàng đại kia tiêu thất thực tại làm hắn cực độ khó chịu.

Hắn cảm thụ Xích Hồn Thạch đang trọng tân dung hợp với thân thể, cưỡng ép áp chế xúc động muốn triệu hoán nó lần nữa, xem như tới đây là kết thúc. "Ta đã quá coi thường ngươi.

Không đúng, ta hắn là bại bởi Xích Hồn Thạch kia, không phải bại bởi ngươi." Gia Cát Ngự Ngã thần sắc phức tạp nhìn Đinh Ẩn, trong lòng ngũ vị tạp trần thực tại khó tả.

Hắn chưa từng nghĩ sẽ thua bởi một tiểu bối, thậm chí đến mức suýt mất mạng phải bắt buộc đầu hàng. "Xích Hồn Thạch cũng là thuộc về ta, bại bởi nó cùng bại bởi ta không có gì khác biệt, đừng tìm lý do vãn hồi mặt mũi." Đinh Ẩn đảo lại chấn chấn hữu từ, "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, trận đánh cược của chúng ta đã phân thắng bại rồi chứ?

Tiếp theo cũng nên thực hiện tiền đặt cược rồi." Gia Cát Ngự Ngã thần sắc có chút xấu hổ, chi chi ô ô không biết nên làm thế nào cho phải.

Gia Cát Ngự Ngã ngay từ đầu không cho rằng mình có khả năng sẽ thua, cho nên lúc đánh cược căn bản không hề suy tính đến việc nếu thua thì phải làm sao. "Tiền bối, nguyện cược chịu thua xác thực là đạo lý nên làm, nhưng...

Xích Hồn Thạch tịnh không ở trên tay ta, ta muốn lấy nó cũng cần phải thông qua sự đồng ý của vài vị trưởng lão." Gia Cát Ngự Ngã kiên trì giải thích.

Đinh Ẩn lập tức nhíu mày: "Lời này là ý gì?" Gia Cát Ngự Ngã thở dài một hơi: "Ta e rằng không có cách nào thực hiện lời hứa ngay lúc này được.

Đương nhiên nếu như các hạ nguyện ý cho ta một chút thời gian, có lẽ ta sẽ thử đi thuyết phục các trưởng lão..." "Đùa cái gì vậy!" Đinh Ẩn lập tức phẫn nộ không thôi, "Chẳng phải ngươi đã cam kết nếu thua sẽ giao Xích Hồn Thạch ra sao!" "Lời tuy nói như vậy, nhưng ngay từ đầu ta không liệu được mình sẽ thua, cho nên bất kể điều kiện gì ta cũng đều cảm thấy có thể đáp ứng, tịnh không quan trọng..." Thanh âm của Gia Cát Ngự Ngã càng lúc càng nhỏ.

Lúc này trong lòng hắn cũng khổ não không thôi, người tu hành đại đa số đều xem lời hứa cực kỳ quan trọng, lần đầu tiên đối với hậu bối mà phải nuốt lời như thế này, thực tại đã đem mặt mũi ném đi hết rồi.

Sắc mặt Đinh Ẩn âm tình bất định, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ý ngươi là, ta thua thì phải ngoan ngoãn theo ngươi về Thục Sơn, còn thắng thì ngược lại chẳng được cái gì sao?!" Gia Cát Ngự Ngã không còn gì để nói, im lặng một lát, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Cho ta một chút thời gian, ta sẽ nỗ lực đi thuyết phục chư vị trưởng lão, đến lúc đó ta nhất định sẽ giúp ngươi lấy được Xích Hồn Thạch, ta có thể lấy tính mạng ra đảm bảo!" Đinh Ẩn vốn không tín nhiệm Gia Cát Ngự Ngã, lại thêm chuyện hoang đường này, giờ phút

này trong lòng chỉ có sự chán ghét khó diễn tả bằng lời. "Lấy tính mạng ra đảm bảo sao?

Ta muốn cái mạng của ngươi thì có ích lợi gì!

Ta muốn hiện tại ngươi giao Xích Hồn Thạch cho ta, không được nói nửa lời thừa thãi!" Đinh Ẩn giận dữ quát.

Nhưng Gia Cát Ngự Ngã cũng tương đương bất lực, dù muốn đi lấy ngay thì chung quy cũng không có biện pháp.

Ngao Tông nhìn ra Gia Cát Ngự Ngã dường như đã cùng đường bí lối, liền tiến lên nói: "Những lời Gia Cát Ngự Ngã nói e rằng không phải giả, hắn tuy rằng không phải người tốt lành gì, nhưng xưa nay đối với lời hứa vẫn mười phần coi trọng." Gia Cát Ngự Ngã nhất thời nghe không ra là Ngao Tông đang khen hay đang chửi mình. "Nhưng ta rõ ràng đã thắng ván cược, haizz." Đinh Ẩn khổ não không thôi, cảm giác như bị Gia Cát Ngự Ngã lừa gạt.

Bất quá chuyển niệm nghĩ lại, thông qua trận chiến này thu hoạch cũng thực không ít, ít nhất phát hiện khi đem lực lượng Xích Hồn Thạch phóng ra ngoài, thường thường có thể bị nó thay đổi ngoại mạo và đạt được sức mạnh cực kỳ to lớn.

Tuy rằng ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Gia Cát Ngự Ngã suy đi nghĩ lại, kiên trì nói: "Ta có thể lấy tính mạng thề, nhất định sẽ vì ngươi lấy được Xích Hồn Thạch của Thục Sơn, nếu như chuyện này ta làm không được, các hạ có thể tùy thời thỉnh Ngao tiền bối tru sát ta, hiện tại ngươi có thể tin tưởng ta rồi chứ!" Đinh Ẩn hoàn toàn không ngờ Gia Cát Ngự Ngã sẽ hứa hẹn nặng lời như thế, lão đạo sĩ này dường như vẫn còn một chút điểm mấu chốt?

Ngao Tông nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái: "Tốt, Ta có thể làm nhân chứng, chỉ cần hắn làm không được, Ta sẽ lấy mạng hắn." Giờ phút này Ngao Tông cũng nhìn ra được, Gia Cát Ngự Ngã xác thực là một người xem cam kết quan trọng hơn tính mạng.

Đã dám đối thiên phát thệ, đủ để chứng minh hắn đem việc này đặt ở vị trí cao hơn sinh mệnh.

Cho dù là bảo vật tông môn, hắn cũng không nguyện ý vi phạm lời hứa.

Gia Cát Ngự Ngã lúc này trong lòng có hối hận nữa cũng vô dụng, điều duy nhất có thể nghĩ là làm sao để hoàn thành lời hứa. "Nhưng ngươi cũng biết, trong thời gian ngắn ta vô pháp lấy được Xích Hồn Thạch, khả phủ có thể cho ta một chút thời gian, trong lúc đó ngươi cứ tiên lưu tại trên Thục Sơn được không?" Gia Cát Ngự Ngã lại hỏi.

Đinh Ẩn đều không nghĩ ngợi liền một miệng từ chối: "Tuyệt đối không có khả năng!" Vốn dĩ lời hứa đã không được thực hiện, giờ lại còn muốn bắt hắn lên Thục Sơn, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy!

Nhưng ngoài dự liệu, Ngao Tông lại mở miệng khuyên: "Hiện tại xác thực tiên hồi Thục Sơn thì tốt hơn, ở nơi đó Ma đạo vô pháp tìm được ngươi.

Đừng tưởng rằng Gia Cát Ngự Ngã đem cảnh giới áp xuống cùng tầng thứ rồi bị ngươi đánh bại thì có nghĩa là ngươi thiên hạ vô địch, hiện tại Lục Bào Tôn Giả muốn giết ngươi không có bao nhiêu khó khăn đâu, minh bạch chưa?" Lời của Ngao Tông khiến Đinh Ẩn cũng xác thực không thể không cẩn thận cân nhắc.

Chương 959

Hắn hiện tại cũng không phải thiếu niên nhiệt huyết xông lên đầu sẽ làm chuyện ngu xuẩn vì báo thù như trước kia.

Giờ phút này trong lòng hắn khát vọng nhất mục tiêu trừ bỏ báo thù ra, còn có việc không ngừng trở nên cường đại, mưu cầu càng nhiều sức mạnh.

Hết thảy đều xây dựng trên tiền đề cần phải sống sót, nếu như ngoại giới thập phần nguy hiểm, như vậy đi trước về Thục Sơn xác thực là lựa chọn không tồi. "Hảo, ta có thể cùng các ngươi về Thục Sơn, bất quá có một cái điều kiện tiên quyết!" Đinh Ẩn gật đầu đáp ứng, "Ta không chịu bất kỳ điều lệ nào của Thục Sơn quản chế, tùy thời có thể rời đi, các ngươi đừng mong đối với ta khoa tay múa chân.

Phủ tắc khi chọc giận ta, coi chừng đệ tử Thục Sơn sẽ gặp tai ương." "Không vấn đề!" Tuy rằng kết quả không hoàn toàn giống như Gia Cát Ngự Ngã mong muốn, nhưng ít ra cũng đã đem Đinh Ẩn lôi lên núi được rồi.

Tổng quy vẫn tốt hơn so với để hắn lưu lạc bên ngoài như một nhân tố bất ổn.

Lúc này, Ngao Tông bỗng nhiên lại mở miệng hỏi Gia Cát Ngự Ngã: "Ta thấy phản ứng vừa rồi của ngươi, dường như ngươi nhận ra bộ dạng biến hóa vừa rồi của Đinh Ẩn?" Gia Cát Ngự Ngã trầm mặc một lát, sau đó khẽ gật đầu: "Không tính là quen biết, chỉ là đã từng thấy qua trong cổ tịch, nhưng tính chân thực của cổ tịch đó vẫn luôn không được công nhận, cho nên ngay cả ta cũng cho rằng đó không phải thật." Nhưng vừa rồi tận mắt nhìn thấy Đinh Ẩn biến hóa, Gia Cát Ngự Ngã mới lập tức minh bạch, e rằng hết thảy những gì cổ

tịch ghi chép đều là chân thực.

Chỉ bất quá thời gian trôi qua quá lâu đời, hết thảy những gì liên quan đều bị lịch sử mài mòn, không thể nào khảo chứng nên tự nhiên cũng không ai tin tưởng. "Cổ tịch?" Đinh Ẩn có chút không hiểu.

Gia Cát Ngự Ngã triển khai thủ chưởng, từ trong không gian trữ vật lấy ra một cuốn cổ thư bìa cũ nát ố vàng: "Ngươi xem một chút liền biết." Trang giấy của cuốn cổ thư kia cũng không nhiều, Đinh Ẩn chỉ trong giây lát đã xem hết, nhưng nội dung ghi chép trong đó lại làm hắn đại cảm hứng thú!

Trong cổ tịch mỗi một trang đều vẽ một bộ dạng quái vật, tổng cộng bảy mươi hai loại quái vật diện mục dữ tợn.

Tại trong những quái vật đó, có một con giống hệt huyết sắc cự viên mà hắn vừa biến hóa thành, trong thư tịch mệnh danh nó là Quỷ Diện Viên.

Trong sách ghi chép về Quỷ Diện Viên vẻn vẹn chỉ có vài câu, chỉ nói rõ nó thập phần nguy hiểm, lực lớn vô cùng, miệng có thể nuốt sơn hà. "Những quái vật này, đều có lai lịch gì?" Đinh Ẩn trong lòng loáng thoáng cảm thấy, những quái vật này tất định cùng Xích Hồn Thạch có thiên ti vạn lũ quan hệ. "Thượng cổ Ma Thần chi chiến, nghe nói đây là những quái vật do Man Tộc sáng tạo ra.

Tương truyền Man Tộc dùng huyết mạch tinh hoa sáng tạo ra bảy mươi hai khối Xích Hồn Thạch, làm hạch tâm cho chúng.

Tại Ma Thần chi chiến, chúng tàn sát sinh linh vô số, chỉ bất quá cuối cùng bị trục nhất tiêm diệt, sau khi chết liền lưu lại sự tồn tại của Xích Hồn Thạch." Gia Cát Ngự Ngã nói đến đây lại khẽ nhíu mày: "Nhưng trong tất cả điển tịch hiện có, chưa từng đề cập đến bất kỳ việc gì liên quan đến bảy mươi hai ma vật, về cách nói của Xích Hồn Thạch, cũng chỉ đơn giản bảo là bảo vật của Man Tộc.

Duy nhất một cái điển tịch đề cập đến bảy mươi hai ma vật chính là cuốn sách trên tay ngươi, nhưng hết thảy ghi chép trên đó căn bản không thể nào khảo chứng." Thần sắc của Gia Cát Ngự Ngã bắt đầu trở nên càng ngày càng nhiệt thiết.

Trừ bỏ thân phận trưởng lão Thục Sơn, hắn còn có một thân phận kiêm nhiệm, đó chính là người phụ trách ghi chép sử thực và khảo chứng trong Thục Sơn.

Như hôm nay từ trên người Đinh Ẩn nhìn ra được, cuốn sách vốn dĩ hầu như không được ai công nhận này, ngược lại có tính chân thực cực đại!

Một số thứ mà điển tịch chính thống căn bản không có ghi chép, nay lại được ấn chứng rõ ràng, sự hưng phấn trong lòng hắn có thể nghĩ.

Ngao Tông trầm tư một lát, phỏng đoán nói: "Như vậy, có phải hay không Đinh Ẩn chỉ cần đoạt được một viên Ma thú Xích Hồn Thạch, là có thể tương ứng biến hóa thành hình thái sinh tiền của nó, cũng như sở hữu năng lực của nó?" Đinh Ẩn lập tức tỉnh táo tinh thần, việc này cũng quá huyễn khốc rồi!

Nhưng đột nhiên hắn lại hồi thần: "Ngao đại nhân, nói như vậy, thế gian Xích Hồn Thạch cũng không đủ bảy mươi hai cái, ta e rằng không có biện pháp biến thành tất cả bộ dáng của chúng." "Phế thoại!" Ngao Tông cười mắng: "Tiểu tử ngươi đảo cũng tham tâm!

Nói thật, căn bản không cần thu thập đủ bảy mươi hai viên, cho dù chỉ cần thu thập mười viên, là đủ tại thế gian hoành tảo vô địch thủ!" Phải biết rằng, mỗi một viên Xích Hồn Thạch đều có thể làm tu vi hắn bạo tăng, nếu hiện tại lại được năm viên, e rằng có thể bằng vào đặc tính thiên biến vạn hóa, cùng Gia Cát Ngự Ngã ở trạng thái toàn thắng đánh ngang tay.

Nếu được mười viên, chân chính hoành tảo thiên hạ vô địch thủ!

Gia Cát Ngự Ngã thở dài một hơi, đột nhiên thập phần hâm mộ Đinh Ẩn, chỉ cần có thể đạt được Xích Hồn Thạch là có thể không ngừng cường đại, cũng sở hữu năng lực đáng sợ như thế!

Phải biết rằng, bảy mươi hai ma thú ghi chép trong cổ tịch, năng lực của chúng có thể nói là thông thiên triệt địa.

Chỉ bất quá Đinh Ẩn hiện nay tu vi thực tại quá thấp, vô pháp phát huy ra thực lực chân chính của Quỷ Diện Viên mà thôi.

Nhưng Gia Cát Ngự Ngã tịnh không biết, nếu Đinh Ẩn không có tâm cảnh khống chế pháp quyết do Ngao Tông giáo thụ, thì tại thời điểm biến hóa thành Quỷ Diện Viên đã sớm bị thôn phệ mất tâm tính, bị hoàn toàn cuồng hóa.

Ý chí của bảy mươi hai ma thú di lưu trong Xích Hồn Thạch tuyệt đối không phải phàm nhân có thể thừa thụ được, cũng là nhờ tiên thiên tư chất của Đinh Ẩn cùng sự giúp đỡ của Ngao Tông mới thành tựu được một quái vật như vậy. "Gia Cát Ngự Ngã, ngươi nhưng phải giữ lời hứa đấy!" Đinh Ẩn vội vàng nói, hiện tại hắn càng ngày càng chờ mong nếu đem viên Xích Hồn Thạch của Thục Sơn thu phục được, sẽ hoạch đắc chỗ tốt gì. "Ta biết." Gia Cát Ngự Ngã khẽ gật đầu, "Bất quá, ta nếu giúp ngươi lấy được Xích Hồn Thạch, về sau ngươi tuy không chịu mệnh lệnh của Thục Sơn, nhưng ít nhất tại thời điểm Thục Sơn lâm vào nguy cơ cũng phải ra tay giúp đỡ một chút, tổng có thể chứ?" Đinh Ẩn hơi suy nghĩ một chút, sau đó liền cũng không do dự gật đầu đáp ứng: "Có thể." Có được lời cam kết này của Đinh Ẩn, Gia Cát Ngự Ngã mới yên tâm, nếu có thể nuôi dưỡng ra một ngoại viện lớn cho Thục Sơn cũng là chuyện tốt. "Được rồi, lời thừa không cần nói nhiều, ta cũng nên về Thục Sơn.

Ta hiện tại nếu về Thục Sơn, tất định có thể hưởng thụ đãi ngộ

như anh hùng rồi." Ngao Tông cười nói.

Không luận cái gì khác, quang việc đoạt lại Xích Hồn Thạch từ tay Liệt Ảnh Thần Tông, cũng đủ trở thành anh hùng trong lòng tất cả đệ tử chính đạo. *** Cùng lúc đó, tại Minh Giới.

Trọng tân dung nhập vào đại quân Minh Tộc, Hắc Vũ như thường lệ mượn thân phận giả đã tranh thủ được để thực hiện chức trách.

Nhưng một ngày nọ, hắn tịnh không nhận được mệnh lệnh tuần tra thành trì như thường lệ, mà bị lập tức triệu tập kết hợp về một chỗ!

Đột như kỳ lai điều động quân đội bàng đại như thế, tại dĩ vãng hầu như chưa từng xuất hiện, một khi có xuất hiện tất định ý nghĩa có đại biến động.

Hắc Vũ xuất phát từ tò mò, đặc địa hướng thượng cấp hỏi thăm, nhưng câu trả lời nhận được lại làm hắn đại vi chấn kinh. "Thập Tướng dường như đã phát hiện ra đường hầm có thể trực tiếp từ Minh Giới thông đến Nhân Giới, cho nên muốn hào triệu dân tộc toàn bộ tập kết tiến công Nhân Giới." Hắc Vũ kinh ngạc: "Không phải giữa hai giới không có thông đạo trực tiếp liên thông sao, nơi đó làm sao bị phát hiện?" "Điểm này ta tự nhiên không biết.

Nhưng bất luận thế nào, đây đối với chúng ta đều là chuyện tốt a!

Ngươi xem, trong Nhân Giới có đại lượng sinh linh, bất luận là bắt về tu luyện pháp bảo hay dùng làm hoạt tế, đó đều là tuyệt giai tố tài!" Hắc Vũ nghe vậy chỉ bồi cười đáp lời, nhưng trong lòng lại lập tức nghĩ đến Ngao Tông.

Bất quản thế nào, chuyện này sự quan trọng đại, hắn không do dự đem việc này thông qua ý niệm truyền đạt cho Ngao Tông.

Chỉ là hắn tịnh không biết, hết thảy biến động này chính là thứ

Ngao Tông muốn.

Tại Minh Giới thông đạo, một đầu khác.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Si Hồn dùng âm khí đem dân chúng phụ cận toàn bộ khu tán, trong tòa thành bảo to lớn chỉ còn lại một mình hắn cư trú. "Đám đạo tặc kia thật biết hưởng thụ, thế mà có thể sáng tạo ra cung điện lớn thế này để ở, a a..." Si Hồn nghênh ngang du đãng trong cung điện, tuy rằng chỉ có cô thân một mình cư trú, nhưng nhiều năm tu hành quỷ tu, làm hắn sớm đã quen với loại sinh hoạt kiết nhiên nhất thân này.

Đang lúc đắc ý dương dương, hắn lại bỗng nhiên phát giác chỉnh cái thành bảo đang ẩn ước chấn động.

Ban đầu còn tưởng là ảo giác của mình, nhưng tần suất chấn động càng ngày càng tăng, thẳng đến cuối cùng thậm chí có thể rõ ràng nhìn thấy thành bảo đang kịch liệt lắc lư, một trận tiếng chấn động cuồng bạo từ hậu sơn truyền đến. "Thông đạo xảy ra vấn đề rồi!" Si Hồn đương trường phản ứng, lập tức động thân bay về phía hậu sơn.

Nhưng chưa kịp tới nơi, chỉ từ xa nhìn về phía hậu sơn, luồng U Minh Chi Lực thăng đằng từ trong sơn mạch kia gần như làm hắn hít thở không thông!

Trừ bỏ ở tại trong Minh Giới, hắn chưa từng thấy qua U Minh Chi Lực bàng đại nồng đậm đến mức này, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Đương tức hắn tàng hình, lặng lẽ tiềm nhập vào trong sơn lâm để đến chỗ thông đạo, liếc mắt liền thấy cái thông đạo khổng lồ đang huyền phù giữa không trung kia đang không ngừng thôn thổ U Minh Chi Lực.

Điều này có nghĩa là, tại đầu bên kia thông đạo có đại lượng chiến

sĩ Minh Tộc đang chuẩn bị xuyên việt thông đạo. "Mục đích của chủ nhân đạt được rồi!" Si Hồn không dám có giây lát chậm trễ, đương trường rời khỏi khu vực này!

Tiếp theo chỉ cần đem sự tình thông báo cho Ngao Tông, nhiệm vụ của hắn tại nơi này coi như hoàn thành.

Chương 960

Si Hồn giờ phút này chỉ muốn mau chóng rời đi, nhưng lại đốn thời phát giác, phiến thiên địa không gian này đã bị cưỡng hành cấm chế, dĩ tu vi của hắn căn bản vô pháp thoát thân. "Nguy rồi!" Si Hồn tâm cấp như phần, nhìn quanh tứ phía, lại phát hiện khu vực này hoàn toàn bị U Minh Chi Lực trục tiệm thôn phệ bao trùm.

Hắn lập tức minh bạch, là người trong Minh Giới cố ý làm vậy, muốn tại giữa Minh Giới và Nhân Giới sáng tạo một vùng giảm xóc phạm vi lớn, đem Minh Tộc hoàn toàn tập kết.

Cũng ý nghĩa bọn hắn muốn tập kết quân đội cực kỳ bàng đại, nhất cử trùng kích Nhân Giới!

Si Hồn giờ phút này không rảnh đi suy nghĩ chuyện khác, chỉ có thể nghĩ cách mau chóng rời khỏi nơi này, chỉ là dĩ tu vi cảnh giới của hắn căn bản vô pháp trùng phá cấm chế.

Thẳng đến khi nhìn thấy bầu trời khu vực này hoàn toàn chuyển hóa thành màu tử hắc, hắn biết không gian này đã hoàn toàn bị Minh hóa, vô pháp bằng vào sức mạnh tự thân mà xông ra ngoài. "Hy vọng chủ nhân năng mau chóng tới đây đi..." Tràng cảnh này làm lòng hắn trầm xuống, không thể không tiên ẩn hình độn nhập xuống lòng đất ẩn núp, hiện tại duy nhất chỉ có thể trước bảo toàn tính mệnh, những cái khác đành phải bàn bạc kỹ hơn.

Cùng lúc đó, tại cửa lớn Minh Giới thông đạo, vài tên Minh Tộc nhân thân khoác trọng giáp màu đen hiện thân, tịnh nhìn quanh tứ phía. "Đây là Nhân Giới?" Nhìn thấy một mảng thực vật tùng sinh, sinh cơ dạt dào của sơn mạch, cảnh sắc này thật sự làm bọn hắn bội cảm kinh kỳ.

Tại trong Minh Giới căn bản không có khả năng nhìn thấy tràng cảnh này, dù sao đó là thế giới sau khi chết, không có bất kỳ linh lực nào tồn tại.

Nhậm hà sinh linh đều y kháo linh lực để tồn tại, thụ mộc thực vật cũng như thế.

Chính vì Minh Giới không có linh lực, cho nên sẽ không xuất hiện bất kỳ thực vật thảo mộc nào.

Trước mắt những hoa cỏ cây cối tràn đầy sinh cơ này, đối với bọn hắn tuy rằng mới lạ, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tại trong mắt người Minh Tộc tôn sùng thực lực, nơi có đại lượng khí tức Minh Giới có thể đề thăng tu vi biên độ lớn mới là nơi tu hành tốt hơn. "Đi tìm bắt sinh linh ở dải này, không thể phóng tẩu một kẻ nào, chúng ta đã đi trước một bước, đương nhiên phải bắt nhiều một chút để di bổ tu hành!" Nhìn phiến khu vực quảng mậu này, bọn hắn hưng phấn không thôi. "Cẩn thận một chút đừng quá đắc ý quên hình!

Minh Vương có lệnh, bắt giữ sinh linh không được quá phóng túng, phải bảo lưu lại một bộ phận, để bọn hắn có thể tại giới này sinh sôi nảy nở, như vậy mới có thể liên tục không ngừng cung cấp nhu cầu cho chúng ta." Kẻ nhìn như thủ lĩnh trong đó phân phó. "Tuân mệnh!" Tầm mắt của bọn hắn lập tức đầu phóng về phía tòa thành bảo cách đó không xa.

Tại bọn hắn nhìn lại, trong tòa thành bảo to lớn như thế tất định cư trú rất nhiều nhân loại! *** Tại lúc này, bên ngoài không gian bị phong cấm, một nhóm đạo tặc nhân lúc đêm tối đang tiếp cận thành bảo.

Bọn hắn tịnh không biết, hiện tại căn bản không phải là thời khắc đêm khuya, mà là U Minh Chi Lực đã đem phiến thiên không này

nhuộm thành màu đen!

Những con sâu cái kiến đáng thương này chỉ tưởng là thời tiết biến hóa mà thôi, trong tình huống hào không hay biết gì đã xuyên việt qua lớp không gian bình chướng chưa hoàn toàn khép kín.

Khi tiến nhập vào trong đó, tất cả mọi người đều không kìm được rùng mình một cái, kinh ngạc vì sao khu vực này bỗng nhiên trở nên âm lãnh như vậy.

Ngay tại thời khắc bọn hắn tiến vào, cấm chế khu vực này hoàn toàn bế hợp, bọn hắn không biết rằng mình đã hoàn toàn không còn đường lui. "Chư vị, nghe nói dân cư trong này thời gian trước mạc danh kỳ diệu bỏ đi, khi rời đi nhất định để lại rất nhiều vật tư trong thành, đây chính là cơ hội phát tài tốt cho chúng ta!" Đạo tặc đầu mục cổ vũ đám lâu la dưới tay, những người này đều lộ ra thần sắc hưng phấn.

Bất luận đám cư dân kia có để lại đồ đạc hay không, e rằng trong thành cũng sẽ có một ít bảo vật do bọn cường đạo trước kia di lưu, nếu có thể tìm được thì cả đời hoàn toàn không lo ăn uống.

Một đường tiến vào thành bảo thập phần thuận lợi, đang chuẩn bị xông vào cửa lớn thành bảo đang rộng mở, lại bỗng nhiên nhìn thấy trên tường thành mạc danh kỳ diệu xuất hiện hai người thần bí.

Hai người kia thân mặc áo giáp màu đen, dưới mũ giáp chỉ có một mảng đen kịt, căn bản nhìn không rõ diện dung, cũng không biết lai lịch.

Phong cách áo giáp của bọn hắn cũng thập phần quỷ dị kỳ quái, thật sự không biết là phong cách của quốc gia nào.

Hai người này vừa xuất hiện liền dọa đám đạo tặc giật nảy mình, nhưng rất nhanh bọn hắn đã trấn định lại.

Bất quá chỉ là hai người mà thôi, tuy rằng thân khoác trọng giáp, nhưng trên tay căn bản không có vũ khí gì.

Đám đạo tặc này có tới đủ hai mươi người, đao thương cung tiễn đầy đủ, thu thập hai người này há chẳng phải dễ như trở bàn tay. "Này, hai tên kia từ đâu tới?

Đừng chắn đường phát tài của đại gia!" "Khẩn trương cút xéo, còn cản đường thì lập tức lấy mạng các ngươi!" Đạo tặc đầu mục dùng đao chỉ vào phá khẩu đại mạ, nhưng hai người kia thủy chung vô động vu trung. "Xem ra hai tên khốn kiếp này thật sự muốn tìm chết!

Bắn tên cho ta!" Đầu mục ra lệnh một tiếng, đám đạo tặc phân phân giương cung bắn tên, một loạt mũi tên phi xạ tới.

Nhưng những mũi tên kia bắn lên áo giáp của hai người, đừng nói xuyên thấu, ngay cả một vết xước nhỏ cũng không có. "Lão đại, áo giáp của hai tên này lợi hại a!

Nếu đem ra ngoài bán nhất định được không ít tiền đâu!" Một tên tiểu lâu la thấy thế hưng phấn không chịu được. "Lên cho ta, lột áo giáp trên người bọn chúng xuống!" Đầu mục quát một tiếng, đám lâu la phân phân leo lên tường thành, từng tên dùng đao kề vào cảnh cáo bọn hắn không được loạn động.

Cũng thật kỳ quái, dù đao đã kề đến trước mặt, bọn hắn vẫn cứ bất động, giống như vật chết đang đứng yên vậy. "Hai người này có chút kỳ quái.

Mặc kệ, cướp đồ trước đã." Một tên tiểu lâu la lập tức xông lên trước, trực tiếp muốn tháo mũ giáp của một người xuống.

Nhưng cho dù hắn sử xuất khí lực bú sữa mẹ, cũng không cách nào tháo cái mũ giáp kia ra, văn ti bất động. "Chuyện gì thế này!" Tiểu

lâu la nghẹn đến mặt đỏ bừng, nhưng vẫn không tháo được mũ giáp, thẳng đến cuối cùng hắn thậm chí rút bội đao ra, trực tiếp đem mũ giáp từ trên cổ tên kia chém xuống!

Nhưng ngay trong nháy mắt sắp bạt đao, trong mũ giáp đen kịt kia bỗng nhiên lóe lên hai đạo hồng sắc quang mang, đồng thời nương theo một trận băng lãnh ác hàn di mạn toàn thân, dọa hắn trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất. "Phát sinh chuyện gì?" Cái tên đại gia hỏa toàn thân áo giáp kia bỗng nhiên hoạt động thân thể, nhìn đám đạo tặc trước mắt dường như đã minh bạch cái gì. "A a, ta còn tưởng trong này một người cũng không có, không ngờ lại có người chủ động đưa tới cửa!" Cùng lúc đó, bộ áo giáp thứ hai cũng phát ra âm thanh, nhìn đám đạo tặc cười lớn.

Minh Tộc tướng tài này vừa rồi hồn phách xuất khiếu đi sưu tầm người sống trong khu vực này để bắt giữ, lại không thu hoạch được gì.

Đang kinh ngạc vì sao trong này không có một người sống, khi hồi quy thân thể lại phát hiện có một đám người sống chủ động vây quanh bên người mình.

Đáng buồn cười là, bọn chúng lại muốn trộm áo giáp của hắn!

Đã có người sống đưa tới cửa, hắn cũng sẽ không khách khí. "Không biết vì sao phương viên trăm dặm một phàm nhân cũng không có, nhưng có hơn hai mươi người này cũng không uổng công." Tên kia trực tiếp thò tay túm lấy cổ tên đạo tặc ngã trên mặt đất, đem hắn ngạnh sinh sinh xách lên. "Thả ta ra!

Quái vật, quái vật!" Dưới sự nghiền ép của thực lực tuyệt đối, tên đạo tặc kinh khủng không thôi, điên cuồng trực tiếp rút đao đâm về phía bộ áo giáp đen.

Động tác này đương nhiên không thể gây bất kỳ tổn thương nào

cho đối phương, nhưng lại chọc giận gã Minh Tộc.

Trong mắt những người Minh Tộc này, phàm nhân chỉ là tồn tại đê giai nhất, chỉ là không có giá trị lợi dụng gì ngoài việc bị bắt làm nô lệ.

Chương 961

Như hôm nay bị khống chế dễ dàng như vậy mà còn dám phản kích, tuyệt đối làm hắn đại vi khó chịu. "Muốn chết." Tên Minh Tộc trong lòng bàn tay mãnh liệt phát lực, trong nháy mắt đem cổ tên kia bẻ gãy, sau đó mãn bất tại hồ ném sang một bên, giống như vứt bỏ một cái rác rưởi.

Thi thể tên đạo tặc bị ném xuống đất cổ trình tư thái vặn vẹo thập phần quỷ dị, đôi mắt sau khi chết vẫn còn lóe ra sự sợ hãi và không hiểu. "Giết!" Trong nháy mắt, vài tên đạo tặc nắm lấy cơ hội phân phân cầm trường mâu đâm tới, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đều bị đương trường đánh ngất.

Sở dĩ không chết, chỉ là bởi vì người Minh Tộc muốn bắt một ít người sống về rèn đúc pháp bảo mà thôi. "Người đâu..." Một màn này làm mọi người hoàn toàn vỡ mật, lảo đảo lui về phía sau, nhưng chưa chạy được hai bước lại đụng phải một bức tường không khí vô hình, rốt cuộc không thể lui được nửa bước. "Đám phàm nhân này thật đúng là điển hình của bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, a a." Tên Minh Tộc kia đại thủ vung lên, hơn mười tên đạo tặc còn lại đương trường liền hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc không còn một người nào đứng vững.

Duy độc chỉ có tên đạo tặc thủ lĩnh đang run lẩy bẩy trốn ở một bên, hắn không bị ngất đi không phải vì hắn lợi hại bao nhiêu, mà là tên Minh Tộc kia muốn giữ lại một cái lưỡi để hỏi một số vấn đề. "Vì sao phụ cận đều không có phàm nhân, rõ ràng có tòa thành bảo lớn thế này, đáng lẽ phải có dấu hiệu phàm nhân sinh hoạt, nói cho ta biết!" Tên Minh Tộc chậm rãi đi lên trước, lãnh thanh chất vấn.

Giờ phút này uy áp khí tức tản mát ra quanh thân hắn làm đạo tặc

đầu mục căn bản không ngừng được run rẩy, ngay cả một câu cũng nói không nên lời. "Là kẻ câm à?" Tên Minh Tộc dường như có chút bất mãn, một bàn tay đặt lên vai hắn, chỉ trong nháy mắt liền vang lên tiếng xương cốt toái liệt, nương theo tiếng thảm thiết kêu la của đạo tặc đầu lĩnh.

Xương bả vai của hắn vừa rồi đã bị triệt để bóp phấn toái, kịch đau suýt chút nữa làm hắn ngất đi. "Xem ra là biết nói chuyện a, vừa rồi vì sao không nói?" Tên Minh Tộc dường như hài lòng với bộ dáng thống khổ này, đây là lần đầu tiên hắn ngược đãi sinh linh.

Nhìn những phàm nhân sống sờ sờ này thống khổ không thôi dưới sự cha tấn, dường như làm hắn trải nghiệm được một loại cảm giác trước giờ chưa từng có.

Ngay khi hắn chuẩn bị bóp nát xương bả vai còn lại của đạo tặc đầu mục, người sau thống khổ vạn phần cầu xin: "Thượng tiên tha mạng!

Thượng tiên tha mạng!

Ta đều nói cho ngài, cầu ngài tha cho ta một con đường sống a a a a!" Tên Minh Tộc căn bản không để ý lời hắn, trực tiếp một cước giẫm lên đầu gối hắn, xương bánh chè trong nháy mắt bị giẫm nát, cả cái chân hoàn toàn vặn vẹo. "Nói đi." Tâm tình tên Minh Tộc đại hảo.

Đạo tặc đầu mục lúc này đâu còn dám có nửa câu giấu giếm, cường nhẫn kịch đau có thể làm hắn ngất đi bất cứ lúc nào, một năm một mười đem hết thảy những gì mình biết nói ra toàn bộ.

Trong miệng hắn trực tiếp tin tức cũng không phải bí mật gì, chỉ là đem nguyên nhân vì sao cư dân rời khỏi nơi này nói cho hắn biết. "Là như vậy sao, thật không khéo a, nếu đến sớm một chút thì ít nhất có thể bắt được gần vạn phàm nhân.

Bất quá cũng tốt, đợi ngày sau lại đi bắt cũng không muộn." Tên Minh Tộc gật gù, cười nói: "Xem như ban thưởng cho ngươi, tiếp theo ta sẽ không để ngươi thống khổ nữa." "Đại nhân, đại nhân!

Ngài xem vết thương của tiểu nhân, có thể hay không?" Lúc này đạo tặc đầu mục trong lòng vẫn còn một tia hy vọng, cho rằng tên gia hỏa kỳ quái này chỉ là vì khảo vấn tình báo, chỉ cần đạt được tình báo, không những sẽ tha cho hắn một mạng, còn sẽ trị liệu thương thế cho hắn.

Thật là ngây thơ đến mức nực cười. "Cái đó cũng không cần thiết, tiếp theo ngươi cũng sống không được bao lâu, trị khỏi thương thế thì thế nào." Tên Minh Tộc không cùng hắn nói nhảm, một tát đem hắn đánh ngất.

Tên gia hỏa này không còn cơ hội tỉnh lại nữa, dù sao cũng sắp bị đưa đi tế pháp bảo. "Chỉ bắt được vài người như vậy, trở về e rằng không dễ giao thoa, càng huống chi còn giết một người." Lúc này, tên Minh Tộc trầm mặc ít nói còn lại mở miệng oán giận. "Ha ha, lần này là ta làm không đúng, sau khi trở về ngươi có thể tùy ý hướng Đô Thống chỉ trích ta." Hắn cười lớn một tiếng, "Mặt khác, đám phàm nhân này giao cho ngươi, mang về luyện pháp bảo đi.

Ta chướng mắt bọn chúng!" "Nga?" Tên Minh Tộc thứ hai nghe vậy có chút kinh ngạc.

Tên kia dường như sớm dự liệu được hắn sẽ hỏi, cười nói: "Ta muốn đi xem trình độ tu hành giả của giới này như thế nào, nếu dùng bọn hắn luyện chế pháp bảo, tuyệt đối muốn thắng đám phàm nhân này gấp ngàn vạn lần!" Cũng không đợi đồng bạn đáp lại, hắn liền hóa thành một trận khói đen biến mất, rời khỏi kết giới này. "Hừ, cũng tốt, dù sao trong Nhân Giới cũng không có ai uy hiếp được ngươi." Nhìn đám phàm nhân nằm đầy đất, hắn nhíu mày thở dài một hơi,

"Vốn tưởng rằng lần này có thể kiếm được nhiều chiến quả, để cung phụng Thập Tướng, kết quả lại chậm một bước." *** Liệt Ảnh Thần Tông.

Lúc này đông đảo trưởng lão Ma đạo đều tụ tập tại đây, trên mặt mỗi người đều mang theo lo âu, cùng với sự sợ hãi chưa tiêu tán.

Vừa rồi bọn họ tận mắt mục kích trận lôi bạo cực kỳ khủng bố kia, hết thảy những gì phát sinh trong đó làm bọn họ đến nay vẫn chưa thể hồi thần.

Căn bản không thể tưởng tượng, rốt cuộc là người tu vi cảnh giới gì, mới có thể thích phóng loại pháp thuật khủng bố đó.

Càng làm bọn họ sợ hãi hơn là, người này có khả năng đứng ở thế đối lập với Ma đạo.

Nếu Ma đạo có loại địch nhân này tồn tại, vậy căn bản không có bất kỳ hy vọng thắng lợi nào.

Lúc này, ngoài đại điện truyền đến một trận tiếng bước chân, sau đó thấy tông chủ Liệt Ảnh Thần Tông là Lý Tương cùng với Lục Bào Tôn Giả đi vào.

Chỉ là sắc mặt hai người hiện tại đều xanh mét, hiển nhiên cũng chưa thể từ trong bóng ma vừa rồi đi ra. "Tông chủ, rốt cuộc là có chuyện gì, hy vọng ngài có thể cho chúng ta một lời giải thích!" "Chúng ta đều đến giúp đỡ, nhưng vừa rồi một nửa đệ tử của ta đều chết trong trận lôi bạo kia!" "Thỉnh cho ta một lời giải thích!

Kẻ địch kia rốt cuộc có lai lịch gì!" Từng câu từng câu chất vấn làm trong ngực Lý Tương cực kỳ phiền muộn, giờ phút này hắn cũng đang vì chuyện này mà phát sầu!

Càng huống chi chất vấn hắn thì có ý nghĩa gì?

Hắn làm sao có thể biết lai lịch của cường giả kia. "Sự đến như

nay, hướng ta oán giận có ý nghĩa gì!

Ta nếu biết lai lịch của cường giả bực này, chẳng lẽ lại cố ý ở chỗ này cùng chính đạo tông môn đại chiến một trận, để cho chúng ta tổn thất thảm trọng sao?" Lý Tương vung tay lên, thanh âm phẫn nộ với âm lượng đủ để chấn đau màng nhĩ, cửu cửu hồi đãng trên không trung đại điện! "Các ngươi chẳng lẽ không biết, trận chiến hôm nay Liệt Ảnh Thần Tông ta tổn thất thảm trọng nhất, hai phần ba trưởng lão chết trong trận lôi bạo đó không nói, ngay cả Xích Hồn Thạch cũng bị trộm đi rồi!

Nhược luận tổn thất, ai có thể so với Liệt Ảnh Thần Tông!" Lý Tương càng nói, nộ ý trong ngực càng thăng đằng, phiến đá dưới chân thậm chí theo ma khí không ngừng bốc lên mà dần dần nứt vỡ.

Thấy như vậy, đám người trong lòng dù có oán hận cũng không dám lên tiếng nữa.

Lục Bào Tôn Giả tiếp lời Lý Tương: "Hiện tại không phải là lúc chúng ta chỉ trích lẫn nhau, đại địch đương tiền, Ma đạo lý nên đoàn kết một lòng, càng huống chi dĩ mục tiền xem ra, chúng ta hay bất kỳ một tông môn Ma đạo đơn độc nào đều tuyệt đối không thể là đối thủ của kẻ địch kia!" Lời này nói rất có đạo lý, mọi người từ trong cảm xúc bất mãn vừa rồi cũng hòa hoãn lại, nhưng sự thái nghiêm trọng vẫn chưa giải quyết. "Tiền bối, vì sao Xích Hồn Thạch lại bị trộm đi?

Đinh Ẩn tiểu tử kia sao có khả năng thoát khỏi cấm chế.

Càng huống chi ta nghe nói Đồ Mị trưởng lão cũng có đích thân canh giữ." Cửu Độc Thần Quân có chút thắc mắc.

Lời này vừa nói ra, biểu tình Đồ Mị cũng lập tức có chút không nhịn được, đây không phải là đang công khai sỉ nhục nàng sao? "Sai, Đinh Ẩn kia cũng không khó đối phó, bất quá chỉ là một tên lâu la không đáng nhắc tới!" Lục Bào Tôn Giả nhớ tới Ngao Tông - kẻ luôn

mạc danh xuất hiện bên cạnh Đinh Ẩn, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Người kia tuy rằng trên người không có nửa điểm pháp lực, nhưng hắn có thể đoán chắc, người này tuyệt đối có thể dễ dàng thu thập hắn! "Hiện tại chúng ta thủ tiên phải lo lắng là làm thế nào sinh tồn.

Không hề khoa trương mà nói, nếu cường giả kia hoàn toàn ủng hộ chính đạo tông môn, chúng ta tất tử vô nghi." Cửu Độc Thần Quân thở dài một hơi, "Căn bản không cần giả thiết, hắn không phải đang giúp đỡ chính đạo tông môn đối kháng chúng ta sao?" "Chưa hẳn." Lục Bào Tôn Giả lại tịnh không tán đồng cách nhìn này, "Theo ta thấy, vị thần bí cường giả kia chỉ là đang giúp đỡ Đinh Ẩn, căn bản không để ý đến chính đạo tông môn.

Đừng quên, khi chúng ta giao chiến với chính đạo tông môn, vị đại năng giả kia chưa từng hiện thân, chỉ có khi công kích Đinh Ẩn thì hắn mới xuất hiện chế chỉ." Phiên thoại này của Lục Bào Tôn Giả khiến rất nhiều người tán đồng, cũng xác thực là như vậy a.

Chương 962

Cùng chính đạo giao chiến nhiều năm như vậy, mấy lần suýt chút nữa đem bọn họ bức vào tử địa, lại cũng không thấy cường giả nào vì bọn họ xuất đầu.

Lục Bào Tôn Giả trong lòng lại đang âm thầm suy nghĩ đến một số việc khác.

Hồi ức mấy lần ra tay với Đinh Ẩn, rõ ràng tình huống nắm chắc thắng lợi, nhưng hắn lại luôn có thể thoát thân và bảo mệnh.

Nhất là lần từ địa lao đào thoát, tất định là được vị cường giả kia trực tiếp giúp đỡ. "Vậy cũng có nghĩa là, chúng ta không cần lo lắng sẽ bị đột nhiên hủy diệt, đúng không?" Cửu Độc Thần Quân vẫn không yên tâm. "Nếu không tin, ngươi đại khả có thể xoay người đi đầu quân cho chính đạo tông môn, dù sao sống dưới sự che chở của bọn hắn, không cần lo lắng bạo tử nữa a!" Lục Bào Tôn Giả hiển nhiên bị những câu hỏi này làm cho phiền không chịu nổi, dứt khoát một câu không khách khí đốp lại!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người nghe xong đều cười vang, duy độc chỉ có Cửu Độc Thần Quân mặt đỏ bừng, xám xịt lui ra.

Lúc này, Lý Tương một lần nữa mở miệng: "Chư vị, lời đã nói đến mức này, tin hay không tùy các ngươi, tóm lại ta dự định tiếp tục kiên thủ Liệt Ảnh Thần Tông, nếu ai sợ hãi, chính như Thượng Quan Cảnh Ngã đã nói, tùy thời có thể đi đầu quân cho chính đạo, không có ai cưỡng bách các ngươi!" Lời đã nói đến đây, cũng không ai dám phản bác, chỉ phân phân cúi đầu, tràng hội nghị hoang đường này cũng dừng ở đây. "Chúng ta cáo từ, Tông chủ." "Việc sau đó Tông chủ của ta có lẽ sẽ đích thân đến." "Chuyện này có lẽ sẽ không kết thúc quá dễ

dàng, thỉnh Tông chủ đa gia cẩn thận." *** Theo mọi người dần dần rời đi, trong đại điện chỉ còn lại đệ tử của Liệt Ảnh Thần Tông.

Lý Tương liếc mắt nhìn lại, trưởng lão trong tông môn thiếu mất hai phần ba, số còn lại cũng đa số mang trọng thương, thực tại tâm như đao cắt.

Những người này đều là căn cơ của Liệt Ảnh Thần Tông, nay căn cơ bị hủy, Liệt Ảnh Thần Tông tất nhiên sẽ nguyên khí đại thương.

Nếu không phải có vị thần bí cường giả kia làm uy hiếp, thì e rằng Liệt Ảnh Thần Tông tất nhiên sẽ bị các tông môn khác mượn cơ hội này nuốt trọn! "Ta thấy trong thời gian ngắn, tông môn khó trở lại thời kỳ đỉnh phong, nhưng cũng không còn cách nào khác." Lý Tương trầm trọng thở dài một hơi.

Lục Bào Tôn Giả chậm rãi đi lên trước: "Tông chủ không cần lo âu, chúng ta nguyện ý cùng tông môn cộng tồn vong, tuyệt đối sẽ không để tông môn cứ thế lạc mịch." "Tất nhiên là như thế!" Các đệ tử khác cũng tề tề phát thanh, thái độ kiên quyết khiến người ta phấn chấn!

Lý Tương mới cảm thấy trong lòng có chút an ủi: "Tóm lại, chư vị đoạn thời gian này cẩn thận một chút, dĩ tác phong của đám đệ tử chính đạo kia, sẽ không bỏ qua cơ hội này tiến công Liệt Ảnh Thần Tông đâu.

Hiện tại tất cả mọi người đều tạm thời buông xuống chuyện khác, gia cường tông môn hộ trận mới là chuyện quan trọng." "Tuân mệnh!" Mọi người tề tề đáp lời.

Lý Tương chuẩn bị sẵn sàng để ứng đối bất kỳ chuyện gì có thể xảy ra tiếp theo, nhưng hắn căn bản không biết, sự thái đã sớm vượt ra khỏi dự liệu của hắn. *** Trọng tân trở lại Thục Sơn, Đinh Ẩn rõ ràng cảm thấy thường thường sẽ bị các đệ tử khác ném tới ánh mắt dị

dạng.

Những đệ tử này đều tận mắt thấy hắn được vị đại năng giả cứu, nhân thử rất nhiều người đều hoài nghi hắn có bối cảnh thập phần thâm sâu.

Lại thêm hắn thân mang Xích Hồn Thạch, tất cả mọi người đều theo bản năng đối với hắn có một loại sợ hãi, dù sao khái niệm Xích Hồn Thạch là tà vật đã hoàn toàn ăn sâu vào lòng đệ tử chính đạo tông môn.

Bọn họ đối với Đinh Ẩn vừa kính sợ lại vừa chán ghét, không hiểu vì sao trưởng lão tông môn lại cho phép người này ở lại Thục Sơn.

Trong thời gian tiếp theo, Đinh Ẩn trừ bỏ tu luyện tâm pháp, ngẫu nhiên cũng sẽ thử đi luyện tập một ít Ngự Kiếm Thuật chuyên thuộc của Thục Sơn.

Những kiếm pháp này Ngao Tông chướng mắt, nhưng trong mắt Đinh Ẩn lại thập phần cao đại thượng, loại kiếm pháp dung hợp giữa pháp thuật và võ thuật này đối với hắn xác thực có một loại hấp dẫn lực mạc danh.

Dù sao hiện tại thủ đoạn tranh đấu của hắn quá đơn nhất, chỉ biết đơn giản thích phóng ma khí Xích Hồn Thạch, cùng với hóa thân thành Quỷ Diện Viên chiến đấu.

Nhân thử hắn thập phần cấp thiết cần luyện tập những pháp thuật này.

Đinh Ẩn bắt đầu tu hành, liền chuyên môn tìm Trương Hiến Bỉnh thỉnh giáo.

Nhưng người sau tu hành thiên phú bình thường, xấu hổ phát hiện sự dạy bảo của mình đối với Đinh Ẩn hoàn toàn không có tác dụng, người sau chỉ trong thời gian ngắn, tạo nghệ tu hành trên kiếm thuật

đã siêu việt hắn rồi.

Một ngày, Đinh Ẩn và Trương Hiến Bỉnh vẫn như cũ đang so tài kiếm pháp, nhiên vừa khai chiến Trương Hiến Bỉnh lập tức rơi vào hạ phong, ngược lại vẫn luôn bị Đinh Ẩn áp chế đánh.

Ngao Tông đứng xem một bên ngáp dài một cái, trình độ chiến đấu này hiện tại căn bản không lọt nổi vào mắt hắn, hoàn toàn giống như tiểu hài tử đánh nhau, căn bản không có ý tứ. "Ta nhận thua, ta nhận thua!" Trương Hiến Bỉnh chật vật lui sang một bên, có chút tức tối ném kiếm trong tay xuống, "Kiếm thuật trình độ đều đạt tới mức này rồi còn tìm ta đánh, đây không phải cố ý bắt nạt ta sao!" Đinh Ẩn có chút xấu hổ cười cười: "Kỳ thật tịnh không phải như vậy, ta chỉ là không nghĩ tới..." Đinh Ẩn vốn định nói "Không nghĩ tới kiếm pháp của huynh lại yếu như vậy", nhưng chuyển niệm nghĩ lại liền nuốt câu nói vào bụng. "Được rồi, bớt nói nhảm.

Về sau muốn so tài kiếm pháp thì tìm người khác đi, ta không muốn ở đây bạch bạch chịu ngược." Trương Hiến Bỉnh có chút căm giận bất bình.

Đinh Ẩn có chút xấu hổ, nhưng cúi đầu nhìn thoáng qua kiếm của mình, nhíu mày.

Thanh kiếm này chỉ là phàm kiếm bình thường, căn bản không có bất kỳ pháp lực gia trì nào.

Mỗi lần trong chiến đấu với Trương Hiến Bỉnh, cứ việc đều có thể thủ thắng, nhưng đánh đến cuối cùng kiếm của hắn tất định sẽ trở nên thiên sang bách khổng, còn kiếm của Trương Hiến Bỉnh thủy chung sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Thục Sơn tông môn đệ tử chế thức phối kiếm, chỉ có tông môn đệ tử mới có thể lấy được.

Đinh Ẩn bởi vì thân phận đặc thù, cho nên đến nay cũng vô pháp có được thanh kiếm này.

Dù sao trưởng lão phụ trách chưởng quản chế thức phối kiếm là một lão nhân cố chấp, trong mắt hắn Đinh Ẩn căn bản không tính là đệ tử chân chính, cho nên từ chối cấp phát phối kiếm. "Nếu có thể kiếm được một thanh kiếm tốt thì hay biết mấy, haizz." Đinh Ẩn trong lòng có chút tiếc nuối.

Lúc này, một đạo lưu quang từ thiên không lóe lên, sau đó chỉ thấy một thân ảnh mảnh mai từ trong lưu quang rơi xuống, hiện ra thân hình chính là Chu Thanh Vân. "Thật khéo a, Ngao sư huynh!" Chu Thanh Vân lạc địa liền nhiệt tình chào hỏi Ngao Tông, đoạn thời gian này Chu Thanh Vân thường xuyên sẽ "ngẫu nhiên" đi ngang qua bên người Ngao Tông.

Ngao Tông đánh giá nàng một phen, cười nói: "Tu vi cảnh giới của ngươi không sai, xem ra sau lần trước ta giúp ngươi, ngươi cũng đã cần gia tu luyện." Chu Thanh Vân yên nhiên nhất tiếu: "Dù sao cũng không thể chỉ ỷ lại sư huynh giúp đỡ a, tu hành vẫn phải dựa vào chính mình." "Mức độ cần phấn tu hành của Chu sư tỷ, tại Thục Sơn cũng ít có người so sánh được." Trương Hiến Bỉnh cũng thấu nhiệt nháo, cười hì hì nói. "Ngao sư huynh, vừa rồi ta nghe Đinh Ẩn sư đệ đang khổ não vì không có vũ khí hợp dụng, có cần ta hỗ trợ không?" Chu Thanh Vân hỏi.

Ngao Tông đảo mãn bất tại hồ, tịnh không cho rằng một thanh kiếm có thể mang lại cho Đinh Ẩn bao nhiêu trợ giúp.

Đối với hắn, chưởng khống Xích Hồn Thạch mới là con đường tu hành chính đạo, những phương diện khác trợ giúp tịnh không lớn. "Chu sư tỷ chẳng lẽ có biện pháp?" Đinh Ẩn lập tức tỉnh táo tinh thần, hắn hiện tại hy vọng nhất là giải quyết vấn đề vũ khí. "Cũng không

tính là có biện pháp." Chu Thanh Vân nhíu mày một lát, "Như các ngươi thấy, tông môn phối kiếm đều là mỗi người một thanh, thực tại sẽ không có dư thừa, bởi vì đả tạo một thanh kiếm tiêu hao dược liệu thập phần đắt đỏ, cũng không dễ dàng thu thập." Đinh Ẩn nghe vậy đang có chút thất vọng, nhưng Chu Thanh Vân rất nhanh lại nói tiếp: "Đã như vậy, chỉ cần tìm một thanh kiếm vô chủ là tốt rồi." "Nhưng Sư tỷ vừa rồi không phải nói, trong sơn môn không có kiếm dư thừa sao?" Trương Hiến Bỉnh có chút không hiểu. "Hiện còn tồn trong kho đương nhiên không nhiều.

Bất quá, tại hậu sơn, có rất nhiều tiền bối tông môn đều từng tại nơi đó tọa hóa, trong tay bọn họ đại đa số đều bảo hữu một ít kiếm hoàn hảo." Chu Thanh Vân ý vị thâm trường nói.

Lời đã nói đến đây, Đinh Ẩn lập tức minh bạch ý tứ của Chu Thanh Vân.

Nàng là muốn để hắn đi hậu sơn lấy kiếm trong tay những người chết kia. "Làm như vậy sẽ không đắc tội những trưởng lão trong tông môn chứ?

Bọn họ rất cổ hủ đấy." Trương Hiến Bỉnh có chút chần chờ.

Đoạt vũ khí của đồng môn đã khuất, tại Thục Sơn có thể bị xem là khinh nhờn tiền bối. "Cho nên, chỉ cần tranh thủ được sự đồng ý của bọn họ là không sao rồi." Chu Thanh Vân cười nói.

Đinh Ẩn lập tức ngây người, những người đó đều chết rồi, chỉ còn một đống thi thể thì làm sao đáp lại?

Nhưng sau đó Chu Thanh Vân giải thích: "Những đồng môn tiền bối đã khuất kia, có rất nhiều người khi còn sống mang theo chấp niệm không thể đột phá cảnh giới mà suy lão chết đi, sau khi chết hồn phách cũng trì trì không chịu đầu thai, đến nay vẫn lẩn quẩn tại hậu sơn.

Chương 963

Chỉ cần ngươi đủ thành tâm, có thể được những hồn phách đó cho phép, lấy đi kiếm của bọn họ tất nhiên là có thể, trong tình huống này sơn môn trưởng lão cũng sẽ không phản đối, đã có tiền lệ rồi nha." Chu Thanh Vân nói không sai, Thục Sơn có rất nhiều đệ tử tại chiến trường làm tổn hại hoặc mất kiếm, không chịu nổi phí dụng duy tu, liền đi Tọa Hóa Lâm ở hậu sơn tìm kiếm kiếm do tiền bối lưu lại.

Nhưng cũng tịnh không phải bất kỳ ai cũng có thể thành công, những tiền bối tọa hóa này công lợi tâm thập phần trọng, đại đa số trong mắt thực lực vi tôn, những người vì nguyên nhân gì đó mà làm mất kiếm, trong mắt bọn họ chính là kẻ yếu không chiết không khấu.

Bọn họ sẽ không cho phép kẻ yếu sử dụng kiếm của mình, cho nên ít có người thành công. "Cho nên ta phải làm thế nào mới có thể thuyết phục bọn họ?" Đinh Ẩn nghe đến ngơ ngác. "Cái này còn phải xem vận khí, nếu những tiền bối đó đủ tâm hung khoát đạt, có lẽ mở miệng thỉnh cầu liền mượn được, phản chi thì chưa biết chừng." Chu Thanh Vân hắc hắc cười, có chút giảo hoạt, "E rằng dù ngươi đánh bại bọn họ, bọn họ cũng sẽ không đồng ý đâu." Nhưng mặc kệ thế nào, đối với Đinh Ẩn đây tuyệt đối là một cơ hội, hắn liền quyết định đi Tọa Hóa Lâm xem một chút.

Dù sao hiện tại hắn thực tại quá cần một thanh kiếm tốt. "Dù sao ta cũng nhàn rỗi vô sự, bồi các ngươi đi xem một chút cũng không sao." Ngao Tông ngáp một cái nói, "Tuy rằng ta không cho rằng tu luyện kiếm pháp là một con đường tu hành tốt." Đinh Ẩn hắc hắc cười: "Ngao đại nhân, dù sao ngài cũng biết, ta hiện tại cũng không khống chế được Xích Hồn Thạch, chi bằng thử xem tu luyện kiếm pháp, có lẽ cũng là một lối thoát cho ta." "Tùy tiện ngươi." Ngao Tông

cũng không có bao nhiêu phản đối.

Khoảng cách đến Tọa Hóa Lâm tịnh không xa xôi, không bao lâu liền ngự kiếm phi hành tới nơi.

Ở bên ngoài nhìn vào, Tọa Hóa Lâm là một rừng trúc thập phần thanh u, thường thường có thể cảm nhận từng trận gió nhẹ thổi từ bên trong ra, cảm giác hơi lạnh lẽo kia làm người ta thập phần thoải mái.

Tuy rằng bên trong có vô số vong hồn, nhưng tịnh không có bất kỳ cảm giác âm sâm khủng bố nào, ngược lại ở trong này sẽ làm người ta mạc danh kỳ diệu cảm thấy tâm an. "Trong này thật sự từng có người chết sao?" Trương Hiến Bỉnh có chút không hiểu, "Hoàn toàn nhìn không ra a." "Này, ngươi cũng đừng bất kính!

Những tiền bối đó là ở trong này tọa hóa, không phải chết ở trong này!" Chu Thanh Vân vội vàng ngăn cản, chọc giận những tiền bối trong này cũng không phải chuyện đùa! "Sớm mấy năm từng có một ít đệ tử ngẫu nhiên đi ngang qua đây, công nhiên ngữ xuất bất kính, kết quả bị chư vị tiền bối vong hồn quấn lấy tròn một tháng, suýt chút nữa điên mất." Trương Hiến Bỉnh nghe Chu Thanh Vân nói không khỏi rụt cổ, "Mấy người này cũng quá hẹp hòi rồi!" Lời còn chưa dứt, một trận âm phong đâm người từ trong rừng tùng thổi ra, hoàn toàn không có vẻ băng lương thanh sảng như trước, ngược lại âm hàn thấu xương.

Gió lạnh làm Trương Hiến Bỉnh và Chu Thanh Vân có tu hành cảnh giới thấp nhất biến thể sinh hàn, Trương Hiến Bỉnh thậm chí không nhịn được rùng mình một cái. "Ngươi xem!" Chu Thanh Vân có chút tức giận, "Tốt nhất đừng chọc ghẹo những tiền bối này, minh bạch chưa!" Trương Hiến Bỉnh lập tức ngậm miệng, không dám phản bác một câu.

Tiến vào Tọa Hóa Lâm, liền thấy trong rừng tùng sừng sững rất nhiều bia đá điêu khắc minh văn không rõ, mãi cho đến khi tiến vào sâu trong mật lâm mới thấy từng bộ xương cốt khô mục nát chỉ còn lại y phục rách rưới.

Những bộ xương khô kia vẫn duy trì tư thế tọa hóa, trên người phủ đầy lá rụng, đồng thời bên cạnh đặt một thanh trường kiếm rách nát không chịu nổi. "Vị tiền bối này hẳn là đã tọa hóa hơn trăm năm, chỉ tiếc không biết danh tính." Chu Thanh Vân hướng về phía xương khô túc mục thi lễ một cái, sau đó tiến lên kiểm tra kiếm trong tay đối phương, "Thanh kiếm này hẳn là bị tổn hại trong chiến đấu, ta đoán vị tiền bối này có thể là do bị trọng thương trong chiến đấu với Ma đạo, vô pháp trị dũ nên chọn tọa hóa ở đây." Kiếm của hắn đã hỏng đến mức không dùng được, Đinh Ẩn hoàn toàn không có hứng thú, chọn đi vòng qua thi cốt để tìm kiếm tiếp.

Sau đó trong rừng tùng lại gặp rất nhiều xương khô, nhưng kiếm của họ nếu không phải tổn hại thì cũng là phẩm chất quá thấp, hoàn toàn không lọt nổi mắt xanh của Đinh Ẩn.

Ngẫu nhiên có một ít lựa chọn nhìn qua thích hợp, nhưng khi Đinh Ẩn tiến lên trưng cầu đồng ý, kết quả hoặc là không nhận được hồi âm, hoặc là bị cự tuyệt.

Những vong linh này dường như không nguyện ý để người khác sử dụng kiếm của mình, cho dù thế gian tồn tại hết thảy đối với bọn họ đều hào vô ý nghĩa.

Bất tri bất giác thời gian đã đến chính ngọ, trong rừng tùng vẫn chưa phát hiện được lựa chọn nào quá tốt. "Thứ cho ta nói thẳng, những tiền bối tọa hóa này dường như sử dụng vũ khí đều không tốt lắm, nguyên lai bọn họ vô pháp đột phá cảnh giới cũng là có nguyên nhân." Trương Hiến Bỉnh nhỏ giọng nói với Đinh Ẩn.

Đinh Ẩn không trả lời, nhưng cũng khẽ gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Ngao Tông nhìn quanh tứ phía, bỗng nhiên tầm mắt dừng lại tại một khu mật lâm, vung tay lên, một trận cuồng phong thổi qua, lập tức làm từng cây trúc lay động theo gió. "Nhìn bên kia." Trong rừng trúc lay động theo gió, một thân ảnh khô cốt tọa hóa như ẩn như hiện, từng phiến lá rụng che phủ trên hài cốt hủ hủ, sắp sửa đem nó vùi lấp. "Xem bộ dạng này, hắn hình như muốn đem thi thân ẩn tàng trong rừng trúc để không bị người phát hiện, còn sử dụng cấm chế trở ngại khí tức bị sát giác." Ngao Tông nhìn thi cốt kia nhược hữu sở tư, "Khí tức thi thủ của hắn nhìn qua mạnh hơn những hài cốt khác một chút, có lẽ vũ khí của hắn đáng để xem xét." Lời này vừa nói ra, Đinh Ẩn lập tức có hứng thú, đang muốn rẽ cây cối đi vào thì một trận gió lạnh bỗng nhiên nghênh diện thổi tới.

Trận gió lạnh này tới thập phần đột nhiên, trình độ hàn lãnh cũng đại đại vượt quá dự liệu của Đinh Ẩn, ngay giữa mùa hè ngưng kết ra một tầng sương lạnh bao phủ trên rừng trúc. "Tính công kích thật mạnh!" Đinh Ẩn biết đây tuyệt đối là do vong hồn chủ nhân thi thể làm ra, lập tức dừng tay, "Quấy rầy tiền bối!" "Ai cho phép các ngươi tới gần ta?" Một thanh âm mang theo nộ ý chất vấn vang lên, cửu cửu hồi đãng trong rừng tùng, nghe qua liền biết là một chủ nhân không dễ chọc.

Đinh Ẩn kiên trì nói: "Ta là đệ tử Thục Sơn, bởi vì đủ loại nguyên nhân không thể lĩnh nhận phối kiếm tông môn, chỉ có thể tới đây cầu kiếm.

Tiền bối tu vi cao hơn người khác rất nhiều, tất nhiên kiếm của ngài cũng không phải phàm phẩm, cho nên ta mới cầu dùng!" Đinh Ẩn vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn, tên gia hỏa tính tình táo bạo này e rằng khó cho phép hắn chạm vào. "Keng!" Bỗng nhiên, một trận tiếng gió sắc bén thổi qua, cuối cùng lại thấy một thanh trường kiếm

lóe ra hàn quang từ trong bụi cây bay ra, cắm ngay trước mặt hắn!

Tình huống này là lần đầu tiên gặp, mọi người hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ dễ dàng đáp ứng như vậy? "Tiểu tử, ta không biết làm sao ngươi phát hiện ra ta, bất quá có thể tìm tới đây cũng là duyên phận.

Bản ngã chết đi nhiều năm, hiện tại bất kỳ cái gì đối với ta đều là vật ngoài thân, không có ý nghĩa, cho ngươi mượn kiếm cũng không sao." Đinh Ẩn không nghĩ tới hắn đáp ứng sảng khoái như vậy, trong lòng không khỏi cuồng hỉ, lập tức rảo bước tiến lên muốn rút kiếm ra.

Nhưng tay vừa chạm vào chuôi kiếm, liền đốn thời cảm thấy chuôi kiếm cực kỳ nóng bỏng, Đinh Ẩn không khỏi nhíu mày, biết là đối phương đang ngăn cản hắn lấy kiếm. "Tiền bối đang tiêu khiển ta sao?" Đinh Ẩn nhíu mày hỏi.

Vong linh kia thản nhiên trả lời: "Đương nhiên không!

Ta có thể cho ngươi mượn kiếm, bất quá ngươi phải cho ta một lý do để cho mượn." Đinh Ẩn trong lòng không khỏi có chút ảo não, tên này giờ chỉ là một vong linh mà còn ở đây bày đặt!

Nếu không phải muốn tránh những phiền toái không cần thiết, Đinh Ẩn thậm chí đã trực tiếp cướp kiếm rồi. "Tiểu tử, ta biết ngươi khó chịu.

Dĩ niên linh như ngươi hiện nay có thể tu luyện đến cảnh giới này tất nhiên thiên phú trác tuyệt, từ trong tay ta cướp kiếm đi cũng không phải chuyện khó.

Nhưng chỉ cần ngươi dám cướp kiếm của ta, ta sẽ lập tức hủy diệt cấu tạo trong thân kiếm, ngươi cướp được cũng chẳng có nửa điểm dùng." Đinh Ẩn lạnh lùng nói: "Ta tịnh không có gì để nói, ta chỉ mượn kiếm mà thôi, nếu ngươi cảm thấy tu vi ta không đủ, có thể tùy thời cùng ta so tài một trận.

Phản chi, nếu chỉ lấy ta ra làm trò tiêu khiển, ta không cần kiếm của ngươi!" "Có cá tính, tốt!" Đinh Ẩn nói thẳng như vậy, phản đảo làm tên kia có chút thưởng thức, "Ta cũng không quá làm khó ngươi, ngươi ở đây cùng ta đánh một trận, nếu thắng thì có thể mang kiếm đi!" Lời vừa dứt, một trận âm khí dần dần ngưng tụ trước mặt mọi người, cuối cùng hóa thành một đạo sĩ tóc trắng xóa.

Hiển nhiên, người này chính là chủ nhân của bộ thi hài kia. "Đạo Huyền sư thúc?!" Chu Thanh Vân nhìn thấy đạo nhân tóc trắng này, lập tức nhịn không được kinh hô một tiếng!

Bạch phát đạo nhân được xưng là Đạo Huyền có chút kinh ngạc nhìn Chu Thanh Vân: "Ngươi nhận ra ta?" "Đương nhiên!

Trong tông môn đến nay vẫn lưu truyền sự tích về ngài.

Nhưng không phải ngài đã đi vân du từ trăm năm trước rồi sao?" Chu Thanh Vân nhìn lão đạo nhân tóc trắng xóa này, bách tư bất đắc kỳ giải.

Nàng từng thấy bức họa của đạo nhân này, tên ngài là Đạo Huyền Chân Nhân, từng là một trong những trưởng lão của tông môn.

Đến nay trong tông môn vẫn có rất nhiều đệ tử địa vị cao là do chính tay ngài dạy dỗ.

Đạo Huyền Chân Nhân năm xưa từng vì tông môn lập xuống hãn mã công lao, nhưng trăm năm trước, tu vi của ngài dường như trường kỳ không thể tiến cảnh, nhân thử muốn rời khỏi tông môn đi vân du tứ phương tìm kiếm phương pháp đột phá.

Một lần đi là trăm năm, đến nay không có một chút tin tức truyền về tông môn.

Nhưng không ai ngờ ngài đã chết, mọi người đều cho rằng ngài vẫn đang du phương tu hành, có lẽ sẽ có ngày trở về. "Thật hổ thẹn

a." Đạo Huyền Chân Nhân phát hiện Chu Thanh Vân liếc mắt một cái đã nhận ra mình, không khỏi thở dài một hơi. "Đã nhận ra ta thì nói thật vậy.

Năm đó ta xác thực muốn vân du tứ phương, dĩ thử đột phá tu vi cảnh giới." Đạo Huyền Chân Nhân từng tưởng rằng gặp bình cảnh là do phương thức tu hành, nhưng khi chân chính bắt đầu bước lên con đường vân du, lại phát hiện căn bản là do thiên phú không đủ, khiến hắn chỉ bộ tại đây.

Chương 964

Hắn đã thử rất nhiều phương pháp đều không hiệu quả, cuối cùng, đại hạn chi kỳ đến trước khi đột phá cảnh giới.

Vô pháp dựa vào đề thăng cảnh giới để diên tục thọ mệnh, cuối cùng chỉ có thể nghênh đón cái chết không thể tránh khỏi.

Khi cái chết gần kề, hắn chọn lặng lẽ trở về Tọa Hóa Lâm của Thục Sơn, đem thi hài ẩn tàng ở đây và không để bất kỳ ai phát hiện.

Cuối cùng vì bảo toàn thể diện nên mới làm chuyện này, tịnh không muốn để đệ tử biết rằng ân sư đức cao vọng trọng năm xưa cuối cùng lại giống như ngọn nến trước gió chờ chết.

Ít nhất hy vọng trong lòng mọi người, hắn vẫn đang ở tứ xứ du phương tìm kiếm cơ duyên.

Chính vì chấp niệm này, cho nên đến tận hôm nay hắn vẫn chưa đi đầu thai chuyển sinh, vẫn lưu lại trong Tọa Hóa Lâm du đãng.

Như hôm nay bị vãn bối phát hiện, trong lòng hắn cảm xúc rất nhiều, nhưng duy nhất chỉ hy vọng chuyện mình đã chết không lưu truyền ra ngoài. "Tiểu cô nương, đừng để người khác biết chuyện của ta được không.

Coi như đây là một lời dặn dò của tiền bối đối với vãn bối, thế nào?" Đạo Huyền Chân Nhân nói với Chu Thanh Vân. "Ngài yên tâm." Chu Thanh Vân tự nhiên minh bạch ý tứ của Đạo Huyền Chân Nhân.

Lão nhân đáng thương này đã vì Thục Sơn tận hết lực lượng, cuối cùng cũng chỉ có thể cô độc chết đi như vậy, thỏa mãn một nguyện vọng này cũng không quá phận.

Đinh Ẩn đối với việc này cũng không hiểu lắm, thực tại không

minh bạch vì sao người trong chính đạo luôn câu nệ vào những thứ không cần thiết như vậy? "Tiểu tử, hiện tại quay lại chuyện của ta." Đạo Huyền Chân Nhân lại nhìn về phía Đinh Ẩn, "Ta hiện tại cho phép ngươi dùng kiếm của ta, chỉ cần ngươi có thể dùng kiếm của ta đâm trúng ta, là có thể mang kiếm đi." "Quả thực như thế?" Đinh Ẩn phản thủ lấy trường kiếm ra, cầm trong tay tỉ mỉ kiểm tra một lát, trong lòng tán thán quả nhiên là kiếm tốt.

Đạo Huyền Chân Nhân lúc này tàn dư lực lượng e rằng cũng vô pháp đối kháng với hắn, muốn thủ thắng quả thật dễ như trở bàn tay. "Vậy ta không khách khí!" Đinh Ẩn dĩ kiếm thuật khởi thủ, ra hiệu Đạo Huyền Chân Nhân xuất chiêu, nhưng người sau lại văn ti bất động, chỉ cười híp mắt nhìn hắn. "Để ngươi xuất thủ trước." Đạo Huyền Chân Nhân chỉ phất tay ra hiệu, hoàn toàn một bộ dáng không thèm xuất thủ. "Ngươi xác định?" Đinh Ẩn nhíu mày, Đạo Huyền Chân Nhân nếu ở trạng thái toàn thịnh thì hắn tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhưng hiện tại, ngược lại sợ sơ ý sẽ đánh cho Đạo Huyền Chân Nhân hồn phi phách tán.

Đạo Huyền Chân Nhân cũng không nói nhảm, chỉ vung phất trần lên: "Không dám sao?" "Nói nhảm!" Một câu khinh phiêu phiêu làm Đinh Ẩn lập tức thập phần khó chịu, mãnh nhiên huy động kiếm phong sát hướng Đạo Huyền Chân Nhân!

Tại thôi động ma khí trong nháy mắt, kiếm thân bị năng lượng sung doanh, ngay khi sắp kích phát kiếm pháp, Đinh Ẩn lại đốn thời cảm thấy kiếm trong tay mãnh liệt trầm trọng vô cùng!

Dường như thanh trường kiếm nắm trong tay bị rót đầy chì, căn bản vô pháp nhấc lên, lại còn điên cuồng hấp thu pháp lực trong cơ thể hắn, nhất thời gian làm hắn căn bản vô pháp toàn lực ứng phó.

Đúng lúc này, thân hình Đạo Huyền Chân Nhân bỗng nhiên thiểm động, sậu nhiên sát đến trước mặt Đinh Ẩn vung phất trần, người sau đốn thời bị pháp lực uẩn hàm trong phất trần kích phi! "Bịch!" Đinh Ẩn cắm đầu ngã xuống đất, nhưng sau đó lập tức đứng dậy, bằng vào ma khí hộ thể hiện nay một kích này khó gây thương hại thực chất cho hắn. "Quả nhiên, không còn thân thể, ngay cả tu vi cảnh giới cũng thụt lùi nhiều như vậy..." Đạo Huyền Chân Nhân thần sắc có chút trù trướng, hiển nhiên đối với hiệu quả một kích vừa rồi tịnh không hài lòng. "Không có khả năng a!" Đinh Ẩn không nghĩ tới giao chiến với một vong hồn mà lại rơi vào hạ phong, nhận định là do mình quá đại ý, lần nữa đề kiếm sát lên.

Nhưng ngoài dự liệu, mỗi khi hắn muốn công kích, thanh kiếm tổng sẽ đột nhiên trở nên cực kỳ trầm trọng, tịnh trì hoãn pháp thuật khu sử của hắn.

Đạo Huyền Chân Nhân đương nhiên sẽ không khách khí, nhân cơ hội lại lần nữa đem Đinh Ẩn đánh ngã, tịnh cố ý trào phúng một câu: "Nếu chỉ có chút trình độ này thì thật không đủ nhìn, ta không cho rằng ngươi có thể mang kiếm của ta đi." "Nói láo!" Đinh Ẩn tức giận trực tiếp cắm kiếm xuống đất, "Ngươi đã động tay chân trên thanh kiếm này đúng không, đừng tưởng rằng ta sát giác không ra!

Nếu không phải ngươi lưu lại cổ quái trong kiếm, hiện tại ngươi chết mười lần cũng không đủ!" Đạo Huyền Chân Nhân đại đại phương phương gật đầu thừa nhận: "Không sai, thanh kiếm này xác thực có cấm chế do ta lưu lại, chỉ cần trừ ta ra người khác sử dụng sẽ bị áp chế pháp lực." "Quá bỉ ổi!" Đinh Ẩn suýt chút nữa tức đến thổ huyết. "Bỉ ổi?

Nếu ngươi có thể bằng vào thanh kiếm này đánh bại ta, như vậy mới chứng minh tu vi hỏa hầu của ngươi, ta tự nhiên sẽ vui vẻ giải khai cấm chế cho ngươi." Đạo Huyền Chân Nhân đối với lời của

Đinh Ẩn hiển nhiên khó chịu, "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ngươi có năng lực như vậy sao?

Chỉ chịu chút trói buộc mà ngay cả một vong hồn như ta cũng vô pháp đánh bại?" Trương Hiến Bỉnh căm giận bất bình: "Tên gia hỏa này thật đúng là nói lời hay làm việc ác." Chu Thanh Vân cười gượng, nàng nhớ tới trưởng bối trong sư môn từng đánh giá Đạo Huyền Chân Nhân, người này phi thường hẹp hòi, nếu không cẩn thận đắc tội hắn, không chừng lúc nào đó sẽ bị trả thù bất ngờ.

Hiện tại xem ra, cách nói này tuyệt đối là thật. "Nói nhảm, ta cũng không phải nhất định phải dùng thanh kiếm rách nát này!" Đinh Ẩn đương nhiên sẽ không chấp nhận bị trêu chọc như vậy, đang muốn một cước đá văng thanh kiếm, Ngao Tông lại vỗ vỗ vai hắn: "Từ từ." Đinh Ẩn có chút không hiểu nhìn Ngao Tông: "Ngao đại nhân, ngài cũng định giáo huấn tên này một trận?" "Nếu thật muốn giáo huấn, còn cần ta xuất thủ?" Ngao Tông cười ngâm ngâm, "Thật sự không đánh thử xem sao?" “Ký nhiên đều đã tới rồi, thu thập lão gia hỏa này cũng không phải việc gì phiền toái.” Đinh Ẩn nhíu mày, trầm giọng nói: “Ngao đại nhân, không phải ta cảm thấy khó giải quyết, chỉ là cảm giác bị lão gia hỏa này coi như kẻ ngốc mà trêu đùa, thật khó chịu!” Ngao Tông lại không cho là như vậy, thản nhiên nói: “Tuy rằng bản vương cũng không tán đồng kiếm thuật của bọn hắn, nhưng ký nhiên đã tới đây, nếu không đạt được mục đích mà đã đổ khí bỏ đi, thì tịnh không phải là một tâm thái tu hành tốt.

Bất luận là đoạt kiếm hay là sau khi đoạt kiếm xong có thể hảo hảo tu hành hay không, hiện tại ngươi đều nên nhớ kỹ mục tiêu ban đầu của mình.” Lời của Ngao Tông tuy nhẹ, nhưng lọt vào tai Đinh Ẩn lại là một phen cảm ngộ khác.

Hắn đốn ngộ, tu hành đã lâu, tạp niệm cùng mục đích phát sinh quả thật càng ngày càng nhiều.

Tựa như năm xưa bị Ngọc Vô Tâm mê hoặc, nếu tâm trí hắn kiên quyết, căn bản sẽ không bị nữ nhân kia làm cho điên đảo.

Xác thực nên chân chính quán triệt ý niệm vì một mục tiêu duy nhất.

"Ta minh bạch, Ngao đại nhân." Đinh Ẩn trầm trọng gật đầu, sau đó phản thủ rút kiếm, trực tiếp chỉ hướng Đạo Huyền chân nhân: "Để cho lão xuất thủ trước!" "Xác định sao?" Đạo Huyền chân nhân thật có chút hân thưởng tiểu tử này, biết rõ bản thân ở thế yếu mà vẫn nguyện ý phóng khí quyền tiên thủ, đương nhiên sẽ làm cho tình cảnh càng thêm tuyết thượng gia sương.

"Vậy ta liền không khách khí!" Đạo Huyền chân nhân thân hình thiểm động, phiêu hốt bất định như vong linh, Đinh Ẩn vốn đã bị trường kiếm làm phân tán tinh lực, nhất thời hoàn toàn vô pháp phân xuất quá nhiều thần thức để ứng đối.

Ngay tại lúc phân thần, Đạo Huyền chân nhân mượn dùng mạn thiên huyễn ảnh mê hoặc Đinh Ẩn, lặng yên lướt đến phía sau hắn rồi xuất kích.

"Đông!" Hào vô ý ngoại, Đinh Ẩn lại một lần nữa bị đánh bay, lần này ngã xuống có thể nói là hào không thể diện.

"Lại!" Đinh Ẩn cắn chặt răng, dứt khoát quyết định cùng lão gia hỏa này hao tổn đến cùng, vụ tất phải tìm biện pháp đánh bại lão.

Đạo Huyền chân nhân thủ đoạn phác thực vô hoa, chỉ hoàn toàn bằng vào nguyên thần chi lực chưa tiêu tán hết để phát động công kích đơn giản thô bạo nhất.

Tuy rằng không lấy mạng Đinh Ẩn, nhưng cũng đánh hắn chật vật bất kham.

Mấy chục hiệp trôi qua, Đinh Ẩn ngã đến mình đầy thương tích,

chỉ đành cắn răng thừa thụ áp chế của trường kiếm đối với pháp lực.

Nhưng may mắn thay, qua từng lần giao thủ, hắn dần dần thích ứng được sự áp chế này, lúc này đã có thể sát giác được động hướng của Đạo Huyền chân nhân.

"Tới!

Lần này..." Đinh Ẩn cử kiếm phong chỉ hướng mũi Đạo Huyền chân nhân, "Nhất kiếm kết liễu ngươi." "Nực cười.

Ta cùng ngươi giao chiến đã lâu, ngươi đã từng chạm được vào một cọng tóc của ta sao?" Đạo Huyền chân nhân mắt thấy hắn chật vật như thế, mình đầy thương tích mà còn dám khinh miệt mình, trong lòng bất miễn có chút nộ hỏa, dù sao vừa rồi lão vẫn luôn chiếm thượng phong.

"Vậy lần này liền thử xem đi!" Đạo Huyền chân nhân đại thủ nhất huy, lần này tịnh không có phân hóa xuất mạn thiên huyễn ảnh, mà trực tiếp ẩn thân.

Chiêu này sẽ tiêu hao đại lượng nguyên thần chi lực, nhưng hiệu quả cũng cực giai, như Đinh Ẩn hiện tại đã là nỏ mạnh hết đà, rất khó để tấn tốc tra ra bản thể ẩn thân.

Quả nhiên đúng như lão dự liệu, ngay nháy mắt lão ẩn thân, Đinh Ẩn liền không cảm thụ được khí tức, cơ hồ hoàn toàn biến thành kẻ mù.

"Hảo gia hỏa, muốn dùng một chiêu đánh ta triệt để nằm xuống sao?" Đinh Ẩn đốn thời trọng thị, biết rõ tiếp theo tuyệt đối không thể lại du nhàn được nữa.

Đạo Huyền chân nhân nhận định Đinh Ẩn đã cùng đường mạt lộ, quyết định nhất kích đánh cho hắn không còn lực đánh trả, triệt để kết thúc trận chiến đấu này.

“Giải quyết ngươi xong, bần đạo còn phải đi tĩnh tu, không có thời gian ở chỗ này lãng phí!” Ẩn tàng thân hình, Đạo Huyền chân nhân chậm rãi bức cận Đinh Ẩn, lại phát hiện đối phương lúc này hoàn toàn nhắm hai mắt lại.

Một động tác vi tiểu này cũng bị Ngao Tông nhìn ở trong mắt, lập tức sát giác Đinh Ẩn đang đem tất cả pháp lực dồn vào việc kích phát thần thức.

Làm như vậy trong thời gian ngắn sẽ hoàn toàn không có chiến đấu lực, nhưng lại có thể đem thần thức bạc nhược kích phát đến cực hạn, hoặc hứa có thể khiến Đạo Huyền chân nhân đang ẩn thân kia vô sở độn hình.

Chương 965

Đương nhiên việc này cũng nguy hiểm vô cùng, nếu không thể tấn tốc khống chế tốt pháp lực lưu động trong cơ thể, dù có cảm giác được đối thủ cũng sẽ không có cơ hội công kích.

Xem ra Đinh Ẩn đang đánh cược vào khả năng khống chế ngay thời khắc mấu chốt.

Đạo Huyền chân nhân lại cho rằng Đinh Ẩn đã hoàn toàn buông xuôi, lập tức tứ vô kỵ đạn mà tới gần, tức khắc xuất thủ.

Phất trần mang theo pháp lực bành trướng đương không lạc hạ, trực thủ hậu cảnh Đinh Ẩn!

Lão phán định nhất kích này sẽ làm Đinh Ẩn chịu khổ không nhỏ, ít nhất sẽ không còn dư lực chiến đấu, nhưng tuyệt đối không chết.

Nhưng xuất hồ ý liệu, ngay khi phất trần chỉ còn cách cổ Đinh Ẩn vài tấc, thân hình hắn hốt nhiên như quỷ mị thiểm động, dùng sai biệt cực nhỏ tránh thoát một kích này!

Đạo Huyền chân nhân trong lòng nhảy dựng, nhưng rất nhanh trấn định lại, tái độ hoành tảo phất trần công kích ngực hắn.

Nhiên lần này Đinh Ẩn căn bản không có thiểm tránh, ngược lại mãnh nhiên mở bừng hai mắt, kiếm phong trong tay hốt nhiên bị quán nhập bàng bạc ma khí!

Sát thời gian, trường kiếm chuyển hóa thành màu huyết hồng, ma khí trực trùng thiên tế nghênh diện tập tới, đốn thời làm cho Đạo Huyền chân nhân đại vi chấn hám!

"Ma đạo đệ tử?!" Đạo Huyền chân nhân vẻn vẹn thất thần trong nháy mắt, nhưng ngay một sát na đó, kiếm phong của Đinh Ẩn đã phá

không sát tới, trực chỉ linh thể của lão.

Đạo Huyền chân nhân đại kinh thất sắc, ma khí đối với linh thể xâm thực cực mạnh, nếu bị một kiếm này đâm trúng, chỉ riêng ma khí trong đó cũng đủ để lão vô pháp tiêu thụ!

Nhưng hết thảy chỉ phát sinh trong điện quang hỏa thạch, lão không thể nào kịp tránh né.

Đinh Ẩn càng không có ý định lưu thủ, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội công kích, chuyển thuấn tức thệ!

Ngay khi kiếm phong huyết hồng sắp sửa quán xuyên linh thể Đạo Huyền chân nhân, trên thân kiếm hốt nhiên phù hiện từng đạo vết nứt chằng chịt.

Sau đó, chỉ nghe một trận thanh thúy vỡ vụn, trường kiếm kia thế nhưng sậu nhiên băng liệt, biến thành một đống mảnh vụn rơi đầy đất!

Đinh Ẩn nhìn chuôi kiếm trong tay, nhất thời ngẩn ngơ tại chỗ.

Đạo Huyền chân nhân càng chấn hám mà hiện xuất bản tôn.

"Kiếm của ta!" Đạo Huyền chân nhân đau lòng không thôi.

Tại nhân thế gian tu hành hơn ba trăm năm, thanh kiếm này trong mắt lão sớm đã trở thành chiến hữu.

Lão có thể chấp nhận kiếm lạc vào tay đồng môn đệ tử giúp trừ gian diệt ác, nhưng tuyệt đối vô pháp chấp nhận nó biến thành một đống sắt vụn.

"Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, ta vừa mới hướng trong đó chú nhập một chút pháp lực, thanh kiếm liền hỏng rồi!" Đinh Ẩn liên mang giải thích.

Đạo Huyền chân nhân thần sắc cực kỳ phức tạp, căn bản nghe

không lọt lời Đinh Ẩn, chỉ nhìn chằm chằm đống mảnh vụn trên mặt đất, thần sắc biến đến cực kỳ cổ quái.

"Xác thực không trách hắn." Lúc này, Ngao Tông bước lên trước, "Thanh kiếm của ngươi bởi vì áp ức ma lực quá lâu, khiến bản thân pháp trận đã ở vào giai đoạn sắp sửa sụp đổ.

Vừa rồi Đinh Ẩn tại quan đầu cuối cùng điều động thể nội sở hữu ma khí quán nhập vào trong kiếm, thanh kiếm vốn đã tần lâm phá hủy đương nhiên vô pháp thừa thụ." Lời này tịnh không khó hiểu, Đạo Huyền chân nhân cũng nhanh chóng được điểm minh.

Là do lão thiết hạ áp chế pháp trận trong kiếm dẫn đến tình huống như ngày hôm nay.

Lão áo hối vạn phần, nếu sớm biết như thế, thà rằng trực tiếp đem kiếm tặng không cho Đinh Ẩn còn hơn!

"Nhưng chuyện này không liên quan đến ta a." Đinh Ẩn có chút chột dạ, nhưng đồng thời cũng càng thêm thất vọng.

Thanh kiếm nhìn qua không tệ, vậy mà cũng vô pháp tiêu thụ được ma khí, xem ra muốn ở chỗ này tìm được một thanh vũ khí sấn thủ thực sự quá khó.

"Thôi, chúng ta đi thôi, ở chỗ này căn bản tìm không thấy kiếm thích hợp." Đinh Ẩn thở dài một hơi.

"Tiểu tử, chờ đã!" Đạo Huyền chân nhân đột nhiên gọi giật Đinh Ẩn lại, thần sắc đầy vẻ phẫn nộ.

"Ta biết ngươi hiện tại không sảng khoái, nhưng đừng trách ta, là ngươi ép ta dùng kiếm, cũng là trận pháp ngươi bố trí hủy đi thanh kiếm." Đinh Ẩn cẩn thận phủi sạch trách nhiệm.

"Hừ, ta biết.

Ta không có ý trách ngươi, chỉ là không phải ngươi vừa rồi nói tìm không thấy vũ khí sấn thủ sao?

Ta có một đề cử tốt, xem ngươi có dám lấy hay không!" Đạo Huyền chân nhân cười lạnh.

Chu Thanh Vân nhìn bộ dáng này của Đạo Huyền chân nhân, hốt nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Lão gia hỏa này nổi danh là lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, Đinh Ẩn làm hỏng kiếm của lão, lão tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Có kiến nghị tốt?" Đinh Ẩn mãn bất tại hồ, căn bản không cho rằng nơi này có thể có thứ gì tốt hơn.

"Đương nhiên." Đạo Huyền chân nhân cười có chút giảo hoạt, "Bất quá ngươi phải trả lời ta trước, vì sao thân là Thục Sơn đệ tử lại có thể động dụng ma khí!

Tại chính đạo tông môn, tu luyện ma khí tuyệt đối là điều cấm kỵ, nếu ngươi tu luyện thì lẽ ra sớm đã bị sư môn tru sát, làm sao có thể dung nhẫn ngươi tu luyện tới hiện tại?" Đinh Ẩn nhíu mày, căn bản không muốn trả lời vấn đề này.

Sự tình long khứ mạch lai (đầu đuôi câu chuyện) quá phiền toái, đâu phải một hai câu là giải thích rõ ràng.

"Không muốn nói thì thôi, ta cũng không tính toán ép ngươi nói ra bí mật." Đinh Ẩn dứt khoát vung tay, trực tiếp đem lời lão ném ra sau đầu.

"Này!" Nhãn khán Đinh Ẩn cứ thế thi thi nhiên bỏ đi, Đạo Huyền chân nhân phản đảo có chút gấp gáp, "Không muốn nói thì thôi!

Ngươi không phải muốn tìm một thanh kiếm sao, chỗ đó vừa khéo có một thanh kiếm thích hợp!" Đinh Ẩn liếc lão một cái: "Lão đạo sĩ,

tuy rằng ta cùng ngươi nhận thức mới được một lát, liền một canh giờ cũng chưa tới, nhưng ta cảm giác ngươi gia hỏa này càng tốt bụng thì càng không có chuyện tốt.

Sợ là muốn tìm cái cớ trêu chọc ta đi." Lời này chọc trúng tâm tư Đạo Huyền chân nhân, lão đốn thời có chút dam giới (xấu hổ), nhưng lập tức nói: "Bất luận cái khác, nếu thật có một thanh kiếm có thể khế hợp với ngươi, ngươi có muốn hay không?" "Đương nhiên muốn!

Chỉ sợ không có." Đinh Ẩn không kiên nhẫn đáp.

"Sai, ta thiên thiên thật sự có!" Đạo Huyền chân nhân đại thủ nhất huy, một bức địa hình đồ hoàn toàn cấu thành từ nguyên thần chi lực triển khai trước mặt mọi người.

Bản đồ phúc địa thác tung phức tạp, nhưng mọi người đều có thể ẩn ước nhìn ra, địa đồ này đối ứng chính là địa hình Tọa Hóa Lâm.

"Những năm đầu Thục Sơn mới kiến lập, thường thường sẽ chịu sự công kích từ địch nhân các phương, trong đó có ma đạo trung nhân, cũng có một ít quái vật nguy hại sinh linh.

Lúc đó, Tọa Hóa Lâm không giống quang cảnh phúc lành như bây giờ, nơi này có thể trực tiếp liên thông ngoại giới, cho nên trở thành đột phá khẩu công kích Thục Sơn.

Cũng chính vì vậy, rất nhiều tu hành giả Thục Sơn đã phấn chiến rồi tử trận tại đây." Chu Thanh Vân lập tức tiếp lời: "Ta biết!

Bởi vì đồng môn chết ở nơi này quá nhiều, cho nên rất nhiều người trong đồng môn trước khi tọa hóa đều muốn tới đây triều bái trí kính, cũng nhân đó, người tọa hóa ở đây càng ngày càng nhiều, mới thành Tọa Hóa Lâm." Đạo Huyền chân nhân gật đầu nhận khả: "Không sai!

Nhưng như các ngươi đã biết, nơi này trước kia bị rất nhiều tà vật

nhập xâm, ma tính của chúng cũng ảnh hưởng tới hoàn cảnh nơi này.

Tại địa phương ma khí nùng úc nhất, có rất nhiều vũ khí do ma quái di lưu lại." Đinh Ẩn nhướng mày, đối với câu chuyện này càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

"Những vũ khí đó đều có thể trực tiếp bị ma khí kích phát sử dụng, uy lực cực kỳ cường đại.

Ngươi sở hữu ma khí, sử dụng loại vũ khí đó mới là lựa chọn tối ưu." Đạo Huyền chân nhân cười híp mắt nhìn Đinh Ẩn, "Kỳ thực ta là một người thập phân khai minh, trong mắt ta, bất luận sức mạnh nào tồn tại tức là có giá trị.

Sức mạnh không có tốt xấu, chỉ có người sử dụng là khác biệt mà thôi.

Tiểu tử ngươi nhìn qua tâm tính không tồi, đi hoạch thủ những vũ khí đó tất là lựa chọn tốt." "Những vũ khí đó ở đâu?" Đinh Ẩn lập tức truy vấn.

Chương 966

Đạo Huyền chân nhân cũng không phế thoại, tiêu xuất một vị trí trên bản đồ: "Ở chỗ này, ngươi có thể tùy ý chọn lựa." Đinh Ẩn cùng Ngao Tông đối thị liếc mắt một cái, hiển nhiên đều cho rằng đây là một lựa chọn tuyệt giai.

Nhưng ngay khi Đinh Ẩn hạ quyết tâm, Đạo Huyền chân nhân lại cố tác vi nan nói: "Cư ta sở tri ma, nơi đó có rất nhiều ma vật âm hồn bất tán, khủng phạ sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tùy ý tới gần, nếu muốn hoạch thủ thì cũng không quá dễ dàng a." Lão đông tây này thật giảo hoạt, cố ý thả mồi câu Đinh Ẩn, lại dội gáo nước lạnh.

Bất quá hiển nhiên lão ăn chắc Đinh Ẩn tất định sẽ đi.

"Có thì cứ việc tới.

Bất quá chỉ là một ít quỷ quái, có cái gì uy hiếp!" Đinh Ẩn khinh thường nhất cố.

"Hảo phách lực, ha ha!" Đạo Huyền chân nhân không khỏi giơ ngón tay cái với Đinh Ẩn, "Bất quá ta phải nói trước, chuyện này ta đã cảnh cáo, phát sinh sự tình gì đừng tìm ta." Đinh Ẩn ý vị thâm trường nhìn Đạo Huyền chân nhân: "Ta đoán ngươi nhất định ba bất đắc (mong ngóng) ta sẽ phát sinh sự tình đi?" "Đảo cũng không phải như thế, tất kính ta thân là tiền bối, thay vãn bối lo lắng cũng là thập phân ứng cai a.

Nếu ngươi không làm tổn hại thanh kiếm kia, có thể lấy được vũ khí thích hợp, ta cũng không nhẫn tâm thôi tiến ngươi đi mạo hiểm như vậy." Đạo Huyền chân nhân trường hư đoản thán, gia hỏa này lúc này đâu còn nửa điểm dáng vẻ tiền bối cao nhân.

Trong mắt Đinh Ẩn, lão giống như đang hả hê khi người gặp họa.

“Ta không ngại chạy một chuyến, nếu có quái vật, ta thu thập cũng vô phương.

Nhưng nếu nơi đó tìm không thấy vũ khí thích hợp, lại gạt ta chạy uổng công một chuyến, đừng trách ta quay lại thu thập ngươi!” Đinh Ẩn uy hiếp không phải nói chơi, đối phó một cái khu khu linh thể, hắn tuyệt đối có thể khinh dịch thu thập.

“Vậy thì tùy ngươi.” Đạo Huyền chân nhân cười lớn một tiếng, sau đó thân ảnh ẩn nhập trúc lâm rồi biến mất.

“Ta đại khái biết nơi Đạo Huyền sư thúc nói là đâu.” Chu Thanh Vân thần sắc có chút dam giới, “Cái địa phương đó xác thực không dễ ứng đối.” “Dễ hay khó, đương nhiên đi rồi mới biết.

Bất quá ta hiện tại càng muốn biết lão có lừa ta hay không.” Đinh Ẩn trong lòng hừ lạnh, nếu thật sự bị trêu đùa, tuyệt đối phải lấy xương cốt Đạo Huyền chân nhân đi cho chó ăn.

“Khủng phạ nơi đó so với tưởng tượng của ngươi còn khó đối phó hơn nhiều.” Chu Thanh Vân mặt có nan sắc, “Nơi đó hiện nay được xưng là Phục Ma Cốc.

Quỷ quái yêu thú tịnh không có bị toàn bộ chém giết, có tương đương một bộ phận nhưng nhiên tồn hoạt tại đó, chỉ là bị phong ấn vô pháp thoát thân.

Ngươi muốn chủ động đi trêu chọc chúng, nhất định sẽ thập phân ma phiền.

Đó đều là những quái vật khiến ngay cả sư thúc mấy trăm năm trước cũng đau đầu không thôi.” “Sợ cái gì.” Chu Thanh Vân nhìn về phía Ngao Tông, trong lòng cảm thấy nếu có Ngao Tông giúp đỡ, căn bản không thành vấn đề.

“Đừng nhìn ta.

Muốn đi kiếm vũ khí thì tự đi, ta sẽ không xuất thủ giúp ngươi." Ngao Tông đạm đạm nói.

"Yên tâm đi Ngao đại nhân, chỉ là thu thập một ít yêu thú, tịnh không thành vấn đề.

Ta ngay cả Thượng Quan Cảnh Ngã đều dám đánh, sá gì mấy con quái vật!" Đinh Ẩn đảo lại tin tâm tràn đầy.

"Ta đảo cảm thấy không cần thiết mạo hiểm như vậy a?" Trương Hiến Bỉnh có chút yếu ớt nói.

Tu vi của hắn trong đám người là thấp nhất, nếu thật gặp đại ma phiền tuyệt đối là người nguy hiểm nhất.

"Sợ cái gì, Trương huynh đệ!

Có ta bảo hộ ngươi, ta đi trước!" Đinh Ẩn đại bao đại lãm, sau đó tức khắc động thân bay về hướng Phục Ma Cốc.

"Đi thôi!" Nhãn khán tình huống này, Chu Thanh Vân cùng những người khác cũng chỉ đành kiên trì đi theo.

Phục Ma Cốc cự ly cũng không xa, nơi đó vẫn là một bộ phận của Tọa Hóa Lâm, chỉ bất quá càng tiếp cận, càng có thể sát giác khí tức tứ phía không còn tường hòa ninh tĩnh, dần dần trở nên túc sát.

Đồng thời, ma khí cũng biến đến càng ngày càng nùng úc.

Hiện tại Đinh Ẩn đã hoàn toàn dung hợp với Xích Hồn Thạch, đối với loại hoàn cảnh ma khí nùng úc này phản đảo thập phân hỉ hoan, nhưng đám người Chu Thanh Vân thì không được tự tại như vậy.

Thậm chí Trương Hiến Bỉnh bất đắc dĩ phải kích phát hộ thể cương khí tị miễn bị ma khí xâm thực.

"Ta thấy rồi." Đinh Ẩn tại thượng không phủ khám, lập tức phát giác tại tận cùng thông đạo có một tòa hạp cốc thấp bé, trong đó ma

khí cơ hồ đều hoàn toàn cụ hiện hóa trong không khí, hồng sắc quang mang như hỏa diễm thăng đằng giữa không trung.

Đinh Ẩn lập tức đáp xuống mặt đất, tận mắt nhìn thấy trong hạp cốc cơ hồ nơi nơi đều là vết tích chiến đấu lưu lại.

Phi đán như thế, nơi này biến bố rất nhiều xương cốt tàn hài của quái vật, yêu thú cự đại, dù chỉ còn lại xương trắng cũng vẫn có thể tưởng tượng ra lúc còn sống ngoại mạo chúng tranh nanh khả ác đến mức nào.

"Những yêu thú này đều là bị sư thúc chém giết tại đây...

Có thể diệt đi loại quái vật này, hẳn cũng phải phó xuất cái giá không nhỏ đi..." Chu Thanh Vân thần sắc có chút túc mục.

Lần đầu tiên đặt chân đến nơi này, tận mắt chứng kiến, nàng mới thâm thiết minh bạch sư thúc cứu cánh đã ngăn cản những quái vật như thế nào ở bên ngoài.

Biến địa đều là trường kiếm, pháp bảo vỡ nát.

Đinh Ẩn đối với mấy thứ này đương nhiên không có hứng thú, hắn vượt qua những xương cốt quái vật cự đại kia, hốt nhiên nhãn tiền sáng ngời.

Chỉ thấy phía trước mặt đất bày biện một cây trường mâu chế tác từ xương cốt, nhưng nhiên lưu tồn hoàn hảo.

Cây trường mâu kia thế nhưng vẫn đang hấp nạp ma khí xung quanh, như thể vật sống.

Đinh Ẩn lập tức tiến lên cầm lấy cốt mâu, tịnh thường thí hướng trong đó chú nhập ma khí.

Sát thời gian, trường mâu bính phát uy áp bành trướng hoành tảo tứ phía!

“Hảo!” Đinh Ẩn hưng phấn không thôi, một cây cốt mâu có thể tăng phúc ma khí, tuyệt đối so với chế thức bội kiếm trong Thục Sơn càng thêm thích hợp.

“Lão tiểu tử kia quả nhiên không có lừa ta a!” Ngay khi Đinh Ẩn đang hân hỉ, Ngao Tông lại tùy thủ ném cho hắn một thanh chiến phủ nhặt từ dưới đất: “Cái này nhìn qua cũng không tồi.” Đinh Ẩn đốn thời bị hấp dẫn chú ý lực, thủ trì chiến phủ, phát giác nó tuy rằng thập phân trầm trọng, nhưng khi nắm trong tay, mạc danh kỳ diệu sát giác sức mạnh của mình cũng được đại đại tăng phúc.

“Hát!” Đinh Ẩn mãnh nhiên cử cự phủ ngoan ngoan nện xuống, phong nhận hậu trọng của đại phủ trực tiếp làm mặt đất nứt toác, vết nứt tấn tốc lan tràn, ma khí không đoạn dũng động, khiến phá hoại càng sâu!

“Không tồi!” Đinh Ẩn giản trực cảm thấy nơi này như thiên đường, cơ hồ tùy chỗ có thể thấy được vũ khí cường đại thích hợp sử dụng.

Những vũ khí này đều vô nhất lệ ngoại là do yêu thú, ma quái lưu lại, đại đa số đều bảo tồn hoàn hảo, Đinh Ẩn nhất thời gian không biết nên chọn lựa thế nào.

“Mấy thứ này thật sự hảo dụng như vậy sao?” Trương Hiến Bỉnh hiếu kỳ chạm vào một dạng ma khí, kết quả vừa mới nhập thủ, pháp lực trong cơ thể thuấn gian phí đằng, kinh đến mức liên mang vứt bỏ.

“Ngươi tu luyện là Thục Sơn chính đạo công pháp, đương nhiên sẽ cùng những ma khí này thiên sinh sản sinh bài xích, cho nên tốt nhất đừng chạm vào.” Chu Thanh Vân kiến trạng liên mang cảnh cáo.

“Xác thực.” Trương Hiến Bỉnh tâm hữu dư quý.

Đinh Ẩn một đường chọn lựa, cơ hồ nhặt một cái lại vứt một cái,

nhưng sau đó lại phát hiện lựa chọn tốt hơn, cứ thế vãng phục, bất tri bất giác đã đi tới chỗ sâu nhất của hạp cốc.

"Hử?" Đinh Ẩn mạnh mẽ ngẩng đầu mới phát hiện, phía trước có một vách đá thập phân cự đại, mặt vách đá căn bản không giống thiên nhiên sinh trưởng trong hạp cốc.

Nhìn qua đảo giống như có người khắc ý kiến tạo, chắn ngang hạp cốc.

Trên vách đá cắm một thanh trường đao thông thể huyết hồng sắc, đao bính hộ thủ là một cái quỷ đầu diện mục cực kỳ nữu khúc tranh nanh đang trương khai đại khẩu, đao nhận từ trong miệng nó tham xuất, ngoại mạo quỷ dị.

Một nửa đao phong một nhập trong tường đá, tất là bị người khắc ý cắm ở chỗ này.

Thanh đao này nhìn qua có chút kỳ quái, tuy rằng năng cảm thụ bên trong có ma khí ba động, nhưng lại vô pháp cùng ma khí trong cơ thể cộng minh, cùng những vũ khí khác đại bất tương đồng.

"Thử xem!" Đinh Ẩn nắm lấy đao bính muốn rút ra, nhưng khi thường thí phát lực, lại phát hiện đao thân văn ti bất động.

Chương 967

Đồng thời, hắn năng sát giác trong tường đá phảng phất có sức mạnh đang lôi kéo đao nhận, khiến hắn vô pháp lấy ra.

"Không thích hợp a!" Càng rút không ra, Đinh Ẩn trong lòng càng não hỏa, thậm chí thường thí vãng trường đao trung đại lượng chú nhập ma lực, ý đồ cưỡng ép lấy ra.

Ngay khi chú nhập ma lực, trường đao đao thân cũng tùy chi chiến đẩu, đồng thời Đinh Ẩn sát giác trường đao đang hướng hắn khát cầu ma khí!

Thật quỷ dị, Đinh Ẩn sử dụng qua rất nhiều vũ khí, chưa từng xuất hiện tình huống này!

Vũ khí căn bản không có ý thức, chỉ biết bị người sử dụng thao khúng, tuyệt đối sẽ không chủ động khát cầu sức mạnh.

Thanh trường đao này ký nhiên có động hướng như thế, chẳng lẽ có ý thức?

Như thế nhất lai, Đinh Ẩn càng gia hứng thú, hào vô lưu thủ, tiếp tục hướng trong đó chú nhập ma lực.

Hắn tịnh không phát giác, tại vị trí đao thân cắm vào, trên vách đá điêu khắc một tôn cự thú ngoại mạo tranh nanh, vẻn vẹn chỉ còn lại xương cốt.

Tùy theo ma lực đạo nhập đao thân càng ngày càng bàng đại, phù điêu cự thú kia cũng đang dần dần thiểm thước quang mang.

"Lên!" Cuối cùng, bạn tùy Đinh Ẩn không đoạn kích phát ma lực, cặp mắt quỷ diện trên trường đao thiểm thước hồng quang, đao thân cũng bắt đầu vi vi tùng động.

“Rắc rắc!” Thạch bích bắt đầu dần dần nứt ra, cuối cùng Đinh Ẩn mãnh nhiên rút trường đao ra khỏi tường đá!

Trong nháy mắt, thạch bích kịch liệt chấn chiến, tại liệt khẩu nơi rút trường đao, hồng sắc ma khí không đoạn thăng đằng trực trùng thiên tế.

Cuối cùng, chỉnh cái tường đá đều bị huyết hồng sắc ma khí bao trùm, đồng thời ẩn ẩn ước ước có thể nghe thấy từ trong tường đá truyền ra từng trận tiếng gào thét tê ách!

Đinh Ẩn chưa kịp quan sát thanh trường đao vừa rút ra, liền hoàn toàn bị một màn này chấn nhiếp.

Không chỉ bởi vì ma khí trùng thiên kia, hắn nhìn thấy quái vật tranh nanh trên thạch bích đang vi vi cử động!

Những tiếng gào thét tiêm lợi kia, chính là từ miệng quái vật trong tường phát ra.

“Gia hỏa này không phải là một bức điêu tượng sao?” Đinh Ẩn phỉ di sở tư.

Hốt nhiên gian, tòa thạch bích dưới sự trùng kích của ma khí ầm ầm sụp đổ, mạn thiên yên trần cuộn lên, làm cho Đinh Ẩn bất do tự chủ hậu lui vài bước.

“Tiểu tử, ngươi đang làm cái gì?!” Hốt nhiên gian, một tiếng chất vấn phẫn nộ vang lên, Đinh Ẩn ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh tấn tốc từ đoạn nhai hạp cốc nhảy xuống, nộ khí đằng đằng đứng trước mặt hắn.

Người đến là một hòa thượng mặc tăng bào phác tố, nhìn qua bình bình vô kỳ, nhưng giờ phút này mãn diện nộ ý trừng mắt nhìn Đinh Ẩn, tựa hồ hắn vừa sấm hạ đại họa tày trời.

“Là ngươi đem thanh đoạn nhận kiếm kia rút ra?!

Thứ đó bị ngã hạ cấm chế, bằng vào tu vi của ngươi không có khả năng rút được!" Hòa thượng nộ khí trùng trùng chất vấn.

Đinh Ẩn hạ ý thức hồi đáp: "Ta động dụng một ít ma khí, nhưng cũng mất rất nhiều thời gian." Nghe hòa thượng nói, Đinh Ẩn mới phát hiện thanh đao trong tay hắn phía trước bị gãy ngang.

Chỉ là trường đao này dù bị gãy, bề mặt vẫn hoàn nhiễu cuồn cuộn ma khí, tịnh tán phát một cỗ uy nhiếp lực nhược hữu nhược vô.

Nhưng hòa thượng nghe vậy lại bột nhiên đại nộ: "Có ma khí?

Nguyên lai là ma đạo trung nhân, nạp mạng đi!" Hòa thượng căn bản không nghe Đinh Ẩn nói hết lời, trực tiếp xuất thủ đánh ra một đạo bàng bạc pháp lực oanh kích đầu lâu Đinh Ẩn!

Đinh Ẩn vạn vạn không ngờ hòa thượng sẽ trực tiếp công kích, lập tức hoành trường đao lan tiệt trước người chuẩn bị ngạnh kháng.

Nhưng kỳ quái chính là, uy lực oanh kích lên trường đao tịnh không tạo thành bất kỳ bạo phát lực nào, phản đảo bị trường đao hoàn toàn hấp thu năng lượng, không có một tia ngoại dật.

"Ai?" Đinh Ẩn có chút sá dị, nhưng không đợi hắn phản ứng, hòa thượng kia đã trực tiếp sát đến trước mặt, cử quyền đầu hào vô hoa tiếu nện xuống đầu hắn.

Một màn này suýt chút nữa làm Đinh Ẩn bật cười, tu hành giả cận cự ly dùng quyền cước giao thủ lần đầu tiên hắn mới thấy!

Hắn hoàn toàn mất đi kính sợ chi tâm, trực tiếp dương quyền đầu nghênh lên, ý đồ ngạnh kháng một quyền của hòa thượng.

"Đông!" Hạ nhất khắc, Đinh Ẩn bị lực đạo trong quyền kia đánh đương trường đảo phi ra ngoài, đầu đập mạnh vào vách đá hạp cốc.

Thậm chí dư uy trong quyền đầu chưa tiêu hết còn không đoạn hồi

đãng trong cơ thể, chấn ngũ tạng lục phủ hắn thất điên bát đảo!

"Đáng chết!" Một lần giao thủ, Đinh Ẩn đốn thời phát giác, tu vi cảnh giới của hòa thượng này tuyệt đối không thua kém Gia Cát Ngự Ngã hay Lục Bào Tôn Giả.

Không ngờ nơi này lại ẩn tàng cao nhân như vậy.

"Chịu chết đi, ma đạo chi đồ!" Hòa thượng lúc này hoàn toàn động sát tâm, lại một lần nữa công sát lên, hoàn toàn không cho Đinh Ẩn cơ hội phản ứng.

Đinh Ẩn thốt bất cập phòng chỉ có thể miễn cưỡng chiêu giá, không có Xích Hồn Thạch uy lực thì khó có thể phát huy, chỉ có thể bị áp chế đánh liên tục.

Nhiên nhi thanh trường đao trong tay lại thập phân lợi hại, mỗi lần chiêu giá đều có thể giúp hắn hoàn toàn hóa giải uy năng công kích, làm áp lực giảm đi rất nhiều.

"Không xong rồi sao!" Đinh Ẩn sau khi lại một lần nữa bị đánh bay, nộ hỏa trong ngực cũng thăng đằng đến cực điểm, Xích Hồn Thạch càng tùy chi phát uy!

Hắn đem Xích Hồn Thạch cuồng dũng trong cơ thể hào vô bảo lưu thích phóng, mãnh nhiên nhất kiếm đương không trảm xuống.

Hòa thượng nghênh diện nhìn thấy huyết hồng sắc kiếm khí không khỏi sắc mặt ngưng trọng, tế xuất một pháp bảo hình Bát Vu (cái bát) bảo hộ trước người.

"Ông!" Sát thời gian, một đạo đạm kim sắc bình chướng hiển hình quanh thân, ngạnh kháng huyết sắc quang nhận đang bổ xuống.

Trong khoảnh khắc, bình chướng bị chém đến cơ hồ phá liệt, thậm chí mắt thường có thể thấy vết nứt bắt đầu xuất hiện!

“Oanh!” Uy năng chưa bị triệt tiêu hoàn toàn như lốc xoáy hoành tảo tứ phía, cuộn lên mạn thiên yên trần, thậm chí đá vụn trên sườn núi cũng bị dư uy oanh kích vỡ nát.

Đinh Ẩn sá dị không thôi nhìn thanh trường đao, nhất kích uy năng lại được trường đao tăng phúc đến trình độ này.

Mức độ tăng phúc viễn viễn siêu việt bất kỳ ma khí nào trước đó hắn từng thấy, thậm chí năng sát giác vật này có thể trữ tồn ma lực lưu nhập trong đó.

Hòa thượng thấy Đinh Ẩn có thể hoàn mỹ giá ngự trường đao như vậy, thần sắc có chút dị dạng: “Tiểu tử, lai lịch ra sao, mau thành thật khai báo!” “Có quan hệ gì tới ngươi!

Ta còn muốn hỏi, vì sao vừa thấy mặt liền chào hỏi cũng không đánh đã muốn giết ta!” Đinh Ẩn cực độ bất mãn.

“Phế thoại, ma đạo trung nhân, ta không giết ngươi là có lỗi với ân sư giáo đạo!” Hòa thượng lại muốn sát tới, Đinh Ẩn cũng triệt để bị chọc giận, dứt khoát huy động trường đao nghênh chiến.

Lúc này, Chu Thanh Vân cùng những người khác từ xa chạy tới, thấy hai người tức tương giao chiến liền liên mang đại hảm: “Diệu Nhất tiền bối, thỉnh ngài dừng tay!” Hòa thượng đang chuẩn bị phát động công kích nghe tiếng hô liền sảo sảo trì trệ, khi chú ý tới Chu Thanh Vân, liền nghi hoặc hỏi: “Ngươi nhận thức hắn?” “Đương nhiên nhận thức, thỉnh tiền bối ngài tiên dừng lại, có lời gì có thể hảo hảo nói hay không?” Chu Thanh Vân liên mang nói, “Coi như nể mặt sư phụ ta!” Người được gọi là Diệu Nhất hòa thượng do dự phiến khắc, sau đó thu tay: “Nói cho ta biết chuyện gì xảy ra, tên ma đạo trung nhân này vì sao lại là đồng bạn của ngươi?” Chu Thanh Vân thở dài: “Hắn không phải ma đạo trung nhân, hắn cũng giống như ta, là Thục Sơn đệ tử.” “Khai vui cười!” Diệu Nhất hòa thượng nghe vậy

căn bản không tin nửa điểm.

"Gia hỏa này một thân ma khí, tu luyện tầng thứ hiển nhiên không thấp, còn có thể cùng Khấp Huyết Kiếm tương hỗ cộng minh, đây đâu phải chuyện chính đạo trung nhân có thể làm!" "Nguyên lai cái thứ này gọi là Khấp Huyết Kiếm a." Đinh Ẩn nhược hữu sở tư nhìn thanh đoạn đao trong tay.

"Chuyện này nói ra rất dài, tiền bối có thể hay không dung hứa cho ta giải thích?" Chu Thanh Vân thỉnh cầu.

Diệu Nhất hòa thượng lãnh hừ một tiếng: "Ta chỉ cho nửa nén hương thời gian, nói không rõ ràng, ta sẽ cho đầu tiểu tử này rơi xuống đất." "Phế thoại, bằng vào ngươi sao!" Đinh Ẩn nghe vậy nộ khí xung thiên, ngay cả Lục Bào Tôn Giả cũng không dám nói cuồng thoại như thế!

Tẫn quản lão trọc này xác thực có năng lực lấy mạng hắn.

"Sự tình là như vậy..." Chu Thanh Vân đem thân thế kinh lịch của Đinh Ẩn, nhất thiết như số kể lại cho Diệu Nhất hòa thượng nghe.

Khi Diệu Nhất hòa thượng nghe xong, giản trực mãn mặt chấn hám nhìn Đinh Ẩn: "Tiểu tử này là Lục Tinh Liên Châu chi thể?

Ta tưởng chỉ có trong cổ tịch lý luận ghi chép, không ngờ lại là thật!" Đinh Ẩn lạnh lùng xú mặt, tịnh không nói gì.

Chương 968

Diệu Nhất hòa thượng cũng không còn sát khí như trước, ngữ khí hiển nhiên hoãn hòa rất nhiều: "Từng vì Thục Sơn chiến đấu, tịnh đoạt lại Xích Hồn Thạch của Liệt Ảnh Thần Tông, bất luận nhìn thế nào cũng là đối với chính đạo có đại công lao.

Trước đó là ta không đúng." "Không cần." Đinh Ẩn lười để ý, "Ký nhiên như thế, chuyện của chúng ta dừng ở đây đi!" "Không!

Nhất mã quy nhất mã!" Diệu Nhất hòa thượng thần sắc lại đốn thời biến đến băng lãnh, "Ngươi lấy đi Khấp Huyết Kiếm, nhưỡng thành thao thiên đại họa, ngươi có biết quái vật bị trấn áp trong thạch bích là gì không?" Đinh Ẩn nhíu mày: "Là gì?" Diệu Nhất hòa thượng lãnh thanh nói: "Quái vật bị trấn áp đó tên là Thiên Độc Long, năm xưa nó dẫn ma vật công thục Sơn.

Hỗn trướng này hồn phách lại siêu hồ tưởng tượng cường đại, dù thân thể bị hủy diệt, tàn hồn y cựu khó bị diệt trừ, chỉ có thể dùng Khấp Huyết Kiếm áp chế phong ấn." Đinh Ẩn lúc này mới tỉnh ngộ: "Vậy hiện tại gia hỏa kia bị ta thả ra?" "Không có.

Bị phong ấn mấy trăm năm, hồn phách biến đến cực kỳ suy yếu, chỉ trong thời gian ngắn giải trừ phong ấn đảo cũng không có bao nhiêu nguy hiểm.

Hiện tại lập tức đem Khấp Huyết Kiếm cắm trở về, còn có thể vãn hồi!" Diệu Nhất hòa thượng chỉ hướng đống phế khư thạch bích, "Phải nhanh lên!" "Được rồi, ta biết rồi!" Đinh Ẩn tuy rằng trong lòng không nỡ, tất kính hảo bất dung dị mới tìm được vũ khí thuận tay, nhưng tình huống này nếu không đưa ra, khủng phạ Diệu Nhất hòa thượng cũng sẽ không dễ dàng cho hắn rời đi.

“Ta nói trước, không phải vì ngươi phân phó ta mới giao ra vũ khí, chủ yếu là do ta tâm tràng quá thiện lương, khảo lự thiên hạ vân vân chúng sinh mà thôi...” Khi Đinh Ẩn nhìn về phía đống phế khư, lại phát hiện quái vật điêu tố trong đó hoàn toàn tiêu thất bất kiến.

Chỉ còn lại một đống đá vụn.

“Không xong!” Diệu Nhất hòa thượng đại kinh thất sắc, dùng Bát Vu pháp khí trong tay bính phát một trận kim sắc quang hoa chiếu rọi lên đống đá vụn, thần sắc biến đến càng ngày càng âm trầm.

“Gia hỏa kia chạy mất rồi.” Diệu Nhất hòa thượng nộ mục nhìn Đinh Ẩn: “Nếu ngươi không nhất định phải lấy đi Khấp Huyết Kiếm, súc sinh kia cũng không đến mức chạy thoát!

Hiện tại sấm đại họa rồi, không biết có bao nhiêu người phải vì ngươi mà xui xẻo!” Đinh Ẩn mạc danh kỳ diệu: “Loại sự tình này ta căn bản không biết a, ta nếu sớm biết hậu quả nghiêm trọng như vậy...” Đinh Ẩn lời còn chưa dứt, Ngao Tông một bên thủy chung trầm mặc bất ngữ hốt nhiên một cước đá văng Đinh Ẩn, sau đó mãnh nhiên túm lấy vai Chu Thanh Vân thối lui sang một bên.

“Oanh!” Hạ nhất khắc, một đạo hắc sắc nùng úc độc khí đương không cuồn cuộn lạc hạ, đem hết thảy những gì tiếp xúc ăn mòn thành hắc dịch.

Độc khí lan tràn phạm vi cực đại, Diệu Nhất hòa thượng cũng đương trường thối lui.

Đinh Ẩn từ dưới đất bò dậy cũng lập tức trừu thân lăn lộn, tuy rằng dạng mạo bất nhã, nhưng tổng giữ được một mạng.

“Chư vị, nhìn kia.” Ngao Tông chỉ hướng thượng không hạp cốc cách đó không xa.

Chúng nhân thị tuyến nhìn lại, đốn thời thấy một con khô lâu cự

long hồn thân do nham thạch đúc thành, thể hình dài đến mấy chục mét, giờ phút này đang bàn toàn trên không trung ngưng thị bọn hắn.

Tựa hồ vô pháp tập quán thân thể hoàn toàn do đá tạo thành, nó nữu khúc một cách hào vô ý nghĩa, nhưng khí tức bính phát ra lại cường đại khiến người chấn hám.

Quanh thân nó không đoạn thăng đẳng độc vụ, mỗi một lần thổ tức đều có cực kỳ nùng liệt độc khí phún dũng.

"Gia Cát Ngự Ngã... có ở đây không?" Thiên Độc Long đôi mắt u lục sắc ngưng thị bọn họ, phát ra tiếng gào thét khiến màng tai người ta đau nhức.

"Thu thập ngươi, nơi nào cần Gia Cát đạo hữu xuất thủ?" Diệu Nhất hòa thượng lãnh lãnh đáp.

Độc Long thị tuyến rơi vào trên người Diệu Nhất hòa thượng, hạ nhất khắc trong mắt u minh hỏa diễm mãnh nhiên ba động, phát ra một trận phẫn nộ gào thét!

"Diệu Nhất!

Diệu Nhất!

Ngươi còn sống!

Bằng cái gì ngươi có thể bảo hữu huyết nhục chi khu!" Diệu Nhất hòa thượng thần thái tự nhược: "Ta như kim dùng phương thức sinh linh tồn tại, ngươi lại biến thành một con quái vật chỉ có thể dựa vào đá đúc thân thể, cao hạ lập phán." "Chết!" Thiên Độc Long trương khai cự khẩu, độc khí trụ cuồn cuộn phún dũng ra, hào vô bảo lưu oanh kích Diệu Nhất hòa thượng!

"Đi!" Diệu Nhất hòa thượng đại thủ nhất huy, Bát Vu pháp bảo đốn thời bay nhanh xoay tròn trước mặt, ngưng kết thành một đạo cự đại kết giới bình chướng ngạnh kháng độc khí.

“Oanh!” Độc khí phún dũng, Diệu Nhất hòa thượng minh hiển bị độc khí áp chế đến tiết tiết bại lui, chỉ có Bát Vu giúp để đáng mới có thể miễn cưỡng chiêu giá.

“Tiểu tử, ngươi gây ra phiền toái, còn không mau tới hỗ trợ!” Diệu Nhất hòa thượng nộ khí trùng trùng truyền âm cho Đinh Ẩn.

“Phế thoại!” Đinh Ẩn bị lời của lão chọc tức đến hỏa mạo tam trượng, nhưng nhưng nhiên sấn cơ hội này tấn tốc phi nhập không trung.

Nhãn khán Thiên Độc Long sở hữu chú ý lực toàn bộ tập trung trên người Diệu Nhất hòa thượng, Đinh Ẩn đương nhiên nắm chặt cơ hội, dương Khấp Huyết Kiếm đương không trụy lạc.

Sát thời gian hồng sắc ma khí bao trùm chu thân, uyển như một khỏa hồng sắc lưu tinh rơi xuống, trực chỉ cổ Thiên Độc Long.

Thiên Độc Long không chú ý Đinh Ẩn bức cận, vẫn mang theo nộ ý không thể áp chế công kích Diệu Nhất hòa thượng.

“Chết!” Đinh Ẩn không xuẩn đến mức lơ là, lập tức hào vô bảo lưu, toàn lực nhất kích muốn triệt để trảm đoạn cổ Thiên Độc Long.

“Thương!” Hạ nhất khắc, đao nhận của Đinh Ẩn hào vô bảo lưu trảm kích lên cổ Thiên Độc Long!

Nhưng một kiếm chém xuống, Đinh Ẩn lại phát giác kiếm phong như chém vào kim cương nham thạch, vô pháp ấn xuống nửa tấc!

Chỗ cổ rồng bị chém trúng chỉ lưu lại một vệt trắng mờ nhạt, hoàn toàn không bị trảm đoạn.

“Ngươi đang làm cái gì, mau nhanh lên xử lý nó a!” Diệu Nhất hòa thượng mắt thấy nhất kích hào vô hiệu quả, tâm cấp như phần đại hảm.

Lão vô pháp kiên trì quá lâu, con quái vật này dù chỉ còn lại hồn phách giá ngự thân thể đá, cũng viễn viễn mạnh hơn lão quá nhiều.

"Phế thoại, ngươi tưởng thật sự dễ dàng như vậy sao, không thì ngươi tự mình làm đi!" Đinh Ẩn cũng gấp gáp, không đoạn huy động Khấp Huyết Kiếm phách khảm, mỗi một kiếm trảm xuống đều mang theo bàng đại ma khí oanh kích.

Nhưng bất luận kiệt tẫn toàn lực thế nào, vẫn chỉ để lại những vệt trắng, căn bản vô pháp thương cập phân hào.

"Đáng chết!" Cùng lúc đó, Diệu Nhất hòa thượng đang chính diện khiên chế Thiên Độc Long rốt cuộc kiên trì không nổi, bất đắc dĩ thu hồi Tử Kim Bát Vu, tấn tốc thiểm thân tránh độc khí trụ, thoát thân hiểm chi hựu hiểm.

Ngay khi tránh né, độc khí cuồn cuộn sát thời gian đem hết thảy những gì tiếp xúc ăn mòn thành dịch lỏng, một màn này xem đến Diệu Nhất hòa thượng da đầu tê dại.

"Cũng bất quá như thế!" Thiên Độc Long kiến trạng càng thêm xương cuồng, chỉ thấy nó dùng ma khí trên đỉnh đầu ngưng kết thành một đạo pháp trận viên bàn, từng đạo mũi tên do độc dịch ngưng tụ như bão tố đương không trụy lạc, hào vô bảo lưu công kích Diệu Nhất hòa thượng.

Dưới công thế mật tập như mưa, Diệu Nhất hòa thượng căn bản nan dĩ thoát thân, chỉ miễn cưỡng chiêu giá thiểm tránh, mắt thấy vô pháp kiên trì quá lâu.

Lúc này Đinh Ẩn đang liều mạng phách khảm cổ rồng đã bì luy bất kham, mỗi lần công kích đều hào vô hiệu quả.

"Thứ này sao mà phiền toái thế!" Đinh Ẩn áo não oán trách.

Hạ nhất khắc bị Thiên Độc Long kịch liệt dao hoảng mãnh nhiên

hất xuống, đương không trụy lạc.

"Ta nhẫn ngươi đủ lâu rồi, hiện tại đến phiên ngươi chết!" Thiên Độc Long bất tiết vọng xuống Đinh Ẩn đang rơi, dẫn một đạo độc tiễn bắn về phía ngực hắn.

"Súc sinh ngươi cũng quá coi thường người khác rồi!" Đinh Ẩn sát giác trong độc tiễn tịnh không có quá nhiều uy lực, liền bất giả tư tác nhất kiếm chém tới.

Kiếm phong xúc bính, độc tiễn thuấn gian tạc liệt, một trận độc vụ lan tràn bao trùm Đinh Ẩn.

Đồng thời độc dịch phi tiễn tích lạc trên người Đinh Ẩn, tấn tốc hủ thực y phục, như phụ cốt chi thư (dòi trong xương) lao lao dính chặt vào da thịt hắn.

"Đáng chết!" Đinh Ẩn đốn thời phát giác da thịt như bị lửa thiêu kịch thống, liên mang trùng phá độc vụ để tránh hít phải độc khí, tịnh dùng ma khí áp chế vết thương bị hủ thực.

Nhưng kỳ quái là, độc dịch này tựa hồ có thể thôn phệ tiêu dung ma khí, càng chú nhập ma khí lại càng gia kịch tốc độ lan tràn của độc dịch.

Nhãn khán phạm vi vết thương càng ngày càng lớn, Đinh Ẩn tâm hạ phiền táo, dứt khoát trực tiếp khu sử Xích Hồn Thạch áp chế!

Vật này quả nhiên thập phân hữu hiệu, dưới ảnh hưởng của Xích Hồn Thạch, độc dịch mạn mạn tiêu thối, vết thương cũng tấn tốc phục nguyên.

Giải quyết xong độc dịch, Đinh Ẩn mới thở phào nhẹ nhõm, nhận ra độc khí của Thiên Độc Long nan triền đến mức nào.

Chương 969

Lúc này Thiên Độc Long chú ý lực toàn bộ đều ở trên người Diệu Nhất hòa thượng, bất tri bất giác liếc nhìn Ngao Tông, cánh phát hiện Ngao Tông đã giải điệu độc khí của nó.

"Tiểu tử này có điểm ý tứ." Thiên Độc Long hơi chút trọng thị hắn, lại một lần nữa dẫn đại lượng độc tiễn lạc hạ.

Có vết xe đổ, Đinh Ẩn không dám ngạnh kháng độc khí, dứt khoát đem ma khí quán nhập Khấp Huyết Kiếm, ngưng kết thành huyết khí bình chướng ngăn cản độc vũ.

Tẫn quản đây tịnh không phải toàn lực tiến công của Thiên Độc Long, nhưng nhiêu thị như thế cũng làm Đinh Ẩn cảm thấy bình chướng miễn cưỡng chiêu giá.

Thiên Độc Long không ngờ một nhân loại có thể kiên trì lâu như vậy, bất kinh ý liếc nhìn đối phương, lại đốn thời bị thanh kiếm trong tay hắn hấp dẫn chú ý lực!

"Khấp Huyết Kiếm!?" Thiên Độc Long đốn thời nộ hỏa thăng đằng, nó thanh thanh sở sở nhớ kỹ chính là bị thanh kiếm này phong ấn mấy trăm năm!

Ma lực đặc hữu trong kiếm không đoạn chiết ma hồn phách nó, khiến nó suy yếu đến tận bây giờ.

Dù hiện tại chỉ nhìn thấy Khấp Huyết Kiếm, nó cũng lập tức nhớ lại nỗi đau đớn mấy trăm năm qua!

"Chết đi!" Thiên Độc Long hoàn toàn phóng khí Diệu Nhất hòa thượng, thân thể cự đại đương không bàn du, trực tiếp phác hướng Đinh Ẩn.

“Tình huống gì?!” Diệu Nhất hòa thượng xem đến nhất đầu vụ thủy, nhưng sau đó liền minh bạch, là Khấp Huyết Kiếm của Đinh Ẩn dẫn cừu hận a.

Bất quá như vậy cũng tốt, Diệu Nhất hòa thượng sấn cơ hội này đằng nhập không trung, bắt đầu tìm kiếm cơ hội tiêu diệt Độc Long.

“Uy!

Bôn ta tới rồi, không phải nên xử lý Diệu Nhất hòa thượng trước sao!” Đinh Ẩn nhìn Độc Long sát tới đốn thời đại kinh thất sắc, liên mang muốn phi thân bỏ chạy, nhưng tốc độ phi hành của Thiên Độc Long lại nhanh hơn hắn rất nhiều, hô hấp chi gian đã đuổi kịp, trương khai cự khẩu ngoan ngoan cắn xuống!

Đinh Ẩn bách bất đắc dĩ, chỉ đành xoay người dùng Khấp Huyết Kiếm chống đỡ cự long đại khẩu để tránh bị cắn nát.

Nhưng sức mạnh của Thiên Độc Long viễn viễn siêu xuất Đinh Ẩn ý liệu, hắn đốn thời bị áp chế quỳ gối trong miệng rồng, chỉ có thể dựa vào Khấp Huyết Kiếm trở ngại cự long khép miệng.

Khấp Huyết Kiếm xác thực lợi hại, dưới lực cắn của Thiên Độc Long vẫn không chút sứt mẻ, thậm chí còn thứ phá thân thể nham thạch của nó một đạo liệt ngân.

Nhiên Thiên Độc Long áp căn không định buông tha Đinh Ẩn, trong miệng lại một lần nữa thôn thổ xuất cổn cổn độc khí, đem Đinh Ẩn hào vô đóa tị dư địa thôn một nhập kỳ trung!

“Đinh huynh đệ!” Trương Hiến Bỉnh nhìn một màn này cơ hồ đình chỉ hô hấp, ý niệm đầu tiên là muốn xông lên hỗ trợ, lại bị Chu Thanh Vân đương trường ngăn lại: “Muốn tìm chết sao!” Chu Thanh Vân khổ não không thôi, nàng đương nhiên cũng muốn giúp, nhưng bất đắc dĩ tu vi hai người quá thấp, căn bản không giúp được gì.

“Ngao đại nhân, năng phủ ma phiền ngài xuất thủ, phủ tắc Đinh Ẩn khủng phạ chết chắc rồi...” Trương Hiến Bỉnh nhìn độc vụ cuồn cuộn, lòng càng lúc càng trầm xuống.

“Không cần quản.” Ngao Tông lại thản nhiên cười, hiển nhiên toàn nhiên không để ý việc này.

“Ngao sư huynh, Đinh Ẩn...” Chu Thanh Vân đang tính toán làm sao thỉnh cầu, lại hốt nhiên thấy Thiên Độc Long trên không trung thống khổ giãy dụa!

Thân thể nó như bị cuồng phong thổi, nữu khúc như một mảnh vải rách, độc vụ phun ra cũng đình chỉ.

Trong cự khẩu đang bế hợp thiểm thước từng trận hồng quang diệu nhãn, tựa hồ đang súc ý bạo phát.

“Đó là?” Chu Thanh Vân hai người lập tức nhận ra, đó là quang mang của Xích Hồn Thạch!

“Đó chẳng lẽ là Đinh Ẩn sao?” Trương Hiến Bỉnh nan dĩ trí tín nhìn cự long, chỉ thấy cự khẩu bị ngạnh sinh sinh đỉnh khai, sau đó một bàn tay khổng lồ mọc đầy lông đỏ từ trong miệng nó tham xuất, cưỡng hành tách cự khẩu ra.

“Hống!” Chấn nhĩ dục lung gào thét vang lên, hách nhiên thấy từ trong miệng Thiên Độc Long chui ra một đầu huyết sắc cự viên (vượn lớn màu đỏ), ôm chặt lấy đầu rồng cùng rơi xuống đất.

Ngay khi sắp chạm đất, huyết sắc cự viên nộ hống đem đầu Thiên Độc Long ngoan ngoan đập mạnh xuống đất, bạn tùy tiếng bạo liệt, mạn thiên yên trần cùng đá vụn cuộn lên, tạo thành một trận mưa đá.

Thiên Độc Long thân thể vô lực thùy tại địa diện, nhất kích này tựa hồ gây cho nó thương thế không nhẹ.

“Hống!” Yên trần dần lắng xuống, thân thể huyết sắc cự viên cao

lớn như gò núi phù hiện trong tầm mắt mọi người.

Huyết sắc cự viên chính là Đinh Ẩn tại quan kiện thời khắc kích phát Xích Hồn Thạch biến hóa thành Quỷ Diện Viên.

Sau khi huyễn hóa, sức mạnh và thân thể cường độ bạo trướng đến trình độ khả phạ, Thiên Độc Long hào vô phòng bị liền ăn thiệt thòi lớn.

"Hỗn trướng!" Đinh Ẩn cuồng tính đại phát, huy động quyền đầu như ngọn núi nhỏ điên cuồng đập vào thân thể Thiên Độc Long.

Thân thể nham thạch kiên ngạnh dưới công kích của hắn dần dần nứt vỡ.

Đinh Ẩn một mặt công kích, một mặt lại đem thân thể rồng xé toạc ra, đoản đoản phiến khắc đã xé nát một nửa Thiên Độc Long.

Thiên Độc Long hoàn toàn bị áp chế, giãy dụa muốn bò dậy lại bị Đinh Ẩn ngoan ngoan đạp dưới chân, mỗi cú đạp đều nghe rõ tiếng xương đá vỡ vụn!

"Cẩu đông tây, dám đối với ta như vậy!" Bị liên phiên công kích triệt để chọc giận, Thiên Độc Long trương khai cự khẩu phun độc khí bao trùm Đinh Ẩn.

Nhưng độc khí đối với thân thể Quỷ Diện Viên không gây thương thế quá nặng, da thịt vừa bị hủ thực liền lập tức tái sinh, hoàn toàn vô pháp trọng thương Đinh Ẩn.

Phản đảo bị Đinh Ẩn trì tục áp chế, thân thể bị xé thành từng khúc.

"Đó thật sự là Đinh huynh đệ sao?" Trương Hiến Bỉnh dù nghe Ngao Tông giải thích cũng nan dĩ trí tín.

Quái vật cuồng bạo này bất quản nhìn thế nào cũng không có dáng vẻ Đinh Ẩn ngày thường.

“Xích Hồn Thạch công lực.

Bất quá cũng không cần tiện mộ, Đinh Ẩn có thể dùng sức mạnh này là phải gánh chịu nguy hiểm tùy thời bị thôn phệ thần trí mà cuồng hóa, con đường tu hành của hắn hung hiểm hơn tưởng tượng rất nhiều.” Ngao Tông giải thích.

Chu Thanh Vân nhất ngôn bất phát, lúc này nàng thật sự không biết nên định nghĩa vị đồng môn sư đệ này thế nào.

“Quỷ Diện Viên!

Tiểu tử này thật là Lục Tinh Liên Châu chi thể!” Diệu Nhất hòa thượng nhìn một màn này kinh nhạ không thôi, nhưng sau đó thanh tỉnh, đây tuyệt đối là cơ hội tốt.

“Tiểu tử, hủy đi thân thể nó vô dụng, hồn phách Thiên Độc Long tàng tại đầu lâu, phải đem hồn phách bản nguyên của nó lấy ra hủy điệt, phủ tắc nó không chết được!” Diệu Nhất hòa thượng xuất ngôn đề tỉnh.

Đinh Ẩn lúc này tuy có chút điên cuồng nhưng vẫn còn thanh tỉnh, nghe vậy lập tức chuyển chú ý lực sang đầu Thiên Độc Long, túm lấy đầu nó nhấc bổng lên.

“Tiểu tử, ngươi sẽ hối hận...” Đinh Ẩn không đợi nó nói hết, quyền đầu khổng lồ đã giáng xuống, khiến nửa câu sau nghẹn lại trong họng.

Sau đó Đinh Ẩn quyền đầu tiếp nhị liên tam nện xuống, điên cuồng chùy kích đầu lâu nham thạch, tẫn quản đánh nó thất điên bát đảo, nhưng đầu lâu Thiên Độc Long vẫn không bị phá khai.

Càng như thế, Đinh Ẩn càng cuồng táo, cuối cùng trực tiếp đem đầu Thiên Độc Long đạp dưới chân, nhảy lên bán không trung rồi ngoan ngoan rơi xuống định đạp nát đầu nó.

“Tiểu tử, coi chừng!” Hốt nhiên, Diệu Nhất hòa thượng cảnh cáo.

Nhiên nhi Đinh Ẩn đang điên cuồng căn bản không lý hội, đôi mắt tinh hồng chỉ tỏa định đầu lâu Thiên Độc Long, chỉ muốn triệt để phấn toái nó.

Ngay khi thân ảnh cự đại sắp chạm đất, thân thể hắn đột nhiên đình trệ giữa không trung.

Chỉ nghe một tiếng “phốc xuy”, ngực Đinh Ẩn bị một cái đuôi xương cốt xuyên thủng, ngạnh sinh sinh giữ chặt thân hình hắn.

“A!” Đau đớn nơi ngực kích thích thần kinh Đinh Ẩn, hắn càng thêm phẫn nộ, nhưng kịch độc từ vĩ cốt không đoạn chú nhập thể nội đang tấn tốc tiêu ma ma khí và sức mạnh.

Đinh Ẩn kiệt lực muốn rút vĩ cốt ra, nhưng nó vẫn bất động phân hào, khiến vết thương nan dĩ dũ hợp.

“Chân là!

Chương 970

Tiểu tử ngươi sẽ không chú ý tứ phía sao!" Diệu Nhất hòa thượng não nộ thở dài, hết thảy đều không kịp rồi!

Vừa rồi lão tận mắt thấy, ngay khi Đinh Ẩn nhảy lên, những phần thân thể bị xé nát của Thiên Độc Long đã tự động dung hợp, và ngay khoảnh khắc Đinh Ẩn rơi xuống liền từ phía sau đánh lén xuyên thủng hắn.

Thân phụ trọng thương, Đinh Ẩn bị kịch độc xâm nhập dần dần suy yếu, sức mạnh đối kháng càng lúc càng yếu, thậm chí cốt vĩ của Thiên Độc Long dần dần quấn quanh thân thể thúc phược hắn cũng không cách nào giãy thoát.

"Tiểu tử, thật xương cuồng!" Thân thể khôi phục nguyên dạng, Thiên Độc Long ngẩng cao đầu, cư cao lâm hạ nhìn Đinh Ẩn bị khống chế, trong mắt thiểm thước phẫn nộ cùng bất tiết.

Dưới tu vi cảnh giới của Đinh Ẩn, dù huyễn hóa thành Quỷ Diện Viên cũng căn bản không có khả năng chính diện đánh lại nó, chỉ là sự xuất đột nhiên khiến nó mất đi tiên cơ mà thôi.

Bị một kẻ yếu hơn mình suýt chút nữa giết chết, Thiên Độc Long tuyệt đối không thể chấp nhận.

"Thể nội ngươi có Xích Hồn Thạch đi, thứ này ta sẽ thay ngươi hảo hảo bảo quản." Thiên Độc Long sát ý dũng động, từ trên thân thể nó mạn diên xuất vô số cốt thứ phong lợi xuyên thủng thân thể Đinh Ẩn!

"A!" Kịch liệt thống khổ khiến Đinh Ẩn lại một lần nữa cuồng táo, liều mạng giãy dụa, nhưng thương thế cùng kịch độc khiến hắn càng ngày càng khó thoát, dần dần trở thành giãy dụa đồ lao vô công.

Sức mạnh suy yếu, ý thức Đinh Ẩn cũng bắt đầu mơ hồ.

"Cứ thế này hung đa cát thiếu a." Ngao Tông nhíu mày, thủ đoạn của Thiên Độc Long này xác thực thắng Đinh Ẩn không ít.

"Ngao đại nhân, Đinh Ẩn hình như sắp không chống nổi." Trương Hiến Bỉnh thực tại không nhẫn tâm nhìn Quỷ Diện Viên thiên sang bách khổng, nếu ở trạng thái nhân loại thì Đinh Ẩn đã sớm chết rồi.

Nhưng Thiên Độc Long khủng phạ không biết, nếu bản thể ý thức của Đinh Ẩn chết đi, Xích Hồn Thạch sẽ tiếp quản nhục thân hắn, tịnh thả sức mạnh hoàn toàn không chịu ước thúc, tu vi của cỗ thân thể Quỷ Diện Viên này sẽ bạo tăng.

Đến lúc đó, Xích Hồn Thạch với khả năng khống chế ma lực đắc tâm ứng thủ sẽ càng dễ dàng mạt sát Thiên Độc Long.

Khi Trương Hiến Bỉnh cùng Chu Thanh Vân đang tiêu lự, Diệu Nhất hòa thượng lại chọn lựa không còn quan vọng.

Sấn lúc Thiên Độc Long chú ý lực toàn bộ dồn lên người Đinh Ẩn, lão lặng lẽ vòng ra sau lưng nó, bắt đầu khu động pháp lực, trước mặt dần dần ngưng kết Phật Ấn.

Chú ngữ mỗi niệm một câu, phù ấn càng thêm ngưng thực, trong lòng lão mặc mặc cầu nguyện Thiên Độc Long nhất định phải tập trung vào Đinh Ẩn.

"Tiểu tử này còn chưa chết..." Thiên Độc Long đối với sinh mệnh lực ngoan cường của Đinh Ẩn có chút kinh nhạ, bị đâm đến thiên sang bách khổng, lại trúng lượng lớn độc dịch mà vẫn chưa chết, phản đảo vẫn phụ ngung ngoan kháng.

"Thiên Độc Long!

Ngươi cho rằng giết ta là có thể sống sót sao?" Đinh Ẩn phát giác mình dần suy nhược, hoặc hứa vô lực đối kháng.

“Nếu không thì sao!” Thiên Độc Long vung đuôi nhắm thẳng đầu Đinh Ẩn, chỉ tiếc đầu hắn quá cứng, không thể xuyên thủng.

Đinh Ẩn liếc thấy Diệu Nhất hòa thượng đang súc thế đãi phát, biết giờ khắc này tốt nhất là tận lực kéo dài thời gian, đây là cơ hội phản kích duy nhất.

“Ngươi căn bản không hiểu đặc tính của Xích Hồn Thạch.

Trong cái đầu đá hoa cương của ngươi chẳng lẽ không biết, Xích Hồn Thạch bài xích tính cực mạnh, phi Lục Tinh Liên Châu chi thể tiếp xúc, tất nhiên sẽ bị nó phản phệ!” Thiên Độc Long bất tiết: “Thì đã sao, ngươi chẳng lẽ cho rằng vạn vật sinh linh đều thúy nhược như nhân loại, dễ dàng bị Xích Hồn Thạch khống chế sao?” Đinh Ẩn nghe ra gia hỏa này tựa hồ có hạ văn, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Thích nói chuyện à, vậy cho ta thêm chút thời gian.

Đinh Ẩn dương trang vẻ mặt không tin: “Lời này ý gì?” Thiên Độc Long quả nhiên mắc mưu, mãn mặt bất tiết nói: “Phàm nhân so với ma thú, yêu tộc, thân thể thúy nhược căn bản không đáng nhắc tới, dùng nhục thân các ngươi căn bản không thể giá ngự được sức mạnh cường đại trong Xích Hồn Thạch.

Ngược lại, với thân thể và tinh thần lực cường đại của ta, giá ngự Xích Hồn Thạch tuyệt đối sẽ không có rủi ro bị phản phệ, thậm chí tiên tổ của ta từng có tiền lệ hoàn mỹ giá ngự Xích Hồn Thạch!” Đinh Ẩn nguyên bản chỉ muốn kéo dài thời gian, không ngờ lại được thu hoạch ngoài ý muốn, nại trứ tính tử hỏi: “Nói nghe thử xem?” “Hừ, tiểu tử, ta không muốn cùng người chết nói nhảm quá nhiều.

Mau chết đi!” Thiên Độc Long trương khai cự khẩu, trong miệng lần nữa uẩn nhưỡng cổn cổn độc vụ.

Nó quyết tâm không còn lưu thủ, tận khoái diệt Đinh Ẩn đoạt lấy

Xích Hồn Thạch.

“Nếu ngươi ra tay sớm hơn chút nữa, ta đã là người chết.

Nhưng hiện tại, khủng phạ không được!” Đinh Ẩn lưu lộ nụ cười đắc ý.

Thiên Độc Long không hiểu vì sao kẻ sắp chết lại cười đắc ý như vậy, nhiên hạ nhất khắc mãnh nhiên phát giác sau lưng dũng hiện một trận năng lượng ba động cực kỳ bàng đại!

Thiên Độc Long đốn thời sát giác bất diệu, nó đã hoàn toàn quên mất Diệu Nhất hòa thượng.

“Thiên Độc Long, kiếp sau đầu thai làm một con giun đối với ngươi càng thích hợp hơn đấy!” Tại khắc này, Diệu Nhất hòa thượng thủ trung Phật Ấn ngưng kết hoàn thành, báo cho Thiên Độc Long một nụ cười ngoan lệ, sau đó bất lưu dư lực, đem Phật Ấn trong chưởng mãnh nhiên đẩy ra.

Tại cự ly cực ngắn, Thiên Độc Long áp căn không thể tránh né, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phật Ấn mang theo bành trướng uy năng ập tới, trong lúc vội vàng chỉ kịp thi gia một cái độc khí bình chướng.

Nhiên ma khí đã bị Đinh Ẩn tiêu hao quá nhiều, độc khí bình chướng ngưng kết vội vàng căn bản không đáng nhắc tới, chỉ đoản đoản một nháy mắt liền bị Phật Ấn uy lực bàng bạc kích tan.

Sau đó, Phật Ấn hầu như không suy giảm chút nào phá không oanh kích lên thân thể Thiên Độc Long.

Bạn tùy tiếng bạo liệt chấn nhĩ dục lung, Phật Ấn triệt để phát uy, kim sắc quang mang đem Thiên Độc Long hoàn toàn bao trùm, tiếng gào thét thê thảm cũng tùy chi bị dìm ngập.

Đinh Ẩn ngay khắc đó phát giác Thiên Độc Long nới lỏng trói buộc, hào vô do dự kiệt tẫn toàn lực giãy thoát.

Những xương cốt nham thạch bị hắn hơi phát lực liền vỡ vụn, Đinh Ẩn lập tức trừu thân đào ly.

Hắn có thể sát giác quang mang Phật Ấn đối với hắn cũng có ẩn ước cảm giác thiêu đốt, hoặc hứa là do nguyên nhân ma khí trong cơ thể.

Diệu Nhất hòa thượng cùng Đinh Ẩn viễn ly Thiên Độc Long.

Tẫn quản dưới uy lực công kích, khí tức Thiên Độc Long càng lúc càng vi nhược, thân thể cũng bị phá hủy, nhưng đầu lâu của nó vẫn khó bị phá khai.

Dù là nỏ mạnh hết đà, Thiên Độc Long vẫn có thể ngạnh kháng lâu như vậy!

"Gia hỏa này thật khó đối phó!" Đinh Ẩn dùng ma khí tu phục thương thế và giải độc, đại cảm khó giải quyết.

"Tiểu tử, có biện pháp nào không, ta không còn dư lực!" Diệu Nhất hòa thượng ấn ngực, thở hổn hển.

Để kích phát Phật Ấn uy lực kinh người kia, lão thậm chí đã thương tổn chân nguyên, vô lực bạo phát thêm bất kỳ đòn tấn công nào có tính phá hủy thực chất.

Một khi gia hỏa kia kháng qua được, bọn họ tất bại vô nghi.

Đinh Ẩn khảo lự phiến khắc, sau đó thoái hóa trở lại trạng thái nhân loại, hoán xuất Xích Hồn Thạch từ trong cơ thể, phù hiện trong lòng bàn tay.

"Tiếp theo giao cho ngươi." Đinh Ẩn ngưng thị Xích Hồn Thạch, ngữ khí như đang thương lượng.

Qua thời gian tiếp xúc, Đinh Ẩn phát giác Xích Hồn Thạch tịnh không phải vật chết, tuy không có tư duy, nhưng có bản năng sinh tồn

và ý thức.

Như sinh vật sống, Xích Hồn Thạch cũng bản năng khát vọng lược đoạt, thôn thực bất kỳ linh thể nào tiếp xúc.

Tuy hồn phách sinh linh không hấp dẫn bằng đồng loại, nhưng cũng là đại bổ chi vật.

Đinh Ẩn không biết để Xích Hồn Thạch tự hành đi săn giết liệu có tấu hiệu hay không, nhưng trong đó tuyệt đối bạn tùy rủi ro.

Xích Hồn Thạch một khi thôn phệ quá nhiều sinh linh, sản sinh linh trí, vậy tuyệt đối sẽ không còn nghe lệnh hắn.

"Coi như đánh cược một lần!" Đinh Ẩn đang định ném Xích Hồn Thạch ra, bên tai lại vang lên thanh âm truyền âm của Ngao Tông: "Nếu ngươi thực sự làm như vậy, Xích Hồn Thạch có chín thành khả năng sẽ đản sinh linh trí, đến lúc đó người đầu tiên nó nuốt chửng làm món khai vị chính là hồn phách của ngươi!" Đinh Ẩn nghe vậy đốn thời kinh xuất một thân mồ hôi lạnh, trong lòng ám thầm khánh hạnh động tác chậm lại một bước.

"Giữa các mảnh Xích Hồn Thạch sẽ thôn phệ lẫn nhau, bởi vì bản thân chúng không có ý thức tự chủ, cho nên chỉ biết tăng phúc sức mạnh bản thân, không cách nào đản sinh ra bất kỳ linh trí nào." "Nhưng nếu có linh trí đến từ sinh linh giới nhập vào, linh trí đó tất nhiên sẽ dung hợp với nó, đản sinh ra linh trí mới, thậm chí lấy Thiên Độc Long làm chủ thể ý thức." Ngao Tông nói đến đây, cũng không cần nói thêm nữa, Đinh Ẩn đã hiểu rõ.

Nếu lấy ý thức thể của Thiên Độc Long làm chủ, vậy phản đảo là giúp cho hậu giả, hắn cùng Diệu Nhất hòa thượng chỉ có nước chết nhanh hơn.

Chương 971

"Vậy nên làm thế nào?" Đinh Ẩn cũng hoàn toàn mất chủ ý, có thể thấy Thiên Độc Long dưới sự áp chế của phật ấn đang dần dần hòa hoãn, cứ đà này tất định có thể thoát khỏi khống chế.

Diệu Nhất hòa thượng đang suy tính xem có nên động dụng sức mạnh nguyên thần để công kích Thiên Độc Long hay không, bọn họ không còn bao nhiêu thời gian nữa.

"Ngươi đạt được Khấp Huyết Kiếm thời gian khá ngắn, hẳn là không biết tác dụng của nó đi?" Ngao Tông bỗng nhiên chuyển đề tài, nhắc đến thanh Khấp Huyết Kiếm mà Đinh Ẩn đã không còn chú ý tới.

Lời này vừa thốt ra, Đinh Ẩn lập tức sững sờ.

Hắn đem thanh kiếm kia sau khi hóa thành Quỷ Diện Viên thì thu lại, vẫn chưa từng sử dụng.

Trong tiềm thức, hắn cho rằng Khấp Huyết Kiếm dù cường đại cũng không thể nào lợi hại hơn việc sử dụng Xích Hồn Thạch hóa thân thành Quỷ Diện Viên.

Hiện tại bị Ngao Tông nhắc nhở, hắn theo bản năng lấy kiếm ra.

Khi thanh kiếm được nắm trong tay, đôi mắt quỷ diện trên chuôi kiếm lập tức lóe lên quang mang tinh hồng, tựa hồ so với trước kia càng thêm chói mắt.

"Đinh Ẩn, hiện tại không còn cách nào khác, ta sẽ cầm chân gia hỏa này, hẳn là chỉ được không đến một nén nhang, nhân cơ hội này ngươi mau chóng đào tẩu, tìm Gia Cát cùng ta hỗ trợ." Diệu Nhất hòa thượng đã làm xong chuẩn bị hy sinh, phân phó Đinh Ẩn, tịnh chuẩn bị hạ trường liều mạng.

“Không cần!” Đinh Ẩn lại bỗng nhiên ngăn cản Diệu Nhất hòa thượng, “Đem Khấp Huyết Kiếm, vì sao năm đó có thể áp chế Thiên Độc Long?” Diệu Nhất hòa thượng nghe vậy không khỏi sững sờ, nhưng sau đó không kiên nhẫn nói: “Hiện tại cân nhắc chút lịch sử này có ý nghĩa gì!

Ngươi cũng không có khả năng có được pháp lực của vị đại năng giả sử dụng Khấp Huyết Kiếm năm đó.” Diệu Nhất hòa thượng lời còn chưa dứt, Đinh Ẩn bỗng nhiên xách kiếm lao về phía đầu lâu Thiên Độc Long!

“Tìm chết sao!” Diệu Nhất hòa thượng thấy thế đại kinh thất sắc, uy lực phật ấn đang dần suy yếu, Thiên Độc Long tùy thời có khả năng giải khai trói buộc, lúc đó xông lên phía trước Đinh Ẩn chắc chắn phải chết.

“Trương Hiến Bỉnh, hiện tại lập tức về sư môn bẩm báo đi tìm viện thủ, ta nghĩ biện pháp đi trợ giúp Đinh sư đệ!” Chu Thanh Vân không còn do dự, cũng ôm quyết tâm chuẩn bị nhập tràng.

“Khai cái gì vui đùa, ngươi điên rồi sao?!” Trương Hiến Bỉnh trong lòng nóng như lửa đốt, thực tại ảo não chính mình quá yếu nhỏ, căn bản không cách nào giúp được gì.

Ngay khi Chu Thanh Vân đang tính toán nên động thủ thế nào, Đinh Ẩn lại ngăn cản nàng, ra hiệu lui ra.

“Sư huynh, vô cùng xin lỗi, lần này ta thực sự không có cách nào nghe lời huynh, ta không thể ngồi nhìn đồng môn đi chịu chết.” Chu Thanh Vân bất đắc dĩ nói.

“Không cần gấp gáp như vậy, lại chờ một chút!” Ngao Tông tầm mắt khóa chặt tại chiến trường, ngữ khí thập phân kiên định, “Đinh Ẩn chưa chắc sẽ chết, nhưng các ngươi tuyệt đối không giúp được gì.” Ngay tại thời khắc Ngao Tông ngăn cản bọn họ, Đinh Ẩn đã lao

đến đầu lâu Thiên Độc Long, một cước đạp lên trên đầu nó.

Lúc này pháp lực trong phật ấn dần tiêu hao hầu như không còn, lại không có sức mạnh tiếp tục bổ sung, Thiên Độc Long cũng đang thoát khỏi trói buộc.

Nó không thèm để ý đến Đinh Ẩn đang đạp trên đỉnh đầu, bởi vì nó biết, chỉ cần triệt để thoát khỏi trói buộc, liền có thể khinh dịch diệt sát gia hỏa này.

"Hòa thượng kia e là không còn hậu thủ nữa đi?" Thiên Độc Long có chút cuồng vọng đắc ý, "Chờ ta phá khai khống chế, đám hỗn trướng các ngươi đều phải chết!" "Sẽ không có cơ hội đó đâu!" Đinh Ẩn tầm mắt gắt gao khóa chặt tại đầu lâu Thiên Độc Long, mãnh liệt giơ lên Khấp Huyết Kiếm trong tay, hung hăng đâm xuống.

Nhưng mục tiêu công kích của hắn cũng không phải đỉnh đầu Thiên Độc Long, mà là hung hăng đâm vào trong hốc mắt nó, nơi có đoàn linh hồn chi hỏa màu u lục.

"Ngu xuẩn!" Diệu Nhất hòa thượng và Thiên Độc Long nhìn thấy một màn này, đều không hẹn mà cùng mắng thầm một tiếng.

Người trước ai thán, kẻ sau khinh miệt!

Loại công kích đơn giản thô bạo này, căn bản không có khả năng thương tổn được linh hồn chi hỏa, chỉ có thể dùng sức mạnh nguyên thần thuần túy hơn để công kích, Đinh Ẩn một kích này chú định không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Chết chắc rồi!" Đinh Ẩn đem trường kiếm hung hăng đâm vào trong đó, mũi kiếm huyết hồng tiếp xúc với linh hồn chi hỏa u lục, sát na gian, Đinh Ẩn nín thở.

Thiên Độc Long vốn trào phúng sự nỗ lực vô nghĩa này, nhưng ngay sau đó lại phát giác, hồn phách của nó như bị liệt hỏa thiêu đốt,

đau đớn kịch liệt!

"Không xong!" Nó lập tức phát giác, công kích nhìn như vô nghĩa của Đinh Ẩn tựa hồ đã có tác dụng.

Nó hoàn toàn hốt thị Khấp Huyết Kiếm, ngược lại cho rằng vũ khí tại trong tay Đinh Ẩn căn bản không có khả năng phát huy tác dụng!

"Đi chết!" Thiên Độc Long tức thì điên cuồng, trên đầu lâu lại lan tràn ra vô số cốt thứ thô to, mãnh liệt xuyên thủng thân thể Đinh Ẩn!

"Phốc xuy!" Trong nháy mắt, bụng, lồng ngực, bả vai của Đinh Ẩn bị xuyên thủng ra mấy cái huyết động khổng lồ, kịch thống tập kích khiến Đinh Ẩn gần như hôn mê.

Nhiên hắn vẫn cắn chặt hàm răng, để ma lực còn sót lại không nhiều trong cơ thể điên cuồng rót vào trong mũi kiếm, hồng quang mà Khấp Huyết Kiếm bạo phát cũng theo đó càng thêm thịnh, càng thêm nhanh chóng xâm thôn linh hồn chi hỏa của Thiên Độc Long.

"Hỗn trướng!

Mau buông ta ra a a a a a a!" Thiên Độc Long thống khổ hào khiếu, trên đầu lâu nó không ngừng sinh trưởng ra càng nhiều cốt thứ đâm xuyên thân thể Đinh Ẩn, đem hắn công kích đến ngàn thương trăm lỗ.

Nhưng Đinh Ẩn lại mảy may không chịu buông tay, mặc cho trên người xuất hiện thêm nhiều vết thương trí mạng cũng không lay chuyển.

Thiên Độc Long công kích cũng đang theo linh hồn chi hỏa suy yếu mà chậm lại, vô lực, nhưng cầu sinh ý niệm lại càng ngày càng cường đại!

"Cho ta chết!" Thiên Độc Long há to miệng rộng, một cây cốt thứ thạc đại lan tràn ra, trực tiếp khóa chặt đầu lâu Đinh Ẩn mà công kích.

Nó muốn một kích trực tiếp đem đầu lâu Đinh Ẩn đánh nát.

Nhưng ngay tại khắc này, một đạo kim sắc quang mang chói mắt từ trên trời giáng xuống, mãnh liệt công kích tại trên cốt thứ kia, chỉ nghe một trận thanh thúy toái liệt thanh hưởng, cốt thứ bị chặn ngang chặt đứt.

Kim sắc quang mang kia chính là một kích toàn lực cuối cùng của Diệu Nhất hòa thượng, hắn hào vô bảo lưu thích phóng chân nguyên khuynh chú tại trong một quyền này, hóa thành một khỏa lưu tinh trụy lạc giữa trời, vì Đinh Ẩn mà cắt đứt một kích đoạt mệnh kia.

"Hòa thượng, ngươi không muốn sống nữa sao!" Đinh Ẩn nhìn Diệu Nhất hòa thượng ngay cả sức mạnh chân nguyên cũng dám tùy ý sử dụng, đại vi chấn kinh.

"Phế thoại, ngay cả ngươi đều không muốn sống nữa, chẳng lẽ ta chỉ trơ mắt nhìn hay sao!" Diệu Nhất hòa thượng điên cuồng cười to!

Tùy hậu, Diệu Nhất hòa thượng điên cuồng tiêu hao chút sức mạnh còn sót lại không nhiều, đem cốt thứ kia ngạnh sinh sinh từ trong miệng Thiên Độc Long rút ra!

"Rắc rắc!" Tại nháy mắt xương cốt đoạn liệt, linh hồn chi hỏa của Thiên Độc Long hoàn toàn bị hồng sắc quang mang của Khấp Huyết Kiếm thôn phệ, nó cũng tại khắc này tang thất tất cả sức mạnh, trong hồn phách chỉ còn lại một mảnh hư vô.

"Rốt cuộc, vẫn không tránh khỏi cái chết a..." Thiên Độc Long tại một khắc cuối cùng, nhớ tới nháy mắt năm xưa bị hủy đi thân thể.

Khi đó sự hoảng sợ, úy cụ, cùng lúc này hoàn toàn giống nhau.

Chỉ bất quá hiện tại, rốt cuộc không còn bất kỳ khả năng trùng sinh nào nữa.

Nó đã từng may mắn y thác vào những nham thạch này phục tô,

nhưng cuối cùng cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

"Hai người các ngươi đều có thể giết chết ta, ta rời khỏi Phục Ma Cốc, lại có thể sống được bao lâu?" Ý niệm cuối cùng trước khi chết của Thiên Độc Long mang theo vô cùng tận tự trào.

Cuối cùng, linh hồn chi hỏa bị Khấp Huyết Kiếm hoàn toàn thôn phệ, không còn tồn tại.

Những cốt thứ xuyên thủng thân thể Đinh Ẩn cũng theo đó phân băng ly tích, sau đó trên người hắn vết thương máu chảy như suối, một đầu tài ngã xuống mặt đất.

"Tiểu tử!" Diệu Nhất hòa thượng không màng nguyên thần suy yếu, liên mạng lao đến bên cạnh Đinh Ẩn khống chế mấy đại huyệt đạo trong cơ thể hắn, tận khả năng để máu chảy chậm lại một chút.

Nhưng dù như thế, vẫn không cách nào hoãn giải hay trị dũ vết thương trí mạng trên người Đinh Ẩn.

Càng đáng sợ hơn là, thấu qua vết thương có thể thấy nội tạng của Đinh Ẩn đã bị tổn hại hơn một nửa, căn bản vô năng vi lực.

"Tiểu tử, ta không có cách nào hoãn giải thương thế cho ngươi.

Ngươi không thể nào chịu nổi đâu." Diệu Nhất hòa thượng thở dài, nguyên bản trách nhiệm của hắn là ở lại đây canh giữ Thiên Độc Long cho đến ngày chết già, rồi lại tận khả năng tìm kiếm người canh giữ tiếp theo.

Nhưng Đinh Ẩn lại trực tiếp giết chết Thiên Độc Long, cũng trực tiếp giúp hắn chung kết sứ mệnh.

Hắn tịnh không ngại vì sứ mệnh mà chết, nhưng Đinh Ẩn lại thay hắn chết đi, thực sự khiến hắn không cách nào tiếp thụ.

Chương 972

"Tránh ra." Đúng lúc này, Ngao Tông đi đến bên cạnh Diệu Nhất hòa thượng, đạm đạm phân phó nói.

"?" Diệu Nhất hòa thượng đầy trong đầu đều là nên làm thế nào cứu sống Đinh Ẩn, căn bản không đi tự hỏi lời Ngao Tông.

"Mau tránh ra!" Trương Hiến Bỉnh lập tức tiến lên kéo Diệu Nhất hòa thượng sang một bên, Ngao Tông tắc phủ thân kiểm tra trạng thái hiện giờ của Đinh Ẩn.

Có thể nói, hiện tại tồi tệ đến mức không thể tồi tệ hơn được nữa, nếu đổi lại là người khác, hiện tại sớm đã mất mạng.

Ngoại trừ đại não ra, trong cơ thể hầu như bất kỳ một chỗ nội tạng nào cũng đều có tổn hại nghiêm trọng, trái tim vẻn vẹn chỉ còn lại có một nửa, ai có thể sống được?

"Bất quá, hắn cũng không phải người thường." Ngao Tông vỗ vỗ bả vai Đinh Ẩn, hướng vào khu thể dầu hết đèn tắt kia chú nhập một lượng cực nhỏ chân khí.

Chút chân khí này cực ít, nhưng lại ở trong cơ thể hắn dung hợp hóa thành ma khí, trục tiệm để ma khí trong cơ thể hắn một lần nữa vận tác, đối với Đinh Ẩn lại có tác dụng cứu mạng.

Cuối cùng, dưới ảnh hưởng của ma khí đang dần vận tác, nội tạng cùng huyết nhục phá toái của Đinh Ẩn đều đang chậm rãi phục nguyên, ngay cả huyết dịch cũng đang nhanh chóng tái sinh.

"...

Được cứu?!" Diệu Nhất hòa thượng nhìn một màn này chấn hám đến tròng mắt cũng sắp rớt ra ngoài, giản trực như người chết tái sinh

vậy!

“Cũng không phải ta cứu hắn, ta chỉ bất quá giúp đẩy một cái, nếu không phải hắn chịu thương thế quá nặng, hắn có thể hoàn toàn tự dũ.” Ngao Tông làm ra vẻ không quan tâm.

Ngao Tông nói đến khinh miêu đạm tả, nhưng có thể đem pháp lực hoàn mỹ dung hợp với ma khí trong cơ thể mà không xung đột lẫn nhau, người có thể làm được điểm này thế gian hiếm có.

Diệu Nhất hòa thượng nghe đến lọt vào trong sương mù, bất quá nhìn Đinh Ẩn trước mắt chậm rãi phục tô, cũng làm cho hắn an tâm phần nào.

“Đa tạ tiền bối.” Diệu Nhất hòa thượng thành khẩn đối Ngao Tông xin lỗi, bất quản thế nào đây cũng là ân nhân cứu mạng của Đinh Ẩn.

Hắn đương nhiên không hy vọng nhìn Đinh Ẩn chết đi.

“Cảm tạ đi.

Nói thực ra, nếu không phải vì Đinh Ẩn, ta cũng không thể nào ở đây giúp quản cái sạp này.” Ngao Tông đạm đạm nói.

Diệu Nhất hòa thượng không hiểu ý tứ trong lời Ngao Tông, nhưng khi hắn nhìn quanh bốn phía một phen liền phát hiện ra.

Nơi này tàn tồn yêu ma hồn phách, cùng với ma khí chưa được túc thanh, hoàn toàn biến mất hầu như không còn.

Hào vô nghi vấn, đây là thủ bút của Ngao Tông, ngoại trừ hắn ra, lấy tu vi những người khác căn bản không có khả năng làm được điểm này.

“Tiền bối, không biết danh hào của ngài có thể hay không báo cho biết một hai?” Diệu Nhất hòa thượng trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, nhân vật cường đại như thế, lại chưa từng nghe nói qua.

Hắn tịnh không giống bất kỳ một người nào trong truyền văn mà hắn biết, giản trực như một nhân vật bằng không xuất hiện vậy.

"Ta tên là Ngao Tông, ta cũng chỉ có thể nói cho ngươi những thứ này thôi, nói nhiều hơn một chút ngươi cũng sẽ không nghe hiểu được đâu." Ngao Tông cũng không giải thích thêm.

Diệu Nhất hòa thượng cũng thức thời không hỏi nhiều, tiền bối cao nhân sao, tất định đều có một ít bí mật tại thân.

Lúc này, Đinh Ẩn rốt cục từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy Ngao Tông thì liền biết nhất định tính mệnh vô ưu rồi.

"Ngao đại nhân, thật sự đa tạ!" Đinh Ẩn cảm khái vạn thiên, tẫn quản rất nhanh hôn mê bất tỉnh, nhưng hắn lại thập phân rõ ràng mình đã chịu thương thế nặng đến thế nào.

Hiện tại có thể sống sót đứng ở chỗ này, cũng là kỳ tích rồi.

"Tiểu tử, vận khí không tệ, thanh Khấp Huyết Kiếm này quả nhiên cùng ta dự đoán giống nhau, không phải là một vật tầm thường." Ngao Tông nhìn trường kiếm trong tay Đinh Ẩn, ý vị thâm trường nói.

"Ngài nói ta mới nhớ!" Đinh Ẩn lập tức hỏi Diệu Nhất hòa thượng: "Ngươi có biết một số chuyện tương quan không?

Lai lịch thanh kiếm này ấy." Diệu Nhất hòa thượng nhíu mày suy tư một lát, có chút chần chờ: "Ta cũng không biết.

Chỉ là năm đó có một danh đại năng giả bằng vào thanh kiếm này giết chết Thiên Độc Long, tịnh trấn áp nguyên thần của nó, nhưng vị đại năng giả kia đem tiên huyết của mình toàn bộ lưu nhập trong kiếm, mới khiến thanh kiếm này uẩn hàm đầy đủ năng lượng." "Ta đối với nó hiểu biết duy nhất, chính là thanh kiếm này xác xác thực thực có thể phong ấn được Thiên Độc Long." Ngao Tông ngưng thị Khấp Huyết Kiếm một lát, bỗng nhiên đối Đinh Ẩn thân thủ: "Giao

cho ta xem một chút." Đinh Ẩn đương nhiên hào không do dự đưa cho Ngao Tông, hậu giả cầm lấy đoan tường một lát sau, bỗng nhiên cười một tiếng: "Nguyên lai là như thế, thanh kiếm này xác thực không phải phàm phẩm!" "Nói đúng hơn, nó căn bản không phải là một thanh kiếm!" Lời Ngao Tông nói khiến Diệu Nhất hòa thượng và Đinh Ẩn sờ không được đầu óc, lời này giải thích thế nào?

"Cổ ngữ có câu, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, ý chỉ bất kỳ sinh linh nào cũng sẽ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh chung quanh, đạo lý thiển hiển này các ngươi hiểu chứ?" Ngao Tông hỏi.

"Tự nhiên!" Hai người lập tức gật đầu ứng thanh.

Ngao Tông lại nói: "Nhưng nếu ta nói cho các ngươi, pháp bảo này cũng giống như đạo lý đó thì sao?" Ngao Tông nói cũng không mười phần minh lãng, Đinh Ẩn cân nhắc một lát, có chút không quá xác định hỏi: "Ngao đại nhân, ý của ngài là chỉ, Khấp Huyết Kiếm nguyên bản không phải bộ dáng này, là bị hoàn cảnh cùng với người sử dụng ảnh hưởng?" "Chính là như thế." Ngao Tông đem Khấp Huyết Kiếm cắm trên mặt đất, "Ta vừa mới sát giác được, bên trong thanh kiếm này có một loại dược liệu, thập phân dễ dàng chịu ngoại giới quấy nhiễu biến hóa, tất cả pháp bảo dạng này cũng có đặc tính như vậy." "Ta đoán, trước đó tại trong tay người kia, e là nó căn bản không phải là pháp bảo dạng trường kiếm, chỉ là kinh qua thời gian dài sát phạt cùng với ý chí bản thân ảnh hưởng, để pháp bảo dần dần biến hóa thành bộ dáng của kiếm." "Về sau tại Phục Ma Cốc nhất chiến càng không cần nói nhiều, máu huyết bản thân cùng với tà vật ma khí ảnh hưởng, để Khấp Huyết Kiếm cũng biến thành tà vật uẩn hàm ma khí." Đinh Ẩn hoảng nhiên đại ngộ, "Còn có thể như vậy?" Diệu Nhất hòa thượng mày nhíu chặt, có chút không quá xác định nói: "Ta từng nghe nói có một loại dược liệu, nếu gia nhập trong pháp bảo sẽ làm pháp bảo thiên biến vạn hóa, tựa hồ gọi là Thiên Huyễn Thạch..." Đinh Ẩn

không có đem lời của Diệu Nhất hòa thượng nghe lọt, hắn đem Khấp Huyết Kiếm rút ra kiểm tra, muốn cùng nó tiến hành cộng minh.

Nhưng chỉ tiếc, thanh kiếm này chỉ biết tiếp thụ ma khí, hết thảy ý chí khác của hắn đều bị nó ngăn cách ở bên ngoài.

Vô luận thường thí thế nào, hắn đều cảm giác như đang ra lệnh cho tảng đá, hào vô ý nghĩa.

"Nếu thật sự là như vậy, thế thì ta cũng hẳn là có thể làm cho thanh kiếm này thiên biến vạn hóa nha, nhưng tại sao không cách nào khu sử chứ?" Đinh Ẩn tự ngôn tự ngữ nói.

"Ta đoán trong đó có pháp quyết có thể thao túng, nhưng đã là chủ nhân của nó chết đi, pháp quyết cũng tất nhiên thất truyền, muốn chưởng khống nó chỉ có thể nghĩ biện pháp khác." Ngao Tông nhún vai, "Thuận tiện nhắc tới, ta không kiến nghị ngươi tại trên thanh kiếm này hao phí quá nhiều tinh lực, được không bù mất." "Thứ này có thể hấp thu hồn phách Thiên Độc Long, cũng không phải bởi vì khí tức hai bên cao độ đồng hóa, cho nên Khấp Huyết Kiếm sẽ bản năng thôn phệ hồn phách Thiên Độc Long, chứ đối với linh thể khác, căn bản không có khả năng làm được." Đinh Ẩn nghe vậy cũng chỉ cười khổ một tiếng, xác thực là như thế.

Hiện tại hắn hẳn là nên chú trọng mau chóng đem Xích Hồn Thạch trong tay Gia Cát Ngự Ngã lộng tới tay, những cái khác đều không quan trọng.

Bất quản thế nào, chuyến đi này cũng có thu hoạch, tuy nhiên Đinh Ẩn suýt chút nữa ném đi tính mệnh, nhưng cũng tốt xấu gì cũng lấy được một món binh khí xưng thủ.

Chu Thanh Vân cùng Trương Hiến Bỉnh hai người bàng quan trận chiến lâu như vậy, cũng có thể từ đó đoạt được không ít cảm ngộ, thu hoạch không nhỏ.

Diệu Nhất hòa thượng nhìn Đinh Ẩn trước mắt, bỗng nhiên đối hắn thi lễ một cái: "Đa tạ, ta vốn dĩ sứ mệnh là hao hết tất cả thọ mệnh canh giữ Thiên Độc Long, không nghĩ tới xuất hiện biến cố đem nó diệt đi, cũng coi như sớm giúp ta hoàn thành nhiệm vụ, ân tình này ta sẽ ghi nhớ." Đinh Ẩn hừ lạnh một tiếng, "Ta không phải vì giúp ngươi." "Cái này không quan trọng, tổng chi ngươi xác thực đã cứu ta một mạng." Diệu Nhất hòa thượng so với hắn càng thẳng thắn hơn.

Chu Thanh Vân cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Đại sư phó, đã là như thế, hiện tại ngài dự định đi nơi nào?

Về Thục Sơn sao?" "Thục Sơn?

Ha ha, tiểu cô nương, chớ có nói đùa!" Diệu Nhất hòa thượng phóng thanh cười to, "Ta là tại phật môn tu hành, sở dĩ sẽ xuất hiện ở chỗ này chỉ bất quá là vì thực hiện chức trách phật môn mà thôi, tịnh không đại biểu ta sẽ trở thành đạo sĩ trong đó." Như thế cũng đúng, Chu Thanh Vân đối với Phật Tông tịnh không có quá nhiều ấn tượng, chỉ biết là bọn họ cùng chính đạo tông môn chi gian vãng lai tịnh không nhiều.

Hoặc là bởi vì lần này Phục Ma Cốc nguy cơ thập phân khó giải quyết, mới khiến Phật Tông không thể không cùng Thục Sơn tương hỗ hợp tác liên thủ ứng đối, tịnh lưu lại Diệu Nhất hòa thượng canh giữ Thiên Độc Long.

"Đinh Ẩn, ngày sau đán phàm có bất kỳ phiền phức gì, tùy thời đến Phục Ma Cốc tìm ta đi, ta quyết định nửa đời sau lưu tại nơi này tu hành, đâu cũng không đi nữa." Lời này nghe vào thuận tai, Đinh Ẩn trong lòng đối với hắn bất mãn cũng tiêu đi hơn nửa, nhưng vẫn có chút nghi hoặc: "Không định về Phật Tông sao?

Đó chẳng phải là sư môn của ngươi?" Có như vậy một nháy mắt, Diệu Nhất hòa thượng trong đôi mắt sáng lên, nhưng sau đó lại lắc

đầu, không khỏi khổ sáp: "Sư huynh đệ cùng bối phận với ta đều đã chết tại Phục Ma Cốc, ngay cả sư phụ ta cũng không thể may mắn thoát khỏi." "Về tông môn, cũng không có bất kỳ một người quen thuộc nào, lưu tại nơi đó hay ở đây đều như nhau." Đinh Ẩn tuy nhiên không rõ tâm cảnh của Diệu Nhất hòa thượng lúc này, nhưng cũng ẩn ước có thể cộng tình.

Hoặc hứa, hắn lúc này rất giống chính mình năm xưa vừa mới rời khỏi Ngọa Vân Thôn, một thân một mình, không vướng bận, trong lồng ngực chỉ có vô cùng tận phục cừu chi hỏa.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất là, hắn đại thù đắc báo, thậm chí ngay cả mục tiêu cũng đều không còn, có lẽ nửa đời sau chỉ có vô dục vô cầu khổ tu.

"Tái hội." Đinh Ẩn không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ đối hắn khẽ gật đầu.

"Tái hội!" Diệu Nhất hòa thượng một tiếng cười to, sau đó thân ảnh bay lên đỉnh núi, vào trong một tòa mao thảo ốc phá bại, nơi này chính là quy túc duy nhất nửa đời sau của hắn.

Chu Thanh Vân nhìn một màn này trong lòng cũng pha hữu cảm khái, "Năm đó rất nhiều tiền bối từ chiến trường Phục Ma Cốc trở về, sau khi trở về đại đa số đều đối với sự tình trên chiến trường trầm mặc không nói, có lẽ cũng là không nguyện ý hồi ức lại ký ức đồng môn thảm tử đi." "Chúng ta đi thôi, để lão hòa thượng kia thanh tịnh một hồi." Đinh Ẩn không có quá nhiều ngôn ngữ, chỉ xoay người hướng Phục Ma Cốc đi ra ngoài.

Lúc này, trong lòng hắn nhớ tới chính là tuế nguyệt từng trải qua tại Ngọa Vân Thôn.

Ngao Tông đang muốn cùng đám người cùng rời đi, lại bỗng nhiên mi đầu nhíu chặt, sau đó hướng thiên khung cách đó không xa nhìn lại.

“Đến rồi.” Ngao Tông nỉ non tự ngữ, hắn phát giác được, trong thiên địa có u minh chi lực cực kỳ nồng đậm đang sung xích, căn bản không thuộc về khí tức và sức mạnh của sinh linh hoạt vật.

Hào vô nghi vấn, người Minh Tộc xâm nhập, quả nhiên tìm được cái thông đạo kia.

Chương 973

Cũng tại lúc này, Ngao Tông ý thức thu được tin tức đến từ Si Hồn và Hắc Vũ, quả nhiên hết thảy đều phát triển theo dự liệu của hắn.

"Đinh Ẩn, các ngươi đi về tông môn trước đi, ta có yếu sự cần phải xử lý." Ngao Tông lưu lại câu nói, cũng toàn nhiên không đợi Đinh Ẩn trả lời, trực tiếp thuấn di rời đi.

"Ngao sư huynh làm gì mà đi như một cơn gió vậy a." Chu Thanh Vân nhìn chỗ Ngao Tông biến mất, tự ngôn tự ngữ nói. ...

Lục Hợp Xuyên, Cửu Độc Tông.

Cửu Độc Tông làm một trong các gia tông môn ma đạo, thực lực đủ để xếp hạng trong top ba, độc tính công pháp mà tông môn bọn họ tu hành làm thiên hạ người vừa sợ hãi lại chán ghét.

Cũng chính vì vậy, Lục Hợp Xuyên nơi Cửu Độc Tông tọa lạc quanh năm có độc vụ bao phủ, chớ nói phàm nhân, tầm thường tu hành giả nếu không cẩn thận tiến vào trong phiến độc vụ này, đều sẽ có sinh mệnh chi nguy.

Kể từ lần trước tại Liệt Ảnh Thần Tông nhất chiến về sau, Cửu Độc Tông cũng chịu tổn thất không nhỏ.

Chính vì vậy, gần một tháng nay bọn họ một mực thu súc phạm vi thế lực, tịnh không có đi chủ động trêu chọc chính đạo tông môn, chỉ đồ dần dần khôi phục nguyên khí.

Cũng may là có độc chướng che chở, chính đạo tông môn cũng sẽ không giết vào được.

Một ngày nọ, tại bên ngoài Lục Hợp Xuyên độc khí lan tràn, trên

bầu trời bỗng nhiên giáng xuống một đạo khí tức tử hắc sắc, như vẫn thạch nện xuống trong sơn xuyên.

Tại sau khi tử hắc sắc khí tức dần dần tán đi, một người thân mặc hắc sắc áo giáp quỷ dị hiện thân, chính là một trong những tiên phong của Minh Tộc đại quân, thụ mệnh tiến về bốn phía bắt giữ người sống để tu luyện pháp bảo.

Mấy thời ngày nay, hắn đã không còn thỏa mãn với việc bộ liệp tầm thường phàm nhân, đang tìm mọi cách tìm kiếm tu hành giả có tu vi đủ để lọt vào mắt xanh.

"Tòa sơn xuyên này bên trong, hình như có một cái tông môn của nhân loại, hẳn là sẽ có không ít tu hành giả." Hắn nhìn ngọn núi bị độc chướng bao vây kia, hào không thèm để ý bước vào trong đó.

Những độc chướng khí kia chịu khí tức của hắn ảnh hưởng nhanh chóng hợp lại vây quanh, nhưng những độc vụ này lại ngay cả cương khí hộ thể của áo giáp hắn đều không thể phá vỡ, càng đừng bàn đến thương tổn bản thể hắn.

Càng huống hồ, hắn cũng tịnh phi sinh linh, hắn là người Minh Tộc, độc khí căn bản không có khả năng đối với hắn tấu hiệu.

Vừa mới bước vào trong độc vụ, sấm sét giữa trời quang, đỉnh đầu có mấy đạo độc tiễn bắn tới, hắn hoàn toàn không vì đó sở động, mặc cho độc tiễn bắn tại trên nón trụ rồi bị bắn ra.

Những công kích này đối với hắn giản trực như đùa giỡn, đừng nói bị thương, ngay cả làm trầy xước áo giáp cũng không có khả năng.

"Kẻ nào dám thiện sấm nơi này!" Hai thân ảnh nương theo độc vụ xuất hiện ngăn tiệt trước mặt hắn, cảnh giác quát.

Có thể nhìn ra được, gia hỏa toàn thân mặc hắc sắc áo giáp trước mắt tuyệt đối không phải người bình thường.

“Ở đây chỉ có hai người các ngươi?” Tên Minh Tộc nhân tại trên người bọn họ dò xét một lát, trong lòng có chút bất mãn, hai người này tu vi thực tại có chút yếu.

Nếu dùng làm tế phẩm sống, thật không thể lọt nổi mắt xanh.

“Ngươi đang sỉ nhục ta sao!

Lại đi về phía trước một bước, tông môn bọn ta, người có tu vi thắng ta hai người cũng không phải không có, chư vị sư huynh giống nhau có thể tiêu diệt ngươi!” Tên đệ tử Độc Tông kia đại nộ.

“Tốt!” Hắn phóng thanh cười to, đây chính là đáp án hắn muốn!

“Đã nơi này còn có người khác, vậy ta dùng không đến hai người các ngươi.” Hai tên đệ tử kia còn chưa nghe rõ ràng ý tứ lời hắn nói, một khắc sau bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực một trận kịch thống.

Cúi đầu xem xét, lại hãi nhiên nhìn thấy, lồng ngực bọn họ bị bao phủ lên một tầng trù trạng vật (chất lỏng sệt) giống như bùn đen.

Thứ đó đang không ngừng xâm thực thân thể bọn họ, ngắn ngủi một lát liền đem lồng ngực gặm xuyên, thậm chí ngay cả trái tim đang đập trong lồng ngực đều có thể nhìn thấy.

“Thứ gì!?” Hai người kinh khủng không biết làm sao, ngay sau đó từ trong đoàn bùn ô đen kịt kia lan tràn ra một đạo xúc tu cực kỳ sắc bén, trong nháy mắt đem trái tim hai người xuyên thủng.

Hai cái gia hỏa cứ thế chết đi không minh bạch, ngã gục xuống đất, huyết nhục chi khu đang không ngừng bị bùn đen thôn phệ.

“Từ từ ăn, không cần gấp gáp.” Tên Minh Tộc nhân kia ngưng vọng sơn xuyên cách đó không xa, cười nói: “Dù sao một lát nữa sẽ có thể ăn rất nhiều chất dinh dưỡng.” Cùng lúc đó, tại trong sơn môn Cửu Độc Tông.

Chư vị trưởng lão cùng với Tông chủ vừa khéo tụ tập tại đại đường cộng đồng thương thảo sự vụ.

"Tông chủ, những gì ta vừa nói, chính là hết thảy những gì ta kiến văn trên chiến trường Liệt Ảnh Thần Tông." Cửu Độc Thần Quân chậm rãi ngồi xuống, thần sắc của hắn cực kỳ ngưng trọng.

Các vị trưởng lão khác nghe thì tim đập nhanh, âm thầm may mắn mình không có đi đến chiến trường, mà là tại tông môn tọa trấn.

Cửu Độc Tông chủ mi đầu khóa chặt, "Đã là như thế, Lục Bào Tôn Giả cùng bọn họ..." Tông chủ mãnh liệt đứng dậy, tầm mắt gắt gao khóa chặt tại cửa vào đại đường.

Đám người có chút khó hiểu, nhưng nhao nhao đi theo nhìn lại mới phát hiện, tại cửa ra vào đại đường xuất hiện một người thần bí!

Người này thân mặc hắc sắc khôi giáp, thậm chí ngay cả dung mạo đều bị hoàn toàn che khuất, đứng tại cửa ra vào lẳng lặng súc lập ở nơi đó, một tiếng không phát.

"Kẻ đến là ai!" Tông chủ nộ thanh chất vấn, "Thị vệ đều đi đâu rồi, vì sao lại để người này tiến vào!" Cửu Độc Thần Quân gắt gao ngưng thị người kia hồi lâu, từ trên thân người này hắn không phát giác được bất kỳ khí tức sinh linh nào cùng với tu vi cảnh giới.

Phảng phất như nơi đó chỉ đặt một bộ áo giáp hào vô sinh cơ vậy.

"Chư vị, buổi tối tốt lành." Hắc sắc áo giáp bỗng nhiên động, chậm rãi đi về phía trước, âm thanh khinh tùng, "Ta tên là Thiên Sát, Minh Tộc tiên phong, tịnh mang theo nhiệm vụ đến nơi này." "Ngươi làm sao tiến vào được!" Tông chủ đối với hắn nộ mục nhi thị, tông môn của hắn khi nào trở thành địa phương để cho bất luận kẻ nào đi dạo!

"Những tên thủ vệ của các ngươi thực tại không chịu nổi một

kích, ta một đường đi tới cũng không tốn bao nhiêu khí lực.

Bất quá yên tâm, ta giữ lại bọn hắn còn hữu dụng, cho nên tịnh không có giết chết." Thiên Sát cười nói.

"Càn rỡ!" Trong đại đường chúng trưởng lão nghe thấy lời ấy đều bột nhiên đại nộ, giản trực không cách nào tưởng tượng người này dám ở tông môn bọn họ phách lối như thế.

"Giao cho ta!" Một tên trưởng lão thân hình như quỷ mị lóe lên, khiên dẫn một trận độc vụ nồng đậm tập kích đem Thiên Sát bao phủ ở trong đó.

Độc vụ này phi đồng nhất bàn, không chỉ có hữu hiệu đối với sinh linh, ngay cả nham thạch cũng có thể bị hủ thực dung giải, chuyên môn dùng để đối phó loại thiết quán đầu toàn phó vũ trang này.

Nhưng Thiên Sát tịnh không có giống trong tưởng tượng nhanh chóng dung giải thành dịch thể, ngược lại đứng tại trong độc vụ bất động, toàn nhiên vô dạng.

Thậm chí ngay cả áo giáp trên người cũng không có xuất hiện bất kỳ tổn hại nào, Thiên Sát đứng tại trong độc vụ lạnh lùng ngưng thị hắn, giản trực là sự cơ phúng im lặng.

"Chỉ thế thôi sao?

Bất quá cũng có thể lý giải, tất lại chỉ là một đám nhân loại ếch ngồi đáy giếng." Thiên Sát hầu như lười biếng phất tay, độc vụ kia liền nhanh chóng tán đi, không còn một điểm tàn lưu.

Sau đó tên trưởng lão kia chưa kịp có phản ứng, Thiên Sát bỗng nhiên đối với hắn vươn bàn tay, một cỗ hấp lực cuồng bạo từ trong lòng bàn tay bính phát ra, ngạnh sinh sinh đem hậu giả lôi kéo tới, bị một tay chộp lấy đầu.

"Minh Vương đại nhân cần ngươi, cho nên ngươi cũng nên phụng

hiến.” Thiên Sát đạm đạm nói, một giây sau tên trưởng lão kia bằng không tiêu thất, hoàn toàn mất tung ảnh.

“Ngươi đem Cửu trưởng lão lộng đi nơi nào rồi!” Cửu Độc Thần Quân đương trường đứng dậy nộ thanh chất vấn, tại trong phiến không gian này hắn không cách nào cảm thụ được khí tức Cửu trưởng lão.

“Yên tâm, hắn có thể dùng làm đồ phụng hiến, hắn là giao cho Minh Vương đại nhân, ta sẽ không giết hắn.” Thiên Sát làm ra vẻ không quan tâm, “Tiếp xuống, các ngươi hẳn là nên quan tâm chính mình, ta cảm thấy các ngươi đều là tố tài không tệ, có thể tạm thời lưu lại một cái mạng.” Đám người đều không nghe hiểu lời hắn rốt cuộc là có ý gì, nhưng không thể phủ nhận là, kẻ đến không thiện!

“Bắt lấy hắn!” Tông chủ ra lệnh một tiếng, chín tên trưởng lão còn lại cùng với Cửu Độc Thần Quân lập tức xuất thủ, lấy Thiên Sát làm mục tiêu!

Lúc này không lo được một trận đại chiến liệu sẽ mang đến cho tông môn tổn thương lớn bao nhiêu, tên cường địch trước mắt này tuyệt đối không dễ đuổi đi, tuyệt đối không thể ném chuột sợ vỡ bình.

Cửu Độc Thần Quân suất tiên phát nan, một đạo độc trận phù hiện tại dưới chân Thiên Sát, cuồn cuộn độc vụ huyễn hóa thành vô số con độc xà há to mồm gặm nuốt áo giáp của hắn.

Tùy hậu, các vị trưởng lão khác cũng nhao nhao không lưu tình chút nào xuất thủ, độc vật hủ thực cực mạnh đem hết thảy trong đại đường toàn bộ hủ thực dung giải.

Chương 974

"Oanh long!" Dưới công kích dày đặc, đại đường ầm vang sụp đổ, đầy trời yên trần cùng độc khí giao dung cùng một chỗ, chinh triệu trận chiến đấu này kịch liệt bao nhiêu.

Trận đại chiến này tức thì kinh động đến toàn bộ tông môn, rất nhiều đệ tử không rõ tình huống nhao nhao động thân chạy tới đại đường, tưởng rằng chính đạo tông môn đến tiến công.

Chỉ là khiến bọn họ khó hiểu, những tu hành giả chính đạo tông môn kia làm sao có khả năng xuyên qua tầng tầng độc khí bên ngoài?

Lúc này Thiên Sát bị các loại kịch độc pháp thuật vây công, ngay cả đại địa dưới chân cũng bị hủ thực tiêu hao, nhưng hắc sắc áo giáp trên người lại y nguyên không có nửa điểm phá hoại.

Những trưởng lão kia không lưu dư lực thi triển pháp thuật, lại toàn nhiên không biết tại trong độc vụ kia Thiên Sát hào phát vô thương.

"Nhân loại quả nhiên đáng thương, chỉ có thể lấy chút kiến thức nhỏ bé đó nghiên tập pháp thuật đối địch." Tác vi Minh Tộc, những độc thuật này đối với hắn căn bản hào vô ý nghĩa, hắn càng miệt thị loại pháp thuật chỉ có thể nhắm vào sinh linh này.

Tại Minh Giới, không có bất kỳ người nào sẽ tu hành loại pháp thuật nhằm vào đặc định chủng tộc, như thế quá dễ dàng để bản thân lâm vào bị động.

"Được rồi, tới đây là kết thúc." Thiên Sát tham xuất thủ chưởng, một cái hắc động vi tiểu tại trong lòng bàn tay hắn dần dần phù hiện, giống như vòng xoáy chậm rãi chuyển động.

Tại bốn phía độc khí lan tràn cũng tại đồng thời bị hắc động cuốn vào trong đó, nhanh chóng biến mất hầu như không còn.

Những con kịch độc tiểu xà đản sinh từ trong pháp trận cũng không thể may mắn thoát khỏi tai nạn, ngắn ngủi một lát, hết thảy đều bị hắc động thôn phệ.

Những trưởng lão Cửu Độc Tông kia vốn tưởng rằng Thiên Sát tại dưới công kích như thế hẳn phải chết không nghi ngờ, nhưng khi kịch độc pháp thuật toàn bộ bị hắc động thôn phệ một khắc này, nhìn thấy Thiên Sát hào phát vô thương, tất cả mọi người trong lòng đều thăng đẳng lên tuyệt vọng.

Y trượng lớn nhất của bọn hắn, đối với cái địch nhân này hào vô tác dụng.

Càng đáng sợ hơn là, ngay cả Cửu Độc Thần Công Vạn Độc Trận cũng bị khinh tùng phá giải.

"Chư vị, ta phải chúc mừng các ngươi." Thiên Sát hoạt động cánh tay, áo giáp thanh âm bất tuyệt bên tai, "Không cần giống như những phàm nhân khác hào vô ý nghĩa suy lão rồi chết đi, các ngươi có thể vì Minh Vương đại nhân phụng hiến sinh mệnh ti vi như sâu kiến này, đối với các ngươi là kết cục tốt nhất." "Nói hươu nói vượn!" Bạo nộ không thôi Cửu Độc Thần Quân mãnh liệt đánh về phía Thiên Sát, tịnh lấy kịch độc tại trong lòng bàn tay ngưng kết tụ long thành một cây trường mâu bích lục sắc sắc bén, hung hăng đâm về phía đầu lâu Thiên Sát.

"Đinh!" Trường mâu đâm vào trên nón trụ, tịnh không thể đem nó lay động mảy may, nhưng trường mâu lại hóa thành một trận độc khí giống như vật sống quấn tại trên thân thể Thiên Sát, dọc theo khe hở áo giáp vô khổng bất nhập thẩm thấu vào trong cơ thể hắn.

Một kích này Cửu Độc Thần Quân hầu như hao kiệt kịch độc sở

hóa từ tất cả pháp lực trong cơ thể, không chỉ có lực sát thương cự đại đối với sinh linh, ngay cả quỷ hồn không có sinh mệnh cũng có thể bị nó trong nháy mắt dung giải.

"Tốt!" Cửu Độc Thần Quân trong lòng cuồng hỉ, hắn muốn lợi dụng việc Thiên Sát khinh thị đối với hắn, tìm một cơ hội có thể cận thân.

Nhưng Thiên Sát tịnh không có giống như hắn dự liệu bị dung giải đi áo giáp cùng thân thể, ngược lại hậu giả đứng tại nguyên địa ngốc trệ một lát, mạnh mẽ tham xuất thủ chộp lấy cổ Cửu Độc Thần Quân, đem hắn ngạnh sinh sinh xách lên!

"Ách...!" Cửu Độc Thần Quân tức thì cảm thấy khó mà hô hấp, liều mạng giãy dụa, nhưng bàn tay kia lại như kìm sắt gắt gao chộp lấy cổ hắn, căn bản không cách nào phá khai.

"Mau cứu hắn!" Các trưởng lão khác cũng đều hoảng thần, nhao nhao muốn xuất thủ hỗ trợ, nhưng lại kinh hãi phát hiện trên người mình không biết từ lúc nào bị trù vật hắc sắc giống như bùn đen quấn quanh, áp chế bọn hắn căn bản động đậy không được.

Thứ đó thậm chí có thể áp chế pháp lực trong cơ thể, làm cho bọn hắn hào vô biện pháp!

Ngay cả Tông chủ cũng bị khống chế lại thân thể, vô cùng tuyệt vọng.

Đây là lần thứ nhất hắn giống như gà con bị khinh dịch khống chế thân thể, đối mặt địch nhân hào vô phản kích chi lực.

"Ngươi cùng bọn hắn tịnh không giống nhau, xác thực làm cho ta nhìn với con mắt khác." Thiên Sát chậm rãi tháo xuống nón trụ, lộ ra một bộ dung mạo sung xích tà khí.

Tại trên cổ hắn, có một đạo thương ngân bị độc dịch hủ thực,

hiển nhiên là do Cửu Độc Thần Quân tạo thành.

Nhưng tịnh không có ý nghĩa, vết thương kia rất nhanh liền tự hành phục nguyên.

Từ một khắc này, hy vọng cuối cùng trong lòng Cửu Độc Thần Quân cũng triệt để yên diệt, hắn chưa từng thể nghiệm qua tuyệt vọng như thế.

"Ngươi là người đầu tiên trong Nhân giới có thể làm bị thương bản thể ta, đáng giá tán thưởng.

Ta nguyện ý đem ngươi lưu lại, trở thành pháp bảo tế phẩm của ta." Thiên Sát mặt mang ôn hòa tiếu ý, chỉ bất quá sung xích tàn nhẫn khó nói lên lời.

Sau đó, Cửu Độc Thần Quân bị hắc động bằng không phù hiện trong lòng bàn tay hấp nhập trong đó, biến mất vô tung vô ảnh.

Cửu Độc Thần Quân tịnh không có chết, bất quá tao ngộ tiếp theo của hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng.

Đem Cửu Độc Thần Quân thu đi về sau, Thiên Sát nhìn quanh đám người, tất cả mọi người đều bị cấm chế tại nguyên địa, ngay cả đào tẩu cũng không thể làm được.

Đây chính là hiệu quả hắn muốn.

"Ta không khách khí." Thiên Sát đại thủ vung lên, dưới chân mỗi người đều bằng không xuất hiện một đạo hắc động, đem bọn hắn chậm rãi lôi vào trong đó.

Tàn nhẫn nhất là, những người này chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị lôi vào, căn bản vô lực giãy dụa.

"Đại nhân, đại nhân!" Tông chủ làm sao có thể tình nguyện tiếp thụ cứ như vậy chết đi, kiệt tẫn toàn lực hướng Thiên Sát khẩn cầu:

“Ta nguyện ý từ nay về sau suất lĩnh toàn bộ Cửu Độc Tông vì ngài hiệu lực, hết thảy nghe theo ngài an bài cùng mệnh lệnh!” “Chỉ cầu ngài có thể lưu lại tính mệnh ta cùng chư vị tông môn đệ tử, ta hướng ngài bảo đảm, tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng.” Thiên Sát lại căn bản không đem lời hắn để ở trong lòng, chỉ có chút phiền táo lắc đầu, “Ngươi cảm thấy, sâu kiến bò trên mặt đất có thể giúp được gì cho ta sao?” Tông chủ không khỏi ngẩn người, một khắc sau, thân thể hắn bị cưỡng hành lôi vào trong hắc động, không có bất kỳ dư địa nào để tiếp tục tự hỏi.

Cũng tại đồng thời, đầy trời độc ảnh di mạn tại trên đỉnh đầu hắn, đông đảo đệ tử Cửu Độc Tông đang hà vi tại phía trên!

“Kẻ đến là ai, còn không mau mau đầu hàng!” “Ngay cả Cửu Độc Tông cũng dám tùy ý xông vào, ta thấy ngươi quả thật sống không kiên nhẫn được nữa rồi!” Những đệ tử này tịnh không biết, Tông chủ cùng tất cả trưởng lão đều đã bị bắt giữ.

Giờ phút này bọn họ còn có chút thiên chân cho rằng, Tông chủ cùng các trưởng lão rất nhanh liền có thể cầm nã kẻ xâm nhập này.

“Tốt!” Thiên Sát nhìn một màn này, nhịn không được phóng thanh cười to, “Nhiều tu hành giả như vậy, đảo cũng đỡ cho ta phải đi từng cái từng cái bắt giữ!” “Tất cả mọi người, các ngươi đều có hạnh trở thành vật phẩm phụng hiến cho Minh Vương đại nhân, đây là sự tình ý nghĩa nhất cuộc đời này của các ngươi.” Tiếng cười của Thiên Sát vang vọng Lục Hợp Xuyên thượng không, sau đó nương theo chính là từng trận thê lệ thảm khiếu ai hào thanh! ...

Ngày kế tiếp, bình dân bách tính cư trú tại bên ngoài Lục Hợp Xuyên lên núi hái thuốc, lại kinh ngạc phát hiện, độc khí ngày thường bao phủ tại toàn bộ sơn cốc cấm chỉ phàm nhân bước vào một bước kia đã mạc danh kỳ diệu biến mất.

Toàn bộ sơn cốc đều có thể tùy ý tiến vào, thậm chí không có đệ tử Cửu Độc Tông xuất hiện ngăn trở.

Ban đầu bọn họ thập phân hưng phấn, bởi vì danh quý thảo dược nơi sơn cốc thâm xử có thể tùy ý hái, căn bản sẽ không bị ngăn trở.

Thẳng đến khi có một sơn dân lớn gan để đạt Cửu Độc Tông, mới cực kỳ chấn kinh phát hiện, Cửu Độc Tông không một bóng người!

Không ai biết tột cùng đã xảy ra chuyện gì, trong tông môn thậm chí ngoại trừ đại đường sụp đổ kia ra, căn bản không có bao nhiêu dấu vết chiến đấu, tựa hồ người ở nơi này đều bằng không bốc hơi vậy.

Tất cả mọi người đều vạn phần khó hiểu, phải biết Cửu Độc Tông tại đây diên miên mấy trăm năm, chưa bao giờ suy yếu, một mực tại xử vu trạng thái không ngừng khoách trương.

Nhưng hiện tại, không ai có thể đưa ra kết luận hết thảy tột cùng là vì sao. ...

Khi Ngao Tông để đạt Minh Giới thông đạo, lại phát hiện nơi này đã triệt để bị u minh chi lực chuyển hóa thành một phiến dị không gian.

Hào vô nghi vấn, bọn chúng tất nhiên đang chuẩn bị đem quy mô binh lực lớn truyền tống đến đây, một khi chân chính thành công thì giới này căn bản không có khả năng có người ngăn được.

Thậm chí không cần Minh Giới Cửu Tướng xuất thủ.

"Chủ nhân, chủ nhân!" Lúc này, Ngao Tông nghe được một trận cầu cứu thanh, tìm danh vọng khứ, chỉ thấy Si Hồn đang ẩn thân chính bị nhốt tại trong không gian bích lũy, không cách nào thoát thân.

Si Hồn nhìn thấy Ngao Tông tức thì đại hỉ, "Chủ nhân, cầu ngài cứu ta ra ngoài đi!

Không gian bình chướng này quá lợi hại, ta căn bản đánh không vỡ, nếu không phải đoạn thời gian này ta chu toàn đủ tốt, hiện tại sớm đã bị bắt rồi.” Ngao Tông nhiêu hữu hứng thú địa quan sát một phen, “Xác thực, cái không gian bích lũy này hẳn là thủ bút của Minh Giới Cửu Tướng, bằng vào ngươi đúng là không cách nào phá vỡ.” Ngao Tông đại thủ vung lên, không gian bình chướng tức thì bị ngạnh sinh sinh xé rách, Si Hồn vội vàng chạy trối chết từ trong đó độn ra, vẫn còn sợ hãi.

“Chủ nhân thỉnh thứ cho thuộc hạ vô năng, ta không có cách nào ngăn trở nơi này, thậm chí không thể không thỉnh ngài tới cứu ta.” Si Hồn có chút xấu hổ.

“Vô phương.

Chương 975

Bất quá ta ngược lại cảm thấy an bài như thế này cũng không tệ, dù sao bản ý của ta cũng hy vọng bọn chúng mau chóng đến Nhân giới." Ngao Tông nhìn bàng đại không gian bích lũy kia, đem một tia u minh chi lực vận tác tại trong đôi mắt, tức thì đem hết thảy những gì bị bích lũy che chắn nhìn thấu.

Tại trước sau hai đầu không gian thông đạo kia, đều có Minh Giới Cửu Tướng đang duy trì ổn định, liên tục không ngừng đem đại quân truyền tống tới đây.

Sự thực thượng bọn chúng căn bản không có tất yếu phí sức tâm tư như thế, na phạ vẻn vẹn chỉ có quân đội hiện tại truyền tống đến, đều đủ để hoành tảo Nhân giới vô địch thủ.

"Không biết lần này có thể đem Minh Vương dẫn ra hay không." Ngao Tông nhíu mày tự ngôn tự ngữ.

"Đem Minh Vương dẫn ra?!" Si Hồn tưởng mình nghe lầm, con cá lớn này nếu muốn ra, vậy hậu quả tuyệt đối không cách nào tưởng tượng!

Tất cánh sự cường đại của Minh Vương tại trong đầu óc hắn thâm căn cố đế, nhất thời không cách nào lý giải Ngao Tông vì sao muốn chủ động trêu chọc tên cường địch này.

"Sự tình đối với ngươi quá khó khăn, ta hiện tại giải thích ngươi cũng sẽ không hiểu." Ngao Tông chỉ cười không nói.

Sau đó, hắn cũng không ở lại nơi này làm nhiều đình lưu, chỉ mệnh lệnh Si Hồn đi theo cùng rời đi.

Hai người vừa mới rời khỏi phiến khu vực này không lâu, phiến

không gian bình chướng kia liền mở ra, sau đó hạo hạo đãng đãng Minh Tộc đại quân tại nơi đó chuẩn bị sẵn sàng.

"Chư vị, không cần lãng phí thời gian nữa, Minh Vương đại nhân có lệnh, vụ tất phải mau chóng bắt giữ một ít người sống, hiện tại đã đến quan kiện thời khắc tế tự thập phân trọng yếu, không thể trì hoãn, bất luận là tu hành giả hay là tầm thường phàm nhân đều đừng buông tha!" Một cái mệnh lệnh trầm trọng ở trong đó hạ đạt tịnh mạn diên ra, sau đó cấp dư hồi ứng chính là tiếng chúng nhân tề tề nột hảm.

"Tuân mệnh!" Trù bị gần một tháng thời gian, xem ra hiện tại cũng nên là lúc chân chính hành động.

Bắt nhiều một ít vật tế phẩm còn sống, vì Vương giả hàng lâm tại vùng đất này làm sự chuẩn bị trước đi.

"Động thân!" Một tiếng lệnh hạ, đại đa số Minh Tộc nhân đều lặng yên ẩn nặc thân hình tiềm nhập các phương hướng.

Đối với sinh linh giới này, ngày thụ nạn sắp tới rồi. ...

Tại sau khi Cửu Độc Tông bị diệt môn mười mấy ngày, tin tức này rốt cục không giấu được, nhanh chóng truyền khắp trong ma đạo cùng chính đạo tông môn.

Tin tức truyền đến, trong ma đạo hầu như không ai dám tin tưởng sự thật này, chính đạo tông môn tắc cửu vi tái độ cuồng hoan.

Tuy nhiên không biết thần bí cường giả kia tột cùng là ai, nhưng đã chủ động tuyển trạch công kích người ma đạo, đối với bọn hắn tuyệt đối là thiên đại lợi hảo.

Do thử tái độ nhớ tới lúc trước tại chiến trường thần bí cường giả đột nhiên xuất thủ kia, các đệ tử chính đạo tông môn càng thêm xác tín, có thần bí cường giả tại trong bóng tối bang trợ bọn hắn.

Dữ chi tương phản, người trong ma đạo tông môn tắc ngày đêm

nhân tâm hoảng hoảng, so với trước kia hào không thu liễm khiêu khích chính đạo tông môn, bọn họ hầu như hoàn toàn cải biến tập tính.

Đãn phàm có thể quy súc tại trong tông môn, tuyệt đối sẽ không khinh dịch rời đi, tác phong làm việc cũng so với trước kia điệu thấp quá nhiều.

Tẫn quản không thể trăm phần trăm hạ định luận, nhưng chí ít có thể khẳng định vị thần bí cường giả ẩn tàng trong bóng tối kia đối với ma đạo tông môn tịnh không quá hữu hảo.

Chẳng lẽ thật sự giống như những đệ tử chính đạo tông môn kia ngày ngày niệm tại miệng, tà không thắng chính, đây thuộc về thiên phạt?

Nhưng người trong ma đạo không có quá nhiều thời gian đi cân nhắc những sự tình này, lúc này việc quan trọng nhất trong mắt bọn hắn chính là làm sao tự vệ. ...

Thục Sơn.

Sự tình Cửu Độc Tông bị diệt, hầu như khiến tất cả đệ tử trong Thục Sơn đều vô cùng hưng phấn cuồng hoan một trận.

Đó chính là địch nhân xú danh chiêu trứ nhất trong ma đạo, hầu như rất nhiều đệ tử tu hành trên mười năm tại Thục Sơn, đều có sư huynh đệ hoặc giả sư phó chết tại trong tay địch nhân Cửu Độc Tông.

Tẫn quản thực lực không mạnh như Liệt Ảnh Thần Tông, nhưng những thủ đoạn cực kỳ tà môn khả phạ kia lại giết chết đệ tử chính đạo nhiều nhất.

Cho nên bọn hắn đại thụ yếm ác, đắc tri có người vì bọn hắn diệt Cửu Độc Tông, trình độ hưng phấn của những đệ tử này có thể nghĩ.

"Nhất định là minh minh chi trung có thiên đạo tại bang trợ chúng ta, chính sở vị đắc đạo giả đa trợ, thất đạo giả quả trợ!" "Không sai,

đa hành bất nghĩa tất tự tễ!

Những súc sinh ma đạo kia sớm nên bị dạy dỗ như vậy một trận!" "Nói đi cũng phải nói lại, tiếp theo chẳng phải là nên đến phiên Liệt Ảnh Thần Tông?

Những người kia cũng đồng dạng tử hữu dư cô." Đông đảo đệ tử hoàn toàn cho rằng đây là thiên phạt, đều tại hưng cao thải liệt thảo luận việc này.

Nhiên, tương phản với những đệ tử đang hưng cao thải liệt này, các trưởng lão Thục Sơn lại không có ai cho rằng đây là một kiện sự tình đáng giá ăn mừng.

Bọn họ tịnh không biết thân phận tột cùng của thần bí cường giả kia, đối phương cũng tịnh vị công khai biểu hiện ra là xác thực đang bang trợ chính đạo tông môn.

Không ai biết chân thực ý đồ của hắn là gì hay chỉ là xảo hợp.

"Tổng ngôn chi, na phạ thần bí cường giả kia tiếp theo đối với chúng ta xuất thủ, ta đều cảm thấy có khả năng." Gia Cát Ngự Ngã đối với đám người ưu tâm xung xung nói.

Công Tôn Vô Ngã suy tư một lát, vẫn có chút chần chờ hỏi: "Người xuất thủ thật sự không phải Ngao Tông sao?

Ngoại trừ hắn ra ta không nghĩ ra được ai có năng lực này." Gia Cát Ngự Ngã nhíu mày, "Ta tin tưởng Ngao tiền bối sẽ không lừa gạt ta, càng huống hồ nếu thật sự giúp chúng ta cũng không có tất yếu giấu giếm." Công Tôn Vô Ngã thở dài một tiếng, có chút tự trào nói: "Nhưng lỡ như thần bí cường giả kia thật sự đối với chúng ta có địch ý, chúng ta cũng thực tại hào vô biện pháp, chúng ta ngay cả thân phận của hắn cũng không biết, càng huống hồ cùng hắn đối kháng?

Ai có thể là đối thủ của hắn đây?" Các vị trưởng lão mặt mũi đều

có chút không nhịn được, nhưng đây cũng đích xác là sự thật.

"Nếu Tông chủ cũng ở đây thì tốt rồi, sự tình này liền không có ý nghĩa gì nữa." Gia Cát Ngự Ngã có chút tự trào, không biết vì sao lại nhớ tới Tông chủ, chẳng lẽ cho rằng Tông chủ ở đây, liền có thể đối kháng thần bí cường giả kia?

Bất quá tại trong ký ức của hắn, Tông chủ bất luận đối kháng bất kỳ địch nhân nào cũng chưa từng bại trận, đều thắng thập phân khinh tùng, chưa từng có một lần khổ chiến.

"Nếu có thể động viên Ngao Tông tiền bối giúp chúng ta, đối với chúng ta là một trợ lực không nhỏ, nói không chừng chúng ta có thể đối kháng thần bí cường giả kia." Hiểu Như Chân Nhân đề nghị nói.

Đối với điểm này Gia Cát Ngự Ngã thực tại không có quá nhiều nắm chắc, lắc đầu cười khổ nói: "Muốn thỉnh hắn hỗ trợ phải đầu kỳ sở hảo.

Nhưng ta vẫn không biết phải xuất ra trù mã dạng gì mới có thể thỉnh được hắn, vị tiền bối này thực tại quá thần bí." Tại lúc đám người đang nói chuyện, đại môn nghị sự sảnh bỗng nhiên bị đẩy ra.

"Nguyên lai mọi người đều ở đây, vừa vặn đỡ cho ta phải đi tìm từng người." Đám người đang muốn phá khẩu đại mạ, tên đệ tử nào dám to gan như vậy, gióng trống khua chiêng xông vào hội nghị?

Nhưng khi nhìn rõ ràng diện mục người tới, tất cả mọi người đều tức thì mất tỳ khí, bởi vì người trước mắt chính là Ngao Tông!

"Tiền bối, chúng ta không biết ngài tới, có thất viễn nghênh." Gia Cát Ngự Ngã có chút xấu hổ cười cười, sợ Ngao Tông đa hữu bất mãn.

"Ta vốn không định đột nhiên xâm nhập, nhưng sự phát khẩn cấp, tương cứu đi." Ngao Tông nhìn lướt qua trên mặt mọi người một

phen, sau đó ngồi tại bên cạnh Gia Cát Ngự Ngã, "Ta vừa rồi tựa hồ nghe thấy, các ngươi định thỉnh ta xuất thủ hỗ trợ?" Tất cả mọi người đều có chút xấu hổ cười cười, chỉ bất quá, ai có thể khai được cái giá mã này?

"Ta biết các ngươi đang lo lắng cái gì, là cái tên cường giả mạc danh kỳ diệu kia đúng không?" Ngao Tông mỉm cười, "Các ngươi lo lắng không phải không có lý." Chư vị trưởng lão nghe thấy lời ấy trong lòng trầm xuống, tựa hồ Ngao Tông biết một ít nội mạc.

"Bên ngoài những kẻ xuẩn nhân kia cho rằng có cao nhân bang trợ, cho rằng thật sự có thiên đạo tại bang trợ, cách nghĩ này thật buồn cười." Ngao Tông một đường đi tới, nhìn những đệ tử kia từng cái hưng phấn như ăn tết, giản trực ngu xuẩn chí cực.

Loại sự tình này không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là người Minh Tộc giở trò quỷ.

Nghe nói tại trong Cửu Độc Tông không có bất kỳ một cỗ thi thể nào xuất hiện, thậm chí đều không có bao nhiêu dấu vết đánh nhau, hiển nhiên những người kia đều bị bắt sống đi.

Kết cục tự nhiên là muốn bị lấy đi tế tự pháp bảo, đây cũng là mục đích Minh Tộc sát nhập Nhân giới.

Bắt giữ người sống, chẳng lẽ còn sẽ chọn ma đạo hay chính đạo hay sao?

Chỉ cần hành vi có thể lọt vào mắt bọn hắn, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu thú liệp.

"Ta có thể phi thường minh xác nói cho các ngươi biết, những kẻ xâm nhập kia là Minh Tộc!" Chư vị trưởng lão nghe cái tên này đều không khỏi sững sờ, xưng hô này thực tại quá lạ lẫm.

Chương 976

"Nhân giới tồn tại ngàn trăm chủng tộc, có thể tiệm lộ đầu giác cũng chỉ có Nhân tộc, Yêu tộc, Ma tộc, Quỷ tộc, những chủng tộc khác đại đa số không lên được mặt bàn.

Nhưng chưa từng nghe nói qua Minh Tộc." Hiểu Như Chân Nhân nghe không hiểu lắm, "Nếu Cửu Độc Tông bị Minh Tộc hủy diệt, bọn hắn hẳn là thập phân cường đại, nhưng vì sao chưa từng tại Nhân giới tiệm lộ đầu giác?" "Bởi vì bọn hắn căn bản không đến từ Nhân giới!" Ngao Tông đơn giản giảng thuật một phen lai lịch Minh Tộc, cũng không cần quá thâm nhập, đám người ẩn ước đã hiểu rõ.

"Đến từ Minh Giới!" Vẻn vẹn một điểm tin tức này, đủ để khiến đám người khủng hoảng!

Minh Giới kia chính là trong truyền thuyết chỉ có người chết mới có thể để đạt thế giới, từ khi thế giới này nhân loại đản sinh lịch sử bắt đầu, không có bất kỳ một vị đại năng giả nào xí cập Minh Giới.

Mặc nhận, người sống căn bản không cách nào đi tới Minh Giới, nhưng đồng thời bọn hắn cũng nhận định người chết càng không có khả năng thông qua Minh Giới phản hồi Nhân giới.

Hầu như tại trong tư tự của tất cả người sống, Minh Giới đều là một cái địa phương vừa thần bí lại đáng sợ, nếu thật sự tồn tại chủng tộc đến từ giới đó, vậy tất nhiên thập phân cường đại.

"Tiền bối, ngài quả thật có thể đoạn định sao?" Gia Cát Ngự Ngã cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Bọn hắn tột cùng cường đại đến trình độ nào?" Ngao Tông không giả tư sách nói: "Trong đó na phạ là kẻ bình dung nhất, thiên phú tại trong Nhân tộc cũng là người trăm dặm mới tìm được một.

Chỉ cần có thể liên tục không ngừng đạt được u minh chi lực, bọn hắn sẽ vĩnh sinh bất tử." "Càng quan trọng hơn là, Minh Tộc căn bản không giống nhân loại ỷ lại thân thể sinh tồn, thân thể bọn hắn hoàn toàn có thể vô định lượng, na phạ nội tạng phấn toái cũng có thể dùng u minh chi lực phục nguyên." Không cần nói nhiều, vẻn vẹn chỉ có hai điểm này, đủ để khiến người ta vì đó chấn hám.

Phàm nhân tu hành khổ não nhất hai chuyện: thân thể phá tổn, thọ mệnh hạn chế; nhưng hai điểm này lại tại trên thân người Minh Tộc hoàn mỹ tránh khỏi.

Nếu thật sự như thế, bọn hắn không dám tưởng tượng làm thế nào mới có thể ứng đối địch nhân như vậy.

"Tiền bối, vì sao ngài đối với người Minh Tộc lại hiểu rõ như vậy?" Hiểu Như Chân Nhân hỏi.

Ngao Tông tịnh không nói nhảm, triển khai bàn tay, bàng bạc u minh chi lực tại trong lòng bàn tay hắn hội tập dũng động, uy năng cường đại trong đó, khiến tất cả mọi người tại tràng đều vì đó đại kinh thất sắc!

Bọn hắn chưa từng thấy qua sức mạnh tinh thuần bàng đại bực này, hủy diệt khí tức vừa cuồng bạo lại âm lãnh trong đó càng làm cho người ta không rét mà run.

Nếu nói duy nhất có thể thấy được khí tức sức mạnh tương tự, cũng vẻn vẹn chỉ có ma khí.

Nhưng ma khí bất luận là tính cuồng bạo hay uy năng, so với nó giản trực là tiểu vu kiến đại vu, căn bản không đáng nhắc tới.

"U minh chi lực sao?" Gia Cát Ngự Ngã chấn hám nhìn một màn trước mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm tự ngữ.

"Bởi vì ta cùng Minh Tộc có thiên ti vạn lũ quan liên, cho nên ta

đối với bọn hắn thập phân hiểu rõ." Ngao Tông đạm đạm nói.

Phổ thiên chi hạ, không có khả năng lại có thêm một người nào đối với Minh Tộc hiểu rõ hơn hắn, na phạ là tên Minh Vương tự nhận kia cũng không ngoại lệ!

Đám người trầm mặc một lát, lúc này mới hoảng nhiên phát giác, Ngao Tông tựa hồ so với trong tưởng tượng của bọn hắn càng thêm đáng sợ.

"Thỉnh tiền bối vì chúng ta chỉ ra một con đường sáng." Na phạ là Công Tôn Vô Ngã luôn luôn trong lòng đối với Ngao Tông có chút giới đế, tại giờ phút này cũng đối Ngao Tông tâm duyệt thành phục, khẩn thỉnh hậu giả có thể hỗ trợ.

"Chỉ điểm minh lộ thì không dám nhận.

Nhưng nếu những người Minh Tộc này thật sự vì diệt tuyệt tất cả sinh linh, vậy các ngươi bất quản làm thế nào cũng khó thoát khỏi cái chết." Ngao Tông lời nói vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy sợ hãi, "Bất quá các ngươi đại khả yên tâm, bọn hắn tựa hồ chỉ vì bắt giữ người sống làm dược liệu tế tự, tuyệt đối sẽ không đem các ngươi toàn bộ diệt tuyệt, tổng quy phải lưu lại một bộ phận dùng để phồn diễn sinh tức." Gia Cát Ngự Ngã có chút bi ai nói: "Nếu chúng ta tu hành chỉ là vì trở thành vật dụng tế tự, vậy Nhân tộc tồn tại có ý nghĩa gì?

Tu hành lại có ý nghĩa gì?" Phen lời nói này đưa tới rất nhiều người cộng minh, tất cả mọi người tại một khắc này đều sắc mặt thiết thanh.

Tu hành mục đích không phải liền là vì thoát khỏi sự trói buộc của huyết nhục chi khu, hoạch thủ sức mạnh chân chính chí cao vô thượng lăng giá tại trên vạn vật sao.

Nhưng nếu thật sự là vì chú định sẽ giống như cá nằm trên thớt bị người ta làm thịt, vậy tu hành lại có ý nghĩa gì?

"Chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi đám hỗn trướng này!" Công Tôn Vô Ngã có chút não nộ, loại sự tình này đối với hắn căn bản không thể tiếp thụ.

Hiểu Như Chân Nhân đảo so với hắn lãnh tĩnh không ít, sau khi suy tư một lát, bỗng nhiên hỏi Ngao Tông: "Tiền bối, nếu như chúng ta chủ động tuyển trạch thần phục, vì bọn hắn hiệu lực, liệu có thể thoát khỏi kết cục trở thành tế phẩm dược liệu hay không?" Một phen lời nói tức thì đem tất cả trưởng lão đều kinh hãi, sau đó nhao nhao vỡ tổ: "Tuyệt đối không có khả năng, chúng ta thà chết trận cũng không có khả năng làm người hầu!" "Từ xưa đến nay chỉ có tà không thắng chính, sao có thể hướng những người kia cúi đầu thần phục!" "Không đánh mà hàng tịnh không phải là tác phong của Thục Sơn!" Duy có Gia Cát Ngự Ngã cùng Công Tôn Vô Ngã mi đầu khóa chặt, hai người tựa hồ đang cân nhắc.

So với chư vị trưởng lão, phen lời nói này của Hiểu Như Chân Nhân nhìn như hoang đường lại nhu nhược, nhưng lọt vào tai Ngao Tông lại là một quyết trạch cực kỳ chính xác.

Hiểu Như Chân Nhân nhìn ra được, trận chiến tranh sắp tới này Nhân tộc tất bại.

Bọn hắn có thể hào không phí sức đem Cửu Độc Tông xóa đi, vô luận động thủ là cỗ sức mạnh nào, cho dù không phải Minh Tộc chủ lực, tu hành giả Nhân giới đều không có khả năng cùng chi chống lại.

Lại thêm năng lực đặc thù của Minh Tộc nhân tại trong mắt nhân loại gần như vô địch, Hiểu Như Chân Nhân căn bản không nhìn thấy bất kỳ hy vọng thủ thắng nào.

Tử chiến đến cùng căn bản không có ý tứ, Nhân tộc nếu muốn

diên tục xuống dưới, chỉ có thể chủ động tuyển trạch thần phục.

"Trong đám người này ngươi là kẻ thông minh duy nhất." Ngao Tông đối với Hiểu Như Chân Nhân biểu thị khẳng định, "Bất quá không có ý nghĩa.

Ngươi sẽ tuyển trạch sâu kiến làm thủ hạ của mình, vì mình làm việc sao?" Lời nói mười phần minh lãng, Hiểu Như Chân Nhân khẽ gật đầu, cũng không nói thêm nữa.

"Tổng chi, tự giải quyết cho tốt đi.

Tổ chim bị phá há còn trứng lành, người tiếp theo gặp tai ương hoặc hứa sẽ đến phiên các ngươi." Ngao Tông nói xong, liền nhanh chân rời khỏi nơi này, để lại sau lưng chư vị trưởng lão một mảnh trầm mặc.

Ai cũng không có cách nào có thể ứng đối.

"Chư vị, sự tình cũng tịnh không phải hoàn toàn không có cách!" Lúc này, Gia Cát Ngự Ngã vẫn luôn trầm mặc không nói mãnh liệt đứng lên, nhìn mặt mọi người từng câu từng chữ nói: "Ta còn có một cái hy vọng, Đinh Ẩn!" "?" Chư vị trưởng lão trong lòng lập tức nhớ tới cái tên tiểu tử toàn thân tà tính kia, hầu như người người đều tại trong lòng tự hỏi: Hắn có thể giúp được gì? ...

Ngày kế tiếp.

Đinh Ẩn tại trong động phủ đạo trường của mình nghiên tập kiếm pháp, lại bỗng nhiên nghe thấy ngoài động phủ có người đang thập phân thô bạo gõ cửa.

"Ai vậy?" Thanh âm nghe được khiến Đinh Ẩn trong lòng đại vi bất mãn, theo lý mà nói, nếu muốn tới động phủ bái phỏng, ứng đương trước tiên truyền thâu một đạo thần thức thông tri, sau đó chờ đợi mở cửa.

Thô bạo gõ cửa như thế, nếu tu hành giả đang bế quan xử vu trạng thái đốn ngộ thập phân yếu khẩn, rất dễ dàng đối với người đó sản sinh ảnh hưởng trọng đại, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

"Có việc gì?" Đinh Ẩn thập phân không kiên nhẫn hỏi một tiếng, đối phương đã không khách khí như thế hắn cũng sẽ không mở cửa.

"Là ta!" Ngoài cửa truyền đến một thanh âm có chút thương lão, lại cực độ không kiên nhẫn.

Thanh âm này Đinh Ẩn nghe xong càng thêm sinh lý khó chịu, người tới là Thục Sơn Ngũ trưởng lão, Mộ Cổ đạo nhân.

Người này tu hành tại trong các trưởng lão tịnh không đột xuất, nhưng làm việc từ đầu đến cuối cẩn thận tỉ mỉ, thập phân nghiêm cẩn, tất cả sự tình giao cho hắn đều có thể xử lý thập phân hoàn mỹ.

Nhưng người này có một khuyết điểm thập phân làm người ta chán ghét, đó chính là tính tình quá thối.

Thục Sơn bên trong hầu như không có bất kỳ người nào có thể chịu được cái tính tình thối này, vô luận là trưởng lão khác hay chư vị đệ tử đối với hắn đều là tránh được thì tránh, tuyệt đối không cùng hắn cộng sự.

Cũng chính vì vậy, Mộ Cổ đạo nhân luôn luôn độc lai độc vãng, xử lý sự vụ cũng đơn độc tiến hành.

Nhưng hắn vẫn luôn coi thường Đinh Ẩn, hôm nay chủ động tìm tới cửa thực tại có chút kỳ quái.

"Ta đang tu hành, không tiện mở cửa, có chuyện gì để hôm khác!" Đinh Ẩn đương nhiên sẽ không cấp cho cái gia hỏa tính tình thối này sắc mặt tốt.

"?

Ta thế nhưng là Thục Sơn trưởng lão, chẳng lẽ ta ngay cả cái động phủ nho nhỏ cũng không thể vào!?" Mộ Cổ đạo nhân tức thì bị Đinh Ẩn chọc cho tức đến giậm chân, "Ngươi có tin ta tùy tùy tiện tiện liền có thể đánh sập cái động phủ rách nát này hay không!" Đinh Ẩn lười biếng trả lời: "Ta đương nhiên rõ ràng!

Bất quá ngươi cũng đừng quên, động phủ đệ tử trong tông môn không thể bị ngạnh sấm, phủ tắc na phạ là trưởng lão cũng sẽ bị trừng phạt." Mộ Cổ đạo nhân phát giác tiểu tử này có chút không quá dễ đối phó, an tĩnh một lát, bỗng nhiên tại ngoài cửa phát vấn: "Ngươi không muốn lấy Xích Hồn Thạch sao?" Đinh Ẩn tức thì bị câu lên hứng thú.

Thân phận Mộ Cổ đạo nhân ngoại trừ là Ngũ trưởng lão ra, còn kiêm phụ chức trách bảo quản tông môn Xích Hồn Thạch.

Nguyên bản nhiệm vụ này tại trong tay Gia Cát Ngự Ngã, nhưng sau đó Gia Cát Ngự Ngã tiến về chiến trường Liệt Ảnh Thần Tông, lo lắng xuất hiện bất kỳ ý ngoại gì, cho nên đem Xích Hồn Thạch lưu lại cho Mộ Cổ đạo nhân bảo quản.

Chương 977

Quyền khống chế Xích Hồn Thạch đã hoàn toàn thay đổi, Gia Cát Ngự Ngã triệt để mất đi quyền kiểm soát nó.

Sau khi Mộ Cổ đạo nhân đoạt được Xích Hồn Thạch, Gia Cát Ngự Ngã từng nhiều lần tỏ ý muốn thu hồi, kết quả lại bị cự tuyệt hết lần này đến lần khác.

Mộ Cổ đạo nhân tuyên bố chỉ có Tông chủ mới có thể lấy đi Xích Hồn Thạch từ tay hắn.

Việc giao nó cho Đinh Ẩn lại càng không thể.

Gia Cát Ngự Ngã đã nhiều lần tìm Mộ Cổ đạo nhân thương thảo, hy vọng giao Xích Hồn Thạch cho Đinh Ẩn, nhưng tự nhiên bị từ chối càng thêm dứt khoát.

Cho nên hôm nay khi lão gia hỏa này đề cập đến việc đó, Đinh Ẩn lập tức động tâm tư.

Hắn xác thực rất muốn đem Xích Hồn Thạch đoạt lại.

"Hắn là có điều kiện chứ?" Đinh Ẩn nhíu mày, cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

Mộ Cổ đạo nhân đem loại sự tình này ra đàm phán với hắn, chứng tỏ lão muốn một cái giá cực cao.

"Tiên lễ hậu binh." Mộ Cổ đạo nhân hiển nhiên nhận ra Đinh Ẩn có chút động tâm, ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng.

Sau một khắc, đại môn động phủ mở ra, Đinh Ẩn đích thân đến trước mặt Mộ Cổ đạo nhân.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng.

Cả hai đều đối với người trước mắt không có bao nhiêu hảo cảm.

"Tiểu tử, ta nghe nói trên người ngươi cũng có một khối Xích Hồn Thạch, muốn nhiều như vậy, không sợ tham quá hoá rồ, hại chết chính mình sao?" Mộ Cổ đạo nhân có chút trào phúng dò hỏi.

"Không cần ngươi thao tâm.

Ngược lại ngươi muốn như thế nào mới có thể đem Xích Hồn Thạch đưa cho ta?" Đinh Ẩn không có tâm tư cùng lão già này dây dưa.

Mộ Cổ đạo nhân lại có chút khí định thần nhàn đi đến một bên chậm rãi ngồi xuống: "Hôm nay, Gia Cát Ngự Ngã triệu tập chúng ta khai mở một cuộc hội nghị trưởng lão, đương nhiên những nội dung này ngươi không có tư cách biết." Đinh Ẩn mày hầu như nhíu thành một cục, lão già này đang tiêu khiển hắn sao?

Mộ Cổ đạo nhân tiếp tục nói: "Ta hiện tại gặp phải một cái phiền toái khá khó giải quyết, nhưng Gia Cát Ngự Ngã cho rằng ngươi là người thích hợp để giải quyết vấn đề, thỉnh cầu ta đem Xích Hồn Thạch giao cho ngươi." "Ân?

Thật sự?" Đinh Ẩn có chút ngoài ý muốn, Gia Cát Ngự Ngã thật sự nói giúp hắn.

Điều này làm hắn nhất thời đối với Gia Cát Ngự Ngã đại vi cải quan, tên kia đích xác tín thủ thừa nặc.

Mộ Cổ đạo nhân lạnh lùng cười: "Nhưng ta cũng không tin tưởng lời hắn nói, càng chủ yếu là ta không tin tưởng ngươi." Đinh Ẩn cũng không hề nói nhảm: "Ta cũng không cần cái khác, chỉ cần ngươi khẳng định đem Xích Hồn Thạch giao cho ta, ta có thể cam đoan, từ nay về sau sẽ không cùng Thục Sơn vi địch, đồng thời khi Thục Sơn cần hỗ trợ, ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Mộ Cổ đạo nhân

tựa hồ cân nhắc một phen, nhớ lại lời Gia Cát Ngự Ngã nói trong hội nghị hôm nay, liền bảo: "Ta có thể đem Xích Hồn Thạch giao cho ngươi, nhưng ngươi cần thiết phải chứng minh ngươi có đủ không gian để trưởng thành." Đinh Ẩn hắc hắc cười: "Ta đoán là ngươi muốn cùng ta đánh một trận, nhìn xem ta có thể thắng hay không chứ gì?" Mộ Cổ đạo nhân cũng không phủ nhận: "Nếu như ngay cả ta hiện tại ngươi đều đánh không lại, như vậy ta làm sao có thể nhận đồng ngươi có đủ không gian phát triển?" "Hảo!" Đinh Ẩn không chút do dự ứng hạ, bất luận có thể đánh thắng Mộ Cổ đạo nhân hay không, đây tuyệt đối là một cái cơ hội.

Hắn hạ quyết tâm, mặc kệ dùng thủ đoạn gì nhất định phải thắng trận chiến này, đoạt lấy Xích Hồn Thạch!

Đinh Ẩn thân hình đang muốn lui ra khỏi động phủ, Mộ Cổ đạo nhân lại gọi hắn lại: "Không cần lãng phí thời gian, ta và ngươi đánh ở đây đi, phản chính trong động phủ của ta cũng không có đồ vật gì quý giá.

Hơn nữa ngươi cho rằng ngươi có thể đánh bao lâu?" Đinh Ẩn giận quá hoá cười, xem ra lão gia hỏa này đối với hắn thập phần bỉ di, hoàn toàn không cho rằng hắn là đối thủ!

"Một lát nữa ta sẽ đánh cho ngươi trở tay không kịp!" Trong lòng hắn âm thầm phát ngoan, một ngụm đáp ứng: "Hảo!

Ngươi cũng đừng hối hận." Mộ Cổ đạo nhân hiển nhiên đối với sự dứt khoát của Đinh Ẩn rất hài lòng, nhưng lại đề ra một điều kiện: "Giữa chúng ta chỉ là tỷ thí, cũng không phải thù tử bác đấu.

Ta cần ngươi xuất đầu phát bố thanh minh với tông môn trước, nếu không bọn họ lại tưởng ta cố ý công kích vãn bối, nếu có người nhúng tay vào thì còn tính là công bằng chiến đấu sao?" Cái gọi là phát bố thanh minh, chính là song phương trước khi khai chiến, đồng thời

hướng tông môn tuyên cáo tiến hành tỷ thí hào vô tư nhân ân oán.

Nếu không, Chấp Pháp Giả trong môn phái sẽ xuất hiện trừng trị hai người tranh đấu.

Tuy rằng Mộ Cổ đạo nhân cũng không sợ tông môn Chấp Pháp Giả, nhưng Đinh Ẩn cần thiết phải suy xét.

"Đánh đều chưa khai đánh, ngươi đề điều kiện cũng thật nhiều.

Ta tu vi so với ngươi kém xa, ta đều không có sợ hãi, ngươi sợ cái gì!" Đinh Ẩn cảm thấy lão già này thật sự quá cẩn thận, trong lòng bất mãn.

"Hừ!

Ngươi cho rằng bất luận kẻ nào đều giống như ngươi, sau lưng có đại năng giả chống lưng sao!" Mộ Cổ đạo nhân sắc mặt có chút quải không được.

Đinh Ẩn nghe vậy cảm thấy xác thực có chút không đúng.

Nghe đồn Mộ Cổ đạo nhân nãi là tán tu đi lên từ tầng thấp nhất, căn bản không có bất luận tài nguyên nào chống đỡ.

Tu luyện đến hôm nay, tuy rằng tu vi cảnh giới so với các trưởng lão khác không tính là mạnh nhất, nhưng trình độ tân khổ bỏ ra tuyệt đối viễn siêu bất luận một vị trưởng lão nào.

"Hảo!" Đinh Ẩn liền cũng không hề nói nhảm, như hắn yêu cầu, hướng toàn bộ tông môn phát ra khiêu chiến tuyên ngôn.

Khiêu chiến tuyên ngôn tại toàn bộ Thục Sơn truyền bá bằng truyền âm, chỉ cần hơi chút có tu vi cảnh giới đều có thể nghe được.

Khi những đệ tử kia biết được Đinh Ẩn muốn khiêu chiến Mộ Cổ đạo nhân, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy Đinh Ẩn ngu xuẩn.

Mộ Cổ đạo nhân tu vi cảnh giới nhưng là viễn viễn cường hơn

hắn, Đinh Ẩn dù có tà thuật tại thân, cũng không có chút nào phần thắng a.

Đương biết được vật phẩm đặt cược của hai người là Xích Hồn Thạch, bọn họ mới hiểu được Đinh Ẩn vì sao sẽ điên cuồng như vậy.

Nhưng trong mắt bọn họ, đây sẽ là một trận đại bại đã được chú định.

"Đến đây đi!" Nhìn Mộ Cổ đạo nhân trước mắt, Đinh Ẩn thật sâu hít một hơi, bắt đầu dẫn dắt Xích Hồn Thạch trong cơ thể giao lưu.

Giữa hai người tu vi chênh lệch có chút cách biệt, Đinh Ẩn cũng biết khả năng thủ thắng hầu như không quá lớn, cho nên quyết định tiên phát chế nhân.

Hắn suất tiên hóa thân thành Quỷ Diện Viên, dùng công kích lăng lệ nhất để chiếm tiên thủ.

Tại lúc chu thân huyết khí dũng động, Mộ Cổ đạo nhân thân hình chậm rãi đằng thượng thiên không.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn huyễn hóa ra hai thanh tiêm đao tạo hình cổ quái, mặt ngoài dũng động khí tức màu đen băng lãnh, nhất thời làm độ ấm bốn phía đều tùy theo hạ thấp không ít.

Đinh Ẩn tối sơ không phát giác, nhưng rất nhanh liền phát hiện không thích hợp.

Đó là ma khí lượn lờ trên mặt hai thanh tiêm đao!

Tại khuôn mặt Mộ Cổ đạo nhân dần dần hiện lên một cái mặt nạ thập phần dữ tợn, vô luận nhìn thế nào cũng là thủ đoạn thập phần quỷ dị của Ma đạo.

"...Không có khả năng a, sao có thể có ma khí?

Ngươi tu luyện chính là công pháp của Liệt Ảnh Thần Tông!"

Đinh Ẩn bừng tỉnh đại ngộ, lập tức phát giác sự tình không đúng!

“Thục Sơn trưởng lão lại tu tập công pháp Liệt Ảnh Thần Tông, đây là đại kỵ của tông môn, ngươi dám xúc phạm?” Đinh Ẩn lệ thanh chất vấn.

“Cùng ngươi có quan hệ gì?

Ngươi tự xưng là Thục Sơn đệ tử, không phải cũng giống như nhau, sử dụng sức mạnh của Xích Hồn Thạch sao?” Mộ Cổ đạo nhân châm chọc nhìn hắn, trong đôi mắt dần dần dũng hiện sát ý, “Hơn nữa, ngươi biết chân tướng thì lại như thế nào?” Đinh Ẩn nộ thanh nói: “Nói nhảm!

Ta đảo muốn biết sau khi bí mật bị công khai, ngươi sẽ thu tràng như thế nào.

Thân vi tông môn trưởng lão lại phạm hạ đại tội không thể tha thứ như thế, Gia Cát Ngự Ngã tất nhiên sẽ muốn cái mạng của ngươi!” “Cái này không cần ngươi thao tâm.

Chương 978

Phản chính ngươi cũng sắp chết ở chỗ này." Mộ Cổ đạo nhân đại thủ vung lên, không gian này lập tức cách tuyệt hết thảy ý thức truyền tin, đề phòng Đinh Ẩn cầu viện.

Tuy rằng trong chiến đấu yếu tố này lược có kỳ quái, nhưng trước đó hắn đã hống Đinh Ẩn phát ra khiêu chiến tuyên ngôn, cho nên chiến đấu giữa bọn họ cũng sẽ không bị người hoài nghi.

Hắn có thể mượn cơ hội này, hoàn thành sự tình cần làm.

Đinh Ẩn lúc này mới phát giác bị chơi xỏ, trong lòng tràn đầy ảo não!

Hảo cảm khó khăn lắm mới thăng lên đối với Thục Sơn lại một lần nữa tan thành mây khói, đám trưởng lão này không có một ai là người bình thường!

"Tiểu tử, có thể làm cho Tôn giả tam phiên ngũ thứ thất thủ, đa số đều là do có người ngoài hỗ trợ hoặc là vận khí cực hảo.

Nhưng hiện tại, không có bất luận kẻ nào có thể cứu được ngươi." Mộ Cổ đạo nhân có chút đắc ý.

"Tôn giả?" Đinh Ẩn nghe vậy không khỏi sửng sốt, nhưng rất nhanh hiểu ra, Mộ Cổ đạo nhân ám chỉ chính là Lục Bào Tôn Giả!

"Ngươi và Thượng Quan Cảnh Ngã rốt cuộc có quan hệ gì?

Ngươi là nhãn tuyến hắn an bài trong Thục Sơn đúng hay không!" Đinh Ẩn đốn thời tỉnh ngộ.

Thật vạn vạn không nghĩ tới, Lục Bào Tôn Giả có thể đem tay vươn vào tầng lớp trưởng lão Thục Sơn, cũng khó trách vì sao kế hoạch của Gia Cát Ngự Ngã mỗi một lần đều bị hoàn mỹ phá giải.

Rốt cuộc Mộ Cổ đạo nhân ngụy trang thật sự quá hoàn mỹ, thậm chí ngay cả Gia Cát Ngự Ngã đều cho rằng có thể đem Xích Hồn Thạch giao cho hắn bảo quản.

"Đáng chết, Xích Hồn Thạch!" Đinh Ẩn càng thêm khổ não, "Tuyệt đối không có khả năng tha cho ngươi!" "Ngươi không có cơ hội đó đâu!

Giải quyết ngươi xong, ta sẽ phản hồi tông môn, tông môn của ta!" Mộ Cổ đạo nhân không nói hai lời, thân hình nhanh chóng hóa thành một đạo hắc sắc lưu quang bôn hướng Đinh Ẩn, giống như lưỡi dao sắc bén màu đen.

Sinh tử nhất sát, Đinh Ẩn không chút do dự kích phát Xích Hồn Thạch, đem sức mạnh trong đó hoàn toàn dẫn đạo toàn thân, đem mình triệt để hóa thành huyết kén.

Giờ phút này cơ hội duy nhất là tẫn khoái hóa thân thành Quỷ Diện Viên, như thế may ra mới có nhất chiến chi lực.

Tại nháy mắt hóa thành huyết kén, Mộ Cổ đạo nhân huy động hai thanh tà khí đao nhận công kích, mang theo uy năng cát liệt phá phong mà chém xuống.

"Oanh!" Bàng bạc phá hoại lực từ trong đao nhận bính phát ra, vẻn vẹn dư uy xuyên qua huyết kén đã đem đại địa cắt ra những vết nứt sâu hoắm, bốn phía đại địa rách nát giống như mạng nhện.

Không chỉ như thế, trên lộ kính mà đao nhận cắt qua, không ngừng có tà khí phun trào oanh kích huyết kén, trảm kích của Mộ Cổ đạo nhân càng dần dần hám động huyết kén.

Cho dù huyết kén dưới công kích của hắn phiêu linh dao động, nhưng căn bản không có dấu hiệu bị phá khai, thậm chí hắn còn phát giác khí tức Đinh Ẩn ở trong đó càng phát ra cường hãn.

Từ trong miệng Gia Cát Ngự Ngã, hắn đã hiểu rõ thuật hóa thân của Đinh Ẩn, nếu để con yêu quái kia phóng xuất ra tất định thập phần phiền toái.

"Cấp ta khai!" Mộ Cổ đạo nhân chu thân ma khí lại một lần nữa cuồng táo, ngay sau đó trên đỉnh đầu huyễn hóa ra một cái cự đại lợi trảo, đương không đối với huyết kén công kích xuống.

Lợi trảo kia mỗi một lần quét ngang, đều sẽ tại lộ kính lưu lại hắc sắc hỏa diễm, không ngừng thiêu đốt chưng phát huyết kén.

"Thứ đồ vật này thật phiền toái!" Mộ Cổ đạo nhân trong lòng càng đánh càng phiền táo, ngay sau đó dứt khoát cắt rách cánh tay, dùng đại lượng tiên huyết trong cơ thể kích phát ma khí, sáp thời gian hắc sắc lợi trảo kia uy lực nâng lên một tầng.

"Chết!" Mộ Cổ đạo nhân mãn nhãn đều là điên cuồng, tại sát na một kích đương không lạc hạ, mặt ngoài huyết kén bỗng nhiên nứt toác, ngay sau đó một cái cự thủ sinh trưởng huyết hồng sắc nhung mao xé mở huyết kén, cường hành tiếp được cự trảo đang giáng xuống.

"Đông!" Hai cái cự thủ tương hỗ va chạm, sức mạnh không thể triệt tiêu hóa thành dư uy bính phát ra bốn phía, đem đại địa rách nát cuốn lên từng trận đá vụn quét ngang.

"Nguyên lai là Quỷ Diện Viên!" Huyết kén hoàn toàn bị cuồng phong thổi tan, thân thể huyễn hóa cực lớn của Đinh Ẩn phù hiện tại trước mặt, Mộ Cổ đạo nhân nhìn ở trong mắt, lại cũng không có quá nhiều chấn hám.

Đinh Ẩn bây giờ hành vi thật sự quá nhiều sơ hở, chẳng sợ có Xích Hồn Thạch tăng phúc tu vi thì ở trong mắt hắn đều không đủ nhìn.

"Đi!" Mộ Cổ đạo nhân lại một lần nữa phụng thượng đại lượng tiên huyết, những huyết dịch kia tại giữa không trung ngưng tụ thành đệ nhị điều cự đại thủ tí, lại một lần nữa hướng Đinh Ẩn áp tới.

Đinh Ẩn vốn dĩ ứng đối một cái cánh tay đã kiệt tẫn toàn lực, hiện giờ song quản tề hạ, chẳng sợ đạt được trình độ nhất định sức mạnh của Quỷ Diện Viên cũng khó có thể chiêu giá, tại nháy mắt tiếp xúc hai cái cánh tay liền bị đánh cho liên liên đảo lui.

Tại một khắc bị bức lui, Mộ Cổ đạo nhân sấn cơ sát thượng, huy động hắc sắc kiếm phong trực thủ lồng ngực Đinh Ẩn!

Theo một đạo hắc sắc quang ảnh trực trùng thiên tế, lồng ngực Đinh Ẩn đốn thời bị phá khai, ngay sau đó một thanh kiếm phong khác mang theo vô thất ma khí, không chút lưu tình quán xuyên trái tim Đinh Ẩn!

"Bất quá cũng chỉ như thế!" Tiếp liên đắc thủ làm Mộ Cổ đạo nhân đối với Đinh Ẩn tâm sinh bỉ di, được Xích Hồn Thạch cường hóa thì như thế nào, tại dưới tuyệt đối tu vi nghiền áp vẫn cứ không phải đối thủ.

Nhưng xuất hồ ý liêu, Đinh Ẩn chẳng sợ bị đâm xuyên lồng ngực, thế nhưng vẫn không có lộ ra bại tướng, ngược lại sấn cơ nháy mắt khi song đao xuất thủ, hai cái cánh tay tử tử địa chộp lấy hắn!

Một cái cánh tay gắt gao nắm lấy đầu lâu của hắn, cái tay còn lại tắc toản lấy eo hắn, đồng thời phát lực, chỉ nghe một trận thanh âm xương cốt rạn nứt vang lên!

"Răng rắc!" Công kích xuất kỳ bất ý làm Mộ Cổ đạo nhân hào vô phòng bị, trong nháy mắt phát giác xương sườn trong cơ thể gãy lìa, kịch thống đánh úp lại hầu như làm hắn ngất đi!

Đầu lâu của hắn dưới lực lượng kinh khủng kia cũng dần dần

trướng thống, cảm giác như hộp sọ sắp bị bóp nát.

"Hỗn trướng!" Mộ Cổ đạo nhân điên cuồng dùng trường đao không ngừng chọc đâm thân thể Đinh Ẩn, hy vọng có thể lấy này bức đối phương buông tay, nhiên căn bản hào vô thu hiệu.

Trái tim bị cắt rách kia trong ngắn ngủi phiến khắc đã phục nguyên, thậm chí mỗi một đạo thương hại lưu lại đều sẽ nhanh chóng tự dũ, căn bản vô pháp tạo thành trí mệnh!

Đinh Ẩn càng bị những kịch thống này kích thích đến vô cùng điên cuồng, tử tử thu khẩn đôi tay, toàn nhiên bất chấp, chỉ muốn đem Mộ Cổ đạo nhân trước mắt bóp chết!

"Lão đông tây!

Không phải muốn giết ta sao!

Hôm nay ta đảo muốn nhìn xem đầu ngươi bị bóp nát trước, hay là ta bị giết chết trước!" Đinh Ẩn dần dần tiến vào trạng thái cuồng nộ, trong lòng bàn tay phát ra thanh âm ca ca rung động, đó là tiếng truyền ra từ đầu lâu của Mộ Cổ đạo nhân.

"Hỗn trướng đông tây!" Đại não trướng thống làm Mộ Cổ đạo nhân vừa kinh khủng vừa phẫn nộ, hắn sao có thể chấp nhận sẽ chết ở chỗ này!

Hắn kiệt tẫn toàn lực đâm ra một kiếm, nhiên kiếm phong lần này cũng không có chỉ hướng thân thể Đinh Ẩn, ngược lại đâm vào mắt của đối phương.

Đinh Ẩn vạn lần không nghĩ tới hắn sẽ xuất ra một chiêu âm tổn như thế, thốt bất cập phòng dưới, một con mắt đốn thời bị chọc xuyên, kiếm phong mang theo cuồn cuộn âm lãnh ma khí dần dần sấm nhập vào đầu lâu, sự băng lãnh âm hàn dần dần kích thích đại não hắn.

Dưới sự ảnh hưởng đó, Đinh Ẩn phát giác phẫn nộ trong ý thức dần dần tiêu lui, bắt đầu khôi phục lý trí.

Phải biết rằng, làm Quỷ Diện Viên hóa thân, sức mạnh lớn nhất bắt nguồn từ cảm xúc phẫn nộ, một khi không có phẫn nộ, sức mạnh cũng sẽ suy yếu đi rất nhiều.

"Không tốt!" Đinh Ẩn bắt đầu cảm giác sức mạnh khó có thể duy trì, rốt cuộc còn phải dùng một bộ phận pháp lực đi khôi phục thân thể rách nát.

Tu vi của hắn cùng Mộ Cổ đạo nhân chênh lệch thật sự quá lớn, sức mạnh không đủ để đền bù khoảng cách giữa hai người.

"Tiểu tử, thích khả nhi chỉ!" Mộ Cổ đạo nhân một tay gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, đem cự thủ của Quỷ Diện Viên đang dần cạn kiệt sức mạnh chậm rãi nâng lên.

Cùng lúc đó, ma khí kia đang dần dần xâm thực đại não Đinh Ẩn, cứ thế mãi không cần hắn ra tay, Đinh Ẩn cũng sẽ triệt để bị phá hủy đại não ý thức, biến thành một cái đần độn bạch si.

Vạn bàn bất đắc dĩ, Đinh Ẩn không thể không đem Mộ Cổ đạo nhân ném đi, đồng thời nhanh chóng lui sang một bên, vội vàng chữa sửa thân thể rách nát.

Đinh Ẩn biết hắn đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để xử lý Mộ Cổ đạo nhân, nhưng căn bản không có khả năng tại trước khi đại não bị triệt để phá toái bóp nát đầu lâu đối phương.

Đinh Ẩn vừa mới kéo ra thân vị, Mộ Cổ đạo nhân liền móc ra một quả huyết hồng đan dược ném vào trong miệng nuốt xuống, sáp thời gian chu thân ma khí cuồng dũng tận trời.

Chẳng sợ rời xa Đinh Ẩn cũng vẫn có thể cảm thụ từ chu thân hắn lãnh khí áp bách nguyên nguyên bất đoạn.

Thương thế trên người hắn trong một khắc này hoàn toàn khôi phục, ma khí cũng lại lần nữa trở nên sung doanh.

Chương 979

"Hiển!" Mộ Cổ đạo nhân đem hai thanh trường đao cắm tại đại địa, ma khí cũng tại chu thân dần dần ngưng tụ, cuối cùng hóa thành vô số tôn huyễn ảnh huyền phù phi động tại thiên không.

Đinh Ẩn chưa kịp nhìn rõ ràng những huyễn ảnh kia, chúng đã trong nháy mắt hoàn toàn biến mất không thấy.

Chưa đợi Đinh Ẩn có điều phản ứng, hắn mãnh nhiên phát giác hậu tâm một trận băng lương cự thống, hồi thần lại phát hiện một đạo huyễn ảnh cầm trong tay trường mâu đã xuyên thủng hậu tâm hắn!

"Nguyên lai là loại tiểu bả hí này!" Đinh Ẩn cường nhẫn kịch thống, một phen nắm lấy đầu lâu huyễn ảnh kia muốn đem này dập nát.

Nhưng chưa kịp phát lực, huyễn ảnh kia nháy mắt biến mất không thấy, sau một khắc lại có hai đạo huyễn ảnh đồng thời huy đao chém về phía cánh tay hắn!

"Phốc xuy!" Hai đao chém xuống, da thịt như thiết bích của Đinh Ẩn cũng bị cắt rách, nháy mắt làm hắn lực tùng kình tiết.

Ngay sau đó là vô số đạo huyễn ảnh sôi nổi bức cận, những huyễn ảnh rậm rạp này căn bản vô pháp bị phá hủy, nhưng kỳ quái lại có thể đối với hắn tạo thành thương tổn cực trọng.

Đinh Ẩn khó có thể chiêu giá, chỉ có thể vừa đánh vừa lui, kết quả chỉ dẫn tới thương thế trên người càng ngày càng nhiều, thậm chí tốc độ khôi phục cũng bắt đầu phóng hoãn rất nhiều.

"Mấy thứ đồ vật này sao lại phiền toái như vậy!" Đinh Ẩn liên tục

bại lui, huyễn ảnh vẫn luôn theo thời gian trôi đi mà tăng nhiều, càng phát ra khó có thể chiêu giá, cứ thế mãi tất nhiên sẽ bị những huyễn ảnh này bao phủ mà chết.

Trong khổ chiến, Đinh Ẩn hướng phương hướng Mộ Cổ đạo nhân nhìn lại, lại phát hiện lão già kia không biết từ khi nào đã biến mất tung ảnh.

Tại sát na gian, trong lòng Đinh Ẩn dũng thượng một trận dự cảm bất tường, theo bản năng lắc mình tránh né, sau một khắc một đạo quang nhận từ đỉnh đầu trảm lạc, đem đại địa dưới chân ngạnh sinh sinh phách khai một đạo vết nứt cực lớn.

Lấy thể lực Đinh Ẩn hiện giờ, nếu ngạnh kháng một kích này tất định sẽ bị bổ thành hai nửa.

"Cảm giác của ngươi cũng không tệ lắm." Tại thiên không, Mộ Cổ đạo nhân phủ khám Đinh Ẩn đang chật vật bất kham, cười lạnh: "Bất quá cũng là nỏ mạnh hết đà rồi." "Kia cũng chưa chắc!" Đinh Ẩn hít sâu một hơi, ngay sau đó vươn cự thủ, bằng không mãnh nhiên nắm chặt.

Tức khắc, một thanh huyết sắc trường đao tại trong tay hiện ra, đó chính là Khấp Huyết Kiếm.

Đinh Ẩn sử dụng nó cũng là vô nhưng nại hà, rốt cuộc tại tình huống sắp dầu hết đèn tắt, thứ đồ vật này có thể vì hắn khởi một chút tác dụng là tốt nhất.

Nhưng kỳ quái chính là, khi Khấp Huyết Kiếm hiện ra tại trong tay, ngoại hình dần dần phát sinh biến hóa, cuối cùng ngưng kết thành một thanh Chiến Phủ lấp lánh huyết quang!

"Xảy ra chuyện gì?!" Đinh Ẩn kinh ngạc đến cứng lưỡi.

Tuy rằng sớm nghe Ngao Tông nói Khấp Huyết Kiếm có thể biến

hóa, nhưng hắn nếm thử hứa đa chủng biện pháp đều vô pháp làm nó khởi tác dụng.

Hiện giờ Khấp Huyết Kiếm biến thành cái dạng này, thật sự làm hắn đại cảm ngoài ý muốn.

Khấp Huyết Kiếm không chỉ có huyễn hóa thành Chiến Phủ, càng tại lúc biến hóa ngoại hình làm sức mạnh trong cơ thể hắn được một chút sung doanh, càng thêm kỳ quái.

Nhưng Đinh Ẩn lúc này căn bản không rảnh lo những cái đó, phản chính hiện tại hắn cần nhất là sự giúp đỡ, Khấp Huyết Kiếm tuyệt đối là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Vô dụng thôi." Mộ Cổ đạo nhân đại thủ vung lên, chỉ thấy một nắm phù chú màu đỏ bị ném ra, ngay sau đó đao nhận của hắn quét ngang đem những phù chú này chém thành hai nửa.

"Oanh!" Sáp thời gian, mỗi một đạo phù chú rách nát đều ngưng tụ ra uy năng cực kỳ cuồng bạo oanh nhiên rơi xuống, giống như cuồng phong bạo vũ tập kích.

Đinh Ẩn đối mặt loại công kích rậm rạp này căn bản không thể nào né tránh, chỉ có thể kích phát ma khí cường hành ngăn cản, đồng thời cũng đem Chiến Phủ chắn tại trước người.

Kỳ quái chính là, tại nháy mắt kích phát hộ thể bình chướng, Chiến Phủ trong tay cũng tùy theo cộng minh, đem bình chướng lại một lần nữa kích phát khuếch đại, làm thể hình nó nhanh chóng tăng trưởng gấp ba lần so với trước đó!

Nguyên bản hắn lý tính cho rằng sẽ khó cản lại một luân công kích này, nhưng dưới sự hiệp trợ của Chiến Phủ lại ngạnh sinh sinh kháng xuống được.

"Đó là đồ vật gì?" Mộ Cổ đạo nhân không nghĩ tới pháp bảo nhìn

như vô thú kia lại lợi hại như thế, nhíu mày, cho rằng chính mình đã quá nương tay.

"Ta nguyên bản định cẩn thận đem ngươi bức tử, bất quá hiện tại xem ra tốc chiến tốc thắng thì tốt hơn!" Mộ Cổ đạo nhân hạ quyết tâm, trong miệng niệm động chú ngữ tối nghĩa khó hiểu, một thanh trường đao tại trước người nhanh chóng hoạt động ngưng kết thành một đạo quỷ dị phù ấn.

Đinh Ẩn trong lòng mãnh nhiên đề cao cảnh giác, vẻn vẹn cùng đối phương giao thủ một lát, hắn biết chính mình tuyệt đối không có khả năng thắng.

Hiện tại cơ hội sống sót duy nhất đó là đào mệnh, trừ cái này ra không còn cách nào khác!

"Ngày khác ta nhất định sẽ tìm ngươi đòi lại!" Đinh Ẩn trong lòng nộ mạ một tiếng, ngay sau đó liền xoay người muốn đào tẩu.

Nhưng tại một khắc động thân sắp sửa rời đi, chu thân bỗng nhiên hiện ra vô số đạo huyễn ảnh ngăn trở đường lui, hiển nhiên hắn sẽ không thể trốn thoát nhẹ nhàng như vậy.

"Đáng chết!" Như thế này làm Đinh Ẩn lại một lần nữa bị chọc giận, nương theo phẫn nộ dâng lên, sức mạnh trong cơ thể cũng tùy theo trở nên cuồng bạo, trợ lực tu vi cảnh giới nhanh chóng leo lên!

Cũng tại một khắc này, Đinh Ẩn ngắn ngủi đột phá hạn chế cảnh giới, trong một sát na ngắn ngủi, hắn nhìn ra bản chất của những huyễn ảnh này.

Nguyên lai những huyễn ảnh này tại bình thường chỉ là hư ảnh hào vô uy hiếp tính, căn bản không có nửa điểm lực sát thương.

Nhưng một khi tại nháy mắt phát động công kích, trong cơ thể chúng sẽ nháy mắt sung doanh pháp lực, làm công kích có thể tác dụng

lên thực thể.

Chỉ bất quá quá trình này diễn ra trong ngắn ngủi nháy mắt, thậm chí chớp mắt gian đều khó có thể xí cập.

Nhưng đối với Đinh Ẩn đang được cường hóa tăng phúc ngắn ngủi, thế là đủ rồi.

Hắn cố ý đem thân hình phóng chậm, tại lúc một cái huyễn ảnh sắp sửa cử lưỡi hái chém xuống đầu, Đinh Ẩn mãnh nhiên trảo lấy nháy mắt năng lượng sung doanh của nó, trọng quyền xuất kích!

"Oanh!" Dưới một quyền, vẻn vẹn kính phong liền đem công kích của huyễn ảnh triệt tiêu hơn một nửa.

Đương trọng quyền mệnh trung sát na, huyễn ảnh nháy mắt bị xé rách, năng lượng ngưng kết thành nó cũng đồng thời tiêu thất hầu như không còn.

"Phốc!" Tại nháy mắt huyễn ảnh bị phá, Mộ Cổ đạo nhân cách đó không xa đang vẽ bùa cũng phun ra một ngụm máu, tựa hồ bị phản phệ cực mạnh!

"Không có khả năng!" Mộ Cổ đạo nhân khó có thể tin nhìn Đinh Ẩn, huyễn ảnh thuật của hắn từ trước đến nay chưa từng thất thủ, hiện giờ lại bị phá điệu dưới tay một cái hậu bối!

Huyễn ảnh sở dĩ có thể bị tùy tâm sở dục chưởng khống, nguyên nhân quan trọng là trong mỗi một đạo huyễn ảnh đều có một luồng nguyên thần toái phiến của hắn.

Những nguyên thần toái phiến này có thể vì huyễn ảnh cung cấp pháp lực duy trì liên tục, cũng làm cho nó sở hữu ý thức chiến đấu tự chủ, thao túng pháp như thế làm huyễn ảnh thuật của hắn thập phần cường hãn.

Đương nhiên, phân tách nguyên thần là đại kỵ của tu hành, chỉ có

Ma đạo mới có phương pháp tu hành này, Chính đạo tông môn chưa bao giờ sẽ đi sâu nghiên cứu tà thuật này.

Cũng chính vì như thế, Mộ Cổ đạo nhân thủy chung dựa vào huyễn ảnh này quét ngang bất luận kẻ địch nào cùng tầng thứ.

Nhưng nguyên thần phân tách cũng mang lại ảnh hưởng cực đại, đó là tại một khắc đem nguyên thần phân tách ra, tu vi cảnh giới rốt cuộc không có khả năng có nửa phần tăng trưởng.

Nhưng hắn cũng không hối hận, bởi vì thiên phú của hắn cực kỳ bình dung, có thể tu luyện đến cảnh giới bực này đã là tất sinh cực hạn, không còn bất luận khả năng nào đột phá.

Đinh Ẩn bằng vào thu hoạch tại ngắn ngủi cảnh giới đề thăng, trong khoảnh khắc tiếp liên hủy điệu ba đạo huyễn ảnh, cường hành khai tịch ra một con đường để đào tẩu.

Mắt thấy vịt đã đến miệng sắp bay mất, Mộ Cổ đạo nhân sao có thể cam tâm!

"Tiểu tử này đối với ta hào vô dụng xử, chỉ đáng tiếc hắn trêu chọc Tôn giả, lại lấy đi Xích Hồn Thạch của Thần Tông, hôm nay phi tử bất khả!" Mộ Cổ đạo nhân cắn nát đầu lưỡi, đem một ngụm tiên huyết phun tại phù chú đã vẽ tốt trước mặt, phù chú kia sáp thời gian trở nên huyết hồng.

Vốn dĩ Mộ Cổ đạo nhân căn bản không cần sử dụng tinh huyết cường hóa phù chú, chỉ bất quá tiếp liên bị hủy điệu huyễn ảnh làm hắn có chút bị phẫn nộ bao phủ lý trí.

Giờ phút này hắn chỉ muốn tẫn khoái bắt lấy tên tiểu tử này, bằng phương thức lôi đình tốc độ nhất, để tránh đêm dài lắm mộng!

"Thực Cốt!" Một kiếm đâm tại trên phù chú kia, sáp thời gian phù chú hóa thành một trận huyết vụ biến mất, tán lạc tại phiến đại địa

này.

Cũng tại một nháy mắt kia, Đinh Ẩn mãnh nhiên phát giác có một cỗ dẫn lực cực kỳ cường đại từ dưới đất truyền đến, xả động thân thể hắn, ngạnh sinh sinh kéo hắn ngã xuống đất!

"Xảy ra chuyện gì?" Đinh Ẩn trong lòng đại hãi, tại lúc chuẩn bị kiệt lực bò dậy, lại phát giác sức mạnh trong cơ thể đang chậm rãi biến mất, mạc danh phát giác xương cốt của mình giống như bị hòa tan, khó có thể chống đỡ thân thể.

Chương 980

Sáp thời gian hắn phát giác tựa hồ Mộ Cổ đạo nhân đối với mình thi gia chú pháp, vô ảnh vô hình, căn bản không thể nào phá giải.

"Khai!" Đinh Ẩn toàn lực dĩ phó vận tác Xích Hồn Thạch, ký hy vọng ma khí trong đó có thể triệt để trùng khai đạo chú thuật này, nhưng lại kinh ngạc phát hiện ma khí phản đảo gia cường chú thuật!

"Tiểu tử, ngươi cho rằng chú thuật của ta dễ phá như vậy sao?" Mộ Cổ đạo nhân nhìn bộ dáng thùy tử giãy giụa của hắn, châm chọc cười, "Bằng vào tu vi cảnh giới của ngươi, không có trong nháy mắt bị hoàn toàn hóa điệu xương cốt đã là mạng lớn!" Đinh Ẩn vẫn cứ không chịu từ bỏ, nghĩ hết biện pháp nhưng cũng không thể xoay chuyển cục diện, chỉ có thể cực kỳ tuyệt vọng phát giác sức mạnh trong cơ thể càng ngày càng ít.

Thậm chí đến cuối cùng, ngay cả sức lực cử lên Chiến Phủ trong tay đều không có.

"Cấp ta chết!" Tại một khắc Chiến Phủ trong tay Đinh Ẩn rơi xuống đất, Mộ Cổ đạo nhân đồng thời đem hai thanh đao nhận trong tay ném ra, từ phương hướng bất đồng đánh tới.

Dưới tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Đinh Ẩn hầu như đang thiêu đốt tiềm lực cuối cùng trong cơ thể, một tiếng nộ hống cường hành cử Chiến Phủ bổ ra một thanh trường đao đang nghênh diện chém tới.

Nhiên cũng chỉ có thế mà thôi, thanh trường đao còn lại trực tiếp đâm vào xương sườn bên trái của hắn, kịch thống kích thích làm Đinh Ẩn thân hình không xong.

Lần này, thống khổ sở cảm thụ rốt cuộc vô pháp vì hắn cung cấp cuồn cuộn không dứt phẫn nộ, lúc này hắn hoàn toàn là nỏ mạnh hết

đà, thậm chí ngay cả trạng thái Quỷ Diện Viên như bây giờ cũng vô pháp liên tục quá lâu.

"Đông!" Cuối cùng, Đinh Ẩn trọng trọng ngã trên mặt đất, mồm to thở hổn hển, thân thể hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng thu nhỏ lại.

"Vận khí không tồi, Tôn giả đối với ta hạ lệnh cần phải đem ngươi bắt sống, nếu không ta đã sớm chém đầu ngươi." Mộ Cổ đạo nhân đi đến trước mặt Đinh Ẩn, đem sở hữu huyễn ảnh toàn bộ thu hồi.

Giờ phút này Đinh Ẩn đối với hắn không có nửa điểm uy hiếp, bởi vậy cũng không cần thiết tiếp tục lãng phí pháp lực.

"Thượng Quan Cảnh Ngã tìm ta muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ hắn cảm thấy lần trước ta huỷ diệt Liệt Ảnh Thần Tông còn chưa đủ?" Đinh Ẩn miễn cưỡng ngẩng đầu, lộ ra một cái nụ cười châm chọc.

Gương mặt dữ tợn của Quỷ Diện Viên phối hợp cái biểu tình khiếm đánh này, thật sự trào phúng hiệu quả kéo đầy, đốn thời làm tâm thái có chút đắc ý của Mộ Cổ đạo nhân phù hiện ra một tia nộ hỏa, mãnh nhiên một cước hung hăng đá vào ngực Đinh Ẩn.

Lúc này Đinh Ẩn không còn chút sức lực nào có thể đối kháng, một cước đi xuống trực tiếp đem hắn đá lật ngửa, đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn cứ cực kỳ quật cường đối với Mộ Cổ đạo nhân phù hiện ra một cái nụ cười dữ tợn, tựa hồ người thủ thắng vẫn luôn là hắn vậy.

"Tiểu tử, quá cuồng vọng cũng không phải chuyện tốt, hơn nữa ta hiện tại chính là đang nắm sinh sát đại quyền của ngươi!" Mộ Cổ đạo

nhân lại một cước đem Đinh Ẩn đá phiên, ngay sau đó một cước hung hăng dẫm lên ngực hắn, làm hắn vô pháp đứng dậy.

Cũng tại lúc này, uy năng Xích Hồn Thạch dần dần suy kiệt, Đinh Ẩn lại lần nữa khôi phục thành hình người, cũng ý nghĩa hắn tuyệt đối không còn năng lực đối kháng.

"Tôn giả đại nhân cho rằng ngươi hữu dụng, cho nên nguyện ý lưu ngươi một cái mạng.

Nếu ngươi hảo hảo phối hợp, khi gặp Tôn giả đại nhân, hắn sẽ đối với hết thảy những gì ngươi làm chuyện cũ sẽ bỏ qua." Mộ Cổ đạo nhân nhìn Đinh Ẩn suy yếu vô lực, mười phần vừa lòng.

"Thượng Quan Cảnh Ngã cầu ta hỗ trợ?

Đợi kiếp sau đi!" Đinh Ẩn cười lạnh nói.

"Không sao, hiện tại ngươi cứ việc mạnh miệng." Mộ Cổ đạo nhân âm sâm sâm cười, "Lần trước Tôn giả đối với ngươi sử dụng hình phạt, lo lắng tinh thần ngươi không chịu nổi nên đã đặc địa giảm nhẹ.

Nhưng lần này ta sẽ không đối với ngươi thủ hạ lưu tình, ngươi phải làm tốt chuẩn bị a." Đinh Ẩn sắc mặt xanh mét, dù thân xử tại tình huống bực này, hắn vẫn cứ đang vắt hết óc suy nghĩ làm sao đào sinh.

"Được rồi, chuẩn bị lên đường đi, Tôn giả muốn mau chóng gặp ngươi." Mộ Cổ đạo nhân lấy ra một dạng pháp bảo hình cái túi, vật này tên là Trữ Linh Đại, có thể đem bất luận vật sống nào bỏ vào trong đó.

Tại lúc chuẩn bị đem Đinh Ẩn nuốt vào trong đó, hắn lại bỗng nhiên phát giác sau lưng thăng đằng một trận hàn ý, trực bức chính mình!

Mộ Cổ đạo nhân không chút do dự, lập tức buông tha Đinh Ẩn trước mắt, động thân tránh né.

Sau một khắc, một đạo lợi tiễn ngưng kết từ âm hàn chi khí đương không rơi xuống, suýt nữa đem thân thể hắn xuyên thủng.

"Ai?!" Suýt chút nữa mất mạng, Mộ Cổ đạo nhân tâm còn sợ hãi, cuối cùng phẫn nộ vô cùng hướng phía sau nhìn lại, lại thấy một trận hắc ảnh tại trước mặt hắn ẩn ước phù hiện, cuối cùng ngưng kết thành một tôn nhân hình.

"Quỷ tu sĩ?" Mộ Cổ đạo nhân phát giác người này trên người có cực trọng âm khí, nhưng ngay sau đó phủ quyết ý nghĩ của mình.

Người trước mắt này có thân thể của chính mình, chẳng qua là chưởng khống âm khí làm việc cho mình mà thôi.

Không chỉ như thế, trên người hắn còn lượn lờ một loại sức mạnh chưa từng gặp qua.

Người xuất hiện trước mắt, chính là Si Hồn.

"Các hạ vì sao đánh lén ta?

Ta cùng ngươi không oán không cừu, làm như vậy khủng bố không thỏa đáng!" Mộ Cổ đạo nhân lạnh lùng chất vấn.

"Ta cùng ngươi xác thực không oán không cừu, bất quá tiểu tử sau lưng ngươi, đối với ta hữu dụng." Si Hồn chỉ hướng Đinh Ẩn sau lưng Mộ Cổ đạo nhân, "Chủ động đem hắn giao cho ta, ta sẽ cho ngươi chết dứt khoát một chút, sẽ không có thống khổ." Mộ Cổ đạo nhân nghe vậy không khỏi sửng sốt, chưa từng thấy qua kẻ nào mạc danh kỳ diệu lại xương cuồng như thế!

"Ngươi là kẻ cuồng vọng nhất ta từng gặp!" Mộ Cổ đạo nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

Si Hồn lắc lắc đầu: "Ta vốn dĩ không giết ngươi, rốt cuộc loại lâu kiến này giết cũng không có ý tứ.

Chỉ bất quá Chủ nhân phân phó, không thể để ngươi sống sót rời đi, cho nên ta cũng không khách khí." Si Hồn chuyến này tiến đến chính là thụ mệnh lệnh của Ngao Tông.

Trận khiêu chiến tuyên ngôn kia có thể lừa được người khác, nhưng tuyệt đối lừa không được Ngao Tông.

Ngao Tông cũng không muốn can thiệp xuất thủ, Si Hồn đã sớm chuẩn bị tốt đúng là nhân tuyển tốt nhất để xuất diện.

Đương nhiên, hắn cũng không định để cho người ngoài trừ Đinh Ẩn biết sự tồn tại của Si Hồn, cho nên Mộ Cổ đạo nhân tuyệt đối không thể sống sót rời đi.

"Bằng vào ngươi?" Mộ Cổ đạo nhân thần sắc ngưng trọng, phát giác địch nhân trước mắt tuyệt đối không dễ tống cổ, bởi vậy vừa ra tay liền đem Huyễn Ảnh Thuật kích phát đến cực hạn, tầng tầng ma ảnh giống như lãng triều nháy mắt đem Si Hồn bao phủ!

"Lạc!" Đồng thời Mộ Cổ đạo nhân đem hai thanh đao nhận cắm tại đại địa, sáp thời gian tại dưới chân Si Hồn ngưng kết ra lôi dẫn, dẫn động vô số đạo thiên lôi tầng tầng lớp lớp oanh kích rơi xuống.

Tại thiên lôi phá hoại hạ, đại địa bị oanh kích ra một đạo lại một đạo hố to.

Tại lúc Mộ Cổ đạo nhân nhận định Si Hồn tất định sẽ bị công kích bao phủ mà chết, huyễn ảnh của hắn lại trong nháy mắt ngưng kết lại, hoàn toàn không hề chịu sự khống chế của hắn!

"Xảy ra chuyện gì?" Mộ Cổ đạo nhân trong nháy mắt lược có tâm hoảng, nhiên bất luận hắn thông qua ý thức hạ lệnh thế nào, những huyễn ảnh kia đều lù lù bất động, hào vô phản ứng.

“Lão gia hỏa, mấy thủ đoạn này khi phụ Đinh Ẩn thì có thể, đối với ta vô dụng.” Sau một khắc, những huyễn ảnh kia toàn bộ hóa thành tro tàn tiêu tán, thân ảnh hào phát vô thương của Si Hồn phù hiện tại trước mắt hắn, mặc cho thiên lôi rơi tại trên người, hoàn toàn không bị lay động mảy may.

“Không có khả năng?!” Mộ Cổ đạo nhân đại kinh thất sắc, tượng loại tu hành giả ỷ lại âm khí sinh tồn này, sợ nhất chính là loại thiên lôi cực dương cực cương!

Hắn là lần đầu tiên thấy người mang âm khí có thể tại dưới thiên lôi công kích hào phát vô thương.

Nhưng hắn rất nhanh hồi thần, tại sát na sắp sửa thi thuật xuất thủ, thân ảnh Si Hồn giống như quỷ mị chợt lóe, nháy mắt liền vọt tới trước mặt hắn.

Si Hồn đôi mắt hầu như bị hắc sắc lấp đầy, không có một tia cảm tình, hoàn toàn sung xích lãnh khốc và trêu tức.

Bị ánh mắt như thế ngưng thị, chẳng sợ giết người như ngóe như Mộ Cổ đạo nhân cũng tại một khắc này không khỏi sợ hãi run rẩy, hắn chưa bao giờ gặp qua người có uy áp cường đại như thế.

“Ta không có kiên nhẫn cùng ngươi chơi tiếp.” Si Hồn vươn bàn tay, tại dưới sự bao bọc của u minh chi lực hóa thành một cái tinh hồng sắc cự trảo, một phen hung hăng nắm lấy bả vai hắn, sáp thời gian dẫn động tử hắc sắc hỏa diễm thiêu đốt!

“A a a a a a!” Hỏa diễm nháy mắt liền lan tràn cả cánh tay, nháy mắt thiêu đốt thành tro tàn tiêu tán, chước nhiệt kịch thống kia hầu như làm hắn đau đến ngất đi!

Nhiên sự tình tới đây xa xa chưa kết thúc, cảm giác kịch thống kia thậm chí phụ ở trên nguyên thần, làm nguyên thần cũng cảm thụ ngọn

lửa thiêu đốt kịch liệt thống khổ.

Tại dưới cực độ thống khổ chưa từng cảm thụ qua, Mộ Cổ đạo nhân giống như một con tôm cong người ghé vào trên mặt đất, kịch liệt run rẩy thân thể.

Chương 981

Giờ phút này hắn nơi nào còn năng lực phản kháng, hầu như hao hết sở hữu pháp lực trong cơ thể đi áp chế thống khổ, nhưng vẫn cứ vô pháp làm chính mình nhẹ nhàng mảy may.

"Không tồi, ha ha ha ha!" Si Hồn nhìn Mộ Cổ đạo nhân giống như con kiến đang bò rạp giãy giụa dưới chân, trong lòng dâng lên cảm giác khó tả.

Bởi vì Ngao Tông không cho phép, đã lâu lắm hắn không có thể nghiệm cảm giác ngược sát sinh linh, mà hắn lại thiên thiên thập phần thị hiếu ngược sát sinh linh.

Hiện giờ cũng có thể mượn cơ hội hoàn thành nhiệm vụ này, hảo hảo đã nghiền một hồi!

"Ta đã nói rồi, nếu ngươi trực tiếp giao người, ta có thể cho ngươi chết thống khoái một chút.

Bất quá hiện tại sao, dùng thống khổ của ngươi hảo hảo mua vui cho ta đi." Si Hồn đầu ngón tay bắn ra một luồng âm hỏa, ngọn lửa kia một chút một chút thiêu đốt thân thể Mộ Cổ đạo nhân, tuy rằng chậm chạp, nhưng mang đến thống khổ lại vô cùng chân thật.

Cứ như vậy, Mộ Cổ đạo nhân trong lúc cảm thụ cực đại thống khổ, trơ mắt nhìn thân thể chính mình một chút một chút bị ngọn lửa cắn nuốt.

Mộ Cổ đạo nhân nằm vùng tại Thục Sơn gần ba mươi năm, hầu như vô thời vô khắc không ôm quyết tâm phải chết, nhưng tại một khắc thật sự bị loại thống khổ này tra tấn, hắn tâm sinh sợ hãi.

Hắn lần đầu tiên phát giác, tử vong so với cái này căn bản không

có gì đáng sợ, thậm chí còn là giải thoát!

Si Hồn không thèm để ý tới Mộ Cổ đạo nhân đang lăn lộn đầy đất, chậm rãi đi lên trước nhìn Đinh Ẩn đang nằm thở hổn hển: "Tiểu tử, so với thời điểm lần trước gặp mặt thì mạnh hơn rồi nha, mạnh hơn không ít." "Lần trước gặp mặt?" Đinh Ẩn nghe đến không hiểu ra sao, hắn căn bản không có ấn tượng đã gặp Si Hồn.

"Đương nhiên không nhớ rõ, thời điểm lần trước gặp mặt ngươi cũng không phải trạng thái thanh tỉnh...

Được rồi, nói nhiều vô dụng.

Đem cái mạng nhỏ giữ cho kỹ, Chủ nhân không hy vọng ngươi chết." Si Hồn cuối cùng lại nhìn thoáng qua Đinh Ẩn, trong đôi mắt toát ra khát vọng.

Đương nhiên, đó là khát vọng muốn cắn nuốt thân thể, hiện tại nhìn Lục Tinh Liên Châu chi thể của Đinh Ẩn thật sự quá có lực dụ hoặc.

Nếu có thể đem này cắn nuốt, không chừng cũng có thể đạt được một bộ phận năng lực trong đó.

Đinh Ẩn đương nhiên không biết ý tưởng của hắn, chỉ vắt hết óc nghĩ nửa ngày, yếu ớt hỏi một câu: "Chủ nhân của ngươi là ai?" "Hảo hảo đi giúp người giúp ngươi nhiều nhất là được!" Si Hồn không hề nói nhảm, nhìn về phía một bên Mộ Cổ đạo nhân đã hoàn toàn thiêu đốt thành một đống tro tàn, đại thủ vung lên, đem tàn phá hồn phách kia thu nhập trong tay.

Hắn còn có chút chưa chơi đủ a.

Đinh Ẩn gãi gãi đầu, trong lời nói của Si Hồn, dù có xuẩn cũng có thể minh bạch, người trợ giúp hắn tất định là Ngao Tông.

"Không nghĩ tới thủ hạ của Ngao đại nhân đều lợi hại như vậy,

bất quá vì sao hắn không tự mình xuất hiện ni?" Đinh Ẩn có chút không lý giải, nhưng ngay sau đó bỗng nhiên nhớ tới một chuyện thập phần quan trọng.

Xích Hồn Thạch còn chưa lấy a!

Hắn vội vàng động thân đi vào đống tro tàn của Mộ Cổ đạo nhân lục lọi, phát hiện hết thảy đều đã bị thiêu thành tro, ngay cả pháp bảo cũng không ngoại lệ, căn bản không thấy Xích Hồn Thạch đâu!

Đinh Ẩn tâm cấp như phần, nhưng lúc sau lại nghĩ lại, hoặc hứa cũng không phải Xích Hồn Thạch bị thiêu rụi, chỉ là Mộ Cổ đạo nhân không có mang ở trên người.

Nhưng đồ vật quan trọng như thế vì sao không mang theo trên người?

Rõ ràng hắn định đem mình đánh hôn mê rồi mang đi giao cho Lục Bào Tôn Giả.

"Chẳng lẽ Xích Hồn Thạch không ở chỗ này!" Đinh Ẩn đốn thời nghĩ đến khả năng này, ngay sau đó càng nghĩ càng thấy tất định như thế!

Nếu Mộ Cổ đạo nhân sớm đem Xích Hồn Thạch giao cho Lục Bào Tôn Giả, như vậy đoạn thời gian này hắn lưu lại Thục Sơn chẳng phải là bạch bạch lãng phí thời gian sao?

"Cái lão đầu đáng chết này!" Đinh Ẩn giờ phút này có thể nói đầy bụng oán hận không chỗ phát tiết, suy đi nghĩ lại lập tức quyết định hồi động phủ thu thập đồ đạc lập tức rời đi.

Nếu Xích Hồn Thạch đã rơi vào tay Ma đạo, chỉ có thể nghĩ cách đi đoạt lại.

Nhiên Đinh Ẩn vừa mới phản hồi động phủ còn chưa thu thập xong, đại môn động phủ lại bị bỗng nhiên đẩy ra, ngay sau đó Gia Cát

Ngự Ngã vội vã xông vào.

Đinh Ẩn giờ phút này đang ở trên đầu súng, thấy Gia Cát Ngự Ngã không chút khách khí đốn thời phát hỏa: "Mấy lão già các ngươi miệng đầy tuân thủ môn quy, thế mà nguyên một đám thiện sấm động phủ người khác đều không biết kiêng kị!" Gia Cát Ngự Ngã sắc mặt xanh mét, hắn vừa mới nhận được truyền ngôn của Đinh Ẩn báo cho tin tức Mộ Cổ đạo nhân phản biến, đệ nhất thời gian chạy tới hỗ trợ.

Nhiên chung quy chậm một bước, mạng của Mộ Cổ đạo nhân sớm bị Si Hồn thu đi, khi hắn tới chỉ có thể nhìn thấy một đống tro tàn.

"Ngươi làm sao có khả năng thắng được Mộ Cổ đạo nhân?

Tu vi của hắn xa ở trên ngươi, chẳng sợ mượn Xích Hồn Thạch cuồng hóa thành Quỷ Diện Viên, cũng không có khả năng thắng được!" Gia Cát Ngự Ngã lạnh lùng chất vấn.

"Ta không cần thiết trả lời vấn đề của ngươi!

Vừa rồi ngay cả ta cũng cửu tử nhất sinh!

Ta suýt chút nữa mất mạng ngươi có biết hay không!" Nhắc tới chuyện này Đinh Ẩn đầy ngập lửa giận, thậm chí hận không thể đem Gia Cát Ngự Ngã trước mắt cũng mắng một trận.

Trong tông môn xuất hiện một tên phản đồ như thế, hắn ti hào không có phát giác!

Gia Cát Ngự Ngã cường hành làm chính mình bình tĩnh lại: "Hảo!

Ta có thể không hỏi, Xích Hồn Thạch ở đâu, giao cho ta." "?!" Đinh Ẩn lửa giận lại một lần nữa bốc lên, nắm tay nắm chặt, hận không thể hung hăng đấm vào mặt Gia Cát Ngự Ngã.

"Giữa chúng ta xác thực có hứa hẹn, nhưng đem Xích Hồn Thạch

giao cho ngươi cần thiết phải được toàn tông môn đồng ý, ta không có tư cách cá nhân, thỉnh ngươi thể lượng cho ta." Gia Cát Ngự Ngã trầm giọng nói.

"Thúi lắm!

Ta căn bản không có lấy Xích Hồn Thạch, Mộ Cổ đạo nhân lão già kia sớm đã đem Xích Hồn Thạch giao cho Lục Bào Tôn Giả, các ngươi vẫn luôn bị người ta chơi đến xoay quanh!" Nói toạc ra, Đinh Ẩn đương nhiên không có nửa điểm khách khí.

"?!" Gia Cát Ngự Ngã đốn thời sắc mặt xanh mét, tông môn Xích Hồn Thạch rơi vào tay Ma đạo, hậu quả căn bản không dám tưởng tượng.

"Ngươi nói thật sự?

Chuyện này đối với ta thập phần quan trọng!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức truy vấn.

Nhưng Đinh Ẩn căn bản không tính toán trả lời hắn, chỉ động thân muốn hướng đại môn đi ra ngoài: "Ta ở Thục Sơn bạch bạch lãng phí vài tháng thời gian, hiện tại ta không có nửa điểm kiên nhẫn, ta muốn đích thân đi Liệt Ảnh Thần Tông lấy lại Xích Hồn Thạch!" Gia Cát Ngự Ngã sao có khả năng dung túng hắn rời đi, một phen chộp lấy bả vai hắn không chịu buông ra, lại không ngờ triệt để châm ngòi lửa giận của Đinh Ẩn.

"Cút!" Đinh Ẩn trở tay lượng ra Khấp Huyết Kiếm, kiếm phong hoành chuyển trực tiếp hướng đầu lâu Gia Cát Ngự Ngã hung hăng chém xuống.

"Ngươi làm cái gì?!" Gia Cát Ngự Ngã không nghĩ tới Đinh Ẩn sẽ đột nhiên đối với mình hạ sát thủ như thế, vừa kinh vừa giận, đầu ngón tay nhẹ nhàng một chút liền dỡ xuống sức mạnh trong tay hắn.

Hiện giờ dầu hết đèn tắt Đinh Ẩn đương nhiên không có khả năng đỡ được một kích này, nhanh chóng bị Gia Cát Ngự Ngã khống chế trụ, toàn nhiên không còn một điểm sức mạnh tiếp tục tác chiến.

"Như thế nào?" Đinh Ẩn phẫn nộ nhìn Gia Cát Ngự Ngã, lúc này thật hận không thể một quyền đấm nát gương mặt kia.

"Cho ta bình tĩnh một chút, mục đích của Mộ Cổ đạo nhân vốn là muốn bắt ngươi đi Liệt Ảnh Thần Tông, ngươi chủ động đưa tới cửa, chẳng phải là làm thỏa mãn tâm nguyện của bọn hắn?" Gia Cát Ngự Ngã thập phần bình tĩnh khuyên can, "Nếu muốn lấy Xích Hồn Thạch, cần thiết phải cùng ta liên thủ.

Lần này ta hướng ngươi bảo đảm, chỉ cần có thể lấy về Xích Hồn Thạch, ta nhất định sẽ đem nó giao cho ngươi." Đinh Ẩn lại âm dương quái khí phản vấn: "Nếu từ lúc bắt đầu các ngươi đem Xích Hồn Thạch giao cho ta, sự tình sẽ phát triển đến nước này sao?" "Đương nhiên sẽ không, nhưng hiện tại nói loại sự tình này không có ý nghĩa." Gia Cát Ngự Ngã thập phần bình tĩnh.

Đương nhiên hắn cũng đối với việc này thập phần đau lòng, đem Xích Hồn Thạch lộng mất, thậm chí rơi vào tay Liệt Ảnh Thần Tông, đây là vết nhơ cả đời, thậm chí ngay cả chính hắn đều sỉ nhục đến khó có thể tiếp thu.

Nhưng sự đã đến nước này, chỉ có thể nghĩ cách giải quyết.

Đinh Ẩn lạnh lùng ngưng thị Gia Cát Ngự Ngã, tựa hồ tại trong lòng cân nhắc một phen phân lượng lời nói, cuối cùng hào vô cảm tình phun ra mấy chữ: "Ta không tin ngươi, cũng không tin Thục Sơn." Gia Cát Ngự Ngã vô ngôn dĩ đối, giờ khắc này hắn cũng xác thực không nói ra được bất luận lời nào.

"Cho nên không cần ngăn trở ta, ta cùng Thục Sơn vốn không có nửa phần qua cát, Xích Hồn Thạch ta sẽ tự tìm trở về, ta có thể đi đến

hôm nay là nhờ Ngao đại nhân trợ giúp, cùng các ngươi không quan hệ!" Tại lúc Đinh Ẩn chuẩn bị đẩy ra thạch môn, đại môn kia lại hốt địa tự hành khai khải, ngay sau đó Ngao Tông thế nhưng xuất hiện tại ngoài cửa lớn.

"Ngao đại nhân?!" Đinh Ẩn nhìn thấy Ngao Tông thì không khỏi sửng sốt, lui về phía sau vài bước.

Chương 982

Đối với Ngao Tông hắn căn bản không có khả năng lựa chọn làm lơ, hắn biết đối phương tới đây tất định có sự tình muốn phân phó.

"Gấp gáp đi như vậy?" Ngao Tông nhìn thoáng qua động phủ bị thu thập sạch sẽ sau lưng Đinh Ẩn, nhàn nhạt hỏi.

Đinh Ẩn cúi đầu: "Xích Hồn Thạch rơi vào tay Liệt Ảnh Thần Tông, ta phải tẫn khoái đi lấy về." Ngao Tông lại hỏi: "Bằng vào một mình ngươi?

Đi Liệt Ảnh Thần Tông, ngươi hay không có suy xét qua có thể sống sót hoặc là lui ra hay không?

Đừng quên Thượng Quan Cảnh Ngã vì bắt ngươi, thậm chí không tiếc tiêu hao nhãn tuyến tiềm phục tại Thục Sơn." "Ngươi cứ như vậy đưa tới cửa, chẳng phải làm cho bọn hắn càng thêm bớt việc?" Đinh Ẩn vô ngôn dĩ đối.

Sơ tâm của hắn đương nhiên không phải trực tiếp đánh lên Liệt Ảnh Thần Tông đi bạch bạch chịu chết, chỉ bất quá nhất thời nhiệt huyết thượng đầu, không có biện pháp tốt hơn.

"Đã quên ta lúc đầu đặt tên mới cho ngươi là Đinh Ẩn, hàm nghĩa là gì?

Nếu ngươi chỉ có thể nhiệt huyết thượng đầu đi làm việc, ngươi có thể sống đến hôm nay?" Ngao Tông lại một lần nữa chất vấn.

Dưới một phen lời nói này, Đinh Ẩn xác thực bình tĩnh không ít, bất quá cũng chỉ có Ngao Tông mới có thể dễ dàng chấn nhiếp được hắn như thế.

"Ngao tiền bối, chuyện này, chỉ sợ yêu cầu bàn bạc kỹ hơn." Gia

Cát Ngự Ngã miễn cưỡng đối với Ngao Tông tễ ra một cái khuôn mặt tươi cười.

Ngao Tông cũng không có nói nhiều, chỉ trầm tư phiến khắc, ngay sau đó lại nói: "Bàn bạc kỹ hơn, ta sợ là sẽ không có thời gian, chẳng sợ Liệt Ảnh Thần Tông cũng không được." Gia Cát Ngự Ngã có chút không hiểu, Ngao Tông lại nhắc nhở một câu: "Không chỉ lo lắng Minh tộc uy hiếp, Ma đạo thân thân kinh lịch, so với các ngươi càng thêm sợ hãi!" Nói đến đây, Gia Cát Ngự Ngã và Đinh Ẩn đều đốn thời minh bạch.

Liệt Ảnh Thần Tông muốn bắt Đinh Ẩn đoạt lấy Xích Hồn Thạch, là vì sáng tạo ra một cường giả có thể đối kháng Minh tộc.

Ma đạo hiện giờ ít nhất nắm giữ năm khối Xích Hồn Thạch, nếu toàn bộ giao cho Đinh Ẩn, tất định có thể làm tu vi hắn cuồng trướng.

Nếu lại nghĩ cách đoạt lấy Xích Hồn Thạch của Chính đạo tông môn, như vậy Đinh Ẩn nói không chừng thật sự có thể trưởng thành đến trình độ đối kháng những cường giả thần bí kia.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của Ma đạo để ứng đối tình huống hiện giờ, cũng là phương pháp giãy giụa duy nhất, cũng khó trách Lục Bào Tôn Giả nguyện ý vì thế trả cái giá là một gã nhãn tuyến quan trọng.

"Xem ra, ta cùng Thượng Quan Cảnh Ngã phải đi cùng một chỗ." Gia Cát Ngự Ngã có chút tự trào cười cười, "Bất quá cũng quá bình thường, ngày xưa, thời điểm còn tu hành tại Thục Sơn, ý tưởng của chúng ta đều xuất kỳ tương tự." Ngao Tông lại nhìn về phía Đinh Ẩn: "Nếu ngươi chấp ý muốn rời đi, ta cũng sẽ không ngăn cản, bất quá ngươi cần thiết phải hướng ta hứa hẹn, sau khi rời đi không được làm việc ngu xuẩn!" "Ta minh bạch, Ngao đại nhân." Đinh Ẩn gật đầu ứng thanh.

Mắt thấy Ngao Tông cũng cho phép, Gia Cát Ngự Ngã cũng không

nói thêm gì nữa, hắn biết hiện tại ý kiến của mình không có ý nghĩa.

Nguyên bản hắn định để Đinh Ẩn lưu tại Thục Sơn, ít nhất có thể tại khi chưa trưởng thành vì hắn ngăn cản Minh tộc xâm lấn, nhưng hiện tại xem ra vô luận như thế nào cũng vô pháp giữ hắn lại.

"Vậy cứ như thế đi, Ngao tiền bối." Gia Cát Ngự Ngã chỉ lắc đầu cười khổ.

Đinh Ẩn đối với Ngao Tông hơi hơi gật đầu, ngay sau đó không chút do dự đi ra khỏi đại môn động phủ.

Đinh Ẩn nguyên bản định mang theo Trương Hiến Bỉnh cùng đi, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, hắn cũng không có thủ đoạn tu hành giống như chính mình, lưu tại Thục Sơn đối với hắn mới là lựa chọn tốt hơn.

"Ngao đại nhân, lúc sau nhưng phàm có phân phó, ngài cứ việc mệnh lệnh ta." Đinh Ẩn ngay sau đó đằng không bay lên trời cao, trong nháy mắt liền không còn tung tích.

Gia Cát Ngự Ngã chỉ có thể thật sâu thở dài một hơi: "Hoặc hứa chúng ta tất đương trải qua kiếp số đi." Ngao Tông ngưng vọng bóng dáng Đinh Ẩn rời đi, bỗng nhiên mở miệng đặt câu hỏi: "Ta đảo muốn biết, nếu cuối cùng chỉ có thể đối mặt vận mệnh bị nuôi dưỡng như gia súc, ngươi định như thế nào?" "Tự cứu vô vọng, cũng không thể tự cam đọa lạc.

Hoặc hứa tầm thường phàm nhân sẽ lựa chọn trăm phương ngàn kế tồn hoạt, nhưng đối với người tu hành chúng ta, chỉ sợ không phải ai cũng có thể tiếp thu vận mệnh đó." Gia Cát Ngự Ngã cười khổ.

Hắn sớm có tâm lý chuẩn bị, nếu tất bại vô nghi, kia cũng chỉ có thể tử chiến để cầu giải thoát.

"Cáo từ." Ngao Tông cũng tịnh chưa nói nhiều, chỉ thân hình thuấn

di rời đi, cũng không có tiếp tục lưu lại Thục Sơn làm hộ pháp. ...

Rời khỏi Thục Sơn, Ngao Tông liền hạ lệnh cho Si Hồn đi tới phương vị không gian thông đạo, lúc này nơi đây hơn phân nửa không gian toàn bộ bị Minh Giới đồng hóa.

Hoặc là nói, nơi này đã không còn là một bộ phận của Nhân Giới, hoàn toàn trở thành khu vực trung chuyển giữa Minh Giới và Nhân Giới.

Minh Giới Cửu Tương lại không thỏa mãn dừng bước tại đây, vẫn cứ đang không ngừng khuếch đại phạm vi phiến không gian này, thậm chí muốn triệt để đem toàn bộ Nhân Giới đều chuyển biến thành bộ dáng kia.

Bất quá hết thảy đều không liên quan tới Ngao Tông, chỉ là nhân loại thiên tai mà thôi.

Không có Ngao Tông khai thông Minh Giới thông đạo, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ đánh tới Nhân Giới, chẳng qua là vấn đề thời gian.

Ngoài ý muốn của Ngao Tông, Si Hồn khi tới đây còn mang theo Hắc Vũ cùng đi.

"Chủ nhân!" Hắc Vũ tức khắc tiến lên bái kiến, "Tịnh phi ta cố ý không báo cho ngài, chỉ bất quá sự xuất đột nhiên, ta cũng đột nhiên nhận được mệnh lệnh đi tới Nhân Giới, cho nên mới không có trước tiên báo cho ngài." "Không sao." Ngao Tông toàn nhiên không để bụng, "Thân phụ chức quan trong Minh Giới, rất nhiều sự tình xác thực thân bất do kỷ." Si Hồn hỏi: "Chủ nhân, chúng ta tiếp theo nên làm như thế nào?" Ngao Tông không để ý đến Si Hồn, chỉ chậm rãi hướng không gian kia tới gần.

Giờ phút này hắn mới phát hiện, nơi này khắp nơi đều là thực vật khô héo mất đi sinh cơ, hiển nhiên hơi thở Minh Giới đã đem mảnh

đất này triệt để biến thành hoang vu chi địa.

Đồng thời, Ngao Tông cũng nhìn thấy, phiến khu vực này nơi nơi đều là tế đàn tạo hình các dị, bên trong chất đống đại lượng thi cốt tàn hài của người sống, đây đều là tàn lưu phẩm sau khi tế tự.

Hiển nhiên, bọn họ căn bản không có đối với bất luận người sống nào bị bắt giữ thủ hạ lưu tình, đều gấp không chờ nổi dùng để luyện chế pháp bảo.

Từ tình huống hiện trường xem ra, hiển nhiên bọn họ nhạc đến như thế.

"Đó là đệ tử Cửu Độc Tông?" Ngao Tông tầm mắt lập tức bị một thân ảnh đang bò rạp trong đống thi cốt hấp dẫn.

Cỗ thi cốt kia thân xuyên y bào Cửu Độc Tông, Ngao Tông từng ở trên chiến trường gặp qua.

Thân thể kẻ này còn đang hơi hơi run rẩy, không có hoàn toàn chết hẳn.

Phát giác tên đệ tử Cửu Độc Tông kia tựa hồ còn một hơi, Ngao Tông liền phân phó Si Hồn tiến lên truyền cho hắn một ít nguyên thần lực, làm hắn thức tỉnh.

Si Hồn làm theo, không bao lâu, thân ảnh kia liền từ trong hôn mê hồi thần, gian nan ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Tông.

Đương nhìn thấy Ngao Tông trước mắt, hắn đốn thời kích động cả người run rẩy: "...

Phàm nhân...?!

Thật tốt quá, cứu ta...

Khụ khụ!" Gia hỏa này ly tử bất viễn, hoàn toàn không có hy vọng có thể sống sót, Ngao Tông cũng không tính toán cứu mạng.

Bất quá khi Ngao Tông cẩn thận nhìn mặt người này, mới nhận ra, kẻ này tịnh không phải đệ tử Cửu Độc Tông bình thường, mà là Cửu Độc Thần Quân!

Điều này làm cho hắn quả thật không nghĩ tới, ngày xưa ở trên chiến trường đại xuất nổi bật, làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật Cửu Độc Thần Quân, hiện giờ lại trở thành một cái tế phẩm bán sống bán chết.

Hoặc hứa là sinh mệnh lực của hắn quá ngoan cường, chẳng sợ tại sau khi bị hiến tế, vẫn cứ có thể lưu lại chút ít sinh mệnh lực bất tử, bất quá cũng vẻn vẹn chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian mà thôi.

"Cửu Độc Thần Quân, không nghĩ tới hôm nay ngươi lại rơi vào tình cảnh như thế a." Ngao Tông hơi hơi lắc đầu.

Cửu Độc Thần Quân nghe vậy, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm trắng bệch như tờ giấy, không nghĩ tới vẫn bị nhận ra.

Hắn quả thật vô pháp tiếp thu, ngày xưa phong quang vô hạn, hiện giờ chỉ có thể tại nơi này làm một cái tế phẩm bán sống bán chết, đối với người tâm cao khí ngạo như hắn căn bản vô pháp tiếp thu.

"Ta mạng không còn lâu nữa, cầu xin vị đạo hữu này..." Cửu Độc Thần Quân chậm rãi bò lên, trảo lấy vạt áo Ngao Tông, khẩn cầu nói: "Đừng đem bộ dáng của ta ở chỗ này truyền ra ngoài, bất luận Ma đạo hay Chính đạo, ta, ta không hy vọng người đời nhìn thấy ta bộ dáng này..." Cuối cùng, không có nói xong một câu, hắn nuốt xuống một hơi cuối cùng, triệt để chết đi.

"Vô ý nghĩa." Ngao Tông đối này hơi hơi lắc đầu, hắn biết rất nhanh thôi, sở hữu đại tu hành giả trên thế giới này, đều sẽ giống như hắn, lâm vào cảnh địa bi thảm bực này.

Không có người nào có thể sống sót, thậm chí vô pháp bảo trì tôn

nghiêm mà chết đi.

“Thôi, đem bọn họ đều hỏa táng đi, cũng miễn cưỡng coi như ta nhận thức người quen.” Ngao Tông phất phất tay, phân phó nói.

Chương 983

Si Hồn hơi hơi gật đầu, ngay sau đó đầu ngón tay bắn ra một luồng tử hắc sắc minh hỏa đem đống thi cốt thiêu đốt thành tro tàn.

"Các ngươi là người phương nào, địa bàn Minh Giới, cũng dám thiện sấm!" Bỗng nhiên gian, một cái thanh âm quát lớn từ phía sau truyền đến, Ngao Tông quay đầu nhìn lại, lại phát hiện một đội binh sĩ Minh tộc toàn phó võ trang!

Những binh sĩ này tu hành tầng thứ đều tương đương không thấp, vừa thấy liền biết là Minh tộc chiến sĩ thập phần tinh nhuệ.

Chỉ bất quá bọn hắn nhìn về phía hai người ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, tựa hồ không hiểu vì sao hai cái Minh tộc nhân sẽ cùng phàm nhân đứng ở một khối.

Tại thế giới này, bọn họ căn bản nhìn không ra Ngao Tông có tu vi, đương nhiên không có khả năng nhận ra Bản tôn.

"Người Minh tộc?" Kẻ cầm đầu hồ nghi ngưng thị bọn họ, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Hắc Vũ, lại không khỏi choáng váng, "Thực Cốt đại nhân?

Ngài, ngài sao lại cùng nhân loại ở một chỗ?" Thực Cốt chính là thân phận Hắc Vũ hiện giờ mượn dùng để trà trộn vào quân đội Minh tộc, cũng đến ích từ công tích trác tuyệt, tại Minh tộc đại quân cũng lược có uy vọng, làm danh hiệu này tại Minh tộc thập phần vang dội.

Hắc Vũ lạnh lùng nói: "Ta phụng khuyến các ngươi tẫn khoái rời đi, vị đại nhân này các ngươi không thể trêu vào, quên đi hết thảy hôm nay, đừng đối với bất luận kẻ nào nhắc tới!" Si Hồn đảo khinh thường nhìn lại: "Hắc Vũ, ngươi đang nói cái gì xuẩn lời nói?

Mấy người này nhìn thấy đồ vật không nên nhìn, ngươi còn định để cho bọn họ đi?

Toàn bộ giết chết chẳng phải càng bớt việc sao!" Hắc Vũ nhíu mày, hắn từng cùng những người này cộng sự, bọn họ cũng đối với hắn có nhất định trợ giúp, hắn tịnh không muốn trực tiếp giết.

Ngao Tông nhìn ra do dự trong lòng Hắc Vũ, liền mở miệng nói: "Như vậy đi, đem ký ức toàn bộ mạt điệu, rồi thả bọn hắn đi.

Nếu không ngươi cũng vô pháp tiếp tục lưu tại trong Minh tộc đại quân." "Vâng!" Hắc Vũ ứng thanh nói, ngay sau đó trở tay lấy ra yêu đao, ngưng thị hướng về phía đám người.

Thanh đao kia giống như vật sống, khi lấy ra khỏi vỏ, thân đao giống như máu thịt mấp máy, làm người nhìn thấy không khỏi da đầu tê dại.

"Xin lỗi, các vị, hôm nay các ngươi nhìn thấy đồ vật không nên nhìn, cũng không thể trách ta." Hắc Vũ lạnh lùng nói.

"Thực Cốt, ngươi có ý tứ gì?!" Mọi người nhìn ra Hắc Vũ đối với bọn họ không có ý tốt, sôi nổi đem vũ khí nhắm ngay hắn cảnh giác.

"Hiện tại lập tức bắt lấy tên người sống kia, cùng ta đi gặp Nguyên soái, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ vì ngươi khai thoát, đừng chấp mê bất ngộ!" "Ngươi thế nhưng sẽ đối với một phàm nhân nói gì nghe nấy!" Mọi người nhìn bộ dáng Hắc Vũ, nguyên một đám đều bạo nộ không thôi.

Tịnh phi bọn họ sợ hãi Hắc Vũ hoặc là bởi vì hắn muốn đối với bọn họ rút đao tương hướng, mà là phẫn nộ một cái đường đường Minh tộc lại sẽ đối với phàm nhân đê mi thuận nhãn.

"Bớt nói nhảm!" Thủ lĩnh đám binh sĩ Minh tộc kia đem khí tức tỏa định tại trên người Ngao Tông, sau một khắc động thân mãnh

nhiên hướng Ngao Tông vồ tới, thân hình nhanh như tia chớp màu đen, vô pháp bắt giữ!

"Ngu xuẩn!" Hắc Vũ đồng tử sậu súc, hắn biết gia hỏa này căn bản là đang tự tìm đường chết.

"Chết!" Càng phát ra bức cận, gia hỏa kia liền thấy sơ hở trên người Ngao Tông càng ngày càng nhiều, quả thực là đang dụ hoặc hắn tiến công!

Nhưng tại nháy mắt đao phong của hắn sắp sửa đâm thủng lồng ngực Ngao Tông, bỗng nhiên hắn cảm giác mỗi một chỗ cơ nhục, tiên huyết trên thân thể đều bắt đầu không chịu khống chế mà đình trệ, tại một nháy mắt hắn phát giác thời gian giống như đình chỉ.

"Vốn có thể sống sót, vì sao một hai phải chịu chết?" Ngao Tông nhìn về phía hắn, ánh mắt mang theo trêu tức, lạnh nhạt.

Ngay sau đó không đợi đối phương nói nhiều, Ngao Tông bình bình vươn tay, tại trong lòng bàn tay ngưng kết ra một đạo hắc động giống như vòng xoáy nhanh chóng quay cuồng.

Vẻn vẹn chỉ trong một sát na, thân thể tên thủ lĩnh kia giống như lá rụng bị cuốn vào lốc xoáy, ngay cả khả năng giãy giụa đều không có, nháy mắt bị xé rách hút vào trong đó!

Tại một khắc cuối cùng bị cắn nuốt, hắn chân chân thiết thiết cảm thụ được uy áp đến từ trên người Ngao Tông, làm hắn phát ra sự sợ hãi từ linh hồn.

Loại cảm giác này, duy độc chỉ có ở trên người Minh Vương mới thể hội qua!

Nhưng hắn không có cơ hội nói nhiều, bởi vì sau một khắc ý thức của hắn hoàn toàn yên diệt, không còn tồn tại.

Hết thảy vẻn vẹn chỉ phát sinh tại trong nháy mắt điện quang hỏa

thạch, tại trong tầm mắt của tất cả mọi người, tựa hồ vẻn vẹn chỉ sau một cái chớp mắt, thủ lĩnh của bọn họ liền biến mất trước mắt, không còn tồn tại!

"Lão đại?!" Binh sĩ Minh tộc vô cùng chấn động, kinh hoảng thất thố la lớn, nhưng căn bản không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

"Chư vị, giao tình của ta và các ngươi đến đây là hết." Sắc mặt Hắc Vũ băng lãnh, những kẻ này đã dám ra tay với chủ nhân của hắn thì cũng không cần phải nể nang tình cũ nữa.

Dù sao thì những kẻ này cũng chắc chắn phải chết.

"Để ta." Ngay khi Si Hồn và Hắc Vũ đang xoa tay, chuẩn bị thu thập đám người này thì Ngao Tông lại ra lệnh cho cả hai lui ra.

Những binh sĩ Minh tộc kia nhìn Ngao Tông, người dường như không có chút tu vi nào, từng bước từng bước ép tới, trong lòng đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Một gã phàm nhân chẳng lẽ không sợ chết?

"Vốn dĩ các ngươi đối với ta không có giá trị, giết hay không giết cũng chẳng sao cả, nhưng đã chủ động khiêu khích ta hạ sát thủ, vậy thì không còn lý do gì để sống sót nữa." Ngao Tông hoạt động cổ tay, trong con ngươi ẩn hiện ý lạnh lóe lên, "Nhưng cũng không thể chết một cách vô giá trị, ít nhất dùng thi thể của các ngươi để kinh động đại quân Minh tộc cũng rất tốt." "!" Những lời cuồng vọng đến cực điểm của Ngao Tông đã triệt để chọc giận mỗi người, bọn chúng đồng loạt lao về phía Ngao Tông, thi triển Minh thuật pháp chú!

Vốn dĩ đối phó với một phàm nhân căn bản không cần phải đại động can qua như vậy, nhưng thái độ kiêu ngạo của kẻ kia thực sự đã hoàn toàn kích nộ bọn chúng.

Một tồn tại như con sâu cái kiến, sao có tư cách dám nói chuyện

với bọn chúng như thế!

Trong nháy mắt, hai mắt Ngao Tông bị bao phủ bởi một lớp hỏa diễm màu tím đen, thoáng chốc đã thiêu ba binh sĩ Minh tộc đang lao tới thành tro bụi rồi tan biến.

Sau đó, không đợi những kẻ khác có bất kỳ phản ứng nào, không gian quanh thân chúng đột nhiên bị xé rách, rồi từng cánh tay dữ tợn từ trong hư không vỡ vụn thò ra, tóm lấy thân thể chúng và cưỡng ép kéo vào trong vết nứt không gian.

Kẻ thê thảm nhất trong số đó bị mấy chục cánh tay đồng thời tóm lấy, đương trường xé thành từng mảnh vụn, máu tươi bắn tung tóe lên không trung!

Sau một thoáng, mấy chục binh sĩ Minh tộc hùng hổ kia chỉ còn lại hai kẻ chạy chậm nhất.

Cảnh tượng này khiến chúng sững sờ tại chỗ, ngay cả vũ khí trong tay cũng khẽ run rẩy.

Không chỉ vì đồng bạn bị xóa sổ hoàn toàn trong nháy mắt, mà còn bởi vì vào khoảnh khắc đó, chúng cảm nhận được một luồng uy áp năng lượng cực kỳ khổng lồ!

Mức độ uy hiếp đó thậm chí còn vượt xa những gì cảm nhận được từ Minh Giới Thập Tướng.

Chính xác mà nói, khí tức của Minh Giới Thập Tướng so với nó còn không đáng nhắc tới!

Quả thực không thể tin nổi, khí tức đó lại có thể bộc phát từ một phàm nhân.

Không, từ khoảnh khắc đó chúng đã ý thức được, Ngao Tông tuyệt đối không phải phàm nhân, mà là một tồn tại ngay cả Minh Giới Thập Tướng cũng không thể địch nổi!

Hai tên lính run lẩy bẩy dưới khí tức lúc ẩn lúc hiện quanh người Ngao Tông.

Khi Ngao Tông bước tới một bước, hai gã đó liền không có khí phách mà quỳ rạp xuống đất.

Nỗi sợ hãi đến từ sâu trong huyết mạch khiến chúng không tự chủ được mà quỳ xuống cầu xin tha mạng.

"Ta sai rồi, đại nhân... có mắt không thấy Thái Sơn, ta là kẻ mù!" "Cầu xin ngài tha cho ta một mạng, đừng chấp nhặt với ta!" Hai tên binh sĩ vừa rồi còn cuồng vọng tột độ, giờ đây hoàn toàn giống như những con côn trùng đáng thương mà cầu xin tha thứ.

"Hừ!" Si Hồn khinh thường cười một tiếng, "Hai tên bao cỏ này cũng có chút đầu óc, biết phải cầu xin tha mạng." "Chủ nhân, ta thấy không cần thiết phải giữ lại hai tên này, hay là để ta tự tay xử lý chúng thì sao?" Si Hồn hoạt động gân cốt, lệ khí trong lòng lại một lần nữa trỗi dậy.

Người Minh tộc chắc chắn hơn phàm nhân bình thường rất nhiều, sẽ không dễ dàng bị hành hạ đến chết.

Lần trước tàn hồn của Mộ Cổ đạo nhân trong tay hắn, gần như chưa kịp hành hạ đã hồn phi phách tán, thực sự khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Vừa hay trong lòng hắn lại có thêm vài phương pháp hành hạ người khác, có thể dùng thử trên mấy gã này.

"Lui ra." Ngao Tông không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt ra lệnh một tiếng, lập tức khiến Si Hồn im bặt như ve sầu mùa đông, vội vàng cúi đầu lui sang một bên.

Chương 984

Hai gã kia bất lực quỳ trên đất, nhìn hắn với ánh mắt đầy sợ hãi, không ngừng run lẩy bẩy.

"Ta sẽ không giết hai ngươi, yên tâm đi." Ngao Tông hòa nhã nhìn chúng, "Bởi vì ta giữ lại tính mạng của các ngươi là có mục đích." Hai người đó căn bản không dám nói lời nào, chỉ có thể gật đầu lia lịa như giã tỏi.

"Bây giờ, các ngươi hãy quay về, đem tất cả những gì tận mắt nhìn thấy, toàn bộ kể lại cho thống lĩnh của các ngươi, không được giấu diếm nửa lời, hiểu chưa?" Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Hai người nghe xong đầu óc mờ mịt, chẳng phải Ngao Tông nên uy hiếp chúng, ra lệnh không được tiết lộ chuyện này ra ngoài sao?

"Nghe hiểu chưa?" Ngao Tông hỏi lại lần nữa, "Nếu không nghe hiểu, ta cũng có thể tìm người khác thay thế.

Nếu vậy thì hai ngươi không cần phải sống nữa." "Hiểu!

Hiểu!" Hai người vội vàng gật đầu đáp lời, đâu dám nói nửa lời thừa thãi!

Sau đó cả hai vội vàng bò dậy khỏi mặt đất, liều mạng chạy trốn khỏi nơi này, thậm chí không dám quay đầu lại nhìn một lần.

Ngao Tông thì nhìn bóng lưng chúng rời đi mà cười không nói.

"Chủ nhân, ngài định triệt để làm rối loạn kế hoạch của chúng?" Si Hồn hỏi, theo Ngao Tông đã lâu, hắn cũng hiểu được phần nào mục đích của Ngao Tông.

Chủ nhân làm việc dường như chưa bao giờ cân nhắc hậu quả, mọi mục đích của ngài dường như là để ép kẻ địch đến mức hoàn

toàn phát điên.

Mặc dù hắn phần lớn không hiểu, nhưng nếu đã chủ nhân đã làm vậy, ắt hẳn có dụng ý bên trong.

"Hắc Vũ, sau này ngươi cũng không cần quay lại đại quân Minh tộc nữa, từ hôm nay trở đi, tùy thời chờ lệnh là được." Hắc Vũ vội vàng nói: "Chủ nhân, nếu vậy, ta có thể mang theo các huynh đệ của ta không?

Bọn họ chắc chắn cũng sẽ vì ngài mà vào sinh ra tử, vạn tử bất từ!" "Ồ?" Ngao Tông cảm thấy khá bất ngờ, không ngờ Hắc Vũ bây giờ còn phát triển được thuộc hạ riêng.

Phải biết, trong Minh Giới đó, địa vị của Minh Vương trong lòng bọn chúng tương đương với đấng sáng tạo, khiến chúng nảy sinh ý nghĩ phản kháng đấng sáng tạo gần như là điều không thể.

Xem ra Hắc Vũ này cũng là kẻ có tâm kế, có thể thuyết phục người khác cùng hắn âm thầm phản kháng Minh Vương, thậm chí còn trung thành với mình.

"Phần lớn đều là những kẻ bất mãn với mệnh lệnh cưỡng ép phụng hiến của Minh Vương, sớm đã có ý nghĩ phản kháng, cho nên ta không tốn nhiều công sức để thuyết phục họ." Hắc Vũ cười nói, "Đương nhiên, quan trọng hơn là, bọn họ biết ngài có thể giúp họ loại bỏ ấn ký mà Minh Vương để lại trong cơ thể, cho nên mới nguyện ý trung thành với ngài." "Được, cho ngươi một ngày, đem tất cả bọn họ đến đây.

Nếu đáng tin cậy, ta sẽ thực hiện như mong muốn của ngươi." Ngao Tông khẽ gật đầu.

Hắc Vũ trong lòng vô cùng cảm kích, những người đó cũng là bạn bè sinh tử của hắn, đôi bên đều đặt niềm tin rất lớn vào nhau.

Thực tế, trong số những kẻ vừa bị Ngao Tông xóa sổ, cũng có một bộ phận nguyện ý cùng hắn đào tẩu, chỉ đáng tiếc bọn họ căn bản không biết, vị đại nhân mà hắn nhắc đến chính là Ngao Tông.

Hắc Vũ sau đó rời đi, Si Hồn lại có chút khinh thường, theo hắn thấy, những kẻ gọi là thuộc hạ kia đều là đồ vô dụng, có thể có tác dụng gì chứ?

"Ta tạm thời ở lại nơi đó, chỗ đó cũng không tệ, khá thích hợp để ta phát triển căn cứ." Thần thức Ngao Tông triển khai, nhanh chóng nắm bắt được một thành trì sa mạc gần đó.

Tòa thành thị này từng là một thành phố thương mại phồn hoa, sau đó bị cướp bóc trở thành một thành phố gần như phế tích.

Vốn dĩ Ngao Tông đã đuổi đám cường đạo ở đây đi, nhưng ngay sau đó thông đạo Minh Giới mở ra, khiến hắn cũng không thể không rời đi.

Bây giờ tòa thành thị này trống không, vừa hay thích hợp để sử dụng.

Ngao Tông một ý niệm, cùng Si Hồn dịch chuyển tức thời đến nơi này.

Lúc này trong thành trì không có bất kỳ dấu vết sinh hoạt của người sống, nhìn khắp nơi chỉ thấy một đống nhà cửa đổ nát, trông như sắp sụp đổ.

"Thành thị này còn đổ nát hơn ta tưởng tượng." Ngao Tông nghĩ đến những người dân bất đắc dĩ phải rời khỏi đây, nhưng hắn cũng biết không cần phải lo lắng cho họ.

Mặc dù những người này bất đắc dĩ phải rời đi, nhưng trước khi đi đều nhận được lượng lớn tài bảo mà Ngao Tông ban cho, chắc chắn dù đã rời khỏi đây cũng sẽ sống rất sung túc.

“Để ta xem nào...” Ngao Tông đang suy nghĩ nên xây dựng lại thành phố này như thế nào thì đột nhiên nhíu mày, mạnh mẽ nhìn về phía không xa.

“Ra đi, ta đã phát hiện ra các ngươi rồi, không cần phải trốn nữa.” Lời vừa dứt, trong một căn nhà thấp bé không xa, tấm ván gỗ che cửa bị đẩy ra, mấy bóng người nhỏ bé từ bên trong bước ra, cẩn thận nhìn Ngao Tông.

Điều khiến Ngao Tông có chút bất ngờ là, những người này là một đám trẻ con, chỉ có điều quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, mặt mày vàng vọt gầy gò.

“Nhân loại?” Si Hồn lập tức hai mắt sáng lên, “Chủ nhân, mấy tên tạp chủng nhỏ bé này không cần ngài tự mình ra tay đâu, vừa rồi rõ ràng chúng định đánh lén, để ta cho chúng một bài học sâu sắc!” Si Hồn đang định ra tay thì đột nhiên bị Ngao Tông một cước đá mạnh bay ra, trực tiếp ngã sấp mặt xuống đất.

“Chủ nhân!” Si Hồn lập tức bò dậy khỏi mặt đất, kinh hoảng thất thố quỳ xuống trước Ngao Tông, “Dám hỏi thuộc hạ đã làm sai chuyện gì, ngài cứ việc trách phạt!” Ngao Tông lạnh giọng nói: “Quên mệnh lệnh trước đó của ta rồi sao?” Si Hồn toàn thân run lên, “Không có mệnh lệnh của ngài, ta không được ra tay với phàm nhân!

Xin chủ nhân khoan thứ!” “Ta bây giờ thật sự có chút nghi ngờ, liệu có phải ngươi thỉnh thoảng sẽ nhân lúc ta không có ở đây, lén lút ra tay với phàm nhân không.” “Ngài cứ yên tâm, ta tuyệt đối không có!

Bất kỳ ai ta động đến đều nằm trong tầm mắt của ngài hoặc trong trường hợp được cho phép, không có nửa điểm giấu diếm!” Mệnh hồn của Si Hồn bị Ngao Tông nắm trong tay, bất luận trong lòng có ý niệm gì cũng không thể thoát khỏi sự cảm nhận của Ngao Tông.

Gã này quả thực không nói dối.

“Sau này nhớ cho kỹ.

Đứng lên đi.” Ngữ khí của Ngao Tông hơi dịu lại một chút, kẻ sau mới vội vàng tạ ơn đứng dậy.

Sau đó hắn lại nhìn về phía đám trẻ, mặc dù đứa lớn nhất trong số đó e rằng không quá mười ba tuổi, nhưng thần sắc lại có sự lãnh đạm không nên thuộc về lứa tuổi này.

“Chúng cháu không định cướp bóc, chỉ là xem xem có thể ở đây nhặt được chút đồ gì không, sau đó chúng cháu sẽ đi ngay.” Một thiếu niên dẫn đầu rụt rè nói.

Ngao Tông quả thực không cảm nhận được ác ý từ trên người chúng, chỉ có chút kỳ quái, “Các ngươi từ đâu tới?

Sao lại sống ở một thành phố hoang vắng không người này?” Thiếu niên kia trả lời: “Chúng cháu không phải từ nơi khác đến, chỉ là trước khi đại tai nạn xảy ra, chúng cháu đã sống ở đây.” “Chỉ là sau đó khi các cư dân rời đi, họ không mang chúng cháu theo, cho nên mới ở lại đây.” Ngao Tông càng thêm thắc mắc, “Vì sao không mang các ngươi đi cùng?

Đều là trẻ con cả, để các ngươi ở lại đây chẳng phải là chờ chết sao?” Đám trẻ cúi đầu, dường như trong lòng cực kỳ khổ não.

“Bởi vì cha mẹ chúng cháu đều chết sớm trên mỏ khoáng, sau đó những người kia lấy đi số vàng bạc châu báu mà bọn phỉ đồ để lại, cũng không chia cho chúng cháu một phần, không ai muốn mang theo những gánh nặng như chúng cháu.” Câu trả lời của cậu bé thực sự khiến Ngao Tông vô cùng bất ngờ.

Tuy hắn vốn biết lòng người phàm gian ấm lạnh, đa số người ta chỉ có thể lo cho bản thân mình.

Thế nhưng ngôi làng đã để lại nhiều tài bảo như vậy, những thứ

đó đủ để tất cả mọi người sống nửa đời sau không lo cơm ăn áo mặc, vậy mà lại không chịu giao cho đám trẻ con dù chỉ một đồng.

Ngược lại, thậm chí còn để chúng ở lại đây tự sinh tự diệt, chỉ riêng điều này, không phải một câu "ích kỷ" là có thể nói hết được.

"Chà, những người đó để chúng ở lại đây cho sói ăn à." Si Hồn có chút khinh thường nói.

Đứa trẻ dẫn đầu thở dài một hơi, "Chúng cháu cũng đã từng rời đi, nhưng gần đây luôn có những người mặc áo giáp đen xuất hiện một cách khó hiểu, bất kỳ ai bị nhìn thấy đều sẽ bị bắt đi, đã có không dưới mười đứa trẻ bị bắt đi rồi." Những người mặc áo giáp đen mà cậu bé nhắc đến chắc chắn là những người Minh tộc đang tuần tra khắp nơi, những kẻ này đương nhiên sẽ không lưu tình với trẻ con.

Dù sao bất kỳ sinh linh nào trong mắt chúng cũng chỉ là vật liệu để luyện chế mà thôi.

"Vậy bây giờ các ngươi có cách nào để tiếp tục sống sót không?" Ngao Tông nhìn những đứa trẻ đói đến vàng vọt gầy gò, cùng với những cây cối trong thành đã bị lột sạch vỏ cây, trong lòng đã có phán đoán.

Đám trẻ nhìn nhau, sau đó đồng loạt lắc đầu.

Đêm qua chúng đã ăn hết phần vỏ cây khô dự trữ cuối cùng, có hai đứa trẻ yếu ớt đã chết đói, nhưng cũng không có cách nào.

Lặng lẽ đi theo Ngao Tông, cũng là hy vọng hắn có thể vứt lại chút gì đó có thể ăn được để chúng nhặt lấy.

Mặc dù Ngao Tông trước nay không có lòng từ bi với nhân loại, nhưng mấy đứa trẻ thê thảm trước mắt cũng thực sự khiến hắn khó lòng làm ngơ.

Dù sao thì ý định ban đầu của hắn cũng là để cứu những dân làng

này.

Chương 985

“Thôi vậy.

Giúp người giúp đến cùng.” Ngao Tông một ý niệm tìm kiếm trong không gian trữ vật, hoàn toàn không tìm thấy thực phẩm có thể cho những đứa trẻ này no bụng, dù sao hắn cũng căn bản không cần những thứ đó.

Tìm kiếm một hồi lâu, trong tay Ngao Tông hiện ra một bình ngọc, “Những thứ này các ngươi ăn trước đi, ít nhất có thể tạm thời no bụng.” Đám trẻ không biết Ngao Tông cho thứ gì, chỉ nghe nói thứ này có thể ăn, lập tức từng đứa hai mắt sáng lên!

Đứa trẻ dẫn đầu nhận lấy bình, vội vàng đổ ra, lại phát hiện chỉ là những viên đan dược màu đen to bằng đầu ngón tay.

Mặc dù nhỏ, nhưng mùi vị lại vô cùng thanh hương, chỉ cần ngửi một cái đã khiến sự mệt mỏi tan đi không ít.

“Oa...” Đám trẻ hai mắt sáng rực, tuy không biết hàng, nhưng đều biết đây chắc chắn là đồ tốt!

Vội vàng chia nhau đan dược, mỗi đứa vội vã nuốt một viên, thậm chí vì đói mà không kịp nhai.

Cũng thật kỳ lạ, vừa nuốt viên đan dược vào bụng, cảm giác đói trong bụng không hiểu sao lại biến mất sạch sẽ.

Thậm chí cảm giác tứ chi vô lực lại một lần nữa tràn đầy sức mạnh, ngay cả sắc mặt vàng vọt cũng trở nên bình thường hơn không ít.

“Thần kỳ quá, là bảo bối a!” “Cháu nghe nói tiên nhân có một loại tiên đan, chỉ cần ăn một viên sẽ không đói nữa, vị đại ca ca này là tiên

nhân sao!" "Cảm ơn ạ, tiên nhân đại ca ca!" Đám trẻ đều vô cùng vui vẻ cảm ơn Ngao Tông, sau khi bị bỏ lại trong thành, đây là lần đầu tiên chúng thoát khỏi cảm giác đói khát.

Đối với ân tình cứu mạng này, trong chốc lát, đám trẻ định quỳ xuống bái tạ Ngao Tông.

"Chỉ là tiện tay mà thôi, cần gì phải như vậy." Ngao Tông vung tay một cái, một luồng sức mạnh vô hình nâng cơ thể đám trẻ lên, khiến chúng không thể quỳ xuống.

Thứ mà Ngao Tông vừa cho chúng ăn chỉ là những phế phẩm được ngưng tụ từ dược lực còn sót lại sau khi hắn tiện tay luyện chế lúc bình thường.

Những thứ này trong mắt hắn là phế phẩm, nhưng đối với các tu hành giả khác hay đối với phàm nhân, tuyệt đối là bảo vật vô cùng quý giá.

Tu hành giả nếu dùng nó và luyện hóa tốt, chắc chắn sẽ có ích rất lớn cho tu vi của họ, đối với phàm nhân càng có thể tạo ra sự thay đổi chất lượng như thoát thai hoán cốt.

Đám trẻ chỉ nghĩ đơn giản là no bụng, nhưng căn bản không biết mình đã nhận được lợi ích lớn đến mức nào, vào khoảnh khắc này, cơ thể chúng đã xảy ra sự thay đổi về chất.

Vốn chỉ là những phàm nhân bình thường nhất, nhưng giờ đây dưới sự cải tạo của đan dược, chúng đã hoàn toàn sở hữu tư chất tu hành cực tốt.

Đám trẻ cúi đầu thì thầm với nhau một lúc, sau đó đứa trẻ lớn nhất dẫn đầu lấy hết can đảm hỏi: "Tiên nhân ca ca, ngài có thể đưa chúng cháu rời khỏi đây không?

Nếu ngài có thể cho chúng cháu một con đường sống, chúng cháu

nhất định sẽ hết lòng trung thành với ngài, cho dù ngài bảo chúng cháu đi chết cũng nguyện ý!" "Đi theo ta?" Ngao Tông nhìn những đứa trẻ non nớt này, không khỏi bật cười.

Hắn không thích giao tiếp với trẻ con, nhưng những đứa trẻ già dặn này lại không giống.

Mặc dù những đứa trẻ này không thể giúp hắn được gì, nhưng nghĩ lại, nếu cho chúng một con đường tốt, cuối cùng chúng sẽ trưởng thành đến mức nào?

"Đi theo ta, những ngày tháng sau này sẽ không dễ chịu đâu, ta không nuôi người vô dụng." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Không sao ạ!

Chúng cháu vốn nên làm những việc hữu ích hơn cho ngài, ít nhất hãy để chúng cháu báo đáp ơn cứu mạng của ngài!" Đứa trẻ lớn nhất cầu xin, "Nếu ngài cảm thấy phiền phức không muốn thu nhận tất cả chúng cháu, vậy ít nhất xin ngài hãy mang đi một người trong chúng cháu mà ngài thấy thuận mắt, có thể để chúng cháu bớt đi một người chết ở đây cũng tốt!" Đứa trẻ này lại nghĩa khí như vậy, cũng khiến Ngao Tông nhìn nó với ánh mắt khác vài phần.

"Chỉ cần các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, ta cho phép các ngươi ở bên cạnh ta, trở thành phó nhân của ta." Ngao Tông nhìn chăm chú vào khuôn mặt của từng đứa trẻ, "Chỉ cần bây giờ các ngươi quỳ xuống hứa với ta, nguyện ý xem ta là chủ nhân quan trọng hơn cả tính mạng, ta có thể cho phép các ngươi hiệu lực cho ta!" Lời vừa dứt, không một đứa trẻ nào do dự, đồng loạt quỳ xuống tuyên thệ.

Cho dù chỉ là vì ân cứu mạng vừa rồi, chúng cũng nguyện ý làm vậy!

"Tốt, lời hứa với ta, cả đời này các ngươi sẽ không thể vi phạm,

nếu không cái giá phải trả không chỉ đơn giản là tính mạng, mà phải dùng hồn phách vĩnh sinh vĩnh thế để bù đắp!" Ngao Tông vung tay, mấy đạo U Minh chi lực được truyền vào cơ thể đám trẻ, trong chốc lát, cơ thể chúng đã được tiến hành cải tạo long trời lở đất.

Đám trẻ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cơn đau kịch liệt gần như không thể chịu nổi trên cơ thể suýt nữa khiến chúng ngất đi, một vài đứa trẻ thậm chí còn nằm rạp trên đất gào thét đau đớn.

"Không chịu nổi có thể rời đi bất cứ lúc nào!" Ngao Tông nhíu mày.

Đám trẻ nghe vậy, không một ai lựa chọn rời đi, ngược lại còn chọn cách cắn chặt răng tiếp tục chịu đựng.

Điều này thực sự ngoài dự liệu của Ngao Tông, những đứa trẻ này kiên cường hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Ta không chịu nổi nữa..." Rất nhanh, một vài đứa trẻ vì quá đau đớn mà ngã xuống bất tỉnh nhân sự, nhưng U Minh chi lực đối với cơ thể chúng vẫn tiếp tục cải tạo.

Si Hồn nhìn thấy trong mắt, trong lòng lại cực kỳ không hiểu, những đứa trẻ này có giá trị gì, đáng để Ngao Tông đi cải tạo sao?

Nếu là hắn, sớm đã ngược sát từng đứa một cho đến chết rồi.

Cuối cùng, việc cải tạo bằng U Minh chi lực cũng hoàn thành, ngoài đứa trẻ lớn tuổi nhất ra, những đứa còn lại đều đã ngất đi bất tỉnh.

"Được rồi." Ngao Tông lộ ra ý cười, có thể kiên trì được quả thực khiến hắn hài lòng, tâm tính của những đứa trẻ này không tầm thường, thậm chí còn vượt qua một số người trưởng thành mà hắn từng thấy.

Lúc này, đứa trẻ không ngất đi vẫn chưa phát giác, đồng tử của nó đã biến thành màu đỏ, trong cơ thể dần dần bắt đầu sinh ra một lượng nhỏ U Minh chi lực.

Với đẳng cấp của Ngao Tông hiện tại, cho dù chỉ tiện tay chỉ dạy một chút, cũng có thể cải tạo một người thành thiên phú tuyệt đỉnh, huống chi hắn đã dùng một chút tâm tư đối với những đứa trẻ này.

Thiên phú của chúng bây giờ cho dù ở trong Minh tộc cũng tuyệt đối là thượng thừa!

"Chủ nhân, bây giờ ta đã đủ tư cách chưa?" Đứa trẻ đó cắn chặt răng, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn Ngao Tông.

"Tạm được." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Từ nay về sau, ta ban cho ngươi tên là Minh Dần, còn tên họ và thân phận trước đây của ngươi, ta muốn ngươi quên đi." "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của chủ nhân!" Minh Dần nhanh chóng chấp nhận thân phận của mình, không chút do dự đáp lời tuân lệnh.

"Còn những người khác, đợi sau khi tỉnh lại hãy đến gặp ta, ta sẽ lần lượt ban tên cho từng người, từ nay về sau các ngươi phải chấp nhận thân phận là phó nhân của ta." Minh Dần vội vàng gật đầu, "Ta hiểu rồi!" Vừa đứng dậy, hắn lập tức phát giác sự thay đổi long trời lở đất trong cơ thể mình, vô cùng kinh ngạc!

Hắn chưa từng nghĩ một ngày nào đó có thể khống chế được năng lượng đáng sợ như vậy, thậm chí cảm giác chỉ cần vô ý vung một quyền cũng có khả năng phá hủy căn nhà trước mắt, ngay cả động tác cũng trở nên cẩn thận hơn.

Ngao Tông không nói nhiều với hắn nữa, trực tiếp đi vào sâu trong khu vực thành, hắn cần một chút thời gian để thích ứng với sức mạnh đột ngột có được.

Trên đường đi, Si Hồn lại đầy bụng nghi hoặc, "Chủ nhân, nếu ngài cần người giúp, vì sao lại chọn từ những đứa trẻ này?

Lựa chọn những kẻ mạnh hơn không phải tốt hơn sao?" Ngao Tông thản nhiên cười, "Bất kể là phế vật thế nào, trong tay ta đều có thể cải tạo thành cường giả tuyệt đối, hiện tại mạnh hay yếu, không quan trọng." "Những đứa trẻ này trong tình huống đó vẫn biết tương trợ lẫn nhau, không tự tàn sát hay vứt bỏ nhau, đủ để chứng minh tâm tính của chúng không tệ." "Muốn mua chuộc chúng cũng dễ dàng, lại có ơn cứu mạng, tuyệt đối có thể khiến chúng hoàn toàn trung thành." Si Hồn lúc này mới bừng tỉnh ngộ ý đồ của Ngao Tông, nếu như ngài nói, quả thực là như vậy.

Rất nhanh đã đến khu vực trung tâm thành, nơi đây trở nên đổ nát không chịu nổi.

Nha môn châu phủ ở đây là kiến trúc duy nhất còn nguyên vẹn trong thành trì, bây giờ cũng chỉ còn lại mấy đoạn tường vỡ.

"Khu vực này không tệ, rộng rãi." Ngao Tông rất hài lòng với địa hình ở đây, vung tay một cái, những công trình kiến trúc đổ nát đó đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi tan đi.

Sau đó, trên mảnh đất không một vật cản, mặt đất nứt ra, một công trình kiến trúc cao lớn hùng vĩ từ không trung mọc lên.

Đất đá dưới lòng đất nứt ra bay lên, dần dần hợp lại và tụ lại trên bản thể kiến trúc, không ngừng hoàn thiện nó, hoàn toàn được Ngao Tông cải tạo theo hình dáng trong lòng mình.

Chỉ trong chốc lát, công trình đó đã hoàn toàn thành hình, cuối cùng trở thành một tòa cung điện cực kỳ cao lớn hùng vĩ.

Bên ngoài cung điện, có rất nhiều tượng đá mặt quỷ, giống như những người bảo vệ vây quanh lối vào đại điện, nhìn thẳng về phía

trước.

Si Hồn nhìn tòa cung điện cao lớn trước mắt, không hiểu vì sao, trong lòng dần dần hiện lên sự kính sợ tột độ!

Có lẽ là vì trong công trình kiến trúc đó ẩn hiện những luồng uy áp lúc có lúc không, khiến hắn cảm thấy như bản tôn của Ngao Tông đang sừng sững trước mặt, luôn tạo cho hắn cảm giác áp bức từ trên cao.

Tòa đại điện này, ở một mức độ nào đó không đơn thuần là một công trình kiến trúc, Ngao Tông đã để lại một phần thần thức của mình trong đó, khiến nó có thể giao tiếp với ý thức của hắn, cho nên Si Hồn mới không hiểu sao đối với một công trình kiến trúc lại kính sợ như vậy.

Sau khi đại điện sừng sững mọc lên, xung quanh cũng dần dần xuất hiện thêm nhiều ngôi nhà mới xây, đạo trường, và những con đường vỡ nát cũng dần được phủ lên một lớp rồi lại một lớp đá hắc diệu.

Chương 986

Khiến mặt đất trong thành phố trông lấp lánh như dải ngân hà trên bầu trời.

Không chỉ vậy, Ngao Tông còn từ không trung tạo ra trong thành trì mấy chỗ linh mạch có thể không ngừng sản sinh ra U Minh chi lực, như vậy nơi đây đã biến thành một thánh địa tuyệt vời để Minh tộc tu hành.

Rất nhanh, tòa thành thị đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, ngoài việc không có bất kỳ người nào sinh sống ra, đây hoàn toàn là một thành phố mới sinh.

Từ nay về sau, thành trì này cũng không còn thuộc về khu vực sinh sống của phàm nhân bình thường nữa, mà thực sự thuộc về pháo đài của Minh tộc.

"Từ nay về sau, tòa thành này đổi tên thành Thống Vạn Thành đi." Ngao Tông nhìn tòa thành thị hùng vĩ tráng lệ, nhàn nhạt cười nói.

Hắn đã quyết định, lấy đây làm cơ sở, xây dựng một thế lực ở nhân giới.

Minh Giới xâm nhập, đã tạo ra biến số rất lớn cho thế giới này, nếu đã như vậy cũng không cần phải rụt rè nữa, dứt khoát cũng thả tay chân ra làm một trận lớn không kiêng nể gì.

Điều đó cũng có nghĩa là, từ khoảnh khắc này, thân phận thiên mệnh chi nhân của Đinh Ẩn ngược lại không còn quan trọng đặc biệt nữa, hướng đi của thế giới hiện tại ngược lại phụ thuộc vào kết cục của cuộc xâm lược từ Minh Giới.

Còn về việc làm vậy có đẩy nhanh sự sụp đổ của thế giới hay

không, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, nhưng sự tình đã đến nước này, Ngao Tông buộc phải có đối sách.

Lúc này, những đứa trẻ đã được Ngao Tông hoàn thành cải tạo cũng tỉnh lại từ cơn hôn mê, Minh Dần đích thân dẫn chúng đến diện kiến.

Có lẽ vì bị đồng hóa thành Minh tộc, ngoại hình của chúng trở nên trưởng thành hơn trước.

Vốn chỉ là một đám trẻ con, hiện giờ đều đã biến thành dáng vẻ thiếu niên.

"Chủ nhân!" Mọi người đồng loạt quỳ một gối xuống bái kiến Ngao Tông.

"Tên mới, từ nay về sau, dùng tên ta ban cho để hành tẩu thế gian." Ngao Tông vung tay, một tờ giấy viết chữ rơi vào tay Minh Dần, trên đó là những cái tên do Ngao Tông đích thân viết.

"Chủ nhân đích thân ban tên, sau này chúng ta đương nhiên sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ngài!" Thần sắc thiếu niên vô cùng trung thành kiên quyết, giờ khắc này, việc hiệu lực cho Ngao Tông đã trở thành mục tiêu cả đời của hắn.

"Sau này ở lại tòa thành trì này tu hành, không có ai có thể xông vào được, mau chóng khiến bản thân trở nên hữu dụng, ta không cần người vô dụng." Ngao Tông lạnh lùng ra lệnh.

"Tuân mệnh!" Các thiếu niên lại một lần nữa đồng thanh đáp lời.

Lúc này, trong lòng Ngao Tông đột nhiên nảy ra một ý nghĩ rất thú vị.

Hiện tại các thế lực trong nhân giới đang rối ren phức tạp, nếu hắn cũng thành lập một môn phái, ra sức thu hút cường giả nhân tộc trong thiên hạ gia nhập, rồi chuyển hóa tất cả thành Minh tộc để

khuếch đại thế lực của mình thì sao?

Mặc dù những sức mạnh nhỏ bé đó không có nhiều tác dụng đối với hắn, nhưng tuyệt đối có thể thu hút sự chú ý và sợ hãi của Minh tộc, không chừng sẽ khiến kế hoạch tiến hành nhanh hơn.

Ý định ban đầu của Ngao Tông chỉ là dẫn Minh Vương ra, và đoạt lấy bản nguyên của Minh Giới, chỉ không ngờ Minh Vương bây giờ lại có thể bình tĩnh đến vậy.

Nếu đã như vậy, vậy thì dứt khoát làm cho động tĩnh càng lớn càng tốt.

"Từ hôm nay, ta ở đây khai sáng một môn phái mới, trực tiếp đối lập với ma đạo và chính đạo, tên là, Minh Phủ Môn!" Ngao Tông nhìn về phía tường thành bên ngoài, tâm niệm khẽ động, trên cổng lầu của tường thành đó lập tức được khắc lên những chữ sâu hoắm, rồng bay phượng múa viết ba chữ lớn "Minh Phủ Môn".

Những thiếu niên kia mặc dù nghe hiểu lơ mơ, nhưng cũng biết địa vị của các tông môn tu hành trong nhân giới, từng người một kích động đến tâm trạng dâng trào!

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải có nghĩa là sau này họ có thể ngồi ngang hàng với những tu hành giả kia sao, đó là điều mà phàm nhân tuyệt đối không dám tưởng tượng!

Nhưng họ căn bản không biết, với thân phận Minh tộc hiện tại, những môn phái đó đã không còn tư cách ngồi ngang hàng với họ nữa.

Chỉ cần thêm một chút thời gian tu hành, họ thậm chí có thể dễ dàng đạp những môn phái đó dưới chân!

"Si Hồn, bây giờ có một việc ngươi phải đi làm, một việc ngươi rất thích, giao tiếp với phàm nhân." Ngao Tông nói đầy ẩn ý.

Lời này vừa ra, Si Hồn lập tức hai mắt sáng lên, đây tuyệt đối là

việc hắn muốn làm nhất lúc này!

Ngao Tông lại nói: "Tiếp theo đây giữa các tông môn ma đạo và chính đạo sẽ không ngừng xảy ra tranh chấp, ta muốn ngươi cố gắng hết sức can thiệp vào mỗi lần tranh chấp nổ ra, bất kể là chính đạo hay ma đạo, đều không cần nương tay, cứ mạnh tay ra tay là được!" Si Hồn tâm lĩnh thần hội, "Sau đó, lại báo danh hiệu Minh Phủ Môn của chúng ta ra, để danh hiệu tông môn của chúng ta truyền bá khắp nơi!" Ngao Tông gật đầu, đó chính là mục đích của hắn.

"Ta hiểu rồi, ngài cứ chờ tin tức của ta đi!" Thân ảnh Si Hồn lập tức biến mất tại chỗ, hiển nhiên có chút không thể chờ đợi được mà chuẩn bị động thủ.

Ngao Tông không lo lắng hắn sẽ gây ra phiền phức quá lớn, hắn tin rằng gã này sau khi bị vô số lần dạy dỗ, có thể tự mình nắm bắt được chừng mực.

"Còn các ngươi, sau này ở lại đây tiếp tục tu hành, không có lệnh của ta không ai được tự ý rời đi." Ngao Tông nhìn đám thiếu niên, nhàn nhạt ra lệnh.

"Tuân mệnh." Vừa rồi, Ngao Tông đã trực tiếp truyền phương pháp tu hành vào ký ức của chúng, không cần nói nhiều, chúng đều lập tức lĩnh ngộ.

Ngược lại còn kích phát ý nghĩ tu hành thật tốt của chúng, dù sao ai mà không khao khát trở thành đại năng giả có thể tùy ý hành tẩu thế gian! ...

Cùng lúc đó, trong không gian đồng hóa của Minh Giới.

Thủ lĩnh Thập Tướng, U Dạ, lúc này đang xem xét bản đồ phân bố dân số của nhân giới.

Trong khu vực hiện tại bị Minh tộc thăm dò, có toàn bộ sự phân bố

dân số.

Mặc dù Minh tộc hiện tại không có quy mô lớn săn giết người sống, nhưng đang khẩn trương chuẩn bị, việc vẽ bản đồ phân bố dân số là bước đầu tiên.

Lúc này hắn không thỏa mãn với việc chỉ đơn giản bắt giữ tu hành giả, hắn quyết định ra tay từ phàm nhân, để phàm nhân tu hành trở thành người có đẳng cấp tu hành cao hơn, rồi lại dùng để hiến tế.

Như vậy, có thể không ngừng tạo ra đủ tế phẩm.

Còn về việc những phàm nhân đó không có căn cốt tu hành, cũng không phiền phức, có thể cho phàm nhân nuốt một số loại dược phẩm được luyện chế đặc biệt, lấy việc tiêu hao tuổi thọ làm cái giá để tư chất của họ tăng lên trong thời gian ngắn, từ đó có thể tu hành.

Mặc dù tổn hại tuổi thọ của họ, nhưng không phải vấn đề, dù sao cũng không chuẩn bị để những phàm nhân đó sống quá lâu.

Lúc này, cửa lớn mở ra, một vài người truyền tin chậm rãi bước vào, quỳ xuống bái kiến U Dạ, "Nguyên soái!" "Nói những việc quan trọng nhất.

Chẳng lẽ những phàm nhân đó có chuyện gì khiến các ngươi giải quyết không được?" U Dạ thậm chí không nhìn người truyền tin, ánh mắt của hắn vẫn luôn chưa từng rời khỏi bản đồ.

"Không phải như vậy... lần này phiền phức mà thuộc hạ gặp phải không đến từ nhân loại." Người truyền tin lộ vẻ khó xử.

"Chẳng lẽ là yêu tộc hay ma tộc?

Những kẻ ngu xuẩn đó không bằng phàm nhân đâu." U Dạ rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Người truyền tin vẻ mặt khó xử, "Bên ta xuất hiện một kẻ phản

đồ, theo người báo cáo, hắn đã gặp một nhân vật rất phiền phức, không chỉ xúi giục một đô thống của chúng ta phản bội, còn giết rất nhiều thuộc hạ của ta!" U Dạ nghe tin tức này, phản ứng đầu tiên là, không thể nào?

Bất luận kẻ nào phản bội Minh tộc cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Minh Vương, phản bội rồi có thể đầu quân cho ai?

Phải biết, Minh tộc sở dĩ mạnh mẽ, không chỉ vì thế lực chủng tộc của bản thân, mà còn vì có Minh Vương, một chỗ dựa tuyệt đối bảo hộ.

Chim khôn chọn cành mà đậu, thoát khỏi Minh Vương, lại có thể tìm được mục tiêu nào có thể để họ trung thành?

Đầu quân cho nhân loại càng là ý nghĩ ngu xuẩn.

"Tin tức tuyệt đối là thật, ta có thể đảm bảo với ngài!" Người truyền tin nhận thấy sắc mặt U Dạ có chút không vui, vội vàng giải thích: "Ta cũng không biết vì sao hắn lại phản bội, nhưng sự thật là như vậy!" "Đem kẻ sống sót đó lên đây!" U Dạ ra lệnh một tiếng, liền có người áp giải một binh sĩ Minh tộc vào đại điện.

Lúc này, binh sĩ Minh tộc này dường như đã bị dọa mất mật, hai tay không tự chủ được mà run rẩy, đồng thời mặt đầy hoảng sợ nhìn xung quanh, dường như sợ có kẻ địch đột nhiên xuất hiện giết chết mình.

Chương 987

U Dạ nhìn bộ dạng đó không khỏi nhíu mày, đây là một người Minh tộc sao?

"Nói, rốt cuộc là chuyện gì!" U Dạ lạnh lùng ra lệnh, "Nói thật là được, nếu ngươi vì che đậy sự vô năng của mình mà cố ý khoa trương kẻ địch, vậy ngươi biết hậu quả rồi đấy." "Ta, ta hiểu rồi!" Gã đó vội vàng gật đầu đáp lời, sau đó đem tất cả những gì mình thấy kể lại một năm một mười.

Cho dù là bây giờ, nhớ lại luồng khí tức áp bức mà mình phải chịu khi đối mặt với Ngao Tông, hắn vẫn không khỏi run rẩy.

U Dạ nghe xong lời miêu tả của hắn, sắc mặt lại trở nên cứng đờ.

Hắn từng tận mắt thấy Minh Vương ra tay, dường như khá tương tự với lời miêu tả của người này.

Nhưng người đó tuyệt đối không thể là Minh Vương!

Nhưng U Dạ nhanh chóng hồi phục lại từ sự chấn động vừa rồi, thay vào đó là một vẻ mặt khinh thường, "Kẻ này hoàn toàn nói bậy, vì che đậy sự vô năng của mình mà dám bịa đặt như vậy!

Đem hắn đi phụng hiến đi." Binh sĩ Minh tộc đó lập tức thê thảm kêu gào: "Đại nhân!

Ta dám đảm bảo với ngài, ta tuyệt đối không có một lời nói dối nào, tất cả đều là thật, xin ngài hãy tin ta!

Ta nguyện ý lấy tính mạng ra đảm bảo!" U Dạ khinh thường cười lạnh một tiếng, "Nếu đã dám nói những lời đó, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng để trả giá cho nó!

Kéo hắn xuống!" Sau đó hắn không cho phân bua mà bị cưỡng ép

áp giải đi, ngay cả tiếng kêu gào thê lương cũng không ai để ý.

Ngoài U Dạ ra, không một ai tin lời hắn nói là thật.

Họ căn bản không cho rằng một nhân loại có thể sở hữu sức mạnh dễ dàng diệt sát Minh tộc, chỉ là hắn tìm cớ để che đậy sự vô năng của mình mà thôi!

"Tất cả những gì hắn nói, đều không được dễ dàng truyền ra ngoài, nếu không những người hôm nay ở trong đại điện, ta đều sẽ thanh trừng!

Đừng làm ô uế danh tiếng Minh tộc của chúng ta!" Mọi người đồng loạt đáp lời tán thành, nhưng không ai để tâm đến chuyện này.

Căn bản không cần U Dạ nói nhiều, họ cũng tuyệt đối không thể truyền chuyện này ra ngoài, bởi vì theo họ thấy, nó thực sự quá hoang đường.

Sau đó, U Dạ ra lệnh cho tất cả giải tán, chỉ còn lại một mình hắn trong đại điện.

Một lát sau, từ trong cơ thể hắn chậm rãi phóng ra một bóng người, cuối cùng hiện hình hoàn toàn trước mặt hắn.

Đó là một bóng đen hoàn toàn không nhìn rõ mặt mũi, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Mặc dù chỉ là một hư ảnh, nhưng ánh mắt U Dạ nhìn về phía đó lại cực kỳ thành kính, đương trường quỳ xuống trước mặt nó, "Minh Vương đại nhân." Bóng đen đó hiện ra một khuôn mặt lúc ẩn lúc hiện, "Ta có thể xác định, người đó chắc chắn là Minh Giới chi chủ!" "Theo ý ngài, ta nên đối phó thế nào?" U Dạ không hề ngạc nhiên với câu trả lời này, hắn đã đoán được từ trước.

"Nếu đã hắn đang tìm ta, vậy giữa ta và hắn chỉ có thể có một người sống sót, ha ha...

đây là sân nhà của ta, không có lý do gì để thua." Bóng đen đó dường như rất tự tin.

"Ta cho rằng ngài nên cẩn thận một chút thì hơn, dù sao chúng ta cũng không biết tu vi thực sự của hắn ra sao, lỡ như vượt ngoài dự liệu của chúng ta..." U Dạ nói đến đây đột nhiên nhận ra có điều không ổn, nhận thấy khí tức của bóng đen đó trở nên ngày càng âm lãnh.

"Minh Vương thứ tội!

Ta không hề coi thường thực lực của ngài, chỉ là ta cho rằng mọi chuyện đều nên cẩn thận thì hơn!" U Dạ căng thẳng giải thích.

"Ta biết ý của ngươi." Ngữ khí của Minh Vương có chút dịu lại, "Ta không định trách tội ngươi, trong tất cả thuộc hạ của Minh Giới, kẻ trung thành nhất là ngươi, chỉ riêng điểm này không ai có thể sánh bằng." U Dạ cũng tạm thời yên tâm, nhưng sắc mặt của hắn vẫn có chút căng thẳng, "Nhưng ta vẫn cho rằng, nên hành động cẩn thận, ta lo lắng cho ngài." Minh Vương cười lạnh một tiếng, bóng đen đó lại một lần nữa trở nên ngưng thực hơn một chút, "Ngươi có biết vì sao ta lại đột nhiên biến mất khỏi Minh Giới gần một ngàn năm không?" U Dạ chậm rãi lắc đầu, nhưng sau đó lại đột nhiên hiểu ra, "Chẳng lẽ ngài..." "Chính như ngươi nghĩ.

Nhưng ta không tìm được mục tiêu thích hợp, lãng phí cả ngàn năm thời gian." Giọng nói của Minh Vương trở nên ngày càng âm lãnh, "Bây giờ gã đó xuất hiện, không phải là nguy cơ, ta cho rằng đó là định số trong cõi u minh." "Hắn định sẵn sẽ trở thành hòn đá lót đường cho ta!" U Dạ trong lòng mơ hồ nhận ra, Minh Vương lúc này dần dần trở nên có chút công lợi.

Có lẽ một ngàn năm không thu hoạch được gì đã khiến ngài dần dần trở nên nóng vội, sự kiên nhẫn của ngài đã hoàn toàn bị bào mòn

hết.

Nhưng càng như vậy, càng có nghĩa là cần phải hành động bình tĩnh hơn a!

"Hắn bây giờ làm ra động tĩnh lớn như vậy không phải là để ép ta ra mặt sao?

Ta cũng chính có ý này, gậy ông đập lưng ông, sau này mọi chuyện đều nghe theo sự sắp xếp của ta là được, từ bây giờ không được hạ bất kỳ mệnh lệnh nào!" U Dạ biết, những lời này của Minh Vương có nghĩa là ngài muốn hoàn toàn tiếp quản quyền lực của đại quân Minh tộc.

"Tất cả nghe theo sự sắp xếp của Minh Vương." U Dạ cúi đầu, cũng không nói thêm gì nữa. ...

Đinh Ẩn từ sau khi rời khỏi Thục Sơn, không lúc nào là không nghĩ đến viên Xích Hồn Thạch của Liệt Ảnh Thần Tông.

Chỉ là luôn không có cơ hội, đa số tình huống hắn cũng chỉ lảng vảng ở bên ngoài, khó mà có được thành quả gì.

Một ngày nọ, hắn như thường lệ lảng vảng bên ngoài hạp cốc của Liệt Ảnh Thần Tông, lại đột nhiên phát hiện trong tông môn đó có rất nhiều đệ tử thành từng nhóm đi ra ngoài.

Đinh Ẩn không biết mục đích của họ, lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối chờ đợi thời cơ.

Hắn mơ hồ cảm thấy, có lẽ đây là một cơ hội, dù sao Liệt Ảnh Thần Tông đã cả một tháng trời không có bất kỳ động tĩnh nào.

Sau khi những đệ tử đó rời khỏi hạp cốc, Đinh Ẩn mới thấy một pháp khí vận chuyển khổng lồ lơ lửng trên không trung từ trong hạp cốc chậm rãi bay lên, và bay ra ngoài.

Rõ ràng mục đích của những đệ tử đó là để bảo vệ pháp khí vận chuyển này.

Đinh Ẩn vì tò mò, liền dùng thần thức dò xét một phen, nhưng vừa dò xét lại khiến hắn lập tức ngây người.

Người được bảo vệ trong pháp khí vận chuyển đó, chính là Ngọc Vô Tâm!

Hắn không ngờ lại có thể gặp lại Ngọc Vô Tâm theo cách này, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn mới phát giác, dường như mình không hận người này như trong tưởng tượng.

Ngược lại vì trước đó nghe nói Ngọc Vô Tâm phải chịu đãi ngộ như tù đồ trong Liệt Ảnh Thần Tông, hắn có chút lo lắng cho nàng.

"Nữ nhân này nếu ngày đó thật sự bị Gia Cát Ngự Ngã giết thì tốt biết bao!" Đinh Ẩn thở dài một hơi, hắn biết rằng trước khi nữ nhân này chết đi, e rằng hắn rất khó thoát khỏi sự ràng buộc này.

Vốn dĩ hắn không có nhiều hứng thú với những người này, nhưng sau khi Ngọc Vô Tâm xuất hiện, suy đi nghĩ lại, hắn liền quyết định đi theo, xem xét ý đồ của họ.

Đoàn người đi thẳng về phía bắc, Lục Bào tôn giả không biết từ lúc nào đã lên trên pháp khí, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Ngọc Vô Tâm.

Nàng lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng vẫn nhận ra sự hiện diện của Lục Bào tôn giả, nhưng không hề đứng dậy chào đón.

"Vô Tâm, chuyện này cũng không thể trách ta, các Thánh nữ tiền nhiệm đều phải gánh vác trách nhiệm này." Lục Bào tôn giả lộ vẻ khó xử, nhưng trong ánh mắt của lão lại không hề có bất kỳ dao động tình cảm nào, "Đối với chuyện này ta cũng chỉ có thể nói, vận khí của ngươi thực sự kém một chút, vừa hay gặp phải đại biến cục mấy

trăm năm mới có một lần." "Cho nên, tất cả đều là trách nhiệm của ta sao?" Ngọc Vô Tâm mở mắt nhìn Lục Bào tôn giả, trong mắt lạnh lẽo vô hạn.

Lục Bào tôn giả nhàn nhạt nói: "Đương nhiên không phải lỗi của ngươi, ta chỉ hy vọng ngươi có thể thông cảm mà thôi." "Đương nhiên, nếu ngươi không chịu, ta cũng không có cách nào." Ngọc Vô Tâm chỉ có chút tự giễu mà cười, "Nếu ta là một đệ tử có tu vi đủ cao thâm, có tác dụng lớn đối với tông môn, chẳng lẽ các ngươi sẽ để ta đi làm Thánh nữ sao?" "Không." Lục Bào tôn giả trả lời rất dứt khoát, "Trong tông môn, tất cả chỉ có thể lấy lợi ích của tông môn làm chủ, vì tông môn ngay cả tính mạng cũng có thể hy sinh, bất luận là ta hay ngươi." "Nếu hôm nay, người cần là ta, ta cũng sẽ đứng ra." Khóe miệng Ngọc Vô Tâm khẽ nhếch lên, nhưng lời nói của nàng lại trở nên vô cùng cay nghiệt, "Đúng vậy, tông chủ là thuộc hạ trung thành nhất, không ai có thể sánh bằng lòng trung thành của ngài, đương nhiên ngài cũng sẽ dùng tiêu chuẩn đó để yêu cầu người khác, chẳng phải sao?" "Tùy ngươi." Lục Bào tôn giả không nói nhiều nữa, chỉ chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Ngọc Vô Tâm, "Dù sao, ngươi đối với tông môn cũng có công lao lớn, những chuyện xảy ra sau này ngươi không thể kiểm soát được, để ta ở bên ngươi thêm một chút." "Đa tạ, không cần!" Ngữ khí của Ngọc Vô Tâm cứng rắn, nhưng Lục Bào tôn giả lại như không nghe thấy lời của nàng, ngồi yên không nhúc nhích.

Lúc này, Đinh Ẩn đang theo dõi từ xa cố gắng hết sức không để lộ mình, hắn phát hiện những người này đi càng lúc càng hoang vu, không một bóng người.

Cho đến cuối cùng, họ tiến vào một vùng lòng chảo mà ngay cả mặt đất cũng nứt nẻ, ma khí cực nặng.

Cảnh tượng ở đây, gần như giống hệt cảnh tượng Đinh Ẩn thấy trong Phục Ma Cốc, khắp nơi đều là hài cốt, xương cốt khổng lồ, rõ

ràng đây đều là di vật của ma thú viễn cổ.

Vì sự tồn tại của những hài cốt xương cốt này, dẫn đến khu vực này ma khí cực nặng.

Đối với tu hành giả bình thường, ma khí ở đây chắc chắn sẽ hạn chế rất lớn tu vi của họ.

Nhưng đối với Đinh Ẩn trực tiếp sử dụng ma khí của Xích Hồn Thạch, ở trong đây lại có một cảm giác khoan khoái như cá gặp nước.

Chương 988

Một đám người tiến vào sâu trong lòng chảo, đi qua hết bộ hài cốt khổng lồ này đến bộ hài cốt khổng lồ khác, cuối cùng dừng lại trước một tấm bia đá cao chọc trời.

Trên tấm bia đá đó chi chít những văn tự cổ, Đinh Ẩn từ xa dùng thần thức dò xét, căn bản không nhìn ra ý nghĩa của những văn tự đó, chỉ có thể bỏ cuộc.

"Thỉnh Thánh nữ!" Một người mặc áo choàng thuật sĩ, vô cùng cung kính hướng về phía Ngọc Vô Tâm.

"Mời đi, Thánh nữ điện hạ." Lục Bào tôn giả đứng dậy, "Bây giờ là lúc cần đến ngươi rồi." Thần sắc Ngọc Vô Tâm có chút mờ mịt, nàng nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng.

Không ai quan tâm nàng có nguyện ý hay không, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc nghi thức này.

"Thánh nữ mời!" Lục Bào tôn giả đích thân lặp lại một lần, trong lời nói của lão tràn đầy ý vị mệnh lệnh.

"Ta sẽ ghi nhớ, nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp." Trong con ngươi của Ngọc Vô Tâm vào khoảnh khắc này chỉ còn lại sự lãnh đạm vô tận, sau đó nàng rời khỏi mặt đất, chậm rãi đi về phía tấm bia đá khổng lồ.

Khi Ngọc Vô Tâm bước lên phía trước, những văn tự trên tấm bia đá lóe lên ánh sáng màu đỏ, theo sự tiếp cận của nàng mà trở nên ngày càng kinh người.

Lúc này, các thuật sĩ vây quanh bắt đầu thấp giọng ngâm xướng,

đó là một loại văn tự cổ vô cùng khó hiểu, những người có mặt ở đây ngoài họ ra căn bản không ai biết ý nghĩa của nó.

Ngọc Vô Tâm nhìn tấm bia đá đang lóe lên ánh sáng màu đỏ, trong lòng chỉ còn lại một mảnh thê lương, nàng biết rằng số mệnh của mình cuối cùng cũng đã đến.

Dưới tấm bia đá này, chôn cất một hung thú thượng cổ vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng hung thú đó mặc dù thân đã chết, nhưng hồn phách vẫn quyến luyến trên di thể không chịu rời đi.

Ban đầu, hung thú có thể giữ được ý thức hoàn chỉnh, mê hoặc bất kỳ nhân loại nào có thể cảm nhận được thần thức của nó đến gần, và truyền thụ cho họ một loại công pháp tu luyện vô cùng độc đáo.

Những công pháp này chính là tâm pháp khởi nguồn của các tông môn ma đạo, sự ra đời của ma đạo sau này cũng chính lấy đây làm cơ sở.

Nói cách khác, ma đạo có thể tồn tại ngày nay, là do hung thú này một tay tạo ra, nó hy vọng sau khi những nhân loại đó dần dần lớn mạnh, sẽ giúp nó tái tạo thân thể để phục sinh.

Chỉ đáng tiếc nó căn bản không thể đợi được đến ngày đó, thần thức đã hoàn toàn bị bào mòn mất đi ý thức, hiện giờ chỉ là một thể năng lượng cuồng bạo vẫn còn tồn tại bản năng mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ còn lại một tàn hồn, nó cũng đã trở thành vũ khí tối thượng của ma đạo.

Người trong ma đạo đã xây dựng tấm bia đá này trên di thể của nó, vĩnh viễn khóa tàn hồn của nó dưới tấm bia đá, và luôn giữ lại nó, cho đến khi cuối cùng xuất hiện kẻ địch mạnh không thể đối phó, sẽ dẫn dắt hồn phách của nó vào một thân thể mới, mượn sức mạnh của

nó để giúp ma đạo vượt qua khó khăn.

Thân thể mới này, chính là Thánh nữ đương nhiệm.

Liệt Ảnh Thần Tông sở dĩ luôn giữ chức vị Thánh nữ chính là vì ngày hôm nay.

Trong mấy trăm năm trước đó, cuộc tranh đấu giữa các phái ma đạo luôn bất phân thắng bại, Liệt Ảnh Thần Tông cũng chưa từng rơi vào nguy cơ, cho nên căn bản không dùng đến con át chủ bài này.

Dù sao hồn phách của nó một khi được dẫn dắt một lần, sau khi giải phóng hết sức mạnh sẽ triệt để tan biến, không thể sử dụng lần thứ hai.

Đương nhiên, thân thể bị ký sinh cũng sẽ theo đó mà hủy diệt.

Bây giờ chính là lúc sinh tử tồn vong, cũng không thể không sử dụng đến thủ đoạn cuối cùng này.

Ngọc Vô Tâm chính là "người may mắn" đó, vì Liệt Ảnh Thần Tông mà phải để nàng chết đi.

"Ầm ầm!" Đột nhiên, tấm bia đá rung chuyển dữ dội, lớp đất vây quanh phía dưới tấm bia đá bắt đầu dần dần tách ra, cuối cùng một bàn tay xương cốt khổng lồ từ dưới lòng đất vươn ra!

Bàn tay xương cốt đó ở trên không trung vô định nắm bắt, các thuật sĩ thấy cảnh này đều vô cùng vui mừng!

"Thánh nữ, chủ thượng đã chấp nhận thân thể của ngươi, đó là vinh hạnh của ngươi.

Bây giờ lập tức tiến lên, để hồn phách của chủ thượng giáng lâm vào thân thể ngươi!

Mau!" Lục Bào tôn giả lập tức thúc giục Ngọc Vô Tâm, nàng nhìn bàn tay xương cốt khổng lồ hơn cả thân thể mình, cơ thể không khỏi

khẽ run rẩy.

Mặc dù sớm biết khó thoát khỏi kiếp này, nhưng khi thực sự đối mặt vẫn khó mà kìm nén được nỗi sợ hãi!

"Dù sao, ta cũng thân bất do kỷ..." Thân hình Ngọc Vô Tâm run rẩy, chậm rãi đi về phía hài cốt, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Đinh Ẩn đang quan sát từ xa, vốn tưởng rằng có thể thản nhiên nhìn Ngọc Vô Tâm đi vào chỗ chết, nhưng khi thực sự đến khoảnh khắc này, hắn không thể kìm nén được nữa!

"Thật là nghiệt duyên!" Đinh Ẩn nhìn bóng lưng Ngọc Vô Tâm dần xa, trong lòng thầm mắng một tiếng, sau đó đột nhiên bay vút lên, và vào khoảnh khắc đó đã phát huy uy lực của Xích Hồn Thạch đến cực hạn!

Trong chốc lát, Đinh Ẩn ở trên không trung hóa thành một cái kén máu, ánh sáng màu đỏ tươi bùng phát lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

"Cái gì vậy?!" Mọi người kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cái kén máu bị xé rách, hóa thân thành Quỷ Diện Viên, Đinh Ẩn gào thét từ trên không rơi xuống giữa đám người, mấy đệ tử không kịp né tránh chỉ có thể lập tức kích phát pháp bảo tự vệ.

"Ầm ầm!" Nhưng dưới một đòn nặng nề từ trên không của Đinh Ẩn, pháp bảo hộ thân mỏng manh như giấy trong nháy mắt vỡ nát, sau đó liền bị chấn nát nội tạng mà chết ngay tại chỗ.

Ngọc Vô Tâm kinh ngạc nhìn Quỷ Diện Viên đột nhiên xuất hiện, đương nhiên không biết đó là Đinh Ẩn.

"Quỷ Diện Viên!

Đó không phải là một trong bảy mươi hai hung thú thượng cổ sao!" Trong đám người, tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, đối với thứ

này quả thực quá quen thuộc!

Khác với các tông môn chính đạo, ma đạo luôn tin vào sự tồn tại của bảy mươi hai hung thú, bởi vì hung thú đã tạo ra ma đạo cũng là một trong số đó, có bằng chứng trực tiếp và chính xác nhất.

Bây giờ khi thấy Quỷ Diện Viên trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt, gần như tất cả mọi người đều kinh hãi tột độ.

Thứ này nếu phát cuồng lên, tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây!

Lục Bào tôn giả ban đầu cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khống chế được tâm cảnh, quan sát kỹ một phen, lại phát giác con Quỷ Diện Viên Hầu này, dường như không quá mạnh mẽ.

Chỉ riêng về cảnh giới tu vi, thậm chí lão còn không thèm để vào mắt, đây thực sự là một trong bảy mươi hai hung thú sao?

Nhưng ngoại hình và đặc trưng của nó quả thực không sai, con Quỷ Diện Viên cuồng bạo đó sau khi tiến vào đám người liền bắt đầu tàn sát không kiêng nể, đi đến đâu không để lại một người sống.

Nhưng những người có tu vi cao thâm cũng bị bộ dạng của Quỷ Diện Viên dọa mất mật, trong chốc lát không ai dám xông lên, chỉ dám quan sát từ xa.

"Lên cho ta, chặn nó lại." Lục Bào tôn giả ra lệnh một tiếng, nhưng các trưởng lão sau lưng không ai dám tiến lên.

"Không nhận ra tu vi cảnh giới của nó rất thấp sao?

Sao không mau động thủ!" Lục Bào tôn giả nghiêm giọng thúc giục.

Mọi người có chút rụt rè, không biết ai đã cẩn thận nói một câu: "Đó là Quỷ Diện Viên..." "Mau đi!" Lục Bào tôn giả lại một lần nữa giận dữ ra lệnh, lập tức uy hiếp tất cả mọi người.

Bọn họ tức khắc không dám do dự nữa, lập tức ồ ạt xông lên muốn ngăn cản Quỷ Diện Viên, nhưng không ai dám ra tay trước.

Lúc này, Đinh Ẩn đang say sưa chém giết, thấy mình bị nhiều trưởng lão có tu vi vượt xa mình vây lại, thần sắc lập tức ngưng trọng.

Những gã này nếu đồng thời ra tay, tuyệt đối có thể trong nháy mắt đánh bại và bắt giữ hắn.

Nhưng hắn cũng nhận ra, những người này dường như rất sợ hãi hắn, không một ai dám ra tay trước, điều này khiến tâm tư hắn trở nên linh hoạt.

Có lẽ đây là một cơ hội tốt a!

"Các ngươi hôm nay đã gặp ta, vì sao còn dám tiến lên ngăn cản?" Đinh Ẩn ra vẻ ta đây, cố gắng hết sức để vẻ ngoài của mình tỏ ra cực kỳ cuồng vọng, "Chẳng lẽ không biết ta là ai sao!" Sự dọa dẫm này quả nhiên có hiệu quả, những cao thủ rõ ràng có tu vi vượt xa hắn, đồng loạt không tự chủ được mà lùi lại một bước, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Chương 989

Họ biết rõ sự đáng sợ của mười hai hung thú thượng cổ, nếu chọc giận vị trước mắt này, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi!

"Tiền bối!

Chúng ta không có ý cản trở ngài, chỉ là hiện tại có một nghi thức trọng đại đối với chúng ta rất quan trọng, xử lý xong chúng ta sẽ rời đi, tuyệt đối không quấy rầy ngài nữa!" Một trưởng lão hạ giọng nhận thua.

Đinh Ẩn nhìn trưởng lão này lập tức lửa giận bùng lên, trước đây khi bị giam cầm trong Liệt Ảnh Thần Tông, gã này cũng đã từng thi triển một số pháp thuật tra tấn vô cùng tàn nhẫn lên hắn.

Hắn cố gắng kiềm chế ý nghĩ muốn động thủ đánh tên ngu xuẩn này, nếu không một khi ra tay chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?

"Cút!" Đinh Ẩn quát giận một tiếng, gã đó không dám hó hé một lời mà ngoan ngoãn lui sang một bên, rõ ràng là một kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

"Ta không có hứng thú với tất cả các ngươi, giao nữ nhân đó cho ta, ta sẽ không làm khó các ngươi!" Đinh Ẩn chỉ về phía Ngọc Vô Tâm không xa, nghiêm giọng ra lệnh.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều trong lòng kêu khổ không thôi, thân thể của Ngọc Vô Tâm đã trở thành vật phẩm được chủ thượng chọn, sao có thể dễ dàng giao ra!

Nếu trước khi nghi thức bắt đầu thì còn được, cùng lắm thì chọn lại một thân thể khác, nhưng bây giờ nghi thức đã tiến hành được một nửa, tuyệt đối không thể đổi người.

Nếu không chọc giận ý thức còn sót lại của chủ thượng, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

"Ta không lặp lại lần thứ hai!" Đinh Ẩn lạnh lùng nói.

Những người không có quyền quyết định này vừa không dám giận cũng không dám nói, chỉ kinh hãi nhìn nhau.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ: nếu Quỷ Diện Viên trước mắt phát cuồng, bọn họ đều chết chắc!

Nhưng Đinh Ẩn cũng chỉ có thể dọa dẫm như vậy, nếu thật sự ra tay sẽ lộ tẩy ngay tại chỗ, trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng, chỉ có thể giả vờ thâm trầm để miễn cưỡng duy trì sự dọa dẫm.

"Ta chỉ cho các ngươi cơ hội cuối cùng, đừng để ta lặp lại lần thứ hai, nếu không..." "Các hạ hà tất phải làm khó?

Có chuyện gì cứ thương lượng với ta là được." Lúc này, Lục Bào tôn giả ra mặt chặn trước mặt các trưởng lão, vung tay ra hiệu cho tất cả giải tán.

Mọi người vì thế mà thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui sang một bên, không ai dám nói thêm một lời nào.

Thấy Lục Bào tôn giả xuất hiện trước mặt, trong lòng Đinh Ẩn căng thẳng, hắn biết gã này tuyệt đối không dễ lừa như vậy.

Hắn mơ hồ cảm thấy sắp có nguy cơ bị vạch trần.

"Lời của ta ngươi đã nghe rồi, nếu không muốn chết vô số người, giao nữ nhân đó cho ta, mọi chuyện đến đây là hết.

Ta có thể tha thứ cho sự vô lễ của các ngươi." Đinh Ẩn lạnh lùng nói.

Hắn cưỡng ép vận hành công pháp để khống chế cảm xúc của mình, không hề vì đại cừu nhân xuất hiện trước mặt mà có bất kỳ dao

động tình cảm nào.

Lục Bào tôn giả khẽ cười một tiếng, "Không cẩn thận va chạm với các hạ là lỗi của chúng ta.

Xin hỏi chúng ta đã vô lễ như thế nào?" "Hỏi hay lắm!" Đinh Ẩn hiện ra một nụ cười đầy ẩn ý, trên khuôn mặt đáng sợ của Quỷ Diện Viên càng trông dữ tợn kinh khủng hơn, "Chỉ cần để ta nhìn thấy, đã là sự va chạm lớn nhất!

Lũ phàm nhân các ngươi sao xứng lọt vào mắt ta!" Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều trong lòng căng thẳng, đều sợ hãi tưởng rằng con Quỷ Diện Viên này sắp phát điên.

Nhưng Lục Bào tôn giả lại là ngoại lệ.

"Các hạ nếu thực sự muốn làm khó chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào.

Nữ nhân đó không nghe lệnh của ta, cho nên các hạ có thể phải thất vọng rồi." Lục Bào tôn giả thản nhiên nói, "Nói chung ta tuyệt đối không thể giao người cho ngươi, bất luận ngươi muốn làm gì cũng tùy tiện đi." "Tôn giả, tôn giả!" "Bây giờ chọc giận nó không phải là chuyện tốt đâu a!" "Ngài phải nghĩ cho tất cả chúng ta, vạn nhất chúng ta đều bị giết ở đây thì làm sao!" Các trưởng lão kinh hãi truyền âm ra hiệu cho Lục Bào tôn giả nhận thua, nhưng lão vẫn thản nhiên như không, không hề bị lay động.

"Muốn ta ra tay rồi!" Đinh Ẩn giả vờ tức giận bước lên một bước, vốn hy vọng động tác này có thể dọa Lục Bào tôn giả lùi lại, không ngờ thân ảnh của lão lại lập tức lao tới, với tốc độ cực nhanh lao xuống!

Tốc độ đó nhanh vượt xa mức độ mà Đinh Ẩn có thể đối phó, chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, thân ảnh của Gia Cát Ngự Ngã đã

hiện ra trên không trung, và hai tay biến đổi pháp quyết dẫn một đạo ma khí từ trên không giáng xuống!

"Ầm!" Bất ngờ không kịp phòng bị, Đinh Ẩn chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình để cưỡng ép chống đỡ, nhưng ma khí vừa mới áp chế xuống, liền gần như khiến hắn ngạt thở, hai chân thậm chí còn làm nứt ra từng vết nứt trên mặt đất mà hắn đang đứng!

"Thượng Quan Cảnh Ngã, ngươi điên rồi sao!" Trong đám người lập tức hoảng loạn không yên, một số trưởng lão thậm chí còn lớn tiếng mắng, ngươi đang tìm chết à!

Nhưng Lục Bào tôn giả không hề bị lay động, ngược lại còn tầng tầng lớp lớp chồng chất kình lực áp chế Đinh Ẩn, kẻ sau quả nhiên bị ma khí áp chế đến mức chỉ có thể ở tại chỗ cứng rắn chống đỡ, căn bản không có cơ hội phản kích!

"Chết tiệt!

Rốt cuộc đã bị gã này nhìn thấu rồi!" Đinh Ẩn trong lòng thầm mắng không thôi, bây giờ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không còn.

Mọi người kinh hồn bạt vía, nhưng cảnh tượng trong dự liệu lại luôn luôn không xảy ra.

Lục Bào tôn giả không hề giống như họ tưởng tượng, bị Đinh Ẩn trong nháy mắt đánh bay, ngược lại còn dễ dàng áp chế hắn không có sức phản kích.

"Quả nhiên!" Sau một phen thăm dò, Lục Bào tôn giả đã nhìn ra Đinh Ẩn chỉ là thùng rỗng kêu to, vung tay một cái, mấy đạo quang kiếm ngưng tụ từ ma khí từ trên không rơi xuống, đồng loạt đâm về phía Đinh Ẩn.

"Cút!" Trong tình thế cấp bách, Đinh Ẩn không thể không sử dụng lượng lớn ma khí trong cơ thể phát ra một tiếng gào thét đinh tai nhức

óc, nơi tiếng sóng âm đi qua không gì không nứt núi vỡ đá!

Một số đệ tử có đẳng cấp tu vi thấp thậm chí trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng gầm đã bị chấn thương nội tạng, đương trường ngã xuống đất phun ra máu tươi xối xả, đồng thời những thanh quang kiếm đó cũng bị chấn vỡ vài thanh, nhưng vẫn có hai thanh xuyên qua sóng âm đâm vào cơ thể Đinh Ẩn, trong chốc lát đã đâm thương nội tạng của hắn.

"Chết tiệt!" Đinh Ẩn một chưởng đập nát thanh quang kiếm cắm trên người, đồng thời thân hình hắn đột nhiên lao lên trời, vung nắm đấm khổng lồ của mình hung hăng giáng xuống đầu Lục Bào tôn giả.

"Chỉ có thế thôi sao." Dưới sự giao phong ở khoảng cách gần như vậy, Lục Bào tôn giả đã hoàn toàn nắm bắt được tu vi của Đinh Ẩn.

Mặc dù không biết người trước mắt vì sao có thể huyễn hóa thành Quỷ Diện Viên, loại hung thú thượng cổ này, nhưng điều đó không quan trọng.

Kẻ này đã dám chủ động khiêu khích, vậy thì phải chết ở đây!

Nắm đấm của Đinh Ẩn mang theo tiếng xé gió cuồng bạo lao xuống từ trên không, ma khí bùng phát từ bên trong gần như khiến người ta nghẹt thở.

Những người trên mặt đất không trực diện đối mặt với cú đấm cũng có thể cảm nhận được uy áp ẩn chứa bên trong!

Nắm đấm khổng lồ trông cực kỳ đáng sợ đột nhiên giáng xuống, nhưng Lục Bào Tôn Giả lại không thèm liếc nhìn Đinh Ẩn, trái lại chỉ bình thản đưa tay ra, một luồng ma khí phóng ra ngoài hình thành một tấm lá chắn hộ thể chắn ngay trước người.

"Ầm!" Nắm đấm của Đinh Ẩn đập mạnh lên tấm lá chắn, nhất thời kèm theo một trận ma khí ba động kịch liệt, nhưng tấm lá chắn

hộ thể trước người Lục Bào Tôn Giả chỉ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, không hề bị tổn thương mảy may!

Thậm chí ngay cả tấm lá chắn hộ thể trước người cũng không bị đánh vỡ, chỉ chớp nháy dưới đòn tấn công của Đinh Ẩn.

Đến nước này, gần như tất cả mọi người có mặt đều có thể nhìn ra, tu vi của Quỷ Diện Viên thua xa Lục Bào Tôn Giả!

"Sao lại thế này?!" Mọi người thấy cảnh này đều vô cùng kinh ngạc, Quỷ Diện Viên này dường như không giống với những gì nghe được trong lời đồn, đối phó với một Lục Bào Tôn Giả mà cũng chật vật như vậy sao?

Đinh Ẩn thấy đòn tấn công của mình hoàn toàn không thể phá vỡ tấm lá chắn, trong cơn tức giận và lo lắng, hắn lập tức triệu hồi Khấp Huyết Kiếm ra trợ trận.

Ngay khoảnh khắc Khấp Huyết Kiếm xuất hiện, nó liền biến ảo thành một chiếc chiến phủ màu máu, sau đó Đinh Ẩn dốc toàn lực bổ mạnh chiếc chiến phủ xuống, lưỡi phủ đỏ như máu trên không trung lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh màu hồng!

"Ầm!" Dưới sự gia trì của chiến phủ, tấm lá chắn cuối cùng cũng bị cưỡng ép phá vỡ, nhưng ngay sau đó Lục Bào Tôn Giả vung lưỡi đao dị hình chém tới, quang nhận ma khí xé toạc không khí chém một vết thương sâu hoắm trên ngực Đinh Ẩn, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy xương sườn trắng hếu bên trong.

"Chết đi!" Đinh Ẩn hoàn toàn mặc kệ vết thương trên người, dùng mạng đổi mạng nhanh chóng áp sát Lục Bào Tôn Giả, không chút hoa mỹ vung chiến phủ chém xuống.

Lục Bào Tôn Giả không ngờ Đinh Ẩn lại liều mạng như vậy, trong lúc bất ngờ chỉ có thể dùng lưỡi đao chặn trước người, nhưng

nhanh chóng phát hiện, sức mạnh của đối phương tuy lớn, nhưng pháp lực tu vi có thể chống đỡ lại quá ít.

"Ta đã đánh giá ngươi quá cao rồi!" Lục Bào Tôn Giả lắc đầu, sau đó tâm niệm khẽ động, sau lưng lập tức hiện ra mấy đạo pháp trận cỡ nhỏ, từ bên trong bắn ra những thanh phi kiếm màu máu dày đặc như mưa bão.

Chương 990

Đinh Ẩn không chút phòng bị, chỉ có thể dùng thân thể cứng rắn chống đỡ, nhưng những thanh phi kiếm găm trên người lại có dư uy bạo tạc, dưới đòn tấn công dày đặc như vậy cuối cùng khó mà chống đỡ, bị ép phải lùi xa.

Nhưng vừa lùi, Lục Bào Tôn Giả đã nhanh chóng tập hợp những thanh phi kiếm nhỏ đó lại, ngưng kết thành một thanh cự kiếm màu xanh biếc, sau đó với thế sét đánh bổ xuống từ trên không, trong nháy mắt đã xuyên thủng lồng ngực Đinh Ẩn!

"Phụt!" Cùng với tiếng cắt xé da thịt vang lên, thân thể Đinh Ẩn bị xuyên thủng, sau đó dư uy từ kiếm phong mang theo thân thể hắn rơi xuống, găm chặt hắn trên mặt đất.

Kiếm phong có thể áp chế ma lực và sức mạnh trong cơ thể Đinh Ẩn, hắn cố hết sức muốn rút thanh cự kiếm ra khỏi người, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đinh Ẩn lập tức ý thức được khoảng cách giữa mình và Lục Bào Tôn Giả, dù trước đó đã từng giao đấu, nhưng Lục Bào Tôn Giả chưa hề toàn lực, chỉ dùng một phần thực lực để đấu với hắn mà thôi.

Lần này, Lục Bào Tôn Giả không biết thực lực thật sự của hắn ra sao, liền dốc toàn lực, kết quả tự nhiên dễ dàng đánh bại hắn.

"Hừ!" Gia Cát Ngự Ngã hạ xuống từ trên không, nhìn Đinh Ẩn đang bị khống chế mà khinh thường, "Quả nhiên giống như ta đoán, chẳng qua chỉ là một kẻ mạo danh khoác lớp da bên ngoài mà thôi." Đinh Ẩn vô cùng tức tối, nhưng sự đã đến nước này cũng vô dụng.

"Ngươi chưa chắc đã giết được ta…" Lời Đinh Ẩn chưa dứt, vai hắn đột nhiên bị một đạo kiếm khí màu máu xuyên thủng, nhưng cơn

đau đó không đủ để khiến hắn khó lòng chịu đựng.

"Khốn kiếp, ta thật sự bị lừa rồi!" Một vị trưởng lão tức giận bước tới, vung tay một cái, mấy đạo ma khí xuyên thủng cánh tay, bắp đùi của Đinh Ẩn, khóa chặt hắn lại.

Gần như tất cả mọi người đều tức giận không thôi, bị một kẻ giả mạo dọa cho vỡ mật, đây tuyệt đối là nỗi sỉ nhục lớn!

"Giữ lại mạng hắn, gã này chắc chắn có ích với ta!" Lục Bào Tôn Giả thấy nhiều người đang hăm hở muốn tiến lên báo thù, liền ra lệnh cho họ lui xuống.

"Tôn giả, gã này hại chúng ta không ít, không thể dễ dàng tha cho hắn như vậy, để chúng ta tự tay xử lý hắn thế nào?" Vị trưởng lão vô cùng tức giận kia đề nghị.

Lục Bào Tôn Giả không kiên nhẫn liếc nhìn y một cái, "Hại các ngươi không ít thế nào?

Hại các ngươi mất mặt xấu hổ trước mặt ta sao?

Vừa rồi sao không thấy ngươi gào đánh gào giết đòi mạng hắn, bây giờ lại ngang ngược như vậy?" Vị trưởng lão kia lập tức lộ vẻ khó xử, ấp úng nói: "Vừa rồi ta chưa nhìn ra tu vi thực sự của gã này, cho nên…" "Ta không nhắc nhở ngươi sao?" Lục Bào Tôn Giả lại chất vấn một câu, hoàn toàn khiến y phải ngậm miệng.

Lục Bào Tôn Giả nhìn quanh mọi người, nghiêm giọng ra lệnh: "Không có sự cho phép của ta, bất kỳ ai cũng không được động đến hắn một phân!" "Tuân lệnh!" Mọi người đâu dám trái lệnh của lão.

Lục Bào Tôn Giả sau đó lại ra lệnh: "Nghi thức tiếp tục, không được trì hoãn dù chỉ một khắc!" Lão chỉ đương nhiên là nghi thức thánh nữ.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, suýt nữa để một khúc nhạc đệm

làm lỡ việc chính!

"Tiếp tục!" Thuật sĩ ra lệnh cho Ngọc Vô Tâm, người sau cũng cuối cùng không còn ôm ảo tưởng may mắn, dứt khoát nhắm mắt bước tới.

"Chết tiệt!" Đinh Ẩn tức giận không thôi, cố hết sức muốn ngăn cản, nhưng lúc này ngay cả tự cứu cũng không thể.

"Tuy ta không biết vì sao ngươi lại cố chấp với Ngọc Vô Tâm như vậy, nhưng xin lỗi, nàng đối với ta có tác dụng lớn." Lục Bào Tôn Giả nhàn nhạt nói.

"Tốt nhất đừng để ta có cơ hội thoát khỏi đây!" Đinh Ẩn nghiến răng nghiến lợi nói với Lục Bào Tôn Giả.

Lục Bào Tôn Giả không khỏi ngẩn ra, câu nói này lão đã nghe không chỉ một lần, dường như trước đây, mơ hồ đã nghe ai đó nói với lão câu này.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Lục Bào Tôn Giả nhìn chằm chằm hắn, trong lòng vô cùng chắc chắn mình nhất định đã từng giao thiệp với người này.

Chỉ là tạm thời hắn ngụy trang thành bộ dạng này, căn bản không thể nhận ra mà thôi.

Đinh Ẩn lười để ý tới lão, chỉ nhìn Ngọc Vô Tâm đang dần bước đến con đường chết, liều mạng nghĩ cách cứu nàng.

Ngọc Vô Tâm nhìn bàn tay khổng lồ bằng xương trắng sắp sửa tóm lấy mình, nặng nề thở dài một hơi.

"Nếu có cơ hội, cho dù trở thành vong hồn ta cũng tuyệt đối không tha cho các ngươi!" Trong lòng Ngọc Vô Tâm vừa bi ai vừa phẫn nộ, giờ phút này chỉ cầu sau khi chết có thể có được một cơ hội báo thù!

“Cứ vậy đi.” Ngọc Vô Tâm từ từ nhắm mắt, chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng giáng xuống.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên trở nên âm u, che khuất toàn bộ ánh sáng.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người vô cùng khó hiểu, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Không phải trời tối, mà một lớp sương mù đen kịt dày đặc đã che kín bầu trời, khiến không một tia sáng nào có thể chiếu xuống, ngay cả tầng mây cũng không thể nhìn thấy.

Lục Bào Tôn Giả vốn đang ung dung bình thản, khi nhìn thấy lớp sương mù đen kịt trên trời, sắc mặt đột nhiên biến đổi!

Lớp sương mù đen bao phủ bầu trời không hề tầm thường, đó là một loại sức mạnh chưa từng thấy!

Lạnh hơn cả âm khí, cuồng bạo hơn cả ma khí, mạnh mẽ, chưa từng thấy bao giờ!

“Tất cả mọi người cẩn thận!

Thứ này không dễ đối phó!” Lục Bào Tôn Giả vội vàng hét lớn một tiếng, nhưng không có nhiều người cảnh giác, chỉ có vài người tò mò nhìn quanh.

Có lẽ trận chiến với Đinh Ẩn trước đó đã khiến trong lòng họ sinh ra quá nhiều sự lơ là, tiềm thức cảm thấy chỉ cần Lục Bào Tôn Giả ở đây, kẻ địch nào cũng không đáng lo ngại.

“Các ngươi đang làm gì vậy!

Ta ra lệnh cảnh giới các ngươi không nghe hiểu sao!” Lục Bào Tôn Giả tức giận không thôi, đám người này coi lời lão như gió thoảng bên tai!

Đúng lúc này, lớp sương mù đen kịt trên trời đột nhiên rơi xuống như một cơn lốc xoáy, cuối cùng hội tụ trên tấm bia đá cao lớn, hóa thành một hình người.

Người bị bao phủ trong sương đen đó đứng trên đỉnh bia đá, từ trên cao nhìn xuống mọi người, "Số lượng thật không ít a, còn có một vài tu hành giả cao giai, xem ra lần này có thể thu hoạch kha khá rồi." "Ngươi là ai?!

Mau xuống đây cho ta!" Thấy có kẻ dám đứng trên bia đá của chủ thượng, đám đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông lập tức nổi giận, la hét không ngớt.

"Ha ha." Đôi mắt của bóng đen kia ánh lên màu đỏ máu, lướt qua từng người một, có chút tán thưởng nói: "Đều là những con người dũng cảm.

Nhưng cũng không trách được, các ngươi cũng không biết thân phận của ta, nên ta sẽ không trách tội." Lục Bào Tôn Giả nhìn chằm chằm vào bóng đen kia, tuy không thể nhận ra tu vi của đối phương rốt cuộc thế nào, nhưng lúc này trong lòng lão đã xác định một điều, tu vi của gã này tuyệt đối vượt xa mình!

Không chút nghi ngờ, một khi khai chiến chắc chắn sẽ bị dễ dàng đánh bại và diệt sát.

"Minh Tộc?!" Đinh Ẩn sớm đã cảm nhận được U Minh chi lực giữa trời đất, khi nhìn thấy bóng đen kia càng tuyệt đối chắc chắn, gã này giống hệt Ngao đại nhân.

Cũng chính lúc này Đinh Ẩn hiểu ra, hôm nay tất cả mọi người có mặt ở đây đều khó thoát khỏi cái chết.

"Ta tên là Thiên Nguyên, một trong Minh Giới Thập Tướng, trực tiếp nghe lệnh Minh Vương đại nhân." Bóng đen thản nhiên trả lời

câu hỏi của Lục Bào Tôn Giả, "Nhưng các ngươi không cần biết những điều vô nghĩa này, dù sao cũng sống không được bao lâu nữa." "Nói nhảm, mau cút xuống khỏi thánh tượng bia của chủ thượng cho ta!" Vị trưởng lão vừa bị Lục Bào Tôn Giả quở trách đang tức sôi máu, đang tìm cách gỡ lại thể diện, trước mắt tuyệt đối là một cơ hội tốt!

Y lập tức kích hoạt pháp bảo, một huyết ảnh quỷ diện gào thét hiện ra sau lưng, há cái miệng lớn như chậu máu lao về phía Thiên Nguyên, dường như muốn nuốt chửng hắn trong một ngụm.

"Chẳng trách ta có thể dễ dàng quét ngang nhân giới như vậy, thật sự quá yếu." Thiên Nguyên nhìn quỷ diện đang dần áp sát, hoàn toàn không hề động đậy, chỉ có U Minh chi lực màu tím đen quanh thân từ từ lơ lửng.

Giây tiếp theo, xung quanh quỷ diện kia cũng dần bị bao phủ bởi một lớp U Minh chi lực, ngay sau đó khi U Minh chi lực quanh thân Thiên Nguyên tan đi, quỷ diện kia cũng theo đó mà biến mất một cách khó hiểu.

Không có bất kỳ dao động năng lượng nào, giống như bốc hơi mà biến mất, không để lại một chút dấu vết.

Vị trưởng lão kia ngây ngốc nhìn lên không trung, pháp bảo đang nắm chặt trong tay cũng biến mất không thấy đâu vào khoảnh khắc đó.

Quỷ diện đã ở trong tay y gần trăm năm, gần như mỗi lần ra tay đều không ai địch nổi, cho dù giao đấu với người cùng cấp cũng chưa từng bị tổn thương.

Bây giờ chỉ một lần giao thủ, pháp bảo của y đã biến mất một cách khó hiểu, không để lại chút dấu vết nào.

“Tất cả lui ra, người này không phải các ngươi có thể đối phó!” Lục Bào Tôn Giả nhận ra điều không ổn, lập tức đứng ra phía trước, đồng thời tế ra pháp bảo cẩn thận nhìn chằm chằm vào kẻ địch, “Các hạ rốt cuộc có ý đồ gì?

Chương 991

Nếu chúng ta ở đây có chỗ nào đắc tội, không cần ngài nói nhiều, chúng ta sẽ nhanh chóng rời đi." "Rời đi làm gì?

Ta muốn tất cả các ngươi ở lại." Thiên Nguyên cười hòa nhã, "Đương nhiên các ngươi không đắc tội với ta, cho nên ta mới chọn các ngươi làm vật tế của ta a." "Nói năng ngông cuồng!" Lục Bào Tôn Giả vung tay, hai thanh đao nhận dị hình lập tức lơ lửng trên đỉnh đầu, sau đó tâm niệm vừa động liền hóa chúng thành một trận mưa kiếm dày đặc!

Ngay khi trận mưa kiếm đang tích tụ sức mạnh, Lục Bào Tôn Giả lại đột nhiên phát hiện pháp lực của mình bị một luồng sức mạnh khó hiểu nào đó hạn chế!

Sau đó, cả trận mưa kiếm đều bị U Minh chi lực màu tím bao phủ trong nháy mắt, giây tiếp theo hoàn toàn biến mất khỏi không trung.

Lần này, Lục Bào Tôn Giả hoàn toàn ngây người, chưa từng gặp phải kẻ địch như vậy!

"Tu vi của ngươi không tệ, ta tạm thời đưa ngươi đi trước." Thiên Nguyên nhẹ nhàng phất tay, sau đó Lục Bào Tôn Giả liền phát hiện U Minh chi lực đã quấn lấy cánh tay của mình.

Chỉ trong một khoảnh khắc, trong lòng Lục Bào Tôn Giả dâng lên dục vọng cầu sinh mãnh liệt, sau đó không chút do dự chặt đứt cánh tay đó, rồi lập tức ném ra một tấm thuấn di phù lục biến mất tại chỗ!

Cánh tay bị chặt đứt đó thì bị U Minh chi lực nuốt chửng giữa không trung, biến mất sạch sẽ như bốc hơi.

Các đệ tử khó tin nổi, trước đây chỉ thấy Lục Bào Tôn Giả chiến

đấu ung dung tự tại, chưa từng thấy lão bị dồn vào thế phải đoạn oản cầu sinh chỉ trong một hiệp đấu như thế này, quả thực không thể tưởng tượng!

"Tất cả mọi người lập tức rút lui, đừng quản những thứ khác, lấy mạng sống làm trọng!" Các trưởng lão còn lại lập tức hạ lệnh, lúc này họ cũng biết tuyệt đối không thể đối phó với kẻ địch này, chỉ có thể cố gắng để nhiều người sống sót hơn!

Lệnh này vừa ban ra, mọi người không trì hoãn một giây một khắc nào, lập tức thi triển pháp bảo, phù lục để chạy trốn.

Cảnh này trong mắt Thiên Nguyên trông vô cùng khó chịu, vừa rồi có chút sơ suất để Lục Bào Tôn Giả chạy thoát, lúc này sao có thể dung túng cho đám kiến hôi này trốn thoát dưới mí mắt mình?

Nếu lại để chạy thoát một vài kẻ, đó sẽ là nỗi sỉ nhục lớn đối với thân phận Minh Giới Thập Tướng của hắn!

"Tất cả ở lại đi." Thiên Nguyên tâm niệm khẽ động, không gian khu vực này lập tức bị khóa chặt hoàn toàn, đồng thời cấm chỉ mọi tác dụng của pháp lực.

Ngay lúc này, đám người Liệt Ảnh Thần Tông phát hiện pháp bảo của mình toàn bộ mất hiệu lực, phù lục cũng không thể truyền tống ra khỏi khu vực này.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" "Truyền tống phù mất hiệu lực rồi, sao có thể?" "Ai cứu ta với!" Các đệ tử Liệt Ảnh Thần Tông nhìn kết giới khổng lồ, lòng đầy tuyệt vọng.

Không có bất kỳ cách nào để đột phá kết giới này, lúc này tất cả mọi người đã trở thành cá trong chậu.

"Ta đến đây hôm nay, đương nhiên không phải để thả bất kỳ ai trong các ngươi đi, cho nên cũng không cần ôm hy vọng có thể rời đi,

chúng ta sau này gặp lại." Thiên Nguyên để lại một câu, sau đó thân ảnh của hắn liền hóa thành một trận sương đen biến mất.

Rõ ràng hắn không định tiếp tục lãng phí thời gian trên người đám lâu la này.

Trong không gian bị cấm chế, những làn sương đen đó lan ra mọi ngóc ngách, nhanh chóng nuốt chửng những người bên trong, sau đó khiến họ biến mất không dấu vết.

Bất kể là người có tu vi mạnh đến đâu cũng không thể thoát thân, dưới lớp sương đen đó, bất kể là đệ tử bình thường hay trưởng lão, ai ai cũng bình đẳng.

Cũng cùng lúc Lục Bào Tôn Giả biến mất, sự trói buộc trên người Đinh Ẩn được giải trừ, hắn cũng nhân cơ hội này di chuyển ra xa những làn sương đen.

May mà thân pháp của hắn nhanh nhẹn hơn người thường, né trái tránh phải, những làn sương đen đó hoàn toàn không chạm vào được.

Đinh Ẩn vốn định tìm cách nhanh chóng rời đi, nhưng sau đó liền thấy Ngọc Vô Tâm vẫn còn ở đây.

Bây giờ nơi này đã hỗn loạn thành một mớ, chẳng phải là cơ hội tốt để cứu Ngọc Vô Tâm sao!

Nghĩ đến đây, Đinh Ẩn cũng không do dự nữa, lập tức xuyên qua đám đông, trên đường gặp bất kỳ ai cản đường đều bị hắn đánh chết tại chỗ, không chút lưu tình.

Còn những người có tu vi cao hơn một chút, hoặc là đã bị nuốt chửng, hoặc là đang tìm cách tự cứu, ai còn lo được đến Đinh Ẩn.

"Ở đây rồi!" Đinh Ẩn cuối cùng cũng tìm thấy Ngọc Vô Tâm trong màn sương đen mịt mùng, vận may của nàng cũng rất tốt, cho dù lúc này cũng không bị sương đen nuốt chửng.

Chỉ là nàng đang ngơ ngác nhìn xung quanh, trong ánh mắt cũng không còn ý định muốn sống sót.

Nếu trước đó nàng còn nghĩ làm sao để báo thù, thì bây giờ những người đó đều đã chết trước một bước, kế hoạch nực cười đó cũng hoàn toàn tan thành bọt nước, việc báo thù cũng không còn ý nghĩa nữa.

"Ngọc Vô Tâm!" Tìm thấy nàng trong tình huống này, trong lòng Đinh Ẩn vui mừng khôn xiết, lập tức lao tới và đưa tay ra, "Đi theo ta!" "Ngươi là ai?" Ngọc Vô Tâm ngơ ngác nhìn Đinh Ẩn, "Tất cả chúng ta đều sắp chết ở đây rồi, đi theo ngươi thì có thể đi đâu?" "Ai nói nhất định sẽ chết, tin ta đi, đợi sau khi rời khỏi đây ta sẽ giải thích cho ngươi!" Đinh Ẩn nắm chặt một tấm truyền tống phù do Ngao Tông giao cho, trong lòng hy vọng thứ này sẽ có tác dụng.

Hắn tin rằng tu vi của Ngao Tông nhất định vượt xa cái gọi là Thiên Nguyên kia, nếu vậy, dựa vào phù lục do Ngao Tông chế tác chắc chắn có thể trốn thoát.

Ngọc Vô Tâm do dự nhìn Đinh Ẩn, tuy ngoại hình của Quỷ Diện Viên trước mắt có chút hung tợn đáng sợ, nhưng vào lúc này lại nguyện ý đưa nàng cùng trốn thoát, quả thực khiến Ngọc Vô Tâm có chút buông bỏ cảnh giác.

Dù sao ngang dọc cũng là một cái chết, có lẽ đi theo hắn sẽ có chút cơ hội.

"Vậy ta đi cùng ngươi." Ngọc Vô Tâm đang định nắm lấy tay Đinh Ẩn, nhưng dưới chân nàng đột nhiên bốc lên một làn khói đen, thậm chí không kịp có phản ứng, Ngọc Vô Tâm đã bị sương đen nuốt chửng!

"Đợi đã!" Đinh Ẩn mắt đỏ ngầu, liều mạng đưa tay ra muốn kéo Ngọc Vô Tâm lại, nhưng cuối cùng chỉ bắt được một khoảng không.

Cho đến khi làn sương đen tan đi, Ngọc Vô Tâm đã không còn tung tích, biến mất như bốc hơi.

Đinh Ẩn ngây người một lúc, cuối cùng cơn phẫn nộ cuồn cuộn dâng lên trong lòng, hắn gầm lên một tiếng rồi đấm mạnh xuống đất, trong chốc lát mặt đất dưới chân nứt ra một cái hố khổng lồ!

Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!

Nhưng lúc này Đinh Ẩn căn bản không có thời gian để đau lòng vì sự biến mất của Ngọc Vô Tâm, vì hắn chú ý thấy rất nhiều sương đen đang tụ tập về phía mình, lúc này hắn cũng đang nguy hiểm đến tính mạng.

"Chắc nàng sẽ không chết đâu!" Đinh Ẩn trong lòng ôm một tia may mắn, đám người kia bắt vật tế sống, trong thời gian ngắn chắc sẽ không để nàng chết.

Đinh Ẩn không chút do dự, lập tức kích hoạt truyền tống phù do Ngao Tông giao cho, đồng thời trong lòng cầu nguyện nhất định phải thành công!

Ngay khoảnh khắc đó, thân ảnh của Đinh Ẩn hóa thành một luồng sáng biến mất tại chỗ, và ngay giây tiếp theo khu vực đó đã hoàn toàn bị sương đen bao phủ.

Những người khác vẫn đang liều mạng giãy giụa, tìm mọi cách trốn thoát, nhưng không có ý nghĩa gì.

Tất cả mọi người, đều đã định sẵn không thể rời đi...

Khi Đinh Ẩn tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang ở trong một khu rừng rậm rạp.

Dường như khoảng cách truyền tống không quá xa, Đinh Ẩn vẫn có thể cảm nhận được khí tức u minh đang lan tỏa từ không xa.

Nhưng dù sao cũng đã được cứu, ít nhất đã thoát ra khỏi không gian chết tiệt đó.

"Sau này phải nhanh chóng tìm cách tìm Ngọc Vô Tâm, nàng chắc vẫn còn sống." Đinh Ẩn trong lòng ôm hy vọng cuối cùng, sau đó chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, hắn bỗng cảm nhận được một luồng ma khí ba động cực kỳ quen thuộc gần đó, cẩn thận thăm dò, linh lực ba động rất giống với Lục Bào Tôn Giả.

Hoặc giả, chính là khí tức của Lục Bào Tôn Giả!

"Tên khốn đó cũng ở đây?!" Đinh Ẩn trong lòng nổi giận đùng đùng, sau đó lập tức men theo khí tức đó mà chạy như điên, hắn phải lập tức tìm Lục Bào Tôn Giả!

Tuy tu vi của Lục Bào Tôn Giả vượt xa hắn, nhưng Đinh Ẩn biết rõ, đối phương hiện tại đã bị gãy một tay, chịu thương thế rất nặng, chưa chắc đã là đối thủ của hắn bây giờ.

Nếu muốn giết đối phương, bây giờ tuyệt đối là một cơ hội tốt!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Đinh Ẩn xuyên qua một khu rừng rậm, vừa hay gặp phải Lục Bào Tôn Giả đang vội vã chạy trốn!

Lúc này đối phương đã miễn cưỡng cầm máu ở cánh tay phải bị gãy, sắc mặt trắng bệch, khí tức suy yếu, nhìn Đinh Ẩn đang cản đường trước mặt hiển nhiên không hề bất ngờ.

Lão sớm đã nhận ra có người đang truy sát, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Chương 992

"Mạng ngươi cũng dai thật!" Lục Bào Tôn Giả lạnh lùng nhìn Đinh Ẩn, "Xem ra ngươi cũng biết khôn ngoan giữ mình, trốn ra nhanh như vậy." "Khôn ngoan giữ mình thì không dám nhận, chỉ là mạnh hơn đám đệ tử phế vật kia quá nhiều mà thôi!" Đinh Ẩn cười lạnh nói, "Bây giờ ngươi rơi vào tay ta, đừng hòng sống sót rời đi!" "Nếu không sợ có bất ngờ, ta thật sự muốn hành hạ ngươi một phen rồi mới giết, nhưng bây giờ ta không có nhiều thời gian để đùa giỡn!" Khí tức của Đinh Ẩn đột nhiên bùng phát, vết thương trên người lành lại, và dưới sự trợ giúp của Xích Hồn Thạch, ngay cả ma khí cũng hoàn toàn hồi phục.

Đối với Lục Bào Tôn Giả hiện tại, Đinh Ẩn đủ sức thu thập.

Sắc mặt Lục Bào Tôn Giả đại biến, hoàn toàn không hiểu vì sao đối phương có thể hồi phục như cũ, gã này không phải là một Quỷ Diện Viên giả mạo sao!

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Trước đây ta và ngươi không oán không thù, không cần phải làm khó ta như vậy chứ!" Lục Bào Tôn Giả từ từ lùi lại hai bước, lòng đầy suy nghĩ làm sao để trốn thoát.

"Vừa rồi ngươi muốn giết ta chính là đại thù, sao lại không oán không thù?

Huống hồ, chúng ta trước đây cũng có không ít ân oán dây dưa a." Đinh Ẩn đầy ẩn ý nhìn Lục Bào Tôn Giả, trong lòng bàn tay dẫn ra Xích Hồn Thạch hiện lên, cố ý để Lục Bào Tôn Giả nhìn thấy rõ ràng.

Lục Bào Tôn Giả vừa nhìn thấy, trong lòng lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Người trước mắt chính là Đinh Ẩn, viên Xích Hồn Thạch đó lão không thể quen thuộc hơn, bây giờ chỉ có thể tồn tại trong tay Đinh Ẩn, mọi chuyện đã quá rõ ràng!

"Sao ngươi lại biến thành bộ dạng này?

Đợi đã, ta hiểu rồi, Xích Hồn Thạch trong tay ngươi thuộc về Quỷ Diện Viên!

Thì ra Xích Hồn Thạch có sức mạnh này!" Lục Bào Tôn Giả trong lòng cảm khái, quả nhiên chỉ có Lục Tinh Liên Châu chi thể như Đinh Ẩn mới có thể phát huy triệt để uy năng của Xích Hồn Thạch.

Trước đây, căn bản không ai biết Xích Hồn Thạch có thể giúp người sử dụng biến hóa thành bộ dạng của bảy mươi hai hung thú!

"Chẳng trách ngươi lại cứu Ngọc Vô Tâm, thì ra là dư tình chưa dứt!

Chẳng lẽ ngươi không biết ban đầu nàng đã hãm hại ngươi thế nào sao?" Lục Bào Tôn Giả mỉa mai hỏi lại.

"Không cần nói nhiều.

Cho dù Ngọc Vô Tâm đã lập công lớn cho ngươi, ngươi không phải cũng muốn giết nàng sao?" Đinh Ẩn cười lạnh hỏi.

"Giết nàng?" Lục Bào Tôn Giả từ từ lắc đầu, "Là một thành viên của Liệt Ảnh Thần Tông, bất kỳ ai cũng phải chuẩn bị sẵn sàng hiến dâng mạng sống cho tông môn, cho dù người cần bị hiến tế là ta." "Hay, nói hay lắm!" Đinh Ẩn cười lớn vỗ tay, "Nếu đã như vậy, vừa rồi vì sao ngươi lại bỏ rơi các sư huynh đệ trong tông môn, một mình chạy trốn?" "Còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt, ta sống sót dù sao cũng tốt hơn là tất cả đều chết ở đó." Lục Bào Tôn Giả vẫn thản nhiên, hoàn toàn không có chút áy náy nào.

"Ta cũng không cần nói nhảm với ngươi nữa!" Đinh Ẩn trong lòng

bàn tay hiện ra Khấp Huyết Kiếm, "Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát, ta chỉ khiến ngươi chết đủ nhanh thôi!" Ngay khoảnh khắc Đinh Ẩn sắp động thủ, Lục Bào Tôn Giả nhanh chóng lùi lại mấy bước, sau đó trong lòng bàn tay còn lại của lão hiện ra một vầng sáng màu đỏ, "Nhìn đây!" Ánh mắt của Đinh Ẩn lập tức bị nó thu hút, bởi vì đó chính là Xích Hồn Thạch mà hắn ngày đêm mong nhớ!

Chắc chắn là viên mà kẻ phản bội Mộ Cổ đạo nhân đã lén đưa cho Lục Bào Tôn Giả, Đinh Ẩn tuyệt đối không nhận nhầm.

Ngay lập tức suy nghĩ của Đinh Ẩn liền thay đổi, hắn quyết định cướp lấy Xích Hồn Thạch trước rồi mới giết Lục Bào Tôn Giả.

Nhưng không ngờ Lục Bào Tôn Giả lại hiểu rõ cách lấy bỏ hơn hắn, gã này trực tiếp ném Xích Hồn Thạch lên không trung, miệng niệm phù chú, trong nháy mắt Xích Hồn Thạch biến mất không dấu vết.

"Nếu bây giờ ngươi giết ta, ngươi cả đời cũng không tìm được nó đâu, ha ha..." Lục Bào Tôn Giả nhân lúc Đinh Ẩn có chút ngây người, đột nhiên bay lên không trung, chạy trốn theo hướng hoàn toàn ngược lại với hướng Xích Hồn Thạch biến mất.

Cứ như vậy, quyền lựa chọn bị ném vào tay Đinh Ẩn!

"Gã này thật đáng chết!" Đinh Ẩn phát hiện mình đã xem thường quyết tâm của Lục Bào Tôn Giả, nhưng hắn lại không biết không gian cấm chế thuật, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương chạy đi.

Chỉ trong khoảnh khắc cân nhắc ngắn ngủi, Đinh Ẩn đã quyết định, Xích Hồn Thạch lúc này đối với hắn quan trọng hơn.

Bây giờ hắn cần nhất là nâng cao tu vi, nếu tu vi yếu ớt như hiện tại, giết Lục Bào Tôn Giả cũng không có ý nghĩa gì.

“Xem ra lại bỏ lỡ một cơ hội giết ngươi rồi.” Đinh Ẩn trong lòng vô cùng tức giận, nhưng bây giờ cũng không thể nói nhiều, lập tức lên đường truy tìm theo hướng Xích Hồn Thạch biến mất. ...

Cùng lúc đó.

Ngao Tông lúc này đang ở ngoại vi Thục Sơn, nhìn những thi thể binh lính Minh Tộc chết dưới chân mình, hắn thong dong vung tay, biến tất cả thi thể thành tro bụi.

Ngao Tông vốn đang đi ngang qua ngoại vi Thục Sơn, tình cờ gặp phải đám người Minh Tộc đang chuẩn bị tấn công Thục Sơn.

Ngao Tông vốn không có chút hứng thú nào với chúng, nhưng đám người này lại không biết sống chết mà cản đường hắn, vậy thì tự nhiên hắn sẽ tiễn chúng đi gặp Minh Vương.

“Số lượng còn nhiều hơn ta tưởng tượng.” Ngao Tông đột nhiên nhìn lên trời, giây tiếp theo không gian trong tầm mắt hắn nứt ra một khe hở, từ bên trong hiện ra một bóng đen.

“Ngươi?!” Bóng đen đó khi nhìn thấy Đinh Ẩn thì vô cùng kinh ngạc, ấn tượng về người này quá sâu sắc!

Bóng đen chính là Khiên Cơ, một trong Minh Giới Thập Tướng, năm xưa khi Ngao Tông đại náo Minh Giới, hắn đã từng cảm nhận được một chút khí tức còn sót lại của Ngao Tông.

Đối với một cường giả mạnh đến khó hiểu như vậy, tự nhiên hắn nhớ rất rõ, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

Ngao Tông đương nhiên không nhớ một tên lâu la, cho dù là Minh Giới Thập Tướng cũng chỉ là vật tiêu hao mà thôi.

“Ngươi nhận ra ta?” Ngao Tông có chút bất ngờ, “Thật không dễ dàng, ta ở Minh Giới cũng không để lại danh hiệu.” Khiên Cơ cẩn thận nhìn Ngao Tông, “Vừa rồi ta nhận ra thủ đoạn của các hạ, ngài

hẳn là người của Minh Tộc, cũng là người được Minh Vương ban cho tính mạng và sức mạnh, vì sao lại đối địch với ta?" "Ta và Minh Vương không liên quan.

Tuy đều là Minh Tộc, nhưng…" Ngao Tông chỉ vào đối phương, "Ta và ngươi không liên quan." "Nếu ngươi không làm phiền ta, sống sót rời khỏi đây đương nhiên không thành vấn đề, chỉ tiếc là ngươi tự tìm đường chết." Ngao Tông không chút lưu tình đưa tay ra tóm, giây tiếp theo sau lưng Khiên Cơ đột nhiên hiện ra một hố đen to bằng nắm tay.

Ngay khoảnh khắc hố đen xuất hiện, thân thể Khiên Cơ bị một lực xé cực lớn, trong nháy mắt bị xé thành mảnh vụn, sau đó mỗi mảnh vụn đều hóa thành tro bụi!

"Quả nhiên." Ngao Tông từ từ hạ tay xuống, hắn nhìn ra đó chỉ là một phân thân của bản thể mà thôi.

Nhưng là phân thân, cũng không có nghĩa là bản thể của Khiên Cơ có thể không bị thương chút nào.

Cùng lúc phân thân bị hủy diệt, bản thể của Khiên Cơ ở xa ngàn dặm đột nhiên bị một lực xung kích khó hiểu va vào nguyên thần, trong chốc lát chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, suýt nữa hồn bay phách tán!

"Đại nhân!" Thị vệ bên cạnh thấy cảnh này vội vàng tiến lên, Khiên Cơ nghiến chặt răng, đột nhiên quay tay ra hiệu lui xuống, "Ta không sao!" Mặc dù nói vậy, nhưng mọi người đều có thể nhận ra khí tức trên người hắn có chút suy giảm, rõ ràng đã bị thương rất nặng.

Phải biết rằng, đối với Minh Tộc, thương tích trên thân thể không phiền phức, nhưng nếu hồn phách bị tấn công trực tiếp thì mới là trọng thương.

“Không sao!” Khiên Cơ biết, vừa rồi Ngao Tông đã mượn một luồng khí tức còn sót lại trên phân thân, dùng nó để phát động một luồng sức mạnh phản xung kích vào hồn phách của hắn, mới làm tổn thương đến bản thể.

Nhưng Ngao Tông dường như căn bản không định lấy mạng hắn triệt để, cho nên mới không bị xung kích đến hồn bay phách tán.

Nhưng dù vậy, hắn cũng bị thương không nhẹ, thậm chí ảnh hưởng đến việc sử dụng phân thân.

Phải biết thủ đoạn cao minh nhất của hắn chính là phân thân thuật, dựa vào phân thân để chỉ huy thuộc hạ tấn công nhân giới.

Ít nhất trong thời gian ngắn hắn không thể tiếp tục phục vụ cho Minh Vương.

“Ngươi, lại đây!” Ánh mắt Khiên Cơ nhìn vào một thuộc hạ, người đó chính là một trong những tướng tài đắc lực nhất của hắn.

“Tuân lệnh!” Thuộc hạ kia không chút do dự bước đến trước mặt Khiên Cơ, rồi lập tức rút đao đâm xuyên lồng ngực mình.

Lưỡi đao xuyên qua thân thể đồng thời, ngọn lửa đen cũng nhanh chóng bùng lên nuốt chửng thân thể y, nhưng cho dù bị ngọn lửa thiêu đốt, y vẫn không hề động đậy, thậm chí không một tiếng kêu thảm.

Một lát sau, thân thể y bị thiêu thành tro bụi hoàn toàn, hồn phách cũng mất đi chỗ dựa, lơ lửng giữa không trung.

“Xin nguyên soái tiếp nhận sự cống hiến của tôi!” Thuộc hạ trầm giọng nói.

Khiên Cơ vung tay, trực tiếp tóm lấy hồn phách đó vào tay, sau đó hấp thu toàn bộ sức mạnh bên trong.

Chương 993

Cứ như vậy, vết thương của hắn mới dần dần thuyên giảm, ít nhất có thể tiếp tục khống chế phân thân.

"Nguyên soái, vừa rồi tôi thăm dò, cường giả đã đánh thương ngài, sau khi ép lui phân thân của ngài đã rời đi, dường như cũng không có ý định tiếp tục bảo vệ Thục Sơn." Một thuộc hạ khác tiến lên báo cáo.

Khiên Cơ không hề bất ngờ, suy nghĩ kỹ lại, vừa rồi Ngao Tông cũng đã nói, hắn căn bản không định bảo vệ Thục Sơn, chỉ là đám người kia tự tìm đường chết, bị Ngao Tông ra tay mà thôi.

Cứ như vậy, cũng không cần lo lắng bị Ngao Tông báo thù.

"Nếu đã như vậy, đi hủy diệt Thục Sơn đó đi, đệ tử Minh Tộc của ta chết ở đó vô số, cũng nên có một lời giải thích!" Khiên Cơ trong lòng có chút phẫn nộ, nhưng căn bản không thể đi tìm Ngao Tông báo thù, chỉ có thể tìm mấy quả hồng mềm để trút giận.

"Tuân lệnh!" Các thuộc hạ nghe xong lời của hắn liền đồng thanh đáp, chỉ có một người hỏi: "Lần này cũng như thường lệ, trực tiếp đưa họ về đây sao?" "Đương nhiên không." Nếu là trước đây, Khiên Cơ nguyện ý đưa họ về hiến tế, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn trút bỏ cơn giận trong lòng, dùng mạng sống của những người đó là tốt nhất!

"Kẻ không phản kháng, đưa về.

Nếu có kẻ dám chống cự, trực tiếp giết tại chỗ, không cần lưu tình!" "Tuân lệnh!" Các thuộc hạ sau khi nhận lệnh này liền lần lượt rời đi, chuẩn bị đi thanh lý.

Đám người Thục Sơn ở xa ngàn dặm không hề biết, vào lúc này họ đã bị tuyên án tử hình. ...

Ngao Tông vừa rời khỏi Thục Sơn, liền cảm nhận được U Minh chi lực cực kỳ dày đặc đang nhanh chóng áp sát mình.

"Đám ngu ngốc này vẫn chưa xong sao?" Ngao Tông cũng không tức giận, chỉ có chút buồn cười, chẳng lẽ đám người này biết rõ chắc chắn phải chết mà còn dám chủ động đến nộp mạng?

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, đám người này không phải nhắm vào mình, khi đến gần chúng đã chủ động chọn đường vòng đi xa.

Quả nhiên là một đám bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Thậm chí chúng còn từ xa phóng thích ý thức, cầu xin Ngao Tông đừng gây khó dễ, mục đích của chúng chỉ là tấn công Thục Sơn.

"Vô vị." Ngao Tông cũng lười để ý đến đám người này, trước khi đi, hắn đã gửi một đạo truyền âm cảnh báo cho Gia Cát Ngự Ngã của Thục Sơn.

Còn việc đám người đó có thể sống sót hay không, không liên quan đến hắn, dù sao Đinh Ẩn cũng không ở đó, không cần lo lắng.

"Tình hình Minh Phủ môn bây giờ cũng không biết thế nào rồi, phải tự mình đi xem." Ngao Tông không nhìn Thục Sơn thêm một lần nào nữa, hắn biết mình vừa đi, Thục Sơn chắc chắn sẽ không còn tồn tại nữa.

Sự thật cũng sắp diễn ra như Ngao Tông dự liệu.

Môn nhân Thục Sơn không hề chậm trễ, ngay khi người của Minh Tộc tiếp cận đã có cảm giác, lập tức bố trí phòng ngự, mở kết giới bảo vệ Thục Sơn đến mức tối đa.

Không chỉ vậy, Gia Cát Ngự Ngã còn đích thân hiệu triệu tất cả các trưởng lão trong tông môn, cùng với Công Tôn Vô Ngã, Hiểu Như chân nhân cùng nhau ra tiền tuyến, chuẩn bị nghênh chiến.

“Có cần phải cảnh giác đến vậy không?” “Không phải chỉ là cảm nhận được có địch nhân tấn công sao, đến cả Gia Cát trưởng lão cũng lo lắng như vậy.” “Đúng thế, chúng ta là chính đạo tông môn được thiên ý phù hộ, cần gì phải lo lắng cường địch.” Đám đệ tử Thục Sơn kiêu căng ngạo mạn lúc này người này còn ngông cuồng hơn người kia, đối với kẻ địch sắp tới hoàn toàn khinh thường.

Mọi chuyện xảy ra trong quá khứ đã khiến họ mất đi sự cảnh giác cần có, hoàn toàn không biết mình sắp phải đối mặt với điều gì.

Cuối cùng, Gia Cát Ngự Ngã cảm nhận được khí tức của địch đã đến gần, đồng thời cũng thấy bầu trời dần bị sương đen che phủ, vốn đang trời quang mây tạnh, nhưng lúc này hoàn toàn biến thành sắc trời gần như đêm đen.

“Đó là kẻ địch gì?” Tất cả mọi người đều chưa từng thấy loại khí tức mang tên U Minh chi khí này, nhìn lên trời mà vô cùng khó hiểu.

Vốn tưởng là ma đạo, nhưng kẻ địch tấn công lần này dường như không phải ma đạo.

“Ngươi có cảm nhận được không?

Khí tức của những làn sương đen đó dường như giống hệt trên người Ngao tiền bối, chỉ là cường độ không thể so sánh được.” Gia Cát Ngự Ngã lo lắng nhìn lên trời, trong lòng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

“Ừm, lần này tấn công là Minh Tộc.” Hiểu Như chân nhân nhíu chặt mày, lúc này trong lòng người đang nghĩ làm sao để nhanh chóng giải quyết nguy cơ trước mắt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đối mặt với Minh Tộc căn bản không có khả năng chiến thắng.

Trước khi người của Minh Tộc sắp đến gần, Hiểu Như chân nhân

đột nhiên quay người nhìn về phía tất cả các đệ tử, "Các vị, nếu đây là một trận đại bại mà Thục Sơn đã định trước không thể thắng, các vị quyết định thế nào?" Mọi người không hiểu, tuy không biết vì sao Hiểu Như chân nhân lại hỏi câu này, nhưng đa số đều trả lời nguyện cùng tông môn tồn vong.

Mặc dù trong lòng họ đều không cho rằng Thục Sơn sẽ bị hủy diệt.

"Các vị hãy giải tán đi, không ai được tụ tập ở đây, tiếp theo ta muốn các ngươi mai phục ở các vị trí khác nhau trong sơn cốc, chuẩn bị tác chiến." Hiểu Như chân nhân sắc mặt ngưng trọng, "Nếu đây là một trận đại bại chắc chắn không thể thắng, có lẽ bất kể đầu hàng hay thần phục, chúng ta đều chắc chắn phải chết." "Nhất định phải nhớ, nếu thật sự đến lúc phải tử chiến, không được đầu hàng, vì chúng ta không có lựa chọn sống sót, chỉ có thể duy trì tôn nghiêm của tông môn hết mức có thể trước khi chết!" Mọi người thấy Hiểu Như chân nhân lo lắng như vậy, đều mơ hồ cảm thấy có điều không hay.

Kẻ địch như thế nào mà có thể khiến ngài nói ra những lời này?

"Chúng tôi đã hiểu, nguyện vì tông môn tử chiến đến cùng!" Tất cả các đệ tử đều đồng thanh hứa, sau đó theo sự phân phó của Hiểu Như chân nhân, mỗi người ẩn mình trong dãy núi Thục Sơn.

Thục Sơn tuy thực lực không phải là tông môn đệ nhất thiên hạ, nhưng nếu nói về diện tích tông môn thì tuyệt đối đứng đầu, ngay cả Liệt Ảnh Thần Tông cũng không có tông môn trải dài cả một sơn cốc như vậy.

Vì thế, đám đệ tử này muốn ẩn nấp thật sự quá dễ dàng.

Cách làm cuối cùng của Hiểu Như chân nhân là, nếu không thể không tử chiến đến cùng, vậy thì hãy để những đệ tử ẩn nấp giết được nhiều kẻ địch hơn, hoặc có thể tìm cơ hội trốn thoát.

Gia Cát Ngự Ngã đương nhiên hiểu ý đồ này, cũng chỉ có thể ngầm chấp nhận, quả thực đây là quyết định tốt nhất có thể làm lúc này.

"Hai vị, lát nữa tìm cách trốn đi, ta chắc có thể cầm chân chúng một lúc." Công Tôn Vô Ngã thần sắc thản nhiên tự tại.

"Ta cũng đã chuẩn bị chết ở đây rồi." Gia Cát Ngự Ngã mỉm cười.

Công Tôn Vô Ngã dường như không hài lòng với quyết tâm ôm cái chết của y, "Chỉ có một số đệ tử sống sót thì khó mà bảo lưu được chân truyền của Thục Sơn, tông môn nhất định phải có người trong chúng ta sống sót để bảo vệ, và duy trì chân truyền pháp thuật của Thục Sơn." "Không phải còn có tông chủ sao!" Gia Cát Ngự Ngã nhíu mày, có chút không kiên nhẫn phản bác.

Trong lòng y vừa hy vọng, vừa oán trách, vì sao cho đến hôm nay tông chủ vẫn chưa về Thục Sơn.

Nhưng tình hình hiện tại, có về cũng khó thoát khỏi cái chết.

Đúng lúc này, họ đột nhiên cảm nhận được không gian trời đất này đã bị cấm chế.

Hơn nữa thủ đoạn cấm chế cực kỳ cao minh, ba người ước chừng, hợp lực cũng không thể phá giải.

Điều này khiến lòng họ càng thêm nặng trĩu, rõ ràng kẻ địch hiện tại không phải là thứ họ có thể đối phó.

Lời cảnh báo của Ngao Tông quả nhiên chính xác!

Đúng lúc này, sương đen lan tỏa khắp bầu trời Thục Sơn, đồng thời trong sương đen ẩn hiện ra bốn bóng người.

Nửa thân trên của chúng là hình người, nhưng bên dưới lại là thân sư tử, báo, hổ, trông vô cùng quỷ dị.

Mắt của mỗi người đều bị bịt lại, tay cầm những vũ khí hình thù kỳ lạ, từ trên cao nhìn xuống họ.

"Khiên Cơ nguyên soái có lệnh, quỳ xuống tiếp chỉ!" Một trong số đó giơ trường đao trong tay chỉ vào họ, nghiêm giọng ra lệnh.

"Cái gì?" Ba người nghe mà ngơ ngác.

Nhưng giây tiếp theo họ đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực cực kỳ lớn từ trên đỉnh đầu ập xuống, dưới áp lực đó suýt nữa đã quỳ xuống tại chỗ.

Thậm chí họ phải vận công pháp để cưỡng ép chống lại áp lực!

"Đám khốn kiếp này rốt cuộc đang làm gì!" Gia Cát Ngự Ngã lập tức bị chọc giận, chưa từng thấy kẻ nào vô lý như vậy!

Bốn người kia đồng thanh nói: "Chúng ta đều là sứ giả từ Minh Giới, các ngươi sắp bị chúng ta đưa đến Minh Giới, trở thành một trong những vật tế vinh quang của Minh Vương đại nhân." "Đây là vinh diệu tối cao của các ngươi, lập tức quỳ xuống nhận lệnh, sau đó cùng chúng ta rời đi, chúng ta sẽ không làm tổn thương các ngươi." Gia Cát Ngự Ngã ba người nhìn nhau, đều đồng thời phá lên cười!

Chương 994

"Các ngươi đang cười?" Bốn người kia không hiểu, Gia Cát Ngự Ngã liền chỉ vào mũi chúng, cười lạnh nói: "Ta chưa từng thấy, chưa khai chiến đã yêu cầu địch nhân đầu hàng, thật là một lũ ngu ngốc!" Bốn người kia bị thái độ vô cùng ngông cuồng của Hiểu Như chân nhân làm cho kinh ngạc.

Quét ngang nhân giới, đi đến đâu cũng không ai có thể chống lại, sớm đã quen với việc cao cao tại thượng nhìn xuống loài người.

Bây giờ gã này lại dám dùng thân phận kẻ địch để đánh giá chúng?

Loài người có tư cách làm kẻ địch của chúng sao?

"Gã này không biết sự lợi hại của chúng ta a." "Ha ha ha ha!" Bốn người khinh thường cười lớn, đây chính là chuyện buồn cười nhất mà chúng gặp hôm nay!

"Chúng ta thuộc hạ của tướng quân Khiên Cơ, một trong Minh Giới Thập Tướng, hôm nay đến đây thi hành chức trách, bắt giữ người sống.

Không cần nói nhảm, gọi tất cả mọi người ra đây rồi đi theo ta." Lạnh lùng ra lệnh.

"Muốn đánh thì đánh đi!" Hiểu Như chân nhân hít sâu một hơi, biết rằng khoảnh khắc này không thể tránh khỏi!

Bốn thuộc hạ kia nhìn nhau, sau khi trao đổi ánh mắt, liền không nói nữa.

"Nếu đã như vậy, ba người các ngươi không cần giữ lại mạng sống." Giây tiếp theo, U Minh chi lực lao thẳng lên trời bao vây chiến trường, sau đó một trận đại chiến bắt đầu! ...

Cùng lúc đó, các đệ tử tông môn đang ẩn nấp ở các nơi trong sơn cốc đang nhàm chán chờ đợi.

Họ căn bản không cho rằng trận chiến này sẽ thua, chỉ có chút buồn cười vì sao Gia Cát Ngự Ngã và những người khác lại căng thẳng như vậy.

Trong số những người này, chỉ có hai người là ngoại lệ, Chu Thanh Vân và Trương Hiến Bỉnh.

Hai người họ ngay từ đầu đã được Ngao Tông thông báo, Thục Sơn có khả năng bị hủy diệt, và giao cho mỗi người một tấm truyền tống phù lục.

Chỉ cần gặp nguy hiểm thì kích hoạt nó, có thể lập tức thoát khỏi Thục Sơn, bất kể lá chắn không gian mạnh mẽ đến đâu cũng không thể cản được.

Trương Hiến Bỉnh tìm thấy Chu Thanh Vân trong đám đông, người sau lúc này đang lo lắng nhìn vào làn sương đen trên bầu trời không xa.

Chu Thanh Vân vừa rồi thấy, Gia Cát Ngự Ngã và những người khác bị nhốt trong đó, không biết tình hình chiến đấu lúc này ra sao.

"Nếu thật sự giống như lời Ngao sư huynh nói, vậy thì lành ít dữ nhiều a." Trong lúc Chu Thanh Vân đang lo lắng, Trương Hiến Bỉnh đã đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Thục Sơn có lẽ không qua khỏi kiếp nạn này rồi, chúng ta cùng nhau truyền tống rời đi thế nào?" "Ta thấy chưa chắc đâu?" Chu Thanh Vân trong lòng vẫn còn một tia may mắn, tuy không thể nhìn thấy cục diện chiến đấu, "Vạn nhất, ba vị trưởng lão đánh lui được đám địch nhân xâm phạm thì sao?" Trương Hiến Bỉnh thở dài một hơi, y vô cùng tin tưởng lời của Ngao Tông, ít nhất so với việc tin vào thực lực của đám đạo sĩ kia, y cho rằng lời của Ngao Tông có khả năng hơn.

“Vậy ta đi trước một bước, nếu gặp nguy hiểm thì nhớ cũng nhanh chóng thoát ly, đừng đặt mình vào tình thế nguy hiểm!” Dặn dò một câu, Trương Hiến Bỉnh lập tức thuấn di rời đi.

Lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung vào đám sương đen trên trời, không ai chú ý đến sự ra đi của Trương Hiến Bỉnh.

“Này, còn phải đánh bao lâu nữa?” “Ta nghĩ sẽ không lâu đâu, bằng đám người đó mà đấu với ba vị trưởng lão sao?” “Ta thấy kết quả sắp ngã ngũ rồi, không cần lâu đâu…” Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, trong đám sương đen đó đột nhiên bùng phát một tiếng nổ kinh thiên động địa, thậm chí cả mặt đất cũng rung chuyển theo tần suất của tiếng nổ lớn!

Mọi người không ý thức được chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy sương đen tan đi!

“Kết thúc rồi!” Trong đám đông không biết ai đã kích động hét lên một tiếng, cùng với màn sương đen nổ tung, mấy bóng người hiện ra trước mắt họ.

Vốn tưởng rằng trận chiến sẽ kết thúc với chiến thắng hoàn toàn của Gia Cát Ngự Ngã và những người khác, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để reo hò.

Nhưng khi sương đen hoàn toàn tan đi, họ lại thấy một cảnh tượng khác: ba vị trưởng lão đều mình đầy máu tươi, đạo bào màu trắng bị máu nhuộm đỏ, thậm chí một số vết thương trên người hoàn toàn không thể cầm máu.

Tình trạng của Công Tôn Vô Ngã còn thê thảm hơn, thậm chí đã gãy một cánh tay, ngay cả phi kiếm cũng trở nên tàn tạ!

Còn bốn người kia, không hề bị thương, chỉ có vũ khí dính đầy máu tươi, không còn nghi ngờ gì đó là của ba vị trưởng lão.

“Sao lại thế này...” Tất cả các đệ tử đều ngẩng đầu nhìn lên trời, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình.

Ba vị trưởng lão trong ấn tượng của họ là những cường giả vô địch thiên hạ, không bao giờ có thể thất bại!

Bây giờ sao có thể bị bốn tên ngu ngốc không rõ lai lịch đánh cho thê thảm như vậy, mà chúng lại không hề bị thương.

Rõ ràng điều này có nghĩa là cấp bậc của bốn người kia vượt xa ba vị trưởng lão.

Kể từ khi Thục Sơn được thành lập, chưa từng gặp phải cường địch như vậy!

Chu Thanh Vân thở dài một hơi, biết rằng tia hy vọng cuối cùng trong lòng mình cũng đã tan vỡ, ngày Thục Sơn gặp nạn sắp đến.

Nhìn tấm truyền tống phù trong tay, trong lòng hắn thực sự có chút rối rắm, vào lúc này bỏ rơi tông môn mà trốn thoát có thực sự được không?

“Đám tà ma ngoại đạo này thật khó đối phó...” Hiểu Như chân nhân ôm ngực ho khan mấy tiếng, “Gia Cát Ngự Ngã, mắt của ta không nhìn thấy nữa, pháp thuật của chúng dường như có thể xâm thực ngũ quan của ta.

Ngươi phải cẩn thận.” Gia Cát Ngự Ngã cười khổ một tiếng, y vừa rồi cũng phát hiện thính giác đã biến mất, chỉ hoàn toàn dựa vào thần thức để giao tiếp với người.

“Đầu hàng đi, có thể sống thêm một thời gian.” Phó tòng cầm lưỡi hái khinh thường nhìn họ, “Ta tưởng các ngươi có thể mạnh đến đâu, cũng chỉ có vậy mà thôi.” “Nói nhảm!

Lão tử hôm nay chết ở đây, tan xương nát thịt, cũng tuyệt đối không thể đầu hàng!” Công Tôn Vô Ngã gầm lên giận dữ, sau đó kích

hoạt thanh phi kiếm đã tàn tạ cùng với số ít pháp bảo có thể sử dụng, không chút giữ lại mà tấn công gã kia.

Mặc dù đòn tấn công của lão đã dốc toàn lực, nhưng vẫn không thể làm tổn thương đối phương mảy may, thậm chí gã kia chỉ dùng một tay đã chặn được đòn tấn công.

"Hai người tìm cơ hội chạy đi, nội tạng của ta đã vỡ nát, không sống được nữa, chắc có thể cầm chân chúng một lúc!" Ngay lúc này, Công Tôn Vô Ngã đột nhiên truyền âm cho Gia Cát Ngự Ngã.

"Cái gì!" Gia Cát Ngự Ngã kinh hãi, không ngờ Công Tôn Vô Ngã đã bị thương đến mức này.

Càng khiến Gia Cát Ngự Ngã đau khổ hơn, Hiểu Như chân nhân cũng truyền âm nói: "Ta cũng giống ngươi.

Bây giờ trong chúng ta người có thể sống sót chỉ có ngươi thôi." "Ta và hắn cùng cản đám người này, có lẽ ngươi có thể tìm cơ hội trốn thoát!" Công Tôn Vô Ngã bi ai cười một tiếng, "Không còn cách nào khác, vậy chúng ta cùng nhau tay trong tay xuống hoàng tuyền đi!" Hiểu Như chân nhân đáp một tiếng, thấy Gia Cát Ngự Ngã vẫn không động đậy, mày không khỏi nhíu lại, "Ngươi còn chờ gì nữa?" Không cần nói nhiều, Gia Cát Ngự Ngã tự nhiên cũng hiểu rõ, nếu ba vị trưởng lão đều chết ở đây thì có nghĩa là Thục Sơn hoàn toàn không còn chỗ dựa để truyền thừa.

"Đi đường bình an!" Gia Cát Ngự Ngã hai mắt đỏ ngầu nhìn họ, sau đó không chút do dự quay người rời đi, nhanh chóng bay khỏi nơi này.

"Ngươi tưởng có thể chạy được sao?" Bốn phó tòng thấy cảnh này không khỏi phá lên cười, sớm đã cấm chế không gian trời đất này, làm sao có thể trốn được?

“Ta đi bắt hắn về!” Một phó tòng đang định động thân, nhưng Công Tôn Vô Ngã lại như phát điên lao về phía y, đồng thời liều mạng tiêu hao vắt kiệt chút pháp lực cuối cùng còn lại trong cơ thể.

“Chết đi cho ta!” Toàn thân Công Tôn Vô Ngã bốc lên ngọn lửa hừng hực, sau đó trong tiếng gầm thét giận dữ, ngọn lửa đó cuộn thành một cơn bão kinh thiên, trong nháy mắt nuốt chửng cả bốn người vào trong.

“Các ngươi hôm nay đã đến đây, tự nhiên phải trả một cái giá!” Hiểu Như chân nhân cũng phá lên cười, đồng thời cũng hoàn toàn không màng hậu quả mà phóng thích pháp lực, sau lưng dẫn dắt một trận cuồng phong mang theo vô số lưỡi dao sắc bén quét ngang.

Hai người đã dốc hết sức lực như vậy, thậm chí linh mạch trong Thục Sơn cũng bị kéo theo mà rung chuyển dữ dội, bị cưỡng ép vắt kiệt linh lực!

Ngay lúc này, hai luồng uy năng hùng vĩ đó bùng phát, trong nháy mắt quét sạch trời đất, cả Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân cũng bị nuốt chửng vào trong.

Họ căn bản không nghĩ có thể sống sót sau trận chiến này, chỉ cầu có thể kéo dài thời gian hết mức có thể!

“Hai vị trưởng lão...” Các đệ tử tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn lên trời, đều hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Hai vị trưởng lão gần như vô địch trong lòng họ đã hoàn toàn chết ở nơi này, trong lòng mỗi người đều là nỗi đau buồn khó tả.

Nhưng họ không ý thức được rằng, mình sẽ sớm theo gót họ.

“Tất cả mọi người lập tức chạy trốn!

Đừng quản những thứ khác, bảo vệ tính mạng là trên hết, chỉ cần có thể rời khỏi đây là thắng lợi!” Truyền âm của Gia Cát Ngự Ngã

vang vọng trên bầu trời Thục Sơn, cũng chính lúc này tất cả mọi người đều bị thức tỉnh.

Chương 995

Họ đột nhiên ý thức được, chỗ dựa duy nhất của mình bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ, căn bản không thể chống lại bốn phó tòng kia!

"Mau, mau rút lui!" Lập tức, tất cả mọi người như tỉnh mộng, không còn quan tâm đến những thứ khác, chỉ liều mạng chạy trốn, dùng hết mọi thủ đoạn và pháp bảo.

Đúng lúc này, ngọn lửa và cơn bão trên trời hoàn toàn tan đi, Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân không còn thấy đâu.

Còn bốn phó tòng, lá chắn hộ thể của chúng cuối cùng cũng bị phá vỡ, thậm chí vì không có chuẩn bị mà bị thương một chút.

Nhưng với khả năng tự lành của người Minh Tộc, vết thương nhanh chóng lành lại.

"Vậy mà là tu hành giả đỉnh cấp của nhân giới sao?

Chẳng trách có thể bị chúng ta dễ dàng đánh bại như vậy, quá yếu!" Bốn phó tòng đứng trên không, nhìn xuống đám người Thục Sơn đang liều mạng chạy trốn trong sơn cốc, không khỏi cười lớn.

Cả sơn cốc đều là tử địa bị bao vây, có thể trốn đi đâu?

"Những chuyện này không cần ta đích thân ra tay, dù sao cũng chỉ là thu dọn mấy con cá con tôm nhỏ, để đám người kia đi là được!" Một tiếng ra lệnh, trong làn sương đen bên ngoài lá chắn không gian xuất hiện rất nhiều binh lính Minh Tộc.

"Đi thu dọn đám rác rưởi này, nếu có kẻ chống cự quá kịch liệt thì giết tại chỗ là được." "Tuân lệnh!" Theo lệnh được ban ra, những binh lính dân tộc đó không chút do dự mà xông vào Thục Sơn.

Cùng lúc đó, Chu Thanh Vân nhìn làn sương đen đang ập tới khắp

trời, biết rằng mọi chuyện cũng đến đây là kết thúc.

"Đành chịu thôi." Chu Thanh Vân nhớ lại mệnh lệnh mà Gia Cát Ngự Ngã đã hạ cho mình vào thời khắc cuối cùng, biết rằng không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

"Sau này nếu có cơ hội, nhất định phải vì tông môn mà rửa sạch mối thù này!" Chu Thanh Vân lấy ra phù lục do Ngao Tông giao cho và kích hoạt nó, giây tiếp theo liền biến mất khỏi Thục Sơn.

Nhưng những người khác không có vận may như vậy.

Đối mặt với sự truy sát của đại quân Minh Tộc, những đệ tử không thể trốn thoát chỉ có thể như những con cừu non chờ bị làm thịt, lần lượt bị bắt giữ.

Mặc dù trong số đó có người cố hết sức chống lại đám người Minh Tộc, nhưng pháp bảo và pháp thuật của họ căn bản không thể làm tổn thương chúng mảy may, thậm chí kinh hoàng phát hiện chỉ cần dám phản kháng sẽ bị chém giết tại chỗ.

Cứ như vậy, gần như tất cả những trường hợp dám chống cự đều bị giết chết, chỉ còn lại một số đệ tử có tu vi thấp hơn, không dám chống cự nữa.

Đương nhiên, họ không biết rằng kết cục cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cùng lúc đó, Gia Cát Ngự Ngã che giấu khí tức của mình, tìm mọi cách phá giải kết giới cản trở việc trốn thoát.

Nhưng dù thử thế nào cũng vô ích, chỉ có thể đưa ra một kết luận khiến y vô cùng tuyệt vọng, đó là tuyệt đối không có khả năng đột phá lá chắn.

"Xem ra chúng ta chắc chắn phải chết rồi." Gia Cát Ngự Ngã thần sắc bi tráng, y biết điều này có nghĩa là, trong Thục Sơn sẽ không có

bất kỳ một đệ tử nào có thể trốn thoát!

Cuối cùng, Gia Cát Ngự Ngã quyết định từ bỏ, nếu không thể đưa người sống ra ngoài, vậy y cũng không ngại chết trên chiến trường.

"Đám người Minh Tộc này, vì sao lại kiêu ngạo hống hách như vậy!" Gia Cát Ngự Ngã mang theo đầy căm phẫn, đang định quay lại giết thì sau lưng đột nhiên có người gọi y lại.

"Gia Cát Ngự Ngã, ngươi muốn quay lại nộp mạng sao?" Giọng nói truyền vào tai, Gia Cát Ngự Ngã không khỏi toàn thân cứng đờ.

Y đột nhiên quay người nhìn lại, lại phát hiện sau lưng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người cực kỳ quen thuộc.

Người này, chính là tông chủ Thục Sơn đã rời khỏi tông môn một trăm năm trước, Phương Văn Thiên!

Mặc dù đã qua một trăm năm, nhưng Gia Cát Ngự Ngã một mắt đã nhận ra người trước mặt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhất thời hai tay không nhịn được run rẩy.

"Tông chủ, quả thật là ngài sao?" Gia Cát Ngự Ngã đột nhiên ý thức được, Phương Văn Thiên lúc này quay về Thục Sơn tuyệt đối không phải là một lựa chọn sáng suốt.

"Yên tâm, ta lẻn vào lúc đã tránh được tai mắt của Minh Tộc, chúng sẽ không tìm thấy ta.

Trái lại bây giờ ngươi cần giúp đỡ." Phương Văn Thiên thần sắc thản nhiên, không chút hoảng loạn, dường như mọi chuyện xảy ra bên ngoài đều không thể can thiệp vào ông, "Nhưng mức độ nguy hiểm ở đây vượt ngoài dự liệu của ta a." "Tông chủ, chúng ta bây giờ phải nhanh chóng đi cứu trợ các đệ tử, nếu không họ chắc chắn sẽ chết.

Nếu ngài có cách vào, vậy chắc cũng có thể mở kết giới để mọi người rời đi chứ!" Gia Cát Ngự Ngã khẩn trương nói.

“Không được!” Phương Văn Thiên cũng trực tiếp từ chối, “Ta có thể vào cũng là nhờ một loại bí pháp, nhưng cũng chỉ có thể để một mình ta vào, căn bản không giúp được người khác, ta bây giờ chỉ có thể cứu một người, đó là ngươi.” Gia Cát Ngự Ngã trong lòng lạnh đi, nhưng cũng không còn cách nào khác, chẳng lẽ để tông chủ đi nộp mạng sao?

Có thể để y trốn thoát, có lẽ đã là một chiến thắng lớn.

“Vậy những người khác chỉ có thể chết ở đây sao?” Gia Cát Ngự Ngã bi thương nhìn những đồng môn bị săn giết không nơi trốn thoát, nếu chỉ có một người trốn ra, vậy có giữ được truyền thừa của Thục Sơn không?

“Đám người Minh Tộc này không dễ đối phó, ngươi có thể giết được đám lính quèn đó, làm sao đối phó được bốn người kia?

Đừng để Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chết vô ích.” Phương Văn Thiên khuyên nhủ.

“Ta có thể làm gì?” Thần sắc của Gia Cát Ngự Ngã tràn đầy bi ai, lúc này sống hay chết, mạng sống của những người đã hy sinh để bảo vệ y cũng khiến y khó lòng quyết định.

“Tóm lại, trước tiên rời đi đã.” Phương Văn Thiên từ từ đưa tay ra, chỉ thấy một cái đĩa tròn đang xoay nhanh hiện ra trong lòng bàn tay ông.

Cái đĩa tròn bị Phương Văn Thiên kích hoạt, sau đó chỉ thấy một ảo ảnh bản đồ xuất hiện trên đĩa tròn, ảo ảnh đó chính là bản đồ địa hình Thục Sơn.

“Tình hình hiện tại còn tệ hơn ta tưởng, may mà Thái Nhất Bàn vẫn có thể sử dụng, ngươi ra ngoài trước, ta theo sau.” Gia Cát Ngự Ngã chần chừ một lúc, sau đó từ từ đưa tay ra, trên ảo ảnh bản đồ đó

chọn một khu vực ngoại vi Thục Sơn không bị cấm chế rồi nhẹ nhàng điểm một cái.

Giây tiếp theo, thân ảnh của Gia Cát Ngự Ngã bị nuốt vào trong đó, rồi biến mất không thấy.

Phương Văn Thiên thấy Gia Cát Ngự Ngã rời đi, mặt lộ nụ cười, còn những đệ tử khác đang bị truy sát bắt giữ, cho dù tiếng la hét thảm thiết vang trời ông cũng không thèm nhìn thêm một lần.

Ngay khi ông cũng chuẩn bị rời đi, đột nhiên một làn sương đen bao phủ quanh thân, sau đó bốn phó tòng hiện ra trong sương đen.

"Ta còn đang thắc mắc vì sao có người phá được kết giới của ta, thì ra còn có một con cá lớn chưa bắt!" Bốn người nhìn Phương Văn Thiên trước mặt, mặt lộ nụ cười.

Tu vi của người này dường như cao hơn Gia Cát Ngự Ngã và những người khác lúc nãy không ít, nếu bắt được hắn, không chừng có thể được nguyên soái thưởng lớn.

"Đừng cản đường, ta sẽ không gây khó dễ cho các ngươi." Phương Văn Thiên liếc nhìn chúng một cái, nhàn nhạt nói.

"Ha ha ha ha ha!" Bốn phó tòng lập tức phá lên một tràng cười chói tai, tràn đầy mỉa mai!

"Bắt được ngươi, chúng ta chắc có thể nhận được không ít phần thưởng…" Một phó tòng giơ lưỡi hái định tấn công Phương Văn Thiên, nhưng lưỡi hái vừa hạ xuống, trong quá trình chém đã dần dần hóa thành tro bụi!

Cho đến khi cánh tay hắn hạ xuống, thân thể hắn cũng hoàn toàn tan biến theo, không để lại một chút dấu vết!

Cảnh này khiến ba phó tòng còn lại vô cùng chấn động, đồng thời lùi lại mấy bước, cẩn thận nhìn Phương Văn Thiên.

Mặc dù sớm đã biết tu vi của người này không tầm thường, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ lợi hại đến mức này.

"Cùng ra tay!" Một tiếng ra lệnh, ba người cùng nhau tấn công Phương Văn Thiên, nhưng chưa kịp đến gần, đã thấy thân thể mình đang nhanh chóng tan rã!

Thậm chí U Minh chi lực trong cơ thể cũng hoàn toàn không thể kiểm soát, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình dần dần vỡ nát, dù thế nào cũng không thể ngăn cản.

Cuối cùng, cả ba hoàn toàn tan biến vỡ nát, Phương Văn Thiên thì không hề để ý, dường như vừa rồi chỉ là giết ba con sâu cỏ mà thôi.

"Vừa mới vào nhân giới đã kiêu căng như vậy.

Nhưng cũng bình thường, trong nhân giới làm sao có ai có thể chống lại chúng." Phương Văn Thiên tự lẩm bẩm, sau đó thân hình ông từ từ biến mất tại chỗ.

Trong Thục Sơn, mặc dù bốn phó tòng đã chết, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc đại quân Minh Tộc tiếp tục săn giết các đệ tử tông môn.

Chương 996

Ngay khoảnh khắc bốn tên phó tòng bị diệt sát, ở xa nơi lối vào Minh Giới, Khiên Cơ tĩnh lặng mở hai mắt, trong tầm mắt tràn ngập vẻ chấn động!

"Trong Nhân giới có người có thể giết được chúng?

Lẽ nào thật sự có cao thủ ẩn tàng?" Nàng ta không hề sợ hãi, cho dù thật sự có cao thủ thì nàng cũng chẳng để tâm, trong Nhân giới tuyệt đối không thể xuất hiện cường giả có thể sánh ngang với Thập Tướng.

Điều khiến nàng kinh ngạc là phó tòng của mình bị diệt sát quá sạch sẽ, đến cả hồn phách cũng không còn sót lại.

Để làm được điều này, không chỉ cần sức mạnh mà còn cần một số bí pháp đặc thù của Minh giới mới có thể triệt để khiến kẻ địch hồn phi phách tán.

Ngay cả khi người Minh tộc tranh đấu với nhau cũng hiếm khi sử dụng loại pháp thuật này, trừ phi là thật sự sinh tử tương bác.

Khiên Cơ thử đưa thần thức của mình đến khu vực đó, nhưng khí tức cảm nhận được từ bên trong khiến sắc mặt nàng đại biến!

"Truyền lệnh!

Sau khi bắt hết toàn bộ người sống thì lập tức quay về, không được tiếp tục ở lại, kẻ nào vi phạm mệnh lệnh, bản tọa sẽ tự tay hiến tế!" … Minh Phủ Môn, chủ thành.

Toà thành này đã được tái tạo lại, ngoài Ngao Tông và những người đi cùng, còn có thêm một số thuộc hạ mà Hắc Vũ mang đến từ trong Minh tộc.

Những thuộc hạ này là bạn bè thân thiết của Hắc Vũ, trong đó có rất nhiều người mà bạn bè của họ đã bị cưỡng chế hiến tế khi mở ra đại môn Minh giới.

Vì vậy, họ có sự ly tâm mạnh mẽ đối với Minh Vương, không muốn tiếp tục thần phục Minh Vương nữa.

Sự xuất hiện của Hắc Vũ tự nhiên đã cho họ hy vọng rất lớn, lúc này họ mới biết trên đời có người có thể giúp họ thoát khỏi sự khống chế của Minh Vương, vì thế họ không chút do dự mà đầu quân dưới trướng Ngao Tông.

Đặc biệt là khi Ngao Tông dễ dàng giải quyết sự khống chế trên người họ, sự chấn động mà điều đó mang lại càng khó có thể diễn tả bằng lời.

Cũng chính vì vậy, Ngao Tông gần như không tốn nhiều công sức đã thu phục được toàn bộ bọn họ.

Ngao Tông cũng phát hiện mấy thiếu niên được cứu kia trong khoảng thời gian này tu vi tiến bộ vượt bậc, nhanh hơn dự liệu của hắn.

Có lẽ những trải nghiệm trước đó quá thảm khốc, nên họ quá khao khát nâng cao tu vi để trở nên mạnh mẽ hơn, tóm lại là không ai muốn lãng phí một chút thời gian tu luyện nào.

"Si Hồn, nhiệm vụ ta giao cho ngươi trước đó, ngươi thật sự đã làm tốt chứ?" Ngao Tông nhìn khu vực trống trải bên ngoài Minh Phủ Môn, gọi Si Hồn đến chất vấn.

Si Hồn nghe câu chất vấn thì sợ hãi đến run rẩy toàn thân, vội nói: "Tự nhiên rồi!

Mệnh lệnh mà ngài đích thân giao cho ta, sao ta dám không chấp hành chứ!" "Vậy tại sao đã nhiều ngày trôi qua mà không thấy người

Minh tộc đến báo thù?

Nuốt giận làm thinh không phải là tác phong của bọn chúng!" Ngao Tông cau mày nói.

Si Hồn kêu oan: "Chủ nhân, về điểm này ta cũng không hiểu, nhưng ta thật sự đã thu hút sự chú ý của chúng, ít nhất có một lần chúng chủ động bám theo ta, nhưng khi ta vừa bước vào Minh Phủ Môn thì chúng không tiếp tục truy kích nữa." "Vậy sao?" Ngao Tông có chút kỳ lạ, hắn không tin Si Hồn có gan lừa gạt mình.

"Ta luôn cảm thấy dường như có mệnh lệnh nào đó, cấm chúng bước vào khu vực này, nếu không thì chúng cũng sẽ không chọn cách nuốt giận làm thinh như vậy, nếu không thì…" Lời của Si Hồn chưa nói xong đã phải nuốt ngược trở lại, hắn đột nhiên trừng lớn hai mắt nhìn ra ngoài thành.

Những người Minh tộc ngày thường không dám đến gần thành nửa bước, lúc này binh sĩ của chúng đã tụ tập đông nghìn nghịt ngoài thành.

"Chúng đang làm gì vậy?" Ngao Tông liếc mắt nhìn, những kẻ này dường như khí thế hung hăng muốn đại chiến một trận.

"Tiểu tử, cút ra đây cho ta!" Tên chỉ huy dẫn đầu đám binh sĩ chỉ vào Si Hồn trên tường thành mà chửi ầm lên: "Có gan đánh lén thuộc hạ của ta mà không dám nghênh chiến sao!

Có bản lĩnh thì bây giờ xuống đây quyết một trận tử chiến với ta!" Ngao Tông liếc mắt một cái liền nhận ra, tu vi của người này hơn Si Hồn một bậc, nhưng cũng chưa đến mức có thể nghiền ép.

Hắn suy nghĩ một chút liền hiểu ra, hẳn là lúc Si Hồn đi gây rối cho Minh tộc đã không cẩn thận chọc phải gã này.

"Chủ nhân, tên này âm hồn không tan, mỗi lần ta rời khỏi Minh

Phủ Môn đều bám theo ta từ xa, tìm cơ hội giết ta!" Si Hồn vội vàng báo cho Ngao Tông, hắn đã bị gã này quấn lấy đến phát phiền.

Nếu có thể nhờ chủ nhân ra tay giết chết hắn, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Ngao Tông đương nhiên không coi tên địch nhân trước mắt ra gì, nhưng nhìn kỹ lại, trong Minh Phủ Môn hiện nay, ngoài hắn ra thì chiến lực cao nhất chính là Si Hồn.

Hành vi của gã này thực sự yếu đến đáng thương, hắn cũng không khỏi thấy buồn cười.

"Cút xuống đây cho ta, có gan thì đấu một trận!" Gã kia vẫn đang ngông cuồng gào thét, nếu không phải có một luồng sức mạnh bí ẩn ngăn cản hắn tiếp cận, hắn đã sớm xông vào giết rồi!

Ngao Tông từ trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt hỏi: "Báo danh đi." Gã kia ngông cuồng nói: "Nhớ kỹ danh hiệu của lão tử, Hắc Tử Cốt!

Hôm nay ta sẽ san bằng thành trì này!" Hắc Tử Cốt trước đây chưa từng đến gần Minh Phủ Môn, vì U Dạ, thủ lĩnh Thập Tướng, đã đích thân hạ lệnh, cấm bất kỳ ai đến gần nơi này mà không có chỉ thị.

Dù mọi người đều không biết tại sao, nhưng có mệnh lệnh đó đè trên đầu, không ai dám vi phạm.

Hắn chỉ có thể hết lần này đến lần khác trơ mắt nhìn Si Hồn đến khiêu khích, rồi xoay người trốn vào tòa thành chỉ cách gang tấc.

Hôm nay, dưới sự khiêu khích hết lần này đến lần khác của Si Hồn, Hắc Tử Cốt không thể chịu đựng được nữa, đã vi phạm mệnh lệnh dẫn thuộc hạ đến đây vây quét.

Mặc dù hắn thực sự không hiểu tại sao cấp trên lại cẩn trọng với nơi này như vậy, nhưng trong mắt hắn, tòa thành bé như viên đạn này có thể bị phá hủy trong nháy mắt, hoàn toàn không đáng lo ngại.

Chỉ cần tiêu diệt nó, mọi phiền phức đều sẽ được giải quyết.

"Hắc Tử Cốt, lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ, tại sao cấp trên lại cấm ngươi xâm phạm Minh Phủ Môn?" Ngao Tông lạnh nhạt hỏi.

"Đợi ta tự tay tiêu diệt hết các ngươi, tự nhiên sẽ biết!" Hắc Tử Cốt tỏ ra cực kỳ ngông cuồng.

"Công thành!" Hắc Tử Cốt ra lệnh một tiếng, những binh sĩ phía sau lập tức vung trường đao, trường mâu, bắn ra từng đạo hắc sắc kiếm khí oanh kích tường thành.

Thế nhưng, những đòn tấn công của chúng rơi xuống tấm chắn của tường thành lại hoàn toàn không thể làm nó tổn hại dù chỉ một chút.

"Thứ này sao cứng vậy!" Thấy công kích không có hiệu quả, Hắc Tử Cốt hoàn toàn mất kiên nhẫn, trực tiếp bay lên không, trong lòng bàn tay hiện ra một cây trường mâu màu đen, gầm lên một tiếng rồi ném mạnh trường mâu ra, sức mạnh bàng bạc ẩn chứa trong đó không chút giữ lại mà oanh kích lên tấm chắn!

"Ầm ầm!" Sau tiếng nổ long trời lở đất, tấm chắn cuối cùng cũng nứt ra một vết, hoàn toàn lộ ra dưới đòn tấn công của chúng.

"Chỉ có thế mà thôi!" Hắc Tử Cốt cười lạnh, sau đó trực tiếp xông vào khe nứt của tấm chắn, nhắm thẳng vào Si Hồn.

Đương nhiên hắn không biết, với trình độ công kích của hắn thì căn bản không thể phá vỡ tấm chắn, đó là do Ngao Tông cố ý mở tấm chắn ra, để hắn tự do xông vào.

"Chết đi!" Si Hồn nhìn Hắc Tử Cốt đang lao tới, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai, hắn biết người này chắc chắn sẽ chết.

Hắc Tử Cốt lúc này trong mắt chỉ có Si Hồn, hoàn toàn không để ý đến Ngao Tông bên cạnh, nhưng khi hắn lao xuống từ trên không, lại

đột nhiên phát hiện tu vi của mình đã bị cấm chế!

Hắn lơ lửng giữa không trung như bị thời gian ngưng đọng, không thể rơi xuống, thậm chí không thể thoát thân.

"Sao có thể?" Hắc Tử Cốt căn bản không tin đây là thủ đoạn của Si Hồn, ánh mắt hắn đột nhiên rơi vào người Ngao Tông, nhưng trên người kẻ sau lại không có chút pháp lực dao động nào, dù nhìn thế nào cũng chỉ là một phàm nhân bình thường.

"Ngươi thật sự nên nghe theo mệnh lệnh của U Dạ, tự tìm đến cửa cũng không khác gì tìm chết." Ngao Tông vung tay một cái, gã kia lập tức chật vật rơi từ trên không xuống, đầu đập xuống đất.

Hắc Tử Cốt chật vật bò dậy từ dưới đất, lúc này đã không còn chút ngông cuồng nào như trước, vì hắn phát hiện U minh chi lực trong cơ thể mình đã biến mất không dấu vết.

Không phải bị cấm chế, mà là bị trực tiếp lấy đi sức mạnh, đối với người Minh tộc, điều này gần như tương đương với tuyên án tử hình.

Họ dựa vào U minh chi lực mới có được tuổi thọ gần như vô hạn, nếu cả U minh chi lực cũng bị rút đi, vậy có nghĩa là sinh mệnh của hắn sắp kết thúc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lúc này dù ngu ngốc đến đâu hắn cũng biết người trẻ tuổi trước mắt này tuyệt đối không tầm thường, ít nhất không phải chỉ là một phàm nhân như vẻ ngoài.

Chương 997

"Các hạ vốn cũng là người Minh tộc, tại sao lại đối địch với ta?

Chúng ta vốn cùng một gốc sinh ra, ở Nhân giới càng nên tương trợ lẫn nhau chứ?" Hắc Tử Cốt không dám chọc giận Ngao Tông, lời nói cũng không dám quá nặng nề.

"Ta đúng là Minh tộc, nhưng ta và ngươi vốn không phải cùng một gốc sinh ra.

Muốn trách thì chỉ có thể trách ngươi không hiểu dụng ý của cấp trên, chủ động đến đây tìm chết." Ngao Tông nhìn Hắc Tử Cốt, đối với một kẻ không có chút sức phản kháng nào, hắn thực sự không có hứng thú ra tay giết.

"Giao cho ngươi." Ngao Tông ra hiệu cho Si Hồn, kẻ sau lộ ra nụ cười dữ tợn, đương nhiên không ngại tự tay xử quyết tên địch nhân đã quấn lấy mình bấy lâu.

"Đợi đã!" Hắc Tử Cốt ý thức được mình sắp mất mạng, trong lúc hoảng loạn liền lựa chọn uy hiếp: "Nếu ngươi thật sự dám giết ta, sẽ hoàn toàn kết thù không thể hóa giải với chúng ta, đến lúc đó…" "Chúng ta sớm đã là kẻ thù không đội trời chung rồi.

Cho nên không cần nói nhảm!" Không đợi Hắc Tử Cốt nói xong, Si Hồn đã tiến lên một bước, một tay chộp lấy cổ họng hắn, cứng rắn nhấc bổng lên.

Trong lòng bàn tay Si Hồn dao động một luồng hấp lực cuồn cuộn, trong nháy mắt xé nát thân thể Hắc Tử Cốt thành những mảnh thịt vụn, rồi bị nuốt vào cơ thể không còn sót lại chút nào.

Mặc dù Si Hồn bây giờ hoàn toàn không cần dựa vào việc nuốt

chửng huyết nhục để nâng cao tu vi, nhưng hắn vẫn có chấp niệm cực mạnh đối với việc này, chỉ cần có bất kỳ cơ hội nào cũng sẽ không buông tha thi thể của địch nhân.

Cùng lúc Hắc Tử Cốt bị đánh bại, những binh sĩ Minh tộc đang công kích bên ngoài thành đều kinh hãi tột độ, nhất thời không ai dám tấn công nữa, đồng loạt lùi lại.

"Những tên ngốc này giao cho ta đi, chủ nhân, bảo đảm mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa!" Thấy bên ngoài chỉ còn lại một đám kẻ yếu không thể chống cự, Si Hồn bắt đầu rục rịch.

"Nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, đừng lãng phí thời gian." Ngao Tông thậm chí còn lười liếc mắt ra ngoài, sau đó liền xoay người quay về.

Nhưng đúng lúc này, ngoài tường thành đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú chói tai của dã thú, khiến cả tường thành cũng rung chuyển nhẹ!

Ngao Tông nhìn ra ngoài thành, chỉ thấy một bóng ảnh màu máu đang di chuyển nhanh chóng bên ngoài, bao vây những binh sĩ Minh tộc kia.

Tốc độ của bóng ảnh màu máu kia nhanh đến mức những binh sĩ đó căn bản không kịp bắt lấy, cho dù phát động công kích cũng bị nó dễ dàng né tránh, hoàn toàn không thể chống lại.

"Thứ gì vậy…" Những binh sĩ Minh tộc thấy công kích liên tiếp thất bại, vừa sợ hãi vừa tức giận, nhưng ngay sau đó, bóng ảnh kia không còn quấn lấy nữa, mà trực tiếp lao tới tấn công!

"Vút!" Bóng ảnh màu đỏ kia lập tức đè một binh sĩ Minh tộc xuống, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi liền rời đi.

Nhưng ngay sau đó, đầu của binh sĩ kia đã lìa khỏi cổ!

Thế nhưng mọi chuyện không kết thúc ở đó, việc giết chết binh sĩ kia dường như khiến bóng ảnh màu máu càng trở nên hưng phấn và cuồng bạo hơn, nó liên tục xuyên qua giữa đám binh sĩ Minh tộc, mỗi lần bóng ảnh đó lóe lên là sẽ có một đầu lâu của địch nhân bị chém đứt theo!

Chỉ trong chốc lát, đã có hơn một nửa bị giết, những binh sĩ Minh tộc còn lại căn bản không có sức chống cự, chỉ có thể vô ích tấn công xung quanh, làm một cuộc giãy giụa cuối cùng của con thú bị dồn vào đường cùng.

"Khốn kiếp, dám cướp cả đồ của ta!" Si Hồn vốn định đại khai sát giới, bây giờ lại bị một kẻ bí ẩn giành trước, làm sao không tức giận!

Hắn lập tức không do dự mà lao ra ngoài thành, không tấn công những binh sĩ Minh tộc kia mà nhắm thẳng vào bóng ảnh màu đỏ.

Hắn vốn tưởng rằng đòn tấn công bất ngờ chắc chắn sẽ thành công, nhưng không ngờ ngay khi đòn tấn công sắp trúng mục tiêu, bóng ảnh màu đỏ lại biến mất trước mặt hắn như dịch chuyển tức thời.

"!" Si Hồn vồ hụt, hơi sững người một chút, sau đó đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến từ sau lưng, hắn không chút do dự mà xoay người phản kích, móng vuốt liên tiếp chém ra từng đạo quang nhận màu đen sắc bén!

Bóng ảnh màu đỏ dùng tốc độ cực nhanh né tránh từng đòn công kích, cuối cùng ngay khi sắp tiếp cận Si Hồn, một luồng quang nhận màu máu nhắm thẳng vào cổ hắn.

"Keng!" Móng vuốt của Si Hồn và quang ảnh màu đỏ va chạm, sau tiếng kim loại va vào nhau, cả hai thân hình đồng thời lùi lại, một đòn giao phong bất phân thắng bại.

Bóng ảnh kia ngay khi lùi lại đã biến mất không thấy tăm hơi, nhưng cánh tay trái của Si Hồn lại bị cắt một vết thương sâu hoắm.

"Súc sinh chết tiệt!" Si Hồn cảm nhận cơn đau kịch liệt từ vết thương truyền đến, lửa giận trong lòng bùng lên.

Một trận giao chiến rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong, trước mặt chủ nhân của mình, làm sao hắn có thể giữ được thể diện!

Khi hắn đang tìm kiếm vị trí của bóng ảnh màu đỏ kia, đột nhiên cảm nhận được sát khí đáng sợ phát ra từ bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó hắn đột nhiên nhìn thấy, những bóng ảnh màu máu đỏ kia đã biến thành vô số đạo tấn công hắn từ các hướng khác nhau, và hoàn toàn không có chút sơ hở nào.

"Khốn kiếp!" Si Hồn thấy gã kia dùng huyễn ảnh thuật để mê hoặc mình, trong cơn thịnh nộ, hắn đột nhiên cắm móng vuốt vào lòng đất, ngay sau đó U minh chi lực cuồn cuộn tràn vào lòng đất, rồi phun ra như suối nước nóng quanh người, nhanh chóng lan ra xung quanh!

Dưới uy năng kinh khủng đó, mặt đất nứt vỡ từng tấc, những binh sĩ Minh tộc may mắn chưa bị giết chết ngược lại bị oanh sát tại chỗ.

Cùng với sự va chạm của U minh chi lực, những huyễn ảnh màu máu cũng lần lượt bị phá vỡ.

Si Hồn vốn tưởng rằng chân thân của gã kia ẩn giấu trong đó, nhưng cho đến khi tất cả huyễn ảnh tan biến cũng không tìm thấy bản thể của gã.

"Đừng chỉ biết rúc đầu rúc cổ, cút ra đây cho ta!" Si Hồn tức giận không thôi, lúc này hắn hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của địch nhân.

"Si Hồn, ngươi không phải là đối thủ của nó, quay về đi." Lúc này, Ngao Tông truyền âm nói.

“Chủ nhân, cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định có thể giết chết nó, mang đầu nó đến gặp ngài!” Si Hồn đương nhiên không chịu từ bỏ, lập tức cầu xin.

Sau hai lần giao thủ, hắn nhận định người này tuyệt đối không thể mạnh hơn hắn quá nhiều, chẳng qua là dùng một số pháp thuật bất ngờ để giành chiến thắng mà thôi.

Nếu hắn tìm được bản thể của gã kia, chắc chắn sẽ dễ dàng giành thắng lợi!

Ngao Tông thấy tình hình này, cũng không tiếp tục ngăn cản, gã này đã quen bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, khó khăn lắm mới gặp được một đối thủ có trình độ tương đương, tự nhiên muốn thể hiện tốt trước mặt mình một phen.

Nếu đã như vậy, cứ mặc kệ hắn đi.

“Cút ra!” Si Hồn rơi vào trạng thái thịnh nộ, điên cuồng tấn công xung quanh, nhanh chóng làm cho vùng đất nứt nẻ xung quanh sụp đổ.

Nhưng khi khói bụi mịt mù tan đi, Si Hồn thấy bóng ảnh màu đỏ kia lóe lên trước mặt hắn rồi cuối cùng hiện hình.

Đó là một con quái vật toàn thân mọc đầy lông cứng và móng vuốt sắc bén, nhưng đầu lại là đầu sói.

Nó đứng thẳng như người, toàn thân dao động ma khí màu đỏ, hứng thú đánh giá Si Hồn, “Ta không muốn giao đấu với ngươi, cho nên…” Con quái vật đầu sói chưa nói xong, Si Hồn đã dùng U minh chi lực hóa thành một khuôn mặt quỷ dữ tợn, há to cái miệng máu nuốt chửng lấy nó.

“Hừ!” Quái vật đầu sói thân hình lóe lên, trong nháy mắt hóa thành một luồng sáng màu máu lướt qua trên không, chém khuôn mặt quỷ thành hai nửa.

Sau đó, quái vật đầu sói lại một lần nữa phân hóa ra vô số bóng ảnh trên không trung, lần này những bóng ảnh đó không còn quấn lấy gây nhiễu nữa mà trực tiếp lao về phía Si Hồn.

Kẻ sau đối mặt với thế công cực kỳ hung mãnh mà không hề né tránh, ngược lại còn trực tiếp nghênh đón, nhưng ngay sau đó đã bị những bóng ảnh màu đỏ lần lượt va vào, mỗi một bóng ảnh màu đỏ đều nổ tung, ma khí trong đó không chút giữ lại mà oanh kích vào Si Hồn!

Cuối cùng, những bóng ảnh màu máu mịt mù che khuất cả chiến trường, nhưng Ngao Tông đang quan sát mọi thứ trên tường thành biết rằng, thắng bại đã định.

Quả nhiên, khói bụi tan đi, con quái vật đầu sói đứng trên núi cao nhìn xuống chiến trường, cơ thể Si Hồn đã bị công kích đến lỗ chỗ.

Hầu như mọi nơi trên cơ thể hắn đều bị cắt ra những vết thương sâu hoắm, máu tươi màu đen chảy ra, trên người có vài vết thương thậm chí có thể nhìn rõ nội tạng đang đập bên trong.

Nếu Si Hồn vẫn là thân xác máu thịt của phàm nhân, lúc này không biết đã chết bao nhiêu lần.

"Khốn kiếp!" Si Hồn dùng U minh chi lực nhanh chóng chữa lành vết thương trên người, nhưng điều đó cũng khiến khí tức của hắn giảm đi rất nhiều, nhưng lửa giận trong lòng vẫn không hề giảm bớt, ngược lại càng lúc càng dữ dội!

Tu vi của con quái vật đầu sói trước mắt không cao hơn hắn bao nhiêu, nhưng lại luôn có thể ép hắn vào tình thế không thể phản kích, thậm chí cả đòn tấn công của nó hắn cũng không thể nhìn rõ!

"Hôm nay ta phải giết ngươi!" Si Hồn hai mắt đỏ ngầu, hoàn toàn không giữ lại chút sức lực nào mà kích phát U minh chi lực, trong

nháy mắt bao trùm cả chiến trường, toàn bộ đều bị một lớp sương mù màu đen bao phủ.

Si Hồn dùng chiêu số mà hắn lĩnh ngộ được từ thời còn là quỷ tu, bất kỳ ai bị mắc kẹt trong sương mù đen đều sẽ bị hấp thu thành máu thịt của hắn trong nháy mắt.

Chương 998

Khi Si Hồn chuẩn bị xử lý con quái vật đầu sói kia, lời truyền âm của Ngao Tông lại một lần nữa vang lên bên tai: "Dừng tay cho ta." "Chủ nhân, cho ta một cơ hội cuối cùng nữa, lần này ta nhất định sẽ tiêu diệt nó!" Si Hồn vội vàng khẩn cầu.

"Ta lệnh cho ngươi dừng tay." Giọng Ngao Tông bình thản, nhưng câu nói ngắn gọn lại khiến Si Hồn rùng mình.

Đây không phải là một mệnh lệnh đơn giản, nếu hắn còn chống lại nữa chắc chắn sẽ phải trả một cái giá rất thảm!

Si Hồn không chút do dự thu U minh chi lực về cơ thể, sau đó nhanh chóng quay trở lại tường thành, quỳ xuống bên cạnh Ngao Tông: "Chủ nhân thứ tội!

Ta chỉ là quá muốn trừ khử hắn cho ngài." "Ai nói ta muốn trừ khử hắn?" Ngao Tông nhìn con quái vật đầu sói lại một lần nữa hiện thân, khẽ mỉm cười.

Con quái vật đầu sói nhìn thấy Ngao Tông, không chút phòng bị, trực tiếp bay lên tường thành, cười lớn nói: "Ngao đại nhân, quả nhiên ngài đã nhận ra ta!" "Đó là đương nhiên." Ngao Tông cười nói, ngay sau đó thân hình của con quái vật đầu sói nhanh chóng biến đổi, cuối cùng dần dần biến trở lại thành hình người.

"Ngươi?!" Bộ dạng này lại khiến Si Hồn nhận ra ngay, người này không phải là Đinh Ẩn sao!

Đinh Ẩn cười nói: "Si Hồn, đừng trách ta vừa rồi ra tay quá nặng, là do ngươi cứ quấn lấy không buông, ta cũng chỉ có thể đấu với ngươi một trận." Si Hồn có chút không phục: "Nếu vừa rồi đấu đến cuối cùng, kết quả chưa chắc đã biết!

Sao tu vi của ngươi lại tiến bộ nhanh như vậy?" Si Hồn vẫn còn nhớ lần trước gặp Đinh Ẩn, kẻ sau suýt nữa bị Mộ Cổ đạo nhân giết chết, chớp mắt một cái tu vi đã tăng vọt có thể sánh ngang với hắn rồi sao?

"Hắn là lại tìm được một viên Xích Hồn Thạch." Ngao Tông tự nhiên biết rõ nguyên nhân, "Xem ra lần này thành công rồi, ngươi thật sự đã đạt được mục đích." "Phải cảm ơn đám người Minh tộc kia, nếu không phải chúng tấn công Liệt Ảnh Thần Tông, ta khó có được cơ hội này." Đinh Ẩn nhớ lại cảnh tượng nuốt Xích Hồn Thạch vào cơ thể, vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi.

Lúc đó tu vi của hắn thực sự quá yếu, suýt nữa không khống chế được Xích Hồn Thạch đang bạo tẩu, may mà cuối cùng cũng chịu đựng được.

Còn về con quái vật đầu sói vừa rồi, đó là một trong những hung thú tương ứng với Xích Hồn Thạch, Thiên Tinh Lang.

Đinh Ẩn từ cuốn sách mà Gia Cát Ngự Ngã để lại đã hiểu được rằng, đặc trưng của Thiên Tinh Lang là tốc độ nhanh đến mức không ai có thể bì kịp, cùng với khả năng tạo ra một lượng lớn huyễn ảnh có thực lực tương đương.

Vừa rồi chính là lợi dụng những đặc tính này để khiến Si Hồn chịu không ít thiệt thòi, cũng chính vì vậy mà Ngao Tông mới nhận ra Si Hồn tuyệt đối không thể thắng được Đinh Ẩn.

"Lại là Xích Hồn Thạch…" Si Hồn trong lòng có chút dao động, hắn cũng vô cùng khao khát có thể giống như Đinh Ẩn, chỉ cần nuốt chửng Xích Hồn Thạch là có thể nâng cao tu vi.

Ngay cả một người có thiên phú tu hành như kẻ sau cũng có thể trong thời gian ngắn có tu vi sánh ngang với mình, nếu mình cũng thử thì không chừng...

“Đừng có suy nghĩ lung tung, ngươi và hắn hoàn toàn không giống nhau!” Ngao Tông không chút lưu tình cắt ngang suy nghĩ của Si Hồn.

“Thể chất Lục tinh liên châu mới có thể dung hợp hoàn mỹ với Xích Hồn Thạch, nhưng nếu ngươi sử dụng Xích Hồn Thạch, chỉ có thể bị nó không ngừng tiêu hao sinh mệnh lực, và dần dần xâm thực ý chí của ngươi.” Ngao Tông nói.

Si Hồn có chút khó tin: “Thật sự như vậy sao?

Nhưng với thể chất Minh tộc, cũng không thể bị vật này làm tổn hại đến bản thể chứ, một viên Xích Hồn Thạch nhỏ bé có thể làm gì được ta?” “Không sai, ngươi là Minh tộc, tự nhiên không cần lo lắng bị tiêu hao sinh mệnh lực, nhưng ngươi cũng không thể sử dụng sức mạnh của nó, vậy thì có ý nghĩa gì?” Ngao Tông hỏi ngược lại.

Lời này vừa nói ra, thật sự khiến Si Hồn cứng họng, chỉ có thể thở dài một tiếng, không cam lòng vì không có được kỳ ngộ như vậy.

Thế nhưng hắn căn bản không nghĩ tới, từ một quỷ tu sĩ vô cùng bình thường, gặp được Ngao Tông mà có được cơ duyên lớn như vậy và trở thành Minh tộc, đã là vận may cực kỳ nghịch thiên rồi.

“Ngao đại nhân, như ngài mong muốn, cuối cùng ta cũng sống sót trở về.” Đinh Ẩn vô cùng cảm khái: “Trước đó, ta thậm chí còn tưởng mình chết chắc rồi, nhưng bây giờ xem ra ta đã cược đúng!” Ngao Tông rất hài lòng với Đinh Ẩn: “Bất kể thế nào, lần này hoàn toàn là dựa vào chính ngươi, không hề dựa vào sự hỗ trợ của ta.

Sự tin tưởng của ta đối với ngươi quả nhiên không sai.” “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao ngài biết ta ở đây?” Đinh Ẩn cười lớn một tiếng: “Cũng thú vị thật.

Trước đó ta định quay về Thục Sơn, nhưng khi ta đến Thục Sơn, nơi đó không có một người sống nào, tông môn cũng trở nên vô cùng

đổ nát.” Ngao Tông khẽ gật đầu, thực ra hắn sớm đã liệu được kết cục này.

Như hắn dự đoán, Gia Cát Ngự Ngã và những người khác hẳn sẽ tử chiến đến cùng, tuyệt đối không thể sống tạm bợ.

“Đương nhiên rồi, nếu Thục Sơn đã bị hủy diệt, ta tự nhiên cũng không có nơi nào để đi, nên mới đến đây, hy vọng bách tính nơi này có thể niệm tình xưa của ta, cho phép ta ở lại đây.” Nói đến đây, Đinh Ẩn dừng lại một chút, hắn dường như không cảm nhận được chút khí tức người sống nào trong tòa thành này.

Ngao Tông lạnh nhạt nói: “Con người sống ở đây đã đi rồi, như ngươi thấy đấy, cách đây không xa là lối vào Minh Giới, những người đó nếu tiếp tục ở lại đây thì chỉ có con đường chết.” “Vậy sao?

Nếu chỉ là rời đi mà không bị giết thì tốt rồi.” Đinh Ẩn lúc này mới yên tâm.

Hắn không hy vọng những người dân mà mình cứu lúc trước không một ai sống sót, dù sao giữa họ cũng đã có một chút duyên phận.

“Nếu đã đến đây rồi, thì tạm thời ở lại đi.

Nhưng tòa thành này bây giờ đã đổi tên thành Minh Phủ Môn.” Ngao Tông vung tay một cái, sau đó liền dẫn Đinh Ẩn dịch chuyển tức thời vào trong thành.

Đinh Ẩn vốn không để ý, nhưng khi tận mắt nhìn thấy diện mạo của tòa thành bây giờ, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Hắn vẫn còn nhớ lần đầu tiên đến tòa thành này, cảnh tượng đổ nát bên trong, so với bây giờ quả thực là một trời một vực.

“Ngao đại nhân, ngài định tạo dựng thế lực ở đây, để đối kháng

với những người Minh tộc kia sao?" Đinh Ẩn hỏi.

"Đối kháng không phải là mục đích, ta không phải vì bảo vệ Nhân giới này, cũng không có thù hận gì với người Minh tộc, chỉ là trong đó có một mục tiêu đối với ta vô cùng quan trọng." Ngao Tông cười nói.

"Mục tiêu?" Đinh Ẩn không hiểu.

"Nói ra ngươi cũng không hiểu." Ngao Tông không tiếp tục dây dưa ở chủ đề này, "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngươi có muốn tu vi cảnh giới tiến thêm một bước không?

Nếu chỉ dựa vào cảnh giới hiện tại, muốn thu thập những viên Xích Hồn Thạch còn lại là vô cùng khó khăn." "Đương nhiên!" Đinh Ẩn không chút do dự mà đáp ứng ngay, nhưng đáp ứng rồi thì sao, tu vi của hắn hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào Xích Hồn Thạch để nâng cao, không còn cách nào tốt hơn.

"Cũng không hẳn là phải tự ti, ta ngược lại có một đề nghị cực tốt, chỉ xem ngươi có muốn chấp nhận hay không thôi." Ngao Tông cười nói.

Đinh Ẩn lắc đầu: "Ngao đại nhân, ta bây giờ không còn lựa chọn nào khác, trước mắt những người Minh tộc kia uy hiếp cận kề, tu vi của ta nếu vẫn khó có thể nâng cao, e rằng trong thời loạn thế này ta ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn." Ngao Tông không cần đoán cũng biết, gã này nhất định đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ và đáng sợ của người Minh tộc, cho nên mới bức thiết muốn nâng cao tu vi như vậy.

"Được, nếu ngươi thật sự có lòng, ta sẽ giúp ngươi một tay!

Ta có thể giúp ngươi trở thành Minh tộc, có được tu vi và tuổi thọ vô tận như ta." "Cái giá phải trả chỉ có hai điều, một là triệt để từ bỏ thân phận con người, hai là vĩnh sinh vĩnh thế trung thành với Minh

tộc của ta!" Đinh Ẩn nghe thấy lời này liền ngẩng đầu lên, lại một lần nữa cẩn thận đánh giá Ngao Tông trước mắt, gần như nghi ngờ mình nghe nhầm!

"Để ta trở thành Minh tộc, ngài thật sự có thể làm được sao?" Đinh Ẩn đương nhiên khao khát có được thiên phú mạnh mẽ đó, nhưng trở thành Minh tộc dù thế nào cũng là điều hắn không dám mơ tưởng.

"Ngươi quá coi thường ta rồi." Ngao Tông xòe bàn tay, một luồng U minh chi lực tinh thuần ngưng kết thành một quả cầu màu tím đen trong lòng bàn tay, khi nó xuất hiện liền khiến không gian xung quanh dần dần dao động.

Ngay khoảnh khắc quả cầu xuất hiện, ánh mắt Đinh Ẩn đã khóa chặt vào nó, sự khao khát sức mạnh khiến hắn theo bản năng muốn chạm vào quả cầu đó.

Hắn mơ hồ cảm thấy, chỉ cần chạm vào nó và hoàn toàn hấp thu, sức mạnh của hắn sẽ được cường hóa đến mức đỉnh cao!

"Ta hy vọng ngươi không bỏ qua những điều kiện ta vừa đưa ra, đừng chỉ đơn thuần bị sức mạnh che mờ đôi mắt." Ngao Tông thấy bộ dạng của hắn không khỏi cau mày, gã này đã trở nên giống như Si Hồn, khao khát sức mạnh đến mức bệnh hoạn.

"Ta hiểu!" Đinh Ẩn mạnh mẽ gật đầu, quyết tâm của hắn lúc này không lời nào có thể diễn tả.

Sự khao khát trong mắt hắn hoàn toàn không thể che giấu, chỉ mong có thể nhanh chóng được như ý nguyện, còn về việc từ bỏ thân phận con người, hắn căn bản không suy nghĩ nhiều.

Từ bỏ rồi thì sao, dù sao thân phận con người đối với hắn cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là cái gông cùm cản trở việc nâng cao tu vi mà

thôi.

“Giao cho ngươi, nếu ngươi có thể hoàn toàn luyện hóa nó, từ nay về sau ngươi chính là người Minh tộc.” Ngao Tông ném quả cầu U minh chi lực ra, sau đó Đinh Ẩn không chút do dự mà chộp lấy nó.

Ngay sau đó, U minh chi lực lan ra khắp người hắn, và dung hợp đan xen vào từng lỗ chân lông trên cơ thể.

“A a a a!” Ngay lúc này, Đinh Ẩn cảm nhận được một cơn đau kịch liệt khó lòng chịu đựng lan ra khắp người, và thấm sâu vào xương tủy!

Mỗi một luồng U minh chi lực thâm nhập vào cơ thể hắn, hắn sẽ cảm nhận được những cơn đau châm chích cực kỳ nhỏ, những cơn đau này tụ lại một chỗ, khiến sự dày vò mà hắn phải chịu còn đáng sợ hơn cả khi hấp thu Xích Hồn Thạch!

“Nếu không chịu đựng được nữa có thể dừng lại bất cứ lúc nào.” Ngao Tông thản nhiên nói.

“Ta có thể!

Chương 999

Ta không có vấn đề gì cả, Ngao đại nhân, xin hãy tin tưởng ta!" Đinh Ẩn sợ Ngao Tông thu hồi cơ hội này, liền cố chịu đau mà cầu xin.

Nhưng ngay sau đó toàn thân hắn bị sương mù màu đen nuốt chửng, cơn đau dữ dội ập đến khiến hắn đau đớn ngã xuống đất, chỉ có thể cắn chặt răng mà chống đỡ.

Hắn thậm chí còn cố gắng vận dụng ma khí để chống lại cơn đau, nhưng vô ích, trước U minh chi lực ở tầng thứ cao hơn, ma khí gần như không có tác dụng gì.

"Tiểu tử, muốn có được sức mạnh thì phải trả cái giá tương ứng, vạn sự không có gì dễ dàng như vậy, không phải chỉ cần quyết tâm là có thể làm tốt mọi việc." Si Hồn có chút mỉa mai.

Hắn vốn vô cùng ghen tị với thể chất Lục tinh liên châu của Đinh Ẩn, bây giờ gã này lại sắp trở thành người Minh tộc, so ra thì vận may của người này thật sự quá tốt, đương nhiên hắn có chút đố kỵ.

Ngao Tông cũng không chút lưu tình nói: "Ta không hề thi triển bất kỳ pháp thuật bảo vệ nào cho ngươi, nếu ngươi không chịu đựng được sự xâm thực của sức mạnh này mà cuối cùng ngất đi, ngươi sẽ chết.

Bây giờ từ bỏ vẫn còn kịp." "Ta… ta có thể kiên trì, xin hãy tin tưởng ta!" Đinh Ẩn cắn chặt răng, trực tiếp rút đoản kiếm ra đâm mạnh vào đùi mình, máu lập tức chảy như suối.

Hắn vốn muốn dùng cơn đau để kích thích mình tỉnh táo hơn, nhưng so với cơn đau do U minh chi lực mang lại thì không đáng kể.

“Trạng thái này sẽ kéo dài cả đêm, đến lúc đó ta sẽ xem.” Ngao Tông chỉ để lại một câu như vậy rồi xoay người rời đi, chỉ có Si Hồn vẫn ở lại tại chỗ, chăm chú nhìn Đinh Ẩn.

Lúc này trong lòng hắn vô cùng khao khát Đinh Ẩn không thể vượt qua được cửa ải này.

Đinh Ẩn lúc này chỉ còn giữ lại ý thức yếu ớt mà không ngất đi, trong lòng chỉ có một ý niệm: giữ tỉnh táo, sống sót.

Trở lại đại điện Minh Phủ Môn, Ngao Tông trong đầu sắp xếp lại những thông tin mà đám thiếu niên truyền đến, phát hiện bọn họ đã săn giết không ít người Minh tộc bên ngoài.

Tư chất của những người này đã được cải thiện rất nhiều, người Minh tộc bình thường căn bản không thể sánh được, vì vậy Ngao Tông không ngạc nhiên về thông tin này.

“Kỳ lạ, rõ ràng đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, tại sao chúng lại chọn nhẫn nhịn, không chủ động tấn công?” Ngao Tông trong lòng có chút nghi hoặc, Hắc Tử Cốt trước khi chết từng nói, chúng bị cấm tấn công Minh Phủ Môn, đó là mệnh lệnh của Thập Tướng Minh Giới.

Nhưng nhìn ở một góc độ khác, mệnh lệnh của Thập Tướng có lẽ có thể coi như ý chí của Minh Vương, lẽ nào có nghĩa là Minh Vương không cho phép tấn công?

Nếu vậy, vậy thì thật sự quá thú vị, rõ ràng Minh Vương cũng đang có một kế hoạch nào đó đối với hắn.

“Đến lúc đó ta thật sự muốn xem ngươi rốt cuộc có kế hoạch gì.” Ngao Tông trong lòng dâng lên hứng thú. … Đêm về.

Trên một ngọn đồi bên ngoài Minh Phủ Môn, nhân lúc trời tối, Gia Cát Ngự Ngã và Phương Văn Thiên đã đến đây, và đứng trên đỉnh đồi nhìn ra xa lối vào Minh Giới không xa.

“Nơi đó là đại bản doanh của người Minh tộc, tất cả đệ tử Thục Sơn bị bắt hẳn đều ở bên trong, trong thời gian ngắn sẽ không bị đem đi hiến tế, nhưng chúng cũng sẽ không để vật tế đợi quá lâu.” Phương Văn Thiên nhìn lối vào Minh Giới không xa, giải thích cho Gia Cát Ngự Ngã.

“Nói cách khác, ta trì hoãn một khắc, rất có khả năng sẽ có một đệ tử bị đem đi làm vật tế sống sao?” Gân xanh trên trán Gia Cát Ngự Ngã nổi lên.

Phương Văn Thiên thấy bộ dạng hăm hở của Gia Cát Ngự Ngã, liền cau mày: “Ngươi định cứ thế xông lên chịu chết sao?” “Nhưng ta không thể nào…” Gia Cát Ngự Ngã cố gắng để mình bình tĩnh lại, đương nhiên hắn không phải là một kẻ lỗ mãng máu nóng bốc lên đầu, nhưng đến ngày hôm nay phải trơ mắt nhìn các đồng môn đệ tử sắp bị giết sạch, làm sao hắn có thể kiềm chế được!

“Ghi nhớ cho ta, ta cứu ngươi ra không phải để ngươi đi chịu chết vô ích, chỉ cần ngươi và ta còn sống, Thục Sơn vẫn còn truyền thừa được bảo tồn.” Phương Văn Thiên lạnh lùng nói.

Gia Cát Ngự Ngã nắm chặt tay, có chút không cam lòng hỏi: “Tông chủ, nếu ngài có thể cứu ta, vậy tại sao không cứu cả Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân?” Phương Văn Thiên hừ lạnh một tiếng: “Ngươi tưởng ta có thể tiên đoán được sao?

Nếu không phải hai người họ tử chiến, ta thậm chí còn không biết Thục Sơn đã xảy ra biến cố lớn như vậy!” “Nếu ta cứu được Công Tôn Vô Ngã và Hiểu Như chân nhân, e rằng ngươi sẽ lại chất vấn ta tại sao không cứu thêm nhiều đệ tử hơn!

Từ đầu đến cuối ngươi chỉ đang cân nhắc tông môn có thể sống sót bao nhiêu đệ tử, mà không hề nghĩ xem mình có thật sự có thực lực để cứu người hay không!” “Đến ngày hôm nay, lẽ nào ngươi còn

không hiểu, người Minh tộc căn bản không phải là thứ mà con người có thể chống lại!" Lời của Phương Văn Thiên trong tai Gia Cát Ngự Ngã nghe ra có quá nhiều ý thỏa hiệp.

Dù hắn sớm đã biết Phương Văn Thiên là một nhân vật tuyệt đối lý trí, cũng chính nhờ sự tuyệt đối lý trí đó mà Thục Sơn mới có thể phát triển đến ngày nay.

Dù trong lòng hắn cũng buộc phải chấp nhận lời của Phương Văn Thiên, nhưng làm sao có thể dễ dàng làm được điều đó.

Phương Văn Thiên lại một lần nữa cảnh cáo: "Gia Cát Ngự Ngã, đừng quên những gì ngươi đã hứa với ta trước đó.

Ta sẽ cho ngươi xem đại bản doanh, nhưng tiền đề là tuyệt đối không được manh động!" "Ta hiểu rồi, tông chủ.

Nhưng ta sẽ tìm cách cứu các đệ tử trong tông môn, đó cũng là nghĩa vụ của ta." Gia Cát Ngự Ngã trầm giọng nói.

"Tùy ngươi, tóm lại đừng để ta cứu mạng ngươi vô ích.

Lưu lại núi xanh không sợ không có củi đốt!" Phương Văn Thiên nói, nhìn chằm chằm vào lối vào Minh Giới một lúc lâu, sau đó lại thu hồi ánh mắt, "Ta có một số việc cần xử lý, nhớ kỹ lời hứa của ngươi với ta, ta không hy vọng đệ tử cuối cùng của Thục Sơn biến mất không còn tăm hơi!" Để lại câu nói đó, Phương Văn Thiên liền rời đi, chỉ để lại một mình Gia Cát Ngự Ngã ở lại tại chỗ.

"Đành chịu thôi!" Gia Cát Ngự Ngã thở dài một hơi, sau đó ánh mắt hắn vô tình nhìn về phía Minh Phủ Môn ở gần đó.

Hắn vốn không để ý nhiều đến tòa thành này, nhưng khi nhìn qua, hắn phát hiện tòa thành này vô cùng kỳ lạ.

Trong hoang mạc, các băng cướp đã sớm cướp sạch sẽ tất cả các thành trì có thể cướp, không có một thành trì nào có đủ tài lực để xây

dựng một bức tường thành to lớn và lộng lẫy như vậy.

Nơi này chỉ cách lối vào Minh Giới vài chục dặm, chúng lại có thể làm ngơ, thật sự quá kỳ lạ.

Lẽ nào trong tòa thành này có người sống?

Gia Cát Ngự Ngã trong lòng lập tức căng thẳng, nếu thật sự là như vậy, thì lúc này họ hẳn là rất cần sự giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức lên đường đến thành trì, phải nhân lúc người Minh tộc chưa đến mà di dời toàn bộ bách tính trong thành đi.

Khi Gia Cát Ngự Ngã chỉ còn cách tường thành chưa đầy một dặm, hắn đột nhiên dừng bước, tòa thành này quá quái dị.

Hắn không cảm nhận được chút khí tức con người nào trong thành, ngược lại lại có U minh chi lực cực kỳ nồng đậm.

Dưới U minh chi lực nồng đậm như vậy, phàm nhân căn bản không có khả năng sống sót, điều đó cũng có nghĩa là trong thành không phải là một nơi an toàn.

Ít nhất trong mắt hắn là như vậy.

"Thật đáng tiếc, bách tính trong thành hẳn là đều đã bị những người Minh tộc kia tàn sát, nếu ta có thể đến sớm hơn một chút thì có lẽ đã cứu được họ." Gia Cát Ngự Ngã thở dài một hơi, nhưng sau đó đột nhiên cảm nhận được, mấy luồng khí tức của người Minh tộc đang nhanh chóng áp sát!

Hắn biết mức độ khó đối phó của người Minh tộc, lập tức không do dự mà định rời đi, nhưng chưa kịp đi xa, xung quanh đã bị U minh chi lực quấn lấy.

Ngay sau đó, mấy bóng ảnh màu tím đen hiện ra, những người Minh tộc đó đã bao vây hắn.

“Quả nhiên, một trận ác chiến không thể tránh khỏi!” Gia Cát Ngự Ngã cau mày, mặc dù hắn không thể đối phó với những cường giả trong Minh tộc, nhưng điều đó không có nghĩa là bất kỳ người Minh tộc nào cũng có thể tùy ý đối phó!

Hơn nữa, những người Minh tộc vây quanh hắn, trông đều là những thiếu niên, tu vi cảnh giới còn kém xa.

Nếu hắn cưỡng ép mở một con đường máu, cũng không quá khó.

“Minh Dần đại ca, tu sĩ nhân tộc này có vẻ lợi hại, chúng ta chưa chắc là đối thủ của hắn.” Những thiếu niên Minh tộc kia bắt đầu thì thầm, chính là những thiếu niên được Ngao Tông thu nhận lúc đầu.

Họ vốn cảm nhận được có con người đang đến gần đây, tưởng rằng là địch nhân xâm phạm, nhưng không ngờ lần này lại gặp phải một con cá lớn, nhất thời thật sự có chút tiến thoái lưỡng nan.

“Các ngươi vì Minh Vương bán mạng, trong tình huống này, nên ưu tiên tính mạng của mình chứ?

Nếu động thủ, người chịu thiệt tuyệt đối không thể là ta.” Gia Cát Ngự Ngã không muốn khai chiến ở đây để thu hút những người Minh tộc khác, vì vậy hắn dùng kế lùi để tiến, muốn thuyết phục những kẻ địch này rời đi.

Nhưng ai ngờ, lời nói của hắn lại phản tác dụng, Minh Dần nghe thấy lời này liền nhớ đến ơn tri ngộ của Ngao Tông, trong lòng càng dâng lên một dũng khí khó tả!

“Nếu lâm trận bỏ chạy, vậy chẳng phải càng phụ lòng bồi dưỡng của Ngao đại nhân đối với ta sao!

Hôm nay dù tất cả chúng ta có chết ở đây, cũng tuyệt đối không buông tha cho kẻ xâm lược!” Minh Dần lập tức ra lệnh cho người đi gọi cứu viện từ Minh Phủ Môn, chỉ để lại mình và ba đồng bạn ngăn

cản Gia Cát Ngự Ngã!

Chương 1000

"Tìm chết!" Gia Cát Ngự Ngã giận dữ, những người Minh tộc này xâm nhập vào lãnh địa của nhân tộc, không biết đã hủy diệt bao nhiêu tông môn, giết bao nhiêu sinh mạng, lại coi hắn là kẻ xâm lược.

Hắn lập tức không do dự mà tế ra phi kiếm, trong nháy mắt hóa thành lưu quang lao về phía Minh Dần, kẻ sau không hề né tránh, bị phi kiếm oanh sát trong chớp mắt!

Thấy Minh Dần bị giết thuận lợi như vậy, Gia Cát Ngự Ngã không khỏi sững người, sau đó đột nhiên ý thức được mình đã bị lừa.

Quả nhiên, Minh Dần bị oanh sát thành một đám sương mù đen, bao quanh phi kiếm của Gia Cát Ngự Ngã, và trói chặt nó lại, căn bản không thể động đậy chút nào!

"Chết tiệt!" Gia Cát Ngự Ngã cố gắng thu hồi phi kiếm, nhưng lại phát hiện trong phi kiếm có một luồng sức mạnh bí ẩn đang nhanh chóng tiêu hao pháp lực của hắn, và cưỡng ép cắt đứt mối liên kết giữa hắn và phi kiếm.

Những thiếu niên Minh tộc khác cũng nhân cơ hội này xông lên, họ đoán rằng Gia Cát Ngự Ngã không có phi kiếm, chiến lực chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Thế nhưng Gia Cát Ngự Ngã căn bản không hề lùi bước, hắn vung tay một cái, đồng thời ném ra mấy chục lá bùa, và cùng lúc kích nổ chúng, trong nháy mắt ép lùi những thiếu niên Minh tộc đang tấn công.

Không chỉ vậy, nhân lúc dư uy của vụ nổ còn bao quanh, hắn cưỡng ép đột phá vòng vây, một chưởng mạnh mẽ đánh ra, lập tức dẫn động một luồng pháp lực cuồng bạo cuồn cuộn, trong nháy mắt đánh nát thân thể của một thiếu niên đang lao tới!

Gia Cát Ngự Ngã không muốn dây dưa quá lâu, ngay khi phá vỡ vòng vây liền nhanh chóng thoát thân, nhưng không ngờ những người còn lại lại liều mạng vây lấy hắn, căn bản không cho hắn cơ hội thoát thân.

"Cút ra!" Gia Cát Ngự Ngã dùng pháp lực hóa thành vô số lưỡi đao gió bùng nổ xung quanh, trong nháy mắt khiến những kẻ lao tới bị thương khắp người.

Dù vậy, họ vẫn liều chết trói chặt Gia Cát Ngự Ngã, cho dù thân thể bị đánh nát cũng không hề lùi bước.

Gia Cát Ngự Ngã thực sự không hiểu tại sao những người Minh tộc này lại coi thường tính mạng như vậy, có lẽ vì bản thân họ có thể không ngừng phục hồi cơ thể, nên họ hoàn toàn không sợ hãi.

Gia Cát Ngự Ngã so sánh với sự e ngại và kính sợ của tu sĩ nhân loại đối với việc cơ thể bị tổn thương, trong lòng càng dâng lên lửa giận, những kẻ này rõ ràng có thần thông vô thượng như vậy, tại sao lại muốn cướp đoạt của nhân tộc?

Chỉ vì muốn dùng thân xác máu thịt để luyện chế pháp bảo sao?

Gia Cát Ngự Ngã đột nhiên chộp lấy hồn phách của thiếu niên Minh tộc có thân thể bị hủy hoại, trong lòng bàn tay bùng nổ pháp lực cuồng bạo không ngừng va chạm vào hồn phách, muốn khiến nó triệt để hồn phi phách tán!

Pháp lực của hắn dao động kịch liệt không hề bị áp chế, khiến mặt đất dưới chân hắn cũng nứt vỡ sụp đổ, những thiếu niên Minh tộc kia cuối cùng cũng không thể tiếp tục, bị hắn cưỡng ép phá vỡ.

"Chết đi!" Gia Cát Ngự Ngã đang định khiến cho thiếu niên Minh tộc kia triệt để hồn phi phách tán, nhưng ngay sau đó lại phát hiện pháp lực của mình bị cưỡng ép cấm chế, không thể vận dụng được

nữa.

Hắn cũng là người có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, lập tức lùi về một bên, cảnh giác nhìn xung quanh, dù bây giờ pháp lực bị cấm chế, hắn vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để thoát thân.

"Gia Cát Ngự Ngã, mới mấy tháng không gặp, bây giờ đã trở nên hiếu chiến hung hãn như vậy sao?" Lúc này, một bóng người đột ngột hiện ra trước mắt hắn, Gia Cát Ngự Ngã vốn tinh thần cực kỳ căng thẳng, nhưng khi nhìn thấy người đến, liền thở phào nhẹ nhõm.

Người này chính là Ngao Tông.

Ngao Tông thấy những thiếu niên Minh tộc kia vẫn đang trong tư thế giương cung bạt kiếm, liền ra hiệu cho họ lui xuống trước.

"Chủ nhân, vừa rồi Thiên Minh đã bị hủy hoại thân thể, bây giờ hồn phách cũng rất yếu." Minh Dần nâng hồn phách của một thiếu niên Minh tộc, cầu cứu Ngao Tông.

"Yên tâm." Ngao Tông truyền cho hắn một luồng U minh chi lực, hồn phách của thiếu niên kia dần dần ổn định lại, và đủ để dùng U minh chi lực khôi phục cơ thể.

"Bây giờ tốt rồi.

Cho hắn chút thời gian từ từ hồi phục là được." Ngao Tông ra hiệu cho họ lui xuống.

"Ngao tiền bối, sao ngài lại ở đây?" Gia Cát Ngự Ngã có chút nóng lòng tiến lên hỏi, thật sự quá bất ngờ.

Nhưng nghĩ lại, Ngao Tông vốn là Minh tộc, thuộc hạ của hắn tụ tập ở đây cũng không có gì lạ.

"Ta và những người Minh tộc này, có một số việc cần xử lý, nên đang đợi ở đây." Ngao Tông nhìn về phía lối vào Minh Giới không xa.

“Vậy bách tính trong thành trì ban đầu…” Gia Cát Ngự Ngã có chút lo lắng hỏi.

“Họ sớm đã rời khỏi đây rồi, lúc ta đến chỉ là một tòa thành trống không, cho nên ta mới xây dựng Minh Phủ Môn ở đây.” Ngao Tông lạnh nhạt trả lời.

“Vậy thì tốt rồi!” Gia Cát Ngự Ngã thở phào nhẹ nhõm, Ngao Tông cũng không phải là kẻ giết người vô tội vạ.

“Mà này, từ sau khi Thục Sơn bị hủy diệt, ngươi đã đến đây sao?” “Không sai.

Nhưng sao tiền bối biết Thục Sơn bị hủy rồi?” Gia Cát Ngự Ngã không hiểu.

Ngao Tông nói: “Lúc những người Minh tộc đó tấn công Thục Sơn, ta vừa hay đi ngang qua.

Thậm chí chúng còn chọn ta làm mục tiêu tấn công.” Gia Cát Ngự Ngã hơi sững người, vốn định hỏi Ngao Tông tại sao không ra tay giúp đỡ, nhưng nghĩ lại, hắn căn bản không có nghĩa vụ đó.

Dường như từ khi Gia Cát Ngự Ngã quen biết Ngao Tông, hắn đã luôn nhấn mạnh rằng mình không thể ra tay vì Thục Sơn.

“Thôi bỏ đi, đó vốn là kiếp nạn của Thục Sơn.” Gia Cát Ngự Ngã buồn bã thở dài một hơi, “Chỉ không biết tiểu tử Đinh Ẩn kia thế nào rồi, may mà nó không ở lại Thục Sơn.” “Nó sao?

Hiện tại đang ở trong Minh Phủ Môn, ngươi không cần lo, nó hiện tại rất tốt.” Ngao Tông cười nói.

Gia Cát Ngự Ngã ngẩn người một lát, sau đó không khỏi cười mắng: “Tiểu tử đó quả nhiên thông minh!

Sớm biết trong tình huống này phải tìm tiền bối mới có thể sống

sót!

Ai, nếu ta cũng sớm đưa các đệ tử Thục Sơn đến đây, có lẽ cũng sẽ không bị diệt môn." Ngao Tông không tỏ ý kiến, nếu Gia Cát Ngự Ngã thật sự làm vậy, hắn chưa chắc đã đồng ý.

Những đệ tử Thục Sơn có tu vi thấp kém đó hắn căn bản không coi ra gì, thu nhận vào Minh Phủ Môn có ích lợi gì?

"Theo ta đi." Ngao Tông ra hiệu cho Gia Cát Ngự Ngã đi theo vào Minh Phủ Môn, Đinh Ẩn lúc này đang ở trung tâm đại đạo tiến hành quá trình lột xác thành người Minh tộc.

"Đinh Ẩn?" Gia Cát Ngự Ngã tưởng mình nhận nhầm người, lúc này trên người kẻ trước mắt có U minh chi lực cực kỳ nồng đậm, dù nhìn thế nào cũng không phải là người bình thường.

Càng không thể có chút liên quan nào đến Đinh Ẩn mà hắn từng biết.

"Tiểu tử đó đã chọn trở thành người Minh tộc." Ngao Tông trả lời ngắn gọn.

"Sao có thể như vậy?!" Gia Cát Ngự Ngã kinh hãi thất sắc, "Nếu vậy, chẳng phải nó không thể biến trở lại thành người nữa sao?" Ngao Tông lại hỏi ngược lại: "Nếu đã thoát khỏi sự trói buộc của con người, tại sao lại phải biến trở lại?" "Những kẻ được gọi là chính đạo của Thục Sơn các ngươi đã bị những kinh văn đó mê hoặc quá lâu, thật sự cho rằng con người là chủng tộc đệ nhất thiên hạ sao?

Nếu thật sự như vậy, tại sao lại bị người Minh tộc đối xử như chó lợn?" Gia Cát Ngự Ngã cứng họng, quả thực đúng như Ngao Tông nói, con người so với người Minh tộc hoàn toàn ở thế yếu.

Một người theo đuổi sức mạnh đến cực đoan như Đinh Ẩn, đưa ra lựa chọn này cũng là hợp tình hợp lý.

“Mà này, nếu ngươi muốn trở thành Minh tộc, ta cũng không ngại gộp cả ngươi vào.” Ngao Tông nói với vẻ đầy ẩn ý.

Có một khoảnh khắc, Gia Cát Ngự Ngã thoáng động lòng, dù sao hắn cũng đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của người Minh tộc.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn do dự: “Ngao tiền bối, ta chưa hạ quyết tâm.” “Tùy ngươi.

Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, nếu không trở thành Minh tộc, chỉ dựa vào năng lực của ngươi thì căn bản không thể báo thù rửa hận.” Ngao Tông cũng không để tâm.

Gia Cát Ngự Ngã nhìn Đinh Ẩn đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, trong lòng lần đầu tiên dâng lên cảm giác đồng cảm với tiểu tử này.

Có lẽ vì cả hai đều là đệ tử Thục Sơn còn sống sót đến nay, hai người thực sự quá giống như huynh đệ hoạn nạn.

“Ngao tiền bối, ta ở lại đây trông chừng nó, hộ pháp cho nó một đêm.” Gia Cát Ngự Ngã cười khổ nói.

“Tùy ngươi.” Ngao Tông khẽ gật đầu.

Chương 1001

… Một tháng sau.

Sau khi Thục Sơn bị hủy diệt, tin tức chỉ mất vài ngày đã lan truyền khắp các tông môn chính đạo và ma đạo, hầu như tất cả mọi người đều biết tin tức kinh hoàng này.

Đồng thời, kết hợp với tin tức Liệt Ảnh Thần Tông bị hủy diệt, tất cả mọi người đều vô cùng rõ ràng một điều: căn bản không có cái gọi là thiên phạt trừng phạt ma đạo, đó căn bản là những kẻ xâm lược không biết từ đâu đến!

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, ma đạo và chính đạo trong thời gian ngắn đã nhanh chóng đạt được thỏa thuận đình chiến, và cùng nhau thương thảo nên đối phó thế nào.

Thế nhưng sau khi có được một số thông tin rời rạc trước đó, hầu như tất cả mọi người đều bi quan đi đến một kết luận, đó là tuyệt đối không thể thắng được cuộc chiến này.

Vì vậy, liên minh được thành lập tạm thời này, dù nhìn thế nào cũng giống như một tổ chức lỏng lẻo có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Nhưng sau khi trao đổi thông tin, họ cũng đã tìm ra được sào huyệt của người Minh tộc ở đâu, và thử phái một số trinh sát đi dò la tin tức.

Kết quả không cần nói cũng biết, không một ai sau khi đi dò la tin tức có thể sống sót trở về.

Ngược lại, mấy lần dò xét vô tình đã thu hút sự chú ý của người Minh tộc.

Hôm nay, tại đại bản doanh liên minh tạm thời của hai đạo chính

tà, khi mọi người đang tụ tập ở đây thương thảo nên làm gì tiếp theo, thì cả vùng trời đất đột nhiên bị U minh chi lực bao trùm.

Tất cả mọi người vào khoảnh khắc này đều kinh hãi lo sợ, đều biết đây là điềm báo của việc người Minh tộc xâm lược!

"Tất cả mọi người cảnh giới!

Thông báo tin tức xuống, để tất cả mọi người chuẩn bị nghênh chiến!" Mệnh lệnh cao nhất được ban hành, khi tất cả mọi người đều mang tâm thái quyết một trận tử chiến để chuẩn bị nghênh địch, thì trong lớp sương mù đen trên bầu trời hiện ra một bóng người.

Bóng người này chính là phân thân của Khiên Cơ, một trong Thập Tướng Minh Giới.

Nhưng lúc này nàng ta dường như không có ý định đại chiến một trận, chỉ hứng thú đánh giá những con người này, rồi đột nhiên hỏi một câu: "Tại sao phải liên minh?" "?" Câu hỏi này khiến tất cả mọi người không khỏi sững sờ.

Nguy cơ cận kề, hầu như tất cả mọi người đều đối mặt với uy hiếp sinh tử, lại hỏi tại sao phải liên minh?

"Thế bại của con người đã được định sẵn, hoặc là chết, hoặc là trở thành vật tế của ta, tại sao phải giãy giụa hấp hối?" "Dùng chút thời gian còn lại của cuộc đời để thỏa mãn một số ý nghĩ mà bình thường không dám nghĩ tới chẳng phải tốt hơn sao?

Trước khi chết còn phải căng thẳng thành một khối, thật sự ngu xuẩn không thể tả!" Lời nói cao cao tại thượng của Khiên Cơ lập tức chọc giận tất cả mọi người, họ đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực để tồn tại, trong mắt gã này lại không bằng một cái rắm!

"Chúng ta chưa chắc không phải là đối thủ của ngươi, người Minh tộc chưa cười được đến cuối cùng đâu!" "Ai biết được kết cục

cuối cùng không phải là các ngươi xám xịt cút khỏi Nhân giới!" Trong đám đông thỉnh thoảng vang lên tiếng phản bác và chửi rủa, nhưng Khiên Cơ đối với điều này lại không tỏ ý kiến.

Cần gì phải tranh cãi với một đám người sắp chết chứ?

"Các ngươi không cần nóng nảy, ta hôm nay đến đây không phải để lấy mạng các ngươi, chuyện đó sớm muộn cũng có thể làm, không vội một lúc." Khiên Cơ từ trên cao nhìn xuống, mặt lộ vẻ chế giễu, "Ta đến đây để hạ tối hậu thư cho các ngươi, các ngươi chỉ cần nghe lệnh là được." "Nói nhảm!" Thái độ cao cao tại thượng đã triệt để chọc giận mọi người, trước đó họ vốn đã tích tụ đầy một bụng lửa giận đối với Minh tộc, bây giờ bị kích động như vậy càng khó kiềm chế.

Ngay sau đó, vô số phi kiếm và pháp bảo phát động công kích, rợp trời dậy đất oanh kích Khiên Cơ, kẻ sau căn bản không hề né tránh, mặc cho những đòn tấn công đó rơi xuống người mình, hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào.

"Không cần tốn công vô ích." Khiên Cơ không quan tâm mà vung tay một cái, dẹp tan những đòn tấn công rơi xuống từ trời đất.

Uy áp dao động xung quanh đó khiến họ gần như nghẹt thở, tất cả mọi người đều đồng loạt lùi lại, không ai dám chủ động tiếp cận nữa.

Nếu họ biết đây chỉ là một đạo phân thân của Khiên Cơ, e rằng sẽ càng tuyệt vọng hơn.

"Rốt cuộc ngươi có mục đích gì!" Họ chỉ cảm thấy lúc này mình như những kẻ ngốc bị đùa giỡn.

Một số người có tu vi cao hơn làm ra tư thế chuẩn bị ra tay, họ không thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy nữa!

"Không cần vội, mời các vị nghe ta nói xong đã." Nụ cười của

Khiên Cơ vẫn còn đó, "Các ngươi nên biết rằng con người chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng Minh Vương nhân từ, quyết định để lại một số người làm công cụ sinh sản vật tế." "Người được hưởng vinh dự này, không cần phải hiến dâng sinh mệnh cho đại nghiệp của Minh Vương, vẫn có thể sống sót như một vật sinh sản, và bồi dưỡng thêm nhiều tu sĩ hơn làm vật tế cho chúng ta!" Tất cả mọi người nghe xong lời này đều tức giận đến sôi máu, họ là những tu sĩ đường đường, trong mắt những kẻ này lại không đáng một đồng, phải chịu sự sỉ nhục như vậy.

"Đương nhiên không phải ai cũng có tư cách sống sót, trước đó cần phải thể hiện sự trung thành với Minh Vương." Khiên Cơ chuyển giọng, đầy ẩn ý liếc nhìn mọi người, "Chỉ cần dâng lên cho Minh Vương đủ vật tế." "Bắt sống mười tu sĩ, hoặc một nghìn phàm nhân nộp lên, là có thể có cơ hội sống sót, còn có thể nắm bắt được cơ hội này hay không, thì phải xem các ngươi rồi." Mọi người ngay lập tức hiểu ra ý đồ của Khiên Cơ, nàng ta đang khiêu khích ly gián sự tranh chấp giữa con người!

"Đừng tưởng ta không biết ý đồ của ngươi!

Chẳng qua là muốn chúng ta tự giết lẫn nhau, sau đó ngồi hưởng lợi của ngư ông!" "Cho đến khi tu sĩ cuối cùng của nhân loại không còn tồn tại, cũng tuyệt đối không thể đầu hàng các ngươi, càng không thể tự giết lẫn nhau!". … Tiếng phản kháng và gầm lên giận dữ nối tiếp nhau, nhưng nụ cười của Khiên Cơ vẫn còn đó.

"Các ngươi thật sự cho rằng chống cự là có thể sống tạm bợ sao?

Sự thật cuối cùng sẽ là hoàn toàn bị hủy diệt, cho phép để lại một số người có thể sinh sản, đã là ân điển trời ban của Minh Vương đối với các ngươi!" Ánh mắt Khiên Cơ lướt qua đám đông một lượt, đột nhiên khóa chặt vào một người trong hội nghị, cuối cùng đột ngột ra

tay chộp lấy từ xa.

Tên xui xẻo bị chọn trúng không hiểu chuyện gì, sau đó cơ thể hắn đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt vô cùng đau đớn!

"Phụt!" Bề mặt da của tu hành giả đó như có những con côn trùng nhỏ di chuyển bên dưới, liên tục phập phồng, sau đó da của hắn đột nhiên nứt ra, máu tươi trong cơ thể ngưng tụ thành từng sợi tơ bay lên không, bị Khiên Cơ hút vào tay ngưng kết thành một quả cầu máu.

Tu hành giả đó trong nháy mắt bị hút cạn toàn bộ máu, chỉ còn lại một ít da thịt bọc lấy xương, chết ngay tại chỗ!

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều chấn động đến không nói nên lời.

Người bị hút cạn máu trong nháy mắt này, chính là người có tu vi cao nhất trong số họ!

Người này vốn là tông chủ của chính đạo tông môn Ngọc Kiếm Tông, sau khi tông môn buộc phải liên kết lại, ông ta cũng đã trở thành người có địa vị rất cao trong đó.

Thế nhưng kẻ sau lại bị Khiên Cơ dễ dàng lấy đi tính mạng như vậy, cảnh tượng này khiến người ta dù thế nào cũng không khỏi rùng mình!

Khiên Cơ có lẽ không phải là kẻ mạnh nhất trong số chúng, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần nhìn vào điều này, cho dù chỉ một người trong số chúng cũng đủ để tiêu diệt tất cả mọi người có mặt ở đây.

"Các vị không cần kinh hoảng, ta chỉ là để các ngươi biết tốt xấu mà thôi." Khiên Cơ cười nói: "Dù sao mạng sống của một người cũng không quan trọng.

Ta chỉ hy vọng các ngươi hiểu rằng, đây chỉ là một đạo phân thân

yếu nhất của bản thể ta mà thôi, sau này các ngươi chọn thế nào, thì tùy các ngươi.” Để lại câu nói đó, bóng ảnh của nàng ta liền biến mất không thấy tăm hơi.

Khiên Cơ làm như vậy, hoàn toàn không có mưu kế gì, chỉ là thuần túy vui đùa.

Giống như trẻ con thích dùng nước nóng đổ vào tổ kiến, đơn thuần chỉ để thưởng thức những chủng tộc thấp kém này trong thời khắc nguy cơ bộc lộ bộ mặt xấu xí và giãy giụa hấp hối như thế nào.

Những người có mặt ở hiện trường hoàn toàn im lặng, không ai biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu trước đó họ cho rằng có thể có ba phần thắng, nhưng đến ngày hôm nay, ngay cả một phần thắng cũng là quá nhiều.

Đây chỉ là Thập Tướng Minh Giới, còn Minh Vương từ đầu đến cuối căn bản không hề lộ diện.

Làm sao có thể chống lại?

Vào khoảnh khắc này, mỗi người đều nghĩ đến lời nói của Khiên Cơ khi rời đi: dùng mạng sống của người khác để đổi lấy sự tồn tại của mình.

Phần lớn trong số họ đều không sợ chết, nếu có thể thật sự vì sự tồn tại của nhân loại mà chết, họ cũng sẽ không tiếc mạng.

Thế nhưng, nếu đây là một cuộc chiến mà nhân loại chắc chắn sẽ thất bại, kết cục cuối cùng chỉ có thể là toàn bộ bị hủy diệt, vậy thì hy sinh trong cuộc chiến như vậy có ý nghĩa gì?

Lẽ nào bảo toàn trăm năm tu vi để sống sót, cho dù chỉ làm nô bộc, nhưng cũng giữ được một mạng.

Ánh mắt của mọi người đều lơ đãng nhìn nhau, rõ ràng, trong số

họ đã có người nghiêm túc cân nhắc những chuyện này.

"Tất cả bình tĩnh lại cho ta!" Lúc này, tông chủ Thiên Nham Tông là Chung Xích lớn tiếng quát mắng mọi người, "Chúng ta sao có thể bị âm mưu quỷ kế của những kẻ này lừa gạt?" "Chúng ta bây giờ nên làm thế nào để mở rộng phần thắng, nếu không thể chiến thắng, cũng phải cố gắng hết sức để bảo tồn ngọn lửa kế thừa cho nhân loại, chỉ cần nhân loại chưa bị diệt tộc, chúng ta mãi mãi có khả năng tiếp tục đối kháng!" Một tràng lời nói miễn cưỡng nhận được sự đồng cảm của một số người, nhưng nhiều người đều biết, đã không còn hy vọng nữa rồi.

Chương 1002

"Chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn." "Không sai, hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi…" "Sự mạnh mẽ của Minh tộc thật sự vượt ngoài dự liệu…" … Suy nghĩ trong lòng mọi người mỗi người một khác.

Lúc này không giống như lúc đầu mới tập trung ở đây đồng lòng hợp sức, đã có một số người bắt đầu nghĩ đến đường lui cho mình.

Dù sao thì liên minh này cũng không phải là một khối sắt.

Ba ngày sau, tại một trong những tông môn của Ma đạo, Linh Thú Môn.

Đây là một tông môn hiếm hoi trong Ma đạo còn có thể bảo toàn được thực lực, may mắn tránh được mọi phiền phức trong các kiếp nạn liên tiếp.

Sau khi Liệt Ảnh Thần Tông và Cửu Độc Tông bị hủy diệt, nơi đây đã trở thành tông môn mạnh nhất Ma đạo.

Hôm nay, Ngao Tông và Đinh Ẩn cùng nhau đến bên ngoài sơn môn Linh Thú Tông, mục đích của họ chính là vì Xích Hồn Thạch trong Linh Thú Môn.

Lúc này, dãy núi bên ngoài Linh Thú Môn vẫn xanh tươi như cũ, giữa nhân giới đang bị chiến hỏa vây khốn khắp nơi, nơi đây tỏ ra thập phần đặc biệt.

Giống như một thế ngoại đào nguyên chưa từng bị vấy bẩn.

Ngao Tông và Đinh Ẩn sau đó đã từng đích thân đến di tích còn sót lại của Thục Sơn, không thể không thừa nhận Minh tộc nhân ra tay không hề kiêng kỵ, toàn bộ dãy núi bị tàn phá đến mức hoàn toàn

không nhìn ra được dáng vẻ ban đầu.

"Nghe nói trong Linh Thú Sơn có hai viên Xích Hồn Thạch, ta phải tìm cách lấy được toàn bộ." Đinh Ẩn xa xa nhìn dãy núi, tự lẩm bẩm.

"Nói lại, ngươi đã quen với tình hình thân thể hiện tại chưa?" Ngao Tông đột nhiên hỏi.

Đinh Ẩn bây giờ đã hoàn toàn là người Minh tộc, Ngao Tông vốn lo lắng Xích Hồn Thạch trong cơ thể hắn có xung đột với U Minh chi lực hay không, nhưng bây giờ xem ra dường như không có vấn đề gì.

"Yên tâm đi, Ngao đại nhân." Đinh Ẩn mỉm cười, để Ngao Tông yên tâm, hắn xòe bàn tay, cố ý ngưng tụ U Minh chi lực và ma khí trong lòng bàn tay, "Hai loại sức mạnh này ta đều có thể phóng thích tự nhiên, rõ ràng là không có xung đột." "Như vậy thì tốt." Ngao Tông khẽ gật đầu, xem ra Xích Hồn Thạch đối với hắn vẫn có lợi.

"Đi thôi." Ngao Tông ra hiệu, sau đó hai người cùng bay lên trời, tiến sâu vào dãy núi Linh Thú Môn.

Trước đó Đinh Ẩn đã chuẩn bị sẵn, nếu Linh Thú Môn không hợp tác, không chịu giao ra Xích Hồn Thạch, hắn cũng không ngại hủy diệt toàn bộ tông môn.

Bây giờ hắn sở hữu hai viên Xích Hồn Thạch, lại hoàn toàn chuyển hóa thành Minh tộc, tuyệt đối có đủ tư cách và sức mạnh để làm điều đó.

Bay trên không trung, có thể thấy trong dãy núi có những linh thú hình thù kỳ quái, độc đáo đang chạy nhảy gầm rú giữa núi non xanh biếc.

Pháp môn tu hành của Linh Thú Môn là cải tạo, lợi dụng linh thú, điều khiển chúng làm việc cho mình, những linh thú này chính là căn bản lập phái của họ.

“Kỳ lạ.” Ngao Tông đột nhiên nhíu mày, “Tại sao những linh thú này không tấn công chúng ta?

Theo lý mà nói, chúng ở ngoài dãy núi này, nên tuân theo mệnh lệnh trấn thủ sơn môn do trong tông môn định ra.” Dường như để chứng thực lời nói của Ngao Tông, một con quái điểu thân hình khổng lồ lướt qua phía dưới, nhưng hoàn toàn không có ý định tấn công họ, chỉ đậu bên bờ sông bắt cá.

“Ta cũng cảm thấy không ổn.

Những linh thú này không có động tĩnh gì, hiện tại chúng ta tuyệt đối đã xâm nhập vào nội bộ tông môn, những đệ tử kia cũng không thể nào ngồi yên không quan tâm.” Đinh Ẩn cũng nhận ra sự kỳ lạ.

“Ta xuống xem thử.” Ánh mắt Ngao Tông xuyên qua những ngọn núi trùng điệp, nhìn thấy đạo trường của tông môn được kết giới pháp lực bảo vệ trong dãy núi.

Hắn và Đinh Ẩn từ từ hạ xuống giữa không trung, không tốn chút sức lực nào đã phá vỡ kết giới bảo vệ đó.

Khi đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận sự tấn công của các đệ tử Linh Thú Môn, họ lại kinh ngạc khi thấy các công trình kiến trúc của tông môn đã bị phá hủy rất nhiều!

Nhìn xung quanh, đâu đâu cũng là những kiến trúc đổ nát, khói lửa chưa tắt cùng với thi thể của rất nhiều linh thú.

Đại điện trưởng lão của tông môn đã hoàn toàn sụp đổ thành một đống phế tích, trong đó có rất nhiều pháp bảo quý giá nằm ngổn ngang, nhưng hầu hết các pháp bảo đều bị hư hại ở mức độ cực lớn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhiều nhất là một ngày trước, nơi này chắc chắn đã xảy ra một trận chiến quy mô vô cùng lớn.

Rõ ràng các đệ tử Linh Thú Môn đã phải trả giá rất đắt để chống

cự, nhưng xem ra bây giờ họ đã không chiến thắng.

Nhìn khắp nơi, không có một người sống nào đang xử lý hậu quả.

"Xem ra Minh tộc nhân hành động còn nhanh hơn ta, đã đi trước một bước quét sạch nơi này." Đinh Ẩn nhíu chặt mày, nếu Minh tộc nhân đã ra tay, vậy Xích Hồn Thạch có phải cũng đã bị cướp đi rồi không?

Nếu vậy, độ khó để đoạt lại Xích Hồn Thạch đã tăng lên rất nhiều.

"Quét dọn thật sạch sẽ, tất cả nhân loại không một ai sống sót." Đinh Ẩn hừ lạnh một tiếng.

Ngao Tông nhìn quanh, rồi lại lắc đầu, "Không phải do Minh tộc nhân làm.

Dãy núi không hề bị phá hủy, tuyến phòng thủ linh thú bên ngoài cũng không bị tiêu hao." "Trận đại chiến này bùng phát từ trung tâm Linh Thú Môn, tuyệt đối không phải do kẻ địch bên ngoài tấn công.

Nơi này cũng không có chút U Minh chi lực nào còn sót lại." Đinh Ẩn vô cùng ngạc nhiên, "Vậy… lẽ nào là tự tương tàn sát?

Không thể nào." Mối đe dọa từ sự xâm lược của Minh tộc nhân đang ở ngay trước mắt, vào thời khắc này mà bùng phát nội chiến thì quả là ngu xuẩn không gì bằng.

"Tuy không biết vì nguyên nhân gì, nhưng ta có thể khẳng định, đây là nội chiến." Ngao Tông nhìn những thi thể linh thú chết cực kỳ thê thảm, càng thêm chắc chắn với phán đoán trong lòng.

Nhưng việc bị diệt môn như thế nào hoàn toàn không quan trọng, lúc này Đinh Ẩn chỉ quan tâm làm sao tìm được Xích Hồn Thạch.

Hắn lập tức bước lên đống phế tích của đại điện trưởng lão, cố

gắng tìm kiếm Xích Hồn Thạch, nhưng kết quả lại không thu được gì.

Nơi này hoàn toàn không có khí tức của Xích Hồn Thạch lưu lại, xem ra, chuyến này thật sự công cốc.

Đinh Ẩn có chút nản lòng, hắn không sợ Xích Hồn Thạch rơi vào tay cường địch, như vậy ít nhất còn biết Xích Hồn Thạch ở đâu, sẽ luôn có cơ hội đi cướp lại.

Nhưng nếu như tình huống hiện tại, hoàn toàn không biết Xích Hồn Thạch rốt cuộc ở đâu, lẽ nào phải như con ruồi không đầu tìm kiếm mười năm hai mươi năm cũng không chắc tìm được?

"Ngao đại nhân, ta thấy, chúng ta…" Đinh Ẩn đang định nói, thì đột nhiên nhướng mày, ánh mắt đột ngột nhìn về phía phế tích của một đạo trường không xa.

Nơi ánh mắt hắn nhìn tới, chỉ có một đống phế tích vô nghĩa và khói xanh lượn lờ, nhưng Đinh Ẩn tuyệt đối có thể khẳng định, trong khoảnh khắc vừa rồi hắn đã cảm nhận được khí tức của người sống xuất hiện ở đó!

Có lẽ vì Minh tộc rất nhạy cảm với khí tức của người sống, Đinh Ẩn không cho rằng mình đã nhận lầm.

"Xem ra ngươi cũng đã nhận ra." Ngao Tông bên cạnh cũng nhìn về phía đạo trường cũ nát đó, hai người đồng thời tâm lĩnh thần hội.

Chắc chắn những người sống sót ít ỏi của Linh Thú Môn đang ẩn náu ở đó.

"Ra đây đi, chúng ta không có ác ý, chỉ cần các ngươi không tấn công ta." Đinh Ẩn trầm giọng nói với người đang trốn trong đạo trường.

Nhưng hắn hoàn toàn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, vẫn là một mảnh tĩnh lặng, rõ ràng gã kia không muốn giao tiếp với hắn.

“Nếu vậy, đừng trách ta ra tay không lưu tình!” Đinh Ẩn rút Khấp Huyết Kiếm ra, sau đó đột nhiên chém xuống không trung, U Minh chi lực ngưng tụ trên lưỡi kiếm lập tức hóa thành quang nhận phá không bay ra!

Quang nhận phá không bay tới, trong nháy mắt đánh trúng đạo trường đổ nát, theo sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, những con đường hoàn toàn được lát bằng ngọc thạch rung chuyển dữ dội!

Sau đó, Đinh Ẩn thổi một trận cuồng phong xua tan khói bụi, đạo trường đó dưới sự tấn công của hắn đã hoàn toàn sụp đổ.

“Hừ!” Đinh Ẩn biết gã kia tuyệt đối không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, hắn đích thân tiến lên, trong đống gạch ngói vụn tìm thấy một tấm đá có màu sắc hơi khác thường, đột nhiên giẫm nát nó.

Theo tấm đá vỡ vụn, một hầm ngầm ẩn giấu bên dưới đạo trường liền hiện ra trước mắt.

“Hóa ra trốn ở đây.

Chương 1003

Để che giấu khí tức cũng đã tốn không ít tâm tư nhỉ, nếu không cũng sẽ không sống sót được trong trận nội chiến thảm liệt đó." Ngao Tông như có điều suy nghĩ.

Đinh Ẩn không chút khách khí, chỉ cao giọng nói: "Người bên trong đợi ta giết vào, hay tự ra đây?

Ta nói trước, nếu ta vào trước, chưa chắc đã có người sống sót." "Đại nhân thủ hạ lưu tình, chúng tôi ra ngay!" "Tôi đã nói sớm trốn ở đây không phải chuyện tốt, lẽ ra nên rời khỏi đây chạy đi rồi!" "Chúng ta e là đều phải chết ở đây…" Một tràng tiếng la hét hoảng loạn vang lên, ngay sau đó liền thấy một số đệ tử mặc trang phục của Linh Thú Môn đi ra từ hầm ngầm.

Những đệ tử này trông tu vi rất thấp, chỉ có người đứng đầu tu vi còn coi được.

Chỉ là phần lớn những người này đều y phục rách rưới, sắc mặt tiều tụy, rõ ràng đã trốn ở đây rất lâu.

"Đại nhân, tôi tên là Lý Chiếu, ngài có thể tùy ý gọi tôi." Đệ tử dẫn đầu cẩn thận đi đến trước mặt, thần sắc khá thấp thỏm.

Lúc này trong lòng hắn chỉ hy vọng hai người tu vi thần bí khó lường trước mắt ngàn vạn lần đừng gây khó dễ.

Ngao Tông cũng không nói nhiều, "Linh Thú Môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kể hết cho ta, không được giấu diếm một câu, nếu không hậu quả ngươi biết rõ." "Vâng!

Thưa đại nhân, tôi nhất định biết gì nói nấy!" Lý Chiếu cẩn thận gật đầu, vài nữ đệ tử trẻ tuổi phía sau khẽ thút thít.

“Đừng khóc, kiềm chế lại!” Lý Chiếu lập tức hoảng hốt, sợ những nữ đệ tử này vô ý chọc giận Ngao Tông.

“Không cần sợ, ta vốn cũng không định gây khó dễ cho các ngươi.” Ngao Tông tùy tay vung lên, từ trong không gian trữ vật lấy ra rất nhiều linh thạch, đan dược chữa thương, còn có một ít thức ăn, nước ngọt, hắn nhận ra có một số đệ tử tu vi yếu ớt chưa thể tịch cốc, vẫn cần ăn uống.

“Đa tạ đại nhân!” Lý Chiếu nhìn những thứ này mà mắt gần như lồi ra, đây chính là những thứ họ thiếu thốn nhất hiện nay.

“Bảo người của ngươi phân phát đi, ngươi đích thân kể cho ta nghe.” Lý Chiếu sau đó phân phó sư đệ phía sau tự mình phân phát, còn hắn thì theo Ngao Tông đến bên cạnh đại điện trưởng lão.

“Nói đi.” Ngao Tông tùy ý ngồi xuống vị trí của tông chủ đã đổ nát, Đinh Ẩn thì đứng bên cạnh hắn.

“Chuyện phải kể từ năm ngày trước…” Hóa ra, sau khi Linh Thú Môn biết tin Liệt Ảnh Thần Tông, Thục Sơn, Cửu Độc Tông lần lượt bị diệt môn, họ càng quyết định ngàn vạn lần không được rời khỏi tông môn, đồng thời thi triển rất nhiều pháp thuật bảo vệ tông môn, hy vọng có thể vượt qua cửa ải này.

Những pháp thuật như trò đùa này tất nhiên không thể ngăn cản được Minh tộc nhân.

Năm ngày trước, một huyễn ảnh của Minh tộc nhân thần bí xuất hiện trên bầu trời Linh Thú Môn, gần như trong nháy mắt đã giết chết tông chủ Linh Thú Môn.

Pháp lực đáng sợ như vậy tự nhiên trong khoảnh khắc đã uy hiếp được tất cả mọi người, cũng hoàn toàn làm mới nhận thức của họ về Minh tộc nhân!

Huyễn ảnh Minh tộc thần bí đó nói rằng, tuyệt đối không thể giữ lại người sống của Nhân tộc, nếu muốn sống sót trong kiếp nạn này chỉ có một cách, đó là bắt càng nhiều người sống càng tốt để hiến tế cho hắn, thì có thể có được quyền lợi tiếp tục sinh tồn.

Khi điều kiện này được đưa ra, những đệ tử Linh Thú Môn hoàn toàn bị chấn nhiếp trong lòng bắt đầu rục rịch.

Họ đều cho rằng nhân loại nhất định sẽ thất bại trong cuộc chiến này, Nhân tộc cũng sẽ diệt vong, sau khi biết được tiền đề này, không ai còn muốn liều chết phấn đấu.

Cứ như vậy, sống sót bằng mọi giá đã trở thành chủ đề chính trong đó.

Trong hai ngày đầu, mọi người đều che giấu rất tốt, ai cũng miệng nói muốn huyết chiến đến cùng, dù cho đầu rơi máu chảy.

Nhưng đến ngày thứ ba, tất cả mọi người đều im lặng một cách ngầm hiểu, sóng ngầm cuộn trào, cho đến ngày hôm sau, không ai còn có thể kìm nén được nữa.

Thủ tịch đệ tử đi đầu tấn công môn đồ của mình, sau đó các trưởng lão lớn trong tông môn cũng bắt đầu ra tay, toàn bộ Linh Thú Môn hoàn toàn loạn thành một đoàn.

Nhưng dù loạn đến mức độ này, những trưởng lão đó vẫn thống nhất kế hoạch liên hợp lại với nhau, chọn bắt những đệ tử khác để làm con bài mặc cả cho mạng sống.

Có thể biết, những đệ tử tu vi thấp kém đó làm sao có thể chống lại được những trưởng lão này, từng người một không ngoài dự đoán đã bị bắt, và cuối cùng họ không màng đến việc dọn dẹp đống hỗn độn, lập tức mang theo những đệ tử bị bắt đi tìm Minh tộc đầu hàng.

Lý Chiếu là đệ tử hạng hai trong tông môn, tuy đấu tranh không

đặc biệt lợi hại, nhưng rất giỏi ẩn náu, tâm tính so với các đệ tử khác cũng lương thiện hơn một chút.

Hắn không nỡ làm những chuyện tàn hại đồng môn, nên đã cố gắng hết sức bảo vệ một số đệ tử, để họ ở lại trong hầm ngầm bí mật này, trốn tránh cho đến hôm nay.

Trong thời gian đó, hắn hoàn toàn không dám rời khỏi hầm ngầm nửa bước, dù cho trận chiến đã kết thúc cả một ngày cũng vẫn như vậy.

Mãi cho đến vừa rồi, hắn mơ hồ cảm thấy bên ngoài dường như không còn ai, một nữ đệ tử rất nhỏ tuổi đói khát cùng cực, có chút sốt ruột muốn chạy ra ngoài tìm thức ăn.

Cứ như vậy, vô ý để lộ khí tức bị Đinh Ẩn phát hiện.

"Thuật ẩn nấp khí tức của ngươi lợi hại thật, ngay cả ta cũng có thể lừa được." Đinh Ẩn có chút kinh ngạc.

"Bởi vì tôi vẫn luôn nghiên cứu những tiểu xảo vặt vãnh này, nên có chút tâm đắc." Lý Chiếu cười khổ một tiếng, "Nhưng không sao, có thể để các đồng môn sống sót càng nhiều càng tốt là chuyện tốt." Ngao Tông lại tiếp tục hỏi: "Xích Hồn Thạch ở đâu?" Lý Chiếu nghe vậy thần sắc lập tức ngưng trọng, "Ngài hỏi cái này để làm gì?" Ngao Tông nhíu mày, Lý Chiếu lập tức nhận ra sự bất mãn của Ngao Tông, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi tiền bối!

Tôi không phải không chịu nói, chỉ là chuyện này hệ trọng, không thể dễ dàng tiết lộ!

Nếu không cẩn thận làm mất Xích Hồn Thạch, vậy thì không chỉ đơn giản là mối đe dọa từ Minh tộc nhân nữa." Đinh Ẩn có chút không hiểu, "Hệ trọng thế nào, nói nghe thử." Lý Chiếu nghiêm túc nói: "Những viên Xích Hồn Thạch đó một khi rời khỏi vị trí ban đầu, sẽ

diệt thế!" "?" Đinh Ẩn nghe mà đầu óc mơ hồ.

Lý Chiếu thần bí nói: "Xem ra ngài không biết rồi?

Lai lịch của Xích Hồn Thạch không hề tầm thường, đó chính là Thất Thập Nhị Ma Thần thượng cổ!" Đinh Ẩn không thể không ngắt lời hắn: "Nếu muốn kể lai lịch của Xích Hồn Thạch, ta còn rõ hơn ngươi nhiều!" Lý Chiếu có chút xấu hổ, "Hóa ra là vậy… vậy ngài chắc cũng biết Xích Hồn Thạch một khi mất kiểm soát, sẽ khống chế tất cả những người tiếp cận, và biến họ thành hình dạng ban đầu của những hung thú đó để tàn sát sinh linh!" "Nghe nói không ai có thể chống lại được hung thú mạnh mẽ như vậy, đủ để diệt thế, ngay cả Minh tộc nhân cũng không thể là đối thủ của chúng!" Đinh Ẩn và Ngao Tông nhìn nhau, hai người đồng thời mỉm cười.

Gã này tuy tu vi không thấp, nhưng tâm cảnh lại như một đứa trẻ, thật dễ lừa gạt.

"Là trưởng lão tông môn của ngươi nói cho ngươi biết sao?" Ngao Tông cười hỏi.

Lý Chiếu cũng liên tục gật đầu: "Không sai!" Ngao Tông lại hỏi: "Vậy tại sao khi mối đe dọa của Minh tộc nhân cận kề, các ngươi lại không chịu thả Xích Hồn Thạch ra để bảo vệ tông môn?" Câu này khiến hắn á khẩu, ấp úng một lúc lâu, mới cẩn thận nói: "Lẽ nào là vì sợ sức mạnh đó quá lớn, sau khi đánh bại Minh tộc nhân sẽ gây nguy hiểm cho chúng ta?" "Ha ha ha!" Ngao Tông và Đinh Ẩn không hẹn mà cùng cười, thật sự, Ngao Tông đã rất lâu không bị chọc cười như vậy, gã này thật chậm chạp.

"Ngươi đã nghe nói về Quỷ Diện Viên chưa?" Đinh Ẩn cười nói.

"Tất nhiên đã nghe!

Đó là một trong bảy mươi hai hung thú, sức mạnh vô cùng, thích

tàn sát bừa bãi, nghe nói thời thượng cổ có vô số nhân loại chết dưới tay nó!" Lý Chiếu chưa nói xong, đột nhiên trợn to mắt nhìn Đinh Ẩn trước mặt!

Gã này đã biến thành hình dạng của Quỷ Diện Viên, toàn thân tỏa ra khí tức của hung thú thượng cổ, lập tức khiến hắn sợ đến run cả chân!

"Quỷ Diện Viên!" Lý Chiếu kinh hãi lùi lại, nhưng giây tiếp theo Đinh Ẩn lại biến về hình dạng ban đầu, không khác gì lúc trước.

"Ngươi… rốt cuộc là ai?" Lý Chiếu run rẩy hỏi, lúc này thật sự bị Đinh Ẩn trước mắt dọa sợ.

Từ lâu hắn đã bị những trưởng lão kia nhồi sọ, khiến hắn cho rằng những ma thần này một khi xuất hiện trên đời, chắc chắn sẽ có vô số sinh linh gặp tai ương.

Nhưng chúng không thể trở thành món khai vị của Đinh Ẩn được.

"Yên tâm, nếu ta thật sự là ma thần hiếu sát, ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao?" Đinh Ẩn ra hiệu, nhưng Lý Chiếu hai chân như mọc rễ, thực sự không dám bước loạn một bước.

Đinh Ẩn thấy bộ dạng của hắn, dứt khoát xòe bàn tay, để hai viên Xích Hồn Thạch trong cơ thể hiện ra trong lòng bàn tay.

"Ngài có thể điều khiển Xích Hồn Thạch?" Lý Chiếu vô cùng ngạc nhiên, không giống như những gì hắn nghe trong truyền thuyết.

Theo lý mà nói, người tiếp xúc với Xích Hồn Thạch, không phải đều nên bị nuốt chửng tâm trí, biến thành cỗ máy giết chóc vô nghĩa sao?

"Như ngươi thấy, ta có thể khống chế những viên Xích Hồn Thạch này, thậm chí có thể biến thành yêu ma tương ứng với mỗi viên Xích Hồn Thạch." Đinh Ẩn thu lại toàn bộ, có chút tự giễu nói:

“Nhưng thì sao?

So với Minh tộc nhân, pháp lực của ta cũng không mạnh.” “Nhưng… không phải Xích Hồn Thạch có thể hủy thiên diệt địa sao…” Lý Chiếu gãi đầu.

Đinh Ẩn cười lạnh, thu lại Xích Hồn Thạch, “Ngươi thấy ta giống có thể hủy thiên diệt địa không?

Nếu vậy tại sao ta không đánh lui Minh tộc, mà lại phải trốn tránh khắp nơi?” Lý Chiếu dù ngu ngốc đến đâu lúc này cũng đã hiểu ra, uy lực của Xích Hồn Thạch trong nhận thức của hắn đã bị phóng đại vô hạn, thứ đó hoàn toàn không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Chương 1004

"Thực ra nói nghiêm túc, họ cũng không lừa ngươi." Ngao Tông từ từ đứng dậy, đi đến bên cạnh Lý Chiếu, "Minh tộc nhân xâm lược là chuyện trong vòng nửa năm nay, trước đó, với thực lực của những tu hành giả các ngươi, sức mạnh của Xích Hồn Thạch quả thực đủ để nghiền ép." "Nhưng so với Minh tộc nhân, chút sức mạnh này hoàn toàn không đáng để xem." Lý Chiếu tuy không hiểu ý đồ của họ, nhưng mơ hồ cảm thấy hai người này rất tự tin, ít nhất có thể khống chế được Xích Hồn Thạch.

"Cho nên, bây giờ ngươi cần đưa ta đi tìm Xích Hồn Thạch, không cần lãng phí thời gian, nó đối với ta rất quan trọng, đối với nhân loại thiên hạ cũng rất quan trọng!" Đinh Ẩn trầm giọng nói, "Hiện tại nhân loại cấp bách cần một cường giả có thể chống lại Minh tộc nhân, ta có thể làm được!" "Được rồi, tôi tin ngài!" Lý Chiếu cũng không nói nhiều, "Chỉ bằng việc ngài sẵn lòng đưa vật tư cho chúng tôi sử dụng, tôi biết ngài tuyệt đối không thể là ác nhân!" Ngao Tông thản nhiên cười, "Sự khác biệt giữa ác nhân và người tốt không dễ dàng phân định như vậy đâu.

Được rồi, đưa ta đi đi." Lý Chiếu không nói thêm nữa, chỉ ra hiệu theo hắn cùng đi.

Nhưng vừa bước ra khỏi phế tích của đại điện, những đệ tử kia liền vây lại.

"Đa tạ tiền bối giúp đỡ!" "Chúng tôi sau này nguyện ý đi theo tiền bối, không biết ngài có thể thu nhận chúng tôi không?" "Linh Thú Môn bị phá hủy chúng tôi cũng không còn nơi nào để đi, những trưởng lão kia trở về chúng tôi cũng không thể đi theo, xin hai vị tiền bối thu nhận

chúng tôi!" "Chúng tôi sau này nhất định sẽ vì tiền bối hiệu lực!" … Mọi người nhao nhao lên, ai cũng khẩn cầu được thu nhận.

Rốt cuộc bây giờ họ hoàn toàn không nơi nương tựa, khắp nơi lại có Minh tộc săn lùng tu hành giả, dựa vào bản thân đi lại trên giang hồ là điều không thể.

Ngao Tông nhìn những người này vốn không có cách nào, rốt cuộc đối với hắn họ không khác gì gánh nặng, đang định mở miệng từ chối thì Lý Chiếu lại ấp úng mở lời: "Tiền bối, không biết ngài có thể thu nhận chúng tôi không?" "Tuy rằng chúng tôi đối với ngài không có tác dụng, nhưng chỉ cầu có thể cho chúng tôi một nơi an thân lập mệnh là được, xin ngài xem xét vì Xích Hồn Thạch, có được không?" Trong lòng Lý Chiếu có chút thấp thỏm, hắn biết khả năng được thu nhận không lớn, nhưng vẫn cố gắng thử một phen.

Ngao Tông nhàn nhạt liếc hắn một cái, "Nếu ta không thu nhận thì sao?" "Vậy tôi cũng sẽ đưa ngài đi tìm Xích Hồn Thạch, chuyện sau đó tôi chỉ có thể tự tìm cách." Lý Chiếu thở dài một hơi.

Thái độ này lại khiến Ngao Tông khẽ gật đầu công nhận, tiểu tử này không ngốc, không dùng Xích Hồn Thạch làm con bài mặc cả trong cuộc nói chuyện của hai người.

Nếu hắn thật sự dám dùng Xích Hồn Thạch làm con bài mặc cả, vậy Ngao Tông chắc chắn sẽ khiến hắn hối hận.

"Được, ta có thể mang các ngươi đi, và để các ngươi ở một nơi có thể tránh xa sự tấn công của Minh tộc, sau đó các ngươi có thể sống sót tốt." Vốn dĩ mọi người đều tưởng Ngao Tông chắc chắn sẽ từ chối, nhưng một câu nói lại khiến tất cả mọi người lần nữa nhen nhóm hy vọng, mỗi người đều vô cùng kích động nhìn hắn!

"Đa tạ tiền bối thu nhận!" Việc Ngao Tông thu nhận họ khiến họ vừa bất ngờ vừa cảm động, rốt cuộc bây giờ họ không còn đường

sống nào, hành động này đối với họ thực sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

"Những gì ta có thể làm cho các ngươi chỉ có bấy nhiêu.

Nếu sau này muốn đòi hỏi nhiều hơn, phải xem các ngươi có giá trị đối với ta hay không." Ánh mắt Ngao Tông lướt qua mặt từng người, "Đương nhiên, trong số các ngươi nếu có kẻ nào dám lấy oán báo ân, ta chắc chắn sẽ khiến hắn hối hận vì đã được sinh ra trên đời." Lý Chiếu vội vàng nói: "Tiền bối cứ yên tâm!

Chúng tôi đều là người biết điều, nếu thật sự có kẻ nào dám làm vậy không cần phiền đến ngài, tôi sẽ đích thân ra tay giết hắn!" "Không sai!" Mọi người cũng rối rít phụ họa.

Sau đó, Lý Chiếu dẫn họ vào trong rừng cây của dãy núi, càng đi sâu vào trong, khu rừng càng trở nên rậm rạp, đến cuối cùng tầm mắt thậm chí không thể xuyên qua khu rừng rậm để nhìn thấy con đường phía trước.

Nhưng Lý Chiếu vẫn không hề chậm lại bước chân, bất kể đường đi trở nên phức tạp thế nào, hắn đều có thể tìm ra con đường một cách chính xác, và đi suốt một mạch tránh được tất cả các linh thú bảo vệ dãy núi.

"Kỳ lạ, với tu vi của ngươi, trong Linh Thú Môn đáng lẽ không có thân phận để biết nơi cất giữ Xích Hồn Thạch chứ?

Tại sao ngươi lại hiểu rõ nơi này như vậy?" Đường đi thuận lợi đến mức Đinh Ẩn cũng có chút ngạc nhiên.

Lý Chiếu có chút giảo hoạt cười, "Đừng thấy tu vi của tôi không cao, nhưng các trưởng lão trong tông môn đều tin tưởng nhân phẩm của tôi, nên cũng ngầm cho phép sư phụ tôi, à, trưởng lão thứ bảy, giao nhiệm vụ kiểm tra Xích Hồn Thạch hàng năm cho tôi." Nghe vậy,

Ngao Tông liền hiểu ra, tiểu tử này quả thực tâm địa chất phác, có thể ở trong một tông môn Ma đạo tôn sùng thực lực mà có được địa vị như vậy.

Loại người này vào Ma đạo thật không thích hợp lắm.

Đi không biết bao lâu, khi một số đệ tử tu vi cảnh giới yếu hơn đã cảm thấy mệt mỏi, sau khi xuyên qua một khu rừng, mới thấy con đường phía trước trở nên rộng mở.

Nhìn ra xa, đó là một hồ nước rất rộng, mặt nước trong vắt có thể nhìn thấy đáy, thỉnh thoảng những cơn gió nhẹ thổi qua làm lay động khu rừng rậm hai bên hồ, mang theo mùi hương tươi mát của nước và cây cỏ.

Nơi đây đâu đâu cũng có thể thấy những loài hoa cỏ cây cối hình thù kỳ lạ, hoàn toàn không có chút dấu vết nào bị con người can thiệp cải tạo.

Thỉnh thoảng có thể thấy một vài linh thú nhỏ nhảy nhót trong rừng, cùng với những con cá trong nước vui đùa bơi lội, cảnh tượng sảng khoái tinh thần này thực sự khó khiến người ta tưởng tượng đây là một địa điểm bí mật của tông môn Ma đạo.

Một cảnh tượng hoàn toàn tự nhiên, khiến người ta quên đi sự tuyệt vọng của việc Nhân tộc sắp bị diệt tộc ở thế giới bên ngoài, hoàn toàn là một thế ngoại đào nguyên tự thành.

"Xích Hồn Thạch ở đây!" Lý Chiếu chỉ vào hồ nước đó, nói với Đinh Ẩn một cách rất khẳng định.

Ngao Tông nhìn về phía Đinh Ẩn, nhưng người sau lại có chút nghi ngờ lắc đầu, "Ta không cảm nhận được khí tức của Xích Hồn Thạch." "Không, không thể nào!" Lý Chiếu sợ họ nghĩ mình đang lừa gạt, vội vàng chạy đến bên hồ, từ trong lòng lấy ra một lá bùa ném ra,

lá bùa đó liền tự nhiên tan biến giữa không trung.

Khi tro bụi trong lá bùa rơi xuống hồ, mặt nước phẳng lặng liền dâng lên từng đợt sóng, sau đó dòng nước trên mặt hồ đột nhiên dâng lên, một cái bóng khổng lồ từ dưới hồ lao ra khỏi mặt nước!

"Cái gì vậy!" Một số đệ tử tu vi yếu ớt nhát gan sợ hãi lùi lại liên tục, Đinh Ẩn thì ngược lại, theo bản năng bước lên, và rút Khấp Huyết Kiếm ra chuẩn bị chiến đấu!

Bởi vì hắn nhận ra, trên thân hình khổng lồ đó dường như có bám theo khí tức của Xích Hồn Thạch.

"Quả nhiên ở đây!

Hai vị tiền bối, tôi không lừa các ngài chứ!" Lý Chiếu nhìn cái bóng khổng lồ đó thở phào nhẹ nhõm, và liên tục vẫy tay với Ngao Tông hai người.

"GÀO!" Cái bóng khổng lồ đó phát ra một tiếng gầm chấn động tai, làm văng hết nước xung quanh, Đinh Ẩn mới nhìn rõ bộ dạng của gã đó.

Đó là một con quái vật thân hình khổng lồ như voi, nhưng cổ lại dài một cách kỳ lạ, cái cổ dài đó nâng cái đầu lâu lên đánh giá trên không trung, có chút đề phòng.

"Xích Hồn Thạch?" Đinh Ẩn có chút bất ngờ, hắn chưa từng thấy Xích Hồn Thạch có thể hóa hình!

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra không phải vậy, chỉ là Xích Hồn Thạch giấu trong cơ thể nó mà thôi, hoàn toàn không dung hợp thành một thể với con quái thú này.

Con quái vật khổng lồ cẩn thận nhìn họ, sau đó ánh mắt của nó rơi vào người Lý Chiếu, dường như đang xin ý kiến của người sau.

“Tông môn không còn nữa, tất cả đệ tử chỉ còn lại vài người chúng ta, trưởng lão cũng tự tương tàn sát chết một nửa, chúng ta tiếp tục canh giữ Xích Hồn Thạch cũng không còn ý nghĩa nữa.” Lý Chiếu có chút bi thương nói với con quái thú đó.

Con quái vật nghe vậy, trong đôi mắt to lớn dâng lên một nỗi bi thương, dường như không muốn tin những lời Lý Chiếu nói.

“Giao Xích Hồn Thạch ra đi, hai vị tiền bối có lẽ có thể tận dụng tốt Xích Hồn Thạch, đợi khi Minh tộc bị đuổi đi, không chừng chúng ta có thể xây dựng lại Linh Thú Môn!” Lý Chiếu lại một lần nữa khuyên con quái vật khổng lồ, người sau cuối cùng cũng dao động dưới lời khuyên.

Chỉ thấy con quái vật khổng lồ mở miệng, một luồng ánh sáng màu đỏ máu từ miệng nó dần dần bay ra, lơ lửng trước mặt mọi người.

Thứ đó chính là Xích Hồn Thạch, Đinh Ẩn không cần nhìn cũng biết vật này tuyệt đối là hàng thật, khí tức đó tuyệt đối không thể giả mạo.

Đinh Ẩn có thể nhận ra, khí tức của viên Xích Hồn Thạch này hoàn toàn không yếu hơn viên lấy được từ Liệt Ảnh Thần Tông, điều đó cũng có nghĩa là viên Xích Hồn Thạch này đã trải qua một lần thôn phệ.

“Vậy ta không khách khí nữa!” Đinh Ẩn bước tới, một tay chộp lấy viên Xích Hồn Thạch, và dùng U Minh chi lực cách ly nó, bây giờ hắn không định thôn phệ nó ngay lập tức.

Thấy lại một viên Xích Hồn Thạch nữa vào tay, trong lòng Đinh Ẩn dâng lên một cảm giác kích động, nhưng sau đó hắn ép mình bình tĩnh lại, chuyện vẫn chưa xong.

“Không phải, trong Linh Thú Môn không phải có hai viên Xích Hồn Thạch sao?

Tại sao chỉ có một viên ở đây?” Lý Chiếu trả lời: “Viên Xích Hồn Thạch kia à, ở trong tay tông chủ, sau khi ông ấy bị giết, đại trưởng lão đã lấy nó đi.” “Vậy đại trưởng lão hiện ở đâu?” Đinh Ẩn có chút cấp bách hỏi.

Nghe vậy, Lý Chiếu im lặng một lát, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: “Tên khốn đó và các trưởng lão khác đã mang các đệ tử trong tông môn đi, bây giờ không biết đã đi đâu rồi.” Nghe vậy, Đinh Ẩn không khỏi đau đầu, cuối cùng vẫn phải giao đấu với Minh tộc một lần nữa.

Nhưng bây giờ hắn có ba viên Xích Hồn Thạch trong tay, cộng thêm thân phận Minh tộc, giao thủ với chúng chắc không thành vấn đề.

Con thú khổng lồ kia sau khi giao Xích Hồn Thạch xong, liền lặn xuống đáy nước, không còn thấy bóng dáng.

Đinh Ẩn suy nghĩ một lúc, sau đó nói với Ngao Tông: “Ngao đại nhân, ta định ở lại đây hấp thu Xích Hồn Thạch, sau khi kết thúc việc này rồi mới đi tìm Minh tộc!” Đinh Ẩn đương nhiên trong lòng vẫn luôn nghĩ đến việc lấy viên Xích Hồn Thạch trong tay Minh tộc, tất nhiên sẽ không biết khó mà lui.

“Có thể.” Ngao Tông gật đầu đồng ý, dù sao cũng không vội trong chốc lát.

Sau đó, Đinh Ẩn chọn một khu vực khá rộng rãi trong rừng, tùy tay bố trí một đạo bình chướng cách ly, liền bắt đầu chuẩn bị hấp thu Xích Hồn Thạch.

Nhìn viên Xích Hồn Thạch đang lơ lửng trước mặt, Đinh Ẩn có thể cảm nhận rõ ràng nó đang theo bản năng chống lại sự tiếp cận của

hắn.

Dường như ý thức được điều sắp phải đối mặt, nó không ngừng dao động ma khí để chống cự.

"Bốp!" Đinh Ẩn không suy nghĩ, một tay nắm chặt viên Xích Hồn Thạch, và trực tiếp hấp thu vào cơ thể.

Chương 1005

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng nỗi đau khi hấp thu Xích Hồn Thạch, nhưng ngoài dự đoán, sau khi viên Xích Hồn Thạch dung nhập vào cơ thể, tuy có chống cự, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được cơn đau kịch liệt khó chịu như trước.

Ngược lại, dưới tác dụng của U Minh chi lực trong cơ thể, năng lực của Xích Hồn Thạch được từ từ hấp thu, hoàn toàn không có quá nhiều sự đối kháng.

Đinh Ẩn lập tức hiểu ra, hóa ra thể chất Minh tộc đã cưỡng ép khống chế năng lượng của Xích Hồn Thạch, khiến nó không còn có thể, giống như trước kia, bùng phát oanh kích tùy tiện trong cơ thể hắn.

"Như vậy thì tốt!" Tâm trạng Đinh Ẩn vô cùng thoải mái, lập tức không còn rụt rè, không chút dè dặt bắt đầu thôn phệ Xích Hồn Thạch, quyết định kết thúc việc này với tốc độ nhanh nhất!

Trong lúc hắn thôn phệ Xích Hồn Thạch, Lý Chiếu cũng không rảnh rỗi, dẫn theo các sư đệ sư muội hái linh thảo trong khu rừng rậm như bí cảnh đào hoa này.

Linh thảo ở đây có tuổi đời rất cao, hoàn toàn không bị ô nhiễm từ bên ngoài, dùng để luyện chế đan dược hiệu suất chắc chắn rất tốt.

Dù sao sau này cũng không có cơ hội đến đây nữa, nên cố gắng lấy đi càng nhiều thảo dược càng tốt.

"Các vị, hái thảo dược chỉ cần lấy quả đã chín là được, những cây còn đang trong giai đoạn trưởng thành tuyệt đối không được nhổ, để nó từ từ sinh trưởng, không chừng sau này sẽ có người khác đến đây hái thuốc!" Lý Chiếu vẫn không quên dặn dò các đệ tử.

Đinh Ẩn đối với những thảo dược này không có chút hứng thú nào, chỉ ở bên cạnh hồ, khẽ thăm dò xuống dưới hồ, lại phát hiện dưới hồ có một thế giới khác.

Trông như chỉ là một hồ nước rất phẳng lặng, nhưng bên dưới lại có một linh mạch khổng lồ rất hoàn chỉnh, không ngừng tưới nhuần khu vực này.

Cũng chính vì vậy, trong hồ nước này mới có thể sinh trưởng ra rất nhiều sinh linh đầy linh tính, và có một lượng lớn linh thảo.

Chỉ là Ngao Tông có chút không hiểu, nơi này rõ ràng là một nơi tu luyện cực tốt, nhưng người của Linh Thú Môn lại không tu hành ở đây, cũng không biết nguyên nhân.

Ngày hôm đó không có chuyện gì, Ngao Tông liền ngồi xếp bằng trong rừng bế mục dưỡng thần một đêm, khi tỉnh lại, Đinh Ẩn vẫn đang luyện hóa Xích Hồn Thạch.

Chỉ là trạng thái của hắn lúc này dường như đã gần đến hồi kết, hoàn toàn không gian nan như thường lệ, dường như rất nhẹ nhàng.

Ngao Tông vừa đứng dậy từ bên hồ, thần thức của hắn đột nhiên nhận ra, ở khoảng cách vài chục dặm, có một số tu hành giả đang nhanh chóng tiến đến đây.

Trong số những tu hành giả này có kèm theo một số Minh tộc nhân, hướng đi đã khóa chặt rõ ràng là nơi này.

“Xem ra tiếp theo sẽ rất náo nhiệt đây.” Ngao Tông cười đầy ẩn ý.

Như Ngao Tông dự liệu, kẻ đến không có ý tốt.

Những người này toàn bộ đều là các trưởng lão, đại đệ tử của Linh Thú Môn, những Minh tộc nhân kia lúc này là chủ nhân của họ.

“Khoảng cách đến nơi đó chắc không còn xa nữa, xin ngài hãy tin

tôi!" Một trong những trưởng lão dường như nhận ra những Minh tộc nhân kia đang nghi ngờ mình, vội vàng giải thích.

Minh tộc nhân mặc bộ giáp nặng màu đen lạnh lùng nói: "Lâm Thiên, ta đã đi ở đây gần một ngày rồi, chỉ quanh quẩn ở đây không biết bao nhiêu lần, ngươi chắc chắn phương hướng không sai chứ?" "Không sai, nhất định không sai!" Lâm Thiên nghiến răng nghiến lợi, trong lòng phẫn nộ vô cùng, "Đều tại Phương Thiên, tên ngu đó sợ Xích Hồn Thạch bị mất, chỉ giao lộ tuyến đến đây cho đệ tử của hắn, nếu không nhờ ngài ban cho tôi cũng không thể biết được." Người mặc áo giáp đen cũng hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, "Thôi được, ta cho ngươi thêm một canh giờ nữa, nếu không tìm được, ngươi không cần sống nữa, cả đồng bạn của ngươi cũng phải hiến tế cho Minh Vương." "Hiểu rồi!" Lâm Thiên nghe xong không khỏi cúi đầu, toàn thân run rẩy không để lại dấu vết.

Trong lòng hắn có chút hối hận, tại sao lại hiến Xích Hồn Thạch cho chúng, kết quả dẫn đến lòng tham của những gã này lại trỗi dậy, cứ nhất quyết đòi đến đây tìm viên Xích Hồn Thạch thứ hai!

Các đệ tử phía sau càng run rẩy, không còn ai dám đi trước dẫn đường nữa.

"Đều đứng ngẩn ra đó làm gì!

Lẽ nào trước đây các ngươi chưa từng vào cấm lâm sao!

Sống chết chỉ biết trông cậy vào ta!" Lâm Thiên thấy bộ dạng đó càng thêm phẫn nộ, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào ký ức mơ hồ còn sót lại để tìm kiếm.

Nhưng lần này rõ ràng hắn may mắn hơn, lần này đi theo con đường, dần dần nhận ra đã thoát khỏi khu vực bị mắc kẹt trước đó.

"Phía trước chắc chắn là nơi đó!" Lâm Thiên hưng phấn vô cùng,

bước nhanh về phía trước, cuối cùng cũng nhìn thấy hồ nước ở cuối khu rừng.

Nhưng lúc này không ai có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, tất cả mọi người đều đang ăn mừng vì đã giữ được một mạng!

"Chủ nhân, mời!" Lâm Thiên ra hiệu cho vị Minh tộc nhân đó tiến lên.

Người mặc áo giáp đen nhìn quanh, sau đó từ từ đi đến bên hồ, nhìn xuống một lượt, rồi đột nhiên quay lại bóp cổ Lâm Thiên, cứng rắn nhấc hắn lên!

Lâm Thiên hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cảm giác ngạt thở khiến hắn không nói được một lời, còn đám đệ tử phía sau thì không ai dám lên tiếng.

"Nơi này hoàn toàn không có khí tức của Xích Hồn Thạch, ngươi đang lừa ta sao?" người mặc áo giáp đen lạnh lùng chất vấn, hắn đã bị trì hoãn ở khu rừng này cả một ngày, hoàn toàn mất hết kiên nhẫn.

Lâm Thiên sợ hãi toàn thân run rẩy, trợn trắng mắt cố gắng ra hiệu cho người mặc áo giáp đen buông ra, người sau mới hơi nới lỏng lực đạo một chút, "Ta chỉ cho ngươi thời gian nói một câu để giải thích rõ ràng." Lâm Thiên sau khi được thả ra thậm chí không kịp thở, vội vàng biện giải: "Chủ nhân tin tôi, Xích Hồn Thạch ở đây, tôi đã từng tận mắt nhìn thấy…" Chưa kịp nói xong, người mặc áo giáp đen lại một lần nữa siết chặt tay, không có kiên nhẫn nghe gã này nói hết câu.

"Chủ nhân, ngài thủ hạ lưu tình, tôi bảo đảm nhất định sẽ tìm được Xích Hồn Thạch cho ngài, sau đó đích thân dâng đến trước mặt ngài!" Những đệ tử kia bị cảnh tượng này dọa cho hồn bay phách tán, đồng loạt quỳ xuống khấu đầu cầu xin.

Không phải họ có tình cảm sâu đậm gì với Lâm Thiên, mà thực sự

sợ sau khi hắn chết, sẽ đến lượt mình.

"Không vội.

Ta lấy mạng của ngươi trước, nếu vẫn không tìm được, ta sẽ lấy từng người một!" Trong tay người mặc áo giáp đen không ngừng có U Minh chi lực lan ra, dần dần bao quanh người Lâm Thiên.

Hắn thấy cảnh tượng này càng kinh hãi hơn, liều mạng giãy giụa muốn mở miệng cầu xin, nhưng hoàn toàn vô ích!

Khi người mặc áo giáp đen chuẩn bị lấy mạng hắn, lại đột nhiên nhìn về phía không xa, động tác trên tay cũng theo đó chậm lại.

Ở cuối tầm mắt, hắn kinh ngạc nhìn thấy mấy nữ đệ tử tu vi thấp kém của Linh Thú Môn đang hái thuốc ở đó.

Rõ ràng họ cũng nhìn thấy người mặc áo giáp đen, cũng như những đệ tử Linh Thú Môn bên cạnh hắn, lập tức sợ hãi quay đầu bỏ chạy!

"Không phải, tất cả đệ tử trong tông môn đều đã bị bắt rồi sao?" người mặc áo giáp đen ném Lâm Thiên xuống chân, lạnh lùng chất vấn.

"Tôi… tôi không biết có cá lọt lưới, chúng tôi rõ ràng đã bắt đi tất cả các đệ tử rồi, không thể có người trốn thoát!" Mồ hôi lạnh kinh hãi của Lâm Thiên chảy xuống từ trán, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào người mặc áo giáp đen.

"Trong vòng một khắc, bắt lại tất cả những con cá lọt lưới này cho ta, không được sót một ai, nếu không ta sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán!" người mặc áo giáp đen lại một lần nữa ra lệnh.

"Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau đi cho ta!" Lâm Thiên đâu dám nói nửa câu vô ích, lập tức trút hết lửa giận trong lòng lên những đệ tử kia, những người này không ai dám dừng lại một khắc, lần lượt

thân đi truy sát.

Ánh mắt người mặc áo giáp đen rơi vào người Lâm Thiên, người sau lập tức toàn thân dựng tóc gáy, vội vàng cùng nhau đuổi theo truy sát!

Mấy nữ đệ tử tu vi yếu ớt kia thậm chí bay cũng khó khăn, chưa chạy được bao xa đã bị chặn lại.

Những người chặn lại, chính là các sư huynh ngày thường được tôn kính vô cùng.

"Mấy vị sư muội, đừng trách chúng ta thủ hạ không lưu tình, thực sự là tình thế bắt buộc, huống hồ các ngươi cũng nên sớm đi đoàn tụ với các sư huynh đệ khác rồi!" Mấy người đó không biết xấu hổ biện giải, cũng không định giết chết mấy nữ đệ tử, rốt cuộc nhiệm vụ Minh tộc giao là phải bắt sống toàn bộ.

"Nói nhảm, mau bắt đi cho ta, chủ nhân đang đợi ta giao phó!" Lâm Thiên đứng bên cạnh mọi người, có chút tức giận ra lệnh.

Lúc này bất kỳ sự sỉ nhục nào phải chịu từ Minh tộc, toàn bộ đều chuyển hóa thành lửa giận khó có thể kìm nén.

"Các vị sư huynh, có thể xem xét tình đồng môn ngày xưa, tha cho tôi một mạng được không?" Một nữ đệ tử khổ sở cầu xin.

"Vậy có thể xem xét tình ngày xưa, cứu mạng ta không!" Một trong số họ không nói nhiều nữa, lập tức ra tay, một trận pháp lực bùng nổ, mấy nữ đệ tử kia lập tức bị đánh ngất đi.

Khi chuẩn bị tiến lên bắt người, một trận pháp lực dao động đột nhiên từ trên trời giáng xuống, buộc hắn phải lùi lại.

Ngay sau đó, thấy một con rồng khổng lồ có đôi cánh lớn từ trên trời giáng xuống, chặn trước mặt những nữ đệ tử kia, không cho phép đi qua.

“Thanh Diệu!

Chương 1006

Nguyệt Minh!

Các ngươi có còn nhân tính không!" Lý Chiếu ngồi trên lưng rồng khổng lồ chỉ vào họ phẫn nộ mắng: "Ngay cả những người sống sót cuối cùng của môn phái cũng không định tha sao!" "Lý Chiếu?" Mọi người nhìn thấy hắn đều rất ngạc nhiên, sau đó đều mỉm cười.

"Trốn cũng nhanh thật, nếu chậm vài bước, chắc cũng phải gặp xui xẻo như sư phụ của ngươi rồi!" Lâm Thiên nhìn Lý Chiếu trước mặt, chế giễu.

"Mối thù của sư phụ ta cũng sẽ đòi lại từ ngươi, hôm nay có ta ở đây các ngươi không thể bắt đi bất kỳ ai!" Lý Chiếu nghiến răng nói.

"Nói nhảm!" Lâm Thiên vung tay, một chiếc quạt khắc hình âm dương ở hai mặt hiện ra trong tay, sau đó đột nhiên vung về phía Lý Chiếu!

"Vù!" Trong khoảnh khắc, từ chiếc quạt âm dương cuộn lên một cơn lốc xoáy cuồng bạo, nhổ bật gốc cây cối trên mặt đất, cuốn theo tấn công.

"Đi!" Lý Chiếu vỗ vào con rồng khổng lồ dưới mình, con rồng khổng lồ mở miệng phun ra một ngọn lửa cuồn cuộn, nhưng ngọn lửa vừa gặp cơn gió âm dương liền bị hóa giải hoàn toàn.

Sau đó, cơn cuồng phong cuốn theo ngọn lửa hóa thành một cơn lốc lửa nóng bỏng, không chút dè dặt oanh kích vào thân thể con rồng khổng lồ, trong khoảnh khắc khiến nhiều chỗ trên cơ thể nó bị thiêu thành than.

"GÀO!" Con rồng khổng lồ đau đớn vỗ cánh muốn dập tắt ngọn

lửa trên người, nhưng Lâm Thiên lại thổi quạt lần thứ hai, cơn cuồng phong sắc bén như vô số lưỡi dao kẹp trong đó, quét qua người con rồng khổng lồ lần nữa làm nặng thêm thương thế của nó.

Dưới những đòn tấn công liên tiếp, con rồng khổng lồ cuối cùng không thể chống đỡ, sau một tiếng kêu bi thảm liền hoàn toàn hóa thành tro bụi tan biến.

Lý Chiếu thì nhanh chóng hóa thành một luồng sáng lao về phía Lâm Thiên, nhưng chưa kịp đến gần đã bị cưỡng ép giam cầm giữa không trung, không thể động đậy chút nào.

Lý Chiếu biết đó là tác dụng của định thân thuật của Lâm Thiên, tuy không phải là pháp thuật cao minh, nhưng người sau chỉ dựa vào tu vi vượt xa mình là có thể áp chế hắn cứng ngắc.

Chuyện đã đến nước này, trận chiến đấu này không còn gì hồi hộp nữa.

"Ta đã nói rồi, ngươi không nên chỉ chìm đắm vào việc nghiên cứu ẩn thân thuật, luyện đến cao minh thì sao?

Bây giờ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta không?" Lâm Thiên bước nhanh về phía Lý Chiếu, đột nhiên một cước đá bay hắn.

Người sau khó khăn bò dậy từ mặt đất, dù miệng thổ huyết, nhưng ánh mắt vẫn quật cường, "Ta và ngươi không còn gì để nói, đã đến nước này, muốn giết thì giết!" "Giết?" Lâm Thiên không khỏi cười, "Ta đương nhiên không có tư cách giết ngươi, bây giờ sinh tử của tất cả sinh linh trong giới này đều nằm trong tay Minh tộc chí cao vô thượng, sống chết phải đợi đại nhân phán quyết." Lý Chiếu kinh ngạc nhìn Lâm Thiên, gã này trước đây, rõ ràng là một trong những trưởng lão đức cao vọng trọng trong tông môn, bây giờ lại sa đọa đến mức này!

“Những người khác ở đâu?” Lâm Thiên không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

“Không có gì để nói!” Lý Chiếu trả lời càng dứt khoát.

Thái độ này khiến mấy đệ tử kia không hài lòng, lại có người một cước đá mạnh vào ngực hắn, lại đá hắn phun ra máu tươi.

Họ không hiểu, lúc này rõ ràng họ chiếm thế thượng phong, tại sao gã này lại dám tự tin như vậy!

“Trước tiên mang những người này về cho chủ nhân xem, để chủ nhân không nổi giận, lúc đó ta sẽ mang những người khác đến!” “Vâng!” Mấy đệ tử kia sau đó liền định tiến lên bắt người.

“Chư vị, vội vàng đi vậy sao?

Ta thấy thiếu mấy mục tiêu chưa bắt đúng không?” Lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện không xa, và mỉm cười từ từ đi về phía họ.

Khi người này xuất hiện, tất cả mọi người đều lập tức cảnh giác, vì họ hoàn toàn không nhận ra bất kỳ khí tức nào đến gần.

Nhưng khi nhìn rõ người này không có chút dao động pháp lực nào, họ mới yên tâm, hóa ra người này không phải là phàm nhân.

“Tại sao ở đây lại có phàm nhân?” Mọi người trong lòng có chút ngạc nhiên, nếu là phàm nhân bình thường ở đây, chỉ sợ đi loanh quanh cả đời cũng không thể tìm được.

“Chư vị không cần kinh ngạc.

Hôm qua, Lý Chiếu đã tuyên thệ trở thành phó nhân của ta, cho nên ta e là không thể dung túng các ngươi mang hắn đi.” Người đó dừng bước, cười tươi nhìn họ, người này chính là Ngao Tông.

Mọi chuyện xảy ra ở đây tự nhiên đều bị hắn nhận ra ngay từ đầu,

hắn sẽ không dung túng kẻ nào ngang nhiên động đến người của mình.

"Ngao đại nhân!" Lý Chiếu nhìn thấy Ngao Tông trong nháy mắt, trong mắt lập tức hiện lên hy vọng, xem ra có cứu rồi!

"Hình như không chỉ có ngươi, dường như cũng có Minh tộc nhân và…" Lý Chiếu chưa nói xong, Lâm Thiên một cước đạp lên lưng hắn khiến hắn phải im miệng.

"Phó nhân của ngươi?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi cười ha hả, câu nói này trong mắt họ quả thực là chuyện nực cười!

Lâm Thiên cười nói: "Lý Chiếu là một tên phế vật vô dụng, những đệ tử được hắn bảo vệ càng không đáng một xu.

Nhưng dù sao cũng là tu hành giả, sao lại sa đọa đến mức nhận một phàm nhân làm chủ nhân?" "Ta không nói nhảm với ngươi." Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề, "Hoặc là giao người cho ta, hoặc là chết ngay bây giờ." "Ha ha ha ha ha!" Trong đám người đó lập tức vang lên một trận cười chói tai, đối với họ đây hoàn toàn là một trò cười lớn!

"Tiểu quỷ, ngươi không có tư cách bị chủ nhân phán định sinh tử, ta tiễn ngươi lên đường trước!" Một đệ tử lập tức phóng ra pháp bảo, chỉ thấy một luồng ánh sáng xanh từ tay hắn bay ra, sau đó hóa thành một con rắn lớn mở miệng nuốt chửng xuống.

Nhưng con rắn khổng lồ đó chưa kịp tiếp cận Ngao Tông, một cơn gió nhẹ lướt qua, những lưỡi đao gió ẩn trong cơn gió nhẹ trong nháy mắt đã cắt con rắn lớn thành từng mảnh!

Cảnh tượng này lập tức khiến tất cả mọi người không khỏi lùi lại một bước, run rẩy nhìn quanh.

Đương nhiên họ không cho rằng phàm nhân trước mắt có thể thi

triển ra pháp thuật như vậy, cho rằng có người khác đang âm thầm giúp đỡ.

"Không biết vị đạo hữu nào ra tay can dự!

Chúng tôi phụng mệnh Minh tộc đến đây bắt người, không muốn xung đột với ngài!" Lâm Thiên lớn tiếng hét vào không khí xung quanh.

Ngao Tông từ từ lắc đầu, xem ra những gã này thật sự ngu ngốc.

"Bớt nói nhảm đi." Ngao Tông chậm rãi đi về phía họ, nhưng tên đệ tử kia không từ bỏ, có thể nào ngay cả một phàm nhân cũng không giết được?

Lần này hắn dứt khoát biến phi kiếm thành một thanh trường kiếm, trực tiếp cầm lấy trong nháy mắt lao đến trước mặt Ngao Tông, giơ trường kiếm định đâm vào ngực hắn.

Nhưng Ngao Tông không bị đâm xuyên ngực như hắn dự liệu, mũi kiếm chỉ cách ngực hắn vài tấc đã cứng rắn dừng lại, hoàn toàn không thể tiến thêm chút nào!

Dù hắn không ngừng dùng pháp lực thúc đẩy cũng vô ích.

"Không thể nào…" Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Ngao Tông, nhưng người mà trong mắt hắn không đáng một xu, lại nhìn hắn với ánh mắt đầy mỉa mai, chế giễu.

"Ngươi lên đường trước đi." Giây tiếp theo, ngực hắn đột nhiên nổ tung, máu tươi phun ra như suối, sau đó cơ thể chảy hết máu mềm nhũn ngã xuống đất, đôi mắt trợn to vẫn còn lấp lánh sự không thể tin và sợ hãi.

Ngao Tông đá xác chết sang một bên, sau đó ánh mắt nhìn về phía những người khác, lúc này những gã đó mới ý thức được Ngao Tông hoàn toàn không phải là phàm nhân!

“Chặn hắn lại cho ta!” Lâm Thiên lập tức ra lệnh, những đệ tử kia không thể không cứng đầu lao lên, từ bốn phương tám hướng quấy rối cản trở.

Thấy được thủ đoạn của Ngao Tông không hề tầm thường, tấn công chính diện hoàn toàn không thể là đối thủ, chỉ có thể cố gắng quấy rối cản trở hắn tiến lên, và tìm ra sơ hở để một đòn đánh bại hắn.

Nhưng những thủ đoạn hoa mỹ của những người này trong mắt Ngao Tông căn bản không đáng một xu, hắn chỉ bước về phía trước một bước, khí tức theo không khí lan ra không dấu vết, trong nháy mắt đã xâm thực vào cơ thể những người đó.

Họ hoàn toàn không phát hiện, vẫn đang vắt óc suy nghĩ nên cản trở Ngao Tông như thế nào.

Giây tiếp theo, những người đó không hiểu sao cảm thấy khí huyết trong cơ thể dâng trào, chưa kịp hoàn hồn, ngực họ đột nhiên nổ tung, máu tươi phun ra như suối!

Tất cả mọi người đều chết trong tay hắn trong nháy mắt, Lâm Thiên thì hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc!

Nhưng hắn nhanh chóng hoàn hồn, hoàn toàn không màng sống chết, trực tiếp lao về phía Ngao Tông, và vung chiếc quạt âm dương trong tay hoàn toàn một tư thế không cần mạng giao thủ với hắn.

“Lấy mạng cho đồ đệ của ta!” Ngao Tông hoàn toàn không để gã đó vào mắt, chỉ tùy tay vung lên, một trận đao gió lướt qua xé nát cái bóng đó, cuối cùng hóa thành một làn khói bụi tan biến.

Hóa ra đó chỉ là một thuật che mắt, Lâm Thiên đã sớm nhân cơ hội này trốn thoát.

Chương 1007

Ngao Tông nhìn vào hư không, đột nhiên đưa tay về phía trước chộp lấy, không gian đó lập tức bị phá vỡ trước mặt, Ngao Tông liền đưa tay vào trong khe nứt không gian, đột nhiên rút ra, và kéo theo cả gã Lâm Thiên kia cũng bị túm cổ lôi ra.

"Bịch!" Lâm Thiên bị ném mạnh xuống đất, và trong nháy mắt pháp lực của hắn bị cấm chế, hoàn toàn biến thành một phế nhân.

Chỉ trong chốc lát, những người này trong tay Ngao Tông chỉ còn lại một phế nhân, thủ đoạn sấm sét như vậy khiến Lý Chiếu trợn mắt há mồm!

Dù đã sớm biết Ngao Tông không phải người bình thường, nhưng cũng không ngờ tu vi cảnh giới lại mạnh đến mức này, ngay cả trưởng lão mà hắn khó có thể sánh bằng cũng dễ dàng bị tiêu diệt.

"Ngao đại nhân, ngài hóa ra lợi hại như vậy!

Trước đây tôi thật đã xem thường ngài!" Lý Chiếu cố gắng chống đỡ thân thể đầy vết thương đi đến bên cạnh Ngao Tông, trong mắt đầy kích động.

Có cường giả như vậy bảo vệ, vậy thì không cần lo lắng sẽ bị Minh tộc nhân bắt đi nữa!

Ngao Tông một cước đá Lâm Thiên trên đất sang một bên, người sau đau đến mức cong cả người.

Lúc này cơ thể không thể dùng pháp lực bảo vệ, bất kỳ vết thương nào cũng sẽ cảm nhận được một cách hoàn toàn, khiến hắn khó có thể chịu đựng.

"Đại nhân tha mạng!

Tôi có mắt không tròng, nếu sớm biết ngài lợi hại như vậy tôi tuyệt đối sẽ không chọc vào!

Tôi đi ngay bây giờ, cầu ngài tha cho tôi một mạng!" Lâm Thiên khổ sở cầu xin.

Nhưng Lý Chiếu bên cạnh lại không đồng ý, lập tức nói: "Ngao đại nhân, gã này không phải thiện nam tín nữ, năm xưa tàn sát trong tông môn nội đấu cũng có phần của hắn, sư phụ của tôi đã bị hắn đánh lén chết!" Nói đến đây, Lý Chiếu liền hận đến nghiến răng, hận không thể tại chỗ xé xác gã này ra thành vạn mảnh.

Ngao Tông nhàn nhạt nói: "Ân oán giữa ngươi và hắn trước đây không liên quan đến ta, nếu ngươi có năng lực xử lý mối thù của mình, vậy thì nên giải quyết hắn trước đó, không phải đợi ta ra tay cứu ngươi." Lý Chiếu nghe vậy thần sắc không khỏi có chút xấu hổ, cũng quả thực như vậy, vừa rồi hắn suýt chút nữa đã mất mạng, nếu không phải Ngao Tông ra tay thì đã không còn mạng rồi.

Làm sao dám mong Ngao Tông có thể ra tay giúp hắn báo thù?

"Nhưng, trùng hợp là những người này cũng có thù với ta, mối thù của ta và hắn cũng nên kết thúc." Ánh mắt Ngao Tông rơi vào người Lâm Thiên, người sau bị nhìn đến toàn thân dựng tóc gáy, run rẩy nói: "Tiền bối, tôi thật… thật sự không cố ý mạo phạm ngài!

Nếu tôi sớm biết…" Lâm Thiên chưa nói xong, Ngao Tông đột nhiên ra tay túm lấy đầu hắn, sau đó một luồng U Minh chi lực nhanh chóng phát tác phá hoại trong cơ thể hắn, trong chốc lát đã hoàn toàn hủy đi kinh mạch, pháp khí trong cơ thể, hoàn toàn phế đi một thân tu vi.

Đồng thời nguyên thần cũng bị tổn thương nặng nề, linh trí tu hành càng bị tổn thương không thể phục hồi, khiến hắn từ nay về sau không còn khả năng tu hành nữa.

“Phụt!” Lâm Thiên phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác suy yếu chưa từng có lan ra trong cơ thể, không cần nói cũng biết tu vi của mình đã bị phế.

Nhưng trong lòng hắn lại chỉ có may mắn, Ngao Tông đã phế đi tu vi của hắn, có nghĩa là không định giết hắn.

Ít nhất tạm thời không chết được.

“Gã này đã động sát tâm với ta, ta tự nhiên cũng không thể tha cho hắn.

Nhưng có một số chuyện cần hỏi từ miệng hắn, trước tiên giữ lại một mạng.” Ngao Tông lướt nhìn Lâm Thiên, đầy ẩn ý nói: “Tốt nhất đừng lãng phí quá nhiều kiên nhẫn của ta.” “Tôi biết rồi!” Lâm Thiên vội vàng gật đầu đáp, “Chỉ cần tôi biết nhất định sẽ nói hết!” “Lý Chiếu, gã này giao cho ngươi quản lý, đừng để hắn chết.” Ngao Tông phân phó cho Lý Chiếu.

“Tuân mệnh!” Lý Chiếu lộ vẻ tươi cười, đương nhiên hắn sẽ không để gã này chết, chỉ là, dùng hắn để trút giận thì không thành vấn đề.

Lâm Thiên bị ánh mắt của Lý Chiếu nhìn đến tê cả da đầu, nhưng trong lòng vẫn còn một tia hy vọng.

Hắn cố ý không nói ra Minh tộc nhân đi cùng mình, nếu họ phát hiện một nhóm người đi mãi không về, nhất định sẽ đến tìm.

Khi đó, đợi Ngao Tông bị diệt, hắn tự nhiên có cơ hội trốn thoát.

Ngao Tông nhìn thấy những nữ đệ tử đang hôn mê, tùy tay thi triển một đạo chân khí đánh thức toàn bộ.

Những nữ đệ tử nhát gan này sau khi tỉnh lại liền theo bản năng lùi lại né tránh, khi nhìn rõ người trước mắt là Ngao Tông mới yên tâm.

“Chúng ta không bị bắt đi?” Có người kinh ngạc.

“Yên tâm đi, đã nhận ta làm chủ nhân, ta tự nhiên sẽ không để các ngươi bị bắt đi.” Ngao Tông cười nhạt nói.

“Đa tạ Ngao đại nhân!” Những nữ đệ tử này trong lòng thực sự cảm kích vô cùng, vội vàng cảm ơn Ngao Tông, nếu không thật sự bị bắt đi tuyệt đối không thể sống sót.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Lâm Thiên bị phế tu vi, họ càng thêm sùng bái Ngao Tông, Lâm Thiên trong mắt họ quả thực là cường địch không thể đối phó.

Cứ như vậy, họ mới yên tâm, có một chỗ dựa vững chắc như vậy phía sau, làm sao lo lắng tính mạng sau này không được bảo đảm.

Sau khi Ngao Tông rời đi, ánh mắt của họ đồng loạt tập trung vào người Lâm Thiên, đầy hận thù.

“Tên khốn giết sư phụ ta, nhất định phải để ngươi nợ máu trả bằng máu!” “Còn có phần của ta, sư tỷ của ta cũng chết trong tay ngươi!” “Tên khốn để ta đích thân xử lý!” Tuy tu vi của những nữ đệ tử này rất thấp, nhưng xử lý một Lâm Thiên không có pháp lực thực sự dễ như trở bàn tay.

“Dừng tay cho ta!” Lý Chiếu chặn trước mặt họ, giận dữ nói: “Bây giờ mới biết ra mặt sao?

Nếu ban đầu tu vi của các ngươi cao, ai dám đi chọc vào mà tìm chết?” “Bây giờ tu vi của hắn không còn, các ngươi lại có gan, làm cũng hay thật!” Lý Chiếu một phen mỉa mai lập tức khiến họ không còn mặt mũi nào, khá xấu hổ lùi sang một bên.

Nhưng dù vậy, vẫn có một số đệ tử không cam lòng, “Vậy những hành vi ác độc hắn đối với chúng ta, lẽ nào cứ thế bỏ qua sao?” “Chuyện này tự có Ngao đại nhân phán quyết, không cần chúng ta lo

lắng.

Hắn bị Ngao đại nhân bắt, cũng không liên quan đến chúng ta." Lý Chiếu lắc đầu nói.

Lâm Thiên có chút thê thảm cười, "Lý Chiếu, bây giờ ta đã hiểu tại sao sư phụ của ngươi lại tin tưởng ngươi như vậy, quả nhiên là một người tốt bụng thái quá!" "Ta lại hy vọng ta không phải là một người tốt bụng thái quá.

Nếu không ta dù bị Ngao đại nhân trừng phạt, cũng nhất định phải lấy mạng của ngươi!" Lý Chiếu thần sắc băng lãnh.

"Thôi được.

Vì biểu hiện hiện tại của ngươi, lúc đó…" Lâm Thiên đột nhiên im miệng, không nói thêm nữa.

Theo hắn thấy, chủ nhân sắp đến sẽ xử lý những người này, hắn cũng có thể nhân cớ này, sống sót một mạng. … Trong rừng, người mặc áo giáp đen dần mất hết kiên nhẫn, ban đầu hắn định gọi họ về để trừng phạt, nhưng đợi rất lâu cũng không có hồi âm.

Thậm chí hắn dùng nguyên thần chi lực cưỡng ép liên kết với họ, phát hiện hoàn toàn đã thoát ly khỏi ý thức của mình, những gã này dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của hắn như vậy!

"Lúc đó có bản lĩnh gì?" Trong lòng người mặc áo giáp đen dần dần có chút tức giận, hạ quyết tâm nếu gặp lại lần nữa, nhất định phải xé xác họ ra thành vạn mảnh, không để lại người sống.

Khi chuẩn bị vào rừng rậm để tìm kiếm, hắn lại đột nhiên phát hiện trong khu rừng này xuất hiện khí tức U Minh chi lực cực kỳ nồng đậm.

Điều này khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, trong ký ức của hắn, ở đây hoàn toàn không có Minh tộc nhân bắt người sống, nếu không đã

sớm gặp rồi.

Vì tò mò, hắn đi theo U Minh chi lực tìm kiếm trong rừng, cuối cùng ở một khu vực linh lực cực kỳ dồi dào trong rừng đã phát hiện ra nguồn gốc.

Chỉ thấy đó là một quang đoàn năng lượng màu máu, trong đó dường như có sinh mệnh thể tồn tại, không ngừng hấp thu thiên địa linh lực.

Người mặc áo giáp đen lập tức khẳng định, quang đoàn này chính là nguồn gốc của U Minh chi lực.

"Vị đồng bào, trước đây ta không biết ngài ở đây, ngài thuộc bộ đội nào trong đại quân?" người mặc áo giáp đen khách khí hỏi.

Nhưng câu hỏi của hắn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, khiến hắn càng thêm nghi ngờ, thử dùng thần thức thâm nhập vào quang đoàn để tìm hiểu.

Nhưng vừa thăm dò liền phát hiện không ổn, trong đó không chỉ có U Minh chi lực, mà còn có khí tức của Xích Hồn Thạch!

Ba viên.

Chương 1008

"Vậy sao!" người mặc áo giáp đen vô cùng kinh ngạc, xác nhận lại nhiều lần, đó chắc chắn là Xích Hồn Thạch không thể nghi ngờ, ba viên.

Cứ như vậy, trong lòng hắn lập tức nảy sinh những ý nghĩ khác.

Dù là đồng bào Minh tộc, lúc này cũng không thể có ai biết, nếu trực tiếp ra tay cướp Xích Hồn Thạch, chắc chắn sẽ không ai hay biết.

"Gã này dường như đang tu luyện, chắc hẳn khá yếu ớt…" Tâm tư của hắn càng lúc càng linh hoạt.

"Vị các hạ, nếu có thể nghe thấy, liệu có thể cho ta một lời hồi đáp không?" Gã mặc giáp đen thăm dò hỏi.

Nhưng ngay sau đó, gã nhận được một tin tức từ ý thức của đối phương: "Cút!" Người đang tu hành trong quả cầu ánh sáng chính là Đinh Ẩn, lúc này đang ở thời khắc quan trọng luyện hóa Xích Hồn Thạch, căn bản không có tâm tư để ý đến một tên ngu ngốc.

Nhưng một tiếng mắng giận dữ không những không khiến đối phương nổi giận mà còn làm gã vui mừng.

Đinh Ẩn đã gắt gỏng như vậy, đủ để chứng minh lúc này y hoàn toàn không thể đối phó với những hành động nhỏ, tuyệt đối là cơ hội tốt để ra tay!

"Vị các hạ, ta thấy ngươi dường như đang gặp nguy hiểm, cần người giúp đỡ, vì vậy ta không thể ngồi yên không quản, cứ để ta giúp ngươi một tay!" Gã mặc giáp đen rút một thanh đao từ bên hông, thân đao không phải vàng cũng chẳng phải đá, trên đó không ngừng cuộn trào U Minh Chi Lực màu tím đen.

Nơi lưỡi đao chỉ tới, bất kỳ thực vật nào bị khí tức chạm phải đều lập tức khô héo.

Đinh Ẩn nhìn thấy mà trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng lúc này lại không có cách nào ngăn cản gã kia đến gần.

"Không cần gấp, ta giúp ngươi!" Gã mặc giáp đen đột nhiên giơ thanh trường đao màu đen trong tay lên, chém mạnh xuống quả cầu ánh sáng, U Minh Chi Lực trong lưỡi đao đen kịt nhanh chóng bắt đầu xâm thực.

Ngay khi Đinh Ẩn chuẩn bị đè nén Xích Hồn Thạch, liều mạng đại chiến một trận với gã, thì lại phát hiện quả cầu ánh sáng không hề bị phá vỡ, ngược lại còn trở nên vững chắc hơn.

"Chuyện gì vậy?" Gã mặc giáp đen có chút nghi hoặc, vốn đoán rằng một nhát chém đủ để phá vỡ màn chắn, nhưng lại không như tưởng tượng.

Lập tức, gã không còn nương tay, liên tiếp chém ra mấy đao, mỗi lần đều không chút giữ lại mà kích phát U Minh Chi Lực để xâm thực tấm chắn bảo vệ, nhưng tấm chắn bảo vệ lại không hề suy suyển, ngược lại càng lúc càng kiên cố.

"Sao có thể như vậy!" Gã mặc giáp đen càng lúc càng bực bội, cuối cùng phát hiện ra năng lượng trong mỗi đòn tấn công đều bị tấm chắn kia hấp thu, hoàn toàn là công cốc!

Đinh Ẩn ngược lại là người hiểu ra trước, tấm chắn bảo vệ mà Ngao Tông chuẩn bị cho y, với tu vi của gã này sao có thể phá được.

"Quả nhiên Ngao đại nhân đã chu toàn!" Nghĩ vậy, Đinh Ẩn yên tâm hơn nhiều, nhìn gã mặc giáp đen đang cố hết sức phá vỡ tấm chắn như đang nhìn một tên ngốc.

"Đừng phí sức nữa!

Ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng hôm nay dù ngươi có mệt chết cũng không thể chạm vào một sợi lông của ta đâu." Đinh Ẩn mỉa mai nói.

"Vị các hạ thật không biết điều!

Ta rõ ràng là muốn giúp ngươi, tại sao lại mỉa mai ta như vậy!" Gã mặc giáp đen dù trong lòng lửa giận bốc lên, nhưng vẫn giả vờ vô hại, trong lòng lại âm thầm suy tính xem tiếp theo nên dùng cách gì để phá vỡ tấm chắn.

"Xem ra chỉ có thể như vậy!" Gã mặc giáp đen suy nghĩ một lát, sau đó lấy ra một pháp bảo có hình dạng kỳ dị uốn lượn như một con rắn từ trong lòng.

Khi pháp bảo đó hiện ra trong tay gã, con rắn hoàn toàn được điêu khắc bằng kim loại bỗng sống lại, quấn quanh lòng bàn tay gã.

"Đi đi." Gã mặc giáp đen ra hiệu, sau đó con rắn nhỏ lè lưỡi, một đầu chui vào trong tấm chắn.

Cũng thật kỳ lạ, tấm chắn mà gã dùng mọi cách cũng không thể phá vỡ, trước mặt con rắn nhỏ lại như không tồn tại, dễ dàng chui vào bên trong, và nhanh chóng áp sát Đinh Ẩn.

"Gay go rồi!" Mặc dù Đinh Ẩn không biết con rắn nhỏ này có mánh khóe gì, nhưng vật này tuyệt đối không có chút lợi ích nào cho y.

Vì thế, y cũng không thể không chuẩn bị đè nén Xích Hồn Thạch để đối phó.

Mặc dù làm vậy sẽ khiến y tổn thất một lượng lớn năng lượng của Xích Hồn Thạch và làm giảm đáng kể lợi ích thu được từ nó, nhưng trước mắt tính mạng đang bị đe dọa, không thể do dự thêm nữa.

"Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!" Lửa giận trong lòng Đinh

Ẩn bùng lên, ngay khi chuẩn bị ra tay, một giọng nói truyền âm đột nhiên vang lên bên tai: "Cứ thế mà dừng lại chẳng lẽ ngươi không thấy đáng tiếc sao?

Ngươi khó khăn lắm mới có được Xích Hồn Thạch." Giọng nói đó chính là của Ngao Tông, Đinh Ẩn trong lòng mừng như điên, biết rằng mình đã được cứu!

"Ngao đại nhân, xin ngài hãy ra tay giúp ta!" Đinh Ẩn vội vàng cầu cứu.

Tuy Ngao Tông không trả lời, nhưng y lập tức cảm nhận được khí tức của Ngao Tông đang nhanh chóng đến gần nơi này, không còn nghi ngờ gì nữa!

Trong nháy mắt, con rắn nhỏ đã chui vào bên trong tấm chắn, thân hình khẽ rung lên, nhanh chóng lớn gấp mấy chục lần, trong chớp mắt đã hóa thành một con mãng xà khổng lồ.

"Gào!" Con mãng xà mở cái miệng lớn như chậu máu gầm lên một tiếng long trời lở đất về phía Đinh Ẩn, luồng gió tanh và uy áp ập đến khiến Đinh Ẩn không khỏi kinh hồn bạt vía.

Bây giờ y không thể vận dụng nửa điểm pháp lực, còn con mãng xà khổng lồ sắp nuốt chửng y vào bụng!

Ngay khi bóng tối từ cái miệng lớn như chậu máu của mãng xà sắp bao trùm lên đầu y, một luồng gió lạnh thấu xương đột nhiên cuộn lên trong không khí rồi lướt qua.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể mãng xà đột nhiên dừng lại giữa không trung, kèm theo tiếng thịt da bị cắt đứt vang lên, thân thể khổng lồ của nó vỡ thành mấy chục đoạn giữa không trung rồi rơi ầm xuống đất!

"Phù!" Đinh Ẩn thở phào nhẹ nhõm, không cần nhìn cũng biết ai đã

cứu mình.

"Kẻ nào!" Gã mặc giáp đen nổi giận đùng đùng, mắt thấy sắp thành công lại bị người khác ra tay cản trở vào thời khắc mấu chốt nhất, làm sao gã có thể bình tĩnh được!

"Người Minh Tộc tại sao lại có hứng thú với Xích Hồn Thạch?" Đột nhiên, thân ảnh Ngao Tông xuất hiện ở phía trước, lạnh lùng chất vấn.

"Phàm nhân?" Gã mặc giáp đen nhìn Ngao Tông thì vô cùng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng hiểu ra, người này chắc chắn đang che giấu tu vi của mình.

"Ta không cần biết ngươi là ai, một nhân loại quèn lại dám cản trở ta, ngươi có biết hậu quả không?" Gã mặc giáp đen nghiêm giọng chất vấn.

Bị một nhân loại phá hỏng chuyện tốt, dù thế nào gã cũng không thể chấp nhận được.

Dù cho tu vi của người này có thể mạnh hơn gã.

"Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta." Ngao Tông nhíu mày, gã này coi câu hỏi của hắn như không khí.

"Bất kỳ kẻ ngu ngốc nào cản trở Minh Tộc đều không có kẻ nào may mắn sống sót, bây giờ lập tức lui đi có lẽ…" Lời của gã mặc giáp đen chưa nói hết, đột nhiên cảm nhận được U Minh Chi Lực cuộn trào trên người Ngao Tông.

Gã vạn lần không ngờ người trước mắt cũng là một người Minh Tộc!

"Thật trùng hợp, ta cũng là người Minh Tộc.

Bây giờ ngươi nên trả lời câu hỏi của ta rồi." Ngao Tông chậm rãi

bước về phía gã, sát ý không hề che giấu, "Theo lý mà nói, người Minh Tộc không thèm sử dụng sức mạnh trong Xích Hồn Thạch, lấy nó cũng chỉ là một món đồ bỏ đi mà thôi?" Gã mặc giáp đen bất giác lùi lại hai bước, "Liên quan gì đến ngươi?

Chỉ cần là thứ có thể dùng được, đều nên bị Minh Tộc thu nhận!" "Vậy sao?" Ngao Tông có chút trêu tức nhìn gã, "Ta lại cảm thấy Xích Hồn Thạch đối với ta cũng rất hữu ích, hay là nhường cho ta thì thế nào?" "Ngươi…!" Gã mặc giáp đen không khỏi lùi lại mấy bước, trong lòng thầm thấy phiền phức không thôi, lại gặp phải hai kẻ phá đám!

"Trong Minh Tộc có quy định, ở nhân giới nếu tranh giành đồ vật, người thấy trước được trước, nếu ngươi muốn tranh giành với ta là ngươi phá vỡ quy củ trước, Thập Tướng tất nhiên sẽ trừng phạt ngươi!" Gã mặc giáp đen dứt khoát đưa ra quy củ để ép Ngao Tông.

Nhưng gã lại không hề biết rằng, Ngao Tông vốn không phải là người Minh Tộc mà gã biết.

Ngao Tông nói đầy ẩn ý: "Không bàn đến việc ta có muốn tuân thủ quy tắc này hay không.

Nếu ngươi cho rằng quy tắc là trên hết, vậy thì Xích Hồn Thạch đang ở trên người y, tại sao ngươi lại ra tay cướp đoạt?

Chẳng phải ngươi đã phá vỡ quy củ trước rồi sao!" Gã mặc giáp đen lập tức cứng họng, quả thực như lời Ngao Tông nói, cả về tình và lý gã đều khó chiếm được thế thượng phong.

"Thôi được, hôm nay ta xui xẻo, hai người các ngươi ta nhớ kỹ rồi, sau này có duyên sẽ gặp lại!" Gã mặc giáp đen hận thù nhìn chằm chằm Ngao Tông, sau đó chuẩn bị rời đi.

Chương 1009

Nhưng vừa định động thân, lại phát hiện không gian khu vực này đã hoàn toàn bị cấm chế, căn bản không thể rời đi!

"Ngươi có ý gì?

Hôm nay nhất định muốn cùng ta cá chết lưới rách sao!" Gã mặc giáp đen tức giận nhìn Ngao Tông, "Ngươi đừng quên, ở nhân giới, người Minh Tộc bị cấm tranh đấu!" "Đừng dùng quy củ của Minh Tộc để áp đặt lên người ta.

Ta và ngươi không phải là một." Ngao Tông lười nói nhảm với gã, chỉ phất tay một cái, gã mặc giáp đen lập tức cảm thấy trên người nặng như đè vạn ngọn núi cao, không kịp phòng bị liền quỳ xuống trước mặt Ngao Tông!

"Khốn kiếp!

Ta phải giết ngươi!" Gã đã hoàn toàn bị Ngao Tông chọc giận, liều mạng vận dụng U Minh Chi Lực muốn hóa giải áp lực trên người, nhưng lại không có tác dụng.

Không cần giao thủ cũng biết, tu vi của Ngao Tông tuyệt đối hơn xa gã, nhưng làm sao gã có thể cam tâm bị hắn dễ dàng áp chế như vậy, lửa giận trong lòng bùng lên chỉ muốn giải quyết tên này!

Đương nhiên gã không lo mình sẽ bị giết chết, người Minh Tộc ở nhân giới rất khó bị giết, đặc biệt là cuộc tranh đấu giữa họ với nhau căn bản khó phân sinh tử.

Dù cho bị áp đảo tuyệt đối về tu vi, cũng chỉ có thể đánh gã từ nhân giới trở về Minh giới mà thôi.

Huống chi người trước mắt ra tay tấn công trước, gã nghĩ chỉ cần

trở về Minh Tộc tố cáo một trận ra trò, Ngao Tông chắc chắn sẽ gặp đại họa.

"Ta biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì.

Nhưng ta khuyên ngươi đừng dùng tư duy của người Minh Tộc bình thường để phỏng đoán ta." Ngao Tông chậm rãi xòe bàn tay ra, một lỗ đen chỉ nhỏ bằng nắm đấm từ từ hiện ra trong lòng bàn tay, xoay tròn nhanh chóng như một vòng xoáy.

Khi gã mặc giáp đen nhìn thấy lỗ đen đó, tư duy lập tức kinh hãi đến mức hoàn toàn ngừng lại.

Gã đã từng thấy lỗ đen đó xuất hiện, trong tay của Minh Vương.

Khi đó Minh Vương trừng phạt một thuộc hạ làm trái ý chí, gã xui xẻo đó đã nhận được một vinh dự hiếm ai có được: bị hành hình công khai tại Minh giới.

Khi đó Minh Vương lần đầu tiên chủ động hiện thân trước mặt tất cả người Minh Tộc, cũng đã hóa ra một lỗ đen như vậy, chỉ trong một khoảnh khắc, lỗ đen đã hút cả thân thể lẫn hồn phách của gã kia vào trong, cho đến khi hoàn toàn tan biến.

Gã bị xử quyết kia không phải là chết, mà là biến mất hoàn toàn khỏi thế gian, không có luân hồi chuyển sinh.

Bây giờ, lỗ đen trong tay Ngao Tông mà gã nhìn thấy, hoàn toàn không khác gì lỗ đen trong tay Minh Vương mà gã tận mắt chứng kiến lúc hành hình công khai khi đó, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn giống hệt!

"Minh Vương đại nhân..." Gã thất thần nhìn Ngao Tông, nhưng nhanh chóng hoàn hồn, người trước mắt tuyệt đối không phải Minh Vương.

Nhưng hắn lại có sức mạnh cường đại giống như Minh Vương!

“Xem ra kiến thức của ngươi cũng không tồi.” Ngao Tông chậm rãi nâng lỗ đen đó lên, nụ cười lạnh lẽo, “Vĩnh biệt.” “Đại nhân!

Đại nhân!

Ta ngu xuẩn, không nên chủ động trêu chọc ngài, cầu ngài tha cho ta một mạng… bất luận điều kiện gì ta đều có thể chấp nhận!

Dù là trở thành nô lệ thuộc hạ của ngài!” Gã kinh hoàng tột độ cầu xin tha thứ từ Ngao Tông, lúc này mới sâu sắc cảm nhận được sự sợ hãi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu bị hút vào trong đó, kết quả tất yếu cũng sẽ là hoàn toàn biến mất giữa trời đất.

Động tác trên tay Ngao Tông dừng lại một lát, “Vậy thì, nói cho ta biết, tại sao ngươi lại tìm Xích Hồn Thạch.” Câu hỏi này lập tức khiến gã mặc giáp đen sững sờ một chút, sau đó có chút do dự hỏi: “Ta nói ra liệu có thể đổi được một mạng không?” Ngao Tông không nói nhảm, phất tay một cái, lỗ đen lơ lửng trên đầu lại một lần nữa hạ xuống, năng lượng hư vô trong đó khiến gã toàn thân lông tóc dựng đứng, dường như muốn xé nát tất cả mọi thứ của gã rồi nghiền thành bột!

Dưới áp lực tử vong cực độ, gã không dám nói thêm nửa câu vô nghĩa, vội vàng dập đầu như giã tỏi cầu xin tha thứ, “Ta nói!

Ta nói!” Nhưng lỗ đen đang hạ xuống không hề dừng lại, chỉ trong một khoảnh khắc đã xé nát thân thể gã thành từng mảnh, chỉ giữ lại hồn phách của gã lơ lửng giữa không trung.

Không có sự bảo vệ của thân thể, hồn phách của gã không được che chắn mà cảm nhận được lực xé từ trong lỗ đen, hoàn toàn đánh sập phòng tuyến cuối cùng trong lòng gã, sự sợ hãi hoàn toàn chiếm trọn mọi cảm xúc lúc này!

Lúc này, bộ giáp đen mang tính biểu tượng của gã cũng đã bị nghiền nát, chỉ còn lại hồn phách lơ lửng giữa không trung, như một con gà đã vặt lông chờ bị làm thịt.

"Ta chỉ cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói thêm một câu vô nghĩa nữa, ta sẽ không còn chút hứng thú nào với chuyện này nữa." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Vâng!" Gã mặc giáp đen không dám nói thêm nửa câu vô nghĩa, vội vàng nói: "Xích Hồn Thạch tuy không có tác dụng gì so với U Minh Chi Lực, nhưng ta phát hiện ra thứ đó có thể tăng phúc U Minh Chi Lực!" "Nói kỹ hơn." Ngao Tông thu lại lỗ đen, nhàn nhạt ra lệnh.

Đinh Ẩn ở bên cạnh cũng lập tức có hứng thú, vểnh tai lắng nghe.

Nguyên lai, lúc đầu khi trưởng lão Linh Thú Môn áp giải đông đảo đệ tử đến thông đạo Minh giới, Lâm Thiên đã chủ động dâng lên Xích Hồn Thạch, hy vọng thứ này có thể lấy lòng chủ nhân.

Nhưng kết quả, thứ được y coi như trân bảo trong mắt người Minh Tộc lại hoàn toàn là một món đồ bỏ đi, chỉ được coi như chiến lợi phẩm có còn hơn không mà thu đi, căn bản không nhận được chút lợi ích nào từ nó.

Nhưng gã mặc giáp đen đã trực tiếp tiếp xúc với Xích Hồn Thạch, nhanh chóng phát hiện ra thứ này dường như không đơn giản như vậy.

Gã vô tình phát hiện ra, vật này có thể khiến U Minh Chi Lực được tăng phúc và cường hóa ở một mức độ nhất định, nhưng mới chỉ là nghiên cứu sơ bộ.

Chỉ đáng tiếc chưa kịp nghiên cứu ra kết quả, thứ đó đã bị thu đi.

Bởi vì theo quy định trong Minh Tộc, bất kỳ chiến lợi phẩm nào thu được đều chỉ có thể thuộc về Minh Vương, không ai có bất kỳ

quyền sở hữu nào.

Nhưng gã mặc giáp đen lại có chấp niệm rất lớn đối với Xích Hồn Thạch, ít nhất gã rất muốn biết rõ thứ này có thể mang lại sự tăng phúc lớn đến mức nào cho người Minh Tộc.

Vì vậy, gã đã tự mình tìm Lâm Thiên, và hỏi y làm thế nào để có được Xích Hồn Thạch.

Lâm Thiên vốn đang buồn bực vì không được coi trọng, nay được gã mặc giáp đen đích thân tìm đến hỏi, tự nhiên không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Dưới sự dụ dỗ của lời hứa hẹn từ gã, chỉ cần có thể tìm được Xích Hồn Thạch cho gã, sẽ đề bạt y làm tâm phúc, Lâm Thiên quyết định đánh cược một lần.

Mang theo một vài đồ đệ do chính mình dạy dỗ, y đích thân dẫn gã mặc giáp đen đến đây tìm kiếm Xích Hồn Thạch.

Đương nhiên, kết quả sau đó không cần phải nói nhiều, tất cả đều rơi vào tay Ngao Tông.

Gã mặc giáp đen vốn tưởng rằng đến đây gặp phải kẻ địch cũng có thể giải quyết dễ dàng, nhưng lại không ngờ đá phải tấm sắt, suýt nữa mất cả mạng.

"Nếu ta sớm biết tiền bối ở đây, tuyệt đối không thể đến đây tranh đoạt với ngài, đây không phải là bản ý của ta." Gã mặc giáp đen khô khốc nói.

"Viên Xích Hồn Thạch kia ở đâu, giao ra đây." Ngao Tông chìa tay ra, ra lệnh.

Gã mặc giáp đen có chút bất lực, "Ta căn bản không có quyền giữ lại viên Xích Hồn Thạch đó, thứ đó đã bị thu đi, bởi vì ta căn bản không có quyền xử lý bất kỳ chiến lợi phẩm nào, bắt buộc phải giao

cho Minh Vương.” Ngao Tông hừ lạnh một tiếng, “Vậy sao, ngươi trung thành bán mạng cho Minh Vương đến vậy à?

Nhưng cũng phải thôi, ngươi vốn không có đường nào khác để chọn.” Gã mặc giáp đen cẩn thận nhìn Ngao Tông, “Đại nhân, tất cả những gì ta biết ta đều đã nói hết cho ngài rồi, không biết ngài có thể tha cho ta một mạng không?

Dù ngài yêu cầu ta trở thành nô bộc, ta cũng cam tâm tình nguyện!” Thực tế đối với gã, nếu thực sự trở thành thuộc hạ của Ngao Tông cũng là một chuyện tốt.

Gã mơ hồ cảm thấy, Ngao Tông có lẽ là một cường giả vô cùng đáng sợ, nếu không không thể sử dụng được thủ đoạn gần như tương đồng với Minh Vương.

“Ngao đại nhân, người này tuyệt đối không thể giữ lại, tuyệt đối không đáng tin cậy, vừa rồi còn thừa nước đục thả câu, tuyệt đối không thể để lại mầm họa này!” Đinh Ẩn lập tức truyền âm cho Ngao Tông.

Khi gã mặc giáp đen này xuất hiện trước mặt y, y đã khẳng định người này tuyệt đối không thể tin được.

“Thật trùng hợp, suy nghĩ của ta cũng giống ngươi!” Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó lỗ đen lơ lửng giữa không trung lại một lần nữa hạ xuống, trong nháy mắt đã nuốt chửng hồn phách của gã mặc giáp đen vào trong!

Tên xui xẻo đó vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh chỉ có một giây để suy nghĩ, trong khoảnh khắc đó trong lòng gã chỉ có một suy nghĩ: Ta rõ ràng đã nói thật, tại sao lại giết ta?

Ngao Tông nhìn hồn phách bị lỗ đen nuốt chửng, tự lẩm bẩm: “Ta chưa từng hứa với ngươi rằng sẽ tha cho ngươi một mạng.” Sau khi

gã kia bị lỗ đen nuốt chửng, Đinh Ẩn cũng vừa vặn cảm nhận được việc hấp thu Xích Hồn Thạch đã thuận buồm xuôi gió, khoảnh khắc tiếp theo kết giới bảo vệ tan đi, tu vi của y cũng vào lúc này tăng vọt.

Chương 1010

Rõ ràng, y đã hoàn toàn hấp thu viên Xích Hồn Thạch đó, và bắt đầu nắm giữ sức mạnh bên trong.

Năng lượng ẩn chứa trong viên Xích Hồn Thạch này rõ ràng vượt xa dự liệu, ngay cả Đinh Ẩn cũng không ngờ tu vi của mình sẽ được nâng cao đến mức độ này trong nháy mắt.

Đinh Ẩn cảm nhận U Minh Chi Lực vô cùng dồi dào trong cơ thể, lúc này y và trước đó hoàn toàn là hai người khác nhau, tu vi đã tiến bộ vượt bậc!

"Bây giờ ta càng lúc càng hy vọng có thể lấy được viên Xích Hồn Thạch tiếp theo." Đinh Ẩn xòe bàn tay, U Minh Chi Lực cuộn trào trong tay khiến chính y cũng phải kinh ngạc.

Nếu là nửa năm trước, y tuyệt đối không dám mơ tưởng hành vi của mình có thể nâng cao đến cảnh giới như vậy, cũng từ lúc này y mới miễn cưỡng bước vào phạm trù của cường giả trong giới này.

Mặc dù trong Minh Tộc, tu vi của y vẫn chưa đáng kể.

"Bây giờ, ngươi một mình hành tẩu chắc cũng có năng lực tự vệ nhất định, trừ khi gặp phải một số đối thủ vô cùng khó đối phó, ví dụ như Minh Giới Thập Tướng." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Mặc dù Đinh Ẩn chưa từng giao du với Minh Giới Thập Tướng, nhưng qua lời của Ngao Tông cũng đã nghe qua đôi chút.

Dù trong mắt Ngao Tông chúng không đáng một đồng, nhưng y lại có nhận thức rõ ràng, ít nhất y tuyệt đối không phải là đối thủ của những người đó.

"Ngao đại nhân, ta quyết định đến Minh Tộc thử một lần, viên

Xích Hồn Thạch đó đối với ta vô cùng quan trọng!" Đinh Ẩn trầm giọng nói.

Ngao Tông suy nghĩ một lát, "Thực ra không cần phải như vậy.

Theo ta được biết, các tông môn tu hành khác cũng có lưu giữ Xích Hồn Thạch, đi đoạt lấy Xích Hồn Thạch của họ sẽ an toàn hơn." Nhưng ngoài dự liệu, Đinh Ẩn lại mỉm cười sảng khoái với Ngao Tông, "Mặc dù đoạt lấy Xích Hồn Thạch của họ dễ dàng hơn, nhưng ta cảm thấy chuyện phiền phức nên giải quyết trước thì tốt hơn.

Huống chi Xích Hồn Thạch của người Minh Tộc có biến số lớn nhất, nên giải quyết chuyện này trước." "Lùi một bước mà nói, nếu ta không lấy được, lúc đó ta đi cướp Xích Hồn Thạch của người khác cũng kịp." Ngao Tông không khỏi nhìn Đinh Ẩn bằng con mắt khác, tiểu tử này sau khi tu vi cảnh giới tăng lên, ngay cả tư duy cũng trở nên tự tin như vậy, quả nhiên việc nâng cao cảnh giới tu hành cũng đã thay đổi tâm trí y không ít.

"Được, theo ý ngươi!" Ngao Tông đồng ý ngay, "Nhưng ta phải nói trước, nếu ngươi thực sự muốn cướp Xích Hồn Thạch, ta sẽ không ra tay giúp ngươi.

Mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính ngươi." "Ngao đại nhân bằng lòng hộ pháp cho ta, ta đã cảm kích không cùng, sao có thể được đằng chân lân đằng đầu!" Đinh Ẩn cười nói.

Sau đó, Ngao Tông triệu tập tất cả đệ tử Linh Thú Môn trong rừng rậm tụ tập lại.

Những người này sau khi bị tập kích trước đó, rõ ràng đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, việc tụ tập họ lại cũng tốn không ít thời gian.

Đương nhiên, trong đó có cả Lâm Thiên bị bắt.

Lâm Thiên ở trong đó như kẻ trộm nhìn ngó xung quanh, dường

như đang mong chờ điều gì đó, sắc mặt có chút thất vọng.

"Ta biết ngươi đang đợi ai.

Là chủ tử Minh Tộc đã đưa ngươi đến đây phải không?" Ngao Tông nhìn bộ dạng này của y không khỏi cảm thấy buồn cười.

Sắc mặt Lâm Thiên có chút lúng túng, không ngờ Ngao Tông lại biết trong này có người Minh Tộc, lắp bắp nói: "Ta không có, ta chỉ là chưa từng đến đây, nên có chút tò mò về cảnh sắc nơi này..." "Không cần nói nhảm nữa!" Đinh Ẩn ở bên cạnh ném một cái mũ giáp màu đen xuống chân y, "Nhìn cho kỹ đi!" Lâm Thiên cúi đầu nhìn, lập tức toàn thân ngây dại, đó chẳng phải là mũ giáp của người Minh Tộc sao.

Hắn đã xử lý gã mặc giáp đen kia rồi?!

"Ngươi… ngươi đã giết hắn?!" Lâm Thiên chấn động không thể tả, đây là lần đầu tiên y thấy người Minh Tộc bị giết!

Phải biết rằng, trong ấn tượng của y, người Minh Tộc gần như là tồn tại vô địch chiến không không thắng, căn bản không dám tưởng tượng những người này có khả năng bị đánh bại.

"Vì vậy, không cần trông mong vào chủ tử của ngươi nữa, không ai sẽ cứu ngươi đâu." Ngao Tông cười lạnh.

"Sau này tốt nhất nên nhận rõ tình thế, đừng có ngây thơ như một tên ngốc, nếu không mạng của ngươi sẽ mất đấy." "Vâng!

Ta hiểu rồi!" Tia hy vọng hão huyền cuối cùng trong lòng Lâm Thiên bị dập tắt, đầu gật lia lịa như giã tỏi.

Trước mắt chỉ có cách này mới có thể bảo toàn tính mạng.

"Ngao đại nhân, sau này ngài có quay về đây không?" Lý Chiếu có chút hy vọng hỏi.

Dù sao đây cũng là tông môn của họ, sau này có cơ hội họ vẫn

muốn quay về.

“Nếu không có chuyện gì, ta sẽ không quay lại.

Nhưng các ngươi muốn về ta cũng sẽ không cản.” Ngao Tông dừng lại một lát, “Nói lại, bây giờ các ngươi không định rời đi sao?” Mọi người nhìn nhau, do dự một lát.

Ngao Tông tự nhiên nhìn ra được suy nghĩ của họ, “Nếu các ngươi muốn ở lại đây, ta sẽ không ép buộc.

Nhưng sau này xảy ra bất cứ chuyện gì các ngươi phải tự tìm cách bảo vệ mình.” Cuối cùng, Lý Chiếu không thể không thỏa hiệp, “Đại nhân, chúng tôi đi cùng ngài.

Mặc dù không nỡ rời bỏ quê hương, nhưng chúng tôi muốn tìm một nơi ở an toàn, ít nhất có thể bảo toàn tính mạng trong chiến loạn.” “Tùy các ngươi.” Ngao Tông tự nhiên cũng không để ý.

Lý Chiếu quay người nhìn các vị đệ tử, sắc mặt mọi người đều có chút mờ mịt và thất lạc.

Mới chỉ có mấy ngày, từ những đệ tử của đại tông môn lừng lẫy biến thành những kẻ lang thang không nhà không cửa, sự chênh lệch trước sau thực sự khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Nhưng vì để bảo toàn tính mạng cũng chỉ có thể làm vậy.

“Đi thôi!” Ngao Tông phất tay một cái, khoảnh khắc tiếp theo liền mang theo mọi người cùng nhau dịch chuyển tức thời rời khỏi nơi này.

Khu rừng rậm ẩn sâu này sau khi mọi người rời đi cũng hoàn toàn tĩnh lặng trở lại.

Lại một lần nữa biến thành một bí cảnh đào nguyên không người đặt chân đến… Cùng lúc đó.

Liên minh giữa Ma đạo và Chính đạo tông môn không như người Minh Tộc dự đoán, bị một chút mưu kế nhỏ đã nhanh chóng tan rã.

Trong đó vẫn có một bộ phận lớn người không chịu từ bỏ tiếp tục kháng cự, cũng vì vậy mà khiến một số kẻ có ý đồ xấu tạm thời thu lại tâm tư.

Cho đến khi tin tức Linh Thú Môn thất thủ truyền đến, một lần nữa gây ra một trận chấn động không nhỏ trong liên minh.

Họ mới bắt đầu ý thức được, thủ đoạn của người Minh Tộc độc ác đến mức nào, hoàn toàn không tốn bao nhiêu công sức đã làm tan rã một tông môn.

Thậm chí còn biến tất cả những đệ tử tinh hoa nhất trong tông môn đó thành nô bộc, từ đầu đến cuối chỉ hạ một thông cáo đơn giản mà thôi.

Điều này khiến họ vừa cảnh giác, lại càng quyết tâm không thể tự tàn sát lẫn nhau, nếu không chỉ khiến họ diệt vong nhanh hơn.

Cứ như vậy, liên minh tông môn bắt đầu tích cực hơn trong việc phát triển, đi khắp nơi tìm kiếm bất kỳ cao nhân ẩn thế nào có thể tìm được để gia nhập.

Lần khuếch trương này dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng, chỉ cần đưa ra mối đe dọa của người Minh Tộc áp sát, tất cả mọi người đều sẽ không do dự mà gia nhập.

Thế lực tông môn trong thời gian ngắn đã nhanh chóng mở rộng gần gấp đôi, đương nhiên trong đó cũng không phải hoàn toàn là một khối sắt.

Rất nhiều người gia nhập liên minh, suy nghĩ trong lòng chỉ là nhân cơ hội này, để tăng thêm một chút cơ hội và điều kiện đầu hàng mà thôi.

Nếu thực sự đến ngày không thể không diệt vong, ít nhất có thể dựa vào việc bán đứng đồng minh để đổi lấy cơ hội sống sót.

Nhưng ít nhất hiện tại, đôi bên cùng có lợi cũng không phải là chuyện không vui.

Cùng với việc liên minh tông môn dần dần mở rộng, họ cũng nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của Minh Phủ Môn.

Minh Phủ Môn so với quy mô của họ không lớn, nhưng đặc tính độc đáo của tông môn lại khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Tòa thành trì này ở gần người Minh Tộc như vậy, nhưng từ đầu đến cuối không bị Minh Tộc nhúng chàm, trong mắt họ thật không thể tin được.

Chương 1011

Cách thức bành trướng của người Minh Tộc có thể dừng lại ở đây, hiện ra trước mắt, khiến tâm tư của họ dần dần trở nên linh hoạt.

Trước đây họ cũng đã nghe nói về Minh Phủ Môn, nhưng đối với môn phái này chỉ biết rằng nó được thành lập đột ngột vào lúc người Minh Tộc xâm lược, ngoài ra không có ấn tượng gì thêm.

Bây giờ họ có ý định thu nạp nó vào liên minh, nếu người chưởng quản Minh Phủ Môn thực sự là một cường giả ẩn thế, thì đó sẽ là một trợ lực lớn cho họ.

Sau một cuộc thảo luận ngắn trong liên minh, họ đã chọn ra một người từ mỗi tông môn Ma đạo và Chính đạo làm sứ giả, cùng nhau đến Minh Phủ Môn… Trong Minh Phủ Môn.

Ngao Tông sau khi đưa những đệ tử đó vào thành, liền giao cho Minh Dần sắp xếp ổn thỏa.

Nếu trong số những người này có ai nguyện ý trở thành người Minh Tộc, thì cứ theo ý nguyện của họ.

Điều khiến Ngao Tông có chút bất ngờ là, trong thời gian hắn không ở đây, Hắc Vũ lại chiêu mộ thêm một nhóm người của Minh Tộc.

Những người này đương nhiên là được đào từ trong Minh Tộc, trong đó đại đa số đều cực kỳ bất mãn với Minh Vương, có cơ hội thoát ly đương nhiên không chịu bỏ lỡ.

Cứ như vậy, Minh Phủ Môn mới dần dần trở nên náo nhiệt, dần dần có được sự náo nhiệt như khi còn được con người cư ngụ.

Nhưng Minh Phủ Môn ngày càng thịnh vượng cũng bắt đầu thu

hút rất nhiều phàm nhân lang thang phiêu bạt, nhưng họ không dám tiến vào thành trì, chỉ sau khi phát hiện nơi này chưa từng bị người Minh Tộc xâm phạm thì liền định cư ở xung quanh thành trì.

Dù sao nơi này không có người Minh Tộc quấy nhiễu, họ cũng có thể yên tâm cày cấy sinh sống ở đây.

Sau khi trở về Minh Phủ Môn, Đinh Ẩn nghỉ ngơi một chút, liền quyết định đích thân đến thông đạo Minh giới.

Đương nhiên, y không định xông thẳng vào như một tên ngốc, trước đó y đã làm một số chuẩn bị, và thỉnh cầu sự giúp đỡ của Ngao Tông.

"Ngao đại nhân, mặc dù ta đã khoác lác là có thể giải quyết, nhưng hiện tại có một chút phiền phức, ngài có thể giúp ta được không…" Đinh Ẩn có chút lo lắng thỉnh cầu.

Ngao Tông cũng không nói nhiều lời vô ích, phất tay một cái, một pháp bảo hình đĩa tròn liền hiện ra trước mặt y.

"Thứ này có thể giúp ngươi tùy ý ngụy trang thành người Minh Tộc, và che giấu tất cả khí tức của ngươi.

Trước đây, Hắc Vũ đã dùng pháp bảo này để đi lại trong Minh giới, thu được không ít tiện lợi, có thể làm được việc đến mức nào, phải xem ngươi rồi." Đinh Ẩn khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Ta đi đây sẽ về ngay!" Đinh Ẩn sau khi nhận lấy pháp bảo, liền lập tức khởi hành rời khỏi Minh Phủ Môn, trong lòng đã có một kế hoạch.

Thông đạo Minh giới cách nơi này không xa, Đinh Ẩn ẩn nấp ở bên ngoài thông đạo, lại phát hiện nơi này có đại quân Minh Tộc đóng giữ.

Đương nhiên không phải lo lắng sẽ có kẻ địch xâm nhập, lý do họ

làm vậy vô cùng nực cười, là để phòng ngừa người Minh Tộc phản bội bỏ trốn.

Trước đây, có rất nhiều người Minh Tộc bị Hắc Vũ sách phản di chuyển, số lượng ngày càng tăng dần dần đã thu hút sự chú ý của Minh Giới Thập Tướng.

Không phải họ quan tâm những tộc nhân rời đi đó có thể có tác dụng bao nhiêu, dù sao trong mắt họ mỗi một tộc nhân đều là vật tiêu hao, dù có thiếu bao nhiêu đi nữa, Minh Vương cũng có thể tạo ra lại, căn bản không ảnh hưởng gì.

Nhưng việc người Minh Tộc phản bội bỏ trốn, đối với Minh Vương là một chuyện vô cùng tổn hại uy nghiêm.

Trong mắt họ, Minh Vương ban cho họ sinh mệnh và sức mạnh, nhưng họ lại phản bội Minh Vương, tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ.

Vì vậy nhiệm vụ của những đội quân này không phải là để ngăn cản, mà là để tru sát.

Tru sát tất cả những người Minh Tộc không có sự cho phép, tự ý bước ra khỏi thông đạo Minh giới.

Nhưng điều này lại mang đến không ít tiện lợi cho Đinh Ẩn.

Y đang đau đầu không biết làm thế nào để lẻn vào, thì lại phát hiện có một đội quân Minh Tộc đang tuần tra về phía mình.

Đinh Ẩn lập tức biết, cơ hội của mình đã đến.

Ngay lập tức, y ngụy trang ngoại hình thành người Minh Tộc, và mặc lên bộ giáp chế thức, nghênh ngang đi đến trước mặt họ.

"Các ngươi đứng lại!" Khoảnh khắc nhìn thấy Đinh Ẩn xuất hiện, những binh sĩ Minh Tộc đó lập tức cảnh giác, và bao vây y ở giữa,

“Ra vào thông đạo Minh giới, đã có được lệnh bài chưa?” “Đương nhiên là có!” Đinh Ẩn không hề chột dạ, ngược lại còn nghênh ngang quát mắng: “Các ngươi không biết thân phận của ta sao?

Ta nói cho các ngươi biết, U Dạ đại nhân đích thân phái ta đi chấp hành nhiệm vụ, nếu có chậm trễ, đám khốn kiếp các ngươi tuyệt đối phải chịu trách nhiệm chính!” Những người này hiển nhiên không dễ lừa như vậy, nghe thấy lời này đều không khỏi cười lên, hiển nhiên không có ai coi lời của y là thật.

“Đùa à, với tu vi thấp kém của ngươi, sao có thể lọt vào mắt của U Dạ đại nhân được?

Dù là cho ngươi làm tạp vụ cũng không đủ tư cách!” “Đúng vậy!

Nếu ngươi có thể trở thành mật sứ của U Dạ đại nhân, thì ngay cả ta cũng có thể trở thành tâm phúc của lão nhân gia ngài!” “Không sai!

Nói rất đúng!” Tiếng chế nhạo của những binh sĩ Minh Tộc hết đợt này đến đợt khác, nhưng Đinh Ẩn không hề bị lay động, chỉ lấy ra một tấm ngọc bài từ trong lòng, “Các ngươi có nhận ra thứ này không?” Khi thứ này được đưa ra, những binh sĩ Minh Tộc đó lập tức bị thu hút ánh nhìn, cẩn thận quan sát ngọc bài.

Tấm ngọc bài này có hình dạng kỳ quái, họ chưa từng thấy bao giờ, nhưng trên đó lại cuộn trào U Minh Chi Lực vô cùng nồng đậm.

U Minh Chi Lực rất khó tồn tại lâu trên những vật thể không có sinh mệnh, trừ khi được những đại nhân vật trong Minh Tộc đích thân ra tay mới có thể tạo ra được lệnh bài như vậy.

Cứ như vậy, những người này lập tức không dám xem thường Đinh Ẩn nữa, lệnh bài trong tay y đủ để khiến người ta kiêng dè.

Đương nhiên họ không biết, đó là thứ Đinh Ẩn dùng pháp bảo huyễn hóa ra, chính là pháp bảo mà Ngao Tông đã ban cho.

Thứ đó không chỉ có thể giúp y ngụy trang ngoại hình, thậm chí có thể tùy ý huyễn hóa thành hình dạng y muốn, thực sự tiện lợi.

Xem ra, những gã này đã bị lừa dễ dàng.

"Làm gì vậy?

Đừng có lừa ta!" Tên thủ lĩnh vẫn giả vờ ra vẻ ép hỏi, thực tế trong lòng đã không còn đủ tự tin để trêu chọc Đinh Ẩn nữa.

Nếu người này thực sự là sứ giả của U Dạ, thì gã dám cản trở đúng là toi đời rồi.

"Đây không phải là chuyện mà thân phận các ngươi có thể biết được, còn không mau cút đi!" Đinh Ẩn biết mình đã thành công, vì vậy cũng trở nên vô cùng tự tin, lời nói càng thêm ngang ngược.

Dưới sự giả vờ ra vẻ của y, những người này quả nhiên trúng kế, do dự một hồi liền lần lượt nhường đường.

Đinh Ẩn giả vờ đi về phía trước hai bước, nhưng lại đột nhiên chỉ vào tên thủ lĩnh của chúng nói: "Ngươi theo ta!" Tên thủ lĩnh đó lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh, Đinh Ẩn muốn báo thù!

"Tiểu nhân mắt kém, không nhận ra thân phận của tôn sứ, xin ngài khoan hồng đại lượng." Tên thủ lĩnh nịnh nọt nói.

"Ta chỉ có một số chuyện muốn nói riêng với ngươi, những thuộc hạ sau lưng ngươi không có tư cách biết.

Đừng lãng phí thời gian của ta, nếu không hậu quả ngươi không gánh nổi đâu." Lời đã nói đến nước này, gã cũng không dám có ý kiến gì nữa, chỉ có thể trong ánh mắt thương hại của thuộc hạ mà đi theo Đinh Ẩn rời đi.

"Lão đại sắp gặp xui rồi." "Xem ra lai lịch của gã này thực sự không nhỏ, ta cũng phải cẩn thận một chút." "Không sai, gần đây

dường như Thập Tướng đều có phái thuộc hạ bí mật tìm kiếm, chúng ta cũng không nên quá ngang ngược.” … Đinh Ẩn dẫn theo gã kia cố ý đi vòng mấy vòng, chọn một nơi không có ai đến được.

“Nơi này chắc sẽ không có nguy cơ bị phát hiện.

Khá thích hợp để ra tay.” Đinh Ẩn nhìn xung quanh, khẽ yên tâm.

Tên thủ lĩnh đó cười hì hì đến gần Đinh Ẩn hỏi: “Đại nhân, không biết ngài có gì phân phó cho tiểu nhân?

Chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ làm theo không giảm giá!” Đinh Ẩn không vội, chỉ từ từ hỏi: “Nói cho ta biết tên và địa vị của ngươi.” Tên thủ lĩnh lập tức sợ đến mặt mày tái nhợt, theo kinh nghiệm trước đây của gã, Đinh Ẩn muốn tố cáo gã với U Dạ đại nhân!

“Đại nhân!

Chương 1012

Ta tuyệt đối không cố ý mạo phạm, ngài có bất mãn có thể trừng phạt ta ngay bây giờ, nhưng cầu xin ngài ngàn vạn lần đừng thông báo cho U Dạ đại nhân, như vậy ta chắc chắn sẽ chết!" Tên thủ lĩnh kinh hoảng thất thố cầu xin tha thứ, suýt nữa quỳ xuống dập đầu.

Đinh Ẩn nhíu mày, "Ta không muốn mách lẻo về ngươi!

Bây giờ ta hỏi gì ngươi trả lời nấy, không được nói nửa câu vô nghĩa!

Nếu không ta sẽ cho ngươi chết ngay bây giờ!" Lời đã nói đến đây, tên thủ lĩnh đó cũng không dám nói thêm nửa câu vô nghĩa nữa, ngoan ngoãn trả lời: "Ta tên là Đức Khang, là một trong những tiểu kỳ quan dưới trướng Bắc Minh Quân." "Những người vừa rồi đều nghe theo sự quản hạt của ngươi sao?" Đinh Ẩn lại hỏi.

"Không sai, nhưng ta không có quyền ép họ phải cống hiến, dù sao chức vị của ta cũng không đủ cao." Đức Khang cẩn thận trả lời.

Đinh Ẩn khẽ cười, "Ồ, chỉ là một quân quan bình thường trong đại quân Minh Tộc mà thôi, dù có biến mất một cách khó hiểu cũng sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý, đúng không?" Đức Khang ngoan ngoãn gật đầu, nhưng sau đó đột nhiên ý thức được lời của Đinh Ẩn có chút không đúng, lắp bắp hỏi: "Ý của ngài là?" "Cũng không có suy nghĩ gì khác, chỉ là mượn thân phận của ngươi dùng một chút, dù sao ta hiện tại có một số việc phải xử lý." Đinh Ẩn từ từ tiến lại gần, gã kia cũng mơ hồ nhận ra có điều không ổn, chậm rãi lùi lại, "Ta chưa từng trêu chọc đại nhân, không biết ngài rốt cuộc…" Lời của gã chưa nói hết, Đinh Ẩn đột nhiên đưa tay ra nắm lấy đầu gã, gã trong lòng kinh hãi, đang định ra tay phản kháng thì trong lòng bàn tay Đinh Ẩn

đột nhiên bộc phát một trận uy năng, nghiền nát đầu gã!

Trong khoảnh khắc thân thể bị hủy diệt, hồn phách của Đức Khang quả quyết rời khỏi cơ thể, và muốn nhanh chóng tẩu thoát.

Nhưng Đinh Ẩn đã sớm có chuẩn bị, trong khoảnh khắc gã biến thành linh thể, Đinh Ẩn phất tay một cái, cưỡng ép hút hồn phách của gã vào pháp khí.

"Ngươi không giết được ta đâu!

Người Minh Tộc ở nhân giới không thể bị giết!" Linh hồn của Đức Khang liều mạng giãy giụa, phát hiện ra Đinh Ẩn căn bản không phải mật sứ!

"Sống hay chết không quan trọng, chỉ cần ngươi không thể tiết lộ bí mật ra ngoài là được." Đinh Ẩn cười lạnh, khoảnh khắc tiếp theo liền thu hồn phách của Đức Khang vào trong túi, không cho thấy ánh mặt trời.

Cứ như vậy, gã không còn bất kỳ khả năng nào để trốn thoát.

Sau đó Đinh Ẩn sử dụng pháp bảo huyễn hóa ngoại hình thành hoàn toàn giống hệt Đức Khang, ngay cả áo giáp và vũ khí trên người cũng không sai một li.

"Rất tốt." Đinh Ẩn hài lòng với hiệu quả huyễn hóa, sau đó cầm lấy thanh yêu đao mà Đức Khang để lại, quay trở lại đội ngũ.

Những binh sĩ Minh Tộc ban đầu có chút lo lắng bất an, nhìn thấy Đinh Ẩn ngụy trang thành Đức Khang quay lại liền lập tức yên tâm.

"Đội trưởng, vị đại nhân đó không làm khó chúng ta chứ?" "Chúng tôi thực sự không có ý làm khó ngài, xin ngài hãy giúp chúng tôi nói tốt vài câu." Các binh sĩ bảy mồm tám lưỡi, nhưng Đinh Ẩn lại cắt ngang lời của họ, "Từng người một vội gì?

Ngài ấy sẽ không làm khó chúng ta, vừa rồi chỉ là giao cho ta một số việc mà thôi.

Không có gì đâu.” Mọi người nghe xong mới yên tâm, điều họ sợ nhất là bị người cấp trên ghi hận.

“Chúng ta về thôi.

Chuyện hôm nay không được nói với bất kỳ ai, nếu lộ ra ngoài ta có mấy cái mạng cũng không đủ, các ngươi đều hiểu chứ?” Lời của Đinh Ẩn lập tức khiến họ tim đập chân run, rối rít cúi đầu đáp lời.

“Về thôi, hôm nay tuần tra đến đây là hết!” Đinh Ẩn ra hiệu cho mọi người, sau đó cố ý đi chậm lại một bước ở phía sau đội ngũ, để người khác đi trước dẫn đường trở về doanh trại.

Một đường xuyên qua lãnh địa của người Minh Tộc, càng đến gần thông đạo Minh giới, y càng cảm thấy bắt đầu thích ứng với môi trường ở đây, có lẽ là do khí tức Minh giới ở đây tương đối nồng đậm.

Nếu không phải điều kiện không cho phép, y thậm chí còn muốn nhân cơ hội này tu hành một thời gian.

Một đường đi xuống, cường giả Minh Tộc mà y thấy thực sự nhiều như lông trâu, số lượng khổng lồ đến mức chính y cũng khó tin.

Một tên đầu lĩnh tùy tiện ở đây, gần như đều có thể thắng được những tông chủ, chưởng môn của các tông môn danh môn đại phái ở nhân giới.

Căn bản không cần đến Minh Vương sau lưng, thậm chí Minh Giới Thập Tướng ra tay, sức mạnh này có thể dễ dàng hủy diệt nhân loại.

Thật trùng hợp, nơi đóng quân của y lại ở một nơi cực kỳ gần thông đạo Minh giới.

Điều này lại giúp Đinh Ẩn tiện lợi hơn rất nhiều, càng đến gần vị trí cốt lõi càng có thể tiếp xúc được với chiến lợi phẩm.

Sau khi đến nơi, Đinh Ẩn cũng không định để mình nhàn rỗi, dù sao cũng phải mượn thân phận này để làm việc cho tốt.

"Tất cả nghe cho rõ đây." Đinh Ẩn hạ thấp giọng, cố ý tỏ ra vô cùng thần bí, "Vị đại nhân đó đã ngầm ra lệnh cho ta, trong Minh Tộc đã xuất hiện phản đồ, phải nhanh chóng thanh trừng!" "?!" Những binh sĩ đó nghe thấy lời này đều vô cùng kinh hãi, đây tuyệt đối là tin tức hạng nặng!

Mặc dù trong thời gian gần đây trong Minh Tộc thường có kẻ phản bội, nhưng mức độ dung túng của Minh Tộc đối với phản đồ cũng ngày càng giảm.

Đến hôm nay, một khi xuất hiện phản đồ, thì từ thượng cấp trực hệ của y, thuộc hạ, tất cả đều phải "cống hiến", và vĩnh viễn không có khả năng được tái sinh lại.

Muốn tránh được số phận này, chỉ có cách trước khi tên phản đồ đó bỏ trốn, tìm ra và giao nộp hắn trước, mới có thể sống sót.

"Vốn dĩ nhiệm vụ của vị đại nhân đó là điều tra tất cả những kẻ có khả năng là phản đồ, nhưng ngài ấy vừa mới nói với ta, trong số cấp trên của ta tồn tại phản đồ, và có thể sẽ phản bội bất cứ lúc nào!" Lời của Đinh Ẩn càng khiến họ lo lắng không yên, gần như đồng thời hỏi Đinh Ẩn: "Chúng ta phải làm sao?" Nếu cấp trên phản bội, họ căn bản không có quyền đi điều tra, cũng không biết khi nào sẽ phản bội.

"Muốn tự cứu mình ta cũng chỉ có một cách.

Âm thầm điều tra, cố gắng không bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Hiểu chưa." Đinh Ẩn ra hiệu nói.

"Nhưng thực sự sẽ dễ dàng như vậy sao?

Chức quyền của chúng tôi rất nhỏ, làm sao có quyền điều tra được cấp trên?" Một binh sĩ cẩn thận nói.

"Vì vậy chuyện này nhất định phải làm một cách kín kẽ.

Chẳng lẽ các ngươi muốn đợi sau khi phản đồ xuất hiện, rồi bị bắt đi cống hiến một cách không rõ ràng sao?" Đinh Ẩn hỏi lại.

Câu trả lời tự nhiên là khẳng định, ai muốn hy sinh vô ích một thân tu vi và tính mạng chứ.

"Nếu đã như vậy, dù không có cách nào cũng phải cố gắng hết sức, ít nhất còn hơn là ngồi chờ chết." Lời của Đinh Ẩn không nghi ngờ gì đã khích lệ họ thêm một chút dũng khí, dù sao đây cũng là chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

"Tôi nguyện ý làm!" "Tôi không muốn mất mạng một cách vô cớ, cấp trên cũng chỉ có thể tìm cách điều tra thôi." "Đức Khang đại nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!" Mọi người lần lượt bày tỏ thái độ, Đinh Ẩn thì nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ những người này thật dễ lừa.

Đinh Ẩn lại bắt đầu ba hoa diễn thuyết: "Vừa rồi vị đại nhân đó nói với ta, phản đồ ẩn giấu đã từng nhận quà tặng từ nhân tộc, và được cất giữ như chiến lợi phẩm trong Minh Tộc, thứ đó tên là Xích Hồn Thạch." "Nói cách khác, Xích Hồn Thạch hẳn là có manh mối lớn, có lẽ người đã tiếp xúc với nó là phản đồ, vì vậy ta cần các ngươi cố gắng hết sức để dò la cho ta tất cả thông tin liên quan đến Xích Hồn Thạch, dò la được càng nhiều thông tin, càng có thể tìm ra phản đồ nhanh hơn." Mọi người bị lừa đến ngây ngẩn, đều bắt đầu cảm thấy lời của y có lý.

"Tôi đã nghe nói về Xích Hồn Thạch, đó hình như là một số vật phẩm cống nạp của nhân loại, chỉ là vì không có tác dụng nên bị cất giấu rồi phải không?" Đinh Ẩn lập tức phản bác lời của hắn: "Chính

vì như vậy, vật này mới không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Hắn mới có thể mượn lớp ngụy trang này để chuẩn bị kế hoạch phản bội của mình một cách thuận tiện hơn!" Bất luận thế nào, cuối cùng họ đã bị Đinh Ẩn lừa đến mức hoàn toàn tin tưởng, và lần lượt vỗ ngực cam đoan nhất định sẽ hoàn thành tốt công việc.

Đây chính là kết quả mà Đinh Ẩn muốn!

Y biết rằng trong khoảng thời gian sắp tới, y sẽ có đủ thời gian và cơ hội để tìm kiếm Xích Hồn Thạch.

Phải thừa nhận, đây thực sự là một bước tiến lớn của Đinh Ẩn, cuối cùng không còn hành động không suy nghĩ hậu quả như trước nữa. … Ba ngày sau, bên ngoài thành Minh Phủ Môn.

Thanh Phong và Nhật Diệu từ liên minh tông môn vượt ngàn dặm đến đây, vốn tưởng rằng Minh Phủ Môn sẽ là một pháo đài được phòng ngự và bảo vệ tầng tầng lớp lớp.

Nhưng khi đích thân đến đây mới phát hiện, nơi này căn bản không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, chỉ có một tòa tường thành có còn hơn không.

Bên ngoài tường thành, có rất nhiều người đang dựa vào một số ngôi nhà để cày cấy sinh sống, nhìn thế nào cũng không giống một nơi có đại năng giả tồn tại.

"Chúng ta thực sự không đi nhầm chỗ chứ?" Thanh Phong có chút nhìn xung quanh, căn bản không thể liên hệ cảnh tượng trước mắt với những gì đã nghe.

"Sao có thể nhầm được?

Người của Ma đạo thích nghi thần nghi quỷ." Nhật Diệu khinh miệt cười lạnh một tiếng.

Chương 1013

Thanh Phong nghe vậy vô cùng bất mãn, "Ma đạo Chính đạo phân biệt làm gì, bây giờ đều là lúc sinh tử quan đầu, còn suy nghĩ những chuyện đó có ý nghĩa gì?" "Đương nhiên là có ý nghĩa.

Đợi ngày người Minh Tộc bị đuổi đi, giữa chúng ta còn có một trận đại chiến chưa đánh xong.

Đến lúc đó chúng ta vẫn là kẻ thù.

Bây giờ ta không coi ngươi là đồng bạn đâu." Nhật Diệu khinh miệt nói.

"Đuổi người Minh Tộc đi?

Ha ha ha ha ha!" Thanh Phong cười càng thêm khinh miệt, "Ta vốn tưởng rằng những kẻ Chính đạo các ngươi ít nhất cũng có chút tầm nhìn, xem ra cũng không phải vậy, vẫn ôm cái lý niệm chết tiệt Chính đạo tất thắng đó sao?

Khả năng chúng ta thắng được trận chiến này gần như bằng không!" Nhật Diệu hừ lạnh một tiếng, và không tiếp tục tranh cãi về chủ đề này, "Đi thôi, đến bái kiến vị thành chủ kia." Hai người không quá nổi bật, chỉ cố ý che giấu khí tức của mình, cố gắng tiếp cận với tư thái của phàm nhân.

Dù sao họ cũng không biết thành chủ của tòa thành trì này có tấn công không phân biệt hay không, ít nhất bây giờ xem ra hắn đối với phàm nhân không có quá nhiều ác cảm.

Nhưng khi hai người sắp đến gần thành trì, những phàm nhân sống xung quanh thành trì lại đột nhiên bao vây họ, trực tiếp chặn đường họ.

“Làm gì vậy?” Thanh Phong có chút kinh ngạc, rõ ràng mình không trêu chọc những phàm nhân này.

“Các ngươi muốn vào thành?” Một gã râu quai nón mặt đầy râu chất vấn.

Thanh Phong trong lòng thực sự có chút bất mãn, đây là lần đầu tiên bị phàm nhân hỏi với thái độ hống hách như vậy.

Nếu là ngày thường, phàm nhân này dám đến gần một bước cũng sẽ mất đầu ngay tại chỗ.

Nhưng bây giờ không thể quá ngang ngược, nếu không có thể chiêu họa sát thân bất cứ lúc nào.

“Không liên quan đến ngươi, chúng ta chỉ muốn vào thành.” Thanh Phong lạnh lùng nói.

“Không thể được, bây giờ lui về đi, tránh xa thành trì đừng đến gần một bước!” Gã to con đó vung cái cuốc trong tay ra lệnh cho họ rời đi, những dân làng khác cũng ào ào vây lại la hét!

“Đi, mau đi cho ta!” “Nơi này không hoan nghênh các ngươi, nếu dám xông vào thành sẽ đánh các ngươi ra ngoài!” “Còn ở lại đây đừng trách chúng ta động thủ!” … Thanh Phong và Nhật Diệu nghe những lời mắng chửi giận dữ của những người này, lửa giận trong lòng có thể tưởng tượng được.

Trước đây họ đều được phàm nhân coi như thần minh mà ngưỡng mộ, những phàm nhân này đừng nói là đối thoại, bình thường ngay cả tư cách nhìn thấy họ cũng không có.

Bây giờ lại ở đây vung cuốc, lớn tiếng dọa dùng bạo lực đuổi họ đi, sự chênh lệch như vậy có thể biết họ tức giận đến mức nào.

“Chết tiệt!” Trong lòng bàn tay Thanh Phong mơ hồ cuộn trào một luồng ma khí, lúc này không kìm được sát tâm muốn động thủ, dù sao

cũng chỉ là một đám phàm nhân, trong mắt hắn giết thì giết.

"Ngươi điên rồi sao?

Vạn nhất chọc giận đại nhân bên trong, chuyến đi này của chúng ta coi như uổng công!" Nhật Diệu ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở, sợ gã này thực sự làm chuyện ngu ngốc.

"Ngươi chịu được việc nhìn những tên ngốc này giương nanh múa vuốt trước mặt ta sao?" Thanh Phong mặt mày tái mét hỏi lại.

"Vậy thì ngươi cứ thử động thủ đi!" Nhật Diệu cười lạnh nói: "Ngươi không thấy sao, tại sao chủ nhân của thành đó lại cho phép những phàm nhân này sống xung quanh thành trì?

Chắc chắn đã được sự đồng ý của hắn, hoặc hắn cho rằng những phàm nhân này có ích!" "Nếu hắn thực sự cho rằng việc giữ lại những phàm nhân này có giá trị, chúng ta giết hết phàm nhân, liệu hắn có ra tay giết cả chúng ta không!" Thanh Phong không thể không hiểu lý lẽ mà Nhật Diệu nói, chỉ là vừa rồi lửa giận công tâm, cộng thêm những phàm nhân này thực sự quá kiêu ngạo mà thôi.

"Ta không tranh cãi với các ngươi.

Chúng ta cần vào thành có việc quan trọng cần làm, tại sao các ngươi lại cản trở chúng ta?" Thanh Phong lạnh lùng hỏi.

Gã râu quai nón kia la lối: "Đại nhân đó đã từng cảnh cáo chúng tôi, nếu chỉ sống ở xung quanh thành trì, ngài ấy sẽ không đuổi chúng tôi đi, thậm chí sẽ tùy tình hình mà bảo vệ chúng tôi." "Nhưng nếu chúng tôi dám vượt rào, tự ý vào thành, tất cả mọi người đều sẽ bị đuổi đi, không có ngoại lệ!

Bây giờ các ngươi muốn vào thành là muốn mạng của chúng tôi!" Thanh Phong nhíu mày, "Đuổi đi thì sao?

Đổi chỗ khác sống không phải cũng vậy sao.

Tại sao lại quyến luyến nơi này như vậy." "Ngươi đang đùa với ta à!" Đám dân chúng lập tức bùng nổ, đây là chuyện lớn liên quan đến sinh tử tồn vong, trong mắt gã này lại giống như đang đùa giỡn.

Cũng khó trách, Thanh Phong với thân phận là người tu hành đã tu luyện quá lâu, sớm đã không biết phàm nhân muốn sống sót trên thế gian này khó khăn đến mức nào.

Không chỉ phải cày cấy dựa vào lương thực để sống, càng không thể chịu đựng được những thiên tai nhân họa khó lường, huống chi là trong bối cảnh người Minh Tộc đang hoành hành như hiện nay.

Được cày cấy trên một mảnh đất có người bằng lòng che chở, là một sự may mắn mà đại đa số người trên thế gian đều khó có được.

"Tóm lại là không được, nếu các ngươi muốn xông vào đừng trách chúng ta động thủ!" Gã râu quai nón xắn tay áo, chuẩn bị ra tay đánh một trận.

"Không thể nói lý." Thanh Phong cũng lười nói nhảm với họ, ra hiệu cho Nhật Diệu một cái, sau đó liền đi thẳng vào thành.

"Ngươi ngàn vạn lần đừng động thủ!" Nhật Diệu vội vàng cảnh cáo, Thanh Phong chỉ lười biếng đáp lại một câu: "Ta biết chừng mực." "Đứng lại cho ta!" Gã râu quai nón không ngờ Thanh Phong lại phớt lờ mình như vậy, vội vàng đưa tay ra nắm lấy vai hắn muốn kéo hắn lại.

Nhưng vừa nắm, lại kinh hãi phát hiện người kia sức mạnh vô cùng, căn bản không thể khiến bước chân hắn dừng lại chút nào, ngược lại còn bị hắn kéo đi không ngừng!

Trong lúc cấp bách, gã râu quai nón không thể không dùng gậy đánh vào chân Thanh Phong, nhưng một gậy đánh xuống lại làm hai tay tê dại, ngay cả cây gậy cũng gãy thành hai khúc.

Gã râu quai nón đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng lúc này không thể lo nhiều như vậy, vội vàng hét lớn với những người khác: "Mau chặn hắn lại!

Nếu không chúng ta đều sẽ bị hắn hại chết!" Những người đàn ông đàn bà già trẻ đang làm việc đâu còn lo được gì khác, ào lên muốn giữ chặt hai người, nhưng hai thân hình như bóng ma, căn bản không thể bắt được, trong nháy mắt hai người đã đến bên cổng thành.

"Đứng lại cho ta!" Gã râu quai nón vội vàng chạy lên, tức giận quát: "Ngươi muốn mạng của ta à!" "Nếu không thể vào thành, thì tất cả mọi người trong thiên hạ đều sẽ mất mạng!" Thanh Phong chỉ lạnh lùng ném cho gã một câu, sau đó nhìn cánh cổng thành hoàn toàn không đóng, liền định một chân bước vào.

Nhưng chân trước chưa kịp bước vào, sau lưng đột nhiên truyền đến một loạt tiếng "bịch bịch".

Thanh Phong và Nhật Diệu có chút kinh ngạc quay người lại nhìn, lại thấy những người đó đều đã quỳ xuống, từng người một nước mắt lưng tròng.

"..." Thanh Phong và Nhật Diệu chưa từng thấy tình huống này, không khỏi ngây người.

Một lão nhân gầy gò lau nước mắt cầu xin: "Tôi biết hai vị chắc chắn không phải người bình thường, hẳn là những người tu hành trong truyền thuyết.

Coi như tôi cầu xin hai vị, cho những người chúng tôi một chút đường sống, đừng ép chúng tôi đến đường cùng có được không!" Thanh Phong và Nhật Diệu chỉ nhìn một lát, liền không tiếp tục đi vào thành nữa.

Trong mắt họ, những phàm nhân này chỉ là đang rên rỉ không bệnh

mà thôi.

Nhưng ngay khi sắp một bước bước vào thành, cánh cổng thành đột nhiên đóng sầm lại, rõ ràng không cho phép họ vào.

Hai người không khỏi sững sờ, mặc dù cổng thành không bị thi triển bất kỳ pháp thuật bảo vệ nào, có thể dễ dàng phá vỡ, nhưng hành động vừa rồi đã chứng minh thái độ của người trong thành.

Nếu lúc này dám xông vào, e rằng giây tiếp theo sẽ bị xóa sổ ngay tại chỗ.

"Hai người các ngươi đối với những phàm nhân này một chút lòng thương hại cũng không có sao?" Lúc này, trên tường thành truyền đến một tiếng chất vấn bất mãn, hai người ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trên tường thành là một người quen!

"Gia Cát Ngự Ngã?!" Nhật Diệu nhìn thấy thân ảnh đó lập tức mừng rỡ, "Ngươi ở đây sao?

Xem ra vào ngày Thục Sơn bị diệt môn, ngươi đã sống sót, thật là chuyện tốt!" Người trên tường thành đó chính là Gia Cát Ngự Ngã.

Chỉ là lúc này Gia Cát Ngự Ngã không còn mặc bộ đạo bào của Thục Sơn nữa, chỉ mặc một bộ y bào màu đen, sắc mặt ngưng trọng.

"Nhật Diệu, ta nhận ra ngươi, tam trưởng lão của Ngọc Kiếm Môn.

Ngươi cấu kết với người của Ma đạo rồi sao?" Gia Cát Ngự Ngã có chút khó hiểu hỏi.

Chương 1014

“Không phải là cấu kết.

Nếu có bất kỳ khả năng nào, ta cũng sẽ không đứng chung với đám người Ma đạo này!” Nói đến đây, trong lòng Nhật Diệu đầy oán khí.

Hắn kể lại đại khái chuyện liên minh tông môn cho Gia Cát Ngự Ngã nghe, và bày tỏ ý định đến đây hôm nay.

“Ma đạo và Chính đạo liên minh?” Gia Cát Ngự Ngã nghe thấy lời này không khỏi sững sờ, nhưng sau đó liền có chút tiếc nuối lắc đầu.

Bởi vì hắn biết điều này căn bản không có ý nghĩa, nhân giới căn bản không có bất kỳ sức mạnh nào có thể đối kháng với Minh Tộc.

Trong những ngày ở trong thành, hắn càng ngày càng hiểu rõ về người Minh Tộc, biết rằng những người này tuyệt đối không phải là kẻ địch mà nhân loại có thể đối phó được.

Hy vọng duy nhất của nhân loại hiện tại chỉ nằm ở Ngao Tông, chỉ có thể hy vọng hắn đại phát thiện tâm cứu vớt nhân loại, ngoài ra không có cách nào khác.

Mặc dù hiện tại xem ra Ngao Tông không có ý định đó.

“Chuyện này tạm thời gác lại một bên.

Vừa rồi tại sao các ngươi nhất định phải vào thành?

Chẳng lẽ những người này vừa rồi nói chưa đủ rõ ràng sao?” Gia Cát Ngự Ngã quay lại câu hỏi trước đó chất vấn.

Thanh Phong có chút không kiên nhẫn, “Ngươi chỉ biết quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh này thôi sao?

Bây giờ quan trọng nhất là chúng ta phải vào thành, để thương

lượng chuyện kết minh!" Gia Cát Ngự Ngã trong lòng càng thêm phẫn cảm, những người này căn bản không coi trọng sự sống chết của phàm nhân bình thường.

Có lẽ họ vốn không phân biệt phàm nhân và con kiến, nhưng phàm nhân vốn là gốc rễ của người tu hành, sao có thể phớt lờ!

"Cổng thành vừa rồi là ngươi đóng phải không?

Mở ra đi, để chúng ta vào." Thanh Phong không khách khí nói.

"Trước khi nhận được mệnh lệnh, ta sẽ không để các ngươi vào." Gia Cát Ngự Ngã lắc đầu.

Nhật Diệu không khỏi nhíu mày: "Gia Cát Ngự Ngã, bây giờ ngươi đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng có nghĩ đến các đồng môn Chính đạo của chúng ta hiện nay sống chết khó bảo toàn không!" "Đừng dùng chuyện đó để ràng buộc ta.

Ta đã tận mắt thấy Thục Sơn bị diệt môn như thế nào, những gì các ngươi thấy, so với những gì ta thấy căn bản không thể so sánh được!" Gia Cát Ngự Ngã lạnh lùng phản bác.

Thanh Phong lại đang suy tính trong lòng, nếu ra tay tấn công Gia Cát Ngự Ngã, liệu có chọc giận chủ nhân trong thành không.

"Để họ vào!" Lúc này, trong đầu Gia Cát Ngự Ngã nhận được một mệnh lệnh, đó là khẩu dụ từ Ngao Tông.

Gia Cát Ngự Ngã không ngờ Ngao Tông sẽ cho phép họ vào, nhưng nếu đã Ngao Tông đã đích thân ra lệnh, hắn cũng không thể tiếp tục cản trở nữa.

"Vào đi, vận khí của các ngươi không tồi!" Gia Cát Ngự Ngã phất tay một cái, cánh cổng thành đang đóng lại một lần nữa mở ra.

Sau đó, hắn lại an ủi những phàm nhân đó, bảo họ cứ rời đi,

không cần sợ hãi.

“Đây là mệnh lệnh của thành chủ đại nhân, không liên quan đến các ngươi, cứ yên tâm cày cấy là được.” “Ngoài ra, lần sau gặp những người tu hành này, đừng mạo muội cản trở, nếu không đều sẽ bị giết đấy!” Những phàm nhân đó cuối cùng mới yên tâm, tự mình lui đi.

Nhưng họ không có tâm tư để suy nghĩ nhiều như vậy, với thân phận phàm nhân, trước mắt chỉ có thể sống thêm ngày nào hay ngày đó.

Thanh Phong và Nhật Diệu sau khi vào thành, mới phát hiện trong thành có U Minh Chi Lực vô cùng nồng đậm, hoàn toàn không giống những gì họ nghĩ.

Điều này khiến tâm trạng của họ không khỏi nặng nề, chẳng lẽ chủ nhân của Minh Phủ Môn cũng là một người Minh Tộc?

Nếu thực sự như vậy, chuyến đi này chẳng phải là dê vào miệng cọp sao.

Tất cả những gì họ thấy cũng thực sự đang chứng minh cho suy đoán trong lòng họ, những người họ thấy toàn bộ đều là người Minh Tộc, căn bản không có một người nào là nhân loại.

“Hai vị đừng đi lung tung, chủ thượng lệnh cho ta dẫn hai vị đến gặp ngài.

Và cho phép hai vị có thể không cần quỳ.” Minh Dần xuất hiện trước mặt hai người, nhàn nhạt nói.

“Quỳ?” Hai người không khỏi sững sờ, trước đây đâu có cần phải quỳ gối hành lễ.

“Theo ta đi.” Minh Dần đi trước dẫn đường.

Hai người đi theo sau trong lòng không ngừng lo lắng, Thanh

Phong gã này có chút không kìm được, trực tiếp mở miệng hỏi: "Chủ tử của ngươi là nhân loại hay Minh Tộc?" Nhưng câu hỏi vừa mới hỏi ra, lại tức thời cảm nhận được một luồng uy áp vô cùng khổng lồ ập đến!

Đó chính là từ thiếu niên Minh Tộc Minh Dần trước mắt, hai người mới đột nhiên phát hiện, mặc dù hắn có hình dạng thiếu niên, nhưng tu vi lại cao hơn hai người một bậc!

"Ngươi lúc nào cũng vô lễ như vậy sao?" Minh Dần lạnh lùng hỏi, "Nếu gặp chủ nhân mà dám như vậy, đừng mong có thể sống sót rời đi." Hai người biết điều ngậm miệng không nói bừa nữa, cuối cùng đã hiểu tại sao Minh Phủ Môn này có thể một mình đứng vững trong thời loạn thế.

Những gì họ thấy chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm mà thôi.

Sau đó họ đến đại điện Minh Phủ, trước đại điện hùng vĩ, hai người bỗng nhiên cảm thấy một trận hoảng loạn.

Đó là sự sợ hãi từ sâu trong linh hồn, sự kháng cự và kính sợ đối với cái chết.

Chỉ là một tòa đại điện, đã khiến họ có suy nghĩ như vậy, chủ nhân của thành trì này rốt cuộc như thế nào thực sự không dám tưởng tượng.

"Chủ nhân, khách đã đến." Minh Dần cung kính thông báo vào trong đại điện.

Một lát sau, Thanh Phong và Nhật Diệu nghe thấy một giọng nói tràn ngập uy nghiêm, chấn động đến đinh tai nhức óc truyền ra từ đại điện.

"Ta biết rồi." Khi giọng nói vang lên, bọn họ bỗng cảm thấy hồn

phách như bị một đòn chí mạng, chấn động đến mức suýt ngất đi.

Khi hai người hoàn hồn, trong lòng lập tức dâng lên nỗi sợ hãi khó có thể diễn tả bằng lời.

Vị thành chủ này, đáng sợ hơn trong tưởng tượng rất nhiều!

"Các ngươi có thể không quỳ, không cần kinh hoảng." Giọng Ngao Tông lại vang lên lần nữa, lần này rõ ràng đã thu lại một phần uy áp, hai người nghe vào tai không còn run lẩy bẩy như trước.

Nhưng dù vậy, sự sợ hãi cũng không hề suy giảm, họ hiểu sâu sắc rằng người này tuyệt đối không thể chọc vào.

Bây giờ họ cũng đã hiểu vì sao Minh Phủ Môn có thể bình yên vô sự dưới sự tấn công của Minh tộc.

"Bây giờ ta có thể vào được chưa?" Thanh Phong cẩn thận hỏi.

Thế nhưng, hắn hoàn toàn không nhận được câu trả lời từ Ngao Tông, chỉ có một tiếng cười lạnh.

Minh Dần nhàn nhạt nói: "Không có tư cách bái kiến chủ nhân, được phép vào thành đã là ân tứ.

Đừng xa vọng quá nhiều." Áp lực tâm lý của Thanh Phong và Nhật Diệu lại tăng lên, họ biết rằng đây chắc chắn là một cuộc đàm phán không hề bình đẳng.

Trước đây còn có thể thảo luận đại sự với tư thái kết minh bình đẳng, giờ xem ra hoàn toàn không có khả năng.

"Vừa rồi lúc Gia Cát Ngự Ngã nói chuyện với ta, ta đã biết mục đích của các ngươi." Ngao Tông lại lên tiếng, "Muốn kết minh với ta?

Ngươi nghiêm túc chứ?" Nhật Diệu vội vàng nói: "Tự nhiên!" "Ngươi không hiểu ý ta." Giọng Ngao Tông đầy vẻ chế giễu, "Chẳng lẽ ngươi không thấy, kết minh với ta, các ngươi có đủ tư cách sao?"

Câu nói này khiến hắn lập tức nghẹn lời, không biết phải nói sao cho phải.

"Kết minh, là những kẻ có thực lực tương đương cùng nhau hợp sức chống lại kẻ địch khó chiến thắng, nhưng ngươi cho rằng, cái liên minh tông môn yếu ớt đáng thương đó, có tư cách ngồi ngang hàng với ta sao?" Ngao Tông chất vấn.

Chương 1015

"…" Hai người lập tức ngây ra, không ngờ Ngao Tông lại từ chối dứt khoát như vậy!

Họ nhìn nhau, cũng không biết phải cầu xin thế nào, chỉ có Thanh Phong cứng rắn nói: "Hiện nay uy hiếp của Minh tộc ngày một lớn, ta cho rằng dù là Minh Phủ Môn của ngài, hay liên minh tông môn của chúng ta, cũng nên có lợi ích nhất trí, cùng nhau đối kháng mới có đường sống." "Lợi ích nhất trí?" Ngao Tông cười, "Ngươi xem, Minh Phủ Môn của ta có cần sự trợ giúp nào từ bên ngoài không?

Minh tộc có dám phạm vào nửa bước không?

Ngược lại, các ngươi hiện đang ở trong tình cảnh sinh tử tồn vong phải không?" Thanh Phong vẫn nghiến răng nói: "Các hạ, chính cái gọi là môi hở răng lạnh.

Nếu ngày mai liên minh tông môn bị hủy diệt, với hành vi xâm lược thành tính của Minh tộc, chắc sẽ không tha cho Minh Phủ Môn của ngài." "Điểm này, không cần các ngươi bận tâm.

Ta cũng muốn xem xem bọn chúng có cái miệng lớn đến đâu." Lúc này, Ngao Tông đã không còn hứng thú với những người này nữa, "Ta vốn tưởng rằng, chết đến nơi rồi, các ngươi cũng nên hiểu rõ phân lượng của mình, ít nhất cũng nên biết cách cúi đầu cầu xin người khác." "Nhưng bây giờ xem ra, các ngươi hoàn toàn không biết làm thế nào để cầu xin một con đường sống." Minh Dần nói một cách cứng nhắc: "Hai vị mời rời đi, ý của đại nhân đã rất rõ ràng." Thanh Phong và Nhật Diệu lúc này thật sự hoảng hốt, ngay cả mặt Ngao Tông còn chưa gặp đã bị đuổi đi, như vậy làm sao có mặt mũi quay về liên minh chứ!

Phải biết rằng, toàn bộ liên minh đều rất coi trọng việc kết minh, thậm chí cho phép nhượng bộ rất nhiều khi đàm phán, vậy mà giờ đây đến cả điều kiện cũng chưa kịp đề xuất.

Đây là đại sự liên quan đến sinh tử tồn vong, Nhật Diệu không thể không lấy hết can đảm nói: "Đại nhân, có thể nghe ta nói hết lời, rồi hẵng đuổi ta đi cũng không muộn!" "Ta chỉ cho ngươi cơ hội nói ba câu, nếu không hiểu thì không cần ở lại." Ngao Tông đáp lại cũng rất dứt khoát.

"Ngài rốt cuộc muốn điều kiện gì, mới bằng lòng kết minh liên thủ với chúng ta?

Nếu điều kiện ta có thể chấp nhận, ta sẽ đi thuyết phục mọi người đồng ý." Nhật Diệu lập tức nói.

Câu hỏi này thật sự rất đúng.

Ngao Tông biết, đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của những người này, không thể dễ dàng từ bỏ, sở dĩ từ chối là để sau này đưa ra điều kiện tốt hơn.

Ngao Tông chậm rãi nói: "Kết minh không phải là không thể, ta có hai điều kiện, đáp ứng thì có thể kết minh với nhau.

Thiếu một điều, chuyện kết minh không cần nhắc lại, sau này các ngươi cũng không cần đến nữa." Thanh Phong, Nhật Diệu liếc nhìn nhau, trong lòng hơi vui mừng, biết rằng việc kết minh ít nhất cũng có hy vọng, "Mời ngài nói." Ngao Tông từ từ nói: "Sau khi kết minh, tất cả mọi người trong liên minh của các ngươi, toàn bộ đều phải nghe theo hiệu lệnh chỉ huy của ta, trên đến minh chủ, thành viên nghị hội, dưới đến bất kỳ một tu sĩ nào, không có ngoại lệ." Chỉ một điều này thôi đã khiến Thanh Phong và Nhật Diệu nghẹt thở!

Điều kiện này, nếu dám nhận lời, e rằng khi trở về liên minh sẽ bị

tỏa cốt dương hôi ngay tại chỗ!

Liên minh còn chưa thành, đã giao quyền lực của mỗi người cho một kẻ chưa từng nghe tên, thậm chí còn chưa biết thân phận của người này.

Bọn họ thậm chí không dám tưởng tượng những người nắm quyền trong liên minh sẽ phản ứng thế nào khi nghe điều kiện này.

"Khó xử rồi sao?" Ngao Tông nhận thấy sắc mặt hai người có chút không ổn, không khỏi cười, "Ta còn chưa nói điều kiện thứ hai của ta.

Nếu ngươi cho rằng không thể, vậy điều kiện đó không nói cũng được.

Đi đi." "Xin ngài hãy nói hết!

Điều kiện dù sao cũng phải đề xuất, ta về cũng dễ đàm phán với họ." Nhật Diệu vội vàng đổi giọng.

"Cũng được.

Điều kiện thứ hai của ta là, đợi đến khi Minh tộc xâm lược bị đẩy lui, chiến sự bình ổn, tất cả tu sĩ trong liên minh đều phải trở thành người Minh tộc, và phụng ta làm chủ." "Trở thành người Minh tộc?" Thanh Phong và Nhật Diệu tưởng mình nghe nhầm.

"Như các ngươi đã thấy, trong thành ngoài Gia Cát Ngự Ngã ra, toàn bộ đều là người Minh tộc.

Cũng chính vì vậy, những kẻ đó đến nay vẫn không dám ra tay với Minh Phủ Môn." Lời Ngao Tông vừa dứt, U Minh chi lực bàng bạc ẩn hiện trên bầu trời thành trì, Thanh Phong, Nhật Diệu trong nháy mắt toàn thân lạnh toát, nỗi run rẩy và sợ hãi phát ra từ sâu trong hồn phách!

Bọn họ chưa bao giờ cảm nhận U Minh chi lực tinh thuần đến vậy ở khoảng cách gần như thế, dưới sức mạnh này, họ chỉ cảm thấy mình nhỏ bé như một con kiến, có thể dễ dàng bị nghiền chết.

Càng không nói đến việc nảy sinh bất kỳ ý nghĩ chống đối nào.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa nhìn thấy Lư Sơn chân diện mục của Ngao Tông, nhưng trong lòng hai người đã có kết luận: thành chủ đại nhân chắc chắn là người Minh tộc, một kẻ đáng sợ mạnh đến không thể tưởng tượng!

"Ngài là người Minh tộc, tại sao lại muốn đối kháng với họ?" Nhật Diệu khó khăn hỏi.

"Minh tộc với Minh tộc vốn không giống nhau.

Ta và họ cùng tộc, nhưng không cùng nguồn gốc, cho nên ta và họ không có bất kỳ liên quan nào, ngược lại, còn có mối thù không chết không thôi." Giọng Ngao Tông bình thản, "Đối với Minh tộc xâm lược, các ngươi chỉ là vật phẩm hiến tế, chúng sẽ giữ lại một bộ phận người để sinh sản hậu đại, dạy dỗ tu hành." "Nhưng giữa ta và chúng, chỉ có thể đuổi cùng giết tận, không có bất kỳ khả năng cùng tồn tại nào." Thanh Phong và Nhật Diệu nghe không thật sự rõ ràng, chỉ lờ mờ nghe ra, Ngao Tông dường như hy vọng những Minh tộc kia bị diệt sạch.

Nhưng nếu muốn bọn họ cũng trở thành người Minh tộc, thì đáng phải cân nhắc, huống hồ còn phải tôn Ngao Tông làm chủ nhân chung.

E rằng rất nhiều người tu hành khó có thể chấp nhận.

"Đây là điều kiện của ngài sao, đại nhân?" Thanh Phong thê thảm hỏi.

"Chỉ có hai điều này.

Làm được thì kết minh; làm không được, thì chờ chết đi." Ngao

Tông chỉ để lại câu cuối cùng.

Lúc này, Minh Dần đi đến bên cạnh, "Hai vị, đi thôi." Thanh Phong, Nhật Diệu đến đây mới hiểu, kết quả đàm phán, thậm chí không có khả năng đề xuất điều kiện của mình.

Nói cách khác, muốn thúc đẩy kết minh, phải không chút bảo lưu trở thành thuộc hạ của Ngao Tông, ngoài ra không còn cách nào khác.

"Đây đâu phải là liên minh, rõ ràng là đầu quân." Thanh Phong có chút thất vọng lẩm bẩm.

Minh Dần nghe được lời này không khỏi bật cười, "Chủ nhân vừa mới nói rất rõ ràng.

Thực lực đối đẳng mới được gọi là liên minh, các ngươi có tư cách ngồi ngang hàng với chủ nhân sao?" Hai người im lặng không nói.

Nếu như trước khi vào thành, họ còn hoài nghi về điều này, nhưng bây giờ hoàn toàn không nghĩ như vậy nữa.

Dường như thật sự chỉ có thể chọn một trong hai, trở thành vật tế hoặc trở thành đầy tớ.

Mãi cho đến khi đi ra ngoài thành, hai người vẫn còn có chút mờ mịt.

"Này!" Bỗng nhiên, Gia Cát Ngự Ngã trên tường thành gọi hai người lại, "Các ngươi thấy, điều kiện của Ngao tiền bối thế nào?" Thanh Phong cười khổ, "Thậm chí không cần nói nhiều, tuyệt đối không có bất kỳ ai sẽ đồng ý." "Tự nhiên.

Nhưng ta khuyên một câu, chỉ đơn độc chiến đấu, không có khả năng chiến thắng." Gia Cát Ngự Ngã nhàn nhạt nói.

"Điều đó cũng chưa biết chắc…" Nhật Diệu khẽ lẩm bẩm, chỉ là

không có chút tự tin.

Gia Cát Ngự Ngã cười lạnh một tiếng, sau đó xoay người trở về thành, "Không tiễn." Hai người cúi đầu ủ rũ, đang chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên phát hiện, khu vực bầu trời không xa bị bao phủ bởi từng lớp mây âm u cực kỳ dày đặc.

Thanh Phong và Nhật Diệu theo bản năng lùi lại cảnh giác, trong nhận thức từ trước đến nay, đây là điềm báo Minh tộc xâm lược!

Thế nhưng, đám mây âm u che phủ bầu trời lại không bao trùm lên bầu trời Minh Phủ Môn.

Ngược lại, nó còn để lại một khoảng trống hình vành khuyên trên bầu trời Minh Phủ Môn, tạo thành sự tương phản cực kỳ mạnh mẽ với thế giới bên ngoài.

Bầu trời Minh Phủ Môn vẫn có ánh mặt trời chiếu rọi, nhưng bên ngoài phạm vi đó lại là một mảng tối đen, đưa tay không thấy năm ngón.

Cảnh tượng này khiến Thanh Phong và Nhật Diệu sững sờ chết lặng, bọn họ đã giao chiến với Minh tộc nhiều lần, chưa từng có ai có thể xua tan U Minh chi lực mà Minh tộc để lại.

Thế nhưng những người dân sống ở ven thành trì lại không hề thấy lạ lùng với cảnh tượng này, vẫn tiếp tục cày cấy, coi như không thấy.

Trong đám mây âm u, Thanh Phong và Nhật Diệu nhìn rõ mồn một những người Minh tộc di chuyển qua lại trong đó, tu vi cảnh giới, số lượng, tất cả đều khiến cả hai kinh hãi không thôi.

Đúng như lời Gia Cát Ngự Ngã nói, bọn họ căn bản không thể chống lại Minh tộc, chỉ riêng những kẻ địch nhìn thấy trước mắt, e rằng đã đủ để tiêu diệt liên minh rồi.

Hai người nhìn bầu trời đầy sương mù đen kịt, nhất thời đứng ngây tại chỗ không dám động đậy, huống hồ là rời khỏi khu vực an toàn dưới chân.

Chương 1016

Mãi một lát sau, sương mù đen tan đi, Minh tộc không còn xuất hiện, bầu trời lại sáng trở lại, họ mới dám bước một bước ra khu vực ngoài thành.

"Thật ra ta thấy, Gia Cát Ngự Ngã nói có lý." Thanh Phong khô khốc nói.

Nhật Diệu không trả lời, chỉ thở dài một hơi, "Đi thôi, chúng ta về phục mệnh." Hai người cứ thế mang theo tâm trạng thê thảm rời đi.

Ngao Tông tự nhiên biết động tĩnh của hai người, tuy biết loài người khó lòng tình nguyện, nhưng cũng không lo họ sẽ không đồng ý.

Bằng không chỉ có thể chọn diệt tộc, trở thành nô lệ chỉ có thể sinh sản hậu đại mà thôi.

"Hướng di chuyển của đám Minh tộc này, dường như muốn tấn công các tông môn…" Ngao Tông cẩn thận quan sát phương hướng tiến công của đại quân Minh tộc, không khỏi bật cười, đám Minh tộc này lại giúp hắn không ít việc… Thanh Phong và Nhật Diệu trở về liên minh, bất đắc dĩ đem những điều kiện nghe được từ miệng Ngao Tông nói cho cả liên minh, kết quả có thể đoán được, trong liên minh lập tức như ong vỡ tổ.

"Chúng ta thà chết trận, cũng tuyệt đối không thể đi làm đầy tớ!" "Chúng ta kết minh là để chiến thắng, không làm nô lệ, nhưng bây giờ chiến tranh còn chưa thắng, đã phải làm nô lệ cho kẻ đó trước, thậm chí phải từ bỏ thân phận con người?" "Hắn cũng là người Minh tộc, ai biết có phải là cái bẫy mà Minh tộc xâm lược giăng ra cho chúng ta hay không, vạn nhất thật sự tin lời hắn, chúng ta đều sẽ gặp họa!" Hai

người nghe những tiếng tranh cãi hết đợt này đến đợt khác, không còn cách nào.

Nhật Diệu cứng rắn nói: "Minh tộc thực ra còn khó đối phó hơn chúng ta tưởng, lúc ta rời Minh Phủ Môn vừa hay gặp đại quân xuất động, nếu chúng ta…" Nhưng lời hắn chưa nói xong, đã bị những làn sóng phản đối át đi, đến cuối cùng thậm chí thành viên nghị hội liên minh phải cưỡng chế kết thúc hội nghị, mọi chuyện mới tạm dừng ở đây.

"Chưa khai chiến đã đưa ra lời hứa hẹn trọng đại như vậy, tuyệt đối không thể.

Chúng ta sớm đã quyết tâm tử chiến đến cùng, nếu không thể không diệt vong, chúng ta cũng tình nguyện ung dung đi vào cõi chết!" Trong một tràng tiếng phụ họa, cuộc hội nghị kết thúc tại đây.

Thanh Phong và Nhật Diệu chỉ có thể nhìn nhau cười khổ, không còn cách nào khác.

Khi nghị hội kết thúc, mọi người đang rời đi, ngoài cửa bỗng có mấy sứ giả vội vã chạy vào, "Các vị xin dừng bước, có chuyện quan trọng thông báo!" "?" Mọi người nhìn những tín sứ đột nhiên đến, đều cảm thấy khó hiểu.

Tín sứ không nói gì, chỉ lần lượt lùi ra, sau lưng họ, một người mặc áo choàng đen che kín toàn thân đi đến trước mặt mọi người.

"Chư vị, nửa năm không gặp rồi, có thể thấy mọi người đều còn sống ở đây, ta rất vui mừng." Giọng của gã này có chút quen tai, một số người khi nghe giọng nói, mặt lộ vẻ chấn động.

Người trước mắt cởi bỏ áo choàng đen trên người, lộ ra một khuôn mặt mà mỗi người đều rất quen thuộc.

"Lục Bào Tôn Giả?!" "Ngài không phải đã chết rồi sao?" "Khi đó

lúc đi đến mộ địa tế tự, dường như đã bị Minh tộc giết sạch rồi mà." "Thật là chuyện lạ, ngài còn sống…" Tiếng kinh hô xen lẫn những lời thì thầm vang lên, rõ ràng Lục Bào Tôn Giả còn sống đối với họ tuyệt đối là một tin tức cực kỳ chấn động.

Phải biết rằng, trước đây hầu như ai cũng cho rằng Lục Bào Tôn Giả đã chết từ lâu, nay đã không chết, vậy có nghĩa là ngài đã sống sót từ tay Minh tộc.

Điều này trong số họ tuyệt đối là có một không hai, chỉ riêng kinh nghiệm tác chiến với Minh tộc đã vô cùng quan trọng.

Dù sao trong số họ không có một ai có thể tác chiến với Minh tộc mà còn sống trở về.

"Ta vận khí tốt, không bị giết chết.

Nhưng cũng chỉ có vậy thôi." Lục Bào Tôn Giả vẻ mặt bình thản nghe họ nghị luận, khóe miệng không để lại dấu vết hiện lên một tia cười khổ.

Bây giờ, trong liên minh tông môn lớn mạnh như vậy, đã hoàn toàn loại bỏ Liệt Ảnh Thần Tông ra khỏi danh sách, tông môn không còn bất kỳ khả năng tái hiện nào nữa.

Mục đích ban đầu gia nhập Liệt Ảnh Thần Tông… cũng không còn quan trọng nữa.

Dù sao Thục Sơn cũng đã bị diệt môn, mục tiêu thù hận của hắn e rằng cũng không còn trên đời, bây giờ sống cũng cảm thấy vô nghĩa.

Khi đó lúc lang thang không mục đích, ngẫu nhiên nghe nói loài người vì để đối kháng Minh tộc bằng lòng buông bỏ thành kiến ngày xưa, ma đạo và chính đạo tông môn liên hợp lại tạo thành liên minh, liền nảy sinh ý nghĩ muốn tìm đến họ.

Ý nghĩ của hắn đơn giản, nếu cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, ít

nhất cũng phải chết có chút thể diện.

"Các hạ mời ngồi!" Mọi người ra hiệu, Lục Bào Tôn Giả cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, cánh tay trái của ngài bị chặt đứt ngang vai, và tu vi cũng giảm sút rất nhiều, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến địa vị của ngài trong lòng mọi người.

Có thể sống sót thoát khỏi tay Minh tộc, đã là một nhân vật truyền kỳ.

"Có ai muốn hỏi ta không?" Lục Bào Tôn Giả lướt nhìn qua mặt mọi người, nhàn nhạt nói.

Trong lòng những người này quả thực có cả đống câu hỏi muốn hỏi, nhưng qua một lúc lâu vẫn không có ai hỏi trước.

Cuối cùng, một trưởng lão ma đạo cẩn thận hỏi: "Tôn trọng tiền bối, ngài đã giao thủ với Minh tộc, có biết nhược điểm của chúng không?

Chúng ta nên làm thế nào mới có thể chiến thắng?" Câu hỏi này vừa đưa ra, tất cả mọi người lập tức vểnh tai chờ đợi câu trả lời của Lục Bào Tôn Giả.

Lục Bào Tôn Giả nhớ lại việc bị dễ dàng áp chế, thậm chí chưa giao được một chiêu đã phải dịch chuyển tức thời bỏ chạy, cười càng thêm cay đắng, đó cũng gọi là giao thủ sao?

"Chư vị, nếu nhất định phải hỏi, đừng trách ta nói thật.

Tất cả đều là cái nhìn thực tế của ta." Lục Bào Tôn Giả chậm rãi nói: "Loài người không có bất kỳ khả năng chiến thắng nào." Lời vừa dứt, tất cả mọi người lập tức rơi vào im lặng, trong đại sảnh lặng như tờ.

“Chúng không phải là kẻ địch mà loài người có thể chống lại.

Ta từng nghĩ, thân là Lục Tinh Liên Châu chi thể của Đinh Ẩn nếu có được lượng lớn Xích Hồn Thạch để nâng cao tu vi có lẽ có thể đối địch với chúng, nhưng…” Lục Bào Tôn Giả chỉ có thể lắc đầu cười khổ, không nói thêm một câu nào nữa.

Nếu ngay cả Lục Bào Tôn Giả cũng nói như vậy, vậy thì quả thực không còn hy vọng và biện pháp nào nữa.

Mọi người im lặng một lúc lâu, cuối cùng Lục Bào Tôn Giả chủ động phá vỡ sự im lặng: “Nhưng đối với ta, đầu hàng và tử chiến đến cùng không có nhiều khác biệt, điều ta có thể làm là để loài người bị diệt vong không quá đáng thương, vô sỉ.” Mặc dù điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Sau một hồi im lặng, các vị thành viên nghị hội liền bắt đầu đề nghị giải tán.

“Sau này chúng ta nói tiếp.” Đề nghị này được đại đa số người đồng ý, lúc chuẩn bị rời đi, Nhật Diệu lại trực tiếp đứng lên, “Ta cho rằng có phương pháp, vị đại nhân của Minh Phủ Môn!” Nhưng lời hắn chưa nói xong, mọi người đã lần lượt đứng dậy rời đi, không có ai định nghe hắn nói hết.

Nhật Diệu mặt đầy lúng túng, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể thở dài một tiếng rồi rời đi.

“Đại nhân của Minh Phủ Môn?” Lục Bào Tôn Giả bên cạnh nghe thấy lời này lập tức có hứng thú, “Có thể nói kỹ cho ta nghe không.” Nhật Diệu tuy đầy bụng oán giận, nhưng vẫn kiên nhẫn kể cho Lục Bào Tôn Giả nghe chuyện về Minh Phủ Môn.

“Gia Cát Ngự Ngã cũng ở đó?” Lục Bào Tôn Giả vô cùng kinh ngạc, “Hắn không phải đã chết ở Thục Sơn sao?” “Theo lời hắn nói,

người Thục Sơn gần như đều chết cả, chỉ có một mình hắn sống sót." Nhật Diệu nói, lặng lẽ quan sát sắc mặt của Lục Bào Tôn Giả.

Sắc mặt của người sau khá phức tạp, với mối giao tình cá nhân và những tranh chấp không dứt với Gia Cát Ngự Ngã, trong lòng bỗng có một cảm giác thông suốt.

Mối thù của hắn và Gia Cát Ngự Ngã được xây dựng trên Thục Sơn, nay Thục Sơn không còn, tự nhiên cũng không còn lý do để tiếp tục thù hận Gia Cát Ngự Ngã.

Ngược lại, Gia Cát Ngự Ngã đã nhiều lần cứu mạng hắn, đến nay trong lòng hắn vẫn âm thầm cảm kích.

"Ta định đích thân đi một chuyến đến Minh Phủ Môn.

Nếu thật sự như ngươi nói, vị đại nhân đó có năng lực như vậy, vậy thì nên đáp ứng điều kiện của ngài ấy." Lục Bào Tôn Giả cũng không nói gì thêm.

"Nhưng những người đó sẽ không đồng ý.

Họ căn bản không biết Minh tộc thực sự có ý nghĩa gì." Nhật Diệu cười khổ, trong lòng thậm chí dám cá, trong số những người đó chắc chắn có đại đa số tin rằng có thể xuất kỳ bất ý chiến thắng Minh tộc.

"Tóm lại, đa tạ tình báo của ngươi." Lục Bào Tôn Giả liền đứng dậy đi ra cửa lớn.

Rất nhanh, trong cả đại sảnh chỉ còn lại Thanh Phong và Nhật Diệu, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn nhau cười khổ.

"Nếu thật sự đến lúc cuối cùng không còn cách nào, chúng ta đi đầu quân cho Minh Phủ Môn có được chấp nhận không?" Thanh Phong có chút khổ não tự nói với mình.

Hai người lúc này không còn đặt hy vọng vào liên minh, theo họ

thấy, liên minh bị hủy diệt chỉ là vấn đề thời gian.

Minh tộc không cho liên minh quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Chương 1017

Khi Khiên Cơ phát hiện người trong liên minh không làm theo mệnh lệnh yêu cầu, tự mình bắt một số vật tế phẩm dâng lên, liền lập tức quyết định cho những kẻ này một bài học.

Những Minh tộc được phái đi chính là vì mục đích này.

Bọn chúng xuất động không phải để một lần tiêu diệt hết liên minh, mà chọn tông môn mạnh nhất trong liên minh, Ngọc Kiếm Môn, để ra tay.

Lúc này Khiên Cơ không còn chỉ ôm ý nghĩ bắt người sống, hắn muốn để cho những kẻ không nghe lệnh này hoàn toàn tuyệt vọng, và hoàn toàn quy phục hắn.

Hắn tin chắc, lần ra tay này nhất định sẽ khiến cho liên minh Nhân tộc nghe tin đã mất mật, đến lúc đó tự sẽ như hắn mong muốn, bùng nổ một trận nội chiến.

Ngọc Kiếm Môn, bị đại quân Minh tộc nhắm đến, không ở nơi quá bí mật, đại quân Minh tộc không mất nhiều thời gian đã tìm thấy.

Khi đệ tử Ngọc Kiếm Môn phát hiện mình trở thành mục tiêu, trên đầu đã bị U Minh chi lực dày đặc che phủ, không có bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

"Nhanh, thông báo cho liên minh, để họ mau chóng phái người đến giúp!" Tông chủ Ngọc Kiếm Môn, Lý Mộc, lập tức hạ lệnh, trong tông môn đồng thời có mấy trăm người cùng lúc phóng ra linh phù cầu cứu, chỉ để mau chóng cầu viện binh.

Nhưng ngoài dự liệu, tín hiệu cầu cứu của họ không hề bị chặn lại nhiều như tưởng tượng, ngược lại đều không có ngoại lệ được

truyền đi.

Ban đầu mọi người rất không hiểu, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, Minh tộc cố ý làm vậy, để cho các tông môn khác nhận được tin tức cầu cứu, rồi dụ tất cả đến giết sạch.

Lý Mộc ban đầu vì vậy có chút khổ não, vốn tưởng rằng hành động này sẽ hại mọi người.

Nhưng kỳ lạ là, Minh tộc bao vây Ngọc Kiếm Môn, lại thủy chung không ra tay tấn công, chờ đợi mấy canh giờ.

Trong thời gian đó, Minh tộc không những không xâm phạm, thậm chí cũng không có ý định mở rộng vòng vây, khiến hắn hoàn toàn không hiểu nổi.

Nhưng mấy canh giờ trôi qua, lại thủy chung không thấy viện binh như tưởng tượng đến giúp, bên ngoài môn phái vẫn một mảng tĩnh lặng.

Phải biết rằng, mấy canh giờ đủ để chuẩn bị, nếu thật sự có viện binh nhận được tin tức lập tức đến, e rằng bây giờ trận công phòng đã đánh được một nửa.

Lý Mộc nhìn chằm chằm vào dãy núi bên ngoài môn phái một lúc lâu, trong lòng lờ mờ hiểu ra.

Hắn biết vì sao Minh tộc lại cố ý để tin tức của hắn truyền ra, và chờ lâu như vậy vẫn không khai chiến.

Lý Mộc quay đầu nhìn những trưởng lão, đệ tử đang lo lắng, chỉ có một tiếng cười khổ, "Xem ra, chúng ta không còn đường nào để chọn rồi." Mọi người đều không phải kẻ ngốc, đều biết điều này có nghĩa là gì, liên minh đã bỏ rơi họ.

Nói chính xác hơn, từ đầu họ căn bản không có ý định giúp đỡ lẫn nhau, cái gọi là liên minh căn bản không thể khiến người ta bằng lòng

hy sinh tính mạng để chống lại kẻ địch gần như không thể chiến thắng.

Lý Mộc tự vấn lòng mình, nếu hôm nay đổi thành tông môn khác rơi vào nguy cơ, hắn cũng sẽ không ra tay tương trợ.

"Chư vị, hôm nay chúng ta chắc chắn sẽ chết.

Nhưng ta chỉ hy vọng trước khi chết, đừng để Ngọc Kiếm Môn mất đi thể diện cuối cùng, ít nhất chúng ta phải ung dung đi vào cõi chết, được không?" Lý Mộc không còn dùng thái độ cao cao tại thượng của tông chủ để nói chuyện, giọng điệu đã bình tĩnh lại.

Giờ khắc này, hắn cũng không coi mình là tông chủ, mà là một chiến hữu đứng cùng tất cả mọi người.

"Chúng ta nguyện ý!" Người sắp chết, lời nói cũng thiện, sau đó mọi người đều dứt khoát đi theo tông chủ ra khỏi đại đường, chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Trong tông môn, những đệ tử đó cũng đều tụ tập lại, hoàn toàn không có ý định quy phục đầu hàng, chuẩn bị tác chiến.

Trong sương mù đen trên trời, phân thân của Khiên Cơ nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Quả nhiên như ta đoán, không có bất kỳ ai bằng lòng giúp đỡ." Thuộc hạ của hắn ở bên cạnh cười nói: "Những người này bây giờ cũng chỉ có thể giãy giụa trước khi chết thôi.

Thật không hiểu, tại sao họ lại cảm thấy chết cũng sẽ rất vinh quang?" Khiên Cơ lại cười, "Ngươi thật sự cho rằng họ sẽ tử chiến đến cùng sao?

Bây giờ, ta sẽ cho ngươi xem họ làm thế nào tự tàn sát lẫn nhau trong tuyệt vọng." Khiên Cơ vung tay, tách đám sương mù đen trước mặt ra, tầm mắt của hắn không bị cản trở mà rơi xuống người của

Ngọc Kiếm Môn.

Đồng thời, tất cả mọi người cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn, nhưng những người này đều không ngoại lệ mà nhìn hắn với ánh mắt thù hận.

"Chư vị, ta chỉ có thể tiếc nuối nói cho các ngươi biết, không có bất kỳ viện binh nào đến giúp." Khiên Cơ vỗ tay cười nói, "Ta đã để thuộc hạ quan sát liên minh, họ đối với những tin tức cầu cứu này căn bản coi như không thấy, các ngươi chỉ có thể tự sinh tự diệt." Lời của hắn càng khiến cho lòng mọi người bao phủ một lớp mây u ám, nhưng Lý Mộc chỉ trầm giọng nói: "Chúng ta đã sớm chuẩn bị chết ở đây, không cần nói nhảm." "Yên tâm, ta đương nhiên sẽ như ý nguyện của ngươi.

Nhưng e rằng sẽ có sự khác biệt lớn với cái chết trận mà ngươi tưởng tượng." Khiên Cơ cười đầy ẩn ý, tầm mắt lướt qua từng người.

Ánh mắt đó dường như có ma lực kỳ lạ, bất kỳ ai bị nhìn vào đều lập tức cảm thấy toàn thân không tự tại, như thể bị một cái lưỡi cuộn quanh toàn thân, vừa ghê tởm vừa run rẩy.

"Còn nhớ lời hứa ta đã đưa ra khi ở liên minh không?" Khiên Cơ đột nhiên chuyển chủ đề, nhắc đến một chuyện không liên quan.

"Ai quan tâm ngươi hứa gì!

Muốn đánh thì đánh, cần gì phải nói nhảm như vậy!" Phía dưới truyền đến một tràng tiếng chửi mắng, nhưng Khiên Cơ lại coi như không nghe thấy lời của họ, "Ta giúp các ngươi nhớ lại.

Khi đó ta từng hứa, cho các ngươi một cơ hội sống sót, cơ hội này mỗi người đều có.

Bây giờ nhớ ra chưa?" Lời này vừa ra, mọi người lập tức im lặng,

đều bất giác nhớ lại chuyện đó, hầu như tất cả mọi người đều nhớ rõ, khi đó Khiên Cơ đột nhiên xuất hiện trên đầu họ, và hạ đạt thông điệp.

"Chỉ cần giao nộp mười tu hành giả, có thể đổi lấy cơ hội sống sót, từ đó không cần chết trong tay Minh tộc!" Trong một lúc, trong đầu gần như tất cả mọi người đều vang lên âm thanh này, tất cả mọi người đều bất giác nhìn nhau.

Những đệ tử tu hành yếu ớt có chút sợ hãi lùi sang một bên, những trưởng lão có chút không biết làm sao, căn bản không có ý định bắt người.

Nhưng những đệ tử đó sao dám đặt mạng sống của mình vào lòng tốt của người khác?

Tất cả mọi người vào lúc này đều nhớ đến Linh Thú Môn, mười vị trưởng lão trong tông môn đó vì để có thể sống sót, gần như đã bắt sạch tất cả đệ tử trong tông môn.

Lý Mộc nhìn cảnh này, trong lòng dâng lên một nỗi bi ai khó tả, hắn biết từ giờ khắc này, sự tin tưởng được xây dựng giữa các đồng môn đã hoàn toàn sụp đổ.

Không ai biết mình có trở thành con mồi của người khác hay không, những người yếu ớt thậm chí không dám dễ dàng hợp sức với nhau.

"Chư vị, ta cho các ngươi hai canh giờ.

Trong thời gian đó nếu đã hạ quyết tâm, hãy mang chiến lợi phẩm ra ngoài sơn môn." "Nếu sau hai canh giờ, các ngươi không muốn tìm cách đổi lấy đường sống, vậy thì ta sẽ như ý nguyện của các ngươi, giết sạch tất cả, không chừa một ai sống." Lời vừa dứt, bầu trời lại bị mây mù đen bao phủ.

Không một tia sáng nào chiếu rọi vào Ngọc Kiếm Môn, tất cả mọi

người đều bị nhốt trong bóng tối đưa tay không thấy năm ngón.

"Hay là chúng ta mỗi người tự chạy thoát thân, cố gắng hết sức giết ra khỏi vòng vây, sống được một người hay một người!" Không biết ai đột nhiên lên tiếng đề nghị, nhưng yêu cầu của hắn không được người khác hưởng ứng.

Thậm chí trong bóng tối không biết ai phát ra một tiếng cười khẩy, dường như rất khinh thường.

Cứ như vậy, trong lòng tất cả mọi người càng thêm căng thẳng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trong đám đông lóe lên một luồng sáng, đó là từ tay Lý Mộc, ánh sáng của Dương Hỏa Chú chiếu sáng xung quanh.

"Chẳng lẽ các ngươi đều là đồ ngốc sao?

Ngay cả Dương Hỏa Chú cũng không biết dùng, chẳng lẽ không biết!" Nói đến đây, Lý Mộc đột nhiên ý thức được.

Không phải họ không biết sử dụng Dương Hỏa Chú, mà là không có một ai dùng.

Nói chính xác hơn, mọi người đều muốn xung quanh là một mảng tối đen, như vậy không ai sẽ chú ý họ đang làm gì.

"Tông chủ đại nhân, ngài muốn đột phá vòng vây sao." Đột nhiên, một giọng nói có chút âm dương quái khí vang lên sau lưng, Lý Mộc chưa kịp hoàn hồn, đã đột nhiên cảm giác có mấy đạo phi kiếm từ các hướng khác nhau tấn công đến.

Lý Mộc gần như theo bản năng kích hoạt phi kiếm hộ thân, nhưng những phi kiếm đang đến gần lại biến mất ngay khoảnh khắc sắp bị đánh hạ.

Chương 1018

Khoảnh khắc tiếp theo, khu vực tối đen đột nhiên bị từng đạo ánh sáng chiếu rọi, hóa ra mọi người đều đã sử dụng Dương Hỏa Chú.

Nhưng ngay khoảnh khắc kích hoạt Dương Hỏa Chú, họ lại thấy Lý Mộc kích hoạt phi kiếm vây quanh người, hoàn toàn là một tư thế sẵn sàng ứng chiến!

"Tông chủ, ngài đang làm gì?!" Mọi người thấy cảnh này đều vô cùng kinh ngạc, gần như tất cả mọi người đều cho rằng Lý Mộc sắp ra tay tấn công!

"Ta vừa rồi…" Lý Mộc từ bỏ việc tiếp tục giải thích, bây giờ thật sự là trăm miệng khó biện, huống hồ là trong tình huống mọi người đều đang ở trong tình trạng căng thẳng cao độ như vậy.

"Tông chủ, chúng ta lúc nào cũng đang nghĩ cách vượt qua khó khăn, ngài lại muốn lấy mạng của chúng ta để đầu hàng sống tạm!" Không biết ai tức giận hét lên một tiếng, trong nháy mắt khiến cho tinh thần căng thẳng của mọi người khóa chặt tông chủ thành kẻ địch!

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số phi kiếm phá không bay ra, hoàn toàn nhắm vào Lý Mộc, và hoàn toàn không nương tay!

Lý Mộc ban đầu còn ra tay chống cự, nhưng đối mặt với những đệ tử do chính tay mình tạo ra bồi dưỡng, thực sự không nỡ lòng nào, cuối cùng chỉ đành kích hoạt một đạo Thuấn Di Phù rời đi.

Nhưng trận tranh chấp đã bị châm ngòi, không thể bình ổn lại được nữa.

Mất đi mục tiêu tấn công, khoảnh khắc tiếp theo mọi người như phát điên bắt đầu tấn công lẫn nhau, lúc này không còn ý nghĩ chiến

đấu vì tông môn như trước nữa.

Thay vào đó, chỉ có một ý nghĩ điên cuồng: bắt người khác hiến tế, để mình sống sót.

"Khốn kiếp!

Ta ban đầu giúp ngươi tu hành, ngươi dám đối xử với ta như vậy, ta cũng không để ngươi sống!" "Chết đi cho ta!" "Đừng tranh người với ta, nếu không ta bắt luôn cả ngươi!" Hầu như không ai có thể tưởng tượng được, những người đang giết nhau đến đỏ cả mắt này, mấy canh giờ trước còn là đồng môn cùng chung kẻ thù.

Khiên Cơ từ trên cao nhìn xuống chiến trường này, nụ cười lạnh lẽo.

Mọi chuyện quả nhiên như hắn đã liệu.

"Đại nhân, nhìn nhân loại liều mạng tranh đấu, quả thực khá thú vị." Tùy tùng của Khiên Cơ tận mắt nhìn những người đó tranh đấu, không hiểu sao cảm thấy rất có ý nghĩa.

Khiên Cơ cười nói: "Ta trước đây vốn tưởng rằng nhân loại chỉ có thể dùng làm vật liệu luyện chế pháp khí, nhưng bây giờ xem ra, họ dường như rất giỏi tự tàn sát lẫn nhau.

Nếu bắt những người này lại, để họ tranh đấu tàn sát lẫn nhau biểu diễn cho ta xem, cũng là một trò tiêu khiển lớn?" Ánh mắt tùy tùng không khỏi sáng lên, "Quả thực là một ý hay!

Nếu giữ lại những người sống này, thỉnh thoảng tổ chức một trận đấu như vậy, không chừng cả Minh Vương đại nhân cũng sẽ thích xem." Khiên Cơ không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ quan sát cuộc đấu tranh sinh tử giữa những người đó, như đang xem một trò tiêu khiển khá hay.

Cùng lúc đó, Lý Mộc dịch chuyển tức thời rời khỏi phạm vi Ngọc

Kiếm Môn, vốn tưởng rằng Minh tộc sẽ không dễ dàng để hắn đi như vậy, ít nhất cũng sẽ đặt ra rào cản không gian để ngăn cản hắn trốn thoát.

Nhưng ngoài dự liệu, Lý Mộc căn bản không gặp bất kỳ trở ngại nào, có thể dễ dàng trốn thoát bất cứ lúc nào.

Điều này lập tức khiến hắn hối hận không thôi, nếu từ đầu đã hạ quyết tâm dẫn tất cả mọi người từ các hướng khác nhau đột phá vòng vây, có lẽ có thể sống sót nhiều người hơn.

Bây giờ tất cả đều bị nhốt trong tông môn, chỉ có một con đường chết, có lẽ một số ít người có thể dựa vào việc bắt đồng môn để đổi lấy một con đường sống mà thôi.

"Hóa ra là vậy!" Đến đây, Lý Mộc cũng hoàn toàn hiểu ra, những Minh tộc đó căn bản không phải vì bắt người, mà là để gõ núi dọa hổ.

Hoàn toàn diệt môn Ngọc Kiếm Môn, để cảnh cáo liên minh tông môn, rằng sự đối kháng của họ căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

"Cuối cùng cũng khó thoát một kiếp!" Trong lòng Lý Mộc chỉ có nỗi bi ai khó tả, cuối cùng nhìn vào sơn môn đang dần bị bóng tối bao phủ, hoàn toàn từ bỏ, xoay người rời đi.

Phía sau hắn, trận đại chiến tự tàn sát lẫn nhau cũng dần được đẩy lên đến đỉnh điểm.

Cuối cùng, khi màn đêm buông xuống, trận chiến cuối cùng cũng hạ màn.

Trong tông môn xác chết la liệt, những người tu vi cao hơn sống sót, gần như mỗi người đều áp giải hai ba mươi tù binh.

Đúng vậy, trước đây là đồng môn, nhưng bây giờ là tù binh.

Những người chiến thắng này mình đầy máu, mặt không biểu cảm

nhìn những tù binh hơi thở yếu ớt, không ai biết trong lòng họ đang nghĩ gì.

Cũng vào lúc này, mây mù trên trời tan ra, Khiên Cơ chậm rãi đáp xuống.

"Bái kiến đại nhân!" Những người chiến thắng đó lập tức như tỉnh mộng, vội vàng tiến lên bái kiến.

Một số người nhanh trí thậm chí trực tiếp gọi hắn là đại nhân.

"Chủ nhân, ta đã theo yêu cầu của ngài, bắt sống tất cả mọi người ở đây, những kẻ dám phản kháng đã bị giết sạch, mọi chuyện đều như ngài mong muốn." Khiên Cơ không để ý đến những lời nịnh nọt của những người đó, liếc mắt nhìn xuống, người chiến thắng chỉ có hơn mười người, người bị bắt sống cũng không quá hai ba trăm.

Nhưng một tông môn lớn mấy nghìn người, sống sót chỉ còn chưa đến một phần mười.

Khiên Cơ nhíu mày, "Ta không phải đã nói lấy bắt sống làm chính sao?

Chỉ sống sót được mấy người này!" Một tiếng quát giận khiến mọi người không biết làm sao, tất cả đều lập tức cúi đầu không dám nói nhiều.

"Thôi được, đều là lần đầu làm việc, ta cũng thông cảm.

Lần sau không được như vậy nữa." Khiên Cơ nhìn những người bị bắt làm tù binh, nhẹ nhàng vung tay, khoảnh khắc tiếp theo những tù binh đó lần lượt ngã xuống đất, không một tiếng động.

Mọi người không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có một trưởng lão tiến lên xem xét, lại phát hiện những tù binh đó đều đã không còn hơi thở!

Đều chết cả rồi!

"Không phải, không phải ngài muốn mang họ về làm vật tế tự sao?

Tại sao bây giờ…" Trưởng lão đó lắp bắp hỏi.

"Không quan trọng nữa, mục đích của ta lần này lại không phải vì những kẻ vô dụng này.

Nếu thật sự cần vật tế sống, ta bây giờ có người dùng không hết." Giọng Khiên Cơ rất bình thản, dường như vừa rồi chỉ là tiện tay bóp chết mấy con sâu, "Bây giờ ngươi có rảnh rỗi lo cho người khác sao?

Ta tưởng ngươi sẽ mừng vì mình còn sống." Lời vừa dứt, mọi người lập tức toàn thân lạnh toát, lập tức quỳ xuống liên tục khấu đầu!

"Đa tạ đại nhân không giết!" "Đa tạ đại nhân không giết!"… Đầu như giã tỏi, liên tục khấu đầu cảm tạ, nỗi hoảng sợ trong lòng đơn giản là không thể diễn tả bằng lời!

"Được rồi, các ngươi cũng ngoan ngoãn nghe lời, ta có thể cho phép các ngươi sống thêm một thời gian." "Còn về sau có được miễn chết hay không, phải xem các ngươi." Khiên Cơ để lại một câu, sau đó liền bay vào trong tầng mây, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thân hình biến mất.

Sau đó, đám mây mù đen che trời dần tan đi, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Chỉ có những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, chứng minh cho trận huyết chiến vừa mới bùng nổ ở đây.

Nhìn đầy đất thi thể đồng môn, những người may mắn sống sót này không có nhiều niềm vui, ngược lại là sự hối hận và bi ai vô tận.

Bọn họ đã vứt bỏ tất cả giới hạn, kết quả chỉ đổi lại quyền lợi tạm thời làm nô lệ một thời gian.

Lúc này đâu còn là những tu hành giả cao cao tại thượng, coi thường mọi thứ như ngày thường?

"Ta phải đi… chư vị, cáo từ!" Một người trong số họ lảo đảo bước qua mấy cái xác, thậm chí không dám quay đầu nhìn lại.

"Đi đâu!" Chưa đi được hai bước đã bị người khác gọi lại, "Chúng ta bây giờ đều là nô lệ của Minh tộc, còn có lựa chọn sao!" "Bây giờ đừng nói là tự do, e rằng ngay cả cái chết cũng không do mình quyết định, chúng ta còn có đường nào khác để chọn sao?

Chỉ có thể cùng họ trở về thông đạo Minh Giới!" Một phen nói khiến người ta thực sự không thể phản bác, mặc dù cũng không dám đối mặt với sự thật.

"Vậy chúng ta không còn đường nào để đi sao?" Không biết ai khó khăn hỏi một câu.

Chương 1019

Nhưng không ai có thể trả lời lời của hắn, cuối cùng, sau khi do dự một hồi, họ chỉ có thể chọn lựa quy phục Minh tộc một cách nhục nhã.

Bọn họ lần lượt đứng dậy, hướng về phía thông đạo Minh Giới, không ai biết chuyến đi này có thể sống được bao lâu.

Nhưng dù thế nào, từ giờ phút này trở đi họ đều vô cùng hối hận, hối hận vì sao không thật sự huyết chiến một trận!… Tin tức Ngọc Kiếm Môn bị tiêu diệt nhanh chóng truyền về liên minh.

Nhưng ngoài dự liệu, lần này liên minh không vì vậy mà triệu tập một cuộc hội nghị lớn, thậm chí ngay cả lời lên án cũng không có.

Không ai vì vậy mà triệu tập bất kỳ cuộc hội nghị nào, tất cả mọi người đều co rúm trong tông môn của mình mà run rẩy.

Sau trận chiến này, họ đều ý thức được rằng liên minh tông môn chỉ là một thứ vô dụng.

Cho dù là họ, khi chiến tranh bùng nổ cũng thực sự không có dũng khí đi giúp đỡ trước, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng minh bị hủy diệt.

Từ giờ phút này, họ không chỉ mất đi tất cả ý niệm chống lại Minh tộc, mà còn hoàn toàn mất đi niềm tin vào liên minh.

Đây căn bản là một liên minh được thành lập trên lời nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào, sự tồn tại của nó chỉ là một sự an ủi tâm lý mà thôi.

Nhưng sau sự kiện này, bắt đầu có người lờ mờ nảy sinh những ý nghĩ khác.

Nếu đằng nào cũng khó thoát khỏi cái chết, trở thành nô lệ, tại sao

không chọn một phương thức khác?

Cuối cùng, cũng như Ngao Tông đã liệu, những tu hành giả này trong lúc hoảng sợ, đã tìm đến cọng rơm cứu mạng duy nhất, đó là Minh Phủ Môn.

Minh tộc tưởng rằng hành động lần này chỉ có thể buộc những Minh tộc này mau chóng đầu hàng, lại không biết rằng cũng đã buộc họ không thể không đi tìm sự giúp đỡ của Ngao Tông.

Bây giờ loài người cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể hai cái hại chọn cái nhẹ hơn...

Ba ngày sau, Minh Phủ Môn.

Lục Bào Tôn Giả đích thân đến bên ngoài Minh Phủ Môn, nhìn thành trì có thể bình yên vô sự dưới sự tàn phá xâm lược của Minh tộc, thực sự khó có thể tin được.

"Chủ nhân của Minh Phủ Môn, quả nhiên không tầm thường a…" Trong lúc Lục Bào Tôn Giả cảm thán, lại đột nhiên phát hiện trên đầu lóe lên hai đạo ánh sáng ngự kiếm phi hành, khoảnh khắc tiếp theo từ trên không trung hạ xuống bên cạnh.

"?" Lục Bào Tôn Giả nhận ra người đến, đó không phải là Thanh Phong và Nhật Diệu sao, họ cũng đến rồi?

"Tiền bối, như ngài đã thấy, chúng ta không còn lựa chọn nào khác." Thanh Phong cười khổ một tiếng, mọi chuyện không cần nói nhiều.

Lục Bào Tôn Giả trước đó nghe tin Ngọc Kiếm Môn bị diệt, cũng đã hiểu ra bảy tám phần, quyết định đáp ứng điều kiện rồi.

"Nếu đã đến cả rồi, chúng ta cùng vào đi, vừa hay ta cũng muốn đi tìm Gia Cát Ngự Ngã." Lục Bào Tôn Giả ra hiệu cho hai người.

“Cũng tốt, coi như có bạn đồng hành.” Thanh Phong nhớ lại quá trình lần trước vào đây, thực sự rất gian nan, thậm chí có chút lo lắng Ngao Tông sẽ không hài lòng, không cho phép vào lại.

Nhưng nỗi lo lắng như vậy dường như là thừa thãi, từ xa đã thấy cổng thành Minh Phủ Môn mở ra, dường như đang chờ đợi họ vào.

Những phàm nhân làm nông gần thành trì không để ý đến họ, dường như cũng đã biết trước tin tức, không còn sợ hãi nữa.

“Tôn giả, nhớ kỹ, lát nữa nếu ngài cũng gặp vị đại nhân đó, tuyệt đối đừng nói năng lung tung làm ngài ấy nổi giận, nếu không khó giữ được tính mạng.” Lục Bào Tôn Giả mỉm cười, “Yên tâm, ta lại không phải là người không biết thời thế.” Khi đang chuẩn bị tiến vào trong tường thành, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm đột nhiên nhanh chóng bị bao phủ bởi từng lớp mây đen u ám, khiến ban ngày trong nháy mắt biến thành đêm tối, chỉ là vẫn chưa lan đến bầu trời Minh Phủ Môn.

Chỉ trong nháy mắt, ba người bị sương mù đen bao phủ, và cũng lập tức phát hiện pháp lực bị hạn chế rất nhiều.

Nhật Diệu có tu vi yếu nhất trong số họ hoảng hốt la lớn: “Hai người mau đi, vào thành trước!

Ta không thể dùng pháp lực!” “Nói nhảm!” Lục Bào Tôn Giả và Thanh Phong mỗi người nắm một bên vai hắn, đang chuẩn bị đưa hắn bay vào địa giới Minh Phủ Môn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cả hai cũng kinh hãi phát hiện pháp lực bị hoàn toàn cấm chế, không thể sử dụng được chút nào.

Lúc này, ba người không khác gì phàm nhân.

“Chết rồi!” Thanh Phong vội vàng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện trong đám mây đen trên trời, mấy bóng người đã dần dần ngưng tụ và hiện ra.

Hắn chỉ có thể nhận ra những kẻ đó là người Minh tộc, nhưng thân phận cụ thể thì không biết.

Thực tế, mấy người này là thuộc hạ của Khiên Cơ, được lệnh phụ trách canh giữ bất kỳ thông đạo nào bên ngoài Minh Phủ Môn.

Kể từ lần trước Thanh Phong và Nhật Diệu đến đây, hy vọng có thể được Ngao Tông giúp đỡ, Khiên Cơ đã ý thức được điều không ổn.

Nếu những người này thật sự được Ngao Tông giúp đỡ, vậy có nghĩa là Minh tộc khó có thể săn lùng những tu hành giả này nữa.

Vì vậy mục đích của hành động này rất đơn giản, chính là ngăn cản họ thiết lập liên hệ với Ngao Tông, và tiêu diệt sạch sẽ trước khi Ngao Tông bắt đầu bảo vệ họ.

"Có vẻ không ổn lắm a…" Lục Bào Tôn Giả nhíu mày, bất luận bây giờ không có chút pháp lực nào, cho dù ở trạng thái toàn thịnh tuyệt đối cũng không thể chiến thắng!

"Chủ nhân có lệnh, các ngươi chỉ cần dám đến gần Minh Phủ Môn nửa bước, lập tức giết chết." Những thuộc hạ không có tình cảm đó từ từ tiến lại gần, không hề che giấu sát ý.

"Đi!" Lục Bào Tôn Giả không nói nhảm, lập tức ném ra tất cả phù lục mà hắn đã vẽ, những thứ này không cần pháp lực cũng có thể kích hoạt, trong nháy mắt vô số lá phù lục nổ tung, cuốn lên một trận bão lửa ngút trời!

"Mau đi!" Lục Bào Tôn Giả nhân lúc chúng bị giữ chân, nhanh chóng chạy trốn vào Minh Phủ Môn, nhưng ba người vừa chạy được hai bước đã đâm đầu vào một bức tường không khí vô hình.

Lúc này họ mới ý thức được không gian đã bị hoàn toàn phong tỏa, với tình hình hiện tại căn bản không thể thoát thân.

“Ầm!” Lúc này, cơn bão lửa ngút trời phía sau dần tắt, mấy tên thuộc hạ kia không hề hấn gì, và vẫn đang chậm rãi tiến lại gần.

“Vốn định để các ngươi chết một cách thống khoái, nhưng bây giờ xem ra các ngươi không biết điều, cho nên ta sẽ để các ngươi hưởng thụ một phen tra tấn, hối hận vì sao lại dám đối đầu với ta!” Nhìn mấy tên thuộc hạ đó tiến lại gần, trong lòng ba người tuyệt vọng không thôi, đồng thời cũng hoàn toàn chấp nhận số phận.

Cuối cùng không thể thoát một kiếp.

“Chỉ tiếc ta đến muộn một bước, những người khác phải gặp họa rồi.” Thanh Phong thở dài một hơi.

Hắn biết, e rằng sau ngày hôm nay, chỉ có những người bằng lòng giết chết đồng môn, và cam tâm trở thành nô lệ để đổi lấy mạng sống kéo dài mới có thể sống sót.

Lục Bào Tôn Giả lại không tuyệt vọng như hai người kia, cho dù ở thời khắc quan trọng này vẫn đang nghĩ cách làm thế nào để thoát thân.

Hắn chưa chuẩn bị để chết một cách an nhiên!

“Thực sự không được thì cũng chỉ có thể thử một lần.

Nếu thật sự có thể tranh thủ cơ hội, trong số chúng ta ít nhất cũng có thể sống sót hai người.” Lục Bào Tôn Giả lục lọi trong ngực một hồi, cuối cùng lấy ra một thứ có hình dạng như một tấm bia đá.

Trên đó chi chít những phù văn màu đỏ, thoạt nhìn căn bản không biết ý nghĩa của nó.

Lục Bào Tôn Giả nắm chặt nó trong tay, miệng lẩm nhẩm những câu chú ngữ khó hiểu, những phù văn đó bắt đầu dần dần lóe sáng.

“Tôn giả, đây là thứ gì?” Thanh Phong hỏi, nhưng người sau

không trả lời, chỉ nhắm chặt hai mắt, dường như đã hạ một quyết tâm rất lớn.

"Hai người, nếu có cơ hội hãy chạy vào trong thành.

Sau này nếu có khả năng nhất định phải báo thù cho ta!" Bên tai hai người đột nhiên vang lên tiếng truyền âm của Lục Bào Tôn Giả, đột nhiên tỉnh ngộ, gã này muốn hy sinh?!

Rõ ràng việc sử dụng pháp bảo đó không hề vô giá.

"Tôn giả, không cần như vậy!" Thanh Phong vội vàng khuyên can, nhưng pháp bảo trong tay Lục Bào Tôn Giả ngày càng lóe sáng.

Khi sức mạnh trong tấm bia đá đó dần dần hiện ra, những người Minh tộc kia rõ ràng có chút kinh ngạc.

Chương 1020

Bọn họ chưa từng thấy loại sức mạnh này, trong nhận thức của họ, loài người khó có thể nắm giữ loại sức mạnh thần kỳ này.

Nó gần giống ma khí, lại hoàn toàn khác biệt, nhưng quả thực là một loại sức mạnh vô cùng cường đại.

"Nhân loại, đưa tấm bia đá trong tay ngươi cho ta, ta có thể để ngươi trở thành nô lệ của ta mà sống sót." Một trong những thuộc hạ Minh tộc đột nhiên lên tiếng.

"Nói nhảm!" Lục Bào Tôn Giả gần như không do dự mà từ chối, sau đó đột nhiên giơ cao tấm bia đá, mái tóc trong nháy mắt trở nên trắng như tuyết!

Không chỉ vậy, cổ tay của hắn cũng bị cắt rách, không ngừng có máu tươi từ cổ tay chảy ra và quấn quanh tấm bia đá rồi bị nó hấp thụ.

"Tôn giả…" Cảnh tượng này khiến Thanh Phong và Nhật Diệu chấn động không thôi, quả nhiên hắn đang tiêu hao sinh mệnh của mình để đổi lấy sức mạnh ngắn ngủi!

"Dù sao ta cũng sớm đã nên chết." Lục Bào Tôn Giả chỉ cười một cách thê thảm, sau đó lại nhìn về phía những người Minh tộc kia, trong mắt có một tia trào phúng.

"Các ngươi thắng được nhất thời, chưa chắc đã thắng được cả đời!" "Nhân tộc nếu dễ dàng bị hủy diệt như vậy, đã sớm không tồn tại trên đời từ năm nghìn năm trước!" Khoảnh khắc tiếp theo, tấm bia đá đen đó bùng lên ngọn lửa đen hừng hực, trong nháy mắt lan ra toàn thân Lục Bào Tôn Giả, sau đó trong một tiếng gầm giận dữ, ngọn lửa xông thẳng lên trời, mạnh mẽ đẩy lùi khí tức U Minh trên trời đi quá

nửa!

Cảnh tượng trước mắt thực sự ngoài dự liệu, mấy tên tùy tùng Minh tộc lập tức cảm thấy không ổn, định liên thủ tiêu diệt Lục Bào Tôn Giả!

Nhưng không kịp nữa, ngọn lửa đó từ trời rơi xuống, như một trận mưa sao băng ngút trời, trong nháy mắt chiếu rọi bầu trời thành màu đỏ máu, và ngọn lửa ngút trời bao vây họ trong đó.

Đồng thời, hết tảng này đến tảng khác thiên thạch rơi xuống, không chút lưu tình mà oanh kích, kèm theo những tiếng nổ đinh tai nhức óc, mặt đất theo đó nứt ra, ngọn lửa cháy càng thêm thịnh!

"Kết giới không gian bị phá rồi!" Thanh Phong và Nhật Diệu lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng xuyên qua lỗ hổng kết giới không gian, cuối cùng đã trốn thoát trước khi nó đóng lại.

Bọn họ cũng nhờ đó mà trốn vào phạm vi an toàn của Minh Phủ Môn.

"Tôn giả, ngài cũng cùng đi…" Nhật Diệu vừa thoát chết, ngay lập tức gọi Lục Bào Tôn Giả cùng trốn thoát.

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, thân hình Lục Bào Tôn Giả đã trở nên khô quắt như củi, bóng lưng chỉ còn lại một mái tóc trắng.

"Ta không đi cùng các ngươi, dù sao ta cũng là người sớm đã nên chết.

Nếu có thể kéo theo một số người Minh tộc cùng chết, có lẽ là lãi rồi!" Lục Bào Tôn Giả không quay đầu lại, nhưng giọng nói của hắn trở nên cực kỳ già nua yếu ớt, nhưng sự hào hùng trong ngữ khí lại không thể che giấu được.

Rõ ràng, hắn đã hoàn toàn chấp nhận số mệnh sắp tới.

“Sau này nếu có cơ hội, giúp ta giết thêm một số người Minh tộc để báo thù…” Lời của Lục Bào Tôn Giả chưa nói hết, thân hình của hắn trong ngọn lửa đó hóa thành tro bụi tan biến, không còn tồn tại.

“Tôn giả!” Hai người lập tức đau như dao cắt, lúc này mới ý thức được Lục Bào Tôn Giả từ đầu đã định hy sinh tính mạng để bảo toàn cho hai người!

Bây giờ tuy đã sống sót, trong lòng căn bản không có chút vui mừng nào của người sống sót sau tai nạn, chỉ có sự xấu hổ và bi ai khó tả!

Nếu tu vi cao hơn một chút, có lẽ có thể giúp được, chỉ tiếc… “Đừng ngây ra đó, chúng ta phải mau đi!” Thanh Phong chú ý thấy ngọn lửa đang dần tắt, không khỏi căng thẳng, hắn biết điều đó có nghĩa là gì.

Nếu hai người không nắm bắt cơ hội trốn thoát, e rằng Lục Bào Tôn Giả đã chết vô ích!

Đang định đi vào cổng thành Minh Phủ Môn, lại đột nhiên phát hiện cơ thể hoàn toàn không bị kiểm soát.

Hai chân như bị đổ chì, không thể động đậy chút nào, cơ thể cũng như đột nhiên có ý thức riêng, buộc họ phải xoay người lại.

Hai người lúc này mới kinh hãi nhìn thấy, ngọn lửa ngút trời đã tan đi, bốn tên tùy tùng ban đầu chỉ còn lại một người sống sót, ba tên còn lại chỉ còn lại linh thể.

Cho dù là người duy nhất sống sót đó, cơ thể cũng bị thiêu đốt đến tan nát, sắp sụp đổ.

“Khốn kiếp!

Dám làm ta bị thương!” Cơ thể của tên tùy tùng đó đang nhanh chóng hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, mặt mày dữ tợn

nhìn Thanh Phong và Nhật Diệu, sát ý tuôn trào!

Lúc này trong vẻ mặt của hắn không còn chút khinh miệt nào, chỉ có sự phẫn nộ và thù hận vô tận.

Hắn vạn lần không ngờ, có thể bị phàm nhân làm bị thương, trong tình huống nhục nhã như vậy.

Ba người đồng bạn còn bị hủy cả cơ thể, nếu hắn không ra tay bảo vệ kịp thời e rằng cả hồn phách cũng tan biến.

Bọn họ đều không ngờ Lục Bào Tôn Giả trước khi chết có thể bộc phát ra một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, dưới sự khinh miệt ai cũng không kịp phòng ngự toàn lực, nên mới tổn thất thảm trọng!

Hắn lấy ra một cái bình ngọc, thu ba cái hồn phách đang lơ lửng trên không trung vào trong, sau đó vươn tay hóa ra một cây lưỡi hái khổng lồ, lạnh lùng nhìn Thanh Phong và Nhật Diệu, rồi chậm rãi đi tới.

Hắn quyết định, sẽ giết chết hai người này một cách gọn gàng, để tránh xảy ra chuyện gì nữa.

"Chết rồi!" Hai người lòng đầy tuyệt vọng, lúc này không chỉ pháp lực bị cấm chế, cơ thể cũng hoàn toàn không thể động đậy, hoàn toàn rơi vào tử cảnh.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn gã đó chậm rãi đến gần, ngay cả khả năng trốn thoát cũng không có.

"Tôn giả chết vô ích rồi… nhưng thôi cũng được, ta vốn cũng không sống nổi." Thanh Phong chỉ có một tiếng cười khổ, dù có không cam tâm đến đâu cũng không còn cách nào.

Nhật Diệu tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, chuẩn bị cho cái chết.

Trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, sau khi hai người

chết, Nhân tộc sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với Minh Phủ Môn nữa.

Cứ như vậy, cũng tuyên bố rằng họ sẽ hoàn toàn bị Minh tộc diệt vong.

Nhưng khi đang chuẩn bị chịu chết, lại đột nhiên cảm giác một luồng khí tức cuồng bạo từ phía sau tuôn ra, khi hoàn hồn lại, lại phát hiện tên tùy tùng Minh tộc kia bị khí tức ép lùi liên tục!

Khoảnh khắc tiếp theo, một trận cuồng phong ngưng tụ thành hình trước mặt họ, trong đó cuộn theo U Minh chi lực hóa thành hình người.

Khi hai người nhìn rõ thân hình đó, đều không nhịn được mà kinh hô một tiếng: "Đinh Ẩn?!" Họ không nhìn nhầm, người đến chính là Đinh Ẩn.

Khi Minh tộc chưa xâm lược, chính đạo và ma đạo bùng nổ đại chiến, hai người đều là người chứng kiến trên chiến trường.

Họ tận mắt thấy Đinh Ẩn nhiều lần tìm cơ hội trốn thoát khỏi sự truy bắt của Lục Bào Tôn Giả, chỉ là ấn tượng về Đinh Ẩn rất yếu ớt.

Nhưng Đinh Ẩn trước mắt lúc này lại hoàn toàn khác, khí tức mạnh mẽ khiến hai người trong lòng một trận tuyệt vọng, thậm chí còn lẫn lộn khí tức của Minh tộc.

Rõ ràng Đinh Ẩn không còn là nhân loại, vì để có được pháp lực mạnh mẽ hơn mà đã vứt bỏ thân phận con người.

Chỉ là họ đều không hiểu tại sao Đinh Ẩn lại xuất hiện ở đây?

"Hai người quen ta?" Đinh Ẩn quay đầu nhìn hai người, sắc mặt có chút kinh ngạc.

"Khi đó lúc tông môn giao phong, ta cũng có duyên gặp một lần." Nhật Diệu khô khốc nói.

“Sao cũng được.” Đinh Ẩn chuyển tầm mắt về phía trước, nhìn chằm chằm vào tên tùy tùng Minh tộc đó, “Tại sao dám xâm nhập nơi này?” “Minh tộc của ta muốn giết con mồi, không liên quan đến ngươi, đừng tự tìm đến cái chết!” Tên tùy tùng lạnh lùng nói, “Cho dù là người của Minh Phủ Môn cũng không thể cản trở chúng ta!” Đinh Ẩn chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh, “Ngươi có biết, Minh Giới Thập Tướng đều đã tự mình hạ lệnh, không cho phép tùy ý đến gần Minh Phủ Môn, ngươi lại có gan lớn đến mức nào mà dám đến gần nơi này?” “Bớt nói nhảm!” Tên tùy tùng lúc này lửa giận công tâm, trong lòng chỉ nghĩ làm thế nào để xé xác Thanh Phong và Nhật Diệu ra thành vạn mảnh!

Phải biết rằng, lần này trở về nếu bị Khiên Cơ phát hiện, chỉ vì ba tên phàm nhân mà bị đánh đến thảm hại như vậy, không chỉ sẽ lập tức mất đi thân phận hiện tại, thậm chí còn bị trừng phạt.

Điều này tương đương với việc làm mất hết mặt mũi của Minh tộc!

Nếu chuyện lại làm không thành, vậy kết cục của hắn chỉ có thể là bị hiến tế tính mạng, không thể sống sót.

Cho nên lúc này không còn lựa chọn nào khác, cho dù liều mạng cũng phải giết chết Thanh Phong và Nhật Diệu.

Đinh Ẩn thở dài một hơi, “Thực ra ta căn bản không định ra tay vì hai gã này, dù sao sống chết của họ cũng không liên quan đến ta.

Chương 1021

Chỉ là đại nhân có lệnh, ta cũng không thể trái lời.

Cho nên đừng trách ta lấy mạng của ngươi.” “Bằng ngươi sao!” Tên tùy tùng giận quá hóa cười, “Một mình ngươi có tư cách…” Nhưng lời chưa dứt, thân hình của Đinh Ẩn đã lập tức biến mất tại chỗ, và không thể quan sát được rốt cuộc hắn ở đâu!

“…” Tên tùy tùng sắc mặt kinh ngạc, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại cảm thấy sau lưng một trận đau nhói, cúi đầu nhìn, lại đột nhiên phát hiện lồng ngực đã bị xuyên thủng từ phía sau!

Thậm chí từ vết thương ở ngực có thể nhìn rõ trái tim đang đập, chỉ là trái tim đã bị lưỡi dao đâm xuyên.

Cơn đau dữ dội ập đến, hắn theo bản năng muốn vận dụng U Minh chi lực để phản kháng, nhưng trên lưỡi dao đó lại bùng lên ngọn lửa Minh Hỏa màu tím đen, trong nháy mắt thiêu rụi cơ thể hắn thành tro bụi!

Sau một khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ còn lại một hồn phách lơ lửng giữa không trung không nơi nương tựa, còn bị hạn chế U Minh chi lực không thể kích hoạt.

Lúc này hắn hoàn toàn trở thành cá nằm trên thớt, mặc người chém giết, căn bản không thể chống cự.

Sau khi trải qua sự chấn động ban đầu, trong lòng hắn đầy tuyệt vọng và sợ hãi, chưa từng tưởng tượng Đinh Ẩn lại mạnh mẽ đến vậy, đến mức dễ dàng khiến hắn rơi vào tuyệt cảnh!

Lúc này tính mạng của hắn hoàn toàn nằm trong một ý niệm của Đinh Ẩn, sống chết mặc kệ!

“Bây giờ còn có gì để nói không?” Đinh Ẩn hứng thú nhìn hồn phách còn sót lại, nhàn nhạt hỏi.

“Các hạ nếu bằng lòng tha cho ta một mạng, tại hạ nhất định sẽ cảm kích không thôi, sau này sẽ có báo đáp!” Tên tùy tùng nhục nhã cầu xin tha mạng.

“Không cần.

Dù sao ngươi đối với ta cũng không có tác dụng gì.” Đinh Ẩn vung tay, trực tiếp hút hồn phách của hắn vào lòng bàn tay, sống chết của người này cần giao cho Ngao Tông phán quyết.

Sau đó hắn nhìn về phía sau, về phía Thanh Phong và Nhật Diệu.

Hai người đối mặt với Đinh Ẩn lúc này hoàn toàn không biết phải làm sao.

Không ngờ chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, tu vi của Đinh Ẩn đã mạnh đến mức này, thậm chí đạt tới cảnh giới mà họ chỉ có thể ngước nhìn!

Vừa rồi nếu không phải Đinh Ẩn ra tay, họ chắc chắn đã chết không còn gì nghi ngờ.

“Bất luận thế nào, đa tạ ơn cứu mạng!” Thanh Phong hành lễ với Ngao Tông, trịnh trọng nói.

Y không quan tâm tu vi và thân phận của Đinh Ẩn ra sao, ma đạo vốn sùng bái kẻ mạnh, chỉ cần hiện tại đủ mạnh, y không ngại tỏ ra cung kính một chút.

Huống hồ người này vừa mới cứu mạng y.

“Không cần tạ ta.

Nếu không phải Ngao đại nhân hạ lệnh, ta sẽ không ra tay cứu các ngươi.” Đinh Ẩn nói với vẻ không quan tâm.

Lời của hắn cũng là sự thật.

Khi ba người bọn họ xung đột với Minh Tộc, hắn đã quan sát và quyết định không ra tay, để họ chết dưới tay người của Minh Tộc.

Đặc biệt là khi Lục Bào tôn giả chiến tử, điều đó hoàn toàn hợp ý hắn, hắn đã sớm mong kẻ này chết đi cho rồi.

Nhưng khi đang chờ Thanh Phong và Nhật Diệu cũng bị giết, Ngao Tông lại hạ lệnh, thúc giục hắn ra tay cứu người.

Dù Đinh Ẩn không biết tại sao Ngao Tông lại có lòng từ bi với họ, nhưng đã là mệnh lệnh của Ngao Tông, hắn bắt buộc phải tuân theo.

"Ngao đại nhân?

Là thành chủ Minh Phủ Môn sao?" Thanh Phong có chút nghi vấn.

"Theo ta đi." Đinh Ẩn không nói nhảm với họ, trực tiếp dẫn đường vào trong thành.

Sau khi Thanh Phong và Nhật Diệu vào thành, Gia Cát Ngự Ngã, người vẫn luôn quan sát chiến cục trên tường thành, thở dài một hơi, rồi quay người trở vào.

Vừa rồi y tự nhiên đã tận mắt chứng kiến Lục Bào tôn giả chiến tử, vốn định ra tay giúp đỡ.

Nhưng tu vi của y quả thực không đủ, vì vậy chỉ có thể đứng nhìn từ xa, tận mắt thấy Lục Bào tôn giả chết trong tay địch.

Đối với cái chết của Lục Bào tôn giả, trong lòng Gia Cát Ngự Ngã thực sự ngũ vị tạp trần.

Hiện giờ Thục Sơn và Liệt Ảnh Thần Tông đều không còn tồn tại, sự đối đầu cũng không còn ý nghĩa gì.

Đặc biệt là khi chứng kiến Lục Bào tôn giả chiến tử, trong lòng Gia Cát Ngự Ngã toàn là ký ức về những ngày tháng hai người họ còn

là sư huynh đệ cùng nhau tu luyện trên Thục Sơn.

Nhưng tất cả cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Chuyện của chúng ta, cả đời này cũng chỉ đến đây là hết." Lòng Gia Cát Ngự Ngã ngổn ngang trăm mối. … Bên ngoài đại điện Minh Phủ.

Thoát chết trong gang tấc, Thanh Phong và Nhật Diệu nhìn đại điện to lớn hùng vĩ trước mắt, trong lòng chỉ còn lại sự kính sợ.

Dù sao thì vừa rồi cũng chính vị Ngao đại nhân trong đại điện này đã cứu mạng họ, cộng thêm tu vi mạnh mẽ khủng bố của người đó, đối với họ, đây hoàn toàn là một đại nhân vật không thể nào với tới.

"Nếu là ta, trong tình huống được cứu mạng lại còn có việc cầu xin người khác, ta sẽ quỳ xuống bái kiến Ngao đại nhân." Đinh Ẩn đứng bên cạnh nói với giọng có chút châm biếm.

"Không cần như thế." Giọng của Ngao Tông từ trong đại điện truyền ra, giây tiếp theo hắn đã dịch chuyển tức thời xuất hiện trước mặt Thanh Phong và Nhật Diệu, ánh mắt thản nhiên quét qua hai người, "Sống sót sau tai kiếp, cảm giác thế nào?" "May nhờ đại nhân cứu mạng." Hai người vội vàng tạ ơn, Thanh Phong vô tình ngẩng đầu nhìn mặt Ngao Tông, liền lập tức kinh hãi!

Y có ấn tượng quá sâu sắc với gương mặt này của Ngao Tông!

Ban đầu, y đã tận mắt thấy người này có thể trấn an được Đinh Ẩn đang rơi vào trạng thái bạo tẩu, là một trong số ít người tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó.

Mặc dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng ấn tượng của y về người này quá sâu sắc, đến mức bây giờ vẫn nhớ rõ khuôn mặt của Ngao Tông.

Hiện giờ người đó xuất hiện trước mặt y, thật khó tưởng tượng,

một nhân vật như vậy tại sao lại xuất hiện trong Thục Sơn, lại còn cam tâm làm một đệ tử bình thường nhất?

"Chuyện quá khứ của ta tạm thời không nhắc đến.

Ngươi có hỏi cặn kẽ ta cũng sẽ không nói." Ngao Tông nhìn thấu suy nghĩ trong lòng y.

"…Nhưng bất luận thế nào, chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ ơn cứu mạng của ngài." Thanh Phong thành thật đáp.

"Nói vào chuyện chính, ta biết các ngươi đến vì việc gì.

Xem ra các ngươi đã đồng ý với điều kiện trước đó của ta rồi?" Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề.

Nhật Diệu không chút do dự gật đầu, "Như ngài đã nói, hai điều kiện đó chúng tôi đều sẽ đồng ý, không hề có bất kỳ sự giảm giá nào." "Thật không dám giấu, Ngọc Kiếm Môn đã bị Minh Tộc diệt môn, chúng tôi nếu không tìm cách tự cứu, e rằng cũng không còn sống được bao lâu." Ngao Tông mỉm cười, "Yên tâm, các ngươi sẽ nhanh chóng biết được quyết định ngày hôm nay của mình là đúng đắn." "Và bây giờ ta có thể tuyên bố, tất cả mọi người trong Tông Môn Liên Minh đều sẽ được ta che chở, chỉ cần có người của Minh Tộc ra tay với các ngươi, chính là đang tuyên chiến với ta." Sự hào phóng của Ngao Tông khiến họ vô cùng bất ngờ, lập tức cảm tạ: "Đa tạ đại nhân!

Sau này chúng tôi nhất định sẽ đem lời hứa hôm nay của ngài thông báo cho tất cả mọi người!" "Đừng quên điều kiện của các ngươi." Ngao Tông nhắc nhở, "Ta đã đáp ứng thỉnh cầu của các ngươi, nhưng nếu trong số đó có bất kỳ ai không chịu thực hiện điều kiện của ta, vậy ta cũng tất nhiên sẽ trừng phạt kẻ đó.

Sự trừng phạt mà các ngươi không thể chịu nổi đâu." Không cần

nói nhiều, họ cũng hiểu sự trừng phạt mà Ngao Tông nói đến là gì.

Thanh Phong đang định nói gì đó, thì trên đầu đột nhiên lướt qua một luồng u minh chi lực, sau đó hóa thành hình người trước mặt họ, chính là Minh Tiệm.

"Chủ nhân, có việc khẩn báo!

Chương 1022

Đám người Minh Tộc kia đột nhiên bao vây bên ngoài thành, không biết có ý đồ gì." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, "Xem ra chúng có chút không kìm được rồi.

Nhưng cũng không sao, ta và ngươi đi xem một chuyến đi." Ngao Tông lập tức đứng dậy, nhìn Thanh Phong và Nhật Diệu đang ngơ ngác, liền cười nói: "Hai người nếu không có việc gì, sao không cùng ta đi xem một chuyến?" "Được!" Hai người bỗng hoàn hồn, liền gật đầu lia lịa.

Ngao Tông tiện tay vung lên, hai người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng trước mắt, suýt nữa thì ngất đi.

Khi tỉnh táo lại, họ mới đột nhiên phát hiện mình đã được dịch chuyển tức thời lên tường thành của Minh Phủ Môn!

Đứng trên tường thành, chỉ thấy bầu trời bên ngoài tràn ngập sương mù đen kịt vô cùng đặc, cùng với đám người Minh Tộc đang bao vây dày đặc bên ngoài thành.

Tu vi cảnh giới của đám người Minh Tộc này khiến hai người chỉ cần nhìn một cái là đã cảm thấy ngạt thở.

Họ không thể tưởng tượng nổi, Minh Tộc lại có thể huy động nhiều cường giả đến vậy, chỉ cần nhìn tu vi cảnh giới thôi cũng đủ để hủy diệt nhân loại hàng trăm lần!

Nhưng lúc này, chúng đang bao vây dày đặc bên ngoài thành, lại không ai dám vượt qua ranh giới nửa bước, chỉ nhìn vào trong thành với sát khí đằng đằng.

"Các ngươi có ý gì?" Ngao Tông từ trên cao nhìn xuống đám

người Minh Tộc, khinh thường hỏi.

Dù chúng đang hùng hổ, nhưng trong mắt Ngao Tông, tất cả đều không đáng nhắc tới.

Lúc này, đại quân Minh Tộc rẽ ra, một bóng người từ trong đó bước ra, cưỡi một con dị thú mặt quỷ làm tọa kỵ.

Người này chính là một trong Minh Tộc Thập Tướng, Khiên Cơ.

Khiên Cơ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Ngao Tông, "Ngao tiền bối, chúng ta trước nay nước sông không phạm nước giếng, nhưng tại sao ngài lại phá vỡ quy củ, phái thuộc hạ của mình cản trở chúng ta?

Như vậy có hợp lý không?" Ngao Tông hơi nheo mắt, "Phá vỡ quy củ?

Ngươi đang nói đến quy củ nào?" Khiên Cơ lại nói: "Trước đây Minh Tộc chúng ta chưa từng xâm phạm một bước vào cương giới Minh Phủ Môn, vốn tưởng đại nhân cũng sẽ như chúng ta, tôn trọng lẫn nhau, chẳng lẽ đó không phải là quy tắc ngầm giữa chúng ta sao?" "Nực cười!

Ta từ khi nào đã ngầm thừa nhận quy định đó với ngươi!" Ngao Tông hoàn toàn khinh thường cười lớn, "Sở dĩ các ngươi không dám phạm vào cương giới của ta, chỉ vì các ngươi sợ hãi mà thôi.

Ta không chủ động tìm phiền phức cho các ngươi, chẳng qua là ta tạm thời chưa có thời gian rảnh.

Hiểu chưa?" Khiên Cơ hoàn toàn á khẩu không trả lời được, không biết phải đáp lại thế nào, nín nửa ngày mới nói một câu không biết sống chết: "Nếu Ngao đại nhân cố chấp như vậy, thì đừng trách chúng ta cũng không tuân thủ quy tắc!" "Vậy thì sao?" Ngao Tông hỏi một cách giễu cợt.

Khiên Cơ cảm nhận được ánh mắt của Ngao Tông, nhất thời cảm

thấy áp lực đè nặng, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu!

Đây không phải là áp lực mà Ngao Tông cố ý tạo ra, mà là uy áp nguyên thần vô hình, khiến hắn không thể không sợ hãi tột cùng.

"Ta… ta không có yêu cầu gì khác.

Chỉ hy vọng Ngao đại nhân có thể giao ra hai tên nhân tộc kia, chúng ta sẽ bảo đảm, từ nay về sau tuyệt không bước vào địa giới Minh Phủ Môn nửa bước.

Dù có kẻ vi phạm mệnh lệnh xông vào, ta cũng sẽ tự mình trừng phạt!" Khiên Cơ cố gắng trấn tĩnh.

Ngao Tông liếc nhìn Thanh Phong và Nhật Diệu một cái, hai người không khỏi toát mồ hôi trán.

Họ thực sự sợ Ngao Tông không chịu nổi áp lực mà giao họ ra, như vậy chắc chắn sẽ chết.

"Tại sao phải bắt hai người bọn họ đi?" Ngao Tông lại từ từ hỏi ngược lại.

"Những kẻ loài người mà Minh Tộc chúng ta muốn bắt, không thể có một ai sống sót chạy thoát.

Nếu không đó sẽ là nỗi sỉ nhục của Minh Tộc chúng ta." Khiên Cơ có chút ngạo mạn nói.

"Trùng hợp thật, mạng của hai người này ta đã giữ lại.

Phàm là người ta bảo vệ, không một ai có thể bị giết." Ngao Tông cười lạnh nói.

Khiên Cơ trong lòng càng thêm tức giận, thực sự không hiểu, tại sao người này đối với Minh Tộc, đối với Minh Vương lại không có một chút kính sợ nào!

"Ngao đại nhân, nếu ngài cứ cố chấp, chúng ta cũng chỉ có thể

bẩm báo Minh Vương, đến lúc đó, Minh Phủ Môn nhỏ bé này, chưa chắc đã chịu được lửa giận của Minh Vương đại nhân!" Khiên Cơ cuối cùng không kìm được, nói ra những lời ngông cuồng như vậy với Ngao Tông.

Hắn thực sự không hiểu, rõ ràng có quân đội Minh Tộc khổng lồ như vậy, có Minh Vương chống lưng, tại sao lại phải hạ mình với người này!

"Nếu Minh Vương có gan, ta hoan nghênh hắn đến đây bất cứ lúc nào.

Ngược lại, ngươi có từng nghĩ đến hậu quả của câu nói vừa rồi không?" Trong mắt Ngao Tông lóe lên một tia sáng, Khiên Cơ chưa kịp hoàn hồn, trên trời đột nhiên giáng xuống một đạo cương lôi màu tím đen đánh vào cơ thể hắn, kèm theo một tiếng nổ lớn như núi lở đất nứt, cơ thể Khiên Cơ biến thành tro bụi tiêu tán!

Vị trí hắn vừa đứng, càng bị tia sét đánh nát ra một vết nứt sâu hoắm, trông vô cùng kinh hãi.

Nhưng mọi người đều biết, đó chỉ là một phân thân của Khiên Cơ, hủy diệt nó cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Ngay cả Khiên Cơ cũng rất rõ ràng, hắn không thể là đối thủ của Ngao Tông, vì vậy mới dùng phân thân đi chịu chết.

Khiên Cơ đang điều khiển phân thân trong đại bản doanh ở Minh Giới thông đạo có chút tiếc nuối, vốn định dùng lời lẽ uy hiếp Ngao Tông lùi bước, kết quả lại thất bại.

"Thôi vậy.

Chẳng qua chỉ mất một phân thân thôi." Khiên Cơ đang định ra lệnh cho đại quân Minh Tộc rút lui, nhưng không hề phát hiện, phía sau hắn, không gian từ từ xuất hiện một vết nứt, kèm theo một tiếng

vỡ giòn tan, một cánh cửa không gian khổng lồ đột ngột xuất hiện sau lưng hắn.

Khiên Cơ trong nháy mắt đã nhận ra sự dao động không gian phía sau, không chút do dự, lập tức tách nguyên thần ra khỏi cơ thể và chuyển đến một phân thân mới.

"Bùm!" Giây tiếp theo, bản thể của Khiên Cơ bị một bàn tay khổng lồ màu tím đen thò ra từ cánh cửa không gian bóp nát, Khiên Cơ vốn tưởng đã thoát được một kiếp, nhưng không ngờ từ cánh cửa không gian đó lại tuôn ra một vòng xoáy màu đen, cưỡng ép rút hồn phách của hắn ra khỏi phân thân.

"Không hay rồi!" Khiên Cơ kinh hãi thất sắc, sống mấy ngàn năm nay chưa từng gặp phải tình huống như vậy, lực hút từ cánh cửa không gian đó mạnh đến mức hắn hoàn toàn không thể chống cự, cuối cùng bị cưỡng ép kéo vào trong đó, hoàn toàn không có chỗ để phản kháng.

Sau một trận trời đất quay cuồng, Khiên Cơ bừng tỉnh, phát hiện mình đang ở trên một bức tường thành, cúi đầu nhìn xuống, bên dưới tường thành chính là đại quân Minh Tộc.

"Chẳng lẽ…" một ý nghĩ kinh khủng lóe lên trong đầu, Khiên Cơ lập tức nhìn xung quanh, thì phát hiện Ngao Tông đang ở bên cạnh mình, mỉm cười thản nhiên nhìn hắn.

U minh chi lực của Ngao Tông còn sót lại trên người hắn đã trói chặt hắn lại, khiến hắn không thể nào thoát ra được.

Lúc này, hắn giống như một con cừu béo rơi vào đầm cá sấu, gần như không thấy bất kỳ con đường sống nào.

"Khiên Cơ nguyên soái!" Đại quân Minh Tộc dưới tường thành nhìn Khiên Cơ chỉ còn lại nguyên thần tàn phế, cực kỳ yếu ớt, gần

như không thể tin vào mắt mình!

Lúc này Khiên Cơ đáng lẽ phải ở trong đại bản doanh được bảo vệ nghiêm ngặt, sao có thể bị bắt đến đây trong nháy mắt?

"Mau cứu ta!

Còn chờ gì nữa, một lũ ngu xuẩn!" Khiên Cơ kinh hoàng, hoàn toàn mất đi vẻ ung dung khi thống lĩnh đại quân trước đó, ngược lại giống như một kẻ yếu đuối bất tài đang nổi điên gầm thét với quân đội bên dưới.

Những binh sĩ Minh Tộc kia lúc này mới bừng tỉnh, từng người một liều mạng xông vào Minh Phủ Môn.

"Rẹt!" Binh sĩ Minh Tộc đầu tiên vừa vượt qua ranh giới bên ngoài Minh Phủ Môn đã bị một đạo thiên lôi màu đen đánh cho không còn mảnh xương, ngay sau đó, những tia thiên lôi dày đặc như mưa bão, không chút lưu tình đánh vào bất kỳ kẻ nào dám vượt qua lằn ranh!

Cuối cùng, sau khi mất đi phần lớn mạng người, chúng không còn dám đến gần, chỉ có thể lui ra xa với lòng còn sợ hãi, nhìn Khiên Cơ bất lực gào thét trên tường thành.

"Các ngươi đang làm gì vậy!

Đợi ta trở về, tất cả các ngươi đều sẽ bị ta hiến tế, không một ai thoát được!" Ngao Tông thực sự không muốn nghe tiếng quỷ khóc nữa, đầu ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, Khiên Cơ liền bị cưỡng chế ngậm miệng lại.

Chương 1023

“Đã đến nước này rồi, còn nghĩ mình có thể trở về, tinh thần thật đáng khen, nhưng ngươi không có cơ hội đó đâu.” Ngao Tông từ từ giơ lòng bàn tay lên, dưới ánh mắt kinh hoàng của Khiên Cơ, một hố đen đang dao động từ từ hiện ra trong lòng bàn tay Ngao Tông.

Là một trong Thập Tướng, Khiên Cơ tuyệt đối hiểu rõ hố đen này có ý nghĩa gì, hắn từng thấy thủ đoạn tương tự trong tay Minh Vương, đến giờ nhớ lại vẫn còn rợn tóc gáy!

Đến lúc này, Khiên Cơ mới hiểu ra, tại sao U Dạ lại hạ lệnh cấm đến gần Minh Phủ Môn nửa bước!

Ngao Tông căn bản không phải là cường địch mà hắn có thể chiến thắng, thậm chí hắn còn nghi ngờ năng lực của người này đủ để sánh ngang với Minh Vương!

“Minh Giới Thập Tướng, Huyết Sát đã chết trong tay ta, tiếp theo đến lượt ngươi, cùng xuống hoàng tuyền cũng không cô đơn chứ?” Ngao Tông nửa cười nửa không nhìn hắn.

Lúc này, Khiên Cơ đã tương đương với người chết, trong mắt Ngao Tông.

“Nếu ta chết, Minh Vương nhất định sẽ báo thù cho ta!

Bất luận sớm hay muộn!” Khiên Cơ mặt mày hung tợn nhìn Ngao Tông, hiển nhiên đây là sự quật cường cuối cùng của hắn.

“Vậy ta sẽ chống mắt mong chờ ngày đó.” Ngao Tông khinh thường cười một tiếng, “Sớm muộn gì Minh Vương cũng sẽ đoàn tụ với Minh Giới Thập Tướng thôi.” Giây tiếp theo, từ trong hố đen bộc phát ra một lực hút cực mạnh, cứng rắn xé rách hồn phách của Khiên

Cơ.

Khiên Cơ chỉ cảm thấy một cơn đau kịch liệt thấu tận linh hồn, sau đó trơ mắt nhìn hồn phách của mình dần dần bị xé thành từng mảnh vụn, trong lòng chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng không thể diễn tả!

"Minh Vương đại nhân…" Trước khi chết, hắn chỉ có thể tuyệt vọng gào tên Minh Vương, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc giây tiếp theo hắn bị hình thần câu diệt.

Dưới sự xé rách của hố đen, cơ thể hắn như ngọn nến trước gió nhanh chóng bị xé nát, sau đó dần dần tan biến trong hố đen, không còn tồn tại.

So với những người tộc bị tra tấn đến chết, cái chết mà Ngao Tông ban cho hắn đã là từ bi, ít nhất không để hắn phải chịu đựng sự đau khổ tra tấn tột cùng trước khi chết.

Thanh Phong và Nhật Diệu nhìn chằm chằm vào cảnh tượng này, hai người hồi lâu không nói nên lời.

"Ta… Khiên Cơ này, không phải là vị nguyên soái đã cảnh cáo chúng ta lúc liên minh mới thành lập sao?" Thanh Phong khô khốc nói.

"Không sai." Nhật Diệu gật đầu, đến giờ y vẫn nhớ lúc đó Khiên Cơ chỉ tùy ý ra tay đã dễ dàng diệt đi một vị cường giả trong số họ.

Nhưng bây giờ trong tay Ngao Tông lại như một đứa trẻ không có sức phản kháng, chết một cách gọn gàng như vậy.

Hai người ngoài sự chấn kinh, cũng đã trực tiếp thấy được sự mạnh mẽ của Ngao Tông, trong lòng càng thêm tin tưởng vào sự sống còn của nhân tộc.

Có một cường giả như vậy đứng về phía mình, còn có gì phải sợ!

Còn về Gia Cát Ngự Ngã và những người khác thì càng không cần

phải nói nhiều, ngày qua ngày họ đều tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Ngao Tông, giết một Khiên Cơ căn bản không là gì.

Đại quân Minh Tộc bên ngoài, vừa kinh hãi vừa chấn động không thể tả.

Địa vị của Minh Giới Thập Tướng trong lòng họ chỉ đứng sau Minh Vương, cảnh tượng hôm nay đã chứng minh, Ngao Tông tuyệt đối vượt xa Thập Tướng.

Chẳng lẽ là một cường giả có thể sánh ngang với Minh Vương?!

Lúc này đại quân Minh Tộc nảy sinh ý định rút lui, nhưng quân lệnh tuyệt đối trong Minh Tộc khiến không ai dám lùi bước trước.

Quân lệnh nghiêm ngặt, không nhận được bất kỳ mệnh lệnh rút lui nào tuyệt đối không được tự ý rời khỏi chiến trường, nếu không sẽ phải chịu hình phạt hồn phi phách tán.

Dù biết rõ không địch lại, cũng không ai dám lùi lại nửa bước để phải chịu hình phạt hồn phi phách tán cực kỳ đáng sợ đó.

"Tiếp theo đến lượt các ngươi rồi." Si Hồn từ trên cao nhìn xuống bên ngoài tường thành, lúc này đại quân Minh Tộc trong mắt hắn chỉ là một đám gà đất chó sành.

Dù hắn không có khả năng tiêu diệt toàn bộ chúng, nhưng hắn biết đối với chủ nhân của mình, cũng là Ngao Tông, chỉ cần búng tay là có thể diệt.

Ngao Tông nhìn những đạo quân vẫn đang cố gắng gượng chống cự, quay người nhìn Thanh Phong và Nhật Diệu, cười nhạt nói: "Mối thù máu giữa nhân loại và Minh Tộc cũng đã đến mức khó có thể hóa giải rồi nhỉ?" "Mạng của những kẻ này ta tặng các ngươi làm quà ra mắt vậy." Ngao Tông vung tay một cái, chỉ thấy tầng mây đen trên trời trong nháy mắt tan biến, sau đó không khí bắt đầu trở nên khô nóng,

không khí oi bức thậm chí khiến người ta khi hít thở cũng cảm thấy khoang mũi đau rát như bị lửa đốt.

Cũng chính lúc này, mặt đất bên ngoài Minh Phủ Môn nứt ra, từ dưới những vết nứt của mặt đất không ngừng có lửa bùng lên, và lao thẳng lên trời.

Những ngọn lửa này không phải là lửa bình thường, chỉ thấy ngọn lửa đi đến đâu, những người Minh Tộc tiếp xúc với nó đều bị thiêu đốt thành tro bụi trong nháy mắt, thậm chí cả hồn phách cũng không còn!

Những binh sĩ Minh Tộc này ngay từ đầu đã bắt đầu tự cứu và chống cự, nhưng căn bản không thể ngăn cản được ngọn lửa lan rộng, trong những tiếng kêu la tuyệt vọng, những binh sĩ Minh Tộc đó đã bị thiêu đốt thành từng đám tro bụi tiêu tán.

Nhưng dù vậy, chúng vẫn không dám lùi lại một bước, chỉ có thể như thiêu thân lao đầu vào lửa, điên cuồng gào thét lao về phía Minh Phủ Môn, đó là điều duy nhất chúng có thể làm!

"Liều mạng!" Từng trận tiếng kêu la và tiếng hét giết chóc vang lên thành một mảng, những đòn tấn công từ người Minh Tộc, hoặc là u minh chi lực, hoặc là pháp bảo được luyện chế từ người sống, như cuồng phong bão táp trút xuống tấn công Minh Phủ Môn.

Tòa thành không lớn này dưới sự tấn công dày đặc như vậy hoàn toàn không có dấu hiệu bị lung lay, thậm chí xung quanh tường thành còn lóe lên một lớp năng lượng chắn bằng u minh chi lực, dễ dàng hóa giải những đòn tấn công đó.

Thanh Phong và Nhật Diệu dưới sự tấn công dày đặc đó da đầu tê dại, hai người trong lòng không khỏi nghĩ, nếu người bị tấn công là liên minh nhân tộc, thì kết quả chắc chắn tất cả mọi người sẽ chết không còn mảnh xương.

Thậm chí họ còn kinh hãi nhìn thấy một con quái vật Minh Tộc có thân hình gần như một ngọn núi nhỏ, cứng rắn chịu đựng vài đạo lôi cương đánh vào người, cưỡng ép đi vào phạm vi an toàn của Minh Phủ Môn.

Dù cơ thể nó bị lôi cương đánh cho máu thịt bầy nhầy, khí thế lại không hề giảm, ngược lại còn giơ chiến chùy khổng lồ trong tay định đập mạnh xuống tường thành.

"Tên này cũng cứng rắn đấy!" Ngao Tông gật đầu tán thưởng, sau đó từ từ giơ lòng bàn tay lên, dẫn một trận gió nhẹ thổi qua.

"Vù!" Trong nháy mắt, những lưỡi dao gió sắc bén ẩn trong cuồng phong đã xé nát cơ thể con quái vật khổng lồ thành từng mảnh, sau đó bị mặt đất nứt ra nuốt chửng.

Thanh Phong và Nhật Diệu mới yên tâm, lúc này chiến trường đã hoàn toàn biến thành một cuộc tàn sát một chiều.

Người Minh Tộc phần lớn bị sấm sét từ trên trời giáng xuống đánh thành mảnh vụn, hoặc bị lửa đất nóng bỏng thiêu thành tro bụi.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đã bị ngược sát hơn một nửa.

Cũng chính lúc này, trong đầu mỗi người Minh Tộc đều vang lên một giọng nói thông báo: Lập tức trở về Minh Giới thông đạo, không được chậm trễ!

Mệnh lệnh này đối với chúng quả thực là cọng rơm cứu mạng, cuối cùng cũng có thể chạy thoát thân mà không cần lo lắng vi phạm quân lệnh.

Sau khi nhận được mệnh lệnh chắc chắn, người Minh Tộc không còn trạng thái liều mạng đi chịu chết như trước, ngược lại từng người một liều mạng bỏ chạy để giữ lại một mạng.

Đại quân Minh Tộc vừa nghiêm chỉnh có trật tự trong nháy mắt sụp đổ như cát lún, hoàn toàn là một đám kẻ yếu bị săn đuổi.

"Có qua có lại mới toại lòng nhau, đã đến cửa hạ uy rồi, ta đương nhiên cũng phải đáp lễ." Ngao Tông thản nhiên nói.

"Đinh Ẩn, dẫn tất cả người Minh Tộc trong Minh Phủ Môn xông ra đi, chủ yếu là diệt sát, truy sát đến cương vực Minh Giới thông đạo là được." Ngao Tông thản nhiên phân phó, "Nếu chúng dám xông ra khỏi cương vực tấn công, bất cứ lúc nào cũng báo cho ta, ta sẽ khiến chúng hối hận cả đời." "Tuân lệnh!" Đinh Ẩn không chút do dự, nhảy xuống tường thành, hít sâu một hơi, thân hình hắn đột nhiên phình to hóa thành vượn mặt quỷ, sau một tiếng gầm giận dữ, hắn đột ngột lao vào giữa đại quân Minh Tộc!

Kèm theo tiếng nổ vang khi hắn đáp đất, không biết bao nhiêu máu thịt của người Minh Tộc bị hắn giẫm nát dưới chân, sau đó Đinh Ẩn hoàn toàn không kìm nén sự cuồng tính trong lòng lúc này, mặc cho nó phát tác diệt sát tất cả người Minh Tộc mà hắn có thể tiếp xúc.

Nhưng chỉ có một mình hắn, hiệu suất cuối cùng cũng kém đi một chút, sau đó Si Hồn, Minh Tiệm và những người khác cũng lao vào chiến trường, cùng với quân đội Minh Tộc do Hắc Vũ đích thân dẫn đầu, như lưỡi hái gặt lúa, nơi nào họ quét qua, người Minh Tộc hoàn toàn không một ai có thể sống sót.

Dù lúc này đại quân Minh Tộc vẫn chiếm ưu thế áp đảo tuyệt đối về thực lực và số lượng, nhưng dưới sự trấn giữ của Ngao Tông, ai dám phản kháng?

Nhìn người Minh Tộc ngã xuống từng mảng, Nhật Diệu ngoài sự chấn động, trong lòng quả thực vô cùng hả hê!

Ngọc Kiếm Môn của y đã bị hủy diệt dưới tay người Minh Tộc một cách vô cùng nhục nhã, đối với người Minh Tộc có thể nói là vừa

sợ vừa hận, nhưng cuối cùng vẫn không có năng lực báo thù.

Bây giờ được thấy những tên đồ tể vô nhân tính này bị chém giết hàng loạt, cũng giúp y trút được một hơi căm tức trong lòng.

Chỉ riêng điểm này, y đã nguyện ý thần phục Ngao Tông.

Còn về Thanh Phong ở bên cạnh, đã sớm lấy ra ngọc giản ghi lại tình hình chiến trường, để tiện cho việc báo cáo sau khi trở về liên minh.

Chương 1024

Ngao Tông không còn chút hứng thú nào với chiến trường một chiều này, chỉ phân phó với Thanh Phong, Nhật Diệu: “Hai người bây giờ có thể trở về liên minh rồi.

Nhớ nhanh chóng để mọi người thực hiện lời hứa.” “Tuân lệnh!” Hai người đâu dám nói nửa lời thừa, lập tức gật đầu đồng ý, không dám chậm trễ một khắc.

Sau đó họ liền lên đường trở về, chỉ là lần này trở về, tâm trạng của họ không còn nặng nề như trước.

Ít nhất những tu sĩ kia đã có cơ hội sống sót, và họ đã thực sự thấy được khả năng đẩy lùi người Minh Tộc! … Cùng lúc đó, tại Tông Môn Liên Minh, cách đó trăm dặm.

Nhiều đạo quân Minh Tộc đang tiến gần đến đây, sát khí đằng đằng, chuẩn bị sẵn sàng để diệt sát toàn bộ nhân loại trong liên minh.

Trong liên minh, ai nấy đều lo sợ, mặc dù đã sớm liệu được sẽ có ngày này, nhưng khi thực sự đối mặt với sinh tử, ai lại không thể sợ hãi.

Trong số đó có một số người đã âm thầm quyết tâm, nếu thực sự đến lúc phải chết, chỉ có thể chọn dùng mạng của đồng môn để đổi lấy sự sống tạm bợ.

Khi trong đại sảnh nghị sự đang chìm trong trầm mặc, Lý Mộc, người trước đó đã sống sót trở về từ Ngọc Kiếm Môn, đột nhiên đứng dậy, ánh mắt quét qua mọi người.

“Mặc dù bây giờ tôi lời nói không có trọng lượng, nhưng tôi khuyên mọi người, vạn lần đừng quá tin tưởng vào người Minh Tộc.

Dù có thể dùng mạng của đồng môn để đổi lấy sự sống tạm thời, cũng sẽ không kéo dài được bao lâu." "Chúng ta bất luận thế nào cũng đã định sẵn là sẽ chết, nếu nhất định phải làm theo yêu cầu của người Minh Tộc, bắt đồng môn để đổi lấy mạng sống, thì có nghĩa là trăm năm tu vi tâm tính, tất cả đều vô dụng!" Lời này của Lý Mộc, có thể nói là hoàn toàn từ đáy lòng.

Y đã chứng kiến Ngọc Kiếm Môn do chính tay mình sáng lập, cuối cùng lại chết vì tự tàn sát lẫn nhau, khiến đạo tâm của y dao động dữ dội, thậm chí hoài nghi mấy trăm năm tu vi của mình có ý nghĩa gì.

Bây giờ nghe tin đại quân Minh Tộc sắp đến, y cũng không có ý định cầu sinh, chỉ muốn ở đây đại chiến một trận với người Minh Tộc, kết thúc triệt để.

Nhưng lời của y không có bao nhiêu người nghe vào, mọi người trong sự lo lắng, trong lòng chỉ có sinh tử tồn vong.

Nhanh chóng, bên ngoài có người báo tin: "Đại quân Minh Tộc đã bao vây lãnh địa liên minh, không một kẽ hở!" Thực tế, không cần thông báo mọi người cũng rất rõ ràng, u minh chi lực trong trời đất này nồng đậm đến mức khiến người ta gần như ngạt thở.

"Tử chiến một trận, xin hãy cùng tôi tiến lên.

Nếu có thể bảo toàn tính mạng, thì hãy tìm cách thoát khỏi nơi này, xin đừng ra tay với đồng môn." Lý Mộc đi đầu, chậm rãi bước ra ngoài đại điện, một số người do dự một lúc, rồi cũng đi cùng y.

Đương nhiên, phần lớn mọi người vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, nhưng trong lòng cũng cảnh giác lẫn nhau, sợ bị bất ngờ bắt đi làm con bài đổi mạng.

Bên ngoài đại điện, Lý Mộc và những người khác mới thấy, bầu trời bên ngoài hoàn toàn bị mây đen bao phủ, không thấy ánh mặt trời.

Người Minh Tộc ẩn nấp trong đó đã sẵn sàng, chỉ chờ một tiếng lệnh là sẽ tấn công.

"…" "Số lượng cũng quá nhiều rồi!" "Nếu nghênh chiến với những kẻ địch này, tuyệt đối không có đường sống!" Những tu hành giả sau lưng Lý Mộc nhìn đám người Minh Tộc đen kịt, lập tức sinh lòng sợ hãi, lúc này nếu thực sự phải đối mặt với cái chết, họ thực sự không thể bình thản như Lý Mộc.

"Ta không ép buộc các vị, nếu có ai không dám, có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Chỉ hy vọng sau này đừng ra tay với đồng môn." Lý Mộc gọi ra phi kiếm, đã chuẩn bị sẵn sàng để ung dung chịu chết.

"Tông chủ, đợi đã!" Đột nhiên, không gian trước mặt dao động, Thanh Phong và Nhật Diệu dịch chuyển tức thời từ hư không.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ngây người, với tu vi của hai người họ căn bản không thể thi triển thuật dịch chuyển tức thời, làm sao có thể như vậy?

"Hai người thực sự không nên quay lại." Lý Mộc nhìn hai người, không khỏi thở dài một tiếng, "Người Minh Tộc đã bao vây nơi này rồi, quay lại cũng chỉ là nộp mạng vô ích." "Nộp mạng?" Thanh Phong và Nhật Diệu nhìn nhau, sau đó cùng lúc cười lớn.

Vẻ mặt của hai người càng khiến mọi người ngơ ngác, bây giờ đã là lúc sinh tử tồn vong rồi, còn có thể cười thoải mái như vậy sao?

"Các vị có thể yên tâm, chúng ta không cần phải chết!

Đại nhân của Minh Phủ Môn đã đồng ý liên thủ với chúng ta, cùng nhau đối kháng Minh Tộc, và tuyên bố ai tấn công chúng ta, chính là tuyên chiến với ngài ấy!" Nhật Diệu nói trong sự phấn khích.

Nhưng lời của y khó có thể khiến những người khác đồng cảm,

dù sao những người khác chưa từng tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Ngao Tông, tự nhiên hoài nghi liệu hắn có thể đối phó được với người Minh Tộc hay không.

"Nhưng chúng ta đang có mối đe dọa trước mắt…" Lý Mộc ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng không khỏi ngẩn ra.

Y thấy, những người Minh Tộc vừa rồi còn sát khí đằng đằng, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào, lúc này lại đang từ từ rút lui.

Một trận chiến chưa đánh đã chủ động rút lui, là chuyện chưa từng thấy, càng không phải là phong cách của người Minh Tộc!

Đương nhiên y không biết, tất cả người Minh Tộc lúc này đều đã nhận được mệnh lệnh rút lui bắt buộc.

Đó là mệnh lệnh được phát ra từ U Dạ, thủ lĩnh cao nhất hiện tại của Minh Tộc, dù vạn phần không hiểu cũng tuyệt đối không thể vi phạm mệnh lệnh của U Dạ đại nhân.

Tất cả tu hành giả đều kinh ngạc nhìn lên trời, rõ ràng chưa hề khai chiến.

Lần đầu tiên gặp phải việc người Minh Tộc chưa khai chiến đã rút lui, cảnh tượng thậm chí khiến họ nghi ngờ liệu người Minh Tộc có đang chuẩn bị một kế hoạch tấn công đáng sợ hơn không?

"Các vị, tạm thời đừng lơ là cảnh giác, tôi luôn cảm thấy chúng nên có ý đồ khác." Lý Mộc vội vàng dặn dò mọi người.

Nhưng Thanh Phong và Nhật Diệu lại nhìn nhau cười ha hả, "Hãy tin tôi, từ nay về sau người Minh Tộc không còn có thể cưỡi trên đầu chúng ta tác oai tác quái nữa, những ngày tốt đẹp của chúng đã hết rồi!" Sau đó, Thanh Phong đem tin tức Ngao Tông hứa liên hợp nói cho mọi người, và còn mô tả lại trận đại chiến đó một cách sinh động.

"Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi căn bản không thể tin,

người Minh Tộc cũng có ngày bị tàn sát như trâu ngựa heo chó!" Bây giờ nhớ lại cảnh tượng người Minh Tộc bị tàn sát một chiều trên chiến trường, Nhật Diệu vẫn còn cảm thấy chưa đã, đã lâu lắm rồi y chưa được sảng khoái như vậy.

"Thật sự như vậy sao?" Mọi người nghe vậy đều có chút nhìn nhau, rõ ràng đối với tính xác thực của những lời này còn nghi ngờ.

Dù sao ấn tượng mà người Minh Tộc để lại cho họ quá khủng bố và sâu sắc, không dễ dàng đối phó như vậy.

Nghe trong tai có chút không thật.

"Một lời nói bậy!" Lúc này, các thành viên nghị hội trong đại điện liên minh cũng bước ra, một người trong số đó bất mãn quát Thanh Phong im miệng.

Người đó tên là Liệt Dương tôn giả, hiện là lãnh tụ được ngầm thừa nhận trong ma đạo, người này từ đầu đến cuối đều là phe dao động, cho rằng nhân tộc căn bản không thể thắng được cuộc chiến này.

Mặc dù y không tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của người Minh Tộc, nhưng lại rất rõ ràng về thực lực của Liệt Ảnh Thần Tông.

Có thể trong một sớm một chiều diệt đi Liệt Ảnh Thần Tông, và còn làm trọng thương Lục Bào tôn giả, người duy nhất trốn thoát, thực lực như vậy đã vượt xa dự liệu của y.

"Tôn giả, tôi biết tin tức này khó có thể tin, nhưng xin hãy tin tôi, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ thấy người Minh Tộc bị đánh bại." Thanh Phong vẫn khó có thể kìm nén sự kích động trong lòng.

"Có lẽ vậy.

Nhưng vị đại nhân mà ngươi nói, không phải cũng yêu cầu chúng ta trở thành đầy tớ của hắn sao?

Ai biết được sau khi trở thành thuộc hạ của hắn, sẽ tốt hơn so với bị người Minh Tộc thống trị?" Liệt Dương tôn giả khinh thường nói.

Lý Mộc thực sự có chút nghe không lọt tai, "Một lời nói bậy!

Chúng ta trở thành thuộc hạ của ngài ấy, ít nhất tất cả mọi người đều có thể sống sót, người Minh Tộc lại yêu cầu chúng ta dùng mạng của đồng môn để đổi lấy sự sống, căn bản không giống nhau!" "Hừ!" Liệt Dương tôn giả hừ lạnh một tiếng, "Trừ phi ta tận mắt thấy vị đại nhân đó thể hiện ra năng lực có thể bảo vệ chúng ta, nếu không ta sẽ không nguyện ý trở thành thuộc hạ của Minh Tộc." Thanh Phong ngơ ngác, "Tôn giả, chẳng lẽ ngài vừa rồi không thấy đại quân Minh Tộc đó rút đi sao?" "Ai có thể dựa vào đó mà phán định việc những người Minh Tộc này rút lui có liên quan đến người đó?

Ta thấy ngay cả ngươi cũng chưa chắc đã xác định được nhỉ." Liệt Dương tôn giả nói với vẻ mặt chế giễu.

Thanh Phong biết nói với y thế nào cũng không rõ, dứt khoát im miệng không nói đến chuyện này nữa, chỉ đem lời dặn dò của Ngao Tông trước đó truyền đạt cho mọi người.

"Chúng ta phải chủ động đến Minh Phủ Môn sao?" "Sau khi trở thành người Minh Tộc có ảnh hưởng đến tu vi của ta không, thậm chí cảnh giới có bị lùi lại không?" "Thực sự đáng tin sao?" Một làn sóng chất vấn nối tiếp nhau vang lên, nghe mà Thanh Phong và Nhật Diệu đau cả đầu.

Những người này ban đầu bị đại quân Minh Tộc dọa cho run rẩy, khi phái họ đến Minh Phủ Môn cầu xin liên minh, bộ dạng đâu có như vậy.

Chương 1025

Bây giờ nguy cơ đã được giải trừ, ngược lại từng người một ra vẻ ta đây, thật là nực cười.

"Ngao đại nhân nói rõ, chúng ta đã được ngài ấy che chở, từ nay sống sót qua kiếp nạn, vậy khế ước giữa chúng ta đã được thành lập, chẳng bao lâu nữa ngài ấy sẽ đến thu nhận chúng ta làm thuộc hạ!" Thanh Phong để lại ngọc giản ghi lại hình ảnh chiến đấu, "Nếu các vị không chịu tin vào thực lực của Ngao đại nhân, vậy tất cả những gì tôi ghi lại trong ngọc giản hẳn là có thể khiến các vị tin phục rồi chứ?" Nhưng mọi người đều không thèm liếc mắt tới, chỉ có Lý Mộc đích thân tiến lên cầm lấy ngọc giản.

"Hay là chúng ta cùng xem thế nào?" Lý Mộc mời những người khác cùng xem ngọc giản, nhưng không một ai để ý, khiến y có chút lúng túng.

"Tóm lại, trước khi người này thể hiện ra thực lực đủ để khiến ta thần phục, ta sẽ không coi hắn là chủ nhân!" Liệt Dương tôn giả vẫn cứng miệng, sau đó quay người vào trong đại điện.

Những người vừa rồi bị Lý Mộc lôi ra chuẩn bị quyết một trận tử chiến, thấy nguy cơ đã được giải trừ cũng không còn hoảng hốt như vậy, lần lượt trở về đại điện.

Lý Mộc không để ý, đưa thần thức vào trong ngọc giản.

Y vốn tưởng sẽ thấy một trận giao chiến cực kỳ kịch liệt và khó phân thắng bại.

Nhưng chiến trường thực sự được thể hiện trong đó lại khiến y vô cùng kinh ngạc.

Hoàn toàn là một cuộc tàn sát một chiều, Ngao Tông chỉ có một mình, thậm chí đôi chân còn chưa bước vào chiến trường, đã giết cho đại quân Minh Tộc thảm bại máu chảy thành sông!

Y đã quen thấy sự mạnh mẽ của người Minh Tộc, hoàn toàn không dám tin vào sự thật, nếu không phải do Thanh Phong ghi lại, y thực sự nghi ngờ có thể là giả tạo.

"Nếu thật sự như vậy, chúng ta có cứu rồi!" Chỉ cần xem những hình ảnh này, Lý Mộc đã hoàn toàn bị sự mạnh mẽ của Ngao Tông thuyết phục!

Nếu có một cường giả như vậy có thể thu nhận họ làm thuộc hạ, cũng là một chuyện may mắn.

Dù bị chuyển hóa thành người Minh Tộc, vẫn có thể tiếp tục bảo vệ nhân loại sinh sôi nảy nở.

"Xem ra vị đại nhân này rốt cuộc có thể bảo vệ chúng ta đến mức độ nào!" … Cùng lúc đó, tại Minh Giới thông đạo, trong đại bản doanh Minh Tộc.

U Dạ kiểm điểm những binh sĩ Minh Tộc trốn về, phát hiện trong số đó không còn được một phần mười.

Phần lớn những người có tu vi cao đều bị giết, còn lại đều là những binh lính tạp nham không đáng kể.

Từ đó có thể thấy, Đinh Ẩn và những người khác ra tay quả thực chuyên môn nhắm vào tinh nhuệ của hắn mà giết, đang cố gắng làm suy yếu sức mạnh của hắn.

U Dạ nhíu mày, thất bại nặng nề như vậy cũng không có gì kỳ lạ, dù sao có Ngao Tông trấn giữ, tuyệt đối không thể thắng được trận chiến này.

Trừ phi Minh Vương ở đây, dù hắn có đích thân ra mặt cũng

không được.

Chỉ có điều duy nhất khiến hắn tức giận là, trận chiến này căn bản không cần thiết phải xảy ra, nếu không phải Khiên Cơ không nghe mệnh lệnh của hắn tự ý hành động, sao lại có thể dẫn đến thất bại thảm hại như vậy!

Những tinh nhuệ bị thương vong đó phần lớn đều là thuộc hạ mà hắn sử dụng đắc lực, trong thời gian ngắn không thể nhanh chóng bổ sung được.

Đặc biệt là bây giờ đã hoàn toàn đối đầu với Ngao Tông, chính là lúc cần người, xảy ra tổn thất như vậy thực sự không nên.

"Đại nhân, những binh sĩ đó thua thảm như vậy, phần lớn đều là những người tu vi thấp, giữ lại cũng không có tác dụng, hay là đem tất cả hiến tế đi, coi như cảnh cáo." Tùy tùng của hắn đề nghị.

"Không cần thiết.

Tuy không có tác dụng, nhưng vốn cũng không phải lỗi của chúng." U Dạ xua tay, "Tiếp theo, không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ ai cũng không được tự ý hành động, nếu không sẽ bị coi là khiêu khích uy nghiêm của Minh Vương đại nhân." U Dạ lòng phiền ý loạn, sau đó đứng dậy đi ra khỏi đại điện, định đi tuần tra tình hình đại quân Minh Tộc hiện tại.

Nhưng vừa mới ra khỏi đại điện, lại thấy ở cách đó không xa lại mọc lên một tòa kiến trúc hình tròn khổng lồ, từ bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng hét giết thảm thiết cùng với tiếng cười nói vui vẻ.

"Chuyện gì vậy?

Ta nhớ nơi này vốn không nên có bất kỳ kiến trúc nào." U Dạ nhíu mày, hỏi tùy tùng của mình.

"…" Tùy tùng hơi ngẩn ra, sau đó lập tức nói, "Khiên Cơ đại nhân ra lệnh xây dựng, và đem tất cả tu hành giả bắt sống đều giữ lại ở đó, để chúng nó tự giao chiến với nhau để mua vui." "Mua vui?" U Dạ nhíu mày, sau đó dịch chuyển tức thời vào trong tòa kiến trúc hình tròn đó.

Lúc này trên tòa kiến trúc hình tròn đã ngồi đầy những người có thân phận địa vị cao trong Minh Tộc, đang xem hai danh tu hành giả trong sân huyết chiến tàn sát.

Hai tu hành giả loài người đó vết thương chằng chịt, toàn thân máu me lấm lem, nhưng vẫn đang giao chiến sinh tử với kẻ địch, chỉ cầu có thể sống sót qua một trận đấu.

Trong số đó có trưởng lão của Linh Thú Môn, vì đã bắt sống đệ tử trong tông môn để đổi lấy cơ hội sống sót.

Nhưng cơ hội sống sót như vậy, lại phải vào đấu trường này liều mạng tàn sát, giống như thú cưng để người Minh Tộc mua vui.

"Tên bên trái kia yếu quá, ta đã đặt cược không ít vào hắn, nếu dám thua, ta sẽ lập tức xé nát hồn phách của hắn!" "Là do mắt ngươi không tinh thôi!" "Tu vi của hai người này chênh lệch không lớn, nhưng việc sử dụng pháp bảo lại có sự khác biệt rất lớn, đó mới là mấu chốt thắng bại, ngươi không nhìn ra sao!" "Ha ha ha, cũng tại ta mắt kém…" Tiếng cười của mọi người thỉnh thoảng vang lên, trận đấu sinh tử dưới sân hoàn toàn trở thành trò cười lúc này.

Trận đấu trong mắt họ giống như trò chơi, nhưng giống như con người thích xem chọi gà, chọi chó, họ cũng có thể tìm thấy một chút hương vị khác biệt từ đó.

Nhưng U Dạ tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, sắc mặt của hắn dần dần trở nên âm lãnh.

Tùy tùng của hắn thấy cảnh này kinh hồn bạt vía, sau đó nghiêm giọng quát lớn: "U Dạ đại nhân đích thân đến, còn không mau bái kiến!" Lời này vừa ra, trong đấu trường lập tức hoàn toàn tĩnh lặng, tất cả ánh mắt đều đồng loạt tập trung vào người U Dạ.

Trong chốc lát, không ai dám tiếp tục ngồi, vội vàng đứng dậy hướng U Dạ triều bái!

"Tham kiến U Dạ đại nhân!" Hai người đang đấu trong đấu trường cũng không ngoại lệ, thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn.

"Các ngươi cho rằng, trong nhân giới không còn kẻ địch nào đáng để ta bận tâm, đã đến lúc có thể vui đùa rồi sao?" Ánh mắt băng lãnh của U Dạ quét qua người họ, "Các ngươi nghe cho kỹ.

Vừa rồi, người xây dựng đấu trường này, cũng là một trong Thập Tướng, Khiên Cơ, đã mất mạng." Tất cả mọi người lập tức xôn xao, khó tin nhìn về phía U Dạ.

Họ đều biết, Khiên Cơ giỏi nhất là điều khiển phân thân tác chiến, không một ai có thể tiếp cận được bản tôn của hắn, cũng có nghĩa là bản thể của hắn gần như không thể bị giết.

Bây giờ gần như không thể tưởng tượng nổi, một người gần như vô địch như vậy lại bị diệt đi?

"Còn nhớ lời cảnh cáo của ta không, Minh Phủ Môn không được tự ý xông vào, bất luận khiêu khích thế nào, cũng phải tránh chiến, nhưng Khiên Cơ không hề coi lời của ta ra gì, cho nên hắn đã chết." "Ta thấy các ngươi hưng phấn như vậy, xem ra muốn đi theo gót hắn rồi." Lời nói này mang ý nghĩa răn đe cực nặng, khiến tất cả mọi người nghe xong không khỏi toát mồ hôi lạnh.

"Thực tế thất bại hôm nay của chúng ta không chỉ dừng lại ở đây.

Nhưng ta không nói nhiều, ta chỉ cho các ngươi nửa ngày, phá dỡ

cái đấu trường chết tiệt này cho ta, nếu sau nửa ngày thứ này còn tồn tại, tất cả đi hiến tế đi!" U Dạ không nói thêm một lời thừa nào, lập tức dịch chuyển tức thời rời đi.

"Các ngươi không nghe hiểu sao?

Nhất định phải để ta tự mình ra tay trừng phạt mới hiểu sao!" Tùy tùng của hắn nhìn những người này vẫn còn quỳ trên đất không hề động đậy, lại một lần nữa nghiêm giọng gầm lên.

Những người này lúc này mới như tỉnh mộng, vội vàng đứng dậy bắt đầu làm việc!

Còn về hai tu hành giả đang ở trong đấu trường, cuối cùng cũng đã giữ được một mạng.

"Ta vừa rồi hình như nghe nói, Khiên Cơ đại nhân bị giết rồi, là thật hay giả?" Một người trong số đó cẩn thận hỏi đối thủ bên cạnh.

"Ít nói nhảm đi, không muốn sống nữa à!" Người bên cạnh nghe vậy sợ đến toát mồ hôi lạnh, lập tức quát ngăn lại.

Chuyện của người Minh Tộc dù có tồi tệ đến đâu, cũng tuyệt đối không phải là chuyện mà hai người có thân phận như họ có thể tùy ý hỏi, muốn sống thì nên ngậm miệng lại. … Ba ngày sau.

Ngao Tông nhận được tin tức từ Thanh Phong, họ đã chuẩn bị sẵn sàng chờ Ngao Tông đích thân đến để chuyển hóa họ thành Minh Tộc.

Sau khi biết tin, Ngao Tông liền quyết định đích thân đến đó, lúc này Gia Cát Ngự Ngã vừa hay tìm đến, "Ngao tiền bối, có một chuyện muốn nhờ." "Nói." Ngao Tông gật đầu ra hiệu.

Gia Cát Ngự Ngã do dự một lúc, cuối cùng cẩn thận nói: "Thục Sơn Tông Chủ lại hiện thân, lần này ông ấy mời tôi cùng trở về Thục Sơn, có việc quan trọng." "Thục Sơn Tông Chủ?" Ngao Tông liên tưởng đến trước đó, về Thục Sơn Tông Chủ, người này dường như

chỉ có trong lời đồn, chưa từng thấy bản tôn.

Chương 1026

“Hẹn ngươi cùng đến Thục Sơn làm gì?” Ngao Tông nhớ nơi đó đã là một bãi phế tích.

“Điểm này ông ấy lại không nói rõ với tôi, chỉ nói là có chuyện rất quan trọng.” Gia Cát Ngự Ngã cũng rất hoang mang.

Không biết tại sao, Ngao Tông trong lòng mơ hồ cảm thấy người này dường như không hề đơn giản.

Như Gia Cát Ngự Ngã đã nói, người này có thể từ trong kết giới không gian do người Minh Tộc tạo ra cưỡng ép cứu y ra, chỉ riêng điểm này, đã đủ chứng minh tu vi của hắn có thể nghiền ép bất kỳ tu hành giả nào trên thế gian.

Có tu vi mạnh mẽ như vậy, nhưng lại không hề có nhiều sự trợ giúp cho cuộc tranh đấu giữa chính và ma đạo mấy trăm năm trước, quả thực có chút đáng ngờ.

“Nếu đã như vậy, ta cùng ngươi đi một chuyến thế nào?

Vừa hay ta cũng muốn gặp gỡ nhân vật trong lời đồn này.” Ngao Tông đột nhiên đề nghị, điều này lại khiến Gia Cát Ngự Ngã vô cùng bất ngờ.

Gia Cát Ngự Ngã hỏi: “Đương nhiên là được rồi.

Nhưng tại sao ngài lại có hứng thú với ông ấy?

Tuy Tông chủ trong chúng tôi tu vi rất cao, nhưng trong mắt ngài cũng không đáng kể chứ?” “Chuyện này, không cần hỏi nhiều.” Ngao Tông cũng không giải thích, “Ngươi chỉ cần dẫn ta đi là được, đừng báo trước, càng không được nói rõ thân phận của ta.” Gia Cát Ngự Ngã cũng không để ý, cũng không cảm thấy việc Ngao Tông kết giao

với Phương Văn Thiên là chuyện xấu.

Y chỉ cảm thấy, nếu Phương Văn Thiên có thể quan hệ tốt với Ngao Tông, có lẽ sau này khi quang phục Thục Sơn cũng có thể có một sự trợ giúp.

Sau khi quyết định xong, Ngao Tông liền gọi Minh Tiệm, ra lệnh cho hắn thay mình đến địa giới của liên minh tông môn nhân tộc, để nhân tộc chờ đợi sự giáng lâm, và giúp họ đẩy lùi những người Minh Tộc xâm phạm.

"Sau khi đến đó, nếu có kẻ không chịu phục tùng, không cần lưu tình, trực tiếp diệt sát là được.

Những tu hành giả này, phần lớn đều chỉ sợ uy mà không phục đức." Ngao Tông đã sớm liệu được, những người này nếu không tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của hắn, e rằng khó có thể nguyện ý chủ động thần phục, vì vậy cần phải dùng thủ đoạn sấm sét để họ hiểu thế nào là "biết điều".

"Hiểu rồi, chủ nhân yên tâm." Thiếu niên Minh Tiệm khẽ gật đầu, tự nhiên hiểu ý của Ngao Tông.

Sau đó Minh Tiệm không chậm trễ một khắc, lập tức gọi những thiếu niên Minh Tộc kia, cùng đến địa điểm của liên minh tông môn.

Với thực lực hiện tại của hắn, đủ để áp chế liên minh tông môn nhân tộc, và liệu định người Minh Tộc cũng không có gan tiếp tục tấn công.

Nhưng trước khi xuất phát, Đinh Ẩn lại chủ động xin được đi cùng Ngao Tông.

"Ta cũng là nửa người Thục Sơn, trước đây toàn nghe nhắc đến Thục Sơn Tông Chủ lợi hại thế nào, bây giờ có cơ hội đương nhiên phải kiến thức một phen!" Đinh Ẩn nói một cách sảng khoái.

“Cũng được.” Ngao Tông không phản đối, tu vi hiện tại của Đinh Ẩn ít nhất cũng không làm hắn mất mặt.

Sau đó, thần thức của Ngao Tông xuyên qua từng tầng núi, thẳng đến đỉnh Thục Sơn, tâm niệm vừa động, liền mang theo Gia Cát Ngự Ngã và Đinh Ẩn cùng đến nơi này.

“Quả nhiên có Ngao tiền bối giúp đỡ đã tiết kiệm cho tôi không ít công sức.” Gia Cát Ngự Ngã không khỏi cảm thán sự tiện lợi của thuật đại dịch chuyển, nếu là bình thường, e rằng phải bay suốt ba ngày mới đến được.

Có lẽ vì đến quá nhanh, Phương Văn Thiên chưa kịp đến, trên Thục Sơn vẫn không một bóng người.

Đinh Ẩn có chút mông lung nhìn xung quanh, Thục Sơn bây giờ và trong ký ức quá khứ hoàn toàn khác biệt.

Nơi này không thấy một tòa kiến trúc nào còn nguyên vẹn, nhìn ra xa gần như toàn bộ đều là phế tích hoang tàn, rừng cây trong núi càng bị thiêu đốt thành tro bụi khắp nơi, chôn vùi không ít xác dã thú bị thiêu chết.

Cuồng phong thổi qua những kiến trúc đổ nát, cuốn theo tro bụi đầy trời và phát ra những tiếng hú rít chói tai, tất cả nhìn trong mắt đều vô cùng thê lương.

“Năm đó đây là tông môn lớn nhất thiên hạ, bây giờ lại biến thành thế này, ai.

Tôi có lỗi với Tông chủ.” Gia Cát Ngự Ngã xúc cảnh sinh tình, vẫn còn nhớ, trăm năm trước khi Tông chủ rời đi, đã từng dặn dò y nhất định phải thay ông ấy trông coi tông môn thật tốt, phát dương quang đại nó.

Nhưng trong trăm năm, y không làm cho thực lực của Thục Sơn

tăng lên được bao nhiêu, chỉ vừa đủ giữ vững, thậm chí đến bây giờ, ngay cả Thục Sơn cũng không còn tồn tại nữa.

Sự chênh lệch như vậy, thực sự khiến Gia Cát Ngự Ngã khó có thể chấp nhận, căn bản không biết có mặt mũi nào đi gặp Phương Văn Thiên.

Đinh Ẩn lại có suy nghĩ khác, hắn tìm kiếm khắp nơi trong phế tích Thục Sơn, muốn tìm một số pháp bảo còn sót lại để dùng.

Nhưng sau một hồi tìm kiếm, chỉ có thể phát hiện một số mảnh vỡ pháp bảo cực kỳ vụn vặt, dường như phần lớn đều đã bị hủy trong chiến đấu.

Dù thỉnh thoảng tìm được một hai pháp bảo còn tốt, cũng đều là những pháp khí cấp thấp.

"Ngay cả kiếm cũng bị hủy rồi sao?

Người Minh Tộc làm việc nhanh gọn vậy?" Đinh Ẩn tìm thấy một thanh kiếm gãy trong phế tích, đó chỉ là vũ khí tiêu chuẩn thường thấy nhất của đệ tử Thục Sơn, hư hại không ra hình dạng gì.

Đinh Ẩn tiện tay vung thanh kiếm gãy, tiếng hú rít của lưỡi kiếm xé gió có chút bi thương, "Không có một món pháp bảo nào còn dùng được." Gia Cát Ngự Ngã nhìn thanh kiếm gãy trong tay hắn xuất thần hồi lâu, sau đó mới thở dài, "Những thanh kiếm này căn bản không phải bị hủy trong chiến đấu, đệ tử Thục Sơn trước khi chết, lo lắng những pháp bảo này bị người Minh Tộc lấy đi sử dụng, mới cố ý phá hủy chúng." "Vậy sao?" Đinh Ẩn không quan tâm cắm thanh kiếm trở lại, "Những người Minh Tộc kia căn bản không thèm sử dụng pháp bảo của tu sĩ nhân tộc, đúng là thừa thãi." Ngao Tông lại phủ nhận lời của hắn, "Cũng không hẳn là như vậy.

Khi Thục Sơn lâm nguy, cục diện bại trận của nhân tộc vẫn chưa

định, mọi người đều cho rằng nhân loại vẫn còn hy vọng chiến thắng." "Dựa vào đó, họ không hy vọng pháp bảo mình để lại sau khi chết sẽ giúp ích cho địch mới làm vậy, người Thục Sơn quả thực đã thất bại một cách tráng liệt, ít nhất còn hơn Linh Thú Môn và Ngọc Kiếm Môn rất nhiều." Lời này của Ngao Tông cũng là để giữ lại một chút thể diện cho Gia Cát Ngự Ngã, nếu chuyện diệt môn Thục Sơn xảy ra trước khi Khiên Cơ cổ hoặc, thì trong Thục Sơn chưa chắc đã không xuất hiện một lượng lớn những kẻ bại hoại dùng mạng đồng môn để đổi lấy sự sống tạm bợ.

Gia Cát Ngự Ngã nhìn về một bãi phế tích không xa, đó là động phủ của Công Tôn Vô Ngã trước đây.

"Nếu nhân tộc có thể sớm được Ngao tiền bối che chở, hai người họ cũng không cần phải chiến tử." Gia Cát Ngự Ngã trong lòng đau khổ.

Nhưng nghĩ lại, dường như chính vì sự diệt vong của Thục Sơn, mới buộc nhân loại phải tìm mọi cách cầu sinh.

Trong hoàn cảnh lúc đó, để đệ tử Thục Sơn chấp nhận sự thật trở thành người Minh Tộc, e rằng là không thể.

"Chỉ tiếc bây giờ ngay cả di thể của họ tôi cũng không tìm được." Gia Cát Ngự Ngã thở dài một tiếng, sau đó phất tay áo, một luồng dương hỏa từ trong tay áo tuôn ra, thiêu rụi phế tích động phủ của Công Tôn Vô Ngã.

Coi như là tiễn biệt đồng môn năm xưa.

Lúc này, Ngao Tông đột nhiên nhìn về phía bầu trời không xa, "Dường như có người đến rồi, ta đoán hẳn là Phương Văn Thiên." Thần thức của Gia Cát Ngự Ngã đương nhiên không mạnh bằng Ngao Tông, không phát hiện ra ngay lập tức, "Hẳn là vậy, bây giờ ở đây ngoài ông ấy ra, cũng không có ai khác." Ngao Tông nhíu mày, cẩn

thận cảm ứng khí tức truyền đến từ không xa, sau đó phân phó: "Không được tiết lộ bất cứ chuyện gì liên quan đến ta cho Phương Văn Thiên, càng không được nói hôm nay có người khác đi cùng ngươi đến đây!" Ngao Tông chỉ để lại một câu, liền ẩn mình biến mất, không thấy tung tích đâu.

"Lại vì sao?" Gia Cát Ngự Ngã có chút kinh ngạc, nhưng Đinh Ẩn sau đó cũng nghe theo mệnh lệnh của Ngao Tông ẩn thân, khiến y cũng không kịp hỏi nhiều.

Lúc này Phương Văn Thiên đã rất gần đây, Gia Cát Ngự Ngã liền thu lại tâm tư, chuẩn bị sẵn sàng bị Phương Văn Thiên quở trách.

Làm một tông môn sụp đổ, Phương Văn Thiên nguyện ý cứu mạng y đã là đặc ân rồi.

"Gia Cát Ngự Ngã!" Lúc này, Phương Văn Thiên đã ở trên không trung Thục Sơn, và từ từ hạ xuống.

Khi đáp xuống, ông ta có chút cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng may nhờ thuật ẩn thân cao minh của Ngao Tông, ông ta không phát hiện ra Ngao Tông và Đinh Ẩn.

"Ngươi đến cũng nhanh đấy.

Có người giúp sao?" Phương Văn Thiên như vô tình hỏi một câu.

"Không có, lúc tôi nhận được tin, vừa hay đang ở gần Thục Sơn, cho nên mới có thể đến nhanh." Gia Cát Ngự Ngã tự nhiên không nói thật.

Phương Văn Thiên không tiếp tục xoay quanh chủ đề này, chỉ chậm rãi đi đến trên phế tích của trưởng lão các Thục Sơn, đột nhiên thở dài một hơi, "Thục Sơn bị diệt môn, tuy bại mà vinh." "Nhưng như ta đã nói trước đây, chỉ cần ta không chết, Thục Sơn sẽ được xây dựng lại vô số lần." Gia Cát Ngự Ngã có chút thất thần, "Chỉ là

những đệ tử đã chết trước đó…" "Chuyện đó, không cần ngươi phải lo." Phương Văn Thiên đột nhiên quay người nhìn Gia Cát Ngự Ngã, "Ta biết ngươi có trách nhiệm rất lớn đối với Thục Sơn.

Ta hỏi ngươi, nếu có cơ hội, cần phải hy sinh tính mạng để đổi lấy sự quang phục của Thục Sơn, ngươi có nguyện ý không?" Gia Cát Ngự Ngã không hề do dự, "Tự nhiên nguyện ý, vào sinh ra tử cũng không từ!" "Ha ha!

Tốt, ta cần chính là quyết tâm này, như vậy đại sự của ta ắt thành!" Phương Văn Thiên cười lớn một tiếng, sau đó sắc mặt của ông ta dần dần xuất hiện một ý vị khó hiểu, "Nói thật, trong Thục Sơn tuy có mấy ngàn đệ tử tu hành, nhưng đối với ta đều không có ý nghĩa, chỉ có một người là ngoại lệ." Gia Cát Ngự Ngã nghe vậy trong lòng lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, mặc dù biết Phương Văn Thiên trước nay không coi trọng đệ tử trong môn phái, nhưng những lời bạo ngôn như vậy lại là lần đầu tiên nghe ông ta nói ra.

"Tôi không hiểu ý của ngài, Tông chủ!" Gia Cát Ngự Ngã trong lòng không vui.

Phương Văn Thiên nhìn chằm chằm Gia Cát Ngự Ngã hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Ngươi có ký ức gì trước khi tu hành không?" Lời này vừa ra, Gia Cát Ngự Ngã lập tức ngây người.

Chương 1027

Trong khoảnh khắc đó, Gia Cát Ngự Ngã tìm kiếm tất cả ký ức trong đầu mấy trăm năm qua, nhưng đột nhiên phát hiện, ký ức trước khi lên núi tu hành, lại là một khoảng trống!

Hoàn toàn không có ký ức khi còn là người phàm, dường như từ lúc sinh ra đã ở Thục Sơn, tất cả ký ức cũng bắt nguồn từ việc tu hành trên Thục Sơn.

"Sao lại như vậy, ta mất trí nhớ rồi sao?!" Gia Cát Ngự Ngã lo lắng đến toát mồ hôi, cố gắng tìm lại ký ức căn bản không thể nhớ lại, nhưng không thu được gì.

"Không cần phí tâm nữa, ngươi căn bản không có ký ức của người phàm.

Nói cách khác, ngươi là do ta tạo ra trên Thục Sơn, không giống như người phàm." Phương Văn Thiên nói với ý vị sâu xa.

"Tôi không hiểu, Tông chủ.

Không biết trong đó có ẩn tình gì?!" Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn không thể bình tĩnh lại được, kể từ khi Thục Sơn bị diệt, đây là lần đầu tiên đạo tâm của y đại loạn như vậy!

Đinh Ẩn đang âm thầm quan sát cảm thấy có chút không ổn, "Gia Cát Ngự Ngã không cần giúp sao?" "Không cần vội." Ngao Tông dường như dần dần nhận ra điều gì đó, chỉ ra hiệu cho Đinh Ẩn tiếp tục chờ đợi.

Phương Văn Thiên dường như không vội vàng vén màn bí mật, từ từ rút ra thanh kiếm tùy thân, sau đó đột nhiên giơ lên đâm vào ngực mình, chỉ nghe một tiếng "phụt", máu thịt bị xuyên qua, mũi kiếm từ

sau lưng Phương Văn Thiên đâm ra.

Nhưng điều càng khiến người ta kinh hãi hơn là, máu chảy ra từ tim Phương Văn Thiên lại có màu tím đen, và còn tỏa ra khói đen nhàn nhạt.

Gia Cát Ngự Ngã đối với khí tức này quả thực không thể quen thuộc hơn, đó chính là u minh chi lực!

Sự tinh thuần, mạnh mẽ của u minh chi lực, còn mạnh hơn bất kỳ người Minh Tộc nào mà y từng thấy, dù là một trong Minh Giới Thập Tướng Khiên Cơ cũng không thể nào sánh được!

Khói đen lan tỏa trên người Phương Văn Thiên, và bùng lên ngọn lửa màu đen thiêu rụi quần áo, máu thịt của ông ta thành tro bụi, chỉ còn lại một bộ xương màu đen.

Nhưng ngọn lửa bùng cháy đó bám trên bộ xương, lại một lần nữa chuyển hóa thành máu thịt mới, cuối cùng hoàn toàn ngưng kết thành một người có diện mạo chưa từng thấy.

Mặt người này âm u, trong mắt không có lòng trắng, chỉ có một màu đen kịt, trên người khoác một chiếc áo choàng đen che kín toàn thân, đầu đội một chiếc mũ miện được điêu khắc hoàn toàn từ đầu lâu.

Khi người này hiện thân, một cảm giác áp bức chưa từng cảm nhận ập đến, gần như là sự sợ hãi từ trong linh hồn, khiến y suýt nữa thì quỳ xuống trước mặt người này.

Cưỡng ép khống chế ý niệm quỳ xuống thần phục, và cố gắng vận dụng pháp lực để đối kháng với người bí ẩn trước mặt, nhưng y không còn chút sức lực nào để chống cự nữa.

Thậm chí có thể duy trì hô hấp dưới áp lực đó, cũng đã là kiệt sức.

“Ngươi không phải Tông chủ!

Ngươi đã giết Tông chủ rồi!" Gia Cát Ngự Ngã nghiến răng nghiến lợi nói.

Người bí ẩn lại mỉm cười, "Sai rồi, Phương Văn Thiên chính là ta, đó chỉ là một thân phận của ta ở nhân giới mà thôi, ta dùng thân phận đó tạo ra Thục Sơn, đơn giản như vậy." Tinh thần của Gia Cát Ngự Ngã gần như hoàn toàn sụp đổ, người sáng lập tông môn đệ nhất chính đạo, bản tôn lại là người Minh Tộc!

"Ngươi tưởng rằng Minh Tộc xâm lược là chuyện mới xảy ra gần đây sao?

Thực tế, chuyện này đã được ta lên kế hoạch từ lâu, chỉ là có một số sự cố bất ngờ xảy ra, khiến thời gian xâm lược nhanh hơn mà thôi." Người bí ẩn đến bên cạnh Gia Cát Ngự Ngã, nhẹ nhàng vỗ vai y, y liền cảm thấy pháp lực, tu vi trong cơ thể bị hóa giải toàn bộ, mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, mặt đầy kinh hãi.

"Ta tạo ra Thục Sơn, là để ngươi có thể dần dần tu hành trưởng thành trong tình huống không bị quá khứ ràng buộc, ngươi căn bản không phải người phàm, về bản chất ngay cả ngươi cũng là do ta tạo ra." Người bí ẩn chỉ vào ngực Gia Cát Ngự Ngã, "Ta tạo ra thân thể của ngươi, ban cho ý thức, chẳng qua chỉ để ngươi dùng tu vi và huyết nhục của mình ôn dưỡng thứ tồn tại bên trong cơ thể ngươi mà thôi." Gia Cát Ngự Ngã nghiến chặt răng, dùng hết sức lực cuối cùng của toàn thân để chất vấn: "Vậy, như ngài nói, tất cả ở Thục Sơn đều căn bản không có ý nghĩa, ngay cả mạng sống của tôi cũng vậy sao?" "Tùy ngươi nghĩ thế nào, tóm lại…" Người bí ẩn đưa tay ra về phía Gia Cát Ngự Ngã, một lực hút cuồn cuộn bùng phát trong lòng bàn tay hắn, trong chốc lát, Gia Cát Ngự Ngã cảm thấy tim mình đập dữ dội!

Gia Cát Ngự Ngã chỉ cảm thấy trái tim như bị một lực nào đó lôi kéo, sắp sửa phá tan lồng ngực mà bay ra ngoài.

Hắn cố gắng hết sức để kìm nén nhịp tim đang đập loạn xạ, nhưng căn bản chẳng có tác dụng gì, hắn có thể cảm nhận được xương ngực của mình sắp bị đập vỡ đến nơi.

"Đừng trách ta, đến cả mạng sống của ngươi cũng là do ta ban cho.

Bây giờ ta chẳng qua chỉ lấy lại nó mà thôi.

Ngươi đã sống mấy trăm năm, thọ mệnh dài hơn đại đa số người trên thế gian này rồi." Gã đàn ông thần bí mặt không biểu cảm, trong con ngươi thậm chí không nhìn ra một tia cảm xúc dao động nào.

Gia Cát Ngự Ngã cảm nhận được mình sắp chết, cố gắng hết sức nhìn thẳng vào gã đàn ông thần bí, nghiến chặt răng nói: "Ta chắc chắn phải chết, nhưng trước khi chết có thể cho ta biết rốt cuộc ngươi là ai không?" Trên khuôn mặt bình thản của gã đàn ông thần bí cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười nhạt, "Tên thật của ta đã sớm quên rồi, nhưng bây giờ thuộc hạ của ta đều gọi ta là Minh Vương.

Ngươi cũng có thể gọi ta như vậy." "Minh Vương?!" Gia Cát Ngự Ngã đột nhiên trừng lớn hai mắt, cái tên này đối với hắn như sấm sét bên tai, một lần nữa khiến hắn hoàn toàn chấn động.

Trong khoảnh khắc, hắn nhớ lại cảnh tượng mình được cứu năm đó, cũng như sự vô địch của đối phương khi tàn phá nhân gian, mọi chuyện bỗng nhiên trở nên sáng tỏ.

Thì ra gã này mới là kẻ đứng sau giật dây mọi chuyện, chỉ vì để đi một nước cờ của ngày hôm nay!

"Rốt cuộc tại sao phải làm như vậy?" Gia Cát Ngự Ngã nghĩ mãi không ra, đối phương đã là chủ của một giới, nắm trong tay đội quân và thuộc hạ đáng sợ như vậy, tại sao lại muốn chơi trò con nít như đóng kịch ở nhân gian?

Minh Vương không trả lời, chỉ lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Ngươi có tư cách gì mà hỏi?

"Chết trong tay Minh Vương, ta cũng không oan." Gia Cát Ngự Ngã cười khổ một tiếng, áo trước ngực đã bị máu tươi thấm đẫm, hoàn toàn không còn hy vọng sống sót.

Minh Vương không nói thêm một lời thừa thãi nào, ngay khi chuẩn bị cưỡng ép xé nát trái tim của hắn, một đạo thiên lôi màu tím đen đột nhiên giáng thẳng xuống đầu!

Minh Vương kinh hãi thất sắc, không phải vì uy lực của thiên lôi mạnh đến mức nào, mà kinh ngạc vì có kẻ có thể đột ngột tấn công mà không bị phát giác.

Lúc đầu hắn căn bản không để ý đến đạo thiên lôi này, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra uy năng trong đó mạnh mẽ đáng sợ, lập tức không chút do dự mà từ bỏ Gia Cát Ngự Ngã, lóe mình lùi lại.

"Ầm ầm!" Ngay khoảnh khắc hắn né tránh, thiên lôi ầm ầm giáng xuống, không chút lưu tình oanh kích lên dãy núi Thục Sơn.

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, ngọn núi sụp đổ trong một trận bụi mù, dãy núi trập trùng xuất hiện từng đoạn vết nứt, sau đó toàn bộ ngọn núi sụp đổ, cuộn lên bụi mù che trời lấp đất.

Thục Sơn nguy nga sừng sững gần vạn năm, dưới sự phá hoại của uy lực khổng lồ như vậy đã hoàn toàn biến thành một đống gò đồi sụp lở, từ nay về sau thế gian không còn Thục Sơn nữa.

Trong làn bụi mù, ánh mắt Minh Vương không ngừng quét qua, không thể phát hiện kẻ tấn công rốt cuộc đang ở đâu!

"Chết tiệt!" Minh Vương nhất thời có chút bực bội, đến cả Gia Cát Ngự Ngã cũng không tìm thấy, rõ ràng là có đại năng đang giúp hắn che giấu khí tức.

Nhất là nghĩ đến pháp bảo trên người Gia Cát Ngự Ngã, trong lòng hắn càng thêm cấp thiết, vật này tuyệt đối không thể để mất!

"Kẻ nào giả thần giả quỷ, chuyện này không liên quan đến ngươi, xin đừng tùy tiện nhúng tay, nếu không chính là tự tìm đường chết." Minh Vương một mặt lớn tiếng quát tháo, một mặt âm thầm tìm kiếm bất kỳ khí tức nào của kẻ địch, "Nếu ngươi cứ nhất quyết làm theo ý mình, cẩn thận cũng mất mạng đấy!" Tiếng nói vừa dứt, giữa thiên địa bỗng nhiên cuộn lên một trận cuồng phong, quét ngang trên phế tích của dãy núi, thổi tan toàn bộ bụi mù mịt trời.

Bầu trời bị bụi mù che khuất trong nháy mắt trở nên trong sáng, trên bầu trời, Ngao Tông chắp hai tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống cái gọi là Minh Vương.

Đinh Ẩn thì mang theo Gia Cát Ngự Ngã đang trọng thương nghỉ ngơi trên mặt đất, phát hiện lúc này người sau gần như chỉ còn lại một hơi thở, vội vàng cho hắn ăn một viên linh đan, mới khiến hắn dịu lại.

"Bây giờ ta đã hoàn toàn bị đánh về nguyên hình rồi." Gia Cát Ngự Ngã lắc đầu cười khổ, mấy trăm năm tu vi toàn bộ đều phế bỏ, bây giờ chẳng qua chỉ là một phàm nhân mà thôi.

Đinh Ẩn nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy tiếc nuối thay cho hắn, "Lúc ta mới gặp ngươi, ngươi đối với ta là một tồn tại như thần, bây giờ thân phận hai chúng ta cũng đảo ngược rồi nhỉ." "Phải." Gia Cát Ngự Ngã lúc này lòng rối như tơ, không chỉ vì vấn đề tu vi.

Quan trọng hơn là, hắn bây giờ hoàn toàn nghi ngờ về bản thân mình, rốt cuộc có phải là người sống không?

E rằng đến cả con người cũng khó có thể gọi là được rồi?

Càng khiến hắn không thể chấp nhận được là, tông môn mà hắn

coi như mạng sống, hoàn toàn chỉ là một quân cờ trong một bố cục mà thôi, sau khi Thục Sơn diệt vong, hắn vẫn luôn mang trong lòng giấc mơ chấn hưng lại nó.

Ánh mắt Minh Vương quét qua người Ngao Tông, chỉ là một cái nhìn tùy ý, nhưng cú sốc mang đến cho lòng hắn lại khó có thể diễn tả bằng lời.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp một người có thể hoàn toàn che giấu khí tức trước mặt mình.

Ngao Tông căn bản không khiến hắn cảm nhận được bất kỳ uy hiếp và khí tức nào, dường như người đứng trước mặt chỉ là một phàm nhân bình thường nhất.

Chương 1028

Nếu không phải Ngao Tông cực kỳ giỏi che giấu khí tức, thì chính là tu vi của hắn không hơn kém mình bao nhiêu.

“Chẳng lẽ người này cũng là chủ của Minh Giới?

Chắc là không phải đâu…” Minh Vương trong lòng âm thầm suy đoán.

Đương nhiên hắn không biết mình đã đoán đúng.

Ngao Tông thì hứng thú đánh giá Minh Vương, người này chính là kẻ luôn bày bố sau lưng.

Nhưng điều khiến hắn có chút thất vọng là, bố cục của Minh Vương này dường như không khéo léo như trong tưởng tượng, hắn vẫn luôn xem đối phương là một đối thủ mạnh mẽ.

Quan trọng hơn là, U Minh chi lực mà hắn khống chế hoàn toàn không bằng mình, hai người không cần giao thủ Ngao Tông cũng biết làm thế nào để đánh bại hắn.

“Các hạ là người thế nào?” Minh Vương lạnh lùng hỏi.

“Chỉ là một người đi du hành khắp nơi thôi.” Ngao Tông tùy ý trả lời.

“Vậy sao?

Các hạ cho ta cảm giác không hề tầm thường.

Tu vi của ngươi cũng không kém ta.” Minh Vương có chút cảnh giác đánh giá Ngao Tông, “Ta nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên nói thẳng, ta có việc cần làm, chỉ cần ngươi không làm phiền ta, nước sông không phạm nước giếng.

Nếu không thật sự giao thủ, ngươi cũng không chiếm được lợi thế đâu." "Ai có thể chiếm được lợi thế, khó nói lắm." Ngao Tông cười nhạt, "Ta không làm phiền chuyện của ngươi, nhưng Gia Cát Ngự Ngã vẫn chưa đến lúc phải chết.

Chỉ cần ngươi không lấy mạng hắn, ta cũng sẽ không làm khó ngươi." Minh Vương cười lạnh một tiếng, "Sống chết của hắn có liên quan gì đến ngươi?

Huống hồ chuyện của ta và hắn, không liên quan đến ngươi!" "Ta và Gia Cát Ngự Ngã quen biết một trận, sao lại không liên quan đến ta?" Ngao Tông cũng không nói nhảm, "Hôm nay mạng của Gia Cát Ngự Ngã ta giữ lại, Minh Vương ngươi thì sao?

E rằng cũng khó mà giết được hắn từ trong tay ta." Ngao Tông thờ ơ nói.

Minh Vương trong lòng thực sự kinh ngạc, không hiểu tại sao cường giả chưa từng quen biết này lại ngăn cản mình như vậy, nhưng cũng vì thế mà khiến cơn giận trong lòng hắn bùng lên.

Hắn thống trị Minh Giới nhiều năm như vậy, chưa từng có ai dám đối với hắn ngang ngược như thế.

Hắn là chủ nhân nắm giữ quyền sinh sát của sinh linh một giới!

"Như ngươi mong muốn, vậy thì cùng chết đi!" Minh Vương từ từ đưa lòng bàn tay ra, U Minh chi lực cuồn cuộn điên cuồng tụ tập trên lòng bàn tay hắn, đồng thời hấp thu linh mạch đã vỡ nát trong núi.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, linh mạch đã bị rút cạn, linh mạch quan trọng nhất của Thục Sơn đã hoàn toàn bị phế bỏ.

"Trời ơi…" Cảnh tượng này bị Gia Cát Ngự Ngã nhìn thấy, ngoài chấn động ra còn đau lòng vô cùng!

Những linh mạch này toàn bộ bị phá hủy, cũng có nghĩa là Thục

Sơn không còn bất kỳ khả năng tái kiến nào nữa, nơi này không thể xây dựng lại môn phái được nữa.

Giây tiếp theo, thiên địa bỗng nhiên trở nên cực kỳ hắc ám, đưa tay không thấy năm ngón.

Không phải ánh mặt trời bị che khuất, mà là U Minh chi lực giữa thiên địa quá nồng đậm, đến mức tầm mắt cũng không thể xuyên thấu.

Đinh Ẩn càng kinh ngạc hơn, quả thực không thể tưởng tượng có một ngày mình có thể đắm chìm trong U Minh chi lực nồng đậm như vậy, nếu bây giờ lập tức bắt đầu tu hành, thì tu vi cảnh giới tất sẽ tiến triển thần tốc.

Nhưng Đinh Ẩn không kịp nghĩ nhiều, rất nhanh đã chú ý đến Gia Cát Ngự Ngã gần như không thể hô hấp dưới U Minh chi lực, vội vàng giúp hắn chống đỡ U Minh chi lực.

"Thật vô dụng, bây giờ ta cũng hoàn toàn là một phế nhân rồi." Gia Cát Ngự Ngã từ trong cảm giác ngột ngạt cực kỳ khủng bố đó hoàn hồn, thê thảm tự giễu.

"Đinh Ẩn, mang Gia Cát Ngự Ngã rời xa nơi này, đây không phải là chiến trường mà các ngươi có thể quan sát." Giọng nói của Ngao Tông đột nhiên vang lên bên tai hắn.

"Hiểu rồi!" Đinh Ẩn không chút chậm trễ, lập tức hành động mang Gia Cát Ngự Ngã rời đi.

Giây tiếp theo, Đinh Ẩn liền phát hiện U Minh chi lực bao quanh mình dần dần hội tụ thành một dòng xoáy lưu động, và dao động trong đó có lực hút đang xé rách cơ thể hắn.

Những U Minh chi lực này ngưng kết thành một lỗ đen mà mắt thường không thể quan sát được, đang vận hành chậm rãi quanh thân hắn ý đồ hút hắn vào trong đó.

Đây cũng là thủ đoạn Minh Vương dùng để trừng phạt người Minh tộc, chỉ có như vậy mới có thể khiến người Minh tộc hoàn toàn hồn phi phách tán.

Chỉ là bây giờ lực hút của lỗ đen này cực kỳ khủng bố, rõ ràng là Minh Vương không chút giữ lại mà thi triển bí thuật cao cấp.

Nếu tu vi của Ngao Tông tương đương với hắn, dù không bị hút vào trong đó cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi lực kéo cực lớn, nhưng đáng tiếc, Ngao Tông mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

"Kỳ lạ!" Minh Vương nhìn thân thể Ngao Tông vẫn đứng yên bất động, trong lòng đầy nghi hoặc, cho rằng Ngao Tông nhất định đã dùng pháp bảo để chống đỡ.

Tâm niệm vừa động, U Minh chi lực đang cuồn cuộn giữa thiên địa đột nhiên ngưng kết thành từng đạo trường mâu sắc bén, dưới ý niệm của hắn với thế cuồng phong bão táp giáng xuống đầu Ngao Tông.

"Phong!" Ngao Tông nhẹ nhàng búng một tiếng, dưới chân hắn cuồng phong cuộn lên, ngược dòng mà lên, cuốn theo U Minh chi lực trong không khí và đá vụn gạch ngói trên mặt đất, hình thành một cơn lốc xoáy gào thét!

"Xoẹt!" Trong cơn lốc xoáy đó, những lưỡi gió sắc bén cắt nát những ngọn trường mâu đang xé gió, nhất thời không có một mũi nhọn nào có thể đến gần Ngao Tông dù chỉ một phân.

Dù dưới sự gia trì của U Minh chi lực khổng lồ như vậy, Minh Vương cũng cảm thấy khó giải quyết, tu vi của Ngao Tông dường như mạnh mẽ ngoài dự liệu.

"Ta không tin ngươi có thể kiên trì được bao lâu!" Minh Vương trong lòng có chút tức giận, ngay khi chuẩn bị tiếp tục ra tay, lại đột

nhiên phát hiện một trận dao động không gian khổng lồ vang lên sau lưng.

Không chút do dự, ý thức nguy cơ bản năng khiến hắn nhanh chóng lóe mình định né tránh.

Nhưng dù vậy vẫn chậm một bước, không gian sau lưng đột nhiên nứt ra, một bàn tay khổng lồ màu tím đen từ trong đó thò ra, đột ngột nắm chặt thân thể hắn.

"Mánh khóe vặt vãnh!" Sức mạnh của bàn tay khổng lồ này đối với hắn căn bản không đáng nhắc tới, hắn đang chuẩn bị phá vỡ bàn tay khổng lồ này.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay khổng lồ hoàn toàn hóa thành sương mù màu đen, ngay lúc sự trói buộc trên người hắn được giải trừ, những làn sương mù màu đen đó như giòi bám vào xương bao phủ khắp người hắn.

Sương mù màu đen trong khoảnh khắc xâm nhập vào cơ thể hắn, hoàn toàn dung hợp với máu thịt, kinh mạch của hắn!

Minh Vương kinh hãi thất sắc, ngay sau đó liền phát hiện U Minh chi lực trong cơ thể bị nó nhanh chóng thôn phệ tiêu hao, và điên cuồng phá hoại kinh mạch và máu thịt của hắn, nhất thời khiến hắn hoàn toàn không thể đối phó.

Khi bị kiềm chế, U Minh chi lực khó khăn lắm mới ngưng kết được nhanh chóng tan ra, thiên địa lại một lần nữa khôi phục ánh sáng, Ngao Tông cũng hoàn toàn phá vỡ cuộc tấn công dày đặc của những ngọn U Minh trường mâu.

"Xem ra ngươi yếu hơn ta dự liệu không ít." Ngao Tông nhìn Minh Vương có máu thịt trên người đang dần bị ăn mòn, khinh miệt lắc đầu, sau đó đột nhiên nắm chặt lòng bàn tay, U Minh chi lực bao

quanh Minh Vương ầm ầm nổ tung!

"Ầm ầm!" Cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa, dư âm của vụ nổ đột nhiên quét qua khắp thiên địa, biến dãy núi trên mặt đất thành đá vụn hoàn toàn vỡ nát thành bụi phấn, bụi mù che trời lấp đất, toàn bộ tàn tích của dãy núi đều bị bao phủ trong đó.

Cơn địa chấn cuồng bạo lan truyền dọc theo mặt đất, cũng may gần đó không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, nếu không đều sẽ bị địa chấn chấn chết tại chỗ.

Dù không như vậy, những dư âm dao động xung quanh cũng sẽ không để lại bất kỳ một sinh linh nào sống sót.

Minh Vương ở chính giữa uy lực của vụ nổ, lại dùng thân thể của mình cứng rắn chịu đựng những uy năng bạo liệt này, mặc dù lúc này thân thể hắn bị oanh kích đến thủng trăm ngàn lỗ, nhưng thân thể lại không hề biến mất theo đó.

Ngược lại, nhờ vào cái giá là thân thể bị hủy diệt, hắn đã hoàn toàn xua tan toàn bộ năng lượng kỳ dị còn sót lại trong cơ thể.

"Phụt!" Minh Vương phun ra một ngụm máu tươi, không biết đã bao lâu rồi hắn không bị thương thực sự.

"Tốt lắm!

Ngươi lợi hại hơn ta tưởng nhiều!" Minh Vương có chút oán độc nhìn chằm chằm Ngao Tông, sau đó đột nhiên đưa tay ra, không gian quanh thân Ngao Tông đột nhiên vỡ nát, vô số xiềng xích to lớn xé không gian mà ra, bao quanh Ngao Tông hình thành một cái kén dày đặc như thép.

Chương 1029

Ngao Tông bị nhốt trong đó, nhìn xung quanh, phát hiện mấy đạo xiềng xích xé không gian, đâm thẳng xuống đầu lâu của hắn.

Hắn lơ đãng hóa ra một lưỡi gió trong tay, định chém đứt sợi xích sắt đó.

Nhưng khi lưỡi gió sắp đánh trúng sợi xích sắt, sợi xích sắt đó đột nhiên phá vỡ không gian chui vào trong đó, khiến lưỡi đao chém hụt.

"Ồ?" Ngao Tông có chút bất ngờ, sợi xích sắt đó đã độn vào khe nứt không gian rồi biến mất.

Giây tiếp theo, không gian trên đỉnh đầu Ngao Tông vỡ ra, mũi nhọn của sợi xích sắt ẩn giấu đột nhiên xuất hiện, mang theo sự sắc bén xé rách không gian khóa chặt đầu lâu Ngao Tông đâm xuống.

Ngay khoảnh khắc sắp đâm trúng, sợi xích sắt đột nhiên bị không gian cấm chế, dừng lại giữa không trung không thể động đậy, căn bản không thể như Minh Vương mong muốn đâm xuyên qua đầu lâu Ngao Tông.

"Hừ!" Thấy một đòn của mình bị Ngao Tông không tốn chút sức lực hóa giải, Minh Vương cũng không tức giận, bắt đầu điên cuồng hơn kích phát không gian chú thuật, khiến xiềng xích không ngừng ẩn giấu trong không gian, và thỉnh thoảng phát động đột kích bất ngờ.

Xiềng xích trông có vẻ bình thường, thực tế là Minh Vương đã mượn âm hỏa trong lục đạo luân hồi của Minh Giới để rèn luyện thành, thậm chí trong đó còn được pha trộn một số nguyên thần lực.

Dù là chủ của một giới bị xiềng xích tấn công cũng sẽ bị xuyên thủng thân thể, và theo đó bị ô nhiễm hồn phách.

Chỉ là điều khiến hắn có chút không kiên nhẫn là, dưới cuộc tấn công dày đặc và không thể đoán trước như vậy, Ngao Tông không bị thương dù chỉ một phân, thậm chí mỗi lần đều có thể rất dễ dàng chặn đứng cuộc tấn công.

Cứ như vậy, ngược lại Minh Vương trong lòng ngày càng bực bội, thủ đoạn thao túng cũng ngày càng nhanh, chỉ cầu có thể nắm được sơ hở trong phòng thủ của Ngao Tông để tung một đòn chí mạng.

Cuối cùng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Minh Vương phát hiện phòng thủ của Ngao Tông có một khoảnh khắc xuất hiện sơ hở, mặc dù chỉ có một khoảnh khắc, nhưng đối với hắn là đủ rồi.

"Chết đi!" Minh Vương trong lòng mừng rỡ không thôi, sau đó kích phát sợi xích sắt uy lực mạnh nhất đã ẩn giấu từ lâu, nắm lấy sơ hở thoáng qua rồi xuất kích!

Sợi xích sắt đột nhiên xé rách không gian, như một mũi tên sắc bén lướt qua giữa không trung, mũi nhọn đó cắt rách không gian một vết nứt, trong một khoảnh khắc liền hoàn toàn xuyên thủng lồng ngực Ngao Tông!

Minh Vương nhìn thấy cảnh này, chưa kịp lộ vẻ vui mừng, lại đột nhiên cảm nhận được một trận đau nhói ở ngực.

Hắn cúi đầu nhìn, kinh ngạc vô cùng thấy, lồng ngực của mình bị xích sắt xuyên thủng!

U Minh chi lực trong sợi xích sắt đó không ngừng xâm thực cơ thể hắn, khiến hắn toàn thân lạnh buốt.

"Sao lại như vậy…" Minh Vương cố nén cơn đau dữ dội, muốn điều khiển sợi xích sắt thoát ra, nhưng sợi xích sắt lúc này hoàn toàn không chịu sự thao túng, ngược lại dần dần đi sâu vào trong cơ thể

hắn!

"Xoảng!" Đúng lúc này, cái kén được hình thành bởi những sợi xích sắt bao quanh đột nhiên vỡ ra, những sợi xích sắt đã tốn vô số tâm huyết để rèn đúc toàn bộ đều vỡ nát, Ngao Tông không hề hấn gì xuất hiện trước mặt hắn.

"Uy lực của pháp bảo cũng được, chỉ là nguyên thần lực của ngươi có chút yếu ớt, cho nên ta mới dễ dàng đoạt lấy quyền khống chế." Ngao Tông vung tay, một trận cuồng phong cuốn đi những mảnh vỡ của xiềng xích, "Ngươi giấu những pháp khí này trong khe nứt không gian, tuy giấu rất kỹ, nhưng nguyên thần lực của ngươi cũng sẽ suy yếu tương ứng, cho nên mới bị ta tìm được cơ hội." Minh Vương không tự chủ được lùi lại, cẩn thận nhìn Ngao Tông trước mắt, giờ phút này hắn có thể khẳng định, sự khống chế của người sau đối với U Minh chi lực nhất định mạnh hơn mình quá nhiều!

Thậm chí hắn còn nghi ngờ người trước mắt cũng là một Minh Giới chi chủ!

Nếu thật sự như vậy, đối với hắn thực sự không ổn, trạng thái hiện tại của hắn khó có thể đối phó với một Minh Giới chi chủ đang ở thời kỳ toàn thịnh.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Minh Vương hỏi, thực tế là hắn đang câu giờ để tìm cơ hội trốn thoát.

Còn về Ngao Tông rốt cuộc là ai, bây giờ không quan trọng nữa, nhanh chóng thoát thân bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất.

"Ta biết ngươi đang câu giờ, nhưng ta có thể thỏa mãn yêu cầu này của ngươi." Ngao Tông đầu ngón tay nhẹ nhàng búng ra, cả thiên địa trong nháy mắt bị cấm chế, bình chướng không gian càng thêm vững chắc không thể phá vỡ.

Minh Vương hơi sững sờ, sau đó thử phá vỡ không gian, lại phát hiện căn bản không thể làm được.

Giờ phút này đối mặt với Ngao Tông như cá nằm trong chậu, không đường nào thoát.

Thực lực không lộ ra ngoài của Ngao Tông càng khiến Minh Vương sợ hãi, kinh hồn bạt vía, nhất thời hoàn toàn hoảng loạn!

"Ta tu hành lâu như vậy, không phải để hôm nay chết ở đây trong tay một kẻ vô danh!

Ta trở thành Minh Vương, là để cướp đoạt nhiều hơn bản nguyên của Minh Giới!" Minh Vương nghiến răng nghiến lợi, không dám tin rằng số mệnh của mình hôm nay đã được định đoạt!

"Bây giờ ngươi có thể tùy ý câu giờ rồi, ta có thể ở đây trò chuyện với ngươi mãi." Ngao Tông cười nhạt nói, "Như ngươi thấy, ta cũng là một Minh Giới chi chủ, mục đích của ta đến đây là để cướp đoạt bản nguyên Minh Giới, thứ ở trên người ngươi!" Minh Vương nghiến răng nghiến lợi nói: "Quả nhiên!

Nếu không phải Minh Giới chi chủ, ngươi cũng không thể giao chiến với ta lâu như vậy!" Ngao Tông nghe vậy không khỏi bật cười, nghe ý của gã này, dường như cho rằng cuộc đấu giữa hai người là ngang tài ngang sức?

Từ đầu đến cuối hắn đều đang ung dung đối phó với trận chiến này mà.

"Không cần nói nhảm, ta chỉ cần bản nguyên Minh Giới của ngươi là được, giao nó ra có thể giữ lại một mạng.

Sau đó thế nào ta đều không quan tâm." Ngao Tông thẳng thắn nói.

Minh Vương cười lạnh: "Ngươi nghĩ ta sẽ cam tâm tình nguyện giao ra sao?

Bây giờ trận chiến của chúng ta thắng bại chưa phân, ngươi không phải cho rằng chỉ bằng những thứ trước mắt này có thể ép ta khuất phục chứ?" Ngao Tông mỉm cười, "Ta đương nhiên hiểu điều này.

Nhưng ta cho rằng ngươi không cứng rắn như trong tưởng tượng, ít nhất dưới sự uy hiếp của cái chết thực sự, ngươi hẳn sẽ dễ dàng khuất phục." Minh Vương cười gằn, giây tiếp theo đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám, đến nỗi không nhìn thấy gì.

Hắn theo bản năng lùi lại, và rất cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng dù thế nào cũng chỉ có thể nhìn thấy một màu đen kịt.

Hắn thử dùng thần thức dò xét xung quanh, nhưng thần thức lại không cảm nhận được bất cứ thứ gì tồn tại.

Phảng phất như hắn đang ở trong một không gian hư vô vạn vật, không có bầu trời không có mặt đất, chỉ có một màu đen kịt.

"Lại là pháp thuật quỷ quái gì đây?" Minh Vương cho rằng mình bị trúng huyễn thuật, mặc dù lúc đầu có chút kinh ngạc và hoảng sợ, nhưng đã trấn tĩnh lại.

Nếu chỉ là huyễn thuật, thì căn bản không đáng sợ.

Nói cách khác, nếu Ngao Tông chỉ có thể dùng huyễn thuật để đạt được những việc mà pháp thuật không làm được, thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Ngươi nghĩ đây chỉ là huyễn thuật sao?" Đúng lúc này, giọng nói của Ngao Tông vang lên trong khoảng trời đất đen kịt này, như sấm sét bên tai.

"Mặc dù ta không biết đây là huyễn thuật gì, nhưng ta thừa nhận tu vi của ngươi trên ta, nhưng nếu chỉ là huyễn thuật thì không nhốt được ta đâu." Minh Vương khoác lác nói.

"Ngươi thật sự cho rằng đây là ảo ảnh?

Không phải đang tự lừa mình dối người sao?" Giọng nói của Ngao Tông đầy vẻ khinh miệt, dường như đang chế giễu hắn tự thôi miên mình.

"Hừ!" Minh Vương hoàn toàn không coi đó là chuyện gì to tát, hắn biết chỉ cần là huyễn thuật thì nhất định có cách phá giải.

Minh Vương tách nguyên thần và thân thể ra, hắn biết huyễn thuật tuyệt đối không thể đồng thời mê hoặc cả thân thể và nguyên thần của hắn, tất nhiên sẽ có cách phá cục.

Nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện ra điều bất thường.

Dù thế nào hắn cũng không thể thoát khỏi không gian đen kịt này, dường như đây căn bản không phải là huyễn thuật, mà hắn vốn đã bị giam trong không gian này.

Điều này càng khiến hắn có chút hoảng loạn, sau nhiều lần thử mà không phá được cục, hắn như phát điên tấn công xung quanh!

U Minh chi lực bộc phát trong cơ thể hắn nhanh chóng quét ngang xung quanh, nhưng không có bất cứ thứ gì bị phá hủy, tất cả các cuộc tấn công đều như đá chìm đáy biển.

"Sao lại như vậy?" Minh Vương thực sự có chút cuồng loạn, trong cơn tức giận hóa ra vô số phân thân, ý đồ mượn những phân thân này để cưỡng ép tìm ra lối thoát khỏi đây.

Hắn không tin nơi này là một bóng tối vô tận, nhất định sẽ có lối ra ẩn giấu.

Nhưng dù tìm kiếm bao lâu, cuối cùng không có một phân thân nào thực sự tìm ra lối thoát.

Chương 1030

"Kỳ lạ…" Minh Vương ngày càng cuồng loạn, đến nỗi cuối cùng khoảng cách giữa các phân thân ngày càng xa, càng không thể tìm thấy vị trí của phân thân.

Điều này dường như là không thể, dù phân thân và hắn cách nhau cả một Minh Giới, hắn cũng có thể phát hiện chính xác.

E rằng điều này có nghĩa là, khoảng cách giữa hắn và những phân thân đó rất xa xôi, xa đến đáng sợ!

"Không đúng!

Rốt cuộc đây là nơi nào, căn bản không phải huyễn thuật, ngươi đã cấm chế ta ở nơi nào rồi!" Minh Vương trong lòng hơi sụp đổ, hoảng sợ, bắt đầu ý thức được mình dường như đang đối mặt với một tuyệt cảnh.

Xem ra hiện tại, đây là một tuyệt cảnh mà hắn hoàn toàn không thể đột phá!

"Bây giờ cảm giác thế nào?" Giọng nói của Ngao Tông vang lên trong hư không, Minh Vương nghe vào tai càng thêm bực bội.

"Đây rốt cuộc là đâu?" Minh Vương giận dữ chất vấn, đồng thời trong tay ngưng tụ U Minh chi lực, chỉ chờ Ngao Tông trả lời là sẽ tấn công hắn.

"Chuyện này tạm thời không nhắc đến, thực tế phiền phức mà ngươi đang đối mặt không chỉ có vậy đâu." Giọng nói của Ngao Tông căn bản không có bất kỳ phương hướng cụ thể nào, dường như vang lên từ bầu trời, lại không ngừng vang vọng xung quanh, căn bản không để hắn nghe ra nguồn gốc.

Ngao Tông lại nói: "Ngươi có biết trong khoảng thời gian ngươi tìm lối ra vừa rồi, đã qua bao lâu rồi không?" Minh Vương đâu có tâm tư để ý đến cái này, chỉ trả lời qua loa: "Ta không biết, cũng không quan tâm, dù bao lâu ta cũng hao tổn được với ngươi!" Ngao Tông chỉ nhàn nhạt nói: "Ngươi đã ở đây tròn mười năm, mười năm đã qua, không có bất kỳ tiến triển nào.

Tin ta đi, cho ngươi thêm mười năm, một trăm năm, ngươi cũng tuyệt đối không thể đi ra khỏi đây!" Mười năm?!

Câu trả lời này thực sự khiến Minh Vương trong lòng chấn động mạnh, hắn hồi tưởng lại tất cả những gì đã trải qua ở đây.

Ở đây không có bất kỳ vật tham chiếu nào, trong mắt hắn chỉ có một màu đen kịt, cũng khó có thể cảm nhận được thời gian trôi qua.

Không biết không giác mười năm đã trôi qua!

"Ta đã sớm nói với ngươi, đây căn bản không phải là huyễn thuật, mà là một góc chết nào đó trong Lục đạo luân hồi." Ngao Tông chậm rãi nói.

"Góc chết?" Minh Vương nghe vậy không khỏi sững sờ, căn bản không hiểu Ngao Tông đang nói gì.

Giọng nói của Ngao Tông mang theo một chút chế giễu, "E rằng ngươi từ trước đến nay chưa từng thực sự tiến vào Luân Hồi Môn phải không?

Giữa Lục đạo luân hồi, có một số khu vực không bị bất kỳ luân hồi nào chạm đến, đó là Luân Hồi tử giác." "Ở trong Luân Hồi tử giác, có thể tránh được tất cả mọi thứ trên thế gian, ngay cả Luân Hồi chi lực mà không sinh linh nào có thể chống lại, cũng không thể ảnh hưởng đến ngươi, nơi đó là khu vực hoàn toàn bị thế giới lãng quên." Sắc mặt Minh Vương tái xanh, càng nghe càng cảm thấy rợn tóc gáy!

Giống như Ngao Tông đã đoán, sự khống chế của hắn đối với bản nguyên Minh Giới căn bản không hoàn toàn.

Năm đó hắn chỉ là một vong hồn yếu ớt nhỏ bé, khi Minh Giới còn là một mảnh hỗn độn, trong tình huống không có ý thức đã chạm vào bản nguyên Minh Giới bị lộ ra ngoài.

Cũng vào lúc đó, hắn đã tiếp nhận sức mạnh của bản nguyên Minh Giới, được nó ban cho linh trí, trở thành người Minh tộc đầu tiên có ý thức trong Minh Giới.

Nhưng khi tiếp xúc với bản nguyên Minh Giới, hắn chỉ có thể thu được một phần sức mạnh trong đó, phần cốt lõi thực sự, phần có thể khiến hắn hoàn toàn khống chế luân hồi, hắn căn bản không đủ sức để điều khiển.

Thay vì nói hắn khống chế bản nguyên Minh Giới, chi bằng nói bản nguyên Minh Giới đã mượn thân thể hắn làm vật chứa năng lượng, sử dụng sức mạnh cũng không thể tùy tâm sở dục, càng không dám tùy tiện tiến vào Luân Hồi Môn.

Cứ như vậy, đương nhiên hắn cũng không thể biết được sự tồn tại của Luân Hồi tử giác.

“Ngươi nói, ta bây giờ bị phong tỏa trong góc chết của Minh Giới?

Không thể nào!

Ngươi lại không khống chế U Minh chi lực, không thể tùy ý ra vào Luân Hồi Giới!” Minh Vương giận dữ gầm lên.

Ngao Tông cười, ung dung nói: “Ai nói với ngươi, ngươi đang ở trong Minh Giới của ngươi?

Chẳng lẽ ngươi quên bản thân ta cũng là Minh Giới chi chủ sao?” Lời này vừa nói ra, Minh Vương kinh hãi thất sắc!

Chẳng lẽ hắn bị Ngao Tông cưỡng ép nhốt vào Minh Giới do Ngao Tông khống chế?

Quả thực hắn đoán không sai, đây là một trong vô số Minh Giới mà Ngao Tông nắm giữ, Ngao Tông nhốt hắn vào đó quả thực không tốn chút sức lực nào.

Bản tôn của Ngao Tông lúc này đang ở trên phế tích của Thục Sơn, dùng ý thức quan sát sự kinh hoảng thất sắc của Minh Vương lúc này.

Mặc dù Minh Vương đã bị nhốt trong Luân Hồi tử giác mười năm, nhưng tốc độ thời gian trôi ở hai không gian hoàn toàn khác nhau, đối với Ngao Tông cũng chỉ là khoảng một canh giờ.

Ngao Tông chỉ cần muốn, có thể nhốt hắn vĩnh viễn trong đó.

Nhưng, Ngao Tông đã thay đổi chủ ý.

Hắn đã sớm nhận ra, trên người Minh Vương căn bản không có bản nguyên Minh Giới.

Giết hắn tại chỗ cũng không có ý nghĩa gì, cũng không lấy được bản nguyên Minh Giới.

Thay vì giết hắn ngay tại đây, không bằng trước tiên thả hắn đi, giữ lại mạng sống của hắn, để sau này giúp mình tìm bản nguyên Minh Giới.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông thu lại sát tâm, và cố ý để lại một lối đi không quá kín đáo trong không gian mà hắn đang ở, cho hắn cơ hội trốn thoát.

Tạm thời giữ lại mạng sống của ngươi, để ngươi dẫn ta đi tìm bản nguyên Minh Giới vậy.

Ngao Tông rất nhanh rời đi, hắn biết Minh Vương không lâu sau

nhất định có thể tìm ra lối thoát, không cần phải lo lắng.

Ý thức của hắn quét ngang khắp thiên địa, nhanh chóng tìm thấy nơi ẩn náu của Đinh Ẩn và Gia Cát Ngự Ngã, đó là một dãy núi cách Thục Sơn đủ cả ngàn dặm.

Chỉ là dãy núi này cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, nửa dãy núi sụp đổ, từng mảng rừng rậm bị đè dưới đá vụn, một cảnh hoang tàn, căn bản không nhìn ra được dáng vẻ ban đầu.

Đinh Ẩn chỉ bố trí ở đây một kết giới tương đối đơn giản để che giấu khí tức hai người, mặc dù hắn cũng biết không có tác dụng.

Tình hình của Gia Cát Ngự Ngã hiện tại rất nguy hiểm, Đinh Ẩn phát hiện trong tình huống vết thương đã lành, hắn vẫn đang dần dần mất đi sinh mệnh lực.

Chỉ trong một lúc ngắn, Gia Cát Ngự Ngã đã tóc bạc trắng đầu, khí tức yếu ớt.

Đinh Ẩn đã thử mọi cách để giúp hắn hồi phục, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Gia Cát Ngự Ngã ngày càng suy yếu.

Vốn dĩ Đinh Ẩn không có nhiều hảo cảm với Gia Cát Ngự Ngã, nhưng bây giờ thấy hắn đang trong tình trạng hấp hối, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy bi thương.

“Ta chết thì chết thôi.

Nếu thật sự như Minh Vương nói, ta vốn không phải là một người sống, vậy thì chết đi cũng là chuyện bình thường.” Gia Cát Ngự Ngã ngược lại rất thoáng, gượng cười với Đinh Ẩn.

“Nói nhảm, có thể sống tốt, tại sao phải chết?” Đinh Ẩn có chút tức giận mắng, nhưng Gia Cát Ngự Ngã chỉ lắc đầu cười khổ.

“Đại nạn của ta sắp đến, cũng không thể tránh khỏi…” Gia Cát Ngự Ngã nói được nửa chừng, đột nhiên thấy bầu trời không xa dần dần bị mây đen che phủ, nhất thời kinh hãi thất sắc!

Hắn cho rằng chắc chắn là Minh Vương đuổi giết đến, lập tức quả quyết nói: “Đinh Ẩn, ngươi lập tức rời đi, ta có cách giúp ngươi chặn hắn!” “Ngươi không chặn được hắn đâu, mục tiêu của hắn cũng là ta, bắt được ta, hắn cũng sẽ không làm khó ngươi!” Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn mang một bộ dạng chuẩn bị sẵn sàng chết, nhưng Đinh Ẩn lại nhìn mà bật cười, “Ngươi xem, bây giờ ngươi thật sự hồ đồ rồi!

Cũng không nhìn kỹ xem đó rốt cuộc là ai!” Gia Cát Ngự Ngã nghe vậy vẻ mặt có chút mờ mịt, nhìn khí tức màu đen khắp trời kia không phải là U Minh chi lực của Minh Vương sao?

Nhưng khi khí tức màu đen đó tan đi, người xuất hiện trước mặt hắn là Ngao Tông.

Gia Cát Ngự Ngã lúc này mới hoàn hồn, thì ra vì tu vi giảm sút nghiêm trọng, nên hắn không thể cảm nhận được chủ nhân của khí tức.

Chương 1031

Đinh Ẩn thì lập tức thông qua khí tức nhận ra đó là Ngao Tông.

“Ngao đại nhân!” Đinh Ẩn thấy Ngao Tông thì nhất thời thở phào nhẹ nhõm, xem ra mọi chuyện tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tên của Minh Vương đó đối với một số người nghe như sấm sét bên tai, đối với tu vi của hắn vô cùng sợ hãi, sợ rằng Ngao Tông cũng không phải là đối thủ.

“Ngao tiền bối, Minh Vương không truy sát ngài sao?” Gia Cát Ngự Ngã cẩn thận nhìn xung quanh, “Ngài đã cắt đuôi hắn rồi sao?” “Chuyện của hắn tạm thời không nhắc đến.

Bây giờ ngươi không nhận ra trạng thái của mình sao?” Ngao Tông nhìn Gia Cát Ngự Ngã nhíu mày, nếu đến muộn một chút, chỉ có thể thấy một cỗ thi thể.

“Tình hình của ta không tệ!

Chỉ là bị thương một chút thôi.” Gia Cát Ngự Ngã gượng cười.

“Ngươi sắp chết đến nơi rồi, còn nói là bị thương một chút?” Ngao Tông cười lạnh một tiếng, sau đó đưa tay ra nắm lấy vai Gia Cát Ngự Ngã, truyền một luồng U Minh chi lực vào cơ thể hắn.

Luồng U Minh chi lực này nhanh chóng đồng hóa trong cơ thể Gia Cát Ngự Ngã, và nhanh chóng dung hợp làm một với hắn, bù đắp hoàn toàn sinh cơ gần như đã mất đi trong cơ thể hắn.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, mái tóc hoa râm lại một lần nữa biến đen, thậm chí cả khí tức cũng bắt đầu trở nên ổn định.

“Đa tạ tiền bối!” Gia Cát Ngự Ngã thở phào một hơi, cảm giác suy yếu khó chịu trong cơ thể trước đó cuối cùng cũng biến mất, trong

lòng cuối cùng cũng ổn định lại.

Nếu có thể giữ lại mạng sống này, tự nhiên hắn cũng không chọn cái chết.

Ngao Tông quan sát một lượt, sau đó nói: "Tu vi cả đời của ngươi đã hoàn toàn bị phế, nhưng cũng đừng quá đau buồn, nên biết rằng ngươi là một sinh mệnh thể được tạo ra, bẩm sinh đã có khiếm khuyết không thể tu hành, đó vốn cũng không phải là tu vi của ngươi." "Không phải tu vi của ta?" Gia Cát Ngự Ngã nghe vậy không khỏi sững sờ, hắn đã tu hành ròng rã mấy trăm năm, mỗi lần tu hành đều có thể cảm nhận chân thực tu vi của mình tăng lên.

Tại sao Ngao Tông lại nói đó vốn không phải là cảnh giới tu vi của hắn?

"Ngươi nghĩ tu vi của bản thân tăng lên, là nhờ vào sự chăm chỉ tu hành mỗi ngày sao?" Ngao Tông đưa tay chỉ vào lồng ngực của Gia Cát Ngự Ngã, "Đó đều là công lao của thứ này mà thôi, nó không ngừng truyền pháp lực cho ngươi, tạo cho ngươi ảo giác rằng tu hành là có thể nâng cao tu vi." "Đây cũng là một trong những thủ đoạn của Minh Vương, để ngươi không phát hiện ra mình là một phế nhân không thể tu hành." Những sự thật mà Ngao Tông nói ra thực sự khiến Gia Cát Ngự Ngã chấn động hồi lâu, hắn cúi đầu nhìn hai tay mình, bỗng nhiên cảm thấy mọi trải nghiệm trước đây như một giấc mơ.

Tu vi mà hắn vẫn luôn tự hào, thì ra cũng chỉ là sự ban thưởng của người khác, để hắn có thể trở thành một quân cờ tốt hơn mà thôi.

"Thật hoang đường… Cứ như vậy, tu vi cả đời của ta bây giờ đã không còn, chẳng qua là Minh Vương đã lấy lại thứ hắn cho ta mượn mà thôi, đúng không!" Gia Cát Ngự Ngã hai tay ôm mặt, hồi lâu chỉ có một tiếng thở dài.

Ngao Tông nhìn thấy cảnh này, có thể tưởng tượng được tâm trạng của Gia Cát Ngự Ngã lúc này tuyệt vọng đến mức nào.

Nhưng hắn lại đột nhiên hoàn hồn, uy hiếp của Minh Vương dường như vẫn chưa thoát khỏi!

"Tiền bối, chúng ta có cần lập tức rời khỏi đây không?

Nếu Minh Vương có phát giác, đuổi giết đến đây ta không thoát được đâu!" Gia Cát Ngự Ngã bây giờ cho rằng mình không phải là đối thủ của Minh Vương.

Ngao Tông bật cười, nhưng cũng không nói toạc ra, chỉ nhàn nhạt nói: "Yên tâm, nhất thời hắn không thể tìm đến đây đâu.

Ngươi cứ việc hồi phục nguyên khí.

Đừng quên trạng thái của ngươi bây giờ chưa hoàn toàn hồi phục." "À!" Gia Cát Ngự Ngã lúc này mới hoàn hồn, sau đó vội vàng ngồi xếp bằng xuống, cố gắng hết sức để cơ thể không bị gánh nặng, để có thể hấp thu chân khí mà Ngao Tông truyền cho một cách hoàn hảo hơn.

Có lẽ vì trong cơ thể tích tụ quá nhiều mệt mỏi, vừa ngồi xuống liền ngủ thiếp đi cả đêm không kiềm chế được.

Khi tỉnh lại lần nữa, lại thấy Đinh Ẩn và Ngao Tông vẫn chưa rời đi, sắc mặt không khỏi có chút ngượng ngùng.

"Các vị đã hộ pháp cho ta cả đêm sao?

Xin lỗi, ta cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi!" Gia Cát Ngự Ngã vội vàng đứng dậy, mới phát hiện vết thương trong cơ thể đã hoàn toàn hồi phục.

Ngoài việc trong cơ thể không có một chút pháp lực nào, bây giờ hắn cảm thấy rất tốt.

“Không sao, chỉ một đêm thôi, vừa hay một đêm này ta đã phát hiện ra thứ thú vị trên người ngươi.” Ngao Tông đứng dậy vận động gân cốt một chút, hứng thú nhìn Gia Cát Ngự Ngã, “Bây giờ đã quen với thân phận phàm nhân chưa?” Gia Cát Ngự Ngã chỉ cười khổ một tiếng, hắn đã quen với việc nắm giữ pháp lực, làm sao có thể quen được?

“Ta bây giờ có thể giữ lại một mạng không chết đã là vạn hạnh, nào dám cầu xa xỉ nhiều như vậy, nếu từ nay về sau có thể sống một đời như một phàm nhân không cần lo lắng những đại sự sinh tử tồn vong của nhân tộc, cũng không tệ.” Mặc dù Gia Cát Ngự Ngã nói như vậy, nhưng sự mất mát trong mắt hắn vẫn rõ ràng có thể thấy được.

“Trong lòng ngươi e rằng không nghĩ như vậy phải không?” Ngao Tông cười, “Nhưng cũng không cần tự ti, ta có thể giúp ngươi lấy lại pháp lực, và còn mạnh hơn trước rất nhiều.” Gia Cát Ngự Ngã nhất thời nhìn về phía Ngao Tông, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, kỳ vọng.

“Quả nhiên có thể như vậy?

Nếu có thể, Ngao tiền bối đối với ta chẳng khác gì ơn tái tạo!

Sau này ta nguyện ý mọi việc nghe theo sự điều khiển của tiền bối!” Ngao Tông cười, đây chính là hiệu quả hắn muốn, “Ta đương nhiên sẽ giúp ngươi.

Nhưng, thân thể của ngươi hoàn toàn không thích hợp để tiếp tục lưu giữ pháp lực, dù sao mục đích ban đầu khi tạo ra thân thể ngươi, là vì cái này.” Nói rồi, Ngao Tông đưa tay chỉ vào trái tim của Gia Cát Ngự Ngã.

Cũng vào lúc này, Gia Cát Ngự Ngã phát hiện trái tim mình đột nhiên trở nên cực kỳ nóng, thậm chí còn thiêu đốt lồng ngực hắn một trận đau nhói, dường như đến cả nội tạng cũng muốn tan chảy.

“Trái tim của ngươi không thuộc về nội tạng, hẳn là khi Minh Vương tạo ra thân thể ngươi, đã dung hợp thứ đó vào cơ thể ngươi để thay thế trái tim, và để ngươi dùng máu thịt, linh lực để ôn dưỡng.” “Cho nên, muốn một lần nữa sở hữu pháp lực để tu hành, ngươi phải thoát khỏi xiềng xích của cơ thể này đối với ngươi.

Bây giờ nó đã trở thành xiềng xích cản trở ngươi.” Ngao Tông chậm rãi đi về phía Gia Cát Ngự Ngã, nhàn nhạt nói: “Cho nên ngươi phải vứt bỏ thân thể này trước.” Gia Cát Ngự Ngã sắc mặt ngưng trọng gật đầu, hắn biết những gì Ngao Tông nói không sai.

Nhưng bây giờ hắn không có năng lực bảo toàn hồn phách của mình sau khi thoát ly thân thể, cho nên chỉ có thể giao cho Ngao Tông.

“Ngao tiền bối, xin hãy giúp ta.” Gia Cát Ngự Ngã thỉnh cầu.

“Ta sẽ không giúp không công.

Nói trước, món pháp bảo thay thế trái tim trong cơ thể ngươi, ta có hứng thú, món pháp bảo này để lại cho ta, thế nào?” Ngao Tông hỏi.

Gia Cát Ngự Ngã cười, “Tiền bối nếu có thể lấy đi thứ ma khí đó, ta còn phải cảm tạ tiền bối.

Xin ngài ra tay!” “Được!” Ngao Tông thấy vậy cũng không nói nhảm, đưa lòng bàn tay về phía Gia Cát Ngự Ngã, và dẫn động khí huyết trong cơ thể hắn cuồn cuộn.

Trong nháy mắt, thân thể của Gia Cát Ngự Ngã như một quả bóng bay nhanh chóng phình to, chưa kịp cảm nhận đau đớn, thân thể hắn đột nhiên nổ tung, hóa thành một đám sương máu bay tung tóe!

Trong đám sương máu, hồn phách của Gia Cát Ngự Ngã hoàn toàn lộ ra giữa không trung, nhưng giây tiếp theo Ngao Tông lập tức ra tay dùng sức mạnh khóa chặt hồn phách của hắn, để hồn phách của hắn vẫn có thể duy trì hoàn chỉnh.

Gia Cát Ngự Ngã lần đầu tiên hồn phách hoàn toàn lộ ra như vậy, chỉ cảm thấy mình dường như đã biến thành một đám không khí, trên người không có một chút trọng lượng nào, ngoài ý thức ra căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Trong tàn tích của thân thể bị hủy diệt của Gia Cát Ngự Ngã, một quả cầu thủy tinh màu đen lơ lửng giữa không trung, trong đó tỏa ra ánh sáng màu tím đen, vô cùng bắt mắt.

Vật này chính là pháp bảo được để lại trong cơ thể Gia Cát Ngự Ngã, U Minh chi lực cuồn cuộn trong đó cực kỳ tinh thuần, và đang từ từ hấp thu linh lực giữa thiên địa.

Nếu quan sát kỹ, còn có thể phát hiện trong quả cầu thủy tinh có vô số quỷ hồn mặt mày dữ tợn đang gào thét giãy giụa, đó cũng là một phần cấu thành nên quả cầu thủy tinh.

"Thứ này đã cùng tồn tại với ta?" Gia Cát Ngự Ngã không thể tưởng tượng, thứ này có thể tồn tại trong cơ thể mình mấy trăm năm.

Nhất là nhìn những quỷ hồn dữ tợn trong đó, càng thêm một trận ớn lạnh.

"Ta đoán, nếu Minh Vương cướp được vật này từ tay ngươi, việc đầu tiên hắn làm là đưa hồn phách của ngươi vào trong đó, để cung cấp linh trí cho pháp bảo này." Ngao Tông đưa tay ra đỡ lấy quả cầu thủy tinh, cẩn thận quan sát.

Lúc đầu, U Minh chi lực dao động trong quả cầu thủy tinh chống lại sự tiếp cận của Ngao Tông, nhưng khi Ngao Tông hơi để lộ một chút khí tức của mình, lực đối kháng trong quả cầu thủy tinh trong nháy mắt biến mất không dấu vết, ngoan ngoãn rơi vào tay Ngao Tông.

Thứ này dường như có ý thức của riêng mình, gặp phải kẻ địch

mạnh mà nó cho là sẽ lập tức thần phục, điều này cũng giúp Ngao Tông tiết kiệm được không ít thời gian.

Quan sát kỹ, bản thân thứ này dường như không có nhiều sức phá hoại, chỉ là vô số vong linh, oán khí tụ tập trong đó, có thể khiến nó dẫn dắt và truyền nhập U Minh chi lực tốt hơn.

Chương 1032

Nó có thể giúp một số người Minh tộc tu vi yếu kém mượn nó để khống chế sức mạnh mạnh hơn, ở đầu dưới cùng của quả cầu thủy tinh, có một dòng chữ được khắc bằng Minh văn: Thôn Linh Châu.

Thì ra vật này tên là Thôn Linh Châu.

"Thì ra là vậy." Ngao Tông lập tức hiểu được dụng ý của Minh Vương khi luyện chế nó, hắn không thể hoàn toàn khống chế bản nguyên Minh Giới, chỉ có thể thu được sức mạnh cơ bản nhất từ đó để sử dụng.

Mặc dù đủ để hắn trở thành bá chủ Minh Giới, nhưng rõ ràng hắn không cam tâm với điều đó, đã dốc hết tâm cơ luyện chế món pháp bảo này, ý đồ mượn nó để khống chế sâu hơn sức mạnh của bản nguyên Minh Giới.

Thậm chí, có một ngày có thể hoàn toàn khống chế luân hồi, khiến hắn thực sự trở thành bá chủ không ai có thể đối kháng trong Minh Giới.

"Mượn ngoại lực, chung quy chỉ là bàng môn tà đạo." Ngao Tông xem thường hành vi này, nếu năng lực của bản thân không đủ, thì căn bản không thể hoàn toàn khống chế bản nguyên Minh Giới, điều nên làm là cố gắng hết sức để nâng cao cảnh giới tu vi, chứ không phải mượn ngoại lực.

Vật này đối với Ngao Tông đương nhiên không có tác dụng gì, vốn định hủy nó đi, nhưng nghĩ lại, hắn đã giữ nó lại.

Có lẽ giữ lại vật này, cũng có thể là một lá bài để đối phó với Minh Vương.

Ngao Tông thu lại Thôn Linh Châu, nói với Gia Cát Ngự Ngã: "Bây giờ cách duy nhất để ngươi tái sinh, là chuyển hóa thành Minh tộc, đến lúc đó ngươi có thể tùy ý ngưng tụ thân thể để sử dụng, và cảnh giới tu vi cũng sẽ tăng vọt so với trước đây." Đinh Ẩn bổ sung một câu: "Chỉ cần không ngừng tu luyện, ngươi có thể sở hữu tuổi thọ gần như vô hạn." "Đương nhiên, nếu ngươi không muốn trở thành người Minh tộc, ta có thể tạo cho ngươi một thân thể phàm nhân, để nửa đời sau của ngươi có thể tiếp tục tồn tại với thân phận phàm nhân, và tìm cho ngươi một nơi an toàn để có thể sống yên ổn qua hết quãng đời còn lại." Ngao Tông cũng không có ý định ép buộc Gia Cát Ngự Ngã.

"Ta nguyện ý trở thành Minh tộc, xin Ngao tiền bối thành toàn." Gia Cát Ngự Ngã cũng không do dự, trực tiếp đồng ý.

Cơ hội ở ngay trước mắt, tự nhiên hắn không cam tâm từ nay về sau sống một cuộc đời thê thảm của một phàm nhân cho đến già.

Huống hồ, hắn tin rằng chỉ cần có thể tiếp tục tu hành, tất nhiên sẽ có cơ hội tái kiến Thục Sơn.

Mặc dù đó là môn phái do Minh Vương tạo ra, trong mắt người khác không có ý nghĩa gì, nhưng trong mắt hắn đó là quê hương.

"Được, ta giúp ngươi một lần!" Ngao Tông dẫn ra một luồng U Minh chi lực, khí tức màu đen nhanh chóng bao quanh Gia Cát Ngự Ngã, sau đó dung hợp làm một với hồn phách của hắn.

Bởi vì Gia Cát Ngự Ngã không còn thân thể, cho nên Ngao Tông không dùng U Minh chi lực quá mạnh mẽ, chỉ từ từ dẫn dắt, để hồn phách của hắn có thể dung hợp hoàn hảo với nó.

Gia Cát Ngự Ngã chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, sau đó liền phát hiện hồn phách của mình dường như đang dần dần có một số thay đổi.

Hồn phách của hắn không còn nhẹ bẫng như không có gì như trước, mà dần dần trở nên ngưng thực.

Năng lượng chứa trong nguyên thần đó quá nồng đậm và đã cụ thể hóa, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn phát hiện pháp lực của mình lúc này đủ để sánh ngang với tu vi mạnh nhất lúc ban đầu!

"Từ hôm nay, ngươi là người Minh tộc dưới trướng ta, với cái giá là chuyển hóa thành người Minh tộc, ta cần ngươi từ nay về sau nghe theo hiệu lệnh của ta, không được có bất kỳ sự vi phạm nào đối với mệnh lệnh của ta!" "Nếu không muốn, bây giờ ngươi có thể từ bỏ thân phận người Minh tộc, nếu đã hoàn toàn trở thành người Minh tộc, thì không thể hối hận, sau này nếu không nghe theo mệnh lệnh của ta, ta tất sẽ diệt sát." Ngao Tông lúc này đặt sự lựa chọn trước mặt hắn, Gia Cát Ngự Ngã chỉ suy nghĩ vài giây, liền hạ quyết tâm.

"Ta nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của tiền bối, nhưng hy vọng tiền bối cho phép ta sau này có thể tái kiến Thục Sơn." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Cho phép." "Đa tạ!" Gia Cát Ngự Ngã chân thành cảm tạ Ngao Tông, giây tiếp theo hoàn toàn tiếp nhận U Minh chi lực đang tràn vào cơ thể, cũng vào lúc này hoàn toàn chuyển hóa thành Minh tộc.

Sau khi trở thành Minh tộc, việc đầu tiên Gia Cát Ngự Ngã làm là lập tức tạo lại một thân thể cho mình.

Nhưng việc sử dụng U Minh chi lực của hắn không thành thạo lắm, tiến độ rất chậm, nhưng Ngao Tông cũng không thúc giục.

"Đinh Ẩn, ngươi ở lại hộ pháp cho Gia Cát Ngự Ngã.

Ta sẽ đích thân đến liên minh tông môn, họ vẫn chưa thực hiện lời hứa với ta." Ngao Tông phân phó.

"Ta hiểu, Ngao đại nhân." Đinh Ẩn gật đầu đáp, nhưng sau đó lại

cười nói: “Nhưng, ta đoán những người đó sau khi thoát khỏi uy hiếp, sẽ không dễ dàng thực hiện lời hứa mà họ đã vội vàng đưa ra trước đó đâu.” Ngao Tông mỉm cười, không cảm thấy phiền phức.

“Nếu họ không định thực hiện lời hứa, vậy thì chuẩn bị trả giá tương ứng đi.” …… Cùng lúc đó, tại nơi ở của Tông môn liên minh.

Nơi này đã được Minh Dần tiếp quản.

Khi Minh Dần ban đầu đến đây và cho biết thân phận cùng ý định của mình, đa số những người này đều không để tâm.

Sau khi thoát khỏi uy hiếp của Minh tộc, họ không định thực hiện lời hứa trước đó.

Họ cũng không cho rằng việc Minh tộc rút quân là do công của Ngao Tông.

Vì vậy đối với mệnh lệnh của Minh Dần chỉ ngoài mặt tuân theo, đến nay không có bao nhiêu người muốn để ý, đa số đều ở lại tông môn của mình.

Cũng chỉ có một bộ phận rất nhỏ, ví dụ như Lý Mộc, tông chủ của Ngọc Kiếm Môn trước đây, là nguyện ý đến.

Bây giờ, trên đại điện nghị sự, chỉ có Minh Dần và một đám thuộc hạ, cùng với một số lượng nhỏ tu sĩ.

“Những người khác tại sao không đến?

Mệnh lệnh ta truyền đạt không đủ rõ ràng sao?” Minh Dần sắc mặt có chút không vui.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi đó lại xuất hiện vẻ mặt lão luyện trầm ổn như vậy, trông thực sự có chút không hài hòa.

“Có lẽ họ không định đến.” Lý Mộc mở miệng nói, “Từ đầu họ đã không thừa nhận được Ngao đại nhân cứu.

Tự nhiên cũng không nguyện ý cam tâm tình nguyện thần phục." Minh Dần nhíu mày: "Chẳng lẽ họ cho rằng có thể sống sót sau cuộc vây quét của Minh tộc lần trước, là do uy phong của họ đã dọa lui Minh tộc?" Các vị tu sĩ nhân tộc nhìn nhau, thực sự không biết phải làm sao.

"Lý Mộc, các ngươi nói với họ, ta không lãng phí thời gian, bảo họ nhanh chóng đến đây.

Họ không đến gặp ta, là để gặp chủ nhân.

Chủ nhân sắp đến đây, phải để ngài ấy tận mắt thấy những người nhân tộc thần phục đều ở đây nghênh tiếp và chuẩn bị tiếp nhận ân tứ!" Lý Mộc cười khổ, "Các hạ, uy danh hiệu lệnh của ngài mà họ còn dám ngoài mặt tuân theo, huống hồ ta người nhẹ lời mỏng, ta lại có thể làm thế nào?" Minh Dần mày nhíu chặt, không phải vì lo lắng không thể hoàn thành công việc, chỉ hy vọng khi Ngao Tông đến đây, nhất định phải thấy mọi người thần phục.

Chỉ có như vậy, mới xứng với thân phận của chủ nhân.

Bây giờ những người này không biết điều như vậy, chút kiên nhẫn cuối cùng của hắn cũng đã hoàn toàn tiêu hao hết.

Nếu những người này dầu muối không ăn, hắn cũng không định tiếp tục đợi nữa.

"Nói cho ta biết vị trí của các tông môn đó, nếu họ không chịu đến, ta sẽ đích thân đi 'giúp' họ." Sát ý trong lời nói của Minh Dần không hề che giấu.

Lý Mộc nhìn thấy, trong lòng không khỏi mắng những người đó toàn là đồ ngu.

Cứ không biết sống chết đi chọc giận cường giả như vậy, huống hồ người này còn cứu mạng họ.

Về tình về lý, cũng nên là lúc thực hiện lời hứa!

"Các hạ thật sự không thể nương tay một lần nữa sao?" Lý Mộc do dự một lúc, cố gắng cầu tình cho mọi người.

Minh Dần lạnh lùng nhìn hắn, "Lý Mộc, ta thấy ngươi là một trong những người đầu tiên quy thuận, cho nên ta sẽ không tính toán lời nói vừa rồi của ngươi." "Ngươi phải ghi nhớ, chủ nhân cao hơn tất cả, bất kỳ ai không thực hiện lời hứa với Minh Vương đều không có cơ hội và đường sống." Lý Mộc biết, lời khuyên của mình chỉ có thể đến đây thôi, "Ta hiểu rồi." "Thật là một đám người ngu… Ta cũng đã cố hết sức rồi, tự cầu đa phúc đi!" Lý Mộc thầm nghĩ.

Minh Dần đứng dậy, nhìn đám thuộc hạ ngồi bên cạnh, trầm giọng nói: "Chư vị, chủ nhân sắp đến đây, nếu ta ngay cả những kẻ vốn nên thần phục cũng không thể thu phục được, thì đã phụ lòng kỳ vọng của chủ nhân đối với ta." "Chúng thần hiểu!" Các thiếu niên đồng thanh đáp, biết Minh Dần nói lời này có ý gì.

"Xuất phát!" Minh Dần đợi mọi người đứng dậy, cùng nhau đi ra ngoài đại điện.

Những tu sĩ nhân tộc đó nhìn bóng lưng của hắn, mỗi người trong lòng đều có chút nghi ngờ.

Chỉ bằng mấy đứa trẻ ranh này, đối phó được với những kẻ cứng đầu đó sao?

Minh Dần và những người khác vừa mới đến đây, căn bản chưa từng thị uy với những người này, cho nên họ vẫn không quá coi trọng hắn.

Ngay khi sắp bước ra khỏi đại điện, cánh cửa đột nhiên từ từ mở ra, một bóng người đi vào đối diện.

Khi nhìn rõ bóng người này, tất cả mọi người đều không khỏi kinh

ngạc, “Chủ nhân?!” Người này chính là Ngao Tông, từ Thục Sơn trở về đây, vừa hay gặp mọi người đi ra khỏi đại điện.

Chương 1033

Ý thức được đây là ai, tất cả mọi người đều lập tức quỳ xuống trước Ngao Tông, "Bái kiến chủ nhân." "Đứng dậy đi." Ngao Tông không nói nhiều lời, chỉ tùy tay vung lên, nâng tất cả mọi người dậy, "Ta đã nói rồi, không cần mỗi lần thấy ta đều phải quỳ xuống." "Chủ nhân, chúng thần làm việc bất lực, xin ngài trách phạt." Minh Dần xấu hổ, ngàn lời vạn chữ bên miệng, cũng chỉ có một câu xin tội.

"Vốn cũng không phải lỗi của ngươi, hà tất phải như vậy?" Ngao Tông cười, sau đó nhìn vào trong đại điện, những người trong đó đã sớm nhận ra phản ứng của Minh Dần và những người khác có chút không ổn, đồng loạt đứng dậy.

"Những người này, rất thức thời.

Ít nhất sau này, họ sẽ vì lựa chọn hôm nay mà mừng thầm, người thức thời là trang tuấn kiệt." Ngao Tông vung tay, một luồng U Minh chi lực từ đầu ngón tay hắn bắn ra, sau đó nhanh chóng phân hóa thành vô số đạo, trong một khoảnh khắc tiến vào cơ thể mọi người.

Những tu hành giả đó không hề phát giác, chỉ đột nhiên toàn thân rùng mình một cái, sau đó nhìn nhau, không phát hiện có gì không ổn.

Lý Mộc không hề để ý, đi về phía Ngao Tông một bước, "Xin hỏi các hạ ngài…" Nhưng lời của hắn chưa kịp nói ra, đã đột nhiên phát hiện trong cơ thể từ tủy xương xuất hiện cơn đau dữ dội không thể chịu đựng, trong nháy mắt lan ra toàn thân, khiến hắn đau đớn nửa quỳ trên mặt đất, gần như ngất đi!

Không chỉ Lý Mộc, tất cả mọi người sau lưng hắn đều như vậy, đều cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, cố gắng dùng pháp lực để chống cự, nhưng căn bản không có tác dụng.

Cơn đau kỳ lạ đó dường như có thể bỏ qua mọi thủ đoạn hộ thân, len lỏi vào từng lỗ chân lông, từng giọt máu, hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi mà họ có thể chịu đựng.

Trong đó rất nhanh đã có người vì không thể chịu đựng được cơn đau dữ dội mà ngất đi, Lý Mộc và những người khác miễn cưỡng chịu đựng nỗi đau, nhưng cũng chỉ khiến cho cơn đau mà họ cảm nhận càng thêm khó chịu.

"Đại nhân, ngài tại sao lại làm vậy…" Lý Mộc vô cùng khó hiểu nhìn Ngao Tông, căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cố nén nỗi đau từ từ đi về phía Ngao Tông để nghe một lời giải thích.

"Đứng lại!" Minh Dần và những người khác thấy Lý Mộc muốn tiếp cận, lập tức định tiến lên đẩy hắn lùi lại, nhưng Ngao Tông lại ra hiệu không cần làm vậy.

"Tinh thần lực của ngươi không tệ.

Nhưng cũng không cần như vậy, loại đau khổ này ngươi không chịu được đâu." Ngao Tông đi về phía hắn, nhẹ nhàng vỗ vào vai hắn, người sau lập tức ngã xuống đất ngất đi.

"Trông chừng họ đi, đợi họ tỉnh lại tự nhiên sẽ hiểu." Ngao Tông hạ lệnh cho Minh Dần.

Minh Dần có chút bất mãn nói: "Chủ nhân ngài ban cho ân tứ lớn như vậy, họ lại cho rằng ngài đối với họ bất lợi, tâm địa đáng tru di." "Không sao.

Họ nguyện ý chủ động thực hiện lời hứa trước đó với ta, đã mạnh hơn nhiều so với những người khác." Ngao Tông nghĩ đến những người không chịu đến gặp mình, cười lạnh một tiếng, "Các ngươi ở lại đây chờ ta là được!" Sau đó Ngao Tông vung tay, liền dịch chuyển tức thời rời đi.

“Thu thập những kẻ ngu đó, cần chủ nhân ra tay sao?” “Ta cho rằng chuyện này do chúng ta làm là được, những kẻ không chịu đến trực tiếp giết đi là xong.” “Không sai!” Trong đám thiếu niên có người oán giận, bất mãn, nhưng sau khi Minh Dần quét mắt qua, tất cả mọi người đều im lặng lại.

“Chờ đợi sự sắp xếp của chủ nhân là được, chẳng lẽ các ngươi quên tuân thủ phân phó của chủ nhân là vị trí thứ nhất sao?” Minh Dần lạnh lùng nói.

Những thiếu niên khác không nói nữa, chỉ cúi đầu không nói một lời. … Ngao Tông rất nhanh đã khóa chặt một mục tiêu, đó là Thiên Minh Giáo của Ma đạo.

Thiên Minh Giáo hiện nay là đại tông môn duy nhất còn sót lại trong Ma đạo, hiện đang ở vị trí số một của Ma đạo.

Vị trí này vốn không đến lượt Thiên Minh Giáo, thời kỳ Ma đạo đỉnh thịnh ngày trước, ngay cả thực lực của Linh Thú Môn cũng mạnh hơn Thiên Minh Giáo rất nhiều.

Chỉ là bây giờ trong núi không có hổ, khỉ xưng bá vương, Thiên Minh Giáo tự nhiên cũng thuận thế trở thành đầu tàu của Ma đạo.

Lúc này, Liệt Dương Tôn Giả đã triệu tập tất cả những người có tiếng nói, trưởng lão, đệ tử nòng cốt của các tông môn trong Ma đạo đến đây.

Lý do triệu tập lại vô cùng nực cười: Ma đạo đã đại thắng trong trận chiến với Minh tộc, cho nên phải ăn mừng một phen.

Suy nghĩ cực kỳ tự mãn này rõ ràng cũng đã ảnh hưởng đến không ít người, đông đảo tu hành giả Ma đạo lũ lượt đến đây.

Họ càng hưng phấn như vậy, càng phớt lờ một sự thật, việc Minh tộc rút lui không có chút quan hệ nào với họ.

Thậm chí ngay cả kinh nghiệm đối đầu trực diện với Minh tộc cũng không có, lại cũng có thể tự tin như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy nực cười.

Nhưng họ không nghĩ như vậy, yến tiệc hoành tráng này đã được tổ chức ròng rã ba ngày, mức độ hưng phấn và nhiệt tình của mọi người lại không hề giảm sút.

Trên yến tiệc, gần như tất cả mọi người đều tỏ ra khinh miệt đối với Minh tộc, và coi thường liên minh tông môn.

"Đó không phải là kế sách tạm thời của ta sao, bây giờ xem ra căn bản không cần thiết!" "Minh tộc chỉ là con hổ giấy thôi, chưa kịp khai chiến với chúng ta đã rút lui." "Nghe nói không, gần đây Minh tộc dường như đã co cụm trong địa bàn của mình không tiến công nữa, xem ra thật sự sợ rồi." …… Những người này vô cùng ngông cuồng kiêu ngạo ăn mừng, mặc dù không biết đại họa sắp đổ xuống đầu.

Khi Ngao Tông đến trên bầu trời nơi này, vừa hay thấy cảnh ăn mừng tưng bừng, khiến hắn thực sự có chút khó hiểu.

Mấy ngày trước còn hoảng hốt như chó nhà có tang, bây giờ lại ngông cuồng kiêu ngạo như vậy, ngay cả Minh tộc cũng dám không để vào mắt.

"Quả nhiên người trong Ma đạo chỉ sùng thượng võ lực, xem ra những người này không chịu một chút khổ sở là không được." Ngao Tông có ý định thử phản ứng của những người này, vung tay một cái, bầu trời quang đãng vạn dặm đột nhiên bị một lớp sương đen che trời lấp đất bao phủ!

Trong nháy mắt, ban ngày biến thành đêm đen, giữa thiên địa tràn ngập khí tức U Minh âm lạnh, khiến người ta rùng mình.

Bữa tiệc ăn mừng vì thế mà đột ngột kết thúc, những người vừa

mới hứng khởi bàn tán bỗng nhiên im bặt.

Mỗi người đều sắc mặt kinh hãi nhìn lên bầu trời, đám mây đen dày đặc đó khiến mỗi người đều không nhịn được hai tay run rẩy.

Ngay lúc này, nỗi sợ hãi đối với Minh tộc ngày trước hoàn toàn bị gợi lại, từng người một như bị đóng băng tại chỗ.

"Tất cả đừng hoảng hốt!" Cảnh tượng này bị Liệt Dương Tôn Giả nhìn thấy, nhận ra mọi người dường như sắp mất kiểm soát, vội vàng kêu gọi mọi người bình tĩnh lại.

Nhưng gần như không có bao nhiêu người có thể nghe lọt lời của hắn, tất cả mọi người vào lúc này đều đang nhớ lại uy hiếp áp đảo của Minh tộc ngày trước.

Giờ phút này không còn có thể ngông cuồng được nữa.

Liệt Dương Tôn Giả nhìn lên bầu trời, ép mình bình tĩnh lại, và cứng rắn đi xuống khỏi chỗ ngồi, "Vị nào, là đại năng của Minh tộc sao?

Khiên Cơ tiền bối?" Câu hỏi không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, khiến hắn càng thêm hoảng loạn.

"Tiền bối, chúng ta… không có ý định mạo phạm Minh tộc, ngài lần này đến đây có ý định gì?" Liệt Dương Tôn Giả cứng rắn hỏi lại một lần nữa.

Lúc này, người trong sương mù đen cuối cùng cũng đáp lại: "Vừa rồi có vẻ hưng phấn lắm nhỉ, lần này ta đến đây có phải đã làm phiền yến tiệc không?" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân lạnh buốt, thì ra những lời không biết sống chết vừa rồi đã bị nghe thấy hết!

Lòng bọn chúng ai oán không thôi, chỉ sợ hôm nay khó mà sống sót rời khỏi đây.

“Nguyên lai người của Minh tộc bị kích bại là như vậy, hôm nay thật được mở mang tầm mắt!” Ngao Tông giễu cợt nói.

“Tiền bối xin đừng nổi giận!

Ta chỉ là rượu say nói càn!” “Ngài cứ xem lời của ta như gió thoảng bên tai là được, tuyệt không phải lòng ta suy nghĩ!” “Tiền bối xin đừng nổi giận!”...

Sự kiêu căng của đám người vừa rồi đã hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi, từng người một đều hướng lên đám sương mù đen trên trời để thỉnh tội!

Ngao Tông nhìn cảnh tượng cực kỳ hài hước này, quả thực không nhịn được cười, sự tương phản trước sau này cũng quá lớn rồi đi?

“Được rồi, cũng không cần hoảng sợ.

Ta không phải là Minh tộc nhân đối địch với các ngươi.” Trong nháy mắt, sương mù đen trên trời tan đi, Ngao Tông một mình sừng sững giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, không hề che giấu sự châm biếm trên mặt.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Ngao Tông, tất cả mọi người không khỏi ngẩn ra.

Bọn họ không hề quen biết người này.

Nhưng rất nhanh, nỗi sợ hãi trong lòng đã chuyển thành ngọn lửa giận khó mà kìm nén, bởi vì từ trên người Ngao Tông, họ không cảm nhận được chút pháp lực nào!

Điều đó cũng có nghĩa là, người đang đứng trước mặt bọn họ chỉ là một gã phàm nhân.

Chương 1034

Bị một phàm nhân đùa bỡn!

"Tiểu tử!

Ngươi sống không kiên nhẫn nữa rồi phải không, dám dùng thủ đoạn giả thần giả quỷ lừa gạt bọn ta!" "Chỉ là một phàm nhân, đây là nơi ngươi nên đến sao!" Một tu hành giả có vẻ ngoài thô kệch chỉ lên trời chửi ầm lên, nhưng chính gã này lúc nãy vì sợ hãi mà đã quỳ xuống trước Ngao Tông.

"Chuyện của ta tạm thời không nói đến.

Bộ mặt trở mặt của các ngươi thật thú vị, từng kẻ một đều là tiểu nhân chỉ biết sợ uy mà không trọng đức." Ngao Tông thản nhiên cười nói, một câu nói này lập tức chọc giận tất cả mọi người, làm sao họ có thể dung thứ cho một phàm nhân sỉ nhục mình như vậy!

"Chết đi!" Tu sĩ thô kệch kia xấu hổ hóa giận, đột nhiên ném ra một chiếc chiến phủ lớn gần bằng thân thể mình.

Chiếc chiến phủ bay lên không trung thì nhanh chóng xoay tròn, tức thì bộc phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, giữa không trung hóa thành một bánh xe màu đỏ khổng lồ nhắm thẳng vào Ngao Tông.

Thế nhưng bánh xe màu đỏ kia còn chưa kịp đến gần Ngao Tông thì đã bị khựng lại giữa không trung, không thể di chuyển thêm một phân nào.

Tu sĩ thô kệch mặt mày đỏ bừng, nhưng dù hắn có kích phát pháp lực thế nào, chiến phủ vẫn không hề nhúc nhích.

"Ngươi đang làm gì vậy, ngay cả một phàm nhân cũng không giải quyết được sao?" Trong đám đông không biết ai có chút không kiên

nhẫn mắng một tiếng, lập tức châm ngòi hoàn toàn cho lửa giận của gã.

"Nói nhảm!" Lửa giận công tâm, gã trực tiếp tung ra toàn bộ pháp bảo của mình, mấy chục luồng sáng hoa lệ xé rách thương khung, như những lưỡi đao cắt ngang tầng mây, nhắm thẳng vào Ngao Tông!

Thế nhưng uy lực của chúng còn chưa kịp hội tụ tại một điểm, thì trong khoảnh khắc tiếp theo đã bị rút cạn toàn bộ pháp lực.

Tu sĩ thô kệch còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã đột nhiên cảm thấy tâm thần bị phản phệ cực lớn!

"Phụt!" Hắn không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lùi lại mấy bước, kinh hãi phát hiện toàn bộ pháp bảo của mình đã bị hủy hoại, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi!

"Ngươi…" Tu sĩ thô kệch khó tin nhìn Ngao Tông, giơ tay chỉ vào hắn dường như muốn nói gì đó, nhưng ngay sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi nữa.

Lần này trong máu tươi phun ra còn lẫn cả vài mảnh nội tạng vỡ nát, sau đó gã liền ngã vật xuống đất, không còn chút sinh khí nào.

Chứng kiến cảnh này, những người có mặt dù có ngu ngốc đến đâu cũng có thể nhận ra Ngao Tông không phải người tầm thường, ai nấy đều kinh hãi lùi sang một bên, không còn ai dám khiêu khích nữa!

"Các hạ có thể cho ta biết tôn tính đại danh không?

Ta ở trong Minh tộc chưa từng nghe nói về các hạ." "Nếu ta có điều gì va chạm đến ngài, xin hãy lượng thứ, sau này ta nhất định sẽ quản giáo nghiêm ngặt." Liệt Dương Tôn Giả trong lòng mơ hồ cảm thấy có điều không ổn, càng không dám ra vẻ ta đây, mà dùng giọng điệu thương lượng tử tế để nói chuyện với Ngao Tông.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là dáng vẻ bề ngoài của hắn, nếu Ngao

Tông không mạnh mẽ như biểu hiện, e rằng hắn sẽ lập tức trở nên hung tàn hơn bất kỳ ai.

Thân hình Ngao Tông trong nháy mắt biến mất trên bầu trời, mọi người kinh ngạc, vội vàng nhìn quanh bốn phía.

"Không cần tìm nữa, ta ở đây!" Một giọng nói đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu, họ nhìn theo tiếng nói thì phát hiện Ngao Tông đã ngồi vào vị trí của tông chủ.

Trước đó, người ngồi ở đó là Liệt Dương Tôn Giả.

Liệt Dương Tôn Giả lùi lại vài bước, có chút cẩn trọng hỏi trưởng lão bên cạnh: "Người này vừa rồi sử dụng là thuấn di thuật sao?" "Có lẽ vậy, ta cũng không nhìn rõ lắm.

Lúc hắn thi triển pháp thuật căn bản không cảm giác được pháp lực dao động a!" Trưởng lão kia có chút hoảng sợ.

Cảnh tượng này khiến Liệt Dương Tôn Giả trong lòng càng thêm mất tự tin, nhìn Ngao Tông đang ngồi trên chủ vị, hắn đột nhiên cười lớn!

"Vị trí ở trên cao nhìn xuống như vậy, cũng chỉ có đại năng giả như ngài mới xứng đáng." Liệt Dương Tôn Giả nịnh nọt nói.

Hắn vốn giỏi nhìn thời thế, biết rằng trong tình huống này, tốt nhất là nên thăm dò sâu cạn trước, vì vậy cũng không ngại hạ thấp tư thái.

Ngao Tông cười, "Ngươi cũng thú vị đấy, đúng là một kẻ có tố chất làm nô bộc.

Nếu tu vi của ngươi cao hơn một chút, ta có thể xem xét thu ngươi làm một tên pháo hôi, chỉ tiếc là ngươi quá yếu, ngay cả tư cách quỳ bái ta cũng không có." Lời này vừa thốt ra, da mặt Liệt Dương Tôn Giả giật giật một cách khó nhận ra, nhưng hắn vẫn gắng gượng kìm

nén lửa giận, trưng ra một bộ mặt tươi cười: "Các hạ nói vậy, hẳn là rất tự tin vào thực lực của mình?" Ngao Tông không thèm để ý đến lời hắn, "Bớt nói nhảm đi, từ bây giờ, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nghe ta nói hết là được." Liệt Dương Tôn Giả sao có thể cam tâm chịu lép vế như vậy.

Ánh mắt hắn khẽ liếc sang bên cạnh, ra hiệu cho thuộc hạ của mình.

"Giao cho ta!" Một tùy tùng trung thành hiểu ý, lập tức bước lên một bước, ngạo mạn nói: "Dám ngồi lên vị trí đó, ngươi có biết cái giá phải trả là gì không?" "Ngươi không thể ngồi đó, hoặc là trả giá, hoặc là ngươi dám chứng minh cho ta thấy ngươi có năng lực ngồi ở vị trí này!" Ngao Tông nhìn hắn đầy thâm ý một lúc lâu, "Ngươi xem, ta cần chứng minh sao?" Tùy tùng kia ngạo nghễ nói: "Đơn giản, ta và ngươi bây giờ tỷ thí một trận, nếu ngươi có thể thắng ta, liền chứng minh ngươi có tư cách ngồi ở đó, và ta sẽ nghe ngươi nói hết!" "Nếu ngươi thua ta, lập tức rời khỏi đây, sau này nếu còn dám tự tiện xông vào nơi này thì phải cân nhắc cái mạng nhỏ của mình!" Ngao Tông lại còn không thèm nhìn thẳng vào hắn, "Ta không có hứng thú tỷ thí với ngươi.

Ngươi cũng không có tư cách đó." "Không có hứng thú?" Thuộc hạ trung thành kia đầy châm biếm nói: "Dám hỏi các hạ là không có hứng thú hay là không dám?

Đừng tưởng rằng vừa rồi ngươi dùng trò giả thần giả quỷ giết chết Chân Ngôn, thì ta sẽ sợ!

Kẻ bị giết đó, trong số chúng ta cũng chỉ là một kẻ không ra gì!" Ngao Tông lúc này mới phát hiện, đám người này thực sự ngu xuẩn hơn hắn tưởng rất nhiều.

Thì ra bọn chúng không phải là sợ uy mà không trọng đức, mà chỉ

đơn thuần là ngu xuẩn.

"Ngươi muốn đấu với ta một phen, quyết định ai thắng ai thua?" Ngao Tông lạnh lùng nhìn hắn.

"Không sai!" Gã kia không hề nhận ra, vẫn đắc ý gật đầu.

"Ta không có hứng thú tranh giành thắng thua.

Nhưng nếu quyết định sinh tử, ta nghĩ có thể." Lời nói của Ngao Tông không rõ ràng, tên tùy tùng kia không hiểu ý hắn là gì, đột nhiên cảm thấy cổ mình bị một bàn tay vô hình siết chặt, rồi bị nhấc bổng lên không trung!

Trong khoảnh khắc, U Minh chi lực màu đen tím không ngừng xâm nhập vào cơ thể hắn, máu thịt toàn thân dưới sự ăn mòn của nó dần dần biến thành màu đen tím, rồi từng mảng từng mảng bong ra!

Con sâu đáng thương này chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình dần dần biến thành một đống thịt nát, cơn đau đớn kịch liệt đủ để hành hạ đến hồn phách cũng phải run rẩy không ngừng ập đến, khiến hắn sống không bằng chết!

Nhưng dù vậy, hắn cũng không thể chết nhanh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình mục rữa, cuối cùng dưới lớp da thịt bong tróc chỉ còn lại xương trắng hếu!

"Tôn giả, cứu ta!" Hắn tuyệt vọng nhìn về phía Liệt Dương Tôn Giả, nhưng người sau lúc này sớm đã chấn động trong lòng, sự mạnh mẽ của Ngao Tông dường như vượt xa dự liệu của hắn!

Thực lực của tên thuộc hạ này hắn là người rõ nhất, thế mà Ngao Tông còn chưa ra tay, chỉ ung dung ngồi đó đã biến hắn thành bộ dạng không ra người không ra quỷ.

Cuối cùng, con sâu đáng thương đó sau khi trơ mắt nhìn nội tạng của mình mục rữa, đã biến thành một đống xương vụn đổ ầm xuống

đất.

Khi Ngao Tông thể hiện ra thủ đoạn như vậy, những người có mặt tận mắt chứng kiến cảnh này không ai không kinh hãi!

Người này rốt cuộc có tu vi gì, mà có thể dễ dàng giết người trong vô hình như vậy?!

"Ngươi tên là gì." Ánh mắt Ngao Tông đột nhiên rơi vào người Liệt Dương Tôn Giả.

"Ta… ta…" Liệt Dương Tôn Giả vốn giỏi ứng biến, lúc này đối mặt với Ngao Tông lại không nói được một lời.

Thậm chí cơ thể hắn cũng không ngừng run rẩy, dù lời nói đã đến bên miệng cũng khó mà thốt ra.

Lúc này, hắn thực sự cảm thấy sợ hãi, như thể gặp phải thiên địch, ngay cả dũng khí đối mặt cũng không có!

"Thôi, ngươi tên gì cũng không quan trọng nữa, dù sao ngươi cũng sắp chết rồi." Lời vừa dứt, đôi mắt Ngao Tông tức thì trở nên sắc lẹm, một trận cuồng phong từ quanh thân thổi ra, trong khoảnh khắc đã chém cơ thể Liệt Dương Tôn Giả thành nhiều đoạn!

Nhưng cơ thể hắn sau khi bị chém nát lại hóa thành một trận bụi trần tiêu tan, căn bản không để lại chút máu nào.

"Thân ngoại hóa thân?" Ngao Tông cười lạnh một tiếng, chút mánh khóe này sao có thể qua mắt được hắn.

"Đông!" Khoảnh khắc tiếp theo, trên bầu trời truyền đến một tiếng va chạm trầm đục, mọi người vội vàng nhìn lên, mới phát hiện ra bản thể của Liệt Dương Tôn Giả.

Hắn định dùng thân ngoại hóa thân để mê hoặc Ngao Tông, còn bản thể thì nhân cơ hội chạy trốn, lại không biết rằng cả vùng trời đất

này sớm đã bị hoàn toàn cấm chế.

Chương 1035

"Nếu ta là ngươi, ít nhất bây giờ sẽ thông minh hơn một chút, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ." Ngao Tông giễu cợt nhìn Liệt Dương Tôn Giả, "Nhưng cũng vô dụng thôi, ta vốn không định để ngươi sống sót." Liệt Dương Tôn Giả kinh hãi tột độ, khoảnh khắc tiếp theo liền cảm thấy toàn thân bị một áp lực cực mạnh trói buộc, khiến hắn lúc này ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Ngay sau đó, U Minh chi lực tràn vào cơ thể hắn, chỉ nghe "bụp" một tiếng, cơ thể hắn tức thì nổ tung, chỉ còn lại một đám sương máu.

Sau đó, Liệt Dương Tôn Giả ngay cả hồn phách cũng không giữ lại được, trong vụ nổ đã bị dư âm quét qua mà tiêu tán.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cường giả có tu vi mạnh nhất trong Ma đạo hiện nay đã bị tiêu diệt dễ dàng như vậy.

Ngao Tông từ đầu đến cuối vẻ mặt bình thản nhìn mọi chuyện, dường như giết hắn chỉ như giết một con sâu cỏ không đáng nhắc tới.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều rợn tóc gáy, tu vi của hắn đã hoàn toàn vượt xa dự liệu của họ.

"Người của Minh tộc đều đáng sợ như vậy sao!" Sự hoảng loạn lan truyền trong đám đông, họ bất lực nhìn Ngao Tông đang ngồi trên chủ vị, chỉ cảm thấy người này càng thêm bí ẩn khó lường.

"Chư vị, ta vốn không định làm vậy, thu nhận các ngươi vào Minh tộc, cũng là một trong những ân tứ của ta đối với các ngươi.

Nhưng các ngươi lại không biết điều." Ngao Tông đứng dậy, khinh thường vỗ một chưởng làm vỡ nát chiếc ghế hoa lệ đó, tiếng nổ vang rền càng khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

“Chúng ta nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của ngài, trở thành thuộc hạ để ngài sai khiến!” Vào khoảnh khắc này, tất cả tu sĩ Ma đạo đều quỳ xuống trước Ngao Tông, thành hoàng thành khủng bày tỏ lòng trung thành.

Nhưng đã quá muộn.

Ngao Tông nhìn những con sâu đáng thương này, chỉ khinh thường cười lạnh, đám người này đã hoàn toàn không còn cơ hội nữa.

“Chư vị, bây giờ đối với ta đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Thu nhận các ngươi, thì có tác dụng gì cho ta?” “Nhưng ta có thể cho các ngươi một cơ hội chuộc tội, ít nhất có thể để các ngươi giữ lại một mạng.” Các tu sĩ Ma đạo nhìn nhau, hầu như ai nấy đều mặt mày trắng bệch, biết rằng lần này thật sự là cưỡi hổ khó xuống.

“Tiền bối, không phải chúng ta mạo phạm ngài, là Liệt Dương Tôn Giả, hắn xúi giục chúng ta, chuyện này chúng ta cũng là người bị hại a!” Một người đứng ra, cẩn thận nói với Ngao Tông, “Nay hắn chết trong tay ngài, chúng ta cũng vô cùng hả hê.” “Đúng vậy…” “Liệt Dương Tôn Giả chết đáng đời!” Những người khác cũng rối rít phụ họa.

Ngao Tông nhìn bộ mặt của đám người này, hoàn toàn không để ý, chỉ thuận tay ném ra một bình ngọc dưới chân, “Ta không quan tâm quá trình, chỉ xem kết quả thế nào.” “Không cần nói nhiều lời vô ích, nếu muốn sống, hãy ăn Tán Công Đan bên trong, ta có thể xem như chuyện trước đó chưa từng xảy ra, bỏ qua chuyện cũ.

Nếu không, thì dùng mạng của các ngươi làm cái giá phải trả.” Hy vọng cuối cùng trong lòng họ hoàn toàn tan vỡ, Tán Công Đan là thứ gì, họ lòng dạ biết rõ.

Ăn thứ đó vào, tu vi mấy trăm năm trước đó sẽ hoàn toàn phế bỏ,

quãng đời còn lại chỉ có thể như một phàm nhân bất lực mà già yếu bệnh chết.

Nhưng nếu không từ bỏ tu vi, thì bây giờ phải chết!

"Ta chỉ đợi nửa canh giờ, thời gian hết, bất cứ ai chưa uống Tán Công Đan, ta sẽ giết kẻ đó." Ngao Tông lạnh lùng nói.

Mọi người cuối cùng không thể im lặng được nữa, một người tiên phong xông lên, từ trong bình đổ ra một viên đan dược rồi nuốt chửng!

Dược lực trong đó khiến khuôn mặt hắn đau đớn vặn vẹo, nhưng ít nhất đã giữ được mạng sống.

Sau đó, những người khác dưới sự uy hiếp của cái chết cũng lần lượt nối gót theo sau, từng người một xông lên tranh đoạt đan dược.

Chưa đến nửa canh giờ, đa số người trong đó đều đã uống đan dược, bị phế bỏ tu vi tại chỗ.

Chỉ có một số rất ít người, vẫn còn chần chừ, thực sự không thể chấp nhận việc từ bỏ tu vi, từ nay về sau chỉ có thể làm một phàm nhân vô năng!

"Thôi vậy!" Một người trong số họ bi thương gào lên một tiếng, đột nhiên vỗ một chưởng thật mạnh vào thiên linh của mình, trong khoảnh khắc thiên linh vỡ nát, thân tử đạo tiêu.

Hành động này được mọi người nhìn thấy, một số người sau một lát chần chừ, hoặc là ngoan ngoãn tiến lên uống Tán Công Đan, hoặc là lựa chọn tự vẫn.

Người lựa chọn tự vẫn không nhiều, khi thời hạn mà Ngao Tông yêu cầu đã đến, tại hiện trường chỉ còn lại một đám phàm nhân không có bất kỳ tu vi nào.

Điều này miễn cưỡng có thể khiến Ngao Tông hài lòng, còn những tu hành giả lựa chọn tự vẫn, Ngao Tông cũng không đi làm khó hồn phách của họ nữa, mặc cho họ tự mình đầu thai chuyển thế.

"Các ngươi biết thời thế, sau này ta sẽ không tìm các ngươi gây phiền phức nữa, quãng đời còn lại sống ra sao thì tùy các ngươi." Ngao Tông cuối cùng nhìn họ một cái, sau đó vung tay áo, bay lên không trung rời đi.

Vào khoảnh khắc hắn rời đi, U Minh chi lực còn sót lại giữa trời đất dần dần bắt đầu lộ ra, sự âm hàn trong đó khiến đám người không có bất kỳ tu vi pháp lực nào căn bản không thể chống cự.

Họ run lẩy bẩy vì lạnh trong âm khí, nhưng trong lòng lại vô cùng may mắn vì đã đưa ra lựa chọn vô cùng chính xác.

"Nếu ta sớm hơn một chút, đáp ứng yêu cầu của vị đại nhân kia, thì đã không…" Trong đám người không biết ai nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, lập tức cả sân lặng ngắt…. … Minh Giới thông đạo, nơi đại bản doanh của Minh tộc.

U Dạ đã đợi lệnh từ lâu, trước khi nhận được mệnh lệnh tiếp theo của Minh Vương, nàng chỉ án binh bất động.

Thế nhưng một ngày nọ, nàng đột nhiên nghe được mệnh lệnh từ Minh Vương, trực tiếp vang lên trong đầu.

"Lập tức đến Minh Giới thông đạo nghênh đón ta!" U Dạ sau khi nhận được mệnh lệnh thậm chí không kịp triệu tập đại quân Minh tộc, nàng biết một khi Minh Vương đã nhắc đến yêu cầu "lập tức", có nghĩa là việc này vô cùng khẩn cấp!

Khi nàng bước ra khỏi đại điện mới thấy, toàn bộ Minh tộc từ Thập Tướng đến binh sĩ Minh tộc cấp thấp nhất, tất cả đều đang ào ào tiến về phía Minh Giới thông đạo.

Thì ra vừa rồi họ đều đã nghe được mệnh lệnh, bất kể thân phận cao hay thấp!

Đây là một cuộc động viên của Minh Vương đối với tất cả mọi người, dưới lệnh động viên này, tất cả mọi người không có phân biệt cao thấp sang hèn, vào khoảnh khắc này tất cả đều là thần dân của Minh Vương.

U Dạ như một tín đồ thành kính đi triều bái thần minh, nhanh chóng đến Minh Giới thông đạo, và giống như những người Minh tộc khác quỳ lạy xuống, chờ đợi Minh Vương hiện thân.

Cũng không phải đợi lâu, Minh Giới thông đạo theo đó mở ra, một bóng người mặc hắc bào từ đầu kia của thông đạo bước ra.

Minh Vương lúc này không còn là bộ dạng bị Ngao Tông ép đến hoảng hốt như chó nhà có tang nữa, toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh không thể tiếp cận, từ trên cao nhìn xuống những người Minh tộc đang quỳ bái mình.

Sau một lúc im lặng, một trận hô vang đủ để dời non lấp biển, như sóng triều từng đợt từng đợt vang lên!

"Minh Vương bất hủ!" "Minh Vương bất hủ!" Những tiếng hô vang, những lời ca tụng công đức truyền đến, nhưng sắc mặt Minh Vương vẫn luôn nghiêm nghị lạnh lùng.

Hắn đã trải qua việc suýt chết trong tay Ngao Tông, lúc này tiếng hô của đám người này đối với hắn quả thực như một sự trào phúng.

Hắn không biết rằng Ngao Tông cố ý để lại một lỗ hổng cho hắn có cơ hội chạy trốn, chỉ trong lòng mừng thầm mình may mắn tìm được đường ra.

Nhưng dù thế nào, một trận chiến đó cũng khiến hắn ý thức được rằng mình tuyệt đối không thể là đối thủ của Ngao Tông.

Bất kỳ bố cục nào trước đó, so với điều này đều tỏ ra nực cười và vô dụng.

"Kế hoạch có thay đổi, tất cả những chuẩn bị trước đây của ta đều hủy bỏ." "Bất kể đã chiếm được bao nhiêu lãnh địa của Nhân tộc, toàn bộ đều từ bỏ, rút lui về Minh Giới, lập tức chấp hành, không ai được chậm trễ!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc.

Bất kể trước đó đã tốn bao nhiêu thời gian, nếu đột nhiên rút lui, những không gian liên thông với Minh Giới đã được chuyển hóa thành công, sẽ hoàn toàn uổng phí!

Càng đừng nói đến những người Nhân tộc đã bắt được, căn bản không thể kịp đưa vào Minh Giới.

"Vương thượng, những con người mà chúng ta bắt được, một khi vào Minh Giới sẽ bị ăn mòn cơ thể, trong vòng vài ngày có thể sẽ chết hàng loạt, không thể dùng để hiến tế được nữa." U Dạ là người duy nhất dám đưa ra ý kiến.

Ánh mắt Minh Vương dừng lại trên người U Dạ một lát, sau đó lại lập tức dời đi, "Vậy thì giết hết đi, dù sao cũng vô dụng rồi." Đừng nói hiến tế, bây giờ điều hắn cân nhắc chỉ là nhanh chóng trốn về Minh Giới, tránh né sự truy sát của Ngao Tông.

Tuy rằng ở Nhân giới không thể đấu lại Ngao Tông, nhưng nếu trở về sân nhà của mình thì sẽ không còn sợ hãi nữa.

"Tuân mệnh!" Khi mệnh lệnh đã hạ đến mức này, cũng không cần nói thêm lời vô ích nào, bắt buộc phải làm theo.

Đột nhiên, nhiệt độ của vùng trời đất này đột ngột giảm xuống, ngay cả những tảng đá trên mặt đất cũng phủ một lớp sương băng lạnh lẽo.

Chương 1036

Mọi người vừa mới nhận ra, nhưng đều không để ý, chỉ cho rằng đó là do Minh Vương ra tay.

"Ai đang giả thần giả quỷ!?" Nhưng Minh Vương lại nhìn lên trời gầm lên, hiển nhiên không biết tất cả hiện tượng này rốt cuộc là do ai gây ra, "Không nghe mệnh lệnh của ta sao!

Còn không mau đi làm!" Thế nhưng trên bầu trời trống rỗng không có ai đáp lại, chỉ dần dần phủ lên từng lớp mây mù màu đen, che khuất cả bầu trời.

Cảnh tượng này khiến tất cả người Minh tộc đều vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ đây không phải là thủ đoạn xuất hiện mà người Minh tộc thích dùng nhất sao?

"Bây giờ mới bắt đầu chạy trốn, e là không kịp nữa rồi?" Trong sương mù đen, một bóng người ẩn hiện, từ trên trời cao nhìn xuống tất cả người Minh tộc.

Khi Minh Vương nhìn rõ khuôn mặt của người nọ, hắn vô thức lùi lại hai bước, trong lòng hiện lên một nỗi sợ hãi khó tả.

Người đó chính là Ngao Tông!

Tuy đã sớm lường trước, nhưng không ngờ hành động của đối phương lại nhanh đến vậy.

"Ngao Tông?!" Những người khác tự nhiên cũng không xa lạ gì với hắn, dù sao họ cũng đã tận mắt thấy Ngao Tông giết chết hai vị nguyên soái.

"Trước đây ngươi tự tiện cũng thôi, nay Minh Vương bản tôn ở đây, ngươi cũng dám đến tự tìm đường chết sao?" U Dạ đương nhiên

không biết Minh Vương và Ngao Tông đã xảy ra một trận đại chiến, cứ ngỡ Ngao Tông không tự lượng sức mình.

"Minh Vương ở đâu?" Ngao Tông có chút giễu cợt hỏi lại.

"Ngươi…" U Dạ đang định mời Minh Vương ra tay xử lý hắn, nhưng quay người lại nhìn thì kinh ngạc vô cùng.

Minh Vương không biết từ lúc nào đã biến mất không còn tăm hơi, ngay cả Minh Giới thông đạo cũng bị cưỡng ép đóng lại.

Minh Vương vào thời khắc quan trọng này đã bỏ rơi tất cả mọi người để chạy trốn, không chừa lại cho họ bất kỳ một tia hy vọng sống nào!

"Thật sự là đã quá đề cao ngươi rồi." Ánh mắt Ngao Tông không chút gợn sóng, tất cả sớm đã nằm trong dự liệu của hắn.

Gã ngu xuẩn đó tưởng rằng chỉ cần cắt đứt Minh Giới thông đạo, hắn sẽ không tìm được.

Còn những người Minh tộc bị bỏ lại bên ngoài, tất cả đều tuyệt vọng vô cùng.

Không chỉ vì phải đối mặt với một kẻ địch mạnh như Ngao Tông, mà còn vì tín ngưỡng trong lòng đã hoàn toàn sụp đổ!

Minh Vương vô địch thiên hạ lại lựa chọn chạy trốn vào lúc này.

Nhưng dù vậy, vẫn có một số người Minh tộc trung thành can đảm không sợ chết, gầm lên lao về phía bầu trời.

"Vì Minh Vương đại nhân mà chết!" Những người đi theo cuối cùng này đa số đều là những người có tu vi mạnh mẽ, cùng với tất cả Thập Tướng còn sót lại ngoại trừ U Dạ.

Họ cùng nhau ra tay, U Minh chi lực cuồng bạo cuồn cuộn như sóng lớn càn quét bầu trời, hoàn toàn nuốt chửng Ngao Tông vào

trong, rồi không ngừng dao động, nổ tung!

Uy năng cuồng bạo không ngừng bùng phát, càn quét mọi gò đồi núi non trên mặt đất, trong nháy mắt san chúng thành bình địa.

Trong phạm vi trăm dặm, ngoại trừ thành trì của Minh Phủ Môn, tất cả gò đồi đều bị san phẳng, không một sinh linh nào sống sót!

Khi uy lực bùng nổ của U Minh chi lực lên đến cực hạn, một cơn lốc xoáy màu đen không ngừng cuộn trào lại xuất hiện ngược dòng, sau đó những năng lượng đang tàn phá đó lại bị thu hồi không ngừng.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn bộ U Minh chi lực này đều bị hấp thụ trên bầu trời, hình thành một quả cầu năng lượng không ngừng dao động.

Người khống chế và thu thập nó, chính là Ngao Tông.

Ngao Tông một tay chỉ lên trời, trên đầu ngón tay áp chế quả cầu U Minh chi lực đó, sắc mặt lạnh lùng nhìn xuống đám người bên dưới.

Hắn không hề bị thương tổn một chút nào, uy lực trông có vẻ kinh khủng, đối với hắn quả thực ngay cả trò đùa cũng không tính là.

Một khắc này, hy vọng cuối cùng trong lòng tất cả người Minh tộc triệt để tan vỡ, tuyệt vọng nhận ra Ngao Tông rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

"Chẳng lẽ Minh Vương đại nhân chủ động rút lui, là vì điều này sao?" U Dạ nhìn Ngao Tông đang từ trên cao nhìn xuống, trong lòng dấy lên một ý nghĩ vô cùng đáng sợ.

"Đợi sau khi các ngươi bị đầu nhập vào luân hồi, hãy đi chất vấn Minh Vương tại sao lại bỏ rơi các ngươi đi." Trên khuôn mặt lãnh đạm của Ngao Tông hiện lên một nụ cười băng giá, "Không, các ngươi không có cơ hội tiến vào luân hồi nữa đâu." Lời vừa dứt, năng

lượng ngưng tụ giữa ngón tay Ngao Tông trong nháy mắt xảy ra đột biến.

Từ một lực phá hoại kinh khủng không ngừng tàn phá, tức thì chuyển hóa thành một hố đen tĩnh lặng, không chút gợn sóng.

Trong đám người lập tức vang lên một trận kinh hô, tất cả đều đồng thời cảm nhận được nỗi sợ hãi hồn phi phách tán thực sự!

"Đó không phải là thủ đoạn mà Minh Vương đại nhân dùng để trừng phạt kẻ phản bội sao!" Không biết ai kinh hô một tiếng, sau đó đám người Minh tộc này từng người một như những binh lính bại trận chạy trốn tứ phía, hoặc độn thổ hoặc bay lên trời, không gì không dùng đến cực điểm!

Họ có thể chịu đựng cái chết không thể tránh khỏi, nhưng hồn phi phách tán thì tuyệt đối không dám chịu đựng.

Đó là sự tiêu vong triệt để không còn bất kỳ cơ hội nào.

"Tạm biệt." Ngao Tông đột nhiên chỉ xuống mặt đất, hố đen ngưng tụ trên đầu hắn như một thiên thạch đột nhiên rơi xuống.

Nhưng khoảnh khắc rơi xuống đất lại không hề tạo ra bất kỳ vụ nổ, phá hoại nào, chỉ có một lực hút cực kỳ kinh khủng bùng phát từ trung tâm hố đen.

Trên mặt đất, tất cả những núi non phế tích, đá vụn còn sót lại, cùng với những người Minh tộc đang hoảng loạn chạy trốn tứ phía, đều như những hạt bụi bất lực, bị cuốn vào trong nháy mắt.

Không một ai có thể may mắn thoát khỏi, dù cho có độn xuống lòng đất, trốn ra ngoài trăm dặm cũng vô nghĩa.

"Cuối cùng cũng thất bại…" U Dạ vào khoảnh khắc cuối cùng bị hút vào hố đen, trong đầu chỉ có một ý nghĩ… … Một lát sau.

Hắc Vũ, Si Hồn và những người khác mang theo tất cả thuộc hạ Minh tộc mà họ có thể khống chế, nhanh chóng đến nơi có Minh Giới thông đạo.

Vừa phát hiện Ngao Tông đích thân rời khỏi chiến trường, với tư cách là thuộc hạ đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thế nhưng khi đến nơi, họ lại phát hiện nơi này là một vùng đất bằng phẳng không một vật, Minh Giới thông đạo đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đừng nói là núi non gò đồi, ngay cả một người Minh tộc cũng không thấy đâu.

"Chuyện gì vậy?" Đinh Ẩn kinh ngạc.

Si Hồn thì nhanh chóng hiểu ra, "Ta nghĩ e là chúng ta đã đến muộn một bước, dọn dẹp đám ô hợp này, dường như căn bản không cần đến lượt ta ra tay." "Đúng vậy." Đột nhiên, trước mặt họ một không gian bị xé toạc ra, Ngao Tông thong dong bước ra từ đó, "Ta đã dọn dẹp sạch sẽ bọn chúng, chỉ có duy nhất Minh Vương là chạy thoát." "Toàn bộ đều dọn dẹp sạch sẽ rồi?

Ngay cả Minh Giới Thập Tướng cũng không còn lại?" Đinh Ẩn quả thực không dám tin vào tai mình, nhưng mắt thấy là thật.

Đám người Minh tộc đó, dường như thực sự đã bị Ngao Tông một người không chừa lại toàn bộ diệt sạch.

"Ngài suýt nữa đã giết chết Minh Vương?" Si Hồn không nhịn được hỏi.

Ngao Tông trước đó cố ý để lại cho gã kia cơ hội sống sót, liền cười nói, "Cũng không tính là suýt giết chết.

Thực ra vận may của hắn không tệ." Si Hồn trong lòng đã cuộn trào sóng lớn, đó là một giới chủ cực kỳ tôn quý a, trong miệng ngài

lại không đáng một đồng như vậy!

Gia Cát Ngự Ngã và Đinh Ẩn thì thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Họ biết, từ nay về sau, mối đe dọa của Minh tộc đối với Nhân giới đã không còn tồn tại nữa.

Nhân tộc cuối cùng đã thoát khỏi nguy cơ diệt vong, Gia Cát Ngự Ngã càng có cơ hội xây dựng lại Thục Sơn.

"Ngao tiền bối, tuy rằng đây là hành động vô tâm của ngài, nhưng phải cảm tạ ngài đã cứu vớt nhân loại thương sinh trong khoảnh khắc sinh tử tồn vong." Gia Cát Ngự Ngã vô cùng cảm kích nói lời cảm ơn, "Từ nay về sau, những con người thế thế đại đại phồn thịnh sinh sôi ở Nhân giới, đều nhờ ngài ban cho mới có thể sống sót." Ngao Tông lại không hề để ý, lúc này trong lòng hắn chỉ nghĩ đến Minh Vương.

Chương 1037

Gã kia không chỉ trốn vào Minh Giới, mà dường như còn mượn Minh Giới bản nguyên để gia cố không gian bích lũy, ý đồ ngăn cản Ngao Tông xâm nhập.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ bị làm khó, nhưng đối với Ngao Tông, thủ đoạn này chỉ khiến hắn hơi phiền phức một chút mà thôi.

"Sau này chuyện của nhân loại các ngươi tự quyết định đi.

Ta có việc quan trọng phải xử lý." Ngao Tông chỉ để lại một câu nói, sau đó tay không xé toạc không gian, trực tiếp bước vào trong.

"Đúng rồi, quên nói với các ngươi.

Liên minh tông môn do đám tu sĩ kia thành lập đã bị ta phế bỏ, tất cả tu hành giả sớm nắng chiều mưa giờ đều đã biến thành phàm nhân, nếu muốn tìm đám người Ma đạo đó báo thù, bây giờ là cơ hội tuyệt vời!" Để lại câu nói này, Ngao Tông bước vào khe nứt không gian rời đi.

Khóe miệng Đinh Ẩn lại hiện lên một nụ cười khó nhận ra, hắn biết câu nói này của Ngao Tông là dành riêng cho mình.

"Gia Cát Ngự Ngã, đây là cơ hội hiếm có!" Đinh Ẩn nhìn về phía người trước, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Gia Cát Ngự Ngã lại có chút do dự, "Ngươi muốn thừa lúc người ta gặp nguy sao?" "Nói nhảm, độc mấy cái giáo nghĩa quang minh chính đại của Thục Sơn, độc đến não ngươi rỉ sét rồi à?

Bây giờ không nắm chặt cơ hội thừa thắng xông lên, thì đợi đến lúc nào mới ra tay?" Đinh Ẩn có chút tức giận, gã này bây giờ lại đi cân nhắc mấy cái lòng nhân từ của đàn bà vô nghĩa đó sao?

“Đặt mình vào hoàn cảnh của họ mà nghĩ, nếu Thục Sơn rơi vào tình cảnh gần như tương tự như bây giờ, đám người trong Ma đạo đó sẽ không nương tay với chúng ta đâu.” Lời nói của Đinh Ẩn lập tức nhắc nhở Gia Cát Ngự Ngã, sự thật cũng đúng là như vậy!

Một khi có cơ hội, hai bên ai mà không nhân cơ hội kết thúc trận tranh chấp môn phái đã kéo dài gần ngàn năm này.

Nếu có thể nhân cơ hội này diệt sạch tất cả tu sĩ Ma đạo, và hủy đi công pháp bí tịch truyền thừa của chúng, liền có thể khiến Ma đạo vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

“Thật sự là thời điểm ngàn cân treo sợi tóc.” Gia Cát Ngự Ngã và Đinh Ẩn lại một lần nữa trao đổi ánh mắt, ý vị không cần nói cũng hiểu.

“Có cần ta giúp không?” Hắc Vũ ở bên cạnh tiến lên, “Nếu muốn triệt để nhổ cỏ tận gốc, không để lọt lưới một con cá nào, e là cần nhiều nhân thủ hơn.” Đinh Ẩn nhìn đám binh sĩ Minh tộc sát khí đằng đằng sau lưng Hắc Vũ, khẽ cười, “Đương nhiên, nếu các hạ nguyện ý giúp đỡ, cảm kích vô cùng.” “Ha ha, cũng là do chủ nhân kết thúc chiến sự quá nhanh, chúng ta nhàn rỗi không có việc gì làm thôi.

Dọn dẹp vài con tôm tép nhỏ coi như tiêu khiển.” Hắc Vũ không quan tâm cười nói.

Gia Cát Ngự Ngã không quên dặn dò một câu: “Đám người trong Ma đạo đó đều không phải thiện nam tín nữ, nay đã là phàm nhân không có tu vi, nhưng ngày trước mạng người chết trong tay chúng cũng nhiều như lông trâu, bất kỳ ai xử quyết tại chỗ cũng không đáng tiếc!” Hắc Vũ gật đầu, nhìn đám binh sĩ Minh tộc sau lưng, cười nói, “Bất kể có vô tội hay không, đều sẽ không có ai sống sót chạy thoát.” … Minh Giới.

Minh Vương Thành từng phồn hoa vô cùng, cường giả san sát, lúc

này lại trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Ngoài một số ít người canh gác có tu vi cấp thấp, không còn bao nhiêu cao thủ Minh tộc nữa.

Dù là những người canh gác này, cũng đều lòng người hoang mang, họ đều biết chuyện đã xảy ra ở Nhân giới, Minh Vương lại càng từ sau khi trở về, chưa từng bước ra khỏi Minh Vương Điện.

Bỗng nhiên, bên ngoài cổng thành chính xuất hiện một khe nứt không gian, Ngao Tông bước ra, đối mặt với bức tường thành khổng lồ như một dãy núi.

"Kẻ nào!" Khi Ngao Tông hiện thân, lính canh trên tường thành lập tức hô lớn cảnh cáo, Ngao Tông không chút để tâm vung tay, sau lưng ngưng kết ra mấy chục mũi tên đen sắc bén, tức thì phá không bắn đi.

Theo sau một trận tiếng thịt da bị xuyên thủng, lính canh trên tường thành trong chốc lát đã bị giết sạch, từng luồng hồn phách màu đen bay lên trời, khiến bầu trời khu vực này không ngừng vang vọng tiếng gào thét của vong linh.

Ngao Tông đối với những tiếng kêu thảm đó làm như không nghe thấy, đến trước cánh cửa đá khổng lồ, trong lòng bàn tay hóa ra một thanh phong nhận, đột nhiên quét ngang trước người.

Phong nhận sắc bén, để lại một luồng phong mang màu đen phá không, thoát khỏi lưỡi đao trong nháy mắt chém vào cánh cửa đá, như dao nóng cắt bơ, tức thì chém nó xuyên qua, cửa đá theo đó vỡ làm hai nửa ầm ầm sụp đổ.

Quân canh gác trong Minh Vương Thành xa xa nhìn thấy cảnh này, nỗi sợ hãi, kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được, đó là cánh cửa đá được chính Minh Vương thiết lập cấm chế bảo hộ a!

"Ta cũng là người Minh tộc như các ngươi, nếu bây giờ lui đi, mọi

chuyện sẽ được bỏ qua, ta sẽ không làm hại tính mạng các ngươi." Ngao Tông nhìn đội vệ binh chỉ còn lại một số ít, tu vi cực thấp trong Minh Vương Thành, vẻ mặt có chút khinh thường, "Nếu cứ cố chấp, tự tìm đường chết, vậy ta cũng không ngại để các ngươi hồn phi phách tán." Đám vệ binh đó quay đầu nhìn về phía Minh Vương Điện, trong lòng đầy tuyệt vọng, làm sao có thể chống lại mệnh lệnh của Minh Vương?

"Giết!" Cuối cùng, họ cũng chỉ có thể mang theo tâm trạng tuyệt vọng chắc chắn phải chết, phát động cuộc tấn công vô nghĩa vào Ngao Tông.

Ngao Tông đột nhiên dậm chân, một luồng kình lực theo mặt đất ập đến, trong nháy mắt làm vỡ nát bậc thềm đá của đại điện được trang trí hoa văn lộng lẫy, U Minh chi lực bùng phát, xé nát toàn bộ vệ binh thành từng mảnh.

"Cút ra đây, hay là để ta động thủ phá dỡ Minh Vương Điện của ngươi?" Ngao Tông nhìn kiến trúc cao lớn hùng vĩ đó, chậm rãi mở miệng.

Giọng nói của hắn như tiếng chuông lớn, vang dội khắp bầu trời, chấn động cả Minh Vương Thành run rẩy theo.

Những người Minh tộc trốn trong góc không dám ra ứng chiến, càng run lẩy bẩy dưới uy lực của hắn, sợ rằng mình cũng bị cuốn vào trận chiến này.

Thế nhưng Minh Vương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, gã này hoàn toàn giống như một con rùa rụt cổ, rõ ràng đang trốn trong đại điện, nhưng lại không hề có bất kỳ hồi đáp nào.

Ngao Tông lập tức cũng không nói nhiều lời nữa, vươn tay ra không trung, chậm rãi nâng lên, trong tầm mắt, phảng phất như cả tòa đại điện đều bị nâng trong tay hắn.

Sau đó, hắn đột nhiên nắm chặt tay, không gian xung quanh Minh Vương Điện bỗng nhiên vặn vẹo dữ dội, rồi đột nhiên siết chặt lại, Minh Vương Điện như một con hổ giấy bị vò nát trong nháy mắt, cuối cùng ầm ầm sụp đổ thành phế tích!

"Hống!" Vào khoảnh khắc Minh Vương Điện sụp đổ, một tiếng gầm gừ của dã thú mang theo sự phẫn nộ từ trong phế tích truyền ra, sau đó mấy chục bóng người khổng lồ phá vỡ phế tích, gào thét lao tới.

Những bóng người khổng lồ đó chính là những tượng đá bảo vệ trong Minh Vương Điện, dưới sự điều khiển của Minh Vương, ý đồ cuối cùng là cản trở bước chân của Ngao Tông.

Thế nhưng những tượng đá bảo vệ này trong mắt Ngao Tông không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Hắn chỉ thuận tay vung trường kiếm, trên lưỡi kiếm, U Minh chi lực hóa thành vô số kiếm khí sắc bén không ngừng quấn quýt, bao quanh, hình thành một cơn bão kiếm khí cuồng bạo xé nát mặt đất, trong nháy mắt nghiền nát toàn bộ tượng đá bảo vệ.

Cũng vào lúc này, Ngao Tông nhận ra Minh Vương đang trốn trong phế tích định nhân cơ hội chạy trốn, hắn dễ dàng cấm chế cả vùng trời đất này, triệt để cắt đứt đường lui cuối cùng của gã.

"Ầm!" Phế tích bị phá tung, Minh Vương vẫn mặc chiếc áo choàng đen đó, chỉ là lúc này đã trở nên cực kỳ rách nát, khuôn mặt càng thêm dữ tợn vô cùng.

Vừa phẫn nộ, lại vừa không cam lòng!

Hắn vung tay, chỉ thấy một chiếc chiến phủ uy vũ màu đen tím hiện ra trong tay, sau đó hóa thành một cơn bão đen đột nhiên tấn công về phía Ngao Tông.

Nơi nó đi qua, mặt đất vốn đã lỗ chỗ lại bị cắt ra những rãnh sâu, vào khoảnh khắc đến gần Ngao Tông, hắn đột nhiên chém xuống chiến phủ, nhắm thẳng vào Ngao Tông.

"Keng!" Ngao Tông thậm chí còn không dùng phong nhận để đỡ, chỉ có hộ thể cương khí đã dễ dàng chặn đứng đòn tấn công của hắn.

Trong khoảnh khắc, uy lực kinh khủng không thể giải phóng từ chiến phủ không ngừng lan tỏa ra xung quanh, phá hủy mọi thứ nó có thể chạm tới!

Chỉ là dư âm của một đòn tấn công, đã không ngừng phá hủy Minh Vương Thành khổng lồ, những kiến trúc cao lớn như những ngọn núi nhỏ dưới cơn bão dư âm dần dần sụp đổ, bị phá hủy, những người Minh tộc trốn trong đó càng không một ai may mắn thoát khỏi.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Minh Vương Thành đã bị phá hủy hơn một nửa!

Minh Vương đôi mắt đỏ ngầu nhìn Ngao Tông đang ở ngay trước mặt, nhưng dù thế nào cũng không thể làm hắn bị thương, triệt để sụp đổ.

Hắn là một giới chủ, tại sao kẻ xâm lược trước mắt lại có thể trong thế giới của hắn, dễ dàng khống chế tất cả như vậy!

Ngao Tông lại thản nhiên cười, "Ta để lại cho ngươi một mạng, là để ngươi dẫn ta tìm Minh Giới bản nguyên, bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành." "?!" Minh Vương trong lòng chấn động mạnh, hắn đột nhiên nhớ ra, sau khi vừa trốn về Minh Giới, để phòng ngừa Ngao Tông truy sát, hắn đã tìm cách khống chế, di chuyển nó vào trong Minh Vương Điện.

Lúc này, Minh Giới bản nguyên đang ở dưới đống phế tích đó, nhưng đến nay hắn vẫn chưa thể tiến thêm một bước trong việc

khống chế sức mạnh của Minh Giới bản nguyên.

Thì ra tất cả hành vi của hắn, đều là do Ngao Tông cố ý dẫn dắt, trong mắt Ngao Tông, hắn căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào, mục đích từ đầu đến cuối là để lấy Minh Giới bản nguyên.

"Thôi vậy…" Minh Vương than một tiếng, thì ra từ đầu hắn đã đối mặt với một thế cục chắc chắn phải chết.

"Ngươi vốn không có tư cách khống chế Minh Giới này, đến hôm nay chẳng qua là vận may của ngươi đã cạn kiệt mà thôi." Ngao Tông lạnh lùng nhìn Minh Vương, "Nếu từ đầu ngươi chịu nhận thua, ta có lẽ đã để lại cho ngươi một mạng." Minh Vương cười khổ một tiếng, nhận ra cơ thể mình đang dần dần tiêu tan.

Cùng với cả hồn phách cũng đồng thời biến mất.

Cuối cùng, cơ thể hắn như tro tàn bị đốt cháy, bị một cơn gió nhẹ thổi tan, lực phá hoại bùng phát từ cơ thể hắn cũng theo đó mà bình lặng.

Chương 1038

Sau khi giải quyết hắn, Ngao Tông liền đến trên đống phế tích cung điện, vươn tay dẫn dắt.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, một luồng sáng màu đen tím tức thì từ trong phế tích xông ra, sau đó ổn định rơi vào tay hắn.

"Lấy được rồi." Ngao Tông khẽ cười, mọi sự chuẩn bị trong thời gian qua quả nhiên không uổng phí.

Tuy Minh Vương đã chết, nhưng thứ hắn có được cũng chỉ là một phần nhỏ sức mạnh của Minh Giới bản nguyên, không ảnh hưởng đến bản thân nó.

Ngao Tông không chút do dự, lập tức bắt đầu hấp thụ Minh Giới bản nguyên vào cơ thể, dưới sự đồng hóa của U Minh chi lực mạnh mẽ mà hắn khống chế, cả một giới đã hoàn toàn trở thành vật trong túi của hắn.

Một giới này, cuối cùng đã bụi trần lắng đọng.

Vào khoảnh khắc Ngao Tông hoàn toàn khống chế U Minh chi lực, khí tức của Minh Giới chi chủ đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa!

U Minh chi lực so với ban đầu đã đậm đặc hơn gần mấy chục lần, trên những vùng đất cằn cỗi mọc lên rất nhiều cây cổ thụ to lớn, cùng với nhiều đóa hoa bỉ ngạn yêu diễm mỹ lệ.

Thế giới sau khi chết cằn cỗi, vào khoảnh khắc này đã có thêm nhiều sinh khí, thậm chí trên bầu trời âm u cũng xuất hiện một chút ánh sáng trắng nhạt, đó là một vầng trăng tròn.

Quỷ hồn, người Minh tộc trong Minh Giới đều kinh hãi nhìn lên

bầu trời, họ đã lang thang ở đây không biết bao nhiêu năm tháng, chưa từng thấy thế giới này xuất hiện mặt trăng.

U Minh chi lực đậm đặc như vậy, có thể khiến tu vi cảnh giới tăng vọt nhanh chóng.

Vốn dĩ thế giới này có tầng thứ khá thấp, nhưng Minh Giới bản nguyên rơi vào tay Ngao Tông, đã tăng cường đáng kể cho U Minh chi lực, cứng rắn nâng cao tầng thứ của cả một giới.

Không phải Minh Giới bản nguyên tạo ra Minh Giới chi chủ, mà là hai bên tương hỗ thành tựu, cuối cùng đồng thời nâng cao giới hạn.

Minh Vương kia một mực cho rằng chỉ có thể thu được sức mạnh từ Minh Giới bản nguyên, cũng khiến sự trưởng thành của hắn dừng lại ở đó.

"Từ hôm nay, tất cả mọi người trong Minh Giới, đều sẽ có được thân tự do, không còn bị bất kỳ ai khống chế, mỗi người tự do!" Giọng nói của Ngao Tông vang lên bên tai mỗi người Minh tộc, thông báo thân phận tự do của họ trong tương lai.

Ngao Tông không có hứng thú tiếp quản một cái Minh Giới, huống chi tầng thứ ở đây cũng không cao, không đáng để tốn nhiều tâm tư, chỉ cần có được số lượng người Minh tộc tương ứng, cùng với Minh Giới bản nguyên quan trọng nhất là được.

Thế giới này tạm thời cứ để nó trưởng thành thêm một thời gian nữa đi.

Ngao Tông triệt để phá hủy Minh Vương Điện, xóa đi di tích cuối cùng mà Minh Vương tiền nhiệm để lại, và giải phóng tất cả người Minh tộc bị cưỡng ép khống chế.

Sau đó Ngao Tông liền phá không rời đi, không còn dừng lại nữa. … Đinh Ẩn, Gia Cát Ngự Ngã và những người khác liên thủ tiêu diệt

tàn dư Ma đạo, cũng chỉ trong vài ngày đã xử lý sạch sẽ.

Cũng may có Hắc Vũ mang theo thuộc hạ, đám người trong Ma đạo đó dù có che giấu thân phận trốn trong thành trì của nhân loại, hoặc ẩn mình thành thương nhân, quan lại quyền quý, thậm chí là bình dân cũng không thoát được.

Người Minh tộc dễ dàng tìm ra họ, và dễ dàng xóa sổ.

Sau khi thành công, họ cũng hủy đi tất cả các môn phái, sơn môn còn sót lại của Ma đạo, có thể nói là đã hủy sạch mọi dấu vết của Ma đạo.

Đinh Ẩn nhìn sơn môn của Liệt Ảnh Thần Tông đang bị ngọn lửa nuốt chửng, tự lẩm bẩm: "Từ nay về sau, trời đất này hẳn là sẽ không còn xuất hiện Ma đạo nữa!" Đến đây, hắn cũng đã báo được đại thù, giống như nguyện vọng khi mới bước vào giới tu hành, triệt để hủy diệt Ma đạo.

Chỉ là vẫn còn lại tiếc nuối, là không thể tự tay giết chết Lục Bào Tôn Giả.

Những tu hành giả được cứu về từ tay người Minh tộc, càng chỉ sống sót được không đến một phần mười, đa số mọi người đều đã bị hao hết sinh mệnh lực trong lễ hiến tế.

Trong số những người được cứu, Đinh Ẩn không nhìn thấy bóng dáng của Ngọc Vô Tâm, cũng đã hiểu ra một chút.

E rằng Ngọc Vô Tâm đã không may mắn thoát khỏi lễ hiến tế.

"Thôi vậy, như thế, sau này ta cũng có thể an tâm tu hành." Đinh Ẩn thở dài một hơi, tự an ủi mình.

Khi họ đang thương thảo nên sắp xếp những tu hành giả nửa sống nửa chết này thế nào, thì Ngao Tông cuối cùng cũng từ Minh Giới trở về.

“Ngao đại nhân, ngài đi lần này tròn một tháng, không biết tình hình thế nào?” Đinh Ẩn thấy Ngao Tông liền lập tức tiến lên hỏi han hớn hở.

“Một tháng?” Ngao Tông khẽ ngẩn ra, hắn ở Minh Giới cũng mới chỉ qua nửa ngày mà thôi.

Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút là biết, tất nhiên là do hắn đã nâng cao tầng thứ của Minh Giới lên rất nhiều, dẫn đến tốc độ thời gian trôi trong đó so với bên ngoài cũng nhanh hơn không ít.

Thời gian của thế giới thượng vị, vốn dĩ nhanh hơn rất nhiều so với thời gian của thế giới hạ vị.

“Minh Vương đã bị ta xử lý rồi.

Nhân loại sẽ không bao giờ phải lo lắng Minh Giới xâm lược nữa, từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng.” Ngao Tông nói.

Mọi người nghe xong trong lòng lại một trận kinh ngạc, nhưng cũng không còn cảm thấy không thể tin được nữa.

Sau nhiều lần chứng kiến thực lực của Ngao Tông, họ cũng đã nhận định thực lực của người trước nhất định ở trên Minh Vương, có thể giết chết hắn cũng không có gì lạ.

“Gã đó, cũng đáng đời.

Nếu không dốc lòng xâm lược Nhân giới, cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh như vậy.” Đinh Ẩn cười lạnh nói.

Ngao Tông không nói nhiều, chỉ khẽ cười.

Minh Vương đó bất kể có xâm lược Nhân giới hay không, cuối cùng hắn cũng sẽ chủ động tìm đến cửa để xử lý.

Gia Cát Ngự Ngã thỉnh cầu với Ngao Tông: “Ngao tiền bối, chuyện mà trước đây ta cầu xin ngài, không biết bây giờ có thể đáp

ứng không?

Đối với ta vô cùng quan trọng.” Ngao Tông biết, chuyện mà hắn nhắc đến chính là muốn ở lại Nhân giới xây dựng lại Thục Sơn.

Theo lý mà nói, Minh tộc hiện nay, không nên tiếp tục ở lại Nhân giới, mà nên cùng Ngao Tông tiến vào Minh Giới nghe theo hiệu lệnh.

Ngao Tông cũng không từ chối yêu cầu của hắn, “Tùy ngươi.

Nếu muốn ở lại Nhân giới thì cứ ở lại, bất luận ngươi sáng tạo tông môn ở một giới này xưng bá cũng không liên quan đến ta.” Dù sao hắn cũng sắp rời đi rồi, Gia Cát Ngự Ngã cùng đi Minh Giới cũng không có ý nghĩa gì.

“Xưng bá thì không dám, ta chỉ muốn phát dương quang đại Thục Sơn.” Gia Cát Ngự Ngã có chút khiêm tốn cười cười.

Tuy rằng với năng lực hiện nay của hắn, muốn ở Nhân giới xưng vương xưng bá cũng không phải chuyện khó.

Dù sao trong Nhân giới cũng không có bao nhiêu tu hành giả có thể chiến đấu, với thân phận người Minh tộc, đối với thế giới này hoàn toàn là sự áp chế.

“Nếu đã như vậy, ta cũng có thể giúp ngươi một tay.

Ghế đầu của Thục Sơn giao cho ngươi, ghế thứ hai để ta ngồi thế nào?” Đinh Ẩn vỗ vai Gia Cát Ngự Ngã, cười lớn nói.

Gia Cát Ngự Ngã cười mắng: “Đùa gì vậy!

Đừng quên lúc ngươi mới lên Thục Sơn là đồ đệ của ta, sao nhanh vậy đã muốn ngồi ngang hàng với ta?

Ta không đồng ý!” “Chuyện đồng ý hay không, nếu ngươi không phục thì bây giờ chúng ta có thể tỷ thí một phen, hắc hắc!” “Tỷ thí thì tỷ thí!” Ngao Tông lần đầu tiên thấy hai người họ nói chuyện vui vẻ

như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

Có lẽ là vì mọi chuyện đã bụi trần lắng đọng, mới có thể như vậy.

"Hắc Vũ, Si Hồn, hai người có muốn ở lại Thục Sơn không?

Chương 1039

Cấp cho các ngươi danh hiệu trưởng lão, coi như ghi danh cũng được.” Đinh Ẩn lại đưa tay ra mời gọi hai người.

Thế nhưng Hắc Vũ chỉ khẽ lắc đầu cười, “Ta muốn về Minh Giới để tận lực cho chủ nhân.” “Ta cũng vậy, may nhờ có chủ nhân ta mới có được ngày hôm nay.” Si Hồn cũng không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng Ngao Tông.

“Cũng không cần như vậy, muốn ở lại Nhân giới thì cứ ở lại.

Dù sao ta cũng không ở đây nữa.” Lời nói của Ngao Tông nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

“Không ở đây nữa?!” Đinh Ẩn mặt mày kinh ngạc, sau đó có chút lắp bắp hỏi: “Ngao đại nhân, ngài…” “Đừng hiểu lầm.

Không giống như ngươi hiểu, chỉ là trong một thời gian ngắn nữa các ngươi sẽ không gặp lại ta.” Ngao Tông cũng không giải thích nhiều với họ, “Tóm lại sau này các ngươi muốn làm gì, đều không cần cân nhắc đến ảnh hưởng của ta.” Đinh Ẩn có chút không hiểu, đang định hỏi thêm vài câu, Gia Cát Ngự Ngã ở bên cạnh lại nắm lấy vai hắn, khẽ lắc đầu ra hiệu.

Đinh Ẩn lập tức hiểu ý của người sau, thức thời ngậm miệng không hỏi nữa, “Ta hiểu rồi, Ngao đại nhân.

Ngài có cần ta làm gì không?” “Ta cũng nguyện ý chờ lệnh chủ nhân sai phái!” Hắc Vũ và Si Hồn cũng vội vàng xin mệnh.

Ngao Tông chỉ thản nhiên cười, sau đó khẽ lắc đầu, tất cả đều không cần nói cũng hiểu.

Đến đây, mọi người cũng đã hoàn toàn hiểu ra.

Gia Cát Ngự Ngã nói: "Tiền bối, sau này nếu ngài quay lại, xin hãy đến Thục Sơn tìm ta, nhất định sẽ tiếp đãi ngài chu đáo!" "Đến lúc đó ta sẽ xem ngươi có thể phát dương quang đại Thục Sơn đến mức nào." Ngao Tông sau đó liền không do dự nữa, xé toạc không gian trước mặt, một bước đạp vào trong đó!

Khi Ngao Tông rời đi, trong lòng mọi người đều dâng lên một nỗi buồn khó kiềm chế, nhìn nhau không nói nên lời.

"Sau này, chúng ta hãy cùng nhau nâng đỡ nhau nhé!" Đinh Ẩn nhìn về phía Ngao Tông rời đi, cố gắng vực dậy tinh thần. … Lại một lần nữa ở trong không gian hư vô này, Ngao Tông cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc một cách khó hiểu.

Cũng vô cùng nực cười, tuy đã du hành qua nhiều thế giới, thu nạp Minh Giới của mỗi thế giới vào tay mình, nhưng từ đầu đến cuối hắn cũng không hề cảm thấy có bao nhiêu sự thuộc về ở thế giới nào.

Ở những thế giới đó, hắn luôn cảm thấy mình chỉ là một vị khách mà thôi.

Chỉ có duy nhất thế giới hư vô này, ngược lại hắn thường xuyên ghé thăm nơi này, dường như cũng là nơi duy nhất hắn lặp đi lặp lại.

"Thôi vậy, đi đến nơi tiếp theo đi." Ngao Tông thu hồi tâm tư, khẽ nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời chiếc thuyền nhỏ cũng đang di chuyển trong hư không, tìm kiếm một thế giới tiếp theo.

Cứ như vậy không biết bao lâu, chiếc thuyền nhỏ lại một lần nữa tiến vào lối vào của một bong bóng thế giới tiếp theo.

Sau một trận cảnh tượng rực rỡ như kính vạn hoa, Ngao Tông lại một lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình đã tiến vào trong thế giới.

Nhìn ra xa, nơi này chỉ là một khu rừng rậm rạp, không thấy bất kỳ dấu vết nào của sự khai phá của con người.

Chỉ có một số dã thú đang chạy trong rừng, linh khí giữa trời đất vô cùng dồi dào, quả thực là một thế ngoại đào nguyên.

Cảnh tượng thế ngoại đào nguyên trước mắt, ngược lại khiến Ngao Tông có nơi để nghỉ ngơi.

Cuộc hành trình liên tục như vậy, khiến Ngao Tông trong lòng nảy sinh một chút mệt mỏi.

Sự mệt mỏi này không phải đến từ cơ thể, mà là từ tinh thần, lúc này hắn định ở thế giới này tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Đương nhiên, một lát này, đối với thế giới này chưa chắc là thời gian trôi qua bao lâu.

Dù sao ý thức tinh thần của hắn cực kỳ mạnh mẽ, nếu thực sự tiềm tu, thật sự không biết bao lâu mới có thể tỉnh lại.

"Tạm thời ở đây đi." Ngao Tông chọn một linh mạch có linh khí dồi dào, sau đó tùy ý tạo ra một động phủ ở đó, bố trí một kết giới bảo vệ đơn giản, rồi tiến vào trong đó ngồi khoanh chân dưỡng thần.

Cứ như vậy ngồi xuống, Ngao Tông chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng, không biết từ lúc nào đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Thời gian chìm vào giấc ngủ đối với hắn không dài, thực sự vô cùng thoải mái, trong lúc ngủ say hắn không hề có một giấc mơ nào, rất nhanh liền tỉnh lại từ giấc ngủ sâu.

"A… Thảo đường xuân thụy túc, song ngoại nhật trì trì a." Ngao Tông đứng dậy duỗi gân cốt, sự nghỉ ngơi ngắn ngủi khiến tinh thần hắn hoàn toàn sung mãn.

Thế giới này hắn còn chưa thăm dò, ngược lại đã ngủ một giấc trước, đây là lần đầu tiên.

"Không biết tình hình ở đây thế nào…" Ngao Tông đứng dậy phá

vỡ kết giới, từ trong động phủ của mình bước ra.

Thế nhưng khi xuất hiện ở thế giới bên ngoài, hắn lại phát hiện nơi này so với lúc mới đến đã hoàn toàn khác biệt.

Nhìn ra xa, nơi này mây khói lượn lờ, không còn khu rừng rậm rạp nữa, thay vào đó là rất nhiều kiến trúc trang nhã tinh xảo.

Nhìn ra xa, linh khí ở đây không giảm so với năm xưa, thậm chí có nhiều khí tức mạnh mẽ đang lang thang xung quanh, dường như nơi này so với ban đầu đã có thêm không ít sinh linh.

"Xem ra ta đã ngủ không ngắn." Ngao Tông lẩm bẩm, sau đó định tiến vào khu vực mây khói lượn lờ này để xem xét, lại đột nhiên nghe thấy không xa truyền đến một tiếng đàn cổ cầm du dương.

Tiếng đàn chậm rãi như dòng suối nhỏ, thanh âm thanh nhã, ý cảnh tựa như cực sâu, khiến người nghe trong lòng không hiểu sao có chút đồng cảm.

Càng quý giá hơn, trong tiếng đàn dường như có lẫn một chút pháp lực kỳ đặc, khiến nó có thể càng thêm cộng hưởng với thần hồn, làm cho lòng người an tĩnh.

"Tiếng đàn thú vị." Ngao Tông lần đầu tiên ở thế giới này nghe được tiếng đàn như vậy, lập tức bay về phía tiếng đàn, muốn tìm hiểu xem sao.

Tìm theo tiếng đàn, hắn phát hiện nguồn gốc của nó là ở một hòn đảo lơ lửng trên trời, lúc này bị từng lớp mây mù che phủ.

Hòn đảo này được bố trí một số cấm chế, dường như để ngăn cản người bên trong tùy ý ra vào.

Đương nhiên cấm chế này đối với Ngao Tông không có bất kỳ ý nghĩa nào, hắn không tốn chút sức lực nào đã tiến vào trong đó.

Chỉ thấy trên hòn đảo lơ lửng này, dưới một lương đình thanh nhã, một thiếu nữ mặc y phục màu trắng đang ngồi gảy đàn dưới lương đình, tiếng đàn du dương thanh thoát chính là từ đầu ngón tay nàng gảy ra.

Lúc này, thiếu nữ hoàn toàn chìm đắm trong tiếng đàn, nhắm mắt gảy đàn, hoàn toàn không nhận ra Ngao Tông, dường như mọi thứ bên ngoài đều không thể làm xao động tâm trí nàng.

"Tâm cảnh tốt." Ngao Tông có chút tán thưởng, chỉ chậm rãi ngồi sang một bên, yên tĩnh nghe nàng gảy đàn.

Không biết bao lâu trôi qua, một khúc đàn kết thúc, thiếu nữ chậm rãi thở ra một hơi, sau đó mở mắt ra, vừa nhìn đã chú ý đến Ngao Tông, sắc mặt tức thì có chút kinh ngạc.

Không có ai có thể tiến vào đây, từ trên người người này không cảm nhận được chút pháp lực nào, dường như người đứng trước mặt chỉ là một phàm nhân bình thường.

Nhưng nàng biết, phàm nhân tuyệt đối không thể tiến vào đây, người này không phải tầm thường.

"Các hạ là ai?

Ta ở trong Thần Giới, dường như chưa từng gặp các hạ." Thiếu nữ cẩn thận hỏi.

"Ta không phải người sinh ra ở đây." Ngao Tông thuận miệng trả lời, nhưng lại có chút thắc mắc về câu hỏi của nàng: "Vừa rồi cô nói, đây là Thần Giới?" "Không sai.

Các hạ ở đây, chẳng lẽ không biết sao?" Thiếu nữ càng lúc càng cảm thấy Ngao Tông có chút kỳ quái.

Ngao Tông nhíu mày, lúc mới đến thế giới này, nơi đây chỉ là một khu rừng nguyên thủy không thể bình thường hơn.

Đừng nói là Thần Giới, ngay cả một người sống hắn cũng không thấy, thần của nàng ở đâu ra?

"Cô nương, nếu như cô nói, chẳng lẽ nơi này không có phàm nhân, sống ở đây toàn bộ là thần minh?" Thiếu nữ cảm thấy càng thêm kỳ quái, trên dưới đánh giá Ngao Tông, không nhịn được hỏi: "Ngươi không phải thật sự chỉ là một phàm nhân đấy chứ?

Mấy chuyện này đều không biết." Ngao Tông cũng vui vẻ giả ngốc, "Ta cũng không biết tại sao, vốn ta chỉ là một thương nhân đi bộ, nhưng lúc nghỉ ngơi trong một hang động để tránh mưa, khi ra ngoài thì đã ở đây rồi." Ngao Tông đương nhiên đang nói dối, nhưng lời nói này lại khiến thiếu nữ suy nghĩ kỹ.

Chương 1040

"Chẳng lẽ là tác dụng của Hỗn Độn chi lực… dường như cũng có khả năng." Thiếu nữ như có điều suy nghĩ.

"Ngươi có thể đến đây, thật không biết là vận khí quá tốt hay quá tệ." Thiếu nữ mỉm cười với Ngao Tông, "Đúng như ta vừa nói với ngươi, nơi này là Thần Giới, theo cách hiểu của phàm nhân, là nơi ở của thần minh." "Thần minh… từ khi nào có thần ở đây cư trú?" Ngao Tông mơ hồ cảm thấy chuyện này dường như có liên quan đến quá khứ.

"Thời gian thần minh xuất hiện ngay cả ta cũng không nhớ rõ nữa, chỉ là trong chúng ta có truyền thuyết, rất lâu trước đây có một số sinh linh có thiên phú vượt xa phàm nhân đã đến khu vực này, và phồn thịnh sinh sôi, tu hành, cho đến ngày nay mới trở thành thần minh bảo hộ nhân loại sinh tồn trên mặt đất." Ngao Tông nghe thiếu nữ giải thích, mới hiểu ra, thì ra mình đã ngủ lâu đến vậy.

Ngay cả những vị thần được gọi là này, vào thời điểm đó cũng chưa từng xuất hiện.

"Đúng rồi, ta từng nghe nói, trong Thần Giới có một khu vực cấm mà bất kỳ ai cũng không thể xâm nhập, cho đến ngày nay dù là thiên thần mạnh nhất cũng không thể vào được, rất nhiều người đều đoán rằng nơi đó có lẽ là một thế giới khác." Thiếu nữ lại như nhớ ra điều gì đó, thuận miệng bổ sung một câu.

Lúc này, cấm chế trên hòn đảo đột nhiên được giải trừ, thiếu nữ có chút nhìn quanh, đột nhiên sắc mặt đại biến.

"Cẩn thận!" Thiếu nữ đột nhiên thi pháp lên Ngao Tông, gia trì một đạo ẩn thân thuật lên người hắn, trong khoảnh khắc bóng dáng

Ngao Tông biến mất.

Chỉ là Ngao Tông không hiểu, tại sao thiếu nữ lại muốn che giấu hắn?

Lúc này, bên ngoài hòn đảo trên trời, mấy tên binh sĩ mặc áo giáp, sát khí đằng đằng đáp xuống đảo, không khách khí nói với thiếu nữ: "Giờ đã đến." Tu vi của những binh sĩ này đều kém xa thiếu nữ, nhưng thiếu nữ vẫn ung dung cùng họ rời đi.

Thì ra nàng giấu Ngao Tông đi là để không cho đám binh sĩ này phát hiện.

Xuất phát từ tò mò, Ngao Tông lặng lẽ cùng họ rời đi, và gia cố thêm ẩn thân thuật trên người mình, khiến tất cả mọi người đều không thể nhận ra.

Thiếu nữ rất nhanh bị áp giải đến một đại điện lơ lửng giữa không trung, trong đại điện mây khói lượn lờ đó, có rất nhiều người đang chờ đợi.

Ngao Tông quan sát sơ qua một lượt, tu vi của những người có mặt đều không thấp, có lẽ thật sự như lời thiếu nữ đã nói, những người này toàn bộ đều là thần.

"Thượng Cổ, chúng ta đã có định luận về sự phán xét đối với ngươi.

Trừng phạt là loại bỏ Hỗn Độn chi lực, từ nay về sau không còn là một trong Hỗn Độn Chư Thần nữa." Trong đám người, một lão giả tóc bạc phơ vuốt râu, ngữ khí cao cao tại thượng.

Thiếu nữ được gọi là Thượng Cổ không có quá nhiều kinh ngạc, những chuyện này dường như đều nằm trong dự liệu của nàng, "Ta có thể chấp nhận sự trừng phạt." Nghe Thượng Cổ đồng ý, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đây chính là kết quả họ muốn.

Thế nhưng Ngao Tông đang quan sát trong bóng tối lại có chút thắc mắc, rõ ràng tu vi cảnh giới của thiếu nữ Thượng Cổ này mạnh hơn rất nhiều so với những người có mặt, tại sao lại cam tâm tình nguyện bị đám người này trừng phạt?

Ngao Tông không biết Thượng Cổ rốt cuộc có tội gì, nhưng nếu nàng thật sự muốn giết ra một con đường máu, cũng vẫn có một tia hy vọng sống.

"Ngươi tự mình chấp hành, hay là để chúng ta?" Lão giả thản nhiên mở miệng, nhưng mấy tên binh sĩ sau lưng Thượng Cổ lại đang háo hức chuẩn bị tiến lên.

"Không cần các ngươi ra tay, ta tự mình quyết định!" Ánh mắt thiếu nữ lướt qua khuôn mặt của mỗi người trong đại điện, trong đáy mắt lộ ra vẻ thê lương.

Đó là nỗi bi ai của sự thất vọng triệt để!

"Kể từ nay về sau, nếu không có ta giúp đỡ, các ngươi vẫn có thể duy trì trật tự, khiến Thần giới không bị sa đọa, ta cũng có thể cam tâm chấp nhận." Giọng Thượng Cổ có chút bi ai.

"Không cần phải lo lắng nữa." Lão già có vẻ sốt ruột, "Bây giờ nên thực hiện lời hứa đi, ra tay đi." Thượng Cổ cười một tiếng thê thảm, sau đó đặt một tay lên ngực, dần dần dẫn động pháp lực trong cơ thể bài trừ ra ngoài, đồng thời tiêu hủy thần cách.

Rất nhanh, nàng đã hoàn toàn mất đi thần tính, lúc này trong mắt mọi người, nàng chỉ là một phàm nhân không chút pháp lực.

Nhưng dù vậy, thân thể của nàng vẫn là thần thể, cho dù đã sa sút đến mức này, bọn họ vẫn không yên tâm.

"Thượng Cổ, với tu vi tầng thứ của ngươi bây giờ, không thích hợp tiếp tục sinh tồn ở Thần giới.

Hay là chuyển thân vào phàm gian, tu luyện lại từ đầu, đợi đến lúc đó rồi quay về Thần giới, thế nào?" Lão già tóc trắng lại một lần nữa lên tiếng đề nghị.

Nhưng lời này vừa thốt ra, lại dẫn tới ánh mắt cực kỳ phản cảm của mọi người.

"Với thân phận của Thượng Cổ, hoàn toàn có thể không chấp nhận sự chế tài của chúng ta, cho dù hôm nay, nàng từ chối, chúng ta lại có thể làm gì?" Một tiên tử mặc y phục bảy màu lên tiếng phản bác lão già, "Ta cho rằng nên dừng lại ở đây thôi!" Lão già tóc trắng lại hừ lạnh một tiếng, "Lạc Dao, không phải ta được đằng chân lân đằng đầu.

Thượng Cổ đối với Thần giới có công lao không thể xóa nhòa, nhưng uy hiếp và hậu quả mà nàng gây ra trước đó, cũng nên suy xét cho kỹ." Lạc Dao đang định phản bác, nhưng Thượng Cổ thậm chí không để nàng nói hết lời, đã sải bước đi ra ngoài đại điện.

"Chư vị, sau này nếu ta có thể tu luyện trở lại Thần giới, lúc đó chúng ta sẽ gặp lại!" Dứt lời, Thượng Cổ không chút do dự nhảy xuống, thân ảnh của nàng lập tức bị tầng tầng mây mù bên dưới nuốt chửng!

"Thượng Cổ!" Mọi người đều không ngờ Thượng Cổ lại dứt khoát như vậy.

Lão già đưa ra đề nghị kia càng kinh ngạc hơn, lão không hề bắt Thượng Cổ nhất định phải chuyển thế trọng sinh, chỉ dùng đó làm cái cớ để tiếp tục đả kích địa vị của Thượng Cổ trong lòng mọi người.

Nhưng nàng lại chuyển sinh một cách không chút do dự, quả thực khiến lão vô cùng hổ thẹn.

"Chư vị, cáo từ!" Lạc Dao khẽ cúi đầu chào mọi người, sau đó rời

khỏi đại điện.

Sau Lạc Dao, những người khác cũng không tiếp tục ở lại, lần lượt cáo biệt, chẳng mấy chốc đã rời đi một nửa.

Ngao Tông không có hứng thú gì với những người này, khi Thượng Cổ nhảy vào tầng mây, thần thức của hắn lập tức khóa chặt trên người nàng.

"Hà tất phải như vậy?" Ngao Tông truyền âm bên tai Thượng Cổ, người sau không hề mở mắt, chỉ nở một nụ cười thê lương.

Ngao Tông biết ý chí của nữ tử này đã quyết, bèn không để ý đến nàng nữa.

Nhưng vào lúc này, Ngao Tông lại phát hiện mệnh cách trong hồn phách của Thượng Cổ đang tỏa sáng rực rỡ.

Nàng đã đắc được thiên mệnh vào khoảnh khắc này!

Cứ như vậy, Ngao Tông không thể ngồi yên mặc kệ được nữa, lập tức dùng U Minh chi lực đỡ lấy thân thể Thượng Cổ, cưỡng ép cứu nàng lại ngay trước khi nàng rơi vào luân hồi.

Vào khoảnh khắc thân hình ngừng rơi, Thượng Cổ đột nhiên tỉnh lại, không hề đầu thai luân hồi như dự liệu.

"Ai đang cứu ta?" Thượng Cổ ngơ ngác nhìn bốn phía, lòng đầy nghi hoặc.

Lúc này, Ngao Tông vốn đang ẩn thân đã hiện ra trước mặt Thượng Cổ, "Ngươi cam tâm bị những kẻ đó ép phải chuyển thế trọng sinh sao?" "Ngươi?!" Thượng Cổ kinh ngạc tột độ, vốn tưởng người này chỉ là một phàm nhân, nhưng bây giờ xem ra tuyệt đối là kẻ thâm tàng bất lộ.

"Ẩn thân thuật ta thi triển cho ngài, đáng lẽ không đủ để qua mắt

chúng thần.

Tu vi cảnh giới của các hạ không thấp, thậm chí không thua kém ta lúc trước.

Không biết các hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Có thể cho biết một hai không?" Thượng Cổ nhìn Ngao Tông với vẻ mặt phức tạp, lúc này mới nhận ra mình đã đánh giá quá thấp người đàn ông trước mắt.

"Người thông minh." Ngao Tông mỉm cười với nàng, "Ngươi có tư cách biết lai lịch của ta, ít nhất có thể nghe hiểu được." "Xin rửa tai lắng nghe." Thượng Cổ gật đầu đáp.

Ngao Tông cũng không cần phải kể quá sâu, chỉ nói cho nàng biết mình đến từ thế giới khác, cũng như mục đích của chuyến đi này.

"Nguyên lai là vậy, cũng khó trách.

Đại tu hành giả như ngài, việc qua lại giữa các thế giới hẳn là dễ như trở bàn tay." Trong ánh mắt Thượng Cổ hiện lên vẻ ngưỡng mộ khó tả.

Nàng từng nghe nói, đại tu hành giả chân chính có thể không ngừng qua lại giữa các thế giới, chỉ là chưa từng tận mắt chứng kiến.

Thậm chí trong một thời gian dài, nàng còn cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết hư cấu.

"Ngươi lại dễ dàng tin lời ta như vậy?" Ngao Tông không ngờ nàng lại tiếp thu cách nói của mình nhanh đến thế.

"Đương nhiên rồi!

Chương 1041

Ta ở Thần giới chưa từng thấy qua các hạ, đại thần thông giả như ngài tuyệt đối không thể ẩn giấu lâu như vậy mà không lộ diện, trước đây cũng...” Nói đến đây, sắc mặt Thượng Cổ đột nhiên có chút do dự và ngập ngừng.

“Thực ra nói lại, thời gian ta đến nơi này có lẽ còn lâu hơn ngươi tưởng.” Ngao Tông phất tay, đưa Thượng Cổ cùng lúc thuấn di rời khỏi đây.

Khi đến đích của cuộc thuấn di, Thượng Cổ mới thấy, Ngao Tông đưa nàng đến Thiên Linh Sơn trong Thần giới.

Nàng từng nghe đồn rằng, trong Thiên Linh Sơn có một cấm chế mà không ai có thể xâm nhập.

“Chẳng lẽ...” Thượng Cổ đột nhiên hiểu ra.

Ngao Tông đưa nàng đến một động phủ, chỉ là cấm chế ở nơi đó đã bị phá bỏ, có thể tự do ra vào không chút trở ngại.

“Trời...

Chẳng lẽ đây là động phủ của ngài?” Sự chấn động trong lòng Thượng Cổ quả thực khó có thể diễn tả bằng lời.

Ban đầu, nàng từng thử liên thủ với ba vị chủ thần trung kỳ trong giới này, cùng nhau tấn công cấm chế kia, kết quả không có tác dụng gì.

Nhưng hiện giờ cấm chế đã bị Ngao Tông mở ra, ý nghĩa không cần phải nói nhiều.

Ngao Tông chắc chắn là vị đại năng đã ngủ say ở đây từ trước!

Thượng Cổ đột nhiên hiểu ra, “Tiền bối, rốt cuộc ngài đã ngủ say ở đây bao lâu?” Ngao Tông suy nghĩ một lát, “Cái này ta cũng không biết.

Chỉ là khi ta vừa đến thế giới này, nơi đây là một khu rừng nguyên thủy chưa được khai phá, không có bất kỳ công trình nhân tạo nào.

Ta bắt đầu ngủ say từ lúc đó.” Thượng Cổ hoàn toàn không biết phải biểu đạt sự chấn động trong lòng như thế nào.

Nàng mơ hồ cảm thấy, thời điểm mà Ngao Tông nói đến, e rằng ngay cả chúng thần cũng chưa xuất hiện.

Thậm chí có thể vị chủ thần đầu tiên cũng chưa xuất hiện.

Nếu đúng như vậy, nếu chỉ chợp mắt một lúc mà đã trôi qua năm tháng dài đằng đẵng, thì tu vi cảnh giới của người trước mắt đã hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của nàng.

Thậm chí Thượng Cổ còn nghi ngờ người này có thể dễ dàng diệt sạch chúng thần.

“Ta đã bất kính với tiền bối.” Thượng Cổ trịnh trọng hành lễ với Ngao Tông.

Mặc dù trước đây địa vị của nàng trong chúng sinh là cực cao, nhưng Ngao Tông trước mắt tuyệt đối xứng đáng với cái lạy này của nàng!

“Không cần như vậy.

Ta ở thế giới này không định quá phô trương, cho nên sau này cũng không cần gọi ta là tiền bối, ta tên là Ngao Tông.” Ngao Tông nhàn nhạt nói.

“Vậy ta gọi huynh là Ngao đại ca đi, nghe thân thiết hơn một chút!” Thượng Cổ cười nói.

Lúc này, khi tận mắt chứng kiến nhiều bí ẩn chưa có lời giải được xác thực, nỗi u ám trong lòng Thượng Cổ cũng đã tan đi không ít.

Trong lòng nàng lại có chút hối hận vì đã quá nhanh chóng vứt bỏ tu vi, càng không lý trí khi muốn đầu nhập vào Nhân giới chuyển sinh.

Nếu không có Ngao Tông ra tay giúp đỡ, bây giờ hối hận cũng không kịp.

"Nói lại, tại sao những người vừa rồi lại ép ngươi chuyển thế đầu thai?

Vì sao ngươi lại cam tâm nghe lời họ?" Ngao Tông hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Đối với điểm này, Thượng Cổ cũng không hề né tránh mà kể lại một năm một mười.

Cũng vừa lúc trong lòng nàng đang đầy một bụng lửa giận.

Nguyên lai, chúng thần sống ở Thiên giới, nơi lăng giá trên vạn vật, cũng không phải là thiên hạ vô địch.

Tuy tự xưng là thần minh, nhưng thực tế còn lâu mới có thể hoàn toàn khống chế sinh linh vạn vật.

Cái danh hiệu thần minh chỉ là sau khi trấn áp các tộc trên thế giới, các tộc không thể không tôn xưng mà thôi.

Hoàn toàn dựa vào vũ lực để trấn áp, tự nhiên cũng có khả năng bị phản phệ.

Trên thế gian vẫn có không ít dị tộc đang tìm mọi cách lật đổ sự thống trị của chúng thần Thiên giới, Thiên giới cũng tương ứng có bốn vị chủ thần thống lĩnh chúng thần để tranh đấu với họ.

Bốn chủ thần lần lượt nắm giữ bốn sức mạnh Thăng Long Thủy Thần của Thiên giới, cũng chính nhờ sự che chở của họ mà những

yêu ma quỷ quái kia mới không thể nào đánh lên thiên cung.

Thượng Cổ là một trong bốn chủ thần, thân phận của nàng là Hỗn Độn chủ thần.

Nhưng bốn chủ thần không hoàn toàn dựa vào năng lực của mình để từng bước tu luyện đến ngày nay, sức mạnh nguyên thủy trên người họ là do chủ thần đời trước truyền thừa.

Trước đây, Thượng Cổ chỉ là một tu hành giả ở Nhân giới có tầng thứ cực thấp, thậm chí với thiên phú của mình, cả đời cũng không thể trở thành một vị thần thấp kém nhất.

Nhưng chủ thần Hỗn Độn đời trước lại để mắt đến nàng, lúc sắp chết đã truyền thừa chức vị chủ thần Hỗn Độn cho nàng, giúp nàng có được Hỗn Độn chi lực mạnh mẽ khủng bố đó.

Thượng Cổ trong tình huống không hề chuẩn bị đã một bước trở thành một trong bốn người mạnh nhất Thiên giới, nhưng nàng không hề bị sức mạnh làm cho mê muội tâm trí.

Nàng tuân theo quy định mà chủ thần đời trước và mình đã đặt ra, dùng sức mạnh để bảo vệ Thiên giới một cách tốt nhất, đã thành công hóa giải hết nguy cơ này đến nguy cơ khác cho Thiên giới.

Nhưng trong trận đại chiến lần trước, nàng đã vô tình hủy đi pháp bảo của chủ thần Hỗn Độn đời trước, sức mạnh rò rỉ ra ngoài khiến họ tổn thất thảm trọng ngay tại chỗ, không biết bao nhiêu thần minh bị liên lụy mà chết.

Thậm chí suýt nữa vì thế mà thua trận.

Sau trận chiến đó, Thiên giới đã phải trả một cái giá cực kỳ thảm khốc, nhưng cuối cùng vẫn bảo toàn được Thiên giới, sau đó liền bắt đầu thanh toán với Thượng Cổ.

Cũng chính vì vậy, Thượng Cổ lòng mang áy náy, đã tự phong tỏa

mình trên hòn đảo lơ lửng kia, thỉnh cầu chúng thần phán xử.

Nhưng không ngờ, chúng thần hoàn toàn không nghĩ đến cống hiến ngày xưa của nàng, nhất trí yêu cầu nàng phải trả một cái giá cực lớn, thậm chí ép nàng chuyển thế trọng sinh.

Cứ như vậy, ai mà không nản lòng thoái chí.

Ngao Tông như có điều suy nghĩ, "Nhưng bây giờ, ngươi chắc không định tiếp tục từ bỏ tính mạng của mình chứ?" "Đương nhiên, vừa rồi ta cũng đã nghĩ thông, kết thúc một đời như vậy thật quá vô vị." Thượng Cổ cười lạnh một tiếng.

Bất luận thế nào, nàng cũng phải tu luyện lại pháp lực, ít nhất phải ở Thiên giới để lấy lại danh dự cho mình.

Không thể để những kẻ kia nghĩ rằng, nàng vì sợ tội mà chuyển thế trọng sinh.

"Ngao đại ca, có thể nhờ huynh giúp ta một lần cuối cùng không?

Việc này rất quan trọng với ta, dù quả thực là một yêu cầu quá đáng." Thượng Cổ hỏi có chút thấp thỏm.

Không cần Thượng Cổ mở lời, Ngao Tông cũng mơ hồ đoán được ý nghĩ của nàng, "Ẩn giấu thân phận ở lại Thiên giới tiếp tục tu hành?" "Đúng vậy.

Nhưng ta không có thần lực, mà người ở Thiên giới ai cũng nhận ra ta, ta cũng không thể thay đổi dung mạo của mình." Thượng Cổ thẳng thắn nói.

"Giúp ngươi không phiền, chỉ là cái nhấc tay mà thôi." Ngao Tông tâm niệm vừa động, chỉ thi triển một chút pháp thuật, Thượng Cổ liền thay đổi dung mạo.

Nàng kinh hỉ phát hiện khí tức của mình cũng đã thay đổi, kinh

mạch tu hành bị tổn thương trong cơ thể cũng hoàn toàn hồi phục như cũ.

Chương 1042

Điều này có nghĩa là chỉ cần có đủ thời gian tu hành, có lẽ nàng vẫn có cơ hội dung nhập lại Hỗn Độn chi lực vào cơ thể, một lần nữa trở thành Hỗn Độn chủ thần.

Lúc này trong lòng nàng thực sự hối hận, đã thỏa hiệp quá nhanh, nếu lúc đó còn giữ được pháp lực, cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh này.

"Tiếp theo lại không biết phải tu hành bao lâu nữa." Thượng Cổ trong lòng có chút phiền muộn.

Nàng đang định hỏi Ngao Tông, nhưng vừa quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng Ngao Tông đâu.

Thậm chí một chút khí tức cũng không lưu lại, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

"Thượng Cổ, tạm thời tu hành ở Thiên giới, thời gian ngươi phải bỏ ra chắc sẽ rất dài." "Như ngươi đã biết, ta cần đi tìm nơi Minh giới tọa lạc, nếu cần ta giúp đỡ, chỉ cần bóp nát ngọc phù này là được." Lời nói của Ngao Tông truyền âm bên tai Thượng Cổ, cuối cùng nàng thấy một tấm ngọc phù màu tím chậm rãi lơ lửng trước mặt.

"Đa tạ..." Thượng Cổ nắm chặt ngọc phù trong tay, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Chỉ là lần đầu gặp mặt với Ngao Tông, hắn đã bằng lòng giúp đỡ nàng một cách hào phóng như vậy, không màng bất cứ hồi báo nào.

"Ngao đại ca thật là một người tốt hiếm có!" Thượng Cổ không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

So với việc giành lại Hỗn Độn chi lực thuộc về mình, trong lòng

Thượng Cổ lại có thêm một động lực để tu hành thật tốt: trước lần gặp lại Ngao Tông tiếp theo, phải để Ngao Tông thấy mình một lần nữa trở thành Hỗn Độn chủ thần. ...

Nhân giới.

Ngao Tông rời khỏi Thiên giới, hắn biết Minh giới và Nhân giới giao tiếp thường xuyên nhất, ở đây dễ dàng tìm được thông đạo tiến vào Minh giới nhất.

Việc tiến vào Thần giới trước đó chỉ là một tai nạn mà thôi, còn chuyện của Thượng Cổ, sau này hãy nói.

Nha đầu nhỏ này còn một con đường dài phải đi.

Khi giáng lâm đến Nhân giới, hắn lại phát hiện mình đáp xuống một nơi đông người.

Nơi này dường như là một hội trường, bên trong có một võ đài cực lớn, trên võ đài treo một tấm hoành phi: Thiên Hạ Hội tam đường đường chủ tranh bá.

"Đường chủ lần này e rằng không phải Đoạn Lãng thì không được, trong đám hậu bối có ai có thể sánh ngang với hắn?" "E rằng đây là trận đấu không có chút hồi hộp nào nhất hiện nay." "Nếu Đoạn Lãng có thể trở thành đường chủ, đối với chúng ta cũng có không ít chỗ tốt." Ngao Tông không có chút hứng thú nào với trận tranh bá trên lôi đài, cuộc đấu của những người này trong mắt hắn chẳng khác gì trò trẻ con.

Khi hắn chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên phát hiện trong đám người có hai luồng khí tức vô cùng bắt mắt, lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Kẻ mang Thiên mệnh, lại đồng thời xuất hiện hai người trong đám đông!

“Lạ thật, Thiên mệnh không chọn Thượng Cổ, tại sao lại xuất hiện trong đám phàm nhân này?” Ngao Tông lập tức nổi hứng, quyết định tạm thời không rời đi, nhất định phải tìm ra hai kẻ mang Thiên mệnh kia.

Hắn dùng ẩn thân thuật lẻn vào đám đông, nhanh chóng men theo khí tức tiến vào một đạo trường bên ngoài lôi đài.

Trong đạo trường đó, một nam tử tóc tai có chút rối bù đang luyện tập đao pháp.

Nam tử này tướng mạo đường đường, vừa nhìn đã biết thiên phú cực tốt, trở thành người của Thiên mệnh cũng không có gì lạ.

Khi Ngao Tông đang do dự có nên hiện thân gặp mặt hay không, cửa lớn đạo trường đột nhiên bị đẩy ra, một lão già thân hình còng queo bưng một tách trà đi vào.

“Ta không cho phép ai tự tiện vào đây, ngươi...” Thanh niên nam tử có chút không kiên nhẫn nhìn về phía cửa đạo trường, nhưng khi nhìn rõ bóng dáng của lão già kia, không khỏi ngẩn người.

Lão già cũng giống như nam tử, vô cùng kinh ngạc!

“Hoắc Liệt thúc phụ, là ngài sao?!” Nam tử buột miệng nói, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lão già được gọi là Hoắc Liệt dường như không ngạc nhiên khi bị nhận ra, nhưng vẻ mặt đầy lo lắng, “Bộ Kinh Vân, tại sao ngươi lại ở đây?

Giờ này khắc này chẳng phải ngươi nên tham gia đại hội tranh bá sao?” Bộ Kinh Vân định mở miệng giải thích, nhưng bây giờ đâu phải là lúc nói chuyện này!

“Hoắc Liệt thúc phụ, bây giờ ngài nên mau chóng rời khỏi đây, nếu không tính mạng khó giữ!

Ta biết ngài đến đây vì sao, nhưng tuyệt đối không thể thành công." Hoắc Liệt cười khổ một tiếng, "Ta đã xông vào đây, thì không nghĩ sẽ sống sót rời đi.

Ngược lại là ngươi, chẳng lẽ ngươi đã quên ơn dưỡng phụ, lại tu hành dưới trướng kẻ thù!" Ngao Tông đứng một bên yên lặng lắng nghe hai người đối thoại, mặc dù không biết tại sao hai người lại tranh cãi ở đây, nhưng hắn biết gã tên Hoắc Liệt kia e rằng khó lòng thoát thân.

Bên ngoài đạo trường, có rất nhiều cao thủ nội lực cao cường và một lượng lớn thuộc hạ đang kéo đến đây, dường như đã sớm biết Hoắc Liệt sẽ đến.

Bộ Kinh Vân nhíu chặt mày, nhanh chóng hiểu ra, tại sao hôm nay mình lại được sắp xếp tu hành trong đạo trường này!

"Hoắc Liệt thúc phụ, bây giờ không phải là lúc tranh luận những chuyện này, ngài mau..." Nhưng lời của hắn chưa nói xong, ngoài cửa đã truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập và sát khí mãnh liệt áp sát.

"Quả nhiên, ta đã quá xem thường Hùng Bá." Hoắc Liệt cười khổ, sau đó đột nhiên xé bỏ y bào, hiện nguyên hình là một nam nhân trung niên khôi ngô.

Hoắc Liệt hiện nguyên hình, nhưng điều đầu tiên không phải là bỏ chạy, mà lại lao thẳng đến tấn công Bộ Kinh Vân, một chưởng vỗ mạnh xuống thiên linh cái của hắn!

Bộ Kinh Vân kinh hãi, không biết tại sao Hoắc Liệt lại ra tay với mình, nhưng tính mạng quan trọng, hắn liền giơ ngang trường đao chắn trước người.

"Keng!" Tiếng kim loại va chạm vang lên, trường đao trong tay Bộ

Kinh Vân vỡ tan tành, dư chấn lan ra phá hủy toàn bộ đồ đạc trong phòng.

Khi Bộ Kinh Vân tưởng rằng bước tiếp theo Hoắc Liệt sẽ hạ sát thủ, thì lão lại đột nhiên bay vọt lên phá vỡ mái nhà, tìm đường chạy trốn!

Bộ Kinh Vân nhìn phương hướng Hoắc Liệt chạy trốn, trong lòng mơ hồ hiểu ra.

Cũng vào lúc này, cửa lớn đạo trường bị một cước đá văng, sau đó một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm nghị, ăn mặc hoa quý, được một đám thị vệ vây quanh bước vào đạo trường.

Vừa lúc nhìn thấy bộ dạng vô cùng chật vật của Bộ Kinh Vân.

"Thích khách đâu?" Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn Bộ Kinh Vân, mở miệng hỏi.

Bộ Kinh Vân khẽ cúi đầu, "Vừa rồi hắn ra tay với ta, nhưng không thành công, dường như sau khi bị phát giác đã tự mình bỏ chạy." Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân, dường như đang cân nhắc lời nói của hắn.

"Đi, bắt tên thích khách đó về đây, phải giữ lại người sống, ta muốn biết thân phận của hắn là ai." Một tiếng ra lệnh, tất cả mọi người lập tức tản ra.

Từ giờ khắc này, kẻ đó dù có mọc cánh cũng khó thoát.

Người đàn ông trung niên không nhìn Bộ Kinh Vân thêm một lần nào nữa, chỉ xoay người rời đi, "Nhất định phải cẩn thận một chút, những kẻ thù kia sẽ nhân cơ hội này tìm mọi cách ám sát ta, cũng có khả năng liên lụy đến ngươi." "Ta biết rồi." Bộ Kinh Vân nhìn người đàn ông trung niên rời đi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"Người vừa rồi là thúc phụ của ngươi?" Bỗng nhiên, một giọng

nói vang lên từ phía sau, Bộ Kinh Vân kinh hãi, vội quay đầu lại, vừa lúc thấy Ngao Tông đang tựa vào cột nhà, hứng thú đánh giá hắn.

"Ngươi cũng là thích khách?" Bộ Kinh Vân không chút suy nghĩ, lập tức ra tay với Ngao Tông, nội lực cuồn cuộn từ lòng bàn tay hắn đánh ra khiến cả đạo trường chấn động.

Nhưng công kích của hắn chưa kịp đến gần Ngao Tông, đã bị hóa giải một cách lặng lẽ, hoàn toàn không thể chạm tới Ngao Tông.

"Dựa vào ngươi mà muốn làm ta bị thương đúng là si tâm vọng tưởng." Ngao Tông lười biếng phất tay, một luồng xung kích lực gấp mười lần nội lực của Bộ Kinh Vân bùng phát, trong nháy mắt đánh bay Bộ Kinh Vân, khiến đầu hắn đập mạnh vào mái nhà!

"Ầm!" Bộ Kinh Vân ngã xuống đất, ngũ tạng lục phủ vẫn bị chấn động hơi đau nhói, nhưng đối với hắn thì không đáng kể.

Vị khách không mời trước mắt này mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, thậm chí có thể ở cùng tầng thứ với Hùng Bá.

Bộ Kinh Vân mặc dù lỗ mãng, nhưng lúc này khi đã biết rõ sự chênh lệch giữa hai bên, hắn chỉ nghĩ làm sao để an toàn thoát thân.

"Được rồi, không cần sợ hãi.

Chương 1043

Nếu ta muốn giết ngươi thì ngươi đã sớm mất mạng rồi." Ngao Tông từ từ đưa tay lên, thân thể Bộ Kinh Vân bị một luồng sức mạnh vô hình nâng lên, ngay cả một vài vết thương ngầm trong cơ thể cũng được chữa lành.

Dường như người trước mắt này thật sự không có ác ý, nhưng quả thực mạnh đến đáng sợ.

"Xin hỏi các hạ rốt cuộc là ai?" Bộ Kinh Vân vẫn chưa buông lỏng cảnh giác.

"Với trình độ của ngươi, ta nói ra ngươi cũng khó hiểu, nhưng bây giờ ngươi có vẻ cần giúp đỡ?" Ngao Tông hứng thú đánh giá Bộ Kinh Vân.

"Đương nhiên không cần giúp đỡ!" Bộ Kinh Vân ban đầu có chút quật cường, nhưng vừa nghĩ đến Hoắc Liệt đang chạy trốn, trong lòng lại khổ sở không thôi.

"Ta có thể giúp ngươi cứu người vừa rồi, chỉ cần một ý niệm của ta." Ngao Tông búng tay một cái, ngay lập tức trước mặt hai người hình thành một hình ảnh, trong hình ảnh chính là Hoắc Liệt đang chạy trốn khắp nơi để tránh kẻ truy sát.

"Công pháp gì đây?" Thủ đoạn này khiến Bộ Kinh Vân chấn động không thôi, nhưng nhanh chóng bị cảnh tượng trong hình ảnh thu hút sự chú ý.

Hoắc Liệt đang liều mạng chạy trốn khắp nơi để tránh truy binh, nhưng trên người đã có nhiều vết thương, bị bắt chỉ là vấn đề thời gian.

Một khi Hoắc Liệt bị bắt, kết cục chờ đợi lão chắc chắn là bị giết, không có lựa chọn nào khác.

"Ngài thật sự có thể giúp ta cứu ông ấy sao?" Bộ Kinh Vân thực sự không nỡ nhìn Hoắc Liệt chết đi như vậy, liền hạ thấp tư thái đối mặt với Ngao Tông.

"Có thể, sống chết của lão chỉ trong một ý niệm của ta." Ngao Tông thờ ơ nói.

Bộ Kinh Vân không thể kìm nén được nữa, "Nếu ngài có thể cứu ông ấy, bất cứ điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng." "Tốt!" Ngao Tông mỉm cười, hắn đang chờ câu nói này.

Sau đó tâm niệm vừa động, hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Bộ Kinh Vân trợn to hai mắt, hoàn toàn không hiểu Ngao Tông đã làm gì!

Cùng lúc đó, Hoắc Liệt đang liều mạng chạy trốn sắp bị truy binh phía sau bắt được.

Thấy không còn hy vọng chạy thoát, lão nghĩ đến Bộ Kinh Vân, cười một tiếng thê thảm, "Huynh trưởng, ta vô năng.

Bây giờ điều duy nhất ta có thể làm chỉ là bảo toàn cho Kinh Vân không chết." Hoắc Liệt rút ra một thanh đoản đao, chém thẳng vào mặt mình!

Lão muốn hủy hoại hoàn toàn dung mạo của mình trước khi chết, như vậy kẻ truy sát dù có lấy được thi thể, cũng sẽ không thể từ thân phận của lão mà suy ra có liên quan đến Bộ Kinh Vân.

Ngay cả lúc sắp chết, lão vẫn đang cân nhắc làm sao để tránh cho Bộ Kinh Vân bị liên lụy.

Nhưng lưỡi đao chưa kịp cắt vào mặt, ngay khoảnh khắc tiếp

theo, thân thể của lão bỗng dưng biến mất giữa không trung, lưỡi đao rơi xuống cắm vào đất, chủ nhân không biết đã đi đâu.

"Chết tiệt!" Kẻ truy sát thấy cảnh này liền phát điên, một người sống sờ sờ lại biến mất trước mắt một cách khó hiểu?

"Tên thích khách này không đơn giản, mau tìm kiếm, nếu không tìm được bất kỳ kết quả nào, Hùng Bá đại nhân nhất định sẽ trách phạt!". ...

Khi Hoắc Liệt tỉnh lại, lão kinh hãi phát hiện mình đã trở lại đạo trường kia, Bộ Kinh Vân cũng ở bên cạnh.

"Thúc phụ!" Bộ Kinh Vân nhìn thấy Hoắc Liệt, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống, thở phào nhẹ nhõm!

Đồng thời trong lòng cũng có chút kinh ngạc, Ngao Tông rốt cuộc đã cứu người về như thế nào?

"Không đúng, vừa rồi ta không phải đang bị truy sát sao?" Hoắc Liệt vẫn chưa tỉnh táo lại từ trạng thái vừa rồi.

Bộ Kinh Vân vội vàng giải thích cho lão, nói rằng Ngao Tông đã ra tay cứu lão về.

Mặc dù Hoắc Liệt nghe không hiểu lắm, nhưng ít nhất cũng biết Ngao Tông là ân nhân cứu mạng của mình, trong lòng vô cùng cảm khái.

"Các hạ lần này đã cứu mạng ta, chẳng khác nào cho ta cơ hội tự sát lần nữa!

Lần sau nếu ta thành công, nửa đời sau nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp!" Hoắc Liệt vô cùng kích động nói.

Ngao Tông nhíu mày, "Ta không quan tâm ngươi có báo đáp hay không.

Với trình độ ám sát như vậy, dù thử bao nhiêu lần cũng vô ích." Bộ Kinh Vân cũng khuyên nhủ: "Thúc phụ, chuyện này nên bàn bạc kỹ hơn." Hoắc Liệt lại không cam lòng lắc đầu, "Ta đã sống lay lắt đến hôm nay, cũng chỉ vì chuyện này.

Nếu không giết được Hùng Bá, ta sống cũng như chết." Ngao Tông nhìn về phía Bộ Kinh Vân, ra hiệu cho hắn giải thích rõ mọi chuyện.

"Chuyện dài lắm, phải bắt đầu từ dưỡng phụ của ta." Bộ Kinh Vân vốn chỉ là một đứa trẻ mồ côi khổ sở, lúc còn nhỏ được huynh trưởng song sinh của Hoắc Liệt nhận nuôi.

Chỉ là sau đó, Hùng Bá, cũng là chủ nhân hiện tại của Thiên Hạ Đường, không biết từ đâu tìm đến, giết chết dưỡng phụ của Bộ Kinh Vân, rồi đưa hắn về Thiên Hạ Đường dạy võ công, nội lực.

Cứ như vậy đã hơn mười năm trôi qua.

Đó cũng là lý do Hoắc Liệt ám sát Hùng Bá, chỉ để báo thù cho huynh trưởng!

"Ta vốn nhận được tin tức, Hùng Bá hôm nay đáng lẽ đang tĩnh tu trong đạo trường, cho nên mới lẻn vào định nhân cơ hội ám sát hắn, không ngờ..." Sắc mặt Hoắc Liệt vô cùng không cam lòng.

Bộ Kinh Vân càng nhíu mày, "Trước đó, Hùng Bá sắp xếp cho ta tu hành ở đây, bảo ta đợi ở đây.

Cho nên ta mới gặp được thúc phụ.

Bây giờ xem ra, hắn đã sớm đoán được sẽ có người ám sát." Hoắc Liệt không nhịn được buông lời chửi rủa: "Thằng hèn nhát này!

Võ công vốn đã thiên hạ đệ nhất, còn bày trò thỏ khôn đào ba hang!" Bộ Kinh Vân không nói nên lời, một lúc lâu sau, chỉ có chút bi ai nói: "Thúc phụ, nếu ngài thật sự tìm được cơ hội tiếp cận Hùng Bá,

có cách nào giết được hắn không?" "Không phải đối thủ của hắn thì đã sao?

Chỉ cần ta tìm được cơ hội, sớm muộn gì cũng giết được!" Hoắc Liệt hoàn toàn giống như một kẻ lỗ mãng, tức giận nói.

Lúc này, Ngao Tông im lặng một lúc lâu bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Ta không định làm phiền thúc cháu các ngươi hàn huyên.

Nhưng kẻ tên Hùng Bá kia đang trên đường đến đây, nếu không chạy trốn nữa thì chắc chắn sẽ chết." Hoắc Liệt nghe vậy lại càng kích động hơn, "Đến thì tốt!

Hôm nay ta có chết ở đây cũng phải cùng hắn đồng quy vu tận…" Lời chưa dứt, Bộ Kinh Vân đã bước lên chém mạnh một chưởng vào gáy lão, khiến lão lập tức ngất đi.

"Thật phiền phức!" Bộ Kinh Vân giấu Hoắc Liệt trong đạo trường, nhưng nhìn quanh, bàn ghế trong đạo trường đều đã bị phá hỏng, hoàn toàn không thể che giấu Hoắc Liệt.

"Để ta." Ngao Tông bước lên, một tay tóm lấy Hoắc Liệt đang hôn mê, ngay khoảnh khắc tiếp theo, cả hai cùng biến mất không thấy bóng dáng.

"Ngài…" Bộ Kinh Vân bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc đến nỗi chết lặng.

"Bộ Kinh Vân." Bỗng nhiên, một giọng nói trầm ổn truyền đến từ ngoài cửa, nhìn theo tiếng nói chính là Hùng Bá, lúc này đang đứng ở cửa đạo trường, vẻ mặt âm trầm nhìn hắn.

"Bang chủ." Bộ Kinh Vân cố gắng hết sức kiểm soát vẻ mặt của mình, không để Hùng Bá nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường.

Hùng Bá mở lời, "Lúc tên thích khách tấn công ngươi, có nhìn rõ dung mạo của hắn không?" "Không có, lúc tấn công ta, hắn ngụy

trang thành người hầu, hoàn toàn không biết diện mạo thật.

Hắn nhân lúc ta không đề phòng mà tấn công lén, nếu không phải ta né kịp thì sợ là đã mất mạng rồi.” Bộ Kinh Vân giả vờ nghiến răng nghiến lợi, tỏ ra vô cùng căm hận.

“Vậy sao?” Hùng Bá khẽ cúi đầu, trong lòng trầm tư.

Trước đây để có được địa vị như ngày nay, lão đã giết rất nhiều người, kẻ thù tự nhiên cũng đầy rẫy khắp thiên hạ, nhất thời cũng không đoán ra được là ai.

“Thôi bỏ đi.

Chương 1044

Lát nữa Vô Song thành chủ sẽ đến bái phỏng, ngươi cũng cùng đi đi, chú ý cẩn thận, đừng để một số kẻ có ý đồ xấu ám sát tìm được cơ hội." Hùng Bá dặn dò xong liền rời đi.

Bộ Kinh Vân nhìn bóng lưng Hùng Bá rời đi, vẻ mặt phức tạp.

Nếu hôm nay bị phát hiện thích khách là Hoắc Liệt, lại thêm mối quan hệ từng là con nuôi của huynh trưởng Hoắc Liệt, e rằng hôm nay không dễ dàng qua mặt được như vậy.

Lúc này, Ngao Tông hiện hình, "Chấp niệm báo thù của thúc phụ ngươi quá nặng, sớm muộn gì cũng sẽ chết trên con đường báo thù.

Muốn để lão sống sót, chỉ có một cách duy nhất." Bộ Kinh Vân trong lòng vui mừng, vội vàng hỏi: "Xin tiền bối chỉ giáo!" "Cũng đơn giản, để lão mất đi tất cả ký ức liên quan đến việc báo thù, rồi đưa lão rời khỏi nơi này, từ nay về sau làm một lãng khách giang hồ." Bộ Kinh Vân khẽ sững sờ, nếu Hoắc Liệt biết mình sẽ rơi vào kết cục này, e rằng còn khó chịu hơn cả cái chết.

Cân nhắc nhiều lần, Bộ Kinh Vân không thể không cầu xin Ngao Tông: "Nếu tiền bối có thể làm được, xin ngài hãy tạm thời phong ấn ký ức của ông ấy, được không?" Ngao Tông vui vẻ đồng ý, nhìn Hoắc Liệt đang hôn mê bất tỉnh, đầu ngón tay bắn ra một luồng U Minh chi lực chảy vào cơ thể lão.

Hoắc Liệt vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng lúc này một phần ký ức đã bị Ngao Tông phong ấn có chọn lọc, lần sau tỉnh lại, cũng không thể nhớ ra Bộ Kinh Vân và mối thù hận nữa.

Hoắc Liệt sau đó lại bị Ngao Tông giấu đi, "Ta sẽ giúp ngươi đưa lão rời khỏi đây, sau này ta sẽ tìm ngươi." Bộ Kinh Vân vội vàng gọi

Ngao Tông lại: “Tiền bối xin chậm đã!

Ta chỉ có chút thắc mắc, tại sao ngài lại giúp đỡ ta như vậy?” “Sau này ngươi sẽ biết.” Ngao Tông không giải thích cặn kẽ cho Bộ Kinh Vân, chỉ để lại một câu nói đầy ẩn ý rồi ẩn thân rời đi.

Bộ Kinh Vân trong lòng cảm kích, nhưng lúc này không rảnh để nghĩ nhiều, hắn phải nhanh chóng đến đại đường, nếu đi trễ sợ rằng Hùng Bá sẽ nghi ngờ.

Mặc dù trong mắt người ngoài, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong là hai tâm phúc lớn của Hùng Bá trong Thiên Hạ Hội, nhưng Bộ Kinh Vân biết Hùng Bá đối với mình vẫn luôn nghi ngờ. ...

Một lát sau, tại nghênh khách điện của Thiên Hạ Đường.

Lúc này trong điện đã ngồi đầy khách khứa, đương nhiên trong số những vị khách này, người duy nhất được xem trọng chỉ có Vô Song thành chủ Độc Cô Nhất Phương.

Đối với vị khách này, Hùng Bá cũng khá nể mặt, trong tiệc hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Người có tư cách xuất hiện trong yến tiệc, cũng chỉ có Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

Ngoài ra, vẫn còn một đệ tử khác trong yến tiệc, nhưng không giống như Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong có thể ngồi vào bàn, chỉ có thể đứng bên cạnh Hùng Bá, nghe theo sai khiến.

“Bộ Kinh Vân, nghe nói vừa rồi ngươi gặp phải thích khách, không bị thương chứ?” Nhiếp Phong quan tâm hỏi.

Bộ Kinh Vân khẽ lắc đầu, lúc này trong đầu hắn toàn là chuyện sinh tử của Hoắc Liệt.

“Yên tâm đi, không sao rồi.” Bỗng nhiên, một giọng nói truyền đến

từ bên cạnh, Bộ Kinh Vân nhìn theo, bỗng phát hiện một bang chúng của Vô Song Thành ở bàn bên cạnh có khuôn mặt cực kỳ quen thuộc.

Đó chẳng phải là Ngao Tông sao!

"Vừa rồi tìm được cơ hội lẻn vào.

Yên tâm, ta sẽ không phô trương, đã an bài cho Hoắc Liệt rồi." Ngao Tông mỉm cười với hắn.

Bộ Kinh Vân có chút ngơ ngác gật đầu, bản lĩnh của Ngao Tông thật sự vượt xa dự liệu của hắn.

"Người quen à?" Nhiếp Phong thấy hai người nói chuyện, không nhịn được hỏi.

Ngao Tông mỉm cười, "Coi như vậy đi.

Vị tiểu ca này, chắc là đệ tử đắc ý của Hùng Bá bang chủ, Nhiếp Phong?" "Chính là ta.

Trên giang hồ cũng có chút hư danh." Nhiếp Phong cười ha hả nói.

Ngao Tông nhìn hắn đầy ẩn ý, Nhiếp Phong này, cũng chính là một kẻ mang Thiên mệnh khác.

Như vậy cũng tiện rồi.

"Đoạn Lãng, rót rượu cho ta!" Trên ghế chủ vị, Hùng Bá đang lúc cao hứng, thuận miệng ra lệnh một tiếng, Đoạn Lãng đứng bên cạnh nghe thấy, dù trong lòng đầy uất nhục, nhưng cũng không thể không cầm bình rượu rót cho Hùng Bá.

Nhưng không biết có phải Đoạn Lãng trong lòng oán hận quá sâu, tay cầm bình rượu hơi run, vô tình làm đổ rượu trong bình lên tay áo Hùng Bá.

"Chết tiệt!" Hùng Bá lập tức nổi giận đùng đùng, một tát đánh bay bình rượu trong tay Đoạn Lãng, giận dữ nói: "Ngươi bất mãn với ta

sao!

Dám làm ta mất mặt trước mặt mọi người!" "Bang chủ tha tội, ta không cố ý!" Đoạn Lãng lúc này mới nhận ra mình đã gây họa, vội vàng cúi đầu nhận lỗi.

Động tĩnh của hai người cũng lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người, ai nấy đều kinh ngạc nhìn họ.

"Không ổn rồi.

Bang chủ vẫn luôn có thành kiến với Đoạn Lãng, lần này e rằng sẽ không nhẹ tay tha cho hắn." Sắc mặt Nhiếp Phong khá lo lắng, trong đầu đang nghĩ cách giúp Đoạn Lãng thoát tội.

"Bang chủ, người này cũng là vô tâm, người khiển trách một phen rồi bỏ qua đi." Độc Cô Nhất Phương ở bên cạnh thấy vậy không nhịn được khuyên can.

Nhưng Hùng Bá lại dứt khoát phất tay, ném một thanh đoản chủy trước mặt Đoạn Lãng, "Ra tay đi!" Đoạn Lãng hoàn toàn kinh ngạc, hắn biết Hùng Bá bảo hắn tự sát ngay lập tức để tạ tội, nhưng cái gọi là 'tội' chỉ là làm đổ rượu lên tay áo Hùng Bá.

Thật quá hoang đường!

"Trời ơi!" Mọi người có mặt ở đây thực sự kinh ngạc vô cùng, Đoạn Lãng không chỉ có thiên phú võ công tuyệt vời, quan trọng hơn là thân phận của hắn cũng không hề tầm thường.

Hắn là con trai của Nam Lân kiếm thủ Đoạn Soái, phụ thân hắn có danh vọng vô cùng lớn trên giang hồ.

Nếu không phải phụ thân hắn đột ngột qua đời, hắn cũng không đến nỗi phải lưu lạc dưới trướng Hùng Bá làm thuộc hạ.

Chỉ cần dựa vào danh tiếng của cha, hắn có thể tạo ra một bang

phái không nhỏ, nhưng dưới trướng Hùng Bá lại bị đối xử như heo chó, muốn giết là giết.

Chỉ là làm đổ một chén rượu thôi mà!

Đoạn Lãng cúi đầu, mặt mày dữ tợn, hận không thể lập tức cầm chủy thủ lên giết chết Hùng Bá.

Nhưng hắn biết rõ, hiện tại mình hoàn toàn không có thực lực đó.

"Bang chủ, ta thấy thôi đi, không cần phải so đo với hắn như vậy." Độc Cô Nhất Phương mơ hồ nhận ra có điều không ổn, Hùng Bá dường như không phải chỉ vì tức giận nhất thời mà muốn giết người.

Giả vờ say rượu, thực tế tâm tư e rằng vô cùng rõ ràng.

Hắn vốn dĩ muốn giết Đoạn Lãng.

"Xin bang chủ tha cho ta một mạng, ta bảo đảm sẽ không tái phạm, sau này bất luận ngài trừng phạt thế nào ta cũng có thể chấp nhận." Đoạn Lãng cố nén sự uất nhục trong lòng, cầu xin tha thứ.

"Nói nhảm!

Lời ta vừa nói ngươi không nghe thấy sao!" Hùng Bá lúc này lại hoàn toàn không nghe lọt tai lời khuyên của bất kỳ ai, vẫn gầm lên với Đoạn Lãng: "Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, tự mình chế tài, nếu không đừng trách ta không cho ngươi chết một cách thể diện!" Ngao Tông ở bên cạnh quan sát một cách thích thú, "Xem ra hôm nay không để cho tên trẻ tuổi này chết, Hùng Bá sẽ không dừng tay." Khi Đoạn Lãng hoàn toàn không biết phải làm sao, Nhiếp Phong cuối cùng cũng đứng ra, chủ động cầu xin Hùng Bá: "Bang chủ, xin hãy xem xét cống hiến trước đây của Đoạn Lãng mà tha cho hắn một mạng!" Hùng Bá hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói: "Công không thể bù tội.

Ngươi tưởng ta chỉ giận vì hắn làm đổ rượu lên người ta sao?

Chuyện này liên quan đến thể diện của Thiên Hạ Hội, ta phải trừng phạt!" "Cũng quá đáng quá rồi!" Thấy Hùng Bá từng bước ép sát, Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, thậm chí còn định tiến lên giúp đỡ.

Ngao Tông lại ấn vai hắn lại, "Bây giờ không phải lúc ngươi ra mặt.

Bình tĩnh một chút." Bộ Kinh Vân lúc này khí huyết dâng trào, đâu nghe lọt tai lời của Ngao Tông, nhưng lúc này Nhiếp Phong đột nhiên quỳ xuống trước mặt Hùng Bá!

Chương 1045

"Xin ngài tha cho Đoạn Lãng một mạng, nếu nhất định phải giết, có thể dùng công lao của ta để bù đắp được không?" Hùng Bá không ngờ Nhiếp Phong lại hạ mình cầu xin như vậy, trước mặt bao nhiêu người.

Trong lòng lão cũng mơ hồ hiểu ra, ép đến mức này cũng gần như là cực hạn rồi.

"Vậy thì dừng lại ở đây đi, xem như nể mặt ngươi cầu xin." Hùng Bá hừ lạnh một tiếng, ngồi lại vào ghế, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nói cười với Độc Cô Nhất Phương.

"Đa tạ bang chủ không giết!" Đoạn Lãng gần như nặn ra từng chữ từ kẽ răng.

"Cút đi!" Hùng Bá thậm chí không thèm nhìn hắn một cái, sau đó Đoạn Lãng không ngoảnh đầu lại mà rời đi.

"Nhiếp Phong, hôm nay ta xem như nể mặt ngươi mới tha cho hắn một mạng, ngươi nên hiểu chứ?" Hùng Bá nhàn nhạt nói.

"Ta biết." Nhiếp Phong thở dài một tiếng, quay lại chỗ ngồi của mình.

"Rốt cuộc tại sao lại như vậy?" Bộ Kinh Vân nhỏ giọng hỏi Nhiếp Phong, "Ta thấy bang chủ dường như không chỉ đơn giản là trừng phạt." "Ta cũng không hiểu." Nhiếp Phong hạ thấp giọng, "Nhưng, ta từng nghe Đoạn Lãng nói, trước khi cuộc thi tuyển chọn đường chủ tam đường bắt đầu, bang chủ đã đích thân tìm hắn, và ra lệnh cho hắn phải thua ta!" Bộ Kinh Vân nghe mà ngây người, Hùng Bá quả thực hoàn toàn không coi Đoạn Lãng ra gì!

Lúc này, Hùng Bá đứng dậy, nhìn khắp các vị khách, thay đổi hoàn toàn vẻ mặt bá đạo trước đó, giống như một gia chủ ôn hòa, "Chư vị hẳn đã biết, cuộc thi đấu lôi đài chọn đường chủ tam đường của Thiên Hạ Hội chúng ta sắp bắt đầu." "Mặc dù kết quả vẫn chưa ngã ngũ, nhưng ta cho rằng Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, một trong hai người chắc chắn sẽ đi đến cuối cùng.

Hai người họ, bất kể ai có thể trở thành đường chủ tam đường, đều là người kế nhiệm của ta!" Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả bang chúng đều đổ dồn về phía hai người, vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ!

Mặc dù trước đó họ cho rằng Đoạn Lãng có khả năng thắng cuối cùng, nhưng từ những gì vừa xảy ra, Hùng Bá căn bản không thích Đoạn Lãng.

Điều đó cũng có nghĩa là tuyệt đối không thể để Đoạn Lãng trở thành đường chủ tam đường, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thực sự may mắn, có thể được Hùng Bá hứa hẹn như vậy.

Đương nhiên, đó cũng là sự báo đáp cho vô số cống hiến mà hai người đã làm cho bang phái.

Cảm nhận được những ánh mắt nóng bỏng xung quanh, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thực sự có chút không tự nhiên.

Họ cũng không hiểu, tại sao Hùng Bá lại coi trọng và đánh giá cao mình như vậy. ...

Chập tối, tiệc rượu tan, khách khứa cũng lần lượt rời đi.

Ngao Tông tự nhiên lại một lần nữa thay đổi thân phận, lần này ngụy trang thành một bang chúng trong bang phái, dễ dàng ở lại đây.

Đêm khuya, không ai chú ý, Đoạn Lãng rời khỏi phủ của bang phái, một mình đi đến bờ sông ngoài thành.

Càng đi càng phiền não, nỗi uất nhục phải chịu trong tiệc rượu hôm nay, càng lúc càng khiến hắn phẫn nộ!

"Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ tự tay giết ngươi, Hùng Bá!" Đoạn Lãng phẫn nộ ngửa mặt lên trời gào thét, thậm chí hoàn toàn không sợ bị người khác nghe thấy.

Nếu không phải gánh vác nhiệm vụ chấn hưng gia tộc mà phụ thân để lại trước khi chết, hắn thậm chí đã tự vẫn để thoát khỏi sự uất nhục này.

"Đoạn Lãng, khá có phong thái của Đoạn Soái năm xưa." Bỗng nhiên, một giọng nói truyền đến từ phía sau, Đoạn Lãng đột nhiên quay đầu lại, lại phát hiện người đột ngột xuất hiện là Độc Cô Nhất Phương.

"Yên tâm, ta sẽ không tiết lộ những lời ngươi vừa nói ra ngoài." Độc Cô Nhất Phương mỉm cười với hắn, ra hiệu cho hắn buông bỏ cảnh giác.

"Ngươi làm gì ở đây?" Đoạn Lãng lạnh lùng nhìn hắn, người này tuyệt đối đã theo dõi mình suốt.

Độc Cô Nhất Phương tự mình nói: "Ta hôm nay thấy ngươi bị uất nhục dưới trướng Hùng Bá, thực sự không nỡ lòng nào, là con cháu danh môn sao có thể chịu sự sỉ nhục như vậy?" "Theo ta thấy, chi bằng trực tiếp rời khỏi Thiên Hạ Hội, tìm một nơi tốt hơn!" Đoạn Lãng cười lạnh một tiếng, "Ta hiểu rồi, ngươi muốn ta gia nhập Vô Song Thành?" "Thì sao chứ?

Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc ở lại đây chịu uất nhục mỗi ngày!" Độc Cô Nhất Phương trịnh trọng nhìn Đoạn Lãng, "Ta và phụ thân ngươi cũng có chút giao tình.

Ta có thể đảm bảo với ngươi, nếu ngươi gia nhập Vô Song Thành,

ta sẽ giúp ngươi chấn hưng lại thế lực gia tộc, để Đoạn gia một lần nữa trở thành thế lực vô song trên đời!" Có một khoảnh khắc, lời nói của Độc Cô Nhất Phương quả thực đã làm Đoạn Lãng động lòng.

Nhưng nguyện vọng duy nhất hiện tại của hắn, cũng là tâm nguyện cả đời.

Nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, lắc đầu nói: "Không cần.

Ta và Nhiếp Phong có giao tình rất sâu, đã nhiều lần giúp đỡ ta, nếu ta rời đi lúc này sẽ phụ lòng ơn cứu mạng của hắn đối với ta." Đoạn Lãng không chút nghi ngờ, hôm nay Nhiếp Phong đã liều mạng cầu xin cho hắn.

Ân tình lớn như vậy chưa báo đáp xong, sao có thể trực tiếp bỏ rơi Nhiếp Phong mà rời đi?

Độc Cô Nhất Phương tán thưởng, "Nói thì nói vậy, chỉ cần ngươi còn sống thì sớm muộn gì cũng sẽ báo ân, hà tất phải để ý đến một lúc nhất thời?" "Xin lỗi.

Ta xin từ chối." Đoạn Lãng không nói nhiều nữa, trực tiếp xoay người quay về thành.

Độc Cô Nhất Phương nhìn bóng lưng Đoạn Lãng rời đi, chỉ để lại một câu: "Cứ yên tâm, mọi chuyện xảy ra hôm nay ta sẽ không tiết lộ ra ngoài nửa lời!" Đoạn Lãng không để lời nói của hắn vào lòng. ...

Ngày hôm sau.

Đoạn Lãng đích thân tìm Hùng Bá, đề xuất ý định quay về Lăng Vân Quật để tế tổ.

Hôm qua vừa mới chọc giận Hùng Bá, bây giờ lại đưa ra yêu cầu như vậy vào thời điểm quan trọng, hầu hết mọi người đều cho rằng Hùng Bá nhất định sẽ trừng phạt nặng.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Hùng Bá không chút do dự đã đồng ý.

"Nhớ về sớm, trong bang còn nhiều việc cần xử lý." Hùng Bá thờ ơ nói, dường như những chuyện không vui hôm qua chưa từng xảy ra.

"Đa tạ bang chủ." Chuyến đi này của Đoạn Lãng vốn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng kết quả lại ngoài dự liệu.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Khi Hùng Bá đồng ý, Nhiếp Phong có chút lo lắng cho an nguy của Đoạn Lãng, cũng chủ động xin đi cùng Đoạn Lãng.

"Gia tộc của ngươi năm xưa ở bên ngoài cũng có rất nhiều kẻ thù, mặc dù Đoạn Soái tiền bối đã mất, nhưng ai cũng không biết những kẻ thù kia có nhân cơ hội này tấn công Đoạn Lãng không, nếu có ta đi cùng thì tình hình có thể sẽ tốt hơn." Đề nghị của Nhiếp Phong khiến Hùng Bá không khỏi dừng tay.

Lão bắt đầu nghi ngờ theo thói quen, hai người này bình thường quan hệ rất tốt, vào thời điểm quan trọng này lại muốn cùng nhau ra ngoài, chẳng lẽ có ý đồ gì?

Nếu Đoạn Lãng đưa ra yêu cầu này, lão có thể từ chối ngay lập tức, nhưng địa vị của Nhiếp Phong trong mắt lão lại không thể xem thường.

"Nếu vậy, ngươi có thể đi cùng hắn." Hùng Bá khẽ gật đầu với Nhiếp Phong, "Nhưng chỉ có hai ngươi ta vẫn không yên tâm, để Bộ Kinh Vân đi cùng các ngươi, như vậy sẽ không còn ai dám dòm ngó nữa." Bộ Kinh Vân ở bên cạnh nghe vậy khẽ sững sờ, sau đó nhìn về phía Hùng Bá, người sau lộ ra một vẻ mặt đầy ẩn ý.

Bộ Kinh Vân lập tức hiểu ra, Hùng Bá muốn hắn đi giám sát hai người kia.

“Bệnh đa nghi thật nặng.” Bộ Kinh Vân trong lòng cười lạnh, nhưng vẫn nhận lệnh, “Tuân mệnh.” “Tóm lại, đi nhanh về nhanh!

Đừng làm lỡ việc trong bang.” “Đa tạ bang chủ!” Nhiếp Phong yên lòng, cùng Bộ Kinh Vân trao đổi ánh mắt một cách kín đáo.

Chỉ là Hùng Bá hiện tại không có tâm tư để ý đến hai người họ, nếu không chắc chắn sẽ phát hiện ra những hành động nhỏ của hai người. ...

Sau khi rời khỏi hội đường, Bộ Kinh Vân đi tìm Ngao Tông trước, kể lại chuyện chuyến đi này cho hắn nghe.

“Tên Hùng Bá này bệnh đa nghi thật nặng.

Rõ ràng coi trọng các ngươi, lại lúc nào cũng nghi ngờ, con người này thật thú vị.” Ngao Tông nói đầy ẩn ý.

Bộ Kinh Vân cười khổ lắc đầu, “Ta cũng không biết tại sao, từ khi ta và Nhiếp Phong gia nhập bang phái, bất luận lúc nào Hùng Bá cũng đối xử với hai chúng ta rất tốt, thậm chí còn thiên vị rất nhiều.” Ngao Tông suy nghĩ một lát, “Vậy tiếp theo ngươi chuẩn bị thế nào?” Bộ Kinh Vân không chút suy nghĩ nói: “Chỉ là đi cùng thôi, bảo ta giám sát Nhiếp Phong, chỉ cần không liên quan đến những chuyện phiền phức thì ta cũng sẽ không bẩm báo với Hùng Bá, dù sao giao tình giữa ta và Nhiếp Phong cũng không tệ.” Nhưng Ngao Tông lại cười lạnh một tiếng, “Ngây thơ như vậy, ngươi là đứa trẻ ba tuổi sao!” Bộ Kinh Vân không ngờ Ngao Tông lại châm chọc như vậy, nhất thời có chút không hiểu, “Tiền bối, lời này có ý gì?” Ngao Tông đứng dậy, chậm rãi đi đi lại lại trong phòng, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ Hùng Bá không biết quan hệ của hai ngươi tốt?” Ngao Tông chỉ cần gợi ý một chút, Bộ Kinh Vân lập tức nhận ra.

Chương 1046

Nếu Hùng Bá biết rõ hai người có khả năng sẽ bao che cho nhau, tại sao lại cử Bộ Kinh Vân giám sát Nhiếp Phong?

"Nếu ta đoán không sai, Hùng Bá chắc chắn sẽ âm thầm sắp xếp một số người theo dõi, cuối cùng từ kết luận của ngươi khi trở về mà đưa ra phán đoán, rốt cuộc ngươi có trung thành với hắn hay không." Ngao Tông đưa ra suy luận.

Ngao Tông không giải thích quá cặn kẽ, vì hắn biết mọi chuyện chắc chắn là thật.

Sắc mặt Bộ Kinh Vân âm tình bất định, bây giờ hắn đã hiểu, mỗi bước đi của mình đều đang bị tính kế.

"Ta hiểu rồi.

Về chuyện của Nhiếp Phong, ta phải báo cáo mọi thứ một cách trung thực, và không bỏ sót chi tiết nào, chỉ có như vậy mới có thể xóa tan nghi ngờ của Hùng Bá đối với ta." Bộ Kinh Vân cũng lĩnh ngộ rất nhanh.

"Biết là tốt." Ngao Tông gật đầu, "Ngoài ra, lần này ta cũng sẽ đi cùng các ngươi." Bộ Kinh Vân trong lòng vui mừng, nếu có Ngao Tông đi theo, trên đường gặp phải phiền phức cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Hắn đã tận mắt chứng kiến nhiều bản lĩnh của Ngao Tông.

"Nếu vậy, ta sẽ xin Hùng Bá một lần nữa, đưa ngài đi cùng." Ngao Tông hiện đang ngụy trang thân phận là một bang chúng có địa vị thấp nhất trong bang, gọi thêm hắn đi sẽ không khiến Hùng Bá nghi ngờ.

Thậm chí với thân phận của Bộ Kinh Vân trong bang phái, dù

không thông báo mà trực tiếp đưa Ngao Tông đi, Hùng Bá cũng sẽ không hỏi. ...

Ba ngày sau.

Mọi người sau một hồi chuẩn bị, liền rời khỏi Thiên Hạ Hội lên đường.

Sau ba ngày, ai cũng cảm thấy Đoạn Lãng trông có vẻ tiều tụy hơn trước, dường như ba ngày nay có chuyện gì đó vẫn luôn làm phiền hắn.

Suốt đường đi hắn cũng im lặng không nói, ngoài những lời cần thiết ra thì gần như không nói một câu nào.

Nhiếp Phong lại cảm thấy kỳ quái về Ngao Tông, hắn nhớ người này trước đây không phải là bang chúng của Vô Song Thành sao, bây giờ lại biến thành người của Thiên Hạ Hội.

Nhưng Bộ Kinh Vân luôn ngầm ra hiệu không được hỏi nhiều, Nhiếp Phong cũng đành thôi.

Bốn người vội vã đi, cuối cùng cũng phi ngựa ra khỏi khu vực đông đúc nhất trước khi trời tối, vào vùng núi hoang dã.

Khi nhìn thấy khu rừng rậm rạp kia, sắc mặt Đoạn Lãng có chút si mê.

"Mấy năm rồi, nhiệm vụ Hùng Bá giao cho ta đều là ở lại trong bang quản lý, ta đã lâu không ra ngoài nơi hoang dã rồi." Nhiếp Phong chỉ thở dài một tiếng, không biết nên nói gì cho phải.

"Đó là kết quả của sự lựa chọn của ngươi thôi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Đoạn Lãng nhíu mày, nhìn gã bang chúng dường như không có tiếng tăm gì này, cười lạnh nói: "Ngươi nói thì hay lắm, ta từ khi gia

nhập bang phái đến nay, ngay cả tính mạng cũng bị Hùng Bá nắm trong tay, hắn bảo ta chết thì ta chắc chắn không sống qua ngày thứ hai, làm sao có lựa chọn?" Ngao Tông lại mỉm cười bí ẩn với hắn, "Ba ngày trước ngươi không phải nói chuyện rất vui vẻ với người kia sao?

Tại sao không đồng ý ngay tại chỗ?" Câu nói này đối với Đoạn Lãng gần như là một gáo nước lạnh dội từ trên đầu xuống, khiến hắn lập tức dựng tóc gáy!

Ngao Tông biết chuyện ngày đó, cuộc đối thoại giữa hắn và Độc Cô Nhất Phương?!

Đoạn Lãng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Ngao Tông, người sau hoàn toàn không thèm để ý, tự mình quất roi ngựa.

"Không thể nào, tối hôm đó đáng lẽ không có người thứ ba ở đó." Đoạn Lãng trong lòng lặp đi lặp lại xác nhận.

"Hai người rốt cuộc đang nói gì vậy?

Ta một câu cũng không hiểu." Bộ Kinh Vân có chút tò mò hỏi.

"Không có gì, chỉ là một vài chuyện nhỏ thôi." Ngao Tông thờ ơ, hoàn toàn không giải thích.

Sau đó hắn cũng không nói gì nữa, trong đêm tối cưỡi ngựa tìm được một quán trọ nhỏ, và quyết định tối nay tạm nghỉ ở đây.

Bộ Kinh Vân vừa vào quán đã lớn tiếng gọi rượu và thức ăn, thậm chí còn không đợi được mà uống trước một bát rượu, "Ra ngoài làm nhiệm vụ là tốt nhất, có thể tùy tiện uống rượu, ở trong bang phái hạn chế thật quá nhiều!" Cuối cùng, Bộ Kinh Vân lại rót rượu cho ba người Ngao Tông, "Nào, tối nay chúng ta hãy say một trận ra trò!" Ngao Tông cầm bát rượu uống cạn, không nhớ đã bao lâu rồi không uống rượu như một phàm nhân bình thường.

Đoạn Lãng uống hết bát này đến bát khác, từ đầu đến cuối không nói chuyện với ai, dường như đầy tâm sự.

Sau ba tuần rượu, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cũng đã hơi thả lỏng, nhưng lúc này Ngao Tông nhẹ nhàng gõ lên bàn, nhỏ giọng nhắc nhở hai người: "Có người đang giám sát chúng ta." Bộ Kinh Vân không hề ngạc nhiên, "Người của Hùng Bá phái theo dõi chúng ta?

Ta đã sớm đoán được rồi, ta đã đặc biệt quan sát và phát hiện ra tung tích của chúng." "Không phải.

Ngoài những con chó săn được phái đi đó, còn có những người khác." Ngao Tông nói đầy ẩn ý.

Lời này vừa nói ra, ba người bao gồm cả Đoạn Lãng đều cảnh giác.

Có người có thể theo dõi mà không bị phát hiện, đủ để chứng minh võ công của kẻ theo dõi rất cao cường.

"Không cần đánh rắn động cỏ, chúng sẽ sớm tìm đến thôi." Ngao Tông thấy Bộ Kinh Vân có vẻ háo hức muốn thử, liền ra hiệu cho hắn.

Người sau tâm lĩnh thần hội.

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng tự nhiên cũng sẽ không phá vỡ sự ăn ý ngầm.

Sau đó bốn người giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mỗi người trở về phòng của mình.

Cứ như vậy yên ổn qua nửa đêm đầu, gần đến giờ Tý, trong quán trọ vang lên một trận tiếng bước chân nhỏ vụn, dần dần tiến gần đến phòng của Bộ Kinh Vân và những người khác.

"Giống hệt như tiền bối đã đoán!" Bộ Kinh Vân cười lạnh một

tiếng, biết rằng tối nay e rằng vô cùng nguy hiểm.

Cùng lúc đó, Ngao Tông đang nhắm mắt tĩnh tu trong phòng cũng nhận ra động tĩnh, nhưng hoàn toàn lười để ý.

Những tên thích khách tự cho rằng mình ẩn nấp rất tốt, hoàn toàn không biết lúc này ngay cả số lượng, dung mạo của chúng, đều bị Ngao Tông biết rõ như lòng bàn tay.

Cửa phòng bị từ từ đẩy ra, Ngao Tông đang nhắm mắt dưỡng thần trên ghế lập tức bị thích khách nhìn thấy.

Nhìn quanh, phát hiện trong phòng cũng chỉ có một mình Ngao Tông.

"Chỉ có một người?

Người này dường như không phải mục tiêu của chúng ta." Ba tên thích khách nhỏ giọng bàn luận.

Nhưng chúng không do dự quá lâu, đao đã rút ra khỏi vỏ thì nhất định phải thấy máu, đã thấy rồi thì không thể để lại người sống.

Một tên thích khách rút đoản đao từ trong y bào ra, từ từ đến gần Ngao Tông, đang chuẩn bị một nhát chí mạng vào cổ hắn, thì đột nhiên cảm thấy cổ mình có chút lạnh lẽo, sau đó toàn thân sức lực đột nhiên tan biến, ngay cả con dao cũng rơi xuống đất.

"Chuyện gì vậy…" Tên thích khách không hiểu tại sao, đưa tay lên sờ cổ, lại phát hiện trong lòng bàn tay toàn là máu tươi!

Hắn kinh hãi tột độ, khi nhìn lại Ngao Tông thì phát hiện trên ghế đã không còn ai.

Nhưng một giây sau, hắn hoàn toàn mất đi ý thức, ngã đầu xuống bàn mà chết.

"Này?!" Hai đồng bọn thấy cảnh này vô cùng kinh ngạc, đang định

tiến lên xem xét tình hình, thì thân ảnh của Ngao Tông hiện ra trong bóng đêm, từ từ đi đến trước mặt chúng.

Hai tên thích khách kinh hãi, nhưng dù sao cũng đã trải qua trăm trận, lập tức rút đao tấn công Ngao Tông từ hai phía.

Nhưng ngay sau đó, một luồng gió âm lạnh buốt thổi vào mặt, hai người chỉ cảm thấy toàn thân đau nhói dữ dội, không nhịn được hét thảm lên một tiếng!

Chương 1047

Sau đó, cánh tay bị chặt đứt cầm dao rơi xuống đất, hai người nằm trên đất lăn lộn như sâu bọ, trong lòng đầy sợ hãi!

Chúng chưa từng thấy võ công xuất thần nhập hóa như vậy.

Ngao Tông không lập tức giết hai tên này, chỉ bước lên đạp lên một tên thích khách, "Tại sao lại ám sát ta?" Nhưng tên thích khách đó lại nghiến chặt răng, ngay sau đó liền phun máu tươi mà chết.

Gã này đã chọn cắn lưỡi tự vẫn.

Tình hình của tên thích khách còn lại cũng vậy, chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn lại hai cái xác.

"Có chút thất bại rồi." Ngao Tông lúc này mới nhận ra mình đã quá xem thường ý chí cầu chết của phàm nhân.

Trước đây, những người hắn giao du đều là những lão quái vật đã tu hành mấy trăm năm, đương nhiên không bị tẩy não thành tử sĩ, chỉ cần có một tia hy vọng sống sót đều không nỡ bỏ đi tu vi mấy trăm năm.

Ngược lại, những tên thích khách mang tâm lý quyết tử này lại thà chết chứ không chịu tiết lộ thông tin.

"Người quý mạng dễ đối phó hơn." Ngao Tông bước qua hai cái xác, đi ra ngoài phòng.

Trên hai cái xác nhanh chóng bùng lên ngọn lửa hừng hực, hoàn toàn bị thiêu thành tro bụi.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng, hắn nghe thấy phòng của Nhiếp Phong bên cạnh truyền đến một trận tiếng đánh nhau dữ dội, rõ ràng những tên thích khách này đã đồng loạt ra tay.

“Nhiếp Phong, ngươi có thể cầm cự được bao lâu?” Ngao Tông ung dung đẩy cửa phòng ra, lúc này Nhiếp Phong đang đối mặt với ba tên thích khách võ nghệ cao cường mà không hề yếu thế.

“Cẩn thận!” Nhiếp Phong thấy Ngao Tông vào thì vô cùng kinh ngạc, ba tên thích khách này đều không phải là hạng tầm thường!

Lúc này, một tên thích khách dường như phát hiện có cơ hội, trực tiếp lao đến định một kiếm kết liễu Nhiếp Phong.

Nhưng hắn không ngờ người sau đã nhanh chóng tỉnh táo lại, nắm bắt được sơ hở liền đánh ra một chưởng cách không!

“Ầm!” Nội lực cuồn cuộn trong lòng bàn tay Nhiếp Phong như một cơn cuồng phong gào thét đánh vào ngực tên thích khách, trong nháy mắt đánh bay hắn ra ngoài và ngã xuống chân Ngao Tông.

Nhưng ngay sau đó, Ngao Tông đưa tay ra hút không, nhấc tên tội nghiệp kia từ dưới đất lên, trong lòng bàn tay hơi dùng sức chấn vỡ ngũ tạng lục phủ của hắn.

“Không cần để ý đến ta!

Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng chắc đang khổ chiến, ta đối phó với ba người này một lúc cũng không có vấn đề gì!” Nhiếp Phong cầu xin Ngao Tông đi giúp hai người kia, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ lòng bàn tay Ngao Tông cuộn lên một cơn bão, trong nháy mắt cắt hai tên thích khách kia thành ngàn vạn vết thương.

Theo sau hai tên thích khách mình đầy thương tích ngã xuống đất, Nhiếp Phong cũng hoàn toàn chết lặng!

Kẻ địch mà hắn đánh lâu như vậy vẫn khó phân thắng bại, trong tay Ngao Tông lại bị đánh bại chỉ bằng một chiêu.

“Cẩn thận một chút, chủ quán ở đây cũng không phải người thường.” Ngao Tông dặn dò một câu, sau đó rời khỏi phòng dưới ánh

mắt chấn động của Nhiếp Phong.

Thế trận của Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng còn lớn hơn, số thích khách vây công họ có đến mười người, hai người thậm chí đã đánh ra khỏi phòng, trực tiếp khai chiến trong quán trọ.

Cả quán trọ gần như bị lật tung, nhưng cũng không thấy chưởng quỹ và tiểu nhị ra ngăn cản, từ đó có thể thấy nơi này quả thực có vấn đề lớn.

Cuộc chiến của Đoạn Lãng và Bộ Kinh Vân ngày càng gian nan, những kẻ vây công hoàn toàn không phải thích khách bình thường, tuyệt đối là cao thủ võ lâm hiếm có!

"Xem ra đã bị tính kế từ trước." Ngao Tông nhảy lên, lập tức từ trên trời giáng xuống chặn một tên thích khách đang định tấn công lén Bộ Kinh Vân.

"Tiền bối!" Bộ Kinh Vân thấy Ngao Tông thì vô cùng vui mừng, biết rằng như vậy là đã được cứu!

"Tìm chết!" Tên thích khách thấy cơ hội tấn công lén khó có được lại bị cản trở, lập tức nổi giận đùng đùng, liền chuyển mũi kiếm đâm vào ngực Ngao Tông.

Ngao Tông khinh thường dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gạt một cái trước người, trực tiếp bẻ gãy mũi kiếm của hắn, sau đó gã này bị Ngao Tông một chưởng đánh văng vào tường, máu tươi phun ra.

Cảnh tượng này lập tức khiến tất cả những người nhìn thấy đều kinh hãi, những tên thích khách không ngờ Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân lại có cao thủ đi cùng.

Đoạn Lãng càng kinh ngạc đến nỗi chết lặng, võ nghệ này ngay cả phụ thân hắn thời đỉnh cao cũng khó có thể sánh bằng!

"Hai người không bị thương chứ?" Ngao Tông nhìn quanh một

vòng, nhàn nhạt hỏi.

"Chúng ta ổn!" Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng lập tức vây quanh Ngao Tông, Nhiếp Phong theo sau cũng lập tức gia nhập chiến trường, bốn người lưng tựa lưng đối mặt với những tên thích khách.

Những tên thích khách kia vẫn không có ý định rời đi, bao vây xung quanh chờ thời cơ.

"Ta đi đối phó ba người, còn lại giao cho các ngươi, ta chắc không cần nhiều thời gian…" Lời Bộ Kinh Vân còn chưa dứt, Ngao Tông đã nhẹ nhàng búng tay một cái.

Chín tên thích khách kia lập tức cảm thấy một luồng trọng lực nặng nề đè lên người, sau một tiếng hét thảm, tất cả đều bị ép nằm rạp trên đất, hoàn toàn không thể động đậy!

Thậm chí ngay cả việc cắn lưỡi tự vẫn cũng không thể làm được.

Ba người Bộ Kinh Vân hoàn toàn chết lặng, không thể tin được mà nhìn Ngao Tông, cứ như đang nằm mơ!

Chín tên thích khách đều là cao thủ võ lâm hiếm có, lại bị Ngao Tông dùng những thủ đoạn hoàn toàn khó hiểu dễ dàng chế phục.

Nhiếp Phong càng không dám tưởng tượng một cường giả như vậy lại đi cùng mình.

"Đừng ngây ra đó nữa, đi trói tất cả bọn chúng lại.

Chẳng lẽ các ngươi không định tra hỏi lai lịch của những người này sao?" Ngao Tông ra lệnh một tiếng khiến họ lập tức tỉnh táo lại, và lập tức hành động.

Không lâu sau, đám thích khách toàn bộ bị ngũ hoa đại trói, từng tên một bị xích lại với nhau.

Bọn thích khách chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị khống chế, nhưng

không thể vận dụng một chút sức lực nào, phảng phất như có một bàn tay vô hình siết chặt kinh mạch trong cơ thể, dù là hành động nhỏ yếu nhất cũng không thể làm được.

Nếu không, đám thích khách này đã sớm cắn lưỡi tự vẫn rồi.

"Tiền bối, những người này xử trí thế nào?" Đoạn Lãng thậm chí chủ động đổi cách xưng hô với Ngao Tông thành tiền bối, người trước mắt quả thực xứng đáng với cách gọi này.

Ngao Tông chỉ đánh giá một lượt, sau đó phân phó cho Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong: "Hai ngươi hỏi bọn chúng một số tình báo đi." "Được!" Nhiếp Phong gật đầu đáp, lúc này trong lòng bất giác đã xem Ngao Tông như chủ tâm cốt.

Hắn đi đầu chọn một tên thích khách, nhưng bất luận hỏi vấn đề gì, gã đó đều chọn cách ngậm miệng không đáp, hoàn toàn không thèm để ý.

Nhiếp Phong nhíu mày, bản thân không có nhiều kinh nghiệm khảo vấn, sự kiên nhẫn hoàn toàn biến mất, "Chẳng lẽ không sợ chết?" "Chết thì chết, nếu không phải ta bị khống chế, các ngươi đừng hòng bắt sống được." Tên thích khách lạnh lùng nói.

Nhiếp Phong nổi trận lôi đình, "Ngươi thật sự cho rằng ta không dám!" Hắn trở tay rút đao kề lên cổ tên thích khách.

Bọn người này khi tấn công đã hạ sát thủ, do đó hắn cũng không có nửa điểm thương hại.

Nếu không có biến số là Ngao Tông, hôm nay bọn họ đã có nguy hiểm táng thân tại đây!

"Nếu thật sự dám giết ta, vậy thì động thủ đi, nhưng sau đó phải gánh chịu sự báo thù tương ứng…" Lời của tên thích khách còn chưa nói xong, lưỡi đao của Nhiếp Phong đã quét qua, tại chỗ lấy mạng gã!

Tám người còn lại mặt không đổi sắc, dù đồng bạn chết ngay trước mắt cũng không hề hấn gì, ngược lại từng tên một thần sắc khoáng đạt, dường như đang chờ đợi nhát đao tiếp theo chém lên cổ mình.

Nhìn người bị giết trước mắt, Nhiếp Phong cũng bình tĩnh lại.

Cứ thế này mà giết hết bọn chúng thì cũng chẳng thu được tin tức hữu dụng nào.

"Tiếp tục như vậy chỉ là lãng phí thời gian." Bộ Kinh Vân khẽ lắc đầu thở dài, biết rằng tiếp tục nữa cũng vô ích.

Chương 1048

“Thôi, để ta giúp một tay.” Ngao Tông nhìn thấy dáng vẻ bó tay của mọi người, bèn ra hiệu cho họ tránh ra.

Phàm nhân chỉ có vỏn vẹn mấy chục năm sinh mệnh, không quan tâm sớm tối sẽ chết, muốn phá vỡ phòng tuyến tâm lý của họ chỉ cần cho họ hiểu thế nào là sống không được, chết không xong.

Ngao Tông chậm rãi đi đến trước mặt một tên thích khách, gã đó cười lạnh ngẩng cao đầu, “Có phương pháp nghiêm hình bức cung nào cứ dùng hết ra đi, ta chịu đựng được!” Ngao Tông cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai gã, “Những cực hình mà các ngươi có thể tưởng tượng được, chẳng qua chỉ là trò trẻ con thôi.” Chưa đợi tên thích khách hiểu ý nghĩa của câu nói, gã đột nhiên phát giác nơi bị Ngao Tông vỗ vào vai có chút nhói đau.

Gã cúi đầu nhìn, lập tức ngây người, cơ thể ở phần vai đang thối rữa!

Với tốc độ mắt thường có thể thấy, nó dần dần mục nát, hủ hóa, biến thành một vũng máu đen chảy từ vai xuống chân, để lộ ra xương trắng hếu bên trong.

Cơn đau kịch liệt khiến người ta khó lòng chịu đựng khi thối rữa làm cho khuôn mặt gã vặn vẹo, nhưng dù vậy gã vẫn cắn răng gắng gượng.

“Thủ đoạn âm độc... vô dụng với ta!” Tên thích khách gắng gượng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cực kỳ khó coi với Ngao Tông.

“Nếu vô dụng, vậy cứ hưởng thụ thêm một lúc đi, không vội, ta có nhiều thời gian.” Ngao Tông đầy ẩn ý nói.

Sự thối rữa trên cơ thể tên thích khách không dừng lại ở đó, mà nhanh chóng lan dọc theo cánh tay, đầu vai, lan rộng ra.

Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh tay mình thối rữa thành một đoạn xương trắng, rồi dần dần lan ra khắp cơ thể.

Nỗi đau khó lòng chịu đựng ấy từng khắc, từng giây không ngừng xâm thực thể xác và tinh thần gã.

Không chỉ là sự giày vò về thể xác, việc trơ mắt nhìn mình thối rữa cũng đủ khiến tinh thần con người ta sụp đổ.

Bộ Kinh Vân và những người khác dù chỉ nhìn thôi cũng có thể tưởng tượng ra sự giày vò kép cả thể xác lẫn tinh thần ấy, không khỏi rùng mình.

Những tên thích khách còn lại nhìn thấy cảnh đó càng thêm sợ hãi, lông tóc dựng đứng.

Nếu không có gì bất ngờ, sự giày vò đau khổ này cuối cùng cũng sẽ rơi xuống người bọn họ!

Mặc dù sớm đã ôm quyết tâm phải chết, nhưng nhìn cảnh dần dần thối rữa thành vũng máu mà chết đi như vậy, thực sự khiến người ta khó lòng chấp nhận.

Chẳng mấy chốc, lớp da bên ngoài của tên thích khách làm vật thí nghiệm gần như đã bị ăn mòn hết, mắt thường gần như có thể thấy rõ nội tạng đang đập trong lồng ngực, đang co giật dần dưới cơn đau mà gã phải chịu đựng.

“Giết ta đi!” Tên thích khách gần như cầu xin mà gào khóc với Ngao Tông, thực sự không thể chịu đựng được nữa.

“Không cần vội, sớm muộn gì cũng chết, ta sẽ cho ngươi được như ý.

Nhưng khi nào chết, không phải do ngươi quyết định.” Ngao Tông nói không nhanh không chậm.

Gã chỉ có thể toàn thân vô lực nhìn Ngao Tông, hơi thở cũng ngày càng yếu đi, trong lòng chỉ mong có thể chết đi thật nhanh.

Nhưng làm sao Ngao Tông có thể để gã dễ dàng được như ý, đầu ngón tay bắn ra một luồng U Minh chi lực, khiến cơ thể gã trong nháy mắt hoàn toàn phục hồi!

Những huyết nhục bị ăn mòn lại phục sinh hoàn hảo trên cơ thể, nhưng dưới chân vẫn còn vũng máu đen do cơ thể tan chảy.

“Đây là thủ đoạn gì?!” Bộ Kinh Vân và những người khác nhìn đến chết lặng, pháp thuật phục hồi cơ thể như vậy dù là thần y lợi hại nhất mà họ từng nghe cũng không thể làm được.

Tên thích khách ngơ ngác nhìn mình, rồi nhanh chóng hiểu ra, kinh hãi tột độ nhìn về phía Ngao Tông.

Còn Ngao Tông thì chậm rãi đứng dậy, đi vào trong khách điếm, “Khi nào ngươi chịu mở miệng, ta sẽ cho ngươi được như ý.” Sau đó, tên thích khách lại một lần nữa phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, cơ thể hắn bắt đầu thối rữa, rồi lại phục hồi, không ngừng lặp lại, cái chết dường như xa vời vô tận.

“Ta ra ngoài trước đây, cảnh này ta không xem nổi!” Nhiếp Phong đi đầu cáo lui, sau đó Bộ Kinh Vân cũng vội vã rời đi, chỉ có Đoạn Lãng ở lại trong sảnh, thần sắc âm tình bất định nhìn đám thích khách.

Còn về tám tên thích khách còn lại, chỉ có thể kinh hồn bạt vía nhìn con sâu đáng thương đang bị giày vò, và không biết khi nào sự giày vò này sẽ đến lượt mình!

Sự áp bức cả về thể xác lẫn tinh thần như vậy, quả thực còn hơn bất kỳ cực hình nào.

Không lâu sau, phòng tuyến tâm lý của bọn họ hoàn toàn bị phá vỡ, thậm chí còn gào thét kinh hãi.

"Ta nói, ta biết gì sẽ nói hết, cầu xin cho ta một cái chết thống khoái, đừng giày vò ta như vậy!" "Ta cũng nói, các ngươi hỏi gì ta trả lời nấy." "Cầu đại nhân tha cho ta đi!" .....

Tiếng kêu gào vang lên không ngớt, nhưng Ngao Tông hoàn toàn không thèm để ý, chỉ đi vào phòng của ông chủ khách điếm, phát hiện ông chủ và tiểu nhị đều đã bị giết, thi thể bị vứt bừa bãi chất thành một đống.

Cùng chất ở đó, còn có một vài thi thể mặc trang phục của Thiên Hạ Đường, những người này rõ ràng là thuộc hạ được Hùng Bá phái đến giám sát.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những tai mắt ẩn nấp trong bóng tối này cũng đã bị đám thích khách giết chết.

"Những tai mắt này chắc hẳn không bị giết hết, chắc chắn có vài người đã trốn thoát, Hùng Bá tất nhiên sẽ biết chuyện này." Bộ Kinh Vân lúc này mới yên tâm.

Ít nhất Hùng Bá có thể biết được sự thật, sẽ không nghi ngờ hắn đã giết những thám tử này.

Lúc này, tiếng kêu gào của đám thích khách đã ngừng lại, ngay sau đó là tiếng quát tháo chất vấn của Đoạn Lãng, rõ ràng những người này đã hoàn toàn bị dọa mất mật, ngoan ngoãn phối hợp.

Khi mọi người quay lại sảnh đường, đám thích khách đã đem tất cả những gì mình biết nói ra hết, hoàn toàn không còn vẻ hiên ngang chịu chết như trước, chỉ còn lại dáng vẻ thất hồn lạc phách.

Còn gã bị dùng làm vật thí nghiệm, đã hoàn toàn thối rữa thành một đống xương trắng mà chết đi.

“Ta đã biết lai lịch của bọn chúng.” Đoạn Lãng tiến lên đón Ngao Tông, đem những chuyện nghe được kể lại toàn bộ.

Nguyên lai, những người này đều là cao thủ thuộc Vô Song Thành, theo lệnh của Độc Cô Nhất Phương, nhân cơ hội này vây công và giết chết tất cả mọi người trừ Đoạn Lãng.

Sở dĩ làm vậy là vì Độc Cô Nhất Phương muốn triệt để cắt đứt đường lui quay về Thiên Hạ Đường của Đoạn Lãng, khiến hắn không thể không đi theo vào Vô Song Thành.

Đồng thời mượn cơ hội này lén ám sát Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, hai cánh tay đắc lực của Hùng Bá, cho rằng thực lực Thiên Hạ Hội vì thế mà sẽ suy giảm ngàn trượng.

Chỉ là Độc Cô Nhất Phương đã đánh giá thấp Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, dù đã phái đi các cao thủ của Vô Song Thành, trong tình huống tập kích cũng không thể hạ được họ.

Càng không ngờ rằng trong đó lại có một cường giả đáng sợ như Ngao Tông tồn tại.

Chín tên thích khách đã hoàn toàn bị Ngao Tông dọa mất mật, lần này có thể sống sót trở về, sau này cảnh giới võ công cũng khó mà có tiến triển, cả đời này cũng chỉ dừng lại ở đây.

“Thành chủ Vô Song Thành này thật đáng ghét.” Nhiếp Phong nghe xong lửa giận ngùn ngụt, nhìn chằm chằm vào đám thích khách, tất cả mọi người đều lập tức cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Nếu không có Ngao Tông ở đây, tối nay bọn họ khó mà toàn thân trở ra.

“Những người này, không cần giữ lại mạng sống.” Ngao Tông đầu ngón tay khẽ búng, một luồng cuồng phong kẹp theo phong nhận lướt qua, trong nháy mắt chém đứt đầu của chín tên thích khách,

không một ai sống sót.

Đoạn Lãng nhìn chín cái đầu người lăn lóc trên đất, trong lòng đầy bi thương, cười khổ nói: "Ta quay về Thiên Hạ Đường, e rằng hậu quả cũng chỉ giống như đám thích khách này thôi." Nhiếp Phong không hiểu, "Sao lại nói vậy?" "Ta không cẩn thận làm đổ rượu lên áo Hùng Bá, hắn đã muốn lấy mạng ta, nay ta lại dẫn dụ cường địch như vậy đến, làm sao hắn có thể tha cho ta." Đoạn Lãng nghiến răng nghiến lợi, nhớ lại tất cả những gì đã trải qua hơn mười năm ở Thiên Hạ Đường, trong lòng càng thêm bất bình.

Hắn càng ngày càng cảm thấy sau khi Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thực sự trở thành trụ cột, Hùng Bá vẫn luôn tìm cơ hội trừ khử hắn, để loại bỏ một phần tử bất an trong bang phái.

Trong mắt Hùng Bá, hắn là một mối đe dọa tiềm tàng, bởi vì uy danh của Nam Lân Kiếm Thủ Đoạn Soái, cha hắn, vẫn còn đó, thậm chí hắn có thể dựa vào uy danh đó để bất cứ lúc nào cũng có thể hiệu triệu một bang phái nhỏ.

Nếu thật sự trao cho hắn quyền lực lớn, Hùng Bá sợ rằng điều lo lắng sẽ thành sự thật.

"Sau khi chúng ta trở về, sẽ nói chuyện rõ ràng với bang chủ một phen, nhất định sẽ có cơ hội để ngươi không bị trách phạt.

Huống chi cũng không có ai vì chuyện này mà chết." Nhiếp Phong khuyên giải.

"Nhiếp Phong huynh, không cần nói nữa!" Đoạn Lãng thở dài một tiếng, "Ta còn nợ ân tình của ngươi chưa trả, sau này có cơ hội, ta nhất định báo đáp.

Chương 1049

Tạm biệt!" Nói xong, Đoạn Lãng không chút do dự quay người rời đi, thậm chí không muốn dừng lại thêm một khắc.

Bộ Kinh Vân kinh ngạc, "Ngươi bây giờ muốn đi đầu quân cho Vô Song Thành sao?!

Một chút đường lui cũng không có à?" "Nếu không thì ngươi nghĩ sao?" Lúc này, Ngao Tông vốn không mở miệng bỗng lên tiếng, nhìn bóng lưng rời đi của Đoạn Lãng, chỉ nhàn nhạt nói: "Đó là một lựa chọn khá sáng suốt." Mặc dù ở Vô Song Thành, hắn cũng chỉ là một quân cờ bị Độc Cô Nhất Phương lợi dụng, nhưng ít nhất cũng là một quân cờ có thể dùng, không thể tùy tiện vứt bỏ.

Còn trong tay Hùng Bá, hắn lúc nào cũng có khả năng mất mạng.

Nhiếp Phong định đuổi theo, nhưng Ngao Tông vỗ vai hắn, hắn liền từ bỏ, "Ta biết rồi, Ngao tiền bối." "Nếu đã như vậy, chúng ta về Thiên Hạ Đường thôi.

Chuyện này cũng chỉ có thể bẩm báo thật cho đường chủ." Bộ Kinh Vân thở dài một tiếng.

Sau đó, ba người đi ra khỏi khách điếm, châm một mồi lửa đốt trụi nơi xui xẻo đã có nhiều người chết này, rồi suốt đêm trở về Thiên Hạ Đường.

Điều hài hước là, bọn họ vốn dĩ không rời khỏi chủ thành bao xa.

"Nhớ kỹ.

Sau khi trở về, không được đem tất cả mọi chuyện của ta nói cho Hùng Bá, đám thích khách đó chỉ cần nói là do các ngươi giết là được." Ngao Tông vẫn không quên dặn dò hai người.

“Yên tâm, tiền bối.” Mặc dù không biết tại sao Ngao Tông lại cố chấp che giấu thực lực như vậy, nhưng họ quyết định làm theo lời dặn của Ngao Tông. .....

Hôm sau, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cùng trở về Thiên Hạ Đường, việc đầu tiên là bái kiến Hùng Bá, và đem tất cả mọi chuyện nói cho ông ta biết.

Vốn đã chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn thịnh nộ của Hùng Bá, nhưng Hùng Bá lại bất ngờ không nổi giận, chỉ trầm ngâm một lát.

“Như vậy, những cao thủ đi hành thích các ngươi, toàn bộ đều bị chém giết rồi?” Hùng Bá hỏi.

Nhiếp Phong theo lời đã chuẩn bị sẵn: “Đúng vậy.

Đoạn Lãng sau khi biết sự thật lo sợ sẽ bị ngài trách phạt, không chịu quay về, đã đi đầu quân cho Vô Song Thành.” Hùng Bá lại chỉ cười lạnh một tiếng khinh thường, “Vậy thì mặc kệ hắn!

Dù sao Thiên Hạ Đường cũng không cần hắn nữa, một tên phản đồ tự mình rời khỏi bang phái cũng là chuyện tốt, đỡ để người ta nói ta độ lượng nhỏ không dung chứa được người.” Hai người thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tránh được bị trách phạt.

“Nhưng, chuyện này cũng không thể dừng lại ở đây.” Thần sắc Hùng Bá lại trở nên lạnh băng, “Độc Cô Nhất Phương không chỉ giết thám tử của ta, còn có một số tế tác sớm đã trà trộn vào Thiên Hạ Đường, cũng bị chúng giết chết.” “Tế tác?” Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc của đối phương.

“Không cần kinh ngạc.

Các bang phái cài cắm tế tác vào nhau, sớm đã là bí mật công khai.

Ngay cả bây giờ, trong Thiên Hạ Đường chắc chắn cũng có tế tác của các bang phái khác.” Hùng Bá lại tỏ ra không quan tâm, “Ta chỉ

không hiểu, tại sao thân phận tế tác lại bị tiết lộ, e rằng điều đó có nghĩa là trong nội bộ đã xuất hiện nội gian, nhất định phải điều tra kỹ lưỡng một phen, và trừ khử phản đồ." Phong, Bộ hai người cùng đáp: "Chúng ta đã hiểu, nhất định sẽ dốc sức làm tốt chuyện này." Nhưng Hùng Bá lại khẽ lắc đầu, "Không, chuyện này không cần hai ngươi cùng làm!

Nhiếp Phong, chuyện này do ngươi tự đi làm, Bộ Kinh Vân ở lại trong bang phái chờ lệnh." Không cần nói nhiều, hai người trong lòng đều hiểu, Hùng Bá có ý tách hai người ra.

"Tuân mệnh." Nhiếp Phong cũng chỉ có thể lĩnh mệnh. .....

Cùng lúc đó, Ngao Tông ở bên ngoài Thiên Hạ Đường triển khai thần thức, dò xét xem trên thế giới này nơi nào có dấu vết do Minh giới để lại.

Hắn phát giác, linh khí ở nhân giới này không sung túc, dẫn đến việc thế giới này không xuất hiện tu hành giả, nhưng con người tu hành võ công, chân khí, lại khiến họ có được sức mạnh vượt xa phàm nhân bình thường.

Chỉ có vậy, gần như đã thoát khỏi phàm nhân, chỉ là không thể như tu hành giả có được tuổi thọ lâu dài mà tồn tại trên đời.

Như vậy, Minh giới ở đây e rằng không dễ tìm, thế giới càng có linh lực mỏng manh, sự ngăn cách giữa Minh giới và nhân giới càng triệt để.

Thậm chí, hai thế giới sẽ không có bất kỳ liên hệ nào, e rằng khi nhân giới ra đời, Minh giới trên thế gian còn chưa được khai mở.

Trong lúc Ngao Tông đang suy tư, hắn phát giác Nhiếp Phong đã rời khỏi Thiên Hạ Đường, trong lòng thầm nghĩ chuyện tìm kiếm Minh giới cũng không quá cấp bách.

Tâm niệm vừa động, hắn đã dịch chuyển tức thời đến bên cạnh Nhiếp Phong, lúc này Nhiếp Phong đang tâm sự nặng nề, hoàn toàn không phát giác Ngao Tông đã dịch chuyển đến bên cạnh mình.

"Nhiếp Phong, xem ra kết quả đối mặt với Hùng Bá không được tốt lắm?" Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Nhiếp Phong giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy Ngao Tông thì vẻ mặt ngạc nhiên, "Tiền bối?!" Ngao Tông chỉ khẽ cười, "Tình hình rốt cuộc thế nào?" "Mặc dù ngài ấy không trách phạt ta.

Nhưng rõ ràng, ngài ấy đã sinh lòng nghi ngờ đối với hai chúng ta." Nhiếp Phong đem chuyện vừa rồi kể lại đại khái cho Ngao Tông một lần, Ngao Tông cũng không lấy làm lạ.

Với tính đa nghi như Hùng Bá, sau chuyện này mà không nghi ngờ mới là chuyện lạ.

"Như vậy cũng tốt, dù sao cũng không đối xử với ngươi như Đoạn Lãng.

Lần điều tra này ta đi cùng ngươi." Nhiếp Phong nghe vậy trong lòng vui mừng, có Ngao Tông ở đây, chuyến đi này mười phần chắc chín!

Dù sao Vô Song Thành đối với hắn gần như không khác gì long đàm hổ huyệt, vô cùng nguy hiểm.

"Như vậy, tiền bối nếu có gì cần phân phó, cứ việc mở miệng là được!" Nhiếp Phong sảng khoái nói. .....

Vô Song Thành đi không quá xa, một đường xe ngựa mệt mỏi, Ngao Tông cũng không để ý mấy ngày đã đến nơi.

Khoảng mười ba năm trước, Vô Song Thành lúc đó không còn nghi ngờ gì là phái đệ nhất thiên hạ, lại có Tuyệt Thế Kiếm Thánh trấn giữ, trên giang hồ danh tiếng không ai có thể địch lại.

Với sự cường đại của Vô Song Thành, ngay cả hoàng quyền triều đình cũng không thể nhúng tay, chỉ có thể ngồi nhìn nó không ngừng khuếch trương, cuối cùng hoàn toàn chiếm cứ một tòa đại thành, trở thành một tiểu vương quốc đúng với tên gọi.

Nhưng vào thời kỳ đỉnh cao của Vô Song Thành, Hùng Bá lại xuất hiện như từ trên trời giáng xuống, chỉ dùng mười ba năm thời gian không ngừng sáp nhập, thôn tính, khiến Thiên Hạ Hội trở thành một tồn tại có thể địch lại Vô Song Thành.

Hiện nay, Thiên Hạ Hội và Vô Song Thành khó phân định ai mạnh hơn, hai bên cũng ngầm hiểu chỉ đấu đá ngầm, không tranh đấu công khai, dù sao ai cũng không muốn cá chết lưới rách.

Chỉ ở ngoài thành, Ngao Tông đã có thể nhìn thấy sự hùng vĩ của Vô Song Thành, binh lính canh giữ cổng thành thậm chí đều là cao thủ đã tu luyện ra chân khí.

Đủ thấy nội tình của Vô Song Thành thế nào.

Nhiếp Phong tiến vào Vô Song Thành không gặp khó khăn, hắn giấu đi thân phận Thiên Hạ Hội, và dùng mặt nạ dịch dung, nên không bị nhận ra.

"Tiểu tử, ngươi không có quan hệ gì với Thiên Hạ Hội chứ?" Khi hai người chuẩn bị tiến vào, binh lính đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Nhiếp Phong trong lòng căng thẳng, nhưng bề ngoài vẫn không đổi sắc, "Người của Thiên Hạ Hội, dám tiến vào Vô Song Thành, chẳng phải là tìm chết sao?" "Đừng hiểu lầm, ta chỉ cảnh cáo ngươi, nếu không có quan hệ gì với Thiên Hạ Hội, thì đừng phô trương, ở trong Vô Song Thành sẽ không có chuyện gì.

Nếu thật sự là tế tác của Thiên Hạ Hội, vậy vào thành là tìm

đường chết.” Binh lính đầy ẩn ý nhìn Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong lúc này không kịp nói nhiều, liền bị thúc giục vào thành.

Sự phồn hoa trong thành có chút ngoài dự liệu, nhìn một lượt, không chỉ có bang chúng, còn có không ít cư dân sống ở đây bày sạp giao dịch.

Quả thực như bên ngoài đồn đại, đây đâu phải là một bang phái, nhìn thế nào cũng giống một tiểu vương quốc.

“Thiên Hạ Đường tuy về chiến lực có thể sánh ngang với Vô Song Thành, nhưng Vô Song Thành thành lập đã trăm năm, không chỉ giới hạn ở một bang phái nhỏ bình thường.” “Thậm chí có tin đồn, thành chủ Vô Song Thành Độc Cô Nhất Phương đang lên kế hoạch thoát ly hoàng quyền vương triều, biến nơi này thành một quốc gia thế tập.” Nhiếp Phong nhỏ giọng giải thích cho Ngao Tông.

“Hoàng quyền của triều đình yếu ớt đến vậy, ngay cả một Vô Song Thành cũng không động được?” Ngao Tông nhíu mày.

Chương 1050

Nếu là thế giới tu hành giả hoành hành, hoàng quyền chỉ có thể trở thành đồ chơi thì cũng thôi, nhưng cấp độ ở đây dường như không vượt xa phàm nhân là mấy.

Nhiếp Phong cười, "Về điểm chống lại hoàng quyền, đó là phương diện duy nhất Vô Song Thành và Thiên Hạ Hội có thể đạt được sự đồng thuận." Mục đích chuyến đi này của Nhiếp Phong là để dò xét nội bộ Vô Song Thành, nhưng với thân phận hiện tại căn bản không thể thâm nhập vào được, do đó hắn quyết định nhân đêm tối lén lút lẻn vào.

Ngao Tông tự nhiên không để ý, dù sao đối với hắn lẻn vào hay không cũng không quan trọng.

Khi Nhiếp Phong đi chuẩn bị cho việc lẻn vào, Ngao Tông một mình đi dạo quanh Vô Song Thành.

Nếu không phải sớm biết đây là địa giới của một bang phái, thật sự không nhìn ra đây là một khu vực ngoài vòng pháp luật.

Trong thành thỉnh thoảng có binh lính tuần tra, thậm chí còn thiết lập huyện nha, nhìn thế nào cũng giống một thành trì nhỏ giàu có bình thường.

Lúc này, Ngao Tông đột nhiên phát giác bên cạnh có chút bất thường, bất giác nhìn sang bên, chỉ thấy một thiếu nữ đang dìu một lão nhân già nua đi qua.

Thiếu nữ tuy ăn mặc giản dị, nhưng dung mạo lại vô cùng xuất chúng, khuôn mặt không trang điểm phấn son vẫn có thể thấy được vẻ ngoài cực kỳ nổi bật của nàng.

Thậm chí vẻ ngoài đó kết hợp với bộ đồ mộc mạc trên người lại có vẻ không mấy hợp nhau.

Điều thu hút Ngao Tông đương nhiên không phải là vẻ đẹp, mà là khí tức đặc biệt trên người nàng.

Nội lực cực kỳ thâm hậu đó, chỉ có cao thủ võ công mới có, nhưng thiếu nữ này lại cố ý ngụy trang thành một người bình thường.

Như vậy, trong mắt Ngao Tông, nàng trông vô cùng đáng nghi.

"Chẳng lẽ người này cũng lén lút lẻn vào Vô Song Thành?" Ngao Tông trong lòng có chút suy đoán.

Đương nhiên, hắn không trực tiếp vạch trần, mà như không có chuyện gì đi thẳng qua bên cạnh thiếu nữ, cũng lười đi dò la những bí mật này.

Trong khoảnh khắc lướt qua vai thiếu nữ, ánh mắt của nàng vô tình rơi vào khuôn mặt Ngao Tông, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của nàng.

Vốn chỉ là một cái liếc mắt vô tình, nhưng khí chất đặc hữu của tu tiên giả ở Ngao Tông trong số tất cả phàm nhân lại nổi bật khác lạ như vậy.

Dung mạo cực kỳ anh tuấn kết hợp với khí chất như vậy, bất luận thiếu nữ nào nhìn thấy trong lòng cũng khó tránh khỏi xuân ý dâng trào.

Nam tử anh tuấn không phải hiếm thấy, nhưng người có dung mạo xuất chúng như vậy, khí chất lại cao thanh thoát tục như vậy, quả là chưa từng thấy.

Thiếu nữ nhất thời không phát giác ánh mắt mình đã nhìn đến ngây dại, cho đến khi lão giả bên cạnh khẽ lay cánh tay nàng, thiếu nữ mới lập tức hoàn hồn.

“Tiểu thư, sao vậy?” Lão bà bà thấp giọng hỏi.

Thiếu nữ vội vàng lắc đầu chối: “Không có gì!

Vừa rồi ta chỉ đang nghĩ chuyện, chúng ta đi thôi!” Thiếu nữ thần sắc có chút hoảng loạn, và ánh mắt nàng thỉnh thoảng lại nhìn về phía bóng lưng của Ngao Tông, tất cả đều bị lão bà bà nhìn thấy.

Lão bà bà có chút khổ não thở dài một tiếng, “Tiểu thư, thứ cho ta nói thẳng, người không nên phân tâm vào những chuyện như vậy!

Đừng quên nhiệm vụ chuyến đi này của chúng ta, bây giờ tuyệt đối không phải lúc suy nghĩ những chuyện này!” Thiếu nữ mặt đỏ tai hồng, trong tiếng khuyên giải của lão giả liên tục gật đầu, “Đúng!

Ta sai rồi, ta bảo đảm sẽ không vì chuyện này mà phân tâm!” Lão bà bà thở dài một tiếng, rõ ràng không tin lời thiếu nữ nói.

Đây là lần đầu tiên bà thấy thiếu nữ bị một nam tử bên đường thu hút ánh mắt, mặc dù lão bà bà cũng thừa nhận nam tử đó quả thực vô cùng xuất chúng bất phàm.

“Tiểu thư, nam tử đó hình như không phải người Vô Song Thành.

Ta cảm thấy người không nên vì chuyện của hắn mà phân tâm.” Lão bà bà lại nói.

“Ta không phải đã hứa với bà rồi sao, ta sẽ không để ý đến người đàn ông đó nữa mà?” Thiếu nữ cúi đầu, trong lời nói rõ ràng có chút bất mãn.

“Lão thân không có ý đó.

Chỉ cảm thấy người này lai lịch không rõ, cũng không biết có phải là một mối đe dọa hay không.....” Trong lời nói của lão bà bà ẩn chứa một chút sát ý.

Thiếu nữ dừng bước, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào lão bà

bà, trong mắt có chút tức giận, "Cứ tùy tiện một người lai lịch không rõ xuất hiện ở Vô Song Thành đều phải bị trừ khử sao?

Chỉ vì nguyên nhân của ta?

Đừng tưởng rằng thân phận hiện tại của bà là trưởng bối của ta, có thể coi thường địa vị của ta trong bang phái cao hơn bà!

Bà trước sau đều không tin lời ta vừa nói, đúng không!" Lão bà bà lại không có nhiều nhượng bộ, "Ta là người phụ tá người, tiểu thư, mọi phương diện ta đều phải tận tâm tận lực." Thiếu nữ mặc dù vô cùng tức giận, nhưng bây giờ không phải lúc, bèn tiếp tục dìu lão bà bà đi, mang theo tức giận nói: "Thế nào thì thế nào!

Đến lúc đó ta sẽ đem tất cả những gì bà làm nói thật cho bang chủ!" "Đó là chuyện của tiểu thư." Lão bà bà dường như rất hài lòng với kết quả cuộc giao tiếp này, tiếp tục nhập vào vai diễn của mình. ....

Chẳng mấy chốc, trời dần tối, lúc này cũng gần đến lúc Nhiếp Phong chuẩn bị lẻn vào.

"Không biết tiểu tử đó chuẩn bị thế nào rồi." Ngao Tông tự nhủ, rồi quay người trở về điểm hẹn với Nhiếp Phong.

Hắn nhanh chóng đi vào một con hẻm nhỏ âm u chật hẹp, vào lúc gần chạng vạng, nơi đây trở nên vô cùng tối tăm, gần như đưa tay không thấy năm ngón.

"Ra đi, đi theo ta cả một đường, cũng vất vả rồi." Ngao Tông chậm rãi ngẩng đầu, thần sắc thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, ở phía trước và sau con hẻm liền xuất hiện một số người mặc trang phục dân thường chặn đường đi của hắn.

Mặc dù bề ngoài trông chỉ là người thường, nhưng chân khí trong cơ thể lại không che giấu được.

“Biết rõ ta theo dõi, còn dám đi vào đây?

Chê chết quá chậm à?” Một trong những kẻ tập kích hỏi.

Ngao Tông nhìn một lượt, “Ta chỉ là không muốn lãng phí thời gian, giải quyết các ngươi cho nhanh rồi ta còn có việc khác phải làm.” “Ha ha ha ha ha!” Lời nói của Ngao Tông lập tức gây ra một trận cười khinh thường, một kẻ không có chút võ công nào trước mắt lại dám ngông cuồng như vậy.

“Ta chỉ có chút tò mò, vừa mới đến, tại sao lại muốn ra tay với ta?

Ta hình như đâu có làm gì uy hiếp các ngươi?” Ngao Tông nhàn nhạt hỏi.

Một người trong số đó cười lạnh nói: “Nói thật cho ngươi biết, ta cũng không biết tại sao, ngươi có thể được thủ lĩnh đặc biệt quan tâm, thậm chí hạ lệnh giết chết.

Ngày đầu tiên đến Vô Song Thành đã bị giết, ngươi hẳn là người duy nhất.” “Đợi xuống địa ngục rồi, hãy suy nghĩ kỹ xem mình đã chọc giận ai đi!” Ngao Tông trong mắt lóe lên tia sáng, rồi cười một cách bí ẩn, “Xem ra các ngươi cũng chỉ là một đám ruồi không đầu, cái gì cũng không biết.” “Động thủ!” Bọn người này rõ ràng không định tiếp tục nói nhảm với Ngao Tông, bốn người phân biệt chặn lối ra trước sau, một người trong số đó lập tức rút đao đâm về phía Ngao Tông.

Trong mắt bọn họ, Ngao Tông chỉ là một phế nhân không có chút võ công nào, hoàn toàn không cần bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, tốc chiến tốc thắng là tốt nhất.

“Phụt!” Tiếng thịt bị xuyên thủng vang lên, nhưng người ngã xuống đất không phải là Ngao Tông, mà là kẻ hành thích.

Lưỡi kiếm của hắn còn cách Ngao Tông vài thước, nhưng máu

tươi trên người hắn đã phun ra như suối, rồi ầm ầm ngã xuống đất.

"Làm gì vậy?

Chẳng lẽ bị vấp ngã à!" Đồng bọn không ngờ gã đó đối phó với một người không có võ công mà cũng xảy ra sự cố, liền vô cùng tức giận, thậm chí cầm đao định tự mình lên hạ thủ Ngao Tông.

"Nếu là ta, lúc này đã sớm chạy trốn rồi." Ngao Tông tâm niệm khẽ động, những người đó trong chốc lát phát hiện bước chân mình khó mà di chuyển được nửa phân.

Cúi đầu nhìn, lại kinh hãi phát hiện những phiến đá trên mặt đất mọc ra từng sợi dây leo quấn chặt lấy hai chân, hoàn toàn không thể di chuyển thêm nửa bước!

Chương 1051

"Chết tiệt!" Trong cơn hoảng loạn, bọn họ vung đao liều mạng chém vào dây leo dưới chân, nhưng thứ đó cứng như sắt đúc, hoàn toàn không thể chặt đứt.

"Tiểu tử, tìm chết!

Bọn ta là đệ tử nội bộ của Vô Song Thành, hôm nay ngươi mà có mệnh hệ gì ở đây, đừng hòng sống sót rời khỏi đây!" Bọn người đó thấy không thể thoát ra, liền dùng đến biện pháp tồi tệ nhất, muốn uy hiếp Ngao Tông đầu hàng.

"Nguyên lai là người của Vô Song Thành, món nợ này ta ghi nhớ trước." Ngao Tông không để ý nữa, chỉ nhìn những người đang chặn đường trước mắt, hờ hững vung tay, những sợi dây leo nhanh chóng đâm vào cơ thể những kẻ xui xẻo, trong nháy mắt xé xác chúng thành từng mảnh vụn.

Gã đang la hét ầm ĩ ở phía sau cũng nhận được đãi ngộ tương tự, thậm chí trước khi chết ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra. ....

Nhiếp Phong đã chuẩn bị xong dạ hành y, đang suy nghĩ làm thế nào để lẻn vào nội bộ thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên bên cạnh: "Lẻn vào như vậy nguy hiểm không nhỏ đâu." "Ai?!" Nhiếp Phong căng thẳng nhìn quanh, nhưng không thấy ai bên cạnh, nhưng nghĩ lại một chút, giọng nói đó không phải là của Ngao Tông sao?

"Ngao tiền bối, người ở đâu?" Nhiếp Phong thăm dò hỏi.

"Ẩn thân thuật, một thủ đoạn nhỏ không thể đơn giản hơn.

Ta đi cùng ngươi, không ai có thể phát hiện được ta đâu." Ngao

Tông tỏ ra không quan tâm.

Ẩn thân thuật... thủ đoạn này, trong mắt Nhiếp Phong gần như không khác gì thần thuật, nhưng trong miệng Ngao Tông lại chỉ là một thủ đoạn nhỏ?

Không kịp nghĩ nhiều, Nhiếp Phong nhân bóng đêm lén lút tiếp cận đại bản doanh nội bộ của Vô Song Thành, một đường phi diêm tẩu bích, gần như tránh được tất cả lính canh trong tối ngoài sáng, cuối cùng thành công vượt qua tường rào, đến được nội thành của Vô Song Thành trông như một khu vườn.

Trong nội thành, có một tòa kiến trúc hình tròn cao lớn như hạc giữa bầy gà, tuyệt đối có thể coi là kiến trúc hùng vĩ nhất trong Vô Song Thành.

"Độc Cô Nhất Phương ngày thường cùng với tâm phúc của hắn ở đó, nghe nói Tuyệt Thế Kiếm Thánh cũng trấn giữ ở đó, đã lâu không rời khỏi, đó cũng là vốn liếng để Vô Song Thành có thể đứng vững như ngày nay." Nhiếp Phong lẩm bẩm với không khí bên cạnh, biết rằng Ngao Tông đang ở đó.

"Tuyệt Thế Kiếm Thánh?

Kiếm Thánh đó so với ngươi thì thế nào?" Giọng Ngao Tông truyền ra từ hư không.

Nhiếp Phong tự giễu cười một tiếng, "Như trăng sáng và đom đóm, ta không thể so sánh với ngài ấy được.

Ngài ấy là người mà ngay cả Hùng Bá cũng kiêng dè không ngớt." "Nếu đã như vậy, Hùng Bá muốn ngươi lẻn vào đó, chẳng lẽ không sợ mất mạng sao?

Dù sao ngươi cũng là một trong hai cánh tay đắc lực của ông ta." Ngao Tông cười lạnh nói.

Nhiếp Phong lại trầm tư một lát, "Ta, ta hẳn là không cần phải vào trong tòa tháp cao đó, dù sao lần này tế tác của ta bị bắt, ta chỉ cần tìm thấy họ, và hỏi ra rốt cuộc kẻ phản bội là ai là được." "Tóm lại, hãy cẩn thận hơn.

Khí tức cường đại ở đây không ít đâu." Ngao Tông ra hiệu nói.

"Hiểu rồi." Nhiếp Phong gật đầu, nhưng sau đó lại do dự hỏi: "Trong đây có khí tức của Đoạn Lãng không?" Dù sao cũng là bạn tốt hơn mười năm, Nhiếp Phong khó mà dễ dàng buông bỏ chuyện của Đoạn Lãng.

"Hiện giờ không có ở đây." Nhận được câu trả lời, Nhiếp Phong trong lòng chùng xuống, nhưng biết rằng lúc này không nên tiếp tục phân tâm.

Ngay sau đó, Nhiếp Phong lén lút di chuyển trên mái nhà của Vô Song Thành, nhanh chóng tìm thấy địa lao giam giữ tế tác.

Người canh giữ địa lao quả thực không ít, nhưng trong mắt Nhiếp Phong, những người này không đáng gây phiền phức.

"Phải động tác nhanh gọn một chút, trước khi những người này kịp cầu cứu, trong nháy mắt hạ gục toàn bộ!" Đôi mắt Nhiếp Phong trong nháy mắt trở nên cực kỳ sắc bén, rồi đột nhiên nhảy vọt lên không, bóng dáng hắn trong khoảnh khắc che khuất hoàn toàn ánh trăng trên bầu trời.

Những tên lính canh vốn đang gà gật sau khi phát giác bất thường liền vội vàng ngẩng đầu quan sát, lại kinh hãi phát hiện một bóng dáng xa lạ không biết từ lúc nào đã bay lượn trên đầu họ!

"Chết!" Nhiếp Phong đột nhiên rút kiếm, kiếm khí bắn ra từ lưỡi kiếm lướt trong không trung nhanh chóng cắt đứt cổ họng bọn họ, những con sâu đáng thương này chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm

đã liên tiếp ngã xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Nhiếp Phong như quỷ mị lướt đi trong bóng tối, lần lượt giết chết một đám lính canh đang ngủ gật hoặc chưa phát giác, chỉ trong chốc lát, những người này đều chết một cách im lặng.

Nhiếp Phong tay chân nhanh gọn làm xong việc, nhanh chóng lục soát trên thi thể của những người đã chết, lại phát hiện trong số đó không hề có chìa khóa vào địa lao.

"Chết tiệt!" Nhiếp Phong chỉ cảm thấy vô cùng khó giải quyết, nếu không thể nhanh chóng rời khỏi đây, tin tức ở đây sẽ nhanh chóng lan truyền ra ngoài và bại lộ, đến lúc đó đừng nói là hoàn thành nhiệm vụ của Hùng Bá, ngay cả giữ mạng cũng khó!

"Nhiếp Phong, không cần lãng phí thời gian nữa." Đột nhiên, Ngao Tông hiện ra bản thể bên cạnh Nhiếp Phong, Nhiếp Phong khẽ giật mình, rồi đột nhiên nhìn thấy, ở lối vào địa lao không biết từ lúc nào xuất hiện một thiếu nữ thần sắc lạnh băng, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Thiếu nữ này, chính là thiếu nữ mà Ngao Tông hôm nay nhìn thấy trong Vô Song Thành, chỉ là nàng không còn mặc bộ đồ giản dị đó nữa, mà là một thân váy màu tím nhạt, khí chất thanh lãnh lẫm liệt.

"Các ngươi là ai?

Dám tự tiện xông vào trọng địa giám lao của Vô Song Thành, các vị không sợ rước họa vào thân sao?" Ánh mắt thiếu nữ lướt qua Nhiếp Phong, cuối cùng lại dừng lại trên người Ngao Tông, mang theo vẻ kinh ngạc khó nhận ra.

Không ngờ lại gặp được nam tử có khí chất đặc biệt anh tuấn này ở đây, nhưng người này nhìn thế nào cũng chỉ là một người bình

thường không có võ công.

"Các hạ là ai?" Nhiếp Phong chất vấn một tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của thiếu nữ, đồng thời giơ kiếm chắn trước người, nhận ra nữ tử trước mắt không tầm thường.

"Ta tên Minh Nguyệt, là người bảo vệ Vô Song Thành.

Bất kỳ kẻ xâm nhập nào ta cũng sẽ giết!" Minh Nguyệt lại một lần nữa khôi phục khuôn mặt lạnh băng ban đầu, "Dù sao cũng sắp chết rồi, biết thân phận của ta cũng không sao." "Nói nhảm!" Nhiếp Phong làm sao có thể nghe nàng tiếp tục lảm nhảm, lúc này điều cấp bách nhất là thoát thân rời đi.

Ngay lập tức, Nhiếp Phong vung kiếm lao về phía Minh Nguyệt, nội lực của nàng cũng rất mạnh mẽ, vừa giao chiến đã rơi vào thế giằng co, không ai có thể phá vỡ thế cục trước.

Nhiếp Phong kinh ngạc một nữ tử trẻ tuổi như vậy lại có võ công cao cường, liền càng thêm coi trọng nàng, không chút lưu tình ra tay tấn công.

Trong lúc hai người giao chiến, Ngao Tông cũng nhận ra, ở không xa có rất nhiều khí tức đang nhanh chóng tiếp cận, chẳng mấy chốc Nhiếp Phong sẽ phải đối mặt với cục diện một chọi nhiều bất lợi.

"Vô Song Thành chuẩn bị quả nhiên không ít." Ngao Tông thầm nghĩ.

Sau đó tâm niệm khẽ động, một đạo phân thân nhanh chóng chặn trước mặt đội quân cứu viện đang chạy đến đây, cản đường đi của họ.

"Cút mau!" Những người viện trợ hoàn toàn không có tâm tư lãng phí thời gian trên người Ngao Tông, bước chân tiến lên không chút chậm trễ, xem ra nếu Ngao Tông không tránh ra, bọn họ nhất định sẽ

chém thẳng một đường.

“Thật sự không định lui sao?” Ngao Tông thản nhiên hỏi, nhưng thủ lĩnh trong số đó đã đến trước mặt, giơ đại đao chém thẳng xuống đầu Ngao Tông.

“Phụt!” Đao hạ xuống, nhưng đầu người lăn lóc lại là của tên thủ lĩnh đó!

“Nếu các ngươi không định đi chi viện, tha cho các ngươi một mạng cũng không phải là không thể.” Ngao Tông nhìn những bang chúng đang kinh ngạc đến chết lặng, tiện tay vung lên, mặt đất dưới chân họ đột nhiên mọc ra từng đôi tay màu đen tím, níu lấy cơ thể họ và kéo mạnh xuống dưới!

“A a a a a!” Từng trận tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, sau đó trên mặt đất hoàn toàn tan chảy thành vũng máu đen tím biến mất.

Cùng lúc Ngao Tông sử dụng U Minh chi lực, hắn lập tức cảm nhận được, trong trời đất này dường như có thứ gì đó đang cộng hưởng với hắn!

Mặc dù sự cộng hưởng rất yếu ớt, và thoáng qua rồi biến mất, nhưng Ngao Tông đã cảm nhận được rõ ràng, thậm chí trong nháy mắt đã khóa chặt phương vị đó.

“Nơi đó tồn tại khí tức của Minh giới!” Ngao Tông trong lòng lập tức xác định, không ngờ chuyến đi này lại có thu hoạch bất ngờ.

Nhưng bây giờ không phải lúc đi tìm Minh giới, Ngao Tông ghi nhớ lại địa điểm đó, rồi thu hồi phân thân về bản thể.

Không chỉ một đội viện binh, hắn đồng thời chặn đứng nhiều đội viện binh, kéo dài thời gian rất lâu cho Nhiếp Phong.

Minh Nguyệt mặc dù công lực hùng hậu, nhưng công lực chung quy vẫn kém hơn Nhiếp Phong một bậc, dưới sự tấn công không chút

lưu tình của hắn, nàng càng lúc càng khó chống đỡ.

"Chết tiệt, viện binh đâu!" Minh Nguyệt càng lúc càng khó đối phó, và nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Chương 1052

Ngay khi sắp không thể chống đỡ được nữa, nàng đột nhiên chú ý đến Ngao Tông đang đứng xem trận ở bên cạnh, từ đầu đến cuối không ra tay.

Nếu Ngao Tông đi cùng Nhiếp Phong, vậy thì khống chế người này, có lẽ có thể khiến Nhiếp Phong ném chuột sợ vỡ đồ.

Nghĩ đến đây, Minh Nguyệt tìm cơ hội lùi lại, sau đó không đợi Nhiếp Phong lao lên lần nữa, trực tiếp lao về phía Ngao Tông!

Hành động này khiến Nhiếp Phong kinh hãi, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Minh Nguyệt đã áp sát sau lưng Ngao Tông, và rút ra một con dao găm kề vào cổ Ngao Tông.

Ngao Tông không ngờ nữ tử này lại có cách như vậy, vừa tán thưởng, vừa không hề động đậy, chỉ xem xem nữ tử này tiếp theo sẽ làm gì.

"Ta không biết lai lịch của các ngươi, nhưng ta không định lấy mạng ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phối hợp, ta sẽ không làm ngươi bị thương." Minh Nguyệt thấp giọng nói bên tai Ngao Tông, giọng nói bất giác trở nên dịu dàng.

Ngao Tông khẽ cười, trong lòng thấy thú vị, lần đầu tiên trở thành con tin.

"Nếu ngươi còn dám động đậy, ta sẽ giết người này!" Minh Nguyệt lạnh giọng uy hiếp Nhiếp Phong, lưỡi đao càng áp sát vào cổ Ngao Tông.

Nhiếp Phong lúc này không lo lắng cho sự an nguy của Ngao Tông, chỉ ngạc nhiên, tại sao Ngao Tông rõ ràng có thể tiện tay bóp

chết nữ tử này, lại chần chừ không ra tay, ngược lại còn cố ý tỏ ra yếu thế.

Nhiếp Phong nhìn về phía Ngao Tông trưng cầu ý kiến, Ngao Tông chỉ khẽ lắc đầu, hắn trong lòng lập tức hiểu ra.

"Rốt cuộc muốn thế nào?" Nhiếp Phong chất vấn.

Minh Nguyệt cũng không nói nhảm, "Vứt vũ khí, tự phế võ công, chờ ta xử lý!

Bất kỳ kẻ nào xâm nhập Vô Song Thành, muốn sống đều phải tự trói mình như vậy." Nhiếp Phong giận quá hóa cười: "Nếu ta thật sự làm vậy, càng không thể sống sót rời khỏi đây!" "Ta có thể hứa, chỉ cần ngươi thẳng thắn khai báo ý đồ của ngươi, và kẻ chủ mưu đằng sau, ta có thể cho ngươi không chết.

Ta chỉ cho ngươi một nén hương thời gian suy nghĩ!" Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Một nén hương thời gian?

Nhiếp Phong hừ lạnh một tiếng, nghe ra ý tứ sâu xa của Minh Nguyệt, rõ ràng là nàng đang kéo dài thời gian!

Trong lúc đang suy nghĩ nên thoát thân thế nào, hắn đột nhiên phát giác sau lưng ập đến một luồng kình phong nhanh nhẹn, liền theo bản năng né tránh, mấy đạo ám khí sắc bén lướt qua vai, cắm mạnh xuống đất!

"Phản ứng tốt!" Một tiếng tán thưởng vang lên từ phía sau, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào trắng từ trên không nhảy xuống, và ánh mắt khóa chặt vào Nhiếp Phong, "Ngươi là người đầu tiên có thể né tránh ám khí của ta chính xác như vậy." Nhiếp Phong cười khẩy nói: "Xem ra trước đây ngươi gặp phải toàn một đám thùng cơm túi rượu, ngay cả thủ đoạn nhỏ này cũng không đối phó được." Nam tử áo bào

trắng lập tức nổi trận lôi đình, quát: “Ta là thiếu chủ Độc Cô gia của Vô Song Thành, Độc Cô Minh, các ngươi báo danh đi, ta không giết kẻ vô danh!” “Ngươi không có tư cách để ta báo danh!” Nhiếp Phong đương nhiên không ngốc, làm sao có thể chủ động tiết lộ thân phận.

“Vậy cũng không sao, giết một kẻ vô danh cũng không bẩn tay!” Độc Cô Minh trở tay rút trường kiếm, rồi đột nhiên lao về phía Nhiếp Phong, sát ý bức người.

Dưới lưỡi kiếm đang lao tới, Nhiếp Phong cảm nhận được công lực của người này tuyệt đối vượt xa Minh Nguyệt, liền thu lại tâm lý khinh thường.

Hắn không dùng kiếm nữa, chỉ vận chân khí mạnh mẽ đạp một cước xuống đất, thi triển Phong Thần Thối nghênh địch chính diện!

Thứ Nhiếp Phong am hiểu nhất không phải đao pháp, mà là kỹ pháp Phong Thần Thối, thối pháp này được luyện đến cửu trọng, bất luận uy lực hay tốc độ đều cực kỳ kinh người.

Dưới sự gia trì của Phong Thần Thối, Nhiếp Phong uyển chuyển như một cơn gió vô hình, thân hình quỷ mị di chuyển không ngừng phát động công kích.

Độc Cô Minh không ngờ thực lực của Nhiếp Phong lại kinh người như vậy, sau khi liên tiếp chống đỡ chỉ phát giác thối pháp này có vẻ quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra rốt cuộc là thối pháp truyền thừa từ phái nào.

Chiêu pháp này vừa xuất, sự chênh lệch thực lực của hai người lập tức lộ rõ, Nhiếp Phong đối với Độc Cô Minh từng bước áp chế, Độc Cô Minh gần như không tìm được cơ hội phản kích, chỉ có thể miễn cưỡng đảm bảo không bị trọng thương.

Minh Nguyệt đang khống chế Ngao Tông ở bên cạnh chứng kiến

cảnh này thực sự kinh hãi không thôi.

Nếu Nhiếp Phong vừa rồi dùng thực lực này giao thủ với nàng, Minh Nguyệt tuyệt đối không thể dây dưa với hắn lâu như vậy.

"Độc Cô Minh dường như không phải đối thủ, xem ra phải dùng cách khác rồi." Minh Nguyệt từ trong lòng lấy ra một ống tre to bằng lòng bàn tay, khẽ kéo, một luồng sáng lập tức bay lên trời, truyền đi tín hiệu cầu cứu.

Như vậy, toàn bộ Vô Song Thành hoàn toàn bị kinh động, viện binh từ bốn phương tám hướng nhanh chóng chạy đến đây.

Ngao Tông vốn định giúp Nhiếp Phong kéo dài thêm một lúc, nhưng nhìn thế trận này, chỉ có giết sạch cả Vô Song Thành mới có thể kéo dài thời gian.

"Thôi, cứ xem sao." Ngao Tông thầm nghĩ.

Lúc này, con dao kề trên cổ Ngao Tông của Minh Nguyệt đã rút ra, "Vị công tử này, rốt cuộc lai lịch thế nào?

Tại sao lại tiến vào nơi này?" "Không có gì để nói." Ngao Tông thản nhiên trả lời, không chút nể mặt.

Minh Nguyệt thần sắc có chút do dự, dường như trong lòng không ngừng đấu tranh, cuối cùng cắn răng, nói với Ngao Tông: "Ngươi chỉ là một người bình thường không có võ công, cũng không gây ra quá nhiều uy hiếp cho ta, lát nữa ta có thể lén thả ngươi đi, tuyệt đối đừng gây ồn ào." Điều này lại ngoài dự liệu của Ngao Tông, khi nhìn thấy một tia rung động mơ hồ trong mắt Minh Nguyệt, hắn liền hiểu ra chuyện gì.

Như vậy, Ngao Tông cũng có ý trêu chọc nàng, giả vờ khó xử nói: "Ta cùng người kia lẻn vào, và trước đó đã hẹn ước đồng sinh cộng tử, muốn trốn thì hai chúng ta cùng trốn.

Nếu không ta ở lại đây cùng hắn chịu chết!" Minh Nguyệt có chút hoảng hốt, mặc dù nàng cũng biết trọng tình trọng nghĩa là chuyện tốt, nhưng nàng không hy vọng Ngao Tông chết bây giờ.

"Ngươi chỉ là một người bình thường, hà tất phải chen vào chuyện tranh đấu của các cao thủ võ lâm?

Mất mạng cũng vô nghĩa!

Cứ bảo toàn tính mạng của ngươi trước đã!" Minh Nguyệt cấp thiết khuyên nhủ.

"Tóm lại ta tuyệt đối không thể đi!" Ngao Tông vẫn đang giả vờ cứng miệng, nhưng Minh Nguyệt đã đi lên trước một bước, trực tiếp mở cửa lớn địa lao ra hiệu cho Ngao Tông trốn vào trong trước.

"Không cần biết, cứ giữ mạng trước đã, mặc kệ những thứ khác!" Minh Nguyệt biết viện binh không còn xa, nhưng không muốn Ngao Tông chết ở đây.

Ngao Tông trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng thú vị, trò chơi giả yếu này cũng nên dừng ở đây thôi.

Cũng vào lúc đó, cuộc giao chiến giữa Độc Cô Minh và Nhiếp Phong đã đến hồi kết.

Phong Thần Thối của Nhiếp Phong rõ ràng hơn một bậc, dưới sự áp bách không ngừng, kiếm thế của Độc Cô Minh hoàn toàn bị phá vỡ, không còn chút sức tấn công nào.

Cuối cùng, khi Nhiếp Phong từ trên trời giáng xuống một cước trúng vào sau lưng Độc Cô Minh, gã không khỏi phun ra một ngụm máu tươi, như diều đứt dây rơi xuống đất.

"Không thể nào..." Độc Cô Minh muốn bò dậy lần nữa, nhưng vết thương nặng ở sau lưng khiến hắn khó mà tiếp tục, cuối cùng ngã mạnh xuống đất ho dữ dội.

“Hừ!” Nhiếp Phong vững vàng đáp xuống, nhìn Độc Cô Minh yếu ớt không thôi, trong lòng bàn tay vận công lực muốn tung ra đòn cuối cùng.

Hắn biết xung quanh chắc chắn có nhiều viện binh đang chạy đến, nếu không giải quyết trận đấu và trốn thoát nhanh, e rằng phải ở lại đây.

Trong lúc chuẩn bị một chưởng đập nát đầu Độc Cô Minh, gã đã nuốt một viên đan dược, sau đó chân khí cuồng trướng, trực tiếp né tránh được đòn tấn công.

Không chỉ vậy, hắn như thể vết thương đã lành lại, trực tiếp lật người nhảy lên không trung, nhảy lên mái nhà trốn đi!

Nhiếp Phong định đuổi theo, nhưng nghĩ lại một chút liền thu lại ý định, bây giờ đâu phải lúc thừa thắng xông lên.

“Tiền bối, chúng ta không còn thời gian nữa!” Nhiếp Phong từ xa hét lên với Ngao Tông một tiếng, Ngao Tông cũng tâm lĩnh thần hội.

“Tiểu cô nương, ta không có thời gian tiếp tục chơi đùa với ngươi nữa, sau này nếu có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại.” Ngao Tông để lại cho Minh Nguyệt một câu, rồi cùng Nhiếp Phong lên đường rời đi.

“Này!” Minh Nguyệt định gọi lại, lại nghe thấy xung quanh truyền đến từng trận tiếng xé gió sắc bén, những mũi tên dày đặc như mưa từ bốn phương tám hướng bay tới.

Ngao Tông và Nhiếp Phong lập tức bị trận mưa tên bao phủ, Minh Nguyệt trong lòng lo lắng không thôi, vội vàng muốn lên trước giúp Ngao Tông thoát thân, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại thấy quanh thân Ngao Tông bùng phát một luồng khí tức màu đen, đánh bật toàn bộ những mũi tên đang bay tới!

“Nội lực thật mạnh!” Minh Nguyệt bất ngờ bị nội lực đánh cho lùi

lại liên tục, hoàn toàn không phát giác sau lưng cũng đang bay tới vô số mũi tên.

Ánh mắt Ngao Tông liếc thấy cảnh đó, đại thủ vung lên, luồng U Minh chi lực cuồn cuộn cũng thổi tan hết những mũi tên sau lưng Minh Nguyệt, nàng mới không bị thương.

Chương 1053

Minh Nguyệt vẫn luôn đang suy nghĩ làm thế nào để cứu Ngao Tông, lại không ngờ vào thời khắc quan trọng lại được Ngao Tông cứu một mạng!

"Người của các ngươi ra tay quả thật không biết nặng nhẹ, những mũi tên này đều có kịch độc, nếu không cẩn thận trúng một mũi tên dù không trúng yếu hại cũng sẽ mất mạng." Ngao Tông cuối cùng nhìn Minh Nguyệt một cái, rồi cùng Nhiếp Phong lên đường rời đi.

Nhờ ơn Ngao Tông, Nhiếp Phong không bị thương trong trận mưa tên.

Minh Nguyệt lúc này hoàn toàn thất thần, chỉ ngơ ngác nhìn bóng lưng rời đi của Ngao Tông, hồi lâu không nói nên lời.

Khi Nhiếp Phong trên mái nhà quan sát ra ngoài, mới phát hiện bây giờ họ đang đối mặt với một tuyệt cảnh vô cùng bất lợi.

Nhìn ra xa, nơi đây sớm đã bị bao vây ba lớp trong ba lớp ngoài, hoàn toàn không thấy đường lui.

Thậm chí bang chúng bên ngoài đang không ngừng bắn tên độc vào trong, hoàn toàn không định để lại cho họ bất kỳ đường sống nào.

"Với thực lực của ta mà xông ra khỏi đây thật sự có chút khó khăn..." Nhiếp Phong trong lòng suy tính.

Xem ra lúc này, Nhiếp Phong đã hoàn toàn rơi vào một cảnh địa gần như là tử cục, thực sự không biết làm thế nào để thoát thân.

Trừ phi có thể mọc cánh bay ra, hoặc như Ngao Tông có thể ẩn thân lén trốn ra ngoài.

Ngao Tông thấy Nhiếp Phong không có kế sách gì, liền lên tiếng

nhắc nhở: “Phong Thần Thối của ngươi bộ pháp nhanh nhẹn, ta thấy bên ngoài không ai có thể sánh ngang võ công của ngươi.” “Nếu thi triển Phong Thần Thối, liệu có thể nhanh chóng thoát thân khỏi đây không?” Nhiếp Phong cười khổ: “Phong Thần Thối tuy nhanh nhẹn, uy lực cực lớn, nhưng để thoát thân giữa đám đông như vậy, e rằng sẽ nhanh chóng hao hết chân khí của ta, hoàn toàn không đủ để chống đỡ ta rời khỏi đây.” “Vậy sao?” Ngao Tông khẽ cười, “Chỉ cần ngươi có tự tin có thể thoát thân là được!” Nói đoạn, hắn đột nhiên vỗ một phát vào vai Nhiếp Phong, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy toàn thân chùng xuống, bỗng dưng phát giác một luồng năng lượng khó tả xâm nhập vào cơ thể, và đang dung hòa với huyết nhục của hắn, chỉ trong vài giây sau đã cảm nhận được một sức mạnh cường đại chưa từng có đang cuộn trào trong cơ thể!

“...” Nhiếp Phong khó tin quan sát mình, lúc này quanh thân không ngừng bốc lên khí tức màu đen, chưa từng thấy, đó chính là U Minh chi lực mà Ngao Tông ban cho.

“Thời gian cấp bách, ngươi có thể điều khiển sức mạnh này không được bao lâu đâu, nhanh lên.” Ngao Tông lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Nhiếp Phong tuy không hiểu tại sao, nhưng biết chắc chắn là do Ngao Tông làm.

“Ta hiểu rồi!” Nhiếp Phong nhìn đám bang chúng đang như hổ rình mồi bên ngoài, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Hắn tự tin Phong Thần Thối dưới sự gia trì của U Minh chi lực sẽ càng dễ dàng thi triển!

“Người ở đó!” Luồng U Minh chi lực màu đen vọt lên trời lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, họ đồng loạt chuyển mục tiêu, bắn vô số mũi tên về phía Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong hít sâu một hơi, rồi một cước mạnh mẽ đạp xuống, mái nhà lập tức bị đạp nát dưới chân hắn, sau đó thân hình hắn như một ngôi sao băng ngược chiều lao lên trời.

"Cút ra!" Nhiếp Phong hai chân di chuyển theo bộ pháp ảo diệu, một cước mạnh mẽ đạp xuống đất, dưới luồng sáng phá không, khí lãng trong đó áp bách đến mức người khác gần như không thể ngẩng đầu.

"Ầm!" Một cước đạp xuống, uy lực cuồng bạo lan tỏa, trong nháy mắt chấn chết bang chúng đệ tử xung quanh, từng người một tâm phế vỡ nát!

Sau đó mỗi lần Nhiếp Phong thi triển Phong Thần Thối, thân hình hắn đều như gió lốc lướt qua, những kẻ cản đường thậm chí chỉ thấy một bóng ảo lướt qua, liền bị đánh bay đi.

Trong chốc lát, Nhiếp Phong đã mạnh mẽ mở ra một con đường máu giữa đám đông, thân hình hắn lúc bay lên không lúc lướt thấp, thế không thể cản nổi.

"Một đám phế vật!" Thủ lĩnh tức giận gào thét, chửi mắng thuộc hạ, nhưng lại không dám lên trước cản đường, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhiếp Phong phá không trốn thoát.

"Phong Thần Thối trong số võ nghệ của phàm nhân quả thực trác tuyệt phi phàm." Ngao Tông nhìn bóng dáng thoát ly của Nhiếp Phong, khẽ gật đầu khẳng định.

"Ở đây có một người lẻ loi, đừng để hắn chạy!" Chẳng mấy chốc, Ngao Tông bị mọi người phát hiện, vừa để Nhiếp Phong chạy thoát, đang một bụng lửa giận không có chỗ xả, Ngao Tông trước mắt vừa hay trở thành mục tiêu của họ.

Bắt được một người, cũng có thể giao phó.

Nhưng tất cả đều định bắt sống, mọi người rất ăn ý đều không chọn bắn tên, mà bao vây hắn lại.

"Tiểu tử, cút xuống đây, nếu không đừng trách!" Thủ lĩnh chỉ vào Ngao Tông đang đứng trên mái nhà, đanh giọng quát lớn, "Đừng để ta nói lần thứ hai!" Ngao Tông chậm rãi đưa mắt nhìn sang người hắn.

"Chắc chứ?" Thủ lĩnh không còn nén được lửa giận trong lòng nữa, lập tức hạ lệnh: "Bắt hắn lại cho ta, không cần giữ mạng!" Vài tên bang chúng lập tức nhảy lên mái hiên, không chút khách khí rút đao xông về phía Ngao Tông.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, chúng không thể đến gần Ngao Tông nửa bước nữa, thậm chí còn sợ hãi lùi lại.

U Minh chi lực màu đen tuôn trào quanh người Ngao Tông, như một cơn lốc xoáy phóng thẳng lên trời, khiến nhiệt độ khu vực này giảm mạnh trong nháy mắt, mặt đất cũng phủ một lớp băng sương.

"Chuyện gì vậy?!" Tất cả mọi người đều cảm nhận được cái lạnh thấu xương, không khỏi run lẩy bẩy, trong lòng mỗi người đều dâng lên nỗi sợ hãi khó tả đối với Ngao Tông.

Nỗi sợ hãi ấy như được khắc sâu vào xương tủy, bám theo cả đời không thể nào xóa bỏ, tựa như dã thú gặp phải thiên địch, ngay cả ý nghĩ chống cự cũng khó mà nảy sinh.

"Muốn chết, đừng trách ta." Ngao Tông cười lạnh.

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong đang chạy trốn ra ngoài thành Vô Song đột nhiên phát hiện, Ngao Tông dường như không đuổi kịp cùng hắn.

"Không ổn, Ngao tiền bối còn đang trong vòng vây!" Nhiếp Phong bỗng hoàn hồn, trong lòng vô cùng áy náy vì chỉ lo chạy trốn mà không để ý đến chuyện khác.

Mặc dù biết rằng Ngao Tông có lẽ không cần giúp đỡ cũng có thể

thoát thân, nhưng hắn không phải là người có thể bỏ rơi đồng bạn để bảo toàn tính mạng.

Dù sắp thoát ra ngoài, hắn vẫn quyết định quay lại cứu Ngao Tông một cách không do dự.

Trên đường quay lại, phía trước bỗng ập đến một luồng khí lạnh thấu xương, cảm giác buốt giá ấy gần như khiến toàn thân hắn run rẩy, ngay cả U Minh chi lực trong cơ thể cũng không thể vận chuyển.

Hoàn hồn lại, hắn mới kinh hãi phát hiện mặt đất dưới chân đã kết thành từng lớp băng sương.

Nhiếp Phong không hiểu chuyện gì, ngỡ rằng tuyệt thế Kiếm Thánh đang trấn giữ Vô Song thành đã ra tay, nên càng tăng tốc chạy tới.

Thế nhưng, một cảnh tượng kinh người hiện ra trước mắt hắn: những tên bang chúng đang bao vây trùng trùng điệp điệp lúc này đều nằm ngổn ngang trên mặt đất, cơ thể không có bất kỳ vết thương ngoài nào, chỉ có khuôn mặt tím tái, phủ một lớp băng sương.

Bị đông chết!

"Sao ngươi lại quay lại?" Đột nhiên, Ngao Tông xuất hiện sau lưng hắn, khiến Nhiếp Phong giật mình thót tim.

"Tiền bối, bọn chúng... bị ngài xử lý hết rồi sao?" Nhiếp Phong chỉ vào những thi thể la liệt trên đất, khó hiểu hỏi.

Ngao Tông khẽ gật đầu, "Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ thôi." Nhiếp Phong càng thêm chấn động, ở đây có đến gần trăm người, chỉ trong thời gian chưa đầy một nén hương đã bị tiêu diệt toàn bộ, vậy mà chỉ là thủ đoạn nhỏ ư?!

"Lúc nãy ta định chạy trước, nhưng thấy tiền bối không cùng chạy thoát, ta lo lắng nên quay lại giúp một tay." Ngao Tông hờ hững nói:

“Không cần ngươi giúp ta, dù sao dọn dẹp bọn chúng cũng không phải chuyện khó.” Lời tuy nói vậy, nhưng hắn khá tán thưởng nghĩa khí của Nhiếp Phong, có thể trong tình huống sắp thoát hiểm lại vì cứu người mà quay lại chốn nguy hiểm, không phải người bình thường nào cũng làm được.

Sau đó, cả hai cùng thoát khỏi thành Vô Song.

Trên đường rời đi, Nhiếp Phong phát hiện U Minh chi lực trong cơ thể đã tiêu tan sạch sẽ, lại trở về cảnh giới võ công như trước.

Sức mạnh vừa có được đột nhiên biến mất, cảm giác chênh lệch này thực sự khiến Nhiếp Phong khó chịu trong lòng, nhưng hắn cố gắng đè nén sự bồn chồn, biết rằng những sức mạnh đó vốn không thuộc về mình.

Có lẽ vì Ngao Tông đã diệt sát quá nhiều bang chúng nên trên đường đi không gặp phải bất kỳ sự cản trở nào, thuận lợi xông ra khỏi nội thành.

Khoảnh khắc trèo qua tường thành, Nhiếp Phong thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù chuyến đi này không hoàn thành nhiệm vụ Hùng Bá giao phó, nhưng có thể sống sót rời đi đã là ngoài dự liệu, tất cả đều nhờ sự giúp đỡ của Ngao Tông.

Nhân cơ hội lẻn vào ngoại thành, dưới màn đêm bao phủ, khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, Nhiếp Phong nhanh chóng hòa mình vào đám đông một cách tự nhiên, rồi nhanh chóng thay bộ đồ dạ hành và mặt nạ da người, hoàn toàn như biến thành một người khác.

“Cẩn thận một chút, hình như có người từ nội thành bám theo truy sát, có thể đang ở trong đám đông.” Nhiếp Phong cười nói: “Tiền bối yên tâm, ta đã che giấu khí tức rất kỹ, dù chúng có đuổi theo cũng

không phát hiện ra ta đâu.” Vừa nói dứt lời, một lão bà bà đi lướt qua vai Nhiếp Phong, bỗng va vào người hắn, “Ái da” một tiếng rồi ngã xuống đất.

Nhiếp Phong không kịp phòng bị, vội vàng định đưa tay đỡ dậy, nhưng đúng lúc này Ngao Tông lại quát bên tai: “Đừng chạm vào!” Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, Nhiếp Phong làm sao phản ứng kịp nhiều như vậy.

Chương 1054

Chưa kịp hoàn hồn, lão bà bà đã rút ra một chiếc nỏ tay giấu dưới tay áo, liên tiếp bắn ba mũi tên vào ngực Nhiếp Phong!

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Nhiếp Phong hoàn toàn không kịp né tránh, chỉ có thể gắng gượng nghiêng người để mũi tên tránh khỏi yếu huyệt, đâm vào bả vai.

Nhưng mấy mũi tên đó vừa vào cơ thể, tức thì khiến hắn hoa mắt chóng mặt, toàn thân vô lực.

Mũi tên có tẩm độc!

"Trúng kế rồi!" Nhiếp Phong cố gắng gượng dậy, nhưng lão bà bà đã nhân cơ hội bỏ chạy, ngay cả bóng lưng cũng không để lại.

Độc tính vô cùng lợi hại, Nhiếp Phong không kịp dùng nội lực ép độc ra ngoài đã lan khắp toàn thân, loạng choạng đi được hai bước thì sắp ngã quỵ, may mà Ngao Tông bên cạnh giữ lấy vai hắn mới không ngã xuống đất.

"Ta vừa mới nhắc nhở ngươi, e rằng sẽ có người nhân cơ hội tiếp cận, sao lại mất cảnh giác nhanh như vậy!" Ngao Tông nhìn Nhiếp Phong thần trí có chút mơ hồ, nhíu chặt mày.

Vừa rồi hắn hoàn toàn có thể giúp Nhiếp Phong né được mũi tên độc, nhưng hắn cố ý để Nhiếp Phong nếm trái đắng, để sau này không vì thế mà mất mạng.

Cùng lúc đó, đám đông phía sau cũng tản ra, bang chúng từ nội thành xông ra truy sát gắt gao.

"Ngao tiền bối, độc tính quá lợi hại, e rằng ta không sống nổi, không cần lo cho ta nữa, ngài đi trước đi!" Nhiếp Phong nghiến chặt

răng, thậm chí quyết định liều chết một trận cuối cùng!

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, độc tố trong cơ thể bị U Minh chi lực còn sót lại hòa tan trong nháy mắt, nhanh chóng được thanh trừ sạch sẽ, Nhiếp Phong cảm thấy mình đã hồi phục như cũ.

"Tiền bối, là bút tích của ngài sao?" Nhiếp Phong rút ba mũi tên độc trên vai ra, phát hiện vết thương cũng đang nhanh chóng lành lại.

"Những sức mạnh ta để lại cho ngươi trước đó, cũng đã cải tạo thân thể ngươi một chút, chút thủ đoạn nhỏ này không lấy được mạng ngươi đâu." Ngao Tông thuận miệng giải thích.

Nhiếp Phong nào biết, sau khi tiếp nhận U Minh chi lực từ Ngao Tông, cơ thể hắn cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thân thể hiện giờ đã sớm vượt xa phàm nhân tầm thường!

"Tốt quá!

Ha ha ha ha!" Nhiếp Phong phấn khích như vừa nhặt được một mạng sống, tuy không hiểu Ngao Tông đã cải tạo hắn thế nào, nhưng ít nhất bây giờ hắn đã sống sót.

"Tiền bối, chúng ta mau chạy thôi, nếu tiếp tục đánh nhau mà kinh động đến Kiếm Thánh thì phiền phức lắm.

Người đó tuyệt đối không phải là kẻ mà ta có thể đối phó được!" "Tất nhiên.

Nếu cứ dây dưa mãi sẽ không có kết quả tốt." Ngao Tông cũng đồng tình với lời hắn nói.

Sau đó hai người trà trộn vào đám đông hoảng loạn, Nhiếp Phong tìm kiếm khắp nơi bất kỳ cơ hội nào có thể ẩn náu.

Nhưng sau khi bị lão bà bà kia đánh lén, Nhiếp Phong lúc này nghi ngờ nặng nề, ngay cả một đứa trẻ tám tuổi cũng không dám hoàn toàn

yên tâm, không dám dễ dàng tiếp cận.

Ngao Tông thì không cần phải trốn đông núp tây như vậy, nhưng cứ thế này cũng khá thú vị, chẳng lẽ cứ đợi bọn chúng bao vây rồi mới ra tay xử lý hết cả lũ?

Rất nhanh, nhân lúc màn đêm che phủ, Nhiếp Phong cuối cùng cũng lặng lẽ tìm được một hầm rượu của khách sạn, lập tức trốn vào trong đó.

"Lần này thì không thể tìm ra được nữa rồi!

Ta dám chắc bọn chúng tuyệt đối không thể tìm thấy nơi này!" Nhiếp Phong có chút đắc ý, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, bên ngoài hầm rượu lại vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, khiến sắc mặt hắn không khỏi ngưng trọng.

"Chắc là chủ hầm rượu!" Nhiếp Phong có chút lúng túng giải thích, nhưng ngay sau đó bên ngoài lại vang lên một giọng nói quen thuộc với cả hai người: "Công tử, ta biết ngài và người kia đang ở bên trong, xin đừng trốn nữa." Ngao Tông nhìn sắc mặt có chút cứng đờ của Nhiếp Phong, không khỏi nhíu mày: "Sự tự tin thái quá của ngươi rốt cuộc từ đâu mà có?" Nhiếp Phong tập trung lắng nghe một lát, sau đó lập tức nói: "Bên ngoài hình như chỉ có một người, nếu vậy thì ta cũng có thể xử lý được." Nói rồi Nhiếp Phong định mở cửa hầm ra nghênh chiến.

"Không cần vội." Ngao Tông lại ấn vai hắn ra hiệu dừng lại, "Nàng ta nên biết rõ mình không phải đối thủ của ngươi, tại sao không dẫn theo người khác đến mà lại đi một mình?" Điểm này Nhiếp Phong quả thực không nghĩ tới.

Minh Nguyệt không nghe thấy câu trả lời của hắn dường như có chút sốt ruột, "Yên tâm, ta không ra tay với các vị đâu, trốn ở trong đó sớm muộn gì cũng bị phát hiện, ta có thể giúp các vị thoát thân!" "Nói

nhảm!

Ngươi nghĩ bọn ta dễ bị lừa như vậy sao!" Nếu không phải Ngao Tông ngăn cản, Nhiếp Phong đã sớm xông ra ngoài giết chết nàng ta rồi.

Ngao Tông lại không nói lời thừa nào, trực tiếp đẩy cửa hầm ra, vừa vặn đối mặt với Minh Nguyệt bên ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, Minh Nguyệt bất ngờ ngẩn người một lúc lâu, sau đó có chút ngượng ngùng dời tầm mắt đi, rồi vén mái tóc bên má để che đi gò má hơi ửng hồng, "Công tử, xem ra ngài tin tưởng ta." Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề: "Ngươi định giúp chúng ta thế nào?" Hắn vốn không cần sự giúp đỡ của cô gái này, chỉ là một câu thăm dò mà thôi.

"Đến nhà ta lánh nạn, bọn họ tuyệt đối không tìm ra nơi đó!" Minh Nguyệt nói ra một câu kinh người.

"Nhà ngươi?

Sao không trực tiếp đưa bọn ta về nội thành Vô Song cho rồi!" Nhiếp Phong vẫn rất không tin tưởng cô gái này.

"Không phải như vậy!" Minh Nguyệt có chút sốt ruột, "Tóm lại đây không phải nơi để nói chuyện, lúc nào cũng có nguy cơ bị lộ, tốt nhất là đi theo ta trước, ta có một nơi khá an toàn." Nhiếp Phong vẫn không tin Minh Nguyệt, nhưng Ngao Tông lại đi trước một bước đồng ý: "Được.

Ta đi cùng ngươi." "Tiền bối, phụ nữ không thể tin được đâu!" Nhiếp Phong nhỏ giọng dặn dò Ngao Tông.

"Cứ đi theo ta là được.

Phụ nữ không phải là không đáng tin." Ngao Tông lại rất tự tin.

Nhiếp Phong thoáng chốc hiểu ra, với năng lực và thủ đoạn của Ngao Tông, căn bản không cần lo lắng bị rơi vào hiểm cảnh, dường như hắn hoàn toàn có thể ứng phó được.

"Nếu ta cũng có võ công lợi hại như vậy thì tốt rồi." Nhiếp Phong thầm cảm thán.

Hắn mơ hồ cảm thấy, thủ đoạn của Ngao Tông dường như không phải võ công, ít nhất không phải bất kỳ công pháp nào trong nhận thức của hắn, gần như đã tiếp cận thần thuật.

Minh Nguyệt dẫn đường phía trước, trên đường đi quả thực đã giúp họ tránh được tất cả bang chúng truy sát, cuối cùng vòng đến một ngôi miếu nhỏ ở một góc của Vô Song thành.

Ngôi miếu chỉ có một miếu đường cũ nát, trên lư hương mục nát, pho tượng thần minh được thờ cúng đã không còn nhìn ra hình dáng ban đầu.

"Đây là địa bàn của Minh gia, người của Vô Song thành sẽ không lục soát nơi này, nếu không sẽ là khiêu khích Minh gia." Minh Nguyệt dường như rất có lòng tin.

"Minh gia...

Minh gia ở Vô Song thành, là một gia tộc danh môn." Nhiếp Phong chợt hiểu ra.

Minh Nguyệt dường như không né tránh câu hỏi của hắn, "Ta tên là Minh Nguyệt, là truyền nhân đời thứ mười bảy trong gia môn, hiện đang phục vụ cho Vô Song thành." Thấy người trước mặt tự báo gia môn, Nhiếp Phong cũng không tiện tiếp tục che giấu thân phận, "Ta tên là Nhiếp Phong." "Nhiếp Phong?

Quả nhiên là vậy, người của Thiên Hạ Hội!" Minh Nguyệt chợt hiểu ra, "Xem ra Phong Thần Thối của ngươi là hàng thật." Nhiếp

Phong có chút không phục nói: “Nếu lúc giao thủ với ngươi ta sử dụng Phong Thần Thối ngay từ đầu, e rằng ngươi đã sớm chết dưới tay ta rồi.” “Vậy thì ngươi cũng sẽ nhanh chóng bị bang chúng kéo đến sau đó tiêu diệt, nếu ta chết trong tay ngươi, ngươi sẽ kết thù không thể hóa giải với Minh gia, cũng không có ai đưa ngươi đi trốn.” Minh Nguyệt không khách khí đáp trả.

“Hừ!” Nhiếp Phong chỉ hừ lạnh một tiếng khinh thường.

Sau đó Minh Nguyệt nhìn sang Ngao Tông bên cạnh, ánh mắt nhanh chóng trở nên dịu dàng, “Không biết công tử đây danh xưng là gì?” “Ngao Tông.

Chỉ là một kẻ vô danh thôi.” Ngao Tông hờ hững trả lời.

Minh Nguyệt nhớ lại cảnh Ngao Tông chỉ trong chốc lát đã xử lý mấy trăm tên bang chúng, trong lòng vẫn cảm thấy không thể tin nổi, “Ta thấy thủ đoạn của công tử dường như không giống một kẻ vô danh.

Ngài cũng không cần phải lăn lộn cùng với tên này chứ?” Minh Nguyệt vừa nói vừa chỉ về phía Nhiếp Phong.

“Ngươi gọi là lăn lộn sao?” Nhiếp Phong bất mãn với thái độ của nàng.

“Chuyện của ta, nói ra ngươi cũng chưa chắc đã hiểu.

Tóm lại, phải đa tạ cô nương đã cung cấp nơi ẩn náu cho chúng ta.” Ngao Tông hờ hững nói.

“Đa tạ?” Minh Nguyệt có chút tự giễu cười một tiếng, “Đối với Ngao công tử, một nơi ẩn náu không có nhiều ý nghĩa.

Chương 1055

Chỉ là vừa rồi ngài đã cứu ta một mạng, nên ta mới chủ động giúp đỡ." Ngao Tông nhớ lại mũi tên bị thổi bay lúc đó, "Chuyện nhỏ thôi." Nhiếp Phong lúc này tuy không thể hoàn toàn tin tưởng Minh Nguyệt, nhưng ít nhất cũng cảm thấy cô gái này không có ác ý.

"Nếu không có gì ngoài dự liệu, Vô Song thành sẽ tăng cường tìm kiếm trong khoảng ba ngày, ngày thứ tư chắc sẽ có cơ hội ra ngoài.

Đến lúc đó nhớ ngụy trang cho tốt." Minh Nguyệt sau đó liền xoay người rời khỏi ngôi miếu đổ nát, lúc đi ánh mắt nàng như có như không dừng lại trên người Ngao Tông một lát, muốn nói lại thôi.

Nhưng cuối cùng vẫn rời đi.

Nhiếp Phong là một người tinh ý, thấy cảnh này, lại nhớ đến thái độ của Minh Nguyệt đối với Ngao Tông, không khỏi cười nói: "Tiền bối, bây giờ ta đã hiểu tại sao cô nương này lại giúp chúng ta rồi.

Hóa ra là có ý với ngài a." "Có lẽ vậy." Ngao Tông nhìn sang Nhiếp Phong, "Bây giờ ngươi vận công thử xem, trong cơ thể có biến hóa gì không?" Nhiếp Phong không hiểu ý hắn, nhưng vẫn làm theo lời Ngao Tông, thử vận công trong cơ thể.

Vừa vận công mới phát hiện, chân khí lưu chuyển trong cơ thể đã chuyển thành màu đen, uy lực cũng theo đó mà tăng vọt.

Hơi thử khởi động Phong Thần Thối, lại phát giác uy lực và tốc độ trong đó vượt xa trước kia, thực sự ngoài dự liệu!

"Sao lại thế này?!" Nhiếp Phong vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lập tức hiểu ra đây có lẽ là tác dụng của việc thể chất bị cải tạo.

Việc cải tạo này đối với hắn còn hiệu quả hơn cả tu luyện mười

mấy năm!

Những sức mạnh này tuy không bì được với U Minh chi lực thực sự, nhưng đối với phàm nhân bình thường thì đã vượt xa nội lực chân khí.

Chỉ cần Nhiếp Phong có thể tu luyện tốt trong một khoảng thời gian, chắc chắn có thể vượt qua Hùng Bá.

"Chỉ tiếc linh lực trong thế giới này quá khan hiếm, nếu không trực tiếp đi theo con đường của tu hành giả, tương lai sẽ càng có đất dụng võ hơn." Ngao Tông thầm nghĩ.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không tệ.

Nhiếp Phong không lãng phí thời gian, lập tức ngồi xếp bằng bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu nội công.

Vừa tu hành, thấm thoát đã ba ngày trôi qua.

Trong thời gian đó, thỉnh thoảng hắn sẽ dừng tu hành để ăn chút lương khô và uống nước, hoặc ngủ một lát để hồi phục tinh lực, sau đó lại tiếp tục tu hành.

Mãi đến ngày thứ ba Minh Nguyệt tìm đến, Nhiếp Phong mới kết thúc tu hành, trong ba ngày cảnh giới Phong Thần Thối của hắn lại được nâng cao rất nhiều.

Ngay cả Minh Nguyệt trước đó không để tâm đến Nhiếp Phong, cũng có thể nhận ra người này đã khác xa ba ngày trước.

Nhưng Minh Nguyệt không để tâm quá nhiều đến hắn, chỉ nói với Ngao Tông: "Ngao công tử, hiện tại trong thành Vô Song đã tạm dừng tìm kiếm, nếu muốn rời đi thì bây giờ là tốt nhất, ta có thể âm thầm tiễn các vị ra khỏi thành." Ngao Tông khẽ gật đầu, "Vậy thì, phiền cô nương rồi." "Không phiền, chỉ là…" Minh Nguyệt muốn nói lại thôi, cuối cùng cười khổ một tiếng rồi cúi đầu, "Xin hai vị theo ta." Nhiếp

Phong và Ngao Tông trao đổi ánh mắt, tỏ ý rằng bây giờ hắn đã có thể ứng phó được phiền phức.

Dù thật sự có bẫy, hắn tự tin với thực lực hiện tại tuyệt đối có thể chạy thoát.

Sau khi ngụy trang một phen, họ kín đáo đi theo sau lưng Minh Nguyệt rời đi.

Trên đường quả thực không có người của Vô Song thành truy đuổi.

Lúc rời đi, Nhiếp Phong nhỏ giọng hỏi Ngao Tông: "Tiền bối, với võ công của ngài, từ đây giết ra ngoài hẳn là rất dễ dàng, không ai có thể ngăn cản được, tại sao lại phải trốn đông núp tây như ta?" Nhiếp Phong thực sự không hiểu, nếu có thần thông như vậy, cần gì phải rụt rè như thế.

"Bây giờ giải thích ngươi cũng không hiểu đâu." Ngao Tông hờ hững nói, không giải thích quá cặn kẽ.

Những từ như can thiệp vào thế giới, gây ra hiệu ứng sụp đổ dây chuyền, đã hoàn toàn vượt khỏi nhận thức của Nhiếp Phong, hắn sẽ không hiểu được.

"Có lẽ cường giả ra tay cũng không thể tùy hứng, giống như Kiếm Thánh trấn giữ Vô Song thành, mấy chục năm chưa từng rời khỏi." Nhiếp Phong thầm nghĩ.

Vừa rời khỏi địa phận Minh gia, họ lại tình cờ gặp một đội rước dâu chiêng trống vang trời đang tiến đến cổng lớn Minh gia, thanh thế vô cùng lớn và thu hút sự chú ý.

Đội ngũ này cứ thế nghênh ngang đi tới, đoàn người đi theo dài đến mức không thấy điểm cuối, xem ra là đi thẳng đến Minh gia.

Dọc đường, tất cả bình dân thấy vậy đều vội vàng né tránh, tự

động nhường ra một con đường.

"Đội rước dâu này thật khí phách!" Nhiếp Phong liếc nhìn một cái, không nhịn được khen ngợi.

"Đương nhiên, vì đây là đội rước dâu của Độc Cô gia." Minh Nguyệt thuận miệng trả lời.

"Độc Cô gia?

Gia tộc nắm quyền ở Vô Song thành?" Nhiếp Phong ngẩn người, "Vậy thì, cùng với Minh gia cũng thực sự là môn đăng hộ đối.

Thật không biết là nữ tử nào của Minh gia có phúc phận như vậy." Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Phúc phận?

Ta không cho là vậy, chỉ là cuộc liên hôn của hai đại gia tộc thôi.

Chẳng qua cũng chỉ vì lợi ích." Ngao Tông nhận ra sắc mặt Minh Nguyệt có chút khác thường, suy nghĩ một chút liền hiểu ra, "Nữ tử được hỏi cưới, lẽ nào là ngươi?" Minh Nguyệt nghe vậy không khỏi sững sờ, có chút hoảng loạn nhìn về phía Ngao Tông, trong mắt có một tia uất ức khó nói thành lời.

Nhưng cảm xúc đó nhanh chóng tan biến, Minh Nguyệt cay đắng nói: "Nghe theo số phận thôi, chuyện này ta không có quyền quyết định.

Dù sao ta cũng là trưởng nữ của gia tộc, đại sự hôn nhân đã định trước là phải do trưởng bối sắp đặt." "Ta thấy dáng vẻ của ngươi dường như không định nghe theo số phận đâu." Ngao Tông nhìn nàng đầy ẩn ý.

Minh Nguyệt nhất thời không biết nên đối đáp với lời của Ngao Tông thế nào.

Trong lòng nàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ, nếu có thể cùng Ngao

Tông bỏ trốn khỏi đây, nửa đời sau phiêu bạt giang hồ dường như cũng có cái thú vị riêng.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là một ý nghĩ đơn giản mà thôi, người đàn ông kỳ lạ trước mắt này liệu có để mắt đến mình không?

Rất nhanh họ đã đến cổng thành Vô Song.

Có Minh Nguyệt ở đó, đám lính gác không ai dám lục soát, cứ thế họ nghênh ngang ra khỏi thành, đến vùng hoang dã bên ngoài.

Mặc dù vùng hoang dã này không một bóng người, nhưng khi Ngao Tông nhìn xung quanh, lông mày lại nhíu lại.

"Tiền bối, sao vậy?" Nhiếp Phong tự nhiên nhận ra hành động nhỏ của Ngao Tông, lập tức hỏi.

"Không có gì." Ngao Tông không nói rõ.

Minh Nguyệt nói với hai người: "Ta chỉ có thể giúp đến đây thôi, vạn lần ghi nhớ không được nói với bất kỳ ai là ta đã giúp các vị, nếu không ta chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, Minh gia cũng vì thế mà trở thành trò cười trên giang hồ." "Yên tâm.

Dù thế nào, cô nương có ân với ta, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng cô nương đâu." Nhiếp Phong lập tức đồng ý.

Minh Nguyệt cuối cùng liếc nhìn Ngao Tông một cái, có chút thất vọng cúi đầu chuẩn bị rời đi.

"Minh Nguyệt cô nương, chờ một chút." Ngao Tông lại đột nhiên gọi nàng lại, "Ngươi không có lời gì muốn nói với ta sao?

Hoặc là cần ta giúp đỡ?" Khoảnh khắc Ngao Tông nói ra lời này, trong lòng Minh Nguyệt dâng lên một tia rung động khó tả, nhưng cảm xúc đó nhanh chóng bị dập tắt.

"Không, không có gì ạ.

Ngao công tử hãy bảo trọng.” Minh Nguyệt miễn cưỡng nở một nụ cười.

Ngao Tông cũng không hỏi thêm, “Cũng được.

Nếu cần giúp đỡ, sau này có thể tìm ta bất cứ lúc nào.” Hắn búng tay một cái, một miếng ngọc giản bay đến tay Minh Nguyệt, “Chỉ cần bóp nát thứ này là được.” Minh Nguyệt tuy không biết tác dụng của vật này, nhưng việc Ngao Tông nguyện ý hứa hẹn giúp đỡ như vậy cũng khiến nàng vô cùng cảm kích, “Đa tạ công tử…” “Tiền bối, bây giờ chúng ta lập tức quay về Thiên Hạ Hội được không?” Nhiếp Phong hỏi ý kiến Ngao Tông.

“Quay về?” Ngao Tông liếc nhìn xung quanh một lượt, bỗng cười nói, “Ta nghĩ bọn chúng sẽ không cho phép các ngươi rời đi dễ dàng như vậy đâu.” Nhiếp Phong nghe vậy có chút không hiểu, “Sao ạ?” Vừa dứt lời, rừng thông xung quanh chợt xao động, sau đó từ bốn phương tám hướng ùa ra lượng lớn bang chúng Vô Song thành, bao vây ba người kín như nêm cối!

Chương 1056

Dẫn đầu đám bang chúng Vô Song thành là một lão bà bà tóc bạc trắng, ánh mắt âm lãnh quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Minh Nguyệt, vẻ mặt đầy thất vọng.

"Quả nhiên ngươi đang lừa bọn ta!" Nhiếp Phong giận dữ nhìn Minh Nguyệt, nhưng Minh Nguyệt cũng mang vẻ mặt khó tin, dường như không ngờ những người này sẽ xuất hiện ở đây.

"Không phải ta dẫn họ đến!" Minh Nguyệt vội vàng giải thích: "Nếu ta muốn hãm hại các vị, đã sớm dẫn người đến vây bắt ở ngôi miếu đổ nát rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ!" Nhiếp Phong mặt đầy tức giận, mặc dù biết lời Minh Nguyệt nói có thể là thật, nhưng cơn giận trong lòng cũng khó mà tiêu tan.

Phải biết rằng trước đó hắn đã dành cho Minh Nguyệt sự tin tưởng rất lớn!

"Chuyện này quả thực không liên quan đến cô ấy.

Trước đó cô ấy có nhiều cơ hội tốt hơn để đối phó với chúng ta, không cần thiết phải kéo dài đến bây giờ." Ngao Tông lên tiếng nói.

Minh Nguyệt thì giận dữ nhìn lão bà bà cầm đầu, "Mỗ mỗ, hóa ra mấy ngày nay người vẫn luôn theo dõi ta?" "Nếu ta không theo dõi, không biết con đã gây ra đại họa như vậy!

Chẳng lẽ con quên gia tộc quy củ ở đâu rồi sao!" Lão bà bà giận dữ mắng lớn!

Minh Nguyệt không nói nên lời, quả thực như lời lão bà bà răn dạy, hành động này của nàng là phản bội gia tộc.

Không có bất kỳ lý do gì để biện bạch, thậm chí không thể giải

thích trước mặt mọi người tại sao lại giúp đỡ hai người này.

"Nhưng con cũng không phải là không có cơ hội cứu vãn.

Bây giờ con ra tay giải quyết hai người này, ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, con vẫn có thể trở về gia tộc, cùng Độc Cô Minh kết thành vợ chồng." Lão bà bà lạnh lùng ra lệnh.

Minh Nguyệt không ngờ bây giờ trong đầu lão bà bà vẫn chỉ nghĩ đến chuyện liên hôn giữa hai đại gia tộc.

Nàng vốn đã không hài lòng với việc này, lúc này càng bị châm ngòi lửa giận trong lòng!

"Con sẽ không quay về liên hôn.

Nếu ngoài liên hôn ra con không còn lựa chọn nào khác, vậy con thà cả đời này không quay về gia tộc nữa!" Minh Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão bà bà nổi giận đùng đùng, cây trượng trong tay mạnh mẽ đập xuống đất, một luồng chân khí gợn sóng trên mặt đất, tức thì cuộn lá rụng trên mặt đất thành một trận gió lốc, "Con có biết con đang nói gì không!" Minh Nguyệt chỉ nhìn thẳng vào mắt lão bà bà, trong mắt đầy vẻ quật cường và đối kháng.

"Không cần phải ép buộc một nữ tử như vậy.

Nàng là trưởng nữ của Minh gia, tại sao phải theo ý chí của bà mà trao đổi như một món hàng?" Ngao Tông tiến lên một bước che trước người Minh Nguyệt, hờ hững nói.

"Chuyện này không liên quan đến ngươi, tiểu tử, đừng tìm chết!" Lão bà bà đột nhiên vung trượng, một đạo chân khí hình vòng cung từ đó bắn ra, như một luồng kiếm khí chém thẳng tới.

Luồng kiếm khí sắc bén xé toạc mặt đất lao thẳng về phía Ngao

Tông, nhưng chưa kịp đến gần đã bị hộ thể cương khí của Ngao Tông hóa giải trong im lặng.

Lão bà bà kinh hãi lùi lại một bước, đây là lần đầu tiên bà ta thấy có người có thể hóa giải chân khí của mình một cách âm thầm như vậy, lập tức chất vấn: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Ngao Tông lười trả lời câu hỏi của bà ta, trực tiếp hỏi Minh Nguyệt: "Ngươi có muốn đi cùng ta không?" Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn Ngao Tông, ngay khoảnh khắc đó, sự rung động thiếu nữ độc hữu trong lòng đã hoàn toàn chiếm lĩnh mọi suy nghĩ trong đầu nàng.

"Ta nguyện ý đi cùng ngài!

Ta không muốn quay về nữa, chỉ cần ngài đưa ta đi, đi đâu cũng được!" Minh Nguyệt gần như bất chấp tất cả nói ra những lời này!

Nàng biết hậu quả của việc nói ra những lời này trước mặt mọi người, nhưng lúc này nàng không còn suy nghĩ đến những điều đó nữa, trong lòng chỉ có mình hắn.

Nếu có thể cùng người này phiêu bạt giang hồ nửa đời sau, cũng là một điều vô cùng tốt đẹp.

Minh Nguyệt nói một hơi cho thỏa lòng, nhưng đám bang chúng Vô Song thành và cả lão bà bà cũng hoàn toàn nổi giận!

Thể diện của Minh gia đã bị vứt sạch, bởi chính người kế thừa, trưởng nữ được cả tông tộc trên dưới ký thác kỳ vọng!

"Kéo dài thời gian, giữ chân hai người chúng lại, mau thông báo cho thành chủ, mời ngài ấy đích thân đến giúp!" Lão bà bà lập tức hạ lệnh cho bang chúng phía sau.

Bà ta không ngu ngốc, biết rằng mình tuyệt đối không thể chống lại Ngao Tông, kẻ địch như vậy e rằng chỉ có Độc Cô Nhất Phương mới có thể đối phó được.

“Nhiếp Phong!” Ngao Tông nhìn sang Nhiếp Phong bên cạnh, người sau lập tức hiểu ý, mạnh mẽ tung người nhảy lên, Phong Thần Thối được thi triển ngay lập tức.

“Ầm!” Nhiếp Phong hai chân đạp xuống đất như sấm sét nổ vang, khoảnh khắc tiếp theo như hóa thành một cơn lốc xoáy màu đen, trong nháy mắt dùng một chiêu đẩy lùi đám bang chúng đang xông tới!

Nhưng rất nhanh liền bị đám bang chúng tầng tầng bao vây, Nhiếp Phong không hề vội vàng, chỉ ung dung đối phó với kẻ địch, chín chiêu thức của Phong Thần Thối đều được thi triển đến mức tinh diệu nhất.

Dưới sự gia trì của nội lực màu đen, ngay cả Nhiếp Phong cũng cảm thấy uy lực của mình mạnh hơn trước gần mấy lần, dù bị nhiều người vây công cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

“Đi!” Nhiếp Phong một cước đạp xuống, đánh nát cả vũ khí và áo giáp của một tên bang chúng đang cố gắng ngăn cản, có chút lo lắng nhìn về phía Ngao Tông, nhưng lại kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Căn bản không có ai dám tấn công Ngao Tông, đám bang chúng chỉ rụt rè vây quanh hắn, không ai dám ra tay trước.

Vừa rồi Ngao Tông dễ dàng hóa giải công thế của lão bà bà, cảnh đó mọi người đều thấy rõ, không ai dám đi chọc vào một cường giả như vậy.

Ngao Tông không có chút hứng thú nào với đám tép riu này, từ đầu đến cuối chỉ nhìn chằm chằm vào lão bà bà kia, “Bà chắc chắn muốn ngăn cản ta?

Cái giá phải trả e rằng bà không gánh nổi đâu.” Lão bà bà liên tục lùi lại hai bước, lý trí cho bà ta biết đối đầu với người này là vô cùng không ổn, nhưng nếu cứ dễ dàng lùi bước như vậy, sau này làm sao quản lý Minh gia?

“Nếu ngươi nhất định phải đưa Minh Nguyệt đi, sẽ chọc vào Vô Song thành và Độc Cô gia.

Nếu Độc Cô Nhất Phương biết con dâu sắp cưới bị bắt đi như vậy, liệu ngài ấy có dễ dàng bỏ qua không?

Chắc chắn sẽ cùng ngươi không chết không thôi!” Lão bà bà dứt khoát đưa Độc Cô Nhất Phương ra uy hiếp.

“Vậy đợi hắn đích thân tìm đến rồi nói!” Ngao Tông ra hiệu cho Minh Nguyệt đi theo sau mình, định đưa nàng cùng rời đi.

“Ngươi dám!” Sự việc đã đến nước này, lão bà bà không thể không nghiến răng chặn trước mặt Ngao Tông, đồng thời lớn tiếng hạ lệnh cho thuộc hạ: “Còn chờ gì nữa, không mau chặn hắn lại cho ta!” Dưới mệnh lệnh như vậy, đám bang chúng dù thế nào cũng không dám do dự nữa, đồng loạt la hét xông về phía Ngao Tông!

“Cút!” Trong mắt Ngao Tông lóe lên một tia hắc khí, dưới một tiếng hét giận dữ, hắc khí đó hóa thành một làn sóng âm thanh bùng nổ, trong nháy mắt đánh bay tất cả mọi người ra ngoài!

Đám lính quèn bang chúng từng người một ngã xuống đất, tiếng xương cốt vỡ vụn không ngớt bên tai, tất cả đều phun ra máu tươi rồi chết thảm.

Lão bà bà trong lòng càng thêm hoảng sợ, biết rằng người trước mắt tuyệt đối không thể ngăn lại được, những thuộc hạ này trong tay hắn ngay cả một hiệp cũng không đỡ nổi đã bị tiêu diệt!

Cùng lúc đó, lực lượng vây công Nhiếp Phong bị phân tán, ngược lại giảm bớt áp lực rất lớn cho hắn, gần như không tốn nhiều sức đã đánh tan toàn bộ bang chúng còn lại.

“Làm tốt lắm, tiền bối!” Nhiếp Phong cố ý đứng ở vị trí phía sau lão bà bà, mục đích là để phối hợp với Ngao Tông ngăn cản bà ta chạy

trốn.

"Bà chắc chắn muốn tiếp tục ngăn cản ta?" Ngao Tông nhìn chằm chằm, lạnh lùng nói: "Nếu vừa rồi ta không nương tay, bây giờ bà đã là một cái xác rồi." Ánh mắt lão bà bà lóe lên, trong đầu chỉ nghĩ cách kéo dài thời gian, "Thật sự không thể thương lượng được sao?" "Đừng lãng phí thời gian của ta!" Ngao Tông không nghe lão bà bà này nói nhảm nữa, tiến lên một bước, trong lòng bàn tay tích tụ một luồng năng lượng màu đen tím, mặc dù đối phó với lão bà bà này căn bản không cần dùng đến U Minh chi lực.

"Các hạ có lời gì thì từ từ nói…" Lão bà bà càng lúc càng kinh hoàng, đang lúc hoàn toàn không biết phải làm sao, Minh Nguyệt bên cạnh lại đột nhiên lên tiếng cầu xin: "Công tử, có thể xin ngài tha cho mỗ mỗ của ta một mạng không?

Dù sao bà ấy cũng là trưởng bối trong gia tộc của ta…" Nói đến cuối cùng, Minh Nguyệt cũng thiếu đi một phần tự tin, không biết Ngao Tông có đồng ý hay không.

Ngao Tông dừng lại một lát, sau đó thu hồi U Minh chi lực trong lòng bàn tay, "Thôi được, dù sao giữ mạng bà ta đối với ta cũng không có ý nghĩa gì." "Chúng ta đi." Ngao Tông ra hiệu, Minh Nguyệt và Nhiếp Phong lập tức đi theo sau hắn rời đi.

Đã thoát khỏi truy kích, cũng không cần thiết phải ở lại nữa.

Lão bà bà chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngao Tông đưa cháu gái của mình đi, cùng với những thi thể la liệt trên đất, trong lòng vừa bi phẫn vừa bất lực.

Lần này đúng là mất cả chì lẫn chài!

Ngao Tông và những người khác vừa rời đi không lâu, một tiếng xé gió bén nhọn từ trên trời giáng xuống, một bóng người cũng theo

đó xuất hiện trước mặt lão bà bà.

Chương 1057

"Minh lão thái, tại sao không thấy kẻ địch đâu?" Người đó lộ ra khuôn mặt, chính là Độc Cô Nhất Phương.

Sắc mặt lão bà bà tái mét, "Lão thân vô năng, không ngăn được hắn, ngay cả cháu gái của ta cũng bị bắt đi." Độc Cô Nhất Phương tức thì sắc mặt đại biến: "Cái gì?!

Bà có biết cháu gái bà bị đưa đi đâu không?" Đùa gì vậy, con trai trưởng của hắn là Độc Cô Minh sắp cưới Minh Nguyệt, bây giờ con dâu bị bắt đi, hôn sự của hắn phải tiến hành thế nào!

Chẳng phải là để cả Vô Song thành xem trò cười của Độc Cô gia sao!

"Ta cũng biết chuyện này vô cùng quan trọng, ta sẽ đích thân điều tra việc này, thân phận của người đó ta cũng sẽ tra rõ!" Độc Cô Nhất Phương lạnh lùng nói: "Minh lão thái, tốt nhất là nhanh lên một chút, nếu không Độc Cô gia chúng ta không thể mất mặt như vậy!" Sắc mặt lão bà bà tái mét, nhất thời không biết nói gì cho phải, suy nghĩ một lát lại hỏi: "Thành chủ, có biết gần đây có ẩn thế cường giả nào tái xuất giang hồ không?" "Làm gì có ẩn thế cường giả nào?" Độc Cô Nhất Phương nhíu mày, "Những cao thủ mà chúng ta biết hiện nay, đều đang dựa dẫm vào các thế lực, hoặc là tự thành một phái." "Những cường giả ẩn giấu tin tức chưa từng xuất hiện trên giang hồ quả thực cũng không ít, nhưng đa số đều là người của hơn trăm năm trước, đã sớm chết rồi, làm sao có thể tái hiện giang hồ?" Lão bà bà nhớ lại thủ đoạn khủng bố của Ngao Tông, trong lòng khổ não không thôi.

"Xem ra phải nhanh chóng điều tra ra lai lịch của người này!" Độc Cô Nhất Phương lại không cam tâm, mấy ngày nay cả Vô Song thành

bị khuấy đảo long trời lở đất, thậm chí ngay cả con dâu của hắn cũng bị cướp đi, cả Độc Cô gia sắp trở thành trò cười lớn.

"Ta đi truy theo hành tung của hắn trước, bà mau chóng theo sau ta, đợi ta đích thân xử lý tên đó rồi cướp Minh Nguyệt về!" Độc Cô Nhất Phương lạnh lùng ra lệnh.

Lão bà bà có chút lo lắng, "Võ công của người đó lợi hại hơn ta tưởng, thành chủ nên cẩn thận hành sự, ít nhất nên mang theo nhiều bang chúng hơn." "Đợi bà đi, ta không đợi được nữa!" Độc Cô Nhất Phương không nói nhảm với bà ta nữa, lập tức thi triển khinh công bay đi, truy theo tung tích rời đi của họ.

Lão bà bà vốn luôn rất tin tưởng vào Độc Cô Nhất Phương lúc này trong lòng lại cảm thấy vô cùng bất an, do dự một lát, cuối cùng quyết định không đi cùng hắn trước.

"Cứ từ từ tính kế sau vậy..." Nhiếp Phong vô cùng sốt ruột, ngày đêm chạy về Thiên Hạ Hội, sợ trên đường lại gặp biến cố.

Nhưng trên đường đi không gặp phải phiền phức gì nữa, chỉ mất vài ngày đã quay về Thiên Hạ Hội.

Sau khi đến nơi, Nhiếp Phong ngay lập tức đi gặp Hùng Bá báo cáo chuyện đã gặp phải, còn Ngao Tông thì chọn một nơi ở khá xa hoa trong thành lớn, để Minh Nguyệt tạm thời ổn định.

"Thiên Hạ Hội và Vô Song thành là kẻ thù không đội trời chung, bọn họ sẽ không dung thứ cho ngươi vào Thiên Hạ Hội, nên tạm thời cứ ở đây, bất kể có chuyện gì chỉ cần tìm ta là được." Ngao Tông dặn dò.

"Không sao, ta ở đâu cũng được!" Minh Nguyệt nhìn Ngao Tông trước mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện, những chuyện khác hoàn toàn không quan tâm.

Ngao Tông rời khỏi sân viện, vừa vặn gặp Nhiếp Phong đang cúi đầu ủ rũ đi tới, hiển nhiên đã bị Hùng Bá trách mắng không ít.

"Tiền bối, lần này ta thất trách.

Bang chủ dặn ta, sau này nếu có cơ hội nhất định phải đi một chuyến nữa, phải tra cho rõ ai là nội gián." Nhiếp Phong nói, giữa hai hàng lông mày đầy vẻ u sầu, nội bộ Vô Song thành làm sao dễ dàng trà trộn vào như vậy?

Lần này nếu không có Ngao Tông giúp đỡ, hắn có mười cái mạng cũng không thể chạy thoát ra ngoài.

"Vậy để sau này hẵng nói.

Nhân tiện, nếu có rảnh rỗi, sao không cùng ta đi dạo ngoài thành một chuyến?" Ngao Tông đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

"Hả?" Nhiếp Phong có chút bất ngờ, nhưng chú ý đến trong mắt Ngao Tông dường như có thâm ý khác, trong lòng mơ hồ hiểu ra vài phần, "Được.

Ta nghe nói khu rừng rậm ở phía bắc thành phong cảnh rất đẹp, hay là chúng ta đến đó xem trước thế nào?" "Tùy ngươi." Ngao Tông nhìn tòa nhà phía sau, thuận tay để lại một đạo cấm chỉ kết giới, để người ngoài không thể dễ dàng xông vào.

Khi họ thong dong đi đến khu rừng thông phía bắc thành, Nhiếp Phong lại luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn luôn cảm nhận được xung quanh dường như có sát khí lan tỏa, nhưng lại không thể xác định chắc chắn, chỉ có chút căng thẳng nhìn xung quanh.

Lần đầu tiên cảm nhận được địch ý khiến hắn bất an như vậy, nếu xung quanh thật sự có kẻ địch đang ẩn nấp, hắn dám khẳng định

đó tuyệt đối là kẻ địch mà mình không thể đối phó được!

"Ta đã đưa Minh Nguyệt về, có nghĩa là sau này ngươi cũng sẽ trở thành mục tiêu tấn công hàng đầu của Vô Song thành, không biết ngươi đã chuẩn bị tâm lý chưa." Ngao Tông đột nhiên lên tiếng nói.

Nhiếp Phong không khỏi cười nói, "Tiền bối nói gì vậy, nếu không có ngài ra tay, ta bây giờ đã không còn mạng rồi, cùng ngài đối đầu với Vô Song thành vốn cũng là việc ta nên làm." "Tốt!" Ngao Tông khẽ gật đầu, "Lời ta nói không phải là hư ngôn, bây giờ chúng ta đang bị theo dõi." "Sao ạ?" Nhiếp Phong bất giác lùi lại mấy bước, lời của Ngao Tông khiến hắn càng thêm chắc chắn xung quanh quả thực có kẻ địch đang âm thầm quan sát, không phải ảo giác!

"Các hạ đã theo dõi chúng ta lâu như vậy, bây giờ cũng nên hiện thân rồi chứ?" Ngao Tông dứt khoát lên tiếng, "Bọn ta đã đợi lâu rồi!" "Hừ!" Một tiếng hừ lạnh khinh thường vang lên, sau đó gió lớn cuộn lên, tán cây của cả khu rừng đều theo đó mà rung chuyển dữ dội, tiếp theo sau một trận sát khí bàng bạc tuôn trào, gió lốc cuốn theo một bóng người từ trên trời giáng xuống.

"Độc Cô Nhất Phương!" Nhiếp Phong nhìn thấy bóng người đó tức thì chấn động không thôi, người trước mắt thực sự quá quen thuộc rồi!

Độc Cô Nhất Phương ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Nhiếp Phong, sát khí không chút che giấu, cùng với khí thế cuồng bạo của hắn ập xuống đầu Nhiếp Phong!

Dưới sự áp chế của khí tức đó, Nhiếp Phong thậm chí cảm thấy hô hấp trở nên có chút khó khăn, thậm chí phải vận dụng công lực để chống lại.

Hắn mới phát hiện tu vi của mình thực sự còn kém xa, cho dù được Ngao Tông giúp đỡ, đối mặt với cường địch như vậy cũng tuyệt

đối không có khả năng chống cự.

Nhưng, Độc Cô Nhất Phương dù sao cũng là lão quái vật đã tu luyện mấy chục năm, như vậy cũng không mất mặt.

"Thật sao!

Trước đó ta đã nghi ngờ là Hùng Bá ra tay, không ngờ lại bị ta đoán đúng!" Độc Cô Nhất Phương giận dữ nhìn, "Tại sao lại bắt Minh Nguyệt đi!" Nhiếp Phong tức thì sững sờ, nhưng nhanh chóng hoàn hồn, tên này e rằng tưởng rằng việc bắt Minh Nguyệt là ý của Hùng Bá.

"Ta phải biện giải, cô gái đó không phải do ta bắt đi.

Nhưng, đã là đồng bạn của ta ra tay, ta tự nhiên cũng sẽ giúp!" Nhiếp Phong không hề né tránh ánh mắt của Độc Cô Nhất Phương.

"Tốt, món nợ này ta sẽ tính lên đầu ngươi!" Độc Cô Nhất Phương đã nảy sinh sát tâm với Nhiếp Phong, nhưng lúc này sự chú ý của hắn lại hoàn toàn đặt trên người Ngao Tông.

Dưới sự theo dõi mấy ngày nay, hắn vẫn luôn quan sát Ngao Tông, nhưng trên người kẻ này lại không cảm nhận được một chút võ công nào tồn tại.

Đương nhiên hắn sẽ không xem thường Ngao Tông, kẻ càng giấu mình sâu thì càng nguy hiểm!

"Xin chỉ giáo!" Độc Cô Nhất Phương đột nhiên không hề báo trước ra tay, mạnh mẽ đánh ra một chưởng, chân khí cuồng bạo trong đó hiện hữu tuôn trào, cuộn lá rụng như đao nhọn bay lượn, thẳng đến Ngao Tông.

Một trận kình phong thổi thẳng vào mặt, nhưng ngay khoảnh khắc sắp đến gần Ngao Tông lại bị hóa giải một cách lặng lẽ, những chiếc lá rụng kia cũng không thể tiếp cận dù chỉ một phân, liền nhẹ nhàng

rơi xuống đất.

Còn kình lực trong đó đã không còn tồn tại, Ngao Tông ngay cả một sợi lông tơ cũng không bị chạm đến.

"Võ công thật cao!" Độc Cô Nhất Phương thầm kinh ngạc, công lực của người này tuyệt đối không dưới hắn.

Đó là ước tính dè dặt nhất!

"Minh Nguyệt là do ta đưa về.

Nàng làm theo ý nguyện của mình, chứ không muốn ở lại Minh gia gả cho một người mình không thích." Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề, "Nếu ngươi muốn đưa nàng đi, tự nhiên cũng có thể.

Hoặc là nàng tự mình đồng ý, hoặc là cướp đi từ tay ta." Độc Cô Nhất Phương nhìn chằm chằm Ngao Tông một lúc lâu, đang thăm dò thực lực của đối phương, nhưng thủy chung không thể nhìn ra võ công của Ngao Tông rốt cuộc ra sao.

"Có nên giao thủ thăm dò một trận không?" Độc Cô Nhất Phương trong lòng có chút do dự.

"Nếu không dám, bây giờ rời đi, ta có thể để ngươi cút đi một cách thể diện hơn." Ngao Tông lạnh lùng nói.

"Ngươi đang sỉ nhục ta sao!" Độc Cô Nhất Phương với tư cách là bang chủ, chưa từng bị người ta khiêu khích như vậy, ngay cả Hùng Bá cũng chưa từng nói năng bất kính với hắn như thế!

"Không phải sỉ nhục.

Thực ra, ngươi ngay cả tư cách bị ta sỉ nhục cũng không có." Ngao Tông cười lạnh một tiếng, không có nhiều kiên nhẫn với tên này.

Từ khoảnh khắc này, kẻ này trong mắt Ngao Tông đã là người

chết.

"Đừng nói nhảm nữa!" Độc Cô Nhất Phương hoàn toàn bị kích động, mạnh mẽ vận công định đánh ra một chưởng, nhưng đột nhiên cảm thấy cánh tay mình đau nhói, sau đó công lực đang vận chuyển hoàn toàn tiêu tán.

Độc Cô Nhất Phương ngây người một lát, khi nhìn lại cánh tay mình, lại kinh hãi phát hiện nó đã bị chặt đứt một nửa, máu tươi đang không ngừng phun ra từ cánh tay!

Ngay lúc này, cơn đau dữ dội từ cánh tay mới khiến hắn đau đớn không muốn sống, không chỉ vì nỗi đau đứt tay, mà lúc này trong đầu hắn toàn là hậu quả của việc đứt tay!

Chương 1058

"Võ công của ta phế rồi… võ công của ta phế rồi!" Dưới sự hoảng loạn, hắn hoàn toàn quên mất lúc này mình đang đối mặt với uy hiếp sinh tử, trong đau khổ biến thành phế nhân.

"A a a a a a!" Độc Cô Nhất Phương đau đớn hét lên, loạng choạng quỳ xuống đất, bỗng nhiên ý thức được kẻ địch mình đang đối mặt rốt cuộc là ai… Ngay cả bóng dáng của đối phương cũng không nhìn rõ đã bị chặt đứt một cánh tay, kẻ địch này tuyệt đối không thể chọc vào!

"Lão bà bà kia, chẳng trách không chịu đi cùng… chết tiệt…" Máu tươi không ngừng phun ra, bắt đầu khiến ý thức của hắn dần dần mơ hồ, Độc Cô Nhất Phương vội vàng điểm mấy huyệt đạo cầm máu, mới không vì mất máu quá nhiều mà hôn mê.

Khi ngẩng đầu lên nhìn Ngao Tông lần nữa, trong mắt không còn sự tự tin và ngông cuồng như trước, chỉ có nỗi sợ hãi khó tả.

"Ngươi rốt cuộc là ai… ta chưa từng nghe có vị ẩn sĩ cường giả nào tái xuất giang hồ…" Độc Cô Nhất Phương kinh hãi nhìn Ngao Tông, lúc này đã hoàn toàn bị đối phương dọa mất mật.

"Con đường của ta không phải là thứ ngươi có thể tưởng tượng được.

Đã hôm nay quyết định chọc vào ta, thì phải chuẩn bị tốt hậu quả.

Xuống địa phủ mà hối hận đi." Ngao Tông không nói nhảm với hắn nửa câu, chỉ đầu ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, một trận gió lớn cuộn lá rụng thổi qua, dưới sự gia trì của năng lượng trong gió lớn, lá rụng trong nháy mắt trở nên sắc bén như phi đao.

Gió lớn lướt qua, kèm theo một trận tiếng thịt da bị cắt đứt, tiếng hét kinh hãi của Độc Cô Nhất Phương cũng chấm dứt tại đây, sau đó hắn ngã vật xuống đất, trên người xuất hiện vô số vết cắt xuyên thấu cơ thể.

Lúc này hắn đã hoàn toàn chết đi, Ngao Tông cho hắn một cái chết không đau đớn.

Nhiếp Phong bên cạnh gần như xem đến ngây người, đó là lãnh tụ Vô Song thành Độc Cô Nhất Phương, đối tượng mà ngay cả Hùng Bá cũng không dám dễ dàng chọc vào!

Trong tay Ngao Tông lại như một con sâu con kiến, không tốn nhiều sức đã nghiền chết.

"Chết rồi sao?" Nhiếp Phong nhìn Độc Cô Nhất Phương đang nằm đó, không nhịn được hỏi.

Mặc dù hắn cũng biết đây là một câu hỏi thừa.

Ngao Tông không trả lời câu hỏi của Nhiếp Phong, chỉ nhẹ nhàng búng tay một cái, thi thể của Độc Cô Nhất Phương tức thì bốc cháy dữ dội, trong nháy mắt thi thể của hắn đã bị thiêu thành tro bụi.

Lần này, Nhiếp Phong cũng không cần phải hỏi nhiều nữa, chưa chết cũng đã chết hẳn rồi.

Nhiếp Phong thực sự không ngờ, một nhân vật phong vân khuynh đảo giang hồ nửa đời người lại chết thảm như vậy ở đây, trong tình huống không ai nhìn thấy biến thành một đống tro bụi.

Ngoài hai người họ ra không có bất kỳ nhân chứng nào, e rằng Độc Cô Nhất Phương trên giang hồ phải tạm thời mang danh hiệu mất tích rồi.

Lúc này, Nhiếp Phong bỗng nhiên hiểu ra tại sao trên giang hồ những nhân vật từng khuynh đảo phong vân lại đột nhiên biến mất

trong một đêm, e rằng cũng giống như thế này, đột ngột chết dưới tay cường địch.

"Người này chết rồi, Vô Song thành e rằng sẽ đại loạn." Nhiếp Phong không nhịn được nói.

Mặc dù Thiên Hạ Hội và Vô Song thành luôn đối đầu, nhưng khi một mình Hùng Bá có thể độc chiếm giang hồ, trong lòng Nhiếp Phong chỉ có nỗi lo lắng khó tả.

Đối với giang hồ tuyệt đối không phải là chuyện tốt, hắn và Bộ Kinh Vân với tư cách là những người có địa vị cao trong bang phái, cũng chắc chắn sẽ bị Hùng Bá nghi kỵ và đàn áp.

Ngao Tông vung tay một cái, một trận gió nhẹ thổi tan tro bụi còn sót lại trên mặt đất, "Quan điểm của ta và ngươi không giống nhau, Vô Song thành trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không sụp đổ, đừng quên còn có tuyệt thế Kiếm Thánh trấn giữ, huống chi con trai hắn là Độc Cô Minh cũng đang ở đó." "Tốt nhất là như vậy…" Nhiếp Phong thầm nghĩ, đã quyết định chuyện xảy ra hôm nay tuyệt đối không tiết lộ cho bất kỳ ai.

Nếu không Hùng Bá chắc chắn sẽ có hành động, lúc đó e rằng người đầu tiên bị ảnh hưởng sẽ là hắn và Bộ Kinh Vân.

Tuy cách làm này có ý nuôi giặc để tự bảo vệ, nhưng dưới trướng Hùng Bá cũng chỉ có thể làm vậy, là bất đắc dĩ.

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Hạ Hội.

Lúc này Hùng Bá đã cho lui tất cả mọi người, sau khi xác nhận không có ai khác nghe lén, liền nhẹ nhàng nói một câu: "Ra đi, ta đã đợi lâu rồi." Vừa dứt lời, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trong đại đường Thiên Hạ Hội, nhưng trên người khoác một chiếc áo choàng lớn, dường như không muốn khuôn mặt của mình bị ai nhìn

thấy.

"Bang chủ, gọi ta đến đây có việc gì?" Người này sau khi hiện thân, ngay lập tức cởi áo choàng ra, khuôn mặt đó chính là thủ tịch đệ tử của Thiên Hạ Hội, Tần Sương.

Đối với Hùng Bá, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân là trợ lực tốt nhất, nhưng người hắn tin tưởng nhất lại là Tần Sương.

Tần Sương thật sự sẽ vì mệnh lệnh của hắn mà vứt bỏ tính mạng.

"Tần Sương, đã mười năm kể từ lần cuối ta nhận lời tiên tri.

Mười năm qua, cũng nhờ có lời tiên tri đó giúp đỡ, Thiên Hạ Hội mới có được ngày hôm nay." Hùng Bá dường như đang cảm khái, "Nhưng ta hy vọng Thiên Hạ Hội có thể tiến thêm một bước, hoàn toàn xóa sổ Vô Song thành khỏi thế giới này, từ nay về sau trên giang hồ chỉ có Thiên Hạ Hội độc bá một phương!" Tần Sương nghe vậy sắc mặt hơi đổi, "Nếu đã vậy, chúng ta trực tiếp tuyên chiến với Vô Song thành là được.

Theo ta được biết, hiện nay hậu bối có thể chống đỡ của Vô Song thành cũng chỉ có một mình Độc Cô Minh, nhưng võ công của hắn còn kém xa Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong." Hùng Bá lại khẽ lắc đầu, "Tuyệt thế Kiếm Thánh đang ẩn náu ở Vô Song thành, không biết động tĩnh của người này ra sao." Tần Sương cười nói, "Bang chủ, ta cho rằng đó chỉ là lời đồn đại giật gân trên giang hồ thôi, hầu như đã dọa được một đám người.

Nhưng ta cho rằng với sự anh minh thần võ của ngài, hẳn sẽ không tin vào những lời đồn như vậy." Lời đồn về tuyệt thế Kiếm Thánh trong Vô Song thành, đã lưu truyền từ gần trăm năm trước.

Khi tin tức ban đầu xuất hiện, quả thực trên giang hồ đã từng có những cường giả không tin, chủ động đến Vô Song thành khiêu khích,

cuối cùng tự nhiên bị vị Kiếm Thánh bí ẩn đó tiêu diệt.

Không có bất kỳ một người khiêu chiến nào có thể sống sót trở về, do đó cũng chưa từng có ai biết vị Kiếm Thánh trấn giữ Vô Song thành rốt cuộc là ai.

Uy danh của vị Kiếm Thánh đó cũng đã che chở cho Vô Song thành gần trăm năm, cho đến ngày nay, trên giang hồ lại xuất hiện một loại lời đồn khác: Kiếm Thánh bảo vệ Vô Song thành có thể đã qua đời.

Cao thủ võ lâm lợi hại đến đâu cũng không thể có tuổi thọ vô hạn, gần trăm năm thời gian đủ để bất kỳ cường giả nào biến thành xương khô trong mộ.

Mặc dù hiện nay thành chủ Vô Song thành là Độc Cô Nhất Phương có đủ năng lực trấn giữ Vô Song thành, và khiến cho bất kỳ kẻ tiểu nhân nào cũng không dám nảy sinh tà niệm, nhưng trong mắt Hùng Bá, Độc Cô Nhất Phương căn bản không phải là phiền phức.

Võ công của người này còn kém xa hắn, nếu muốn đánh bại người này cũng rất dễ dàng.

Hùng Bá nhìn Tần Sương có chút vẻ mặt khinh thường, từng chữ từng câu nói: "Ngươi có biết tại sao ta chỉ dùng mười ba năm ngắn ngủi đã biến Thiên Hạ Hội thành một đại bang phái có thể sánh ngang với Vô Song thành không?" Tần Sương nghe ra trong giọng điệu của Hùng Bá có chút không vui, mới đột nhiên ý thức được những lời mình vừa nói đã chọc giận Hùng Bá!

"Bang chủ thứ tội!" Tần Sương vội vàng cúi đầu, không còn dám có vẻ khinh suất bông đùa như trước, sợ Hùng Bá sẽ trút giận lên mình.

"Trả lời câu hỏi của ta!" Hùng Bá nhìn thẳng vào Tần Sương ra

lệnh.

“Bởi vì võ công của ngài thiên hạ vô song, đủ để quét sạch bất kỳ kẻ địch nào trên thế giới!” Tần Sương vội vàng nịnh nọt.

Hùng Bá cười lạnh một tiếng, “Ta chưa bao giờ đặt cược tất cả trong tình huống không chắc chắn!

Ta phải biết vị lai của ta rốt cuộc nên tìm một con đường ổn thỏa hơn như thế nào để ta trở thành võ lâm chí tôn!” Tần Sương ngay lúc này đã hiểu ra ý đồ thực sự của Hùng Bá, lập tức cúi đầu, “Ta sẽ đi mời Nê Bồ Tát đến cho ngài.” Nê Bồ Tát mà Tần Sương nhắc đến, chính là một vị tăng nhân sống trong một ngôi miếu đổ nát ở một nơi rất xa xôi.

Người này từng bói toán cho rất nhiều cao thủ võ lâm trên giang hồ, và gần như có thể dự đoán chính xác trăm phần trăm những chuyện họ sẽ trải qua, do đó cũng có được danh tiếng vô cùng vang dội.

Vì vị tăng nhân này luôn mặc đồ rách rưới và bẩn thỉu, gần như khi gặp tất cả mọi người đều trong bộ dạng đó, danh hiệu Nê Bồ Tát cũng từ đó mà ra.

Cũng chính vì danh tiếng vang dội đã mang lại cho ông không ít phiền phức, gần như tất cả cao thủ võ lâm trong giang hồ đều tìm người này để bói toán, do đó ông cũng không ngừng lưu lạc khắp nơi che giấu thân phận.

Nhưng mọi động tĩnh của ông đều không qua mắt được Hùng Bá.

Sau khi Hùng Bá cho biết vị trí chính xác, Tần Sương không tốn nhiều công sức đã đích thân bắt được người này, và đích thân đưa đến Thiên Hạ Hội, chỉ mất vài ngày.

Khi Nê Bồ Tát nhìn thấy Hùng Bá lần nữa, một ánh mắt liền nhận

ra người này.

"Chúng ta gặp nhau khoảng mười năm trước, ta từng bói cho ngươi một quẻ, ta đến nay vẫn nhớ quẻ tượng đó." Nhìn người đàn ông mặt mũi trang nghiêm trước mắt, lão tăng nhân cười một tiếng đầy ẩn ý, "Những năm qua, ngươi quả thực không tầm thường." Hùng Bá cười lớn một tiếng, sau đó ra hiệu cho Nê Bồ Tát ngồi xuống trước, "Tuy đã mười năm trôi qua, nhưng lão tăng vẫn tinh thần phấn chấn, trông không hề già đi chút nào." "Thôi được, ít nhất ta còn sống.

Hùng Bá bang chủ hôm nay mời ta đến đây có việc gì?" Nê Bồ Tát không nói lời thừa, đi thẳng vào vấn đề.

Hùng Bá khẽ cười, "Ta muốn xin ngươi một quẻ nữa, bói cho ta xem làm thế nào mới có thể đánh bại Vô Song thành, để Thiên Hạ Hội của ta trở thành bang phái đệ nhất thiên hạ." Nhưng Nê Bồ Tát lại không chút do dự lắc đầu từ chối, "Không thể được." "Lão tăng nhân muốn gì cứ việc nói, điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng!" "Ta không có điều kiện." Hùng Bá nhìn lão tăng nhân vẻ mặt thờ ơ, trong giọng nói có chút không vui, "Điều kiện gì cũng được!

Hôm nay ta phải có được một quẻ từ ngươi!" "Ta không tin ngươi cả đời không có dục vọng, không có cầu xin.

Theo ta được biết, hiện nay có rất nhiều người bỏ ra số tiền lớn để bắt sống ngươi, ta có thể cho ngươi nửa đời sau được che chở, không bị ai quấy rầy, càng không có nỗi lo về tính mạng." Nê Bồ Tát có chút bi ai cười nói, "Bang chủ có biết tại sao ta phải trốn tránh không?

Chương 1059

Bởi vì có những người như ngài, tốn hết tâm tư muốn xin ta một quẻ nữa, nhưng với năng lực của lão tăng, chỉ có thể bói cho mỗi người một quẻ, nếu cưỡng ép bói tiếp sẽ là tiết lộ thiên cơ!" "Như vậy một khi đã làm, cho dù là mệnh số tốt cũng sẽ bị bóp méo, cuối cùng cả ngươi và ta đều có hại!" Nê Bồ Tát gần như đang khổ tâm khuyên giải, nhưng hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt của Hùng Bá đang ngày càng trở nên hung tợn.

"Nói nhảm!" Hùng Bá cuối cùng không còn kiên nhẫn nghe tiếp, mạnh mẽ gạt chén trà trên bàn rơi loảng xoảng xuống đất, "Bây giờ bói cho ta!" "Ta không tin cái gì mà mệnh số thay đổi, chỉ cần ta biết tương lai nên làm thế nào, không ai có thể chi phối mệnh số của ta, đến lúc đó tương lai của ta ra sao thì sẽ ra sao!" Lão hòa thượng nghe vậy chỉ nhíu chặt mày, không nói một lời, thái độ của ông đã rất rõ ràng.

"Nếu ngươi cố chấp không chịu…" Hùng Bá thân hình đột nhiên di chuyển, mang theo kình phong cuồng bạo lao thẳng đến trước mặt Nê Bồ Tát, giơ tay lên định vỗ mạnh xuống đỉnh đầu ông!

Nhưng lão tăng đối mặt với uy hiếp tính mạng như vậy lại không hề động đậy, ngược lại còn trơ mắt nhìn bàn tay của hắn hạ xuống, dường như đang chờ đợi khoảnh khắc đỉnh đầu bị đập nát.

Cuối cùng, bàn tay của Hùng Bá dừng lại ngay khoảnh khắc sắp hạ xuống, cách đỉnh đầu lão hòa thượng chỉ còn gang tấc.

"Hùng Bá bang chủ, sao không một chưởng trực tiếp vỗ xuống đi, như vậy lão hòa thượng cũng được giải thoát, ít nhất không phải bị người truy sát phiêu bạt nửa đời sau." Nê Bồ Tát có chút trào phúng

nói.

Lão già này không sợ chết sao?

Hùng Bá trong lòng thực sự có chút khó xử, như vậy thì làm sao uy hiếp?

Nhưng Hùng Bá vừa chuyển ý, trong lòng hiện lên một cách vô cùng độc ác, không khỏi cười lạnh, "Lão hòa thượng, ngươi còn có ích với ta, ta sẽ không lấy mạng ngươi.

Chỉ có một điểm ngươi có thể yên tâm, ta làm được." "Nhưng từ nay về sau, mỗi ngày ta sẽ bắt một người sống, tự tay giết chết trước mặt ngươi, để ngươi quan sát cho kỹ!" Nê Bồ Tát nghe vậy tức thì kinh ngạc nhìn hắn, "Ngươi?!" Hùng Bá cười nói, "Nếu ngươi thật sự lấy bản phận người xuất gia từ bi làm trọng, vậy thì bói cho ta một quẻ, ta có thể dừng lại.

Nếu không, mỗi ngày chậm trễ, một mạng người vì ngươi mà chết!" "Bắt đầu từ hôm nay!" Sau đó Hùng Bá liếc mắt ra hiệu cho Tần Sương, người sau hiểu ý, lập tức đi xuống mang một tên gián điệp Vô Song thành đang bị giam trong địa lao đến, áp giải trước mặt Hùng Bá, "Sư phụ, tùy ngài xử trí." Hùng Bá nhìn tên gián điệp mặt đầy kinh hãi, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, dùng giọng điệu vô cùng tiếc nuối nói: "Tiểu tử, đừng trách ta.

Vốn ngươi có thể sống, chỉ là lão hòa thượng này dầu muối không vào, ta không thể không dùng mạng sống của ngươi để cảnh cáo.

Sau này có làm quỷ, cũng không nên quấn lấy ta a." Chưa đợi tên gián điệp có lời gì, Hùng Bá một tay nắm lấy đầu hắn, Nê Bồ Tát thấy cảnh đó định tiến lên ngăn cản, nhưng Hùng Bá trong lòng bàn tay đột nhiên phát lực, trực tiếp vặn gãy cổ người này, tên gián điệp chết ngay tức khắc.

“Nếu ngươi thực sự căm hận ta, trực tiếp ra tay với ta đi, giết ta đi!

Hà tất phải tính toán với những người tay không tấc sắt này!” Nê Bồ Tát nhìn thi thể đã tắt thở, phẫn nộ chỉ trích Hùng Bá, hận không thể người bị giết lúc này là mình!

Hùng Bá lại không hề quan tâm, “Người này không phải vô tội, đã dám làm gián điệp trà trộn vào Thiên Hạ Hội, nên đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.” “Ngoài ra, ta cho ngươi một đêm để suy nghĩ, nếu không đồng ý, ngày mai ta chỉ có thể mời ngươi xem một màn xử quyết nữa.” Hùng Bá lập tức ra hiệu cho Tần Sương áp giải Nê Bồ Tát xuống.

“Chờ đã!” Nê Bồ Tát vùng vẫy đẩy tay Tần Sương ra, vô cùng bi ai nói: “Ta có thể bói cho ngài một quẻ, còn về kết quả sẽ ra sao, hoàn toàn không liên quan đến ta, ngài không được giết người bừa bãi ở đây nữa!” Hùng Bá cười nói, “Chỉ cần ngươi hợp tác tốt, mọi chuyện đều dễ nói.” Nê Bồ Tát không còn cách nào khác, sau đó mời Hùng Bá lui ra khỏi đại đường trước, cho ông nửa ngày để chuẩn bị và viết ra quẻ tượng.

Hùng Bá tự nhiên hoàn toàn phối hợp, và hạ lệnh không ai được tự ý xông vào đại đường, nếu không sẽ bị xử tử tại chỗ.

Cùng lúc đó, Ngao Tông từ xa nhìn đại đường đã được dọn dẹp sạch sẽ xung quanh, tự nhiên biết chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Thậm chí cả cuộc đối thoại của Hùng Bá và những người khác đều bị thần thức của hắn bắt được rõ mồn một.

“Quẻ tượng mà Nê Bồ Tát này bói ra quả thực lợi hại đến vậy sao?” Ngao Tông nghe xong cuộc đối thoại của họ, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Những pháp thuật dò xét thiên cơ như vậy, gần như là phạm trù mà chỉ có tu hành giả mới có thể sử dụng, lão tăng nhân kia trông không giống một tu hành giả.

Bên cạnh, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân được Ngao Tông cho biết đầu đuôi câu chuyện, nhíu mày một lát, cuối cùng Nhiếp Phong lên tiếng trước: "Theo lời kể, quẻ đầu tiên mà Nê Bồ Tát bói cho Hùng Bá, quẻ tượng là 'Kim lân há là vật trong ao, nhất ngộ phong vân liền hóa rồng', Hùng Bá đã tuân theo quẻ tượng tìm ta và Bộ Kinh Vân để khai phá Thiên Hạ Hội." Bộ Kinh Vân tiếp lời Nhiếp Phong: "Quẻ tượng đó ta cũng chỉ nghe Tần Sương sư huynh vô tình nhắc đến, sau đó huynh ấy không thừa nhận nữa.

Nhưng mấy năm qua, ta và Nhiếp Phong quả thực là trợ lực lớn nhất trong bang phái, giúp Hùng Bá phát triển Thiên Hạ Hội đến ngày nay." Ngao Tông như có điều suy nghĩ gật đầu, "Nếu vậy, nội dung quẻ tượng có lẽ không sai.

Lão hòa thượng này có chút thú vị." Hùng Bá không so sánh, chỉ muốn biết quẻ tượng lần này của mình rốt cuộc sẽ như thế nào?

Cùng lúc đó, thần thức của Ngao Tông cảm nhận được trong đại đường có chút xáo động, lập tức dùng thần thức dò xét, lại phát hiện Hùng Bá và Tần Sương đang nhanh chóng quay lại, còn Nê Bồ Tát thì nằm sõng soài trên sàn đại đường, miệng thổ huyết tươi, thần sắc uể oải.

"Đại sư, có chuyện gì?

Có người tấn công sao?" Hùng Bá cau mày chất vấn.

"Ta sống đến giờ, ngài là người đầu tiên ta bói quẻ hai lần.

Bản thân ta đi ngược mệnh trời nên mới bị phản phệ.

Không sao cả, dù sao ta cũng không sống được bao lâu nữa." Nê

Bồ Tát phun ra một ngụm máu, cười khổ.

Hùng Bá đâu có tâm tư đi quản lão già này sống được bao lâu, lại lập tức truy vấn: "Quẻ tượng thế nào?" Nê Bồ Tát trầm mặc một lát, rồi dùng đầu ngón tay chấm vào máu tươi, gắng sức viết một hàng chữ trên mặt đất.

Tần Sương biết ý lui ra khỏi đại đường không nhìn.

Khi hàng chữ đó được viết xong, cả Hùng Bá và Ngao Tông đang âm thầm quan sát bằng thần thức đều nhìn thấy quẻ tượng rõ rành rành.

Hàng chữ đó viết rõ ràng: Thành dã phong vân, bại dã phong vân.

Hùng Bá trầm mặc một lát, hắn cũng cảm thấy kỳ quái, lúc nhìn quẻ tượng lại không hề thấy bất ngờ chút nào.

Dường như trong tiềm thức hắn đã sớm cho rằng sẽ là như vậy.

"Phỏng đoán bấy lâu nay của ta quả nhiên không sai!" Hùng Bá cười lạnh một tiếng, "Lão hòa thượng, đa tạ ngươi nguyện ý dùng tính mạng để bói quẻ cho ta." "Đừng quên lời hứa của ngài…" Nê Bồ Tát nằm trên đất, yếu ớt đến mức nói cũng không rõ.

"Yên tâm!

Quẻ tượng này không thể tiết lộ, cộng thêm thân thể ngươi suy yếu, tuổi đã cao, nửa đời sau cứ ở lại Thiên Hạ Hội dưỡng lão đi, ta sẽ cho ngươi một tuổi già vô lo vô nghĩ." Nê Bồ Tát cười khổ, làm sao hắn có thể quyết định được?

Sau đó Hùng Bá liền ra lệnh cho Tần Sương đưa Nê Bồ Tát xuống, chăm sóc cẩn thận không để xảy ra sai sót.

Hùng Bá thì trầm tư, hắn biết hai chữ "Phong Vân" trong quẻ tượng đó chỉ Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

“Hai người này phải trừ khử, nhưng tuyệt đối không được quá phô trương, để lộ ý đồ của ta, nếu không Thiên Hạ Hội tất sẽ vì thế mà lòng người tan rã!” Trong lòng Hùng Bá bắt đầu từng bước ấp ủ một kế hoạch.

Một phương pháp có thể trừ khử hai người mà không cần đổ máu… Ngao Tông cũng đồng thời biết được quẻ tượng, nhưng không lập tức báo cho Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, hai người này hẳn là có kiếp số, phải xem bọn họ tự mình hóa giải thế nào.

Trong mấy ngày tiếp theo, Thiên Hạ Hội như ngừng hoạt động, tất cả bang chúng đều không nhận nhiệm vụ đi ra ngoài, chỉ được sắp xếp tu hành võ công.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cũng hiếm khi được nhàn rỗi, vừa hay nhân mấy ngày này dưỡng tinh súc nhuệ.

Lợi ích mà Nhiếp Phong nhận được lần trước vẫn chưa hoàn toàn hấp thu, hắn vẫn đang cảm nhận sự cải tạo mà U Minh chi lực mang lại cho cơ thể, võ công cũng ngày một tinh tiến.

Bộ Kinh Vân thậm chí còn không nhận ra người sư huynh tu hành cùng lúc với mình đang lặng lẽ bỏ xa hắn một khoảng cách khổng lồ.

Ngao Tông thì không có việc gì làm, đi dạo trong bang phái, vô tình phát hiện bên trong Thiên Hạ Hội có một hồ nước nhân tạo, trên đó có một hòn đảo nhỏ.

Trên đảo chỉ có một đình viện, mỗi ngày đều có người đưa vật tư đến, nhưng lại chưa từng thấy người ở bên trong xuất hiện.

Vì tò mò, Ngao Tông phóng thần thức của mình vào trong đình viện trên hòn đảo nhỏ đó, vừa nhìn đã phát hiện ra có một thiếu nữ đang sống trên đảo.

Thiếu nữ này dung mạo cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại như một con

chim hoàng yến bị nuôi nhốt trong hòn đảo nhỏ này, chỉ luôn u sầu nhìn ra ngoài, dường như vô cùng khao khát có thể rời khỏi nơi đây.

Khi Ngao Tông dùng thần thức quan sát hòn đảo, thiếu nữ dường như cảm thấy trong lòng buồn bực, định mở cửa lớn của đình viện ra ngoài nhìn.

Nhưng chỉ vừa nhìn ra ngoài một cái, đã vô tình bốn mắt nhìn nhau với Ngao Tông đang quan sát từ xa.

"Nam nhân…" Thiếu nữ chỉ vừa nhìn Ngao Tông một cái, liền lập tức bị khí chất đặc biệt đó thu hút, nam tử này khiến nàng cảm thấy như thiên thần hạ phàm, khí chất xuất chúng tuyệt luân, vượt xa bất kỳ nam tử nào nàng từng gặp.

Bị giam cầm ở đây nhiều năm, nàng sớm đã không còn hứng thú với bất cứ điều gì ngoài tự do, nhưng lúc này, Ngao Tông trước mắt mang lại cho nàng sự khao khát còn lớn hơn cả mong muốn tự do!

Nhưng Ngao Tông không để ý đến nữ tử này quá lâu, liền quay người rời đi.

Chương 1060

"Chờ đã…" Nữ tử trong lòng lo lắng, đang định gọi Ngao Tông lại, nhưng chợt nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của mình, trong lòng cay đắng khôn nguôi, liền từ bỏ.

"Có lẽ gọi lại cũng vô dụng.

Ta và nam nhân này cũng không thể có mối liên hệ nào." Nữ tử có chút tự giễu cười khổ.

Sau đó nàng cũng quay người trở về đình viện, đóng chặt cửa lớn.

Nhưng một lát sau, Hùng Bá đã tự mình đến bên ngoài đảo, tùy ý thi triển khinh công vượt qua con sông ngăn cách, tiến vào đình viện.

Thiếu nữ đang ngẩng đầu nhìn trời trong đình viện không hề đứng dậy nghênh đón Hùng Bá, chỉ khẽ gật đầu: "Phụ thân, người đã đến." Hùng Bá nhìn nữ tử trước mắt có thái độ lạnh lùng như vậy cũng không hề bất ngờ.

Giam cầm con gái ruột của mình trên hòn đảo này suốt sáu năm trời, tình thân sâu đậm đến mấy cũng sẽ bị thù hận thay thế.

"Con đang trách ta sao?" Hùng Bá chậm rãi đến trước mặt thiếu nữ, ngữ khí cũng trở nên hòa hoãn hơn, "U Nhược, con biết đấy.

Mọi việc phụ thân làm đều là vì Thiên Hạ Hội, quẻ tượng năm đó cho thấy con sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Thiên Hạ Hội, nên ta mới giam con ở đây." "Tin ta đi, đợi đến khi Thiên Hạ Hội thật sự trở thành thiên hạ đệ nhất bang, con có thể lấy lại thân tự do." "Con không còn hy vọng vào những điều đó nữa." Giọng U Nhược bình thản, hoàn toàn không để tâm đến lời của Hùng Bá.

Hùng Bá làm bộ khó xử thở dài một hơi: "Thôi được.

Nếu đã vậy, ta có thể cho con một cơ hội tranh thủ tự do, chỉ cần con có thể làm được, vi phụ đảm bảo nửa đời sau sẽ không bao giờ giam cầm con nữa!" Trong mắt U Nhược lập tức bùng lên hy vọng, nàng có chút kinh ngạc nhìn Hùng Bá: "Lời này là thật sao?!" Hùng Bá tự mình nói tiếp: "Thế cục của Thiên Hạ Hội bây giờ không còn như xưa, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân từng trợ giúp vi phụ thành bá nghiệp nay đã sinh lòng phản trắc, hai người này phải bị trừ khử." "Ngại vì công tích của chúng quá lớn, vi phụ không thể tự mình ra tay, nếu con có thể trừ khử một trong hai người, vi phụ lập tức thực hiện lời hứa!" U Nhược không nghĩ ngợi gì liền đồng ý: "Được!

Con có thể ra tay!" "Tốt!

Sảng khoái như vậy mới giống con gái của ta!" Hùng Bá trong lòng vô cùng hài lòng, "Nếu đã vậy, Nhiếp Phong giao cho con xử lý!" So với Bộ Kinh Vân tính cách ngông cuồng, Nhiếp Phong hiền hòa ổn trọng hơn, dễ gần hơn, là đối tượng thích hợp nhất để ám sát.

Võ nghệ của U Nhược không cao, ám sát chỉ có thể là phương pháp duy nhất.

"Chỉ cần con giết hắn, người sẽ để con rời khỏi đây, một lời đã định!" U Nhược không chút do dự đồng ý.

Ở cái nơi quỷ quái tăm tối này lâu như vậy, có thể thoát khỏi nơi này dù có nguy hiểm đến tính mạng nàng cũng nguyện ý tự mình thử.

"Tốt!

Hy vọng con không làm vi phụ thất vọng, việc này đối với Thiên Hạ Hội vô cùng quan trọng, cũng liên quan đến tự do của con nữa." Hùng Bá nói đầy ẩn ý.

Sắc mặt U Nhược tái xanh, người đứng trước mặt này tuy là cha ruột của nàng, nhưng sự thù hận của nàng đối với hắn còn hơn bất kỳ

ai trên thế gian!

"Đợi đến khi con có thể rời khỏi đây, tính toán sau cũng không muộn!" … Hai ngày sau, trong Thiên Hạ Hội bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử mà không ai từng thấy, tuy dung mạo xinh đẹp nhưng địa vị trong Thiên Hạ Hội rất thấp, không có tư cách tu tập võ công, mỗi ngày chỉ có thể làm những việc vặt như bưng trà rót nước.

Theo lời của đại sư huynh Tần Sương, nữ tử này là người đáng thương gặp được khi ra ngoài, cả nhà đều chết vì ôn dịch, chỉ còn một mình nàng sống sót.

Tần Sương thấy nàng không nơi nương tựa rất đáng thương, nên đã đưa nàng về Thiên Hạ Hội cho một nơi trú chân.

Nhưng nữ tử này chính là U Nhược, trước đó trong bang phái không một ai từng gặp nàng, nên cũng dễ dàng ngụy tạo thân phận để vào bang.

Đương nhiên, mục đích của nàng là để ám sát Nhiếp Phong.

Mấy ngày sau, U Nhược dần quen thuộc với tình hình trong bang, liền lấy ra độc dược mà Hùng Bá đã đưa trước đó bỏ vào trong trà, tự mình mang đến cho Nhiếp Phong đang luyện công.

Độc dược sẽ không làm Nhiếp Phong chết ngay tại chỗ, chỉ tích tụ trong cơ thể ngày càng nhiều, trước tiên làm tiêu tan võ công của hắn, cuối cùng xâm chiếm kinh mạch khiến hắn chết bất đắc kỳ tử.

Như vậy Bộ Kinh Vân cũng không thể nghi ngờ U Nhược.

U Nhược bưng trà đến ngoài đạo trường, phát hiện Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cùng lúc đang luyện công trong đạo trường, thỉnh thoảng còn giao đấu với nhau.

Cảnh này khiến tâm tư của U Nhược trỗi dậy, nếu có thể cùng lúc trừ khử cả Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, chẳng phải càng có thể lấy

lòng Hùng Bá sao?

"Không được, không thể vội vàng nhất thời!" U Nhược từ bỏ ý định này, Nhiếp Phong sẽ không nghi ngờ, nhưng Bộ Kinh Vân trước nay đối với người lạ luôn có lòng cảnh giác.

Nếu hắn cảm thấy trà có vấn đề, tất sẽ tìm đến phiền phức, trước tiên cứ ra tay với Nhiếp Phong đã!

U Nhược cẩn thận bưng trà vào đạo trường, lại thấy trong đạo trường còn có một người nữa, không khỏi ngẩn ra!

Người này chính là người mà ngày đó nàng nhìn thấy từ xa trên đảo, người khiến nàng rung động không thôi - Ngao Tông!

"?!" U Nhược ngây người tại chỗ, trái tim thiếu nữ lại một lần nữa rung động, nhất thời quên mất mục đích của chuyến đi này!

Ngao Tông lúc này đang nhắm mắt dùng thần thức tìm kiếm manh mối về Minh Giới, cảm nhận được khí tức của U Nhược liền nghi hoặc nhìn nàng.

Ngao Tông biết rõ hơn bất kỳ ai, nữ nhân này tuyệt không phải là cô gái quê mùa gì!

U Nhược bị Ngao Tông nhìn đến toàn thân không tự tại, vội vàng cúi đầu bưng chén trà lên, cố ý đặt chén trà của Nhiếp Phong trước mặt hắn: "Mời." "Đa tạ!" Nhiếp Phong cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp cầm chén trà định uống, nhưng Ngao Tông lại nắm lấy tay hắn: "Ta thấy chén trà này hình như hơi nóng, uống vào vội quá." Hành động của Ngao Tông khiến tim U Nhược đập loạn, nhưng nàng chỉ có thể cúi đầu thấp hơn, không dám để người khác nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường trên biểu cảm của mình.

"Ta thấy nhiệt độ vừa phải mà, có vấn đề gì đâu!" Nhiếp Phong vẫn chưa hiểu, Ngao Tông lại siết chặt tay hắn, người sau đau đến

mức không khỏi hít một hơi lạnh.

Tuy không hiểu rốt cuộc có chuyện gì, nhưng hắn lập tức đặt chén trà xuống, cảnh giác nhìn U Nhược một cái.

"Ngao tiền bối, sao vậy?" Bộ Kinh Vân thấy hai người hành động khác thường liền tò mò đi tới hỏi, nhưng Ngao Tông lại cầm chén trà có độc đó lên tay: "Chén trà này là của ta." Bộ Kinh Vân không hiểu gì, cười lớn: "Ra là hai người đang tranh nhau chén trà này?

Ha ha, ta thấy không cần thiết đâu!" Ngao Tông chỉ cười không nói, liếc nhìn U Nhược một cái, cô gái này đang cúi đầu run rẩy một cách khó nhận ra.

"Lui ra đi." Ngao Tông ra hiệu cho U Nhược, cô gái lúc này mới như trút được gánh nặng, khẽ cúi đầu chào rồi lui xuống.

Khi cô gái bước ra khỏi cửa phòng, Ngao Tông đổ chén trà đó xuống đất, trong trà lập tức nổi lên bọt đen, đồng thời tỏa ra mùi hăng nồng.

"Trong trà có độc?!" Nhiếp Phong lúc này mới kinh hãi nhận ra mình suýt nữa đã phạm phải sai lầm lớn!

"Ta đã sớm cảm thấy nữ nhân này xuất hiện trong Thiên Hạ Hội một cách khó hiểu là có vấn đề lớn!" Bộ Kinh Vân lập tức nổi giận đùng đùng, định đi bắt nữ tử đó lại, nhưng bị Ngao Tông ngăn lại.

"Thân thế của nữ tử này quả thực không đơn giản như vậy, phức tạp hơn trong tưởng tượng nhiều." Ngao Tông kể lại chuyện mình thấy trên hòn đảo nhỏ trong hồ ngày đó cho hai người nghe, bọn họ nghe xong đều cảm thấy ly kỳ.

"Hùng Bá từng nói, bất kỳ ai chưa được phép không được vào hòn đảo đó, ta thậm chí còn không biết ở đó có người sống." Nhiếp Phong cau mày, trong lòng thực sự ngày càng phản cảm với Hùng Bá.

Nữ tử đó đương nhiên không thể dễ dàng trà trộn vào bang phái, nói cách khác Hùng Bá chắc chắn biết chuyện liên quan đến nữ tử này.

Lẽ nào việc ám sát cũng là ý của Hùng Bá?

Bộ Kinh Vân chỉ cười lạnh một tiếng: "Bất kể thế nào, ta không định ở lại Thiên Hạ Hội quá lâu, lòng bài xích của Hùng Bá đối với ta không cần nói cũng rõ." Nhiếp Phong trầm tư hồi lâu không nói, trong lòng cũng đang suy đi tính lại làm thế nào để thoát khỏi sự khống chế của Hùng Bá… U Nhược sau khi thử ám sát thất bại, biết rằng cách hạ độc đã bị nhìn thấu, vô cùng ảo não.

Đang lúc âm thầm khổ não, sau lưng chợt vang lên một giọng nói lười biếng: "Tại sao lại muốn hạ độc Nhiếp Phong?" U Nhược lập tức kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh sau lưng, lúc này mới phát hiện Ngao Tông đã đến sau lưng mình từ lúc nào!

Ngao Tông nhìn nàng đầy ẩn ý: "Không cần phủ nhận, trong chén trà đó chắc chắn có độc." "Ngươi nhìn thấu sao?" U Nhược trong lòng có chút không cam tâm, loại độc đó rõ ràng là không màu không vị khi cho vào trà.

"Thủ đoạn đó chỉ có thể lừa được bọn họ, không lừa được ta.

Ta bây giờ chỉ muốn biết ý đồ của ngươi, hãy nói thật đi." Đối mặt với áp lực từ Ngao Tông, thiếu nữ gần như không thở nổi, không chỉ vì uy áp như có như không của hắn, mà còn vì một chút rung động khó nói nên lời trong lòng.

Cũng không biết là vì hoảng sợ hay vì rung động, đầu óc U Nhược nóng lên, nói ra mục đích thật sự của mình: "Ta vì muốn giành lại thân tự do, bất đắc dĩ phải làm vậy…" Ngao Tông không tốn chút sức lực nào đã biết được toàn bộ sự thật từ miệng U Nhược.

“Ra là Hùng Bá cũng có một cô con gái…” Ngao Tông biết được liền cảm thấy kỳ quái, trên giang hồ hoàn toàn không có bất kỳ thông tin nào về con cái của Hùng Bá.

“Nhiều năm trước từng nghe một tăng nhân nói lời tiên tri, con cái có thể hủy hoại cơ nghiệp nửa đời của hắn, nên mới nhốt ta trên hòn đảo trong hồ suốt mười năm, không cho bất kỳ ai biết sự tồn tại của ta, trừ Tần Sương mà hắn tin tưởng nhất.” Mỗi khi nhắc đến đây, U Nhược không khỏi sinh lòng hận ý.

Chương 1061

"Việc ám sát của ngươi không thể thành công được đâu, sau lần này bọn họ đã nghi ngờ ngươi, Nhiếp Phong thậm chí sẽ không dễ dàng cho ngươi lại gần." Ngao Tông nói thẳng sự thật trước mắt cho nàng biết.

U Nhược có chút thất vọng, ngơ ngác nhìn Ngao Tông trước mắt, tuy người này đã phá hỏng cơ hội ám sát của nàng, nhưng đối với nam nhân này nàng lại không thể nào hận được.

Ngao Tông mơ hồ nhìn ra điều đó trong mắt U Nhược, khẽ cười: "Nếu ta có thể đưa ngươi rời khỏi đây, giúp ngươi lấy lại thân tự do, ngươi có thể từ bỏ việc ám sát không?" "Ngài… thật sự nguyện ý đưa ta đi sao?" U Nhược đột nhiên nhìn về phía Ngao Tông, trong mắt lóe lên tia hy vọng khó tả!

"Điều kiện tiên quyết là ngươi phải từ bỏ việc ám sát Nhiếp Phong, và mọi việc đều phải nghe theo sự sắp xếp của ta!" Ngao Tông trầm giọng nói.

"Có thể!

Chỉ cần có thể thoát khỏi sự khống chế của phụ thân, bất kể thế nào ta đều có thể chấp nhận, đưa ta đến bất cứ đâu cũng được!" U Nhược nói xong mới nhận ra lời nói của mình có bao nhiêu không đứng đắn, không khỏi đỏ mặt cúi đầu.

"Được, chỉ cần ngươi làm được!" Ngao Tông chỉ để lại một câu nói rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Ngao Tông, ý thức của U Nhược mới dần dần bình tĩnh lại, đột nhiên, Ngao Tông có thể đưa mình đi sao?

Nếu Hùng Bá không cho phép, hắn căn bản không có cơ hội nào.

Nhưng không biết vì sao, dù hy vọng mong manh, trong lòng nàng vẫn ôm lấy niềm tin vào Ngao Tông.

Huống hồ, bây giờ nàng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Ngao Tông… Hùng Bá đợi suốt mấy chục ngày, nhưng vẫn không đợi được tin tức về cái chết của Nhiếp Phong.

Hắn hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, đồng thời cũng tự giễu tại sao lúc đầu lại tin tưởng một nha đầu võ công thấp kém như vậy.

Hắn nhanh chóng nghĩ ra một phương pháp mới, Bộ Kinh Vân và một thị nữ trong Thiên Hạ Hội tên là Khổng Từ có quan hệ mờ ám, thậm chí Bộ Kinh Vân đã nhiều lần đề nghị muốn cưới Khổng Từ, nhưng lần nào cũng bị từ chối với lý do hai người thân phận chênh lệch.

Hắn lập tức ra lệnh: "Để Khổng Từ và Tần Sương đến gặp ta!" … Trong khoảng thời gian này, Ngao Tông không vội đưa U Nhược đi, mà tự mình đến nơi có manh mối về Minh Giới mà hắn đã cảm nhận được trước đó.

Thật trùng hợp, vị trí đó lại ở trong tòa tháp cao của Vô Song Thành, càng đến gần hắn càng cảm thấy khí tức càng nồng đậm.

"Dường như nơi này từng có liên quan đến Minh Giới, chỉ là sau đó bị cưỡng ép cắt đứt." Ngao Tông nhìn tòa tháp cao đó, tiện tay thi triển một đạo ẩn thân thuật rồi dễ dàng tiến vào bên trong.

Toàn bộ lính canh tinh nhuệ tập trung trong Vô Song Thành, trước mặt Ngao Tông đều như không có.

Bên trong tòa tháp cao không có bất kỳ bài trí nào, liên tiếp ba tầng đều chỉ có một vài bàn ghế đơn giản, dường như bình thường chỉ dùng để triệu tập hội nghị.

Ngao Tông liếc nhìn một vòng rồi không dừng lại quá lâu, tiếp tục tiến lên đỉnh tháp, đến tầng cuối cùng, bên ngoài cánh cửa lớn đó hắn đã có thể cảm nhận được khí tức Minh Giới bên trong rất rõ ràng.

Ngao Tông trong lòng gần như có thể khẳng định, trong phòng chắc chắn có thứ gì đó do Minh Giới để lại.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông xuyên tường đi vào, lại phát hiện căn phòng này là một đạo trường vô cùng đơn sơ, nhìn quanh chỉ có một bộ bàn ghế và một cái bồ đoàn để ngồi.

Lúc này một bóng người có vẻ già nua đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say.

"Người này chẳng lẽ là Tuyệt Thế Kiếm Thánh của Vô Song Thành?" Ngao Tông nhìn người này, trong lòng mơ hồ đoán được thân phận của lão.

Trong tòa tháp cao này, cũng chỉ có một người sống ở đây.

Lão già đó gần như không có bất kỳ hơi thở nào, cơ thể cũng không có dấu hiệu gì của sự sống, nhìn thoáng qua gần như khiến người ta tưởng là một cái xác chết.

Nhưng Ngao Tông dùng thần thức có thể cảm nhận rõ ràng nội tạng trong cơ thể lão đang ở trạng thái cực kỳ hoạt động, khí thế đang rất thịnh.

Nghe nói Tuyệt Thế Kiếm Thánh đã vào Vô Song Thành từ một trăm năm trước, bây giờ còn sống cũng là một kỳ tích.

Ngao Tông vốn định tìm kiếm vật phẩm lưu lại của Minh Giới ở đây, nhưng sau khi dò xét một lượt, phát hiện nguồn gốc của khí tức đó lại ở trên người lão già.

Trên người lão già này có khí tức của Minh Giới!

Nhưng dù nhìn thế nào cũng là một người sống thực sự, có thể khiến Ngao Tông có cảm ứng như vậy, chỉ có một khả năng: lão từng tự mình đến Minh Giới, hoặc bị thứ gì đó từ Minh Giới chạm vào.

Lão có tuổi thọ hơn một trăm năm, có lẽ cũng có liên quan đến Minh Giới.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông dứt khoát hiện thân, khí tức cũng không còn che giấu nữa.

Trong khoảnh khắc Ngao Tông xuất hiện, Tuyệt Thế Kiếm Thánh như đã chết bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt cực kỳ sắc bén lập tức rơi vào người Ngao Tông, đồng thời trong chớp mắt vung thanh trường kiếm bên hông chém tới!

"Keng!" Tiếng kim loại xé gió chói tai vang lên, kiếm khí cắt đôi không gian, với thế lực bổ núi muốn chém Ngao Tông thành hai nửa.

Nhưng Ngao Tông chỉ đưa ra một ngón tay, vạch nhẹ giữa không trung, kiếm khí lập tức bị hóa giải không còn tăm hơi.

"Nội lực thật tốt!" Ngao Tông có chút tán thưởng gật đầu, lão già này tuyệt đối là cao thủ võ lâm lợi hại nhất mà hắn từng gặp.

Kiếm thế vừa rồi có thể bộc phát nội lực như một tu hành giả, dùng võ công đạt đến cảnh giới này e rằng thế gian cũng chỉ có một người.

"Có thể đến đây mà không ai hay biết, ngươi không phải người bình thường." Tuyệt Thế Kiếm Thánh dường như không ngạc nhiên khi Ngao Tông có thể đỡ được một kiếm của mình, vẫn dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn, "Võ công của ngươi ít nhất cũng là người cùng thời đại với ta, nhưng tại sao ta chưa từng gặp ngươi, dung mạo lại trẻ như vậy?" "Người cùng thời đại?" Ngao Tông có chút dở khóc dở cười, lão già này không có tư cách để so sánh với

hắn.

“Nói ngắn gọn.

Ta đến đây có một vấn đề quan trọng muốn hỏi ngươi, chỉ cần ngươi nói thật là được, không cần nói nhiều lãng phí thời gian.” Ngao Tông thản nhiên ngồi xuống ghế, “Việc này quan hệ đến hôm nay ngươi có thể tiếp tục sống hay không.

Tuy ngươi đã sống hơn một trăm năm, nhưng ta cho rằng ngươi vẫn chưa sống đủ đâu?” Trên khuôn mặt già nua của Tuyệt Thế Kiếm Thánh hiện lên sát ý: “Ngươi không phải đang đùa chứ?

Chỉ bằng những lời vừa rồi của ngươi, ta có thể trực tiếp giết ngươi!” “Ngươi cứ thử xem.” Ngao Tông hoàn toàn không để tâm, ra hiệu cho lão động thủ.

Kiếm Thánh nhìn chằm chằm Ngao Tông trước mắt, biết người này tuyệt đối phi thường, nếu chủ động ra tay e rằng khó chiếm được lợi thế.

Nhưng người này khiêu khích đến mức độ này, vẫn án binh bất động thực sự quá tức giận!

“Các hạ muốn thử xem thực lực của ta sao?

Vừa hay ta cũng đã nhiều năm không gặp được đối thủ xứng tầm!” Kiếm Thánh tung ra một chiêu khác, dứt khoát rút kiếm chỉ thẳng vào Ngao Tông, nhưng không dùng toàn lực, để lại dư lực chuẩn bị ứng phó với bất trắc.

Dù sao cũng chỉ là thăm dò đơn giản, không lo lắng hành động này sẽ chọc giận Ngao Tông, nếu người sau thực sự là cường giả vượt xa mình, lão cũng có đủ đường lui.

“Xin chỉ giáo!” Kiếm Thánh giơ ngang lưỡi kiếm, liên tục nói ba lần, nhưng Ngao Tông căn bản không có ý định để ý đến lão.

“Nếu dám động thủ thì ra tay, không dám thì vứt kiếm xuống, ta hỏi ngươi trả lời, ít nhất có thể giữ lại một mạng sống!” Lời nói mang theo vẻ khinh thường của Ngao Tông khiến Kiếm Thánh đại nộ, trăm năm qua lão chưa từng chịu sự khinh thường như vậy!

“Trong số các anh hùng thiên hạ, chưa từng có một ai dám xem thường ta như vậy, ngươi sẽ hối hận!” Kiếm Thánh gầm lên, cuối cùng thân hình đột nhiên lóe lên, chỉ để lại một bóng đen xuyên qua không gian, lao thẳng đến Ngao Tông!

Chỉ trong một hơi thở, thân hình Kiếm Thánh đột nhiên dừng lại giữa không trung, như bị đóng băng, ngay cả biểu cảm tức giận cũng không thay đổi.

Mặc dù cơ thể bị khống chế không thể động đậy, nhưng tư duy của Kiếm Thánh vẫn có thể hoạt động, trong mắt lão hiện lên sự kinh hoàng khó tả!

Lão không biết Ngao Tông rốt cuộc đã làm gì, trình độ này đã vượt xa nhận thức của lão, quả thực là thần thuật.

Trong khoảnh khắc này lão cũng lập tức hiểu ra, người trước mắt này tuyệt đối không thể chống lại, thậm chí không phải là một phàm nhân như lão!

“Nếu ta không định hỏi ngươi một vài thông tin, thì ngươi đã chết rồi.” Ngao Tông trêu tức nhìn Kiếm Thánh, đầu ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, cấm chế trên người lão liền được giải khai, lão lảo đảo ngã xuống đất từ trên không.

Cũng vào lúc này, Kiếm Thánh cảm thấy bụng đau dữ dội, có máu tươi rỉ ra, vội vàng vén áo lên xem thì phát hiện trên người không biết từ lúc nào đã bị cắt những vết dao dày đặc!

Những vết thương này đều là vết thương ngoài da rất nhẹ, nhưng

đều được chém ra trong khoảnh khắc vừa rồi, thậm chí không làm rách quần áo của lão, căn bản là một màn dằn mặt.

Chương 1062

"Ta có mắt không thấy Thái Sơn, xin đại nhân đừng trách tội!" Kiếm Thánh cố gắng làm cho giọng nói của mình không tỏ ra quá sợ hãi, nhưng bàn tay nắm chặt trường kiếm khẽ run rẩy đã bán đứng tâm trạng của lão.

"Ngươi còn dám cầm kiếm đối diện với ta?" Ngao Tông nhàn nhạt liếc một cái, Kiếm Thánh lập tức cảm thấy như bị sét đánh ngang tai, vội vàng vứt kiếm đi, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Ngao Tông!

"Xin đại nhân tha tội!" "Thôi được, ta không so đo với ngươi.

Tiếp theo, bất kể ta hỏi gì ngươi đều phải nói thật, có thể giữ lại một mạng sống." Ngao Tông đứng trên cao ra lệnh.

"Vâng!" Kiếm Thánh nào dám có nửa câu chống đối, vội vàng gật đầu đáp.

"Nói đi, tại sao ngươi có tuổi thọ vượt xa người thường?

Mọi chuyện kỳ lạ xảy ra trên người ngươi, toàn bộ đều kể thật cho ta nghe." Lão già kia ban đầu có chút do dự, nhưng nhanh chóng vứt bỏ những cảm xúc ngu ngốc, vội vàng kể lại toàn bộ sự thật.

Hóa ra, một trăm mười năm trước, lão với tư cách là khách khanh gia nhập Vô Song Thành, chỉ là lúc đó Vô Song Thành chưa trở thành thiên hạ đệ nhất bang, trên thế gian vẫn còn rất nhiều thế lực lớn có thể đối đầu với nó.

Kiếm Thánh lúc đó chỉ là một kiếm khách có chút thiên phú, sau khi gia nhập Vô Song Thành bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu kiếm pháp, và được thành chủ Vô Song Thành lúc đó ưu ái.

Lúc đó, tòa tháp cao này không phải là nơi ở của một người, rất

nhiều đệ tử đều tu hành luyện võ ở đây.

Nhưng một ngày nọ, lão muốn tìm một nơi yên tĩnh để tu hành, liền đến tầng cao nhất của tòa tháp vốn không ai hỏi đến, quyết định bế quan tu hành mấy ngày ở đó.

Nhưng ngày đó, khi lão đẩy cửa phòng ra, lại phát hiện trong đạo trường trống không có một khe nứt màu đen giữa không trung!

Khe nứt đó giống như không gian bị xé toạc để lại, cứ thế lơ lửng trong không trung, bên trong không ngừng phun ra khí thể màu đen tím.

Cảnh tượng vô cùng huyền ảo này hoàn toàn khiến lão chấn động, nhưng lão lại vô cùng tò mò, thậm chí chủ động đưa tay ra chạm vào khe nứt đó, kết quả bị khe nứt hút mạnh vào trong, hôn mê tại chỗ.

Cũng không biết qua bao lâu lão mới tỉnh lại, lại phát hiện mình đang ở một nơi hoang vu bốn bề, bầu trời chỉ có một màu đen kịt, không có mặt trời mặt trăng.

Ở trong hoàn cảnh này, lão chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, và phát hiện xung quanh có một luồng khí lạnh thấu xương không ngừng tấn công cơ thể mình.

Cuối cùng, dưới áp lực của khí lạnh, thể lực không chống đỡ nổi, lão lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Chỉ là trước khi hôn mê lần cuối, lão mơ hồ nghe thấy có người đang từ từ đến gần.

Khi tỉnh lại, lão phát hiện mình đã trở lại trong tòa tháp cao.

Lão vốn tưởng đó là một giấc mơ, nhưng lúc này đột nhiên phát hiện cơ thể mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thiên phú của lão trở nên cực kỳ mạnh mẽ, bất kỳ kiếm quyết nào trong tay lão chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là có thể nắm vững,

nội công tu luyện ra cũng có uy lực kinh người, chỉ trong một năm ngắn ngủi đã quét sạch tất cả cao thủ trong Vô Song Thành.

Tuy nhiên, cái giá phải trả để có được thiên phú như vậy cũng vô cùng thảm trọng: không thể rời khỏi Vô Song Thành nửa bước.

Danh tiếng của lão nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ, rất nhiều người nghe danh đến để so tài cao thấp, nhưng cuối cùng đều thất bại thảm hại dưới tay lão, không một ai có thể chiến thắng.

Đồng thời, rất nhiều kẻ thù muốn khiêu khích Vô Song Thành, dù thế lực bề ngoài vượt xa Vô Song Thành, chỉ cần tiến vào trong thành sẽ bị dễ dàng tiêu diệt, không ai có thể sống sót rời đi.

Cũng chính vì vậy, danh hiệu Kiếm Thánh của lão lan truyền khắp giang hồ, mọi người đều biết trong Vô Song Thành đột nhiên xuất hiện một cường giả bí ẩn.

Vô Song Thành cũng nhờ danh tiếng của lão mà dần dần lớn mạnh, thôn tính vô số bang phái, và tiêu diệt toàn bộ những bang phái có cao thủ bị đánh bại, Vô Song Thành cũng vì thế mà trở thành thiên hạ đệ nhất bang.

Nhưng cái giá phải trả để có được loại thiên phú này cũng nhanh chóng hiện ra: lão không thể rời khỏi Vô Song Thành nửa bước nữa.

Chỉ cần một chân bước ra ngoài Vô Song Thành, chân khí trong cơ thể sẽ lập tức biến mất không còn tăm hơi, cơ thể cũng trở nên vô cùng chậm chạp, như một ông già sắp chết.

Đối với Kiếm Thánh có vô số kẻ thù, điều này cực kỳ đáng sợ, dù có vạn phần không cam lòng cũng không thể uổng mạng.

Cuối cùng lão cũng đành phải chấp nhận sự thật này, chỉ có thể cả đời co rúm trong thành trì nhỏ bé này, dùng việc không ngừng tinh tiến kiếm pháp và võ công để tự an ủi.

Trong thời gian đó, Vô Song Thành cũng nhiều lần gặp phải tình huống người tiếp quản phạm sai lầm dẫn đến kẻ thù trỗi dậy, nhưng lần nào Vô Song Thành đối mặt với nguy cơ sinh tử cũng đều có thể dưới sự che chở của lão mà hóa nguy thành an, lâu dần, chỉ cần uy danh của lão cũng không còn ai dám chủ động đến Vô Song Thành khiêu khích nữa.

Dường như trong lần tao ngộ đó, thứ lão nhận được không chỉ là thiên phú vượt qua người thường, mà còn được ban cho tuổi thọ cực dài một cách khó hiểu, dù bây giờ đã hơn một trăm mười tuổi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu sắp chết.

"Nói đi nói lại, trên giang hồ nhắc đến ngươi tại sao đều chỉ gọi là Kiếm Thánh, lẽ nào ngươi không có tên thật?" Ngao Tông nghe xong lời kể, cảm thấy có chút kỳ quái.

"Đương nhiên là có, nhưng sau khi ta vào Vô Song Thành, thân phận đó đã bị người ta lãng quên, thời gian lâu dần ngay cả ta cũng quên mất tên thật của mình là gì." Trong lời nói của Kiếm Thánh đầy cảm khái, dường như có chút hoài niệm những năm tháng có thể tùy ý ra vào Vô Song Thành.

Chỉ là lão đã sống ở đây hơn nửa đời người, biết rằng không còn khả năng rời đi nữa.

Từ những lời nói rời rạc của gã này, Ngao Tông mơ hồ hiểu ra, nơi này từng mở ra một thông đạo đến Minh Giới, gã đầu đất này xông vào Minh Giới, chắc chắn đã được người bên trong ban cho năng lực.

Chỉ không biết tại sao lại chọn mở ở đây, nhưng cũng không sao, nơi này đã từng được mở, mở lại lần nữa cũng không phải là chuyện khó.

"Ngươi có thể sống sót rồi." Ngao Tông chậm rãi đứng dậy, "Chủ

động nói cho ta biết là một hành động sáng suốt, ta cho phép ngươi có thể sống thêm một thời gian nữa." Kiếm Thánh trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng ngay sau đó cảm thấy cánh tay phải đau dữ dội, vội nhìn lại thì phát hiện cánh tay đã bị chặt đứt phăng!

Hoàn toàn trong tình huống không hề hay biết.

"A a a a a a!" Mấy chục năm chưa từng cảm nhận nỗi đau dữ dội như vậy, sự tra tấn này khiến lão hoàn toàn không thể khống chế được tiếng gào thét thảm thiết, suýt nữa hôn mê!

"Ngài… không phải đã hứa tha cho ta một mạng sao, tại sao lại…" Kiếm Thánh nằm trên đất, nắm chặt lấy vết thương, nhưng vẫn không dám đối mặt với Ngao Tông!

"Ta chỉ tha mạng cho ngươi, cánh tay bị chặt này chỉ là hình phạt." Ngao Tông nhàn nhạt nhìn lão, "Trước đó ta đã cảnh cáo ngươi, nếu dám rút kiếm về phía ta chắc chắn sẽ hối hận, hôm nay chỉ là một hình phạt nhỏ mà thôi." Kiếm Thánh run rẩy, trong lòng chỉ có hối hận vô tận, cánh tay này bị chặt đứt đồng nghĩa với võ công của lão đã phế đi một nửa!

Từ hôm nay, e rằng khó có thể là thiên hạ đệ nhất Kiếm Thánh nữa, nếu nhà Độc Cô biết được tình hình hiện tại của lão, e rằng thái độ đối đãi với lão sẽ không còn như trước.

Lão cố gắng ngẩng đầu lên, lại phát hiện Ngao Tông đã biến mất từ lúc nào, không còn quan tâm đến những thứ khác, chỉ có thể gào thét kêu cứu!

"Người trong bang mau lên đây, mau giúp ta!" Mệnh lệnh của lão nhanh chóng được truyền xuống dưới, khi đệ tử trong bang vội vàng chạy đến, lại phát hiện Kiếm Thánh đã ngất xỉu trên đất.

"Đại nhân!" Thấy Kiếm Thánh, họ liền quỳ xuống bái lạy, tưởng

rằng lão đang tu luyện công pháp.

Nhưng nhanh chóng có người phát hiện điều không ổn, chỉ vào dưới thân Kiếm Thánh: "Máu!

Rất nhiều máu!

Mau xem có chuyện gì!" Lời này vừa nói ra mọi người mới hoàn hồn, lần lượt tiến lên, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Kiếm Thánh vô địch trong truyền thuyết, lúc này lại bị chặt đứt một cánh tay, sắc mặt trắng bệch không biết sống chết!

"Mau!

Mau thông báo cho thành chủ!" … Khi Ngao Tông quay trở lại Thiên Hạ Hội, lại phát hiện mọi căn nhà ở đây đều treo đèn kết hoa, treo đầy lụa đỏ và đèn lồng đỏ, dường như sắp tổ chức một hôn lễ long trọng.

Ngao Tông thấy có chút kỳ quái, hắn mới rời đi hai ngày, tại sao ở đây lại tổ chức hôn sự?

Vì tò mò, Ngao Tông tìm một đệ tử để hỏi.

"Gần đây ngươi đều ở ngoài sao?

Xem ra ngươi không biết gì rồi, hai ngày trước bang chủ đã nhận thị nữ Khổng Từ trong bang làm nghĩa nữ, và gả nàng cho Tần Sương đường chủ, hôn lễ này là để tổ chức cho họ." Ngao Tông lập tức cau mày, "Khổng Từ?

Ngươi chắc chắn là nữ tử này?" Đệ tử đó cười ha hả: "Trong bang còn có nữ tử nào tên là Khổng Từ nữa sao?

Chương 1063

Nói đi nói lại, ngươi về cũng đúng lúc, giúp ta chuẩn bị một chút, tối nay là tổ chức hôn lễ rồi!" Đệ tử đó vội vàng rời đi, xem ra rất vội đi uống rượu mừng, nhưng Ngao Tông lại không cho rằng đây là chuyện vui.

Hắn nghe nói Khổng Từ là một thị nữ, cha mẹ mất sớm được đưa vào bang làm một số công việc tạp vụ, Bộ Kinh Vân cũng sớm đã có tình cảm với nữ tử này.

Hắn đã nhiều lần cầu hôn với Hùng Bá, bày tỏ muốn cưới Khổng Từ, nhưng lần nào cũng bị Hùng Bá từ chối.

Bây giờ Bộ Kinh Vân biết được người con gái mình yêu sâu sắc sắp gả cho người khác, liệu có thể không động lòng sao?

Thậm chí với tính cách của hắn, không đại náo một phen mới là lạ!

Hắn vừa nghĩ liền hiểu ra, e rằng Hùng Bá đang cố ý ly gián tình cảm giữa ba sư huynh đệ Bộ Kinh Vân, khiến họ trở mặt thành thù.

Nếu Bộ Kinh Vân đại náo một phen, e rằng hắn cũng có thể nhân cơ hội này chủ động bắt Bộ Kinh Vân và lấy mạng hắn.

"Gã này quả là mưu kế hay." Ngao Tông trầm tư, biết rằng tối nay chắc chắn sẽ không yên tĩnh. … Khi đêm xuống, tiệc rượu tan, các đệ tử đều say khướt rời đi, chỉ còn lại một mình Bộ Kinh Vân ngồi trong tiệc.

Hắn ngồi tại chỗ, nhìn chằm chằm vào phòng tân hôn, trong lòng chưa bao giờ căm hận Hùng Bá đến thế.

"Tại sao lại sỉ nhục ta như vậy!" Nắm đấm của Bộ Kinh Vân càng

siết chặt, người con gái hắn yêu hôm nay sắp làm vợ người khác, hắn hận không thể đập nát cả Thiên Hạ Hội!

Nhiếp Phong đang quan sát Bộ Kinh Vân trong bóng tối chứng kiến cảnh này, trong lòng chỉ có sự tiếc nuối khó tả.

Vừa rồi, Hùng Bá đã tự mình tìm Nhiếp Phong, dặn dò phải quan sát nhất cử nhất động của Bộ Kinh Vân, không được để hắn hành động theo cảm tính gây ra bất kỳ hậu quả nào.

"Hy vọng tiểu tử này không hành động bốc đồng, hôm nay là hôn lễ của đại sư huynh…" Nhiếp Phong thầm cầu nguyện trong lòng.

Tuy hắn cũng biết việc làm của Hùng Bá rất quá đáng, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh.

Cuối cùng, Bộ Kinh Vân say khướt không thể kìm nén được cơn phẫn nộ trong lòng nữa, lập tức tiến lên một cước đá văng cửa phòng tân hôn, định đưa Khổng Từ đi.

Khổng Từ không ngờ Bộ Kinh Vân sẽ chủ động xông vào cướp người, bất ngờ không kịp phòng bị, sắc mặt vô cùng hoảng hốt: "Bộ Kinh Vân, làm vậy e là không hay đâu, bang chủ sắp xếp hôn sự cho ta, tình huống này ta cũng không có cách nào…" "Cách thì luôn có!

Ta đương nhiên không thể ngồi yên không quản, hôm nay dù ta có phản bội bang phái cũng phải đưa ngươi đi!" Khổng Từ có chút hoảng sợ, Bộ Kinh Vân lại trực tiếp nắm lấy cánh tay nàng đi ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến bất cứ điều gì!

Nhưng chưa đợi Bộ Kinh Vân ra khỏi đại viện, đã thấy Nhiếp Phong đứng đợi ở cửa, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

"Nhiếp Phong, ngươi có ý gì?" Bộ Kinh Vân cau mày, đoán được ý đồ của hắn.

"Bộ Kinh Vân, ngươi biết là không thể, ta phụng mệnh bang chủ

đến đây ngăn cản.

Nếu bây giờ ngươi lui đi, không đưa Khổng Từ đi nữa, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, sẽ không báo cho bang chủ." Nhiếp Phong trầm giọng nói.

"Nói nhảm!" Bộ Kinh Vân tính tình nóng nảy, lập tức nổi giận đùng đùng: "Chẳng lẽ ngươi không biết ta đã từng vì Khổng Từ mà nhiều lần cầu hôn với Hùng Bá, nhưng phản ứng của hắn là gì?

Gả Khổng Từ cho sư huynh!

Ta có thể không cần chức vị đường chủ của Thiên Hạ Hội, nhưng hôm nay nhất định phải đưa Khổng Từ đi!" Nhiếp Phong thở dài một hơi, hắn có thể cảm nhận được quyết tâm của Bộ Kinh Vân, chỉ khổ não vì hai sư huynh đệ cuối cùng khó tránh khỏi một trận giao chiến.

"Xin lỗi, hôm nay ta phải ngăn cản ngươi, trừ khi hôm nay ngươi đánh bại ta!" Bộ Kinh Vân nhìn Nhiếp Phong trước mắt, sắc mặt ngưng trọng: "Ngươi chắc chắn muốn khai chiến?

Dù chết cũng phải ngăn ta lại?" Nhiếp Phong không trả lời, nhưng ánh mắt của hắn đã nói lên tất cả.

"Được!

Chúng ta là sư huynh đệ một nhà, nhưng mấy chục năm qua chưa từng giao thủ, hôm nay ta muốn xem Phong Thần Thối của ngươi tiến cảnh thế nào, có thể cùng ta nghịch Càn Khôn một trận không!" Bộ Kinh Vân gầm lên một tiếng, đẩy Khổng Từ ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ chân khí cuồng bạo đẩy ra, gạch ngói trên mặt đất bị cuốn lên!

Nhiếp Phong đột nhiên đạp mạnh xuống đất, Phong Thần Thối thần uy bộc phát, áp chế luồng chân khí đang ập đến, thuận thế ép về phía Bộ Kinh Vân, thi triển Phong Thần Thối đạp vào ngực Bộ Kinh

Vân.

"Ầm!" Bộ Kinh Vân bị va chạm bay ra ngoài, nhưng nhanh chóng ổn định lại thân hình, áp sát Nhiếp Phong cận chiến, từng bước đối phó với chiêu thức Phong Thần Thối của Nhiếp Phong.

Hai người giao chiến kịch liệt và khó phân thắng bại, cả sân viện bị trận đại chiến của hai người làm cho tan hoang, thậm chí hai người không thỏa mãn với việc giao đấu trên mặt đất chật hẹp, trực tiếp bay lên mái nhà giao thủ.

Giao chiến trên không, Nhiếp Phong như một con rồng uốn lượn, Bộ Kinh Vân dù công thế không linh hoạt bằng nhưng cũng vô cùng cương mãnh, tranh đấu bất phân thắng bại.

Ở không xa, Ngao Tông tận mắt chứng kiến trận giao chiến của hai người, hắn biết Nhiếp Phong không dùng toàn lực, ít nhất là không sử dụng U Minh chi lực trong cơ thể, nếu không Bộ Kinh Vân sẽ nhanh chóng bại trận.

Nhiếp Phong sở dĩ nương tay như vậy, e rằng hy vọng Hùng Bá có thể tự mình ra mặt điều đình trận tranh chấp này, tóm lại là không hy vọng Bộ Kinh Vân bị đánh bại ở đây.

Khi trận đại chiến của hai người đang đến hồi gay cấn, Tần Sương trong vai tân lang vừa hay từ tiệc rượu của Hùng Bá trở về, vốn đang say khướt, nhưng khi thấy Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đại chiến long trời lở đất liền lập tức tỉnh rượu.

"Đang làm gì vậy, mau dừng tay!" Tần Sương vội vàng muốn tiến lên ngăn cản hai người, nhưng đúng lúc này Bộ Kinh Vân bộc phát Càn Khôn công pháp, chân khí cuồn cuộn từ hai lòng bàn tay bộc phát ra, trong nháy mắt xé nát mái nhà mà Nhiếp Phong đang né tránh, Tần Sương không chút phòng bị bị đánh bay tại chỗ!

Người xui xẻo không chỉ có Tần Sương, Khổng Từ đang lo lắng quan sát chiến cục ở không xa cũng lập tức bị chưởng phong ảnh hưởng, luồng sức mạnh cuồng bạo trong nháy mắt xuyên qua cơ thể Khổng Từ, khiến nội tạng của nàng đều vỡ nát.

"Phụt!" Khổng Từ phun ra một ngụm máu tươi, yếu ớt ngã xuống đất, suýt nữa hôn mê tại chỗ.

"Chết tiệt!" Bộ Kinh Vân đang trong trạng thái điên cuồng chiến đấu thấy cảnh này lập tức tỉnh táo lại, vội vàng đến bên Khổng Từ, lại phát hiện sinh mệnh khí tức của nàng sắp tiêu tan.

Bộ Kinh Vân đau lòng vô cùng nhìn Khổng Từ, người sau sắc mặt trắng bệch, chỉ nở một nụ cười yếu ớt với hắn: "Xin lỗi, đến đây thôi, Bộ Kinh Vân…" Lời chưa nói xong, Khổng Từ đã hoàn toàn không còn hơi thở, hai mắt nhắm nghiền không mở ra nữa.

"Bộ Kinh Vân, ta không cố ý!" Nhiếp Phong vội vàng chạy đến, lại phát hiện Khổng Từ đã chết, lập tức ngây người tại chỗ không biết phải làm sao.

Tần Sương càng đau khổ nhìn cảnh này, không dám tin một hôn lễ lại biến thành một bãi Tu La!

"Bộ Kinh Vân, ta thật sự không biết sự tình sẽ biến thành thế này, nếu không ta đã không ngăn cản ngươi, ta…" Nhiếp Phong muốn tiến lên khuyên bảo Bộ Kinh Vân, nhưng người sau dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn hắn một cái, Nhiếp Phong không còn mặt mũi nào để tiến lên thêm một bước.

Lúc này trên mặt Bộ Kinh Vân đầy nước mắt, trong mắt còn đan xen sát ý và hối hận, hắn đã tự tay giết chết Khổng Từ!

Ý định ban đầu của hắn chỉ là đưa Khổng Từ rời đi mà thôi!

Cuối cùng, Nhiếp Phong chậm rãi ngồi xuống trước mặt Bộ Kinh

Vân, khẽ nhắm mắt: “Ta ở đây mặc cho ngươi lấy mạng, Bộ Kinh Vân.

Ta nợ ngươi, ta không nên ngăn cản ngươi.” “Cút ngay!” Bộ Kinh Vân lòng rối như tơ, không thể kìm nén được nữa, ôm thi thể Khổng Từ đi thẳng ra ngoài đình viện, lần này Tần Sương và Nhiếp Phong đều không định ngăn cản.

Nhiếp Phong suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định đi theo, nhưng Bộ Kinh Vân lại chửi ầm lên: “Hôm nay ngươi nhất định phải quyết một trận tử chiến với ta mới hài lòng sao!” Nhiếp Phong cứng đầu nói: “Lần này ngươi rời đi, Hùng Bá chắc chắn sẽ truy sát, mong ngươi cẩn thận, nếu cần ta giúp đỡ cứ việc lên tiếng.” “Không cần!

Nếu ngươi phụng mệnh truy sát, ta xin phụng bồi đến cùng!” Bộ Kinh Vân nhảy lên, thi triển khinh công mang theo thi thể Khổng Từ rời đi, Nhiếp Phong chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn rời đi, không biết phải làm sao. … Bộ Kinh Vân mang theo thi thể Khổng Từ rời đi trong đêm, đi bộ trên cánh đồng ngoại thành, nhất thời hoàn toàn không có phương hướng mục tiêu, thậm chí có một khoảnh khắc muốn tuẫn tình chết theo.

Nhưng ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, lại đột nhiên cảm nhận được một bàn tay vỗ mạnh vào vai: “Có chút tiền đồ đi chứ?” Lúc này Bộ Kinh Vân đang sa sút tinh thần, sau khi bị kích thích lập tức nổi giận, định ra tay, lại thấy người xuất hiện bên cạnh mình là Ngao Tông.

“Ngươi định ra tay với ta?” Ngao Tông cười như không cười nhìn Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân cười khổ cúi đầu, nhất thời không biết nói gì.

Trầm mặc một lát, Ngao Tông lại hỏi: “Tiếp theo định làm thế nào?” “Ta cũng không biết… Trước đây ở Thiên Hạ Hội, ta vốn

tưởng rằng chỉ cần địa vị trong bang phái đủ cao, có thể được Hùng Bá trọng dụng, ta có thể cưới Khổng Từ, kết quả lại…" Bộ Kinh Vân bi thương không thôi, nếu không phải như vậy, vừa rồi hắn cũng sẽ không muốn tuẫn tình.

"Lẽ nào ngươi không báo thù sao?

Ngươi nghĩ xem ai là người một tay gây ra chuyện hôm nay, nếu mọi chuyện đều dừng lại ở đây, vậy Khổng Từ đã chết vô ích rồi!" "Ngươi thật sự tình nguyện sa sút như vậy, để mọi chuyện dừng lại ở đây sao?" Lời nói của Ngao Tông khiến Bộ Kinh Vân toàn thân chấn động mạnh, đột nhiên ý thức được, Ngao Tông nói đúng!

Chương 1064

Khổng Từ quả thực bị hắn tự tay ngộ sát, nhưng xét đến nguyên nhân, là vì Hùng Bá gả nàng cho Tần Sương, khiến sư huynh đệ bọn họ không thể không đại chiến với nhau.

Nếu Hùng Bá không có hành động ác độc này, Khổng Từ cũng tuyệt đối không thể chết.

"Ngươi sẽ không để Khổng Từ chết vô ích, phải không?" Ngao Tông nhìn hắn đầy ẩn ý, nói đến mức này, Bộ Kinh Vân tuyệt đối không thể không tỉnh ngộ!

"Không sai, chính như tiền bối nói, ta phải báo thù cho nàng!

Ta phải tự tay giết Hùng Bá, dùng đầu người của hắn để bồi táng cho Khổng Từ!" Sát ý trong mắt Bộ Kinh Vân phun trào, lúc này hắn hận không thể lập tức vặn đứt đầu Hùng Bá!

"Tiền bối, ta muốn tự tay giết Hùng Bá, bất kể thế nào, dù là mười năm, hai mươi năm, dù có cược cả mạng sống này ta cũng phải lấy mạng hắn!" Bộ Kinh Vân trầm giọng nói.

"Vậy mới giống Bộ Kinh Vân." Ngao Tông cười nhạt.

"Nhưng, ta phải an trí thi thể của Khổng Từ trước, tuy nàng đã chết, nhưng ta không muốn thi thể bị muỗi bọ gặm nhấm, ta muốn thi thể của Hùng Bá phải mục nát trước." Bộ Kinh Vân nhìn nữ tử đã chết trong lòng, hạ quyết tâm.

Hắn biết gần đây có một nơi rất đặc biệt, đó là một hang động, năm đó khi Thiên Hạ Hội khai phá, từng có một viên vẫn thạch từ trên trời rơi xuống núi tạo thành một cái hố lớn.

Lúc đó Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đã tự mình đến đó điều tra,

phát hiện trong hang động đó âm hàn vô cùng, dù là mùa hè nóng nực bên trong cũng có thể tích nước thành băng.

Hang động lạnh lẽo đó đã kéo dài suốt mười mấy năm chưa từng ấm lên, sau này cũng không còn coi đó là chuyện gì to tát nữa, dù sao so với những chuyện khác hang động này không quan trọng.

Nhưng bây giờ thi cốt của Khổng Từ chưa lạnh, Nhiếp Phong liền nghĩ đó là khu vực tuyệt vời để bảo quản thi thể.

"Vẫn thạch từ trên trời rơi xuống tạo thành hiện tượng này sao?" Ngao Tông trầm tư gật đầu, mơ hồ cảm thấy e rằng không đơn giản như vậy.

Người của thế giới này chưa từng tiếp xúc với tu hành giả, tự nhiên không biết có một số hiện tượng kỳ ảo thực tế là hiệu quả của pháp thuật.

Hang động đó cách đây không xa, Bộ Kinh Vân dẫn Ngao Tông đi chỉ mất một khoảng thời gian ngắn là đã đến.

So với gọi nó là hang động, gọi là thiên khanh thì chính xác hơn, lối vào của hang động ở trên đỉnh, dù chưa vào trong cũng có thể thấy sương băng không ngừng lan tỏa ra từ bên trong.

Đúng lúc này, một con chim bay nhanh qua trên không, khi bay qua đỉnh hang động liền bị sương băng bên trong đóng băng lại, sau đó nhanh chóng rơi xuống hang, một lát sau liền vang lên tiếng vỡ vụn.

"Người thường không có chân khí hộ thể thì căn bản không thể vào hang, sẽ nhanh chóng bị đông chết.

Tiền bối, xin hãy chuẩn bị trước." Bộ Kinh Vân dặn dò.

"Ừm." Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó nhảy xuống, tiến vào trong màn sương băng mịt mù đó.

Hang động không sâu, Ngao Tông nhanh chóng đáp xuống trong hang động lạnh lẽo, vách đá bên dưới hoàn toàn bị lớp băng bao phủ.

Thậm chí trong lớp băng trong suốt đó, có thể nhìn thấy rõ những con sâu bọ, động vật nhỏ bị đóng băng bên trong, ngoại hình vẫn còn sống động như thật.

Ngao Tông khẽ dùng thần thức dò xét một lượt, lập tức hiểu ra tại sao nơi này lại trở nên âm hàn thấu xương.

Nơi này có dấu vết của U Minh chi lực, U Minh chi khí còn sót lại khiến nơi này trở nên cực kỳ lạnh lẽo!

Nào có vẫn thạch rơi xuống, vốn là có người của Minh Tộc từng thi pháp ở đây.

Lúc này Bộ Kinh Vân cũng theo sát phía sau đáp xuống, Ngao Tông lập tức truy vấn: "Hang động này được hình thành từ bao lâu trước?

Trả lời ta cụ thể một chút." Bộ Kinh Vân không hiểu tại sao Ngao Tông lại rất hứng thú với chuyện này, nhưng suy nghĩ kỹ lại chỉ khẽ lắc đầu: "Nhiều thông tin hơn ngay cả ta cũng không biết, ta chỉ biết ngày đó ở đây xuất hiện tiếng nổ dữ dội, giống như vẫn thạch rơi xuống, sau đó nơi này biến thành như vậy." Ngao Tông thấy vậy cũng không hỏi thêm, xem ra Bộ Kinh Vân cũng không biết nhiều về việc này.

Bộ Kinh Vân cẩn thận đặt thi thể của Khổng Từ vào trong hang.

Vì thi thể không có chân khí bảo vệ, những luồng khí lạnh đó nhanh chóng bao quanh thi thể, bao phủ thành một lớp băng mỏng, tạo thành một chiếc quan tài băng pha lê nhỏ.

Bộ Kinh Vân nhìn thi thể Khổng Từ, lấy ra con dao găm bên hông rạch một đường vào lòng bàn tay, mặc cho máu chảy.

Thần sắc của hắn lúc này trở nên vô cùng trang nghiêm, trầm

giọng nói: “Khổng Từ, hành động vô ý của ta đã giết chết nàng, lẽ ra ta nên chết cùng nàng.

Nhưng đại thù chưa báo, ta chưa lấy được mạng của Hùng Bá!” “Sau khi ngươi chết, ta sẽ mang đầu người của hắn đến tế điện, và nửa đời sau sẽ ở lại đây trông mộ cho ngươi!” Ngao Tông có thể thấy, lúc này trong lòng Bộ Kinh Vân, báo thù đã trở thành toàn bộ động lực sống của hắn.

Như vậy cũng tốt, thù hận là nguồn động lực mạnh mẽ nhất, có thù hận này, tiềm năng tương lai của Bộ Kinh Vân là vô hạn.

Rời khỏi hang băng, Bộ Kinh Vân có chút khổ não.

Tuy đã quyết tâm báo thù, nhưng hiện tại việc quan trọng nhất là nâng cao võ công.

Tuy công pháp hắn nắm giữ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng chỉ có một Nghịch Càn Khôn công pháp, tuy có thể khiến hắn trở thành một trong những cao thủ võ lâm hàng đầu, nhưng để thực sự thắng được Hùng Bá thì còn xa mới đủ.

Hùng Bá cũng vì nghi kỵ và đàn áp Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân mà không truyền thụ cho hai người quá nhiều công pháp võ học.

Ngao Tông nhìn ra được nỗi khổ não trong lòng Bộ Kinh Vân lúc này, tiện tay lấy ra một bản kiếm phổ ném cho Bộ Kinh Vân: “Thứ này, ngươi tự xem có thể nghiên cứu được không?” Bộ Kinh Vân theo bản năng nhận lấy kiếm phổ lật ra xem, sự ảo diệu của kiếm pháp bên trong lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn.

Những chiêu thức và tâm đắc kiếm pháp đó, theo hắn thấy có thể gọi là tuyệt học thế gian, trước đây hắn chưa từng thấy võ học tinh diệu như vậy!

Gần như có thể khẳng định, dù trong tàng thư của phòng luyện

công Thiên Hạ Hội, cũng không thể có bất kỳ bộ võ công tuyệt học nào có thể sánh bằng.

"Kiếm pháp thật tinh diệu!

Ngao tiền bối, ngài muốn truyền thụ cho ta sao?" Bộ Kinh Vân gấp kiếm phổ lại, kích động nhìn Ngao Tông.

"Nếu ngươi có thể xem hiểu, thứ này là của ngươi." Ngao Tông khẽ gật đầu.

Bản kiếm phổ này là hắn tình cờ thấy được ở một thế giới khác, cảm thấy thú vị trong võ học của phàm nhân nên đã thu thập lại.

Phải biết người sáng tạo ra kiếm pháp này là để một phàm nhân có thể tu luyện đến trình độ đối kháng với tu hành giả, kiếm pháp ở trình độ này trong võ học của phàm nhân tuyệt đối là đứng đầu!

Bộ Kinh Vân có thể nhận được nó từ tay Ngao Tông cũng là cực kỳ may mắn.

"Tiền bối, kiếm pháp tinh diệu như vậy có tên không?

Biết đâu ta đã từng nghe qua đại danh của nó!" Bộ Kinh Vân có chút kích động hỏi.

"…" Nếu nói về tên, Ngao Tông thật sự không nhớ, chỉ là một bản kiếm phổ của phàm nhân, đối với hắn chẳng khác gì phế phẩm, đáng để chuyên môn ghi nhớ một cái tên sao?

"Cứ gọi là Nhập Nhị Kiếm Pháp đi, tên tuổi không quan trọng." Ngao Tông tiện miệng đề xuất một cái tên.

Mặc dù cái tên nghe có chút kỳ quái, nhưng Bộ Kinh Vân vẫn ghi nhớ cái tên này.

"Hùng Bá, trước khi ta tìm ngươi báo thù, ngươi tốt nhất hãy sống cho tốt, đợi ta tự tay chém cái đầu chó của ngươi!" … Cùng với việc

Bộ Kinh Vân "phản đào", Thiên Hạ Hội xuất hiện một sự chấn động chưa từng có, các đệ tử không thể ngờ rằng một đêm tỉnh dậy bang phái đã thiếu đi một vị đường chủ công lao to lớn!

Bộ Kinh Vân trong bang phái không chỉ có thực lực hùng hậu, mà còn có uy vọng cực cao, nhân vật như vậy bị định tính là phản đào, thực sự khiến người ta không hiểu.

Nhưng Hùng Bá ra lệnh, từ nay về sau bất kể lúc nào ở đâu, chỉ cần tận mắt nhìn thấy Bộ Kinh Vân, hoặc là phụng mệnh truy sát, hoặc là lập tức bẩm báo cho bang phái, để bang phái phái người đến tiêu diệt.

Hùng Bá quyết tâm trừ khử Bộ Kinh Vân, sau lời tiên tri đó, việc giải quyết Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân hai người được ưu tiên hơn cả việc đối phó với Vô Song Thành.

Lúc này, Hùng Bá nhìn Tần Sương, Nhiếp Phong hai người đang chờ lĩnh mệnh trước mắt, trong lòng đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Nhiếp Phong tự nhiên là mục tiêu tiếp theo sẽ bị xử lý.

Chương 1065

"Tần Sương, từ hôm nay, ngươi không cần quản lý bất kỳ việc gì trong bang nữa, bang chúng tùy ý ngươi điều động, truy bắt tên phản đồ Bộ Kinh Vân!" Hùng Bá ra lệnh cho Tần Sương.

Tần Sương nghe vậy toàn thân khẽ run lên: "Bang chủ, ngài xem có thể suy nghĩ lại một chút không, dù sao Bộ Kinh Vân cũng có công lao to lớn với bang phái, cũng…" "Câm miệng!

Lẽ nào ngươi đã quên tân hôn thê tử của ngươi chết trong tay Bộ Kinh Vân!

Chống lại bất kỳ ý chí nào của ta, tức là phản bội bang phái, phản bội mấy chục năm qua ta đã bồi dưỡng dạy dỗ ngươi!" Hùng Bá không kiên nhẫn quát lên, Tần Sương lập tức không dám nói thêm lời nào, chỉ có thể cúi đầu lĩnh mệnh rời đi.

"Nhiếp Phong, ngươi cũng đi cùng." Hùng Bá lại ra một lệnh khác cho Nhiếp Phong, nhưng lúc này Nhiếp Phong như mất hồn, liên tục bị gọi ba lần mới hoàn hồn.

"Bang chủ, gần đây ta thân thể không khỏe, e rằng không thích hợp đi ra ngoài, bộ dạng hiện tại của ta e rằng cũng không phải là đối thủ của Bộ Kinh Vân." Nhiếp Phong thấp giọng nói.

Hùng Bá cau mày, định mắng, nhưng lại nghĩ, hiện tại không thể vội vàng, liền đổi giọng: "Nếu đã vậy, tạm thời nghỉ ngơi một thời gian, đợi thân thể dưỡng tốt rồi hãy lên đường." "Đa tạ bang chủ." Nhiếp Phong cảm ơn, sau đó quay người rời đi, nhưng bước đi nặng nề như thể đã già đi hai mươi tuổi.

Hùng Bá nhìn bóng lưng của Nhiếp Phong đầy ẩn ý, thầm nghĩ: "Cứ từ từ, rồi sẽ đến lượt ngươi." … Nhiếp Phong không hề nghỉ

ngơi cho tốt, sau khi trở về đạo trường của mình, mỗi ngày chỉ mượn rượu giải sầu, uống say như chết.

Hắn luôn cho rằng cái chết của Khổng Từ là do sự cố chấp của mình gây ra, không chỉ một mạng người vì thế mà chết, mà còn khiến hắn không còn biết phải đối mặt với Bộ Kinh Vân như thế nào nữa.

"Nếu Bộ Kinh Vân quay lại, muốn lấy mạng ta, cứ tùy ý hắn đi!" Nhiếp Phong say khướt nhìn những vì sao lấp lánh trên trời, chỉ bi ai cười khổ một tiếng.

Đúng lúc này, cửa lớn của đình viện đạo trường bị từ từ đẩy ra, nếu là ngày thường Nhiếp Phong chắc chắn sẽ lập tức cảnh giác và ứng phó, nhưng lúc này hắn không thèm để ý, cứ mặc cho người ta đi vào.

"Nhiếp Phong, tại sao chỉ có một mình ngươi ở đây?" Một giọng nữ lạnh lùng vang lên từ phía sau, Nhiếp Phong chỉ ngơ ngác nhìn lên trời, hoàn toàn không để ý đến lời nói của nàng.

Người đột nhập đi đến trước mặt Nhiếp Phong, nhìn bộ dạng say khướt của hắn không khỏi cau mày, người này chính là U Nhược.

Sau trận đại chiến đó, U Nhược phát hiện Ngao Tông cũng biến mất không còn tăm hơi, đợi mấy ngày không thấy tung tích, liền không thể ngồi yên được nữa, chủ động đến đây hỏi thăm.

U Nhược lại thử giao tiếp với Nhiếp Phong, nhưng người sau lại coi nàng như không khí, hoàn toàn không cho bất kỳ câu trả lời nào.

"Nhiếp Phong!

Ngươi không phải ngốc rồi chứ, mau trả lời ta, Ngao Tông rốt cuộc đi đâu rồi!" Cuối cùng U Nhược không thể nhịn được nữa, tiến lên một cái tát vào mặt Nhiếp Phong, ánh mắt hỗn loạn của người sau mới rơi vào người U Nhược: "Ngươi?" U Nhược không nói nhiều

nữa, trực tiếp tiến lên một bước nắm lấy vai Nhiếp Phong, trầm giọng chất vấn: "Ngao Tông ở đâu?

Hắn có quay lại không?" Đầu óc Nhiếp Phong một mảng hỗn độn, một lúc sau mới nói: "Ta cũng không biết, hình như đã cùng Bộ Kinh Vân rời đi rồi, sau này có lẽ cũng sẽ không quay lại… Cùng Bộ Kinh Vân rời đi, cũng bị bang chủ coi là phản đồ." U Nhược nghe vào tai, trong lòng lại nổi sóng gió!

Những ngày này nàng gần như vẫn luôn chờ Ngao Tông đưa mình đi, nhưng bây giờ lại vì biến cố này mà hai người khó có thể gặp lại.

Nhưng U Nhược không cam tâm chấp nhận số phận này, theo nàng thấy, vẫn có cơ hội gặp lại Ngao Tông.

"Nếu hắn không quay lại, ta cũng có thể đi tìm hắn!" U Nhược lập tức hạ quyết tâm.

Nhìn Nhiếp Phong say như chết trước mắt, Hùng Bá từng đề xuất điều kiện đổi lấy tự do cho nàng, ban đầu nàng do dự có nên trực tiếp giết hắn không.

Nhưng U Nhược nhanh chóng từ bỏ, đã hạ quyết tâm rời đi, cũng không cần thiết phải làm thêm việc thừa, huống hồ Nhiếp Phong dường như là bạn tốt của Ngao Tông.

"Ta khuyên ngươi, nếu có cơ hội cũng nên nhanh chóng rời khỏi Thiên Hạ Hội đi, Hùng Bá sớm muộn gì cũng sẽ lấy mạng ngươi." U Nhược để lại một câu nói cho Nhiếp Phong, sau đó quay người rời đi.

Nhiếp Phong chỉ có thần sắc ngây dại, mãi đến khi U Nhược rời đi, hắn mới từ trạng thái hỗn độn tỉnh táo lại một chút.

Sớm biết như vậy, hắn nên cùng Bộ Kinh Vân đưa Khổng Từ đi, sao lại biến thành bộ dạng hôm nay?

"Gả Khổng Từ cho Tần sư huynh, có lẽ chính là kế ly gián của

Hùng Bá, nếu ta thật sự cùng Bộ Kinh Vân trở mặt thành thù, chẳng phải đã trúng kế của hắn sao!" Suy nghĩ lại, Nhiếp Phong cuối cùng hạ quyết tâm, vứt bỏ bình rượu trong tay, dứt khoát cũng nhảy lên mái nhà, lặng lẽ biến mất trong màn đêm… Bộ Kinh Vân tu luyện Nhập Nhị Kiếm Pháp tiến triển rất nhanh, chỉ sau một tháng, đã hoàn toàn nắm vững kiếm quyết, chỉ cần thêm thời gian để tinh tiến.

Trong thời gian đó, Ngao Tông thì tìm kiếm U Minh chi khí còn sót lại trong hang băng, nhưng khí tức đó lại ngày một giảm đi, trong tháng tiếp theo gần như hoàn toàn tiêu tan.

Hôm đó, Ngao Tông đang triển khai thần thức tìm kiếm, lại đột nhiên nghe thấy trong hang băng truyền đến một tiếng gầm giận dữ của Bộ Kinh Vân!

Theo tiếng kinh hô của Bộ Kinh Vân truyền đến, ngay sau đó Ngao Tông liền thấy tiểu tử vội vã chạy ra khỏi động băng, vẻ mặt có phần hoảng hốt nói với y: "Tiền bối, đại sự không hay rồi!" "Nói nghe xem." Ngao Tông lần đầu tiên thấy tiểu tử này căng thẳng như vậy, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến hắn biến thành bộ dạng này.

"Hàn khí bên trong động băng đang dần dần biến mất, thậm chí tầng băng cũng bắt đầu tan chảy, xem bộ dạng này chưa đến nửa tháng nữa động băng sẽ hoàn toàn tan hết!" Bộ Kinh Vân đau lòng khôn xiết, "Nếu như vậy, thi thân của Khổng Từ không thể giữ được nguyên vẹn, sẽ nhanh chóng mục nát mất." Ngao Tông nghe xong quả thực vạch đen đầy đầu, tiểu tử này lại hoảng hốt vì chuyện như vậy!

"Người chết như đèn tắt, người từ vạn vật mà ra, sau khi chết cũng nên mục rữa dung nhập vào vạn vật, thuận theo tự nhiên có gì không được?" Ngao Tông nhíu mày nói.

Nhưng Bộ Kinh Vân lại lập tức lắc đầu: "Đạo lý này ta không

phải không hiểu... nhưng, ta muốn Khổng Từ dù đã chết cũng có thể giữ lại thi thể nguyên vẹn, là ta nợ nàng!" Ngao Tông nhìn kẻ si tình trước mắt, biết rằng lúc này nói lý với hắn cũng vô nghĩa.

Chẳng phải động lực của hắn bây giờ cũng là vì Khổng Từ sao?

Bộ Kinh Vân nhíu mày dường như đang suy tính, "Nếu thật sự không được, ta chỉ có thể đến Hiệp Vương Phủ tìm mượn Băng Phách, nghe nói thứ đó có thể bảo quản thi thể vạn năm không hỏng, hy vọng họ sẽ bằng lòng cho ta mượn." Hiệp Vương Phủ trong miệng Bộ Kinh Vân, tự nhiên cũng là một thế lực giang hồ, tuy không hùng mạnh như Thiên Hạ Hội và Vô Song Thành, nhưng cũng là một thế lực lớn không thể xem thường.

Điều đáng nói là, Hiệp Vương Phủ này và triều đình cũng có khá nhiều liên quan, cho nên địa vị trên giang hồ cực cao.

"Nếu là Bộ Kinh Vân của Thiên Hạ Hội, đến cửa cầu mượn đồ vật có lẽ họ sẽ đáp ứng.

Nhưng với bộ dạng của ngươi bây giờ, thậm chí còn đang bị Thiên Hạ Hội truy sát, e rằng đến đó ngay cả cửa cũng không vào được!" Ngao Tông không cần nghĩ cũng biết tuyệt đối không thể thành công.

"Cũng, cũng không nhất định... chỉ cần họ bằng lòng cho ta mượn Băng Phách, bất cứ giá nào ta cũng có thể chấp nhận!

Với danh tiếng của ta trên giang hồ, tự nhiên sẽ có người bằng lòng mời ta giúp đỡ." Bộ Kinh Vân có chút suy nghĩ viển vông.

"Tiền bối, phiền ngài ở đây đợi ta một thời gian, ta đi mượn Băng Phách sẽ quay lại ngay!" Bộ Kinh Vân đang muốn lên đường, Ngao Tông lại một tay nắm lấy vai hắn, "Thôi được, ta đi cùng ngươi." Ngao Tông không ngại đi một chuyến, tiểu tử trước mắt này hồ đồ

cho rằng mọi chuyện có thể dễ dàng hoàn thành, nếu không đi theo khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Đa tạ tiền bối!" Bộ Kinh Vân có chút cảm kích nhìn Ngao Tông, biết rằng y là vì lo cho mình.

Hiệp Vương Phủ nằm ở kinh thành, khoảng cách khá xa, hai người cưỡi ngựa đi suốt đêm ngày, mất trọn bảy ngày mới đến nơi.

Đến nơi, Bộ Kinh Vân không màng nghỉ ngơi, lập tức hỏi thăm vị trí của Hiệp Vương Phủ rồi đích thân đến bái kiến.

Hiệp Vương Phủ tuy thực lực yếu hơn Thiên Hạ Hội, nhưng tài lực lại vô cùng kinh người, mặt tiền của Hiệp Vương Phủ cực kỳ hoành tráng, ngay cả thị vệ gác cổng cũng mặc giáp trụ vô cùng tinh xảo hoa lệ.

Bộ Kinh Vân không để ý những thứ đó, vô cùng sốt ruột muốn xông vào, kết quả tự nhiên bị thị vệ ở cửa chặn lại, "Đứng lại!

Kẻ nào dám đến đây giương oai!" Bộ Kinh Vân lúc này lòng rối như tơ vò, đâu có tâm tư giải thích với mấy con tép riu này, "Ta không lãng phí thời gian với các ngươi, ta muốn gặp gia chủ Hiệp Vương Phủ, giúp ta thông báo Bộ Kinh Vân cầu kiến.

Mau đi đi!" Bộ Kinh Vân ra lệnh một cách không chút khách khí như vậy tự nhiên đã chọc giận hai tên thị vệ.

Ngày thường họ đã quen thấy các lộ anh hùng đến Hiệp Vương Phủ đều phải khép nép, tiểu tử không biết từ đâu ra này dựa vào đâu mà kiêu ngạo như vậy!

"Phóng túng, gia chủ là người ngươi muốn gặp là gặp được sao!

Bộ Kinh Vân, chưa nghe qua, mau cút đi!" Một tên thị vệ không những chửi mắng, thậm chí còn tiến lên dùng chuôi đao định đánh vào đầu Bộ Kinh Vân.

Nhưng Bộ Kinh Vân một tay đã chặn chuôi đao lại, giận dữ nói: "Hai người các ngươi không nghe thấy lời ta nói sao, còn không mau đi!" Tên thị vệ kia dùng hết sức muốn rút chuôi đao về, nhưng bị Bộ Kinh Vân nắm trong tay không hề nhúc nhích, một tên thị vệ khác thấy vậy nổi giận đùng đùng, trực tiếp rút đao đâm vào ngực Bộ Kinh Vân.

"Hừ!" Bộ Kinh Vân một cước đá bay tên thị vệ đang chặn trước mặt, mũi đao đâm tới còn chưa kịp đến gần, chân khí quanh thân bạo phát trong nháy mắt đã đánh bật thanh trường đao, sau đó Bộ Kinh Vân tiến lên một bước bóp cổ tên thị vệ kia, cứng rắn nhấc bổng hắn lên!

"Thật không nói lý lẽ!

Ta đến cầu kiến gia chủ Hiệp Vương Phủ, chứ không phải đến gây sự, các ngươi lại đối với ta đao binh tương hướng, đây là đạo đãi khách của Hiệp Vương Phủ sao?!" Ngao Tông nhìn Bộ Kinh Vân hoàn toàn cuồng nộ không khỏi mỉm cười, tiểu tử này làm mỗi một chuyện đều không hợp quy củ, lại còn trách người khác không nói lý lẽ, tuy hai tên thị vệ bị đánh cũng đáng đời.

Chương 1066

Kẻ xui xẻo bị bóp cổ nhấc lên mặt đỏ bừng, cố hết sức giãy giụa cũng không thể thoát thân, mắt thấy sắp ngạt thở thì Bộ Kinh Vân mới ném hắn xuống đất, lạnh lùng ra lệnh: "Còn không mau đi, lại muốn ăn đòn sao!" Kẻ xui xẻo kia ngã xuống đất ho sặc sụa, nước mắt lưng tròng, sau đó không dám nhìn Bộ Kinh Vân thêm một lần nào nữa, lập tức cùng đồng bọn chạy vào trong vương phủ cầu cứu!

"Có một tên nhà quê không biết tên đến Hiệp Vương Phủ gây sự, mọi người mau bắt hắn lại!" Chẳng mấy chốc, một đám lớn thị vệ bị thu hút, từng người một ùa ra, lập tức vây lấy Bộ Kinh Vân và rút đao tương hướng, nhưng không ai dám ra tay trước, đều có thể cảm nhận được tên hán tử lỗ mãng trước mắt này dường như không dễ đối phó.

"Hôm nay nhất định phải trả giá một chút mới chịu nghe lời sao?" Sự kiên nhẫn vốn đã không còn bao nhiêu của Bộ Kinh Vân đã bị tiêu hao sạch sẽ, hắn xoa tay múa chân chuẩn bị đại chiến một trận.

"Bộ Kinh Vân, tiểu tử ngươi hôm nay đến để gây sự sao?" Đúng lúc này, giọng nói của Ngao Tông đột nhiên truyền đến từ sau lưng, khiến Bộ Kinh Vân đang đầy lửa giận bỗng nhiên hoàn hồn.

Hắn mới nhận ra, nếu thật sự đập phá mặt tiền của Hiệp Vương Phủ, thì còn nói chuyện cầu viện cái gì nữa!

Đúng lúc này, từ trong Hiệp Vương Phủ bước ra một người trung niên mặc y phục màu trắng, các thị vệ thấy người này xong đều lập tức thu đao lại, ngoan ngoãn lui sang một bên.

"Rốt cuộc có chuyện gì?

Kể rõ cho ta nghe." Người đàn ông trung niên nhìn không khí giương cung bạt kiếm trước mắt, không khỏi nhíu mày.

“Gia chủ!” Một tên thị vệ tiến lên, đem tất cả những gì vừa xảy ra thêm mắm thêm muối kể lại một lượt, tóm lại là đổ hết mọi lỗi lầm lên người Bộ Kinh Vân, mặc dù gã này cũng thực sự không vô tội.

Định lực của người đàn ông trung niên này quả thực phi thường, cẩn thận nghe xong lời của thị vệ, từ đầu đến cuối sắc mặt không hề gợn sóng.

“Bộ Kinh Vân?” Ánh mắt của người đàn ông trung niên rơi trên người Bộ Kinh Vân, có chút kinh ngạc, “Ta có nghe qua danh hiệu này, đường chủ thứ ba của Thiên Hạ Hội, Bộ Kinh Vân, có thể nói là một nhân vật phong vân trên giang hồ.” Bộ Kinh Vân bị người này tâng bốc như vậy, ngược lại có chút không quen, chỉ hành lễ với người trung niên, “Đều là hư danh cả.

Không biết các hạ tôn tính đại danh?” Người trung niên cười, “Ta tên là Lữ Nghĩa, chính là gia chủ Hiệp Vương Phủ mà ngươi muốn tìm.” Bộ Kinh Vân nghiêm nghị kính nể, “Nguyên lai là Lữ Nghĩa gia chủ, thất kính!

Chuyến này ta đến bái kiến không phải để gây rối, chỉ là...” Lữ Nghĩa xua tay, “Ta biết, người trẻ tuổi mà, nóng vội một chút cũng là chuyện bình thường.” Ngao Tông nhìn Lữ Nghĩa trước mắt, người này tuy là gia chủ của Hiệp Vương Phủ, nhưng hiển nhiên võ nghệ không cao, xem ra là một người rất có tâm cơ.

Lữ Nghĩa nhìn Bộ Kinh Vân trước mắt cười nói: “Bộ Kinh Vân, những ngày này trên giang hồ ngươi có thể nói là đã nổi danh một phen rồi, bây giờ trên giang hồ ai ai cũng biết ngươi đã phản bội đào thoát khỏi Thiên Hạ Hội, lệnh treo thưởng bắt ngươi không hề ít.” Bộ Kinh Vân vẻ mặt có chút bối rối, “Chuyện của ta trong Thiên Hạ Hội, một hai câu cũng khó giải thích cho thông.” “Nếu chuyến này ngươi đến để tìm Hiệp Vương Phủ che chở, để có thể trốn tránh sự truy bắt

của Thiên Hạ Hội, vậy thì không thể nào." Lữ Nghĩa nghiêm mặt nói, "Hiệp Vương Phủ không phải là đối thủ của Thiên Hạ Hội, ta không thể vì ngươi mà đi chọc vào Hùng Bá." "Chuyến này ta không phải đến tìm kiếm sự che chở!

Ta đến Hiệp Vương Phủ mượn Băng Phách, sau khi sử dụng xong nhất định sẽ dâng trả, xem như báo đáp, ta có thể nghe theo sự sai khiến của đại nhân, bất kể là chuyện gì ta đều có thể làm cho ngài!" Bộ Kinh Vân nói có chút gấp gáp, mở miệng đã đem hết con bài tẩy của mình ra, chẳng phải là mặc cho người ta nắm đằng chuôi sao?

Ngao Tông ở một bên xem mà liên tục lắc đầu, tính tình lỗ mãng của tiểu tử này e rằng khó sửa.

"Băng Phách?

Ngươi mượn vật này để làm gì?" Sắc mặt Lữ Nghĩa có chút không tự nhiên, giá trị của vật này cực cao, trong Hiệp Vương Phủ tuyệt đối là một trong những vật phẩm trân quý nhất.

Làm sao có thể dễ dàng giao cho một tiểu tử như vậy?

Đặc biệt là khi nghe Bộ Kinh Vân kể lại, biết được công dụng của vật này trong tay hắn, trong lòng càng thêm cười lạnh không thôi.

Bảo vật trân quý như vậy, trong tay ngươi lại trở thành một công cụ bảo quản thi thể!

"Bộ Kinh Vân này rõ ràng là một nhân vật phong vân lừng lẫy giang hồ, lại có thể vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà đào thoát khỏi bang phái, thậm chí không tiếc hứa hẹn để mượn một thứ quan trọng như vậy, thật ngu xuẩn!" Trong lòng Lữ Nghĩa càng thêm khinh thường Bộ Kinh Vân.

Nhưng trong lòng nghĩ như vậy, bề ngoài vẫn giữ vẻ hòa nhã, "Ra là vậy, ngươi đi đường xa cũng vất vả, trước tiên vào phủ của ta nghỉ

ngơi một chút, ta chuẩn bị chút rượu nhạt chiêu đãi ngươi thế nào?" "Gia chủ!" Một đám thị vệ bên cạnh Lữ Nghĩa lập tức sốt ruột, tiểu tử này ở Hiệp Vương Phủ gây rối một trận không những không bị trừng phạt mà còn được chiêu đãi, chẳng phải là đang tát vào mặt Lữ Nghĩa sao!

Lữ Nghĩa lại chỉ quát giận một tiếng: "Khách đến nhà!

Là các ngươi gây sự trước, Bộ Kinh Vân mới bất đắc dĩ phản kích, sao có thể là lỗi của hắn!" Đến cả Bộ Kinh Vân nghe xong những lời này cũng cảm thấy vô cùng áy náy, "Đại nhân khoan hồng độ lượng như vậy, ta thật sự hổ thẹn.

Nhưng chuyến này ta chỉ đến mượn Băng Phách, những chuyện khác có thể tạm thời gác lại.

Đợi ta xử lý xong chuyện kia, lập tức đến chỗ ngài thực hiện lời hứa, và dâng trả vật." "Không vội!

Băng Phách ta đương nhiên có thể cho ngươi mượn, nhưng cũng phải để ta làm tròn bổn phận chủ nhà chứ?

Nếu không sau này trên giang hồ sẽ nói ta khinh mạn anh hùng, sao được!" Lữ Nghĩa phá lên cười lớn, sau đó giải tán tất cả thị vệ, lại lần nữa mời Bộ Kinh Vân cùng vào trong phủ.

Lời đã nói đến đây, Bộ Kinh Vân cũng không tiện từ chối, chỉ có thể đồng ý, sau khi tiệc rượu kết thúc Lữ Nghĩa lại hứng chí mời Bộ Kinh Vân ở lại nửa tháng.

Bộ Kinh Vân làm sao có thể đồng ý, nếu còn đợi nửa tháng nữa e rằng thi thể của Khổng Từ đã mục nát rồi, lập tức từ chối.

"Vậy ở lại ba ngày thì sao?

Thật không dám giấu, Băng Phách không có để ở trong phủ, mà được cất giữ ở một dinh thự khác, điều động cũng cần ba ngày thời

gian.” Nghe Lữ Nghĩa nói vậy, Bộ Kinh Vân cũng thật sự không thể từ chối, chỉ có thể đồng ý, và liên tục bày tỏ nếu có bất cứ chuyện gì cần giúp đỡ có thể ra tay.

Lữ Nghĩa đồng thời cũng rất hứng thú với Ngao Tông, nhiều lần thăm dò hỏi lai lịch của y, nhưng y lại không hé một lời nào, cuối cùng Lữ Nghĩa chỉ có thể bỏ cuộc.

Đêm đó, Lữ Nghĩa chuẩn bị cho hai người một gian phòng khách vô cùng xa hoa để ở, nhưng Bộ Kinh Vân ở trong phòng khách lại khó có thể ngủ được.

Lúc này trong lòng hắn chỉ có Khổng Từ, hận không thể lập tức mang Băng Phách quay về.

“Bộ Kinh Vân, ngươi cảm thấy Lữ Nghĩa này thế nào?” Ngao Tông đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở miệng hỏi.

Bộ Kinh Vân lúc này trong đầu toàn là Khổng Từ, thuận miệng trả lời một câu: “Cũng rất nhiệt tình, không những đồng ý cho ta mượn Băng Phách mà còn chiêu đãi ta như vậy, mấy năm trước nghe người khác nói Lữ Nghĩa là một tiểu nhân có thù tất báo, bây giờ xem ra dường như không phải vậy.” Ngao Tông cười, “Bộ Kinh Vân, mấy năm trước ở Thiên Hạ Hội ngươi cũng là một nhân vật phong vân, sao bây giờ lại trở nên ngây thơ như vậy?

Ngươi làm sao mà lên được chức đường chủ trong Thiên Hạ Hội cao thủ như rừng vậy?” Bộ Kinh Vân ban đầu không hiểu ý của Ngao Tông, “Tại sao lại nói vậy?

Lữ Nghĩa rõ ràng rất nhiệt tình...” Đang nói dở, Bộ Kinh Vân đột nhiên đứng bật dậy, đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng.

Trước đó hắn vẫn luôn nghĩ đến chuyện Băng Phách mà không suy xét những thứ khác, bây giờ cẩn thận nghĩ lại, Lữ Nghĩa quả thật quá

nhiệt tình rồi.

Rõ ràng hắn đã đánh bị thương thị vệ trong phủ, khiến ông ta mất mặt, nhưng người này lại không chút do dự cho mượn Băng Phách, không tính toán hiềm khích trước đó mà còn chiêu đãi.

Phải biết rằng hắn và Lữ Nghĩa không có chút giao tình nào, thậm chí còn đang mang lệnh truy sát của Thiên Hạ Hội, ai dám vào lúc này nhiệt tình chiêu đãi một kẻ là địch với Thiên Hạ Hội chứ!

"Lữ Nghĩa này có thể có mưu đồ bất chính!" Bộ Kinh Vân trầm giọng nói.

Ngao Tông lười biếng hỏi lại: "Bây giờ mới nhận ra hắn có mưu đồ bất chính sao?" "Ta đã thất sách rồi!" Bộ Kinh Vân thầm mắng trong lòng, không ngờ mình lại phạm một sai lầm sơ đẳng như vậy.

"Ta đi điều tra một phen, xem hắn có mưu đồ bất chính gì!" Bộ Kinh Vân đang muốn hành động, Ngao Tông nói: "Ở vị trí sương phòng phía tây nam, ngươi đến xem sẽ biết." Bộ Kinh Vân tuy không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Ngao Tông, lặng lẽ lật người lên mái nhà, nương theo bóng đêm lẻn đến mái nhà của sương phòng phía tây nam.

Lúc này, quản gia và mấy tên thị vệ đang ở đó lấy bồ câu đưa thư từ trong lồng ra, và buộc một ống tre nhỏ vào chân bồ câu.

"Tuyệt đối không được xảy ra sai sót, gia chủ đã dặn dò kỹ lưỡng, lá thư này nhất định phải đưa đến!" Quản gia nghiêm giọng dặn dò.

"Lão quản gia, ngài cứ yên tâm đi, con bồ câu đưa thư này nhiều nhất trong vòng ba ngày là có thể đến Thiên Hạ Hội, tin tức chắc chắn sẽ truyền đến tai Hùng Bá!" Tên thị vệ kia vỗ ngực bảo đảm, mặt đầy vẻ đắc ý.

Bộ Kinh Vân ẩn nấp trong bóng tối nghe những lời này không khỏi

toàn thân chấn động, biết rằng những lời này của họ có ý nghĩa gì.

Quản gia cũng vui mừng cười, "Như vậy rất tốt.

Tên tiểu tử Bộ Kinh Vân kia tưởng rằng chọc vào chúng ta không phải trả giá, mặt tiền của Hiệp Vương Phủ sao có thể để người ta đánh mà không làm gì!" "Đúng vậy!" "Thật sự coi chúng ta không tồn tại, cửa còn chưa vào đã đánh thị vệ của chúng ta!" "Tên tiểu tử đó lần nữa rơi vào tay Hùng Bá chắc chắn không sống nổi, đó là cái giá phải trả khi chọc vào chúng ta." Những tên thị vệ kia cũng nhao nhao theo đó mà chửi mắng.

Quản gia trong lòng tính toán, lần này tin tức nếu đưa đến, Hùng Bá tất nhiên sẽ coi trọng Hiệp Vương Phủ hơn.

Đến lúc đó Lữ Nghĩa có thể nhân cơ hội đề xuất yêu cầu với Hùng Bá, giành được sự bảo vệ về võ lực của hắn.

Đến lúc đó, Hiệp Vương Phủ bên trong có tiền tài của triều đình chống lưng, bên ngoài có Hùng Bá làm chỗ dựa, trong một thời gian dài sắp tới Hiệp Vương Phủ có thể kê cao gối mà ngủ.

"Được rồi, không cần lãng phí thời gian nữa.

Thả bay đi!" "Vâng!" Tên thị vệ nâng con bồ câu đưa thư, sau đó đột nhiên ném lên không trung để nó bay đi.

Chương 1067

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một bóng người đột nhiên từ trên mái nhà lướt xuống bắt lấy con bồ câu đưa thư, rồi vững vàng đáp xuống đất!

"Ai?!" Thấy bồ câu đưa thư bị chặn lại, mọi người lập tức nổi giận đùng đùng, đang muốn chất vấn thì phát hiện đó là Bộ Kinh Vân.

Lúc này Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn họ, trong mắt tràn ngập sát ý, con bồ câu đưa thư kia đã bị hắn bóp chết trong lòng bàn tay.

Các thị vệ cảm nhận được địch ý của Bộ Kinh Vân đều lập tức rút đao tương hướng, nhưng đối với hắn ngay cả tác dụng dọa nạt cũng không có!

Người đang đối mặt với họ là cao thủ lừng lẫy giang hồ Bộ Kinh Vân, muốn tiêu diệt họ chỉ cần trong nháy mắt.

"Thì ra, thịnh tình chiêu đãi ta là để kéo dài thời gian thông báo cho Hùng Bá, bắt ta đi sao?" Bộ Kinh Vân lấy lá thư từ trên người con bồ câu xuống, chỉ liếc nhìn một cái, cơn giận dữ đã khiến hắn dùng chân khí trong lòng bàn tay đánh tan lá thư thành tro bụi!

Kể từ khi Khổng Từ mất đi, hắn chưa từng phẫn nộ như vậy, bây giờ đám ngu xuẩn này đã hoàn toàn châm ngòi lửa giận trong lòng hắn.

"Mau chặn hắn lại, đừng để hắn đến gần, ta lập tức đi thông báo cho gia chủ đại nhân, để ngài phái người bắt Bộ Kinh Vân!" Quản gia có chút hoảng hốt, vội vàng trốn sau lưng thị vệ định chạy, nhưng chưa đi được hai bước đã phát hiện bước chân trở nên ngày càng nặng nề, đến cuối cùng ngay cả chân cũng không nhấc lên nổi.

"Sao lại thế này..." Quản gia kinh hãi nhìn xuống đôi chân, lại kinh

hoàng phát hiện hai chân của mình đã bị đóng băng trên mặt đất, căn bản không thể nhúc nhích nửa bước.

"Can đảm cũng không nhỏ, ngay cả chủ ý của ta cũng dám đánh, không biết có chuẩn bị sẵn sàng để chết chưa?" Trong bóng tối một bóng người dần dần hiện ra, đó chính là Ngao Tông, y trêu tức nhìn những kẻ tự tìm đường chết này.

"Lạnh quá..." Vào khoảnh khắc này, những tên thị vệ kia chỉ cảm thấy lạnh như rơi vào hầm băng, ngay cả máu trong cơ thể cũng sắp đông cứng lại, thậm chí ngay cả đao trong tay cũng không cầm nổi mà lần lượt rơi xuống đất.

Lúc này dù có sợ hãi đến đâu cũng không có chút sức lực nào để chạy trốn, thậm chí ý thức cũng trở nên có chút mơ hồ.

"Ngao tiền bối, đa tạ ngài đã nhắc nhở ta, nếu không ta thật sự đã trúng bẫy của những người này!" Bộ Kinh Vân hận thù nhìn những người kia, không thể kìm nén được sự dao động của chân khí quanh thân.

Ngao Tông khẽ gật đầu, "Chuyện nhỏ thôi.

Nhớ kỹ sau này đừng để cơn giận làm mờ mắt nữa." "Ta hiểu rồi!" Bộ Kinh Vân đột nhiên hét lên một tiếng giận dữ, ngay sau đó chân khí ngưng tụ trong lòng bàn tay như mãnh long xuất hải bạo phát ra, không chút giữ lại đánh về phía những kẻ xui xẻo đang đứng trước mặt.

"Phụt!" Dưới sự va chạm của chân khí Nghịch Càn Khôn công pháp, các thị vệ đồng loạt phun ra máu tươi mà chết, nội tạng của họ trong nháy mắt đã bị đánh nát!

Ngao Tông ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng vằng vặc trên bầu trời đêm, nhàn nhạt nói: "Thời gian tối nay còn dư dả, ta có thể khiến

không một ai trong phủ đệ này trốn thoát được, ngươi cứ thỏa sức thi triển thân thủ đi." "Đa tạ tiền bối!" Bộ Kinh Vân với đôi mắt đỏ ngầu vì phẫn nộ rút thanh trường kiếm sau lưng, hắn muốn thử xem trong Hiệp Vương Phủ có ai có thể chịu được Nhập Nhị Kiếm Pháp không.

Ngao Tông sau đó liền đến đình nghỉ mát bên hồ nhân tạo trong Hiệp Vương Phủ ngồi xuống, nhẹ nhàng búng một ngón tay, trước mặt liền bày ra một ấm trà và một tách trà.

Sau đó y bắt đầu thảnh thơi ngắm trăng uống trà, trong khi đó trong Hiệp Vương Phủ thì tiếng kinh hô, tiếng gầm giận và tiếng cầu cứu vang lên thành một mảng!

"Bộ Kinh Vân phát điên rồi, mau giết hắn." "Chết tiệt!

Không ai được lùi bước, ai dám trốn chạy ta sẽ tự tay giết chết!" "Mau đi thông báo cho gia chủ đại nhân!

Để tất cả thị vệ lập tức đến đây!"...

Sau những tiếng kinh hô là tiếng đao kiếm giao tranh vang lên thành một mảng, cùng với tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Võ công của Bộ Kinh Vân vốn đã vượt xa đám tép riu này, bây giờ lại thêm Nhập Nhị Kiếm Pháp càng như thiên thần hạ phàm tàn sát thu hoạch.

"Bộ Kinh Vân, đến đây thôi!

Ngươi thật sự cho rằng Hiệp Vương Phủ của ta không có ai sao!" Đúng lúc này, một bóng người nhanh chóng lướt đến, mang theo kiếm phong sắc bén từ sau lưng Bộ Kinh Vân nhanh chóng tấn công, nhắm thẳng vào cổ hắn.

Nhưng Bộ Kinh Vân thậm chí còn lười quay đầu lại để ý, chỉ đưa trường kiếm ra sau lưng dễ dàng đỡ được một đòn, và kiếm khí dao động từ kiếm phong cũng đẩy lùi kẻ tấn công lén.

Kẻ tấn công lén sau đó hiện ra thân hình, người này chính là khách khanh của Hiệp Vương Phủ, Trương Kiểm, cũng là người có võ công cao nhất trong phủ.

Thấy ngay cả tấn công lén cũng bị dễ dàng hóa giải, Trương Kiểm lập tức biết được khoảng cách giữa mình và Bộ Kinh Vân, nhưng lúc này không còn đường lui, chỉ có thể cứng rắn gầm lên: "Hiệp Vương Phủ được triều đình che chở, ngươi có biết hôm nay làm càn như vậy, triều đình tất nhiên sẽ không tha cho ngươi!" Bộ Kinh Vân nhìn Trương Kiểm trước mắt, vẻ mặt như đang đánh giá một tên hề, "Không sao, dù sao tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây, không ai biết là do ta, Bộ Kinh Vân, làm!" Lời vừa dứt, Bộ Kinh Vân đột nhiên vung kiếm, kiếm khí sắc bén bắn ra như một vầng trăng khuyết lướt qua không trung, Trương Kiểm tay chân luống cuống định đưa kiếm ngang người để chặn, nhưng vầng trăng khuyết kiếm khí kia lại dễ dàng cắt đứt trường kiếm của hắn, và ngay khoảnh khắc tiếp theo xuyên qua cơ thể hắn!

Cao thủ đệ nhất trong Hiệp Vương Phủ cũng theo đó mà chết đi!

Ban đầu những tên thị vệ kia còn có thể cứng rắn tiến lên nghênh chiến, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến cảnh này, họ cũng hoàn toàn bị dọa mất mật, căn bản không còn ai dám đối kháng với Bộ Kinh Vân, từng người một chỉ lo chạy trốn tự vệ.

Dù những người này hoảng sợ bỏ chạy, Bộ Kinh Vân cũng không hề lưu tình chút nào, trận vây tiễu chiến đấu sau đó hoàn toàn biến thành một cuộc truy sát một chiều của Bộ Kinh Vân.

Những tên thị vệ kia chạy ra ngoài Hiệp Vương Phủ, nhưng lại phát hiện bốn cánh cửa lớn của Hiệp Vương Phủ đã bị đóng băng cứng ngắc, căn bản không thể phá vỡ.

Trong tiết trời mùa hè, lớp băng sương đóng trên cửa lớn lại dày

hơn cả tường của vương phủ, cảnh tượng này đủ để khiến họ hoàn toàn mất mật.

Không chỉ vậy, khi họ định dùng khinh công bay qua tường, lại phát hiện trên không trung của Hiệp Vương Phủ đột nhiên xuất hiện một bức tường không khí, dù cho họ có đâm đầu vào bầu trời không có gì kia đến chảy máu đầu cũng không thể xuyên qua được.

Cứ như vậy, những tên thị vệ này toàn bộ đã trở thành rùa trong hũ, hoàn toàn không còn đường lui!

Thấy những tên thị vệ bị vây khốn, Bộ Kinh Vân liền biết là Ngao Tông đã ra tay giúp đỡ, trong lòng không khỏi kinh ngạc, quả thật là thần thuật.

Nếu những người này đã không còn đường lui, hắn cũng không vội tiêu diệt họ, trước tiên đến nơi ở của Lữ Nghĩa, hắn vẫn chưa quên phải lấy Băng Phách, đó mới là mục đích của chuyến đi này.

Một cước mạnh mẽ đá tung cửa lớn của sảnh chính, nhìn vào trong chỉ thấy một mớ hỗn độn, không một bóng người, gã Lữ Nghĩa hiển nhiên đã sớm nhận được tin tức mà trốn đi rồi.

Nhưng cả Hiệp Vương Phủ đã bị phong tỏa, Lữ Nghĩa cũng không thể trốn ra khỏi sân, Bộ Kinh Vân rất có kiên nhẫn đá tung từng cánh cửa phòng trong sảnh đường, lần lượt tìm kiếm tung tích của Lữ Nghĩa.

Khi tìm đến cánh cửa phòng cuối cùng, theo cánh cửa bị mở ra, bên trong đột nhiên lóe lên một đạo kiếm quang đâm thẳng vào mặt, nhưng Bộ Kinh Vân đã sớm liệu trước, khẽ né người liền tránh được một kiếm, sau đó một chưởng mạnh mẽ đánh vào kẻ đâm kiếm.

"Ầm!" Chân khí bùng phát như cuồng long gầm thét va chạm, gã kia chỉ hừ một tiếng liền bay ngược ra ngoài, ngay cả trường kiếm

cũng theo đó mà tuột khỏi tay.

"Hừ!" Bộ Kinh Vân một cước đạp gãy thanh trường kiếm kia, sau đó tiến lên một bước lập tức bắt lấy kẻ tấn công lén, kìm chặt cổ hắn cứng rắn nhấc lên, cuối cùng cũng nhìn rõ, người này chính là Lữ Nghĩa.

"Bộ Kinh Vân, ta khoản đãi ngươi như vậy, tại sao ngươi lại ở Hiệp Vương Phủ của ta đại khai sát giới!" Sự việc đã đến nước này, Lữ Nghĩa vẫn còn giả ngu, thậm chí còn đại nghĩa lẫm liệt mà huấn thị Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân lười nghe tên ngu xuẩn này nói nhảm, xách cổ hắn đập mạnh vào tường, lập tức chấn động đến mức Lữ Nghĩa ngay cả nói cũng không nói ra lời, thậm chí trong ngũ tạng lục phủ một trận đau đớn dữ dội!

"Ta quả thực phải cảm ơn ngươi thật tốt, ít nhất có thể để ngươi chết một cách thống khoái hơn." Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn hắn, sát ý ngút trời, khiến Lữ Nghĩa cũng không khỏi rùng mình, nhưng lại không còn đường thoát.

"Bộ huynh đệ, chuyện này quả thực là ta làm không thỏa đáng, xem này, ngươi muốn bao nhiêu ngân lượng mới có thể hóa giải?

Cứ việc mở miệng, không cần khách khí!" Lữ Nghĩa gượng ép nở một nụ cười, nhưng sát ý của Bộ Kinh Vân không hề suy giảm chút nào.

"Băng Phách ở đâu, tìm ra cho ta!" Bộ Kinh Vân đanh giọng ra lệnh.

Lữ Nghĩa không dám giấu giếm, vội vàng nói ra một vị trí.

"Lập tức dẫn ta đến đó!" Bộ Kinh Vân hung hăng ném Lữ Nghĩa xuống đất, y không dám có chút trì hoãn, lập tức đi tìm, chẳng bao lâu

liền bưng một cái hộp run rẩy đến trước mặt Bộ Kinh Vân.

"Đây là Băng Phách, khi sử dụng xin hãy cẩn thận, đừng để ánh nắng mặt trời chiếu vào, nếu không khó mà bảo toàn." Bộ Kinh Vân nhìn cái hộp tinh xảo kia không chút khách khí mà chộp lấy, mở ra xem, bên trong lập tức tỏa ra một luồng hàn khí âm lãnh, khiến hắn không khỏi toàn thân rùng mình.

Đợi hàn khí tan đi, hắn thấy trong hộp đặt một viên châu nhỏ màu xanh nhạt, giống như được ngưng kết từ băng khối vậy, bên trong viên châu có một vật nhỏ màu xanh giống như con phù du đang bơi lội, dường như là vật sống.

Không cần xác nhận cũng biết, thứ này chắc chắn là Băng Phách, năng lượng đặc hữu của vật này tuyệt đối không thể làm giả được.

Bộ Kinh Vân đậy nắp hộp lại, lúc này trong lòng chỉ muốn mau chóng quay về bảo quản thi thể của Khổng Từ, nhưng vừa mới chuẩn bị đi, lại phát giác trong phòng đột nhiên xuất hiện một mùi vị rất kỳ lạ.

Chỉ cần hít vào một chút, Bộ Kinh Vân liền cảm thấy có chút đầu óc choáng váng, lập tức nhìn về phía Lữ Nghĩa đang ở sau lưng, gã này đang giả vờ một bộ dạng vô tội, "Đại hiệp, sao vậy?" Bộ Kinh Vân không nói nhảm, trực tiếp rút kiếm đâm mạnh về phía Lữ Nghĩa, tốc độ nhanh đến mức y căn bản không thể phản ứng, mũi kiếm trong nháy mắt đã xuyên qua vai của hắn và đóng chặt vào tường!

"A a!" Cơn đau dữ dội trên cánh tay khiến Lữ Nghĩa gần như ngất đi, liều mạng giật chuôi kiếm muốn thoát ra, nhưng mũi kiếm đã ghim vào tường ba phân, hắn không tài nào rút ra được, thậm chí mỗi lần thử đều đang từ từ cưa vào xương của hắn, khiến nỗi đau của hắn càng tăng lên.

Chương 1068

Bộ Kinh Vân không chút thương xót tiến lên, nắm lấy chuôi kiếm đẩy tới thêm, lạnh lùng nhìn Lữ Nghĩa đang vì đau đớn mà mặt mũi méo mó.

"Ngươi đã thả khói độc trong phòng, nhưng lại uống thuốc giải trước một bước, cho nên sẽ không bị ảnh hưởng bởi độc khí, ngươi nghĩ rằng ta sẽ trực tiếp ngã xuống trước mặt ngươi sao?" Bộ Kinh Vân giận dữ chất vấn, "Đừng có giả ngu với ta!" Khói độc kia tuy độc tính mạnh, nhưng đối với Bộ Kinh Vân đã tu luyện chân khí đến trình độ này, căn bản không chí mạng, thậm chí có thể dễ dàng đẩy độc khí ra khỏi cơ thể.

Lữ Nghĩa tưởng rằng có thể nhân cơ hội này giết chết Bộ Kinh Vân, lại không biết mình đã hoàn toàn trở thành một tên hề ngu xuẩn.

Dưới áp lực sinh tử, Lữ Nghĩa không dám nói bừa nữa, chỉ có thể gật đầu như giã tỏi, vội vàng thú nhận: "Đúng vậy...

đúng vậy!

Đại hiệp xin hãy tha thứ cho ta nhất thời hồ đồ, không chỉ Băng Phách, ngài cứ trực tiếp lấy đi, sau này không cần trả lại..." Lời của Lữ Nghĩa còn chưa nói xong, Bộ Kinh Vân đã đột nhiên rút trường kiếm ra khỏi tường, trong khoảnh khắc chém đứt vai của Lữ Nghĩa liền xoay chuyển mũi kiếm, hung hăng chém đầu hắn xuống!

Tiếng cầu xin của Lữ Nghĩa cũng theo đó mà tắt ngấm, Bộ Kinh Vân vẩy sạch vết máu trên kiếm, không thèm nhìn thi thể của tên ngu xuẩn kia thêm một lần nào nữa, cứ thế rời đi.

Một lát sau, một ấm trà của Ngao Tông đã uống cạn, trên dưới Hiệp Vương Phủ không còn một ai sống sót, toàn bộ đều chết dưới

tay Bộ Kinh Vân.

"Tiền bối, tối nay ta vốn không định đại khai sát giới, nhưng tên ngu xuẩn Lữ Nghĩa kia lại tìm mọi cách muốn lấy mạng ta, cho nên ta mới không tha cho cả Hiệp Vương Phủ." Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không sao.

Nhổ cỏ tận gốc, chuyện này ngươi làm không sai." Ngao Tông đứng dậy, thu lại ấm trà trên bàn, "Nhưng hãy nhớ, một khi đã quyết tâm thì không thể mềm lòng dù chỉ một chút." "Nếu ngay từ đầu ngươi đã ra tay giết chết Lữ Nghĩa, hắn cũng không có cơ hội bày mưu hãm hại ngươi.

Vạn nhất hắn thật sự thành công, chẳng phải ngươi đã uổng mạng rồi sao?" Bộ Kinh Vân vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, bài học này hắn đã ghi nhớ.

Đối với kẻ thật sự muốn hãm hại mình, dù có tha cho một vạn lần cũng không khiến hắn có chút lòng cảm ơn nào, chỉ có thể cho hắn thêm nhiều cơ hội để hãm hại hơn mà thôi.

Sau đó hai người cùng nhau rời khỏi Hiệp Vương Phủ, trước khi đi Bộ Kinh Vân đã phóng một ngọn lửa lớn đốt cháy tòa vương phủ xa hoa lộng lẫy này, ngọn lửa hừng hực bốc thẳng lên trời.

Thế lực có chút danh tiếng trên giang hồ, nổi tiếng về tài lực này đã hoàn toàn bị tiêu diệt...

Ba ngày sau, một con bồ câu đưa thư từ Hiệp Vương Phủ bay vào không trung của Thiên Hạ Hội.

Bộ Kinh Vân chỉ biết rằng mình đã chặn được một con bồ câu đưa thư, lại không biết lúc đó có nhiều thị vệ đồng thời thả bay bồ câu đưa thư, chỉ chặn được một con cũng không có ý nghĩa gì.

Đương nhiên, bây giờ hắn cũng không còn ở Hiệp Vương Phủ, bồ câu đưa thư có đưa thư đến cũng không còn ý nghĩa gì.

Thư của Lữ Nghĩa không ngoài dự đoán đã rơi vào tay Hùng Bá, hắn vốn định lập tức phái người đến Hiệp Vương Phủ bắt người, nhưng nhanh chóng lại từ con đường khác biết được Hiệp Vương Phủ đã sớm bị một ngọn lửa thiêu thành tro bụi, biết rằng tất nhiên là do Bộ Kinh Vân làm.

"Tên Lữ Nghĩa này, không thể ẩn giấu tốt hơn một chút sao, lại có thể bị một kẻ thô lỗ như Bộ Kinh Vân nhìn thấu!" Hùng Bá sau khi biết tin tức trong lòng có chút tiếc nuối, đây là một cơ hội tuyệt vời.

Nhưng nhanh chóng hắn liền nhận ra một vài manh mối từ trong thư, tại sao Bộ Kinh Vân lại đến Hiệp Vương Phủ mượn Băng Phách?

Thứ này đối với việc tu luyện võ công không có chút tác dụng nào, cũng càng không thể vì để bán được giá tốt, hắn căn bản không phải là kẻ tham tiền.

"Khổng Từ!" Hùng Bá lập tức nghĩ đến khả năng này, ngoài việc bảo quản thi thể của Khổng Từ ra không còn khả năng nào khác.

Nếu muốn bảo quản tốt thi thể, vậy thì trong thời gian ngắn Bộ Kinh Vân tất định sẽ để thi thể ở một nơi lạnh lẽo, cứ như vậy hắn liền lập tức nghĩ đến động băng kia.

"Hừ!" Hùng Bá trong lòng gần như đã có tính toán, lập tức ra lệnh cho Tần Sương đến gặp.

"Tập hợp các đệ tử tinh nhuệ trong bang phái, lập tức cùng ta xuất phát một chuyến, ta biết Bộ Kinh Vân bây giờ đang ở đâu!" Tần Sương nghe tin tức xong sắc mặt lại có chút bất an, cẩn thận hỏi: "Sư phụ, ngài thật sự định lấy mạng hắn sao?

Tên đó hẳn cũng là nhất thời hồ đồ, nếu có thể bắt hắn về thì tha cho hắn một mạng được không, hắn tất sẽ vô cùng cảm kích và…" Tần Sương chú ý đến ánh mắt của Hùng Bá, cũng không dám nói tiếp nữa.

"Tần Sương, lẽ nào ngươi cũng giống như Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, muốn phản bội ta?" Hùng Bá lạnh lùng chất vấn.

Tần Sương nghẹn lời, im lặng một lúc lâu sau liền lập tức đáp: "Bang chủ phân phó, ta nhất định sẽ làm theo!"...

Trên đường trở về, Ngao Tông đột nhiên nói có việc cần làm, tạm thời cáo biệt và rời đi, vì vậy Bộ Kinh Vân cũng chỉ có một mình quay về.

Nhưng hắn cũng không quá lo lắng, sau khi lấy được Băng Phách, việc hắn muốn làm là mau chóng quay về, không có một chút chậm trễ.

Khi trở lại động băng, hắn phát hiện thi thân của Khổng Từ vẫn được hàn khí còn sót lại bảo quản tốt, liền cũng yên lòng.

Bộ Kinh Vân cẩn thận lấy ra Băng Phách, đặt nó vào tay của Khổng Từ, hàn khí lưu động từ trong đó lập tức lan tỏa khắp người Khổng Từ, hình thành một lớp rào chắn sương băng mờ ảo ngăn cách thi thể với thế giới bên ngoài.

Cứ như vậy, chỉ cần Băng Phách này vẫn còn, thi thể của Khổng Từ sẽ vĩnh viễn không mục nát, chuyện mà Bộ Kinh Vân canh cánh nhất trong lòng cũng đã được giải quyết.

Sau khi làm xong những chuyện này, Bộ Kinh Vân nhảy ra khỏi động băng, nhìn khu rừng rậm yên tĩnh xung quanh, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười lạnh, "Các vị sư huynh đệ, nếu đã đến cả rồi thì hà tất phải giấu đầu lòi đuôi, chi bằng ra đây để ta chiêu đãi một phen

thế nào!" Một câu nói xong, trong rừng vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, Bộ Kinh Vân không nói nhảm nữa, rút trường kiếm chỉ vào khu rừng trầm giọng nói: "Ta biết các ngươi cũng thân bất do kỷ, cứ yên tâm!

Trong trận chiến sau này, ta sẽ không giết bất kỳ ai trong các ngươi, đối với Thiên Hạ Hội ta chỉ nhắm vào Hùng Bá!" Bộ Kinh Vân nói như vậy, trong khu rừng kia khẽ rung động, từ nhiều nơi xuất hiện bóng người, đều là thành viên của Thiên Hạ Hội.

Nhưng trong đó phần lớn cũng là thuộc hạ của Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, đối với hai người vô cùng kính nể, bây giờ phải vây tiễu Bộ Kinh Vân, vừa hổ thẹn lại vừa sợ hãi.

Họ đương nhiên biết tuyệt đối không thể là đối thủ của Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân không tiếp tục để ý họ, gầm lên với khu rừng: "Hùng Bá, ta ở trong bang phái mấy chục năm, tự cho rằng đã lập không ít công lao hãn mã, nhưng ngươi báo đáp ta như thế nào?

Nếu không phải ngươi cố ý chia rẽ huynh đệ chúng ta, Khổng Từ cũng sẽ không chết, ta và Nhiếp Phong tuyệt đối không thể bỏ đi khỏi bang phái!" "Không cần nói nhiều lời vô ích." Bóng dáng Hùng Bá xuất hiện trong khu rừng, Tần Sương đứng sau lưng hắn, vẻ mặt mang theo áy náy nhìn về phía Bộ Kinh Vân.

"Nếu nói đến vong ân phụ nghĩa, so với ta ngươi có hơn chứ không kém!

Ngay cả mệnh lệnh của sư phụ truyền dạy cũng có thể tùy ý vi phạm, ở bất kỳ bang phái nào cũng là tội chết!" "Không cần nói nhảm, đợi ta giết ngươi trước rồi nói sau!" Bộ Kinh Vân lửa giận ngút trời, sau đó không chút do dự mà lao về phía Hùng Bá, hoàn toàn phớt lờ đám bang chúng kia!

Lúc này đám bang chúng kia cũng hoàn toàn rối rắm, rốt cuộc có nên ra tay hay không?

Hùng Bá thấy những người này đang do dự, lập tức giận mắng: "Còn chờ gì nữa!

Từng người một lẽ nào muốn giống như Bộ Kinh Vân phản bội ta sao, mau ra tay bắt hắn lại cho ta…" Dưới mệnh lệnh như vậy của Hùng Bá, đám bang chúng không thể ngồi yên được nữa, bất đắc dĩ phải cứng rắn lao về phía Bộ Kinh Vân.

"Các vị, cứ yên tâm mà ra tay với ta, hôm nay ta không hỏi đến người khác, chỉ diệt Hùng Bá, sẽ không lấy mạng các ngươi!" Bộ Kinh Vân phá lên cười lớn, tra trường kiếm vào vỏ nghênh đón những đệ tử kia, tỏ ý tuyệt đối không giết một người.

Đám bang chúng này tuy là tinh nhuệ và đông đảo, nhưng đối mặt với Bộ Kinh Vân đã nắm giữ Nhập Nhị Kiếm Pháp hoàn toàn không đáng nhắc đến, ngay cả không dùng kiếm cũng có thể tùy ý ra vào giữa họ, và tùy thời ra tay đánh họ không còn sức tái chiến.

Thấy những bang chúng kia từng người một bị đánh ngã, Hùng Bá có chút không vui, mới một tháng không gặp mà võ công của Bộ Kinh Vân đã tiến triển thần tốc như vậy sao?

Nhìn thân pháp và chân khí của hắn, dường như không giống với võ công được dạy trong Thiên Hạ Hội.

"Tần Sương, ngươi đi thăm dò xem." Hùng Bá nhàn nhạt hạ lệnh cho Tần Sương bên cạnh.

"Vâng!" Sự đã đến nước này Tần Sương cũng không thể không làm, nhưng vào khoảnh khắc chuẩn bị ra tay lại bị Hùng Bá nắm lấy vai cứng rắn kéo lại.

"Sư phụ?" Tần Sương có chút ngạc nhiên, nhưng ánh mắt của

Hùng Bá lại chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân, từng chữ từng câu nói: "Bây giờ ngươi không thể là đối thủ của hắn, thân pháp của tiểu tử này có chút quỷ dị, hiển nhiên đã có được kỳ ngộ lớn.

Ta sẽ tự mình đối phó hắn." Tần Sương kinh ngạc, đã có trọn ba năm không thấy Hùng Bá tự mình ra tay, hiển nhiên đối với Bộ Kinh Vân đã hạ quyết tâm giết chết, và cho rằng hiện tại chỉ có hắn mới có thể giết được y!

Mới một tháng không gặp, Bộ Kinh Vân đã trưởng thành nhanh như vậy sao?

"Chết đi!" Khi Bộ Kinh Vân thong dong đối phó với sự vây công của đám bang chúng, đột nhiên phát giác sau lưng một trận hàn ý ập đến, lập tức thu lại tư thế gần như đùa giỡn, vận chuyển chân khí xoay người một chưởng mạnh mẽ nghênh đón một đòn của Hùng Bá!

"Ầm!" Chân khí bùng phát, dư uy dao động trong đó đã đẩy lùi toàn bộ bang chúng xung quanh, nội lực thâm hậu của Hùng Bá cũng khiến Bộ Kinh Vân cứng rắn đỡ một đòn phải lùi lại mấy bước, hiển nhiên lần giao thủ này Hùng Bá thắng một bậc.

"Xa cách ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác, bây giờ chưa chắc ta đã là đối thủ của ngươi!" Lòng tự tin của Bộ Kinh Vân bành trướng đến cực điểm, hắn rút trường kiếm chỉ vào Hùng Bá, "Hôm nay ta và ngươi chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi nơi này!" Đám bang chúng không dám tin Bộ Kinh Vân lại dám nói ra những lời ngông cuồng như vậy, người mà hắn đang đối mặt là đệ nhất cường giả giang hồ Hùng Bá!

Chương 1069

"Vậy thì như ý ngươi, ta sẽ tru sát ngươi ở đây." Hùng Bá hai tay vẫn chắp sau lưng, nụ cười lạnh lẽo, "Ta có thể đem thi thể của ngươi và Khổng Từ hợp táng cùng một chỗ.

Không cần cảm ơn ta, xem như báo đáp mấy chục năm ngươi tận tâm tận lực cho bang phái." "Nói nhảm!" Thân hình Bộ Kinh Vân lưu động, như gió lốc không thể bắt được, trong nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách và mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực Hùng Bá.

Hầu như không ai nhìn thấy Bộ Kinh Vân rốt cuộc đã làm như thế nào, thậm chí ngay cả tàn ảnh cũng không bắt được!

Ngay sau đó Hùng Bá đột nhiên ra tay, chân khí cương mãnh vô cùng trong lòng bàn tay đột nhiên đánh ra cứng rắn đỡ lấy mũi kiếm của Bộ Kinh Vân, hai người giao phong, Bộ Kinh Vân lại lần nữa bị đẩy lùi.

"Quả nhiên!" Bộ Kinh Vân dường như không hề ngạc nhiên trước cảnh này, trong khoảnh khắc bị đẩy lùi liền liên tiếp vung chém kiếm phong, kiếm khí bắn ra từng đạo từng đạo như mưa bão tấn công, Hùng Bá bất ngờ không kịp đề phòng bị kiếm phong hoàn toàn áp chế không thể động đậy, đến nỗi chỉ có thể dùng chân khí làm rào chắn cứng rắn đỡ đòn.

"Kiếm pháp này, thật lợi hại a." "Đường chủ Bộ Kinh Vân mới tu luyện một tháng đã có thể đối kháng với bang chủ, nếu để hắn tu luyện một hai năm thậm chí mười năm thì còn đến đâu nữa!" "Chẳng trách có đủ tự tin để rời khỏi bang phái…" Đám bang chúng vây xem xung quanh, nhìn Bộ Kinh Vân không ngừng dùng kiếm khí áp chế Hùng Bá mà kinh ngạc không thôi.

Khi họ cho rằng trận chiến này có thể sẽ đánh bất phân thắng bại, Hùng Bá lại đột nhiên bùng phát chân khí, đẩy lùi toàn bộ kiếm khí đang chém tới, đồng thời một cước hung hăng đạp xuống đất khiến chân khí của hắn men theo mặt đất tấn công Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân không định cứng rắn đỡ đòn, nhưng chưa kịp thi triển khinh công né tránh, Hùng Bá đã trong nháy mắt áp sát trước mặt hắn, ngay cả thân pháp của y cũng không nhìn rõ!

"Hừ!" Ngay sau đó Hùng Bá đột nhiên đánh ra một quyền, dưới sự gia trì của chân khí không chút trở ngại nào đã phá vỡ hộ thể chân khí của Bộ Kinh Vân và đánh mạnh vào ngực hắn!

Bộ Kinh Vân lập tức như con diều mất kiểm soát bay ngược ra ngoài, ngay sau đó đánh mạnh vào vách đá, dư uy trong chân khí thậm chí còn không ngừng cuộn trào trong cơ thể hắn, khiến hắn không khỏi phun ra một ngụm máu.

Một đòn của Hùng Bá đã trực tiếp khiến Bộ Kinh Vân trọng thương, y thậm chí còn chưa nhìn rõ bóng dáng của Hùng Bá đã bị trúng đòn!

"Không thể nào…" Bộ Kinh Vân phát giác xương ngực mình đã nứt ra, thậm chí vết thương nặng trong cơ thể khiến hắn vận công cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Trong nháy mắt đã bị Hùng Bá đánh bại, ngay cả bóng dáng của y cũng không nhìn rõ.

Sự tự tin bành trướng trong lòng sau khi tu luyện Nhập Nhị Kiếm Pháp vào khoảnh khắc này đã bị hoàn toàn nghiền nát, võ nghệ của Hùng Bá lại thâm hậu đến vậy!

"Nếu để tiểu tử ngươi tu hành thêm mười năm nữa, kiếm pháp vi diệu đến mức đó, ta tất nhiên không phải là đối thủ của ngươi!" Hùng

Bá nói xong liền không còn chút do dự nào, lại lần nữa lao lên một quyền nhắm thẳng vào đầu Bộ Kinh Vân.

Dưới sự uy hiếp của sinh tử, Bộ Kinh Vân dù có chậm chạp đến đâu cũng phải ép mình vận chuyển chân khí, cứng rắn chịu đựng nỗi đau trong cơ thể cố gắng né tránh một đòn này.

Nhưng động tác của hắn chung quy vẫn chậm một bước, nắm đấm xé gió của Hùng Bá tuy không trúng vào đầu hắn, nhưng cũng đã đánh mạnh vào vai phải của hắn, kèm theo tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, Bộ Kinh Vân đau đến mức gần như mặt mũi méo mó!

Hùng Bá sau đó liền nắm lấy cánh tay phải của hắn không chịu buông ra mà càng lúc càng siết chặt, "Ta có thể cho ngươi một cơ hội sống nữa, chỉ cần ngươi giao ra kiếm pháp mà ngươi tu luyện, ta chỉ phế đi võ công của ngươi chứ không lấy mạng." "Không thể nào!" Lúc này Bộ Kinh Vân hai mắt đỏ ngầu, dưới sự kích thích của việc gãy xương cánh tay phải, trong lòng càng thêm phẫn nộ, sau đó hắn chú ý đến thanh trường kiếm rơi ở một bên, nhanh chóng một cước đá lên nắm lấy trong tay trái chém về phía cổ Hùng Bá.

Nhưng dưới tình huống không có chân khí gia trì, động tác của hắn vĩnh viễn chậm nửa nhịp, Hùng Bá dễ dàng né được một kiếm, đang muốn lên tiếng chế nhạo, lại thấy hắn xoay chuyển mũi kiếm chém mạnh về phía cánh tay phải đang bị nắm giữ!

Kiếm rơi xuống tay, cánh tay phải của Bộ Kinh Vân vào khoảnh khắc này đã bị chém đứt phăng, sau đó hắn cố gắng chịu đựng nỗi đau đứt tay, tung người nhảy lên muốn vượt núi trốn đi.

Hùng Bá hoàn toàn không ngờ Bộ Kinh Vân lại dùng chiêu tráng sĩ đoạn oản, nhìn cánh tay đứt trong tay mình một lúc lâu mới hoàn hồn, lập tức nổi giận đùng đùng.

Con vịt đã nấu chín mà cũng bị bất cẩn để chạy mất!

Hùng Bá lập tức nhảy lên núi, nhưng nhìn xung quanh căn bản không thấy bóng dáng Bộ Kinh Vân, thậm chí ngay cả vết máu cũng đã gián đoạn, tiểu tử này như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, lật tung cả dãy núi này lên, cũng phải tìm ra Bộ Kinh Vân cho ta.

Bất luận sống chết!" Hùng Bá mặt mũi méo mó, "Dù chỉ tìm được thi thể cũng có thưởng lớn, nếu có thể bắt sống thưởng sẽ tăng gấp đôi!" "Mau đi cho ta!" Thấy Hùng Bá thịnh nộ, không còn ai dám ngoài mặt vâng dạ sau lưng làm trái mệnh lệnh, tất cả mọi người đều lập tức đi tìm tung tích của Bộ Kinh Vân...

Cùng lúc đó, Bộ Kinh Vân sau khi khéo léo né tránh sự truy sát của Hùng Bá đã trốn ở một khe núi.

Khe núi này vô cùng hẹp và kín đáo, trong một thời gian ngắn thật sự khó có thể bị phát hiện, Bộ Kinh Vân chỉ có thể tạm thời ở đó xử lý đơn giản vết thương ở cánh tay bị đứt.

Nhìn cánh tay phải bị đứt, trong lòng tràn đầy bi thương, cứ như vậy võ công của hắn đã phế đi quá nửa.

Nếu không phải ngay từ đầu quá tự tin, cho rằng có thể cùng Hùng Bá giao chiến bất phân thắng bại, có lẽ bây giờ cũng không đến mức phải rơi vào tình cảnh tráng sĩ đoạn oản.

"Không có cánh tay này ta vẫn còn mạng, không tin cả đời này không báo được mối thù này!" Mối thù hận và lửa giận trong lòng Bộ Kinh Vân càng lúc càng dâng cao, lòng hận thù đối với Hùng Bá lại lần nữa bùng cháy đến cực điểm!

Bộ Kinh Vân xé rách quần áo, nghiến chặt răng băng bó vết thương trên cánh tay, đang muốn tìm một lối đi có thể an toàn rời khỏi nơi này, lại kinh hoàng phát hiện ở lối ra có một người đang chờ đợi.

Bộ Kinh Vân nghiến chặt răng, dồn hết chút chân khí còn lại, chỉ cần người đó không phải là Hùng Bá, có lẽ hắn còn có hy vọng thoát thân.

"Bộ Kinh Vân, ngươi bây giờ thương thế nặng, đừng vận công." Người đó cởi áo choàng ra, để lộ khuôn mặt vẫn luôn ẩn giấu, là Tần Sương.

Chỉ là Tần Sương không hề tỏ ra bất kỳ sát ý nào với Bộ Kinh Vân, ánh mắt đầy bi ai nhìn cánh tay bị đứt của hắn, "Không cần căng thẳng, ta sẽ không ra tay với ngươi." Bộ Kinh Vân thu lại nội công, im lặng một lúc, sau đó mở miệng nói: "Chuyện của Khổng Từ, ta xin lỗi ngươi, nhưng ta không thể từ bỏ, dù cho phải đối địch với cả bang phái." "Ta hiểu, không phải lỗi của ngươi." Tần Sương khẽ gật đầu, "Tình trạng của ngươi bây giờ muốn trốn thoát không phải là chuyện dễ, ta có thể giúp ngươi đánh lạc hướng Hùng Bá, hắn sẽ không phát hiện ra nơi này, ngươi tạm thời trốn ở đây một thời gian, đợi trời tối rồi hãy đi." "Còn về thi thể của Khổng Từ ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ thay ngươi chăm sóc tốt." Bộ Kinh Vân cảm kích nhìn Tần Sương, sau đó chắp tay nói với y: "Đại ân không lời nào tạ hết, sư huynh!

Từ hôm nay ta nợ ngươi một mạng." "Ngươi lo cho mình trước đi." Tần Sương lại đội áo choàng lên, nhưng vừa muốn bước ra khỏi khe núi, lại kinh hoàng phát hiện Hùng Bá không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cuối khe núi, đang trêu tức nhìn họ!

"Bang chủ!" Tần Sương vô cùng kinh ngạc, vạn vạn không ngờ Hùng Bá sẽ theo dõi.

Hùng Bá không nói một lời vô ích nào, đột nhiên đánh ra một chưởng chân khí cuồn cuộn, đánh bay Tần Sương va vào vách đá, ngũ tạng lục phủ dưới cú va chạm mạnh mẽ cũng ẩn ẩn đau đớn!

“Sau khi trở về bang phái, ta sẽ tính sổ với ngươi sau.” Hùng Bá để lại một câu nói cay độc cho Tần Sương, sau đó nhìn về phía Bộ Kinh Vân không xa, y đã sớm tích thế đợi sẵn, chuẩn bị liều chết một trận.

“Ta không có hứng thú với kiếm phổ mà ngươi nắm giữ, dù sao hôm nay chỉ cần ngươi chết ở đây là được rồi.” Hùng Bá sải bước đi về phía Bộ Kinh Vân, lại phát giác có người từ sau lưng ôm lấy chân mình, cúi đầu nhìn thì ra là Tần Sương.

“Bang chủ, Bộ Kinh Vân cũng chỉ là nhất thời hồ đồ!

Bây giờ hắn cũng đã tự chặt một tay, cái giá phải trả không thể nói là không nặng, ngài không thể tha cho hắn một lần sao!” Tần Sương ôm chân Hùng Bá khổ sở cầu xin.

“Hỗn xược, phản bội tông môn là tội chết, huống hồ hắn còn dám giết cả nhà Hiệp Vương Phủ, dù cho ở triều đình định tội, cũng không thể tha thứ!” Hùng Bá một cước đá bay Tần Sương, sát tâm đã định, hôm nay phải tự tay chém đầu Bộ Kinh Vân mới yên tâm!

“Ai muốn chết cũng không dễ đâu!” Bộ Kinh Vân gầm lên, lập tức vận chuyển chân khí phản công một đòn, nhưng chân khí bắn ra từ lòng bàn tay lại bị Hùng Bá một tay dễ dàng chặn lại, ngay sau đó thân hình y lóe lên né tránh công thế của Bộ Kinh Vân, trong nháy mắt áp sát, y không chút phản ứng đã bị Hùng Bá một chưởng đánh mạnh vào ngực.

“Phụt!” Bộ Kinh Vân phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lùi lại, cuối cùng thể lực không chống đỡ nổi mà ngã xuống đất, lúc này hắn có thể cảm nhận ngũ tạng lục phủ đang ẩn ẩn đau đớn.

“Nhiếp Phong sắp xuống dưới địa phủ bầu bạn với ngươi rồi, không cần khổ não, trên đường xuống hoàng tuyền ngươi sẽ không cô đơn đâu.” Hùng Bá lấy ra con dao găm bên hông, sau đó đột nhiên ném

về phía mi tâm của Bộ Kinh Vân, lưỡi đao sắc bén nhanh đến mức mắt thường gần như không thể bắt được, trong nháy mắt đã đến gần, Bộ Kinh Vân thậm chí còn không kịp né tránh.

Khi Bộ Kinh Vân trong lòng đã xác định mình chắc chắn sẽ chết, đột nhiên một trận cuồng phong cuộn lên quanh thân, đánh bay con dao găm đang đâm tới, cứu được một mạng của Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân vẻ mặt ngơ ngác, sau đó liền cảm nhận được khí tức vô cùng quen thuộc trong trận cuồng phong, trong lòng lập tức mừng rỡ, "Hùng Bá, ngươi chết chắc rồi, ha ha ha ha!" Hùng Bá chỉ có chút suy tư, mới phát hiện trận kình phong vừa rồi có người đang cản trở hắn giết Bộ Kinh Vân.

"Người nào cản trở ta?" Hùng Bá lạnh lùng nhìn về phía sau, lại thấy một người chưa từng gặp mặt, không biết từ lúc nào đã ở trong khe núi, vẻ mặt thản nhiên tự tại.

Hiển nhiên, người này vừa mới ra tay ngăn cản hắn giết Bộ Kinh Vân.

"Ngao tiền bối, ngài đến quả là đúng lúc!" Bộ Kinh Vân vội vàng hét lớn với bóng người kia, biết rằng có Ngao Tông ở đây thì mình đã được cứu.

Ngao Tông nhíu mày, chỉ là tạm thời đi tìm kiếm chuyện của U Minh Chi Lực, kết quả Bộ Kinh Vân suýt nữa đã chết trong lúc này, nếu không phải y đến kịp lúc thì gã này đã không còn một mảnh thi thể.

"Ngươi lui ra sau trước, giao cho ta là được." Ngao Tông gật đầu ra hiệu.

"Người là ai?

Chuyện của Thiên Hạ Hội chúng ta, ngươi cũng dám ra tay can

dự?

Nếu bây giờ rời đi, ta có thể bỏ qua chuyện cũ.” Hùng Bá không thể xác định người này có phải là cường địch hay không, từ việc Ngao Tông ra tay tạo kình phong đỡ được đòn tấn công của hắn mà xem, hiện tại nên khuyên lui y trước là tốt nhất.

“Chẳng qua chỉ là một lời tiên đoán không có căn cứ, hà tất phải gây khó dễ cho Bộ Kinh Vân?

Nếu ngay từ đầu ngươi không bức bách Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, có lẽ họ cũng sẽ không phản bội.” Ngao Tông thản nhiên nói.

Chương 1070

Những lời này vang lên trong tai Hùng Bá như sét đánh ngang tai, lời tiên đoán của Nê Bồ Tát, người biết chỉ có một mình hắn, ngay cả Tần Sương cũng chưa từng nói, người có lai lịch không rõ này làm sao có thể biết?!

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Hùng Bá bắt đầu nhìn thẳng vào Ngao Tông, thay đổi chủ ý, người này phải giết chết, tuyệt đối không thể để lại người sống.

Ngao Tông đầy ẩn ý hỏi lại: "Ngươi không giết ta sao?" Hùng Bá không trả lời, ngay sau đó chân khí đã khóa chặt trên người Ngao Tông, đột nhiên xòe hai tay, dùng chân khí cuộn trào quanh thân như một cơn lốc, hình thành một quả cầu khí thái, ý đồ khóa chặt đường lui của Ngao Tông.

Ngay sau đó Hùng Bá liền lao lên, chỉ trong nháy mắt thân hình y đã nhảy lên không trung, chân khí cuồn cuộn trong lòng bàn tay nóng rực như dung nham từ núi lửa phun trào, "Chết đi!" Hùng Bá vừa ra tay đã là sát chiêu, chỉ vì muốn một đòn tiêu diệt Ngao Tông không để cho y có bất kỳ cơ hội phản kích nào.

"Ầm ầm!" Chân khí bùng nổ, trong nháy mắt phá vỡ vách núi, khói bụi cuồn cuộn kèm theo đá vụn bay tứ tung, dư uy của chân khí không ngừng vang vọng phá hoại trong khe núi, khiến cả ngọn núi theo đó mà rung chuyển dữ dội.

Dù không trực tiếp chịu va chạm, Bộ Kinh Vân và Tần Sương cũng bị dư uy va chạm làm bị thương không nhẹ, đặc biệt là Bộ Kinh Vân đang bị tổn thương ngũ tạng lục phủ, càng bị va chạm làm phun ra một ngụm máu tươi.

“Ầm ầm!” Bộ Kinh Vân khó khăn chống đỡ thân thể, nhưng trên đầu một khối vách đá lại theo đó mà sụp đổ, một tảng đá lớn gần bằng kích thước của hắn rơi thẳng xuống đầu.

Trong gang tấc, cuồng phong xen lẫn những lưỡi gió sắc bén lướt qua, trong nháy mắt cắt khối đá thành từng mảnh, khiến Bộ Kinh Vân thoát khỏi một kiếp nạn.

“Bộ Kinh Vân!” Hắn chỉ cảm thấy vai mình bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, hoàn hồn mới thấy Ngao Tông xuất hiện bên cạnh mình.

“Ngao tiền bối, hôm nay ngài đã cứu mạng ta hai lần.” Bộ Kinh Vân có chút dở khóc dở cười, “E rằng mạng của ta cũng khó mà trả được ân cứu mạng này.” “Ít nói nhảm đi, đi trước đã.” Ngao Tông quay đầu nhìn khe núi đã sụp đổ, sau đó liền xách vai Bộ Kinh Vân dịch chuyển tức thời rời đi.

Hùng Bá không vội thu thập, mạng của gã đó không cần y tự mình lấy, ngược lại Bộ Kinh Vân có thể mất mạng bất cứ lúc nào, phải nhanh chóng chữa thương cho hắn.

Hai người vừa mới rời đi, trong đống đá sụp đổ của khe núi đột nhiên nổ tung, đá khối bắn ra tứ phía, trong làn khói bụi bốc lên một con đường đã được cứng rắn khai phá ra.

Hùng Bá một tay xách Tần Sương nhanh chóng lao ra khỏi con đường, ngay sau đó con đường cũng theo đó mà sụp đổ, chôn vùi tất cả mọi thứ bên trong.

“Hừ!” Hùng Bá ném Tần Sương đang hôn mê sang một bên, nhìn xung quanh không thấy tung tích của Ngao Tông đâu, trong lòng bắt đầu mơ hồ cảm thấy không ổn.

Hắn rất rõ ràng, dư uy của cú đánh vừa rồi tuyệt đối không thể có uy lực lớn như vậy để phá hủy hoàn toàn khe núi, e rằng là do hộ thể

chân khí trên người Ngao Tông và nó va chạm vào nhau gây ra.

"Nếu thật sự như vậy, người này hẳn là có võ công có thể sánh ngang với ta, không thể xem thường!

Như vậy thật sự là ta đã thất sách, thiên hạ lại có nhân vật cường hãn như vậy." Hùng Bá không khỏi kinh hãi.

Đương nhiên hắn không thể biết được, Ngao Tông muốn tiêu diệt hắn dễ như trở bàn tay!

Lúc này, rất nhiều bang chúng của Thiên Hạ Hội bị tiếng nổ thu hút đến, nhưng lúc này đến cũng không còn ý nghĩa gì.

"Bộ Kinh Vân đã trốn thoát rồi, có một vị cao thủ giúp Bộ Kinh Vân trốn thoát." Hùng Bá sắc mặt âm trầm, ánh mắt của hắn lướt qua mọi người, rất nhiều người đều rất thức thời mà tránh ánh mắt của hắn.

Hiển nhiên Hùng Bá lúc này đang nổi giận, ai đi chạm vào cái gai này chắc chắn sẽ chết.

Đúng lúc này, Tần Sương đang hôn mê tỉnh lại, khó khăn đứng dậy, nhìn khe núi đã sụp đổ trong lòng có chút căng thẳng, không biết Bộ Kinh Vân có thoát được hay không?

"Tần Sương!" Hùng Bá trừng mắt giận dữ với y, "Vừa rồi ngươi đến trước ta một bước, rõ ràng có cơ hội lấy mạng hắn, tại sao không ra tay?

Lẽ nào tình nghĩa sư huynh đệ trong mắt ngươi còn quan trọng hơn cả bang phái!" Tần Sương cúi đầu, không hề biện giải một câu nào, đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng hình phạt.

"Đợi về Thiên Hạ Hội rồi, ta sẽ tính sổ với ngươi!" Hùng Bá phẩy tay áo, gần như tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Tần Sương.

Họ biết, lần này Tần Sương e rằng thật sự khó thoát kiếp nạn. … Sau khi rời khỏi khe núi, thương thế trong cơ thể của Bộ Kinh Vân ngày càng nghiêm trọng, đến mức ngay cả đi đường cũng trở thành một gánh nặng lớn.

"Tiền bối, không cần mang ta đi nữa, hôm nay ta có lẽ sẽ chết ở đây." "Sau khi ta chết, xin ngài có thể tìm cơ hội chôn ta và Khổng Từ cùng một chỗ, như vậy ta đã cảm ơn không xiết." Bộ Kinh Vân trong lòng không cam tâm, rõ ràng đại thù chưa báo, thậm chí còn chưa hoàn thành được lời hứa với Khổng Từ.

"Ngươi đang nói ngu ngốc gì vậy?" Ngao Tông dùng ánh mắt như nhìn một bệnh nhân tâm thần nhìn hắn.

Bộ Kinh Vân cười khổ: "Tình hình cơ thể của ta ngài có thể cảm nhận được, trong cơ thể dường như có nhiều nội tạng bị thương nặng, ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn, một cánh tay bị đứt không ngừng mất máu, ta e rằng…" Lời của Bộ Kinh Vân còn chưa nói xong, Ngao Tông một tay nắm lấy vai hắn, một luồng chân khí chảy vào cơ thể Bộ Kinh Vân từ từ du đãng.

Chân khí lưu động trong cơ thể khiến Bộ Kinh Vân cảm thấy như có một luồng hơi ấm chảy qua, những nơi ẩn ẩn đau đớn trong cơ thể đều theo đó mà phục hồi, không lâu sau hắn phát giác hô hấp của mình trở nên vô cùng thông suốt!

Thậm chí ngay cả những tổn thương ở ngũ tạng lục phủ trong cơ thể cũng hoàn toàn phục hồi, dù có vận chuyển nội lực cũng không cảm thấy có chút trở ngại nào!

"…" Bộ Kinh Vân kinh ngạc nhìn bàn tay duy nhất còn lại của mình, thử tập trung nội lực vào lòng bàn tay, phát giác uy lực của nó vẫn còn mạnh mẽ cuồng bạo, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi vết thương nặng trước đó.

Hay nói cách khác, thương thế của hắn đã sớm phục hồi!

"Bây giờ ngươi có cảm thấy mình sắp chết chưa?" Ngao Tông có chút trêu tức hỏi.

Bộ Kinh Vân lúc này khắc này đã hoàn toàn bị Ngao Tông chinh phục, không ngờ y dưới võ công cao cường lại còn tinh thông y thuật… Chính xác hơn là thần thuật, vết thương đủ để khiến hắn mất mạng trong nháy mắt đã được chữa khỏi!

"Tiền bối, ta thật sự không biết phải làm thế nào để trả ơn cứu mạng của ngài, ai…" Bộ Kinh Vân che mặt, trong lòng hổ thẹn vì thậm chí còn chưa làm được bất cứ chuyện gì để báo đáp Ngao Tông.

"Không cần nói nhảm, bằng bộ dạng của ngươi bây giờ cũng không thể giúp được ta việc gì." Ngao Tông chuyển chủ đề.

Cứ như vậy, Bộ Kinh Vân mới đột nhiên ý thức được mình bây giờ đã là một phế nhân rồi.

Tuy đã được chữa khỏi vết thương chí mạng, nhưng dù sao cũng đã mất một cánh tay, rất nhiều kiếm pháp và chiêu thức tinh diệu đều khó có thể thi triển được, đả kích đối với hắn không thể nói là không lớn!

Bây giờ với bộ dạng quỷ quái này thì nói chuyện báo thù thế nào?

Bộ Kinh Vân cúi đầu chán nản ngồi một bên, trong đầu toàn là Hùng Bá.

"Bây giờ ta và tên khốn đó lại thêm một mối thù nữa, thù đứt tay, không dùng đầu người của hắn để tế thì ta khó mà yên lòng a!" Bộ Kinh Vân một chưởng đánh vào tảng đá lớn, chỉ nghe một tiếng ầm vang, tảng đá lớn lập tức vỡ tan tành, nội lực của hắn vẫn còn cương mãnh vô cùng!

Cùng lúc tảng đá bị đánh vỡ, trong khu rừng sau lưng đột nhiên

truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã, lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Trong khu rừng đó một đứa trẻ đang vội vã bỏ chạy, đứa trẻ này vừa rồi đã nghe lén cuộc đối thoại của họ.

"Đứng lại cho ta!" Bộ Kinh Vân lúc này đâu còn quan tâm đến thân phận của đứa trẻ này, chỉ cho rằng gã này có thể là gián điệp do Hùng Bá phái đến, chỉ muốn lập tức bắt hắn lại.

Bộ Kinh Vân nhảy lên, hoàn toàn không giống một người vừa mới giãy giụa trên lằn ranh sinh tử, dù thiếu một cánh tay nhưng cũng không ảnh hưởng đến thân pháp nhanh nhẹn của hắn, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã xuyên qua khu rừng một tay tóm lấy cánh tay của đứa trẻ kia!

"Đại nhân!

Đại nhân thủ hạ lưu tình!

Ta không có ý hại ngài a!" Đứa trẻ bị Bộ Kinh Vân bắt được liền vô cùng hoảng sợ cầu xin tha mạng, thậm chí còn khóc lóc thảm thiết.

"Tiểu tử ngươi không phải là do Hùng Bá phái đến để thăm dò tình báo sao?

Đừng tưởng ngươi là một đứa trẻ thì ta sẽ thủ hạ lưu tình, nếu ngươi uy hiếp ta, nên giết vẫn giết!" Sức mạnh trong tay Bộ Kinh Vân hơi tăng lên một chút, đứa trẻ kia lập tức đau đến mức oa oa kêu to.

Nhìn cảnh này Bộ Kinh Vân cũng không khỏi mềm lòng, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, đối xử như vậy quả thực có chút quá đáng.

"Bộ Kinh Vân, thả nó ra đi.

Tiểu hài tử này ta đã sớm phát giác rồi, hẳn là thôn dân vào núi hái thuốc, vô tình nghe được cuộc đối thoại của chúng ta mà thôi." Ngao

Tông ra hiệu cho Bộ Kinh Vân bên cạnh buông tay, người sau cũng dứt khoát, nhận ra đứa trẻ không có uy hiếp.

"Đa tạ đại nhân buông tha! " Đứa trẻ kia xoa xoa bả vai, mắt đẫm lệ lưng tròng, cánh tay của nó suýt chút nữa đã bị Bộ Kinh Vân bóp đến trật khớp, vì đau đớn mà không ngừng thút thít.

Chương 1071

Ngao Tông thấy vậy, bèn tiến lên vỗ nhẹ lên vai bị thương của nó, đứa trẻ lập tức cảm thấy cơn đau hoàn toàn biến mất.

“Ủa!

Y thuật của đại ca ca thật lợi hại, vừa rồi đã bôi thuốc mỡ cho ta sao? ” Đứa bé thấy cảnh này thì vô cùng kinh ngạc, vội vàng kéo áo ra xem nhưng không hề thấy dấu vết thuốc mỡ nào.

Nhưng dù sao đi nữa, đứa trẻ này không thể là gián điệp của Hùng Bá được, Bộ Kinh Vân cũng cảm thấy buồn cười, nhiệm vụ quan trọng như vậy sao Hùng Bá có thể giao cho một đứa trẻ?

“Nếu không có chuyện gì thì mau về đi.

Nơi này gần đây không yên bình, không có việc gì thì đừng tùy tiện lên núi.” Ngao Tông dặn dò đứa trẻ.

Đứa bé kia đảo mắt một vòng, chủ động mở miệng mời Ngao Tông: “Đại ca ca lát nữa không có việc gì làm chứ?

Có thể tiện đường đến thôn của ta ở lại một chút không, gia gia ta vẫn luôn muốn gặp gỡ những thần y có y thuật cao siêu.” Ngao Tông cảm thấy đứa trẻ này càng lúc càng thú vị, vừa rồi Bộ Kinh Vân còn hung hăng muốn giết nó, nhanh vậy đã không còn sợ hãi nữa rồi.

“Đại ca ca đi với ta đi, gia gia ta luôn tôn kính người có y thuật cao siêu, nhất định sẽ chuẩn bị cơm nước khoản đãi!” Đứa trẻ lại cầu xin.

“Không cần, ta không biết y thuật, gia gia ngươi sẽ không hiểu đâu.” Ngao Tông cười nói.

Bộ Kinh Vân cũng khịt mũi coi thường: “Một đứa trẻ con thì nên lo cho an toàn của mình trước đi!” Ánh mắt đứa trẻ kia lại một lần

nữa rơi vào trên người Bộ Kinh Vân, nhưng lần này lại tỏ ra vô cùng hứng thú với hắn, thậm chí còn đi vòng quanh Bộ Kinh Vân một vòng đánh giá từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng tắc lưỡi trầm trồ.

"Tiểu tử làm gì vậy?" Bộ Kinh Vân nhận ra ánh mắt của nó cứ như có như không chú ý đến cánh tay cụt của mình, liền có chút không vui.

"Đại ca ca đừng hiểu lầm, bây giờ huynh nhất định rất muốn cánh tay của mình mọc lại đúng không?

Gia gia ta không chừng có thể giúp huynh đó." Đứa bé có chút đắc ý, hoàn toàn không có vẻ gì là đang nói đùa.

Bộ Kinh Vân căn bản không thèm để ý đến một đứa trẻ, trong mắt hắn, chuyện cánh tay bị đứt mọc lại hoàn toàn là một trò cười.

"Chuyện của ta không cần ngươi lo, mau đi đi!" Bộ Kinh Vân mất kiên nhẫn thúc giục.

Ngao Tông bên cạnh lại nảy sinh hứng thú, ngược lại hỏi: "Gia gia ngươi thật sự có thể khiến cánh tay cụt mọc lại?

Điều này dường như đã vượt qua phạm trù y thuật rồi nhỉ?" Tái tạo lại cánh tay cụt cho Bộ Kinh Vân đối với Ngao Tông là chuyện vô cùng đơn giản, hắn vốn định sau này sẽ tự tay chữa trị cho Bộ Kinh Vân.

Nhưng nếu phàm nhân cũng có thể làm được, hắn càng lúc càng cảm thấy hứng thú, những người này dựa vào thủ đoạn gì?

"Thật đó!

Gia gia ta đang nghiên cứu thuật tái sinh cánh tay cụt, hiện tại đã có chút manh mối, nhưng vẫn chưa gặp được người nào bị cụt tay, tốt nhất là cụt tay phải!" Đứa bé hưng phấn nhìn chằm chằm vào cánh

tay cụt của Bộ Kinh Vân, "Vị đại ca ca này vừa hay lại rất thích hợp a!" Bộ Kinh Vân nhíu mày, "Coi ta là vật thí nghiệm?

Đùa à!

Tiền bối, chúng ta đi thôi!" "Đợi đã!" Ngao Tông đã có hứng thú, sao có thể không đi xem thử một phen?

"Dẫn ta đi gặp gia gia của ngươi, nếu ông ấy thật sự có thể chữa lành cánh tay cụt của hắn, vậy ta có thể cho các ngươi một phần báo đáp vô cùng hậu hĩnh!" "Không cần báo đáp đâu!

Chỉ cần huynh ấy bằng lòng phối hợp là được!" Đứa trẻ lập tức vui vẻ đi trước dẫn đường, bộ dạng đó khiến Bộ Kinh Vân cảm thấy mình sắp trở thành một vật thí nghiệm xui xẻo.

"Đi, chúng ta đi xem thử.

Chẳng phải ngươi cũng muốn chữa lành cánh tay cụt đó sao?" Ngao Tông thấy Bộ Kinh Vân có vẻ do dự, liền lên tiếng khuyên nhủ.

"Nói thì nói vậy… nhưng tiểu quỷ này cũng không đáng để ta tin tưởng." Bộ Kinh Vân nhíu chặt mày.

"Sao, sau khi cụt tay đến cả một đứa trẻ con ngươi cũng sợ?" Ngao Tông cười lớn một tiếng, sau đó liền đi theo hướng đứa trẻ kia rời đi, Bộ Kinh Vân đương nhiên không muốn bị xem thường, lập tức theo sát phía sau.

Đi một đoạn, con đường trong rừng thông cũng dần trở nên rộng rãi hơn, sau đó họ liền đi ra khỏi khu rừng rậm và đến bên ngoài một thôn trang nhỏ.

Rõ ràng đứa trẻ này không hề nói dối, Bộ Kinh Vân cũng buông lỏng cảnh giác.

Đứa trẻ dẫn họ đi tìm một sân viện khá hẻo lánh nhưng sạch sẽ

trong thôn, bên trong trồng rất nhiều loại thảo dược tỏa ra mùi hương đặc biệt.

Ngao Tông chỉ liếc mắt đã nhận ra những loại thảo dược này đều là dược liệu quý hiếm có dược lực rất mạnh, hiển nhiên chủ nhân của căn nhà này là người rất biết hàng.

Đứa trẻ gọi mấy tiếng bên ngoài, cổng sân mới mở ra, một người đàn ông trung niên tinh thần tráng kiện đẩy cổng bước ra, "Tiểu Thiên, sao lần này về muộn vậy!

Quên lời ta dặn rồi sao…" Người đàn ông trung niên lập tức chú ý đến Ngao Tông và Bộ Kinh Vân, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng!

"Hai vị cao thủ võ lâm, hà tất phải làm khó một đứa trẻ!" Người đàn ông trung niên lập tức kéo đứa trẻ tên Tiểu Thiên ra sau lưng, rồi cẩn thận nhìn chằm chằm hai người.

"Gia gia, ông hiểu lầm rồi!

Họ là bệnh nhân bằng lòng giúp ông hoàn thành thực nghiệm y thuật!" Tiểu Thiên vội vàng giải thích cho người đàn ông trung niên, và kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra trên đường đi.

"… Đồ ngốc!" Người đàn ông trung niên tức giận không thôi, "Ta khi nào cần người khác giúp ta hoàn thành y thuật!

Huống hồ thứ đó cũng không thể dễ dàng cho người khác xem!" Cách nói của người đàn ông trung niên này rõ ràng không giống với đứa trẻ, Bộ Kinh Vân cảm thấy thật khó hiểu, có chút mất kiên nhẫn, "Tiền bối, chúng ta đi thôi, xem ra đã bị một đứa trẻ trêu đùa một phen rồi!" Bộ Kinh Vân vừa định cất bước rời đi, người đàn ông trung niên kia đã không khách khí gọi lại: "Các hạ xin dừng bước!" "Có chuyện gì?" Bộ Kinh Vân cố gắng giữ giọng điệu ôn hòa, nhưng trong mắt đã tràn ngập lửa giận.

“Hôm nay, xin đừng đem những gì đã thấy ở đây nói cho người ngoài, nếu không đối với chúng ta sẽ là một tai họa, chúng ta không gánh nổi!” Giọng điệu của người đàn ông trung niên gần như là ra lệnh.

Ngao Tông nghe vào tai càng cảm thấy khó chịu, “Cho dù ta nói ra thì có thể làm sao?

Chẳng qua chỉ là một sơn thôn nhỏ, ngươi tưởng trồng vài gốc dược liệu quý hiếm thì đã trở thành bảo địa mà người trong thiên hạ đều thèm muốn sao?” “Tóm lại ta cần lời hứa của các ngươi!” Người đàn ông trung niên cứng đầu.

“Nói nhảm, ta, Bộ Kinh Vân, khi nào trở nên rảnh rỗi như vậy, gặp người là nói chuyện phiếm lung tung?

Huống hồ ta đối với nơi quỷ quái của các ngươi cũng không có chút hứng thú nào!” Bộ Kinh Vân phất tay áo định quay người rời đi, nhưng hai câu nói của hắn và Ngao Tông đã hoàn toàn chọc giận người đàn ông trung niên.

“Đứng lại!” Trung niên y sư có chút tức giận, tiến lên đưa tay muốn bắt lấy cánh tay còn lại duy nhất của Bộ Kinh Vân, nhưng người sau chỉ khẽ động thân hình, tránh được một cách hoàn hảo không chút dấu vết.

Cảnh này trong mắt người thường không có gì đặc biệt, nhưng trung niên y sư lại sững sờ, lập tức nhận ra người trước mắt chắc chắn là một cao thủ võ lâm.

Ít nhất võ công còn cao hơn ông ta rất nhiều.

Đã cụt một tay mà vẫn có công lực và thân pháp như vậy, người này hiển nhiên không đơn giản.

“Ta đã thất kính.

Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?" Trung niên y sư trở nên nghiêm túc kính cẩn, cẩn thận hỏi danh hiệu.

Cao thủ như vậy đối mặt với sự bất kính mà không ra tay đánh đập, có thể thấy tâm cảnh của y không thấp.

Bộ Kinh Vân có chút khinh thường gã này, không khéo vừa mới lộ thân thủ một chút gã đã lập tức hạ thấp tư thái, có thể thấy gã cũng là kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

"Sơn dã thôn phu, danh tính không đáng nhắc tới!" Bộ Kinh Vân không thèm để ý, phất tay bỏ đi.

Ngao Tông thấy bộ dạng này của hắn không khỏi bật cười, "Bộ dạng bây giờ của ngươi, thật không giống lúc ở Hiệp Vương Phủ giết gà chó không tha." "Những người này tuy dung tục, nhưng cũng không có tội, ra tay hạ sát họ không có ý nghĩa." Bộ Kinh Vân thản nhiên nói.

Trung niên y sư nhìn bóng lưng rời đi của Bộ Kinh Vân có chút bất đắc dĩ, cũng may, không chọc giận người này, nếu không hôm nay chắc chắn phải chịu trận.

Chương 1072

"Gia gia, người cụt tay vừa rồi hình như… tên là Bộ Kinh Vân." Tiểu Thiên ở bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

"Bộ Kinh Vân?" Trung niên y sư kinh ngạc nhìn Tiểu Thiên, danh hiệu này ông ta đã từng nghe qua, đó là cao thủ nổi danh trên giang hồ, từ trước đến nay chỉ có người khác bị y lấy mạng, sao có thể đến nông nỗi cụt tay?

Nhưng vì tò mò, ông ta lập tức đuổi theo chặn trước mặt Bộ Kinh Vân, trịnh trọng hỏi: "Các hạ có phải là Bộ Kinh Vân?

Đường chủ Tam Đường của Thiên Hạ Hội năm xưa?" Sự kiên nhẫn của Bộ Kinh Vân đã bị gã này tiêu hao hết, hắn mất kiên nhẫn hỏi lại: "Có liên quan gì đến ngươi?

Chẳng lẽ ngươi định mang đầu ta đến chỗ Hùng Bá lĩnh công!" "Hoàn toàn không phải vậy!" Trung niên y sư dù đối mặt với Bộ Kinh Vân sắp nổi giận cũng không hề lùi bước, ngược lại dõng dạc nói: "Nếu các hạ thật sự là Bộ Kinh Vân, và vừa hay gặp phải nỗi khổ cụt tay, ta nhất định sẽ ra tay giúp các hạ chữa trị cánh tay, và khiến võ công của các hạ đột phá mạnh mẽ!" "Thật vô lý!" Bộ Kinh Vân hoàn toàn coi lời ông ta là nói nhảm, nhưng gã này lại trực tiếp tiến lên ôm lấy cánh tay hắn, không chịu buông ra, thậm chí trong mắt còn lóe lên sự cuồng nhiệt khó tả!

"Nếu các hạ thật sự là Bộ Kinh Vân, xin hãy ở lại đây, coi như là giúp ta!" Bộ Kinh Vân tức đến nỗi muốn một chưởng đánh chết tên ngu ngốc này, nhưng Ngao Tông lại ra hiệu cho hắn đồng ý, "Không chừng gã này thật sự có thể giúp ngươi, không bằng cứ theo ông ta xem sao?" "Cũng được, nếu tiền bối đã mở lời, cứ vậy đi.

Lão tiểu tử, bây giờ có thể buông ta ra được rồi chứ!" Bộ Kinh Vân bất mãn quát, trung niên y sư kia mới buông tay, cười ha hả nói: "Đa tạ các hạ, xin mời theo ta!

Ta tên là Vu Nhạc, các hạ cứ tùy ý gọi ta là được." Hai người theo Vu Nhạc trở lại tiểu viện, lại phát hiện trong căn nhà kia có một thế giới khác.

Bên trong gần như chất đầy các loại dược liệu quý hiếm đã phơi khô, thuốc mỡ trị thương, chỉ cần tùy tiện lấy một ít dược liệu đó ra ngoài, cũng đủ để xây dựng một sân viện có kích thước gần bằng cả sơn thôn nhỏ này.

Bộ Kinh Vân tùy ý xem xét một hộp thuốc mỡ, chất lượng của nó lập tức khiến hắn kinh ngạc, "Thứ này do ngươi luyện chế ra?" Vu Nhạc đang lúi húi tìm kiếm ở bên cạnh, thuận miệng trả lời: "Chỉ là món đồ chơi nhỏ luyện chế lúc rảnh rỗi, thỉnh thoảng để Tiểu Thiên mang ra chợ bán kiếm chút tiền mua dược liệu thôi." "Đây không phải là đồ chơi nhỏ, kim sang dược có hiệu quả tốt nhất trong dược đường của Thiên Hạ Hội, chất lượng của nó cũng khó mà so sánh được." Bộ Kinh Vân với vẻ mặt phức tạp nhìn bóng lưng của Vu Nhạc, nhận ra người này không đơn giản.

"Tiểu Thiên, gọi Sở Sở đến giúp!" Vu Nhạc đang bận rộn dặn dò Tiểu Thiên một tiếng, cậu bé tự giác chạy ra khỏi phòng.

Cũng lúc này, Vu Nhạc tìm ra một bọc vải dài, đặt nó trước mặt, vẻ mặt ngưng trọng, "Các hạ, tuy có hơi thất lễ, nhưng ta muốn xác nhận lại, ngài có thật sự là Bộ Kinh Vân không?

Theo ta được biết, Bộ Kinh Vân không hề bị cụt tay." Bộ Kinh Vân hừ lạnh một tiếng, "Nếu là một ngày trước, ta quả thực không bị cụt tay.

Ngươi hẳn là biết chuyện ta rời khỏi Thiên Hạ Hội rồi chứ?" Vu

Nhạc gật đầu, "Tự nhiên.

Tiền thưởng treo đầu người của ngươi là một con số không nhỏ." Bộ Kinh Vân nhìn cánh tay cụt của mình, vẻ mặt có chút không cam lòng, "Hôm qua không cẩn thận gặp phải Hùng Bá, so với gã đó ta yếu hơn không ít, phải cụt một tay mới thoát được sinh thiên." Giọng điệu của Bộ Kinh Vân bình thản như đang kể chuyện của người khác, nhưng Vu Nhạc có thể từ lời kể đơn giản đó mà hiểu được sự nguy hiểm bên trong.

Ngay cả cao thủ như y cũng phải cụt tay mới có thể thoát thân, có thể thấy tình hình lúc đó nguy cấp đến nhường nào.

Nhưng, dám tráng sĩ đoạn oản, chỉ riêng điểm này Vu Nhạc đối với Bộ Kinh Vân càng thêm kính phục.

Vu Nhạc dường như đã hạ quyết tâm, chậm rãi mở bọc vải dài kia ra, bên trong lại là một cánh tay khô quắt màu tím đen.

Trên cánh tay gần như chỉ còn da bọc xương đó, có những đường vân màu vàng nhạt quấn quanh, giống như chú ngữ của phù lục, nhưng trông cánh tay này vẫn có vẻ khá hung tợn đáng sợ.

Khoảnh khắc cánh tay lộ ra, những đường vân màu vàng nhạt trên đó mơ hồ tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, mặc dù nhanh chóng mờ đi, nhưng Vu Nhạc lại vì thế mà vui mừng khôn xiết!

"Bao nhiêu năm qua đi, Kỳ Lân Tí cuối cùng cũng gặp được chủ nhân thích hợp!

Ta có thể tận mắt chứng kiến cảnh này cũng là vạn hạnh!" Vu Nhạc với vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn vào chỗ tay cụt của Bộ Kinh Vân, vẻ mặt đó khiến Bộ Kinh Vân có chút tê dại da đầu.

"Ngươi muốn nối thứ này vào cánh tay cụt của ta?" Bộ Kinh Vân khó tin, "Ta thấy rồi!

Ta thà cụt một tay còn hơn!" Vu Nhạc vội vàng nói: "Các hạ, đừng bị vẻ ngoài của nó đánh lừa, tuy Kỳ Lân Tí trông có vẻ không bắt mắt, nhưng uy lực bên trong tuyệt đối không thể xem thường!

Nếu có được nó, ngài tất sẽ xưng bá cả võ lâm, đánh bại Hùng Bá cũng không đáng lo!" Cái tên Kỳ Lân Tí này Bộ Kinh Vân lần đầu tiên nghe thấy, tuy nghe có vẻ bá khí, nhưng cánh tay này trông thật sự khiến người ta buồn nôn.

"Để ta xem." Ngao Tông đưa ngón tay chạm vào Kỳ Lân Tí, dùng thần thức dò xét, lại phát hiện bên trong cánh tay khô quắt này có một nguồn năng lượng nóng bỏng bùng nổ như dung nham!

Nguồn năng lượng này so với chân khí, nội lực mà phàm nhân tu luyện, tuyệt đối cao hơn một bậc, nếu có thể phát huy được uy lực của nó thì không thể tưởng tượng nổi.

Sức mạnh bên trong dường như không bắt nguồn từ bản thân con người, hẳn là bị ngoại giới cưỡng ép rót vào và dung hợp với nó.

Nhưng bất kể thế nào, sự cường đại của cánh tay này là không thể xem thường, đối với Bộ Kinh Vân quả thực là một kỳ ngộ lớn.

"Có thể thử một lần." Ngao Tông liếc mắt ra hiệu cho Bộ Kinh Vân, lập tức khiến Bộ Kinh Vân vốn đang kháng cự phải dao động.

Nếu ngay cả Ngao Tông cũng cảm thấy thứ này phi phàm, vậy thì tuyệt đối đáng để thử một lần.

"Bộ Kinh Vân, không phải ai cũng thích hợp sử dụng cánh tay này.

Trước đây ta cũng từng gặp một số cao thủ võ lâm, đều hy vọng có thể lắp Kỳ Lân Tí này lên người." Vẻ mặt Vu Nhạc có chút ngưng trọng, "Nhưng khi họ chạm vào Kỳ Lân Tí, những đường vân vàng trên đó chưa từng phát sáng, chỉ khi ở trên người ngươi mới xuất hiện dị tượng như vậy, chứng tỏ ngươi chính là chủ nhân thật sự của nó!"

Bộ Kinh Vân có chút tò mò, "Kỳ Lân Tí này rốt cuộc có lai lịch gì?" "Chuyện này nói ra rất dài…" Như Vu Nhạc kể, ba mươi năm trước, một con kỳ lân toàn thân bốc cháy đã xông vào thôn trang này, tàn sát tất cả những sinh vật sống mà nó nhìn thấy.

Trong thôn, một người thợ rèn thân thể cường tráng đã liều mình ngăn cản kỳ lân, kết quả một nhát đao đã rạch một vết thương lớn trên người kỳ lân, máu tươi trên người kỳ lân lập tức bắn tung tóe lên cánh tay phải của ông ta.

Kỳ lân sau khi bị một đòn đó liền gào thét bỏ chạy, người thợ rèn chỉ cảm thấy cánh tay dính máu tươi đau đớn như bị lửa đốt, đến mức không chịu nổi đau đớn mà ngất đi.

Khi người thợ rèn tỉnh lại, phát hiện vết thương trên người đã hoàn toàn lành lặn, cánh tay phải bị máu tươi thấm vào đó lại tuôn chảy một sức mạnh vô cùng kỳ lạ.

Sức mạnh này khiến người thợ rèn vốn võ nghệ không cao cường trở nên vô cùng mạnh mẽ, thậm chí khi thôn trang bị bọn côn đồ tấn công, ông ta đã dễ dàng đánh bại hàng chục người, mạnh đến nỗi bọn côn đồ đó cuối cùng phải bỏ chạy thục mạng.

Danh tiếng của người thợ rèn nhanh chóng lan truyền trên giang hồ, rất nhiều người đều tìm đến bái phỏng, đều cho rằng người thợ rèn đã tu luyện công pháp kỳ lạ nào đó mới có thể một đêm trở nên mạnh mẽ như vậy.

Tuy nhiên, những người giang hồ đó sau khi mang đầy hy vọng đến lại không nhận được bất kỳ hồi báo nào, trong đó một số người liền tức giận muốn dùng vũ lực ép người thợ rèn giao ra công pháp, kết quả tự nhiên đều chết trong tay người thợ rèn.

Cứ như vậy ngày qua ngày, người thợ rèn trên giang hồ đã gây thù chuốc oán với rất nhiều người, những cao thủ võ lâm thường xuyên

đến gây rối cũng ngày một nhiều hơn.

Ban đầu người thợ rèn vẫn có thể đối phó được, nhưng cuối cùng trong một lần vô tình đã chết thảm dưới thủ đoạn hạ độc của một kẻ tiểu nhân.

Khi thi thể người thợ rèn được hạ táng, Vu Nhạc lúc đó còn trẻ tuổi tình cờ du ngoạn đến thôn trang này, đã nhìn ra sự phi phàm của Kỳ Lân Tí, và thỉnh cầu người nhà của người thợ rèn giữ lại cánh tay này cho mình.

Từ đó Vu Nhạc liền định cư tại thôn trang, và sau đó vẫn luôn chuyên tâm nghiên cứu phương pháp cấy ghép cánh tay, hy vọng có thể để cánh tay mạnh mẽ này tái xuất giang hồ.

Tuy nhiên, hơn mười năm qua, sau rất nhiều lần thử nghiệm cũng không thể thực sự hoàn thành kỳ công này, bất kỳ ai được thử nghiệm cấy ghép cánh tay cuối cùng đều thất bại, cánh tay căn bản không thể sống trên người họ.

Lâu dần, rất nhiều người đều cho rằng Kỳ Lân Tí này đã sớm không còn năng lượng, căn bản chỉ là một vật chết, nhưng Vu Nhạc vẫn chưa từng từ bỏ, kiên quyết tin rằng những người đó căn bản chỉ là không có cơ hội trở thành chủ nhân của Kỳ Lân Tí mà thôi.

"Bây giờ, ta có thể hoàn toàn tin tưởng ngươi tất nhiên có thể trở thành chủ nhân kế tiếp của Kỳ Lân Tí!

Ngươi cũng cần một cánh tay mới!" Vu Nhạc trầm giọng nói.

Bộ Kinh Vân và Ngao Tông liếc nhìn nhau, người sau cho hắn một ánh mắt khẳng định, hắn liền lập tức hạ quyết tâm.

"Được!" … Một lát sau, Bộ Kinh Vân ngồi trước mặt Vu Nhạc, chờ đợi người sau tiến hành cấy ghép cho mình.

Đúng lúc này, bên ngoài nhà truyền đến một trận tiếng bước chân

dồn dập, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy Tiểu Thiên dẫn theo một nữ tử mặc y bào màu trắng vội vã đi vào.

"Sở Sở tỷ tỷ vừa rồi đang khám bệnh cho dân làng, cho nên mới về muộn một chút!" Tiểu Thiên chú ý thấy sắc mặt Vu Nhạc có chút không vui, vội vàng giải thích cho nữ tử.

"Nếu đã về thì mau chuẩn bị, chuyện này vô cùng quan trọng!" Vu Nhạc phân phó.

Nữ tử được gọi là Sở Sở kia chính là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, tuổi mới đôi tám, trên người lại có một luồng khí chất phi phàm xuất chúng khiến người ta rất dễ dàng chú ý.

"Phụ thân, chờ ta một lát…" Ánh mắt Sở Sở vô tình rơi vào trên người Ngao Tông, lập tức khó có thể dời đi, đây là lần đầu tiên nàng gặp một nam tử có khí chất xuất chúng như vậy.

Đặc biệt là từ nhỏ sống trong sơn thôn, nam tử kỳ lạ như vậy nàng gần như không dám tưởng tượng là có tồn tại.

"Sở Sở!" Vu Nhạc có chút không vui gọi một tiếng, thiếu nữ lập tức bị kinh tỉnh, vội vàng cúi đầu bắt đầu chuẩn bị đồ đạc.

Ngao Tông lại không chú ý đến thiếu nữ kia, mà luôn quan sát cánh tay Kỳ Lân.

Chương 1073

"Con kỳ lân bị bức lui kia hiện tại có tung tích gì không?" Ngao Tông như vô tình hỏi.

"Dù sao thì ta hiện tại chưa nghe nói kỳ lân ở đâu, thậm chí có người còn cho rằng đó là một lời đồn lừa người, kỳ lân căn bản không tồn tại, chỉ là người thợ rèn có một kỳ ngộ mà thôi." Vu Nhạc nhíu mày một lát, "Nhưng ta tin kỳ lân chắc chắn tồn tại, sức mạnh trong cánh tay này căn bản không phải người thường có thể tu luyện ra được, còn có thể tiếp tục tồn tại sau khi chủ nhân chết đi." "Chắc chắn rồi." Ngao Tông lùi sang một bên, chú ý thấy Vu Sở Sở và Vu Nhạc đã chuẩn bị xong, và sắp bắt đầu động thủ.

"Bắt đầu đi!" Bộ Kinh Vân đã sớm chuẩn bị tốt.

Vu Nhạc nhìn Bộ Kinh Vân hào khí ngút trời có chút lo lắng, "Quá trình này e rằng sẽ vô cùng đau đớn, nếu các hạ khó có thể chịu đựng, ta ở đây có một ít ma phí tán…" "Không cần!" Ta ngay cả lúc cụt tay còn chưa từng kêu la một tiếng, chút đau đớn này thì có là gì!" Bộ Kinh Vân khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong mắt hắn đây là một sự sỉ nhục!

"Được!" Vu Nhạc từ tận đáy lòng kính phục, sau đó liền gọi Sở Sở động thủ chuẩn bị.

Nhưng sự thật chứng minh, nỗi đau phải chịu đựng khi nối cánh tay vượt xa tưởng tượng của Bộ Kinh Vân, nó gần như gấp mấy lần nỗi đau khi cánh tay bị đứt lìa!

Hắn chỉ cảm thấy thứ được nối vào không phải là một cánh tay, mà dường như là một thanh sắt bị lửa đốt đỏ rực bị nhét thẳng vào vết thương của mình, và cùng với sự kết nối càng sâu giữa cánh tay

đó và hắn, nỗi đau phải chịu đựng cũng ngày càng dữ dội.

"A a!" Bỗng nhiên, năng lượng trong cánh tay đó theo mỗi một đường kinh mạch trong cơ thể chảy khắp toàn thân, huyết quản phảng phất trong khoảnh khắc đó nhanh chóng bốc cháy, khiến thân thể phải chịu đựng nỗi đau thiêu đốt khó tả!

Nỗi đau này so với lúc cụt tay, quả thực là một trời một vực!

Gân xanh trên trán Bộ Kinh Vân nổi lên, trong lòng hối hận vì đã quá tự đại.

"Các hạ, nếu khó có thể chịu đựng, ma phí tán…" Vu Nhạc đưa ra một chén rượu ra hiệu, nhưng Bộ Kinh Vân lại kiên quyết lắc đầu, "Không cần dựa vào thứ đó!" Vu Nhạc trong lòng bội phục, lúc này chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành công việc, cố gắng hết sức để giảm bớt đau đớn cho Bộ Kinh Vân.

Phương pháp đổi tay được Ngao Tông nhìn thấy trong mắt, khiến hắn cảm thấy khá kỳ lạ.

Mặc dù trong mắt hắn thủ đoạn này vô cùng vụng về, không có gì đáng khen, nhưng lại có thể dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy để hoàn thành một y thuật khó khăn như thế, cũng có thể thấy ông ta đã nghiên cứu đủ sâu.

Cuối cùng, khi xương cốt của Kỳ Lân Tí và xương vai trong cơ thể Bộ Kinh Vân nối liền với nhau, Vu Nhạc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, coi như đã hoàn thành.

Cánh tay khô quắt đó được nối vào cơ thể Bộ Kinh Vân, trông khá kỳ quái, Bộ Kinh Vân cũng chưa từng cảm nhận được cánh tay đó đang sống trên người mình.

"Nếu Kỳ Lân Tí có thể phù hợp với cơ thể ngài, nó sẽ tự mọc trên cơ thể ngài, không cần phải làm bất kỳ việc gì sau đó." Vu Nhạc giải

thích cho Bộ Kinh Vân, nhưng cánh tay đó vẫn khô quắt, không có bất kỳ dấu hiệu nào liên kết lại với nhau.

Bộ Kinh Vân lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán, "Ta… chẳng lẽ nỗi đau dữ dội ta vừa chịu đựng đều là vô ích, chỉ để nối vào một cánh tay xấu xí vô cùng như vậy?" "Xin các hạ chờ một lát, ta tin Kỳ Lân Tí nhất định có thể sống trên người ngài, nhưng…" Vu Nhạc lo lắng đến toát mồ hôi hột, nhưng lúc này lại chỉ có thể sốt ruột, mặc dù có cách có thể cứu vãn, nhưng lại sợ phá hủy sức mạnh của Kỳ Lân Tí.

Trong lúc đang bế tắc, Ngao Tông lại tiến lên một bước nhắc nhở Bộ Kinh Vân: "Dùng chân khí của ngươi đi xung kích Kỳ Lân Tí." "Không được, vạn lần không được!" Lời này vừa ra, ngược lại Vu Sở Sở ở bên cạnh lại kinh hãi thất sắc, lập tức lên tiếng ngăn cản: "Sức mạnh trong Kỳ Lân Tí vô cùng cương mãnh, nếu dùng chân khí dẫn dắt e rằng sẽ phản phệ lại bản thể, không chừng sẽ đánh nát kinh mạch a!" Ngao Tông lại vô cùng kiên quyết, "Không cần do dự, cứ nghe theo ta mà làm là được!" Bộ Kinh Vân căn bản không hề do dự, lời nói của Ngao Tông so với hai cha con họ, tự nhiên hắn càng tin tưởng Ngao Tông hơn.

"Nếu vậy, ta thử xem!" Bộ Kinh Vân chuẩn bị tốt, sau đó điều động chân khí trong cơ thể, khiến nó men theo xương cốt kinh mạch lưu động, không chút bảo lưu xung kích Kỳ Lân Tí.

Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc cơ thể bị trọng thương, nhưng ngoài dự liệu, Kỳ Lân Tí sau khi bị xung kích lại không hề có bất kỳ sự xao động nào, ngược lại không có phản ứng gì mà tiếp nhận chân khí của hắn.

"Lành rồi!" Lúc này, Vu Nhạc đột nhiên kinh hô một tiếng, kinh ngạc nhìn thấy vết thương ở chỗ nối cánh tay đang dần dần mọc ra, cánh tay thật sự đang kết hợp với Bộ Kinh Vân!

Vu Sở Sở càng kinh ngạc không thôi, không ngờ lại có thể dùng phương pháp này để kích phát Kỳ Lân Tí, trong lòng đối với Ngao Tông không khỏi tăng thêm mấy phần kính phục.

"Bộ Kinh Vân, đừng do dự, tiếp tục xung kích!" Ngao Tông lại phân phó.

"Minh bạch!" Cứ như vậy, Bộ Kinh Vân liền yên tâm lớn mật kích phát chân khí.

Nhưng kỳ lạ là, năng lượng trong Kỳ Lân Tí không hề theo chân khí hắn rót vào mà dần dần trở nên sung mãn, phảng phất như một hố đen không đáy không ngừng thôn phệ chân khí.

Đúng lúc này, trong Kỳ Lân Tí đột nhiên mọc ra rất nhiều đường kinh mạch nối thông vào bả vai của Bộ Kinh Vân, trong nháy mắt hắn chỉ cảm thấy bả vai như bị hàng vạn cây kim thép đâm vào vô cùng đau đớn!

Mọi người lập tức nhận ra sự đau khổ của Bộ Kinh Vân, càng nhìn thấy ngay cả bả vai của Bộ Kinh Vân cũng đang bị màu đen của Kỳ Lân Tí xâm nhiễm, nhanh chóng nửa người đều biến thành màu đen.

"Không ổn!" Vu Nhạc chưa từng thấy cảnh này, lập tức hoảng hốt, trong lúc vội vàng định chặt Kỳ Lân Tí xuống để tránh làm tổn thương tính mạng Bộ Kinh Vân.

"Đừng nhúng tay vào!" Ngao Tông thấy cảnh này lập tức quát lui, "Bây giờ, Kỳ Lân Tí mới thật sự bắt đầu liên kết với cơ thể hắn, nếu Bộ Kinh Vân có thể vượt qua được cửa ải này, Kỳ Lân Tí mới có thể thật sự dung hợp làm một với hắn!" Nghe đến đây Vu Nhạc lập tức dừng tay, vào thời khắc quan trọng như vậy không thể phá hoại, nhưng Bộ Kinh Vân hiển nhiên đang khó có thể khống chế được sự phản phệ của Kỳ Lân Tí, thậm chí trạng thái của hắn cũng ngày càng

suy yếu.

"Vị công tử này, ngài thật sự có thể chắc chắn, Bộ Kinh Vân chịu đựng được không?" Vu Sở Sở có chút không nỡ nhìn tiếp, gần như không thể tưởng tượng được Bộ Kinh Vân lúc này đang phải chịu đựng nỗi đau đớn như thế nào.

Bộ Kinh Vân lại cắn chặt răng, miễn cưỡng nở một nụ cười với Ngao Tông, "Ta có thể kiên trì thêm một lát, nếu không thì…" Lời hắn chưa nói xong đã ngất đi, bất tỉnh nhân sự.

Hai cha con vội vàng muốn tiến lên xem xét, nhưng Ngao Tông lại ngăn lại, và ra hiệu nói: "Xem cánh tay của Bộ Kinh Vân!" Khi Vu Nhạc nhìn về phía Kỳ Lân Tí, lập tức chấn động: cánh tay Kỳ Lân màu đen khô quắt kia, lúc này đã hoàn toàn chuyển biến thành màu da giống như của Bộ Kinh Vân, cơ bắp cuồn cuộn, hoàn toàn là một cánh tay vô cùng khỏe mạnh, đâu còn vẻ hung tợn đáng sợ như trước.

Chỉ là trên cánh tay Kỳ Lân đó vẫn có thể nhìn thấy những đường vân vàng nhạt, như có như không lưu chuyển ánh sáng, và một lượng nhỏ năng lượng kinh người thoát ra.

Cánh tay này đã hoàn toàn xảy ra biến hóa long trời lở đất, ngay cả Vu Sở Sở cũng có thể nhận ra sự phi phàm trong đó.

"Thành công rồi!" Vu Nhạc trong lòng kích động không thôi, điều này không chỉ có nghĩa là Kỳ Lân Tí đã tìm được chủ nhân, mà còn chứng thực y thuật mà ông ta nghiên cứu!

"Đa tạ vị tiền bối này đã giúp đỡ!

Nếu không phải ngài nhiều lần ngăn cản, ta đã sớm gỡ Kỳ Lân Tí xuống rồi, cuối cùng cũng không thể thấy được bước này!" Trong lòng cảm khái vạn phần, Vu Nhạc cúi đầu thật sâu hành lễ với Ngao Tông, thậm chí còn dùng cách xưng hô của bậc hậu bối.

Trong lòng ông ta biết rõ, Ngao Tông có lẽ hiểu biết về phương diện này còn vượt xa ông ta, tuy người này trông bề ngoài trẻ hơn ông ta, nhưng người có năng lực làm thầy, gọi một tiếng tiền bối cũng là nên.

"Để Bộ Kinh Vân nghỉ ngơi một lát, đợi hắn tỉnh lại là được rồi." Ngao Tông ra hiệu cho mọi người cùng hắn rời khỏi phòng và đóng chặt cửa lại, Bộ Kinh Vân sau khi đồng hóa cánh tay, nỗi đau thân thể phải chịu đựng cũng đang dần dần lui đi.

Cuối cùng, những vết thương ẩn trong cơ thể Bộ Kinh Vân nhờ sức mạnh của Kỳ Lân Tí duy trì mà dần dần phục hồi. … Bên ngoài cửa phòng, Vu Nhạc vẫn khó có thể ổn định tâm thần, luôn lo lắng tình hình hiện tại của Bộ Kinh Vân, nhưng Ngao Tông trước sau như một không cho ông ta vào phòng làm phiền Bộ Kinh Vân.

Vu Sở Sở ngược lại đối với Ngao Tông vô cùng cảm thấy hứng thú, hỏi han này nọ, và chủ động pha trà cho hắn.

"Đây là trà thuốc quý của ta, uống vào có thể tỉnh táo tinh thần, rất tốt cho cơ thể đó!

Bình thường lúc mệt mỏi ta sẽ uống một ít, hiệu quả tức thì!" "Không biết công tử là người ở đâu a!

Xem bộ dạng của ngài chắc hẳn cũng là người tinh thông y thuật nhỉ?" Vu Sở Sở tỏ ra nhiệt tình với Ngao Tông, hiển nhiên tầm nhìn xa và khí chất mà Ngao Tông vừa thể hiện đã khiến thiếu nữ mới biết yêu này có chút rung động.

Ngao Tông chỉ tùy tiện bịa ra vài câu, nói rằng y thuật của mình xuất thân từ một thế gia y dược ẩn thế.

Vu Sở Sở nghe xong liền kính nể, "Ta sớm đã nghe nói có những gia tộc y học ẩn thế truyền đời vô cùng lợi hại, hôm nay có thể được

gặp quả thực là may mắn!" Ngao Tông đối với điều này chỉ cười nhạt, không tỏ ý kiến.

Ngược lại Vu Nhạc ở bên cạnh thấy Vu Sở Sở quan tâm như vậy, trong lòng lại có tính toán nhỏ.

Chàng trai trẻ trước mắt này tuyệt đối có thể gọi là thanh niên tài tuấn, nếu Vu Sở Sở có thể cùng hắn qua lại tiếp xúc với những phương thuốc y dược ẩn thế đó, vậy đối với nàng chẳng phải là rất tốt sao.

Huống hồ, người cha nào lại không hy vọng con gái mình gả cho một người tuấn kiệt như vậy?

Vu Nhạc trong lòng càng nghĩ càng kích động, và càng cảm thấy Ngao Tông thuận mắt.

"Nói lại, ở đây chỉ có ba vị đại nhân sinh sống sao?" Ngao Tông nhìn Tiểu Thiên đang chăm sóc dược liệu bên ngoài hàng rào, thuận miệng hỏi.

"Không sai, ta từ lúc sinh ra đã ở trong thôn này, còn về Tiểu Thiên…" Sở Sở đột nhiên ý thức được Ngao Tông có thể đã hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Công tử đừng hiểu lầm!

Ta chưa từng xuất giá!

Tiểu Thiên là đứa trẻ được phụ thân thu dưỡng, nó vẫn luôn gọi phụ thân là gia gia, không có nghĩa nó thật sự là cháu trai của phụ thân!" Vu Nhạc cũng theo đó cười mắng: "Tiểu tử này cũng không biết có phải thấy những đứa trẻ khác gọi ta như vậy quen rồi, nên cũng gọi theo, ha ha!" Vu Sở Sở vốn định hỏi thêm Ngao Tông một số vấn đề, đúng lúc này trong phòng truyền ra một trận tiếng ho khan kịch liệt đã thu hút sự chú ý của họ.

Đẩy cửa phòng ra xem, Bộ Kinh Vân đang chống người đứng dậy,

và đang cẩn thận quan sát cánh tay Kỳ Lân kia.

Lúc này Kỳ Lân Tí đã hoàn toàn biến thành màu da, và trở nên khỏe mạnh rắn chắc, gần như hoàn toàn giống với cánh tay bị chém đứt trước đây, đâu còn giống như lúc trước khô quắt như vậy.

Chương 1074

Cánh tay nối vào người, không hề khiến hắn cảm thấy chút khó chịu nào, điều khiển cũng tùy tâm sở dục, dường như vốn dĩ nó nên là cánh tay của hắn.

"Thật kỳ diệu!" Bộ Kinh Vân vui mừng khôn xiết, bất luận trong cánh tay có sức mạnh đáng sợ đến đâu, chỉ riêng việc cánh tay cụt hồi phục đã khiến hắn mãn nguyện rồi.

"Các hạ có thể thử xem, có thể điều khiển được Kỳ Lân chi lực bên trong không?" Vu Nhạc ra hiệu nói.

Bộ Kinh Vân lại không mấy để tâm, cẩn thận quan sát cánh tay một phen, rồi thuận tay vung lên, "Ta thấy cũng chỉ là một cánh tay bình thường…" "Ầm!" Trong nháy mắt, những đường vân vàng trên cánh tay bùng phát ra ánh sáng chói mắt, năng lượng bùng nổ phun ra từ lòng bàn tay, trong nháy mắt đã đánh thủng một lỗ lớn trên bức tường của ngôi nhà, ngay cả ngôi nhà cũng theo đó rung chuyển dữ dội, suýt chút nữa sụp đổ!

"…" Bộ Kinh Vân lập tức kinh ngạc đến ngây người, hắn chỉ hơi dùng một chút sức mạnh, Kỳ Lân Tí đã bùng phát ra uy năng như vậy?!

Uy năng này gần như tương đương với một đòn toàn lực của hắn, đủ thấy sự cường đại của Kỳ Lân Tí.

"Tốt!

Tốt!" Vu Nhạc hưng phấn không thôi, "Sau mấy chục năm, Kỳ Lân Tí cuối cùng lại được thấy ánh mặt trời!

Bộ Kinh Vân các hạ, từ nay về sau chỉ cần dựa vào Kỳ Lân Tí là

có thể trên giang hồ lại một lần nữa tạo ra một vùng trời đất, đủ để khiến vô số người nghe danh đã sợ mất mật!" Bộ Kinh Vân lúc này trong lòng đương nhiên không phải nghĩ đến điều này, mà thầm mừng rỡ dựa vào cánh tay Kỳ Lân này tất định có thể diệt sát Hùng Bá!

Xem ra, ngày báo đại thù càng lúc càng gần rồi, Hùng Bá ép hắn không thể không cụt một tay để chạy trốn, lại không ngờ lại thành toàn cho hắn một cách kỳ diệu.

"Bộ Kinh Vân, xem ra ngươi cần một thời gian để thông thạo hơn với cánh tay này.

Tạm thời đừng nghĩ đến quá nhiều." Ngao Tông nhìn ra tâm khí của Bộ Kinh Vân có chút nóng nảy, lập tức lên tiếng nhắc nhở, hắn không hy vọng tiểu tử này lại một lần nữa vì công lực đại tăng mà mê thất tâm trí.

Nếu tiểu tử này không nghiên cứu Nhập Nhị Kiếm Pháp, có lẽ lúc đó gặp Hùng Bá chỉ biết chạy trốn, sẽ không đến nông nỗi phải cụt một tay.

"Tiền bối xin yên tâm, bây giờ ta tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như trước, lần này ta tất nhiên phải có mười phần chắc chắn mới đi tìm Hùng Bá phục thù!" Vẻ mặt Bộ Kinh Vân hiện lên một tia cười lạnh.

Hiện giờ hắn không vội báo thù ngay, dù sao tương lai còn có đủ thời gian.

Thù mười đời còn có thể báo, mạng của Hùng Bá trong mắt hắn chỉ là sớm muộn!

"Đợi ta tu luyện thêm vài năm, lúc đó tất định có thể dễ dàng lấy đầu chó của Hùng Bá!" Bộ Kinh Vân cười lạnh, lúc này hắn thật sự đối với tương lai phục thù của mình lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

“Hai vị, nếu không vội rời đi, có thể tạm thời ở lại chỗ ta thêm vài ngày, chỗ ta có rất nhiều dược phẩm và đan dược điều chế nội lực, có lẽ có thể giúp Bộ Kinh Vân các hạ nhanh chóng nâng cao công lực.” Vu Nhạc lập tức nảy sinh ý nghĩ, muốn nhân khoảng thời gian này tìm hiểu thêm về Kỳ Lân Tí, và quan trọng hơn, ông ta hy vọng có thể tác thành cho Ngao Tông và Vu Sở Sở!

Nếu có thể gả con gái cho chàng trai trẻ tài tuấn này thì tuyệt đối không cần lo lắng cho nửa đời sau của Vu Sở Sở nữa.

Vu Sở Sở tuy không biết tính toán trong lòng Vu Nhạc, nhưng tự nhiên cũng muốn cùng Ngao Tông ở chung thêm một thời gian, vội vàng phụ họa: “Không sai!

Phải biết lệnh truy nã của Hùng Bá gần như bố trí khắp nơi, ở đây không cần lo lắng bị Hùng Bá bắt được bất cứ lúc nào.” Bộ Kinh Vân lại không có ý kiến, nhìn về phía Ngao Tông, thấy người sau khẽ gật đầu liền cũng hiểu ra, một lời đáp ứng: “Nếu vậy thì quấy rầy thêm mấy ngày!” “Ha ha!

Không sao!” … Trong hai tháng tiếp theo, Bộ Kinh Vân luôn nghiên cứu cánh tay Kỳ Lân này.

Mặc dù sức mạnh trong Kỳ Lân Tí vô cùng cương mãnh, nhưng tương đối mà nói việc điều khiển cũng vô cùng khó khăn, thậm chí chỉ hơi kích phát nó cũng có thể bùng phát ra uy năng cực kỳ khủng bố.

Sau vài lần suýt nữa hủy đi vườn thuốc, Bộ Kinh Vân cũng chỉ có thể chọn thi triển uy lực của Kỳ Lân Tí ở nơi hoang sơn dã lĩnh.

Tuy nhiên, hai tháng trôi qua vẫn không thể tùy tâm sở dục khống chế sức mạnh bên trong, cuối cùng cũng chỉ có thể tạm thời coi nó như một thủ đoạn cuối cùng để đối phó với địch nhân, đợi sau này khi việc điều khiển đã đủ thuần thục mới tiến hành sử dụng.

Ngao Tông trong khoảng thời gian này cũng không hề nhàn rỗi, hắn phát hiện U Minh chi lực cảm nhận được mấy ngày trước lại một lần nữa biến mất.

Đó là vì đã trải qua thời gian quá lâu, sức mạnh bên trong không thể chịu đựng được sự mài mòn của năm tháng mà tự tiêu tán, cũng có nghĩa là mối liên kết giữa giới này và Minh Giới ngày càng yếu đi.

Cuối cùng Ngao Tông cân nhắc một phen, liền quyết định để lại một lượng lớn U Minh chi lực trong thôn trang nhỏ này, dùng nó để thu hút quỷ quái trong thiên địa lại gần, xem xem có thể tìm thấy Minh Tộc lưu lạc ở thế giới này trong số chúng không.

Nếu như vậy vẫn không nhận được bất kỳ tin tức hữu dụng nào, vậy Ngao Tông cũng chỉ còn lại một biện pháp cuối cùng: cưỡng ép phá vỡ bức tường không gian giữa hai giới, trực tiếp tiến vào Minh Giới.

Điều này tất nhiên sẽ tạo ra một tác động không nhỏ đối với Minh Giới tương đối yếu ớt, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao mục đích của chuyến đi này là phải lấy được bản nguyên của Minh Giới, nếu không tất cả đều không có ý nghĩa.

Tuy nhiên, hắn phát hiện tác dụng của việc để lại những U Minh chi lực này vượt xa dự liệu, chỉ trong một đêm, quỷ hồn trong phạm vi gần trăm dặm gần như toàn bộ đều bị thu hút đến đây!

Gần như cả một đêm đều đi kèm với gió âm và tiếng quỷ khóc thê lương, chúng bị U Minh chi lực thu hút theo bản năng mà không chịu rời khỏi nơi này, thứ đó đối với chúng thật sự quá có sức hấp dẫn!

Chúng vốn chỉ là những quỷ hồn miễn cưỡng tồn tại bằng cách thôn phệ âm khí, nhưng U Minh chi lực chưa từng thấy lại khiến những quỷ hồn này hiểu ra, chỉ cần thôn phệ nó là có thể có được sức mạnh vô cùng cường đại.

Thậm chí một lượng lớn quỷ hồn đã cố gắng xông vào trong thôn trang, cướp đi những U Minh chi lực đó.

Tuy nhiên, Ngao Tông chỉ dùng chưa đến một canh giờ đã khiến những quỷ hồn này hoàn toàn sợ hãi.

Sau khi đích thân tàn sát mấy trăm quỷ hồn dám xông vào thôn trang, những gã này cuối cùng cũng ý thức được ở đây có một kẻ địch mà chúng tuyệt đối không thể chọc vào, từ đó về sau chỉ dám vây quanh bên ngoài chứ không dám xông vào.

Thậm chí sau khi trời tối ngay cả tiếng la hét cũng không dám phát ra, sợ Ngao Tông đích thân tìm đến cửa khiến chúng hồn phi phách tán.

Ngao Tông đã chờ đợi suốt năm đêm, nhưng vẫn chưa gặp được Minh Tộc nào dám xông vào, cũng khiến hắn thật sự có chút thất vọng, đang cân nhắc có nên bắt đầu chuẩn bị kế hoạch thứ hai không.

Tuy nhiên, vào sáng sớm ngày thứ sáu, khi Bộ Kinh Vân đang đối mặt với mặt trời mọc luyện công, Ngao Tông liền nhận ra một luồng U Minh chi lực yếu ớt đang xâm nhập vào thôn trang này.

Luồng U Minh chi lực đó tuyệt đối không phải do hắn đặt ra, mà đến từ bên ngoài, cũng có nghĩa là có người Minh Tộc đang đến gần!

"Thật sự đến rồi!" Ngao Tông cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ con cá cuối cùng cũng đã cắn câu.

Sau đó hắn liền đến trong sân viện, lúc này Bộ Kinh Vân đang luyện tập Nhập Nhị Kiếm Pháp, tinh thần chuyên chú đến mức không hề chú ý đến Ngao Tông.

Cũng lúc này, cổng sân bị đẩy ra, một người đàn ông mặc trang phục bộ khoái, bên hông treo trường đao, sải bước đi vào sân.

"Hai người các ngươi, ai là Vu Nhạc?" Gã bộ khoái không khách

khí chất vấn, và ra vẻ uy hiếp nắm lấy chuôi đao.

"Cả hai chúng ta đều không phải, có chuyện gì?" Ngao Tông đầy ẩn ý nhìn chằm chằm người đàn ông này, nguồn gốc của U Minh chi lực chính là trên người hắn.

"Hừ!

Vu Nhạc che giấu tội phạm triều đình, tội lớn ngập trời như vậy, còn cần phải hỏi ta sao!" Gã bộ khoái không khách khí ra lệnh: "Ta nghe nói Bộ Kinh Vân đang trốn ở đây, bảo hắn lập tức ra gặp ta, và trói Bộ Kinh Vân lại cho tốt, đừng để ta phải tự mình động thủ!" Bộ Kinh Vân nghe vậy không khỏi bật cười, thì ra là một tên quan sai.

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng phải, Hiệp Vương Phủ bị hắn giết không còn một ai sống sót, triều đình không thể nào ngồi yên không quan tâm, hắn xuất hiện trên danh sách truy nã cũng là chuyện bình thường.

"Bản đại gia ta chính là Bộ Kinh Vân, có chuyện gì cứ nhắm vào ta là được." Bộ Kinh Vân hoạt động vai, cười lạnh nhìn gã bộ khoái, "Nếu ngươi muốn bắt ta, ta ở đây chờ ngươi động thủ, chỉ cần ngươi dám!" Bộ Kinh Vân hoạt động cánh tay Kỳ Lân, mang theo nụ cười đắc ý định tiến lên, nhưng Ngao Tông lại lên tiếng nói: "Chưa chắc ngươi đã là đối thủ của người này." Bộ Kinh Vân hơi sững sờ, lại một lần nữa đánh giá gã bộ khoái kia, trên người gã không có chân khí cuồng bạo như những cao thủ võ lâm bình thường, thậm chí cả thể trạng cũng không quá khỏe mạnh, bất kể nhìn thế nào người này cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Ta thấy chưa chắc đâu!

Để ta thử thăm dò một phen, đừng quên ta có Kỳ Lân Tí đó!" Bộ Kinh Vân càng muốn giao chiến với người này.

"Tại hạ Bộ Kinh Vân.

Có thể cho biết tính danh của các hạ không, ta không giết người vô danh.” Bộ Kinh Vân nắm chặt nắm đấm cười lạnh.

“Ta là thần bộ kinh thành, tên là Trương Hoài, chỉ là nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới.” Trương Hoài nhàn nhạt nói.

“Tốt!

Ta vốn không muốn lấy mạng ngươi, nhưng nếu ngươi nhất định muốn chấp pháp theo công, ta cũng không thể không làm vậy!” Bộ Kinh Vân không chút do dự, tại chỗ lao về phía Trương Hoài một quyền hung hăng đấm về phía mặt đối phương.

Tuy nhiên, thân pháp của Trương Hoài cực nhanh, chỉ khẽ nhảy một cái đã né được công kích của Bộ Kinh Vân, đồng thời cũng lùi ra ngoài sân.

Chương 1075

"Tốt!" Bộ Kinh Vân thấy cảnh này gần như muốn phá lên cười lớn, điều hắn muốn chính là khoảnh khắc này.

Hắn hoàn toàn không còn áp chế Kỳ Lân Tí nữa, nhanh chóng lao ra khỏi sân, một quyền đánh ra, Kỳ Lân chi lực phun trào quét ngang, Trương Hoài không lệch không nghiêng đang ở ngay chính giữa đòn tấn công của Kỳ Lân Tí.

Tuy nhiên, người sau không hề bị một quyền đánh bại như Bộ Kinh Vân tưởng tượng, ngược lại hắn lại đưa cánh tay mặc giáp che trước người, từ trong đó bùng phát ra một sức mạnh phản chấn cực kỳ lớn đã hóa giải uy lực trong Kỳ Lân Tí!

"Sao có thể?" Cảnh này khiến Bộ Kinh Vân có chút kinh ngạc, mặc dù đây không phải là đòn tấn công toàn lực, nhưng một quyền này có thể dễ dàng đánh xuyên tường một ngôi nhà, căn bản không phải là thân thể máu thịt có thể đỡ được.

Người tên Trương Hoài trước mắt này thậm chí còn không hề bị thương, Bộ Kinh Vân lập tức hiểu ra vì sao Ngao Tông lại cảm thấy hắn không phải là đối thủ.

"Kỳ Lân chi lực?" Trương Hoài tò mò đánh giá Bộ Kinh Vân, "Thủ đoạn trong thôn này là do ngươi làm ra?" Bộ Kinh Vân nghe mà đầu óc mơ hồ, "Thủ đoạn gì?

Mặc dù ta quả thực đã giết cả nhà Hiệp Vương Phủ, nhưng ta chưa từng làm ác ở thôn này!" "Bớt nói nhảm!" Giọng điệu của Trương Hoài đột nhiên thay đổi, dường như đã mất hết kiên nhẫn, "Vu Nhạc ở đây che giấu tội phạm triều đình, bây giờ không chỉ có Bộ Kinh Vân, bao gồm tất cả mọi người trong gia đình Vu Nhạc, đều

phải đi với ta, chờ triều đình trị tội!" Bộ Kinh Vân nghe xong ngây người một lúc lâu, sau đó mới hoàn hồn, người này muốn bắt hết tất cả mọi người!

Hắn lập tức có chút tức giận nói: "Xem ra hôm nay không đánh chết ngươi không được rồi!" "Không chết không thôi?

Ta chỉ là chấp pháp theo công mà thôi, thật sự muốn trách thì trách ngươi đã phạm phải tội lớn ngập trời như vậy, hại nhiều người đến nông nỗi này!" Bộ Kinh Vân không tiếp tục nói nhảm, trong nháy mắt lao tới, uy năng của Kỳ Lân Tí bao quanh toàn thân hắn, cánh tay đó cũng dưới sự gia trì của năng lượng mà trở nên to lớn vô cùng.

Chỉ thấy Bộ Kinh Vân không chút bảo lưu phóng thích toàn bộ uy lực trong Kỳ Lân Tí, năng lượng cuồn cuộn tạo thành từng lớp sóng khí, gào thét quét ngang, cùng với Kỳ Lân chi lực cuồng bạo kia cùng nhau bùng phát!

Đứng ở trung tâm của uy năng, Trương Hoài vẻ mặt vẫn bình thản, không có một chút gì là sắp đối mặt với uy hiếp, chỉ thong dong không vội vàng đưa cánh tay mặc giáp che trước người.

"Ngươi chết chắc rồi!" Bộ Kinh Vân thấy gã này dám tự đại như vậy, liền lại một lần nữa gia tăng sức mạnh trong Kỳ Lân Tí, luồng kình phong cuồn cuộn xé rách mặt đất, thế đầu hung mãnh như thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

"Ầm ầm!" Uy lực của một quyền ầm ầm hạ xuống, lập tức khiến mặt đất theo đó rung chuyển dữ dội, và đi kèm với tiếng đá vỡ không ngớt bên tai, bụi đất càng như lốc xoáy thẳng lên trời cao.

Ngay cả Bộ Kinh Vân cũng không thể tưởng tượng mình có thể bùng phát ra uy năng như vậy, trong nhất thời ngay cả hắn cũng hoàn toàn bị chấn động, ngây ngốc nhìn lên bầu trời một lúc lâu không nói nên lời.

Đợi đến khi nhận ra uy lực khủng bố đó xuất phát từ tay mình, ngay cả hắn trong nhất thời cũng không thể chấp nhận được, Kỳ Lân Tí lại có uy lực như vậy.

Bộ Kinh Vân nghĩ, nếu người cứng rắn chịu một đòn này là Hùng Bá, bây giờ chắc chắn đã chết không còn xương cốt.

Ngao Tông khẽ nhíu mày, giơ tay lên, một trận gió nhẹ thổi qua, khói bụi hoàn toàn tan đi, vị trí bị Kỳ Lân Tí oanh kích hiện ra một hố sâu khổng lồ.

Dường như vừa có thiên thạch từ trên trời rơi xuống, cứng rắn tạo ra một cái hố trời, bên trong không ngừng có hơi nóng bốc lên.

"Như vậy cũng tốt, gã này chết một cách thống khoái, trước khi chết cũng không phải chịu đau đớn." Bộ Kinh Vân tiến lên xem xét, cho rằng gã này lúc này chắc ngay cả thi thể cũng không còn, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn vào trong hố sâu, biểu cảm lập tức đông cứng lại.

Trương Hoài không hề bị thương đang đứng ở trong đó, thậm chí cả trang phục trên người cũng không bị rách, vẫn giữ tư thế dùng cánh tay mặc giáp che chắn, dường như uy lực của Kỳ Lân Tí vừa rồi không hề ảnh hưởng đến hắn nửa phần.

"Không thể nào!" Bộ Kinh Vân hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt chấn động, gã này dù là cao thủ võ lâm mạnh hơn Hùng Bá, chung quy cũng chỉ là một thân thể máu thịt, không thể nào dưới mức độ oanh kích như vậy mà không hề bị thương.

"Bộ Kinh Vân, nếu ngươi sớm một chút thúc thủ chịu trói thì đã có thể bớt chịu khổ một chút, bây giờ đừng trách ta ra tay không lưu tình!" Trương Hoài chậm rãi rút trường đao bên hông ra, trong khoảnh khắc đó, bất hạnh có người nhìn thấy trên lưỡi đao đó đang bốc cháy ngọn lửa màu tím đen.

Khoảnh khắc ngọn lửa hiện ra, Ngao Tông lập tức khẳng định người trước mắt này chính là một người Minh Tộc!

"Ngươi đang biến ảo thuật với ta sao!

Dùng chút thủ đoạn trêu đùa lão tử là chưa đủ đâu!" Bộ Kinh Vân tức giận không thôi, đang định kích phát Kỳ Lân Tí lại một lần nữa lao lên, Ngao Tông lại một tay nắm lấy vai hắn, ngăn cản hắn tiến lên.

"Ngươi sẽ chết đó, lui ra để ta." Ngao Tông phân phó.

"Sao có thể…" Bộ Kinh Vân đang định phản bác, nhưng đột nhiên nghĩ đến gã kia dưới đòn tấn công uy lực như vậy của Kỳ Lân Tí mà không hề bị thương, trong lòng có chút chấn động.

Có lẽ lời Ngao Tông nói là cực đúng, kẻ địch trước mắt không phải là người hắn có thể đối phó.

Bộ Kinh Vân không nói một lời lùi sang một bên, Trương Hoài thấy vậy có chút mất kiên nhẫn, "Không bằng hai người các ngươi cùng ra tay, để ta tiết kiệm thời gian thì sao?

Ta không muốn đối phó từng người một!" Ngao Tông đứng ở rìa hố sâu nhìn xuống, cười một cách khó hiểu, "Có thể trong khoảnh khắc bị tấn công mà hư hóa cơ thể, hoàn toàn né tránh công kích của Kỳ Lân Tí, có thể thấy ngươi có thể tự do khống chế U Minh chi lực, vượt xa những quỷ hồn bình thường." Nghe thấy hai chữ U Minh chi lực, ánh mắt gã kia lập tức khóa chặt vào người Ngao Tông, nhìn chằm chằm một lúc lâu.

"Thì ra là ngươi!" Trương Hoài cười một cách quỷ dị.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Trương Hoài biết thân phận của mình đã bị nhìn thấu, Ngao Tông chắc chắn là người của Minh Tộc.

"U Minh chi lực ở đây là do ngươi để lại?

Lá gan của ngươi không nhỏ, có biết làm vậy sẽ có hậu quả gì không?" Trương Hoài đầy hứng thú đánh giá Ngao Tông, "Ta thật tò mò ngươi sống đến hôm nay như thế nào, không bị những quỷ quái kia giết chết." Ngao Tông không khỏi bật cười, "Chỉ cần có thể dẫn cá lên câu, mục đích của ta đã đạt được.

Xem ra thân phận thần bộ này của ngươi cũng không phải giả, mục đích thật sự của ngươi là để tìm ta sao?" Bộ Kinh Vân ở bên cạnh nghe mà càng lúc càng mơ hồ, lời nói của hai người hắn một câu cũng không hiểu?

"Sai." Trương Hoài khẽ lắc đầu, "Thân phận của ta quả thực là thần bộ, chỉ là trên đường đi bắt Bộ Kinh Vân tình cờ gặp phải dấu vết ngươi để lại, cho nên mới đến đây." Ngao Tông có chút hài lòng gật đầu, "Xem ra, bất kể thế nào hôm nay ta đều phải giữ ngươi lại đây rồi." "Bằng cái gì?" Trương Hoài có chút khinh thường cười, trên người Ngao Tông hắn chỉ cảm nhận được U Minh chi lực cực kỳ yếu ớt, căn bản không thể nào đối kháng với hắn!

Trong mắt hắn, giết Ngao Tông cũng dễ như thu dọn những tiểu quỷ quái kia.

"Bộ Kinh Vân, lùi lại." Ngao Tông ra lệnh một tiếng, người sau không tình nguyện nhưng cũng biết điều lui vào trong sân, cũng trong khoảnh khắc đó Bộ Kinh Vân cảm nhận được một luồng khí tức âm lạnh lan tỏa khắp nơi.

Mặc dù lúc này đang là mùa thu, nhưng cũng xa xa chưa đến mức độ lạnh đến đóng băng, Bộ Kinh Vân có thể nhìn thấy bằng mắt thường mặt đất dần dần phủ lên một lớp băng.

"Bộ Kinh Vân, xảy ra chuyện gì vậy?!" Lúc này, cha con Vu Nhạc và Tiểu Thiên vừa hái thuốc trên núi về thấy cảnh chiến đấu đều kinh hãi thất sắc, vội vàng muốn chạy lên, nhưng giây tiếp theo trước mặt

họ đột nhiên xuất hiện một bức tường băng khổng lồ ngăn cách đường đi, Ngao Tông đang ngăn cản họ tiến lên.

"Đừng qua đây, nếu không sẽ mất mạng." Ngao Tông nhìn về phía họ ra hiệu.

Mặc dù Vu Nhạc và những người khác không biết Ngao Tông rốt cuộc có ý gì, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến họ không thể không cảnh giác, người trước mắt này dường như là một phiền phức lớn.

"Thật ra không cần phiền phức như vậy, dù sao cuối cùng đều phải chết." Trương Hoài đưa lưỡi kiếm ngang trước người, ngọn lửa màu tím bốc cháy trên đó chiếu rọi khuôn mặt hắn có phần quỷ dị, "Nếu ngươi bằng lòng chủ động nhượng lại U Minh chi lực trên người cho ta, ta có thể không khiến ngươi hồn phi phách tán." Linh lực và âm khí trong giới này thật sự quá hiếm hoi, Trương Hoài gần như khó có thể dựa vào tu hành để nâng cao tu vi cảnh giới, muốn có được nhiều U Minh chi lực hơn thì phải cướp đoạt từ đồng tộc.

Ngao Tông cười, không hề để ý mà dang tay ra, "Nếu muốn thì cứ lấy đi!

Chỉ cần ngươi có thể lấy được." "Tốt!" Trong mắt Trương Hoài lóe lên tia sáng, giây tiếp theo đã biến mất tại chỗ, chỉ còn một tàn ảnh dần dần tiêu tán!

"Thân pháp thật nhanh!" Vu Nhạc và những người khác thấy vậy không khỏi kinh hô, Bộ Kinh Vân càng kinh ngạc hơn, nếu Trương Hoài ngay từ đầu đã dùng loại thân pháp này giao thủ với hắn, e rằng hắn sẽ bị chém đầu trong tình huống không hề hay biết.

Trong chớp mắt Trương Hoài đã lao đến trước mặt Ngao Tông, lưỡi kiếm bốc cháy khóa chặt vào cổ Ngao Tông, người sau lại vẫn không có phản ứng gì, thuận lợi đến mức Trương Hoài trong lòng sinh

ra sự khinh bỉ, "Cũng chỉ có thế!" Lưỡi kiếm bốc cháy đó nhắm vào mục tiêu mà chém xuống, nhưng giây tiếp theo cuồng phong nổi lên, xung quanh Ngao Tông hình thành một rào cản cuồng phong gào thét.

Chỉ nghe một trận tiếng kim loại va chạm vang lên, những lưỡi gió sắc bén xen lẫn trong cuồng phong đã chém đứt lưỡi kiếm thành ba đoạn trong nháy mắt!

Chưa đợi Trương Hoài kịp kinh ngạc, chuôi kiếm bị chém đứt kia bùng lên ngọn lửa hừng hực và men theo cánh tay hắn lan lên, cơn đau thiêu đốt gần như thiêu rụi linh hồn kích thích hắn gần như mất đi lý trí!

"Chết tiệt!" Trương Hoài lập tức thoát thân ra xa khỏi Ngao Tông, và không chút do dự chặt đứt cánh tay đang bị cháy đó, chỉ thấy cánh tay cụt rơi xuống đất trong nháy mắt đã bị thiêu thành tro bụi tiêu tán.

Tuy là tráng sĩ đoạn oản, nhưng hắn có thể dựa vào U Minh chi lực để phục hồi cánh tay cụt, nhưng lúc này Trương Hoài nhận ra Ngao Tông không dễ đối phó như vậy.

"Ra tay cũng có phần vội vàng quá, thật sự coi ta là những tiểu quỷ có thể tùy ý làm thịt sao?" Ngao Tông nhìn Trương Hoài bị bức lui, hơi tiết ra một phần khí tức của mình, gã kia lập tức như bị ngũ lôi oanh đỉnh mà chấn động, loạng choạng quỳ xuống trước mặt Ngao Tông!

Đó là nỗi sợ hãi đến từ sâu trong hồn phách, người Minh Tộc quỳ bái trước Minh Giới Chi Chủ là chuyện đương nhiên!

Cùng với sự xuất hiện của U Minh chi lực của Ngao Tông, nhiệt độ không khí xung quanh lập tức hạ xuống, tất cả mọi người đều bị lạnh đến run rẩy, thậm chí Bộ Kinh Vân cũng phải vận công chân khí để chống lại cái lạnh.

Ngao Tông chú ý thấy Vu Sở Sở run rẩy dưới cái lạnh âm hàn, liền hạ thấp U Minh chi lực ở khu vực đó, người sau mới không bị đông thương.

"Ngao công tử rốt cuộc là nhân vật gì?" Vu Sở Sở nhìn bóng lưng của Ngao Tông đứng giữa luồng khí tức lạnh lẽo, trong lòng đối với hắn càng thêm kính sợ, chàng trai trẻ này thật sự quá thần bí.

Còn về Trương Hoài, hai chân hắn trong khoảnh khắc quỳ xuống đã bị đông cứng lại, ngay sau đó từ mặt đất đột nhiên mọc lên mấy đạo băng trùy xuyên qua cơ thể hắn, tiếng kêu thảm thiết của gã lập tức vang vọng khắp trời!

Chương 1076

Cái lạnh âm hàn trong không khí không ngừng xâm thực cơ thể hắn, tiêu hao đi U Minh chi lực trong cơ thể, chỉ trong chốc lát công lực cảnh giới của hắn đã lùi lại rất nhiều, ngay cả cơ thể cũng trở nên hư ảo trong suốt.

"Gã này rốt cuộc là thứ gì vậy?!" Bộ Kinh Vân thấy cơ thể hắn lúc ngưng thực lúc hư ảo, quả thực giống như quỷ hồn, trong lòng lập tức biết rõ đây tuyệt đối không phải là người sống.

Mặc dù từ nhỏ cũng đã nghe không ít chuyện quái lực loạn thần, nhưng sự chấn động khi tận mắt chứng kiến vẫn khó có thể diễn tả bằng lời.

"Các hạ thủ hạ lưu tình!

Ta không nên dễ dàng mạo phạm các hạ, ta sai rồi!

Ta bảo đảm sẽ không bao giờ chọc đến ngài nữa, tha cho ta một mạng đi!" Dưới sự uy hiếp của sinh tử, Trương Hoài cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ, giống như một đứa trẻ mà khóc lóc cầu xin Ngao Tông.

"Được." Ngao Tông tâm niệm vừa động, hàn khí giữa trời đất đột nhiên tan đi, nhưng những băng trùy xuyên qua người Trương Hoài lại không hề biến mất.

"Ngao Tông, rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Vu Nhạc thấy bức tường băng phía trước biến mất vội vàng đến bên cạnh Ngao Tông hỏi, nhưng người sau lại không trực tiếp trả lời: "Nếu không có chuyện gì thì về trước đi, ta có một số chuyện muốn hỏi hắn." Mặc dù Ngao Tông không nói rõ, nhưng tất cả mọi người đều ý thức được lời ám chỉ của Ngao Tông, biết điều quay trở lại sân viện.

“Ngao Tông, ngài phải cẩn thận nhiều hơn, gã kia trông có vẻ lợi hại.” Vu Sở Sở trước khi đi vẫn còn có chút lo lắng dặn dò Ngao Tông, mặc dù cũng biết là thừa.

Ngao Tông từ trong lời nói của Vu Sở Sở nghe ra ý quan tâm, chỉ khẽ cười với người sau: “Yên tâm, đợi ta một lát là được.” Một nụ cười thản nhiên, lại khiến tim thiếu nữ đột nhiên đập nhanh và má ửng hồng, sau đó thiếu nữ đột nhiên ý thức được mình vừa rồi hơi thất thố, đỏ mặt cúi đầu quay về sân viện.

Ngao Tông nhìn về phía Trương Hoài, lúc này gã đang cố gắng hết sức để thoát khỏi những băng trùy, nhận ra Ngao Tông đang chú ý mình liền lập tức ngoan ngoãn lại.

“Bây giờ nếu ngươi rời khỏi những băng trùy này, không bao lâu nữa sẽ hồn phi phách tán, căn cơ nguyên thần của ngươi đã bị ta phá hủy, chỉ có thể dựa vào U Minh chi lực mà những băng trùy này cung cấp để tồn tại.” Ngao Tông dùng ánh mắt nhìn một kẻ ngốc mà nhìn Trương Hoài.

Người sau ban đầu không dám tin, nhưng nhanh chóng phát hiện sức mạnh nguyên thần không thể tái sinh, mỗi khi giảm đi một phần lại yếu đi một phần, điều này khiến hắn hoàn toàn kinh hãi, những gì Ngao Tông nói là thật!

“Cầu đại nhân tha cho ta, ta có mắt không tròng, nếu sớm biết ngài là nhân vật như vậy ta tuyệt đối sẽ không đến quấy rầy ngài!” Trương Hoài hoàn toàn bị dọa vỡ mật, giống như một con sâu đáng thương liên tục khấu đầu cầu xin, gã này dưới sự uy hiếp của cái chết đã hoàn toàn sụp đổ.

“Ngươi đã tu hành bao lâu rồi?” Ngao Tông hí hửng đánh giá Trương Hoài.

“Đại, đại khái năm mươi năm, trước khi tu hành ta chỉ là một vong

hồn chết thảm vì tai nạn.” Trương Hoài lắp bắp trả lời.

Ngao Tông đầy ẩn ý gật đầu: “Nếu vậy, nếu không muốn năm mươi năm tu hành của ngươi uổng phí, tiếp theo tốt nhất ta hỏi gì ngươi trả lời đó, nếu giấu giếm nửa câu, ngươi thật sự sẽ hồn phi phách tán đó.” “Tất cả những gì ta biết nhất định sẽ không có nửa câu giấu giếm!” Trương Hoài vội vàng đáp lời.

Đây chính là hiệu quả mà Ngao Tông muốn, hắn ra hiệu nói: “Kể cho ta nghe toàn bộ quá trình ngươi trở thành Minh Tộc.” Như Trương Hoài kể, năm mươi năm trước, hắn chỉ là một đệ tử của một thế gia võ học, chỉ tình cờ đi qua một bờ hồ, đã bị thủy quỷ trong đó kéo xuống biến thành quỷ thế mạng.

Sau khi trở thành vong linh tự nhiên không cam tâm, hắn đã chọn một thư sinh qua đường bên bờ nước để kéo xuống làm quỷ thế mạng cho mình.

Nhưng ngoài dự liệu, người mà hắn chọn đã dễ dàng chế phục hắn, dùng một loại lực lượng cực kỳ khủng bố để giam cầm hắn, sức mạnh đó chính là U Minh chi lực.

Nhưng vị thư sinh kia lại đối với Trương Hoài vô cùng có hứng thú, không trực tiếp giết chết hắn, mà mang hắn đi khỏi con sông đó, và đến một nơi vô cùng quỷ dị, nhượng lại cho hắn một phần U Minh chi lực, Trương Hoài mới có thể tái sinh với thân phận Minh Tộc.

Sau khi Trương Hoài tái sinh, liền được thư sinh giao cho một nhiệm vụ, bảo hắn đi tìm những Minh Tộc khác ngoài hắn ra trên thế giới, và sau khi tìm thấy lập tức thông báo.

Và vị thư sinh kia dường như có vô số đường dây, không tốn nhiều công sức đã sắp xếp cho Trương Hoài làm việc trong triều đình, người sau cũng dựa vào sự cường đại của Minh Tộc vượt xa phàm nhân mà có được danh hiệu thần bộ.

Trương Hoài cứ như vậy tìm kiếm, đã tròn năm mươi năm, trong thời gian đó căn bản không gặp được bất kỳ Minh Tộc nào, Ngao Tông là người duy nhất.

Ngao Tông nghe xong, trong lòng cũng đại khái hiểu ra một số chuyện: "Vị thư sinh kia rốt cuộc là ai?

Vì sao lại muốn ngươi trở thành thuộc hạ?

Ta thấy ngươi cũng không có điểm sáng gì đáng để đầu tư." Trương Hoài cẩn thận đáp: "Ta cũng không biết, đến nay đã năm mươi năm ta chưa từng gặp lại, chỉ là ban đầu y có để lại cho ta một cái ngọc giản, dặn nếu tìm thấy Minh tộc khác thì dùng ngọc giản thông báo." "Vậy lần đó vì sao không báo?" Trương Hoài nhất thời bị Ngao Tông hỏi khó, ấp úng hồi lâu không biết nên đáp thế nào.

Rõ ràng, gã này định một mình nuốt trọn U Minh chi lực để đề cao cảnh giới.

"Ngoài ra, y có nói đã đưa ngươi đến một nơi quỷ dị, một vùng đất hoang vu ngút tầm mắt, bầu trời âm u, quanh năm không có ánh mặt trời phải không?" Trương Hoài có chút kinh ngạc nhìn Ngao Tông: "Không sai!

Nhưng sao ngài biết?" Ngao Tông biết, nơi đó chắc chắn là Minh giới.

Chỉ có Minh giới chi chủ mới có thể tùy ý chuyển hóa nhân loại thành Minh tộc.

Tên "thư sinh" trong miệng hắn tuy không phải Minh giới chi chủ, nhưng hiển nhiên cũng biết thông đạo đến Minh giới ở đâu.

"Nói cho ta biết vị trí của khu vực đó, có thể đổi lấy một mạng!" Ngao Tông ném cho Trương Hoài một cái ngọc giản, người sau vội vàng ghi lại ký ức liên quan đến địa điểm vào trong đó, rồi hai tay

dâng lên, nịnh nọt nói: “Xin tiền bối tha cho ta một mạng, ta bảo đảm sau này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa!” Ngao Tông không chỉ thu hồi ngọc giản mà còn lấy đi tất cả vật phẩm trên người Trương Hoài, trong đó bao gồm cả ngọc giản có thể thông báo cho tên thư sinh kia.

“U Minh chi lực của ngươi đã bị hao hết, chỉ có thể sống sót với thân phận du hồn, sau này cứ ở lại trong thôn trang đi, có thể tránh bị các pháp sư trừ ma diệt quỷ giết chết.” Ngao Tông thản nhiên nói.

Trương Hoài có chút hoảng hốt, dĩ nhiên không cam tâm vĩnh viễn ở lại nơi này, đang định cầu xin Ngao Tông thì đối diện với ánh mắt có phần băng lãnh của hắn, liền lập tức hiểu ra.

Không muốn thì có thể làm gì?

“Ta biết rồi.

Cảm tạ đại nhân không giết.” Trương Hoài cúi đầu cảm tạ một cách nhục nhã.

Ngao Tông dĩ nhiên sẽ không tin lời nói một phía của gã, hắn để lại một đạo cấm chế trên người gã, chỉ cần gã dám bước ra khỏi nơi này nửa bước, chắc chắn sẽ hồn phi phách tán ngay tại chỗ. … Một lát sau, Ngao Tông quay lại sân, gần như mọi người đều dùng ánh mắt khác lạ nhìn hắn.

Bộ Kinh Vân thì không sao, hắn biết Ngao Tông đầy bí ẩn, nhưng những người khác thì không có sự chuẩn bị tâm lý như vậy.

Người trẻ tuổi trước mắt này, thật sự chỉ là một đệ tử của y dược thế gia tinh thông y thuật thôi sao?

“Vu Nhạc, e rằng không bao lâu nữa, nơi này sẽ có tai họa ập đến, tốt nhất hãy mau chóng di dời khỏi đây, càng xa càng tốt, nếu không ngày sau tất sẽ có đại họa lâm đầu.” Lời của Ngao Tông khiến mọi người kinh ngạc.

Vu Nhạc vội vàng gật đầu: “Ta hiểu, đã giết khâm sai của triều đình, tuyệt đối là tội lớn ngập trời.” “Không!” Ngao Tông lại lắc đầu phủ nhận: “Triều đình truy cứu không phiền phức, điều ta nói nghiêm trọng hơn gấp trăm ngàn lần!” Nếu tên thư sinh kia có thể nhận ra Trương Hoài hiện giờ gặp chuyện không may, chắc chắn sẽ tìm đến đây, đến lúc đó khó nói Vu Nhạc và những người khác có gặp nguy hiểm hay không.

Sau đó, Ngao Tông đặt lên bàn chín thỏi vàng: “Bảo dân làng cùng nhau rời đi đi, số vàng này hẳn là đủ để làm chi phí an cư, nếu có dư thì giữ lại, coi như là chút lòng thành của ta cho việc Kỳ Lân Tí.” Vu Nhạc không do dự, lập tức nhận lấy vàng, tin rằng những gì Ngao Tông nói chắc chắn là thật: “Nếu vậy, ta xin thay mặt những người dân kia nhận lấy số vàng này.” “Ta cũng phải đi.” Ngao Tông nhìn về phía Bộ Kinh Vân ra hiệu, người sau cười lớn một tiếng: “Được!

Dù sao ta cũng đã quen phiêu bạt khắp nơi, ở đây lâu ngược lại cảm thấy không quen!” Nhưng Vu Sở Sở lại đột nhiên đi về phía Ngao Tông, ngữ khí vô cùng kiên định nói: “Ngao công tử, không biết có thể mang ta cùng đi không?

Ta đã sống trong sơn thôn này mười mấy năm, cũng muốn ra ngoài xem giang hồ là thế nào!” “Ồ?” Ngao Tông nhìn Vu Sở Sở mảnh mai yếu đuối, không ngờ cô gái này lại có khí phách như vậy, dám đi theo hắn.

“Một tiểu cô nương, tham gia náo nhiệt làm gì!” Vu Nhạc vốn định mắng Vu Sở Sở, nhưng đột nhiên nhớ lại ý định tác hợp hai người trước đó, liền đổi giọng: “Không sai!

Sở Sở cũng nên đi giang hồ một chuyến, học hỏi thêm nhiều phương thuốc, y pháp, như vậy mới có thể nâng cao y thuật của mình.

Ngao công tử, đưa con bé đi cùng được không?” Ngao Tông đối

với việc này cũng không để ý, dĩ nhiên hắn nhìn ra tiểu nha đầu này có hảo cảm với mình, nếu nàng đã có ý thì mang theo cũng không sao.

"Có thể.

Nhưng ngươi phải nhớ, bất cứ chuyện gì liên quan đến ta đều không được hỏi nhiều." Vu Sở Sở lập tức vui mừng khôn xiết đáp ứng: "Ngao công tử cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho ngài!" Chỉ có đứa trẻ Tiểu Thiên là có chút thất vọng, hiển nhiên không muốn rời khỏi quê hương.

Sau đó, Vu Nhạc triệu tập dân làng, báo cho họ biết về mối đe dọa sắp tới, tất cả mọi người đều phải từ bỏ đất đai, nhà cửa, di dời đến nơi khác sinh sống, nếu không nơi này tất sẽ có đại họa ập đến.

Ban đầu dân làng không hài lòng với yêu cầu của Vu Nhạc, nhưng khi thấy ông ta lấy ra vàng, và nghe ông ta hứa chỉ cần rời khỏi đây là sẽ được chia vàng, thì đều đồng loạt đồng ý.

Trong thôn cũng chỉ có vài chục hộ, chín thỏi vàng chia ra, mỗi hộ đều có thể lập tức giàu lên.

Đương nhiên, Ngao Tông sẽ không đợi họ di dời xong, hắn dẫn đầu mang theo Bộ Kinh Vân và Vu Sở Sở rời khỏi thôn trang này.

Sau khi ra khỏi dãy núi, Vu Sở Sở vẫn có chút lưu luyến nhìn lại lối vào thôn trang phía sau.

Chương 1077

"Thật đáng tiếc cho cái sơn thôn nhỏ này.

Nơi đây vốn không bị triều đình kiểm soát, mọi người cũng không phải chịu các loại thuế má hà khắc, cuộc sống rất sung túc." Bộ Kinh Vân lại không đồng tình với suy nghĩ của Vu Sở Sở: "Sinh ra trên đời, tự nhiên phải du lịch bốn phương, thưởng ngoạn giang sơn rộng lớn, nếu chỉ co ro trong một sơn thôn nhỏ, há chẳng phải đã sống uổng một đời sao!" Sau khi ba người rời khỏi sơn thôn, họ chọn con đường đi xa Thiên Hạ Hội, đây là đề nghị của Bộ Kinh Vân.

Hắn lo lắng càng đến gần Thiên Hạ Hội, càng khó áp chế tâm tính mà đi báo thù, sẽ không thể chuyên tâm nghiên cứu võ nghệ.

Nhưng khi đến thành trì tiếp theo, họ mới biết được một tin tức đã lan truyền nửa tháng nay, sớm đã gây chấn động giang hồ.

Vô Song Thành Kiếm Thánh đã tuyên chiến với Hùng Bá!

Sau khi tuyên chiến, bang chúng Vô Song Thành càng ngày càng ngông cuồng, phát động khiêu khích thậm chí tấn công Thiên Hạ Hội, hoàn toàn không lo lắng sẽ trực tiếp cuốn vào cuộc phân tranh của hai đại bang hội.

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ sau khi biết tin đều lập tức đến Thiên Hạ Hội, sợ bỏ lỡ trận quyết chiến đủ để chấn động võ lâm, Bộ Kinh Vân sau khi nghe tin đồn cũng lập tức đề nghị Ngao Tông quay trở lại Thiên Hạ Hội.

"Nếu Vô Song Thành Kiếm Thánh ra tay, Hùng Bá dù không chết trong tay y cũng chắc chắn sẽ bị trọng thương, lúc đó Hùng Bá suy yếu chính là cơ hội để ta báo thù, đúng là trời cho cơ hội tốt!" Bộ Kinh Vân vô cùng kích động, mối hận với Hùng Bá đã ăn sâu vào xương

tủy, bất luận có phải là thắng không vẻ vang hay không, chỉ cần có thể giết được kẻ này, hắn không ngại bất cứ thủ đoạn nào.

Ngao Tông dĩ nhiên rất tán thưởng thái độ này của Bộ Kinh Vân, cái gọi là đạo nghĩa giang hồ, quy củ chó má, đều không thể so sánh với sự thống khoái khi tự tay giết chết kẻ thù!

"Như vậy rất tốt, ta đi cùng ngươi!" Ngao Tông lập tức quyết định.

Chỉ có Vu Sở Sở lòng đầy lo lắng: "Chắc chắn có thể thắng được Hùng Bá sao?

Tuy ta chưa từng gặp người này, nhưng cũng từng nghe cha ta thường xuyên nhắc đến sự lợi hại của Hùng Bá." "Lợi hại thì sao chứ?

Ta và gã đó đã ở cùng nhau hơn mười năm, tuy không thể hiểu rõ trăm phần trăm, nhưng cũng biết gã là thân thể máu thịt, ta không tin hắn có thể giống như con quái vật kia mà đỡ được Kỳ Lân Tí của ta!" Bộ Kinh Vân nhắc đến chuyện của Trương Hoài, trong lòng vẫn có chút uất ức, từ miệng Ngao Tông biết được người này không phải nhân loại bình thường, điều hắn khổ não chính là vừa mới có được Kỳ Lân Tí đã mất mặt như vậy.

Sau khi quyết định, họ lập tức lên đường, trong thành trì có rất nhiều người trong giang hồ mời nhau cùng đến Thiên Hạ Hội.

Chỉ là họ cảm thấy nhóm người Ngao Tông không có thực lực gì nhiều, thậm chí còn mang theo một nữ tử yếu đuối không chịu nổi gió, vì vậy cũng không có nhiều người mời.

Nhưng như vậy cũng tốt, họ cũng vui vẻ được yên tĩnh, một đám người cứ thế rầm rộ xuất phát từ thành trì tiến đến Thiên Hạ Hội. … Năm ngày sau, tổng đàn Thiên Hạ Hội.

Hôm nay chính là ngày Kiếm Thánh mời Hùng Bá giao đấu một chọi một, tất cả đệ tử trong bang đều không dám xem nhẹ chuyện trọng đại như vậy, từ sáng sớm tất cả đã tập trung tại đây chờ đợi sắp xếp.

Nhưng khi đến tổng đàn, họ lại phát hiện trên ghế chủ vị của tổng đàn đã có người ngồi, người này không phải là Hùng Bá.

"Các vị sư huynh đệ, xa cách mấy ngày, có từng nhớ ta không?" Người ngồi trên ghế vén mũ trùm đầu ra, tất cả mọi người lập tức nhận ra chân dung của y.

"Đoạn Lãng!" Những tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, không ai ngờ lại gặp được người đồng môn đã phản bội tông môn từ lâu ở đây.

"Đoạn Lãng, ngươi có gan quay lại à, có biết bây giờ người người trong Thiên Hạ Hội đều muốn giết ngươi không!" "Phản bội tông môn, phạm phải sai lầm lớn như vậy, quay về không sợ mất mạng sao!" "Hôm nay đã đến thì đừng hòng rời đi!" Những tiếng gầm giận dữ không ngừng vang lên, nếu việc Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong rời khỏi tông môn được cho là có thể tha thứ, thì Đoạn Lãng trong mắt họ là một kẻ phản bội triệt để.

Đương nhiên họ không biết Đoạn Lãng cũng có nỗi khổ riêng, chỉ căm hận y phản bội bang phái, thậm chí còn đầu quân cho kẻ thù lớn nhất.

Đoạn Lãng mỉm cười thản nhiên nhìn họ, đợi đến khi những tiếng chửi rủa dần lắng xuống mới cười nói: "Ta đã là một trong những đệ tử của Vô Song Thành, hôm nay đương nhiên phải đi cùng Kiếm Thánh đến đây, để chứng kiến Hùng Bá thất bại như thế nào.

Nếu không sao có thể giải được mối hận trong lòng ta?" "Hỗn xược!

Bây giờ lập tức cút xuống khỏi ghế của bang chủ đại nhân!" Cuối cùng cũng có một đệ tử không nhịn được, rút kiếm xông lên, một bước đâm về phía Đoạn Lãng.

Nhưng Đoạn Lãng đối mặt với đòn tấn công căn bản không có ý định né tránh, ngược lại mặc cho mũi kiếm đến gần, vào khoảnh khắc sắp đâm trúng, đầu ngón tay y khẽ búng, kiếm khí sắc bén từ đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp đánh gãy thanh trường kiếm đang đâm tới!

"Keng!" Cùng với tiếng kim loại va chạm, trường kiếm gãy thành hai đoạn rơi xuống đất, tên bang chúng kia hoàn toàn ngây người.

Đoạn Lãng so với lúc rời khỏi bang phái đã mạnh hơn rất nhiều, thậm chí còn tu luyện ra được kiếm khí mạnh mẽ như vậy!

"Nếu không nể tình đồng môn ngày xưa, bây giờ rơi xuống đất đã là đầu của ngươi rồi." Đoạn Lãng lạnh lùng cười.

Tên bang chúng kia không biết phải làm sao, chỉ có thể cúi đầu lặng lẽ rời đi.

Đoạn Lãng nhìn những bang chúng với vẻ mặt đầy kinh hãi, thản nhiên nói: "Xem ra từ khi Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong rời đi, Thiên Hạ Hội ngày một sa sút." "Nhưng cũng có thể hiểu được, Hùng Bá không thể dung túng bất kỳ cường giả nào dưới trướng, một ngày nào đó các ngươi đạt đến cảnh giới võ công của Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, cuối cùng cũng sẽ giống như hai người họ bị ép phải ra đi, Thiên Hạ Hội sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn biến mất trên đời này!" Lời của Đoạn Lãng khiến bang chúng hoàn toàn phẫn nộ, gần như tất cả mọi người đều đồng thời rút kiếm vào lúc này.

Dù một chọi một không thể thắng được Đoạn Lãng, nhưng đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, y tuyệt đối không có chút cơ hội thắng nào!

“Hừ!” Đoạn Lãng thấy vậy cũng không có ý định lùi bước, một cước đá văng chiếc ghế vốn thuộc về Hùng Bá, sau đó rút kiếm chém nó thành hai nửa: “Chư vị, nếu dám vây công ta, đừng trách ta không nể tình, xem ai chết dưới kiếm của ta trước!” “Lên!” Không biết ai đã hét lên một tiếng, sau đó các đệ tử sát khí ngút trời, lập tức định vây công Đoạn Lãng.

“Tất cả dừng tay.” Vào thời khắc mấu chốt, một giọng nói có phần tức giận vang lên, tất cả mọi người lập tức lùi lại và thu kiếm, thậm chí giọng nói đó còn khiến họ mơ hồ sợ hãi.

Người lên tiếng chính là Hùng Bá, không biết từ lúc nào đã đứng ngoài cửa tổng đàn, sắc mặt âm lãnh quét qua mọi người.

“Bang chủ!” Bang chúng đồng loạt cúi đầu chào, Hùng Bá không để ý mà đi thẳng vào tổng đàn, nhìn Đoạn Lãng đang nhìn mình với ánh mắt đầy căm hận, đột nhiên cười thoải mái: “Đã đến sao không báo cho ta biết trước?

Như vậy ta cũng tiện chuẩn bị yến tiệc chào đón ngươi.” “Không cần lãng phí sức lực!

Mục đích ta đến đây hôm nay là để tận mắt thấy ngươi bị lấy mạng!” Đoạn Lãng lạnh lùng nói.

Hùng Bá cười nói: “Ta cũng vạn lần không ngờ, năm xưa Đoạn gia bị diệt môn, ta bất chấp nguy cơ đắc tội với nhiều kẻ thù mà thu nhận ngươi, lại tự tay nuôi dưỡng ra một con sói mắt trắng!” Đoạn Lãng phảng phất như nghe được một câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ, liền cất tiếng cười ngạo nghễ!

“Hùng Bá!

Ngươi thật sự nghĩ ta là đứa trẻ ba tuổi sao!” “Mục đích ngươi thu nhận ta là để tránh có người mượn danh hiệu của ta chiêu mộ các hào

kiệt giang hồ tái lập Đoạn gia, cản trở sự trỗi dậy của Thiên Hạ Hội!

Bây giờ mục đích của ngươi đã đạt được, đương nhiên không cần ta nữa, thậm chí còn muốn trừ khử ta!" Đoạn Lãng càng nói càng kích động, cuối cùng trực tiếp giơ kiếm chỉ vào Hùng Bá: "Chỉ có lấy mạng ngươi mới có thể giải mối hận trong lòng ta!" Hùng Bá vẫn không hề động lòng: "Nếu ngươi thật sự có gan, sao không ra tay ngay bây giờ?

Chẳng lẽ chỉ có dựa vào cái gọi là Kiếm Thánh kia mới dám đứng đây la hét với ta?" Mặc dù Đoạn Lãng lúc này rất muốn bất chấp tất cả xông lên giết, nhưng y vẫn giữ được một chút lý trí không phát điên, sáng suốt lựa chọn thu hồi trường kiếm, rồi bước xuống khỏi ghế.

Hôm nay, nhân vật chính không phải là y.

"Ta đã đánh giá quá cao ngươi." Hùng Bá lại có chút khinh thường lắc đầu: "Nếu là Bộ Kinh Vân, lúc này đã sớm xông lên liều mạng với ta, căn bản sẽ không lựa chọn nhẫn nhịn." "Phép khích tướng của ngươi vô dụng với ta." Ánh mắt Đoạn Lãng chuyển ra ngoài tổng đàn, nhìn thấy một bóng người có phần già nua đang từ đầu kia của bậc thang chậm rãi bước lên, xung quanh y không một đệ tử nào dám tiến lên nửa bước.

Xung quanh y phảng phất như có một vùng chân không, khiến không ai có thể lại gần, y đi đến đâu, đám đông liền tản ra đến đó.

"Gã này thật sự còn sống!" Hùng Bá nhìn bóng người già nua kia, không khỏi nhíu mày.

Ban đầu khi biết Kiếm Thánh phát động quyết đấu với mình, y cho rằng đó chỉ là Vô Song Thành hư trương thanh thế, Kiếm Thánh đáng lẽ đã sớm già yếu mà chết rồi.

Bây giờ Kiếm Thánh danh tiếng lẫy lừng này xuất hiện trước mặt, Hùng Bá thật khó có được mười phần chắc chắn.

Đột nhiên, có người chỉ vào cánh tay phải của Kiếm Thánh hét lớn: "Nhìn kìa, Kiếm Thánh bị cụt tay!" Lời này vừa nói ra, gần như tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào cánh tay phải của Kiếm Thánh, lúc này mới phát hiện tay áo bên phải của y trống rỗng, rõ ràng là đã thiếu một cánh tay.

Mọi người kinh ngạc, Kiếm Thánh giao chiến với tất cả cao thủ vô địch trong thiên hạ, từ trước đến nay chưa từng có trận thua nào, ai có thể chặt đứt một cánh tay của y?

Kiếm Thánh hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt khác thường xung quanh, cánh tay này tự nhiên là bị Ngao Tông chém đứt.

Điều kỳ lạ là, sau khi bị Ngao Tông chém đứt một cánh tay, Kiếm Thánh bỗng phát hiện mình đang già đi nhanh chóng, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, y đã cảm thấy tứ chi, nội tạng già đi với tốc độ vượt qua năm mươi năm.

Tương đối, cuối cùng y cũng có thể đi ra khỏi Vô Song Thành trong tình trạng không bị áp chế nội lực.

Không lâu sau, y căn cứ vào tình hình cơ thể mà suy ra, nhiều nhất cũng chỉ còn hơn một tháng tuổi thọ, liền sẽ thọ chung chính tẩm.

Danh hiệu Kiếm Thánh vang dội giang hồ một trăm năm, cuối cùng cũng chỉ có thể trong một tháng cuối đời mới được bước ra khỏi nhà tù đã giam cầm y một trăm năm.

Chương 1078

Ban đầu Kiếm Thánh định trong tháng cuối cùng này sẽ lại đi trên con đường giang hồ đã xa cách từ lâu, rồi ở một nơi nào đó không ai biết mà một mình già chết.

Nhưng đúng lúc này, nội bộ Vô Song Thành lại xác nhận tin tức Độc Cô Nhất Phương chết thảm, cả Vô Song Thành trực tiếp bị đẩy đến bờ vực.

Có thể đoán được, một khi tin tức cái chết của Độc Cô Nhất Phương không che giấu được nữa, cộng thêm Kiếm Thánh cũng qua đời, Vô Song Thành sẽ bị tất cả kẻ thù tích lũy trăm năm qua một đêm lật đổ hủy diệt.

Cuối cùng, Kiếm Thánh quyết định trong tháng cuối cùng sắp chết, chủ động phát động quyết đấu với Hùng Bá, muốn trong trận quyết đấu giết chết mối đe dọa lớn nhất đối với Vô Song Thành.

Như vậy, dựa vào uy danh còn lại, uy danh của Vô Song Thành vẫn có thể trấn nhiếp giang hồ gần hai mươi năm, đủ để giúp Vô Song Thành vượt qua cơn nguy kịch này.

Kiếm Thánh đứng sừng sững ở đó, chưa hề rút kiếm, dù chỉ còn một tay cũng không hề ảnh hưởng đến khí thế sắc bén lan tỏa ra xung quanh, phảng phất như một thanh trường kiếm sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lúc này, nhóm ba người Ngao Tông sau một chặng đường vất vả cuối cùng cũng đã đến Thiên Hạ Hội, Bộ Kinh Vân vì lo lắng bị nhận ra thân phận nên đã dùng một chiếc mặt nạ sắt che mặt mới không bị nhận ra.

"Quả không tệ!" Bộ Kinh Vân nhìn Kiếm Thánh khí thế ngút trời,

trong lòng vui như hoa nở, dường như đã thấy được cảnh tượng đầu của Hùng Bá bị chặt xuống.

“Bình tĩnh lại, Bộ Kinh Vân.

Bây giờ không phải là lúc hành động lỗ mãng.” Ngao Tông nhắc nhở.

“Yên tâm, tiền bối!” Bộ Kinh Vân hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại.

Ngao Tông quan sát vị Kiếm Thánh kia, U Minh chi lực còn sót lại trên người y đã gần như tiêu tan hết, tuổi thọ của y cũng sắp đến hồi kết.

Nếu không có gì bất ngờ, Kiếm Thánh chắc chắn sẽ chết vào lúc mặt trời lặn hôm nay.

Kiếm Thánh nhìn chằm chằm Hùng Bá trước mắt, trong thế giới của y lúc này không còn ai khác: “Hôm nay, ngươi và ta chỉ có một người có thể sống sót rời đi.” Hùng Bá sắc mặt tái xanh, không chỉ vì truyền thuyết bất bại trăm năm trên giang hồ, mà còn vì khí thế của Kiếm Thánh dù chưa rút kiếm đã ập tới!

Hắn biết mình tuyệt đối không thể thắng, người sau có thể nói ra lời như vậy, tức là chắc chắn sẽ giết mình tại đây.

“Vô Song Thành và Thiên Hạ Hội vốn không có thâm thù đại hận gì, ta cho rằng không cần phải đến mức không chết không thôi như vậy!” Hùng Bá cứng rắn nói.

Kiếm Thánh không để ý, chỉ chậm rãi rút kiếm, ra hiệu cho Hùng Bá ra tay.

Trong mắt mọi người, điều này thật không thể tin được, chỉ nghe giang hồ đồn rằng Kiếm Thánh đối địch chưa bao giờ chủ động rút kiếm, hôm nay lại như vậy, hiển nhiên là muốn dùng thế sét đánh giết

chết Hùng Bá.

Kiếm Thánh ép người như vậy, Hùng Bá dù có lo ngại đến đâu cũng không thể lùi bước, chỉ có thể hô lớn một tiếng "Xin chỉ giáo", sau đó vận công mạnh mẽ tung ra chân khí cuồn cuộn, luồng chân khí tựa như lốc xoáy quét ngang, lập tức đẩy lùi tất cả các đệ tử đang vây xem!

Nhưng chưa đợi chân khí đến gần, Kiếm Thánh đã vung ngang trường kiếm, theo kiếm khí tuôn ra dễ dàng hóa giải luồng chân khí uy lực vô song đó.

Nhưng Hùng Bá đã sớm dự liệu, đã nhân cơ hội áp sát Kiếm Thánh, nhân lúc y bị phân tâm, một quyền mang theo chân khí khổng lồ đánh mạnh vào ngực y.

Keng!

Kiếm phong chặn được đòn tấn công của Hùng Bá, người sau nhờ vào chân khí hùng hậu bảo vệ nên không bị kiếm phong làm bị thương, nhưng bị đẩy lùi, Kiếm Thánh liền nhân cơ hội này vung kiếm áp sát, kiếm phong như sóng lớn lớp lớp quét ngang, trong khoảnh khắc xuất kiếm Hùng Bá đã bị áp chế hoàn toàn.

Chỉ riêng kiếm khí thoát ra đã chém nát tất cả mọi thứ trong tổng đàn, không một bang chúng nào dám lại gần quan sát, chân khí và kiếm khí không ngừng bùng phát bên trong đủ để giết chết họ.

Hai người giao đấu không kéo dài quá lâu, cuối cùng Hùng Bá bị áp chế liên tục, chỉ có thể bất chấp tất cả bộc phát chân khí để ép lùi Kiếm Thánh.

Lúc này Hùng Bá toàn thân đẫm máu tươi, tuy xoay xở không bị Kiếm Thánh đâm trúng yếu hại, nhưng vết thương trên người vô số.

Thậm chí trên cổ hắn có một vết thương sâu hoắm đang không

ngừng chảy máu, một nơi suýt nữa trở thành vết thương chí mạng, nếu tiếp tục chiến đấu Hùng Bá chắc chắn sẽ chết.

"Kiếm Thánh quả nhiên không phải hư danh, nhưng ta sẽ không chết trong tay ngươi, huống chi ngươi bây giờ đã hơn trăm tuổi, khí số đã tận!" Hùng Bá chân khí dâng trào, Càn Khôn công pháp lưu chuyển, không gian sau lưng hắn thậm chí vì năng lượng dao động mà mơ hồ méo mó.

Kiếm khí kinh người của Kiếm Thánh nhanh chóng bị hắn đẩy lùi, hiển nhiên đây chính là thủ đoạn cuối cùng của Hùng Bá.

"Gào!" Năng lượng dao động ngưng kết thành một đầu sư tử hung tợn sau lưng Hùng Bá, ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, tiếng gầm của nó đinh tai nhức óc, người võ công thấp thậm chí phải dùng chân khí để chống đỡ.

Lúc này Hùng Bá hoàn toàn ở tư thế không có sơ hở, tùy thời chuẩn bị đón nhận đòn tấn công của Kiếm Thánh.

Cùng lúc đó, ánh tà dương chiếu xuống, Kiếm Thánh phát hiện sinh mệnh lực trong cơ thể đang không ngừng trôi đi, trong lòng biết đã đến lúc phải quyết đoán.

"Mệnh số của Kiếm Thánh sắp đến hồi kết rồi." Ngao Tông híp mắt, lẩm bẩm.

Bộ Kinh Vân ánh mắt chăm chú vào chiến trường, nghe Ngao Tông nói vậy liền đột nhiên hoàn hồn: "Làm sao có thể?

Bây giờ rõ ràng là Hùng Bá đang ở thế hạ phong mà." "Ta không nói y sẽ chết trong tay Hùng Bá." Ngao Tông nói đầy ẩn ý.

Ngay sau đó, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy trong không khí như có vô số mũi kim châm không ngừng chạm vào da thịt, toàn thân khó chịu.

Lúc này họ mới phát hiện xung quanh Kiếm Thánh đang bắn ra kiếm khí đâm người, Hùng Bá đang ở hướng kiếm khí chỉ vào phải dùng toàn lực công phu để chống đỡ!

"Phụt!" Hùng Bá phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch, hiển nhiên khó mà tiếp tục.

"Xem ra tử kỳ của ta đến sớm hơn dự liệu, nhưng ngươi phải chết trước ta!" Kiếm Thánh dùng kiếm phong chỉ vào Hùng Bá, trong một sát na, quanh thân y bỗng hiện ra vô số ảo ảnh, đồng thời mũi kiếm của tất cả ảo ảnh đều chỉ về cùng một mục tiêu, đồng loạt vung kiếm chém xuống!

Mặc dù Hùng Bá cách Kiếm Thánh đến mấy chục bước, nhưng vào khoảnh khắc những mũi kiếm kia đồng loạt chém xuống, hắn cảm thấy lưỡi kiếm lạnh lẽo chỉ cách cổ mình gang tấc.

Hoàn toàn không thể né tránh một kiếm trông như hư vô mờ mịt này!

Vào sát na một kiếm này sắp hạ xuống, Bộ Kinh Vân lại đột nhiên phát hiện Kỳ Lân Tí đang khẽ run rẩy, không đợi hắn có phản ứng gì, Kỳ Lân chi lực cuồn cuộn bên trong đã bộc phát ra, lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh trong nháy mắt.

Kỳ Lân chi lực bộc phát trong nháy mắt đã đánh tan đám đông, bang chúng trong tình huống không hề phòng bị bị đánh ngã hết người này đến người khác, vô số ảo ảnh do Kiếm Thánh tạo ra cũng bị năng lượng va chạm làm vỡ tan trong nháy mắt!

"Chết tiệt!" Kiếm Thánh căn bản không ngờ sau lưng lại bộc phát ra một đòn tấn công năng lượng khủng khiếp như vậy, vì vậy ảo ảnh của y cũng bị đánh vỡ trong tình huống không hề chuẩn bị.

Dốc hết sinh mệnh lực cuối cùng để kích phát ra, đối mặt với bất

kỳ kẻ địch nào cũng một đòn tất sát, kiếm kỹ cuối cùng đã bị phá hoàn toàn, y cũng mất đi cơ hội cuối cùng để chém giết Hùng Bá.

Kiếm Thánh cả đời chưa từng bại trong tay phàm nhân, lại không ngờ lúc lâm chung lại phải nhận lấy thất bại đầu tiên!

"Chuyện gì đã xảy ra?" Cùng lúc đó, Hùng Bá hoàn hồn khỏi tình cảnh khó thở, đột nhiên phát hiện mình đã thoát khỏi khốn cảnh, cảm giác nguy hiểm len lỏi khắp nơi đã biến mất!

Bộ Kinh Vân kinh ngạc nhìn Kỳ Lân Tí của mình, năng lượng bên trong sau khi bộc phát đang dần tích tụ lại, dường như muốn bộc phát một lần nữa.

"Sao lại như vậy!" Bộ Kinh Vân lo lắng đến toát mồ hôi hột, cố gắng dùng chân khí để ép chế Kỳ Lân Tí nhưng vô dụng.

Trong khi đó, sau cú va chạm kinh thiên động địa, đa số mọi người đều bị thương nặng, căn bản không biết đòn tấn công kỳ lạ đó từ đâu đến.

Khi ánh mắt của họ lại tập trung vào Kiếm Thánh, họ phát hiện lão nhân cả đời vô địch này chỉ có thể dùng kiếm chống đỡ cơ thể, hai mắt nhắm nghiền đứng tại chỗ.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống núi, Kiếm Thánh cũng trong sự không cam lòng tột độ mà già chết.

Ban đầu Hùng Bá tưởng Kiếm Thánh đang giả vờ để dụ mình tấn công, vẫn đứng quan sát từ xa không dám lại gần nửa bước.

Nhưng không lâu sau hắn phát hiện kiếm khí và khí tức trên người y đã hoàn toàn biến mất, lão già này đã chết rồi!

Dù vậy, Hùng Bá vẫn không dám tiến lên nửa bước, sau khi quan sát kỹ một lát và xác nhận suy đoán của mình, cuối cùng hắn không nhịn được mà phá lên cười lớn!

“Lão già!

Sống hơn một trăm năm, còn sống lâu hơn bất kỳ ai trên đời, cũng sớm nên chết rồi!” Hùng Bá đột nhiên tung ra một quyền, chân khí bàng bạc ngưng tụ trên quyền phong thành một đầu sư tử đang gầm thét, hung hãn nện thẳng vào thi thể của Kiếm Thánh, cùng với tiếng xương cốt vỡ vụn, thi thể bị đánh bay đi.

Chương 1079

Nhưng Hùng Bá vẫn không dừng tay, ngược lại như phát điên liên tục đánh ra từng đạo quyền phong tấn công thi thể Kiếm Thánh, cho đến khi đánh cho nó nát bét mới thôi!

"Các vị đã tận mắt thấy!

Kiếm Thánh bảo vệ Vô Song Thành trăm năm, trước mặt ta cũng không đáng một đồng!" "Hoành hành giang hồ trăm năm thì sao, cuối cùng không phải cũng bại trong tay ta sao!

Không cần bao lâu, ta sẽ khiến cả Vô Song Thành cũng nát bét như thi thể của lão già này!" Giọng của Hùng Bá vang vọng khắp tổng đàn, sau một lúc tĩnh lặng ngắn ngủi, tất cả bang chúng đều sôi sục theo!

"Thiên Hạ Hội chí thượng!" "Thiên Hạ Hội chí thượng!" … Tiếng hoan hô cuồng nhiệt nghe đến màng nhĩ đau nhói, khiến tất cả các hào kiệt giang hồ có mặt tại hiện trường đồng thời phải chịu cú sốc kép từ tai và nội tâm!

Họ không biết một kiếm cuối cùng của Kiếm Thánh đã bị Bộ Kinh Vân cản lại, chỉ thấy Kiếm Thánh dường như chết trong tay Hùng Bá.

Không còn nghi ngờ gì nữa, từ hôm nay Hùng Bá sẽ hoàn toàn thay thế uy danh của Kiếm Thánh năm xưa, và trên đời này sẽ không còn ai là đối thủ của Hùng Bá!

Đoạn Lãng thì sắc mặt tái xanh giữa tiếng hoan hô, không những không thể tận mắt thấy Hùng Bá bị giết, thậm chí còn xảy ra chuyện bất ngờ như vậy!

"Kiếm Thánh cũng chỉ là hư danh thôi sao?" Đoạn Lãng lạnh lùng cười một tiếng, sau đó liền quay người rời đi, nếu không sau này

Hùng Bá báo thù y sẽ không chịu nổi.

Bộ Kinh Vân thì nhìn chằm chằm vào Hùng Bá đang vô cùng đắc ý, phẫn nộ đến mức gần như mất kiểm soát!

Hắn lúc này mới nhận ra, nếu không phải Kỳ Lân Tí vào thời khắc cuối cùng bộc phát phá hỏng kiếm kỹ của Kiếm Thánh, gã này đã sớm chết rồi.

Mình đã trở thành ân nhân cứu mạng của Hùng Bá!

"Không thể nào!" Bộ Kinh Vân thực sự không thể chấp nhận được, thậm chí trong lòng còn hối hận nếu hôm nay mình không đến đây, Hùng Bá chắc chắn đã chết.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không hiểu, vì sao Kỳ Lân Tí lại bộc phát vào thời khắc quan trọng cuối cùng!

Ngao Tông nhìn Kỳ Lân Tí của Bộ Kinh Vân đang dần bình tĩnh lại, trong lòng mơ hồ hiểu ra.

Bộ Kinh Vân căn bản không hoàn toàn kiểm soát được Kỳ Lân chi lực bên trong, sức mạnh này dường như có ý thức cực kỳ nông cạn, có thể bộc phát để đối phó với bất kỳ mối đe dọa nào từ bên ngoài.

Kiếm kỹ mà Kiếm Thánh sử dụng lúc sắp chết có uy lực quá mạnh, mới khiến Kỳ Lân Tí bộc phát không báo trước.

"Bộ Kinh Vân, chúng ta rút trước." Ngao Tông ra hiệu cho Bộ Kinh Vân.

Nhưng người sau căn bản không có ý định di chuyển, ngược lại cứ nhìn chằm chằm vào Hùng Bá, nắm chặt nắm đấm như thể sẵn sàng xông lên chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Bộ Kinh Vân, ngươi đang nghĩ gì vậy?" Ngao Tông nhíu mày, lúc này Bộ Kinh Vân không phải là đối thủ của Hùng Bá.

“Tiền bối, hôm nay ta đến đây là để tận mắt chứng kiến Hùng Bá bị chém giết, nếu Kiếm Thánh kia không làm được thì ta sẽ thay y làm!” Bộ Kinh Vân lỗ mãng xông lên tổng đàn, chỉ vào Hùng Bá mắng lớn: “Ngươi thật vô sỉ đến cực điểm!

Kiếm Thánh căn bản không chết trong tay ngươi, ngươi dám ăn nói ngông cuồng như vậy!” Hành động cực kỳ lỗ mãng của Bộ Kinh Vân lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, dĩ nhiên cũng bao gồm cả Hùng Bá.

“Kẻ nào?” Hùng Bá nhìn chằm chằm vào Bộ Kinh Vân, tuy lúc này hắn đang đeo mặt nạ sắt, nhưng vẫn cảm thấy người này rất quen thuộc.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng cười, sau đó không do dự kéo mặt nạ xuống, gương mặt hắn lập tức hiện ra trước mặt mọi người, không hề che giấu: “Bây giờ nhận ra ta chưa?” “Bộ Kinh Vân!” “Ngươi dám quay lại à.” “Tần Sương năm xưa vì cứu ngươi mà suýt mất mạng…” Bang chúng bàn tán xôn xao, hiển nhiên đều cảm thấy hành động này của Bộ Kinh Vân là đang tìm chết.

Vu Sở Sở cũng nhíu mày: “Ngao công tử, Bộ Kinh Vân há chẳng phải chết chắc rồi sao?

Anh ấy không thể là đối thủ của người đàn ông kia được.” Ngao Tông không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn hai người đối đầu trên tổng đàn.

Nếu Bộ Kinh Vân đã lỗ mãng như vậy, thì phải trả giá cho điều đó, cái giá lần trước là mất một cánh tay, còn lần này sẽ nhận được bài học gì, thì phải xem đã.

Các vị khách khác thì chuẩn bị xem một vở kịch hay, bất luận Bộ Kinh Vân chết hay Hùng Bá chết họ đều vui mừng.

“Hùng Bá bang chủ, Bộ Kinh Vân là kẻ phản bội của Thiên Hạ

Hội, không chém giết hắn tại đây e rằng khó mà lập uy cho Thiên Hạ Hội a!" "Nói rất đúng!

Ta thấy ngài nên mau chóng giết hắn tại đây thì hơn!" Những vị khách mời kia không ngừng châm dầu vào lửa.

Hùng Bá nhìn Bộ Kinh Vân trước mắt cũng không ngạc nhiên, từ trước đó y đã cho rằng Bộ Kinh Vân có lẽ chưa chết.

Dựa vào sự hiểu biết của mình về Bộ Kinh Vân, y nhanh chóng đoán ra động cơ của hắn: "Hôm nay ngươi mạo hiểm tính mạng đến đây, là để xem Kiếm Thánh chém giết ta tại đây?" "Đáng tiếc đã xảy ra sự cố, nhưng ta thay y giết ngươi cũng vậy!" Bộ Kinh Vân không nhiều lời, trực tiếp rút kiếm xông về phía Hùng Bá, thân hình nhanh đến mức ngay cả Hùng Bá cũng phải kinh ngạc.

Kiếm pháp của người này ngày càng tinh diệu và sắc bén!

Hùng Bá không hề né tránh, dùng chân khí bảo vệ hai quyền nghênh đón kiếm phong, đầu sư tử hiện ra sau lưng y gầm lên một tiếng, chân khí như sóng âm từ nắm đấm của y đánh ra chặn lại kiếm phong đang chém xuống, trong nháy mắt đánh tan kiếm khí của Bộ Kinh Vân.

Kiếm khí tiêu tan, cũng có nghĩa là uy lực của một đòn này của Bộ Kinh Vân đã bị hóa giải hoàn toàn, kiếm phong chém vào nắm đấm được chân khí bảo vệ hoàn toàn không thể gây thương tổn.

"Hôm nay, ta sẽ không để ngươi sống sót rời khỏi đây, nếu không giết ngươi tại đây, ta uổng làm bang chủ Thiên Hạ Hội!" Hùng Bá cất tiếng cười ngạo nghễ, đang định vận chân khí tấn công Bộ Kinh Vân, lại đột nhiên phát hiện cánh tay phải của hắn đang dâng trào ánh sáng năng lượng màu vàng, khí tức năng lượng cuồng bạo ập tới thậm chí ngay cả y cũng phải kinh hãi.

Không đợi Hùng Bá hoàn hồn, Bộ Kinh Vân đã vứt bỏ trường kiếm mà trực tiếp dùng Kỳ Lân Tí từ trên không đập mạnh xuống, Kỳ Lân chi lực cuồn cuộn như mãnh thú gầm thét, cuối cùng lấy thế thái sơn áp đỉnh đập thẳng xuống đầu Hùng Bá!

Cũng trong khoảnh khắc đó, Hùng Bá hoàn toàn kích hoạt đầu sư tử sau lưng, hai luồng uy lực mạnh mẽ va chạm vào nhau, trong nháy mắt gây ra một vụ nổ dữ dội bao trùm toàn bộ tổng đàn, khói bụi mù mịt lập tức che khuất tầm nhìn của mọi người.

Mọi người kinh hãi vội vàng rời xa tổng đàn, không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ ngạc nhiên võ công của Bộ Kinh Vân lại có thể ngang tài ngang sức với Hùng Bá?

Ngao Tông nhìn làn sương mù mịt mờ trên tổng đàn, đột nhiên cười: "Thì ra là vậy!

Tên tiểu tử Bộ Kinh Vân này quả thật có chút khác biệt.

Chúng ta đi!" Ngao Tông ra hiệu cho Vu Sở Sở cùng rời đi, người sau tuy bước chân theo sát Ngao Tông, nhưng vẫn có chút thắc mắc: "Chúng ta không quan tâm Bộ Kinh Vân nữa sao?" "Yên tâm, tên tiểu tử đó sẽ không sao đâu." Trong chốc lát, khói bụi tan hết, Hùng Bá vẫn đứng sừng sững trên tổng đàn, chỉ có áo trên hoàn toàn rách nát, trên cơ bắp cuồn cuộn xăm một con phi long màu xanh, đầu sư tử sau lưng thì trở nên ngưng thực hơn.

Gạch dưới chân Hùng Bá hoàn toàn vỡ nát sụp xuống, có thể thấy việc đỡ cứng một đòn của Kỳ Lân Tí cũng không hề dễ dàng, chỉ là Bộ Kinh Vân đã hoàn toàn biến mất.

"Gã đó trốn rồi sao?!" Mọi người nhìn nhau, khả năng duy nhất chỉ có thể là như vậy.

Duy chỉ có Hùng Bá sắc mặt âm trầm, lúc này y mới hiểu ra, Bộ

Kinh Vân căn bản không phải muốn đại chiến một trận với mình, mà là đang thử nghiệm sử dụng sức mạnh cực kỳ cương mãnh đó, xem có thể thắng được không.

Nếu có thể chiến thắng, chắc chắn sẽ ở lại huyết chiến đến cùng; ngược lại, liền nhân lúc mình bị cầm chân mà trốn thoát, quả thật có mưu mẹo.

Ngao Tông ở ngoài chiến trường đã sớm nhìn thấu sương mù thấy được bóng dáng Bộ Kinh Vân bỏ trốn, vì vậy mới không hề lo lắng cho hắn, tên tiểu tử này quả nhiên sau khi bị cụt một tay, làm việc gì cũng cẩn thận hơn không ít.

"Kẻ phản bội Bộ Kinh Vân, hai lần ba lượt tự tìm đường chết, làm mất mặt Thiên Hạ Hội ta, phải giết!

Tất cả bang chúng lập tức hành động, bất kể ai bắt được Bộ Kinh Vân, sống hay chết, lập tức thăng lên làm đường chủ của đệ tam đường, và có thể được ta đích thân truyền dạy võ công!" Giọng nói phẫn nộ của Hùng Bá không ngừng vang vọng trên bầu trời, sát ý và sự tức giận không hề che giấu nghe mà dựng tóc gáy.

"Tuân mệnh!" Lúc này, không còn một bang chúng nào dám chậm trễ, lập tức hành động, dù trong số đó có người cực kỳ kính nể Bộ Kinh Vân cũng không dám mạo hiểm bị Hùng Bá giết mà nương tay.

Sau khi toàn bộ bang chúng rời đi, ánh mắt Hùng Bá lại rơi vào các vị khách mời: "Chư vị hôm nay có thể đến, cũng là nể mặt Hùng Bá ta.

Bây giờ ta hy vọng chư vị cũng có thể giúp một tay bắt Bộ Kinh Vân." "Chỉ cần vị nào có thể giúp, thậm chí bắt được Bộ Kinh Vân, Hùng Bá ta có thể dùng danh nghĩa của mình trên giang hồ để đảm bảo, chắc chắn sẽ đưa ra một phần thưởng vô cùng hài lòng!" Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức hai mắt sáng lên, có thể nhận được lời

hứa như vậy của Hùng Bá, sức hấp dẫn vô cùng lớn!

Huống hồ Hùng Bá vừa mới chém giết tuyệt thế Kiếm Thánh danh truyền giang hồ trăm năm, giao hảo với người này đối với tương lai vô cùng quan trọng.

"Bang chủ khách sáo rồi, thân là khách khanh, chút việc nhỏ này chúng ta có thể làm được." "Chúng ta sẽ giúp một tay!" Nói rồi, các khách khanh lần lượt rời đi, lợi ích là trên hết, chỉ cần có được lời hứa của Hùng Bá, giết chết Bộ Kinh Vân tự nhiên không có gì gánh nặng. … Cùng lúc đó, Ngao Tông và Vu Sở Sở đi ra ngoài, không lâu sau, Bộ Kinh Vân đã thay một bộ quần áo khác lặng lẽ xuất hiện trước mặt họ.

"Tiền bối, như ngài thấy, lần này ta không hề lỗ mãng." Bộ Kinh Vân cười hì hì với Ngao Tông.

Ngao Tông nhìn xung quanh, rõ ràng phát hiện dòng người gần đó đang cố ý hoặc vô ý áp sát lại, nhưng tên Bộ Kinh Vân này lại không hề nhận ra.

Chương 1080

“Bộ Kinh Vân, sau lưng ngươi hình như có một con bọ.” Ngao Tông đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Người sau nghe vậy khẽ ngẩn ra, sau đó đột nhiên phát hiện có điều không ổn, lập tức quay người đưa Kỳ Lân Tí ra tóm, lại trực tiếp khống chế được một người đang định đánh lén từ phía sau!

Gã đó bị Bộ Kinh Vân nắm cổ nhấc bổng lên, liều mạng vung kiếm đâm vào ngực Bộ Kinh Vân, nhưng Kỳ Lân chi lực trong lòng bàn tay người sau bộc phát, nội tạng của gã kia lập tức bị chấn nát!

“Giết người rồi!

Giữa ban ngày ban mặt giết người rồi!” Khi người này bị giết, những người dân trong dòng người đều kinh hoàng thất sắc bỏ chạy, họ đã thấy quá nhiều cảnh cao thủ võ lâm giao đấu trên phố, sợ mình cũng bị vạ lây.

Bộ Kinh Vân ném thi thể của gã kia sang một bên, sắc mặt âm trầm, trong dòng người đang tứ tán bỏ chạy, vẫn còn một bộ phận đáng kể không hề di chuyển, chỉ nhìn hắn với ánh mắt không thiện ý.

Xem ra việc cải trang không có tác dụng nhiều, vẫn bị nhận ra rồi.

Trong số đó có bang chúng của Thiên Hạ Hội, nhưng nhiều hơn là các khách khanh đến quan chiến lần này, vì muốn nhận thưởng mà ra tay.

“Chư vị, danh tiếng của Bộ Kinh Vân ta trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm.

Hôm nay, nếu cản đường ta, chỉ là uổng mạng mà thôi.” Bộ Kinh Vân lạnh lùng nói.

Nhưng những người đó không hề lùi bước, ngược lại rút đao ào ào đến gần, họ biết căn bản không cần phải liều chết, Hùng Bá nhận được tin tức, chắc sẽ nhanh chóng đến nơi.

"Ra tay!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, những người này đều cầm kiếm xông lên từ tứ phía, ý định tìm mọi sơ hở để giết chết Bộ Kinh Vân.

"Tìm chết!" Bộ Kinh Vân nổi giận, sau đó lập tức rút kiếm điên cuồng truyền Kỳ Lân chi lực vào, kiếm phong đột nhiên quét ngang, kiếm khí sắc bén bắn ra chém đứt đầu của mấy kẻ địch sắp đến gần.

Nhưng trong sát na, kiếm của Bộ Kinh Vân lại "phanh" một tiếng vỡ nát, chỉ còn lại một chuôi kiếm tàn khuyết trong tay.

Bộ Kinh Vân không khỏi ngẩn ra, sau đó đột nhiên hiểu ra: Kỳ Lân chi lực quá cương mãnh, kiếm bình thường căn bản không thể chịu nổi!

"Cẩn thận!" Vào sát na Bộ Kinh Vân phân tâm, mấy chục mũi tên độc lấp lánh ánh sáng xanh u tối phá không bay tới, khi sắp đến gần Bộ Kinh Vân, Ngao Tông đã dùng gió hóa thành kiếm, hờ hững khẽ khều một cái liền chém đứt tất cả.

"Lại là tiểu nhân dùng ám tiễn hại người!" Bộ Kinh Vân nổi giận, lập tức phát hiện trên nóc nhà không xa có mấy tên thích khách đang cầm cung nỏ chuẩn bị lắp tên, đang định thi triển khinh công nhảy lên nóc nhà xử lý chúng, lại lập tức bị nhiều cao thủ võ lâm hơn vây công.

Những kẻ địch này thật sự không thể so sánh với những bang chúng bình thường, đa số đều là cao thủ có tiếng trên giang hồ, giết người như ngóe, ngay cả Bộ Kinh Vân nhất thời cũng khó thoát thân.

Bộ Kinh Vân dùng Kỳ Lân Tí cứng rắn đánh vỡ một thanh trường đao chém tới, sức mạnh tỏa ra từ đó đánh nát nội tạng của kẻ tấn

công, nhưng như vậy cũng không thể đẩy lùi những kẻ vây công, khiến trong lòng hắn càng thêm phẫn nộ.

"Các ngươi hôm nay nếu không giết được ta, ngày sau ta chắc chắn sẽ từng người một tìm đến tận cửa báo thù, diệt bang phái, tông môn sau lưng các ngươi!" Câu nói này không hề đẩy lùi được những kẻ địch đã rơi vào điên cuồng, ngược lại nhanh chóng bị vây kín như nêm, nhưng những người này lại không chọn chủ động tấn công, mà vây quanh thăm dò tìm kiếm sơ hở của Bộ Kinh Vân.

Nhưng cuộc thăm dò này không kéo dài được bao lâu, nhanh chóng có người chú ý đến Ngao Tông và Vu Sở Sở.

Hai người đi cùng Bộ Kinh Vân, trông đều không có võ công, nếu bắt họ lại không chừng có thể ép Bộ Kinh Vân khuất phục.

"Hai người các ngươi, không muốn chịu khổ da thịt thì tự giác bó tay chịu trói, đừng ép ta phải ra tay độc ác!" Một gã tráng hán vác một cây búa lớn nhanh chóng áp sát Ngao Tông, thậm chí còn đưa tay ra định tóm đầu hắn, trong mắt gã, một tay là có thể bóp chết Ngao Tông.

"Cút!" Ngao Tông thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn tên ngu ngốc này, chỉ khinh thường quát một tiếng.

"Tìm chết!" Gã đô con kia nổi giận, liền định tóm cổ hắn, nhưng giây tiếp theo đột nhiên cảm thấy cổ tay mát lạnh, sau đó cảm giác không còn bàn tay nữa!

Nửa cánh tay của gã đô con kia bỗng dưng bị chặt đứt một cách gọn gàng, nhìn nửa cánh tay không cánh mà bay, gã ngây người hồi lâu mới bị cơn đau thấu tim gan kích thích mà hét lên.

"Khốn kiếp, ngươi đã làm gì lão tử!" Gã đô con bị cụt một tay nhanh chóng đau đến phẫn nộ, hoàn toàn bất chấp tất cả giơ búa lớn lên đập xuống đầu Ngao Tông!

“Ngao công tử!” Vu Sở Sở bên cạnh sợ hãi hét lớn nhắc nhở, nhưng ngay sau đó ngực của gã đô con kia đã bị một lưỡi kiếm vô hình xuyên qua.

Cây búa lớn chỉ cách đầu Ngao Tông gang tấc mà không thể hạ xuống, gã đô con nhìn Ngao Tông đang cầm lưỡi kiếm gió đâm vào ngực mình, trên mặt đầy vẻ chấn động, kinh hoàng.

Thậm chí còn không nhìn rõ động tác của Ngao Tông, mình đã chết trong tay người trẻ tuổi này rồi sao?

“Kiếp sau chú ý một chút.” Ngao Tông trở tay rút lưỡi kiếm gió ra, ngay sau đó thi thể của gã đô con liền bị một trận “gió nhẹ” xé nát.

“Tên tiểu tử này cũng là cao thủ võ lâm, cẩn thận!” Không biết ai đã kinh hô một tiếng, những người vốn định vây công Ngao Tông cũng dừng bước không còn áp sát.

Gã đô con vừa bị Ngao Tông giết chết trong nháy mắt là cao thủ có tiếng trên giang hồ, từ đó đủ thấy võ nghệ của Ngao Tông cao siêu.

Trên người hắn lại không có tiền thưởng, không cần thiết phải mạo hiểm tính mạng.

Nhưng Ngao Tông không định dễ dàng tha cho họ.

“Chư vị, nếu đã muốn so tài với ta một phen, ta cũng không ngại khởi động một chút!” Ngao Tông vẩy đi vết máu trên lưỡi kiếm gió, ánh mắt nhanh chóng quét qua những người này, trong đó không một ai, hắn định tha.

“Tìm chết!” Mọi người nổi giận, dù Ngao Tông là cao thủ võ lâm, cũng không có nghĩa là những người này đều là gà đất chó sành, lập tức mọi người cùng nhau xông lên muốn xé xác Ngao Tông ra thành từng mảnh.

Ngao Tông chậm rãi giơ lưỡi kiếm gió lên, chỉ cần tâm niệm khẽ

động, không khí đang lưu động xung quanh đột nhiên bị cấm chế, như những chiếc lồng vô hình, cưỡng ép khóa chặt những kẻ tấn công giữa không trung không thể động đậy.

Những gã này chỉ cảm thấy xung quanh như có vô số bàn tay nhỏ chi chít đè chặt cơ thể mình, căn bản không thể thoát ra!

Ngao Tông dĩ nhiên không định khách sáo với những người này, vung lưỡi kiếm gió chậm rãi từng người một chặt đầu, những người chưa bị giết chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngao Tông dần dần đến gần.

Sự tra tấn của việc chờ chết đối với họ còn đau khổ hơn là bị chém giết ngay tại chỗ, dù trong số đó có người tha thiết cầu xin tha mạng, nhưng cũng căn bản không thể mở miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn Ngao Tông hy vọng có thể được tha mạng.

Đương nhiên, Ngao Tông căn bản không để ý, nhanh chóng đầu của mấy chục người bị chặt xuống từng cái một, cho đến khi đầu của người cuối cùng rơi xuống đất thì thi thể của họ mới ầm ầm rơi xuống.

Vu Sở Sở ở bên cạnh nhìn mà chết lặng, đây là lần đầu tiên nàng thấy cách giết địch không nhanh không chậm như vậy.

Sau khi Ngao Tông giải quyết xong những kẻ được gọi là cao thủ võ lâm, nhìn sang thì thấy Bộ Kinh Vân vẫn đang bị đám đông vây chặt liều mạng chém giết.

Những người này hiển nhiên tính toán rất chính xác, tuy nhất thời không thể hạ được Bộ Kinh Vân nhưng có thể quấy nhiễu hắn đến phiền phức, và dần dần tiêu hao chân khí cũng như thể lực của hắn.

"Bộ Kinh Vân, nếu còn kéo dài thêm một lát nữa, Hùng Bá thật sự sẽ đến, đến lúc đó ngươi chắc chắn không còn đường thoát!" Ngao Tông thấy tình hình này liền truyền âm báo cho Bộ Kinh Vân, người

sau nghe xong trong lòng cũng biết nên dừng lại ở đây.

"Không còn cách nào khác!" Bộ Kinh Vân không để Kỳ Lân Tí mất kiểm soát lần nữa, nhưng lúc này muốn thoát thân cũng chỉ có một cách.

Lập tức, khí lưu quanh thân Bộ Kinh Vân xoay tròn, chân khí tuôn ra như cuồng phong lướt qua, những cao thủ võ lâm đang vây đánh lập tức phát hiện ra điều khác thường!

"Thì ra năng lượng bộc phát kỳ lạ đó là từ cánh tay kia phát ra, không thể để hắn thành công!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, mọi người lập tức nhận ra nguy cơ và không còn do dự, đồng loạt xông lên áp sát Bộ Kinh Vân ý đồ chặt đứt cánh tay của hắn.

"Chết!" Dưới một tiếng gầm giận dữ, nắm đấm của Bộ Kinh Vân đột nhiên đập mạnh xuống mặt đất, Kỳ Lân chi lực truyền ra từ Kỳ Lân Tí nhanh chóng bộc phát trên mặt đất, năng lượng màu vàng dâng trào trong nháy mắt đánh bay những kẻ không biết sống chết đang áp sát, và không hề giữ lại xâm nhập vào cơ thể họ chấn động ngũ tạng lục phủ.

Những cao thủ này như diều đứt dây lần lượt rơi xuống đất, từng người một thổ huyết, thậm chí người võ công kém hơn còn chết ngay tại chỗ.

Mặt đất dưới chân Bộ Kinh Vân đã nát vụn sụp xuống, nhưng sau khi phóng thích Kỳ Lân chi lực không hề giữ lại như vậy, Bộ Kinh Vân cũng cảm thấy trong cơ thể một trận trống rỗng, gần như ngất đi.

Kỳ Lân Tí tiêu hao cơ thể quá lớn, hôm nay liên tiếp ba lần bộc phát Kỳ Lân Tí như vậy, nếu còn một trận ác chiến nữa e rằng khó mà chống đỡ.

"Bộ Kinh Vân!" Ngao Tông tiến lên vỗ vai hắn, đồng thời một

luồng chân khí truyền vào cơ thể hắn, người sau mới lấy lại tinh thần, và lập tức vận công điều tức.

Trong chốc lát đã khôi phục lại một chút thần trí, chỉ là sự trống rỗng của chân khí trong thời gian ngắn khó mà bù đắp được.

"Tiền bối, ta còn chống đỡ được, không cần lo lắng!" Bộ Kinh Vân cố gắng gượng dậy, gật đầu ra hiệu với Ngao Tông.

Lần này hắn không chọn ẩn vào đám đông để trốn thoát, mà trực tiếp nghênh ngang đi trên đường phố rút lui, hiển nhiên những người này có phương pháp nhanh chóng tìm ra hắn trong đám đông, nếu đã như vậy cũng không cần phải ngụy trang vô nghĩa nữa.

Chương 1081

Trên đường rút lui vẫn có không ít cao thủ võ lâm đến vây đánh, nhưng lần này Ngao Tông đã mất kiên nhẫn, những tên ngu ngốc phiền phức như ruồi nhặng này rõ ràng không phải nhượng bộ là có thể giải quyết được.

"Để Bộ Kinh Vân lại, hai người có thể an toàn rời đi, nếu không đừng trách ta ngay cả các ngươi cũng xử luôn!" Lần này, kẻ cản đường thậm chí còn chưa nói hết câu đã bị Ngao Tông trực tiếp đóng băng thành những pho tượng băng, sau đó đột ngột vỡ tan thành bột băng mịn.

Cảnh tượng này khiến Bộ Kinh Vân kinh hãi, những cao thủ được gọi là đã tu luyện võ công mấy chục năm, trước mặt Ngao Tông chết còn nhanh hơn côn trùng, căn bản không có chút năng lực nào để đối kháng với hắn.

Sau đó, họ cứ thế đạp lên những mảnh băng vỡ nát của thi thể mà tiến về phía trước, lần này không còn ai dám cản đường trước mặt họ nữa.

Còn đám đệ tử bang phái kia sớm đã bị dọa mất mật, không còn ai dám lên cản trở.

"Người trẻ tuổi đi cùng Bộ Kinh Vân kia rốt cuộc là ai!" "Ta hình như đã gặp y trong bang phái, nhưng chưa từng nghe danh hiệu của y…" "May là ta không lên gây sự, nếu không bây giờ ta cũng không sống được rồi." … Cuối cùng, nhóm người Ngao Tông cứ thế nghênh ngang đi ra khỏi thành, vừa rời đi không bao lâu, Hùng Bá nhận được tin tức cuối cùng cũng đến nơi.

Hùng Bá lúc này trong lòng cực kỳ khó chịu, vừa rồi bị những

khách khanh yêu cầu nhận thưởng cản đường, mấy gã này bắt được vài người có hình dáng giống Bộ Kinh Vân đã dám thông báo là đã bắt được.

Bây giờ y đến đây thì chính chủ Bộ Kinh Vân đã sớm không còn, sao có thể không tức giận?

"Tại sao trong số các ngươi không ai cản trở?

Cứ trơ mắt nhìn Bộ Kinh Vân rời đi sao!

Các ngươi cũng muốn giống như Tần Sương phản bội Thiên Hạ Hội?" Hùng Bá chỉ vào mũi họ mắng lớn, nhưng lại có người nhỏ giọng nói: "Chúng ta quả thật có cản trở, chỉ là…" "Chỉ là gì?" Hùng Bá nghe lời của người này liền trừng mắt giận dữ nhìn y, người sau lập tức không dám nói thêm, chỉ ra hiệu cho Hùng Bá nhìn xuống những mảnh băng vỡ trên mặt đất.

"Đến nói cũng không nên lời nữa à!" Hùng Bá đang định mắng lớn, nhưng lại đột nhiên, bây giờ mới là đầu thu, sao có thể có băng?

Nhìn kỹ lại, trong những mảnh băng vỡ đó có lẫn máu, có một ít xương cốt và mảnh thịt vụn!

"Chuyện gì vậy?" Hùng Bá lại hỏi một lần nữa, nhưng tên đệ tử kia ấp úng hồi lâu cũng không dám trả lời.

Cuối cùng một vị khách khanh bước lên giải thích: "Hùng Bá bang chủ, chuyện hôm nay quả thật khiến người ta khó tin." Vị khách khanh kia kể lại cho Hùng Bá cảnh tượng Ngao Tông búng tay diệt sát mấy chục cao thủ võ lâm vừa rồi, thậm chí còn sợ y không tin mà để tất cả mọi người phía sau làm chứng.

"Nếu không phải như vậy, chúng ta làm sao có thể trơ mắt nhìn Bộ Kinh Vân rời đi, dù sao cũng là ngài đích thân hạ lệnh cho chúng ta bắt hắn!" Vị khách khanh kia cuối cùng còn giả vờ bộ dạng bi thương

thở dài.

Hùng Bá sắc mặt tái xanh, mặc dù căn bản không tin lời của người này, nhưng nhìn thấy nhiều người như vậy đều làm chứng, thì phải làm sao?

Chẳng lẽ nhiều người như vậy đồng thời bị ảo giác?

"Nếu đã như vậy, lần sau nếu ta đích thân gặp gã đó chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho, nghe có vẻ như hắn đang tu luyện võ công tà đạo ngoại môn, cũng khó trách Bộ Kinh Vân có thể trong thời gian ngắn như vậy võ công tiến bộ thần tốc!" Hùng Bá ra vẻ trầm tư suy nghĩ, nhưng trong lòng lại là một suy nghĩ khác.

Nếu có thể tìm được người này và học được những võ công quỷ dị đó từ hắn, vậy thì sẽ thật sự thiên hạ vô địch!

Nhưng bất luận thế nào, từ hôm nay danh hiệu vô địch thiên hạ của y cũng sẽ nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ, dù sao cũng là dưới con mắt của bao người mà giết chết Kiếm Thánh, ít nhất bề ngoài là như vậy.

Còn Vô Song Thành, chắc chắn cũng sắp đón nhận một trận đại chấn động. … Tám ngày sau, tin tức Kiếm Thánh chiến tử được bồ câu đưa thư đến Vô Song Thành, cả bang phái trên dưới lập tức kinh hãi!

Tuy đã sớm biết chuyến đi này của Kiếm Thánh mang theo quyết tâm tử chiến, nhưng theo kế hoạch của y, Kiếm Thánh đáng lẽ nên giết chết Hùng Bá sau đó an toàn quay về, cuối cùng già chết trong tòa tháp cao của Vô Song Thành.

Nhưng kết quả bây giờ lại thảm bại như vậy, còn làm nền cho uy danh giang hồ đệ nhất của Hùng Bá!

Cuối cùng, chuyện mà Vô Song Thành lo lắng nhất cũng đã xảy ra:

Ba ngày sau, Hùng Bá dưỡng thương xong, liền tập hợp bang chúng hạ lệnh san bằng toàn bộ Vô Song Thành.

Đồng thời, Hùng Bá còn hạ một lệnh khác, hiệu triệu các lộ hào kiệt trong thiên hạ, lớn tiếng tuyên dương "hành vi tàn ác" của Vô Song Thành, kêu gọi cùng nhau thảo phạt, và hứa hẹn sau chuyện sẽ đem toàn bộ vàng bạc châu báu, công pháp bí tịch trong Vô Song Thành nhượng lại cho họ.

Thủ đoạn của Hùng Bá càng thêm hiểm ác, cho vô số người một cái cớ tuyệt vời để công kích Vô Song Thành sắp suy tàn, đặc biệt là những kẻ thù cũ của Vô Song Thành.

Trong nhất thời, các cao thủ võ lâm khắp nơi hưởng ứng lời hiệu triệu, giương cao ngọn cờ trừng phạt Vô Song Thành mà tiến đến, không ai chịu chậm một bước, chỉ sợ không kịp tham gia phân chia Vô Song Thành.

Nội bộ Vô Song Thành càng thêm lung lay sắp đổ.

Sau khi Độc Cô Nhất Phương chết, chỉ có Độc Cô Minh tư lịch còn non kém miễn cưỡng chủ trì đại cục.

Sau khi mất đi át chủ bài là Kiếm Thánh, đại đa số đệ tử trong thành cũng sợ bị liên lụy, lũ lượt trốn khỏi Vô Song Thành.

Hiện giờ trong thành chỉ còn lại một số ít bang chúng trung thành, thậm chí cả bá tánh cư dân trong thành cũng mang theo gia quyến của cải bỏ trốn, thành trì to lớn trở nên cực kỳ trống trải.

Độc Cô Minh đứng trên ngọn tháp cao, vẻ mặt sầu khổ nhìn thành trì vắng tanh.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng hắn cũng tự biết rằng mấy ngày sau nơi này sẽ bị san thành bình địa.

"Thiếu thành chủ, sứ giả từ hoàng thành đã trở về, mang theo

khẩu tín, là do bệ hạ tự mình hứa hẹn!" Lúc này, một gã phó nhân dẫn theo bang chúng vội vã chạy đến từ ngoài cửa.

Độc Cô Minh lập tức phấn chấn tinh thần: "Mau dẫn vào!" Trước đó, khi biết tin Kiếm Thánh qua đời, Độc Cô Minh biết Vô Song Thành chắc chắn sẽ bị vây công, nên lập tức phái thân tín đến hoàng thành thỉnh cầu hoàng đế phái binh trợ giúp.

Để trả giá cho việc thỉnh cầu trợ giúp, hắn thậm chí còn hứa với hoàng đế, chỉ cần giải trừ nguy cơ hiện tại, sau này Vô Song Thành sẽ giao nộp một nửa tài phú và công pháp bí tịch.

Mặc dù Vô Song Thành trước đây có xung đột sâu sắc với triều đình, nhưng Độc Cô Minh tin rằng điều kiện này đủ để triều đình ra tay giúp đỡ.

Trong lúc Độc Cô Minh đang tính toán, tên sứ giả phong trần mệt mỏi quỳ một gối trước mặt hắn, thở hổn hển báo cáo: "Bệ hạ tự mình truyền khẩu dụ… điều động binh lực cần hai mươi ngày, bảo ta hãy tìm cách kiên trì, đợi vương sư đến là có thể giải vây!" "Hai mươi ngày?!" Độc Cô Minh nghe vậy gần như tức đến ngất đi.

Hiện giờ Vô Song Thành có thể tồn tại quá mười ngày hay không còn chưa biết, đợi hai mươi ngày sau hoàng đế phái quân đội đến, e rằng chỉ có thể đến nhặt xác mà thôi!

"Gia chủ, chuyện đến nước này, ta thấy không cần phải do dự nữa.

Nếu không thể từ bỏ cơ nghiệp Vô Song Thành, e rằng cả nhà Độc Cô cũng khó bảo toàn." Quản gia bên cạnh thấy được sự bất lực trong lòng Độc Cô Minh lúc này, chỉ có thể đưa ra một lời nhắc nhở.

Độc Cô Minh tự nhiên hiểu rõ, ngơ ngẩn đứng đó hồi lâu, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài bi ai.

“Ta biết rồi, các ngươi tự đi đi.

Các ngươi ngày trước có không ít công lao với nhà Độc Cô, ta không thể vào giờ phút quan trọng này mà liên lụy các ngươi.” Quản gia cúi người thật sâu với Độc Cô Minh, sau đó xoay người rời đi.

Những thị vệ, bang chúng khác cũng lần lượt rời đi, mọi chuyện đến đây là kết thúc… Ngày hôm sau, bên ngoài Vô Song Thành.

Bang chúng Thiên Hạ Hội của Hùng Bá chưa đến, nhưng các “anh hùng hào kiệt” tự xưng từ khắp thiên hạ đã tập trung tại đây, chặn kín mọi ngả đường vào Vô Song Thành, khí thế hung hăng.

Lúc này Vô Song Thành không có bất kỳ lính canh nào, nhưng họ cũng không chủ động xông vào, đang chờ Độc Cô Minh có thể thức thời bước ra chịu chết.

“Hôm nay chúng ta tập trung tại đây, đều vì có thâm thù đại hận với Vô Song Thành các ngươi!” “Hiện giờ Hùng Bá đã diệt Kiếm Thánh, thực là ý trời, khí số của Vô Song Thành các ngươi đã tận!

Chỉ cần nhà Độc Cô ngoan ngoãn đầu hàng và giải tán Vô Song Thành, chúng ta bảo đảm không làm hại một người nào!” Tiếng tối hậu thư không ngừng vang lên, nhưng đợi hồi lâu, người trong Vô Song Thành cũng không ngoan ngoãn ra đầu hàng như trong tưởng tượng.

Cứ thế lại gần nửa canh giờ trôi qua, hầu hết mọi người đều trở nên nóng nảy, không thể tiếp tục chờ đợi được nữa.

“Xông vào!

Không cần nói nhảm với chúng nữa, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” “Độc Cô Nhất Phương cũng chết rồi, còn sợ cái gì, bây giờ xông vào!” Tiếng gầm giận dữ vang lên không ngớt, thậm chí có người bắt đầu chủ động xông vào phá cổng thành.

“Ầm!” Nhưng không ai ngờ cổng thành lại cực kỳ yếu ớt, chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã bị phá tung, con đường trống không lập tức hiện ra trước mắt.

Từ giây phút đó, tất cả mọi người đều không kìm được nữa, hoàn toàn mất đi trật tự, ào ào xông thẳng vào Vô Song Thành!

Họ căn bản không có tâm tư để ý đến chuyện khác, trực tiếp xông về phía ngọn tháp cao trong Vô Song Thành.

Chương 1082

Khi đến nhà Độc Cô, không có bất kỳ thị vệ nào, chỉ có một vài phó nhân, tỳ nữ đang kinh hãi tột độ nhìn họ xông vào.

"Hôm nay chúng ta chỉ đến tìm nhà Độc Cô báo thù, những người không liên quan hãy lui ra, nếu không đừng trách ta không nể tình mà lạm sát người vô tội!" Những kẻ xông vào căn bản không có tâm tư để ý đến những người này, chỉ chăm chăm tìm kiếm kho báu và võ công bí tịch còn sót lại của nhà Độc Cô, đó mới là mục đích thực sự của họ.

Nếu không, đợi Hùng Bá dẫn Thiên Hạ Hội đến, e rằng đến canh cũng không có mà húp.

Nhưng khi xông vào, họ đã lật tung cả nhà Độc Cô cùng ngọn tháp cao từ trên xuống dưới, căn bản không tìm thấy bất kỳ tài bảo, công pháp nào!

Sau đó không lâu, có người tìm thấy ở sân sau Vô Song Thành một đống tro tàn còn lại sau khi đốt sách, cùng với rất nhiều trân bảo cổ vật bị đập nát, lúc này mới tức đến điên người mà nhận ra nhà Độc Cô đã hủy hết tất cả bảo vật và công pháp!

Bọn họ thà không cần, cũng không để cho đám "võ lâm hào kiệt" này có được!

Cả Vô Song Thành từ trên xuống dưới không tìm thấy bất kỳ người nào của nhà Độc Cô, hiển nhiên đã trốn đi từ trước khi bị vây thành.

"Nhà Độc Cô đúng là lũ khốn, đã hủy đi nhiều trân bảo như vậy, ta sẽ hủy luôn cả ngọn tháp này!" Vì không chiếm được tài bảo, đám người tức giận vô cùng liền nhắm mục tiêu vào ngọn tháp cao, đồng

loạt chuẩn bị đuốc để đốt trụi nó.

Một tháng trước, ngọn tháp này là biểu tượng uy hiếp các cao thủ võ lâm trong thiên hạ, nhưng sau khi Kiếm Thánh qua đời, đối với kiến trúc này chỉ còn lại sự căm ghét vô tận!

Đúng lúc ngọn lửa sắp bùng lên, thì đột nhiên có thông báo Hùng Bá đã đến Vô Song Thành và đang nhanh chóng tiến đến đây, phái Tần Sương đích thân thông báo không được phá hủy bất kỳ kiến trúc nào trong Vô Song Thành.

"Nếu hôm nay ai dám làm hỏng một viên gạch một viên ngói, sẽ bị coi là kẻ thù của Thiên Hạ Hội, các vị xin đừng trách ta không nể tình!" Tần Sương rút kiếm đứng trước mặt mọi người, ánh mắt lạnh băng quét qua họ.

Dưới uy danh của Hùng Bá, tự nhiên không một ai dám làm càn, vội vàng dập tắt đuốc.

Chẳng bao lâu, Hùng Bá cưỡi ngựa xuất hiện trước mặt mọi người.

"Tuy ta chỉ đến đây một lần vào mười ba năm trước, nhưng khi đó Vô Song Thành đã để lại cho ta ấn tượng sâu sắc, đặc biệt là ngọn tháp này." Hùng Bá nhìn xuống ngọn tháp, nhớ lại năm đó Vô Song Thành như mặt trời ban trưa, trong lòng không khỏi khinh miệt.

Để Vô Song Thành ra nông nỗi này, hắn cũng chỉ mất mười ba năm thời gian!

"Chư vị, vàng bạc châu báu, võ công bí tịch trong Vô Song Thành đều có thể lấy đi, nhưng từng ngọn cỏ, từng viên gạch trong thành, từ hôm nay đều thuộc về Thiên Hạ Hội, hy vọng chư vị không phá hoại." Lời nói này lập tức gây ra một trận xôn xao, sau đó lửa giận bùng lên trong lòng mỗi người.

Vàng bạc châu báu ở đây sớm đã bị chuyển đi, phá hủy, võ công bí tịch càng không còn một quyển, thật sự có thể nói là chẳng được cái gì, mà Hùng Bá lại dùng đó làm lời hứa.

Tuy mục đích của Hùng Bá rõ ràng là chiếm cứ tòa Vô Song Thành hùng vĩ này, nhưng lại không chịu cho dù chỉ một chút lợi ích để an ủi, làm sao họ có thể cam tâm.

Tần Sương ghé vào tai Hùng Bá nói nhỏ vài câu, Hùng Bá nghe xong khẽ gật đầu: "Ra là vậy.

Nhà Độc Cô thật đáng hận, những võ công bí tịch và tài bảo trong tay họ, đa số đều là cướp đoạt từ các bang phái bị thôn tính, cũng tương đương với đồ vật chung của mọi người trên giang hồ, họ không có tư cách hủy đi." "Hay là thế này, hôm nay các vị có mặt ở đây, sau này đều có thể đến Thiên Hạ Hội của ta mượn xem công pháp điển tịch, chỉ cần là sách có trong tàng thư các của Thiên Hạ Hội, có thể tùy tiện lật xem.

Như vậy được chứ?" Lời của Hùng Bá nghe có vẻ tha thiết, nhưng căn bản không thể dập tắt lửa giận của mọi người.

Ai mà không biết, công pháp bí truyền thực sự của Thiên Hạ Hội sao có thể đặt trong tàng thư các cho bất kỳ ai tùy ý quan sát?

Hùng Bá nhận thấy vẻ mặt mọi người càng lúc càng bất mãn, cũng nhíu mày: "Các vị nếu cảm thấy không ổn, ta cũng không có cách nào.

Nếu trong số các vị có ai đủ năng lực độc chiếm tòa Vô Song Thành này, ta có thể lui đi, mặc cho các vị phá hủy, đốt trụi nơi này!" Điều này chẳng khác nào dùng thực lực để cảnh cáo mọi người, nếu còn không biết đủ, hắn cũng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Như vậy, mọi người cũng chỉ dám giận mà không dám nói, nhưng cũng không tiếp tục ở lại đây nữa, lần lượt xoay người rời khỏi Vô

Song Thành, không thèm nhìn Hùng Bá thêm một lần nào.

Lúc này họ cũng chỉ có thể dùng phương pháp đáng thương này để bày tỏ sự bất mãn với Hùng Bá.

Hùng Bá tự nhiên không để họ vào mắt, hiện giờ uy danh của hắn trên giang hồ không ai sánh bằng, thậm chí có thể gọi là vô địch, sự căm hận của những người này, có uy hiếp gì chứ.

Đợi người cuối cùng rời đi, Hùng Bá liền ra lệnh cho Tần Sương: "Cải tạo lại nơi này một phen, đem tất cả đồ sưu tầm trong Thiên Hạ Hội đến đây, từ hôm nay Vô Song Thành sẽ là đại bản doanh của Thiên Hạ Hội ta!" Nhà Độc Cô đã kinh doanh Vô Song Thành hơn trăm năm, thành trì vừa kiên cố vừa rộng lớn, so với Thiên Hạ Hội chỉ có hơn mười năm thì hoành tráng hơn nhiều, Hùng Bá sớm đã thèm muốn nơi này từ lâu.

Từ hôm nay, Vô Song Thành, sẽ được đổi tên thành "Thiên Hạ Thành", quyết ý lấy đây làm căn cơ, để Thiên Hạ Hội dần dần thôn tính toàn bộ giang hồ.

"Tuân lệnh!" Tần Sương trầm giọng đáp. … Nhiều ngày sau, tại lăng mộ của Khổng Từ.

Sau trận chiến ở tổng đàn Thiên Hạ Hội hôm đó, Bộ Kinh Vân vô tình cứu mạng kẻ thù, không biết đã uất ức bao lâu.

Ngao Tông thấy bộ dạng của hắn cũng thật sự có thể tưởng tượng được sự khổ não của hắn.

Vì vậy, Ngao Tông chủ động đề nghị cùng Bộ Kinh Vân đến lăng mộ của Khổng Từ, ý định dùng Khổng Từ để giúp Bộ Kinh Vân lấy lại đấu chí.

Lúc này, Bộ Kinh Vân đứng trước lăng mộ của Khổng Từ được lớp băng dày đặc niêm phong, trong lòng quả thực ngũ vị tạp trần.

Nếu chuyến đi này thuận lợi, e rằng hắn đã mang đầu Hùng Bá đến tế điện Khổng Từ.

"Ngày đó Hùng Bá may mắn thoát chết, cũng là do mạng hắn chưa tuyệt.

Nhưng không sao, có lẽ ý trời là vậy, để ngươi tự tay chém đầu Hùng Bá?" Ngao Tông một câu nói đã đánh thức người trong mộng, Bộ Kinh Vân đang đầy vướng bận cũng lập tức tỉnh ngộ.

"Thật đúng là như vậy!" Bộ Kinh Vân trong lòng lập tức thông suốt, không còn suy nghĩ loanh quanh nữa, tức thì đứng dậy: "Tiền bối, như ngài nói, ta vốn không nên trông cậy vào người khác, cái đầu của tên khốn đó nên do chính tay ta chặt xuống!" "Đương nhiên là thế!" Ngao Tông khẽ gật đầu.

Một ý niệm thông suốt, vạn sự đều thuận.

Bộ Kinh Vân cũng theo đó hạ quyết tâm, lập tức rút ra thanh kiếm cướp được lúc đào tẩu, mạnh mẽ chém về phía vách đá phía trên động băng!

"Ầm!" Kỳ Lân chi lực khuấy động trên lưỡi kiếm, sức mạnh kinh khủng đó cưỡng ép phá tan sơn thạch.

Trong một trận đất rung núi chuyển kịch liệt, một tảng đá khổng lồ bị chém rơi xuống, ầm ầm rơi xuống lối vào động băng, bịt kín nó lại.

Bộ Kinh Vân định trong thời gian ngắn sẽ không quay lại, hành động này là để tránh có người vô tình xông vào làm kinh động thi thể của Khổng Từ.

"Đợi ngày ta mang đầu Hùng Bá đến gặp nàng!" Bộ Kinh Vân hào khí ngút trời, nhưng thanh trường kiếm trong tay lại vỡ nát.

Những thanh kiếm này căn bản không thể chịu được sự xung kích

của Kỳ Lân chi lực, đây cũng là điều khiến Bộ Kinh Vân đau đầu nhất.

Từ nay về sau e rằng chỉ có thể chiến đấu tay không.

"Vị huynh đài này, nội lực thật mạnh!

Ngay cả lưỡi kiếm bình thường cũng không chịu nổi, e rằng cần một thanh kiếm mạnh hơn!" Bỗng nhiên, một tiếng cười sang sảng vang lên trong sơn cốc, lập tức khiến Bộ Kinh Vân kinh hãi, hắn không hề phát hiện có người nào ẩn nấp ở đây!

"Ra đi, ở đây đã đủ hai canh giờ, muỗi trong núi đốt chắc không dễ chịu đâu nhỉ?" Ngao Tông lại dường như đã sớm dự liệu, cất tiếng cười lớn.

"Ha ha, được!" Trong rừng cây có một trận xao động, sau đó một bóng người từ trong đó nhảy ra, không hề né tránh mà xuất hiện trước mặt họ.

Đó là một kiếm khách trẻ tuổi, mặc áo trắng, lúc này đang hứng thú nhìn Ngao Tông: "Cảm tri lực của các hạ thật tốt!

Ta ẩn nấp tốt như vậy mà cũng có thể phát hiện." Ngao Tông khẽ cười: "Từ lúc ta rời khỏi Thiên Hạ Hội, ngươi đã vẫn luôn theo dõi ta, nếu không phải ta nhận thấy ngươi không có ác ý, lúc này ngươi đã chết trong tay ta rồi." Kiếm khách kinh hãi, không tự chủ được lùi lại mấy bước, hóa ra từ đầu đến cuối mình đều bị quan sát kỹ lưỡng!

Người không rõ lai lịch trước mắt này tuy nhìn có vẻ không có võ công, nhưng tuyệt đối có thể khẳng định, võ công của người này vượt xa hắn.

"Ta tên là Kiếm Thần, đệ tử của Vô Danh Kiếm Lư, không biết tôn tính đại danh của các hạ là gì?" Kiếm khách chắp tay hành lễ với Ngao Tông, hỏi.

“Ngao Tông, một tán nhân không môn không phái, không đáng nhắc tới.” Ngao Tông cũng không giới thiệu nhiều về mình.

Kiếm Thần nhíu mày một lát, dường như thật sự chưa từng nghe qua danh hiệu Ngao Tông.

Chương 1083

“Thật kỳ lạ, tất cả cao thủ trên giang hồ ta đều biết danh hiệu, nhưng người trẻ tuổi võ công cao cường như các hạ, ta chưa từng nghe qua, thất kính.” Kiếm Thần chắp tay tỏ vẻ áy náy.

Ngao Tông thầm nghĩ nếu ngươi nghe qua danh hiệu của ta mới thật sự kỳ lạ: “Không cần nói nhiều lời thừa.

Hôm nay đến đây vì chuyện gì?

Nói thật đi, nếu không hôm nay ngươi sẽ chết ở đây.” Lời uy hiếp đột ngột của Ngao Tông khiến cả Bộ Kinh Vân cũng nghe mà ngẩn người, tại sao Ngao Tông lại đối địch với người trước mắt này như vậy?

Kiếm Thần càng bất ngờ hơn, bất giác nắm chặt chuôi kiếm, nhìn chằm chằm Ngao Tông từng chữ một: “Tiền bối hùng hổ dọa người như ngài, ta là lần đầu tiên gặp.” “Người theo dõi người khác hai ngày mà không có hành động gì như ngươi ta cũng là lần đầu tiên gặp.” Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Kiếm Thần đương nhiên không cam tâm chịu thua trước mặt Ngao Tông như vậy, lời nói vừa rồi của người này quá sắc bén, nếu cứ thế lùi bước chẳng phải sẽ bị người khác cười chê sao?

Hơn nữa cũng sẽ làm mất mặt Vô Danh Kiếm Lư, nếu sư phụ biết mình đối mặt với sự uy hiếp của người khác mà không dám chủ động tìm lại thể diện, e rằng sẽ bị đánh gãy chân.

“Không biết tiền bối tu luyện công pháp gì?

Ta muốn tận mắt chứng kiến một phen, xem có thể sánh ngang với công pháp của Vô Danh Kiếm Lư ta không!” Kiếm Thần rút kiếm, tuy

không chỉ vào Ngao Tông, nhưng ý khiêu khích đã không cần nói cũng hiểu.

"Được, ta không ngại tính toán với ngươi một phen." Ngao Tông vui vẻ đồng ý, quả nhiên người trẻ tuổi phải trả giá một chút mới biết hối hận.

"Múa rìu qua mắt thợ rồi!" Kiếm Thần đột nhiên vung kiếm tấn công, kiếm khí sắc bén trong nháy mắt đã chém nát cỏ dại và lá rụng xung quanh, sau đó nhanh chóng áp sát Ngao Tông, không chút lưu tình đâm một kiếm về phía hắn.

Ngao Tông hoàn toàn không né tránh, chỉ chậm rãi đưa tay ra, một trận cuồng phong dấy lên trong lòng bàn tay rồi thoáng qua.

"Keng!" Tiếng lưỡi kiếm cắt vào sắt thép vang lên, thân hình đang lao tới của Kiếm Thần cũng theo đó dừng lại tại chỗ không nhúc nhích, phảng phất như bị định thân trong khoảnh khắc đó!

Ngao Tông thu tay lại, vẻ mặt tươi cười nhàn nhạt: "Thắng bại đã phân.

Còn muốn dây dưa nữa sao?" Kiếm Thần vẻ mặt ngây dại, tay hắn đang run rẩy nhè nhẹ, không ai có thể tưởng tượng được những gì hắn đã trải qua trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?" Vu Sở Sở có chút không hiểu nhìn Kiếm Thần, người này rõ ràng cũng không lộ ra vẻ thất bại, sao thắng bại đã phân?

Bộ Kinh Vân nhíu mày nhìn hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ có chút xấu hổ nói: "Ta có thể chắc chắn Kiếm Thần nhất định đã bại, nhưng ta cũng không nhìn ra rốt cuộc hắn bại ở đâu…" Cảm giác thất bại trong lòng Bộ Kinh Vân khó mà diễn tả được, dù tự nhận võ công so với trước đây đã có tiến bộ thần tốc, nhưng vẫn còn cách Ngao Tông

một trời một vực.

Thậm chí một chút da lông của Ngao Tông cũng không thể nhìn thấu!

Một lát sau, Kiếm Thần mới chậm rãi thu kiếm lại.

Lúc này, lưỡi thanh trường kiếm đầy những vết sứt mẻ, dường như khoảnh khắc ngắn ngủi đó đã khiến nó trải qua cường độ chiến đấu của một trận đại chiến kinh thiên động địa.

"Ta thua rồi, trình độ kiếm khí cường hoành của các hạ là điều ta chưa từng nghe thấy, vừa rồi không lấy mạng ta đã là khai ân!" Kiếm Thần không hề bất ngờ mà nhận thua, thậm chí còn có chút hoài nghi liệu kiếm khí của sư phụ có thể sánh ngang với người này không.

Ngao Tông cũng không khách khí: "Nói ra mục đích chuyến đi này của ngươi.

Đừng nói nhảm, nếu không ngươi sẽ chết." Kiếm Thần bây giờ hoàn toàn không nghi ngờ lời của Ngao Tông, cũng không chút do dự mà kể hết mọi chuyện cho Ngao Tông nghe một lượt.

Theo lời hắn nói, sư phụ hắn là Vô Danh Kiếm, một cao thủ ẩn thế, vốn chỉ chuyên tâm tu luyện kiếm pháp không tham gia vào tranh chấp thế gian.

Nhưng mấy ngày trước, Vô Danh nhận thấy giữa trời đất có dị tượng xuất hiện, hắn đối với thiên tượng cũng hiểu biết đôi chút, sau khi suy đoán lập tức đưa ra kết luận: Tuyệt Thế Hảo Kiếm từng danh chấn giang hồ sắp tái xuất thế gian!

Lần trước Tuyệt Thế Hảo Kiếm xuất thế là khi nào không ai biết, nhưng có một điểm có thể khẳng định, thanh kiếm này một khi rơi vào tay kẻ ác, tất nhiên sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu quét sạch giang hồ.

Dựa trên sự cân nhắc này, Vô Danh liền quyết định phái Kiếm Thần ra ngoài tìm kiếm tung tích của Tuyệt Thế Hảo Kiếm, và đoạt lấy nó trước khi kẻ ác có được, để tuyệt hậu hoạn.

Kiếm Thần vì thế mà lĩnh mệnh xuống núi, vừa xuống núi đã nghe được cuộc sinh tử đấu giữa Kiếm Thánh và Hùng Bá, vì vậy lập tức đến quan sát.

Sau khi tận mắt chứng kiến trận chiến của hai người, kết hợp với một số lời đồn từng nghe trên giang hồ, hắn vô cùng lo lắng Hùng Bá sẽ đoạt được Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Cũng đúng lúc đó, hắn âm thầm quan sát Bộ Kinh Vân đang bị Hùng Bá truy nã, sau khi nghe được kinh nghiệm của người này cũng đang suy đoán liệu người này có tư cách trở thành chủ nhân của Tuyệt Thế Hảo Kiếm hay không, vì vậy đã một đường theo dõi Bộ Kinh Vân đến tận bây giờ.

Chỉ là hắn không ngờ động sát lực của Ngao Tông lại lợi hại như vậy, ngay từ đầu đã bị hắn phát hiện, nếu không cũng sẽ không ẩn nấp lâu như vậy.

Ngao Tông nghe xong như có điều suy nghĩ, người này quả thực một đường đi theo không hề có ác ý, chỉ không biết ý đồ có thật sự như vậy không.

"Vô Danh?

Người ngươi nói có phải là Vô Danh Kiếm Thánh của Vô Danh Kiếm Lư không?" Vu Sở Sở bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi, Kiếm Thần lại có chút kinh ngạc: "Ngươi từng nghe qua danh hiệu của sư phụ ta?

Không thể nào, Vô Danh Kiếm Lư chưa từng có người ngoài tiến vào!" Vu Sở Sở lại vô cùng khẳng định: "Chà, bây giờ ngươi nói vậy

ta càng chắc chắn hơn!

Ban đầu cha ta từng lỡ lạc vào một vùng núi hoang dã, ở đó đã chữa trị vết thương cũ cho một lão kiếm khách, người đó tự xưng là Vô Danh!" Kiếm Thần lập tức kinh ngạc đến ngây người, nhưng nhanh chóng hồi thần: "Người đó, có phải tên là Vu Nhạc không?

Ông ấy có ơn cứu mạng với gia sư ta!" Ngao Tông từ những đoạn đối thoại vụn vặt mơ hồ nghe ra được, liền không khỏi cười lên: "Xem ra là người quen cũ.

Kiếm Thần, bây giờ ta tin lời ngươi nói không phải là hư cấu." Kiếm Thần thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không bị vị tiền bối này lúc nào cũng nghĩ đến chuyện giết mình, hắn cũng có thể yên tâm hơn một chút.

"Không biết tiền bối có hứng thú tranh đoạt Tuyệt Thế Hảo Kiếm không?

Tuy ta đối với tính tình của tiền bối không hiểu rõ, nhưng ta mơ hồ cảm thấy các hạ dường như không phải là kẻ ác như Hùng Bá." Kiếm Thần thử dò hỏi.

"Ta không có hứng thú." Ngao Tông thuận miệng trả lời, đó là lời thật lòng, thứ đó đối với hắn không khác gì rác rưởi.

Kiếm Thần có chút thất vọng, nếu có thể lôi kéo được cường giả như Ngao Tông, thì việc đoạt lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm tuyệt đối là chắc chắn trong tầm tay.

"Kiếm Thần, không ngại nói kỹ hơn cho ta biết về lai lịch của thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm đó được không?" Ngao Tông không hứng thú, nhưng Bộ Kinh Vân lại tò mò, đối với hắn hiện giờ một thanh kiếm uy lực cực mạnh là vô cùng quan trọng!

Hắn không thể mỗi lần sử dụng Kỳ Lân chi lực lại làm vỡ một

thanh kiếm.

Kiếm Thần biết mục đích chuyến đi này của mình là vì Bộ Kinh Vân, liền lập tức nói: "Ta thấy nội lực của các hạ vô cùng cương mãnh, e rằng chỉ có Tuyệt Thế Hảo Kiếm mới có thể chịu đựng được, ta rất cần các hạ đoạt lấy thanh kiếm này!" Bộ Kinh Vân không nói nhiều, chỉ nhíu mày một lát: "Ngươi có thể chắc chắn thanh kiếm này thực sự chịu được không?" Kiếm Thần cười, rút thanh bội kiếm của mình ra đưa cho Bộ Kinh Vân: "Xin các hạ thử một lần, xem kiếm của ta có thể chịu được nội lực của ngài không?" "Đùa sao!

Thanh kiếm của ngươi làm sao có thể…" Bộ Kinh Vân nói được nửa chừng thì đột nhiên dừng lại, vì hắn thấy những vết sứt mẻ chi chít trên lưỡi kiếm đang tự phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thanh kiếm này giống như một sinh vật có thể tự sinh trưởng, tự phục hồi mọi vết thương trên cơ thể.

Bộ Kinh Vân lại nhìn về phía Kiếm Thần, người sau ra hiệu đầy ẩn ý cho hắn ra tay, Bộ Kinh Vân vì thế cũng không do dự nữa, lập tức nhận lấy trường kiếm, và truyền Kỳ Lân chi lực vào trong đó!

"Ông!" Dưới tác dụng của Kỳ Lân chi lực, trong thanh trường kiếm phát ra một tiếng kêu vi minh nhỏ vụn, cả thân kiếm cũng theo đó run rẩy, tốc độ phục hồi của những vết sứt mẻ lại tăng nhanh thêm mấy phần.

Nhưng thanh kiếm này không hề vỡ vụn nhanh chóng như trong tưởng tượng, ngược lại dưới sự gia trì của Kỳ Lân chi lực, kiếm khí trở nên ngày càng mạnh mẽ, thậm chí mạnh đến mức ngay cả Bộ Kinh Vân cũng không dám tin mình có thể nắm giữ được kiếm khí đáng sợ như vậy!

Khi phát hiện kiếm khí sắp mất kiểm soát, hắn vội vàng ngừng

truyền Kỳ Lân chi lực, tuy chỉ là một lát thử nghiệm, nhưng trong lòng hắn đã kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của thanh kiếm này.

Đây tuyệt đối không phải là một thanh kiếm tầm thường, ít nhất là thanh kiếm mà hắn hằng mơ ước có thể không bị Kỳ Lân chi lực phá hủy!

Chỉ tiếc là thanh kiếm này đã có chủ.

Bộ Kinh Vân có chút tiếc nuối trả lại trường kiếm cho Kiếm Thần, người sau đã nhìn ra vẻ tiếc nuối trong mắt hắn.

"Những thanh kiếm tầm thường có thể thấy trên giang hồ, cơ bản đều được chế tạo từ sắt thường, dù có cứng rắn đến đâu cũng không thể chịu được nội lực tàn phá bên trong." Kiếm Thần vung thanh trường kiếm, để Bộ Kinh Vân có thể nhìn rõ hơn: "Loại kiếm được chế tạo từ thiên ngoại vẫn thiết này, có thể hoàn toàn cộng hưởng và hòa quyện với bất kỳ loại nội lực nào, nội lực dù mạnh đến đâu cũng không thể phá hủy nó, ngược lại sẽ biến nó thành kiếm khí mạnh mẽ hơn!" "Tuyệt Thế Hảo Kiếm là kẻ xuất sắc nhất trong số các loại kiếm này, bất kỳ ai có được nó đều sẽ trở nên không ai có thể ngăn cản!" Bộ Kinh Vân nghe vậy trong lòng thực sự càng lúc càng kích động, gần như có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó!

Nếu Kỳ Lân chi lực có thể kết hợp với kiếm khí cường đại bậc này để cùng sử dụng, thật khó tưởng tượng có ai có thể đối kháng.

"Tuyệt Thế Hảo Kiếm ở đâu?

Chương 1084

Ta muốn tìm nó càng sớm càng tốt!" Tính nóng nảy của Bộ Kinh Vân lại tái phát, lập tức túm lấy Kiếm Thần truy hỏi.

"Ờ…" Thái độ trước sau của Bộ Kinh Vân thay đổi quá nhanh khiến Kiếm Thần có chút kinh ngạc: "Chuyện này không thể vội được, dù sao cũng không ai biết lần trước Tuyệt Thế Hảo Kiếm rốt cuộc đã thất lạc ở đâu, vật này có linh tính, không ai biết khi nào nó mới xuất thế." Bộ Kinh Vân lòng như lửa đốt, nhưng chuyện này cũng chỉ có thể cố gắng kiềm chế tính nóng nảy: "Có cách nào không?

Nhất định có cách nào đó đúng không?" "Tự nhiên!

Gia sư từng cho ta một số phương pháp thăm dò, có lẽ có thể tìm được những manh mối mà Tuyệt Thế Hảo Kiếm để lại trên thế gian, đến lúc đó ta nhất định sẽ đi trước mọi người một bước tìm được Tuyệt Thế Hảo Kiếm." Kiếm Thần hiển nhiên rất tự tin: "Chỉ là đến lúc đó, nếu ngài không thể trở thành chủ nhân của nó, ta chỉ có thể tạm thời tiếp quản nó, để tránh rơi vào tay Hùng Bá." Ngao Tông ở bên cạnh nghe vậy như có điều suy nghĩ: "Thanh kiếm này đã có linh tính đến mức có thể tự mình lựa chọn chủ nhân sao?" Nếu thật sự như vậy, thứ này dần dần đã có một số đặc tính của pháp bảo của người tu hành, có lẽ trăm năm nữa có thể trở thành một món pháp bảo cấp thấp.

Nhưng nếu thật sự đến lúc đó, giữa trời đất e rằng không còn ai có thể trở thành chủ nhân thực sự của nó, vì phàm nhân căn bản không có pháp lực để điều khiển pháp bảo, ngay cả Kỳ Lân chi lực trên người Bộ Kinh Vân so với pháp lực cũng có sự chênh lệch khá lớn.

"Tóm lại, trong những lời đồn mà ta nghe được, thanh kiếm này

tuyệt đối kỳ quái hơn nhiều so với tưởng tượng!

Nếu có thể, ta thật sự muốn tận mắt chứng kiến một phen, xem một thanh kiếm chọn chủ nhân như thế nào." Kiếm Thần bắt đầu có chút mơ mộng.

Bộ Kinh Vân nhíu mày hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói một câu kinh người: "Có thể dùng bạo lực để khuất phục nó không?" "Điều đó là không thể!" Kiếm Thần không cần suy nghĩ đã phủ định ngay.

Bộ Kinh Vân trong lòng có chút khổ não, lỡ như thứ này thật sự lựa chọn Hùng Bá làm chủ nhân, chẳng phải báo thù vô vọng sao?

"Thôi bỏ đi, những chuyện này đợi khi thật sự tìm được Tuyệt Thế Hảo Kiếm rồi hãy nói!" Kiếm Thần bắt đầu chuyển chủ đề: "Trước đó, ta phải tìm thêm một số người trợ giúp.

Ta hiện tại có một mục tiêu vô cùng thích hợp, các vị cùng ta đi được chứ?" "Mục tiêu?

Xem ra người này là một người tuấn kiệt." Bộ Kinh Vân lập tức có hứng thú, người có thể lọt vào mắt của người này, tuyệt đối không phải người tầm thường.

"Đó là đương nhiên rồi," Kiếm Thần nhìn Bộ Kinh Vân đầy ẩn ý: "Người này cũng là người mà ngươi quen thuộc." "?" Bộ Kinh Vân khẽ ngẩn người, trong đầu lập tức hiện lên một người.

"Theo ta đi sẽ biết!" Kiếm Thần úp mở, sau đó cười lớn lên đường. … Cùng lúc đó, trên đỉnh tháp cao của Vô Song Thành.

Bang chúng của Thiên Hạ Hội đang rầm rộ chuyển vật tư đến đây, nhưng họ không hề biết rằng trên đỉnh tháp cao, có một người đang nhìn chằm chằm vào họ.

Ngay cả Hùng Bá cũng không hề biết, vì chân khí của hắn căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của người này.

Người đó chính là Ngao Tông.

Nhưng Ngao Tông trên đỉnh tháp cao lúc này không phải là bản tôn, mà là một đạo phân thân hắn để lại.

Sau khi biết được tin tức từ miệng Trương Hoài, hắn đã phái một đạo phân thân đến đây.

Chỉ là thế giới này âm khí vô cùng mỏng manh, đợi đến tận bây giờ, vào ngày âm khí cực thịnh, hắn mới phát hiện được thời khắc mà bức tường Minh Giới sắp bị phá vỡ.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Ngao Tông nhìn xuống bầu trời, lúc này trăng tròn trên cao, mặt trăng mơ hồ lộ ra màu huyết sắc, khi ánh sáng của nó chiếu rọi lên đỉnh tháp, có thể thấy rõ ràng ở đó dường như có một luồng năng lượng kỳ lạ đang rục rịch.

Ngao Tông tập trung âm khí giữa trời đất, sau đó truyền U Minh chi lực vào đó, trong nháy mắt bức tường không gian xung quanh bắt đầu dao động, dưới sự điều khiển ý niệm của hắn bắt đầu dần dần vỡ vụn!

Trên ngọn tháp cao lập tức dao động một luồng năng lượng khổng lồ, nhưng không phải phàm nhân có thể nhận ra, ngay cả Hùng Bá nội lực hùng hậu nhất cũng chỉ cảm thấy có chút dị thường!

"Chuyện gì vậy?" Hùng Bá trong ngọn tháp cao bỗng nhiên cảm thấy tim thắt lại, lập tức đi ra ban công ngọn tháp nhìn lên đỉnh tháp.

Dưới ánh trăng mang theo chút huyết sắc, hắn thấy một bóng lưng đứng trên đỉnh tháp, nguồn gốc của sự dị thường mà hắn cảm nhận được chính là từ người này!

Ngao Tông trông có vẻ lẻ loi một mình, nhưng lại tạo cho Hùng Bá một cảm giác áp bức không tên, lập tức nhận định người này đến gây phiền phức.

“Các hạ là ai?

Tại sao lại đột nhập vào Thiên Hạ Thành của ta vào đêm khuya?

Nếu không có việc gì, mong hãy nhanh chóng rời đi, nếu không rước họa vào thân đừng trách ta ra tay không lưu tình!” Hùng Bá quát lớn với Ngao Tông, nhưng người sau căn bản không có tâm tư để ý, hoàn toàn tập trung tinh thần ngưng tụ U Minh chi lực.

“Ngươi không nghe ta nói sao!” Thấy mình bị phớt lờ, lửa giận trong lòng Hùng Bá bùng lên, đây là lần đầu tiên hắn gặp có người dám coi thường mình như vậy.

“Cút.” Ngao Tông đáp lại cũng ngắn gọn súc tích.

“Muốn chết!” Hùng Bá lập tức nổi giận, mạnh mẽ vận chuyển chân khí đánh ra một chưởng, chân khí gầm thét như tiếng sư tử hống cùng uy lực phá không mà đến, với thế sóng cuộn trào dường như muốn nuốt chửng Ngao Tông vào trong.

Nhưng khi chân khí đó đến gần, lại bị một lực vô hình chặn lại bên cạnh Ngao Tông và hóa giải toàn bộ, giống như sóng nước vỗ vào tường đồng vách sắt không thể lay chuyển, chỉ có thể tiêu tan.

Đồng tử của Hùng Bá co rút lại, rõ ràng không thấy người này có động tác gì, lại có thể hóa giải đòn tấn công năm thành công lực của hắn, võ công của người này không hề thua kém hắn.

“Chẳng lẽ là người đến tranh đoạt cơ nghiệp của Vô Song Thành?” Trong lúc Hùng Bá đang suy nghĩ nên “đàm phán” với người trước mắt này như thế nào, thì đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh buốt, sau đó mạnh mẽ phát hiện quần áo, cánh tay của mình đã phủ một lớp băng sương, dưới ánh trăng trông cực kỳ chói mắt.

“Trong vòng năm hơi thở, không cút, chết.” Ngao Tông nhàn nhạt hạ tối hậu thư cho Hùng Bá, cũng chính vào lúc này, hàn ý giữa trời

đất càng thêm dữ dội, đồng thời cuồng phong cuốn theo kiếm ý sắc bén, Hùng Bá đột nhiên cảm thấy mặt mình đau nhói!

"A a!" Hùng Bá che mặt, máu tươi không ngừng rỉ ra từ kẽ tay, cơn gió lướt qua sắc bén đã cắt rách mặt hắn, thậm chí cả chân khí hộ thể cũng không có tác dụng.

"Làm phiền tiền bối, ta đi ngay, xin đừng hại ta!" Hùng Bá vô cùng thức thời, biết mình tuyệt đối không thể là đối thủ của người thần bí này, liền lập tức che mặt chạy ra khỏi tháp cao, và hạ lệnh đêm nay không ai được phép đến gần.

Về phần vết thương trên mặt, cũng chỉ có Tần Sương nhìn thấy, nhưng người sau cũng không dám hỏi nhiều.

Sau khi khúc nhạc đệm nhỏ của Hùng Bá kết thúc, trước mắt Ngao Tông, bức tường Minh Giới đã bị hóa giải, không gian vỡ vụn như thủy tinh, một vòng xoáy đen kịt hiện ra trước mắt, và từ trong đó không ngừng có U Minh chi lực chảy ra.

"Quả nhiên!" Ngao Tông khẽ cười, xem ra Kiếm Thánh của Vô Song Thành ban đầu có được cơ duyên, tất nhiên là vì thông đạo này.

Sau đó Ngao Tông một bước bước vào trong, vòng xoáy màu đen đó một trận cuộn trào dữ dội, ngay sau đó hắc động cũng biến mất, Ngao Tông cũng không thấy bóng dáng.

Trong khoảnh khắc Ngao Tông biến mất, Hùng Bá ở xa cũng lập tức nhận ra áp lực vô hình đã biến mất, liền biết Ngao Tông đã rời đi.

"Chỉ không biết, người này có thể trở lại không!" Hùng Bá trong lòng thầm mừng thì trên bầu trời lại đột nhiên có một bóng đen nữa hạ xuống ngọn tháp, Tần Sương bên cạnh thấy vậy lập tức kinh hãi, "Phòng bị bên ngoài nghiêm ngặt như vậy, tên này làm sao xông vào được?!" Nhưng ngay sau đó, một trận hàn ý thấu xương từ trên ngọn

tháp lan ra, khiến thời tiết vốn chưa vào thu trở nên cực kỳ lạnh lẽo buốt xương, ngay cả Hùng Bá và Tần Sương dùng chân khí hộ thể cũng vẫn lạnh run cầm cập.

Nguồn gốc của luồng khí lạnh, chính là từ kẻ xâm nhập trên đỉnh tháp, dù không biết lai lịch của hắn, nhưng chỉ cần như vậy cũng đủ khiến họ không dám đối kháng!

"Bang chủ, người này không dễ đối phó!" Tần Sương có chút khó khăn nói.

Hùng Bá hoàn toàn không nói gì, vết máu trên mặt đã đông cứng, chỉ ngơ ngác gật đầu.

Tối hôm nay, những kẻ xâm nhập liên tiếp đã hoàn toàn phá vỡ sự tự tin vô địch thiên hạ của hắn, những người không tên không tuổi này e rằng giết hắn còn dễ hơn nghiền chết một con kiến!

"Chết tiệt!

Chậm một bước!" Người đến sau tìm kiếm một lượt trên đỉnh tháp, phát hiện thông đạo Minh Giới đã sớm đóng lại, lập tức tức giận chửi bới, thậm chí còn mạnh mẽ dậm chân một cái làm sập cả tầng cao nhất của bảo tháp!

Trong làn khói bụi mịt mù do đỉnh tháp sụp đổ, Hùng Bá ngay cả thở mạnh cũng không dám, mãi đến khi bóng người đó rời đi, hàn khí giữa trời đất tan biến mới dám cùng Tần Sương cẩn thận đến gần đống đổ nát.

"Chuyện này không được tiết lộ ra ngoài.

Còn nữa, từ nay về sau toàn bộ ngọn tháp này đều phong tỏa, không cho phép bất kỳ ai tiến vào!" Hùng Bá liên tiếp hạ hai mệnh lệnh cho Tần Sương, người sau thì kinh hồn chưa định mà đáp lời.

Thậm chí người sau còn cảm thấy, hiện giờ có thể sống sót đã là

vạn hạnh! … Cùng lúc đó, phân thân của Ngao Tông tiến vào Minh Giới mở mắt ra, nhìn thấy một vùng đất hoang vu vô cùng quen thuộc.

Trên mảnh đất khô cằn này không ngừng có linh hồn, âm khí tràn ra, và bị cánh cửa luân hồi trong Minh Giới hút vào để đầu thai, không có một nơi nào trông giống như nhà cửa do con người xây dựng, càng không có chút dấu vết nào bị cải tạo.

Chương 1085

Một Minh Giới cấp thấp thật sự chưa được khai phá, ở đây chỉ có vong linh và luân hồi, ngoài ra không có gì tồn tại.

Ngao Tông bay lên không, nhìn thấy luân hồi lơ lửng trên không, liếc mắt một cái đã thấy bản nguyên Minh Giới lúc ẩn lúc hiện trong đó, đang ở trong trạng thái không hề che giấu.

Một khi bất kỳ vong hồn nào trong Minh Giới tiếp xúc với nó, sẽ trở thành Minh Giới Chi Chủ đầu tiên của thế giới này, xem ra thế giới này tồn tại không lâu.

Nhưng Ngao Tông nhớ lại việc Kiếm Thánh ban đầu bị dẫn vào, cũng như tên thư sinh thần bí mà Trương Hoài nhắc đến, thế giới này hiển nhiên không phải là chưa từng có người tiến vào.

"Thôi bỏ đi!" Ngao Tông cũng không định suy nghĩ nhiều, động thân tiến lên dùng U Minh chi lực khống chế bản nguyên Minh Giới, sau đó cưỡng ép đưa nó vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt, bản nguyên Minh Giới bùng phát một trận đối kháng cực kỳ mãnh liệt, hai luồng sức mạnh Minh Giới có bản năng đối kháng tự nhiên, bản nguyên Minh Giới tuy so với bản thể của Ngao Tông còn kém xa, nhưng bản năng đối kháng của nó vẫn không thể xem thường.

Ngao Tông cũng không vội, dù sao đây cũng chỉ là một đạo phân thân, cứ để phân thân ở lại đây từ từ tiêu hóa bản nguyên Minh Giới, đợi đến khi thật sự dung hợp làm một thể thì bản thể của hắn sẽ đích thân giáng lâm để thu phục nó.

Trong quá trình Ngao Tông dần dần đồng hóa bản nguyên Minh Giới, tất cả ký ức, lịch sử được ghi lại trong đó cũng lần lượt hiện

lên trong đầu Ngao Tông.

Sự hình thành của Minh Giới này không có quá nhiều sóng gió, biến cố lớn, giống như rất nhiều Minh Giới khác, nó được sinh ra dựa vào thế giới mà các sinh linh ban đầu tồn tại.

Vô số năm tháng trôi qua, nơi này chưa từng có ai đặt chân đến, lịch sử ở đây đơn điệu đến mức có thể dùng vài câu ngắn gọn để miêu tả xong.

Nhưng khi đoạn ký ức lịch sử này sắp kết thúc, Ngao Tông đột nhiên phát hiện vào khoảng một trăm năm trước, trong bản nguyên Minh Giới xuất hiện một hình ảnh ký ức khác lạ.

Ngao Tông lập tức cẩn thận quan sát đoạn hình ảnh trăm năm trước, phát hiện đó là một vong hồn không có ý thức, trước khi bị cuốn vào luân hồi, đã do âm kém dương sai mà chạm vào U Minh chi lực khổng lồ phun ra từ bản nguyên Minh Giới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, dưới ảnh hưởng của U Minh chi lực, vong hồn đó lập tức xảy ra biến đổi về chất, trở thành một người Minh Tộc có ý thức tự chủ, hoàn toàn thoát khỏi thân phận thấp kém trước đó!

Người Minh Tộc đầu tiên được sinh ra dường như không biết tại sao mình lại được sinh ra, chỉ lang thang không mục đích giữa trời đất, nhưng theo bản năng lại tránh xa luân hồi, sợ bị cuốn vào trong đó.

Nhưng hắn không biết, hành vi có vẻ cẩn thận đó cũng khiến hắn không có cơ hội tiếp xúc với bản nguyên Minh Giới, cũng vì thế mà lãng phí cơ hội ngàn năm có một, không trở thành Minh Giới Chi Chủ.

Mặc dù vậy, hắn dường như đã nắm giữ được quy luật bùng phát U Minh chi lực của bản nguyên Minh Giới, luôn luôn đến gần luân hồi

mỗi khi nó bùng phát, nhờ đó mà thu được nhiều U Minh chi lực hơn, lâu dần tu vi của hắn đã được nâng cao đáng kể, thậm chí bắt đầu thử đột phá bức tường của thế giới này để tìm kiếm một thế giới rộng lớn hơn.

Cũng không biết có phải do vận may của tên này cực tốt không, sức mạnh của bản nguyên Minh Giới trong một lần mất kiểm soát bùng phát đã phá vỡ bức tường giữa nó và nhân giới, thật sự đã mở ra cho hắn một con đường đến nhân giới!

Người này cũng chính vì thế mà có cơ hội tiến vào nhân giới, và đưa Kiếm Thánh đang ở ngay lối vào Minh Giới vào trong Minh Giới, thử dùng U Minh chi lực cải tạo phàm nhân thành người Minh Tộc.

Nhưng dường như vì thông đạo Minh Giới sắp đóng lại, hắn không cho Kiếm Thánh quá nhiều thời gian, trước khi Kiếm Thánh hoàn toàn trở thành người Minh Tộc đã đưa hắn đi.

Mặc dù Kiếm Thánh không trở thành người Minh Tộc, nhưng sau này hiển nhiên cũng được hưởng lợi không ít từ việc này.

Sau đó, gần năm mươi năm nữa trôi qua, bức tường không gian vốn yếu ớt lại một lần nữa bị phá vỡ.

Lần này người Minh Tộc đó lại quay về, nhưng đã đổi thành bộ dạng của một thư sinh, và mang theo một người mà Ngao Tông thấy rất quen thuộc, Trương Hoài!

Hiển nhiên lần này Trương Hoài có đủ thời gian để được chuyển hóa thành người Minh Tộc, nhưng sau khi không gian đóng lại lần này, thư sinh vẫn lựa chọn rời đi, có lẽ trong mắt hắn, Minh Giới hoang vu ngoài việc có thể thu được U Minh chi lực ra, căn bản không đáng để ở lại.

Điều này cũng đúng, đối với người tu hành cấp thấp, sức hấp dẫn

của nhân giới là cực lớn, chắc hẳn người này hiện giờ ở nhân giới có địa vị rất hiển hách.

"Nếu năm mươi năm là một lần luân hồi, hiện giờ sau khi ta cưỡng ép phá vỡ bức tường không gian, cũng sắp đến thời gian luân hồi tiếp theo rồi." Ngao Tông thầm tính toán.

Nếu có cơ hội, hắn thật sự muốn xem bộ dạng của người Minh Tộc lang thang đó khi quay trở lại. … Mười ngày sau.

Hành động của phân thân trong Minh Giới không hề ảnh hưởng đến bản thể của Ngao Tông, một nhóm người cùng Kiếm Thần đang ở trong một sơn thôn hẻo lánh.

Sơn thôn này rất khó tìm, khi đi vào con đường núi quanh co khiến người ta một lúc hoài nghi liệu có thật sự có người ở không.

Nhưng Kiếm Thần dường như rất quen thuộc với nơi này, mỗi khi đi nhầm đường đều có thể quả quyết lựa chọn một con đường, và thỉnh thoảng lại xem một tấm bản đồ trong tay.

Cuối cùng, Kiếm Thần quả nhiên đã dẫn họ ra khỏi con đường núi đó, mọi người lập tức nhìn thấy ở cuối con đường là một mảnh đất bằng phẳng màu mỡ, có gần trăm hộ gia đình ở đó tạo thành một sơn thôn nhỏ sinh sống.

Dân làng ở đây hiển nhiên có chút kinh ngạc trước sự xuất hiện của họ, nơi ẩn khuất như vậy làm sao tìm được?

"Các vị, xin dừng bước, nơi này không cho phép người ngoài tùy tiện tiến vào!" Mấy người dân làng khỏe mạnh cầm vũ khí tiến lên ngăn cản, vẻ mặt khá kinh ngạc, không thể tưởng tượng được những người này làm sao có thể vượt qua con đường núi quanh co tầng tầng lớp lớp bên ngoài?

"Các vị xem cái này." Kiếm Thần không nói nhiều, chỉ rút kiếm

của mình ra cho dân làng xem, mọi người lập tức đổi sang vẻ mặt cực kỳ cung kính, "Hóa ra các hạ đến từ Vô Danh Kiếm Lư!

Chúng tôi đã thất lễ rồi, xin mời theo tôi, chúng tôi sẽ tiếp đãi các vị thật tốt!" Kiếm Thần lại từ chối lời mời, "Chuyến đi này của tôi chỉ là đến tìm người, không muốn làm phiền." "Hiểu rồi, vậy các vị cứ tự nhiên." Dân làng tản đi, mặc cho họ đi lại tùy ý trong làng, Kiếm Thần thì dẫn họ đi sâu vào trong thôn.

"Xem ra, quan hệ của ngươi với họ rất thân thiết?" Ngao Tông có chút tò mò hỏi.

Kiếm Thần khẽ gật đầu, ánh mắt vừa quét qua thôn làng, vừa trả lời: "Những năm đầu, khi họ vừa mới lưu lạc đến thôn này, chưa làm tốt việc che giấu, vì vậy đã thu hút sự chú ý của bọn cường đạo trên một ngọn núi gần đó, chúng trực tiếp xông vào thôn cướp bóc." "Lúc đó gia sư ta tình cờ đi qua đây, đã giúp họ tiêu diệt bọn cường đạo, và ở lại đây ba năm để bố trí một mê lộ do rừng rậm tạo thành bên ngoài." "Vì vậy họ rất cảm kích gia sư, thấy thanh kiếm mà gia sư từng sử dụng sẽ cho phép ta tùy ý ra vào." Chẳng bao lâu, họ đã đến sâu trong một khu rừng, ở đó chỉ có một ngôi nhà tranh thấp bé, trên chiếc bàn trong sân có một người đang ôm vò rượu say khướt ngủ gục.

Bộ Kinh Vân chỉ cần nhìn thấy bóng lưng của người này đã vô cùng chấn động, vạn lần không ngờ người mà Kiếm Thần nói đến lại là hắn!

"Bộ Kinh Vân, người này làm đồng liêu của ta thế nào?

Ta có thể tin tưởng hắn chứ?" Kiếm Thần hỏi đầy ẩn ý.

"Đương nhiên có thể!" Bộ Kinh Vân trong lòng cảm khái vạn phần, người đang ngủ say đó không phải ai khác, chính là Nhiếp Phong đã lâu không gặp!

Mặc dù Khổng Từ chết trong trận chiến với Nhiếp Phong, nhưng đó không phải là lỗi của Nhiếp Phong.

Sau khi bình tĩnh lại, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vẫn có tình huynh đệ mười mấy năm khó lòng từ bỏ.

Hiện giờ, cùng Bộ Kinh Vân cũng là huynh đệ trùng phùng, tư vị trong đó khó mà nói nên lời.

Ngao Tông khẽ cười, "Bộ Kinh Vân, ngươi buông bỏ được cũng là một chuyện tốt.

Đừng quên Nhiếp Phong ban đầu vì ai mà rời khỏi Thiên Hạ Hội." "Ta hiểu!" Bộ Kinh Vân lập tức gật đầu đáp, sau đó bước nhanh đến trước bàn, vỗ vỗ vào Nhiếp Phong đang ngủ say, trầm giọng gọi: "Nhiếp Phong?

Sao bây giờ lại ra cái bộ dạng như một tên bợm rượu vậy?" Người sau bị gọi tên có chút tỉnh táo lại, chậm rãi ngẩng đầu, mắt say lờ mờ nhìn xem ai đã đánh thức mình, vẻ mặt mang theo sự bất mãn.

"Không phải ta, nếu không có chuyện gì thì đừng tìm ta, hôm nay…" Nhiếp Phong mặt đầy vẻ say xỉn, nhưng khi nhìn thấy người đánh thức mình, tất cả sự say sưa trong khoảnh khắc tan biến, hắn mạnh mẽ đứng dậy nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân trước mắt, tưởng rằng mình bị ảo giác!

"Nhiếp Phong, ngày đó, chúng ta ở Thiên Hạ Hội từ biệt, không biết mấy ngày qua ngươi có khỏe không?" Bộ Kinh Vân thản nhiên cười nói.

Nhưng Nhiếp Phong trong lòng lại ngũ vị tạp trần, không biết nên trả lời Bộ Kinh Vân như thế nào.

Trong lòng hắn luôn cho rằng cái chết của Khổng Từ là do một tay hắn gây ra, cũng chính vì thế mà hiện giờ hắn thực sự không dám đối

mặt với Bộ Kinh Vân.

"Chuyện của Khổng Từ, ta xin lỗi." Hồi lâu, Nhiếp Phong mới không có dũng khí nói ra một câu, và cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân lại lắc đầu phủ nhận lời nói của hắn, "Cái chết của Khổng Từ không phải lỗi của ngươi.

Đó là kết quả mà Hùng Bá muốn thấy, hắn cố ý ép Khổng Từ vào con đường chết!" "Ta đương nhiên phải báo thù, nhưng mục tiêu chỉ có thể là Hùng Bá, một ngày không giết Hùng Bá, ta một ngày ăn ngủ không yên!" Bộ Kinh Vân vỗ vỗ vai Nhiếp Phong, trầm giọng nói: "Ngươi rời khỏi Thiên Hạ Hội là một lựa chọn vô cùng sáng suốt, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay Hùng Bá, mục đích ban đầu của hắn là ly gián ta và ngươi!" Trong đầu Nhiếp Phong nhất thời có nhiều suy nghĩ rối bời, hắn tính tình khoan dung nhân nghĩa, luôn cảm thấy mình có rất nhiều công lao với Hùng Bá, tại sao người này lại muốn giết mình?

Hơn nữa Thiên Hạ Hội độc bá võ lâm, nếu không có sự giúp đỡ của Phong Vân hai người, chẳng phải khó khăn sẽ tăng lên sao?

Bất luận từ góc độ nào cũng không cho rằng Hùng Bá có lý do phải giết mình, huống chi lý do là gì?

Chỉ vì cảm thấy võ công của mình đại thành sẽ uy hiếp địa vị của hắn?

Chương 1086

Thật là nực cười!

"Nhưng Hùng Bá nếu không có ta, làm sao có thể đối kháng với Vô Song Thành?

Đoạn Lãng gia nhập Vô Song Thành, với nội tình của hắn, muốn diệt Thiên Hạ Hội tuy không dễ, nhưng nếu có thời gian cũng có thể làm được chứ?" Lời của Nhiếp Phong trong tai mọi người nghe như một câu chuyện cười, nhưng điều đó cũng là bình thường.

Hắn ẩn cư ở đây đã mấy tháng, nơi này cũng không có bất kỳ nhân sĩ võ lâm nào qua lại, nên tin tức nhận được vô cùng chậm trễ.

"Vô Song Thành đã không còn tồn tại, ngay cả Kiếm Thánh của họ cũng bị Hùng Bá giết chết, hiện giờ Vô Song Thành đã đổi tên thành Thiên Hạ Thành, cơ nghiệp trăm năm của nhà Độc Cô hoàn toàn bị Hùng Bá cướp đoạt…" Kiếm Thần đem những chuyện xảy ra trong thời gian này lần lượt kể cho Nhiếp Phong nghe, người sau nghe càng lúc càng chấn động, thậm chí còn hoài nghi tính chân thực của những tin tức này!

Hắn mới ẩn cư vẻn vẹn mấy tháng, cả võ lâm đã xảy ra những chuyện đại sự kinh thiên động địa như vậy, Hùng Bá một mình đã làm nên những chuyện này.

Hoàn toàn không dựa vào hai cánh tay trái phải quan trọng nhất trong mắt người ngoài là Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

"Ta cần phải sửa lại cho ngươi, Kiếm Thánh căn bản không chết trong tay Hùng Bá, lúc đó thọ mệnh của ông ta đã hết, cho nên trong mắt người ngoài có vẻ như chết trong tay Hùng Bá.

Nếu không có tai nạn xảy ra, Hùng Bá đã sớm chết rồi!" Bộ Kinh Vân nhớ lại những chuyện này liền tức giận nghiến răng nghiến lợi, không chút do dự mà kể hết chuyện về Kỳ Lân Tí cho mọi người nghe, chủ động khoe Kỳ Lân Tí cho mọi người xem.

"Truyền thuyết về Kỳ Lân Tí ta từng nghe qua, không ngờ thật sự tồn tại…" Nhiếp Phong chăm chú nhìn Kỳ Lân Tí, một lượng nhỏ U Minh chi lực vẫn còn sót lại trong cơ thể hắn mơ hồ có thể cộng hưởng với nó.

Điều này cho thấy Kỳ Lân Tí trông không khác gì cánh tay bình thường này tuyệt đối không tầm thường!

Nhưng bất luận thế nào, Hùng Bá đã ép Bộ Kinh Vân đến mức phải chặt tay chạy trốn, điều đó chứng tỏ hắn thật sự muốn lấy mạng mình.

Kiếm Thần thì vô cùng tò mò đánh giá Kỳ Lân Tí của Bộ Kinh Vân, tấm tắc khen ngợi: "Chẳng trách tất cả những thanh kiếm phàm phẩm được sử dụng đều không cái nào có thể tồn tại được," "Như vậy Hùng Bá chắc chắn cũng sẽ không tha cho ta… nhưng rốt cuộc là vì sao?" Nhiếp Phong vẫn có chút không hiểu.

Bộ Kinh Vân cũng khẽ lắc đầu, "Ta vắt óc cũng không hiểu làm vậy có được lợi ích gì, nhưng bây giờ xem ra ta và hắn phải đấu đến chết." Ngao Tông nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mọi người, suy nghĩ một lúc, liền chậm rãi mở miệng: "Ta đại khái biết chuyện này là vì sao.

Các ngươi có biết danh hiệu Nê Bồ Tát không?" Lời này của Ngao Tông lập tức thu hút sự chú ý của họ, chỉ là cái tên Nê Bồ Tát này họ chưa từng nghe qua, mắt to trừng mắt nhỏ, đều lắc đầu.

Ngao Tông không nhanh không chậm kể lại chuyện Hùng Bá tìm Nê Bồ Tát xem bói, từ mười ba năm trước đến lần xem bói cuối cùng

gần đây, tất cả đều kể lại một lượt.

Sau khi nghe xong một lượt, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, người như Hùng Bá cho rằng thực lực là trên hết lại có thể tin vào một lời tiên tri không đầu không cuối?

"Bất luận lời tiên tri có thật hay không, tóm lại Hùng Bá định dựa theo lời tiên tri để trừ khử hai người các ngươi.

Ngay từ đầu, hắn chỉ xem hai người các ngươi là đá lót đường mà thôi." Ngao Tông nói không chút khách khí, làm vậy chỉ để triệt để phá vỡ ảo tưởng cuối cùng của Nhiếp Phong đối với Hùng Bá.

"Ta nguyện ý cùng các ngươi đi tìm Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Vật này đương nhiên không thể rơi vào tay Hùng Bá!" Nhiếp Phong không chút do dự đồng ý ngay.

Bộ Kinh Vân cất tiếng cười lớn, cuối cùng mạnh mẽ vỗ vai Nhiếp Phong, "Huynh đệ tốt!

Ta biết bất luận lúc nào ngươi cũng sẽ vô điều kiện giúp ta!" Nhiếp Phong nghe vậy thật sự vừa vui mừng vừa xấu hổ, nếu lúc Khổng Từ còn sống hắn có được quyết tâm như vậy, thì đâu cần phải hại chết một mạng người?

Sau đó Nhiếp Phong liền thu dọn hành lý chuẩn bị cùng họ rời đi, nhưng hành lý của hắn cũng chỉ có một thanh kiếm và một ít quần áo mà thôi.

Chỉ là khi Nhiếp Phong chuẩn bị rời đi, già trẻ lớn bé trong làng đều đến níu kéo, hoàn toàn không muốn Nhiếp Phong cứ thế rời đi.

"Thiếu hiệp, có phải chúng tôi ở đây không tiếp đãi tốt nên ngài mới như vậy?" "Chúng tôi có thể xây cho ngài một ngôi nhà tốt hơn, nếu trước đây có gì chiêu đãi không chu đáo xin hãy tha thứ!" "Đúng vậy, chúng tôi chưa báo đáp được ân tình của ngài!" … Dân làng mỗi

người một lời khiến Nhiếp Phong nhất thời không biết làm sao, chỉ có thể cười gượng giải thích mình có việc quan trọng.

"Trước đây Nhiếp Phong rời khỏi Thiên Hạ Hội không có nơi nào để đi, tình cờ ở bên ngoài cứu được một người dân làng đi ra ngoài mua sắm, người dân làng đó để báo đáp đã mời Nhiếp Phong vào làng, Nhiếp Phong cũng vì họ mà đẩy lùi được mấy lần sơn tặc, có ơn với dân làng." Kiếm Thần nói cho Ngao Tông biết một lượt, người sau mới hiểu ra nguyên nhân là vậy.

"Nhưng nói đi nói lại, nơi này cuối cùng không phải là nơi ở lâu dài." Ngao Tông tin rằng Nhiếp Phong tuyệt đối không cam tâm để một thân võ nghệ hoang phế trong sơn thôn này.

Cuối cùng, dân làng thấy không thể khuyên Nhiếp Phong ở lại, chỉ có thể lấy ra rất nhiều vàng bạc châu báu hy vọng hắn mang đi, nhưng Nhiếp Phong vẫn lần lượt từ chối.

"Đợi ngày nào đó ta phiêu bạt giang hồ mệt mỏi, ta nguyện ý quay lại thôn nhỏ này ở, đến lúc đó phiền các vị quan tâm nhiều hơn!" Nhiếp Phong cười lớn với mọi người, sau đó cùng đoàn người của Ngao Tông xoay người rời đi.

Dân làng nhìn bóng lưng Nhiếp Phong rời đi hồi lâu không nói, chỉ có thể buồn bã thở dài một tiếng, hy vọng vị thiếu hiệp này có thể bình an trở về. … Cùng lúc đó, mấy người dân làng phụ trách canh gác trong sơn thôn đang bố trí cạm bẫy trong khu rừng bên ngoài.

Mê lộ rừng rậm bên ngoài là cửa ải đầu tiên để ngăn chặn những kẻ có ý đồ xấu xông vào, cũng là cửa ải quan trọng nhất, một khi có bất kỳ kẻ ác nào xông vào, cả thôn già trẻ phụ nữ đều sẽ bị tàn sát, đương nhiên phải vô cùng coi trọng.

Dân làng đang bố trí hố và bẫy thú, nhưng không hề phát hiện tán cây trên đầu đang rung động bất thường.

Cuối cùng có một người ngẩng đầu phát hiện, thấy tán cây rung động càng lúc càng dữ dội, giống như… giống như có người ẩn nấp bên trong?

Trên tán cây đó mạnh mẽ thò ra một đôi tay, cầm cung nỏ nhắm vào cổ hắn bắn một mũi tên, sau một tiếng xé gió, cổ họng của người này bị xuyên thủng trong nháy mắt!

Người dân làng xui xẻo đó hai mắt trợn tròn, vào thời khắc cuối cùng muốn hét lên để nhắc nhở đồng bạn, nhưng cổ họng bị xuyên thủng khiến hắn không thể nói ra nửa lời, cuối cùng chỉ có thể ngã xuống đất chết đi.

"Ta tưởng tên nhóc này uống say, làm việc mà…" Một đồng bạn khác tưởng người này lười biếng, đang định mở miệng mắng thì đột nhiên thấy máu tươi không ngừng tuôn ra từ cổ hắn, cùng với mũi tên độc xuyên thủng cổ họng!

"Có kẻ gian, các vị!" Người này vội vàng kinh hãi tột độ la hét, cùng với những người đồng hành vội vàng rút đao chuẩn bị nghênh địch!

Nhưng lúc này tán cây trên đầu rung động, từng bóng người một từ trong đó nhảy xuống và chém chính xác vào cổ, sau lưng họ, chỉ trong chốc lát, mấy người dân làng trừ một người còn sống sót ra đều bị giết chết.

Người dân làng không bị giết đó hai chân mềm nhũn ngồi sụp xuống đất, nhìn xác đồng bạn đầy đất gần như sụp đổ!

Những kẻ xâm nhập đó mặc trang phục thống nhất, lau sạch vết máu trên dao rồi đồng loạt vây quanh người còn sống sót duy nhất, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

"Không muốn chết, dẫn đường.

Nếu không ta tìm người khác cũng vậy." Người cầm đầu lạnh lùng ra lệnh.

Người dân làng đó kinh hồn chưa định, chỉ run rẩy mở miệng hỏi: "Các ngươi… rốt cuộc là ai?" Lời vừa dứt, trước mắt hắn liền lóe lên một tia sáng lạnh, khi hồi thần lại chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói, cúi đầu nhìn thì phát hiện tay mình đã bị chặt đứt, máu tươi tuôn ra như suối!

"A!" Hắn ôm cánh tay bị chặt lăn lộn đau đớn trên đất kêu gào, nước mắt nước mũi giàn giụa, tiếng kêu của hắn thậm chí làm kinh động chim chóc trong rừng bay lên.

Người cầm đầu không nói nhảm, trực tiếp tiến lên đạp lên ngực người dân làng, "Bây giờ dẫn đường cho ta, một câu thừa cũng đừng nói, ta có thể cho ngươi sống." Người dân làng xui xẻo bị chặt tay đó cố gắng chịu đựng cơn đau dữ dội mà nhanh chóng gật đầu, sau đó thủ lĩnh ra lệnh cho người lập tức cầm máu cho hắn, để tránh tên này mất máu quá nhiều mà chết.

"Đi đi, trong vòng nửa canh giờ nếu không tìm được thôn trang, ta sẽ chặt đầu ngươi trước rồi tìm người khác.

Thời gian đối với ngươi là đủ, hy vọng ngươi không lãng phí tính mạng một cách vô ích." Nghe lời uy hiếp của người phía sau, người dân làng yếu ớt vô cùng ngoài việc tuân theo ra không còn cách nào khác.

Lúc này, sống sót là quan trọng nhất! … Đoàn người của Ngao Tông sắp bước vào mê cung đường núi, Kiếm Thần lấy bản đồ ra xem xét cẩn thận, đang định tìm một tuyến đường để rời đi, thì Nhiếp Phong lại ra hiệu cho mọi người lùi lại.

"Tình hình không ổn!" Nhiếp Phong lùi lại mấy bước, đồng thời cẩn thận ngửi mùi vị trong khu rừng này, "Có người đã xông vào đây,

đã ra tay giết người!

Khu rừng này ngày thường không thể có mùi máu tanh!" Nghe lời nhắc nhở như vậy, Bộ Kinh Vân liền bắt chước hắn cẩn thận ngửi trong rừng, lập tức sắc mặt biến đổi, quả thực có mùi máu tanh vô cùng nồng nặc.

Mức độ nồng nặc của mùi vị này, tuyệt đối không phải chỉ chết ba bốn người là có thể tạo thành!

Lúc này, Ngao Tông đột nhiên mở miệng hỏi: "Trong rừng có bao nhiêu lính gác ngầm?" Nhiếp Phong nhíu mày một lát, "Chắc không dưới năm mươi người!" Ngao Tông như có điều suy nghĩ, "Ta nghĩ năm mươi người đó đều bị giết sạch rồi.

Chuẩn bị nghênh chiến đi, kẻ địch chắc không xa đâu." Dường như để chứng minh lời của Ngao Tông, chẳng bao lâu trong rừng liền truyền đến một trận bước chân dồn dập, cùng với mùi máu tanh càng lúc càng nồng.

"Chết tiệt thật…" Sắc mặt Nhiếp Phong đột nhiên biến đổi, chậm rãi lùi về cổng thôn, trong lòng nhận định những người này chắc chắn là bọn sơn tặc đến cướp bóc.

Chương 1087

Nhưng có thể phá vỡ vòng ngoài của khu rừng rậm này, chứng tỏ tuyệt đối không phải là bọn cướp vặt tầm thường!

Nhưng khi những người đó càng lúc càng đến gần, đi thẳng ra khỏi rừng xuất hiện trước mặt họ, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đều vô cùng kinh ngạc.

Những người này mặc trang phục của Thiên Hạ Hội!

"Bang chúng của Thiên Hạ Hội làm sao có thể giết đến đây?

Sự tồn tại của thôn trang này chỉ có vài người biết!" Kiếm Thần cũng phát hiện nguy cơ, cũng đồng thời rút kiếm chuẩn bị tác chiến, trong lòng thầm cầu nguyện Hùng Bá tuyệt đối đừng đến đây.

Nhưng nghĩ lại, trong đoàn người của họ có cường giả như Ngao Tông, hà tất phải lo lắng Hùng Bá?

"Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân!

Các ngươi là phản đồ của Thiên Hạ Hội, bang chủ đã sớm hạ lệnh dù có truy sát đến chân trời góc bể cũng phải trừ khử các ngươi, hôm nay, các ngươi sẽ không thể sống sót ra khỏi thôn này!" Người cầm đầu dùng kiếm chỉ vào Nhiếp Phong, lạnh lùng nói.

Nhiếp Phong không nhận ra người này, chắc là bang chúng mà Thiên Hạ Hội thu nạp sau khi chiếm được cơ nghiệp của Vô Song Thành.

Điều này cũng đúng, Hùng Bá đã hạ quyết tâm phải giết chết họ ở đây, tự nhiên không thể phái bang chúng Thiên Hạ Hội có giao tình cũ với họ.

Nhìn một cái, bang chúng phía sau người này gần như không thấy

điểm cuối, chặn kín mọi lối ra của thôn trang, đa số đều là người có võ công không tầm thường.

Lực lượng như vậy, Thiên Hạ Hội trước đây tuyệt đối không thể có được!

"Chỉ bằng đám ngu xuẩn các ngươi, chẳng phải là đến nộp mạng sao!" Bộ Kinh Vân không nói nửa câu thừa, một bước tiến lên hoạt động tay chân, và chỉ vào mũi tên cầm đầu khiêu khích: "Nếu có gan thì đấu một trận với tiểu gia, ta ngược lại muốn xem Thiên Hạ Hội hiện giờ thu nạp toàn là loại tôm tép thối tha gì!" "Bộ Kinh Vân, hôm nay ta muốn giết ngươi ở đây, tự nhiên sẽ không mạo hiểm." Tên thủ lĩnh cười một tiếng, sau đó nhanh chóng lùi lại, ra hiệu cho tùy tùng phía sau tiến lên.

Bộ Kinh Vân tưởng tên này muốn dùng chiến thuật biển người để tiêu hao mình, lập tức mặt đầy vẻ khinh bỉ!

"Cứ việc xông lên, dù sao lúc trước ta một mình xông ra khỏi vòng vây của Thiên Hạ Hội, số lượng bọn chúng còn đông hơn các ngươi nhiều!" Lời còn chưa dứt, đám người kia đã đồng loạt giương cung nỏ, theo lệnh của tên thủ lĩnh, tên bay như mưa bão bắn về phía Bộ Kinh Vân!

Thậm chí đầu những mũi tên còn lóe lên ánh sáng màu xanh biếc, rõ ràng mỗi một mũi tên đều được tẩm kịch độc!

Bộ Kinh Vân cả kinh, không ngờ đám người này lại dùng thủ đoạn hạ tác như vậy.

Kỳ Lân Tí của hắn lập tức kích hoạt, năng lượng dao động như gợn sóng trên mặt nước lan tỏa ra, đánh bay toàn bộ mũi tên.

"Ta mới rời Thiên Hạ Hội chưa được mấy tháng, bây giờ trong bang toàn là một đám tiểu nhân chỉ biết dùng ám khí, cung nỏ hay sao?

Võ công của các ngươi đều bỏ đi hết rồi à!" Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi mắng.

Ít nhất Bộ Kinh Vân vẫn còn cảm giác gắn bó với Thiên Hạ Hội thời kỳ đầu.

Trước khi trở mặt với Hùng Bá, hắn vẫn luôn cho rằng lý tưởng cuối cùng của Thiên Hạ Hội là tạo ra một bang phái có thể dung nạp hào kiệt trong thiên hạ, lấy võ công chí thượng làm niềm tự hào.

Nhìn xem bây giờ, Thiên Hạ Hội đã hoàn toàn sa đọa, dưới tay Hùng Bá trở thành một tổ chức chỉ nhằm mục đích bành trướng, thật khiến người ta chán ghét!

"Tiếp tục!" Tên thủ lĩnh lại hạ lệnh, những mũi tên độc bắn ra ngày càng nhiều, nhưng đối với Bộ Kinh Vân đã có phòng bị thì không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Hắn dứt khoát dùng Kỳ Lân Tí chắn ngang trước người, lấy Kỳ Lân chi lực không ngừng dao động quanh thân hình thành một lớp rào chắn vô hình, xông thẳng về phía trước, đánh bay tất cả mũi tên bắn tới!

Bộ Kinh Vân lao tới như một con trâu rừng mất kiểm soát, mỗi bước chân đạp xuống đất đều gây ra chấn động kịch liệt.

Ngay khi hắn chuẩn bị tung một quyền đánh ra luồng Kỳ Lân chi lực cuồn cuộn, mặt đất trước mặt đám cung thủ đột nhiên nứt toác, một tấm khiên lớn bằng cả người chắn trước mặt Bộ Kinh Vân, cứng rắn đỡ lấy một đòn từ Kỳ Lân Tí.

"Đùng!" Khoảnh khắc Kỳ Lân Tí va chạm với tấm khiên, một tiếng nổ như sấm vang lên.

Tấm khiên đen kịt đó không bị Kỳ Lân Tí đánh xuyên, ngược lại, một luồng chấn động lực từ trong đó tuôn ra, đẩy lùi Bộ Kinh Vân

mấy bước.

Sức mạnh trong cú đấm đó đã bị hóa giải sạch sẽ.

Bộ Kinh Vân vô cùng kinh ngạc, thứ gì có thể đỡ được uy lực của Kỳ Lân Tí?

"Bộ Kinh Vân, đó là vẫn thiết, e rằng có thể hấp thu và hóa giải Kỳ Lân chi lực của ngươi, phải hết sức cẩn thận.

Thiên Hạ Hội quả nhiên có nội tình không nhỏ, có thể tìm được một khối lớn như vậy để rèn thành khiên!" Kiếm Thần lập tức lên tiếng nhắc nhở Bộ Kinh Vân.

"Thứ này e là tìm được từ di chỉ của Vô Song Thành!" Bộ Kinh Vân chưa từng nghe nói Thiên Hạ Hội có vẫn thiết, nếu thật sự có tiềm lực như vậy, họ đã không co cụm trong thành trì đó suốt mười ba năm.

Kẻ cầm tấm khiên khổng lồ dường như rất tinh thông độn thổ công phu.

Sau khi đỡ được một đòn của Bộ Kinh Vân, hắn ta lập tức lặn vào lòng đất và di chuyển nhanh chóng dưới mặt đất, dường như đang tìm cơ hội tập kích.

"Hừ!" Bộ Kinh Vân hết sức khinh thường.

Gã kia độn xuống đất thì đã sao, chỉ cần dùng Kỳ Lân Tí cưỡng ép phá vỡ mặt đất là vẫn có thể lôi hắn ra được.

Nhưng ngay khi hắn định ra tay, đám cung thủ lại bắt đầu bắn tên tới tấp.

Mặc dù có thể dùng Kỳ Lân chi lực để chống đỡ, nhưng hắn không còn dư sức để đi tìm kẻ đang ẩn nấp.

Bộ Kinh Vân lập tức hiểu ra, đám cung thủ và kẻ cầm khiên phối

hợp với nhau.

Chỉ cần hắn tấn công, tấm khiên sẽ xuất hiện ngăn cản, một sự sắp đặt hoàn hảo.

Nhiếp Phong và Kiếm Thần đồng loạt rút kiếm, biết rằng một mình Bộ Kinh Vân e là khó đối phó với tình hình trước mắt.

"Sở Sở, em lui về trước đi, tình hình lúc này rất dễ bị thương oan." Ngao Tông quan sát chiến cục, dặn dò Sở Sở.

"Em hiểu rồi, nếu có ai bị thương hãy gọi em, em sẽ lập tức đến chữa trị." Vu Sở Sở không nói nhiều, lập tức nghe theo sắp xếp quay về thôn trang.

Nhưng khi Nhiếp Phong và Kiếm Thần vừa tham gia chiến cục, lập tức có rất nhiều bang chúng từ bốn phương tám hướng xông ra vây chặt họ lại, hổ báo rình mồi tìm kiếm sơ hở.

"Các ngươi?!" Nhiếp Phong lập tức nhận ra thân phận của những người này.

Bọn họ vốn không phải bang chúng của Thiên Hạ Hội, mà đều là những cao thủ giang hồ võ công cao cường, chưa từng gia nhập bang phái nào.

Nhiều năm trước, không ít bang phái đã cố gắng chiêu mộ họ, nhưng đa phần đều thất bại, những người này thực sự quá kiêu ngạo.

Nhiếp Phong không biết Hùng Bá đã dùng thủ đoạn gì để thu phục những kẻ kiệt ngạo bất tuân này, nhưng bị họ hợp sức tấn công thì cũng khó mà chiếm được ưu thế.

"Kiếm Thần, chuyến đi này của ta là để trừ khử phản đồ của Thiên Hạ Hội, không liên quan đến Vô Danh Kiếm Lư các ngươi, bây giờ rút lui còn có thể giữ mạng." Trong đám người vây công, có một kẻ lên tiếng nhắc nhở Kiếm Thần, ý bảo hắn mau chóng rời đi.

Kiếm Thần khinh thường liếc nhìn kẻ đó: “Ta còn tưởng là ai quen biết người của Vô Danh Kiếm Lư chúng ta, thì ra là Cuồng Lưu kiếm khách năm xưa đến kiếm lư của ta tìm kiếm bảo kiếm, kết quả bị sư phụ ta đánh bại!” Sắc mặt Cuồng Lưu kiếm khách có chút không tự nhiên, rõ ràng việc bị Kiếm Thần nhắc lại chuyện cũ khiến hắn không vui.

Kiếm Thần khinh thường nhìn mọi người: “Ta thấy trong đây có nhiều người vốn chẳng thèm gia nhập bất kỳ bang phái nào, sao bây giờ lại bắt đầu cúi đầu trước Hùng Bá?

Chẳng lẽ bị hắn dùng cái chết để uy hiếp?” “Bớt nói nhảm đi!” Lời này của Kiếm Thần không nghi ngờ gì đã chạm vào nỗi đau của họ.

Đám người đó không nói thêm lời nào, lập tức vây lấy Kiếm Thần và Bộ Kinh Vân mà khai chiến.

Đao quang kiếm ảnh lóe lên, Kiếm Thần và Nhiếp Phong nhất thời không thể nhanh chóng phá vây.

Những cao thủ võ lâm này không phải là đám tép riu có thể so sánh, vừa bắt đầu họ đã rơi vào thế khổ chiến.

Chương 1088

Mặc dù Phong Thần Thối của Nhiếp Phong có một chút U Minh chi lực gia trì, nhưng lúc này hắn không dám tùy tiện tiêu hao chân khí, ai biết được sau khi đánh bại đám người này, liệu có kẻ địch mạnh hơn xuất hiện hay không.

Huống hồ Hùng Bá vẫn chưa lộ diện, hắn không tin một trận vây quét quan trọng như vậy mà Hùng Bá lại không tự mình ra tay.

"Hy vọng Tần Sương không tham gia, nếu không một trận chiến này ta thật sự có chút không nỡ xuống tay!" Nhiếp Phong thầm lo lắng.

Khi đại chiến đang giằng co, Ngao Tông đang quan sát ở gần đó đã dùng thần thức bao trùm cả khu rừng, quan sát mọi động tĩnh của kẻ địch đang tiến vào.

Những kẻ đang giao chiến với Bộ Kinh Vân và những người khác rõ ràng chỉ là vật hy sinh.

Số lượng trông có vẻ đông đảo nhưng thực tế Hùng Bá đang dẫn theo nhiều cao thủ hơn chờ đợi ở vòng ngoài của khu rừng, chỉ cần đám người này bị tiêu hao gần hết thì Hùng Bá chắc chắn sẽ ra tay.

"Nếu thật sự chỉ dựa vào mấy người họ, muốn sống sót qua trận này e là có chút khó khăn..." Ngao Tông thầm tính toán xem nên ra tay lúc nào, thì đột nhiên phát hiện có một mũi tên đang bắn về phía mình, chỉ là tốc độ đó trong mắt hắn chậm đến mức không đáng nhắc tới.

Ngao Tông thản nhiên búng ngón tay đánh bay mũi tên đó, lúc này mới phát hiện ở gần đó có mấy tên sát thủ cầm cung nỏ đang ẩn nấp trên tán cây, hổ báo rình mồi nhìn chằm chằm vào hắn.

Hiển nhiên chúng định ra tay từ trong bóng tối, bắn lén để làm bị thương Bộ Kinh Vân và những người khác, chỉ là chưa tìm được cơ hội tốt, ngược lại bị hắn phát hiện trước.

"Trước tiên xử lý tên này!" Trong mắt chúng, Ngao Tông chỉ là một người thường không có võ công, chỉ ngạc nhiên vì sao hắn vừa có thể tránh được mũi tên, nhưng đều ngầm coi đó là sự trùng hợp.

Chúng lại đồng loạt lắp tên, bắn một loạt về phía Ngao Tông.

Nhưng khi mũi tên vừa được bắn ra, chúng kinh hãi phát hiện Ngao Tông đã biến mất không thấy tăm hơi!

"Tên tiểu tử đó đâu rồi?" Chúng nhìn quanh bốn phía, một người sống sờ sờ sao có thể đột nhiên biến mất trong nháy mắt?

"Các vị, là các người ép ta phải nhúng tay vào chiến cục này, đừng trách ta không nương tay." Mọi người đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai, chưa kịp định thần thì đã cảm thấy lồng ngực đột nhiên đau nhói!

"Lão đại, ngực, ngực của ngươi sao thế?!" Mọi người kinh hãi kêu lên, phát hiện trên ngực mỗi người đều xuất hiện một khối vật chất đen kịt như bùn lầy đang từ từ ăn mòn lồng ngực của họ, thậm chí còn xâm nhập vào trong, dần dần nuốt chửng trái tim!

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nội tạng của chúng đã bị nuốt chửng hoàn toàn, biến thành những cái xác rỗng tuếch rơi từ trên tán cây xuống.

Ngao Tông không để ý đến mấy cái xác đó nữa.

Cùng lúc ra tay xử lý mấy người này, hắn phát hiện ở phía sau sơn trang có một số tay chân của Thiên Hạ Hội đang vòng ra sau.

Nếu chúng vòng qua cổng thôn để khống chế toàn bộ dân làng làm con tin, e rằng Nhiếp Phong, Kiếm Thần và những người khác cũng

khó có thể yên tâm chiến đấu.

"Xem ra phải giúp một tay." Ngao Tông tự lẩm bẩm, rồi đi thẳng vào trong thôn trang.

Phía sau hắn, trên bốn cỗ thi thể đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu tím đen, trong nháy mắt bị thiêu thành tro bụi.

Lúc này, toàn bộ dân làng đều tập trung trốn trong tòa tháp canh đã xây dựng từ trước, lòng kinh hãi lo sợ chờ đợi trận chiến bên ngoài kết thúc.

Vu Sở Sở đương nhiên cũng ở cùng họ, nhưng không lo lắng như những người khác, nàng tin rằng Ngao Tông chắc chắn có thể giải quyết những phiền phức này.

"Các vị không cần sợ hãi, những người đó không vào được đâu, chỉ cần vài canh giờ nữa là trận chiến bên ngoài sẽ kết thúc." Vu Sở Sở an ủi.

"Cô nương, chúng tôi không chỉ lo lắng cho Nhiếp Phong đại hiệp." Trưởng thôn nhìn Vu Sở Sở đầy tự tin, mặt mày khổ sở, "Bang chúng của Thiên Hạ Hội có thể giết người vào thôn, cũng có nghĩa là chúng đã sớm dò rõ đường đi lối lại bên ngoài, chỉ cần công bố ra ngoài, chúng ta sẽ không thể định cư ở đây được nữa!" Nói đến đây, dân làng đều cúi đầu, thậm chí có người không nhịn được mà khóc thút thít.

Họ đã sống ở đây hơn trăm năm, nếu rời đi thì biết đi đâu?

Tất nhiên không ai muốn cuộc sống yên bình cách biệt với thế giới bên ngoài này kết thúc, càng không muốn rời bỏ quê hương, nhưng sự tình đã đến nước này, họ cũng không còn con đường nào khác.

Sở Sở nhíu mày: "Ta lại thấy kỳ lạ... con đường bên ngoài gập ghềnh hiểm trở như vậy, sao chúng vào được?" Trưởng thôn nhíu

mày suy nghĩ một lúc lâu: "Điểm này ta cũng không rõ, nhưng..." "Ầm ầm!" Đột nhiên, cả tòa tháp rung chuyển dữ dội, như thể nền móng bị va đập, thân tháp theo đó rung lên làm rơi xuống một lớp bụi dày, mọi người lập tức kinh hãi thất sắc!

"Không hay rồi!" Một thanh niên vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ tháp, phát hiện có hơn mười người mặc trang phục của Thiên Hạ Hội đang phá cổng.

"Bọn chúng chắc chắn là vòng từ sau núi vào!

Không thể nào, sao chúng lại có thể rành rẽ địa hình ở đây như vậy!" Cả đám dân làng hoàn toàn không biết phải làm sao, hoảng sợ nhìn nhau!

Họ đều là người thường không có võ công, đối phó với hơn mười cao thủ võ lâm quả thực là quá dễ dàng.

"Mau mở cửa ra, đừng để bọn ta phải xông vào, nếu không sẽ không chừa một ai sống sót!" Một tên trong số đó rút đao ra chém vào cổng lớn, nhưng cánh cổng lại vô cùng chắc chắn, một nhát chém xuống vẫn không hề suy suyển, khiến hắn vô cùng bực bội.

Hùng Bá ra lệnh trong vòng nửa canh giờ phải bắt được toàn bộ dân làng trong thôn.

Bây giờ thời gian không còn nhiều, nếu còn trì hoãn nữa, e rằng dù hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ bị phạt!

"Khốn kiếp!" Tên đó hoàn toàn mất kiên nhẫn, ra hiệu cho thuộc hạ phía sau, mọi người lập tức lấy đá lửa ra chuẩn bị đốt tháp.

Dù làm vậy sẽ giết chết không ít dân làng, nhưng dù chỉ bắt sống được một vài người cũng đủ để uy hiếp Nhiếp Phong.

"Khốn nạn!

Các ngươi định đốt lửa ở dưới đó để giết hết mọi người sao!" Vu Sở Sở thấy cảnh này liền tức giận tột độ, không ngờ đám người này lại độc ác đến vậy, có thể ra tay tàn độc với cả những người vô tội.

Nhưng chẳng ai thèm để ý đến lời của Vu Sở Sở, bọn chúng chỉ lo chất rơm rạ chuẩn bị phóng hỏa.

Vu Sở Sở trong lúc cấp bách liền giật lấy một cây trường mâu từ tay một dân làng rồi ném xuống!

Bọn bang chúng này đều là cao thủ, thấy trường mâu ném thẳng xuống đầu liền vội vàng né tránh, không ai bị thương, nhưng hành động này rõ ràng đã chọc giận chúng hoàn toàn.

"Lát nữa khi kiểm kê thi thể, băm vằm con đàn bà đó ra cho chó ăn." Tên thủ lĩnh mặt mày âm trầm hạ lệnh.

"Vâng!" Thuộc hạ của hắn không nói nhiều, một tên cầm đá lửa đang định tiến lên đốt rơm.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể hắn không thể động đậy mảy may, viên đá lửa đã được mồi dù thế nào cũng không thể đặt xuống được, cơ thể như bị đông cứng lại.

"Lão đại, tôi hình như bị sao rồi?" Tên bang chúng định cầu cứu, nhưng lại thấy mọi người đều kinh hãi vạn phần mà lùi xa hắn, ngay cả thủ lĩnh cũng mặt đầy kinh ngạc!

Hắn hoàn toàn không biết, trong mắt mọi người lúc này, phía sau hắn có một bóng người màu đen lơ lửng đang ôm chặt lấy cơ thể hắn, và như một khối bùn mềm quấn lấy từng ngón tay của hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Thứ đó hoàn toàn là một hình người màu đen bán trong suốt, trông hệt như một bóng ma kinh dị!

Đám người này tuy giết người như ngóe, nhưng làm gì đã từng

thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, từng người một hoàn toàn sợ hãi không biết phải làm sao.

"Thứ đó rốt cuộc là người hay ma vậy!" Không biết ai đã run rẩy thốt lên câu đó.

"Lão đại, mau giúp tôi, tôi thấy hô hấp cũng rất khó khăn..." Sắc mặt hắn trở nên đỏ bừng, hoàn toàn không biết sau lưng có một bàn tay đang bịt chặt miệng mũi hắn, mắt thấy sắp ngạt thở mà chết.

"Huynh đệ, coi chừng!" Một tên bang chúng thực sự không thể nhìn nổi nữa, lập tức xông lên vung đao chém về phía bóng đen!

"Phụt!" Lưỡi đao chém vào đầu bóng đen, lại như chém vào không khí, không cắt được bất cứ thứ gì, ngược lại còn xuyên qua bóng đen chém thẳng vào cánh tay của đồng bọn, một đao chặt đứt!

"A a a a!" Tên xui xẻo đó lập tức gào thét thảm thiết, nhưng dù đau đớn vì bị chặt tay cũng không thể di chuyển được nửa bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh tay đứt lìa không ngừng phun máu.

"Không thể nào!" Kẻ vung đao hai mắt đỏ ngầu, không tin trên đời lại có chuyện ma quỷ, lại một đao nữa đâm thẳng vào sau tim của bóng ma!

"Dừng tay!" Mọi người vội vàng hét lên ngăn cản, nhưng lưỡi đao đã đâm xuống, không thể phá hủy được bóng đen quỷ dị đó, ngược lại còn đâm xuyên qua tim của đồng bọn.

Chương 1089

Tiếng hét thảm của tên xui xẻo bị chặt tay lập tức im bặt, hắn ngã vật xuống đất chết đi, bóng đen trên người hắn cũng lập tức biến mất không dấu vết.

Mọi người cực kỳ khó hiểu nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng mọi chuyện chưa kết thúc ở đó.

Tên bang chúng tự tay giết đồng bọn cũng bị một làn sương đen bao phủ, bóng đen đó như giòi trong xương bám chặt lấy cơ thể hắn!

"A a a a!

Cứu ta!

Cứu ta!" Gã đó bị khống chế chặt cứng, lưỡi đao của chính hắn kề lên cổ, kinh hãi gào thét nhưng không ai dám giúp!

Tất cả mọi người đều sợ rằng sau khi giúp hắn giải quyết, mình cũng sẽ bị bóng đen đó bám lấy.

"Ta cầu xin ngươi!

Ta không chống lại được, thứ ma quỷ này quá lợi hại!" Kẻ cầm đao dốc toàn lực chống cự lại bóng đen, nhưng kết quả là lưỡi đao ngày càng sát cổ, sau đó bóng đen đột nhiên giật mạnh cơ thể hắn, dùng chính thanh đao đó chặt đứt đầu hắn!

Theo sau thi thể không đầu ngã xuống, đám bang chúng như chim sợ cành cong lùi lại, không ai dám đến gần nửa bước.

Nhưng dân làng đang quan sát trên đỉnh tháp lại chẳng hiểu gì cả, họ hoàn toàn không nhìn thấy bóng đen kỳ lạ kia, chỉ ngạc nhiên vì sao đám ác đồ này lại đột nhiên tàn sát lẫn nhau.

“Lão đại, hay là chúng ta rút lui trước đi, tòa tháp này có chút tà môn.” Thủ lĩnh nghe thuộc hạ có ý định thoái lui, sắc mặt không khỏi căng thẳng.

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ mà quay về gặp Hùng Bá, e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết!

“Ngươi, đi mở cửa tháp!

Đến lúc đó ta sẽ nói với bang chủ ngươi có công lớn, tất cả công lao đều thuộc về ngươi!” Thủ lĩnh chỉ vào tên thuộc hạ vừa lên tiếng ra lệnh.

Gã đó lập tức sợ đến mềm nhũn cả chân, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất.

Nhưng tất cả mọi người vào lúc này đột nhiên lùi xa khỏi thủ lĩnh, kinh hãi tột độ nhìn hắn: “Lão đại, hình như tình hình có chút không ổn...” Sắc mặt thủ lĩnh tái nhợt, dù không biết chuyện gì xảy ra cũng có thể đoán được đại khái.

Hắn cố gắng rút kiếm, cử động cơ thể, quả nhiên, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

Nhưng hắn không phải là trường hợp duy nhất.

Rất nhanh, trên người tất cả mọi người đều bị bóng đen bám vào, khóa chặt lại không thể cử động, chỉ có thể gào thét như heo bị chọc tiết.

Trong lúc cực kỳ tuyệt vọng, cánh cửa lớn của tòa tháp đột nhiên được đẩy ra, một thanh niên từ từ bước ra từ trong cửa, người này chính là Ngao Tông.

“Ngươi?!” Vu Sở Sở nhìn thấy bóng dáng Ngao Tông thì vô cùng ngạc nhiên, nàng không nhớ Ngao Tông đã vào trong tháp từ lúc nào.

“Các vị không cần phí sức, các ngươi không thoát ra được đâu.” Ngao Tông nhìn đám người kia vì muốn thoát thân mà gồng sức đến mặt mày đỏ bừng, bèn “tốt bụng” khuyên nhủ.

“Là ngươi đã dùng tà thuật với bọn ta!

Dùng loại thủ đoạn hạ lưu này không thấy mất mặt sao!” Thủ lĩnh tức giận chất vấn Ngao Tông.

“Hạ lưu?” Ngao Tông nghe xong chỉ thấy buồn cười.

Ngự Hồn Chi Pháp trong mắt hắn còn không bằng chân khí mà phàm nhân sử dụng.

“Đây cũng không phải công lao của ta, ta chỉ quan sát thấy quanh thân các ngươi có không ít vong linh bám theo, chắc là mấy ngày gần đây đã giết không ít người vô tội rồi nhỉ?” “Bọn họ đến báo thù, ta chỉ giúp một tay mà thôi.” Chưa đợi đám người đó hiểu ý, Ngao Tông lười biếng phất tay, những bóng đen kia liền cưỡng ép điều khiển cơ thể bọn chúng tự sát!

Hoặc là trực tiếp rút đao tự vẫn, hoặc là liều mạng đập đầu vào cây, đập đến nát cả đầu mà chết.

Đơn giản và thô bạo nhất là bị vặn gãy cổ, cái chết của chúng thật sự là một người thê thảm hơn người kia!

Tên thủ lĩnh thì bị khống chế đâm liên tục mấy chục nhát vào bụng, nhưng mỗi nhát đều tránh được yếu huyệt, rõ ràng là muốn hành hạ hắn một phen!

“Ngươi rốt cuộc là ai... ta và ngươi bình thường không thù không oán, vì sao lại hành hạ ta như vậy!” Gã đó không ngừng thổ ra máu tươi, bị hành hạ đến cực kỳ suy yếu nhưng trong thời gian ngắn lại không thể chết được.

Ngao Tông đầy ẩn ý cười với hắn: “Ta cũng không biết, những

người bị ngươi giết trước đó rốt cuộc đã bị hành hạ ra sao trước khi chết, mới có thể hận ngươi đến thấu xương như vậy?" Lời này của Ngao Tông truyền vào tai hắn lập tức khiến sắc mặt hắn cứng đờ.

Vào khoảnh khắc này, hắn đột nhiên nhớ lại mấy ngày trước khi đi do thám tin tức, để tránh tình báo bị tiết lộ, hắn đã giết chết mấy người qua đường vô tội.

Càng vì lý do bảo mật, hắn còn giết sạch cả gia đình đi cùng họ!

Thủ lĩnh trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn Ngao Tông, người trước mặt này chẳng lẽ thật sự có thể sai khiến quỷ hồn?

Nhưng bây giờ hắn đã suy yếu đến mức không thể mở miệng hỏi được nữa.

Ngao Tông không để ý đến gã đó nữa, chỉ ra hiệu cho dân làng vẫn đang quan sát trên tháp: "Các vị xuống đi, không cần lo lắng nữa." Dân làng nhìn nhau, thấy Vu Sở Sở là người đầu tiên đi xuống, họ cũng lập tức theo sau.

Việc đầu tiên dân làng làm sau khi ra khỏi tháp là tức giận giẫm đạp lên thi thể của đám bang chúng Thiên Hạ Hội.

Còn tên thủ lĩnh chỉ còn thoi thóp chưa chết hẳn thì càng trở thành đối tượng trút giận chính!

Tên thủ lĩnh đến nói cũng khó khăn chỉ có thể trơ mắt nhìn dân làng như phát điên mà đấm đá, cuối cùng bị đánh chết tươi.

"Băm nát thi thể bọn chúng ra, cho chó ăn!" "Để chúng chết dễ dàng như vậy thật quá hời cho chúng!" "Lũ khốn này chết không hết tội!" Dân làng nghĩ đến việc đám người này vừa rồi định thiêu sống tất cả bọn họ trong tháp thì vừa hận vừa sợ.

Nếu không có Ngao Tông ra tay, bây giờ họ đã sớm thành một đống xác khô bị hun đen.

Dân làng đều nhìn Ngao Tông với ánh mắt vô cùng cảm kích, lần lượt vây quanh hắn rối rít cảm tạ.

Nhưng Ngao Tông lúc này không có thời gian để lãng phí, hắn ra hiệu cho Vu Sở Sở dẫn dân làng rời đi từ phía sau núi trước.

"Đường đi lối lại trong khu rừng của cả thôn e rằng đã sớm bị Hùng Bá dò rõ, tiếp tục ở lại đây khó mà đảm bảo chuyện tương tự sẽ không xảy ra nữa.

E rằng cả thôn làng sắp tới sẽ gặp tai ương." Trưởng thôn đứng bên cạnh vội vàng tiến lên hỏi: "Đại nhân, nếu vậy, sau này chúng tôi cũng không thể ở lại trong thôn định cư nữa sao?" Ngao Tông liếc nhìn ông ta: "Ta biết ông không nỡ bỏ ruộng vườn, nhà cửa gia sản ở đây, nhưng nếu không sợ sau này có nguy hiểm đến tính mạng, thì cứ ở lại tùy ý." Lời của Ngao Tông không cho dân làng bất kỳ ảo tưởng nào, họ hoàn toàn từ bỏ ý định tiếp tục ở lại.

Sau đó, Ngao Tông ném cho Vu Sở Sở một miếng ngọc giản: "Em dẫn mọi người đến sau núi trốn trước, nếu có người tấn công, lập tức bóp nát ngọc phù, không ai có thể làm em bị thương." Vu Sở Sở nhận lấy ngọc giản, không chút do dự gật đầu đáp ứng, nàng đương nhiên cực kỳ tin tưởng Ngao Tông.

"Nhưng, Ngao công tử thì sao?" Ngao Tông thấy Vu Sở Sở quan tâm như vậy, không khỏi mỉm cười: "Không cần lo cho ta, bây giờ chỉ cần..." Lời Ngao Tông chưa dứt, hắn đột nhiên nhíu mày, phía sau có một dân làng cầm đoản chủy đâm về phía sau lưng hắn!

"Tiểu tử Lưu, ngươi làm gì vậy!" Dân làng hoàn toàn bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, thằng nhóc này bình thường ngay cả con gà cũng chưa từng giết, sao dám động thủ giết người?

Tên tiểu tử họ Lưu lúc này cũng đang ngạc nhiên, vì sao một đao đâm xuống lại không thể xuyên qua sau lưng Ngao Tông, cứ như đâm

phải tường sắt, lưỡi dao không thể tiến thêm một phân nào.

Thấy một đòn không thành, hắn lập tức lùi lại, hết sức cẩn thận nhìn Ngao Tông: "Thì ra võ công cao như vậy mà cũng sợ chết, còn mặc cả áo giáp cứng bên trong!" "Áo giáp cứng?" Ngao Tông dở khóc dở cười, chỉ là đao kiếm của phàm nhân không thể làm hắn bị thương mảy may mà thôi.

"Tiểu tử Lưu, ngươi không muốn sống nữa à!

Ngài ấy là ân nhân cứu mạng của chúng ta!

Tại sao lại muốn hại ngài ấy!" Trưởng thôn tức giận dùng gậy chống đập xuống đất mắng lớn.

Nhưng tên tiểu tử họ Lưu lại không còn rụt rè như ngày thường, ngược lại đưa tay lên mặt lau một cái, gỡ xuống một tấm mặt nạ da người!

Chương 1090

Mọi người lập tức kinh ngạc, tiểu tử Lưu lúc này đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, khí chất quanh thân cũng trở nên vô cùng âm trầm, hoàn toàn là một người khác.

"Thiết Thủ Chu Vân Thiên?!" Vu Sở Sở lại nhận ra ngay bộ dạng của kẻ này, gã này trên giang hồ là kẻ có tiếng xấu, bình thường giỏi nhất là dịch dung đánh lén, không biết bao nhiêu hào kiệt giang hồ đã chết dưới tay hắn.

Chỉ không ngờ lần này đánh lén Ngao Tông lại thất bại.

"Không phải tiểu tử Lưu?!" Một lão già loạng choạng xông ra khỏi đám người, nhìn Chu Vân Thiên lúc này toàn thân run rẩy, lão già chính là cha của tiểu tử Lưu.

"Tên đó đã chết ở khe núi bên ngoài hơn một tháng rồi, e là đã bị chó hoang ăn sạch sẽ, bây giờ ngươi đi tìm có lẽ còn nhặt được vài mảnh xương." Chu Vân Thiên vứt mặt nạ da người đi, cười gằn.

Lão già ngây người một lúc lâu, sau đó tại chỗ suy sụp khóc lớn, cầm đá muốn xông lên liều mạng với Chu Vân Thiên, nhưng những dân làng khác vội vàng ngăn lại.

Chu Vân Thiên là cao thủ võ lâm, đối đầu với hắn chẳng phải là tìm chết!

Ngao Tông như có điều suy nghĩ: "Thì ra đã sớm trà trộn vào thôn, khó trách Hùng Bá lại nắm rõ tình hình ở đây như lòng bàn tay, ẩn nấp cũng thật sâu." Chu Vân Thiên cười lạnh: "Ta vốn định đánh lén giết thẳng ngươi, nhưng xem ra bây giờ ngươi lợi hại hơn ta tưởng nhiều.

Quả nhiên phải ra tay chính diện mới hạ được ngươi!" Vu Sở Sở

vội vàng nhắc nhở Ngao Tông: “Ngao công tử, nhất định phải cẩn thận, gã này tuy thích đánh lén, nhưng võ công cũng cực cao!” “Ta biết, em và dân làng đi lánh nạn trước đi, không cần lo cho ta ở đây.” Ngao Tông chỉ khẽ gật đầu, không nói nhiều.

Đám dân làng sợ bị cuốn vào trận chiến, vội vàng cùng Vu Sở Sở rời đi.

Chu Vân Thiên không để ý đến họ, chỉ chăm chăm nhìn Ngao Tông.

Dù Chu Vân Thiên biết Ngao Tông có thể võ công cực cao, nhưng trong mắt hắn, Ngao Tông gần như toàn thân đều là sơ hở.

“Nếu ngươi mặc áo giáp cứng, ta chỉ có thể chém cổ ngươi.

Tiếc là không giữ được toàn thây.” Chu Vân Thiên lắc cổ tay, hai lưỡi dao sắc bén ở cổ tay lộ ra, sau đó dùng sát khí khóa chặt Ngao Tông, dường như muốn dùng cách này để áp chế hắn.

Ngao Tông không tỏ ý kiến, đám phàm nhân này quả nhiên chỉ có thể dùng chút kinh nghiệm ít ỏi như ếch ngồi đáy giếng để phán đoán.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp quay người đi ra ngoài thôn, lúc này chuyện hắn quan tâm nhất là chiến cục của Bộ Kinh Vân và những người khác ra sao.

“Ngươi làm gì vậy?” Chu Vân Thiên thấy vậy sắc mặt liền tái mét, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người dám chủ động quay lưng về phía mình!

Đối với hắn, đây tuyệt đối là sự khiêu khích và sỉ nhục.

Chu Vân Thiên trong lòng phẫn nộ không thôi, lúc này chỉ muốn nhanh chóng chặt đứt cổ Ngao Tông!

“Quay lại, ngươi phải đối mặt với ta!

Ta muốn nhìn vào mặt ngươi mà chặt đầu!" Chu Vân Thiên dùng đao chỉ vào bóng lưng Ngao Tông gầm lên, nhưng người kia hoàn toàn không để ý đến hắn.

"Tìm chết!" Chu Vân Thiên hoàn toàn nổi giận, sau đó đột ngột nhảy lên, vung lưỡi đao chém về phía cổ Ngao Tông!

Nhiếp Phong nhìn những cao thủ võ lâm bị trọng thương xung quanh, cùng mấy cỗ thi thể ngã dưới chân, trong lòng vô cùng bất an.

Những cao thủ võ lâm này thực sự quá ngoan cường.

Dù hắn và Kiếm Thần liên thủ ác chiến một trận cũng chỉ miễn cưỡng giết được vài người.

Những người còn lại tuy trọng thương nhưng chưa mất mạng, chỉ vì muốn bảo toàn tính mạng mà không dám tiến lên dây dưa chiến đấu nữa.

Kiếm Thần gần như đã kiệt sức, phải miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ cơ thể, thân kiếm đã bị nứt vỡ nhiều chỗ, đầy vết sứt mẻ.

Bộ Kinh Vân tuy sau một trận đại chiến cuối cùng cũng giải quyết được đám cung thủ và kẻ cầm khiên, nhưng cũng bị thương nhiều chỗ, thậm chí còn phải vận nội lực để áp chế kịch độc do tên độc đưa vào cơ thể.

Cả ba người đều không còn nhiều sức chiến đấu.

"Các ngươi còn muốn đánh nữa sao?" Kiếm Thần nghiến chặt răng, "Thi thể đầy đất không đủ làm gương cho các ngươi sao?" Nào ngờ, những cao thủ võ lâm đó lại đột nhiên lui về, hoàn toàn không có ý định tiếp tục chiến đấu, khác hẳn với chiến ý không chết không thôi trước đó.

Nhiếp Phong trong lòng cảm thấy không ổn, đột nhiên nhìn sâu vào trong rừng, quả nhiên thấy một đám bóng người đang từ từ đi về phía

họ.

“Không ổn rồi.” Nhiếp Phong hít một hơi thật sâu, đỡ lấy Kiếm Thần bên cạnh, người sau tự nhiên cũng đã thấy đám bóng người đó.

“Hùng Bá!” Bộ Kinh Vân hai mắt đỏ ngầu, một cái liếc mắt đã nhận ra, người đi đầu trong đám bóng người đó chính là Hùng Bá!

Chỉ thấy hắn đi ra từ sâu trong rừng, theo sau Hùng Bá toàn bộ đều là bang chúng cốt cán của Thiên Hạ Hội, đương nhiên có cả Tần Sương.

“Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, võ công hai ngươi tiến triển nhanh hơn ta tưởng nhiều.

Nếu không để các ngươi chết ở đây, ta e rằng sau này ăn ngủ không yên.” Hùng Bá cười lạnh nhìn họ.

Bộ Kinh Vân cười lạnh, hoạt động gân cốt một phen rồi khinh miệt nói: “Thật sự muốn xem ai chết, cũng khó nói!” Hùng Bá lười tranh cãi với hắn, bây giờ họ đều đã là nỏ mạnh hết đà, không còn khả năng thoát thân nữa.

“Hùng Bá, ta thực sự không hiểu.

Tại sao chỉ vì một lời bói toán của tên giang hồ thuật sĩ đó mà ngươi nhất định phải giết ta?

Ngày xưa ta cũng có công lao lớn với Thiên Hạ Hội!” Nhiếp Phong trầm giọng hỏi Hùng Bá.

Hùng Bá sắc mặt vô cùng lạnh lùng: “Nê Bồ Tát có chút đạo hạnh, lời bói của hắn đáng tin.

Dù có không chuẩn, thì ta cũng chẳng cần người phò tá nữa, giết ngươi cũng để trừ hậu hoạn.” Giọng điệu của hắn nhẹ như không, như thể đang nói một chuyện không liên quan đến mình, nhưng lại đủ

để khiến Nhiếp Phong tức giận!

Vào khoảnh khắc này, Nhiếp Phong cũng như Bộ Kinh Vân, trong lòng đã coi Hùng Bá là người phải giết!

"Ra tay!" Hùng Bá ra lệnh, dù đối mặt với Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân đã là nỏ mạnh hết đà, Hùng Bá vẫn không muốn mạo hiểm, phải tận mắt thấy thi thể hai người mới có thể yên tâm.

Tần Sương đối mặt với Nhiếp Phong, sắc mặt cực kỳ phức tạp, cuối cùng lựa chọn rút kiếm: "Mỗi người vì chủ của mình, xin lỗi!" Nhiếp Phong nghiến răng nghiến lợi tức giận chất vấn: "Ta chưa từng nghĩ có ngày ngươi cũng sẽ ra tay độc ác như vậy với ta?

Ta dám vì ngươi mà bán mạng!" Tần Sương không trả lời, chỉ lập tức xông về phía Nhiếp Phong, chiêu kiếm vừa ra đã là sát chiêu, xem ra hoàn toàn không còn lòng nhân từ như ngày xưa, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng!

Nhưng đúng lúc này, Bộ Kinh Vân đột nhiên bạo động, như mãnh thú thoát cũi lao ra, mỗi bước chân đạp trên mặt đất đều như động đất!

Chỉ trong nháy mắt, mặt đất rung chuyển dữ dội, Bộ Kinh Vân đã áp sát Hùng Bá, gầm lên một tiếng, một quyền đánh thẳng vào Hùng Bá.

Kỳ Lân chi lực phun trào trong đó như thanh long xuất hải, phá tan không trung tấn công Hùng Bá.

Nhưng Hùng Bá không hề lùi bước, cũng vận chân khí cứng rắn đối kháng, một quyền vững vàng đỡ lấy Kỳ Lân chi lực, nhưng cũng bị dư uy đánh cho liên tục lùi lại, trong lòng ngạc nhiên vì sao Kỳ Lân chi lực của Bộ Kinh Vân lại một lần nữa trở nên mạnh hơn!

Bộ Kinh Vân nhân cơ hội này nhanh chóng lao tới, tiếp cận Hùng

Bá trong lúc hắn phân tâm, rồi vung Kỳ Lân Tí đánh vào ngực Hùng Bá!

"Keng!" Một tay khác của Hùng Bá đột nhiên đưa ra từ bên hông, một thanh nhuyễn kiếm vừa rút ra từ thắt lưng đã trở nên cực kỳ cứng rắn, chém về phía cánh tay của Bộ Kinh Vân!

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, gần như không ai có thể nhìn rõ tình hình, chỉ thấy Hùng Bá bị đánh bay ra ngoài, liên tiếp đâm gãy mấy cây đại thụ mới dừng lại.

"Chết tiệt!" Hùng Bá miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đứng dậy, nhìn thanh kiếm gãy trong tay vô cùng bực bội.

Hắn không ngờ Kỳ Lân Tí của Bộ Kinh Vân trông như thân thể phàm thai mà kiếm chém không đứt, ngược lại còn làm gãy cả thanh nhuyễn kiếm được chế tạo từ vẫn thiết!

Bộ Kinh Vân sau khi tung một quyền, do nội lực vận chuyển khiến độc tố lan khắp toàn thân, bản thân cũng không còn sức chiến đấu, chỉ có thể trơ mắt nhìn bỏ lỡ cơ hội tốt.

"Không ổn!" Độc tố lan khắp toàn thân, Bộ Kinh Vân lập tức cảm thấy mọi mạch máu trong cơ thể như bị kim châm đau đớn, ngay cả tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ.

Chương 1091

Càng muốn vận công áp chế, lại càng làm kịch độc lan nhanh hơn, rất nhanh hắn đã đứng đó hoàn toàn không thể động đậy.

Bộ Kinh Vân nhìn Hùng Bá dần dần hồi phục sau cú tập kích, trong lòng khổ sở không thôi.

Cơ hội khó tìm như vậy, mất rồi sẽ không có lại!

Chỉ tiếc là hắn không còn sức tấn công nữa, điều duy nhất có thể làm là nghiến chặt răng không để mình ngất đi.

"Tìm chết!" Bang chúng đồng loạt rút đao tiến lên định lấy mạng Bộ Kinh Vân, nhưng Hùng Bá lại quát lớn một tiếng bắt tất cả lui ra.

"Ta tự mình ra tay!" Không phải Hùng Bá có thâm cừu đại hận với Bộ Kinh Vân đến mức phải tự tay giết mới hả giận, chỉ là lúc này hắn không còn tin tưởng bất kỳ ai nữa, phải tự tay chặt đầu Bộ Kinh Vân mới có thể yên tâm!

"Bộ Kinh Vân, cứ yên tâm, sau khi ngươi chết ta nhất định sẽ thay ngươi bảo quản tốt Kỳ Lân Tí, để nó có công dụng lớn hơn!" Hùng Bá không chút do dự đi về phía Bộ Kinh Vân, lúc này sát ý đã quyết.

"Ta chết, làm ma cũng tuyệt đối không tha cho ngươi!" Tầm nhìn của Bộ Kinh Vân mơ hồ không thể nhìn rõ bóng dáng Hùng Bá, nhưng lòng căm hận thì không hề giảm bớt.

Chỉ tiếc là không còn cơ hội tự tay giết chết kẻ này nữa.

"Bộ Kinh Vân!" Nhiếp Phong đương nhiên không thể trơ mắt nhìn Bộ Kinh Vân chết như vậy, lập tức vung kiếm lao lên, nhưng Tần Sương lại chặn ngay trước mặt hắn, tức giận nói: "Đối thủ của ngươi là ta!" "Cút!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong

không còn quan tâm đến tình nghĩa sư huynh đệ ngày xưa nữa, Phong Thần Thối lập tức thi triển, dưới sự gia trì của U Minh chi lực nhanh như ngọn lửa đen bùng cháy.

Tần Sương thậm chí còn không nhìn rõ bước chân của Nhiếp Phong, giây tiếp theo cánh tay phải của hắn đã bị Nhiếp Phong một cước đạp lên!

"Rắc!" Tiếng xương cốt vỡ vụn chói tai vang lên, Tần Sương đau đớn gào thét thảm thiết, ôm cánh tay phải liên tục lùi lại, cơn đau nhói từ trong xương cốt khiến hắn gần như không thể suy nghĩ.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Nhiếp Phong tránh được Tần Sương, muốn nhân lúc Bộ Kinh Vân chưa bị chặt đầu mà tiến lên cứu viện, nhưng đã quá muộn.

Lưỡi kiếm gãy của Hùng Bá đã kề lên cổ Bộ Kinh Vân.

Đồng tử Nhiếp Phong đột nhiên co rút, lúc này thực sự là lực bất tòng tâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hùng Bá chặt đứt cổ Bộ Kinh Vân!

Nhưng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hùng Bá đột nhiên cảm thấy mu bàn tay lạnh buốt, khi định thần lại thì kinh ngạc thấy cánh tay đã bị một lớp băng sương dày đặc bao phủ, hoàn toàn bị đông cứng!

"Sao có thể..." Hùng Bá chấn động không thôi, nửa người không thể động đậy, như thể cả tủy xương và máu huyết đều bị đông cứng lại.

Chỉ bị trì hoãn một khoảnh khắc, nhưng cục diện đã đột ngột thay đổi.

Nhiếp Phong lập tức chớp lấy thời cơ khó có được, dùng Phong Thần bộ pháp nhanh chóng áp sát.

Hùng Bá đương nhiên không thể trong tình thế yếu kém như vậy mà cưỡng ép đối địch, lập tức né người lùi lại.

Nhiếp Phong cũng không biết lúc này Hùng Bá đang gặp nguy hiểm, không chọn tấn công Hùng Bá mà lập tức che chắn cho Bộ Kinh Vân phía sau.

"Ai dám tiến lên?" Nhiếp Phong hai mắt đỏ ngầu nhìn quanh, đám bang chúng chưa từng thấy một Nhiếp Phong điên cuồng như vậy, nhất thời đều bị dọa đến không dám tiến lên nửa bước.

Hùng Bá dù nửa cánh tay không thể động đậy, nhưng vẫn ra vẻ chất vấn: "Nhiếp Phong, ngươi không lẽ tự cho rằng mình có cơ hội chạy thoát sao?

Bây giờ ngươi làm gì cũng chỉ là con thú bị dồn vào đường cùng mà thôi!" "Nếu bây giờ ngươi đầu hàng ta có thể không giết, chỉ cần phế đi võ công của ngươi là được, nhưng Bộ Kinh Vân thì ta phải giết!" Nhiếp Phong hoàn toàn không để ý đến Hùng Bá, chỉ nhìn về phía Kiếm Thần không xa mà hét lớn: "Kiếm Thần, ta ở đây..." Lời nói được nửa thì im bặt, Nhiếp Phong thấy sắc mặt Kiếm Thần cực kỳ tái nhợt, khí tức cũng trở nên vô cùng yếu ớt, ngay cả dùng kiếm cũng khó mà chống đỡ cơ thể.

"Nhiếp Phong!

Ngươi tìm cách nhân cơ hội chạy đi, không cần lo cho ta nữa." Kiếm Thần nghiến răng rút ra một mũi tên độc từ sau lưng ném xuống đất, cười khổ với Nhiếp Phong: "Không biết vừa rồi ai đã bắn lén ta một mũi, tiếc là ta sắp không sống được bao lâu nữa." Nhiếp Phong nhìn Bộ Kinh Vân cũng đang hấp hối, gần như mất đi ý thức, trong lòng có thể nói là đau đớn tột cùng!

Chỉ hơn một canh giờ đã bị dồn vào đường cùng như vậy, thậm chí còn không nghĩ ra cách nào để thoát thân.

Dù chỉ có một mình hắn cũng không thể rời khỏi đây được.

Nếu đã không thể rời đi...

"Vậy thì cùng nhau chết ở đây cũng không tệ!" Nhiếp Phong vỗ vỗ vai Bộ Kinh Vân, người sau chỉ còn chút ý thức khẽ gật đầu với hắn, Kiếm Thần ở không xa cũng cất tiếng cười lớn.

"Hùng Bá, cứ yên tâm, nếu hôm nay chúng ta chết ở đây, sư phụ ta chắc chắn sẽ đến báo thù!

Cơn thịnh nộ của Vô Danh Kiếm Lư ngươi không chịu nổi đâu!" Hùng Bá sắc mặt thản nhiên: "Nếu có ngày, sư phụ ngươi chết trong tay ta, ta có thể hợp táng hai người các ngươi một chỗ.

Ra tay, dùng tên độc bắn chết chúng!" Hùng Bá lúc này chỉ khổ não vì cánh tay không thể động đậy, nếu không một mình hắn có thể giết chết cả ba người.

"Ra tay!" Mọi người đồng loạt giương cung nỏ, lúc chuẩn bị bắn đồng loạt, Hùng Bá lại đột nhiên hét lớn: "Dừng tay, tất cả dừng tay cho ta!" Nhưng mệnh lệnh của hắn đã chậm một bước, có một tên bang chúng nhanh tay hơn vài phần, một mũi tên đã được bắn ra.

Một chuyện ngoài dự liệu của mọi người đã xảy ra: Hùng Bá bước nhanh xông lên, thân hình nhanh như gió lướt, cưỡng ép bắt lấy mũi tên độc đã rời khỏi dây cung!

Mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc.

Hùng Bá vừa rồi không phải muốn triệt để dồn họ vào chỗ chết sao, sao bây giờ lại cứu?

"Khốn kiếp!

Ngươi không nghe rõ mệnh lệnh của ta à!" Hùng Bá ném mũi tên độc xuống đất, tức giận tát một bạt tai vào tên thuộc hạ đó!

"Bang chủ tha tội!" Người sau lập tức sợ đến mặt không còn giọt

máu, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin, nhưng Hùng Bá không để ý nữa, chỉ nhìn thẳng về phía lối vào thôn trang.

Tầm mắt của mọi người cũng bất giác nhìn theo, kinh ngạc thấy một thanh niên đang từ cổng thôn đi về phía họ, tay còn xách theo một thứ gì đó.

Hùng Bá nhìn thấy bóng người đó lập tức mặt không còn giọt máu, ngay lập tức nhận ra khí tức trên người này giống hệt với cường giả bí ẩn mà hắn gặp trên cao tháp ở Thiên Hạ Thành ngày đó!

Lúc hắn vừa ra lệnh bắn tên, giọng cảnh cáo của Ngao Tông cũng đồng thời vang lên bên tai hắn: "Nếu không muốn chết ngay tại chỗ, lập tức thu tay, trong số họ nếu có bất kỳ ai chết, ngươi chắc chắn sẽ phải đền mạng!" Giây phút giọng nói đó vang lên, Hùng Bá thậm chí không cần suy nghĩ nhiều, lập tức tin vào lời cảnh cáo này!

Có lẽ vì uy nghiêm ẩn chứa trong đó quá chấn nhiếp, Hùng Bá mới lập tức ngăn cản bang chúng.

Bây giờ nhìn thấy Ngao Tông xuất hiện ở cổng thôn, Hùng Bá trong lòng càng thêm chắc chắn lựa chọn vừa rồi của mình vô cùng sáng suốt.

Đối với một cường giả như vậy, giết người quả thực dễ như trở bàn tay!

Ngao Tông ném thứ trong tay ra, mọi người mới nhìn rõ đó là một cái đầu người!

"Đầu của Chu Vân Thiên!" Lập tức có người nhận ra thân phận thật của cái đầu đó.

Lúc này mọi người đều chú ý, trên cái đầu chỉ còn lại của Chu Vân Thiên vẫn còn mang theo nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời.

Không ai có thể tưởng tượng được gã này trước khi chết rốt cuộc

đã nhìn thấy thứ gì, khiến hắn chết không nhắm mắt như vậy.

"Tiền bối!" Nhiếp Phong nhìn thấy Ngao Tông, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng.

Có ngài ấy ở đây, mọi chuyện sẽ kết thúc!

"Đi đi.

Bây giờ ta không giết một ai, các ngươi đều có thể rời đi.

Nếu còn trì hoãn thêm một lát nữa thì khó nói." Ngao Tông nhàn nhạt liếc nhìn đám người một cái, không có bất kỳ lời cảnh cáo gay gắt nào, chỉ một câu như vậy.

Nhưng câu nói này lại khiến mọi người hoàn toàn tức giận, đều rút đao chuẩn bị ra tay với Ngao Tông.

Gã này chẳng phải chỉ là một người trông không có chút công lực nào sao, dám ngông cuồng như vậy?

Chương 1092

"Tất cả dừng tay cho ta!" Hùng Bá đột nhiên gầm lên một tiếng ra lệnh dừng tay.

"Bây giờ lập tức rời đi, tất cả mọi người đi, thu dọn thi thể, không ai được trì hoãn một khắc!" Bang chúng gần như tưởng mình nghe nhầm, nhưng khi nhìn về phía Hùng Bá để xin ý kiến, lại bị ánh mắt cực kỳ phẫn nộ của đối phương nhìn lại, khiến không ai dám đối mặt nửa khắc.

"Đi!" Dù đã chết nhiều người như vậy, mục đích gần như sắp đạt được cũng đành phải từ bỏ, mặc dù ngay cả họ cũng không biết tại sao.

Nhưng Tần Sương lúc này lại ôm cánh tay phải dựa vào một bên, sắc mặt vô cùng suy yếu: "Bang chủ, cánh tay này của ta hình như đã phế rồi..." Hùng Bá mặt mày tái mét đi đến bên cạnh Tần Sương, xem xét một chút liền hiểu ra, toàn bộ cánh tay của Tần Sương xương cốt đã vỡ nát!

Lúc này cánh tay đó đối với hắn hoàn toàn là một vật trang trí, chẳng bằng chặt phăng đi.

"Đợi về rồi tính!" Hùng Bá nghiến răng nghiến lợi, cái giá phải trả hôm nay thực sự quá thảm trọng, nhưng dù vậy vẫn không đạt được mục đích!

Thiên Hạ Hội nhanh chóng rút lui, Kiếm Thần kinh ngạc đến ngẩn người nhìn cảnh này, không hiểu vì sao Hùng Bá lại rút lui nhanh gọn như vậy.

Dù Ngao Tông quả thực võ công cao cường, nhưng từ đầu đến cuối ngài ấy còn chưa thể hiện một chiêu nào mà.

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Ngao Tông đi đến bên cạnh Kiếm Thần, phát hiện gã này kịch độc công tâm, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống được nửa canh giờ.

“Không sao.

Chỉ là sau khi ta chết, sư phụ ta chắc chắn cũng sẽ bắt Hùng Bá đền mạng!” Kiếm Thần miễn cưỡng nở một nụ cười khó coi với Ngao Tông, thực sự có chút không cam lòng.

“Yên tâm, không sao đâu, nghỉ ngơi cho tốt là được.” Ngao Tông chỉ vỗ vỗ vai hắn, sau đó quay người đi về phía Nhiếp Phong.

Kiếm Thần nhìn bóng lưng rời đi của Ngao Tông không thể tin nổi.

Mình bị độc tố công tâm, sắp chết đến nơi rồi, sao có thể nghỉ ngơi là khỏi được?

Nhưng giây tiếp theo, hắn đột nhiên nhận ra độc tố trong cơ thể đã biến mất không dấu vết, ngay cả thương thế trên người cũng đã hồi phục hơn nửa, trừ việc hơi suy yếu một chút ra thì không có gì khác thường!

Kiếm Thần cực kỳ ngạc nhiên, đang trăm mối không thể lý giải thì đột nhiên hiểu ra Ngao Tông đã ra tay chữa trị cho mình.

Trực tiếp kéo hắn từ Quỷ Môn Quan trở về.

Nhiếp Phong thấy Ngao Tông đi tới liền hoàn toàn thả lỏng, dựa vào một gốc cây bị chặt đứt ngồi xuống, bây giờ hắn đã kiệt sức.

“Ta không chữa cho ngươi, ta thấy ngươi cũng không bị thương chí mạng.” Ngao Tông đi đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, truyền vào một chút chân khí, người sau lập tức tỉnh lại.

“Đa tạ ngài ra tay tương trợ, tiền bối!

Ta bây giờ lại nợ ngài một mạng, cả đời này e là không trả hết." Bộ Kinh Vân cảm kích không thôi tạ ơn Ngao Tông.

"Giữ được tính mạng là tốt rồi." Ngao Tông chỉ thản nhiên cười với hắn.

Ban đầu hắn không có ý định ra tay, chỉ là thấy mọi người rơi vào tuyệt cảnh, nếu không ra tay nữa thì cả ba người đều sẽ chết ở đây.

"Tiền bối, thứ cho ta thất lễ, nếu ta có thể áp chế độc tố một lúc, ít nhất ta có thể cùng Hùng Bá đồng quy vu tận, không đến nỗi... ai..." Bộ Kinh Vân đến phút cuối cùng vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Nhiếp Phong cũng có chút tò mò: "Tiền bối, vừa rồi ngài có thể trực tiếp lấy mạng Hùng Bá mà, tại sao lại để hắn đi?" Ngao Tông biết rằng giải thích với đám người này cũng không thể hiểu được, chỉ tùy ý trả lời: "Hắn không có thù với ta, giết hắn đối với ta không có ý nghĩa gì." Nhiếp Phong muốn nói lại thôi.

Có lẽ mỗi một tuyệt thế cao thủ đều ít nhiều có những tính cách kỳ lạ, có lẽ vị tiền bối này cũng vậy.

Huống hồ đây cũng là thù hận của họ, trông chờ người ngoài báo thù thực sự quá ngu ngốc.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi một chút, liền quay trở lại thôn trang.

Vu Sở Sở đã sớm biết tin cũng lập tức ra đón.

"Ngao công tử, ngài không sao chứ?" Vừa gặp mặt Vu Sở Sở đã lập tức chạy về phía Ngao Tông, lúc này nàng chỉ lo lắng Ngao Tông bị thương.

Bộ Kinh Vân không khỏi cười: "Yên tâm đi cô nương, bằng đám ngu ngốc đó mà muốn làm ngài ấy bị thương sao?" Nhiếp Phong có chút áy náy đối mặt với dân làng: "Vạn phần xin lỗi!

Lần này Hùng Bá nhắm vào huynh đệ chúng ta, nếu chúng ta không ở lại đây cũng sẽ không liên lụy đến cả thôn.

Từ nay về sau e là các vị không thể tiếp tục sống ở đây được nữa." Kiếm Thần tiếp lời Nhiếp Phong: "Đúng vậy, Hùng Bá trước nay lòng dạ hẹp hòi, lần này không đạt được mục đích chắc chắn sẽ trút giận lên các vị, dù không quay lại giết người vào ngày khác, ít nhất cũng sẽ tiết lộ hoàn toàn đường đi của thôn trang." Dân làng đều biết điều đó có ý nghĩa gì, chỉ im lặng không nói, sau đó lần lượt quay về thôn thu dọn đồ đạc.

Sự việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể tính toán xem tiếp theo nên đi đâu sinh sống.

Trưởng thôn đến trước mặt Nhiếp Phong chỉ cười khổ một tiếng: "Xin lỗi, tôi không hề trách các vị, chỉ là... ai." Trưởng thôn vốn muốn nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại thôi.

Ông có thể không oán trách, nhưng không thể đại diện cho những dân làng khác, dù sao đây cũng là quê hương họ đã sống hàng trăm năm.

Cuối cùng Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong lấy ra toàn bộ tài sản trên người, hy vọng có thể góp chút sức mọn để bồi thường cho dân làng, nhưng họ cũng biết so với tổn thất của dân làng thì quả thực là muối bỏ bể.

"Ta bây giờ lại có thêm một lý do phải giết Hùng Bá, gã này nếu không chết, thật không biết tương lai còn có bao nhiêu người bị liên lụy!" Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ta thấy, người trong thiên hạ muốn giết Hùng Bá nhiều không đếm xuể." Kiếm Thần xen vào: "Theo ta được biết, Vô Song Thành tuy bị diệt, nhưng người của Độc Cô gia và Minh gia đã sớm thoát thân rời đi, Hùng Bá một người sống cũng không bắt được.

Nếu có thể tìm được những người này, có lẽ có thể thuyết phục họ cùng chúng ta đối phó Hùng Bá!" Đó là một ý hay, nhưng Độc Cô gia đã sớm biến mất trên giang hồ, ai có thể tìm được nơi ở của họ bây giờ?

Chuyện này xem ra phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Ngao Tông thì không tham gia thảo luận kế hoạch báo thù, chỉ đứng một bên nhìn dân làng vận chuyển hàng hóa chuẩn bị, cũng không biết bước tiếp theo họ định đi đâu.

Một đứa trẻ cõng một bọc đồ nặng đi qua trước mặt Ngao Tông, trong một cái liếc mắt vô tình, Ngao Tông đột nhiên phát hiện trên người đứa trẻ có một luồng khí tức bất thường.

Chính xác hơn, hẳn là trong bọc đồ trên lưng đứa trẻ có lưu lại một loại năng lượng sát khí cực nặng, khiến hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Dùng thần thức quan sát, trong bọc đồ có một luồng khí tức màu đỏ đang từ từ tỏa ra, và xâm thực vào cơ thể đứa trẻ.

Nếu không bị Ngao Tông phát hiện, đứa trẻ sớm muộn cũng sẽ bị luồng khí tức này ảnh hưởng tâm trí, thậm chí biến thành kẻ điên.

"Nhóc con, đợi một chút." Ngao Tông giữ lấy bọc đồ sau lưng nó, đứa trẻ đó lại đột nhiên như chim sợ cành cong, ôm chặt lấy bọc đồ không chịu buông ra.

"Tiền bối?" Bộ Kinh Vân và những người khác có chút ngạc nhiên, Ngao Tông sao lại có hứng thú với vật phẩm của một đứa trẻ?

"Nhóc con, ta thấy bọc đồ này rất đẹp, có thể tặng cho ta không?" Ngao Tông nói, từ trong lòng lấy ra một thỏi vàng đưa cho đứa trẻ, "Đương nhiên, ta không lấy không." Đứa trẻ nhìn thấy thỏi vàng thì không thể rời mắt, nhưng dù vậy, đối với yêu cầu của Ngao Tông vẫn

lắc đầu: “Bọc đồ này không thể cho người khác!” “Vì sao?

Ngươi thấy vàng không đủ?” Ngao Tông khẽ híp mắt quan sát đứa trẻ, mơ hồ thấy trên đỉnh đầu đứa trẻ có một luồng âm khí màu đen đang từ từ bốc lên.

“Tóm lại là không thể cho, bất kỳ ai cũng không được!” Đứa trẻ đột nhiên gào thét như một con thú hoang, thấy không thể giật lại bọc đồ từ tay Ngao Tông, liền mở miệng định cắn vào cánh tay hắn.

Ngao Tông nhanh chóng ra tay, dùng đầu ngón tay điểm vào trán đứa trẻ, lấy U Minh chi lực lưu chuyển trong cơ thể nó, trong nháy mắt bức âm khí trong người ra ngoài!

“A!” Một tiếng hét đau đớn thê lương vang lên, chỉ thấy âm khí bám trên người đứa trẻ hóa thành hình người nhanh chóng rời khỏi cơ thể nó.

Đứa trẻ nhanh chóng ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

“Bộ Kinh Vân!” Ngao Tông ra lệnh một tiếng, Bộ Kinh Vân lập tức tiến lên giúp đỡ đứa trẻ đã ngất xỉu.

Chương 1093

Lúc này cha mẹ đứa trẻ mới phát hiện ra sự bất thường ở đây, vội vàng chạy đến xem tình hình.

“Đại hiệp, con nít không hiểu chuyện đã va chạm đến ngài, xin ngài tha thứ!

Mấy ngày gần đây đứa nhỏ vẫn luôn tinh thần hoảng hốt, ngay cả tôi nó cũng không nhận ra, ngài tuyệt đối đừng chấp nhặt với nó a!” Đôi vợ chồng đó khổ sở cầu xin Ngao Tông, nhưng người sau không để ý, chỉ dùng thần thức dò xét xung quanh, lập tức tìm ra quỷ hồn âm khí vừa thoát khỏi cơ thể đứa trẻ.

Ngao Tông đưa tay ra không trung tóm một cái, lực hút trong lòng bàn tay cưỡng ép xé toạc quỷ hồn vào trong, nhanh chóng dồn nó vào đường cùng, chỉ có thể co rúm trong lòng bàn tay Ngao Tông không thể động đậy.

“Đứa trẻ bị tà ma va phải.

Không cần lo lắng, để nó nghỉ ngơi một thời gian là được.” Ngao Tông dặn dò đôi vợ chồng một câu.

Họ còn chưa hiểu, đứa trẻ đã từ từ tỉnh lại: “Con... con đang ở đâu vậy?” Đứa trẻ như bị mất trí nhớ, đứng dậy nhìn quanh, sắc mặt đầy mờ mịt: “Con vừa rồi hình như đang chơi ở bờ sông, sao chớp mắt lại ở đây rồi?” Cha đứa trẻ không nhịn được mắng: “Ngươi ngủ mơ à!

Chơi ở bờ sông là chuyện từ bao giờ rồi!

Mấy ngày nay ngươi bị sao vậy, ngay cả ta và mẹ ngươi cũng không nhận ra!” “Không cần trách nó.” Ngao Tông đột nhiên lên tiếng, “Đứa trẻ hẳn là lúc chơi ở bờ sông đã bị tà ma nhập vào.

Cho nên mấy ngày gần đây mới kỳ lạ như các vị thấy.” Ngao Tông giơ hồn phách trong tay cho họ xem, con quỷ mặt mày hung tợn trong lòng bàn tay Ngao Tông run lẩy bẩy, hoàn toàn không dám làm càn!

“Thì ra là vậy!” “Đa tạ đại hiệp!

Ngài đã cứu mạng con trai tôi!” Đôi vợ chồng bừng tỉnh, lập tức cảm kích không thôi cúi lạy Ngao Tông, thậm chí còn lấy ra chút bạc vụn duy nhất trong bọc đồ để cảm tạ, Ngao Tông đương nhiên từ chối.

“Bọc đồ này coi như là báo đáp của các vị cho ta đi.” Ngao Tông xách bọc đồ cười nhạt nói.

Dù không hiểu vì sao Ngao Tông lại hứng thú với bọc đồ của một đứa trẻ, nhưng họ vẫn tạ ơn rối rít rồi cáo biệt.

Sau khi họ đi, Ngao Tông liền mở bọc đồ ra, trong đống quần áo đơn sơ đó nhanh chóng tìm thấy một tảng đá màu đỏ son, bán trong suốt.

Khi hòn đá màu đỏ máu kia xuất hiện, Bộ Kinh Vân bỗng nhiên phát giác cánh tay Kỳ Lân của mình khẽ run lên, dường như đã tạo ra một sự cộng hưởng vô cùng kỳ lạ với hòn đá đó. "Để ta xem!" Bộ Kinh Vân vội vàng tiến lại gần, Ngao Tông bèn trực tiếp giao hòn đá cho hắn.

Nâng hòn đá màu đỏ trong tay, Bộ Kinh Vân có thể cảm nhận được vật này dường như vẫn luôn cộng hưởng với cánh tay Kỳ Lân của mình, phảng phất như có thể hấp thụ sức mạnh từ bên trong nó để bổ sung cho cánh tay Kỳ Lân?

Bộ Kinh Vân mơ hồ hiểu ra, bèn từ từ truyền lực Kỳ Lân vào trong hòn đá.

Hòn đá nhanh chóng mềm ra, cuối cùng như một tảng băng bị lửa

nung, tan chảy nhanh chóng, biến thành một vũng chất lỏng màu đỏ ở trạng thái nửa đông đặc chảy trong tay Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân nhìn khối chất lỏng kia, có chút không chắc chắn nói: "Tiền bối, trong thứ này có sức mạnh Kỳ Lân vô cùng cường đại, ta nghi ngờ vật này có thể liên quan đến Kỳ Lân!" "Thậm chí, thứ này có thể là máu của Kỳ Lân!" Sự khẳng định của Bộ Kinh Vân cũng chứng thực cho suy đoán của Ngao Tông: "Suy nghĩ của ta cũng giống ngươi.

Vật này vẫn mang một số đặc tính của sinh linh, hẳn là được tách ra từ một vật sống.

Nếu có khả năng..." Ngao Tông và Bộ Kinh Vân trao đổi ánh mắt, cả hai đều lập tức nhìn ra suy nghĩ trong lòng đối phương. "Dựa vào vật này, có lẽ có thể tìm được Kỳ Lân!" Hai người dị khẩu đồng thanh nói. "Kỳ Lân?

Thật sự tìm được sao?" Kiếm Thần và Nhiếp Phong ở bên cạnh cũng không khỏi tiến lại gần.

Nếu thật sự có thể tìm thấy bản thể của Kỳ Lân, lấy được lượng lớn máu Kỳ Lân từ trên người nó, chẳng phải ai trong số họ cũng có thể sở hữu một cánh tay Kỳ Lân sao!

Kiếm Thần lập tức hứng thú, hắn đã tận mắt chứng kiến sự cường đại của cánh tay Kỳ Lân của Bộ Kinh Vân, đối với một kiếm khách như hắn, nó có sức hấp dẫn cực lớn. "Chỉ là một thứ quý giá như vậy tại sao lại rơi vào tay một đứa trẻ?" Nhiếp Phong có chút không hiểu.

Ngao Tông khẽ suy nghĩ: "Có lẽ Kỳ Lân từng đi ngang qua nơi này, đúng lúc đó bị thương, máu trên người nhỏ giọt ngưng tụ thành đá, bị đứa trẻ này nhặt được.

Cũng chính vì trên người mang theo năng lượng tinh thuần như

vậy mới thu hút quỷ quái nhập vào, muốn chiếm làm của riêng." Nhớ lại dáng vẻ đứa trẻ đó khi bị quỷ quái nhập vào đã từng liều mạng tranh đoạt hòn đá, trong lòng Ngao Tông càng thêm chắc chắn.

Bộ Kinh Vân vô cùng phấn khích, lúc này có chút nóng lòng muốn thử, hận không thể lập tức đi tìm Kỳ Lân! "Khoan đã." Ngao Tông xòe bàn tay, con quỷ hồn bị chế ngự vẫn đang co ro run rẩy trong lòng bàn tay hắn.

Dù Ngao Tông đã giải trừ cấm chế, tiểu quỷ vẫn không dám trốn thoát, nó có thể cảm nhận được Ngao Tông mạnh hơn nó quá nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng nó! "Quỷ quái ư?!" Kiếm Thần theo bản năng lùi lại và nắm chặt chuôi kiếm, hắn chỉ từng nghe nói về quỷ hồn trong truyền thuyết, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy!

Nếu thứ này không bị Ngao Tông khống chế, có lẽ hắn đã rút kiếm tấn công ngay từ giây phút đầu tiên. "Cẩn thận một chút, võ công ta tu luyện đều là để đối phó với phàm nhân, đối với loại quỷ quái này dường như không có cách nào đối phó!" Nhiếp Phong lại bình tĩnh hơn nhiều.

Nhưng mức độ kính phục của ba người đối với Ngao Tông lại tăng thêm một bậc, loại cao nhân có thể tùy ý thu phục quỷ hồn này trong truyền thuyết đều là người có đại thần thông.

Việc Ngao Tông có thể làm được điều này trong mắt họ gần như là một nhân vật thần tiên.

Ngao Tông chỉ nhìn chằm chằm vào quỷ hồn, lạnh lùng nói: "Tiếp theo ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề, trả lời tốt thì có thể không chết." "Đại nhân cứ phân phó!

Tiểu nhân không dám nói một lời gian dối!" Tiểu quỷ kinh hãi gật đầu lia lịa. "Ngươi nhập vào thân xác đứa trẻ đó, hẳn là có một phần ký ức gần đây của nó.

Trong ký ức đó, hòn đá này được nhặt từ đâu?" Ngao Tông hỏi.

Tiểu quỷ không dám giấu giếm, sau khi suy nghĩ kỹ một hồi, liền cẩn thận chỉ về phía khu rừng tùng không xa: "Hẳn là ở nơi đó..." Ngao Tông khẽ gật đầu: "Nếu ngươi đã sớm biết, tại sao không đi tìm Kỳ Lân để lấy máu?

Máu của loại linh thú này đối với ngươi là thứ đại bổ, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?" Tiểu quỷ rụt rè nói: "Ta đã thử, nhưng con Kỳ Lân đó dường như đạo hạnh rất lợi hại, chỉ riêng khí tức của nó đã khiến ta không thể chịu đựng nổi, cho nên ta chỉ có thể tồn tại trong cơ thể đứa trẻ để hấp thụ sức mạnh trong máu Kỳ Lân." Nói đến đây, Bộ Kinh Vân nhìn phần máu Kỳ Lân còn lại trong tay, quả nhiên trong thứ này không còn chút sức mạnh nào, tất cả đều đã bị quỷ quái hấp thụ hết.

Ngao Tông trong lòng đã rõ, gật đầu với mọi người: "Những gì tên này nói hẳn không phải là giả, chúng ta có muốn thử đi tìm xem không?" "Đương nhiên!" Bộ Kinh Vân không chút do dự gật đầu: "Nếu có thể lấy được lượng lớn máu Kỳ Lân, Hùng Bá kia căn bản không đáng để sợ!" Kiếm Thần càng kích động hăm hở, tuy không nói một lời nhưng vẻ mặt khó nén của hắn đã chứng thực suy nghĩ trong lòng. "Ta cho rằng mạo hiểm này đáng giá, nhưng tiền đề là phải cẩn thận một chút, nghe tiểu quỷ kia nói con Kỳ Lân đó dường như rất mạnh, chúng ta không dễ đối phó đâu." Nhiếp Phong cũng theo đó bày tỏ thái độ, nhưng cách nhìn của hắn lại vô cùng thận trọng. "Không có gì to tát, nếu thật sự phải đánh một trận, thắng bại cũng chưa biết được!" Bộ Kinh Vân lại không thể kìm nén được nữa, nhìn dáng vẻ xoa tay mài quyền của hắn dường như hận không thể lập tức tìm được Kỳ Lân để đánh một trận!

Nhiếp Phong thấy dáng vẻ đó không khỏi chau mày, tính cách lỗ mãng của tên này dường như ngày càng nghiêm trọng hơn. "Các vị cứ

yên tâm, có Ngao tiền bối đi cùng chúng ta, cũng không cần lo lắng nhiều như vậy!" Kiếm Thần lại cực kỳ yên tâm.

Ngao Tông thấy hắn tự đại như vậy, không thể không lên tiếng nhắc nhở: "Ta có thể hiểu suy nghĩ của ngươi bây giờ.

Nhưng nói trước, nếu gặp phải con Kỳ Lân đó, ta sẽ không ra tay giúp đỡ.

Có thể đoạt được máu Kỳ Lân hay không, phải xem bản lĩnh của các ngươi." Lời nói của Ngao Tông lập tức khiến Kiếm Thần vô cùng xấu hổ, nhưng Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong lại nhanh chóng hiểu được ý của Ngao Tông.

Từ trước đến nay, cảm giác mà Ngao Tông mang lại cho họ luôn là đứng ngoài cuộc, dường như bất cứ chuyện gì nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn đều không có hứng thú nhúng tay vào, chỉ giúp đỡ một cách gián tiếp mà thôi.

Loại chuyện chủ động mạo hiểm thậm chí có khả năng mất mạng này, Ngao Tông tuyệt đối không thể ra tay, chết cũng là đáng đời. "Bất kể thế nào, cứ thử xem trước đã!

Chương 1094

Tiền bối, xin hãy để tiểu quỷ đó dẫn đường cho chúng ta." Bộ Kinh Vân thỉnh cầu.

Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó thả tiểu quỷ ra, ra lệnh cho nó dẫn đường cho mọi người.

Dù tiểu quỷ không bị Ngao Tông trói buộc, nhưng nó vẫn rất biết điều dẫn đường, không dám có nửa điểm ngang ngược.

Nó dẫn mọi người vào con đường nhỏ sau núi của thôn trang.

Vừa bước vào, mọi người liền cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nóng bỏng và oi bức ập thẳng vào mặt!

Cảm giác như hơi nước bốc lên từ ánh mặt trời giữa mùa hè, nóng bức đến mức khiến người ta khó chịu. "Kỳ Lân tuyệt đối ở trong này!" Bộ Kinh Vân phát hiện năng lượng trong khu vực này khiến hắn càng lúc càng quen thuộc, thậm chí những đường vân màu vàng nhạt trên cánh tay Kỳ Lân cũng đang dần lấp lánh, một dị thường mà Bộ Kinh Vân chưa từng phát hiện.

Kiếm Thần lại cảm thấy có chút kỳ quái, nhìn xung quanh, ngoài việc khí hậu oi bức ra thì không có gì bất thường: "Ta nghe nói Kỳ Lân hung ác dị thường, sẽ chủ động tấn công bất kỳ sinh linh nào dám lại gần, tại sao trong thôn lại không có ai chết vì Kỳ Lân?" Ngao Tông phất tay một cái, một lớp bình chướng cuồng phong hiện ra quanh thân, thổi bay toàn bộ luồng khí nóng xung quanh, mọi người mới cảm thấy dễ chịu hơn không ít. "Ta đoán, nếu Kỳ Lân ở đây mà không chủ động tấn công người sống, chỉ có thể chứng minh một điều, nó không còn chút sức lực nào để tấn công người khác, thân đang mang trọng thương." Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức sáng mắt lên, nếu quả

thật như vậy, chẳng phải là có thể nhặt được một món hời lớn sao! "Nhưng cẩn thận vẫn hơn!

Dù sao đó cũng là linh thú, chúng ta chỉ là phàm nhân có chút võ công, chưa chắc đã là đối thủ của nó." Nhiếp Phong vẫn rất thận trọng.

Con đường hẹp dài càng đi càng hẹp, đến cuối cùng thậm chí chỉ đủ cho một người miễn cưỡng đi qua, Bộ Kinh Vân cũng tự mình xung phong đi đầu.

Sau khi đi được khoảng một nén nhang, họ phát hiện hoa cỏ cây cối xung quanh con đường phía trước đều đã biến thành tro bụi, vẫn còn những đốm lửa chưa tàn đang cháy.

Cây khô cháy xung quanh có những vết gãy nứt, vỡ vụn, dường như nơi này đã xảy ra một trận đại chiến quy mô không nhỏ, trên mặt đất có một loại dấu chân động vật hình thù kỳ lạ trông vẫn còn khá mới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chắc chắn là dấu chân của Kỳ Lân. "Có lẽ con Kỳ Lân đó vừa mới đi ngang qua đây, các vị cẩn thận một chút!" Bộ Kinh Vân lập tức nhắc nhở mọi người, đồng thời rút ra một thanh kiếm vừa nhặt được trên chiến trường để chuẩn bị chiến đấu.

Trận đại chiến trong tưởng tượng không xảy ra, ở cuối con đường hẹp này, họ nhìn thấy một sơn động bị rừng rậm che phủ vô cùng kín đáo.

Nếu không phải ngọn lửa đã thiêu rụi toàn bộ hoa cỏ cây cối xung quanh, rất khó để nhận ra nơi này có một sơn động. "Hẳn là ở trong này rồi.

Các vị cẩn thận, ta đi đầu!" Bộ Kinh Vân không chút do dự đi ở phía trước nhất, trong lòng mơ hồ cảm thấy tiếp theo chắc chắn sẽ là

một trận tử chiến.

Nhưng khi bước vào sơn động, hắn lại phát hiện ngoài luồng khí nóng ập vào mặt ra, nơi này căn bản không có bất kỳ dấu hiệu tồn tại của sinh linh nào.

Bộ Kinh Vân vốn đoán rằng Kỳ Lân đang ẩn nấp trong bóng tối để mai phục, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy bất kỳ bóng dáng nào xuất hiện. "Chuyện gì vậy?" Bộ Kinh Vân chau mày, lẽ nào con Kỳ Lân đó đã chạy trốn rồi?

Ngao Tông nhìn xung quanh, đột nhiên chỉ vào vách tường: "Nơi này hẳn đã xảy ra không ít chuyện.

Nhìn xem, ngay cả trên vách tường cũng có rất nhiều vết kiếm và vết cào, rõ ràng có người đã đi trước chúng ta một bước đến đây để bắt Kỳ Lân." Bộ Kinh Vân lập tức tức giận không thôi: "Lẽ nào đã bị người ta bắt được rồi?

Không thể xui xẻo như vậy chứ!" Trước đó hắn còn tràn đầy kỳ vọng, thậm chí đã nghĩ sẵn cách sử dụng máu Kỳ Lân, sự chênh lệch trước và sau này thực sự khiến hắn khó có thể chấp nhận! "Bọn họ hẳn là chưa đi xa, bây giờ chúng ta..." Nói được nửa lời, Ngao Tông đột nhiên quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào một bóng người đã xuất hiện ở cửa động.

Ba người còn lại cũng lập tức nhận ra, đang chuẩn bị nghênh địch thì Bộ Kinh Vân lại là người đầu tiên buột miệng gọi tên người đó: "Đoạn Lãng?!" Không nhìn lầm, người xuất hiện trước mắt chính là Đoạn Lãng.

Chỉ là so với trước đây, lúc này sắc mặt Đoạn Lãng cực kỳ tiều tụy, nhưng đôi mắt lại sáng ngời và mang theo vẻ cảnh giác nhìn họ: "Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân.

Lâu rồi không gặp." Sau khi xác nhận người trước mắt là Đoạn Lãng, mọi người mới hoàn toàn yên tâm, Bộ Kinh Vân còn thản nhiên bước lên muốn chào hỏi hắn. "Đừng lại gần!" Đoạn Lãng đột nhiên lùi lại một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân: "Tại sao các ngươi lại đến đây?" Hành động này khiến mọi người có chút kỳ quái, người này sao lại trở nên đa nghi như vậy?

Bộ Kinh Vân cũng không nghĩ nhiều, ngược lại trực tiếp nói ra mục đích của chuyến đi: "Chúng ta phát hiện ra tung tích của thần thú trong truyền thuyết - Kỳ Lân ở gần đây, cho nên muốn đến xem có tìm được nó không." Kiếm Thần lùi lại một bước, nhỏ giọng hỏi Nhiếp Phong bên cạnh: "Thẳng thắn nói ra mọi chuyện như vậy, thật sự không sao chứ?" Nhiếp Phong cũng không để ý: "Tất nhiên!

Chúng ta đều là huynh đệ tốt lớn lên từ nhỏ, Đoạn Lãng là người của chúng ta, không cần lo lắng." Kiếm Thần vẫn luôn nhìn chằm chằm Đoạn Lãng, cảm thấy sắc mặt hiện tại của Đoạn Lãng dường như không hề xem họ là người một nhà. "Ra là vậy." Đoạn Lãng cười khổ một tiếng, sau đó ngồi xuống đất có chút bi ai nói: "Các ngươi cũng phát hiện ra tung tích của Kỳ Lân rồi." Bộ Kinh Vân không hiểu tại sao Đoạn Lãng lại sa sút như vậy, đang định tiến lên khuyên giải thì người sau lại một lần nữa quát ngăn lại: "Đừng lại gần ta!

Ta hiện tại đã trúng độc Kỳ Lân, sống không được bao lâu nữa.

Nếu các ngươi tiếp cận, e rằng cũng sẽ mệnh bạc như ta!" "Cái gì?!" Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân vô cùng kinh ngạc, trên người Kỳ Lân có kịch độc là điều họ hoàn toàn không ngờ tới!

Nhưng như vậy lại càng khiến họ lo lắng cho Đoạn Lãng hơn, Bộ Kinh Vân mày nhíu chặt, lục tìm trên người viên thuốc giải độc mà Vu Nhạc đưa cho ban đầu: "Ngươi thử xem, có lẽ thứ này có thể giải độc cho ngươi!

Đừng từ bỏ, chúng ta là huynh đệ, ta nhất định sẽ tìm cách cứu ngươi!" Đoạn Lãng lại chỉ lắc đầu cười khổ: "Độc Kỳ Lân không có thuốc giải, e rằng ta mệnh này khó giữ.

Ngay từ đầu ta rời khỏi Thiên Hạ Hội đã định trước ta chắc chắn sẽ chết.

Một năm qua ta đã cố gắng hết sức để trở nên mạnh mẽ, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng." Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lúc này thật sự không biết nên an ủi vị sư đệ từng tình như thủ túc này như thế nào.

Lúc này, Ngao Tông lại trực tiếp lên tiếng hỏi: "Lời đồn về Kỳ Lân đã lưu truyền trên giang hồ nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói trên người nó có kịch độc.

Ngươi có chắc mình trúng phải độc Kỳ Lân không?" Sắc mặt Đoạn Lãng có chút không tự nhiên, nhưng nhanh chóng lại khôi phục bình thường: "Điểm này ta cũng không hiểu.

Có lẽ người trong giang hồ chưa từng tận mắt thấy Kỳ Lân, nên không biết nó có kịch độc chăng." Bộ Kinh Vân lập tức vỗ đầu: "Đúng rồi!

Ngao tiền bối là thánh thủ giải độc, có lẽ ngài có thể ra tay giúp ngươi giải độc, hay là mời ngài chữa trị cho ngươi đi!" Không đợi Ngao Tông trả lời, Đoạn Lãng có chút căng thẳng lắc đầu: "Không cần!

Nếu ta chết thì một mình ta chết là được, nếu lại liên lụy cả ngài vào thì lương tâm ta sao yên!" Ngao Tông cười lớn một tiếng: "Không thử sao biết được!

Ngay cả ta cũng không để ý, ngươi không cần từ chối!" Nói xong, Ngao Tông sải bước đi về phía Đoạn Lãng, sắc mặt người sau lập tức

trở nên cực kỳ căng thẳng, thân hình nhanh chóng lùi lại: "Đừng qua đây!" Ngao Tông không để ý đến lời hắn, ngược lại còn tăng tốc hơn, mắt thấy sắp đi ra khỏi sơn động thì Đoạn Lãng từ trong lòng lấy ra một mồi lửa, mạnh mẽ ném về hai bên sơn động. "Xèo!" Một tràng tiếng thuốc súng cháy vụn vang lên, Ngao Tông biết lần dò xét này đã có kết quả. "Hôm nay không ai được phép rời khỏi sơn động này!" Gương mặt Đoạn Lãng trong khoảnh khắc trở nên vô cùng dữ tợn.

Ngay khi tiếng thuốc súng cháy xèo xèo dừng lại, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ bốn phương tám hướng trong sơn động, trong nháy mắt làm cửa động đá vụn bay tứ tung, những tảng đá lớn như những quả cầu tuyết lăn xuống khi tuyết lở, ầm ầm rơi xuống đất, trong nháy mắt chặn kín lối vào sơn động!

Nhưng chưa dừng lại ở đó, thân núi liên tục rung chuyển khiến mọi người nhất thời khó đứng vững, những mảnh đá vụn thỉnh thoảng rơi xuống từ trên đầu càng làm họ thêm chật vật. "Các vị cẩn thận một chút, thân núi có thể sẽ sụp đổ, không ổn..." Kiếm Thần nói được nửa lời, liền phải vội né tránh một tảng đá lớn rơi thẳng xuống đầu, suýt chút nữa bị trúng sọ.

Trận địa động sơn dao kéo dài khá lâu mới yên tĩnh trở lại, mọi người vẫn chưa hoàn hồn!

Trong một màn khói bụi, căn bản không nhìn thấy nhau, mãi một lúc sau một tia sáng chiếu xuống từ trên đỉnh đầu mới miễn cưỡng nhìn rõ tình hình xung quanh.

Tia sáng đó cực kỳ đột ngột, ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết từ lúc nào trên đỉnh đầu đã xuất hiện một cái hang, ánh sáng chính là từ đó chiếu vào.

Còn những lối ra khác đều đã bị bịt kín, không thấy lối thoát ở đâu cả. "Trong không khí có mùi thuốc súng, Đoạn Lãng đã cho nổ thuốc

súng làm sập nơi này!" Kiếm Thần hít sâu một hơi: "Hắn không phải là huynh đệ tình như thủ túc của các ngươi sao, tại sao lại cho nổ thuốc súng làm sập nơi này, chôn sống tất cả chúng ta?" Bộ Kinh Vân mặt mày tái mét không biết trả lời thế nào, Ngao Tông lại lên tiếng: "Cái gọi là hắn bị trúng độc Kỳ Lân cũng là nói dối.

Trên người tên đó căn bản không có dấu hiệu trúng độc, chỉ là các ngươi quan tâm nên bị loạn thôi." Im lặng một lúc lâu, Nhiếp Phong mới thở dài một hơi: "Chúng ta vẫn luôn tình như thủ túc, tại sao Đoạn Lãng lại lừa chúng ta?" Lúc này, một bóng người thoáng qua trên đỉnh đầu, tầm mắt mọi người lập tức hướng về cái hang trên đỉnh, lại thấy Đoạn Lãng đang nhìn chằm chằm họ từ trên cao.

Chương 1095

"Tại sao các ngươi nhất định phải tìm Kỳ Lân?

Nếu không phải như vậy, ta thực ra có thể tha cho các ngươi một mạng." Đoạn Lãng nhìn xuống Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong từ trên cao, vẻ mặt có phần tiếc nuối. "Đoạn Lãng, ta cần ngươi cho ta một lời giải thích!" Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

Người sau nghe xong chỉ khinh miệt cười một tiếng: "Ta cũng đang tìm Kỳ Lân, mục tiêu của các ngươi xung đột với ta, cho nên ta mới hạ sát thủ.

Như vậy hài lòng chưa?" Nhiếp Phong cực kỳ kinh ngạc nhìn Đoạn Lãng, hoàn toàn không thể liên hệ người này với chàng trai trẻ đầy sức sống một năm trước, một năm qua Đoạn Lãng quả thực như biến thành một người khác!

Sắc mặt Đoạn Lãng đầy lệ khí: "Ta biết các ngươi cảm thấy ta vô lý.

Nếu các ngươi cũng bị Hùng Bá nhắm vào hơn mười năm, thậm chí vì một chén rượu mà suýt bị giết, các ngươi cũng sẽ trở nên khao khát sức mạnh như ta, mưu đồ có một ngày có thể giết chết Hùng Bá!" "Ngươi nghĩ ta tìm Kỳ Lân để làm gì?

Ta cũng muốn giết Hùng Bá, ta và hắn không đội trời chung!" Bộ Kinh Vân cũng tức giận gầm lên đáp lại.

Đoạn Lãng cười, trong giọng nói mang theo vẻ bất cần và khinh miệt: "Yên tâm, ngày ta chém giết Hùng Bá, sẽ tiện tay báo thù giúp ngươi." Dưới ánh mắt lạnh lùng của mọi người, Đoạn Lãng ung dung rời đi.

Sơn động cách đỉnh rất cao, miễn cưỡng chỉ chui lọt một cái đầu, tuyệt đối không thể thoát ra được.

Đoạn Lãng rời đi không lâu, một tảng đá lớn liền từ trên không rơi xuống chặn kín cái hang đó, rõ ràng Đoạn Lãng không định để họ có bất kỳ cơ hội nào trốn thoát. "Khốn kiếp!" Bộ Kinh Vân gầm lên, một quyền tung ra sức mạnh Kỳ Lân đánh vào tảng đá trên đỉnh, nhưng dưới sự tấn công của sức mạnh Kỳ Lân, tảng đá đó chỉ rơi xuống một lớp bụi, căn bản không có dấu hiệu bị phá vỡ. "Địa chất của thân núi này rất cứng rắn, nếu chúng ta muốn hao tổn chân khí để phá núi thoát ra, e rằng chưa hoàn thành được một nửa đã chết đói cả rồi." Kiếm Thần gõ gõ vào vách đá, không khỏi chau mày, sắc mặt Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân còn tệ hơn.

Không chỉ vì phiền phức bị nhốt ở đây, mà thực sự không hiểu Đoạn Lãng sao lại biến thành bộ dạng như hôm nay. "Biết người biết mặt không biết lòng, hai ngươi cũng không cần phiền não." Ngao Tông lên tiếng khuyên giải hai người: "Hùng Bá đã ép Đoạn Lãng đến bước đường này.

Sự việc đã đến nước này, không thể cứu vãn được nữa." Bộ Kinh Vân phiền não không thôi, nhìn chằm chằm tảng đá trên đỉnh một lúc lâu, đột nhiên nhớ ra một việc vô cùng quan trọng, không khỏi tự lẩm bẩm: "Không biết Đoạn Lãng đã tìm được Kỳ Lân chưa?

Hắn là chưa bắt được đâu, nếu thật sự tìm được, cũng không cần phải ở lại đây." Mọi người đều rất đồng tình với suy nghĩ của hắn, Nhiếp Phong suy tư nói: "Nhìn dáng vẻ vừa rồi của Đoạn Lãng, dường như hắn vẫn luôn canh giữ ở cửa động, lẽ nào..." Họ nhìn nhau, trong lòng bất giác cùng đi đến một kết luận.

Lẽ nào Kỳ Lân đang ở trong động dưỡng thương?

Nghĩ đến đây, mọi người chợt thấy lạnh sống lưng!

Dường như để chứng thực cho suy đoán của họ, trong bóng tối vang lên một tiếng thở hổn hển vô cùng trầm thấp.

Tiếng thở hổn hển đó không phải là âm thanh mà con người có thể phát ra, đó rõ ràng là của một con thú khổng lồ, và khi tiếng thở vang lên, kèm theo đó là từng đợt khí nóng ập đến.

Khi tiếng thở hổn hển dần đến gần, ba người Bộ Kinh Vân ăn ý dựa lưng vào nhau chuẩn bị phòng thủ, chỉ có một mình Ngao Tông đứng riêng, thần thức của hắn lập tức phát hiện ra sự tồn tại của "con thú" kia.

Nguyên nhân là do Đoạn Lãng vừa cho nổ thuốc súng, vách tường ngăn bên trong động bị chấn sập, bên hông sơn động lại xuất hiện một gian phòng nhỏ, một con thú toàn thân lông đỏ rực, đầu mọc hai chiếc sừng khổng lồ đang cháy rực lửa, đang nằm phục ở cửa gian phòng đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tên này chắc chắn là Kỳ Lân!

Lúc này, Kỳ Lân đang bị tiếng động của họ thu hút, cẩn thận tiến lại gần vị trí của Bộ Kinh Vân và những người khác.

Khi nó bước ra khỏi gian phòng nhỏ, ánh lửa bùng cháy trên hai chiếc sừng của nó lập tức chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Khoảnh khắc đó, thân hình Kỳ Lân xuất hiện trước mặt mọi người, khiến họ không khỏi ngẩn người!

Linh thú chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, nay hiện ra trước mắt đều mang lại một cảm giác chân thực khó tả, thậm chí họ không ngờ bộ lông đỏ rực của Kỳ Lân lại đẹp đến thế, quả thực không giống sinh linh tồn tại trên thế gian này.

Trong nhận thức của họ, nó tuyệt đối là sinh linh độc đáo nhất trên đời, không có bất kỳ thứ gì có thể sánh bằng.

Ngọn lửa hừng hực cháy trên hai chiếc sừng của Kỳ Lân chiếu sáng sơn động như ban ngày, khi Kỳ Lân nhấc móng guốc đỏ rực của mình lên và bước tới một bước, mọi người trong lòng kinh hãi, tiếng rút kiếm vang lên loảng xoảng.

Tiếng rút kiếm rõ ràng đã kinh động Kỳ Lân, nó có chút hoảng sợ lùi lại, không dám tiến lại gần nửa bước. "Bây giờ nó hẳn là đang bị thương nặng, chúng ta có nên nhân cơ hội này bắt nó không?" Bộ Kinh Vân trưng cầu ý kiến của Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong khẽ gật đầu, sau đó cả ba đều chuẩn bị vận công đại chiến một trận. "Khoan đã." Đột nhiên, Ngao Tông lên tiếng ra lệnh dừng tay: "Các ngươi không nhìn ra, nó không hề có địch ý với các ngươi sao?" Mọi người lúc này mới phát hiện, lời của Ngao Tông quả thực không sai, từ đầu đến cuối con Kỳ Lân đó căn bản không có ý định tấn công họ, thậm chí trong ánh mắt còn lóe lên vẻ sợ hãi, rõ ràng không dám lại gần. "Tên này bây giờ bị thương, tự nhiên không dám giao chiến với chúng ta, nếu ở trạng thái toàn thịnh chắc chắn sẽ tấn công chúng ta rồi!

Không thể trì hoãn được nữa!" Bộ Kinh Vân vội vàng nói. "Tính tình tàn bạo là do lời đồn mà ra, trước đây ai đã tận mắt chứng kiến Kỳ Lân làm hại người?

Vừa rồi Đoạn Lãng còn nói nó có kịch độc, nhưng sự thật thì sao?" Ngao Tông tự mình đi về phía Kỳ Lân, Bộ Kinh Vân lập tức căng thẳng, nhưng Kỳ Lân không hề như trong tưởng tượng, đột ngột tấn công Ngao Tông, ngược lại còn tò mò nhìn đối diện với Ngao Tông.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Ngao Tông lập tức phát hiện, Kỳ Lân tuy không thể nói tiếng người, nhưng với tư cách là linh thú cũng có thể truyền đạt ý niệm cho con người, tuy rất đơn giản, nhưng đối với

Ngao Tông là đủ.

Ý niệm của Kỳ Lân chỉ là biểu lộ thiện ý của mình, rõ ràng không giống như trong lời đồn là cuồng bạo thành tính.

Kiếm Thần cũng nhìn thấy cảnh này, chau mày suy ngẫm một lúc, có chút không chắc chắn nói: "Tên này không phải là biết mình bị thương, không phải là đối thủ của chúng ta, nên mới cố ý tỏ ra thân thiện sao?" "Không phải.

Ngươi đã từng thấy sư tử, hổ bị thương chưa?

Ngay cả khi sắp chết, chúng vẫn gầm rú với bất kỳ ai lại gần, sự cuồng bạo đã thấm sâu vào xương tủy của một sinh linh, sẽ không vì suy yếu mà giảm đi." Ngao Tông dùng thần thức truyền đạt ý niệm không có ác ý đến Kỳ Lân, người sau khi cảm nhận được sức mạnh nguyên thần cực kỳ khổng lồ của Ngao Tông, trực tiếp cúi đầu trước Ngao Tông biểu thị sự thần phục!

Linh thú đối mặt với tu hành giả có tu vi cường đại mà thần phục là bản năng tự nhiên, nhưng cảnh này thực sự khiến mọi người kinh ngạc không nhẹ, Ngao Tông dễ dàng như vậy đã khiến Kỳ Lân thần phục ư?! "Tiền bối, ta thật sự bội phục ngài!

Ngài làm thế nào vậy, hay là dạy cho ta đi!" Tròng mắt Bộ Kinh Vân gần như lồi cả ra. "Bớt nói nhảm, im lặng một lát, đừng làm phiền ta." Ngao Tông đưa thần thức vào trong biển ý thức của Kỳ Lân, người sau căn bản không có nhiều kháng cự liền thuận theo, ý thức hai bên nhanh chóng giao lưu, và phần lớn ký ức trong biển ý thức của Kỳ Lân cũng bị Ngao Tông cảm nhận được.

Trong ký ức của Kỳ Lân, nó thậm chí cũng không biết mình đã tồn tại trên thế giới này bao lâu, chỉ biết từ khi có ý thức đã bắt đầu chạy trên mặt đất.

Trong thời gian du hành thế giới, nó đã tận mắt chứng kiến con người từ ăn lông ở lỗ dựng lều trại, xây dựng nhà cửa cho đến sáng tạo ra đế quốc.

Hầu như đã chứng kiến toàn bộ quá trình con người từ mông muội vô tri đi đến ngày nay.

Ban đầu khi Kỳ Lân xuất hiện trước mặt loài người chưa hình thành văn minh, gần như tất cả mọi người đều xem Kỳ Lân là thần thú, hễ thấy là tất nhiên sẽ mang thức ăn ra cúng bái.

Nhưng khi con người bắt đầu sáng tạo đế quốc, các vị quân chủ cao cao tại thượng bắt đầu xem Kỳ Lân là điềm lành do trời ban, thậm chí bắt đầu tìm mọi cách bắt giữ Kỳ Lân, không biết bao nhiêu quân chủ đã hao tốn vô số tâm tư về phương diện này.

Kỳ Lân tự nhiên biết rõ ác ý của con người, vì vậy từ đó về sau liền ẩn mình trong núi non, cố gắng hết sức không để bất kỳ ai tìm thấy, nhưng những ngày tháng thái bình cũng không kéo dài quá lâu.

Nhiều cao thủ võ lâm tu luyện võ công, chân khí trong một số cơ duyên xảo hợp đã gặp được Kỳ Lân, vốn định bắt nó đi dâng cho triều đình để đổi lấy lượng lớn vàng bạc châu báu.

Nhưng trong lúc chiến đấu với Kỳ Lân, họ vô tình phát hiện ra máu Kỳ Lân có thể khiến cơ thể họ rèn luyện mạnh mẽ hơn, thậm chí còn nâng cao nội lực!

Tin tức này nhanh chóng lan truyền trong số ít cường giả trên giang hồ, lúc đó nhiều thủ lĩnh của các đại bang phái, cao thủ võ lâm đều muốn đoạt lấy máu Kỳ Lân, nhưng lại sợ tin tức lan truyền ra ngoài, sẽ không có cơ hội tranh giành Kỳ Lân từ tay quần hùng giang hồ.

Vì vậy, họ đã bịa ra một câu chuyện giả dối lưu truyền đến tận

ngày nay: Kỳ Lân tính tình tàn bạo, và phải tìm mọi cách để truy tìm và tiêu diệt nó.

Chương 1096

Do đó, hoàng thất triều đình, một số cao thủ võ lâm ẩn thế lấy cớ này để đường hoàng săn bắt Kỳ Lân, khiến nhiều người không nhúng tay vào phải kính nhi viễn chi, quả thực đã đạt được mục đích một cách hoàn hảo.

Trải qua mấy trăm năm, tuy cũng có một số thế gia võ lâm tìm kiếm tung tích Kỳ Lân, nhưng căn bản không thể là đối thủ của Kỳ Lân, cuối cùng cũng chỉ có thể sau khi trả giá rất lớn mới lấy được một lượng nhỏ máu Kỳ Lân mà thôi.

Còn về cánh tay Kỳ Lân của Bộ Kinh Vân, thực chất là máu mà chủ nhân ban đầu của nó có được khi xúi giục dân làng cùng vây giết Kỳ Lân, vì lần đó đầu Kỳ Lân bị thương, bắn ra rất nhiều máu, nên Kỳ Lân có ấn tượng rất sâu sắc về chuyện này.

Nhưng đó cũng là cánh tay Kỳ Lân duy nhất còn tồn tại trên đời.

Ngao Tông kể lại những gì biết được từ ký ức của Kỳ Lân cho mọi người, họ mới bừng tỉnh ngộ, hóa ra từ đầu đến cuối đây chỉ là một trò lừa, một trò lừa đã kéo dài suốt mấy trăm năm. "Mấy trăm năm qua, nhiều người biết chuyện năm đó thà mang tin tức xuống mồ cũng không cho người khác biết, nên đến ngày nay cũng không có bao nhiêu người biết công hiệu của máu Kỳ Lân, nhưng vẫn xem nó là hung thú." Nhiếp Phong nghe xong suy tư, như vậy, Kỳ Lân cũng là nạn nhân của lời đồn.

Cũng đúng, linh thú dù nhìn thế nào cũng không giống một hung thú ăn lông ở lỗ. "Vậy, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Bộ Kinh Vân chau mày, tuy đã hiểu rõ chuyện của Kỳ Lân, nhưng mục đích của chuyến đi này vẫn là tìm máu Kỳ Lân, điều này có liên quan gì đến

việc nó lương thiện hay cuồng bạo đâu?

Hắn có mối thù sâu như biển máu chưa báo, thực sự khó có thể vì linh thú bản tính lương thiện mà bỏ qua cho nó. "Bộ Kinh Vân, ngươi có thật sự chắc chắn máu Kỳ Lân có thể giúp được ngươi không?" Ngao Tông tự nhiên nhìn ra được tâm tư của Bộ Kinh Vân, muốn khiến hắn từ bỏ hiển nhiên không dễ dàng như vậy: "Nếu máu Kỳ Lân không có tác dụng gì với ngươi, ngươi có còn săn giết nó không?" Bộ Kinh Vân cũng không vòng vo: "Vậy thì tự nhiên không.

Vô duyên vô cớ ta giết nó làm gì?" Ngao Tông cũng không nói nhiều lời vô ích, chỉ biểu đạt với Kỳ Lân ý định muốn lấy một lượng nhỏ máu, và tuyệt đối sẽ không làm tổn thương nguyên khí của nó.

Kỳ Lân gần như không chút do dự đồng ý, hiển nhiên bây giờ nó rất tin tưởng Ngao Tông.

Chỉ thấy Kỳ Lân từ từ xoay người, để lộ lưng cho mọi người, lúc này Ngao Tông mới thấy trên cổ Kỳ Lân có một vết thương rất sâu, máu tươi đang chảy ra từ đó. "Vết thương do Đoạn Lãng để lại?

Xem ra Kỳ Lân vì trốn tránh sự truy sát của Đoạn Lãng mới chạy trốn vào đây." Nhiếp Phong suy tư.

Nhưng hắn có chút không hiểu, kiếm thuật và võ công của Đoạn Lãng e rằng không thể đối phó được với Kỳ Lân, trong lịch sử về Kỳ Lân mà hắn biết, gần như mỗi lần đều phải huy động một lượng lớn cao thủ võ lâm mới có thể miễn cưỡng đánh bại nó, nhưng chưa một lần nào bắt sống được.

Ngao Tông lấy ra một bình ngọc hứng lấy máu tươi nhỏ xuống, sau đó lưu lại một đạo cấm chế phong tỏa linh lực bên trong, rồi đưa cho Bộ Kinh Vân: "Nếu ngươi thật sự muốn máu Kỳ Lân, hãy thử hấp thụ một chút này trước.

Kỳ Lân là linh thú hiếm có giữa trời đất, nếu cứ thế chết đi thì thật đáng tiếc." Ngao Tông không phải là thương tiếc linh thú, đối với một thế giới có tầng thứ linh lực cực thấp, sự xuất hiện của Kỳ Lân vốn là một điều bất ngờ hiếm có, nếu nó chết đi e rằng thế giới này sẽ không xuất hiện con thứ hai.

Dù đối với những thế giới mà Ngao Tông đã du hành qua, Kỳ Lân không phải là linh thú đáng trân quý.

Bộ Kinh Vân nhìn máu Kỳ Lân đang từ từ lay động trong bình ngọc trong tay, không khỏi nuốt nước bọt, đây là thứ hắn ngày đêm mong nhớ!

Chỉ cần tận dụng tốt thứ này, liệu có thể đánh bại Hùng Bá không?!

Tay Bộ Kinh Vân cầm bình ngọc khẽ run, mọi chuyện quá thuận lợi đến nỗi hắn cũng không dám tin. "Tiền bối, thứ này phải dùng thế nào?" Bộ Kinh Vân kìm nén cảm xúc kích động, giọng nói có chút run rẩy. "Năng lượng trong thứ này quá bá đạo, nếu uống trực tiếp sẽ bạo thể mà chết.

Ta nghĩ ngươi nên bôi lên da, xem có thể tạo ra cánh tay Kỳ Lân thứ hai trên người ngươi không." Ngao Tông gật đầu ra hiệu.

Người sau vẻ mặt ngưng trọng, làm theo lời Ngao Tông, cẩn thận nhỏ một giọt máu Kỳ Lân lên cánh tay, muốn thử xem rốt cuộc sẽ có phản ứng gì.

Khi giọt máu màu đỏ rơi lên da, Bộ Kinh Vân mơ hồ cảm thấy có chút nóng rát, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng cơn đau kịch liệt có thể xảy ra.

Nhưng ngoài dự liệu, giọt máu căn bản không hề dừng lại trên da hắn, ngược lại nhanh chóng trượt xuống đất, một giọt máu Kỳ Lân cứ

thế bị lãng phí.

Hắn căn bản không nhận được bất kỳ thay đổi nào từ nó, phảng phất như đó chỉ là một giọt máu thú đơn giản không hơn không kém. "Chuyện gì vậy?" Bộ Kinh Vân có chút kinh ngạc nhìn về phía Ngao Tông, người sau chỉ khẽ lắc đầu với hắn: "Máu Kỳ Lân quả thực có công hiệu tăng cường cơ thể, nhưng thứ này không phải có tác dụng với tất cả mọi người.

Tuy ngươi có thể cùng tồn tại với cánh tay Kỳ Lân, nhưng máu Kỳ Lân căn bản không thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với thể chất của ngươi." Bộ Kinh Vân nghe như lọt vào sương mù, do dự một lúc lâu mới có chút không chắc chắn hỏi: "Vậy theo như lời tiền bối, ta căn bản không thể sử dụng máu Kỳ Lân?" Ngao Tông chỉ khẽ gật đầu: "Ngoài ra ta nhắc nhở ngươi, đừng có đầu óc nóng lên mà trực tiếp đổ máu Kỳ Lân vào bụng, làm vậy chắc chắn sẽ chết!" Sau khi xác nhận tin tức này từ miệng Ngao Tông, Bộ Kinh Vân trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, máu Kỳ Lân cực kỳ quý giá trong tay hắn giờ đây trong mắt hắn cũng hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Hắn không khỏi thở dài một tiếng, kỳ vọng bao lâu vào máu Kỳ Lân cuối cùng chỉ là công dã tràng. "Thôi vậy, vốn dĩ trước đó ta cũng định tu luyện võ công thật tốt để đối phó Hùng Bá, không thể chỉ dựa vào máu Kỳ Lân." Bộ Kinh Vân lại nhanh chóng nghĩ thoáng ra, trong lòng cũng thầm mắng mình quả thực không nên đặt nhiều kỳ vọng vào máu Kỳ Lân như vậy.

Bây giờ buông bỏ được ý nghĩ này, cũng đã cởi bỏ được một gông xiềng, ít nhất có thể khiến hắn chuyên tâm tu luyện võ công. "Có thể để ta thử xem không?" Kiếm Thần không nhịn được đề nghị, Bộ Kinh Vân tự nhiên cũng hào phóng đưa cho hắn: "Ngươi phải hết sức cẩn thận, lỡ như thứ này thật sự có thể cộng hưởng với ngươi, nỗi đau ngươi phải chịu đựng sẽ rất lớn." Kiếm Thần khẽ gật đầu, không thể

kìm nén sự kích động trong lòng, học theo dáng vẻ của Bộ Kinh Vân cũng nhỏ một giọt lên cánh tay mình.

Khoảnh khắc đó, ba người lập tức nín thở, muốn xem xem rốt cuộc có hiệu quả hay không!

Thậm chí trong đầu Kiếm Thần còn đang suy nghĩ nếu xảy ra các loại sự cố ngoài ý muốn thì nên đối phó thế nào, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không có chuyện gì xảy ra. "Có phải máu Kỳ Lân quá ít không?" Kiếm Thần lắp bắp hỏi, muốn dùng thêm máu Kỳ Lân để thử, không cam tâm kết thúc như vậy.

Dù sao đây cũng là cơ hội vô cùng hiếm có! "Cứ dùng hết một nửa thử xem." Ngao Tông tự nhiên biết hắn không từ bỏ, liền đồng ý ngay.

Kiếm Thần trong lòng vui mừng, cố gắng ổn định tâm thần, dứt khoát đổ một nửa máu Kỳ Lân lên cánh tay.

Nhưng dù như vậy, cánh tay hắn ngoài việc cảm nhận được một chút nóng rát ra thì căn bản không thể dung hợp với máu Kỳ Lân.

Nhìn những giọt máu rơi xuống đất và khô lại hoàn toàn, Kiếm Thần biết không còn hy vọng nữa, chỉ đau lòng vì bảo vật như vậy lại bị lãng phí! "Xin lỗi, Bộ Kinh Vân.

Ta không nên có nhiều kỳ vọng như vậy, có lẽ người có thể dung hợp với máu Kỳ Lân chỉ là số ít." Kiếm Thần trả lại bình cho Bộ Kinh Vân, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Ngao Tông suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu đồng tình: "Lời của ngươi có lẽ đúng.

Bản chất của máu Kỳ Lân là một loại linh lực độc đáo vô cùng đậm đặc, thể chất của đại đa số phàm nhân căn bản không thể hấp thụ linh lực.

Người có thể nhận được sự gia trì của máu Kỳ Lân dù sao cũng

chỉ là số ít." Nhiếp Phong ở bên cạnh vẫn luôn chau mày, lúc này đột nhiên lên tiếng: "Nếu đã như vậy, có thể hay không để một người có thể dung hợp với máu Kỳ Lân tiếp nhận máu, sau đó chặt tứ chi của người này cấy ghép lên người khác, giống như Bộ Kinh Vân vậy?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều vô cùng kinh ngạc nhìn Nhiếp Phong, không ngờ một người khoan hậu như vậy lại có thể nói ra những lời này! "Nhiếp Phong, ngươi không phải nói thật chứ?" Bộ Kinh Vân kinh ngạc.

Nhưng Nhiếp Phong không trả lời câu hỏi của Bộ Kinh Vân, chỉ nhìn Ngao Tông với vẻ thăm dò, người sau lại gật đầu khẳng định với hắn. "Như ngươi nói, quả thực có thể làm như vậy.

Nếu thế có thể đổi cho ngươi một cánh tay Kỳ Lân, một cái chân Kỳ Lân, tóm lại phương pháp đó quả thực khả thi." Ngao Tông không hề phủ nhận lời của Nhiếp Phong.

Người sau nghe xong vẻ mặt lại càng nghiêm nghị hơn: "Nếu thật sự như vậy, máu Kỳ Lân không thể lưu truyền trên thế gian!

Nếu không không biết sẽ có bao nhiêu người gặp tai ương!" "Nếu ngay cả những người ngu độn như chúng ta cũng có thể nghĩ ra phương pháp này, ta tin những kẻ lòng dạ độc ác như Hùng Bá tất nhiên cũng sẽ làm theo." Sắc mặt Nhiếp Phong trầm trọng.

Hắn có thể tưởng tượng ra Hùng Bá sẽ tìm mọi cách để tìm người sống thử nghiệm công hiệu của máu Kỳ Lân như thế nào.

Nghe vậy, Bộ Kinh Vân và Kiếm Thần nhìn phần máu Kỳ Lân còn lại một nửa trong cốc, đều có chút dở khóc dở cười.

Bỏ ra nhiều công sức như vậy, cuối cùng chẳng phải là công dã tràng sao, thậm chí máu Kỳ Lân dùng cũng không được, giữ lại cũng không xong.

Chương 1097

"Ta nghĩ, Đoạn Lãng e rằng cũng không phải là người có thể điều khiển máu Kỳ Lân.

Hắn vì tìm máu Kỳ Lân e rằng đã phải trả giá nhiều hơn các ngươi rất nhiều." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Nhiếp Phong cúi đầu, nếu chỉ vì thứ vô giá trị này mà làm hỏng tình huynh đệ hơn mười năm, vậy thật là mỉa mai đến cực điểm. "Nói lại, Nhiếp Phong, ngươi không thử xem máu Kỳ Lân có hiệu quả với ngươi không?" Bộ Kinh Vân đưa bình ngọc cho Nhiếp Phong, người sau lại lắc đầu từ chối, hắn không cho rằng mình có thể chất đặc thù như vậy. "Cứ thử một lần đi, dù sao chỗ máu Kỳ Lân này ta cũng không định mang ra ngoài, hay là dùng hết một lượt, cũng không uổng công một phen!" Dưới sự kiên trì của Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong không thể từ chối, chỉ có thể làm theo lời hắn, đổ máu Kỳ Lân lên cánh tay để thử, kết quả tự nhiên không khác gì Bộ Kinh Vân và Kiếm Thần. "Thấy chưa.

Ta đã nói rồi, thứ này có lẽ không có duyên với ta..." Vẻ mặt Nhiếp Phong đột nhiên cứng lại, bình ngọc trong tay bỗng tuột ra rơi vỡ tan tành, sau đó hắn loạng choạng lùi lại dựa vào vách đá, nắm chặt lấy cánh tay mình, vẻ mặt vô cùng đau đớn! "Nhiếp Phong?!" Mọi người thấy cảnh này đều kinh ngạc vây lại, chỉ thấy cánh tay của Nhiếp Phong bị dính máu Kỳ Lân trở nên đỏ bừng, sưng tấy.

Dưới da phảng phất như có vô số con côn trùng mềm bò, dưới da không ngừng nổi lên từng cơn gồ ghề, vẻ mặt cực kỳ đau đớn của Nhiếp Phong rõ ràng cho thấy hắn đang phải chịu đựng nỗi đau khó có thể tưởng tượng! "Máu Kỳ Lân có tác dụng với Nhiếp Phong?" Bộ

Kinh Vân vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm cánh tay Nhiếp Phong, trong lòng có chút kinh nghi bất định. "Không phải!

Đây không phải là công hiệu của máu Kỳ Lân!

Cơ thể hắn căn bản không hấp thụ máu Kỳ Lân, chỗ máu đó đều bị lãng phí hết, đây là phản ứng từ bên trong cơ thể hắn!" Ngao Tông phủ nhận lời của Bộ Kinh Vân, sau đó lại nhìn về phía vị trí vừa rồi của Kỳ Lân, lại thấy Kỳ Lân đã không còn tung tích.

Rõ ràng, linh thú không hề tin tưởng con người, có cơ hội liền lập tức trốn đi, không hề dừng lại.

Tình trạng của Nhiếp Phong bây giờ không chỉ giới hạn ở cánh tay, chỉ thấy màu đỏ máu trên cánh tay đang thuận theo cánh tay nhanh chóng lan ra toàn thân, chẳng mấy chốc ngay cả khuôn mặt hắn cũng trở nên đỏ bừng.

Thậm chí trong cơ thể hắn dần dần có năng lượng màu vàng nhạt nhanh chóng thoát ra ngoài, đó rõ ràng là sức mạnh Kỳ Lân! "Kỳ quái!

Nhiếp Phong căn bản không giao dung với sức mạnh Kỳ Lân, làm sao có thể khống chế được sức mạnh này?" Bộ Kinh Vân cực kỳ kinh ngạc.

Ngao Tông thấy cảnh này, trong lòng lập tức hiểu ra: "Sức mạnh Kỳ Lân không phải đến từ chỗ máu Kỳ Lân kia, mà vốn dĩ bắt nguồn từ chính cơ thể của hắn!" Cách nói này càng khiến mọi người kinh ngạc hơn, Nhiếp Phong lại không phải Kỳ Lân, sao có thể tự mình sản sinh ra sức mạnh Kỳ Lân trong cơ thể?

Mắt thấy tình hình của Nhiếp Phong ngày càng tồi tệ, Bộ Kinh Vân thực sự không thể nhìn nổi nữa, đang định ra tay giúp Nhiếp Phong điều hòa sức mạnh Kỳ Lân trong cơ thể, nhưng Ngao Tông lại ngăn cản. "Bây giờ ngươi ra tay e rằng sẽ trực tiếp hủy đi sức mạnh

trong cơ thể nó, đừng nhúng tay vào.

Để nó tự mình tiêu hóa!" Lời này vừa nói ra, Bộ Kinh Vân cứng rắn dừng tay lại, nhưng vẫn đầy lòng lo lắng: "Nó sẽ không bị sức mạnh này làm cho bạo thể mà chết chứ?" "Phải xem bản lĩnh của nó." Ngao Tông lại khẽ lắc đầu: "Nếu nó có thể khống chế được sức mạnh Kỳ Lân này, nó sẽ chuyển hóa thành của mình.

Ngược lại nếu không khống chế được sẽ bị nó làm tổn thương, sẽ kinh mạch đứt hết." Kiếm Thần và Bộ Kinh Vân nghe vậy đại kinh, vậy thì còn chờ gì nữa! "Chờ đã!" Nhiếp Phong cũng vừa nghe rõ lời Ngao Tông nói, nhưng không hề cầu xin giúp đỡ, ngược lại nghiến chặt răng: "Để ta kiên trì một lát, ta chịu được!" Bộ Kinh Vân lại đầy vẻ lo lắng: "Đến lúc này rồi còn đùa giỡn?

Lỡ như kinh mạch đứt hết từ nay về sau thành phế nhân, đừng nói báo thù, ngay cả võ công cũng không luyện được!" "Ta chịu được!" Nhiếp Phong gần như gào lên khản cả giọng, đây quả thực là một cơ duyên lớn không thể bỏ qua!

Sự cường đại của sức mạnh Kỳ Lân hắn đã tận mắt chứng kiến, mất đi cơ hội này có nghĩa là sẽ không bao giờ có thể có được nữa, cho nên bất kể thế nào cũng phải vượt qua cửa ải này!

Bộ Kinh Vân không ngờ hắn lại có quyết tâm lớn như vậy, trong lúc kinh ngạc, liền lập tức lùi sang một bên.

Hắn biết Nhiếp Phong là người kiên quyết, một khi đã hạ quyết tâm thì không thể ngăn cản.

Nhiếp Phong cố gắng ngồi xếp bằng xuống, từ từ điều hòa sức mạnh Kỳ Lân trong cơ thể, nhưng sức mạnh này quá cương mãnh, lập tức xung kích khiến ngũ tạng lục phủ chấn động!

Nhiếp Phong lập tức phun ra một ngụm máu tươi, nhưng không vì

vậy mà từ bỏ, vẫn đang cố hết sức áp chế sức mạnh Kỳ Lân. "Cứ thế này, e rằng Nhiếp Phong khó mà chịu được." Ngao Tông trong lòng suy tính một chút, sau đó truyền âm vào tai Nhiếp Phong: "Còn nhớ sức mạnh ta để lại trong cơ thể ngươi lúc trước không?" Nhiếp Phong nghe vậy lập tức được điểm tỉnh, sau đó lập tức làm theo lời nhắc nhở của Ngao Tông, kích phát chút U Minh Chi Lực còn lại trong cơ thể.

Khi U Minh Chi Lực trào ra, sức mạnh Kỳ Lân trong cơ thể Nhiếp Phong lập tức bị áp chế xuống, dù sao sự chênh lệch về tầng thứ sức mạnh thực sự quá lớn, sức mạnh Kỳ Lân so với nó căn bản không đáng nhắc tới.

Chẳng mấy chốc, sức mạnh Kỳ Lân hoàn toàn bình ổn, dần dần dung nhập vào kinh mạch của Nhiếp Phong, và từ từ phục hồi những thương thế trong cơ thể hắn.

Tuy làm vậy Nhiếp Phong đã hao hết chút U Minh Chi Lực cuối cùng, nhưng dùng nó để đổi lấy sức mạnh Kỳ Lân có thể không ngừng sản sinh ra, đối với hắn là vô cùng thích hợp.

Dù sao U Minh Chi Lực sớm muộn cũng có ngày cạn kiệt, nếu Nhiếp Phong trước đó chỉ có thể dựa vào sức mạnh này để tạm thời ứng phó, vậy thì không có ý nghĩa gì.

Sắc mặt Nhiếp Phong dần dần bình tĩnh lại, Bộ Kinh Vân thấy dáng vẻ này trong lòng thở phào nhẹ nhõm, biết rằng Nhiếp Phong đã từ quỷ môn quan trở về, tiếp theo chỉ cần xem bản lĩnh của hắn. "Cho nó một chút thời gian, bây giờ tốt nhất đừng làm phiền nữa." Ngao Tông tiện tay bố trí một đạo kết giới cách âm cho Nhiếp Phong, Kiếm Thần và Bộ Kinh Vân biết ý lùi sang một bên.

Nhưng tiếp theo vẫn còn có chút phiền não, chuyện của Kỳ Lân tạm thời kết thúc, nhưng hiện tại vẫn không thể rời khỏi nơi quái quỷ

này.

Nhìn xung quanh, chỉ có những bức tường đá vững chắc, dù gõ thế nào cũng có thể cảm nhận được độ dày đó căn bản không thể phá vỡ.

Bộ Kinh Vân gõ vào vách tường, có chút lẩm bẩm: "Lạ thật!

Vừa rồi con Kỳ Lân đó rốt cuộc đã ra ngoài bằng cách nào?

Nơi này rõ ràng khắp nơi đều là ngõ cụt, lẽ nào nó có thể độn thổ xuyên tường?" Ngao Tông lại cười: "Xem ra ngươi quả thực không hiểu sự thần kỳ của loại linh thú này.

Không nhớ sao, vừa rồi tại sao khi chúng ta vào động, linh thú lại trốn trong một gian phòng nhỏ bị bịt kín bốn phía?" Bộ Kinh Vân và Kiếm Thần nghe mà ngơ ngác, xuyên tường độn thổ trong mắt họ là pháp thuật của thần tiên, sao có thể thật sự tồn tại: "Sao có thể?" "Ngay cả sự tồn tại của Kỳ Lân, đối với các ngươi không phải cũng đã vượt qua lẽ thường sao?

Chút máu thú có thể khiến phàm nhân mạnh mẽ như vậy, những gì hôm nay thấy và nghe chẳng lẽ chưa vượt qua những gì thường thức của các ngươi biết sao?" Ngao Tông hỏi ngược lại.

Kiếm Thần ngây người một lúc, sau đó phiền não thở dài một tiếng, vừa rồi nếu có thể nhân lúc Kỳ Lân chưa rời đi, thỉnh cầu nó đưa họ cùng đi có lẽ sẽ có cơ hội rời khỏi.

Bây giờ chẳng lẽ thật sự phải từng chút từng chút một đào tường để thoát ra?

Bộ Kinh Vân có chút phiền não, một quyền phẫn hận đánh vào vách tường: "Nếu không phải ta nhất định phải tìm Kỳ Lân, cũng không đến nỗi hại cả đám đến bước đường này!" Kiếm Thần thấy vậy đang định lên tiếng khuyên giải, nhưng sau đó lại thấy Bộ Kinh

Vân một quyền đánh nứt toác nửa bức tường! "Rắc rắc!" Một tràng tiếng động vụn vỡ vang lên, ngay sau đó bức tường men theo vết nứt vỡ ra một cách yếu ớt, ngay cả Bộ Kinh Vân cũng vô cùng kinh ngạc, nhìn nắm đấm của mình mà liên tục lùi lại: "Ta còn chưa dùng sức mạnh Kỳ Lân mà, sao có thể..." Tiếng nói vừa dứt, cả bức tường ầm ầm sụp đổ, vốn tưởng rằng vách đá của thân núi đã bị phá vỡ, nhưng sau khi khói bụi tan đi mới thấy sau bức tường đó lại là một gian phòng nhỏ trống rỗng. "Nơi ở của Kỳ Lân, sao lại có nhiều phòng nhỏ vậy?

Tên này học thỏ khôn đào ba hang à?" Bộ Kinh Vân nhìn mà kinh ngạc không thôi.

Ngao Tông lại đi vào gian phòng nhỏ trước một bước, quan sát một chút, sau đó phủ nhận lời của Bộ Kinh Vân: "Không đúng, đây không phải là một gian phòng nhỏ, xem ra vốn dĩ nó nối liền với hang động, chỉ là sau này bị đá chặn lại mà thôi.

Nói cách khác, đây hẳn là dáng vẻ ban đầu của hang động." Cái gọi là gian phòng nhỏ không phải trống không, ngược lại trên mặt đất có đặt một số bình lọ và bàn ghế, xem ra có người từng sinh sống ở đây.

Bên cạnh bàn ghế, một bộ hài cốt đã phong hóa dựa vào vách tường, y phục đã mục nát hoàn toàn không nhìn ra màu sắc ban đầu, chỉ bên cạnh người có cắm một thanh trường đao cổ xưa phủ đầy bụi và một quyển sách. "Cũng bị nhốt ở đây giống chúng ta à?" Kiếm Thần tò mò cúi người quan sát thi thể, nhưng nhanh chóng phủ nhận ý nghĩ này, xung quanh thi thể bày biện nhiều vật dụng sinh hoạt như vậy, rõ ràng đã cư trú ở đây một thời gian dài.

Sự chú ý của Ngao Tông lại luôn đặt trên thanh trường đao đó, hắn nắm lấy chuôi đao rút ra, một luồng hàn ý từ thanh trường đao cổ

xưa lan tỏa xung quanh, khiến Kiếm Thần và Bộ Kinh Vân không khỏi rùng mình. "Một thanh đao tốt!" Ngao Tông khẽ vung nó, lưỡi đao đi đến đâu mang theo hàn khí băng sương, thậm chí ngay cả linh lực cũng có thể được dẫn vào thân đao để kích phát, rõ ràng như lời Kiếm Thần nói, là một thanh đao phi phàm được chế tạo từ vẫn thiết.

Bộ Kinh Vân đã sớm nhìn chằm chằm vào thanh đao đầy hàn khí này, bây giờ hắn quá khao khát có được một thanh đao tốt.

Chương 1098

Ngao Tông tự nhiên nhìn ra tâm tư của hắn, đưa đao cho hắn: "Thử xem, có lẽ ngươi dùng được." "Đa tạ tiền bối!" Bộ Kinh Vân khó nén vẻ vui mừng, một tay nắm chặt lưỡi đao, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ tay phát ra và nhanh chóng lan tỏa toàn thân, sau đó hắn dùng sức mạnh Kỳ Lân truyền vào lưỡi đao để thử. "Ong!" Trong lưỡi đao truyền ra tiếng kêu ong ong khe khẽ, thân đao run rẩy, sức mạnh Kỳ Lân màu vàng kim cuộn trào trên bề mặt thân đao, Bộ Kinh Vân trong khoảnh khắc này đã thực sự cảm nhận được sự độc đáo của thanh đao này!

Sau đó hắn mạnh mẽ chém ra một đao, sức mạnh Kỳ Lân cuộn trào trên lưỡi đao lập tức hóa thành đao khí đầy hàn ý bắn ra, chém vào vách tường, một tiếng nổ vang lên, khói bụi cuốn theo hàn khí, cắt ra một vết chém sâu mang theo băng sương!

Quanh thân Bộ Kinh Vân đã nổi lên từng lớp sương băng bao phủ, làn sương mờ ảo đó mang lại cho người ta cảm giác khó có thể tiếp cận. "Đao tốt!" Kiếm Thần ở bên cạnh hoan hô: "Bộ huynh, thanh đao này hình như rất giống một binh khí từng được giang hồ đồn đại, ngươi xem trên chuôi kiếm có khắc tên không?" Bộ Kinh Vân nghe vậy lập tức kiểm tra, quả nhiên ở phần hộ thủ của chuôi kiếm phát hiện ra ba chữ được khắc ngay ngắn: "Tuyết Ẩm Đao". "Tuyết Ẩm Đao?

Chính là của thi thủ Ngạo Hàn Đao Khách!" Bộ Kinh Vân lập tức nhớ đến vị hiệp khách kỳ lạ từng được giang hồ đồn đại.

Tương truyền công pháp người này tu luyện có hàn khí cực nặng, Tuyết Ẩm Đao càng danh chấn giang hồ.

Nhưng người này cực kỳ cô độc, trên giang hồ luôn một mình một bóng, đối với sự chiêu mộ của bất kỳ bang phái nào cũng không để ý, và trên giang hồ chỉ nổi danh một thời rồi biến mất tăm, ngay cả Tuyết Ẩm Đao cũng biến mất cùng lúc.

Bây giờ xem ra, Ngạo Tuyết Đao Khách hẳn đã chết ở nơi này, nếu không được họ phát hiện, không biết những thứ này đến ngày nào mới có thể thấy lại ánh mặt trời. "Nghe nói thời kỳ cuối cùng của Ngạo Tuyết Đao Khách trên giang hồ gần như lúc nào cũng phải đối mặt với sự khiêu chiến của các cao thủ võ lâm, thậm chí có không ít người ý đồ đoạt lấy Tuyết Ẩm Đao.

Chết cô độc ở đây cũng không đáng tiếc, ít nhất cũng có được một sự yên tĩnh." Bộ Kinh Vân có chút thổn thức, danh hiệu của người này cùng thời với Kiếm Thánh, đối với những người như Hùng Bá đều là một cao nhân tiền bối. "Tóm lại, đa tạ tiền bối ban đao, chúng ta nếu có thể rời khỏi nơi này, nhất định sẽ an táng thi thể tiền bối chu đáo, báo đáp ân tình!" Bộ Kinh Vân hành lễ với thi thể Ngạo Tuyết Đao Khách, nhưng khi cúi đầu lại phát hiện, cổ tay mình bị phủ một lớp băng sương dày.

Bộ Kinh Vân ban đầu không để ý, nhưng lớp băng sương đông kết đó nhanh chóng thuận theo cổ tay hắn dần dần lan lên cánh tay, nơi bị đông kết hoàn toàn mất đi tri giác. "Sao lại như vậy?" Bộ Kinh Vân trong lòng cảm thấy có chút không ổn, dùng chân khí chấn vỡ lớp băng trên cánh tay, nhưng chẳng mấy chốc băng sương lại một lần nữa phủ lên khiến hắn vẫn không thể cử động cánh tay chút nào.

Chỉ cần cầm Tuyết Ẩm Đao sẽ bị như vậy, nhưng khi hắn đặt xuống lần nữa, trên người lại không xuất hiện băng sương đông kết. "Lẽ nào thứ này chỉ có Ngạo Tuyết Đao Khách mới có thể điều khiển?" Kiếm Thần đối với điều này cũng vô cùng khó hiểu, hắn chưa từng nghe nói Ngạo Tuyết Đao Khách bị vấn đề tương tự. "Ta thấy

không phải như vậy.

Chỉ là bản thân Tuyết Ẩm Đao hàn ý cực nặng, bất luận ai cầm cũng sẽ bị ảnh hưởng tương tự." Ngao Tông nói.

Vật này tuy dược liệu chế tạo không tầm thường, nhưng bản chất của nó vẫn là binh khí của phàm nhân không có ý thức, sao có thể nhận chủ như pháp bảo được? "Bản thân thanh đao này hàn ý cực nặng, đối với bất kỳ ai cũng như vậy.

Ta nghĩ nguyên nhân Ngạo Tuyết Đao Khách đó có thể dễ dàng điều khiển e rằng bắt nguồn từ phương diện khác." Ngao Tông nhìn về phía quyển sách đặt bên cạnh hài cốt, Bộ Kinh Vân lập tức hiểu ra chuyện gì, liền tiến lên cầm quyển sách, chỉ thấy trên bìa sách phủ đầy bụi viết bốn chữ: 《Ngạo Tuyết Lục Quyết》.

Mở trang đầu tiên, liền thấy một dòng chữ: "Nếu ngày sau có người hữu duyên thấy được hài cốt của ta, có thể lấy Tuyết Ẩm Đao của ta làm của riêng.

Nhưng hãy nhớ, người sử dụng Tuyết Ẩm Đao nhất định phải tu tập Ngạo Tuyết Lục Quyết trước, nếu không tất sẽ bị hàn khí của thân đao xâm thực cơ thể, thậm chí bị hủy hoại kinh mạch." Đọc xong dòng chữ này, mọi người mới hiểu rõ nguyên do. "Hóa ra Ngạo Tuyết Đao Khách cũng phải dựa vào công pháp mới có thể áp chế được nó, Tuyết Ẩm Đao nếu không có công pháp phụ trợ, sử dụng cũng sẽ liên tục gây tổn hại cho cơ thể." Kiếm Thần bừng tỉnh ngộ.

Nhưng hắn không để ý, sắc mặt Bộ Kinh Vân lại càng ngày càng khó coi, cuối cùng chỉ có một tiếng thở dài phiền não. "Bộ Kinh Vân, ngươi thở dài cái gì?

Cùng lắm thì ngươi cũng nghiên cứu công pháp này là được, đối với ngươi không phải chuyện khó chứ, ngươi vốn là kỳ tài võ học mà!" Kiếm Thần hoàn toàn không hiểu tại sao hắn lại ủ rũ như vậy.

Bộ Kinh Vân nhất thời không biết nên nói thế nào, ngược lại Ngao Tông lại lên tiếng trước: "Thể chất của Bộ Kinh Vân quá cương dương hồn hậu, căn bản không thể tu luyện loại công pháp âm hàn này, nếu không âm dương nhị khí giao thoa trong cơ thể sẽ bạo thể mà chết." Kiếm Thần nghe mà chết lặng, sau đó ngay cả hắn cũng thấy phiền não thay cho Bộ Kinh Vân.

Gần như liều mạng mạo hiểm một lần, kết quả lại chẳng lấy được gì, mỗi một món bảo vật dường như đều không có duyên với hắn. "Thôi, nghe theo mệnh trời vậy.

Dù sao sau này cũng có thể thử đoạt lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm, cũng không có gì đáng tiếc nhiều." Bộ Kinh Vân tự an ủi, nhưng ai cũng nghe ra được giọng nói chua chát của hắn.

Kiếm Thần đã có kiếm của mình, hiển nhiên không có hứng thú với Tuyết Ẩm Đao, suy đi tính lại, Bộ Kinh Vân cũng chỉ có thể đặt Tuyết Ẩm Đao trở lại chỗ cũ.

Nhưng chưa đợi hắn đặt đao xuống, Ngao Tông lại đột nhiên nắm lấy vai hắn ngăn lại: "Không cần vội vàng như vậy.

Nếu Nhiếp Phong có thể sử dụng thanh đao này chẳng phải tốt hơn sao?" "Nhiếp Phong?" Bộ Kinh Vân chau mày: "Ta tuy không biết thể chất của hắn có thuộc tính âm hàn hay không, nhưng Phong Thần Thoái hắn luyện cũng là công pháp thiên về cương mãnh, không biết có xung đột với Ngạo Tuyết Lục Quyết không." Ngao Tông cười nói: "Thể chất của Nhiếp Phong ta đã từng quan sát, tuy không phải cực hạn âm hàn, nhưng so với thể chất chí cương chí dương của ngươi thì thiên về trung dung hơn một chút, có lẽ có thể nắm giữ loại công pháp này." Nói lại, Nhiếp Phong điều hòa chân khí trong cơ thể lâu như vậy, bây giờ cũng sắp hồi phục rồi.

Khi mọi người quay trở lại, Nhiếp Phong vừa hay tỉnh lại từ trong

tĩnh tu, và từ từ đứng dậy.

Khoảnh khắc đó, mọi người đều lập tức cảm nhận được một luồng khí tức khó tả từ trong cơ thể hắn trào ra dao động xung quanh, cảnh giới võ công của hắn so với trước đó đã có sự đề thăng đáng kể.

Đặc biệt là chân khí của hắn, cũng trào ra sự cương mãnh như sức mạnh Kỳ Lân, nhưng không hoàn toàn giống với sức mạnh Kỳ Lân.

So với cánh tay Kỳ Lân trên người Bộ Kinh Vân, uy lực quả thực kém hơn một chút, nhưng cũng mạnh hơn chân khí thông thường không ít. "Lần này cũng là trong họa có phúc.

Đa tạ, Ngao tiền bối!" Nhiếp Phong cảm kích nhìn Ngao Tông, hắn biết nếu không phải Ngao Tông ngăn cản, e rằng hắn đã mất đi một cơ duyên.

Bây giờ tự nhiên hắn cũng cảm nhận được sự thay đổi kinh thiên động địa trong cơ thể, sức mạnh Kỳ Lân quả nhiên phi phàm.

Kiếm Thần cuối cùng không kìm nén được sự tò mò, lập tức hỏi: "Nhiếp huynh, ta không hiểu, tại sao trong cơ thể ngươi lại tự nhiên xuất hiện sức mạnh Kỳ Lân?

Chẳng lẽ thứ này có thể tu luyện ra được sao!" Nhưng Nhiếp Phong đối với điều này thực sự không biết trả lời thế nào, chau mày một lúc lâu chỉ lắc đầu.

Nhưng Ngao Tông lại hỏi theo một cách khác: "Nhiếp Phong, tổ tiên của ngươi có ai từng tiếp xúc với Kỳ Lân không?

Theo ta được biết, khoảng một trăm năm trước, đó chính là lúc phong trào săn lùng Kỳ Lân trên giang hồ thịnh hành nhất." Nhiếp Phong nghe vậy chau mày một lúc: "Về điểm này ta không rõ lắm...

Ta chỉ biết tổ phụ của ta từng đảm nhiệm một chức vị cơ mật trong triều đình, không lâu sau triều đình bãi bỏ chức vị đó và mọi thứ

liên quan, nên tổ phụ ta ẩn cư giang hồ." Ngao Tông trong lòng mơ hồ có một suy đoán, có lẽ chức vị mà tổ phụ Nhiếp Phong đảm nhiệm trong triều đình lúc đó chính là săn bắt Kỳ Lân, tổ phụ lúc đó gần như đã thành công, ít nhất cũng đã lấy được máu Kỳ Lân.

Có lẽ vì tư tâm, tổ phụ căn bản không nộp máu Kỳ Lân cho triều đình, giữ lại để độc chiếm, nhưng lại không biết các loại cấm kỵ của máu Kỳ Lân, trực tiếp uống nó.

Có lẽ tổ phụ mạng lớn, tóm lại tổ phụ lúc đó không bị làm cho bạo thể mà chết, nhưng hành động này chắc chắn sẽ hủy hoại kinh mạch trong cơ thể, có lẽ cũng chính vì vậy mà tổ phụ cuối cùng không thể tại chức trong triều đình, mới phải ẩn cư giang hồ.

Nhưng dù võ công của bản thân bị phế, máu Kỳ Lân lại dung hợp với huyết mạch của ông, cuối cùng truyền lại cho Nhiếp Phong, khiến hắn hôm nay được hưởng lợi không nhỏ. "Quả là thú vị!" Ngao Tông khẽ cười, tuy không tận mắt chứng kiến sự thật, nhưng hắn có thể khẳng định sự phát triển của sự việc chắc chắn như hắn suy đoán.

Bây giờ xem ra, sự hy sinh của tổ phụ không hề uổng phí, có lẽ máu Kỳ Lân thật sự có thể truyền lại qua từng thế hệ trong thân thể của Bộ Kinh Vân, như vậy thật sự là tạo phúc cho hậu đại. "Tiền bối, ngài có biết manh mối gì không?" Bộ Kinh Vân hỏi Ngao Tông, nhưng người sau không cho hắn câu trả lời, chỉ khẽ lắc đầu.

Mọi người có chút nản lòng, nhưng dù sao Nhiếp Phong an toàn vô sự là tốt rồi.

Sau đó, Ngao Tông đưa Tuyết Ẩm Đao và Ngạo Tuyết Lục Quyết cho Nhiếp Phong, bảo hắn thử xem có thể tu hành không, và thực sự nắm giữ được thanh tuyệt thế thần binh này.

Người sau tuy chưa từng tiếp xúc với công pháp âm hàn, nhưng lại nhanh chóng lĩnh ngộ được nội hàm của Ngạo Tuyết Lục Quyết,

và thử vận công trong cơ thể, lại phát hiện quả nhiên có thể thực hiện được!

Chỉ mới sơ bộ nắm giữ Ngạo Tuyết Lục Quyết, hắn đã phát hiện mình có thể chống lại hàn khí trong Tuyết Ẩm Đao, đối với hắn không nghi ngờ gì là một chuyện tốt!

Chương 1099

"Xem ra hôm nay chúng ta không hề uổng công một phen, ít nhất Nhiếp Phong thu hoạch không nhỏ a!" Bộ Kinh Vân cười lớn nói. "Đợi chúng ta thật sự rời khỏi nơi này rồi hẵng nói chuyện thu hoạch không nhỏ đi." Nhiếp Phong thu Tuyết Ẩm Đao lại, nhìn về phía vách đá xung quanh, trong ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

Ít nhất bây giờ vẫn không có cách nào rời khỏi nơi này, xem ra, hiện tại vẫn đang ở trong tuyệt cảnh.

“Hay là để ta thử xem, có thể phá nát khối đá đang chặn trên đỉnh đầu không.

Nếu được, ta có thể một mình thi triển khinh công ra ngoài, sau đó mang dây thừng vào cứu tất cả mọi người.” Nhiếp Phong đề nghị.

Đây là một ý kiến không tồi, Bộ Kinh Vân tự mình xung phong, lập tức thi triển khinh công bay lên, vận dụng Kỳ Lân tí dồn toàn lực đấm một quyền vào tảng đá lớn.

Chỉ thấy luồng sức mạnh màu vàng kim cuộn trào, nổ tung dữ dội, trong nháy mắt tảng đá vỡ nát, bụi đất bay mù mịt!

“Thành công rồi!” Thấy tảng đá bị phá vỡ, ánh mặt trời yếu ớt cuối cùng cũng xuyên qua khe đá chiếu vào, Bộ Kinh Vân liền định thi triển khinh công leo tường lên.

Ngay lúc sắp lao ra khỏi cửa hang, một luồng kiếm quang lại lóe lên ở cửa động, đâm thẳng vào lồng ngực Bộ Kinh Vân đang không chút phòng bị, trong khoảnh khắc hắn căn bản không kịp né tránh!

Nhưng Ngao Tông ngay sau đó đã búng ngón tay, bắn ra một luồng âm khí đánh trúng thân kiếm, mũi kiếm lệch đi, Bộ Kinh Vân mới thoát

chết.

Bộ Kinh Vân loạng choạng rơi xuống từ không trung, vẫn còn kinh hồn bạt vía nhìn lên cửa thiên khanh, lại thấy Đoạn Lãng không biết từ lúc nào đã quay lại, đang đứng ở cửa động với nụ cười hiểm ác nhìn xuống.

Gã này vẫn luôn không rời khỏi cửa động, rõ ràng đã quyết tâm ở lại đây chờ Kỳ Lân, và muốn nhìn Nhiếp Phong cùng những người khác chết ở bên trong.

"Đa tạ Ngao tiền bối!" Bộ Kinh Vân cảm tạ Ngao Tông, sau đó nhìn về phía Đoạn Lãng mà chửi ầm lên: "Khốn kiếp!

Hôm nay ngươi nhất định muốn không chết không thôi với ta phải không!" Đoạn Lãng thần sắc thản nhiên: "Nếu để các ngươi sống sót rời khỏi đây, lòng ta sẽ không yên.

Sau này ta không chịu nổi sự trả thù của các ngươi, nên hôm nay các ngươi phải chết." Nói xong, Đoạn Lãng cầm trong tay một gói thuốc nổ, không chút do dự châm ngòi rồi ném xuống!

"Chết tiệt!" Mọi người thấy gói thuốc nổ rơi xuống đều kinh hãi thất sắc, nhưng trong không gian chật hẹp này căn bản không thể né tránh kịp.

Ngược lại Nhiếp Phong mắt nhanh tay lẹ, Phong Thần thoái thi triển, mạnh mẽ đạp lên mặt đất bay lên, một cước đá văng gói thuốc nổ ra khỏi động.

"Ầm ầm!" Gói thuốc nổ nổ tung giữa không trung, ngược lại Đoạn Lãng lại là người hứng chịu đầu tiên, bị sóng xung kích hất văng vào trong rừng cây, hoàn toàn không kịp phòng bị.

"Bộ Kinh Vân, mau lên!" Nhiếp Phong vừa đáp xuống đất lập tức hét lớn, Bộ Kinh Vân động tác tự nhiên cực nhanh, đang định dùng

khinh công leo tường lao ra ngoài, nhưng không ngờ vụ nổ thuốc nổ trên không trung đã khiến núi sạt lở, những tảng đá lớn liên tiếp rơi xuống chặn kín lối ra duy nhất. từng lớp bụi đất rơi xuống từ trên không, ba người nhìn lớp bụi không ngừng rơi xuống mà mặt mày tái mét.

Tuyệt đối không ngờ cuối cùng lại thành gậy ông đập lưng ông!

Nếu chỉ có một tảng đá chặn lối vào, còn có thể nghĩ cách phá vỡ, nhưng bây giờ nửa vách núi đè trên đỉnh đầu, làm sao có thể thoát thân?

Lần này thật sự phải chết ở đây rồi.

"Không ngờ ta, Bộ Kinh Vân, danh tiếng một thời trên giang hồ, lại phải chết ở cái nơi quỷ quái này, để cho thiên hạ chê cười!" Bộ Kinh Vân nói giọng buồn bực.

So với như vậy, hắn thà rằng lúc trước ở Thiên Hạ Hội chết dưới tay Hùng Bá, ít nhất còn có thể để người trong giang hồ tận mắt chứng kiến kết cục cuối cùng của mình, không đến nỗi bị hiểu lầm là nhát gan không dám tái xuất giang hồ!

"Không cần phải ủ rũ chán nản.

Cái chết của ngươi ở đây không đủ bi tráng sao?" Ngao Tông ở bên dưới hang động đã bị bịt kín, nhìn lối vào bị chặn đến không một tia sáng nào lọt qua trên đỉnh đầu, bất mãn huấn thị Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân chỉ cười khổ một tiếng, hắn cũng không muốn chết ở đây, nhưng cũng không thể làm gì khác được.

"Sự việc đến nước này, các ngươi cũng đã cố gắng hết sức.

Cứ yên tâm, mệnh số của ngươi sẽ không chết ở đây, ta cũng sẽ không cho phép." Không đợi hắn hiểu rõ ý của Ngao Tông, không khí trong tay y ngưng tụ thành một thanh trường kiếm trong suốt sắc bén,

sau đó vung ngang một đường, mũi kiếm dấy lên một luồng cuồng phong cuồn cuộn, xen lẫn trong đó là những lưỡi đao gió sắc bén phá không bay lên!

"Vút vút!" Tiếng cuồng phong lướt qua vừa nhanh vừa sắc bén, chỉ nghe một trận âm thanh cắt xẻ nặng nề, những tảng đá vụn che kín trên đỉnh đầu toàn bộ bị cắt thành bột phấn, từ cửa động ào ào rơi xuống tạo thành một trận mưa đá.

Cho đến khi mưa đá ngừng lại, trong động đã chất đống một lượng đá vụn chỉ cách cửa động vài thước, thậm chí không cần thi triển khinh công, chỉ cần men theo đống đá vụn trèo lên là có thể dễ dàng rời khỏi động.

Ba người bị chấn động đến chết lặng, không thể tưởng tượng được ngọn gió trong tay Ngao Tông lại có thể cắt vỡ đá tảng, trong tay y việc này trông thật dễ như trở bàn tay.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thì không sao, họ biết Ngao Tông thâm tàng bất lộ, nhưng Kiếm Thần lần đầu tiên thấy thủ đoạn như vậy thì thực sự khó mà bình tĩnh lại được, võ công của Ngao Tông mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn quá nhiều!

"Tiền bối, hóa ra ngài sớm đã có cách thoát ra rồi ạ!" Hồi lâu sau, Kiếm Thần vẫn còn kinh ngạc hỏi.

Ngao Tông vung tay, lưỡi đao gió lập tức biến mất trong không trung: "Nếu các ngươi không rơi vào tử địa, ta sẽ không ra tay.

Không cần phải luôn trông cậy vào ta, nếu hôm nay ta không ở đây, chẳng lẽ các ngươi thật sự cam tâm nhận mệnh chờ chết sao?" Lời của y quả thực khiến Bộ Kinh Vân có chút xấu hổ, nhưng dù sao cũng đã có cơ hội thoát ra ngoài.

Sau khi bước ra khỏi hang động không thấy ánh mặt trời, việc đầu

tiên Bộ Kinh Vân làm là tìm kiếm bóng dáng của Đoạn Lãng, nhưng tìm khắp bốn phía vẫn không thấy bất kỳ tung tích nào.

"Vừa rồi núi sạt lở, Đoạn Lãng không thể nào tiếp tục ở lại đây, huống hồ hắn cũng cho rằng chúng ta chết chắc rồi." Nhiếp Phong như có điều suy nghĩ.

Bộ Kinh Vân hừ lạnh một tiếng: "Chạy nhanh thật.

Sau này nếu gặp lại, ta nhất định sẽ giết hắn!" Bây giờ đã thoát hiểm, mọi người liền lập tức lên đường trở về thôn trang.

Trước khi đi, Nhiếp Phong vẫn không quên chôn cất tử tế hài cốt của Ngạo Tuyết Đao Khách.

Đã nhận vũ khí và công pháp của Ngạo Tuyết Đao Khách, chút việc nhỏ này cũng nên làm.

"Có lẽ Ngạo Tuyết Đao Khách đã tìm thấy sơn động này sớm hơn Kỳ Lân, và trước khi chết đã chặn cửa động lại, không ngờ Kỳ Lân sau này trốn tránh kẻ thù truy sát cũng ở đây.

Đúng là duyên phận!" Nhiếp Phong cuối cùng bái lạy mộ của Ngạo Tuyết Đao Khách một cái, rồi cùng mọi người xuống núi.

Từ đó về sau, Kỳ Lân cũng không bao giờ quay trở lại, cùng với sự phát triển ngày càng rậm rạp của rừng cây bên ngoài, nơi đây cũng hoàn toàn bị thế tục lãng quên. ...

Đoạn Lãng rời khỏi dãy núi trước một bước, nhưng chuyến đi này hắn không hề cam tâm.

Mục đích ban đầu là tìm kiếm Kỳ Lân không đạt được, lại không thể tự tay giết chết Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

Nếu không trở mặt với họ, để đối phó Hùng Bá thì hai người này tất nhiên sẽ là trợ lực rất mạnh.

“Con Kỳ Lân đó rốt cuộc ở đâu?” Trong quán rượu ở một thôn nhỏ, Đoạn Lãng nhìn dòng người qua lại bên ngoài, không khỏi siết chặt chén rượu, phí bao nhiêu công sức mà cuối cùng lại tay trắng!

“Nghe nói chưa, gần đây Hùng Bá đã treo một cái giá rất cao, hiệu triệu nhân sĩ giang hồ truy bắt Đoạn Lãng!” “Còn không phải sao!

Ta cũng nghe nói rồi, số tiền thưởng đó cao đến dọa người, nếu thật sự bắt được Đoạn Lãng thì nửa đời sau cơm áo không lo.” Đoạn Lãng nghe mấy vị khách bên cạnh đang bàn tán về tin đồn trên giang hồ, trong lòng không khỏi cúi đầu xuống, kéo thấp vành nón để tránh bị người xung quanh nhận ra.

Nhưng thật không may, hành động này của hắn lại thu hút sự chú ý của người bàn bên cạnh, những người đó cứ nhìn chằm chằm vào thanh kiếm và chiếc nón trên người hắn, dường như đã nhìn ra điều gì đó.

“Chết tiệt thật!” Đoạn Lãng thầm chửi, không lẽ bị nhận ra rồi chứ!

Những vị khách bàn đó nhìn hắn chằm chằm, thần sắc càng lúc càng căng thẳng, cuối cùng trực tiếp đứng dậy đi về phía hắn.

Đoạn Lãng trong lòng biết một trận chiến e rằng không thể tránh khỏi, thở dài một tiếng rồi nắm chặt chuôi kiếm chuẩn bị chiến đấu.

Chương 1100

Ngay lúc hắn chuẩn bị rút kiếm, vị khách đi đến bên cạnh lại đột nhiên nâng chén rượu kính hắn: "Vị thiếu hiệp này, đi một mình sao?" Đoạn Lãng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chỉ lạnh lùng hỏi lại một câu: "Thì sao?" Người đó mới nhận ra Đoạn Lãng dường như có chút hiểu lầm, vội vàng lắc đầu nói: "Các hạ không cần phải nghĩ nhiều!

Ta chỉ thấy thanh kiếm trên người thiếu hiệp không tệ, hẳn là người có võ công cao cường, mời ngài cùng chúng ta đi bắt Đoạn Lãng, đến lúc đó tiền thưởng chúng ta cùng nhau phân chia." Người bên cạnh cũng hùa theo một tiếng: "Đúng vậy, nghe nói Đoạn Lãng đang đi lại gần đây, mấy hôm trước có người thấy bóng dáng hắn, cho nên rất nhiều nhân sĩ giang hồ đều đến đây thử vận may." Người kia lại cười nói: "Thiếu hiệp, nếu chỉ có một mình thì không những không phải là đối thủ của Đoạn Lãng, thậm chí còn không có cơ hội tranh đoạt thi thể của hắn, nhưng nếu đồng hành với chúng ta thì cơ hội sẽ tăng lên rất nhiều.

Thế nào?" Đoạn Lãng trong lòng kinh hãi, không ngờ tin tức của mình đã bị tiết lộ đến mức này, trong lòng biết nơi này không thể ở lâu.

"Ta không có hứng thú, tìm người khác đi!" Đoạn Lãng không thèm nghĩ ngợi liền từ chối, đồng thời cầm kiếm định đứng dậy rời đi.

"Vậy thì thật đáng tiếc..." Người đó có chút tiếc nuối, nhưng khi Đoạn Lãng quay người, hắn vô tình nhìn thấy khuôn mặt bị che dưới vành nón của Đoạn Lãng, lập tức cảm thấy khuôn mặt đó quen thuộc vô cùng.

Đột nhiên hắn nhận ra, người này không phải chính là Đoạn Lãng sao!

Lúc trước để có thể tranh giành tiền thưởng của Đoạn Lãng, hắn đã ngày ngày quan sát kỹ lưỡng bức chân dung của Đoạn Lãng, có thể nói là không thể quen thuộc hơn với khuôn mặt này!

"Đoạn Lãng!

Mọi người ra tay!" Người này không chút do dự hét lớn một tiếng, đồng bạn phía sau lập tức bị ảnh hưởng, tức khắc rút kiếm xông về phía Đoạn Lãng!

Đoạn Lãng trong lòng thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn bị lộ thân phận, nhưng đối mặt với mấy tên tép riu đang xông tới, hắn căn bản không để vào mắt, thậm chí còn không rút trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ dùng vỏ kiếm chặn lại thân kiếm của đối phương, hơi dùng lực một chút liền làm trường kiếm vỡ nát!

Những gã xui xẻo này bị phản lực từ thân kiếm vỡ nát đánh cho lùi lại liên tục, đâm đổ bàn ghế trong khách sạn, nhưng đồng thời cũng thu hút ánh mắt của nhiều người hơn.

"Người này chính là Đoạn Lãng!

Mọi người đừng để hắn chạy, ai lấy được tiền thưởng thì tính sau, vạn nhất để tên này trốn thoát được thì chúng ta một đồng cũng không lấy được!" Những người này thấy không thể xử lý được Đoạn Lãng, không chút do dự gọi người khác giúp đỡ, rõ ràng không có ý định để Đoạn Lãng trốn thoát!

"Hay cho một gã, hóa ra trốn ở đây!" Hàng chục hiệp khách trong khách sạn trong nháy mắt vây quanh, bao vây đến không một kẽ hở, Đoạn Lãng thậm chí không nhìn thấy bất kỳ đường nào để thoát ra.

"Vội vàng đi chết như vậy sao, tiền bạc quan trọng hơn mạng

sống à?" Đoạn Lãng lạnh lùng chất vấn, nhưng không nhận được một câu trả lời nào, đáp lại chỉ có tiếng rút kiếm chói tai.

Nhưng những hiệp khách này không vội ra tay, ngược lại còn tranh cãi trước: "Vân Hải bang chúng ta muốn lấy một nửa tiền thưởng!

Ở đây người của ta đông nhất!" "Nói bậy!

Dựa vào người đông sao?

Ai giết hắn trước thì người đó lấy nhiều tiền thưởng nhất!" "Giết được hắn, ngươi có thể mang thi thể về phục mệnh không?

Lấy được thi thể có thể sống sót rời khỏi tay ta không!" "Bớt nói nhảm đi, hôm nay ít nhất phải cho ta cái đầu của Đoạn Lãng!" ...

Đoạn Lãng còn chưa bị bắt, những người này đã hưng phấn tranh luận về việc phân chia tiền thưởng, Đoạn Lãng trong lòng khinh miệt không thôi.

"Các ngươi cho rằng có thể giết được ta ở đây sao?" Đoạn Lãng thấy hàng chục hiệp khách tranh luận không ngừng, liền từ từ rút trường kiếm ra.

Chỉ thấy thân kiếm đỏ như máu, ở phần hộ thủ có một viên bảo thạch màu đỏ như mắt người lấp lánh, tà tính vô cùng.

Không ai biết lai lịch của thanh kiếm có hình dáng tà dị này, nhưng khi Đoạn Lãng rút kiếm, khí tức và sát ý của hắn bùng nổ, mọi người đều rất ăn ý ngừng tranh cãi và cùng chĩa mũi kiếm về phía Đoạn Lãng.

Bất luận thế nào, trước tiên giết tên này rồi nói!

Đoạn Lãng nhìn viên bảo thạch màu đỏ lấp lánh trên thân kiếm, thần sắc cũng trở nên có chút cuồng nhiệt: "Hỏa Lân kiếm từ khi xuất

thế đến nay, chưa từng được tế bằng máu tươi của người sống.

Hôm nay dùng máu của các ngươi, tuy có hơi bẩn một chút, nhưng may là đủ nhiều!" "Giết hắn!" Mọi người mơ hồ cảm thấy không ổn, sau đó không chút do dự xông lên, nhưng chưa đợi nhóm đầu tiên tiếp cận, Đoạn Lãng đã đột nhiên vung ngang trường kiếm quét trước người, luồng kiếm khí màu đỏ máu như gợn sóng trên mặt nước lan ra, trong nháy mắt cắt một vết thương cực sâu trên người những người tiếp xúc đầu tiên!

Những người bị thương đó lần lượt kêu thảm rồi ngã xuống, nhưng vẫn chưa kết thúc, máu tươi trong cơ thể họ như suối phun trào ra từ vết thương, sau đó hóa thành những tia máu bị hút lên không trung và rót vào viên bảo thạch màu đỏ của Hỏa Lân kiếm.

Chỉ trong chốc lát, những người bị thương đó toàn bộ bị hút thành những cái xác khô, chết một cách cực kỳ thê thảm.

Cái chết của nhóm người đầu tiên lập tức chấn nhiếp những hiệp khách còn lại, không ai dám làm chim đầu đàn, chỉ biết lùi lại, không còn nghi ngờ gì nữa, Đoạn Lãng lợi hại hơn trong tưởng tượng của họ rất nhiều, chỉ là lòng tham tiền thưởng khiến họ không chịu lùi bước!

"Yên tâm, hôm nay không một ai trong các ngươi có thể sống sót rời đi!" Đoạn Lãng cầm kiếm xông lên, gần như không một ai có thể ngăn cản được mũi kiếm của hắn, kiếm của họ khi giao nhau với kiếm của hắn liền vỡ tan như băng vụn, ngay sau đó bị đâm xuyên qua lồng ngực.

Mỗi người bị đâm xuyên lồng ngực đều bị rút cạn máu trong nháy mắt, Đoạn Lãng thì càng giết càng hăng, ánh mắt hắn cũng trở nên đỏ ngầu hơn, giống như một con dã thú khát máu!

Cuối cùng không một ai có thể thoát khỏi, tất cả đều chết dưới

kiếm của Đoạn Lãng và biến thành xác khô.

Đôi mắt Đoạn Lãng đỏ ngầu, nhìn về phía khách sạn sau lưng, không còn một người sống sót nào, gần như tất cả tiểu nhị và ông chủ đã trốn chạy ngay khi hắn nổi điên.

Hắn cũng phải mất rất nhiều sức lực mới có thể hồi phục từ trạng thái cực kỳ khát máu đó, cuối cùng thu Hỏa Lân kiếm vào vỏ.

Sau khi rời khỏi Hỏa Lân kiếm, đôi mắt Đoạn Lãng cuối cùng cũng trở lại bình thường, hắn hít một hơi thật sâu, nhưng lúc này lại phát hiện mình mơ hồ có chút khao khát máu tươi.

Hỏa Lân kiếm, là thứ hắn có được một cách tình cờ sau khi rời khỏi Thiên Hạ Hội, lúc hắn lấy được nó, thanh kiếm này đã giết chết mấy chục người và nuốt chửng họ thành xác khô.

Mặc dù sớm biết Hỏa Lân kiếm trong truyền thuyết là một thanh kiếm có thể khiến người ta gần như mất đi lý trí, nhưng lòng báo thù tha thiết của hắn căn bản không để ý nhiều như vậy, không chút do dự chấp nhận Hỏa Lân kiếm, cuối cùng cũng vì nó mà tính tình trở nên cuồng bạo.

Lúc trước hắn bỏ đá xuống giếng, muốn phong bế đám người Bộ Kinh Vân chết trong hang động đó, chính là hậu quả của việc tính tình đại biến, nếu là Đoạn Lãng ngày trước tuyệt đối không thể làm như vậy.

Bây giờ Đoạn Lãng không còn giống như trước kia, thậm chí chính hắn cũng không biết mình sẽ biến thành bộ dạng gì, nhưng chỉ cần có thể báo thù Hùng Bá, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Đoạn Lãng vừa định rời đi, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy trong khách sạn có một cái bàn khẽ run rẩy.

Rõ ràng có một người đang ẩn nấp trong đó.

Vốn dĩ Đoạn Lãng đã thu kiếm vào vỏ, không muốn tùy ý giết người nữa, nhưng lúc này trong lòng hắn bực bội, muốn giết một người để xả giận!

"Gã này xui xẻo rồi!" Đoạn Lãng trong lòng vô cớ nổi giận, bước nhanh vào trong khách sạn, một cước đá bay cái bàn, kinh ngạc thấy một tên điếm tiểu nhị đang run rẩy trốn ở đó!

"Đại nhân tha mạng!

Đại nhân tha mạng!" Điếm tiểu nhị khi bị Đoạn Lãng phát hiện thì vô cùng sợ hãi, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ!

Vừa rồi hắn đã tận mắt thấy Đoạn Lãng giết chết những người đó như thế nào, thủ đoạn tàn nhẫn khiến hắn không dám nhìn thẳng, lúc này hắn chỉ muốn bảo toàn mạng sống!

Đoạn Lãng không để ý đến lời cầu xin của đối phương, nhưng sự bực bội trong lòng đột nhiên tăng lên, một tay bóp cổ điếm tiểu nhị nhấc bổng lên, hoàn toàn mặc kệ sự giãy giụa và van xin kinh hãi của hắn.

"Đừng trách ta.

Phải trách thì trách ngươi vận rủi, đúng lúc xuất hiện khi ta đang bực mình nhất!" Đoạn Lãng đang chuẩn bị bóp gãy cổ hắn, điếm tiểu nhị lại dùng hết sức bình sinh hét lên một tiếng: "Chỉ cần đại hiệp tha cho ta một mạng, ta có tình báo quan trọng dâng lên, tình báo này quan trọng đến mức tuyệt đối đủ để ngài coi trọng!" Bàn tay đang siết chặt của Đoạn Lãng đột nhiên buông lỏng, điếm tiểu nhị cuối cùng cũng được giải thoát, ngã lăn ra đất, ôm cổ ho sặc sụa, vừa rồi hắn suýt chút nữa đã tắt thở.

"Nói đi, xem có thể đổi được mạng sống của ngươi không." Đoạn Lãng lạnh lùng nhìn hắn, "Nếu thông tin của ngươi đáng giá, ngươi có

thể không cần chết.

Ngược lại, ngươi sẽ chết còn khó coi hơn." Điếm tiểu nhị vội vàng gật đầu: "Dạ!

Tôi hỏi đại hiệp, ngài có nghe nói về Tuyệt Thế Hảo Kiếm không?" "Đương nhiên, hành tẩu giang hồ e rằng không ai chưa từng nghe qua cái tên này." Đoạn Lãng khẽ gật đầu.

Điếm tiểu nhị lập tức nói: "Bây giờ Tuyệt Thế Hảo Kiếm sắp xuất thế, nghe nói đã bị người ta đoạt được, chỉ là người này không có năng lực để Tuyệt Thế Hảo Kiếm nhận chủ, nên chỉ có thể để nó ở lại trong trang viên." Đoạn Lãng lập tức hiểu ra: "Ngươi biết người đoạt được Tuyệt Thế Hảo Kiếm là ai không?" Điếm tiểu nhị lập tức gật đầu: "Nghe tôi nói đây..." Đoạn Lãng nhanh chóng biết được chân tướng từ miệng điếm tiểu nhị, như có điều suy nghĩ: "Nếu rơi vào tay những người đó cũng là bình thường.

Nhưng làm sao ngươi có được tin tức này?" Điếm tiểu nhị cười làm lành: "Ngài cũng biết, ở đây thường có nhân sĩ giang hồ qua lại, tôi nghe được một số tình báo mà họ thảo luận, liên kết lại một chút, nơi ở của Tuyệt Thế Hảo Kiếm có khả năng rất lớn là ở trong tay họ ạ!" Đoạn Lãng không khỏi nhìn tên tiểu nhị này với con mắt khác, người này không đơn giản!

"Ngoài ta ra, ngươi đã từng nói thông tin này với ai chưa?" "Ngài là người đầu tiên!

Tôi vốn định bán thông tin này với giá tốt, nhưng chưa tìm được cơ hội thì ngài đã đến." Điếm tiểu nhị cẩn thận nói.

Chương 1101

"Tốt!" Đoạn Lãng mặt đầy ý cười gật đầu, sau đó đột nhiên ra tay bóp chặt đầu điếm tiểu nhị, đột ngột dùng sức, người sau chưa kịp hoàn hồn đã bị bóp nát sọ, chết ngay tại chỗ!

Đoạn Lãng ném thi thể điếm tiểu nhị đi, rồi không ngoảnh đầu lại rời đi.

Một khi tin tức chưa bị lan truyền ra ngoài, vậy thì tốt quá rồi, cứ để sau này chỉ có mình hắn biết là được...

Nửa tháng sau.

Đám người Bộ Kinh Vân trèo non lội suối, cuối cùng cũng đến được Bái Kiếm Sơn Trang ở phía đông của võ lâm Thăng Long.

Sở dĩ họ đến nơi này, là vì nửa tháng trước Kiếm Thần nhận được thư của sư phụ, trong thư, Vô Danh Kiếm Thánh rất chắc chắn nói với Kiếm Thần rằng, Tuyệt Thế Hảo Kiếm mà họ tìm kiếm đang ở đây!

Đối với tình báo của sư phụ, Kiếm Thần tin tưởng không nghi ngờ, đám người Bộ Kinh Vân tự nhiên cũng tin lời hắn, không ngại trèo non lội suối mất nửa tháng thời gian để đến đây.

Vốn tưởng rằng trang viên được xây dựng trong núi sâu sẽ vô cùng hoang vắng, nhưng không ngờ lại là một trang viên trong núi vô cùng huy hoàng và to lớn, được xây dựng trên một vùng bình nguyên được khai phá trên núi!

Nhìn ra xa, trang viên khổng lồ chiếm trọn cả ngọn núi, một cái nhìn căn bản không thể thấy hết được, gần như đâu đâu cũng có thể thấy những công trình nhà cửa cao lớn nguy nga, thật không thể tưởng

tượng được những công trình kiến trúc này được xây dựng trên đỉnh núi như thế nào.

"Cần bao nhiêu tài lực mới làm được..." Nhiếp Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi lẩm bẩm.

Lúc trước cùng Ngao Tông ở Vô Song Thành tận mắt nhìn thấy tòa tháp cao chọc trời, đã vô cùng chấn động, nhưng so với Bái Kiếm Sơn Trang này thì căn bản không đáng nhắc đến!

"Trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang không chỉ võ công cao cường, mà còn là một người vô cùng yêu quý kiếm, thiên hạ hảo kiếm có lẽ năm, sáu phần đều bị thu thập về đây, bản thân trang chủ cũng lấy việc sưu tầm các loại kiếm làm thú vui.

Đương nhiên khắp thiên hạ cũng chỉ có ông ta mới có tài lực như vậy." Kiếm Thần giải thích cho mọi người, nhưng Bộ Kinh Vân lại nghe mà lòng đầy nghi ngờ: "Nếu có thực lực lớn mạnh như vậy, tại sao không tranh phong với Thiên Hạ Hội và Vô Song Thành?

Trước đây ta chưa từng nghe bất kỳ tin đồn nào liên quan đến Bái Kiếm Sơn Trang." Kiếm Thần khẽ cười: "Tài lực đâu có trực tiếp tương đương với thực lực.

Gia sản vạn quán của trang chủ, đối với Hùng Bá võ công cao cường căn bản không có ý nghĩa.

Nhưng bản thân ông ta cũng thực sự hy vọng Hùng Bá hoàn toàn biến mất khỏi giang hồ này.

Dù sao sự tồn tại của người này đối với tất cả mọi người đều là một mối đe dọa cực lớn." Bộ Kinh Vân cười lạnh một tiếng: "Xem ra mọi người đều có cùng quan điểm về điểm này, giá trị duy nhất của Hùng Bá cũng chỉ là chết đi mà thôi." Ngao Tông cẩn thận quan sát Bái Kiếm Sơn Trang, phát hiện trong đó không có quá nhiều chân khí

tương đối mạnh mẽ, quả nhiên như lời Kiếm Thần nói, thực lực của Bái Kiếm Sơn Trang không thể so sánh với Thiên Hạ Hội.

Ngay cả Vô Song Thành sắp bị diệt vong cũng khó mà so bì được.

"Sở Sở, liên quan đến Bái Kiếm Sơn Trang, phụ thân muội có từng nghe qua lời đồn nào không?" Ngao Tông hỏi Vu Sở Sở.

Người sau suy nghĩ kỹ rồi nói: "Ta chỉ biết, tổ tiên của trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang từng là một tướng tài đắc lực của khai quốc thái tổ, vì quân công hiển hách mà được ban thưởng rất nhiều tài bảo.

Tổ tiên của ông ấy dùng những tài bảo đó mua lại nửa dãy núi, và con cháu đời sau của ông ấy vẫn không ngừng tu sửa núi, đến ngày nay mới biến thành bộ dạng này." Ngao Tông như có điều suy nghĩ gật đầu, Kiếm Thần bên cạnh cũng chen vào: "Không chỉ như vậy, tổ tiên của ông ấy còn truyền lại một bộ kiếm phổ, đó là tâm huyết cả đời của người đó, chỉ là truyền đến nay, Bái Kiếm Sơn Trang không có ai có thể tinh thông kiếm pháp đó, trang chủ thậm chí chỉ biết sử dụng một phần rất thô thiển.

Nhưng gia sản của ông ấy lại năm này qua năm khác tăng lên." Ngao Tông cười: "Như vậy, ngược lại nên kinh doanh, không nên mở môn phái bang hội." Sau đó liền tiến lên bái phỏng, và tự báo gia môn với gia đinh gác cổng.

Vốn tưởng rằng muốn vào Bái Kiếm Sơn Trang không dễ, trước đó còn bàn bạc làm sao để gia đinh cho phép vào, nhưng gia đinh nghe họ đến bái phỏng, liền trực tiếp cho phép vào, vô cùng sảng khoái!

"Gia chủ đã phân phó, nếu là những anh hùng hào kiệt nổi danh trên giang hồ, có thể tùy ý vào Bái Kiếm Sơn Trang của ta, chư vị đều là những hào kiệt danh chấn giang hồ một phương, tự nhiên có tư cách vào!" Bộ Kinh Vân có chút kinh ngạc: "Ta đang bị Hùng Bá treo thưởng lớn truy nã, bản thân ta còn là tội phạm truy nã của triều đình,

trang chủ cũng hoan nghênh ta sao?" Người gác cổng mặt đầy ý cười nhìn Bộ Kinh Vân: "Đại danh của các hạ trên giang hồ, chúng tôi như sấm bên tai, nếu ngài không có tư cách vào, thì thiên hạ còn ai có tư cách vào đây?" Bộ Kinh Vân bị một câu nói này làm cho lòng hoa nở rộ, đắc ý cười lớn: "Tốt!

Trang chủ biết nhìn hàng, mạnh hơn lão già Hùng Bá kia nhiều quá, ha ha!" "Ngươi quên chuyện ở Hiệp Vương Phủ rồi sao?" Ngao Tông lúc này không chút lưu tình dội một gáo nước lạnh, lập tức khiến Bộ Kinh Vân tỉnh táo lại.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!

"Giúp ta dẫn kiến trang chủ đi, ta có việc quan trọng cần gặp." Bộ Kinh Vân thu lại vẻ đắc ý trước đó, nhưng cũng không cảm thấy Bái Kiếm Sơn Trang này có gì uy hiếp.

Bây giờ hắn cùng với Nhiếp Phong, Kiếm Thần ba người một đường, ngoài Thiên Hạ Hội ra căn bản không có thế lực nào dám động đến ý đồ của họ, không cần phải lo lắng.

"Mời chư vị theo ta!" Gia đinh nhiệt tình dẫn đường, đưa họ vào một đại sảnh khí phái xa hoa, đồng thời phân phó dâng trà ngon khoản đãi.

Ban đầu Bộ Kinh Vân lòng đầy nghi ngờ, dặn mọi người tuyệt đối không được uống trà này, nhưng Ngao Tông sớm đã nhìn ra trong trà không có bất kỳ loại thuốc nào.

"Yên tâm đi.

Nếu muốn ra tay, họ cũng sẽ không dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy." Ngao Tông thờ ơ nói.

Vu Sở Sở khẽ ngửi, lập tức kinh ngạc nói: "Không tầm thường, Vụ Sơn trà!

Loại trà này vô cùng đắt đỏ, đối với người luyện võ có công hiệu ngưng thần tĩnh khí, quả thực đã bỏ ra số tiền lớn để khoản đãi chúng ta!" Lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã, mọi người cùng nhìn ra ngoài cửa phòng, chỉ thấy mấy tên thị vệ hộ tống một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục hoa lệ đi vào đại sảnh.

Nam tử dung mạo anh tuấn, khí vũ hiên ngang, bên hông treo một thanh trường kiếm, trên mặt luôn mang theo ý cười.

Người này rõ ràng là trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang, Ngạo Thiên.

"Kính chào các vị anh hùng!

Danh hiệu của chư vị đối với ta như sấm bên tai, có thể may mắn được tận mắt diện kiến, quả thực là vinh hạnh!" Mọi người không ngờ hắn lại khách khí như vậy, lần lượt đứng dậy đáp lễ, chỉ có Ngao Tông ở bên cạnh từ đầu đến cuối trầm mặc không nói.

Ngạo Thiên liếc nhìn một vòng, rồi dừng lại trên người Ngao Tông quan sát một lát, không hiểu tại sao người này võ công không cao cường, lại có thể đồng hành cùng những cao thủ võ lâm này?

"Chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ?" Ngạo Thiên chủ động hỏi Ngao Tông, "Trước đây, ta dường như chưa từng nghe qua danh hiệu của các hạ." "Ta tên Ngao Tông, chỉ là tiểu nhân vật, không đáng nhắc đến." Ngao Tông thờ ơ đáp lại, đồng thời ngăn Bộ Kinh Vân đang chuẩn bị giới thiệu.

"Hóa ra là Ngao huynh đệ, hạnh ngộ." Ngạo Thiên dường như không vì võ công của Ngao Tông tương đối thấp mà bất kính, vẫn cười tươi như cũ.

Sau đó, Ngạo Thiên phân phó thủ hạ chuẩn bị yến tiệc, và tuyên bố hôm nay muốn cùng mọi người không say không về, nhưng họ đâu muốn lãng phí thời gian, Bộ Kinh Vân lập tức gọi dừng: "Thiếu chủ,

không cần như vậy.

Chúng ta hôm nay chỉ có việc muốn nhờ, không hy vọng chiếm dụng quá nhiều thời gian." Ngạo Thiên cười nói: "Cùng chư vị anh hùng uống rượu là vinh hạnh của ta, sao lại nói là chiếm dụng?

Nhưng nếu các hạ đã đi thẳng vào vấn đề, xin mời nói ngay bây giờ.

Chỉ cần ta có thể giúp, nhất định sẽ cố gắng hết sức!" Mọi người không ngờ Ngạo Thiên lại dễ nói chuyện như vậy, cũng yên tâm hơn.

Bộ Kinh Vân mở miệng nói: "Ta nghe tin tức bên ngoài, Tuyệt Thế Hảo Kiếm đã rơi vào trong Bái Kiếm Sơn Trang, không biết tin tức này có thật không?" Ngạo Thiên rất dứt khoát gật đầu đáp ứng: "Là thật!

Bây giờ Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang ở trong sơn trang.

Chư vị cũng biết, ta là người yêu thích binh khí, bảo kiếm như vậy tự nhiên phải thu vào tay." "Vậy thì tốt quá!" Sau khi xác nhận, Bộ Kinh Vân mới yên tâm, cuối cùng cũng xác nhận được tin tức rồi.

Ngạo Thiên tự nhiên không phải kẻ ngốc, chú ý đến thần sắc hơi dao động của Bộ Kinh Vân, lập tức hiểu ra: "Các hạ muốn từ tay ta tìm Tuyệt Thế Hảo Kiếm sao?" "Không sai.

Tuy yêu cầu này rất vô lý, nhưng ta khẩn cầu thiếu trang chủ có thể cho ta mượn nó một lần.

Ta thân mang huyết hải thâm thù, bắt buộc phải mượn Tuyệt Thế Hảo Kiếm để báo thù." Bộ Kinh Vân vô cùng thành khẩn nói.

Ngạo Thiên không khỏi cười: "Đúng là hảo kiếm uy lực vô cùng, nhưng thanh kiếm đó cần phải nhận chủ, nó không nhất định sẽ nhận ngươi làm chủ nhân, ngươi lấy cũng vô dụng." Kiếm Thần bên cạnh lại hỏi: "Thiếu trang chủ đã khiến nó nhận chủ chưa?" "Chưa, ta

không phải là anh hùng, Tuyệt Thế Hảo Kiếm sẽ không nhận ta làm chủ.

Ta cũng rất biết, rốt cuộc người anh hùng như thế nào mới có thể trở thành chủ nhân của Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Cho nên ta mới hoan nghênh các anh hùng đến đây, hy vọng có thể để thanh kiếm này vật quy kỳ chủ." Ngạo Thiên nói đầy ý vị sâu xa.

Lúc này, Ngao Tông mở miệng hỏi: "Nói như vậy, ngươi bằng lòng để Bộ Kinh Vân thử xem Tuyệt Thế Hảo Kiếm có thể nhận chủ hay không?" Ngạo Thiên không chút do dự gật đầu: "Không sai!

Ta tuy bản thân võ công không cao, nhưng lại thương tiếc thần binh thiên hạ, bảo vật như vậy nếu không thể được chủ nhân của nó sử dụng thì quả thực là bị mai một, cứ ở trong tay ta ngoài việc tích bụi ra thì không có chỗ dùng võ!" "Nếu Bộ huynh có thể dùng nó để chém giết những kẻ bại hoại trong võ lâm, trả lại cho thiên hạ một bầu trời quang đãng, thì có gì không thể!" Bộ Kinh Vân không ngờ gã này lại thức thời đại thể như vậy, không khỏi lòng hoa nở rộ: "Thiếu trang chủ, ngài là người hiểu chuyện nhất mà ta từng gặp!

Đợi ngày ta dùng thanh kiếm này tự tay chém đầu Hùng Bá, tất nhiên sẽ hai tay dâng lên, đến lúc đó nếu có việc gì cần phân phó, ngài cứ việc mở lời!" "Bộ huynh nói gì vậy!" Ngạo Thiên lập tức lắc đầu, "Nếu ngài có thể lấy đi, không cần phải để ý đến nó nữa!" Hai người càng nói càng hợp ý, nếu không phải lúc này đang vội, Bộ Kinh Vân chỉ hận không thể tại chỗ kết bái huynh đệ với người này!

Chương 1102

Sau đó, dưới sự kiên trì của Ngạo Thiên, mọi người được khoản đãi một bàn yến tiệc thịnh soạn, trong lúc đó Bộ Kinh Vân không thể tập trung vào thức ăn trên bàn, chỉ nghĩ xem khi nào mới có thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Ngạo Thiên đích thân dẫn mọi người đến Tàng Kiếm Các, đó là một tòa tháp cao lớn cực kỳ hùng vĩ.

Khi cánh cửa lớn được đẩy ra, hiện ra trước mắt là vô số binh khí đủ loại được xếp theo thứ tự hai bên đường, càng đi về phía trước, lên tầng trên, vũ khí xung quanh càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Vừa mới lên đến tầng thứ hai, đã phát hiện bên trong có binh khí làm bằng vẫn thiết, có thể thấy bộ sưu tập vô cùng phong phú.

"Những thứ này cũng là do ta thu thập ngày trước, tuy đã tốn rất nhiều tiền, nhưng so với Tuyệt Thế Hảo Kiếm thì căn bản không đáng nhắc đến." Ngạo Thiên mặt mày hớn hở kể cho mọi người nghe làm thế nào hắn mua được Tuyệt Thế Hảo Kiếm từ tay một đám người không biết hàng trong một buổi thương hội.

"Mặc dù những thương nhân đó không biết hàng, nhưng họ cũng biết vật này tuyệt đối không phải phàm phẩm, vẫn tốn của ta không ít tiền!" Ngạo Thiên nhớ lại lúc đó vẫn có chút cảm khái, nhưng rõ ràng trong mắt hắn, chỉ cần có thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm thì mọi thứ đều đáng giá.

Bộ Kinh Vân nghe mà có chút xấu hổ, nếu như vậy, đoạt đi vật yêu thích của người khác, thực sự có chút không hay.

"Ngạo Thiên thiếu trang chủ quả thực hào sảng, ngay cả vật trân quý như vậy cũng có thể tặng cho người khác, khó trách danh tiếng

của hắn trên giang hồ luôn tốt." "Đúng vậy!

Khó trách lúc đó sư phụ ta lại bằng lòng để ta đến thử, bây giờ xem ra cách nhìn của lão nhân gia là đúng." Nhiếp Phong và Kiếm Thần bắt đầu thảo luận, đều vô cùng khâm phục sự hào sảng của người này.

Vu Sở Sở lại phát hiện Ngao Tông dường như từ đầu đến cuối đều không hứng thú với Ngạo Thiên, thậm chí không nói một lời, điều này trông thực sự có chút bất thường.

"Ngao công tử, người này có gì không đúng sao?" Vu Sở Sở không nhịn được hỏi.

Ngao Tông không khỏi cười: "Ta từ đầu đến cuối đều không bình luận về hắn, tại sao muội lại cảm thấy ta thấy hắn có vấn đề?" Vu Sở Sở nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó cười duyên một tiếng: "Bởi vì ta theo bản năng cảm thấy, chỉ cần là người ngài không đối thoại, đều không phải là người tốt!" Ngao Tông lại cảm thấy nha đầu này càng lúc càng thú vị, nhưng vẫn không nói một lời.

Khi lên đến đỉnh tháp, Ngạo Thiên cho người hầu lui xuống, đích thân lấy chìa khóa ra mở cửa: "Mời chư vị xem." Sau cánh cửa đó là một căn phòng trống rỗng, một thanh đại kiếm có hình dáng cổ xưa được đặt ở trung tâm phòng.

Thanh kiếm này thoạt nhìn bình thường, thậm chí bên trong không có nửa phần dao động năng lượng, Kiếm Thần thậm chí đến gần quan sát, vẫn không nhìn ra được vật này có dấu hiệu của thần binh.

"Chư vị có thể sẽ cảm thấy kỳ lạ, tại sao Tuyệt Thế Hảo Kiếm lại bình thường như vậy.

Thực ra là vì nó chưa gặp được chủ nhân, nên sức mạnh trong kiếm không thể được kích hoạt." Ngạo Thiên giải thích cho mọi

người.

“Ra là vậy...” Kiếm Thần chưa từng thấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm, nhưng cảm thấy Ngạo Thiên chắc sẽ không lừa gạt họ.

Sau đó ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Bộ Kinh Vân, ý tứ đã quá rõ ràng.

“Vậy ta thử trước!” Bộ Kinh Vân hít một hơi thật sâu, sau đó sải bước đi lên, một tay nắm lấy chuôi kiếm!

Ngay lúc nắm lấy chuôi kiếm, Bộ Kinh Vân thử truyền chân khí vào trong, nhưng phát hiện Tuyệt Thế Hảo Kiếm căn bản không tiếp nhận chân khí của hắn, chỉ có thể lưu lại trên bề mặt mà không thể vào trong.

Đến cuối cùng Bộ Kinh Vân có chút nóng nảy, thậm chí thử kích hoạt sức mạnh Kỳ Lân để thử thanh kiếm này, kết quả vẫn không có gì thay đổi.

Những luồng sức mạnh cường đại đó chảy trên bề mặt thân kiếm, dù thế nào cũng không thể tràn vào, bất kể thử cách nào.

“Không lẽ phương pháp của ta không đúng?” Bộ Kinh Vân có chút lo lắng, nhưng khi đưa ánh mắt hỏi thăm về phía Kiếm Thần và Nhiếp Phong, cả hai đều bất lực lắc đầu.

“Ta cứ nghĩ Tuyệt Thế Hảo Kiếm chỉ cần được chủ nhân chạm vào sẽ được kích hoạt, nhưng tình huống hiện tại dường như không nằm trong sự hiểu biết của ta.” Kiếm Thần nhíu mày.

Đến bước này, Bộ Kinh Vân dù không cam tâm cũng biết kết cục ra sao rồi, chỉ biết thở dài một tiếng.

Không ngờ tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng cũng không thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới.

“Bộ huynh, không thử lại nữa sao?

Theo ta thấy, thiên hạ không ai có tư cách hơn huynh để lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm.” Ngạo Thiên thấy hắn dễ dàng từ bỏ như vậy, thực sự có chút tiếc nuối.

Bộ Kinh Vân có chút tự giễu lắc đầu: “Ta nếu thật sự là anh hùng như vậy, sao có thể thân mang thù hận mà không thể rửa sạch...

Thôi vậy, đa tạ thiếu trang chủ.” Thần sắc Ngạo Thiên có chút ảm đạm: “Ngài nói gì vậy.” Sau đó mọi người rời khỏi Tàng Kiếm Các, nhất thời Bộ Kinh Vân cũng tạm thời mất phương hướng, Ngạo Thiên thì nhiệt tình mời họ ở lại phủ vài ngày, và nói rằng đã mời rất nhiều hào kiệt giang hồ, đến lúc đó có thể kết giao một phen.

Bộ Kinh Vân vốn không có hứng thú với việc này, nhưng thịnh tình khó từ chối, Nhiếp Phong và Kiếm Thần cũng theo ý hắn, Ngao Tông càng không quan tâm, nên hắn chỉ có thể đồng ý.

Mới ở lại ngày thứ hai, vào giữa trưa, Ngạo Thiên liền phái người hầu thông báo, các cao thủ võ lâm được mời đã đến.

Chỉ là lần gặp mặt này được sắp xếp ở bên ngoài một lò rèn dưới lòng đất ở hậu viện Bái Kiếm Sơn Trang, nơi này dù nhìn thế nào cũng không giống nơi tiếp khách.

Khi họ đến, hai vị hào kiệt võ lâm được mời đã có mặt.

Nhưng khi họ đến và nhìn thấy hai vị khách được mời, đám người Bộ Kinh Vân lập tức biến sắc!

Trong đó một người được mời chính là Đoạn Lãng!

Đoạn Lãng lúc này đang ngồi đó thưởng trà, chú ý thấy đám người Bộ Kinh Vân đến thì không khỏi ngẩn ra.

“Thật kỳ lạ, ở trong tuyệt cảnh như vậy mà các ngươi vẫn có thể

sống sót, quả thực ngoài dự liệu của ta!" Đoạn Lãng đặt chén trà xuống, ánh mắt âm lãnh quét qua từng người.

"Đoạn Lãng, chúng ta vốn là huynh đệ, nhưng ngươi cứ muốn không chết không thôi, ngoài Hùng Bá ra, ta giết thêm một người nữa cũng không sao!" Nhiếp Phong không chút do dự rút đao, lúc này đối với Đoạn Lãng không còn bất kỳ niệm tình nào.

Từ lúc tên này ném gói thuốc nổ định giết chết mọi người, hắn đã biết Đoạn Lãng phải giết, vì vậy cũng không cần nương tay.

"Hừ!" Đoạn Lãng đứng dậy, khinh thường nhìn Nhiếp Phong: "Tuyết Ẩm đao?

Xem ra vận khí của ngươi không tệ, có thể tìm được thi thể của Ngạo Tuyết Đao Khách." Không khí giữa mọi người căng như dây đàn, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, vị khách ngồi bên cạnh Đoạn Lãng nhíu mày, nhìn về phía Ngạo Thiên, ý bảo hắn ra mặt ngăn cản.

"Chư vị, có thể nể mặt ta một chút được không?" Lúc này, Ngạo Thiên đi đến giữa mọi người, vừa hay bị mũi kiếm của Nhiếp Phong chỉ vào, người sau do dự một lúc rồi thu Tuyết Ẩm đao lại.

"Ta hôm nay mời chư vị đến đây, chỉ là muốn cùng mọi người thảo luận chuyện thanh trừng giang hồ, không hy vọng các vị khách quý đại chiến với nhau, điều đó cũng ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Bái Kiếm Sơn Trang ta." Thấy Ngạo Thiên ra mặt hòa giải, mọi người cũng không tiện làm căng nữa.

Bộ Kinh Vân chỉ chỉ vào Đoạn Lãng lạnh lùng nói: "Chuyện của chúng ta, sau khi rời khỏi Bái Kiếm Sơn Trang sẽ bàn bạc lại, nếu ngươi không thể đưa ra một lời giải thích khiến ta hài lòng, ta nhất định sẽ giết ngươi!" Đoạn Lãng lại không thèm để ý đến lời của hắn: "Ngươi không giết được ta đâu." Ngạo Thiên chỉ vào một vị khách khác: "Vị này tên là Kiếm Tham, cũng là một nhân vật danh chấn

giang hồ.

Mời chư vị làm quen với nhau một chút." "Kiếm Tham?" Đám người Bộ Kinh Vân nghe cái tên này thì nhìn nhau, danh tiếng của người này trên giang hồ rất không tốt.

Mặc dù kiếm thuật của hắn vô cùng cao siêu, nhưng nghe nói để đánh bại kẻ thù, hắn không từ thủ đoạn, thậm chí còn giết cả ân sư, danh tiếng cực kỳ xấu xa.

Thậm chí năm năm trước, Vô Song Thành từng lấy danh nghĩa thanh trừng bại hoại võ lâm, triệu tập các nhân sĩ giang hồ vây công Kiếm Tham, hắn cũng bị trọng thương và trốn thoát trong cuộc vây công đó, từ đó về sau năm năm không có tin tức gì.

Bây giờ có thể gặp lại Kiếm Tham ở đây, thực sự khiến mọi người rất ngạc nhiên.

"Ngạo Thiên trang chủ, thứ cho ta nói thẳng.

Tại sao lại mời hai tên bại hoại giang hồ này đến đây, ngay cả việc ngồi ở đây cũng làm ô nhục danh tiếng của trang viên." Bộ Kinh Vân không khách khí nói.

Kiếm Tham không khỏi cười lớn: "Xem ra Bộ Kinh Vân tiểu hữu có thành kiến với ta.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những người này chẳng phải đều là những kẻ phản bội bang phái sao?

Đặc biệt là Bộ Kinh Vân, còn giết sạch cả nhà Hiệp Vương Phủ, là tội phạm truy nã hàng đầu của triều đình." Bộ Kinh Vân sắc mặt biến đổi, Kỳ Lân tí không khỏi siết chặt nắm đấm, nhưng Ngao Tông lại vỗ vai hắn: "Khách tùy chủ tiện.

Không thể làm mất mặt Ngạo Thiên trang chủ được, Bộ Kinh Vân." Mấy câu nói của Ngao Tông như gãi đúng chỗ ngứa của Bộ

Kinh Vân, hắn nghe mà không khỏi ngẩn ra, sau đó liền không nói một lời.

Ngạo Thiên sắp xếp mọi người ngồi quanh bàn tròn, rồi nói: "Các vị ở đây, đều có thù không đội trời chung với Hùng Bá, cũng hy vọng có thể thanh trừng võ lâm, cho nên mục tiêu của mọi người đều rất nhất quán, đó chính là giết chết Hùng Bá." "Ta vốn hy vọng trong số các vị ở đây có người có thể trở thành chủ nhân của Tuyệt Thế Hảo Kiếm, chỉ tiếc là không thành công.

Cho nên ta phải đi một con đường khác." Ngạo Thiên vỗ tay, dường như đã nhận được chỉ thị, từ trên đầu mọi người truyền đến tiếng máy móc chuyển động, rồi phát hiện sàn sắt của mật thất phía trước bị chia cắt ra, và thu lại thành hình quạt, trước mặt mọi người hiện ra một con đường ngầm ẩn giấu dưới lòng đất.

Chương 1103

"Chư vị theo ta sẽ biết." Dưới sự dẫn dắt của Ngạo Thiên, họ đi vào đường hầm dưới lòng đất, càng đi sâu vào trong, càng cảm thấy nóng bức, đến cuối cùng thậm chí cảm thấy hơi nóng cuồn cuộn ập vào mặt, khiến người ta gần như khó thở.

Khi đi đến cuối cùng, lại phát hiện nơi đây là một lò luyện dung nham, trên lò luyện đó sừng sững đặt một thanh kiếm thân màu xám cổ xưa.

"Không phải là Tuyệt Thế Hảo Kiếm sao?

Tại sao lại đặt ở đây?" Bộ Kinh Vân nhận ra thanh đại kiếm đó ngay lập tức, có chút thắc mắc.

Ngạo Thiên cười một tiếng, vung tay, trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng cơ quan chuyển động, cánh cửa lớn phía sau đột ngột đóng chặt!

Kiếm Thần và Nhiếp Phong theo bản năng lùi lại, không biết Ngạo Thiên có ý đồ gì.

"Bộ huynh, như huynh thấy, đó chính là Tuyệt Thế Hảo Kiếm, là thanh kiếm mà hôm qua huynh đã tự mình chạm vào nhưng không được nhận chủ." Ngạo Thiên không biết từ lúc nào đã đứng trên một bục cao hơn, và cùng với sự vận hành của cơ quan, bục đó được nâng lên cao nhất, nhìn xuống mọi người.

Trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười ôn hòa đó, nhưng trong đôi mắt lại mơ hồ lóe lên vẻ quỷ dị.

"Ngươi có ý gì?" Bộ Kinh Vân mơ hồ nhận ra điều kỳ lạ, lập tức chất vấn.

"Tuyệt Thế Hảo Kiếm tuy đã bị ta lấy được, nhưng thanh kiếm

này sau bao nhiêu năm tháng mài giũa, linh khí bên trong đã sớm tiêu tan quá nửa, phải rèn lại mới có thể phục hồi nó.

Nếu vật này cứ giữ nguyên bộ dạng này, không một ai có thể khiến nó nhận chủ, cũng không có nhiều uy lực." Ngạo Thiên nhìn chằm chằm vào mọi người, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất: "Nhưng việc rèn lại phải dùng máu tươi của cao thủ võ lâm, dù sao máu tươi của họ đã được chân khí rèn luyện, linh vận trong đó cực mạnh." Nói đến đây, xung quanh vang lên một loạt tiếng "cạch cạch", mới phát hiện bốn phương tám hướng đều đầy rẫy nỏ tiễn, hoàn toàn không có một góc chết nào.

"Cho nên ta chỉ có thể mời các vị hôm nay chịu thiệt, dùng máu tươi của các vị để đúc kiếm.

Đợi ngày ta xưng bá võ lâm, nhất định sẽ xây cho các vị những ngôi mộ cực kỳ xa hoa, tại đây!" Lúc này mọi người đã hoàn toàn hiểu rõ dụng tâm của gã này, Kiếm Tham tức giận chửi lớn: "Lúc trước ngươi mời ta đến Bái Kiếm Sơn Trang, nói là sẽ che chở cho ta, hóa ra là như vậy!" Ngạo Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Lão già, ngươi ở trên giang hồ làm nhiều điều ác, để ngươi trước khi chết tận dụng hết giá trị của mình không phải tốt hơn sao!" "Tiểu vương bát đản!" Kiếm Tham tức giận chửi, giơ tay phát ra một luồng kiếm khí tấn công Ngạo Thiên, nhưng xung quanh một loạt nỏ tiễn bắn ra, cưỡng ép triệt tiêu luồng kiếm khí đó.

Đoạn Lãng trong lòng cũng tức giận không thôi, lúc trước hắn vốn định lén lút lẻn vào Bái Kiếm Sơn Trang trộm Tuyệt Thế Hảo Kiếm, kết quả bị lính canh phát hiện và được tôn làm khách quý, vốn tưởng lần này có thể nhân cơ hội đoạt lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm, không ngờ lại trở thành kế của người khác!

Bộ Kinh Vân tức giận nói: "Rèn lại Tuyệt Thế Hảo Kiếm thì sao?

Nếu thanh kiếm đó không nhận chủ, cuối cùng cũng là công cốc!" Ngạo Thiên lại tự tin nói: "Lần này ngươi sai rồi!

Tuyệt Thế Hảo Kiếm khi đúc thành công, ai có thể nắm giữ nó trước, thanh kiếm đó sẽ nhận người đó làm chủ, không cần phải đợi ý chí của bản thân kiếm, đó mới là lời đồn giang hồ!" "Thôi, không cần nói nhảm với các ngươi nữa, đến đây là hết." Ngạo Thiên lại ra lệnh một tiếng, những mũi tên nỏ bố trí xung quanh đồng loạt bắn ra, từ bốn phương tám hướng bắn đến.

Mọi người đồng loạt rút kiếm tự vệ, may mà nhờ vào võ công của mình có thể miễn cưỡng chống đỡ dưới sự bao vây này.

Bộ Kinh Vân còn lập tức kích hoạt sức mạnh Kỳ Lân, chấn văng toàn bộ mũi tên xung quanh, đồng thời đánh ra một luồng dư lực định tấn công Ngạo Thiên, chỉ tiếc là xung quanh gã này không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy tên thuộc hạ cầm khiên, giúp hắn cưỡng ép đỡ được uy lực của một quyền đó.

Dù vậy, mấy tên thuộc hạ đó bị chấn lùi liên tục, suýt chút nữa ngã xuống.

Vu Sở Sở không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể trốn sau lưng Ngao Tông, kinh ngạc phát hiện những mũi tên kia khi chạm đến khoảng cách chỉ vài thước xung quanh Ngao Tông liền rơi xuống đất, căn bản không thể làm y bị thương chút nào.

"Sở Sở, cứ ở bên cạnh ta, tạm thời đừng đi đâu cả." Ngao Tông dặn dò, đồng thời nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này đã bị thả khí độc.

Gã này thật là tính toán kỹ lưỡng, bố trí cạm bẫy như vậy còn chưa yên tâm, phải dùng đến khí độc.

Khí độc không màu không vị, mọi người căn bản không phát hiện

ra, chỉ lo chống đỡ những mũi tên bắn từ bốn phương tám hướng, hoàn toàn không biết sắp bị đám sương độc đó tiếp cận.

"Khí độc quá mạnh, nếu tiếp xúc thì chắc chắn sẽ chết..." Ngao Tông trầm tư một lát, rồi tâm niệm vừa động, xung quanh lập tức xuất hiện một lớp rào cản vô hình để chống lại khí độc.

Những người đang gắng sức tự vệ không biết rằng, họ đã được Ngao Tông cứu một mạng như vậy.

Lúc này, Ngạo Thiên đang quan sát từ trên cao có chút bực bội, đã lâu như vậy rồi, tại sao họ vẫn chưa trúng độc mà chết?

"Chẳng lẽ mấy gã này có thể bách độc bất xâm sao!" Ngạo Thiên có chút sốt ruột, nhìn thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang chìm trong lò dung nham, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để rèn luyện, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!

"Kiếm Tham, Đoạn Lãng!

Nếu hai người các ngươi bằng lòng ra tay giúp ta tiêu diệt đám người Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, ta có thể cho các ngươi rời khỏi đây, và sau đó sẽ tặng một khoản tài bảo xem như bồi lễ!" Ngạo Thiên bắt đầu ly gián.

"Nói nhảm!" Hai người nghe thấy lời này, trong lòng đồng thời xuất hiện ý nghĩ này, gã này thật sự coi họ là trẻ con ba tuổi.

Lời hứa của một tên tiểu nhân hiểm ác như vậy làm sao có thể tin được!

"Ta bảo đảm, nhất định sẽ không thất tín với các ngươi!

Đúc Tuyệt Thế Hảo Kiếm chỉ cần máu của mấy người là đủ dùng.

Dù sao ban đầu ta chỉ định dùng máu của hai người để đúc kiếm.

Bây giờ ta cần các ngươi giúp đỡ, tự nhiên có thể từ bỏ máu của

các ngươi!" Lời nói của Ngạo Thiên đối với họ thực sự không có chút sức thuyết phục nào, hai người hoàn toàn coi đó là lời nói nhảm.

Thấy không thể lay động được hai người, Ngạo Thiên thực sự có chút lo lắng, giống như một kẻ ngốc hét lớn với Bộ Kinh Vân: "Bộ huynh..." "Cút!" Bộ Kinh Vân lòng đang bực bội, đáp lại hắn chỉ có một tiếng chửi giận dữ.

Ngạo Thiên thực sự bó tay, những người này không biết phải dây dưa chiến đấu bao lâu mới có thể kiệt sức, bây giờ bắt buộc phải để họ đổ máu tế kiếm!

"Thiếu chủ, ngài có thể xác nhận với ta lời hứa là thật không?" Đột nhiên, Đoạn Lãng đang trốn trong góc chống đỡ mũi tên hỏi Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên lập tức mừng rỡ: "Đoạn Lãng huynh, quả nhiên ngươi cũng đã thông suốt rồi sao?

Ta lấy tính mạng của ta ra làm bảo đảm, tuyệt đối không có nửa câu dối trá!" "Chỉ cần hôm nay ngươi giúp ta đánh bại những người này, bất kể ngươi muốn điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng!" Đoạn Lãng không có ý định trả giá, trực tiếp gật đầu đồng ý: "Thành giao!" Đương nhiên hắn không tin một tên tiểu nhân hai mặt ba lòng này, nhưng hắn cũng có tính toán của riêng mình.

Ai tiếp xúc với Tuyệt Thế Hảo Kiếm trước, thanh kiếm đó sẽ nhận chủ, chỉ cần sau khi sự việc thành công hắn là người đầu tiên tiếp xúc với thanh kiếm đó, thì tất cả những gì Ngạo Thiên làm đều là làm áo cưới cho hắn.

Đoạn Lãng cũng cam tâm thử một lần như vậy, mạo hiểm một phen.

Đoạn Lãng co mình trong góc, Ngạo Thiên cũng lập tức ra lệnh

ngừng bắn tên về phía Đoạn Lãng.

Hắn quan sát trong bóng tối một lúc lâu, phát hiện đám người Bộ Kinh Vân từ đầu đến cuối đều dựa lưng vào nhau che chở, khó có cơ hội ra tay.

Ngược lại Kiếm Tham một mình chống đỡ mưa tên, xung quanh gần như toàn là sơ hở, rõ ràng người này đáng để ra tay nhất.

"Bắt đầu từ người này trước!" Đoạn Lãng hạ quyết tâm, ném thanh kiếm phàm trong tay đi, từ sau lưng từ từ rút ra Hỏa Lân kiếm.

Ngay lúc thanh kiếm ra khỏi vỏ, đôi mắt Đoạn Lãng lập tức trở nên đỏ ngầu, cảm giác khát máu lập tức dâng lên từ trong lòng!

Nhưng Đoạn Lãng đã quen với sự cuồng bạo đột ngột này, hắn hít sâu một hơi tập trung sự chú ý, nhanh chóng khống chế lại Hỏa Lân kiếm.

Ánh mắt Đoạn Lãng khóa chặt vào Kiếm Tham, nhân lúc người sau không chú ý đến sau lưng, hắn đột nhiên vung kiếm xông lên, mũi kiếm trực tiếp đâm về phía sau tim của Kiếm Tham!

Gã đó cũng trong nháy mắt phát hiện sát ý từ sau lưng ập đến, vạn vạn không ngờ Đoạn Lãng lại vào lúc này đánh lén, trong tình thế cấp bách vội vàng vung ngang trường kiếm ngăn cản, thậm chí cánh tay bị mấy mũi tên bắn trúng cũng không kịp để ý.

"Keng!" Mũi kiếm va chạm, kiếm khí cuồng bạo trong Hỏa Lân kiếm mặc dù bị chặn lại phần lớn, nhưng sức mạnh thoát ra ngoài vẫn va vào người Kiếm Tham, lập tức cắt cơ thể hắn thành vô số vết thương.

"Đoạn Lãng, ngươi có ý gì!

Ngươi thật sự tin lời nói ma quỷ của tên tiểu súc sinh đó sao!" Khóe miệng Kiếm Tham chảy máu, hung hăng nhìn Đoạn Lãng trước

mặt, nhưng người sau căn bản không định nói nhảm với hắn.

"Khai!" Mũi kiếm nặng trịch của Hỏa Lân kiếm chém xuống, giống như một chiếc rìu khổng lồ bổ núi đánh mạnh vào vũ khí của Kiếm Tham, lực đạo trong đó lập tức khiến cánh tay hắn tê dại, liên tục lùi lại suýt chút nữa vũ khí tuột khỏi tay.

Đoạn Lãng thì chớp lấy cơ hội tấn công mạnh mẽ lần nữa, không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, cực kỳ thuần túy dùng sức phá xảo, uy lực của Hỏa Lân kiếm cũng được phát huy đến cực hạn dưới những chiêu kiếm đại khai đại hợp.

Kiếm Tham vốn đã bị nội thương trong tình huống không phòng bị, thực lực vốn không bằng Đoạn Lãng đang nắm giữ Hỏa Lân kiếm, dưới những đợt tấn công mạnh mẽ liên tiếp căn bản không thể phòng ngự!

Chương 1104

"Keng!" Cuối cùng Đoạn Lãng một kiếm chém xuống từ trên đầu, trường kiếm của Kiếm Tham bị chém gãy, mũi kiếm thuận thế rơi xuống trực tiếp chém đứt cánh tay trái của hắn, lập tức máu tươi như suối phun trào ra, tiếng kêu thảm thiết của Kiếm Tham vang vọng khắp cả địa diếu!

Lúc này đám người Bộ Kinh Vân mới phát hiện, hai người không biết từ lúc nào đã xảy ra xung đột.

"Gã Đoạn Lãng này chẳng lẽ ngốc rồi, dám tin lời của Ngạo Thiên!" Bộ Kinh Vân đối với cảnh tượng trước mắt quả thực khó có thể tin được.

"Nhìn thanh kiếm trên tay Đoạn Lãng!" Kiếm Thần, người có chút hiểu biết về vũ khí, đột nhiên chỉ vào thanh trường kiếm màu đỏ máu của Đoạn Lãng từ xa: "Đó là Hỏa Lân kiếm!

Ta nhớ trong truyền thuyết, bất kỳ ai tiếp xúc với Hỏa Lân kiếm đều sẽ bị nó ảnh hưởng tâm trí trở nên điên cuồng.

Có lẽ Đoạn Lãng vì lý do này mới trở nên như bây giờ?" "Có loại vũ khí như vậy sao?" Nhiếp Phong vô cùng chấn động, nhưng lại nghĩ, thanh Tuyết Ẩm đao trong tay hắn không phải cũng có thể đóng băng mọi thứ tiếp xúc sao?

"Nếu đoạt lấy Hỏa Lân kiếm từ tay hắn, liệu hắn có thể khôi phục lại tính tình trước đây không?" Bộ Kinh Vân vẫn ôm hy vọng cuối cùng hỏi.

Kiếm Thần không chút do dự phủ nhận: "Không thể.

Sự thay đổi này không thể đảo ngược, những người có được Hỏa

Lân kiếm sau đó đa phần đều có khao khát sức mạnh khó có thể kìm nén, nếu đoạt lấy Hỏa Lân kiếm e rằng hắn sẽ dần dần chết đi trong sự khao khát sức mạnh." Nói vậy là, Đoạn Lãng không cứu được nữa rồi.

"Ai..." Nhiếp Phong thở dài một hơi, nhưng trong khoảnh khắc phân tâm lại không phát hiện một mũi tên sắp đâm trúng cánh tay hắn.

Ngay lúc hắn vừa phát hiện, Ngao Tông đột nhiên đưa tay kẹp lấy mũi tên đang bắn tới, và ném xuống đất: "Đừng phân tâm." "Vâng!" Nhiếp Phong vội vàng gật đầu đáp lời.

Cùng lúc đó, Kiếm Tham bị Đoạn Lãng chém đứt một cánh tay, thực lực giảm mạnh, thậm chí thân hình cũng không thể khống chế ổn định, trong lúc phân tâm lại trúng thêm mấy mũi tên, có thể nói là thương thế rất nặng.

"Hôm nay đừng hòng rơi vào tay ta!" Kiếm Tham vội vàng buông một câu độc địa rồi định bỏ chạy, trong tình huống mưa tên bao phủ, việc thoát thân như vậy có nguy cơ rất lớn, nhưng lúc này hắn chỉ có thể lựa chọn cứng rắn chịu mấy mũi tên để đổi lấy đường sống.

"Đoạn Lãng, đừng để hắn chạy!" Ngạo Thiên thấy cảnh này kinh hãi thất sắc, hoàn toàn quên mất lúc này hắn đã phong bế toàn bộ địa diếu, Kiếm Tham căn bản không có cơ hội trốn thoát.

"Ta biết, không cần ngươi nói nhảm!" Đoạn Lãng liên tiếp vung chém mấy kiếm, những luồng kiếm khí sắc bén phá không liên tiếp chém vào đường lui của Kiếm Tham, ép hắn không thể tiến lên.

Cũng vào lúc này, Kiếm Tham đột nhiên cảm thấy toàn thân tê dại, trước mắt lập tức trở nên tối sầm.

"Mũi tên có độc!" Kiếm Tham trong lòng căm hận không thôi, sớm nên biết tên tiểu quỷ độc ác này để hoàn thành việc nhất định sẽ không

từ thủ đoạn.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi mất thần, Đoạn Lãng chớp lấy cơ hội dùng một luồng kiếm khí màu đỏ lửa chém trúng cổ hắn, Kiếm Tham lập tức bị Đoạn Lãng chém đầu.

Cho đến khi thi thể gã này rơi xuống đất, Đoạn Lãng còn liên tiếp chém mấy chục kiếm vào người tên xui xẻo đó, để máu trong cơ thể hắn nhanh chóng chảy ra, sau đó đá thi thể lên trên lò luyện, để máu của hắn có thể hoàn toàn nhỏ lên Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Sau khi nhận được máu của Kiếm Tham, trên vẻ ngoài cổ xưa của Tuyệt Thế Hảo Kiếm mơ hồ phun trào những luồng sức mạnh khó hiểu, quả nhiên máu của gã này có hiệu quả.

"Làm tốt lắm, Đoạn Lãng!

Mau chóng hạ gục những người còn lại!" Ngạo Thiên thấy vậy lập tức lòng hoa nở rộ.

"Đừng có chỉ tay năm ngón với ta!" Đoạn Lãng rất khinh thường đáp lại một tiếng, sau đó nhìn về phía đám người Bộ Kinh Vân đang tự vệ trong mưa tên.

"Đoạn Lãng, ta sớm đã muốn đánh với ngươi một trận rồi, hôm nay ta sẽ đá ngươi xuống tế kiếm!" Không đợi Đoạn Lãng có tính toán gì, Bộ Kinh Vân đã một quyền phá tan mưa tên, sau đó cực kỳ điên cuồng xông về phía Đoạn Lãng, hoàn toàn với tư thế liều mạng!

Ngay lúc xông lên, Bộ Kinh Vân vận dụng sức mạnh Kỳ Lân, cánh tay đó ngưng kết thành một luồng khí lãng màu vàng kim như một con rồng khổng lồ, với thế mạnh như búa bổ núi Hoa Sơn đánh xuống đầu Đoạn Lãng!

Đoạn Lãng theo bản năng dùng mũi kiếm đỡ lại, nhưng không ngờ sức mạnh Kỳ Lân trong đó lại bá đạo như vậy, một đòn đã khiến hắn

liên tục lùi lại, thậm chí vũ khí trong tay cũng suýt tuột ra.

"Như vậy ta thật sự đã xem thường ngươi rồi, Bộ Kinh Vân!" Đoạn Lãng bị kích nộ hoàn toàn, bị Bộ Kinh Vân đánh lùi như vậy đối với hắn là một sự sỉ nhục tuyệt đối, ngay lập tức không chút lưu tình thi triển kiếm pháp đại khai đại hợp giao chiến với Bộ Kinh Vân.

Hai bóng người màu vàng và màu đỏ xen kẽ, sức mạnh Kỳ Lân và màu máu va chạm vào nhau, đều dùng thực lực tuyệt đối để tấn công, nhất thời chiến đấu bất phân thắng bại.

Hỏa Lân kiếm của Đoạn Lãng vô cùng tà môn, sau khi vừa giết Kiếm Tham và nhận được máu tươi, nó trở nên càng cuồng bạo hơn, thế công mạnh mẽ đó hoàn toàn có thể đối đầu với sức mạnh Kỳ Lân, Đoạn Lãng cũng bị nó ảnh hưởng trở nên càng cuồng bạo hơn, cuối cùng hoàn toàn giao chiến với tư thế đổi thương lấy thương.

Thậm chí ngay cả Ngạo Thiên cũng không thể phân biệt được bóng dáng của hai người, không thể không ra lệnh ngừng bắn tên để tránh ngộ thương.

Thấy mãi không thể phá vỡ thế cục, Đoạn Lãng trong lòng trở nên càng cuồng táo hơn, Kỳ Lân tí của Bộ Kinh Vân gây ra quá nhiều phiền nhiễu.

Hắn dứt khoát nhân lúc hai bên giao thủ lần nữa và nhanh chóng lùi lại, không chút lưu tình truyền chân khí vào trong Hỏa Lân kiếm, luồng kiếm khí bức người đó trong nháy mắt cuộn thành một cơn bão màu máu xung quanh thân!

"Chết đi!" Đoạn Lãng định dựa vào một đòn toàn lực để cưỡng ép phá vỡ Kỳ Lân tí của Bộ Kinh Vân, trong mắt hắn, Kỳ Lân tí đó không phải là thân thể máu thịt, dưới một kiếm này chắc chắn sẽ bị chém đứt!

Bộ Kinh Vân hít một hơi thật sâu, không lựa chọn né tránh mũi nhọn của hắn, toàn lực vận dụng Kỳ Lân tí, trong chớp mắt những đường vân màu vàng kim trên cánh tay đó lóe lên, cánh tay cũng trong khoảnh khắc đó phồng lên!

Kỳ Lân tí mang theo uy năng khổng lồ đó không né không tránh, đối mặt với Hỏa Lân kiếm của Đoạn Lãng mà đấm tới, luồng năng lượng màu vàng kim cuồn cuộn đối đầu với cơn bão màu máu không hề thua kém!

"Bộ Kinh Vân, bình tĩnh lại!" Nhiếp Phong thấy cảnh này kinh hãi thất sắc, thanh Hỏa Lân kiếm đó là danh kiếm thượng cổ, thân thể máu thịt làm sao có thể cứng đối cứng với nó.

Nhưng khi nắm đấm và mũi kiếm va chạm, Kỳ Lân tí không hề bị cắt thành hai nửa như mọi người tưởng, ngược lại vững như bàn thạch chống lại đòn tấn công của Hỏa Lân kiếm, hai luồng sức mạnh cuồng bạo đồng thời bùng nổ, đá vụn, bụi đất trên mặt đất và những mũi tên rơi vãi đều bị cuộn thành một cơn bão sắc bén!

Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng cố hết sức đối kháng nhau, đều kinh ngạc trước công lực của đối phương mạnh mẽ như vậy, nhất thời khó phân cao thấp.

"Ta dùng Hỏa Lân kiếm giết bao nhiêu người tế kiếm, mới đi được đến bước này, cớ gì ngươi lại dễ dàng có được Kỳ Lân tí như vậy!" Đoạn Lãng điên cuồng, gào thét khản cổ với Bộ Kinh Vân.

"Dễ dàng sao?

Hừ!

Lúc trước ta để điều hòa Kỳ Lân tí suýt chút nữa đã mất mạng!" Bộ Kinh Vân nhớ lại trải nghiệm khi có được Kỳ Lân tí, nỗi đau và sự đe dọa của cái chết đó hắn thật sự không muốn trải qua lần thứ hai.

“Chết cho ta!” Trong cơn điên cuồng tột độ, Đoạn Lãng càng kích phát tiềm năng của Hỏa Lân kiếm, luồng huyết khí cuồng bạo đó dần dần bắt đầu áp chế sức mạnh Kỳ Lân, từ từ ép Bộ Kinh Vân lùi lại từng bước.

Bộ Kinh Vân trong lòng cảm khái, tuy có Kỳ Lân tí gia thân, nhưng có một thanh tuyệt thế thần binh đối với hai người lại có ảnh hưởng lớn đến vậy.

“Xem ta đây!” Kiếm Thần cầm kiếm chuẩn bị gia nhập chiến cuộc giúp đỡ, nhưng Bộ Kinh Vân lại hét lớn một tiếng: “Không cần!

Ta sẽ giải quyết hắn!” Kiếm Thần không ngờ Bộ Kinh Vân lại quật cường như vậy, do dự một lát, thu lại trường kiếm lựa chọn đứng bên cạnh quan chiến.

Mặc dù Đoạn Lãng rõ ràng chiếm thế thượng phong, nhưng Ngạo Thiên ở xa quan chiến lại không đợi được nữa.

Thứ y muốn là tốc chiến tốc thắng, không phải cứ kéo dài như hiện tại, y đợi được, nhưng thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm kia thì không thể đợi mãi.

“Xuống dưới giúp một tay!” Ngạo Thiên chỉ vào thuộc hạ bên cạnh ra lệnh, nhưng đám người đó lại có chút sợ hãi lùi lại, không dám tiến lên một bước.

Ai cũng nhìn ra, nếu dám tham gia vào chiến cuộc thì tất sẽ có kết cục như Nhiếp Phong, Kiếm Thần, như vậy chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Cho dù có thêm mười lá gan cũng không dám giao chiến với các cao thủ võ lâm này!

“Phế vật!” Ngạo Thiên tức giận chửi ầm lên, nhưng một tên thuộc hạ lúc này lại đề nghị với Ngạo Thiên: “Thiếu trang chủ, hiện giờ

Tuyệt Thế Hảo Kiếm chỉ cần máu của một người để tế kiếm, tại sao nhất định phải dùng Bộ Kinh Vân?" Lời này nói không hề ẩn ý, nhưng Ngạo Thiên lập tức hiểu ra.

Gã này đang ám chỉ việc đâm lén Đoạn Lãng, để Tuyệt Thế Hảo Kiếm nhanh chóng được đúc thành.

"Bảo tất cả mọi người hướng toàn bộ nỏ tiễn về phía Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng, giải quyết cả hai cùng lúc." Ngạo Thiên hạ lệnh giọng trầm, dù khoảng cách xa như vậy nhưng vẫn sợ những lời này bị Đoạn Lãng nghe thấy.

"Vâng!" Thuộc hạ hiểu ý, sau đó từng tràng âm thanh cơ quan chuyển động vang lên, những mũi tên kia trong nháy mắt đồng loạt bắn ra, khóa chặt hai người!

Trong lúc tất cả mọi người đều không nhận ra, Ngao Tông lập tức phát giác những mũi tên bắn lén trong bóng tối, liền truyền âm nhắc nhở Bộ Kinh Vân: "Bộ Kinh Vân, cẩn thận!" Người sau nghe vậy trong lòng kinh hãi, theo tiềm thức dùng chân khí hộ thân, nhưng lúc này đã không kịp nữa.

Những mũi tên bắn ra che trời lấp đất cuộn tới như một cơn bão, Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng không kịp phòng bị, lần lượt trúng tên, ngay sau đó Kỳ Lân chi lực và huyết khí đồng thời mất khống chế, lập tức nổ tung!

Chương 1105

"Ầm!" Uy lực của vụ nổ cuồn cuộn cuốn theo đá vụn và bụi bặm, thậm chí thổi bay cả những mũi tên bắn tới, Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng đồng thời trọng thương, cùng lúc phun ra máu tươi!

Vết thương của Bộ Kinh Vân nặng nhất, ngực của hắn thậm chí vào thời khắc cuối cùng còn bị kiếm khí làm bị thương, máu tươi bắn tung tóe lên trên hồ dung nham rồi rơi xuống Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Đoạn Lãng bị thương nặng, trốn trong một góc để tránh những mũi tên kia, đồng thời ánh mắt oán độc nhìn về phía Ngạo Thiên, sát ý vô hạn.

"Đợi ta lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm, tất cả các ngươi đều phải chết ở đây!" Ngạo Thiên căn bản không để ý đến hắn, ánh mắt của y phóng tới thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong hồ dung nham, những giọt máu tươi văng trên đó đã khô lại, thân kiếm cũng dần được bao phủ bởi từng luồng hào quang màu trắng.

Tuyệt Thế Hảo Kiếm sắp xuất thế!

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức bị thu hút, tận mắt chứng kiến khoảnh khắc nó ra đời khiến lòng mỗi người đều vô cùng chấn động.

Chỉ cần ai có thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm, thanh kiếm đó sẽ thuộc về người đó!

"Ầm!" Cuối cùng, bề mặt Tuyệt Thế Hảo Kiếm phun ra chân khí ngút trời, vào khoảnh khắc ấy, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy một sự ngột ngạt khó tả.

Đó là uy áp đến từ Tuyệt Thế Hảo Kiếm, thanh kiếm vào lúc này

đã được đúc thành!

"Đi!

Lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm về cho ta!" Ngạo Thiên lập tức hạ lệnh, nhưng nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn, nếu chạm vào Tuyệt Thế Hảo Kiếm, thanh kiếm kia chẳng phải sẽ nhận chủ sao!

Nhưng hiện giờ Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang ở trong hồ dung nham, khí nóng cuồn cuộn kia gần như đủ để làm một người sống chết ngạt, đi xuống lấy kiếm chẳng phải là tìm chết sao?

Đoạn Lãng cũng đang đứng bên rìa hồ dung nham ngưng mắt nhìn Tuyệt Thế Hảo Kiếm, trong lòng tính toán nhưng không biết phải làm thế nào mới có thể xuống lấy kiếm, nhiệt độ kia quá kinh khủng.

Sự việc đã đến bước này, không ai muốn công sức đổ sông đổ bể, chỉ đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

"Thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm đó..." Bộ Kinh Vân gắt gao nhìn chằm chằm vào hồ dung nham, bất chấp vết thương bị cắt toạc trên ngực, chậm rãi đi về phía rìa hồ.

"Bộ Kinh Vân, đừng lỗ mãng!" Nhiếp Phong thấy cảnh này vội vàng tiến lên giữ lấy cánh tay hắn, nhưng người sau lại hất tay y ra, "Yên tâm, ta tự có chừng mực." Ngạo Thiên lo lắng gãi đầu bứt tai, khổ não vì sao không tiến thêm một bước, mấy lần thử muốn nhảy xuống hồ dung nham nhưng đều không dám động thân.

"Thiếu trang chủ, nếu cứ kéo dài nữa e rằng sẽ bị người khác lấy mất, ngài xem..." Ngay cả thuộc hạ bên cạnh Ngạo Thiên cũng sốt ruột, bây giờ thực sự không phải lúc do dự.

"Đến lượt ngươi nói nhảm với ta sao!

Ta tự nhiên biết!" Lời của Ngạo Thiên vừa nói được một nửa liền

đột ngột dừng lại, bỗng trố mắt chết lặng!

Chỉ thấy Bộ Kinh Vân bất chấp sống chết, trực tiếp nhảy xuống từ rìa hồ dung nham.

"Gã này tìm chết sao?!" Ngạo Thiên và Đoạn Lãng đồng thời nảy ra ý nghĩ này, nhảy xuống như vậy cuối cùng chỉ có thể bị nướng chín hoàn toàn!

Nhiếp Phong cũng đau lòng khôn xiết, hối hận vì sao không kịp thời ngăn cản Bộ Kinh Vân, trong cơn xúc động cũng muốn nhảy vào hồ dung nham, nhưng Ngao Tông lại một tay giữ chặt cánh tay y ngăn lại.

"Bộ Kinh Vân vốn có thể chất chí cương chí dương, chút nhiệt khí dung nham này đối với hắn tổn thương sẽ nhỏ hơn.

Huống hồ còn có Kỳ Lân chi lực hộ thể." "Nhưng..." Nhiếp Phong định nói thêm, nhưng nhìn kỹ lại, Bộ Kinh Vân đang khó khăn bò trên một hòn đảo nhỏ được dung nham bao quanh, chịu đựng những luồng khí nóng không ngừng cuộn trào bốn phía, chậm rãi tiến gần đến Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

"Giết hắn cho ta!" Ngạo Thiên thấy Bộ Kinh Vân sắp chạm vào Tuyệt Thế Hảo Kiếm thì lập tức nổi giận, tức thì hạ lệnh bắn tên lần nữa, đương nhiên lần này chỉ có lác đác vài mũi tên bắn ra, Bộ Kinh Vân thậm chí còn dễ dàng dùng Kỳ Lân chi lực đỡ được.

Ở trong hồ dung nham, Bộ Kinh Vân phát hiện Kỳ Lân chi lực đang nhanh chóng hồi phục, hóa ra Kỳ Lân Tí thích nhất loại môi trường khô nóng này.

Thậm chí chân khí trong cơ thể cũng đang dần hồi phục, Bộ Kinh Vân vô cùng kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ra rằng môi trường cực nóng này rất có lợi cho việc tu luyện.

“Tiếp tục bắn tên cho ta, đừng dừng lại!” Ngạo Thiên thấy vài mũi tên lẻ tẻ không có tác dụng, gần như nổi điên tại chỗ.

“Thiếu trang chủ, chúng ta hết tên rồi, ngay cả số dự trữ trước đó cũng hoàn toàn không đủ dùng!” Câu trả lời của thuộc hạ càng khiến y nổi giận.

“Ta đã tốn bao nhiêu công sức, thậm chí dùng hơn nửa gia sản mới đổi lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm, sao có thể để Bộ Kinh Vân chiếm hời không công!” Ngạo Thiên hai mắt đỏ ngầu, giờ phút này bất chấp tất cả, chuẩn bị trực tiếp nhảy lên đài rèn đúc.

Nhưng luồng khí nóng cuồn cuộn thổi vào mặt khiến y gần như ngạt thở, Ngạo Thiên liền lùi lại mấy bước, lúc này mới ý thức được mình căn bản không có dũng khí nhảy xuống.

Không chỉ Ngạo Thiên, Đoạn Lãng đứng một bên quan sát cũng không dám nhảy xuống, hắn không phải thân thể thuần dương, nếu nhảy xuống sẽ bị nhiệt khí tấn công mà chết.

Ngay cả Bộ Kinh Vân chiếm hết ưu thế, dưới sức nóng bốc lên cũng trở nên ngày càng khó chống đỡ, bước chân loạng choạng!

Da trên cánh tay Bộ Kinh Vân rõ ràng bị bỏng rát, chỉ có thể lê lết tiến về phía trước, dù nhìn thế nào cũng không thể kiên trì chạm tới Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Cho dù chạm được thì sao?

Với bộ dạng bây giờ, dù trở thành chủ nhân của Tuyệt Thế Hảo Kiếm, cũng không sống được bao lâu.

Đoạn Lãng đã hoàn toàn thay đổi chủ ý, Bộ Kinh Vân e rằng sắp chết, tạm thời đợi hắn chết trong hồ dung nham, sau đó nhân cơ hội đoạt lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Dù sao ở đây chỉ có Ngạo Thiên và mấy tên thị vệ vô dụng kia,

không thể nào tranh đoạt Tuyệt Thế Hảo Kiếm với hắn được.

Biến số duy nhất cũng chỉ có nhóm người Nhiếp Phong.

Nhưng Ngạo Thiên lại không có suy nghĩ rõ ràng như Đoạn Lãng, gã này đã hoàn toàn bị tức giận làm mất đi lý trí, cho dù Bộ Kinh Vân trông như sắp chết đến nơi, y vẫn tức giận nhảy dựng lên như sấm.

"Khốn kiếp!

Đừng chạm vào, đó là đồ của bản trang chủ, không liên quan đến ngươi!" Ngạo Thiên phẫn nộ chửi ầm lên, ném thanh bội kiếm về phía Bộ Kinh Vân, nhưng đầu óc không chuẩn nên ném trượt, càng khiến y thêm nôn nóng.

Bộ Kinh Vân cảm thấy cơ bắp toàn thân đau đớn kịch liệt như bị đốt cháy, nhưng dù vậy vẫn dốc toàn lực tiến về phía trước dù chỉ một bước, vào giờ phút này, nó hoàn toàn trở thành chấp niệm duy nhất.

Dường như mục đích sống của hắn chính là để đi hết một đoạn đường ngắn trên hồ dung nham này, cuối cùng lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Còn về kết cục cuối cùng dường như hoàn toàn không quan trọng.

"Bộ Kinh Vân, ngươi lại khổ sở như vậy làm gì?" Giọng nói của Ngao Tông vang lên bên tai Bộ Kinh Vân.

Mặc dù gã lúc này thần trí không tỉnh táo, nhưng giọng nói hơi có phần đinh tai nhức óc của Ngao Tông vẫn khiến hắn nghe rõ mồn một.

"Ta phải lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm...

Báo thù, Hùng Bá phải do ta tự tay giết chết!" Bộ Kinh Vân nghiến chặt răng đáp lại.

Ngao Tông thấy chấp niệm của gã sâu như vậy, trong lòng cũng đã hiểu ra, gã này coi chấp niệm báo thù còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

Ban đầu ta tưởng đó chỉ là một mục tiêu trong đời của Bộ Kinh Vân, không ngờ nó đã trở thành toàn bộ động lực để hắn tồn tại.

"Nếu đã như vậy, giúp ngươi một tay cũng không phải là không thể." Ngao Tông thấp giọng lẩm bẩm, sau đó đầu ngón tay bắn ra một luồng U Minh chi lực lặng lẽ bay vào trong cơ thể Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân vốn đang cận kề hôn mê, vào khoảnh khắc ấy bỗng phát hiện thể lực của mình đang nhanh chóng hồi phục, không khí nóng bỏng xung quanh dường như trong nháy mắt bị cách ly, hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến hắn!

"Chuyện gì thế này..." Bộ Kinh Vân hoàn hồn, cúi đầu xem xét những vết bỏng trên cánh tay, lại phát hiện những vết thương này đang nhanh chóng lành lại, thể lực của hắn cũng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Thậm chí những độc tố còn sót lại trong cơ thể từ những mũi tên cũng đã hoàn toàn được hóa giải.

Bộ Kinh Vân đương nhiên biết không thể có kỳ tích xảy ra, suy đi nghĩ lại cũng chỉ có một khả năng.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài hồ dung nham, lại phát hiện Ngao Tông đang đứng phía trên, mỉm cười nhìn mình.

Chương 1106

Tất cả đều không cần nói cũng hiểu.

"Tiền bối..." Bộ Kinh Vân ngây người một lúc lâu, trong lòng trăm mối cảm xúc, giờ phút này sự cảm kích trong lòng đối với Ngao Tông quả thực không lời nào tả xiết.

Lại một lần nữa cứu hắn một mạng, vào thời khắc quan trọng như vậy, chẳng khác nào giúp hắn lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm!

"Đừng nói nhảm nữa, mau đi đi!" Ngao Tông khẽ gật đầu với hắn, đồng thời truyền âm vang lên bên tai.

"Được!" Bộ Kinh Vân không còn chút do dự nào nữa, lập tức sải bước như bay đi về phía Tuyệt Thế Hảo Kiếm, con đường nóng bỏng kia hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến hắn mảy may, nhiệt khí quanh thân càng không thể thiêu đốt hắn nữa.

"Chuyện gì thế?!" Đoạn Lãng đang chuẩn bị xem kịch vui, thấy cảnh này lập tức kinh hãi thất sắc, Bộ Kinh Vân vừa rồi chẳng phải sắp chết sao, sao trong nháy mắt lại hoàn toàn hồi phục!

"Sao ngươi không chết?" Ngạo Thiên vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía đám tùy tùng sau lưng, nhưng bọn họ chỉ có thể vội vàng cúi đầu không dám đối mặt, sợ bị thiếu chủ đang nổi giận trút giận.

Ngạo Thiên thấy bọn họ căn bản không dám trả lời câu hỏi của mình càng thêm tức giận, trực tiếp giật lấy tấm khiên từ tay một thuộc hạ, giận quá hóa rồ ném về phía Bộ Kinh Vân, "Khốn kiếp, dừng lại cho ta!" Bộ Kinh Vân nhìn tấm khiên đang đập xuống đầu cũng không hề sợ hãi, tùy ý tung một quyền Kỳ Lân chi lực đẩy tấm khiên sang một bên, sau đó bước chân càng nhanh hơn đi về phía Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

“Nghĩ cách ngăn hắn lại cho ta!

Ngăn hắn lại ngay!” Ngạo Thiên giận quá hóa rồ cuối cùng hoàn toàn mất đi lý trí, không thể chạm tới Bộ Kinh Vân chỉ có thể trút giận lên đám thuộc hạ bên cạnh, điên cuồng đấm đá bọn họ, khiến bọn họ trong lòng sinh oán hận.

Bộ Kinh Vân nhanh chóng đến bên cạnh Tuyệt Thế Hảo Kiếm, nhìn chân khí màu trắng đang dần bốc lên trên bề mặt thân kiếm, và sự uy nghiêm như có như không dao động trong đó, thanh kiếm dường như đang hỏi người sắp tiếp xúc có đủ tư cách hay không.

“Giữa trời đất này không có người thứ hai nào có tư cách tiếp xúc với ngươi hơn ta.

Từ hôm nay, ngươi là chủ nhân của ta!” Bộ Kinh Vân đang định đưa tay ra nắm lấy chuôi kiếm, lại đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến một luồng áp lực gió, lập tức né người tránh đi, ngay sau đó vị trí hắn vừa đứng đã bị một luồng kiếm quang màu đỏ máu cắt ra từng vết nứt sâu hoắm.

Không đợi Bộ Kinh Vân hoàn hồn, lại có liên tiếp mấy luồng kiếm khí chém xuống đầu, lần này hắn thong dong dùng Kỳ Lân Tí ứng đối, nắm đấm lần lượt đánh tan những luồng kiếm khí chém xuống.

“Đoạn Lãng!

Hành động như vậy đối với ta không có ý nghĩa gì, sau này ta sẽ tính sổ với ngươi sau!” Bộ Kinh Vân nhìn Đoạn Lãng đang đứng ở rìa hồ dung nham cười lạnh nói.

“Ta ngược lại muốn xem ngươi có thể sống sót rời khỏi đây không!” Đoạn Lãng tuy miệng nói vậy, nhưng lại lùi một bước lặng lẽ ẩn mình trong địa huyệt này.

Lúc này, toàn bộ sự chú ý của Nhiếp Phong và những người khác

đều đổ dồn vào Bộ Kinh Vân, hoàn toàn không để ý Đoạn Lãng đã biến mất lúc nào.

Gã này tuy nói lời tàn nhẫn, nhưng biết rõ Bộ Kinh Vân khi nắm giữ Tuyệt Thế Hảo Kiếm tuyệt đối có khả năng giết chết mình, tự nhiên không thể ở lại đây chịu chết.

Bộ Kinh Vân lần nữa đến bên cạnh Tuyệt Thế Hảo Kiếm, lần này không chút do dự, trực tiếp nắm chặt thanh trường kiếm trong tay, chân khí màu trắng quấn quanh thân kiếm lập tức quấn quanh cánh tay hắn, sau đó tràn vào cơ thể.

Cũng vào khoảnh khắc đó, Kỳ Lân chi lực và chân khí hoàn mỹ dung hợp, ánh sáng bao quanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm không còn là màu trắng, mà là màu vàng nhạt đặc trưng của Kỳ Lân chi lực.

Tay cầm Tuyệt Thế Hảo Kiếm, Bộ Kinh Vân cảm thấy trong đó dường như có một sức mạnh khó kiểm soát đang không ngừng cuộn trào, hắn đột nhiên giơ nó lên quá đầu, sức mạnh trong thân kiếm lập tức phun trào, xông thẳng lên trời!

"Ầm ầm!" Vòm của địa huyệt bị luồng kiếm khí cuồng bạo phá hủy, trong nháy mắt trên đầu không ngừng có đá tảng rơi xuống, đồng thời mặt đất cũng theo đó rung chuyển dữ dội.

Ngạo Thiên kinh hãi nhìn quanh, không ngờ uy lực của Tuyệt Thế Hảo Kiếm lại đáng sợ hơn trong tưởng tượng rất nhiều, một tên thuộc hạ bên cạnh y thậm chí bị một tảng đá lớn rơi trúng đầu rơi vào hồ dung nham, trong nháy mắt bị thiêu thành tro bụi.

"Mở thiên tỉnh, ta muốn ra ngoài!" Ngạo Thiên ra lệnh mở thiên tỉnh trên đỉnh địa huyệt, vốn là để chuẩn bị cho trường hợp khẩn cấp, nay vừa hay có ích.

Nhiếp Phong và Kiếm Thần thì lập tức đi tìm lối ra, nhưng cánh

cửa cơ quan duy nhất để vào lại không hề nhúc nhích.

"Đi!" Nhiếp Phong vận dụng toàn lực Phong Thần Thoái, nhưng công kích lên đó chỉ làm rơi xuống từng lớp bụi, hoàn toàn không có dấu hiệu hư hại, kiếm khí của Kiếm Thần công kích lên đó ngay cả một vết xước cũng không thể để lại.

"Không thể nào..." Nhiếp Phong khá tự tin vào uy lực của một đòn vừa rồi, sao lại không có chút hiệu quả nào?

Hai người vô cùng lo lắng, kiếm chiêu và võ kỹ liên tiếp thi triển, có thể nói là đã dùng hết cách, nhưng cánh cửa lớn vẫn không hề lay động.

"Tránh ra!" Ngao Tông không đợi hai người tiếp tục lãng phí thời gian, e rằng cả địa huyệt này sụp đổ cũng không thể phá được cánh cửa.

"Tiền bối!" Thấy Ngao Tông xuất hiện, Nhiếp Phong và Kiếm Thần lập tức lùi ra, trong lòng biết rõ lúc này cũng chỉ có thể giao cho Ngao Tông ra mặt.

Ngao Tông đưa tay ra sờ vào cánh cửa đá khổng lồ, vẻ mặt như đang suy tư, "Không phải cửa đá bình thường, chất liệu đá hoàn toàn khác biệt với núi non, đất đai của thế giới này.

Nó được đẽo gọt từ nguyên một khối vẫn thạch." "Vẫn thạch?

Vẫn thiết!" Kiếm Thần nghe vậy kinh hãi thất sắc, "Như vậy, cánh cửa này là nguyên một khối dược liệu rèn đúc thần binh!

Gia tài của Bái Kiếm Sơn Trang cũng quá hào phóng!" Ngao Tông khẽ gật đầu, nếu nhìn theo góc độ của những người phàm này, Bái Kiếm Sơn Trang quả thực giàu có địch quốc.

Chỉ riêng giá trị của cánh cửa vẫn thạch này đã vượt xa tổng giá trị của trang viên, nhà cửa của Bái Kiếm Sơn Trang, thật không biết

làm thế nào tích lũy được khối tài sản khổng lồ như vậy.

Nhưng Kiếm Thần sau đó bình tĩnh lại, liền khổ não khôn xiết, vẫn thiết cứng rắn không gì phá nổi, chỉ có thể ở nhiệt độ cực cao mới có thể từ từ tan chảy, căn bản không thể phá vỡ.

"Lùi lại." Ngao Tông không nói nhiều, chỉ dặn dò một tiếng, Kiếm Thần và Nhiếp Phong liền lùi ra.

"Ngao công tử, ngài phải cẩn thận đấy!" Vu Sở Sở có chút lo lắng dặn dò.

Ngao Tông từ từ giơ lòng bàn tay, cuồng phong ngưng tụ trong lòng bàn tay, và hút lấy bụi đất trên mặt đất dung hợp, ngưng kết trong lòng bàn tay thành một thanh đại kiếm hoàn toàn cấu thành từ đất đá.

"Võ công?!" Kiếm Thần nhìn mà trố mắt chết lặng, tuy sớm đã biết Ngao Tông có những thuật pháp kỳ lạ, nhưng bây giờ xem ra quả thực như thần thuật.

Ngao Tông vung mạnh thanh đại kiếm đất đá quét ngang trước người, lưỡi kiếm nặng nề cuồn cuộn pháp lực nhàn nhạt công kích lên cánh cửa vẫn thạch khổng lồ, lập tức khiến cánh cửa rung chuyển ầm ầm, ngay cả mặt đất bên dưới cũng theo đó nứt ra từng tấc.

Một đòn, như một tảng đá đập vào trứng gà, trong nháy mắt đập vỡ nát cánh cửa vẫn thạch, một lối ra cao bằng nửa người bị cưỡng ép phá mở!

"Ầm ầm!" Tiếng nổ vang trời kèm theo khói bụi và đá vụn, và cùng với sóng khí ập vào mọi người, Kiếm Thần và Nhiếp Phong vội vàng dùng chân khí hộ thân chặn lại đá vụn và sóng khí.

"Hỏng rồi!" Nhiếp Phong đột nhiên nhớ ra Vu Sở Sở không có chân khí hộ thể, e rằng sẽ bị sóng khí làm bị thương, đang định ra tay

giúp đỡ thì lại phát hiện quanh thân Vu Sở Sở sớm đã xuất hiện một lớp bình chướng trong suốt cực kỳ kiên cố, sóng khí và đá vụn căn bản không thể làm nàng tổn thương mảy may.

"Đa tạ ngài, Ngao công tử!" Vu Sở Sở biết là Ngao Tông ra tay cứu mình, cảm kích vô cùng hét lớn về phía bóng hình Ngao Tông bị sóng khí nuốt chửng.

Cuối cùng, sóng khí và bụi bặm dần lắng xuống, hang động bị phá vỡ trên cánh cửa vẫn thạch cũng dần nứt ra, và không ngừng rơi xuống đá vụn, cuối cùng nửa cánh cửa sụp đổ, không khí trong lành từ bên ngoài không ngừng tràn vào.

"Trời ơi..." "Ngao tiền bối thật sự thành công rồi sao?" Kiếm Thần và Nhiếp Phong ngây người nhìn hang động bị phá vỡ trên cánh cửa, không thể tưởng tượng được chỉ một đòn của Ngao Tông lại có thể làm được điều này, vẫn thiết vốn được coi là cứng rắn nhất trong tất cả các loại khoáng thạch trên đời đã bị nghiền nát hơn nửa.

Căn bản không thể tưởng tượng được uy lực của một đòn đó kinh khủng đến mức nào, xem ra đám người Đoạn Lãng, Hùng Bá căn bản không đáng nhắc tới.

Vu Sở Sở càng bị chấn động mạnh mẽ, một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào bóng hình Ngao Tông, gần như không thể rời đi.

"Đi thôi." Ngao Tông ra hiệu, mọi người mới như tỉnh mộng, vội vàng chuẩn bị lên đường.

"Rào!" Đột nhiên, một tảng đá lớn trên đầu vỡ ra rơi xuống, vừa lúc sắp rơi trúng đầu, Ngao Tông lại dùng thạch kiếm chém ngang không trung, trong nháy mắt đánh tan tảng đá, dễ dàng hóa giải nguy cơ.

"Mau đi!

Nơi này chống đỡ không được bao lâu nữa đâu.” Ngao Tông lại dặn dò một tiếng, mọi người không dám chậm trễ nữa, lần lượt xuyên qua cánh cửa vẫn thạch.

Cuối cùng lúc Nhiếp Phong sắp ra khỏi cửa, đột nhiên nhớ ra Bộ Kinh Vân vẫn còn trong hồ dung nham, Ngao Tông tự nhiên nhìn ra nỗi lo của y, chỉ dặn dò: “Ngươi đi trước, chuyện của Bộ Kinh Vân giao cho ta là được.” “Vậy phiền tiền bối rồi!” Nhiếp Phong cảm kích vô cùng, biết mình tiếp tục ở lại sẽ chỉ cản trở, lập tức vội vàng rời đi.

Lúc này, Đoạn Lãng đã sớm trốn thoát khỏi lối đi do Ngạo Thiên mở ra, khi Ngao Tông quay lại, lại phát hiện gã Bộ Kinh Vân kia đang ngồi xếp bằng tu luyện trên đài rèn đúc trong hồ dung nham.

Những mảnh đá vụn thỉnh thoảng rơi từ trên đầu xuống người hắn cũng không hề hay biết, dường như nơi này sắp sụp đổ cũng không liên quan đến hắn.

Chương 1107

"Khá lắm tiểu tử, có thể lợi dụng nhiệt năng của hồ dung nham để tu luyện!" Ngao Tông nhận ra trạng thái lúc này của Bộ Kinh Vân, thầm nghĩ chẳng trách hắn lại tu hành bất chấp hoàn cảnh.

Ngao Tông truyền âm ra lệnh: "Bộ Kinh Vân, vừa phải thôi.

Lãng phí thời gian nữa là bị chôn sống ở đây đấy!" Bộ Kinh Vân lúc này mới giật mình tỉnh lại, lập tức cầm lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm đứng dậy, "Tiền bối, sao nơi này lại biến thành thế này?" "Còn không phải do chuyện tốt ngươi làm!" Ngao Tông chỉ lên đỉnh đầu, Bộ Kinh Vân lúc này mới thấy luồng khí bạo phát từ Tuyệt Thế Hảo Kiếm vừa rồi đã phá hủy hơn nửa vòm trần, chỉ là hắn quá chìm đắm trong ý cảnh của Tuyệt Thế Hảo Kiếm nên không phát hiện ra.

"May mà còn kịp!" Bộ Kinh Vân kinh hãi toát mồ hôi hột, sau đó tung người nhảy ra khỏi hồ dung nham, cùng Ngao Tông rời đi.

"Tiền bối, Ngạo Thiên và Đoạn Lãng thế nào rồi?

Không bị đè chết ở trong đó chứ?" Trên đường chạy trốn, Bộ Kinh Vân đầy mong đợi hỏi.

Ngao Tông cười lạnh, "Ngươi nghĩ hai người đó chậm chạp như ngươi sao?

Sớm đã thoát thân rời đi rồi!" Bộ Kinh Vân nghe vậy lại yên tâm cười lớn một tiếng, "Tốt!

Phải để chúng sống sót thoát ra, nếu không ta làm sao tự tay giết chúng được!" Chấp niệm báo thù của Bộ Kinh Vân nặng như vậy, cũng là do tính tình của hắn.

Khi Ngao Tông và Bộ Kinh Vân hoàn toàn rời khỏi địa huyệt, địa

huyệt đó cuối cùng cũng không chịu nổi sức nặng mà sụp đổ.

Không chỉ mọi thứ bên trong bị chôn vùi hoàn toàn, mà cả mặt đất phía trên địa huyệt cũng sụp xuống rất nhiều, giống như bị một gã khổng lồ dẫm mạnh một cái vậy.

Bộ Kinh Vân thở hổn hển nhìn địa huyệt đã hoàn toàn sụp đổ, đồng thời nhìn vào thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong tay, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Dù sao đi nữa, mục đích cuối cùng của chuyến đi này cuối cùng cũng đã đạt được!

Tuyệt Thế Hảo Kiếm đã vào tay!

"Không biết tiểu tử Đoạn Lãng kia đi đâu rồi, ta bây giờ đi giết chết tên khốn Ngạo Thiên kia!" Nhưng đúng lúc này, từng nhóm thị vệ trong phủ cầm đao thương kiếm kích nhanh chóng xông ra, mấy trăm người luyện võ đó lập tức vây kín bọn họ.

"Các ngươi là những vị khách không mời mà đến từ đâu, không biết đây là Bái Kiếm Sơn Trang sao, dám xông vào!

Bọn ta phụng mệnh thiếu trang chủ đến đây tiêu diệt các ngươi!" Thủ lĩnh của đám người đó vô cùng xấc xược hét lớn, đồng thời dùng trường mâu chỉ vào bọn họ.

Ngao Tông lập tức hiểu ra, Ngạo Thiên kia thấy mất đi cơ hội, liền trở tay chụp mũ muốn giết chết tất cả mọi người ở đây.

Có thể thấy lòng dạ của tiểu tử này độc ác đến mức nào.

Và cũng giống như những gì Ngao Tông nói, Ngạo Thiên quả thực cũng tính toán như vậy, nhưng y căn bản không biết Bộ Kinh Vân đã thoát khỏi địa huyệt, càng không hiểu Ngao Tông là một kẻ địch đáng sợ đến mức nào!

“Tiểu quỷ này trình độ thật thấp kém nhưng lại tâm ngoan thủ lạt, trên đường đi chúng ta đã chứng kiến quá nhiều thủ đoạn khốn kiếp rồi!” Bộ Kinh Vân nhìn mấy trăm võ sĩ trước mặt, hai mắt phẫn nộ phun lửa.

“Nhiếp Phong, hôm nay hai chúng ta giết một trận cho đã, cho đám khốn này một bài học thì thế nào?” Bộ Kinh Vân rút kiếm chỉ vào kẻ địch, đồng thời lớn tiếng gọi Nhiếp Phong.

“Ta tự nhiên vui lòng.” Nhiếp Phong cười lạnh một tiếng.

Kiếm Thần cũng theo đó rút kiếm, hiển nhiên cũng không muốn bỏ lỡ trận chiến này.

Đại chiến giữa hai bên sắp nổ ra, khi nhóm người Bộ Kinh Vân đang trong lòng thầm tính toán làm thế nào để đối phó với mấy trăm võ sĩ, thì lại đột nhiên phát hiện nhiệt độ xung quanh đã giảm đi không ít.

“Lạnh quá!” Vu Sở Sở không khỏi ôm chặt cánh tay, ngơ ngác nhìn xung quanh: “Kỳ lạ, vừa rồi có lạnh như vậy đâu?” Không chỉ Vu Sở Sở, nhóm người Bộ Kinh Vân cũng cảm nhận được cái lạnh đột ngột, nhưng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Nhưng kẻ địch mà họ đối mặt lại hoàn toàn khác, những người đó lạnh đến run lẩy bẩy, thậm chí vứt bỏ vũ khí không ngừng xoa tay giữ ấm.

“Lạnh quá...” “Lạnh quá...” Mỗi người đều bị đông cứng đến mặt không còn chút máu, thậm chí dưới chân dần dần bị bao phủ bởi một lớp băng dày, đến mức nửa thân dưới không thể cử động.

Nhưng bọn họ bị dòng khí lạnh tấn công mà không hề có chút cảm giác nào, dưới cái lạnh cực độ không bao lâu đã biến thành từng bức tượng băng.

Mọi người bị cảnh này kinh ngạc đến ngây người, dù là thời tiết lạnh nhất ở vùng đất man di phương bắc cũng không thể đạt đến mức độ này!

"Đi thôi, ta đi gặp Ngạo Thiên." Ngao Tông đi xuyên qua giữa những "bức tượng băng" đó, tiện tay vung lên, những bức tượng băng đó lập tức vỡ tan thành từng mảnh băng rơi xuống đất, mấy trăm người trong tay hắn chỉ trong nháy mắt đã chết.

"Tiền bối, là ngài ra tay sao?" Kiếm Thần nuốt một ngụm nước bọt, có chút khó khăn mở miệng hỏi.

Ngao Tông đối với việc này chỉ trả lời ngắn gọn một câu: "Không cần thiết lãng phí thời gian trên người những kẻ ngu ngốc này.

Kéo dài thời gian quá lâu e rằng Ngạo Thiên sẽ có phản ứng." Mọi người lúc này mới tỉnh ngộ, lập tức theo Ngao Tông tiến lên cùng đi tìm Ngạo Thiên.

Cùng lúc đó, Ngạo Thiên đang ngồi trong sảnh đường, bàn trà trước mặt đã bị đập nát.

"Tại sao tên khốn đó lại có thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Ngạo Thiên càng nghĩ càng phẫn nộ, bao nhiêu nỗ lực bấy lâu nay bây giờ hoàn toàn biến thành một trò cười.

Mặc dù y cho rằng Bộ Kinh Vân đã chết trong hồ dung nham đó, nhưng cả địa huyệt đều bị phá hủy, Tuyệt Thế Hảo Kiếm cũng bị chôn vùi trong đó.

Y căn bản không dám tưởng tượng việc đào xới địa huyệt và hồ dung nham đã sụp đổ đó, phải biết rằng địa huyệt đó là do gia tộc y xây dựng gần trăm năm mới thành hình.

Nếu muốn đào xới toàn bộ nó, tìm kiếm Tuyệt Thế Hảo Kiếm như mò kim đáy bể, e rằng đến chết cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ

này.

“Người đâu, dâng trà cho ta!” Ngạo Thiên ra lệnh một tiếng, nhưng đợi một lúc cũng không có ai trả lời, lại gọi thêm hai lần, nhưng vẫn không có ai đáp lại.

“Người đâu chết hết rồi sao!

Lập tức dâng...” Ngạo Thiên phẫn nộ đứng dậy, nhưng lại thấy người đứng ở cửa sảnh đường là Đoạn Lãng!

Những thị vệ canh giữ bên ngoài đã không thấy bóng dáng, tất cả đã chết trong tay hắn.

“Thiếu trang chủ, lần này ta có thể chết đi sống lại quả thực có chút không dễ dàng.” Đoạn Lãng lạnh lùng nhìn Ngạo Thiên, chậm rãi bước vào sảnh đường, đồng thời trở tay đóng cửa lại.

Ngạo Thiên không ngờ Đoạn Lãng có thể sống sót, nhất thời mặt mày méo mó, cố nặn ra một nụ cười: “Đoạn Lãng huynh, ngươi có thể sống sót ta rất vui mừng.

Tuy không thành công, nhưng vừa rồi ta cũng đã cố gắng hết sức, chỉ tiếc cho Tuyệt Thế Hảo Kiếm...” Lời của Ngạo Thiên chưa nói xong, thân hình Đoạn Lãng lại đột nhiên di chuyển, chưa đợi Ngạo Thiên nhìn rõ bóng dáng hắn, chỉ cảm thấy cánh tay trái đau đớn kịch liệt, nhìn kỹ lại thì phát hiện cánh tay đã bị chém đứt tận gốc, máu chảy như suối!

“A a a a!” Ngạo Thiên đau đớn nửa quỳ trên đất, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng!

“Nếu không phải vì chuyện hợp tác, có lẽ ta đã cho ngươi một cái chết thống khoái.” Đoạn Lãng cười như không cười nhìn Ngạo Thiên đang quỳ trên đất: “Ngươi còn hai mặt ba lòng hơn ta tưởng.

Tướng quân sáng lập Bái Kiếm Sơn Trang năm xưa mà có hậu duệ

như ngươi quả thực là một sự sỉ nhục lớn.” Ngạo Thiên cố gắng giữ chặt vết thương không ngừng phun máu, cầu xin: “Ta chia cho ngươi một nửa tài sản của Bái Kiếm Sơn Trang được không!

Ta tự mình tâu lên hoàng đế, chia cho ngươi một nửa gia sản của ta, triều đình nhất định sẽ công nhận!” Đoạn Lãng cười: “Ngươi nghĩ bây giờ ta còn tin lời hứa của ngươi sao?” Sắc mặt Ngạo Thiên lúc xanh lúc trắng, bây giờ thật sự không thể biện giải nửa câu.

Đoạn Lãng sau đó không nói nhảm nữa, đang định một kiếm chém đứt cổ tên ngu ngốc này, cánh cửa sảnh đường lại đột nhiên bị đá văng ra, Đoạn Lãng đột nhiên quay đầu lại thì thấy người đá cửa là Bộ Kinh Vân!

“Đoạn Lãng, may mà ngươi không chết ở đó, nếu không tiếp theo ta biết tìm ai báo thù đây!” Bộ Kinh Vân nhìn Đoạn Lãng hai mắt sáng rực, cuồng nhiệt như một con sói hoang nhìn thấy con mồi.

“Ngươi không chết?” Đoạn Lãng hơi sững sờ, không thể tưởng tượng được Bộ Kinh Vân ở trong hoàn cảnh đó lại có thể sống sót rời đi, gã này thật mạng lớn!

“Ta chưa tự tay giết ngươi, ngươi sao có thể chết được, ít nhất cũng phải để ngươi chết trước mặt ta!” Mắt Bộ Kinh Vân tràn đầy hận ý, ngoài Hùng Bá ra, Đoạn Lãng là người duy nhất hắn căm hận đến vậy.

Hùng Bá là kẻ thù đương nhiên, nhưng người từng là huynh đệ tốt, là bạn bè của hắn lại cũng quay giáo chống lại, sự phản bội này không nghi ngờ gì là khó có thể chấp nhận.

“Lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm thì sao?

Ngươi thật sự nghĩ rằng Hỏa Lân Kiếm của ta sẽ yếu hơn sao?” Đoạn Lãng dường như không có ý định bỏ chạy, chỉ một chân đá văng

Ngạo Thiên, dùng kiếm chỉ vào Bộ Kinh Vân khiêu khích: “Ta sợ ngươi không quen dùng Tuyệt Thế Hảo Kiếm, để ngươi không cảm thấy ta thắng không vẻ vang, cho ngươi ra tay trước!” “Tự đại!” Mọi người thấy Đoạn Lãng như vậy, đều không hẹn mà cùng khinh miệt trong lòng.

Chương 1108

Ban đầu khi Bộ Kinh Vân không có Tuyệt Thế Hảo Kiếm, vẫn có thể giao chiến với Đoạn Lãng và chỉ hơi yếu thế hơn, nay có Tuyệt Thế Hảo Kiếm, Đoạn Lãng sao có thể là đối thủ?

Bộ Kinh Vân không khách khí với hắn, vung trường kiếm đầy tự tin, khi Tuyệt Thế Hảo Kiếm được truyền vào Kỳ Lân chi lực, uy lực bộc phát, khiến bụi đất dưới chân Bộ Kinh Vân không ngừng cuộn lên.

Kiếm chưa xuất đã có kiếm khí như vậy, dù nhìn thế nào Đoạn Lãng cũng không thể là đối thủ của hắn.

"Xem cho kỹ đây!" Bộ Kinh Vân bước chân so le, vung trường kiếm xông lên, Đoạn Lãng lại không hề có hành động ứng phó, ngược lại thu trường kiếm vào vỏ.

Hành động bất thường này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Bộ Kinh Vân trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng đã không kịp nữa.

"Tạm biệt!" Đoạn Lãng đột nhiên từ trong lòng ném ra mấy quả cầu kim loại lớn bằng lòng bàn tay, sau đó tung người nhảy lên định phá nóc nhà trốn thoát.

"Khốn kiếp!" Bộ Kinh Vân tức giận, gã này không ở lại liều mạng, nhưng mấy quả cầu sắt kia đã bay đến trước mắt, không kịp né tránh, chỉ có thể dùng Tuyệt Thế Hảo Kiếm để chống đỡ.

"Dừng tay!" Ngao Tông đột nhiên ra lệnh một tiếng, khiến Bộ Kinh Vân trong lòng run lên, lưỡi kiếm chém ra đột ngột dừng lại giữa không trung.

Đồng thời Ngao Tông vung tay một cái, một trận cuồng phong thổi từ sau lưng hắn, cưỡng ép thổi bay mấy quả cầu sắt kia va vào tường.

"Ầm ầm!" Khi quả cầu sắt va chạm liền đột nhiên phát nổ, sóng khí mang theo mùi thuốc súng nồng nặc nhanh chóng lan ra, uy lực của vụ nổ gần như làm sập nửa bức tường.

Bộ Kinh Vân nhìn bức tường lỗ chỗ như tổ ong, sắc mặt tái mét, nếu vừa rồi dùng kiếm cưỡng ép đỡ những quả cầu sắt kia, không bị nổ chết cũng sẽ bị thương nặng, cũng may là Ngao Tông ra tay cứu một mạng.

"Đa tạ tiền bối, phong cách hành sự của tên khốn này đã trở nên ghê tởm và xảo trá như vậy!" Bộ Kinh Vân không nhịn được chửi ầm lên.

"Ngươi sớm nên biết, không thể dùng cách thông thường để phỏng đoán hắn nữa.

Gã này đã sớm khác xa so với một năm trước!" Ngao Tông khẽ lắc đầu: "Ta không thể lúc nào cũng vì những ý niệm ngu xuẩn như vậy mà cứu ngươi, lần sau ta quả nhiên nên để ngươi bị chặt đứt một cánh tay nữa cho nhớ đời." Bộ Kinh Vân xấu hổ cười cười, bị Ngao Tông huấn thị, thật không thể phản bác.

"Các vị, Ngạo Thiên kia thì sao?" Vu Sở Sở đột nhiên chỉ vào một bóng người bị tấm bình phong bị nổ bay đè lên trong sảnh đường.

Bóng người đó ngã trong vũng máu, khó khăn cử động cơ thể muốn đẩy tấm bình phong đang đè trên người ra, nhưng đã không còn bao nhiêu sức lực nữa.

Huống hồ bây giờ với bộ dạng bị đứt một tay, trông hắn chẳng khác nào một con giun đang ngọ nguậy, vô cùng khó coi.

Bộ Kinh Vân tiến lên đá văng tấm bình phong đang đè trên người

hắn, phát hiện người đó quả nhiên là Ngạo Thiên, nhưng bây giờ đã cách cái chết không xa.

Nhưng bây giờ không có một ai đồng tình với hắn.

"Ngạo Thiên, lúc ngươi bày mưu tính kế có từng nghĩ sẽ có hậu quả như vậy không?" Ngao Tông lạnh lùng chất vấn.

Ngạo Thiên khó khăn ngẩng đầu, vẻ mặt đầy tuyệt vọng, chỉ thấp giọng cầu xin: "Cứu ta... một nửa gia sản của ta cho ngươi... không, toàn bộ cho ngươi..." Nhóm người Nhiếp Phong cười, dù gã này không có thảm trạng như vậy, họ cũng sẽ tìm Ngạo Thiên báo thù và giết chết hắn, sao có thể cứu?

"Hậu duệ các ngươi đáng lẽ nên noi gương tổ tiên nghiên cứu võ công, võ đức, chứ không phải chỉ biết một lòng kinh doanh tính toán.

Rơi vào kết cục như hôm nay chỉ có thể là do số mệnh." Ngao Tông tâm niệm vừa động, giữa không trung đột nhiên hiện ra một mũi dùi băng sắc bén, nhanh chóng từ trên không rơi xuống xuyên qua sau tim Ngạo Thiên, gã này lập tức bỏ mạng.

Cùng lúc đó, rất nhiều thị vệ cứu viện nghe tin chạy đến vừa đến ngoài cửa sảnh đường, lại thấy thiếu chủ đã chết, đồng thời nhóm người Ngao Tông cũng ở đó, lập tức sợ đến mềm nhũn cả chân, rồi lại bỏ chạy!

Cây đổ khỉ tan đàn, tin tức Ngạo Thiên chết nhanh chóng lan truyền khắp trang viên, người làm, tỳ nữ trên dưới trong cả trang viên đều thu dọn đồ đạc trốn đi, sợ bị kẻ thù cũ của Ngạo Thiên liên lụy giết chết.

Dù những người làm, thị vệ đó khi bỏ đi đã mang theo lượng lớn vàng bạc châu báu, tài sản của cả Bái Kiếm Sơn Trang vẫn còn lại hơn nửa, thậm chí không biết ai khi bỏ đi đã phóng một mồi lửa đốt

cháy khu vườn của sơn trang.

Bái Kiếm Sơn Trang do một gia tộc truyền thừa hơn trăm năm xây dựng, nay đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Nhóm người Ngao Tông cũng không lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, trước khi ngọn lửa lớn hoàn toàn thiêu rụi cả trang viên đã rời đi.

"Tiếc cho số vàng bạc châu báu bên trong." Trên một đỉnh núi khác, Bộ Kinh Vân vẫn có thể nhìn thấy khói bụi ngút trời từ đám cháy của trang viên, không khỏi tiếc nuối.

"Hửm, tiếc nuối sao?" Ngao Tông trêu chọc: "Nếu dành thêm chút thời gian, có lẽ có thể cứu được một số thứ từ bên trong." Bộ Kinh Vân liên tục lắc đầu: "Ta không có nhiều hứng thú với những tài bảo đó.

Ta chỉ tiếc, nếu gia tộc của Ngạo Thiên trong trăm năm qua không dồn toàn bộ tinh lực vào kinh doanh, mà vẫn luôn chuyên tâm nghiên cứu võ nghệ và truyền thừa lại, tuyệt đối sẽ không để cơ nghiệp bị hủy hoại hoàn toàn trong tay tên phá gia chi tử này." Ngao Tông không khỏi cười, Bộ Kinh Vân thật sự nghĩ rằng tất cả mọi người trên đời đều có thiên phú võ công tuyệt thế như hắn sao.

Hậu duệ của Bái Kiếm Sơn Trang sở dĩ chọn kinh doanh, e rằng cũng là bị ép đến đường cùng.

Thiên phú võ công bình thường, tiếp tục nghiên cứu võ công cũng chỉ lãng phí thời gian, không bằng tích lũy thêm một ít tài sản truyền lại.

E rằng khi vương triều này mới thành lập, chưa từng có ai nghĩ rằng sẽ có một ngày thế lực của các cao thủ võ lâm trên giang hồ lại mạnh hơn cả triều đình, ngay cả hoàng quyền cũng phải chịu sự kiềm chế của võ lâm.

Ngao Tông phất tay áo, mọi người cũng theo đó cùng nhau rời đi.

Nhưng họ không biết rằng, lúc này tại cổng trang viên đang bị thiêu rụi, có hai thiếu nữ đến muộn đang nhìn trang viên mà không biết phải làm sao.

Hai thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp, giữa lông mày cũng toát lên vẻ tinh nghịch, nhưng bên hông hai người đều treo những mũi nhọn sắc bén, thậm chí trên đó còn có vết máu chưa lau sạch.

"Bái Kiếm Sơn Trang bị đốt rồi?

Bộ Kinh Vân không phải cũng chết ở bên trong rồi chứ?" "Ta thấy không hẳn, ngọn lửa này chưa chắc không phải do Bộ Kinh Vân phóng, thậm chí có khả năng hắn đã lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Hai thiếu nữ bàn luận với nhau.

"Ngọn lửa vừa mới cháy không bao lâu, hắn chắc cũng chưa đi xa, bây giờ xuống núi có lẽ còn kịp." Hai thiếu nữ cuối cùng thống nhất ý kiến, sau đó nhanh chóng lên đường rời đi.

Cùng lúc đó, nhóm người Ngao Tông cũng sắp đi ra khỏi dãy núi này, về việc tiếp theo nên đi đâu thì ý kiến vẫn chưa thống nhất.

Kiếm Thần hy vọng Bộ Kinh Vân có thể mang Tuyệt Thế Hảo Kiếm về Vô Danh Kiếm Trang trước để sư phụ của hắn xem qua, Bộ Kinh Vân lại khăng khăng muốn đi tìm Hùng Bá báo thù trước.

Khó khăn lắm mới có vốn để báo thù, tự nhiên một khắc cũng không đợi được nữa.

"Cứ tranh luận mãi thế này, ta e rằng ngày mai cũng không ra được kết quả gì." Nhiếp Phong nhìn hai người tranh luận không ngớt, không khỏi thở dài một hơi.

Hai người tranh cãi cuối cùng cũng có chút mệt mỏi, cuối cùng Bộ Kinh Vân một mực khẳng định trước khi giết được Hùng Bá sẽ không

đi đâu cả.

"Chậm trễ sẽ sinh biến!

Ai biết được nếu ta trì hoãn thêm một thời gian nữa, Hùng Bá có học được công pháp lợi hại hơn, trở nên mạnh hơn không, lúc đó ta đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để giết hắn!" Kiếm Thần lại cười lạnh một tiếng: "Hùng Bá đối với sư phụ ta chỉ là cá tạp, sư phụ ta tự mình ra tay giải quyết hắn quả thực dễ như trở bàn tay, hà tất phải lo lắng nhất thời?" Bộ Kinh Vân căn bản không để ý đến lời của hắn, sau khi tự mình lĩnh giáo sự lợi hại của Hùng Bá, hắn chỉ cho rằng Kiếm Thần đang nói bừa.

"Ta không tin bất kỳ ai ngoài ta có thể giết được Hùng Bá.

Sư phụ ngươi thì sao?" Bộ Kinh Vân ngoan cố nói.

Kiếm Thần bình thường không thể nghe người khác nói xấu sư phụ, như vậy lập tức nổi giận: "Bộ huynh, ta hy vọng ngươi có thể rút lại câu nói vừa rồi!" "Hừ!" Bộ Kinh Vân không để ý, chỉ sắc mặt càng ngày càng lạnh, không khí giữa hai người càng lúc càng ngưng đọng.

"Hai người đủ chưa?" Đúng lúc này, Ngao Tông mở miệng, không khí ngưng đọng giữa hai người lập tức bị phá vỡ: "Lúc đầu không lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm thì khổ não.

Bây giờ lấy được rồi cũng khổ não?

Chẳng lẽ không đạt được mục đích chung hôm nay muốn đường ai nấy đi hay sao!" Hai người nghe vậy mới ý thức được việc tranh luận với nhau vừa rồi quả thực có chút không nên, nhưng không ai chịu nghe theo ý kiến của đối phương, trong mắt họ đều là chuyện đại sự của riêng mình.

"Ngao công tử, hay là ngài đưa ra một chủ ý đi?" Vu Sở Sở đột

nhiên mở miệng, mời Ngao Tông đưa ra quyết định.

Thực tế, những người có mặt đều lòng dạ biết rõ, có thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm, thậm chí có thể sống sót đến hôm nay đều là nhờ Ngao Tông ban cho, đối với mọi người, hắn quả thực có quyền quyết định tuyệt đối.

Chương 1109

“Nếu Ngao tiền bối mở miệng quyết định, ta không có bất kỳ dị nghị nào.” Bộ Kinh Vân vui vẻ đồng ý.

Kiếm Thần tự nhiên cũng sảng khoái đáp ứng, trong mắt hắn, Ngao Tông có khả năng là một tồn tại còn mạnh hơn cả sư phụ, nghe theo lời của người này tự nhiên là khả thi.

“Nếu nhất định phải lựa chọn, vậy tự nhiên là giải quyết Hùng Bá trước, không chỉ vì ân oán cá nhân của Bộ Kinh Vân.

Mối đe dọa của kẻ này đối với giang hồ cũng phải cân nhắc cẩn thận.

Đúng như Bộ Kinh Vân nói, nếu võ công của hắn trong thời gian ngắn lại có tiến bộ, ai biết có thể đánh bại hắn không?” Kiếm Thần trong lòng không cam tâm, không phải vì Ngao Tông không tiếp thu ý kiến của hắn, chỉ cảm thấy mọi người đều không tin tưởng sư phụ.

Trong mắt hắn, một Hùng Bá nhỏ bé đối với sư phụ của hắn Vô Danh Kiếm Thánh căn bản không đáng nhắc tới.

“Kiếm Thần, ta có chút không hiểu, vì sao ngươi lại có lòng tin với Vô Danh Kiếm Thánh như vậy?

Ngươi từng giao thủ với Hùng Bá sao?” Ngao Tông nhìn ra tâm tư của Kiếm Thần, có chút tò mò hỏi.

Kiếm Thần lắc đầu phủ nhận: “Không có, nhưng xin thứ cho ta nói thẳng, ta không cho rằng tên rác rưởi Hùng Bá đó có thể được đặt ngang hàng với sư phụ ta.” Ngao Tông có chút không hiểu nhìn về phía Nhiếp Phong, người sau lại khẽ lắc đầu, biểu thị căn bản không hiểu về sư phụ của người này, cũng không biết Vô Danh Kiếm Thánh

là ai.

"Nói lại, sư phụ của ngươi tên là Vô Danh, chắc cũng không muốn danh hiệu của mình vang dội trên giang hồ.

Chẳng lẽ là một vị cao thủ nào đó năm xưa đã mai danh ẩn tích trên giang hồ?" Kiếm Thần không biết trả lời thế nào, tuy gọi Vô Danh là sư phụ, nhưng Vô Danh chỉ truyền thụ võ công cho hắn, về chuyện cũ chưa từng kể.

"Được rồi, một khi đã quyết định, không cần lãng phí thời gian nữa, đi thôi." Ngao Tông ra hiệu cho mọi người lên đường, lại đột nhiên phát hiện con đường phía trước có chút không ổn.

Xuống núi chỉ có một con đường vòng quanh núi hẹp, nhưng trên con đường đó không biết từ lúc nào lại xuất hiện rất nhiều sợi tơ mỏng manh giăng như mạng nhện, chặn ngang cả con đường.

Những sợi tơ này bằng mắt thường gần như không thể nhận ra, là Ngao Tông dùng thần thức phát hiện ra.

"Đợi đã!" Ngao Tông ngăn Nhiếp Phong đang định tiến lên, ra hiệu cho y nhìn kỹ phía trước.

Nhiếp Phong không hiểu ý, nhưng dù nhìn thế nào cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, những sợi tơ đó căn bản mắt thường không thể nhìn thấy.

Ngao Tông ra hiệu cho y ném một hòn đá thử xem, Nhiếp Phong làm theo, nhưng hòn đá đó chưa rơi xuống đất, đã bị những sợi tơ thép lơ lửng giữa không trung cắt nát!

Nhiếp Phong không khỏi lùi lại một bước, vô cùng kinh ngạc thốt lên: "Tây Vực Kim Tàm Ti!" Bộ Kinh Vân ở bên cạnh nghe vậy cũng sắc mặt đại biến: "Là hai người bọn họ?!" "Ai?" Kiếm Thần có chút mơ hồ, nhưng sau đó liền đột nhiên thấy trên con đường phía trước

xuất hiện hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ có dung mạo đáng yêu, lần lượt mặc y phục màu đen và trắng, lúc này đang nghiêng đầu đánh giá bọn họ, vô cùng đáng yêu.

"Là hai người các ngươi?" Bộ Kinh Vân nhìn hai người, sắc mặt vô cùng khó coi, dường như hai người trước mắt đã gợi lại một số ký ức không tốt đẹp.

"Bộ Kinh Vân, chúng ta ba năm không gặp, không ngờ hôm nay lại hội ngộ trong tình huống này.

Không biết ngươi có còn nhớ hai chị em ta không?" Nữ tử mặc y phục màu đen trêu chọc hỏi.

Tuy nụ cười rạng rỡ, nhưng sự lạnh lùng và sát ý ẩn giấu trong vẻ mặt đó khiến người ta kinh hãi.

"Hắc Ngọc, Bạch Hoa?

Hai người..." Vu Sở Sở bất giác nép vào bên cạnh Ngao Tông, thấp giọng lẩm bẩm.

"Lai lịch hai người này thế nào?" Ngao Tông hỏi.

"Là hai chị em sát thủ sinh đôi phục mệnh cho Hùng Bá, tên là Hắc Ngọc và Bạch Hoa, trên giang hồ không biết bao nhiêu võ lâm hào kiệt bị ám sát, có thể nói là tiếng xấu vang xa." "Chỉ là ba năm gần đây, Hắc Ngọc và Bạch Hoa không hiểu sao lại ẩn mình trên giang hồ, không còn ai bị ám sát nữa, rất nhiều người đều đoán rằng họ đã chết, không ngờ..." Nhìn vẻ mặt của Vu Sở Sở, Ngao Tông cũng mơ hồ đoán được danh tiếng của hai người năm xưa trên giang hồ như thế nào.

Chỉ có chút không hiểu, Hùng Bá đã nắm giữ con át chủ bài như vậy, tại sao không dùng đến lúc vây công ngôi làng ẩn bí đó?

Trong trận hỗn chiến lúc đó, chị em Hắc Ngọc và Bạch Hoa tuyệt đối có cơ hội đánh lén thành công.

Nhưng Bộ Kinh Vân nhanh chóng kiểm soát được cảm xúc, nay hắn đã có Tuyệt Thế Hảo Kiếm, lại có Kỳ Lân Tí hỗ trợ, đồng bạn cũng đều là cao thủ võ lâm, hà tất phải sợ hai người họ?

"Hôm nay thật sự ai chết ai sống, cũng khó nói." Bộ Kinh Vân rút kiếm, kiếm thế ngút trời lập tức khiến bụi đất xung quanh bay mù mịt, đến mức Hắc Ngọc và Bạch Hoa nhìn nhau từ xa cũng có thể cảm nhận được uy áp của kiếm thế đó.

"Không hổ là Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Hắc Ngọc và Bạch Hoa hiển nhiên rất hài lòng, chỉ cần giao vật này cho Hùng Bá thì chắc chắn sẽ nhận được thứ mà Hùng Bá đã hứa hẹn.

"Bộ Kinh Vân, nể tình chúng ta từng cộng sự mấy năm, bây giờ ngươi giao đồ ra rồi lập tức rời đi, tất cả mọi người đều có thể không chết." Nụ cười trên khuôn mặt Hắc Ngọc biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo vô tận.

"Không cần nói nhảm, hôm nay chỉ có thể..." Lời còn chưa dứt, Bộ Kinh Vân nghe thấy trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng ầm ầm, ngẩng đầu lên thì kinh hãi thất sắc!

Chỉ thấy một tảng đá lớn đang rơi xuống đầu, mọi người theo tiềm thức né người tránh đi, lại vừa hay bị tảng đá chia cắt khỏi con đường hẹp.

"Ầm ầm!" Tảng đá rơi xuống đất, khiến cả ngọn núi theo đó rung chuyển dữ dội, những mảnh đá văng ra từ phía vách núi bên kia trượt xuống, một lúc lâu không nghe thấy tiếng vọng.

Nhóm người Bộ Kinh Vân nhìn vách đá hoàn toàn không có bất kỳ vật cản nào ở phía bên kia, kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu hơi

không chú ý đã rơi xuống rồi.

Vách đá cao như vậy, dù giỏi khinh công e rằng cũng khó tự cứu.

Khi hoàn hồn, lại phát hiện Ngao Tông, Vu Sở Sở bị tảng đá chặn ở phía bên kia, căn bản không nhìn thấy người.

Hắc Ngọc và Bạch Hoa cũng ở bên phía Ngao Tông, họ hoàn toàn không thể giúp đỡ, chỉ có thể lo lắng suông.

"Ngao tiền bối!

Bên đó tình hình thế nào!" Bộ Kinh Vân hét lớn về phía bên kia tảng đá.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy bên kia truyền đến một tiếng nói nhẹ nhàng của Ngao Tông: "Yên tâm, chỉ là hai tiểu nha đầu thôi." Bộ Kinh Vân cười khổ, Hắc Ngọc và Bạch Hoa không phải là hai nha đầu đơn giản, không biết có bao nhiêu giang hồ hảo hán khinh thường hai chị em, kết quả lại mất mạng trong tay họ.

Trong lúc Bộ Kinh Vân đang nghĩ cách làm thế nào để sang bên kia giúp đỡ, Nhiếp Phong lại hét lớn một tiếng: "Bộ Kinh Vân, đừng phân tâm!" Hắn lúc này mới đột nhiên thấy, trên vách đá trên đầu xuất hiện một đám bang chúng của Thiên Hạ Hội!

Những bang chúng đó đứng trên cao nhìn xuống, tay cầm nỏ tiễn và đá lớn, nhìn chằm chằm bọn họ.

"Tình hình không ổn rồi..." Nhiếp Phong nhíu chặt mày, dù nhìn thế nào đối phương cũng chiếm ưu thế cực lớn, lúc này ngay cả tự vệ cũng khó khăn.

"Chuyện của tiền bối ta tạm thời không lo được, trước hết tự vệ đã!" Nhiếp Phong có chút khổ não nghĩ.

"Bắn tên!" Lúc này, những bang chúng đó dưới một tiếng hiệu

lệnh đồng loạt giương cung nỏ, trong nháy mắt tên như mưa trút xuống!

Không chỉ vậy, họ còn không ngừng ném đá lớn xuống dưới, có thể nói là áp chế toàn diện.

Trong lúc nhóm người Bộ Kinh Vân bị áp chế, ở phía bên kia tảng đá, Ngao Tông vẻ mặt thản nhiên đối mặt với chị em Hắc Ngọc và Bạch Hoa, Vu Sở Sở thì lo lắng nép sau lưng Ngao Tông.

Mặc dù ở bên cạnh Ngao Tông rất có cảm giác an toàn, nhưng Vu Sở Sở vẫn bị những câu chuyện về chị em Hắc Ngọc và Bạch Hoa lưu truyền trên giang hồ năm xưa làm cho sợ hãi.

"Nếu các ngươi rời đi sớm hơn thì có thể giữ được một mạng, nhưng bây giờ ta không định để các ngươi đi." Ngao Tông hơi hoạt động gân cốt: "Nhận lời Hùng Bá quả thực là một sai lầm." Hai chị em đánh giá Ngao Tông từ trên xuống dưới một lúc, không khỏi nhíu mày.

Một người thường không có chút võ công nào cũng dám xấc xược như vậy?

"Tỷ tỷ, ta thấy hắn bị dọa đến hồ đồ rồi, e rằng còn không biết mình đang nói gì!" Bạch Hoa trêu chọc cười.

Hắc Ngọc mỉm cười gật đầu: "Tiểu tử, nếu ngươi thật sự sợ hãi, ta có thể cho ngươi chết một cách thống khoái.

Yên tâm, ta sẽ hành động rất nhanh!" Thân hình Hắc Ngọc đột nhiên di chuyển, trong nháy mắt đã áp sát bên cạnh Ngao Tông, động tác nhanh đến mức gần như không thể nhận ra.

Hắc Ngọc thấy Ngao Tông gần như hoàn toàn không phòng bị, không khỏi cười lạnh một tiếng, lưỡi đao nhắm vào cổ hắn chém mạnh xuống!

Chương 1110

"Phụt!" Tiếng máu thịt bị xuyên thủng vang lên, nhưng Bạch Hoa không thấy cảnh tượng đầu Ngao Tông bị chém đứt như trong tưởng tượng, ngược lại, tỷ tỷ của nàng là Hắc Ngọc như bị một đòn nặng đánh văng vào vách đá, một cây dùi băng khổng lồ đã xuyên thủng hoàn toàn bụng nàng, ghim chặt lên vách đá!

"Tỷ tỷ?!" Bạch Hoa chấn động lại đau lòng hét lớn, nhưng Hắc Ngọc chỉ gắt gao nắm lấy cây dùi băng xuyên qua bụng, mở miệng định nói gì đó, nhưng máu tươi lại như suối phun ra từ miệng nàng.

Nàng dốc toàn lực muốn rút cây dùi băng ra khỏi bụng, nhưng cây dùi băng hoàn toàn không nhúc nhích, dù có thể thoát ra, cũng chắc chắn sẽ chết.

Nội tạng của nàng đã hoàn toàn bị dùi băng phá hủy, đang trong trạng thái hấp hối.

Ngao Tông phủi phủi bụi trên vai, lạnh lùng nhìn về phía Hắc Ngọc, người sau nhìn hắn với ánh mắt đầy kinh hoàng và không thể tin được.

Nàng không thể tưởng tượng được cây dùi băng sắc bén đó xuất hiện từ lúc nào, thậm chí có thể xuyên thủng cả vách đá sau lưng!

"Tỷ tỷ, kiên trì lên, ta cứu tỷ!" Bạch Hoa quan tâm quá nên rối loạn, hoàn toàn không suy nghĩ đến việc Hắc Ngọc thất thủ như thế nào, chỉ muốn nhanh chóng cứu tỷ tỷ xuống!

"Mau đi..." Hắc Ngọc khó khăn thốt ra hai chữ, nhưng đã quá muộn, Bạch Hoa như thiêu thân lao đầu vào lửa xông về phía Ngao Tông.

Ngay khi Ngao Tông chỉ còn cách gang tấc, Bạch Hoa đột nhiên cảm thấy trước mặt có một luồng gió nhẹ lướt qua, sau đó lại cảm thấy khi luồng gió đó lướt qua, mỗi một nơi trên người đều đau đớn kịch liệt như bị dao cắt!

"A!" Tiếng kêu thảm thiết của Bạch Hoa vang vọng khắp sơn cốc, cuối cùng nàng quỳ gục trước mặt Ngao Tông che mặt, máu tươi chảy ra từ người nàng đã nhuộm đỏ hoàn toàn mặt đất dưới chân.

Hai mắt Bạch Hoa hoàn toàn mù lòa, máu tươi không ngừng chảy ra từ kẽ tay, hiển nhiên không thể chữa khỏi được nữa.

"Thua rồi sao?" Vu Sở Sở có chút kinh ngạc, từ đầu đến cuối nàng đều không thấy Ngao Tông ra tay!

Ngao Tông lạnh lùng nhìn hai người, một người tuyệt vọng bất lực, một người cận kề cái chết, không có chút cảm xúc nào.

Bất luận bản thân họ có tội giết người vô số, chỉ riêng việc động sát tâm với hắn, đã đủ để họ phải chết.

"Hai người các ngươi tạm thời ở đây chờ chết đi.

Kiếp sau khi lựa chọn mục tiêu, hãy mở to mắt ra." Ngao Tông chỉ để lại một câu, sau đó không để ý đến hai chị em đang tuyệt vọng vô cùng nữa, một chưởng đánh mạnh vào tảng đá khổng lồ chắn đường sau lưng.

Theo sau tiếng nổ đinh tai nhức óc, tảng đá vỡ tan tành, con đường bị cản trở đã hoàn toàn được mở ra.

Nhưng cùng lúc phá vỡ tảng đá, mấy chục mũi tên đã bay thẳng vào mặt Ngao Tông.

Ngao Tông thờ ơ phất tay, mấy chục mũi tên liền bị thổi bay sang một bên.

Nhìn lại lần nữa, hắn phát hiện trên đỉnh núi không còn mưa tên bắn xuống nữa, người bị tấn công đầu tiên là đám người Bộ Kinh Vân.

Phe ta đang chiếm thế thượng phong, không ngừng ném xuống đá lớn và mũi tên.

Dù Bộ Kinh Vân đã tích tụ sức mạnh Kỳ Lân cũng lực bất tòng tâm, căn bản không thể chạm tới đối phương dù chỉ một sợi tóc.

"Kiếm Thần, giúp ta chặn lại, ta có cách xông lên giết sạch bọn chúng!" Bộ Kinh Vân trong lòng ngày càng tức giận, mắt thấy cứ tiếp tục thế này thì chỉ có thể dần dần bị bào mòn thể lực mà chờ chết.

"Được!" Kiếm Thần tự nhiên biết cách của Bộ Kinh Vân, lập tức thu trường kiếm về vỏ, vận chuyển kiếm khí.

Trong nháy mắt, quanh thân y hiện ra vô số luồng kiếm khí sắc bén, dưới sự điều khiển của y, một phần bao bọc quanh người Bộ Kinh Vân để che chở.

Khoảnh khắc kiếm khí được phân ra, trán Kiếm Thần lập tức đổ mồ hôi to như hạt đậu.

Phóng kiếm khí ra ngoài bảo vệ người khác tiêu hao chân khí của bản thân cực lớn, căn bản không thể duy trì quá lâu.

"Đa tạ!" Bộ Kinh Vân càng biết rõ tình hình khẩn cấp, nhân lúc có kiếm khí che chở liền đột nhiên nhảy lên, dùng khinh công bám vào vách tường, nhanh chóng lao về phía những cung thủ đang ở trên cao kia.

"Giết hắn!" Thấy Bộ Kinh Vân áp sát, mọi người tuy sợ hãi nhưng không hề hoảng loạn, những mũi tên dày đặc như mưa bão tập trung bắn về phía hắn.

"Keng keng!" Đúng lúc này, kiếm khí quanh thân hắn phát huy tác

dụng, lần lượt đỡ lấy những mũi tên bắn tới chính diện.

Hắn liền nhân cơ hội này vận dụng khinh công hết sức, vượt qua khoảng cách cuối cùng với đám địch nhân!

Cuối cùng, dưới vòng vây trùng điệp, Bộ Kinh Vân đã tìm được cơ hội.

Hắn đột nhiên nhảy vọt lên không trung, từ trên cao nhìn xuống đám cung thủ, dùng Tuyệt Thế Hảo Kiếm trên không trung liên tiếp chém ra mấy đạo kiếm khí công kích!

"Ầm ầm!" Kiếm khí rơi xuống, lập tức chém ngang lưng những kẻ đứng đầu.

Sau đó, uy lực trong đó nổ tung, nuốt chửng những cung thủ còn lại, chấn chết tại chỗ!

Thậm chí một vài cung thủ còn sống cũng bị chấn văng khỏi vách núi, rơi xuống lối đi trên mặt đất, lập tức bị Nhiếp Phong tiến lên kết liễu.

Trận hình của đám cung thủ nhất thời hỗn loạn.

Phần lớn trong số đó bị uy lực kiếm khí của Bộ Kinh Vân làm cho kinh hãi, nhất thời xô đẩy nhau muốn bỏ chạy.

Nhưng khu vực trên cao chật hẹp, bọn chúng nhanh chóng giẫm đạp lên nhau, ngược lại còn đánh nhau túi bụi.

Chỉ có vài cung thủ không quên nhiệm vụ, vẫn tìm cơ hội bắn giết Bộ Kinh Vân, nhưng đã sớm không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

"Gã đó đi đâu rồi?" Có kẻ hoảng sợ nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Bộ Kinh Vân, nhưng không hề phát hiện hắn đã sớm ẩn mình bên dưới vách đá, nhân lúc chúng không chú ý liền lật người lên, một kiếm chém bay đầu một cung thủ!

Lúc này, Bộ Kinh Vân đối mặt với đám cung thủ đang chen chúc, giống như hổ vào bầy cừu, chém giết ngang dọc, căn bản không ai có thể ngăn cản một Bộ Kinh Vân có Tuyệt Thế Hảo Kiếm gia trì.

Chúng ngã xuống hàng loạt như lúa mì bị cắt, cả vách đá nhất thời máu chảy thành sông, nửa thân núi bị nhuộm đỏ như máu.

"Thành công rồi!" Kiếm Thần nhìn những thi thể không ngừng rơi xuống từ phía trên, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, dựa vào vách đá ngồi xuống nhanh chóng hồi phục chân khí.

"Xem ra ngươi làm không tệ." Ngao Tông chậm rãi đi tới trước mặt mọi người, lúc này Nhiếp Phong mới phát hiện tảng đá lớn chặn đường sau lưng đã bị đánh nát.

"Hai chị em Hắc Ngọc Bạch Hoa bị giết rồi sao?" Nhiếp Phong vô cùng kinh ngạc.

Tuy là chuyện đã liệu trước, nhưng có thể giải quyết với tốc độ nhanh như vậy vẫn khiến hắn vô cùng chấn động.

Cặp chị em đó tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

"Chưa chết, nhưng cũng không sống được bao lâu nữa." Ngao Tông chỉ về phía sau lưng.

Tầm mắt Nhiếp Phong nhìn theo hướng đó, chỉ thấy Hắc Ngọc đang hấp hối bị ghim trên vách tường, còn Bạch Hoa thì máu chảy thành sông, ngã trên đất, thân thể khẽ run rẩy.

"..." Nhiếp Phong không khỏi nuốt nước bọt.

Thủ đoạn của Ngao Tông không hề nhẹ tay hơn so với cặp chị em giết người không chớp mắt kia.

Nhưng Nhiếp Phong nhanh chóng hiểu ra, vội vàng nói với Ngao Tông: "Tiền bối, bây giờ không thể giết các nàng, có thể tạm thời giữ

lại một mạng không?

Ta có chuyện cần hỏi, vô cùng quan trọng!" "Ồ?" Ngao Tông nhướng mày.

Lúc này Bạch Hoa đã chết, chỉ còn Hắc Ngọc tinh thần hoảng hốt, miễn cưỡng còn một hơi thở.

Ngao Tông vung tay, mũi băng xuyên qua cơ thể Hắc Ngọc lập tức tan chảy.

Thân thể nàng ta ngã xuống đất, vết thương lại đang nhanh chóng phục hồi.

Chương 1111

Rất nhanh, Hắc Ngọc đã miễn cưỡng hồi phục ý thức.

"...

Muốn giết thì giết nhanh đi, hà tất phải hành hạ ta như vậy?

Dù sao ta cũng chết chắc rồi, ta sẽ không trả lời vấn đề của ngươi đâu!" Hắc Ngọc nhìn Bạch Hoa đã chết, đau đớn tột cùng, thực sự không ngờ kẻ trông có vẻ không có võ công trước mắt lại lợi hại đến vậy!

"Không cần ngươi tự mình mở miệng nói cho ta.

Ta tự có cách." Ngao Tông không nói nhảm với nàng ta, chỉ vươn tay chộp lấy đầu Hắc Ngọc rồi nhấc bổng lên.

Hắc Ngọc còn chưa kịp kinh hô, vẻ mặt đã mất đi thần thái, trở nên vô cùng ngây dại.

"Ngươi muốn biết gì bây giờ hỏi là được rồi." Ngao Tông buông tay, Hắc Ngọc ngây ngốc đứng đó như một con rối không có linh hồn.

Nhiếp Phong nhìn mà lòng còn sợ hãi.

Thủ đoạn của Ngao Tông quả nhiên tàn nhẫn, tuy hắn không hiểu rõ, nhưng may là có thể giải quyết được vấn đề.

Lúc này Bộ Kinh Vân cũng đã giải quyết xong trận chiến quay về, nhìn thấy Hắc Ngọc biến thành con rối gỗ cũng kinh ngạc không thôi: "Tiền bối quả nhiên có thủ đoạn!

Bí mật mà hai người bọn họ nắm giữ đủ để chấn động võ lâm!" Ngao Tông chỉ ngồi sang một bên, ra hiệu cho họ bắt đầu tra hỏi.

Hai người đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Sau khi bàn bạc với nhau một hồi, họ bắt đầu lần lượt đưa ra câu hỏi.

Hắc Ngọc đang trong trạng thái ngây dại cũng trả lời từng câu một.

Sau nửa canh giờ, hai người không còn gì để hỏi, liền gật đầu ra hiệu với Ngao Tông: "Được rồi." Ngao Tông khẽ gật đầu, sau đó thờ ơ vung tay, vũ khí của Hắc Ngọc rơi trên mặt đất bỗng nhiên lơ lửng giữa không trung, giây tiếp theo liền xuyên thủng lồng ngực nàng ta!

Cặp chị em hoa khôi này hôm nay đã hoàn toàn gục ngã dưới tay Ngao Tông.

Tin tức này truyền ra ngoài e rằng sẽ lập tức gây chấn động giang hồ.

Nhiếp Phong lại không có tâm tư nghĩ nhiều như vậy.

Hắn đang sắp xếp lại những thông tin vừa có được trong đầu, khổ não thở dài một hơi: "Hùng Bá này còn có dã tâm hơn ta tưởng.

Lần này phái chị em Hắc Ngọc Bạch Hoa đến, chắc chắn là để đoạt Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Nhưng điều kiện hắn đưa ra cũng thật dám mở miệng." Ngao Tông tỏ ra hứng thú: "Xem ra từ những thông tin vừa rồi ngươi cũng đoán ra được vài thứ?" "Đương nhiên." Nhiếp Phong nhìn những người trước mắt, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu với lượng thông tin khổng lồ này, nhưng rất nhanh đã tìm được một câu nói vô cùng chính xác để khái quát.

"Hùng Bá muốn mưu phản!" Lời này vừa nói ra, ngoài Ngao Tông ra, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Phải biết rằng, sức mạnh của các bang phái giang hồ mạnh hơn triều đình không phải là chuyện ngày một ngày hai, ít nhất là từ trăm

năm trước đã có cục diện như vậy.

Nhưng dù thế, cũng chưa từng có bang phái giang hồ nào động tâm tư mưu nghịch, dù sao triều đình hiện nay vẫn được lòng thiên hạ.

Cũng chính vì vậy, triều đình không hề có bất kỳ hành động nhắm vào các bang phái nào, vẫn duy trì trật tự của đế quốc, coi như những bang phái này không tồn tại.

"Trăm năm qua chưa từng có ai dám có ý nghĩ này, sao Hùng Bá lại có suy nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy?" Kiếm Thần có chút khó hiểu: "Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng mình có tư cách trở thành thiên hạ cộng chủ?" Ngao Tông bên cạnh lại cười lạnh: "Hùng Bá có suy nghĩ này cũng không có gì kỳ quái.

Ngược lại, những người giang hồ trước đây, thực lực rõ ràng có thể uy hiếp triều đình, nhưng lại không mưu nghịch, mới là kỳ quái.

Chẳng lẽ các ngươi không biết, thiên tử do kẻ binh hùng ngựa mạnh làm hay sao?" Ngao Tông phát hiện người trong thế giới này không chỉ tầng thứ tu hành không cao, mà dã tâm cũng rất thấp.

Có năng lượng như vậy mà không làm thiên hạ cộng chủ, ngược lại vẫn công nhận sự tồn tại của triều đình, mới là kỳ quái.

"Dù sao đi nữa, với bản tính của Hùng Bá thì quá bình thường.

Gã đó luôn tìm kiếm vị trí tối cao, bất kể là giang hồ chí tôn hay thiên hạ chí tôn, hắn đều có khát vọng cực kỳ mãnh liệt." Bộ Kinh Vân đồng tình với lời của Ngao Tông.

Theo lời Nhiếp Phong, từ những thông tin có được từ miệng Hắc Ngọc, Hùng Bá ít nhất đã bắt đầu cài cắm thân tín và tai mắt vào triều đình từ năm năm trước.

Rất nhiều quan viên và tướng lĩnh đều bị mua chuộc hoặc uy hiếp trở thành tay chân của hắn, kế hoạch bố trí vô cùng thuận lợi.

Còn những kẻ không chịu chấp nhận Hùng Bá, đã sớm bị Hắc Ngọc Bạch Hoa giết chết.

Hai chị em bỗng dưng biến mất khỏi giang hồ năm năm cũng là vì lý do này.

Bọn họ ẩn mình trong triều đình để tiện tuân theo mệnh lệnh của Hùng Bá ám sát các đại thần.

Hành động của hai chị em cũng kín kẽ không một kẽ hở, năm năm qua không hề gây ra bất kỳ sự nghi ngờ nào.

Lần này đến Bái Kiếm Sơn Trang, họ không biết Bộ Kinh Vân cũng ở đây, chỉ nhận mệnh lệnh của Hùng Bá với ý định đoạt lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, họ sẽ quay lại cung đình.

Chỉ là giữa đường tình cờ biết được tin tức Bộ Kinh Vân cũng ở trong trang viên, hai chị em liền nảy sinh ý định giải quyết luôn cả Bộ Kinh Vân, hy vọng có thể nhận được nhiều lời hứa và phần thưởng hơn từ Hùng Bá.

Chỉ tiếc là họ không biết đến nhân vật Ngao Tông.

Nếu Hùng Bá sớm biết hai chị em đột nhiên thay đổi ý định, e rằng cũng sẽ ra lệnh cho họ lập tức quay về trước khi động thủ.

Ngao Tông nói: "Nếu Hắc Ngọc Bạch Hoa đã bị giết, chẳng phải có nghĩa là Hùng Bá không còn nội gián nào có thể thao túng trong triều đình sao?

Cũng không còn ai quản lý hành động của các đại thần rồi?" Nhiếp Phong vô cùng khẳng định câu hỏi của Ngao Tông, cười nói: "Nếu tiền bối cũng không có ý định nhúng tay, thì thủ đoạn này của ngài đối với Hùng Bá là một đòn đả kích rất lớn, thành quả năm năm qua ít nhất cũng bị phế đi một nửa!" "Ta đoán gã đó sau này sẽ càng hận ta

hơn, ha ha...

Nhưng cũng không sao, dù sao cũng đã sớm là kẻ thù không đội trời chung rồi!" Bộ Kinh Vân cười lạnh.

Kiếm Thần vẫn luôn ngồi xếp bằng một bên.

Khi thấy mọi người chuẩn bị đứng dậy, y lập tức bày tỏ thái độ: "Chư vị, ta cần phải rời đi một thời gian, để bẩm báo tin tức này cho sư phụ ta!" "Lão nhân gia tuy không hỏi đến thế sự giang hồ, nhưng một khi Hùng Bá có tâm mưu phản, tất sẽ khiến thiên hạ chìm trong khói lửa chiến tranh mấy chục năm, không biết sẽ có bao nhiêu lê dân bách tính gặp tai ương.

Lão nhân gia chắc chắn sẽ vô cùng coi trọng chuyện này." "Vậy thì ngươi đi đi.

Nhưng nhớ đường đi cẩn thận một chút, vạn nhất gặp phải tay chân của Hùng Bá thì cố gắng chạy trốn." Ngao Tông dặn dò.

"Đa tạ!

Ta nhất định sẽ chú ý." Kiếm Thần chắp tay hành lễ với Ngao Tông, xem như cảm tạ ơn giúp đỡ mấy ngày qua.

Sau đó y vội vã rời đi, không hề chậm trễ một khắc.

Cả nhóm thì đi về một hướng khác, đến Thiên Hạ Hội.

Đã quyết định thì không trì hoãn nữa, cần phải nhanh chóng giải quyết Hùng Bá là chính. ...

Chuyến đi này cách Thiên Hạ Hội không xa, chỉ đi được mười ngày đã sắp đến nơi.

Chương 1112

Trên đường đi, họ phát hiện có rất nhiều cao thủ võ lâm cũng đang trên đường đến Thiên Hạ Hội, chỉ là những người này không biết vì sao lại vội vã như vậy.

Đương nhiên, lúc này mọi người cũng không có thời gian và ý định đi hỏi những người này.

Khi trời chạng vạng, mọi người đến một khách điếm gần Thiên Hạ Hội nhất, quyết định nghỉ ngơi một đêm ở đây trước.

Nhưng khi ngồi xuống sảnh đường, họ lại phát hiện ánh mắt của những cao thủ võ lâm xung quanh đều đang liếc nhìn về phía mình một cách mập mờ.

"Những người này có ý gì?

Ta cảm thấy có gì đó không ổn." Nhiếp Phong rõ ràng có thể nhận ra những người này không có thiện ý.

Như để chứng minh lời hắn nói, mấy người ở bàn bên cạnh đột nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, hứng thú đánh giá hắn.

Bộ Kinh Vân không hề có bất kỳ động thái nào trước hành động của những người này, chỉ xoa xoa chén rượu trong tay, đột nhiên nói: "Hành Sơn phái Nhạc Dương?

Cửu ngưỡng đại danh, ta không cần tự giới thiệu chắc ngươi cũng biết ta là ai chứ?" Người được gọi là Nhạc Dương không khỏi cất tiếng cười to: "Bộ Kinh Vân, quả nhiên ngươi còn nhớ ta!

Nhưng cũng không lạ, khi xưa ngươi đã chặt đứt một cánh tay của đồ đệ ta để lĩnh thưởng, ít nhất cũng vì khoản tiền thưởng đó mà nhớ đến Hành Sơn phái của ta chứ!" Ngao Tông tự nhiên nghe ra sự không

thiện chí trong lời nói của người này, nhưng không hề có ý định động thủ, chuẩn bị xem kịch hay: "Sở Sở, ngươi về nghỉ trước đi, chuyện tiếp theo giao cho ta." Vu Sở Sở biết ở lại đây cũng chỉ vướng chân vướng tay, lập tức nghe lời Ngao Tông rời đi.

Mọi người đối với sự rời đi của Vu Sở Sở cũng không có bất kỳ động thái nào, hiển nhiên không làm khó một nữ tử.

Bộ Kinh Vân khẽ nhíu mày, dường như đang hồi tưởng lại chuyện cũ, một lát sau mới khẽ thở dài: "Nếu năm đó đồ đệ ngươi không từng bước ép người, ta cũng sẽ không chặt tay hắn.

Đó hoàn toàn là hắn tự tìm lấy." Nhạc Dương không khỏi cười lớn một tiếng, trong tiếng cười đó mang theo sự châm biếm và phẫn nộ khó tả: "Bây giờ ngươi nói sao cũng được.

Nhưng ngươi có biết sau khi bị ngươi chặt tay trong trận chiến đó, hắn trở về không lâu sau đã tự vẫn mà chết!" Bộ Kinh Vân có chút kinh ngạc: "Chỉ là một trận thắng thua mà thôi, cớ gì phải tự sát?" "Đến cả cánh tay cũng bị chặt đứt, từ đó về sau không còn cơ hội tu hành võ công nữa, càng không thể tìm ngươi báo thù.

Dưới sự tuyệt vọng như vậy, sao có thể không tự sát!" Nhạc Dương càng nói càng phẫn nộ, thậm chí không tự chủ được mà nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

Hành động này khiến các đệ tử sau lưng đều răm rắp làm theo, rõ ràng đã chuẩn bị cho một trận hỗn chiến.

"Lần này đến đây là vì ân oán cá nhân này sao?" Bộ Kinh Vân biết trận chiến hôm nay không thể tránh được.

Chỉ là những người xung quanh đều đang nhìn chằm chằm như hổ đói, những người này và hắn không có oán thù gì.

Nhưng hắn nhanh chóng hiểu ra, những người này rất có thể là

nhắm vào Tuyệt Thế Hảo Kiếm!

"Bộ Kinh Vân, ngươi đánh bị thương đồ đệ người ta, đến một câu xin lỗi cũng không có, không phải quá đáng lắm sao?

Nghe nói trên người ngươi có Tuyệt Thế Hảo Kiếm, không bằng dùng thanh kiếm đó làm bồi thường thì thế nào?" Một người ở bàn bên cạnh đứng dậy, cười như không cười nhìn Bộ Kinh Vân, dường như chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Không chỉ vậy, gần như tất cả mọi người đều theo đó đứng dậy, sát khí đằng đằng.

Rõ ràng không thể hơn, họ biết Bộ Kinh Vân mang theo Tuyệt Thế Hảo Kiếm, vì vậy muốn tranh đoạt nó.

Cái gọi là báo thù chẳng qua chỉ là một cái cớ.

"Xin lỗi, thanh kiếm này ta có việc lớn cần dùng, ít nhất hãy đợi ta diệt Hùng Bá xong, rồi hãy thảo luận về quyền sở hữu thanh kiếm này, được không?" Bộ Kinh Vân nhàn nhạt nói.

"Nói nhảm!" Một đệ tử Hành Sơn phái không nhịn được, lập tức rút kiếm chém vào đỉnh đầu Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân động tác nhanh như chớp né tránh, đồng thời đá bay chiếc ghế bên cạnh vào mặt gã đó, trực tiếp làm hắn ngất đi!

"Mẹ kiếp!

Động thủ!" Mọi người không còn nhịn được nữa, đồng loạt xông lên động thủ, một trận đại chiến lập tức bùng nổ.

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đồng thời nghênh địch, đánh nhau không phân thắng bại.

Ngược lại, bên cạnh Ngao Tông không có ai động đến, dường như hoàn toàn không cảm thấy Ngao Tông có tính uy hiếp.

“Trong này hơi ồn ào, hay là ta ra ngoài đợi một lát.” Ngao Tông ra hiệu cho Vu Sở Sở, sau đó đứng dậy.

“Được!” Vu Sở Sở khâm phục Ngao Tông có thể giữ vẻ mặt không đổi giữa đám người hỗn loạn.

Nàng vừa định đi theo Ngao Tông ra ngoài, thì có một kẻ không có mắt trực tiếp không nói một lời vung đao chém về phía Vu Sở Sở.

Trong nháy mắt, Ngao Tông đột nhiên tung quyền đánh mạnh vào lồng ngực hắn, trực tiếp đánh bay gã đó ra ngoài, đập vào tường khách điếm tạo thành một cái hố sâu, không rõ sống chết.

Hành động của Ngao Tông lập tức khiến những kẻ đang có ý định động thủ phải kinh ngạc, nhất thời không ai dám cản đường nữa, hai người dễ dàng đi ra khỏi khách điếm.

Trận chiến trong khách điếm lại ngày càng kịch liệt.

Ban đầu Bộ Kinh Vân chỉ cho họ một bài học, chỉ đánh bị thương chứ không lấy mạng.

Nhưng những gã này lại ỷ vào việc Bộ Kinh Vân nương tay mà không biết sợ, ngược lại từng người một liều mạng với hắn, triệt để kích nộ Bộ Kinh Vân!

“Ta càng nương tay các ngươi càng làm tới, nếu đã vậy cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác, hôm nay tất cả những ai giao thủ với ta trong khách điếm này, một người cũng đừng hòng trốn thoát!” Bộ Kinh Vân trong cơn thịnh nộ rút ra Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Uy lực trong kiếm và sát ý của Bộ Kinh Vân giao thoa, trong nháy mắt như một cơn lốc xoáy mang theo lưỡi đao quét ra, chỉ riêng điều này đã ép mọi người phải lùi lại!

“Không ổn!” Nhiếp Phong lập tức nhận ra điều bất thường, cảm giác sát ý của Bộ Kinh Vân lần này dường như khác hẳn so với trước

đây.

Dường như Tuyệt Thế Hảo Kiếm đã khuếch đại lệ khí trong lòng hắn, khiến hắn trở nên cuồng bạo hơn.

"Bộ Kinh Vân, hay là ngươi lùi lại trước, những người này giao cho ta giải quyết.

Đối với ta không ảnh hưởng gì…" Nhiếp Phong định khuyên can Bộ Kinh Vân, ai ngờ gã đó trực tiếp vung kiếm xông lên, nhanh như chớp.

Nhạc Dương của Hành Sơn phái thậm chí còn chưa nhìn rõ bóng dáng Bộ Kinh Vân, đã bị hắn xuyên thủng lồng ngực!

Kiếm phong thấy máu, chiến ý của Bộ Kinh Vân lập tức tăng vọt, hoàn toàn phát điên xông vào đám người.

Bất kỳ ai dám dùng đao binh giao tiếp với hắn đều không ngoại lệ bị giết chết tại chỗ.

Theo số người bị chém giết ngày càng nhiều, Bộ Kinh Vân cũng dần dần đánh mất bản thân, thậm chí chiêu kiếm của hắn từ chiêu chiêu chí mạng ban đầu chuyển thành ngược sát, hoàn toàn không có chút lý trí nào.

Những kẻ võ công vốn không bằng Bộ Kinh Vân, chỉ có thể như gà đất chó sành bị mặc sức tàn sát.

"Bộ Kinh Vân, đủ rồi đó!" Nhiếp Phong thấy Bộ Kinh Vân có dấu hiệu sắp mất kiểm soát, thậm chí định tự mình tiến lên ngăn cản, nhưng Bộ Kinh Vân đã giết đỏ cả mắt lại dùng kiếm chỉ vào Nhiếp Phong, giận dữ nói: "Đừng nhúng tay!" Nhiếp Phong quả thực không dám tin, Bộ Kinh Vân hoàn toàn như biến thành một người khác, không có một chút lý trí nào.

Trong lúc hai người đối đầu, một đệ tử Hành Sơn phái cho rằng

đây là cơ hội tốt, định nhân cơ hội này đánh lén Bộ Kinh Vân, kết quả bị hắn nhanh chóng phát hiện.

Hắn phản tay dùng một cú Kỳ Lân Tí đánh nát nội tạng của tên ngốc đó, gã đó bay ngược lại đâm vào tường, thổ huyết mà chết.

"Đối với những người này không cần nương tay, vốn dĩ chúng cũng muốn giết ta, ta giết chúng thì có gì sai?" Bộ Kinh Vân đỏ mắt hỏi ngược lại.

Nhiếp Phong nhíu chặt mày: "Ta không nói ngươi giết chúng là sai.

Nhưng bây giờ ngươi dường như càng giống bị sát ý điều khiển để giết người hơn, cứ như vậy tất sẽ tẩu hỏa nhập ma!" Bộ Kinh Vân nào đâu không có cảm giác này, chỉ cảm thấy trong cơ thể như có ngọn lửa đang bùng cháy, chỉ có giết chết những kẻ địch trước mắt mới có thể khiến ngọn lửa đó dịu đi một chút.

Lúc này có thể nói là thân bất do kỷ.

Chương 1113

"Đừng cản đường!" Bộ Kinh Vân thấy những người đó nhân cơ hội chạy thoát, lập tức bất chấp tất cả ném Tuyệt Thế Hảo Kiếm ra.

Kiếm phong gần như sượt qua bên cạnh Nhiếp Phong, sau đó xuyên thủng sau lưng một người, ghim hắn xuống đất.

Những người khác chỉ nhân cơ hội này nhanh chóng chạy thoát.

"Chết tiệt!" Thấy địch nhân chạy thoát, ngọn lửa giận trong lòng Bộ Kinh Vân vừa mới dịu xuống lại một lần nữa bùng cháy, hắn chọn cách trực tiếp đuổi theo.

Bộ Kinh Vân rút thanh trường kiếm sau lưng thi thể kia định đuổi theo, nhưng vừa bước ra khỏi cửa khách điếm, lại thấy những cao thủ kia đều nằm la liệt trên mặt đất, lồng ngực, sau lưng mỗi người đều có vết thương xuyên thấu rất lớn.

"Những kẻ chạy thoát ta đã giúp ngươi giải quyết rồi.

Ngoài ra, bây giờ ngươi không thể giết người nữa, tốt nhất cũng đừng chạm vào Tuyệt Thế Hảo Kiếm." Ngao Tông nhìn về phía Bộ Kinh Vân, ra hiệu nói.

"Đều bị tiền bối giết chết sao?" Bộ Kinh Vân nhìn thi thể đầy đất, không có chút cảm giác giải thoát nào, ngược lại càng thêm phiền não, dường như khao khát những người này có thể do chính tay mình giết chết.

Bộ Kinh Vân nhất thời có chút thất thần, hoàn toàn không có ý định thu hồi Tuyệt Thế Hảo Kiếm, thậm chí còn nhìn quanh tìm kiếm kẻ địch.

Không chỉ kẻ địch, dù là người sống cũng được, lúc này trong lòng

Bộ Kinh Vân là ý niệm sắp bùng nổ.

Ngao Tông lạnh lùng nhìn hắn, gã này không biết rằng mình đang ở điểm giới hạn sắp sụp đổ.

"Có!" Đột nhiên, tầm mắt đỏ như máu của Bộ Kinh Vân bắt được một người không mấy quen thuộc đang từ từ tiến lại gần ở không xa!

Ngao Tông nhận ra vẻ mặt của Bộ Kinh Vân có chút kỳ lạ: "Làm gì vậy?" Bộ Kinh Vân không trả lời Ngao Tông, như tên rời cung phát điên lao về phía người đó, định động thủ giết chết kẻ qua đường vô duyên vô cớ này!

Ngao Tông thở dài một hơi, tuy không quan tâm đến sự sống chết của kẻ qua đường này, nhưng nếu Bộ Kinh Vân cứ tiếp tục giết chóc không ngừng như vậy e rằng sẽ tẩu hỏa nhập ma, vì vậy liền chuẩn bị ra tay ngăn cản.

Nhưng khi quan sát kỹ người bị Bộ Kinh Vân khóa chặt, trong lòng Ngao Tông đột nhiên hiểu ra vài phần, thu tay lại mặc cho Bộ Kinh Vân phát điên.

"Chết đi!" Bộ Kinh Vân gần như rơi vào trạng thái điên cuồng, xông lên đâm kiếm về phía lồng ngực đối phương, nhưng đúng lúc này hắn phát hiện quanh thân có vô số đạo kiếm khí ép tới, buộc phải tạm thời từ bỏ tấn công, cưỡng ép lùi lại.

Nhưng những đạo kiếm khí đó dường như là vật sống có linh tính, một đòn không trúng lại vòng về tiếp tục tấn công, điều này khiến Bộ Kinh Vân hoàn toàn bị chọc giận.

"Cút!" Bộ Kinh Vân không hề kiềm chế, kích phát chân khí liên tiếp chém ra mấy chục đạo kiếm khí để hóa giải những đạo kiếm khí tấn công, sau đó lại một lần nữa bất chấp tất cả lao về phía người đó!

"Keng!" Theo tiếng kim loại va chạm, Bộ Kinh Vân mới phát hiện

người đó cầm trường kiếm đã đỡ được một đòn của mình.

Thế kiếm của y hoàn toàn không yếu hơn Bộ Kinh Vân đang cầm Tuyệt Thế Hảo Kiếm, lúc này hắn mới nhận ra người trước mắt không phải tầm thường.

"Tiểu tử, ngươi chưa nắm giữ được một phần mười uy lực của Tuyệt Thế Hảo Kiếm, lại chịu ảnh hưởng tiêu cực sâu sắc của nó, thanh kiếm này mang lại cho ngươi nguy hại còn lớn hơn lợi ích nhiều, không bằng tạm thời giao nó cho ta, thế nào?" Người đó thản nhiên hỏi, trong lời nói mang theo chút ý trêu chọc.

"Nói bậy!" Bộ Kinh Vân vốn đã bị châm ngòi lại càng thêm tức giận, lập tức kích phát Kỳ Lân Tí.

Nhưng chưa đợi sức mạnh Kỳ Lân phát huy tác dụng, kiếm khí của đối phương đã ép hắn lùi lại mấy chục bước, còn y thì vẫn đứng yên không động.

Bộ Kinh Vân sau khi gặp phải cường địch như vậy, lý trí cũng khôi phục lại một chút, lúc này mới nghiêm túc đánh giá người trước mắt.

Một người đàn ông trung niên mặc y phục màu xanh đậm, dung mạo bình thường, nhưng kiếm khí quanh thân lại vô cùng sắc bén, dù cách mấy chục bước cũng có thể cảm nhận được sự sắc bén của nó.

Chỉ cần cảm nhận từ khí tức, Bộ Kinh Vân biết mình tuyệt đối không thể là đối thủ của người này.

Nhưng kẻ địch trước mắt càng mạnh mẽ, chiến ý trong lòng Bộ Kinh Vân càng dâng cao, hắn cưỡng ép dằn xuống ý định tấn công, chất vấn: "Ngươi cũng giống như những tên tiểu tặc kia muốn cướp Tuyệt Thế Hảo Kiếm của ta?" Người đó chỉ khẽ lắc đầu: "Ta cứu ngươi.

Cứ cái dạng này của ngươi, không bao lâu nữa sẽ tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn biến thành một kẻ điên có võ lực mạnh mẽ." Bộ Kinh Vân càng cảm thấy lai lịch của người này không đơn giản, hắn nhìn về phía Ngao Tông với ánh mắt dò hỏi, Ngao Tông chỉ khẽ cười với hắn: "Không phải ngươi muốn có một trận đánh ra trò sao?

Người trước mắt đủ để thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, nếu ngươi có thể giết được y, cũng không phải dạng tầm thường rồi." Vu Sở Sở nhỏ giọng hỏi Ngao Tông: "Công tử, ngài đã nhìn ra người này bất phàm rồi sao?

Ta thấy người này có thể đỡ được một đòn toàn lực của Bộ Kinh Vân, tuyệt không phải người thường a." Ngao Tông chỉ nhìn Vu Sở Sở một cách đầy ẩn ý, không nói nhiều.

"Ngươi là ai?

Trông không giống hạng vô danh tiểu tốt, ta muốn giết ngươi, tốt nhất cũng nên biết danh hiệu của ngươi." Người đó vẻ mặt có chút mờ mịt: "Ta cũng không nhớ rõ danh hiệu của mình rốt cuộc là gì, cứ gọi ta là Vô Danh đi.

Mọi người đều gọi ta như vậy." "Vô Danh?

Vô Danh Kiếm Thánh!" Ngao Tông lập tức nghĩ đến sư phụ của Kiếm Thần tên là Vô Danh Kiếm Thánh, chẳng lẽ là người trước mắt?

Nhưng Bộ Kinh Vân đã mất lý trí căn bản không quan tâm nhiều như vậy, chỉ gầm lên một tiếng rồi xông lên, hai luồng kiếm phong sắc bén lập tức giao nhau, chém ra kiếm quang đầy trời!

Điều kỳ lạ là, mặc dù uy lực kiếm phong của Bộ Kinh Vân mạnh mẽ, nhưng luôn bị Vô Danh dễ dàng hóa giải.

Dường như Vô Danh chỉ dùng sức mạnh bằng một phần mười

của Bộ Kinh Vân là có thể dễ dàng chống đỡ.

"Người này thật lợi hại!" Nhiếp Phong từ xa nhìn trận chiến, trong lòng không khỏi kinh ngạc trước kiếm pháp cao siêu và kiếm khí sắc bén của Vô Danh.

Đối mặt với Bộ Kinh Vân, y dường như căn bản chưa dùng hết toàn lực, dù là Hùng Bá đối mặt với Bộ Kinh Vân hiện tại cũng không dám khinh suất như vậy.

Người này tuyệt đối là một cao thủ ẩn thế không ai biết đến.

Ban đầu Bộ Kinh Vân cho rằng chỉ là ngẫu nhiên, nhưng theo công kích của hắn ngày càng sắc bén cuồng bạo, đối phương lại chống đỡ ngày càng thong dong.

Điều này khiến Bộ Kinh Vân càng chiến đấu càng phẫn nộ, đến cuối cùng bất chấp tất cả kích phát Kỳ Lân Tí tấn công!

"Chết!" Bộ Kinh Vân không chọn cách tấn công trực tiếp, mà dùng Kỳ Lân Tí đập mạnh xuống đất.

Sức mạnh Kỳ Lân cuồn cuộn lan truyền trong lòng đất đột nhiên bùng nổ dưới chân Vô Danh, trong nháy mắt hoàn toàn nuốt chửng y.

Nhưng kiếm khí cuồng bạo chỉ kéo dài trong chốc lát, Vô Danh đã dùng kiếm khí hoàn toàn hóa giải nó, thậm chí còn vung một kiếm liên tiếp dùng mấy chục đạo kiếm khí ép Bộ Kinh Vân liên tục bại lui.

Trong lúc Bộ Kinh Vân không kịp đề phòng, kiếm phong của Vô Danh vừa đúng lúc hất bay Tuyệt Thế Hảo Kiếm của hắn.

Theo việc Tuyệt Thế Hảo Kiếm rời tay, ngọn lửa nghiệp chướng vô danh trong lòng Bộ Kinh Vân cũng đột nhiên biến mất.

Hắn ngây ngốc đứng tại chỗ hồi lâu, phảng phất như trong nháy mắt bị đoạt xác, đứng tại chỗ không biết phải làm sao.

“Ta…” Bộ Kinh Vân mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

Hồi tưởng lại trạng thái gần như điên cuồng trước đó, không khỏi từng cơn sợ hãi.

Lúc này, chính hắn cũng ý thức được tình cảnh vừa rồi nguy hiểm đến mức nào, suýt chút nữa tinh thần sụp đổ biến thành một kẻ điên.

“Bây giờ cảm thấy tốt hơn chưa?” Không biết từ lúc nào, Ngao Tông đã đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, cười như không cười hỏi.

“Sao ta lại có thể biến thành như vậy!” Bộ Kinh Vân gãi đầu trăm mối không có lời giải.

Nhưng hắn nhanh chóng tỉnh ngộ, nhìn Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang cắm trên mặt đất không xa, vẻ mặt trở nên vô cùng phức tạp.

“Thanh kiếm này chẳng lẽ có hiệu quả giống như Hỏa Lân Kiếm, có thể khiến người sử dụng phát điên sao?” “Không phải như vậy.” Lúc này, Vô Danh mở miệng nói: “Tuyệt Thế Hảo Kiếm quả thực uy lực phi thường, nhưng thanh kiếm này sẽ kích hoạt tính cách của ngươi.

Nếu là người dễ nổi giận, hiếu động, sẽ trở nên ngày càng phẫn nộ, hiếu chiến, cho đến khi biến thành một kẻ điên cuồng võ nghệ.” “Ngược lại, nếu là một bậc quân tử khiêm tốn, thanh kiếm này sẽ khiến ngươi càng thêm lý trí ôn hòa, càng hiểu rõ sự đáng sợ của đao binh.” Bộ Kinh Vân nửa hiểu nửa không, Ngao Tông thì lại nghe hiểu.

Trong các dược liệu rèn đúc thanh kiếm này e rằng có một số vật phẩm mang linh tính, có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người giống như một số pháp bảo cấp thấp.

Chương 1114

Nếu vậy, Tuyệt Thế Hảo Kiếm thật sự đã có một số đặc tính của pháp bảo.

Chỉ tiếc là giữa trời đất không có quá nhiều linh lực, nếu không thật sự có thể sinh ra linh trí của riêng nó.

Vô Danh đánh giá Bộ Kinh Vân trước mắt, một lát sau mới nói: "Với thiên phú võ công hiện tại của ngươi, trở thành chủ nhân của Tuyệt Thế Hảo Kiếm là xứng đáng.

Nhưng tâm cảnh của ngươi thực sự quá kém, chấp niệm quá sâu, mới bị Tuyệt Thế Hảo Kiếm khuếch đại những cảm xúc tiêu cực trong lòng đến mức độ này." Lời của Vô Danh rất đúng, chấp niệm báo thù trong lòng Bộ Kinh Vân còn lợi hại hơn bất kỳ ai tưởng tượng.

Bộ Kinh Vân nhíu mày: "Nhưng ta chưa từng nghe nói Tuyệt Thế Hảo Kiếm sẽ khiến người ta mất trí." "Đó là vì những chủ nhân trước đây của Tuyệt Thế Hảo Kiếm, không một ai không phải là người võ đức và võ công đều được coi trọng trên giang hồ lúc bấy giờ, đều được xem là người hoàn hảo hiếm có.

Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong tay họ tự nhiên cũng sẽ không biến họ thành cỗ máy chỉ biết giết chóc." Vô Danh nhìn thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang cắm trên đất, khẽ lắc đầu: "Năm đó khi Kiếm Thần nhắc đến ngươi với ta, ta đã biết ngươi hiện tại không thể khống chế được Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Cho nên mới không quản ngại đường xa đến đây tìm ngươi." "Quả nhiên là sư phụ của Kiếm Thần, Vô Danh Kiếm Thánh." Ngao Tông như có điều suy nghĩ: "Ta ngược lại thường nghe nó nhắc đến

ngài, dường như rất có lòng tin vào ngài." Vô Danh Kiếm Thánh cười khổ: "Tiểu tử đó e rằng lại tự ý khoác lác về ta rồi phải không?

Ta bây giờ chỉ là một người vô danh, làm gì có lợi hại như nó nói." Gã này tuy miệng rất khiêm tốn, nhưng Ngao Tông có thể nhìn ra, việc y vừa rồi dễ dàng đoạt lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm của Bộ Kinh Vân, và không tốn chút sức lực hóa giải sức mạnh Kỳ Lân, loại võ công này ngay cả Hùng Bá cũng không thể làm được.

Xem ra Kiếm Thần không hề khoác lác, chỉ là không biết vì sao Vô Danh không muốn danh tiếng của mình truyền bá trên giang hồ.

Cách đây vài ngày khi Kiếm Thần quay về Vô Danh Kiếm Trang, y đã kể hết mọi chuyện liên quan đến Tuyệt Thế Hảo Kiếm cho Vô Danh.

Ban đầu Vô Danh chỉ cho rằng thanh kiếm này chỉ cần không rơi vào tay Hùng Bá là được, nhưng khi thật sự hiểu về con người Bộ Kinh Vân, y lập tức nhận ra để Bộ Kinh Vân khống chế Tuyệt Thế Hảo Kiếm không phải là một lựa chọn đúng đắn.

Vì vậy, y đã không quản vạn dặm ngày đêm chạy đến đây, vừa hay bị Bộ Kinh Vân coi là mục tiêu tấn công, cũng vì vậy mà phát hiện ra tác hại của Tuyệt Thế Hảo Kiếm đối với Bộ Kinh Vân là vô cùng nghiêm trọng, mới phải ra tay đoạt kiếm.

"Thật xin lỗi, Bộ Kinh Vân.

Ta không có ý định đối địch với ngươi, chỉ là không hy vọng thế gian lại xuất hiện một kẻ điên chỉ biết giết chóc.

Thanh kiếm này tạm thời không thể giao cho ngươi, sau này nếu ngươi thật sự có năng lực khống chế, ta sẽ tự mình giao cho ngươi." Vô Danh thu Tuyệt Thế Hảo Kiếm vào tay, nhưng Bộ Kinh Vân sao có thể đồng ý, lập tức lên tiếng phản đối: "Tuyệt Thế Hảo Kiếm là ta

liều mạng mới lấy được, là chỗ dựa để ta báo thù, không thể để ngươi lấy đi!" "Ta rốt cuộc có tư cách trở thành chủ nhân của Tuyệt Thế Hảo Kiếm hay không không liên quan đến ngươi, bản thân nó là lựa chọn của kiếm, cần gì ngươi phải nhúng tay!" Nhưng Vô Danh căn bản không nghe lọt tai lời của Bộ Kinh Vân, thu Tuyệt Thế Hảo Kiếm định rời đi.

"Để lại cho ta!" Bộ Kinh Vân lửa giận ngút trời, đột nhiên xông lên dùng Kỳ Lân Tí đánh ra một quyền uy năng cực kỳ mạnh mẽ, phá vỡ trường không như một con rồng đang bơi lượn.

Nhưng Vô Danh không hề hoảng sợ, chỉ thong dong rút kiếm ứng đối, một kiếm đã hóa giải toàn bộ kình lực trong cú đấm đó.

Bộ Kinh Vân liền nhân cơ hội này áp sát Vô Danh, đang định vươn tay cướp lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm treo bên hông, thân hình của đối phương lại như quỷ mị chớp động, giây tiếp theo đã đến sau lưng Bộ Kinh Vân, trường kiếm đặt ngay trên cổ hắn!

"Bộ Kinh Vân, ta đã nương tay, đừng ép ta…" Trong đầu Bộ Kinh Vân lúc này toàn là Tuyệt Thế Hảo Kiếm, sao có thể nghe lọt lời của người này, ngược lại nhanh chóng né tránh kiếm phong rồi lại một lần nữa xông lên muốn đoạt lại Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Nhưng võ công và nội lực của hắn so với Vô Danh thực sự chênh lệch quá xa, căn bản không thể thành công.

"Bộ Kinh Vân, quay lại." Đúng lúc này, Ngao Tông đột nhiên mở miệng ra lệnh: "Chuyện này ngươi đừng quản nữa." "?!" Bộ Kinh Vân khó tin nhìn Ngao Tông, nhưng người sau lại cho hắn một ánh mắt vô cùng sắc bén: "Ta sẽ không nói lần thứ hai, ngươi thật sự không quay lại?" Nội tâm Bộ Kinh Vân căn bản không tình nguyện chống đối Ngao Tông, sau vài lần giằng co cũng đành phải lui sang một bên.

Dù Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong mắt hắn còn quan trọng hơn cả tính mạng, cũng không thể sánh bằng một câu mệnh lệnh của Ngao Tông.

"Đa tạ vị thiếu hiệp này đã giúp khuyên giải.

Sau này ta tự nhiên sẽ mang Tuyệt Thế Hảo Kiếm trả lại, bản thân ta đối với thanh kiếm này không có tham lam." Vô Danh thở phào nhẹ nhõm, như vậy sẽ không cần làm tổn thương Bộ Kinh Vân.

Y hành lễ với Ngao Tông rồi định rời đi.

"Ta chưa cho ngươi đi.

Tuyệt Thế Hảo Kiếm tuy hiện tại không thể giao cho Bộ Kinh Vân, nhưng cũng không thể để ngươi mang đi." Lời nói đột ngột của Ngao Tông lập tức khiến Vô Danh toàn thân cứng đờ, có chút khó hiểu nhìn Ngao Tông: "Thiếu hiệp hãy tin ta, thanh kiếm này không phải ai trong các vị cũng có thể khống chế được, tuy ta không tham gia vào phân tranh giang hồ, nhưng thiên hạ không có ai thích hợp hơn ta để khống chế thanh kiếm này." Ngao Tông không khỏi cười: "Từ tầm mắt của ngươi nhìn thì quả thực như vậy, nhưng đó chẳng qua chỉ là suy nghĩ đơn phương của một con ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Ta khuyên ngươi nên sớm giao nó cho ta thì hơn, nếu không sau này dù xảy ra chuyện gì, mặt mũi của ngươi cũng sẽ không dễ coi đâu." Vô Danh không ngờ Ngao Tông lại ép người như vậy, trong lòng cũng có chút tức giận khó nói, dứt khoát lạnh lùng nói: "Ta không thể giao nó cho ngươi!" Giọng nói chưa dứt, quanh thân Ngao Tông bùng phát một trận cuồng phong lan ra, trong nháy mắt quét qua khu vực này, cuộn lên cát vàng đầy trời!

Vô Danh trong lòng kinh hãi, theo bản năng muốn lùi lại né tránh, nhưng không ngờ trong cuồng phong đó dường như có lẫn những lưỡi đao sắc bén đang cắt xé cơ thể y.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, căn bản không thể phòng ngự!

Vừa mới hoàn hồn, cuồng phong đột nhiên ngừng lại, những lưỡi đao sắc bén lẫn trong đó cũng biến mất một cách khó hiểu.

"Phụt!" Vai Vô Danh đột nhiên nứt ra một vết thương, máu tươi tuôn ra, nhưng lúc này y căn bản không để ý đến đau đớn, chỉ liên tục lùi lại, vừa cảnh giác vừa kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngao Tông.

"Kiếm khí của ngươi?!" Ngao Tông không trả lời y, chỉ bước một bước về phía trước, thân hình như tia chớp lướt đến trước mặt Vô Danh Kiếm Thánh, dễ như lấy đồ trong túi giật lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm bên hông y, rồi dùng chuôi kiếm điểm nhẹ vào ngực y.

Một đòn trông có vẻ nhẹ nhàng, lại khiến Vô Danh cảm thấy như bị một tảng đá lớn đập vào ngực, đánh bay y ra sau rồi đập mạnh xuống đất, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi!

Dù vậy, Vô Danh cũng lập tức hiểu ra Ngao Tông đã nương tay với mình.

Ngao Tông ngắm nghía Tuyệt Thế Hảo Kiếm: "Bộ Kinh Vân có thể khống chế nó hay không là chuyện của hắn, nhưng nếu ngươi cứ dễ dàng giao ra thứ mà hắn dùng tính mạng đổi lấy, làm sao hắn có thể chấp nhận?

Càng huống hồ, làm sao ta có thể tin tưởng ngươi!" Vô Danh lau đi vết máu ở khóe miệng, cười lạnh một tiếng: "Ta thật sự đã nhìn lầm rồi.

Vị thiếu hiệp này hóa ra cũng là một cao thủ ẩn thế!" "Hôm nay may mắn được gặp mặt, ta ở giang hồ mấy chục năm chưa gặp đối thủ.

Các hạ hẳn là đủ để ta phải dùng toàn lực đối phó!" Lúc này Vô Danh không còn quan tâm có lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm hay

không, được đại chiến một trận với cường địch trăm năm khó gặp trước mắt, lúc này là tất cả nguyện vọng của y!

"Vạn Kiếm Quy Tông!" Vô Danh gầm lên một tiếng, sau đó kiếm khí quanh thân ngưng tụ, hóa thành vô số đạo kiếm quang hiện ra sau lưng, giống như một người tu hành ngự kiếm!

Kiếm khí dao động đó khiến Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong ở không xa kinh hãi.

Kiếm pháp và kiếm khí như vậy tuyệt đối chỉ đứng sau Ngao Tông trong số tất cả những người họ từng gặp!

Họ tự nhận dưới kiếm khí đó tuyệt đối không thể chống đỡ, nếu Vô Danh ban đầu đã sử dụng kiếm kỹ như vậy, Bộ Kinh Vân e rằng đã chết.

"Vô Danh này rốt cuộc là ai, cao nhân như vậy trên giang hồ chắc chắn có một chỗ đứng, ta khẳng định đã từng nghe qua danh hiệu của y!" Nhiếp Phong vô cùng chắc chắn.

Bộ Kinh Vân thì nhíu chặt mày, trong đầu nhanh chóng lướt qua tên của tất cả các cao thủ mà hắn từng nghe, nhưng không có một người nào có thể tương ứng với Vô Danh.

Ngao Tông nhìn Vô Danh với kiếm ý bức người, trong lòng cũng hiểu rõ ý đồ của y: "Ngươi chắc chắn muốn đánh với ta một trận?" "Xin chỉ giáo!" Vô Danh trầm giọng nói.

Ngao Tông nhàn nhạt cười một tiếng: "Cũng được.

Nhưng ngươi không có tư cách giao chiến với ta, ta thấy đến đây là được rồi." Ngao Tông thờ ơ đưa tay ra, sau đó đột nhiên nắm chặt.

Vô Danh lập tức cảm thấy xung quanh xuất hiện một áp lực cực kỳ kinh khủng, y lập tức vận chuyển kiếm khí để cưỡng ép chống đỡ!

Nhưng dù vậy, áp lực xuất hiện từ không trung đó cũng lập tức nghiền nát kiếm khí của y, những ảo ảnh kiếm quang đột nhiên biến mất, nội thương của Vô Danh lại một lần nữa gia tăng, lại một ngụm máu tươi phun ra.

Y tự cho rằng khắp thiên hạ không có bất kỳ kẻ địch nào có thể phá được Vạn Kiếm Quy Tông của mình, trước mặt Ngao Tông lại chẳng khác gì trò trẻ con.

"Ha ha ha ha ha!" Vô Danh tuy thân bị trọng thương, nhưng lúc này lại vô cùng phóng khoáng cất tiếng cười to.

Ngao Tông tuy không biết lúc này trong lòng y có ý nghĩ gì, nhưng cũng lờ mờ đoán được dường như có tâm kết nào đó đã được giải khai.

Đúng như Ngao Tông phỏng đoán, sau khi Vô Danh tu luyện Vạn Kiếm Quy Tông đến cực hạn, y cho rằng thiên hạ không có anh hùng nào là đối thủ của mình, vì vậy cũng không có động lực nào để tiếp tục tu luyện võ công.

Điều này trở thành tâm kết của y.

Cái mà y theo đuổi là thật sự thiên hạ vô địch, nhưng chỉ dựa vào kiếm khí và nội lực của bản thân đã có thể thiên hạ vô địch, cớ gì phải thừa thãi tu luyện Vạn Kiếm Quy Tông mạnh hơn nữa?

Bây giờ bại dưới tay Ngao Tông, y mới thật sự hiểu ra, khoảng cách đến thiên hạ vô địch thật sự vẫn còn rất xa, thậm chí cả đời này cũng không thể đạt được mục đích đó.

Chương 1115

Nhưng một khi đã thông suốt, trong lòng y cũng vô cùng tự tại, như vậy cũng có động lực để tiếp tục tu luyện kiếm pháp.

Dù có thể biết rằng cả đời cũng không thể đánh bại người trước mắt, nhưng ít nhất cũng có một mục tiêu để tiếp tục hành động, đối với y cũng là một sự khai sáng.

"Được!

Đa tạ tiền bối!" Vô Danh cúi người hành lễ sâu với Ngao Tông.

Nếu Kiếm Thần thấy cảnh này, e rằng sẽ kinh ngạc đến thất sắc.

"Nếu bên cạnh Bộ Kinh Vân có cao thủ như các hạ, ta cũng không cần phải lo lắng gì nữa.

Dù hắn biến thành thế nào các hạ cũng có thể cứu về, thanh kiếm này ở trong tay các hạ là thích hợp nhất!" Vô Danh thành khẩn nói.

Ngao Tông không nói nhiều, chỉ rút Tuyệt Thế Hảo Kiếm ném cho Bộ Kinh Vân.

Người sau hoảng hốt bắt lấy, sợ rằng giây tiếp theo sẽ phát điên.

Nhưng khi nắm kiếm trong tay, Bộ Kinh Vân lại không cảm thấy bất kỳ điều gì khác thường, chỉ là sự cộng hưởng giữa mình và thanh kiếm đã không còn tồn tại.

Bộ Kinh Vân khó hiểu nhìn Ngao Tông, người sau chỉ nhàn nhạt nói: "Sức mạnh của Tuyệt Thế Hảo Kiếm đã bị ta phong ấn chín phần, bây giờ chỉ còn lại một phần, không thể gây tổn thương gì cho tâm trí của ngươi.

Sau này, khi võ công của ngươi đủ, có thể hoàn toàn nắm giữ uy

lực của Tuyệt Thế Hảo Kiếm." "Nguyên lai là vậy!" Bộ Kinh Vân thở phào nhẹ nhõm, như vậy sẽ không cần lo lắng nữa.

Ngao Tông lại một lần nữa cứu hắn, nếu thanh kiếm này thật sự bị Vô Danh mang đi, thật không biết khi nào mới có thể tìm lại được.

Vô Danh nhìn hành động của Ngao Tông mà kinh ngạc, do dự hồi lâu mới cẩn thận dò hỏi: "Không biết lai lịch của các hạ là gì?

Ta quan sát thủ đoạn của các hạ không giống bất kỳ loại võ công nào, nếu phải nói thì e rằng…" "Pháp thuật?" Ngao Tông nói nốt lời mà y không thể nói ra, người sau vẻ mặt có chút khó khăn gật đầu.

Trong nhận thức của những người võ lâm này, pháp thuật chẳng qua chỉ là những trò ảo thuật lừa bịp trên đường phố, là loại thuật che mắt cấp thấp nhất.

Nhưng Vô Danh không cho rằng thứ vừa đánh bại mình là thuật che mắt, y vô cùng rõ ràng Ngao Tông trước mắt muốn giết mình chỉ là chuyện trong một ý niệm.

Ngao Tông không giải thích với y, biết rằng người này dù có nghe cũng chưa chắc đã hiểu được, chỉ tự mình nói: "Bây giờ vấn đề của Tuyệt Thế Hảo Kiếm đã giải quyết, chuyện này ngươi không cần phải lo lắng nữa." Vô Danh khẽ gật đầu: "Đích thực là vậy.

Nhưng ta vẫn còn chuyện chưa làm xong, chư vị nếu không vội, có thể đợi ta làm xong chuyện rồi cùng ta đến Vô Danh Kiếm Trang không?

Ta sẽ khoản đãi các vị thật tốt." So với việc khoản đãi các vị, chi bằng nói Vô Danh muốn giao lưu nhiều hơn với Ngao Tông.

Dù sao y cũng lờ mờ cảm thấy người trước mắt có thể giúp võ công của mình tiến thêm một bước.

"E rằng không đợi được.

Ta phải vội đến Thiên Hạ Hội giết Hùng Bá, nếu lúc đó có thời gian, ta sẽ bàn bạc lại xem có tụ tập không." Bộ Kinh Vân ở một bên lười biếng nói.

"Hùng Bá?!" Vô Danh có chút kinh ngạc nhìn Bộ Kinh Vân: "Ngươi cũng đến để ám sát Hùng Bá?" Bộ Kinh Vân khẽ sững sờ: "Ta muốn giết tên khốn đó lâu rồi, chứ không phải từ hôm nay mới bắt đầu!" "Thật là trùng hợp!" Vô Danh cất tiếng cười to: "Ta hôm nay đến đây, việc đoạt lại Tuyệt Thế Hảo Kiếm từ tay Bộ Kinh Vân chỉ là thứ yếu, mục đích chính của ta là đến giết Hùng Bá, tên bại hoại võ lâm này!" Mọi người có chút kinh ngạc, không ngờ mục đích của họ lại trùng khớp.

"Ngươi cũng muốn giết Hùng Bá?" Ngao Tông hỏi.

"Không sai, gã đó ở trong võ lâm làm ác vô số, người trong thiên hạ ai cũng muốn giết, chỉ là hắn đã thành thế lực, không ai có thể giết được.

Cho nên ta mới tự mình ra tay." "Nếu Hùng Bá chỉ xưng bá võ lâm thì cũng không có gì đáng trách, nhưng hắn lại đến đâu cũng liên lụy đến cả dân thường vô tội, nếu để hắn thành thế lực, chẳng phải là muốn mưu phản làm hoàng đế sao!" Khi Vô Danh nhắc đến Hùng Bá, vẻ mặt y cũng rõ ràng ngưng trọng, càng kích phẫn nghiến răng nghiến lợi, nào biết đã vô tình nói ra tâm tư thật sự của Hùng Bá.

Bộ Kinh Vân và Ngao Tông nhìn nhau cười, không ngờ lại đúng ý nhau.

Như vậy ngược lại còn có thêm một trợ thủ!

"Tiền bối, ý định của ta và ngài trùng hợp, chuyến đi này cũng là để giết Hùng Bá, ta và hắn có thù không đội trời chung!" Vẻ mặt Bộ Kinh Vân vô cùng quyết tuyệt.

“Thật là trùng hợp!” Vô Danh vui mừng, vốn cảm thấy một mình có chút khó khăn, nhưng nếu có đám người Bộ Kinh Vân giúp đỡ, chuyện này đã chắc chắn mười phần.

Càng huống hồ bên cạnh còn có cao thủ như Ngao Tông, dù Hùng Bá thế nào cũng không có lý do không chết.

“Ta chỉ cần đầu của Hùng Bá, ta đã hứa với một người, phải tự tay dùng đầu của hắn để tế điện!” Bộ Kinh Vân nói đến đây, liền phẫn nộ nghiến chặt răng, tâm nguyện đau đớn đó cuối cùng cũng có thể kết thúc vào hôm nay.

Họ nhanh chóng thống nhất ý kiến, lập tức lên đường đến Thiên Hạ Thành, trên đường không còn bất kỳ sự chậm trễ nào, chỉ dùng vài ngày đã đến nơi.

Lúc này, Thiên Hạ Thành được xây dựng trên nền tảng của Vô Song Thành, quy mô đã được mở rộng gần gấp đôi so với Vô Song Thành mà Ngao Tông từng thấy.

Tường thành cũng trở nên cao lớn kiên cố hơn, thậm chí nhiều nơi còn được thiết lập các lỗ châu mai, pháo đài.

Các bang chúng canh gác trên tường thành thậm chí còn mặc áo giáp nặng nề, quả thực còn đáng sợ hơn cả phòng hộ của nhiều thành thị triều đình.

“Tự ý cất giữ áo giáp?

Hùng Bá này có ý đồ xấu xa a.” Vô Danh đầy ẩn ý tự nói, triều đình nghiêm cấm tư nhân cất giữ áo giáp, Hùng Bá dám chủ động trưng bày ra, rõ ràng là đang cố ý khiêu khích triều đình.

Nếu đã bày ra rõ ràng như vậy, ý đồ của hắn tự nhiên người qua đường ai cũng biết.

Cả nhóm không hề che giấu thân phận để trà trộn vào, hôm nay đã

khác xưa, tự nhiên cũng không cần phải lén lút.

Hôm nay, nhất định phải triệt để hủy diệt toàn bộ Thiên Hạ Hội!

Bộ Kinh Vân cực kỳ bá đạo tiến lên gầm lên với lính gác cổng: "Bảo Hùng Bá cút ra đây cho ta, nói với hắn, Bộ gia gia đến đòi nợ rồi, chủ động dâng đầu lên, chết cũng thống khoái hơn!" Lính canh trên tường thành nhất thời hoàn toàn kinh ngạc, không ngờ ngày nay lại có người dám đứng trước cổng Thiên Hạ Hội chửi mắng Hùng Bá, không phải là tìm chết sao?

"Giết hắn!" Lính gác cổng lập tức giơ đao xông lên, mấy chục bang chúng mặc giáp vũ trang đầy đủ lao tới!

"Những tên lính quèn này giao cho ngươi, Bộ Kinh Vân." Ngao Tông không có nhiều hứng thú với những phàm nhân này, chỉ ra hiệu một tiếng, người sau lập tức phấn chấn tinh thần: "Yên tâm!" Bộ Kinh Vân thậm chí còn không thèm rút kiếm, chỉ tay không xông lên, một quyền đánh bay một bang chúng mặc giáp nặng, thậm chí áo giáp trên người gã đó cũng bị biến dạng nghiêm trọng.

Sau đó Bộ Kinh Vân như hổ vào bầy cừu, tung hoành ngang dọc, di chuyển linh hoạt.

Mỗi quyền hạ xuống tất có người theo đó bị trọng thương, áo giáp trên người đối với Bộ Kinh Vân căn bản không có ý nghĩa gì, ngược lại đến cuối cùng khi muốn chạy trốn, áo giáp đó lại trở thành sự ràng buộc trên người.

Thấy Bộ Kinh Vân sắp giải quyết xong đám bang chúng, lính canh trên tường thành vội vàng lấy cung tên định đồng loạt bắn, nhưng không biết Ngao Tông đã sớm chú ý đến hành động này.

"Đi!" Ngao Tông vung tay, một luồng khí lạnh tràn tới, trong nháy mắt biến tất cả những lính gác trên đó thành tượng băng, dễ dàng hóa

giải một nguy cơ cho Bộ Kinh Vân.

Đến khi Bộ Kinh Vân giải quyết xong tên bang chúng cuối cùng, cổng thành đã sớm bị đóng chặt, đồng thời tất cả bang chúng đều đã lập trận sẵn sàng nghênh chiến.

"Hùng Bá e rằng là người duy nhất trong trăm năm qua có thể huấn luyện bang chúng của bang phái thành gần như binh sĩ, gã này đối với triều đình là một mối uy hiếp cực lớn." Vô Danh nhíu chặt mày.

Chỉ một cánh cổng đóng chặt căn bản không thể ngăn cản họ.

Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Vô Danh ba người dứt khoát thi triển khinh công bay lên tường thành, trực tiếp từ trên tường thành xông xuống chém giết với bang chúng!

"Đừng hoảng, biến trận!" Bang chúng lập tức thay đổi trận hình, giơ từng cây trường mâu sắc bén từng bước ép tới khiến ba người không thể tiếp cận.

Nhưng căn bản không thể dùng cách đối phó với cao thủ võ lâm thông thường để đối phó với những kẻ địch này.

"Đi!" Vô Danh gầm lên một tiếng, kiếm khí Vạn Kiếm Quy Tông được thi triển.

Vô số ảnh kiếm che trời phủ đất quét qua, trong nháy mắt phá vỡ toàn bộ khiên chắn của đám bang chúng ở phía trước, trận hình của bọn chúng bị phá vỡ một cách dễ dàng như vậy.

Chương 1116

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này, lập tức cầm kiếm xông vào đám người huyết chiến.

Dù những bang chúng này đa phần cũng có võ công, nhưng căn bản không thể sánh với Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đã võ công đại thành.

Trong đại chiến thậm chí không thể làm tổn thương một sợi tóc của hai người, ngược lại còn bị họ dễ dàng tiêu diệt từng người một.

Ngao Tông đứng trên tường thành nhìn xuống trận chiến trong thành, trong lòng quả thực tán thưởng Bộ Kinh Vân và những người khác không ngớt.

Một năm trước đây, nếu gặp phải số lượng kẻ địch như vậy, họ chỉ có nước chạy trốn, căn bản không thể chống lại.

Bây giờ xem ra đã có thể mặc sức tung hoành.

Cuối cùng khi quân địch tan rã bỏ chạy, Bộ Kinh Vân tưởng rằng sẽ có thêm nhiều kẻ địch tiếp tục xông lên, nhưng không ngờ bang chúng của đối phương đã sớm lui về khu kiến trúc dưới chân tháp cao, không có ý định nghênh chiến.

"Mấy tên nhãi nhép này sợ rồi sao?" Bộ Kinh Vân vẩy đi vết máu trên kiếm, cười lạnh một tiếng, nhưng trước mắt thực sự là một phiền phức lớn.

Khu kiến trúc này còn khó xông vào hơn tường thành, xung quanh đều là tường gạch đá vững chắc, căn bản không thể dùng đao kiếm và kiếm khí để xông vào.

"Thời kỳ Vô Song Thành, nơi này chỉ là một khu kiến trúc tương

đối hoành tráng, không ngờ Hùng Bá lại sợ chết như vậy, biến nơi này thành một pháo đài!" Nhiếp Phong mỉa mai nói.

Ngao Tông không khỏi nhớ lại, năm đó hắn đã từng tự mình ở đây mở ra không gian thông đạo, và ép lui Hùng Bá.

Có lẽ từ lúc đó Hùng Bá đã cảm thấy nơi này không an toàn, mới biến nơi này thành một pháo đài kín kẽ, để đối phó với những kẻ địch đi như gió và không thể ngăn cản như hắn.

"Nếu vậy, thứ này là để chống lại ta sao?" Ngao Tông không khỏi cười một tiếng.

Trong lúc mọi người đang vắt óc suy nghĩ làm thế nào mới có thể xông vào, cánh cổng lớn của pháo đài chủ động mở ra, Hùng Bá một mình bước ra, đối mặt với ba người Bộ Kinh Vân!

"Cuối cùng cũng không trốn nữa, dám chủ động ra chịu chết?" Bộ Kinh Vân dùng kiếm chỉ vào Hùng Bá, lạnh lùng chất vấn.

"Chỉ bằng hai ngươi, ai chết cũng khó nói." Hùng Bá căn bản không đặt Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vào mắt, từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào Ngao Tông.

Hùng Bá biết, trong số những người có mặt, chỉ có Ngao Tông mới có thể thật sự giết chết hắn, những người khác không đáng lo ngại.

Nếu Ngao Tông cũng ra tay giết hắn, thì dù hắn co rút trong pháo đài hay chủ động ra nghênh chiến cũng chắc chắn sẽ chết.

Chỉ là trong lòng hắn vẫn còn một chút hy vọng, lờ mờ nhận ra Ngao Tông dường như sẽ không chủ động giúp đỡ Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong.

Dường như mỗi lần hai người bị ép đến đường cùng, Ngao Tông mới ra tay giải vây, nếu không thì tuyệt đối sẽ không ra tay.

Ngao Tông đương nhiên có thể nhìn ra ý nghĩ trong lòng của tên cáo già Hùng Bá này, không khỏi cười một tiếng: "Nhìn ta làm gì?

Đây là kế hoạch báo thù của các ngươi, không có nửa điểm quan hệ với ta.

Hai ngươi nếu có thể giết được hắn là do tạo hóa của các ngươi.

Ngược lại bị hắn giết, thì là do vô năng." Lời của Ngao Tông là cố ý nói cho Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong nghe, chủ yếu là để hai người hiểu rõ hắn tuyệt đối không thể ra tay cứu giúp.

Với cảnh giới hiện tại của hai người, căn bản không cần dựa vào sự che chở của hắn, nhưng Ngao Tông không hy vọng họ lúc nào cũng nghĩ rằng hắn sẽ ra tay giúp đỡ trong lúc tuyệt cảnh.

Vì vậy, phải hoàn toàn cắt đứt sự dựa dẫm của họ, quan trọng hơn, Vô Danh có thể đi cùng.

Có người này ở đây, sao có thể bại dưới tay Hùng Bá?

"Ngao tiền bối, chuyện này không cần ngài lo lắng, nếu huynh đệ hai người chúng ta hôm nay bại dưới tay Hùng Bá, không cần tên súc sinh đó động thủ, ta sẽ tự sát!" Bộ Kinh Vân lập tức nói mạnh miệng.

"Động thủ!" Khí tức của Vô Danh đã tích tụ từ lâu lập tức khóa chặt trên người Hùng Bá, sau đó kiếm khí của y như rồng, Vạn Kiếm Quy Tông lao về phía Hùng Bá!

Hùng Bá ban đầu căn bản không mấy cảnh giác với Vô Danh, nhưng khi kiếm khí đầy trời lao tới, Hùng Bá kinh hãi thất sắc, vội vàng vận chuyển Quy Nguyên Công dùng một quyền chân khí cưỡng ép chống đỡ!

"Hống!" Kiếm khí ngưng kết thành một đầu sư tử dữ tợn sau lưng Hùng Bá, một tiếng gầm giận dữ dẫn theo sóng âm cưỡng ép đỡ lấy từng đạo kiếm khí.

Dù sự chống đỡ của hắn có hiệu quả, nhưng đã sử dụng đến bảy, tám phần chân khí.

Vô Danh Kiếm Thánh đáng sợ hơn trong tưởng tượng rất nhiều!

"Các hạ rốt cuộc là ai?

Tranh đấu giữa ta và bọn chúng dường như không đến lượt người ngoài nhúng tay, nếu bây giờ ngài dừng tay, Thiên Hạ Hội của ta sẽ coi ngài là khách quý!" Hùng Bá bắt đầu thử chia rẽ.

Ánh mắt Vô Danh sắc bén, căn bản không trả lời Hùng Bá, chỉ gia tăng thêm kiếm khí!

Võ công của Hùng Bá mạnh mẽ vượt ngoài dự liệu của y.

Quy Nguyên Công trong truyền thuyết đã được Hùng Bá tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn, thậm chí có thể ngang ngửa với y!

"May mà chuyến này gặp được đám người Bộ Kinh Vân, có họ ở đây ta mới có thể nắm chắc phần thắng trong trận chiến này!" Vô Danh thầm nghĩ.

Bây giờ tuy võ công của y vẫn có thể nhỉnh hơn Hùng Bá một chút, nhưng nếu thật sự sinh tử tương bác cũng khó thắng được.

"Động thủ!" Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này, thấy Hùng Bá bị kiềm chế ở chính diện, họ liền phân ra tấn công từ hai bên, hai người vừa ra tay đã là sát chiêu!

Kỳ Lân Thoái của Nhiếp Phong và Tuyệt Thế Hảo Kiếm của Bộ Kinh Vân đều dốc toàn lực, chân khí mà Hùng Bá dùng để phân ra chống đỡ lập tức bị phá vỡ, kiếm phong của Tuyệt Thế Hảo Kiếm chỉ còn cách Hùng Bá vài tấc.

"Hống!" Theo tiếng gầm kinh thiên động địa của sư tử, lá chắn chân khí quanh thân Hùng Bá đột nhiên nổ tung, uy lực bùng nổ đó lập

tức ép lui cả Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

"Tuyệt Thế Hảo Kiếm!

Quả nhiên ngươi đã lấy được nó, xem ra hai chị em Hắc Ngọc Bạch Hoa đã bị ngươi giết!" Hùng Bá nhìn Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong tay Bộ Kinh Vân mà lửa giận ngút trời.

Không ngờ gã này lại vô hình trung phá hỏng đại kế của hắn một lần nữa, tổn thất hai quân cờ cực kỳ quan trọng!

Bộ Kinh Vân không để ý, chỉ trong lòng có chút bực bội vì chỉ có thể phát huy được một phần uy lực của Tuyệt Thế Hảo Kiếm, nếu là mười phần uy lực, vừa rồi Hùng Bá chắc chắn sẽ bị trọng thương trong tay hắn.

"Đừng cho Hùng Bá cơ hội thở dốc, tiếp tục!" Vô Danh lại một lần nữa vận chuyển kiếm khí xông lên.

Lần này y không chỉ dựa vào kiếm khí, mà rút kiếm giao đấu trực diện với Hùng Bá, mỗi một chiêu đều nhằm mục đích chí mạng!

Hùng Bá tự nhiên không dám dốc toàn lực để chống đỡ, trong lúc bị ép phòng thủ còn phải thỉnh thoảng đỡ đòn tấn công từ Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, vô cùng khổ não!

Ngao Tông tự nhiên cũng vui vẻ xem kịch một bên.

Dù sao, cứ đánh theo cách này, cuối cùng Hùng Bá chắc chắn sẽ bại trận, căn bản không cần thiết phải nhúng tay can thiệp vào chiến cục.

Nhưng đúng lúc này, Ngao Tông bỗng dưng phát hiện giữa trời đất có một luồng khí tức âm lãnh lướt qua.

Tuy chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng Ngao Tông đã vô cùng nhạy bén nhận ra.

Đó là U Minh chi lực!

Ngao Tông lập tức nhìn về phía tháp cao trong thành, quả nhiên phát hiện nguồn gốc của U Minh chi lực là ở đó.

“Xem ra gã đó thật sự đã xuất hiện.” Trên mặt Ngao Tông hiện ra nụ cười nhàn nhạt, biết rằng con cá mà mình dụ dỗ cuối cùng cũng đã cắn câu.

Chương 1117

Gã đó chắc chắn là tên thư sinh đã biến Trương Hoài thành người Minh Tộc.

Để đợi được khoảnh khắc con cá này cắn câu, Ngao Tông đã sắp đặt rất lâu.

Đúng như Ngao Tông dự liệu, một bóng đen bao trùm trong bóng tối đang từ trên cao quan sát cuộc đấu tranh giữa Hùng Bá và ba người kia.

"Hùng Bá này có chút thú vị, nếu giữ lại, không chừng có thể trở thành một thuộc hạ đắc lực." Gã đó không biết mình đã bị Ngao Tông để mắt tới, vẫn còn ở đó tự mình tính toán, nào ngờ Ngao Tông lúc này đã hoàn toàn phong tỏa không gian xung quanh, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

Ngay khoảnh khắc không gian hoàn thành phong bế, Hùng Bá cuối cùng cũng không thể chống đỡ được dưới sự vây công của ba người, bị Bộ Kinh Vân một kiếm đâm trúng ngực phải, trọng thương tại chỗ!

"Đáng tiếc!" Bộ Kinh Vân trong lòng tiếc nuối không thôi, một kiếm này rõ ràng là nhắm vào trái tim của Hùng Bá, chỉ là gã đó đã né tránh được vào thời khắc mấu chốt, không bị trúng đòn chí mạng.

Nhưng dù vậy cũng đủ để khiến chiến lực của Hùng Bá tổn thất nặng nề.

"Đợi một chút!" Hùng Bá nôn ra một ngụm máu tươi, thấy bọn họ sắp ép tới, lập tức hoảng hốt vung tay ngăn lại: "Thực ra không nhất thiết phải phân định sinh tử với ta, điều các ngươi cầu chẳng phải là có một chỗ đứng trên giang hồ sao, ta có thể dành cho các ngươi vị trí trong Thiên Hạ Hội, làm lại đường chủ như trước, mọi ân oán xóa bỏ

hết!" Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi, gã này hoàn toàn không để cái chết của Khổng Từ vào lòng, tưởng rằng họ phản bội bang phái là vì muốn có địa vị cao hơn.

"Không cần, đợi ngươi chết rồi, ta sẽ tự mình giải tán toàn bộ Thiên Hạ Hội, mọi thứ liên quan đến ngươi trên giang hồ cũng sẽ kết thúc tại đây, ta chỉ cần đầu của ngươi là đủ." Bộ Kinh Vân mặt đầy sát khí, căn bản không cho Hùng Bá bất kỳ cơ hội kéo dài thời gian nào, xuất kiếm ép thẳng vào mặt hắn, thế tất phải một kích tất sát!

Ánh mắt Bộ Kinh Vân sắc bén, mũi kiếm đâm xuống, Hùng Bá làm ra thế giãy giụa cuối cùng của con thú bị vây khốn, nhưng chưa kịp thành công thì mấy đạo kiếm quang đã loé lên sau lưng hắn, tức thì đâm vào sau gáy.

Hùng Bá không kịp phòng bị, lại phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc càng thêm uể oải.

Bức tượng đầu sư tử sau lưng hắn cũng theo đó mà vỡ tan.

Quy Nguyên Công của Hùng Bá đã bị phá triệt để.

Dù vậy, dục vọng cầu sinh cực kỳ mãnh liệt vẫn khiến hắn không cam tâm chịu chết, dùng tay không nắm lấy mũi kiếm của Bộ Kinh Vân, mặc cho lưỡi kiếm sắc bén cắt vào xương ngón tay, phát ra tiếng ma sát khiến người ta tê cả da đầu cũng không chịu buông ra. "Chết đi!" Nhiếp Phong nhân cơ hội áp sát, Tuyết Ẩm Đao chém thẳng vào cổ Hùng Bá, nhưng một đao chém xuống lại nghe thấy tiếng kim loại va chạm chói tai từ trong cổ áo của hắn truyền ra.

Gã này mặc cả nội giáp che kín tới tận cổ! "Võ công cao cường đến thế mà lại sợ chết như vậy, xem ra thiên hạ anh hùng đều hả hê khi giết được ngươi lắm!" Bộ Kinh Vân nhe răng cười nói.

Tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, Hùng Bá căn bản không thể đáp

lời hắn, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu gắng gượng chống đỡ đòn tấn công.

Chỗ cổ tiếp xúc với lưỡi đao bị bao phủ bởi một lớp sương băng âm hàn, đến nỗi cổ hắn cũng không thể cử động được.

Một đòn không trúng, Nhiếp Phong thu hồi Tuyết Ẩm Đao, đang định đâm xuống một đao nữa, lần này nhắm vào khớp chân của Hùng Bá, muốn khiến hắn hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Nhưng đúng vào lúc mấu chốt, một trận gió âm lạnh thấu xương thổi tới, trong đó xen lẫn cả âm hàn và hắc khí, nhất thời khiến hai mắt Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong bị che mờ.

Hai người kinh hãi thất sắc, ngay sau đó bị kình lực trong cơn gió âm cưỡng ép đẩy lùi, bất đắc dĩ phải buông bỏ áp chế đối với Hùng Bá. "Ai!?" Ở phía xa đang ngự kiếm khí, Vô Danh tận mắt chứng kiến cảnh này, lập tức hiểu ra có người đang ngầm giúp đỡ Hùng Bá.

Hùng Bá thoát thân, ngay lập tức định chạy trốn về pháo đài.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân nào có thể để hắn toại nguyện, đang định truy sát tới nơi thì cơn gió âm kia lại nổi lên, một bóng người xuất hiện trước mặt họ một cách khó hiểu, chặn đường tiến của họ. "Tránh ra!" Bộ Kinh Vân lúc này sát tâm cực nặng, căn bản không để ý đến kẻ cản đường trước mắt, đang định lách qua người gã thì gã đột nhiên bộc phát, đưa tay chộp về phía lồng ngực Bộ Kinh Vân!

Động tác nhanh như sấm sét, Bộ Kinh Vân căn bản không phát giác mình sắp bị tấn công, trong khoảnh khắc đó, trong lòng hắn đã bị bóng ma của tử vong bao phủ!

Dù cho khi đối mặt với cường địch, Bộ Kinh Vân cũng chưa từng có cảm giác nguy cơ như vậy, phảng phất như một khắc sau chắc chắn sẽ chết.

Nhưng ngay sau đó, Bộ Kinh Vân phát hiện mình đã rời xa chiến

trường một cách khó hiểu, xuất hiện sau lưng Ngao Tông.

Cùng lúc lùi về sau lưng Ngao Tông còn có Nhiếp Phong, hai người kinh ngạc nhìn nhau. "Không biết có chuyện gì, vừa rồi ta dường như suýt chết." Bộ Kinh Vân căn bản không biết phải hình dung cảm giác nguy cơ lúc đó như thế nào.

Nhiếp Phong cũng gật đầu với Bộ Kinh Vân đầy ẩn ý: "Người vừa rồi, tuyệt đối không phải tầm thường!" "Hai ngươi lui ra, kẻ này không phải người các ngươi có thể đối phó." Ngao Tông phất tay ra hiệu cho họ tránh đường.

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng lùi lại, nhưng Vô Danh lại không tránh ra, đứng bên cạnh Ngao Tông tỏ ý mình có thể chiến đấu. "Tuy ta không bằng công lực của ngươi, nhưng ở bên cạnh giúp ngươi một chút việc nhỏ chắc không vấn đề gì." Vô Danh tràn đầy tự tin. "Ngươi cũng tránh ra." Ngao Tông không nói nhảm với y.

Vô Danh hơi sững sờ, không ngờ Ngao Tông lại không nể mặt như vậy, nhưng nếu ngay cả y cũng bị yêu cầu lui ra, nghĩa là y không có tác dụng gì trong trận chiến này.

Vô Danh không nói nhảm nữa, biết điều tránh sang một bên.

Ngao Tông nheo mắt nhìn bóng đen tấn công hụt kia, gã này rõ ràng là người Minh tộc, so với người phàm quả thực là một trời một vực.

Vừa rồi nếu không phải Ngao Tông ra tay kịp thời, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đã sớm biến thành hai cỗ thi thể không có tim.

Bóng đen kia có chút nheo mắt nhìn Ngao Tông, dường như không hiểu vì sao Ngao Tông có thể cứu người từ tay hắn. "Các hạ vì sao không dùng chân thân gặp mặt, mà lại dùng loại thủ đoạn huyễn ảnh nhỏ mọn này?" Ngao Tông cười nhạt hỏi.

Nhưng huyễn ảnh âm khí kia căn bản không trả lời Ngao Tông, chỉ điên cuồng lao về phía y, động tác cực nhanh, chỉ có thể thấy một bóng ảnh thoáng qua! "Bốp!" Ngay sau đó, Ngao Tông một chưởng đã đánh tan bóng đen kia đến hình thần câu diệt, rồi ánh mắt của y khóa chặt lên ngọn tháp cao kia, dùng khí tức của mình khóa chặt chân thân đang ở trong đó! "Không ổn!" Gã kia lập tức phát giác có chuyện không hay, định bỏ chạy ngay lập tức, nhưng không ngờ trời đất đã bị hoàn toàn giam cầm, hắn đâm sầm vào một bức tường vô hình giữa không trung, như một con chim di cư mà rơi thẳng xuống.

Ai cũng không ngờ gã này lại đột nhiên xuất hiện, nhưng hắn nhanh chóng ổn định lại thân hình, đạp lên đỉnh pháo đài, ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Ngao Tông ở không xa.

Gã này quả thực ăn mặc như một thư sinh, dù dung mạo trông văn nhã, nhưng sát ý cuộn trào quanh thân lại trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài của hắn. "Ngươi?!" Hùng Bá nhìn thấy bóng người đó, lập tức nhận ra chính người này vừa ra tay cứu mạng mình, tuy võ công hiện tại không thể cảm nhận quá sâu, nhưng khí tức toát ra trong khoảnh khắc vừa rồi tuyệt đối không thể cảm nhận sai được.

Chỉ là hắn vô cùng không hiểu vì sao người này lại cứu mình. "Ta không muốn là địch với ngươi.

Trong số tất cả mọi người, ta chỉ cần bảo vệ tính mạng của Hùng Bá là được, những kẻ khác tùy ngươi sát lục." Gã thư sinh lạnh lùng nói.

Mục tiêu đối thoại của hắn chỉ có Ngao Tông, người duy nhất trước mắt khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp.

Bất kể là bang chúng hay người phe Ngao Tông, đều kinh ngạc vì sao hai người này có thể bình thản như vậy, đám đông người trong mắt họ dường như không đáng kể. "Nhưng ta lại muốn là địch với

ngươi." Ngao Tông không chút lưu tình, "Hôm nay, ta sẽ để ngươi chết tại đây.

Không biết ngươi tình nguyện tự kết liễu, hay đợi ta ra tay thay?" Thư sinh giận tím mặt, từ khi đến nhân giới đã tròn trăm năm, chưa từng có ai dám uy hiếp hắn như vậy, lập tức dẫn động một luồng U Minh chi lực khiến nhiệt độ trời đất đột ngột giảm xuống, từng chuỗi băng nhọn từ lòng đất phá đất lao về phía Ngao Tông.

Nhưng Ngao Tông chỉ nhẹ nhàng đạp một bước xuống đất, những mũi băng nhọn phá đất kia liền vỡ tan tành, đồng thời một luồng âm khí cực kỳ lạnh lẽo thổi qua, lập tức đóng băng một lớp băng trên mặt đất, trong nháy mắt khiến toàn bộ pháo đài bị đóng băng!

Không chỉ vậy, gã thư sinh còn phát hiện mình bị đóng băng cứng ngắc, hoàn toàn đông cứng thành một thể với pháo đài.

Những bang chúng bị nhốt trong pháo đài thấy mình bị phong tỏa trong tòa thành băng đều kinh hãi thất sắc, nhao nhao định thử phá băng thoát ra nhưng không có kết quả!

Chương 1118

"Chuyện gì vậy!" "Chưa đến mùa đông mà pháo đài của ta đã bị đóng băng hết rồi!" "Lần này chúng ta thật sự bị nhốt chết rồi..." Bang chúng hoảng loạn không thôi, một số bang chúng võ công cao cường hơn thì rút đao liều mạng chém vào lớp băng phong tỏa trên cửa hoặc cửa sổ, nhưng vô ích.

Lớp băng dày và cứng như đá, căn bản không thể phá vỡ, sự hoảng sợ cũng nhanh chóng lan truyền trong đám đông.

Hùng Bá nhanh chóng nhận ra đây là do Ngao Tông ra tay, dựa vào hiểu biết trước đây về Ngao Tông, e rằng y định đóng cửa đánh chó.

Lúc này ai có thể thoát ra được?

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Hùng Bá, dù không ai nói gì, nhưng thần sắc rõ ràng là đang cầu xin Hùng Bá nghĩ cách, không ai muốn bị nhốt chết ở đây. "Các vị không cần lo lắng, ta đã là bang chủ, đương nhiên sẽ để mọi người an toàn thoát khỏi đây.

Nhưng tình hình hiện tại chưa rõ, mọi người cứ đợi ta một lát, để ta tạm thời nghĩ cách." Hùng Bá lần đầu tiên nói chuyện ôn hòa với mọi người như vậy, mọi người nghe xong không khỏi yên tâm hơn nhiều.

Nếu Hùng Bá không hoảng sợ, thì tự nhiên cũng có cách thoát ra.

Đương nhiên họ không biết, ngay khi không khí hỗn loạn vừa yên tĩnh được một lúc, Hùng Bá đã nhân lúc mọi người không chú ý mà lặng lẽ biến mất trong đám đông.

Hắn không thể cam tâm ở lại đây chờ chết, liền đi thẳng vào mật đạo trong pháo đài mà chỉ có hắn biết.

Ngày trước để xây dựng mật đạo mà không để lộ tin tức, Hùng Bá đã giết chết tất cả các thợ xây dựng mật đạo bên trong, bây giờ cuối cùng cũng có tác dụng.

Đương nhiên, hắn không thể để quá nhiều người cùng mình chạy trốn, nếu không tin tức lọt ra ngoài kinh động đến Ngao Tông, thì ngay cả hắn cũng không thoát được.

Vào trong mật đạo, đập vào mặt là một mùi hôi thối mục nát, trên mặt đất đâu đâu cũng có thể thấy xương cốt tàn hài, đó đều là những người thợ bị sát hại trong đó. "Thôi kệ, dù sao mật đạo cũng chỉ dùng một lần." Hùng Bá nín thở, nhưng ngay sau đó nội tạng lại một trận đau nhói, thậm chí ho ra một ngụm máu tươi.

Vết thương do mọi người gây ra vừa rồi chỉ được xử lý đơn giản, căn bản chưa hoàn toàn chữa lành, Hùng Bá lúc này chỉ cần vận công một chút là sẽ bị công lực phản phệ. "Sớm muộn gì cũng có ngày ta nhất định sẽ giết chết hai tên khốn kiếp các ngươi!" Hùng Bá cố nén nội thương, trong lòng chỉ có hối hận đã không sớm ra tay giết chết hai người!

Quả nhiên đúng như sấm ngữ, thành cũng bởi Phong Vân, bại cũng bởi Phong Vân, thiên hạ mà hắn khổ cực tạo dựng cuối cùng lại vì hai người này mà tan hoang! .....

Cùng lúc đó, gã thư sinh kia bị Ngao Tông đóng băng nửa người, cứng đơ trên đỉnh pháo đài không thể động đậy, chỉ còn lại sự kinh hoàng tột độ.

Hắn biết hôm nay đã gặp phải cao thủ rồi, tu vi và U Minh chi lực của người này đều vượt xa hắn.

Hắn cứ ngỡ mình là người Minh tộc duy nhất trên thế gian này! "Vừa rồi là người đó tập kích ta sao?" Bộ Kinh Vân xa xa nhìn gã thư sinh, lòng đầy nghi hoặc, người này trông thế nào cũng không giống

có vẻ gì là uy hiếp.

Vô Danh càng dạn dĩ hơn, thi triển khinh công tiến lên xem xét, nhưng hành động của y lập tức chọc giận gã thư sinh, hắn vung tay lớn, chém ra ba vết móng vuốt sắc bén trong không trung, tốc độ của vết móng vuốt màu đen nhanh đến nỗi Vô Danh chỉ kịp phóng ra kiếm khí để chống đỡ.

Nhưng kiếm khí dưới đòn tấn công của móng vuốt sắc bén như tờ giấy mỏng manh, trong nháy mắt đã bị xé nát, mắt thấy ngay cả y cũng sắp bị trúng đòn, chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, không biết từ lúc nào đã quay lại sau lưng Ngao Tông!

Vô Danh đương nhiên không biết Di Hình Thuật của Ngao Tông, chỉ kinh ngạc với thủ đoạn gần như thần thuật này. "Đa tạ tiền bối ra tay." Vô Danh vẫn còn sợ hãi, vừa rồi suýt nữa đã bị cắt thành mấy đoạn. "Gã này không thể trêu chọc được." Bây giờ ba người Bộ Kinh Vân đã hoàn toàn tin, không ai dám tiến lên khiêu khích nữa.

Khi Ngao Tông áp sát, gã thư sinh kinh hãi tột độ: "Ta không hề trêu chọc ngươi, chỉ cần ngươi thả ta đi, ta bảo đảm sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt ngươi nữa, càng không thể can thiệp vào bất cứ chuyện gì!" Ngao Tông cũng lười nói nhảm với hắn, chỉ đầu ngón tay búng ra một đạo U Minh chi lực, tức thì chấn nát thân thể gã kia, trong chốc lát chỉ còn lại một vong hồn cô độc phiêu đãng giữa không trung.

Gã này suýt nữa đã trở thành Minh Giới chi chủ, ở nhân giới có thể tùy ý quét ngang vô địch, đối với sự cân bằng của thế giới này cực kỳ bất lợi.

Ngao Tông tự nhiên không thể giữ hắn lại, dù sao sớm muộn gì y cũng phải rời khỏi thế giới này, trừ bỏ một nhân tố bất ổn là tốt nhất.

Gã kia thậm chí còn chưa kịp cầu xin tha thứ, hồn phách đã bị

Ngao Tông thu vào Minh Giới, và bị Ngao Tông đặt một đạo cấm chế trong Minh Giới, khiến hắn không bao giờ có khả năng rời khỏi Minh Giới nửa bước!

Bộ Kinh Vân không nhìn ra chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy gã kia biến mất một cách khó hiểu, trong lòng cũng không hiểu tại sao, cứ cho là đã bị Ngao Tông giết chết.

Sau đó Ngao Tông phá vỡ lớp băng phong tỏa toàn bộ pháo đài, khi lớp băng vỡ nát, cả Thiên Hạ Thành như thể xảy ra động đất mà rung chuyển, những mảnh băng vỡ đều tan chảy, gần như ngưng tụ thành sông, cuồn cuộn trong nội thành bằng phẳng. "Hùng Bá ở bên trong!" Mọi người trao đổi ánh mắt, rồi lập tức quyết định xông vào giết chết Hùng Bá, nhưng ngay sau đó liền có một đám lớn bang chúng từ bên trong đổ xô ra.

Cảnh này cũng không ngoài dự liệu của họ, Hùng Bá đã dùng những kẻ này làm vật thế mạng.

Khi họ chuẩn bị đại chiến một trận với những bang chúng này, những kẻ này hoàn toàn không có ý định ứng chiến, mà lại nhìn quanh một vòng, rồi đồng loạt quỳ xuống trước Ngao Tông đang đứng trên nóc lô cốt, liên tục dập đầu! "Thượng tiên tha mạng!

Thượng tiên tha mạng ạ!" "Chúng tôi không biết ngài là thiên thần hạ phàm, là Hùng Bá xúi giục chúng tôi tập trung ở đây!" "Cầu ngài tha cho chúng tôi, tha cho chúng tôi!" Những bang chúng Thiên Hạ Hội ngày thường tác oai tác quái, lạm sát vô tội lúc này từng người một hoàn toàn biến thành những con sâu dập đầu, khóc lóc thảm thiết cầu xin tha thứ.

Ba người Bộ Kinh Vân nhìn cảnh này, làm sao có thể động sát tâm được, đương nhiên không chỉ là vì khoảnh khắc Ngao Tông đóng băng toàn bộ pháo đài, những kẻ này đã hoàn toàn bị thủ đoạn của Ngao

Tông dọa vỡ mật.

Thêm vào đó, thủ lĩnh của họ đã bỏ trốn, hoàn toàn không còn chút ý định tiếp tục chiến đấu, lúc này chỉ mong có thể bảo toàn tính mạng. "Bây giờ Thiên Hạ Hội chỉ còn lại những kẻ nhát gan ngu xuẩn này, thật đáng tiếc!" Bộ Kinh Vân khinh thường nói, đây mà là thiên hạ đệ nhất bang hội sao! "Hùng Bá đi đâu rồi?" Vô Danh lập tức tiến lên túm lấy một bang chúng chất vấn, nhưng gã kia chỉ sợ hãi lắc đầu, thậm chí không nói được một câu hoàn chỉnh. "Nói cho ta!" Vô Danh tưởng gã không chịu nói, lập tức bộc phát kiếm khí uy hiếp, gã kia lập tức bị dọa đến mềm nhũn cả chân, vội vàng kể hết mọi chuyện: "Bang chủ đã bỏ trốn rồi, tôi cũng không biết rốt cuộc đi đâu, nếu tôi sớm biết thì đã cùng hắn trốn rồi!" Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong tìm kiếm khắp pháo đài, quả nhiên tìm thấy một mật đạo ẩn giấu, nhưng Hùng Bá rõ ràng đã trốn thoát qua mật đạo, tìm cũng vô ích. "Gã này thật biết quý mạng, lúc mấu chốt chạy còn nhanh hơn ai hết!" Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

Gã này khó khăn lắm mới bị trọng thương, nhưng lại bị gã thư sinh kỳ quái kia cứu vào lúc mấu chốt, hoàn toàn công dã tràng.

Vô Danh thần sắc nghiêm nghị, nhìn những bang chúng đang run rẩy, trong lòng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Võ công của Hùng Bá tiến cảnh quá nhanh, nếu lần sau gặp lại, cảnh giới võ công của người này lại tăng lên, y không có đủ tự tin để chiến thắng Hùng Bá.

Chỉ e là để lại hậu hoạn vô cùng.

Bộ Kinh Vân kiểm tra lại trong đám người này, mặt mày xanh mét, hỏi đi hỏi lại mấy người, nhưng đều không biết Hùng Bá có thể trốn đi đâu, hoàn toàn vô ích.

Càng khiến hắn phiền muộn hơn là trong đám bang chúng này căn

bản không có một ai quen thuộc, ngay cả bóng dáng của Tần Sương cũng không thấy, phảng phất như chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Thiên Hạ Hội từ trên xuống dưới đã bị thay máu toàn bộ. "Ta đoán, e rằng trong số các thành viên cũ của Thiên Hạ Hội, có rất nhiều người trung thành với ngươi và Nhiếp Phong, nên Hùng Bá mới thanh trừng họ.

Hơn nữa, với danh tiếng của Thiên Hạ Hội hiện nay, việc thu hút cao thủ võ lâm đến đầu quân là vô cùng dễ dàng." Ngao Tông đưa ra phỏng đoán cho mọi người, cho rằng khả năng này là rất lớn. "Hy vọng những huynh đệ cũ không xảy ra chuyện gì..." Trong lòng Bộ Kinh Vân "lộp bộp" một tiếng, hắn biết với tính tình tàn nhẫn của Hùng Bá, những huynh đệ cũ kia e rằng lành ít dữ nhiều.

Nhiếp Phong nhíu mày không nói, nhưng trong lòng lại lo lắng cho Tần Sương.

Vị sư huynh này bị chặt đứt một cánh tay, bây giờ lại không rõ tung tích, hy vọng tính mạng vẫn bình an. "Chết tiệt!" Bộ Kinh Vân phẫn nộ vô cùng, một đạo kiếm khí oanh kích lên ngọn tháp cao, tức thì đỉnh tháp bị kiếm khí đánh vỡ, đá vụn bay tung tóe rơi xuống đầu những bang chúng kia.

Nhưng những kẻ này chỉ quỳ trên đất không dám nhúc nhích, sợ rằng dù chỉ một cử động nhỏ cũng sẽ lại chọc giận những "đại nhân" này.

Chương 1119

Sự uất ức trong lòng Bộ Kinh Vân có thể thấy rõ, nếu Hùng Bá không xuất hiện, thiên hạ rộng lớn, làm sao có thể mò kim đáy bể đi tìm một người?

Thậm chí nếu Hùng Bá quyết định cả đời này không xuất hiện nữa, hắn cũng không có cách nào.

Ngao Tông ở bên cạnh suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên thông suốt, nơi duy nhất Hùng Bá có thể đến bây giờ chính là nơi đó. "Ta dường như biết hắn sẽ đi đâu rồi." Ngao Tông mỉm cười, "Bây giờ nơi hắn có thể đến cũng chỉ có nơi đó mà thôi!" "Tiền bối có manh mối sao?" Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong lập tức tiến lại gần, bây giờ họ rất cần biết thông tin này! "Chắc chắn là ở nơi đặt trụ sở cũ của Thiên Hạ Hội ngày trước, bây giờ chạy đến đó, hẳn là có thể chặn được Hùng Bá!" Ngao Tông vô cùng chắc chắn.

Người này hùng tâm ngút trời, chắc chắn sẽ không chấp nhận việc chỉ có thể ẩn mình trong giang hồ, mà sẽ tìm mọi cách để tìm kiếm bất kỳ cơ hội nào để đông sơn tái khởi.

Những bang chúng cũ của Thiên Hạ Hội, tuy trung thành với Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, nhưng cũng đồng thời trung thành với Hùng Bá, Hùng Bá không thể nào đuổi hết họ đi được.

Đặt mình vào vị trí của hắn, Ngao Tông tự nhận nếu là Hùng Bá, sẽ để lại tất cả những người này ở trụ sở cũ của Thiên Hạ Hội, coi nơi đó là tuyến phòng thủ thứ hai. "Quả thực như vậy sao?" Bộ Kinh Vân thẳng tính hiển nhiên không nghĩ đến tầng này, cứ ngỡ những bang chúng cũ của Thiên Hạ Hội đã sớm bị hạ độc thủ. "Ta cho rằng rất có khả năng!" Nhiếp Phong cũng lập tức lên tiếng tán thành Ngao

Tông, "Hắn dù có ngu xuẩn đến mức giết hết tất cả bang chúng cũ của Thiên Hạ Hội, cũng tuyệt đối không thể ra tay với Tần Sương.

Liên tiếp hai lần thả ngươi, đều không bị Hùng Bá trọng phạt, nếu giữ lại người này, nơi có khả năng nhất chính là trụ sở cũ của Thiên Hạ Hội!" Tần Sương và Hùng Bá tình cảm gần như cha con, đối với phỏng đoán của Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân cũng không nghi ngờ nhiều. "Nếu vậy, ta sẽ đến Thiên Hạ Hội một chuyến, cũng đã lâu rồi ta chưa về." Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng tin vào phỏng đoán của Ngao Tông, liền đồng ý. "Ta đi cùng ngươi.

Hùng Bá không chết, ta không yên lòng." Vô Danh cũng lập tức lên tiếng. "Tốt!" Phương hướng đã định, mọi người không do dự nữa, lập tức lên đường đến trụ sở cũ của Thiên Hạ Hội.

Đương nhiên trước khi đi cũng không quên triệt để phá hủy Thiên Hạ Thành, Bộ Kinh Vân trước tiên đuổi hết tất cả bang chúng trong thành ra ngoài, rồi một mồi lửa đốt trụi tất cả các công trình kiến trúc trong nội thành của pháo đài!

Đặc biệt là ngọn tháp cao sừng sững trăm năm, dưới ngọn lửa lớn đã hoàn toàn sụp đổ.

Nền móng do nhà Độc Cô tạo ra, được Hùng Bá không ngừng xây dựng và cải tiến thành pháo đài Thiên Hạ Thành, cũng từ đây hoàn toàn biến thành một đống phế tích.

Còn về ý nghĩa của ngọn tháp đó, thực ra đã sớm sụp đổ cùng với cái chết của Tuyệt Thế Kiếm Thánh, bây giờ bị một mồi lửa đốt cháy cũng chỉ là hoàn toàn chôn vùi nó trong quá khứ.

Đến đây, Hùng Bá hoàn toàn mất đi nền tảng để tái kiến Thiên Hạ Thành, uy nghiêm của hắn cũng hoàn toàn sụp đổ cùng với Thiên Hạ Thành.

Sau khi tất cả bang chúng bị đuổi đi, họ liền đến một khách điếm ngoài thành tìm Vu Sở Sở đã đợi ở đó từ lâu, và đưa nàng cùng đến trụ sở cũ của Thiên Hạ Hội. "Ta vừa thấy Vô Song Thành cháy một trận lửa lớn, là ai làm vậy?

Đó là một thành trì lớn được xây dựng cả trăm năm đấy." Vu Sở Sở có chút không hiểu, trong mắt nàng đó thực sự là một sự lãng phí. "Không làm vậy, ngày sau Hùng Bá lại quay về đó, tất cả những gì ta làm trước đây đều uổng phí.

Phải triệt để đả kích gã này, bất kể là bản thân hay danh vọng của hắn!" Bộ Kinh Vân nhìn ngọn lửa ngút trời ở không xa, vẫn cảm thấy phẫn nộ trong lòng khó nguôi.

Lúc này hắn thật sự vô cùng hy vọng trong ngọn lửa lớn đó có một cỗ thi hài của Hùng Bá! .....

Hai ngày sau.

Hùng Bá từ khi trốn thoát khỏi Thiên Hạ Thành, không dám đi đường lớn sợ bị phát hiện, chỉ đi men theo đường núi.

Suốt đường đi căn bản không để ý đến những tổn thất trong Thiên Hạ Thành, ngay cả vết thương trên người cũng chỉ có thể tạm thời tìm một vài thầy lang trong thôn núi để chữa trị, và tạm thời dùng nội lực để áp chế.

Nhưng cũng không thể chống đỡ được quá lâu, chỉ cầu có thể nhanh chóng trở về Thiên Hạ Hội để được giúp đỡ.

Đúng như Ngao Tông đã nói, Hùng Bá quả thực đã tập trung tất cả bang chúng cũ ở trụ sở cũ, dù sao những bang chúng trung thành đó cũng là con bài cuối cùng để đối phó với khó khăn.

Chỉ tiếc là lần này nguy cơ đến quá đột ngột, Hùng Bá căn bản không kịp thông báo cho Tần Sương đến ứng cứu, chỉ có thể tìm cách

quay về nhanh nhất có thể.

Đến ngày thứ hai, Hùng Bá thực sự không thể chống đỡ được nữa, đành phải tùy tiện tìm một khách điếm ven núi để nghỉ ngơi vội vàng.

Sau khi tìm được chỗ ở, Hùng Bá lập tức dùng nội lực xử lý vết thương trong cơ thể, nhưng lại phát hiện tình hình còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng. "Ngày sau ta nhất định phải tự tay giết chết Bộ Kinh Vân, mới có thể rửa được mối hận trong lòng hôm nay!" Hùng Bá uống một ngụm rượu để giảm đau, nhưng không ngờ huyết mạch trong cơ thể lại sôi trào, vết thương càng thêm đau nhức.

Lúc này, cửa phòng khách điếm bị gõ nhẹ, "Khách quan, phiền ngài mở cửa." Hùng Bá có chút không vui, "Ta nghỉ ngơi rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói." "Khách quan, có khách tìm ngài.

Một đêm có thể không đợi được đâu, ngài tốt nhất là bây giờ mở cửa đi!" Giọng của tiểu nhị không còn khiêm tốn nữa, mà có chút gấp gáp, thậm chí còn có chút ý ra lệnh.

Hùng Bá trong lòng tức giận, đang định tiến lên mở cửa đập vỡ đầu tiểu nhị, nhưng lại đột nhiên tỉnh táo lại.

Khách quý nào lại tìm hắn như thế này? "Mở cửa, nhanh lên mở cửa!" Qua bóng đèn mờ ảo có thể thấy ngoài cửa đã tập trung một đám người, những kẻ này bắt đầu điên cuồng phá cửa, Hùng Bá có ngu cũng biết kẻ thù đã tìm đến cửa!

Nhìn quanh, lập tức phát hiện nơi duy nhất có thể trốn thoát chỉ có cửa sổ, nhưng chưa kịp chạy đến thì cửa phòng đã bị một cước đá văng, hơn mười tên đao khách sát khí đằng đằng lập tức xông vào phòng vây chặt Hùng Bá vào góc tường. "Hùng Bá, lâu ngày không gặp, sao lại trở nên thảm hại như vậy?" Trong đám đao khách, một người đàn ông mặt mày dữ tợn dẫn đầu cười nham hiểm với Hùng

Bá, trên mặt người này có một vết sẹo đao rất dài, vừa nhìn đã biết không phải loại hiền lành. "Thông Độ?" Người này khiến Hùng Bá bất ngờ, "Sao lại là ngươi?!" Thông Độ vốn là một võ tăng tu luyện trong chùa, người này và Lữ Nghĩa của Hiệp Vương Phủ quan hệ rất tốt, thường xuyên qua lại.

Khi Bộ Kinh Vân giết cả nhà Hiệp Vương Phủ, Thông Độ đã từng muốn tìm Bộ Kinh Vân để giết hắn báo thù cho Lữ Nghĩa, nhưng tự biết võ công tuyệt đối không thể thắng được Bộ Kinh Vân, nên vẫn luôn tìm cách khác.

Mãi cho đến khi nghe tin Hùng Bá truy nã Bộ Kinh Vân và thành lập Thiên Hạ Hội, Thông Độ biết cơ hội của mình đã đến, lập tức đầu quân cho Thiên Hạ Hội, trở thành chó săn của Hùng Bá, chỉ mong có cơ hội giết chết Bộ Kinh Vân.

Nhưng sau khi tự mình trải qua trận chiến ở Thiên Hạ Thành, thấy Hùng Bá căn bản không có khả năng giết chết Bộ Kinh Vân, liền từ bỏ ý định này, mang theo mấy tên thuộc hạ thân tín đi theo Hùng Bá đến đây. "Bang chủ, yêu cầu của ta cũng không nhiều, đưa lệnh bài bang hội cho ta, ta chỉ cần lệnh bài để tập hợp một chút danh vọng giang hồ, và có thể lấy đi một ít tài sản từ trụ sở cũ của Thiên Hạ Hội, để ta có thể sống sung sướng hết phần đời còn lại là được." Thông Độ cười nham hiểm.

Hùng Bá sắc mặt âm trầm, "Lời thề khi đầu quân cho ta lẽ nào ngươi đã quên!" "Thứ đó vốn không có ý nghĩa.

Đừng nhìn ta nói, hãy nhìn ta làm." Thông Độ gõ gõ vào cây quỷ đầu đao trong tay, ý tứ không thể rõ ràng hơn, "Nếu là bình thường, ta tự nhiên không phải là đối thủ của ngươi.

Nhưng bây giờ ngươi thân mang trọng thương, thực lực có còn được một phần mười so với trước đây không?" Lời đã đến đây, nói

thêm cũng chỉ lãng phí nước bọt.

Hùng Bá không nói nhảm, trực tiếp lấy lệnh bài của mình ra ném xuống đất, dù không tình nguyện thế nào, bây giờ đây là giải pháp tốt nhất để bảo toàn tính mạng.

Còn về thể diện mất đi hôm nay, sau này có cơ hội sẽ đoạt lại, bây giờ quan trọng nhất là bảo vệ tính mạng!

Thông Độ không do dự túm lấy lệnh bài cất vào lòng, nhưng không có ý định rời đi, vẫn nhìn chằm chằm Hùng Bá, sát ý còn nặng hơn trước. "Ngươi có ý gì!" Hùng Bá nghiến răng chất vấn, "Lệnh bài đã vào tay ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào!" "Xin lỗi bang chủ.

Nếu sau này ngài hồi phục vết thương, chắc chắn sẽ tìm ta báo thù đầu tiên.

Ta không thể để lại một mầm họa như vậy!" Lời vừa dứt, Thông Độ ra hiệu bằng mắt, những người bên cạnh lập tức hưởng ứng, đồng loạt cầm đao lao về phía Hùng Bá!

Chương 1120

Trong cơn nguy kịch sinh tử, Hùng Bá dù không muốn cũng chỉ có thể bất chấp hậu quả mà vận công. "Gầm!" Cùng với tiếng sư tử hống kinh thiên động địa, mấy tên tấn công đầu tiên bị cưỡng ép đẩy lùi, sau đó Hùng Bá một chưởng đánh ra chân khí cuồn cuộn khiến mấy tên xui xẻo đó bị đánh nát nội tạng, tại chỗ thổ huyết mà chết!

Cảnh này lập tức khiến những người còn lại kinh hãi lùi lại, trước đó họ cứ tưởng Hùng Bá đã không còn sức chiến đấu, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu chết, không ngờ ra tay lại mạnh mẽ như vậy. "Đại ca, không phải Hùng Bá bây giờ như heo chó có thể tùy ý giết sao, sao lại lợi hại như vậy!" Những tên đao khách lùi lại kinh hãi hỏi Thông Độ, nhưng kẻ sau mặt mày kinh hãi không biết trả lời thế nào.

Nhưng Hùng Bá lại nhân lúc mọi người bị đẩy lùi, lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ bỏ trốn, không ngờ hành động này cũng khiến mọi người lập tức tỉnh táo lại khỏi sự sợ hãi vừa rồi.

Hùng Bá quả thực thân mang trọng thương, dù có dũng mãnh cũng chỉ là nhất thời, nội thương sẽ nhanh chóng phát tác. "Đuổi theo!" Thông Độ không do dự ra lệnh, mọi người lập tức theo sau Hùng Bá nhảy ra ngoài cửa sổ, vừa ra ngoài liền phát hiện trên đất có một vệt máu kéo dài. "Lão vương bát đản này quả nhiên vết thương phát tác rồi, tiếp tục đuổi theo chắc chắn hắn sẽ chết!" Thông Độ hét lớn, mọi người lập tức lấy lại tinh thần, không do dự cùng nhau đuổi theo.

Hùng Bá lúc này cũng vì vết thương nứt ra, vết thương cũ càng thêm nghiêm trọng, cuối cùng đến nỗi không thể dùng khinh công đi đường, từ trên không trung ngã xuống đất, thổ huyết không ngừng! "Mẹ kiếp, xem ngươi chạy đi đâu!" Thông Độ nhanh chóng dẫn người

đuổi kịp, vây chặt Hùng Bá ở giữa, nhưng lúc này Hùng Bá đã không còn sức vận chuyển Quy Nguyên Công, trước mắt chỉ là một mảng mơ hồ và gần như kiệt sức. "Hùng Bá ta tung hoành giang hồ nhiều năm, không sợ chết.

Nhưng nếu chết trong tay những kẻ vô danh này, mới thực là đáng bi thương!" Hùng Bá trong lòng bi ai không thôi, nhưng Thông Độ không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp giơ đao chém vào cổ Hùng Bá.

Nhưng ngay khi lưỡi đao sắp hạ xuống, một luồng kiếm khí đột nhiên từ xa bay tới, tức thì chém đứt đao của Thông Độ thành hai mảnh, chưa kịp hắn phản ứng lại, lại có mấy đạo kiếm khí nữa lao về phía yếu hại của hắn.

Trong lúc sinh tử, Thông Độ theo bản năng né tránh, nhưng vẫn có một luồng kiếm khí xuyên qua đùi hắn, gã ngã xuống đất đau đớn kêu la, cũng không khá hơn Hùng Bá bên cạnh là bao. "Ai?!" Thuộc hạ của Thông Độ lần lượt nhìn quanh cảnh giác, nhưng lúc này trong lòng cũng run rẩy, ai biết người đến cứu Hùng Bá có phải là một cao thủ hay không. "Đầu của Hùng Bá chỉ có thể là của ta, trước đó không một ai được phép chém đầu hắn trước ta một bước!" Thông Độ đang bị thương nặng kinh hãi nhìn quanh, lại kinh hoàng thấy Bộ Kinh Vân xuất hiện ở không xa!

Đám người Ngao Tông tự nhiên cũng ở bên cạnh Bộ Kinh Vân, thật không biết họ làm thế nào mà có được tin tức và nhanh chóng truy đuổi đến đây. "Bộ Kinh Vân?" Nhìn thấy người này, tất cả mọi người đều bị dọa đến run rẩy, thậm chí tiếng vũ khí rơi xuống liên tiếp, sợ đến nỗi đao cũng không cầm vững.

Có mấy người muốn bỏ chạy, nhưng nhanh chóng từ bỏ ý định đó.

Nếu chỉ có một mình Bộ Kinh Vân thì còn có thể thành công trốn thoát, nhưng bốn người đều là cao thủ võ nghệ cao cường, làm sao có thể trốn được?

Đặc biệt là thuật đóng băng của Ngao Tông, trực tiếp dọa vỡ mật của họ, chỉ e bỏ chạy sẽ càng chọc giận những người này hơn.

Mấy tên ngu xuẩn như cừu non chờ làm thịt, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, trong lòng chỉ mong bốn vị cao thủ có thể giơ cao đánh khẽ, cho họ một con đường sống.

Ngao Tông liếc nhìn họ, nhưng chỉ một hành động nhỏ này đã lập tức dọa mấy người khóc lóc thảm thiết, đồng loạt cầu xin tha thứ: "Là Thông Độ uy hiếp chúng tôi đến đây!" "Nếu chúng tôi sớm biết Bộ Kinh Vân muốn giết Hùng Bá, căn bản không dám ra tay ở đây!" "Đúng vậy, thực ra chuyến này chúng tôi đến là để giết Hùng Bá rồi mang đầu đến dâng cho Bộ Kinh Vân đại hiệp, bây giờ đại hiệp đã đến, tự nhiên là do ngài lấy đầu Hùng Bá!" Mọi người cực kỳ nịnh nọt giải thích, Nhiếp Phong nghe đến phiền lòng, đang chuẩn bị rút đao đuổi hết họ đi, thì Ngao Tông lại nhẹ nhàng búng tay một cái, tức thì biến tất cả những người này thành tượng băng! "Những kẻ này nói nhảm nhiều quá, ta cũng nghe không nổi nữa." Ngao Tông thản nhiên như không, dường như vừa rồi chỉ tiện tay nghiền chết mấy con sâu bọ. "Hừ!" Bộ Kinh Vân nhìn những "tượng băng" kia, thần sắc khinh thường, sải bước tiến lên một quyền đập nát "tượng" của Thông Độ, rồi nhìn Hùng Bá đang nằm hấp hối trên đất, không do dự đặt Tuyệt Thế Hảo Kiếm lên cổ hắn, lạnh lùng chất vấn: "Hùng Bá, trước khi chết ngươi có gì muốn nói không?" Hùng Bá hồi lâu không trả lời, cuối cùng chỉ ho ra một ngụm máu tươi, "Sau khi ta chết, đừng ra tay với những bang chúng cũ của Thiên Hạ Hội nữa.

Ngày trước họ vây công các ngươi cũng là lệnh của ta." "Yên tâm!" Lời Bộ Kinh Vân vừa dứt, lưỡi kiếm của hắn cũng theo đó

chém xuống, đầu của Hùng Bá lập tức bị chém lìa!

Hùng Bá tung hoành giang hồ mười ba năm, và danh vọng đạt đến đỉnh cao vào nửa năm trước, cuối cùng đã bị Bộ Kinh Vân giết chết. "Tuy có sấm ngữ 'Thành cũng bởi Phong Vân, bại cũng bởi Phong Vân', nhưng hai người họ sẽ phản bội thành thù, cũng là do ngươi bức ép." Ngao Tông nhìn thi thể Hùng Bá tự nói.

Gã này cả đời tìm kiếm lời tiên tri trong sấm ngữ, cuối cùng lại tự đẩy mình vào con đường chết.

Chẳng trách Nê Bồ Tát nói, lời tiên tri của hắn chỉ có thể nói một lần, nếu lần thứ hai muốn khám phá thiên cơ, kết quả chỉ có thể là phản tác dụng.

Bộ Kinh Vân nhấc đầu lâu của Hùng Bá lên, sự sung sướng trong lòng khó có thể diễn tả bằng lời, đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy thống khoái vô cùng! "Đại cừu đã báo, đại cừu đã báo!" Bộ Kinh Vân nhìn đầu lâu đẫm máu mà nghiến răng, gầm lên như một con dã thú, nhưng lúc này chỉ hận rằng đã giết hắn quá muộn.

Nếu Hùng Bá sớm chết trong tay hắn, Khổng Từ tuyệt đối sẽ không bị bức tử.

Nhiếp Phong và những người khác nhìn thi thể Hùng Bá, tuy không thống khoái như Bộ Kinh Vân, nhưng ít nhất nỗi phiền muộn đè nặng trong lòng cũng theo đó mà tan biến. "Chuyện này đã giải quyết xong, ta cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại giang hồ nữa, có thể cùng các vị cộng sự là vinh hạnh của ta.

Nhưng tiếp theo ta phải trở về Vô Danh Kiếm Trang.

Nếu có duyên sẽ gặp lại." Vô Danh chắp tay hành lễ với mọi người, tự mình cáo từ. "Bộ Kinh Vân, chúng ta mang thi thể Hùng Bá về Thiên Hạ Hội đi.

Những bang chúng kia trung thành với Hùng Bá, nếu không tận mắt thấy thi thể của hắn, khó mà cam tâm chấp nhận.

Thậm chí khi Hùng Bá không thấy tung tích, họ sẽ tranh đấu với nhau để giành vị trí bang chủ." Nhiếp Phong nhắc nhở. "Được!" Bộ Kinh Vân cũng biết đề nghị của Nhiếp Phong rất đúng.

Hai người ngay tại chỗ đạt được sự đồng thuận, Ngao Tông trong lòng cũng hiểu rõ, chuyện ở nhân giới này đến đây là kết thúc. "Chờ thêm một thời gian nữa, quan viên của Minh Giới hẳn sẽ hoàn toàn chuyển biến, lúc đó ta cũng nên rời đi rồi." Ngao Tông thầm nghĩ.

Nhưng nhanh chóng phát hiện có điều không đúng.

Hai người tuy đã giải quyết Hùng Bá, nhưng thiên mệnh mà họ gánh vác lại không hề biến mất.

E rằng điều này có nghĩa là sóng gió của thế giới này còn lâu mới kết thúc, thậm chí có thể nói, cái chết của Hùng Bá không hề ảnh hưởng đến hướng đi của thế giới, mọi thứ vẫn chưa trở lại đúng quỹ đạo! "Sao lại như vậy?" Ngao Tông có chút nghi hoặc, lại nhìn về phía hai người, chỉ thấy thần sắc họ thả lỏng, hoàn toàn không có chút căng thẳng nào, rõ ràng đã hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của Hùng Bá. "Ngao tiền bối, không biết ngài có dự định gì?" Nhiếp Phong thấy Ngao Tông im lặng không nói, liền tò mò hỏi. "Ta?" Ngao Tông thản nhiên nói: "Ta tạm thời không có dự định gì.

Ta sẽ cùng các ngươi về Thiên Hạ Hội trước, sau đó tính sau." "Được!" Hai người cũng không nghĩ nhiều, dù sao bây giờ Hùng Bá đã bị trừ khử, thiên hạ không thể nào còn ai là đối thủ của họ. .....

Mười ngày sau.

Ba người đi đường chậm rãi cuối cùng cũng đến được trụ sở cũ của Thiên Hạ Hội.

Sau khi Hùng Bá rời khỏi đây, thành trì này lại càng trở nên hoang tàn, trong thành gần như không có bao nhiêu bá tánh thương khách, Bộ Kinh Vân gần như không nhận ra được nơi từng là trụ sở của Thiên Hạ Hội.

Sau khi vào thành, họ thấy khắp nơi đều dán cáo thị truy nã của quan phủ.

Những cáo thị truy nã này đều do triều đình ban hành, mục tiêu truy nã đa số là những cao thủ võ lâm trên giang hồ, nhưng thật kỳ lạ, trước đây chỉ cần những cao thủ võ lâm này không phạm sai lầm quá lớn, triều đình sẽ không bao giờ truy nã.

Còn đối với những bá chủ võ lâm như Hùng Bá, dù có giết người vô số, triều đình cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Chương 1121

Sau khi vào thành, bá tánh thấy hai người Phong Vân tay cầm đao kiếm, đều lũ lượt tránh xa, dường như sợ dính dáng đến họ dù chỉ một chút. "Thật kỳ lạ, ngày thường những người này không như vậy." Bộ Kinh Vân có chút lẩm bẩm.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng đến Thiên Hạ Hội, lại phát hiện cổng lầu ngày thường cực kỳ khí phái đã trở nên điêu tàn, chỉ có tấm biển hiệu Thiên Hạ Hội là được lau chùi sáng bóng.

Xem ra sau khi Hùng Bá rời khỏi đây, cũng không quan tâm nhiều đến nơi này nữa.

Khi Bộ Kinh Vân đẩy cửa lớn bước vào, lại phát hiện căn bản không có mấy bang chúng tiếp tục canh giữ ở đây, chỉ có một vài người bạn cũ ngày trước, và Tần Sương bị đứt một cánh tay. "Sư huynh..." Nhiếp Phong nhìn cánh tay bị đứt của Tần Sương, trong lòng đầy hổ thẹn.

Cánh tay đó ngày trước bị chính hắn chém đứt, đó cũng là chuyện bất đắc dĩ huynh đệ tương tàn. "Không cần như vậy.

Mấy huynh đệ chúng ta ở đây là tốt rồi." Tần Sương lại cười lớn, "Ta nghe nói các ngươi đã xông vào Thiên Hạ Thành, trọng thương bang chủ, bây giờ bang chủ không rõ tung tích rồi." "Ta biết hắn ở đâu." Nhiếp Phong đáp lời, rồi mở một cái túi trước mặt Tần Sương, bên trong đựng chính là đầu của Hùng Bá.

Tần Sương nhìn thấy cảnh này không hề kinh ngạc, dường như đã sớm biết sẽ có ngày này, chỉ im lặng một lúc lâu, rồi thở dài một tiếng. "Lòng người của Thiên Hạ Hội cũng đã tan rã rồi, những bang chúng cũ không muốn giúp bang chủ đi truy sát các ngươi, cũng không

muốn ở lại nơi quỷ quái này chịu khổ, đa số đều đã rời đi.

Ta ở lại đây chỉ là tuân theo mệnh lệnh của bang chủ ngày trước mà thôi." Tần Sương nhận lấy đầu của Hùng Bá, lúc này những thuộc hạ cũ của y cũng lần lượt đến bên cạnh Tần Sương, tuy không nhìn thấy đầu của Hùng Bá, nhưng cũng lờ mờ đoán ra. "Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân.

Từ nay về sau ta sẽ ở lại đây, không can thiệp vào tranh chấp giang hồ nữa." "À, những việc chúng ta làm trước đây, có lẽ đã khiến ngươi phiền lòng, nhưng cũng là bất đắc dĩ, xin hãy lượng thứ." Hai người Phong Vân không nói gì, chỉ khẽ gật đầu tỏ ý đồng ý mọi chuyện đến đây là kết thúc.

Ngao Tông thì từ đầu đến cuối không nói gì, nhưng khi mọi người đang cùng nhau thương thảo về tương lai, Ngao Tông lại phát hiện có một đám người ngựa đang nhanh chóng áp sát Thiên Hạ Hội. "Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân.

Kế hoạch tương lai của các ngươi trong thời gian ngắn có lẽ không thực hiện được đâu, bây giờ có phiền phức rồi." Ngao Tông nhìn ra ngoài cổng lớn của Thiên Hạ Hội, chưa kịp hai người Phong Vân hiểu ý, ngoài cổng đã vang lên tiếng ồn ào và tiếng đao kiếm va chạm khiến họ lập tức căng thẳng. "Ai?" Bộ Kinh Vân theo bản năng định nắm lấy chuôi kiếm, nhưng cổng lớn nhanh chóng bị một cước đá văng, một đám binh lính và quan sai tay cầm đao kiếm trực tiếp xông vào Thiên Hạ Hội, sát khí đằng đằng!

Thấy là quan sai, Bộ Kinh Vân có chút không tiện ra tay, dù sao những người này đều là quan viên triều đình, dù du hiệp giang hồ không quan tâm đến sự quản chế, nhưng cũng không thể tùy ý hành động. "Không biết các vị đến đây có việc gì?

Chúng tôi ở đây đã hơn một năm, không hề làm bất cứ chuyện gì

quá đáng." Tần Sương đứng trước mặt các quan binh, có chút hỏi dò. "Bớt nói nhảm!

Chuyện cũ của Thiên Hạ Hội, sau này ta sẽ từ từ tính sổ.

Hôm nay ta chỉ truy nã một người!" Viên quan binh dẫn đầu rút đao chỉ vào Bộ Kinh Vân, "Người này đã giết cả nhà Hiệp Vương Phủ, gần trăm mạng người chết trong tay hắn, thánh hoàng có lệnh phải bắt hắn, giải về triều đình để chất vấn!" Nói đến đây, Bộ Kinh Vân không khỏi cười lạnh một tiếng, "Thì ra là nhắm vào ta!" Ngao Tông lại ra hiệu cho Bộ Kinh Vân lùi lại, tiến lên nói với viên quan lại kia: "Theo ta được biết, Hiệp Vương Lữ Nghĩa trước khi bị Bộ Kinh Vân hạ độc thủ, đã từng ngang nhiên cướp đoạt mỹ nữ, cướp bóc tài sản của dân gian.

Thậm chí còn bí mật buôn bán vũ khí." "Những thuộc hạ mà hắn nuôi dưỡng, dường như ai nấy tay cũng đều dính đầy máu tươi, những tên khốn đó không bị triều đình xử trí, nhưng ai nấy đều chết không oan.

Vì sao trước đây không bị triều đình bắt giữ?" Viên quan binh nghe lời của Ngao Tông có chút không kiên nhẫn, chỉ giận dữ nói: "Chuyện này có liên quan gì đến ngươi?

Tóm lại Bộ Kinh Vân đã giết nhiều người như vậy, phải chịu tội!" "Bắt hắn cho ta!" Các quan binh đang định tiến lên, Ngao Tông lại vung tay lớn hét lên: "Khoan!" Nhưng những người này căn bản không để ý đến Ngao Tông, đang định xông lên bắt Bộ Kinh Vân thì một cơn cuồng phong thổi thẳng vào mặt, khiến họ không thể không che mặt lùi lại, sức mạnh của cơn cuồng phong thậm chí khiến họ đứng cũng không vững.

Nhưng cơn cuồng phong nhanh chóng dừng lại, mọi người ngơ ngác nhìn nhau không biết phải làm sao, Ngao Tông lại một lần nữa

chất vấn: "Như ngươi nói, Lữ Nghĩa coi mạng người như cỏ rác có thể không quan tâm, nhưng việc Bộ Kinh Vân thay trời hành đạo lại phải quan tâm đến cùng?" Bộ Kinh Vân đương nhiên không phải thay trời hành đạo, Ngao Tông nói vậy chỉ là để chiếm thế thượng phong mà thôi. "Nói nhảm!

Một tên du hiệp giang hồ cũng có tư cách so sánh với Hiệp Vương sao?

Tiểu tử ta nói cho ngươi biết, chuyện này vốn không liên quan đến ngươi, ngươi ở đây nói năng xằng bậy, hôm nay ta bắt cả ngươi đi, xem ta không xử chết ngươi!" Thủ lĩnh quan binh giận tím mặt, nhưng ngay sau đó đột nhiên cảm thấy lồng ngực một trận lạnh lẽo, cúi đầu nhìn xuống thì kinh hãi đến mặt mày trắng bệch!

Ngực của hắn không biết từ lúc nào đã bị xuyên thủng một cách khó hiểu, phảng phất như cơn cuồng phong vừa rồi như một thực thể đã cắt nát cơ thể hắn!

Gã này cuối cùng ngã xuống đất mà chết, thuộc hạ phía sau lại ngơ ngác nhìn nhau không biết phải làm sao.

Thủ lĩnh của họ chết một cách khó hiểu!? "Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong!" Ngao Tông không nói nhiều, chỉ một tiếng gọi, hai người Phong Vân tâm lĩnh thần hội, lập tức rút đao kiếm, "Tiền bối, chuyện nhỏ này không cần ngài ra tay, hai chúng tôi tự mình giải quyết!" "Giết!" Tuy thủ lĩnh đã chết, nhưng những quan binh này căn bản không biết võ công của hai người Phong Vân đáng sợ đến mức nào, lúc này vẫn định xông lên liều mạng bắt hai người về quy án!

Nhưng không ngoài dự liệu, những quan binh không có võ công, chỉ dựa vào một chút dũng khí này nhanh chóng bị giết sạch, không một ai thoát được! "Nhiếp Phong, từ hôm nay ngươi cũng giống như ta, đều trở thành tội phạm bị triều đình truy nã rồi!" Bộ Kinh Vân vẩy

đi vết máu trên kiếm, cười khổ với Nhiếp Phong. "Triều đình vô năng, trở thành tội phạm bị truy nã thì đã sao!" Nhiếp Phong lạnh lùng nói.

Lúc này, Tần Sương đứng trước mặt hai người Phong Vân, cũng không nói nhiều, chỉ nói: "Tuy Hùng Bá đã chết, nhưng uy danh trên giang hồ vẫn còn, ít nhất triều đình không biết hắn đã chết.

Cho nên các ngươi ở lại Thiên Hạ Hội, triều đình tạm thời sẽ không dám phái binh đến bắt, hay là các ngươi tạm thời ở lại Thiên Hạ Hội đi?" Chưa đợi Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong trả lời, Ngao Tông đã lên tiếng trước: "Uy danh của Hùng Bá vẫn còn?

Vậy ta xin hỏi, vì sao những người này vẫn dám chỉ mang theo mấy tên lính nhỏ và nha dịch đến giết?

Cho nên Hùng Bá vừa chết không lâu, nhưng triều đình dám chủ động khiêu khích một bang phái ngày trước khiến họ vô cùng sợ hãi, chắc chắn có thông tin gì đó!" "Đừng nói là Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, ngay cả ta nếu tiếp tục ở lại đây, cũng sẽ bị triều đình thanh trừng, triều đình sẽ không để lại bất kỳ nền tảng nào của Thiên Hạ Hội!" Lời của Ngao Tông khiến Tần Sương không nói nên lời, suy nghĩ một chút cũng thấy có lý.

Từ khi bị đứt một cánh tay, tinh thần của y đã thả lỏng quá lâu, ngay cả tầng này cũng không nghĩ đến! "Vậy tiếp theo, e rằng ngay cả ta cũng phải rời đi?" Tần Sương nhìn về phía mọi người sau lưng, dường như đang xin ý kiến của họ, nhưng mọi người nhanh chóng gật đầu đồng ý với lời của y.

Dù sao không ai muốn chết một cách khó hiểu ở đây, bây giờ Thiên Hạ Hội căn bản không thể chống lại sự vây quét của triều đình. "Không chỉ phải rời đi nhanh chóng, mà còn phải cố gắng che giấu cái chết của Hùng Bá.

Chỉ cần tuyên bố với bên ngoài rằng Hùng Bá tạm thời bị thương

cần nghỉ ngơi một thời gian là được, ngoài ra tuyệt đối không được nhắc đến nhiều!" "Rời khỏi Thiên Hạ Hội cũng đừng quá đột ngột, nếu không cũng sẽ gây ra sự nghi ngờ của người ngoài." Đúng như câu nói ngôn đa tất thất, chỉ cần để giang hồ lưu truyền một tín hiệu như vậy, Hùng Bá không chết, sức uy hiếp của Thiên Hạ Hội sẽ luôn còn đó.

Như vậy đám người Tần Sương sẽ luôn an toàn, tuy rằng lời nói dối không thể duy trì quá lâu. "Đa tạ tiền bối chỉ điểm." Tần Sương gật đầu, quyết định tạm thời lặng lẽ chôn cất đầu của Hùng Bá trong Thiên Hạ Hội.

Đợi sau này mọi chuyện ổn định, sẽ dùng lễ nghi của sư tôn để chôn cất đầu của Hùng Bá một cách đàng hoàng.

Bộ Kinh Vân thì nhíu mày, hắn không có nơi nào tốt để đi như đám người Tần Sương, bây giờ ngay cả hắn cũng là tội phạm mà triều đình truy nã, giữa trời đất này tuyệt đối không có nơi nào để đi. "Tiền bối, ta định sau này sẽ ở lại trong núi, cùng với lăng mộ của Khổng Từ sống cô độc đến già, ở nơi hoang vu hẻo lánh như vậy, ta nghĩ quan phủ sẽ không bắt được ta." Ngao Tông không đồng ý với quan điểm của hắn, nhưng suy nghĩ kỹ lại, người này ngoài việc chống lại triều đình đến cùng ra, dường như cũng không có cách nào khác.

Chẳng lẽ có thể dựa vào sức một mình mà lật đổ cả một vương triều sao?

Ngay cả Hùng Bá toan tính cũng phải mất đến năm năm, mới miễn cưỡng hoàn thành được một nửa bố cục của mình. "Tóm lại ta đi trước, những chuyện này sau này hãy nói!" Ngao Tông chỉ ra hiệu cho mọi người cùng rời đi.

Nhưng chân trước vừa bước ra khỏi Thiên Hạ Hội, sau đó lại phát

hiện ngày càng nhiều người đang tập trung trước cổng Thiên Hạ Hội, và tay cầm đao thương côn bổng, trông có vẻ đều là người trong giang hồ. "Bắc Nhạc Phái, Thiên Nam Bang, còn có Bạch Nham Giáo, sao họ lại đến đây?" Nhiếp Phong lần lượt nhận ra thân phận của những người này qua trang phục, lúc này trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

Chương 1122

Nhưng Ngao Tông lại ra hiệu cho họ đừng làm chim đầu đàn, ba người cùng nhau quan sát trong đám đông xem sau đó sẽ thế nào. "Mời tiền bối Hùng Bá ra nói chuyện!" Một người trông giống thủ lĩnh bang phái không chút kiêng dè rút thanh kiếm bên hông, chỉ vào tấm biển hiệu của Thiên Hạ Hội mà lớn tiếng nói.

Nếu là mấy chục ngày trước, căn bản không có ai dám làm vậy, nhưng lúc này họ đều nhìn tấm biển hiệu của Thiên Hạ Hội với vẻ khinh miệt, phảng phất như nơi này sắp bị san bằng. "Mời tiền bối Hùng Bá ra nói chuyện!" Gã kia lại hét lớn một tiếng, sau lưng thậm chí có người giương cung bắn tên, một mũi tên cắm thẳng vào biển hiệu, hoàn toàn không có chút tôn kính nào. "Các ngươi có ý gì!" Cửa lớn bị đẩy ra từ từ, Tần Sương một mình đi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn những vị khách không mời này. "Không có nguyên nhân gì khác, hôm nay chúng ta chỉ muốn gặp Hùng Bá một lần, dù sao ông ta cũng là võ lâm cộng chủ của chúng ta, chúng ta tự mình đến cửa bái phỏng, lẽ nào không thỏa đáng sao?" Trong lời nói của gã kia xen lẫn ý vị mỉa mai sâu sắc. "Bang chủ ngày thường căn bản không ở đây, lẽ nào các ngươi không biết một năm trước ông ấy vẫn luôn ở Thiên Hạ Thành sao?

Không dám đến Thiên Hạ Thành khiêu khích, lại đến đây?" Dù Tần Sương đã sớm biết chuyện thế nào, nhưng lúc này vẫn có thể giả vờ trấn tĩnh, tâm tính của người này quả thực không phải tầm thường. "Đừng nói với ta ngươi không biết, sớm đã mười ngày trước, Thiên Hạ Thành đã bị Bộ Kinh Vân và những người khác phá hủy toàn bộ rồi, những bang chúng kia càng tan tác như chim vỡ tổ!" "Hùng Bá cũng bị trọng thương, đến nay hạ lạc không rõ, ta đoán bây

giờ Hùng Bá hẳn là đang ở trong Thiên Hạ Hội chữa thương đi?" Lời nói của người đó gây ra một trận cười nhạo không có ý tốt, Tần Sương vẫn mặt không đổi sắc, biết rằng bây giờ cũng không thể tiếp tục che giấu được nữa, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường: "Ngươi đoán không sai, bang chủ hiện tại đang ở trong Thiên Hạ Hội chữa thương.

Nhưng ta phải nhắc nhở các vị một câu, dù bang chủ có bị thương, cũng không phải là những con cá tạp các ngươi có thể tùy ý nhào nặn.

Nếu cố chấp tự tìm khổ, mất mạng cũng khó trách!" Không thể không nói, màn trình diễn nghiêm nghị bên trong giả dối của Tần Sương quả thực không tồi, ngay cả Ngao Tông cũng gật đầu khen ngợi, nhưng không ngờ thái độ của y lại gây ra một trận cười vang bên dưới! "Thật buồn cười chết mất!

Những người của Thiên Hạ Hội này ngay cả lúc này cũng dựa vào danh tiếng của một người chết để bảo vệ mạng sống à!" "Hùng Bá nếu dưới suối vàng có biết, chỉ mới chết mấy ngày mà cả Thiên Hạ Hội đã sắp tan đàn xẻ nghé, thật không biết sẽ có cảm nghĩ gì!" "Hôm nay ta sẽ phá hủy cả Thiên Hạ Hội, xem Hùng Bá đó có thể từ trong quan tài nhảy ra không!" .....

Thái độ và tiếng cười nhạo của mọi người, rõ ràng đã sớm biết tin Hùng Bá đã chết.

Tần Sương vô cùng khó hiểu, nhìn về phía Bộ Kinh Vân trong đám đông, người sau chỉ lắc đầu tỏ ý không biết.

Hắn căn bản không tiết lộ tin tức cái chết của Hùng Bá, tất cả những người có mặt lúc đó đều đã chết trong tay hắn.

Vô Danh cũng không thể nào nhanh chóng truyền tin tức về, người này căn bản không hòa nhập với giang hồ, dù có biết tin tức cũng sẽ giữ mồm giữ miệng. "Nếu các hạ không tránh ra, hôm nay chúng tôi sẽ xông vào." Bang chủ Bạch Nham Bang Cao Lâm Thiên dùng trường

kiếm trong tay chỉ vào Tần Sương, "Nể tình ngày thường ngươi đối với những bang phái phụ thuộc chúng ta có nhiều chiếu cố, ta sẽ không làm ngươi bị thương, nhưng nếu nhất định phải cản đường ta, đừng trách chúng ta hôm nay đại khai sát giới!" Lời nói của người này gây ra một trận hưởng ứng trong đám đông, Tần Sương im lặng một lát, rồi hỏi: "Rốt cuộc các ngươi muốn thế nào?" Cao Lâm Thiên giận dữ nói: "Lão vương bát đản đó ngày thường đối với chúng ta bạc bẽo.

Hôm nay chúng ta cũng không có yêu cầu quá đáng, chỉ cần lấy hết tất cả bí kíp võ công trong tàng thư các của Thiên Hạ Hội ra, chúng ta sẽ tự động lui đi!" Thì ra những người này nhắm vào nền tảng của Thiên Hạ Hội, nhưng Tần Sương vẫn không chịu lùi bước, "Các vị, bang chủ sai, ta nguyện ý thay ông ấy gánh vác.

Tuy ta biết không thể ngăn cản các vị xông vào Thiên Hạ Hội, nhưng ta không thể trơ mắt nhìn nền tảng cuối cùng của Thiên Hạ Hội bị hủy hoại." "Nếu các vị nhất định phải xông vào, trước tiên hãy chém đầu ta ở đây rồi hãy tính." Thấy Tần Sương không biết điều như vậy, mọi người giận tím mặt, họ không phải là những người thiện nam tín nữ, nếu không cũng sẽ không ngay lập tức chuẩn bị thừa nước đục thả câu sau khi Hùng Bá chết. "Mẹ kiếp, là Hùng Bá nợ ta, đừng trách ta ra tay không lưu tình.

Hôm nay ta sẽ chiều theo ý ngươi!" Cao Lâm Thiên không nói nửa lời nhảm nhí, gã này trực tiếp giơ trường kiếm mạnh mẽ ném về phía đầu Tần Sương!

Tần Sương căn bản không có ý định né tránh, chỉ đứng đó trơ mắt nhìn trường kiếm sắp xuyên qua lồng ngực, nhưng ngay sau đó Bộ Kinh Vân liền từ trong đám đông bộc phát, mạnh mẽ tiến lên một cước đá văng trường kiếm! "Cút hết cho ta!!" Dưới một tiếng hiệu lệnh của Ngao Tông, mọi người còn chưa kịp nhìn thấy bản tôn của y, đã cảm thấy cơ thể như bị một cây búa lớn nện mạnh vào, đau đớn

khó chịu, đồng thời dường như sự sợ hãi từ sâu trong linh hồn lan tỏa trong lòng, từng người một quỳ xuống đất, không dám nhúc nhích!

Trong đám đông đang quỳ lạy, chỉ có ba người Ngao Tông đứng thẳng, mọi người lập tức nhận ra ba người họ. "Ngươi?!" Khi mọi người nhìn rõ, đều kinh hãi đến run rẩy không ngừng.

Không phải vì uy danh của Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, mà là nếu Ngao Tông ở đây, họ thậm chí còn không dám đến!

Tuy danh hiệu của Ngao Tông trên giang hồ là một bí ẩn, nhưng trong trận chiến ở Thiên Hạ Thành, y đã dùng sức một mình đóng băng cả tòa pháo đài, thủ đoạn kinh người đó đã nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ, không ai không kinh hãi!

Thậm chí có lời đồn Hùng Bá đã chết trong tay Ngao Tông, sau đó tuy không biết danh hiệu của Ngao Tông, nhưng giang hồ cũng lưu truyền đại danh "Thần Bí Khách", danh hiệu thậm chí còn vượt xa Hùng Bá.

Nếu biết hôm nay có Ngao Tông và những người khác ở đây, dù có thêm mười lá gan cũng không thể đến đây khiêu khích! "Các vị thật nể mặt, đối với ta hành đại lễ như vậy." Ngao Tông nhìn đám đông đang quỳ xung quanh, khinh thường mỉa mai một tiếng, "Định quỳ ở đây bao lâu?" Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức như tỉnh mộng, đồng loạt hoảng hốt bỏ chạy, cũng không còn trật tự như lúc đến, từng người một thảm hại như chó nhà có tang. "Đứng lại." Cao Lâm Thiên đang cùng đám đông chạy trốn đột nhiên toàn thân cứng đờ, vừa rồi hắn đã nghe rõ ràng Ngao Tông đang gọi mình. "Không biết tiền bối có gì phân phó?" Cao Lâm Thiên cẩn thận hỏi, nhưng trán hắn vẫn không ngừng đổ mồ hôi, thậm chí cơ thể cũng đang run rẩy có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Gan nhỏ như vậy, còn đi lại giang hồ, thậm chí còn trở thành bang chủ?" Ngao Tông nhìn vẻ mặt nhát gan của hắn

không khỏi nhíu mày, gan của gã này cũng quá nhỏ rồi.

Cao Lâm Thiên miễn cưỡng nở một nụ cười với Ngao Tông, nhưng lắp bắp không nói được một câu, trong lòng chỉ kêu khổ không thôi, muốn nhanh chóng chạy trốn. "Được rồi, không cần nói nhảm!

Ta chỉ muốn biết làm thế nào ngươi biết được tin Hùng Bá đã chết?" Ngao Tông chất vấn.

Cao Lâm Thiên lắp bắp hồi lâu, mới miễn cưỡng nói được một câu hoàn chỉnh: "Là... là Đoạn Lãng...

Đoạn Lãng nói cho tôi biết tin này, nếu không tôi cũng không dám..." "Đoạn Lãng?!" Bộ Kinh Vân lập tức tiến lên túm lấy cổ áo Cao Lâm Thiên, lớn tiếng chất vấn: "Làm sao hắn biết được tin này?

Hắn không thể nào biết được tin Hùng Bá đã chết!" Cao Lâm Thiên làm sao biết được sâu xa như vậy, bị Bộ Kinh Vân ép hỏi càng thêm căng thẳng, chỉ run rẩy nói: "Tôi cũng không biết...

Mấy ngày trước hắn gửi thư cho chúng tôi, nói rằng Hùng Bá đã chết, nếu muốn lấy di sản của Thiên Hạ Hội thì phải nhanh lên..." Lúc đầu không ai dám tin tin tức này, vạn nhất Hùng Bá không chết, mà lại ngơ ngác chạy thẳng đến Thiên Hạ Hội, thì chẳng phải là không sống nổi sao?

Nhưng đúng lúc đó, lại có tin tức Hùng Bá ở Thiên Hạ Thành đại bại, thậm chí bị thương nặng, còn có cao thủ như Ngao Tông trực tiếp đóng băng cả pháo đài!

Khi tin tức được xác định, gần như tất cả mọi người đều khẳng định Hùng Bá e rằng đã chết, vì vậy mới dám to gan đến đây tranh đoạt tất cả công pháp, tài bảo trong Thiên Hạ Hội trước khi người khác ra tay.

Phản ứng của Tần Sương cũng đã chứng thực suy đoán của họ,

chỉ là họ căn bản không ngờ Bộ Kinh Vân, người ngày trước bị Hùng Bá truy sát khắp thế giới, lại ra mặt bảo vệ Tần Sương.

Ngao Tông nhíu mày, y biết Đoạn Lãng tuyệt đối không thể nào biết được tin tức này, lại không tận mắt thấy Hùng Bá bị giết.

Hơn nữa trước đó đi đường, những lời đồn giang hồ mà họ nghe được đều là Hùng Bá đã im hơi lặng tiếng, không ai dám nói Hùng Bá đã chết.

Nhưng, Ngao Tông đột nhiên liên kết với những quan sai đến cửa trước đó, trong lòng đột nhiên hiểu ra. "Ta đoán Đoạn Lãng vốn không biết Hùng Bá bây giờ sống hay chết!" Ngao Tông một lời nói toạc thiên cơ, "Đoạn Lãng muốn thử xem Hùng Bá sống hay chết, cho nên mới tiết lộ tin tức cho những kẻ ngu xuẩn này, thật thật giả giả để các ngươi lầm tưởng Hùng Bá thật sự đã chết!" Nhiếp Phong lập tức hiểu ý Ngao Tông, "Thì ra là vậy!

Hắn có thể để những kẻ ngu xuẩn này thử, để xác thực suy đoán của mình.

Cách làm của người này thật chu đáo, bây giờ xem ra đã thành công rồi." Bộ Kinh Vân cúi đầu im lặng, bây giờ hắn thật sự cảm thấy ngày càng không nhận ra người huynh đệ tốt từ nhỏ đến lớn này nữa.

Đoạn Lãng của hắn căn bản không thể có nhiều mưu kế như vậy, thậm chí có chút hữu dũng vô mưu, nhưng chỉ một năm sau đã hoàn toàn thay đổi như hai người khác nhau. "Lẽ nào gã này muốn nhân cơ hội này chiếm đoạt cơ nghiệp của Thiên Hạ Hội?

Nhưng làm như vậy, chậm một bước cũng không được gì." Tần Sương có chút tự nói.

Ngao Tông trầm ngâm một lát, rồi tự nói: "Chuyện đã đến nước này, cũng không có gì tốt để nói.

Phải cẩn thận, lần này triều đình phái người bắt Bộ Kinh Vân, ta cảm thấy cũng không phải là trùng hợp." Ngao Tông biết triều đình khó có thể gây ra uy hiếp cho Bộ Kinh Vân, hoàng thất càng không thể nào tốn nhiều tinh lực và tài lực để truy sát một mình Bộ Kinh Vân.

Nhưng nếu hoàng thất có thể nhận được sự trợ giúp cực mạnh, có lẽ mọi chuyện sẽ không giống như vậy...

Chương 1123

"Tiền bối, bây giờ ta chỉ muốn quay về hang băng ở cùng với mộ của Khổng Từ, sống hết phần đời còn lại." Bộ Kinh Vân không muốn suy nghĩ nhiều về những chuyện này, chỉ đơn thuần cho rằng chỉ cần rút lui khỏi giang hồ, mọi chuyện sẽ đến đây là kết thúc. "Ngươi muốn rút lui khỏi giang hồ, nhưng không có nghĩa là có người chịu để ngươi rời đi." Ngao Tông phủ định quan điểm của hắn, "Nếu không muốn vì nguyên nhân của ngươi mà mộ của Khổng Từ bị phá hủy, tuyệt đối đừng quay về nơi cũ!" Bộ Kinh Vân tuy lỗ mãng, nhưng không phải kẻ ngốc, ý nghĩa sâu xa trong câu nói này hắn lập tức hiểu ra. "Vậy chúng ta bây giờ phải làm thế nào?" Bộ Kinh Vân không hiểu.

Ngao Tông suy nghĩ một lát, đột nhiên hỏi lại Nhiếp Phong: "Ngươi có câu trả lời rồi chứ?" Nhiếp Phong hơi sững sờ, nhưng sau đó vô cùng quả quyết gật đầu, "Chúng ta không cần đi đâu cả, Đoạn Lãng chắc chắn sẽ lại đến đây, chỉ cần ở đây chờ đợi, chắc chắn sẽ thấy hắn!" Tuy nhiên bề ngoài Thiên Hạ Hội có những công pháp bí tịch và tài bảo giá trị nhất được trưng ra, nhưng thực tế không phải vậy.

Thiên Hạ Hội tuy không có quy mô hoành tráng như Thiên Hạ Thành, nhưng dù sao cũng là nơi Hùng Bá đã kinh doanh suốt mười ba năm, dưới lòng đất có vô số mật đạo và kho tàng ẩn giấu chằng chịt.

Những vật phẩm cất giữ bên trong đều là trân bảo mà Hùng Bá thu thập được từ khắp nơi trên giang hồ trong mười ba năm qua, trong đó có cả vũ khí, công pháp bí tịch, thậm chí có thể có cả những thứ không thuộc về Đông Doanh.

Những thứ đó chỉ có Tần Sương biết, nhưng nếu đào sâu ba thước, ép buộc tìm ra những thứ đó cũng không phải là không thể.

Rõ ràng, thứ mà Đoạn Lãng đang nhòm ngó chính là chúng.

"Có thể hủy hết những thứ đó không?" Nhiếp Phong lập tức hỏi Tần Sương.

Dù những thứ đó vô cùng quý giá, hủy hết thì rất đáng tiếc, nhưng một khi rơi vào tay Đoạn Lãng, hắn chắc chắn sẽ dùng những tài nguyên đó để tìm mọi cách đối phó với Phong Vân hai người.

Tuy Hùng Bá đã chết, nhưng mối thù giữa ba người không thể hóa giải, e rằng chỉ có cái chết mới có thể kết thúc.

"Việc gì phải hủy đi!

Chẳng bằng ta trực tiếp vào trong, lấy hết mọi thứ ra, dứt khoát thành lập một bang phái, truy sát Đoạn Lãng đến tận chân trời góc biển!" Bộ Kinh Vân cảm thấy cách làm này quá lãng phí.

Nhưng Tần Sương chỉ lắc đầu đáp lại: "Hùng Bá đã dùng nước thép nóng chảy bịt kín hoàn toàn lối vào địa đạo, trừ khi có một công trình khai quật cực lớn, nếu không ta không thể vào được.

Ít nhất trong thời gian ngắn là không thể." Nhiếp Phong nhíu mày, Đoạn Lãng không biết lúc nào sẽ đến, với mức độ cẩn trọng của kẻ này hiện nay, hắn tuyệt đối không thể một mình đến đây mạo hiểm.

Ít nhất hắn chắc chắn sẽ mang theo một lực lượng trợ giúp đáng kể, như vậy thì khó rồi.

Bất luận thế nào, những thứ đó tuyệt đối không thể rơi vào tay Tần Sương.

"Nếu đã như vậy, ta không đi đâu cả, ở lại đây!" Nhiếp Phong lập tức nói: "Bộ Kinh Vân, ngươi ra ngoài tạm thời lánh nạn một thời

gian, nhưng đừng đi quá xa, nếu ta cần giúp đỡ thì tốt nhất có thể nhanh chóng quay lại." Bộ Kinh Vân tự nhiên hiểu rõ, "Vậy ta tạm thời quay về băng động xem Khổng Từ thế nào, nếu có tin tức, ngươi cứ dùng bồ câu đưa thư, nửa ngày ta cũng có thể nhận được." Bộ Kinh Vân sau đó lập tức lên đường, Ngao Tông nhất thời cũng không có nơi nào tốt để đi, bèn quyết định ở lại đây trước, xem tiếp theo sẽ đối phó thế nào.

Khi quay lại tổng đàn Thiên Hạ Hội, hắn lại phát hiện số người ít ỏi còn lại trong bang vừa rồi lại lén lút bỏ trốn mất quá nửa, cả Thiên Hạ Hội nhìn quanh trống không, thật sự hoang vắng.

Ngao Tông hỏi Tần Sương tìm một gian tĩnh thất, sau đó bố trí một đạo kết giới bên trong, ngăn cản bất kỳ ai tiến vào.

Trong tĩnh thất, Ngao Tông không tốn chút sức lực nào đã phá vỡ thông đạo giữa Minh Giới và Nhân Giới.

Hắn bây giờ là Minh Giới chi chủ tuyệt đối của thế giới này, việc đi lại giữa hai giới không thành vấn đề.

Lúc này Minh Giới vẫn còn hoang tàn đổ nát, chỉ là sau khi được Ngao Tông cai quản, nơi đây đã thay đổi hoàn toàn vẻ hoang vu trước đó, những vết nứt trên mặt đất dần khép lại, thậm chí còn mọc ra một số loài thực vật kỳ hình dị dạng.

Có Ngao Tông không ngừng cung cấp U Minh chi lực khổng lồ cho thế giới này, chỉ cần mấy trăm năm, nơi đây sẽ dần dần sinh ra Minh tộc nhân, đến lúc đó thế giới này sẽ có sự phồn vinh mà Minh Giới nên có.

Ngao Tông sau đó xòe bàn tay ra, một vong hồn hiện ra trong tay hắn, vẻ mặt ủ rũ.

Vong hồn chính là gã thư sinh bị Ngao Tông giết mấy ngày trước,

hồn phách của hắn vẫn được Ngao Tông giữ nguyên vẹn.

"Đại nhân... cho ta một cái chết thống khoái đi!" Thư sinh từ sau khi mất đi thân thể, hồn phách chỉ có thể sống lay lắt, sức mạnh dần dần trôi đi khiến hắn khổ không tả xiết.

Ban đầu hắn còn ôm hy vọng có thể tạm thời sống sót, nhưng nhanh chóng phát hiện ra Ngao Tông mạnh mẽ đến mức nào, vượt xa dự liệu, người này lại là Minh Giới chi chủ!

Trong lòng hối hận vô cùng, hắn chỉ mong người này có thể đại phát từ bi cho hắn nhanh chóng đầu thai chuyển thế, không cần phải chịu dày vò như bây giờ.

"Yên tâm, ở chỗ ta cuối cùng ngươi cũng sẽ chết.

Dù sao thì lúc đầu ngươi đã động sát tâm với ta, ta sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào có ý định giết ta." Ngao Tông nở một nụ cười lạnh lẽo, sát ý trong đó khiến kẻ khác phải kinh hồn bạt vía.

Ngao Tông sau đó ném hồn phách của gã vào Minh Giới, lúc này gã đã hoàn toàn bị tước đoạt toàn bộ âm khí, chỉ còn là một thể năng lượng vẫn còn ý thức mà thôi.

Khi xuất hiện như vậy trong Minh Giới, những quỷ hồn bình thường đang phiêu đãng vô định giữa đất trời lập tức như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, điên cuồng lao đến nuốt chửng hồn phách của gã!

Tiếng kêu thảm thiết của gã lập tức bị nhấn chìm trong đám quỷ hồn, cảm giác bị vạn quỷ gặm nhấm căn bản không thể dùng lời diễn tả, huống chi là nỗi đau đớn trực tiếp lên hồn phách!

Chỉ trong chốc lát, hồn phách của gã đã bị gặm sạch, ngay cả chút ý thức cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tan, gã này bây giờ đã triệt để hồn phi phách tán.

Những quỷ hồn đói khát này sau khi ăn sạch vẫn còn thèm thuồng, thậm chí bắt đầu tàn sát lẫn nhau, nhất thời tiếng quỷ khóc sói tru không ngớt bên tai.

"Dừng lại." Ngao Tông có vẻ không vui khi thấy cảnh tàn sát lẫn nhau, nhàn nhạt ra lệnh, ngay khoảnh khắc tiếp theo, những quỷ hồn này từng con một trở nên ngoan ngoãn hơn cả chó, lần lượt quỳ xuống trước mặt Ngao Tông.

Ngao Tông nhìn những quỷ hồn năng lực yếu kém này, lập tức mất hứng thú, những gã này đối với hắn thật sự vô dụng.

Nhưng cũng phải, Minh Giới này bây giờ rất yếu nhỏ, không thể nào có Minh tộc quá mạnh được.

Suy nghĩ hồi lâu, Ngao Tông để lại một luồng U Minh chi lực vô cùng tinh thuần trong thế giới này, để nó có thể ngày đêm tích lũy, không ngừng ảnh hưởng đến những quỷ hồn phiêu đãng trong Minh Giới.

Chẳng bao lâu nữa, chúng sẽ bị U Minh chi lực âm thầm thay đổi, chuyển hóa thành Minh tộc chân chính, đến lúc đó cả Minh Giới sẽ trở nên thú vị hơn.

Cùng lúc đó, Ngao Tông nghĩ đến Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, nếu hai người này cũng chuyển hóa thành Minh tộc nhân, để họ quản lý Minh Giới này dường như cũng rất tốt.

"Sau này hãy nói..." ...Một ngày sau, Bộ Kinh Vân lại quay về bên ngoài băng động.

Lúc này, băng động đã bị bịt kín hoàn toàn.

Đó là do khi Bộ Kinh Vân rời đi, sợ thi thể Khổng Từ bị kinh động, nên đã để lại một tảng đá lớn chặn lại.

Lúc này Bộ Kinh Vân nhìn tảng đá, trong lòng do dự một lát,

nhưng đã kìm nén ý định của mình.

Bây giờ mọi chuyện vẫn chưa ngã ngũ, cũng không biết tiếp theo sẽ ở lại đây bao lâu, nếu rời đi quá lâu sẽ không thể chăm sóc.

"Thôi, tạm thời cứ như vậy đi." Bộ Kinh Vân thở dài một tiếng, sau đó lấy ra bọc vải chứa đầu của Hùng Bá, đặt trước mộ Khổng Từ.

Bộ Kinh Vân vốn định đặt đầu xuống rồi rời đi, nhưng vừa mới đứng dậy, đã đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng kình phong sắc bén ập tới.

Bộ Kinh Vân kinh hãi, vội vàng né tránh, nhưng mũi tên bắn tới lại trúng ngay vào đầu lâu còn sót lại của Hùng Bá!

Bộ Kinh Vân ngay lập tức nhận ra kẻ đến không có ý tốt, nhanh chóng rút Tuyệt Thế Hảo Kiếm từ sau lưng, "Kẻ nào đánh lén ta?

Tự mình cút ra đây!" "Hừ!" Một tiếng cười lạnh vang lên, sau đó rừng thông xung quanh khẽ động, từng bóng người một hiện ra từ trong bụi cỏ, tay cầm cung tên, eo đeo trường đao, ai nấy đều sát khí đằng đằng.

Kẻ cầm đầu trong số đó chính là người quen cũ của Bộ Kinh Vân, Đoạn Lãng.

Lúc này Đoạn Lãng đã hoàn toàn khác trước, trên người mặc một bộ áo giáp cực kỳ đắt tiền và hoa lệ, thần thái cũng trở nên đầy vẻ miệt thị, dường như hoàn toàn cho rằng Bộ Kinh Vân trước mắt không đáng để so sánh với mình.

"Đã lâu không gặp.

Chuyện ngươi làm không tệ, thật sự đã giết được Hùng Bá." Đoạn Lãng chậm rãi bước tới, nhìn Bộ Kinh Vân đầy ẩn ý, "Thực ra theo kế hoạch của ta, sớm muộn gì Hùng Bá cũng phải chết trong tay ta.

Chương 1124

Nhưng ngươi đã giúp kế hoạch của ta sớm hơn rất nhiều, giúp ta một việc không nhỏ.” “Kế hoạch?

Tìm mấy kẻ tay sai quèn này, âm thầm giết Hùng Bá sao?

Khả năng thành công của kế hoạch đó dường như không lớn lắm đâu.” Bộ Kinh Vân không hề che giấu sự khinh miệt.

Kẻ tay sai quèn dĩ nhiên không phải là những kẻ này.

Lúc này, đám người đứng sau Đoạn Lãng, chỉ cần phán đoán từ khí tức cũng biết chắc chắn đều là cao thủ.

Dù thế nào, Bộ Kinh Vân muốn thoát khỏi vòng vây của những người này thật sự có chút khó khăn.

“Nhờ phúc của ngươi.

Ta đã thu nhận không ít tay sai từ đám tàn quân của Hùng Bá.

Những người đó không ngoài dự đoán đều hận ngươi đến tận xương tủy, ha ha...” Đoạn Lãng không nói nhảm nữa, chỉ phất tay một cái, những cao thủ kia lập tức giương cung tên, trong nháy mắt một loạt tên bắn xuống!

Mũi tên không hề đơn giản, những cao thủ võ lâm này đã truyền một luồng chân khí vào mũi tên, dù không rõ ràng nhưng Bộ Kinh Vân có thể cảm nhận được rất chân thực!

Nếu bị những mũi tên này bắn trúng, thân thể chắc chắn sẽ bị xuyên thủng ngay lập tức.

Bộ Kinh Vân lập tức kích phát Tuyệt Thế Hảo Kiếm, chém ra một đạo kiếm khí cuồn cuộn đẩy lùi những mũi tên đó.

Cũng ngay lúc này, Bộ Kinh Vân nhìn quanh, lập tức thấy bên cạnh mình có một lỗ hổng trong vòng vây, liền lập tức lao đến định thoát thân từ đó.

Tuy Bộ Kinh Vân rất muốn giết Đoạn Lãng trước cho hả giận, nhưng tình thế trước mắt rõ ràng không phải lúc để lỗ mãng, giữ mạng là quan trọng nhất.

"Để hắn lại cho ta!" Đoạn Lãng dường như đã sớm đoán được hành động này của Bộ Kinh Vân, phất tay một cái, Bộ Kinh Vân lập tức nghe thấy tiếng đá lớn lăn xuống từ trên đỉnh đầu, lúc này mới phát hiện có một tảng đá khổng lồ đang rơi xuống ngay trên đầu mình.

Vào thời khắc sinh tử, Bộ Kinh Vân căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể như con thú bị dồn vào đường cùng, giơ Tuyệt Thế Hảo Kiếm lên định dùng nó để đối đầu trực diện với tảng đá!

Vào giây phút sinh tử, nỗi tuyệt vọng trong lòng Bộ Kinh Vân khó có thể nói thành lời, nhưng ý chí cầu sinh cực kỳ mãnh liệt khiến hắn không thể không làm vậy, cho dù bị tảng đá nghiền nát cũng chỉ có thể làm thế.

Nào ngờ, ngay khoảnh khắc sinh tử một giây ngàn cân treo sợi tóc, phong ấn trên Tuyệt Thế Hảo Kiếm tự động vỡ ra, sức mạnh từ trong kiếm không ngừng tuôn vào cơ thể Bộ Kinh Vân, trong phút chốc hắn cảm thấy như được thay da đổi thịt!

Bộ Kinh Vân gầm lên một tiếng, từ Tuyệt Thế Hảo Kiếm bắn ra một đạo kiếm khí uy lực cuồng bạo, trong nháy mắt phá hủy tảng đá, những mảnh đá vỡ bay ra mang theo sức mạnh chưa hề bị hóa giải bắn tung tóe khắp nơi, đập vào vách đá tạo ra vô số hố sâu chi chít.

"Quả nhiên là Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Đoạn Lãng kinh ngạc, nhưng cũng lập tức chuẩn bị, rút Hỏa Lân Kiếm ra, chĩa thẳng mũi kiếm về phía Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân hít sâu một hơi, biết rằng tiếp theo mình có thể sẽ dần dần phát cuồng, chỉ hy vọng có thể vào giây phút cuối cùng kéo Đoạn Lãng cùng xuống hoàng tuyền.

Nhưng kỳ lạ là, hắn mãi không đợi đến khoảnh khắc mất đi lý trí, ngược lại sức mạnh từ trong kiếm không ngừng cuộn trào trong cơ thể, căn bản không tốn bao nhiêu sức lực đã dần dần chịu đựng được toàn bộ sức mạnh từ Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Bộ Kinh Vân nhanh chóng hiểu ra, vì đã giết được Hùng Bá, mối thù cả đời đã hoàn toàn tan biến, đến hôm nay, trong lòng hắn không còn ràng buộc quá sâu sắc nữa.

Tuy với Đoạn Lãng cũng có thù hận, nhưng còn lâu mới đạt đến cảnh giới không chết không thôi như với Hùng Bá.

Cứ như vậy, tâm kết không còn, ngược lại hắn không còn e sợ sự kích động nội tâm từ Tuyệt Thế Hảo Kiếm, do đó cũng sẽ không bị thanh kiếm này bóp méo tâm trí.

"Đoạn Lãng, ngươi chắc chắn muốn so tài với ta một phen?" Bộ Kinh Vân hít sâu một hơi, uy lực của Tuyệt Thế Hảo Kiếm không cần phải nói nhiều, lúc này hắn tuyệt đối không tin mình là đối thủ của Đoạn Lãng.

"Ta biết ngươi có Tuyệt Thế Hảo Kiếm, nhưng không có nghĩa là hôm nay ngươi có thể sống sót." Đoạn Lãng cười lạnh một tiếng, những cao thủ đi cùng hắn lập tức vây quanh, rõ ràng không có ý định đánh tay đôi.

"Những quan sai đến Thiên Hạ Hội bắt ta, có liên quan đến ngươi phải không?" Bộ Kinh Vân chất vấn.

"Ta chỉ tiết lộ hành tung của ngươi thôi.

Còn việc họ có không biết sống chết đi bắt ngươi hay không,

không liên quan đến ta.

Dù sao ta chỉ xác nhận tin Hùng Bá đã chết." Nụ cười của Đoạn Lãng càng lúc càng trở nên âm hiểm, "Tóm lại, ngươi cứ yên tâm.

Sau khi ngươi chết, ta sẽ cho ngươi và Khổng Từ hợp táng cùng một chỗ, ta đại phát thiện tâm một lần, thế nào?" Bộ Kinh Vân không nói nhảm nữa, trực tiếp vung Tuyệt Thế Hảo Kiếm lao về phía Đoạn Lãng, lúc này trong lòng hắn chỉ có sự căm ghét và phẫn nộ khó có thể diễn tả!

Cùng với một trận đao quang kiếm ảnh lóe lên, cuộc chiến giữa hai người bắt đầu, đồng thời tất cả các cao thủ xung quanh cũng gia nhập trận chiến, chỉ để có thể giết chết hoàn toàn Bộ Kinh Vân tại đây! ...

Khi Ngao Tông một lần nữa bước ra khỏi tĩnh thất, hắn mới chợt nhận ra đã trôi qua đúng ba ngày.

Nhưng ngay lúc đẩy cửa ra, hắn lại tình cờ thấy Nhiếp Phong đang đứng gác bên ngoài, thấy hắn ra ngoài thì mừng rỡ vô cùng: "Tiền bối!" "Có chuyện gì à?" Ngao Tông thấy vẻ mặt lo lắng của gã này, trong lòng mơ hồ đoán ra được đôi chút, "Không liên lạc được với Bộ Kinh Vân?" Nhiếp Phong khẽ gật đầu, "Hôm qua, có người trong bang nói với Tần Sương, thấy Đoạn Lãng dường như xuất hiện ở ngoài thành, nhưng kẻ này không vào thành.

Ta vốn định ngay lập tức dùng bồ câu đưa thư gọi Bộ Kinh Vân về, nhưng đến giờ vẫn chưa có hồi âm." "Vậy sao không lập tức đi tìm?" Không cần nói cũng biết, Ngao Tông có thể mơ hồ đoán ra Bộ Kinh Vân lúc này chắc đã gặp chuyện không may.

Hầu như có thể khẳng định, Bộ Kinh Vân e rằng đã gặp phải đám người Đoạn Lãng và bị chúng cầm chân, thậm chí xảy ra chuyện bất trắc cũng không biết chừng!

Nhưng, Ngao Tông không quá lo lắng, đối với Bộ Kinh Vân hắn tự có hậu chiêu.

Hắn đã đặc biệt nới lỏng cấm chế đối với Tuyệt Thế Hảo Kiếm, nếu Bộ Kinh Vân thật sự rơi vào tuyệt cảnh, cấm chế của Tuyệt Thế Hảo Kiếm tự nhiên sẽ được giải trừ.

Với tâm cảnh của Bộ Kinh Vân hiện nay, hắn có thể trong thời gian ngắn điều khiển Tuyệt Thế Hảo Kiếm mà không bị phản phệ.

"Tiền bối, có thể mời ngài ra tay giúp đỡ, tìm kiếm tung tích của Bộ Kinh Vân được không?

Hôm qua có bang chúng đến băng động ở hậu sơn tìm, nhưng ở đó chỉ có dấu vết giao đấu, hoàn toàn không thấy một bóng người nào." Giọng Nhiếp Phong càng lúc càng lo lắng.

Hắn rất lo Bộ Kinh Vân đã gặp phải độc thủ, nếu không có kết giới ngăn cản, hắn đã tìm Ngao Tông giúp đỡ từ hôm qua.

"Ta thấy chưa chắc." Ngao Tông có chút tin tưởng vào Bộ Kinh Vân, triển khai thần thức, trong nháy mắt đã bao trùm phương viên mấy trăm dặm, mọi ngọn cỏ lay động trong phạm vi đều bị Ngao Tông cảm nhận rõ ràng.

Trong phạm vi đó, Ngao Tông trong nháy mắt đã tìm thấy nơi ở của Bộ Kinh Vân, gã này lúc này đang trốn trong hậu sơn.

Dù bị thương, nhưng không nghiêm trọng, hắn đang luồn lách trong núi để tránh sự truy kích của đám người Đoạn Lãng, tạm thời xem ra không có gì đáng ngại.

Nhưng phiền phức mà Nhiếp Phong và những người khác sắp phải đối mặt lại nghiêm trọng hơn Bộ Kinh Vân rất nhiều.

Ngoài thành có một đội quân gần vạn người đang áp sát, và đã phong tỏa tất cả các cửa ải có thể trốn thoát trong thành, hoàn toàn

chặn đứng mọi đường lui.

Nếu một vạn người tràn vào thành, Nhiếp Phong và những người khác e rằng có mọc cánh cũng khó thoát, làm sao có thể chống lại được dòng lũ áo giáp của gần vạn người!

Dù Nhiếp Phong có Tuyết Ẩm Đao trong tay, và Phong Thần Thối đã luyện đến xuất thần nhập hóa, nhưng hắn vẫn chỉ là một phàm nhân tu luyện võ học gần đến đỉnh phong.

Chỉ cần chưa siêu thoát khỏi phàm nhân, chắc chắn sẽ không tránh khỏi bị số lượng tuyệt đối nghiền chết.

"Chuyện của Bộ Kinh Vân tạm thời có thể yên tâm.

Ngược lại, phiền phức mà các ngươi sắp phải đối mặt không nhỏ đâu." Ngao Tông đem chuyện quân đội áp sát nói cho Nhiếp Phong, người sau lập tức kinh hãi thất sắc!

Nơi Thiên Hạ Hội tọa lạc là một tòa thành nhỏ, triều đình muốn tiếp quản lại nơi này, cần gì nhiều người như vậy?

Căn bản là để quét sạch tàn dư của Thiên Hạ Hội.

"Đoạn Lãng chắc chắn đã liên kết với triều đình, báo tin cho chúng, nếu không triều đình tuyệt đối không dám chọc vào Hùng Bá!" Nếu ngày trước Hùng Bá còn sống, người này chỉ cần hô một tiếng, chiêu mộ mấy ngàn võ giả, cao thủ giúp đỡ chống lại đại quân triều đình cũng có thể làm được, chỉ là bây giờ không thể có sức hiệu triệu như vậy.

Chương 1125

Biện pháp duy nhất bây giờ chỉ có thể là trốn đi, chỉ là Nhiếp Phong không cam tâm đem hết bảo vật trong mật đạo dưới lòng đất giao cho Đoạn Lãng.

Nhiếp Phong cùng Tần Sương bàn bạc, mỗi người cải trang thành bá tánh trong thành, định dùng thân phận giả này để trà trộn ra ngoài thành.

Về phần Ngao Tông, tự nhiên không cần phiền phức như vậy, hắn chỉ dặn dò Nhiếp Phong và Tần Sương bảo toàn tính mạng, hắn có cách khác.

"Tiền bối, người cẩn thận." Nhiếp Phong biết Ngao Tông không cần giúp đỡ, chỉ dặn một câu.

Ngao Tông khẽ gật đầu, "Những quân lính này lần này có lẽ mang ý định giết sạch tất cả mọi người, có lẽ trà trộn ra ngoài không dễ dàng như vậy đâu, phải chú ý." "Vâng!" Nhiếp Phong đáp một tiếng, sau đó liền cùng nhau ra khỏi cửa, mỗi người tìm đường đột phá.

Ngao Tông thấy họ rời đi, cũng lập tức ẩn thân, đi về phía ngoài thành. ...

Nhiếp Phong men theo đám đông chen chúc trà trộn ra ngoài thành, rõ ràng dân chúng trong thành nghe tin đại quân áp sát cũng có chút hoảng sợ, đều tranh thủ lúc đại quân chưa vào thành mà trốn ra trước.

Ai biết được những binh lính bá đạo vô cùng này có cướp bóc bừa bãi không, trốn thoát trước khi bị giết vẫn tốt hơn.

Nhưng khi đến cổng thành, cổng thành đã bị chặn cứng, ngay cả dân thường cũng không thể tùy ý rời đi, tiếng oán thán vang trời.

“Chuyện gì vậy, ta có làm gì đâu, lại yêu cầu ở yên trong thành, không cho về nhà!” “Chẳng lẽ lại định bắt ta đi xây tường thành, đào hào sao?” “Không như ngày thường, không ai quản thành này, làm gì cũng tùy ý...” Nhiếp Phong nghe tiếng oán thán trong đám đông, mày nhíu chặt, chen chúc trong đám đông lên tường thành lại phát hiện đại quân ngoài thành đang áp sát.

Chỉ là dường như chúng không định vào thành, chỉ đang hừng hực khí thế vận chuyển chuẩn bị ở ngoài thành.

Nhiếp Phong cũng không vội, dù sao đám quan binh này sớm muộn cũng có lúc vào thành, chắc chắn sẽ có cơ hội đục nước béo cò.

“Nhiếp Phong, ngươi đã thoát thân được chưa?” Đột nhiên, giọng nói của Ngao Tông vang lên bên tai, Nhiếp Phong giật mình, sau đó lập tức nhìn quanh, nhưng không thấy bóng dáng Ngao Tông đâu.

Nhiếp Phong lúc này mới hồi thần lại, Ngao Tông đang truyền âm nói chuyện với hắn từ xa.

“Chưa, quan binh không cho phép dân chúng ra khỏi thành, ta đang đợi cơ hội.” Nhiếp Phong thành thật trả lời.

Nhưng lời nói tiếp theo của Ngao Tông lại ngoài dự liệu: “Lập tức tìm cách thoát thân, nếu không chắc chắn phải chết!” “?!” Nhiếp Phong kinh ngạc, sau đó chợt hiểu ra, nhìn xuống dưới tường thành, nhìn những cái hòm lớn mà đám quan binh đang bày ra xung quanh tường thành, trong lòng mơ hồ có một dự cảm không lành.

“Trong những cái hòm đó là hỏa dược, mau chạy đi!” Tiếng cảnh báo của Ngao Tông vang lên bên tai Nhiếp Phong rất rõ ràng, người sau không chút do dự, thi triển khinh công từ trên tường thành nhảy xuống, ngay khoảnh khắc tiếp theo, ngoài thành đột nhiên một loạt tên bắn ra, vô số mũi tên bay xuống, rất nhiều dân chúng trên tường thành không kịp đề phòng, đa số bị tên bắn chết tại chỗ!

Nhưng vẫn chưa kết thúc, đuôi của những mũi tên đó buộc một gói thuốc nổ nhỏ, ngay lúc bắn lên tường thành đã cháy đến cuối.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tường thành bị nổ tan nát, đá vụn bay tứ tung, không biết bao nhiêu người bị nổ chết tại chỗ trên tường thành, và dư chấn của vụ nổ không ngừng lan ra khiến mặt đất trong thành rung chuyển, phảng phất như trời sắp sập đất sắp nứt!

Đám đông trong thành bị dọa đến kinh hồn bạt vía, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ hoảng sợ chạy tán loạn, đám đông hỗn loạn vô cùng, thậm chí có người bị giẫm đạp chết tại chỗ.

Nhiếp Phong trốn sau một nhà dân để tránh đám đông, lúc này thật sự kinh ngạc không thôi, không ngờ đám quan binh bên ngoài lại ra tay với dân chúng vô tội trong thành!

Hóa ra hỏa dược đặt ở cổng thành là để bắn tên thuốc nổ vào thành giết sạch tất cả dân chúng.

"Nhiếp Phong, tìm cơ hội khác mà xông ra đi, bây giờ tình cảnh của ngươi nguy hiểm rồi." Giọng Ngao Tông lại vang lên bên tai, Nhiếp Phong vẫn còn kinh hồn chưa định, nhìn về phía tường thành, chỉ thấy nơi đó đang cháy hừng hực, và thỉnh thoảng có những mũi tên mang theo thuốc nổ bay vào, dọn sạch từng người một ở gần lầu thành.

"Rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Lẽ nào chỉ để thà giết nhầm còn hơn bỏ sót?" "Lẽ nào bọn chúng định giết sạch mấy trăm dân chúng trong thành, dùng cái giá đó để thanh trừng bọn ta ư?!" Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Nhiếp Phong căn bản không dám tin đám quan binh này lại làm việc tuyệt tình đến vậy.

“Cũng phải thôi, ban đầu những người trong võ lâm này đã từng bước ép bức triều đình, bây giờ triều đình có cơ hội tự nhiên phải quét sạch toàn bộ, nếu không sau này chúng trỗi dậy trở lại thì phải làm sao?” Ngao Tông nhàn nhạt cười nói.

Đối với tình cảnh của Nhiếp Phong hiện nay, Ngao Tông đã sớm dự liệu được, ngay từ đầu khi phát hiện quan binh không định vào thành đã đoán ra điểm này.

Nhưng như vậy, cục diện hỗn loạn trong thành ngược lại lại cho Nhiếp Phong rất nhiều cơ hội.

Xem hắn có thể nắm bắt cơ hội trốn thoát được không.

“Tiểu tử tự cầu đa phúc đi, ta thấy đột phá dường như cũng không phải chuyện khó.” Ngao Tông cuối cùng chỉ để lại cho Nhiếp Phong một câu, sau đó không nói chuyện với hắn nữa.

Nhiếp Phong hít sâu một hơi, biết rằng Ngao Tông nhắc nhở đến bước này đã là tận tình tận nghĩa, nếu còn yêu cầu nhiều hơn, chẳng bằng cầu xin Ngao Tông tự mình cứu.

“Xem ra phải tự tìm cách...” Nhiếp Phong nhìn những mũi tên lửa không ngừng bắn vào từ ngoài thành, hít sâu một hơi, tức thì thi triển Phong Thần Thối, thân hình như gió quay trở lại trong thành.

Công thế tên lửa bên ngoài cũng không kéo dài quá lâu, khi tường thành gần như sắp sụp đổ, ngoài thành mới ngừng tấn công, gần vạn binh sĩ mỗi người tổ chức đội hình, từ từ tiến vào thành, đẩy về phía trung tâm.

Trên đường đi, hễ thấy người nào trên đất còn chưa chết hẳn, đều lập tức bổ thêm một đao, cho hắn chết hẳn.

“Tất cả lục soát cẩn thận cho ta!

Hôm nay không được để bất kỳ người sống nào thoát ra ngoài, nếu

để lọt một người, tất cả chúng ta đều phải chịu phạt!" "Ai nếu có thể bắt được tàn dư của Thiên Hạ Hội, thưởng bốn trăm lượng vàng, thăng liền năm cấp!" Tiếng hô của chủ tướng khiến các binh sĩ lập tức phấn chấn tinh thần, càng quyết tâm giết chết bất kỳ người sống nào trong thành.

Những người dân tay không tấc sắt trong thành chỉ có thể trơ mắt nhìn đám quan binh áp sát, căn bản không có đường lui, cuối cùng chỉ có thể trong hoảng loạn và hỗn loạn bị giết từng người một.

"Những người này thật có quyết tâm." Ngao Tông ngồi trên nóc một ngôi nhà trong thành, từ trên cao nhìn xuống cuộc thảm sát đang diễn ra trong thành.

Hắn không có nhiều hứng thú với mọi chuyện xảy ra ở đây, thứ duy nhất khiến hắn cảm thấy thú vị là Nhiếp Phong đang không ngừng luồn lách né tránh quan binh trong thành.

Gã này quả thực không dễ dàng, có thể kiên trì lâu như vậy dưới vòng vây của đông đảo quan binh, có lẽ thật sự có thể tìm được cơ hội đột phá ra ngoài.

Ngao Tông đang xem đến hứng khởi, thì phía dưới ngôi nhà lại xuất hiện một đám quan binh, đang truy đuổi những người dân đang chạy trốn mà chém giết!

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng chém giết vang thành một mảng, Ngao Tông làm như không nghe thấy, cho đến khi người dân cuối cùng bị chém ngã, đám quan binh đó mới thỏa mãn vẩy sạch vết máu trên lưỡi đao.

"Mẹ kiếp, hình như đi cả quãng đường không thấy một tàn dư nào của Thiên Hạ Hội, đám khốn nạn đó trốn đi đâu cả rồi?" Một bách phu trưởng chửi bới, hắn vô cùng hy vọng có thể dựa vào cơ hội này để thăng quan tiến chức, chỉ tiếc là dọc đường toàn giết những người

dân không có sức phản kháng.

Đối với lời cầu xin của những người này, hắn căn bản không có chút lòng thương hại, chỉ cực kỳ phiền lòng, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào họ.

"Bách hộ, ngài xem kia!" Một binh sĩ mắt tinh đột nhiên chú ý đến Ngao Tông đang quan sát trận chiến trên nóc nhà, lập tức ra hiệu cho bách phu trưởng nhìn về phía đó.

Bách phu trưởng ban đầu không để ý, nhưng khi thấy có một người ở đó thì đột nhiên giật mình, lập tức ra hiệu cho thuộc hạ chuẩn bị chiến đấu.

Ngao Tông và những người dân thường kia trông hoàn toàn khác biệt, trang phục trên người người này không tầm thường, nhìn khí chất cũng không phải người thường, càng không có chút hoảng loạn nào.

Ngao Tông so với thành phố đang trong cảnh thảm sát và hỗn loạn này, quả thực hoàn toàn không hòa hợp, phảng phất như lúc này hắn chỉ đang ngắm một cảnh phong cảnh mà thôi.

"Này, xuống đây!" Bách phu trưởng dùng thanh đao trong tay gõ xuống đất, nghiêm giọng ra lệnh.

Ngao Tông căn bản không thèm để ý đến lời hắn, loại sâu bọ này không khơi dậy được chút hứng thú nào, sự chú ý của hắn vẫn đặt trên người Nhiếp Phong.

"Xuống đây cho ta!

Khốn nạn, coi lời của lão tử như gió thoảng bên tai à!" Bách phu trưởng tức giận, nhưng dù thế nào Ngao Tông cũng hoàn toàn không để ý, trong cơn tức giận lập tức ra lệnh cho thuộc hạ phía sau bắn tên!

Mọi người hiểu ý, lần lượt lấy cung tên bắn ra một loạt, nhưng

một trận cuồng phong không rõ từ đâu nổi lên, thổi bay phần lớn số tên!

Chỉ có một mũi tên sắp trúng Ngao Tông thì bị hắn nhẹ nhàng đưa tay ra bắt lấy, Ngao Tông lúc này mới liếc mắt về phía đám người kia.

"Vội vã tìm chết đến vậy sao?" Ngao Tông quét ánh mắt qua từng người, "Vừa rồi nếu các ngươi rời khỏi đây, ta có thể coi như tất cả những tiếng chó sủa của các ngươi đều chưa xảy ra, ít nhất giữ lại một mạng không vấn đề gì." "Tiểu tử có võ công, chắc chắn là người của Thiên Hạ Hội!" Mọi người ban đầu có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng thành thạo kết thành trận hình, bao vây khu vực Ngao Tông đang đứng, dùng đao thuẫn thủ ở phía trước, trường thương binh ở hai bên, cuối cùng là cung tiễn thủ, chia thành năm tiểu đội hình chuẩn bị nghênh địch.

Rõ ràng trận hình này đối phó với cao thủ võ lâm rất hiệu quả, hoàn toàn là một con nhím không có chỗ hạ thủ, nhìn bộ dạng được huấn luyện bài bản của họ rõ ràng là cực kỳ thành thạo.

Chương 1126

Thậm chí có khả năng rất nhiều cao thủ võ lâm đã chết dưới loại trận pháp này.

Ngao Tông lúc này mới hiểu ra, có lẽ vị hoàng đế kia chỉ trông có vẻ yếu đuối, nhưng trong mười mấy năm qua đã luôn tìm cách phá giải cao thủ võ lâm và đưa ra đối sách, rất có hiệu quả.

Dù Hùng Bá không chết, ngày triều đình vây quét cao thủ võ lâm cũng sớm muộn sẽ đến, chỉ là cái chết của hắn đã đẩy nhanh ngày đó đến sớm hơn mà thôi.

"Cút xuống đây, bọn ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không đợi bọn ta ra tay bắt ngươi thì có giữ được toàn thây hay không khó nói!" Bách phu trưởng lại một lần nữa không biết sống chết ra lệnh cho Ngao Tông.

Những lời nhảm nhí của gã này nghe khiến Ngao Tông phiền lòng, thuận tay ném mũi tên đang cầm trong tay ra, chỉ thấy một bóng đen lướt qua, gã bách phu trưởng vừa mới chửi bới lập tức im bặt.

Gã bách phu trưởng hai mắt trợn trừng, chỉ cảm thấy cổ họng đau dữ dội, khí tức không ngừng trôi đi, căn bản không thấy được cổ mình vừa rồi bị một mũi tên xuyên qua, chính là do Ngao Tông ra tay!

Gã chết không nhắm mắt ngã xuống đất, binh lính dưới quyền hắn gần như đều ngây người, chưa khai chiến mà bách phu trưởng đã bị tiêu diệt rồi?

Căn bản không thấy Ngao Tông ra tay mà!

"Hôm nay các ngươi đều ở lại đây đi." Ngao Tông phất tay áo, mặt đất dưới chân những binh sĩ này bị phủ một lớp vật chất màu đen như

bùn lầy.

Lớp bùn lầy này phảng phất như có sinh mệnh, nhanh chóng bám vào chân họ, và từ từ bò lên trên.

"Thứ gì thế này!?" Các binh sĩ phát hiện những nơi trên cơ thể tiếp xúc với vật chất màu đen đó đều dần mất đi tri giác, ai nấy đều kinh hoàng, tìm mọi cách dùng đao thương để tách thứ đó ra, nhưng thứ bùn lầy đó phảng phất như đã mọc rễ trên người họ, căn bản không thể gỡ xuống.

"A a a a a!" Trong đám binh sĩ liên tiếp có người bị thứ đó bò khắp toàn thân, cho dù mặc áo giáp cũng bị nó ăn mòn xuyên thủng, và cuối cùng bám vào người họ, như một sinh vật sống mà gặm nhấm, nhất thời tiếng kêu thảm thiết không ngớt bên tai!

Những người bị vật chất màu đen gặm nhấm, chỉ trong chốc lát đã bị nuốt sạch, thậm chí cả xương cốt cũng không còn, chỉ để lại một bộ áo giáp trống rỗng trên mặt đất, ngay cả một giọt máu cũng không lưu lại.

Càng lúc càng nhiều binh sĩ nhìn bộ áo giáp trống không mà lòng sinh sợ hãi, càng cố gắng thoát ra, nhưng càng giãy giụa, vật chất màu đen trên người càng bò nhanh hơn, thậm chí có người tại chỗ bị ăn mòn đứt hai chân, ngã xuống đất vô lực kêu la giãy giụa.

"Ai cứu tôi với..." Một binh sĩ ngã trên đất cố sức bò đi để thoát khỏi khu vực này, nhưng vật chất màu đen đó như giòi trong xương lại bám vào người, nhanh chóng ngay cả tiếng cầu cứu cũng không phát ra được.

Cuối cùng, những binh sĩ này đều chết trong sự tuyệt vọng, kinh hoàng tột độ, không còn lại xương cốt, vết máu, phảng phất như hoàn toàn chưa từng tồn tại.

“Cứu ta...” Một binh sĩ vào khoảnh khắc sắp bị lớp bùn đen hoàn toàn nuốt chửng, cố sức giơ một cánh tay lên đỉnh đầu, trong tay nắm chặt một quả pháo hiệu, dùng hết sức lực cuối cùng kéo nó!

Một quả pháo hiệu màu đỏ lóe sáng bay thẳng lên trời, và nổ tung, những tia lửa bắn ra trên bầu trời cực kỳ nổi bật.

Ngay khoảnh khắc đó, gần như tất cả binh sĩ trong thành đều thấy được quả pháo hiệu cầu cứu, lập tức biết có người đã tìm thấy tàn dư của Thiên Hạ Hội, đang cầu cứu!

“Cơ hội tốt đây rồi!” Mọi người lập tức sáng mắt lên, đang lo không có chỗ nào để tìm công lao, bây giờ lại tự dâng đến cửa.

Ngay lập tức tất cả các quân quan ra lệnh, binh sĩ lập tức tiến về phía tín hiệu, một số binh sĩ thậm chí lo lắng không đợi lệnh đã lên đường, nơi Ngao Tông đang đứng lập tức trở thành trung tâm chú ý của tất cả mọi người trong thành.

Họ không biết rằng, quả pháo hiệu đó hoàn toàn là bùa đòi mạng.

Lúc này, Nhiếp Phong đang trốn tránh khắp nơi trong thành, cùng với đám người Thiên Hạ Hội cũng đều thấy tín hiệu và động tĩnh của binh sĩ, trong lòng đều thầm kêu khổ, tưởng rằng có đồng liêu bị vây khốn không thể thoát thân.

Cuối cùng quyết định âm thầm cùng nhau tiến đến, giúp đỡ đồng liêu có thể đang gặp nguy hiểm.

Ngay cả Nhiếp Phong đang nhân cơ hội tiếp cận cổng thành, cũng từ bỏ việc thoát thân, “Vạn nhất người bị phát hiện là Tần Sương thì gay go, hắn thiếu một cánh tay, khó mà đột phá!” Thần thức của Ngao Tông cảm nhận được gần vạn quan binh đang tiến về phía mình, nhìn những bộ giáp trụ trống rỗng trên mặt đất, trong lòng chỉ cảm thấy gã binh sĩ bắn pháo hiệu cầu cứu kia quá ngu xuẩn.

Chết thảm như vậy, còn hy vọng dựa vào số đông để nghiền ép Ngao Tông!

Ngao Tông vốn không định giúp Nhiếp Phong, nhưng bây giờ đám người này tìm chết, hắn cũng không định nương tay.

Một đội quan binh nhanh chóng đến nơi, căn bản không phát hiện ra những bộ giáp trụ trống không trên đất, tầm mắt của tất cả mọi người đều lập tức khóa chặt vào Ngao Tông trên nóc nhà, thủ lĩnh dùng trường đao chỉ vào Ngao Tông ra lệnh: "Lập tức cút xuống cho lão tử, nếu không ta..." Nhưng lời còn chưa dứt, mặt đất dưới chân đột nhiên như có sinh mệnh mà nhấp nhô lên xuống, mọi người trên mặt đất chao đảo trái phải, từng người một ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

"Mẹ kiếp, giữ vững cho ta, không ai được hoảng sợ!" Một bách hộ cố sống cố chết bám chặt xuống đất sợ bị ai đó đè lên, đồng thời nghiêm giọng ra lệnh cho mọi người, nhưng lời của hắn căn bản vô dụng.

Những binh sĩ này căn bản không thể tưởng tượng được, mặt đất dưới chân có thể dâng lên như sóng biển, vượt xa những gì họ từng thấy khiến tất cả mọi người đều kinh hoàng, thậm chí cả đao kiếm thuẫn bài cũng vứt đi, như những con cóc bám trên mặt đất cầu mong sống sót.

Không chỉ vậy, nhanh chóng những quan binh đang tiến đến cũng gặp phải tình cảnh tương tự, chỉ là có người phát hiện đường tiến và đường lui đều bị một bức tường không khí vô hình chặn lại, mấy trăm người bị ép vào một không gian nhỏ hẹp, hô hấp ngày càng khó khăn; hoặc sau lưng bỗng nhiên xuất hiện những con quái vật khổng lồ như bùn lầy không ngừng vặn vẹo truy đuổi, hễ bị nó chạm vào là lập tức bị nuốt chửng chỉ còn lại áo giáp, rất nhiều binh sĩ bị nó truy đuổi tàn

sát như đuổi vịt.

Càng khiến người ta sợ hãi hơn, thỉnh thoảng có người sẽ biến thành tượng băng trong nháy mắt, hoặc áo giáp kim loại trên người bỗng nhiên bốc cháy hừng hực!

Trong thành phố nhỏ bé, gần như các loại tai nạn kỳ quái đều lần lượt xuất hiện trên người những quan binh này, đối với những người dân, đám đông thì vô dụng, dường như chỉ nhắm vào họ.

Những quan binh vừa rồi còn sát khí đằng đằng giờ đây kinh hồn bạt vía, lúc này mới nhận ra, người đứng trên mái nhà kia không phải là người tầm thường.

"Ai có thể giết được hắn, bây giờ lập tức thăng năm cấp, ta tự mình lấy ra một trăm lượng vàng ròng để thưởng, không phải là phần thưởng của triều đình!" Trong hỗn loạn, chủ tướng hoàn toàn sụp đổ.

Hắn tận mắt thấy mấy binh sĩ thân cận bên cạnh biến thành tượng băng bất động, rồi lại bị một trận cuồng phong thổi tới chém nát, cảnh tượng máu tươi bay tung tóe có lẽ cả đời này hắn cũng không quên được.

Lúc này chỉ cần có thể giết được Ngao Tông, bất kể thế nào hắn cũng bằng lòng.

"Vù!" Lại một trận cuồng phong thổi qua, chủ tướng đang chật vật né tránh, thì sau lưng lại có hơn mười binh sĩ thân cận bị chém nát, ngay cả áo giáp cũng bị cắt gọn gàng, trận cuồng phong đó quả thực như dao nóng cắt bơ, dễ dàng xé nát áo giáp của họ.

"Chỉ cần có thể giết được hắn, điều kiện gì cũng có thể đưa ra, bản tướng đều có thể đáp ứng!

Mẹ kiếp, các ngươi đều mẹ nó giống đàn ông một chút đi!

Dù sao cứ thế này ngang dọc gì cũng chết!" Trong cơn hoảng loạn,

chủ tướng bất chấp tất cả mà hứa hẹn, dưới phần thưởng hậu hĩnh như vậy, trong tuyệt cảnh có không ít binh sĩ dũng cảm muốn thử vận may.

Những kẻ liều mạng này dứt khoát cởi bỏ áo giáp, từng người một không cần mạng sống, cầm đao kiếm trường cung xông lên, muốn liều mạng giành lấy công lao này.

Ngao Tông vốn chỉ định chơi đùa với đám này một chút, sáng tạo ra rất nhiều cách chết, nhưng đám người này không đi theo quy tắc của hắn, Ngao Tông đối với họ cũng không còn hứng thú nữa.

"Thôi được." Ngao Tông phất phất tay, ngay khoảnh khắc tiếp theo, mặt đất xung quanh đột nhiên nứt ra, những vết nứt như những cái miệng khổng lồ nuốt chửng tất cả những người đó, và từ trong những vết nứt đó không ngừng phun ra hơi nóng cuồn cuộn, khiến người ta nhìn thấy mà lòng sinh sợ hãi!

Xung quanh Ngao Tông lập tức xuất hiện một vùng không người nào có thể vượt qua, thấy một đám người định liều mạng đổi lấy vinh hoa phú quý đều gặp nạn, những người này lập tức tỉnh táo lại, đây căn bản không phải là thứ có thể dùng mạng đổi lấy!

"Rốt cuộc ngươi là người hay quỷ..." Chủ tướng nhìn thấy cảnh này, sợ hãi run lẩy bẩy, ban đầu hắn cho rằng những thuật pháp thần kỳ của Ngao Tông chỉ là tà môn ngoại đạo của thuật sĩ giang hồ mà thôi.

Nhưng khi tận mắt thấy mặt đất nứt ra, hắn mới đột nhiên ý thức được đây căn bản không phải người thường, mà là người trong thần tiên!

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong từ xa chạy đến, không tiến vào trung tâm vòng xoáy, cũng vừa hay chứng kiến tất cả, kinh hồn bạt vía!

“Pháp thuật của tiền bối, dù xem lần nào cũng khiến người ta kinh tâm động phách!” Nhiếp Phong không khỏi cảm thán, hôm nay Ngao Tông e rằng sẽ nhất chiến thành danh.

Về phần những cách trốn thoát mà hắn đã tốn bao tâm tư trước đó, hoàn toàn biến mất, bây giờ xem ra gần vạn đại quân đều sẽ chết trong tay Ngao Tông.

Chủ tướng như một con chó bò trên đất tìm cơ hội trốn thoát, nhưng Ngao Tông đã hoàn toàn mất hứng thú.

“Tất cả đi đi!” Thần thức của Ngao Tông trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thành phố, và khóa chặt chính xác từng binh sĩ một, để lại trên người họ từng luồng âm khí.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, âm khí cưỡng ép phá hủy cơ thể họ, những tên ngốc xui xẻo này từng người một thổ huyết nổ tung, cuối cùng linh hồn của tất cả mọi người đều bị âm khí mang đi, từ bốn phương tám hướng bay về tay Ngao Tông, cuối cùng ngưng tụ thành một quả cầu thủy tinh hoàn toàn do hồn phách tạo thành.

Nhiếp Phong không biết phải làm sao nhìn xung quanh không ngừng có khí đen bốc lên, cùng với những binh sĩ kia từng người một nổ tung, căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nếu những pháp thuật trước đó khiến hắn chấn động, thì bây giờ thực sự là kinh hoàng, Ngao Tông thậm chí dường như không làm gì cả, mà có thể chính xác khiến những kẻ địch ở khoảng cách cực kỳ xa xôi chết đi.

Tất cả các vong linh đều lượn lờ trong lòng bàn tay Ngao Tông, nhưng căn bản không dám kêu gào cầu xin, thân phận Minh Vương và khí tức của Ngao Tông đã áp chế chúng đến mức không dám có bất kỳ ý nghĩ nào.

“Các ngươi hôm nay có tai kiếp này, cũng là tự chuốc lấy.

Chương 1127

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mạng người trên tay các ngươi cũng không ít, không cần phải oán trách." Ngao Tông vốn định khép tay lại để những hồn phách này đều hóa thành tro bụi, nhưng nghĩ lại, thực sự có chút lãng phí.

Những hồn phách này đều vừa mới chết, có linh hồn lực rất mạnh, ít nhất cũng mạnh hơn nhiều so với những cô hồn dã quỷ lang thang trong Minh Giới, nếu có thể tận dụng tốt, cũng là tận dụng hết giá trị của chúng.

"Thôi được, các ngươi vận khí tốt." Ngao Tông nhẹ nhàng vuốt qua lòng bàn tay, gần vạn hồn phách trong nháy mắt bị xóa sạch mọi ký ức, hoàn toàn biến thành những linh hồn thể mờ mịt.

Sau đó Ngao Tông lại để lại một lượng nhỏ U Minh chi lực trên mỗi hồn phách, chỉ cần thời gian, những U Minh chi lực này dần dần khuếch đại, chúng sẽ được chuyển hóa thành Minh tộc.

Đương nhiên, tất cả ký ức đều không còn tồn tại, cho dù tái sinh lần nữa cũng không thể nào biết Ngao Tông đã giết chúng, ngược lại vì sự sai khiến của U Minh chi lực mà đối với Ngao Tông trung thành đến chết.

Tất cả đều được thực hiện trong chốc lát, Ngao Tông sau đó ném những hồn phách này vào Minh Giới, định sau này sẽ kiểm tra thành quả.

Nhìn ra xa, thành trì thi thể chất đống, thi thể của những binh sĩ đó đã lấp đầy cả con đường.

Ngao Tông nhíu mày, phất tay một cái, mặt đất nứt ra nuốt chửng từng thi thể một, cho đến khi cả con đường được dọn dẹp sạch sẽ,

Ngao Tông lại khép mặt đất lại, những binh sĩ này cứ như vậy "không cánh mà bay".

"Tiền bối!" Lúc này, Nhiếp Phong từ xa hiện thân, lúc này ánh mắt nhìn Ngao Tông tràn đầy kính sợ, "Thủ đoạn của tiền bối quả nhiên kinh người, ta vừa rồi vẫn luôn quan sát trong bóng tối, thực sự đã mở rộng tầm mắt." Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Nhiếp Phong vẫn còn lòng còn sợ hãi.

Hắn không thể tưởng tượng được nếu trở thành kẻ địch của Ngao Tông sẽ chết thảm đến mức nào, nhưng may mắn là hắn không xui xẻo như vậy.

"Ta vốn không định giúp, những người này cũng không nhất thiết phải chết.

Tự tìm đường chết, ta chỉ thuận tay thu mạng họ mà thôi." Ngao Tông thản nhiên nói.

Nhiếp Phong có chút lúng túng cười, biết rằng chuyện xảy ra thực sự là trùng hợp.

"Nhưng dù thế nào, dân chúng trong thành cũng nhờ tiền bối mới có thể sống sót, ít nhất đối với tiền bối là công đức vô lượng." Nhiếp Phong lại nói.

"Ừm." Ngao Tông khẽ gật đầu, căn bản không quan tâm những chuyện này, về phần cứu hay giết, hắn không để trong lòng.

Khi quay lại Thiên Hạ Hội, một số bang chúng may mắn sống sót cũng tập trung tại đây.

Số người quay về chỉ còn một phần năm so với ban đầu, những người còn lại chắc đã gặp phải độc thủ.

Chỉ có Tần Sương là kẻ rất may mắn, có thể sống sót.

Mặc dù tụ họp lại tại đây, nhưng Thiên Hạ Hội đã bị tàn phá đến mức đổ nát, cả thành phố không còn một tòa nhà nào nguyên vẹn, nơi đây đã hoàn toàn điêu tàn.

"Ta vừa rồi trên đường đi, thấy không biết bao nhiêu người đã mất mạng, gần như máu chảy thành sông!" Sắc mặt Tần Sương âm trầm, không thể tưởng tượng được việc đầu tiên triều đình làm khi tiếp quản lại nơi này là đồ thành.

Trong thành vẫn còn một số người sống sót, nhưng đa số đều là phụ nữ, trẻ em và người già, dù sao tất cả những người đàn ông khỏe mạnh đều bị giết ngay từ đầu khi bị nhìn thấy, vì mỗi người đều có khả năng là bang chúng của Thiên Hạ Hội.

Nhiếp Phong nhìn những hài cốt còn sót lại trên đường phố, thực sự không thể tưởng tượng được nơi đây một ngày trước còn là một thành trì nhỏ nơi dân chúng an cư lạc nghiệp.

"Ta phải đi thôi.

Sau này tốt nhất cũng đừng định cư ở bất kỳ thành phố nào nữa, nếu không triều đình chắc chắn sẽ vì ta mà trút giận lên dân chúng địa phương, lúc đó lại không biết sẽ xảy ra chuyện gì." Nhiếp Phong lo lắng nói.

Mọi người nhìn nhau, sau đó bất đắc dĩ cười một tiếng, đều không còn cách nào khác.

Thiên Hạ Hội cuối cùng cũng đến ngày tàn, chỉ cần họ rời đi, chút nền móng cuối cùng của Thiên Hạ Hội cũng hoàn toàn sụp đổ.

"Thi cốt của bang chủ ở đâu?

Ta đi thu liễm an táng, coi như báo đáp ân tình dưỡng dục của bang chủ đối với ta." Tần Sương hỏi.

Sau khi Nhiếp Phong cho biết vị trí, Tần Sương liền cáo từ mọi

người, các thành viên Thiên Hạ Hội hoàn toàn chia tay nhau.

"Ta cũng đi thôi." Ngao Tông quay đầu lại nhìn một cái vào khu đất cũ nát của Thiên Hạ Hội, đầu ngón tay búng ra một tia lửa rơi xuống ngôi nhà, ngay khoảnh khắc tiếp theo đã biến thành ngọn lửa lớn nuốt chửng toàn bộ phủ đệ.

Đến đây, chút di tích cuối cùng của Thiên Hạ Hội cũng không còn tồn tại. ...

Khi Nhiếp Phong và Ngao Tông bước ra khỏi cổng thành, những người dân may mắn sống sót trong thành ùa ra, lần lượt quỳ xuống trước mặt Ngao Tông, liên tục dập đầu xin Ngao Tông ở lại.

"Đại nhân, chúng tôi đều đã nghe cả rồi, ngài đã diệt sạch đám quan binh đó, ngài đã cứu mạng chúng tôi, ngài là ân nhân cứu mạng của chúng tôi!" "Cảm tạ đại nhân cứu mạng!" "Cảm tạ đại nhân cứu mạng!" Ngao Tông không kiên nhẫn nghe những lời cảm tạ liên miên không dứt, phất tay ra hiệu im lặng, mọi người mới ngừng lại.

"Không cần cảm tạ, ta vốn cũng không định cứu giúp, chỉ là đám ngu xuẩn đó đã chọc giận ta mà thôi.

Ngoài ra khuyên các ngươi một câu, mau chóng rời khỏi nơi này, triều đình sẽ không ngồi yên nhìn một vạn đại quân biến mất không rõ lý do đâu." Lời của Ngao Tông đã quá rõ ràng, nếu sau này triều đình truy cứu, e rằng những bá tánh này sẽ trở thành đối tượng báo thù của triều đình.

Nhưng những người dân này lại nhìn nhau, ai nấy đều có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng người đứng đầu trong đó cẩn thận nói: "Chúng tôi cũng đang vì chuyện này.

Có thể mời đại nhân tạm thời ở lại trong thành được không?

Có ngài ở đây, triều đình cũng không dám phái binh đến nữa."

Ngao Tông lại hỏi ngược lại: “Vậy tại sao không trực tiếp rời khỏi nơi này?

Như vậy triều đình sẽ không thể thanh toán, càng an toàn hơn.” “Đại nhân, không phải chúng tôi không muốn, chỉ là ruộng đất, nhà cửa của chúng tôi đều ở đây, một khi rời đi thì tất cả mọi người đều tay trắng, người rời xa quê hương là khổ lắm ạ!” “Nếu không phải không còn cách nào, chúng tôi vạn lần không nỡ rời khỏi quê cha đất tổ, haiz…” Trong đám đông vang lên một chuỗi tiếng than thở, ai nấy đều kể lể khổ cực, hy vọng có thể dùng điều này để thuyết phục Ngao Tông ở lại.

Ngao Tông hoàn toàn không bị những lời này lay động, vẫn hỏi ngược lại: “Ta hỏi các ngươi, quan binh của triều đình đã bức ép các ngươi đến mức này, tại sao lại yêu cầu ta đại phát từ bi, ở lại nơi này làm thần bảo hộ?

Sao không dám đi khuyên triều đình tha cho các ngươi một mạng?” “Thậm chí binh lính đã đến dưới thành, đao kề trên cổ cũng không dám liều chết kháng cự, ngược lại lúc nào cũng trông mong đại nhân vật nào đó đại phát từ bi cứu mạng, cứ như vậy sớm muộn cũng khó thoát khỏi cái chết!” Lời của Ngao Tông khiến mọi người á khẩu không trả lời được, không thể phản bác, càng không tìm ra được bất kỳ lý do nào.

“Chúng ta đi!” Ngao Tông ra hiệu cho Nhiếp Phong, sau đó sải bước đi xuyên qua đám người.

Nhiếp Phong theo sát phía sau, nhỏ giọng hỏi: “Tiền bối, thật sự mặc cho bọn họ ở lại đây bị giết chết sao?” “Bất kể là rời khỏi nơi này, hay dứt khoát khởi nghĩa tự vệ, đều là con đường sống, cứ khăng khăng ở lại đây làm dân đen ngoan ngoãn, những kẻ tự tìm đường chết thì có cần thiết phải cứu sao?” Ngao Tông thậm chí không quay

đầu lại nhìn một cái, thực sự không ưa nổi cái tính người tốt của Nhiếp Phong.

Cứu, chỉ có thể cứu được nhất thời, chỉ có kẻ tự cường mới có thể tự cứu mình cả đời.

Bá tánh trơ mắt nhìn Ngao Tông và những người khác rời đi, cuối cùng hạ quyết tâm, từ bỏ ruộng đất và nhà cửa trong thành trì, chôn cất thi thể người thân, tìm một con đường sống khác.

Dĩ nhiên, trước khi rời đi cũng không quên mang theo vũ khí và áo giáp mà đám quan binh để lại để tự vệ.

Những người dân cuối cùng trong thành lũy cuồn cuộn rời đi, tòa thành này hoàn toàn biến thành một tòa thành chết, ngay cả những đốm lửa trong thành cũng không có ai dập tắt.

Khi đội quân tiếp viện ở cách đó không xa vội vã đến nơi, thứ họ nhìn thấy là một tòa thành không còn người sống, chỉ còn lại phế tích khắp nơi.

Họ tìm khắp cả thành trì cũng không tìm thấy thi thể của binh sĩ nào chết ở đây, càng không thể biết được kẻ địch là ai.

Bất đắc dĩ, để đề phòng trong thành có dư nghiệt cao thủ võ lâm nào ẩn náu, họ đã phá hủy hoàn toàn cả tòa thành, san thành bình địa… Cùng lúc đó, Bộ Kinh Vân đang ẩn mình dưới một khe núi nào đó trong sơn dã, trốn tránh sự truy lùng của quan binh khắp núi đồi.

Trong trận chiến ở động băng, Bộ Kinh Vân dựa vào uy lực của Tuyệt Thế Hảo Kiếm chiếm thế thượng phong, nhưng đã đánh giá thấp thế lực của Đoạn Lãng.

Gã đã mang theo một lượng lớn quan binh tiến vào sơn dã, dưới sự vây công của những người này, Bộ Kinh Vân căn bản không thể đối phó, chỉ có thể bị thương đào thoát.

“Đoạn Lãng chắc chắn đã đạt được thỏa thuận với triều đình, gã này đúng là kẻ nịnh bợ quyền thế!” Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi, lúc này hắn thực sự hiểu ra, dã tâm của gã này e rằng không nhỏ hơn Hùng Bá.

Có lẽ việc giết Hùng Bá có phần hơi vội vàng, không bằng trước đó giết chết Đoạn Lãng trước, trừ đi hậu hoạn này.

Khi Bộ Kinh Vân đang suy tính xem tiếp theo nên trốn đi đâu, thì đột nhiên cảm nhận được một luồng kình phong từ sau lưng ập tới.

Trong lúc vội vã, Bộ Kinh Vân không kịp né tránh, chỉ có thể miễn cưỡng né qua chỗ yếu hại, nhưng một mũi tên đã trúng vào vai hắn.

Chương 1128

Bộ Kinh Vân nghiến răng rút mũi tên ra ném xuống đất, nhưng ngay sau đó, xung quanh hắn đã bị quan binh bao vây trùng điệp, vô số trường mâu và cung tiễn chĩa vào hắn, Đoạn Lãng đứng giữa đắc ý nhìn Bộ Kinh Vân như một kẻ chiến thắng.

"Bộ Kinh Vân, ngoan ngoãn đầu hàng thì tốt hơn, có thể bớt phải chịu một ít đau đớn da thịt." Đoạn Lãng cười lạnh nói.

Bộ Kinh Vân không đáp lại Đoạn Lãng, chỉ cầm ngang kiếm chắn trước người, ý đồ đã quá rõ ràng.

"Một chọi nhiều chưa chắc đã thắng…" "Nhưng nếu ta liều chết một trận, lấy mạng đổi mạng, thì kéo ngươi chết chung với ta cũng không thành vấn đề!" Người mà Bộ Kinh Vân chỉ chính là Đoạn Lãng.

"Ta tin ngươi chắc chắn làm được.

Bộ Kinh Vân, nếu ngươi không lỗ mãng như vậy thì không đến nỗi này, ha ha…" Đoạn Lãng cười thoải mái.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Bộ Kinh Vân lập tức vận chuyển Nghịch Càn Khôn, đồng thời dùng chiêu thức sắc bén và nhanh nhất trong Thập Nhị Kiếm Pháp đánh ra, thân hình nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã áp sát Đoạn Lãng!

"Chết!" Bộ Kinh Vân đã liệu trước, có lẽ ngay khoảnh khắc xuất kiếm sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, cho dù một chiêu đắc thủ sau đó cũng chắc chắn sẽ bị vô số quan binh vây công đến chết.

Nhưng Bộ Kinh Vân căn bản không quan tâm, đã giết được Hùng Bá, bây giờ lại kéo theo kẻ thù cuối cùng là Đoạn Lãng đi cùng, cho dù chết ở đây cũng không có gì hối tiếc!

Nhưng trong khoảnh khắc áp sát, kiếm phong còn chưa kịp đâm ra, hắn đã cảm nhận được một cảm giác suy yếu không thể chống cự nhanh chóng lan ra toàn thân, Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong tay cũng tuột ra.

"Mũi tên có độc!" Bộ Kinh Vân lập tức hiểu ra, nhưng hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, định dùng Kỳ Lân Tí cưỡng ép áp chế kịch độc, đồng thời dốc hết sức lực dùng Kỳ Lân Tí đánh bại Đoạn Lãng!

"Chết!" Bộ Kinh Vân gầm lên, quyền phong như một con rồng bay phun ra.

Nhưng Đoạn Lãng đã sớm có dự liệu và chuẩn bị, dùng Hỏa Lân Kiếm kích phát chân khí cưỡng ép chống đỡ, dù vậy cũng bị đánh cho liên tục lùi lại.

"Quả nhiên là Kỳ Lân huyết!" Đoạn Lãng trong lòng ghen tị không thôi, nếu hắn có được cánh tay Kỳ Lân này, Hùng Bá sao có thể đến lượt Bộ Kinh Vân giết chết?

Nhưng uy lực của một quyền cuối cùng cũng không còn sức, độc tố tê liệt trong cơ thể Bộ Kinh Vân phát tác, hắn ngã vật xuống đất hôn mê bất tỉnh.

"Hừ!" Dù Bộ Kinh Vân đã hôn mê, Đoạn Lãng cũng không dám tiến lên thăm dò, chỉ ra lệnh cho một thuộc hạ tiến lên kiểm tra, rồi trói gô Bộ Kinh Vân lại.

Những người này sau khi tận mắt chứng kiến sức chiến đấu kinh khủng của Bộ Kinh Vân, dù đối mặt với một Bộ Kinh Vân đã hôn mê vẫn còn sợ hãi, run rẩy trói chặt hắn lại.

"Đại nhân, hay là chúng ta chặt cánh tay Kỳ Lân của hắn đi?" Có người tiến lên đề nghị, nhưng bị Đoạn Lãng lập tức từ chối.

"Ta không có thuốc để giữ năng lượng của Kỳ Lân Tí, nếu bị chặt

xuống, Kỳ Lân Tí có thể sẽ hoàn toàn khô héo, đợi về kinh thành rồi nói!" Đoạn Lãng phất tay, mọi người lập tức bận rộn, khiêng Bộ Kinh Vân áp giải xuống núi.

Đúng lúc này, Nhiếp Phong và Ngao Tông cũng đã đến động băng, nhưng ở đây đã không thấy bóng dáng ai.

"Con cóc tín hiệu, là do chính tay ta thả ra." Nhiếp Phong lập tức chú ý đến một con cóc chết đang bắt đầu thối rữa trên mặt đất, mày nhíu chặt.

Ngao Tông dùng thần thức bao trùm cả dãy núi, nhanh chóng tìm ra tung tích của Bộ Kinh Vân.

Lúc này Bộ Kinh Vân đã mất đi ý thức, bị đám quan binh áp giải nhốt vào một chiếc xe tù dưới chân núi, rõ ràng là định đưa đi.

"Đều là người của triều đình.

Xem ra Đoạn Lãng bây giờ có thể mượn được không ít sức lực từ triều đình.

Theo ta." Ngao Tông không chậm trễ một khắc nào, dặn dò Đoạn Lãng đi cùng, nhanh chóng đến một đỉnh núi cao nhìn xuống đám quan binh đang chuẩn bị dưới chân núi.

"Nếu định áp giải Bộ Kinh Vân về kinh thành, Bộ Kinh Vân chắc chắn sẽ chết." Nhiếp Phong mày nhíu chặt, hắn biết Bộ Kinh Vân đối với triều đình có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Người này hiện tại tuyệt đối là người có uy vọng cao nhất trong giang hồ, nếu có thể công khai giết chết hắn ở kinh thành, uy nghiêm của triều đình chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Giết gà dọa khỉ, các cao thủ võ lâm khắp nơi chắc chắn sẽ lo sợ không yên, thậm chí hàng loạt người sẽ quy phục triều đình, như vậy triều đình sẽ tiết kiệm được không ít thời gian và công sức để thanh

trừng giang hồ.

Nói nhiều cũng vô ích, Nhiếp Phong đang suy tính làm thế nào để xông vào vòng vây cứu Bộ Kinh Vân ra.

Cho dù số lượng đám quan binh thành từng đội kia vượt xa giới hạn mà hắn có thể chịu đựng, Nhiếp Phong vẫn không hề dao động.

Hôm nay, dù phải bỏ mạng, cũng phải tìm cách cứu Bộ Kinh Vân!

"Để ta.

Ngươi không cứu được Bộ Kinh Vân đâu." Bất ngờ thay, Ngao Tông chủ động đứng ra tỏ ý muốn cứu người.

"Binh sĩ ở đây có đủ hai ngàn người, đều mặc giáp nặng, được huấn luyện nghiêm chỉnh, làm sao ngươi có thể xông vào vòng vây, rồi cứu Bộ Kinh Vân đang bị thương nặng hôn mê ra ngoài?

Chỉ là uổng mạng mà thôi." Ngao Tông hoạt động cổ tay, trong lòng biết hôm nay phải phá lệ một lần.

Tình cảnh của Bộ Kinh Vân hiện tại có thể nói là thập tử vô sinh, nhưng Ngao Tông đương nhiên không thể để hắn chết dễ dàng như vậy, Nhiếp Phong tự nhiên không trông cậy được, hắn đành phải ra tay.

"Tiền bối, đa tạ đã ra tay tương trợ!" Nhiếp Phong trong lòng cảm khái vạn phần, số lần Ngao Tông chủ động ra tay giúp đỡ không nhiều, nhưng mỗi lần đều là đại ân cứu mạng.

Cả đời này hắn và Bộ Kinh Vân e rằng đều không trả hết ân tình của Ngao Tông!

"Sau này nhớ đừng lỗ mãng, đừng dễ dàng bỏ mạng, đó là báo đáp tốt nhất đối với ta rồi." Ngao Tông không nói nhiều lời thừa thãi, trực tiếp nhảy xuống từ trên không, thân hình hắn như một con chim ưng

đang dang rộng đôi cánh trên bầu trời, từ từ rơi xuống!

"Có người!" Trong đám binh sĩ có vài người mắt tinh lập tức chú ý đến bóng người đang rơi xuống trên bầu trời, vội vàng nhắc nhở mọi người chú ý.

Các binh sĩ lập tức giơ đao kiếm khiên bài vũ trang, nhìn là biết kẻ đó chắc chắn có khinh công cực tốt, nếu là cao thủ võ lâm thì phải nghiêm ngặt đề phòng.

"Người đó hình như nhảy xuống từ đỉnh núi, khinh công quả là phi thường!" Trong đám đông, không biết ai lẩm bẩm một câu, rất nhiều người nghe thấy toàn thân cứng đờ.

Người có khinh công như vậy, trong nhận thức của họ đều là những cao thủ tuyệt thế gần như khó có đối thủ, thậm chí có thể một chọi trăm.

Mặc dù có ba ngàn binh sĩ tinh nhuệ có thể hoàn toàn dùng số lượng để áp đảo, nhưng cái chết của một số người chắc chắn là không thể tránh khỏi.

"Tất cả cẩn thận cho ta!" Chủ tướng nhắc nhở một tiếng, tất cả mọi người lại lần nữa tập trung tinh thần, trơ mắt nhìn Ngao Tông từ trên cao từ từ rơi xuống.

Mặc dù lúc rơi xuống nhanh như sao băng, nhưng khoảnh khắc sắp chạm đất lại nhẹ như lông hồng, hai chân từ từ điểm xuống đất, căn bản không gây ra bất kỳ chấn động nào.

Ngao Tông càng như vậy, mọi người càng thêm đề phòng, không hề khinh suất nửa phần.

"Ngươi?!" Đoạn Lãng lúc trước đang quan sát bộ dạng thảm hại của Bộ Kinh Vân bị nhốt trong lồng giam, khi phát hiện binh sĩ đề phòng thì lập tức đến xem, lại vừa hay nhìn thấy Ngao Tông giáng

lâm.

Trong lòng hắn đột nhiên căng thẳng, biết người này tuyệt đối không thể dung túng cho Bộ Kinh Vân chết.

Nhưng Đoạn Lãng nhanh chóng trấn tĩnh lại, Ngao Tông thì đã sao, ở đây có đủ ba ngàn chiến sĩ tinh nhuệ, cho dù là mười Hùng Bá cũng chắc chắn sẽ chết, huống hồ Ngao Tông cũng chỉ có một mình!

Chỉ tiếc là Đoạn Lãng không có cơ hội tận mắt chứng kiến cảnh tượng xảy ra trong tòa thành kia.

Nếu hắn biết Thiên Hạ Hội bị Ngao Tông một mình tiêu diệt, e rằng cũng sẽ lập tức chạy đi càng xa càng tốt.

"Đoạn Lãng, ngươi nhận ra ta cũng đỡ cho ta phải nhiều lời.

Giao Bộ Kinh Vân cho ta, ta sẽ để ngươi rời đi." Ngao Tông không nói lời thừa, đi thẳng vào vấn đề với Đoạn Lãng.

Đoạn Lãng cảnh giác nhìn chằm chằm Ngao Tông một lát, rồi không để lại dấu vết lùi về trung tâm quân trận, "Tiền bối, Bộ Kinh Vân tác ác đa đoan, triều đình sớm đã muốn giết hắn để làm gương.

Hơn nữa, sao có thể chỉ mình ta quyết định thả hắn đi được?" "Định để ta tự mình ra tay cướp người sao?" Ngao Tông nhàn nhạt hỏi.

Chương 1129

Đoạn Lãng cười lạnh một tiếng, "Võ công của tiền bối nhìn khắp giang hồ e rằng hiếm có ai địch lại, nhưng đối đầu với triều đình sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Lời vừa dứt, chủ tướng bên cạnh Đoạn Lãng đã hiểu ý, vung tay một cái, ba ngàn binh sĩ đồng thanh hô một tiếng "Giết"!

Sát ý ngút trời, tiếng gầm giận dữ gần như làm cả khu rừng rung chuyển, ngay cả Nhiếp Phong đang quan chiến ở xa cũng không khỏi chấn động trong lòng.

Nếu là một người bình thường, chỉ riêng luồng sát khí này cũng khó mà chịu đựng nổi, thậm chí có thể ngất đi ngay tại chỗ.

Nhưng Ngao Tông không hề bị lay động, tiếng hô giết đó trong tai hắn nghe chỉ như tiếng ồn ào mà thôi.

"Động thủ?" "Bớt nói nhảm, bắt hắn lại cho ta!

Ai lấy được thi thể của hắn, ta sẽ đích thân dâng tấu lên triều đình ban thưởng!" "Giết!" Tiếng hô của binh sĩ vang trời, sau đó họ giữ vững trận hình đồng loạt xông về phía Ngao Tông.

Thế trận tiến lên từ từ, không nhanh không chậm, trông như hoàn toàn không có bất kỳ sơ hở nào có thể đột phá.

Họ đã dựa vào trận hình này để tiêu diệt không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, hiển nhiên cho rằng Ngao Tông bây giờ cũng không ngoại lệ.

Nhìn những binh sĩ vũ trang đầy đủ đang áp sát, Ngao Tông khẽ lắc đầu, xem ra phải giết một đám rồi.

Đoạn Lãng ở xa quan sát, chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu Ngao Tông có dấu hiệu thất bại, hắn sẽ lập tức ra tay chém giết.

Ngao Tông có lợi hại đến đâu, đối mặt với ba ngàn tinh nhuệ cũng không thể không hề hấn gì, ba ngàn người đánh hết, Ngao Tông sau đó cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà, làm sao có thể thắng?

"Ngao tiền bối?" Lúc này, Bộ Kinh Vân đang hôn mê không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, có chút kinh ngạc nhìn Ngao Tông ở cách đó không xa.

Ngao tiền bối lại vì hắn mà chủ động ra tay, thực sự khiến hắn chấn động, nhưng điều đó cũng chứng minh tình cảnh hiện tại của hắn e rằng vô cùng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

"Ngươi có biết không, ngươi sắp chết đến nơi rồi?" Bộ Kinh Vân cười lạnh nhìn Đoạn Lãng, gã này không biết mình sắp phải đối mặt với kẻ địch như thế nào.

Đoạn Lãng vỗ vỗ vai Bộ Kinh Vân qua hàng rào, lúc này huyệt đạo của hắn đã bị điểm, căn bản không cần lo lắng có uy hiếp.

"Bộ Kinh Vân à, nếu ta là ngươi, bây giờ sẽ ngậm miệng lại, để tránh phải chịu đau đớn da thịt!" Lời vừa dứt, bàn tay hắn đột nhiên siết chặt, lực đạo đó khiến Bộ Kinh Vân đau đến mức mặt mũi méo mó, nhưng một nụ cười ở khóe miệng vẫn không biến mất.

"Ta không sao cả, nếu ngươi đủ can đảm thì cứ giết ta đi!

Dù sao ta chết rồi ngươi cũng sắp theo ta xuống đó, hai chúng ta cùng làm bạn trên đường xuống hoàng tuyền cũng tốt!" Đoạn Lãng lười nghe hắn nói nhảm, chỉ ra lệnh cho hai tên tùy tùng tiến lên nhét miệng Bộ Kinh Vân lại.

"Ngươi không phải rất có lòng tin với Ngao Tông sao, lát nữa ta sẽ đem đầu của hắn cho ngươi xem." Đoạn Lãng cười có chút phóng

túng, nhưng lúc này trong mắt Bộ Kinh Vân, hắn chỉ là một tên hề.

Cùng lúc đó, ba ngàn tinh nhuệ từ bốn phía bao vây, không cho Ngao Tông bất kỳ đường lui nào.

Những chiếc khiên cao bằng thân người như bốn bức tường thành không ngừng ép về phía Ngao Tông, trông như không thể phá giải.

"Bắn tên!" Chủ tướng ra lệnh, các cung thủ sau khiên đồng loạt giương cung, lập tức vạn tiễn cùng bắn về phía Ngao Tông.

Mũi tên xé toạc không trung rơi xuống, Ngao Tông căn bản không thèm né tránh, chỉ từ từ giơ lòng bàn tay lên, một trận cuồng phong lấy hắn làm trung tâm lập tức thổi ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt thổi bay toàn bộ những mũi tên đang lao tới!

Phần lớn những mũi tên đó đều bị thổi ngược trở lại vào trong quân trận, thậm chí sức mạnh của mũi tên còn được khuếch đại lên rất nhiều, rất nhiều người không kịp đề phòng lập tức bị tên bắn xuyên qua người, áo giáp trên người căn bản không có chút tác dụng nào.

"Giữ vững!

Không được hoảng loạn!" Chủ tướng thấy thế trận có xu hướng hỗn loạn vội vàng lên tiếng quát tháo, nhưng một khi đã loạn thì khó mà kiểm soát, tình hình dần dần lan rộng.

"Sao có thể như vậy?" Đoạn Lãng có chút kinh ngạc, mặc dù hắn cũng từng thấy Hùng Bá dựa vào chân khí thổi bay ám khí tập kích, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy loại chân khí có thể thổi bay mấy trăm mũi tên cùng lúc!

Loại lực đạo chân khí này hoàn toàn vượt ngoài sự hiểu biết của hắn, công lực của người này hùng hậu đến mức tuyệt đối mạnh hơn Hùng Bá rất nhiều.

“Tướng quân, nên nhanh chóng giết chết người này, người này không phải tầm thường, đối với triều đình tuyệt đối là một tai họa lớn, nếu giết được hắn chắc chắn sẽ lập đại công!” Đoạn Lãng lập tức dặn dò chủ tướng.

“Ta biết!” Chủ tướng nghiến chặt răng, hắn có thể cảm nhận được sau loạt tên vừa rồi trận hình đã khó duy trì, liền dứt khoát quyết định liều một phen, thay vì đợi trận hình tự sụp đổ thì không bằng chủ động xuất kích.

“Tất cả xông lên cho ta, không được nương tay!” Chủ tướng ra lệnh, các binh sĩ dứt khoát trong trận hình hỗn loạn ùa lên, dưới sự che chở của những chiếc khiên, vô số chiến đao và trường mâu xông về phía Ngao Tông, thế công đang thịnh!

“Chơi với các ngươi một lúc.” Ngao Tông tùy ý đưa tay ra, cuồng phong tụ lại trong tay hắn ngưng kết thành một thanh trường kiếm, sau đó Ngao Tông thờ ơ vung kiếm, một lưỡi đao gió khổng lồ chém ngang trước mặt, trong nháy mắt cắt đứt một hàng khiên sắt đối diện!

Lưỡi đao gió uy lực không hề giảm sau khi xé toạc những tấm khiên, vẫn dựa vào uy lực của mình xông vào, cứng rắn chém ngang lưng một đám chiến sĩ mặc giáp sắt theo sát phía sau!

Giống như một lưỡi hái quét qua đồng cỏ, trận hình bị lưỡi đao gió cắt ra một lỗ hổng cực kỳ rõ ràng, thi thể và máu tươi của mấy trăm người hòa vào nhau, cảnh tượng đó khiến người ta nhìn thấy không khỏi kinh hồn bạt vía!

“Không thể nào…” Chủ tướng ở cách đó không xa tận mắt nhìn thấy cảnh này, tay cầm kiếm gần như run rẩy.

Người này chỉ tùy ý vung một kiếm, sao có thể dễ dàng giết chết một phần ba binh lực như cắt cỏ vậy!

Ngao Tông một kiếm nhẹ nhàng đã gần như trấn áp được tất cả mọi người, nhưng hắn không dừng lại ở đó, trở tay vung lưỡi đao gió như đang đùa giỡn xông vào giữa đám đông chém giết!

Lưỡi đao gió đi đến đâu, giống như dao nóng cắt bơ, dễ dàng cắt đứt áo giáp của kẻ địch, mỗi một kiếm chém xuống đều là người và giáp cùng vỡ nát, ba ngàn tinh binh trước mặt Ngao Tông chẳng khác gì hổ giấy.

Ban đầu vẫn có một số người liều mạng muốn tử chiến với Ngao Tông, nhưng ngay cả cơ hội được Ngao Tông liếc mắt nhìn cũng không có, đã thân thủ một nơi, không một ai có thể giữ được toàn thây.

Cùng với việc những binh sĩ dám chiến đấu bị giết hết người này đến người khác, chiến ý của những binh sĩ tinh nhuệ này cũng chuyển thành sợ hãi, dần dần nhận ra người này căn bản không thể thắng được, vì vậy đều nảy sinh ý định rút lui, không ai dám tiếp tục tiến lên khiêu chiến.

Nhưng sao Ngao Tông có thể để bất kỳ ai trong số họ chạy thoát, hắn dùng cuồng phong tạo thành một kết giới mà người thường không thể vượt qua xung quanh, cứng rắn nhốt những người này trong kết giới, rồi từ từ chém giết từng người một.

Tiếng hô giết nhanh chóng biến thành tiếng kêu la và cầu cứu.

"Gã đó rốt cuộc là ai?" Đoạn Lãng lại quay sang lớn tiếng chất vấn Bộ Kinh Vân, hắn biết bây giờ chỉ có gã này mới hiểu rõ lai lịch thực sự của Ngao Tông, quả thực như thần tiên giáng thế!

Hắn vừa mới thử tiếp cận bức tường gió đó, nhưng chưa kịp đến gần đã bị khí lãng trong đó chấn lui, đó tuyệt đối là thứ không thể vượt qua được.

Nếu gọi người này là cao thủ võ lâm, quả thực là hạ thấp hắn, e rằng hắn đã không còn là người phàm!

"Ta đã nói rồi, ngươi sắp chết rồi!" Bộ Kinh Vân phá lên cười lớn, "Ngươi thật sự nghĩ Thiên Hạ Hội bị ta phá hủy sao?

Thực tế hoàn toàn không phải vậy, Thiên Hạ Hội thực ra là bị Ngao Tông tiền bối một mình phá hủy, nếu không ngươi nghĩ ta có cơ hội giao thủ một chọi một với Hùng Bá sao!" Đối mặt với câu trả lời của Bộ Kinh Vân, sắc mặt Đoạn Lãng tái mét, hắn đột nhiên giơ tay đánh vào sau gáy Bộ Kinh Vân, người sau lập tức hôn mê bất tỉnh.

"Thôi vậy, dù sao chỉ cần giết được ngươi, mục đích của chuyến đi này của ta cũng đã đạt được." Đoạn Lãng không lãng phí thời gian, biết sau khi ba ngàn người đó chết sẽ đến lượt mình, dứt khoát rút kiếm chuẩn bị kết liễu mạng sống của Bộ Kinh Vân.

Nhưng thanh kiếm vừa giơ lên còn chưa đâm xuống, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng hàn ý từ sau lưng ập tới!

Cái lạnh đột ngột khiến Đoạn Lãng lập tức dựng tóc gáy, hắn lập tức từ bỏ hành động chém giết Bộ Kinh Vân, chuyển sang dùng thân kiếm để đỡ!

"Ầm!" Kiếm khí mang theo hàn ý bị chặn lại, sắc mặt Đoạn Lãng ngưng trọng, Nhiếp Phong không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hắn.

"Đoạn Lãng, đây là chỗ dựa của ngươi sao?" Nhiếp Phong dùng kiếm chỉ vào đội quân đang bị Ngao Tông tùy ý tàn sát, cười lạnh nói: "Xem ra không giúp được gì cho ngươi nhỉ." Đoạn Lãng lại hỏi ngược lại: "Một vạn đại quân của triều đình đang bao vây Thiên Hạ Hội, ngươi trốn ra bằng cách nào?" "Trốn ra?

Lời này của ngươi không thích hợp lắm." Nhiếp Phong cười lạnh một tiếng, "Một vạn người đó đã bị tiền bối trực tiếp chôn vùi trong

thành, không một ai sống sót, ngay cả kẻ địch bao vây cũng không còn tồn tại, thì nói gì đến chuyện trốn thoát?" Sắc mặt Đoạn Lãng âm u bất định, hắn nhìn về phía chiến trường, thấy binh sĩ bị giết gần hết, sau khi cân nhắc một chút, Đoạn Lãng liền lựa chọn lập tức bỏ chạy.

Hắn thi triển khinh công đào tẩu, Nhiếp Phong nhìn bóng lưng hắn rời đi vốn định truy kích, nhưng suy nghĩ một chút liền từ bỏ, mục đích của chuyến đi này chỉ là để cứu Bộ Kinh Vân, không cần thiết phải gây thêm chuyện.

Còn hai tên tùy tùng bên cạnh Đoạn Lãng, chỉ bị Nhiếp Phong liếc nhìn một cái đã hoảng hốt bỏ chạy, không ai dám ở lại.

Nhiếp Phong dùng Tuyết Ẩm Đao nhẹ nhàng một nhát đã phá tan xe tù, may mà Bộ Kinh Vân chỉ bị một vài vết thương, không nguy hiểm đến tính mạng.

Chương 1130

"Nếu không phải tiền bối ra tay, hôm nay tiểu tử này chắc chắn đã chết." Nhiếp Phong lẩm bẩm một mình, sau đó nhìn vào bên trong bức tường gió cách đó không xa, ba ngàn người đã bị giết sạch.

Chỉ còn lại một mình chủ tướng, tay cầm trường đao kinh hãi nhìn Ngao Tông, run lẩy bẩy.

Ngao Tông tùy tay vung một cái, thanh trường kiếm gió tan biến giữa không trung, sau đó quay người nhìn về phía chủ tướng, gã kia sợ hãi không dám đối mặt với Ngao Tông, chỉ liên tục lùi lại.

Hắn cũng là người từng trải trăm trận, nhiều lần đối mặt với thử thách sinh tử, tự nhận mình không phải là kẻ tham sống sợ chết.

Hắn không sợ chết, nhưng Ngao Tông trước mắt gần như đã siêu thoát khỏi trình độ của con người, trong mắt hắn thậm chí còn đáng sợ hơn cả cái chết!

Đối mặt với người này, hắn cảm thấy mình nhỏ bé bất lực như con kiến nhìn xuống thần minh, so với người này, khó mà nảy sinh bất kỳ ý thức chống cự nào, trong lòng chỉ có nỗi sợ hãi vô tận.

"Các hạ thứ tội… Ta không có ý định đối địch với ngài, là Đoạn Lãng lừa gạt ta, hắn sợ ngài…" Tướng quân nhìn về phía xa, Đoạn Lãng đã sớm bỏ chạy, không thấy tăm hơi!

Hắn kinh ngạc một lát, sau đó tức giận chửi ầm lên: "Đoạn Lãng, tên khốn kiếp đó!

Đợi ta về kinh thành nhất định sẽ…" Ngao Tông không đợi hắn nói hết lời, một trận cuồng phong thổi qua, trái tim gã đó lập tức bị một luồng gió mạnh đâm xuyên, ngã vật xuống đất chết.

Gã đó trước khi chết vẫn trợn tròn hai mắt, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin, trước khi chết hắn đã nhận định, Ngao Tông tuyệt đối không phải là một người phàm bình thường như vậy!

Ngao Tông búng tay một cái, trên những thi thể đang nằm la liệt trên mặt đất đột nhiên bùng lên ngọn lửa hừng hực, nhanh chóng tất cả thi thể đều bị thiêu thành tro bụi.

"Tình hình Bộ Kinh Vân thế nào?" Ngao Tông đến bên cạnh Nhiếp Phong, cúi người kiểm tra, truyền một luồng chân khí vào cơ thể Bộ Kinh Vân, người sau nhanh chóng tỉnh lại.

"Tiền bối, lại cứu ta một mạng nữa.

Xem ra ta phải làm trâu làm ngựa cho ngài mới trả hết được." Bộ Kinh Vân cười khổ với Ngao Tông.

"Ta không cần trâu ngựa." Ngao Tông cười nhạt, "Nói lại, tên Đoạn Lãng đó đã trốn thoát.

Về phần sống chết của kẻ này do các ngươi giải quyết, ta sẽ không làm hết mọi việc cho các ngươi." "Chúng ta hiểu rồi!" Hai người đồng thời gật đầu, biết rằng mối thù vẫn cần tự mình giải quyết.

Vết thương của Bộ Kinh Vân không nặng, đó là kết quả của việc Đoạn Lãng sợ hắn chết giữa đường nên đã cố ý chữa trị cho hắn.

Kế hoạch ban đầu là sẽ chém đầu thị chúng Bộ Kinh Vân ở kinh thành, chỉ tiếc là kế hoạch không theo kịp biến hóa.

"Đoạn Lãng bây giờ đã là kẻ thù không đội trời chung với ta.

Có triều đình làm chỗ dựa, ta dù có ẩn cư giang hồ, e rằng cũng khó thoát khỏi những lệnh truy sát đó." Bộ Kinh Vân rút Tuyệt Thế Hảo Kiếm ra xem, lúc này trong lòng đã hạ quyết tâm.

Cho dù phải truy sát đến tận chân trời góc bể, hắn cũng phải giết chết Đoạn Lãng.

Cho dù kẻ này dựa vào triều đình, hắn cũng sẽ tìm mọi cách xông vào triều đình để diệt sát gã, gã này tuyệt đối là loại bại hoại của võ lâm.

"Ta tuy có thể thoát khỏi sự vây quét của triều đình, nhưng ta đoán các anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, bây giờ e là không chống đỡ nổi." Nhiếp Phong thở dài một hơi, sắc mặt vô cùng ảm đạm.

Hai người đều biết, sự suy thoái của võ lâm là không thể đảo ngược, sức lực của hai người không có bất kỳ khả năng nào có thể giương cao ngọn cờ của võ lâm một lần nữa.

"Thực ra theo ta thấy, đây không hẳn là một chuyện xấu." Ngao Tông lại có quan điểm phản đối thái độ của hai người, "Chẳng lẽ các ngươi thực sự cho rằng, trong một quốc gia tồn tại nhiều kẻ cuồng đồ ngoài vòng pháp luật như vậy, là một chuyện tốt sao?" Bộ Kinh Vân không nhịn được nói: "Nhưng giang hồ không chịu sự quản hạt của triều đình, mới có thể sản sinh ra ngày càng nhiều môn phái và bí kíp võ lâm, võ học mới ngày càng đỉnh cao!" Ngao Tông khẽ lắc đầu, "Đó chỉ là ý kiến của riêng ngươi.

Linh khí của thế giới này bây giờ đã cạn kiệt, nói ra các ngươi cũng không hiểu." Ngao Tông sớm đã cảm nhận được, linh lực của thế giới này ngày càng ít, tu luyện chân khí cũng cần hấp thụ linh lực, chỉ là lượng cầu không lớn như tu hành mà thôi.

Theo suy đoán của Ngao Tông, e rằng không quá năm mươi năm nữa, trên đời khó có thể sinh ra cao thủ võ lâm có thể sử dụng chân khí.

Những vũ khí có năng lực và linh tính đặc biệt như Tuyệt Thế Hảo Kiếm, Tuyết Ẩm Đao cũng sẽ dần dần thoái hóa, cuối cùng chỉ

trở thành những vũ khí đơn thuần.

Sự suy tàn là không thể tránh khỏi, cho nên hy vọng trong miệng các ngươi chỉ là ảo tưởng, thế giới này cuối cùng sẽ hoàn toàn biến thành thế giới của người phàm.

“Nhiếp Phong, tiếp theo ngươi có thể cùng ta đến kinh thành không?

Đoạn Lãng bây giờ thất bại, chắc chắn sẽ chạy về kinh thành, tìm cách nhận được sự giúp đỡ từ hoàng đế.” Bộ Kinh Vân trưng cầu ý kiến của Nhiếp Phong, người sau không chút do dự đã đồng ý.

“Kẻ này không chết, ta cả đời ăn ngủ không yên!” “Xem ra lại phải đi cùng các ngươi một chuyến.

Hy vọng lần này có thể giải quyết mọi việc gọn gàng, đừng để lại một đống phiền phức sau này.” Ngao Tông hoạt động cổ tay một chút, nhìn về phía đống tro tàn trên mặt đất sau khi thiêu xác.

“Lên đường!” Ba người nhìn nhau, rồi lập tức lên đường.

Mục tiêu của lần này đã quá rõ ràng, cũng là mục tiêu cuối cùng còn lại.

Trừ khử Đoạn Lãng, để hắn vĩnh viễn không còn xuất hiện trên giang hồ, mọi chuyện mới có thể chấm dứt. … Trận chiến tại Thiên Hạ Hội, tin tức về cái chết của hơn một vạn ba ngàn tinh nhuệ lập tức chấn động triều đình, quan trường trên dưới không ai không kinh hãi!

Hơn một vạn người đó là những binh sĩ tinh nhuệ nhất của triều đình, gần như một nửa công lao vây quét cao thủ võ lâm giang hồ đều do họ tạo ra, tổn thất một trận này tuyệt đối đủ khiến triều đình đau lòng.

Điều càng không thể tưởng tượng nổi là, ngay cả một Thiên Hạ Hội đang lúc hoàng hôn, lung lay sắp đổ cũng có thể chôn vùi binh lính

tinh nhuệ của họ!

Khi đội quân hậu tục đến kiểm tra thì căn bản không phát hiện ra bất kỳ thủ phạm nào, những kẻ địch đó không chỉ tiêu diệt đại quân, mà còn có thể toàn thân rút lui.

Ngay cả hoàng đế nghe qua cũng cảm thấy như có gai sau lưng, một kẻ địch mạnh như vậy ẩn náu trong dân gian tuyệt đối là mối đe dọa hàng đầu của triều đình.

Ngày xưa khi Hùng Bá chưa bị giết, triều đình tuy không thể chính diện ra tay tiêu diệt, nhưng ít nhất cũng có thể tra ra ai là thủ phạm, bây giờ thực sự ngay cả kẻ địch ở đâu cũng không biết.

Sau khi Đoạn Lãng chạy về kinh thành, việc đầu tiên hắn làm là thông báo tình hình cho triều đình, đồng thời phóng đại hết mức những gì hắn đã thấy, khiến triều đình quy hết trách nhiệm cho việc Ngao Tông quá mạnh mẽ chứ không phải họ bất tài.

Cũng may là trước đó đã có chiến báo về việc một vạn ba ngàn tinh nhuệ bị tiêu diệt, triều đình đối với lời nói của Đoạn Lãng tin tưởng không nghi ngờ, và theo yêu cầu của Đoạn Lãng, đã phái một lượng lớn nhân thủ và binh sĩ cho hắn, để hắn tìm cách giải quyết tai họa này.

Đoạn Lãng dĩ nhiên không chịu bán mạng cho triều đình, giả vờ nhận lấy ý chỉ của triều đình, mang theo quan ấn và tiền bạc mà triều đình ban cho, nhưng không hề lĩnh bất kỳ thuộc hạ nào của triều đình, trực tiếp đào tẩu khỏi kinh thành.

Quyết định của Đoạn Lãng vô cùng chính xác, ba ngày sau khi hắn rời đi, ba người Ngao Tông đã đến kinh thành.

Dĩ nhiên, thân phận của ba người có chút nhạy cảm, không thể tùy ý ra vào nơi này, vì vậy đã cố ý đeo mặt nạ da người đã chuẩn bị từ

trước, nghênh ngang đi vào kinh thành.

Sau khi vào thành mới phát hiện kinh thành sớm đã bị chiến báo từ tiền tuyến làm cho trên dưới hoảng sợ, không chỉ văn võ bá quan của triều đình lúc nào cũng lo sợ, mà ngay cả bá tánh thông tin không nhạy bén cũng gần như ai cũng nghĩ rằng những người trong giang hồ sắp giết đến kinh thành, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị thu dọn đồ đạc để chạy trốn.

Sau một ngày lang thang, Bộ Kinh Vân mới phát hiện mình trong miệng bá tánh đã bị miêu tả thành một con quái vật ba đầu sáu tay, quả thực đáng sợ như ma thần tại thế.

"Trong mắt họ ta đáng sợ đến vậy sao?" Ba người tụ tập trong khách sạn vào buổi tối, Ngao Tông nghe Bộ Kinh Vân kể lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bộ Kinh Vân cười nói: "Tiền bối, bá tánh không biết gì về chuyện võ lâm, chỉ với trình độ của ta và Nhiếp Phong đã đủ khiến họ chấn động rồi.

Huống hồ là một người như thần tiên như ngài." "Thần tiên.

Nói chuyện chính đi, chuyện về Đoạn Lãng điều tra thế nào rồi?" Ngao Tông nhắc nhở.

Sắc mặt hai người mới trở nên nghiêm túc, Bộ Kinh Vân hạ giọng nói: "Đoạn Lãng đã sớm trốn thoát rồi.

Hắn lấy danh hiệu và vàng bạc châu báu mà triều đình ban cho, không chậm trễ một khắc nào đã rời đi, rõ ràng là đã liệu trước chúng ta sẽ truy sát đến đây." Ngao Tông khẽ gật đầu, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Với trình độ ranh mãnh của gã đó, nếu không tìm cách tự vệ và trốn thoát mới là lạ, chỉ là bây giờ manh mối về hắn lại bị cắt đứt

thực sự có chút phiền lòng.

“Như vậy chúng ta đã đi một chuyến vô ích.

Chương 1131

Phải nhanh chóng tìm ra tung tích của gã đó, hy vọng hắn không trốn đi quá xa.

Nếu không lại phải lãng phí không ít công sức để tìm!" Bộ Kinh Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

Lúc này, Ngao Tông vô tình liếc nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện một số người đều đang nhìn họ một cách mờ ảo.

Ngao Tông lập tức phát hiện ra điều bất thường, sợ hãi ra hiệu cho Bộ Kinh Vân, người sau hiểu ý, lập tức nắm lấy thanh kiếm đặt trên bàn.

"Rầm!" Lúc này, cửa lớn của khách sạn bị đá tung ra, mấy chục binh sĩ mặc áo giáp lập tức xông vào khách sạn, nhanh chóng bao vây nhóm người Ngao Tông!

"Các người làm gì vậy?

Ta hình như không phạm tội gì, tại sao lại đối xử với ta như vậy?" Bộ Kinh Vân vẻ mặt vô tội nhìn họ, miệng không quên biện giải cho mình.

Thủ lĩnh của đám quan binh cười lạnh một tiếng, "Các ngươi thật sự coi ta là kẻ ngốc sao?

Hôm nay, các ngươi cứ hỏi thăm tin tức của Đoạn Lãng tướng quân, vì chuyện gì thật sự nghĩ ta không biết sao?" "Ngoài những người trong giang hồ ra, ai sẽ cố ý đi hỏi thăm tin tức, ta thấy các ngươi là nghịch đảng võ lâm, hôm nay chúng ta sẽ bắt các ngươi áp giải về triều đình chém giết!" Cái mũ này chụp lên thật lớn, bây giờ trong kinh thành thân phận nhạy cảm nhất chính là người trong võ

lâm, chỉ cần bị đội lên cái danh này một khi bị bắt chắc chắn sẽ chết.

Ngao Tông cũng lập tức hiểu ra, những gã này căn bản không nhìn thấu thân phận của họ, chỉ là thấy họ là người từ ngoài kinh thành đến, muốn chụp cho họ một cái tội danh, rồi dùng đầu của họ để lĩnh công.

Ngao Tông khoanh tay trước ngực, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những người này, chỉ trêu chọc nhìn họ, "Nếu ta thực sự là cao thủ võ lâm, chỉ dựa vào các ngươi bắt ta chẳng lẽ không sợ chết?" Viên quan binh đó lại ra vẻ ta đây, "Những nghịch đảng này chỉ có danh tiếng trong giang hồ, thực tế chỉ là một đám khoác lác, chúng ta phải thay triều đình thu thập những kẻ vô sỉ này!" Nói cho cùng, những gã này căn bản cho rằng họ không có võ công gì, có thể tùy ý bắt nạt mà thôi.

"Ta lười nói nhảm với ngươi, hai ngươi ra tay đi." Ngao Tông phất phất tay, ra hiệu cho Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong.

"Được!" Bộ Kinh Vân đột nhiên rút kiếm ra, gã nói năng ngông cuồng kia thậm chí không kịp phản ứng, Bộ Kinh Vân đã một kiếm đâm xuyên qua ngực hắn!

Hắn khó tin nhìn thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực mình, đến lúc ngã xuống cũng không hiểu, ba vị khách thương trông bình thường lại có thể thân mang võ công.

Hành động của Nhiếp Phong cũng tương đối nhanh chóng, khi thủ lĩnh bị giết, mọi người đang trong trạng thái kinh ngạc, hắn liên tiếp chém ra ba đao, mỗi một đao đều khiến người trúng chiêu thân thủ một nơi.

"Những người này là cao thủ võ lâm!" Không biết ai kinh hãi hét lên một tiếng, đám quan binh vừa mới khí thế ngất trời lập tức lui ra rồi chạy trốn qua cửa lớn.

Ngay cả những binh sĩ cải trang thành thực khách cũng lăn lê bò trườn bỏ chạy, đâu còn cái vẻ sát khí ngầm phục như trước.

"Ta đã đánh giá cao các ngươi rồi.

Chỉ có vậy thôi sao!" Bộ Kinh Vân có chút thất vọng vung kiếm vẩy đi vết máu, tưởng rằng có thể đánh một trận đã đời, kết quả lại gặp phải một đám ngu xuẩn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

"Vốn định nghỉ ngơi một đêm, xem ra tối nay không yên bình được rồi." Ngao Tông liếc một cái ra hiệu, ba người đều biết tối nay phải rời khỏi kinh thành.

Một lát sau, khi một lượng lớn binh sĩ tinh nhuệ trong kinh thành chạy đến nơi, lại phát hiện nơi này đã người đi nhà trống.

Khi biết Bộ Kinh Vân và những người khác đã trốn thoát, những người này không hề tức giận, ngược lại ai nấy đều như trút được gánh nặng, mừng rỡ không thôi.

Họ sớm đã bị những cao thủ võ lâm được miêu tả trong chiến báo dọa cho vỡ mật, đâu dám chính diện đối đầu, không phải đánh nhau là tốt nhất!

"Đi, ban hành lệnh truy sát, đừng để những người này trốn thoát, phải bắt giết toàn bộ chúng ở đây!" Chỉ huy sứ ra vẻ ra lệnh, thực ra ai cũng biết, người ta e là đã sớm trốn thoát rồi, truy sát cũng không thể tìm được, càng không có ai dám truy đuổi.

Nhưng, chuyến đi đến kinh thành lần này của ba người cũng không phải là vô ích, ít nhất Bộ Kinh Vân đã nghe ngóng được một tin tức vô cùng quan trọng từ trong thành: Đoạn Lãng khi rời khỏi kinh thành đã đi một mạch dưới cờ hiệu của triều đình, khắp nơi chiêu mộ người trong giang hồ, và hướng về Thiên Hạ Thành ngày xưa, cũng là di chỉ cũ của Vô Song Thành mà tiến tới.

Nhiếp Phong cực kỳ hiểu rõ Đoạn Lãng, lập tức phán đoán ra ý đồ của Đoạn Lãng bây giờ.

"Kẻ này muốn mượn danh hiệu của triều đình và sức hiệu triệu còn sót lại không nhiều của Thiên Hạ Hội ngày xưa, để tạo ra một bang phái mới hoàn toàn do hắn thống trị!" Cách làm này bây giờ xem ra vô cùng ngu xuẩn, dưới sự đàn áp của triều đình, hai phần ba bang phái trong thiên hạ đã bị tiêu diệt, một bang phái mới thì có thể làm được gì?

Ngao Tông đối với điều này lại có cái nhìn sâu sắc hơn, người này e rằng không chỉ định làm một bang chủ đơn giản.

"Tóm lại, chúng ta đi tìm Đoạn Lãng trước!" … Đoạn Lãng giương cờ hiệu của triều đình đi một mạch thu nạp không ít người trong giang hồ, khi đến Thiên Hạ Thành, liền dùng danh nghĩa của mình tuyên bố Thiên Hạ Hội được tái lập, hắn chính là bang chủ đời tiếp theo của Thiên Hạ Hội!

"Chư vị, hiện nay triều đình đang đàn áp mạnh mẽ chúng ta, những người trong giang hồ, nếu chúng ta cứ như trước đây, chỉ là một đống cát rời, chẳng phải là ngồi chờ triều đình tiêu diệt chúng ta sao!" "Hôm nay ta tái lập cờ hiệu của Thiên Hạ Hội, chính là để hiệu triệu quần hùng thiên hạ, cùng nhau đối kháng triều đình, không phải vì tư dục của riêng ta, mà là để bảo tồn ngọn lửa của võ lâm, chúng ta không thể bị triều đình hoàn toàn tiêu diệt, giang hồ là giang hồ, không đến lượt triều đình khống chế đàn áp!" Một phen lời nói của Đoạn Lãng khiến mọi người có mặt vô cùng kích động, trong những ngày này họ đã chịu đủ sự áp bức của triều đình, từ sau khi Hùng Bá chết, họ vẫn luôn mong có người có thể một lần nữa giương cao ngọn cờ của giang hồ!

"Chúng tôi nguyện nghe theo hiệu lệnh của bang chủ!" Quần hùng

đồng loạt hưởng ứng, cảnh tượng đó khiến người ta chấn động!

Đoạn Lãng nhìn những người trước mắt lần lượt hưởng ứng, niềm khoái trá trong lòng dần dần dâng lên, cho đến hôm nay, cuối cùng hắn cũng có thể ra hiệu lệnh trong Thiên Hạ Hội!

Trước đây tuy hắn có một vị trí nhất định trong triều đình, nhưng trên đầu hắn không biết có bao nhiêu người đè nén, bây giờ rời khỏi sự áp chế của triều đình, dùng sức một mình tái lập Thiên Hạ Hội!

Hắn không phải có bao nhiêu tình cảm với Thiên Hạ Hội, ngược lại vì nguyên nhân của Hùng Bá mà cực kỳ ghét bỏ Thiên Hạ Hội.

Sở dĩ hắn dùng danh nghĩa của Thiên Hạ Hội để tái lập nơi này, không chỉ vì muốn mượn danh tiếng ngày xưa của Thiên Hạ Hội, mà còn vì hắn vẫn chưa giải khai được một nút thắt trong lòng.

Khi xưa ở Thiên Hạ Hội, hắn luôn cho rằng mình có cơ hội tranh đoạt vị trí đường chủ của Thiên Hạ Hội, nhưng lại bị Hùng Bá luôn chèn ép, căn bản không có cơ hội.

Bây giờ đứng lại ở đây, hắn muốn dương oai với thiên hạ, những gì Hùng Bá không cho hắn, hắn cũng có thể tranh thủ được!

"Chúng ta chỉ cần triệu tập hào kiệt thiên hạ tụ tập ở đây, triều đình sẽ mãi mãi không thể công phá chúng ta, sau này khi chúng ta liên tục đánh bại đại quân của triều đình, liền có thể ép triều đình ngồi xuống đàm phán với chúng ta, lúc đó chúng ta có thể tạo ra một địa bàn thoát ly khỏi triều đình, chỉ do võ nhân chúng ta khống chế!" Đoạn Lãng đang chìm đắm trong tiếng ủng hộ của mọi người, nhưng hắn không biết, lúc này trong đám người phía dưới, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đã tháo mặt nạ ra, không còn ngụy trang nữa.

"Đoạn Lãng, bây giờ ta thực sự ngày càng không nhìn rõ ngươi.

Ngươi từ đầu đến cuối bận rộn tất cả chỉ để tái lập một Thiên Hạ

Hội đã bị tiêu diệt sao?" Hai người bước ra khỏi đám đông, lập tức bị Đoạn Lãng chú ý đến.

"Ta biết hôm nay các ngươi chắc chắn sẽ đến." Đoạn Lãng cười lạnh một tiếng, "Chư vị, hai người này là thủ phạm đã phá hủy Thiên Hạ Hội ngày xưa, hai người vì tư dục của mình mà giết chết Hùng Bá, mới dẫn đến võ lâm sa đọa đến cảnh giới này." "Hôm nay nếu không giết chết hai người này ở đây, có xứng đáng với những người đã chết thảm trong tay triều đình không?" Một phen lời nói của Đoạn Lãng lập tức tập trung toàn bộ hận thù của mọi người lên hai người họ, tất cả mọi người đều rút đao kiếm ra, nhìn chằm chằm hai người với ý đồ xấu.

Đối với cảnh tượng này họ không hề bất ngờ, hai chọi nhiều đương nhiên không có phần thắng, Nhiếp Phong sớm đã có đối sách.

"Chư vị thật sự nghĩ hai chúng ta đến đây không có chuẩn bị gì sao?

Không biết các vị có còn nhớ người đã tiêu diệt một vạn ba ngàn quân của triều đình tại di chỉ cũ của Thiên Hạ Hội không, Ngao Tông!" Nhiếp Phong chỉ về phía Ngao Tông trong đám đông, lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hắn.

"Thật sự là Ngao Tông!" "Trời ơi…" "Nếu người này ở đây, chẳng phải chúng ta chắc chắn sẽ chết sao!" Mọi người nhìn rõ khuôn mặt của hắn đều im bặt như ve sầu mùa đông, nếu người này là cao thủ bí ẩn đã giết chết một vạn ba ngàn tinh nhuệ của triều đình, họ không hề nghi ngờ chút nào.

Phải biết rằng trong số những cao thủ võ lâm bị thu nạp, có ít nhất một nửa người ngày xưa đã đi theo Hùng Bá, họ tuyệt đối rõ ràng sức chiến đấu kinh khủng mà Ngao Tông đã thể hiện ngày hôm đó!

"Gã này, hóa ra đã chuẩn bị từ trước!" Ngao Tông cười mắng một

tiếng, “Chư vị không cần để ý đến ta!

Ta chỉ đi cùng hai người họ đến đây, cho dù các ngươi đánh nhau sôi nổi thế nào ta cũng tuyệt đối không ra tay giúp đỡ!” Ngao Tông tuy nói vậy, nhưng trong lòng vô cùng rõ ràng, cho dù hắn chỉ đứng ở đây cũng đủ để uy hiếp mọi người, miệng nói không giúp thì đã sao?

Có uy danh của hắn ở đây là đủ rồi.

“Ngao tiền bối, đa tạ!” Nhiếp Phong phá lên cười lớn, cho dù chỉ mượn uy danh của Ngao Tông, chỉ cần có thể khiến những người trong võ lâm này đều đứng nhìn, mục đích của hắn đã đạt được.

Đoạn Lãng một mình, nhìn Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đang dần áp sát, vô cùng không cam lòng nhìn về phía mọi người, nhưng không một ai tiến lên.

Họ lần lượt lùi lại, không hề như những gì vừa tuyên thệ, cùng Đoạn Lãng đồng sinh cộng tử, cùng tiến cùng lùi.

“Chẳng trách võ lâm suy bại đến ngày nay, đều do những người này không có đảm đương, đến lúc sinh tử chỉ nghĩ đến bảo toàn bản thân, cứ như vậy võ lâm sao có thể không suy bại!” Trong tình thế tuyệt vọng, Đoạn Lãng tức giận chửi ầm lên những người này bội tín bạc nghĩa, nhưng không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Đoạn Lãng chưa bao giờ nghĩ rằng, để đi đến ngày hôm nay hắn cũng đã làm ra bao nhiêu chuyện lừa gạt và phản bội, ngược lại hắn lại là khuôn mẫu của loại người cặn bã mà hắn đang chỉ trích.

“Đoạn Lãng, hôm nay ta không giết ngươi, uổng làm người!” Bộ Kinh Vân đột nhiên rút kiếm, trong nháy mắt bước tới chém về phía Đoạn Lãng, kiếm phong cuộn lên luồng âm phong khiến mặt mũi những người xung quanh đau rát.

“Keng!” Khi kiếm phong hạ xuống, Hỏa Lân Kiếm của Đoạn Lãng

đã ra khỏi vỏ, hai luồng kiếm phong giao nhau, chân khí ba động cuồn cuộn dấy lên từng trận bão bụi, Phong Thần Thoái của Nhiếp Phong đã được thi triển, từ trên không đạp xuống ngực Đoạn Lãng, nhưng không ngờ chân khí hộ thể của Đoạn Lãng có thể trong thời gian ngắn chống đỡ được Phong Thần Thoái của Nhiếp Phong!

Nhưng dù vậy, cũng đã tiêu hao rất nhiều chân khí của Đoạn Lãng, sắc mặt hắn nhanh chóng trở nên tái nhợt, nhưng hai mắt lại trở nên đỏ như máu, ánh mắt cũng tràn ngập oán độc!

Chương 1132

Một khắc này, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong lập tức cảm nhận được sát tâm của gã này ngày càng vượng, thậm chí chân khí của hắn cũng dần dần chuyển thành màu đỏ máu chói mắt.

"Gã này có chút thú vị!" Ngao Tông một mắt nhìn ra, Đoạn Lãng đang kích phát một loại công pháp tà môn đặc biệt.

Sở dĩ gọi là tà môn, là vì những chân khí này đang nhanh chóng tiêu hao sinh mệnh lực của Đoạn Lãng, không ai dám tu luyện loại công pháp này.

"Chỉ bằng các ngươi cũng muốn giết ta!" Đoạn Lãng hai mắt đỏ như máu, một ngụm máu tươi phun lên Hỏa Lân Kiếm, kiếm phong như vật sống, thân kiếm mọc ra những gai nhọn như cây kinh cức đâm về phía ngực Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân kinh hãi, lập tức lùi lại né tránh, nhưng vẫn bị gai nhọn làm bị thương, máu của hắn trong nháy mắt bị Hỏa Lân Kiếm hấp thụ biến mất.

Những gai nhọn mọc ra đó sau khi Bộ Kinh Vân né tránh công kích, lại chuyển hướng, ngược lại đâm vào cánh tay Đoạn Lãng, như một cái ống hút điên cuồng hút máu của Đoạn Lãng, sắc mặt hắn lập tức trở nên tái nhợt, nhưng chân khí lại trở nên ngày càng cuồng bạo hùng hậu, thậm chí cứng rắn bức lui cả Nhiếp Phong!

"Ma Hóa Công!" Mọi người có mặt nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi thất sắc, Đoạn Lãng, người không được mọi người công nhận là thống ngự giả của võ lâm, lại âm thầm tu luyện loại công pháp như vậy!

Người tu luyện loại võ công này dùng tính mạng để đổi lấy sự

cường đại nhất thời, cho dù phải trả giá bằng việc hao tổn dương thọ, trong mắt bất kỳ ai cũng là hành vi tiểu xảo, khiến người ta khinh bỉ nhất.

Hôm nay, Đoạn Lãng dám không che giấu bí mật này trước mặt mọi người, từ đó có thể thấy hôm nay hắn đã trả giá tất cả để giết chết Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong.

"Hôm nay chúng ta cùng chết ở đây đi!" Đoạn Lãng gầm lên, từ trên không chém xuống một kiếm, kiếm khí màu máu phá không, thế công cương mãnh ép Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong khó mà chống đỡ, hai người không thể không đồng thời hợp lực, dùng chân khí dung hợp để cứng rắn chống lại, mới miễn cưỡng không bị thương.

"Đi!" Những nhân sĩ võ lâm đó thấy tình hình không ổn, lũ lượt đào tẩu khỏi nơi này, bất kể kết cục thế nào, họ không thể tiếp tục nghe theo chỉ huy của Đoạn Lãng.

Người này đối với chính mình còn tàn độc như vậy, huống hồ là những thuộc hạ này.

"Đợi ta giết chết hai ngươi, sẽ đi giết chết những kẻ đó!" Đoạn Lãng có chút thần trí không rõ, nghiến răng nghiến lợi nói, Bộ Kinh Vân có thể thấy rõ thân thể hắn đang run rẩy.

Gã đang cố hết sức khống chế sức mạnh không ngừng ba động trong cơ thể, nhưng dưới sự can thiệp của Hỏa Lân Kiếm, hắn sắp bạo tẩu.

"Đoạn Lãng hắn là lần đầu tiên vận dụng loại công pháp này, căn bản không thể khống chế được.

Thật đáng buồn, cho dù hôm nay ở đây giết chết hai người các ngươi cũng không có ý nghĩa gì, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết." Ngao Tông truyền âm cho hai người Bộ Kinh Vân, "Năm tạng

sáu phủ của hắn đã bị tổn thương, sống không được bao lâu nữa.

Hai người các ngươi nếu bây giờ nhân cơ hội trốn đi, không quá một canh giờ nữa quay lại, hắn sẽ vì nội tạng suy kiệt mà hấp hối, lúc đó có thể dễ dàng giết chết." Hai người nghe rõ từng lời, nhưng nhìn nhau một cái, trong lòng đều đã hạ quyết tâm.

"Tiền bối, chúng ta hôm nay định cùng Đoạn Lãng giao chiến một trận cho ra trò, triệt để giải quyết nút thắt trong lòng, cho dù phải chết ở đây!" Hai người không còn do dự, mỗi người đều lao về phía Đoạn Lãng.

Lúc này nội lực bạo tăng, Đoạn Lãng đối mặt với sự tấn công liên thủ của hai người hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, thậm chí dần dần áp chế hai người.

"Ba tên điên này thực sự vì báo thù mà không quan tâm đến bất cứ điều gì!" Ngao Tông nhìn ba người chiến đấu ngày càng điên cuồng, khẽ lắc đầu.

Có lẽ võ phu phàm nhân chính là như vậy, không suy nghĩ đến đại đạo là gì, với sinh mệnh có hạn cũng không thể lĩnh ngộ được khoảnh khắc đó, suy nghĩ của họ vừa đơn giản cũng vừa thuần túy: trong cuộc đời ngắn ngủi thi triển hết sở học, chết không hối tiếc.

Trận chiến giữa ba người càng lúc càng kịch liệt, cùng với thời gian trôi đi, mức độ ăn mòn nội tạng của Đoạn Lãng cũng trở nên ngày càng nghiêm trọng, sau khi miễn cưỡng chống đỡ được đòn tấn công liên hợp của hai người, hắn phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trở nên suy yếu.

"Đoạn Lãng!

Ta có thể cho ngươi một cơ hội sống cuối cùng!" Bộ Kinh Vân thấy Đoạn Lãng bị công pháp của mình hành hạ đến mức này, sát tâm

đối với hắn cũng giảm đi mấy phần.

Dù sao mục đích chung ban đầu đều là để giết Hùng Bá, chỉ là vì Kỳ Lân huyết mà trở mặt thành thù.

Bây giờ ngay cả Hùng Bá cũng đã chết, hà tất phải tiếp tục đấu tranh sinh tử?

"Chỉ cần ngươi chủ động phế đi võ công, ta có thể không giết ngươi nữa.

Ngươi cũng có thể giữ được một mạng, tuy ngũ tạng lục phủ bị ăn mòn, nhưng ít nhất có thể sống sót." Lời của Bộ Kinh Vân thành khẩn, nhưng mỗi một từ trong miệng hắn nghe vào tai Đoạn Lãng đều là sự mỉa mai cực lớn.

"Hôm nay ta chết, cũng phải kéo hai ngươi đi chôn cùng!" Đoạn Lãng lúc này không còn che giấu, một ngụm máu tươi phun lên Hỏa Lân Kiếm, thân kiếm đỏ rực như đang bốc cháy, hắn gầm lên lao về phía Nhiếp Phong, thế công gần như không thể cản phá.

"Hừ!" Nhiếp Phong sớm đã có đối phó, đang định chống đỡ, lại đột nhiên phát hiện chân khí trong cơ thể ngừng vận hành!

Nhiếp Phong lập tức ngẩn ra, lúc nãy bị Hỏa Lân Kiếm làm bị thương, hình như có một luồng khí tức khó mà cảm nhận được từ vết thương chui vào trong cơ thể.

Nhiếp Phong vốn không để ý, nhưng vạn lần không ngờ những luồng khí tức này lại phát tác vào lúc này, trong khoảnh khắc ngắn ngủi khiến hắn không thể vận công.

Chỉ có một khoảnh khắc, nhưng chính khoảng thời gian ngắn ngủi đó đã bị Đoạn Lãng nắm bắt được, trở thành khoảnh khắc sinh tử!

"Chết đi cho ta!" Kiếm phong của Đoạn Lãng áp sát, hai mắt đỏ như máu, từ khoảnh khắc này trong thế giới của hắn chỉ có lưỡi đao

trước mắt và lồng ngực của Nhiếp Phong, hắn chỉ cần trong khoảnh khắc này đâm xuyên kiếm phong vào!

Trong khoảnh khắc kiếm phong sắp áp sát, cuối cùng vào thời khắc cuối cùng, trong tình huống không kịp bảo vệ, hắn trực tiếp đưa Kỳ Lân Tí ra nắm lấy lưỡi đao!

Đoạn Lãng trong khoảnh khắc này vô cùng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng hiểu ra Bộ Kinh Vân chỉ là vô ích, chỉ có thể bị chặt đứt ngón tay dưới kiếm phong.

"Keng!" Khoảnh khắc kiếm phong và bàn tay giao nhau, tiếng kim loại va chạm vang lên, kiếm của Đoạn Lãng bị Bộ Kinh Vân cứng rắn nắm lấy, trên Kỳ Lân Tí lóe lên ánh sáng vàng kim, hoàn toàn không bị một chút vết thương nào!

"Không thể nào…" Đoạn Lãng vô cùng kinh ngạc, nhưng dù hắn thúc đẩy kiếm phong thế nào, tay của Bộ Kinh Vân vẫn nắm chặt lấy nó, kiếm phong căn bản không thể tiến thêm nửa phân.

"Không hổ là Kỳ Lân Tí!" Bộ Kinh Vân nghiến chặt răng, sức mạnh trong Kỳ Lân Tí không ngừng bộc phát, khiến hắn cảm thấy cánh tay mình như sắp nổ tung trong khoảnh khắc này.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn nghiến chặt răng, cho dù vì sức mạnh tiêu hao quá nhanh mà cảm giác hư thoát ngày càng gần, vẫn như vậy!

"Bộ Kinh Vân!" Đoạn Lãng hoàn toàn mất đi lý trí và rơi vào trạng thái điên cuồng, trong khoảnh khắc này đã hoàn toàn quên mất mục tiêu của mình, từ ý niệm muốn giết Nhiếp Phong chuyển sang giết Bộ Kinh Vân.

Trong khoảnh khắc này hắn không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, chỉ cần có thể giết chết người trước mắt.

Nhưng Đoạn Lãng không có cơ hội.

Khi hắn dốc toàn lực áp chế Bộ Kinh Vân, hắn đã hoàn toàn bỏ qua Nhiếp Phong, hoàn toàn không biết trong khoảnh khắc này Nhiếp Phong đã ở sau lưng hắn, Tuyết Ẩm Đao trực tiếp đâm xuyên qua tim hắn!

Đoạn Lãng trong khoảnh khắc này cảm nhận được toàn bộ sức mạnh đều biến mất, ngay cả Hỏa Lân Kiếm cũng tuột khỏi tay, thanh trường kiếm tà tính đó trong khoảnh khắc này mất đi toàn bộ ánh sáng cắm trên mặt đất.

Đoạn Lãng nhìn lưỡi đao đâm xuyên qua ngực, mặt như tro tàn, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

"Ta đã bị các ngươi ép đến mức này, không phải là đối thủ của các ngươi…" Đoạn Lãng cuối cùng nhắm mắt lại, nội tạng bị ăn mòn không thể chống đỡ được sinh mệnh lực, cuối cùng hoàn toàn chết đi.

Gã đó lúc chết vẫn quật cường giữ tư thế đứng, không chịu ngã xuống.

"Đoạn Lãng, mỗi người một chí.

Nhưng ngươi không nên như vậy." Nhiếp Phong rút kiếm ra, nhìn Đoạn Lãng đã mất đi sinh khí, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tuy hắn và Đoạn Lãng cũng là kẻ thù không đội trời chung, nhưng dù sao cũng từng là huynh đệ mười mấy năm, không ngờ lại đi đến bước này.

Kỳ Lân Tí của Bộ Kinh Vân gần như mất đi tri giác, hắn nhe răng nhếch mép nắm chặt cánh tay, nhìn thi thể của Đoạn Lãng, một lúc lâu mới cảm khái một câu: "Nếu ta có thể sớm giết chết Hùng Bá, không chừng cũng không có ngày hôm nay." Nhiếp Phong nghiến răng nghiến lợi nói: "Chỉ trách Hùng Bá tên đó cứ nhất quyết đi tìm Nê Bồ Tát xem

bói, nếu không ta cũng không đến nỗi bị bức hại đến lưu lạc đến ngày nay!" Bây giờ Đoạn Lãng cũng đã bị giết chết, trong lòng hai người lại không còn bất kỳ mục tiêu nào.

Trước đây, họ mang tâm tư quyết tử truy sát Đoạn Lãng, thậm chí quyết định sẽ cùng hắn đồng quy vu tận trong một trận chiến.

Nhưng kết quả bây giờ lại là, Đoạn Lãng bị giết chết hai người vẫn sống sót, tất cả những chuẩn bị và quyết tâm đã làm trước đây trong khoảnh khắc này đều biến thành mờ mịt.

"Hai người các ngươi, khó khăn lắm mới đánh thắng một trận không có ai chết, sao ta thấy các ngươi lại còn khó chịu hơn cả người chết vậy?" Lời của Ngao Tông cắt đứt suy nghĩ của hai người, họ nhìn nhau, nhất thời hoàn toàn không biết phải làm sao.

"Trước đây, ta gần như chỉ nghĩ đến báo thù giết người, nhưng khi thực sự báo được thù rồi, ta cũng không biết tương lai nên làm gì…" Bộ Kinh Vân thở dài một hơi, bỗng nhiên cảm thấy, không bằng chết trong trận chiến vừa rồi thì tốt hơn.

Ngao Tông nhìn bộ dạng mờ mịt của hai người, trong lòng đã hiểu, hai người này quả nhiên cần được khai sáng.

Chương 1133

"Tương lai của các ngươi thế nào ta không biết.

Nhưng nếu Hùng Bá, Đoạn Lãng giết chết hai người các ngươi, chắc chắn sẽ vui mừng như điên, và còn tiến thêm một bước thực hiện kế hoạch của chúng!" Lời của Ngao Tông đối với họ, lập tức như được khai sáng.

Họ là người chiến thắng trong cuộc báo thù này, bây giờ bụi đã lắng xuống, tại sao không thể sống tốt trên thế giới này.

Ít nhất phải để cho những kẻ địch đã bị giết chết nhìn thấy, và vô cùng ghen tị, ngưỡng mộ!

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm!" Hai người đồng thời cung kính hành lễ với Ngao Tông, lúc này đã hoàn toàn hiểu ra.

"Nếu đã như vậy, đã biết tương lai nên làm gì chưa?" Ngao Tông cố ý hỏi.

Nhiếp Phong không do dự trả lời: "Ta định đi tìm Vô Danh kiếm thánh, ta nghĩ người này có thể chỉ điểm cho ta tiến bộ kiếm pháp, còn về sau… ta nghĩ nếu đã trở thành tội phạm bị triều đình truy nã, cũng không ngại làm đến cùng, tất cả những người đối kháng với triều đình ta đều định giúp một tay!" "Ta định về xem Khổng Từ trước, sau đó hành tẩu giang hồ, nơi nào cần ta thì tự nhiên không gì tốt hơn, ít nhất ta có thể cố hết sức để trừ gian diệt ác!" Bộ Kinh Vân thản nhiên cười lớn.

Ngao Tông thấy hai người cuối cùng đã phá vỡ được giới hạn trong lòng, không khỏi mỉm cười, hai người quả nhiên đã khác xưa rất nhiều.

Bộ Kinh Vân không còn chấp nhất vào mộ của Khổng Từ, Nhiếp Phong cũng đã có mục tiêu mới, như vậy, Ngao Tông mới có thể yên tâm giao nhiệm vụ tiếp theo cho họ.

"Hiện tại ngoài những việc các ngươi định làm ra, ta ở đây cũng có một số việc cần các ngươi xử lý." Ngao Tông không để họ từ chối, vung tay một cái, hai người chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng khó hiểu, ngay cả đứng cũng không vững.

Nhưng cảm giác choáng váng kỳ lạ đó chỉ kéo dài vài giây, khi họ tỉnh táo lại, lại có chút kinh ngạc phát hiện mình đang ở trong một không gian cực kỳ tối tăm.

Nhìn ra xa, mặt đất dưới chân là một mảnh hoang vu cằn cỗi, bầu trời luôn tối tăm, không có một cây cỏ, chim bay, dã thú nào, chỉ có bóng tối và cái lạnh vô tận.

"Nơi này thật kỳ lạ, giống như cả thế giới đã hoàn toàn chết đi vậy." Nhiếp Phong không tự chủ được lẩm bẩm.

"Thế giới đã chết?

Miêu tả của ngươi thật xác đáng." Ngao Tông cười nói: "Đây vốn là nơi mà người chết mới có thể đến, thế giới sau khi chết, cái gọi là Minh giới!" "Minh giới?!" Hai người kinh ngạc vô cùng, đột nhiên nghĩ ra, bây giờ xuất hiện ở Minh giới chẳng phải có nghĩa là họ đã chết rồi sao?

Nhưng vừa rồi họ còn sống sờ sờ!

"Nhìn bộ dạng của hai ngươi kìa!

Ta đã nói là các ngươi chết rồi sao!" Ngao Tông lạnh lùng nói.

"Thế giới của người chết?" Nhiếp Phong càng thêm mờ mịt, hoàn toàn không thể hiểu nổi những gì Ngao Tông nói.

“Kia là những quỷ hồn sao?!” Bộ Kinh Vân bỗng nhiên nhìn lên những âm hồn bán trong suốt đang không ngừng lượn lờ trên đầu, lập tức rút kiếm chém ra mấy đạo kiếm khí, nhưng tự nhiên không thể làm tổn thương những hồn phách đó chút nào.

“Hai người bình tĩnh lại.” Ngao Tông biết rằng giải thích nhất thời cũng không thể hiểu rõ, dứt khoát dùng thần thức cưỡng ép xâm nhập vào ý thức hải của cả hai, đem những thông tin liên quan đến Minh Giới và tất cả những gì liên quan rót vào trong đầu họ.

Dưới phương thức nhồi nhét ký ức như vậy, hai người nhanh chóng tiếp nhận mọi thông tin, và phải mất một lúc lâu mới có thể hoàn hồn sau cơn chấn động ban đầu.

“Thì ra là vậy, tiền bối, trước đây ta vẫn luôn cho rằng ngài là người trong thần tiên, không ngờ lại đánh giá thấp ngài như vậy!” Nhiếp Phong vỗ vỗ cái đầu có chút đau nhức, không khỏi cảm thán.

Bộ Kinh Vân càng chấn động đến mức nửa ngày không nói nên lời, nhìn quanh thế giới sau khi chết, cuối cùng chỉ lẩm bẩm một câu: “Không ngờ Minh Giới thật sự tồn tại!” Ngao Tông bình thản nói: “Ta đưa các ngươi đến đây không phải để tham quan.

Như các ngươi đã biết, chuyện của ta ở thế giới này đã kết thúc, nhưng Minh Giới ở đây vẫn còn trong giai đoạn sơ khai, cần một khoảng thời gian để dần trưởng thành và cần có người quản lý.” “Hai người các ngươi, là những người ta khá vừa ý.

Ta sẽ chuyển hóa các ngươi thành người của Minh Tộc, từ nay về sau thay ta cai quản Minh Giới.

Khi ta không có ở đây, các ngươi chính là những người thống ngự cao nhất trong Minh Giới.” Lời này lập tức khiến hai người kích động, nếu trở thành người của Minh Tộc, chẳng phải có thể có được những thủ đoạn như của Ngao Tông, trở thành những nhân vật gần

như thần tiên trong tưởng tượng sao?

Trong ký ức được truyền vào, họ cũng biết được sự khác biệt một trời một vực giữa phàm nhân và Minh Tộc, làm một phàm nhân dù luyện võ thế nào cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc của trăm năm tuổi thọ và thân xác máu thịt.

Nếu có được tuổi thọ gần như vô hạn của Minh Tộc, thì thật sự không cần phải bận tâm đến mọi chuyện trần thế nữa!

"Đa tạ tiền bối!" "Nếu hai người chúng ta có thể trở thành người của Minh Tộc, tất nhiên sẽ như tiền bối mong đợi, quản lý Minh Giới và khiến nó dần hoàn thiện!" Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đồng thanh đáp lời.

Ngao Tông hài lòng gật đầu, sau đó búng ngón tay, bắn ra hai luồng U Minh Chi Lực, sức mạnh này nhanh chóng chui vào cơ thể hai người, không đợi họ kịp nhận ra, đã đột nhiên cảm thấy toàn thân chấn động lạnh lẽo.

Hai người không khỏi rùng mình một cái, nhưng ngay sau đó lại phát hiện, chân khí trong cơ thể đã biến mất, thay vào đó là một loại năng lượng hơi lạnh lẽo, nhưng mạnh mẽ đến mức gần như không thể tưởng tượng nổi!

Đó chính là U Minh Chi Lực.

Trong khoảnh khắc được chuyển hóa thành Minh Tộc, sức mạnh thu được khiến họ khó mà tin nổi, Bộ Kinh Vân thử dẫn U Minh Chi Lực vào Tuyệt Thế Hảo Kiếm, lại phát hiện uy lực của U Minh Chi Lực vượt xa Tuyệt Thế Hảo Kiếm.

Hoàn toàn không cần phải dựa vào sức mạnh của thanh kiếm này nữa!

Nếu chỉ dựa vào sức mạnh này, đừng nói là Hùng Bá, Đoạn Lãng,

cho dù là quần hùng thiên hạ và đại quân triều đình, hắn cũng có tự tin có thể lần lượt tàn sát diệt sạch.

Từ đó có thể thấy, thực lực thực sự của Ngao Tông căn bản không phải là thứ họ có thể tưởng tượng, một thế giới nhỏ bé, không có bất kỳ thứ gì có thể lọt vào mắt hắn.

"Sau này các ngươi có thể tùy ý qua lại giữa Nhân giới và Minh Giới, khi không tu luyện thì phải trở về nơi này, dù sao linh lực ở Nhân giới đã cạn kiệt, không thể hỗ trợ tu vi được nữa." Đối với những chuyện liên quan đến linh lực, hai người bây giờ cũng biết được đôi chút, Bộ Kinh Vân có chút hy vọng hỏi: "Tiền bối, không biết ngài có cách nào để khôi phục linh lực ở Nhân giới không?" Ngao Tông đối với việc này chỉ khẽ lắc đầu, "Linh lực suy thoái là không thể đảo ngược, đó cũng là con đường tất yếu mà mỗi thế giới đều phải trải qua khi suy tàn.

Minh Giới thì khác, chỉ cần có vong linh không ngừng xuất hiện, giữa thiên địa sẽ không ngừng có U Minh Chi Lực và âm khí sinh ra." Bộ Kinh Vân trầm mặc, hắn biết, sau khi linh lực hoàn toàn biến mất, giữa thiên địa sẽ không bao giờ xuất hiện bất kỳ võ giả nào có thể kích phát chân khí nữa.

Đến lúc đó, triều đình nắm giữ phần lớn dân số thiên hạ tất nhiên sẽ hoàn toàn kiểm soát toàn bộ giang hồ, thậm chí cuối cùng sẽ cấm võ, khiến thế gian không còn có thể xuất hiện bất kỳ thế lực giang hồ nào có thể chống lại triều đình.

Vô Danh và Kiếm Thánh e rằng là những cao thủ tuyệt thế cuối cùng còn tồn tại trên thế giới này.

"Tiền bối, ta đã ở trong thế giới sau khi chết, không biết có thể tìm thấy hồn phách của Khổng Từ không?

Ta muốn gặp lại nàng ấy." Bộ Kinh Vân lại đề nghị.

“Không thể.” Ngao Tông không để lại cho hắn bất kỳ ảo tưởng phi thực tế nào, “Bất kỳ ai sau khi chết đầu nhập vào Minh Giới, đều sẽ mất đi mọi ký ức khi còn sống.

Huống hồ đã lâu như vậy, nàng ấy đã sớm đầu thai chuyển thế rồi.” “Vậy sao!” Bộ Kinh Vân cúi đầu, tuy trong lòng có chút mất mát, nhưng cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, dù sao người chết không thể sống lại là một quy luật sắt đã ăn sâu trong lòng hắn.

Cuối cùng, Bộ Kinh Vân xin phép Ngao Tông trở về Nhân giới, và lần cuối cùng đến lăng mộ băng động của Khổng Từ.

Đứng ở lối vào đã bị băng phong kín, trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Không biết có phải vì đã có tầm nhìn siêu thoát phàm nhân, hay vì sau khi trở thành Minh Tộc tình cảm đối với con người đã phai nhạt, mà bây giờ đối với Khổng Từ không còn chút quyến luyến nào, chỉ còn lại một chút tiếc nuối và áy náy.

Tiếc nuối khi còn là người, không thể cùng nàng có một kết cục trọn vẹn.

Áy náy ở chỗ, Khổng Từ cuối cùng đã chết dưới tay mình, bất luận là vô tình hay hữu ý.

“Kiếp sau, vạn mong nàng có một nơi về tốt, một kết cục tốt.” Bộ Kinh Vân thở dài một tiếng, sau đó dùng U Minh Chi Lực dời một tảng đá ngàn cân, hoàn toàn đè lên trên băng động, chất nó thành một ngọn núi nhỏ, từ nay về sau không còn ai có thể tiến vào băng động, tìm thấy thi thể của Khổng Từ.

Làm xong mọi việc, Bộ Kinh Vân không còn bất kỳ lưu luyến nào với thế gian, quay trở lại Minh Giới.

Kể từ đó, thế gian không còn Phong Vân hai người, võ lâm giang

hồ cũng dưới sự bức ép và vây quét từng bước của triều đình mà dần dần bị hủy diệt, phần lớn du hiệp cũng hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, hoặc ẩn cư, hoặc đầu quân cho triều đình để có một nơi về tốt.

Đó cũng là chuyện của mấy chục năm sau.....

Khi Bộ Kinh Vân trở lại Minh Giới, lại không thấy Ngao Tông đâu.

"Trước khi ngươi về, tiền bối đã khởi hành rời đi, nói rằng không biết khi nào trở lại, chuyện ở đây giao cho chúng ta." Bộ Kinh Vân không ngờ Ngao Tông lại đi vội vàng như vậy, thậm chí còn chưa kịp từ biệt Ngao Tông một cách đàng hoàng, "Tiền bối thật là vội vàng." Nhiếp Phong cười, "Đời người nơi nào mà không gặp lại?

Tiền bối sớm muộn cũng có ngày trở về, chúng ta chỉ cần làm tốt những việc tiền bối đã căn dặn là được, không cần nghĩ nhiều!" "Đúng là nên như vậy....." Bộ Kinh Vân thu lại tâm tư, hắn biết, tiếp theo đây e rằng sẽ có vô số năm tháng phải làm việc.

Chương 1134

Sau khi rời khỏi Minh Giới, Ngao Tông một mình đi trong hư không, chiếc thuyền nhỏ chậm rãi tiến về phía trước, trong lòng kiểm đếm số lượng người Minh Tộc mà hắn đang quản lý.

"Quả nhiên có chút thiếu hụt, xem ra phải nhanh chóng hơn." Ngao Tông xua đi ý niệm vừa mới từ biệt Nhiếp Phong khỏi đầu, bắt đầu xem xét thế giới sắp tiến vào tiếp theo.

Theo như Ngao Tông thấy, thế giới tiếp theo dường như không phải là nơi linh lực cạn kiệt, ngược lại còn có linh lực cực kỳ dồi dào, thậm chí Minh Giới có thể đã cực kỳ hoàn chỉnh.

Một thế giới như vậy mới có thể nhanh chóng cung cấp cho Ngao Tông một lượng lớn dân số Minh Tộc, đối với hắn có giá trị rất lớn.

"Đi thôi." Dưới ý niệm của Ngao Tông, chiếc thuyền nhỏ chậm rãi đi vào bong bóng thế giới, nhanh chóng chìm vào trong đó.

Đặt mình vào trong đường hầm không gian đó, Ngao Tông chậm rãi nhắm mắt lại, khi tỉnh lại lần nữa, đã ở trong một thế giới khác.

Nhìn ra xa, bốn phía là một khoảng không trống rỗng, chỉ có mây mù lượn lờ bên cạnh, dưới chân càng không thấy đáy.

Lúc này hắn đang ở giữa không trung.

Ngao Tông có chút ngạc nhiên, bay chậm rãi giữa không trung, không hề thấy bất kỳ chỗ nào để đặt chân, ngay cả phía dưới cũng không thấy mặt đất, dường như thế giới này chỉ có hư vô trống rỗng không có bất kỳ thứ gì.

"Kỳ lạ....." Ngao Tông đang suy nghĩ thì đột nhiên phát hiện ở không xa bùng phát một trận dao động linh lực cực kỳ mạnh mẽ, lập

tức dùng thần thức bao phủ qua, lại phát hiện có hai người đang dùng phi kiếm tranh đấu!

Hai người ngự kiếm bay trên không, qua lại tranh đấu vô cùng kịch liệt, xem ra tu vi cảnh giới không chênh lệch nhiều.

Đợi Ngao Tông đến gần thì phát hiện, một trong hai người là một nam tử rất trẻ, người kia lại là một lão bà bà tóc trắng phơ, chỉ là người trẻ tuổi kia từ đầu đến cuối đều bị lão bà bà trêu đùa, khiến cho các đòn tấn công của hắn liên tiếp hụt.

"Lý Tiêu Dao, thế nào?

Ha ha, chỉ bằng chút thủ đoạn đó mà cũng đòi đấu với lão bà tử ta, chưa đủ tư cách đâu!" Lão bà bà kia cười ngày càng phóng túng, người trẻ tuổi được gọi là Lý Tiêu Dao sau khi các đòn kiếm khí liên tiếp bị hụt cũng tức giận như sấm: "Lão bà bà chết tiệt!

Có bản lĩnh thì giao phong chính diện với ta, xem ta có lấy mạng của ngươi không!" Lão bà bà kia căn bản không mắc bẫy, ngược lại còn né tránh trái phải không hề trúng đòn, Lý Tiêu Dao trong cơn thịnh nộ ngược lại liên tục xuất hiện sơ hở, bị lão bà bà một đạo pháp thuật đánh văng khỏi phi kiếm!

"A!" Lý Tiêu Dao không kịp phòng bị, trực tiếp rơi thẳng xuống, kinh hãi vung vẩy tay chân, nhưng ngay sau đó lại bị một luồng sức mạnh khó hiểu đỡ lấy, mới dừng lại được.

Không kịp nghĩ nhiều, vội vàng gọi phi kiếm bay về cưỡi lên, Lý Tiêu Dao lòng còn sợ hãi nhìn quanh, biết rằng vừa rồi chắc chắn có người giúp mình.

"Thần thánh phương nào ra tay cứu ta?

Xin hãy cho biết danh tính, ngày sau tất có hậu tạ!" Lý Tiêu Dao ra dáng ra vẻ hô lớn về phía xung quanh.

Vừa dứt lời, trước mặt Lý Tiêu Dao một trận sương mù bốc lên, sau đó thân ảnh của Ngao Tông đột ngột xuất hiện trong sương mù, dọa Lý Tiêu Dao lùi lại hai bước, suýt chút nữa lại ngã khỏi phi kiếm.

"Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi không phong phú, làm sao tu luyện được đến cảnh giới này?

Do may mắn sao?" Ngao Tông trên dưới đánh giá Lý Tiêu Dao, không khỏi nhíu mày, phương thức tấn công của gã này cứ như đùa giỡn, trông không giống một cao nhân có tu vi cảnh giới cao.

"Hì hì...

Lão bà bà kia quá giảo hoạt, nếu không đã sớm bị ta diệt rồi!" Lý Tiêu Dao có chút ngượng ngùng gãi đầu, "Nói đi nói lại, vừa rồi là ngài cứu ta à?

Thật cảm ơn, nếu không ta đã gặp xui xẻo rồi." Ngao Tông nhìn lên trời, lão bà bà kia dường như có chút kinh ngạc vì Lý Tiêu Dao chưa chết, ánh mắt nhìn hắn vô cùng oán độc, phảng phất như hận không thể lập tức nuốt sống Ngao Tông.

"Này, chuyện này không liên quan đến ngươi, đừng có xía vào chuyện của người khác." Ngao Tông không để ý đến lời của mụ, chỉ nhàn nhạt nói: "Hai người tại sao lại phải tranh đấu sống chết ở đây?" "Bớt nói nhảm!" Lão bà bà kia căn bản không định trả lời Ngao Tông, hai tay kết ấn, dùng pháp lực huyễn hóa ra vô số con cá vàng nhỏ đang bơi lội sau lưng.

Những con cá nhỏ này trông như những sinh linh sống động, nhưng dưới sự chỉ huy của lão bà bà, chúng khẽ vẫy đuôi bơi đi, như những mũi tên sắc bén bay ra, trong chốc lát bầu trời đầy những bóng sáng màu vàng lấp lánh, lao về phía Lý Tiêu Dao.

", đó là thứ gì vậy?!" Lý Tiêu Dao kinh ngạc vạn phần, hiển nhiên

chưa từng thấy cảnh tượng lớn như vậy, trong lúc vội vàng chỉ biết giơ phi kiếm chắn trước mặt phòng ngự, khiến Ngao Tông liên tục lắc đầu.

"Thôi vậy, giúp ngươi thêm một lần nữa." Ngao Tông vung tay, dùng U Minh Chi Lực hình thành một tấm chắn khổng lồ trước mặt để chống đỡ.

Dùng tấm chắn để chống đỡ quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu, sức mạnh của những con cá vàng này dù có tăng cường gấp mười lần cũng không thể phá vỡ tấm chắn.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại ngoài dự liệu: những con cá vàng nhỏ như không có vật cản xuyên qua tấm chắn, phảng phất như đó chỉ là một bức tường không khí không tồn tại, những bóng sáng màu vàng trên trời căn bản không bị cản trở chút nào.

Càng kỳ lạ hơn, những con cá nhỏ xuyên qua cơ thể Ngao Tông cũng như không có vật cản, phảng phất như chúng chỉ là những bóng sáng không có thực thể.

"Chẳng lẽ lão bà bà kia có thể thao túng pháp thuật này tinh xảo đến vậy?" Nhưng Ngao Tông nhanh chóng phủ định ý nghĩ này, với tu vi của lão bà bà kia còn lâu mới đạt đến trình độ như vậy, căn bản không phải là thứ người này có thể chi phối.

"A a a a!" Trong lúc Ngao Tông đang suy nghĩ, Lý Tiêu Dao phía sau đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, phi kiếm của gã bị đánh văng, hét thảm rồi rơi từ trên trời xuống.

Nhưng lần này Ngao Tông không ra tay cứu Lý Tiêu Dao, hắn đăm chiêu nhìn những con cá bơi lượn trên trời, khẽ mỉm cười, "Thì ra là vậy, ra là thế..." Ngay sau đó, cảnh vật xung quanh Ngao Tông tan biến, biến thành một khoảng không trắng xóa, khoảng trắng lại nhanh chóng chuyển thành một màu đen kịt, ngay cả Ngao Tông cũng không

thể nhìn thấy gì.

Phảng phất như đang nhắm chặt mắt.

Ngao Tông chậm rãi mở mắt ra, phát hiện lúc này mình đang ở bên cạnh một hồ nước non xanh nước biếc, không khí trong lành sảng khoái, nhìn quanh hoàn toàn là một màu xanh tươi, nào có giống như trước đây là một khoảng không trắng xóa hư vô.

Tất cả những gì vừa rồi, quả thực là một giấc mơ, không thể chạm vào, cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì.

Nhưng Ngao Tông biết, đó không phải là giấc mơ của hắn, ý thức hải của hắn có thể tùy ý điều khiển mộng cảnh, tuyệt đối không thể xuất hiện loại mộng cảnh không thể ý thức được này.

Đã không phải là mộng cảnh của hắn, vậy thì là mộng cảnh của người khác.

Vừa mới đến một thế giới, lại trực tiếp tiến vào mộng cảnh của người khác, loại trải nghiệm này Ngao Tông là lần đầu tiên có được.

"Giấc mơ đó, hẳn là do tiểu tử tên Lý Tiêu Dao kia tạo ra.

Xem ra người này không đơn giản." Ngao Tông lẩm bẩm một mình.

Cùng lúc đó, ở một thành nhỏ biên thùy không xa nơi này, một thiếu niên đang ngủ say trong phòng bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, lòng còn sợ hãi nhìn quanh.

"Trời đất, thì ra chỉ là một giấc mơ!" Thiếu niên kinh hồn chưa định, vỗ vỗ đầu, xác nhận là thực tại rồi mới yên tâm.

Thiếu niên này chính là Lý Tiêu Dao.

Trong giấc ngủ, hắn vừa mơ thấy mình bị đánh rơi khỏi phi kiếm, liền tỉnh lại.

Hắn cũng không biết tại sao lại mơ như vậy, còn lão bà bà và người đàn ông tự xưng là Ngao Tông trong mộng cảnh, hắn lại càng chưa từng gặp.

"Nhưng nói đi nói lại, cảm giác ngự kiếm phi hành đó thật là sảng khoái!" Lý Tiêu Dao hồi tưởng lại cảm giác ngự kiếm phi hành trong giấc mơ, vẫn còn có chút sảng khoái trong lòng.

Hắn chưa bao giờ ngự kiếm phi hành, chỉ nghe nói một số người có đại thần thông có thể dùng phương thức này bay trên trời, cũng đã tưởng tượng vô số lần, nhưng chưa bao giờ chân thực như trong mộng cảnh.

Mặc dù Lý Tiêu Dao vẫn còn chìm đắm trong những gì xảy ra trong giấc mơ, nhưng hắn cũng biết trời đã không còn sớm, cũng đã đến lúc phải dậy.

"Lý Tiêu Dao, mấy giờ rồi mà còn chưa cút dậy!

Mau đi mở cửa, nếu mở cửa muộn làm lỡ việc làm ăn của lão nương, xem ta có đánh gãy chân ngươi không!" Tiếng mắng chửi từ bên ngoài truyền đến, Lý Tiêu Dao có chút không tình nguyện, miệng không nhịn được lẩm bẩm: "Nếu ta có thể ngự kiếm phi hành, đã sớm rời khỏi cái nơi quỷ quái này, ai lại ở trong khách điếm này làm tạp vụ cho ngươi chứ....." Lý Tiêu Dao không dám nói những lời này với bà chủ Lý đại thẩm, mặc cho Lý đại thẩm cằn nhằn, mở cửa tiệm khách điếm.

Hôm nay thời tiết có vẻ không tệ, tâm trạng của Lý Tiêu Dao cũng tốt hơn nhiều, bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp bàn ghế để đón khách.

Lúc này, một người trẻ tuổi có khí chất đặc biệt hơn người khác đột nhiên bước vào cửa tiệm, cũng không để ý đến bàn ghế chưa được sắp xếp xong, chỉ một mực nhìn chằm chằm vào Lý Tiêu Dao đang quét nhà.

“Khách quan, dùng bữa hay trọ lại?” Lý Tiêu Dao lập tức tươi cười tiến lên hỏi.

Nhưng khi đến gần, hắn lại đột nhiên phát hiện khuôn mặt của vị khách này rất quen thuộc, càng nhìn càng thấy quen.

Chương 1135

"Trời đất, chẳng phải là người kia sao!" Lý Tiêu Dao bừng tỉnh, hắn vừa mới thấy khuôn mặt này!

Chính xác là trong mộng cảnh, vừa rồi trong mơ hắn đã thấy khuôn mặt này, cũng chính là người đã cứu hắn, Ngao Tông!

Ngao Tông thản nhiên cười, "Xem ra trí nhớ của ngươi không tệ." Sau khi vừa rời khỏi mộng cảnh của Lý Tiêu Dao, hắn liền theo khí tức của Lý Tiêu Dao trong mộng cảnh mà tìm đến đây, quả nhiên đã tìm thấy bản tôn.

Chỉ là hoàn cảnh thực tế của tiểu tử này có vẻ hơi thảm, hoàn toàn không giống thiếu niên ngự kiếm phi hành đầy khí phách trong mộng cảnh.

Nhưng cũng đúng, một thiếu niên sống trong uất ức như vậy, mới có thể trong mộng cảnh cực kỳ khao khát trở thành cao thủ, thậm chí là cường giả ngự kiếm phi hành có thể đứng trên phàm nhân.

"Hai chúng ta, không phải đã gặp nhau rồi sao?" Người trong mộng trở thành hiện thực ngay trước mắt, Lý Tiêu Dao nói chuyện cũng không khỏi có chút lắp bắp.

"Ta chính là vì chuyện này mà đến.

Ngồi đi." Ngao Tông ngồi xuống bên bàn, và ra hiệu cho Lý Tiêu Dao cũng ngồi xuống, nhưng người sau chỉ khẽ lắc đầu, và cẩn thận liếc nhìn Lý đại thẩm đang bận rộn ở quầy.

"Ồ, ta hiểu rồi." Ngao Tông tâm lĩnh thần hội, lập tức gọi Lý đại thẩm đến, lấy ra một nén bạc đặt lên bàn, "Ta cần mượn tiểu nhị của ngươi nửa ngày, số tiền này có đủ không?" Lý đại thẩm vừa nhìn

thấy nén bạc, hai mắt đã sáng rực lên, vội vàng cất nó vào lòng, "Đủ rồi đủ rồi!

Này Lý Tiêu Dao, lát nữa phục vụ vị đại gia này cho tốt, nghe chưa, nhất định phải hầu hạ cho cẩn thận, nếu không lát nữa xem ta xử lý ngươi!" Lý Tiêu Dao nhìn số bạc đó mà con mắt gần như muốn rớt ra, sau khi Lý đại thẩm đi rồi mới có chút không tình nguyện nói: "Thực ra cho mấy chục đồng là đủ rồi, số tiền dư ra không bằng cho ta đi....." "Chỉ là một ít tiền lẻ thôi." Ngao Tông không muốn lãng phí thời gian với hắn, "Ta chỉ muốn biết tại sao ngươi lại có một giấc mơ như vậy?" Nếu là người khác, dù giấc mơ có kỳ lạ đến đâu cũng sẽ không để trong lòng, nhưng Lý Tiêu Dao lại có thể để hắn tiến vào mộng cảnh của mình.

Người này tuyệt đối không phải tầm thường.

"Ta cũng không biết, có lẽ là vì ta quá muốn ngự kiếm phi hành chăng?" Lý Tiêu Dao gãi đầu, "Ta thấy, nằm mơ có chút ảo tưởng cũng là chuyện bình thường mà, ta nào biết tại sao mình lại mơ như vậy." Tiểu tử này nói nửa ngày cũng không hiểu, Ngao Tông lại hỏi: "Vậy gần đây ngươi có trải qua chuyện gì kỳ lạ không?" "Không có." Lý Tiêu Dao gần như trả lời ngay lập tức, "Nếu nhất định phải nói là kỳ lạ, thì mấy ngày trước ta không hiểu sao lại mất ba văn tiền, đó là tiền ta chuẩn bị mua điểm tâm, không biết rơi đi đâu, ai, thật xui xẻo." Ngao Tông nhíu mày, không ngờ gã Lý Tiêu Dao này lại lắm lời như vậy.

Nhưng tiếp theo dù hỏi gì, vẫn không moi được một câu nào hữu dụng, đến cuối cùng Ngao Tông thực sự không thể phân biệt thiếu niên này với người bình thường.

"Thôi vậy, chuyện này sau này hãy nói." Ngao Tông lắc đầu, lại ném một nén bạc lên bàn, "Thưởng cho ngươi." Lý Tiêu Dao vui

mừng khôn xiết nhận lấy bạc, miệng không ngừng nói lời cảm ơn: "Aiya!

Ha ha, đa tạ đại ca, đa tạ Ngao đại ca!

Ngài thật là hào phóng, không cần biết có chuyện gì cứ việc phân phó, ta bảo đảm sẽ làm theo tất cả!" Ngao Tông thuận miệng nói: "Ta là một thương khách từ ngoài thành đến, tạm thời không có nơi nào để ở, mượn khách điếm của ngươi ở tạm vậy." "Được, không vấn đề!" Lý Tiêu Dao đương nhiên đồng ý ngay, một vị đại gia vừa có tiền vừa hào phóng như vậy, đương nhiên phải hầu hạ cho tốt mấy ngày, người này tuyệt đối là một kim chủ lớn.

Khi Lý Tiêu Dao chuẩn bị đi dọn dẹp phòng khách, ngoài cửa lại có ba vị khách đến, nhưng ba người này rất kỳ lạ.

Họ mặc trang phục của dị vực, vào tiệm cũng không gọi người tiếp đãi, mà nhìn ngó khắp nơi, cuối cùng ánh mắt cứ dán chặt vào người Lý Tiêu Dao không rời.

Hành động này lập tức bị Ngao Tông chú ý, hắn liền giữ lấy vai Lý Tiêu Dao không cho rời đi, "Ngươi có quen ba người này không?" Lý Tiêu Dao tùy ý liếc nhìn, rồi liên tục lắc đầu: "Hoàn toàn không quen, những người này ta chưa từng gặp, trông thật kỳ quái." Nhưng Ngao Tông nhìn dáng vẻ của mấy người kia, rõ ràng chuyến đi này là cố ý tìm Lý Tiêu Dao.

"Vị tiểu nhị này, chúng ta có thể nói chuyện vài câu không?" "?" Lý Tiêu Dao cảnh giác với mấy gã này, trông họ không giống người bình thường, từng người một đều có vẻ mặt không thân thiện, cách ăn mặc cũng không giống người Thăng Long.

Lý Tiêu Dao tuy chưa từng trải sự đời, nhưng cũng nghe nói, ngoài biên giới Thăng Long có rất nhiều người kỳ lạ giỏi về thuật vu cổ, tiếp xúc với họ sẽ chết một cách thê thảm không rõ lý do.

Vì vậy hắn cảnh giác với những người này.

"Tiểu huynh đệ, có phải ngươi tên là Lý…" Một người có vẻ nóng vội muốn tiến lên hỏi, nhưng người bạn đồng hành bên cạnh vội vàng giữ hắn lại, và lắc đầu ra hiệu đừng vội.

"Chúng ta từ ngoài Thăng Long đến, muốn du lãm thành trì Thăng Long, nhưng khổ nỗi không có người dẫn đường, tiểu huynh đệ có thể dẫn chúng ta đi dạo trong thành không?" Một người đàn ông khác có thân hình nhỏ bé hơn một chút, tiến lên tươi cười chào đón Lý Tiêu Dao.

"Ta không rảnh." Lý Tiêu Dao từ chối thẳng thừng, mấy gã này trông không giống người có tiền, không bằng hầu hạ tốt Ngao Tông.

"Ta có thể trả tiền." Người đàn ông kia mỉm cười, và lục lọi trong lòng, lấy ra mấy đồng tiền.

Lý Tiêu Dao nhìn mấy đồng tiền đó mà không nói nên lời, trong mắt gã này mình chỉ đáng giá mấy đồng tiền thôi sao?

"Vừa rồi vị lão gia kia đã trả tiền, chỉ đích danh tiểu tử này phục vụ, cho nên mấy vị khách quan tìm người khác giúp đi." Lý đại thẩm cũng tiến lên giảng hòa, tuy rằng không để ý đến mấy đồng tiền, nhưng dù sao cũng là khách đến cửa.

"Ý gì đây?

Tiền đương nhiên ta có thể cho, chẳng lẽ ta trả tiền không nhiều bằng người kia sao?" Gã hán tử có chút nóng nảy không nhịn được nữa, thậm chí còn chỉ vào Ngao Tông ở không xa chất vấn Lý đại thẩm, vẻ mặt không phục.

Ngao Tông không khỏi bật cười, mấy gã này xem ra là lần đầu đến Thăng Long, thật sự nghĩ rằng cầm mấy đồng tiền là có thể tìm người làm việc.

Nhưng mục đích của mấy gã này rất rõ ràng, hiển nhiên là nhắm vào Lý Tiêu Dao, bất luận thế nào, Ngao Tông sẽ không để những người này làm lỡ việc của mình.

"Lý Tiêu Dao, nếu không có việc gì, theo ta đi dạo trong thành, làm hướng dẫn viên cho ta." Ngao Tông đứng dậy, và ra hiệu cho Lý Tiêu Dao đi theo.

"Được thôi!" Gã này lập tức theo sát phía sau, hắn biết Ngao Tông là kim chủ lớn.

Còn ba người kỳ lạ kia, chỉ có thể với vẻ mặt kỳ quái nhìn Lý Tiêu Dao rời đi.

"Thôi vậy, chúng ta cũng ở lại nơi này trước đã."...

Ngao Tông đương nhiên không có ý định đi dạo, suốt đường đi gần như đã hỏi hết mọi chuyện về gia đình Lý Tiêu Dao, tiểu tử này tự nhiên cũng không có gì không nói.

Đương nhiên hắn cũng không có gì đáng để che giấu.

Cuộc đời của gã này gần như bình đạm đến mức chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy thấu, từ nhỏ chưa từng thấy cha mẹ, được Lý đại thẩm thu dưỡng đến nay, cuộc sống hàng ngày gần như lặp đi lặp lại.

Điều duy nhất có thể khiến cuộc sống của hắn có chút ánh sáng, chính là những câu chuyện thần ma quỷ quái của người kể chuyện ở quán trà phía đông thành, khiến hắn luôn ảo tưởng một ngày nào đó có thể giống như những tiên hiệp trong sách, ngự kiếm phi hành quét sạch ma quái thiên hạ.

"Đương nhiên rồi, ta cũng chỉ có thể nói vậy thôi, người có thể ngự kiếm phi hành trên đời này đều là anh hùng trong thiên hạ, làm sao có thể để mắt đến một tiểu nhị như ta chứ!" Lý Tiêu Dao cảm thán một câu, nhưng gã này cũng không có quá nhiều phiền não, "Nói đi nói

lại, Ngao đại ca, tại sao ngài lại xuất hiện trong giấc mơ của ta vậy?

Ta luôn cảm thấy kỳ lạ." Ngao Tông đối với việc này, trong lòng đã có đáp án.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Tiêu Dao là người mang thiên mệnh, sở dĩ hắn tiến vào mộng cảnh của Lý Tiêu Dao, là vì giấc mơ đó rất quan trọng.

Thậm chí có khả năng sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của thế giới này, chỉ là gã này căn bản không ý thức được điều này.

Nhưng Ngao Tông biết Lý Tiêu Dao chắc chắn không thể nghe hiểu, cũng thuận miệng bịa ra vài câu, biểu thị mình cũng không rõ.

"Lão bà bà trong mộng cảnh, ngươi chưa từng gặp sao?" Ngao Tông như vô tình hỏi, mơ hồ cảm thấy thân phận của lão bà bà kia có lẽ cũng khá quan trọng.

"Không có.

Ta cũng thấy kỳ lạ nữa." Lý Tiêu Dao cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng nói.

Ngao Tông không đi dạo trong thành quá lâu, chủ yếu là vì thành nhỏ biên thùy này thực sự không lớn, không bao lâu đã đi hết.

Khi trở lại khách điếm, Lý Tiêu Dao vốn định đi dọn phòng cho Ngao Tông, nhưng vừa vào cửa đã thấy Lý đại thẩm gục trên bàn, giống như đang ngủ say.

"Lý đại thẩm, bà cho Ngao đại ca ở căn phòng tốt nhất đi, ngài ấy là khách quý, không thể chậm trễ được." Lý Tiêu Dao tiến lên hỏi Lý đại thẩm, nhưng người sau gục trên bàn từ đầu đến cuối không động đậy.

"Đại thẩm?" Lý Tiêu Dao có chút kỳ lạ, dù gọi thế nào cũng không

đánh thức được Lý đại thẩm, nhưng bình thường bà ấy căn bản không ngủ ngày như vậy.

Lý Tiêu Dao càng cảm thấy có chút kỳ lạ, đang định đến gần vỗ bà dậy, nhưng Ngao Tông lại tiến lên một bước giữ lấy cánh tay hắn, "Đừng đến gần!" "?" Lý Tiêu Dao không hiểu, nhưng ngay sau đó xung quanh Lý đại thẩm bốc lên một trận sương mù màu trắng, những làn sương này có một mùi rất hắc, xông vào khiến Lý Tiêu Dao gần như muốn ngất đi.

"Sương trắng không ổn lắm, tình hình của Lý đại thẩm bây giờ có chút không hay." Ngao Tông đến bên cạnh Lý đại thẩm, dùng thần thức kiểm tra, phát hiện trên người bà đã trúng một loại pháp thuật rất kỳ lạ, khiến bà rơi vào trạng thái hôn mê không thể tỉnh lại.

Sở dĩ nói kỳ lạ, là vì thuật hôn mê này không phải là pháp thuật tầm thường, mà dùng cổ trùng làm môi giới ký sinh trên người bà.

Loại thuật vu cổ phi thường này, khiến Ngao Tông lập tức nghĩ đến mấy vị khách kỳ lạ kia.

Vừa hay lúc này, cửa lớn của khách sạn trên lầu được mở ra, ba vị khách ăn mặc kỳ lạ vừa rồi la hét đi ra: "Bà chủ, món ăn chúng ta gọi vẫn chưa lên, chúng ta đều..." Ba người lập tức nhìn thấy bà chủ đang hôn mê gục trên bàn, ai nấy đều mặt mày kinh ngạc, "Chuyện gì vậy?" Gã gầy gò trong số đó nhanh chóng chạy lên trước, kiểm tra bên cạnh Lý đại thẩm, khổ não nói: "Tiểu hỏa tử, vừa rồi ta thấy bà chủ tinh thần rất tốt, bận rộn trong ngoài, không biết sao bây giờ lại hôn mê, không phải là có bệnh tiềm ẩn chứ?" Lý Tiêu Dao nào còn tâm trí trả lời hắn, chỉ kinh hoàng tiến lên xem xét, Lý đại thẩm đều không có phản ứng gì, càng thêm lo lắng.

Chương 1136

Mặc dù Lý đại thẩm ngày thường đối với hắn ác thanh ác khí, nhưng cũng xem hắn như con trai mà đối đãi, ngày thường yêu thương vô cùng, có thể nói Lý đại thẩm là người thân duy nhất mà Lý Tiêu Dao còn quan tâm trên đời này.

Hắn không hiểu y thuật, chỉ thấy Lý đại thẩm hôn mê hoàn toàn mất hồn, lo lắng đi qua đi lại.

"Xin lỗi các vị khách quan.

Ta phải đi mời lang trung gấp, để chữa trị cho Lý đại thẩm!" Lý Tiêu Dao để lại một câu rồi định đi, nhưng gã gầy gò một tay giữ lấy tay Lý Tiêu Dao không cho đi, "Tiểu hỏa tử, ta thấy tình hình của bà chủ không ổn, e rằng không phải lang trung bình thường có thể chữa được, ngươi đừng vội!" "Cái gì!

Ta phải đi cứu người gấp!" Lý Tiêu Dao căn bản không nghe lọt lời của hắn, trong lòng vô cùng lo lắng.

Gã gầy gò kia không vội vàng, chỉ tiến lên ra vẻ bắt mạch cho Lý đại thẩm, "Mạch tượng ổn định, huyết khí dồi dào, không phải do bệnh tật trong cơ thể gây ra.

Ta thấy ấn đường của bà chủ có chút tà khí, có thể là bị tà túy va phải, gọi lang trung cũng vô ích." "?" Lý Tiêu Dao nghe mà ngơ ngác, "Tà túy?

Trong thành thái bình đã lâu, đâu ra tà túy!" "Đừng vội, để ta xem kỹ giúp ngươi." Gã gầy gò bắt đầu thao thao bất tuyệt, phần lớn đều là những kiến thức vu cổ khiến người ta đau đầu chóng mặt, tóm lại đến cuối cùng chỉ có một câu: không có ai có thể cứu được Lý đại thẩm, nhưng hắn thì có khả năng giúp đỡ.

Ngao Tông từ đầu đến cuối đều đứng một bên xem ba người tự biên tự diễn, kẻ ngốc cũng có thể thấy ba người này có vấn đề.

Mọi chuyện trùng hợp đến mức khó tin, lão tổng nhận định bọn họ chắc chắn đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, e rằng vu cổ trên người Lý đại thẩm là do ba người này hạ.

Chỉ là Lý Tiêu Dao hiện tại quan tâm thì loạn, đầu óc toàn là bệnh tình của Lý đại thẩm, căn bản không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

"Chỉ cần có thể cứu Lý đại thẩm, bao nhiêu tiền ta cũng đồng ý!

À, dù sao Lý đại thẩm cũng nên có không ít tiền tiết kiệm." Lý Tiêu Dao lúc này thật sự là bệnh gấp thì vái tứ phương, cho rằng ba người này có thể cứu Lý đại thẩm.

Ba người kia nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều lộ ra một tia vui mừng khó có thể nhận ra, hiển nhiên đây chính là điều họ muốn.

Nhưng chưa kịp mở miệng, Ngao Tông đã chất vấn trước: "Trước đây, trên người Lý đại thẩm không có bất kỳ điều gì bất thường, nhưng sau khi ba người các ngươi đến, Lý đại thần lại trúng cổ một cách khó hiểu?" Gã gầy gò hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn lời cho câu chất vấn này, không hoảng không vội: "Khách điếm này, bình thường người ra người vào nhiều như vậy, chẳng lẽ mỗi một vị khách hôm nay vào ở đều có hiềm nghi?" Ngao Tông cười, "Cũng đúng là như vậy.

Nhưng Lý đại thẩm trúng vu cổ, ba người các ngươi lại giỏi về cái này, chẳng lẽ là do các ngươi hạ?" Câu nói này hỏi quá bất ngờ, ba người kia không hề có dự liệu, nhất thời bị hỏi đến ngây người.

Ba người vốn dĩ đã chột dạ, bây giờ bị vạch trần chân tướng ngược lại có chút không còn gì để mất, gã mập trong ba người lập tức

la hét: “Dựa vào đâu mà nghi ngờ ta?

Ta còn nghi ngờ là ngươi hạ vu cổ nữa, chẳng lẽ ba huynh đệ ta học rộng tài cao, thì chuyện gì cũng nên bị nghi ngờ sao!” Ngao Tông thản nhiên tự tại, lại hỏi ngược một câu: “Tại sao lại kích động như vậy?

Ta chỉ là đưa ra một suy đoán thôi, trong lòng có quỷ sao?” “Ngươi mới có quỷ trong lòng!” Gã mập kích động muốn tiến lên động thủ với Ngao Tông, nhưng gã gầy gò lập tức ngăn hắn lại, “Có lời thì từ từ nói, đừng nóng vội!

Mọi người đều muốn giải quyết vấn đề mà!” Gã mập vẻ mặt có chút oán độc nhìn Ngao Tông, hận không thể nuốt sống Ngao Tông, hiển nhiên cảm thấy Ngao Tông đã phá hỏng chuyện.

“Các vị khách quan, lát nữa hãy cãi nhau sau!” Lý Tiêu Dao lo lắng không thôi, “Vậy Lý đại thẩm nên làm thế nào?

Có cách nào cứu không?” “Được.” Gã gầy gò nhìn về phía Lý Tiêu Dao, “Muốn giải trừ độc vu cổ, phải đến vùng Miêu Cương lấy thảo dược mọc tự nhiên ở đó để chữa trị, tuyệt đối thuốc đến bệnh trừ.” “Nhưng nếu không có những loại thảo dược đó, ta dù biết phương pháp chữa trị cũng vô năng vi lực.” Nói đến đây, Lý Tiêu Dao không nhịn được nữa, “Nếu có thể lấy được những loại thảo dược đó, bao nhiêu tiền ta cũng sẵn sàng mua!” “Vô ích.” Gã gầy gò dường như đã lường trước Lý Tiêu Dao sẽ nói câu này, “Những loại thảo dược đó phải được chế thành thuốc ngay trong thời gian cực ngắn sau khi hái, một khi để lâu dược lực sẽ mất đi, cho nên loại thảo dược này căn bản không thể mua được.” “Nếu thật sự muốn có được, chỉ có một cách duy nhất.

Đó là đích thân đi hái về.” Lời của gã gầy gò rất rõ ràng.

Lý Tiêu Dao quả nhiên như họ mong đợi lập tức sập bẫy, “Vậy ta

đích thân đi hái, sau đó giao cho các ngươi chế thành thuốc có được không?" Ngao Tông nhìn bộ dạng của Lý Tiêu Dao không khỏi lắc đầu, tiểu tử này thật sự không biết giang hồ hiểm ác.

"Đương nhiên có thể!" Gã gầy gò vội vàng nói: "Hiếm có người có lòng như vậy, ta có thể đích thân đưa ngươi đi, đến lúc đó chỉ cần giúp ta hái thuốc là được, sẽ không lấy một xu một cắc nào, dù sao mạng người là quan trọng, nếu còn dùng tiền thì không hay." Lý Tiêu Dao cuối cùng cũng yên tâm, đương nhiên không biết mấy người này đang tính toán gì trong lòng, cảm kích không thôi liên tục nói lời cảm ơn.

"Tiểu tử...

Thôi được, ta đi cùng ngươi." Ngao Tông vỗ vai Lý Tiêu Dao, nhìn thấu mà không nói toạc ra, vừa hay để tiểu tử này học thêm một bài học.

Lý Tiêu Dao trừng lớn mắt, "Ngao đại ca, như vậy e rằng không hay lắm," "Bớt nói nhảm.

Trên đường đi ngươi tiêu không ít tiền của ta rồi, vấn đề lộ phí ta giúp ngươi giải quyết." Ngao Tông dứt khoát bảo hắn ngậm miệng.

Gã gầy gò nhìn Ngao Tông ánh mắt trở nên càng lúc càng không thiện chí, không hiểu tại sao Ngao Tông lại nhiều lần xen vào, "Các hạ là bạn tốt của vị tiểu huynh đệ này sao?" Lý Tiêu Dao đang định mở miệng, Ngao Tông lại mạnh mẽ vỗ vai hắn, "Đương nhiên là bạn tốt!" Gã gầy gò nhìn chằm chằm Ngao Tông, mơ hồ cảm thấy khí tức trên người này không phải tầm thường.

Nếu đi sâu tìm hiểu, lại khiến nội tâm hắn khó có thể kìm nén mà dấy lên một tia sợ hãi, dường như người đối diện là một vị thần có thể tùy thời nắm giữ sinh tử!

Khi hắn đột nhiên tỉnh lại từ ý niệm đó, mới phát hiện ý nghĩ vừa rồi hoang đường đến mức nào!

Ngao Tông dù nhìn thế nào cũng không có bất kỳ pháp lực hay võ công nào trên người, làm sao có thể có uy hiếp như vậy?

"Thôi vậy, thêm một người cũng tốt." Gã gầy gò không muốn gây thêm chuyện, dù sao chỉ cần đưa Lý Tiêu Dao đi là được.

Sau đó, Lý Tiêu Dao đành phải tiễn tất cả khách trong khách điếm ra ngoài, và sắp xếp cho Lý đại thẩm ở y quán.

Cũng quả thực như ba người kia nói, bệnh tình của Lý đại thẩm không có một bác sĩ nào có thể nhìn ra, thậm chí còn cho rằng Lý đại thẩm chỉ là ngủ hơi sâu một chút.

Như lời gã gầy gò nói, loại thảo dược kia ở trên một hòn đảo tiên ngoài biển, họ đến bến tàu và đi trên biển suốt ba ngày mới tìm thấy hòn đảo đó giữa biển cả mênh mông.

Lý Tiêu Dao từ đầu đến cuối không hề có một chút nghi ngờ, ngược lại còn tin tưởng người ta, trông có vẻ hơi ngốc nghếch.

Ngao Tông đi theo suốt đường, gần như luôn trầm mặc không nói, gã mập kia có một lần muốn thử dò xét Ngao Tông, kết quả bị hắn chỉ nhìn một cái, đã run rẩy cả buổi chiều!

Kể từ đó, ba người không dám khiêu khích Ngao Tông chút nào, đều biết người này không thể chọc vào.

"Kia là hòn đảo tiên trên biển sao?" Lý Tiêu Dao nhìn từ xa, trên đảo khói mây lượn lờ, vừa nhìn đã biết là một nơi phi phàm.

Càng đến gần đảo, Lý Tiêu Dao càng cảm nhận được linh lực cực kỳ nồng đậm trên đảo đủ để khiến người ta sảng khoái, thậm chí hít một hơi không khí cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Cảm giác này ở trong thành chưa bao giờ có được, bây giờ hắn thực sự tin rằng đây là nơi của thần tiên.

Nhanh chóng cập bờ đảo, khi bước xuống thuyền, Lý Tiêu Dao thậm chí không kìm được mà đi dạo khắp nơi trên bờ biển, tham lam hít thở không khí của đất trời này.

"Đúng rồi, tiếp theo ta nên làm gì đây?" Lý Tiêu Dao mới nhận ra mình đã thất thần, đang định hỏi, lại đột nhiên phát hiện ba người kia đã không biết đi đâu mất.

Chỉ còn lại một mình Ngao Tông đang cười mà không nói nhìn hắn, thậm chí cả con thuyền lúc nãy cũng không thấy đâu.

"Chúng ta và họ đã lạc nhau rồi sao?" Lý Tiêu Dao trong lòng có chút hoảng sợ, vội vàng hỏi Ngao Tông.

"Đương nhiên không phải." Ngao Tông đưa tay chỉ về phía không xa, "Khi chúng ta lên đảo, ba người kia đã sớm thi triển pháp thuật ẩn thân rời đi, ngay cả thuyền cũng đã giấu đi.

Bây giờ ngươi dựa vào chính mình không có khả năng rời khỏi hòn đảo này." "?!" Lý Tiêu Dao cực kỳ kinh ngạc, vội vàng chạy dọc theo bờ biển tìm kiếm, nhưng không thấy một chiếc thuyền nào, một bóng người nào!

Ngao Tông cũng không làm phiền hắn, chỉ hứng thú đánh giá hòn đảo này, phát hiện linh lực ở đây cực kỳ dồi dào, tuy không bằng một số thế giới thượng đẳng, nhưng cũng rất đáng kể.

Càng thú vị hơn, hòn đảo này đang không ngừng hấp thụ linh lực từ trời đất, quả thực là một nơi tu luyện tuyệt vời, linh lực ở đây gần như là vĩnh viễn không cạn kiệt.

Nhưng nhìn ra xa, trên đảo căn bản không có bất kỳ kiến trúc hay con người nào.

Hắn đi sâu vào trong đảo, chỉ có thể thấy một lượng nhỏ động vật hoang dã.

Khi Ngao Tông chuẩn bị dùng thần thức thâm nhập vào đó để tìm kiếm kỹ càng, tiểu tử Lý Tiêu Dao cuối cùng cũng thở hổn hển chạy về bên cạnh Ngao Tông.

“Đại ca...

Ngao đại ca!

Tình hình ở đây thật sự không ổn, ta bị lừa rồi, có lẽ không ra ngoài được nữa!” “Phải làm sao đây, Lý đại thẩm còn đang chờ ta lấy thuốc về cứu, nếu ta chết ở nơi này, bà ấy cũng không sống được!” Lý Tiêu Dao lo lắng đi qua đi lại, Ngao Tông nhìn bộ dạng đó thực sự một đầu hắc tuyến, đến bây giờ mới nhận ra mình bị lừa sao?

Chương 1137

"Yên tâm đi, Lý đại thẩm căn bản không có chuyện gì, tuy trúng vu cổ, nhưng nhiều nhất chỉ ngủ vài ngày là sẽ tỉnh lại." "Còn hòn đảo này, ta thấy trong núi có vẻ như có hoa quả, dã thú, nước suối đầy đủ, ở đây sống cả đời cũng không thành vấn đề, có thể ở một nơi non xanh nước biếc, linh khí dồi dào như thế này mà sống hết đời, thật khiến người ta ngưỡng mộ!" Ngao Tông nửa đùa nửa thật nói, nhưng Lý Tiêu Dao nghe mà gần như muốn ngất đi, ở nơi này cả đời sao, đùa à!

"Đợi đã!

Ngao đại ca, ngài nói Lý đại thẩm không sao?" Lý Tiêu Dao mới nhận ra mình vừa bỏ qua một chuyện quan trọng.

Ngao Tông cũng lười nói nhảm với hắn, một tay giữ lấy vai Lý Tiêu Dao, để thần thức của mình cưỡng ép xâm nhập vào não hắn.

Lý Tiêu Dao trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy đầu đau không thôi, nhưng cảm giác kỳ lạ đó nhanh chóng tan biến, ngay sau đó không hiểu sao lại phát hiện, ý thức hải của mình có thể bao phủ phần lớn phạm vi của trời đất này!

Ngao Tông đem cảnh tượng mà thần thức nhìn thấy chiếu vào ý thức hải của hắn, tất cả những gì hắn thấy đều là những gì thần thức của Ngao Tông có thể tiếp xúc.

Thần thức của Ngao Tông nhanh chóng vượt qua biển cả mênh mông đến thành nhỏ biên thùy trước đây, Lý Tiêu Dao thấy Lý đại thẩm đã sớm tỉnh lại, đang ở trong khách điếm nhỏ của mình mà cau mày sầu não.

"Tiểu tử Lý Tiêu Dao, rốt cuộc đã đi đâu rồi, chỉ là tìm một ít thảo

dược thôi mà sao lâu vậy?" Lý đại thẩm khổ não thở dài, Lý Tiêu Dao vội vàng tiến lên nói với Lý đại thẩm đừng lo lắng, nhưng dù thế nào Lý đại thẩm cũng hoàn toàn không nghe thấy.

"Đây là hình ảnh thần thức của ta, ngươi chỉ có thể nhìn, căn bản không thể có bất kỳ giao tiếp nào." Một câu nói của Ngao Tông lập tức khiến tâm trạng của Lý Tiêu Dao rơi xuống đáy vực, nhưng bất kể thế nào, bây giờ biết Lý đại thẩm an toàn vô sự, đã là tốt hơn tất cả.

"Sớm biết như vậy ta đã không ra ngoài tìm thuốc, ba người kia rõ ràng đang lừa ta!" Lý Tiêu Dao sau khi yên tâm, lửa giận liền bùng lên trong lòng.

"Sớm nên biết rồi.

Ngay cả vu cổ khiến Lý đại thẩm hôn mê cũng là do ba người đó ra tay, nếu không làm sao lừa ngươi ra ngoài được!" Ngao Tông thấy vậy cũng không che giấu gì với Lý Tiêu Dao nữa, dứt khoát nói ra sự thật.

"Sao có thể như vậy?!

Lừa ta đến nơi quỷ quái này để làm gì?" Lý Tiêu Dao chấn động không thôi, cũng càng không hiểu tại sao Ngao Tông đến bây giờ mới nói cho hắn biết sự thật.

Ngao Tông tự nhiên nhìn ra được tâm tư của hắn, chậm rãi nói: "Tuy họ lừa ngươi, nhưng không sử dụng vu cổ quá mạnh, dường như chỉ là muốn dụ ngươi đến nơi này, cũng không muốn làm chuyện gì quá bất lợi với ngươi.

Huống hồ chẳng phải ngươi cũng bị lừa xoay vòng vòng sao?" Lý Tiêu Dao tuy biết mình quả thực có lỗi, nhưng trong lòng bực bội, không thể thật sự sống ở nơi quỷ quái này cả đời được chứ?

“Mấy người đó thật đáng ghét, có gì thì nói thẳng, tại sao lại phải lừa ta đến đây.....” Lý Tiêu Dao phẫn nộ không thôi.

“Đi thôi, vào trong xem kỹ.

Ta lại thấy rằng đã đến nơi này, không thể đi một chuyến vô ích.

Ít nhất đối với những phàm nhân bình thường, cả đời căn bản không có khả năng tiến vào vùng đất như tiên cảnh này.” Ngao Tông sải bước đi phía trước, Lý Tiêu Dao sợ bị Ngao Tông bỏ lại, không dám rời nửa bước, bây giờ hắn thực sự sợ bị lạc.

Nhìn ra xa, sâu trong rừng cây không rậm rạp như Ngao Tông tưởng tượng, ngược lại càng đi vào trong rừng cây càng trở nên thưa thớt, đến nỗi cuối cùng trên mặt đất có những con đường nhỏ đã được khai phá.

Nhìn ra xa, xung quanh thậm chí còn có một số ruộng đất đã được khai phá, bất luận nhìn thế nào cũng có dấu vết của con người sinh sống.

“Ở nơi này cũng có người sống sao?” Lý Tiêu Dao không nhịn được hỏi.

“Nơi linh khí dồi dào, non xanh nước biếc như thế này, không có sự quấy nhiễu của đao binh bên ngoài, tất nhiên sẽ có người ở đây.” Ngao Tông đối với việc này đã sớm dự liệu, nơi này đương nhiên không phải là một nơi hoang vu vô nghĩa.

Khi Ngao Tông dần dần đi vào con đường nhỏ, kinh ngạc phát hiện phía trước trong rừng cây có một dãy nhà liền kề.

Sâu trong rừng là một thôn trang nhỏ hẹp, nhìn ra xa chỉ có vài căn nhà, căn bản không thấy có người ở trong nhà.

Lý Tiêu Dao chỉ nghĩ làm sao có thể nhanh chóng rời khỏi đây, nhanh chân đi vào thôn trang hỏi đường, nhưng vừa bước một chân

vào thôn trang, Lý Tiêu Dao lập tức lạnh đến toàn thân run rẩy, xung quanh không ngừng có khí lạnh xâm nhập vào cơ thể.

Lập tức toàn thân mất đi tri giác, gần như hoàn toàn biến thành một bức tượng băng không thể cử động!

Ngao Tông lập tức tiến lên giữ lấy cánh tay Lý Tiêu Dao, một luồng pháp lực truyền vào cơ thể hắn, lập tức khiến mọi hàn ý bị xua tan.

"Chuyện gì vậy?!" Cơ thể Lý Tiêu Dao hồi phục, không nhịn được rùng mình một cái, nhưng nhanh chóng bị cảnh tượng xung quanh dọa đến không nói nên lời.

Bốn phương tám hướng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đàn bóng rắn khổng lồ thân thể vặn vẹo!

Những con mãng xà khổng lồ có vẻ ngoài hung tợn, lè lưỡi, thân thể chúng gần như to bằng thùng nước, thân thể dựng đứng còn cao hơn Lý Tiêu Dao một chút.

"Xì xì…" Những con mãng xà này phát ra âm thanh cảnh cáo chói tai về phía họ, Lý Tiêu Dao gần như muốn ngất đi.

"Có gì mà phải sợ." Ngao Tông hoàn toàn không để tâm, những con mãng xà này trong mắt hắn còn không bằng con giun, nhưng Lý Tiêu Dao chưa từng trải sự đời căn bản không ngừng run rẩy, "Với vóc dáng của ta, hình như không đủ nhét kẽ răng chúng nó..." Ngao Tông khinh thường cười, "Chỉ là mấy con giun thôi.

Có gì đáng sợ?" "Xì xì!" Lời của Ngao Tông dường như đã kích động những con mãng xà, một loạt tiếng rít chói tai vang lên, các con mãng xà lần lượt há miệng to như chậu máu, để lộ hàm răng nanh sắc nhọn lao về phía họ!

Không khí trong chốc lát tràn ngập mùi tanh hôi và sát ý nồng đậm,

gần như đủ để khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Ngao Tông đứng yên không động, chỉ chậm rãi giơ lòng bàn tay lên, U Minh Chi Lực trong lòng bàn tay bốc lên cuồn cuộn, cuối cùng vỡ ra như một quả bong bóng, năng lượng nồng đậm bên trong lập tức bùng phát quét ngang!

"Bốp!" Một tiếng động giòn tan vang lên giữa không trung, đồng thời kèm theo sự bùng nổ của U Minh Chi Lực màu đen, các con mãng xà lần lượt bị đẩy lùi một cách dữ dội.

Như bị một bàn tay vô hình nắm chặt đầu, đè xuống đất không thể cử động, dù liều mạng giãy giụa đến mức cơ bắp thịt da nứt toác cũng không thể thoát thân.

"Kẻ tấn công lén lút, nếu bây giờ hiện thân, những con thú cưng nhỏ này của ngươi ta có thể giữ lại một phần." Ngao Tông tuy miệng ra lệnh, nhưng thần thức của hắn đã sớm bắt được vị trí của kẻ ẩn nấp trong bóng tối.

Mặc dù những con mãng xà này đã bị Ngao Tông khống chế trong chốc lát, nhưng người đó dường như không tin Ngao Tông có thể đấu lại chúng, ngược lại còn ở trong bóng tối kết pháp thuật muốn phá vỡ sự áp chế của Ngao Tông!

"Xì xì!" Dưới sự gia trì pháp thuật của người điều khiển, đôi mắt của những con mãng xà này trở nên đỏ như máu, miệng không ngừng phun ra độc vụ màu xanh nhạt và yêu lực, gầm thét vặn vẹo thân thể cố gắng thoát ra.

"Cũng được." Ngao Tông biết kẻ ẩn nấp kia không thấy quan tài không đổ lệ, đột nhiên nắm chặt lòng bàn tay, thân thể của những con mãng xà kia cũng trong chốc lát nổ tung, mưa máu, độc khí bay tung tóe!

Những nơi mà máu độc, độc khí tiếp xúc, cỏ cây đều khô héo, linh khí tiêu tan, Ngao Tông đã sớm dùng hộ thể cương khí bảo vệ mình và Lý Tiêu Dao, khiến trên người không dính một hạt bụi.

"Ngao đại ca, ngài thật là thần tiên!" Lý Tiêu Dao mặt mày kinh ngạc nhìn mưa máu và những mảnh xương còn sót lại của những con mãng xà, thực sự giống như bóp chết một con gián, dễ dàng tiêu diệt hàng chục con mãng xà khổng lồ.

Ngao Tông không để ý đến Lý Tiêu Dao, vung tay, cuồng phong cuốn đi máu độc và mùi hôi thối, "Hiện thân cho ta!" Dưới mệnh lệnh của Ngao Tông, trong rừng cây một trận rung chuyển dữ dội, vài bóng người cẩn thận bước ra khỏi rừng, những người đó mặc trang phục dị vực kỳ lạ, và mỗi người trong tay đều cầm một cây quyền trượng làm bằng xương rắn.

Nhưng Ngao Tông vừa rồi trong chốc lát đã giết chết những con rắn khổng lồ đó, quyền trượng trong tay họ cũng đã nứt vỡ, không còn chút pháp lực nào.

"Các hạ xông vào thôn trang của chúng ta, rốt cuộc có ý gì?

Chúng ta thấy có người lạ mới ra tay tự vệ, nếu có mạo phạm xin hãy lượng thứ." Ánh mắt của những người này nhìn Ngao Tông đều tràn ngập sự sợ hãi, thậm chí không dám đối diện với hắn.

Họ không thể tưởng tượng có người có thể không tốn chút sức lực nào phá được Linh Xà Trận.

Ngày trước bất kỳ ai tiến vào trận pháp, đều không ngoại lệ chết trong đó, mấy trăm năm qua, Ngao Tông là người duy nhất có thể phá được.

"Chỉ là tự vệ." Ngao Tông khinh thường hừ một tiếng, "Ta vốn dĩ cũng không có ý xâm phạm.

Chỉ là người bạn đồng hành của ta suýt chút nữa vì thế mà mất mạng, món nợ này không nên tính toán cho rõ sao?" Lời này của Ngao Tông lập tức khiến mọi người không biết phải làm sao, chỉ thầm kêu khổ trong lòng vì đã chọc phải một sát tinh như vậy đến cửa.

"Nhưng ngươi cũng đã giết linh xà của chúng ta..." Một người trong số các vu sư nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng lời nói đó bị Ngao Tông nghe không sót một chữ.

"?" Ngao Tông nhìn vào trong đám người, đưa tay ra không trung tóm lấy, cứng rắn kéo gã đó ra khỏi đám đông, và dùng một lực vô hình đè đầu hắn xuống bắt quỳ!

Gã đó sợ hãi mồ hôi lạnh như tắm, quỳ xuống đối diện Ngao Tông căn bản không dám nhìn thẳng, chỉ riêng cảm giác áp bức từ trên người hắn đã khiến gã kinh hãi vạn phần.

"Đại nhân thủ hạ lưu tình!" Các vu sư thấy cảnh này đại kinh thất sắc, vội vàng cầu xin Ngao Tông, nhưng người sau căn bản không để lời của họ vào tai.

Chương 1138

“Ngươi cảm thấy những con mãng xà đó, có thể so sánh được với mạng người của bạn ta sao?” Ngao Tông lạnh giọng chất vấn, khí thế đó lập tức đè bẹp người này, mồ hôi nhễ nhại nằm rạp trên đất không dám hó hé một lời.

“Ngao đại ca, thôi đi... dù sao ta cũng không sao, giết người như vậy hình như cũng không tốt.” Lý Tiêu Dao cẩn thận tiến lên khuyên nhủ.

“Vừa rồi người này muốn giết ngươi, ngươi chắc chắn muốn tha cho hắn một mạng?” Ngao Tông chất vấn.

Lý Tiêu Dao không dám nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu, Ngao Tông thấy vậy cũng hiểu trong lòng, tâm tính của hắn vẫn là thiếu niên chưa từng trải qua giang hồ hiểm ác ở thành nhỏ biên thùy kia.

“Cũng được.

Nhưng nếu sau này cũng như vậy, e rằng ngươi khó mà sống sót được trên giang hồ.” Chưa đợi Lý Tiêu Dao hiểu câu nói này, Ngao Tông đã xóa bỏ chú lực trên người vu sư kia, gã đó lập tức như một con chó chết nằm rạp trên đất thở hổn hển.

“Đa tạ, đa tạ đại nhân tha mạng... sau này tuyệt đối không dám tái phạm...” Gã kia nhặt lại được một mạng, trong lòng chỉ có may mắn, khoảnh khắc đó tất cả mọi người đều biết, Ngao Tông muốn giết người còn dễ hơn bóp chết một con gián.

“Cút đi.” Ngao Tông thuận miệng nói một tiếng, đối với gã kia nghe như được đại xá, trong lòng vừa thả lỏng liền ngất đi tại chỗ.

Ngao Tông tùy ý ngồi xuống trong thôn, ra hiệu cho các vu sư kia

đến gần, họ lập tức ngoan ngoãn vây quanh chờ Ngao Tông ra lệnh.

"Bạn đồng hành của ta bị lừa đến hòn đảo này, không biết những kẻ lừa đảo đó có ý gì.

Trước tiên hãy kể kỹ cho ta nghe về lai lịch của hòn đảo này." "Bị lừa đến?" Mọi người nhìn nhau, trong mắt đầy kinh ngạc.

Hòn đảo này bên ngoài không biết bao nhiêu người vắt óc cũng không vào được, vậy mà có người lại bị lừa đến trong tình huống không tình nguyện.

Thật quá hoang đường.

"Trước tiên trả lời câu hỏi của ta." Ngao Tông thấy họ có chút phân tâm, không hài lòng quát một tiếng, họ lập tức hoàn hồn.

Theo lời thủ lĩnh của các vu sư, hòn đảo này tên là Tiên Linh Đảo, cách xa đại lục rộng lớn mà người Thăng Long sinh sống.

Vào thời cổ đại rất xa xôi, hai tộc duệ trên đại lục Thăng Long đã bùng nổ một cuộc đại chiến tranh giành đất đai, cuối cùng tổ tiên của người Thăng Long hiện nay đã giành chiến thắng, đặt tên cho tộc duệ thất bại là man di, và không chút lưu tình trục xuất họ khỏi Thăng Long.

Những người thất bại sau khi rời khỏi đại lục chỉ có thể lênh đênh trên biển không mục đích, trên đường đã ở lại nhiều hòn đảo, nhưng trên thuyền vẫn có một số người ngoan cố không chịu xuống thuyền, vẫn luôn trên biển tìm kiếm lục địa mới để sinh sống.

Nhưng cuối cùng khi thức ăn sắp cạn kiệt, cũng không tìm thấy bất kỳ lục địa nào, ngược lại còn sắp chết đói trên vùng biển rộng lớn này.

Khi sắp lâm vào tuyệt cảnh, họ phát hiện ở đây có một hòn đảo nhỏ bị sương mù bao phủ, bèn chọn dừng chân trên đảo nhỏ, hòn đảo

đó chính là Tiên Linh Đảo hiện nay.

Sở dĩ gọi như vậy, là vì trên đảo họ phát hiện linh khí nồng đậm đến khó tin, trên đảo có nhiều kỳ trân dị thú, các mỏ vàng bạc chưa được khai thác, thậm chí kỳ trân dị quả cũng nhiều vô số kể, quả thực là một nơi đào nguyên biệt lập.

Trong số những người dừng chân trên đảo, có một số người dựa vào linh khí này tu luyện, thậm chí vì thế mà đạt đến cảnh giới thần tiên, vũ hóa đăng tiên đi, những người không thể tu luyện thành tiên chỉ có thể ở trên đảo sinh sôi nảy nở từ thế hệ này sang thế hệ khác, chính là những cư dân trên đảo hiện nay.

Nhưng trong số con cháu của những người này, có một bộ phận khá lớn không muốn cả đời bị mắc kẹt trên hòn đảo này, có người tìm mọi cách đóng thuyền rời đảo để trở về đại lục Thăng Long, thậm chí có không ít người đã thành công.

Nhưng như vậy, tin tức về Tiên Linh Đảo nhanh chóng lan truyền trên đại lục Thăng Long, thậm chí bị thêm mắm dặm muối truyền miệng, đến nỗi trong giới người Thăng Long xuất hiện lời đồn như sau: người có thể lên được Tiên Linh Đảo, liền có thể vũ hóa đăng tiên!

Trong những lời đồn huyền ảo đó, nhiều kẻ có dã tâm tìm mọi cách tìm kiếm Tiên Linh Đảo trên biển, nhưng phần lớn đều bị chôn vùi trong bụng cá, hoặc cuối cùng chết đói trên biển cả mênh mông.

Nhưng dù vậy, thỉnh thoảng vẫn có một bộ phận người gặp may mắn tìm được Tiên Linh Đảo trên biển, những kẻ không thiện chí này lên đảo việc đầu tiên là tìm mọi cách tìm kiếm cái gọi là phương pháp đăng tiên, hoặc chiếm đoạt tất cả vàng bạc trên đảo.

Người dân trên đảo đối mặt với những kẻ thù từ thời viễn cổ là người Thăng Long không hề có chút lưu tình, sử dụng phương pháp

vu cổ do tổ tiên nghiên cứu ra để đối phó, gần như không có ai có thể sống sót rời khỏi đảo.

"Ồ, cũng bị những kẻ xâm nhập quấy nhiễu đã lâu." Ngao Tông khẽ gật đầu, hiểu tại sao những người này vừa gặp đã muốn động thủ.

Vật tư trên đảo nếu thật sự phong phú như họ nói, thì quả thực là một nơi đáng để cướp đoạt.

"Vậy, những người lừa ta từ Thăng Long đến đây là ai?

Các ngươi có biết không?" Lý Tiêu Dao lúc này quan tâm nhất chính là chuyện này, vội vàng tiến lên hỏi, nhưng các vu sư kia đều không muốn nhìn thẳng.

"Xem ra, ta cũng biết những người đó là ai, lừa ta đến đây có mưu đồ." Ngao Tông đưa ra câu hỏi giống như Lý Tiêu Dao, thái độ của những người này lập tức thay đổi lớn, thủ lĩnh vu sư càng khiêm tốn nói: "Đại nhân nếu muốn biết thì chúng ta tìm kiếm cũng không có gì đáng trách, nhưng ta nghĩ người này không phải là người chúng ta quen biết." Như họ nói, từ đại lục Thăng Long đến đây, trên biển không có bất kỳ vật tham chiếu nào, thậm chí bầu trời trên một đoạn hải trình ngay cả mặt trời, mặt trăng, các vì sao đều bị lớp mây mù dày đặc che khuất, không thể mượn các vì sao để tìm phương hướng.

Nếu có thể đi thuyền từ đại lục Thăng Long đến đây, chỉ mất mười ngày, người đó ít nhất phải có gần năm năm kinh nghiệm đi lại giữa Thăng Long và hải đảo.

Nhưng gần như tất cả người dân trên đảo đều không có kinh nghiệm rời đảo, trong đó nhiều người thậm chí cả đời chưa từng lên thuyền.

"Có thể thường xuyên ra vào đảo, chứng tỏ người này căn bản

không phải là người dựa vào Tiên Linh Đảo để sinh tồn.” Thủ lĩnh vu sư đưa ra phán đoán rất chắc chắn.

Lý Tiêu Dao lập tức lo lắng: “Không thể nào!

Họ cũng mặc trang phục của thuật sĩ vu cổ, chắc chắn là người trong số các ngươi!” Thủ lĩnh vu sư trực giác cảm thấy tiểu tử Lý Tiêu Dao này rất đáng ghét, nếu không phải Ngao Tông ở đây, chắc chắn sẽ cho người này một bài học sâu sắc.

Đương nhiên rồi, bây giờ đối mặt với lời của Lý Tiêu Dao cũng chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, không trả lời.

“Xem ra bây giờ, các ngươi không giúp được ta chút gì rồi.” Ngao Tông chậm rãi đứng dậy, các vu sư nghe lời này lại sợ hãi lần lượt quỳ xuống, bây giờ nỗi sợ hãi đối với Ngao Tông có thể nói là đã ăn sâu vào xương tủy!

“Được rồi, đừng có người nào cũng như con bọ khấu đầu!” Ngao Tông lạnh lùng phân phó: “Nếu tìm thấy những người đó, hoặc có manh mối gì lập tức báo cho ta, không được che giấu!” Ngao Tông vung tay, mọi người lập tức cảm thấy trong đầu một trận đau nhói, một số ký ức của Ngao Tông bị cưỡng ép nhét vào ý thức hải.

Đó chính là ký ức về ba người kỳ lạ kia, đặc điểm vóc dáng và dung mạo đều có trong đoạn ký ức đó.

Điều khiến các vu sư kinh ngạc là, ba người đó quả thực mặc trang phục của vu sư Tiên Linh Đảo, nhưng lại không có ai nhận ra.

“Biết được bất kỳ thông tin gì lập tức báo cho ta.

Nếu có nửa điểm che giấu, các ngươi sẽ hối hận.” Giọng điệu của Ngao Tông bình thản, nhưng trong tai mọi người nghe lại như tiếng sấm, chấn động đến điếc tai!

“Chúng ta hiểu rồi!” Các vu sư vội vàng cúi đầu đáp lời, nhưng khi

ngẩng đầu lên lại phát hiện bóng dáng của Ngao Tông và Lý Tiêu Dao đã biến mất một cách khó hiểu.

"Thuấn Di Thuật!

Thủ đoạn của vị đại nhân này thật là lợi hại!" Một vu sư già nhất đầy lòng chấn động, hai tay run rẩy không ngừng!

Không chỉ có ông, tất cả mọi người đều vừa chấn động vừa kinh hỉ, hôm nay có may mắn được chứng kiến Thuấn Di Thuật trong truyền thuyết chỉ có thần linh mới có thể sử dụng.

"Không chừng người này là thiên thần hạ phàm, các vị, hôm nay chúng ta có thể đã gặp được chân thần rồi!" Các vu sư lập tức xôn xao, sau đó lập tức truyền tin tức này cho tất cả người dân trên Tiên Linh Đảo! ...

Lý Tiêu Dao nhìn biển cả rộng lớn không bờ, trong lòng khổ não.

"Ngao đại ca, bản lĩnh của ngài lợi hại như vậy, đưa ta trở về Thăng Long không thành vấn đề chứ?" Ánh mắt của Lý Tiêu Dao tràn đầy sự cầu xin, "Ta phải về gấp, khách điếm của Lý đại thẩm cần ta giúp đỡ, huống hồ ta cũng không thể ở lại nơi quỷ quái này mãi được!" Ngao Tông thờ ơ đáp: "Nhất định phải đến đảo Tiên Linh.

Nếu ngươi muốn quay về, tự tìm cách đi.

Lẽ nào ngươi chỉ biết dựa vào năng lực của người khác để cứu dì mình?" Lý Tiêu Dao nhất thời nghẹn lời, thật không biết phải nói gì.

Đúng lúc này, một đám dân làng dường như đến từ thôn trang trên đảo Tiên Linh đang chỉ trỏ bàn tán ở phía bên kia bờ biển.

Những người này có vẻ rất hứng thú với Ngao Tông.

Chương 1139

Ngao Tông và Lý Tiêu Dao đều không để ý, nhưng có một thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi chạy đến bên cạnh Ngao Tông, cẩn thận quan sát hắn. "Có ý gì?" Ngao Tông tùy ý liếc nhìn nàng một cái, lại phát hiện nữ tử này không hề tầm thường.

Không chỉ dung mạo xuất chúng tuyệt luân, mà khí chất cũng thanh lãnh thoát tục, phảng phất như tiên tử từ trên trời rơi xuống cõi trần.

Nếu chỉ có dung mạo thì không đủ để thu hút Ngao Tông, điều kỳ lạ nhất trên người nàng chính là vòng xoáy linh lực vô cùng khổng lồ.

Đây là Thôn Linh Thể hiếm thấy nhất trong giới tu sĩ thiên hạ!

Thể chất này có thể hấp thu linh lực giữa đất trời dung nhập vào cơ thể mọi lúc mọi nơi, nếu nắm được phương pháp tu hành, thì gần như tương đương với việc tu luyện trong từng khoảnh khắc, hiệu suất nhanh hơn tu hành giả bình thường gấp mấy chục lần.

Nhưng nữ tử này hiển nhiên chưa khai mở linh thể để tu hành, nếu không thì bây giờ đã không còn là một người phàm bình thường. "Nữ tử này bất kể ở thế giới nào cũng đều là một hậu bối có tiềm lực vô cùng lớn!" Trong lòng Ngao Tông nảy sinh ý yêu mến nhân tài, gần như lập tức quyết định phải để nữ tử này trở thành người Minh tộc, và sẽ thay hắn cai quản, hành sử chức quyền của Minh Vương ở thế giới này! "Vị đại ca ca này, muội quen huynh!" Thiếu nữ trực tiếp tiến lên ôm lấy cánh tay Ngao Tông, vui vẻ cười rộ lên, nụ cười tươi như hoa quả thực vô cùng xinh đẹp.

Phảng phất trong mắt nàng, Ngao Tông chính là một người anh trai đáng tin cậy, tri kỷ. "Linh Nhi!

Mau buông tay ra!" "Ngươi đang làm gì vậy, đừng có va chạm với

thiên thần đại nhân!" Hành động này dọa đám dân trên đảo sợ hết hồn, mọi người vội vàng quát ngăn lại, nhưng Linh Nhi vẫn ôm chặt cánh tay Ngao Tông không chịu buông, vẻ mặt có chút tủi thân. "Tất cả im lặng một chút." Ngao Tông không muốn nghe những người này la hét ầm ĩ, một tiếng ra lệnh khiến mọi người lập tức im bặt. "Đại ca ca, huynh nhớ muội chứ?

Muội tên là Triệu Linh Nhi, huynh biết tên muội mà!" Linh Nhi ngẩng mặt lên, gương mặt đáng yêu mang theo nụ cười tràn đầy mong đợi.

Ngao Tông có thiện cảm với nữ tử này, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp nàng sau khi đến thế giới này, trước đây chưa từng gặp qua.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Triệu Linh Nhi, không giống như đang nói dối, trong ký ức của nàng dường như thật sự có ấn tượng vô cùng sâu sắc về hắn.

Đúng lúc này, một bà lão cẩn thận bước đến bên cạnh Ngao Tông: "Thượng thần đại nhân, cháu gái của tôi mạo phạm, xin ngài đừng trách tội, sau khi về tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó cẩn thận!" Ngao Tông cười nói: "Không cần như vậy, ta rất thích nha đầu này.

Ngoài ra, ta không phải thượng thần, không cần gọi ta như thế." "Bà bà, con không có va chạm!

Con và đại ca ca quen biết nhau, huynh ấy đối với con rất tốt!" Triệu Linh Nhi không chịu buông tay Ngao Tông, thậm chí còn nắm chặt hơn. "Đa tạ thượng thần đại nhân khoan thứ!" Bà lão thấy Ngao Tông thật sự không trách tội, mới yên lòng. "Ta không phải thượng thần." Ngao Tông lại một lần nữa phủ nhận, bà lão trong lòng chỉ cho rằng Ngao Tông không muốn thừa nhận.

Nhưng, thấy Ngao Tông có ấn tượng rất tốt với Triệu Linh Nhi, đồng thời Linh Nhi lại tỏ ra ỷ lại Ngao Tông như vậy, trong lòng bà

liền nảy ra một ý nghĩ táo bạo. "Thượng thần...

à, các hạ không biết đã có hôn phối chưa?

Nếu ngài vừa mắt cháu gái của lão thân, gả nó cho các hạ thì thế nào?

Tương lai cũng tiện bề hầu hạ ngài." Lời này của bà lão vừa thốt ra, Linh Nhi lập tức kinh ngạc đến mức mặt mày khác lạ, má ửng hồng!

Dân trên đảo còn kinh ngạc hơn, phải biết thân phận của Triệu Linh Nhi không hề tầm thường, nàng được chọn làm thị nữ phụng sự các vị thần trên đảo Tiên Linh!

Nữ tử này trước khi hoàn thành nhiệm vụ hầu thần tuyệt đối không thể xuất giá, trong mắt họ, hành động này có thể sẽ chọc giận các vị thần trên đảo Tiên Linh.

Nhưng họ không dám lớn tiếng phản đối, chỉ sợ chọc giận Ngao Tông, đành phải điên cuồng ra hiệu bằng mắt với bà lão.

Bà lão lại hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt đủ để giết người của đám dân đảo kia, chỉ chờ đợi câu trả lời của Ngao Tông, trong mắt bà, Ngao Tông chắc chắn là thần minh.

Gả cháu gái cho một vị thần, chẳng phải cũng là hầu hạ thần minh cả đời sao, cũng giống như sứ mệnh của Linh Nhi. "Bà... bà bà, thật sự có thể sao?" Triệu Linh Nhi xấu hổ cúi đầu, trong lòng lại tràn đầy vui sướng.

Mặc dù nàng cũng không nhớ rõ đã gặp Ngao Tông khi nào, nhưng thiện cảm không thể giải thích được trong lòng đối với Ngao Tông lại là thật. "Nếu Linh Nhi bằng lòng, ta cũng có thể." Ngao Tông cũng khá thích Linh Nhi, vừa hay sau này cần nữ tử này thay hắn hành sự ở Minh giới, chưởng khống Minh giới. "Tốt quá rồi!

Có thể được ngài cưới, cũng là phúc phận của Linh Nhi!

Theo lão thái bà ta thấy, hay là hôm nay chuẩn bị hôn sự rồi thành thân luôn đi!" Bà lão vui mừng khôn xiết, lập tức tự tác chủ trương định ngày, Triệu Linh Nhi xấu hổ không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn ôm chặt cánh tay Ngao Tông, còn Ngao Tông thì cười không nói, dù sao cũng tùy họ vậy.

Lý Tiêu Dao từ đầu đến cuối xem mà chẳng hiểu gì, không ngờ một chuyến đi lại có thể gặp được một đám cưới, quả thực thú vị. "Kiếm một chén rượu mừng uống cũng tốt." Tâm tư có chút lo lắng của Lý Tiêu Dao cuối cùng cũng được thả lỏng.

Những người dân đảo kia không dám nói chuyện với Ngao Tông, chỉ kéo bà lão sang một bên, rối rít chất vấn việc gả thị nữ hầu hạ các vị thần cho Ngao Tông, lỡ như thần linh nổi giận thì sao? "Đúng là đồ ngốc!

Vị đại nhân kia tuy không thừa nhận, nhưng rõ ràng là thiên thần hạ phàm, các ngươi không hiểu sao?

Ta đã hầu hạ thần minh gần ngàn năm, cuối cùng mới khiến các vị thần thật sự bằng lòng hạ giới cứu giúp chúng ta!" Bà lão có chút bất mãn quở trách: "Để Linh Nhi đi hầu hạ một vị thượng thần thật sự hạ phàm, chẳng phải càng tốt hơn sao.

Không chừng thượng thần vui mừng, sẽ bằng lòng giúp đỡ chúng ta!" Câu nói này khiến mọi người lập tức tỉnh ngộ, nghĩ kỹ lại quả thực là như vậy!

Mọi người cũng không nhiều lời, lập tức nghe theo sự sắp xếp của bà lão đi chuẩn bị tiệc cưới.

Đêm đó, cả thôn làng đều diễn ra trong không khí vô cùng vui mừng.

Mặc dù mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đều vui mừng, cho rằng Triệu Linh Nhi gả cho một vị thần linh, sau này nhất định sẽ có ngày tốt lành.

Đêm đó động phòng, một đêm xuân tiêu, lương thần vô hạn...

Hôm sau, Ngao Tông bước ra khỏi tân phòng, hít thở linh lực nồng đậm trên đảo Tiên Linh, chỉ cảm thấy lòng dạ thư thái.

Còn Triệu Linh Nhi, sau đêm động phòng tối qua, mệt mỏi rã rời, vẫn đang ngủ say nghỉ ngơi. "Ngao đại ca!" Lý Tiêu Dao không biết từ đâu chui ra, "Ta thật không ngờ, ở cái nơi quỷ quái này mà cũng được uống rượu mừng của huynh, chúc mừng tân hôn a!" Ngao Tông nhìn nụ cười ân cần trên mặt Lý Tiêu Dao, cười mắng: "Tiểu tử ngươi nói thật đi, đang có ý đồ gì?" Lý Tiêu Dao bị nhìn thấu tâm tư, hì hì cười một tiếng: "Đại ca, huynh vừa mới cưới được mỹ kiều nương, đương nhiên là muốn ở lại đây rồi.

Nhưng ta còn phải về Thăng Long, xem huynh có thể..." Hắn nghĩ rằng hôm nay Ngao Tông tâm trạng tốt, có thể sẽ nhân tiện đồng ý yêu cầu của hắn.

Nhưng câu trả lời của Ngao Tông vẫn như cũ, "Không có cách nào rời đi.

Nếu ngươi cầu xin ta, cũng không được." Lý Tiêu Dao thất vọng, đang không biết phải làm sao thì bà của Triệu Linh Nhi lại tìm đến Ngao Tông, "Các hạ... các hạ tân hôn đại hỷ nha, a a!" Ngao Tông mỉm cười với bà, cũng nhận ra những người này đều xem hắn như thần minh.

Chương 1140

"Chàng trai trẻ, hôm qua không phải ngươi muốn rời khỏi đảo Tiên Linh sao, lão thân đã sắp xếp người đi chuẩn bị thuyền, vừa hay trên đảo có người đi Thăng Long mua sắm một ít đồ, có thể tiện đường đưa ngươi đi." Bà lão cười tủm tỉm nói với Lý Tiêu Dao.

Bà vốn không muốn giúp Lý Tiêu Dao, chỉ thấy người này đến từ Thăng Long nên muốn đuổi đi, nhưng có Ngao Tông ở đây, cũng chỉ có thể dùng cách mềm mỏng. "Thật quá cảm tạ rồi!

Bà bà, ngày sau ta về Thăng Long nhất định sẽ lấy tiền bạc ra để tạ ơn!" Lý Tiêu Dao mừng rỡ như điên, cuối cùng cũng có cách rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Bất kể nơi đây sơn thanh thủy tú, linh lực dồi dào thế nào, trong mắt hắn đều không bằng cố hương Thăng Long. "Lý Tiêu Dao, sau khi về Thăng Long, nhớ làm việc phải cẩn thận hơn.

Đừng giống như hôm qua bị lừa gạt." Ngao Tông dặn dò. "Đại ca yên tâm!" Lý Tiêu Dao lập tức đồng ý.

Hắn không biết rằng, Ngao Tông đã để lại một luồng khí tức trên người hắn, luồng khí tức này đủ để cứu mạng hắn khi rơi vào hiểm địa.

Một khi khí tức bị kích hoạt, dù cách xa vạn dặm Ngao Tông cũng có thể lập tức nhận ra, và tự mình đến cứu trợ.

Lý Tiêu Dao là người mang thiên mệnh, đương nhiên không thể chết được, Ngao Tông dự định ở lại trên đảo một thời gian để tìm kiếm lối vào Minh giới, nên không đi cùng hắn.

Lúc này thuyền đã chuẩn bị xong ở bờ biển, Lý Tiêu Dao cáo biệt

Ngao Tông rồi có chút nóng lòng lên thuyền rời đi.

Nhưng chưa kịp đến gần bến tàu, trong rừng cây ven bờ biển đột nhiên bắn ra mấy mũi tên được pháp lực gia trì, nhanh chóng phá không bay tới! "Cẩn thận!" Mũi tên nhanh đến mức không ai nhận ra, Ngao Tông liền tiến lên tóm lấy Lý Tiêu Dao kéo về bờ biển, nhưng mấy mũi tên kia lại không phải để bắn chết Ngao Tông, mà bắn chết ba người lái thuyền trên thuyền tại trận! "Ai?!" Bà lão thấy cảnh này lập tức nổi giận, không ngờ lại có người dám lẻn vào đảo Tiên Linh giết dân làng! "Lý Tiêu Dao, ai cho phép ngươi rời khỏi nơi này!" Ba bóng người từ trong rừng lao ra, chính là ba kẻ đã lừa Lý Tiêu Dao lên đảo ngày đó.

Nhưng lúc này toàn thân sát khí đằng đằng, mỗi người đều rút đao ra khỏi vỏ, hiển nhiên không định dễ dàng để Lý Tiêu Dao đi. "Giáo đồ Bái Nguyệt!" Bà lão vừa nhìn đã nhận ra trang phục của những người này, lập tức dùng cổ thuật truyền tin, thông báo cho tất cả vu cổ thuật sĩ lập tức đến giúp đỡ.

Tên giáo đồ gầy gò chỉ kiếm vào Lý Tiêu Dao, lạnh lùng nói: "Hôm nay, ngươi dám rời khỏi đảo một bước, ta sẽ cho ngươi chôn thân dưới bụng cá!" "Ngươi có bệnh à!?

Ta bình thường không quen biết các ngươi, không oán không thù sao lại không cho ta đi!" Lý Tiêu Dao tức giận mắng to.

Nhưng ba người không định trả lời, chỉ đồng thời bước lên một bước, dùng sát khí áp bức Lý Tiêu Dao, người sau lập tức bị sát khí uy hiếp lùi lại liên tục, thậm chí không nói nên lời.

Đúng lúc này, một bàn tay vỗ lên vai Lý Tiêu Dao, lập tức xua tan toàn bộ sát khí mà hắn cảm nhận được, Lý Tiêu Dao mới hồi phục lại. "Ngao đại ca!" Lý Tiêu Dao lập tức biết những người này không dễ chọc, vội vàng trốn sau lưng Ngao Tông, người sau cũng ra hiệu cho

hắn lùi ra. "Kẻ không liên quan lui ra, ta không giết người vô tội.

Nhưng nếu ngươi muốn chết, ta cũng không ngại giết thêm một người." Tên giáo đồ gầy gò thấy hành động của Ngao Tông lập tức nhíu mày.

Ngao Tông chậm rãi bước lên một bước, "Tại sao nhất định phải đưa Lý Tiêu Dao lên đảo Tiên Linh?

Các ngươi có mục đích gì?" Ba người không định trả lời, tên mập thậm chí còn vận pháp lực trong lòng bàn tay, muốn trực tiếp thủ tiêu Ngao Tông! "Chết đi!" Lòng bàn tay của tên giáo đồ mập mạp đánh ra một đạo pháp lực màu xanh biếc, giữa không trung hóa thành một ngọn lửa hừng hực tấn công tới.

Dù là Lý Tiêu Dao đứng bên cạnh Ngao Tông cũng bị làn sóng lửa nóng bỏng làm da mặt hơi đau, theo bản năng lùi lại né tránh.

Ngao Tông thản nhiên đưa một tay ra, trong khoảnh khắc tiếp xúc, quả cầu lửa đột nhiên nổ tung, ngọn lửa hừng hực như sóng nước vỡ tan bắn ra tứ phía!

Lý Tiêu Dao vốn tưởng mình sắp chôn thân trong biển lửa, nhưng một khắc sau lại không cảm thấy chút nóng rát nào.

Lần nữa định thần lại, ngọn lửa kia đã sớm biến mất không dấu vết, Ngao Tông chỉ bằng một tay đã dễ dàng hóa giải. "Sao có thể?" Tên giáo đồ mập mạp kinh ngạc tột độ, theo lý thì một đòn này của hắn, dù là Ngao Tông hay Lý Tiêu Dao cũng đều bị thiêu thành tro bụi, sao có thể bình an vô sự! "Quả nhiên là thiên thần hạ phàm!" Bà lão vào lúc này cũng hoàn toàn xác nhận suy đoán trong lòng, Ngao Tông không chỉ dùng thân thể chống đỡ ngọn lửa kia, thậm chí còn không để nó ảnh hưởng đến mình dù chỉ một chút. "Các hạ, mấy tên ngu ngốc này đâu cần ngài tự mình ra tay, để chúng tôi diệt chúng!" Lúc này, các vu cổ sư nhận được tin tức lần lượt kéo đến, thấy giáo đồ

Bái Nguyệt liền lập tức cảnh giác, và đồng loạt thi triển vu cổ thuật để đối địch!

Pháp thuật của những vu cổ thuật sĩ này khá thú vị, dùng trùng cổ, độc cổ, nha cổ làm môi giới tấn công, những con độc trùng, quạ dữ thỉnh thoảng được triệu hồi, cùng với độc vụ không ngừng ép sát tới.

Ba tên giáo đồ Bái Nguyệt bị những vu cổ thuật liên tiếp đánh cho liên tục lùi lại, chỉ có thể dùng pháp lực miễn cưỡng hộ thân, nhưng dưới sự xâm nhập dần dần của độc vụ cũng ngày càng khó chống đỡ. "Thứ này có thể xuyên qua tấm chắn hộ thể xâm nhập vào cơ thể ta!

Đợi đã, nếu cứ kéo dài thế này chúng ta đều sẽ chết!" Tên giáo đồ gầy gò chống cự ngày càng khó khăn, không thể không ra lệnh cho tên giáo đồ cao lớn vẫn luôn im lặng.

Người này vẫn không nói một lời, nhưng từ trong lòng lấy ra một pháp bảo giống như cái bát, miệng niệm chú ngữ, cái bát kia từ từ bay lên úp ngược trên đỉnh đầu, từ miệng bát phát ra ánh sáng vàng bao phủ hắn bên trong. "Ríu rít!" Dưới ánh sáng vàng, gần như bất kỳ vu cổ thuật, cổ vật nào cũng lập tức bị xua tan, tình thế tuyệt vọng lập tức được xoay chuyển.

Ngược lại, các vu cổ thuật sĩ vì vu cổ thuật bị phá mà bị phản phệ, từng người một thổ ra máu tươi, thậm chí có người tại chỗ hôn mê! "Vu cổ thuật của những người này quá sơ cấp.

Đối phó với người phàm hiệu quả tuyệt vời, nhưng nếu gặp tu sĩ có tu vi nhất định thì hoàn toàn vô dụng." Ngao Tông trong lòng xem thường những chiêu số sơ cấp này.

Thực tế, vu cổ thuật không phải không có sát chiêu, Linh Xà Trận đã được nghiên cứu và mài giũa hàng trăm năm trước có uy lực cực mạnh, thậm chí không ít tu sĩ đã chết dưới tay nó.

Đương nhiên, trận pháp này đã bị Ngao Tông phá hủy, không thể sử dụng được nữa. "Có muốn giết chết những vu cổ thuật sĩ này không?" Tên giáo đồ cao lớn đột nhiên mở miệng hỏi, tên giáo đồ mập và gầy nhìn nhau, đều gật đầu.

Họ vốn rất kiêng dè những vu cổ thuật sĩ này, nhưng lúc này họ gần như đối mặt với tình thế tuyệt vọng, mà vẫn không có ý định sử dụng Linh Xà Trận, e rằng không thể sử dụng loại trận pháp này.

Nếu vậy thì cũng không có gì đáng sợ, chi bằng giết hết tất cả mọi người ở đây, để trừ hậu hoạn. "Đến lúc đó ta về giáo môn, báo cáo tình hình hiện tại của đảo Tiên Linh, xin tổng đàn phái người đến tiếp quản!" "Bây giờ giết hết tất cả bọn chúng!" Tên giáo đồ cao lớn không nói một lời, từ sau lưng rút ra một cây trường trượng đột nhiên đập mạnh xuống đất, pháp lực từ đó dẫn vào lòng đất, theo chấn động của mặt đất mà bùng phát!

Pháp lực bành trướng kia xé rách mặt đất dâng trào, phảng phất như có một con rắn thép khổng lồ đang bơi dưới lòng đất, không ngừng làm mặt đất nứt vỡ, các vu cổ thuật sĩ căn bản không thể đối phó với loại pháp thuật này, trong hoảng loạn dùng độc khí, trùng đàn không ngừng tấn công mặt đất, muốn dùng cách này để kiềm chế pháp lực đang dâng trào dưới lòng đất.

Nhưng cuối cùng chỉ là vô ích, theo pháp lực dưới lòng đất đột nhiên bùng phát, cả hòn đảo rung chuyển dữ dội như động đất, các vu cổ thuật sĩ chịu ảnh hưởng đầu tiên, lập tức bị thương nặng, từng người một thổ ra máu tươi! "Ầm ầm!" Mặt đất vào lúc này nứt vỡ, năng lượng như suối phun không ngừng dâng trào, mắt thấy trong số các vu cổ thuật sĩ sắp có người không chịu nổi mà chết, mặt đất đang không ngừng rung chuyển đột nhiên yên tĩnh lại, những pháp lực kia lại như bốc hơi mà biến mất một cách kỳ lạ. "Làm gì vậy!" Tên giáo đồ gầy gò đang chờ xem những vu cổ thuật sĩ này bị giết, nhưng vào

thời khắc quan trọng pháp thuật lại dừng lại, khiến hắn lập tức nổi giận chất vấn. "Không phải ta." Tên giáo đồ cao lớn vẫn nói năng ngắn gọn, nhìn về phía Ngao Tông ở không xa, ý tứ đã quá rõ ràng. "Tìm chết sao!

Ta đã cho ngươi cơ hội sống rồi!" Tên giáo đồ gầy gò dùng kiếm chỉ vào Ngao Tông, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lần này đến lần khác cản trở ta, hôm nay, ngươi cũng phải chết cùng bọn họ!" Ngao Tông không để ý đến tên ngốc này, chỉ dặn dò những vu cổ thuật sĩ bị thương: "Về đi, các ngươi đối phó không nổi đâu." "Đa tạ!" Mọi người thấy Ngao Tông bằng lòng ra tay, trong lòng vui mừng, rối rít cúi người cảm tạ rồi muốn rời đi.

Chương 1141

Nhưng ba người Bái Nguyệt Giáo sao có thể dễ dàng để họ rời đi, tên giáo đồ gầy gò đột nhiên ném trường kiếm của mình lên không, kiếm quang hóa thành một con rắn khổng lồ gầm thét há miệng to như chậu máu lao xuống từ trên không, muốn diệt sát tất cả những vu cổ thuật sĩ này! "Hừ." Ngao Tông khinh thường, tùy tay vung lên, cuồng phong từ sau lưng thổi tới, cuốn theo vô số lưỡi dao gió sắc bén quét ngang, con rắn khổng lồ kia trong một tiếng kêu thảm thiết đã bị cắt thành vô số đoạn! "Pháp thuật lợi hại quá!" "Quả nhiên là thiên thần hạ phàm, Triệu Linh Nhi không nhận nhầm người!" "Lần này chúng ta có cứu tinh rồi!" Các vu cổ thuật sĩ thấy Ngao Tông một chiêu dễ dàng ngăn cản pháp thuật của họ, trong lòng kích động vạn phần! "Đi đi!" Ngao Tông không nhiều lời, lại ra lệnh một tiếng, lần này ba người Bái Nguyệt Giáo không còn ngăn cản nữa.

Họ biết Ngao Tông tuyệt đối là một đối thủ đáng gờm, phải giải quyết hắn. "Hôm nay, cả đảo Tiên Linh không chừa một người sống!" Tên giáo đồ gầy gò nhìn chằm chằm Ngao Tông, sát ý ngút trời.

Ngao Tông hoàn toàn không động lòng, mấy kẻ này không biết rằng mình đã định sẵn khó thoát khỏi cái chết. "Giết!" Tên giáo đồ cao lớn đột nhiên lại lần nữa điểm trượng xuống đất, pháp lực phun trào như trước kia men theo lòng đất di chuyển.

Khi pháp lực dâng trào kia sắp đến gần, Ngao Tông một chân dẫm xuống đất, một tấm chắn vô hình từ lòng đất ầm ầm trồi lên, cứng rắn ngăn cản pháp lực đang dâng trào dưới lòng đất, và trả lại toàn bộ!

Tên giáo đồ mập mạp đã sớm nhân cơ hội này xông tới, tay cầm

hai cây búa lớn cùng với tên giáo đồ gầy gò từ hai bên trái phải tấn công.

Vũ khí trong tay hai người pháp lực dâng trào, hiển nhiên là một đòn toàn lực.

Ngao Tông chỉ đưa một tay ra chắn trước người, hai người như bị đóng băng mà dừng lại giữa không trung.

Trong khoảnh khắc bị khống chế, trong lòng họ kinh hãi tột độ, nhưng dưới sự thúc đẩy của pháp lực, vũ khí của họ lập tức hóa hình, đồng thời tấn công Ngao Tông.

Trường kiếm của tên gầy gò hóa thành một con rắn khổng lồ hư ảo, chiến chùy thì hóa thành một con sói khổng lồ hai đầu, mỗi con đều há miệng to như chậu máu lao tới, tiếng gầm thét của chúng gần như khiến người ta chấn động đến điếc tai! "Đi!" Ngao Tông một chân dẫm xuống đất, đất đá vỡ vụn, hóa thành hai bàn tay đá khổng lồ, mạnh mẽ đập xuống hai con thú khổng lồ. "Ầm ầm!" Sau tiếng nổ lớn, hai hóa thân hình thú dưới sức mạnh thổ nguyên tố cực kỳ bàng bạc của bàn tay khổng lồ bị nghiền nát, bàn tay khổng lồ cũng đồng thời nổ tung, uy lực của vụ nổ cùng với đá vụn được pháp lực gia trì cuốn lấy trời đất, gần như khiến bầu trời bao phủ một mảng u ám!

Người trên đảo vào lúc này chỉ thấy bầu trời bờ biển kia cát bay đá chạy, u ám bao phủ, dưới sự kinh hãi hoàn toàn không hiểu nguyên nhân, chỉ hoảng hốt chạy về nhà mình không dám ra ngoài. "Thiên thần hiển uy!

Những kẻ Bái Nguyệt Giáo kia sắp gặp xui xẻo rồi!" Duy chỉ có các vu cổ thuật sĩ mừng rỡ, pháp lực của Ngao Tông, quả thực xứng đáng là bút tích của thiên thần.

Lý Tiêu Dao và bà lão trốn trong tấm chắn của Ngao Tông, lòng đầy chấn động nhìn đám mây đen cuồn cuộn trên trời. "Quả nhiên là

thiên thần!" Bà lão cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Một lát sau, gió cát đen kịt dưới sự điều khiển của Ngao Tông bị ép yên lại, toàn bộ bãi biển bị tàn phá đến mức không còn nguyên dạng.

Ba tên giáo đồ kia đã sớm bị nghiền nát thân thể trong đám gió cát, chỉ còn lại linh hồn yếu ớt phiêu du giữa không trung.

Mặc dù cảnh giới tu hành có thể bảo lưu nguyên thần, nhưng uy lực thổ nguyên tố trong gió cát cũng đã tàn phá nguyên thần của họ quá nửa, đến mức không thể dùng nó để trốn thoát.

Ngao Tông không cho họ bất kỳ cơ hội nào, bàn tay to vung lên thu nguyên thần của họ vào lòng bàn tay, lúc này sự sống chết của họ hoàn toàn phụ thuộc vào Ngao Tông. "Đại nhân tha mạng!

Chúng tôi không biết ngài là thần tiên, không cẩn thận xúc phạm thiên uy, xin tha mạng!" Từ lúc này, ba tên giáo đồ hoàn toàn nhận thức được Ngao Tông là nhân vật đáng sợ đến mức nào, từ tận đáy lòng hoàn toàn sợ hãi, rối rít như những con côn trùng đáng thương cầu xin tha thứ.

Ngao Tông lúc này chỉ cần một ý niệm là có thể khiến họ hồn bay phách tán, điều này càng khiến họ sợ hãi.

Ngao Tông đương nhiên sẽ không trực tiếp diệt đi họ, trong đầu những kẻ này còn có tình báo, hắn lấy ra một cái bình ngọc ném ba linh hồn xui xẻo kia vào trong phong ấn, định sau này sẽ tra hỏi kỹ càng. "Vấn đề đã giải quyết." Ngao Tông ra hiệu cho Lý Tiêu Dao về trước, thuyền đã bị phá hủy, phải tìm cách khác. "Ta biết rồi..." Lý Tiêu Dao hồi lâu mới hoàn hồn, vội vàng đáp một tiếng, lúc này trong đầu toàn là cảnh tượng trời đất tối sầm, cát bay đá chạy kinh hoàng vừa rồi.

Hắn mới phát hiện mình đã đánh giá thấp Ngao Tông rất nhiều, người này lợi hại hơn hắn tưởng tượng quá nhiều! "Xem ra có đại ca giúp đỡ, bất kể tình huống nào ta cũng không cần lo lắng nữa." Nghĩ đến đây, Lý Tiêu Dao không khỏi ưỡn ngực, mới nhận ra mình đã gặp được một chỗ dựa vững chắc đến mức nào.

Chưa kịp trở về thôn, dân làng và các vu cổ thuật sĩ đã sớm dọc đường đón tiếp, Triệu Linh Nhi càng vội vàng chạy lên, thấy Ngao Tông liền vội vàng tiến lên xem xét, "Ngao Tông ca ca, huynh không sao chứ?

Muội vừa nghe nói huynh đại chiến một trận với người của Bái Nguyệt thần giáo, có bị thương không?" "Yên tâm." Ngao Tông mỉm cười, không nói nhiều. "Chư vị, vừa rồi chắc các vị không thấy, thượng thần đại nhân vừa ra tay, thật sự là trời đất tối sầm, quét ngang tám phương a!

Lũ chuột nhắt Bái Nguyệt Giáo kia căn bản không thể chống đỡ..." Bà lão kể lại tất cả những gì mình đã thấy cho mọi người nghe, mọi người nghe mà vô cùng say mê.

Đặc biệt là vừa rồi họ đều đã thấy trời đất biến dị từ xa, tự nhiên đối với lời của bà lão tin tưởng không nghi ngờ.

Đến đây, dù còn có người hoài nghi, trong lòng cũng hoàn toàn xác nhận, Ngao Tông chắc chắn là thiên thần hạ phàm, đến để cứu giúp họ!

Triệu Linh Nhi vẫn luôn nắm chặt cánh tay Ngao Tông không chịu buông, phảng phất như chỉ cần buông tay, Ngao Tông sẽ biến mất một cách kỳ lạ. "Bà lão, Bái Nguyệt thần giáo có lai lịch gì?

Ta không hiểu tại sao họ lại lừa Lý Tiêu Dao lên đảo." Ngao Tông hỏi bà lão nghi vấn trong lòng. "Chuyện của Bái Nguyệt thần giáo sao?" Bà lão suy nghĩ một chút, kể lại đại khái chuyện liên quan đến

Bái Nguyệt thần giáo cho Ngao Tông nghe.

Theo lời kể, sau trận đại chiến ở Thăng Long năm đó, một bộ phận nhỏ tộc nhân chiến bại đã lui về cực nam của đại lục, ghi nhớ hận thù và sỉ nhục của trận đại chiến, lấy đó làm nền tảng để sáng lập Bái Nguyệt Giáo.

Mục đích cuối cùng của giáo phái này là chiếm lại Thăng Long, và đuổi cùng giết tận những người Thăng Long hiện tại, để đạt được mục đích này họ cũng đã làm đủ mọi cách, bao gồm cả việc nguyền rủa đảo Tiên Linh.

Linh lực và linh thạch dồi dào trên đảo có sức hấp dẫn cực lớn đối với những giáo đồ tu hành này, vì vậy họ đã nhiều lần tìm cách tấn công đảo Tiên Linh, nhưng cuối cùng đều thất bại không ngoại lệ, gần như lần nào cũng bị Linh Xà Trận đánh bại. "Còn về việc tại sao lại lừa tên tiểu tử này lên đảo, lão thân cũng không rõ." Bà lão kể lại tất cả những gì mình biết.

Ngao Tông nghe xong gật gật đầu, nhìn về phía Lý Tiêu Dao, người sau lúc này càng thêm mơ hồ. "Ta hình như chưa từng chọc giận họ." Lý Tiêu Dao gãi đầu, tự lẩm bẩm.

Mọi người sau đó trở về thôn làng, Ngao Tông khuyên Triệu Linh Nhi rời đi trước, sau đó xin bà lão một gian tĩnh thất. "Ta muốn xem xem hai kẻ này rốt cuộc có ý đồ gì với ngươi." Ngao Tông để mọi người lui ra, chỉ giữ lại Lý Tiêu Dao, rồi thả ba nguyên thần bị nhốt trong bình ngọc ra. "Vù!" Miệng bình vừa mở ra, ba tên không biết sống chết kia như những con ruồi nhặng điên cuồng lao ra ngoài tĩnh thất.

Ngao Tông đột nhiên siết chặt lòng bàn tay, ba nguyên thần lập tức bị sức mạnh U Minh cực kỳ mạnh mẽ trói buộc, lập tức bị nỗi đau thấu tận linh hồn hành hạ đến mức gào thét đau đớn! "Đại nhân xin hạ

thủ lưu tình, lưu tình!" "Tôi không dám nữa, đảm bảo ngài hỏi gì tôi nói nấy!" "Tha mạng!

Tha mạng!" Ba nguyên thần quỳ trên đất khóc lóc thảm thiết cầu xin tha mạng, căn bản không chịu nổi sự tra tấn trực tiếp tác động lên hồn phách.

Ngao Tông nhìn lướt qua họ, "Mấy câu hỏi nhỏ, trả lời tốt có thể sống.

Nhưng, nếu không muốn trả lời, ta cũng sẽ để các ngươi sống, chỉ là phải vĩnh viễn bầu bạn với thứ này trong bình tử." Ngón tay Ngao Tông đốt lên một luồng Minh Hỏa, ngọn lửa đó không hề nóng bỏng, ngược lại khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Chương 1142

Nhưng ngay khoảnh khắc ngọn lửa xuất hiện, ba nguyên thần đều lập tức run rẩy, từ sâu thẳm linh hồn cảm thấy thứ này vô cùng đáng sợ!

Mặc dù không biết đây rốt cuộc là vật gì, nhưng trong lòng lại theo bản năng cảm thấy, nếu vĩnh sinh vĩnh thế bị nhốt trong ngọn lửa này, chi bằng hồn bay phách tán cho xong. "Ta có thể đảm bảo, chỉ cần tiếp xúc với ngọn lửa này một khoảnh khắc, các ngươi chắc chắn sẽ hối hận vì đã không chọn hồn bay phách tán." Ngao Tông cười lạnh nói. "Ngài hỏi đi, chúng tôi nói hết!" Ba tên giáo đồ không dám nhiều lời nữa.

Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề: "Tại sao lại lừa Lý Tiêu Dao lên đảo!" Tên giáo đồ mập và gầy nhìn nhau, muốn nói lại thôi, hành động nhỏ này bị Ngao Tông lập tức bắt được, cũng không nhiều lời với họ, dứt khoát bắn ra hai luồng Minh Hỏa đốt cháy trên người họ. "A a a!" Khoảnh khắc hai người bị ngọn lửa thiêu đốt, liền cảm thấy hồn phách của mình như bị ngọn lửa hừng hực men theo từng đường vân dần dần thiêu đốt, cơn đau dữ dội khiến họ không thể khống chế mà phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng! "Ta nói, ta nói!" Tên giáo đồ gầy gò gào lên như ma khóc sói tru: "Giáo chủ đại nhân ra lệnh!

Giáo chủ ra lệnh cho ta làm vậy." Ngao Tông thu hồi ngọn lửa, tiếng kêu thảm thiết của hai người đột ngột dừng lại, nằm bò trên đất thở hổn hển như chó chết. "Giáo chủ... nói rằng thân phận của Lý Tiêu Dao không tầm thường, phụ thân của hắn dường như có liên quan mật thiết đến Bái Nguyệt Giáo, nếu ép hắn lên đảo Tiên Linh, hắn sẽ trở thành trợ lực giúp chúng ta chiếm lấy đảo Tiên Linh..." Tên giáo đồ gầy gò kể hết tất cả những gì mình biết.

Còn về việc tại sao Lý Tiêu Dao lại trở thành trợ lực, tên này quả thực một chút cũng không biết, chỉ có thể liên tục dập đầu cầu xin Ngao Tông tha mạng. "Tôi không thể bịa bừa tình báo mà tôi không biết để nói với ngài, nếu vậy tôi cũng chết!" Tên giáo đồ gầy gò gần như khóc lóc nói. "Được.

Ta có một câu hỏi." Ngao Tông nhìn về phía tên giáo đồ cao lớn và tên giáo đồ mập mạp, "Trong ba người các ngươi, ai có địa vị cao nhất trong Bái Nguyệt Giáo, biết nhiều thông tin nhất?" Tên giáo đồ cao lớn và tên giáo đồ mập mạp không hẹn mà cùng nhìn về phía tên gầy gò, tên này lập tức sợ hãi run rẩy.

Hắn sợ vì địa vị cao hơn, sẽ trở thành đối tượng tra tấn chính của Ngao Tông. "Tốt!" Ngao Tông rất hài lòng với sự thành thật của những người này, nhẹ nhàng vung tay, tên giáo đồ cao lớn và tên giáo đồ mập mạp lập tức bị sức mạnh U Minh ập đến nghiền nát hồn phách, hồn bay phách tán!

Cảnh này dọa tên giáo đồ gầy gò sợ đến mất mật, thân thể run rẩy càng thêm lợi hại, nhưng nhanh chóng nhận ra Ngao Tông không định giết mình.

Ngao Tông giết hai người kia, là để dùng cái chết của họ uy hiếp hắn.

Nói cách khác, tất cả thông tin về Bái Nguyệt Giáo trong đầu hắn, chính là nền tảng để hắn có thể sống sót. "Ta đã làm hồn phách của chúng tan biến, vì những kẻ đó vô dụng.

Nhưng nếu ngươi đối với ta cũng vô dụng, thì đừng trách ta." Ngao Tông nói đầy ẩn ý. "Tôi hiểu!" Tên này vội vàng cúi đầu, không dám nhiều lời nữa.

Ngao Tông thấy vậy biết mục đích của mình đã đạt được, bàn tay to vung lên thu hồn phách của hắn vào bình.

Sau đó gọi thị vệ ngoài cửa vào tĩnh thất, hỏi xem đã chuẩn bị lại thuyền đi Thăng Long chưa. "Bà bà đã sắp xếp rồi.

Thuyền thì có, nhưng thuyền trên đảo đã bị phá hủy, chúng ta cần chút thời gian để chuẩn bị." Thị vệ trả lời.

Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề: "Cần bao lâu?

Cho ta thời gian chính xác!" Thị vệ gãi đầu, "E là cũng cần nửa năm..." "Nửa năm?" Ngao Tông nghe xong không khỏi lắc đầu, hòn đảo nhỏ này ngay cả một chiếc thuyền dư thừa cũng không có! "Thôi được rồi." Ngao Tông vung tay ra hiệu cho hắn lui xuống, và ra hiệu cho Lý Tiêu Dao đi cùng mình. "Ngao đại ca, huynh cũng định về Thăng Long sao?" Lý Tiêu Dao không khỏi phấn khích. "Không phải vì ngươi.

Chỉ là tiện tay đưa ngươi về thôi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Lý Tiêu Dao đương nhiên không quan tâm những điều này, bây giờ hắn chỉ mong có thể nhanh chóng trở về Thăng Long, dùng cách nào cũng được!

Nhưng trước khi rời đi, Ngao Tông cần đích thân gặp bà lão một lần.

Lúc này, bà lão và tất cả các vu cổ thuật sĩ trong tộc đang tập trung trong đại sảnh nghị sự, thương thảo về chuyện của Ngao Tông. "Chư vị, tôi cảm thấy không nên đề cập chuyện đó với thượng thần đại nhân nữa, dù sao bây giờ người có thể giúp chúng ta cũng chỉ có ngài ấy." Có người mở miệng đề nghị, lời nói của hắn lập tức nhận được sự đồng tình của mọi người, dường như họ đều đang chờ đợi khoảnh khắc này.

Bà lão vẻ mặt khó xử, không phải bà không muốn, mà là thượng thần đại nhân mới đến đảo Tiên Linh được vài ngày, đã nhờ vả ngài

ấy chuyện phiền phức như vậy, sợ là có chút không ổn. "Thượng thần đại nhân hôm qua vừa mới giúp chúng ta đuổi Bái Nguyệt Giáo đi, hôm nay chúng ta lại ủy thác ngài ấy làm chuyện phiền phức như vậy, không hay.

Đợi mấy ngày nữa, để ngài ấy nghỉ ngơi một chút, rồi hãy..." "Nghỉ ngơi?" Đột nhiên, cửa đại sảnh bị đẩy ra, khi mọi người nhìn thấy người đẩy cửa, tất cả đều vội vàng đứng dậy hành lễ!

Người đó chính là Ngao Tông, những lời mọi người vừa nói hắn đều đã nghe thấy, trong lòng cũng có thể đoán được đôi chút. "Thượng thần đại nhân, ngài vừa mới bận rộn một lúc, nên nghỉ ngơi một lát đi." Bà lão cung kính nói.

Các vu cổ thuật sĩ khác cũng đồng thanh phụ họa, cười nói hưởng ứng.

Ngao Tông không để ý đến lời của họ, chỉ nói: "Hôm nay ta sẽ rời khỏi đảo Tiên Linh, không biết khi nào mới có thể trở về.

Nể tình Linh Nhi, nói ra chuyện các ngươi cần ta giúp đỡ đi." "Nếu các ngươi không nói, ta sẽ coi như không có chuyện gì cần ta giúp, vậy thì hẹn gặp lại sau." Ngao Tông nói thẳng, mọi người nghe vậy nhìn nhau, đều biết lúc này không nói thì sợ là sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt. "Thượng thần đại nhân, nếu ngài không phiền, chúng tôi quả thực có việc cần ngài giúp." Một vu cổ thuật sĩ lớn tuổi hành lễ với Ngao Tông, chậm rãi mở miệng nói.

Ngao Tông nhớ hầu hết mọi người đều gọi người này là Bác lão, liền gật đầu ra hiệu cho Bác lão nói tiếp. "Đảo Tiên Linh tuy vật sản phong phú, nhưng hiện tại quả thực có chút phiền phức lớn.

Thứ nhất là những kẻ không ngừng xâm nhập từ Thăng Long, những kẻ này ngày càng đông, tu vi cũng ngày càng mạnh, chúng tôi chỉ dựa vào vu cổ thuật để đối phó đã rất vất vả, vả lại..." Bác lão đột

nhiên ý thức được, không dám nói tiếp. "Linh Xà Trận bị ta phá hủy, các ngươi lại thiếu đi một thủ đoạn đối địch?" Ngao Tông thay ông nói hết câu.

Bác lão trong lòng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống trước Ngao Tông: "Tôi không hề trách cứ thượng thần đại nhân, vốn là lỗi của tôi, không nên dùng tiểu xảo đó để tấn công ngài!" "Vô tội, đứng lên đi." Ngao Tông thản nhiên vung tay, một lực lượng vô hình nâng đỡ thân thể Bác lão để ông đứng dậy, "Huống hồ Linh Xà Trận sớm muộn cũng có ngày gặp phải kẻ địch thực sự không thể đối phó, thứ đó sớm muộn cũng sẽ bị phá hủy." Bác lão cười khổ một tiếng, điều Ngao Tông nói cũng chính là điều ông lo lắng nhất.

Vốn dĩ thượng thần đại nhân ở lại trên đảo, vấn đề này liền được giải quyết, bây giờ Ngao Tông rời đi, họ thật sự không có nhiều sức tự vệ. "Thứ này, để lại cho các ngươi." Ngao Tông tùy tay vung lên, trong tay hóa ra một luồng huỳnh quang, cuối cùng từ từ ngưng tụ thành hình dạng một pháp bảo hình thái cực bàn.

Tám phương hướng của pháp bảo tương ứng với tám vị trí của bát quái, kim chỉ ở trung tâm bảo bàn là một thanh kiếm nhỏ. "Vật này tên là Bảo Tượng Luân Bàn, nếu có ai dám tấn công đảo Tiên Linh, xoay kim chỉ có thể kích hoạt nó, bất kỳ kẻ địch nào cũng không đáng sợ." Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Pháp bảo này kích hoạt rất dễ dàng, dù người sử dụng chỉ là một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể kích hoạt toàn bộ uy lực của nó, không cần lo lắng." Bác lão có chút tò mò cầm Bảo Tượng Luân Bàn lên xem xét kỹ lưỡng, các vu cổ thuật sĩ khác cũng xúm lại gần, trên dưới đánh giá pháp bảo này. "Thật tinh xảo tuyệt luân... ta chưa từng thấy pháp bảo nào tinh xảo đến thế, quả nhiên là bút tích của thượng thần đại nhân!" "Cẩn thận một chút, đừng vô ý kích hoạt pháp bảo!

Nếu không chúng ta đều phải mất mạng!" "Có pháp bảo của

thượng thần đại nhân, sau này chúng ta không còn sợ uy hiếp từ bên ngoài nữa!" Những vu cổ thuật sĩ này không biết rằng, pháp bảo trong tay họ là một thông thiên chí bảo, ở thượng giới cũng đủ để khiến nhiều đại năng phải điên cuồng vì nó!

Chương 1143

Nhưng trong tay Ngao Tông, thứ này không phải quá trân quý, tùy tay cũng có thể cho đi.

Nếu những đại năng ở thượng giới biết pháp bảo cấp bậc này bị Ngao Tông tùy ý tặng đi, e là sẽ tức đến thổ huyết tại chỗ. "Đa tạ thượng thần đại nhân!" Mọi người cung kính hành lễ với Ngao Tông một lần nữa, có pháp bảo do Ngao Tông đích thân ban cho, họ không cần lo lắng nữa.

Ngao Tông sau đó lại nhìn về phía bà lão bên cạnh, người này từ đầu đến cuối muốn nói lại thôi. "Thượng thần đại nhân, đó mới là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai mới là phiền phức nhất, lão thân khẩn cầu ngài có thể nhanh chóng ra tay giúp đỡ, nếu không sẽ liên quan đến sự sống chết của toàn bộ dân trên đảo Tiên Linh a..." Bà lão thở dài.

Không cần bà lão nói, Ngao Tông cũng đã sớm biết, "Trong tiệc cưới của ta và Triệu Linh Nhi ngày đó, nước dùng để nấu rượu có vấn đề lớn, bên trong có tà khí rất nặng, sau khi uống vào sẽ ăn mòn kinh mạch trong cơ thể, không có lợi cho việc tu hành." Mọi người không ngờ Ngao Tông đã sớm nhận ra sự bất thường này, mỗi người đều lòng đầy sầu muộn.

Chuyện này xuất hiện từ mấy chục năm trước, từ đó về sau, trình độ của các vu cổ thuật sĩ trên đảo Tiên Linh có thể nói là một thế hệ không bằng một thế hệ.

Thậm chí vì thiên phú ngày càng suy giảm, nhiều vu cổ thuật mạnh mẽ đã thất truyền.

Gần như tất cả mọi người đều thấy được, nếu cứ tiếp tục như

vậy thêm năm mươi năm nữa, tất cả trẻ sơ sinh trên đảo Tiên Linh e là ngay cả vu cổ thuật cũng không thể sử dụng được nữa.

Họ đều không biết phải giải quyết thế nào, thậm chí có người cho rằng có thể ngay cả thượng thần đại nhân cũng không giải quyết được, nhưng điểm này lại là sai lầm lớn.

Trong mắt Ngao Tông, chỉ là hòn đảo nhỏ này tập trung quá nhiều linh lực, linh mạch, đến mức cả hòn đảo căn bản không thể chịu nổi, thậm chí đã xâm nhập vào từng tấc đất, từng giọt nước trên hòn đảo này.

Chính là cái gọi là vật cực tất phản, linh lực quá nồng đậm trong nước ngày qua ngày chuyển hóa thành tà khí, mới dẫn đến hậu quả như vậy.

Nói cho cùng, nguyên nhân căn bản là hòn đảo này chỉ thích hợp tu luyện mà không thích hợp sinh tồn, mới dẫn đến một loạt kết quả này.

Ngao Tông chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài đại sảnh, mọi người không hiểu tại sao cũng vội vàng đi theo sau.

Ngao Tông đi dạo quanh các dãy núi trên đảo, cuối cùng khóa thần thức vào một linh mạch lớn nhất trên đảo.

Căn bản không cần làm nhiều, chỉ cần dùng một chút U Minh chi lực phong bế linh mạch đó, để nó không thể tiếp tục ảnh hưởng đến mảnh đất này là được. "Phong!" Ngao Tông đưa tay vẽ phù trong không trung, sau đó điểm mạnh vào phù văn đó, trong chớp mắt, sức mạnh U Minh màu đen gợn sóng trong không trung, mọi người chỉ cảm thấy một lực va chạm khổng lồ ập đến, thậm chí đứng không vững!

Theo sau dao động của U Minh chi lực bao phủ toàn bộ linh mạch, linh khí trên đảo cũng theo đó giảm đi một nửa.

Nhưng những linh khí này đối với dân đảo là quá đủ, chỉ cần dựa vào những linh lực này là có thể tiếp tục tu luyện vu cổ thuật.

Ngao Tông kể lại toàn bộ sự việc cho dân làng nghe, và để lại một đạo phù chú, dặn dò: "Nếu sau này, trong đảo có người tu luyện thần tốc, linh khí hiện tại không thể đáp ứng nhu cầu, thì có thể mở phong ấn linh mạch ra, để có được nhiều linh lực hơn." Mọi người thấy Ngao Tông làm đến mức này, trong lòng thực sự cảm kích vô cùng, ân tình đối với đảo Tiên Linh không gì có thể sánh bằng! "Đa tạ thượng thần đại nhân!" Mọi người đồng loạt quỳ xuống trước Ngao Tông, từ tận đáy lòng cảm tạ hắn. "Chỉ là nể tình Linh Nhi thôi." Ngao Tông mỉm cười, đương nhiên hắn không quan tâm đến sự sống chết của những người dân đảo này, chỉ là Linh Nhi cần ở lại trên đảo một thời gian, chút việc nhỏ này cũng nên làm. "Thượng thần đại nhân nếu đi Thăng Long, có cần chúng tôi giúp đỡ không?

Ngài chỉ cần một câu, muốn điều động bao nhiêu người cũng được!" Bác lão vỗ ngực đảm bảo với Ngao Tông. "Không cần.

Pháp lực của các ngươi quá yếu, không giúp được gì cho ta." Ngao Tông cũng không khách sáo mà từ chối.

Lời này khiến các vị vu cổ thuật sĩ vẻ mặt vô cùng xấu hổ, trong lòng cũng vô cùng hổ thẹn.

Thượng thần đại nhân đã làm rất nhiều cho họ, nhưng họ ngay cả một chút việc nhỏ cũng không thể giúp ngài, thực sự không còn mặt mũi nào. "Lý Tiêu Dao!" Ngao Tông ra lệnh một tiếng, Lý Tiêu Dao đã chờ đợi bên ngoài từ lâu lập tức bước vào, "Ngao đại ca, ta chuẩn bị xong rồi!" Ngao Tông gật gật đầu, dặn dò bà lão: "Linh Nhi tạm thời ở lại trên đảo, sau này ta sẽ đến đón nàng đi.

Nhất định phải chăm sóc tốt." "Chúng tôi tuân mệnh!" Bà lão lập tức đáp lời.

Nhưng lời vừa dứt, Ngao Tông đã mang theo Lý Tiêu Dao hóa thành một luồng sáng rời đi, không thấy bóng dáng. "Thuấn di thuật của thượng thần đại nhân!" Cảnh này khiến mọi người lại kinh ngạc thán phục không ngớt.

Không hổ là thượng thần, ngay cả pháp thuật cao cấp như thế cũng có thể tùy ý sử dụng! ...

Khi Lý Tiêu Dao tỉnh lại, đã được Ngao Tông đưa đến tiểu thành Dư Châu mà họ rời đi lúc trước.

Khoảnh khắc đáp xuống đất, Lý Tiêu Dao gần như ngất đi — thuấn di căn bản không phải là thứ một người phàm có thể chịu đựng được.

Nếu không có Ngao Tông bảo vệ, hắn đã sớm vì sự kích thích của thuấn di thuật mà bạo thể bỏ mình. "Ta về rồi?" Lý Tiêu Dao vỗ vỗ đầu, mới nhìn thấy tấm biển khách sạn trước mặt "Vân lai vân khứ khách sạn", lập tức vui mừng khôn xiết!

Không quan tâm những thứ khác, hắn vội vàng tiến lên đẩy cửa, lại đột nhiên phát hiện cửa lớn khách sạn đã bị khóa. "Dì Lý?

Con là Lý Tiêu Dao đây, con về rồi!" Lý Tiêu Dao liên tục gọi mấy tiếng, nhưng cửa lớn vẫn im lìm, Ngao Tông dùng thần thức dò xét trong khách sạn, lại phát hiện bên trong không có một bóng người. "Dì Lý của ngươi không có ở bên trong." Ngao Tông ra hiệu cho Lý Tiêu Dao dừng lại.

Lý Tiêu Dao không khỏi ngây người, khách sạn là mạng sống của dì Lý, hiện tại đang là lúc đông khách nhất, tại sao lại không ở đây? "Đúng rồi, dì để lại cho ta!" Lý Tiêu Dao vội vàng chạy đến dưới bức tượng đá ở cửa khách sạn, mò mẫm một hồi mới tìm ra một chiếc chìa khóa, lập tức mặt mày hớn hở, "Quả nhiên dì có để lại chìa khóa cho ta, xem ra dì Lý không phải là không từ mà biệt!" Ngao Tông thấy

vậy như có điều suy nghĩ, "Ra là có giao ước như vậy." Lý Tiêu Dao cười nói: "Lúc nhỏ ta rất ham chơi, toàn về nhà muộn, khi đó cửa lớn khách sạn đã khóa, dì Lý liền để lại chìa khóa bên ngoài cho ta mở cửa vào." Lý Tiêu Dao nóng lòng mở cửa lớn, lại phát hiện bàn ghế trong khách sạn đã bám đầy bụi, dường như từ lúc hắn rời đi lần trước, khách sạn không còn được dọn dẹp nữa.

Lý Tiêu Dao có chút suy nghĩ mà kiểm tra, nhanh chóng phát hiện trên quầy có một lá thư, mở ra xem chính là bút tích của dì Lý.

Nội dung trong thư cũng rất đơn giản, chỉ có vài dòng ngắn ngủi, dì Lý trong thư nói, việc rời đi là bất đắc dĩ, dặn Lý Tiêu Dao sau này đừng đặc biệt tìm kiếm, và để lại khách sạn cho Lý Tiêu Dao để hắn sau này có cuộc sống tốt đẹp.

Ngoài những nội dung ít ỏi này, không còn gì khác. "Sao có thể như vậy..." Lý Tiêu Dao cầm lá thư thất thần, mặc dù là bút tích của dì Lý, nhưng hắn không hiểu tại sao.

Theo lý mà nói dì Lý tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ nghiệp của mình, tại sao lại không cho hắn đi tìm?

Lý Tiêu Dao càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, trong lòng lập tức dâng lên một luồng xúc động, cất lá thư rồi định xông thẳng ra ngoài.

Ngao Tông nhận ra tiểu tử này có chút kích động, một tay tóm lấy vai hắn kéo lại, "Làm gì vậy?" "Dì Lý có thể đã gặp phiền phức, ta phải mau đi tìm, đi giúp dì!" Lý Tiêu Dao lo lắng không yên, nhưng Ngao Tông lại có chút khinh thường cười, "Ngươi biết đi đâu tìm?

Thiên hạ rộng lớn như vậy, e là chưa tìm được dì, ngươi đã đi lạc rồi!" Lý Tiêu Dao không phải không hiểu đạo lý này, nhưng lúc này quan tâm nên rối loạn, làm sao có thể yên lòng ngồi yên được. "Chắc chắn có người uy hiếp dì Lý, bắt dì đi rồi!" Lý Tiêu Dao nghiến răng nghiến lợi nói. "Thì đã sao?

Bằng bộ dạng hiện tại của ngươi, dù biết cũng tuyệt đối không thể cứu được.

Ngược lại nếu quay lại, e là tính mạng khó bảo toàn!" Ngao Tông thờ ơ ngồi xuống, "Bây giờ nên nghĩ cách tự vệ đi." Lý Tiêu Dao vẻ mặt méo mó, nhưng muốn nói lại thôi, cuối cùng chán nản dựa vào quầy ngồi xuống.

Chương 1144

Hồi lâu, không nói nên lời.

Ngao Tông không để ý đến Lý Tiêu Dao, đi đi lại lại trong khách sạn, xóa sạch một số âm độc khí ẩn giấu, khó phát hiện còn sót lại trong khách sạn.

Những độc khí này hẳn là do ba người Bái Nguyệt Giáo lúc trước để lại, nếu không dọn sạch, người phàm hít phải chắc chắn sẽ hôn mê bất tỉnh.

Lúc trước dì Lý chính là bị những độc khí này hạ gục.

Lý Tiêu Dao chán nản không lâu, nhanh chóng tìm đến Ngao Tông, đi thẳng vào vấn đề: "Ngao đại ca, huynh có thể truyền thụ pháp thuật cho ta không, ta muốn tu luyện pháp thuật, đi tìm Bái Nguyệt Giáo báo thù, cứu dì Lý về!" Lý Tiêu Dao lúc này toàn thân đều là sát khí, gương mặt cũng hơi dữ tợn, hiển nhiên hiện tại trong lòng toàn là hận thù, hận thù cũng trở thành động lực duy nhất của hắn. "Dì Lý của ngươi còn chưa xác định sống chết, ngươi đã vội vàng đi báo thù?

Nhưng thái độ này của ngươi ta thực sự tán thưởng, để ta dạy ngươi pháp thuật cũng không phải không thể!" Động lực của hận thù tuyệt đối vượt xa mọi thứ, Ngao Tông thực sự đã thấy quá nhiều người bị hận thù xoay chuyển vận mệnh, ít nhất trước khi hận thù tan biến, họ đều tuyệt đối kiên định. "Đa tạ sư phụ!" Lý Tiêu Dao dứt khoát đổi cách xưng hô gọi Ngao Tông là sư phụ, và cung kính hành đại lễ sư đồ với Ngao Tông, để tỏ rõ quyết tâm bái sư! "Được!" Ngao Tông cũng không nhiều lời, lập tức truyền một lượng nhỏ U Minh chi lực vào cơ thể Lý Tiêu Dao, bắt đầu cải tạo triệt để căn cơ tu hành trong cơ thể hắn.

Ngao Tông lúc này mới phát hiện, căn cốt tu hành của Lý Tiêu Dao cực tốt, là một kỳ tài tu tiên không hơn không kém.

Đương nhiên, căn cơ này nếu tu luyện công pháp Minh tộc, trong mắt Ngao Tông vẫn chưa đủ tư cách, dứt khoát ra tay cải tạo căn cốt, cứng rắn nâng cao thiên phú tu hành của Lý Tiêu Dao không chỉ gấp mười lần! "A!" Trong khoảnh khắc căn cốt tu hành được cải tạo, Lý Tiêu Dao chỉ cảm thấy từng thớ cơ, từng đốt xương trong cơ thể như bị nghiền nát rồi đúc lại, cơn đau dữ dội suýt chút nữa khiến hắn ngất đi tại chỗ.

Ngao Tông không hề làm giảm bớt nỗi đau mà Lý Tiêu Dao phải chịu, nếu tiểu tử này ngay cả nỗi đau này cũng không thể chịu đựng được, thì tu hành cũng khó mà xuất chúng.

Lý Tiêu Dao biết đây là một thử thách của Ngao Tông, cắn chặt răng chịu đựng nỗi đau đủ để khiến người ta phát điên, mồ hôi trên người hoàn toàn làm ướt đẫm y phục.

Cuối cùng, Ngao Tông hoàn thành việc cải tạo, rất hài lòng với Lý Tiêu Dao hiện tại.

Khoảnh khắc kết thúc, tên này cũng cuối cùng cạn kiệt toàn bộ tinh lực mà ngã xuống đất.

Coi như miễn cưỡng hoàn thành kỳ vọng của Ngao Tông.

Ngao Tông tùy ý lấy ra một thanh kiếm "bình thường" nhất trong kho pháp bảo mênh mông như biển khói ném bên cạnh Lý Tiêu Dao, ban cho hắn làm lễ bái sư.

Đối với Ngao Tông, thứ này không đáng nhắc đến, hắn chỉ nhớ thanh kiếm này tên là "Trạm Lư", hắn là một thông thiên linh bảo, dù sao đối với hắn cũng vô dụng, tùy ý cho đi.

Cũng chỉ có Ngao Tông mới có khí phách như vậy, ngay cả thông

thiên linh bảo cũng có thể tùy ý tặng người.

Trong khoảnh khắc thông thiên linh bảo xuất hiện, linh lực trong đó hơi rò rỉ ra ngoài, hiện lên trên không khách sạn, nhưng nhanh chóng tan đi.

Ngao Tông căn bản không định che giấu khí tức của kiếm Trạm Lư, thật sự có người nhận ra thì đã sao?

Nếu dám cướp đoạt, cứ để họ thử xem.

Nhưng ở thành Dư Châu, thật sự có một tu sĩ đang tĩnh tu, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã nhận ra dao động linh lực. "Mạnh quá!" Người này đột nhiên tỉnh lại từ trạng thái minh tưởng tu hành, vội vàng đứng dậy chạy ra khỏi tĩnh thất để tìm nơi phát ra linh khí.

Mặc dù chỉ có một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng hắn vẫn nhớ rõ phương hướng của nguồn linh lực đó và lập tức khóa chặt. "Không ngờ trong thành Dư Châu lại có cao thủ tu hành, đáng để đến bái phỏng một phen!" Người này lập tức quyết định đi đến đó. ...

Khi Lý Tiêu Dao tỉnh lại lần nữa, cảm giác đau đớn trên người đã tan biến.

Lúc này hắn đã hoàn toàn được cải tạo thành người Minh tộc, đã có năng lực sơ bộ, tuy chưa quen, nhưng thiên phú trong cơ thể đã đạt đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Lý Tiêu Dao lập tức chú ý đến thanh kiếm mà Ngao Tông ném cho mình, tò mò cầm lên múa một phen, chỉ cảm thấy rất thuận tay.

Đương nhiên, với tu vi cảnh giới hiện tại, hắn căn bản không thể khống chế được uy lực của Trạm Lư, hiện tại đối với hắn nó không khác gì một thanh kiếm sắc bén không gì không phá được, nhưng đối với hắn hiện tại là đủ rồi. "Sư phụ!" Lý Tiêu Dao tìm khắp khách sạn đều không thấy bóng dáng Ngao Tông, đang kỳ lạ thì cửa lớn khách

sạn đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông lưng đeo trường kiếm, dung mạo cương nghị xông vào khách sạn.

Trong mắt hắn dường như không có Lý Tiêu Dao, chỉ nhìn quanh tìm kiếm thứ gì đó, vẻ mặt hơi thất vọng, "Không có?" "Này, ý gì vậy, không thấy khách sạn đã đóng cửa rồi sao, còn xông vào!" Lý Tiêu Dao có chút bất mãn, tên này trên người mang kiếm, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành. "Tiểu nhị, vừa rồi có thấy không, trong khách sạn có người kỳ lạ, trưng bày một số... thứ kỳ lạ?" Người đàn ông trung niên không biết nên hình dung pháp bảo với Lý Tiêu Dao như thế nào.

Hắn chính là tu sĩ cảm nhận được khí tức của kiếm Trạm Lư từ xa, một đường tìm kiếm đến đây, trăm phần trăm chắc chắn pháp bảo đó ở trong khách sạn này. "Không biết." Lý Tiêu Dao gắt gỏng đáp, "Nếu không có việc gì thì mau đi đi, đóng cửa rồi!" Người đàn ông trung niên chắp tay với Lý Tiêu Dao, "Ta tên là Tửu Kiếm Tiên, một du phương nhân.

Nếu tiểu huynh đệ phát hiện ở đây có gì bất thường, có thể nói cho ta biết không?" Lý Tiêu Dao không muốn lãng phí thời gian với người này, không kiên nhẫn vung tay ra hiệu cho hắn mau cút đi.

Nhưng Tửu Kiếm Tiên lòng nóng như lửa đốt muốn tìm pháp bảo, hoàn toàn không động lòng, thậm chí còn có ý định tiến vào khách sạn, "Ta muốn ở trọ ở đây chẳng lẽ cũng không được?" Lý Tiêu Dao sao có thể đồng ý, dứt khoát nói: "Xin lỗi không tiếp khách, đi đi!" Tửu Kiếm Tiên không nhiều lời, lại đi thẳng vào trong khách sạn, Lý Tiêu Dao thấy vậy kinh hãi, vội vàng tiến lên ngăn cản, "Đứng lại cho ta!" Tửu Kiếm Tiên một tay tóm lấy cánh tay ngăn cản của Lý Tiêu Dao, hơi dùng sức một chút, người sau liền đau đến kêu oai oái. "Tìm chuyện à?!" Lý Tiêu Dao lửa giận bừng bừng, dứt khoát một quyền đấm thẳng vào mặt Tửu Kiếm Tiên, người sau vốn không né tránh,

một nắm đấm của người phàm sao có thể làm hắn bị thương? "Bốp!" Lý Tiêu Dao một quyền đập xuống, vô hình trung điều động một lượng cực nhỏ U Minh chi lực, lập tức khiến sức mạnh của nắm đấm tăng lên hàng trăm hàng ngàn lần, một quyền hạ xuống đánh bay Tửu Kiếm Tiên, trực tiếp đập vỡ bàn ghế sau lưng!

Uy lực của một quyền này ngay cả Lý Tiêu Dao cũng không ngờ tới, Ngao Tông đã cải tạo hắn thành quái vật hình người rồi sao? "Ngươi cũng là người tu hành!" Tửu Kiếm Tiên lật người dậy, một quyền tuy đánh cho hắn mũi máu chảy ròng, nhưng lại không hề lộ ra vẻ tức giận, ngược lại còn đầy mong đợi! "Xem ra pháp bảo đó ở trong tay ngươi, để ta kiến thức một chút!" Tửu Kiếm Tiên miệng niệm pháp quyết, trường kiếm sau lưng tự động bay ra khỏi vỏ, dưới sự điều khiển của ý niệm hắn tấn công Lý Tiêu Dao. "Làm gì vậy?!" Lý Tiêu Dao kinh hãi thất sắc, lưỡi kiếm sắc bén kia chém thẳng xuống mặt, vội vàng lăn một vòng trên đất mới né được một nhát chém. "Keng!" Lưỡi kiếm chém xuống mặt đất, trên nền đá cứng rắn để lại một vết nứt sâu và đều, khiến Lý Tiêu Dao không khỏi da đầu tê dại.

Nếu cơ thể trúng một kiếm này, e là ngay cả xương cốt cũng bị chém đứt. "Xin các hạ ra tay!" Tửu Kiếm Tiên không những không dừng lại, ngược lại càng thêm thúc đẩy phi kiếm tấn công, Lý Tiêu Dao dưới sự né tránh liên tiếp càng thêm chật vật không chịu nổi.

Đồng thời hắn cũng phát hiện tốc độ phản ứng của mình nhanh hơn trước rất nhiều, nếu là hắn trước khi được Ngao Tông cải tạo, lúc này e là đã sớm bị chém thành hai đoạn. "Không xong rồi sao!" Lý Tiêu Dao bị đánh đến bốc hỏa, dứt khoát né sang một bên, một tay lấy thanh kiếm đặt dưới bàn ra, trực tiếp dùng nó cứng rắn chống lại phi kiếm đang đâm tới. "Keng!" Kiếm phong va chạm, kiếm Trạm Lư không những không bị phá, ngược lại thân kiếm lóe lên ánh sáng vàng

chói mắt và trả lại toàn bộ uy lực của phi kiếm, lực phản đòn lập tức đánh bay phi kiếm rơi sang một bên. "Pháp bảo tốt!" Tửu Kiếm Tiên nhận ra phi kiếm của mình bị tổn thương, chỉ là lực phản đòn đã có thể đạt đến mức độ này, hắn càng thêm hứng thú với Trạm Lư. "Xem ra ta nên toàn lực một trận, ta xin lĩnh giáo phi kiếm của ngươi thế nào!" Tửu Kiếm Tiên thu hồi phi kiếm vào tay, triển khai kiếm thế chuẩn bị ứng chiến.

Lý Tiêu Dao đâu có giỏi kiếm pháp, chỉ có chút hoảng sợ giơ kiếm lên không biết làm sao. "Các hạ nếu không định tấn công, vậy đừng trách ta giành trước!" Tửu Kiếm Tiên đang định tấn công, lại đột nhiên cảm thấy một luồng hàn ý ập đến từ sau lưng, trong khoảnh khắc lan ra toàn thân!

Hắn theo bản năng quay người nghênh địch, nhưng sau lưng không hề có bất kỳ pháp bảo hay pháp thuật nào tấn công, chỉ có một người đứng sau lưng.

Chương 1145

Người này chính là Ngao Tông. "Ta mới rời đi một lát, sao lại thành ra thế này?" Ngao Tông không để ý đến Tửu Kiếm Tiên, chỉ đi vào khách sạn và ra hiệu cho Lý Tiêu Dao lui ra. "Sư phụ!" Lý Tiêu Dao vào lúc này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Chờ đã!" Tửu Kiếm Tiên lại đột nhiên mở miệng, "Vị các hạ này tại sao lại xen vào chuyện của người khác?

Chuyện này không liên quan đến ngươi, xin hãy nhường đường, nếu lát nữa đánh nhau không cẩn thận ngộ thương, thì có chút không hay." Tửu Kiếm Tiên không cảm nhận được chút pháp lực nào từ trên người Ngao Tông, cho rằng hắn chỉ là một người phàm bình thường.

Ngao Tông càng lười nhiều lời với hắn, "Đi đi, nhân lúc ta hiện tại không định giết người." Tửu Kiếm Tiên nghe vậy nổi giận, chưa từng có ai dám khiêu khích khinh miệt hắn như vậy, huống hồ là một người phàm không có chút tu vi! "Đừng trách ta không khách khí!" Tửu Kiếm Tiên vung một đạo kiếm khí chém ra, kiếm phong trực bức Ngao Tông, nhưng lại không ngừng làm yếu đi uy lực của kiếm khí.

Hiển nhiên kiếm khí này chỉ để ép lui Ngao Tông, không định làm tổn thương tính mạng hắn — ít nhất hắn cho rằng mình không thể làm tổn thương Ngao Tông.

Nhưng Ngao Tông đối với kiếm khí đang chém tới làm như không thấy, ngay khoảnh khắc nó sắp đến gần, quanh thân đột nhiên hiện lên một bức tường không khí không thấy bóng dáng, lập tức hóa giải kiếm khí kia.

Không chỉ như vậy, hộ thể cương khí ngược lại còn khuếch đại uy lực của đạo kiếm khí kia lên mấy chục lần, với thế đầu cực kỳ

khủng bố phản công lại một đòn!

Tửu Kiếm Tiên thấy kiếm khí uy lực tăng vọt lập tức kinh hãi thất sắc, không dám khinh suất nữa, không thể không kích phát toàn bộ pháp lực của mình hóa thành tấm chắn hộ thân dựa vào phi kiếm để chống đỡ. "Rầm!" Không chút bất ngờ, tấm chắn hộ thể bị phá nát dễ dàng, dư uy của kiếm khí hất văng hắn, phá tan cửa lớn khách điếm rồi đập mạnh xuống con đường bên ngoài. "Trời ơi!" Lý Tiêu Dao mặt đầy chấn động, nhưng sau đó đột nhiên hoàn hồn, hiện tại đang ở Dư Châu, không thể tùy tiện giết người a! "Yên tâm, ta chỉ cho hắn một bài học." Ngao Tông thờ ơ, một đòn này sẽ không lấy mạng hắn, nhưng ít nhất cũng là một bài học cực kỳ sâu sắc.

Người này tuy ra tay với hắn, nhưng hiển nhiên không có sát tâm, thậm chí còn áp chế uy lực của kiếm khí, Ngao Tông tự nhiên cũng sẽ không lấy mạng hắn.

Đương nhiên, nếu bản thân hắn quá yếu, dưới một đòn bị đánh trọng thương thậm chí tàn phế, thì cũng không thể trách Ngao Tông. "Sư phụ, chiêu vừa rồi làm thế nào vậy?

Dạy con với, lần sau con không sợ có người tấn công lén nữa!" Lý Tiêu Dao quả thực hai mắt sáng rực, hận không thể lập tức học được chiêu đó. "Tiểu tử ngươi còn sớm.

Bằng nền tảng hiện tại của ngươi, gặp phải đối thủ mạnh hơn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cao thủ lợi hại hơn ngươi trên đời này thực sự quá nhiều." Ngao Tông không chút lưu tình đả kích Lý Tiêu Dao.

Đúng lúc này, Tửu Kiếm Tiên cà nhắc cà nhắc lại lần nữa đi vào khách sạn, một đòn vừa rồi đã để lại một vết thương rất dài trên ngực hắn, thậm chí vì lực va chạm, chân phải của hắn cũng bị thương không nhẹ.

Nhưng Tửu Kiếm Tiên rõ ràng, hiện tại có thể sống sót đều là do Ngao Tông hạ thủ lưu tình! "Tôi không phải đối thủ của tiền bối, thua tâm phục khẩu phục.

Cũng đa tạ tiền bối không giết." Tửu Kiếm Tiên thẳng thắn hành lễ với Ngao Tông, thành khẩn nhận thua.

Tửu Kiếm Tiên lúc này mới nhớ ra, lúc trước khi học thành hạ sơn, sư phụ của hắn từng nhắc nhở, tuyệt đối phải cẩn thận với người không thể nhìn thấu tu vi, nếu không chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn.

Hiện tại xem ra Ngao Tông chính là loại cao thủ có thể ẩn giấu tu vi. "E là người này còn mạnh hơn sư phụ mấy phần!" Tửu Kiếm Tiên không nhịn được thầm nghĩ.

Ngao Tông nhàn nhạt nói: "Ta đã cho ngươi một cơ hội sống, nếu không biết sống chết, hôm nay ngươi không thể bước ra khỏi khách sạn này." "Đừng tưởng ta không biết ngươi đến đây làm gì.

Vừa rồi có cảm nhận được ở đây xuất hiện pháp bảo uy lực mạnh mẽ đúng không?" Tửu Kiếm Tiên không khỏi ngây người, không ngờ Ngao Tông ngay cả ý đồ của hắn cũng có thể nhìn thấu. "Đúng là như vậy... nhưng tôi không phải đến để cướp đoạt pháp bảo, cả đời tôi cũng đã gặp qua nhiều người sở hữu pháp bảo mạnh mẽ, nhưng chưa từng ra tay cướp đoạt!" Tửu Kiếm Tiên vội vàng biện giải, "Tôi đến đây chỉ để lĩnh giáo uy lực của pháp bảo đó, dù sao ở tiểu thành này tu hành giả hiếm thấy." Lý Tiêu Dao lập tức bất mãn, "Vừa rồi rõ ràng ngươi muốn lấy mạng ta!

Nếu không phải sư phụ cứu ta kịp thời, ta đã sớm chết trong tay ngươi!" Tửu Kiếm Tiên cười khổ một tiếng, thực ra hắn không nghĩ Lý Tiêu Dao sẽ yếu như vậy, chỉ thế thôi.

“Xin lỗi, ta đã đánh giá quá cao tu vi của ngươi, không ngờ lại

không chịu nổi một đòn như vậy.” Lời của Tửu Kiếm Tiên thẳng thắn đến mức suýt chút nữa khiến Lý Tiêu Dao tức đến ngất đi.

“Chuyện trong khách sạn ngươi không được nhúng tay vào, mau đi đi.

Ta tha cho ngươi một mạng, nên biết điều một chút.” Ý của Ngao Tông không thể rõ ràng hơn.

Tửu Kiếm Tiên không ngốc, cũng biết người có tu vi cường hãn như Ngao Tông trên đời này hiếm thấy, hôm nay bỏ lỡ cơ hội này quả thực đáng bị trời đánh sét bổ!

“Phịch!” Tửu Kiếm Tiên lại trực tiếp quỳ xuống trước mặt Ngao Tông, trầm giọng nói: “Tại hạ bất tài, xin tiền bối nhận ta làm đồ đệ, chỉ điểm cho kẻ hậu bối này tu vi, tất sẽ vì tiền bối mà làm trâu làm ngựa, chết không hối tiếc!” Cả Ngao Tông và Lý Tiêu Dao đều không ngờ người này lại trực tiếp bái sư, Lý Tiêu Dao nhìn khuôn mặt của Tửu Kiếm Tiên già hơn Ngao Tông gần hai mươi tuổi, không khỏi lắc đầu.

“Ta không nhận đồ đệ.” Ngao Tông cũng lười nói nhảm với hắn.

Tửu Kiếm Tiên có chút hổ thẹn, “Nếu tiền bối không coi trọng thiên phú tu hành của ta, ta bảo đảm chắc chắn sẽ chăm chỉ tu luyện, lấy cần cù bù thông minh.” “Thiên phú của ngươi có quán tuyệt thiên hạ, ta cũng sẽ không nhận.” Lời Ngao Tông vừa dứt, Tửu Kiếm Tiên chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng không rõ nguyên do, khi định thần lại lần nữa, đã thấy mình đang ở bên ngoài khách sạn, cửa lớn khách sạn cũng đã đóng chặt.

“Thuấn di thuật!” Tửu Kiếm Tiên trong lòng kinh hãi, người biết được pháp thuật như vậy gần như là thần minh, tuyệt không phải là tu hành giả có chút đẳng cấp nào có thể so sánh.

Vạn vạn lần không ngờ, hôm nay gặp được thần minh, lại không biết sống chết mà ra tay với người ta!

"May mà mình chưa từng chọc giận lão nhân gia..." Ý nghĩ này vừa thông suốt, trong lòng Tửu Kiếm Tiên cũng không còn khổ não vì sao Ngao Tông không chịu nhận mình làm đồ đệ.

Dù có được địa vị giang hồ như thiên hạ kiếm tiên, so với thần minh cũng chỉ như đom đóm so với trăng rằm.

"Hổ thẹn, hổ thẹn!" Tửu Kiếm Tiên xoay người rời đi, suốt đường trong lòng không ngừng tiếc nuối.

Cùng lúc đó, Ngao Tông đang ngồi xếp bằng trong khách sạn, dùng thần thức của mình giăng lưới khắp thiên hạ tìm kiếm bất kỳ góc nào, tìm kiếm lối vào Minh giới có thể còn sót lại.

Bằng phương pháp này, Ngao Tông không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được nơi có khí tức u minh trên đại lục rộng lớn.

Khí tức đó hiện đang ở một vị trí trong khu rừng rậm rạp phía chính nam của đại lục này, hoàn toàn là một nơi man di.

Nhưng ở khu vực này cũng có một lượng lớn dân cư sinh sống, Ngao Tông lập tức nhớ lại chuyện lão thái bà từng nhắc đến về Bái Nguyệt giáo ở Nam Lục.

Vốn tưởng Bái Nguyệt giáo chỉ là một giáo phái vài ngàn người, nhiều nhất là vạn người, không ngờ lại lớn đến vậy.

"Tiếp theo dù thế nào cũng phải đến Nam Lục xem thử." Ngao Tông thầm nghĩ..

Lý Tiêu Dao ở quầy thu dọn sổ sách trong một khoảng thời gian, phát hiện ra kể từ khi rời khỏi thành Dư Châu, Lý đại thẩm chưa từng mở cửa đón khách.

Đối với một người yêu tiền như mạng như Lý đại thẩm, điều này tương đối bất thường, trong lòng càng thêm khẳng định Lý đại thẩm chắc chắn đã bị uy hiếp.

Bỗng nhiên, bên ngoài khách sạn vang lên một tiếng gõ cửa khe khẽ, khiến Lý Tiêu Dao nghe mà phiền lòng, "Ai vậy?" "Cái đó, Ngao Tông ca ca có ở bên trong không ạ?" Một giọng nói có chút yếu ớt dễ nghe vang lên ngoài cửa, Lý Tiêu Dao lập tức toàn thân chấn động!

Giọng nói đó chính là của Triệu Linh Nhi!

Lý Tiêu Dao vội vàng tiến lên mở cửa, quả nhiên thấy người ngoài cửa chính là Triệu Linh Nhi.

Nhưng Triệu Linh Nhi lúc này thần sắc có chút mệt mỏi, không biết có phải do đường đi quá vất vả hay không.

Chương 1146

“Ngao Tông ca ca chắc là đang ở đây nhỉ?

Tốt quá rồi, cuối cùng mình cũng không đi một chuyến vô ích.” Triệu Linh Nhi sau khi thấy Lý Tiêu Dao mới yên tâm, biết rằng hai người chắc chắn đang ở cùng nhau.

Lý Tiêu Dao vội vàng mời Triệu Linh Nhi vào khách sạn, đang định đi đến tĩnh thất thông báo cho Ngao Tông thì lại thấy Ngao Tông đã sớm ở trong sảnh đường, Ngao Tông tự nhiên đã phát hiện ra Triệu Linh Nhi trước hắn một bước.

“Ngao Tông ca ca!” Triệu Linh Nhi thấy Ngao Tông ngay lập tức vui vẻ chạy tới ôm chầm lấy hắn, giống như một chú mèo con đang làm nũng cọ tới cọ lui trên người hắn, “Không ở Tiên Linh đảo mấy ngày, Linh Nhi nhớ huynh lắm!” “Chẳng lẽ nàng cũng biết Thuấn di thuật?” Lý Tiêu Dao kinh ngạc đến ngây người, họ mới đến thành Dư Châu hai ngày thôi mà, sao Triệu Linh Nhi có thể đuổi theo nhanh như vậy?

Ngao Tông lại không hề ngạc nhiên, “Phát hiện ra huyền bí trong Bảo Tượng La Bàn rồi sao?” Triệu Linh Nhi vui mừng gật đầu, “Đúng vậy, bà bà đã tự mình thử, chỉ cần lần lượt xoay kim la bàn về hướng Tốn vị và Hưu vị là có thể kích hoạt Thuấn di thuật, ta liền dựa vào đó mà vội đến thành Dư Châu!” Đúng như Triệu Linh Nhi nói, Thuấn di thuật cũng là một năng lực độc đáo trong Bảo Tượng La Bàn, nhưng vật này là thông thiên linh bảo, người có bản lĩnh đoạt được nó đa số đều là đại năng giả Hồng Hoang, Thuấn di thuật đối với họ cũng chỉ như trò trẻ con, năng lực này cũng coi như vô dụng.

Nhưng đối với những cổ thuật sĩ kia, Thuấn di thuật có thể coi là

thần kỹ, tự nhiên cũng phát huy tác dụng lớn.

"Tìm được ta trong thành Dư Châu lớn như vậy.

Không sao là tốt rồi." Ngao Tông vuốt đầu Triệu Linh Nhi, cười nói: "Nhưng lão thái bà tại sao lại yên tâm để một mình ngươi đi tìm ta?" "Dù sao cũng ở cùng Ngao Tông ca ca, bà bà nói ta tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, lần này ta đi cũng mang theo nhiệm vụ." Triệu Linh Nhi lấy ra một cái bọc to bằng nắm tay, cẩn thận mở ra cho Ngao Tông xem, "Vốn dĩ, Tiên Linh đảo nên có người hộ tống vật này đến Nam Chiếu quốc, nhưng vì ta vừa hay muốn lên Thăng Long đại lục, nên ta phụ trách vận chuyển." "Những thứ này là xương cốt của các vị tiên bối đã qua đời trên Tiên Linh đảo, vì tổ tiên sinh sống ở Nam Chiếu quốc của Nam Lục, nên phải đưa về mai táng ở đất tổ." Ngao Tông có chút tò mò, liền dùng thần thức tra xét, lại phát hiện trong cái bọc nhỏ đó đặt mấy đốt xương ngón tay người.

"Thì ra người Nam Chiếu quốc cũng coi trọng việc lá rụng về cội." Ngao Tông khẽ gật đầu, như vậy cũng thuận đường.

Linh Nhi vì thế liền ở lại, hai ngày sau, ba người chuẩn bị lên đường đến Nam Chiếu quốc.

Trước khi đi, Lý Tiêu Dao không yên tâm mà khóa cửa khách sạn hết lớp này đến lớp khác, rõ ràng là định đợi sau khi cứu được Lý đại thẩm sẽ cùng nhau ở lại đây sinh sống.

Ngao Tông nhìn thấy cảnh đó, trong lòng biết rằng nguyện vọng này của Lý Tiêu Dao e là khó mà thực hiện được.

Một ngày nào đó, khi quay trở lại, tu vi cảnh giới của Lý Tiêu Dao đã vượt xa người thường, không thể hòa nhập vào thế giới của người thường để sinh tồn.

Tu chân vô thời gian, một lần ngồi xếp bằng tĩnh tu đối với người thường đã là nửa đời người, hai bên làm sao có thể có quan hệ với nhau?

Thuyền đi đến Nam Chiếu quốc không ít, chỉ riêng thành Dư Châu đã có mấy bến tàu có thể đi thẳng đến Nam Chiếu quốc, nhưng hầu như không ai muốn đi những chiếc thuyền này.

Nguyên nhân không gì khác, người Thăng Long đều không muốn đến nơi hoang vu trong truyền thuyết kia để bị muỗi đốt, trong mắt người Thăng Long, khí hậu của Nam Chiếu quốc đơn giản là không phải nơi cho người ở.

Nhưng thuyền ở bến cảng đi đến những nơi khác thì không ít, thậm chí có thuyền phu còn lấy Tiên Linh đảo ra làm mồi nhử, ý đồ thu hút những lữ khách xung quanh lên thuyền của mình.

"Tiên Linh đảo ấy à, ta đã đi mấy chục lần rồi, ngay cả trên đảo có bao nhiêu cây ta cũng đếm được rõ ràng, đi thuyền của ta bảo đảm đưa các vị đến Tiên Linh đảo!" "Lại chém gió, nếu thật sự đến được Tiên Linh đảo, bây giờ đã sớm thành tiên rồi, đâu còn ở đây làm thuyền phu!" "Đúng vậy, ta mới không mắc lừa của ngươi!"..

Triệu Linh Nhi nhìn những người đó tranh cãi qua lại, không khỏi bật cười, "Thuyền nhỏ như vậy mà dám tự xưng đến được Tiên Linh đảo, người này đúng là đang khoác lác." Lý Tiêu Dao không thể tĩnh tâm, trong lòng luôn lo lắng về chuyện của Lý đại thẩm, gần như không thể nào bình tĩnh được.

"Thật không biết khi nào mới tìm được Lý đại thẩm, ta đã hại bà rồi..." Đang suy nghĩ miên man, Lý Tiêu Dao vô tình chú ý đến mấy người đang ngồi ở bàn bên cạnh.

Thoạt nhìn, mấy người đó chỉ là người bình thường, nhưng Lý Tiêu Dao lại cảm thấy trên người họ có một luồng khí tức vô cùng kỳ

lạ.

Một luồng khí tức vừa quen thuộc lại vừa khiến người ta cực kỳ chán ghét!

"Ngươi cũng nhận ra rồi sao?" Ngao Tông đột nhiên hỏi Lý Tiêu Dao, người sau bỗng giật mình tỉnh lại, Ngao Tông dường như đã nhìn thấu tâm tư của hắn?

Ngao Tông chỉ nhìn mấy người ở bàn bên cạnh, "Mấy ngày nay tu vi của ngươi tiến triển không tệ, đã có thần thức sơ bộ, có thể nhận ra khí tức công pháp trên người khác." Lý Tiêu Dao nghe Ngao Tông nói vậy, liền bừng tỉnh ngộ, "Thì ra là vậy!

Nhưng tại sao ta lại cảm thấy công pháp của họ quen thuộc, lại còn chán ghét một cách khó hiểu?" Ngao Tông lại hỏi một cách đầy ẩn ý: "Ngươi nói xem?

Trong số những người tu hành mà ngươi từng tiếp xúc, ai khiến ngươi cảm thấy chán ghét?" Nói đến nước này, Lý Tiêu Dao dù ngốc cũng hiểu ra, lập tức buột miệng: "Bái Nguyệt giáo!" "Chính xác!" Ngao Tông cười gật đầu, "Xung quanh không chỉ có họ, có rất nhiều người của Bái Nguyệt giáo ẩn mình trong đó.

Mục đích không rõ." Lý Tiêu Dao trong lòng bỗng thắt lại, không hiểu tại sao những người Bái Nguyệt giáo này lại cứ bám lấy bọn họ không buông!

Lý Tiêu Dao chỉ cúi đầu, trong lòng tính toán nếu những giáo đồ Bái Nguyệt này đột nhiên tấn công thì nên đối phó thế nào, nhưng Ngao Tông đã đi trước một bước.

"Những người này dù sao cũng phải bắt, hôm nay một trận chiến e là không thể tránh khỏi, làm đà điểu nữa cũng vô dụng!" Ngao Tông ném lại một câu cho Lý Tiêu Dao, không đợi hắn có phản ứng gì, đã

sải bước đi đến trước bàn của mấy tên giáo đồ Bái Nguyệt.

"Các hạ có ý gì?" Mấy người không hiểu, nhìn Ngao Tông với vẻ mặt đầy khó chịu, nhưng ngay sau đó Ngao Tông đột nhiên giơ tay lên, một bạt tai đánh bay một người trong số họ!

"Bốp!" Sau tiếng vang giòn giã, tên xui xẻo đó ngã sấp mặt xuống đất, nửa bên mặt sưng vù như quả trứng ngỗng.

Mấy tên giáo đồ Bái Nguyệt đi cùng ngây người một lúc lâu mới bừng tỉnh, đây là gặp phải kẻ gây sự rồi!

"Tìm chết!" Một tên giáo đồ rút đao gầm lên, nhưng Ngao Tông đã đi trước một bước giữ chặt chuôi đao của hắn, ngược lại rút đao ra kề lên cổ hắn, động tác nhanh đến mức khiến gã đó sợ hãi không dám động đậy nửa phần.

"Bái Nguyệt giáo các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Ngao Tông lạnh lùng chất vấn, nhưng gã đó đã bị chấn động đến không nói nên lời, toàn thân không ngừng run lẩy bẩy!

Cũng ngay lúc đó, những giáo đồ khác đồng thời tấn công từ phía sau, kiếm phong của họ dưới sự gia trì của pháp lực dường như có ý định một chiêu chém chết Ngao Tông.

Thấy những người này ra tay tàn nhẫn như vậy, Ngao Tông cũng lười lưu thủ, trở tay một kiếm giải quyết tên trước mặt, đồng thời đột ngột vồ về phía sau, những giáo đồ tấn công đó lập tức bị một sức mạnh vô hình giữ chặt cơ thể, bị sức mạnh vô hình trong không khí bóp nát nội tạng, thất khiếu chảy máu!

"Đánh nhau!

Đánh nhau!" Cảnh tượng kinh hoàng này khiến tất cả mọi người trên bến tàu kinh hãi vạn phần, vội vàng bỏ chạy tứ tán, không ai dám dừng lại nửa bước.

Nhưng trong số những người này, những giáo đồ Bái Nguyệt cải trang thành người qua đường lần lượt lộ diện, lập tức khóa chặt Ngao Tông, nhận định người này chính là kẻ cố ý tìm thù với Bái Nguyệt giáo!

"Sư phụ!" Lý Tiêu Dao vội vàng rút kiếm đứng bên cạnh Ngao Tông, giơ kiếm có chút kinh hoảng nhìn đám giáo đồ đang dần áp sát xung quanh, thậm chí tay cầm kiếm cũng có chút run rẩy.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn chuẩn bị cho một trận sinh tử chiến!

So với hắn, Triệu Linh Nhi lại không hoảng loạn như vậy, ngược lại ngay lập tức đứng sau lưng Ngao Tông dùng pháp lực cực kỳ yếu ớt của mình bố trí kết giới, tuy tác dụng không lớn lắm, nhưng rõ ràng đã sớm có quyết tâm đại chiến một trận.

Trong mắt Triệu Linh Nhi, dù thế nào đi nữa, chỉ cần không suy nghĩ mà đứng bên cạnh Ngao Tông trợ lực là được.

"Giết hắn!

Bắt lấy Lý Tiêu Dao, người này có ích cho chúng ta!" Một tiếng ra lệnh, mọi người đồng loạt ngưng tụ pháp lực, từng đạo phong nhận, hỏa diễm thuật, sương đống thuật nối tiếp nhau ập đến, hoàn toàn không cân nhắc đến việc có thể ngộ thương những người phàm khác.

"Lũ khốn này thật không dễ đối phó!" Lý Tiêu Dao phát hiện Ngao Tông căn bản không hề thi triển bất kỳ lớp chắn bảo vệ nào, đành phải dùng Trạm Lư kiếm hết lần này đến lần khác chống đỡ những pháp thuật kỳ quái kia!

Cũng may Trạm Lư kiếm đủ cứng rắn, những đòn tấn công như trò đùa này căn bản không thể làm hỏng nó, ngược lại Lý Tiêu Dao ứng phó càng lúc càng ung dung.

Hắn mới hiểu ra, Ngao Tông cố ý để hắn tự mình làm quen với chiến trường.

Ngao Tông chỉ dựa vào hộ thể cương khí đã chặn được các đòn tấn công, những người này ngược lại càng đánh càng sợ hãi.

Chưa từng có ai có thể ung dung đỡ đòn tấn công như vậy, tu vi của Ngao Tông tuyệt đối mạnh hơn họ tưởng tượng rất nhiều!

"Đừng lãng phí thời gian, dùng pháp thuật cấp cao hơn, không cần lo lắng ngộ thương, dù sao cũng đều là người Thăng Long!" Theo một mệnh lệnh được ban ra, tất cả giáo đồ có mặt cuối cùng cũng hạ quyết tâm, lập tức điều khiển phi kiếm, pháp bảo, đồng thời vận dụng trận pháp, dưới chân ba người Ngao Tông lập tức hiện lên hình dáng sơ bộ của một đạo trận pháp.

"Thứ này... là cái gì?!" Lý Tiêu Dao vốn định dùng Trạm Lư kiếm thăm dò, nào ngờ chỉ vừa dùng kiếm khẽ chạm vào pháp trận, trung tâm pháp trận liền dao động một năng lượng khổng lồ đánh bay hắn ra ngoài!

Ngao Tông thấy vậy lập tức hóa ra một lớp chắn bảo vệ Lý Tiêu Dao bên trong, trận chiến trước mắt không phải là cấp độ mà Lý Tiêu Dao có thể đối phó.

"Ngao Tông ca ca, xin lỗi, ta hình như không thể vận dụng pháp lực được nữa..." Triệu Linh Nhi cúi đầu có chút áy náy, trong lòng tự trách tại sao không thể giúp được Ngao Tông.

"Yên tâm, đối phó với mấy con cá tạp này không phiền phức." Ngao Tông mỉm cười, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng ý bảo đừng căng thẳng.

Chương 1147

Không biết tại sao, chỉ cần Ngao Tông an ủi một chút, Triệu Linh Nhi liền có thể cảm thấy mọi lo lắng trong lòng đều tan biến.

Ngao Tông lại một lần nữa nhìn về phía đám Bái Nguyệt giáo đang bao vây xung quanh, một khắc này sát tâm đã định.

"Các vị đã vội vã tìm chết như vậy, ta cũng không ngại giết hết các ngươi." Ngao Tông vung tay, tòa pháp trận dưới chân hắn đột nhiên sụp đổ, hóa thành từng luồng lưu quang nhỏ vụn tiêu tán!

Những giáo đồ duy trì pháp trận lập tức miệng phun máu tươi, ngay sau đó từng người một ngã xuống đất hôn mê, khoảnh khắc pháp trận bị phá vỡ cơ thể họ cũng chịu sự phản phệ cực mạnh.

"Giết hắn!" Thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, vô số phi kiếm và pháp thuật lập tức tập trung mục tiêu tấn công Ngao Tông, nhưng những đòn tấn công này trong mắt hắn ngay cả trò đùa cũng không bằng.

"Đi!" Ngao Tông dẫn một cơn gió nhẹ cuộn lên trước mặt, đột nhiên gom phi kiếm cùng liệt diễm và băng sương thuật lại với nhau, ngay sau đó liền hình thành một cơn lốc xoáy mang theo liệt diễm và băng sương xông thẳng lên trời!

Trong chớp mắt, những vết nứt băng giá và nóng bỏng không ngừng khuếch tán đan xen, những giáo đồ đó dù không đối mặt với đòn tấn công trực diện, cũng vẫn khó mà dùng pháp thuật chống lại sự tấn công của cuồng phong!

Trong khoảnh khắc, bầu trời bến tàu xuất hiện những đám mây tích tụ đan xen giữa băng sương và hỏa diễm, bao trùm hoàn toàn cả một vùng trời đất, mặt biển của bến tàu hết lần này đến lần khác bị đóng băng, tan chảy, cảnh tượng như tận thế giáng lâm!

Những người chạy trốn khỏi bến tàu khi quay đầu nhìn lại, bầu trời nửa băng sương nửa liệt diễm kia khiến họ chấn động không dám tin vào mắt mình!

"Thiên thần hạ phàm!

Nhất định là thiên thần hạ phàm rồi!" "Ta già từng này tuổi rồi, trước khi chết thật sự có thể thấy được thiên thần!" "Trời ạ, may mà hôm nay ta không ở nhà lười biếng, thật sự thấy được thiên thần hạ phàm rồi!" Những ngư dân, thuyền phu, lữ khách kia khó tin nhìn lên trời, vừa chấn động lại vừa cảm thấy vô cùng may mắn.

Nhưng những giáo đồ Bái Nguyệt đang trực tiếp hứng chịu cuồng phong tàn phá thì không có cơ hội thưởng thức kỳ quan do chính tay Ngao Tông tạo ra này.

Đa số họ trong nháy mắt bị đông cứng thành khối băng, ngay sau đó bị liệt hỏa thiêu rụi thành máu, chỉ trong chốc lát, đã chết quá nửa!

"Cứu ta!

Cứu ta với!" Giáo đồ Bái Nguyệt cực kỳ tuyệt vọng gào thét cầu cứu, không dám tin pháp thuật cấp độ này lại có thể xuất phát từ tay Ngao Tông!

Nhiều người bị chấn động đến quên cả chạy trốn, ngay sau đó hóa thành tro bụi trong cuồng phong, hoặc là gào khóc cầu cứu muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Tất cả giáo đồ Bái Nguyệt trong lòng đều vô cùng hối hận vì đã nhận lệnh này, nhưng đã không còn cơ hội hối hận nữa.

Chỉ là dư uy của cơn lốc xoáy, thậm chí Ngao Tông còn chưa kích phát uy lực thật sự của nó, đám giáo đồ này đã gần như bị tiêu diệt hoàn toàn.

Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi chứng kiến cảnh này, trong lòng

chấn kinh có thể thấy rõ.

Thì ra pháp lực mà Ngao Tông thể hiện ở Tiên Linh đảo ngày đó, cũng chỉ là phần nổi của tảng băng!

"Không hổ là Ngao Tông ca ca!" "Không hổ là Sư phụ!" Hai người trong lòng không khỏi cảm thán, tu vi cảnh giới như vậy nếu không phải là thiên thần hạ phàm, thì không thể giải thích được nữa.

"Vô vị." Ngao Tông phát hiện mình đã đánh giá hơi cao đám ngốc này, liền tán đi cơn lốc xoáy xông thẳng lên trời, những phi kiếm, pháp bảo bị cuồng phong cuốn theo lập tức rơi lả tả xuống đất, giống như một đống rác rưởi không đáng nhắc tới.

Trong số chúng Bái Nguyệt, chỉ có một người còn sống, rõ ràng là thủ lĩnh của đám người này.

Người này dùng một pháp bảo hình khiên mới miễn cưỡng sống sót dưới dư uy của cơn bão, nhưng tấm khiên đó đã bị cơn bão băng hỏa tàn phá đến lỗ chỗ.

Nếu cơn bão kéo dài thêm một lát, người này cũng khó thoát khỏi cái chết.

Khoảnh khắc cơn bão đột ngột dừng lại, tấm khiên pháp bảo trong tay thủ lĩnh rơi xuống đất, hắn nhìn Ngao Tông với vẻ mặt đầy kinh hoàng, toàn thân không ngừng run rẩy.

Dưới sự sợ hãi tột độ, hắn lại trực tiếp gọi ra phi kiếm, khiến nó nhanh chóng phình to gấp mấy chục lần kích thước ban đầu, nhắm thẳng đầu Ngao Tông mà chém xuống!

Nhưng vừa ra tay hắn liền hối hận không kịp, dưới sự kinh hoàng tột độ lại làm ra hành động ngu xuẩn như vậy!

"Keng!" Lưỡi kiếm khổng lồ hạ xuống, Ngao Tông chỉ dùng một tay hóa ra cương khí đã dễ dàng chặn lại, ngay sau đó nắm tay lại,

thanh cự kiếm lập tức chi chít vết nứt, chỉ nghe một tiếng "Phanh", thân kiếm vỡ thành mảnh vụn!

"Phụt!" Thủ lĩnh bị hủy bản mệnh pháp bảo, lực phản phệ khổng lồ khiến hắn tại chỗ bị trọng thương trong cơ thể, một ngụm máu tươi mang theo mảnh vụn nội tạng phun ra.

Hắn đã chịu trọng thương gần chết, nếu được chữa trị kịp thời có lẽ còn giữ được một mạng.

"Thượng thần tha mạng!" Dưới sự uy hiếp của cái chết, hắn không chút do dự quỳ xuống trước mặt Ngao Tông, run rẩy cầu xin.

Dù thế nào, giữ được cái mạng này trước đã!

Ngao Tông lười nói nhảm với hắn, búng ngón tay bắn ra một luồng phong nhận định lấy mạng hắn.

"Ta biết những giáo đồ Bái Nguyệt khác ở Dư Châu, đều phụng mệnh truy sát Lý Tiêu Dao!" Trong khoảnh khắc sinh tử, người này cuối cùng đã từ bỏ mọi nguyên tắc, dứt khoát quyết định bán đứng đồng môn để đổi lấy một mạng sống.

Luồng phong nhận sắp xuyên thủng lồng ngực hắn bỗng chốc biến mất, Ngao Tông đã có hứng thú, "Nói." Hắn cẩn thận nhìn Ngao Tông, "Có thể đổi lấy một mạng không?" Ngao Tông cũng lười nói nhảm với hắn, khẽ áp sát khí tức của mình một chút, gã đó suýt nữa bị áp chế đến sụp đổ, lại một ngụm máu tươi phun ra, "Ta nói, ta nói!" Lúc này hắn vạn lần không dám chậm trễ một khắc nào, đem vị trí của những người Bái Nguyệt đó nói ra hết một năm một mười, thậm chí cả ám hiệu, phương thức hội họp cũng nói ra.

"Chỉ bắt một mình Lý Tiêu Dao, tại sao phải huy động trận thế lớn như vậy?

Dựa vào những người này cũng đủ để bắt hắn rồi." Ngao Tông

trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Sắc mặt thủ lĩnh giáo đồ biến đổi, không ngờ Ngao Tông đã phát hiện ra điều bất thường, chỉ có thể cứng rắn nói thật: "Bái Nguyệt giáo nhận được tin tức, nơi này năm ngày sau có thể sẽ có một con hung thú thượng cổ phá vỡ phong ấn và nổi điên." "Nhiệm vụ của chúng ta là dẫn dụ con hung thú thượng cổ đó tấn công vào thành thị của người Thăng Long, và sau khi nó hao hết sức lực thì giết chết nó để lấy nội đan." Ngao Tông có chút hài lòng gật đầu, không ngờ lại moi được một tin tình báo lớn.

"Thượng cổ hung thú?" Triệu Linh Nhi ở bên cạnh nghe tin này lập tức có chút kinh ngạc, "Cho ta nghe xem, là con nào trong ba mươi sáu hung thú?" Thủ lĩnh giáo đồ cúi đầu thấp hơn, "Ta căn bản không có tư cách biết nhiều chi tiết như vậy.

Đại giáo chủ bên kia có lẽ biết nhiều hơn, đợi ngài tìm được hắn có thể hỏi." "Rốt cuộc, ngươi cũng không phải là một con cá nhỏ, nghe theo chỉ huy của đại giáo chủ đó, tin tức ngươi biết chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" Ngao Tông lại một lần nữa chất vấn.

"Đúng vậy.

Những gì ta biết đều đã nói cho thượng thần, có thể đổi lấy một mạng không..." Lời còn chưa dứt, đầu của gã đó lập tức bị phong nhận chém đứt, cái đầu người lăn xuống đất vẫn còn giữ nguyên nụ cười lấy lòng cứng đờ.

"Ta chưa bao giờ hứa, cho phép ngươi sống." Ngao Tông nhìn thi thể không đầu, lẩm bẩm một mình.

Triệu Linh Nhi nhìn thi thể không đầu đó nhíu mày, không hề có chút đồng tình nào với hắn, chỉ cảm thấy người này đã lãng phí không ít thời gian của họ.

“Sư phụ, may mà có ngài ở đây, nếu không con đã bị bọn họ bắt đi rồi.” Lý Tiêu Dao không dám tưởng tượng nếu bị đưa đi, sẽ phải đối mặt với hậu quả như thế nào.

“Lần sau ngươi phải tự mình tìm cách vượt qua khó khăn, không chỉ dựa vào ta.

Đương nhiên lần này cũng không trách ngươi.” Ngao Tông thản nhiên vung tay, những thi thể còn lại của giáo đồ Bái Nguyệt lập tức bị thiêu thành tro bụi.

Triệu Linh Nhi lập tức nói với Ngao Tông: “Ngao Tông ca ca, thượng cổ hung thú rất khó gặp, nội đan của nó có tác dụng cực lớn!” “Nghe nói năm xưa trên Tiên Linh đảo cũng có một con thượng cổ hung thú, nhưng lại bị kiếp lôi đánh chết khi độ kiếp, trên đảo có một người đã nuốt nội đan của nó, trực tiếp phi thăng thành thần tiên!

Ta nghĩ chúng ta nên tìm cách lấy viên nội đan đó!” “Thật vậy sao?” Ngao Tông lập tức có hứng thú, tuy biết rằng thần tiên mà người Tiên Linh đảo nhắc đến, có thể chỉ là một số tu sĩ có cảnh giới tu hành cao hơn, nhưng viên nội đan đó có thể có tác dụng đến mức độ như vậy, cũng tuyệt đối không thể xem thường.

“Cũng được.

Vậy chúng ta sẽ ở lại đây vài ngày, dù sao cũng không làm chậm trễ việc đến Nam Chiếu quốc.” Ngao Tông ngay lập tức quyết định.

Người của Bái Nguyệt giáo dễ xử lý, nhưng nếu liên quan đến cả quan binh thì có chút phiền phức, Ngao Tông dứt khoát thi triển dịch dung thuật lên cả ba người, ba người đều hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác, đảm bảo tuyệt đối sẽ không bị nhận ra.

Họ định sẽ ẩn mình ở đây vài ngày, chờ đợi con thượng cổ hung thú đó xuất hiện, chứ không muốn tranh chấp quá nhiều với những

người phàm này..

Sau khi ba người Ngao Tông rời đi, chỉ trong chốc lát quan phủ đã có nha dịch vội vã chạy đến.

Nhưng khi đến nơi, trên bến tàu chỉ còn lại một đống thuyền bè tan nát, kiến trúc đổ nát, và bãi cát bị băng hỏa phá hủy.

Nơi này như thể vừa trải qua một trận thiên tai, nhìn đâu cũng thấy cảnh tượng thảm thương, nha dịch căn bản không thể tin nổi nơi đây vừa có người tranh đấu, trên mặt đất ngay cả một cái xác cũng không có!

Chương 1148

Nhưng rõ ràng vừa rồi họ đã thấy trên bãi cát có cảnh tượng gần như tận thế, bây giờ ngay cả một người cũng không thấy.

Cùng lúc đó, đông đảo dân chúng cũng lần lượt vây lại, rõ ràng cũng rất hứng thú với chuyện ở đây.

"Vừa rồi các ngươi có thấy không, thiên thần đã ra oai rồi!" "A!

May mà ta chạy nhanh, các ngươi có thấy không, vị thiên thần đó dường như là một thanh niên khá anh tuấn." "Dù sao đi nữa, thật đáng sợ!" Trong đám người, những giáo đồ khác của Bái Nguyệt giáo cũng trà trộn vào, muốn kiểm tra xem trên bến tàu có đồng môn nào sống sót không.

Nhưng cuối cùng nha dịch đã phong tỏa toàn bộ bến tàu, không cho phép bất kỳ ai vào, đối ngoại chỉ tuyên bố nơi đây vừa xảy ra một trận bão biển.

Nhưng lời nói dối này ngay cả huyện thái gia trong nha môn cũng không tin, trong lòng mọi người đều nhất trí cho rằng, vừa rồi chắc chắn là thần tiên ra tay!

Những giáo đồ không tìm được tin tức gì đành quay về khách sạn ở thành Hải Châu, báo cáo sự việc lên đại giáo chủ của họ.

"Một chút manh mối cũng không để lại?

Ngay cả một cái xác cũng không thấy?" Đại giáo chủ bất mãn, những người này ngay cả chuyện nhỏ nhặt cũng không làm được!

Hắn đã hạ lệnh phải mang thi thể của giáo đồ về, dù chỉ còn lại tro cốt cũng phải mang về.

Tất cả những người tin vào Bái Nguyệt giáo, sau khi chết đều

khao khát có thể an táng hài cốt của mình trong tổng đàn Bái Nguyệt giáo, họ tin rằng sau khi chết linh hồn có thể tiếp tục bảo vệ Bái Nguyệt giáo.

Đây cũng là lý do tại sao đại giáo chủ lại ra lệnh phải tìm được tro cốt.

"Chúng ta không có cách nào, trên bến tàu căn bản không thấy bất kỳ hài cốt nào, làm sao mà tìm!" Những giáo đồ đó mặt mày khổ sở.

Sắc mặt đại giáo chủ tái xanh, không hiểu kẻ bí ẩn đã ra tay tiêu diệt giáo đồ của mình rốt cuộc là ai.

"Nếu cơn bão băng hỏa đó thật sự do một mình hắn tạo ra, tu vi cảnh giới của người này e là gần bằng giáo chủ." Nghĩ đến đây, đại giáo chủ không khỏi toàn thân chấn động, hắn biết rằng dù là chính mình ở trong cơn bão đó cũng chỉ có một con đường chết, nếu bị nhân vật như vậy nhắm vào, có bao nhiêu người cũng không đủ để chết.

"Tiếp theo bảo tất cả giáo đồ đều phải kín đáo một chút, tuyệt đối không được gây chuyện.

Đừng quên mục đích chính của chúng ta lần này là lấy được nội đan của con thượng cổ hung thú đó!" Đại giáo chủ dặn dò hai người kia, họ vội vàng gật đầu đồng ý rồi xoay người rời đi.

Mãi đến khi họ rời đi, đại giáo chủ mới thở phào một hơi, từ từ mở lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay hắn mồ hôi lạnh chảy ra, chỉ nghĩ đến cảnh tượng như thiên tai đó thôi, hắn đã không thể kìm nén được nỗi sợ hãi.

Ngao Tông tự nhiên không biết, hành động vô tình của mình lại có thể dọa đại giáo chủ kia đến hồn bay phách tán..

Ba ngày sau.

Ngao Tông từ trong tĩnh tu từ từ mở mắt, tầm mắt của hắn hướng về phía đông nam của thành trì, nơi mà họ đã đi qua khi trên đường đến đây, một khu rừng rậm rạp.

Ngao Tông cảm nhận rất rõ ràng, trong khu rừng đó có một sinh mệnh thể cực kỳ khổng lồ đang rục rịch.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chắc chắn là con thượng cổ hung thú, đúng như lời gã kia nói, nó phục hồi rất đúng giờ.

Lúc này, Triệu Linh Nhi đang bưng chén trà cho Ngao Tông cũng đồng thời nhìn về hướng thượng cổ hung thú xuất hiện, trong lúc thất thần, chén trà trong tay cũng rơi xuống đất vỡ tan.

"Ngao Tông ca ca, ta đi chuẩn bị một chén khác ngay!" Triệu Linh Nhi có chút luống cuống tay chân, Ngao Tông lại ra hiệu cho nàng dừng lại, "Ngươi cũng cảm nhận được rồi?" "Ta... ta không biết đã cảm nhận được gì, hình như ở hướng nam sơn có một thứ đáng sợ đã thức tỉnh." Triệu Linh Nhi không chắc chắn nói.

Lạ thật, Triệu Linh Nhi không có thần thức mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể cảm nhận được?

"Lý Tiêu Dao, khởi hành!" Ngao Tông không nói nhiều, lập tức truyền âm cho Lý Tiêu Dao đang ở phòng bên cạnh, đồng thời xoay người đi ra khỏi khách sạn.

Lý Tiêu Dao lúng túng chỉnh lại quần áo chạy ra khỏi khách sạn, lúc này chỉ thấy người đi đường trên phố đều kinh hoàng thất sắc, vội vàng chạy về nhà mình.

"Có quái vật rồi, không mau trốn đi!" "Tạo nghiệt thật, lại chọc phải sao chổi này!" Cùng lúc đó, mặt đất chấn động dữ dội, thậm chí người đi trên phố cũng không thể đứng vững, nhìn quanh gần như tất cả mọi người đều sợ hãi nằm rạp trên đất, không dám động đậy nửa

phần.

Nhưng lại có một nhóm người vẫn đi lại trật tự trong cơn chấn động, thậm chí còn đi ngược về phía thượng cổ hung thú xuất hiện.

“Những người này hẳn là giáo đồ Bái Nguyệt.

Sư phụ, có cần phải xử lý họ không?” Lý Tiêu Dao lập tức hỏi ý kiến Ngao Tông.

“Ngươi đi xử lý?” Ngao Tông liếc hắn một cái, tiểu tử này không có năng lực, ngược lại ý tưởng thì không ít.

Bị Ngao Tông nhắc nhở như vậy, Lý Tiêu Dao mới hoàn hồn, có chút ngượng ngùng cười cười, “Con chỉ hỏi sư phụ định làm gì thôi...

Vậy con cứ tĩnh quan kỳ biến?” “Tự nhiên.

Ta cũng muốn xem họ đối phó với thượng cổ hung thú thế nào.

Lại gần một chút đã.” Ngao Tông vung tay, lập tức đưa Triệu Linh Nhi và Lý Tiêu Dao cùng thuấn di đến một ngọn núi cao bên ngoài thành Hải Châu.

Ở đây gần như có thể bao quát toàn bộ thành Hải Châu, những đám người đang hoảng loạn chạy trốn trong thành như một đàn kiến hành quân dày đặc.

Đồng thời Ngao Tông thấy, rừng thông trong núi không ngừng nhấp nhô, dường như có một vật khổng lồ đang di chuyển trong rừng, nhưng có vẻ không có ý định rời khỏi khu rừng.

“Kia kìa!” Triệu Linh Nhi lập tức bị thu hút, chăm chú nhìn vật đang di chuyển trong rừng thông, không hiểu sao lại cảm thấy thứ đó có một cảm giác thân cận kỳ lạ.

“Gầm!” Bỗng nhiên, một tiếng gầm chấn động trời đất vang lên trong rừng thông, áp lực khiến cả khu rừng nghiêng ngả, từ trên cao

nhìn xuống, con thượng cổ hung thú đã hiện hình trong rừng thông!

Chỉ thấy đó là một con cự xà toàn thân vảy màu xanh, đầu có mào thịt, thân hình gần như cao lớn bằng những cây cổ thụ.

Trên thân cự xà không có những hoa văn đáng ghét, toàn thân nhìn qua ngược lại không khiến người ta chán ghét, nhưng lúc này lại hoàn toàn như một con dã thú điên cuồng gào thét, và cái đuôi khổng lồ của nó không ngừng quật phá trong rừng thông, đánh gãy từng hàng cây cổ thụ.

"Tê tê!" Cự xà há cái miệng lớn như chậu máu, phun ra những luồng độc khí cuồn cuộn bao trùm xung quanh, bất kỳ hoa cỏ cây cối nào tiếp xúc với khí độc đều khô héo chết trong nháy mắt, cự xà hoàn toàn đang tấn công một cách bừa bãi không mục đích.

Dường như hoàn toàn không có lý trí.

"Ta nghe nói thượng cổ hung thú đều có trí tuệ rất cao, sở dĩ bị gọi là "hung" là vì sức mạnh của chúng quá lớn khiến người thường sợ hãi.

Nhưng nó trông giống một con quái vật không có lý trí?" Triệu Linh Nhi nhìn con cự xà điên cuồng, trong lòng không khỏi có chút bi ai.

Cùng lúc đó, những giáo đồ Bái Nguyệt bám sát mục tiêu đã phát hiện ra con cự xà đang náo động từ xa, sau khi quan sát một chút liền khẳng định, đó chắc chắn là hung thú Cửu Âm!

"Hình như rắn, thân to như cây, có thể phun độc vụ, vật tiếp xúc đều khô héo, tuyệt đối không sai, là Cửu Âm!" Đại giáo chủ lập tức đưa ra phán đoán, và dặn dò giáo đồ của mình chuẩn bị sẵn sàng, "Không có lệnh của ta không ai được tiến lên động vào, nếu không thì là sống đủ rồi!

Không đợi Cửu Âm giết các ngươi, sau này ta cũng sẽ tự tay lấy mạng các ngươi!" "Vâng!" Các giáo đồ đồng thanh đáp, sau đó đại giáo chủ lấy ra một pháp bảo hình dáng như cây sáo, nhẹ nhàng thổi lên, lập tức một âm thanh kỳ quái vang lên từ cây sáo.

Khi âm thanh vang lên, ngay cả Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi đang quan sát tình hình từ xa cũng lập tức đầu óc hoảng hốt thất thần.

"Tỉnh lại!" Giọng của Ngao Tông như sấm nổ vang bên tai, hai người mới bừng tỉnh, Lý Tiêu Dao còn kinh ngạc: "Pháp bảo cây sáo đó cũng lợi hại quá đi!" "Quả thực.

Đối với pháp bảo lợi hại như vậy, con cự xà kia hiện giờ thần trí không rõ, chắc dễ dàng trúng chiêu." Phán đoán của Ngao Tông không sai, sau khi tiếng sáo vang lên, cơ thể đang tấn công bừa bãi của cự xà khẽ dừng lại.

Nhưng ngay sau đó, nó chuyển mục tiêu, nhìn về phía thành Hải Châu bên ngoài núi, há cái miệng lớn như chậu máu phát ra tiếng gầm vô cùng phẫn nộ!

"Phụt phụt!" Cửu Âm phun ra hai luồng độc dịch nóng bỏng, nhanh chóng hóa thành sương mù trên không trung rồi rơi xuống tháp canh trên tường thành, ăn mòn tháp canh thành tro!

Chương 1149

"Chuyện gì vậy?!" Binh sĩ giữ thành vốn đã căng thẳng như dây đàn, nay thấy tường thành che chở mình tan chảy như băng, càng thêm kinh hãi vạn phần!

Một số lão binh thậm chí còn trực tiếp vứt bỏ vũ khí chạy xuống tường thành, trà trộn vào đám dân chúng để lánh nạn.

"Tê tê!" Cửu Âm gầm rống xông xuống núi, nhanh chóng lao về phía thành Hải Châu, trên đường đi ngay cả những ngọn đồi cản trở cũng bị nó húc vỡ, phỏng như một khắc này nó và dân chúng trong thành Hải Châu có mối thù không đội trời chung!

"Thành công rồi!

Bây giờ đám người Thăng Long này sắp gặp đại nạn, ta chỉ cần xem kịch là được!" Đại giáo chủ cười trên nỗi đau của người khác, đám đệ tử bên cạnh cũng cười không ngớt.

Đương nhiên họ vui mừng khi thấy người Thăng Long gặp xui xẻo, nếu cả thành đều chết thì tốt nhất.

"Ta lại gần xem thử." Ngao Tông lại đưa hai người thuấn di đến một vị trí gần thành Hải Châu hơn, lúc này thấy trên tường thành đã tập trung một số đạo sĩ mặc đạo bào, tay cầm trường kiếm đang chuẩn bị đối kháng.

"Xem ra thành Hải Châu cũng đã sớm có chuẩn bị, trước đó đã liệu được sẽ bị cự xà tấn công sao?" Lý Tiêu Dao có chút kinh ngạc.

Ngao Tông khẽ gật đầu, "Tình báo của người Thăng Long hẳn là không thua kém đám giáo đồ Bái Nguyệt đến từ nơi hẻo lánh kia, có thể họ nhận được tin tức còn sớm hơn một bước." Ngao Tông nhớ lại

ba tên giáo đồ lúc đầu định dùng mấy đồng xu để mua chuộc Lý Tiêu Dao, xem ra tài nguyên của bọn họ rất thiếu thốn.

Ngay cả tiền cũng không có, việc thu thập tình báo tự nhiên cũng chậm một bước.

"Kết Cực Dương Lôi Trận, chặn Cửu Âm ở ngoài thành!" Các đạo sĩ trên tường thành hô ứng lẫn nhau, mỗi người đều biến đổi pháp quyết chú ngữ, mỗi người đều vẽ phù trên không ngưng kết pháp lực.

Trong chớp mắt, trên tường thành ngưng kết từng đạo văn lộ màu vàng, đó là cơ sở pháp trận mà các đạo sĩ đã vẽ sẵn trên tường thành, bây giờ dưới sự vận hành toàn lực, pháp trận cũng đã được kích hoạt hoàn toàn.

"Ầm ầm ầm!" Tường thành khẽ rung chuyển, đồng thời một đám mây đen cũng bao trùm bầu trời trên tường thành, thỉnh thoảng có sấm sét lóe lên.

"Gầm!" Tất cả dường như khiến cự xà trở nên càng hưng phấn hơn, tiếng gầm của nó càng lúc càng chói tai, há miệng lớn như chậu máu phun ra những luồng độc vụ cuồn cuộn bao trùm tường thành.

"Xẹt xẹt!" Sấm sét liên tục giáng xuống từ tầng mây hóa thành một cái lồng giam giữ lại đám độc vụ đang lan tràn, Cửu Âm thấy tấn công vô hiệu lập tức có chút tức giận, độc vụ trong miệng cũng trở nên ngày càng đậm đặc, thậm chí dần dần hóa lỏng!

Dưới sự ăn mòn mạnh mẽ của độc khí như vậy, ngay cả lồng giam sấm sét cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, độc khí lan tràn trên tường thành dần dần tiếp xúc với những đạo sĩ đó, lập tức từng người một da thịt thối rữa mà chết, hàng ngũ đạo sĩ trên tường thành nhanh chóng xuất hiện lỗ hổng, uy lực của pháp trận cũng theo đó mà suy yếu.

Nhưng dường như đã có dự liệu từ trước, ngay sau đó lại có thêm nhiều đạo sĩ xông lên tường thành và tiếp tục vận hành trận pháp, khiến mây đen trên trời không ngừng mở rộng, cuối cùng bao trùm lên đầu Cửu Âm.

Cửu Âm dường như vì thần trí không minh mẫn, vẫn đang liều mạng tấn công tường thành.

Không biết mình đã sớm rơi vào bẫy.

"Súc sinh quả nhiên ngủ say quá lâu, không những pháp lực trở nên yếu đi, ngay cả ý thức cũng không rõ ràng!" Đạo sĩ thấy thời cơ đã đến, lập tức biến đổi trận pháp, những văn lộ pháp trận lấp lánh trên tường thành lập tức sụp đổ tiêu tan.

Ngay sau đó, dưới thân cự xà đột nhiên hiện ra một pháp trận Thiên Lôi Tượng khổng lồ, tương ứng với đám mây đen trên đỉnh đầu!

"Xẹt xẹt!" Trong sát na, sấm sét cuồn cuộn không ngừng giáng xuống từ tầng mây, trước tiên hình thành một nhà tù sấm sét xung quanh Cửu Âm khiến nó không thể thoát ra, ngay sau đó những tia sét dày đặc như mưa nối tiếp nhau giáng xuống đánh vào thân Cửu Âm, lập tức đánh cho vảy trên người nó tan tác!

"Tê tê!" Dưới sự tấn công liên tiếp của thiên lôi, Cửu Âm đau đớn gào thét, cố gắng hết sức muốn xông ra khỏi nhà tù thiên lôi nhưng vô ích, càng xông, thiên lôi càng trở nên dày đặc, đòn tấn công giáng xuống cũng càng mạnh mẽ hơn!

Thân thể khổng lồ của Cửu Âm bị đánh đến máu tươi đầm đìa, ngay cả tiếng gào cũng trở nên ngày càng thê thảm, yếu ớt, các đạo sĩ trên tường thành dù cũng khó mà chịu đựng được sự tiêu hao pháp lực khổng lồ, nhưng lúc này không dám dừng lại.

Nếu Cửu Âm thoát ra khỏi nhà tù thiên lôi, họ sẽ không còn sức để tiếp tục giam giữ nó, lúc đó tất cả mọi người sẽ cùng dân chúng trong thành mất mạng!

"Người Thăng Long làm tốt lắm, Cửu Âm chắc không thể cầm cự được lâu, đợi nó hoàn toàn bị đánh bại thì ta sẽ ra tay, giết luôn cả đám đạo sĩ Thăng Long đó!" Thấy hai bên rơi vào thế giằng co, đại giáo chủ lập tức tiếp tục ra lệnh cho giáo đồ, mỗi người trong lòng đều phấn khích không thôi, biết rằng cơ hội đã đến.

Triệu Linh Nhi nhìn Cửu Âm đang không ngừng bị tấn công trong nhà tù thiên lôi, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy bi thương không dứt, thậm chí không ngừng rơi những giọt nước mắt đau lòng, khóc thút thít.

"Linh Nhi, sao vậy?" Ngao Tông khá khó hiểu, "Chẳng lẽ ngươi và Cửu Âm đó có duyên nợ gì sao?" "Ta cũng không biết, nhưng thấy nó bị hành hạ, ta thật sự không thể chấp nhận được..." Triệu Linh Nhi cúi đầu im lặng khóc, tuy muốn nhờ Ngao Tông ra tay cứu Cửu Âm, nhưng lần này hành động là để lấy nội đan của Cửu Âm, làm vậy có chút không ổn.

"Ta giúp ngươi." Ngao Tông đã sớm nhìn ra tâm tư của Triệu Linh Nhi, nhẹ nhàng vuốt tóc Triệu Linh Nhi, ra hiệu nói: "Không cần phải khó xử, ta tự mình ra tay là được." "Nhưng thật sự được sao?

Như vậy chúng ta sẽ không lấy được nội đan." Triệu Linh Nhi thật sự có chút áy náy.

"Thứ đó đối với ta vốn cũng không có tác dụng lớn.

Ta vốn định lấy nó tặng cho ngươi, nhưng bây giờ xem ra, ngươi hẳn là hy vọng nó sống sót hơn." Ngao Tông mỉm cười, ngay sau đó thân hình lóe lên biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, Ngao Tông đã xuất hiện bên cạnh Cửu Âm, cùng nó ở trong nhà tù sấm sét này.

"Người đó là ai?!" Khoảnh khắc Ngao Tông xuất hiện đã thu hút tầm mắt của tất cả mọi người, các đạo sĩ trên tường thành đặc biệt chấn động!

Không chỉ người này đột nhiên tiến vào nhà tù sấm sét, mà ở trong đó lại không bị thiên lôi đánh trúng, chỉ riêng điểm này đã quá kỳ lạ.

"Người này hẳn là tu sĩ xuất hiện gần đây, e là muốn nhân cơ hội này đi trước chúng ta một bước lấy đi nội đan của Cửu Âm!" Đạo sĩ suy nghĩ một chút liền hiểu ra, nhưng tuyệt đối không thể để hắn đắc thủ!

Để có thể lấy được nội đan, họ đã chuẩn bị ở đây suốt một tháng trời, dược liệu và tài nguyên tiêu hao để vẽ pháp trận càng khổng lồ đáng sợ.

Mắt thấy sắp được đền đáp, sao có thể để người khác đắc thủ!

"Người không liên quan mau rời đi, chuyện ở đây không liên quan đến ngươi!

Nếu không chắc chắn sẽ mất mạng!" Đạo trưởng Lý Trường Phong nghiêm nghị quát lớn Ngao Tông, nhưng người sau căn bản không thèm để ý.

"Lập tức dùng thiên lôi đánh chết hắn cho ta, không thể để hắn sống mà lấy được nội đan!" Lý Trường Phong lập tức nổi giận, ra lệnh cho đệ tử.

"Thiên lôi không thể tấn công!

Căn bản không thể cảm nhận được người này!" "Người này kỳ lạ quá, trên người hắn căn bản không có ngũ hành tương ứng, thiên lôi cũng vô tác dụng!" Các đệ tử bàn tán xôn xao, lúc này rõ ràng đều có

chút hoảng loạn, tình huống này là lần đầu tiên họ gặp phải!

"Tất cả bình tĩnh cho ta, hoảng cái gì!" Lý Trường Phong mắng một tiếng, sau đó bắt đầu tự mình điều khiển trận pháp, ý đồ dùng thần thức của mình điều khiển thiên lôi trực tiếp tấn công Ngao Tông.

Nhưng trong khoảnh khắc dùng thần thức dò xét Ngao Tông, năng lượng mà hắn dò được trên người Ngao Tông như một tia sét nổ tung trong đầu hắn, giống như bị một đòn nặng, ý thức trong nháy mắt tan rã, thậm chí phun ra một ngụm máu tươi!

"Sư phụ!" Các đệ tử lập tức hoảng sợ, nhưng lúc này họ đều đang duy trì pháp trận, căn bản không kịp cứu giúp!

"Ta không sao." Lý Trường Phong ổn định chân khí trong cơ thể, và lấy ra một lọ đan dược từ trong ngực nuốt vào.

Lại một lần nữa nhìn về phía Ngao Tông đang ở sâu trong pháp trận, ánh mắt đầy sợ hãi.

Người sau vẫn không thèm để ý đến hắn, nhưng lúc này trong mắt Lý Trường Phong, Ngao Tông đơn giản là còn đáng sợ hơn cả Cửu Âm!

Chỉ dựa vào ý thức đã có thể đánh hắn trọng thương, tu vi như vậy quả là chưa từng nghe thấy.

Thực tế Ngao Tông vừa rồi căn bản không hề tấn công, chỉ là ý thức của hắn bị hộ thể cương khí của Ngao Tông va chạm mà thôi, ngay cả tư cách dò xét lai lịch của Ngao Tông cũng không có!

Cửu Âm đang bị sấm sét hành hạ khổ sở giãy giụa đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ dùng một lượng nhỏ pháp lực bảo vệ nội tạng không bị tổn thương, nhưng cũng chỉ có thể giúp nó sống thêm một lát mà thôi.

"Cửu Âm, ngươi vận khí không tệ.

Ta vốn định giết ngươi, nhưng có người hy vọng ngươi sống sót, nên ngươi có thể không cần phải chết." Ngao Tông từ từ tiến lên, một tay đặt lên cái đuôi máu me của nó, dần dần truyền U Minh chi lực vào cơ thể Cửu Âm để chữa trị thương thế.

Rất nhanh, cơ thể bị tổn thương của Cửu Âm dưới sự gia trì của pháp lực dần dần hồi phục, ngay cả vảy cũng phục hồi như cũ, thậm chí trở nên càng cứng rắn hơn, ngay cả thiên lôi giáng xuống cũng có thể chống đỡ.

"Hồi phục rồi?" Cảnh này lập tức khiến tất cả đạo sĩ trên tường thành, cũng như những giáo đồ Bái Nguyệt đang quan sát trong bóng tối, kinh ngạc đến ngây người!

"Không thể nào!

Chương 1150

Cửu Âm vừa rồi sắp chết, sao có thể hồi phục nhanh như vậy!" Lý Trường Phong nắm chặt quyền đầu, đơn giản là không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt!

"Lũ đạo sĩ này làm hỏng chuyện rồi!" Đại giáo chủ đang quan sát trong bóng tối cũng lập tức nổi giận, tất cả hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn, làm sao mà ngồi thu ngư ông chi lợi được!

"Đại giáo chủ, người xuất hiện bên cạnh Cửu Âm kia hình như có chút không ổn!" Một tên giáo đồ lập tức chỉ ra điều bất thường cho đại giáo chủ.

"Làm gì có!" Đại giáo chủ lúc này lòng rối như tơ, căn bản không thể nghe lọt lời của hắn, "Tất cả chuẩn bị sẵn sàng cho ta, nếu kế hoạch không thuận lợi, e là ta phải tự mình tham chiến một trận!" Lệnh của đại giáo chủ khiến các giáo đồ đều hoảng sợ, bất luận Cửu Âm đáng sợ đến đâu, kẻ bí ẩn xuất hiện trong nhà tù pháp trận sấm sét kia, họ đều không biết phải đối phó thế nào!

Tâm trí của Cửu Âm vốn bị tiếng sáo ảnh hưởng trở nên có chút điên cuồng dần dần hồi phục bình thường, cái đầu to lớn của nó quan sát Ngao Tông, một đôi mắt rắn chảy ra vài giọt nước mắt.

Đầu rắn khổng lồ cúi xuống trước mặt Ngao Tông tỏ ý cảm tạ, và dùng ý thức nói cho Ngao Tông, nó nguyện ý thần phục hắn.

Rõ ràng nó biết Ngao Tông là ân nhân cứu mạng của mình.

"Tốt!" Ngao Tông rất hài lòng với thái độ thần phục của nó, nhảy một cái lên đầu Cửu Âm, "Nghe lệnh ta, ta sẽ đưa ngươi giết ra ngoài!" "Tê tê!" Cửu Âm lập tức chấp nhận mệnh lệnh của Ngao Tông, cái đầu khổng lồ của nó ngẩng cao, nhìn về phía đám đạo sĩ trên

tường thành đang dần cạn kiệt pháp lực, gầm lên giận dữ với họ!

Nhưng lúc này nó vẫn không thể phá vỡ nhà tù thiên lôi, dù có dùng thân thể va chạm, dùng độc vụ ăn mòn thế nào, nhà tù vẫn vững như bàn thạch.

"Để ta." Ngao Tông đưa tay vào hư không tùy ý vẽ ra một đạo phù văn, trong chớp mắt phù văn hóa thành vô số ảo ảnh phi kiếm trong hư không, đột ngột từ trên không giáng xuống đánh vào pháp trận trên mặt đất.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc phi kiếm đồng loạt giáng xuống liền nổ tung, uy lực trong đó lập tức phá hủy hoàn toàn cơ sở của pháp trận, mây đen sấm sét trên trời trong nháy mắt tan biến, đồng thời nhà tù thiên lôi cũng theo đó mà sụp đổ.

Khoảnh khắc pháp trận bị phá, đám đạo sĩ trên tường thành điên cuồng phun máu tươi, ngay lúc đó đều bị phản phệ cực mạnh, một số người tu vi yếu kém tại chỗ bạo thể mà chết rơi từ trên tường thành xuống!

Đám đạo sĩ không ngờ pháp trận lại bị phá hủy nhanh như vậy, thậm chí ngay cả pháp thuật phòng ngự cũng không kịp kích hoạt, tu vi của Ngao Tông mạnh đến mức họ không dám tưởng tượng!

Lý Trường Phong khó tin, mãi đến khi Cửu Âm nhanh chóng lao về phía tường thành mới bừng tỉnh, ý thức được kẻ địch mà họ sắp phải đối mặt đáng sợ đến mức nào.

"Tất cả hạ pháp bảo, phi kiếm xuống!

Không ai được tùy ý ra tay!" Lý Trường Phong vội vàng ra lệnh cho các đạo sĩ từ bỏ kháng cự, hắn biết đây là cơ hội sống sót duy nhất, sau đó vội vàng truyền âm cầu xin Ngao Tông: "Tiền bối tha mạng!

Chúng ta không cẩn thận mạo phạm, nếu ngài định tự mình lấy nội đan của Cửu Âm, chúng ta tuyệt đối không can thiệp!" "Chỉ cầu ngài có thể tha cho tính mạng của đám đệ tử chúng ta!" Ngao Tông không hề quan tâm đến lời cầu cứu, chỉ đem những lời truyền âm này không chút giấu diếm nói cho ý thức hải của Cửu Âm biết, kết quả Cửu Âm lại trở nên càng phẫn nộ hơn!

Rõ ràng nó hận đám đạo sĩ này suýt nữa đã giết chết mình!

"Sống chết của bọn họ tùy ngươi." Ngao Tông tự nhiên không quan tâm.

Có sự cho phép của Ngao Tông, Cửu Âm tự nhiên không còn kiêng dè gì, đột ngột quật cái đuôi khổng lồ xuyên qua tường thành, trong bụi đất bay mù mịt khiến nửa bức tường thành sụp đổ, đạo sĩ trên tường thành, binh sĩ bên dưới không ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị đá vụn chôn vùi!

Sau đó Cửu Âm nổi điên, phá hủy tường thành một cách không kiêng dè, và không ngừng phun ra độc vụ bao trùm khu vực này, ngay cả đất đai dưới tường thành cũng theo đó biến thành màu xanh lục, đá vụn cũng dần dần tan chảy!

Về phần những đạo sĩ kia, hoặc là hóa thành máu trong độc vụ, hoặc là bị đá lớn đập chết tại chỗ, dưới tường thành gần như không một ai có thể sống sót.

Về phần Lý Trường Phong đã sớm bị đuôi Cửu Âm đập bẹp, thậm chí vì cực độ căm hận, Cửu Âm lại dùng độc dịch hóa hắn thành máu, ngay cả thi thể cũng không để lại.

"Gã này cũng đáng sợ quá đi..." Lý Tiêu Dao ở xa quan chiến thấy Cửu Âm nổi điên, nỗi kinh hoàng trong lòng đơn giản là không thể diễn tả bằng lời, đây là lần đầu tiên hắn thấy một con thượng cổ hung thú đáng sợ như vậy ra oai.

Nhìn Ngao Tông đang đứng trên đầu Cửu Âm, Lý Tiêu Dao đơn giản là không dám tưởng tượng tu vi cảnh giới của Ngao Tông phải đạt đến trình độ nào mới có thể khống chế Cửu Âm như thuần phục một con thú cưng.

Chúng Bái Nguyệt lúc này gần như đã hoàn toàn từ bỏ ý định bắt Cửu Âm, lúc này con quái vật pháp lực dần dần hồi phục, dù tất cả họ có chết ở đây cũng không thể thành công.

Huống chi còn có Ngao Tông đã thuần phục được Cửu Âm.

"Đi!" Đại giáo chủ quyết định ngay lập tức, ra lệnh cho giáo đồ rút lui.

Nhưng thần thức của Ngao Tông đã đi trước một bước phát hiện ra hành động của bọn họ, tự nhiên không biết tất cả đã bị Ngao Tông giám sát.

"Gần đủ rồi, Cửu Âm.

Những kẻ điều khiển ngươi tấn công thành trì chuẩn bị chạy trốn, không thể tha." Ngao Tông lại một lần nữa ra lệnh cho Cửu Âm.

"Tê tê!" Cửu Âm đang trút giận nghe lệnh của Ngao Tông lập tức dừng tay, từ bỏ bức tường thành đã bị tàn phá thành phế tích, quay người lao về phía rừng thông.

"Cuối cùng cũng đi rồi!" Dân chúng trốn trong nhà nhìn bóng lưng Cửu Âm rời đi, cuối cùng cũng thoát khỏi nỗi sợ hãi.

Nếu Cửu Âm tiếp tục xông vào thành trì, lúc đó độc vụ lan tràn trong thành, e rằng đa số mọi người đều sẽ chết ngay tại chỗ.

Một trận chiến chưa đầy nửa canh giờ, nhưng toàn bộ quân đội, đạo sĩ trong thành đều đã bị chôn vùi dưới đống đổ nát của tường thành, tất cả dân chúng cũng đã bị dọa mất mật.

Hôm nay nhặt lại được một mạng, chỉ e sau này cũng sẽ liên tục gặp ác mộng..

Thấy Cửu Âm quay trở lại, giáo đồ Bái Nguyệt lập tức quyết định rời đi.

Ngao Tông đương nhiên sẽ không để bất kỳ ai trong số họ chạy thoát, hắn và Bái Nguyệt giáo đã là kẻ thù không đội trời chung, tự nhiên phải giết đến người cuối cùng mới thôi.

"Cấm!" Ngao Tông tâm niệm vừa động, trong khoảng trời đất này lập tức hạ xuống một tấm màn vô hình, phạm vi lớn đến mức gần như bao trùm cả khu rừng núi.

Những giáo đồ Bái Nguyệt đang mệt mỏi chạy trốn bỗng nhiên va vào những bức tường vô hình, dù phía trước không có chướng ngại vật nào cũng không thể tiến lên một bước.

"Sao lại thế này?" Các giáo đồ kinh hãi không thôi, đưa tay ra phía trước sờ, bức tường không khí vô hình đó lại thực sự tồn tại.

"Phá nó ra cho ta!" Đại giáo chủ trong lòng mơ hồ cảm thấy có điềm chẳng lành, lại một lần nữa ra lệnh tấn công mạnh, nhưng những đòn tấn công của giáo đồ Bái Nguyệt đánh vào bức tường vô hình kia lại như đá ném xuống biển, hoàn toàn vô hiệu.

"Không ổn rồi!" Tiếng Cửu Âm áp sát phía sau ngày càng rõ ràng, đại giáo chủ trong lòng kinh hoảng, gào lên khản cổ: "Tất cả lui ra!

Đừng tập trung ở đây!" Lời còn chưa dứt, một cái đuôi rắn khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nặng nề quét ngang vào giữa đám Bái Nguyệt, một nhóm lớn người lập tức bị đuôi khổng lồ quét bay, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng bị nghiền nát trong nháy mắt!

"Chết tiệt!" Một số giáo đồ thấy Cửu Âm lao tới không biết sống chết mà dùng pháp thuật tấn công nó, nhưng đối với vảy của Cửu

Âm, chút công kích đó ngay cả gãi ngứa cũng không bằng.

"Tê tê!" Cửu Âm phun ra từng luồng độc vụ lan tràn, nhiều giáo đồ Bái Nguyệt theo đó ngã xuống, những người khác thấy vậy không còn dám đối kháng với nó, nháo nhào hoảng loạn bỏ chạy!

Đại giáo chủ càng là người đầu tiên trốn thoát, trong lòng hắn sợ hãi nhất không phải là Cửu Âm, mà là Ngao Tông đang đứng trên đầu Cửu Âm!

"Người này chắc chắn đã dùng bí pháp để khôi phục pháp lực cho Cửu Âm!" Thân thể của hung thú thượng cổ vô cùng phức tạp, một khi bị thương dù là nhỏ nhất cũng phải mất thời gian rất dài mới có thể từ từ lành lại.

Ngao Tông có thể làm được điều đó trong thời gian ngắn như vậy, đủ để chứng minh bí pháp kia đáng sợ đến mức nào.

Quả thực là thân thể bất tử, chỉ cần không bị giết chết trong nháy mắt, hắn có thể dựa vào bí pháp để không ngừng hồi phục thương thế.

"Người này rốt cuộc là ai!" Đại giáo chủ càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

Nhưng y nào biết, đó chẳng qua chỉ là Ngao Tông dùng chân khí để chữa trị cho thân thể của Cửu Âm, đâu có dùng bí pháp gì.

Mức độ hồi phục này có đáng để Ngao Tông phải dùng đến loại bí pháp đó sao?

Cửu Âm dưới chân Ngao Tông đang điên cuồng tàn sát tín đồ Bái Nguyệt giáo, nhưng nó vẫn chú ý tìm cơ hội để tóm lấy Đại giáo chủ đang định bỏ trốn.

Kẻ này dường như rất giỏi che giấu khí tức, pháp thuật mà y sử dụng khiến Cửu Âm nhất thời không thể phát giác, nhưng không thể

qua mắt được thần thức của Ngao Tông.

“Ngươi cứ ở đây chơi đùa cho thỏa thích một lát đi.” Ngao Tông hạ lệnh cho Cửu Âm, sau đó bay về phía Đại giáo chủ đang ẩn nấp, phía sau lưng hắn vọng đến tiếng kêu la thảm thiết hơn của đám tín đồ Bái Nguyệt giáo.

Đại giáo chủ lúc này đang tính kế làm sao để thoát thân thì bỗng phát hiện hai chân trở nên nặng tựa ngàn cân, gần như không thể nhấc lên nổi.

Chương 1151

Ngay cả pháp lực cũng bắt đầu vận hành trì trệ, cả người trở nên giống như một con rối gỗ, cử động vô cùng khó khăn.

Y lập tức biết mình đã bị trúng cấm chế!

"Xin đại nhân tha mạng!

Ta tuyệt đối sẽ không can thiệp vào bất cứ việc gì của ngài nữa, ngài cứ tùy ý lấy đi nội đan!" Dưới sự uy hiếp của cái chết, Đại giáo chủ cuối cùng cũng sụp đổ, đương nhiên y biết ai là người đã hạ cấm chế lên mình.

"Không kháng cự thêm một lúc nữa à, sao đầu hàng nhanh thế?" Ngao Tông chậm rãi đi đến trước mặt Đại giáo chủ, đánh giá y với vẻ đầy ẩn ý.

"Đại nhân thiên uy kinh người, tiểu nhân tự biết tuyệt đối không phải là đối thủ của ngài, khẩn cầu đại nhân khai ân lưu lại cho ta một mạng!" Đại giáo chủ không phải kẻ ngốc, y biết hậu quả nếu tiếp tục chống cự.

"Thôi vậy." Ngao Tông bỗng cảm thấy vô vị, hắn nhẹ nhàng búng tay một cái, trong nháy mắt tiếp theo, một cơn cuồng phong cuốn lên, Đại giáo chủ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đầu đã lìa khỏi cổ!

Mãi đến lúc đầu của gã lăn xuống dưới chân, y vẫn không hiểu mình đã chọc phải vị sát tinh này như thế nào.

"Chẳng lẽ là vì đã giết cao thủ của Bái Nguyệt giáo ở bến tàu?" Ngay khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu, Đại giáo chủ đã chết.

Khi Ngao Tông quay trở lại, Cửu Âm đã sớm giết sạch tất cả tín

đồ Bái Nguyệt giáo.

Thi thể của những kẻ này chết vô cùng thảm thương, nhưng nhanh chóng bị độc dịch của Cửu Âm ăn mòn thành từng vũng máu, thi cốt không còn.

"Xì xì!" Cửu Âm cảm nhận được Ngao Tông quay lại, lập tức bơi đến trước mặt hắn, cúi đầu phủ phục dưới chân Ngao Tông để tỏ lòng thần phục.

Trong ý thức hải của nó đã coi Ngao Tông là chủ nhân của mình, và thề sẽ trung thành với hắn.

"Được rồi.

Nhưng giữ ngươi lại bên cạnh ta dường như cũng không có tác dụng gì.

Sau này cứ ở lại nơi này đi." Ngao Tông vỗ vỗ đầu nó, cười nói.

Tiếp theo hắn phải đến Nam Chiếu quốc, đi thuyền đương nhiên không thể mang theo Cửu Âm có thân hình khổng lồ, mà con quái vật này cũng không thể giúp được gì cho Ngao Tông, tiếp tục ở lại đây thì tốt hơn.

Cửu Âm phát ra một tiếng kêu có chút mất mát, rõ ràng nó muốn đi theo Ngao Tông.

Bỗng nhiên, Cửu Âm cảnh giác ngẩng đầu nhìn về phía sau, Triệu Linh Nhi và Lý Tiêu Dao đang đi tới, đôi mắt rắn của Cửu Âm đầy vẻ cảnh giác, hiển nhiên chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Ngao Tông đang định ra lệnh cho Cửu Âm không được tấn công thì con quái vật này lại tự mình thu lại tư thế công kích, cúi đầu đánh giá Triệu Linh Nhi đang đến gần, dường như rất hứng thú với nàng.

"Xì xì!" Cửu Âm lượn vòng quanh Triệu Linh Nhi, dường như

cực kỳ hứng thú với nàng, Triệu Linh Nhi cũng không hề sợ hãi, cũng tò mò nhìn Cửu Âm.

"Nó sẽ không tấn công ta chứ?" Lý Tiêu Dao nhìn thân thể khổng lồ của Cửu Âm, không khỏi rùng mình một cái, bây giờ trong đầu hắn toàn là hình ảnh độc dịch của Cửu Âm có thể ăn mòn con người thành vũng máu trong nháy mắt.

Cuối cùng Cửu Âm dừng lại, cùng Triệu Linh Nhi nhìn nhau, dường như cả hai đều muốn nhìn ra điều gì đó từ trong mắt đối phương.

"Thật kỳ lạ…" Triệu Linh Nhi đưa tay ra vuốt ve thân thể Cửu Âm, con quái vật cũng không tấn công nàng, ngược lại còn buông bỏ mọi cảnh giác, cúi đầu đến gần Triệu Linh Nhi.

Nàng cảm thấy, mình và Cửu Âm dường như có một loại cảm giác thân thiết bẩm sinh, nhưng rõ ràng hai người không phải cùng một loài.

"Chẳng lẽ trên người nàng có thứ gì đó có thể hấp dẫn nó?" Ngao Tông cũng có chút tò mò.

Những vật ngoài thân mà Triệu Linh Nhi mang theo không nhiều, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có hài cốt của các tiền bối trên Tiên Linh Đảo, nhưng Cửu Âm rõ ràng không hứng thú với những thứ đó.

Thứ duy nhất nó hứng thú chỉ là bản thân Triệu Linh Nhi.

"Xin lỗi nhé... ta không thể ở lại đây với ngươi được, ta phải đến Nam Chiếu quốc để đưa đồ, sau này nếu có cơ hội ta sẽ đến thăm ngươi." Triệu Linh Nhi vuốt ve đầu lâu của Cửu Âm, nhẹ giọng nói.

Cửu Âm tỏ ra có chút mất mát, nhưng nó xoay người rời đi, chui vào trong rừng rậm rồi biến mất không thấy.

Sau trận chiến hôm nay, Cửu Âm cũng trở nên cảnh giác hơn với

con người, e rằng không lâu sau nó cũng sẽ rời khỏi nơi này.

Ngao Tông nhìn Cửu Âm rời đi, trong lòng bỗng có chút nghi hoặc, tu vi của con vật này còn không tính là cao, nuốt nội đan của nó sao có thể đạt được sức mạnh gần như "thần", đây là tu vi gì chứ?

Xem ra, đây cũng chỉ là lời nói dối do con người thời thượng cổ bịa ra để đối phó với những hung thú thượng cổ đó, chỉ để thu hút nhiều cường giả hơn đi tấn công, giết chết chúng.

"Chúng ta đi thôi.

Sáng mai lên thuyền đi Nam Chiếu quốc, dù sao đám tín đồ Bái Nguyệt giáo này cũng đã bị dọn dẹp sạch sẽ rồi." Ba người Ngao Tông quay trở lại thành Hải Châu.

Mặc dù cuộc đột kích của Cửu Âm khiến cả thành Hải Châu tổn thất vô cùng nặng nề, nhưng bến tàu vẫn hoạt động bình thường, cả người và hàng hóa đều liên tục qua lại.

Chỉ là số người đi thuyền rời đi cũng ngày càng nhiều, hiển nhiên họ đều cho rằng thành Hải Châu tiếp theo sẽ liên tục bị Cửu Âm tấn công, không ai muốn sống dưới sự uy hiếp của hung thú này.

Nhóm Ngao Tông nhân đó lên thuyền rời đi, người trong thành tự nhiên không thể biết rằng, một lượng lớn tín đồ Bái Nguyệt giáo đã bị chôn vùi trong ngọn núi phía sau vào ngày hôm trước....

Nam Chiếu quốc nằm ở cực nam của toàn bộ đại lục Thăng Long, đi đường biển là gần nhất, nhưng toàn bộ nam đại lục không phải đều thuộc về Nam Chiếu quốc.

Trong nam đại lục, những vùng đất có khí hậu thích hợp nhất, phù hợp cho việc canh tác, phần lớn vẫn bị người Thăng Long chiếm giữ, ngược lại những vùng rừng rậm có khí hậu ẩm ướt, chướng khí lan tràn mới thuộc về Nam Chiếu quốc.

Đương nhiên, những vùng đất này đều là những nơi mà người Thăng Long không thèm khống chế, vì vậy Nam Chiếu quốc mới có thể lập quốc và tồn tại trong rừng rậm cho đến ngày nay.

Trước tiên họ đến một thành trì của người Thăng Long, nơi đây cách biên giới Nam Chiếu quốc một đoạn.

Nhưng trong thành lại có thể thấy những người trông giống người Nam Chiếu quốc, những người này cố tình ăn mặc khác biệt với người Thăng Long, để dễ phân biệt.

"Thành của người Thăng Long thực sự cho phép người Nam Chiếu quốc vào sao?

Chẳng lẽ không có đối đầu gay gắt với họ?" Ngao Tông không ngờ hai bên có thể cùng tồn tại trong một thành phố.

"Cấm người Thăng Long vào Nam Chiếu quốc, chẳng qua chỉ là hành vi đơn phương mà thôi, thành trì của người Thăng Long trước nay vẫn không từ chối người ngoài, chỉ là những người đó lòng mang thù hận không chịu buông bỏ." Lý Tiêu Dao nhìn những người Nam Chiếu quốc đầy đường, trong lòng không vui.

Sau khi liên tiếp xung đột với Bái Nguyệt giáo trong thời gian ngắn, Lý Tiêu Dao có thể nói là tràn đầy căm ghét đối với người Nam Chiếu quốc.

Bây giờ nhìn những người này, ai nấy đều có vẻ lòng mang ý xấu, lúc nào cũng như muốn tìm chuyện.

Đúng lúc này, mấy người Nam Chiếu quốc đi cùng nhau cứ cố ý hoặc vô ý nhìn chằm chằm vào nhóm bọn họ, và còn cố tình bám theo.

"Mấy người này muốn làm gì?" Lý Tiêu Dao không vui, không khỏi nắm chặt chuôi kiếm, định bụng làm một trận, nhưng Ngao Tông lại ra hiệu không cần thiết.

“Mấy kẻ đó không chủ động tìm đến thì thôi.” Ngao Tông không muốn lãng phí thời gian với mấy con tôm con tép, có lẽ họ chỉ đơn thuần căm ghét tu sĩ Thăng Long mà thôi.

“Con hiểu rồi sư phụ, nếu chúng dám đến gần nói chuyện với con nửa lời, con sẽ lập tức ra tay thu thập chúng!” Lý Tiêu Dao bất bình nói.

Tên nhóc này vốn không phải hạng thích gây sự, chỉ là sau những trải nghiệm mấy ngày nay, hắn thực sự căm hận Nam Chiếu quốc, nơi khởi nguồn của Bái Nguyệt giáo.

“Cứu mạng!

Cứu mạng!” Bỗng nhiên, phía nam thành vang lên tiếng kêu cứu dồn dập hoảng hốt, hai người ăn mặc rách rưới, khắp người đầy vết thương hoảng sợ bỏ chạy, và kêu cứu với bất kỳ ai họ thấy trên đường.

“Trời ơi!

Chương 1152

Con mụ sát tinh đó lại đến rồi!" "Mau đi!

Mau đi!" Hầu như mọi người đều tránh xa như tránh ôn thần, hai người trong lúc tuyệt vọng liền chạy về phía Ngao Tông, định lao lên ôm lấy đùi hắn.

"Tránh ra!" Ngao Tông cau mày, lập tức vung tay, một bức tường không khí vô hình hiện ra trước mặt, cứng rắn chặn hai người đó lại.

"Đại nhân, cầu xin ngài cứu chúng tôi với, chúng tôi sắp mất mạng rồi!" Hai người dường như thấy Ngao Tông có pháp thuật, vội quỳ xuống đất liên tục dập đầu cầu cứu hắn.

"Tại sao?" Ngao Tông cau mày, ngay sau đó liền nghe một tiếng hét giận dữ: "Hóa ra hai tên khốn các ngươi ở đây!" Theo tiếng nhìn lại, một nữ tử rút kiếm ra khỏi vỏ, mặt đầy vẻ giận dữ đang đuổi giết hai người.

Nữ tử này trông cũng khá xinh đẹp, nhưng không biết tại sao lại mặt đầy sát khí đằng đằng, khiến cho chút thiện cảm duy nhất mà dung mạo của nàng mang lại cho người khác tan biến sạch sẽ, hoàn toàn là một con dạ xoa hung ác.

"Cứu tôi!

Đại nhân!

Bảo tôi làm gì cũng được!" Hai người sợ đến mức hồn bay phách lạc, vội trốn sau lưng Ngao Tông không chịu đi, nữ nhân kia thấy vậy tưởng Ngao Tông giúp đỡ, liền dùng kiếm chỉ vào hắn: "Đừng cản đường!

Chuyện này không liên quan đến ngươi!" Ngao Tông đương nhiên

không thèm để ý đến nữ nhân này, nhưng lúc này nàng ta lại dám dùng kiếm chỉ vào hắn, khiến Ngao Tông trong lòng có chút không vui.

Nữ nhân này có chút không biết sống chết.

"Nếu ta không tránh, ngươi định làm gì?" Ngao Tông vung tay, thanh kiếm trong tay nữ nhân kia trong nháy mắt vỡ nát thành bụi, khiến nàng kinh hãi lùi lại liên tục, càng không thể tin được mà nhìn Ngao Tông!

"Ngươi... là tu sĩ?

Nhưng tu sĩ cũng không cần thiết phải xen vào chuyện của ta chứ, không liên quan đến ngươi.

Hơn nữa hai tên này cũng đáng đời!" Nữ nhân kia sau khi thấy sự lợi hại của Ngao Tông thì rõ ràng có chút sợ hãi, nhưng vẫn không chịu lùi bước.

"Lần sau trước khi nói chuyện với người khác, nhớ học cách khách sáo một chút!" Ngao Tông không muốn nói nhảm với nàng ta, búng ngón tay bắn ra một luồng chân khí, nữ tử kia lập tức bị đánh bay ra ngoài, đập đầu vào một quầy hàng ven đường rồi ngất đi.

Nếu không phải thấy nàng ta là phụ nữ, Ngao Tông thật sự đã để lại trên người nàng vài vết thương tật.

"Đa tạ đại nhân ra tay tương trợ!" Hai người kia thấy ác nữ bị đánh ngất, vô cùng cảm kích liên tục cảm ơn Ngao Tông.

"Nữ nhân đó thật quá đáng!" Hai người gần như vừa khóc vừa tố cáo hành vi độc ác của nữ nhân này với Ngao Tông.

Hóa ra nàng ta là con gái của nhà họ Lâm, một gia đình lớn trong thành, tên là Lâm Nguyệt Như, hai người họ là khách khanh của nhà họ Lâm.

Danh nghĩa là khách khanh, thực tế cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu, hai người có chút võ công, ở nhà họ Lâm cũng làm chân bảo vệ.

Nhưng đại tiểu thư nhà họ Lâm lại không phải là một người yên phận, suốt ngày cầm kiếm đi khắp nơi khiêu khích người khác đánh nhau, trong phủ không biết có bao nhiêu khách khanh bị nữ nhân này đánh bị thương, có người không chịu nổi đã chủ động rời khỏi phủ.

Mấy ngày gần đây, hai người họ đã trở thành mục tiêu của Lâm Nguyệt Như, không chỉ bị đánh bầm dập, thực sự không chịu nổi nên mới trốn ra ngoài.

"Vậy tại sao hai người không cho cô ta một bài học nhớ đời?" Lý Tiêu Dao không hiểu.

Một trong hai người thở dài một hơi, "Võ công của nữ nhân đó thực sự lợi hại, hai người chúng tôi đều không phải là đối thủ.

Mà cho dù có đánh thắng được, đó là đại tiểu thư nhà họ Lâm, chúng tôi nào dám trêu vào!" "Ân nhân, ngài nghe tôi khuyên một câu, mau rời khỏi đây đi, nếu không nữ nhân đó sau khi quay về thêm dầu thêm mắm kể lại với cha cô ta, ngài sẽ gặp đại họa đó." Ngao Tông nào có để tâm đến chuyện này, chỉ thản nhiên nói: "Hai người nếu muốn sống thì tốt nhất mau đi đi, ta đoán sau khi nữ nhân đó tỉnh lại, việc đầu tiên là tìm hai người để trút giận, mạng sống quan trọng hơn chứ." "!" Hai người nhìn nhau, trong lòng đầy bi ai.

Lại phải đi nơi khác kiếm sống rồi.

Nhưng hai người kia vừa mới đi, ngay sau đó một đám đông gia đinh và khách khanh cầm đao kiếm đã đuổi theo, vây chặt nhóm Ngao Tông ở giữa!

"Ngươi vừa mới đánh bị thương tiểu thư, bắt ngươi về gặp lão thái công, nhất định phải xử lý ngươi một trận ra trò mới được!"

“Không biết trời cao đất rộng, tiểu thư là người ngươi có thể trêu vào sao!” Đám gia đinh ai nấy đều hung thần ác sát, dường như hoàn toàn quên mất những lần bị tiểu thư bắt nạt trước đây.

Chỉ nghĩ đến việc bắt Ngao Tông giao cho lão gia để lập công.

“Quên mất nữ nhân đó đã bắt nạt các ngươi thảm thế nào rồi sao?” Ngao Tông thản nhiên liếc nhìn một vòng, “Xem ra làm chó cho nhà họ Lâm cũng quen rồi, lúc này còn nghĩ đến chuyện đi lập công?” Lời nói của hắn khiến mọi người không nói nên lời, nhưng vẫn cứng đầu làm ra vẻ chuẩn bị tấn công, ai cũng thấy Ngao Tông không phải người tầm thường, không ai dám lên trước chuốc lấy xui xẻo, đều hy vọng người khác ra tay trước.

“Chư vị, đều là khách khanh của nhà họ Lâm, ở đây lấy đông hiếp yếu không hay cho lắm!” Bỗng nhiên, một tiếng quát bất mãn vang lên.

Ngao Tông vốn đang suy tính trong lòng làm sao để lấy mạng những người này, lại không ngờ có người ra mặt giải vây cho mình.

Chỉ thấy đám gia đinh đang vây quanh lần lượt tản ra, một nam tử trông có vẻ thư sinh nho nhã từ trong đó bước ra, mặt đầy vẻ giận dữ, “Lâm lão gia đã dặn dò rõ ràng, không được theo tiểu thư đi gây chuyện, tại sao hôm nay lại ở đây lấy đông hiếp yếu!” “Còn không mau lui ra cho ta!” Mọi người dường như kiêng dè nam tử thư sinh này, lần lượt cúi đầu nhường đường, nhưng Lý Tiêu Dao lại bất mãn, “Này, ngươi vừa rồi không phải muốn đánh với ta một trận sao!” Không biết tại sao Lý Tiêu Dao lại có một cảm giác ghét bỏ khó hiểu đối với nam tử thư sinh này, thấy hắn ra mặt giải vây trong lòng càng không vui.

Huống chi nếu thực sự đánh nhau, Lý Tiêu Dao tự tin với công lực hiện tại của mình đối phó với đám người thường này cũng dư sức,

cần gì người khác giải vây.

"Tên nhóc kia chắc là chán sống rồi, Lưu thiếu gia chủ động cứu ngươi mà không biết điều!" Đám gia đinh vốn bị khuyên lui trong lòng đã không vui, bây giờ thấy Lý Tiêu Dao dám khiêu khích, lập tức có cớ để tiếp tục ra tay!

"Làm gì vậy!" Nam tử kia thấy mọi người định xông lên, không khỏi hoảng hốt, nhưng lần này đám gia đinh căn bản không để ý đến hắn.

"Lưu thiếu gia, ngài vốn không phải người của phủ họ Lâm chúng tôi, vừa rồi tôi đã nể mặt ngài, chỉ là ba người này không biết điều, tôi sẽ thay ngài dạy dỗ họ một trận!" Một gã gia đinh khí thế hung hăng vung gậy, rõ ràng muốn đánh một trận lớn, mặc cho nam tử họ Lưu kia khuyên can thế nào cũng không ai để ý.

"Lý Tiêu Dao, đám phàm nhân này cùng lắm chỉ có chút võ công, đối phó chúng không thành vấn đề chứ?" Ngao Tông không có nhiều hứng thú với đám ngu xuẩn bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh này, thu thập phàm nhân quả thực làm bẩn tay hắn.

"Yên tâm!" Lý Tiêu Dao cười khẩy, sau đó đột nhiên rút kiếm ra, từ khi có được kiếm Trạm Lư, hắn chưa có dịp đánh một trận cho đã tay.

"Nhìn cho kỹ đây, các ngươi!" Lý Tiêu Dao hét lên một tiếng kỳ quái, tên nhóc này không chút kiêng dè lao vào đám đông vung kiếm chém loạn!

Đám phàm nhân chỉ có chút võ công này làm sao là đối thủ của Lý Tiêu Dao đã bước vào cảnh giới tu chân, gậy gộc dưới lưỡi kiếm của Lý Tiêu Dao còn yếu hơn cả đậu hũ, chỉ trong nháy mắt đã bị Lý Tiêu Dao chém ngã một mảng!

Lý Tiêu Dao cố tình dùng pháp lực phong bế lưỡi kiếm nên không có ai chết dưới kiếm, tuy muốn đánh một trận lớn, nhưng hắn không muốn giết người.

Nam tử họ Lưu kia ở không xa nhìn Lý Tiêu Dao đại triển thần uy, chấn động đến mức khó tin, tên Lý Tiêu Dao này cũng quá lợi hại rồi!

Chỉ trong thời gian một nén nhang, đám gia đinh đã nằm la liệt trên đất, không còn một ai có thể đứng dậy.

"Còn muốn đánh nữa không, các ngươi!" Lý Tiêu Dao đánh đến trong lòng sung sướng, tiến lên đạp lên ngực một tên gia đinh, tên kia đau đến mức kêu oai oái, "Đại gia tha mạng!

Đại gia tha mạng!" "Được rồi, Lý Tiêu Dao." Ngao Tông ra lệnh, Lý Tiêu Dao lập tức thu kiếm vào vỏ, lùi về sau lưng Ngao Tông.

"Cút hết đi!" Ngao Tông thản nhiên quát một tiếng, đám người kia sợ đến mức bò lết trên đất, chạy trối chết.

Đương nhiên lúc đi vẫn không quên mang theo đại tiểu thư họ Lâm đang hôn mê.

Nam tử họ Lưu kia tiến lên hành lễ với Ngao Tông, "Không ngờ võ công của các vị lại cao cường như vậy, thế cũng tốt, đỡ bị đám côn đồ này bắt nạt." Ngao Tông trên dưới đánh giá nam tử một lượt, lập tức phát hiện người này che giấu sâu hơn vẻ bề ngoài.

Nhìn qua chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, nhưng trong cơ thể lại có nội lực vô cùng hùng hậu, rõ ràng là một cao thủ võ lâm đã tu hành nhiều năm.

Nội lực mơ hồ có dấu hiệu chuyển hóa thành linh lực, dường như sắp bước vào ngưỡng cửa tu hành.

Chỉ không biết tại sao lại giả vờ yếu đuối như vậy.

“Chút công phu mèo cào của đồ đệ ta, không đáng vào mắt.” Ngao Tông thản nhiên nói, “Nếu vừa rồi ngài chịu ra tay giúp đỡ, cũng không đến nỗi phải đánh lâu như vậy.” Đồng tử của nam tử họ Lưu đột nhiên co lại, hắn càng cảm thấy Ngao Tông dường như đã phát hiện ra điều gì đó trên người mình.

“Ha ha, các hạ nói đùa rồi.

Ta chỉ là một thư sinh văn nhược, có thể giúp được gì chứ?

Chương 1153

À phải, ta tên là Lưu Tấn Nguyên, trưởng tử nhà họ Lưu trong thành.” Nam tử tự giới thiệu, dường như cố ý lảng tránh chủ đề của Ngao Tông.

Ngao Tông đương nhiên lười dây dưa với hắn quá lâu về phương diện này, dù sao cũng không liên quan đến mình.

“Cáo từ.

Ngoài ra cảm ơn ngài vừa rồi đã ra tay tương trợ.” Ngao Tông khẽ gật đầu với hắn, sau đó định rời đi.

“Đợi đã.

Ta thấy ba vị chắc không phải người bản địa, là từ nơi khác đến?” Lưu Tấn Nguyên bỗng nhiên gọi Ngao Tông lại, “Nếu cần giúp đỡ, có lẽ ta có thể dùng tài nguyên của nhà họ Lưu để giúp đỡ?” “Tốt bụng vậy sao?

Chúng ta chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, hà tất phải giúp đỡ như vậy?” Lý Tiêu Dao hỏi Lưu Tấn Nguyên với vẻ đầy ẩn ý, trong lời nói có chút mỉa mai.

“Ha ha, vừa rồi vốn định giúp đỡ mấy vị, nhưng thực lực không đủ nên không giúp được gì, thực sự trong lòng có chút áy náy.

Nhưng nếu có chuyện khác cần giúp đỡ, ta nhất định không từ chối!” Lưu Tấn Nguyên vỗ ngực nói.

“Sẽ tốt bụng vậy sao?” Lý Tiêu Dao thầm mỉa mai.

Lưu Tấn Nguyên dường như hoàn toàn không để tâm đến sự mỉa mai ngầm của Lý Tiêu Dao, chỉ cười nói: “Các vị định đến Nam Chiếu quốc?” Lý Tiêu Dao không khỏi sững sờ, “Sao ngươi biết?”

“Nơi đây là nơi tiếp giáp giữa Thăng Long và Nam Chiếu quốc, hầu hết người ngoài đến đây đều là để đến Nam Chiếu quốc.

Nhưng muốn vào Nam Chiếu quốc không phải là chuyện dễ, người dân ở đó rất bài ngoại.” “Nếu ai chưa được phép mà vào Nam Chiếu quốc, chắc chắn sẽ bị bắt và giết tại chỗ, không cho cơ hội tranh cãi.” Lý Tiêu Dao không để tâm mà hừ một tiếng, dù sao có Ngao Tông ở đây, hắn không tin đám người đó có thể chống lại Ngao Tông.

“Ngao Tông ca ca...” Triệu Linh Nhi bỗng nhiên tiến lên nắm lấy tay Ngao Tông, vẻ mặt mơ hồ lộ ra một tia cầu khẩn.

Ngao Tông lập tức hiểu ý của Triệu Linh Nhi, nàng không hy vọng hắn sẽ đánh một trận lớn ở biên giới Nam Chiếu quốc, giết người vô số.

Dù sao chuyến đi này là để đưa hài cốt của các tiền bối vào Nam Chiếu quốc, nếu ở quê hương của các tiền bối mà gây ra cảnh máu chảy thành sông thì thực sự quá bất kính.

“Cũng được.” Ngao Tông khẽ gật đầu, hiểu ý của Triệu Linh Nhi, “Như vậy, ngươi có thể giúp chúng ta vào Nam Chiếu quốc không?” Lưu Tấn Nguyên cười mà không nói, gật đầu.

“Bớt nói nhảm đi!

Giúp được thì nói giúp được, không giúp được thì nói không, ở đây úp úp mở mở làm gì!” Lý Tiêu Dao lập tức có chút bất mãn, nếu không phải Ngao Tông ở đây, hắn thật sự đã tiến lên túm cổ áo tên này.

“Vị huynh đệ này đừng vội, hay là trước tiên theo ta về phủ họ Lưu, tự nhiên sẽ có cách đưa các vị vào Nam Chiếu quốc.

Yên tâm, sẽ không có hại cho các vị đâu.” Lý Tiêu Dao vẻ mặt có chút khinh thường, rõ ràng không tin tưởng Lưu Tấn Nguyên, nhưng

hiện tại cũng không có cách nào hòa bình vào Nam Chiếu quốc.

"Nếu ngươi có cách, ta có thể theo sự sắp xếp của ngươi.

Nếu khả thi, ta sẽ cho ngươi báo đáp." Ngao Tông vì cân nhắc đến Triệu Linh Nhi, liền đồng ý.

Nếu Lưu Tấn Nguyên giở trò, Ngao Tông tự nhiên cũng có cách đối phó, chẳng lẽ người này có thể lật trời sao?

Lưu Tấn Nguyên không khỏi cười, "Các hạ nói đùa rồi, ta giúp đỡ chỉ là xuất phát từ lòng nhiệt tình mà thôi, không cần báo đáp gì cả." Lý Tiêu Dao nói giọng âm dương quái khí: "Yên tâm, sư phụ ta biết ngươi không thiếu tiền, báo đáp mà người cho ngươi tuyệt đối không phải bao nhiêu tiền cũng có thể mua được!" Lưu Tấn Nguyên hoàn toàn không để tâm, tên này dường như căn bản không biết tức giận, vẫn cười tủm tỉm dẫn đường đưa mọi người đến phủ đệ nhà họ Lưu.

Phủ đệ nhà họ Lưu nằm ở khu nam thành của thành biên thùy này, nhà cửa rất lớn và hùng vĩ, thậm chí ở hậu hoa viên còn xây một hòn non bộ lớn bằng một nửa khu dân cư.

Trong thành biên thùy, nhà họ Lưu và nhà họ Lâm mỗi nhà chiếm một nửa sản nghiệp và đất đai, có thể nói là người thực sự kiểm soát thành, ngay cả quan phủ cũng phải nể mặt mấy phần.

Sau khi đến phủ đệ nhà họ Lưu, Lưu Tấn Nguyên rất nể mặt, sắp xếp phòng khách sang trọng nhất trong phủ để Ngao Tông và những người khác ở lại.

Tất cả thị vệ và người hầu trong phủ đều vô cùng kinh ngạc, mấy người khách lạ mặt phong trần trông không có vẻ gì quan trọng, tại sao lại phải đối đãi long trọng như vậy?

Sau khi ổn định chỗ ở, Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi đều có chút bất an, ngay cả Triệu Linh Nhi có kinh nghiệm giang hồ nông cạn nhất

cũng biết, sự nhiệt tình của Lưu Tấn Nguyên có chút kỳ lạ.

"Ngao Tông ca ca, chúng ta quả nhiên nên cẩn thận hơn đúng không?

Hắn có muốn hãm hại chúng ta không?" Triệu Linh Nhi có chút lo lắng.

"Ta đã sớm nhìn ra người này không phải người tốt.

Sư phụ, con cũng cảm thấy chúng ta không nên nghe theo sự sắp xếp của hắn." Lý Tiêu Dao càng không yên tâm.

Ngao Tông không khỏi cười, "Lý Tiêu Dao, bây giờ ngươi cũng là một tu sĩ, sao lại sợ mấy người phàm trần rồi?

Tạm thời xem hắn có cách nào giúp chúng ta không, báo đáp sẽ không thiếu.

Nói cách khác, nếu hắn có ý đồ xấu với chúng ta, chẳng lẽ ta không có cách nào thu dọn cục diện?" Lý Tiêu Dao nghẹn lời, lời của Ngao Tông quả thực rất có lý.

Ngao Tông lại hỏi: "Ta thấy ngươi từ đầu đã rất ghét Lưu Tấn Nguyên, tại sao vậy?

Ngươi nhìn ra manh mối gì từ hắn sao?" Với trình độ hiện tại của Lý Tiêu Dao, tuyệt đối không thể nhìn ra bí mật ẩn giấu trên người Lưu Tấn Nguyên.

"Con không biết.

Cứ như trên người tên đó có một loại khí tức khó phát hiện, khiến người ta dễ sinh lòng chán ghét.

Mà tên đó rõ ràng cũng không có ý tốt gì!" Lý Tiêu Dao nói thẳng thừng.

Triệu Linh Nhi nghe vậy lại cười, "Như vậy, ngươi chỉ dựa vào

trực giác mà ghét người ta?

Cũng quá kỳ lạ rồi." Lý Tiêu Dao lại gãi đầu, lẩm bẩm: "Không kỳ lạ chút nào, trực giác của ta trước nay vẫn rất chuẩn…" "Tóm lại, cứ xem Lưu Tấn Nguyên tiếp theo sắp xếp thế nào đã." Ngao Tông thản nhiên.

Lý Tiêu Dao lại khó có thể yên tâm như Ngao Tông, mượn cớ ra ngoài đi dạo, thực tế vừa ra khỏi cửa đã nhảy lên mái nhà, lặng lẽ di chuyển trên mái nhà để tìm Lưu Tấn Nguyên.

Hắn không yên tâm về người này, cho rằng hắn nhất định đang âm mưu gì đó....

Cùng lúc đó, Lưu Tấn Nguyên đang ở sảnh đường cùng quản gia thương nghị công việc.

Lúc này hắn hoàn toàn không biết, Lý Tiêu Dao đang ẩn nấp trên mái nhà, cẩn thận lắng nghe cuộc đối thoại của họ.

"...Sắp xếp cho rõ ràng một chút, muốn vào Nam Chiếu quốc chỉ có những 'xà đầu' đó mới giải quyết được, đừng sợ tốn nhiều bạc, nhất định phải làm cho thỏa đáng!

Những vị khách này rất quan trọng với ta!" Lưu Tấn Nguyên vẻ mặt nghiêm túc sắp xếp, quản gia nghe vậy liên tục gật đầu.

"Thiếu gia, ta có chút không hiểu, những người này không phải là người ngoại hương bình thường, tại sao ngài lại coi trọng họ như vậy?" Sau khi Lưu Tấn Nguyên giao phó xong, quản gia không hiểu hỏi.

Lưu Tấn Nguyên vẻ mặt có chút bất mãn, "Họ là khách của ta, chỉ riêng điểm này là đủ rồi!

Báo cho trên dưới trong phủ, không ai được bất kính với khách!

Nếu để ta biết được, chắc chắn sẽ bị trừng phạt!" Quản gia thấy Lưu Tấn Nguyên có chút tức giận, không khỏi cúi đầu đáp lời, sau đó vội vàng lui ra khỏi sảnh đường.

Lý Tiêu Dao quan sát âm thầm trên mái nhà thấy cảnh này, trong lòng vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ Lưu Tấn Nguyên thật sự tốt với họ hết lòng, không tính toán báo đáp?

Mình đã nghĩ nhiều rồi sao?

"Tên này chẳng lẽ thật sự là người nhiệt tình…" Lý Tiêu Dao nghĩ thầm, nhưng hắn đã rời đi, trong lòng nghi ngờ đối với Lưu Tấn Nguyên cũng giảm đi không ít.

Nhưng Lý Tiêu Dao không biết rằng, ngay khoảnh khắc hắn rời đi, ánh mắt của Lưu Tấn Nguyên đã hướng về phía mái nhà, khinh thường cười lạnh một tiếng.

Chương 1154

Hắn đã phát hiện ra sự tồn tại của Lý Tiêu Dao từ đầu, tên nhóc đó còn tưởng mình ẩn nấp rất kỹ....

Ba người ở lại phủ đệ liên tiếp hai ngày, nhưng vẫn không thấy Lưu Tấn Nguyên nhắc đến chuyện đưa họ vào Nam Chiếu quốc.

Lý Tiêu Dao tìm Lưu Tấn Nguyên chủ động đề cập, thậm chí còn nói sẽ cho hắn báo đáp, nhưng câu trả lời của hắn chỉ là đám "đầu rắn địa phương" chưa lo lót xong, cần thêm chút thời gian.

"Không cần vội, ta đang phân phó người làm việc, lo lót cũng cần không ít thời gian, xin các vị cứ yên tâm." Lý Tiêu Dao lúc này không còn nghi ngờ Lưu Tấn Nguyên nhiều nữa, nghe vậy cũng yên tâm.

Lúc hắn định quay về thì bỗng nghe thấy bên ngoài phủ đệ có tiếng ồn ào vô cùng.

Vẻ mặt Lưu Tấn Nguyên lập tức thay đổi, "Con mụ điên đó, thật sự đến tận cửa gây sự rồi!" "Mụ điên?

Chuyện gì vậy?" Lý Tiêu Dao lập tức truy hỏi.

Lưu Tấn Nguyên khẽ lắc đầu, "Còn không phải là Lâm Nguyệt Như, con mụ điên đó!

Mấy ngày trước bị Ngao tông các hạ đánh ngất, sau khi tỉnh lại cứ ngang ngược vô lý đến phủ họ Lưu ta đòi người, ta sao có thể đồng ý?" "Không ngờ, hôm nay còn không nói lý lẽ mà đánh đến tận cửa, tuyên bố muốn bắt tất cả chúng ta đi!" Lý Tiêu Dao nghe vậy lập tức nổi giận đùng đùng, rõ ràng là nữ nhân đó khiêu khích trước, Ngao Tông đã nương tay với nàng ta, giờ còn đến tận cửa gây sự!

"Để ta thu thập cô ta!" Lý Tiêu Dao thậm chí không thèm báo cho

Ngao Tông, hắn tin mình có thể dễ dàng hạ gục con mụ điên đó.

Lưu Tấn Nguyên thấy không cản được Lý Tiêu Dao, cũng đành mặc kệ.

Lúc này, bên ngoài cửa phủ họ Lưu, đám gia đinh như lâm đại địch đứng canh ở cửa lớn, nhưng kẻ địch họ phải đối phó chỉ có một mình Lâm Nguyệt Như.

"Ta nói lần cuối cùng!

Tránh ra, ta không muốn động thủ với những người không liên quan!" Lâm Nguyệt Như mày liễu dựng đứng, ra lệnh cho đám gia đinh.

Đám gia đinh tự nhiên không dám động thủ với nàng ta, đó là đại tiểu thư nhà họ Lâm, đánh bị thương rồi ai có thể gánh vác hậu quả chứ!

"Đại tiểu thư, về đi, hôm nay chúng tôi không thể để cô vào phủ họ Lưu." Quản gia cứng rắn nói.

"Tốt, vậy hôm nay ta sẽ đánh cho các ngươi một trận ra trò, rồi xông vào tóm cổ mấy tên khốn đó ra!" Lâm Nguyệt Như nổi giận đùng đùng, liền rút kiếm xông về phía đám gia đinh!

"Nữ nhân này điên rồi sao?!" Ai cũng không ngờ nàng ta lại xông lên với bộ dạng liều mạng, mọi người sợ đến mức lùi lại, chỉ sợ không cẩn thận làm bị thương Lâm Nguyệt Như!

Nhưng chưa kịp xông vào phủ đệ, nàng ta bỗng đâm phải một bức tường vô hình và bị bật ngược ra, chỉ còn lại cảm giác đầu óc quay cuồng, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

"Ai... ai cản đường bản tiểu thư..." Lâm Nguyệt Như cắn răng chống đỡ cơ thể, lúc định thần lại thì phát hiện trước mặt không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người, vừa vặn chặn ngay cửa phủ

đệ.

“Là ngươi?!” Lâm Nguyệt Như nhìn thấy người đó thì hơi sững sờ, sau đó nổi giận đùng đùng, lại rút kiếm đâm tới!

Người trước mặt nàng ta cả đời này khó quên, chính là người mấy ngày trước đã đánh nàng ngất đi trên phố, Ngao Tông!

Nhưng mũi kiếm của nàng ta cách Ngao Tông ba thước thì không thể tiến thêm nửa tấc, thậm chí cả cơ thể cũng không thể động đậy mảy may, hoàn toàn giống như một pho tượng gỗ.

“Ngươi đã làm gì ta?!” Lâm Nguyệt Như giận dữ tột độ, nữ nhân này bây giờ không có một chút sợ hãi nào.

Ngao Tông nhàn nhạt nói: “Ta trước đó đã tha cho ngươi một mạng, sao ngươi cứ phải tự tìm đến cái chết?” “Từ nhỏ đến lớn, chưa có bất kỳ ai dám đánh ta giữa thanh thiên bạch nhật!

Ngay cả cha ta cũng không!

Ngươi lại đánh ta ngất đi giữa phố, ta, ta…” Lâm Nguyệt Như vừa giận dữ nói, vừa không kìm được mà rơi nước mắt, sau đó tủi thân khóc lớn.

“…” Đám gia đinh thấy cảnh này đều sững sờ, đây là lần đầu tiên họ thấy vị đại tiểu thư trời không sợ đất không sợ này lại khóc như một đứa trẻ.

Ngao Tông càng thêm hoang mang, rõ ràng hắn chưa làm gì cả, Lâm Nguyệt Như lại khóc thành ra thế này, để người khác thấy được chắc sẽ tưởng hắn đã làm chuyện gì đó không thể nói với nàng.

Mặc dù vị đại tiểu thư này trông rất xinh đẹp, chỉ cần không mang vẻ mặt giận dữ thì càng hoàn hảo hơn.

“Tại sao ngươi lại đánh ta... trước mặt nhiều người như vậy... hu

hu hu...” Lâm Nguyệt Như càng khóc càng lợi hại, Ngao Tông thấy vậy có chút bất đắc dĩ, liền giải trừ cấm chế trên người Lâm Nguyệt Như, nàng ta liền vứt kiếm xuống đất, ôm mặt khóc nức nở.

“Nha đầu, ngươi thật sự là đại tiểu thư sao?” Ngao Tông không khỏi thở dài.

“Tụ tập ở đây làm gì, về phủ hết đi!” Đúng lúc này, Lưu Tấn Nguyên và Lý Tiêu Dao chạy đến, vừa vặn thấy cảnh này, Lưu Tấn Nguyên thấy đám gia đinh đang xem một cách thích thú, lập tức quát lớn ra lệnh cho tất cả lui đi.

“Là con mụ ác nữ đó?

Sư phụ, sao người lại đánh cô ta khóc vậy?” Lý Tiêu Dao thấy cảnh này liền ghé lại hỏi nhỏ.

“Nói nhảm!

Nếu ta có tâm thu thập nàng ta, bây giờ sớm đã không còn thi thể, còn có sức ở đây khóc sao?” Ngao Tông bực bội nói.

Mặc dù Lâm Nguyệt Như tính tình nóng nảy, nhưng Ngao Tông cũng nhìn ra, nàng ta không phải là kẻ cậy thế bắt nạt người khác, nếu không hôm nay, nàng ta đã không đến một mình.

Với địa vị của nàng, dẫn theo một đám gia đinh đến gây sự cũng không thành vấn đề.

“Lâm đại tiểu thư, hay là vào phủ ta ngồi một lát, ở bên ngoài nếu để người khác thấy e là sẽ làm mất mặt nhà họ Lâm.” Lưu Tấn Nguyên tiến lên khuyên Lâm Nguyệt Như đang khóc lớn.

Nàng ta mới nín khóc, đôi mắt đỏ hoe nhìn về phía Ngao Tông, khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói với Lưu Tấn Nguyên: “Đừng để hắn đi.” Lưu Tấn Nguyên khẽ cười, “Yên tâm, họ đều là khách quý của ta.”...

Lưu Tấn Nguyên đặc biệt mời mọi người vào phủ khoản đãi, Lâm Nguyệt Như tuy không khóc nữa, nhưng ánh mắt của nàng ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Ngao Tông, không hề rời đi.

Dường như sợ rằng nếu ánh mắt dời đi, giây tiếp theo Ngao Tông sẽ biến mất.

"Tên nam nhân này thật kỳ lạ, trông không có chút võ công nào, nhưng luôn có thể chế ngự được mình.

Chẳng lẽ là tu sĩ?

Mà nhìn dung mạo và khí chất cũng khá xuất chúng…" Suy nghĩ trong lòng Lâm Nguyệt Như dần dần đi chệch hướng.

Lưu Tấn Nguyên nói với mọi người: "Các vị, chuyện mấy ngày trước chỉ là một hiểu lầm.

Ngao tông các hạ cũng không cố ý làm bị thương cô, Lâm đại tiểu thư.

Bây giờ có thể nể mặt ta, chuyện này cứ thế cho qua được không?" Lâm Nguyệt Như hừ một tiếng trong mũi, tuy bề ngoài vẫn tỏ ra bướng bỉnh, nhưng trong lòng đã sớm bỏ qua chuyện này rồi.

Nàng ta có thể thấy, nếu Ngao Tông muốn giết nàng thì dễ như trở bàn tay, nhưng hai lần ra tay đều không lấy mạng nàng, đã là nhân nghĩa tận cùng rồi.

Cứ như vậy, Lâm Nguyệt Như lại có một sự tò mò khó hiểu đối với Ngao Tông, những tu sĩ mà nàng thường gặp đều là những kẻ lòng dạ độc ác với phàm nhân, một khi ra tay có thể giết người thì tuyệt đối không lưu tình.

"Nể mặt ngươi, chuyện này tạm thời cho qua!

Nhưng nếu sau này còn mạo phạm ta nữa, ta… hừm, dù sao cũng

chắc chắn không thể dễ dàng bỏ qua!" Lâm Nguyệt Như giả vờ giận dữ nói.

Biểu hiện của nữ tử này khá thú vị, ngay cả Lý Tiêu Dao cũng nhìn ra chút manh mối, không khỏi cười nói: "Sư phụ, con thấy lời nói của cô nương này có vẻ như có hứng thú với người đó." "Ai có hứng thú với hắn!" Lâm Nguyệt Như lập tức nổi giận đùng đùng, đang định nổi nóng với Lý Tiêu Dao thì quản gia bỗng từ ngoài sảnh đường chạy vào, ghé vào tai Lưu Tấn Nguyên nói nhỏ vài câu, sắc mặt Lưu Tấn Nguyên lập tức lộ vẻ vui mừng.

Chương 1155

"Chư vị, chuyện ở Nam Chiếu quốc đã lo liệu xong, có thể đi rồi!" Chưa đợi Ngao Tông lên tiếng, Lâm Nguyệt Như ở bên cạnh đã kinh ngạc kêu lên: "Các ngươi muốn đi Nam Chiếu quốc!?

Đó không phải là nơi mà người Thăng Long có thể tùy tiện đi lại đâu!" "Đa tạ nhắc nhở." Ngao Tông đứng dậy, "Bây giờ chúng ta có thể lên đường được chưa?" "Đúng vậy.

Các vị mời theo ta!" Lưu Tấn Nguyên không nói nhảm, tự mình dẫn mọi người rời khỏi phủ đệ, và phân phó quản gia chuẩn bị giấy thông hành giả cho mỗi người, cùng nhau đến cửa khẩu Nam Chiếu quốc.

Lâm Nguyệt Như cũng theo sát phía sau, Lưu Tấn Nguyên cũng không ngăn cản, dù sao nữ nhân này cũng không làm hỏng chuyện được.

Biên giới tiếp giáp với Nam Chiếu quốc là một cây cầu phao được xây dựng trên một đầm lầy, đầm lầy phía dưới trải dài hàng chục dặm bốc mùi hôi thối, gần như khắp nơi đều có xương người, xương thú trôi nổi, trông khá kinh người.

"Đầm lầy này người sống gần như không thể đi qua được, phần lớn xương người đều là của những kẻ định lén lút vào Nam Chiếu quốc từ đầm lầy, cuối cùng đều chết ở nơi quỷ quái này." Lưu Tấn Nguyên giới thiệu với nhóm Ngao Tông, "Đương nhiên, ta không có ý dọa các vị.

Ta chỉ muốn nói, đầm lầy rất nguy hiểm." Ngao Tông lơ đãng lắng nghe, rất nhanh trên cây cầu phao đã có một đám binh lính được trang bị đầy đủ đi tới, cảnh giác nhìn họ.

Quản gia lập tức tiến lên, đưa mấy thỏi bạc vào tay thủ lĩnh của đám binh lính đó, ghé vào tai hắn nói nhỏ vài câu, thủ lĩnh kia lập tức thay đổi vẻ mặt lạnh lùng trước đó, cười toe toét.

"Tốt, tốt, tốt.

Nhưng làm xong việc phải nhanh chóng rời đi.

Bị bắt cũng đừng nhắc đến lão tử, nếu không lão tử gặp xui xẻo, các ngươi cũng đừng hòng sống tốt!" Thủ lĩnh nhận bạc, không quên dặn dò quản gia vài câu.

Quản gia liên tục gật đầu, sau đó quay lại trước mặt mọi người, nói rằng bây giờ có thể vào biên giới Nam Chiếu quốc, và nói nhỏ gì đó với Lưu Tấn Nguyên.

"Chư vị, ta chỉ có thể giúp đến đây thôi.

Thân phận của ta khá đặc biệt, không thể cùng các vị vào Nam Chiếu quốc." Lưu Tấn Nguyên có chút áy náy nói với Ngao Tông.

"Không sao, lần này ngươi đã giúp ta không ít.

Cầm lấy thứ này đi." Ngao Tông tiện tay ném một bình ngọc cho Lưu Tấn Nguyên, hắn có chút hoảng loạn đỡ lấy, "Các hạ khách sáo rồi, ta không cần báo đáp, huống hồ những thứ này đối với ta cũng không có tác dụng…" Ngao Tông cười, "Ngươi cứ mở ra xem bên trong, sao biết đối với ngươi không có tác dụng?" Lưu Tấn Nguyên có chút nghi ngờ, mở bình ngọc ra, bên trong lập tức tỏa ra một mùi hương thanh mát sảng khoái tâm can, hít vào phổi lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, tứ chi bách hài đều trở nên thông suốt.

Chỉ thấy bên trong có hai viên thuốc màu trắng sữa, thậm chí toàn thân còn tỏa ra linh lực, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường.

"Cố Bản Đan!" Lưu Tấn Nguyên lập tức hai mắt trợn tròn, giá trị

của thứ này đối với hắn căn bản không thể dùng tiền bạc để đo lường được!

Bây giờ hắn đang ở giai đoạn nhập môn tu hành, rất cần sự trợ giúp của ngoại lực để đột phá chướng ngại, nếu ngộ tính của bản thân không đủ, lại không thể nhờ ngoại lực, e rằng cả đời này cũng không thể đột phá được bình chướng này.

Nhưng có viên đan dược này, đột phá chướng ngại gần như chắc chắn, tâm bệnh đã làm hắn phiền muộn bấy lâu nay có thể giải quyết được rồi!

"Đa tạ...

đa tạ tiền bối..." Lòng bàn tay Lưu Tấn Nguyên hơi run rẩy, thậm chí cách xưng hô với Ngao Tông cũng đổi thành tiền bối, vẻ mặt vừa hoảng sợ vừa vui mừng!

Có thể dễ dàng lấy ra thứ này tặng người, có thể thấy trình độ của Ngao Tông vượt xa hắn!

Thậm chí bước chân của hắn có chút loạng choạng lùi lại mấy bước, một lúc còn nghi ngờ mình đang nằm mơ, không ngờ lại có được bảo vật mà mình hằng mơ ước!

"Lưu Tấn Nguyên, ngươi sao vậy?" Lâm Nguyệt Như lần đầu tiên thấy tên này kích động như vậy, ngày thường Lưu Tấn Nguyên luôn tỏ ra sủng nhục bất kinh mà.

"Không sao!

Không sao!" Lưu Tấn Nguyên hít sâu một hơi, lại hành lễ cảm ơn Ngao Tông, "Ta có mắt không tròng, không biết được trình độ của tiền bối, đã thất lễ nhiều!" "Không cần như vậy, đây vốn là báo đáp mà ta định cho ngươi." Ngao Tông không muốn nói nhảm tiếp, ra hiệu cho Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi đi theo mình vào Nam Chiếu quốc.

“Đợi đã!

Ta cũng muốn đi…” Lâm Nguyệt Như thấy Ngao Tông định rời đi thì lo lắng, vội vàng muốn đi lên cầu phao, nhưng đám binh lính kia lập tức dùng trường mâu chặn lại, “Lui xuống!” Lâm Nguyệt Như lập tức đen mặt, “Ngay cả ta cũng dám cản?

Không muốn tiền sao, nói đi, bao nhiêu tiền để đưa ta đi cùng?” “Con mụ điên này, giết nó cho ta!” Binh sĩ trưởng tức giận hạ lệnh, mấy tên binh lính lập tức giơ trường mâu định đâm, nhưng Lâm Nguyệt Như lại nhanh hơn một bước rút kiếm, lưỡi kiếm chém xuống chém đứt tất cả trường mâu!

Đám binh lính thấy cảnh này đều kinh hãi, lập tức toàn bộ giơ thương đề phòng, binh sĩ trưởng còn sờ vào còi xương bên hông chuẩn bị gọi người đến xử lý Lâm Nguyệt Như.

“Lâm tiểu thư, đừng như vậy!

Số người vào biên giới Nam Chiếu quốc đã thương lượng xong rồi, có trả bao nhiêu tiền cũng vô ích!” Lưu Tấn Nguyên sợ chuyện bị Lâm Nguyệt Như làm hỏng, vội vàng quát bảo nàng quay lại.

Nhưng Lâm Nguyệt Như căn bản không thèm để ý, chỉ dựa vào thanh kiếm trong tay mà hùng hổ, ra vẻ muốn đánh một trận lớn.

“Gây sự đủ chưa?” Lúc này, Ngao Tông lên tiếng, âm thanh vừa lọt vào tai, Lâm Nguyệt Như không khỏi toàn thân chấn động, ngay cả bước chân cũng bất giác dừng lại.

Ngao Tông không định tiếp tục xem vị đại tiểu thư này gây sự nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy dẫn đến nhiều binh lính Nam Chiếu quốc hơn, e là sẽ không thuận lợi nhập cảnh được.

“Ta đã tha cho ngươi một mạng, nhưng nếu còn tiếp tục gây sự, ta ra tay cũng sẽ không lưu tình.” Không biết tại sao, phản ứng đầu tiên

của Lâm Nguyệt Như khi nghe những lời này không phải là sợ hãi, mà là có chút buồn bã, từ tận đáy lòng nàng không muốn Ngao Tông có chút bất mãn nào với mình.

"Ta biết rồi." Lâm Nguyệt Như cúi đầu, không nói một lời mà lui xuống, binh sĩ mới có thể đi qua cầu phao.

Nhìn bóng lưng Ngao Tông rời đi, trong lòng nàng cảm thấy mất mát, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

"Lâm đại tiểu thư, cô sao vậy?" Lưu Tấn Nguyên thực sự không thể tưởng tượng được nữ nhân này lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Ngao Tông lên tiếng còn hiệu quả hơn cả cha nàng.

"Không cần ngươi quản!" Lâm Nguyệt Như trong lòng đang phiền muộn, tức giận quát Lưu Tấn Nguyên một tiếng rồi bỏ đi.

Lưu Tấn Nguyên có chuyện khác, cũng không để ý đến Lâm Nguyệt Như, chỉ gọi quản gia ở bên cạnh đến, nhỏ giọng nói: "Ngao Tông lợi hại hơn ta tưởng tượng rất nhiều, tất cả kế hoạch chuẩn bị trước đây, toàn bộ hủy bỏ!" "Không có sự sắp xếp của ta, không ai được phép hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả lão thái công hạ lệnh cũng không được!" Quản gia gật đầu đáp lời, tự nhiên không ngốc, "Thiếu chủ, theo lão nô thấy, người này nếu không dễ đối phó, hay là cứ bỏ đi, nếu không trêu vào người không nên trêu sẽ rước họa vào thân." Lưu Tấn Nguyên im lặng một lúc, biết lời của lão quản gia không sai, nhưng cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, "Để sau hãy bàn!"...

Sau khi vào lãnh thổ Nam Chiếu quốc, họ đi vào một khu rừng rậm rạp và ẩm ướt.

Đường đi trong rừng rất khó đi, gần như khắp nơi đều có chướng khí lan tràn, độc trùng, độc xà bò lổm ngổm, những binh lính dẫn đường cố gắng hết sức để tránh né, nhưng cũng không thể tránh khỏi.

“Hôm nay vận khí thật tốt!

Không gặp phải sương mù côn trùng, nếu không cũng chỉ có thể tự cầu đa phúc!” Binh sĩ trưởng vừa chém những dây leo cản đường phía trước, vừa may mắn nói.

“Sương mù côn trùng?” Lý Tiêu Dao có chút tò mò hỏi.

“Độc trùng trong khu rừng này sẽ tụ tập lại một cách khó hiểu, nhìn từ xa giống như một đám sương mù.

Nhưng bất kỳ thứ gì biết thở mà đi vào trong đó, độc trùng sẽ chui vào ngũ tạng lục phủ qua bảy khiếu, gặm nhấm sạch sẽ một người sống!” Nói đến đây, ánh mắt hắn mơ hồ lóe lên một tia sợ hãi, hắn đã từng tận mắt thấy, một người sống chạy vào trong sương mù côn trùng, chỉ trong thời gian ngắn một nén nhang đã chỉ còn lại bộ xương đẫm máu.

Một binh sĩ bên cạnh cũng chen vào nói: “Vận khí tốt mà sống sót ra khỏi sương mù côn trùng, kịch độc mà những thứ đó để lại trên người cũng không để ngươi sống quá một canh giờ.” Ngao Tông lại cười lạnh một tiếng, nếu không phải hắn đã dùng U Minh chi lực tản ra trong phạm vi mười mấy dặm để uy hiếp, đám sương mù côn trùng đó đã sớm bị khí tức của người sống thu hút rồi.

Binh sĩ trưởng ung dung nói: “Ta đã dẫn rất nhiều người đi qua khu rừng này, trong đó mười người thì có sáu người chết trong sương mù côn trùng.” Lý Tiêu Dao trong lòng không đành, “Chẳng lẽ các ngươi không ra tay cứu họ?

Cứ trơ mắt nhìn họ chết sao?” “Ta nhận tiền, chỉ phụ trách dẫn đường vào biên giới, sống chết không quan tâm.” Giọng của binh sĩ trưởng rất lạnh lùng, “Huống hồ, ta cũng không có bản lĩnh cứu người từ trong sương mù côn trùng ra.” Lý Tiêu Dao mới bừng tỉnh ngộ, đám người này rốt cuộc là hạng người gì.

Triệu Linh Nhi dù chưa từng trải sự đời cũng biết họ không phải là người tốt, chỉ nép sát vào bên cạnh Ngao Tông, không muốn nói chuyện với họ nửa lời.

Không lâu sau, cuối cùng họ cũng đi hết khu rừng, xa xa đã thấy thành trì của Nam Chiếu quốc bên ngoài rừng đầm lầy.

Tường thành ở đó không cao lớn như của người Thăng Long xây dựng, trông có vẻ thấp bé và ọp ẹp.

Bên ngoài thành có rất nhiều làng trại nối liền thành một dải, những người dân mặc trang phục Nam Chiếu quốc đang đi lại, canh tác, giao dịch, khá là yên bình và hòa thuận.

"Những người này trông, ngoài việc ăn mặc khác với người Thăng Long, dường như cũng không có gì khác biệt!" Lý Tiêu Dao sinh ra hứng thú không nhỏ với Nam Chiếu quốc, đang định đi qua khu rừng để xem thử, lại bỗng bị một binh sĩ bên cạnh dùng đao chặn lại.

Chương 1156

“Làm gì vậy?” Lý Tiêu Dao không ngờ lại như vậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn người đó.

“Tiền vào biên giới, đưa ra đây.” Binh sĩ không chút khách khí nói.

“Lưu Tấn Nguyên không phải đã đưa cho các ngươi rồi sao, còn muốn nữa?” Lý Tiêu Dao cau mày hỏi lại.

Đám binh lính lại đồng loạt cười, tiếng cười đó đầy vẻ ác ý.

“Hắn đã đưa bạc rồi, nên bọn ta mới đưa các ngươi đến đây.

Nhưng muốn vào thành thì phải trả thêm tiền!” Binh sĩ trưởng không chút khách khí rút đao chỉ vào Lý Tiêu Dao, “Đưa tiền, đừng nói nhảm!” Lý Tiêu Dao nhìn bộ dạng tham lam của đám binh lính, không khỏi buồn cười, nhìn về phía Ngao Tông sau lưng, Ngao Tông còn cười lạnh không ngớt.

Đám người này không biết đã trêu vào họa lớn đến mức nào rồi!

“Như vậy, muốn bao nhiêu tiền?

Cứ nói ra.” Ngao Tông hào phóng nói, dường như bao nhiêu tiền hắn cũng có thể lấy ra.

“Tốt!

Không ngờ đấy, một con cừu béo!” Binh sĩ trưởng mừng rỡ, “Ta cũng không làm khó ngươi, để lại một nửa số tiền trên người rồi đi!” “Một nửa số tiền?

Có chút khó khăn đấy…” Ngao Tông nói đầy ẩn ý.

Binh sĩ trưởng đột nhiên giơ đao chỉ vào Ngao Tông: “Nói nhảm!

Mau đưa tiền, nếu không lão tử chém một tay của ngươi trước…”

Lời còn chưa dứt, binh sĩ trưởng bỗng cảm thấy một cơn đau lạnh buốt ở cánh tay, cúi đầu nhìn, lại bỗng phát hiện cánh tay của mình đã biến mất, chính xác hơn là bị chém đứt gọn gàng.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

"A a a a a!" Cơn đau kịch liệt theo sau, binh sĩ trưởng ôm lấy cánh tay bị đứt mà la hét không ngớt, máu tươi còn không ngừng phun ra từ vết thương, căn bản không thể cầm máu!

Đám binh lính lập tức hoảng hốt, lần lượt tiến lên đỡ binh sĩ trưởng, căn bản không ai thấy được cánh tay của binh sĩ trưởng bị chém đứt lúc nào!

"Như ngươi mong muốn, chém một cánh tay trước." Ngao Tông cười nhạt nhìn binh sĩ trưởng, bộ dạng đó giống như đang đánh giá một con chó hoang bị xe cán qua đang kêu la thảm thiết.

"Hôm nay ngươi đã trêu vào người không nên trêu rồi, tên nhóc!" Lý Tiêu Dao thì dựa vào bên cạnh Ngao Tông, rút kiếm ra trước chuẩn bị ứng chiến.

"Giết hắn cho ta, ngay bây giờ!

Giết hắn!" Binh sĩ trưởng đau đớn đến mức mặt mũi méo mó, gần như gào thét đến khản cổ mà hạ lệnh.

Đám binh lính đồng loạt rút đao, gào thét xông lên, nhưng Ngao Tông chỉ nhẹ nhàng vung tay, một cơn cuồng phong cuốn theo bùn đất hôi thối trong đầm lầy thổi thẳng vào mặt, trong nháy mắt cắt nát thân thể của đám người này thành từng mảnh!

Lý Tiêu Dao vốn định ra tay đại chiến một trận, lại không ngờ Ngao Tông đã giải quyết xong mọi chuyện trước một bước, có chút ngượng ngùng thu lại trường kiếm.

Binh sĩ trưởng ngây người nhìn đống thi thể tan nát và vũng máu

trên mặt đất, chấn động đến mức não bộ gần như ngừng hoạt động, không thể tưởng tượng được cơn gió nhẹ nhàng vô lực đó lại có thể trong nháy mắt xé nát toàn bộ thuộc hạ của mình!

Khi hắn tỉnh táo lại, trong lòng chỉ còn lại một nỗi sợ hãi không thể nói thành lời, thậm chí còn bất giác ôm chặt cánh tay bị đứt, lết lùi trên mặt đất để tránh xa Ngao Tông.

"Ngươi rốt cuộc là ai…" Giọng của binh sĩ trưởng run rẩy, gần như không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

"Kiếp sau, cẩn thận một chút." Lý Tiêu Dao tiến lên, không chút khách khí đặt lưỡi kiếm lên cổ hắn, đang định một kiếm chém xuống đầu hắn, nhưng tay lại dừng lại, dù thế nào cũng không thể chém xuống được.

Không phải là hắn sinh lòng thương hại, chỉ là Lý Tiêu Dao trước đây chưa từng tự tay giết bất kỳ ai, đến lúc này thật sự có chút không biết xuống tay.

Mặc dù hắn cũng biết người này không thể không giết.

"Chết tiệt!" Lý Tiêu Dao muốn trực tiếp chém đứt đầu hắn, nhưng không thể xuống tay, trong lòng thầm mắng không thôi.

"Đại hiệp!

Có đức hiếu sinh, hay là tha cho ta một mạng, ta sẽ đưa ngài an toàn vào trong Nam Chiếu quốc, ta bảo đảm lần này sẽ không giở trò gì nữa!" Binh sĩ trưởng lập tức nhìn ra sự do dự trong lòng Lý Tiêu Dao, vội vàng cầu xin tha thứ.

"Lý Tiêu Dao, sớm muộn gì cũng có lúc phải tự mình động thủ, giết một kẻ tội ác tày trời đối với ngươi không khó!" Ngao Tông còn đích thân lên tiếng ra lệnh.

Cứ như vậy, Lý Tiêu Dao không còn do dự chút nào, hoàn toàn

không để ý đến lời cầu xin của binh sĩ trưởng, kiếm trong tay hạ xuống, đầu của tên khốn đó lập tức lăn xuống đất!

Mặc dù là lần đầu tiên giết người, nhưng Lý Tiêu Dao đối với việc này lại không có nhiều cảm giác ghê sợ, có lẽ vì tên khốn này vốn đáng chết.

"Dù sao người chết trong tay ngươi cũng không ít, giết hắn cũng là trừ hại!" Lý Tiêu Dao thầm nghĩ.

Thi thể không đầu của binh sĩ trưởng ngã xuống đất, một phong thư chỉ lệnh từ trong ngực hắn rơi ra, Lý Tiêu Dao tò mò nhặt lên xem, lập tức bị nội dung trong thư tức đến mức nổi giận đùng đùng!

Bức thư là từ cấp trên của binh sĩ trưởng, ra lệnh phải tuần tra nghiêm ngặt biên giới, không được để bất kỳ ai lén lút vào Nam Chiếu quốc.

Thậm chí mỗi khi bắt được một người, chém đầu có thể lĩnh thưởng.

"Tên này e là vốn không định để chúng ta sống sót rời khỏi đây." Ngao Tông sau khi xem thư đã có kết luận, "Trước tiên đưa chúng ta qua biên giới thu một khoản tiền, sau đó cướp của chúng ta một khoản, lấy tiền xong lại chém đầu lĩnh thưởng, nhận ba phần tiền thưởng.

Tính toán thật hay!" "Đám khốn kiếp này chết không hết tội!

Lưu Tấn Nguyên tìm cho chúng ta loại người dẫn đường này, thật sự không phải để hại chúng ta sao?" Lý Tiêu Dao mặt mày xanh mét, trong lòng căm ghét Lưu Tấn Nguyên cũng tăng thêm mấy phần.

Ngao Tông lại không đồng ý, "Lưu Tấn Nguyên nếu muốn hại chúng ta, không cần phải tốn công như vậy, huống hồ hắn cũng biết mấy tên lính quèn này không thể xử lý được ta.

Chắc chắn hắn cũng không biết chuyện.” Lý Tiêu Dao tuy không nói gì nữa, nhưng trong lòng đã âm thầm quyết định, sau khi quay về nhất định phải tính sổ rõ ràng với Lưu Tấn Nguyên.

Sau khi thiêu hủy toàn bộ thi thể của đám người này, ba người Ngao Tông liền đi qua khu rừng vào thành của Nam Chiếu quốc.

Khi ba người xuất hiện, hầu hết người Nam Chiếu đều nhìn họ với ánh mắt vô cùng tò mò: Đó là người Thăng Long sao?

Mặc dù ngày thường cũng có một số ít người Thăng Long vào đây buôn bán, nhưng đều là những gương mặt quen thuộc, ba người này là lần đầu tiên họ thấy.

Nhưng họ đều tưởng nhóm Ngao Tông là thương nhân, dù sao gần như không ai có thể sống sót đi qua khu rừng đầm lầy ở biên giới Nam Chiếu quốc.

Thành trì biên thùy của Nam Chiếu quốc này tên là thành Hòa Hú, sau khi vào thành gần như có thể thấy khắp nơi đều có giáo hội và tín đồ Bái Nguyệt giáo.

Xem ra Bái Nguyệt giáo với danh nghĩa giương cao ngọn cờ chống lại người Thăng Long, ở Nam Chiếu quốc rất có địa vị, gần như nhà nhà đều tin theo môn giáo phái này.

“Linh Nhi, nàng có biết phải đưa hài cốt của những người đó đến đâu không?” Sau khi vào thành, Ngao Tông liền hỏi Linh Nhi.

“Con không rõ lắm… Bà bà chỉ nói với con, ở một thành nhỏ biên giới Nam Chiếu quốc, có nơi cất giấu hài cốt của mấy vị tiền bối.” Vẻ mặt Linh Nhi khá bối rối, nói đúng hơn, ngay cả lão thái bà cũng chưa từng đến Nam Chiếu quốc.

Nhưng thành nhỏ biên thùy mà bà nói, chắc là nơi này rồi.

“Không sao, nếu tổ tiên từng cư ngụ ở đây, vậy chắc chắn cũng là

một gia tộc lớn ở địa phương, chỉ cần hỏi thăm một chút là được." Triệu Linh Nhi đáp: "Con nhớ bà bà nói, họ đều là người Bạch thị của Nam Chiếu quốc, những gì con biết cũng chỉ có vậy." Ngao Tông liếc mắt ra hiệu cho Lý Tiêu Dao, Lý Tiêu Dao tâm lĩnh thần hội, lập tức lên đường đi hỏi thăm thông tin liên quan đến gia tộc Bạch thị.

Nhưng Lý Tiêu Dao vừa mới đi, trên phố đã có một trận xôn xao, trên đường lớn lại xuất hiện một lượng lớn tín đồ Bái Nguyệt giáo diễu hành trên phố hướng về phía đông thành.

Mỗi một tín đồ Bái Nguyệt giáo đều có vẻ mặt nghiêm túc, động tác ngay ngắn, và cùng nhau niệm những câu chú ngữ khó hiểu.

Bất kể là người bán hàng rong, người đi đường, gần như đều ngay lập tức nhường đường cho đám tín đồ Bái Nguyệt giáo này, và nhìn họ với ánh mắt vô cùng sùng bái.

Chương 1157

"Chú ngữ này, hình như nghe có chút quen tai." Triệu Linh Nhi cau mày cẩn thận lắng nghe, dường như từ trong những câu chú ngữ đó nghe ra được chút manh mối, "Chú ngữ này và cổ âm của Tiên Linh Đảo rất giống nhau." "Người Nam Chiếu quốc và người Tiên Linh Đảo đều cùng một tổ tiên, ngôn ngữ tương tự cũng là chuyện bình thường." Ngao Tông lại không thấy kỳ lạ, "Nàng có nghe hiểu được ý nghĩa của chú ngữ đó không?" Triệu Linh Nhi lắc đầu, "Cụ thể thì không rõ, nhưng mơ hồ có thể nghe ra, chú ngữ dường như đang cầu xin thiên tai giáng xuống, nhưng cụ thể hơn nữa thì con không nghe hiểu." "Cầu xin tai nạn?" Cách nói này khá thú vị, nhưng nghĩ kỹ lại, đám tín đồ Bái Nguyệt giáo hận người Thăng Long đến tận xương tủy này, sẽ cầu xin thiên tai giáng xuống đâu chứ?

Đợi đám tín đồ Bái Nguyệt giáo đó ra khỏi thành, Lý Tiêu Dao mới thở hổn hển chạy về.

Sau khi ngồi xuống liền lập tức nói: "Đã hỏi thăm rõ ràng, trong thành Hòa Hú có một chi nhánh của gia tộc Bạch thị và một lăng mộ lớn, ở ngoài thành phía đông trên một cánh đồng hoang." "Tốt lắm, xem ra đó là nơi ta phải đến trong chuyến đi này.

Lên đường!" Ngao Tông lập tức quyết định, nhưng hắn lại bỗng nghĩ, nơi mà đám tín đồ Bái Nguyệt giáo đó định đến, dường như cũng chính là cánh đồng hoang ngoài thành phía đông.

Ra khỏi thành đi một mạch về phía đông, quả nhiên trên cánh đồng hoang thấy một quần thể lăng mộ, quy mô của nó lớn đến mức chiếm gần nửa sườn núi.

Dường như tộc nhân của Bạch thị sau khi chết đều sẽ được chôn

cất ở đây, từ khi Nam Chiếu quốc được thành lập đến nay, không biết bao nhiêu hài cốt đã được chôn cất ở đây.

Triệu Linh Nhi nhìn quần thể lăng mộ trên sườn núi, bước chân không khỏi nhanh hơn mấy phần, mục đích của chuyến đi này cuối cùng cũng sắp đến rồi.

"Người Thăng Long các ngươi dừng bước!" Khi sắp lên núi, có tín đồ Bái Nguyệt giáo ở chân núi chặn lại, và không chút khách khí ra lệnh cho họ lui ra.

"Nơi này là nơi yên nghỉ của tộc nhân Bạch thị, người Thăng Long các ngươi đến đây, chỉ làm kinh động đến linh hồn của họ trên trời, mau chóng rời đi!" Tín đồ Bái Nguyệt giáo rất kiêu ngạo.

"Ta cũng đến để an táng hài cốt!

Là người Bạch thị cư ngụ trên Tiên Linh Đảo, tâm nguyện cả đời là sau khi chết có thể được an táng trong quần thể mộ của Bạch thị!" Triệu Linh Nhi vội vàng giải thích, và đưa những hài cốt đó cho tín đồ xem, nhưng họ căn bản không thèm nhìn một cái.

"Ồ, từ Tiên Linh Đảo đến?" Hai tên giáo đồ nhìn nhau, cười lớn không chút kiêng dè, "Ha ha ha!

Bao nhiêu năm nay ngay cả người Thăng Long cũng chưa từng nghe có người Tiên Linh Đảo đặt chân đến, lấy cái danh đó ra lừa bọn ta à!" "Hơn nữa trên Tiên Linh Đảo đều là những người trong tiên giới, một phàm nhân như ngươi sao có thể có liên quan đến nơi đó!" Triệu Linh Nhi lập tức nghẹn lời, Ngao Tông nghe đến đây đã hết kiên nhẫn, liền hạ một đạo cấm chế lên người chúng, khiến chúng lập tức hôn mê ngã xuống đất.

"Với người Thăng Long các ngươi căn bản không cần nói lý, không cần nói nhảm.

Chúng ta lên núi!" Ngao Tông bước nhanh lên đỉnh núi, hai người tự nhiên theo sát phía sau, chỉ là Lý Tiêu Dao đã rút kiếm ra khỏi vỏ, luôn chuẩn bị sẵn sàng cho một trận đại chiến.

Lúc này đám tín đồ Bái Nguyệt giáo đã vào trong quần thể mộ của Bạch thị, đang tiến hành một đại điển tế tự rất nghiêm túc, phát hiện nhóm Ngao Tông tiến vào thì vô cùng kinh ngạc!

Mấy tên người Thăng Long này lại dám vào đây, chẳng lẽ đến gây sự?

"Không cần để ý.

Linh Nhi, làm xong việc của nàng đi!" Ngao Tông phớt lờ ánh mắt giận dữ của đám tín đồ Bái Nguyệt giáo, dặn dò Triệu Linh Nhi.

"Vâng!" Triệu Linh Nhi làm theo lời dặn của lão thái bà, tìm một mảnh đất trống trong quần thể mộ, lấy hài cốt ra, và niệm chú ngữ vu thuật để an ủi họ.

"Người Thăng Long không được vào nơi này, các ngươi mau chóng rời đi!" Đám tín đồ Bái Nguyệt giáo đó sao có thể để họ ở lại đây, liền ùa lên vây lấy, khí thế hung hăng ép họ rời đi!

Trong đó thậm chí có người đang chuẩn bị thi triển pháp thuật, dùng phi kiếm nhắm vào họ, xem ra một trận đại chiến khó có thể tránh khỏi.

"Chúng ta đến đây chỉ để an táng hài cốt của tộc nhân Bạch thị, không muốn xung đột!" Lý Tiêu Dao biết Ngao Tông lo lắng cho cảm xúc của Triệu Linh Nhi, nên không gây sự, trước tiên nói rõ mục đích, nhưng đám người này căn bản không chịu nghe lời!

"Dựa vào mấy mẩu xương đó mà nói là tộc nhân Bạch thị, có chứng cứ gì!" "Rõ ràng là đến gây sự, người Thăng Long không có ai tốt đẹp cả!

Mau mang mấy mẩu xương gãy đó cút đi!" "Hay là trực tiếp động thủ đánh chúng ra ngoài đi."...

Đám người này mỗi người một lời, nghe đến mức Triệu Linh Nhi mặt mày xanh mét, nàng và chủ nhân của mấy mẩu xương đó đều có tình cảm rất sâu sắc, mấy vị lão nhân đó đã nhìn Triệu Linh Nhi lớn lên.

Bây giờ bị sỉ nhục trước mặt, Triệu Linh Nhi làm sao có thể chấp nhận!

"Năm xưa trong số những người đầu tiên trên Tiên Linh Đảo, có người là tộc nhân Bạch thị, mấy nghìn năm nay người Tiên Linh Đảo vẫn không thể quay về đây chôn cất, chẳng lẽ lá rụng về cội cũng không được phép sao!" Triệu Linh Nhi ra sức tranh luận, nhưng không ai tin lời nàng, vẫn quát lớn ra lệnh lập tức rời đi.

Ngao Tông ra hiệu cho Triệu Linh Nhi lùi lại, đám người này rõ ràng không thể nói lý được.

"Hôm nay chúng ta chôn cất hài cốt ở đây, vốn không cần các ngươi đồng ý.

Các ngươi cũng không có tư cách quyết định." "Nếu nhất định muốn ngăn cản, tự mình lo liệu hậu quả.

Ta sẽ không cảnh cáo lần thứ hai." Lời nói của Ngao Tông ý vị sâu xa, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người về phía hắn.

Tất cả mọi người liền đánh giá Ngao Tông từ trên xuống dưới, ban đầu còn tưởng người này chỉ đang khoác lác.

Nhưng quan sát một hồi mới phát hiện Ngao Tông không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tuy trên người kẻ này không có chút dao động pháp lực nào, nhưng toàn thân lại tỏa ra một loại khí tức không tên, khiến người ta

bất giác nảy sinh lòng kiêng dè.

Những kẻ thông minh có mặt ở đây đều không chọn đối đầu trực diện với Ngao Tông, nhưng không phải ai cũng là người thông minh.

"Thứ gì thế!

Một tên người Thăng Long quèn, không có tư cách đứng ở đây, dám đối với ta…" Người nọ còn chưa dứt lời, đột nhiên bị một luồng sức mạnh vô hình bóp chặt cổ họng, sau đó bị nhấc bổng lên không trung!

"Ực…" Gã lập tức ngạt thở không chịu nổi, đau đớn giãy giụa quằn quại giữa không trung.

Đồng bọn của hắn đồng loạt ra tay muốn hóa giải luồng sức mạnh vô hình quanh thân nhưng đều vô ích!

Thấy gã sắp chết vì ngạt thở, trong đám người bỗng vang lên một giọng nói: "Thuộc hạ ngôn ngữ không đúng mực, đã mạo phạm các hạ.

Không biết đại nhân có thể không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho hắn một mạng không?" Ngao Tông nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy một gã giáo đồ mặc trang phục khá đặc biệt bước ra từ trong đám đông, tất cả giáo đồ đều lập tức nhường đường.

Thân phận địa vị của người này rõ ràng không tầm thường.

"Tại hạ là Mộ Dung Kỳ, Chủ Tế Ti, xin các hạ nể mặt ta vài phần." Ngao Tông nhận thấy tu vi của người này quả thực mạnh hơn đám lâu la kia không ít, gã nói không hề khoác lác.

"Ta không nói nhiều lời vô ích." Ngao Tông không thả người, nhưng ý tứ trong lời nói khiến Mộ Dung Kỳ lập tức hiểu ra.

"Chỉ cần những hài cốt này có thể xác định là tộc nhân họ Bạch,

liền có thể an táng tại đây!" Mộ Dung Kỳ lập tức đảm bảo.

Ngao Tông lúc này mới gỡ bỏ sự khống chế đối với tên ngốc kia, gã từ trên không rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, tiếng kêu la thảm thiết không dứt!

Một đám tín đồ liền vây lại xem xét tình hình của người này, kết quả lại khiến bọn chúng kinh hãi thất sắc: Căn cơ tu hành của người này đã bị phá hủy hoàn toàn, biến thành một phế nhân!

"Chủ Tế Ti, tu vi của Dương Thiên bị phế rồi, là do gã đó làm!" "Giết hắn báo thù cho Dương Thiên!" "Thật quá đáng!" Những giáo đồ đó gầm lên giận dữ, tiếng la hét vang thành một mảng, khiến người nghe phiền não.

"Có tư cách để ta nể mặt?

Với những gì các ngươi vừa làm, ta không giết hết đã là hạ thủ lưu tình rồi, một cá nhân hỏng mất căn cơ tu hành ít nhất còn giữ được một mạng!" Ngao Tông thờ ơ nhìn đám người, "Nếu còn muốn dây dưa, ta cũng không ngại giết luôn các ngươi." Lời nói nghe nhẹ như mây bay gió thoảng, nhưng lọt vào tai mọi người lại khiến họ bất giác cảm thấy một trận kinh hoàng, không một ai dám phản bác hay chế giễu.

Thậm chí tất cả mọi người đều bất giác lùi lại một bước!

"Biết điều một chút thì cái mạng nhỏ vẫn còn!" Lý Tiêu Dao thấy đám người quả nhiên sợ hãi, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Xin hãy để ta kiểm tra những hài cốt đó, nếu đúng là tộc nhân họ Bạch, ta sẽ đích thân siêu độ cho họ!" Mộ Dung Kỳ biết Ngao Tông không phải người tầm thường, nên không tiếp tục chọc giận, mà yêu cầu được xem xét hài cốt.

Triệu Linh Nhi đưa những mảnh xương vào tay Mộ Dung Kỳ, gã

nâng niu xem xét một chút, rồi dùng thần thức dò xét.

Trong khoảnh khắc, một trong những mảnh xương đó chợt lóe sáng, ánh sáng vô cùng chói mắt!

Cũng trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung Kỳ dùng thần thức dò xét được một vài thông tin ẩn giấu trong ánh sáng, sắc mặt lập tức biến đổi!

Chương 1158

Sự thay đổi tinh vi đó lập tức bị Ngao Tông chú ý, trong hài cốt đó chắc chắn có manh mối.

Nhưng Mộ Dung Kỳ nhanh chóng kiểm soát được cảm xúc của mình, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đưa lại hài cốt cho Triệu Linh Nhi, "Đúng là hài cốt của họ Bạch.

Công pháp đặc định mà tộc nhân tu hành sẽ để lại dấu vết trong hài cốt." Triệu Linh Nhi thở phào nhẹ nhõm, có chút nóng lòng hỏi: "Vậy có thể chôn cất vào nghĩa trang rồi chứ?" "Đương nhiên, ta sẽ thực hiện lời hứa, đích thân siêu độ." Mộ Dung Kỳ mỉm cười, "Chỉ là ta có chút không hiểu, tại sao những hài cốt này lại rơi vào tay cô nương?" "Ta đã nói trước đó, ta đến từ Tiên Linh Đảo, những vị tiền bối này cũng là một phần tiên dân từ Nam Chiếu Quốc đến Tiên Linh Đảo." Triệu Linh Nhi thẳng thắn nói.

Nhưng trong đám đông vẫn vang lên những tiếng xì xào, rõ ràng không có nhiều người tin lời nàng.

"Người trên Tiên Linh Đảo thật sự đã bắt đầu trở về đại lục?" Sắc mặt Mộ Dung Kỳ có chút kích động không kìm nén được, "Nếu vậy, cô nương và chúng ta đều có chung tiên tổ, cuộc xung đột vừa rồi thật sự không nên xảy ra!" Sau đó, Mộ Dung Kỳ ra lệnh cho vài giáo đồ đích thân đào mộ, và hứa sau này sẽ cử người đến điêu khắc bia đá dựng mộ.

Như vậy, Triệu Linh Nhi cuối cùng cũng yên lòng, nhiệm vụ mà lão thái bà giao phó cũng đã hoàn thành thuận lợi.

"Ta mời cô nương cùng ta về thành Hòa Hú, kể cho ta nghe về những đồng bào lưu lạc ở Tiên Linh Đảo hiện nay ra sao, được

không?" Mộ Dung Kỳ nhiệt tình mời Triệu Linh Nhi.

Triệu Linh Nhi có chút phân vân, nhìn về phía Ngao Tông xin ý kiến, người sau thay nàng trả lời: "Không cần.

Chúng ta còn có việc khác." "Vậy thì thật đáng tiếc." Mộ Dung Kỳ cũng không ép buộc giữ lại, "Sau này nếu đến thành Hòa Hú, ta sẽ đích thân cử người khoản đãi." "Khi đó rồi nói." Ngao Tông và mọi người đang định rời đi, thì phát hiện đám giáo đồ vẫn đứng vây quanh không nhúc nhích.

Dù Chủ Tế Ti đã lên tiếng, nhưng đám giáo đồ này dường như không cam tâm để họ đi dễ dàng như vậy.

Ngay cả khi rất kiêng dè thực lực không rõ của Ngao Tông, bọn chúng cũng không muốn dễ dàng nhường đường.

"Mộ Dung Kỳ, ngươi có cần ta giúp quản giáo môn đồ của mình không?" Ngao Tông nhàn nhạt hỏi, Mộ Dung Kỳ lập tức hiểu ý, giận dữ nói: "Tất cả lui ra!

An táng thi cốt của tộc nhân, vốn không phải là kẻ thù!" "Kẻ nào còn vô lễ, ta sẽ đích thân xử lý!" Dưới mệnh lệnh như vậy, đám người mới vô cùng miễn cưỡng nhường đường, trơ mắt nhìn Ngao Tông và những người khác rời đi.

Cho đến khi Ngao Tông biến mất khỏi tầm mắt, Mộ Dung Kỳ lập tức thu lại nụ cười ban nãy, hạ lệnh tại chỗ: "Đem hài cốt vừa mới chôn xuống đào lên lại cho ta, nhanh!" ...

Sau khi rời khỏi ngọn núi, Triệu Linh Nhi bước đi nhẹ nhàng, rõ ràng đã trút bỏ được gánh nặng trong lòng, cả người trở nên thư thái.

"Ngao Tông ca ca, sau này huynh có thể dẫn muội về vùng đất Thăng Long xem xét một chút được không?

Muội nghe nói ở đó có rất nhiều phong cảnh cổ tích!" Sau khi gác

lại một nỗi lòng, Triệu Linh Nhi cũng trở nên hoạt bát hơn trước, ngược lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với đại lục Thăng Long.

Lúc trước nàng chỉ mong được dạo chơi một vòng ở Thăng Long.

"Đương nhiên, lần này trở về nhất định phải đi chơi một phen." Ngao Tông khẽ mỉm cười, biết rằng mọi chuyện không kết thúc ở đây.

"Những người đó chắc chắn sẽ an táng hài cốt của các vị tiền bối thật tốt." Triệu Linh Nhi không hiểu ý tứ sâu xa trong lời nói của Ngao Tông, chỉ vui vẻ gật đầu đáp lời, "Muội cũng nghĩ vậy!" Lý Tiêu Dao dường như mơ hồ nhận ra Ngao Tông có ý khác, khi đến khách sạn nghỉ chân, Lý Tiêu Dao nhân lúc Triệu Linh Nhi không có ở đó, liền hỏi Ngao Tông: "Sư phụ, người cảm thấy đám người đó sẽ bất lợi với chúng ta sao?" "Cần phải đoán sao?" Ngao Tông nhàn nhạt nói, "Ngươi không thấy thái độ của gã thay đổi quá nhanh à?

Những mảnh xương đó thực chất có vấn đề.

Khi chúng ta rời đi, gã sẽ cho người đào mộ lên, lấy lại hài cốt." Lý Tiêu Dao nghe vậy kinh hãi, phản ứng đầu tiên là muốn rút kiếm đi tìm gã tính sổ, nhưng bị Ngao Tông ra hiệu ngồi xuống.

"Không cần vội, ta đoán tối nay chúng sẽ tìm đến tận cửa, khi đó ta sẽ giải quyết." Ngao Tông đã có sẵn kế hoạch.

"Được!

Nếu chúng thật sự dám đến, con nhất định sẽ khiến chúng có đi mà không có về!" Lý Tiêu Dao vỗ ngực đảm bảo.

Ngao Tông nhàn nhạt cười, tiểu tử này cũng quá tự tin rồi.

Đúng như Ngao Tông dự liệu, tín đồ Bái Nguyệt Giáo vừa trở về thành Hòa Hú, Chủ Tế Ti lập tức hạ lệnh âm thầm bao vây khách sạn nơi Ngao Tông và những người khác đang ở.

Trong chốc lát, các lữ khách trong khách sạn kinh ngạc phát hiện, bên ngoài không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều vệ binh và tín đồ đi tuần.

Tất cả mọi người lập tức nhận ra điều chẳng lành, lần lượt rời khỏi khách sạn để thoát thân, bọn họ không phải là mục tiêu, tự nhiên cũng không bị các tín đồ làm khó.

Ngao Tông đương nhiên đã sớm nhận ra điều này, nhưng hoàn toàn không hề dao động, thậm chí còn ra lệnh cho Lý Tiêu Dao không cần tìm cơ hội xông ra ngoài.

Dù sớm biết Ngao Tông tất có đối sách, nhưng Lý Tiêu Dao nhìn số lượng tín đồ đông đảo bên ngoài khách sạn, vẫn không khỏi kinh hãi.

"Nếu có Cửu Âm ở đây thì tốt rồi, dọn dẹp đám ngốc đó dễ như trở bàn tay!" Lý Tiêu Dao trong lòng có chút tiếc nuối.

Khi màn đêm buông xuống, trong khách sạn chỉ còn lại ba người Ngao Tông.

Triệu Linh Nhi vô cùng không hiểu tại sao phải làm như vậy, nhưng vì Ngao Tông đã ra lệnh, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của hắn là được.

Cửa lớn khách sạn bị đẩy ra từ từ, Mộ Dung Kỳ một mình bước vào, lập tức thấy ba người Ngao Tông đang đợi ở đại sảnh.

"Xem ra các ngươi cũng biết ý đồ của ta lần này.

Tiết kiệm cho ta không ít thời gian." Mộ Dung Kỳ dường như không hề ngạc nhiên, "Ta cần cô gái tên Triệu Linh Nhi ở lại, các ngươi có thể rời khỏi Nam Chiếu Quốc, và những chuyện xảy ra trước đây ta đều có thể không truy cứu." "Truy cứu?" Ngao Tông không khỏi bật cười, "Ta còn tưởng ngươi sẽ cảm tạ ta vì ơn không

giết trước đó." "Ha ha ha ha!" Đám giáo đồ sau lưng Mộ Dung Kỳ phá lên một tràng cười chế nhạo, cảm thấy Ngao Tông sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng, thật thú vị!

"Các ngươi định thế nào?

Dù sao ta giết chết hai ngươi cũng có thể mang Triệu Linh Nhi đi." Mộ Dung Kỳ đi thẳng vào vấn đề.

Triệu Linh Nhi không nói gì, chỉ nắm chặt nắm đấm, trong lòng vô cùng căm ghét Mộ Dung Kỳ.

Tất cả những ấn tượng tốt đẹp mà Mộ Dung Kỳ để lại trước đó đều tan thành mây khói.

"Tại sao muốn ta ở lại?

Thông tin lưu lại trong những hài cốt đó đã tiết lộ cho ngươi điều gì?" Ngao Tông lại không nhanh không chậm chất vấn.

Mộ Dung Kỳ có chút kinh ngạc, lẽ nào Ngao Tông biết được thông tin lưu lại trong những hài cốt đó?

Thông tin đó phải dùng mật pháp đặc định mới có thể đọc được, nếu không thì tuyệt đối không có khả năng giải mã.

"Hài cốt?" Triệu Linh Nhi lập tức hiểu ra, "Ngao Tông ca ca, trong những hài cốt đó có giấu thông tin liên quan đến muội sao?" "Xem ra bây giờ, chắc chắn là như vậy." Ngao Tông từ từ đứng dậy, khí tức của hắn trong khoảnh khắc đó khẽ lộ ra một tia, gần như tất cả giáo đồ đều lập tức bị áp chế đến khó thở!

Thậm chí một vài kẻ tu vi thấp còn ngất đi tại chỗ, những người còn lại cũng chỉ có thể dùng pháp lực chống đỡ khổ sở.

Kẻ chịu ảnh hưởng nặng nhất là Mộ Dung Kỳ, hắn bị chấn nhiếp trong nháy mắt đến mức tâm thần chấn động, liên tiếp lùi lại mấy

bước mới lập tức dùng pháp lực chống cự!

"Người này rốt cuộc có lai lịch gì!" Mộ Dung Kỳ trong lòng thầm kêu khổ, tuy sớm biết tu vi của Ngao Tông cực cao, nhưng tầng thứ hiện tại đã vượt xa dự liệu của hắn!

Nếu hắn biết đó chỉ là một luồng khí tức của Ngao Tông, e rằng sẽ bị dọa đến kinh hoảng bỏ chạy tại chỗ!

"Giết chúng!" Mộ Dung Kỳ khó khăn thốt ra vài chữ, nhưng đám tín đồ sau lưng đã bị áp chế không thể động đậy mảy may, chỉ có số ít người miễn cưỡng chống lại áp chế khí tức tiến vào khách sạn.

"Tìm chết!" Lý Tiêu Dao lập tức rút kiếm Trạm Lư, bước chân lướt một cái, mạnh mẽ xông lên tấn công kẻ đầu tiên tiến vào khách sạn!

Kẻ bị tấn công là một tín đồ cuồng tín, tu vi của hắn vốn cao hơn Lý Tiêu Dao rất nhiều, nhưng dưới sự áp chế khí tức của Ngao Tông, một nửa thực lực cũng không thể phát huy, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ dưới thế công của Lý Tiêu Dao.

"Khốn kiếp!" Tên cuồng tín đó thấy mình mãi không chiếm được thế thượng phong, trong cơn tức giận liền trực tiếp thi triển bí pháp dùng độc vụ tấn công Lý Tiêu Dao!

Nhưng Lý Tiêu Dao hoàn toàn không cho hắn cơ hội, bây giờ cậu đã không còn như xưa, nhân lúc hắn chưa hoàn thành pháp ấn, lập tức dùng kiếm khí xuyên thủng lồng ngực gã.

Kiếm sắc bén thấy máu, Lý Tiêu Dao cũng thay đổi lối đánh bảo thủ trước đây, dứt khoát không chút kiêng dè kích phát phi kiếm hóa hình, lượn lờ tấn công trong khách sạn, trong chốc lát không biết bao nhiêu tín đồ đã chết dưới kiếm của Lý Tiêu Dao.

Đương nhiên Lý Tiêu Dao biết không phải do tu vi của mình cao

cường, mà là Ngao Tông đã kìm hãm khiến chúng không thể phát huy toàn lực.

Chương 1159

"Tìm chết!" Mộ Dung Kỳ thấy tín đồ thuộc hạ của mình bị Lý Tiêu Dao giết chết nhiều người trong chớp mắt, lập tức nổi giận, dùng pháp lực ngưng kết mấy quả cầu lửa đang cháy ném thẳng vào đầu Lý Tiêu Dao!

Luồng nhiệt khí đối diện lập tức thiêu đốt da mặt Lý Tiêu Dao nóng rát khó chịu, đối mặt với pháp thuật của kẻ địch có cấp bậc cao hơn nhiều, cậu vẫn chưa có phương pháp đối phó tốt, chỉ có thể giơ ngang kiếm chắn trước người!

"Ầm!" Một quả cầu lửa nổ tung, ngọn lửa nóng rực lập tức nuốt chửng Lý Tiêu Dao, và luồng nhiệt khí sinh ra trong nháy mắt đốt cháy tất cả những gì có thể chạm tới trong khách sạn!

Sóng nhiệt cuồn cuộn, cảm giác đau đớn đến ngạt thở ập đến, ngay cả giáo đồ Bái Nguyệt Giáo cũng không thể chống cự, lần lượt lùi lại!

Sắc mặt Mộ Dung Kỳ mới khá hơn một chút, tiểu tử Lý Tiêu Dao này không biết sống chết như vậy, quả thật đáng phải trả giá bằng mạng sống.

Nhưng ngọn lửa ngập trời lại nhanh chóng tan đi trong chốc lát, ngay cả ngọn lửa dữ dội trong khách sạn cũng đột nhiên tắt ngấm.

Khi ngọn lửa hoàn toàn lui đi, thân ảnh chật vật của Lý Tiêu Dao mới hiện ra, vội vàng trốn sau lưng Ngao Tông.

Lý Tiêu Dao biết mình tuyệt đối không thể đối phó được kẻ địch, nhờ Ngao Tông ra tay vẫn tốt hơn.

"Sư phụ, đa tạ ơn cứu mạng!" Lý Tiêu Dao nhớ lại luồng nhiệt

kinh khủng trong ngọn lửa dữ dội vừa rồi, vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi suýt chút nữa đã bị thiêu thành tro bụi, cũng may Ngao Tông ra tay cứu kịp thời.

"Lui xuống đi, ngươi quả thực không đối phó được." Ngao Tông phất tay ra hiệu cho cậu tránh ra, Mộ Dung Kỳ thấy Ngao Tông có ý định ra tay, lại bất giác lùi lại mấy bước.

Đối mặt với Ngao Tông, hắn gần như theo tiềm thức cho rằng mình không thể thắng được, tu vi của người này e rằng vượt xa hắn!

Nhưng hắn cũng không phải không có chuẩn bị.

"Đại trận bố trí thế nào rồi?

Hắn khó đối phó hơn ta tưởng, e rằng cần phải kích hoạt trước!" Mộ Dung Kỳ lặng lẽ truyền âm hỏi đệ tử sau lưng.

"Yên tâm, đã bố trí thỏa đáng, ba người hôm nay có chắp cánh cũng khó thoát!" Đệ tử lập tức đáp lại.

"Những người khác ta không quan tâm, Triệu Linh Nhi tuyệt đối không được chết, vô cùng quan trọng!

Bây giờ tất cả mọi người lui ra, lát nữa đợi ta đích thân chủ trì pháp trận!" Mộ Dung Kỳ ra lệnh một tiếng, những đệ tử đó cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay người bỏ chạy như ma đuổi.

Đối mặt trực diện với khí thế của Ngao Tông, bọn họ đã bị áp chế đến cực hạn, nếu còn cố gắng chống đỡ nữa chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Hai người truyền âm tự nhiên bị Ngao Tông nghe thấy rõ ràng, không chỉ vậy, từ lúc bắt đầu hắn đã biết đám người này đang bố trí pháp trận.

"Từ khi ta xuống núi về khách sạn, các ngươi đã huy động mấy

chục người bố trí một đạo công kích pháp trận bên ngoài, xem ra các ngươi cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng." Ngao Tông nhìn Mộ Dung Kỳ đang một mình khổ sở chống lại khí thế của mình, khẽ mỉm cười, "Chỉ tiếc là các ngươi sẽ không thành công." Mộ Dung Kỳ kinh hãi thất sắc, không ngờ Ngao Tông đã sớm nhận ra pháp trận đang được bố trí bên ngoài!

Thần thức của người này thật quá kinh khủng, thậm chí hắn còn nghi ngờ người này có thể lấy mạng mình mà không tốn chút sức lực nào.

"Ta có thể cho ngươi một cơ hội sống.

Bây giờ nói cho ta biết, tại sao muốn bắt Triệu Linh Nhi đi?" Ngao Tông vung tay, thu lại khí tức đang đè nén trên người Mộ Dung Kỳ, nhưng gã lại không biết đây là cơ hội sống duy nhất của mình.

Nhưng Mộ Dung Kỳ lại đáp lại rất đơn giản: nhân cơ hội này nhanh chóng thoát thân chạy ra ngoài khách sạn, thân hình nhanh như chớp đã biến mất.

Cũng trong khoảnh khắc Mộ Dung Kỳ rời đi, pháp trận được khởi động hoàn toàn, cả khách sạn lập tức bị cấm chế, ngay cả một tia không khí cũng không thể thoát ra ngoài!

"Đám người này một lòng tìm chết." Ngao Tông thở dài, không phải hắn muốn tạo sát nghiệp, mà là đám người này thực sự ngu xuẩn đến cùng cực.

"Pháp trận, có chút kỳ quái…" Lý Tiêu Dao phát hiện hơi thở của mình trở nên ngày càng khó khăn, thậm chí linh lực cũng không thể vận chuyển trôi chảy trong cơ thể, phải vịn vào tường mới có thể đứng vững.

Sắc mặt Triệu Linh Nhi càng trở nên đau đớn, nàng càng lúc càng

siết chặt cánh tay Ngao Tông, "Ngao Tông ca ca, muội cảm thấy rất đau khổ…" Ngao Tông thấy bộ dạng của Triệu Linh Nhi, lập tức vung tay thi triển hộ thể cương khí lên người hai người, họ mới phát hiện luồng áp lực vô hình đã tan biến.

"Đây hẳn là Linh Trận Giam Cầm, sẽ dần dần bào mòn sinh mệnh lực và linh lực của người trong trận pháp." Ngao Tông lập tức nhận ra trận pháp này, đương nhiên trận pháp đối với hắn không có ý nghĩa gì.

Bất luận là cảnh giới tu hành của Ngao Tông khiến hắn căn bản không thể bị trận pháp đoạt lấy, hay hắn chủ động phóng ra U Minh chi lực để trận pháp hấp thu, cũng sẽ khiến pháp trận sụp đổ trong nháy mắt.

Thứ vũ khí giết người mà đám người này bận rộn cả buổi chiều chuẩn bị, trong mắt hắn căn bản không khác gì đồ chơi!

"Để ta xem…" Lý Tiêu Dao kích phát pháp lực đánh ra một đạo kiếm khí, nhưng khi tấn công lên màn chắn kết giới, nó lập tức bị bào mòn hết, khoảnh khắc tiếp theo, màn chắn đó bắn ra một đòn tấn công phản lại có uy lực mạnh hơn kiếm khí vài phần!

Lý Tiêu Dao bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ có thể dùng kiếm Trạm Lư che thân, kết quả tự nhiên bị đánh bay ra ngoài một cách chật vật, đầu đập vào tường, mắt nổ đom đóm.

"Lợi hại như vậy!" Lý Tiêu Dao đau đến gần như chảy nước mắt, tức giận mắng to.

Ngao Tông cũng nhân đó nhận ra, Lý Tiêu Dao chỉ biết tấn công, thủ đoạn phòng thân lại vô cùng đơn điệu, đây quả thực là điểm yếu trong chiến đấu của cậu hiện nay.

"Sau này, xem ra cần phải truyền thụ cho ngươi thêm một vài công

pháp, với thủ đoạn vụng về hiện nay của ngươi, không thể sử dụng được kiếm Trạm Lư." Ngao Tông cau mày nói.

Lý Tiêu Dao mừng rỡ, nhưng chưa kịp cảm ơn, bên ngoài khách sạn đã vang lên tiếng quát lớn: "Các ngươi lập tức giao Triệu Linh Nhi ra đây, có thể sống sót rời đi.

Nếu còn ngoan cố, tất cả đều phải chết ở đây!" Bên ngoài pháp trận, dù Mộ Dung Kỳ nghiêm nghị hạ lệnh, nhưng trong lòng vẫn không yên, dù sao tu vi của Ngao Tông quá khó lường.

"Đợi ta dọn dẹp đám ngốc này đã rồi nói." Ngao Tông búng tay một cái, khoảnh khắc tiếp theo, dưới chân hắn nổi lên một trận cuồng phong phóng thẳng lên trời, trong nháy mắt dùng cuồng phong đánh sập khách sạn, kết cấu từng tầng như giấy hồ bị xé nát dưới cuồng phong!

Dưới cuồng phong cuốn theo gỗ đá, bụi mù tan đi, cả khách sạn trong chốc lát đã bị san thành bình địa, ba người Ngao Tông hoàn toàn lộ ra giữa pháp trận.

Để duy trì đạo pháp trận này, Mộ Dung Kỳ rõ ràng đã tốn không ít tâm tư, ở tám phương vị đều bố trí mấy chục người thúc đẩy, thậm chí ở mắt trận còn đặt một đống linh thạch như núi để cung cấp năng lượng tiêu hao.

Xem ra hôm nay hắn quyết tâm phải có được.

"Giết!" Mộ Dung Kỳ từ khoảnh khắc đó biết không còn đường đàm phán, lập tức hạ lệnh, đệ tử ở tám cửa trận đồng thời kích phát, trên toàn bộ pháp trận lập tức cuộn lên cát vàng ngập trời, ngưng kết thành một bàn tay khổng lồ từ trên không hung hăng đập xuống Ngao Tông!

Ngao Tông thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn, chỉ là một chút

Thổ hành chi lực mà thôi.

Sau lưng hắn lập tức dùng cát bụi ngưng kết thành một cây trường mâu sắc bén từ trên không đâm xuống, ghim chặt bàn tay cát vàng khổng lồ xuống mặt đất, và nổ tung!

Trong nháy mắt, bụi mù và cát vàng cuồn cuộn, như một cơn lốc xoáy trong sa mạc điên cuồng tàn phá khắp nơi, và không ngừng phá hoại cấu trúc của pháp trận!

Trong thành Hòa Hú, cát vàng ngập trời, cư dân trốn trong nhà run lẩy bẩy, nhìn nhà cửa của mình dần bị cát bụi phá hủy mà không dám ra ngoài làm bất cứ điều gì để bảo vệ.

"Giữ vững!" Mộ Dung Kỳ thấy các đệ tử từng người một phun ra máu tươi, trong lúc cấp bách đành phải đích thân vận dụng toàn bộ pháp lực để khống chế pháp trận!

Lập tức, trong pháp trận, chim bay ngưng tụ từ nước, vượn khổng lồ ngưng tụ từ lửa, sư tử hổ ngưng tụ từ kim loại, hàng vạn cọc gỗ nứt đất mà ra, lấy Ngao Tông làm mục tiêu tấn công dữ dội!

Ngũ hành phát uy, nhưng thành Hòa Hú lại bị dư chấn phá hủy đầu tiên, trở nên tan hoang.

Mặt đất nứt nẻ, nhà cửa từng tòa một bị dư chấn đè sập, những người dân trốn trong nhà cũng thảm thương gặp phải tai bay vạ gió.

Chỉ trong chốc lát, thành phố đã chết và bị thương quá nửa, những người dân còn chưa bị ảnh hưởng không dám ở lại trong thành nữa, nhân lúc chưa bị ảnh hưởng vội vàng bỏ chạy!

Tường thành cũng theo đó lung lay sắp đổ, trên bầu trời ngũ hành chi lực giao thoa ngưng kết thành một đám mây ngũ sắc, cả thành trì đều bị bao phủ dưới đó, đứng trước bờ vực hủy diệt.

Ngao Tông đối mặt với đòn tấn công pháp trận ngũ hành đồng

xuất, chỉ thản nhiên vung tay, cả pháp trận lập tức bị một đạo cấm chế khóa chặt hoàn toàn!

Trong sát na, trời đất dường như ngay cả không khí lưu động cũng bị đóng băng, linh lực không còn cuộn trào, các đòn tấn công hóa thành từ ngũ hành trong khoảnh khắc đó bị cấm chế hoàn toàn, sự tàn phá mà thành trì phải chịu cũng chậm lại trong khoảnh khắc đó.

Bất kể đám giáo đồ kích phát pháp trận thế nào, nó dường như đã ngưng trệ, không có bất kỳ tác dụng nào, ngũ hành linh thú càng đứng yên giữa không trung, như tượng đất nặn.

Chương 1160

"Bên trong pháp trận đã bị cấm chế, linh lực bên trong đang phản phệ pháp trận!" Mộ Dung Kỳ lập tức nhận ra sự bất thường trong pháp trận, kinh hãi đến toàn thân lạnh toát!

Cứ thế này, pháp trận chỉ cần nửa canh giờ nữa sẽ tự sụp đổ tan rã, hắn sẽ không còn chỗ dựa nào để kìm hãm và giao đấu với Ngao Tông nữa.

Nhưng lo lắng của hắn là thừa thãi, sao Ngao Tông có thể cho hắn thêm nửa canh giờ để sống sót?

"Vỡ!" Ngao Tông chỉ tay vào không trung, một âm thanh như đồ sứ vỡ vang lên giữa trời đất, chỉ một tiếng giòn tan, khoảnh khắc tiếp theo, những con thú ảo ngũ hành liền vỡ tan, thành từng mảnh vụn!

Khoảnh khắc vỡ tan nghe nhẹ nhàng chói tai, nhưng khoảnh khắc sức mạnh ngũ hành trong đó bùng nổ, uy lực của nó được pháp lực của Ngao Tông gia trì tăng lên gấp bội, trong nháy mắt xé nát pháp trận, nuốt chửng cả thành trì!

Mộ Dung Kỳ và các tín đồ duy trì trận pháp trong nháy mắt bị uy lực nuốt chửng, thân thể tan nát, sau đó là nhà cửa, kiến trúc trong thành, từng cái một như trứng gà bị bánh xe nghiền nát, vỡ tan, không còn gì sót lại.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc tường thành cũng bị dư chấn nuốt chửng và phá hủy, uy lực mới dần tan đi, sau khi tan đi chỉ còn lại một đống tàn tích kiến trúc.

Thành Hòa Hú đã được xây dựng hàng trăm năm, cuối cùng dưới tay Ngao Tông đã hoàn toàn trở thành lịch sử.

Cho đến khi cơn bão ngũ hành hoàn toàn dừng lại, Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi mới tỉnh lại từ trong cơn chấn động, cả thành trì đã hoàn toàn bị san thành bình địa.

Không một tàn tích kiến trúc nào cao hơn một người.

Pháp trận vây khốn cũng chỉ còn lại một đống di tích tàn tích, đám tín đồ Bái Nguyệt Giáo xui xẻo nhất, bị hóa thành hơi nước trong pháp trận ngay lập tức, thi hài không còn, chỉ để lại trên mặt đất một vệt bẩn mờ nhạt.

"Kết, kết thúc rồi sao?" Lý Tiêu Dao lắp bắp mãi mới nói xong một câu, cảnh tượng vừa rồi đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của cậu về cuộc chiến giữa các tu sĩ.

Một tòa thành trì cứ thế biến mất, "khán giả" của trận đại chiến này cũng chỉ còn lại hai người, Ngao Tông đã cố ý giữ lại họ.

Ngao Tông vẫn đang nhìn "kiệt tác" vừa để lại của mình, đột nhiên cười lạnh, sau đó đưa tay ra không trung chụp lấy, một đạo nguyên thần bị thu vào lòng bàn tay.

Ngay cả khi bị Ngao Tông bắt giữ, nguyên thần đó vẫn đang liều mạng giãy giụa hòng thoát thân, nhưng tự nhiên không có ý nghĩa gì.

"Đại nhân tha mạng!

Ta nguyện vì ngài làm trâu làm ngựa, chỉ cầu ngài đừng để ta hồn phi phách tán!" Nguyên thần đang giãy giụa trong tay Ngao Tông kinh hãi cầu xin, chính là Mộ Dung Kỳ.

"Vào lúc sắp chết, ngươi đã hấp thu hồn phách của các đệ tử khác trong pháp trận làm của riêng, cuối cùng để nguyên thần ý thức không diệt, hòng sau này tái tạo thân thể phục sinh." Ngao Tông nhìn nguyên thần Mộ Dung Kỳ đang khổ sở giãy giụa trong lòng bàn tay, khinh thường cười lạnh một tiếng, "Ngươi sẽ hối hận vì đã sống sót." Mộ

Dung Kỳ lúc này chỉ run lẩy bẩy, không ngờ Ngao Tông có thể nhanh chóng bắt được nguyên thần của mình như vậy, ngay cả khi đã dùng pháp thuật che giấu khí tức cũng không thể thoát được.

Bây giờ sống chết của hắn hoàn toàn nằm trong một ý niệm của Ngao Tông.

"Sư phụ, có muốn xử lý hắn không?" Lý Tiêu Dao rút kiếm, chỉ đợi Ngao Tông ra lệnh.

"A a a!" Mộ Dung Kỳ đột nhiên kêu la thảm thiết, ánh sáng phát ra từ lưỡi kiếm Trạm Lư thiêu đốt nguyên thần của hắn đau đớn không chịu nổi, gần như hồn phi phách tán!

Lý Tiêu Dao tự nhiên không biết ánh kiếm của Trạm Lư có thể trừ tà đuổi hồn, vội vàng cất kiếm lại vào vỏ, sợ gã này không cẩn thận hồn phi phách tán mất.

Mộ Dung Kỳ lúc này vừa sợ hãi vừa bi ai, ngay cả một hành động vô tâm của Lý Tiêu Dao cũng suýt nữa khiến hắn hồn phi phách tán, khả năng sống sót thật mong manh.

"Chuyện của Triệu Linh Nhi, kể chi tiết cho ta.

Có sống được không thì tùy ngươi." Ngao Tông cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp ra lệnh.

"Vâng!

Ta nhất định biết gì nói nấy!" Mộ Dung Kỳ biết đây là cơ hội sống sót duy nhất, lập tức kể lại tất cả những gì mình biết được từ mảnh xương đó.

Đúng như đã nói trước đó, người họ Bạch tu luyện công pháp đặc thù có thể để lại một số dấu ấn đặc trưng trên xương cốt, đây cũng là phương pháp quan trọng để người Nam Chiếu Quốc nhận dạng xương cốt.

Không chỉ vậy, họ có thể lưu lại một lượng nhỏ ký ức trong xương cốt vào lúc sắp chết.

Một số tu sĩ sắp chết đã dùng phương pháp này để ghi lại tâm đắc tu luyện của mình trong xương cốt, để con cháu họ Bạch được hưởng lợi, giúp họ Trúc cơ nhanh hơn khi tu hành.

Thậm chí một số công pháp bí truyền cũng được ghi lại trong xương cốt, có thể nói mỗi một mảnh xương của tộc nhân họ Bạch đều là vật truyền thừa vô cùng quan trọng.

Cũng chính vì vậy, tất cả người họ Bạch đều được yêu cầu sau khi chết phải được chôn cất trong nghĩa trang của tông tộc, chính là để thu hồi tâm đắc tu luyện và bí kíp của họ.

"Ra là vậy!" Lý Tiêu Dao chợt hiểu ra, "Vậy tại sao phải chôn cất xương cốt, giữ lại chúng để tra xét ký ức bên trong không tốt hơn sao?" Mộ Dung Kỳ nhỏ giọng trả lời: "Hài cốt của tộc nhân họ Bạch sau tang lễ đều sẽ được đào mộ lên thu hồi.

Những ngôi mộ trong nghĩa trang đó đều là mộ trống." Mọi người lúc này mới vỡ lẽ, xem ra nghĩa trang đó chẳng qua chỉ là một sự sắp đặt để người ngoài nhìn vào thấy khá tươm tất.

"Như vậy, ngươi đã thấy gì từ xương cốt mà Linh Nhi mang đến?" Ngao Tông tiếp tục truy vấn.

"Không sai." Mộ Dung Kỳ cúi đầu, "Những vị tiền bối lưu lạc ở Tiên Linh Đảo đã để lại ký ức trong xương cốt, Triệu Linh Nhi là người thừa kế huyết mạch của Nữ Oa, thậm chí có thể khiến Nam Chiếu Quốc quật khởi, vô cùng quan trọng!" Lời này vừa nói ra, Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi vô cùng kinh ngạc, gần như không thể tin vào tai mình!

Triệu Linh Nhi lắp bắp hỏi: "Là, là Nữ Oa đã sáng tạo ra vạn vật

sinh linh sao?

Ta là hậu duệ trực hệ của người?" "Không sai, đó là thông tin mà các vị tiền bối đã để lại trong hài cốt." Mộ Dung Kỳ thành thật báo cáo.

Triệu Linh Nhi cảm thấy khó có thể tin được, từ nhỏ đến lớn, tất cả những câu chuyện về Nữ Oa mà nàng nghe được, gần như đều kể về sự toàn năng của người.

Nữ Oa không chỉ tạo ra sinh linh trong trời đất, mà còn khai phá vùng đất có thể ở được cho nhân loại trong thế giới hoang dã, giúp nhân loại có thể tồn tại đến ngày nay.

Bất kể là người Nam Chiếu Quốc hay người Thăng Long, chắc chắn đều là sinh linh do Nữ Oa tạo ra.

Chỉ là sau trận đại chiến đó, người Nam Chiếu Quốc bị đuổi đến cực nam của đại lục, người Thăng Long sau đó cho rằng có thể dựa vào đao kiếm và võ lực để chiếm đoạt từng tấc đất trên thế giới này, cũng không còn tín ngưỡng Nữ Oa nữa, trong truyền thuyết của Thăng Long, Nữ Oa chỉ là vị thần sáng tạo vạn vật mà thôi.

Nhưng đối với người Nam Chiếu Quốc đang khổ sở cầu sinh ở cực nam đại lục, tín ngưỡng đối với Nữ Oa đã trở thành nguồn sức mạnh tinh thần quan trọng nhất.

Họ biết không thể chiến thắng người Thăng Long, chỉ có thể tín ngưỡng thần linh, khao khát có thần tích giáng lâm để giành lại vùng đất Thăng Long.

Cũng chính vì vậy, địa vị của Nữ Oa ở Nam Chiếu Quốc và Tiên Linh Đảo cực kỳ cao.

Triệu Linh Nhi hoàn toàn không thể đặt mình ngang hàng với vị thần trong truyền thuyết đó.

“Ngươi nói có thật không?

Đừng có lừa gạt ta, nói đùa bậy bạ cẩn thận sư phụ lấy mạng ngươi đó!” Lý Tiêu Dao ra vẻ muốn rút kiếm dọa nạt, Mộ Dung Kỳ sợ đến run cả người, “Ta nào dám lừa gạt!” “Thế nhân chỉ biết Nữ Oa sáng tạo ra loài người, nhưng rất ít người biết Nữ Oa và một vị tôn thần khác là Phục Hy đã cùng nhau lưu lại hậu duệ, và để họ truyền thừa theo dòng mẹ, sau đó thống trị và lãnh đạo nhân loại.” “Nhưng thời thế thay đổi, hậu duệ của Nữ Oa dần mất đi quyền kiểm soát đối với nhân tộc, cho đến cuối cùng hoàn toàn mất đi uy nghiêm, dẫn đến nội chiến không thể tránh khỏi giữa các nhân tộc.

Hậu duệ của Nữ Oa sau đó không còn tin tức gì nữa.” Triệu Linh Nhi có chút kinh ngạc, “Thật sao?

Hồi nhỏ ta cũng nghe những câu chuyện tương tự, nhưng mọi người đều cho rằng đó chỉ là truyền thuyết, Nữ Oa hoàn toàn không có hậu duệ.” Mộ Dung Kỳ vội vàng giải thích: “Tuyệt đối là thật!

Vị vua Nam Chiếu Quốc đời trước của ta đã từng tìm thấy lăng mộ của hậu duệ Nữ Oa, nên ta mới tin những thông tin lưu lại trong hài cốt đó.

Chỉ là chuyện này chỉ có một số ít Chủ Tế Ti biết!” Triệu Linh Nhi trong lòng rối như tơ vò, suy nghĩ hồi lâu, vẫn không dám đặt mình ngang hàng với vị tôn thần trong truyền thuyết đó.

Ngao Tông thấy Mộ Dung Kỳ không nói dối, liền hỏi tiếp: “Vậy ngươi bắt Triệu Linh Nhi đi có mục đích gì?” Mộ Dung Kỳ dường như không dám trả lời câu hỏi này, nhưng dưới ánh mắt của Ngao Tông, hắn hoàn toàn không dám trốn tránh, chỉ có thể thành thật: “Ta muốn kích phát huyết thống truyền thừa Nữ Oa của nàng, để nàng giúp ta giành lại Thăng Long.” “Đùa sao!

Nếu thật sự là truyền thừa của Nữ Oa, các ngươi có thể kích phát

được sao, các ngươi là tu sĩ, cũng không thể động đến lĩnh vực của thần linh được chứ!" Lý Tiêu Dao không thể tin nổi lời của người này.

"Có cách!

Quốc vương có cách, hình như đã tìm được một loại bí pháp từ lăng mộ của hậu duệ Nữ Oa, tóm lại sau đó ta được giao sứ mệnh đi khắp nơi tìm kiếm hậu duệ Nữ Oa." Mộ Dung Kỳ lại trả lời.

Lý Tiêu Dao trăm mối không có lời giải, nhìn về phía Ngao Tông, sắc mặt người sau vẫn bình thản, như thể đã sớm liệu được câu trả lời của Mộ Dung Kỳ.

Chương 1161

Thực ra, trước đó Ngao Tông đã cảm thấy Triệu Linh Nhi không phải người thường, có thể cộng hưởng với con hung thú thượng cổ Cửu Âm, chỉ riêng điểm này đã chắc chắn lai lịch không tầm thường.

Tư chất tu hành của Triệu Linh Nhi cũng vượt xa người thường, đủ loại dấu hiệu cho thấy nàng quả thực không bình thường.

"Nhưng tại sao những tộc nhân họ Bạch đó lại biết Triệu Linh Nhi là hậu duệ của Nữ Oa?" Ngao Tông hỏi câu hỏi quan trọng nhất.

Mộ Dung Kỳ sững sờ, rõ ràng cũng không hiểu rõ vấn đề này, "Điểm này thông tin trong hài cốt không hề đề cập… Tóm lại họ rất khẳng định, hy vọng ta nhất định phải để Triệu Linh Nhi kích phát huyết mạch Nữ Oa, để người Nam Chiếu Quốc giành lại Thăng Long." Triệu Linh Nhi im lặng hồi lâu, không ngờ những trưởng bối mà mình vô cùng kính trọng ngày thường, lại nhân cơ hội này đẩy mình vào miệng cọp.

Ngay cả lúc lâm chung, họ cũng sắp đặt giao mình ra, làm công cụ phục hưng cho tộc nhân họ Bạch, cho cả Nam Chiếu Quốc.

Cũng không trách họ lại nhờ bà bà để nàng vượt vạn dặm đến Nam Chiếu Quốc một lần.

"Những trưởng bối ngày thường đối đãi với dân đảo rất hiền từ, tại sao lại sắp xếp cho ta như vậy?" Triệu Linh Nhi cúi đầu, sắc mặt đầy vẻ lạc lõng thê lương, lần đầu tiên phải chịu sự phản bội như vậy.

"Không phải lỗi của những lão già đó.

Họ quả thực có lòng nhân nghĩa, chỉ là mục tiêu nhân nghĩa không

phải là ngươi.” Ngao Tông thấy bộ dạng lạc lõng của Triệu Linh Nhi, không khỏi có chút đau lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng an ủi.

Có Ngao Tông lên tiếng an ủi, Triệu Linh Nhi trong lòng cảm thấy một trận ấm áp, vùi đầu vào lòng Ngao Tông, hồi lâu không nói.

“Những hài cốt của tộc nhân họ Bạch đó ở đâu?

Giao ra đây, ta phải đích thân kiểm chứng những thông tin đó có chính xác không!” Lý Tiêu Dao tiến lên một bước chất vấn.

Mộ Dung Kỳ mặt đầy vẻ khổ sở, “Thân thể của ta đã bị phá hủy, huống chi là hài cốt được bảo quản bên trong!” Lý Tiêu Dao cũng không thể phản bác lời của gã, chỉ nhìn về phía Ngao Tông, “Sư phụ, xử lý hắn thế nào?” “Cứ giữ lại một mạng đã.

Biết đâu sau này còn có nhiều thông tin cần moi từ miệng hắn.” Ngao Tông cũng không nói nhiều lời vô ích, lấy ra một chiếc bình ngọc mở ra, bên trong lập tức bùng phát một luồng hấp lực mạnh mẽ, hút hồn phách của Mộ Dung Kỳ vào trong.

Tên tín đồ gầy gò trước đó cũng bị nhốt bên trong, hai người bây giờ cũng đã đoàn tụ đồng môn.

Làm xong tất cả, tâm trạng của Triệu Linh Nhi cũng đã bình tĩnh lại một chút, nàng vô định nhìn quanh, nhất thời không biết tiếp theo nên làm gì.

“Ta thật sự là hậu duệ của Nữ Oa sao?” Triệu Linh Nhi nhìn đôi tay mình, trong lòng có chút hoảng sợ.

Nếu là vậy, nàng thật sự lo lắng sẽ phụ lòng huyết mạch và danh tiếng của mình, bây giờ nàng hoàn toàn không biết phải làm gì.

Đặc biệt là địa vị và danh tiếng của Nữ Oa trong lòng thế nhân, khiến nàng cảm thấy bị đè nén đến gần như không thở nổi.

“Những gì gã vừa nói chỉ là thông tin biết được từ những hài cốt đó, không ai dám chắc những người chết đó làm thế nào biết được thân phận hậu duệ Nữ Oa của ngươi.” Ngao Tông nhàn nhạt nói, “Bây giờ cách tốt nhất là tìm vị vua Nam Chiếu Quốc đó, người này đã biết cách kích phát huyết mạch Nữ Oa, chắc chắn cũng có thể phán đoán được huyết mạch thật giả.” Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi hai người không hiểu, Ngao Tông liền nói thẳng: “Chúng ta đến đô thành của Nam Chiếu Quốc, ta sẽ đích thân tìm ra vị vua Nam Chiếu Quốc đó!” Lời này khiến Lý Tiêu Dao trong lòng không khỏi phấn khích, “Chuyện này thật thú vị!

Vua của Nam Chiếu Quốc đường đường bị ba người Thăng Long lôi ra khỏi đô thành, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ gây chấn động lớn ở Nam Chiếu Quốc!” Ngao Tông đương nhiên không quan tâm đến điều này, chỉ cần đạt được mục đích, Nam Chiếu Quốc sẽ ra sao không liên quan đến hắn.

Chỉ có Triệu Linh Nhi từ đầu đến cuối đều mang vẻ mặt nặng trĩu tâm sự, không hề tỏ thái độ.

“Ngươi đang khổ não vì phải gánh vác huyết mạch Nữ Oa?” Ngao Tông thấy vậy, nhẹ giọng hỏi.

Triệu Linh Nhi im lặng gật đầu, chưa bao giờ cảm thấy áp lực lớn đến vậy.

Ngao Tông thấy vậy không khỏi bật cười, “Huyết mạch bán thần là thứ mà bất kỳ ai trên thế gian này cũng mơ ước có được, ngươi sinh ra đã có, tại sao lại khổ não?” “Nếu thật sự không muốn mai một huyết mạch và thân phận của mình, vậy thì từ nay về sau hãy nắm vững tất cả những gì huyết mạch mang lại, đi làm những việc mà ngươi thực sự nên làm.” “Dù trước đây ngươi không có năng lực, nhưng gánh nặng luôn tồn tại cùng với năng lực của ngươi, chắc

chắn ngươi có thể khống chế tốt thân phận này.” Dưới sự khuyên giải của Ngao Tông, đám mây u ám trong lòng Triệu Linh Nhi cuối cùng cũng tan biến.

“Cảm ơn huynh, Ngao Tông ca ca!” Triệu Linh Nhi nở một nụ cười biết ơn với Ngao Tông, trong lòng vô cùng may mắn vì có một vị phu quân tốt như vậy.

“Đi thôi, chúng ta phải nhanh chóng lên đường tìm vị vua Nam Chiếu Quốc đó, nếu không tin tức Mộ Dung Kỳ chết truyền ra, hắn chắc chắn sẽ trở thành chim sợ cành cong mà bỏ trốn.” Ngao Tông không cho bất kỳ ai có cơ hội trốn thoát, lập tức mang theo hai người dịch chuyển tức thời đi.

Sau khi ba người rời đi, trong đống phế tích của thành phố không còn một người sống nào.

Vài giờ trước, một thành phố biên giới phồn hoa, nay đã hoàn toàn bị san thành bình địa. ...

Cùng lúc đó, tại hoàng thành đô thành Nam Chiếu Quốc xa xôi vạn dặm.

Vua Nam Chiếu Quốc lúc này đang ngủ say, thì đột nhiên giật mình tỉnh giấc, toàn thân đẫm mồ hôi!

Vừa rồi, ông ta đã gặp một cơn ác mộng khiến toàn thân lạnh toát, nhưng sau khi tỉnh lại hoàn toàn không nhớ được những gì đã xảy ra trong mơ.

Quốc vương không thể ngủ yên, luôn cảm thấy như có gai sau lưng, hoàn toàn không thể yên lòng.

“Truyền quốc sư vào cung!” Quốc vương lập tức hạ lệnh triệu kiến quốc sư, vị quốc sư trong miệng ông ta chính là Bái Nguyệt Giáo chủ, Vu Vương.

Khi Vu Vương vào cung, Quốc vương đang đứng trên đài lộ thiên ngước nhìn bầu trời sao, sắc mặt vô cùng phiền não.

"Quốc sư.

Biên giới có xảy ra vấn đề gì không?

Tối nay ta luôn cảm thấy tâm thần bất an, trực giác của bản vương trước nay luôn chuẩn." Quốc vương lo lắng nói.

Vu Vương không khỏi bật cười: "Bệ hạ, ngài nên lo xa rồi, biên giới vẫn luôn được canh giữ rất tốt, Mộ Dung Kỳ…" Nói đến đây, sắc mặt Vu Vương đột nhiên biến đổi, hắn mạnh mẽ xòe bàn tay ra, chỉ thấy trong năm chiếc nhẫn đá quý đeo trên năm ngón tay, một viên đá quý đã vỡ nát.

Viên đá quý đó mang ấn ký nguyên thần của Mộ Dung Kỳ, chỉ cần vật này bị phá hủy, chứng tỏ Mộ Dung Kỳ hiện đã mất mạng!

"Ấn ký của Mộ Dung Kỳ… sao có thể?" Quốc vương cũng thấy viên đá quý trên tay hắn vỡ nát, lập tức kinh hãi thất sắc, thậm chí không tự chủ được mà run rẩy!

Mộ Dung Kỳ là Chủ Tế Ti đắc lực nhất dưới trướng Vu Vương, có công lao hiển hách với Nam Chiếu Quốc, cũng được coi là tu sĩ chỉ đứng sau Vu Vương ở Nam Chiếu Quốc.

"Kẻ có thể giết được hắn không dễ dàng gì, bên cạnh Mộ Dung Kỳ có hơn một trăm giáo đồ đi theo, đa số cũng là nòng cốt của Bái Nguyệt Giáo, nếu Mộ Dung Kỳ đã bị giết, vậy thì những giáo đồ đó e rằng cũng…" Vu Vương không dám nói tiếp nữa.

"Đám người đó từ đâu ra!

Lẽ nào trong số người Thăng Long lại xuất hiện một vài tu sĩ thiên tài, quyết tâm muốn diệt vong Nam Chiếu Quốc của ta sao!" Quốc vương có chút tức giận mắng to, lúc này đã hoàn toàn hoảng loạn.

Vu Vương vừa đau lòng vừa sợ hãi, nếu Mộ Dung Kỳ đã bị giết, vậy những vị khách không mời này tiếp theo sẽ làm gì?

Chẳng lẽ trực tiếp giết đến hoàng cung, diệt Nam Chiếu Quốc!

"Bệ hạ, hoàng cung không thể ở lâu được nữa, ta nghi ngờ lần này chúng rất có thể sẽ giết đến hoàng cung, phải nhanh chóng trốn đi!" Vu Vương lập tức khuyên.

"Được!

Ta sẽ thông báo cho vương cung chuẩn bị, ba ngày sau lập tức rời khỏi đây!" Quốc vương đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng gọi thị vệ hạ lệnh.

"Không!

Ba ngày nữa không kịp đâu, chúng ta đi ngay bây giờ!" Vu Vương lại biết rằng hoàn toàn không có thời gian chuẩn bị, muốn sống sót chỉ có thể nhanh chóng rời đi.

Sắc mặt Quốc vương lập tức có chút khó xử, "Nếu không chuẩn bị gì, bản vương rời khỏi vương cung sẽ sống thế nào?

Thức ăn, còn có…" Vu Vương không thể nghe tiếp được nữa, lập tức sử dụng Nhiếp Hồn thuật đối với Quốc vương, người sau lập tức im miệng, sắc mặt ngây dại.

Quốc vương hiện tại không có bất kỳ ý thức tự chủ nào, hoàn toàn bị Vu Vương tiếp quản tinh thần.

"Đem thứ đó đưa cho ta!" Vu Vương hạ lệnh.

Chương 1162

Cơ thể Quốc vương cứng đờ đi vào tẩm cung, lấy ra một chiếc hộp vàng đưa cho Vu Vương.

"Bên trong có vật liên quan đến hậu duệ Nữ Oa?" Vu Vương chất vấn một tiếng, Quốc vương máy móc gật đầu đáp lại.

Vẫn có chút không yên tâm, hắn mở hộp ra xem, bên trong quả nhiên đặt một cây quyền trượng có hình rắn quấn quanh.

Vu Vương lúc này mới yên lòng, đích thân mang theo chiếc hộp rời khỏi vương cung, đối với Quốc vương không còn để ý đến nữa.

"Nếu ngươi nhất quyết tìm chết, đừng kéo ta theo!" Rời khỏi tẩm cung, Vu Vương triệu tập tất cả giáo đồ mà mình tin cậy trong vương cung, suốt đêm rời khỏi vương cung.

Quốc vương lúc này không biết mình đã bị Bái Nguyệt Giáo bỏ rơi, trong trạng thái mơ màng một lúc, theo sau Vu Vương rời khỏi vương cung mới dần tỉnh lại.

"Quốc sư, Quốc sư?" Điều đầu tiên Quốc vương làm sau khi tỉnh lại là tìm Vu Vương, nhưng trong vương cung làm sao có thể có bóng dáng của hắn!

"Rốt cuộc đã đi đâu?" Quốc vương vỗ vỗ đầu, lòng phiền ý loạn, lập tức gọi thị vệ vào tẩm cung.

Nhưng liên tiếp gọi ba tiếng, lại không có một ai đáp lại, khiến Quốc vương trong lòng càng thêm phiền não, ngay cả một thị vệ nhỏ nhoi cũng dám chống lại mệnh lệnh của mình!

"Còn không vào, bản vương sẽ cho các ngươi biết tay!" Quốc vương tức giận đẩy cửa tẩm cung ra, nhưng trong khoảnh khắc đó

ngây người tại chỗ.

Bên ngoài tẩm cung, những thị vệ đó nằm ngổn ngang trên mặt đất, đã chết không một tiếng động.

Ba người chưa từng gặp mặt lúc này đang đứng ở cửa tẩm cung nhìn hắn.

"Vua Nam Chiếu Quốc?" Người dẫn đầu lên tiếng chất vấn, chính là Ngao Tông.

Vừa rồi dịch chuyển đến đây, hắn không tốn nhiều công sức đã giải quyết xong đám thị vệ này, vừa lúc khi thị vệ cuối cùng bị tiêu diệt, Quốc vương đẩy cửa ra.

"Kẻ nào?

Vệ binh của ta đâu!

Tất cả quỳ xuống cho ta!" Quốc vương trong cơn kinh hoảng đã hạ một mệnh lệnh hồ đồ, nhưng lúc này rõ ràng đã không biết mình đang ở đâu.

Ngay sau đó, Quốc vương bị một luồng sức mạnh vô hình bóp chặt cổ nhấc bổng lên không, gần như ngạt thở!

"Vua Nam Chiếu Quốc?" Ngao Tông lạnh lùng nhìn hắn, người sau gần như không thể thở được, chỉ có thể vội vàng gật đầu lia lịa, lúc này mới hoàn toàn nhận thức được tình cảnh của mình.

Ngao Tông phát hiện gã này sắp bị bóp chết, liền thu lại sức mạnh đang bóp chặt gã, Quốc vương ngã nhào xuống đất thở hổn hển.

"Rốt cuộc là ai!

Biết ta là Quốc vương mà dám đối xử với ta như vậy,…" Quốc vương lại bị Ngao Tông nhìn chằm chằm, như có gai sau lưng, câm như hến, không dám nói thêm lời nào.

“Ngươi đã thấy những thị vệ đó chưa?” Ngao Tông tiện tay chỉ về phía những thi thể sau lưng, Quốc vương ngây ngốc nhìn sang, giây tiếp theo, những thi thể đó đều bị thiêu thành tro bụi, một trận cuồng phong thổi bay tro cốt đi, khiến ông ta kinh hãi run rẩy!

“Đừng giết ta!

Nếu các ngươi muốn vàng bạc châu báu, ta có thể đích thân dẫn các ngươi đến quốc khố lấy, muốn bao nhiêu lấy bấy nhiêu!” Dưới sự uy hiếp của võ lực tuyệt đối của Ngao Tông, Quốc vương hoàn toàn suy sụp, kinh hãi cầu xin tha mạng.

“Nói cho ta biết phương pháp kích phát huyết mạch của hậu duệ Nữ Oa, ngươi có thể sống sót, và không ảnh hưởng đến việc tiếp tục làm Quốc vương.” Ngao Tông vẫn thẳng thắn như vậy.

Quốc vương lập tức ngây người, không ngờ những vị khách không mời này lại vì chuyện này.

Nếu là vàng bạc châu báu thì ông ta không hề đau lòng, nhưng những thứ liên quan đến hậu duệ Nữ Oa lại liên quan đến tương lai của Nam Chiếu Quốc.

Bây giờ hy vọng duy nhất để Nam Chiếu Quốc có thể trở lại Thăng Long, chính là tìm được hậu duệ Nữ Oa và kích phát huyết mạch của họ, nếu mất đi thủ đoạn này, có thể sẽ không còn cơ hội trở lại Thăng Long nữa.

Ngao Tông thấy gã này có chút không tình nguyện, cũng lười nói nhiều lời vô ích với hắn, trực tiếp dùng một lưỡi đao gió trong nháy mắt lướt qua, chặt đứt một ngón tay của ông ta tại chỗ!

“A a a a a!” Quốc vương đau đớn lăn lộn trên mặt đất, tiếng kêu la thảm thiết chấn động tai, lúc này đâu còn chút dáng vẻ của một vị vua, hoàn toàn là một con heo bị mổ một nhát kêu gào thảm thiết!

“Ta sẽ không nói nhiều lời vô ích với ngươi, bây giờ bắt đầu, ta sẽ chặt đứt mười ngón tay của ngươi từng cái một, cho đến khi ngươi chịu khai.” Ánh mắt Ngao Tông trở nên vô cùng lạnh lùng, “Nếu mười ngón tay đều bị chặt đứt mà ngươi không chịu khai, vậy ta có thể từ từ cắt tứ chi của ngươi.

Thế nào?” Quốc vương ngày thường sống trong nhung lụa trong cung, làm sao từng bị đối xử như vậy, cơn đau dữ dội khiến ông ta hoàn toàn không thể bình tĩnh, lại bị những lời đe dọa của Ngao Tông dọa đến mất mật!

“Ta đưa cho ngươi!

Đừng ra tay với ta nữa!

Ta cầu xin ngươi!” Quốc vương khóc lóc cầu xin tha mạng, thậm chí quỳ trước mặt Ngao Tông liên tục dập đầu, gã này đã hoàn toàn bị phá hủy uy nghiêm của một vị vua!

“Quả nhiên sư phụ làm việc có hiệu quả!” Lý Tiêu Dao thấy vậy không khỏi tán thưởng một tiếng, trong khi cậu còn đang suy nghĩ làm thế nào để ép gã này khai, Ngao Tông đã thành công rồi.

Quốc vương không dám giở trò gì, ngoan ngoãn dẫn mọi người đến mật thất cất giấu bảo vật trong tẩm cung, nhưng lại vô cùng kinh ngạc khi thấy nơi đó đã trống không!

Tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy tung tích, Quốc vương trong cơn kinh hoảng nhớ lại việc Vu Vương vừa rồi biến mất một cách khó hiểu, trong lòng lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

“Tên khốn đó!

Hắn thật sự đã lừa lấy thứ đó đi rồi!” Quốc vương tức giận mắng to, hắn đi thì đi một mình, nhưng bây giờ cái mạng nhỏ của mình lại bị người khác nắm giữ!

Quốc vương lúc này mới nhớ ra Vu Vương trước khi đi đã khuyên mình nhất định phải rời đi càng sớm càng tốt, trong lòng vô cùng hối hận.

Nếu thật sự nghe lời rời đi, bây giờ cũng sẽ không ra nông nỗi này!

"Thượng tiên, không phải ta lừa gạt ngài, pháp khí đó đã bị người khác lừa lấy đi rồi, trong tình huống ta không hề hay biết, cho nên tìm ta cũng không lấy được đâu…" Quốc vương nói đến cuối cùng cũng không còn tự tin nữa, cẩn thận cười làm lành.

Ngao Tông cau mày, không nói nhiều lời vô ích, lại trong nháy mắt chặt đứt một ngón tay của gã, Quốc vương lại một lần nữa như heo bị chọc tiết lăn lộn trên mặt đất kêu la!

"Nó ở đâu?" "Ta không biết a thượng tiên!

Bị quốc sư của ta lừa lấy đi rồi!

Bái Nguyệt Giáo chủ, pháp thuật của người đó rất lợi hại, ta cũng…" Lời còn chưa dứt, lại một ngón tay bị chặt đứt, cơn đau dữ dội gần như khiến ông ta ngất đi!

Nhưng Ngao Tông lại khống chế hồn phách của ông ta vừa phải, khiến ông ta dù bị đau đớn như vậy hành hạ cũng không thể ngất đi.

Khi ngón tay thứ ba bị chặt đứt, Quốc vương đau đớn đến kiệt sức.

Ông ta trong lòng thầm mắng Vu Vương đã đẩy mình vào tình cảnh này, nhưng lại hoàn toàn không thể khiến Ngao Tông tin lời mình, thật sự vô cùng thê lương!

Ngao Tông thấy gã này cứng miệng như vậy, dứt khoát dùng một chiêu Nhiếp Hồn thuật lục soát toàn bộ ký ức trong hồn phách của ông ta.

“Quả thật đã bị tên Vu Vương đó lừa rồi.” Ngao Tông thu lại Nhiếp Hồn thuật, Quốc vương cũng vì thế mà hoàn toàn biến thành một kẻ ngốc, linh trí hoàn toàn bị phá hủy và ngất đi.

Nếu ngày mai thị vệ của ông ta đến, sẽ chỉ thấy một vị vua ngốc nghếch.

“Hắn quả thật không lừa chúng ta.” Ngao Tông ra hiệu cho Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi, hai người không khỏi có chút thất vọng.

“Tên Vu Vương đó thật không đơn giản, đã sớm liệu được chúng ta có thể đến nhanh như vậy, mang theo đồ vật bỏ trốn rồi.” Lý Tiêu Dao suy tư.

Như vậy manh mối đã bị cắt đứt, thật không biết tiếp theo nên đi đâu tìm gã đó.

Chương 1163

“Dù sao người này cũng tự tay sáng lập ra một giáo phái có thể khống chế Nam Chiếu Quốc.” Ngao Tông cũng không hề vội vàng, biết rằng Vu Vương tuyệt đối không thể từ bỏ cơ nghiệp to lớn mà mình đã tạo ra ở Nam Chiếu Quốc.

Chỉ cần có điểm này, nhất cử nhất động của người này rất dễ nắm bắt.

“Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Nếu tìm kiếm khắp Nam Chiếu Quốc, e rằng không phải chuyện dễ dàng.” Triệu Linh Nhi có chút lo lắng.

“Không cần nói nhiều.

Trực tiếp trở về Thăng Long là được, tiếp theo để cho tên Vu Vương đó biểu diễn.” Ngao Tông nhìn Quốc vương đang co giật trong cơn hôn mê, khẽ mỉm cười.

Người này đã có năng lực khống chế cả Nam Chiếu Quốc, sau khi vị vua hiện tại gặp chuyện, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để tăng cường việc tiếp quản đế quốc này.

Đến lúc đó, Vu Vương sẽ tự nổi lên mặt nước, không cần phải tốn quá nhiều công sức tìm kiếm.

“Đi!” Ngao Tông không nói thêm nữa, lập tức vung tay mang theo mọi người dịch chuyển tức thời rời đi.

Cho đến sáng sớm hôm sau, các thị vệ đổi ca phát hiện trong hoàng cung không một bóng người, không có một thị vệ nào còn lại!

Ban đầu họ tưởng đám người này đều đã bỏ chức vụ, định xin Quốc vương giáng tội.

Nhưng khi vào hoàng cung lại chỉ thấy một vị vua đã hoàn toàn biến thành kẻ ngốc, trong khoảnh khắc đó tất cả mọi người đều chấn động vô cùng!

Họ vắt óc cũng không hiểu, sao Quốc vương có thể trong một đêm hoàn toàn biến thành kẻ ngốc!

Văn võ đại thần trong hoàng cung lập tức phong tỏa tin tức này, nhưng giấy không gói được lửa.

Tuy tin tức không lan ra dân gian, nhưng tai mắt mà Bái Nguyệt Giáo cài cắm trong hoàng cung cũng nhanh chóng biết được tin tức này, và nhanh chóng truyền đến cho Vu Vương! ...

Rời khỏi vương cung, Ngao Tông không mang theo họ dịch chuyển tức thời rời khỏi Nam Chiếu Quốc, chỉ tạm thời ở lại một thành nhỏ biên thùy.

Không chỉ để hộ tống mấy mảnh xương đó, Ngao Tông không quên mục tiêu thực sự của chuyến đi này: tìm kiếm lối vào Minh Giới.

Khi đó ở Thăng Long, hắn đã nhận ra có dấu vết của một con đường đến Minh Giới đã từng được mở ra, bây giờ đang ở Nam Chiếu Quốc, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Sau khi Ngao Tông rời khỏi vương cung, liền không chút giữ lại mà mở rộng thần thức ra toàn bộ Nam Chiếu Quốc, thu thập mọi động tĩnh dù là nhỏ nhất vào tầm mắt của mình.

Như vậy không bao lâu, Ngao Tông cuối cùng đã phát hiện ra một tia U Minh chi lực còn sót lại trong một khu rừng rậm sâu trong vùng núi cực nam của Nam Chiếu Quốc.

Ngao Tông lập tức không nói nhiều, sắp xếp cho Triệu Linh Nhi và Lý Tiêu Dao ở lại đây chờ, sau đó lập tức dịch chuyển tức thời đến đó!

Khi hắn xuất hiện ở lối vào khu rừng rậm sâu thẳm đó, mới phát hiện nơi này quỷ dị ngoài dự liệu.

Cả khu rừng tràn ngập âm khí, gần như không cảm nhận được chút khí tức sinh linh nào tồn tại.

Cây cối và bụi rậm trong núi đan xen chằng chịt, trông như một cảnh tượng tươi tốt, nhưng lại âm u đáng sợ như một thế giới của người chết.

Nam Chiếu Quốc không có lãnh thổ rộng lớn như Thăng Long, đất đai sinh tồn rất hạn chế, vì vậy ngay cả trong rừng rậm, núi sâu, họ cũng sẽ tìm cách xây dựng nhà cửa để sinh sống.

Thậm chí họ còn có những phương pháp độc đáo để tồn tại trong rừng rậm.

Nhưng khu rừng rậm trước mắt lại là nơi duy nhất không có bất kỳ người Nam Chiếu Quốc nào sinh sống.

Thậm chí trong phạm vi gần ba mươi dặm bên ngoài cũng không có bất kỳ dân cư nào, như thể đây là một vùng đất chết mà ai cũng tránh xa.

Ngao Tông tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đây, nhưng từ âm khí trong núi có thể biết được một hai phần.

U Minh chi lực hoàn toàn không phải thứ mà người phàm có thể chịu đựng được, tất cả các lối vào Minh Giới được mở ra trong nhân gian đều sẽ biến khu vực xung quanh thành khu không người.

Hắn đích thân tiến vào khu rừng rậm đó, dường như đây là lần đầu tiên trong hàng trăm năm qua có sinh linh tiến vào, ngay cả âm khí cũng trở nên hoạt động, điên cuồng tụ tập xung quanh Ngao Tông.

Trong nháy mắt, Ngao Tông đã phát hiện vô số du hồn, vong linh xuất hiện xung quanh mình, tham lam nhìn chằm chằm như những con

thú đói.

"Của ta!" "Của ta!" "Ai dám tranh giành với ta, ta sẽ khiến kẻ đó hồn phi phách tán!" "Để ta ra tay, xem ai có thể cướp được!" Những vong linh đó không thể kiềm chế được sự kích động nữa, đồng loạt gầm lên gào thét lao về phía Ngao Tông, tiếng vạn quỷ hú hét trong chốc lát chấn động cả khu rừng!

"Tìm chết, hồn phi phách tán sau đó đừng trách ta!" Ngao Tông không hề nương tay, bùng phát một luồng U Minh chi lực, trong nháy mắt quét qua cả ngọn núi, vô số vong linh dưới sự va chạm của U Minh chi lực lập tức tan thành tro bụi!

Tiếng hú hét của những hồn ma đó cũng đột ngột im bặt, ngay cả âm khí cũng theo đó tan đi quá nửa.

Chết đến nơi rồi mà còn tưởng Ngao Tông là một con cừu béo mặc người xẻ thịt!

Ngao Tông không lãng phí quá nhiều thời gian vào đám hồn ma này, dứt khoát không chút giữ lại mà phóng ra khí tức của Minh Giới chi chủ, từ khoảnh khắc đó, tất cả hồn ma trong dãy núi rừng rậm này đều chấn động!

Sự áp chế và hiệu triệu của Minh Vương được khắc sâu trong hồn phách, khi khí tức của Ngao Tông bùng phát, vạn quỷ đồng loạt đến thần phục triều bái!

Trong nháy mắt trời đất u ám, âm khí phóng thẳng lên trời!

Ngay cả vào giữa trưa, dãy núi này cũng vì âm khí của hồn ma mà trở nên tối tăm như đêm khuya.

"Bái kiến đại nhân!" Vô số hồn ma quỳ lạy dưới chân Ngao Tông run rẩy, chỉ chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Ngao Tông hạ lệnh: "Trong núi sâu có Minh Tộc không?

Lệnh cho chúng lập tức đến gặp ta." Vạn quỷ càng thêm sợ hãi cúi đầu, chúng chỉ là những du hồn vong linh thấp kém nhất, làm sao có thể tiếp xúc với Minh Tộc!

"Đại nhân, ta đã lang thang trong núi sâu này mấy trăm năm, chưa từng thấy bất kỳ Minh Tộc nào, thậm chí ngài là người đầu tiên trong mấy trăm năm qua mang theo khí tức sinh linh xông vào đây…" Một vong hồn quỳ dưới chân Ngao Tông cẩn thận trả lời.

"Vậy sao!" Ngao Tông suy tư, dù sao đi nữa, trên thế giới này có lẽ rất ít dấu vết còn sót lại của Minh Giới.

Ngao Tông lại hỏi: "Chuyện xảy ra ở đây hàng trăm năm trước, ngươi có biết không?" Hồn ma đó lập tức trả lời, nguyên là khoảng một nghìn một trăm năm trước, nơi này từng là một vùng đất khá trù phú của Nam Chiếu Quốc, có tới hàng chục vạn người dân Nam Chiếu Quốc sinh sống.

Nhưng vào một ngày nọ, khi hàng chục vạn người dân đang cày cấy làm việc trong núi, trong núi sâu đột nhiên bùng phát một trận U Minh chi lực quét qua cả khu rừng!

Mỗi một người dân bị chạm vào đều lập tức thân thể tan thành tro bụi và biến thành vong hồn, một số dã thú, gia cầm có linh trí thấp hơn thì hoàn toàn tan biến.

Cũng chính từ lúc đó, nơi này biến thành một vùng đất chết, hàng chục vạn vong linh lang thang ở đây, bất kỳ người phàm nào dám vào đây đều sẽ bị âm khí dần dần ăn mòn cơ thể mà chết.

Hoặc dứt khoát bị các vong linh lang thang nuốt chửng huyết nhục mà chết, lâu dần, Nam Chiếu Quốc hoàn toàn từ bỏ vùng đất chết này, mặc cho nó tự mục nát.

Hàng chục vạn vong linh đột nhiên chết oan cũng đã lang thang ở

đây hàng nghìn năm, oán niệm vì chết oan khiến đại đa số chúng không thể chuyển thế trọng sinh.

Cuối cùng, oán niệm và âm khí tụ tập, khiến khu vực này có bộ dạng như ngày nay.

"Ban đầu nơi này tên là Hóa Đạo Lâm, bây giờ không biết người Nam Chiếu Quốc sẽ gọi nơi này là gì, tóm lại nghìn năm qua nơi này không còn được khai phá.

Đương nhiên họ cũng không có năng lực tiếp tục khai phá." Ngao Tông nghe xong lời kể, trong lòng cũng mơ hồ hiểu ra vài phần.

Nếu hắn đoán không sai, nơi này hẳn đã từng có một lối vào Minh Giới, nhưng vì lý do nào đó đã bị phá hủy, U Minh chi lực trong đó tự nhiên không kiểm soát được mà bùng phát, biến Hóa Đạo Lâm thành một địa ngục trần gian.

Phá hủy lối vào Minh Giới, chắc chắn là để thế giới này không còn ai có thể sống sót vào Minh Giới nữa.

Chương 1164

“Thôi cũng được.

Chỉ cần ở đây đã từng được mở lối vào Minh Giới là được rồi.” Ngao Tông đã sớm liệu được điều này, cũng không mong rằng ở đây sẽ có một lối đi sẵn.

“Tất cả lui ra.” Ngao Tông hạ lệnh, tất cả quỷ hồn đều răm rắp lui về sau, chỉ sợ chậm một bước.

Ngao Tông nhanh chóng tìm thấy nơi từng khai mở thông đạo Minh Giới trong khoảng trời đất này.

Đó là một hố sâu khổng lồ nằm giữa núi non.

Hố sâu tuyệt đối không phải hình thành tự nhiên, vừa nhìn đã biết là do ngoại lực oanh kích tạo thành, sức mạnh U Minh trong hố là đậm đặc nhất.

Đồng thời Ngao Tông phát hiện, không một quỷ hồn nào dám lại gần hố sâu, bên trong cũng không có bất kỳ thực vật nào sinh trưởng.

“Xem ra là ở đây.” Ngao Tông tung người nhảy vào hố sâu, hành động này khiến đám quỷ hồn xung quanh vô cùng kinh hãi.

Trước Ngao Tông, cũng có một số người tu hành xông vào Hóa Đạo Lâm, vài kẻ không biết tự lượng sức mình phát hiện hố sâu này có điểm khác thường liền đi vào thăm dò, kết quả chưa kịp đáp xuống đất đã hóa thành một vũng máu.

Nhưng ngoài dự liệu, khoảnh khắc Ngao Tông đáp xuống đất, tuy sức mạnh U Minh trong hố bùng nổ, nhưng lại lập tức bình lặng quanh người hắn, không gây ra chút xâm thực tổn thương nào.

Sức mạnh U Minh ở mức độ này, Ngao Tông căn bản không thèm

để vào mắt, dễ dàng hấp thu hoàn toàn để bản thân sử dụng.

"Các ngươi lang thang ở đây ngàn năm, có từng rời khỏi nhân gian, đầu thai chuyển thế, tái sinh lần nữa không?" Ngao Tông lập tức nhận ra mối quan hệ cực kỳ vi diệu giữa nơi này và Minh Giới.

Lời này vừa thốt ra, những u linh vong hồn kia im lặng hồi lâu, lời của Ngao Tông đã hỏi đúng vào tâm can chúng.

Nếu có thể, sao lại không muốn thoát khỏi nỗi khổ lang thang ngàn năm chứ!

"Ta nào đâu muốn, chỉ là mỗi người chúng ta đều oán khí triền thân, không cách nào chuyển thế đầu thai được!" "Cuộc sống của vong linh thế này ta cũng thực sự chịu đủ rồi, không muốn tiếp tục nữa, nhưng có thể làm gì đây..." "Mấy trăm năm trước chúng ta đã thử thoát ly, nhưng vô ích cả." Giọng của các quỷ hồn ngày càng bi ai, nghe vào tai liền biết lúc này chúng khổ sở đến mức nào.

"Hôm nay ta cho các ngươi một hồi tạo hóa!" Ngao Tông đưa tay ra phía trước, một phù ấn tinh vi hiện ra trong lòng bàn tay, dưới một niệm, sức mạnh U Minh cuồn cuộn không ngừng rót vào trong phù chú đó.

Trong chốc lát, phù văn điên cuồng hấp thu âm khí giữa trời đất, khiến các quỷ hồn kinh hãi chạy tán loạn bốn phía, chỉ trong thoáng chốc, âm khí trong Hóa Đạo Lâm đã bị hấp thu một nửa!

Cùng với lượng âm khí hấp thu ngày càng nhiều, phù ấn cũng từ màu trắng nhạt ban đầu dần chuyển thành màu tím đen, thậm chí không gian phía sau phù ấn cũng dần gợn sóng, vặn vẹo.

Mỗi lần phù ấn dao động, trời đất lại phải chịu thêm một phần uy áp nặng nề, đến mức những cây đại thụ cao chọc trời cũng dần cúi thấp dưới sự áp chế của nó, và điên cuồng lắc lư theo gió lớn!

“Khai!” Ngao Tông điểm một ngón tay lên trên phù văn đó, trong chốc lát mọi uy áp mà trời đất phải gánh chịu đều tan biến, chỉ còn lại sự tĩnh lặng đến mức không thể chịu nổi.

Vạn quỷ im lặng, trời đất lạnh lẽo!

Cũng trong khoảnh khắc đó, không gian phía sau phù văn bị cưỡng ép xé rách, một thông đạo lập lòe ánh sáng màu tím quỷ dị hiện ra trước mặt Ngao Tông.

Chính là thông đạo dẫn tới Minh Giới, sau khi bị phá hủy một ngàn năm lại một lần nữa được Ngao Tông mở ra!

Ngay lúc này, tất cả quỷ hồn giữa trời đất dường như nhận được triệu gọi, lần lượt tụ tập trên không trung hố sâu, cẩn thận quan sát thông đạo dẫn đến một thế giới khác.

Thứ chưa từng thấy này có một sức hấp dẫn khó tả đối với mỗi quỷ hồn.

Nếu không phải Ngao Tông đang đứng trong hố sâu, chúng thậm chí đã lại gần thử tiến vào thông đạo Minh Giới đó.

Đương nhiên, chúng không thể tiến vào thông đạo Minh Giới, chỉ cần chạm vào sẽ bị sức mạnh U Minh bên trong xé thành mảnh vụn, tan thành tro bụi.

“Muốn rời khỏi nơi này, đầu thai chuyển thế không?” Ngao Tông nhìn những quỷ hồn đang rục rịch, đột nhiên lên tiếng hỏi.

“...” Lời của Ngao Tông có thể nói là đã chọc trúng tim đen của chúng, ai mà không muốn chứ!

Ngao Tông từ từ đưa lòng bàn tay ra, một quả cầu thủy tinh trong suốt đến cực hạn hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

“Để lại oán niệm ở đây, sau đó ta có thể đưa các ngươi vào thông

đạo Minh Giới, khi đó có thể thoát khỏi số mệnh vong hồn, thật sự đầu thai chuyển thế." Ngao Tông thản nhiên nói.

"Thật sự như vậy sao?" Chúng quỷ hồn nghe vậy không khỏi kích động, chúng đã chờ đợi cơ hội tốt này cả ngàn năm rồi!

Nhưng nghĩ lại, chúng lại bình tĩnh hơn, ai biết được sau khi tiến vào quả cầu thủy tinh đó, có thật sự sẽ được đầu thai chuyển thế, hay là rơi vào tay Ngao Tông mặc cho hắn giày vò?

Ngao Tông nhìn những quỷ hồn này với vẻ nửa cười nửa không, đương nhiên hắn sẽ không vô cớ tốn sức giúp chúng chuyển thế tái sinh.

Chỉ cần tiến vào Hồn Tinh, tất cả âm khí và oán niệm trên người sẽ bị giữ lại bên trong, và sẽ được Ngao Tông tự tay chuyển hóa thành sức mạnh U Minh.

Một lượng lớn vong hồn ngàn năm, oán khí và âm khí trên người đều đã được tôi luyện vô cùng tinh thuần.

Phải biết rằng, ở nhiều thượng giới, một số cường giả thậm chí vì để có được số lượng lớn vong hồn trên trăm năm, đã cố ý tàn sát quy mô lớn ở những nơi sinh linh tập trung để nhân tạo ra chúng.

Bây giờ Ngao Tông căn bản không cần giết chóc cũng có thể nhận được lợi ích này, lại còn có thể khiến các vong linh mang ơn hắn, một công đôi việc.

Như vậy là tận dụng triệt để những vong linh này, giúp chúng chỉ là tiện tay mà thôi.

Âm khí và oán niệm tách ra từ những vong linh này, tuyệt đối có thể hợp thành sức mạnh U Minh tinh thuần nhất, có thể dùng để tạo ra Minh tộc nhân mạnh mẽ hơn!

Về việc chúng có đồng ý hay không, Ngao Tông không lo lắng,

hắn đương nhiên có cách để những vong linh này phải khuất phục.

"Ta nguyện ý thử một lần!" Một vong hồn cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, âm khí giữa trời đất đã bị Ngao Tông cố ý tiêu hao đi phần lớn, ngược lại dương khí trở nên ngày càng đậm đặc.

Những vong linh có tu vi thấp kém này căn bản không thể chịu đựng được dương khí như vậy.

Thậm chí nếu tiếp tục cố chấp, rất có khả năng sẽ hồn bay phách tán!

Gã đó lao thẳng vào Hồn Tinh của Ngao Tông, ngay sau đó trong Hồn Tinh trong suốt kia lan ra một luồng sương mù đen, khoảnh khắc tiếp theo vong linh đó liền bay ra, bị thông đạo Minh Giới cưỡng ép hút vào.

Trên người gã đó được Hồn Tinh để lại một lớp bảo hộ, vì vậy không bị thông đạo Minh Giới phá hủy hồn phách.

Vong linh đã lang thang trong rừng ngàn năm này, cuối cùng cũng được giải thoát vào khoảnh khắc này, an nhiên đầu thai chuyển thế!

Các vong linh khác thấy có người cuối cùng cũng có thể chuyển sinh rời đi, cả đám triệt để sôi trào, đây là cơ hội duy nhất trong ngàn năm qua, cuối cùng cũng gặp được quý nhân sẵn lòng giúp chúng thoát khỏi bể khổ!

Nhất thời, một lượng lớn vong linh chen chúc xông vào Hồn Tinh, thoát khỏi bể khổ chuyển sinh!

Cũng có nhiều vong linh ở những nơi xa xôi hơn bị hấp dẫn tới, nơi này trong một ngày đã hoàn toàn trở thành nơi có âm khí đậm đặc nhất trong Hóa Đạo Lâm.

Ngao Tông tự nhiên mặc cho những vong linh này tùy ý tiến vào Hồn Tinh, bởi vì oán khí tích lũy thực sự quá khổng lồ, ngay cả Hồn

Tinh dùng để tịnh hóa cũng chuyển thành màu đen.

Chỉ cần Hồn Tinh chuyển thành màu tím đen, điều đó có nghĩa là âm khí và oán khí mà nó chứa đựng đã đạt đến giới hạn, nhưng điều đó ít nhất cần đến oán niệm của hàng triệu vong hồn mới đủ.

Ngao Tông thấy những vong linh kia có trật tự tiến vào, cũng không can thiệp, cứ mặc cho chúng tùy ý đi qua.

"Nên vào trong xem thử." Ngao Tông nhìn thông đạo Minh Giới đang lơ lửng trên không, lẩm bẩm một mình, khoảnh khắc tiếp theo liền tiến vào và bị thông đạo đang ngưng kết nuốt chửng.

Ngao Tông cùng hàng vạn vong linh đi qua thông đạo để đến Minh Giới, ngay khoảnh khắc đến nơi, Ngao Tông đáp xuống một vùng đất hoang vu tiêu điều.

Giống như các Minh Giới khác, đất đai hoang vu đến cực điểm, bầu trời u ám, hoàn toàn là bộ dạng của một thế giới sau cái chết.

Nhưng ngay khi tiến vào, Ngao Tông đã nhận ra nơi này không hề tầm thường, sức mạnh U Minh thực sự quá đậm đặc!

Chương 1165

"Nhân loại, còn sống mà tiến vào Minh Giới!" Bất chợt, một luồng âm khí lướt qua bên cạnh Ngao Tông, nhanh chóng ngưng tụ thành hình, hóa thành một đám võ sĩ Minh tộc mặc áo giáp cổ xưa, bao vây Ngao Tông!

Tu vi của những võ sĩ Minh tộc này rất cao, ít nhất là vượt xa những tu sĩ bình thường mà hắn thấy ở nhân gian.

"Xem ra Minh Giới này đã phát triển qua một thời gian.

Như vậy rất tốt, trực tiếp tiếp quản là có thể có được một lượng lớn nhân khẩu Minh tộc!" Ngao Tông trong lòng thực sự rất hài lòng.

"Trả lời câu hỏi của ta!" Tên thủ lĩnh cầm trường mâu quát lớn, và tiến lại gần Ngao Tông vài phần.

Mặc dù không nhìn ra tu vi của Ngao Tông, nhưng hắn tuyệt đối không ngu ngốc đến mức cho rằng một phàm nhân có thể tùy ý ra vào Minh Giới, gã này tuyệt đối không tầm thường!

"Minh Vương ở đâu?

Dẫn ta đi gặp hắn." Ngao Tông không chút do dự ra lệnh.

"?" Tên thủ lĩnh không thể tin vào những gì mình vừa nghe, tinh thần của tên nhân loại này có bình thường không vậy?

"Dẫn ta đi gặp Minh Vương.

Đừng để ta phải lặp lại lần nữa." Ngao Tông hơi nhíu mày, "Các ngươi chắc không điếc cả chứ?" "Giết hắn!

Sau đó mang huyết nhục về hiến tế cho Minh Vương!" Tên thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, những võ sĩ Minh tộc kia lập tức nhuốm sức

mạnh U Minh vào đao kiếm, sau đó gầm lên một tiếng rồi đồng loạt lao về phía Ngao Tông!

Tốc độ của những Minh tộc nhân này nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh lóe lên, trong nháy mắt, mấy chục bóng người đã lấy Ngao Tông làm trung tâm nhanh chóng lướt qua chém giết, những tàn ảnh đan xen hội tụ khiến người ta hoa cả mắt!

"Bắt được rồi!" Những Minh tộc nhân ra tay lần lượt trở về vị trí, thu lại đao kiếm, tin chắc rằng Ngao Tông đã bị chém thành từng mảnh dưới những lưỡi kiếm đan xen kia.

Nhưng khi đi tìm kiếm huyết nhục còn sót lại của Ngao Tông thì chúng lại kinh ngạc, ngay cả một giọt máu cũng không thấy!

"Chẳng lẽ để hắn chạy thoát rồi?" Tên thủ lĩnh vô cùng phẫn nộ chất vấn, nhưng các võ sĩ Minh tộc nhìn nhau, cũng không biết rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

"Những võ sĩ này được huấn luyện không tồi.

Đội vệ binh của Minh Vương các ngươi đều được huấn luyện nghiêm chỉnh như vậy sao?" Bất chợt, giọng nói của Ngao Tông lại vang lên, lúc này chúng mới phát hiện hắn đã di chuyển vị trí, không hề bị thương tổn.

"Bắt hắn lại cho ta, đừng để hắn chạy thoát!" Tên thủ lĩnh lại một lần nữa phẫn nộ hạ lệnh, nhưng lần này hắn lấy ra từ trong lòng một pháp bảo hình bánh xe và kích hoạt nó, trong chốc lát đã cấm chế toàn bộ khu vực trong phạm vi mấy chục dặm.

Gã này lúc này phong tỏa khu vực, không cho Ngao Tông có cơ hội thoát thân.

Đương nhiên hắn không biết mình đang đối mặt với cường địch cỡ nào.

Ngao Tông mỉm cười nhìn những Minh tộc nhân đang lao tới, lơ đãng vung tay, sức mạnh U Minh cuồn cuộn lập tức hóa thành những mũi nhọn dày đặc như mưa trút xuống khu vực này, tựa như một trận mưa độc màu đen!

Những kẻ đáng thương này còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã bị sức mạnh U Minh xuyên thủng chi chít lỗ, trong nháy mắt đã bị tiêu diệt hơn một nửa!

Chỉ có tên thủ lĩnh của chúng là được Ngao Tông tha cho một mạng.

Chỉ là tứ chi của hắn bị ghim chặt trên mặt đất, hoàn toàn không thể cử động, lúc này vẫn chưa hoàn hồn sau khi chứng kiến thực lực kinh khủng mà Ngao Tông thể hiện!

Ngao Tông tiến lên một bước đạp nát pháp khí hình đĩa tròn rơi trên tay hắn, cấm chế trong trời đất lập tức được giải trừ.

Tên thủ lĩnh vốn định nhân cơ hội này lập tức phát tín hiệu cầu cứu, nhưng hắn chợt tỉnh táo lại, tại sao Ngao Tông lại cố ý giải trừ cấm chế?

Chẳng phải là hắn cố tình cho mình cơ hội cầu cứu sao!

Như vậy liền thông suốt ngay, Ngao Tông muốn triệu tập một lượng lớn Minh tộc nhân để tiêu diệt một lần, cố tình gây ra động tĩnh lớn hơn để thu hút Minh Vương ra tay.

Gã này cũng lanh lợi, đoán mò mà trúng phóc tâm tư của Ngao Tông, liền cúi đầu im lặng chuẩn bị chờ chết.

"Xem ra, cơ hội sống ta cho ngươi, ngươi cũng không muốn nhận?" Ngao Tông thấy thái độ của kẻ này, không khỏi bật cười.

Tên thủ lĩnh mặt mày dữ tợn nói: "Ngươi giết ta ở đây thì sao chứ?

Minh Vương tất sẽ báo thù cho ta, ngài ấy cũng có thể khiến nguyên thần của ta sống lại vô số lần," Ngao Tông không có kiên nhẫn nghe hắn nói nhảm xong, liền dẫn một mũi tên xuyên thủng sọ hắn, lập tức khiến hắn phải ngậm miệng.

Không chỉ vậy, hắn còn thu hết hồn phách của những kẻ này vào lòng bàn tay, trong nháy mắt dùng linh hồn liệt diễm thiêu đốt chúng đến hồn bay phách tán.

Những kẻ ngu ngốc này tự tìm đường chết, Ngao Tông đương nhiên không thể cho chúng bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Đã không thu hút được kẻ địch, Ngao Tông dứt khoát ẩn đi khí tức, cẩn thận quan sát Minh Giới này.

Hắn ngụy trang thành một du hồn có thể thấy ở khắp nơi, nhanh chóng đi khắp Minh Giới rộng lớn, và phát hiện nơi này có trình độ sáng tạo đáng kể.

Khắp nơi đều có thể thấy thành trì do Minh tộc nhân xây dựng, vong linh, du hồn có địa vị không hề thấp trong Minh Giới, thậm chí có thể sinh tồn với địa vị ngang hàng với Minh tộc nhân trong thế giới này.

Nhìn khắp nơi, toàn bộ Minh Giới không có một hồn phách và vong linh nào bị nô dịch, giống như một thế giới nhân gian trong gương vậy.

Chỉ là tất cả thành viên trong thế giới này đều là người chết mà thôi.

"Quân chủ Minh Giới như vậy, ta du lịch qua tất cả Minh Giới, cũng chưa từng gặp qua." Ngao Tông trong lòng đánh giá cao hắn vài phần, nhưng điều đó cũng không ngăn cản sát tâm của mình.

Thế giới này cấu thành càng phồn hoa, có nghĩa là tu vi của Minh

Vương đó càng cao, càng mạnh mẽ, phải nhanh chóng trừ khử hắn.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông đi đến thành trì phồn hoa nhất trong Minh Giới, tòa thành trì này nếu nhìn từ trên cao sẽ thấy nó hoàn toàn được xây dựng trên một pho tượng thần!

Không nghi ngờ gì, pho tượng thần đó chính là Minh Vương, chủ nhân của Minh Giới thực sự nắm giữ thế giới này.

Ngay lúc này, Ngao Tông tan đi toàn bộ ngụy trang, không chút giữ lại mà giải phóng khí tức, uy áp tuyệt đối của Minh Giới Chi Chủ từ trên trời giáng xuống!

Tựa như thiên thạch rơi xuống đất, nó mang đến sự áp bức và uy hiếp cực mạnh cho tòa thành trì khổng lồ, một số vong linh yếu ớt thậm chí ngay lập tức hồn bay phách tán ngay trong thành!

"Chuyện gì vậy?" Minh tộc nhân và vong linh trong thành lúc này vô cùng chấn động, phản ứng đầu tiên là có kẻ không biết sống chết đến công thành!

Đối với điều này chúng không hề ngạc nhiên, trước đây đã có rất nhiều kẻ tự cho mình tu vi cực cao muốn thách thức Minh Vương, ý đồ thay thế vị trí của ngài.

Nhưng những kẻ không biết sống chết đó cuối cùng đều không ngoại lệ mà mất mạng, tự nhiên không có một ai thành công.

Minh tộc nhân trong thành không ngạc nhiên khi có người dám thách thức, mặc dù tu vi của người này đáng sợ hơn tất cả những kẻ thách thức mà chúng từng thấy.

Nhưng chúng không cho rằng Minh Vương sẽ thua, trong mắt chúng, Minh Vương ở Minh Giới này căn bản là không có đối thủ, chẳng qua là thêm một ngôi mộ cho kẻ thách thức mà thôi.

Nói thì nói vậy, nhưng tất cả đều bị khí thế của Ngao Tông áp chế

đến khó chống cự, cuối cùng không thể không trốn vào trong kết giới bảo hộ được triển khai trong thành.

"Hy vọng Minh Vương đại nhân nhanh chóng ra tay diệt trừ gã đó!" Một con hắc long khổng lồ thấp thoáng sau lưng Ngao Tông, hắn dùng sức mạnh U Minh hóa ra một thanh trường kiếm, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt không có một tia thương xót.

"Bảo Minh Vương của các ngươi ra gặp ta." Ngao Tông dùng trường kiếm chỉ vào tòa thành trì, "Nếu trong vòng nửa nén hương ta không thấy Minh Vương, vậy thì trước hết hãy để tòa đô thành này hóa thành tro bụi." Lời vừa dứt, hắc long khổng lồ lượn lờ sau lưng hắn bùng nổ một tiếng gầm đinh tai nhức óc, dưới tiếng gầm đó, nhiều ngôi nhà trong thành trì lập tức vỡ nát, ngay cả kết giới bảo hộ cũng xuất hiện những vết nứt chi chít!

Từ khoảnh khắc này, tất cả mọi người trong thành đều vô cùng sợ hãi, kẻ thách thức lần này lợi hại đến mức không thể tưởng tượng!

Từ xưa đến nay, kẻ thách thức không kể xiết, nhưng người có thể lay động thành trì như vậy, Ngao Tông là người đầu tiên!

Ngao Tông trong lòng đếm thời gian, nhưng Minh Vương đó vẫn không xuất hiện, hắn lập tức nhíu mày, gã đó thật sự không dám hiện thân sao?

Chương 1166

Hắn đã khiêu khích và chà đạp uy nghiêm của Minh Vương đến mức tối đa ở đây, mà gã đó lại giả câm giả điếc?

"Thôi vậy.

Ta không đợi được nửa nén hương nữa đâu." Ngao Tông quyết định phải nhanh chóng ép Minh Vương ra mặt, hắn từ từ giơ trường kiếm lên.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, sức mạnh U Minh cuồn cuộn ngưng tụ trên lưỡi kiếm, kiếm quang của nó bắn thẳng lên trời, sức mạnh U Minh cuồng bạo đó chỉ cần thoát ra một tia khí tức, cũng đủ khiến tất cả mọi người trong thành trì sợ hãi đến vỡ mật!

Âm khí giữa trời đất cũng theo đó mà xao động không yên, mặt đất thậm chí bị khí tức áp chế đến mức dần xuất hiện những vết nứt lan rộng khắp nơi, vô số vong hồn liều mạng chạy trốn khỏi chiến trường, chỉ sợ bị liên lụy!

Chưa đợi Ngao Tông xuất kiếm, những ngọn núi bao quanh thành trì đã dần sụp đổ, đủ loại dấu hiệu cho thấy một kiếm này chém xuống, thành trì chắc chắn sẽ tan thành tro bụi!

Bầu trời hỗn loạn, âm dương đảo điên!

Hắn đang định chém xuống một kiếm, nhưng đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên nhận ra một tin nhắn cầu cứu từ nhân gian.

Cấm chế để lại trên người Triệu Linh Nhi, một khi Triệu Linh Nhi gặp phải bất kỳ uy hiếp nào, Ngao Tông chắc chắn sẽ nhận được tin tức!

"Sao có thể như vậy?" Ngao Tông nhíu mày, để đề phòng bị tín đồ

Bái Nguyệt Giáo tập kích, hắn đã sớm để lại một đạo cấm chế không thể bị phá vỡ ở nơi Triệu Linh Nhi ở.

Nhưng tín hiệu cầu cứu lại là thật, Ngao Tông cũng biết tuyệt đối không thể trì hoãn.

Nhìn tòa đô thành đang lung lay dưới đòn tấn công của mình, đầy rẫy sự hoảng sợ, Ngao Tông hóa giải thanh trường kiếm, sau đó dịch chuyển tức thời rời đi, con hắc long khổng lồ sau lưng cũng tan biến.

Minh Giới lúc nào cũng có thể chiếm được, nếu vì chuyện này mà không cẩn thận mất đi tính mạng của Triệu Linh Nhi, thì thật là được không bù mất.

Huống hồ còn có Lý Tiêu Dao, người mang thiên mệnh.

Dù sao chiếm được Minh Giới đối với hắn cũng không phải chuyện phiền phức, không vội một sớm một chiều.

Ngay khoảnh khắc Ngao Tông rời đi, áp lực mà trời đất phải gánh chịu lập tức tan biến.

Những Minh tộc nhân, vong linh đang co ro trong thành trì đều vô cùng chấn động, hoàn toàn không hiểu tại sao Ngao Tông lại đột nhiên rời đi vào thời điểm cuối cùng?

Minh tộc nhân giống như côn trùng sau cơn mưa, lần lượt đi ra khỏi nơi ẩn nấp, không hiểu nguyên do, chỉ mừng vì thoát được một kiếp.

Vừa rồi không phải Minh Vương ra tay cứu chúng, mà là vào thời điểm cuối cùng, Ngao Tông tự mình rời đi nên chúng mới có thể sống sót.

Về phần tại sao, chúng tự nhiên không thể biết được. ...

Ngao Tông trở lại nhân gian liền lập tức đến khách sạn nơi Lý

Tiêu Dao và những người khác ở, và chuẩn bị sẵn sàng, bất kỳ kẻ tấn công nào cũng sẽ bị hắn đánh cho hồn bay phách tán!

Nhưng kỳ lạ là, khi Ngao Tông đích thân đến nơi thì phát hiện tấm chắn bảo hộ vẫn còn nguyên vẹn, Lý Tiêu Dao đang ngồi xếp bằng bên ngoài tấm chắn của khách sạn để hồi phục thương thế.

Lý Tiêu Dao không biết vì sao lại bị thương rất nặng, tuy không đủ để chí mạng, nhưng cũng hoàn toàn khiến hắn không còn sức chiến đấu.

Ngao Tông tiến lên truyền một luồng chân khí vào cơ thể Lý Tiêu Dao, người sau toàn thân run lên, đột nhiên mở mắt, thương thế trong cơ thể trong nháy mắt đã được chữa lành hoàn toàn.

"Sư phụ?" Lý Tiêu Dao nhìn thấy Ngao Tông ngay lập tức kinh hỉ kêu lớn, gã thậm chí còn kích động đến mức sắp khóc!

"Chuyện gì xảy ra?" Ngao Tông lập tức hỏi, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Triệu Linh Nhi đang ở trong khách sạn, chỉ là trở nên có chút khác thường.

Mạnh mẽ một cách khác thường!

Mặc dù khí tức vẫn thuộc về Triệu Linh Nhi, nhưng tu vi lại mạnh mẽ đến mức không giống như chính nàng!

"Con không biết nên nói thế nào...

Sư phụ, người tự mình vào xem đi." Lý Tiêu Dao vẻ mặt có chút xấu hổ, dường như cảm thấy tình huống hiện tại đều là do sự bất tài của mình gây ra.

"Ngươi ở đây đợi ta, không được đi đâu cả!" Ngao Tông ra lệnh cho hắn, cuối cùng đích thân phá vỡ cấm chế tiến vào khách sạn.

Người phàm trong khách sạn dường như đều đã bỏ chạy, bàn ghế

bên trong hỗn loạn không chịu nổi, Ngao Tông đi thẳng đến cửa phòng Triệu Linh Nhi, lại nghe thấy tiếng hét vô cùng đau đớn của Triệu Linh Nhi từ bên trong.

"Ngao Tông ca ca, là huynh phải không?" Triệu Linh Nhi dường như lập tức nhận ra khí tức của Ngao Tông, trong giọng nói có chút vui mừng.

Nhưng ngay sau đó lại vội vàng hét lớn: "Đừng vào!

Muội cũng không biết vì sao...

Tóm lại huynh đi trước đi, không cần quan tâm đến muội!" "Nói nhảm!" Ngao Tông tự nhiên không để ý đến lời của Triệu Linh Nhi, một cước đá tung cửa phòng, cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn vô cùng bất ngờ!

Triệu Linh Nhi đang bò trên giường, vẻ mặt đau đớn lại yếu ớt.

Điều duy nhất kỳ lạ là đôi chân của nàng đã biến mất, thay vào đó là một cái đuôi rắn dài!

Triệu Linh Nhi lúc này đã biến thành bộ dạng kỳ quái thân người đuôi rắn!

Lúc này Triệu Linh Nhi hoàn toàn giống như một yêu quái, nhưng trong khí tức của nàng lại không hề có chút yêu khí nào lẫn vào.

"Ngao Tông ca ca!" Triệu Linh Nhi phát hiện Ngao Tông xông vào, vội vàng che đi cái đuôi rắn dưới thân, mặt mày tái nhợt.

Nàng thực sự không biết Ngao Tông sẽ nhìn nhận mình như thế nào, với bộ dạng không khác gì yêu quái này!

"Muội cũng không biết tại sao, hôm qua muội đã nhận ra có điều bất thường, nhưng không để ý..." Triệu Linh Nhi vừa đau đớn vừa tủi thân, nói xong liền khóc nức nở, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Ngao Tông không nói gì, chỉ từ từ đi đến bên cạnh Triệu Linh Nhi, cái đuôi rắn kia bắt đầu trở nên xao động không yên.

Đến nỗi xung quanh nàng đột nhiên hiện ra một tấm chắn ngăn cản, nhưng đối với Ngao Tông nó chẳng khác gì không khí, không tốn chút sức lực nào đã xuyên qua.

"Muội không cố ý!" Triệu Linh Nhi sợ Ngao Tông hiểu lầm, vội vàng giải thích cho mình, nhưng Ngao Tông hoàn toàn không để ý đến lời của nàng, chỉ một tay nắm lấy bàn tay tái nhợt của Triệu Linh Nhi.

Khoảnh khắc đó, Triệu Linh Nhi chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo lan khắp toàn thân lập tức tan biến, một luồng khí ấm áp dâng trào trong cơ thể, trấn an lại linh lực hoàn toàn mất kiểm soát.

Cái đuôi rắn bồn chồn bất an kia cuối cùng cũng không còn xao động, từ từ quấn quanh bên người Ngao Tông, dường như vô cùng ỷ lại vào hắn.

"Trong lúc ta không ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Ngao Tông nhẹ giọng hỏi.

Nội tâm Triệu Linh Nhi dần bình tĩnh lại, nép vào lòng Ngao Tông, kể lại toàn bộ câu chuyện.

Hôm qua, Triệu Linh Nhi một mình đang đi dạo bên hồ cạnh khách sạn, thì tình cờ gặp một thôn trang bên hồ bị một đám cường đạo cướp bóc.

Vốn dĩ có nha sai của quan phủ ra mặt giúp dân làng đẩy lui cường đạo, nhưng ngoài dự liệu, trong số đám cường đạo đó có vài tên tu sĩ, đã giết chết toàn bộ nha dịch.

Thậm chí những người đó còn xông vào thôn trang cướp bóc, tàn sát, Triệu Linh Nhi thực sự không nỡ đứng nhìn, liền dựa vào pháp bảo mà Ngao Tông tặng để ngăn cản những tu sĩ đó.

Uy lực của pháp bảo đó vượt xa dự liệu của Triệu Linh Nhi, vừa ra tay đã giết chết hai tu sĩ tại chỗ, khiến những người còn lại sợ hãi bỏ chạy.

Nhưng Triệu Linh Nhi sau khi kích hoạt pháp bảo, lại phát hiện linh lực trong cơ thể ngày càng mất kiểm soát, đến nỗi linh lực bạo tẩu, nàng cũng biến thành bộ dạng nửa người nửa rắn.

Cả nhân viên lẫn khách trong khách sạn đều bị bộ dạng của Triệu Linh Nhi dọa chạy, Triệu Linh Nhi cũng sợ không cẩn thận làm bị thương người khác, nên đã cưỡng ép nhốt mình trong tấm chắn bảo hộ mà Ngao Tông để lại.

Chương 1167

Lý Tiêu Dao vốn định thử giúp Triệu Linh Nhi, nhưng phát hiện Triệu Linh Nhi bây giờ sẽ không kiểm soát được mà tấn công bất kỳ ai, hiện tại hắn căn bản không phải là đối thủ của Triệu Linh Nhi.

Bất đắc dĩ, Lý Tiêu Dao chỉ có thể tạm thời đợi bên ngoài khách sạn, hy vọng Ngao Tông nhanh chóng đến giúp.

"Muội không biết có phải những người đó đã hạ chú thuật lên muội không.

Ngay cả vu cổ trên Tiên Linh Đảo cũng không có pháp thuật ác độc như vậy..." Sắc mặt Triệu Linh Nhi ngày càng tái nhợt, thậm chí không đủ sức để nở một nụ cười với Ngao Tông, "Chỉ tiếc là muội sắp biến thành yêu quái rồi." "Tạm thời không cần lo lắng, ngươi không có dấu hiệu yêu hóa." Ngao Tông kiểm tra trong cơ thể Triệu Linh Nhi một lượt, lại thấy đuôi rắn là một bộ phận của Triệu Linh Nhi, linh lực trong cơ thể mất kiểm soát cũng không phải do ngoại lực nguyền rủa gây ra.

Hắn lập tức nghĩ ra điều gì đó, liền hỏi: "Linh Nhi, Nữ Oa trong truyền thuyết, chẳng phải có hình dáng nửa người nửa rắn sao?" Triệu Linh Nhi nhíu mày suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu mạnh, "Ta từng thấy tượng Nữ Oa khi tế lễ, hình như đúng là hình dáng người rắn." "Ra là vậy." Ngao Tông chợt hiểu ra, "Xem ra Mộ Dung Kỳ đó không hề nói dối, ngươi quả thật có huyết mạch Nữ Oa!

Thân thể nửa rắn chính là minh chứng tốt nhất!" "Huyết mạch Nữ Oa hiển hiện, khiến ngươi hiện ra hình dáng của tổ tiên, sức mạnh huyết mạch cũng khiến pháp lực của ngươi tăng vọt!" Triệu Linh Nhi khó có thể tin, chẳng lẽ hậu nhân Nữ Oa đều có ngoại hình nửa người

nửa rắn sao?

Trước đây nàng đã từng thấy, nhưng cứ ngỡ đó chỉ là sự kính trọng của hậu nhân đối với Nữ Oa, không ngờ lại là sự thật.

Chẳng trách người Thăng Long sau đại chiến liền không còn thờ cúng Nữ Oa nữa, không chỉ vì họ bắt đầu tin vào sức mạnh của bản thân, mà e rằng cũng dần dần không chấp nhận được hình dáng của Nữ Oa.

"Chẳng trách, chỉ ở vùng đất Thăng Long, tượng thần Nữ Oa đều hoàn toàn là hình dáng người, dường như họ sợ hãi hình dáng thật của Nữ Oa." Triệu Linh Nhi lẩm bẩm.

Mặc dù Triệu Linh Nhi đã biết sự thật, nhưng bây giờ nàng vẫn rất sợ hãi bộ dạng này của mình, dù pháp lực tăng vọt, nhưng căn bản không thể khống chế được.

Với bộ dạng này, e rằng nàng căn bản không thể hòa nhập vào trần thế, bất kỳ ai đến gần cũng sẽ bị nàng vô thức giết chết.

"Không cần lo lắng." Ngao Tông nhẹ giọng an ủi, đồng thời hạ một đạo cấm chế trong cơ thể Triệu Linh Nhi, cưỡng ép áp chế huyết mạch Nữ Oa của nàng.

Huyết mạch không còn tác dụng, tu vi của Triệu Linh Nhi theo đó lùi lại, đôi chân của nàng cũng trở lại hình dáng của người thường, mọi thứ như cũ.

Chỉ là sau chuyện này, tinh lực của Triệu Linh Nhi gần như cạn kiệt, ngã vào lòng Ngao Tông và ngủ thiếp đi.

Huyết mạch tuy thuộc về cơ thể Triệu Linh Nhi, nhưng Ngao Tông phát hiện nó căn bản không chịu sự khống chế của nàng.

Không phải vì cảnh giới tu hành của nàng không đủ, mà huyết mạch và thân thể giống như hai đường thẳng song song, huyết mạch

càng giống như một sinh vật ký sinh trong cơ thể, căn bản không nghe theo sự kiểm soát của nàng.

Cũng chính vì vậy, Triệu Linh Nhi mới bị điên cuồng tấn công người khác khi huyết mạch bị kích hoạt.

Nghĩ đến đây, Ngao Tông nhớ đến pháp bảo liên quan đến hậu nhân Nữ Oa bị Vu Vương lấy đi, có lẽ Triệu Linh Nhi có thể dựa vào thứ đó để khống chế huyết mạch?

Nhưng tạm thời, sức mạnh huyết mạch không phải là thứ Triệu Linh Nhi có thể khống chế, phong ấn là tốt nhất.

Đang suy nghĩ, Ngao Tông đột nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau ồn ào bên ngoài khách sạn, dùng thần thức dò xét mới phát hiện Lý Tiêu Dao đang tranh đấu với một đám người.

Ngao Tông nhíu mày, lập tức dịch chuyển ra ngoài khách sạn, chỉ thấy Lý Tiêu Dao đang một mình chống lại sự vây công của mấy tên tu sĩ.

Mặc dù tu vi của những tu sĩ đó thấp hơn Lý Tiêu Dao không ít, nhưng dựa vào số lượng, chúng cũng chiếm ưu thế cực lớn, Lý Tiêu Dao chỉ có thể dựa vào Trạm Lư Kiếm không gì phá nổi để chống đỡ những pháp thuật khó lường.

Mặc dù cuộc đấu ở cấp độ này trong mắt Ngao Tông giống như trẻ con chơi đùa, nhưng Lý Tiêu Dao e rằng khó có thể trụ được lâu.

"Thằng nhóc này thật cứng đầu!

Tất cả xông lên, mau bắt lấy nó!" Những tu sĩ cấp thấp kia thấy tình hình giằng co, liền gọi đám cường đạo đi theo phía sau vây công Lý Tiêu Dao, nhưng đám cường đạo đều lộ vẻ sợ hãi, không ai dám tiến lên một bước.

Chúng không muốn làm bia đỡ đạn cho những tu sĩ này.

“Gần đây, tu vi của ngươi tiến bộ không tồi, nếu là trước đây sớm đã mất mạng rồi.” Khi Lý Tiêu Dao đang cắn răng chống đỡ, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc.

Lý Tiêu Dao tự nhiên nghe ra Ngao Tông đang khen mình, nhưng lúc này hắn đang dồn toàn bộ tinh lực để đối phó với những kẻ địch đó, căn bản không rảnh để ý đến lời của Ngao Tông!

Đúng lúc này, một tên tu sĩ nhân lúc sự chú ý của Lý Tiêu Dao bị thu hút về phía trước, lặng lẽ niệm chú, một đạo phù chú được dẫn xuống lòng đất và vòng ra sau lưng Lý Tiêu Dao.

Lý Tiêu Dao đương nhiên không biết sau lưng mình bị tấn công lén, phù chú đó đột nhiên phá đất bay lên, hóa thành một thanh quang kiếm sắc bén trên không trung đâm về phía sau tim hắn!

Tốc độ đó nhanh đến mức chỉ trong nháy mắt, Lý Tiêu Dao chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh không rõ nguyên nhân ập đến, trong lòng lập tức biết rằng mọi chuyện đã không kịp nữa rồi.

“Vút!” Ngay khoảnh khắc mũi tên sắp xuyên qua tim Lý Tiêu Dao, một trận cuồng phong lướt qua lập tức thổi bay phù chú đó, nó lơ lửng lập lòe trên không rồi tan biến.

“Ai dám nhúng tay?” Cảnh này lập tức chọc giận tên tu sĩ điều khiển phù chú, hắn lập tức chửi ầm lên, sau đó liền nhìn thấy Ngao Tông ở không xa, trừng mắt giận dữ với hắn, “Thằng nhóc nhà ngươi ra tay can thiệp?

Sống chán rồi à!” Ngao Tông không để ý đến tiếng la hét của tên ngốc đó, vung tay một cái liền hóa giải áp lực mà Lý Tiêu Dao đang phải chịu.

“Hù!” Lý Tiêu Dao thở phào một hơi, liên tục lùi lại dùng kiếm chống đỡ cơ thể, sự giúp đỡ của Ngao Tông vô cùng kịp thời!

Nếu chậm thêm một chút, hắn chắc chắn khó mà chống đỡ được.

"Sư phụ, thứ cho con vô năng.

Bọn chúng đông quá, trước đó con đã đánh lui một tên, không ngờ sau khi gã đó rời đi lại dẫn thêm đồng bọn về!" Lý Tiêu Dao phẫn nộ nói.

Nếu đấu tay đôi, không một ai trong số chúng là đối thủ của hắn, nhưng chúng lại chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng!

"Sau này, ngươi hãy tu luyện tốt công pháp này." Ngao Tông cưỡng ép truyền một luồng ký ức vào ý thức hải của Lý Tiêu Dao, người sau chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay sau đó một lượng lớn ký ức được rót vào đại não.

Đó là một bộ phi kiếm quyết rất hoàn chỉnh, trong đó bao gồm rất nhiều pháp thuật ngự kiếm, chính là thứ mà Lý Tiêu Dao cần nhất bây giờ.

"Đa tạ sư phụ!" Lý Tiêu Dao vội vàng cảm tạ, cuối cùng lùi sang một bên.

"Đứng lại!" Những tu sĩ đó sao có thể để Lý Tiêu Dao dễ dàng lùi lại, mấy thanh phi kiếm lập tức từ trên không đâm xuống, mục tiêu chính là Lý Tiêu Dao!

Khoảnh khắc tiếp theo, những thanh phi kiếm đó đột nhiên bùng lên ngọn lửa hừng hực, chỉ trong một hơi thở đã bị thiêu thành tro bụi!

Các vị tu sĩ lập tức kinh hãi thất sắc, hoảng sợ nhìn xung quanh.

Chúng hoàn toàn không cảm nhận được chút tu vi và pháp thuật nào từ trên người Ngao Tông, cứ ngỡ có người khác đang âm thầm giúp đỡ Lý Tiêu Dao.

"Không cần nhìn nữa, ở đây chỉ có ta!" Ngao Tông cười lạnh một

tiếng, "Các ngươi giỏi ỷ đông hiếp yếu, đối mặt với một mình ta sao lại rụt rè như vậy?" "Chỉ bằng một phàm nhân mà đòi khiến bọn ta rụt rè sao?" "Không cần vội, lát nữa ngươi và thằng nhóc kia, cả người phụ nữ có đuôi rắn bên trong đó đều phải chết!" "Hai ngươi ở cùng người phụ nữ đó, chắc chắn cũng là tà vật, đừng hòng sống sót rời đi!" Giữa đám tu sĩ đó vang lên một trận cười chói tai, trong lời nói dường như chúng biết chuyện của Triệu Linh Nhi.

"Đuôi rắn?

Là những tu sĩ đi cùng đám cường đạo đó?" Ngao Tông nhìn đám người cầm đao kiếm, rụt rè sợ hãi phía sau, trong lòng lập tức hiểu ra.

Là chúng đến báo thù!

Nếu những người này đã hại Triệu Linh Nhi suýt mất kiểm soát, Ngao Tông cũng hoàn toàn không định để chúng sống sót rời khỏi đây.

"Chư vị, ta vốn nước sông không phạm nước giếng, các ngươi cứ một mực tìm chết, vậy thì đừng trách ta." Ngao Tông khoanh tay trước ngực, cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt trời đất đã bị cấm chế hoàn toàn.

Một đàn chim vừa bay qua đầu liền đâm vào kết giới cấm chế, lập tức đầu rơi máu chảy từ trên trời rơi xuống.

"Chuyện gì vậy?" Những người này không thể nhận ra cấm chế giữa trời đất, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên thắt lại một cách khó hiểu.

Nhưng chúng không để tâm đến cảm xúc đó, lần lượt niệm chú, dẫn ra những ngọn lửa, băng sương, tấn công Ngao Tông.

Trong mắt chúng, tên phàm nhân này sắp bị những đòn tấn công liên tiếp đánh cho không còn một mảnh xương.

Nhưng ngoài dự liệu, những pháp thuật vừa ra tay đó đều lần lượt

tan biến giữa không trung, căn bản không thể chạm tới Ngao Tông một chút nào.

Chương 1168

"Chuyện gì vậy?" Mọi người có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền phát hiện một áp lực khó tả từ trên đầu đè xuống, khiến pháp lực trong cơ thể cũng không thể vận hành một chút nào!

"Ta đã nói hôm nay các ngươi phải chết." Ngao Tông lơ đãng nói, khoảnh khắc tiếp theo, áp lực từ trên trời giáng xuống đã nghiền nát nội tạng của mấy người đó.

Mấy kẻ đáng thương lần lượt nôn ra máu tươi lẫn mảnh vụn nội tạng, tu vi đáng thương của chúng căn bản không thể phục hồi được thương thế nghiêm trọng như vậy, hơn nữa còn bị phế bỏ toàn bộ tu vi ngay khoảnh khắc áp lực ập xuống!

Chúng chỉ có vài giây hoảng sợ chấn động, sau đó liền ngã xuống đất chết không còn một hơi thở, thậm chí không thể hét lên một tiếng thảm thiết nào.

Phía sau những người ngã xuống, là mấy chục tên sơn tặc cường đạo cầm trường đao, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt!

Phải biết rằng, mấy tên tu sĩ đó trong mắt chúng được coi là tồn tại vô địch, một người cũng có thể ra vào giữa thiên quân vạn mã như chốn không người, chém giết vô số!

Nhưng trong tay Ngao Tông, chúng không thể sống sót được dù chỉ một khắc, chết thảm như vậy.

Từ đầu đến cuối, chúng không hề thấy Ngao Tông ra tay!

"Loảng xoảng!" Một loạt tiếng kim loại va chạm vang lên, những tên cường đạo sợ hãi đến mức vũ khí cũng không tự chủ được mà rơi xuống đất, toàn thân run rẩy.

Ngao Tông nhìn những kẻ ngu ngốc này lập tức cảm thấy mất hứng, giết những tên cường đạo này chỉ bẩn tay hắn.

"Ta có thể cho một người trong số các ngươi sống sót rời khỏi cấm chế này.

Chỉ duy nhất một người, còn ai là người sống sót rời đi, do các ngươi quyết định!" Lời vừa dứt, Ngao Tông liền ra hiệu cho Lý Tiêu Dao cùng mình quay lại khách sạn, để lại đám cường đạo mắt to trừng mắt nhỏ trong cấm chế đang dần thu hẹp.

Nếu chỉ có một người có thể sống sót rời đi, kết quả không cần nói cũng biết.

"Mẹ kiếp!" Một loạt tiếng chửi rủa vang lên, đám cường đạo nhân lúc những người khác chưa cầm vũ khí liền nhặt đao kiếm lên chém giết loạn xạ!

Những tên cường đạo vừa rồi còn là đồng bọn, giờ phút này hoàn toàn biến thành kẻ thù không đội trời chung, và lần lượt ngã xuống trong cuộc tàn sát lẫn nhau!

"Những người này nội chiến rồi!" Lý Tiêu Dao nhìn mà cảm thấy buồn nôn, "Đám người này luôn miệng nói giang hồ đạo nghĩa, đến lúc sinh tử thật sự cũng chỉ có vậy thôi." Ngao Tông thì rõ hơn ai hết, loại ô hợp này chỉ cần dọa cho vỡ mật, tùy tiện dùng chút phương pháp là có thể ép chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Lúc này tình hình của Triệu Linh Nhi đã khá hơn, và đã ngủ say, chỉ là huyết mạch trong cơ thể thỉnh thoảng lại va chạm vào cấm chế của Ngao Tông, nhưng tự nhiên không có tác dụng gì.

Cấm chế do chính tay Ngao Tông hạ, căn bản không phải là thứ mà sức mạnh huyết mạch này có thể chống lại.

"Ta cũng nên đi rồi, chúng ta về Thăng Long trước, đi tìm Lưu

Tấn Nguyên.

Tin tức của hắn là nhanh nhạy nhất, nếu Nam Chiếu Quốc có tình hình gì, hắn cũng sẽ biết đầu tiên." Ngao Tông truyền một luồng chân khí cho Triệu Linh Nhi, người sau cuối cùng cũng dần tỉnh lại sau cơn hôn mê.

"Ngao Tông ca ca..." Triệu Linh Nhi có chút xấu hổ cúi đầu không dám nhìn thẳng Ngao Tông, trong lòng chỉ cảm thấy mình đã gây thêm nhiều phiền phức cho hắn.

"Yên tâm.

Chút chuyện nhỏ này ta tự nhiên ứng phó được.

Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng tìm ra tên Vu Vương đó, thứ hắn lấy đi rất quan trọng." Sau khi quyết định, cả ba cùng rời đi.

Khi ra khỏi khách sạn, cuộc tàn sát lẫn nhau của mấy chục tên cường đạo đã kết thúc, khắp nơi là thi thể, chỉ còn lại một người toàn thân đẫm máu ngồi ngây ra trên đất.

Rõ ràng, trong cuộc nội chiến điên cuồng đó chỉ có một người sống sót.

"Đại nhân!

Như ngài yêu cầu, tôi đã giải quyết hết bọn chúng rồi, đại nhân có thể cho tôi rời đi không ạ!" Gã đó lập tức quỳ xuống đất liên tục dập đầu cầu xin Ngao Tông, bây giờ chỉ cầu có thể giữ được mạng sống.

Ngao Tông khinh thường liếc nhìn một cái, tiện tay gỡ bỏ cấm chế phong tỏa, gã đó như được đại xá, vội vàng vứt đao quay người bỏ chạy!

Nhưng chưa chạy được mấy bước, một lưỡi đao gió lặng lẽ xuất hiện sau gáy hắn, lập tức chém đầu hắn rơi xuống đất.

Ngao Tông chỉ đồng ý cho hắn đi, chứ không hề hứa cho hắn sống.

Mãi ba ngày sau, những nhân viên và ông chủ đã bỏ chạy mới cẩn thận quay lại khách sạn, ngay tại chỗ nhìn thấy thi thể đầy đất, từng người một bị dọa cho kinh hãi vạn phần! ...

Khi Ngao Tông và những người khác quay lại thành trì biên giới Thăng Long, lại phát hiện nơi này giới bị nghiêm ngặt, cửa thành đóng chặt, không cho phép bất kỳ ai vào thành.

"Người ngoài dừng bước!" Tên lính gác cổng thành chặn Ngao Tông và mọi người lại, "Cho ta xem lộ dẫn!" Ngao Tông tự nhiên không có lộ dẫn, chỉ nhíu mày chất vấn: "Nơi này không cho phép người Thăng Long tùy ý ra vào, tại sao lại chặn ta?" Tên lính gác thành kia phẫn nộ nói: "Mấy ngày trước thành trì biên giới của Nam Chiếu Quốc bị san bằng trong một đêm, những tên man di Nam Chiếu Quốc đó cho rằng là do chúng ta phái tu sĩ tấn công!" "Không chỉ vậy, những tên khốn đó mấy ngày gần đây đang tập trung binh mã, ai biết ngày nào chúng sẽ tấn công, đương nhiên phải đề phòng có gián điệp ngụy trang thành người Thăng Long vào thành!" Ngao Tông nhớ đến tòa thành Hòa Hú bị san bằng, không khỏi bật cười, "Với năng lực của những người tu hành ở Thăng Long, làm sao có thể san bằng một tòa thành lớn trong một đêm?

Huống hồ bên trong đó còn có rất nhiều tín đồ Bái Nguyệt Giáo." Lời của Ngao Tông khiến tên lính kia toàn thân phát run, vội vàng ra hiệu cho hắn im miệng: "Ngươi không muốn sống nữa à!

Nếu để những vị đại gia tu hành trong thành nghe thấy, cẩn thận cái đầu không giữ được!" Ngao Tông đương nhiên không quan tâm, "Tóm lại không cần quan tâm những chuyện đó, cho ta vào thành là được.

Ta không phải gián điệp, ngay cả Lưu gia thiếu chủ cũng quen biết ta, bảo hắn ra gặp ta." "Đùa à!

Tưởng ta là đồ ngốc sao!" Tên lính đó ngược lại càng cảnh giác hơn, nhìn Ngao Tông từ trên xuống dưới cũng không chịu nhường đường.

Ngao Tông không tiếp tục nói nhảm, đang định dùng Hoặc Hồn Thuật khống chế gã này thì trên tường thành đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô: "Có phải là Ngao Tông đại nhân không ạ?!" Hành động của Ngao Tông chậm lại vài phần, lại thấy một thập phu trưởng trên tường thành vội vàng chạy xuống, tát một cái vào đầu tên lính kia và mắng lớn: "Mù à!

Đây là Ngao Tông đại nhân danh tiếng lẫy lừng, ngươi cũng dám chặn lại, ngài ấy là khách quý của Lưu thiếu chủ, không muốn sống nữa à!" Tên lính kia ôm đầu trốn sang một bên không dám nói gì, thập phu trưởng lập tức đổi sang một nụ cười ân cần với Ngao Tông: "Đại nhân, không cẩn thận đã va chạm với ngài, tôi xin lỗi ngài, thật xin lỗi!" Hai người thay đổi sắc mặt liên tục, khiến Ngao Tông không hiểu chuyện gì, ngay cả Lý Tiêu Dao cũng lẩm bẩm một tiếng: "Mấy người này mặt chó à?" Thập phu trưởng nghe thấy cũng không tức giận, cười hì hì nói: "Sau khi ngài rời đi không bao lâu, Lưu thiếu chủ đã đưa bức chân dung của ngài cho tôi xem, dặn dò nếu ngài quay lại tuyệt đối không được làm khó, ngài là khách quý!" "Nếu ngài đã quay lại, tôi dẫn ngài đi gặp Lưu thiếu chủ, hình như ngài ấy có chuyện gấp tìm ngài, được không?" Ngao Tông chuyến này cũng định đi gặp Lưu Tấn Nguyên, liền gật đầu đồng ý, "Dẫn đường." "Được, theo tôi!" Thập phu trưởng vội vàng dẫn đường, sự nhiệt tình của hắn đương nhiên không chỉ vì lời dặn của Lưu Tấn Nguyên.

Dù sao thiếu chủ đã nói, ai nếu có thể tìm được Ngao Tông và đích thân đưa đến phủ, sẽ được thưởng năm mươi lạng bạc!

“Mình đúng là đồ ngốc!” Tên lính chặn đường nhìn thập phu trưởng dẫn Ngao Tông đi, hận không thể tự tát mình một cái, cứ như vậy mà lỡ mất năm mươi lạng bạc.

Lúc này, toàn bộ thành trì biên giới đang chìm trong bóng tối của mối đe dọa chiến tranh từ Nam Chiếu Quốc, tất cả mọi người trong thành đều vô cùng hoảng sợ.

Không chỉ người đi đường trên phố ít đi, mà các cửa hàng cũng đã đóng cửa bảy tám phần mười, thành phố phồn hoa ngày nào giờ đây trở nên vô cùng tiêu điều.

Ngao Tông và mọi người đến Lưu phủ, Lưu Tấn Nguyên đã sớm được thông báo và đích thân đợi ở cửa Lưu phủ, ngay khi nhìn thấy Ngao Tông liền đích thân tiến lên đón.

Không chỉ có một mình Lưu Tấn Nguyên, mà cả Lâm Nguyệt Như cũng đang đợi ở đây cùng Lưu Tấn Nguyên, mặc dù không tỏ ra quá nhiệt tình như Lưu Tấn Nguyên, nhưng trên mặt cũng không giấu được sự mong đợi.

“Tiền bối!” Lưu Tấn Nguyên mặt mày hớn hở, “Xa nhau mấy ngày như cách ba thu!

Mấy ngày nay tôi cũng nhờ có Cố Nguyên Đan mà tiền bối để lại trợ lực, cảnh giới lại lên một tầng, ân tình này tôi cả đời không quên!” Ngao Tông không nói nhiều, “Chỉ là chút báo đáp cho ngươi mà thôi.

Ngoài ra, ta cần ở lại phủ ngươi vài ngày, trong thời gian đó ngươi phải giúp ta tra xét mọi thông tin về Nam Chiếu Quốc, cố gắng hết sức, không được bỏ sót bất kỳ thông tin quan trọng nào!” “Sau khi xong việc, ta sẽ cho ngươi phần báo đáp xứng đáng.” Lưu Tấn Nguyên nghe mà lòng vui như nở hoa, hắn biết phần báo đáp mà Ngao Tông hứa hẹn, tuyệt đối sẽ vượt xa dự kiến, bao nhiêu tiền cũng không thể mua được.

Lưu Tấn Nguyên lập tức gọi quản gia dặn dò: “Sử dụng tất cả mối quan hệ có thể liên lạc ở Nam Chiếu Quốc, không được có bất kỳ sơ suất nào, mọi thông tin quan trọng phải báo cáo nhanh nhất có thể!” “Phải xem việc này là việc quan trọng nhất trong phủ để làm!” Quản gia đáp lời, tự nhiên cũng nghe ra mức độ coi trọng của Lưu Tấn Nguyên đối với việc này, Lưu Tấn Nguyên cũng rất khôn ngoan khi không hỏi nhiều.

Lưu Tấn Nguyên lại nhiệt tình mời Ngao Tông hàn huyên, và chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn, nhưng Ngao Tông không có hứng thú uống rượu với hắn, không chút khách khí từ chối.

“Có chuyện gì thì nói thẳng với ta, không cần vòng vo tam quốc.” Ngao Tông nhíu mày, chẳng lẽ hắn không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng tên nhóc này?

Lưu Tấn Nguyên hơi sững người, sau đó sắc mặt có chút ngượng ngùng, “Tiền bối nhìn ra rồi sao?” “Chút tâm tư nhỏ nhặt đó mà ta cũng không nhìn thấu sao?

Gần như viết hết lên mặt rồi kìa!” Ngao Tông thản nhiên nói.

“Đúng là có một chuyện, nhưng...” Lưu Tấn Nguyên nói được nửa chừng, lại có chút khó xử nhìn về phía Lâm Nguyệt Như, dường như đang xin ý kiến của nàng.

“Nhưng không sao cả!

Chương 1169

Chẳng qua là chút chuyện mất mặt thôi!" Lâm Nguyệt Như lại tỏ ra rất phóng khoáng.

Lưu Tấn Nguyên mấy lần định nói lại thôi, cuối cùng cười khổ một tiếng, ra hiệu cho Lâm Nguyệt Như đi xuống.

"Có gì mà không tiện nói chứ!" Lâm Nguyệt Như rất không hài lòng với bộ dạng ấp úng của hắn, sau đó nói nhanh với Ngao Tông: "Chuyện cũng không phiền phức, một gia đinh của Lâm gia phủ ta đã xảy ra chuyện." "Gia đinh xảy ra chuyện, các ngươi tự đi giải quyết, tìm ta làm gì?" Ngao Tông hỏi lại.

"Bởi vì chuyện này không được bình thường cho lắm..." Lâm Nguyệt Như kể lại toàn bộ câu chuyện.

Nguyên là, mấy ngày trước một gia đinh của Lâm gia phủ bỗng dưng mất tích.

Gia đinh đó không phải người tự do, đã bán mình cho Lâm gia, căn bản không thể tùy ý rời đi.

Lâm gia cũng vì vậy mà báo quan phủ bắt người này, và lão gia Lâm gia còn tuyên bố sẽ trừng phạt hắn một trận.

Nhưng quan phủ sau khi điều tra liền phát hiện một chuyện rất mất mặt, gia đinh đó đã cùng một cô gái thanh lâu bỏ trốn, khiến Lâm gia lập tức mất hết thể diện.

Cứ như vậy, Lâm gia càng có động lực tìm kiếm gia đinh đó, và cũng không tốn nhiều công sức đã tìm thấy hắn.

Chính xác hơn là chỉ một bộ phận của gia đinh đó, cái đầu.

Đầu của gã đó bị khoét hai mắt và treo trong một khu rừng rậm

bên ngoài thành Hải Châu, còn thân thể thì không thấy đâu.

Về phần cô gái thanh lâu cùng hắn bỏ trốn thì càng không biết ở đâu, giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Ngao Tông nghe câu chuyện này mà suýt ngủ gật, chẳng qua là hai người đó bỏ trốn thì gặp phải cường đạo, người phụ nữ bị bắt đi, người đàn ông bị giết chết.

Chuyện như vậy không hiếm thấy.

"Ngao đại ca, nếu chỉ có vậy, tôi cũng sẽ không vì nó mà phiền não." Lưu Tấn Nguyên cười khổ một tiếng, "Sau đó, cứ hai ngày lại có một người mất tích một cách khó hiểu trong thành, và ngày hôm sau, đầu của họ sẽ bị treo trong khu rừng rậm đó, bị khoét hai mắt." "Ban đầu tôi tưởng là cường đạo gây án, nhưng quan phủ sau khi điều tra mới phát hiện ở đó căn bản không có băng cướp nào chiếm núi làm vua, căn bản không tìm thấy bất kỳ tung tích và manh mối nào của hung thủ." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, "Nghe có vẻ giống tà vật tác quái, nếu nhờ những tu sĩ đó giúp đỡ sẽ tốt hơn." Ai ngờ Lưu Tấn Nguyên thở dài một hơi, "Vấn đề chính là ở đây!" Lưu Tấn Nguyên đã đích thân mời các đạo sĩ trong thành Hải Châu ra tay, những đạo sĩ đó sau khi nhận tiền của hắn cũng rất sảng khoái, hứa hẹn đêm đó sẽ giải quyết xong xuôi.

Nhưng một đêm sau, khi hắn quay lại thì thấy những đạo sĩ đó từng người một đều bị cắt đầu treo trong rừng cây, bay phất phơ theo gió!

Thi thể của họ cũng đã biến mất, và khắp nơi đều là mảnh vỡ của pháp khí bị phá hỏng, ngay cả những đạo sĩ đó cũng đã bị hại!

Có bài học xương máu của những người đi trước, trong thành không còn một tu sĩ nào dám nhúng tay vào chuyện này, ai cũng thấy được tu vi của những yêu ma đó không hề tầm thường!

Cứ như vậy, trong thành lại càng thêm hoảng loạn, không chỉ phải luôn lo lắng về mối đe dọa từ Nam Chiếu Quốc, mà còn không biết ngày mai đầu của mình có bị treo trong rừng cây hay không.

Cứ như vậy vài ngày, không còn ai dám chủ động đến gần khu rừng rậm đó để thu dọn thi thể cho người chết.

Lưu Tấn Nguyên đang lúc sứt đầu mẻ trán thì nghĩ đến Ngao Tông, cũng là người có tu vi cao nhất trong số những người hắn quen biết.

Người tùy tiện cho hắn một chút phần thưởng đã là vật cực kỳ hiếm thấy, người này tuyệt đối đáng tin cậy!

Cũng chính vì vậy mới có cảnh tượng trước đó, hắn đã đợi Ngao Tông ở đây rất lâu rồi.

Ngao Tông thản nhiên hỏi: "Muốn ta giúp ngươi giải quyết con yêu quái đó?" Lưu Tấn Nguyên và Lâm Nguyệt Như lập tức gật đầu, chính là đợi khoảnh khắc này!

"Ngao đại ca, trước đây tôi có nhiều điều mạo phạm, xin đừng để bụng, sau khi chuyện này thành công, tôi bảo đảm sẽ cố gắng hết sức đáp ứng phần báo đáp của ngài!" Lâm Nguyệt Như vỗ ngực bảo đảm.

Lưu Tấn Nguyên càng hùng hồn nói: "Không phải vì Lâm gia hay Lưu gia, mà là sinh mạng của bá tánh trong thành đang ngàn cân treo sợi tóc, chuyện này tuyệt đối không thể trì hoãn được!" Hai người một lời ta một lời ngươi vốn tưởng Ngao Tông sẽ bị cảm động ngay tại chỗ, nhưng kết quả lại ngoài dự liệu: Ngao Tông hoàn toàn coi lời của họ như gió thoảng bên tai, ra hiệu cho Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi cùng mình rời đi.

"Chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta." Ngao Tông không có tâm tư làm đấng cứu thế, lãng phí thời gian vô ích.

Về phần an nguy của bá tánh trong thành... một Minh Giới Chi Chủ cần phải bận tâm sao?

Hai người lập tức ngây ra, vốn tưởng một hồi "hiệp chi đại giả" có thể khiến Ngao Tông nhiệt huyết sôi trào, nhưng người sau lại căn bản không thèm để ý!

"Ngao đại ca đợi đã!

Ngài muốn báo đáp thế nào, tôi nhất định có cách lo liệu cho ngài!" Lâm Nguyệt Như vừa nói xong, Lưu Tấn Nguyên bên cạnh hận không thể tát nàng một cái.

Dù có khuynh gia bại sản cũng không thể làm Ngao Tông hài lòng với phần báo đáp, nói như vậy chẳng phải là đùa sao!

"Lưu Tấn Nguyên, sắp xếp phòng ốc đi." Ngao Tông thản nhiên dặn dò, mặc dù không giúp Lưu Tấn Nguyên, nhưng vẫn ra lệnh như sai bảo người hầu.

"Được, tôi sẽ chuẩn bị." Lưu Tấn Nguyên cười khổ một tiếng, nhưng hắn tuyệt đối không dám đắc tội với Ngao Tông.

Không mời được ngài ấy giúp đỡ là chuyện nhỏ, lỡ chọc giận vị đại gia này thì tuyệt đối là chuyện lớn...

Gần tối, Triệu Linh Nhi đứng bên cửa sổ phòng nhìn ra ngoài, có chút thất thần.

Ngay cả khi Ngao Tông xuất hiện sau lưng, nàng cũng không nhận ra ngay.

"Ngươi đang lo lắng về chuyện huyết mạch trong cơ thể sao?" Ngao Tông đứng sau lưng Triệu Linh Nhi, nhẹ giọng hỏi.

"Không có...

Chỉ là sau khi đến đây, muội luôn cảm thấy bất an một cách khó

hiểu, giống như đang bị một thứ gì đó nguy hiểm theo dõi vậy...” Triệu Linh Nhi nói nửa ngày cũng không thể hình dung chính xác, chỉ có thể cười khổ một tiếng rồi thôi, “Muội cảm thấy thành trì này và lúc chúng ta rời đi không giống nhau lắm.” Ngao Tông đồng tình nói: “Tự nhiên rồi.

Yêu khí so với trước kia đã cường thịnh hơn rất nhiều, yêu quái đang hoành hành ở đây lợi hại hơn trong tưởng tượng rất nhiều.” Thực tế, Ngao Tông ngay từ khi vào thành đã mơ hồ đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn vào mức độ đậm đặc của yêu khí, tu vi của con yêu quái đó không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể đối phó được.

Triệu Linh Nhi nhìn Ngao Tông, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng dường như bỏ cuộc, không nói nữa mà chỉ cúi đầu im lặng.

Ngao Tông dĩ nhiên nhìn ra được tâm tư nhỏ nhặt của Triệu Linh Nhi: “Hy vọng ta nhúng tay vào chuyện này?” Triệu Linh Nhi khẽ đáp: “Ta cảm giác được yêu khí có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra... có khả năng yêu tà kia cũng là một thượng cổ hung thú tiềm tàng.” “Cũng không biết vì sao, ta đối với những thượng cổ hung thú luôn có một cảm giác thân cận khó hiểu...” Ngao Tông nghe vậy liền có hứng thú, Triệu Linh Nhi đã là hậu duệ Nữ Oa, tất nhiên sẽ có cảm tri vô cùng nhạy bén đối với những thượng cổ hung thú.

Từ chuyện Cửu Âm lần trước xem ra, thứ tác oai tác quái lần này cũng có khả năng rất lớn là một đầu thượng cổ hung thú.

“Nếu vậy, ta sẽ đi tìm tên kia.

Chẳng qua chỉ là một tiểu yêu quái tác oai tác quái, bắt lấy là được.” Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Triệu Linh Nhi vô cùng bất ngờ, nhưng sau đó ý thức được Ngao

Tông cố ý làm vậy là vì mình.

“Ngao Tông ca ca...” Triệu Linh Nhi nép vào lòng Ngao Tông, ôm chặt lấy hắn, lúc này trong lòng chỉ có cảm giác an toàn khó tả.

Từ sau khi gặp được Ngao Tông, nàng chưa từng cảm thấy bất kỳ nguy hiểm nào.

Trong lòng nàng vô cùng may mắn vì đã gặp được Ngao Tông... ...Chập tối.

Lý Tiêu Dao lúc này đang luyện công bên ngoài cổng thành phía bắc, nơi gần nhất với khu rừng ẩn giấu yêu ma kia.

Sau khi yêu ma tác oai tác quái, gần như không có ai dám đến gần khu vực này, cho dù đi ngang qua cổng thành cũng phải đi đường vòng.

Lý Tiêu Dao chọn luyện công ở đây không phải có ý trừ gian diệt ác, mà chỉ vì nơi này linh lực dồi dào nhất, hiệu quả tu luyện tốt nhất.

Chương 1170

Về phần yêu ma kia lợi hại hay không, hắn căn bản không suy xét tới.

Cùng Ngao Tông đi một chuyến Nam Chiếu quốc, bây giờ lại thêm công pháp vừa mới tu luyện, Lý Tiêu Dao căn bản không lo lắng sẽ gặp phải cái gọi là yêu ma.

Về phần những đạo sĩ bị hạ độc thủ thảm thương kia, hắn cho rằng chẳng qua là do bản thân tu hành không tinh thông mà thôi.

Thấy trời dần tối, Lý Tiêu Dao vẫn không có ý định quay về, lúc này trong lòng hắn chỉ toàn tâm toàn ý nghiên cứu Ngự Kiếm Thuật mà Ngao Tông truyền thụ.

"Tiểu tử!

Trong rừng có yêu quái, chuyên môn giết người vào ban đêm, không muốn sống nữa à?!" Binh sĩ trên tường thành thấy Lý Tiêu Dao không về thành, liền đứng trên tường thành lớn tiếng la hét giục hắn mau vào thành.

"Không cần lo lắng!

Chỉ là một tiểu yêu quái cỏn con thôi, nếu nó không tìm ta thì tốt, còn dám tìm tiểu gia gây phiền phức, xem ta lấy mạng nó thế nào!" Lý Tiêu Dao đắc ý Dương Dương rút Trạm Lư kiếm ra, thân kiếm dưới ánh tà dương chiếu rọi lấp lánh sinh huy, vô cùng chói mắt.

"Tiểu tử tìm chết, tốt nhất cách xa ta một chút, đừng kéo ta theo chôn cùng..." Trong mắt binh sĩ kia, Lý Tiêu Dao đã là người chết, vội vàng nhân lúc mặt trời chưa lặn hắn quay về trong thành.

Lý Tiêu Dao khinh thường cười khẩy một tiếng, lúc này tia nắng

cuối cùng cũng đã hoàn toàn lặn xuống núi.

Cùng lúc đó, Lý Tiêu Dao phát giác linh lực xung quanh trở nên nồng đậm hơn trước, khiến hắn càng không muốn quay về.

Nếu không nhân lúc linh lực nồng đậm này mà tu hành một phen, vậy mới là lãng phí!

Quyết định xong, Lý Tiêu Dao liền khoanh chân ngồi xuống, chuyên tâm nghiên cứu Ngự Kiếm Thuật.

Hắn không hề phát giác, lúc này trong rừng rậm từng luồng yêu khí đen kịt nồng đậm đang rỉ ra, dần dần áp sát tường thành.

Lý Tiêu Dao là người sống duy nhất bên ngoài thành, nhanh chóng thu hút yêu khí đến gần, chỉ trong chốc lát, Lý Tiêu Dao đã bị yêu khí vây chặt ở giữa.

Lúc này, Lý Tiêu Dao mới dần dần nhận ra có điều không ổn, đột nhiên mở mắt ra lại chỉ thấy xung quanh là một mảng yêu khí đen kịt, và đang dần dần áp sát hắn!

Lý Tiêu Dao không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra, những tà túy không có mắt kia dám chọc vào đầu hắn.

"Chết chắc rồi!" Lý Tiêu Dao rút kiếm ra khỏi vỏ, đồng thời truyền linh lực vào thân kiếm, ánh sáng vàng rực bùng phát chói lòa, đẩy lui yêu khí xung quanh vài phần!

Ngay cả Lý Tiêu Dao cũng không ngờ Trạm Lư kiếm lại có hiệu quả khắc chế yêu khí lớn đến vậy, nhất thời càng thêm tự tin, "Các ngươi ngày thường làm mưa làm gió, ta không để ý thì thôi, lại dám đến cửa tìm chết!" Yêu khí đột nhiên tản ra một phần, từ bên trong lộ ra một con mắt màu tím khổng lồ, gần như cao bằng cả Lý Tiêu Dao!

Lý Tiêu Dao nào đã từng thấy cảnh tượng như vậy, tại chỗ sợ đến tim gần như ngừng đập, nhưng đột nhiên hoàn hồn, yêu ma quỷ quái

chẳng phải đều có bộ dạng nanh vuốt đáng sợ như vậy sao.

Tên này chẳng lẽ là súc sinh đã giết không ít thường dân, đạo sĩ trong thành Hải Châu?

Lý Tiêu Dao quan sát một lúc, bất giác nắm chặt kiếm hơn, tên này thật khiến người ta nhìn mà toàn thân phát run.

Con mắt kia gắt gao nhìn chằm chằm Lý Tiêu Dao, một lúc lâu không có động tác, kết quả không đầu không đuôi buột ra một câu: "Chưa chết?" "Chết?" Lý Tiêu Dao càng thêm ngạc nhiên, tên khốn này còn chưa đối mặt với mình, sao lại muốn mình chết?

"Trên người ngươi có thứ gì đó đã chặn được thuật đoạt hồn của ta.

Trước đây, bất luận là đạo sĩ hay phàm nhân bình thường, chỉ cần đối diện với ta sẽ bị đoạt đi hồn phách, ngược lại ngươi lại không giống." Đồng tử của con mắt khổng lồ đột nhiên co lại thành một đường thẳng, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm Trạm Lư kiếm trong tay Lý Tiêu Dao, tính trừ tà của vật này ngay cả nó cũng có chút kiêng kỵ.

"Bớt nói nhảm!" Lý Tiêu Dao lập tức vung kiếm đâm tới, con mắt khổng lồ lại đột nhiên lùi về phía sau, sau đó bị một luồng yêu khí màu đen bao phủ bảo vệ.

"Vút!" Yêu khí ngưng kết giữa không trung thành mấy đạo xúc tu như dây leo, từ bốn phương tám hướng tấn công Lý Tiêu Dao.

Nhưng hắn không hề né tránh, trực tiếp ném Trạm Lư kiếm lên không trung, tức thì kích hoạt Ngự Kiếm Thuật!

Trong chốc lát, Trạm Lư kiếm tỏa ra ánh sáng chói lòa, hóa thành mấy chục đạo kiếm ảnh vây quanh Lý Tiêu Dao, trong nháy mắt chém đứt toàn bộ những xúc tu kia!

Yêu khí kia lại không vì thế mà tan đi, ngược lại ngưng tụ thành

một khối lần nữa, biến ảo thành hai chiếc móng vuốt khổng lồ tấn công Lý Tiêu Dao từ hai phía trái phải.

Lý Tiêu Dao cũng nhanh chóng dùng kiếm ảnh chia làm hai đường để ngăn cản, nhưng lần này móng vuốt biến ảo ra lại không nhanh chóng bị đánh tan như hắn dự liệu, ngược lại còn cứng rắn giữ chặt kiếm ảnh của hắn.

Như vậy khiến hắn trong lòng tức giận, không màng an nguy của bản thân mà cứng rắn đấu sức với móng vuốt khổng lồ, điều khiển kiếm ảnh xuyên qua chém xuống ý đồ chém nát nó, hoàn toàn quên mất lúc này bản thân đang ở trong yêu khí của con mắt khổng lồ kia.

Con mắt khổng lồ co rút trong yêu khí quan sát, thấy Lý Tiêu Dao tuy phi kiếm rất mạnh, nhưng lại không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, mới dùng chút tiểu kế đã khiến hắn mắc bẫy.

"Không ổn!" Lý Tiêu Dao đột nhiên phát giác, yêu khí xung quanh đang nhanh chóng áp sát, mỗi khi áp sát thêm một phân, hắn liền cảm thấy như bị một áp lực vô hình tăng thêm một phần.

Bất luận là hô hấp, hay vận hành linh lực, đều theo đó mà trở nên khó khăn, thậm chí hai chân hắn bị yêu khí bao vây, không thể động đậy chút nào.

Lý Tiêu Dao lúc này mới phát giác không ổn, nhưng gã thanh niên bồng bột này dù sao cũng quá ít kinh nghiệm chiến đấu, lại chọn cách chính diện cường hành xuyên qua yêu khí!

"Rắc rắc!" Hắn lại một lần nữa không chút giữ lại mà kích phát phi kiếm, hai chiếc móng vuốt khổng lồ tưởng như không gì phá nổi trong nháy mắt bị kiếm quang nghiền nát!

Lý Tiêu Dao không khỏi cất tiếng cười to, nhưng trong nháy mắt sau lại kiệt sức, những yêu khí kia lại một lần nữa từ bốn phương

tám hướng vây lại, khống chế chặt Lý Tiêu Dao!

Tiếng cười của Lý Tiêu Dao lập tức tắt ngấm, lúc này mới ý thức được mình đã trúng kế, vội vàng điều khiển phi kiếm quay về chém sạch yêu khí quanh thân.

"Giãy giụa hấp hối!" Con mắt khổng lồ cực độ khinh thường, lại một lần nữa dùng yêu khí áp chế Trạm Lư kiếm, nhưng không thành công mà ngược lại càng kích phát tính trừ tà của nó, ánh sáng vàng rực đột nhiên bùng nổ, đánh tan toàn bộ yêu khí trong khu vực!

Lý Tiêu Dao đã là nỏ mạnh hết đà lập tức thoát khỏi sự trói buộc, vội vàng tiến lên nắm lấy Trạm Lư kiếm, và niệm chú ngữ nhanh chóng hồi phục pháp lực cho nó!

Đây không phải bí pháp gì, chỉ là chú ngữ đơn giản mà Ngao Tông truyền thụ để lấy linh lực của Trạm Lư kiếm mà thôi, hoàn toàn dựa vào nội tình linh lực khổng lồ của bản thân Trạm Lư kiếm.

Cũng vào lúc này Lý Tiêu Dao phát hiện con mắt khổng lồ đã biến mất không dấu vết, phảng phất như cùng yêu khí vừa rồi hóa thành tro bụi tiêu tan không còn tăm hơi.

"Tên kia bị Trạm Lư kiếm đánh bại rồi?" Lý Tiêu Dao ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến sự cường đại của Trạm Lư kiếm lại cho rằng không phải là không có khả năng.

"Quả nhiên pháp bảo sư phụ cho tuyệt đối có thể dựa vào!

Lần này thật sự được Trạm Lư kiếm cứu một mạng." Lý Tiêu Dao không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn không hề chú ý, yêu khí trong trời đất không hề tan đi, ngược lại càng trở nên nồng đậm hơn.

Thân ở trong bóng tối hắn càng không nhìn thấy, con mắt khổng lồ kia đang ở ngay trên đỉnh đầu hắn nhìn xuống!

Con mắt khổng lồ trở nên đỏ như máu, dường như tích tụ cơn phẫn nộ khổng lồ, không thể tin được mình lại bị một tu sĩ có tu vi thấp như vậy làm bị thương!

Mặc dù nó cũng biết Lý Tiêu Dao không phải lợi hại mà là do Trạm Lư kiếm trong tay hắn.

Yêu khí cuồn cuộn ngưng tụ trong con mắt khổng lồ, một khắc sau đột nhiên bùng nổ nhắm thẳng thiên linh của Lý Tiêu Dao mà rót xuống, yêu khí cuồn cuộn trong nháy mắt nuốt chửng Lý Tiêu Dao!

Ngày thường khi bắt con mồi, nó thích chặt đầu lâu rồi từ từ nuốt chửng thân thể để thưởng thức, nhưng Trạm Lư kiếm của Lý Tiêu Dao quá lợi hại, nó cũng không dám khinh suất.

Phải mau chóng xử lý Lý Tiêu Dao!

Lý Tiêu Dao ngay trước khi bị yêu khí tấn công đã đột nhiên phát giác, lập tức dùng Trạm Lư kiếm kích hoạt hộ thân chú để tự vệ.

Mặc dù không muộn, nhưng tu vi của hắn căn bản không thể chống lại công kích của con mắt khổng lồ, pháp lực trong nháy mắt bị tiêu hao sạch sẽ!

"Mẹ nó, đại ý rồi!" Lý Tiêu Dao trong lòng vô cùng hối hận, nhưng bây giờ không có cơ hội hối hận, chỉ có thể trơ mắt nhìn tấm chắn hộ thân dần dần sắp vỡ nát.

"Chỉ biết một chút pháp thuật sao lại khiến ngươi tự đại đến mức này?

Chương 1171

Nếu ngươi trốn vào thành, căn bản sẽ không đến nỗi như vậy." Giọng nói của Ngao Tông vang lên bên tai Lý Tiêu Dao, người sau còn chưa kịp hoàn hồn đã lập tức bị dịch chuyển tức thời rời khỏi chiến trường.

Khi hắn tỉnh táo lại, liền thấy con mắt khổng lồ kia đang liều mạng công kích một mục tiêu không hề tồn tại trên trời, còn Ngao Tông thì đứng quay lưng về phía hắn.

"Sư phụ, lần này con đã đại ý!" Lý Tiêu Dao vội vàng xin tội với Ngao Tông, trong lòng vô cùng hối hận vì đã quá khinh địch.

"Lần này coi như cho ngươi một bài học.

Lần sau còn tự tìm đường chết như vậy, ta sẽ không cứu ngươi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Khốn kiếp!

Ngươi đã chạy thoát!" Con mắt khổng lồ lúc này mới phát giác Lý Tiêu Dao đã chạy thoát, trong cơn phẫn nộ lại một lần nữa dẫn động yêu khí cuốn về phía Lý Tiêu Dao!

Nhưng yêu khí còn chưa kịp thành thế, trong con ngươi của Ngao Tông đã lóe lên một tia sáng nhàn nhạt, yêu khí kia liền lập tức tiêu tán.

Con mắt khổng lồ không hiểu vì sao yêu lực của mình lại bị Ngao Tông dễ dàng dập tắt như vậy.

Nó lại muốn dẫn động yêu khí, nhưng lần này lại ngay cả một chút yêu lực cũng không thể sử dụng được, như thể đã mất hết tu vi!

Con mắt khổng lồ lập tức nhận ra Ngao Tông không phải người

tầm thường, lập tức muốn bỏ chạy, nhưng mảnh trời đất này đã bị hạ cấm chế, nó đâm đến đầu rơi máu chảy cũng không thể thoát ra được.

"Ngươi chính là yêu nhân đã tàn sát rất nhiều đạo sĩ và bá tánh?" Ngao Tông chậm rãi bước đến gần, mày hơi nhíu lại, "Yêu lực trên người ngươi quá yếu, những đạo sĩ kia thật sự chết trong tay ngươi?

Nếu vậy thật là sỉ nhục." "Tìm chết!" Con mắt khổng lồ rõ ràng đã bị lời nói của Ngao Tông chọc giận, đồng tử co lại, yêu lực màu tím như suối phun cuồn cuộn tuôn ra tấn công Ngao Tông.

Nơi yêu lực đi qua, linh lực khô héo, đại địa nứt nẻ, như hơi thở tử vong ăn mòn mọi thứ, Lý Tiêu Dao nhìn mà da đầu tê dại!

Nếu thân thể cứng rắn chịu đựng những yêu khí này, e rằng trong nháy mắt sẽ bị ăn mòn thành vũng máu.

Thế nhưng một khắc sau, tên kia bị uy áp trong cấm chế đè chặt xuống đất, yêu lực kia cũng theo đó mà tan đi, trông thì thế tấn công hung mãnh, nhưng lại ngay cả thân của Ngao Tông cũng không đến gần được.

"Rốt cuộc là ai!?" Con mắt khổng lồ kinh hoàng vạn phần, lúc này lại hoàn toàn không thể thoát khỏi cấm chế trên người, chẳng khác nào một ngọn núi lớn đè lên thân khiến nó không thể động đậy!

Ngao Tông chậm rãi đi tới, nhìn con mắt khổng lồ đang phủ phục trên đất, chỉ hờ hững vung tay một cái, con mắt khổng lồ lập tức bùng lên ngọn lửa dữ dội màu tím đen.

Chỉ trong nháy mắt, con mắt khổng lồ đã bị thiêu thành tro bụi tiêu tán!

"Thứ này chỉ là một tên tay sai, căn bản không thể giết được nhiều đạo sĩ như vậy." Ngao Tông giải khai cấm chế trong trời đất, nhàn nhạt nói: "Chắc chắn có yêu tà lợi hại hơn nó đang tác oai tác quái ở

đây, vận khí của ngươi tốt đấy." "Nếu tên kia ra mặt, ngươi đã sớm thành một đống xương cốt rồi." Lý Tiêu Dao nghe mà rợn tóc gáy, bây giờ hắn mới thực sự biết mình nặng nhẹ bao nhiêu, không dám có bất kỳ ý nghĩ tự đại nào nữa.

"Sư phụ, vậy bây giờ phải làm sao?

Con đi xử lý tên đầu sỏ của đám yêu tà kia ngay bây giờ?" Lý Tiêu Dao có chút ngứa ngáy trong lòng.

Mặc dù tu vi không cao, nhưng có Ngao Tông chống lưng, hắn thật sự trời không sợ đất không sợ.

Ngao Tông trong lòng dĩ nhiên cũng có ý này, nếu tên kia quả thật là thượng cổ hung thú, trực tiếp bắt lấy là được.

Ngay lúc Ngao Tông đang suy tính, từ thành Hải Châu phía sau truyền đến một loạt tiếng la hét thảm thiết rợn người!

Cùng với tiếng la hét, từng luồng khói bốc lên, trong thành đèn đuốc sáng trưng.

Nói đèn đuốc sáng trưng e rằng không thỏa đáng, đó dường như là trong thành bất cẩn bị cháy, cả thành đều rơi vào tình trạng hoảng loạn cực độ.

"Chẳng lẽ yêu tà kia lại vào thành bắt đầu giết người?" Ngao Tông có thể không quan tâm đến sự sống chết của người khác, nhưng Triệu Linh Nhi vẫn còn ở trong thành, không thể không lo cho an nguy của nàng, lập tức dịch chuyển tức thời trở về.

"Sư phụ?!" Lý Tiêu Dao hoàn hồn phát hiện mình chỉ còn một mình ngoài thành, yêu khí trong trời đất vẫn chưa tan đi, lập tức toàn thân phát run.

Bây giờ hắn không dám ở ngoài một khắc nào, vội vàng chạy về thành.

Lúc này thành Hải Châu đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, mặc dù cổng thành đóng chặt, nhưng không có vệ binh canh giữ, Lý Tiêu Dao dùng chút pháp thuật liền phi thân lên tường thành.

Lý Tiêu Dao đứng trên tường thành nhìn vào trong thành, hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ: trong thành trì gần như khắp nơi đều có nhà cửa bị cháy, tiếng la hét thảm thiết càng liên tiếp không dứt.

Dân chúng bị đánh thức từ giấc ngủ say, quần áo xộc xệch hoảng loạn chạy trốn trên đường phố, dường như hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ hoảng sợ la hét.

Tệ hơn nữa, cảm xúc sợ hãi của những người dân này truyền cho nhau, ngược lại ngày càng có nhiều người bị đánh thức từ trong mộng, náo loạn, kết quả là khiến cả thành trì mất đi trật tự!

Nha dịch của quan phủ căn bản không thể đối phó, Lâm gia, Lưu gia thì mỗi nhà đều đóng chặt cửa lớn, không để sự hoảng loạn bên ngoài ảnh hưởng đến bên trong.

Nhưng nhà cửa bị đốt cháy lại ngày càng nhiều, trong thành lửa cháy ngút trời, nhưng không ai biết rốt cuộc là vì sao!

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Lý Tiêu Dao mày nhíu chặt, sau đó lật người nhảy xuống tường thành, lại lập tức thấy mấy binh sĩ nằm ngổn ngang bên trong cổng thành, thất khiếu chảy máu mà chết.

Xem bộ dạng của những người này dường như trước khi chết muốn mở cổng thành chạy ra ngoài, nhưng cuối cùng lại không thể ra khỏi cổng thành, chết một cách vô cùng kỳ lạ.

Lý Tiêu Dao không để ý đến những chuyện này, lập tức quay về phủ Lưu gia, chỉ muốn mau chóng báo tin cho Ngao Tông! ...

Lưu Tấn Nguyên lúc này trong phủ lòng như lửa đốt đi đi lại lại,

vừa mới nhận được tin tức, cả thành không hiểu sao loạn thành một nồi cháo, không ai biết rốt cuộc là vì sao.

Chỉ biết một khu nhà dân không hiểu sao bốc cháy, ngay sau đó cả thành trì đều rơi vào hỗn loạn cực độ, thậm chí đâu đâu cũng thấy thi thể chết vì thất khiếu chảy máu.

Không ai biết nguồn cơn của trận hỗn loạn này, Lưu Tấn Nguyên đã phái thuộc hạ ra ngoài điều tra, lúc này đang chờ thuộc hạ báo cáo.

Nửa canh giờ sau, quản gia thở hổn hển chạy vào, vừa mới nhận được tin tức thuộc hạ mang về!

"Thế nào rồi?" Lưu Tấn Nguyên thấy quản gia, việc đầu tiên là hỏi han tình hình, quản gia mặt đầy chấn động, một lúc lâu không nói nên lời.

"Thiếu chủ ngài, ngài tuyệt đối đừng ra ngoài!

Bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi, ra ngoài là chết đấy!" Quản gia kinh hoàng vạn phần hét lên câu này, lão đầu phảng phất như vừa mới bị dọa không nhẹ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói rõ cho ta!" Lưu Tấn Nguyên nắm lấy vai quản gia chất vấn, người sau run rẩy một lúc lâu mới miễn cưỡng nói rõ được sự tình.

Nguyên là thuộc hạ vừa mới đi thăm dò tình hình, trong thành Hải Châu dường như có một loại bệnh điên kỳ lạ, trong mấy canh giờ đã nhanh chóng lan rộng ra.

Người mắc bệnh đầu tiên là ai không ai biết, chỉ biết người mắc bệnh trong vòng mấy khắc sẽ không hiểu sao phát cuồng, đập phá, đập nát tất cả những gì có thể chạm tới xung quanh.

Mấy vụ cháy nhà trong thành chính là vì thế mà bị đốt cháy.

Không chỉ có vậy, sau khi điên cuồng gần một canh giờ sẽ kiệt sức ngã xuống đất, và thất khiếu chảy máu mà chết!

Không ai biết nguyên nhân của căn bệnh điên kỳ lạ này, tóm lại một khi đến gần những người phát bệnh sẽ nhanh chóng phát điên như họ.

Tên thuộc hạ đi thăm dò tin tức kia chính là như vậy, thất khiếu chảy máu chết ngay trước mặt quản gia!

Lưu Tấn Nguyên mặt mày tái nhợt, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

"Đợi đã!" Hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì, vội vàng lùi lại cách xa quản gia, "Trên người ngươi sẽ không phải cũng bị nhiễm bệnh điên chứ!

Cách xa ta một chút!" Quản gia không dám nói nhiều, chỉ vội vàng muốn rời đi, nhưng Lưu Tấn Nguyên lại lập tức gọi hắn lại.

Chương 1172

“Đi mời Ngao Tông tiền bối ra tay!

Chuyện này cũng chỉ có ngài ấy mới có thể giải quyết được, bất kể điều kiện gì cũng đáp ứng!” Nào ngờ quản gia nghe xong lời của Lưu Tấn Nguyên chỉ nặng nề thở dài một tiếng, “Sự việc vừa xảy ra tôi đã đi tìm vị cao nhân kia, nhưng tôi không vào được phòng khách a!” Lưu Tấn Nguyên lúc này mới đột nhiên nhớ ra, Ngao Tông không thích bị làm phiền, nơi ở của hắn tất nhiên sẽ để lại cấm chế, không ai có thể xâm nhập.

Như vậy Lưu Tấn Nguyên cũng không còn cách nào, chỉ có thể ra lệnh không ai được tùy ý mở cửa lớn.

Hiện giờ chỉ có thể tìm cách tự mình qua cơn hoạn nạn này trước.

Ngay lúc đó, Ngao Tông đã trở về phòng, vừa rồi một mảng đại nạn trong thành đều được hắn nhìn thấy.

Thậm chí lúc quay về còn có hai người bị nhiễm bệnh điên lao về phía Ngao Tông, kết quả dĩ nhiên bị hắn xử lý trước một bước.

“Ngao Tông ca ca, huynh không sao chứ!

Em vừa nghe thấy tình hình bên ngoài không ổn, nhưng huynh lại dặn em không được rời đi.” Triệu Linh Nhi vội vàng tiến lên kiểm tra tình hình của Ngao Tông, xác nhận hắn không bị thương chút nào mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngao Tông mỉm cười, “Yên tâm, cái gọi là bệnh điên mà người bên ngoài truyền miệng, thực chất là một loại pháp thuật biến hóa từ yêu lực, phàm nhân và tu hành giả cấp thấp căn bản không thể chống lại, nhưng đối với ta vô dụng.” Nhưng yêu thuật này không chỉ để

giết người, những người chết trong đó sẽ chuyển hóa thành vong linh có oán niệm vô cùng sâu nặng, và không thể chuyển thế trọng sinh.

Những vong linh như vậy, chính là dược liệu tuyệt hảo có thể dùng để nâng cao tu vi, chỉ là thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

"Nhưng, những người trong thành..." Triệu Linh Nhi nghe thấy tiếng ai oán thảm thiết không ngừng truyền đến từ bên ngoài, lại có ánh lửa ngút trời thỉnh thoảng chiếu rọi vào trong sân, thần sắc cực kỳ không nỡ.

Nàng không thể tưởng tượng được những người dân an cư lạc nghiệp mà ngày thường nàng thấy bây giờ lại đang chết từng mảng như châu chấu vào mùa thu, đó đều là những sinh mạng sống động a!

Trong thành trì có đến mấy chục vạn bá tánh, nếu trận tai nạn này thật sự phải đợi đến người cuối cùng chết đi mới có thể kết thúc, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Ngao Tông dĩ nhiên phát giác được sự thay đổi thần sắc của Triệu Linh Nhi, biết nha đầu này e rằng lại nổi lòng thiện tâm.

"Khắp thiên hạ, người gặp kiếp số nhiều không kể xiết, không thể nào cứu được tất cả mọi người.

Đây đột nhiên gây phiền phức cho nàng mà thôi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Em cũng hiểu, nhưng..." Giọng Triệu Linh Nhi có chút nghẹn ngào.

Ngao Tông thấy vậy liền biết, Triệu Linh Nhi e rằng cả đời cũng không thoát khỏi được tính tình này.

"Thôi được rồi.

Dù sao sớm muộn cũng phải thu thập con hung thú kia, ta có thể ra

tay cứu họ lần này." Ngao Tông không nỡ để Triệu Linh Nhi mãi vì chuyện này mà sa sút, liền đáp ứng.

Triệu Linh Nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ngao Tông, trong con ngươi tràn ngập vẻ cảm kích, "Cảm ơn, Ngao Tông ca ca..." Ngao Tông bật cười, nha đầu này thật có ý tứ. ...

Lý Tiêu Dao nhìn hai bên đường phố được ngọn lửa rực rỡ chiếu sáng như ban ngày, những người dân phát cuồng chạy như điên trên đường, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Cả đời hắn chưa từng thấy cảnh địa ngục trần gian như vậy, cho dù Ngao Tông hủy diệt thành trì biên giới của Nam Chiếu quốc cũng chỉ trong nháy mắt, những người bị ảnh hưởng đều tại chỗ tan thành tro bụi.

Sao có thể so sánh với cảnh tượng thi thể la liệt, tiếng la hét thảm thiết vang trời trước mắt.

"Chuyện gì thế này..." Không đợi Lý Tiêu Dao nghĩ nhiều, những người dân phát cuồng kia liền lần lượt xông về phía hắn, từng người mắt đỏ ngầu gào thét!

"Đừng qua đây!" Lý Tiêu Dao theo bản năng rút kiếm dọa lùi, nhưng những tên này đã hoàn toàn mất đi lý trí, từng người điên cuồng lao đến đè chặt Lý Tiêu Dao.

Lý Tiêu Dao vạn lần không ngờ sẽ có cảnh tượng này, trong lúc hỗn loạn hắn chém loạn xạ, chém đứt phăng cả cánh tay của một người.

Lý Tiêu Dao chưa từng ra tay với người vô tội, một kiếm chém xuống lập tức đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Thế nhưng những tên đã hoàn toàn mất lý trí kia căn bản không vì thế mà dừng lại, một người trong số đó lao tới từ phía trước định tóm

lấy cổ Lý Tiêu Dao!

Trong gang tấc, một đạo kiếm quang chói mắt lóe lên trước mặt hắn, Lý Tiêu Dao chỉ cảm thấy hai mắt đau rát.

Khi ánh sáng biến mất, hắn mới phát hiện những người dân lao về phía mình đã sớm bị kiếm quang chém giết, nằm ngổn ngang xung quanh.

"Ọe..." Cảnh tượng máu thịt be bét khiến Lý Tiêu Dao khó chịu, không thể tưởng tượng được những người vừa chết bên cạnh mình ban ngày vẫn là những cư dân vô tội.

"Nếu sắp chết đến nơi mà không biết tự vệ, vậy thì lần này có mất đầu cũng không thể trách người khác!" Ngao Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Lý Tiêu Dao, lạnh lùng nhìn hắn.

Đối với bộ dạng vừa rồi của Lý Tiêu Dao, Ngao Tông rất thất vọng.

"Ta cảm thấy họ đáng lẽ có thể cứu được, nếu giữ lại một mạng có lẽ sau này có thể cứu về, giết thẳng tay e rằng cũng..." Lý Tiêu Dao lo lắng bất an.

"Những người này đã bị yêu khí xâm thực ảnh hưởng đến hồn phách, không thể cứu chữa được nữa." Ngao Tông hờ hững nói, "Hoặc là ngươi tự tay chém giết họ, hoặc là chờ họ giết ngươi xong, qua mấy canh giờ họ sẽ tự chết!" Lý Tiêu Dao không lời nào để nói, chỉ có thể trong lòng chấp nhận tất cả những gì Ngao Tông vừa nói.

"Đi theo ta." Ngao Tông dẫn Lý Tiêu Dao đi thẳng về phía phủ nha của thành Hải Châu, trên đường đi rất nhiều người dân phát cuồng bạo tẩu ý đồ cản đường, kết quả không một ngoại lệ đều bị Ngao Tông giết sạch.

Lý Tiêu Dao căn bản không dám nhìn những cái chết thê thảm của

những người đó, chỉ có thể cúi đầu vờ như không thấy gì.

"Lý Tiêu Dao!

Ngươi theo ta tu hành lâu như vậy chỉ học được cách tự lừa dối mình sao!" Ngao Tông sao có thể chấp nhận tên này chỉ biết trốn tránh như một kẻ vô dụng, dứt khoát dùng thần thức mạnh mẽ khống chế mấy người dân phát bệnh bạo tẩu gần đó giương nanh múa vuốt xông đến tấn công Lý Tiêu Dao!

Nếu tiểu tử này vẫn chỉ biết trốn tránh, Ngao Tông cũng không ngại cho hắn một bài học sâu sắc!

"Con hiểu rồi, sư phụ!" Lý Tiêu Dao nghiến chặt răng, không chút do dự vung kiếm hóa ra kiếm khí xuyên thủng thân thể của những kẻ phát cuồng kia!

Một kiếm chém ra, nỗi khổ não trong lòng Lý Tiêu Dao cũng theo đó mà tiêu tan không ít, vào lúc này hắn cuối cùng cũng chấp nhận quan điểm rằng những kẻ phát cuồng không phải là người vô tội.

Khi ý niệm này thông suốt, Lý Tiêu Dao liền không còn trốn tránh nữa, suốt đường đi hễ thấy bất kỳ kẻ phát cuồng nào dám cản đường, không đợi Ngao Tông ra tay, hắn đã tự mình xông lên giết!

"Như vậy mới tốt." Ngao Tông thấy bộ dạng này của hắn, khẽ gật đầu, tên này cuối cùng cũng đã buông bỏ được lòng nhân từ của đàn bà mà hắn vẫn luôn giữ trong lòng.

Không giống như Triệu Linh Nhi, Ngao Tông có thể luôn bảo vệ sự ngây thơ của Triệu Linh Nhi, nhưng Lý Tiêu Dao không có lý do để tiếp tục ngây thơ!

Hai người cứ thế một đường giết chóc, cuối cùng trong thành Hải Châu lửa cháy ngút trời đã nhìn thấy được nha môn của châu phủ.

Kỳ lạ là, trong thành Hải Châu đang gặp đại nạn, nha môn châu

phủ lại không bị phá hoại nhiều, cũng có rất nhiều nha dịch đang căng thẳng canh gác ở cửa.

Vừa định đến gần, trong bóng tối đột nhiên có một người lao ra, Lý Tiêu Dao theo bản năng vung kiếm đâm tới, tên kia né sang một bên và vội vàng la lớn: "Dừng tay!

Ta không phải người phát cuồng, đừng giết ta a!" Lý Tiêu Dao lúc này mới dừng tay, mượn ánh lửa nhìn kỹ, người này không phải chính là tri phủ thành Hải Châu, Trương Thủ Mặc sao!

Lý Tiêu Dao đối với người này ấn tượng vô cùng sâu sắc, nhớ mấy ngày đầu mới đến thành Hải Châu, thỉnh thoảng sẽ thấy Trương Thủ Mặc và một đám nha dịch đi tuần trên đường.

"Ông không ở trong nha môn sao…" Lý Tiêu Dao chưa nói xong, Trương Thủ Mặc đã vội vàng ra hiệu cho hắn im miệng, "Đừng kinh động những nha dịch kia, mượn một bước nói chuyện!" Sau đó Trương Thủ Mặc không đợi hai người có phản ứng gì đã đi trước vào một đống đổ nát của nhà dân gần đó.

Lý Tiêu Dao không hiểu nhìn Ngao Tông, người sau khẽ gật đầu với hắn, "Cứ đi theo xem sao." Trương Thủ Mặc xác nhận trong đống đổ nát không có ai khác mới thở phào nhẹ nhõm, "Cuối cùng cũng để ta thấy được người bình thường rồi, vừa rồi ta suýt nữa thì mất mạng!" Lý Tiêu Dao nhìn những nha dịch đang căng thẳng canh gác nha môn, càng thêm kỳ quái, "Những nha dịch kia không hề phát cuồng a.

Sao ông không để họ bảo vệ?" "Đùa sao!" Trương Thủ Mặc khổ não thở dài một tiếng, "Những người đó chẳng qua chỉ trông bình thường thôi!" Nguyên là, khi trong thành vừa xuất hiện người phát cuồng, Trương Thủ Mặc lập tức lệnh cho nha dịch bảo vệ mình, và phái ra một bộ phận đi ổn định dân chúng.

Nhưng không ngờ, những nha dịch phụ trách bảo vệ mình không lâu sau đó lại lần lượt rút đao xông đến chém ông!

Những người này không phải phát cuồng, lúc tấn công ông mặt còn có vẻ sợ hãi, hét lên ra lệnh cho ông không được đến gần, phảng phất như trong mắt họ ông là một con quái vật.

Chương 1173

Cũng may Trương Thủ Mặc phản ứng đủ nhanh, trước khi bị những tên này loạn đao chém chết đã chạy ra khỏi nha môn.

Những nha dịch kia sau khi ông chạy thoát cũng không truy sát nữa, cứ thế căng thẳng canh giữ ở cửa không chịu rời đi.

Trương Thủ Mặc vốn định đi tìm dân chúng cầu cứu, nhưng suốt đường đi thấy người sống toàn là kẻ phát cuồng, suýt nữa thì mất mạng.

Vạn bất đắc dĩ đành phải trốn ở đây trước, đợi mãi mới mong được hai người bình thường.

"Cho nên, các ngươi phải đưa ta rời đi, ta sẽ đích thân cầu cứu triều đình, đưa những người dân chưa phát cuồng đi!" Trương Thủ Mặc không chút suy nghĩ nói.

Lời này trong tai Ngao Tông nghe chẳng khác nào nói nhảm, không giải quyết kẻ thi thuật, cho dù có trăm vạn đại quân cũng vô ích.

"Kẻ tác oai tác quái hẳn là ở trong nha môn, việc cấp bách bây giờ là lôi tên đó ra, mới có thể triệt để giải quyết vấn đề!" Lý Tiêu Dao vội vàng nói với ông ta.

"Đùa sao!

Nha dịch ở đó đều điên cả rồi, bây giờ đi vào chẳng phải là tìm chết sao?" Trương Thủ Mặc quả thực không thể hiểu được suy nghĩ của hắn, "Tốt nhất nghe lời ta, cứ ở đây chờ tình hình lắng xuống rồi hãy nói!" "Ta đi.

Ngươi nếu muốn ở đây chờ chết thì cứ tùy!" Ngao Tông lười nói nhảm với tên này, xoay người liền đi.

Trương Thủ Mặc tức đến giậm chân, “Lát nữa ngươi sẽ biết lời ta nói là đúng!

Lúc đó đừng có lôi người đến đây!

Ngươi cũng đi à!” Thấy Lý Tiêu Dao không chút do dự đi theo Ngao Tông, ông ta hoàn toàn sợ hãi!

“Các ngươi thật sự định đi nộp mạng à!

Vậy ta ở lại đây làm gì!” Tên này lập tức cuống lên, nhưng Ngao Tông căn bản không thèm quay đầu nhìn lại một cái, “Vậy ngươi cứ ở đây chờ chết đi!” “Chỉ cần các ngươi có thể bảo vệ ta rời khỏi thành Hải Châu, ta tất sẽ bẩm báo công lao của các ngươi lên triều đình, lúc đó triều đình tất định sẽ có phong thưởng, ta là tri phủ đấy!” Người này đến lúc này còn lấy thân phận ra nói chuyện, đáng tiếc Ngao Tông và Lý Tiêu Dao căn bản không ăn bộ này.

Mặc cho ông ta ở đó la hét như một tên hề nhảy nhót.

Trương Thủ Mặc suy đi nghĩ lại, đành phải đi theo Ngao Tông, mặc dù trong lòng một vạn lần không tình nguyện, nhưng tiếp tục ở lại gặp phải kẻ phát cuồng là chết chắc!

Lúc này những nha dịch kia đang canh giữ bên ngoài phủ nha, dường như nhận được mệnh lệnh canh chừng xung quanh, khi ba người Ngao Tông xuất hiện, những nha dịch kia lập tức cảnh giác.

“Mau đi!

Tri phủ đại nhân phân phó chúng ta trấn thủ, ai cũng không được đến gần!” Một tên nha dịch vung đao phẫn nộ ra lệnh.

“Đùa sao!

Ta ở đây, hạ lệnh cho các ngươi trấn thủ nơi này không được rời đi từ khi nào!

Ngay cả bản tri phủ cũng không nhận ra nữa sao!" Trương Thủ Mặc nghe lời này lập tức tức giận ngút trời, chỉ vào những nha dịch kia mà chửi mắng.

Vừa rồi suýt nữa thì chết trong tay đám nha dịch này, những người này miệng thì nói bảo vệ mình, chẳng lẽ là bảo vệ con quỷ bên trong sao!?

"Điêu dân to gan!

Giết hết bọn chúng cho ta!" Một câu nói đã chọc giận toàn bộ đám nha dịch, những tên này lần lượt la hét vác đao xông lên!

"Cứu ta!

Cứu ta!

Ngươi mang theo kiếm chắc chắn biết võ công chứ!" Trương Thủ Mặc sợ đến mức vội vàng trốn sau lưng Ngao Tông không dám lộ mặt, Ngao Tông nhìn hắn với vẻ mặt khinh bỉ, "Uổng cho ngươi là một tri phủ!" "Tri phủ cũng chỉ có một cái đầu thôi a!" Trương Thủ Mặc kêu khổ không ngớt.

Ngao Tông thấy những nha dịch xông đến, căn bản không thèm giao thủ với họ, chỉ một chân đạp xuống đất, lập tức kình lực cuồn cuộn theo mặt đất dâng lên, sau đó đột nhiên phá vỡ mặt đất bùng nổ!

"Ầm!" Một tiếng vang như sấm nổ, những nha dịch kia bị kình lực phá đất bay ngược ra ngoài, tranh nhau ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

"Hay!

Hay!" Trương Thủ Mặc chấn động liên thanh kêu hay, "Các hạ là tu sĩ phải không?

Cũng khó trách thu thập họ dễ dàng như vậy, xem ra ta theo các ngươi là đúng rồi!" "Những người đó dù sao cũng từng là thuộc hạ

của ông, ông không có chút thương cảm nào sao?" Lý Tiêu Dao nói.

Trương Thủ Mặc nhổ một bãi nước bọt, "Những tên khốn này suýt nữa đã chém chết ta, thương cảm?" Nhưng bây giờ ông ta thật sự phải nhìn Ngao Tông bằng con mắt khác, chiêu thức vừa rồi đã cho thấy, Ngao Tông tuyệt đối lợi hại hơn những đạo sĩ mà ông ta từng gặp trước đây.

Nếu có thể mời Ngao Tông giúp đỡ, không chừng phiền phức của thành Hải Châu sẽ kết thúc trong tay hắn, đó tuyệt đối là một đại công a!

"Vị các hạ này, nếu ngài bằng lòng giúp tôi giải quyết, tôi bảo đảm…" Trương Thủ Mặc chỉ tự mình nói, Ngao Tông căn bản không nghe lọt một chữ, đi thẳng vào trong nha môn của châu phủ, và để lại cấm chế khiến bất kỳ ai bên trong cũng không thể thoát ra được.

Hắn đoán chắc, kẻ thi thuật đang ở bên trong, vừa rồi đám nha dịch bị giết chết đã kinh động đến nó.

Ngao Tông nhìn đại đường nha môn trống không, có thể cảm nhận được âm khí lạnh lẽo bên trong.

Lý Tiêu Dao không thể nhạy bén như Ngao Tông cảm nhận được sự dao động của âm khí, chỉ cảm thấy da thịt từng trận lạnh buốt, ngay cả vận hành linh lực cũng vô cùng khó khăn.

Không cần phải nói, nếu không có Ngao Tông ở bên cạnh, lúc này e rằng bị kẻ thi thuật kia xử lý mà không hay biết.

"Này, trốn sau lưng ta cho kỹ, nhất định đừng chạy loạn, nếu không sẽ mất mạng đấy!" Lý Tiêu Dao gọi liền ba tiếng, kết quả sau lưng chỉ truyền đến một tiếng "phịch", vội vàng quay đầu lại nhìn, lại thấy Trương Thủ Mặc đã ngã xuống đất ngất đi!

Ông ta hoàn toàn không chịu nổi sự xâm thực của âm khí, đi vào

đây khó mà duy trì được sự tỉnh táo!

"Tên này còn dám đi vào." Ngao Tông để lại một luồng chân khí trên người Trương Thủ Mặc để ông ta không bị âm khí làm đông chết, sau đó lại nhìn về phía đại đường nha môn, lại thấy bên trong bóng quỷ trùng trùng vây quanh!

Đó đều là những vong linh chết thảm dưới bệnh điên, lúc này mang theo oán khí cực nặng, hoàn toàn trở nên điên cuồng như dã thú, gào thét xông về phía Ngao Tông!

"Sư phụ!" Không đợi Ngao Tông ra tay, Lý Tiêu Dao đã đi trước một bước dẫn phi kiếm hóa thành vô số kiếm quang đánh tan những vong hồn kia!

Những vong hồn yếu ớt này dĩ nhiên không chịu nổi công kích của Lý Tiêu Dao, trong nháy mắt tan thành tro bụi!

Lý Tiêu Dao vẫn không yên tâm, để phi kiếm vây quanh bảo vệ, và vô cùng cảnh giác quan sát xung quanh.

Những động tác này đều được Ngao Tông nhìn thấy, người sau hài lòng gật đầu, tiểu tử này bây giờ cuối cùng cũng không còn do dự thiếu quyết đoán nữa.

"Ta ngược lại không sợ những vong linh này tấn công.

Nhưng nếu vừa rồi ngươi tấn công, chỉ cần chậm một bước là chết rồi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Lý Tiêu Dao sắc mặt trầm trọng gật đầu, hắn tin những gì Ngao Tông nói chắc chắn là như vậy.

Sau khi những vong linh này bị đánh tan, âm khí trong toàn bộ nha môn lại không hề tiêu tán, ngược lại càng trở nên nồng đậm hơn.

Âm khí nồng đậm dần dần trở thành một tín hiệu cho cả thành Hải

Châu, những oán linh đang lang thang trong thành trì bị nhanh chóng thu hút đến!

Nhưng chúng căn bản không thể phá vỡ cấm chế mà Ngao Tông đã thiết lập, chỉ có thể ở bên ngoài tấm chắn kia gào thét thê lương như phát điên.

Tiếng la hét thảm thiết của những vong linh này nhanh chóng truyền đến mọi ngóc ngách trong thành trì, không chỉ khiến những người sống sót kinh hồn bạt vía, ngay cả những người phát cuồng cũng bắt đầu liều mạng tấn công lẫn nhau hơn!

Những người co ro trong Lâm gia và Lưu gia nghe thấy tiếng quỷ khóc sói gào không dứt bên ngoài, sự sợ hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

Chương 1174

Nhiều người thậm chí vì không chịu nổi tiếng ai oán của lệ quỷ mà ngất đi, chỉ có một số ít người ý chí kiên định mới không ngất.

Lưu Tấn Nguyên chính là như vậy, đành phải vận dụng chút công lực ít ỏi mới có thể miễn cưỡng không hôn mê, trong lòng kêu khổ liên tục!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, trốn trong phủ đệ cũng không có tác dụng.

Lý Tiêu Dao đang đối trận với vong linh trong nha môn, thân ở giữa tiếng gào thét của lệ quỷ, tiếng gào không dứt kia không chỉ khiến màng nhĩ của hắn đau nhói, thậm chí căn bản không thể tập trung tinh lực vận hành công pháp!

"Chết tiệt!" Lý Tiêu Dao đành phải một tay chống kiếm để chống đỡ thân thể, vận công chống lại tiếng gào của lệ quỷ, lúc này không còn chút sức lực nào để chiến đấu.

Ngao Tông nhìn đại đường nha môn không một bóng người, nhàn nhạt nói: "Hiện thân?

Hay đợi ta lôi ngươi ra?

Nếu chọn vế sau, e rằng ngươi sẽ không dễ chịu đâu." Xung quanh không có bất kỳ tiếng đáp lại nào, ngoài những tiếng quỷ khóc thê lương kia.

Ngao Tông dĩ nhiên cũng không nói nhảm với nó, vươn tay về phía trước chộp lấy, U Minh chi lực màu tím đen ngưng kết giữa không trung thành một bàn tay khổng lồ, đột nhiên đập xuống bàn án trong đại đường nha môn!

Một khắc khi bàn tay khổng lồ hạ xuống, U Minh chi lực ầm ầm bùng nổ, trong nháy mắt nghiền nát mọi thứ trong đại đường!

Cột chống nhà tại chỗ sập xuống, mái nhà rơi xuống mang theo bụi mù trời chôn vùi cả nha môn.

Chỉ có ba người Ngao Tông được hộ thể cương khí bảo vệ, nha môn vào lúc này đã hoàn toàn biến thành đống đổ nát, và một tiếng la hét thê lương vang lên từ trong đống đổ nát!

"Ngay cả ta cũng dám bắt, có biết hậu quả không!

Bà bà sẽ giết ngươi!

Không mau thả ta ra!" Một giọng nói sắc bén uy hiếp vang lên, đồng thời những oán linh lệ quỷ bị tụ tập ở đây đều bỏ đi, Lý Tiêu Dao lúc này mới dần dần hoàn hồn.

Ngẩng mắt nhìn lên liền thấy Ngao Tông đang điều khiển một bàn tay khổng lồ màu tím đen, tóm lấy một con quái vật mặt mày dữ tợn đáng ghét, miệng mọc răng nanh, thân người đầu heo giữa không trung.

Tên này không chỉ tiếng la khàn khàn chói tai khó nghe, lời nói hét ra cũng khiến người ta nghe mà khó chịu.

"Lũ khốn kiếp!

Mù mắt chó dám đụng vào bản đại gia, còn không thả ta ra…" Lời của tên này chưa nói xong, bàn tay khổng lồ đã hung hăng quật nó xuống đất, tiếng chửi mắng của nó lập tức biến thành tiếng ai oán.

Ngao Tông không nói một lời đi lên phía trước, nhìn tên vẫn đang bị ấn trên mặt đất mà miệng vẫn không ngừng chửi bới, một chân đạp lên đầu nó!

Lực đạo của một chân này được khống chế vừa phải, đạp gãy hai

chiếc răng nanh heo rừng và khiến nó phải ngậm miệng lại.

“Nếu ngươi mắng cho đã, ta cũng không để ý, nhưng từ bây giờ, mỗi khi ngươi mắng một câu, ta sẽ mượn một chi của ngươi, thế nào?” Ngao Tông lộ ra một nụ cười hiền hòa với yêu quái heo rừng, nhưng trong mắt kẻ sau lại thực sự rợn tóc gáy!

“Ngươi muốn thế nào!” Yêu quái heo rừng phun ra một ngụm máu, tên này tuy đã sợ, nhưng lại không có ý sợ hãi.

“Ồ?” Ngao Tông nhìn hắn đầy ẩn ý.

“Chẳng qua là ngươi thừa lúc ta không phòng bị mới đắc thủ, nếu có gan thì thả ta ra, chúng ta đối mặt giao thủ, xem ngươi có thể sống sót được hai chiêu trong tay ta không!” Quái vật heo rừng vô cùng cuồng vọng.

Lý Tiêu Dao có chút nghe không lọt tai, tên này quả thực đang nói nhảm… Không chút do dự vác kiếm tiến lên, đang định một đao chém bay cái đầu heo kia, Ngao Tông lại gọi hắn lại.

“Cũng không vội.

Vừa hay hôm nay ta có nhã hứng.” Ngao Tông cười ra hiệu cho Lý Tiêu Dao lùi sang một bên, người sau cũng không chút do dự, lập tức nhường đường.

Sư phụ đã muốn chơi, tự nhiên phải để ngài chơi cho đã.

“Vậy thả ta ra!” Quái vật heo rừng liếc xéo cái chân đang đạp trên mặt mình, không phục nói.

“Ngươi thật sự cho rằng có thể sống sót trong tay ta?

Nếu không có bản lĩnh sống sót, ngươi sẽ hối hận đấy.” Ngao Tông vẫn một bộ dạng tươi cười.

“Những đồng liêu của ngươi chết trong tay ta vô số, bản đại gia

chẳng lẽ lại sợ một…" Ngao Tông không đợi tên này nói hết lời nhảm đã một cước đá bay nó, tên này lộn nhào chóng mặt trên không trung, thẳng đến khi một đầu đâm vào đống đổ nát mới dừng lại.

"Ta giết ngươi!" Quái vật heo rừng bò dậy, hai mắt đỏ ngầu, gầm lên giận dữ biến ra một thanh trường đao liền muốn xông lên giết!

Nhưng vừa định ra tay liền nhận ra có điều không ổn, nhìn quanh một lượt, cười lạnh nói: "Để lại cấm chế làm gì?

Ta cũng không có ý định chạy trốn, để đó làm gì, không bằng dỡ bỏ nó đi để ta đánh một trận cho thống khoái, nếu không đánh mà cứ co đầu rụt cổ thì còn gì thú vị!" Nụ cười trên mặt Ngao Tông càng đậm hơn, tên này suýt nữa đã viết hết suy nghĩ trong lòng lên mặt!

"Như ngươi mong muốn!" Ngao Tông tiện tay dỡ bỏ cấm chế, hai người trực tiếp lộ ra dưới ánh trăng, âm khí tích tụ trong đó cũng trong nháy mắt bùng nổ, cuốn lấy cả thành trì!

Những người sống sót dưới âm khí càng run rẩy lợi hại hơn, trời đất âm hàn như bước vào mùa đông giá rét!

"Ha ha ha ha ha!

Tiểu tử, ngươi thật là ngu xuẩn đến nhà rồi a!" Yêu quái heo rừng cười lớn đến mức mũi gần như vểnh lên trời, hóa đi thanh trường đao trong tay, chuyển sang lấy ra một cây trượng làm bằng xương người.

Yêu quái heo rừng cầm trượng, khẽ niệm chú ngữ, những vong linh đã tan đi trong thành Hải Châu lại một lần nữa tụ lại!

Những vong linh có oán niệm cực nặng vào lúc này hoàn toàn trở thành những con rối gỗ có thể tùy ý điều khiển, lần lượt ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn xoay tròn bay lượn.

Cùng với số lượng ngày càng nhiều, oán linh tích tụ như mây đen, và kèm theo những tiếng ai oán và la hét thảm thiết thỉnh thoảng vang

lên!

Âm hàn thấu xương!

"Sư phụ, con thấy có chút không ổn…" Lý Tiêu Dao lặng lẽ đến gần Ngao Tông, trên cánh tay hắn bắt đầu có sương băng bao phủ.

Kỳ lạ là, những lớp sương băng này căn bản không thể hóa giải, cho dù Lý Tiêu Dao vận dụng pháp lực cũng vô ích.

"Con quái vật đầu heo này quả thực có chút bản lĩnh, tình hình hiện tại cũng khó trách." Ngao Tông hờ hững vung tay, một luồng khí ấm lập tức bao quanh Lý Tiêu Dao để che chắn âm khí và khí lạnh.

Lý Tiêu Dao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm khái chút tu vi này quả nhiên không ra gì.

Cũng vào lúc đó, cây cốt trượng trong tay yêu quái heo rừng đã trở nên cao lớn như thân thể nó.

Nó đột nhiên cắm cốt trượng xuống đất, trong chốc lát từ dưới chân xuất hiện từng lớp sương băng phong tỏa mặt đất!

"Tiểu tử, kiếp sau làm việc gì, cũng phải để ý một chút, đừng ngu xuẩn như hôm nay!" Yêu quái heo rừng gầm lên một tiếng, trong đám oán linh lượn lờ trên đỉnh đầu bùng phát mấy tiếng ai oán, sau đó mấy chục đạo vong linh liều mình bay ra tấn công Ngao Tông!

Những vong linh này ngay khi rời khỏi bầy đàn đã trở nên nhanh hơn cả tia chớp, trong chốc lát mấy chục bóng trắng từ bốn phương tám hướng xông về phía Ngao Tông!

Ngao Tông chỉ giơ tay chỉ lên trời vẽ một vòng cung, không gian trên đỉnh đầu đột nhiên vỡ ra hiện ra một hố đen sâu thẳm không thể nhìn thấy.

Ngay khi hố đen xuất hiện, yêu quái heo rừng đột nhiên cảm thấy

tim thắt lại, nhưng cảm giác đó trong nháy mắt đã biến mất.

Những vong linh gào thét xông về phía Ngao Tông cũng trong nháy mắt bị hố đen trên đỉnh đầu Ngao Tông hút vào trong, không một kẻ nào thoát được!

"Giết cho ta!" Yêu quái heo rừng căn bản không quan tâm, nó có mười mấy vạn vong linh có thể tùy ý sử dụng, Ngao Tông có thể chống đỡ được nhất thời, nhưng không thể chống đỡ được cả đời!

Vô số vong linh ai oán tuôn ra, như đàn cá bơi trong biển sâu không sợ chết xông lên, nơi chúng đi qua ngay cả đại địa cũng bị phủ một lớp băng sương dày đặc.

Chương 1175

Ngao Tông đối với điều này căn bản không quan tâm, chỉ một chân đạp xuống đất, một luồng khí màu trắng nhạt còn lạnh hơn cả âm khí gào thét trong không trung!

Khí lạnh cuồn cuộn, trong nháy mắt đóng băng những vong linh kia khiến chúng ngưng trệ giữa không trung, không thể động đậy.

Khí lạnh cuồn cuộn thậm chí khiến pháp lực của yêu quái heo rừng vận hành cũng dần dần chậm lại, nó mơ hồ nhận ra có điều không ổn.

Ngao Tông đáng sợ hơn nó tưởng tượng rất nhiều!

"Tu vi cảnh giới của người này là gì?" Yêu quái heo rừng có chút tức giận, nhưng bất luận nó kích phát bao nhiêu vong linh cũng không thể phá vỡ được tấm chắn khí lạnh trước mặt Ngao Tông!

Cuối cùng, quái vật heo rừng mệt mỏi gần như kiệt sức, nhưng cũng không thể điều khiển những con quỷ kia đến gần Ngao Tông một bước!

Tên này vào lúc này mới ý thức được mình đã gặp phải một đối thủ căn bản không thể địch lại, không biết sống chết mà lại đại chiến với hắn!

"Xem ra phải chạy trốn rồi…" Yêu quái heo rừng đang tính toán nhân cơ hội chạy trốn, nhưng lại thực sự không nỡ bỏ đi mấy vạn oán linh hồn phách kia.

Nếu có thể một hơi nuốt chửng toàn bộ chúng, tuyệt đối có thể khiến tu vi của nó tăng vọt, nếu không thì những gì nó chuẩn bị bấy lâu nay đều uổng phí a!

Nhưng nó đã nghĩ nhiều rồi, từ lúc Ngao Tông quyết tâm tìm ra nó, nó đã không thể sống sót chạy thoát!

Con heo ngu ngốc đang một lòng một dạ suy tính làm sao để sống sót, lại không hề phát giác khí lạnh kia đã dần dần lan rộng, đóng băng toàn bộ mấy chục vạn vong linh.

Đợi đến khi nó hoàn hồn, đã không thể điều khiển bất kỳ một vong linh nào, thậm chí khí lạnh xung quanh khiến nó toàn thân run rẩy!

"Lão tử không chơi với ngươi nữa!" Yêu quái heo rừng kinh hoàng vạn phần bóp nát cốt trượng trong tay, từ cây trượng vỡ nát tuôn ra từng đạo pháp lực chảy khắp toàn thân yêu quái heo rừng, sau đó dùng toàn lực bay lên trời định chạy trốn!

Ngao Tông lại như không thấy gì, chỉ từ trong ngực lấy ra Hồn Tinh, hút toàn bộ mười mấy vạn oán linh bị đóng băng vào trong đó.

Không cần bất kỳ sát nghiệp nào mà có thể không công có được số lượng lớn vong linh, oán khí lại cực nặng, Ngao Tông tuyệt đối đã vớ được một món hời lớn.

"Sư phụ, tên kia sắp chạy thoát rồi!" Lý Tiêu Dao trơ mắt nhìn yêu quái heo rừng bay lên trời không thấy bóng dáng, lập tức sốt ruột.

Thậm chí trong lúc cấp bách còn tự mình ngự kiếm bay đi đuổi theo yêu quái heo rừng, lại bị Ngao Tông tại chỗ ngăn lại, "Với chút tu vi của ngươi mà cũng đòi giao thủ với nó, sống ngán rồi à?

Ngươi không phải thật sự cho rằng nó có thể chạy thoát chứ?" Lý Tiêu Dao không khỏi sững sờ, một khắc sau lại thấy yêu quái heo rừng đã chạy trốn xa lại bay trở về.

Tên này như bị ngốc, không ngừng bay lượn trên trời, một bộ dạng liều mạng chạy trốn, dường như căn bản không biết mình đang làm chuyện vô ích, quay vòng tròn.

“Sao vậy?” Lý Tiêu Dao vô cùng khó hiểu, Ngao Tông thì cười không nói.

“Chắc là chạy thoát rồi… Tên kia không đuổi theo, ta chắc là chạy thoát rồi!” Yêu quái heo rừng vừa bay lượn, vừa nhìn về phía sau, bộ dạng kiếp sau còn sống sót kia thật sự kỳ quái.

“Trúng ảo thuật?” Lý Tiêu Dao chợt hiểu ra.

Nguyên là Ngao Tông đã sớm thi triển ảo thuật lên ý thức hải của tên này, nó căn bản không biết mình đang quay vòng tròn, đã sớm cho rằng mình đã thoát chết!

“Không phải ảo thuật, ta chỉ là cưỡng ép xâm nhập vào ý thức hải của nó, tạo ra một cảnh tượng khác trước mắt nó mà thôi.” Ngao Tông thấy mười mấy vạn hồn phách đã hoàn toàn bị hút vào Hồn Tinh, liền vung tay lớn thu nó vào trong tay áo.

Ảo ảnh trước mắt con heo ngu ngốc đang liều mạng bay trốn trên trời không biết đã xảy ra biến hóa, nó thả lỏng rồi từ từ đáp xuống đất trước mặt Ngao Tông.

Dĩ nhiên nó căn bản không nhìn thấy Ngao Tông, chỉ có ảo ảnh trong mắt khiến nó cho rằng đã an toàn thoát thân, lập tức khoanh chân ngồi xuống định hồi phục thương thế.

Nhưng yêu quái heo rừng chỉ cảm thấy trước mắt một trận mơ hồ, khi tỉnh táo lại lại thấy Ngao Tông đang một bộ dạng tươi cười nhìn nó!

“Ta thật sự tò mò vừa rồi ngươi đã thấy gì trong ảo ảnh.” Ngao Tông cười híp mắt nói.

Yêu quái heo rừng run lẩy bẩy, nụ cười của Ngao Tông khiến nó toàn thân rét run, đang định chạy trốn, lại bị một luồng áp lực vô hình cứng rắn đè xuống đất.

“A a a a a!” Yêu quái heo rừng thê lương gào thét, mặt đất không biết từ lúc nào đã mọc lên mấy chục cây gai băng xuyên thủng thân thể nó, ghim chặt nó xuống đất!

“Vốn dĩ ngươi có thể chết một cách thống khoái hơn, không đến nỗi phải chịu nhiều dày vò như vậy.

Nhưng bây giờ ngươi tự tìm chết, cho nên không thể trách ta.” Ngao Tông nhìn yêu quái heo rừng đầy ẩn ý, một ngón tay bắn ra một đạo phong nhận chém đứt cánh tay của nó!

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng la hét thảm thiết càng dữ dội hơn!

Ngao Tông không chỉ chém đứt cánh tay của nó, mà còn để lại một đạo âm hỏa ở vết thương, đồng thời thiêu đốt cả hồn phách và thân thể của nó, so với cái chết còn đau khổ dày vò hơn.

Bây giờ muốn chết đối với nó ngược lại là một ân huệ!

“Tha mạng... tha mạng... không, cầu xin ngài giết tôi, cầu xin ngài!” Yêu quái heo rừng đau khổ cầu xin tha thứ, không hy vọng có thể sống sót, lúc này chỉ mong mau chóng kết thúc tất cả, thoát khỏi đau khổ.

“Nếu ngươi sớm cầu chết với ta, ta sẽ thỏa mãn ngươi.

Bây giờ chơi thêm một lúc nữa đi, ha ha.” Ngao Tông lại để lại mấy đạo âm hỏa trên người nó, nỗi đau khắc cốt ghi tâm và linh hồn khiến nó ngay cả tiếng la hét thảm thiết cũng không thể phát ra.

Ngao Tông còn cưỡng ép khống chế ý thức hải của tên này để nó không thể ngất đi, nếu không món quà lớn mà hắn chuẩn bị cho yêu quái heo rừng chẳng phải là lãng phí sao?

Lý Tiêu Dao nhìn mà da đầu tê dại, không ngờ Ngao Tông lại có thủ đoạn tra tấn người như vậy.

Dĩ nhiên Ngao Tông không quên chính sự, sở dĩ tra tấn yêu quái heo rừng như vậy là để tiện xâm nhập vào ký ức nguyên thần của nó.

Ngao Tông nhanh chóng lục soát ký ức của tên này một lượt, phát hiện sự việc phức tạp hơn hắn tưởng rất nhiều.

Hành vi của yêu quái heo rừng và quái vật mắt khổng lồ ngoài thành không giống nhau.

Quái vật mắt khổng lồ săn lùng người sống ngoài thành để nuốt chửng, còn yêu quái heo rừng thì từ nửa tháng trước đã bắt đầu bố trí trận pháp ở mọi ngóc ngách trong thành Hải Châu.

Mục đích của nó là để trong một đêm khiến tất cả mọi người trong thành Hải Châu đều mang theo oán hận mà chết, và nuốt chửng hồn phách của họ để trợ lực tu vi.

Dĩ nhiên chúng đều đụng phải Ngao Tông, mới có kết cục như vậy, nếu không thành Hải Châu đêm nay sẽ không còn một người sống sót nào.

Điều thú vị là, mặc dù ký ức của yêu quái heo rừng đã chứng minh nó và quái vật mắt khổng lồ đều cùng một chủ nhân, nhưng trong ký ức của nó lại không có bất kỳ hình dáng nào về chủ nhân.

Thậm chí cái gọi là chủ nhân kia là người, quỷ hay yêu cũng không rõ, chỉ mơ hồ thấy được bóng dáng mờ ảo của hắn.

Nhưng dù vậy, pháp lực tu vi của chủ nhân kia cũng khiến nó phải run sợ, và cúi đầu thần phục, tu vi của yêu quái heo rừng có thể đạt đến trình độ ngày nay cũng chính là nhờ chủ nhân điểm hóa.

Thậm chí càng quỷ dị hơn, việc chúng đồng thời ra tay với thành Hải Châu hoàn toàn là do chủ nhân ra lệnh, yêu cầu chúng không được để lại bất kỳ một người sống nào trong thành, cho nên nó mới ra tay trước với thành Hải Châu.

Yêu quái heo rừng không biết pháp trận sẽ phát tán chú thuật ôn dịch, cũng là được chủ nhân cho phép mới dám làm như vậy.

"Sự việc quả thật có ý tứ." Ngao Tông như có điều suy nghĩ, sau đó tiện tay hạ một đạo phong nhận chém đứt cổ yêu quái heo rừng, triệt để kết liễu tính mạng của súc sinh này.

"Mang Trương Thủ Mặc theo, ta về trước!" Lý Tiêu Dao không biết Ngao Tông đã thấy được gì, chỉ lập tức vác Trương Thủ Mặc đang hôn mê bất tỉnh đi theo, để lại nha môn chỉ còn là một đống đổ nát bi thương.

Thời gian gần đến lúc rạng đông.

Theo sau khi con yêu lợn rừng bị Ngao Tông chém giết, những kẻ phát cuồng trúng phải ôn dịch chú thuật cũng mất đi sự điên cuồng, lần lượt tử vong.

Chương 1176

Tất cả những người bị chú thuật chạm phải, không một ai có thể sống sót, toàn bộ đều chết.

Ngao Tông đi một mạch, nhìn khắp thành là những con phố đổ nát, thây chất đầy đất, nhà cửa đều thành phế tích, lửa cháy chưa tắt ở khắp nơi.

Cảnh tượng thảm khốc chẳng khác gì một tòa thành vừa bị thảm sát, khiến người ta gần như không dám nhìn thẳng.

Lý Tiêu Dao đi suốt đường không nỡ nhìn, chỉ cúi đầu.

Trương Thủ Mặc đã tỉnh lại, lảo đảo bước đi, những người chết này khiến ông gần như sụp đổ!

Rõ ràng mấy ngày trước, những người này đều là người tốt an cư lạc nghiệp!

Chỉ một đêm đã biến thành thi thể!

"Là ta không tốt, nếu ta biết sớm trong thành có yêu quái tác oai tác quái, có lẽ họ sẽ không chết." Trương Thủ Mặc cúi đầu lặng lẽ rơi lệ, trong lòng đầy tự trách.

Ngao Tông lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi biết sớm, thì căn bản không thể sống đến bây giờ.

Ngươi thật sự cho rằng mình có chút bản lĩnh là có thể đối phó sao?" "Nếu đêm nay không có ta ở đây, ngươi cũng sẽ mất mạng, căn bản không thể sống sót mà đứng đây cảm khái!" Trương Thủ Mặc không nói gì nữa, trong lòng chỉ than thở cho sự bất lực của mình.

Ông thầm ước tính, sau một trận tai nạn, số dân chúng của thành Hải Châu tử vong đã lên đến một nửa, tuyệt đối là một tai họa diệt

vong.

Hầu như nhà nào cũng có người chết trong trận tai nạn này, tiếng khóc và tiếng than vang thành một vùng, khiến người ta không dám lắng nghe kỹ.

"Sau trận đại nạn này, cũng chỉ có Lâm gia và Lưu gia là số người chết ít nhất, sau đại nạn phải đến cầu xin họ giúp đỡ, thật... cũng không biết trong thành Hải Châu ai mới là tri phủ!" Trương Thủ Mặc lẩm bẩm một mình đầy phẫn uất.

Sau đó họ đến trước cổng lớn của Lưu phủ, chỉ thấy cổng lớn đóng chặt, thậm chí trước cửa còn có thi thể của rất nhiều kẻ phát cuồng bị loạn tiễn bắn chết.

Rõ ràng đêm qua họ cũng đã tốn không ít tâm tư để tự vệ.

"Mở cửa, mau mở cửa ra!" Trương Thủ Mặc tiến lên đập cửa thật mạnh, nhưng bên trong chỉ có một tiếng đáp lại đầy mất kiên nhẫn: "Cút!

Tự đi mà tìm đường sống, đừng ở đây làm liên lụy ta!" "Khốn kiếp!

Ta là Trương Thủ Mặc, tri phủ thành Hải Châu, mau mở cửa cho ta!" Trương Thủ Mặc giận dữ, thân là tri phủ, ông từng chịu sự sỉ nhục như thế này, bị một tên gia đinh mắng chửi!

"Nói bậy bạ!

Mạo phạm tri phủ ngươi có biết là tội gì không!

Muốn sống thì mau cút đi, nếu không sau đại nạn này ta nhất định sẽ đích thân bắt ngươi đến quan phủ!" Tên gia đinh bên trong vẫn mắng không ngớt.

Trương Thủ Mặc suýt nữa tức chết, ngay cả Lưu Tấn Nguyên

cũng không dám nói chuyện với ông như vậy, mà một tên gia đinh lại mắng ông không ra gì!

"Tránh ra." Ngao Tông không đợi gã kia gọi cửa, ra hiệu cho Trương Thủ Mặc lùi sang một bên, gã kia dù không cam lòng cũng chỉ có thể nghe lệnh Ngao Tông.

"Đi nói với Lưu Tấn Nguyên, lập tức mở cửa cho ta!" Ngao Tông quát qua cánh cửa lớn.

Trương Thủ Mặc vốn nghĩ rằng bên kia cửa vẫn sẽ có tiếng chửi mắng, nhưng một lúc lâu sau bên kia cửa vẫn im lặng.

Cuối cùng, cánh cửa lớn từ từ mở ra, tên gia đinh gác cửa đứng ngây ra ở đó, "Mời ba vị vào trong." "Chuyện gì vậy?" Trương Thủ Mặc ngơ ngác, tưởng mình nhìn nhầm.

Ngao Tông thì sải bước đi vào, "Trực tiếp thao túng người khác tiết kiệm thời gian và công sức hơn giảng đạo lý nhiều.

Nếu không, hôm nay có la rách cổ họng cũng không thể gọi mở được cửa." Trương Thủ Mặc đương nhiên không hiểu ý của Ngao Tông, chỉ nhìn tên gia đinh đang ngây người nhìn chằm chằm, trong lòng lờ mờ hiểu ra.

"Vị các hạ này thật không phải người thường a…" Đi vào phủ đệ mới thấy cả Lưu gia trên dưới căng thẳng đến mức nào, trong sân bày đầy vũ khí, rõ ràng là chuẩn bị sẵn sàng liều mạng với những kẻ phát cuồng có thể xông vào bất cứ lúc nào.

Những gia đinh đang chuẩn bị nhìn thấy Ngao Tông và những người khác đều ngẩn ra, lúc này mà dám cho người vào sao?

"Đợi đã, vị đó không phải là Ngao Tông sao?

Phía sau là tri phủ Trương đại nhân!" "Đúng!

Không sai!

Thiếu gia đang đi tìm Ngao Tông đại nhân khắp nơi, mau đi thông báo!" "Trời ơi, cuối cùng chúng ta cũng được cứu rồi!" Mọi người đều vô cùng phấn khích, tự nhiên biết được địa vị của vị cao thủ luôn được gia chủ nhắc đến.

Lưu Tấn Nguyên lúc này đang ở trong phòng luyện công tìm kiếm tất cả các loại dược liệu, phòng khi trong phủ đệ xuất hiện kẻ phát cuồng có thể chữa trị được không.

Chỉ tiếc là y không hề tinh thông thuật luyện dược, tìm tới tìm lui cũng không có chút manh mối nào, cuối cùng ngồi trên đất thở dài than ngắn.

"Nếu ta sớm tu luyện thuật luyện dược thì tốt rồi... bây giờ nếu trong phủ đệ xuất hiện bất kỳ một kẻ phát cuồng nào, toàn bộ cơ nghiệp của Lưu gia sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, ta làm sao đối mặt với tổ tiên đây…" Cửa phòng lúc này bị gõ một cách không đúng lúc, Lưu Tấn Nguyên trong lòng vô cùng tức giận, lập tức mắng: "Đi mau!

Đừng làm phiền ta làm việc!" "Thiếu gia, thiếu gia!" Giọng của quản gia ngoài cửa lại vô cùng gấp gáp, "Tin tốt cực lớn, Ngao Tông đại nhân đến rồi, cùng với tri phủ thành Hải Châu, đang ở đại đường chờ ngài đó!" Lưu Tấn Nguyên nghe thấy tên Ngao Tông, trong lòng mọi phiền não đều tan thành mây khói, vội vàng đẩy cửa ra, "Nói thật sao?!" Quản gia vội vàng gật đầu, "Không sai!" "Tốt quá rồi!" Lưu Tấn Nguyên vội vàng chỉnh lại trang phục rồi hấp tấp chạy đến đại đường, vừa nhìn đã thấy Ngao Tông và Trương Thủ Mặc đang ngồi ngay ngắn ở đó.

"Bái kiến tiền bối!

Cùng với Trương đại nhân, hai vị bình an vô sự thật tốt quá rồi!" Lưu Tấn Nguyên tiến lên lần lượt hành lễ với hai người.

Chỉ là trong lòng y vẫn có chút nghi hoặc, Trương Thủ Mặc tìm Ngao Tông sao?

Chắc cũng là do vận may, nếu không gặp được Ngao Tông e là sớm đã mất mạng.

"Lưu thiếu gia, vừa rồi ta bị gia đinh của ngươi mắng thậm tệ, còn tưởng ta mạo xưng tri phủ!" Nhìn thấy Lưu Tấn Nguyên, Trương Thủ Mặc trong lòng vô cùng tức giận, "Ta suýt nữa đã chết ở bên ngoài, tên đó còn không chịu cho ta vào phủ đệ!" "Trương đại nhân nguôi giận.

Hắn cũng không phải cố ý làm vậy, người không biết không có tội.

Ta tin Trương đại nhân cũng là người có tấm lòng rộng lượng." Lời nói của Lưu Tấn Nguyên vô cùng khéo léo, Trương Thủ Mặc dù trong lòng bực bội, nhưng cũng chỉ có thể lạnh mặt không nói được gì.

Lưu Tấn Nguyên đối với Trương Thủ Mặc không kiêu ngạo cũng không tự ti, nhưng khi đối mặt với Ngao Tông thì lập tức hạ thấp thân phận, "Ngao Tông tiền bối, hiện giờ cả thành Hải Châu đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng, ta cũng đã thấy rồi, xin ngài ra tay giúp đỡ!" "Không chỉ vì ta, mà còn để cứu vớt mười mấy vạn dân chúng thành Hải Châu a!" Ngao Tông nghe đến đây không khỏi cười lên, "Hóa ra ngươi vẫn luôn co ro trong phủ đệ, không dám bước ra ngoài nửa bước sao?" "…" Lưu Tấn Nguyên gượng cười, không hiểu ý của Ngao Tông, "Có thể xin tiền bối minh thị được không?" Ngao Tông chỉ lạnh nhạt nói: "Trong phủ đệ có nhiều người như vậy, phái một người ra ngoài dò xét khó lắm sao?" Lưu Tấn Nguyên ngẩn ra, trong lòng càng thêm khó xử.

Y vẫn luôn phái người ra ngoài dò xét tình hình, nhưng trong phủ

không có một gia đinh nào dám ra ngoài, cho dù có trọng thưởng cũng không ai đi đầu.

Rốt cuộc, ai cũng không muốn ra ngoài nộp mạng.

"Ai dám ra ngoài dò xét?

Ta thưởng năm mươi kim!" Lưu Tấn Nguyên ra lệnh, nhưng không ai đáp lại, tất cả đều đồng loạt lùi lại một bước, khiến Lưu Tấn Nguyên trong lòng tức giận.

Y định mắng, nhưng vô tình liếc thấy vẻ mặt bình thản của Ngao Tông, lại nghĩ đến Trương Thủ Mặc vừa cùng y quay về mà không hề hấn gì, trong lòng lờ mờ hiểu ra.

"Ta đích thân ra ngoài xem xét, có ai dám cùng ta ra ngoài không?

Sẽ có trọng thưởng!" Lưu Tấn Nguyên dứt khoát liều mình, nhưng vẫn không ai đáp lại.

Ngao Tông thấy vậy trong lòng có chút vui vẻ, Lưu gia phủ nuôi mấy trăm gia đinh, lúc quan trọng lại không một người nào dùng được, thật là một cái tát vào mặt.

"Thiếu gia, lão già này thay ngài ra ngoài một chuyến đi, dù sao ta cũng đã già rồi, có chết ở ngoài cũng không tiếc.

Chương 1177

Ngược lại thiếu gia phải cẩn thận hơn." Quản gia cuối cùng không chịu nổi nữa, một ông lão chủ động đứng ra.

Lưu Tấn Nguyên cảm kích nhìn lão quản gia, trong lòng cũng có chút an ủi, quả nhiên người cũ đáng tin cậy!

Hai người liền cùng nhau đi ra ngoài phủ để dò xét, những gia đinh khác không im lặng thì cũng né tránh, ai cũng không dám cùng ra ngoài, rốt cuộc bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất.

Ngao Tông khinh thường nói: "Lưu Tấn Nguyên thật sự đã nuôi một đám thùng cơm túi rượu." Lời nói này khiến mọi người bị sỉ nhục, nhưng không một ai dám phản bác Ngao Tông nửa câu, chỉ có thể cúi đầu không nói gì.

Ngay lúc này, Triệu Linh Nhi chủ động đến đại đường, vừa nhìn thấy Ngao Tông liền vô cùng vui mừng, "Ngao Tông ca ca, huynh về thật rồi!" "Linh Nhi, ta không phải đã nói muội nghỉ ngơi trong phòng, không được tùy ý ra ngoài sao." Ngao Tông nói, vốn dĩ lo lắng Triệu Linh Nhi tùy ý can thiệp vào chuyện bên ngoài rước họa vào thân.

"Không sao, muội vừa mới…" Sắc mặt Triệu Linh Nhi đột nhiên biến đổi, ngay sau đó thân hình cũng không đứng vững, suýt nữa ngã xuống.

Nhưng Ngao Tông nhanh chóng tiến lên đỡ lấy nàng, sắc mặt Triệu Linh Nhi càng lúc càng tái nhợt, Ngao Tông thậm chí còn thấy dưới tà váy trắng của Triệu Linh Nhi thấp thoáng hiện ra một cái đuôi rắn!

Ngao Tông kinh ngạc kiểm tra thì phát hiện, huyết mạch của Triệu Linh Nhi tuy vẫn bị áp chế, nhưng cơ thể đã bắt đầu dần dần hiện ra

bản thể của tiên tổ.

Điều này đối với Triệu Linh Nhi là không thể đảo ngược, e rằng nàng phải duy trì dung mạo như vậy mãi mãi.

"Xem ra huyết mạch Nữ Oa đối với muội cũng là một phiền phức." Ngao Tông nhíu mày, Triệu Linh Nhi thì đầy lo lắng, sợ hãi bộ dạng lúc này của mình sẽ gây phiền phức cho Ngao Tông.

"Không sao." Ngao Tông tự nhiên nhìn ra tâm tư của Triệu Linh Nhi, lập tức ra lệnh cho đám gia đinh: "Tất cả lui xuống!" Mọi người tự nhiên không dám vi phạm mệnh lệnh của Ngao Tông, vội vàng rời đi, Lý Tiêu Dao thấy Trương Thủ Mặc vẫn đứng yên, lập tức ra hiệu: "Này, tri phủ, ông cũng nên đi rồi!" "Ta cũng phải đi sao?

Ta là tri phủ…" Trương Thủ Mặc không thể tin nổi, nhưng Ngao Tông chỉ liếc mắt một cái, khí thế của gã lập tức xẹp xuống, vội vàng cúi đầu xám xịt cùng mọi người rời đi.

E rằng đây là ngày tủi nhục nhất kể từ khi ông làm tri phủ thành Hải Châu.

Sau khi mọi người đã lui đi, Triệu Linh Nhi nhìn cái đuôi rắn không thể che giấu dưới tà váy mà cười khổ, bộ dạng này làm sao có thể đi lại trên đất Thăng Long của nhân loại đây.

"Không cần lo lắng, có ta ở đây, hà tất phải bận tâm đến ánh mắt của người khác?" Ngao Tông lên tiếng an ủi.

Triệu Linh Nhi khó xử nói: "Nhưng bộ dạng này của muội, chẳng phải sẽ bị người ta xem là yêu quái sao?" "Yên tâm, ai dám nói muội là yêu quái, ta sẽ khiến hắn biến thành quỷ quái, để hắn kiếp sau đi mà suy nghĩ lại!" Ngao Tông cười lớn nói.

Lời nói này của Ngao Tông làm Triệu Linh Nhi bật cười, tâm trạng cuối cùng cũng dịu đi rất nhiều, nhưng rõ ràng vẫn không thể bỏ

xuống được rào cản trong lòng.

Thấy vậy, Ngao Tông liền thi triển một đạo huyễn thuật lên người Triệu Linh Nhi, đuôi rắn của nàng lập tức biến thành đôi chân.

Nhưng Triệu Linh Nhi vẫn cảm thấy mình chỉ dựa vào đuôi rắn để chống đỡ cơ thể, ngay lập tức hiểu rằng đây chỉ là một đạo huyễn thuật.

"Như vậy, trong mắt bất kỳ ai, đôi chân của nàng đều có dáng vẻ của người bình thường, không cần lo lắng nữa." Ngao Tông cười nói.

"Cảm ơn huynh, Ngao Tông ca ca!" Triệu Linh Nhi lúc này mới nở nụ cười, mặc dù không quen dùng đuôi rắn để đi lại, nhưng cuối cùng cũng có thể không cần để ý đến ánh mắt của người khác mà ở bên cạnh Ngao Tông.

Đúng lúc này, ngoài đại đường truyền đến một trận âm thanh, các gia đinh liên tục kinh hô, miệng không ngừng gọi hai tiếng "thiếu gia".

Rõ ràng, Lưu Tấn Nguyên đã quay về.

"Tiền bối, tiền bối!" Lưu Tấn Nguyên vội vàng chạy vào đại đường, mặt đầy vẻ vui mừng, "Những bệnh nhân phát cuồng bên ngoài đều đã chết cả rồi, những người còn sống cũng không còn phát cuồng nữa, dường như mọi chuyện đã kết thúc!" Ngao Tông thản nhiên nói: "Khi các ngươi còn đang co ro ở trong này, ta đã giải quyết xong chuyện bên ngoài rồi.

Chỉ là một con tiểu yêu quái, nhưng cũng suýt nữa giết chết tất cả mọi người trong thành." "Tất cả mọi người?" Lưu Tấn Nguyên và những người khác nhìn nhau, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát, yêu quái có thể giết chết mấy chục vạn người trong một thành phố mà trong mắt Ngao Tông cũng chỉ là một tiểu yêu?!

"Đúng là nhờ phúc của Ngao Tông, nếu không ta cũng đã chết."

Trương Thủ Mặc cảm thán một tiếng, càng củng cố thêm địa vị của Ngao Tông trong mắt mọi người.

Ngay cả tri phủ lão gia cũng nói vậy, đủ thấy Ngao Tông là vị cứu tinh vĩ đại!

"Đa tạ Ngao đại nhân cứu mạng!" Mọi người đồng loạt quỳ xuống tạ ơn Ngao Tông, lòng đầy cảm kích từ tận đáy lòng!

Hầu như ai cũng có người thân bạn bè trong thành đã chết, thậm chí chính họ cũng có khả năng không sống được đến sáng mai, nhưng Ngao Tông ra tay đã cho họ cơ hội sống sót.

Sự cảm kích và tạ ơn này vô cùng chân thành.

Trương Thủ Mặc thân là tri phủ, nhưng đối với điều này cũng không hề phản cảm, rốt cuộc tính mạng của ông cũng được Ngao Tông cứu.

"Tiền bối, xin hãy ở lại phủ đệ thêm vài ngày, để ta làm tròn bổn phận chủ nhà mà khoản đãi, nếu có yêu cầu gì, cứ việc nói với ta!" Lưu Tấn Nguyên vỗ ngực bảo đảm, hạ quyết tâm bất luận thế nào cũng phải kết giao với Ngao Tông, tu vi của y có thể tiến thêm một bước nữa hay không đều trông vào hôm nay!

"Không cần, chuyện chưa xong đâu." Ngao Tông cũng không tiện từ chối, "Kẻ gieo rắc chú thuật trong thành chỉ là một con cá nhỏ, con cá lớn vẫn chưa thu lưới." "Cá nhỏ?!" Mọi người kinh ngạc vạn phần.

Con yêu quái suýt giết chết cả thành người, chỉ là một con cá nhỏ?!

Kẻ chủ mưu thực sự đằng sau quả thực không dám tưởng tượng!

"Gần đây không thái bình, luôn có yêu nhân tác loạn a…" Trương Thủ Mặc run rẩy lo sợ.

“Nếu có yêu nhân tác oai tác quái, Lưu gia chúng ta là gia tộc số một ở thành Hải Châu, cũng nên ra tay trợ giúp, chỉ là yêu nhân hung ác, không phải chúng ta có thể chống lại, phải làm sao đây…” Lưu Tấn Nguyên thở dài, nhưng một mặt lại lén lút nhìn về phía Ngao Tông, đương nhiên hy vọng Ngao Tông ra tay giúp đỡ.

“Ngao Tông đại nhân, ngài có thể ra tay giúp chúng tôi một lần nữa không!

Nếu không ngài đi rồi, chúng tôi lại phải chết trong tay chúng a!” “Đúng vậy!

Phiền ngài giúp đỡ trừ tận gốc!” “Chúng tôi khẩn cầu ngài ra tay giúp đỡ!” Mọi người cũng rối rít cầu xin, không phải phối hợp với Lưu Tấn Nguyên diễn kịch, mà là thực sự sợ hãi yêu ma quay lại, rốt cuộc chỉ một con “cá nhỏ” đã suýt khiến cả thành chết sạch!

Lưu Tấn Nguyên cũng vội vàng nói theo: “Tiền bối, xin hãy nể mặt lê dân bá tánh của thành Hải Châu, ra tay được không?

Chúng tôi đời đời không quên đại ân của tiền bối!” Ngao Tông vốn định bắt tên kia, rốt cuộc rất có khả năng là một trong những thượng cổ hung thú, nhưng Lưu Tấn Nguyên mượn nhiều người như vậy để “cầu xin”, khiến hắn không vui.

“Ta có thể ra tay.” Ngao Tông liếc nhìn Lưu Tấn Nguyên, “Nếu ngươi đã vì dân chúng như vậy, vừa hay ta cần một người giúp đỡ, không bằng ngươi trợ giúp ta, bắt được đại yêu kia tự nhiên cũng có công lao của ngươi.” Nụ cười trên mặt Lưu Tấn Nguyên lập tức đông cứng, vạn lần không ngờ Ngao Tông lại đưa ra yêu cầu như vậy!

Con yêu quái kia tất nhiên vô cùng hung hiểm, Ngao Tông tuy pháp lực cao cường, nhưng làm sao biết được có thể thắng được nó không?

Nếu không thắng được, chẳng phải y cũng đi theo nộp mạng sao!

“Ta, ta…” Lưu Tấn Nguyên vắt óc suy nghĩ một cái cớ có thể thoát thân, nhưng đột nhiên nhận ra, Ngao Tông căn bản không thương lượng với y, e rằng không đi không được!

Dù có thể thoát thân không đi, lời khoác lác vừa rồi chẳng phải cũng thành trò cười, mọi danh vọng mà Lưu gia tích lũy ở Hải Châu sẽ hoàn toàn sụp đổ.

“Trừ yêu diệt ma, nghĩa bất dung từ.

Nếu tiền bối có chỗ nào cần dùng đến tôi, cứ việc mở lời phân phó, tuyệt không thoái thác!” Lúc này Lưu Tấn Nguyên cũng chỉ có thể cứng rắn nói những lời đẹp đẽ.

“Lưu thiếu gia, nếu ngươi không tiện đi, tự nhiên cũng không cần miễn cưỡng đâu.” Lý Tiêu Dao ở bên cạnh thêm dầu vào lửa.

Lưu Tấn Nguyên cắn chặt răng, đương nhiên biết mình không có lựa chọn, “Nghĩa bất dung từ!” “Tốt!” Ngao Tông cười lớn một tiếng, sau đó vung tay thi triển thuật thuấn di, mang theo Lý Tiêu Dao, Triệu Linh Nhi và cả Lưu Tấn Nguyên cùng đi.

Mọi người chỉ thấy trước mắt bạch quang lóe lên, một khắc sau đã không thấy bóng người, lập tức một trận kinh hô vang lên trong đám đông.

“Thật là người trong thần tiên a…” Trương Thủ Mặc nhìn mà lòng đầy chấn động, đồng thời cũng may mắn vì Ngao Tông nguyện ý giúp đỡ… Ngao Tông lần này mang theo họ thuấn di đến một khu rừng rậm sâu thẳm bên ngoài thành Hải Châu.

Ngay khoảnh khắc hai chân chạm đất, Lưu Tấn Nguyên cố gắng khắc phục cơn choáng váng trong đầu, nhìn quanh chỉ thấy những cây đại thụ cao chót vót dày đặc.

“Nơi này, hình như chưa từng có người của thành Hải Châu vào,

nghe nói có rất nhiều dã thú hung mãnh, rất nhiều thợ săn đã chết ở đây.” Lưu Tấn Nguyên vỗ vỗ đầu để nhanh chóng tỉnh táo.

“Những người này sao?” Lý Tiêu Dao gọi một tiếng, mọi người mới thấy trước mặt có mấy bộ hài cốt đã mục nát, quần áo trên người cũng đã rách nát.

Những thi thể này tay cầm đao, cung tên, vừa nhìn đã biết là thợ săn đi rừng.

Chương 1178

Lưu Tấn Nguyên có chút tê dại da đầu, y có thể sẽ chết trong khu rừng này, lòng bàn tay không tự chủ được mà đổ mồ hôi.

"Cái đó... tiền bối, tuy ngài cần tôi giúp đỡ, nhưng tu vi của tôi quá thấp, e rằng khó có tác dụng gì nhiều, tôi…" Lời của Lưu Tấn Nguyên chưa nói xong, Ngao Tông đã vung tay ngắt lời, "Không sao cả!

Hôm nay ta mang ngươi đến đây là để cùng con yêu quái kia một mất một còn, cho dù tất cả chúng ta đều chết ở đây cũng rất đáng!" Ngao Tông tỏ ra đại nghĩa lẫm liệt, thực tế là cố ý hù dọa Lưu Tấn Nguyên, một con tiểu yêu làm sao đáng để Ngao Tông coi trọng?

Lý Tiêu Dao tự nhiên nhìn ra điểm này, lén lút cười thầm, chỉ có Lưu Tấn Nguyên là bị dọa đến mặt mày tái mét.

Trong lòng y có chút hối hận vì lúc rời đi không dặn dò kỹ hậu sự, bây giờ ở nơi trước không có làng sau không có quán mà chết đi cũng không có ai thu dọn thi thể!

Lúc này, trong rừng đột nhiên trở nên âm hàn, Lý Tiêu Dao theo bản năng rút kiếm ra khỏi vỏ, lờ mờ cảm giác dường như có yêu nhân đang đến gần.

Cậu tự nhiên không thể cảm nhận được đó là yêu khí, chỉ theo bản năng cảm thấy nguy hiểm đang đến gần.

"Lý Tiêu Dao, ở phía sau ngươi." Ngao Tông đột nhiên nói một câu không đầu không cuối, Lý Tiêu Dao hơi sững sờ, bỗng nhiên hoàn hồn chém một kiếm ra sau lưng!

"A a a a!" Một tiếng la hét thảm thiết vang lên, kiếm vừa hạ xuống

vừa vặn chém trúng một con ác quỷ đang tấn công từ phía sau!

Con ác quỷ bị thần tính trừ ma của kiếm Trạm Lư trong nháy mắt đánh cho hồn bay phách tán, Lý Tiêu Dao mới thoát khỏi nguy hiểm.

Mặc dù vậy, Lưu Tấn Nguyên bị dọa đến kinh hãi vạn phần, vội vàng lại gần sau lưng Ngao Tông không dám rời đi.

"Ngao Tông ca ca, muội cảm thấy không ổn, hình như ở đây không chỉ có những con cá con tôm nhỏ này." Sắc mặt Triệu Linh Nhi trở nên có chút nghiêm túc.

Đồng thời Ngao Tông thấy đồng tử của Triệu Linh Nhi trở nên thẳng đứng như rắn, trên người lờ mờ có một loại khí chất kỳ diệu tỏa ra.

Có lẽ đây là ảnh hưởng từ huyết mạch Nữ Oa trên người nàng, nữ tử này sinh ra đã không tầm thường.

"Linh Nhi, muội có thể cảm nhận được yêu khí sao?" Ngao Tông càng coi trọng Triệu Linh Nhi hơn, nàng còn chưa tu luyện ra thần thức.

"Chỉ cảm thấy chắc là có, có rất nhiều…" Triệu Linh Nhi chau mày, dường như từ trong yêu lực nồng đậm kia phân biệt được số lượng kẻ địch.

"Thôi được!" Ngao Tông thấy vậy cũng thu hồi pháp lực, bàn tay lớn vung lên gỡ bỏ cấm chế huyết mạch trên người Triệu Linh Nhi!

Trong khoảnh khắc đó, huyễn thuật trên người Triệu Linh Nhi tan biến, đuôi rắn màu xanh dưới váy lập tức lộ ra.

Đồng thời khí tức tu vi của Triệu Linh Nhi cũng tăng vọt nhanh chóng, chỉ trong chốc lát đã vượt xa Lý Tiêu Dao!

"Kỳ lạ…" Triệu Linh Nhi có chút nghi hoặc, khi sức mạnh huyết

mạch này xuất hiện nàng không hề có chút không thích ứng nào, ngược lại còn điều khiển tự nhiên như cánh tay, như thể đó là bản năng bẩm sinh.

"Sức mạnh huyết mạch cũng quá lợi hại rồi…" Lý Tiêu Dao ghen tị đến mức sắp khóc, khổ khổ tu luyện lâu như vậy mới có được cảnh giới tu vi như hiện tại, Triệu Linh Nhi chỉ cần dựa vào sức mạnh huyết mạch là có thể đạt được!

Về phần Lưu Tấn Nguyên thì sợ đến không dám động đậy, thực sự không thể tưởng tượng một thiếu nữ trông yếu đuối như vậy cũng là một "yêu quái"!

"Lúc đó tại sao ta lại khoác lác như vậy chứ!" Trong lòng Lưu Tấn Nguyên chỉ có vô tận hối hận.

"Linh Nhi, cảm giác thế nào?" Ngao Tông quan tâm hỏi.

Triệu Linh Nhi mỉm cười, "Yên tâm đi Ngao Tông ca ca, muội sẽ không kéo chân huynh đâu!" "Điều đó thì không đến nỗi!

Có ta ở đây, ai có thể làm tổn thương muội!" Ngao Tông cười lớn một tiếng, cuối cùng đột nhiên kết ấn giữa không trung, trong chốc lát pháp lực bàng bạc bùng phát ra xung quanh, vô số đạo quỷ hồn trong thiên địa lúc này hiện ra nguyên hình, và bị cấm chế giữa không trung không thể động đậy!

"Bọn này bao vây chúng ta từ lúc nào vậy?" Lý Tiêu Dao kinh hãi thất sắc, không hề hay biết đã bị vô số bóng quỷ bao vây!

Ngao Tông cũng không nói nhiều, tiện tay búng một cái, những quỷ hồn kia liền tan thành tro bụi, đồng thời một cơn lốc xoáy dần dần tụ tập trước mặt Ngao Tông, cuối cùng theo một ý niệm, cuốn theo vô số lưỡi dao gió xé nát khu rừng!

Cơn lốc xoáy đó xông thẳng lên trời, chặt đứt từng cây cổ thụ cao

chót vót, những cành cây và lá cây vỡ nát lẫn trong cơn lốc xoáy, những cây đại thụ bị chặt đứt mơ hồ phát ra những tiếng la hét khàn khàn khó nghe.

Lưu Tấn Nguyên hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt chấn động, chưa từng tưởng tượng pháp lực của Ngao Tông lại đáng sợ đến vậy, cơn cuồng phong cấp độ tai nạn như thế này có thể gọi ra một cách tùy tiện.

"Có lẽ đi theo vị tiền bối này cũng sẽ không gặp phải tai họa vô vọng." Lưu Tấn Nguyên cuối cùng cũng yên lòng.

"Những cây cổ thụ này cũng đều là yêu quái sao?" Lý Tiêu Dao nghe mà màng nhĩ đau nhức, những gì thấy hôm nay thật sự đã lật đổ nhận thức của cậu về những thứ yêu ma quỷ quái này.

"Tuy linh trí của những cây cổ thụ này không cao, nhưng bất kỳ sinh linh nào đến gần cũng sẽ bị chúng bắt giữ và nuốt chửng, những thợ săn mà các ngươi vừa thấy chắc là bị những cái cây trông có vẻ vô hại này nuốt chửng." Ngao Tông lạnh nhạt nói.

"Những hoa cỏ này không phải cũng…" Lưu Tấn Nguyên sợ hãi cúi đầu nhìn những đóa hoa ngọn cỏ đang đung đưa theo gió dưới chân, như thể sợ chúng cũng sẽ nuốt chửng mình.

Ngao Tông cười lớn một tiếng, "Sao, bây giờ ngay cả những thứ nhỏ bé này ngươi cũng sợ rồi sao?

Chẳng lẽ sau khi trở về Lưu gia phủ, ngươi sẽ chặt hết tất cả hoa cỏ cây cối?" Cơn cuồng phong đã mở ra một con đường trước mặt họ, không chỉ dọn sạch tất cả cổ thụ, mà cả những vong linh ẩn nấp trên không trung cũng bị tàn sát sạch sẽ.

Nhưng yêu ma từ bốn phương tám hướng kéo đến hai bên khu rừng ngày càng nhiều, thậm chí có thể lờ mờ thấy những cặp mắt đỏ

như máu lóe lên trong khu rừng u ám.

"Bọn quỷ quái này không sợ chết vô ích sao!

Chiêu vừa rồi của sư phụ đáng lẽ phải đủ để trấn áp tất cả chúng chứ!" Lý Tiêu Dao không khỏi nắm chặt trường kiếm, nếu không có Ngao Tông ở bên cạnh, số lượng yêu ma đông như vậy thật sự không thể đối phó.

"Lưu Tấn Nguyên, lát nữa đừng đứng quá xa ta, nếu không có chuyện gì ta không kịp cứu đâu!" Lý Tiêu Dao quay đầu dặn dò một câu, lại thấy Lưu Tấn Nguyên đã sợ đến toàn thân tê dại.

Y chỉ là một tu sĩ cấp thấp mới bắt đầu tu hành, làm sao từng thấy cảnh tượng quần yêu loạn vũ như thế này!

"Tốt nhất là lo cho mình đi!" Ngao Tông lên tiếng nhắc nhở, một đạo kiếm quang lóe lên trên đầu Lý Tiêu Dao, chém một con yêu quái đang bay tới thành hai đoạn!

Hành động này như giọt nước làm tràn ly, vô số yêu ma lập tức cuồng tính đại phát, từng con một lao lên, tiếng gầm rú vang dội khắp khu rừng, khiến người nghe toàn thân phát run!

Ngao Tông hoàn toàn không để ý, dùng U Minh chi lực hóa thành hàn khí bao phủ xung quanh, bất kỳ yêu ma nào xông vào đều bị đông cứng máu và cơ thể trong nháy mắt!

"Vỡ!" Ngao Tông ra lệnh một tiếng, vô số yêu ma bị đóng băng trong nháy mắt nổ tung, mưa băng lẫn với thịt máu rơi lả tả!

Một đám yêu ma bị tiêu diệt trong nháy mắt, còn có vô số vong linh bị hàn khí ngút trời kia đông chết trong khoảnh khắc "tượng băng" vỡ nát!

Hàn khí tràn ra, mọi người trong cái lạnh âm u không khỏi rùng mình.

“Tiền bối quả nhiên tu vi cao thâm!

Những yêu ma này đều không thể đến gần, như vậy chúng ta cũng…” “Đừng nịnh hót nữa!” Một câu của Ngao Tông làm Lưu Tấn Nguyên nghẹn họng, đồng thời mặt đất dưới chân lại đang khẽ rung chuyển, những vết nứt dần dần lan ra.

Vô số âm khí từ dưới vết nứt tuôn ra, trái tim vừa mới đặt xuống của mọi người lại một lần nữa treo lên, không thể tưởng tượng được bên dưới sẽ có loại quái vật gì bò lên.

“Sư phụ, con cảm thấy có chút không ổn, thứ sắp bò ra từ bên dưới dường như còn khó đối phó hơn những yêu ma quỷ quái vừa rồi.” Lý Tiêu Dao cẩn thận nói.

“Ừm.” Ngao Tông thản nhiên đáp một tiếng.

“Rắc!” Đột nhiên, một bàn tay khổng lồ khô héo, nanh vuốt từ dưới vết nứt thò ra, bám chặt vào vết nứt, đồng thời tiếng gầm rú chói tai vang lên từ vực sâu bên dưới!

Tiếng gầm rú như dã thú đó vang vọng không dứt trong khu rừng, ngay cả cây cối cũng rung chuyển theo, đồng thời cơ thể của con quái vật dường như đang dần dần bò lên!

Chỉ một bàn tay khổng lồ thôi đã gần bằng kích thước của một người trưởng thành, diện mạo thực sự của nó có thể tưởng tượng được.

“Chư vị, hay là chúng ta lui ra ngoài trước, sau đó tính tiếp được không?

Chương 1179

Thứ này có vẻ không dễ đối phó." Lưu Tấn Nguyên lại bắt đầu theo thói quen run rẩy lo sợ.

"Nói nhảm, đã đến đây rồi, không thể lui được!" Lý Tiêu Dao gầm lên một tiếng, sau đó đột nhiên vung kiếm Trạm Lư chém mạnh vào bàn tay khổng lồ!

Một kiếm này đã dồn gần như toàn bộ pháp lực của cậu, thân kiếm vàng óng dưới sự gia trì đã mở rộng ra gấp bốn lần, sắc bén không thể cản phá mà hạ xuống!

"Phụt!" Lưỡi kiếm chém xuống, thần tính của kiếm Trạm Lư trong khoảnh khắc này được thể hiện, gia trì pháp lực của Lý Tiêu Dao đến mức độ vượt xa sức của cậu, một kiếm chém đứt một ngón tay của bàn tay khổng lồ!

"A a a a!" Tiếng gầm rú của con quái vật vang lên từ vực sâu bên dưới, Lý Tiêu Dao chưa kịp vui mừng đã bị tiếng gầm rú chấn động đến đầu óc đau nhức, thậm chí kiếm cũng sắp cầm không vững.

Một bàn tay khổng lồ khác cũng trong khoảnh khắc này thò ra khỏi vực sâu, và đánh bay Lý Tiêu Dao, cậu bất ngờ không kịp phòng bị, bị đâm vào một cây đại thụ, phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bị thương nặng.

Ngao Tông nhíu mày, con quái vật này không phải thứ Lý Tiêu Dao có thể đối phó, nếu không có kiếm Trạm Lư trong tay, căn bản không thể làm nó bị thương một chút nào.

"Thôi được." Ngao Tông đang định ra tay bắt nó, Triệu Linh Nhi lại đi trước một bước đến trước mặt Ngao Tông, "Ngao Tông ca ca, con quái vật này muội dường như có thể đối phó được, không bằng

giao cho muội được không?" "?" Ngao Tông có chút bất ngờ, nhưng thấy Triệu Linh Nhi tự tin như vậy, liền cũng đồng ý lùi sang một bên, dù sao hắn cũng có thể ra tay giải quyết giúp Triệu Linh Nhi bất cứ lúc nào.

Triệu Linh Nhi chắp hai tay trước ngực, sau đó từ từ mở ra, một phù văn màu xanh nhạt hiện ra trong lòng bàn tay.

Phù văn lấp lánh, Triệu Linh Nhi từ từ nhắm mắt lại, cũng vào lúc này ánh sáng của phù văn càng lúc càng rực rỡ, ánh sáng của nó nhanh chóng tỏa sáng trong khu rừng như một mặt trời nhỏ!

Dưới ánh sáng đó, hai bàn tay khô héo khổng lồ như bị lửa thiêu đốt, da thịt nứt nẻ khô héo từng tấc, tiếng khóc gào của quái vật cũng theo đó càng thêm dữ dội.

Chỉ thấy đôi bàn tay khổng lồ vì đau đớn mà điên cuồng quẫn quại, nhưng cuối cùng không thể chống lại pháp thuật của Triệu Linh Nhi, không còn sức bám vào vách tường nứt, lại rơi xuống vực sâu dưới lòng đất!

Ngay lúc đó, mặt đất nứt ra từ từ khép lại, cuối cùng không để lại một vết nứt nào, như thể chưa từng bị phá vỡ.

"Cuối cùng cũng kết thúc rồi." Triệu Linh Nhi thở phào nhẹ nhõm, phù ấn trong tay tan biến, sau đó khí tức và pháp lực của nàng cũng theo đó tiêu tan không ít, rõ ràng việc vừa làm đối với nàng gánh nặng không nhỏ.

Nhưng dù vậy cũng có thể thấy, pháp lực của Triệu Linh Nhi mạnh mẽ đến vậy, ngay cả ma quái như thế cũng có thể bị nàng tiêu diệt!

"Lợi hại, không hổ là Nữ…" Lời nói của Lý Tiêu Dao đến bên miệng lại vội vàng ngừng lại, cậu không quên ở đây còn có một Lưu

Tấn Nguyên, nếu không cẩn thận tiết lộ thân phận của nàng thì phiền phức to.

Đương nhiên, Lưu Tấn Nguyên bị cảnh tượng vừa rồi chấn động, lần đầu tiên cảm thấy mình nhỏ bé và vô lực như vậy.

Ngay cả một nữ tử trông yếu đuối không chịu nổi, cũng có uy lực có thể chém diệt yêu ma như vậy, y càng ngày càng cảm thấy khoảng cách giữa mình và những cường giả này không phải là một chút.

Nghĩ lại trước đây y còn rất hài lòng với cảnh giới tu vi hiện tại, bây giờ xem ra cũng chỉ là hơn người phàm một chút mà thôi.

Ngao Tông thấy Triệu Linh Nhi lúc này mệt mỏi, tiến lên đỡ lấy vòng eo thon của nàng, và cho nàng uống một viên đan dược, nàng mới hồi phục.

"Ta thật sự đã xem nhẹ muội rồi.

Thích ứng với sức mạnh huyết mạch rất nhanh!" Ngao Tông cười nói.

Triệu Linh Nhi trong lòng vui mừng, "Ngao Tông ca ca, cuối cùng muội cũng có thể giúp được huynh.

Lần này muội không kéo chân huynh chứ!" "Đương nhiên là không." Ngao Tông nhìn Triệu Linh Nhi đang mãn nguyện mà cười, tiểu nha đầu này thật đơn thuần.

Khi con yêu ma chưa kịp xông ra khỏi mặt đất đã bị tiêu diệt, âm khí trong rừng cuối cùng cũng tan đi phần lớn, thần thức của Ngao Tông lập tức phát hiện ngoài bọn họ ra, trong này còn có một vật sống đang trốn thoát.

Kẻ này tất nhiên là kẻ đứng sau, Ngao Tông không do dự cấm chế lão già này tại chỗ!

Dưới pháp thuật cấm chế của Ngao Tông, kẻ kia quả nhiên cũng dừng lại, không thể động đậy thêm chút nào.

"Kẻ kia bị ta bắt được rồi, cùng đi xem!" Ngao Tông nói xong liền đi vào rừng tìm kẻ này, mọi người nghe mà chẳng hiểu gì, ngay cả bóng dáng của kẻ đứng sau cũng chưa thấy, Ngao Tông làm sao đã bắt được?

Mọi người theo Ngao Tông đi một mạch, quả nhiên ở khu rừng rậm phía trước thấy một bóng người đang cố gắng giãy giụa tại chỗ, Lưu Tấn Nguyên lại sợ đến mức vội vàng cúi đầu, như thể sợ bị phát hiện.

"Sợ cái gì!?" Lý Tiêu Dao không nói nên lời với hành động của y.

Câu trả lời gấp gáp của Lưu Tấn Nguyên càng khiến người ta buồn cười: "Con ma quái có thể gọi nhiều yêu tà mạnh mẽ như vậy tấn công chúng ta, tất nhiên cũng rất lợi hại, ta đương nhiên phải cẩn thận!" "Nếu nó thật sự mạnh hơn những yêu ma kia, thì ngay từ đầu khi chúng ta xông vào rừng, nó đã đích thân xuất hiện rồi!" Ngao Tông gọi một cơn cuồng phong thổi tung khu rừng, cuồng phong đè bẹp cây cỏ, và chặt đứt từng cây cổ thụ, một bóng người nhỏ bé trong khu rừng lập tức hiện ra.

Đó là một cô bé trông chỉ mới bảy tám tuổi, mặc một chiếc váy màu xanh nhạt!

Vẻ ngoài của cô bé đáng yêu như được tạc từ ngọc, mái tóc dài màu trắng bạc xõa xuống đất, hoàn toàn một vẻ ngây thơ vô tội.

Cô bé đáng yêu ngây thơ này lúc này đang ra sức vặn vẹo cơ thể, vẻ mặt nhe răng trợn mắt muốn thoát khỏi sự trói buộc, nhưng rốt cuộc đây là cấm chế do Ngao Tông hạ, không thể giải được.

"?" Lý Tiêu Dao vô cùng khó hiểu, cô bé này trông vô hại, e rằng

không có sức trói gà, làm sao có thể là yêu quái gây hại một phương?

Cậu tò mò đến gần xem, kết quả cô bé kia thấy Lý Tiêu Dao lại gần liền như một con mèo con nổi giận giơ nanh múa vuốt: "Đừng lại gần, nếu không ta cắn chết ngươi!" "Ha ha!

Tiểu nha đầu này có chút thú vị." Lý Tiêu Dao cười lớn, thật sự là ham chơi, trêu chọc cô bé này.

Cô bé hung hăng nhìn Lý Tiêu Dao, miệng đột nhiên niệm một chuỗi chú ngữ khó hiểu, tiếng cười của Lý Tiêu Dao đột ngột ngừng lại, sau đó vô cùng kinh ngạc phát hiện tứ chi của mình hoàn toàn không bị khống chế!

"…Chuyện gì vậy?!" Lý Tiêu Dao không kiểm soát được rút kiếm Trạm Lư ra, sau đó lại quay mũi kiếm chỉ vào ngực mình!

Cánh tay cậu vừa định đâm kiếm xuyên qua ngực, nhưng Lý Tiêu Dao cố gắng hết sức khống chế cánh tay để một kiếm không thể hạ xuống, nhưng không thể kiên trì quá lâu!

"Sư phụ!

Cứu mạng a!" Lý Tiêu Dao nhìn mũi kiếm sắp đâm xuống, gần như không thể chống lại sức mạnh kỳ lạ đang thao túng cơ thể, trong lúc cấp bách lập tức lớn tiếng cầu cứu.

Ngao Tông thầm nghĩ quả nhiên, cô bé này chính là mục tiêu hắn đang tìm kiếm, lập tức một luồng uy áp nguyên thần khuấy động, xua tan toàn bộ sự khống chế trên người Lý Tiêu Dao!

Lý Tiêu Dao sau khi được giải thoát lập tức ngã ngồi trên đất thở hổn hển, vừa rồi suýt nữa tự giết mình!

Cô bé thấy Lý Tiêu Dao giải khai khống chế thì khá kinh ngạc, dường như lại một lần nữa thử khống chế Lý Tiêu Dao, kết quả lại không có tác dụng.

“Không cần lãng phí thời gian nữa, chú thuật của ngươi đã bị ta áp chế, không thể có tác dụng.

Nhưng sức mạnh nguyên thần của ngươi quả thực đủ mạnh, có chút thú vị.” Ngao Tông bước lên, hứng thú đánh giá cô bé này.

“Tên khốn!

Cấm chế trên người ta là do ngươi hạ phải không!” Cô bé hung hăng trừng mắt nhìn Ngao Tông, một khắc sau Ngao Tông liền phát hiện nguyên thần bị một chút sức mạnh bên ngoài va chạm, ý đồ cướp đoạt quyền kiểm soát cơ thể của hắn.

Nhưng sức mạnh này đối với hắn căn bản không đáng kể, nhanh chóng tan biến trong nguyên thần chi hải của Ngao Tông.

Cô bé kia thấy pháp thuật khống chế của mình không thành công, thậm chí còn bị phản phệ suýt nữa ngất đi, trong lòng đối với Ngao Tông lập tức có chút sợ hãi!

Đây là thủ đoạn duy nhất nàng có thể dùng để đối địch, trước đây bất kể yêu ma quỷ quái mạnh mẽ đến đâu đều bị nàng khống chế xoay vòng vòng, người có thể không bị ảnh hưởng chỉ có Ngao Tông.

“Nếu ta không bị cấm chế ở đây, ngươi chết chắc rồi!” Cô bé dù trong lòng sợ chết khiếp, nhưng vẫn cứng miệng.

Ngao Tông lại hỏi ngược lại: “Ngươi nghĩ ai đã cấm chế ngươi ở đây?” Cô bé lập tức không dám nói nữa, cúi đầu suy nghĩ cách thoát thân.

“Những yêu quái, quỷ hồn vừa rồi, toàn bộ đều bị ngươi dùng loại đoạt hồn chú này khống chế?” Ngao Tông lại hỏi.

Cô bé không nói, nhưng quật cường nhìn thẳng vào Ngao Tông, biểu thị không chịu thỏa hiệp mở miệng.

Ngao Tông tự nhiên cũng không nói nhiều, vươn tay hút kiếm Trạm Lư của Lý Tiêu Dao vào tay, "Nếu ngươi không trả lời cũng được, ta sớm đã liệu ngươi sẽ không ngoan ngoãn đầu hàng.

Chương 1180

Dù sao ta cũng có thời gian từ từ tra khảo!" "Không bằng bắt đầu từ ngón tay của ngươi trước thì sao?

Ta hỏi một lần ngươi không chịu trả lời, ta chặt một ngón tay!" Ngao Tông biết rõ, nha đầu trước mắt này trông chỉ như một cô bé chín tuổi, thực tế e rằng là một lão yêu tinh đã sống mấy trăm năm thậm chí mấy nghìn năm.

Không dùng một số thủ đoạn sấm sét sẽ không khiến nàng đầu hàng.

Sắc mặt cô bé lập tức tái nhợt, từ những thủ đoạn sấm sét mà Ngao Tông dùng để giết chết lượng lớn yêu quái vừa rồi, nàng tin rằng Ngao Tông sẽ làm như vậy!

"Ta... ta nói!

Ngài hỏi thì tôi sẽ mở lời, chỉ cần tôi biết thì nhất định sẽ nói cho ngài!

Đừng ra tay với tôi!" Cô bé liên tục xua tay, rõ ràng rất sợ Ngao Tông.

"Như vậy rất tốt.

Chúng ta đều tiết kiệm được chút thời gian." Ngao Tông cười, giơ tay giải cấm chế trên người cô bé, cô bé tuy được giải thoát nhưng không hề bỏ chạy, chỉ một đôi mắt to cẩn thận nhìn Ngao Tông.

Nàng biết bây giờ nếu bỏ chạy, Ngao Tông e rằng có một vạn cách để bắt nàng lại.

Ngao Tông cũng không nói nhiều, lập tức đi thẳng vào vấn đề: "Ngươi là vị nào trong Thượng Cổ Hung Thú?" Sắc mặt cô bé lập tức

tái nhợt, không ngờ Ngao Tông đã sớm biết thân phận của nàng, vì vậy cũng không dám giấu giếm nửa lời.

"Ta tên là Huyễn Diệt, Thượng Cổ Hung Thú là cái tên loài người các ngươi đặt cho, thực ra ta không phải là quái thú hung ác." Cô bé phẫn uất nói.

"Huyễn Diệt?" Lưu Tấn Nguyên ở bên cạnh lập tức tỉnh táo, "Tôi đã nghe nói về loại quái vật này, nghe nói nó lấy mộng cảnh của vạn vật sinh linh làm thức ăn, có thể tùy ý thao túng ý thức của bất kỳ sinh linh nào!" "Nhưng trong truyền thuyết, Huyễn Diệt là một quái vật mặt người thân chim, nghe nói chỉ cần nhìn thấy dung mạo cũng có thể dọa chết người, không giống với dung mạo này?" Huyễn Diệt nghe vậy tức đến nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt to ngây thơ trong khoảnh khắc biến thành màu đỏ như máu, nhìn chằm chằm vào Lưu Tấn Nguyên!

Một khắc này Lưu Tấn Nguyên cảm nhận được sát khí gần như có thể khiến y nghẹt thở từ trên người Huyễn Diệt, lập tức bị dọa đến toàn thân run rẩy, thậm chí không tự chủ được mà lùi xa Huyễn Diệt!

Thực sự không thể tưởng tượng sát khí như vậy lại phát ra từ một cô bé có ngoại hình đáng yêu!

Nhưng như vậy cũng hợp lý, những yêu ma quỷ quái vừa rồi thấy Ngao Tông mạnh mẽ cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn từng con một lao vào như thiêu thân nộp mạng.

Rõ ràng chúng đều bị Huyễn Diệt thao túng thần trí mà liều mạng xông lên.

Như vậy thì con quái vật mắt khổng lồ và con yêu lợn rừng, hai kẻ này trông không mất đi lý trí, có lẽ chỉ bị Huyễn Diệt uy hiếp thần phục mà thôi.

Chỉ là Huyễn Diệt không ngờ Ngao Tông lại lợi hại đến vậy, tất cả yêu ma quỷ quái có thể bị nàng khống chế đều bị dễ dàng giết chết, ngay cả cơ hội tranh thủ để bỏ chạy cũng không có.

"Đó là do loài người các ngươi bịa đặt!

Cố ý hạ thấp ta!

Ngươi có biết ta đã giết bao nhiêu người dám nhìn ta như vậy không, tên khốn a!" "Nếu không có một cao nhân ở bên cạnh, ta lập tức khiến ngươi hồn bay phách tán!" Lưu Tấn Nguyên lúc này thật sự không dám nói nhiều, xám xịt cúi đầu lùi sang một bên, hôm nay y đã được chứng kiến sự lợi hại của thượng cổ hung thú.

Lý Tiêu Dao cũng vô cùng kinh ngạc, "Sát khí đầy người của nha đầu này thật sự không phù hợp với ngoại hình.

Bây giờ ta tin ngươi chắc chắn là Huyễn Diệt!" "Trông mặt mà bắt hình dong vốn không thỏa đáng, huống chi là một hung thú như vậy." Ngao Tông cười nhạt, "Chỉ là nhắc đến ngoại hình của ngươi thôi, hà tất phải tức giận như vậy?" Huyễn Diệt không dám ra oai trước mặt Ngao Tông, sát khí đầy người lập tức tan biến, thay vào đó là sự oán trách: "Ai bảo các ngươi cứ bóp méo hình tượng của ta!

Hai nghìn năm trước có rất nhiều tu sĩ bị ta lừa, cứ nhất quyết đuổi giết ta chạy khắp thế giới!

Ta rõ ràng chưa từng chọc ghẹo họ!" "Chưa từng?" Ngao Tông cười lạnh, "Đêm qua thành Hải Châu vì một mệnh lệnh của ngươi mà chết mười mấy vạn người, không biết bao nhiêu gia đình tan nát nhà tan cửa nát!" Huyễn Diệt nghe vậy lại đầy nghi hoặc, "Giết người?

Ta không ra lệnh cho những thuộc hạ bị ta khống chế đi giết người a." Ngao Tông nhíu mày, "Thuộc hạ của ngươi là con yêu lợn rừng kia, ta đã lục soát mọi ký ức trong ý thức hải của nó, chính là

ngươi ra lệnh!" Huyễn Diệt nhíu mày một hồi lâu, sau đó bừng tỉnh, "Ta hiểu rồi!" "Có lẽ thật sự có người đã ra lệnh cho nó, nhưng đó không phải là mệnh lệnh của ta!" Huyễn Diệt nói, tuy nàng dùng các loại thủ đoạn sấm sét để khiến yêu ma quỷ quái trong khu rừng này đều nghe theo hiệu lệnh của mình, nhưng bình thường nàng chỉ trốn trong núi sâu tu luyện, chưa bao giờ chủ động rời đi, càng không đi đến thành Hải Châu gây sự với phàm nhân.

Mọi việc của thuộc hạ bình thường đều được ủy thác cho Quỷ Yêu Vương ra lệnh phái đi, chỉ khi bị người ngoài uy hiếp mới lập tức triệu tập chúng yêu ma quỷ quái đến rừng để bảo vệ.

Nói cách khác, mọi phân phó mà những yêu ma này nghe theo, phần lớn đều đến từ Quỷ Yêu Vương kia.

"Tên đó quả thực rất xấu!

Khi ta mới đến đây, nó đã muốn ăn thịt ta, nhưng sau khi bị ta khống chế dạy dỗ một trận, nó trở nên rất ngoan ngoãn, không bao giờ dám chỉ trỏ với ta nữa." Huyễn Diệt có chút phẫn uất, "Tên này có một thói quen xấu, thích nuốt chửng hồn phách, phải là hồn phách có oán khí rất nặng, như vậy hương vị mới tốt!

Con lợn rừng ngốc nghếch kia có lẽ đã bị Quỷ Yêu Vương ra lệnh đến thành Hải Châu đại khai sát giới!" Ngao Tông nghe mà nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn bộ dạng của nha đầu này dường như cũng không nói dối.

"Quỷ Yêu Vương kia ở đâu?" Huyễn Diệt cẩn thận liếc nhìn Triệu Linh Nhi, "Chết rồi, chính là con quái vật to lớn bị hậu nhân Nữ Oa này giết chết." Sắc mặt Triệu Linh Nhi lập tức biến đổi, không ngờ nha đầu này một cái nhìn đã có thể nhìn thấu thân phận hậu nhân Nữ Oa của nàng!

"Quả nhiên là thượng cổ hung thú!" Ngao Tông lập tức nhìn về

phía Lưu Tấn Nguyên, y đương nhiên nghe rõ lời của Huyễn Diệt, khó tin nhìn chằm chằm vào Triệu Linh Nhi, "Linh Nhi cô nương là hậu nhân Nữ Oa?!" Sắc mặt Ngao Tông có chút không vui, Lý Tiêu Dao hiểu ý, lập tức tiến lên đánh ngất Lưu Tấn Nguyên.

Thân phận của Triệu Linh Nhi không thể tùy tiện để người khác biết được, đặc biệt là một kẻ không đáng tin cậy như Lưu Tấn Nguyên.

Huyễn Diệt thấy Lưu Tấn Nguyên bị đánh ngất thì không khỏi sững sờ, sau đó lập tức hiểu ra, "Ta không cố ý nói ra đâu!

Ta tưởng các ngươi đều ở cùng cô gái này, đối với chuyện của nàng đều rõ ràng!" Ngao Tông không để ý đến Huyễn Diệt, chỉ đi lên nắm lấy đầu Lưu Tấn Nguyên đang hôn mê, cưỡng ép xóa đi mọi ký ức vừa trải qua.

"Tiểu tử ngươi không biết cũng là vì tốt cho ngươi." Khi Ngao Tông buông tay ra, Lưu Tấn Nguyên sùi bọt mép, rõ ràng việc bị xóa ký ức cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, nhưng ít nhất cũng không cần bị diệt khẩu.

Huyễn Diệt không biết mối quan hệ giữa nhóm người Ngao Tông, chỉ kinh ngạc ngay cả đồng bạn với nhau cũng ra tay đề phòng, nhất thời trong lòng càng thêm sợ hãi.

Nếu có lời nói hành động không cẩn thận, chẳng phải sẽ bị lấy mạng sao!

Những ý nghĩ không thật thà trong lòng lập tức thu lại, không dám nghĩ nhiều nữa.

"Nếu chuyện đã định, ngươi cũng không cần tiếp tục ở lại nơi hẻo lánh này.

Rốt cuộc ngươi cũng là một tai họa." Ngao Tông nhìn Huyễn Diệt

từ trên xuống dưới, một lưỡi dao gió sắc bén trong tay đang ẩn hiện.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?!" Huyễn Diệt có chút kinh hãi, "Đừng nghe lời đồn bên ngoài rằng nội đan của thượng cổ hung thú có thể giúp người thành thần, đó đều là lời đồn sai lệch!

Thành thần làm sao có dễ dàng như vậy!" "Thật hay giả, thử là biết." Ngao Tông cũng lười nói nhảm với nàng, đang định hạ dao.

Lúc này Triệu Linh Nhi lại ngăn cản, "Ngao Tông ca ca, muội thấy nàng dường như cũng chưa từng làm hại người, không nhất thiết phải trực tiếp diệt sát, không bằng tha cho nàng một mạng, rốt cuộc cũng là hung thú hiếm thấy trên đời." Ngao Tông vốn định giết nàng lấy nội đan cho Triệu Linh Nhi, nhưng nếu nàng đã nói vậy, Ngao Tông cũng không ép buộc.

Dù sao thì lão già này giết cũng được, không giết cũng được.

"Vị tỷ tỷ này nói đúng!

Chỉ cần tha cho tôi một mạng, tôi bảo đảm sau này tuyệt đối không hại người!" Huyễn Diệt vội vàng đồng ý.

Lý Tiêu Dao bổ sung một câu: "Cũng không được tụ tập nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, nếu không chúng muốn tùy ý hại người, thành Hải Châu kia sẽ gặp đại họa!" "Được được được!

Sao cũng được!

Chỉ cần các vị đại hiệp nguyện ý tha cho tôi, mọi việc đều nghe theo sắp xếp!" Huyễn Diệt lúc này thật sự có yêu cầu gì cũng đáp ứng, chỉ cầu sống sót.

"Không cần phiền phức như vậy." Ngao Tông đột nhiên mở miệng, "Sau này ngươi chỉ cần đi theo ta là được, không có lệnh của ta không được tùy ý rời khỏi bên cạnh ta, bất kể ta ở đâu!" Huyễn Diệt có thể thao túng nguyên thần, nhục thân của người khác, tuyệt

đối là một năng lực phi thường, Ngao Tông sẽ không dễ dàng bỏ qua một kỳ trân dị thú như vậy.

Nếu không dùng được, để lại cho Triệu Linh Nhi cũng không tệ.

“Đại hiệp, ngài không phải vừa mới đồng ý tha cho tôi một mạng sao?” Huyễn Diệt đáng thương nhìn Ngao Tông.

“Ta chỉ cho phép ngươi có thể không chết, không nói sẽ thả ngươi đi.

Chương 1181

Nếu ngươi không đi cùng ta cũng được, ta bây giờ sẽ xử tử ngươi theo chính pháp, cũng để tránh sau này ngươi là một tai họa." Ngao Tông hoàn toàn không cho chút đường lui nào, tóm lại kẻ này hoặc là mang đi, hoặc là giết tại đây, quyết không thể để mất kiểm soát.

"Được rồi… nhưng, nhưng ngài đã đồng ý không giết tôi, không được nuốt lời đâu, đại hiệp!" Huyễn Diệt chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ không giết." Ngao Tông lập tức đồng ý.

Đương nhiên, hắn không quên để lại một hạt giống U Minh chi lực ẩn nấp trong cơ thể Huyễn Diệt.

Chỉ cần nha đầu này dám có động tĩnh gì, hắn có thể lập tức diệt trừ nó.

Bây giờ Huyễn Diệt đã bị bắt, nguy cơ của thành Hải Châu cũng đã được giải quyết triệt để, ngay sau đó họ quyết định quay về.

Trên đường quay về, Lưu Tấn Nguyên cũng tỉnh lại, đương nhiên ký ức của y bị xóa chỉ còn lại hình ảnh vừa mới thấy Huyễn Diệt, sau đó mọi thứ đều trống rỗng.

"Sao tôi đột nhiên ngất đi vậy?

Hình như không nhớ gì cả." Lưu Tấn Nguyên vỗ vỗ đầu, mặt đầy nghi hoặc.

Lý Tiêu Dao cười lớn nói: "Tiểu tử ngươi cũng thực sự quá yếu, mới bị yêu quái dọa một chút đã sợ đến ngất đi, về phải tu hành cho tốt!" Lưu Tấn Nguyên tự nhiên không biết, chỉ trong lòng khổ não vì

tu hành quá kém.

Nhưng sau một trận đại chiến, tận mắt chứng kiến những yêu ma quỷ quái cũng như thủ đoạn diệt yêu của Ngao Tông và những người khác, y cũng biết rằng đời này không thể có thiên phú tu hành đến đẳng cấp đó.

Như vậy y cũng đã buông bỏ chấp niệm tu hành trong lòng, đời này làm một thiếu gia nhà giàu an ổn là tốt rồi.

Tuy không thể như những người trong thần tiên mà y khao khát, tùy ý đi lại giữa trời đất, ít nhất cũng có thể có một cuộc sống an định đến cuối đời.

Khi trở về ngoài thành Hải Châu, lại thấy những người dân may mắn sống sót trong thành đang từng xe từng xe vận chuyển thi thể của người chết trong thành ra ngoài, và tập trung thiêu hủy.

Hầu như mỗi người vận chuyển thi thể đều có thể thấy những khuôn mặt quen thuộc trong số những thi thể đó, không ai không đau lòng, trận thiên tai này khiến mỗi người đều có người thân, bạn bè qua đời.

Tiếng khóc thỉnh thoảng vang lên, khiến người nghe không khỏi rơi lệ, Lý Tiêu Dao căn bản không thể nhìn thẳng vào cảnh tượng này.

"Thành Hải Châu từ nay về sau sẽ suy tàn.

Sau này cũng khó phục hồi lại sự thịnh vượng như trước." Lưu Tấn Nguyên cũng đau lòng không thôi.

Trước đây thành Hải Châu dựa vào giao thương biên giới mới phồn vinh, bây giờ sau đại nạn, người chết trong thành một nửa, sau này e rằng những thương nhân giàu có kia cũng không dám đến đây buôn bán.

Sản nghiệp của Lưu gia tất nhiên cũng sẽ vì vậy mà suy giảm rất

nhiều, Lưu Tấn Nguyên thậm chí phải cân nhắc chuyển việc kinh doanh của Lưu gia đi nơi khác.

Lúc này Trương Thủ Mặc đang ở cổng thành vội vàng xử lý những việc được báo cáo trong thành, thấy Ngao Tông và những người khác quay về liền lập tức bỏ xuống công việc trong tay ra đón, "Ngao đại hiệp!" Cách xưng hô có chút kỳ quặc, Ngao Tông tự mình nói: "Yêu ma trong khu rừng kia đã được giải quyết rồi, sau này không cần lo lắng nữa." Trương Thủ Mặc nghe vậy vô cùng vui mừng, "Như vậy rất tốt!

Không biết thi thể của lão yêu kia ở đâu?

Ta muốn đem thi thể của nghiệt súc kia tỏa cốt dương hôi!

Để mỗi người trong thành đều dẫm lên tro cốt của nó!" Huyễn Diệt ở bên cạnh nghe mà mặt mày không vui, luôn cảm thấy gã này dường như đang ám chỉ mình, "Không có, tên đó chết ở vực sâu vạn trượng dưới lòng đất, chẳng lẽ ông định đi đào lên sao?" Trương Thủ Mặc vô cùng khó hiểu, không hiểu ý của Huyễn Diệt, nhưng đột nhiên nhận ra cô bé này hình như chưa từng thấy, "Cô bé này là ai?" "Đừng xem thường cô bé này, nếu nó nổi giận, e rằng cả thành Hải Châu đều sẽ không còn!" Lý Tiêu Dao cười nói.

Trương Thủ Mặc nghe mà nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng tin một nửa, rốt cuộc Ngao Tông bản thân đã là một người cao thâm khó lường.

Ngao Tông vốn định sau khi chuyện kết thúc sẽ rời khỏi thành Hải Châu, nhưng Lưu Tấn Nguyên và Trương Thủ Mặc lại hết lời giữ lại, khẩn cầu y ở lại thêm vài ngày, nói là muốn làm tròn bổn phận chủ nhà.

Ngao Tông vốn không muốn dây dưa, nhưng thấy Triệu Linh Nhi hiện tại có chút suy yếu, không nỡ để nàng vất vả đi đường, liền đồng

ý ở lại thêm ba ngày rồi mới đi.

Trong thời gian đó, Lưu Tấn Nguyên thường xuyên đến thăm Ngao Tông, hy vọng trước khi rời đi có thể được y chỉ điểm thêm.

Ngao Tông tự nhiên không để ý đến y, mỗi lần đều cho y ăn canh cửa đóng, mấy lần như vậy Lưu Tấn Nguyên cũng từ bỏ.

Y biết rằng nhận được viên linh đan kia từ tay Ngao Tông đã là cơ duyên lớn, nếu cầu xin quá nhiều e rằng sẽ khiến Ngao Tông không hài lòng.

Ba ngày trôi qua cũng nhanh, đợi Lý Tiêu Dao và Triệu Linh Nhi tu chỉnh xong, Ngao Tông liền chuẩn bị cùng họ rời đi.

"Ngao tiền bối!

Xin dừng bước!" Khi sắp ra khỏi cổng thành, một tiếng gọi gấp gáp vang lên, Ngao Tông nhìn theo tiếng gọi thì thấy một đạo sĩ mặc đạo bào trắng đang vội vàng chạy tới.

"Tiền bối xin dừng bước!

Ha ha, mấy ngày trước ta nghe nói thành Hải Châu có một vị đại năng giả, hôm nay xem ra quả nhiên như vậy!

Chuyến đi này không uổng công!" Đạo sĩ đó đến trước mặt Ngao Tông liền cung kính hành lễ, mặt đầy vẻ tươi cười ân cần, "Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, danh tiếng truyền kỳ của tiền bối sớm đã lan truyền trong giới của chúng tôi rồi!" Gã này tuy miệng đầy nịnh hót, nhưng Ngao Tông một mắt đã nhìn thấu ý đồ của y, "Ta không có thời gian giúp ngươi.

Giải quyết chuyện ở thành Hải Châu chỉ là tiện tay mà thôi." "Tiền bối hiểu lầm rồi, tôi không phải muốn ngài giúp đỡ!" Đạo sĩ vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Tôi là tu sĩ Thục Sơn, sớm đã nghe nói bên ngoài thành Hải Châu có thượng cổ hung thú tác oai tác quái.

Dám hỏi yêu ma mà các hạ đã tru sát có phải là thượng cổ hung thú kia không?" Nghe vậy Huyễn Diệt lập tức căng mặt, chẳng lẽ tên ngốc này cũng đến để tru sát mình?

"Không liên quan đến ngươi." Câu trả lời của Ngao Tông cũng dứt khoát, "Chuyện bên trong không tiện nói rõ, nếu ngươi tiếp tục hỏi thì đến đây là hết!" Nói xong Ngao Tông liền quay người rời đi, không cho y bất kỳ cơ hội giao lưu nào!

Thấy Ngao Tông không có chút hứng thú nào với mình, đạo sĩ trong lòng vô cùng lo lắng, trong lúc cấp bách không thể không nói ra chuyện quan trọng mà mình biết: "Ngài nên biết Nữ Oa thượng thần chứ!

Tôi có một chuyện liên quan rất mật thiết đến thượng thần đại nhân!" Ngao Tông dừng bước, nhìn về phía Triệu Linh Nhi bên cạnh, nàng đã sớm kinh ngạc.

Triệu Linh Nhi kể từ khi biết mình là hậu nhân Nữ Oa, liền luôn canh cánh trong lòng chuyện này, mọi chuyện liên quan đến Nữ Oa đều vô cùng tò mò.

Đạo sĩ rõ ràng nhận ra bước chân của Ngao Tông có chút dừng lại, vội vàng đến gần: "Nếu tiền bối biết, tôi có thể nói rõ hơn." "Ta chỉ cho ngươi thời gian ba câu nói, nếu thứ của ngươi có thể khiến ta cảm thấy hứng thú, thì có thể nói tiếp." Ngao Tông lạnh nhạt nói.

Đạo sĩ biết cơ hội đã đến, lập tức nói: "Người đời chỉ biết Nữ Oa tạo ra con người, nhưng không biết rằng Nữ Oa trên thế gian thực tế có một chi huyết mạch hậu nhân lưu truyền, chuyện này e rằng ngài không biết phải không?" Đạo sĩ vô cùng tự tin, cho rằng Ngao Tông chắc chắn không biết.

Nhưng không ngờ Ngao Tông lại lạnh nhạt nói: "Hậu nhân Nữ Oa kia nghe nói sau trận Thăng Long đại chiến năm nghìn năm trước đã

mất đi quyền kiểm soát và uy tín đối với nhân tộc nên đã biến mất, vì vậy đến nay người Thăng Long không biết sự tồn tại của hậu nhân Nữ Oa." Đạo sĩ kinh ngạc đến rớt cả mắt kính, vạn lần không ngờ Ngao Tông lại hiểu rõ chuyện này!

Nhất thời thật sự có chút không biết làm sao, nhưng nửa câu sau của Ngao Tông lại mang đến cho y hy vọng rất lớn: "Nếu tin tức của ngươi liên quan đến hậu nhân Nữ Oa, ta có thể nói chuyện một chút." "Tốt!" Đạo sĩ trong lòng vui mừng, "Tiền bối cứ yên tâm, tin tức của tôi tuyệt đối đủ để khiến ngài coi trọng!" "Không bằng chúng ta vào thành tìm một quán trọ, cẩn thận thương lượng được không?" "Không cần!

Ngay tại đây!" Ngao Tông vung tay lớn, một bộ bàn ghế đã hiện ra trước mặt mọi người, trên bàn đặt một ấm trà nóng hổi.

"Phép Tụ Lý Càn Khôn!

Tiền bối thật là thần nhân!" Đạo sĩ nhìn mà mắt gần như muốn rơi ra, chấn động kinh ngạc!

"Tôi từng thấy các vị trưởng lão trên Thục Sơn có thể thu phi kiếm vào trong tay áo, nhưng vật lớn như vậy thì không ai làm được!" Ngao Tông nghe mà chẳng hiểu gì, đó đâu phải phép Tụ Lý Càn Khôn.

"Nói chuyện của hậu nhân Nữ Oa đi." Sau khi mọi người ngồi xuống, Ngao Tông đi thẳng vào vấn đề, "Tốt nhất là không lừa ta, nếu không hôm nay ngươi chắc chắn sẽ hối hận." "Điểm này tự nhiên, tiền bối pháp thuật cao cường, tôi nếu nói dối chẳng phải tự tìm đường chết." Người nói là Đường Ngọc, là một đạo sĩ Thục Sơn, vì tu hành cảnh giới chạm đến bình cảnh, nên xuống núi tìm kiếm cơ duyên để đột phá.

Ngày xưa khi ở trên núi, y thích đọc một số cổ tịch không ai đọc, liền từ đó biết được chuyện liên quan đến hậu nhân Nữ Oa.

Từ đó y biết được một tin tức không thể xác định, đó là ấn chứng huyết mạch của hậu nhân Nữ Oa được để lại trong Trấn Tà Sơn của Thục Sơn.

Trấn Tà Sơn kia nghe nói cũng là một trong những cổ chiến trường của Thăng Long đại chiến năm nghìn năm trước, vô số người đã chết ở đây, hồn phách của họ cũng ở đây biến thành oán linh, cả ngày phiêu đãng trên dãy núi không nơi nương tựa.

Khi đó hậu nhân Nữ Oa để những vong linh này có thể bình ổn nỗi đau, đã để lại một trong những pháp bảo Nữ Oa Chi Chứng của mình trong núi, để an ủi vong linh.

Mặc dù những vong linh đó cuối cùng đã được tiêu trừ oán niệm và chuyển thế luân hồi, nhưng âm khí mà vong linh để lại vẫn còn quanh quẩn trên dãy núi đó, thu hút các loại yêu ma quỷ quái khắp nơi đến đây.

Sau khi Thăng Long đại chiến kết thúc, nhân loại tập hợp mọi sức mạnh để áp chế những yêu ma này trên núi, và sáng lập ra phái tu đạo Thục Sơn để canh giữ, để tránh chúng ra khỏi núi gây họa cho nhân gian.

Chương 1182

Tên gọi Trấn Tà Sơn cũng từ đó mà ra.

Ngao Tông nghe đến đây, lờ mờ hiểu ra.

Bảo vật mà Nữ Oa để lại năm nghìn năm trước nếu có thể tìm được, có lẽ có thể kích phát thêm huyết mạch trong cơ thể Triệu Linh Nhi, khiến tu vi của nàng càng mạnh hơn!

Đường Ngọc cười hắc hắc, "Bảo vật đó là do Nữ Oa đích thân truyền lại, mấy nghìn năm qua có rất nhiều người đã vào Trấn Tà Sơn để lấy bảo vật đó, kết quả đều không ngoại lệ chết trong núi." "Nhưng Ngao Tông tiền bối thì không giống vậy, tôi nói thật, tu vi của tiền bối là người mạnh nhất trong số những người tôi từng thấy, ngay cả năm vị trưởng lão của Thục Sơn e rằng cũng khó so sánh với ngài!" Ngao Tông không nghe y tiếp tục nịnh hót, đi thẳng vào vấn đề: "Ngươi muốn ta cùng ngươi lên núi tìm pháp bảo đó?" Đường Ngọc lập tức gật đầu đồng ý, "Không sai!

Sau khi tôi biết được sự tồn tại của pháp bảo đó trong cổ thư, tôi luôn muốn tận mắt chứng kiến pháp bảo đó, chỉ cần đời này có thể thấy được, tôi chết cũng không hối tiếc!" Nói đến đây, trong mắt Đường Ngọc lờ mờ có ánh sáng lóe lên, như thể một tín đồ khao khát thần minh mà mình tín ngưỡng hạ phàm, đầy cuồng nhiệt!

Kể từ khi còn niên thiếu biết được chân tướng trong Trấn Tà Sơn, y luôn hy vọng một ngày nào đó có thể lên núi, trong đám yêu ma giết ra một con đường máu để lấy đi pháp bảo.

Không phải vì mình, chỉ để có thể thực sự tận mắt chứng kiến pháp bảo trong truyền thuyết, hoàn thành nguyện vọng thời thơ ấu.

Đường Ngọc từ nhỏ chăm chỉ tu luyện cũng là để một ngày nào đó

có thể hoàn thành nguyện vọng.

Nhưng theo tuổi tác dần dần tăng lên, y cũng ngày càng ý thức được thiên phú của mình không phải là xuất chúng.

Nếu chỉ dựa vào cảnh giới tu luyện, cho dù cả đời cũng không thể xông vào Trấn Tà Sơn, đi vào chỉ có cửu tử nhất sinh, càng không thể thấy được pháp bảo do Nữ Oa để lại.

Vốn tưởng rằng đời này sợ là không có khả năng thực hiện nguyện vọng, nhưng mấy ngày trước du ngoạn đến đây, lại vừa hay gặp phải con yêu lợn rừng kia gây chuyện.

Đường Ngọc chỉ bằng sức một mình căn bản không cách nào hóa giải được chú thuật đó, đã chuẩn bị sẵn sàng cùng chết với trăm họ trong thành, nào ngờ Ngao Tông chỉ trong một đêm đã dẹp yên thiên tai, bắt giữ hung thủ.

Theo những thông tin biết được, hung thủ kia chính là hung thú thượng cổ, người có thể diệt sát nó thì tu vi mạnh mẽ đến mức nào, không cần nói cũng rõ.

Tâm tư của Đường Ngọc cũng vì thế mà hoạt động trở lại, nhận định Ngao Tông có năng lực xông lên Trấn Tà Sơn, cướp đoạt pháp bảo kia, cũng vì thế mà tìm đến Ngao Tông.

"Tu vi cảnh giới của tiền bối hiếm thấy trên đời, nếu trên thế gian này có ai có thể thành công, ngoài tiền bối ra ta không nghĩ ra được người thứ hai!" Đường Ngọc lại gần Ngao Tông và hạ thấp giọng: "Với tu vi của tiền bối, nếu xông lên Trấn Tà Sơn, những yêu ma quỷ quái kia e rằng không cần ngài ra tay, cũng sẽ ngoan ngoãn lui bước!

Ngài chắc chắn có thể lấy được Nữ Oa bí bảo!" "Sự việc có thật không?" Ngao Tông nhìn chằm chằm người trước mặt chất vấn, không muốn lãng phí thời gian vô ích.

“Ta nguyện ý dùng tính mệnh để bảo đảm!

Nếu tiền bối quét sạch Trấn Tà Sơn mà không có bất kỳ tung tích bí bảo nào, xin tiền bối hãy lấy tính mạng của ta!” Đường Ngọc quả quyết nói.

Ngao Tông không ngờ hắn lại quyết tuyệt như vậy, chỉ để có thể tận mắt chứng kiến Nữ Oa bí bảo, chấp niệm thật sâu sắc.

“Tính mạng của ngươi ta không cần.

Nhưng nếu đã khẳng định như vậy, ta nguyện ý đi một chuyến.” Ngao Tông cũng đáp lời: “Nếu không như lời ngươi nói, có nửa điểm không đúng sự thật, ta sẽ khiến ngươi hối hận cả đời.” “Đa tạ tiền bối!” Đường Ngọc mừng như điên, vội vàng cảm tạ Ngao Tông, mục đích của chuyến đi này cuối cùng cũng đã đạt được!

“Khoan hãy tạ ta.

Chẳng lẽ trưởng lão trong Thục Sơn sẽ cho phép người ngoài lấy đi Nữ Oa bí bảo trong núi sao?

Nếu họ ngăn cản, ta sẽ không nể mặt đâu.” Ngao Tông lại nói.

“Điểm này các hạ không cần lo lắng!” Đường Ngọc cười lớn một tiếng: “Mấy nghìn năm qua, các đời trưởng lão Thục Sơn đều hy vọng có thể giải quyết tai họa Trấn Tà Sơn, bất kể cái giá nào cũng có thể chấp nhận.

Dù sao ma vật ở Trấn Tà Sơn một khi mất khống chế, sẽ gây tai họa cho người trong thiên hạ.” “Nếu tiền bối có thể dẹp yên Trấn Tà Sơn, đừng nói là Nữ Oa bí bảo, cho dù trên cơ sở đó yêu cầu Thục Sơn báo đáp nhiều hơn nữa, các vị trưởng lão cũng chắc chắn sẽ đồng ý.” Đường Ngọc không hề nói dối, Thục Sơn tuy luôn giữ bí mật với bên ngoài, nhưng lại mở cửa Trấn Tà Sơn, mời gọi bất kỳ người có năng lực nào trong thiên hạ đến tiêu diệt yêu tà trong núi.

Còn về Nữ Oa bí bảo bên trong, so với Trấn Tà Sơn, thực sự là chuyện thứ yếu nhất.

"Nếu vậy, ta sẽ đến Thục Sơn một chuyến!" Ngao Tông lập tức đồng ý, Triệu Linh Nhi đứng bên cạnh nhìn Ngao Tông với ánh mắt đầy cảm kích, nàng biết chuyến đi này là để giúp nàng lấy Nữ Oa bí bảo.

Ngao Tông đã làm quá nhiều việc vì nàng, đến mức khiến nàng không biết lấy gì báo đáp.

Nhắc đến Thục Sơn, mọi người đều không có ấn tượng gì nhiều, cơ hội tiếp xúc với Thục Sơn quá ít.

Theo Lý Tiêu Dao biết, đạo sĩ Thục Sơn một khi xuống núi, chắc chắn sẽ trở thành khách quý được các đại gia tộc bỏ ra số tiền lớn mời chào, dù sao danh tiếng trừ tà diệt yêu của Thục Sơn người trong thiên hạ đều biết.

Ngao Tông lờ mờ nhớ lại, hình như lúc trước khi gặp Cửu Âm, những đạo sĩ bị một chiêu giết sạch kia, dường như đến từ Thục Sơn? … Dãy núi trập trùng, tại một ngọn núi chìm trong mây mù, bên ngoài đại môn một đạo quan.

Một luồng quang mang màu tím đen loé lên bên ngoài đạo quan, một khắc sau, trong luồng sáng hiện ra mấy người.

Chính là nhóm người Ngao Tông.

Ngao Tông nhìn quanh bốn phía, nhìn đạo quan hùng vĩ trên đỉnh núi, lẩm bẩm: "Đây là Thục Sơn?" Đường Ngọc đứng sau lưng Ngao Tông nhìn cảnh tượng quen thuộc xung quanh, ngây người một lúc lâu, sau đó mới kinh hỷ vạn phần hoan hô một tiếng: "Trời ạ!

Đây là Thục Sơn!

Ta thật sự đã thuấn di, tiền bối quả là thần tiên trong thần tiên!"

Trước đó quyết định đến Thục Sơn, nhưng Ngao Tông nghe Đường Ngọc nhắc đến việc quay về Thục Sơn dù ngự kiếm phi hành cũng cần ít nhất nửa tháng mới đến nơi, liền mất hết kiên nhẫn.

Dứt khoát dùng một đạo Thuấn di thuật, trong nháy mắt đưa tất cả mọi người đến nơi này!

Đường Ngọc lần đầu tiên được thấy thần uy của Thuấn di thuật, trước đây chỉ từng thấy miêu tả về nó trong cổ tịch, đó đều là thần thuật chỉ thần tiên mới có thể sử dụng.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn biết được sự lợi hại của Ngao Tông, trong lòng nhận định Ngao Tông chắc chắn có thể diệt sạch tất cả yêu ma trong Trấn Tà Sơn, và lấy ra Nữ Oa bí bảo.

Mọi người đi về phía đạo quan Thục Sơn, nhưng chưa kịp đến, đại môn đạo quan đột nhiên đóng sập lại, sau đó bên trong truyền ra một tiếng quát nghiêm nghị: "Người ngoài không được vào Thục Sơn, mau chóng rời đi!" Nụ cười trên mặt Đường Ngọc lập tức đông cứng, không ngờ lặn lội vạn dặm đưa Ngao Tông đến đây, lại bị đóng cửa không tiếp!

"Xin lỗi!

Tiền bối, trong Thục Sơn có thể đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ tự mình vào trong xem xét, nếu có tình huống gì sẽ lập tức báo cho ngài!" Đường Ngọc có chút hoảng loạn, đang định tự mình lên gõ cửa hỏi tình hình, nhưng Ngao Tông lại đi trước một bước đến trước đại môn: "Không cần, ta tự mình gõ cửa!" Chưa từng có ai dám, cũng không thể khiến Ngao Tông bị đóng cửa không tiếp, hôm nay phải cho đám đạo sĩ trong Thục Sơn này một bài học nhớ đời.

"Mở cửa." Ngao Tông nhàn nhạt nói, nhưng phía bên kia cửa không hề có ý định mở ra, ngược lại còn đáp lại một câu: "Người ngoài mau đi đi, đừng đợi ta ra tay…" Lời của gã kia chưa dứt, Ngao

Tông đột nhiên giơ tay tung ra một đạo kình lực, kèm theo tiếng nổ vang trời, đại môn của đạo quan cùng với sơn môn hoàn toàn bị đánh nát thành bụi phấn!

"Ầm ầm!" Sơn môn vỡ nát, những đạo sĩ ở phía bên kia đại môn hoàn toàn không ngờ có người dám phá cửa, không kịp phòng bị nên tất cả đều bị gỗ vỡ đè lên, tiếng kêu la thảm thiết vang lên liên tiếp.

Đường Ngọc nhìn mà chết lặng, không chỉ vì Ngao Tông bá đạo trực tiếp phá vỡ sơn môn, mà còn kinh ngạc vì một chưởng này đã trực tiếp đánh xuyên qua kết giới bảo vệ của Thục Sơn!

Nếu là hắn ra tay, e rằng ngay cả kết giới bảo vệ bên ngoài sơn môn cũng không phá được, nói gì đến việc phá vỡ đại môn.

"Điên rồi, dám đánh vào sơn môn Thục Sơn!

Tìm chết à!" "Ngươi có biết đây là nơi nào không mà cũng dám xông vào!" "Mấy vị trưởng lão mà biết chắc chắn sẽ lấy mạng ngươi!" Những đạo sĩ nằm ngổn ngang trên mặt đất dù chật vật không chịu nổi, nhưng miệng lưỡi từng người cũng không chịu yên, lần lượt giận dữ mắng mỏ Ngao Tông.

"Xem ra vẫn chưa có bài học?" Ngao Tông giơ tay làm thế, đám người kia lập tức sợ đến mức ngậm miệng không dám nói, hoàn toàn bị Ngao Tông làm cho kinh hồn bạt vía.

Họ thực sự sợ Ngao Tông ra tay trong nháy mắt sẽ giết sạch tất cả bọn họ.

"Ta hôm nay không quản ngại vạn dặm đến Thục Sơn một chuyến, các ngươi sao có thể có đạo lý không chiêu đãi?

Hôm nay ta ở đây đợi, để trưởng lão của các ngươi tự mình ra nghênh tiếp ta!" Hành động cuồng vọng như vậy của Ngao Tông có thể nói là đã làm chấn động tất cả mọi người.

Mặc dù có người muốn lên dạy dỗ Ngao Tông một phen, nhưng chuyện vừa rồi đã chứng minh bọn họ tuyệt đối không thể là đối thủ của Ngao Tông.

"Ngươi đợi đấy!" Mọi người kinh hoảng thất sắc, vội vàng chạy vào bên trong sơn môn Thục Sơn, không một ai dám ở lại.

"Ta sẽ đợi." Ngao Tông một chưởng chém bay nửa pho tượng đá ở cửa sơn môn, ung dung tự tại ngồi xuống chờ đợi.

Chương 1183

Đường Ngọc có chút thấp thỏm lo âu bên cạnh Ngao Tông: "Tiền bối, chúng ta chuyến này không phải đến phá sơn môn, mà là vì chuyện Trấn Tà Sơn…" "Ta biết." Ngao Tông cắt ngang lời hắn: "Yên tâm, ta sẽ không giết một người nào của tông môn các ngươi, còn về mấy vị trưởng lão kia ta cũng sẽ không động thủ với họ." Có được lời hứa này của Ngao Tông, Đường Ngọc mới yên tâm, nhưng vẫn còn bối rối không biết lát nữa nên giải thích với năm vị trưởng lão như thế nào.

Dù sao Ngao Tông cũng là người do hắn đưa đến.

Cũng không phải đợi lâu, những đệ tử Thục Sơn rời đi kia đã dẫn theo nhiều người hơn quay lại, đồng thời đi sát sau lưng năm người.

Năm người dẫn đầu mặc đạo bào có màu sắc khác nhau, mỗi người đều là lão giả tóc bạc da mồi, và khí tức trên người cũng mạnh hơn nhiều so với đám đệ tử kia.

Không cần đoán, năm người này chắc chắn là năm vị trưởng lão của Thục Sơn.

Khi năm vị đến nơi, nhìn thấy sơn môn bị đập nát đều vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi nghe đệ tử báo lại, có một kẻ gây rối một chưởng đánh xuyên qua kết giới bảo vệ của Thục Sơn, bây giờ nhìn lại quả thật là vậy.

Năm người không vội giao đấu với Ngao Tông, cẩn thận quan sát hắn một phen, nhưng hoàn toàn không thể cảm nhận được nửa điểm pháp lực trên người hắn.

Năm vị trưởng lão không phải kẻ ngốc, biết rằng điều này có nghĩa là tu vi của Ngao Tông chắc chắn vượt xa bọn họ!

"Nếu người này hôm nay đến để nhắm vào Thục Sơn, vậy thì đúng là đại nạn lâm đầu…" Năm người nhìn nhau, đều biết kẻ đến không có ý tốt.

"Lão đạo đạo hiệu là Phong Dương chân nhân, là thủ tịch trưởng lão của Thục Sơn, cũng là chưởng môn nhân của Thục Sơn.

Không biết các hạ tôn tính đại danh?

Vì sao lại làm thương đệ tử môn phái chúng ta?" Lão đạo nhân mặc hắc bào tiến lên chắp tay hành lễ với Ngao Tông, khách khí hỏi.

Ngao Tông cũng không đứng dậy, chỉ nhàn nhạt nói: "Mấy kẻ ngu xuẩn dưới tay các ngươi không biết đạo đãi khách, ta thay các ngươi dạy dỗ một phen mà thôi." Lời này vừa ra, cả đám đệ tử xôn xao!

Bình thường những người phàm đến thắp hương bái miếu ở sơn môn đều đối với bất kỳ đệ tử nào trong phái cũng cực kỳ tôn kính, điều này cũng khiến họ sinh ra cảm giác tự mãn của người trong thần tiên.

Làm sao từng bị người khác sỉ nhục trước mặt như vậy!

"Rõ ràng là ngươi ra tay công kích chúng ta trước, còn nói chúng ta không biết đạo đãi khách!" Một tên đệ tử không nhịn được, đưa tay chỉ vào mũi Ngao Tông gầm lên!

Ngao Tông chỉ lạnh lùng nhìn một cái, gã kia như bị trúng đòn nghiêm trọng, bay ngược ra tại chỗ, đầu đập vào cột đá trước cửa, máu tươi chảy đầm đìa!

Không chỉ vậy, tên đệ tử kia còn kinh hãi phát hiện nguyên thần của mình bị cấm cố, không thể vận dụng nửa điểm pháp lực.

“Trưởng lão, tu vi của ta bị cấm chế…” Tên đệ tử vừa rồi còn đầy vẻ tức giận lúc này hoàn toàn biến thành một con sâu đáng thương, mặt đầy kinh hãi nhìn năm vị trưởng lão cầu cứu.

Sắc mặt Phong Dương chân nhân đột nhiên biến đổi, Ngao Tông có thể âm thầm cấm chế pháp lực của bất kỳ người nào trong bọn họ như vậy, tu vi không thể tưởng tượng được!

Người này tuyệt đối không thể trêu chọc!

“Vị các hạ này, chúng ta xưa nay không oán, gần đây không thù, nếu có điều gì mạo phạm, có thể nể mặt chúng ta một chút, dừng tay tại đây được không?” Phong Dương chân nhân không thể không hạ thấp tư thái, hy vọng có thể dập tắt cơn giận của Ngao Tông.

“Chưởng môn, thực ra cũng không cần như vậy…” Đường Ngọc nãy giờ vẫn cúi đầu sau lưng Ngao Tông đột nhiên lên tiếng, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người vào mình.

“Đường Ngọc?

Sao tiểu tử ngươi lại ở cùng người này?” “Giữa hai người rốt cuộc có chuyện gì, nói rõ ràng xem!” “Không phải là ngươi đưa hắn lên núi đấy chứ!” … Mũi dùi của mọi người lại lập tức chĩa vào Đường Ngọc, người một câu ta một câu căn bản không cho Đường Ngọc cơ hội giải thích.

Ngao Tông không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, nhàn nhạt ra lệnh một tiếng: “Im lặng.” Lời này vừa ra, tiếng nghị luận khắp nơi lập tức im bặt, không một tiếng động.

Mặc dù Ngao Tông không dùng pháp lực, nhưng khí thế mà hắn thể hiện ra đủ để khiến mọi người sợ hãi từ tận đáy lòng.

Ngao Tông nói thẳng vào vấn đề: “Đường Ngọc nói với ta, trong Trấn Tà Sơn có Nữ Oa mật bảo, ta đến đây là để lấy nó đi.” Mọi

người nghe đến đây càng thêm kinh ngạc vạn phần, không ngờ Đường Ngọc có thể tìm được một cường giả như vậy để "giúp" Thục Sơn?!

Mặc dù đã nói rõ là vì Nữ Oa bí bảo, nhưng muốn lấy được bí bảo thì phải dọn sạch tất cả yêu ma quỷ quái trên Trấn Tà Sơn trước, đó chính là việc mà người của Thục Sơn luôn không thể làm được.

"Các hạ nói thật chứ?!" Sự địch ý trong lòng Phong Dương chân nhân đối với Ngao Tông trong nháy mắt chuyển biến, thậm chí khó có thể che giấu được một tia vui mừng trên mặt!

Tu vi của Ngao Tông e rằng thiên hạ vô song, nếu có cao nhân như vậy giúp đỡ, nguy cơ của Trấn Tà Sơn e rằng có thể được dẹp yên.

Người Thục Sơn vì ngày này đã phấn đấu gần nghìn năm rồi!

"Ta chỉ vì Nữ Oa bí bảo, những chuyện khác ta không quan tâm." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Như vậy cũng đã giúp chúng ta một việc lớn!" Phong Dương chân nhân mừng rỡ ra mặt, sau đó lại trách mắng Đường Ngọc bên cạnh: "Đã có cao nhân đến sơn môn, sao không thông báo trước!

Ta cũng có thể chuẩn bị sớm một chút!" Đường Ngọc trong lòng kêu oan, vốn định bẩm báo một tiếng, nhưng Ngao Tông ra tay quá nhanh, trực tiếp đánh nhau với đệ tử sơn môn, hắn đâu có cách nào.

Ngao Tông giải vây cho Đường Ngọc: "Chuyện này cũng không thể trách hắn.

Vốn là do đám đệ tử chó mắt nhìn người thấp của các ngươi không chịu cho ta vào sơn môn gây ra." Những đệ tử vừa rồi không chịu mở cửa cho Ngao Tông đều cúi đầu, sợ bị trưởng lão trút giận.

"Thực ra cũng không thể trách chúng…" Phong Dương chân nhân thở dài một tiếng, dường như đầy tâm sự: "Nếu đã như vậy, xin các

hạ lượng thứ cho chúng ta nghênh tiếp quá muộn, bây giờ theo ta cùng vào sơn môn được không?

Để ta làm tròn lễ nghĩa của chủ nhà." Ngao Tông cũng không nói nhiều, đứng dậy liền đi vào trong đạo quan Thục Sơn.

Môn phái Thục Sơn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Ngao Tông, gần như tất cả các khu đất bằng phẳng trên núi đều được xây dựng thành phòng ốc đạo quan.

Chỉ riêng đại sảnh nghị sự của Thục Sơn đã xây dựng tới mấy chục gian nhà, gần như chiếm hết khu đất bằng của ngọn chủ phong.

Còn về các kiến trúc khác như phòng luyện công, tàng thư các, diện tích đất bằng chiếm dụng còn nhiều hơn nữa.

Mọi người đi thẳng đến đại sảnh, năm vị trưởng lão cho tất cả đệ tử lui ra, tự mình nghênh tiếp mấy vị khách của Ngao Tông.

Tam trưởng lão Vân Vi chân nhân còn đặc biệt lấy ra tiên trà trân quý cất giữ nhiều năm để đãi khách.

Có thể thấy lúc này địa vị của Ngao Tông trong lòng họ quan trọng đến mức nào.

"Màu trà không tệ, cây trà hẳn đã được linh lực ôn dưỡng gần nghìn năm.

Chỉ tiếc linh lực của Thục Sơn có chút loãng, nếu không có thể khiến màu trà tăng thêm một bậc nữa." Ngao Tông không hề thưởng thức chén tiên trà trước mặt, chỉ tùy ý bình luận một câu.

Vân Vi chân nhân sắc mặt hơi kinh ngạc, Ngao Tông có thể một lời nói ra tuổi của cây trà, kiến thức quả không tầm thường!

Chỉ là câu nói "linh lực loãng" của Thục Sơn, khiến năm vị trưởng lão khó mà đồng tình, trong dãy núi Thục Sơn có linh mạch lớn nhất

giữa trời đất, là nơi linh lực dồi dào nhất.

Đương nhiên họ không biết Ngao Tông đã du hành qua nhiều thế giới, so với những thế giới thượng cấp mà hắn công nhận, đương nhiên linh lực ở đây loãng hơn nhiều.

"Ngao đại hiệp, chén tiên trà của ngài không uống sao?" Huyễn Diệt uống cạn chén tiên trà, thấy Ngao Tông hoàn toàn không động đến ly, liền nảy ra ý nghĩ.

Linh lực trong tiên trà Ngao Tông không coi trọng, nhưng đối với linh thú như Huyễn Diệt lại là thứ tốt tuyệt đối, sức hấp dẫn cực lớn.

"Tùy ngươi." Được Ngao Tông đồng ý, Huyễn Diệt lập tức vui vẻ cầm lấy ly uống cạn, khuôn mặt đáng yêu kia lập tức tràn đầy vẻ thỏa mãn.

"Nói vào chuyện chính.

Ta đến đây là để lấy Nữ Oa bí bảo, chỉ cần các ngươi đều thành thật một chút, ta tự nhiên sẽ không làm khó." Ngao Tông nhìn năm vị trưởng lão nghiêm túc nói.

Năm người trao đổi ánh mắt, tin rằng lời Ngao Tông nói là thật, nếu không hắn đã sớm san bằng cả Thục Sơn rồi.

Chương 1184

“Mạo muội hỏi một câu, các hạ rốt cuộc sư thừa môn phái nào?

Thứ cho ta nói thẳng, trước đây chưa từng nghe đại danh của ngài truyền ra trên thế gian.” Phong Dương chân nhân thăm dò hỏi.

“Chuyện của ta không liên quan đến các ngươi.

Bây giờ dẫn ta đến Trấn Tà Sơn đi, ta làm xong việc phải xuống núi nhanh chóng!” Năm người thấy Ngao Tông không kiên nhẫn, vì thế cũng không dám tiếp tục thăm dò, dù sao điều họ muốn là Trấn Tà Sơn nhanh chóng được dẹp yên, bất kể là ai cũng tốt!

“Các hạ quả là người thẳng thắn.

Nhưng chúng ta đề nghị mấy ngày gần đây tốt nhất không nên đặt chân đến Trấn Tà Sơn, hay là đợi thêm mấy ngày nữa, đến mùng một tháng sau lên núi thì thế nào?” Phong Dương chân nhân thương lượng hỏi.

Đường Ngọc ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở Ngao Tông: “Mỗi tháng mùng một, dương khí trong Thục Sơn thịnh nhất, có thể tạm thời áp chế âm khí, yêu khí của Trấn Tà Sơn trong vài ngày, lúc đó yêu ma trong núi cũng yếu nhất.” “Không cần!” Ngao Tông lắc đầu, rồi lập tức đứng dậy: “Đến mùng một tháng sau ít nhất phải đợi nửa tháng, không cần thiết.

Bây giờ đưa ta đến Trấn Tà Sơn!” “…” Năm vị trưởng lão tuy biết Ngao Tông thần thông quảng đại, nhưng làm vậy có phải quá tự đại rồi không?

“Ngao Tông các hạ, chúng ta thân là trưởng lão Thục Sơn, phải trấn thủ trong môn phái, e rằng không thể cùng ngài lên Trấn Tà Sơn,

cho nên…" Ngao Tông cắt ngang lời ông ta: "Ta từ đầu cũng không nói các ngươi phải lên núi cùng ta!" Như vậy thì quá tốt rồi, Phong Dương chân nhân lập tức đồng ý, và tự mình dẫn Ngao Tông đi.

Chúng đệ tử Thục Sơn nhìn nhóm người Ngao Tông đi thẳng về phía Trấn Tà Sơn, ai nấy đều mặt đầy kinh ngạc, Ngao Tông muốn lên núi vào ngày tà khí vượng nhất sao?

"Người này tuy có chút bản lĩnh, nhưng cũng quá cuồng vọng rồi!" "Ta thấy hắn chết chắc rồi, tưởng Trấn Tà Sơn là danh lam thắng cảnh ai cũng có thể đến sao?" "Trên núi đó đã chôn không ít người có bản lĩnh rồi, cũng không thiếu thêm một người." Mọi người đang nghị luận, bỗng thấy Ngao Tông ở cách đó không xa quay đầu lại nhìn bọn họ một cái!

Trong nháy mắt tất cả mọi người như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh cóng, vội vàng ngậm miệng, mỗi người tự giải tán. … Thục Sơn có tổng cộng năm ngọn chủ phong, trong đó bốn ngọn chủ phong bao quanh, cũng là nơi tạo thành các bộ phận của môn phái Thục Sơn.

Ngọn núi cao nhất bị bốn ngọn chủ phong bao vây ở giữa, đó chính là nơi có vô số yêu tà, Trấn Tà Sơn.

Bình thường không có lệnh của chưởng môn, Trấn Tà Sơn không cho phép bất kỳ ai đến gần, và bên ngoài có rất nhiều đệ tử tinh anh của Thục Sơn canh gác.

Mấy nghìn năm qua, yêu ma trong Trấn Tà Sơn ngày càng mạnh mẽ, Thục Sơn cũng có ngày càng nhiều sức mạnh bị kìm kẹp ở đó.

Rắc rối hơn nữa là, không ai biết Thục Sơn có thể tiếp tục áp chế Trấn Tà Sơn trong bao lâu, nếu một ngày nào đó Thục Sơn suy yếu, đám yêu tà kia e rằng thật sự sẽ gây họa cho thế gian.

Phong Dương chân nhân dẫn nhóm người Ngao Tông bay xuyên

qua tầng tầng mây mù trên đỉnh núi đến Trấn Tà Sơn, Ngao Tông thấy tà khí trên núi đã nhuộm mây mù thành màu đen quỷ dị.

Yêu khí ngút trời kia báo hiệu sự đáng sợ trong núi.

"Quái vật trong Trấn Tà Sơn, còn lợi hại hơn nhiều so với bên ngoài thành Hải Châu." Huyễn Diệt lẩm bẩm một câu, thậm chí có thể cảm nhận được bên trong đó có yêu tà mà nó cũng không thể khống chế.

"Thục Sơn hai trăm năm nay không giao đấu với yêu tà bên trong, không biết trong đám yêu ma đó, Thiên La Yêu Vương và Đại Huyễn Quỷ Vương vô cùng mạnh mẽ, chúng ta dù dựa vào kết giới bảo vệ cũng khó mà đối phó.

Xin các hạ vạn lần cẩn thận." Phong Dương chân nhân không yên tâm dặn dò, nhưng Ngao Tông hoàn toàn coi như gió thoảng bên tai.

Nói đùa, đối phó với mấy kẻ ngu xuẩn này mà cũng cần cẩn thận sao?

"Về đi, không cần đợi ta.

Lấy được Nữ Oa bí bảo chúng ta tự nhiên sẽ rời đi." Ngao Tông vung tay, dẫn theo mọi người thuấn di biến mất.

"Thuấn di thuật?!" Phong Dương chân nhân nhìn xung quanh không một bóng người, lập tức ngây người tại chỗ, đây là pháp thuật chỉ có thần nhân mới có thể sử dụng!

Trái tim vốn thấp thỏm lo âu lập tức yên ổn hơn nhiều, có lẽ Ngao Tông thật sự có thể giúp Thục Sơn phá vỡ cục diện đã tồn tại mấy nghìn năm! … Khi hiện thân lần nữa, mọi người đã ở trên đỉnh Trấn Tà Sơn.

Vừa mới đặt chân xuống, Đường Ngọc và Lý Tiêu Dao liền cảm thấy khó thở, chưa từng ở trong yêu khí nồng đậm như vậy, suýt nữa

thì ngạt thở!

Cũng may có Ngao Tông ra tay cách ly yêu khí, hai người mới đỡ hơn.

"Hai người cũng quá yếu rồi!

Yếu như vậy mà dám cùng ta xông vào Trấn Tà Sơn?" Huyễn Diệt bất mãn phàn nàn.

Đường Ngọc không nói một lời, điều này đã nằm trong dự liệu của hắn, Lý Tiêu Dao thì xấu hổ nói: "Sư phụ, chuyến đi này của ta e rằng có thể giúp được rất ít." "Không sao." Ngao Tông không hề để tâm.

Dường như sinh linh khí tức trên người mấy người quá nổi bật, xung quanh lập tức xuất hiện vô số bóng đen của ma quái, quỷ hồn dần dần bao vây lại!

Những ma vật khát máu này gần như không có trí tuệ, chỉ đơn thuần bị sinh linh thu hút, mấy người trước mặt chúng nghiễm nhiên là thức ăn tốt nhất!

"Sư phụ, đám nghiệt súc này tự nhiên không cần ngài tự mình ra tay!" Lý Tiêu Dao trong lòng phấn chấn, lập tức rút kiếm, kim quang của Trạm Lư kiếm bùng phát, mạnh mẽ phá vỡ một lỗ hổng trong yêu khí xung quanh!

Thần tính của Trạm Lư kiếm thể hiện ra, lập tức khiến đám yêu ma theo bản năng sợ hãi lùi lại, Lý Tiêu Dao nhân cơ hội này dùng pháp lực hóa thành kiếm quang, thân kiếm trong nháy mắt phình to gấp mấy lần!

"Đi!" Lý Tiêu Dao gầm lên một tiếng, bay lên không trung chém xuống cự kiếm!

Kiếm quang màu vàng chém xuống từ trên không, giống như dao

nóng cắt bơ, mạnh mẽ cắt ra một đường rộng trong đám yêu ma quỷ quái!

Bất kỳ yêu ma nào chạm vào kiếm quang trong nháy mắt đều hồn phi phách tán, căn bản không thể chịu đựng được thần tính của Trạm Lư kiếm!

Lý Tiêu Dao thấy một kiếm thu được hiệu quả cao, lòng tin trong lòng dâng trào, lại thuận thế chém thêm một kiếm, giống như lưỡi hái cắt lúa, mạnh mẽ cắt ra một khoảng trống hình bán nguyệt trong đám yêu ma quỷ quái.

Trong khoảnh khắc, đám yêu ma bị dọa đến hoàn toàn sụp đổ, mặc dù trí tuệ cực thấp, nhưng đối mặt với kẻ địch mạnh vẫn có bản năng tìm lợi tránh hại, nháo nhào như chim muông tan tác bỏ chạy.

Lý Tiêu Dao thấy yêu ma bị đánh cho chạy mất dép, trong lòng vô cùng sảng khoái, không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Thật không biết ngươi đang vui cái gì!" Ngao Tông lạnh lùng trách mắng một câu, đồng thời vung tay, tạo ra một "mặt trời" màu vàng giữa không trung!

Nơi ánh sáng "mặt trời" chiếu rọi, yêu ma quỷ quái không nơi nào ẩn náu, trong chớp mắt liền tan thành tro bụi.

Hiệu suất cao hơn Lý Tiêu Dao nhiều, người sau nhìn mà chết lặng.

"Tu vi của ngươi quả thực có tiến bộ, nhưng tốt nhất nên sửa cái tật thỉnh thoảng tự cho là đúng đi!

Nếu không sớm muộn gì cũng có ngày, ngươi sẽ chết vì điểm này!" Ngao Tông không chút khách khí phê bình.

Đối mặt với yêu ma quỷ quái chạy tứ tán, Lý Tiêu Dao không đuổi giết ngay lập tức, thực sự quá ngu xuẩn.

“Ta hiểu rồi, sư phụ!” Lý Tiêu Dao gãi đầu có chút không biết làm sao.

Ngao Tông nhìn xung quanh, mặc dù đây là đỉnh Trấn Tà Sơn, nhưng yêu khí không nồng đậm như tưởng tượng.

Nhìn khắp nơi cũng không có dấu hiệu tồn tại của Nữ Oa bí bảo, hoàn toàn là một mảnh hoang vu.

“Tiền bối, ta nghe nói Thiên La Yêu Vương của Trấn Tà Sơn không ở trên đỉnh núi, có khả năng nào ở chỗ kia không…” Đường Ngọc chỉ vào một hang động không mấy nổi bật phía trước, nói với Ngao Tông.

Nhìn xung quanh, đây cũng không có nơi nào khác để đi, Ngao Tông cũng phát hiện yêu khí trong hang động đó rất nồng đậm, có lẽ là ở bên trong.

“Đi xem thử.” Ngao Tông đi đầu, hang động từ bên ngoài nhìn vào rất hẹp, chỉ đủ một người đi qua, nhưng đi được vài chục bước, phía trước lại đột nhiên rộng ra.

Đỉnh hang cao gần như không thấy, yêu khí bên trong cũng nồng đậm hơn bên ngoài gấp mấy chục lần, đến nỗi Triệu Linh Nhi cũng phải dùng pháp thuật bảo vệ bản thân.

Hang động xung quanh chỉ là một mảng tối đen, không thể nhìn thấy bất kỳ vật gì, nhưng Ngao Tông lại cảm nhận được trong mảng tối đen này.

Chương 1185

"Tất cả ra đây đi!" Trên đầu ngón tay Ngao Tông hiện ra một luồng kim quang, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ phía trước hang động!

Dưới ánh quang mang, bóng tối không nơi ẩn náu, mọi người lúc này mới kinh ngạc nhìn thấy, phía trước hang động là yêu ma quỷ quái nhiều không thấy điểm cuối!

Có vong linh lơ lửng trên không, có yêu quái dã thú bò trên mặt đất, có yêu ma mọc hai cánh sau lưng bò trên vách tường.

Số lượng đám yêu ma nhiều như đàn kiến, nếu muốn xông vào trong đó chẳng khác nào ném một nắm muối vào hồ nước, e rằng sẽ nhanh chóng bị nhấn chìm không một tiếng động.

Những yêu ma này hoặc đang tranh đấu thôn phệ lẫn nhau, hoặc yên tĩnh đứng một bên nghỉ ngơi, trông có vẻ mỗi người một việc, nhưng những đống xương người chất thành đống trên mặt đất chứng minh trước đó chúng đã tàn sát bao nhiêu con người.

Trong mắt người thường, đây chẳng khác nào một tu la trường đáng sợ như địa ngục!

Lý Tiêu Dao và những người khác ngay lập tức rút kiếm chuẩn bị nghênh chiến, thậm chí tay của Đường Ngọc còn hơi run rẩy.

Hắn chưa từng thấy trận thế lớn như vậy, trong sách, trong thế giới hiện thực số lượng yêu quái nhìn thấy cũng không bằng một phần vạn!

Đường Ngọc tuy đã nhiều lần tưởng tượng sự đáng sợ của Trấn Tà Sơn, nhưng không ngờ lại là cảnh tượng này, khó trách từ xưa đến

nay đã chôn vùi vô số anh hùng nhân sĩ.

"Ngao Tông ca ca…" Triệu Linh Nhi cũng hoàn toàn bị cảnh tượng này làm cho chấn động, bất giác nắm chặt tay Ngao Tông.

"Không sao đâu, chỉ là một đám sâu kiến mà thôi." Ngao Tông nhẹ nhàng siết chặt tay Triệu Linh Nhi, mỉm cười an ủi một tiếng.

Sâu kiến cuối cùng vẫn là sâu kiến, dù số lượng lên đến hàng vạn, cũng chỉ tốn công dẫm thêm mấy bước mà thôi.

"Không cần ra tay." Ngao Tông vung tay ra hiệu cho mọi người lui xuống: "Các ngươi không thể đối phó được đâu.

Giao cho ta là được." Ngao Tông xòe lòng bàn tay, một luồng U Minh chi lực màu tím đen ngưng tụ thành hình một phù ấn trong lòng bàn tay.

Khi phù ấn xuất hiện trong tích tắc, mọi người đột nhiên cảm thấy hồn phách như bị một bàn tay khổng lồ nắm lấy, vô cùng khó chịu.

Khi Ngao Tông chuẩn bị nghiền nát phù văn, Huyễn Diệt lại đột nhiên tiến lên nắm lấy cánh tay Ngao Tông.

Ngao Tông hơi ngẩn ra, nhìn về phía Huyễn Diệt, phát hiện nha đầu này mặt đầy vẻ vui mừng!

"Phía dưới có chuyện thú vị rồi!

Giao hết cho ta được không, để ta chơi một lần cho đã!" Vẻ mặt hưng phấn của Huyễn Diệt giống như một đứa trẻ được món đồ chơi yêu thích, khiến người ta đặc biệt khó hiểu.

Nhưng Ngao Tông lại lập tức hỏi: "Ngươi khống chế được sao?" "Đương nhiên!

Dù số lượng có tăng thêm gấp mười, ta cũng có thể khống chế không sót một con!" Huyễn Diệt ưỡn ngực, mặt đầy vẻ đắc ý.

“Vậy thì giao cho ngươi.” Ngao Tông làm tan biến phù văn, cũng nhân tiện xem thử hung thú thượng cổ trong truyền thuyết này bản lĩnh ra sao.

Chỉ thấy tiểu nha đầu nhanh chân chạy đến trước mặt Ngao Tông, hít một hơi thật sâu, khí thế đột nhiên thay đổi.

Một luồng khí chất không giận mà uy lan tỏa quanh người Huyễn Diệt, lạnh lẽo đến mức dường như không khí cũng có thể đóng băng theo.

“Ta cảm thấy nha đầu này hình như có chút không ổn.” Đường Ngọc nhỏ giọng nói với Lý Tiêu Dao.

Lý Tiêu Dao lúc này đâu có tâm tư trả lời Đường Ngọc, hắn cũng tò mò không biết Huyễn Diệt rốt cuộc có thể điều khiển đám quỷ quái này như thế nào.

Sự biến động khí tức của Huyễn Diệt nhanh chóng kinh động đám yêu ma quỷ quái, chúng đồng thời nhìn về phía Huyễn Diệt, phát ra tiếng gào thét hưng phấn và tiếng cười nhạo!

Không ngờ một tiểu nha đầu mà cũng dám khiêu khích ở đây!

“Gào!” Trong chốc lát, vô số tiếng gào thét của lệ quỷ, yêu ma hội tụ lại, như thủy triều cuồng dũng lao về phía Huyễn Diệt, hận không thể nuốt sống nó tại chỗ!

Con ngươi của Huyễn Diệt trong khoảnh khắc này từ màu đen tuyền chuyển thành màu trắng bạc, chỉ lạnh lùng mở miệng: “Đứng lại.” Mấy chục con yêu ma xông lên phía trước đột nhiên dừng bước, sau đó con ngươi của chúng cũng chuyển thành màu trắng bạc, quay người công kích những yêu ma quỷ quái đang lao tới sau đó!

Dưới sự điều khiển của Huyễn Diệt, chúng bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau!

Khi đợt tấn công đầu tiên của yêu ma bị chúng trì hoãn, nhiếp hồn thuật của Huyễn Diệt cũng phát huy đến mức cực điểm, như một cơn bão quét qua, không sót một ai, cuốn tất cả vào trong đó!

Rất nhanh, đã có một phần ba yêu ma hoàn toàn mất đi lý trí và đánh nhau với đồng bạn, cảnh tượng máu thịt bay tứ tung thực sự khiến người ta buồn nôn.

Thậm chí một số yêu ma sau khi giết chết đồng bạn, còn không kịp đợi mà nuốt chửng thi thể của chúng!

Huyễn Diệt vô cùng hài lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, rất thỏa mãn với kiệt tác của mình.

Nhìn những yêu ma hung ác tàn bạo này tàn sát lẫn nhau, trong lòng Huyễn Diệt dâng lên một cảm giác khó tả.

Điều nó thích nhất chính là tùy ý nắm giữ sinh mệnh của người khác như thế này, để họ sống hay chết đều có thể tùy ý điều khiển!

"Tiểu nha đầu này thật không tầm thường… Không lẽ bản lĩnh chỉ có vậy thôi sao?" Đường Ngọc khẽ hỏi Lý Tiêu Dao.

Giọng nói của hắn tuy đã hạ thấp, nhưng Huyễn Diệt lại nghe rất rõ, lập tức nổi trận lôi đình: "Ai là tiểu nha đầu?!

Ngươi coi thường thủ đoạn của ta sao!

Ta để đám ngu xuẩn này tự tàn sát lẫn nhau còn chưa đủ, ngươi cũng nếm thử thủ đoạn của ta đi!" Đường Ngọc không ngờ Huyễn Diệt lại có tính khí dễ nổi nóng như vậy, lập tức sáng suốt lựa chọn im lặng không nói một lời.

Trên chiến trường, một nửa số yêu ma đã hoàn toàn bị Huyễn Diệt điều khiển, nha đầu vừa xem vừa hứng thú, còn hưng phấn không ngừng hô hào cổ vũ.

“Này, ngươi định để chúng đánh ở đây bao lâu?” Ngao Tông nhìn thấy những yêu ma yếu ớt trong đó đã bị giết, nhưng những con có chút thực lực thì đang chiến đấu với nhau, ít khi có thương vong.

Nếu cứ tiếp tục theo tiến độ này, e rằng kéo dài thêm mười ngày nửa tháng cũng không thể tàn sát xong.

“Kệ đi!

Dù sao ta cũng không cần ra tay, coi như xem kịch thôi, dù sao cũng chỉ có thể…” Lời của Huyễn Diệt chưa nói hết, Ngao Tông đã một tay túm cổ áo tiểu nha đầu ném ra sau lưng: “Được rồi, ta không có nhiều thời gian chơi với ngươi, nếu ngươi thích, sau này có nhiều cơ hội cho ngươi!” “Này!” Tiểu nha đầu không ngờ Ngao Tông lại đột nhiên ngăn cản, tức giận la hét, một thoáng thất thần cũng lập tức khiến nhiếp hồn pháp thuật của nó mất hiệu lực.

Những yêu ma đang tàn sát lẫn nhau dừng tay lại, sau đó từng con một tức giận nhìn về phía Ngao Tông và những người khác!

Những yêu ma vừa trải qua cuộc tàn sát, tay và răng dính đầy máu tươi, hai mắt đỏ ngầu, sát ý ngút trời.

“Giết chúng!” “A a a a!” Tiếng gầm thét của đám yêu ma vang lên, sau đó như một làn sóng màu đỏ máu lao tới, khí thế như núi lở biển gầm.

Trước đó, sát khí và chiến ý của đám yêu ma đều va chạm vào nhau, Lý Tiêu Dao và những người khác căn bản không phải chịu đựng trực diện.

Bây giờ đối mặt với đám yêu ma quỷ quái đang gầm thét lao tới, sát khí bức người không chút giữ lại đè nén từ phía chính diện, làm họ chấn động đến toàn thân căng cứng, pháp lực trì trệ!

Huyễn Diệt càng sợ đến mặt không còn giọt máu, vội vàng nép sau

lưng Ngao Tông ôm chặt đùi hắn không chịu buông ra: “Ngài không cho ta khống chế!

Ngài phải bảo vệ ta thật tốt đấy!” “Với cái gan bé tí của ngươi mà sống được đến ngày hôm nay trong khu rừng đầy yêu ma kia sao?” Ngao Tông nhìn tiểu nha đầu sợ hãi run lẩy bẩy, chỉ cảm thấy buồn cười.

Hắn đối mặt với sát khí đang ập tới, một lần nữa hiện ra phù văn màu đen lơ lửng trong tay.

Phù văn đó chậm rãi xoay tròn trong tay hắn, như một lỗ đen nhanh chóng hút lấy âm khí, yêu khí và linh lực trong trời đất.

Dường như bất kỳ thể năng lượng nào trên thế gian cũng có thể bị nó nuốt chửng, thậm chí không khí cũng trở nên loãng đi.

“Các ngươi nếu hôm nay không gặp ta, đáng lẽ đã có cơ hội tiếp tục hoành hành ở đây mấy nghìn năm, chỉ tiếc là…” Ngao Tông cười nhạt, rồi đột nhiên nghiền nát phù văn màu đen trong tay.

Chương 1186

Trong sát na, trời đất tĩnh lặng, không khí ngưng đọng.

Khí tức màu đen còn lại sau khi phù văn vỡ nát vây quanh lòng bàn tay Ngao Tông, nhưng một khắc sau, khí tức màu đen đó nhanh chóng bay lên trời, như một cơn cuồng phong cuồn cuộn lao lên không trung!

Trong chớp mắt, U Minh chi lực màu đen bao phủ toàn bộ vùng không gian này, không một tia sáng nào có thể lọt vào!

Mặc dù tối đen cực độ, nhưng mọi người vẫn có thể dựa vào thần thức cảm nhận được mọi thứ xảy ra xung quanh.

Họ kinh hãi vô cùng khi thấy, nơi U Minh chi lực đi qua, tất cả yêu ma trong nháy mắt tan chảy thành máu loãng, vong linh thì hồn phi phách tán!

Ban đầu, đám yêu ma kia còn không sợ chết xông lên, nhưng khi thấy ngày càng nhiều đồng bạn tan thành máu loãng, cuối cùng chúng cũng sợ hãi.

Chúng đồng loạt muốn trốn chạy, nhưng U Minh chi lực như không khí, len lỏi vào mọi ngóc ngách, gần như mỗi một hơi thở đều có hàng trăm yêu ma tan biến!

“Đại nhân!

Ta biết sai rồi, xin ngài thủ hạ lưu tình tha cho ta!” “Chúng ta tuyệt đối không ngăn cản ngài, chỉ cầu ngài đừng giết chúng ta!” “Tha mạng!

Tha mạng a!” Đám yêu ma quỷ quái vừa rồi còn khí thế hung hăng hô đánh hô giết, lúc này hoàn toàn biến thành một đám hèn nhát đến cực điểm.

Huyễn Diệt nhìn mà kinh hồn bạt vía, dù nó có dần dần khống chế được đám yêu ma quỷ quái này cũng phải mất ít nhất mấy ngày, nhưng trong tay Ngao Tông, chúng chỉ là một đàn kiến.

Ngao Tông chỉ cần một ý niệm là có thể tàn sát hàng vạn con, so với hắn, pháp thuật khống chế của nó quả thật nực cười như trò trẻ con.

Còn về Lý Tiêu Dao và Đường Ngọc, họ đã sớm bị chấn động đến không nói nên lời.

"Ta bây giờ mới phát hiện, ở cùng sư phụ càng lâu, càng cảm thấy ngài sâu không lường được…" Lý Tiêu Dao lẩm bẩm.

Đường Ngọc có chút không kìm được niềm vui trên mặt, lúc này hắn có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng chuyện của Trấn Tà Sơn sẽ kết thúc vào hôm nay!

"Mời tiền bối lên núi quả là một lựa chọn cực kỳ chính xác!" Ngao Tông căn bản không cho đám yêu ma quỷ quái bất kỳ cơ hội nào, chỉ ra lệnh cho U Minh chi lực trong không gian này trở nên ngày càng nồng đậm, cả hang động máu chảy thành sông, cuối cùng tất cả yêu ma đều tan chảy đến không còn một mẩu xương!

"Thiên La Yêu Vương sẽ báo thù cho ta, giết ta ngươi cũng không có cơ hội thoát ra đâu!" Con yêu quái cuối cùng có tu vi cao nhất gầm lên giận dữ trước khi hoàn toàn hóa thành máu loãng, đến lúc chết cũng không hề sợ hãi.

Nhưng câu nói đó trong hang động trống trải rộng lớn căn bản không truyền đi được, Ngao Tông tự nhiên cũng không nghe được một chữ.

Đương nhiên, có nghe cũng sẽ không để tâm.

"Tán!" Ngao Tông tâm niệm vừa động, U Minh chi lực bao phủ cả

hang động trong khoảnh khắc tan biến.

Lúc này, trong hang động rộng lớn không thấy bóng dáng một con yêu quái nào, chỉ có máu loãng trên mặt đất chảy như sông.

Đương nhiên, còn có những vong linh đã hoàn toàn mất đi sức mạnh, trong khoảnh khắc bị U Minh chi lực xâm thực, Ngao Tông đã thu chúng vào Hồn Tinh, không một con nào thoát được.

"Kết thúc rồi?" Lý Tiêu Dao ngơ ngác nhìn biển máu cuồn cuộn, thần sắc ngây dại.

Hắn tưởng rằng trận chiến này chắc chắn sẽ là một cuộc chiến gian khổ, nhưng không ngờ lại kết thúc dễ dàng như vậy.

"Tiền bối, Thiên La Yêu Vương là một kẻ khôn lỏi, nếu biết có một đại năng giả như ngài đến, chắc chắn sẽ tìm cách trốn thoát ngay lập tức!" Đường Ngọc hoàn hồn, lập tức lên tiếng nhắc nhở Ngao Tông.

"Theo ta biết, mấy trăm năm trước, Thiên La Yêu Vương từng không cẩn thận bị một vị chưởng môn Thục Sơn nào đó tìm được cơ hội suýt nữa trừ khử, chỉ là Thiên La Yêu Vương cáo già ba hang, đã mạnh mẽ trốn thoát được." Đường Ngọc nói đến đây, vẻ mặt hiển nhiên cũng có chút tiếc nuối, đó là cơ hội có khả năng nhất để Thục Sơn hoàn toàn san bằng Trấn Tà Sơn.

"Sau đó thì sao?" Lý Tiêu Dao có chút tò mò hỏi thêm: "Nếu một lần không hạ được, vậy thì thử thêm mấy lần nữa, dù sao Trấn Tà Sơn ở đó, chạy trời không khỏi nắng mà!" Đường Ngọc chỉ đáp lại bằng một tiếng thở dài: "Làm gì có nhiều cơ hội như vậy!

Lần đó sau khi Thiên La Yêu Vương trốn thoát, vị chưởng môn nhân kia đã bị kẹt trong vòng vây của vô số yêu ma không thể thoát thân, ngay cả hài cốt cũng không còn." Ngao Tông khẽ gật đầu: "Tu vi

của Thiên La Yêu Vương ta không biết, nhưng chỉ bằng một mình hắn không thể gây ra mối đe dọa lớn như vậy cho Thục Sơn, đám yêu ma số lượng đông đảo này mới là phiền phức đau đầu nhất." "Không sai.

Thực ra mấy nghìn năm trước tông môn đã cân nhắc đến điểm này, nên mỗi đời chưởng môn đều tổ chức cho đệ tử tông môn vào Trấn Tà Sơn vây quét yêu ma, mục đích là để một ngày nào đó hoàn toàn tiêu diệt hết tất cả yêu ma.

Nhưng…" Ngao Tông tiếp lời Đường Ngọc: "E rằng các ngươi phát hiện số lượng yêu quái bị giết mỗi năm đều đang tăng vọt phải không?" Đường Ngọc cười khổ một tiếng, Ngao Tông nói quá đúng: "Mấy nghìn năm qua, ta cũng không hiểu tại sao, dù sao Trấn Tà Sơn đã bị phong tỏa hoàn toàn, không thể có yêu ma từ bên ngoài vào được." Ngao Tông xòe lòng bàn tay cho mọi người xem, đó là một viên Hồn Tinh màu xanh nhạt, mọi người có thể lờ mờ thấy bên trong Hồn Tinh có một số vong linh đang lang thang.

"Tác dụng của vật này các ngươi không cần biết.

Nó có thể chứa đựng hồn phách của bất kỳ sinh linh nào sau khi chết, những hồn phách đang lang thang bên trong đều đến từ đám yêu ma quỷ quái vừa bị giết." Mọi người nhìn một lúc cũng không hiểu Ngao Tông muốn biểu đạt điều gì, chỉ ngơ ngác nhìn Ngao Tông.

Ngao Tông cười không nói, lúc này Triệu Linh Nhi cẩn thận lên tiếng: "Ngao Tông ca ca, hình như hồn phách bên trong… hơi ít?" Lời này vừa ra, mọi người lập tức phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Trong Hồn Tinh tuy có thể thấy không ít vong linh, nhưng so với số lượng yêu ma như thủy triều vừa rồi, thực sự quá ít.

Với số lượng yêu ma nhiều như vậy, sao có thể chỉ còn lại ít hồn phách như thế?

“Những hồn phách này không chỉ số lượng ít, mà đại đa số không hoàn chỉnh, linh trí tàn khuyết, không có một hồn phách nào hoàn chỉnh cả.” Ngao Tông tùy ý lấy ra một hồn phách từ Hồn Tinh, gã kia chỉ ngơ ngác bay quanh đầu ngón tay Ngao Tông, không có chút sợ hãi hay ý thức nào.

“Thật kỳ lạ, yêu tộc và nhân loại đều có tam hồn thất phách, sao có thể tàn khuyết như vậy?” Đường Ngọc lập tức cảm thấy kỳ lạ.

Ngao Tông nhàn nhạt nói: “Nếu liên hệ với việc ngươi từng đề cập là yêu ma quỷ quái ở đây có thể tăng lên vô hạn, ta thấy khả năng chỉ có một.” “Thiên La Yêu Vương có thể xé một hồn phách yêu quái thành nhiều mảnh, rồi dùng mỗi mảnh hồn phách đó tạo ra một yêu quái mới!” Cách nói này khiến mọi người cảm thấy rất hoang mang, lần đầu tiên nghe nói có thể chia một hồn phách thành nhiều ý thức thể để dung nạp trong thân thể.

“Như vậy thì thông rồi!” Huyễn Diệt lại lập tức đồng tình với lời của Ngao Tông: “Vừa rồi ta đã phát hiện rồi, hồn phách của đám yêu ma này rất dễ khống chế, không tốn nhiều sức đã khống chế được cả một mảng, quả nhiên hồn phách của chúng có khiếm khuyết!” “Ta thấy trong những hồn phách bị phân tán này, không chỉ có hồn phách của yêu quái, mà còn có một số hồn phách của con người.

Không sai, hắn đã dung nạp những mảnh vỡ hồn phách của con người vào trong máu thịt của yêu quái.” Nói đến đây, Ngao Tông nhìn về phía Đường Ngọc, người sau cũng lập tức hiểu ý trong lời Ngao Tông.

“Nguyên lai là vậy!” Đường Ngọc siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói: “Những đệ tử Thục Sơn chết ở Trấn Tà Sơn, cũng như những anh hùng nhân sĩ từ khắp nơi trên thế giới, hồn phách của họ đều bị phân biệt chế tạo thành những con rối máu thịt, bị Thiên La Yêu

Vương điều khiển!" "Những vị tiên bối đó dù đã chết vẫn bị Thiên La Yêu Vương không ngừng hành hạ!

Thật đáng hận!" Đặc biệt là những người chết ở đây, khi còn sống đều hận đám yêu ma quỷ quái này đến tận xương tủy, sau khi chết lại phải trở thành một phần trong số chúng!

"Chỉ tiếc là ta không có năng lực tự tay diệt trừ tên Thiên La Yêu Vương đó, nếu không ta phải băm vằm hắn thành vạn mảnh mới hả dạ!" Sắc mặt Đường Ngọc tái mét.

"Yên tâm, cả dãy núi này đã bị ta hoàn toàn cấm chế, Thiên La Yêu Vương có chắp cánh cũng khó thoát." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Đường Ngọc vô cùng cảm kích nhìn Ngao Tông, lúc này không chỉ vì muốn xem món Nữ Oa bí bảo kia nữa.

Ngao Tông búng tay một cái, biển máu đang chảy trong hang động lập tức bị ngưng kết thành tầng băng màu đỏ, mọi người không chút trở ngại đi xuyên qua hang động rộng lớn.

Càng đi về phía trước, hang động cũng theo đó càng hẹp lại, cho đến khi trở nên hẹp như lối vào, chỉ đủ cho một người đi qua, thì một cánh cửa đá khổng lồ chắn trước mặt họ.

Trên cửa đá dùng máu người viết đầy những phù chú quỷ dị, và dán đầy những mảnh da người mốc meo.

"Cũng quá ghê tởm rồi!" Lý Tiêu Dao nhíu mày, một kiếm hỏa cầu đốt cháy những mảnh da người dán trên cửa đá.

Khi ngọn lửa bùng cháy, máu tươi trên cửa đá cũng lập tức tan biến, đại môn ầm ầm sụp đổ!

Sau cánh cửa đá sụp đổ, mọi người lờ mờ thấy một khe hở thông thẳng vào bên trong, Ngao Tông không chút suy nghĩ đấm tan đống đổ nát của cánh cửa, nhìn thấy bên trong là một vương tọa được chế tác

tinh xảo.

Bên dưới vương tọa dùng xương người chất thành bậc thang, chỉ là không có ai ngồi trên đó, dưới vương tọa chỉ có hai vong linh khô lâu mặc áo bào đỏ quỳ trước mặt, không nhúc nhích.

"Này!

Tên Thiên La Yêu Vương kia có ở đây không!

Bảo hắn cút ra đây gặp sư phụ ta!" Lý Tiêu Dao ra lệnh cho hai vong linh khô lâu, nhưng hai kẻ đó căn bản không đáp lại, vẫn cúi đầu quỳ lạy.

"Hai gã này thật hay, chính chủ đã chạy mất tăm rồi, còn quỳ ở đây biểu trung tâm chờ chết à!" Lý Tiêu Dao dứt khoát cầm trường kiếm tiến lên, muốn xem thử hai gã này có khó đối phó không.

Kỳ lạ là, hai vong linh kia dù Lý Tiêu Dao đã đến gần cũng không hề nhúc nhích, ngược lại khi đến gần, Lý Tiêu Dao có thể lờ mờ nghe thấy trong miệng chúng đang niệm những câu chú ngữ khó hiểu.

Chương 1187

"Thiên La Yêu Vương rốt cuộc đi đâu rồi, còn không nói ta chém đầu các ngươi!" Lý Tiêu Dao nghe kinh văn niệm trong miệng chúng thật phiền lòng, nhưng đúng lúc hắn lơ là cảnh giác, hai con quái vật khô lâu đột nhiên lao về phía Lý Tiêu Dao!

"Không ai có thể sống sót rời khỏi động phủ của Yêu Vương!

Đám ngu xuẩn các ngươi cũng không ngoại lệ!" Tiếng nói khàn khàn khó nghe vang lên bên tai Lý Tiêu Dao, trong lúc cấp bách, hắn lập tức vung kiếm chém xuống, hai tôn vong linh khô lâu lập tức bị chém bay đầu!

Lý Tiêu Dao vẫn chưa hết kinh hãi, cho đến khi bộ xương của hai con khô lâu kia ngã xuống đất mới yên tâm.

Hai gã này yếu hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn!

"Chết tiệt, ta vừa rồi còn tưởng suýt nữa bị đánh lén thành công…" Lý Tiêu Dao khẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, cố tỏ ra thoải mái nói: "Xem ra cũng không có gì ghê gớm, chỉ là hư trương thanh thế thôi!" Ngao Tông tiến lên, thấy hai bộ hài cốt khô lâu đang từ từ tan chảy, và dần dần cụ thể hóa thành âm khí.

Âm khí đang dần dần kéo theo lực hút của chú ngữ, dường như đang chuẩn bị cho phần mở đầu của một pháp thuật.

"Nguyên lai là vậy…" Ngao Tông như có điều suy nghĩ, lập tức hiểu ra tại sao hai con khô lâu giả kia lại muốn tìm chết dưới tay Lý Tiêu Dao.

"Gầm…" Tiếng gầm trầm thấp của dã thú vang lên từ phía sau, trong lòng mọi người đều cảm thấy không ổn, không phải đã dọn sạch

hết yêu ma rồi sao?

"Gầm…" "Gầm…" Tiếng gầm ngày càng gần, thậm chí có thể cảm nhận mặt đất đang khẽ rung chuyển theo, cảm nhận được một mối nguy hiểm cận kề.

"Chuyện gì vậy!" Ngoài Ngao Tông ra, những người khác đều bất giác lùi lại, trong lòng có chút căng thẳng.

Ngao Tông thần sắc bình thản, sớm đã đoán ra được một chút: "Hai tên thuật sĩ khô lâu vừa rồi đã khắc pháp chú minh văn lên hài cốt, và dùng hồn phách của chúng để gia trì kích phát." "Pháp trận đó?!

Có liên quan gì đến con quái vật bên ngoài không?" Lý Tiêu Dao không ngờ việc tiện tay giết hai con quái vật lại gây ra sai lầm lớn.

"Ta nghĩ là có." Ngao Tông vừa dứt lời, đống đá vụn chặn lối vào hang động đã bị phá tan, một móng vuốt dã thú khổng lồ màu đỏ máu từ phía bên kia cửa thò vào tóm lấy mọi người!

Hướng của móng vuốt đó chính là Lý Tiêu Dao, nhìn thấy cánh tay vuốt gần như to bằng eo mình, hắn không dám có chút lơ là, toàn lực truyền pháp lực vào kiếm phong chém xuống!

"Keng!" Kiếm phong chém vào móng vuốt khổng lồ, nhưng lại như va vào kim loại, chỉ có một tiếng vang giòn tan chói tai, không hề làm nó bị thương.

Nhưng một giây sau, Lý Tiêu Dao bị lực đạo trong đó đánh bay ngược, như một viên đạn pháo bị bắn ra, nặng nề đập vào bậc đá dưới vương tọa!

Một kích thành công, móng vuốt khổng lồ lại quét ngang về phía mọi người, nhưng chưa kịp đến nơi đã bị một bức tường vô hình ngăn lại, không thể tiến thêm một phân nào!

"Lùi lại!" Ngao Tông ra lệnh một tiếng khiến mọi người bừng

tỉnh, vội vàng tránh ra, ngay sau đó Ngao Tông giơ tay cuốn lên một cơn lốc xoáy mang theo vô số lưỡi dao gió sắc bén, trong nháy mắt cắt móng vuốt khổng lồ thành vô số mảnh vụn màu đỏ!

"Tí tách!" Những mảnh vụn rơi xuống đất, bàn tay khổng lồ kèm theo một tiếng gầm đau đớn nhanh chóng co lại, nhưng những mảnh vụn màu đỏ máu rơi xuống đất trong nháy mắt liền như tảng băng tan chảy, biến thành một vũng máu.

Triệu Linh Nhi tiến lên xem xét những vết máu đó, lập tức kêu lên một tiếng không ổn: "Là máu tươi của những yêu ma bị giết chết!" Huyễn Diệt mặt đầy kinh ngạc: "Không phải chứ?

Đống máu đó biến thành quái vật tấn công chúng ta?" Lúc này, Lý Tiêu Dao cố gắng chống đỡ cơ thể đau nhức quay lại bên cạnh mọi người, đau đến nhe răng trợn mắt, hiển nhiên đã chịu không ít khổ.

"Thế nào?" Ngao Tông hỏi một tiếng, Lý Tiêu Dao cố nặn ra một nụ cười: "Không sao!

Thứ đó không lấy được mạng ta, nhưng sức lực thật sự lớn!

Không phải là cái con Thiên La Yêu Vương chết tiệt đó chứ?" "Đùng!" Bất chợt, bên ngoài hang động lại truyền đến tiếng va chạm nặng nề, cả động phủ cũng theo đó rung chuyển dữ dội, không ngừng có cát đá bụi bặm rơi xuống từ trên đỉnh đầu.

Những bức tường đá chống đỡ hang động nhanh chóng xuất hiện những vết nứt chi chít, hiển nhiên con quái vật bên ngoài đang điên cuồng tấn công vách đá, muốn mạnh mẽ xông vào.

"Không cần sợ!

Đợi con súc sinh đó xông vào, ta sẽ lập tức khống chế nó, lúc đó ta sẽ bảo nó đi tìm Thiên La Yêu Vương cho ta!" Huyễn Diệt ngược lại không hề sợ hãi, dù sao quái vật lợi hại đến đâu bị khống chế cũng có

thể tùy ý nắm bắt.

Thậm chí tiểu nha đầu còn chủ động đi đến trước mặt Ngao Tông, mặt đầy đắc ý, dường như đang nói với Ngao Tông rằng "có ta bảo kê".

Ngao Tông nhìn bộ dạng đó không khỏi cảm thấy buồn cười: "Được!

Lát nữa nó xông vào, để ngươi tự mình đối phó." "Vậy ngài cứ chờ xem, ta chắc chắn sẽ nắm chắc…" "Ầm ầm!" Lời còn chưa dứt, vách đá của động phủ vương tọa ầm ầm vỡ nát, trong làn khói bụi mịt mù, đá vụn bay tứ tung, cả hang động cũng theo đó rung chuyển dữ dội!

Phía sau vách đá dày bị phá vỡ, một con quái vật hình người toàn thân màu đỏ máu, chỉ có nửa thân trên hiện ra trước mặt.

Quái vật màu máu toàn thân không có lông tóc, vảy, trên đầu chỉ có một cái miệng rộng đầy răng nanh sắc bén, phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Quái vật có hình dạng quỷ dị như vậy mọi người là lần đầu tiên thấy, bề mặt toàn thân dường như có máu tươi màu đỏ chảy, cánh tay vừa bị chém đứt đang được máu tươi dồn lên phục hồi dần.

Thật sự như lời Triệu Linh Nhi nói, là quái vật ngưng tụ từ máu tươi của yêu thú!

"Nguyên lai hai gã kia trước khi chết đã hoàn thành pháp trận này, biến máu của đám yêu ma quỷ quái đó ngưng kết thành một con quái vật lớn!" Lý Tiêu Dao bừng tỉnh ngộ.

Dù đám yêu ma đó đều đã hóa thành máu loãng, Thiên La Yêu Vương vẫn có thể tái lợi dụng chúng!

Con quái vật đó tuy không có hai mắt, nhưng lập tức bắt được vị

trí của mọi người, mặc dù không có hạ thân, nhưng vẫn dùng hai tay bò về phía trước.

"Nghiệt súc, còn không mau mau thúc thủ chịu trói!

Nếu không bản tôn hôm nay sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Huyễn Diệt hai tay chống nạnh đứng trên vương tọa, thần sắc lẫm liệt băng lãnh, tuy có ngoại hình của một cô bé nhưng nhìn từ khí thế này cũng có vẻ ra dáng.

Huyết ma nhanh chóng bị Huyễn Diệt thu hút sự chú ý, không chút do dự lao về phía Huyễn Diệt, mỗi bước tiến gần đều khiến vương tọa rung chuyển theo, Huyễn Diệt suýt nữa ngã khỏi vương tọa.

"Dừng lại cho ta!" Huyễn Diệt biết thời cơ đã đến, đưa tay về phía huyết ma, lớn tiếng ra lệnh!

Nhưng lời vừa dứt, huyết ma không hề bị khống chế như nó tưởng tượng, ngược lại vẫn dùng móng vuốt khổng lồ kéo thân thể bò về phía trước!

Huyễn Diệt lúc này mới kinh hãi nhận ra khống hồn chi thuật đã mất hiệu lực, hoàn toàn không có tác dụng gì với huyết ma!

"Gầm!" Huyết ma gầm lên một tiếng, sau đó giơ bàn tay to hơn cả thân thể Huyễn Diệt đập xuống, người sau chỉ có thể vội vàng nhảy khỏi vương tọa, một giây sau vương tọa sau lưng liền bị phá hủy thành một đống đổ nát!

Nhưng huyết ma căn bản không định dễ dàng tha cho Huyễn Diệt, mở miệng rộng phun ra tà khí màu đỏ máu cuồn cuộn ập đến.

"Cứu mạng a, Ngao đại hiệp!

Ta biết sai rồi!

Cầu ngài cứu ta!" Huyễn Diệt không còn cách nào, nhìn thấy tà khí

màu đỏ sắp bao phủ mình, lập tức bị dọa đến la hét inh ỏi, thậm chí trong giọng nói còn mang theo chút nức nở.

Xem ra gã này không chỉ ngoại hình giống trẻ con, mà gan cũng bé như vậy.

Ngao Tông nghe tiếng gào khóc của Huyễn Diệt chỉ thấy buồn cười, bèn lập tức ra tay, cấm chế Huyết Ma giữa không trung.

Ngay lập tức, Huyết Ma như bị đóng băng, ngưng trệ giữa không trung không hề động đậy, bàn tay khổng lồ sắp bổ xuống cũng dừng lại, suýt chút nữa đã chạm vào Huyễn Diệt.

"Được cứu rồi!" Huyễn Diệt kinh hồn chưa định, vội vàng tránh xa Huyết Ma, chạy về bên cạnh Ngao Tông, lúc này một giây cũng không dám rời xa hắn.

"Chẳng phải vừa rồi ngươi thấy mình có đủ tự tin để hạ gục con quái vật này sao?" Ngao Tông cười tủm tỉm nhìn Huyễn Diệt.

"Ta… ta vừa rồi… gã này không có hồn phách… Nếu nó có hồn phách thì giờ đã sớm thành nô bộc của ta rồi!" Huyễn Diệt tuy cảm xúc có hơi sa sút nhưng vẫn cứng miệng.

"Thôi được, ta không so đo với ngươi nữa." Ngao Tông lại chuyển ánh mắt về phía Huyết Ma.

Đúng như lời Huyễn Diệt nói, con quái vật mặt mũi hung tợn này không có hồn phách, mọi hành động hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng.

Chương 1188

Dù cho kẻ tạo ra nó là Thiên La Yêu Vương có ở đây, cũng sẽ bị nó tấn công không phân biệt.

Thiên La Yêu Vương dùng thủ đoạn này, ắt cũng biết đại thế đã mất, chỉ cố gắng kéo dài thời gian để chạy trốn.

"Tiền bối, thứ này là một tai họa, nên mau chóng trừ khử nó thì hơn." Đường Ngọc đứng bên cạnh có chút căng thẳng.

Ngao Tông lại khẽ lắc đầu, chỉ đưa tay ra không trung chụp lấy, một lát sau chỉ nghe "phanh" một tiếng, đầu lâu của Huyết Ma nổ tung, một giọt máu đỏ tươi từ từ bay lơ lửng trong tay Ngao Tông.

Tuy thân thể của Huyết Ma chủ yếu được ngưng kết từ máu của yêu ma, nhưng bên trong cơ thể nó lại có một giọt tinh huyết của kẻ sáng tạo.

Chính giọt tinh huyết này khiến nó có được dục vọng tấn công bản năng nhất, nếu thủ đoạn của người thi pháp cao hơn một chút, có thể khiến nó nhận ra chủ nhân và không tấn công bừa bãi.

Nhưng rõ ràng thủ đoạn của Thiên La Yêu Vương cũng không cao minh.

Nhưng có được giọt tinh huyết này là đủ rồi.

Ý thức của Ngao Tông chìm vào trong giọt tinh huyết, chỉ trong khoảnh khắc đã tìm ra được khí tức của chủ nhân nó, sau đó lại đưa giọt tinh huyết trở lại cho Huyết Ma, khiến đầu lâu của nó mọc lại.

"Gào!" Sự hung hãn trên người Huyết Ma vừa tái sinh tức thì tiêu tan, nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, khiến cả động quật rung chuyển dữ dội!

Mọi người kinh hãi không thôi, cảm thấy Huyết Ma còn mạnh hơn cả lúc trước!

"Không ổn rồi!" Triệu Linh Nhi nhận ra điều không lành, lập tức kích phát huyết mạch Nữ Oa, huyễn thuật trên người cũng theo đó biến mất, thân rắn ở hạ thân lộ ra trọn vẹn trước mặt mọi người.

Chỉ có Đường Ngọc không biết thân phận của Triệu Linh Nhi là kinh ngạc tột độ, vạn vạn lần không ngờ Triệu Linh Nhi lại là hậu nhân Nữ Oa!

Như vậy hắn lập tức hiểu ra, tại sao Ngao Tông lại hứng thú với Nữ Oa bí bảo như vậy, thì ra trong nhóm có hậu nhân Nữ Oa!

Người thừa kế huyết mạch đã tuyệt tích trong truyền thuyết thế gian mấy nghìn năm lại xuất hiện ngay trước mắt, sau cơn chấn động, trong lòng Đường Ngọc chỉ còn lại sự kích động khó tả.

Có thể thấy truyền nhân tái xuất thế gian, đời này coi như không sống uổng!

"Linh Nhi, không cần ra tay." Ngao Tông lại ra hiệu cho Triệu Linh Nhi dừng lại, nàng chỉ lo lắng nói: "Huyết Ma đã trở nên lợi hại hơn trước, nếu không mau chóng trừ khử nó e rằng..." Lời còn chưa dứt, Huyết Ma kia lại cúi đầu thật sâu, bày ra một tư thế hoàn toàn thần phục!

Cảnh tượng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhưng dù vậy họ vẫn không dám lơ là cảnh giác với Huyết Ma, chỉ đưa mắt nhìn Ngao Tông xin ý kiến.

"Tốt lắm!" Ngao Tông cười lớn đi tới gần Huyết Ma, gã kia càng cúi đầu thấp hơn.

Lúc này mọi người mới hiểu ra, Ngao Tông đã khống chế được Huyết Ma.

Đối với Ngao Tông thì chuyện này không hề khó, chỉ cần ép khí tức của mình vào giọt tinh huyết đó, dùng thần thức mạnh mẽ để khống chế ngược lại ý thức bản năng của Huyết Ma là được.

Tuy đơn giản, nhưng để làm được điều này thì phải có nguyên thần và ý thức cực kỳ mạnh mẽ, nếu không sẽ bị ý thức của Huyết Ma nuốt chửng ngược lại ý thức hải.

Đương nhiên, chút ý thức bản năng của Huyết Ma đối với Ngao Tông quả thực yếu ớt đến đáng thương.

Huyễn Diệt lập tức cảm thấy mất hết mặt mũi, ngay cả thuật khống chế sở trường nhất của mình cũng bị Ngao Tông dễ dàng nghiền ép như vậy, miệng vẩu lên rất cao nhưng lại không dám tỏ ra bất mãn.

"Thiên La Yêu Vương kia quả thực đang chuẩn bị trốn chạy, chỉ là ta đã sớm cấm chế hoàn toàn Trấn Tà Sơn, hắn có chắp cánh cũng khó thoát." Ngao Tông ra lệnh trong đầu cho Huyết Ma, nó lập tức trở nên cuồng bạo, xoay người điên cuồng tấn công vách đá sau lưng!

Lúc đầu mọi người còn tưởng Huyết Ma chỉ đang nổi điên vô nghĩa, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra, Huyết Ma đang đào núi!

"Ầm ầm!" Không lâu sau, vách đá sụp đổ, bên trong hiện ra một hang động trống trải, nhìn xa xa thấy đầy những quặng linh mạch!

Ngay khoảnh khắc hang động bị phá ra, linh lực trào ra như thủy triều, luồng khí ập vào mặt gần như khiến người ta nghẹt thở!

"Trời đất!?" Đường Ngọc trợn tròn mắt, không thể tin được ở một nơi quỷ quái thế này lại có linh mạch, một linh mạch còn rộng lớn hơn cả chủ phong của Thục Sơn!

"Dấu vết khai thác linh mạch rất ít, e rằng mấy nghìn năm qua chỉ có một mình Thiên La Yêu Vương độc hưởng.

Nơi này có một đạo cấm chế phong tỏa toàn bộ linh mạch, cho nên người của Thục Sơn mới không phát hiện ra." Ngao Tông nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Đường Ngọc, bèn giải thích.

"Cấm chế linh mạch?

Thiên La Yêu Vương đó có bản lĩnh lớn đến vậy sao, có thể phong tỏa linh khí của cả một ngọn núi, đây quả thực là chuyện chỉ tiên nhân mới làm được!" Đường Ngọc kinh ngạc không thôi.

Nếu Thiên La Yêu Vương có năng lực như vậy, e rằng đã sớm xông ra khỏi Trấn Tà Sơn, giết sạch toàn bộ đạo sĩ Thục Sơn!

"Ai nói đó là bản lĩnh của hắn?

Lát nữa các ngươi sẽ biết." Ngao Tông lại ra lệnh cho Huyết Ma, gã kia dùng thân thể khổng lồ cưỡng ép phá tan linh mạch, đào con đường chật hẹp thành lối đi vô cùng rộng rãi để tiến vào.

Đường Ngọc đi theo chỉ thấy đau lòng không thôi, linh mạch tốt như vậy lại bị phá hoại, quả thực là phung phí của trời!

Ngao Tông đương nhiên không quan tâm, sau khi đi được một lúc lâu, Ngao Tông mới ra lệnh cho Huyết Ma dừng lại.

"Tên yêu vương kia, hiện thân đi, hay để ta bắt ngươi ra?" Ngao Tông nhìn quanh bốn phía, đột nhiên quát lên, nhưng rất lâu cũng không có ai đáp lại.

Cả bọn tưởng Ngao Tông tìm nhầm chỗ, nhưng nhìn quanh một vòng, căn bản không thấy bóng người nào.

"Hừ!" Ngao Tông cười lạnh khinh thường, Huyết Ma cũng nhận lệnh của Ngao Tông đột nhiên ra tay, ép nát một khối quặng linh mạch trước mặt, ngay sau đó một thân ảnh nhỏ bé từ trong đó lăn ra, chật vật ngã xuống đất!

Khi vật này xuất hiện, mọi người đều giật nảy mình, có người có thể trốn trong linh mạch sao?!

Sau khi lăn ra, gã có thân hình nhỏ bé đó liền bỏ chạy, nhưng Huyết Ma đã nhanh hơn một bước, tóm lấy hắn trong lòng bàn tay, khiến hắn căn bản không thể thoát thân!

"Khốn kiếp!

Ngay cả chủ nhân của mày mà cũng không nhận ra, dám ra tay với cả ta!" Gã nhỏ bé đau đớn, lập tức gào thét thảm thiết.

Lúc này mọi người mới dựa vào ánh sáng yếu ớt của linh thạch mà nhìn rõ, gã này không chỉ nhỏ bé, mà dung mạo còn cực kỳ xấu xí thô kệch.

Một đôi tai to như tai lợn, mũi vừa nhỏ vừa dài, mắt lại híp như một đường chỉ, thân hình lại vô cùng gầy gò, phỏng chừng có thể tùy ý bẻ gãy tứ chi của hắn.

"Địa Ma?" Đường Ngọc đánh giá gã này từ trên xuống dưới, "Ta hình như đã đọc trong sách, có một tộc yêu nhỏ yếu cùng tồn tại với nhân loại thời viễn cổ trông như thế này, nhưng chẳng phải đã sớm tuyệt chủng rồi sao." Tiểu Địa Ma kia trừng mắt giận dữ với Đường Ngọc, rõ ràng không thích lời nói của hắn.

"Nếu thật sự như vậy, hắn hẳn là Địa Ma duy nhất còn sống sót từ mấy nghìn năm trước đến nay." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

"Không thể nào, tuổi thọ của Địa Ma tương đương con người, tư chất tu hành của bản thân lại kém, không thể tu luyện đến mức sống cùng trời đất, sống mấy nghìn năm là không thể!" Đường Ngọc cũng lập tức nói.

"Nếu là Địa Ma bình thường thì đương nhiên không sống được mấy nghìn năm, nhưng gã này lại là Thiên La Yêu Vương mà." Ngao

Tông cười nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức kinh ngạc vạn phần, lại một lần nữa đánh giá Địa Ma từ trên xuống dưới, hoàn toàn không thể đặt tên ngốc này ngang hàng với yêu vương uy phong lẫm liệt, làm vô số điều ác trong truyền thuyết!

"Trong tinh huyết của hắn có lưu lại khí tức, Huyết Ma thuận theo khí tức mà tìm đến, sẽ không sai đâu." Ngao Tông ra hiệu cho Huyết Ma ném gã kia xuống đất, hắn lảo đảo bò dậy từ mặt đất, dù mắt đầy sợ hãi nhưng cũng không dám bỏ chạy.

Hắn biết Ngao Tông có thể bóp chết mình bất cứ lúc nào.

"Ngươi thật sự là Thiên La Yêu Vương?" Đường Ngọc khó tin hỏi, gã kia chỉ hừ lạnh một tiếng, "Trông không giống sao!" "Không giống." Đường Ngọc thành thật trả lời, Thiên La Yêu Vương tức đến suýt ngất đi, "Cũng giống như lũ ngu xuẩn kia, chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong.

Nếu là những yêu quái cùng sống trong động quật này mấy nghìn năm trước, bất kể pháp lực mạnh đến đâu cũng phải trở thành nô bộc của ta!" "Hôm nay ta rơi vào tay ngươi, là do thiên mệnh!

Khí vận của ta đáng lẽ phải kết thúc vào hôm nay, nếu không chỉ dựa vào ngươi cũng không thể xông vào ma quật này được!" Thiên La Yêu Vương càng nói càng phẫn nộ, cuối cùng chống nạnh chửi ầm lên, bộ dạng vô cùng hài hước.

Chương 1189

Đường Ngọc càng không kiềm được mà tưởng tượng ra cảnh thân thể nhỏ bé đó ngồi trên vương tọa, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

"Nếu các đời chưởng môn Thục Sơn biết kẻ làm họ đau đầu bấy lâu nay lại là một Địa Ma yếu ớt, thật không biết sẽ có cảm nghĩ gì." Triệu Linh Nhi cảm thán.

"Gọi ta yếu ớt ư, số chưởng môn chết trong tay ta cũng không ít đâu!

Nếu không phải ta bị cấm chế yêu lực, lũ người đó đều phải chết hết!" Thiên La Yêu Vương nói thì hùng hổ, nhưng lại không dám nhìn về phía Ngao Tông, gã biết Ngao Tông đã đặt cấm chế lên mình, khiến hắn không những không thể trốn thoát mà còn trở nên trói gà không chặt.

"Hắn nói cũng không sai.

Tư chất của Địa Ma dù thấp kém, nhưng dù sao cũng có tu vi mấy nghìn năm." Ngao Tông nhìn về phía Đường Ngọc, "Nhất là thu thập thập phần dễ dàng." Sắc mặt Đường Ngọc khẽ biến, nhận ra Ngao Tông đang nhắc nhở mình, vì thế cũng không dám nói nữa.

Thiên La Yêu Vương ngồi phịch xuống đất, tình cảnh thảm hại lúc này thật bi thương.

"Ngươi… rốt cuộc là ai… ta chưa từng thấy tu vi như ngươi, căn bản không phải phàm nhân có thể chạm tới!" "Mấy nghìn năm qua, tất cả kẻ địch ta gặp phải, dù có mạnh hơn ngàn lần vạn lần, cũng không thể so sánh với ngươi!" Ánh mắt Địa Ma nhìn Ngao Tông tràn đầy sợ hãi, hắn đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Ngao Tông một đường

xông vào.

Dù thủ đoạn đồ sát yêu ma của Ngao Tông có dã man hơn một chút, hắn cũng sẽ không sợ hãi đến vậy.

Nhưng Ngao Tông lại thản nhiên như mây gió, hai tay không dính một hạt bụi đã quét sạch vạn ngàn yêu ma.

Còn dễ dàng hơn cả việc giẫm chết một con kiến.

"Chuyện của ta nói với ngươi cũng vô nghĩa, ngươi sẽ không hiểu đâu." Ngao Tông đương nhiên lười trả lời câu hỏi của hắn, nhưng vẫn hứng thú đánh giá Thiên La Yêu Vương, "Nữ Oa bí bảo ở đâu?" Thiên La Yêu Vương biết rõ Ngao Tông đang hỏi gì, nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên, "Nữ Oa bí bảo?

Ta chưa từng nghe nói đến thứ đó." Ngao Tông cười, tên ngốc này đang thách thức sự kiên nhẫn của hắn.

Hắn cũng lười nói nhảm với nó, tâm niệm khẽ động, Huyết Ma đang đứng yên bỗng ra tay, một chưởng đánh Thiên La Yêu Vương thành một bãi máu thịt nát bấy!

Đường Ngọc và những người khác gần như chết lặng, không ngờ Ngao Tông lại ra tay dứt khoát như vậy, không cho gã kia một chút cơ hội nào để cò kè mặc cả!

Ngao Tông đưa tay về phía đống máu thịt, một hồn phách ánh sáng yếu ớt bị cưỡng ép kéo ra và bị giam trong tay hắn.

"Đại nhân tha mạng!

Ta sai rồi, ta không nên lừa ngài, ta biết Nữ Oa bí bảo ở đâu, ta sẽ tự mình dẫn ngài đi tìm!" Hồn phách của Thiên La Yêu Vương trong tay Ngao Tông khóc lóc cầu xin tha thứ, nào còn bộ dạng cao ngạo lúc trước.

“Không cần, ta tự có cách để biết.” Ngao Tông cũng không nói nhảm với hắn, lập tức sử dụng Nhiếp Hồn Thuật, cưỡng ép xâm nhập vào hồn phách của Thiên La Yêu Vương, hút sạch toàn bộ ký ức của gã!

Ngay khoảnh khắc ký ức bị hút đi, hồn phách của Thiên La Yêu Vương cũng theo đó bị phá hủy, trong một tiếng hét thảm, hoàn toàn hồn phi phách tán!

“Chết rồi?!” Đường Ngọc nhìn hồn phách tiêu tán giữa không trung, chấn động đến chết lặng.

Vạn lần không ngờ đại phiền phức này lại được giải quyết dễ dàng như vậy, thủ đoạn sấm sét của Ngao Tông cũng khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Ngao Tông khẽ nhắm mắt thu thập ký ức vừa rút ra từ trong đầu Thiên La Yêu Vương, bỗng nhiên mỉm cười, “Thì ra là vậy.” Tất cả những gì Thiên La Yêu Vương trải qua trong mấy nghìn năm đều nằm trong đầu hắn, cũng khiến Ngao Tông phải nhìn hắn bằng con mắt khác, người này quả thực không tầm thường.

Mấy nghìn năm trước, khi Thục Sơn xảy ra đại chiến của loài người, Thiên La Yêu Vương vốn chỉ là một Địa Ma sống trong núi này, chỉ vì chiến tranh bùng nổ mà phải trốn vào trong hang động này.

Nhưng vừa trốn vào, căn bản không đợi trận chiến kết thúc, ngược lại hậu nhân Nữ Oa đã hoàn toàn cấm chế nơi này, phong tỏa quỷ hồn vong linh và yêu ma quỷ quái bên trong, khiến chúng không thể xông ra làm loạn.

Thiên La Yêu Vương cũng vì nguyên nhân này mà bị nhốt trong đó.

Vốn dĩ một Địa Ma yếu đuối như hắn không có khả năng sống sót trong cuộc tranh đấu của vạn ngàn yêu ma, nhưng số phận lại giơ cao

đánh khẽ.

Thiên La Yêu Vương vô tình có được Nữ Oa bí bảo do hậu nhân Nữ Oa để lại!

Nhưng pháp lực của hắn quá thấp, lại không có huyết mạch của hậu nhân Nữ Oa, không cách nào khống chế được.

May mắn là hắn phát hiện, chỉ cần Nữ Oa bí bảo được cung cấp lượng lớn linh lực là có thể khởi động một phần sức mạnh.

Trong lúc vô tình khai thác ra mỏ linh mạch, hắn đã hoàn toàn kích phát sức mạnh của Nữ Oa bí bảo!

Uy lực của Nữ Oa bí bảo vượt xa dự liệu của hắn, không chỉ dựa vào nó để tiêu diệt những kẻ mạnh nhất trong đám yêu ma, khiến chúng thần phục, hắn còn phát hiện ra một năng lực vô cùng quỷ dị khác.

Chỉ cần một giọt máu tươi, Nữ Oa bí bảo có thể tạo ra một thân thể cường hãn vô cùng, và có thể chia cắt một linh hồn thành mấy chục, thậm chí mấy trăm mảnh để đưa vào trong đó, biến nó thành con rối mặc cho mình sai khiến.

Sau khi phát hiện ra điều này, Thiên La Yêu Vương hoàn toàn điên cuồng, hắn gần như giết sạch tất cả yêu ma trong Trấn Tà Sơn, dùng hồn phách và máu tươi của chúng để tạo ra một đội quân yêu ma đông gấp trăm lần!

Đồng thời, sự uy hiếp của hắn cũng thu hút sự chú ý của Thục Sơn, tuy không thể phá vỡ kết giới cấm ma do hậu nhân Nữ Oa để lại, nhưng dựa vào đội quân yêu ma, hắn dễ dàng đẩy lùi mấy cuộc tấn công của Thục Sơn, khiến mấy đời chưởng môn nhân phải bỏ mạng tại đây.

Cứ như vậy, hắn xưng bá ở đây mấy nghìn năm, và vẫn luôn cố

gắng dùng Nữ Oa bí bảo để phá vỡ kết giới cấm ma.

Vốn dĩ hắn sắp có đột phá, nếu cho hắn thêm mấy trăm năm nữa ắt sẽ thành công, chỉ tiếc hôm nay Ngao Tông tìm đến tận cửa, mọi kế hoạch của hắn đều đổ sông đổ biển.

Ngao Tông kể lại những chuyện này cho mọi người nghe, sắc mặt ai nấy đều khác nhau.

Huyễn Diệt thì trong đầu toàn là uy lực của Nữ Oa bí bảo, còn Đường Ngọc và Lý Tiêu Dao thì cảm thán Thiên La Yêu Vương này thật mưu mô xảo quyệt.

Chỉ có Triệu Linh Nhi là mặt đầy lo lắng.

"Ngao Tông ca ca, Nữ Oa bí bảo chẳng lẽ không phải là thần khí do tiền bối để lại sao?

Lại có thể có năng lực tà ác như vậy, có thể nghiền nát hồn phách người ta rồi tái tạo, quả thực không giống thủ đoạn của Nữ Oa!" Ngao Tông lại hỏi ngược lại Triệu Linh Nhi: "Nếu một tên đạo tặc cầm dao đồ tể cướp của một gia đình, giết sạch người trong nhà đó, cuối cùng người bị phán hình phạt lại là con dao của tên đạo tặc, có hợp lý không?" Triệu Linh Nhi lập tức nói: "Tự nhiên là không hợp lý!

Dao kiếm chẳng qua chỉ là công cụ bị sai khiến, kẻ làm ác rõ ràng là tên đạo tặc!" "Nữ Oa bí bảo tự nhiên cũng là đạo lý đó." Ngao Tông nói đầy ẩn ý, "Bí bảo trong tay Thiên La Yêu Vương là lợi khí để tạo ra đội quân yêu ma, nhưng nếu ở trong tay nàng, tại sao không thể trở thành pháp khí cứu người chữa thương, khiến người chết sống lại?

Chẳng qua là xem người sử dụng nó như thế nào mà thôi." Một phen nói chuyện khiến Triệu Linh Nhi cảm thấy mình có chút hẹp hòi, suy nghĩ kỹ lại cũng đúng như lời Ngao Tông nói.

"Nếu vậy, nếu ta có được Nữ Oa bí bảo, chỉ cần sử dụng nó cho

tốt như lời huynh nói là được!" Gánh nặng trong lòng Triệu Linh Nhi cũng hoàn toàn được gỡ bỏ.

"Vốn nên như vậy!

Pháp khí không có ý thức, chỉ là người sử dụng có khác biệt mà thôi." Ngao Tông gật đầu tán thưởng.

Lúc này, Ngao Tông đã tìm được vị trí của Nữ Oa bí bảo từ trong ký ức của Thiên La Yêu Vương, Huyết Ma liền cưỡng ép phá tan linh mạch để tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy nó trong một khe hở cực kỳ nhỏ hẹp của quặng mạch!

Nữ Oa bí bảo là một món ngọc khí có hình dạng hoa sen, bên trong cánh hoa của nó có ánh sáng màu đỏ cuộn trào, như máu tươi đang chảy.

Mặc dù trông giống ngọc khí, nhưng những cánh hoa trên bề mặt bí bảo lại run rẩy nhẹ nhàng như hoa sen thật, phỏng chừng đó là một đóa hoa trong suốt thực sự, khiến người ta không nỡ tùy ý hái xuống.

"Thiên La Yêu Vương tuy tìm được Nữ Oa bí bảo, nhưng mấy nghìn năm qua lại phát hiện không thể lấy nó xuống, vật này dường như đã mọc rễ trong quặng đá.

Nhưng vì không có huyết mạch Nữ Oa, hắn chỉ có thể dựa vào linh lực mạnh mẽ của quặng mạch để điều khiển." Ngao Tông nhìn về phía Triệu Linh Nhi, ra hiệu nàng nên ra tay rồi.

"Ta biết rồi..." Triệu Linh Nhi hít sâu một hơi, đưa bàn tay hơi run rẩy ra chạm vào ngọc liên hoa.

Dưới bàn tay của Triệu Linh Nhi, ngọc liên hoa chỉ như một đóa hoa yếu ớt, dễ dàng bị hái xuống cầm trong tay!

"Thật sự lấy được rồi?!" Lý Tiêu Dao trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn đóa hoa dần dần bung nở từng tầng một, ánh sáng màu máu

trong đóa hoa tiêu tan, cuối cùng toàn bộ bề mặt bán trong suốt của ngọc khí dần dần ngưng tụ lại.

Toàn bộ năng lượng động trong ngọc liên hoa cũng theo đó lan tỏa ra, linh lực trong quặng mạch bị hút mạnh vào người Triệu Linh Nhi!

Một khắc sau, Triệu Linh Nhi phát hiện máu tươi trong cơ thể mình đang nhanh chóng bị thứ này đồng hóa, huyết mạch Nữ Oa vẫn luôn khó nắm bắt giờ phút này lại tràn ngập toàn thân, cuối cùng hoàn toàn trở thành sức mạnh có thể tùy ý khống chế.

Chương 1190

"Ta hình như hiểu ra rồi!" Sắc mặt Triệu Linh Nhi có chút vui mừng, đuôi rắn ở hạ thân lại một lần nữa biến thành đôi chân người, một đôi chân trắng ngần xuất hiện dưới váy, hoàn toàn không khác gì người thường!

Đây không phải là huyễn thuật của Ngao Tông, mà là sự thay đổi thực sự của cơ thể, huyết mạch Nữ Oa của Triệu Linh Nhi đã hoàn toàn thức tỉnh.

Bây giờ nàng đã là một hậu nhân Nữ Oa hoàn chỉnh!

"Ta đã tận mắt chứng kiến sự kế vị của hậu nhân Nữ Oa..." Đường Ngọc trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, như thể sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Giờ phút này hắn thật muốn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, tất cả những gì nhìn thấy hôm nay dù có phải dùng nửa đời sau để đổi cũng cảm thấy đáng giá!

"Nếu theo quy củ của nhân loại mấy nghìn năm trước, nàng có thể tùy ý ra lệnh cho tất cả nhân loại." Ngao Tông nhìn Triệu Linh Nhi như đã thay da đổi thịt, mỉm cười hài lòng, "Nhưng ta nghĩ sẽ không có ai chấp hành mệnh lệnh của nàng, dù sao trong mắt người Thăng Long, hậu nhân Nữ Oa cũng chỉ là một truyền thuyết hư vô mờ mịt." "Ta thì không quan tâm chuyện đó lắm... nhưng nếu họ thật sự nguyện ý nghe lệnh của ta, ta mong rằng sau này họ sẽ không gây chiến với Nam Triệu Quốc nữa." Triệu Linh Nhi mỉm cười, rõ ràng là nói về những gì đã trải qua ở Nam Triệu Quốc.

Lần này tuy không lấy được Nữ Oa bí bảo ở đó, nhưng may mắn cũng đã hoàn thành được mục đích ở Thục Sơn, trong lòng Triệu Linh

Nhi chỉ có lòng biết ơn vô hạn đối với Ngao Tông.

Nếu không có Ngao Tông, có lẽ đến lúc cô độc chết đi nàng cũng không thể biết được thân phận hậu nhân Nữ Oa của mình.

Bây giờ mục đích đã đạt được, cũng nên rời đi rồi.

"Tiền bối, cùng ta về Thục Sơn đi, ngài sẽ được năm vị trưởng lão vô cùng kính trọng, vả lại Thục Sơn cũng coi trọng việc có ơn tất báo, xin hãy cùng ta trở về, để ta làm tròn bổn phận chủ nhà!" Đường Ngọc thấy Ngao Tông sắp rời đi liền lên tiếng giữ lại, "Ta có rất nhiều bí mật về hậu nhân Nữ Oa, những điều này nhất định rất quan trọng đối với Triệu cô nương!" "Thật sao?" Triệu Linh Nhi lập tức tỏ ra vô cùng hứng thú, Ngao Tông nhìn thấy không khỏi lắc đầu, nha đầu này tâm tư thật đơn thuần.

Nếu không có hắn một mực bảo vệ, không chừng đã sớm bị người ta ăn sạch rồi.

"Không sai, ta đã đọc sách trong Tàng Thư Các của Thục Sơn suốt mười lăm năm, những cuốn sách gần như chất đầy nửa ngọn núi đều đã bị ta lật qua hết, có thể tìm thấy chúng quả thực không dễ." Sắc mặt Đường Ngọc có chút kiêu ngạo, rõ ràng là người duy nhất trong Thục Sơn đọc qua phần lớn sách vở.

Sự thật cũng đúng như vậy, ngay cả năm vị trưởng lão hiện tại của Thục Sơn cũng không đọc nhiều sách trong Tàng Thư Các bằng hắn.

"Nếu đã vậy, ta cùng ngươi về một chuyến đi.

Dù sao cũng không ở lại mấy ngày." Ngao Tông gật đầu đồng ý, Đường Ngọc lập tức mừng rỡ, như vậy là lại có thêm mấy ngày để thỉnh giáo Ngao Tông rồi!

Trong Trấn Tà Sơn không còn bất kỳ yêu ma quỷ quái nào, âm khí

lơ lửng trên đỉnh núi cuối cùng cũng tan đi.

Nhưng cấm chế trong núi vẫn chưa được giải trừ, linh mạch vẫn không thể thực sự được khai thác.

Khi sắp rời khỏi Trấn Tà Sơn, Đường Ngọc thử thăm dò nhờ Ngao Tông giúp giải khai cấm chế, kết quả đương nhiên bị Ngao Tông từ chối không chút do dự.

"Chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta.

Ta giải quyết Thiên La Yêu Vương không phải để giúp các ngươi, mà là để lấy Nữ Oa bí bảo mà thôi." Đường Ngọc cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ cảm thấy tiếc nuối, nếu Thục Sơn có thể khai thác linh mạch này, có lẽ quy mô của Thục Sơn sẽ lại mở rộng gần gấp đôi, môn đồ lại tăng thêm không ít.

Đương nhiên, bây giờ giải quyết được vấn đề Trấn Tà Sơn đã là may mắn lắm rồi, nếu còn mong muốn nhiều hơn thì có chút được voi đòi tiên. … Cùng lúc đó, các vị trưởng lão Thục Sơn đang ngồi tĩnh tọa trong đại đường, năm người ngồi quanh bàn tròn nhìn nhau, đều thấy được sự lo lắng trong lòng đối phương.

Tuy Ngao Tông đã thể hiện tu vi cực kỳ khủng bố, nhưng họ vẫn không mấy tin tưởng Ngao Tông có hy vọng hạ được Trấn Tà Sơn.

Họ đều đã từng thấy những con ma vật cuồng loạn như thủy triều, chỉ riêng số lượng đó cũng đủ để nhấn chìm Ngao Tông.

"Tên nhóc Đường Ngọc cũng đi theo, thật không sợ chết!" Tam trưởng lão thở dài, Đường Ngọc là đệ tử chân truyền của ông, ông cũng khá tán thưởng người đệ tử thích đọc sách này.

Tên nhóc đó đọc sách trong Tàng Thư Các còn nhiều hơn cả năm người họ cộng lại, quả thực là một cuốn bách khoa toàn thư sống, nếu chết đi cũng là một tổn thất lớn cho Thục Sơn.

“Hắn thực sự là người có tu vi cao nhất mà ta từng gặp, những kẻ trước kia xông vào Thục Sơn, không một ai có thể sử dụng thuật thuấn di, nếu ngay cả hắn cũng không thành công, vậy sau này chúng ta cũng không còn hy vọng nữa.” Phong Dương chân nhân nghiêm nghị nói.

“Có thể sử dụng thuật thuấn di!?” Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, trong mắt người tu hành, đó là năng lực gần như thần thông a!

“Sư huynh, huynh có chắc không?” Tứ trưởng lão không yên tâm hỏi lại.

Phong Dương chân nhân khẳng định gật đầu, “Ta tận mắt nhìn thấy, không thể giả được!” Nhưng dù vậy, trong lòng ông vẫn cảm thấy bất an.

Đúng lúc này, một đệ tử bên ngoài vội vàng chạy vào đại đường, nhỏ giọng nói với các vị trưởng lão: “Các vị trưởng lão, họ đã về.” “Ai?” Phong Dương chân nhân có chút không hiểu, đệ tử lại bổ sung một câu: “Vị cao nhân tên Ngao Tông, cùng đoàn người đã từ hướng Trấn Tà Sơn trở về.” Mới đi được hai canh giờ, trời còn chưa tối đã về rồi?

“Trời ạ, ai.” Tứ trưởng lão bất lực thở dài, “E rằng chỉ đi dạo một vòng bên ngoài Trấn Tà Sơn, tùy tiện giết mấy con yêu quái nhỏ rồi rút lui.

Sợ rằng căn bản không có gan đi vào!” “Ta đi nghênh đón đi, có lẽ hắn chỉ cần giúp đỡ, hoặc là không tìm được đường vào núi.” Phong Dương chân nhân trong lòng cũng khá thất vọng, ông ra hiệu cho năm vị trưởng lão cùng đi.

Nhưng bốn vị trưởng lão kia lại như không nghe thấy lời ông nói, vẫn ngồi đó mắt to trừng mắt nhỏ, Phong Dương chân nhân biết họ đang tỏ ra khinh miệt Ngao Tông.

Rõ ràng họ cho rằng Ngao Tông là kẻ lừa đời lấy tiếng, không có tư cách để họ nghênh đón như vậy.

"Sư huynh, sau này huynh nên quan sát kỹ hơn một chút, đừng bị mấy trò bịp bợm giang hồ lừa gạt." Nhị trưởng lão khuyên một câu.

Phong Dương chân nhân không muốn lãng phí thời gian với họ, tự mình đi ra ngoài Thục Sơn nghênh đón.

Khi đến ngoài sơn môn Thục Sơn, Ngao Tông và những người khác vừa hay cũng đến, ông lập tức nở nụ cười tươi tiến lên đón, "Tiền bối sao lại về rồi?

Pháp khí mang không đủ, cần giúp đỡ sao?" "Hửm?" Ngao Tông không hiểu ý, Phong Dương chân nhân lại sợ vô tình làm mất mặt Ngao Tông, uyển chuyển nói: "Dù sao con đường vào núi cũng khá hiểm trở, lâu không tìm được lối vào cũng là chuyện bình thường.

Nếu có cần, ta có thể tự mình dẫn ngài đi." "Ta hiểu rồi.

Các ngươi cho rằng ta biết khó mà lui, không dám lên núi thu thập đám yêu ma đó?" Ngao Tông đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói, không khỏi cười lớn, "Ta vốn không định về, là Đường Ngọc cứ nhất quyết muốn ta về." Đường Ngọc đứng bên cạnh nghe vậy lập tức tiến lên, từ trong lòng lấy ra một cái bọc, mở ra trước mặt Phong Dương chân nhân.

Trong bọc chỉ có một đống máu thịt.

Phong Dương chân nhân ban đầu không hiểu, nhưng khi quan sát kỹ, lại phát hiện xương cốt giống hệt một con Địa Ma có tu vi mấy nghìn năm.

"Địa Ma làm sao có thể tu luyện mấy nghìn năm chứ… Ngài mang nó về từ ma quật trong Trấn Tà Sơn?" Phong Dương chân nhân lập tức kính nể Ngao Tông, bất luận có dẹp được Trấn Tà Sơn hay không,

nếu có thể xâm nhập ma quật rồi bình an trở về, chỉ riêng điểm này đã đủ khiến người ta kính phục!

Ít nhất ông tuyệt đối không làm được.

"Thiên La Yêu Vương đã bị tiền bối giết chết, cùng với hàng vạn yêu ma trong ma quật đó!" Đường Ngọc cười lớn một tiếng, chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái như vậy, "Trấn Tà Sơn đã bị dẹp yên, từ nay về sau nơi đó không thể xuất hiện thêm bất kỳ một con yêu ma nào nữa!" Phong Dương chân nhân nghe những lời này như bị sét đánh ngang tai, chấn động vô cùng.

Phản ứng đầu tiên của ông là, Đường Ngọc chẳng lẽ bị ảo giác?

Cảnh tượng nhìn thấy chỉ là tưởng tượng ra?

Mỗi lần Thục Sơn viễn chinh Trấn Tà Sơn, đều là những trận chiến gian khổ kéo dài hàng tháng trời, bất kể số người thương vong, thời gian kéo dài cũng đủ khiến Thục Sơn nguyên khí đại thương.

Ngao Tông mới đi chưa đầy hai canh giờ, làm sao có thể giải quyết được ma vật triều ở đó!

"Mắt thấy mới là thật.

Sao các ngươi không tự mình đi xem thử?" Ngao Tông có chút không kiên nhẫn, lười giải thích thêm với họ.

Phong Dương chân nhân cảm thấy có lý, lập tức phái hai đệ tử đi cùng đến Trấn Tà Sơn quan sát, và phái một người khác sắp xếp chỗ ở cho Ngao Tông.

"Chúng ta đi rồi về ngay, xin các vị đừng vội." Phong Dương chân nhân cùng đệ tử nhanh chóng bay đi, Ngao Tông chỉ cảm thấy mất hứng.

Lũ người này thật chưa từng thấy sự đời, chỉ thu thập một đám

kiến hôi mà đã khiến họ khó tin đến vậy.

"Tiền bối xin mời theo ta." Đệ tử kia không dám chậm trễ Ngao Tông, chỉ cảm thấy Ngao Tông đã được chưởng môn coi trọng, ắt hẳn phải có chỗ hơn người.

Chương 1191

"Không cần sắp xếp chỗ ở.

Đường Ngọc, dẫn ta đến Tàng Thư Các." Lúc này, thứ duy nhất ở Thục Sơn có thể thu hút Ngao Tông chỉ có Tàng Thư Các, những văn hiến ở đó hẳn ghi lại rất nhiều bí mật cổ xưa của thế giới này, là thứ duy nhất có giá trị.

Ít nhất trong mắt Ngao Tông là như vậy.

"Theo ta!" Đường Ngọc tự nhiên vui vẻ dẫn đường.

Mặc dù Thục Sơn có quy định, người ngoài không được phép vào Tàng Thư Các, nhưng với địa vị và những gì Ngao Tông đã làm, hắn là người có tư cách nhất để vào Tàng Thư Các! … Một lát sau, bên ngoài Trấn Tà Sơn.

Bốn vị trưởng lão vô cùng miễn cưỡng đứng trong tầng mây trên đỉnh núi, Phong Dương chân nhân đã đợi ở đó từ lâu.

Bốn người vừa rồi thoái thác không muốn đi, Phong Dương chân nhân không nói nhảm với họ, trực tiếp dùng thân phận chưởng môn ra lệnh phải đi, mới khiến họ miễn cưỡng đến đây.

"Sư huynh, lời của gã đó mà huynh cũng tin à?

Hai canh giờ dẹp yên Trấn Tà Sơn, quả thực là nói đùa!" "Căn bản là lừa huynh, trực tiếp đuổi hắn đi là được." "Đúng vậy, không thể tùy tiện tin tưởng loại người này." … Mọi người mỗi người một câu, mãi đến khi phát hiện Phong Dương chân nhân vẫn im lặng không nói gì, mới có chút xấu hổ im miệng.

"Các vị, các vị không thể tự mình nhìn sao?

Chẳng lẽ mọi chuyện trên đời đều do bàn luận mà ra?" Phong

Dương chân nhân dùng phất trần trong tay chỉ về phía đỉnh núi, lạnh lùng nói.

Mọi người lúc này mới đưa mắt nhìn, đột nhiên phát hiện, tà khí vẫn luôn bao quanh sườn núi đã tan đi!

Điều này có nghĩa là trong Trấn Tà Sơn không còn bất kỳ yêu ma quỷ quái nào, cả ngọn núi đã được tịnh hóa!

"Không thể nào…" Bọn họ đều nghi ngờ mình nhìn nhầm, nhưng dù dùng thần thức để cảm nhận, trong núi cũng không có một chút yêu lực nào.

Thậm chí cả khí tức của sinh linh cũng không có!

Bọn họ kinh ngạc nhìn nhau, ý nghĩa của việc này không cần nói cũng biết.

Chẳng lẽ Trấn Tà Sơn thật sự bị Ngao Tông giết sạch rồi sao?

"Không phải là thuật che mắt chứ…" Bốn vị trưởng lão có chút kinh ngạc, căn bản không thể tin vào những gì mắt mình nhìn thấy.

Phong Dương chân nhân cười lạnh một tiếng, sau đó tự mình hạ xuống Trấn Tà Sơn, bốn người còn lại vội vàng theo sau.

Nếu là bình thường, họ căn bản không dám làm vậy, ngay khoảnh khắc đáp xuống đất chắc chắn sẽ bị yêu ma vây công.

Nhưng lúc này, đừng nói là yêu ma ở ngoại vi ngọn núi, dù có bạo gan tiến vào động quật, cũng chỉ thấy một khoảng trống.

Một bộ hài cốt cũng không có.

Đi suốt một đường, mọi người đều nơm nớp lo sợ, mãi đến tận cùng động quật mới nhìn thấy vương tọa bị phá hủy quá nửa!

"Thứ này ta nhớ… hình như là vương tọa của Thiên La Yêu Vương…" Tam trưởng lão cẩn thận nói.

Bây giờ vương tọa trống không, lại bị phá hủy quá nửa, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Yêu vương thật sự đã bị Ngao Tông giết chết, không một con yêu ma nào thoát khỏi lòng bàn tay hắn, toàn bộ đều đã chết!

Năm người không kiềm được mà tay run lên, thật không thể tưởng tượng được điều này có ý nghĩa gì.

Ngao Tông này, dù cả Thục Sơn cộng lại cũng không thể so sánh, có lẽ thật sự là thiên thần hạ phàm!

"Chúng ta trước đây hình như có chút chậm trễ vị tiền bối đó…" Tam trưởng lão thấp giọng nói.

"Về trước đã, về xem tiền bối!" Phong Dương chân nhân phất tay áo, nhận ra đây có thể là một cơ duyên lớn cho Thục Sơn!

Thần nhân giáng lâm Thục Sơn, dù chỉ tùy tiện chỉ điểm một câu, cũng đủ để họ hưởng lợi không nhỏ!

Nếu có thể từ tay hắn nhận được một hai món pháp bảo hay công pháp, vậy càng có nghĩa là sau này không cần lo lắng trên đời sẽ có bất kỳ yêu ma nào tác oai tác quái! … Tàng Thư Các của Thục Sơn nằm trên một ngọn núi cao chót vót, cả ngọn núi được đục khoét để xây dựng.

Phần lớn ngọn núi được khai quật để chứa sách, đó là những gì Thục Sơn đã không ngừng thu thập trên thế gian trong mấy nghìn năm qua.

Bất kể là sách chính đạo hay sách tà môn, toàn bộ đều được cất giữ ở đây, không một chữ sửa đổi, có thể nói đã bảo tồn hoàn chỉnh toàn bộ lịch sử được ghi lại trên thế giới.

"Ta có thể nói, nếu ở Thục Sơn mà không tìm được bất kỳ cuốn sách nào ngài cần, thì ở bất kỳ nơi nào khác trên thế giới này cũng

không thể tìm thấy!" Đường Ngọc có chút tự hào.

Ngao Tông cũng đồng tình với lời nói của hắn, "Bất luận Thục Sơn đối với thế gian có thật sự trừng tà vệ đạo hay không, chỉ riêng tòa Tàng Thư Các này, đã là cống hiến lớn nhất cho thế gian." Nhưng mọi người vừa đến cửa Tàng Thư Các, đạo sĩ giữ cửa đột nhiên chặn lại, "Người ngoài không được vào Tàng Thư Các!" Sắc mặt Đường Ngọc lập tức tối sầm lại, cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh, "Ngươi có biết vị tiền bối này là ai không?" "Đường Ngọc, ta chỉ phụ trách trấn giữ Tàng Thư Các, những chuyện khác đều không liên quan đến ta." Đệ tử kia giọng điệu vô cùng ngang ngược, có chút khinh bỉ liếc nhìn Ngao Tông một cái.

Rõ ràng cảm thấy, Ngao Tông là một người ngoài, không có tư cách vào một nơi quý giá như vậy.

"Tiểu tử, nếu ngươi không muốn sau này gặp xui xẻo, tốt nhất bây giờ tránh ra." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Đệ tử giữ cửa lập tức phẫn nộ không thôi, "Ngươi muốn động thủ với ta?

Ngươi có biết đây là nơi nào không!

Thục Sơn ta không phải nơi có thể tùy ý khiêu khích!" "Ta biết ngươi là người muốn xông vào Trấn Tà Sơn, thì sao chứ?

Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự dám lên núi, e rằng ngay cả hài cốt cũng không còn." "Chát!" Đệ tử giữ cửa còn chưa nói xong, Đường Ngọc đã một bước tiến lên tát mạnh vào mặt gã một cái, khiến hắn tại chỗ im miệng!

Đệ tử kia bị đánh đến chóng mặt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, khó tin nhìn Đường Ngọc.

Vì bảo vệ một người ngoài, mà động thủ với đệ tử trong môn?!

“Đường Ngọc, ngươi xong rồi!

Đợi ta báo cáo trưởng lão, chắc chắn sẽ trục xuất ngươi ra khỏi sư môn, đừng tưởng được Tam trưởng lão sủng ái mà có thể tùy ý làm bậy, đến lúc đó…” Gã kia ôm mặt càng lúc càng kích động, nhưng đâu biết Đường Ngọc vừa rồi bắt hắn im miệng là để bảo vệ hắn.

Nếu không đợi Ngao Tông ra tay, có còn mạng hay không cũng khó nói!

Ngao Tông nghe gã kia cứ gào thét mãi thật có chút phiền lòng, liền liếc mắt ra hiệu cho Lý Tiêu Dao, người sau lập tức hiểu ý, đột nhiên xông lên một quyền đánh bay hắn!

Nhưng Lý Tiêu Dao không ngờ tu vi của gã này lại yếu như vậy, chỉ một quyền đã hôn mê bất tỉnh, tiếng gào thét tự nhiên cũng im bặt.

Lý Tiêu Dao kinh ngạc vạn phần, hắn mới dùng chưa đến ba thành lực đạo mà!

“Đi thôi!” Ngao Tông đi vòng qua người gã kia, “Đường Ngọc, lần này xem như nể mặt ngươi, hắn có thể không chết.

Nếu còn tìm ta gây sự, vậy đừng trách ta giết.” Đường Ngọc vội vàng đáp lời, biết Ngao Tông có thể không tự mình động thủ đã là nể mặt lắm rồi.

Tàng Thư Các nhìn từ bên ngoài là một ngọn núi cao lớn thô kệch, nhưng bên trong lại có thể nói là có một không hai.

Mỗi một vách đá đều được đục khoét để chứa những chồng sách cao như núi, từ sách xương thú, sách thẻ tre thời viễn cổ, cho đến những cuốn tiểu thuyết phong tình mới nhất trên đời, đều có đủ cả.

Bất luận là sử sách, dân tục, địa lý, bất kỳ loại sách nào ở đây đều được đối xử như nhau, có thể nói tất cả những văn tự thành sách do con người tạo ra trên thế giới, đều có ở đây.

Chương 1192

"Trong Thục Sơn tuy chỉ có mấy nghìn người, nhưng số đệ tử du lịch bên ngoài sơn môn cũng không ít hơn trong sơn môn!" "Ta ra ngoài du lịch ngoài việc tu hành ra, một nhiệm vụ khác chính là thu thập bất kỳ cuốn sách nào có thể thấy, dù không mang đi được, cũng phải sao chép lại không sót một chữ mang về Thục Sơn!" Đường Ngọc tự hào kể cho Ngao Tông nghe, rõ ràng trong mắt hắn Tàng Thư Các là nơi quan trọng nhất trong Thục Sơn.

"Nếu muốn đọc hết những cuốn sách này, e rằng cả đời cũng khó!" Lý Tiêu Dao chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, từ nhỏ đã không thích đọc sách, ở trong Tàng Thư Các khổng lồ này chỉ cảm thấy khổ sở.

"Nếu theo cách thông thường, từng cuốn từng cuốn một mà đọc, thì đúng là khó đọc hết, nhưng cách đó cũng là ngu ngốc nhất." Ngao Tông vốn không định đọc từ từ, hắn nhắm mắt lại, dứt khoát phát tán thần thức của mình ra, bất kỳ cuốn sách nào trong Tàng Thư Các đều lập tức bị thần thức của hắn bao phủ.

Dưới thần thức của hắn, dù là một trang, một chữ cũng không hề bỏ sót, Ngao Tông với tốc độ cực nhanh, dùng phương thức bạo lực nhất hoàn toàn ghi lại nội dung của những cuốn sách này.

Lý Tiêu Dao và những người khác không biết Ngao Tông đang làm gì, nhưng thấy hắn nhắm mắt tĩnh tư, mọi người đều ý tứ không làm phiền.

"Chỉ là, nếu tiền bối thật sự ở lại đây đọc hết từng cuốn sách, e rằng thời gian bỏ ra khó mà tưởng tượng được." Đường Ngọc tự nhiên vui mừng thấy tình huống này, có Ngao Tông ở Thục Sơn,

tương đương với có một vị thần hộ mệnh không thể đối kháng, mọi chuyện đều không cần lo lắng nữa.

Huyễn Diệt và Lý Tiêu Dao không có kiên nhẫn với sách vở, chỉ ngồi một bên nhàm chán giết thời gian, Triệu Linh Nhi lại kiên nhẫn ngồi xuống lật xem một vài thẻ tre còn sót lại từ thời viễn cổ.

Đúng lúc này, bốn vị trưởng lão Thục Sơn trở về, và vội vàng đến Tàng Thư Các tìm Ngao Tông.

Nhưng vừa về, lại thấy một đám đệ tử vây quanh ngoài cửa Tàng Thư Các, một bộ dạng cãi cọ ồn ào, dường như chuẩn bị đánh nhau một trận.

"Đang làm gì vậy!

Tàng Thư Các là nơi thanh tịnh, ở đây ồn ào ra thể thống gì, làm sao người ta tĩnh tâm nghiên cứu sách vở được!" Phong Dương chân nhân thấy ồn ào như vậy vô cùng phẫn nộ, đám đệ tử này ngay cả quy tắc đã định cũng không chịu tuân thủ nữa!

"Chưởng môn!" Mọi người thấy Phong Dương chân nhân thì đồng loạt im miệng, và cúi đầu nhường đường.

"Chuyện gì vậy?

Tốt nhất là nói rõ ràng, nếu không ta sẽ không nể tình mà không trách phạt đâu!" Phong Dương chân nhân nghiêm giọng chất vấn.

Một câu nói xuống, đám đệ tử đang yên tĩnh lại một lần nữa nổ tung: "Tên kia gọi là Ngao Tông đánh bị thương Thích Nhiên, Đường Ngọc còn bênh vực người ngoài nữa!" "Một người ngoài dựa vào đâu mà ở đây kiêu ngạo như vậy, Tàng Thư Các là trọng địa của Thục Sơn!" "Không cho hắn nếm mùi, thật tưởng Thục Sơn ta mềm yếu vô năng, có thể tùy ý bắt nạt sao!". .....

Mọi người bảy miệng tám lưỡi, Phong Dương chân nhân cũng từ

những lời nói rời rạc đó mà hiểu được đại khái sự việc.

Các đệ tử thấy sắc mặt Phong Dương chân nhân càng lúc càng u ám, trong lòng biết chưởng môn e rằng sẽ tự mình ra tay thu thập Ngao Tông, càng thêm đắc ý phóng túng.

"Thích Nhiên đâu?

Ra gặp ta." Phong Dương chân nhân ra lệnh một tiếng, đám người tách ra, đệ tử vừa cản Ngao Tông vào Tàng Thư Các ôm mặt đầy vẻ đau khổ đến trước mặt, "Chưởng môn, ngài phải làm chủ cho con!" "Đến Tư Nhai đi, nghiêm túc phản tỉnh bảy ngày!" Phong Dương chân nhân giận dữ ra lệnh, khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra!

"Ngao Tông tiền bối là khách quý của Thục Sơn ta, đừng nói là Tàng Thư Các, dù là trưởng lão viện, nếu ngài muốn vào cũng chỉ là chuyện một câu nói!

Đối xử vô lễ với khách như vậy, chẳng lẽ không nên suy ngẫm cho kỹ một phen sao!" Thích Nhiên kinh ngạc há to miệng, một lúc lâu sau mới nói: "Chưởng môn, ngài muốn trách phạt, bất kể lý do gì con đều nhận.

Nhưng con không hiểu, một người ngoài dựa vào đâu mà là khách quý!" "Những năm trước người xông vào Trấn Tà Sơn cũng không ít, nhưng cũng chưa thấy ngài đối xử như vậy bao giờ!" Phong Dương chân nhân biết câu hỏi của Thích Nhiên, cũng là thắc mắc trong lòng tất cả các đệ tử có mặt, hôm nay chuyện này nếu không nói rõ, đám đệ tử này chắc chắn sẽ không phục.

Thậm chí sẽ chủ động đi tìm Ngao Tông khiêu khích!

"Bất luận là người ngoài, hay đệ tử trong Thục Sơn.

Nếu ai có năng lực bình định Trấn Tà Sơn, quét sạch yêu ma bên trong, ta cũng có thể cho người đó hưởng đãi ngộ như vị tiền bối kia!"

Nói xong Phong Dương chân nhân liền phất tay áo bỏ đi, bốn vị trưởng lão còn lại cũng theo sát sau, chỉ để lại đám đệ tử kia đứng tại chỗ lòng đầy chấn động.

"Vừa rồi chưởng môn nói, người tên Ngao Tông đó đã quét sạch Trấn Tà Sơn rồi?!" Không biết ai buột miệng một câu, nghe mà trong lòng các đệ tử đều run lên.

Người đó thật sự đã làm được! … Năm vị trưởng lão đi thẳng vào Tàng Thư Các, vừa hay ở đại sảnh nhìn thấy nhóm người Ngao Tông.

"Tiền bối!

Xin thứ cho chúng ta trước đây chiêu đãi không chu đáo, ngài xem…" Phong Dương chân nhân đang định tiến lên chào hỏi, nhưng phát hiện Ngao Tông đang nhắm mắt tĩnh tâm, liền tại chỗ im miệng lùi sang một bên, biết người sau đang cho nguyên thần xuất khiếu.

Nếu làm phiền Ngao Tông, khiến đối phương sinh lòng bất mãn thì gay to.

Không lâu sau, Ngao Tông liền thu hồi thần thức, lúc này chỉ mới qua một khắc đồng hồ.

Trong khoảng thời gian đó, hắn đã dùng thần thức đọc qua từng chữ một tất cả sách vở trong Tàng Thư Các, có thể nói tích lũy mấy nghìn năm của Thục Sơn đã nằm lòng.

Tất cả lịch sử quá khứ của thế giới này cũng đã hoàn toàn nắm giữ, e rằng trên đời không tìm ra được người thứ hai hiểu rõ thế giới này hơn hắn.

"Phong Dương chân nhân?

Các ngươi về rồi?" Ngao Tông chú ý đến năm vị trưởng lão đang im lặng đứng bên cạnh, "Cảnh tượng trong Trấn Tà Sơn thế nào?"
"Tiền bối, thứ cho ta mạo muội… có phải ngài thực sự là thần nhân

phi thăng thời viễn cổ tái thế?" Phong Dương chân nhân nghiêm túc hỏi, vô cùng chân thành, "Nếu không phải vậy, ta không biết ai có thể trong hai canh giờ quét sạch Trấn Tà Sơn." "Con đường của ta và các ngươi khác nhau, các ngươi có lẽ cũng nghe không hiểu.

Nhưng ta không phải là thần nhân mà các ngươi nói." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Phong Dương chân nhân nghe mà như lọt vào sương mù, nhưng Ngao Tông đã nói vậy, ông cũng không tiện hỏi nhiều, "Tiền bối đã giúp chúng ta một việc không nhỏ, có thể ở lại đây thêm vài ngày, để chúng ta hảo hảo khoản đãi một phen được không?" Ngao Tông không để ý đến lời nói của ông, chỉ đang sắp xếp lại tất cả thông tin đã xem được từ tòa Tàng Thư Các trong đầu.

Loại bỏ những văn tự vô nghĩa, Ngao Tông từ một số văn tự xương thú thượng cổ và thẻ tre vỡ nát đã đại khái hiểu được quá khứ của thế giới này.

Đúng như trong truyền thuyết đã đề cập, Bàn Cổ khai thiên, Nữ Oa tạo người, và cùng Phục Hy kết hợp sinh ra hậu nhân Nữ Oa với huyết mạch chủ yếu là nữ giới.

Lúc đó nhân loại chưa tạo ra đế quốc và thành trì, nên hậu nhân Nữ Oa là thủ lĩnh duy nhất được tín ngưỡng, và mọi việc đều nghe theo chỉ huy của họ.

Nhiều cổ tịch đối với nguyên do của trận đại chiến của nhân loại mấy nghìn năm trước đề cập không chi tiết, nguyên nhân không rõ ràng, nhưng lại có một cuốn văn tự xương thú ghi lại câu chuyện hoàn toàn trái ngược với ấn tượng của thế nhân đối với hậu nhân Nữ Oa: Lúc đó, cách thời Nữ Oa sáng thế đã gần vạn năm, vùng đất Thăng Long nơi nhân loại sinh sống lại liên tiếp xảy ra thiên tai, động đất, lũ lụt không ngừng, đến mức khiến số lượng nhân loại lúc đó giảm

mạnh gần một nửa.

Lúc đó hậu nhân Nữ Oa lại vì huyết mạch xuất hiện dị thường, năng lực trở nên cực kỳ thấp kém, căn bản không thể vì nhân loại mà dẹp yên những thiên tai này, vì thế liền bắt đầu có người muốn thoát khỏi sự khống chế của hậu nhân Nữ Oa.

Đó chính là nguyên nhân của cuộc đại chiến ly khai Thăng Long, thế lực nhân loại không còn tín ngưỡng hậu nhân Nữ Oa vô cùng mạnh mẽ, trong đại chiến đã đuổi những người vẫn còn tín ngưỡng Nữ Oa ra khỏi Thăng Long, và tạo ra đế quốc vương triều kéo dài đến nay.

Lúc đó hậu nhân Nữ Oa cũng vì muốn khuyên can trận chiến mà chết, sau đó hậu nhân Nữ Oa hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng hậu nhân Nữ Oa không còn người nối dõi.

Những người thất bại lui về cực nam đại lục đã tiếp tục tín ngưỡng Nữ Oa và lòng hận thù đối với người Thăng Long, và tạo ra Nam Triệu Quốc.

Quốc gia Thăng Long thì trực tiếp xóa bỏ sự tồn tại của hậu nhân Nữ Oa khỏi sử sách, khiến cả quốc gia Thăng Long không còn tín phụng Nữ Oa.

Ngao Tông sắp xếp lại mạch truyện trong đầu, trong lòng có chút không hiểu.

Cuốn sách này rõ ràng được viết sau khi nhân loại tạo ra quốc gia Thăng Long gần mấy trăm năm, hiển nhiên là đứng ở góc độ lịch sử sau này để nhìn lại quá khứ.

Vậy tại sao lại dùng văn tự xương thú của thời kỳ nhân loại bị Nữ Oa thống trị?

Nhưng suy nghĩ thêm một chút, Ngao Tông liền có chút hiểu ra, đó là phương pháp bất đắc dĩ để đảm bảo cuốn sách này có thể lưu truyền.

Sau khi nhân loại tạo ra đế quốc, văn tự xương thú e rằng đã thất truyền, chỉ có rất ít người mới biết cách viết loại văn tự này.

Cũng chính vì vậy, tác giả của cuốn cổ thư này để phòng bị thủ lĩnh đế quốc nhìn ra nội dung trong văn tự, mới cố ý sử dụng văn tự xương thú.

"Thật là dụng tâm lương khổ." Ngao Tông đối với người này cũng khá tán thưởng, vì để có thể truyền lại chân tướng lịch sử mà phải tốn công tốn sức như vậy, quả thực là người phi phàm.

Chỉ tiếc là cuốn cổ thư này không ghi tên tác giả, nếu không người này thật đáng được lưu danh thiên cổ trong lịch sử.

"Tiền bối?

Chương 1193

Tiền bối?" Ngao Tông lúc này mới nghe thấy Phong Dương chân nhân gọi bên cạnh, thì ra vừa rồi suy nghĩ vấn đề mà thất thần.

"Không biết tiền bối vừa rồi đang suy nghĩ chuyện gì?

Có thể kể cho ta nghe được không?" Phong Dương chân nhân cười nói.

"Cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Ta vừa rồi dùng chút thời gian đọc hết tất cả sách vở trong Tàng Thư Các, chỉ là sắp xếp lại ký ức thôi." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mấy vị trưởng lão lập tức cứng lại, theo bản năng cho rằng Ngao Tông đang nói đùa.

Mấy nghìn năm qua, người có thể đọc hết một nửa sách trong Tàng Thư Các của Thục Sơn cũng là phượng mao lân giác, Ngao Tông mới chỉ trong chốc lát mà có thể đọc hết tất cả sách sao?

"Chẳng lẽ các ngươi không biết dùng thần thức đọc nhanh?" Ngao Tông thấy họ đều nhìn mình như gặp quỷ, nhíu mày hỏi ngược lại.

"Đúng là có phương pháp như vậy, nhưng… đó cần phải có nguyên thần lợi hại đến mức nào mới làm được chứ, nếu dùng ở phương diện này, e rằng nguyên thần của ta sẽ không chịu nổi gánh nặng mà sụp đổ." "Ai mà không như vậy chứ!

Ta đâu có bản lĩnh đó!" "Tiền bối ngài không phải thần nhân, có thể làm được điều này trừ thần ra e rằng không thể." Ngao Tông thấy bốn vị trưởng lão đều vô cùng kinh ngạc nhìn mình, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Thấy ít nên lấy làm lạ." Sắc mặt Phong Dương chân nhân có chút xấu hổ, "Tiền bối, chúng ta không bằng tìm một nơi thuận tiện

để nói chuyện kỹ hơn được không?

Cũng để ta làm tròn bổn phận chủ nhà." "Không cần." Ngao Tông dứt khoát từ chối, và ra hiệu cho mọi người cùng rời đi, "Đường Ngọc, ngươi cũng đi với ta!" "Có cả phần của ta sao?!" Đường Ngọc lập tức có tinh thần, lập tức nhảy chân sáo theo Ngao Tông cùng rời đi.

Phong Dương chân nhân chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngao Tông tùy ý đi ra ngoài như vậy, muốn giữ lại nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Vị tiền bối này hiển nhiên không có hứng thú với họ, thậm chí có thể nói là có chút chán ghét.

"Thôi vậy, vị tiền bối này đã giúp chúng ta giải quyết chuyện Trấn Tà Sơn, làm phiền thêm nữa quả thực không ổn." Phong Dương chân nhân thở dài một tiếng, chỉ tiếc là có mắt không thấy Thái Sơn, nếu lúc đầu nhận ra Ngao Tông lợi hại thì đâu đến mức khiến ngài ấy chán ghét.

Ngao Tông đi ra khỏi Tàng Thư Các, lại phát hiện đám đệ tử kia đều tụ tập ba lớp trong ba lớp ngoài ở cửa.

Vừa mới xuất hiện, tiếng nghị luận ồn ào bên ngoài lập tức im bặt, tất cả mọi người đều đánh giá Ngao Tông từ trên xuống dưới.

Lúc này họ đều đã xác nhận chuyện Ngao Tông hạ được Trấn Tà Sơn, hầu như mỗi người đều đối với Ngao Tông kính phục, sợ hãi đến cực điểm!

Nhân vật như vậy giờ lại ở ngay bên cạnh, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng không chân thực.

"Tránh ra." Ngao Tông nhàn nhạt ra lệnh một tiếng, đám người lập tức tản ra, chủ động nhường một con đường cho Ngao Tông đi qua.

Mãi đến khi Ngao Tông rời đi, họ mới im lặng rất lâu không dám lên tiếng.

Trong đám đệ tử này có cả một số người ngày đó cản Ngao Tông lên núi, nhìn bóng lưng người sau rời đi, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: May là vị tiền bối đó không so đo với mình. … Nhóm người Ngao Tông không đi đến nơi nào khác, chỉ thẳng đường quay lại Trấn Tà Sơn.

Hắn không muốn giao tiếp với đám người đó, bây giờ Trấn Tà Sơn vắng vẻ nhất lại là nơi thích hợp để đến.

"Đường Ngọc, về lịch sử thời viễn cổ rốt cuộc ngươi hiểu biết bao nhiêu?

Và cả hậu nhân Nữ Oa nữa?" Mọi người vừa ngồi xuống, Ngao Tông đã vào thẳng vấn đề hỏi Đường Ngọc.

Đường Ngọc nhíu mày suy nghĩ một lúc, đem những gì mình biết nói ra từng cái một, nhưng Ngao Tông nghe xong chỉ liên tục lắc đầu.

Đó đều là lịch sử đã bị sửa đổi, nghe là biết ngay.

Đường Ngọc tuy đọc nhiều sách, nhưng rõ ràng chưa đọc đến mảnh văn tự xương thú bị giấu đi đó.

Ngao Tông đem lịch sử quá khứ mà mình biết kể lại cho mọi người nghe một phen, sắc mặt của họ cũng theo lời kể của Ngao Tông mà càng lúc càng đặc sắc.

"Khó trách… ta vốn tưởng rằng, người Thăng Long vì xa cách hậu nhân Nữ Oa, mới không còn tín ngưỡng sự tồn tại của họ.

Thì ra là vì người Thăng Long đi đầu trong việc thoát khỏi sự khống chế của thần minh." Đường Ngọc bừng tỉnh đại ngộ.

Triệu Linh Nhi chau mày, chỉ tự lẩm bẩm: "E rằng cũng không thể

trách lựa chọn của người Thăng Long lúc đó, dù sao liên tiếp thiên tai mà hậu nhân Nữ Oa không thể ngăn cản, nếu không tự lập môn hộ dùng sức người cố gắng hết sức giải quyết thiên tai, sợ cũng khó mà kéo dài đến nay." Lời Triệu Linh Nhi nói cũng không sai.

Trong ba nghìn năm hậu nhân Nữ Oa thống trị, thế giới của nhân loại vẫn ở trong hình thái xã hội nguyên thủy ban đầu, tuy che chở cho nhân tộc không bị diệt vong, nhưng lại không thể khiến nhân loại thực sự thoát khỏi sự ngu muội và hoang dã.

Ngược lại, Nam Triệu Quốc, luôn chìm đắm trong viễn cảnh và ảo tưởng về thời đại được Nữ Oa, các vị thần che chở, khiến họ cả ngày dậm chân tại chỗ, cuối cùng chỉ có thể bị người Thăng Long áp chế, miễn cưỡng tự vệ trong võ lâm Nam Triệu Quốc.

Luôn được các vị thần che chở, nhân loại cũng chỉ có thể như đứa trẻ trong nôi khó mà tự lập.

"Tiền bối làm sao có thể đọc hiểu được văn tự xương thú?

Ngày nay trên đời người có thể đọc hiểu loại văn tự này, e rằng ngay cả trăm người cũng không có." Đường Ngọc có chút thắc mắc.

Ngao Tông nhàn nhạt nói: "Ở tầng thứ ba của Tàng Thư Các, trên giá sách thứ chín hàng thứ hai, có một bộ văn hiến chuyên giải thích văn tự xương thú, ngươi hẳn đã xem qua rồi?" "Đúng, đúng vậy!

Ta đã nghiên cứu văn tự xương thú trong cuốn cổ văn đó!" Sắc mặt Đường Ngọc khá kích động, sự ngưỡng mộ đối với Ngao Tông lại càng lên một tầng cao mới!

Phương pháp đọc nhanh bằng thần thức của Ngao Tông quả nhiên lợi hại, có thể nhớ chính xác vị trí của từng cuốn sách trong Tàng Thư Các, bây giờ hắn thật sự là một cuốn bách khoa toàn thư di động trong thế giới này!

“Nhưng không chỉ vậy, ta còn phát hiện ở đó một cuốn cổ thư thẻ tre rách nát không hoàn chỉnh, nội dung đề cập trong đó còn ly kỳ hơn.” Ngao Tông nhìn về phía Đường Ngọc, “Cuốn sách đó ta nghĩ ngươi cũng chưa đọc.” Đường Ngọc gật đầu, “Nếu tiền bối biết một số bí mật, xin hãy kể thêm cho ta nghe một phen, dù sao ta cũng chỉ đọc được khoảng một nửa sách trong Tàng Thư Các.” Ngao Tông nói: “Hậu nhân Nữ Oa còn tồn tại trên đời, hẳn không chỉ có một mình Triệu Linh Nhi.

Tương truyền huyết mạch của hậu nhân Nữ Oa có hai nhánh kéo dài trên thế gian!” “Hai nhánh?” Triệu Linh Nhi nghe mà hơi sững sờ, sau đó mặt đầy vui mừng, “Nói vậy, ta còn có người thân trên đời?

Bây giờ họ ở đâu vậy!” Ngao Tông suy nghĩ một chút, “Trong cuốn cổ thư đó có đề cập, hậu nhân Nữ Oa chết trong cuộc chiến cuối cùng đã để lại một đôi song sinh, trong đó một nhánh cùng với những người thất bại đi về phía nam, đến nay không rõ tung tích.” Triệu Linh Nhi không cần nói cũng biết, người đi về phía nam chắc chắn là tổ tiên của mình, “Vậy nhánh còn lại thì sao?” “Điểm này thì không rõ ràng, người viết chỉ suy đoán có khả năng đã đến vùng đất cực bắc lạnh lẽo, từ đó hoàn toàn cắt đứt liên lạc với nhân loại.” “Tương truyền, người Thăng Long sau khi chiến thắng, đã từng phái một đội quân lên phía bắc cố gắng tìm kiếm nhánh hậu duệ Nữ Oa đó, kết quả gặp phải cái lạnh cực độ toàn quân bị diệt, không một ai có thể sống sót trở về.” Triệu Linh Nhi có chút ngây ngốc hỏi: “Đi tìm hậu duệ Nữ Oa làm gì?

Thăng Long không phải đã từ bỏ tín ngưỡng Nữ Oa rồi sao?” Ngao Tông nửa cười nửa không nhìn nha đầu ngốc này, hỏi ngược lại: “Ngươi tưởng rằng, đi tìm hậu nhân Nữ Oa, là để đưa họ về Thăng Long, làm lại quân chủ sao?” “Người Thăng Long lúc đó để thoát khỏi sự khống chế của Nữ Oa đã phải trả giá rất lớn, làm sao có

thể lại mời về?" Triệu Linh Nhi ngây thơ lập tức hiểu ra ý của Ngao Tông, lập tức không rét mà run, "Hậu nhân Nữ Oa tuy lúc đó không có năng lực bảo vệ nhân loại, nhưng dù sao cũng đã cung cấp cho nhân loại mấy nghìn năm an ninh hòa bình mà!" "Chỉ tiếc là trong mắt người Thăng Long lúc đó, hậu nhân Nữ Oa chẳng qua chỉ là một linh vật đã tiêu tan thần lực mà thôi, tiếp tục để họ tồn tại là một mối họa lớn." Ngao Tông nhàn nhạt nói.

Triệu Linh Nhi thất vọng cúi đầu, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng.

"Nếu có thể tìm được người thừa kế của nhánh hậu duệ Nữ Oa đó, không chừng trong tay họ có chân tướng chính xác hơn về năm đó." Đường Ngọc suy tư.

Hắn thật muốn tự mình đến vùng đất cực bắc xem thử, chỉ tiếc tu vi của bản thân thật quá yếu.

Trong truyền thuyết, cái lạnh khắc nghiệt ở vùng đất cực bắc không phải người thường có thể chịu đựng, những ngọn đồi ở đó xảy ra một trận tuyết lở bao phủ trăm dặm cũng là chuyện thường thấy nhất.

Thậm chí bão tuyết thổi ở đó ngay cả người tu hành bình thường cũng khó chống đỡ, từ xưa đến nay văn minh của nhân loại khó đặt chân đến vùng đất cực bắc.

Dù từ xưa đến nay có rất nhiều người tu hành muốn vào đó tìm kiếm xem có bí bảo nào chưa bị người ta phát hiện hay không, nhưng người có thể trở về cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, và đối với những chuyện xảy ra ở vùng đất cực bắc đều im lặng không nói.

Ngao Tông tự nhiên cũng đã hiểu một số chuyện về vùng đất cực bắc trong cổ tịch, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút liền phát hiện ra vấn đề.

Tất cả những ghi chép về vùng đất cực bắc, đều xuất hiện sau cuộc chiến Thăng Long, trong thời kỳ hậu nhân Nữ Oa thống trị, không có bất kỳ văn tự nào đề cập đến khái niệm "vùng đất cực bắc lạnh lẽo".

"Có lẽ, vùng đất cực bắc vốn chỉ là một vùng đất bình thường, chỉ là hậu nhân Nữ Oa trốn đến đó, vì để tránh bị người Thăng Long quấy rầy, liền thi pháp biến nơi đó thành vùng đất lạnh lẽo!" Ngao Tông vừa nói ra, mọi người cũng lập tức cảm thấy vô cùng có lý.

"Không sai!

Hoàng đế Thăng Long lúc đó không thể nào trong tình huống biết rõ vùng đất cực bắc là vùng đất chết, mà lại phái quân đội tinh nhuệ xông vào.

Có lẽ nơi đó thật sự đã bị hậu nhân Nữ Oa thay đổi!" Đường Ngọc lập tức tán thành cách nói của Ngao Tông, trong lòng cực kỳ hưng phấn!

Nếu tất cả những gì biết được đều được xâu chuỗi ghi chép lại, chắc chắn có thể lật đổ lịch sử được ghi lại trong các văn hiến trước đây!

Chương 1194

Triệu Linh Nhi lặng lẽ liếc nhìn Ngao Tông một cái, nhưng im lặng không nói.

Nàng muốn đến vùng đất cực bắc lạnh lẽo đó, tìm kiếm một hậu nhân Nữ Oa khác có thể vẫn còn kế thừa trên thế gian, nhưng cũng biết Ngao Tông đã làm cho mình quá nhiều, không thể làm phiền thêm nữa.

"Ta sẽ đến vùng đất cực bắc, xem những gì ghi chép trong cổ tịch có thật hay không!" Ngao Tông thản nhiên nói, "Ta cho rằng rất có khả năng." "Ngao Tông ca ca…" Triệu Linh Nhi kinh ngạc nhìn Ngao Tông, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp, biết Ngao Tông là vì mình mới định đi.

Dù có thân phận là thê tử của Ngao Tông, nhưng có thể vì mình mà làm đến mức này cũng thực sự quá sủng ái.

"Ta cũng đi xem, mang theo ta một người được không!" Đường Ngọc hưng phấn lập tức đứng dậy, hắn đã ao ước nơi đó từ lâu, cơ hội tốt như vậy đương nhiên sẽ không bỏ qua.

"Sư phụ đi đâu, con liền theo đó!" Lý Tiêu Dao lập tức biểu thị thái độ.

"Nơi đó nghe nói lạnh muốn chết, ta không muốn đi đâu.

Kẻ nào không sợ cóng thì cứ tự nhiên." Huyễn Diệt không từ chối thẳng thừng.

Nàng không sợ nơi yêu ma tứ ngược, dù sao thì bao nhiêu kẻ địch cũng có thể tùy ý khống chế thành nô bộc dưới trướng.

Ngược lại, những nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt, tu vi bản thân căn

bản không thể chống lại, đi đến đó chỉ có một con đường chết.

"Chuyện này không đến lượt ngươi quyết, ta đã định đoạt.

Ngươi chỉ cần đi theo ta là được." Ngao Tông không cho phép nói lời nào, Huyễn Diệt lập tức mặt mày méo xệch.

"Ta mà đến đó sẽ chết cóng mất!

Nếu thật sự muốn ta chết thì cần gì phải vòng vo tam quốc như vậy, cứ trực tiếp giết ta ở đây cho rồi!" "Ta thà bị giết ở đây còn hơn là chết cóng ở cái nơi quỷ quái đó!" Huyễn Diệt cúi gằm mặt, chán nản, rõ ràng là thật sự không muốn đến nơi đó.

"Ngao Tông ca ca, hay là huynh tha cho nàng đi?

Dù sao tiểu nha đầu này cũng đã hứa sẽ không hại người, để nàng ở lại Thục Sơn cho năm vị trưởng lão nghiêm ngặt trông coi cũng được mà." Triệu Linh Nhi khuyên nhủ.

Đường Ngọc nghe vậy lập tức sợ đến hồn bay phách tán, để nha đầu đó ở lại Thục Sơn, e rằng đó sẽ là một mối đe dọa còn đáng sợ hơn cả Trấn Tà Sơn!

Nha đầu này bây giờ bề ngoài trông ngoan ngoãn hơn nhiều, đó là vì có Ngao Tông ở bên cạnh trấn áp, nếu rời khỏi Ngao Tông thì ai biết sẽ thế nào.

"Không không không!

Ta thấy Huyễn Diệt đã có ý thức tự quản rất tốt rồi, chắc không cần người Thục Sơn giúp trông coi đâu!" Đường Ngọc vội vàng xua tay từ chối.

Bộ dạng đó khiến Huyễn Diệt sa sầm mặt: "Ta có gì khiến ngươi chán ghét đến vậy?!" Lý Tiêu Dao thêm dầu vào lửa: "Phàm là người đã tiếp xúc với ngươi, có ai mà không biết ngươi nguy hiểm chứ?"

“Được rồi, bớt lời vô ích đi!” Ngao Tông lên tiếng, cuộc tranh cãi của mọi người lập tức dừng lại.

“Huyễn Diệt bắt buộc phải đi cùng ta.

Ta có thể khiến ngươi ở nơi đó miễn nhiễm sự tấn công của giá lạnh, sẽ không mất mạng đâu.” “Nhưng nếu ngươi nhất quyết không chịu đi thì ta cũng không ép buộc, bây giờ tự mình kết liễu đi, ta có thể cho hồn phách của ngươi được đầu thai nguyên vẹn!” Ngao Tông vẫy đầu ngón tay, Trạm Lư kiếm sau lưng Lý Tiêu Dao bay ra, chuôi kiếm rơi xuống trước mặt Huyễn Diệt, ý tứ đã quá rõ ràng.

“Ta biết ngươi là Thượng cổ hung thú, đao kiếm tầm thường không thể làm bị thương, nhưng thanh kiếm này cũng không phải loại tầm thường, chỉ cần ra tay dứt khoát một chút sẽ không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào đâu.” Ngao Tông cười híp mắt nhìn nàng.

Huyễn Diệt lúc này thật sự ngây người, mới vừa rồi chỉ nói vậy thôi, không ngờ Ngao Tông lại cho là thật!

“Ta... ta thật ra chưa chuẩn bị xong, nếu nhất định phải đi thì cũng không phải không được, nhưng ngươi phải bảo vệ ta cho tốt đó, ta sợ lạnh nhất!” Huyễn Diệt gần như không cần suy nghĩ đã nhận thua, bộ dạng đó khiến mọi người không nhịn được cười.

Bộ dạng nhận thua của tiểu nha đầu này cũng khá đáng yêu.

“Ta biết mà, ngươi không dám tự sát đâu.

Không có lá gan đó.” Ngao Tông cười ra hiệu cho Lý Tiêu Dao thu kiếm lại, miệng cũng không quên châm chọc Huyễn Diệt một câu.

Người sau nghe vậy chỉ biết trợn trắng mắt, nếu không phải vì sợ thì lúc này đã thật sự cãi lại rồi.

“Đi thôi, chuyến này đường sá xa xôi, chúng ta phải tranh thủ thời gian!” Ngao Tông ra hiệu cho mọi người chuẩn bị lên đường.

Chỉ có Huyễn Diệt thầm lẩm bẩm trong lòng: "Chẳng lẽ không biết dùng Thuấn Di thuật sao, đi sớm đi muộn chẳng phải như nhau cả à..." Đương nhiên, Huyễn Diệt cũng chỉ dám nghĩ trong lòng như vậy, chứ không dám nói ra trước mặt Ngao Tông.

Tại Thục Sơn.

Ngao Tông tuy đã rời đi, nhưng ân tình mà hắn để lại cho Thục Sơn quả thật khiến mọi người nhận mà thấy hổ thẹn.

Họ căn bản chưa báo đáp gì cho Ngao Tông, cứ để hắn rời đi như vậy, không nói đến chuyện truyền ra ngoài có hay ho không, mà trong lòng họ cũng không thể thông suốt được.

Người tu hành kỵ nhất là trong lòng có khúc mắc, nếu cứ canh cánh trong lòng mãi sẽ khó mà có tâm cảnh khoáng đạt để tiếp tục tu hành.

Phong Dương chân nhân nhìn đỉnh Trấn Tà Sơn mây tan trời rạng, lẩm bẩm nói: "Dù tiền bối không xem trọng sự báo đáp của chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể không làm gì cả." "Từ nay về sau, các đệ tử Thục Sơn vốn phụ trách canh giữ Trấn Tà Sơn sẽ toàn bộ phân tán đi khắp nơi trên thế gian, phục yêu hàng ma!" "Nếu có thể diệt trừ tại chỗ thì cứ giết, nếu không thể tiêu diệt thì đưa về Trấn Tà Sơn, trấn áp trong đó để chúng vĩnh thế không thể thoát ra!

Đồng thời xây một toà tháp cao trong núi, giam cầm tất cả yêu quái vào đó để kỷ niệm ân đức của Ngao Tông tiền bối đối với chúng ta!" Lời của Phong Dương chân nhân nhận được sự đồng tình của các vị trưởng lão, họ đều cho rằng đây là cách duy nhất có thể báo đáp Ngao Tông.

Ngao Tông đã vì họ mà dẹp yên một yêu tà đáng sợ như vậy giữa thiên địa, tự nhiên họ cũng phải có hành động tương xứng với việc đó.

Mặc dù ý định ban đầu của Ngao Tông không phải là để cứu vớt Thục Sơn hay thiên hạ thương sinh, nhưng quả thật đã khiến Thục Sơn vĩnh viễn nợ hắn một ân tình lớn.

Phong Dương chân nhân vung tay trước mặt, một ảo ảnh hiện ra, đó chính là dung mạo của Ngao Tông.

"Từ nay về sau, chúng ta sẽ dựng một pho tượng của Ngao Tông tiền bối trong núi, dùng pho tượng để trấn áp đám yêu ma, chẳng phải là thích hợp nhất sao!" Cực Bắc chi địa, đối với người Thăng Long là một lãnh địa căn bản không thể đặt chân đến.

Ngay cả những người dân du mục sống ở vùng đất khổ hàn cực bắc của Thăng Long, trong những lúc cuộc sống khó khăn nhất cũng chưa từng thử trốn vào Cực Bắc chi địa để mưu sinh.

Nơi đó đối với họ tuyệt đối là tử địa, không ai có thể sống sót rời khỏi đó.

Lâu dần, ở Thăng Long cũng xuất hiện một vài truyền thuyết về Cực Bắc chi địa.

Có lời đồn rằng, Cực Bắc chi địa từng là một đại quốc ngang hàng với Đế quốc Thăng Long, sau đó vì chọc giận thần minh nên bị giáng thiên phạt, biến toàn bộ lãnh thổ thành vương quốc băng tuyết, bá tánh không một ai sống sót.

Cũng có người nói nơi đó vào thời viễn cổ là một vùng đất phì nhiêu, chỉ là theo thời gian trôi đi mà dần trở nên lạnh lẽo, và rồi một ngày nào đó Thăng Long cũng sẽ trở nên âm hàn như Cực Bắc chi địa.

Nhưng đó đều chỉ là những phỏng đoán vô căn cứ mà thôi.

Ngày nay, trên đời này e rằng cũng chỉ có nhóm người Ngao Tông biết được nguyên nhân thật sự có thể đã hình thành nên Cực Bắc chi địa.

Nhóm người Ngao Tông dùng Thuấn Di đến biên cương phía bắc của Thăng Long.

Nơi đây dấu chân người thưa thớt, và có thể cảm nhận được ngọn gió lạnh thấu xương thổi thẳng vào mặt.

Vừa mới xuất hiện, Lý Tiêu Dao và những người khác đã phải dùng hộ thể cương khí để tránh rét vì ngọn gió lạnh quá buốt xương.

Chỉ riêng Huyễn Diệt có tu vi yếu nhất là lạnh đến run lẩy bẩy, chút pháp lực yếu ớt đó ở nơi cực hàn này căn bản không đủ dùng.

Ngao Tông tâm niệm vừa động, toàn thân Huyễn Diệt lập tức được cương khí bao bọc, ngọn gió lạnh thấu xương cũng bị ngăn cách bên ngoài, gương mặt đã cóng đến tái xanh của nàng mới dần dần hồng hào trở lại.

"Lạnh quá đi mất!" Huyễn Diệt lớn tiếng phàn nàn, "Ta còn chưa vào bên trong mà đã sắp chết cóng ở ngoài này rồi!

Hay là ta quay về đi, ta thấy khí hậu ở Thục Sơn khá tốt đó!" "Nhảm nhí!" Ngao Tông nhìn về phía chính bắc, Cực Bắc chi địa ở ngay phía trước không xa.